Giới thiệu

Mở đầu bằng một cơn bão dữ dội trên biển, cuộc đời của Lâm Dương, một chàng trai bình thường từ thế giới hiện đại, rẽ sang một bước ngoặt không ngờ khi anh xuyên không và tỉnh dậy trên một con thuyền lạ lẫm.

Cùng lúc đó, một "Hệ Thống Chiết Xuất Gene" kỳ lạ xuất hiện trong tâm trí anh, hứa hẹn khả năng chiết xuất và dung hợp gene từ các sinh vật khác để ban cho anh những năng lực phi thường.

Cú sốc này chưa kịp lắng xuống, anh đã được cứu bởi một nhóm thám hiểm mộ bí ẩn bao gồm Ngô Thiên Chân (Thiên Chân), Bàn Tử và một Trương Khởi Linh (Tiểu Ca) đang cải trang, đánh dấu khởi đầu cho hành trình đầy mạo hiểm trong thế giới của "Đạo Mộ Bút Ký".

Ngay trong cuộc thám hiểm đầu tiên tại Tây Sa Hải Hầu Tử, Lâm Dương đã nhanh chóng chứng kiến và đối mặt với những sinh vật kỳ dị như cá heo (lợn biển), bọ mặt người, và vô số hiểm nguy dưới lòng biển sâu.

Với sự hỗ trợ của hệ thống, anh liên tục chiết xuất các loại gene, ban đầu là gene cá heo giúp anh có khả năng hô hấp dưới nước và định vị bằng sóng âm, sau đó là gene bọ mặt người mang lại khả năng kháng ảo ảnh.

Tuy nhiên, chuyến đi này còn mang lại một phát hiện chấn động hơn: anh tìm thấy Ấn Phát Khâu và bộ "Hám Long Kinh" cổ xưa, bí mật biến anh thành Chưởng môn nhân cuối cùng của phái Phát Khâu đã thất truyền hàng trăm năm.

Đáng chú ý, đây cũng là lần đầu tiên Lâm Dương nhận ra sự tồn

tại của "gene trường sinh" nhưng ở dạng không hoàn chỉnh.

Cuộc phiêu lưu tiếp tục đưa Lâm Dương và nhóm đến lăng mộ của Đại tế tư cổ quốc Điền Tỉnh.

Tại đây, họ phải đối mặt với những thử thách mới và quái vật kinh hoàng như những con rết khổng lồ bọc giáp đồng, đỉa bay hút máu (thủy điệp phong) và một loại độc trùng có khả năng hóa giải cả tinh cương.

Mỗi cuộc đối đầu không chỉ là thử thách sinh tử mà còn là cơ hội để Lâm Dương tôi luyện bản thân, biến những hiểm nguy thành sức mạnh.

Anh không ngừng chiết xuất gene, tăng cường sức mạnh và khả năng phòng thủ của mình, đồng thời học cách vận dụng "phát khâu chỉ" - tuyệt kỹ của Phát Khâu Môn, đạt đến uy lực đáng kinh ngạc.

Anh cũng khám phá ra những bí ẩn về lăng mộ hình người, nơi những tế phẩm và độc trùng được nuôi dưỡng để phục vụ một mục đích đen tối.

Không dừng lại ở đó, hành trình dẫn lối họ đến vùng đất Miêu Cương huyền bí, nơi núi rừng hiểm trở ẩn chứa vô vàn độc trùng và bẫy rập.

Từ những con rết độc chết người, những con sơn tiêu xảo quyệt bị điều khiển bởi ký sinh trùng, đến một con rết sáu cánh khổng lồ biết bay, Lâm Dương và đồng đội phải căng mình chiến đấu.

Anh không chỉ dựa vào hệ thống để tăng cường sức mạnh thể chất mà còn từng bước tinh lọc và khai mở tiềm năng huyết mạch Kỳ Lân trong mình, giúp anh miễn nhiễm với nhiều loại độc tố và ảo ảnh.

Đặc biệt, trong một kho báu bí mật của Phát Khâu Môn, anh đã tìm thấy giọt máu Kỳ Lân huyền thoại.

Việc dung hợp giọt máu này đã nâng huyết mạch Kỳ Lân của Lâm Dương lên một tầm cao mới, mang lại cho anh sức mạnh, khả năng phục hồi và sức đề kháng phi thường, cùng với Kim Cương Tán - chiếc ô phòng hộ huyền thoại có khả năng biến hóa thành vũ khí sắc bén.

Trong bối cảnh những cuộc phiêu lưu sinh tử, Lâm Dương cũng dần xây dựng mối quan hệ sâu sắc với đồng đội.

Anh chứng kiến sự "tái xuất" của Tiểu Ca chân chính, kết nối với Ngô Thiên Chân và Bàn Tử bằng tình huynh đệ, và dần dần phát triển tình cảm với Hoắc Tú Tú, cháu gái của Hoắc Lão Thái Thái.

Những mâu thuẫn nội bộ trong các gia tộc đạo mộ, đặc biệt là với Hoắc Tú Tuyết, càng khắc họa rõ nét thế giới phức tạp mà anh đang đặt chân vào.

Lâm Dương không ngần ngại thể hiện sức mạnh và thân phận Chưởng môn nhân Phát Khâu trước mặt giới đạo mộ, khiến nhiều người phải kinh ngạc.

Điểm nhấn quan trọng trong sự phát triển của Lâm Dương là việc anh được hệ thống nâng cấp khả năng đặc biệt từ việc chiết xuất và dung hợp gene.

Đặc biệt, khả năng "dạ thị" của anh được nâng lên cấp độ tiến hóa, không chỉ cho phép anh nhìn rõ trong bóng tối mà còn mang lại khả năng "trí huyễn" và "thôi miên" đối với những người đối diện, một năng lực mạnh mẽ và đầy tiềm năng.

Cuộc tìm kiếm người cô mất tích của Hoắc Tú Tú đưa cả nhóm đến Tần Lĩnh sâu thẳm, nơi chứa đựng Cây Đồng Thần Bí và Chúc Cửu Âm, một sinh vật nhân diện xà thân đáng sợ.

Tại đây, Lâm Dương đối mặt với thử thách lớn nhất, anh không

chỉ phải dùng sức mạnh để chiến đấu mà còn phải dùng trí tuệ để giải mã những bí ẩn cổ xưa, liên quan đến Xà Quốc và nguồn gốc của sự trường sinh.

Việc dung hợp gene Chúc Cửu Âm đã tiếp tục tinh lọc huyết mạch Kỳ Lân của anh, hoàn thiện gene trường sinh và nâng cao đáng kể sức mạnh thể chất, phản ứng, và khả năng phòng thủ.

Kết thúc giai đoạn này, Lâm Dương đã hoàn toàn thoát khỏi thân phận của một người xuyên không bị động.

Anh trở thành một Chưởng môn nhân Phát Khâu đích thực, sở hữu sức mạnh kinh người, khả năng độc đáo từ hệ thống gene, và một chiếc Kim Cương Tán đa năng.

Với "Hám Long Kinh" trong tay và huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết, anh không chỉ có thể định vị những ngôi mộ cổ ẩn sâu nhất mà còn có thể đối phó với mọi hiểm nguy.

Anh trở về từ những chuyến phiêu lưu với một tầm vóc mới, sẵn sàng đối mặt với những bí ẩn lớn hơn của thế giới đạo mộ, và mang trong mình trọng trách phục hưng môn phái đã mai danh ẩn tích hàng trăm năm.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 309: Chuyện kinh khủng suy nghĩ cẩn thận.

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1

Sáng hôm sau, khi mọi người vừa xuống giường, Nam Mộ Bạch đã chuẩn bị bữa sáng và những thứ cần thiết cho bữa trưa.

Có thịt nướng, rau củ, sau đó còn chuẩn bị vài người giúp đỡ, sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy.

Hắn thấy căn bản chẳng có tác dụng gì, cứ nghĩ ra ngoài lần này chắc cũng chỉ là để mọi người vui chơi mà thôi.

Nhưng năng lực của hắn cũng không quá cao, nên đối với việc nhận thức thì khá rõ ràng.

Hắn hy vọng mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau, nếu không thì thật quá vô dụng.

"Được thôi, cái cậu thiếu gia này cũng không nghĩ tới việc chuẩn bị mọi thứ chu toàn như vậy.

Tất cả đều đã sắp xếp ổn thỏa, khiến bản gia ta thấy thật vô dụng.

Chuyện này vốn dĩ là do ta đề nghị, nên lẽ ra ta phải làm, nhưng cậu ta lại làm hết cả rồi.

Nếu đã như vậy thì ta cũng không cần khách sáo nữa, cứ thế mà nhận thôi." Quả nhiên, Bàn Tử xem xong những thứ này thì rất vui vẻ, không quên nói lời cảm ơn với Nam thiếu gia, nhưng cách cảm ơn của hắn thực sự rất đặc biệt.

Chỉ là bạn bè như Lâm Dương, Tiểu Ca, Thiên Chân đều đã hiểu tính cách của Bàn Tử, nên đã quen với kiểu cảm ơn này.

"Ha ha ha, cậu đừng bận tâm nhé.

Thằng bé này đúng là như vậy, bình thường nó nói chuyện với ta

hay làm gì đó cũng không bao giờ thể hiện trực tiếp đâu, nhưng lại bày tỏ lòng biết ơn theo cách này đấy.

Yên tâm, ý của nó là rất cảm ơn, nên cậu cứ coi như nó rất vừa lòng với những thứ cậu đã chuẩn bị đi." Thiên Chân nghe Bàn Tử nói vậy, sợ Nam Mộ Bạch sẽ hiểu lầm hành vi có phần thiếu lịch sự của Bàn Tử, nên vội vàng giải thích một lượt.

Nhưng thực ra, Nam Mộ Bạch đã quen với chuyện này rồi.

Sau khi ở chung một thời gian, hắn cũng biết rằng mỗi người nên có một cách cư xử riêng.

Hắn đã quen và cũng hiểu ra rằng mỗi người đều là như vậy, không có gì tốt hay xấu cả, nên thực ra đã quen rồi.

Chỉ là mọi người đều không biết điều đó, nên sau khi nghe những lời này, Nam Mộ Bạch không hề tức giận mà ngược lại rất bình tĩnh đối đãi với mọi việc.

"Được rồi, mọi người mau ăn cơm đi, sau đó chúng ta chuẩn bị đi thôi.

Dù sao thì thời gian của chúng ta cũng không dư dả gì, nên ta đã chuẩn bị trước những việc này cho mọi người.

Vì thấy thời gian không đủ nên ta mới vội vã như vậy, nếu không thì ta đã hỏi ý kiến của mọi người rồi.

Nhưng những thứ ta chuẩn bị cơ bản đều là những thứ cần thiết." Nam Mộ Bạch thực ra rất sợ, nếu sắp xếp không chu đáo mà cuối cùng mọi người không thích thì phải làm sao?

Nên hắn cũng đã hỏi ý kiến của mọi người.

Hắn thấy những thứ mình chuẩn bị thực ra khá đầy đủ, nếu có ai không thích ăn hoặc có kiêng kỵ gì thì cứ nói trước.

Hắn sẽ biết và đổi những thứ đó đi, nhưng mọi người đều không có ý kiến gì, đều thấy rất tốt và rất hài lòng với sự sắp xếp này.

Nam Mộ Bạch thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mọi người đều hài lòng, sự sắp xếp và quyết định lần này của hắn thực sự rất tốt, cảm giác lần sắp xếp này không tồi.

Mấy người vui vẻ ăn sáng xong, liền lên xe tiến vào rừng sâu, chọn một địa điểm phù hợp.

Rồi dừng lại ở một chỗ không quá xa, dù sao thì cũng không đi sâu vào rừng thẳm, nếu không sẽ không an toàn.

Mấy người phân công công việc xong, Lâm Dương, A Ninh và Nam Mộ Bạch, bốn người ở lại chỗ cũ.

Sau đó, họ xử lý và chuẩn bị nguyên liệu, còn lại mấy người khác đi nhặt củi, và xem gần đó có trái cây gì không thì hái.

Nếu trong sông có cá thì cũng có thể bắt, nên nhóm thám hiểm này rất phấn khởi.

Dù sao thì mấy người họ đều là người năng động, ngoại trừ Tiểu Ca trầm mặc không thích hoạt động, vì sợ hai người chơi đùa quá đà rồi quên mất đường về, chuyện này cũng đã xảy ra một hai lần rồi, nên lần này họ đã rút kinh nghiệm.

Lần sau, khi để hai người họ hành động riêng lẻ, nhất định phải có người đi cùng, nếu không thì cũng không yên tâm để hai người đi riêng.

Lần trước cũng là để hai người họ đi riêng, chơi đùa quá trớn đến nỗi không tìm thấy đường về, chỉ có thể đợi mấy người khác phát hiện rồi quay lại tìm, cuối cùng không biết tốn bao nhiêu thời gian.

“Bốn người chúng ta chắc sẽ nhanh thôi, nhưng đồ đạc khá nhiều, hay là đợi một chút đi.

Nếu đi ra ngoài một chuyến thì khoảng một tiếng sẽ về, lúc đó chúng ta cũng chuẩn bị đồ đạc xong rồi, đợi họ về thì chúng ta có thể nướng được rồi." "Khi làm những thứ này, nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để bị đâm vào tay, và những thứ đó rất sắc.

Lẽ ra lúc đầu nên làm vài thứ bằng gỗ, như vậy thì sẽ không dễ bị thương.

Dù sao thì cứ cố gắng cẩn thận một chút đi, nếu đã chuẩn bị xong rồi." Sau khi Lâm Dương nói xong, mọi người bắt đầu chuẩn bị công việc của mình, chỉ là A Ninh và Lâm Dương cứ quấn quýt bên nhau, khiến Nam Mộ Bạch thực sự có chút không chịu nổi.

Đương nhiên hắn cũng không biết tại sao lại không chịu nổi, chẳng lẽ quan hệ của hai người họ tốt như vậy không phải là bình thường sao?

Dù sao thì hai người họ chẳng phải đã thầm chấp nhận nhau rồi sao?

Vì vậy, hắn cảm thấy khó chịu khi cầm tấm ván gỗ, cố gắng xích lại gần Lâm Dương và A Ninh, sau đó khi có việc thì cơ bản đều là ba người cùng làm.

Sau đó, Văn Cẩm nhìn thấy liền càng cảm thấy chuyện này thực sự kỳ lạ, chẳng lẽ không thể đi cùng hắn sao?

Tại sao cứ phải đi cùng hai người kia.

Vì vậy, điều này cũng quá rõ ràng rồi, định quay đầu lại thì có thể nói chuyện này với Lâm Dương.

Lâm Dương hiện đang đứng ở một góc phòng, dùng ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn cảnh tượng trước mặt.

Căn phòng dùng làm nơi thờ cúng tế lễ này vô cùng bất thường.

Trong một căn gác thuê lại mà lại xuất hiện thứ này, lẽ nào chủ nhà cũng không biết sự tồn tại của nó sao?

Khi nhìn thấy cơ quan phía trên bị phủ đầy bụi bẩn, Lâm Dương có lý do để tin rằng chủ nhà có thể không hiểu rõ cấu tạo bên trong căn phòng này.

Nhưng như vậy, lại có thêm một số vấn đề khó giải thích.

Nếu chủ nhà không biết có những thứ này bên trong, vậy tại sao Lâm Dương có thể thuê căn nhà này với giá rẻ như vậy?

Chỉ vì những lời đồn đại không khoa học mà thôi, cũng không đến mức có giá như vậy.

Lúc này Lâm Dương khẽ nhíu mày, không thể hiểu rõ lý do cụ thể là gì.

Giữa cách bài trí căn phòng này và chủ nhà, nhất định có một mối liên hệ nào đó.

Lúc này Lâm Dương đưa ra kết luận đó, trong mắt hắn cũng có thể nhìn thấy ánh sáng rõ ràng.

Lúc đó, Lâm Dương cũng nghe thấy một số âm thanh, dường như truyền đến từ bên ngoài căn nhà, nghe giống tiếng bước chân hoảng loạn.

Nghe thấy vậy, Lâm Dương quay đầu, nhìn ra bên ngoài căn nhà.

Quả nhiên, ánh sáng mặt trời chiếu vào bị một bóng người che khuất.

Lâm Dương có thể nhìn ra đó là một người đàn ông.

Vì ánh sáng bị che khuất một phần, lúc này Lâm Dương không thể nhìn rõ vẻ mặt cụ thể của người đó, nhưng có thể nhìn rõ vóc dáng của người đàn ông trước mặt hắn.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Lâm Dương cũng có thể phán đoán được đó chính là người đã cho thuê căn phòng này trước đó, vóc dáng gầy yếu đó, Lâm Dương chắc chắn không nhìn lầm.

Sau khi xác định được điểm đó, Lâm Dương liền vội vàng đi về phía cửa căn phòng.

Lâm Dương vừa ra ngoài, liền nghe rõ tiếng nói.

Chương 2

Giọng nói của người đàn ông nghe rất mất kiên nhẫn.

“Cậu vào trong rồi sao?” Giọng người đàn ông đầy vẻ sốt ruột, dường như rất bất mãn với hành động tùy tiện của Lâm Dương.

“Đã xong đâu?

Ta chỉ tiện xem qua thôi mà.” Nhìn sắc mặt đối phương, Lâm Dương cũng hỏi, đồng thời trong mắt hắn có thể nhìn thấy một tia thần sắc khác thường.

Vừa rồi người đàn ông kia nói với Lâm Dương, trông như đang quát mắng vậy, nhưng Lâm Dương đã chú ý, khi đối phương nhìn thấy hắn đang ở trong căn phòng này, vẻ mặt hoảng loạn của đối phương, tuy nhanh chóng che giấu đi, nhưng Lâm Dương vẫn chú ý một chút, thần sắc chợt lóe lên đó, đã bị Lâm Dương phát hiện.

Nhìn người đàn ông kia giả vờ như vậy, Lâm Dương cũng đoán được, lúc này đây, nơi này quả thật có một số vấn đề, người đàn ông này có lẽ biết rõ.

Nếu đã như vậy, nhất định phải biết một số thông tin từ miệng đối phương mới được, Lâm Dương ta không thể nào ở một nơi không rõ ràng được.

Từ vẻ mặt hoảng loạn mà vẫn muốn che giấu của đối phương, những thông tin liên quan bên trong dường như bất lợi cho đối phương.

Lâm Dương rút ra kết luận đó, thần sắc trong mắt hắn cũng bắt đầu trở nên phức tạp.

“Ta không gọi điện thoại cho cậu sao?

Không nghe máy à?

Nơi này không thể tùy tiện vào được.” Thấy Lâm Dương chất vấn, người đàn ông như bị khiêu khích, liền vội vàng bắt đầu la mắng Lâm Dương.

Nghe xong lời của người đàn ông, trên mặt Lâm Dương cũng hiện rõ vẻ khó hiểu.

Lâm Dương cúi đầu, nhìn điện thoại của mình.

Trong điện thoại của hắn, không có bất kỳ dấu vết nào của cuộc gọi đến.

Nhưng lời nói của người đàn ông trước mặt Lâm Dương lại vô cùng tự nhiên, không giống đang nói dối.

Loại lời nói dối dễ bị vạch trần như vậy cũng không cần thiết phải nói ra.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng lật lòng bàn tay ra, điện thoại của hắn lộ ra ngoài, có thể cho người đàn ông kia nhìn thấy.

Thấy hành động của Lâm Dương, người đàn ông đầu tiên cảm thấy ngạc nhiên, sau đó dường như hiểu ra, có chút không dám tin nhìn về phía điện thoại của Lâm Dương.

Sau khi nhìn thấy giao diện trên điện thoại của Lâm Dương, biểu cảm của người đàn ông cũng trở nên vô cùng khó coi.

Thấy cảnh tượng trên điện thoại của Lâm Dương, thần sắc người đàn ông cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa, để che giấu vẻ mặt nghiêm nghị giả vờ, lúc này dần dần biến mất, thay vào đó là một vẻ kinh hoàng, như thể hắn đã nhìn thấy một sự tồn tại vô danh nào đó.

Lúc này Lâm Dương cũng đang đứng một bên quan sát, sự thay đổi biểu cảm của người đàn ông tự nhiên cũng lọt vào mắt ta.

“Trong căn phòng, rốt cuộc là có gì?” Thấy bộ dạng người đàn ông, Lâm Dương đoán ra, liền vội vàng hỏi.

“Thì ra là thật... thì ra là thật...” Lời nói của Lâm Dương, người đàn ông như không nghe thấy, chỉ cúi đầu lẩm bẩm một mình, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh cũng cảm thấy khó hiểu.

“Thứ đó thật sự ở đâu?” Lúc này biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, hắn bước vài bước đến trước mặt, sau đó nắm chặt vai người đàn ông trước mặt, liền vội vàng truy hỏi.

“Ta không rõ, đừng hỏi ta, mấy ngày nữa thì đi đi.” Người đàn ông bị Lâm Dương nắm chặt vai, thần thái vốn đang hoảng loạn nhanh chóng biến mất, trở nên bình tĩnh.

Thần sắc của Lâm Dương cũng thay đổi, nguyên nhân thần sắc Lâm Dương thay đổi tự nhiên là vì tên gia hỏa trước mặt này.

Sau khi bình tĩnh lại, người đàn ông kia nói một câu như vậy với Lâm Dương, rồi xoay người chuẩn bị rời đi, thậm chí đã bước vài bước.

“Ngươi muốn đi đâu?” Hành động của người đàn ông tự nhiên đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Tay Lâm Dương không rời khỏi vai người đàn ông, lúc này hắn cũng dùng sức nắm chặt vai người đàn ông.

Bị Lâm Dương nắm chặt, bước chân người đàn ông cũng vì thế mà dừng lại, sau đó hắn vung tay, dùng sức đập vào tay Lâm Dương, đánh bật tay hắn ra.

Sức lực người đàn ông lớn, Lâm Dương còn chưa kịp phản ứng, tay hắn đã bị đánh bật ra.

Sau đó, người đàn ông cũng dần dần đi về phía trước, phía sau Lâm Dương cũng ngẩn người vì động tác dứt khoát của người đàn

ông.

Nhìn người đàn ông dần dần rời đi, Lâm Dương cũng đuổi theo về phía trước, nhanh chóng đuổi kịp người đàn ông.

Biển cả?

Ta lại đang ở trong biển?

Lâm Dương nhớ rõ ràng, mình đang nằm trên giường xem bộ phim "Đạo Mộ Bút Ký" vừa được cập nhật trên Tencent Video.

Hắn không khỏi suy nghĩ tại sao mình lại xuất hiện trong biển cả.

Lúc này, hắn đang ôm một khúc gỗ mục trôi nổi trên mặt biển, xung quanh một màu đen kịt, không nhìn thấy gì.

Sở dĩ hắn biết mình đang trôi nổi trên biển là vì trong không khí tràn ngập mùi tanh đặc trưng của biển.

Đột nhiên, một tia sét lóe sáng nửa bầu trời, Lâm Dương nhân cơ hội nhìn về phía xa.

Biển cả mênh mông vô tận, không có đất liền, tầm mắt không thấy một hòn đảo nhỏ nào.

Khi chuẩn bị tìm kiếm một hướng khác, trời lại tối đen.

Trong mắt Lâm Dương lộ ra vẻ tuyệt vọng, dựa vào một khúc gỗ mục hắn cũng không biết có thể kiên trì được bao lâu, cảm thấy sức lực của mình đang nhanh chóng cạn kiệt.

Điều khiến hắn càng tuyệt vọng hơn là trên bầu trời bắt đầu rơi xuống những hạt mưa to như hạt đậu, gió lớn thổi khiến mặt biển cuộn lên những con sóng khổng lồ.

Lúc đó, một con sóng lớn ập đến, nhấn chìm Lâm Dương đang trôi nổi trên mặt biển.

Chương 3

"Chẳng lẽ ta phải chết sao?" Lâm Dương vừa chìm xuống nước, lại bị một con sóng khác hất lên khỏi mặt nước.

Lúc này Lâm Dương hiểu ra, mình đã xuyên việt.

Còn xuyên việt đến thế giới nào thì hắn không rõ.

Người khác xuyên việt đều trở thành công tử phú nhị đại, tại sao ta vừa xuyên việt đã xuất hiện giữa biển cả, gặp phải bão tố, vừa xuyên việt đã phải mất mạng chứ?

"Ta không cam tâm!" Lâm Dương gầm lên.

Đúng lúc đó, trong đầu vang lên một âm thanh.

"Đinh đông, Cơ nhân đề thủ hệ thống đang ràng buộc..." "Đinh đông, Cơ nhân đề thủ hệ thống ràng buộc thành công." "Đinh đông, Cơ nhân đề thủ hệ thống đang kích hoạt..." "Đinh đông, Cơ nhân đề thủ hệ thống kích hoạt thành công." Hệ thống Lâm Dương không hề xa lạ, đó là thứ mà nhân vật chính xuyên việt nào cũng phải có.

Xuyên việt và có được hệ thống vốn là một chuyện đáng mừng, chỉ là hiện tại, mạng sống còn sắp không giữ được, có hệ thống thì có tác dụng gì chứ?

Đúng lúc đó, một con cá heo trắng nhảy ra khỏi mặt nước, khi rơi xuống mắt thấy sẽ đập trúng Lâm Dương.

Lâm Dương dùng hết sức lực toàn thân dịch sang một bên một chút, con cá heo rơi xuống sượt qua cánh tay phải của hắn.

Khi da hắn tiếp xúc với con cá heo, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu.

“Cá heo cơ nhân đề thủ thành công, có dung hợp không?” “Dung hợp!” Dù sao cũng sắp chết rồi, Lâm Dương cũng không suy nghĩ hậu quả, trực tiếp ra lệnh dung hợp cá heo cơ nhân.

“Cá heo cơ nhân bắt đầu dung hợp!” “A...” Sau khi dung hợp bắt đầu, cơn đau dữ dội lập tức dâng lên từ khắp cơ thể, Lâm Dương suýt chút nữa thì ngất đi vì đau.

Ở mặt biển cách Lâm Dương không xa, trên một chiếc thuyền đánh cá, một người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên biến sắc nói: “Vừa rồi cậu có nghe thấy âm thanh gì không?” “Bây giờ bên ngoài gió to sóng lớn, làm gì có âm thanh nào chứ.” Một Bàn Tử có thân hình cao lớn đáp lời.

“Không đúng, là tiếng người, nhất định có người rơi xuống nước rồi.” Nói rồi, người đàn ông trẻ tuổi bất chấp gió sóng trên biển, chạy ra boong tàu, dùng đèn tìm kiếm chiếu vào vùng biển nơi vừa phát ra âm thanh.

“Có người, bên kia có một người đang ôm gỗ trôi nổi trên mặt biển.” “Thiên Chân, nguy hiểm đó, mau vào đi, bây giờ ta còn khó bảo toàn thân mình, lo cho người khác làm gì.” “A Ninh, đó là một sinh mạng sống sờ sờ, ta không thể thấy chết mà không cứu.” Nói rồi, hắn lại quay sang người đàn ông cao lớn kia nói: “Bàn Tử, cùng ta đi cứu người.” “Nam hay nữ, có xinh đẹp không?

Nếu cứu một cô gái xinh đẹp thì ta sẽ là anh hùng.” Bàn Tử cười nói.

“Bàn Tử, đừng có lảm nhảm nữa, mau cứu người đi.” Nói rồi, Thiên Chân chạy vào khoang thuyền lấy ra một bó dây nylon, buộc một chiếc phao cứu sinh vào một đầu, rồi lại chạy ra boong tàu, nói với Bàn Tử đang ở bên cạnh mình: “Bàn Tử, cậu sức khỏe tốt, ném phao cứu sinh ra đi.” “Được thôi, xem bản gia ta anh hùng cứu mỹ

nhân đây.” ...Trong biển, Lâm Dương vừa hoàn thành việc dung hợp cá heo cơ nhân, đang đắm chìm trong những lợi ích mà việc dung hợp cơ nhân mang lại.

Sau khi dung hợp cá heo cơ nhân, ta có được hai năng lực.

Năng lực thứ nhất là có thể hô hấp bằng phổi dưới nước, năng lực thứ hai là có khả năng định vị bằng tiếng vang.

Mặc dù bây giờ đang ở giữa biển cả, nhưng sau khi dung hợp cơ nhân, Lâm Dương không còn lo lắng về việc liệu mình có sống sót được nữa hay không.

Đúng lúc đó, một chiếc phao cứu sinh nhanh chóng bay về phía hắn.

“Phanh!” Một tiếng đập vào đầu hắn.

“Đột nhiên có một chiếc phao cứu sinh nối với dây bay tới?” Theo sợi dây nhìn sang, thì ra có một chiếc thuyền đánh cá ở không xa.

Trên thuyền, Thiên Chân thấy người trong biển đã kéo lấy phao cứu sinh, nói: “Bàn Tử mau kéo cậu ta lên đi, lát nữa sóng sẽ lớn hơn, cứu cũng không được nữa.” Bàn Tử và Thiên Chân cùng dùng sức, không lâu sau đã kéo Lâm Dương lên.

Nhìn người đàn ông được cứu lên, Bàn Tử thất vọng nói: “Sớm biết là đàn ông thì ta đã không tốn nhiều sức như vậy rồi.” “Bàn Tử đừng nói nữa, mau đỡ người ta vào khoang thuyền đi.” Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng, nhưng vẫn cùng Thiên Chân đỡ Lâm Dương vào trong.

Trong khoang thuyền, Lâm Dương nhìn mấy người đàn ông và một người phụ nữ mặc áo da, quần da bên cạnh mình mà ngây người.

“Chẳng phải mình đang chuẩn bị đi Tây Sa hải để mộ với Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca cải trang, và A Ninh sao.” Lúc này, Lâm

Dương mới hiểu ra, thì ra mình đã xuyên việt vào thế giới Đạo Mộ rồi.

"Cậu thấy sao rồi?" Thiên Chân hỏi Lâm Dương đang nằm trên mặt đất.

Lâm Dương thực ra sau khi hoàn thành dung hợp cơ nhân thì đã không sao rồi, hiện tại sở dĩ giả vờ yếu ớt là để không gây nghi ngờ cho những người trên thuyền mà thôi.

"Ta không sao, ta trôi nổi trên biển quá lâu, bị kiệt sức rồi." "Không sao là tốt rồi." Thiên Chân nói.

Đột nhiên, A Ninh rút dao găm từ thắt lưng ra đặt lên cổ Lâm Dương: "Tại sao cậu lại xuất hiện ở đây?" "A Ninh, làm gì vậy!" Thiên Chân trách mắng.

"Gần đây cũng không có thuyền, một người đàn ông ôm một khúc gỗ đột nhiên xuất hiện trên mặt biển, cậu không thấy lạ sao?" "Trước tiên hãy cất dao đi." Thiên Chân đẩy tay A Ninh đang cầm dao găm ra: "Thực ra về việc cậu đột nhiên xuất hiện trên biển, ta cũng rất tò mò." Chiếc thuyền này đang đi đến Tây Sa, biết được điểm này, Lâm Dương dễ dàng giải thích lai lịch của mình.

"Ta tên là Lâm Dương, là một du khách, vốn định đi Tây Sa du lịch, giữa đường gặp bão nên thuyền của ta bị lật.

Khi ta tỉnh lại thì thấy mình đang ôm một khúc gỗ trôi nổi trên mặt biển." A Ninh cúi người xuống, tiến sát Lâm Dương, nhìn từ trên xuống dưới một lượt cẩn thận, rồi lại kéo tay Lâm Dương, sờ sờ lòng bàn tay.

Một chàng trai trắng trẻo, da mịn màng, tay cũng không có vết chai, không phải người luyện võ, quả thực không có uy hiếp.

Vì vậy, cô ta cũng không bận tâm đến Lâm Dương nữa.

Hơn nữa, bây giờ bên ngoài gió càng lúc càng lớn, sóng cũng càng lúc càng cao, chiếc thuyền này cũng không biết có thể đảm bảo an toàn cho nhân viên trên thuyền hay không, không có thời gian rảnh để quản chuyện khác.

"Lão bản, phía trước phát hiện một chiếc thuyền." Một thuyền viên chạy vào khoang thuyền nói với A Ninh.

"Đi, ra xem." A Ninh đi theo thuyền viên chạy ra.

"Vừa nãy A Ninh đối xử với cậu như vậy, đừng để trong lòng, cô ta không có ác ý đâu." Thiên Chân nói với Lâm Dương.

Lâm Dương gật đầu, trong lòng nghĩ: "Không có ác ý mới là có quỷ ấy." Đúng lúc đó, trên boong thuyền đánh cá truyền đến một trận kinh hô: "Quỷ thuyền, Quỷ thuyền!" "Quỷ thuyền?" Nghe thấy Quỷ thuyền, Lâm Dương biết diễn biến kịch tình đã đến đâu rồi.

Làm gì có Quỷ thuyền, chỉ có một con Hải hầu tử thôi.

Cơ nhân đề thủ hệ thống chỉ cần da thịt của ta tiếp xúc với thứ gì đó là có thể đề thủ cơ nhân, sau đó dung hợp, mang lại các loại lợi ích.

Trong Đạo Mộ, Hải hầu tử có hình dáng giống người, toàn thân phủ vảy, sức lực khổng lồ.

Nếu có thể đề thủ cơ nhân của nó để tăng thêm sức mạnh cho ta, thì có thể tăng cường đáng kể khả năng sinh tồn của ta trong thế giới này.

Ngay lập tức Lâm Dương quyết định nhất định phải tìm cách lấy được Hải hầu tử cơ nhân.

Chương 4

Lúc này, những người trên thuyền đều chạy ra boong thuyền ở đầu thuyền, chỉ còn lại một mình Lâm Dương trong khoang thuyền.

Hắn từ dưới đất cũng chạy theo ra boong thuyền.

Khi Lâm Dương chạy ra boong tàu, chỉ thấy thuyền trưởng ôm chặt Thiên Chân: "Đừng đi, rơi xuống Quỷ thuyền là chết, không về được đâu." "Ta không thể thấy chết mà không cứu!" Thiên Chân đang chuẩn bị thoát khỏi sự kìm kẹp của thuyền trưởng.

Tiểu Ca cải trang sao có thể nhìn vợ mình chịu khổ?

Không biết từ đâu lấy ra một sợi dây thừng lớn, ném về phía Quỷ thuyền.

Chỉ thấy một đầu sợi dây bay lên Quỷ thuyền, sau đó quấn vài vòng quanh lan can boong tàu, tạo thành một nút thắt chắc chắn.

Bàn Tử dùng khẩu súng trong tay đẩy thuyền trưởng đang ôm Thiên Chân ra: "Tránh ra một bên." "Đó là Quỷ thuyền, lên đó rồi sẽ không về được đâu, không thể đi!" "Ta không thể thấy chết mà không cứu." Thấy Thiên Chân chuẩn bị men theo sợi dây nối hai con thuyền để leo lên Quỷ thuyền, thuyền trưởng và các thuyền viên của hắn lại tiếp tục ngăn cản.

Bàn Tử rút một khẩu súng ra chĩa vào họ: "Tất cả không được động, sinh mệnh cao hơn tất cả!" "Làm như vậy sẽ hại tất cả mọi người trên thuyền đó!" Mặc dù miệng đang la hét, nhưng dưới nòng súng của Bàn Tử, họ cũng không dám hành động mạo hiểm.

Không có ai ngăn cản, Thiên Chân men theo sợi dây leo lên Quỷ thuyền.

“Ta cũng đi giúp.” Ta cũng không quan tâm đến việc có thể bị bại lộ, Lâm Dương hô một tiếng, rồi cũng theo sau Thiên Chân leo lên Quỷ thuyền.

Thiên Chân vừa lên Quỷ thuyền đã thấy A Ninh bị một thứ gì đó kéo về phía bên kia boong tàu.

Hắn không kịp sợ hãi, liền đuổi theo.

Đến gần, hắn mới phát hiện, trên cổ A Ninh có một quái vật mặt người, đang kéo cô ấy đi.

A Ninh dường như đã mất ý thức.

Mắt thấy sắp đuổi kịp A Ninh, đột nhiên “Oanh” một tiếng, sàn tàu dưới chân vỡ vụn, Thiên Chân và A Ninh đều rơi xuống.

Khi Lâm Dương leo lên Quỷ thuyền, chỉ thấy trên boong tàu có một cái lỗ lớn.

Đi đến nhìn kỹ, cái lỗ này không sâu, Lâm Dương cũng nhảy xuống theo.

“A Ninh, làm gì vậy.” Thiên Chân hét về phía A Ninh ở ngay phía trước, nhưng dù hắn có hét thế nào, A Ninh cũng không phản ứng.

Lâm Dương biết, lúc này A Ninh hẳn là đang mở một cánh cửa trên thuyền, phía bên kia cánh cửa chính là Hải hầu tử.

Hải hầu tử tuy có sức lực lớn, nhưng trí thông minh lại không cao, tấn công hoàn toàn dựa vào sức mạnh cơ bắp, cùng lắm là ẩn mình trong bóng tối, đột nhiên xuất hiện tấn công đối thủ.

Hơn nữa, Lâm Dương chú ý, lúc đó, Tiểu Ca cải trang từ thuyền đánh cá nhảy một cái, đã nhảy lên Quỷ thuyền rồi, còn lên trước cả mình, lúc này nhất định đang bảo vệ Thiên Chân trong bóng tối.

Có Tiểu Ca ở đây thì hoàn toàn không cần lo lắng về Hải hầu tử.

Điều ta cần làm là tìm cơ hội đề thủ Hải hầu tử cơ nhân.

Cơ hội tốt nhất để Lâm Dương tiếp xúc với Hải hầu tử là vào khoảnh khắc cánh cửa mở ra.

Lâm Dương chạy về phía cánh cửa mà A Ninh đang chuẩn bị mở, sợ rằng chậm một chút Hải hầu tử sẽ xuất hiện, bỏ lỡ cơ hội đề thủ cơ nhân.

"Khuông đương!" Một tiếng, cánh cửa mở ra, một luồng nước lớn từ bên ngoài ập vào người A Ninh, cô ta ngã xuống đất ngất xỉu.

Lúc này, Lâm Dương ở bên cạnh cánh cửa, trước khi Hải hầu tử xuất hiện, liền thò tay ra, chạm vào người Hải hầu tử.

"Đinh đông, Trường Sinh cơ nhân đề thủ thành công." "Đinh đông, Trường Sinh cơ nhân kích hoạt nhiệm vụ ẩn." Chẳng phải lẽ ra phải là Hải hầu tử cơ nhân sao?

Sao lại là Trường Sinh cơ nhân?

Tuy kỳ lạ, nhưng lúc này Lâm Dương không có thời gian dư thừa để suy nghĩ về những điều này.

Hắn phải lập tức chạy trốn, Hải hầu tử không phải là thứ mà hắn hiện tại có thể đối phó được.

Chỉ là đã quá muộn, chi trên thô tráng của Hải hầu tử vung tới, nặng nề quất vào ngực Lâm Dương.

Lâm Dương bị Hải hầu tử đánh bay.

Một cảm giác tức ngực truyền đến, khiến hắn nửa ngày không thể hô hấp.

Hải hầu tử không truy kích Lâm Dương, mà quay sang tấn công Thiên Chân đang ôm A Ninh từ dưới đất lên.

Điều này khiến Lâm Dương thở phào nhẹ nhõm.

Tốc độ dung hợp cơ nhân tuy nhanh, nhưng cũng cần một chút thời gian, cơ nhân càng mạnh mẽ thì thời gian dung hợp càng dài.

Hắn không dung hợp ngay Hải hầu tử cơ nhân, hiện tại nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ, không phải lúc để dung hợp cơ nhân.

Quả nhiên, khi Hải hầu tử định tấn công Thiên Chân, Tiểu Ca cải trang thành Ngốc đầu đã xuất hiện.

Ngốc đầu nhanh chóng dùng một cú đá tiên cước trúng vào người Hải hầu tử, khiến hướng tấn công của nó bị lệch đi, không tấn công Thiên Chân.

Sức mạnh một cú đá của Ngốc đầu khủng khiếp đến mức nào, Lâm Dương ở không xa có thể cảm nhận rõ ràng.

Khi hắn ra chân, tốc độ nhanh đến mức tạo ra sóng âm trong không khí.

Hải hầu tử bị đau, quay người lại tấn công Ngốc đầu.

Hải hầu tử và Ngốc đầu một quyền ta một cước đánh nhau.

Ngốc đầu thấy Hải hầu tử không chỉ sức mạnh lớn, mà phòng ngự cũng rất mạnh, quyền cước của hắn không thể gây ra sát thương cho nó.

Hắn nhảy một cú đá vào người Hải hầu tử, mượn lực lùi về phía sau, rồi rút khẩu súng đeo ở thắt lưng ra, chĩa vào ngực Hải hầu tử mà bắn.

“Phanh, phanh, phanh.” Liên tiếp mấy phát súng đều bắn trúng vào người Hải hầu tử một cách chính xác.

Chương 5

Hải hầu tử bị đau, lách mình một cái, trốn vào bóng tối.

Tiểu Ca cũng không thể giải quyết triệt để Hải hầu tử.

Lâm Dương khẽ mấp máy môi, phát ra một âm thanh, ngay lập tức toàn bộ khoang thuyền đều hiện rõ trong đầu hắn.

Đó là năng lực định vị bằng tiếng vang có được sau khi dung hợp cá heo cơ nhân.

Nghe nói năng lực định vị bằng tiếng vang của động vật chính xác hơn radar rất nhiều.

Bây giờ Lâm Dương tự mình trải nghiệm, không chỉ chính xác hơn rất nhiều, mà đơn giản là một trời một vực.

Định vị bằng tiếng vang không chỉ có thể định vị mà còn có thể tạo ảnh trong đầu.

"Hải hầu tử đang ở trên cái cột phía sau lưng tôi!" Lâm Dương nhắc nhở.

Mặc dù hắn nhớ rõ kịch tình cuối cùng Ngốc đầu đã đánh đuổi Hải hầu tử, nhưng hắn vẫn lên tiếng nhắc nhở Ngốc đầu.

Bởi vì hắn không biết sau khi xuyên việt, thế giới Đạo Mộ này có thay đổi hay không.

Nghe Lâm Dương nhắc nhở, Ngốc đầu lập tức quay người bắn một phát súng, "Phanh." Một viên đạn găm vào người Hải hầu tử đang chuẩn bị tấn công lén Ngốc đầu.

Hải hầu tử thấy tấn công lén không thành công liền bỏ chạy.

Khẩu súng trong tay Ngốc đầu dường như có mắt, từng viên đạn

găm vào người Hải hầu tử.

Hải hầu tử ở đâu, đạn ở đó.

Cuối cùng Hải hầu tử nhảy vào một cái lỗ dưới nước trong khoang thuyền rồi biến mất.

Ngốc đầu lại bắn thêm mấy phát vào lỗ nước, xác nhận Hải hầu tử đã bỏ chạy xong thì nhìn Lâm Dương một cái, không nói gì.

Hắn đi đến bên cạnh Thiên Chân, giật lấy A Ninh đang được Thiên Chân ôm trong tay: "Mau đi thôi, thuyền sắp chìm rồi." Thiên Chân ngẩng đầu nhìn lên, thấy khoảng cách từ chỗ mình đến boong tàu khá cao: "Làm sao mà lên được?" Ngốc đầu nhảy lên, một chân đạp lên vai Thiên Chân, rồi dùng sức nhảy lên boong tàu.

Sau đó, hắn đưa một tay ra kéo Thiên Chân lên.

Lên boong tàu, Thiên Chân cũng làm theo, thò tay xuống, chuẩn bị kéo Lâm Dương lên.

Ngốc đầu tức giận đẩy Thiên Chân ra: "Mau trở về thuyền bên kia đi." Nhìn cảnh tượng này, Lâm Dương mỉm cười, trong lòng nghĩ: "Thiên Chân không ai tranh giành." Đợi cả bốn người đều lên boong Quỷ thuyền thì ngớ người, thì ra sợi dây thừng lớn nối Quỷ thuyền và thuyền đánh cá đã bị người ta cắt đứt, hiện tại thuyền đánh cá cách Quỷ thuyền bốn năm mươi mét.

"Bàn Tử, ta ở đây, Bàn Tử!" Thiên Chân hét lớn về phía thuyền đánh cá, thấy Bàn Tử đang đứng trên boong tàu nhìn quanh.

Nghe tiếng hét, Bàn Tử phát hiện ra Thiên Chân và mấy người kia, lập tức ra lệnh thuyền trưởng cho thuyền đánh cá lại gần Quỷ thuyền.

Trở về thuyền đánh cá, thuyền trưởng và các thuyền viên đều kinh ngạc không thôi: "Đây là lần đầu tiên có người có thể trở về từ Quỷ thuyền." Thiên Chân không để ý, sự chú ý của hắn bây giờ đều dồn

vào A Ninh: “A Ninh, sao rồi?” A Ninh ngây ngốc đứng đó không phản ứng gì.

“Nhân diện liêm, Nhân diện liêm, hút vào người có thể khống chế tư duy của con người.” “Ta đi!

Nhân diện liêm là thứ tốt đó.” Lâm Dương suýt chút nữa quên mất có một con Nhân diện liêm có thể đề thủ cơ nhân.

Ngay lập tức hắn tiến lên, đi nhanh vài bước đến bên cạnh A Ninh: “Thuyền trưởng, ai có lông trâu không?” “Có, có, tôi có.” Nói rồi, hắn lấy ra một nắm lông trâu đưa cho Lâm Dương.

Lâm Dương rắc lông trâu lên người Nhân diện liêm, rồi đợi một lúc, rút một con dao găm từ thắt lưng của A Ninh ra và xẻ Nhân diện liêm.

“Đinh đông, Nhân diện liêm cơ nhân đề thủ thành công.” “Vị tiểu ca này, cậu biết Nhân diện liêm sợ lông trâu sao?” Thuyền trưởng tò mò hỏi, thường thì chỉ có những người già đi biển lâu năm mới biết những điều này, một thanh niên trẻ lại cũng biết.

Lâm Dương ném con Nhân diện liêm đã chết trong tay xuống biển: “Lúc nhỏ ta nghe ông nội kể chuyện nên biết, không ngờ lại thực sự có tác dụng.” “Khó trách, khó trách.” “Nếu đã không sao rồi, ta xin vào nghỉ ngơi trước.” Lâm Dương tùy tiện tìm một lý do để trở về khoang thuyền, chuẩn bị tìm hiểu rõ chuyện Trường Sinh cơ nhân vừa đề thủ từ Hải hầu tử.

Ngoài ra, khi đề thủ Trường Sinh cơ nhân hình như đã kích hoạt một nhiệm vụ ẩn, hắn cũng không biết nhiệm vụ đó là gì.

“Hệ thống, tại sao lại đề thủ được Trường Sinh cơ nhân từ Hải hầu tử?” “Túc chủ, Hải hầu tử là sản phẩm thất bại trong thí nghiệm Trường Sinh của người xưa.

Tuy là sản phẩm thất bại, nhưng nó vẫn có được một phần Trường Sinh cơ nhân, dung hợp sau này có thể có được tuổi thọ kéo dài, nhưng vì Trường Sinh cơ nhân không hoàn chỉnh nên tác dụng phụ cũng rất lớn." "Tác dụng phụ?

Dung hợp cơ nhân có tác dụng phụ sao?

Vậy tại sao trước đây ta dung hợp cá heo cơ nhân lại không có nhắc nhở?" "Cá heo cơ nhân là cơ nhân hoàn chỉnh, dung hợp không có bất kỳ tác dụng phụ nào, nhưng Hải hầu tử cơ nhân không hoàn chỉnh, nên có tác dụng phụ." "Vậy tác dụng phụ là gì?" "Dung hợp Trường Sinh cơ nhân không hoàn chỉnh sau này sẽ biến thành quái vật, ví dụ như Hải hầu tử." "Ta dựa!" Nghe nói sau khi dung hợp Trường Sinh cơ nhân không hoàn chỉnh sẽ trở nên xấu xí như Hải hầu tử, Lâm Dương lập tức từ bỏ ý định dung hợp nó.

"Hệ thống, trước đây ta nhớ khi đề thủ Trường Sinh cơ nhân đã kích hoạt nhiệm vụ ẩn, nhiệm vụ đó là gì?" "Túc chủ có thể tiếp tục thu thập Trường Sinh cơ nhân, bổ sung đầy đủ Trường Sinh cơ nhân sau này rồi dung hợp sẽ không có tác dụng phụ, có thể đạt được Trường Sinh chân chính." Thì ra Trường Sinh cơ nhân tàn khuyết mà hắn mạo hiểm mạng sống đề thủ từ Hải hầu tử vẫn có ích, Lâm Dương trong lòng cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Bổ sung đầy đủ Trường Sinh cơ nhân sau này, có thể đạt được Trường Sinh chân chính.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương càng lúc càng mong chờ những cuộc gặp gỡ tiếp theo.

Theo kịch tình, tiếp theo sẽ gặp Cấm bà, ngũ bà bà, mười hai thủ cổ thi và các loại sinh vật khác đều có cơ nhân mạnh mẽ.

Trên người chúng có khả năng cao cũng sẽ có Trường Sinh cơ nhân.

Như vậy, việc bổ sung đầy đủ Trường Sinh cơ nhân tàn khuyết hẳn sẽ không quá khó khăn.

Ngoài Trường Sinh cơ nhân, hắn còn đề thủ được một phần Nhân diện liêm cơ nhân.

"Hệ thống, dung hợp Nhân diện liêm cơ nhân." "Nhân diện liêm cơ nhân bắt đầu dung hợp." Có kinh nghiệm lần đầu, Lâm Dương biết khi dung hợp cơ nhân sẽ tạo ra cơn đau dữ dội.

Vì vậy, khi bắt đầu dung hợp Nhân diện liêm cơ nhân, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đựng cơn đau, do đó không kêu thảm thiết như lần đầu dung hợp cơ nhân.

Tuy đau, nhưng thời gian không dài.

Mấy chục giây sau, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dương.

"Đinh đông, Nhân diện liêm cơ nhân dung hợp thành công, có được Huyễn Tượng Kháng Tính." "Huyễn Tượng Kháng Tính?" Nhân diện liêm không phải có thể khống chế tư duy của con người sao?

Sao lại có được Huyễn Tượng Kháng Tính?

Chương 6

Lâm Dương trong lòng kỳ lạ.

“Chẳng lẽ Nhân diện liêm không khống chế tư duy của con người, mà có thể khiến người ta sinh ra ảo giác?

Gây tê liệt tư duy của con người?” Lâm Dương thầm nghĩ trong lòng.

Không hiểu rõ, Lâm Dương cũng không suy nghĩ nữa.

Lúc đó, hắn phát hiện tất cả mọi người đều đã trở về khoang thuyền.

Ngốc đầu ngồi đối diện hắn, ánh mắt dừng lại trên người hắn, không ngừng đánh giá.

Lâm Dương biết, chắc chắn biểu hiện của mình đã khiến Ngốc đầu nghi ngờ.

“Thôi, bây giờ ta chỉ thu thập Trường Sinh cơ nhân, không có ý đồ xấu xa, cứ nghi ngờ thì nghi ngờ đi.” Lâm Dương không nghĩ ngợi nữa, nằm xuống đất ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, trời đã sáng rõ, cuồng phong bạo vũ đêm qua đã biến thành một ngày nắng rực rỡ.

Thiên Chân, Bàn Tử, Ngốc đầu và A Ninh vây quanh một cái bàn trên boong thuyền đầu, dường như đang bàn bạc.

“Tây Sa hải để mộ ở vị trí này, nhưng thủ hạ của tôi lại không tìm thấy lối vào.” A Ninh nói.

“Vậy làm thế nào?

Cái mộ này có đi không?” Ngốc đầu hỏi.

“Tây Sa hải để mộ nhất định phải đi, tôi phải tìm chú Ba của mình.” Thiên Chân nói.

“Đi thì đi, nhưng lối vào còn chưa tìm thấy thì vào kiểu gì?” Bàn Tử chen vào.

Lâm Dương đầu tiên đi đến một bên thuyền, sau đó khẽ mấp máy môi, phát ra một âm thanh về phía biển.

Biển ở đây không sâu lắm, không bao lâu, cảnh tượng dưới đáy biển hiện rõ trong đầu Lâm Dương.

Hắn mỉm cười, đi đến bên bàn, mở miệng nói: “Tôi có thể tìm thấy lối vào Tây Sa hải để mộ.” “Đừng đùa nữa, nhìn cậu da trắng môi hồng thế kia, chắc lặn còn không biết chứ gì.” Bàn Tử nói.

Lâm Dương không nói gì, đi đến mép thuyền đánh cá, rồi “Phù!” một tiếng, nhảy xuống biển.

Thiên Chân vội vàng chạy đến, nhìn xuống biển, Lâm Dương đã không còn bóng dáng.

Một phút, hai phút...

Mười phút sau vẫn không thấy Lâm Dương ngoi lên, Thiên Chân lo lắng nói: “Lâm Dương không mang bình dưỡng khí, không thể ở dưới nước lâu như vậy được, nhất định xuất sự rồi, Bàn Tử, mau cứu người!” “Ta đi!

Không phải là thật chứ.” Bàn Tử nói nhiều, nhưng chưa bao giờ hại ai.

Hắn đâu biết một câu nói của mình lại khiến Lâm Dương nhảy xuống biển, bây giờ hối hận không kịp.

Lập tức thay đồ bơi, đeo bình dưỡng khí lên lưng chuẩn bị nhảy xuống biển.

Thiên Chân một tay kéo Bàn Tử lại: "Đợi chút, nhìn kìa, hình như có người nổi lên." "Ây da, ta dựa!

Không phải là thi thể chứ." Lâm Dương từ khi dung hợp cá heo cơ nhân có thể hô hấp bằng phổi dưới nước, đừng nói ở dưới nước mười phút, một tiếng đối với hắn cũng không thành vấn đề.

Chỉ là nếu làm như vậy thì trong mắt người khác sẽ thành yêu quái.

"Cộp cộp, cộp cộp" Vài bọt khí lớn nổi lên sau đó, đầu Lâm Dương lộ ra khỏi mặt nước.

Hắn vừa nghe thấy lời của Bàn Tử, "Ngươi mới là thi thể ấy!" Bàn Tử đuối lý không nói gì.

Lâm Dương leo lên thuyền, nói: "Lối vào Tây Sa hải để mộ ta đã tìm thấy rồi." "?

Tìm thấy lối vào Tây Sa hải để mộ?" Lâm Dương không mang theo bình dưỡng khí mà ở dưới nước mười phút, lại còn tìm thấy lối vào Tây Sa hải để mộ, thật là quá không thể tin nổi.

Ngốc đầu vốn đã nghi ngờ thân phận của Lâm Dương, bây giờ chứng kiến bản lĩnh của Lâm Dương, càng thêm tin rằng Lâm Dương không phải là một du khách gặp nạn đơn thuần như vậy.

"Vị tiểu ca này bản lĩnh thật không tầm thường, làm sao có thể ở dưới nước mười phút được?" "Gia gia của tôi ở bên bờ sông, từ nhỏ tôi đã bắt cá bắt tôm ở sông, nín thở dưới nước tự nhiên không làm khó được tôi." Lâm Dương nói dối không chớp mắt.

Ngốc đầu cười cười, không nói gì thêm, nhưng ánh mắt lại từ Thiên Chân chuyển sang Lâm Dương.

Lâm Dương bất đắc dĩ, hắn lại không có ác ý gì với Thiên Chân, cứ nhìn chằm chằm ta làm gì chứ.

A Ninh vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh, không hề có một chút tươi cười, mở miệng nói: "Người của tôi có thiết bị tiên tiến nhất cũng không tìm thấy lối vào, cậu tìm thấy bằng cách nào?" Hiển nhiên, cô ta không tin Lâm Dương lắm.

"Ta tự có cách của ta, tin hay không tùy ngươi." Trong mắt Lâm Dương, A Ninh tuy không độc ác, nhưng lại quá ngu ngốc, nên mới luôn bị người khác lợi dụng.

Đối với loại phụ nữ ngu ngốc như vậy, hắn tự nhiên không có giọng điệu tốt.

Người của A Ninh đã tìm kiếm ở vùng nước này nửa ngày, nhưng vẫn không phát hiện ra.

Vừa rồi Khâu Đức Khảo đã gọi điện thoại, ra lệnh nhất định phải tìm thấy Tây Sa hải để mộ càng nhanh càng tốt, và mang những thứ cần thiết ra khỏi đó.

Bởi vì vùng biển này sắp bước vào mùa bão, lúc đó nếu không tìm thấy đồ vật thì cũng chỉ có thể rời đi.

Vì vậy A Ninh phải tranh thủ thời gian, tuy không tin Lâm Dương, nhưng cũng phải cử người xuống thăm dò.

Mấy câu nói không chút khách khí của Lâm Dương cũng không khiến cô ta tức giận, ngược lại cô ta mở miệng hỏi: "Lối vào ở đâu?

Tôi sẽ cử người của mình xuống dọn dẹp lối vào trước." Lúc đầu khi ở trên thuyền sử dụng định vị bằng tiếng vang, Lâm Dương đã tìm thấy lối vào Tây Sa hải để mộ.

Vừa rồi sở dĩ hắn nhảy xuống biển chỉ là để giả vờ thôi.

Trong hình ảnh trong đầu hắn, lối vào Tây Sa hải để mộ bị một số tảng đá vỡ phong tỏa, nên người của A Ninh mới không tìm thấy lối vào.

Chương 7

Dù sao thì những tảng đá đó cũng cần người dọn dẹp, Lâm Dương liền nói cho tất cả mọi người trên thuyền vị trí của lối vào.

"Từ đây xuống, đi về phía tây khoảng một trăm mét, ở đó có một đống đá vụn, dời những tảng đá đó ra sẽ tìm thấy lối vào." "Được rồi, có mấy người xuống thăm dò." A Ninh chọn mấy thủ hạ cho xuống để xác minh lời Lâm Dương nói là thật hay giả.

Khoảng nửa tiếng sau, mấy người được cử xuống dưới nước lần lượt nổi lên.

"Lão bản, tôi quả thực đã tìm thấy một lối vào ở đó, lối vào đó giống như lời cậu ta mô tả." Nghe thuộc hạ báo cáo, A Ninh ngẩng đầu nhìn Lâm Dương một cái: "Cái người đàn ông đột nhiên xuất hiện trên biển này không biết đường, nhưng cũng có chút tác dụng." "Được rồi, mọi người chuẩn bị đi, chúng ta lập tức xuống Tây Sa hải để mộ." Thiên Chân, Bàn Tử, Ngốc đầu đều vào khoang thuyền, bắt đầu thay đồ lặn.

Lâm Dương cũng theo vào thay một bộ đồ lặn, đeo bình dưỡng khí lên lưng.

Sau khi tất cả mọi người chuẩn bị xong thì lần lượt nhảy xuống biển.

Chỉ còn lại mấy người ở trên thuyền tiếp ứng.

Lâm Dương nhảy xuống biển bơi về phía lối vào Tây Sa hải để mộ.

Vừa định tiếp cận lối vào, đột nhiên cảm giác có thứ gì đó quấn lấy người hắn.

Khiến hành động của hắn không còn linh hoạt như vậy nữa.

Quay đầu lại, một khuôn mặt người khổng lồ trắng bệch xuất hiện trong mắt hắn.

Trong đôi mắt trên khuôn mặt người không có một chút tròng trắng nào, đôi mắt rỗng đen kịt chiếm trọn hốc mắt, kinh khủng đến cực điểm.

Trên một khuôn mặt đáng sợ như vậy lại mọc ra một cái miệng nhỏ hình quả anh đào, lúc này cái miệng nhỏ đó đang chúm chím, như muốn hôn Lâm Dương.

Thứ quấn trên người hắn chính là tóc.

"Ta dựa!

Cấm bà!" Lâm Dương đột nhiên nhớ ra, chẳng phải là Cấm bà trong Đạo Mộ sao!

Người phụ nữ bị người ta lăng nhục rồi ném xác xuống nước, một luồng oán hận không tan, hấp thụ âm khí trong thi thể mà hình thành Cấm bà.

Không biết từ trên người Cấm bà có thể đề thủ được Trường Sinh cơ nhân hay không.

Muốn đề thủ cơ nhân từ Cấm bà thì nhất định phải để da thịt của mình tiếp xúc với Cấm bà.

Hiện tại toàn thân hắn đều bị đồ lặn bao phủ, chỉ có da mặt lộ ra ngoài, chẳng lẽ thật sự phải hôn cái quái vật này sao?

Nhìn khuôn mặt đáng sợ đó, Lâm Dương do dự.

Hôn hay không hôn đây?

Khi Lâm Dương đang do dự không biết có nên hôn Cấm bà hay không, một luồng ánh sáng bạc từ tay Ngốc đầu bay ra, tốc độ cực

nhanh, nhanh đến mức người ta không thể phân biệt được thứ phát ra ánh sáng bạc là gì.

Luồng sáng đó nhắm thẳng vào Cấm bà đang trôi nổi trên lưng Lâm Dương mà tấn công.

Quay đầu nhìn Cấm bà, Lâm Dương vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này.

"Ây da, ta đi, ta còn chưa kịp đề thủ cơ nhân mà." Lâm Dương oán trách trong lòng, rồi thấy Cấm bà khi tiếp xúc với luồng ánh sáng bạc đó liền biến mất.

Thiên Chân và Ngốc đầu nhanh chóng bơi lại gần.

Thiên Chân lấy ra một tấm bảng viết dùng để giao tiếp dưới nước, viết lên đó: "Không sao chứ?" Lâm Dương gật đầu, viết lên tấm bảng trong tay: "Đa khuy Ngốc đầu, ta không sao." Thấy Lâm Dương không sao, Thiên Chân yên tâm.

Mấy người tiếp tục bơi về phía lối vào Tây Sa hải để mộ mà Lâm Dương đã chỉ.

Lúc này, những tảng đá vụn ở lối vào Tây Sa hải để mộ đã được dọn dẹp sạch sẽ, lộ ra một lối đi chỉ vừa một người chui lọt.

Bên trong lối đi tối tăm vô cùng, trông có vẻ khá kinh khủng.

Các thủ hạ của A Ninh lần lượt chui vào lối vào.

Khi mọi người tưởng rằng trong động không có nguy hiểm gì, chuẩn bị theo vào thì đột nhiên từ cửa động nổi lên một loạt bọt khí.

"Không hay rồi, xuất sự rồi." Những bọt khí nổi lên từ trong động dưới ánh đèn chiếu rọi có thể nhìn rõ ràng, tất cả đều có màu đỏ như máu.

Không lâu sau, mấy đoạn tàn chi nổi lên từ trong động.

Những đoạn tàn chi đó ở chỗ đứt lìa máu thịt bầy nhầy, xương cốt lộ ra, nhìn là biết bị thứ gì đó dùng sức lực khổng lồ xé nát trực tiếp từ cơ thể.

"Trong động nguy hiểm!" Thiên Chân viết lên bảng.

Ngốc đầu và A Ninh đều gật đầu.

Mấy thủ hạ của A Ninh chưa kịp vào động lúc này đều biến sắc, may mà không phải là người đầu tiên vào, nếu không thì những tàn chi nổi lên từ trong động chính là của họ rồi.

Lâm Dương lấy làm lạ, hắn nhớ rõ ràng, trong kịch tình Đạo Mộ, ngoài việc gặp Cấm bà khi tiếp cận lối vào Tây Sa hải để mộ ra thì lẽ ra sẽ không còn nguy hiểm nữa mới đúng, tại sao trong lối vào này lại có người gặp nguy hiểm?

Thậm chí mất mạng?

Chẳng lẽ vì mình xuyên việt đến thế giới này mà khiến thế giới này xuất sinh sai lệch, ký ức của mình đã sai lầm?

Đột nhiên Lâm Dương nhớ đến một chi tiết mà bấy lâu nay hắn vẫn bỏ qua, đó là con Hải hầu tử bị Ngốc đầu đuổi đi thực ra vẫn chưa rời đi.

Bởi vì Hải hầu tử có tính cách thù dai và báo thù, con Hải hầu tử mà hắn gặp trên Quỷ thuyền vẫn luôn bám theo phía sau, cuối cùng đã tiến vào Tây Sa hải để mộ.

Chẳng lẽ trong thế giới này, Hải hầu tử đã tiến vào Tây Sa hải để mộ trước, và trốn trong ám xử, tùy thời đẳng trứ báo thù?

Nghĩ đến đây, Lâm Dương toát mồ hôi lạnh.

Hắn vốn dựa vào việc biết diễn biến kịch tình mà tưởng rằng trong thế giới này sẽ không có thứ gì có thể gây uy hiếp cho mình, có

thể đề tiền đóa tị nguy hiểm.

Chương 8

Nhưng kinh nghiệm hiện tại nhắc nhở hắn rằng, diễn biến chính của kịch tình không thay đổi, nhưng những chi tiết nhỏ lại đã xảy ra biến hóa, tất tu thì khắc tiểu tâm mới có thể không mất mạng.

Lâm Dương nhanh chóng bơi đến lối vào Tây Sa hải để mộ, kiểm tra kỹ lưỡng ở lối vào.

Hải hầu tử tuy có hình dáng giống người, nhưng thể hình so với nhân loại lớn hơn rất nhiều, cửa động lại nhỏ như vậy, nếu thực sự nó đã chui vào trước thì nhất định sẽ để lại dấu vết.

Mượn ánh đèn pin trên đầu, Lâm Dương phát hiện trên vách động ở lối vào Tây Sa hải để mộ có những vết lõm sâu hoắm, giống như bị móng vuốt cào ra.

Xung quanh lối vào Tây Sa hải để mộ đều là Thanh Cao Nê, một loại đất thường dùng trong các mộ táng thời Tần Hán, chất đất tế nị, niêm tính đại, khá thấp nhuận, sấm thủy tính tiểu.

Khi triều thấp có màu thanh hôi sắc, cố xưng Thanh Cao Nê; sau khi sái cán có màu bạch sắc hoặc thanh bạch sắc, cố hựu xưng Bạch Cao Nê.

Bạch Cao Nê kỳ niêm tính đại, phân tử khẩn mật, có cường đích phòng hủ hiệu quả.

Mặc dù gọi là bùn, lại trường kỳ phao trong hải thủy, nhưng y nhiên chất địa khẩn mật, tầm thường nhân muốn để lại dấu vết trên đó cũng khó.

Hải hầu tử lực đại vô cùng, để lại trảo ấn ở cửa động cũng không túc vi kỳ.

Lâm Dương nói suy nghĩ của mình cho Thiên Chân.

Thiên Chân và Ngốc đầu đều phân phân điểm đầu, biểu thị nhận đồng Lâm Dương sai trắc.

A Ninh vì khi Hải hầu tử xuất hiện đang trong trạng thái vô ý thức, sở dĩ tịnh bất tri đạo tiên tiền tại Quỷ thuyền thượng ngộ Hải hầu tử sự, chỉ tri đạo bị một chích Nhân diện liêm công kích rồi.

Hải hầu tử khả phạ thì Thiên Chân và Ngốc đầu đều biết.

Hiện tại trong lối vào Tây Sa hải để mộ, có một chích Hải hầu tử mai phục ở đó, tùy thời chờ đợi công kích.

Trực tiếp mạo nhiên tiến vào thì và Tống tử không có khu biệt.

A Ninh tại thủ trung đích bản tử thượng tả đạo: "Vào trong." Vừa nhìn mấy chữ đó, tên thủ hạ kia lập tức biến sắc, hồn thân chiến đẩu.

Hiển nhiên, không muốn đi nộp mạng.

A Ninh lấy cây nỏ treo ở thắt lưng ra, đối chuẩn tên thủ hạ đó, ý của cô ta minh hiển: "Không thính thoại thì hiện tại chết." Nhìn cảnh này, Bàn Tử viết lên tấm bảng trong tay: "Thật là một người phụ nữ ngoan độc." Đối với điều này, Lâm Dương không trí khả phủ, những người này nếu đã tuyển trạch đi theo A Ninh làm công tác, thì ứng cai tổng hữu một thiên sẽ bính dạng đích xử cảnh.

Chỉ cần không chiêu nhạ, kỳ đích cũng dữ vô quan.

Tuy nhiên Lâm Dương nghĩ như vậy, nhưng Thiên Chân lại không tiếp thụ A Ninh làm pháp.

"Minh tri đạo trong lối vào Tây Sa hải để mộ có nguy hiểm, lại muốn người ta tiến vào Tống tử, không tri đạo sinh mệnh là quý giá nhất sao!" A Ninh phiết chủy cười khẩy: "Tôi làm việc dữ vô quan." Thiên Chân dục thượng tiền trở chỉ, chỉ thấy A Ninh chuyển hướng

cây nỏ trong tay, đối chuẩn Thiên Chân.

Ngốc đầu lập mã hướng tiền du nửa thân vị, đáng tại Thiên Chân thân tiền.

Bàn Tử cũng vi liễu đi, thủ trung nã một bả quân đao: "Cái con nhỏ đanh đá mà ta mạo hiểm sinh mệnh cứu đó!" Lúc này song phương kiếm bạt nỗ trương, tùy thời muốn cán.

"Ta đi!" Lâm Dương trên bản tử thượng tả liễu "Ta đi" hai chữ.

Hắn đảo không phải tâm địa thiện lương, đại phát từ bi, đi Tống tử, mà dùng định vị bằng tiếng vang thăm minh mộ đạo tận cùng không có Hải hầu tử tung tích.

Năng lực định vị bằng tiếng vang mà hắn có được sau khi dung hợp cá heo cơ nhân này thực sự rất biến thái.

Mấy trăm mét ngoại đích một chích tiểu ngư tiểu hà tử đều có thể chuẩn xác định vị.

Nghe nói năng lực này trên cá heo còn kỳ diệu hơn, thậm chí có thể biết tiểu ngư tiểu hà vị đạo như thế nào, khả khẩu không khả khẩu.

Đương nhiên, định vị bằng tiếng vang của Lâm Dương không có năng lực đó, chỉ có thể thăm minh một phạm vi nhất định trong tình huống.

Nhưng quang ta cũng ngưu bức, phải biết rằng trong hôn ám đích hải để, hoàn toàn có thể không cần dùng mắt để nhìn đông tây, chỉ nhu yếu phát ra một âm thanh, tiền phương đích họa diện có thể phù hiện trong não hải.

Dạng có một hảo xử, đó là những nơi già đáng trụ thị tuyến, cũng có thể nhìn thấy tình huống ở đó.

Vừa rồi khi Thiên Chân và A Ninh tranh cãi, Lâm Dương đã dùng

định vị bằng tiếng vang để thăm minh tình huống bên trong.

"Đừng mà, nguy hiểm!" Thiên Chân nói với Lâm Dương.

Lâm Dương dao liễu dao đầu, kỳ ý không cần đam tâm, nhiên hậu một cái chuyển thân, từ lối vào Tây Sa hải để mộ chui vào.

Sở dĩ Lâm Dương làm như vậy đó đều là vì hắn nhớ rõ, cái Cấm bà đã tiêu thất ở bên ngoài lúc này ứng cai đang ở trong mộ đạo này, chính hảo có một cơ hội, để hắn độc hành tiến vào.

Hắn cứ thế không quên việc muốn đề thủ Cấm bà cơ nhân.

Xương Cấm bà có hương vị có thể khiến người ta hãm nhập trầm thụy, tóc của nó có thể nhanh chóng sinh trưởng dùng công kích.

Muốn sát tử Cấm bà cũng giản đơn, lửa là khắc tinh của nó, hựu hoặc giả trực tiếp tương đầu cốt đả toái.

Không tri đạo Cấm bà cơ nhân có thể có đặc thù năng lực.

Án chiếu kịch tình, Cấm bà xác thực ứng cai xuất hiện trong mộ đạo, nhưng điều khiến Lâm Dương kỳ quái là, tiên tiền dùng định vị bằng tiếng vang thì không có phát hiện Cấm bà bên trong.

Hoặc hứa định vị bằng tiếng vang cũng có những đông tây không thể thăm trắc được.

Giống như Cấm bà, một chích xử vu hư thực chi gian đích đông tây.

Lâm Dương cứ thế bơi vào mộ đạo, bên trong trừ liễu những phần nhân thể bị Hải hầu tử xé toái trước đó, không còn kỳ đông tây.

Đúng lúc đó, Lâm Dương phát hiện trên tường bích mộ đạo có một song nhãn tình trực câu câu đích nhìn chằm chằm hắn.

Song nhãn tình hắc động động đích, nhãn khuông lý không có một chút nhãn bạch.

“Hảo gia hỏa, thì ra tàng trong tường bích mộ đạo, ta lại hoa bất.” Đã biết cách đối phó thì thứ này cũng không đáng sợ đến thế, phải biết rằng nỗi sợ của nhân loại đa số đều đến từ sự vô tri.

Lâm Dương bơi về phía Cấm bà đang ẩn tàng trong tường bích, nhiên hậu cường nhẫn trứ ác tâm, nhanh chóng áp trắc kiểm thiếp lên.

Chương 9

Thuấn gian một cỗ băng lương từ trắc kiểm truyền đến, đồng thời hệ thống đề kỳ âm cũng tại não hải lý hưởng.

"Đinh đông, đề thủ Trường Sinh cơ nhân, ẩn tàng nhiệm vụ hoàn thành tiến độ 1.9%." "Ách....." Nghe đề kỳ âm Lâm Dương tiên một lăng, tùy chi cuồng hỉ hoan, "Không hựu đề thủ được Trường Sinh cơ nhân." Tại tiếp xúc Cấm bà đích đồng thời, Lâm Dương song cước trên tường bích mộ đạo một đặng lùi về phía sau, đợi lùi ra bốn năm mét, Cấm bà lại tiêu thất.

Đã trích xuất xong gen rồi, hắn cũng không còn quan tâm đến động tĩnh của Cấm bà đến thế nữa.

Lâm Dương lại bơi vào mộ đạo mấy chục mét, tận cùng có một thạch bích, chặn lối đi, không thể tiến lên được nữa.

Hắn trên thạch bích mạc tác một phiên, cứng nhắc không có tìm thấy cơ quan, vô nại Lâm Dương chỉ hảo đợi Thiên Chân tiến vào rồi mới tiếp tục.

Ngoài thông đạo, A Ninh thấy Lâm Dương tiến vào mấy phút mà bên trong cũng không có truyền động tĩnh, tâm hoặc hứa Hải hầu tử đã đi từ lối ra khác rồi.

Bất nhiên thì mấy phút trôi qua, nếu Hải hầu tử ở đó, thi thể bị xé toái của Lâm Dương ứng cai phải xuất hiện ở lối vào mới đúng.

Cô ta mệnh lệnh một thủ hạ tiến vào thăm minh tình huống.

Cái thủ hạ đó tuy không muốn tiến vào, nhưng nhìn nỗ tiễn trong tay A Ninh chỉ hảo tâm một hoành, từ động khẩu chui vào. .....

Lâm Dương cứ thế ở mộ đạo tận cùng đợi khoảng mười mấy

phút mới thấy Thiên Chân tiến vào.

“Bên trong có một thạch bích, chặn lối đi.” Ngốc đầu du tiền diện, kỳ ý nhượng.

Chỉ thấy hắn trên thạch bích mạc tác mấy cái, nhiên hậu tại một vị trí dùng sức ấn xuống.

“Rắc chi, rắc chi.....” Mấy tiếng thạch bích bị đả khai, nhiên hậu một cỗ cự đại hấp lực truyền đến, Lâm Dương, Thiên Chân, Ngốc đầu, Bàn Tử và A Ninh mấy người đều bị hấp vào trong.

“Ai da, bản gia ta toàn thân đều bị mày tông nát rồi.” Không biết qua bao lâu, Lâm Dương và mấy người kia nhô đầu từ một cái giếng nước lên.

Dùng đèn pin chiếu xung quanh, cái giếng nằm giữa một căn phòng vuông vắn, cả căn phòng đều được xây bằng Hán bạch ngọc, ở góc đông nam chất đầy bình bình lọ lọ.

“Chúng ta chắc đã vào mộ thất, đây có lẽ là nhĩ thất.” Thiên Chân nói.

Đã vào mộ thất, mọi người liền trèo ra khỏi giếng nước.

Bàn Tử tắt đèn trên đầu, vừa bật đèn pin thì phát hiện trên mặt đất có vết chân dính nhớp.

“Mẹ kiếp, không phải bị người khác nhanh chân đoạt trước rồi đấy chứ?” Hắn ngồi xổm xuống, dùng tay ước chừng.

“Dấu chân này sao nhỏ thế?

Lẽ nào là trẻ con?” “Nhìn kích thước dấu chân, chắc không quá ba tuổi.” Thiên Chân ngồi xổm xuống, dùng ngón tay cạo một ít dịch nhầy trên dấu chân rồi đưa xuống mũi ngửi.

Một mùi vị lạ lùng ghê tởm tức thì lan khắp người.

“Thi tịch.” “Thi tịch?” Khi nghe hai chữ thi tịch, Lâm Dương lập tức tỉnh táo.

Xung quanh vết chân có thi tịch, vậy cũng có nghĩa là có Tống tử xuất hiện ở đây.

Tống tử tuy xấu xí, nhưng năng lực của chúng lại khiến người ta vô cùng hâm mộ.

Chúng không chỉ có sức mạnh vô cùng, mà khả năng phòng ngự cũng đặc biệt cao, những vũ khí như đao thương bình thường rất khó gây sát thương cho chúng.

Nếu có thể chiết xuất gien Tống tử… Lâm Dương đang mải mê suy nghĩ thì đột nhiên bị giật mình.

Một tiếng “khuông đương”, một cái chum trong đống bình bình lọ lọ ở phía đông nam đột nhiên rung chuyển.

“Nhìn dấu chân, chỉ có đi mà không có về, lẽ nào…” Mọi người đều hiểu ý Bàn Tử, sau đó liền xúm lại cái chum đó.

Lâm Dương cũng đi theo, phải tìm cơ hội tiếp xúc với Tống tử để chiết xuất gien.

“Ai nha, ta đi, chạy mất rồi.” Bàn Tử nói.

Khi mấy người xúm lại, phát hiện phía sau cái chum chỉ có một chiếc tiểu quan tài mở nắp một nửa, Tống tử bên trong không biết đã đi đâu.

“Quan tài tuẫn táng đồng tử.

Khi còn sống, chúng được đổ thủy ngân vào miệng, sau đó từ đỉnh đầu, lưng, và gót chân cũng được đổ thủy ngân vào.

Sau khi chết, cơ thể được bôi đầy bột thủy ngân, như vậy có thể giữ cho da thịt đồng tử vạn năm không hủ nát.” Thiên Chân nói với vẻ

mặt đau lòng.

“Không đúng à, tuẫn táng đồng tử không phải nên là một nam một nữ sao?

Ở đây chỉ có một cái quan tài?

Cái còn lại đâu?” Nghe Thiên Chân nói về tuẫn táng đồng tử, Bàn Tử lập tức nói.

“Chuyện này quả thực kỳ lạ, vừa rồi dấu chân có thi tịch, mà thi tịch chỉ xuất hiện ở thi thể ẩm ướt.

Theo lý mà nói, đồng tử đã bị đổ thủy ngân thì sẽ không sinh ra thi tịch.” Thiên Chân cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Trong ngôi mộ dưới đáy biển này có rất nhiều nơi không hợp lẽ thường.

Một tiếng “phanh”, một cái chum bên cạnh tiểu quan tài đột nhiên đổ xuống đất, rồi lăn về phía cửa thông đạo.

“Ở trong cái chum!” Bàn Tử hét lên một tiếng, lập tức rảo bước đuổi theo hướng cái chum lăn đi.

Biết Tiểu Tống tử ở trong cái chum, Lâm Dương cũng đuổi theo phía sau.

“Yêu nha, Lâm Dương tiểu huynh đệ, lẽ nào cậu cũng để mắt đến thứ trên cổ Tiểu Tống tử à?” Lâm Dương cười cười, không khẳng định cũng không phủ nhận, dù sao chỉ cần chiết xuất được gien Tiểu Tống tử là được.

Vì trong mộ thất tối đen, lại thêm lúc đi vào bị va đập đến choáng váng, đầu óc ta có chút mơ hồ.

Chương 10

Lâm Dương và Bàn Tử cứng rắn không đuổi kịp Tiểu Tống tử, trơ mắt nhìn cái chum chứa Tiểu Tống tử lăn vào một cánh cửa ở đầu bên kia của thông đạo rồi biến mất.

Trong khi Bàn Tử đang thở hổn hển, A Ninh và những người khác cũng đã theo kịp.

Ba cánh cửa có chất liệu giống như thông đạo, đều làm từ Hán bạch ngọc.

Trên cửa khắc ba hoa văn khác nhau.

Thiên Chân tiến lên, dùng đèn pin chiếu vào ba cánh cửa, cẩn thận nghiên cứu.

"Các hoa văn trên ba cánh cửa lần lượt đại diện cho Thiên thượng, Nhân gian và Âm gian." "Vậy ta vào từ cánh cửa nào?" Bàn Tử hỏi.

"Cái này ta cũng không biết, thiết kế ngôi mộ kiểu này quá trái với lẽ thường rồi." Một tiếng "khuông đương".

Cái chum vừa biến mất vào bóng tối, chứa Tiểu Tống tử lại xuất hiện, lăn về phía cánh cửa có biểu tượng Âm gian.

"Xem ra Tiểu Tống tử không có ác ý, hình như muốn dẫn chúng ta đi đâu đó, chúng ta theo thôi." Thiên Chân nói.

Dù sao hiện tại cũng không biết nên chọn con đường nào, mọi người liền đồng ý với đề nghị của Thiên Chân, theo Tiểu Tống tử đi vào cánh cửa đại diện cho Âm gian.

Đợi khi mọi người đều đi vào, cánh cửa đó lại đóng lại.

Sau cánh cửa vẫn là một thông đạo, mượn ánh đèn pin có thể nhìn

rõ hai bên thông đạo có hai hàng rãnh đèn, cách vài mét lại có một cây đèn dầu.

"Khuông đương, khuông đương." Cái chum chứa Tiểu Tống tử vẫn luôn lăn không xa phía trước mọi người.

Lâm Dương dừng lại, Tiểu Tống tử dừng lại; Lâm Dương di chuyển, Tiểu Tống tử cũng di chuyển.

Vì Tiểu Tống tử vừa lăn qua thông đạo mà không chạm phải cơ quan nào, nên Lâm Dương và mấy người kia cũng đi theo sau cái chum về phía trước.

A Ninh không lập tức theo kịp, mà đi phía sau cùng.

Khi Lâm Dương và Thiên Chân đi đến giữa thông đạo, cô ấy giẫm xuống một phiến gạch dưới chân, kích hoạt cơ quan, rồi lập tức lùi lại phía sau.

"Cẩn thận, có cơ quan!" Ngốc đầu nhắc nhở.

Lời vừa dứt, vô số mũi tên từ hai bên thông đạo bắn ra.

A Ninh tuy lùi về phía sau, nhưng những mũi tên trong thông đạo lại vô cùng dày đặc, không có chỗ nào là điểm mù.

Cô ấy có thân thủ không tồi, những mũi tên bắn tới đều bị tránh được.

Nhưng những mũi tên trong thông đạo ngày càng dày đặc, khiến người ta không có chỗ nào để né.

A Ninh liền lăn một vòng, lộn ra sau lưng Thiên Chân, sau đó tóm chặt Thiên Chân, dùng Thiên Chân làm bia đỡ đạn, chắn những mũi tên đang bắn tới.

Chưa đầy vài giây, Thiên Chân đã biến thành một con nhím đầy tên.

Dùng Thiên Chân làm bia đỡ đạn, A Ninh cuối cùng cũng xuyên qua đoạn thông đạo đó, rồi tiến vào cánh cửa ở cuối thông đạo và biến mất trong bóng tối.

Bàn Tử nấp trong rãnh đèn một bên thông đạo, bất chấp nguy hiểm bị bắn thành nhím, xông lên thông đạo kéo Thiên Chân xuống.

"Thiên Chân, cậu sao rồi?" "Bàn Tử, anh sao rồi?" Thấy đối phương đều thành nhím, hai người đồng thời hỏi.

Lúc này, Bàn Tử mới phát hiện khi mình xông lên kéo Thiên Chân thì cũng bị trúng tên, giờ khắp người đều là tên.

"Bản gia ta sẽ không bỏ mạng ở đây chứ?" "Mọi người đừng lo, những mũi tên này đều là đầu sen, không lấy mạng người đâu." Không biết từ lúc nào, Lâm Dương đã xuất hiện bên cạnh Thiên Chân, sau đó cẩn thận lấy một mũi tên ra khỏi người anh ấy.

Đầu tên hoa sen tuy không gây chết người, nhưng khi đầu tên chịu trọng lực mà phân tán ra, những cái vuốt của nó bấu vào người Thiên Chân và Bàn Tử làm da thịt họ bị rách, những chỗ bị bắn trúng đỏ bừng một mảng, da cũng có một vài vết thương nhỏ.

Nhìn mũi tên trong tay Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử cuối cùng cũng yên tâm.

"Bản gia ta phúc lớn mạng lớn, không cần bỏ mạng ở đây rồi." Thiên Chân lại không có sự phấn khích của kẻ thoát chết, vẻ mặt đầy suy tư.

"Chủ mộ đã bỏ ra cái giá lớn như vậy để bố trí những thứ này, lại không gây thương vong, rốt cuộc là có mục đích gì?" "Mặc kệ mục đích gì, mấy người chúng ta là người sống lẽ nào lại sợ người chết?" Thì ra Ngốc đầu cũng đang nấp trong rãnh đèn.

Đợi trong rãnh đèn hơn mười phút, cuối cùng không còn mũi tên

nào bắn ra nữa, mấy người mới trèo ra.

"Cái Tiểu Tống tử kia kìa, xem ra nó thật sự muốn dẫn chúng ta đi đâu đó." "Khoan đã, tiếng của hắn thay đổi rồi?

Đã hoàn toàn khác so với lúc nãy." Ngốc đầu đứng đó không nói gì, chỉ nghe thấy vài tiếng xương cốt ma sát, sau đó chiều cao của hắn tăng thêm vài centimet.

Rồi lại vài tiếng động nữa, cánh tay hắn cũng dài ra.

Cuối cùng, hắn xé xuống một mặt nạ da người từ gốc tai.

"Bình Tử!" "Tiểu Ca!" Lâm Dương đứng một bên nhìn đến ngây người, đây chẳng phải là Súc Cốt Công trong truyền thuyết sao!

Thì ra võ công môn phái thật sự tồn tại.

Tuy ta đã sớm biết Ngốc đầu Tiểu Ca cải trang, nhưng không ngờ hắn lại biết Súc Cốt Công.

Ngoài diện mạo, ngay cả vóc dáng cũng thay đổi, thảo nào Thiên Chân thân cận với hắn mấy ngày rồi cũng không nhìn ra kẽ hở.

"Bình Tử, chuyện gì thế này, cậu không cố ý trêu đùa bản gia ta đấy chứ!" Bàn Tử càu nhàu.

Bình Tử không để ý Bàn Tử, chạy về phía trước.

"Tiểu Tống tử lại động rồi, mau đuổi theo!" Thiên Chân và mấy người kia đuổi theo sau Tiểu Ca.

Tiểu Tống tử vẫn ở trong cái chum đó, lăn về phía trước trong thông đạo, đi qua vài cánh cửa, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa đá Hán bạch ngọc.

"Yêu nha, bảo bối nhỏ, không chạy nữa à." Bàn Tử đi tới.

Chương 11

"Tuẫn táng đồng tử còn gọi là chưởng đăng đồng tử, chuyên cầm đèn cho chủ mộ, nên trên cổ chúng đều treo một viên Dạ minh châu, là bảo bối cực kỳ đáng tiền." Nghe vậy Lâm Dương mới hiểu, thì ra Bàn Tử để mắt đến viên Dạ minh châu trên cổ Tiểu Tống tử.

"Bàn Tử, cẩn thận!" Thiên Chân nhắc nhở.

Thì ra không biết từ lúc nào, Tiểu Tống tử đã trèo lên lưng Bàn Tử.

Bàn Tử dường như không nghe thấy lời nhắc nhở của Thiên Chân, tiếp tục đi về phía trước, nhưng đổi hướng, không còn quan tâm cái chum kia nữa.

Hắn đi đến trước cánh cửa lớn, rồi hai tay bám vào cánh cửa, chuẩn bị mở nó ra.

Một tiếng "oanh long", Bàn Tử đã mở cánh cửa ở cuối thông đạo ra.

Chưa kịp nhìn rõ tình hình bên trong, một luồng âm phong thổi thẳng vào mặt.

Mấy người không chú ý, Tiểu Tống tử đang bám trên lưng Bàn Tử lại biến mất.

Bàn Tử xoa xoa đầu.

"Ai da ta đi, không phải thiếu oxy chứ, ta cảm thấy khó thở." "Bên trong có gì?" Bàn Tử phát hiện cánh cửa trước mặt đã mở, bèn chiếu đèn pin vào bên trong.

Hắn dừng lại hai giây, rồi gầm lên: "Cái thứ mất hết lương tri kia…" "Bàn Tử sao thế?" Thiên Chân và mấy người kia đều thấy lạ,

Bàn Tử bị làm sao vậy, liền nhao nhao tiến lên xem xét tình hình.

Vừa nhìn, từng người đều ngây người ra như Bàn Tử.

Phía sau cánh cửa là một căn phòng rộng mấy chục mét vuông, bên trong bày đầy những chiếc tiểu quan tài mà họ đã thấy trước đó.

Ước chừng có khoảng ba bốn chục chiếc.

Mỗi quan tài chứa một đồng tử.

Có ba bốn chục chiếc tiểu quan tài, tức là cũng có ba bốn chục đứa trẻ chưa đầy ba tuổi đã bị đổ thủy ngân vào khi còn sống để chế thành đồng tử.

Chứng kiến cảnh tượng bi thảm trong căn phòng phía sau cánh cửa, mấy người đều đau lòng khôn xiết.

"Những người cổ đại này thật ngu muội." "Phanh, phanh, phanh." Đột nhiên, trong phòng truyền đến tiếng ngón tay gõ vào ván gỗ.

Trong mộ thất tối đen như mực, đột nhiên phát ra tiếng động như vậy, những người yếu bóng vía e rằng sẽ bị dọa chết.

"Ta đi, mấy chục đứa bảo bối nhỏ đều thành Tống tử, chúng muốn làm gì?" Người nói đương nhiên là Bàn Tử.

"Nhất định có cổ quái, nếu không Tiểu Tống tử mà chúng ta gặp ở nhĩ thất trước đó sẽ không vô duyên vô cớ dẫn chúng ta đến đây." Thiên Chân nói.

Lúc này, tần suất tiếng ngón tay gõ vào ván gỗ ngày càng nhanh.

"Oanh…" Nắp của những chiếc tiểu quan tài trong phòng đều bay ra, từng đồng nam đồng nữ với làn da có vết đỏ ngồi dậy từ trong tiểu quan tài.

Một, hai Tiểu Tống tử không đủ để khiến người ta sợ hãi, nhưng đồng thời xuất hiện ba bốn chục con, thì ngay cả người gan dạ như

Bàn Tử cũng phải sợ đến tái mặt.

Lúc này, hắn cũng không dám đùa giỡn thoải mái như trước nữa.

“Này, những Tiểu Tống tử này đều ngồi dậy từ quan tài rồi, chúng muốn làm gì?” Bàn Tử hỏi.

“Giờ thì chúng đã nhảy ra khỏi quan tài.” Lâm Dương nhắc nhở.

Bàn Tử quay đầu nhìn lại, giật mình một cái, lập tức quay đầu chạy, phi nhanh ra xa.

Thiên Chân, Tiểu Ca, Lâm Dương và mấy người kia thì không động, cũng không phải không sợ, mà là họ phát hiện những Tiểu Tống tử trong phòng dường như không thể ra khỏi căn phòng đó, như thể bên ngoài có một sự tồn tại khiến chúng sợ hãi.

Lâm Dương nhìn về phía Tiểu Ca.

“Lẽ nào Kỳ lân huyết mạch có tác dụng khắc chế Tống tử?” “Cậu xem, những tuẫn táng đồng tử này khác với những con chúng ta gặp ở nơi khác.” “Khác chỗ nào?

Chẳng phải đều có hai mũi một mắt à?” Bàn Tử phát hiện Tiểu Tống tử không dám rời khỏi phòng, liền đi đến.

“Những tuẫn táng đồng tử bình thường được bôi bột thủy ngân lên bề mặt cơ thể, nhưng những con này trên bề mặt cơ thể lại giống chu sa hơn.” Thiên Chân nói.

Nghe lời anh ấy nói, mọi người cũng phát hiện ra điểm khác biệt.

Quả nhiên như lời anh ấy nói, bề mặt cơ thể của những tuẫn táng đồng tử này đều được bôi một lớp chu sa.

“Từ ghi chép trong sổ tay của ông nội ta mà xem, về loại đồng tử này, sở dĩ dùng chu sa mà không dùng thủy ngân là vì làm vậy có thể phong ấn linh hồn vào trong cơ thể.

Còn tại sao lại làm vậy, trong sổ tay của ông nội ta không có ghi chép." Khi còn sống đổ thủy ngân vào cơ thể, sau khi chết lại phong ấn linh hồn trong thi thể, không cho đầu thai chuyển thế, làm vậy thật quá thất đức.

"Lẽ nào Tiểu Tống tử đó dẫn chúng ta đến đây là để chúng ta giúp giải thoát linh hồn của chúng?" Bàn Tử đoán.

Thiên Chân gật đầu.

"Bàn Tử, cuối cùng anh cũng thông minh được một lúc." "Vậy ta phải làm gì mới có thể giải thoát linh hồn của chúng?" Lâm Dương hỏi.

"Đơn giản thôi, chỉ cần lau sạch chu sa trên trán là được." Tiểu Ca đột nhiên mở miệng nói.

"Tiểu Ca, sao anh biết những thứ này?" "Ta cũng quên rồi." Tiểu Ca đi về phía căn phòng đầy Tiểu Tống tử.

Vừa lại gần, những Tiểu Tống tử đó lập tức lùi vào trong.

Mặc dù thi thể đã cứng ngắc không có biểu cảm, nhưng sự sợ hãi mà chúng biểu hiện khi nhìn Tiểu Ca thì mọi người đều có thể cảm nhận được.

"Kỳ lân huyết mạch đúng là thứ tốt." Lâm Dương cảm thán.

Đáng tiếc, Kỳ lân huyết mạch chỉ có người nhà Trương mới có, ngay cả trong dòng họ Trương thì Kỳ lân huyết mạch cũng có mạnh yếu khác nhau.

Người ngoài muốn có được Kỳ lân huyết mạch là điều không thể, trừ khi thông hôn với người nhà Trương để thế hệ sau có được Kỳ lân huyết mạch.

Chương 12

Để có được toàn bộ Kỳ lân huyết mạch hiện tại không có bất kỳ cách nào.

"Thử xem." Tiểu Ca thấy những Tiểu Tống tử đó đều sợ hãi, không dám cho hắn lại gần, liền bảo Thiên Chân, Lâm Dương và mấy người kia đi thử.

Giờ đã xác định những Tiểu Tống tử này muốn nhờ họ giúp giải thoát linh hồn bị phong ấn trong cơ thể, và sẽ không tấn công.

Vì vậy, sau lời kêu gọi của Tiểu Ca, Lâm Dương là người đầu tiên xông lên.

Hắn đi đến gần một Tiểu Tống tử, sau đó đưa tay ra, dùng sức lau lau trên trán nó, lau sạch những vệt chu sa đó.

Khoảnh khắc Lâm Dương tiếp xúc với Tiểu Tống tử, âm báo của hệ thống lại vang lên trong đầu ta.

"Đinh đông, chiết xuất gien Tiểu Tống tử thành công." "Hệ thống, dung hợp gien Tiểu Tống tử." "Bắt đầu dung hợp gien Tiểu Tống tử." "Dung hợp hoàn thành." Sau khi dung hợp xong, Lâm Dương mỉm cười, lợi ích này thực sự quá lớn.

Sau khi dung hợp gien Tiểu Tống tử, sức mạnh của ta đã tăng lên gấp năm lần.

Tức là nếu một cú đấm của Lâm Dương trước đây có 100 cân lực, thì bây giờ một cú đấm có 500 cân lực.

Không chỉ vậy, khả năng chống chịu đòn đánh cũng tăng lên gấp năm lần.

Với những lợi ích này, Lâm Dương tin rằng nếu gặp lại nhóm

người A Ninh thì nhất định sẽ cho họ một trận ra trò.

Sau khi dung hợp xong gien Tiểu Tống tử, Lâm Dương tiếp tục hành động trong tay.

Khi ta lau sạch chu sa trên trán Tiểu Tống tử, một bóng đen từ trong cơ thể cứng đờ đó bay ra, rồi tiêu tán.

"Lẽ nào là linh hồn?" Lâm Dương trong lòng vô cùng hiếu kỳ.

Sau khi linh hồn được giải thoát, thi thể đó liền đổ xuống đất, không còn cử động nữa.

Những Tiểu Tống tử trong phòng dường như biết Lâm Dương đang giúp đỡ, liền nhao nhao xích lại gần.

Dưới sự giúp đỡ của Thiên Chân, Bàn Tử, Lâm Dương và mấy người kia, sau khoảng nửa tiếng, tất cả Tiểu Tống tử trong phòng đều đã được xử lý xong.

Tất cả đều giống như con đầu tiên, chỉ cần lau sạch chu sa trên trán, một bóng đen sẽ bay ra từ thi thể chứa đầy thủy ngân, sau đó những Tiểu Tống tử này sẽ chết hoàn toàn.

Cuối cùng, Tiểu Tống tử đã dẫn Lâm Dương đến đây cũng xuất hiện, đứng phía sau mọi người.

"Bảo bối nhỏ, có muốn chú giúp không?" Bàn Tử mở miệng nói.

Sau đó hắn tiến lên, lau vài cái trên trán Tiểu Tống tử đó.

Chỉ thấy một bóng đen bay ra từ trán Tiểu Tống tử, sau đó thi thể đổ xuống đất, hoàn toàn chết.

"Bảo bối nhỏ, vì chú đã giúp con đi đầu thai, nên bảo bối trên cổ con coi như là thù lao nhé." Mỗi Tiểu Tống tử này trên cổ đều đeo một túi lớn, bên trong chắc là một viên Dạ minh châu.

Bàn Tử tháo cái túi trên cổ đồng tử trước mặt ra, rồi mở nó ra.

Bên trong là một thứ to bằng viên bi thủy tinh, trông giống như một viên thuốc.

"Cái quỷ gì?

Chẳng phải nên là Dạ minh châu sao?" Bàn Tử không cam lòng, lại đi lấy những thứ trong túi lớn trên cổ các Tiểu Tống tử khác, không ngoại lệ, tất cả đều là những thứ giống viên thuốc.

"Bản gia ta tốn nhiều công sức như vậy, mà chỉ được những thứ này thôi sao?" Bàn Tử thất vọng nói.

"Được rồi, được rồi, Bàn Tử, vừa nãy ta cũng đã tích đức rồi, giúp những đồng tử đó giải thoát để đi đầu thai." Thiên Chân nói.

"Vậy bản gia ta cũng không thể làm không công được." "Biết đâu những viên thuốc trong tay anh là Trường sinh bất lão đan thì sao." Đúng lúc đó, Lâm Dương ở một bên phát hiện những viên thuốc Bàn Tử đang cầm trong tay bắt đầu tan chảy, bên trong hình như có thứ gì đó đang cử động.

"Bàn Tử, những viên thuốc này có cổ quái, mau vứt đi!" Lâm Dương hét lớn về phía Bàn Tử.

"Thứ này có thể có cổ quái gì chứ?" Bàn Tử không cho là đúng, đưa bàn tay đầy những viên thuốc ra trước mắt nhìn một cái, lập tức sợ đến ngây người.

Trong tay đâu còn viên thuốc nào, giờ đây cả bàn tay đều là những con trùng nhỏ màu xanh lá cây đang ngọ nguậy.

Những con trùng này toàn thân màu xanh lá, xung quanh cơ thể có khí màu xanh bốc lên.

Những con trùng đang nhanh chóng biến hóa, vừa nãy còn là những con trùng ngọ nguậy, thoáng chốc đã biến thành từng con trùng nhộng.

Bàn Tử sợ đến mức vội vàng vứt hết những thứ trong tay ra.

Những con trùng nhộng này bay ra từ tay Bàn Tử, chưa kịp rơi xuống đất đã lại biến hóa, biến thành từng con trùng bay lượn giữa không trung như đom đóm.

Những con trùng này cũng giống như đom đóm, cơ thể có thể phát sáng, chỉ có điều màu sắc ánh sáng hơi khác với đom đóm.

Ánh sáng phát ra màu xanh lá, giống như quỷ hỏa.

Đột nhiên những con trùng này di chuyển, bay đến những thi thể đồng nam đồng nữ nằm trên đất.

Khoảnh khắc chúng rơi xuống thi thể, liền hóa thành một vũng chất lỏng màu xanh lá.

Những thi thể vốn vạn năm không hủ nát bắt đầu biến đen, rồi thối rữa với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đồng thời, trong chất lỏng lại xuất hiện nhiều con trùng ngọ nguậy hơn.

“Mau chạy!” Tiểu Ca hét lên.

Lúc này, Thiên Chân, Bàn Tử, Lâm Dương và mấy người kia mới phản ứng lại, không tranh thủ lúc này mau chóng chạy thoát thì lẽ nào muốn ở lại cho lũ trùng ăn sao.

Mấy người quay người cắm đầu chạy.

Động tĩnh bỏ chạy thành công thu hút những con trùng đó.

Chương 13

Chúng bỏ lại những thi thể đồng nam đồng nữ trên đất, chuyển hướng bay về phía mấy người đang bỏ chạy.

"Thảm rồi, phía trước không có đường, bản gia ta phải bỏ mạng ở đây sao!" Vừa chạy được một đoạn, đã bị một bức tường đá chắn mất đường.

Khi mấy người quay đầu nhìn những con trùng đang bay tới, lại càng tuyệt vọng hơn.

Chỉ trong vài chục giây, số lượng những con trùng to bằng đom đóm đó đã tăng lên gấp mấy lần.

Ánh sáng xanh phát ra từ chúng cũng trở nên đậm đặc hơn.

Xung quanh cơ thể chúng bốc lên khí màu xanh ngùn ngụt.

"Độc biều trùng, xuất xứ Tây Vực, có thể thấy hình bóng của chúng trong các đại mộ ở Tây Vực.

Chúng mẫn cảm với mùi chu sa, nhưng một khi tiếp xúc với chu sa sẽ lập tức chết, hóa thành chất lỏng.

Loại chất lỏng này có tính ăn mòn mạnh hơn cả axit sulfuric." Tiểu Ca nói.

"Thảm rồi, thảm rồi, xem ra bản gia ta thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi." Lâm Dương cũng sốt ruột, vừa mới xuyên việt, lẽ nào đã phải chết sao?

Vừa rồi khi giúp Tiểu Tống tử lau sạch chu sa trên trán, mấy người đã dính không ít bột chu sa khắp người, thảo nào những con Độc biều trùng này lại tấn công.

Chủ mộ thật tàn độc.

Thấy Độc biều trùng bay ngày càng gần, Lâm Dương chỉ cảm thấy cái chết dường như đang ở ngay trước mắt.

Lúc này, Tiểu Ca rút ra một con dao găm mang theo người, rạch một nhát vào lòng bàn tay.

Một vết thương chạy ngang cả lòng bàn tay xuất hiện.

Máu tươi không ngừng trào ra từ vết thương.

Tiểu Ca vung tay về phía Độc biều trùng phía trước, toàn bộ máu tươi trong lòng bàn tay đều văng ra.

Máu của Tiểu Ca vừa tiếp xúc với những con Độc biều trùng đó, ánh sáng trên người chúng liền trở nên ảm đạm, sau đó loạng choạng vài cái rồi rơi xuống đất, chết không thể chết hơn.

Những con trùng còn lại không bị máu chạm vào cũng như gặp phải thứ gì đó chúng sợ hãi bẩm sinh, loạng choạng vài cái, rồi lập tức quay đầu bay về phía khác.

"Ai da, Thiên Chân mau xem ta không chết, cũng không đau nữa." Bàn Tử nhắm mắt, hai tay loạn xạ sờ soạng khắp người.

"Được rồi, Bàn Tử, lũ trùng đều bị Tiểu Ca đuổi đi rồi." Lâm Dương nói.

Còn Thiên Chân, lúc này không có thời gian quan tâm Bàn Tử, không biết lấy đâu ra băng gạc, đang băng bó vết thương cho Tiểu Ca.

Bàn Tử mở mắt, nhìn thấy vết máu trên đất, thi thể Độc biều trùng và vết thương trong lòng bàn tay Tiểu Ca, lập tức hiểu ra, Tiểu Ca đã dùng máu của mình cứu họ.

"Bình Tử, may mà có cậu, nếu không mấy người chúng ta hôm nay thật sự bỏ mạng ở đây rồi." Tiểu Ca không để ý Bàn Tử, đang

dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Thiên Chân đang băng bó vết thương cho mình.

Đợi xử lý xong vết thương của Tiểu Ca, mọi người liền quyết định đi ngược lại con đường cũ ở đầu bên kia thông đạo.

Lâm Dương đi cuối cùng, hai tay dùng sức lau lau vào quần áo, xác nhận trên tay không còn bột chu sa sót lại, sau đó ngồi xổm xuống, kẹp một con Độc biều trùng đã chết vào tay.

Con trùng này thật kỳ diệu, chỉ khi chạm vào chu sa mới hóa thành chất lỏng có tính ăn mòn mạnh, và sinh ra nhiều trùng hơn.

Còn những lúc khác thì không có gì khác biệt với côn trùng bình thường.

Khi Lâm Dương vừa chạm vào Độc biều trùng, âm báo của hệ thống vang lên trong đầu ta.

"Đinh đông, chiết xuất gien Kỳ lân huyết mạch." "Đinh đông, chiết xuất gien Độc biều trùng." Khi nghe đến gien Kỳ lân huyết mạch, Lâm Dương ngớ người.

Chỉ định chiết xuất gien Độc biều trùng, không ngờ lại chiết xuất được gien Kỳ lân huyết mạch.

Sao lại đột nhiên chiết xuất được gien Kỳ lân huyết mạch?

"Lẽ nào là vì con Độc biều trùng này bị máu của Tiểu Ca giết chết?" Lâm Dương chìm đắm trong suy nghĩ, trong mắt người ngoài, hắn đang ngây người ra ở đó.

"Lâm Dương tiểu ca, cậu đang làm gì đấy?" Nghe thấy giọng của Bàn Tử, Lâm Dương mới hoàn hồn.

"À, không có gì." Lâm Dương nhanh chóng bước vài bước, theo kịp Thiên Chân và mấy người kia.

Sau khi sở hữu Kỳ lân huyết mạch, lợi ích là vô cùng lớn, lợi ích lớn nhất là tuổi thọ dài hơn rất nhiều so với người bình thường, loại huyết mạch này có thể truyền thừa.

Ngoài ra, loại huyết này còn có tác dụng là khắc tinh của mọi thứ tà ác, có thể xua đuổi vật độc, có thể phá bỏ mê chướng, có thể đối phó với Tống tử, hiệu quả hơn nhiều so với móng lừa đen.

Gien trường sinh mà Lâm Dương hiện tại có được đều không hoàn chỉnh, hiện tại tương đương với việc sở hữu 1.9% gien trường sinh.

Mặc dù hiện tại dung hợp những gien này cũng có thể đạt được hiệu quả trường thọ, nhưng tác dụng phụ lại rất mạnh.

Nó sẽ khiến người ta biến dị, biến thành hình dạng quái vật.

Việc thu thập gien trường sinh hoàn chỉnh cũng không biết mất bao lâu.

Mặc dù Kỳ lân huyết mạch chỉ mang lại hiệu quả trường thọ, chứ không thể khiến người ta trường sinh.

Nhưng Kỳ lân huyết mạch ít nhất có thể giúp ta có thêm vài chục năm tuổi thọ, từ đó có nhiều thời gian hơn để thu thập gien trường sinh.

Ngoài ra, Kỳ lân huyết mạch không chỉ mang lại hiệu quả trường thọ, tác dụng phụ nhiều nhất cũng chỉ là chứng mất trí nhớ, và không nhất định sẽ xuất hiện.

Ngoài ra, để thu thập gien trường sinh, chắc chắn không thể thiếu việc xuống các loại mộ địa, và chắc chắn sẽ gặp phải các loại quái vật.

Kỳ lân huyết mạch có tác dụng khắc chế những thứ này, có thể giúp ta thu thập gien trường sinh dễ dàng hơn.

Lợi ích to lớn của Kỳ lân huyết mạch khiến Lâm Dương không kìm được mà bật cười.

Chương 14

“Lâm Dương tiểu ca, không phải cậu gặp nữ quỷ xinh đẹp nào đấy chứ, cười tươi thế.” Bàn Tử quay đầu nhìn Lâm Dương với vẻ mặt đầy ý cười, trêu chọc nói.

“Huyết mạch của Tiểu Ca lợi hại như vậy, có nữ quỷ nào dám hiện thân chứ.” Nói rồi Lâm Dương không tiếp tục để ý Bàn Tử nữa, mà giao tiếp với hệ thống, chuẩn bị dung hợp gien Kỳ lân huyết mạch.

“Hệ thống, dung hợp gien Kỳ lân huyết mạch.” Mặc dù đã trải qua vài lần đau đớn khi dung hợp gien, nhưng Lâm Dương không ngờ, cảm giác đau đớn khi dung hợp gien Kỳ lân huyết mạch lại mãnh liệt hơn nhiều so với khi dung hợp các gien khác.

“Lẽ nào gien càng mạnh thì dung hợp càng đau?” Lâm Dương phỏng đoán.

May mà thời gian dung hợp không dài, nghiến răng một cái cũng qua được.

Ngoài ra Lâm Dương đi cuối cùng, thêm vào đó trong thông đạo chỉ có ánh sáng từ vài chiếc đèn pin, tầm nhìn không rõ ràng.

Vì vậy khi Lâm Dương dung hợp gien không thu hút sự chú ý của những người khác.

“Kỳ lân huyết mạch gien dung hợp hoàn thành.” Âm báo của hệ thống lại vang lên.

Đột nhiên, Lâm Dương phát hiện Bàn Tử đang đi phía trước dừng lại, hai tay gãi khắp người.

“Ai da, đột nhiên toàn thân phát ngứa.” “Bàn Tử, một người đàn ông to lớn như anh mà ngứa ngáy cũng không chịu được à.” Thiên

Chân quay đầu nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, trêu chọc nói.

"Ngứa bình thường thì bản gia ta đương nhiên không như vậy, nhưng cơn ngứa này như từ trong xương cốt truyền ra, ai cũng không chịu nổi." Bàn Tử hiếm khi nghiêm túc, Thiên Chân cũng không trêu chọc nữa, đi lùi lại vài bước, đến bên cạnh Bàn Tử.

"Cởi áo ra cho ta xem." Bàn Tử nhanh chóng cởi hết quần áo trên người, Thiên Chân dùng đèn pin chiếu vào phần thân trên của Bàn Tử.

Vừa nhìn, lập tức khiến mọi người sợ đến tái mặt.

Vết thương của Bàn Tử bị đầu tên hoa sen bắn trúng trong cơ quan ở thông đạo trước đó vẫn rõ ràng.

Nhưng điều đáng sợ hơn là, trong những vết thương đó có vô số con trùng nhỏ màu trắng đang bò lổm ngổm, cắn xé thịt da của Bàn Tử.

"Sao trong vết thương lại có nhiều trùng như vậy?" Thiên Chân hỏi.

"Chắc chắn những mũi tên trong thông đạo trước đó có vấn đề, trên đầu tên đều có trứng trùng.

Sau khi da người bị đầu tên làm rách, trứng trùng rơi vào thịt da, nhân cơ hội này mà sinh sôi nảy nở." Tiểu Ca phỏng đoán.

Thiên Chân vội vàng cởi áo trên ra, kiểm tra vết thương trên người do đầu tên gây ra, nhưng lạ thay, trong vết thương của anh ấy không hề có trùng.

Tiểu Ca thân thủ tốt, không bị tên bắn trúng, trên người cũng không có vết thương.

"Lâm Dương, xem vết thương của cậu sao rồi." Lâm Dương cởi áo trên ra, lộ vết thương, vừa nhìn khiến mấy người càng ngạc nhiên

hơn.

Trong vết thương của Lâm Dương, cũng không phát hiện dấu vết của trùng.

“Ai da, ngứa chết ta rồi, lẽ nào thịt da của bản gia ta càng ngon hơn?” “Bàn Tử, lúc này rồi mà anh còn có tâm trạng đùa giỡn.” Thiên Chân quát mắng.

Lúc này Lâm Dương đột nhiên nghĩ đến một khả năng, lời nói tiếp theo của Tiểu Ca đã chứng thực phỏng đoán của hắn.

“Mỗi đầu tên đều có trứng trùng là điều không phải nghi ngờ, sở dĩ trong vết thương của Thiên Chân không sinh ra trùng, đó là vì Kỳ lân kiệt.” Kỳ lân kiệt là huyết khối được ngưng kết từ máu Kỳ lân, theo thời gian dần trôi, nó sẽ dần chuyển từ đỏ sẫm sang đen.

Niên đại càng lâu thì càng đen đậm, đến một lúc nhất định, tính chất sẽ thay đổi, trở nên tan chảy ngay khi vào miệng.

Loại Kỳ lân kiệt như vậy là thứ khó cầu, sau khi ăn vào, máu có thể tạo ra hiệu quả tương tự Kỳ lân huyết mạch, nhưng công hiệu không mạnh bằng.

“Ta dựa vào, Thiên Chân có Kỳ lân kiệt nên không thu hút trùng, vậy Lâm Dương tiểu ca thì sao, tại sao cậu ấy cũng không sao?” Đối với điểm này, Thiên Chân và Tiểu Ca đều vô cùng hiếu kỳ, tại sao trong vết thương của Lâm Dương cũng không có trùng.

Mấy người đều nhìn chằm chằm Lâm Dương, ý tứ rõ ràng: “Mau nói tại sao cậu cũng không thu hút trùng đi.” Lúc này, đầu óc Lâm Dương đang quay cuồng, hắn đang nghĩ xem phải giải thích chuyện này thế nào.

“Khi còn nhỏ, ông nội ta cho ta ăn một miếng gì đó đen sì, hương vị hơi giống sô cô la.

Từ khi ăn miếng đó xong, muỗi cũng không cắn ta nữa.” Không còn cách nào, Lâm Dương đành nói bừa.

Thiên Chân và Tiểu Ca gật đầu.

“Thảo nào, ông nội cậu cho cậu ăn cũng là một miếng Kỳ lân kiệt có niên đại.” “Trời cao sao bất công vậy, hai người đều không sợ trùng, chỉ có ta, thứ gì cũng thu hút.” Bàn Tử càu nhàu.

Lâm Dương cười cười.

“Không nói nhiều nữa, hiện tại việc quan trọng nhất là loại bỏ hết trùng trên người Bàn Tử, nếu không có hậu quả gì thì không biết được đâu.” “Bàn Tử, quay người lại.” “Bình Tử, anh muốn làm gì ta?

Ta thuần tình.” “Anh còn tâm trạng đùa giỡn, xem ra anh chưa ngứa đủ ghê gớm.

Tiểu Ca, đừng để ý anh ta.” Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng, nhưng cơ thể đã quay lại, lưng đối diện với Tiểu Ca.

Lâm Dương thấy Tiểu Ca nhổ vài ngụm nước bọt vào vết thương trên lưng Bàn Tử.

“Được rồi, vấn đề lũ trùng đã được giải quyết.” Những con trùng trong vết thương của Bàn Tử gặp nước bọt của Tiểu Ca, lập tức vặn vẹo cơ thể, giãy giụa vài cái rồi không động đậy nữa, nhao nhao rơi ra khỏi vết thương trên người Bàn Tử.

Chứng kiến cảnh tượng này, Lâm Dương thầm kinh ngạc.

Kỳ lân huyết mạch lợi hại đến vậy sao?

Ngay cả nước bọt cũng có hiệu quả như vậy.

Không biết nước bọt của ta có hiệu quả tương tự không.

Bàn Tử chỉ cảm thấy vết thương trên lưng nóng rát, nhưng cảm giác ngứa ngáy khó chịu đó quả thực đã giảm bớt.

“Bình Tử, anh bôi linh đan diệu dược gì vào vết thương của ta vậy?

Hiệu quả thần kỳ quá, không ngứa nữa rồi.” “Bí phương độc quyền của Tiểu Ca, bên ngoài không mua được đâu.” Thiên Chân cười nói.

Anh ấy đang nghĩ, khi Bàn Tử biết cái gọi là linh đan diệu dược đó chỉ là nước bọt của Tiểu Ca thì sẽ phản ứng thế nào.

Chương 15

Biểu cảm của hắn nhất định sẽ rất đặc sắc.

Xử lý xong vấn đề trên người Bàn Tử, mấy người tiếp tục đi dọc theo thông đạo về phía trước.

Khi đi đến cuối cùng, mấy người đều ngớ người ra, rõ ràng là quay lại đường cũ, nhưng cánh cửa họ đi vào lại biến mất rồi?

"Sao lại thế này?" Bàn Tử mặt mũi ngơ ngác, sau đó dùng tay gõ gõ vào bức tường đá phía trước, bĩu môi cười nói: "Xem bản gia ta đây." Nói rồi hắn đặt hai tay lên tường đá, sau đó dùng sức đẩy về một hướng, trông có vẻ muốn đẩy bức tường đá ra.

Thiên Chân cười.

"Ta tìm xem có cơ quan nào không." Tiểu Ca cũng không để ý Bàn Tử, bắt đầu tìm kiếm cơ quan xung quanh.

Bàn Tử nhìn cảnh này tức đến choáng váng.

"Lâm Dương tiểu ca, giúp ta với." Nghe tiếng Bàn Tử gọi, Lâm Dương đi đến.

"Lâm Dương tiểu ca, nhìn vóc dáng nhỏ của cậu cũng không có sức mấy, nhưng có còn hơn không, đặt tay lên đây, lát nữa nghe ta hô thì dùng sức đẩy về một hướng, biết chưa!" Lâm Dương gật đầu, sau đó bắt chước đặt tay lên tường đá.

"Lâm Dương tiểu ca, ta hô 1, 2, 3 thì chúng ta đồng loạt dùng sức đẩy sang bên phải." "1, 2, 3, đẩy." Đẩy nửa ngày, bức tường đá không hề nhúc nhích.

"Lâm Dương tiểu ca, cậu phải tăng cường rèn luyện đi, xem bản gia ta cường tráng thế này." Lâm Dương cười cười, sau đó lại đặt tay

lên tường đá, rồi dùng sức mạnh đẩy về một hướng khác.

Một tiếng "oanh long", bức tường đá đã bị Lâm Dương đẩy ra.

Bàn Tử đứng một bên nhìn đến mắt tròn xoe mồm há hốc, vừa nãy hắn đã thử cả hai hướng, căn bản không thể đẩy nổi.

Hắn biết rõ sức mạnh của mình mạnh đến mức nào, ngay cả bức tường đá mà hắn cũng không đẩy được, vậy mà Lâm Dương lại dễ dàng đẩy ra.

Sức mạnh của hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Lâm Dương cũng không ngờ sức mạnh hiện tại của ta lại lớn đến vậy.

Đó là nhờ lợi ích tăng cường sức mạnh gấp năm lần sau khi dung hợp gien Tiểu Tống tử.

Vì sức mạnh quá lớn, vừa rồi ta không kiểm soát tốt, dùng lực mạnh đến mức suýt chút nữa thì ngã sấp.

Nghe thấy tiếng tường đá chuyển động, Thiên Chân và Tiểu Ca cũng nhìn lại.

"Đúng là mèo mù vớ chuột chết, Bàn Tử cũng có lúc đúng." "Này, Thiên Chân đừng nói mấy cái không đâu đó nữa, xem bên trong kìa." Thiên Chân nhìn thấy đôi mắt Bàn Tử sáng rực, cũng không cần hỏi, biết ngay phía bên kia bức tường đá chắc chắn có bảo bối đáng giá.

Vì không có nguy hiểm xuất hiện, mọi người cũng hơi thả lỏng một chút.

Từng người một đi sang phía bên kia bức tường đá.

Tiểu Ca khi đi qua bức tường đá thì dừng lại, sau đó đưa một tay ra dùng sức đẩy bức tường đá.

Bức tường đá lại bắt đầu từ từ chuyển động.

Tiểu Ca nhìn về phía Lâm Dương, vẻ mặt kỳ lạ, không biết đang nghĩ gì.

Một nhóm người đi sang phía bên kia bức tường đá, phát hiện bên trong là một căn phòng có kích thước gần bằng nhĩ thất mà họ vừa đi vào.

Chỉ có điều, căn phòng này không có giếng nước ở giữa, mà ở chính giữa bày một chiếc quan tài gỗ kim tơ nam mộc khổng lồ, ước chừng lớn gấp đôi quan tài bình thường.

Ánh đèn pin chiếu vào quan tài có thể nhìn rõ từng sợi tơ vàng trong gỗ.

Gỗ kim tơ nam mộc có thể làm ra một chiếc quan tài như vậy e rằng còn lớn hơn cả những cột trụ dùng trong cung điện Minh triều.

Loại gỗ kim tơ nam mộc kích thước như vậy đã tuyệt tích từ lâu, ở trong tình trạng có giá mà không có thị trường.

Giá thị trường ước chừng khoảng năm mươi vạn tệ một mét khối.

Ngay cả bán quan tài làm gỗ cũng có thể bán được hàng triệu, huống hồ là đồ cổ, thảo nào đôi mắt Bàn Tử sáng rực lên.

"Oa, người xưa thật có tiền, gỗ kim tơ nam mộc như vậy chỉ để làm một chiếc quan tài tuẫn táng, thật xa hoa." Bàn Tử ôm quan tài khoa trương nói.

"Quan tài tuẫn táng đã xa hoa như vậy, quan tài của chủ mộ e rằng làm bằng vàng ròng." Lâm Dương mở miệng nói.

"Lâm Dương tiểu ca nói không sai, bản gia ta thật sự phát tài rồi, lúc đó lợi ích của cậu đương nhiên sẽ không thiếu." Lâm Dương cười cười.

"Thứ này nặng thế, lại không thể mang ra ngoài, có đáng tiền đến

mấy cũng vô dụng.” Nói rồi Lâm Dương đi sang phía bên kia quan tài, để quan tài che khuất tầm nhìn của Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca, sau đó bắt đầu giao tiếp với hệ thống.

Vừa rồi đã chiết xuất được gien Độc biều trùng, bây giờ ta chuẩn bị tranh thủ thời gian dung hợp.

Trong mộ thất này có quá nhiều thứ kỳ lạ và cổ quái, càng mạnh mẽ thì mới có thể bảo toàn tính mạng.

“Hệ thống, dung hợp gien Độc biều trùng.” “Đinh đông.

Gien Độc biều trùng bắt đầu dung hợp.” “Đinh đông, gien dung hợp hoàn thành.” Gien Độc biều trùng dung hợp nhanh, cơn đau trong quá trình dung hợp cũng nhẹ, cảm giác đau càng nhẹ thì chứng tỏ gien đó càng yếu.

Quả nhiên sau khi dung hợp hoàn thành, Lâm Dương có chút thất vọng.

Dung hợp gien Độc biều trùng giúp ta có được khả năng kháng độc.

Nếu không có Kỳ lân huyết mạch, có lẽ đây là một thuộc tính không tồi.

Nhưng chỉ có Kỳ lân huyết mạch, thuộc tính kháng độc này lại trở nên hơi vô dụng.

“Lâm Dương tiểu ca, cậu có nhìn ra manh mối gì không?” Bàn Tử hỏi.

Lâm Dương lắc đầu.

“Đã không ai nhìn ra manh mối, vậy để bản gia ta mở quan tài.” Mọi người đương nhiên đồng ý với đề nghị của Bàn Tử, ai cũng tò mò, một chiếc quan tài lớn như vậy, người bên trong chắc phải cao

lớn đến mức nào.

Chương 16

Chỉ thấy Bàn Tử lấy ra một cây nến trà màu trắng từ ba lô, sau đó dùng bật lửa chống gió châm nến.

“Bàn Tử, không có việc gì tự nhiên châm nến làm gì?

Không khí trong mộ dưới đáy biển không biết có thể đủ cho chúng ta ở bao lâu, lãng phí không khí, không muốn sống nữa sao?” Thiên Chân trách mắng.

“Người châm nến, quỷ thổi đèn.

Bản gia ta châm nến cũng là vì sự an toàn của mọi người.” Bàn Tử vừa nói vừa cầm nến đi đến một góc phòng, chuẩn bị đặt cây nến trong tay ở đó.

Vừa ngồi xổm xuống một cái đã bật dậy.

“Ai nha, mẹ ơi, trong này có thứ gì!” Bàn Tử đột nhiên la lớn, khiến những người khác trong phòng sợ đến tái mặt.

“Bàn Tử, anh không biết người dọa người sẽ dọa chết người sao.” Thiên Chân đi đến chỗ Bàn Tử nhìn, thì ra trên đất có một thi thể mèo đen.

“Một thứ khủng khiếp như vậy anh không biết sao?” “Không phải chỉ là một thi thể mèo đen sao, nó có thể bò vào quan tài biến thành cương thi à?” Bàn Tử cũng thấy lạ, đặt cây nến vào góc tường rồi theo sau Thiên Chân quay lại cạnh quan tài, chuẩn bị mở quan tài.

Lúc này không ai chú ý, ngọn lửa trên cây nến trà ở góc tường, từ màu đỏ rực đã biến thành màu xanh lục quỷ dị.

“Gỗ kim tơ nam mộc thượng hạng, khi mở quan tài đều cẩn thận một chút, đừng làm hỏng bảo bối của bản gia ta.” Bàn Tử vừa nói

vừa lấy ra một cái xẻng công binh từ ba lô, chuẩn bị cạy nắp quan tài.

“Mọi người đều giúp một tay, quan tài quá nặng, một mình ta không thể lật được.” Bàn Tử phân phó nói.

Lâm Dương và Thiên Chân cũng lấy xẻng công binh từ ba lô ra, đứng bên cạnh Bàn Tử, cắm mũi xẻng vào kẽ hở của nắp quan tài.

Tiểu Ca không mang theo những trang bị này, hắn rút ra một thanh trường đao đen bóng loáng từ sau lưng, sau đó chặt vào một góc quan tài.

Khiến Bàn Tử tức điên lên.

“Bình Tử, ta đã bảo đừng làm hỏng bảo bối của ta rồi mà, một nhát đao xuống, không phải là chặt mất một miếng nắp quan tài sao.” Lâm Dương đứng bên cạnh Tiểu Ca, nghiêng đầu nhìn một cái, nhát đao của Tiểu Ca không lệch chút nào, vừa vặn cắt vào khe hở của nắp quan tài, nắp quan tài không hề bị hư hại chút nào.

“Được rồi, lát nữa mọi người cùng dùng sức.” “1, 2, 3, mở…” Một tiếng “oanh long”, nắp quan tài bị lật tung.

Nắp quan tài vừa mở ra, một lượng lớn nước đen từ trong quan tài tràn ra.

Trong quan tài toàn là loại nước đen như vậy, trong nước ngâm mấy thi thể bị vặn xoắn như bánh quai chèo.

“Thì ra bên trong không chỉ có một thi thể, thảo nào phải dùng quan tài lớn như vậy.” Tiểu Ca lắc đầu.

“Bên trong không phải một thi thể, nhìn kỹ xem.” Bàn Tử xích lại gần hơn.

“Ta dựa vào, có năm cái thi thể, mười hai cánh tay.” Lâm Dương vốn bị mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ quan tài làm cho phải né tránh,

nhưng vừa nghe thấy thi thể cổ mười hai tay bên trong quan tài thì lại xúm lại.

Người dính liền bình thường nhiều nhất cũng chỉ có bốn tay, bốn chân, chứ loại mười hai tay như thế này đừng nói là nhìn thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng.

Ta cũng hiếu kỳ về loại quái vật như vậy, liệu có người nào đặc biệt đến thế không?

Nếu ở thời hiện đại, chắc chắn sẽ bị các nhà khoa học mổ xẻ nghiên cứu mất thôi.

Đột nhiên, trong đầu Lâm Dương hiện lên từ "nhân thể rết".

Lẽ nào đây không phải là một người, mà người xưa đang làm thí nghiệm, ghép các chi thể của nhiều người lại với nhau?

Hắn dùng xẻng công binh trong tay khuấy động thi thể quái dị trong quan tài, muốn xem chỗ nối các chi thể có phải được khâu bằng thứ gì đó không.

Bề mặt thi thể bị bao phủ bởi thi chá, trơn tuột như lươn, Lâm Dương khuấy vài cái, cứng rắn không thể lật thi thể sang một bên được.

"Lâm Dương tiểu ca, cậu đang làm gì đấy?" Bàn Tử mở miệng nói.

"Xem xem thi thể này bẩm sinh có nhiều tay vậy hay là được ghép thêm vào sau." Con người đều như vậy, đối với những điều chưa biết đều có đủ loại hiếu kỳ.

Nghe Lâm Dương nói vậy, Bàn Tử cũng hiếu kỳ.

Cuối cùng Bàn Tử và Lâm Dương hai người hợp sức lật thi thể sang một bên.

Lúc này, cây nến trà Bàn Tử châm ở góc tường đột nhiên tắt, nhưng không một ai trong phòng chú ý.

Chịu đựng mùi hôi thối nồng nặc, Lâm Dương xích lại gần hơn một chút, ánh sáng đèn pin đồng chiếu vào chỗ nối giữa cánh tay và cơ thể thi thể, cẩn thận kiểm tra.

Chỗ nối không có vết thương, là một mảng da hoàn chỉnh không tỳ vết.

Kiểm tra liên tục vài chỗ nối đều giống nhau.

Xem ra nhiều tay như vậy đều là bẩm sinh.

Khi lật thi thể, Bàn Tử phát hiện mười hai cánh tay của thi thể đều đeo vòng ngọc.

Tuy đã bị ngâm lâu trong nước đen nên bị ăn mòn, nhưng phẩm chất dường như không bị hư hại quá nghiêm trọng.

Loại vòng ngọc như vậy ở bên ngoài có giá trị không nhỏ.

Sau khi nhìn thấy vòng ngọc, mắt Bàn Tử không thể rời khỏi thi thể cổ.

"Hay là ta lấy mấy cái chum múc hết nước trong quan tài ra xem bên trong còn gì không." Bàn Tử cũng không quản ý kiến của những người khác, tự mình tìm một cái chum sứ lớn ở một góc mộ thất rồi bắt đầu múc nước đen trong quan tài ra.

Không lâu sau, nước đen trong quan tài sắp cạn.

"Trong đó sao có nhiều cá vậy?

Những con cá này đều còn sống." Trong quan tài kín mít lại có cá, còn sống, thật kỳ lạ.

Cả Lâm Dương, Thiên Chân và Tiểu Ca đều bị thu hút.

Chương 17

Quả nhiên, ở đáy quan tài có bốn năm con cá đang bơi lội.

Vì những con cá này vốn màu đen, nước trong quan tài cũng đen, nên phải đến khi nước trong quan tài gần như được múc sạch, họ mới phát hiện ra dấu vết của những con cá này.

Đột nhiên, sắc mặt Tiểu Ca biến đổi.

"Xà mi đồng ngư xuất xứ từ Cổ Đồng Kinh!" Không đợi mọi người phản ứng, Tiểu Ca đã đẩy mấy người đang vây quanh quan tài ra.

"Xà mi đồng ngư trong quan tài, loại cá này rất đặc biệt, chúng mọc hai sợi lông mày như người, nhưng lông mày không phải lông mày thật, mà là hai con rắn nhỏ." Tiểu Ca dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Khi có người dùng hai mắt nhìn thẳng vào loại cá này, hai con rắn nhỏ đó sẽ bay ra, chui vào lông mày của người đó.

Chúng lấy não tủy làm thức ăn, cho đến khi hút cạn não tủy, hai con rắn nhỏ sẽ ăn thịt vật chủ.

Lúc đó chúng mới trưởng thành." Rắn nhỏ lấy não người làm thức ăn, Lâm Dương nghe mà toàn thân run rẩy.

May mà vừa nãy ta không nhìn thẳng vào Xà mi đồng ngư trong quan tài, nếu không bây giờ e rằng đã thành một thi thể bị gặm nát bươm.

Bàn Tử đang để mắt đến vòng ngọc trên thi thể cổ, đương nhiên không muốn bỏ cuộc.

"Bình Tử, vậy phải đối phó với những con cá này thế nào?" "Đơn giản thôi, nhắm mắt lại là được." Tiểu Ca lạnh lùng đáp.

Một loại sinh vật đáng sợ như vậy, điểm yếu cũng rõ ràng tương tự.

Nghe lời Tiểu Ca, Bàn Tử nhắm mắt múc mấy con Xà mi đồng ngư trong quan tài ra đổ xuống đất.

Mấy con cá đó rời khỏi nước, những con rắn nhỏ trên lông mày lập tức chui vào đầu cá, sau đó mấy con cá nhỏ nhanh chóng biến thành cá khô quắt queo.

Lúc này, hai con rắn nhỏ chui ra từ cá khô.

Chỉ có điều dường như chất dinh dưỡng mà cá nhỏ cung cấp không đủ để chúng lớn lên, những con rắn này vặn vẹo vài cái trên đất rồi chết hoàn toàn.

Hết nguy hiểm, mấy người lại vây quanh chiếc quan tài đó.

Nước trong quan tài đã được múc hết, lúc này thi thể trong quan tài đã hoàn toàn lộ ra.

Chắc là một phụ nữ, không chỉ có mười hai tay, mà còn có mười hai bộ ngực.

Bàn Tử đưa tay ra, chuẩn bị tháo vòng ngọc trên tay thi thể.

Nhưng nhìn lớp thi chá bao phủ thi thể, hắn lại do dự.

Lúc này, Thiên Chân phát hiện sự bất thường ở đáy quan tài.

"Dưới đáy quan tài có một phiến đá, trên đó hình như có chữ!" "Viết gì?" Thiên Chân hỏi.

"Những chữ này thì bản gia ta biết mặt chữ, nhưng bản gia ta không hiểu chúng." Thiên Chân bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải tiến lên xem xét.

Khoảng hai mươi phút sau, Thiên Chân mở miệng nói: "Trên phiến đá ghi lại bí mật của Cổ Đồng Kinh." "Cổ Đồng Kinh?" Lâm Dương

kinh ngạc nói, cái tên này nghe quen nhưng không nhớ đã nghe ở đâu.

“Không sai, chính là nền văn minh Tiên Tần đã biến mất.” Thiên Chân đáp lời Lâm Dương.

Anh ấy tiếp tục giải mã những dòng chữ trên phiến đá ở đáy quan tài, càng đọc càng kinh ngạc.

Nếu những gì ghi trên phiến đá là thật, thì trình độ khoa học kỹ thuật của Cổ Đồng Kinh ở một số phương diện thậm chí còn tiên tiến hơn cả xã hội hiện đại.

Trên phiến đá ghi chép rằng Cổ Đồng Kinh có một con sông, trong sông có một loại cá mọc lông mày, đó chính là Xà mi đồng ngư.

Người Cổ Đồng Kinh nắm giữ một phương pháp đặc biệt, có thể cấy hai con rắn nhỏ trong lông mày của Xà mi đồng ngư lên lông mày của người.

Khi người đó chết đi, con rắn nhỏ được cấy trên lông mày sẽ ăn thịt thi thể, sau đó trưởng thành.

Điều đặc biệt nhất là, nọc độc của loại rắn này có thể truyền thừa ký ức.

Chỉ cần nhìn thấy những thứ qua mắt rắn, dù đã qua ngàn vạn năm, ký ức vẫn còn nguyên vẹn.

“Đây chẳng phải là thẻ nhớ sao!” Nghe Thiên Chân thuật lại, Lâm Dương mở miệng nói.

“Cũng có thể nói như vậy, khả năng truyền thừa ký ức ngàn năm chính là bí mật lớn nhất của Cổ Đồng Kinh.” “Ai da, Xà mi đồng ngư có tác dụng thần kỳ như vậy, đáng tiếc mấy con trong quan tài đều bị giết chết rồi, biết thế giữ lại một con, mang ra ngoài chắc chắn sẽ gây chấn động.” Bàn Tử đau lòng rứt ruột nói.

“Bàn Tử, dùng xẻng đẩy thi thể sang một bên, nó đang che khuất chữ phía dưới.” Nghe Thiên Chân phân phó, Bàn Tử lập tức dùng cái xẻng công binh đẩy thi thể trong quan tài sang một bên, lộ ra toàn bộ phiến đá ở đáy.

Thiên Chân tiếp tục giải mã những dòng chữ trên đó.

“Có một ngày, bí mật này không biết đã bị truyền ra ngoài, từ đó mang đến tai họa diệt vong cho Cổ Đồng Kinh.” “Thiên Chân, trên phiến đá đó có ghi lại phương pháp cấy hai con rắn nhỏ lên lông mày không?” Thiên Chân lắc đầu.

“Phương pháp cấy rắn nhỏ lên lông mày đã thất truyền, trên phiến đá cũng không có ghi chép.” Vì toàn bộ thi thể bị thi chá bao bọc, quá trơn, Thiên Chân vừa giải mã xong nội dung trên phiến đá thì thi thể mười hai tay đó đã trượt khỏi xẻng của Bàn Tử.

Một tiếng “phanh” vang lên.

Tiếng động đó không phải là tiếng thi thể rơi xuống đập vào phiến đá dưới đáy quan tài, mà là tiếng bức tường đá lối vào đóng lại.

Vừa rồi mấy người đều bị những thứ trong quan tài hấp dẫn, không ai chú ý đến sự thay đổi của bức tường đá ở lối vào.

Đến khi phát hiện bức tường đá thay đổi thì nó đã đóng lại rồi.

“Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra lối thoát, nếu không không khí trong căn phòng này nhiều nhất cũng chỉ đủ cho mấy người chúng ta sống sót được một tiếng.” Nói rồi Tiểu Ca lập tức chạy đến bức tường đá vừa đóng lại, đưa hai ngón tay thon dài ra tìm kiếm cơ quan.

Bàn Tử nhìn về phía góc tường nơi đặt nến trà, không biết từ lúc nào cây nến trà đã tắt.

“Ai đã thổi tắt nến trà?” Lâm Dương, Thiên Chân, Tiểu Ca vẫn luôn ở cạnh quan tài, căn bản không hề đi đến góc đó, càng không thể

thổi tắt nến trà.

Vậy thì, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Nến trà tắt, chứng tỏ có hung vật lớn ở đây.

Chương 18

Hiện tại lối ra bị phong tỏa, bị nhốt bên trong, đợi đến khi hung vật lớn xuất hiện thì chạy cũng không có chỗ để chạy.

Đột nhiên, sắc mặt Lâm Dương đại biến.

Nếu theo tình tiết phát triển, trong bụng thi thể cổ này phải có một Tống tử, một Hạn bạt cao cấp.

Tống tử cũng chia cấp bậc, từ sơ cấp đến cao cấp lần lượt là Bạch cương, Hắc cương, Khiêu thi, Phi cương, Hạn bạt và Ma vương.

Từ cấp bậc Tống tử có thể thấy được mức độ lợi hại của Hạn bạt.

Tương truyền, Hạn bạt Phi cương sau khi hấp thụ tinh phách vài trăm năm, tướng mạo càng trở nên hung tợn, có thể nói là La sát mặt xanh răng nanh, có thể biến hóa thân hình diện mạo mê hoặc chúng nhân, trên có thể đồ long hạn thiên (khiến trời hạn hán), dưới có thể dẫn độ ôn thần (gây dịch bệnh).

Một thứ đáng sợ như vậy sắp chui ra từ bụng thi thể cổ, ngay cả khi có thể đối phó, e rằng trong phòng cũng nhất định có người bị thương, thậm chí mất mạng cũng có khả năng.

Lâm Dương biết, Tiểu Ca đã nói muốn giết Hạn bạt thì phải chặt đầu nó.

Nhưng một khi chặt đầu Hạn bạt, thi độc sẽ phun ra từ cơ thể nó, lập tức tràn ngập cả căn phòng, lúc đó sẽ chết.

Lâm Dương mở miệng nói: "Dưới quan tài có lẽ có lối thoát, vừa rồi tiếng thi thể rơi xuống đập vào phiến đá không đúng, dưới phiến

đá là khoảng trống.” Nghe Lâm Dương nói dưới quan tài có thể có lối thoát, Bàn Tử lập tức lấy cái xẻng công binh vứt trên đất gõ gõ vào phiến đá.

“Dưới này quả nhiên rỗng thật, ta mau chóng lôi thi thể ra rồi nhấc phiến đá lên.

Bản gia ta không thể vì thiếu không khí mà ngạt thở chết hoặc bị yêu ma quỷ quái ăn thịt được.” Tiểu Ca và Thiên Chân cũng đều giúp đỡ, mấy người cùng nhau lôi thi thể cổ mười hai tay ra khỏi quan tài.

Khi lôi thi thể ra, Lâm Dương dùng đầu ngón tay chạm vào một thứ ghê tởm.

“Đinh đông, chiết xuất gien trường sinh, tiến độ nhiệm vụ: 2.9%.” Lại một lần nữa chiết xuất được gien trường sinh, mức độ hoàn thành nhiệm vụ lại tăng thêm một chút.

Chỉ có điều thời gian cấp bách, Lâm Dương không chú ý nhiều đến điều này.

Sau khi thi thể được lôi ra, bốn người trong mộ thất đứng ở bốn góc quan tài, chuẩn bị nhấc phiến đá đang đè dưới đáy quan tài lên.

Chỉ có điều bốn người đã tốn rất nhiều sức lực, mà phiến đá không hề có chút phản ứng nào.

“Dưới phiến đá chắc chắn đã bị phong tỏa bằng nhựa thông, nếu không dưới đáy quan tài có lỗ thì nước đã chảy hết xuống rồi.

Trước tiên dùng lửa đốt, khi nhựa thông tan chảy mới có thể nhấc phiến đá lên.” Tiểu Ca nói.

Lúc này, Lâm Dương chú ý thấy bụng thi thể cổ đang nằm trên đất động đậy, hình như có thứ gì đó muốn chui ra khỏi bụng.

“Phanh… phanh… phanh…” Trong bụng thi thể cổ truyền ra tiếng

gõ trống.

Da bụng của thi thể bị thứ bên trong đó căng ra gần như trong suốt, có thể nhìn rõ trong bụng thi thể có một thứ mọc mặt người.

Tiếng gõ trống là do nó va đập vào da bụng thi thể mà phát ra.

Nghe tiếng động, những người khác cũng đều chú ý đến sự biến hóa của thi thể cổ.

"Không hay rồi, bên trong có thứ gì đó, mau chóng nhấc phiến đá ra, nếu không chúng ta đều sẽ chết ở đây." Tiểu Ca nhắc nhở.

Bàn Tử tuy bình thường không đáng tin cậy, nhưng khi đối mặt với cái chết thì lại rất đáng tin.

Lời Tiểu Ca vừa dứt, Bàn Tử liền cầm một cái đèn khò gas mini hơ lửa vào phiến đá dưới đáy quan tài.

Mọi người trong mộ thất đều lo lắng chờ đợi, ngay cả thứ mà Tiểu Ca cũng thấy nguy hiểm thì chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

"Được rồi, mau chóng nhấc phiến đá lên." Bàn Tử hô một tiếng, Tiểu Ca đang đứng cạnh thi thể cổ cũng quay lại bên quan tài cùng giúp đỡ nhấc phiến đá.

Bốn người cùng dùng sức, sau đó chỉ nghe một tiếng "oanh" phiến đá được nhấc lên, bên dưới quả nhiên là một động thiên khác.

Dưới đáy quan tài có một cầu thang dẫn thẳng xuống lòng đất, không biết thông đến đâu.

Nhưng cho dù vậy, cũng tốt hơn là đợi chết trong mộ thất.

Mấy người vừa dựng phiến đá thẳng đứng trong quan tài, chưa kịp nhảy vào quan tài thì trong mộ thất truyền ra tiếng nổ bục.

"Ba!" Thứ trong bụng thi thể cổ đã làm thủng da bụng, chui ra từ bên trong.

Chỉ thấy một thứ toàn thân mọc đầy lông trắng, to bằng đứa trẻ sơ sinh từ trong bụng thi thể cổ chui ra, sau đó lơ lửng giữa không trung.

Vừa xuất hiện, toàn bộ mộ thất lập tức bị mùi thi thối nồng nặc tràn ngập.

"Không hay rồi, Bạch mao hạn bạt." "Bạch mao hạn bạt?" Bàn Tử kinh ngạc đến mức mắt muốn rớt ra ngoài, thứ trong truyền thuyết này thật sự xuất hiện trước mắt.

Thứ trong truyền thuyết này có thể làm hạn hán mười dặm, chỉ cần nó xuất hiện sẽ mang tai họa đến cho một vùng.

"Đứng ngây ra làm gì, mau chạy đi, ta cản nó lại." Tiểu Ca lên tiếng nói.

May mà mấy người vừa vào mộ đều không phải người lề mề, Thiên Chân và Bàn Tử đều biết Tiểu Ca lợi hại, ở lại không những không giúp được gì, mà còn trở thành gánh nặng cho hắn.

Nghe lời nhắc nhở của Tiểu Ca, hai người nhảy vào quan tài, chạy trốn qua lối ra ở đáy quan tài.

"Cậu ở lại đây làm gì?" Tiểu Ca thấy Lâm Dương không những không đi, mà còn cầm xẻng công binh đi về phía Hạn bạt.

"Ta muốn đối phó nó!" Những biểu hiện trước đó của Lâm Dương đã sớm thu hút sự chú ý của Tiểu Ca, hắn biết Lâm Dương chắc chắn không đơn giản.

Giờ hắn chủ động ở lại đối phó Hạn bạt, Tiểu Ca liền không ngăn cản.

"Thứ này không đáng sợ như trong truyền thuyết, nó thực chất là một cương thi, chỉ là một cương thi biết bay, sức lực lớn hơn cương thi bình thường một chút, đồng thời cũng có trí lực, không còn hành động theo bản năng như cương thi bình thường, tuy rằng trí thông

minh không cao.” Lâm Dương gật đầu biểu thị đã biết.

Đồng thời hắn cũng có chút thất vọng, vốn định mạo hiểm ở lại tìm cơ hội chiết xuất gien Hạn bạt.

Bây giờ nghe Tiểu Ca nói thứ này không giống như trong truyền thuyết có thể lên trời xuống đất, dẫn độ ôn thần, chỉ là một cương thi biết bay, sức lực lớn hơn một chút và có trí thông minh, tự nhiên hắn có chút thất vọng.

Chương 19

Xem ra truyền thuyết đều có yếu tố khoa trương trong đó.

"Muốn giết Hạn bạt chỉ có thể chặt đầu nó, nhưng trong cơ thể nó toàn là thi khí, nên không thể giết chết nó ngay.

Chỉ cần nhốt nó trong mộ thất là được, đừng để nó nhân cơ hội bay ra ngoài từ dưới đáy quan tài." Lâm Dương gật đầu biểu thị đã hiểu.

Lúc này, Hạn bạt đang lơ lửng giữa không trung di chuyển, những móng vuốt đen bóng của nó nhanh chóng dài ra, thẳng đến khi dài nửa thước mới ngừng sinh trưởng, sau đó nó giơ móng vuốt lên, tấn công Lâm Dương.

Tốc độ của nó rất nhanh, nhanh hơn nhiều so với người bình thường.

Còn so với các Tống tử khác, Lâm Dương không biết, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ta xuống mộ.

Những con ta đã thấy cũng chỉ là những Tiểu Tống tử trước đó.

Khi móng vuốt của Hạn bạt sắp đâm vào người, Lâm Dương giơ xẻng công binh lên như đánh bóng chuyền, hung hăng vung vào nó.

"Phanh…" Tiếng kim loại va chạm truyền đến, lực cực lớn từ xẻng làm hổ khẩu của Lâm Dương tê dại.

Lâm Dương không ngờ sức mạnh của Hạn bạt lại lớn đến vậy, trong lời Tiểu Ca nó chỉ mạnh hơn Tống tử bình thường một chút.

Hơn nữa cơ thể nó cứng như kim loại.

Sau khi dung hợp gien Tiểu Tống tử, sức mạnh cơ thể ta đã gấp

năm lần trước đó.

Vừa rồi vậy mà suýt chút nữa đã bị Hạn bạt hất ngã.

Tiểu Ca nhìn cảnh này kinh ngạc khôn xiết.

Hắn biết Hạn bạt mạnh đến mức nào.

Lâm Dương, đối đầu trực diện với Hạn bạt mà vẫn có thể miễn cưỡng đỡ được một đòn của Hạn bạt, xem ra trước đó hắn đã đánh giá thấp Lâm Dương.

Thấy tấn công Lâm Dương không thành, nó quay người đi tấn công Tiểu Ca.

"Thằng nhóc này, quả nhiên có trí tuệ, không ngu ngốc như cương thi bình thường." Lâm Dương nói khi nhìn phản ứng của Hạn bạt.

Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, khí định thần nhàn đứng đó, đợi đến khoảnh khắc Hạn bạt sắp tiếp cận, nhát đao của hắn từ dưới chém lên.

Lại một tiếng kim loại va chạm vào nhau truyền đến.

Lâm Dương thấy Hạn bạt sau khi chạm vào Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca thì bay ngược ra xa, còn Tiểu Ca thì đứng đó không hề nhúc nhích.

"Sức mạnh của ta đã gấp năm lần, dù vậy, vẫn còn chênh lệch lớn với Tiểu Ca sao?" Lâm Dương thầm nghĩ trong lòng.

Hạn bạt tấn công cả hai người đều không thành công, liền không tiếp tục tấn công Lâm Dương và Tiểu Ca nữa, mà bay về phía lối ra trong quan tài.

"Chặn nó lại, đừng để nó thoát ra!" Tiểu Ca hét lên.

Lúc này, một con rắn đen nhỏ vừa mới chết trên đất đột nhiên phóng lên, cắn chặt vào cánh tay Lâm Dương, và tiêm nọc độc.

Khi Lâm Dương tiếp xúc với con rắn nhỏ trong lông mày của Xà mi đồng ngư, âm báo của hệ thống trong đầu lại vang lên.

"Đinh đông, thu thập gen Xà mi đồng ngư thành công." Nhưng lúc này Lâm Dương không có tâm trí bận tâm, con Bạch mao hạn bạt đang lơ lửng giữa không trung trông chừng sắp bay ra khỏi đáy quan tài, nhất định phải ngăn nó trốn thoát.

Một khi Bạch mao hạn bạt thoát khỏi mộ thất này, Thiên Chân và Bàn Tử ở bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm.

Tiểu Ca đứng ở một bên khác cũng không ngờ lại xảy ra biến cố đột ngột như vậy.

Thấy tay Lâm Dương nhanh chóng biến đen sau khi bị rắn cắn.

Nhưng chỉ trong một thoáng, con rắn nhỏ vừa cắn chặt tay Lâm Dương bỗng nhả ra, rơi xuống đất giãy giụa vài cái rồi bất động, xem ra đã chết hẳn.

Trên cánh tay Lâm Dương đen như mực, màu đen đang nhanh chóng biến mất.

Mặc dù nuốt Kỳ lân kiệt có thể khiến máu có hiệu quả giải độc nhất định, nhưng tuyệt đối không thể có hiệu quả mạnh mẽ như bây giờ.

Vậy chỉ có một khả năng, đó là Lâm Dương trước đó vì nuốt Kỳ lân kiệt nên trong vết thương mới không có trùng, nhưng mà, hoang đường!

Nhất định có bí mật.

Bây giờ cũng không phải lúc quản chuyện đó, trước tiên phải ngăn Bạch mao hạn bạt đã.

Tiểu Ca lao tới phía trước, chạy hai bước, chỉ thấy y bật nhảy, hai

chân đạp lên vách đá mộ thất, sau đó mượn lực nhanh chóng lùi về phía quan tài.

Lâm Dương thấy Hạn bạt bay tới, định dùng xẻng công binh trong tay đánh nó, nhưng khi hành động lại kinh ngạc phát hiện cả cánh tay mất tri giác, không thể khống chế.

Nhưng cảm giác đó chỉ kéo dài chưa đến một giây thì biến mất.

Khi Hạn bạt sắp bay vào quan tài, Lâm Dương dùng một xẻng đánh vào người nó.

Sức lực của Lâm Dương tuy không đủ để đánh bay Hạn bạt, nhưng cũng không để nó bay vào quan tài mà chạy thoát, tranh thủ thời gian cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca vừa tiếp đất, Hắc Kim Cổ Đao trong tay y vung về phía Bạch mao hạn bạt.

Quái vật đó quả nhiên có trí tuệ, khi Tiểu Ca vung đao mạnh vào thân thể, Hạn bạt đã bay tránh sang một bên một đoạn ngắn, không lệch chút nào, vừa vặn né được một đao của Tiểu Ca.

"Chuẩn bị rút lui, trước hết đưa nó ra ngoài, sau đó hạ tấm đá xuống, chừa lại một khe hở vừa đủ để ta chui qua." Nghe lời Tiểu Ca, Lâm Dương nhảy vào cái động dưới đáy quan tài, đẩy tấm đá trong quan tài.

Đứng trong động, một tay chống tấm đá, chừa lại khe hở đủ cho Tiểu Ca chui qua, một miệng phát ra âm thanh, dùng định vị hồi âm để thăm dò tình hình bên ngoài.

Sau khi Lâm Dương vào quan tài, Tiểu Ca liên tục tấn công, buộc Bạch mao hạn bạt phải rời xa quan tài.

Sau đó y bay người nhảy một cái, trực tiếp rơi vào quan tài, chui vào từ khe hở Lâm Dương để lại.

Chương 20

Tiểu Ca vừa vào, Lâm Dương lập tức hạ tấm đá xuống.

"Tấm đá này có thể chắn được Hạn bạt không?" Chứng kiến sự lợi hại của Hạn bạt, Lâm Dương rất nghi ngờ, một tấm đá dày ba thốn liệu có thể ngăn được Hạn bạt trong mộ thất bên trên không.

Tiểu Ca gật đầu, "Không phải tấm đá bình thường, tấm đá này đã được xử lý đặc biệt, nếu không bao nhiêu năm qua, Hạn bạt đã sớm bò ra từ dưới đáy quan tài rồi, đâu cần đợi đến bây giờ." Lâm Dương chợt hiểu ra, trước đó ta nghiên cứu cái xác chết kia lâu như vậy cũng không xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi đưa thi thể ra khỏi quan tài, đặt xuống đất không lâu sau thì Hạn bạt đã chui ra từ bụng của cổ thi.

"Mau đi thôi, Thiên Chân và Bàn Tử cũng không biết thế nào rồi." Tiểu Ca nói.

Trên đường đi, Tiểu Ca bỗng dừng lại, xoay người nhìn cánh tay bị rắn cắn của Lâm Dương.

Hiện tại, trên cánh tay chỉ còn lại hai lỗ máu, không có bất kỳ dị thường nào.

"Vì sao ngươi bị con rắn đó cắn mà cũng không sao?" Lâm Dương cười gượng, "Chuyện này... ta cũng không biết nữa." Thấy Lâm Dương không muốn nói, Tiểu Ca cũng không hỏi nữa, tiếp tục đi vào trong, Thiên Chân và Bàn Tử chắc hẳn chưa đi quá xa.

Vừa đi được hai bước, một cơn đau kịch liệt truyền đến từ trong đầu Lâm Dương.

"A..." Cơn đau này khiến người ta khó lòng chịu đựng, Lâm

Dương đau đến mức hét lên.

Nghe tiếng hét của Lâm Dương, Tiểu Ca quay đầu nhìn thấy Lâm Dương ôm đầu, ngồi thụp xuống đất, những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống trán, trông rất đau khổ.

"Sao vậy?" Tiểu Ca hỏi, nhưng Lâm Dương hoàn toàn không biết.

Lâm Dương cảm thấy như có thứ gì đó muốn xé nát ký ức của ta vậy.

Cơn đau đó kéo dài khoảng một phút rồi nhanh chóng tan biến.

Khi cơn đau tan đi, Lâm Dương phát hiện trong đầu ta xuất hiện một đoạn ký ức không thuộc về ta.

Đoạn ký ức đó là cảnh sau khi mấy người họ lấy Xà mi đồng ngư ra từ mộ thất có quan tài Kim ti nam mộc bên trên.

Cảnh này kết thúc khi con rắn nhỏ cắn Lâm Dương, rồi lại chết một cách khó hiểu.

Điều kỳ lạ nhất là, đoạn ký ức xuất hiện trong đầu ta có góc nhìn rất kỳ lạ, căn bản không giống góc nhìn của con người.

Tiểu Ca thấy biểu cảm đau khổ trên mặt Lâm Dương tan đi, biết y đã không sao.

"Vừa rồi sao vậy?" "Nếu ta nói trong đầu ta đột nhiên xuất hiện một đoạn ký ức không thuộc về ta, ngươi có tin không?" Nghe Lâm Dương nói, Tiểu Ca cũng không lấy làm kinh ngạc.

"Đoạn ký ức xuất hiện thêm đó có lẽ là do nọc rắn mang theo." Lâm Dương gật đầu, quả thật không có chuyện gì kỳ lạ đến thế, nếu không tự mình trải qua, ta cũng sẽ không tin.

Lúc đó Lâm Dương mới hiểu ra, hóa ra cơn đau xé nát vừa rồi là do nọc rắn mang theo ký ức gây ra.

Hai chữ "Đoạt xá" đột ngột xuất hiện trong đầu Lâm Dương.

Việc cưỡng ép nhét ký ức không thuộc về người khác vào, cách làm này có khác biệt với Đoạt xá.

Lâm Dương thầm mừng, may mà con rắn này luôn ngủ say trong quan tài, nọc độc của nó không mang theo quá nhiều ký ức.

Nếu con rắn này bị người ta xăm vào lông mày, đi theo người đó cả đời, cho đến khi người đó chết.

Thì nọc độc của con rắn đó sẽ mang theo ký ức cả đời của người đó, nếu bị con rắn đó cắn.

Thì sẽ có thêm ký ức cả đời của người đó.

Tình huống đó, thật sự không khác gì bị Đoạt xá.

Thấy Lâm Dương không sao, Tiểu Ca liền đi dọc theo đường hầm về phía trước, muốn tìm Thiên Chân và Bàn Tử hội hợp.

Lâm Dương không nhanh không chậm đi theo sau Tiểu Ca, một mặt dung hợp gen của con rắn nhỏ kia.

"Đinh đông, dung hợp gen rắn nhỏ hoàn tất." Cảm giác đau đớn khi dung hợp gen rất mạnh, nhưng không bằng lần dung hợp Kỳ lân huyết mạch.

Năng lực có được sau khi dung hợp gen rắn nhỏ tương tự như năng lực của loài rắn đó, đó là "nhìn không quên".

Chỉ cần thứ gì mắt ta nhìn thấy, dù có qua ngàn năm cũng sẽ không quên.

"Tiểu Ca, Lâm Dương đều không sao chứ?" Lâm Dương và Tiểu Ca chưa đi được bao xa trong đường hầm thì thấy Thiên Chân và Bàn Tử đang ngồi cách đó không xa.

Tiểu Ca "ừ" một tiếng rồi không nói gì nữa.

Thiên Chân và Bàn Tử đã sớm quen với việc Tiểu Ca ít nói, nói nhiều sẽ không phải Tiểu Ca nữa.

Không hỏi được gì từ Tiểu Ca, Thiên Chân và Bàn Tử liền hỏi Lâm Dương về tình hình sau khi rời khỏi mộ thất.

"Lâm Dương tiểu ca, con Bạch mao hạn bạt kia sao rồi?" "Con Bạch mao hạn bạt đó bị nhốt trong mộ thất kia rồi, chắc không ra được đâu, không cần lo lắng." "Ai, sớm biết trong bụng cái xác chết đó có thứ đó, ngay từ đầu bản gia ta nên lấy hết mấy cái vòng tay trên người ra rồi, giờ thì hay rồi, hàng cầm đồ của tiệm bản gia lại bị mất nữa." Nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Bàn Tử, Lâm Dương không nhịn được bật cười.

Bàn Tử này đúng là tâm lớn thật, lúc này còn nghĩ đến việc tìm đồ cổ để làm hàng cầm đồ trong tiệm.

Mấy người nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục đi về phía trước, Thiên Chân đang tìm Tam Thúc, vào mộ lâu như vậy mà một chút manh mối cũng không tìm được, có chút sốt ruột.

"Tam Thúc của tôi có khi nào căn bản không có ở đây, A Ninh chỉ lấy cớ lừa tôi thôi?" "Tôi thấy rất có khả năng, người phụ nữ đó căn bản không có ý tốt, trước đó còn dùng cậu làm lá chắn để đỡ tên bắn!" Bàn Tử giận dữ nói.

"Cơ quan trước đó cũng là cô ta cố ý kích hoạt." Tiểu Ca lạnh nhạt nói thêm một câu.

"Đúng là lòng dạ đàn bà độc hơn rắn rết!" Bàn Tử oán trách.

Đi khoảng mười phút, cuối đường hầm lại xuất hiện một mộ thất.

Mộ thất này ở giữa có một thủy trì lớn, trên không trung trung tâm thủy trì treo một cái chậu đồng lớn trông giống như bồn rửa chân bằng xích sắt.

Chương 21

Đi vào mộ thất này, Thiên Chân quay vài vòng rồi nói, "Đây là một Nhĩ thất khác, cái chậu ở giữa thủy trì kia chắc cũng là quan tài chôn theo, nhìn hoa văn trên đó, chắc là đồ thời Chiến Quốc." "Đồ thời Chiến Quốc?

Vậy thì quá thích hợp để làm hàng cầm đồ ở tiệm bản gia ta rồi." "Bàn Tử, cậu bê nổi cái quan tài đó không?" Lâm Dương cười nói.

"Bản gia ta cường tráng thế này, tự nhiên không thành vấn đề." Mọi người đều nói đùa, cái quan tài bằng đồng đó đường kính ước chừng hai mét, một người sao mà khiêng nổi.

"Thiên Chân, cậu hiểu biết nhiều về phương diện này, bên trong chôn theo sẽ là ai?

Dùng một cái chậu rửa chân làm quan tài." Bàn Tử không cam lòng, đã không mang quan tài về được thì đồ trong quan tài cũng phải mang đi chứ.

Thiên Chân lắc đầu, "Ngôi mộ này quá bất thường rồi, chủ mộ luôn thích làm ngược lại, ngay cả những thứ như mèo đen tuyệt đối không thể xuất hiện trong mộ thất cũng xuất hiện, tôi cũng không biết bên trong sẽ chứa thứ gì." Bàn Tử ngứa ngáy trong lòng, muốn sờ mó gì đó mang về, nhưng đã trải qua Bạch mao hạn bạt trước đó, y lại không dám tùy tiện mở quan tài.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng Bàn Tử hạ quyết tâm, "Không mang được thứ gì về thì bản gia ta không phải Bàn Tử!" Lời vừa dứt, y đã leo lên một sợi xích sắt nối với quan tài trung tâm, trèo về phía quan tài đồng ở giữa.

Khoảng cách không xa, trong nháy mắt đã đến bên cạnh quan tài

đồng, vừa mới đến gần, y nghe thấy tiếng "tê, tê" phát ra từ trong quan tài, Bàn Tử cứ nghĩ mình nghe nhầm.

Y lại đến gần hơn một chút, tiếng "tê... tê..." nghe càng rõ ràng hơn.

Xác định âm thanh phát ra từ trong quan tài, Bàn Tử cũng chẳng màng thể diện nữa, vội vàng lùi lại.

"Thiên Chân, đồ trong quan tài còn sống!

Vừa nãy bản gia ta vừa đến gần quan tài thì nghe thấy tiếng 'tê... tê...' từ bên trong, không lẽ bên trong cũng có một con Hạn bạt sao?" "Cứ nghĩ Hạn bạt là rau cải trắng à, muốn gặp là gặp được sao!" "Không phải Hạn bạt, vậy trong quan tài chứa gì?" "Mở ra xem thì biết." Nói rồi Thiên Chân cũng giống Bàn Tử, theo một sợi xích sắt gần đó nối với quan tài đồng mà trèo về phía quan tài đồng kia.

Khi đến cạnh quan tài, y không vội mở ra, mà áp tai vào quan tài lắng nghe động tĩnh bên trong.

Quả nhiên, giống như Bàn Tử đã nói, bên trong truyền ra tiếng "tê... tê...".

Tiểu Ca tuy vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt y chưa một giây rời khỏi Thiên Chân.

Thị lực của y cực tốt, trong bóng tối dù không có đèn cũng có thể nhìn rõ vật ở xa.

Khi Thiên Chân nghiêng người, áp tai lên quan tài đồng để nghe động tĩnh bên trong, một con rắn nhỏ màu đen mảnh như chiếc đũa đã bò ra từ khe hở của quan tài.

Rồi từ từ bò về phía Thiên Chân đang áp tai lên quan tài đồng.

Bỗng nhiên, một tiếng "phanh" thật lớn vang lên trong Nhĩ thất.

Thiên Chân sợ đến hồn vía lên mây, suýt chút nữa thì ngã khỏi quan tài.

Cùng lúc tiếng động vang lên, một con rắn nhỏ màu đen bị chặt làm đôi, rơi xuống từ quan tài đồng.

Ngoài Tiểu Ca, Lâm Dương cũng đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Lâm Dương từ sau khi dung hợp gen Kỳ lân huyết mạch, thể chất đã tăng lên nhanh chóng.

Ta cũng phát hiện thị lực trở nên đặc biệt tốt, trong mộ thất tối tăm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vừa rồi ta cũng thấy con rắn nhỏ bò ra từ quan tài, đang định lên tiếng nhắc nhở Thiên Chân thì thấy một đồng xu bay ra từ tay Tiểu Ca, chặt con rắn đó thành hai đoạn, sau đó đập mạnh vào quan tài đồng.

Tiếng động lớn vừa rồi chính là âm thanh đồng xu va vào quan tài.

Thủ pháp của Tiểu Ca khiến Lâm Dương vô cùng ngưỡng mộ.

Mặc dù Lâm Dương đã dung hợp gen Tiểu Tống Tử, sức mạnh tăng gấp năm lần, nhưng hiện tại ta chỉ có sức mạnh cơ bắp, không biết cách vận dụng.

Thấy một đồng xu trong tay Tiểu Ca cũng có thể lợi hại đến thế, Lâm Dương trong lòng cũng vô cùng mong muốn học được một chiêu nửa thức.

Đến một ngày nào đó ta lại kiếm một vũ khí thật ngầu đeo trên lưng, chắc chắn sẽ ngầu hơn Tiểu Ca đeo Hắc Kim Cổ Đao nhiều.

Sau khi con rắn nhỏ bị đồng xu của Tiểu Ca chặt thành hai đoạn và rơi xuống, nhiều con rắn nhỏ màu đen khác từ trong quan tài đồng bò ra.

Lúc này Thiên Chân cũng phát hiện ra những con rắn nhỏ đó, sự khủng khiếp của loại rắn này y đã biết từ tấm đá trong quan tài Kim ti nam mộc.

Nhìn thấy rất nhiều rắn nhỏ màu đen không ngừng bò ra từ quan tài đồng, cả người y sợ đến ngây dại, nhất thời đứng sững ở đó, không có bất kỳ phản ứng nào.

Thấy cảnh này, mọi người đều sốt ruột, Bàn Tử lớn tiếng hét, "Thiên Chân, cậu còn đứng đó làm gì, mau quay lại, không quay lại là chờ bị rắn ăn thịt à!" Nghe Bàn Tử nhắc nhở Thiên Chân mới tỉnh lại.

Nhưng đã muộn rồi, y đã bị loại rắn nhỏ màu đen đó bao vây.

Khi mọi người đang băn khoăn không biết làm sao để cứu Thiên Chân, Tiểu Ca nhảy một cái lên xích sắt, rồi lại nhảy một cái ra sau lưng Thiên Chân.

Y ôm Thiên Chân từ phía sau, rồi giống như cách y đến, liên tục nhảy vọt mang Thiên Chân thoát khỏi vòng vây của rắn nhỏ màu đen.

Những con rắn nhỏ màu đen bò ra từ quan tài đồng lập tức mất đi mục tiêu tấn công, chỉ thấy chúng uốn éo vài cái tại chỗ, rồi từng con một nhảy xuống thủy trì bên dưới quan tài.

"Hoa lạp, hoa lạp." Bên trong thủy trì sục sôi, không chỉ có vô số rắn nhỏ nhảy vào, mà không biết từ đâu lại bơi đến vô số cá nhỏ.

Những con cá này dài khoảng nửa xích, đầu đặc biệt to.

Điểm đặc biệt nhất là trên mắt chúng mọc hai sợi lông mày giống như con người.

Trong thủy trì, cá và rắn nhỏ dường như thân thiết, không hề tấn công lẫn nhau.

Không lâu sau, mọi người trong mộ thất thấy mỗi con cá đều có

hai con rắn nhỏ bên cạnh, cuối cùng những con rắn này chui vào lông mày của cá.

"Xà mi đồng ngư!" Lúc này mọi người đều đã hiểu ra sự việc, đây đâu phải Nhĩ thất bình thường, rõ ràng là một công trường sinh sản Xà mi đồng ngư.

Chương 22

Mặc dù cách nói của Tiểu Ca có chút khác biệt so với những gì ghi trên tấm đá trong Kim ti nam mộc, nhưng mọi người rõ ràng càng tin tưởng Tiểu Ca hơn.

Khi biết đây là một nơi sinh sản của Xà mi đồng ngư, mọi người liền quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn về phía thủy trì nữa.

Lỡ đâu chỉ cần nhìn thẳng vào một con Xà mi đồng ngư, con rắn nhỏ trong lông mày của đồng ngư sẽ bay ra chui vào lông mày mình, vậy thì đúng là sống không bằng chết rồi.

Hai con rắn nhỏ trong đầu, ngày qua ngày từ từ hút tủy não, nghĩ đến thôi đã rùng mình.

Động tĩnh dưới nước kéo dài mười mấy phút rồi lắng xuống.

Trong quan tài đồng không còn rắn nhỏ chui ra nữa, trong thủy trì cũng không còn cá bơi lội.

"Những con cá đó đều chìm xuống rồi." Tiểu Ca nói một câu.

Lúc này mọi người mới dám quay đầu lại.

Đột nhiên, trên mặt nước vốn yên tĩnh xuất hiện vô số xoáy nước, đồng thời, nước trong thủy trì cũng nhanh chóng hạ xuống.

Sau khi mặt nước hạ xuống, hình dáng của thủy trì lộ ra, một thủy trì trên hẹp dưới rộng, trên vách thủy trì có cầu thang dẫn thẳng xuống đáy trì.

Đường lui phía sau đã bị Hạn bạt chặn lại, tự nhiên không thể quay về.

Mặc dù sợ hãi những nguy hiểm chưa biết dưới đáy trì, nhưng

mọi người vẫn kiên quyết men theo cầu thang vách đá đỏ đi xuống.

Mấy người men theo cầu thang đi xuống đáy thủy trì, vừa đi được nửa đường, Tiểu Ca đột nhiên nói một câu, "Ta nhớ ra rồi, nơi này ta từng đến." Lời vừa dứt, không đợi mọi người phản ứng, Tiểu Ca nhanh chóng chạy xuống.

Trong nháy mắt đã biến mất trong bóng tối.

Khi Lâm Dương và Thiên Chân mấy người xuống đến đáy trì thì phát hiện Tiểu Ca đang quỳ trước một tấm bia đá ở trung tâm đáy trì, làm những động tác kỳ quái.

Giống như một người phụ nữ vừa trang điểm xong, đang chỉnh trang lại trước gương.

"Bình Tử không lẽ trúng tà rồi chứ?" Bàn Tử nói.

Thấy cảnh này, Thiên Chân cũng lo lắng, đang định tiến lên kiểm tra thì Tiểu Ca đứng dậy, "Tìm thấy rồi!" "Cái thủy trì này là một cơ quan khổng lồ, vách trì không ngừng xoay tròn, trên vách trì có tám cánh cửa ẩn, sắp xếp theo Kỳ Môn Độn Giáp." "Kỳ Môn Độn Giáp?" Thứ này Lâm Dương khá quen thuộc, nghe nói không ít, nhưng chưa từng có cơ hội chiêm ngưỡng.

Ta rất hứng thú với nội dung này, để tìm hiểu Kỳ Môn Độn Giáp, ta đã chuyên chạy đến hiệu sách mua không ít sách liên quan.

Tương truyền, Kỳ Môn Độn Giáp có hai loại: lý số Kỳ Môn và pháp thuật Kỳ Môn, có truyền Kỳ Môn Độn Giáp là công pháp tu chân.

Ngoài ra, một loại Kỳ Môn Độn Giáp khác có nguồn gốc từ việc bố trí binh lính trong quân sự.

Về nguồn gốc Kỳ Môn Độn Giáp, trong các cổ tịch Đạo giáo như "Bí Tàng Thông Huyền Biến Hóa Lục Âm Độn Giáp Chân Kinh", "Hiên Viên Bản Kỷ", "Kỳ Môn Độn Giáp Tư Duy Đạo Đồ", "Thần

Cơ Chế Địch Thái Bạch Âm Kinh", "Yên Ba Điếu Tẩu Ca" v.v.

đều có ghi chép.

Đại khái là năm xưa Xi Vưu làm loạn, Hoàng Đế liên tục chiến đấu mà không thắng được, Cửu Thiên Huyền Nữ đã truyền thuật Kỳ Môn Độn Giáp cho Hiên Viên Hoàng Đế, giúp Hoàng Đế tiêu diệt Xi Vưu, từ đó suy ra, Kỳ Môn Độn Giáp đến nay đã có hơn năm ngàn năm lịch sử.

"Bát Môn lần lượt là Khai Môn, Hưu Môn, Sinh Môn, Tử Môn, Đỗ Môn, Thương Môn, Cảnh Môn.

Sinh Môn là sống, Tử Môn là chết.

Vào Kỳ Môn lại thấy Bát Môn, tuần hoàn luân chuyển, vậy ta phải làm sao mới tìm được Sinh Môn?" Vừa nãy Tiểu Ca nói trên vách trì có tám cánh cửa ẩn, sắp xếp theo Kỳ Môn Độn Giáp, Lâm Dương đã học được kiến thức về Kỳ Môn Độn Giáp trong sách.

Nghe Lâm Dương nói một tràng như vậy, bất kể Thiên Chân, Bàn Tử hay Tiểu Ca đều rất ngạc nhiên.

Kiến thức về Kỳ Môn Độn Giáp rất khó hiểu, trừ phi là những gia tộc có truyền thừa như kiểu đó, người bình thường cũng không ai rảnh rỗi mà nghiên cứu những thứ này.

"Lâm Dương tiểu ca giỏi thật đó, ngay cả Kỳ Môn Độn Giáp cũng hiểu, không lẽ cậu là người của thế gia trộm mộ nào sao?" Bàn Tử cười nói.

Lâm Dương lắc đầu, cười đáp, "Có thế gia trộm mộ họ Lâm sao?" Bàn Tử ra vẻ suy nghĩ, "Hình như thật sự không có, nhưng biết đâu lại là một đại thế gia ẩn thế nào đó." "Thôi được rồi, không đùa nữa, nghe Tiểu Ca nói đi." Lâm Dương nói.

Tiểu Ca đã biết nơi này sắp xếp theo Kỳ Môn Độn Giáp, cũng đã

tìm thấy Sinh Môn.

"Vừa rồi ta làm những động tác kỳ lạ trước tấm bia đá là để khởi động cơ quan, Sinh Môn ta đã tìm thấy, đi theo ta." Mấy người đi theo sau Tiểu Ca, đi về phía đông nam, sau đó thấy Tiểu Ca dựa vào vách trì, một mảng vách trì lớn bằng cánh cửa hoàn toàn lật sang một mặt khác, Tiểu Ca liền đi vào.

Lâm Dương mấy người học theo, từng người một làm theo động tác của Tiểu Ca.

Sau khi vách trì lật lại, lộ ra một mặt khác.

Phía sau vách trì là một đường hầm với hai bên là vách đá Thanh Cương.

Đột nhiên, Bàn Tử phát ra một tiếng kêu quái dị, "Không lẽ bản gia ta gần đây ăn nhiều quá rồi sao?

Đường hầm kẹt bản gia ta rồi." Mấy người đi trước Bàn Tử quay đầu lại nhìn, quả nhiên, Bàn Tử trông rất hài hước khi bị kẹt ở đó, không thể tiến lên được nữa.

"Không hay rồi, bên trong có cơ quan, hai bên vách đá đang từ từ khép lại về phía giữa, mau quay lại!" Tiểu Ca phát hiện sự bất thường của đường hầm liền lên tiếng nhắc nhở.

Bàn Tử thực ra chỉ đang nói đùa, nhưng không ngờ trò đùa lại khiến Tiểu Ca phát hiện ra cơ quan trong đường hầm, may mắn thật là mạng lớn, nếu phát hiện muộn một chút, lúc đó không bị ép thành thịt băm cũng khó.

Mấy người lập tức xoay người chạy về hướng vừa vào.

Khoảng cách lúc vào không xa, chạy được mười mấy giây đã đến chỗ cánh cửa ẩn lúc vào, Bàn Tử theo cách lúc vào dựa vào cửa, nhưng cửa lại không lật lại, không hề nhúc nhích.

“Sao vậy?

Không ra được nữa sao?” Mặc dù hai bên vách đá khép lại về phía giữa rất chậm, nhưng khoảng cách ở giữa vốn dĩ chỉ rộng hơn một người một chút.

Chỉ một lát nữa thôi đường hầm sẽ hẹp lại, Bàn Tử muốn xoay người cũng khó khăn.

Tiểu Ca nhảy một cái, từ trên đầu Bàn Tử nhảy qua, dùng tay đẩy cánh cửa ẩn kia, lập tức sắc mặt y trở nên khó coi, “Không tốt rồi, cửa ẩn bị người ta dùng vật gì đó chặn lại rồi.” “Nhất định là người phụ nữ A Ninh đó, phát hiện chúng ta không chết, nên tìm cách nhốt chúng ta chết ở đây.” Đối với suy đoán của Bàn Tử, mọi người không tỏ thái độ gì, bây giờ cũng không có thời gian nghĩ nhiều, thoát thân là quan trọng nhất.

Thấy đường hầm ngày càng hẹp lại, có thể tưởng tượng mấy người sẽ bị vách đá kẹp thành thịt băm.

Chương 23

"Leo lên!" "Leo lên!" Lâm Dương và Tiểu Ca đồng thanh nói.

Không kịp giải thích, Thiên Chân và Bàn Tử cũng không hỏi nhiều.

Lời Lâm Dương và Tiểu Ca vừa dứt, mọi người liền đạp hai bên vách đá mà leo lên phía trên.

Vách đá bây giờ hẹp, nên khi leo lên không tốn sức lắm, leo lên mười mấy mét đã đến đỉnh vách đá.

Mấy người lật người lên đỉnh vách đá lập tức ngồi bệt xuống, "Suýt chết rồi, bản gia ta suýt thành thịt băm." Trong đường hầm cảm giác không rõ ràng, bây giờ mấy người ngồi trên đỉnh vách đá, trơ mắt nhìn vách đá ngày càng gần, cuối cùng hợp nhất, cảm giác đó thật sự quá đáng sợ.

Nếu không phải Lâm Dương và Tiểu Ca đề nghị leo lên, thì chỉ có thể đứng chờ chết tại chỗ, chờ bị ép thành thịt băm.

Nghỉ ngơi một lát, mấy người liền tiếp tục tìm lối ra, men theo đỉnh vách đá tìm kiếm cẩn thận.

"Ai, có một cái động ở đây?

Bên trong không lẽ là hang ổ rắn lớn chứ?" Bàn Tử hét lên.

Mấy người đều vây lại, một cái động vừa đủ cho một người chui vào, bên trong tối đen như mực, dù có đèn pin cũng không nhìn rõ lắm.

Thiên Chân ngồi xổm xuống, dùng tay sờ soạng ở cửa động, "Đây là một Đạo động, nhìn cửa động, đều có dấu vết do người đào đục." Về phương diện này Thiên Chân là chuyên gia, gia đình y gia truyền, là Đạo động thì chắc chắn không sai.

“Đã là Đạo động, vậy chẳng phải có nghĩa là đầu bên kia có thể là lối ra sao?” Bàn Tử phấn khích nói.

Thiên Chân gật đầu.

Vậy là mấy người quyết định chui vào Đạo động để xem tình hình.

Tiểu Ca đi trước nhất, Lâm Dương đi sau cùng, Bàn Tử và Thiên Chân ở giữa.

Đạo động này không thẳng, bên trong quanh co khúc khuỷu, may mắn là không xuất hiện ngã rẽ.

Bò trong Đạo động mười mấy phút, Đạo động ngày càng rộng, cuối cùng người ta có thể khom lưng đi lại bên trong.

“Loại Đạo động này hai ba trăm năm rồi không có người dùng.” Thiên Chân nói.

“Bên trong có gì đặc biệt sao?” Bàn Tử hiếu kỳ.

Lâm Dương cũng vểnh tai lắng nghe.

Về trộm mộ, ta hoàn toàn là người ngoại đạo, nghe cũng thấy mới lạ.

“Trong lịch sử, chỉ có Phát Khâu Môn mới đào loại Đạo động như vậy.” “Phát Khâu Môn?” Bàn Tử kinh hô.

“Không sai.” “Không phải họ đã bị diệt môn từ đầu triều Minh rồi sao?

Sao lại xuất hiện trong ngôi mộ này?” “Đúng là như vậy, vì Chu Trọng Bát hoàng đế sợ sau khi chết có người trộm mộ, nên đã phái quân đội tiêu diệt Phát Khâu Môn, từ đó về sau Phát Khâu Môn biến mất khỏi giang hồ.” Còn về việc vì sao bóng dáng Phát Khâu Môn lại xuất hiện trong ngôi mộ dưới đáy biển này, Thiên Chân cũng không

rõ.

Đột nhiên, Tiểu Ca đang đi trước nhất dừng lại, "Phía trước có một cái xác chết." Thi thể xuất hiện trong Đạo động, chẳng lẽ tên trộm mộ này cũng gặp phải tình huống tương tự, sau đó đào Đạo động để thoát ra, nhưng cuối cùng lại chết ở đây?

Tiểu Ca bảo Thiên Chân dịch thi thể sang một bên, để Lâm Dương và Bàn Tử cũng có thể nhìn thấy cái xác đó.

"Nhìn cách ăn mặc của y, chắc là người thời đầu triều Minh." Thiên Chân nói.

Một cỗ cán thi, quần áo trên người đã rách nát không chịu nổi, dù sao Lâm Dương cũng không nhìn ra được gì.

Từ khi vào mộ, những món đồ cầm đồ mà Bàn Tử vẫn luôn nhớ mãi vẫn chưa tìm thấy, bây giờ ở đây xuất hiện một cỗ cổ thi, có thể là người cùng nghề, biết đâu trên người y sẽ có đồ tốt.

Thấy vậy, Bàn Tử ngồi xổm xuống đất, sờ soạng trên người cán thi.

Cuối cùng, Bàn Tử sờ trên người cán thi ra một mảnh da và một mảnh vải rách to bằng bốn năm bàn tay.

"Gì đây?

Không lẽ là bản đồ kho báu?" Thấy Bàn Tử mở mảnh da trong tay ra, trên đó có một vài đường nét, nhìn không hiểu, y liền ném sang một bên.

Y lại mở mảnh vải rách ra, trên đó có vết mực màu nâu sẫm, "Thiên Chân xem này, trên này viết gì, ta không nhận ra chữ nào cả." Thiên Chân cầm mảnh vải rách xem, càng xem biểu cảm trên mặt y càng kinh ngạc.

Thấy biểu cảm của Thiên Chân, Bàn Tử biết trên đó nhất định ghi chép những điều phi phàm, "Thiên Chân mau nói đi, trên đó viết gì vậy?" Thiên Chân bình tĩnh lại, nói, "Đây là một phong huyết thư, người nằm đây là Phát Khâu Thiên Quan chính tông, may mắn thoát khỏi thảm kịch diệt môn vào đầu triều Minh, trải qua mấy chục năm tìm hiểu, y đã biết nguyên nhân bị diệt môn, là vì hoàng đế sợ mộ bị trộm, sau này y biết chuyện hối hận không thôi, đều là do Phát Khâu Môn hành sự quá phô trương nên mới chuốc họa." Dừng một chút, Thiên Chân tiếp tục nói, "Cuối cùng y quyết định báo thù, hoàng đế không sợ mộ bị trộm sao, vậy thì ta sẽ trộm mộ của y." "Khi trộm mộ hoàng đế lại phát hiện không tìm được lối vào, cuối cùng y quyết định tìm mộ của người đã xây mộ cho hoàng đế vào thời đó, muốn tìm manh mối từ bên trong, nên mới tìm đến ngôi mộ dưới đáy biển này." "Sau đó, y gặp phải tình huống giống như chúng ta, không may mắn cuối cùng không tìm được lối ra, chết đói ở đây." Thiên Chân nhặt mảnh da mà Bàn Tử ném sang một bên, "Đây là một tấm bản đồ, Phát Khâu Thiên Quan vì sợ truyền thừa bị đoạn tuyệt, đã giấu cơ sở của Phát Khâu Môn ở vị trí được đánh dấu trên bản đồ." "Bản đồ?

Ta không nhìn ra đây là một tấm bản đồ, trên đó ngoài những đường nét thì cũng không có gì khác." Bàn Tử không dám tin mảnh da đó là bản đồ.

Y đã thấy đủ loại đồ cổ, trong đó bản đồ do người xưa vẽ cũng không ít, nhưng chưa từng thấy loại nào như vậy.

"Cách vẽ bản đồ này khá hiếm, chỉ lưu truyền trong Phát Khâu Môn, tôi cũng nghe Tam Thúc tôi mới biết đây là một tấm bản đồ, nhưng tôi cũng không đọc hiểu được, chỉ có thể tìm Tam Thúc sau này để thỉnh giáo." Lâm Dương luôn cảm thấy cỗ thi thể này có gì đó không bình thường, ta nán lại bên cạnh cán thi nghiên cứu hồi lâu, nhưng vẫn không nhìn ra được điểm khác biệt.

Khi xê dịch cỗ thây khô ra, trên đất xuất hiện một cái bao vải cũ.

Đến khi Bàn Tử phát hiện ra thì cái bao vải đã nằm trong tay Lâm Dương.

Bàn Tử tiếc nuối thở dài một hơi, rõ ràng mình là người đầu tiên sờ soạng trên cán thi tìm bảo bối, vậy mà lại để Lâm Dương đến sau mà có được.

"Lâm Dương tiểu ca, mau mở ra xem đi, bên trong chắc là bảo bối." Cái bao vải này khá nặng, Lâm Dương cũng tò mò bên trong đựng gì, lời Bàn Tử chưa dứt, ta đã bắt đầu mở bao vải.

Cái bao vải không biết làm bằng chất liệu gì, dù thời gian đã lâu nhưng vẫn rất chắc chắn.

Khi mở bao, một sợi chỉ mảnh đã cứa vào tay Lâm Dương, một vết rạch màu đỏ xuất hiện trên lòng bàn tay.

May mà vết thương không sâu, chỉ chảy ra vài giọt máu.

Thấy vết thương không sâu, Lâm Dương cũng không để ý, sau khi mở cái bao vải ra, bên trong là một cái ấn, cái ấn này chắc là bằng đồng, bề mặt bị oxy hóa, toàn màu xanh lục và rỉ đồng.

Trên ấn khắc một con mãnh thú giống hươu lại giống hổ.

Chương 24

Lâm Dương lật cái ấn lại xem, chỉ thấy dưới đáy khắc bốn chữ: "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ." "Mẹ kiếp, không lẽ là Phát Khâu ấn chứ." Bàn Tử kinh hô.

Lâm Dương trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, trước đó ta nghe Thiên Chân kể về chuyện xưa của Phát Khâu Môn, nói rằng Phát Khâu ấn đã bị Chu Trọng Bát hủy đi rồi, bây giờ cái ấn xuất hiện trong tay ta này lại giống hệt với Phát Khâu ấn mà Thiên Chân nói.

Phát Khâu ấn là một thần vật khó có được, tương truyền một khi ấn ở trong tay, quỷ thần đều phải tránh.

"Lâm Dương tiểu ca, có thể cho bản gia ta xem tận tay một chút được không?" Bàn Tử mắt đỏ hoe thèm thuồng.

"Xem tận tay cũng không giám định được, trước hết cho tôi xem đi, không biết có phải Phát Khâu ấn trong truyền thuyết không." Thiên Chân nói chen vào.

Bảo vật bình thường thì thôi, Phát Khâu ấn không phải đồ tầm thường, ngay cả Thiên Chân cũng nóng lòng muốn cầm tận tay nghiên cứu.

Khi tranh luận, mọi người đều không phát hiện ra vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Dương.

Khi ta vừa chuẩn bị đưa ấn ra, trong đầu ta vang lên một âm thanh lạ.

Cùng lúc âm thanh vang lên, từng hàng chữ phù hiện trong đầu Lâm Dương.

"Tầm long thập vạn khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng

quan.

Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian.” Trong đầu Lâm Dương xuất hiện một bộ công pháp tên là “Hám Long Kinh”.

Lúc này Lâm Dương kinh ngạc đến tột độ, trong đầu ta sao đột nhiên lại xuất hiện những thứ này?

“Lâm Dương tiểu ca, sao lại không nỡ bảo bối vậy?” Bàn Tử thấy khi Thiên Chân muốn nhận lấy ấn từ tay Lâm Dương, Lâm Dương lại không chịu buông tay liền cười nói.

Lúc đó, Lâm Dương mới hoàn hồn, cười gượng, nới lỏng tay ra, Thiên Chân mới cầm được ấn đi.

Thiên Chân xem rất kỹ, cuối cùng bất đắc dĩ nói, “Cái ấn này hoàn toàn khớp với Phát Khâu ấn trong truyền thuyết bị hủy vào đầu triều Minh, nhưng về Phát Khâu ấn đều là lời đồn, không ai tận mắt thấy, nên tôi cũng không thể phán đoán cái ấn này có phải Phát Khâu ấn trong truyền thuyết có thể khiến quỷ thần thối lui không.” Nói rồi Thiên Chân đặt ấn vào tay Lâm Dương.

Sau sự chấn động trước đó, bây giờ tâm trạng Lâm Dương đã bình tĩnh hơn nhiều.

Ta đang tiêu hóa “Hám Long Kinh” đột ngột xuất hiện trong đầu.

Cùng với sự xuất hiện của “Hám Long Kinh”, rất nhiều thông tin về Phát Khâu Môn cũng xuất hiện trong đầu ta.

Hóa ra “Hám Long Kinh” là tuyệt học trấn phái của Phát Khâu Môn, được lưu truyền từ thời Hán, bộ công pháp này chính là căn bản để Phát Khâu Môn phân kim định huyệt.

Lâm Dương nhận được một tin tức, chỉ cần có “Hám Long Kinh” thì sẽ tự động trở thành chưởng môn Phát Khâu Môn.

Vâng, ta đột nhiên trở thành chưởng môn nhân của một môn phái đã biến mất khỏi giang hồ mấy trăm năm.

Chỉ là bây giờ cả Phát Khâu Môn chỉ có một mình ta, thật sự có chút thê lương.

Những thông tin này sở dĩ xuất hiện trong đầu Lâm Dương là vì máu của ta đặc biệt, khi máu của ta tình cờ nhỏ lên Phát Khâu ấn, đã kích hoạt sự truyền thừa của Phát Khâu ấn.

Mặc dù Thiên Chân không thể xác định cái ấn này có phải Phát Khâu ấn trong truyền thuyết không, nhưng Lâm Dương hoàn toàn có thể khẳng định, đây chính là Phát Khâu ấn chính tông không thể chính tông hơn.

Vì cái ấn này là do Lâm Dương phát hiện, nên tự nhiên thuộc về Lâm Dương, những người khác cũng chỉ có Bàn Tử là có chút đỏ mắt.

Nhưng chỉ là nói miệng thôi, chứ không thật sự tranh giành với Lâm Dương.

Trước khi đi, Lâm Dương cúi lạy cỗ thây khô, cỗ thây khô này chắc hẳn là Phát Khâu Thiên Quan cuối cùng, bây giờ ta nhận được truyền thừa từ y, cúi lạy một cái cũng không sai.

Sau khi lạy xong, ta tiếp tục theo sau đội ngũ, men theo Đạo động đi sâu vào.

Lại đi khoảng mười mấy phút, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đốm sáng nhỏ, "Phía trước chắc là mộ thất mà ta đã vào hai mươi năm trước." Tiểu Ca nói.

"Thiên Chân, sao vậy, không đi nữa sao?" Khi sắp đi ra khỏi Đạo động, Thiên Chân đang đi trước Bàn Tử đột nhiên dừng lại.

Đi trước Thiên Chân, Tiểu Ca quay đầu lại nhìn, chỉ thấy y ngây người ra với vẻ mặt kinh hãi, Bàn Tử gọi cũng không phản ứng.

Đột nhiên, một bóng đen lóe lên từ phía sau Tiểu Ca.

Lúc này Bàn Tử cũng phát hiện biểu cảm trên mặt Thiên Chân, chỉ là dù y có gọi Thiên Chân thế nào cũng không phản ứng, dáng vẻ đó không khác gì trúng tà.

"Ba" một tiếng, Bàn Tử giáng một cái tát vào mặt Thiên Chân.

Dưới tác dụng của cái tát, Thiên Chân hoàn hồn, có lẽ những gì vừa trải qua quá đáng sợ, vừa tỉnh lại, Thiên Chân đã nói năng lộn xộn, "Trong động có một người phụ nữ, muốn hôn tôi." "Tình hình này, cậu đang mơ mộng ban ngày à." Bàn Tử cười nói.

"Vừa nãy tôi thật sự nhìn thấy một người phụ nữ." Đột nhiên, mấy người trong Đạo động phát hiện không biết từ lúc nào trong động đã bị tóc lấp đầy.

Những sợi tóc này như có người điều khiển, trói chặt tay chân mấy người trong động, khiến người ta không thể nhúc nhích.

"Quỷ quái!" Bàn Tử kinh hãi nói.

"Cấm bà." Thứ này Lâm Dương đã gặp lần thứ ba, trước đó dưới nước không có cách nào, bây giờ trong Đạo động tự nhiên ta sẽ không bỏ qua cơ hội đối phó.

"Ai có nguồn lửa, thứ này sợ lửa." Bàn Tử nghe Lâm Dương nhắc nhở, gắng hết sức lực thoát khỏi sự trói buộc của tóc Cấm bà, rồi từ túi đeo ở eo lấy ra một chai thủy tinh đựng chất lỏng trong suốt màu trắng ném xuống đất phía trước, sau đó bật lửa ném ra.

Chất lỏng màu trắng đó vừa gặp lửa liền bốc cháy.

Tóc đầy Đạo động trong nháy mắt bị đốt cháy quá nửa, phần còn lại cũng đều co rút lại.

Mặc dù dùng lửa cũng có thể giết chết Cấm bà, nhưng tiền đề là

nó phải đứng yên ở đó không phản kháng, rõ ràng Cấm bà không phản kháng, không chạy trốn là điều không thể.

Nếu đã như vậy, thì chỉ có thể dùng một phương pháp khác, đó là đập nát hộp sọ của nó.

Chỉ là không ai biết hộp sọ của Cấm bà ở đâu.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, hộp sọ của nó ở gần đây, vì nó chỉ có thể hoạt động gần hộp sọ.

Đây cũng là lý do ta gặp Cấm bà mấy lần nhưng đều không thể giải quyết triệt để nó.

Chương 25

Vừa rồi một mồi lửa cũng không thể giết chết nó, chỉ có thể đuổi nó chạy đi, không biết lúc nào nó lại xuất hiện gây khó khăn cho Lâm Dương.

Sau khi Cấm bà bị đuổi đi, Thiên Chân phát hiện Bàn Tử không thấy đâu, vừa quay người lại thì phát hiện Bàn Tử nằm úp sấp trên mặt đất, bất động, xem ra y bị dọa không nhẹ.

"Bàn Tử, Bàn Tử, sao vậy?" Lâm Dương và Thiên Chân cùng nhau lật người Bàn Tử lại.

Miệng Bàn Tử đầy tóc, mặt y đỏ bừng vì bị nghẹt thở.

Lâm Dương vội vàng kéo tóc trong miệng Bàn Tử ra.

"Khái, khái..." Ho khan hai tiếng, Bàn Tử cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Bàn Tử, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, không thì tôi khó xử lắm." "Thiên Chân, tôi không tỉnh thì có gì khó xử sao?" "Nếu cậu không tỉnh tôi phải hô hấp nhân tạo cho cậu." Bàn Tử giả vờ kinh hãi, nhìn Tiểu Ca một cái, "Tôi không dám để cậu hô hấp nhân tạo cho tôi đâu." "Thôi được rồi, mau rời khỏi đây đi." Thấy mọi người đều không sao, Tiểu Ca thúc giục.

Lối ra của Đạo động nằm trong một mộ thất khổng lồ, trên đỉnh mộ thất khảm một đồ hình ngũ thập tinh bằng Dạ minh châu.

Vừa rồi những đốm sáng nhỏ nhìn thấy trong Đạo động chính là do Dạ minh châu trên nóc phát ra.

Ở bốn góc mộ thất đặt bốn tấm gương đồng lớn, gương đồng phản chiếu ánh sáng của Dạ minh châu đến mọi ngóc ngách, khiến cả mộ thất sáng bừng.

“Trời ạ, lại có hàng cầm đồ cho tiệm cổ vật của bản gia ta rồi.” Nhìn Dạ minh châu trên nóc nhà, hai mắt Bàn Tử sáng rực.

Lâm Dương cười cười, nếu y biết cái ấn trong Đạo động kia là Phát Khâu ấn trong truyền thuyết thì không biết sẽ có biểu cảm gì.

Mộ thất này rất lớn, ở giữa mộ thất đặt một mô hình cung điện, tòa cung điện này nguy nga hùng vĩ, so với hoàng cung cũng không kém cạnh chút nào.

Thiên Chân rất hứng thú với mô hình kiến trúc, y nhảy vào giữa mô hình, vừa xem vừa liên tục phát ra tiếng kinh hô.

Đột nhiên, y phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, “Sao lại có một cỗ cán thi ở đây?” Hóa ra ở chính giữa mô hình kiến trúc có một cỗ cán thi đang ngồi, khiến Thiên Chân giật mình.

“Chắc là chủ mộ thôi, nhìn vị trí y ngồi, ở chính giữa cả mộ thất, ngoài chủ mộ ra, ai có thể có đãi ngộ như vậy chứ?” Thiên Chân cũng nghĩ vậy, ngoài chủ mộ ra thì còn ai được?

Chỉ là cách hạ táng này hơi kỳ lạ, không có quan tài, trực tiếp ngồi ở đó.

Cũng không biết là vì mục đích gì.

Quan tài chôn theo trong Nhĩ thất đều là Kim ti nam mộc, vậy mà ở đây lại không có quan tài nào, quá bất thường rồi.

Khi Thiên Chân đang suy tư, cán thi đột nhiên lộ ra một biểu cảm mỉm cười.

Sau đó, cái miệng vốn khép chặt của y mở ra.

Một bóng đen bay vút ra từ miệng, lao về phía Thiên Chân.

Thiên Chân chỉ biết có thứ gì đó đang lao về phía mình, y bản năng giơ tay lên, dùng cánh tay che đầu.

Vài giây trôi qua, không có chuyện gì xảy ra, y mới hạ tay xuống.

Vừa ngẩng đầu lên, y thấy Tiểu Ca đang đứng chắn phía trước.

Một con rắn nhỏ màu đen đang cắn chặt tay y không chịu buông.

"Tiểu Ca, sao vậy?" Thiên Chân lo lắng hỏi.

Loại rắn đen này quá quen thuộc rồi, chẳng phải là loại rắn nhỏ trong lông mày của Xà mi đồng ngư sao.

"Ta không sao." Chỉ thấy Tiểu Ca duỗi hai ngón tay thon dài ra, kẹp chặt đầu con rắn nhỏ màu đen trên cánh tay trái, sau đó "ba" một tiếng, đầu rắn như quả trứng, dễ dàng bị bóp nát.

Chỉ dùng hai ngón tay mà có thể bóp nát đầu rắn, sức mạnh đó phải khủng khiếp đến mức nào chứ.

Đột nhiên, biểu cảm của Tiểu Ca trở nên đau khổ.

"A..." Một tiếng kêu gào phát ra từ miệng Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, sao vậy?" Thiên Chân lo lắng hỏi.

Mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy xuống từ đầu Tiểu Ca, cả người y không ngừng run rẩy, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Trông Tiểu Ca lúc này vô cùng đau khổ.

Khoảng ba bốn phút sau, biểu cảm trên mặt Tiểu Ca mới dịu lại, "Ta không sao." Vừa rồi dáng vẻ của Tiểu Ca thật sự quá đáng sợ, Thiên Chân sốt ruột đến mức suýt khóc, nếu không phải Lâm Dương và Bàn Tử ngăn lại, y đã định dùng miệng hút nọc rắn cho Tiểu Ca rồi.

Vì đã có một lần bị cắn, Lâm Dương biết loại nọc rắn này nhất định không thể để Tiểu Ca, người mang Kỳ lân huyết mạch, bị như vậy.

Nhưng Thiên Chân thì lại khác.

Ăn một miếng Kỳ lân kiệt tuy khiến máu của y cũng trở nên khác thường so với người bình thường, nhưng đó cũng chỉ là không sợ côn trùng chuột bọ mà thôi.

Nếu thật sự để y tiến lên dùng miệng hút nọc rắn cho Tiểu Ca, thì lúc đó Tiểu Ca không sao, mà y lại trúng độc thì thành bi kịch mất.

Thấy Tiểu Ca không sao nữa, Thiên Chân mới an tâm, nếu không phải vì y thì Tiểu Ca cũng sẽ không bị rắn cắn, nếu Tiểu Ca thật sự có chuyện gì, y sẽ hối hận cả đời.

Đột nhiên, biểu cảm trên mặt Thiên Chân thay đổi, y nhảy xuống từ mô hình trung tâm mộ thất, lao về một góc mộ thất, gọi cũng không dừng lại.

Đợi đến khi Lâm Dương và Bàn Tử phản ứng chuẩn bị đuổi theo thì Thiên Chân đã biến mất.

"Rõ ràng thấy cậu ấy chạy vào đó rồi, sao đột nhiên biến mất vậy?" "Phía sau tấm gương kia có cơ quan." Tiểu Ca cũng đi theo.

Y đi đến cạnh bức tường, dừng lại, sau đó nhấn vào một vị trí nhô ra trên vách đá.

Một trận âm thanh vách đá di chuyển vang lên, vài giây sau, một đường hầm xuất hiện trước mắt.

Lâm Dương lắc đầu, không biết có phải ta nhìn nhầm không, nhưng vào khoảnh khắc Tiểu Ca đi đến cạnh tường, chuẩn bị nhấn cơ quan, biểu cảm của y giống hệt biểu cảm của cỗ thây khô ở trung tâm mộ thất.

Chương 26

Chỉ là chỉ trong chớp mắt y đã trở lại bình thường, nên Lâm Dương cũng không chắc mình có nhìn thấy thật không.

Lâm Dương theo sau Bàn Tử và Tiểu Ca bước vào đường hầm, một mặt tìm Thiên Chân.

Hai bên đường hầm đều là những căn phòng không lớn, những căn phòng này đều không có cửa, khi đi qua đường hầm có thể nhìn thấy bên trong chất đầy đồ tùy táng.

Đồ gốm sứ Thanh Hoa, Đường Tam Thái, vàng bạc châu báu... thứ gì cũng có, nếu không phải Thiên Chân chạy mất rồi, Bàn Tử bây giờ nhất định sẽ cười toe toét không ngậm được miệng.

"Thiên Chân, cậu ở đâu?" Đi được vài bước, Bàn Tử kêu một tiếng.

Đi qua mười mấy căn phòng dọc đường, khi đến cuối đường hầm, một cánh cửa lớn màu đỏ thẫm xuất hiện trước mắt Lâm Dương.

Cửa không đóng chặt, Tiểu Ca đi trước nhất đẩy cửa ra, bước vào, Bàn Tử và Lâm Dương cũng đi theo vào.

Trong phòng có một cái cây lớn, Thiên Chân đang đứng trước cây, nhìn chằm chằm vào cái cây.

"Thiên Chân, cậu chạy nhanh vậy làm gì, hóa ra là ở đây phát hiện ra bảo bối à." Cái cây trong phòng không phải là cây thật, mà là một cây san hô treo đầy chuông đồng.

Đột nhiên, Lâm Dương cảm thấy không đúng, biểu cảm của Bàn Tử đột nhiên thay đổi, vừa nãy còn đầy mặt tươi cười, trong nháy mắt đã trở nên ngây dại.

Bàn Tử như một cái xác di động không có suy nghĩ, đi đến trước cây san hô, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào cây san hô, bất động.

Đến trước cái cây, Lâm Dương mới phát hiện Thiên Chân cũng mặt không biểu cảm, đứng ở đó như một kẻ ngốc, hai mắt nhìn chằm chằm vào cây san hô bất động.

Tiểu Ca không dám hành động mạo hiểm, y đang nghĩ xem sẽ xảy ra chuyện gì.

Y nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn Thiên Chân, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cây san hô.

"Ta biết rồi, Lâm Dương, ta sẽ đưa hai người đó ra ngoài." Lâm Dương gật đầu, sau đó cùng Tiểu Ca đưa Thiên Chân và Bàn Tử ra ngoài.

Đặt hai người xuống đất, không lâu sau họ tỉnh lại.

Thiên Chân xoa xoa đầu, "Tôi sao vậy?" Bàn Tử cũng vẻ mặt mờ mịt, "Tôi đang ở đâu, cây bảo thụ treo đầy chuông đồng kia đâu rồi?" "Vừa rồi xảy ra chuyện gì hai người không nhớ sao?" Lâm Dương hỏi.

Bàn Tử lắc đầu, "Vừa nãy tôi đang định đi hái chuông trên cây, rồi sau đó không biết gì nữa." "Tiểu Ca, anh sao vậy, có sao không?" Thiên Chân đột nhiên hỏi, đầy quan tâm.

"Tiểu Ca không sao, ngược lại, cậu đột nhiên chạy vào trong, như thể mất hồn vậy, gọi cũng không dừng lại." Lời của Bàn Tử khiến Thiên Chân giật mình, "Tiểu Ca vì tôi mà bị thương, tôi khó chịu quá, sau đó xảy ra chuyện gì?

Tôi đều không nhớ gì cả?" Thấy Thiên Chân như vậy, Tiểu Ca càng thêm chắc chắn suy đoán của mình, "Cây san hô trong mộ thất kia có tác dụng tẩy xóa ký ức của con người." "Tê!" Lời Tiểu Ca vừa

thốt ra, Lâm Dương mấy người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Trên thế giới này thật sự có những thứ thần kỳ đến vậy sao?

“Bình Tử, vậy tại sao hai người không sao?

Tôi cũng không giống Thiên Chân mà không nhớ gì cả, chuyện vào mộ thất tôi nhớ rất rõ ràng, chuyện này không hợp lý.” Thiên Chân thì vẻ mặt ngơ ngác, những gì vừa trải qua, y đều không biết gì cả.

“Khoan đã, vừa nãy tôi đã trải qua cái gì?” “Thiên Chân, vừa rồi cậu như mất hồn vậy, chạy vào mộ thất kia, đứng trước cây san hô, cứ nhìn chằm chằm vào cái cây đó...” Nghe Bàn Tử nói, Thiên Chân trong lòng chấn động không thôi, bởi vì y hoàn toàn không có một chút ấn tượng nào về những chuyện này.

Vậy chẳng phải lời Tiểu Ca nói đều là thật sao, cây san hô có thể tẩy xóa ký ức của con người sao?

Bàn Tử tuy không giống Thiên Chân, nhưng trong đầu y cũng có một đoạn ký ức trống rỗng.

Những chuyện xảy ra sau khi y đến gần cây san hô y hoàn toàn không nhớ gì cả.

Y bình tâm lại, suy nghĩ kỹ càng một chút, Bàn Tử trong lòng bắt đầu tin lời Tiểu Ca.

Chỉ là tại sao Bình Tử và Lâm Dương hai người lại không sao, không bị ảnh hưởng?

Bình Tử đặc biệt, có lẽ vì quan hệ huyết mạch nên không bị ảnh hưởng, nhưng còn Lâm Dương thì sao?

Vì sao y cũng không sao?

Chẳng lẽ Lâm Dương cũng có điểm đặc biệt?

Nghĩ vậy, Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Lâm Dương một cái, người đàn

ông này cùng Thiên Chân được cứu lên từ biển cả, người đàn ông này hình như không đơn giản như vẻ bề ngoài.

"A..." Đúng lúc đó, trong mộ thất mà họ vừa ra khỏi Đạo động truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

"Không lẽ là A Ninh?" Thiên Chân nói.

Từ khi tách ra ở đường hầm, cô ấy như thể đã biến mất.

"Đi xem thử thì biết, nếu là người phụ nữ đó, nhất định không thể tha." Bàn Tử ác độc nói.

Tất cả đều bị người phụ nữ đó lừa, trong đường hầm cô ta cố ý kích hoạt cơ quan muốn giết chết mấy người họ.

Đợi khi mấy người quay lại mộ thất, thấy một con quái vật hình người, toàn thân mọc đầy vảy, đã đánh bay A Ninh.

Hóa ra đó chính là con Hải hầu tử đã gặp trên Quỷ thuyền trước đó.

A Ninh ngã xuống đất cách đó ba bốn mét, giãy giụa vài cái rồi bất động, không biết sống chết thế nào.

"Hống..." Một tiếng gầm thét, Hải hầu tử liên tục nhảy vài cái, đến trước mặt Lâm Dương, giơ chi trên có móng vuốt dài nhọn hoắt vỗ xuống đầu Lâm Dương.

Sức mạnh của Hải hầu tử lớn hơn con người rất nhiều, nếu bị đánh trúng, e rằng hộp sọ cũng sẽ bị vỡ nát.

Vì tốc độ của Hải hầu tử quá nhanh, ta không kịp phản ứng, Lâm Dương chỉ đành dùng nắm đấm phản kích.

"Phanh", nắm đấm của Lâm Dương đánh vào chi trên của Hải hầu tử, hóa giải đòn tấn công của nó.

Lâm Dương biết sức mạnh của một nắm đấm có thể khủng khiếp

đến mức nào, nhưng đánh vào người Hải hầu tử lại không phá được lớp phòng ngự của nó.

Chương 27

Phòng ngự của Hải hầu tử khủng khiếp đến mức nào chứ.

Hải hầu tử không bỏ cuộc, một vuốt khác từ phía bên kia lại vồ lấy đầu Lâm Dương.

Lâm Dương nhảy mạnh, đạp một cái lên người Hải hầu tử, mượn lực lùi về phía sau, né tránh đòn tấn công của Hải hầu tử.

Lâm Dương vừa né tránh, Hải hầu tử lập tức đuổi theo.

Trong lòng ta thầm nghĩ, Hải hầu tử này cũng ghi thù sao, trên Quỷ thuyền ta đâu có tấn công nó, chỉ sờ vào nó để chiết xuất gen thôi.

Bây giờ Hải hầu tử không đi tìm Tiểu Ca, người đã tấn công nó, lại đi tấn công ta.

Từ khi Hải hầu tử tấn công Lâm Dương, Lâm Dương né tránh cũng chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Đến khi Thiên Chân phản ứng thì y thấy cảnh Hải hầu tử đang truy kích Lâm Dương.

Tiểu Ca dành cho Thiên Chân một ánh mắt cảnh giác, rồi nhanh chóng lao về phía Lâm Dương.

Y vừa đến đã tấn công Hải hầu tử một trận dữ dội, những nắm đấm như mưa, dồn dập rơi xuống người Hải hầu tử.

Đòn tấn công của Tiểu Ca đã thành công thu hút Hải hầu tử, nó không còn tấn công Lâm Dương nữa mà quay sang tấn công Tiểu Ca.

Lâm Dương biết sức mạnh của Tiểu Ca khủng khiếp đến mức nào, hai ngón tay có thể bóp nát đầu rắn, nhưng dù vậy, đòn tấn công của y nhiều nhất chỉ có thể đẩy lùi Hải hầu tử, không thể gây ra sát

thương chí mạng cho nó.

Hải hầu tử lợi dụng khoảng trống giữa các đòn tấn công của Tiểu Ca, dùng vuốt bóp chặt cổ Tiểu Ca.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Dương chợt nhận ra, Hải hầu tử phòng ngự mạnh, đao thương bất nhập, nhưng nó có một điểm yếu.

"Hy vọng có tác dụng." Lâm Dương chạy đến một góc mộ thất, đứng trước gương đồng, giơ nắm đấm lên, dùng sức đập xuống.

"Ông...

ông..." Âm thanh tràn ngập cả mộ thất.

"Hống..." Hải hầu tử kêu thảm một tiếng, buông Tiểu Ca ra, đau đớn dùng chi trên ôm đầu, dường như đang chịu đựng sự thống khổ tột cùng.

Thấy có tác dụng, Lâm Dương lại một quyền đánh vào gương đồng, không, ta lại chạy đến trước một tấm gương đồng khác, một quyền đập xuống.

"Bàn Tử, Thiên Chân, Hải hầu tử sợ chấn động, hai người phụ trách hai tấm gương còn lại." Bàn Tử và Thiên Chân nhanh chóng chạy đến trước một tấm gương đồng, cũng dùng nắm đấm đập xuống.

Lập tức, trong mộ thất vang lên tiếng "ông, ông" không ngừng.

Biểu cảm của Hải hầu tử ngày càng đau khổ.

Nắm bắt cơ hội, Tiểu Ca phi thân lên, hai chân khóa chặt vào cổ Hải hầu tử, sau đó hai tay ôm lấy đầu Hải hầu tử, "Ca sát," vặn đứt cổ Hải hầu tử.

Tiểu Ca chưa buông chân, ta nghe thấy tiếng "ba" một cái, đầu Hải

hầu tử nổ tung, một viên cầu to bằng quả trứng ngỗng từ trong đầu Hải hầu tử lăn ra.

Thấy đầu Hải hầu tử nổ tung, chết không thể chết hơn được nữa, mấy người lập tức thả lỏng.

Hải hầu tử không chỉ sức mạnh kinh người, phòng ngự lại cao đến thế, ngay cả Tiểu Ca cũng không phá được.

Mấy người bây giờ lại bị mắc kẹt trong mộ thất, không thể không đối mặt với đòn tấn công của Hải hầu tử, may mà Lâm Dương đã phát hiện ra điểm yếu của nó, cuối cùng mấy người đã phối hợp giết chết Hải hầu tử.

"Lâm Dương tiểu ca, sao cậu lại phát hiện ra điểm yếu của Hải hầu tử vậy?" Bàn Tử hiếu kỳ hỏi.

Thiên Chân và Tiểu Ca cũng đều nhìn về phía Lâm Dương, muốn biết câu trả lời từ y.

Lâm Dương cười gượng một tiếng, đầu óc quay rất nhanh, đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào, tổng không thể nói là xem phim truyền hình mà biết được chứ.

Nói như vậy ra e rằng cũng không ai tin, ngược lại sẽ cảm thấy Lâm Dương là người không thành thật, có điều gì đó giấu giếm.

"Thật ra ta cũng đoán thôi, trước đó khi Tiểu Ca giao đấu với nó ta phát hiện nó dường như đặc biệt mẫn cảm với âm thanh, nên thử xem sao, không ngờ vận khí đặc biệt tốt, thật sự ta đã đoán đúng." Mấy người trong mộ thất đều gật đầu, tình huống dường như đúng là như vậy, lúc đầu Lâm Dương chỉ có một mình chạy đến trước gương đồng ở đó gõ gương đồng, sau khi phát hiện chiêu đó có hiệu quả đối phó Hải hầu tử, mới bảo Thiên Chân và Bàn Tử giúp đỡ.

Nếu nói trong số mấy người trong mộ thất bây giờ ai có tâm tư

tỉnh táo nhất, thì đó chỉ có Tiểu Ca.

Thiên Chân và Bàn Tử hiển nhiên đều tin Lâm Dương, nhưng Tiểu Ca thì rõ ràng không tin.

Với tính cách của y cũng sẽ không.

Mấy người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Tiểu Ca phát hiện Lâm Dương tuy có không ít bí mật, nhưng tuyệt đối không có ý định làm hại bất kỳ ai trong số họ.

Bàn Tử mắt tinh, thấy khi Hải hầu tử chết, một viên cầu từ trong hộp sọ lăn ra, y cũng không biết đó là thứ gì.

Y đi đến cạnh Tiểu Ca, nhặt một viên cầu màu đen sẫm từ dưới đất, "Này, không lẽ là nội đan của Hải hầu tử chứ?" Thiên Chân bĩu môi cười nói, "Chắc chắn là nội đan của Hải hầu tử rồi, nếu không Bàn Tử mau nuốt nó đi, không chừng có thể trường sinh bất lão, bạch nhật phi thăng đó." "Thôi đi, mùi ghê thế này, nuốt xuống không chừng bản gia ta sụt mất mấy cân mất." Thiên Chân không nói nữa, y đi đến phía sau tấm gương ở một góc mộ thất, A Ninh đang co ro ở đó.

Hai mắt cô ấy vô hồn, hình như bị thứ gì đó dọa đến ngây dại rồi.

"A Ninh, cô sao vậy?" Thiên Chân liên tục gọi mấy tiếng, A Ninh cũng không phản ứng.

Lúc này, Bàn Tử cũng đi tới, vừa rồi đối phó Hải hầu tử quá hung hiểm, suýt chút nữa quên mất việc kiểm tra A Ninh.

Y đi tới, nhìn A Ninh đang co ro ở góc, "Này, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, trước đó cô suýt chút nữa hại chết mấy anh em ta, món nợ này..." "Bàn Tử, A Ninh hình như bị thứ gì đó dọa đến ngây dại rồi, bây giờ thần trí không minh mẫn." Bàn Tử cười nói, "Gọi Thiên Chân đúng là không sai, người phụ nữ này quá giỏi diễn kịch rồi, chỉ có cậu

mới tin thôi." "Dường như không bao giờ gọi tỉnh được một người đang giả vờ ngủ, nhưng gặp phải bản gia ta thì cô ta xui xẻo rồi." Nói rồi Bàn Tử giơ lòng bàn tay lên, chuẩn bị tát thật mạnh vào mặt A Ninh, "Diễn xuất có giỏi đến mấy cũng phải bị bản gia ta một cái tát trời giáng đánh tỉnh." Một tiếng "ba" vang lên từ mặt A Ninh.

"Bàn Tử, cậu làm gì vậy?" Thiên Chân không ngờ Bàn Tử lại thật sự tát một cái.

Bị Bàn Tử tát một cái, A Ninh vẫn dáng vẻ ngơ ngác.

Bây giờ Bàn Tử cũng không chắc A Ninh có phải giả vờ không, bất đắc dĩ chỉ đành thở dài nói, "Ai, thôi vậy, bản gia ta không chấp nhặt với người phụ nữ này." Nói rồi y lại đi về phía Tiểu Ca, lúc này Lâm Dương đang ở cùng Tiểu Ca.

Bàn Tử đi tới nói, "Lâm Dương tiểu ca, đa tạ cậu, nếu không bản gia ta hôm nay e rằng phải bỏ mạng ở đây rồi, sau này có khó khăn gì cứ đến Phan Gia Viên tìm bản gia ta, tuyệt đối không hai lời." "Lời của cậu ta nhớ rồi, đến lúc đó đừng có mà không nhận nợ nhé." Lâm Dương cười đáp.

Bàn Tử đưa viên cầu trong tay cho Lâm Dương, "Lâm Dương tiểu ca, hay là cậu cũng xem thử, đây là thứ gì." Thật lòng mà nói, Lâm Dương cũng không biết đó là thứ gì.

Chương 28

"Ta cũng không nhìn ra, có lẽ là cục u mọc trong đầu Hải hầu tử chăng?" Thấy không ai nhận ra thứ này, nhìn cũng không giống bảo bối, Bàn Tử liền dùng sức ném viên cầu đi.

"Khuông đương..." Viên cầu vừa vặn đập vào một tấm gương đồng, phát ra một tiếng động lớn.

Chỉ thấy viên cầu đó rơi xuống đất rồi, "Ca sát, ca sát" vỡ vụn ra.

Một con côn trùng giáp xác màu đen, giống như bọ cạp có đuôi kim độc, nhưng bụng to hơn rất nhiều, từ trong viên cầu bò ra, trông có vẻ yếu ớt.

Nó bò hai cái trên đất rồi không nhúc nhích nữa.

"Mẹ kiếp, bên trong là một con trùng!" Bàn Tử kinh hô.

Thiên Chân thấy con trùng đó có chút quen mắt, liền đi đến kiểm tra tình hình, ngồi xổm xuống đất nhìn một cái, "Bàn Tử, Tiểu Ca, xem này, con trùng này không giống con chúng ta thấy trong Lỗ Vương Mộ sao?" Bàn Tử và Tiểu Ca đi tới nhìn kỹ, đồng thanh nói, "Thi miết vương!" "Thi miết vương?" Lâm Dương cũng tò mò.

Trong đầu Hải hầu tử lại có một con Thi miết vương sống.

Hắn cũng vì thế mà tiến lại gần.

"Đó là Thi miết vương sao?" "Ừ, hồi trước ta đi Lỗ vương mộ từng gặp thứ này, suýt nữa mất mạng.

Chỉ là Thi miết vương ở Lỗ vương mộ lớn hơn con này một chút, con đó còn có thể mê hoặc lòng người nữa." Bàn Tử thấy Lâm Dương tò mò thì đứng một bên giải thích.

Nghe lời Bàn Tử nói, Tiểu Ca chợt mở miệng.

"Nhớ không, hồi đó sau khi giết chết con Thi miết vương kia thì trong bụng nó có một cái linh đang?" Bàn Tử gật đầu, "Đương nhiên là nhớ rồi, cái linh đang đó có một con Ngô công bên trong, con Ngô công đó làm cho linh đang phát ra tiếng kêu, Thi miết vương mới có thể mê hoặc lòng người." "Trí tuệ của cổ nhân thật sự quá khó tin, có thể khiến Ngô công cộng sinh trong bụng Thi miết vương." Thiên Chân nói.

"Nhắc đến linh đang ta mới nhớ, cái linh đang trên cây San hô thụ trong mộ thất kia y hệt cái ta tìm thấy trong Thi miết vương, chỉ có đồ vật trong Lỗ vương mộ mới xuất hiện ở đây." Tiểu Ca nói.

Khi Tiểu Ca và mấy người kia đang thảo luận về linh đang, Lâm Dương dùng tay khẽ chạm vào con Thi miết vương đã chết.

Thấy cảnh này, Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca đồng thanh ngăn lại, "Lâm Dương, làm gì đấy, đừng coi thường Thi miết vương, chạm vào sẽ trúng độc, trong vài phút sẽ bị độc chết đấy." Lâm Dương không ngờ mình chạm vào Thi miết vương lại gây ra phản ứng lớn như vậy.

Hắn cũng không biết thứ này không được chạm vào.

Thế nhưng điều bất ngờ là Lâm Dương không hề trúng độc như bọn họ nói, càng đừng nói là chết trong vài phút.

Thiên Chân và Bàn Tử thấy Lâm Dương không sao, lập tức lộ ra vẻ mặt như thấy ma.

"Lâm Dương, cậu không sao chứ?" Lâm Dương cười cười, "Ta cũng không biết nữa."...Lâm Dương đương nhiên không rảnh rỗi mà đi sờ Thi miết vương, chỉ là đang trích xuất gen thôi.

Khi chạm vào Thi miết vương, hệ thống vang lên tiếng nhắc nhở: "Đinh đông, trích xuất gen trường sinh thành công." "Tiến độ hoàn

thành nhiệm vụ: 3.5%" "Mẹ kiếp!" Lâm Dương không nhịn được thốt lên kinh ngạc, một con Thi miết vương bé tí tẹo, mà gen trường sinh trên người nó lại nhiều hơn nhiều so với Hải hầu tử.

"Cổ cổ..." Bàn Tử xoa xoa bụng, "Không hiểu thì thôi, bản gia ta xuống mộ cũng đã mấy tiếng rồi, sắp đói lả cả người.

Mau tìm lối ra mới là quan trọng." "Bàn Tử nói không sai, dưỡng khí trong mộ thất cũng không biết còn bao nhiêu, nếu không tìm được lối ra, dù không bị đói chết thì cũng sẽ chết vì thiếu dưỡng khí mà ngạt thở." Dừng một chút, Thiên Chân tiếp tục nói, "Trở lại đường cũ chắc chắn không ổn, Hạn bạt ở trong mộ thất kia, ta và Bàn Tử chắc chắn không tránh được." "Nếu đã vậy, chi bằng bản gia ta trực tiếp đào một cái lỗ trên nóc mộ thất rồi chui ra ngoài đi." Vừa nói Bàn Tử vừa ngẩng đầu nhìn viên Dạ minh châu khảm trên đỉnh mộ thất.

"Đây là một ý hay đấy, Bàn Tử, cậu cũng thông minh phết." Bàn Tử câm nín, hắn chỉ tiện miệng nói thôi mà Thiên Chân lại tin là thật.

Sau đó Thiên Chân nói ra ý tưởng của mình.

Lúc mới vào mộ hắn đã nhìn đồng hồ đo áp suất nước, biết rằng Hải để mộ cách mặt biển không quá 25 mét.

Sau khi vào mộ, đi qua phòng sinh sản của Xà mi đồng ngư thì vẫn luôn đi lên.

Cộng thêm đỉnh mộ thất này cách mặt đất khoảng mười hai mười ba mét, như vậy mộ thất này cách mặt biển không quá 5 mét.

Chỉ cần có thể nổ tung đỉnh mộ thất này, bọn họ có thể thoát ra ngoài.

Nghe Thiên Chân nói xong, Bàn Tử cười nhạo, "Ý tưởng thì hay đấy, nhưng thực tế phũ phàng lắm, bây giờ tôi biết đi đâu tìm thuốc nổ đây?" Lời Bàn Tử vừa dứt, Tiểu Ca nhảy phóc lên mô hình cung

điện ở giữa mộ thất, đi đến trước xác khô vừa phun ra mấy con rắn nhỏ, "Nếu tôi không nhầm thì trong bụng nó hẳn có thứ gì đó." Thi thể này đã khô quắt, chỉ còn lại xương và một lớp da, Tiểu Ca dùng tay ấn vào bụng xác khô, dừng lại suy nghĩ vài giây rồi tiếp tục ấn thêm mấy cái, sau đó nói, "Trong bụng thi khô này có một Bát bảo chuyển tử." "Bát bảo chuyển tử?

Đó là thứ gì?" Lâm Dương ngẩn người.

Bàn Tử cũng vậy, mặc dù hắn mở tiệm đồ cổ ở Phan gia viên, bình thường cũng không ít lần xuống mộ, nhưng Bát bảo chuyển tử thì hắn chưa từng nghe qua.

Thiên Chân cười, "Bát bảo chuyển tử là một loại cơ quan do cổ nhân phát minh, thường được giấu trong thi thể chủ mộ, chỉ cần thi thể bị tổn hại, cơ quan sẽ khởi động và sau đó phát nổ." "Thế không phải là thuốc nổ sao, cần gì phải thần bí đến thế, nhưng cũng mấy trăm năm rồi, còn dùng được không?" Bàn Tử nói.

"Chỉ cần cơ quan không bị hỏng, nó vẫn có thể phát nổ." Vừa nói Tiểu Ca vừa nhấc xác khô kia từ mô hình cung điện nhảy xuống, rơi ngay bên cạnh Lâm Dương.

Thì ra sau khi cổ nhân chết, những thứ chôn cất theo thường được ngậm trong miệng hoặc đặt trong bụng.

Để ngăn chặn Đạo mộ tặc phá hoại thi thể, cổ nhân đã phát minh ra cơ quan Bát bảo chuyển tử này.

Thà rằng cá chết lưới rách, cũng không muốn người khác phá hoại thi thể của mình.

Tiểu Ca vừa chạm đất, Lâm Dương đã lớn tiếng kinh hô.

"Cẩn thận, trên người có rắn!" "Rắn?" Xác khô này Tiểu Ca vừa mới kiểm tra kỹ lưỡng, ngoài Bát bảo chuyển tử ẩn trong bụng, tuyệt

đối không thể có rắn.

"Nhìn phía sau, chỗ đó có một cái đuôi rắn màu đen kìa." Tiểu Ca lật xác khô lại, quả nhiên có một cái đuôi màu đen, trông giống loại rắn đã cắn trước đó, nhưng đã khô quắt rồi, dù là rắn thì cũng chỉ là một con rắn khô.

Hắn nắm lấy cái đuôi đó, dùng sức giật mạnh nhưng không lay chuyển được.

Cuối cùng Tiểu Ca cởi bỏ quần áo trên xác khô mới phát hiện, đó đâu phải là đuôi rắn, rõ ràng là mọc ra từ thân thể chủ mộ.

"Mẹ kiếp, chủ mộ không phải là một Yêu quái chứ, người thân rắn đuôi?" "Nếu đúng là Yêu quái, bây giờ nó hẳn phải tỉnh dậy, ăn thịt cậu rồi." Thiên Chân nói với Bàn Tử.

"Sao lại ăn thịt bản gia ta chứ, thịt bản gia ta đâu có mềm, ngay cả máu cũng không ngon để mà uống." Bàn Tử lại bị mũi tên hoa sen bắn trúng xong, mấy người kia đều không sao, riêng hắn thì vết thương trên người lại sinh ra những con trùng nhỏ, lập tức trong lời nói đầy vẻ chua chát.

Có lẽ đúng như Thiên Chân nói, nếu có Yêu quái, nó sẽ ăn thịt hắn trước.

"Thôi được rồi, Bàn Tử, đừng có lảm nhảm nữa, bây giờ quan trọng nhất là phải ra khỏi Hải để mộ, chẳng lẽ muốn chôn thân dưới đáy biển, làm vật bồi táng cho chủ mộ sao?" Thiên Chân nhắc nhở.

Lâm Dương ngẩng đầu nhìn đỉnh mộ thất, cách mặt đất hơn mười mét.

Chương 29

Mặc dù toàn bộ mộ thất được tám cây gỗ lớn chống đỡ, nhưng những cây gỗ này đều rất to khỏe, một người không ôm xuể.

Không chỉ vậy, bề mặt gỗ cũng không được đánh bóng, rất trơn trượt, để chống mục nát, dường như đã được quét một loại dầu đồng, trơn đến nỗi không có chỗ nào để bám víu, muốn leo lên đó gần như là không thể.

"Bây giờ có thuốc nổ rồi, nhưng ta làm sao mà lên đó đây?" Lâm Dương bất đắc dĩ hỏi.

"Ôi, không có lấy một chỗ đặt chân, làm sao mà lên được?" Bàn Tử và Thiên Chân nghe Lâm Dương nhắc nhở cũng phát hiện ra vấn đề này.

Tiểu Ca ôm túi thuốc nổ, cái xác khô kia ở một bên không lên tiếng.

Chợt động, Lâm Dương thấy Tiểu Ca chạy lấy đà một đoạn ngắn, sau đó nhảy lên, một cú nhảy ít nhất cao ba bốn mét, rồi chân đạp vào cây gỗ chống đỡ đỉnh mộ thất, lại vọt lên thêm hai ba mét nữa.

Cứ thế ba bốn lần, Tiểu Ca đã đến đỉnh mộ thất, đứng trên xà ngang.

"Mẹ kiếp!" Cảnh này khiến Lâm Dương nhìn đến ngây người, đây là người sao?

Đơn giản là một đại hiệp khinh công tuyệt đỉnh trong tiểu thuyết võ hiệp mà!

Trong lòng Lâm Dương hâm mộ không thôi.

"Xem ra sau khi ra ngoài phải nghiên cứu thật kỹ tuyệt học 《Hám

Long Kinh》 có được từ Phát Khâu ấn." Theo thông tin Lâm Dương có được từ Phát Khâu ấn, chỉ cần học được 《Hám Long Kinh》 là có thể "dùng búa vàng điều khiển cơ quan, từ biệt áo giáp của nó, không làm tổn thương hạt châu trong miệng".

Ngoài ra, bên trong còn có công pháp võ học, hiện tại có sự hỗ trợ của Hệ thống trích xuất gen, sức mạnh, sự linh hoạt, ngộ tính đều có thể nhanh chóng nâng cao, không cần bao lâu có thể học được võ học ghi lại bên trong, đến lúc đó không cần phải hâm mộ Tiểu Ca có thể phi diêm tẩu bích nữa.

"Thiên Chân, cậu làm gì vậy!" Tiếng Bàn Tử la lên khiến Lâm Dương giật mình tỉnh lại.

Thì ra Tiểu Ca bảo Thiên Chân buộc dây leo núi vào eo của mình, sau đó kéo hắn lên.

Nhưng Thiên Chân lại không làm thế, hắn ôm cô A Ninh đang bất tỉnh nhân sự ở góc tường, sau đó buộc dây leo núi vào người mình, bảo Tiểu Ca kéo hắn lên.

Người phụ nữ này ban đầu suýt nữa hại chết mấy người bọn hắn, giờ Thiên Chân lại muốn cứu, Bàn Tử sao có thể không tức giận.

"Chuyện thấy chết không cứu như thế ta không làm được!" Một câu nói ngắn gọn thể hiện thái độ của Thiên Chân.

Thấy Thiên Chân như vậy, Lâm Dương và Bàn Tử cũng giống nhau, chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Người như tên, Thiên Chân.

Vì không có chỗ nào để bám víu, nên mọi người thực sự phải nhờ Tiểu Ca từng người một kéo lên.

Khi mọi người đã ở trên xà ngang, Tiểu Ca ôm cái xác khô có cơ quan đi đến giữa, buộc xác khô lên đỉnh, rồi quay đầu nói, "Mọi người

tránh xa ra một chút." Lâm Dương chỉ nghe thấy tiếng "Oanh" một tiếng, sau đó là tiếng gạch đá rơi xuống, rồi tiếng tường đổ sập, tiếp theo là tiếng nước chảy xối xả.

Đỉnh mộ thất đã bị nổ xuyên, lộ ra một lỗ lớn, nước biển từ lỗ chảy vào mộ thất.

Chỉ cần đợi nước biển tràn đầy mộ thất, bọn họ có thể bơi ra ngoài.

Tốc độ dòng nước rất nhanh, không lâu sau đã làm đầy mộ thất.

Thiên Chân kéo A Ninh đi ở phía trước, Tiểu Ca, Bàn Tử theo sau Thiên Chân, Lâm Dương đi sau cùng.

Không phải Lâm Dương tự đại, mà sau khi dung hợp gen cá heo, hắn có thể dùng phổi hô hấp dưới nước, dưới nước và trên cạn không có gì khác biệt.

Bởi vậy hắn mới chủ động đề xuất đi sau cùng, là người cuối cùng thoát ra.

Lâm Dương vừa bơi ra khỏi cửa động, nghe tiếng "Oanh long" một tiếng, cả mộ thất sụp đổ.

Sau khi mộ thất sụp đổ, một xoáy nước hình thành, hút người vào bên trong.

Phải tốn rất nhiều sức lực, Lâm Dương mới bơi được đến bờ rồi bò lên.

Nơi thoát ra là một hòn đảo nhỏ không người ở, vừa lên bờ, hắn đã thấy Thiên Chân, Bàn Tử cũng ở đó.

"Lâm Dương, Tiểu Ca đâu rồi?" Thiên Chân hỏi.

Lâm Dương nói, "Ta là người cuối cùng ra, ta vừa ra khỏi mộ thất thì nó sụp đổ, trước khi mộ thất sụp đổ ta nhìn rõ Tiểu Ca ở phía

trước ta.” Nghe Lâm Dương nói mộ thất sụp đổ, sắc mặt Thiên Chân biến đổi, sau đó như phát điên, bất chấp tất cả, nhảy xuống biển tìm kiếm tung tích Tiểu Ca.

Lâm Dương và Bàn Tử hai người không yên tâm, cũng nhảy xuống theo.

Khi Lâm Dương và Bàn Tử trở lại biển, lặn xuống nước, liền thấy Thiên Chân bị xoáy nước hút xuống.

Bàn Tử cuống quýt lên, ra sức bơi về phía đó.

Lâm Dương chặn Bàn Tử lại, nhanh chóng ra hiệu, ý bảo Bàn Tử yên tâm, có hắn ở đây Thiên Chân sẽ không sao đâu.

Sau đó Bàn Tử thấy Lâm Dương như một con cá, nhanh chóng bơi về phía Thiên Chân.

Mộ thất sụp đổ đã một thời gian rồi, mặc dù xoáy nước vẫn còn, nhưng lực hút đã nhỏ hơn trước, ảnh hưởng đến Lâm Dương là rất ít.

Lâm Dương bơi càng lúc càng nhanh, cuối cùng như một tia chớp dưới nước, trong nháy mắt đã đến trung tâm xoáy nước, một tay kéo lấy Thiên Chân, sau đó bơi về phía bên cạnh, thoát khỏi trung tâm xoáy nước.

Trong xoáy nước, trước mắt Lâm Dương chợt xuất hiện một đoạn san hô màu đỏ, trên đó treo một cái linh đang bằng thanh đồng.

Chẳng phải đây là cành cây San hô thụ có thể tẩy đi ký ức của con người sao?

Lâm Dương tiện tay cũng nhặt lấy, thứ có sức mạnh thần kỳ như vậy, không ai muốn bỏ lỡ.

Bàn Tử không giống Lâm Dương, không thể ở dưới nước lâu được, phải liên tục ngoi lên lấy hơi.

Khi hắn chuẩn bị lặn xuống lần nữa thì thấy Lâm Dương kéo Thiên Chân ngoi đầu lên từ không xa.

Thấy Thiên Chân được cứu, Bàn Tử cuối cùng cũng yên lòng.

Hắn giúp Lâm Dương đưa Thiên Chân lên bờ, rồi ấn vào ngực, làm hô hấp nhân tạo.

Chương 30

Tiếng "Phốc" một cái, một ngụm nước biển từ miệng Thiên Chân phun ra, bắn đầy mặt Bàn Tử.

"Khụ... khụ..." "Thiên Chân, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, dọa chết tôi biết không, suýt nữa phải hô hấp nhân tạo rồi đấy." "Bàn Tử, Tiểu Ca đâu?" Điều đầu tiên Thiên Chân tỉnh dậy là hỏi Tiểu Ca đang ở đâu.

"Lại không biết nữa, Bình Tử thích đột nhiên biến mất, đột nhiên xuất hiện mà.

Nhưng cậu yên tâm, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu." Bàn Tử cam đoan nói.

Tâm trạng Thiên Chân bây giờ không còn kích động như lúc đầu nữa, hắn cũng biết bản lĩnh của Tiểu Ca, bây giờ mọi người đều không sao, Tiểu Ca chắc chắn cũng sẽ không có chuyện gì.

Sau khi nghĩ như vậy, tâm trạng hắn cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Sau khi Thiên Chân tỉnh lại, Lâm Dương yên tâm hơn, giao hắn cho Bàn Tử, còn mình thì cởi quần áo trên người ra, gói đoạn San hô thụ vừa nhặt được từ biển vào.

Hắn sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng sợ Bàn Tử và Thiên Chân bị ảnh hưởng, lát nữa lại làm ra chuyện nguy hiểm, một mình hắn không thể lo cho hai người được.

"A Ninh đâu rồi?

Không thấy cô ấy?" Lâm Dương hỏi, từ lần đầu lên bờ đã không thấy A Ninh, nếu không nhầm thì cô ấy đáng lẽ đã được Thiên Chân cứu ra rồi chứ.

“Đừng nhắc đến nữa, người phụ nữ độc ác đó, vẫn luôn diễn kịch, lừa cả bản gia ta.

Vừa lên bờ đã lái thuyền bỏ chạy rồi.” Bàn Tử giận dữ nói.

Thiên Chân lộ vẻ ngượng ngùng, hắn đã kiên quyết cứu A Ninh, bây giờ thì hay rồi, cô ta lái thuyền bỏ đi, để lại mấy người bọn họ trên một hòn đảo hoang vắng.

Không có thuyền, không thể rời khỏi đây, mà trên đảo này ngoài mấy cây nhỏ không tên, trơ trọi trống rỗng, mấy người bọn họ ở đây hoang dã cầu sinh cũng không được.

Không đến hai ngày là sẽ khát chết, sau đó bị mặt trời phơi thành xác khô mất.

Lúc này, trên mặt biển cách đó vài cây số, A Ninh đang điều khiển một chiếc thuyền đánh cá đi về phía đại lục.

Cảnh Thiên Chân và những người khác không kể hiềm khích trước đó mà cứu cô ta ra khỏi mộ thất, khiến nội tâm A Ninh vô cùng giằng xé.

Cô ta sinh ra ở trại trẻ mồ côi, từ nhỏ đã không biết cha mẹ mình là ai, năm ba tuổi được Cừu Đức Khảo nhận nuôi.

Cùng với cô ta còn có rất nhiều trẻ mồ côi khác cũng được nhận nuôi.

Sau khi trải qua vô số lần huấn luyện ma quỷ, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô ta.

Những người khác đều biến mất một cách thần bí.

Từ nhỏ cô ta đã được giáo dục phải tuyệt đối phục tùng.

Từ trước đến nay A Ninh cũng vẫn luôn làm như vậy, nhiệm vụ do Cừu Đức Khảo sắp xếp, nhất định phải kiên quyết chấp hành.

Nhưng, giờ khắc này, nội tâm cô ta bị lay động, bắt đầu giằng xé.

Có thể nào lại lấy oán báo ân đây? ...Trên đảo hoang, Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử ba người khát khô cả họng, lúc tuyệt vọng nhất.

"Mau nhìn, đằng kia không phải có một con thuyền sao?" "Bàn Tử, cậu không phải bị ảo giác đấy chứ, một hòn đảo hoang, sao lại đột nhiên xuất hiện thuyền được." Tình trạng của Lâm Dương khá hơn một chút, nghe lời Bàn Tử liền ngẩng đầu nhìn, quả nhiên đúng như Bàn Tử nói, trên mặt biển cách đó vài trăm mét có một con thuyền nhỏ đang đậu ở đó.

"Thiên Chân, chỗ đó thật sự có một con thuyền, hai người ở đây chờ, ta đi lái thuyền về." Dứt lời Lâm Dương nhảy xuống biển, bơi về phía con thuyền.

Khi Lâm Dương trèo lên thuyền, phát hiện đó là một chiếc thuyền cao tốc, trên đó có thức ăn và nước uống, những thứ mà bọn họ đang cần nhất lúc này.

Lâm Dương điều khiển thuyền cao tốc quay về cạnh đảo nhỏ đón Thiên Chân và Bàn Tử, rồi hướng về phía đại lục mà đi.

Bàn Tử vừa uống nước vừa ăn bánh quy nén trong tay nói, "Đúng là trời không tuyệt đường người a, cuối cùng cũng được cứu rồi." Thiên Chân lại lắc đầu, "Chúng ta cách đại lục quá xa, chiếc thuyền cao tốc này không thể đi được quãng đường xa như vậy đâu." Lời Thiên Chân vừa dứt, động cơ thuyền cao tốc truyền đến mấy tiếng "đát, đát", ngay sau đó thuyền cao tốc dừng lại.

Lâm Dương bất đắc dĩ nói, "Hết nhiên liệu rồi..." "Thiên Chân, đúng là cái miệng quạ đen mà."...Ba ngày sau, Lâm Dương, Bàn Tử và Thiên Chân mấy người theo một chiếc thuyền đánh cá trở về một làng chài nhỏ trên đảo Quỳnh Châu.

Ba ngày trước, chiếc thuyền cao tốc sau khi chạy được vài tiếng thì hết nhiên liệu.

Cuối cùng ba người chỉ có thể ngồi trên thuyền cao tốc chờ đợi, hy vọng có thuyền đi ngang qua.

May mắn là trên thuyền cao tốc có đủ thức ăn và nước, đủ để bọn họ cầm cự thêm một thời gian.

Chờ đợi một ngày rưỡi, khi gần như tuyệt vọng, một chiếc thuyền đánh cá trở về đã đi ngang qua và cứu bọn họ lên.

"Xe khách của làng tôi ra ngoài đều có giờ cố định, hôm nay có chuyến cuối cùng vào lúc ba giờ chiều.

Mấy vị có muốn về nhà tôi ăn cơm trưa trước, rồi nghỉ ngơi một lát rồi hẵng ra đầu làng đợi xe không?" Thuyền lão đại hỏi.

Nghe nói đến ăn cơm, mắt Bàn Tử trợn tròn, cũng không khách khí nói, "Vậy thì cảm ơn bác, mấy ngày nay tôi đói đến ngất xỉu rồi." Thiên Chân và Lâm Dương vốn muốn khách sáo một chút, nhưng bụng lại "cô cô" kêu không ngừng, cũng không tiện từ chối.

Ba người cùng theo Thuyền lão đại về nhà ông.

Nhà cửa của ngư dân đều gần giống nhau, huống chi là một làng chài nhỏ ven biển, nhà đều xây không cao, bị gió biển ăn mòn đến hơi đen rồi.

Nhà Thuyền lão đại ở phía đông nam của làng, một căn nhà trệt có ba bốn phòng.

Lâm Dương và mấy người kia chưa vào sân đã nghe thấy trong sân truyền ra một trận tiếng bát đĩa vỡ.

Thuyền lão đại lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài, "Ai." Lâm Dương không biết đã xảy ra chuyện gì, nhỡ đâu gặp phải vợ Thuyền lão đại

đang ở nhà nổi giận thì lát nữa chẳng phải sẽ rất khó xử sao.

Thuyền lão đại hiển nhiên đã nhìn ra tâm tư của mấy người bọn họ, "Không sao đâu, thằng nhóc điên nhà tôi lại phát điên nữa rồi." Cùng bước vào sân, lúc này, một người đàn ông nhìn chừng hơn ba mươi tuổi, gầy yếu không chịu nổi, từ trong nhà chạy ra.

Hắn túm lấy cây chổi ở góc tường, điên cuồng quất về phía sau lưng, vừa đánh vừa la trong miệng, "Đừng đánh, đau quá, đừng đánh nữa!" Lâm Dương phát hiện mắt người đàn ông này trợn ngược, miệng và tay không ngừng cử động, vừa đánh vừa kêu la.

Chương 31

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến người xem sởn gai ốc.

Một phụ nữ trung niên da đen sạm, hai mắt vô thần từ trong nhà đuổi ra, "Con ơi, tạo nghiệt rồi con ơi." Động tĩnh bên trong thu hút những người khác trong làng chài, không lâu sau sân đã chật kín người.

Thấy con trai cứ tự đánh mình như vậy, Thuyền lão đại cũng đau lòng, liền bảo mấy người giúp đỡ, dùng dây trói con trai lại.

"Lý Thúc, tôi thấy con trai ông bị trúng tà rồi, mau mời Tam Bách Công đến xem đi." Trong đám đông có người lên tiếng nói.

Những người khác cũng nhao nhao phụ họa.

Thuyền lão đại, tức Lý Thúc, người đưa Lâm Dương về, bất đắc dĩ nói, "Tam Bách Công đến mấy lần rồi, không có không có thứ gì bẩn thỉu cả." "Thế thì lạ thật, con trai nhà ông vẫn bình thường mà, ba tháng trước đột nhiên thành ra thế này."...Nghe những người này bàn tán, Lâm Dương đại khái cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Thì ra con trai Thuyền lão đại vốn bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng ba tháng trước, sau khi cùng ông ta đi thuyền trở về, đột nhiên trở nên thần kinh.

Mỗi ngày hắn không đập bát thì cũng đập chậu, lấy đồ vật ra đánh.

Khi đánh vào người thì miệng không ngừng kêu "đau, đau, đừng đánh nữa." Ban đầu dân làng cho rằng hắn bị bệnh dại phát tác, đã từng đưa hắn đến bệnh viện lớn trong thành kiểm tra, nhưng bệnh viện cũng không thể kiểm tra ra, vì mọi thứ của hắn đều bình thường.

Bệnh viện kiểm tra không ra, vậy thì là trúng tà rồi.

Sau khi về nhà lại mời Tam Bách Công đến, nhưng Tam Bách Công cũng nói hắn không bị trúng tà.

Tóm lại, mọi biện pháp có thể đều đã thử, cuối cùng bất đắc dĩ cũng đành chịu như vậy.

"Bàn Tử, bây giờ tình trạng này có giống như Thiên Chân lúc đột nhiên chạy vào mộ thất San hô thụ không?" Lâm Dương hỏi Bàn Tử bên cạnh.

Nghe Lâm Dương nhắc nhở, sắc mặt Bàn Tử biến đổi, đúng là giống thật.

"Nhưng San hô thụ ở trong Hải để mộ, sao lại bị ảnh hưởng được?

Những người khác trên thuyền đều không sao mà?" Thiên Chân hỏi ngược lại.

"Hỏi thì sẽ biết." Nói rồi Lâm Dương gọi Thuyền lão đại vào trong nhà, Bàn Tử và Thiên Chân cũng theo vào, tiện tay đóng cửa lại.

"Lý Thúc, con trai ông ba tháng trước khi cùng ông đi thuyền có tiếp xúc với thứ gì đặc biệt không?" Lâm Dương hỏi.

Thuyền lão đại cúi đầu trầm tư, "Không có à, tôi cả ngày ăn uống ngủ nghỉ đều ở cùng nó, không có gì đặc biệt cả." "Nghĩ kỹ lại xem." Lúc vừa trả lời câu hỏi, Lâm Dương phát hiện ánh mắt Thuyền lão đại lóe lên, dường như đang che giấu điều gì đó, nhưng bản tính ngư dân quá chất phác, khi nói dối rất dễ bị người khác nhìn ra.

Thuyền lão đại giằng xé một hồi, cuối cùng cắn răng mở miệng nói, "Lần đó đi biển đánh cá từ dưới biển kéo lên một thứ, con trai tôi thấy nó là đồ cổ, có thể bán được tiền, liền lén lút giấu đi, nào ngờ đồ vật đó chưa bán được, nó đã thành ra cái dạng này." "Đồ cổ?

Thứ đó, ông có thể lấy ra cho tôi xem được không?" Lý Thúc có

vẻ lo lắng, "Không, không phải sẽ lộ ra ngoài chứ?" Lâm Dương cười cười, "Yên tâm, sẽ không có ai khác biết đâu." "Vậy theo tôi." Nói rồi Lý Thúc dẫn đường ở phía trước, từ cửa sau nhà đi ra, men theo bờ biển lắt léo một hồi, cuối cùng dừng lại trước một gò đất nhỏ.

Ông ta đẩy một tảng đá lớn trên gò đất ra, "Thứ đó chôn ở đây." Bàn Tử lập tức tiến lên, chuẩn bị đào thứ đó ra, Lâm Dương ngăn lại, "Ta, vạn nhất đúng là thứ trong Hải để mộ kia..." Sau đó Lâm Dương tùy tiện tìm một hòn đá vừa tay ở bên cạnh để đào.

Đào vào không sâu lắm, hắn đào được một túi ni lông, bên trong túi ni lông là một thứ lớn bằng một đoạn cành cây.

Lâm Dương lấy ra, "Là thứ này sao?" Lý Thúc gật đầu, sau đó Lâm Dương xé túi ni lông ra, bên trong đựng một đoạn cành cây thanh đồng.

"Thanh đồng thần thụ?" Lâm Dương vừa xé túi ni lông ra, Thiên Chân đã phát ra một tiếng kinh hô.

Sau đó hắn lại nhìn kỹ, "Những cây Thanh đồng thần thụ khai quật được cao nhất cũng không quá ba mét, nhưng từ kích thước của đoạn cành cây này mà xem, e rằng cây Thanh đồng thần thụ này ít nhất cũng phải cao vài chục mét." Sau đó Thiên Chân lại phủ nhận ý kiến của mình, với kỹ thuật luyện kim của cổ nhân, muốn tạo ra một cây Thanh đồng thụ cao vài chục mét, đó quả là chuyện hoang đường.

Vốn dĩ tưởng là San hô thụ, kết quả lại đào ra một đoạn Thanh đồng thụ chi, khiến Lâm Dương cũng bất ngờ.

Nhưng ánh mắt của con trai Lý Thúc thật sự rất giống tình trạng của Thiên Chân trong mộ thất.

Thanh đồng thụ chi, Thanh đồng linh đang, San hô thụ...

Chợt, mắt Lâm Dương sáng lên, lẽ nào cây San hô thụ trong Hải

để mộ có thể tẩy đi ký ức, mê hoặc lòng người, kỳ thực thứ thực sự có tác dụng không phải là San hô thụ, cũng không phải Thanh đồng linh đang, mà là thanh đồng dùng để chế tạo linh đang?

"Thứ này... có thể cho tôi không?" Lý Thúc cẩn thận hỏi, thứ này là đồ cổ, có thể bán được không ít tiền, bây giờ con trai hắn phát điên, đang lúc cần tiền.

Thiên Chân biết thứ này căn bản không đáng giá tiền, nếu là một cây thần thụ hoàn chỉnh, thì đương nhiên là vô giá chi bảo, nhưng bây giờ chỉ là một đoạn cành cây, kỳ thực cũng không khác gì đồng phế liệu.

Nhìn vẻ mặt Lý Thúc, tình hình gia đình ông ấy, Thiên Chân không nỡ lòng, "Hay là thế này, bán thứ này cho tôi, ra giá đi." Lý Thúc thấy Thiên Chân không giống nói đùa, giơ năm ngón tay ra, "Năm ngàn." Thiên Chân gật đầu, "Được." Cuối cùng đoạn Thanh đồng thụ chi được Thiên Chân mua với giá năm ngàn tệ.

Nhận tiền xong, sắc mặt Lý Thúc tốt hơn một chút.

Trên đường trở về, Lâm Dương nói ý tưởng của mình với Thiên Chân và Bàn Tử, bọn họ cũng đồng ý với Lâm Dương.

Cuối cùng quyết định giao Thanh đồng thụ chi cho Lâm Dương xử lý.

Khi trở về nhà Lý Thúc, dân làng vây xem đã rời đi, con trai ông ấy bị trói trong sân, vợ ông ấy đang nấu cơm trong bếp.

Thấy Lâm Dương trở về, ông ấy từ bên ngoài nói vọng vào, "Cơm sắp xong rồi, ngồi trong sân nghỉ ngơi đi." Khi nghỉ ngơi trong sân, Lâm Dương thấy con trai Lý Thúc thật đáng thương, mấy người bọn họ cũng vừa được cứu từ biển lên.

Hắn liền đi đến trước mặt con trai Lý Thúc, nhổ một ngụm nước

bọt vào trán hắn.

“Hy vọng có tác dụng.” Lâm Dương nhớ, trong mộ đạo, Tiểu Ca đã dùng nước bọt của mình để giết chết những con trùng trong vết thương của Bàn Tử.

Khi thấy Lâm Dương nhổ nước bọt lên trán con trai Lý Thúc, Thiên Chân và Bàn Tử đều cảm thấy khó hiểu, Lâm Dương sao lại đột nhiên làm ra chuyện như vậy.

Nước bọt của Lâm Dương vừa rơi xuống đầu con trai Lý Thúc, người vốn đang bồn chồn không yên, liên tục cố gắng thoát khỏi trói buộc, đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Đôi mắt hắn cũng không còn trợn ngược như trước nữa.

“Cơm làm xong rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi.” Lý Thúc từ trong nhà bưng một cái bàn ra đặt trong sân.

Ông ấy luôn cảm thấy có gì đó không đúng, chợt nhận ra là chỗ nào không đúng.

Con trai ông ấy từ khi xảy ra chuyện đến nay chưa bao giờ yên tĩnh như lúc này.

Chương 32

Ông ấy đặt bàn xuống lập tức chạy tới, phát hiện con trai mình không chỉ yên tĩnh lại, mà ánh mắt cũng trở nên có thần.

"Cha, con đang ở đâu vậy?" "Cái gì?" Lý Thúc đột nhiên vui mừng đến phát khóc, con trai ông ấy đột nhiên tỉnh lại rồi.

Ông ấy vội vàng cởi dây trói trên người con trai ra, "Đã mấy ngày rồi?" Con trai Lý Thúc ngơ ngác, "Cha, hôm qua con đi biển đánh cá về..." Những chuyện sau đó đều không nhớ gì nữa.

Thiên Chân và Bàn Tử vẫn luôn đứng một bên quan sát, tự nhiên không tin một người điên lại đột nhiên tỉnh táo như vậy.

"Lâm Dương, lẽ nào nước bọt của cậu cũng giống nước bọt của Tiểu Ca, có thể xua tà tránh trùng?" Thiên Chân mở miệng nói.

Lâm Dương cười cười không lên tiếng.

Bàn Tử chợt nghĩ ra, "Thiên Chân, cậu nói xem?

Nước bọt của Tiểu Ca..." Vì con trai tỉnh lại, không còn phát điên nữa, Lý Thúc tâm trạng đặc biệt tốt, cả người như trẻ ra mấy tuổi, lại xào thêm mấy món nữa mới bắt đầu bữa cơm.

Đương nhiên, ông ấy cũng không nghĩ rằng nước bọt của Lâm Dương đã chữa khỏi cho đứa con trai điên dại mấy tháng của mình.

Sau khi ăn uống no say, gia đình Lý Thúc bận rộn đi bái thần, Lâm Dương và mấy người kia thì cùng nhau ra đầu làng sớm để đợi xe khách đi vào thành phố.

Đợi đến khi trời tối hẳn vào buổi chiều, Lâm Dương mới vào được trong thành, lại một bữa ăn uống no say, mãi đến tận đêm khuya mới về khách sạn.

Khách sạn nghỉ dưỡng ven biển ở thành phố Quỳnh Châu, Thiên Chân không hỏi giá tiền, cũng đã mở một phòng suite.

Ba người mỗi người một phòng, còn có một phòng khách lớn.

Về đến khách sạn, Bàn Tử thần bí thần bí đóng cửa lại, "Trong phòng chắc không có camera đâu nhỉ?" Thiên Chân cười lớn nói, "Bàn Tử, cậu biết khách sạn này là sản nghiệp của nhà ai không?

Dám lắp camera ở đây, không muốn sống nữa à?" Lâm Dương cũng tò mò như Bàn Tử, khách sạn của nhà ai vậy?

Thấy Thiên Chân nói có vẻ ghê gớm lắm.

"Sản nghiệp của Hoắc gia." Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác, Hoắc gia nào là Hoắc gia?

Hoàn toàn không hiểu gì cả.

Nghe là sản nghiệp của Hoắc gia, Lâm Dương liền hiểu ra, thảo nào Thiên Chân nói ai dám gây sự trong khách sạn này là không muốn sống nữa.

Hoắc gia cũng là một gia tộc có truyền thừa lâu đời.

"Bàn Tử, xem ra cậu có chuyện gấp rồi, ở đây tuyệt đối an toàn." Thấy Thiên Chân cam đoan, Bàn Tử liền cởi chiếc ba lô đang đeo sau lưng xuống đặt lên bàn trà, khi ba lô được đặt lên, bàn trà rung lên dữ dội, trông có vẻ rất nặng.

Sau đó Bàn Tử mở ba lô ra, khiến Lâm Dương và Thiên Chân đều ngây người.

Bên trong có hai bình sứ thanh hoa, và một viên Dạ minh châu lớn bằng quả trứng ngỗng.

Nhìn thấy Dạ minh châu, Lâm Dương biết những thứ này từ đâu ra.

“Bàn Tử, được lắm nha.” Lâm Dương cười nói.

Bàn Tử cười cười, “Những thứ này ba người chúng ta chia nhau, chúng ta tổng cộng bốn người, mỗi người chia hai tầng rưỡi, phần của Tiểu Ca Thiên Chân cứ giữ hộ trước đã.” Có lợi lộc Lâm Dương tự nhiên không có lý do gì để từ chối, gật đầu đồng ý với cách làm của Bàn Tử.

Không biết là không lo lắng cho Tiểu Ca, hay Thiên Chân hiếm khi không lên tiếng phản đối.

Hai bình sứ thanh hoa, một viên Dạ minh châu chắc chắn không thể chia thành bốn phần được, cuối cùng thống nhất là do Bàn Tử phụ trách bán những thứ này, đến lúc đó trực tiếp chia tiền.

Bên Bàn Tử chia xong, Thiên Chân cũng lấy ra tấm bản đồ da mà hắn có được, “Mặc dù biết đây là một tấm bản đồ, nhưng không ai trong chúng ta đọc hiểu được.

Đợi tìm được Tam thúc của ta, sau khi giải mã tấm bản đồ, mấy người chúng ta lại cùng đi tìm kiếm bảo bối của Phát Khâu Môn.” Đã vậy rồi, Lâm Dương tự nhiên cũng chuẩn bị bày ra những thứ mình có được, chỉ là vừa chưa lấy ra thì đã bị hai người kia ngăn lại.

“Lâm Dương tiểu ca, những thứ cậu có được đó, không phải là bản gia ta không thèm, thật sự là vì bản gia ta không có phúc mà hưởng thôi.” Vừa nói đến đoạn Thanh đồng thụ chi khiến người ta phát điên trong túi của Lâm Dương, Bàn Tử không nhịn được rùng mình một cái.

Lâm Dương bất đắc dĩ cười cười.

Bảo bối thực sự mà hắn có được là Phát Khâu ấn, còn San hô thụ, Thanh đồng linh đang chỉ là tiện tay lấy mà thôi.

Đương nhiên Phát Khâu ấn Lâm Dương không thể lấy ra chia

được, bảo bối như vậy chỉ có kẻ ngốc mới bán đi rồi chia tiền thôi. ...Về phòng, Lâm Dương không màng đến cơ thể mệt mỏi, ngồi trên giường bắt đầu nghiên cứu bộ 《Hám Long Kinh》 có được từ Phát Khâu ấn. 《Hám Long Kinh》 chuyên nói về hình thế long mạch núi non, chia thành chín sao Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân, Tả Phụ, Hữu Bật, mỗi sao đều có ý nghĩa riêng.

Giống như Tầm Long Quyết, Phân Kim Định Huyệt nổi tiếng đều thoát thai từ 《Hám Long Kinh》.

Một đêm trôi qua, trời dần sáng, Lâm Dương vươn vai một cái.

Đây là lần đầu tiên hắn phải nghiêm túc học tập như vậy.

Sau một đêm học tập, hắn đã có kiến thức cơ bản, chỉ còn chờ thực tiễn.

Bây giờ hắn đã có thể bước vào cánh cửa lớn của thế giới Đạo mộ rồi.

Ngoài ra, trong đầu hắn còn có chuyện về việc sau khi nhận được Phát Khâu ấn truyền thừa 《Hám Long Kinh》 thì tự động trở thành chưởng môn Phát Khâu Môn.

Lâm Dương suy nghĩ kỹ lưỡng xong cho rằng bây giờ không phải là lúc khôi phục Phát Khâu Môn, vì hiện tại hắn chưa đủ mạnh.

Nhất định phải đủ mạnh mẽ thì mới có thể khôi phục Phát Khâu Môn.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, “Xem ra Phát Khâu Môn tạm thời chỉ có thể có một người thôi.” Không lâu sau, Bàn Tử gõ cửa, gọi Lâm Dương xuống ăn sáng.

Vốn dĩ ba người hẹn nhau cùng về nhà Bàn Tử, nhưng đến bữa sáng thì Thiên Chân nhận được tin tức từ gia tộc truyền đến, Tam thúc

xuất hiện ở Miến Điếm, nên không về nhà Bàn Tử nữa.

Bàn Tử oán trách một hồi, cuối cùng bàn bạc một lúc, dứt khoát cũng không về nhà nữa, cùng đi đến Miến Điếm, nghe nói ở đó phỉ thúy rất nổi tiếng, vừa hay có thể đến đó thử đổ thạch.

Chương 33

Đương nhiên cũng không quên mời Lâm Dương đi cùng.

Lâm Dương nghĩ, dù sao ở thế giới này hắn cũng không có nơi nào để đi, đi xem một chút cũng tốt.

Thế là ba người liền hủy vé máy bay đi Đế Đô, chuyển sang bay đến Điền Tỉnh. ...Tác giả gõ chữ đến mức điện thoại cũng sắp ngủ gật rồi, mọi người có thể dùng hoa tươi, phiếu đánh giá để đánh thức tác giả dậy không.

Sở dĩ không bay thẳng đến Miến Điếm, là vì máy bay từ Quỳnh Châu đi Miến Điếm không có mỗi ngày, một tuần chỉ có một chuyến, Thiên Chân nghe nói có tin tức của Tam thúc, một khắc cũng không đợi được.

Thế nên ba người đành phải mua vé máy bay đi Điền Tỉnh, sau đó từ Điền Tỉnh ngồi xe buýt xuyên quốc gia đến Miến Điếm, như vậy có thể đến sớm hơn hai ngày so với bay thẳng.

Máy bay vừa hạ cánh xuống sân bay Điền Tỉnh, Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử ba người bắt xe đến bến xe, kịp chuyến xe buýt cuối cùng đi Miến Điếm.

Khi ba người lên xe buýt, đã là chín giờ tối rồi.

May mà là xe giường nằm, nếu không thì cứ thế này mà đi đường thật sự có thể mệt chết người.

Thiên Chân và Bàn Tử hai người đợi xe buýt khởi hành xong thì ngủ thiếp đi trên xe.

Lâm Dương nằm trên ghế, bắt đầu nghiên cứu 《Hám Long Kinh》 trong đầu.

Nửa đêm, trăng sáng sao thưa, một chiếc xe buýt từ Điền Tỉnh đi Miến Điếm đang chạy trên đường.

Tốc độ xe không nhanh, vì một bên đường là vách núi, rất nguy hiểm, cộng thêm lại là buổi tối, tốc độ xe tự nhiên không thể tăng lên được.

Đêm càng lúc càng khuya, tài xế lái xe buýt cũng có chút buồn ngủ.

Vừa nhịn không được ngáp một cái, khi mở mắt ra lần nữa, lại phát hiện con đường phía trước đã bị đá rơi từ trên núi chặn lại.

Thấy chiếc xe buýt sắp đâm vào, tài xế vội vàng đạp phanh.

Vì quán tính, khi phanh gấp, chiếc xe buýt lao mạnh về phía trước, khiến tất cả hành khách trên xe đều giật mình tỉnh giấc.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" "Sao đột nhiên dừng lại vậy?" Trong khoang xe lập tức ồn ào.

Lâm Dương vốn không ngủ, việc xe đột ngột dừng lại càng khiến cơn buồn ngủ của hắn xua đi quá nửa.

Thiên Chân và Bàn Tử hai người cũng mở mắt, "Lâm Dương, sao vậy?" Lâm Dương đang chuẩn bị giải thích, thì đèn trong khoang xe sáng lên, tài xế đi tới nói, "Quý vị, xin lỗi, hiện tại chúng ta vẫn chưa ra khỏi thành phố Điền Tỉnh, nhưng con đường phía trước đã bị đá rơi chặn lại, chỉ có thể chờ đội cứu hộ đến di chuyển đá đi, xe buýt của chúng ta mới có thể khởi hành." Biết chuyện gì đã xảy ra, những người trong xe đều thầm than xui xẻo, lại gặp phải chuyện như vậy.

Nhưng cũng đều bất lực, ở nơi hoang vu dã địa, chỉ có thể thành thật đợi trời sáng trong xe.

Ngày thứ hai, trời vừa rạng sáng, Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử ba người từ trên xe xuống hoạt động cơ thể.

Ở trên xe cả một đêm, toàn thân đau nhức.

Nhìn thấy những hành khách khác cũng xuống xe hoạt động cơ thể đều vây quanh chỗ đá rơi phía trước bàn tán xôn xao.

Lâm Dương tò mò, cũng tiến lại gần.

Chỉ thấy giữa chỗ đá rơi có mấy con Đào dũng hình người, những con Đào dũng này hơi đặc biệt, bề mặt có những lỗ lớn nhỏ, có trùng tử đang chui vào chui ra bên trong.

"Ai da, may mà bản gia ta chưa ăn sáng, nếu không thì thể nào cũng phải nôn ra hết." Bàn Tử giả vờ muốn nôn.

Lâm Dương và Thiên Chân mới không tin hắn, trước đó ở Hải để mộ, cái xác bị Thi chá bao bọc bọn họ còn không thấy ghê tởm, mấy con Đào dũng này e là còn chẳng đáng nhắc đến.

"Đây là Đằng thuật của Cổ Điền Quốc, dùng thi thể người để nuôi côn trùng." Thiên Chân giải thích.

"Vậy nuôi những côn trùng này có tác dụng gì?" Lâm Dương tò mò hỏi, không có tác dụng ai lại rảnh rỗi lấy thi thể đi nuôi trùng tử.

"Loại Đằng thuật này thường được hoàng gia quý tộc dùng để thủ mộ." Vừa nghe thủ mộ, Bàn Tử lập tức hai mắt sáng rỡ.

Mấy con Đào dũng và đá rơi cùng xuất hiện ở đây, hẳn là khi đá núi rơi xuống đã kéo theo thứ thủ mộ này cũng rơi xuống.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là trên ngọn núi lớn phía trên đầu có một cổ mộ hoàng gia đã bị lộ ra, chờ bọn hắn đi vào lấy đồ sao?

Qua một thời gian tiếp xúc, Lâm Dương cũng đã hiểu Bàn Tử, một ánh mắt là hiểu ý của hắn rồi.

Thiên Chân tự nhiên cũng vậy, biết bây giờ Bàn Tử chắc chắn đang nghĩ cách để ở lại, sau đó đi ghé thăm cái cổ mộ trên đỉnh đầu

kia, nhặt ít đồ về, làm phong phú thêm cửa hàng ở Phan gia viên.

"Bàn Tử, cậu cũng đừng vậy nữa, lần này mục đích của ta là tìm Tam thúc." Bàn Tử ngượng ngùng cười một tiếng, "Biết rồi, biết rồi Thiên Chân, đợi đường thông là đi ngay." Bàn Tử buồn bực, có một ngọn núi chứa mộ ngay trên đỉnh đầu, bây giờ lại bảo hắn đi, hắn thực sự không cam lòng.

Lúc này, tài xế xe buýt tay cầm loa, lớn tiếng tập hợp tất cả hành khách lại, "Quý vị hành khách xin lỗi, vừa nhận được thông báo, vì mưa bão phía trước có nhiều điểm sạt lở, công tác cứu hộ cần một thời gian nhất định, nên tất cả các chuyến xe đi Miến Điếm đều tạm dừng, đương nhiên tôi sẽ dùng xe buýt đưa quý vị về lại khu vực thành phố, và hoàn trả toàn bộ vé xe." Nghe lời tài xế nói, người vui nhất phải kể đến Bàn Tử, đường bộ không thông, chuyến bay nhanh nhất cũng phải bốn ngày sau mới có, điều đó cũng có nghĩa là bọn hắn có thể ở lại Điền Tỉnh vài ngày.

Thiên Chân tuy rằng đang vội đi Miến Điếm tìm tung tích Tam thúc, nhưng đối mặt với tình huống như vậy cũng không có cách nào.

Bàn Tử cười hì hì nói với Lâm Dương, "Lâm Dương tiểu ca, chúng ta có muốn hợp tác lần nữa không?" Lâm Dương tự nhiên nghe ra ý hợp tác của Bàn Tử, gật đầu.

Còn về Thiên Chân, hắn cũng rất hứng thú với chuyện này, đã không thể đi được rồi, đi thám hiểm cổ mộ hoàng gia Cổ Điền Quốc cũng được thôi.

Thế là, Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử ba người lại theo xe buýt trở về khu vực thành phố, sau đó đi đến cửa hàng đồ dùng dã ngoại mua sắm trang bị, chuẩn bị cho cổ mộ hoàng thất Cổ Điền Quốc vào ngày hôm sau.

Mấy người mua sắm trang bị mất hơn nửa ngày, có một số thứ

không mua đủ, cũng không có cách nào khác, lúc xuất phát đi Miến Điếm cũng không ngờ sẽ gặp chuyện như vậy.

Bận rộn hơn nửa ngày, cuối cùng chỉ mua được xẻng công binh, dây leo núi, đèn đội đầu và đèn pin siêu sáng cùng với đèn xịt khí hóa lỏng.

Vì Cổ Điền Quốc nằm ở phía tây nam, nhiều núi trùng, độc chướng, nên đã mua mấy cái mặt nạ chống độc.

Ngoài ra, vào buổi chiều bọn họ đã thuê một chiếc xe địa hình trong thành phố.

Chuẩn bị xong xuôi, nghỉ ngơi một đêm ở khách sạn, sáng ngày thứ hai, trời chưa sáng ba người đã mang theo trang bị xuất phát.

Bàn Tử lái xe, nhưng không lái đến vị trí đá rơi ngày hôm qua, mà dừng lại cách đó vài cây số, giấu xe vào bụi cây ven đường.

Chương 34

Vì mưa bão, đường xá nhiều chỗ sạt lở, nhất thời nửa buổi cũng không thể sửa xong, xe cộ đi lại trên đường cũng rất ít, nên cũng không cần quá lo lắng xe địa hình đậu ở đó bị phát hiện.

Ba người đi bộ vài cây số đường núi, đến vị trí đá rơi ngày hôm qua, từ đó trèo lên phía trên.

Đá và những con Đào dũng bị Đẳng thuật đã lăn xuống từ trên đó, địa điểm chuẩn bị đi thám mộ cũng ở gần đó.

Nhưng khi Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử ba người trèo lên đỉnh núi xong thì ngơ ngác.

Suốt dọc đường, bọn họ đều quan sát rất kỹ, nhưng không thấy bóng dáng lăng mộ nào cả.

Bàn Tử thất vọng nói, "Không đúng chứ, theo Thiên Chân nói, những con Đào dũng mà trùng tử chui ra chui vào đó không phải dùng để thủ mộ sao, vậy sao ở đây lại không có mộ?" Lâm Dương không lên tiếng, tìm một điểm cao nhất trên đỉnh núi, đứng lên đó, sau đó nhìn về bốn phía.

"Tham Lang vốn có mười hai dạng, nhọn tròn phẳng thẳng nhỏ vi thượng." Nghe Lâm Dương nói, Thiên Chân và Bàn Tử đều khó hiểu.

"Lâm Dương tiểu ca, cậu nói cái gì vậy, tôi một câu cũng không hiểu." Bàn Tử nói.

Lâm Dương chỉ vào thung lũng giữa ngọn núi lớn, "Nhìn xem, thung lũng này giống cái gì?" Bàn Tử nhìn theo hướng tay Lâm Dương chỉ, núi lớn có núi nhỏ, trong núi có thung lũng, ngoài những thứ đó ra thì cũng không nhìn ra được gì khác.

Thiên Chân có truyền thừa gia tộc, hiểu biết hơn Bàn Tử một chút, "Trong này có một con rồng." Lâm Dương gật đầu, "Không sai, trong này có một con rồng, nhìn vị trí đầu rồng, ngọn núi đó không phải nhọn tròn phẳng thẳng sao." Thiên Chân nhìn kỹ, quả nhiên đúng như Lâm Dương nói.

Lúc này Bàn Tử mới biết Lâm Dương có kiến thức phong thủy.

"Lâm Dương tiểu ca, hóa ra tổ tiên cậu là Mạc Kim Giáo Úy à." Lâm Dương cười cười, "Không phải có hay không, nơi ta muốn tìm ở ngọn núi đó." Câu nói "trông núi chạy chết ngựa" quả nhiên không sai, rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng Lâm Dương và mấy người kia phải đi bộ ròng rã ba tiếng đồng hồ mới đến được vị trí Lâm Dương chỉ.

Cách chân núi vài trăm mét, bọn họ phát hiện có mấy con Đào dũng đầy trùng tử bên trong, Lâm Dương biết, đã tìm đúng vị trí rồi.

Trong lòng hắn thầm vui mừng, lần đầu tiên vận dụng 《Hám Long Kinh》, không ngờ lại dễ dàng tìm thấy mộ táng của Cổ Điền Quốc đến vậy.

Dưới chân núi có một hang động, bên ngoài cửa động có một tảng đá lớn.

Mặc dù đã trải qua thời gian lâu dài, nhưng vẫn có thể nhìn ra được hình dáng một cái đầu thú, còn là thú gì thì không biết.

Có lẽ vì niên đại xa xưa, lại gặp mưa bão, phần phía sau đầu thú đã bị sạt lở một phần, lộ ra một cái hang nhỏ, bên trong tối đen như mực.

Thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử cười đến nở hoa trên mặt, "Trời thật sự giúp bản gia ta rồi, mộ đạo còn lộ ra nữa." Mấy người bọn họ cũng không lãng phí thời gian, lập tức bắt tay vào làm.

Từ cái hang nhỏ phía sau đầu thú chui vào, tiến vào mộ đạo.

Mộ đạo rộng khoảng ba bốn mét, cao hơn hai mét, nhìn quy mô như vậy, Lâm Dương biết đây chắc chắn không phải là một ngôi mộ nhỏ.

Mở đèn pin siêu sáng trong tay, Lâm Dương theo mộ đạo đi vào bên trong.

"Mẹ kiếp, trên đầu là cái gì vậy?" Bàn Tử đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

"Bàn Tử, đừng đùa nữa, cứ giật mình như vậy thật sự dọa người đó." Thiên Chân và Bàn Tử đã xuống mộ hai lần rồi, những thứ chưa từng thấy, hắn không nghĩ trong ngôi mộ này sẽ có thứ gì khiến Bàn Tử sợ hãi.

"Không tin thì nhìn lên đầu đi." Nghe lời Bàn Tử, Lâm Dương chiếu đèn pin trong tay lên phía trên đầu, chỉ thấy dày đặc mấy chục con Đào dũng hình người bị xích đồng treo ngược, lơ lửng phía trên mộ đạo.

Những con Đào dũng hình người này giống hệt những con thấy bên ngoài, trên đó toàn là những lỗ nhỏ li ti, trùng tử đang chui vào chui ra bên trong.

Một hai con thì không sao, bây giờ mấy chục con cùng xuất hiện, thật sự rất đáng sợ.

"Ba... ba... ba..." Chợt, những con Đào dũng hình người treo ngược trên đỉnh mộ đạo, từng con một rơi xuống.

Vừa rơi xuống đất đã vỡ tan tành.

Bên trong là những ổ trứng trùng dày đặc và những con trùng nhỏ đang ngọ nguậy, có một loại dịch thể tanh tưởi.

Trong nháy mắt, mấy chục con Đào dũng đều rơi xuống hết.

Dịch thể tanh tưởi bao bọc lấy trùng tử và trứng trùng, sau đó với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chúng bắt đầu biến hóa.

Cuối cùng trong vòng mấy chục giây, những trùng tử và trứng trùng này đều biến thành từng con bướm đêm màu xám trắng.

Trên lưng những con bướm đêm này có một hoa văn giống như mặt quỷ.

Vô số bướm đêm chặn kín mộ đạo, cản đường Lâm Dương.

Chợt, những con bướm đêm này động đậy, vỗ cánh, lao về phía Lâm Dương.

Thấy bướm đêm bay rợp trời, mấy người bọn họ đều sững sờ.

"Chạy đi!" Lâm Dương là người đầu tiên tỉnh lại, lớn tiếng kêu chạy.

Thiên Chân và Bàn Tử hai người nghe Lâm Dương nhắc nhở mới phản ứng lại, ngơ ngác đứng đó làm gì, lẽ nào đợi cho bướm đêm ăn thịt sao.

Nhưng tốc độ của người chạy trên đất làm sao so được với bướm đêm bay trên trời, chỉ trong nháy mắt, bướm đêm khắp trời đã đuổi kịp.

Trong ba lô có đèn xịt khí hóa lỏng cỡ nhỏ, mua để đối phó với trùng tử xuất hiện trong mộ, nhưng những con bướm đêm này xuất hiện quá nhanh, bọn họ còn không kịp phản ứng đã bị đuổi kịp.

Hiện tại Lâm Dương căn bản không có cơ hội lấy đèn xịt ra khỏi ba lô.

Lúc này xảy ra một chuyện kỳ lạ, những con bướm đêm này đột nhiên dừng lại, râu trên đầu động đậy, dường như đang thăm dò, sau

đó vòng qua Lâm Dương và Thiên Chân, đều bay về phía Bàn Tử mà đuổi theo.

Thấy bướm đêm bay rợp trời chỉ đuổi theo một mình hắn, Bàn Tử có cả ý muốn chết rồi.

Những con bướm đêm này sau khi đuổi kịp Bàn Tử thì không ngừng từ lỗ mũi, tai ra sức chui vào.

Bàn Tử luống cuống tay chân, lo lỗ mũi thì không lo được lỗ tai.

Chương 35

Nhân cơ hội không bị tấn công này, Lâm Dương và Thiên Chân lấy đèn xịt ra khỏi ba lô, sau đó một đường đuổi theo phía sau bướm đêm, dùng đèn xịt phun lửa giết chết những con bướm đêm này.

Cho đến khi hết sạch khí trong đèn xịt, những con bướm đêm trên trời vẫn chưa chết hết.

Nhưng khi Lâm Dương và Thiên Chân tiến đến gần, những con bướm đêm còn lại dường như có chút sợ hãi, run rẩy giữa không trung, cuối cùng tán loạn bỏ chạy.

Thấy bướm đêm tản đi, Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Chân cúi xuống đất, dùng đèn pin siêu sáng chiếu vào một con Thi nga chết rơi trên đất, "Thi nga, bản thân không có lực tấn công, nhưng thích đẻ trứng vào cơ thể người hoặc động vật, sau đó trứng sẽ nở thành ấu trùng trong cơ thể người, những ấu trùng này sẽ từ từ lấp đầy nội tạng con người." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức mặt xám như tro, "Thảo nào vừa nãy những con bướm đêm đó cứ chui vào lỗ mũi, tai của bản gia ta, thì ra là vào đẻ trứng, vậy trong cơ thể bản gia ta chẳng phải có trứng trùng rồi sao?" "À, không lâu nữa, cậu sẽ giống như những con Đào dũng treo trên kia thôi." "Bản gia ta còn chưa lấy vợ mà đã phải chết sao..." "Thôi được rồi, được rồi Bàn Tử, lỗ mũi cậu có to đến vậy sao?

Những con bướm đêm này có chui vào được không?" Thiên Chân dọa Bàn Tử một trận, thấy hắn gần như tin rồi mới giải thích, "Những con bướm đêm này tuy thích đẻ trứng vào cơ thể người và động vật, nhưng người sống chỉ cần không há to miệng cho chúng bay

vào đẻ trứng thì không có cách nào cả, chúng thường đẻ trứng trong thi thể." Nghe Thiên Chân giải thích, Bàn Tử lập tức tức giận không thôi, "Thiên Chân tốt số thật, dọa bản gia ta một phen." Sau đó hắn lại nhớ đến cảnh vừa nãy, những con bướm đêm đó vòng qua Lâm Dương và Thiên Chân, chỉ đuổi theo một mình hắn, "Hai người đều ăn Kỳ lân kiệt nên không sợ rắn trùng bọ rệp, tội nghiệp bản gia ta, ngày nào đó bản gia ta cũng phải kiếm một khối Kỳ lân kiệt mà ăn vào mới được." "Cứ tưởng Kỳ lân kiệt là cải trắng sao, có dễ kiếm vậy à?" "Người ta không được sao!

Vạn nhất gặp được thì sao, khối Kỳ lân kiệt ở thôn kia chẳng phải cũng tìm được trong mộ sao, cùng lắm là bản gia ta xuống thêm mấy cái mộ nữa."...Nghỉ ngơi một lúc, Lâm Dương và mấy người kia tiếp tục đi theo mộ đạo vào bên trong.

Mộ đạo này không bằng phẳng, là một con dốc nghiêng, dẫn thẳng xuống lòng đất.

Cuối mộ đạo là một quảng trường hình tròn rộng vài trăm mét vuông, ở giữa có một cái động giống như giếng nước, xung quanh cái động đó có tám cột đá, trên đó khắc những con rắn lớn đang cuộn quanh.

Dưới cột có một rãnh sâu, dẫn thẳng đến cái động ở trung tâm.

Đi một vòng quanh quảng trường này, Bàn Tử nói, "Trong này càng nhìn càng giống một tế đàn?" Lâm Dương và Thiên Chân cũng gật đầu, ở đây quả thực giống một tế đàn hơn.

Thiên Chân đi đến trước một cột đá, lại cúi xuống nghiên cứu rãnh sâu dưới cột đá một lúc, "Những cột đá khắc rắn trên này hẳn là dùng để trói người khi tế tự, sau đó thả máu, máu sẽ theo rãnh trên mặt đất chảy thẳng vào cái động kia." "Trong cái động đó có gì?

Người Cổ Điền Quốc muốn dùng người sống để tế tự sao?" Lâm

Dương tò mò hỏi.

Thiên Chân lắc đầu, "Cổ Điền Quốc quá thần bí, ghi chép trong lịch sử cũng không nhiều." Chợt, một mùi tanh tưởi buồn nôn từ cái động giống như giếng nước ở trung tâm truyền ra, ngay sau đó, Lâm Dương và mấy người kia thấy từng luồng khí đen từ cửa động bốc lên.

"Bên trong có thứ gì đó!" Lời Lâm Dương chưa dứt, một con rắn lớn to bằng cái bát canh, toàn thân đen bóng từ bên trong bò ra.

"Mẹ kiếp, Cổ Điền Quốc tế tự một con rắn lớn à?" Bàn Tử lên tiếng nói.

Thiên Chân ra hiệu đừng lên tiếng, không thể để con rắn này chú ý.

Sau đó ba người nhón chân, cẩn thận từng li từng tí lùi ra ngoài, sợ rằng sẽ thu hút sự chú ý của con rắn này.

Bây giờ trên người bọn họ vũ khí duy nhất có thể dùng chỉ có xẻng công binh, ngay cả một khẩu súng cũng không có, nếu ở lại chỉ có thể trở thành bữa ăn trong đĩa của con rắn lớn này.

Khi Lâm Dương và mấy người kia lùi lại, con rắn kia đang chậm rãi di chuyển, đợi đến khi toàn bộ cơ thể từ trong động chui ra, Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử đều kinh ngạc đến ngây người.

Nó dài đến bốn năm mét.

Sau khi bò ra khỏi động, nó thay đổi hẳn động tác chậm chạp trước đó, đột nhiên nhanh chóng đuổi theo Lâm Dương.

Tốc độ rắn lớn rất nhanh, chỉ vài giây đã đến trước mặt Lâm Dương, sau đó há to cái miệng như chậu máu, muốn cắn Lâm Dương.

Lâm Dương cầm xẻng công binh, nhắm vào cái miệng lớn của con rắn khổng lồ, mạnh mẽ quất tới.

Rắn lớn bị đau, hơi nghiêng sang một bên, không cắn trúng Lâm Dương.

Thiên Chân, Bàn Tử thấy Lâm Dương gặp nguy hiểm, cũng cầm xẻng công binh xông tới tấn công thân rắn.

Tiếng "tích lý ba lạp" của kim loại va chạm vang lên một trận, nhưng lại không để lại chút dấu vết nào trên thân rắn lớn.

"Phòng thủ của nó quá mạnh rồi, tôi không đối phó được, mau chạy đi!" Bàn Tử la lên.

Lúc này, tiếng "Oanh long" một tiếng nổ lớn vang dội khắp quảng trường dưới lòng đất.

Con rắn lớn màu đen kia càng bắt đầu toàn thân run rẩy.

Dường như có chuyện gì đó kinh khủng xảy ra, nó không còn truy kích Lâm Dương và mấy người kia nữa, mà như ngửi thấy mùi hương gì đó, cuộn mình lại, sau đó vùi đầu vào bên trong.

"Oanh long" lại một tiếng nổ lớn, lớn hơn tiếng vừa nãy.

Thật vô lý, từ trước đến nay chưa từng nghe nói rắn sợ tiếng động.

Ngay sau đó lại "Oanh long" một tiếng, tiếng lần này còn lớn hơn hai lần trước.

"Mọi người có cảm thấy tiếng động này giống tiếng sấm không?" Lâm Dương lên tiếng nói.

"Ban đầu ta cũng cảm thấy giống tiếng sấm, nhưng bây giờ ta đang ở dưới lòng đất, làm sao có thể nghe thấy tiếng sấm được, dù tiếng động có lớn đến mấy cũng không thể nghe thấy." Thiên Chân vẻ mặt chắc chắn nói.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nói, "Tôi cũng giống Lâm Dương, cũng

cảm thấy tiếng động đó không khác gì tiếng sấm." "Tê..." Một tiếng da thịt xé rách từ phía rắn khổng lồ truyền đến.

Lúc này, lớp da trên thân rắn khổng lồ đều nứt toác ra, dường như chỉ cần chạm vào là sẽ rơi xuống.

Phần đầu trước đó vùi trong cơ thể cũng lộ ra, trên đỉnh đầu mọc ra hai thứ giống như sừng.

Lâm Dương xác định, lúc ban đầu hai cái sừng này không hề tồn tại.

"Mẹ kiếp, hôm nay gặp chuyện lớn rồi.

Truyền thuyết Xà hóa long từ xưa đã có, nhưng chưa ai từng thấy.

Không ngờ hôm nay lại để bản gia ta chứng kiến, con rắn đó trông có vẻ không thân thiện lắm." Nghe Bàn Tử nhắc nhở, Lâm Dương cũng nhớ lại những câu chuyện nghe từ nhỏ, rằng loại rắn này ở một số nơi gọi là Địa Long, đã gọi là Long thì tự nhiên có liên quan đến rồng.

Theo truyền thuyết, bước đầu tiên của Xà hóa long là trải qua Lôi kiếp, sau đó lột da, tiếp theo trên đầu mọc ra sừng, sau đó răng nanh dài ra.

Đương nhiên, Xà hóa long không phải là một bước duy nhất.

Trong 《Thuật Dị Ký》 của triều Nam Bắc có ghi chép, rắn ngàn năm hóa Giao, Giao vạn năm hóa Long, Long năm ngàn năm thành Giác Long, vạn năm thành Ứng Long.

"Ta biết rồi, tiếng động mà ta nghe thấy lúc đầu chính là tiếng sấm, con rắn khổng lồ này đang độ Lôi kiếp, bây giờ sắp hoàn thành bước Xà hóa giao, biến thành Giao long rồi!" Lâm Dương lớn tiếng nói.

Chương 36

Năng lực của Giao long không phải rắn có thể sánh được, tuy hình dáng gần giống nhau, chỉ thêm hai cái sừng.

Một khi con rắn này hoàn thành Hóa giao, thì Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì.

"Chạy đi, mau chạy đi, nếu không chúng ta đều phải chết!" Vừa nói, Lâm Dương vừa cất bước chạy về phía lối ra, Thiên Chân và Bàn Tử bám sát phía sau.

Ba người vừa chạy đến rìa quảng trường dưới lòng đất thì đều ngây người.

Một tảng đá lớn đã bịt kín mộ đạo một cách chắc chắn.

Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử đều không biết từ lúc nào đã chạm vào cơ quan, khiến Đoạn long thạch rơi xuống.

Bây giờ hy vọng thoát ra khỏi lối vào đã hoàn toàn bị cắt đứt.

"Bây giờ làm sao đây, lối ra đều bị chặn rồi!" Bàn Tử lo lắng nói.

"Xà hóa giao long vừa trải qua Lôi kiếp, bây giờ là lúc yếu nhất, hay là ta liều mạng với nó!" Lâm Dương vẻ mặt không sợ chết nói.

Vốn dĩ giữ mạng là quan trọng, nhưng bây giờ không còn hy vọng thoát ra khỏi đây, bảo Lâm Dương đứng yên chờ chết, hắn chắc chắn sẽ không làm.

Chi bằng đã không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót, liều mạng một phen với con rắn khổng lồ kia, dù sao cuối cùng cũng chết, cũng phải xé xuống một miếng thịt từ trên người nó.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng đều gật đầu, chuyện chờ chết như

vậy bọn họ cũng không làm.

Thế là ba người vứt ba lô trên người sang một bên, chỉ còn lại xẻng công binh có chút lực tấn công, sau đó nhanh chóng chạy về phía rắn khổng lồ.

Phải giết nó trước khi nó hoàn thành Hóa giao.

Rắn khổng lồ đang trong quá trình Hóa giao quan trọng, dù thấy Lâm Dương và mấy người kia tấn công, nó vẫn đứng yên không nhúc nhích.

"Phanh." "Phanh." "Phanh." Ba người đều dốc hết sức lực, dùng xẻng công binh trong tay tấn công thân rắn khổng lồ, cả ba đều bị chấn động đến tê dại hổ khẩu.

Thiên Chân càng bị xé rách da hổ khẩu, chảy máu, là do dùng quá nhiều sức.

Dù đã làm đến mức này, vẫn không thể gây ra tổn thương cho rắn khổng lồ.

Rắn khổng lồ tuy không có động tác, nhưng vẫn luôn dùng đôi mắt tròn xoe độc ác nhìn chằm chằm Lâm Dương.

Thời gian không còn nhiều, rắn khổng lồ sắp hoàn thành Hóa giao.

Răng nanh của nó bây giờ bắt đầu từ từ dài ra.

Mặc dù không có tác dụng, nhưng những đòn tấn công của Lâm Dương và hai người kia vẫn không ngừng giáng xuống thân rắn khổng lồ.

Không cam tâm, không cam tâm chịu chết như vậy.

Bọn họ như phát điên, không ngừng dùng xẻng đánh vào thân rắn khổng lồ.

Răng nanh của rắn khổng lồ càng lúc càng dài, từ từ, nó cũng bắt

đầu cử động.

Cái đuôi của nó quét một cái, hất bay ba người Lâm Dương đi.

"Đinh đông, trích xuất gen Giao long thành công, Chủ ký sinh xin lựa chọn dung hợp gen Giao long hoặc cường hóa Kỳ lân huyết mạch." Ngay khoảnh khắc da rắn khổng lồ tiếp xúc với Lâm Dương, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dương.

Gen Giao long được trích xuất lần này khác với các gen khác, không chỉ có thể lựa chọn dung hợp, mà còn có thể dùng để cường hóa Kỳ lân huyết mạch.

Giao long tuy cũng được gọi là rồng, nhưng khác biệt lớn so với rồng thật, đơn giản là một trời một vực, nhưng Kỳ lân thì khác, nó thuộc về Thần thú.

Lâm Dương cũng không cần suy nghĩ, tự nhiên lựa chọn cường hóa Kỳ lân huyết mạch.

"Hệ thống, cường hóa Kỳ lân huyết mạch." Lâm Dương vừa ra lệnh, trên người liền truyền đến một trận kịch liệt đau đớn.

Ta thầm nhủ xong rồi, vừa nãy nghe hệ thống nhắc nhở có thể dùng gen Giao Long để cường hóa Kỳ lân huyết mạch nên đầu óc cao hứng quá, quên mất là có một con Giao Long luôn chực chờ ăn thịt ta ở ngay trước mắt.

Nhưng Kỳ lân huyết mạch đã bắt đầu cường hóa thì không thể tùy ý gián đoạn, bất đắc dĩ ta đành phó mặc cho số phận.

Cùng lúc huyết mạch thăng cấp, con cự xà đang hóa Giao kia cũng sắp hoàn thành tiến hóa.

Vừa nãy ba người bị con cự xà vẫy đuôi quét bay, giờ Thiên Chân và Bàn Tử lại giơ xẻng công binh xông lên.

Bàn Tử quay đầu nhìn Lâm Dương, phát hiện lúc này Lâm Dương đang nằm vật vã trên đất với vẻ mặt thống khổ, toàn thân đẫm mồ hôi.

Cứ nghĩ Lâm Dương bị thương nặng không thể chiến đấu được nữa, vì thế Bàn Tử tấn công càng thêm hung hãn.

Chỉ là, cự xà tuy đang hóa Giao, có chút suy yếu, nhưng những đòn tấn công của Bàn Tử đánh lên người nó cũng chỉ phí công.

Thiên Chân biết chút võ công, nhưng cũng chẳng khá hơn Bàn Tử là bao.Đinh đông, Kỳ lân huyết mạch cường hóa hoàn thành.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong não hải Lâm Dương, cảm giác đau đớn muốn chết trên toàn thân biến mất, ngoại trừ vai phải và trước ngực có một mảng lớn bỏng rát.

Lúc này nếu Lâm Dương cởi áo ra sẽ phát hiện trên vai có một hình Kỳ Lân văn che phủ gần hết nửa người, ẩn hiện mờ ảo, đồng thời dưới chân Kỳ Lân từ từ xuất hiện một đóa tường vân luân khuếch.

Kỳ lân huyết mạch cường hóa hoàn thành, Lâm Dương lập tức đứng dậy khỏi mặt đất, rồi nhặt lấy cây xẻng công binh, lao đến bên con cự xà, một xẻng chém tới nó.

Xì...

Trên người cự xà đột nhiên xuất hiện một vết thương, sau đó máu xanh lục từ bên trong phun ra.

Bàn Tử và Thiên Chân kinh hãi nhìn Lâm Dương, họ biết phòng ngự của cự xà mạnh đến mức nào, tấn công lâu như vậy cũng chỉ để lại vài vết xước trắng trên vảy của nó.

Lâm Dương lại trực tiếp phá vỡ phòng ngự của nó, chém ra một vết thương.

Lâm Dương cũng không ngờ sức mạnh của mình lại tăng nhiều đến vậy, ít nhất là mạnh hơn gấp bốn năm lần.

Chương 37

Cự xà bị đau, nhưng vẫn chưa hoàn thành bước cuối cùng của việc hóa Giao, không dám tùy tiện di chuyển, chỉ có thể dùng đuôi quét qua quét lại tấn công ba người Lâm Dương.

Thấy đòn tấn công hiệu quả, Lâm Dương thừa thắng xông lên, nhắm thẳng vào đuôi rắn lại một xẻng nữa chém xuống.

Điều này hoàn toàn chọc giận cự xà, biên độ quét và sức mạnh của cái đuôi càng lớn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Ba, ba, ba.

Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử ba người lại bị quét bay, chỉ là lần này vận khí không tốt, rơi vào cái hố ở giữa tế đàn.

Lúc rơi vào hố, tiếng xương cốt vỡ vụn không ngừng truyền vào tai.

Lâm Dương cứ ngỡ xương cốt của mình gãy rồi, đợi đến khi chạm đất, nhờ ánh đèn chiếu rọi mới biết, vừa nãy không phải xương của ta bị vỡ.

Hóa ra cái hố chất đầy xương trắng, nhìn có vẻ đều là xương người, hẳn là xương của những người bị Cổ Điền quốc hiến tế để lại.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng rơi xuống, ở ngay cạnh Lâm Dương.

Lâm Dương đứng dậy, đi về phía trước nhặt cây xẻng vừa rơi, Thiên Chân, Bàn Tử, hai người không sao chứ?

Ai ya, xương cốt của tôi gãy hết rồi, mau chạy đi, đừng quan tâm tôi.

Bàn Tử kêu la khóc than.

Bàn Tử, mau đứng dậy, nếu không ở lại cho rắn ăn à?

Thiên Chân dùng chân nhẹ nhàng đá Bàn Tử.

Ai ya, xương cốt tôi gãy hết rồi mà còn đá tôi.

Thôi nào, xương Bàn Tử chưa gãy đâu, mà còn đè gãy xương người khác nữa kìa.

Lâm Dương cười nói.

Lúc này Bàn Tử mới phát hiện hóa ra tiếng xương cốt gãy vỡ vừa nãy không phải từ trong cơ thể mình phát ra, mà là do hắn rơi trúng một đống xương người.

Bàn Tử vội vàng đứng dậy làm ra vẻ chạy trốn, Mau chạy đi, nếu không con đại xà tiến hóa xong sẽ quay lại ăn thịt tôi mất.

Cái hố này sâu khoảng năm sáu mét, bên trong được lát bằng gạch đá xanh, không có chỗ để đặt chân.

Leo ra ngoài là không thể rồi, huống hồ con rắn kia còn ở phía trên.

Vì thế Lâm Dương và mấy người bắt đầu tìm lối ra bên trong hố.

Lâm Dương phát ra một đạo sóng âm từ miệng, sau đó tình hình trong hố đều hiện rõ trong não hải hắn.

Trong hố, xung quanh vách đá lát gạch xanh chỉ có một khối khác biệt, Lâm Dương đi tới, tìm thấy khối gạch đó, đặt tay lên trên, rồi dùng sức ấn xuống.

Ban đầu không có phản ứng, Lâm Dương cứ nghĩ mình tìm nhầm rồi, hoặc là cái hố này căn bản không có cơ quan, chỉ là ổ rắn của con rắn kia thôi.

Khoảng mười mấy giây sau, Oanh một tiếng, đáy hố sụp xuống,

Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử và cả đống xương trắng đều cùng rơi xuống.

May mà không sâu lắm, nếu không Lâm Dương có lẽ đã mất mạng rồi.

Hóa ra bên dưới cái hố ở trung tâm tế đàn là một con sông ngầm, con sông này rộng khoảng năm sáu mét, nước bên trong cũng không sâu, chỗ sâu nhất cũng chỉ đến đầu gối người.

Đi xuôi theo dòng sông ngầm này, biết đâu có thể tìm được lối ra.

Lâm Dương nói.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng gật đầu, thông thường đi xuôi theo sông ngầm sẽ tìm được lối ra.

Nhân lúc con rắn kia chưa đuổi tới, mau đi thôi, dù không tìm được lối ra, chết đói trên đường cũng còn hơn bị rắn nuốt chửng.

Ba người Lâm Dương thuận theo dòng sông ngầm đi xuống hạ du.

Khi đi lội trong sông ngầm được khoảng hơn một cây số, ta có thể cảm nhận rõ ràng nước sông càng lúc càng phẳng lặng, mặt nước cũng càng lúc càng rộng.

Lại đi thêm một đoạn không xa, một hồ nước ngầm diện tích không lớn xuất hiện trước mắt.

Chỉ là một hồ nước ngầm.

Thiên Chân thất vọng nói, xuất hiện hồ nước ngầm cũng có nghĩa là con sông ngầm này không thông ra thế giới bên ngoài.

Mất bao nhiêu sức lực đi vào đây, không tìm được lối ra đương nhiên thất vọng.

Mấy người vô lực ngồi phịch xuống những tảng đá vỡ bên bờ hồ.

Ai ya, đồ quỷ quái!

Bàn Tử đột nhiên nhảy dựng lên kêu lớn.

Chỉ thấy một con mã hoàng (đỉa) to bằng ngón tay cái đang bám chặt vào mặt trong bắp chân hắn, con mã hoàng này tròn ủng, vừa nhìn là biết đã hút không ít máu.

Bàn Tử véo chặt con mã hoàng ném xuống đất rồi dẫm mạnh một cái, Ba một tiếng, mã hoàng vỡ tung, từ trong cơ thể phun ra không ít máu đỏ tươi.

Sao lần nào bị thương cũng là tôi vậy.

Bàn Tử bất lực nói.

Ba người đi dưới nước, hết lần này đến lần khác chỉ có hắn bị mã hoàng cắn, mà lúc mới vào, những con thi nga kia cũng chỉ lao vào người hắn.

Nghe xem, có phải tiếng vo ve càng lúc càng gần không?

Chương 38

Giống như một đàn ong.

Lâm Dương hỏi.

Không có mà, đâu có tiếng gì.

Thiên Chân cũng như Bàn Tử, không nghe thấy tiếng vo ve nào.

Thấy mình nghe nhầm, Lâm Dương cũng không để tâm.

Chỉ là tiếng đó vẫn cứ văng vẳng bên tai Lâm Dương, càng lúc càng gần.

Khoảng hai phút sau, Bàn Tử mở miệng nói, Tôi hình như nghe thấy tiếng rồi.

Thiên Chân cũng gật đầu, giờ đây cũng nghe thấy động tĩnh.

Đột nhiên, Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh hãi, Nhìn lên trời kìa!

Lâm Dương, Thiên Chân ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một đàn mã hoàng bay tới.

Thủy điệt phong, loại mã hoàng có cánh biết bay, cũng giống mã hoàng thông thường, chúng cũng hút máu, mọi người mau tìm chỗ trốn đi.

Nghe Thiên Chân nói, ba người vừa ngồi xuống nghỉ ngơi lại bắt đầu chạy trốn.

Lâm Dương tuy có Kỳ lân huyết mạch, không sợ độc trùng, nhưng loại mã hoàng có cánh này hắn chưa từng thấy, không biết Kỳ lân huyết mạch có hiệu quả hay không.

Bây giờ trên trời toàn là Thủy điệt phong, ít nhất cũng có cả ngàn

con, một khi Kỳ lân huyết mạch không có tác dụng, chẳng phải sẽ bị hút thành xác khô sao?

Vì vậy Lâm Dương, Thiên Chân cũng đều bắt đầu chạy tháo thân.

Chạy về phía đó, hình như có mấy cái chum, có lẽ ta có thể trốn vào trong chum.

Lâm Dương lên tiếng nhắc nhở.

Đàn Thủy điệt phong kia bay vòng quanh xác con mã hoàng vài vòng, sau đó bay về phía Lâm Dương.

May mà chạy nhanh, nếu không thật sự sẽ bị hút khô.

Khi chạy đến chỗ Lâm Dương chỉ, phát hiện bên bờ hồ quả nhiên chất đầy những cái chum to bằng vại nước, phía trên có nắp gỗ, tuy đã mục nát nhưng chặn Thủy điệt phong chắc không thành vấn đề.

Mau tìm một cái chum trốn vào.

Lâm Dương lên tiếng nhắc nhở.

Ba người mỗi người chạy đến trước một cái chum, sau đó vén nắp lên, đang chuẩn bị nhảy vào thì đột nhiên tất cả đều dừng lại.

Rồi mạnh mẽ đậy nắp lại.

Bên trong chum toàn bộ là những Nhân dũng không tay không chân, bề mặt những Nhân dũng này mục nát, có thể nhìn thấy bên trong cơ thể chúng toàn là Thủy điệt phong đang bay ra ngoài.

Nếu thật sự nhảy vào trong chum, thì đó chẳng khác nào Tống Dương nhập hổ khẩu.

Thấy Thủy điệt phong đang đuổi tới, trong chum cũng không thể trốn, lại càng lúc càng nhiều Thủy điệt phong từ những cái chum bị vỡ nắp bay ra, Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử, ba người không nói lời nào, vô cùng ăn ý nhấc chân bỏ chạy.

Mấy người chạy cuống cuồng không chọn đường, cuối cùng dừng lại trước một cái hố lớn.

Trời ơi, đơn giản là nhân gian luyện ngục.

Thiên Chân phẫn nộ nói.

Hóa ra cái hố trước mắt, toàn bộ đều là thi thể bị thi triển Đẳng thuật, được xếp thành hàng, chất đống ngay ngắn trong hố.

Bên trong có ít nhất vài trăm thi thể như vậy.

Phía trên cái hố lớn chất đầy thi thể có một cây cầu đá rộng hơn một người, nối sang phía đối diện.

Khi ba người đang do dự trước cầu đá, tiếng vo ve lại vang lên.

Những con Thủy điệt phong chết tiệt kia lại đuổi tới rồi, mặc kệ, đi thôi.

Lời Lâm Dương vừa dứt, hắn là người đầu tiên đặt chân lên cầu đá, chạy về phía đối diện.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng bám sát phía sau.

Cũng thật kỳ lạ, những con Thủy điệt phong kia khi đuổi đến mép hố lớn chất đầy thi thể thì không đuổi nữa, nhưng cũng không bỏ đi.

Hành động này làm Bàn Tử tức giận không thôi.

Thôi nào, thôi nào Bàn Tử, việc gì phải tức giận với mấy con côn trùng chứ.

Thiên Chân an ủi.

Bên cạnh hố thi thể có một cánh cửa Thanh đồng cao hơn hai người, rộng ba bốn mét.

Thiên Chân dùng tay gạt bỏ bụi bẩn trên cánh cửa Thanh đồng, lại gỡ bỏ những rễ cây hư thối, mới để lộ ra diện mạo thật của cánh cửa.

Trên cửa điêu khắc các loài động vật: cóc tía, rắn, rết, bọ cạp và tắc kè.

Không lẽ đây là tổng đàn của Ngũ Độc giáo chứ.

Bàn Tử cười nói, khó khăn lắm mới thoát khỏi truy kích của độc trùng, câu nói đùa này giúp mọi người thả lỏng một chút, không đến mức quá căng thẳng.

Thiên Chân không để ý đến Bàn Tử, nói, Tôi biết rồi, đây là mộ của Đại tế ti Cổ Điền quốc.

Chương 39

Tế ti Cổ Điền quốc chịu trách nhiệm giao tiếp với quỷ thần, cầu nguyện quốc vận.

Giỏi về Đằng thuật.

Đằng thuật thực ra cũng tương tự cổ thuật, chỉ là Đằng thuật tà ác hơn.

Thi triển Đằng thuật cần Đằng dẫn, cái gọi là Đằng dẫn là một loại dược hoàn bắt buộc để thi hành một loại Đằng thuật nào đó, sau khi người sống nuốt vào sẽ ký sinh trong cơ thể sản sinh trứng.

Chỉ cần khoảng ba đến năm ngày, trứng sẽ sản sinh ngày càng nhiều, toàn bộ huyết nhục nội tạng trong cơ thể người sẽ biến thành chất dinh dưỡng cho ấu trùng, thay thế và lấp đầy.

Người bị côn trùng ký sinh đó sẽ chỉ đến giây phút cuối cùng mới tắt thở.

Tế ti là người duy nhất ở Cổ Điền quốc biết sử dụng Đằng thuật, địa vị vô cùng cao.

Ở Cổ Điền quốc có thể coi là dưới một người, trên vạn người.

Lâm Dương hoàn toàn không ngờ, mấy người lại tình cờ xông vào mộ của Đại tế ti Cổ Điền quốc.

Thiên Chân tìm kiếm trên cánh cửa Thanh đồng điêu khắc các loại độc vật vài phút, phát hiện ra cơ quan mở cửa.

Vừa chạm vào cơ quan, cánh cửa Thanh đồng bắt đầu rung chuyển, sau đó Oanh một tiếng, cửa mở vào trong.

Ngay khi cửa mở, một luồng sương mù đỏ đen từ bên trong bay ra,

ngay cả khi bị ánh đèn chiếu sáng, cũng không nhìn rõ tình hình bên trong.

Ba người đều không biết sương mù đỏ là gì, không mạo hiểm đi vào mà chỉ đi đến rìa sương mù đỏ rồi đưa cánh tay ra thử nghiệm, cuối cùng thử nghiệm cho thấy sương mù đỏ không có tác dụng ăn mòn, cũng không độc.

Lâm Dương lúc này mới yên tâm đi vào.

Bên trong cửa và tình hình bên ngoài nhìn qua khá giống nhau, khắp nơi đều bị sương mù đỏ bao phủ.

Đi sâu vào trong một chút, sương mù đỏ dường như không còn đậm đặc như ở lối vào, tầm nhìn cũng xa hơn một chút.

Phía trước hình như có thứ gì đó, phát ra ánh sáng xanh lục, ánh sáng đó hơi giống màu quỷ hỏa, màu xanh huỳnh quang.

Khi đi đến gần vật phát sáng đó, bất kể là Lâm Dương, Thiên Chân hay Bàn Tử, đều trợn mắt há mồm.

Hóa ra phía trước là một hồ nước khổng lồ, trên mặt nước toàn là nữ thi đang nổi lềnh bềnh, điều khiến người ta phẫn nộ nhất là bụng những nữ thi này đều trương phình, ít nhất cũng phải mang thai bảy tám tháng.

Ánh sáng xanh lục vừa thấy là do những nữ thi này phát ra.

Tế ti quả nhiên là kẻ sùng bái tà thần, ngay cả sau khi chết cũng muốn hại người.

Trong bụng không lẽ có Tống tử chứ?

Bàn Tử lo lắng nói.

Lâm Dương lắc đầu nói, Không hay rồi.

Đúng lúc đó, một trận âm thanh kim loại va đập cọ xát vào nhau

truyền đến từ trong sương mù đỏ phía sau.

Trong sương mù đỏ có Tống tử à?

Bàn Tử siết chặt cây xẻng công binh trong tay lo lắng nói.

Lời vừa dứt, một con côn trùng hình thù kỳ dị, thân hình khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Ngoại hình hơi giống con hồng trùng thường thấy dưới đáy nước, nhưng thân hình lớn hơn nhiều, ít nhất cũng dài năm sáu mét.

Trên đầu nó là một cái miệng lớn như hoa loa kèn, há ra ngậm vào, răng cưa trên miệng rõ ràng có thể nhìn thấy.

Điều kỳ lạ nhất là con côn trùng này toàn thân được bao phủ bởi giáp Thanh đồng hình vảy cá, âm thanh kim loại va đập là do nó lúc uốn éo phát ra.

Rõ ràng, lớp giáp Thanh đồng trên người nó là do người ta lắp vào, ở mộ Đại tế ti Cổ Điền quốc, người có thể làm được việc này chỉ có thể là hắn.

Ngoài ra, những làn sương mù đỏ kia cũng từ bề mặt cơ thể con cự trùng này tản mát ra.

Khi nó xuất hiện trước mắt mọi người, Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử đều ngây người ra, trên đời lại có con côn trùng lớn đến vậy, chẳng kém con cự xà bên ngoài là bao.

Con côn trùng này dường như không phát hiện ra Lâm Dương, nó trực tiếp bò đến bên bờ hồ rồi dùng sức hút một nữ thi bụng to trong hồ nước vào miệng, sau đó lại bò vào trong sương mù đỏ ở xa.

Ba người khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, Bàn Tử lên tiếng nói, Quái vật?

Lời Bàn Tử vừa dứt, Lâm Dương thầm nhủ xong rồi.

Con cự trùng vốn đã đi xa nghe thấy động tĩnh bên này, lại bò về phía này.

Lâm Dương ra hiệu im lặng, sau đó chỉ vào con cự trùng, Bàn Tử lập tức hiểu ra, bịt miệng lại.

Nhưng con cự trùng kia không hề rời đi, từ đỉnh đầu nó vươn ra hai cái xúc tu, xúc tu không ngừng chuyển động trên đỉnh đầu, cuối cùng dừng lại ở hướng chỉ vào Lâm Dương.

Mau chạy đi, nó phát hiện ra ta rồi.

Thiên Chân nói, Vừa nãy xúc tu chuyển động là đang dò xét vật thể xung quanh, loại côn trùng này sống lâu năm dưới lòng đất, thị giác hẳn đã thoái hóa từ lâu, chủ yếu dựa vào xúc tu.

Chỉ là con cự trùng kia không cho Lâm Dương cơ hội chạy trốn, thân thể trông có vẻ nặng nề nhưng lại vô cùng linh hoạt, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lâm Dương, chặn mất đường đi.

Sau đó dùng cái miệng lớn tấn công Lâm Dương.

Lâm Dương giơ xẻng trong tay nhắm vào thân con cự trùng chém xuống.

Phanh... một tiếng, lớp vảy Thanh đồng trên người nó bị Lâm Dương đánh rớt một mảng lớn, nhưng khi xẻng tiếp xúc với phần cơ thể đỏ tươi, trông mềm mại của con cự trùng thì hổ khẩu lại chấn động, bị bật ra.

Chương 40

Cảm giác như đánh vào tấm thép vậy.

Lâm Dương trong lòng kinh hãi không thôi, Giao Long còn bị chém ra vết thương, con cự trùng này lại chẳng hề hấn gì.

Chẳng trách nó lại xuất hiện trong mộ Tế ti.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng ở một bên tấn công, nhưng con cự trùng này dường như không để tâm đến hai người tấn công, hoặc có lẽ một xẻng vừa nãy của Lâm Dương đã hoàn toàn chọc giận nó.

Nó hoàn toàn không để ý đến Thiên Chân và Bàn Tử, tất cả đòn tấn công đều nhắm vào Lâm Dương.

Khi Lâm Dương lần nữa giơ xẻng lên chuẩn bị chém, cái miệng lớn của con cự trùng vươn tới trước mặt Lâm Dương.

Lâm Dương trong lòng vô cùng tức giận, con cự trùng này dường như đã dốc hết sức, không chỉ tất cả đòn tấn công đều nhắm vào hắn, mà quan trọng là còn không cho Lâm Dương một chút thời gian thở dốc.

Hắn cũng hoàn toàn bị cự trùng chọc giận, lập tức đứng nguyên tại chỗ, không động đậy cũng không né tránh.

Mau chạy đi!

Lâm Dương, mau chạy!

Thiên Chân và Bàn Tử thấy cự trùng đã đến gần Lâm Dương, nhưng hắn lại đứng yên không động đậy, liền lớn tiếng nhắc nhở Lâm Dương.

Những đòn tấn công đánh lên người cự trùng cũng càng lúc càng

dày đặc, nhưng đáng tiếc phòng ngự của con côn trùng này quá mạnh, trên người có giáp Thanh đồng hình vảy cá, hai người tấn công đến lớp giáp Thanh đồng trên người nó cũng không phá được.

Giờ phút này Lâm Dương không cách nào giải thích, trong khoảnh khắc sinh tử, hắn buộc phải tập trung toàn bộ chú ý lực.

Khi cự trùng há to miệng, cây xẻng công binh trong tay Lâm Dương mạnh mẽ đâm vào.

Theo một tiếng kêu quái dị, một luồng dịch nhầy màu xanh lục hôi thối phun ra từ miệng nó.

Đồng thời, sương mù đỏ trên người cự trùng bắt đầu trở nên thưa thớt, ẩn hiện mờ ảo, dường như có thể tiêu tan bất cứ lúc nào.

Lâm Dương cười, quả nhiên như hắn nghĩ, phòng ngự bên ngoài của côn trùng mạnh, không dễ phá vỡ, nhưng bên trong cơ thể lại yếu ớt.

Vì vậy, hắn mạo hiểm mạng sống, chờ đợi khoảnh khắc côn trùng há miệng rồi đâm xẻng vào cổ họng nó.

Lâm Dương lùi lại, cảnh giác nhìn chằm chằm cự trùng.

Thấy sương mù đỏ trên người cự trùng tan đi, sau đó nó nảy lên vài lần trên mặt đất rồi không động đậy nữa, xem ra đã chết rồi.

Thiên Chân, Bàn Tử thấy Lâm Dương không sao, lại giết được cự trùng, lập tức vô cùng phấn khích.

Lâm Dương, không biết vừa nãy cậu đứng yên ở đó làm tôi sợ chết khiếp.

Bàn Tử ôm chầm lấy Lâm Dương, vẻ mặt ngưỡng mộ, Lâm Dương tiểu ca lợi hại quá, con trùng to như vậy cũng bị cậu hạ gục.

Lâm Dương cười cười, Tôi cũng chỉ may mắn thôi.

Vừa nói vừa đi đến gần thi thể cự trùng, chuẩn bị dùng xẻng chọc chọc vào con cự trùng trên đất, xác nhận xem con côn trùng này có thật sự chết chưa.

Vừa mới đi tới, chưa kịp động thủ, con côn trùng này nhanh chóng khô quắt lại, trong nháy mắt chỉ còn lại một lớp da, và lớp giáp Thanh đồng trên đó.

Loại dịch thể xanh lục hôi thối lại nhớp nháp đó từ trong cơ thể nó chảy ra, không ngừng chảy vào cái hồ nước đầy thi thể nổi lềnh bềnh kia.

Thấy không có nguy hiểm, mấy người đều thả lỏng.

Thiên Chân đi đến bên cạnh xác côn trùng, giật xuống một mảnh giáp Thanh đồng hình vảy cá từ trên đó ra xem xét kỹ lưỡng.

Loại giáp Thanh đồng này không phải dùng thứ gì đó buộc vào người cự trùng, mà giống như mọc ra từ trong cơ thể nó.

Nắm lấy mảnh giáp Thanh đồng đó, Thiên Chân nói, Thứ này hẳn là của thời Hán, hơn hai ngàn năm trước, không biết người xưa dùng cách gì mà lại đeo giáp cho cự trùng được.

Bàn Tử nghe thấy giáp hình vảy cá là đồ thời Hán, liền vội vàng chạy tới, sau đó từng mảnh từng mảnh giật nó ra khỏi cái xác côn trùng chỉ còn lại một lớp da.

Đột nhiên mắt hắn sáng lên, bên trong xác côn trùng có thứ gì đó.

Con côn trùng vốn đã khô quắt, nhưng ở giữa lại có một vị trí phồng lên, vuông vức, giống như một cái hộp.

Bàn Tử mất rất nhiều sức mới xé được lớp da, bên trong lộ ra một cái hộp Thanh đồng vuông vức, to bằng hộp giày.

Cảnh tượng này khiến Thiên Chân xem mà tấm tắc khen kỳ lạ,

Một cái hộp Thanh đồng ở trong bụng cự trùng hơn hai ngàn năm mà không bị axit dạ dày ăn mòn, cũng quá thần kỳ rồi.

Bàn Tử lười quản mấy thứ đó, chỉ cần có thể lấy được bảo bối là được, tuy rằng bây giờ không biết có ra ngoài được hay không, nhưng nếu lấy được vài món bảo bối thì cũng có thể an ủi tâm hồn.

Vừa lấy hộp Thanh đồng ra khỏi xác côn trùng, Bàn Tử đã ôm nó sang một bên, chuẩn bị mở ra.

Này, Thiên Chân xem này, cái hộp tôi không mở được.

Vừa nói vừa đưa hộp Thanh đồng cho Thiên Chân.

Thiên Chân nhận lấy xem qua, cười cười, Tử mẫu liên hoàn tỏa, phải đồng thời mở khóa con và khóa mẹ mới có thể mở được.

Vừa nói Thiên Chân đặt hộp Thanh đồng xuống đất, sau đó hai tay cùng lúc thao tác, vài giây sau đã mở khóa.

Bàn Tử lập tức tiến lên, chuẩn bị mở hộp, bị Thiên Chân ngăn lại, Cẩn thận một chút, bên trong có thể có cơ quan.

Thông thường, cơ quan được thiết kế trong những hộp nhỏ như vậy đều là độc châm, độc khí các loại, một khi mở ra, độc châm sẽ bắn ra, độc khí cũng tương tự.

Cũng mấy ngàn năm rồi, nếu có cơ quan thật thì chắc cũng đã mất hiệu lực từ lâu rồi.

Bàn Tử thờ ơ nói.

Tuy miệng nói không để tâm, nhưng khi thật sự mở ra lại vô cùng cẩn thận, ra vẻ sợ chết.

Chương 41

Hắn đứng cách xa, dùng xẻng công binh từ từ cạy cái hộp Thanh đồng ra.

Bàn Tử khẽ cạy một cái, hộp Thanh đồng mở ra, bên trong không hề xuất hiện độc châm hay độc khí các loại ám khí như dự đoán.

Thấy không có nguy hiểm, Bàn Tử lập tức tiến lên kiểm tra, muốn xem bên trong có bảo bối gì không.

Lâm Dương và Thiên Chân cũng biết bên trong có đồ, giấu kỹ đến vậy.

Ba người ghé vào xem, bên trong là một tấm da thú, trên đó vẽ một số thứ kỳ quái.

Lâm Dương nhìn thấy một phần ở giữa được vẽ giống như cái tế đàn mà họ đã trải qua trước đó, Có lẽ nào là bản đồ mặt phẳng của ngôi mộ này?

Lâm Dương nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nghe Lâm Dương nói, Thiên Chân và Bàn Tử gật đầu, quả thật có những chỗ trên bản đồ trùng khớp với những nơi họ đã đi qua.

Ngoài tấm da thú dường như là bản đồ mặt phẳng, còn có một cái bình sứ, Bàn Tử mở bình ra đổ ra một ít bột màu đen, cũng không biết là thứ gì.

Bàn Tử đổ bột trở lại bình, sau đó tiện tay ném cho Lâm Dương, người đang cùng Thiên Chân nghiên cứu tấm bản đồ đó.

Tuy không biết là thứ gì, nhưng đã giấu trong bụng con trùng lớn thì hẳn phải rất quý giá.

Sau đó Bàn Tử lại ôm lấy cái hộp Thanh đồng trên đất, Cái này là của tôi, đừng ai tranh với tôi.

Bộ dạng của Bàn Tử làm Lâm Dương, Thiên Chân không nhịn được cười.

Hoa lạp, hoa lạp...

Đột nhiên, trong cái hồ nước lớn tưởng chừng vô tận bên cạnh phát ra động tĩnh rất lớn.

Mấy người vừa quay đầu lại đều ngây người, những thi thể bụng to nổi lềnh bềnh trên mặt nước đều động đậy, giống như cá bị vớt lên bờ ném xuống đất vậy, chúng nhảy nhót lung tung trong hồ.

Má ơi, sợ thật, trong bụng không lẽ toàn Tống tử chứ?

Bàn Tử lo lắng nói, vừa mới thả lỏng được vài phút, lại thấy cảnh tượng như vậy.

Những thi thể đó nhảy nhót với biên độ lớn, lại có con nhảy lên bờ, nhưng chúng chỉ không ngừng nhảy nhót ở đó, không hề tấn công Lâm Dương.

Mãi một lúc lâu sau, những nữ thi nổi trên mặt nước này mới chịu yên tĩnh lại.

Lâm Dương cầm xẻng, đi đến bên cạnh một thi thể vừa nhảy lên bờ, dùng xẻng chọc chọc vào thi thể, thi thể cứng như đá vậy, nhưng những thi thể này thật sự là người, không biết dùng phương pháp nào xử lý mà có thể khiến thi thể ngâm trong nước hơn hai ngàn năm mà không thối rữa.

Bề mặt thi thể được bao bọc bởi một lớp dịch nhầy màu trắng trong suốt, giống như lớp màng bao bọc bên ngoài trứng nòng nọc.

Lâm Dương, cẩn thận!

Thiên Chân đột nhiên lớn tiếng nhắc nhở.

Thiên Chân và Bàn Tử chạy tới, sau đó Thiên Chân nói với Lâm Dương, Vừa nãy trong bụng nữ thi có thứ gì đó đang động đậy.

Lâm Dương vừa nãy vẫn luôn suy nghĩ về việc những thi thể này đột nhiên động đậy, không để ý đến những nữ thi bụng to.

Hiện tại nghe Thiên Chân nói trong bụng nữ thi bụng to có thứ gì đó đang động đậy, hắn liền nhìn lên bụng nữ thi.

Lúc này, bụng nữ thi giống như người sống đang hô hấp vậy, phập phồng lên xuống, Không lẽ thật sự như Bàn Tử nói, bên trong có Tống tử chứ!

Tống tử thông thường không đáng sợ, nhưng nhìn những nữ thi bụng to không đếm xuể trong hồ nước, Lâm Dương lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Có thể hạ gục một con, nhưng trước khi hạ gục những Tống tử này thì hắn sẽ kiệt sức mà chết mất.

Cứ thế này cũng không phải là cách.

Thiên Chân và Bàn Tử chỉ nghe Lâm Dương nói một câu như vậy, sau đó thấy Lâm Dương hai tay giơ xẻng lên đập xuống bụng nữ thi.

Kể từ khi gen Kỳ lân huyết mạch được cường hóa, sức mạnh của Lâm Dương không thể so sánh với trước đây.

Nếu không cũng không thể phá vỡ phòng ngự của con đại xà gặp ở tế đàn.

Chỉ là một xẻng chém xuống, tất cả đều ngây người ra.

Chỉ miễn cưỡng tạo ra được một vết rách nhỏ trên bụng nữ thi, lập tức một mùi hôi thối kinh tởm từ bên trong phát ra.

Ba người Lâm Dương không thể không bịt mũi miệng lại.

Lâm Dương ghé vào vết rách vừa tạo ra, mơ hồ thấy bên trong bụng có thứ gì đó đang động đậy.

Nhưng vì vết rách quá nhỏ, căn bản không nhìn rõ bên trong, nhưng Lâm Dương có thể khẳng định, bên trong không phải Tống tử.

Lâm Dương lần nữa giơ xẻng trong tay lên nhắm vào bụng nữ thi đập xuống, lần này vết rách lớn hơn một chút, cũng có thể nhìn thấy bên trong bụng.

Nội tạng trong bụng nữ thi đều biến mất hết, bên trong toàn là những viên cầu nhỏ màu đen to bằng hạt đậu nành.

Những viên cầu nhỏ này không ngừng nhảy nhót trong bụng, giống như có sinh mệnh vậy.

Thấy thứ đó, Thiên Chân sắc mặt đại biến, Nếu tôi không lầm thì, là Đẳng dẫn.

Đẳng dẫn là thứ dùng để thi triển Đẳng thuật, thực ra là trứng trùng được nuôi cấy bằng phương pháp đặc biệt.

Khi người sống ăn vào sẽ sinh sôi nảy nở trong cơ thể người.

Lâm Dương thầm nghĩ, Đẳng dẫn được nuôi cấy trên người sống, vậy những nữ thi nổi trên mặt nước này vào thời đó đều là nô lệ sao.

Thứ này tuy tà ác, nhưng đối với Lâm Dương lại là tin tốt.

Chương 42

Chỉ cần không ăn Đẳng dẫn vào, tạm thời sẽ không gây nguy hại.

Dù sao thì cũng tốt hơn nhiều so với việc đào ra một con Tống tử từ trong bụng nữ thi.

Vì tạm thời không có nguy hiểm, Thiên Chân liền lấy tấm bản đồ mặt phẳng mộ Đại tế ti Cổ Điền quốc lấy ra từ hộp Thanh đồng ra tiếp tục nghiên cứu, muốn tìm lối ra trên đó.

Lâm Dương và Thiên Chân hai người nghiên cứu kỹ lưỡng toàn bộ tấm bản đồ, sau đó thất vọng.

Nếu theo những gì đánh dấu trên bản đồ, đây là một con đường chết, căn bản không có lối ra khác.

Vì đã là một thứ vô dụng, tại sao lại phải giấu trong bụng con trùng lớn chứ?

Lâm Dương và Thiên Chân đều không hiểu điểm này.

Hống... một tiếng kêu giống tiếng rồng ngâm truyền đến, sắc mặt ba người lập tức đại biến.

Con cự xà gặp ở tế đàn đã hoàn thành hóa Giao và đuổi tới rồi.

Phía trước không lối thoát, phía sau có truy binh.

Bất đắc dĩ Lâm Dương và mấy người đành phải dọc theo hồ nước đầy nữ thi nổi lềnh bềnh chạy trốn về phía xa.

Cảnh tượng trên đường khiến họ kinh ngạc không thôi.

Dọc theo hồ nước này chạy mười mấy phút, vẫn không thấy tận cùng.

Trong phạm vi rộng lớn như vậy, mặt nước đều chật kín những

nữ thi bụng trương to.

Đã giết bao nhiêu người rồi chứ.

Khiến người ta không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Lại chạy thêm vài phút, trên mặt nước xuất hiện một cây cầu nổi, dẫn đến trung tâm hồ nước khổng lồ.

Lâm Dương dẫm lên thử xem, chắc chắn, vì thế chạy lên, Thiên Chân và Bàn Tử theo sát phía sau.

Sương mù trên mặt nước dày đặc, càng vào trong tầm nhìn càng kém, ngay cả khi ba người đều bật đèn chiếu sáng trên đầu cũng chỉ có thể nhìn rõ cầu nổi dưới chân và những nữ thi trên mặt nước hai bên.

Đột nhiên cầu nổi dưới chân không còn nữa, Lâm Dương không kịp dừng lại, Phốc thông một tiếng rơi xuống hồ nước bị bầy thi thể bao vây.

Nhìn những thi thể xung quanh vẫn đang phát ra ánh sáng xanh lục, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy bực bội khó hiểu.

Trên cầu nổi, Thiên Chân và Bàn Tử mỗi người một tay kéo Lâm Dương lên.

Bàn Tử phát hiện vẻ mặt Lâm Dương không đúng, hỏi, Bị dọa ngốc rồi à?

Lâm Dương vốn định nổi giận với Bàn Tử, đột nhiên từ vai phải truyền đến một luồng khí mát lạnh, trực tiếp đến não hải, khiến cảm giác bực bội khó hiểu trong lòng tan biến.

Vừa nãy khi rơi xuống không biết tại sao tôi đột nhiên trở nên bực bội.

Những người phụ nữ này bị Đại tế ti Cổ Điền quốc bắt để nuôi

cấy Đằng dẫn, khi chết oán niệm nhất định rất nặng, tôi nghĩ cậu hẳn là bị ảnh hưởng bởi oán niệm đó nên mới có cảm xúc như vậy.

Bàn Tử nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Lâm Dương biết, Bàn Tử thường nói bừa, nhưng lần này lại cảm thấy lời Bàn Tử có lý.

Dường như ta đã bị ảnh hưởng bởi oán niệm vô hình đó.

Còn việc tại sao đột nhiên lại trở nên thanh tỉnh, hẳn là có liên quan đến việc dung hợp gen Kỳ lân huyết mạch.

Vừa nãy mấy người chỉ lo chạy trốn, căn bản không có tâm trạng chú ý đến hoàn cảnh xung quanh.

Bây giờ dừng lại sau đó lại phát hiện màu sắc của sương mù trên mặt nước đã thay đổi.

Lúc này bị một lớp sương mù xanh lục mỏng manh bao phủ.

Trên mặt nước cách đó không xa có một đài đá hình tròn, cách cầu nổi mà họ đang đứng khoảng bốn năm mét.

Ở giữa đài đá đó đặt một một chiếc quan tài.

Cái đó có phải quan tài của Đại tế ti Cổ Điền quốc không?

Bàn Tử hỏi.

Thiên Chân gật đầu, Nhìn chất liệu và kích thước của chiếc quan tài đó thì hẳn là quan tài của Đại tế ti.

Chiếc quan tài này đặc biệt, còn về chất liệu, là thủy tinh hay ngọc cũng không phân biệt rõ được.

Hơi giống quan tài thủy tinh hiện đại, trong suốt, lại hơi giống quan tài ngọc, toàn thân màu xanh bích.

Lâm Dương nghe một hồi cũng không nghe ra, vì thế ngưng thần

kiểm tra.

Chỉ thấy trên đài đá có một chiếc quan tài vừa giống ngọc vừa giống thủy tinh đặt ngay chính giữa, vô cùng bóng loáng, trạng thái bán trong suốt, bên trong dần chuyển sang màu xanh lục, càng vào trong màu sắc càng đậm, giống như ngọc phỉ thúy có chất lượng cực tốt.

Long phạ cô độc huyệt phạ hàn, tứ cố bất ứng chân kham nguy, độc sơn cô long bất khả an, an chi định kiến gian dữ nan.

Một đoạn trong 《Hám Long Kinh》 nói về phong thủy mộ huyệt, vị trí đặt chiếc quan tài này tuyệt đối không thích hợp để an táng quan tài trong một cát huyệt, ngược lại càng phù hợp với điều kiện của một hung huyệt.

Đại tế ti Cổ Điền quốc hẳn cũng là người hiểu phong thủy, tại sao lại đặt quan tài ở vị trí này?

Lâm Dương đầy vẻ khó hiểu.

Chương 43

Bàn Tử, cậu làm gì vậy!

Tiếng Thiên Chân gọi làm Lâm Dương bừng tỉnh, thấy Bàn Tử lùi lại vài mét, trông có vẻ chuẩn bị lấy đà một đoạn rồi nhảy lên đài đá cách đó không xa.

Hoặc có lẽ trong chiếc quan tài đó có thể tìm được manh mối để ra ngoài.

Giải thích một câu, Bàn Tử chạy, chạy đến cuối cầu nổi rồi dùng sức nhảy một cái.

Phốc thông một tiếng, Bàn Tử rơi xuống nước.

Muốn nhảy bốn năm mét đối với người bình thường có chút khó khăn.

Chỗ Bàn Tử rơi xuống nước cách đài đá không xa, hắn bò lên đài đá, sau đó đi đến trước quan tài, rồi quỳ xuống.

Lâm Dương thầm nhủ một tiếng xong rồi, trước đó khi hắn rơi xuống nước tâm tình trở nên đặc biệt bực bội, nhưng vì có Kỳ lân huyết mạch, ảnh hưởng không lớn.

Xem ra Bàn Tử khi rơi xuống nước nhất định bị oán khí trong nước ảnh hưởng thần trí.

Lâm Dương lập tức nhảy một cái, lên đài đá.

Bàn Tử đang quỳ trước quan tài hai mắt vô thần, ngây ngây ngốc ngốc, miệng không ngừng kêu, Thả tôi ra, thả tôi ra.

Thấy Bàn Tử bất thường, Thiên Chân cũng theo sau Lâm Dương nhảy lên đài đá.

Thấy Bàn Tử ngây ngây ngốc ngốc như vậy, Thiên Chân trước tiên hung hăng giáng cho Bàn Tử một cái tát, thấy không có phản ứng, liền quay sang nói với Lâm Dương, Cậu xem rồi đấy.

Lâm Dương đương nhiên hiểu ý hắn, liền nhổ một ngụm nước bọt vào trán Bàn Tử.

Nước bọt vừa rơi xuống đầu Bàn Tử, hắn liền không lẩm bẩm nữa.

Mưa rồi, mưa rồi sao?

Bàn Tử đột nhiên kêu lên.

Lâm Dương nhìn bộ dạng Bàn Tử cười nói, Chúng ta đang ở dưới lòng đất, bên ngoài có mưa cũng không biết.

Lúc này Bàn Tử mới hoàn hồn, vừa nãy sau khi rơi xuống nước ý thức trở nên mơ hồ, sau đó xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết.

Hắn sờ sờ trán, lập tức biến sắc, Lâm Dương, sao cậu thích dùng nước bọt của mình vậy, nhìn Tiểu Ca nhà người ta xem, văn minh đến mức nào, từ trước đến nay không bao giờ khạc nhổ lung tung.

Lời vừa dứt, Bàn Tử đột nhiên nhớ lại lần trước ở Tây Sa hải để mộ hình như Tiểu Ca cũng dùng nước bọt bôi lên vết thương, lúc đầu hắn cứ tưởng là máu, sau này Thiên Chân lỡ miệng mới biết.

Lâm Dương, Thiên Chân không còn để ý đến Bàn Tử nữa, hai người vây quanh quan tài kiểm tra chiếc quan tài.

Ban đầu nhìn từ xa không rõ, bây giờ ở ngay trước mắt, lúc này mới làm rõ được chất liệu của chiếc quan tài.

Hóa ra chiếc quan tài được làm từ khối ngọc thạch bán trong suốt, bên trong có một lớp thủy tinh.

Nếu nhìn từ bên ngoài thì là một chiếc quan tài ngọc thạch.

Lâm Dương đứng trước quan tài, áp đầu sát vào nắp quan tài, muốn nhờ ánh đèn chiếu sáng trên đầu để nhìn rõ bên trong quan tài có gì.

Trong quan tài có một lượng lớn dịch thể màu xanh lục, những dịch thể này giống như dịch vị của con trùng lớn kia.

Ở chính giữa nằm một người đàn ông tóc dài lùn, mặc trường bào màu đen, cũng không biết lúc trước đã dùng phương pháp nào, mà thi thể hai ngàn năm vẫn như người sống đang ngủ.

Thiên Chân đặt tay lên quan tài ngọc, Phù điêu trên quan tài ngọc và con trùng lớn mà tôi gặp trước đây, kỹ thuật điêu khắc cổ phác không hoa mỹ, rất gần với phong cách cổ phác thời Hán, đây đúng là mộ Đại tế ti Cổ Điền quốc rồi.

Bàn Tử ở bên cạnh xoa xoa tay, vẻ mặt nôn nóng, Mặc kệ mộ của ai, đã bị tôi đụng phải thì là của tôi, trước tiên mở quan tài ra xem bên trong có Minh khí đáng giá không đã.

Đối mặt với sự hấp dẫn của Minh khí, Bàn Tử hoàn toàn quên mất những tình huống nguy hiểm đã gặp phải trước đó.

Lâm Dương có suy nghĩ khác Bàn Tử, lấy được Minh khí đáng giá cũng phải có mạng mang ra ngoài mới được.

Bên ngoài có một con Giao Long lúc nào cũng chực chờ báo thù, bây giờ điều quan trọng nhất là tìm lối ra.

Còn mạng thì sau này đồ đáng giá còn tìm không được sao.

Bên trong có lẽ có thể phát hiện ra bí mật liên quan đến mộ Đại tế ti, có lẽ có thể giúp chúng ta tìm được lối ra.

Thiên Chân thấy Lâm Dương và Bàn Tử đều đồng ý mở quan tài liền cùng nhau tìm khớp nối quan tài.

Chiếc quan tài ngọc thạch này không có đinh quan tài, kiểu hộp rút, tấm ngọc làm nắp quan tài hai bên đều có rãnh cắm với độ chính xác cực cao.

Chỉ cần tìm thấy khớp nối quan tài, sau đó đẩy từ hướng ngược lại, là có thể mở được quan tài, không cần như quan tài thông thường phải cạy từng cái đinh quan tài ra mới có thể mở được quan tài.

Nhanh chóng Thiên Chân tìm thấy vị trí khớp nối quan tài, sau đó gọi Lâm Dương và Bàn Tử cùng nhau từ phía đối diện khớp nối quan tài đẩy nắp quan tài ra.

Ngay khi quan tài mở ra, một mùi khó chịu và khó hiểu từ trong quan tài tỏa ra.

Sau khi nắp quan tài mở ra, nhìn rõ hơn, thi thể bên trong dịch thể xanh lục đặc quánh được bao bọc bởi một lớp dịch nhầy trắng trong suốt, giống như màng bọc thực phẩm vậy.

Vì không biết dịch thể màu xanh lục trong quan tài là gì, Lâm Dương và Bàn Tử đều cầm xẻng công binh khuấy động trong quan tài.

Thiên Chân đứng một bên nói, Trong dịch quan tài hình như có không ít đồ vật, trước tiên hãy vớt ra xem.

Lâm Dương và Bàn Tử hai người dùng xẻng khuấy tới khuấy lui cũng không vớt ra được, mỗi lần vừa định vớt ra thì bị thi thể cản lại, không muốn chạm vào người, khiến thứ vừa vớt được lại rơi xuống.

Cuối cùng bàn bạc một hồi, Lâm Dương và Bàn Tử hai người quyết định vớt thi thể ra, để tiện vớt đồ vật trong quan tài ngọc.

Lâm Dương và Bàn Tử đều cởi áo trên xuống dùng làm dây thừng, một chiếc áo dùng để treo đầu, một chiếc áo dùng để treo chân.

Treo thi thể từ trong quan tài ra vứt sang một bên, Bàn Tử chửi, Thằng lùn chết tiệt, xem ra không ít sưu cao thuế nặng của dân chúng.

Chương 44

Quan tài không còn thi thể thì việc vớt đồ vật từ bên trong ra tiện lợi hơn nhiều.

Hai cái xẻng khuấy động bên trong, không lâu sau vớt ra được vài món đồ.

Thứ được vớt lên đầu tiên là một mặt nạ vàng, trên đó khảm không ít bảo thạch, mặt nạ này có sừng rồng, tai hổ, miệng cá trông cực kỳ xấu xí.

Mặt nạ này hẳn là Đại tế ti đeo khi tế tự.

Tiếp theo lại vớt ra một cây quyền trượng đầu rồng, cũng là Tế ti dùng.

Liên tiếp vớt ra hai món đồ tốt, Bàn Tử vô cùng phấn khích, vớt càng thêm hăng say.

Thiên Chân cũng vây quanh một bên quan tài ngọc, mỗi khi vớt ra một món đồ, hắn lại đóng vai chuyên gia giám định, giải thích tên gọi và công dụng của món đồ đó.

Khi ba người đang tìm kiếm manh mối trong quan tài ngọc, thi thể kia bị Lâm Dương và Bàn Tử vớt ra vứt sang một bên đột nhiên mở mắt.

Lâm Dương và ba người đang bận rộn vớt đồ từ trong quan tài ra, mấy người căn bản không chú ý đến thi thể ở một bên.

Mãi đến khi thi thể Đại tế ti Cổ Điền quốc ngồi dậy, Lâm Dương và mấy người mới phát hiện sự dị thường của thi thể Đại tế ti.

Lâm Dương, Bàn Tử cũng dừng động tác trong tay, không còn vớt đồ từ trong quan tài ngọc ra nữa, nhìn chằm chằm thi thể Tế ti trên

đất, tùy thời chuẩn bị tấn công.

Đột nhiên bụng Tế ti động đậy, tiếp đó cổ họng động đậy, rồi cái miệng cũng há ra.

Phanh một tiếng, một viên cầu Thanh đồng nhỏ từ trong miệng hắn phun ra.

Lâm Dương đều ngơ ngác, chuyện gì vậy, Tống tử miệng lại phun đồ ra.

Sau đó điều khiến hắn kinh ngạc hơn nữa đã xảy ra, sau khi phun ra một viên cầu Thanh đồng nhỏ, thi thể Tế ti lại đổ xuống, chỉ có đôi mắt và cái miệng vẫn mở to.

Rõ ràng, Tế ti không hề biến thành thi biến, còn về lý do tại sao nó lại ngồi dậy, sau đó lại phun ra thứ trong bụng, Lâm Dương không hề rõ.

Bàn Tử dùng xẻng gõ gõ vào người Tế ti, thấy không có phản ứng liền đi tới nhặt viên cầu Thanh đồng to bằng viên thuốc giải độc trên đất.

Xem này, viên cầu Thanh đồng nhỏ này làm bằng gì vậy?

Không lẽ là hạt chống thối rữa sao?

Bàn Tử đưa thứ vừa nhặt được cho Lâm Dương và Thiên Chân xem.

Lâm Dương bước vào thế giới Đạo mộ chưa lâu, đối với việc giám định cổ vật hoàn toàn không hiểu gì.

Muốn biết, thì chỉ có thể dựa vào Thiên Chân thôi.

Thiên Chân lấy viên cầu Thanh đồng trong tay Bàn Tử ra, đặt trước mắt quan sát kỹ lưỡng.

Một lúc sau mở miệng nói, Viên cầu Thanh đồng này chắc có thể

mở ra được, nhìn xem ở giữa có một khe hở rõ ràng.

Bàn Tử vừa nghe thấy viên cầu Thanh đồng có thể mở ra được, lập tức phấn khích, Mau mở ra xem bên trong có gì.

Lâm Dương cũng ghé lại, vô cùng tò mò bên trong sẽ có thứ gì.

Viên cầu Thanh đồng này bề mặt được bao bọc bởi một lớp sáp, có tác dụng niêm phong.

Thiên Chân gỡ bỏ lớp sáp bề mặt, sau đó hai tay vỗ một cái liền mở ra.

Khoảnh khắc mở ra Bàn Tử đã nhìn thấy đồ vật bên trong, chỉ là một tờ giấy trắng được gấp lại nhét vào trong viên cầu Thanh đồng, khiến hắn vô cùng thất vọng.

Thiên Chân cẩn thận lấy tờ giấy trắng ra, sau đó mở ra, trên đó chi chít toàn chữ viết, và có cả hình minh họa, chữ viết thì không nhận ra nhưng hình vẽ trên đó thì cả ba người đều nhận ra.

Hình minh họa vẽ không phải là những thứ mà mấy người họ đã gặp trên đường sao?

Nhân dũng bị thi triển Đẳng thuật, cự xà, Thủy điệt phong và con côn trùng kỳ lạ kia.

Chắc là phương pháp sử dụng Đẳng thuật và cách chế tạo Đẳng dẫn.

Lâm Dương đoán.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng gật đầu, hiển nhiên cũng đồng tình với suy đoán của Lâm Dương.

Sau đó Lâm Dương thấy Thiên Chân xé nát tờ giấy trắng đó rồi ném xuống nước dưới đài đá.

Tà thuật hại người thì hủy đi là tốt nhất, để tránh việc lưu truyền

ra ngoài bị kẻ có ý đồ xấu lợi dụng hại người.

Lâm Dương muốn tìm manh mối ra ngoài, Bàn Tử muốn tìm đồ đáng giá, vì vậy cũng không ngăn cản Thiên Chân xé nát tờ giấy trắng.

Khi Thiên Chân ném những thứ bị xé nát xuống hồ nước, Lâm Dương và Bàn Tử lại quay lại bên quan tài bắt đầu bận rộn.

Tuy đã vớt được một mặt nạ vàng khảm bảo thạch và một cây quyền trượng, nhưng đồ tốt ai cũng không chê nhiều, vì vậy Bàn Tử vẫn ra sức.

Chỉ là vị Tế ti này hình như khá nghèo, sau khi vớt được mặt nạ và quyền trượng thì không còn đồ vật nào khác.

Bàn Tử không cam lòng, tiếp tục dùng xẻng khuấy động trong quan tài ngọc.

Đột nhiên, xẻng chạm vào một chỗ nhô ra trong quan tài ngọc, Bàn Tử cứ nghĩ là món đồ sót lại, dùng sức muốn vớt ra.

Chỉ là khi hắn dùng sức, Oanh một tiếng, đài đá dưới chân bắt đầu dâng lên.

Đài đá đặt quan tài ngọc ở trung tâm này giống như thang máy, chậm rãi dâng lên.

Khi dừng lại, toàn bộ đài đá đã dâng lên khoảng bốn năm mét, bây giờ đài đá xuất hiện trong một hang động khổng lồ.

Trước đó khi ở bên dưới Lâm Dương và mấy người ai cũng không ngờ trên đỉnh đầu có một hang động lớn như vậy.

Chương 45

Trong hang động, các động huyệt chằng chịt phức tạp, đan xen ngang dọc.

Lâm Dương đứng ở cửa động phát ra một đạo sóng âm từ miệng, sau đó cảnh tượng trong hang động đều hiện rõ trong não hải hắn.

Đi thôi, cái hang động này hẳn là thông ra bên ngoài.

Lời Lâm Dương vừa dứt, nghe thấy động tĩnh lớn dưới đài đá, vốn định xem xem bên dưới xảy ra chuyện gì, nhưng tiếng kêu sau đó lại khiến ba người sợ hãi bỏ chạy.

Bởi vì con Giao Long kia đuổi tới rồi.

Đi theo tôi!

Lâm Dương hét một tiếng rồi chạy, Thiên Chân và Bàn Tử theo sát phía sau.

Lâm Dương dẫn hai người trong hang động rẽ trái rẽ phải, sau mười mấy phút chạy, một tia sáng chói mắt xuất hiện trước mắt.

Lối ra ở phía trước!

Lâm Dương nhắc nhở.

Thấy lối ra, mọi người đều được cứu rồi, Bàn Tử phấn khích nói, Lâm Dương, sao cậu lại chạy trong hang động như mê cung này mà không sai một bước nào vậy, tôi cảm giác cậu rất quen thuộc hang động này?

Cấu trúc và hướng đi bên trong hang động sớm đã hiện rõ trong não hải, sao có thể không quen thuộc chứ, Lâm Dương cười nói, Trong hang có gió, tôi đuổi theo hướng gió mà chạy ra, cũng là may

mắn thôi.

Bàn Tử gật đầu, sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng, hắn đâu có biết trong hang có gió đâu.

Bên ngoài hiện tại nắng gắt chói chang, Lâm Dương vừa ra khỏi hang mất một lúc lâu mắt mới thích nghi được.

Mấy món đồ mang ra từ mộ vốn đã dính đầy dịch nhầy, ra ngoài bị ánh nắng mặt trời chiếu vào càng hôi thối không chịu nổi.

Trên người họ cũng vậy, tỏa ra một mùi hôi thối khó chịu, vừa ra khỏi hang đã thu hút không ít muỗi, ruồi nhặng.

Trên đường trở về, Lâm Dương tìm thấy một con sông nhỏ, mấy người nhảy xuống sông tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại rửa sạch mặt nạ vàng, quyền trượng và hộp Thanh đồng mang ra từ bên trong rồi mới rời đi.

Chờ đến khi mấy người quay lại tỉnh thành Điền Tĩnh thì đã là ba ngày sau.

Ở quầy lễ tân khách sạn, Bàn Tử hỏi thăm được là vì không còn mưa nữa, thời tiết đã quang đãng, việc sửa đường diễn ra thuận lợi, ngày mai sẽ khôi phục thông xe.

Nghe tin này, Thiên Chân liền chạy đến ga tàu mua vé xe đi Miện Điếm vào ngày hôm sau.

Đêm hôm sau, Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử xuất hiện tại quán nướng bên bờ sông khu đô thị cũ của Miện Điếm.

Thật là phí của trời mà, xem thịt cá sấu nướng cháy đen thế này làm sao mà ăn được.

Bàn Tử than phiền.

Đồ ăn ở đây đều vừa dầu mỡ vừa mặn, Lâm Dương tùy tiện ăn

vài miếng rồi không ăn nữa.

Nhưng bia ở bên cạnh thì không tồi, hắn uống thêm vài ngụm.

Ba người tùy tiện ăn một chút gì đó, tiện thể cảm nhận phong tục tập quán địa phương một phen.

Thực ra ở đây khá lạc hậu, buổi tối đâu đâu cũng tối om, cũng chẳng có gì để dạo chơi, vì thế ba người đành sớm quay về khách sạn.

Lúc này ở quầy lễ tân khách sạn có một cô gái trẻ trung xinh đẹp, ăn mặc thời thượng vừa làm xong thủ tục nhận phòng.

Cô ấy đẩy vali hành lý, vừa quay người đã nhìn thấy Lâm Dương, Thiên Chân xuất hiện ở đại sảnh khách sạn.

Cô gái trợn tròn mắt nhìn một chút, sau đó phấn khích nói với Thiên Chân, Thiên Chân ca ca, anh cũng ở Miện Điếm sao?

Tú Tú, sao em lại ở đây, anh đang đi tìm Tam thúc của anh, em có việc gì à?

Nghe Thiên Chân gọi Tú Tú, Lâm Dương đoán ra cô gái xinh đẹp này hẳn là Hoắc Tú Tú.

Cô ấy xinh đẹp hơn trong truyện một chút, đặc biệt có khí chất, vừa nhìn đã biết là con gái của gia tộc lớn.

Gia tộc Hoắc đã giao hảo với gia tộc Thiên Chân từ trăm năm trước, thảo nào khi gặp Thiên Chân lại nhiệt tình đến vậy.

Em đến tham gia một buổi đấu giá, bên trong có không ít đồ tốt.

Đúng lúc đó, cô ấy chú ý đến Lâm Dương và Bàn Tử ở một bên, mở miệng nói, Hai vị đây là?

Ồ, để anh giới thiệu, đây là Lâm Dương, còn đây là Bàn Tử, đều là huynh đệ tốt của anh.

Hoắc Tú Tú cười chào Lâm Dương và Bàn Tử, Hai vị ca ca khỏe không.

Sau đó cô ấy lấy điện thoại ra, mở một bức ảnh đặt trước mặt Thiên Chân và mấy người, Những thứ trên đây đều là vật phẩm đấu giá lần này, em đoán mấy anh cũng sẽ cảm thấy hứng thú với những món đồ này.

Còn bí ẩn cười cười.

Lâm Dương nhìn lên bức ảnh, trên đó in một số cổ vật, thư họa, những thứ này đều tầm thường, tại sao cô ấy lại khẳng định Lâm Dương và Bàn Tử cũng sẽ cảm thấy hứng thú chứ?

Tiếp tục lật xuống dưới, lúc này xuất hiện một món đồ thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng đều chú ý.

Trời ơi, Kim Cương Tán!

Thiên Chân kinh hô.

Tú Tú gật đầu, Không sai, lần này em cũng đến vì nó.

Kim Cương Tán là một loại công cụ bảo vệ cơ thể người, công dụng chính là lá chắn chống lại cơ quan ám khí trong mộ.

Chương 46

Truyền thuyết Kim Cương Tán được chế tạo từ Bách luyện tinh cương trộn với kim loại quý hiếm, toàn thân gân cốt sắt thép, ngay cả nỏ mạnh nhất cũng không thể xuyên thủng.

Chỉ là vì phương pháp chế tạo Kim Cương Tán đã thất truyền, hiện tại những cái còn tồn tại hầu hết đều là truyền lại từ thời xưa.

Loại bảo bối như vậy, ai mà ngốc đến nỗi mang ra đấu giá chứ.

Vì vậy vừa nhận được tin tức buổi đấu giá ở Miến Điện lần này có xuất hiện Kim Cương Tán, Tú Tú liền đích thân gấp rút tìm tới.

À đúng rồi, đấu giá hội lần này Tiểu Hoa ca ca cũng đến, chắc cũng ở khách sạn này, có muốn gọi anh ấy xuống uống một chén rượu không?

Tú Tú đề nghị.

Vừa uống xong quay về, ngày mai còn có việc phải làm, Thiên Chân lắc đầu, Để hôm khác đi.

Tú Tú biết chuyện Tam thúc của Thiên Chân mất tích, có lẽ vì chuyện này mà Thiên Chân tâm trạng không tốt, vì thế đành chịu.

Ba người Lâm Dương mở phòng suite, quay về phòng, Bàn Tử hỏi, Thiên Chân, cô gái vừa nãy là ai vậy, trông có vẻ quen thuộc với cậu?

Gia đình cô ấy giao hảo với gia đình tôi từ đời này sang đời khác, trước đây cái khách sạn ở Quỳnh Tỉnh mà chúng ta đã ở là một trong số rất nhiều tài sản của gia đình cô ấy.

Đúng lúc đó, Lâm Dương phát hiện trên bàn trà ở phòng khách có đặt một tấm thiệp tinh xảo, cầm lên xem, là một bức thư mời.

Thiên Chân, Bàn Tử cũng xem này, sao thư mời lại xuất hiện ở đây.

Thư mời à?

Bàn Tử tò mò nói, sau đó theo sau Thiên Chân đi tới.

Lâm Dương đưa tấm thư mời màu xanh lam trong tay cho Thiên Chân, Xem này, không phải vừa nãy Tú Tú chuẩn bị đi đấu giá hội đó sao!

Ba người vừa đến Miện Điếm, đi ăn một bữa, về phòng khách sạn lại có thêm một thứ.

Đó không phải là điều kỳ lạ nhất, điều kỳ lạ nhất là trên thư mời có tên của cả ba người họ.

Bên tổ chức đấu giá hội này cũng thần thông quảng đại quá rồi, tôi vừa đến, còn chưa biết đông tây nam bắc Miện Điếm thế nào mà đã gửi đồ đến tận cửa rồi.

Bàn Tử bực bội nói.

Ngoài bức thư mời, còn có một danh sách, liệt kê những vật phẩm sẽ được đấu giá, không khác nhiều so với bức ảnh trong tay Hoắc Tú Tú, nhưng đầy đủ hơn.

Ngoại trừ chiếc Kim Cương Tán đó, những thứ khác đều không thể thu hút sự hứng thú của Lâm Dương.

Khi xem danh sách, Thiên Chân luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói rõ được chỗ nào không ổn.

Trang thứ hai của danh sách có Trảo thăm dò làm bằng tinh cương, la bàn truyền lại từ thời Chiến Quốc, và Bát Quái Kính.

Thấy những thứ này, Thiên Chân sắc mặt đại biến, không phải là đồ trong bảo khố gia tộc sao, sao lại xuất hiện tại đấu giá hội xa xôi ở

Miện Điếm?

Thiên Chân trong lòng không hiểu.

Cuối cùng quyết định tối mai đích thân đến hiện trường đấu giá hội để tìm hiểu tình hình.

Miện Điếm nhiều núi, khí hậu ẩm ướt nóng nực, vô cùng thích hợp cho các loài động vật côn trùng sinh sôi nảy nở, cộng thêm kinh tế không phát triển, cơ sở hạ tầng lạc hậu, ngay cả khách sạn mà Lâm Dương đang ở là khách sạn tốt nhất ở đây, ban đêm cũng không tránh khỏi bị côn trùng quấy nhiễu.

Lâm Dương và Thiên Chân thì không sao, vì huyết dịch đặc biệt nên không sợ bị côn trùng đốt.

Bàn Tử thì khác, bị muỗi đốt nửa đêm cũng không ngủ được, cứ trằn trọc trên giường.

Khách sạn cách âm cực kém, phòng Lâm Dương ở cạnh phòng Bàn Tử, bị tiếng động của Bàn Tử làm phiền nửa đêm, vì quá buồn ngủ mới chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc mơ màng, Lâm Dương cảm thấy hình như có thứ gì đó đang bò qua bò lại trên người mình.

Ba một tiếng, Lâm Dương vỗ tay về phía đó, cảm giác chạm vào vô cùng mềm mại, mát lạnh, thoải mái.

Đinh đông, gen Tắc kè trích xuất thành công.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong não hải Lâm Dương.

Đinh đông, có dung hợp gen Tắc kè không?

Ồn ào quá!

Lâm Dương lớn tiếng hét, cũng không biết ai cứ léo nhéo bên tai.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Lâm Dương phát hiện trên tay không biết từ lúc nào lại nắm một cái đuôi nhỏ màu xanh xám dài vài milimet.

Đinh đông, có dung hợp gen Tắc kè không?

Lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong não hải Lâm Dương.

Lúc này Lâm Dương mới nhớ lại tối hôm qua khi ngủ mơ màng hình như có tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Dung hợp.

Gen Tắc kè bắt đầu dung hợp.

Gen Tắc kè dung hợp thành công.

Sau khi gen Tắc kè bắt đầu dung hợp, Lâm Dương cảm thấy muốn chết đi được, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không đau, đau, vô cùng vô cùng đau.

Loại đau này chỉ có khi dung hợp Kỳ lân huyết mạch mới có.

Từ mức độ đau đớn, Lâm Dương có thể phán đoán gen Tắc kè nhất định vô cùng mạnh mẽ.

Chương 47

Đợi đến khi dung hợp hoàn thành, nhìn thấy những lợi ích mà gen Tắc kè mang lại, Lâm Dương kinh ngạc đến ngây người.

Trời ơi, cũng quá mạnh rồi.

Gen Tắc kè mang lại khả năng tự phục hồi mạnh mẽ, chỉ cần có đủ dinh dưỡng, ngay cả vết thương trên người cũng có thể lành lại trong thời gian cực ngắn.

Cũng quá lợi hại rồi, Lâm Dương phấn khích nhảy cẫng lên.

Đột nhiên Lâm Dương vỗ vào trán, bực bội nói, Ta thật ngốc quá, cứ mãi trích xuất gen từ những thứ mạnh mẽ, cứ nghĩ gen đó mới mang lại nhiều lợi ích hơn, xem ra không phải như ta nghĩ rồi.

Một con tắc kè nhỏ bé lại có thể mang lại lợi ích như vậy, khiến Lâm Dương hiểu ra không phải chỉ gen từ những thứ trông mạnh mẽ mới mạnh mẽ.

Vì thế hắn lấy điện thoại ra, chuẩn bị tìm kiếm trên mạng, xem còn có loài động vật nào khác có gen mạnh mẽ không.

Chỉ là khi cầm điện thoại trong tay hắn lại ngớ người ra, rõ ràng sau khi đến Miện Điếm hắn đã đổi sang sim điện thoại địa phương, không có tín hiệu.

Còn wifi thì chắc chắn không có, bất đắc dĩ Lâm Dương đành chịu, đợi khi nào có tín hiệu thì tra cứu, dù sao cũng không vội vàng gì.

Phanh, phanh, phanh.

Tiếng gõ cửa vang lên, đồng thời truyền đến tiếng la lớn của Bàn Tử, Lâm Dương tiểu ca, dậy chưa, đi ăn sáng thôi, bụng tôi đói meo rồi.

Ngay sau đó là tiếng bước chân của Bàn Tử, rồi lại truyền đến một trận tiếng gõ cửa và tiếng la tương tự.

Lâm Dương mở cửa, hét vào mặt Bàn Tử, Bàn Tử, nhỏ tiếng một chút, làm cả tòa nhà dậy hết rồi.

Bàn Tử cười cười, Nhanh lên đi, bản gia đây sắp chết đói rồi.

Thiên Chân cũng đi ra, Bàn Tử, không phải cậu vừa mới ngủ lúc nửa đêm sao, sao lại dậy sớm thế.

Bàn Tử vẻ mặt ủy khuất, Hôm qua tôi bị muỗi đốt chết rồi, cả đêm không ngủ được.

Đột nhiên Bàn Tử phát hiện trên người Lâm Dương và Thiên Chân không có một nốt sưng nào, Tối nay tôi phải ngủ cùng hai cậu mới được, muỗi ở Miện Điếm độc quá, hương muỗi cũng chẳng ăn thua.

Nghe Bàn Tử muốn ngủ cùng mình buổi tối, Lâm Dương và Thiên Chân đồng thanh nói: "Không được!" Khi Bàn Tử đang chuẩn bị, Lâm Dương mở cửa phòng rồi đi ra ngoài: "Bàn Tử, không đói sao!" Thấy Lâm Dương bỏ chạy, Bàn Tử lại chuyển mục tiêu sang Thiên Chân: "Vậy tối nay ta ngủ cùng cậu." Thiên Chân cười gượng gạo: "Cái đó... tối nói sau, đi ăn sáng trước đã." Rồi cậu ta vội vàng chạy theo Lâm Dương như thể trốn thoát.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Ta mà có cái huyết mạch như thế, cứ tưởng bản gia ta muốn ngủ cùng các cậu sao chứ." Sau đó Bàn Tử cũng lắc đầu đi theo.Khách sạn có bao gồm bữa sáng tự chọn.

Phòng ăn không nằm cùng tòa nhà với phòng khách mà ở một tòa nhà gỗ riêng biệt.Lúc Lâm Dương đến phòng ăn, bên trong không có ai, trống rỗng.

Bàn Tử bắt đầu chọn món ăn.Một giọng nữ dễ nghe truyền vào tai Lâm Dương: "Cậu là Lâm Dương phải không, Thiên Chân huynh đệ?"

Vừa quay đầu lại, một khuôn mặt vô cùng tinh xảo xuất hiện trước mắt.

Người đó chính là Hoắc Tú Tú.“Chào cô, ta là Lâm Dương.” Mặc dù Hoắc Tú Tú chưa từng xuống mộ, nhưng gia tộc cô có rất nhiều người xuống mộ.

Từ người Lâm Dương, cô ngửi thấy mùi đất ẩm đặc trưng giống như những người đó.

Nhưng cô không hề biết trên đạo có người tài giỏi như Lâm Dương, lại thêm mối quan hệ huynh đệ với Thiên Chân, đương nhiên cô liền có hứng thú với Lâm Dương, muốn xem hắn là người như thế nào.“Cậu quen Thiên Chân sao?” Tú Tú hỏi.

Từ nhỏ cô đã lớn lên cùng Thiên Chân, hai người rất thân thiết, chưa từng nghe Thiên Chân có người bạn nào tên Lâm Dương.“Vừa ăn vừa nói chuyện đi.” Lâm Dương tiện tay gắp một ít đồ ăn vào đĩa, nói.

Hắn chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Một lát sau, Hoắc Tú Tú cũng bưng một đĩa thức ăn tới, ngồi xuống đối diện Lâm Dương: “Bây giờ nói được rồi chứ.”Lâm Dương cười cười, sau đó lại dùng bộ lời lẽ lừa người đó: “Một thời gian trước ta đi du lịch, gặp bão trên biển, rơi xuống biển, cuối cùng được Thiên Chân và Bàn Tử cứu lên….”“Thì ra là vậy, thảo nào trông tình cảm tốt thế.”“Hai người đang nói chuyện gì đấy?” Thiên Chân bưng bữa sáng tới cũng ngồi xuống.“Không có gì, đang nói về chuyện quen biết thôi, bây giờ thì biết rồi.” Tú Tú đáp lời.Vừa nói được vài câu, Bàn Tử cũng ngồi xuống.“Dù sao thì tối nay ta cũng phải ngủ cùng một trong hai người các cậu.” Tú Tú ngồi một bên nghe thấy khó hiểu: “Bàn Tử, tại sao cậu lại phải ngủ cùng một trong hai người họ?” Thấy cuối cùng cũng có người để ý đến mình, Bàn Tử bắt đầu kể lể:

“Trong khách sạn có nhiều loại côn trùng lại độc nữa, tối ngủ cũng không yên, nhưng hai người họ thì khác.” Vừa nói hắn đặt đũa xuống, một tay kéo Lâm Dương, một tay kéo Thiên Chân: “Xem cánh tay hai người họ và cánh tay bản gia ta có gì khác không!” Tú Tú lắc đầu: “Ngoài việc cánh tay cậu thô hơn thì không có gì khác cả.”Nghe lời cô nói, Bàn Tử tức giận.

Hắn buông tay Lâm Dương và Thiên Chân ra, rồi giơ cánh tay lên, một ngón tay chỉ vào vết sưng đỏ trên đó: “Nhìn xem, đây là hậu quả của việc bản gia ta ngủ một đêm trong đó.” Lúc này Tú Tú mới chú ý, Lâm Dương và Thiên Chân đều không có bất kỳ vết sưng đỏ nào trên cánh tay.

Thiên Chân là do đã ăn Kỳ lân kiệt, vậy còn Lâm Dương thì sao?

Người đàn ông trước mặt này càng ngày càng thú vị rồi.“Lâm Dương, cậu cũng không sợ côn trùng cắn sao?” Lâm Dương chưa mở miệng, Bàn Tử đã nhanh nhảu đáp: “Giống Thiên Chân, cậu ấy cũng ăn Kỳ lân kiệt.” Đối với câu trả lời của Bàn Tử, Tú Tú không tỏ ra tin hay không tin.Cô không tin Lâm Dương cũng vì ăn Kỳ lân kiệt mà không sợ côn trùng đốt, Kỳ lân kiệt thông thường hoàn toàn không có tác dụng, chỉ có loại Kỳ lân kiệt đã được bảo quản hàng ngàn năm mới hiệu quả.

Kỳ lân kiệt đâu phải rau cải trắng, muốn ăn là ăn được sao.

Nếu không thì với khả năng của gia tộc cô, chắc chắn đã ăn Kỳ lân kiệt từ lâu rồi.“Đúng vậy, hồi nhỏ ông nội ta cho ta ăn một miếng Kỳ lân kiệt.” Thấy Lâm Dương nói như vậy, Tú Tú cũng không xoắn xuýt vấn đề này nữa, dù sao sau này còn nhiều cơ hội, cô sẽ làm rõ mọi chuyện.Sau bữa sáng, Tú Tú và Lâm Dương chia tay.

Tú Tú định ban ngày sẽ đi dạo quanh khu phố cổ.

Lâm Dương và Bàn Tử muốn cùng Thiên Chân đi tìm Tam

Thúc.Theo thông tin từ gia tộc Thiên Chân, Tam Thúc từng xuất hiện tại một bảo tàng tư nhân gần đây, vì vậy hôm nay họ chuẩn bị đến bảo tàng đó tìm xem có manh mối nào không.Một giờ sau, Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử xuất hiện trước một tòa kiến trúc kiểu Pháp.“Cái này cũng có thể gọi là bảo tàng sao?” Nhìn tòa biệt thự hai tầng chỉ khoảng ba bốn trăm mét vuông trước mắt, Bàn Tử than thở.Mặc dù bị Bàn Tử chê bai, nhưng thực ra tòa biệt thự này ở địa phương có thể dùng từ xa hoa để miêu tả.Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử ba người sau khi đăng ký đơn giản ở cổng đã được cho vào.Khi vào trong biệt thự, nhìn thấy những hiện vật được trưng bày, Thiên Chân đã tức giận.“Sao có thể đối xử với những cổ vật này như vậy, không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào mà lại trưng bày ra ngoài.” Giọng Thiên Chân lớn, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong bảo tàng.

Lâm Dương và Bàn Tử đứng một bên đều cảm thấy vô cùng ngượng nghịu.Thiên Chân thì hoàn toàn không hay biết, cậu ta tìm đến bảo vệ ở cửa, dùng tiếng Anh nói: “Giám đốc đâu, tôi muốn gặp ông ta!” Bảo vệ vẻ mặt ngơ ngác, lẩm bẩm một tràng tiếng gì đó không ai hiểu được.Bàn Tử tiến lên dùng giọng phát âm kỳ lạ: “Ní Mân Quản Trường Tứ Thúy, Yêu Kiếm Ní Mân Quản Trường.” Nghe lời Bàn Tử nói, Lâm Dương đứng một bên không nhịn được cười.Chỉ có bảo an vẫn vẻ mặt ngơ ngác.“Các ngươi muốn gặp ta?” Một lão ngoại tóc vàng mắt xanh, da trắng, mặc một bộ vest trắng, trông khoảng năm sáu mươi tuổi đi tới.Thấy lão ngoại này biết nói tiếng Trung, Thiên Chân liền tiến lên nói: “Thưa ông, xin hỏi ông có quen giám đốc bảo tàng này không, tôi muốn gặp ông ta.”“Ta là giám đốc Henry, tìm ta có việc gì?” Thì ra lão ngoại trước mặt chính là giám đốc, Thiên Chân tức giận nói với ông ta: “Sao lại để những cổ vật này trưng bày ra ngoài như vậy, không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, sẽ làm chúng hư hỏng, ông không biết sao!”Lão ngoại gật đầu: “Ta biết, nhưng thì

sao?""Những cổ vật này bị phá hoại, con cháu đời sau sẽ không thể nhìn thấy chúng nữa." Thiên Chân chưa nói hết lời, lão ngoại đã cắt ngang: "Những thứ đó đối với ta không có bất kỳ ý nghĩa nào, sau khi ta chết những thứ này cũng không liên quan gì đến ta, trừ khi ta có thể trường sinh."Lão ngoại này quả thật du diêm bất tiến, Thiên Chân tức đến không chịu nổi.Lúc đó, một người đàn ông trung niên xách một chiếc vali cúi đầu đi ra từ bảo tàng.Sững sờ một giây, sau đó Thiên Chân đuổi theo: "Tam Thúc." Lâm Dương và Bàn Tử cũng đuổi theo: "Là Tam Thúc sao?" Thiên Chân chỉ vào người đàn ông trung niên xách vali phía trước nói: "Đó là Tam Thúc của ta."Thấy người đàn ông phía trước nghe tiếng gọi không những không dừng lại mà còn đi nhanh hơn, Thiên Chân vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa gào thét vào Lâm Dương và Bàn Tử: "Mọi người đuổi theo!"Ba người đều chạy rất nhanh, nhưng người phía trước còn chạy nhanh hơn, đuổi theo mấy cây số cũng không đuổi kịp người đó.Khi đuổi đến một quảng trường đông người qua lại, người đàn ông đó hoàn toàn mất dấu vết.Bất đắc dĩ, Lâm Dương đành phải sử dụng lại hồi thanh định vị để tìm kiếm người đàn ông đó.

Ta cũng giống Thiên Chân, hy vọng nhanh chóng tìm thấy Tam Thúc.Trước đây, trong động đạo của Tây Sa hải để mộ, ta đã tìm được một tấm bản đồ kho báu toàn đường nét từ một bộ xác khô.

Nghe nói đó là phương thức ghi chép đặc biệt đã thất truyền của Phát Khâu Môn.

Những kho báu đó chính là nền tảng của Phát Khâu Môn suốt mấy trăm năm.

Phát Khâu Môn là ai thì mọi người đều biết, từ thời Chiến Quốc không biết đã khai quật được bao nhiêu bảo vật từ dưới lòng đất, có thể trở thành nền tảng của một môn phái thì chắc chắn không hề đơn giản.Thiên Chân nói với Lâm Dương rằng Tam Thúc có lẽ có thể giải

mã tấm bản đồ kho báu đó, vì vậy Lâm Dương cũng đặc biệt hy vọng sớm tìm được Tam Thúc của Thiên Chân, sau đó giải mã bản đồ kho báu.Âm thanh phát ra từ miệng Lâm Dương, lập tức hình ảnh trong phạm vi vài trăm mét xuất hiện trong đầu hắn.

May mắn thay, người đàn ông đó không đi xa, lúc này đang ẩn mình trong đám đông, đang cởi áo khoác.

"Thiên Chân, Bàn Tử lại đây." Lâm Dương gọi một tiếng, rồi chạy về phía người đàn ông đó.Hắn chạy đến trước mặt người đàn ông đó, rồi gọi một tiếng Tam Thúc.Người đàn ông đó vẻ mặt ngơ ngác: "Tam Thúc của ai?" Đúng lúc nói chuyện, Thiên Chân và Bàn Tử cũng đuổi kịp.Thiên Chân ôm lấy vai người đàn ông: "Tam Thúc, người có biết trong khoảng thời gian người mất tích cháu vẫn luôn tìm người không?" Tam Thúc không trả lời Thiên Chân: "Đi theo ta." Rồi ông ta quay người đi, đi được một đoạn đường thì phát hiện Lâm Dương và Bàn Tử cũng đi theo phía sau: "Hai người là ai?""Lâm Dương, người kia là Bàn Tử, đều là huynh đệ của ta." Tam Thúc gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, tiếp tục đi về phía trước.Tam Thúc đưa mấy người họ đến một ngôi nhà hoang.

"Thiên Chân, ta làm như vậy tự nhiên có lý do của ta, đừng quản nữa.""Tam Thúc…." Thiên Chân định nói gì đó, nhưng bị Tam Thúc ngăn lại: "Bây giờ không phải lúc, đến lúc tự nhiên sẽ biết chuyện gì đã xảy ra.""Không có việc gì ta đi đây." Thiên Chân chợt nhớ đến tấm bản đồ kho báu ở Tây Sa hải để mộ: "Tam Thúc, người xem cái này, có thể nhìn ra không?" Vừa nói Thiên Chân vừa lấy tấm bản đồ kho báu ra khỏi túi.Tam Thúc vừa cầm tấm bản đồ kho báu lên lập tức biến sắc: "Thứ này từ đâu ra?""Trước đây vì tìm người, cháu bị người ta lừa xuống Tây Sa hải để mộ, thứ này tìm được trong một động đạo dưới đáy biển.""Đó là phương thức ghi chép đặc trưng của Phát Khâu Môn thời kỳ đầu, ta cũng đã tìm được tài liệu ghi chép liên

quan trong một ngôi mộ, cần một chút thời gian để giải mã, ta sẽ mang thứ này đi, sau khi giải mã xong tự nhiên sẽ gửi lại cho con." Vừa nói xong, Tam Thúc vội vã rời đi, hoàn toàn không cho họ cơ hội từ chối.Thiên Chân vốn dĩ đến thị trấn này là để tìm Tam Thúc, không ngờ lại gặp được ngay ngày đầu tiên.

Bây giờ biết Tam Thúc bình an, cậu ta cũng yên tâm rồi.

Mặc dù Tam Thúc không nói lý do tại sao đột nhiên mất tích, và tại sao mọi người đều không liên lạc được.

Nhưng từ lời Tam Thúc, cậu ta biết Tam Thúc nhất định đang tiến hành một kế hoạch bí mật.Buông tảng đá trong lòng xuống, Thiên Chân cảm thấy cả người nhẹ nhõm.Bàn Tử nhân cơ hội đề nghị: "Nghe nói ở thị trấn này có một khu chợ, ở trấn Kasheer, ở đó cái gì cũng bán, chỉ cần trả được giá, chúng ta có muốn đi mở mang tầm mắt không?""Có khu chợ như vậy sao?" Lâm Dương tò mò hỏi."Đương nhiên rồi, ở đó chỉ có thứ không có, chứ không có thứ không mua được." Phải nói lời nói của Bàn Tử có sức hấp dẫn mạnh mẽ, Lâm Dương tự nhiên cũng muốn đi xem giống Bàn Tử.Thiên Chân vừa tìm được Tam Thúc, hiện đang rất vui, liền đồng ý với đề nghị của Bàn Tử.

Thế là ba người thuê một chiếc xe thương vụ đi đến trấn Kasheer.Một thị trấn nhỏ nằm ở ngoại ô, chiếc xe thuê trực tiếp đưa ba người Lâm Dương đến cổng chợ.Mặc dù gọi là chợ, nhưng bên trong chỉ toàn các sạp hàng, phần lớn thị trấn đều bị các sạp hàng chiếm đóng.Nhìn những thứ bày bán trên sạp hàng, Lâm Dương ngạc nhiên đến mức cằm suýt rớt xuống.

Chương 48

Hóa ra bên trong là một khu chợ giao dịch động vật hoang dã.Cả thị trấn chật kín người bán hàng rong, trong lồng nhốt đầy những động vật bị bắt giữ.

Báo bị lột da, các loại rượu ngâm thuốc, tê tê, đầu gấu thậm chí cả hổ cũng không thoát khỏi tai ương.

Lại có cả những con rắn hổ mang bị treo thành hàng để bán.Cả khu chợ thảm không nỡ nhìn, như một địa ngục trần gian."Bàn Tử, đây là khu chợ giao dịch động vật hoang dã, sao không nói sớm." Thiên Chân phàn nàn.Bàn Tử cười gượng: "Thông tin của bản gia ta có nhầm lẫn, bản gia ta cũng chưa từng thấy tình hình như vậy." Khu chợ giao dịch động vật hoang dã lại rất hợp ý Lâm Dương: "Đã đến đây rồi thì cứ đi dạo một lát rồi về đi." Thiên Chân lắc đầu, thực sự không chịu nổi cảnh tượng đó.Cuối cùng Thiên Chân một mình về xe trước, Lâm Dương và Bàn Tử hai người đi dạo bên trong.Mỗi loài động vật trong chợ, Lâm Dương bất kể có biết hay không, đều tìm cơ hội chạm vào.

"Đinh đông, gene báo tử được chiết xuất thành công.""Đinh đông, gene tê tê được chiết xuất thành công.""Đinh đông, gene hắc xà được chiết xuất thành công."…Trên đường đi, âm báo "gene chiết xuất thành công" không ngừng vang lên trong đầu hắn."Đinh đông, chủ ký sinh thành công chiết xuất 100 loại gene khác nhau, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được phần thưởng, một cơ hội tái tổ hợp gene." Âm báo hệ thống lại vang lên trong đầu Lâm Dương."Hệ thống, tái tổ hợp gene là gì vậy?""Thưa chủ ký sinh, tái tổ hợp gene là kết hợp các gene khác nhau lại với nhau, số lượng loại gene được tái tổ hợp càng nhiều, gene sau khi tái tổ hợp càng mạnh."Nghe có vẻ rất ngầu, tiếc là

chỉ có một cơ hội.

Hệ thống nhắc nhở rằng càng sử dụng nhiều gene để tái tổ hợp, gene cuối cùng được tái tổ hợp sẽ càng mạnh, khi đó lợi ích có được khi dung hợp sẽ càng nhiều.Vừa hay hiện tại đang ở khu chợ giao dịch động vật hoang dã, Lâm Dương tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội chiết xuất gene.

Thế là hắn tiếp tục đi dạo trong chợ."Đinh đông, chiết xuất gene mèo rừng thành công.""Đinh đông, chiết xuất gene thằn lằn thành công.""Đinh đông, chiết xuất gene mãng xà thành công."…Cuối cùng, Lâm Dương đã chạm vào và chiết xuất gene từ hầu hết tất cả các loài động vật trong chợ, mất nửa ngày Lâm Dương tổng cộng đã chiết xuất được 206 loại gene khác nhau.Trên đường trở về, Lâm Dương giao tiếp với hệ thống: "Hệ thống, bắt đầu tái tổ hợp gene.""Tái tổ hợp gene bắt đầu."Tuy nhiên, âm báo hoàn thành tái tổ hợp gene lại không vang lên ngay lập tức, mà xuất hiện một thanh tiến độ, hiện đang hiển thị 0%.

Xem ra phải đợi thanh tiến độ đạt 100% mới có thể hoàn thành tái tổ hợp gene, không biết sẽ mất bao lâu, hơn nữa, gene có được sau khi tái tổ hợp sẽ có hiệu quả gì, và mang lại lợi ích gì cho mình.

Đối với những điều này, Lâm Dương đều vô cùng mong đợi.Trở về xe, Thiên Chân nhìn thấy hổ cốt, hổ tiên và những dược liệu ngâm rượu Bàn Tử đang cầm trên tay thì lộ vẻ không vui."Bàn Tử, sao cậu lại có thể tiếp tay cho cái ác như vậy!" Bàn Tử cười nói: "Khó lắm mới có một lần, dù sao cũng phải mang chút đặc sản địa phương về chứ." Thiên Chân lắc đầu thở dài.Lúc này thời gian không còn sớm, ba người liền quyết định đi thẳng đến buổi đấu giá mà không quay về khách sạn nữa.

Thế là họ bảo tài xế xe thuê trực tiếp đưa ba người đến hiện

trường buổi đấu giá.Thăm âm trảo, Chiến quốc la bàn, Bát quái kính vốn dĩ phải ở trong kho báu của gia đình mình, tại sao lại xuất hiện tại buổi đấu giá ở thị trấn này, vấn đề này Thiên Chân nhất định phải đi làm rõ.Địa điểm tổ chức đấu giá là một trang viên ở ngoại ô, chiếc xe bị chặn lại ở cổng.Hai lính đánh thuê cầm súng đạn thật canh gác ở cổng, tất cả những người muốn vào đều phải xuất trình thư mời, nếu không sẽ tuyệt đối không được phép vào.Sau khi kiểm tra giấy tờ vào, có xe sang do trang viên cung cấp để đưa đón khách.Trên đường đi, Lâm Dương ít nhất đã thấy không dưới năm mươi lính đánh thuê xuất hiện khắp nơi trong trang viên, mức độ phòng bị nghiêm ngặt thực sự hiếm thấy.Vừa xuống xe sang do trang viên cung cấp, lại có một cô gái tóc dài xinh đẹp chạy đến: "Thiên Chân ca ca, Lâm Dương ca ca cũng tham gia buổi đấu giá này sao, sao không nói sớm, biết thế em đã đi cùng rồi."Thì ra là Hoắc Tú Tú đã đến sớm một bước, cô thấy Thiên Chân liền chào đón.

"Thiên Chân ca ca, Lâm Dương ca ca, gọi thân mật thật đấy, vậy còn bản gia ta thì sao?" Bàn Tử không vui nói, rõ ràng ba người họ xuất hiện cùng lúc, sao cô gái xinh đẹp kia lại không chào mình chứ.

"Bàn Tử ca ca." Hoắc Tú Tú cười nói."Được rồi được rồi, Bàn Tử đừng chua nữa, đi thôi, chúng ta cùng vào." Thế là bốn người cùng nhau đi vào.Lúc này, trong một căn phòng sâu bên trong trang viên, A Ninh đang báo cáo với một lão ngoại tóc vàng mắt xanh."Thưa cha, đã dụ được hắn đến hiện trường đấu giá thành công rồi." Lão ngoại gật đầu: "Mọi việc cứ tiến hành theo kế hoạch.""Vâng." Sau đó A Ninh lui ra khỏi phòng.Lão ngoại trong phòng đi đến trước gương, vuốt ve má mình: "Lại già thêm một chút rồi, phải nhanh chóng nắm bắt thời gian thôi."…Bước vào phòng đấu giá, mấy người Lâm Dương tìm vị trí của mình rồi ngồi xuống.Vừa ngồi xuống, giọng Hoắc Tú Tú đã vang lên: "Trùng hợp thật, Lâm Dương ca ca, chỗ của em lại ở ngay

bên cạnh anh.” Lâm Dương cười cười: “Đúng là rất trùng hợp.”Vào trong phòng đấu giá, Thiên Chân kéo một người phục vụ lại: “Ông chủ đâu?

Tôi muốn gặp ông ta.” Người phục vụ lắc đầu.Thiên Chân lại nói lại những lời vừa rồi bằng tiếng Anh, người phục vụ vẫn vẻ mặt ngơ ngác.Lúc đó, A Ninh đi tới: “Muốn gặp ông chủ của ta?” Vừa thấy A Ninh, Bàn Tử liền tức giận: “Cái con đàn bà vong ân phụ nghĩa này, bản gia ta cứu cô từ Tây Sa hải để mộ ra, thế mà cô lại một mình lái thuyền bỏ chạy, vứt bản gia ta lại trên đảo hoang, biết thế này thì ngay từ đầu đã không nên cứu.”A Ninh lại như không nghe thấy lời Bàn Tử nói, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, thờ ơ nói: “Muốn gặp ông chủ của ta thì đi theo ta.” Rồi cô ta bỏ đi.Thiên Chân lập tức đuổi theo, Lâm Dương và Bàn Tử cũng theo sau.Đi qua một hành lang dài, xuyên qua một rừng cây nhỏ, A Ninh đưa mấy người họ đến trước một căn phòng, gõ cửa vài cái: “BOSS, họ đã đến rồi.”“Vào đi.”Vào trong phòng, mấy người Thiên Chân kinh ngạc không thôi, ông chủ của A Ninh chính là giám đốc Henry mà họ đã gặp ở bảo tàng vào buổi sáng.Ông ta nói với Thiên Chân: “Nghe nói cậu muốn gặp ta?”“Không sai, tôi biết Thăm âm trảo, Chiến quốc la bàn và Bát quái kính trong các vật phẩm đấu giá đó từ đâu ra.” Henry cười cười: “Những thứ đó đều do ta thu mua, có vấn đề gì sao?” Henry rõ ràng không nói thật, nhưng Thiên Chân cũng không có cách nào, hiện tại họ đang ở trên địa bàn của người ta.Cuối cùng đành bất đắc dĩ quay lại hiện trường đấu giá, chỉ có thể xem xét tình hình thêm.

“Cậu quen cô gái đó sao?” Vừa ngồi xuống, Hoắc Tú Tú hỏi Lâm Dương bên cạnh.Lâm Dương gật đầu: “Thiên Chân trước đây bị lừa xuống Tây Sa hải để mộ…” Hoắc Tú Tú gật đầu, vẻ mặt hiểu ra.Lâm Dương ngồi xuống chưa được bao lâu, một người đàn ông trông có vẻ lạnh lùng, tuổi tác xấp xỉ Thiên Chân đi về phía họ: “Thiên Chân, cậu

cũng đến sao?""Tiểu Hoa, đã lâu không gặp." Nghe thấy lời chào hỏi, Lâm Dương liền biết người này là ai, người này cũng là bạn chơi cùng Thiên Chân hồi nhỏ, tên là Giải Tiểu Hoa.Tiểu Hoa thấy Lâm Dương và Bàn Tử ngồi hai bên Thiên Chân, có vẻ quen biết, liền mở miệng hỏi: "Hai vị là?""À, hai người họ đều là huynh đệ của ta, người bên kia trông mập mập có thể gọi là Bàn Tử, người bên này là Lâm Dương." Lâm Dương cười gật đầu chào.Tiểu Hoa ngồi xuống bên cạnh Hoắc Tú Tú.Hoắc Tú Tú sau khi chào Tiểu Hoa thì không còn để ý đến hắn nữa, cứ kéo Lâm Dương nói đủ thứ chuyện, khiến Tiểu Hoa cảm thấy kỳ lạ.

Người bạn thanh mai trúc mã này từ nhỏ chưa bao giờ nhiệt tình với đàn ông như vậy, trừ Thiên Chân, đối với hắn cũng chỉ là khách sáo mà thôi.Tiểu Hoa vỗ vai Hoắc Tú Tú, rồi nhỏ giọng hỏi: "Người tên Lâm Dương kia thế nào?

Ta thấy cậu ta cũng là người trong nghề.""Em cũng không rõ lai lịch của hắn, mấy ngày rồi cũng không dò la được thông tin gì, hình như hắn đột nhiên xuất hiện vậy, em nghi ngờ hắn là người của một đại gia tộc nào đó.""Gia tộc nào?""Không sai, nghe nói huyết dịch của hắn rất đặc biệt, không sợ côn trùng cắn, nghe nói ngay cả nước bọt của Bàn Tử kia cũng có thể trừ tà." Tiểu Hoa gật đầu, rõ ràng tán thành suy đoán của Hoắc Tú Tú, mỗi người trong gia tộc đó đều có bản lĩnh đặc biệt.

"Được rồi, thưa quý ông, quý bà có mặt tại đây, buổi đấu giá của ta hôm nay sắp bắt đầu rồi, tiếp theo xin mời vật phẩm số một của ta."Khi người dẫn đấu giá trên sân khấu nói, có một cô gái bưng một cái khay đi lên, trên khay đặt một chiếc bát sứ Thanh Hoa.Sau khi vật phẩm được đưa ra, người dẫn đấu giá liền bắt đầu giới thiệu lịch sử và giá khởi điểm của nó.Chiếc bát sứ Thanh Hoa này có giá khởi điểm 10 vạn.

Bàn Tử vừa nghe giá khởi điểm 10 vạn, cũng muốn tham gia đấu giá.

"Giá khởi điểm rẻ vậy, đấu giá được về rồi để trong tiệm, bán lại có thể lời mấy lần giá gốc." Thiên Chân lắc đầu cười nói: "Nhìn kỹ đơn vị tiền tệ phía sau đi." Bàn Tử nhìn bảng hiển thị trên sân khấu thì ngớ người ra, đơn vị tiền tệ phía sau con số là đô la Mỹ. 10 vạn đô la Mỹ cũng khoảng 70 vạn tệ, mua về thì kiếm tiền ở đâu ra, đành bỏ ý định tham gia đấu giá.Các vật phẩm tiếp theo đều khiến hắn hứng thú giảm dần, cho đến khi Kim Cương Tán xuất hiện, tinh thần hắn mới phấn chấn trở lại.Kim Cương Tán là một công cụ bảo vệ cơ thể, mục đích chính là để chống lại các cơ quan ám khí và làm lá chắn trong mộ.

Kim Cương Tán được chế tạo từ Bách luyện tinh cương trộn với kim loại quý hiếm, toàn thân bằng xương thép lá sắt, ngay cả nỏ cơ khí mạnh nhất cũng không thể xuyên thủng.

Trong mộ cổ có rất nhiều cơ quan ám khí, nếu có Kim Cương Tán thì tương đương với việc có thêm một lớp bảo vệ cho tính mạng.

Nhưng đối với một số người thì vật này không có quá nhiều ý nghĩa.Vừa khi người dẫn đấu giá giới thiệu Kim Cương Tán, phía dưới lập tức náo nhiệt, xem ra những người này đều nhắm vào Kim Cương Tán.

Do đó Lâm Dương đoán rằng những người dưới sân khấu hiện tại chắc chắn cũng là người trong nghề.Người dẫn đấu giá vừa dứt lời, Hoắc Tú Tú bên cạnh đã hét ra một cái giá khiến người ta không dám tưởng tượng.Cô trực tiếp hét giá 500 vạn đô la, nâng giá Kim Cương Tán từ giá khởi điểm 200 vạn đô la lên thêm 300 vạn đô la.

Lâm Dương liếc nhìn Hoắc Tú Tú ngồi bên cạnh, trong lòng nghĩ: "Nền tảng của Hoắc gia thật dày, không hổ là đại gia tộc truyền thừa nhiều năm." Nghe Hoắc Tú Tú hét giá, mọi người hít một hơi khí

lạnh, không ai dễ dàng ra giá để tranh giành Kim Cương Tán nữa.“600 vạn.” Khi Hoắc Tú Tú tưởng rằng Kim Cương Tán sắp thuộc về mình thì phía sau truyền đến một giọng nữ báo giá, lại nâng giá lên thêm một trăm vạn.Quay đầu nhìn lại, thấy người ra giá là một phụ nữ tóc dài mặc váy dạ hội màu đen, đang kiêu ngạo nhìn mình.“700 vạn!” Hoắc Tú Tú tiếp tục báo giá.“800 vạn!”…Hoắc Tú Tú và hai người đó cứ liên tục đấu giá, bất kể cô hét bao nhiêu, người phụ nữ kia lại thêm 100 vạn.

Lúc này những người có mặt đều nhìn ra, người phụ nữ kia cố tình gây khó dễ cho Hoắc Tú Tú.“Cô quen người phụ nữ đó sao?” Lâm Dương hỏi.Hoắc Tú Tú gật đầu: “Cô ta là con gái của chú tư ta, từ nhỏ đã thích tranh giành với ta, bất kể là thứ gì, chỉ cần ta thích là cô ta sẽ tranh giành.” Lâm Dương gật đầu: “Hoắc Vưu Tuyết?”“Ừm.” Thì ra là Hoắc Vưu Tuyết, nội bộ Hoắc gia vẫn luôn không hòa thuận.

Khi bà nội Tú Tú còn sống có thể trấn áp những người dưới, không dám quá tự do.

Nhưng Lâm Dương biết, sau khi bà nội Tú Tú mất, Hoắc gia sẽ tan rã, mặc dù Tú Tú danh chính ngôn thuận là người kế nhiệm, cuối cùng cũng ngồi lên vị trí đương gia.

Nhưng cuối cùng lại bị chị họ Hoắc Vưu Tuyết thao túng quyền lực, khiến Tú Tú ở Hoắc gia căn bản không có tiếng nói.

Cuộc sống sau này cũng không được như ý, cả ngày u uất buồn bã.Nếu ta không nhớ nhầm thì bà nội Tú Tú hiện tại vẫn còn sống, và sẽ còn sống thêm một thời gian nữa.

Lúc bà còn sống, Hoắc Vưu Tuyết đã tự do như vậy, có thể tưởng tượng khi bà nội Tú Tú không còn nữa, Hoắc gia sẽ trở nên thế nào.Một cô gái hoạt bát đáng yêu như vậy cuối cùng lại phải biến thành như thế, Lâm Dương trong lòng đột nhiên rung động.Xem ra

phải tìm cách giúp cô ấy mới được.

Thế lực Hoắc gia phức tạp, chằng chịt, với khả năng hiện tại của Lâm Dương muốn đối phó với những người đó ở Hoắc gia là chuyện viển vông, nhưng Lâm Dương cũng không quá lo lắng, chỉ cần có đủ thời gian hắn có thể đạt được độ cao đó.

May mắn thay bà nội Hoắc Tú Tú hiện tại vẫn còn, và sẽ còn trong một khoảng thời gian nữa.Buổi đấu giá vẫn tiếp tục, giá của Kim Cương Tán đã đạt đến con số kinh người 2000 vạn đô la, nhưng Hoắc Vưu Tuyết dường như không có ý định bỏ cuộc, y cựu giống lúc đầu, chỉ cần Hoắc Tú Tú ra giá, cô ta lại thêm 100 vạn đô la.

Hai người không ai chịu nhường ai trong cuộc tranh giành Kim Cương Tán.Lâm Dương đang suy nghĩ, phải dùng cách gì mới có thể giúp Tú Tú lấy được Kim Cương Tán.Đúng lúc đó, buổi đấu giá đột nhiên tạm dừng.Người dẫn đấu giá trên sân khấu tuyên bố: "Thưa quý vị, xin lỗi, vì tình huống đặc biệt, buổi đấu giá tạm thời không tiếp tục, sẽ lập tức sắp xếp cho quý vị rời đi, xin mọi người giữ bình tĩnh." Còn về Kim Cương Tán và những vật phẩm khác đang chờ đấu giá đã sớm bị nhân viên thu vào những chiếc xe chở hàng được bảo vệ nghiêm ngặt, xem ra đang chuẩn bị di chuyển, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.Không lâu sau, Lâm Dương và những vị khách tham gia đấu giá khác cũng được xe do trang viên sắp xếp đưa ra ngoài trang viên.

Còn về chuyện gì đã xảy ra, Lâm Dương không thể biết được.Trên đường về, Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều ngồi xe của Tiểu Hoa.Trên xe, Thiên Chân cười nói: "Tiểu Hoa không phải có hai bạn gái sao?" Tiểu Hoa vẻ mặt ngơ ngác, ngay cả người mình thích còn không có thì làm gì có bạn gái.Thiên Chân tiếp tục cười nói: "Bạn gái của Tiểu Hoa một người tên là Maserati, một người tên là Lada." Lúc này mọi người trên xe mới phản ứng lại, hóa ra Tiểu Hoa

đang lái một chiếc Maserati và Lada, theo Thiên Chân, tất cả xe của Tiểu Hoa đều là Maserati và Lada.Mọi người trên xe đều bị Thiên Chân chọc cười, nhưng Tú Tú thì cười gượng gạo, vẻ mặt có điều phiền muộn.Lâm Dương hỏi: "Cô không lấy được chiếc Kim Cương Tán đó sao?" Hoắc Tú Tú gật đầu.Lâm Dương không nói gì nữa, nhưng trong lòng đang tính toán làm sao để lấy được chiếc Kim Cương Tán đó.Sau khi về khách sạn, mọi người lần lượt về phòng nghỉ ngơi.Vừa bước vào phòng, Thiên Chân phát hiện trên bàn có thêm một chiếc hộp gỗ: "Chắc là Tam Thúc gửi đến." Cậu ta đi tới, mở hộp gỗ ra, bên trong là một tấm bản đồ."Lâm Dương, Bàn Tử hai người xem này, Tam Thúc đã giải mã tấm bản đồ đó rồi." Nghe tấm bản đồ kho báu tìm được dưới Tây Sa hải để mộ đã được giải mã, mắt Lâm Dương và Bàn Tử đều sáng lên, vội vàng xúm lại.Tấm bản đồ sau khi được giải mã trông dễ hiểu hơn nhiều, tấm bản đồ trước đó toàn đường nét, không có bất kỳ thứ gì hữu ích.

Bây giờ thì tốt rồi, Tam Thúc sau khi giải mã đã đánh dấu trên bản đồ.Năm đó, Phát Khâu Môn vì liên tiếp đào được mấy ngôi đại mộ không ai dám đào, trong giang hồ nhất thời danh tiếng không ai sánh bằng.

Vì vậy đã khiến hoàng đế nghi kỵ, sợ rằng mộ của mình cũng sẽ bị đào, nên đã áp dụng biện pháp tiêu diệt Phát Khâu Môn.

Đến khi người của Phát Khâu Môn hiểu ra đạo lý "thương đả xuất đầu điểu" (cây cao gió lớn, chim đầu đàn bị bắn) thì đã muộn, cả Phát Khâu Môn tan rã.Những môn nhân còn sống sót để bảo tồn chút hy vọng cuối cùng, trong một đêm đã chuyển toàn bộ nền tảng tích lũy hàng ngàn năm của Phát Khâu Môn đi.Từ đó về sau, trên thế gian không còn Phát Khâu Môn nữa.Từng có người muốn tìm kho báu của Phát Khâu Môn, nhưng tất cả đều không thu hoạch được gì.

Vì nó biến mất quá triệt để, như thể chưa từng tồn tại.Cùng với

thời gian trôi đi, thông tin về Phát Khâu Môn cũng ngày càng ít đi, cuối cùng không còn ai biết tung tích kho báu của Phát Khâu Môn nữa.Mấy người Lâm Dương cũng thật may mắn, đã tìm thấy tấm bản đồ kho báu.Trước Tây Sa hải để mộ, sau đó có mấy đợt người đến, Phát Khâu Thiên Quan kia cũng đã nằm trong động đạo mấy trăm năm, hàng nghìn lần không ai phát hiện ra từ trên người hắn, mãi đến khi Lâm Dương từ dưới thân hắn phát hiện ra bản đồ kho báu và Phát Khâu ấn.Có lẽ là ý trời.Bây giờ Lâm Dương đã trở thành chưởng môn Phát Khâu Môn, mọi thứ của Phát Khâu Môn đều thuộc về hắn, bây giờ đi lấy những thứ thuộc về mình cũng là lẽ đương nhiên.

Vì vậy, nhất định phải đi thăm dò địa điểm kho báu này.Chạy ngoài một ngày, mọi người đều mệt, nếu không phải Tam Thúc gửi tấm bản đồ đã giải mã đến, thì đã sớm mỗi người về phòng ngủ rồi.

Bây giờ có bản đồ để xem, thế là mọi người đều về phòng ngủ.Vì Thiên Chân chưa làm rõ được tại sao những thứ lẽ ra phải ở trong kho báu gia đình lại xuất hiện ở đây, nên quyết định ở lại thêm vài ngày để tìm manh mối hữu ích.Sáng hôm sau ăn sáng, Bàn Tử lái xe chở Lâm Dương và Thiên Chân đi dạo trong thành phố, muốn tìm chút đồ ăn ngon.Đột nhiên, một chiếc xe chở hàng quen thuộc xuất hiện trước mắt Lâm Dương, không phải là chiếc xe chở cổ vật đêm qua sao.

Phía trước chiếc xe chở hàng đó có một chiếc xe chịu trách nhiệm công tác an ninh.Ngoài hai chiếc xe đó, còn có một bóng người quen thuộc.

Mặc dù đội mũ bảo hiểm, che kín cả đầu, nhưng Lâm Dương vẫn nhận ra, người đó là Tiểu Hoa đang đi xe máy bám theo sau xe áp tải cổ vật.Sở dĩ Lâm Dương khẳng định như vậy là vì hắn đã dung hợp gene quái xà ở Tây Sa hải để mộ và có được lợi ích đó, đó là khả năng mục bất vong (nhìn qua không quên).

Chỉ cần hình ảnh xuất hiện trong mắt, dù nhiều năm cũng sẽ không quên.

Vì vậy, khi người đàn ông đi xe máy này xuất hiện trong mắt hắn, hắn đã nhận ra.Cứ bám theo chiếc xe chở cổ vật đó, không nên làm quá lộ liễu.“Bàn Tử, đi theo chiếc xe tải phía trước.” Lâm Dương nói với Bàn Tử.Bàn Tử không nói hai lời liền bám theo: “Lâm Dương, đi theo chiếc xe đó làm gì, muốn cướp sao?” Lâm Dương cười cười: “Có thể.”Tại một khúc cua, Tiểu Hoa dừng xe máy lại, đổi sang một chiếc ván trượt, sau đó đứng lên, bắt đầu dùng ván trượt bám theo chiếc xe đó.Đột nhiên, chiếc xe chở hàng dừng lại, Lâm Dương thấy Tú Tú dắt hơn mười con chó nhỏ đi trên đường, chặn đường chiếc xe chở hàng, khiến nó không thể không dừng lại.

Không ngờ, khi đang đi giữa đường, cô ấy lại giả vờ ngã.Màn diễn xuất gượng gạo đó khiến Lâm Dương không nhịn được cười.

Thiên Chân và Bàn Tử tò mò Lâm Dương cười gì, cũng thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía trước.“Đó không phải Tú Tú sao?” Phát hiện Tú Tú ngã trên đất, Thiên Chân chuẩn bị xuống xe để đỡ cô ấy dậy, Lâm Dương ngăn Thiên Chân lại, rồi ra hiệu nhìn xuống dưới gầm xe chở hàng.Thiên Chân thấy có một người nằm trên ván trượt chui vào dưới gầm xe tải.

Đến lúc này cậu ta mới phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra.Sau khi Tiểu Hoa vào vị trí dưới gầm xe, Tú Tú liền đứng dậy, dắt bầy chó nhỏ đi.Chiếc xe chở cổ vật lại khởi động, Lâm Dương ra hiệu cho Bàn Tử tiếp tục bám theo.Mười phút sau, Tiểu Hoa chui ra từ dưới gầm xe, Lâm Dương biết hắn đã lấy được món đồ.Quả nhiên, chuông báo động vang lên từ chiếc xe chở cổ vật.Chiếc xe chở hàng lập tức dừng lại, hai người đàn ông mặc đồng phục từ trên xe xuống mở cửa thùng xe rồi trèo lên.

Chương 49

Lúc đó, từ chiếc xe chịu trách nhiệm an ninh phía trước cũng có hai người xuống, chạy vào trong xe chở hàng, một trong số đó chính là A Ninh.“Chuyện gì đã xảy ra?” A Ninh hỏi người trong thùng xe.“BOSS, Kim Cương Tán đã bị trộm rồi.” Vừa nghe Kim Cương Tán bị trộm, A Ninh lập tức chạy về xe, chuẩn bị đuổi theo tên trộm đó.Vừa khởi động xe, đột nhiên bên hông truyền đến một cú va chạm mạnh: “Rầm” một tiếng, chiếc xe của cô ta bị tông lệch sang một bên.Việc truy hồi vật phẩm bị mất cắp mới là điều quan trọng nhất hiện tại, ngay cả khi xe bị người khác tông, A Ninh cũng không xuống xe truy cứu.

Vừa định lùi xe ra, kết quả lại nghe tiếng “Rầm” một tiếng nữa, chiếc xe vừa rồi lại tông vào.

Ngay cả người ngốc nhất cũng biết đối phương cố ý.A Ninh xuống xe, đi đến trước chiếc xe Bàn Tử đang lái, vừa định xem ai đang gây rắc rối thì Bàn Tử hạ cửa kính xe xuống, thò đầu ra khỏi xe: “Ối mẹ ơi, trùng hợp ghê, tông xe cũng gặp được cô!”A Ninh không để ý đến Bàn Tử, liếc nhìn vào trong xe, phát hiện Lâm Dương và Thiên Chân đều ở trên xe.Với những gì đã xảy ra ở Tây Sa hải để mộ, trong lòng A Ninh có một khoảnh khắc do dự.

Khoảnh khắc đó rất ngắn ngủi, đến mức A Ninh còn không nhận ra.Cô ta quay về xe, bực bội đập mạnh vào vô lăng, sau đó bắt đầu nghỉ ngơi trong xe.Thấy A Ninh như vậy, Bàn Tử tức giận.

Hắn vốn tưởng như vậy có thể khiến cô ta tức đến hộc máu, ai ngờ cô ta không hề tức giận, ngược lại còn ngồi trong xe nghỉ ngơi.Bất đắc dĩ, Bàn Tử đành khởi động ô tô chuẩn bị rời đi, nói với

A Ninh trong chiếc xe khác: “Tạm biệt nhé cô.” Rồi hắn lái xe rời đi.Tú Tú vẫn luôn quan sát tình hình gần đó, không ngờ mấy người Lâm Dương lại ra tay giúp đỡ cô và Tiểu Hoa.

Nếu không chặn A Ninh lại, thì Tiểu Hoa e rằng không tránh khỏi một cuộc chạy trốn.Bây giờ thì tốt rồi, không những lấy được Kim Cương Tán, mà không có tổn thất nào, kết quả tốt nhất.Lâm Dương mấy người trở về khách sạn, vừa ngồi xuống phòng thì chuông cửa vang lên, Lâm Dương mở cửa nhìn ra, Tú Tú với vẻ mặt tươi cười đứng ở cửa.“Để bày tỏ lòng biết ơn đối với chuyện hôm nay, em mời mấy anh đi ăn cơm, không biết có thời gian không?” Lâm Dương gật đầu: “Đương nhiên rồi.”Vừa dứt lời, trong phòng nghe thấy giọng Bàn Tử: “Muốn cảm ơn thì cảm ơn Lâm Dương ca ca đi, chứ bản gia ta chả biết gì mà làm.” Thiên Chân từ phòng đi ra, cười nói: “Tam Thúc liên lạc với tôi, tôi phải đi một chuyến.” Lâm Dương hết nói nổi, từng người một đều như vậy.Chỉ mời Lâm Dương một mình đi ăn cơm, Tú Tú không hề bận tâm, cô ấy gọi vào trong phòng: “Hôm nay em mời riêng Lâm Dương ca ca đi ăn cơm rồi, lần sau sẽ mời mọi người.” Rồi cô ấy đi ra khỏi cửa, Lâm Dương vội vàng đi theo.Người đẹp mời đi ăn cơm, không có lý do gì mà không đi.Tú Tú dẫn Lâm Dương đến phòng ăn của khách sạn, tìm một bàn gần cửa sổ ngồi xuống: “Anh ăn gì?”“Ta đều có thể.” Lâm Dương cười nói.“Vậy em gọi món tùy ý nhé?” Lâm Dương gật đầu.Món ăn ở thị trấn này ăn đi ăn lại cũng chỉ có mấy loại đó, lại dầu mỡ và mặn, Lâm Dương và Tú Tú ăn qua loa một chút rồi đặt đũa xuống.Tú Tú vẫn luôn chủ động tìm Lâm Dương trò chuyện, muốn thăm dò thân phận của hắn.

Lâm Dương không thể nói thật, đành phải dùng bộ lời lẽ đó để đối phó.Kết quả Lâm Dương càng như vậy, trong lòng Tú Tú lại càng thấy hắn thần bí, tác phong như vậy thật sự rất giống người của gia tộc kia.

Lại thêm hiệu quả đặc biệt của huyết dịch Lâm Dương, Tú Tú càng thêm khẳng định suy đoán của mình.Sau bữa cơm, Lâm Dương trở về phòng nghỉ ngơi, lúc này cả căn hộ không có ai.

Thiên Chân đi tìm Tam Thúc, Bàn Tử cũng không biết đã đi đâu.

Lâm Dương nằm trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi.Đột nhiên âm báo hệ thống trong đầu hắn vang lên."Đinh đông, tái tổ hợp gene hoàn thành." Phần thưởng hệ thống trao cho việc thu thập hơn 100 loại gene khác nhau – tái tổ hợp gene đã hoàn thành.

Hắn vốn tưởng sẽ mất một thời gian dài mới hoàn thành, không ngờ lại nhanh như vậy.Không biết sau khi tái tổ hợp hơn 200 loại gene khác nhau, gene có được sẽ có hiệu quả gì.

"Hệ thống, dung hợp gene.""Gene bắt đầu dung hợp.""Dung hợp gene hoàn thành."Khi dung hợp gene, Lâm Dương không cảm thấy một chút đau đớn nào.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, khi dung hợp gene càng đau thì chứng tỏ gene càng mạnh.

Bây giờ một chút cũng không đau, chẳng lẽ gene dung hợp được là rác rưởi sao?

Lâm Dương không tin sẽ có kết quả như vậy.Hắn lập tức kiểm tra lợi ích mà gene tái tổ hợp đã mang lại.Lần dung hợp gene tái tổ hợp này chỉ mang lại một lợi ích duy nhất, đó là khả năng Dạ thị (nhìn đêm).

Nhìn thấy khả năng này, Lâm Dương có chút thất vọng, dù sao cũng đã vất vả thu thập hơn hai trăm loại gene khác nhau, và đã sử dụng một cơ hội tái tổ hợp gene do hệ thống thưởng.

Kết quả chỉ mang lại một khả năng Dạ thị, cũng quá không đáng tiền rồi.Xem ra là lỗ vốn rồi.Nhưng tâm trạng thất vọng này chỉ kéo

dài trong một thời gian ngắn rồi bị sự vui mừng tột độ thay thế.

Bởi vì hắn phát hiện khả năng mà gene sau khi tái tổ hợp mang lại có thể thăng cấp.Nói cách khác, khả năng này có thể không ngừng tiến hóa, ngày càng mạnh mẽ.

Không giống như những gene chưa được tái tổ hợp, hiệu quả ban đầu thế nào thì vẫn thế đó, không thể nâng cao.Lợi ích này quả thực quá nghịch thiên rồi, ví dụ như lúc đầu gene chiết xuất từ tiểu Tống tử chỉ tăng sức mạnh và phòng ngự gấp năm lần, nhưng nếu là gene đã tái tổ hợp thì ban đầu cũng là năm lần, nhưng sau đó có thể thăng cấp, có thể tăng trưởng gấp mười, gấp trăm, thậm chí gấp nghìn lần.Điều kiện duy nhất để gene thăng cấp là thu thập gene cùng loại và dung hợp.Trong phòng, Lâm Dương đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, mới từ niềm vui sướng vì có được gene có thể tiến hóa mà hoàn hồn.Vừa mở cửa, khuôn mặt tinh xảo của Tú Tú xuất hiện trước mắt, vẻ mặt cô ấy có vẻ lo lắng.Vừa ăn cơm xong không lâu, bây giờ lại đến tìm mình, chẳng lẽ có chuyện gì khẩn cấp sao?Chưa đợi Lâm Dương mở miệng hỏi, Tú Tú đã nói ra lý do đến tìm Lâm Dương.“Thiên Chân ca ca bị người ta bắt rồi, nhóm người đó đã đưa anh ấy đến căn cứ.”“Ai đã bắt cậu ấy?”“Nhóm người tổ chức đấu giá.” Mặc dù không biết mục đích bắt Thiên Chân là gì, nhưng điều khẩn cấp nhất lúc này đương nhiên là cứu Thiên Chân ra.Nói xong Tú Tú muốn dẫn Lâm Dương đi gặp Tiểu Hoa, Tiểu Hoa vẫn luôn theo dõi động tĩnh của nhóm người đã bắt Thiên Chân.Trước đây khi Tú Tú và Tiểu Hoa phát hiện Thiên Chân bị bắt đi, Tiểu Hoa đã thử cứu Thiên Chân, nhưng chỉ có một mình, đơn thương độc mã, đương nhiên đã thất bại, vì vậy bị thương, thế nên Tú Tú mới cầu cứu Lâm Dương.“Ối chà, trai đơn gái chiếc tối khuya khoắt đi đâu thế này?” Người nói tự nhiên là Bàn Tử, Lâm Dương và Tú Tú đã gặp hắn ở cổng khách sạn.“Bây giờ không có thời gian giải thích, lên xe rồi nói.”

Thế là ba người lên xe của Tú Tú.Trên xe, Lâm Dương thuật lại những gì Tú Tú đã kể cho Bàn Tử nghe: "Thiên Chân không phải đi tìm Tam Thúc sao, sao lại bị người ta bắt rồi?

Nhóm người đó bắt Thiên Chân làm gì?""Những chuyện đó đừng quản nữa, bây giờ cứu Thiên Chân ra mới là điều quan trọng nhất."Một giờ sau, mấy người Lâm Dương hội hợp với Tiểu Hoa trong một khu rừng ở ngoại ô.Lúc này hắn đang điều khiển máy bay không người lái để quay lén tình hình trong căn cứ.Đột nhiên, tiếng "Rầm" vang lên, Tiểu Hoa đập bàn phím.

"Máy bay không người lái bị phát hiện và bắn hạ rồi." Tiểu Hoa hiện đang bị thương, không thể tự mình lẻn vào căn cứ thăm dò tình hình, nên mới dùng máy bay không người lái để quay lén.

Chỉ là máy bay không người lái vừa bay lên trên không căn cứ đã bị đối phương bắn hạ.

Tiếp tục cử máy bay không người lái đi chắc chắn sẽ không có tác dụng nữa.

Hắn không có cách giải quyết, lại quá nóng lòng, nên mới đập bàn phím.

"Ta sẽ lẻn vào thăm dò tình hình vậy." Lâm Dương nói với mấy người.Rồi một mình đi vào khu rừng bên cạnh.Trong rừng, Lâm Dương đi một đoạn đường dài vào sâu bên trong, khi đến gần căn cứ thì dừng lại.

Hắn quay mặt về phía căn cứ, phát ra một âm thanh, muốn dùng hồi thanh định vị để thăm dò tình hình bên trong.Đồng thời phát ra âm thanh, hình ảnh trong phạm vi vài trăm mét đều xuất hiện trong đầu hắn.Căn cứ này phòng thủ nghiêm ngặt, mỗi lối ra vào đều có người canh gác, tổng cộng có 54 người chịu trách nhiệm canh gác trong căn cứ, 12 người ở nơi sáng, 42 người ẩn nấp trong bóng tối.

Từ hình ảnh trong đầu, hắn đã nắm được thông tin.Còn muốn biết thêm thông tin khác thì không có cách nào nữa.Đột nhiên Lâm Dương chợt nhớ mình không phải có khả năng Dạ thị sao, thảo nào vừa rồi đi trong khu rừng tối om mà hoàn toàn không bị ảnh hưởng.Thế là Lâm Dương tìm một cái cây cao rồi trèo lên, sau đó trong bóng tối chú ý động tĩnh trong căn cứ.Trong căn cứ, ngoài những người canh gác ở lối ra vào, bên trong cũng sẽ có người tuần tra, ba người một đội, tuần tra theo lộ trình cố định trong căn cứ.Sau khi nắm rõ tình hình, Lâm Dương liền đi ra khỏi rừng, kể lại thông tin đã thăm dò được cho mọi người nghe, sau đó cùng nhau bàn bạc cách cứu Thiên Chân.“Lâm Dương, căn cứ có tháp canh ở mọi hướng, một khi đến quá gần sẽ bị phát hiện, làm sao cậu lại thăm dò rõ ràng được mấy người canh gác bên trong như vậy?” Tiểu Hoa kinh ngạc nói.Từ nhỏ hắn đã luyện võ, trong số bạn bè cùng trang lứa cũng là một cao thủ, muốn thăm dò rõ ràng tình hình trong căn cứ phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, Tiểu Hoa tự nhận mình không thể làm được.Lâm Dương cười gượng, không trả lời câu hỏi của Tiểu Hoa.

Tổng không thể nói những điều này đều là hắn trốn trên cây cách vài trăm mét mà nhìn thấy được.Người bình thường trong đêm tối, ngay cả khi dùng ống nhòm nhìn đêm cũng không thể thăm dò rõ ràng tình hình như vậy, huống hồ Lâm Dương lại tay không.

Lâm Dương thầm nghĩ: “Mình đã quá sơ ý, đã nói ra cả số lượng vệ binh ở nơi sáng và nơi tối trong căn cứ.” Vệ binh trong căn cứ không thể chỉ có những người ở mặt sáng, những vệ binh ẩn nấp ở nơi tối mà không thể nhìn thấy chiếm số lượng tuyệt đại đa số, những vệ binh ẩn nấp trong bóng tối này Lâm Dương tự nhiên dùng hồi thanh định vị để phát hiện.Còn về lộ trình tuần tra, thời gian thay ca của vệ binh tuần tra, hồi thanh định vị không dễ sử dụng, vì vậy Lâm Dương đã dựa vào khả năng Dạ thị, trốn ở xa để quan sát.Khi nói cho

Tiểu Hoa về tình hình căn cứ, hắn đã kết hợp kết quả của cả hai, vì vậy không thể không khiến Tiểu Hoa nghi ngờ.Thấy phản ứng của Lâm Dương, Tiểu Hoa và Tú Tú cũng không truy hỏi nữa, chỉ là hai người trong lòng càng thêm khẳng định suy đoán của mình, Lâm Dương chắc chắn là người xuất thân từ gia tộc kia.Trong căn cứ chỉ có 54 vệ binh, nhưng tổng cộng chỉ có bốn người, trong đó có một cô gái và một người bị thương, chênh lệch thực lực quá lớn, muốn cứu Thiên Chân ra gần như là không thể.Khi mấy người đang cau mày không biết làm sao, một giọng nói nhàn nhạt truyền đến.“Ta.”Người nói chính là Tiểu Ca, chuyên gia mất tích.Bàn Tử thấy Tiểu Ca xuất hiện, phấn khích nói: “Bản gia ta biết có chuyện là cậu sẽ không thể không xuất hiện.” Tiểu Ca vẫn như trước, không thích nói nhiều.Trước mặt mấy người Lâm Dương, hắn lộ mặt rồi biến mất trong bóng đêm.

“Bàn Tử, đừng rảnh rỗi nữa, bản gia ta cũng nên làm việc rồi.” Lời nói của Lâm Dương khiến Bàn Tử không hiểu gì: “Làm việc gì?”“Theo ta đi.” Rồi Lâm Dương dẫn Bàn Tử đi vào rừng.Thì ra Lâm Dương vừa thăm dò tình hình đã phát hiện những cổ vật xuất hiện trong buổi đấu giá đều được cất giữ trong căn cứ phòng thủ nghiêm ngặt này.Hắn bảo Bàn Tử giúp mình khuân đồ.Biết mục đích của Lâm Dương, Bàn Tử hết nói nổi: “Không phải bên trong có mấy chục vệ binh sao, bằng hai người chúng ta mà khuân đồ từ bên trong ra sao.” Lâm Dương cười nói: “Vệ binh có Tiểu Ca giải quyết, ta phụ trách khuân đồ.” Bàn Tử bán tín bán nghi đi theo Lâm Dương về phía căn cứ.Tiểu Ca tuy lợi hại, nhưng một mình giải quyết mấy chục vệ binh cũng không thể, Bàn Tử không biết Lâm Dương tại sao lại tự tin như vậy có thể khuân những cổ vật đó ra khỏi dưới mí mắt của vệ binh.Khi Lâm Dương và Bàn Tử cách căn cứ hơn trăm mét, thấy một vệ binh trên tháp canh rơi xuống từ trên đó, Lâm Dương biết là Tiểu Ca đã ra tay.

“Bàn Tử, đi nhanh lên.” Lâm Dương thúc giục.Đợi đến khi Lâm Dương và Bàn Tử đến cổng căn cứ, quả nhiên các vệ binh đều nằm trên đất, ba phía vệ binh khác lúc này lại hoàn toàn không hay biết đã xảy ra chuyện.Bàn Tử cẩn thận đi theo phía sau Lâm Dương, thần kinh căng thẳng tột độ.

Lâm Dương lại như đi du lịch, thong thả đi vào căn cứ.Trước đó khi thăm dò tình hình, vị trí của mỗi vệ binh Lâm Dương đều đã rõ ràng, nếu quan sát kỹ đường đi của hắn sẽ phát hiện mỗi đường đi hắn đều khéo léo tránh được vệ binh.Vốn dĩ là điều không thể làm được, nhưng có Tiểu Ca giải quyết một phần vệ binh thì lại khác rồi.

Bàn Tử đi theo phía sau Lâm Dương cũng thầm kinh ngạc, quả nhiên không gặp một vệ binh nào.

Chẳng lẽ tất cả đều bị Tiểu Ca giải quyết rồi sao?

Bàn Tử lắc đầu, Tiểu Ca dù lợi hại đến mấy cũng là người, không thể làm được đến mức đó.

Đã như vậy, thì chỉ có một khả năng, Lâm Dương vô cùng quen thuộc với tình hình trong căn cứ, đã tránh được tất cả vệ binh.Mặc dù không biết Lâm Dương đã làm thế nào, nhưng hình tượng Lâm Dương trong lòng Bàn Tử đã thăng lên ngang hàng với Tiểu Ca.Đi vòng quanh căn cứ nửa ngày, cuối cùng Lâm Dương dừng lại ở phía sau một căn nhà gỗ.

Những thứ xuất hiện trong buổi đấu giá đều ở bên trong căn nhà gỗ này, lúc này có hai vệ binh đang tuần tra ở cửa.

“Đối phó một người có vấn đề gì không?” Bàn Tử gật đầu ra hiệu là chuyện nhỏ.Rồi Lâm Dương đưa một ánh mắt, hai người cùng xông vào.

Phương thức tấn công của Lâm Dương đơn giản nhưng hiệu quả,

một cú thủ đao chém vào cổ vệ binh khiến hắn ngất đi.

Bên Bàn Tử cũng đã xong việc.Giải quyết xong vệ binh, Lâm Dương và Bàn Tử vào trong nhà bắt đầu khuân cổ vật.

Số lượng tuy không nhiều, nhưng mỗi món đều là vật phẩm quý giá.

Những thứ này đều là Cừu Đức Khảo đã lừa gạt từ Khanh Mông ở Hạ Quốc cách đây mấy chục năm, vì vậy khuân hết đồ đi Lâm Dương cũng không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.Lúc này bên ngoài rừng, Tiểu Hoa và Tú Tú đang sốt ruột chờ đợi, Tiểu Ca đã đi hơn một giờ rồi, cũng không biết có thành công cứu Thiên Chân ra không.Đột nhiên, một người đàn ông lạnh lùng ôm Thiên Chân xuất hiện trước mắt."Thiên Chân hiện tại quá yếu, để cậu ấy lên xe nghỉ ngơi trước." Vừa nói hắn giao Thiên Chân cho Tiểu Hoa và Tú Tú, đợi hai người đưa Thiên Chân lên xe, vừa quay người Tiểu Ca lại biến mất.Đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất, quả không hổ là chuyên gia mất tích.Tiểu Ca mất tích không lâu, Lâm Dương và Bàn Tử quay lại, khi về mỗi người trên tay ôm một cái vali.Hai người đặt vali lên xe thì phát hiện Thiên Chân ở trên xe, nhưng Tiểu Ca thì lại biến mất, xem ra lại biến mất rồi."Hai người đã đi đâu?" Tú Tú hỏi.Bàn Tử bí hiểm cười cười, rồi mở chiếc vali vừa đặt lên xe ra, bên trong mấy món cổ vật lộ ra.Mấy món đồ này Tiểu Hoa và Tú Tú quá quen thuộc rồi, buổi đấu giá trước đó hai người cũng có tham gia, tự nhiên đã thấy những thứ này.

Thấy bên cạnh có một cái vali tương tự, Tiểu Hoa vẻ mặt như gặp quỷ nói: "Trong cái vali này sẽ không phải cũng là những thứ này chứ?" Lâm Dương cười cười, không nói gì, trực tiếp mở vali ra: "Xem đi." Vừa nhìn Tiểu Hoa và Tú Tú hai người ngạc nhiên đến mức cằm suýt rớt xuống."Vệ binh nghiêm ngặt như vậy, hai người đã làm thế nào?""Phải hỏi Lâm Dương, bản gia ta chỉ đi theo phía sau,

cũng không ra sức, chỉ làm một chuyến khuân vác khổ cực, khuân đồ từ bên trong ra thôi." Bàn Tử nói ở một bên."Được rồi được rồi đừng nói nữa, nhanh chóng rời khỏi đây đi, nếu bị đuổi theo thì không hay đâu."Lâm Dương đi chưa xa, trong căn cứ đã vang lên tiếng chuông báo động.Lúc này, A Ninh đang nghỉ ngơi trong phòng.Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.Một vệ binh chạy vào: "BOSS, thằng nhóc đó đã bị người ta cứu đi rồi.""Chuyện này xảy ra lúc nào?""Không rõ, đội tuần tra phát hiện khi thay ca." Nghe thuộc hạ báo cáo, A Ninh trong lòng đã có số liệu rồi.Có thể thần không biết quỷ không hay cứu người ra khỏi đây, ngoài Tiểu Ca thì còn ai.

Khi ở Tây Sa hải để mộ, cô ta cũng đã chứng kiến Tiểu Ca lợi hại đến mức nào.Chỉ sợ bây giờ hắn đã đi xa rồi.Lúc đó, lại có một vệ binh gõ cửa chạy vào: "BOSS, tất cả cổ vật vận chuyển từ hiện trường đấu giá đều bị mất cắp." Nghe thuộc hạ báo cáo, sắc mặt A Ninh lập tức đại biến.Việc bắt Thiên Chân vốn dĩ là một hành động vô ý, nhưng việc mất cắp một lô cổ vật thì lại khác.Cô ta lập tức xông đến kho hàng.Chạy đến kho hàng tạm thời chứa cổ vật, A Ninh lập tức vén một tấm ván sàn dưới chân lên, khi nhìn thấy chiếc hộp gỗ đó vẫn còn, lập tức thở phào nhẹ nhõm.Cẩn thận mở chiếc hộp gỗ ra, xác nhận món đồ quý giá bên trong có còn nguyên vẹn không, khi mở hộp gỗ ra một khoảnh khắc, cả người cô ta đều tức giận, gào thét vào thuộc hạ: "Đuổi theo, nhanh chóng đuổi theo, đuổi không về thì tất cả cũng không cần quay lại, ta không cần phế vật."Đám thuộc hạ của A Ninh lập tức đuổi theo, cô ta cũng theo sau, lái một chiếc xe lao ra khỏi căn cứ.Trên chiếc xe van của Tiểu Hoa, Thiên Chân tỉnh dậy, nghe Tiểu Ca sau khi cứu mình ra lại mất tích, cậu ta không khỏi tiếc nuối, vẻ mặt ủ rũ không vui, cũng không biết đang giận ai.

"Thiên Chân, không phải cậu đi gặp Tam Thúc sao, sao lại bị đám A Ninh bắt đi?""Ta cũng không rõ, sau khi gặp Tam Thúc xong, trên

đường về bị người ta đánh ngất, khi tỉnh lại thì thấy mình bị nhốt trong lồng." Thiên Chân bất đắc dĩ nói.Cũng không biết có phải không, dù sao bây giờ người đã được cứu, tiện thể còn kiếm được một khoản lớn từ đó.Đột nhiên, Tiểu Hoa tăng tốc độ xe lên tối đa: "Ngồi vững vào, người của cô ta đuổi kịp rồi."Chạy như bay, cuối cùng Tiểu Hoa dừng chiếc xe van ở vệ đường: "Đi, tất cả xuống xe, tiếp theo chúng ta sẽ đi đường thủy."Mọi người trên xe lập tức xuống xe, rồi theo Tiểu Hoa chạy về phía bờ sông.Lâm Dương và Bàn Tử hai người mỗi người ôm một vali cổ vật đi cuối cùng.Thì ra trước khi đi cứu người, Tiểu Hoa đã sắp xếp ổn thỏa, đã chuẩn bị một chiếc thuyền cao tốc ở bờ sông này.Đợi mấy người lên thuyền, động cơ lập tức khởi động, cùng với tiếng gầm rú, chiếc thuyền cao tốc nhanh chóng phóng đi xa.Đợi A Ninh đuổi kịp thì chỉ còn lại một chiếc xe van cũ nát.A Ninh tức giận, dùng sức đá mạnh mấy cái vào chiếc xe van.Trên thuyền cao tốc, Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Hoa và Tú Tú mấy người cười ha hả.Vừa rồi trên thuyền cao tốc Lâm Dương đã kể chuyện mình và Bàn Tử đi vào kho hàng khuân cổ vật, đồng thời cũng kể chuyện phát hiện dưới sàn nhà có bí mật, và lấy bảo bối dưới sàn nhà ra, để lại một hộp rỗng ở đó."A Ninh khi phát hiện ra mình chỉ để lại một cái hộp rỗng thì biểu cảm thế nào?" Bàn Tử cười nói.Đối với A Ninh, hắn đặc biệt không thích, vì vậy hễ có thể khiến A Ninh ăn quả đắng là hắn lại đặc biệt vui mừng."Lâm Dương, bảo bối giấu dưới sàn nhà đó, nhanh chóng lấy ra cho ta cũng mở mang tầm mắt đi." Tiểu Hoa cười nói.Khi Lâm Dương lấy ra cuốn thư trắng tìm được trong hộp gỗ đó, Thiên Chân đã ngơ ngác."Đây không phải là cuốn Chiến quốc bạch thư mà ông cố ông cố của ta đã bị Cừu Đức Khảo lừa đi sao!" Thì ra là cuốn Chiến quốc bạch thư mà tổ tiên Thiên Chân đã bị lừa mất, Lâm Dương lúc đầu căn bản không biết, sở dĩ biết đó nhất định là bảo bối, cũng chỉ vì thấy nó được giấu kín nhất.Lâm Dương cũng bất đắc dĩ, kiến thức về cổ vật của hắn vô cùng thiếu

thốn, có bảo bối trong tay cũng không nhận ra.“Đã là của tổ tiên cậu, vậy bây giờ vật quy nguyên chủ là được rồi.” Lâm Dương đưa cuốn thư trắng cho Thiên Chân.Sau khi nhận cuốn thư trắng, Thiên Chân lắp bắp, vẻ mặt muốn nói lại thôi.“Có gì thì nói thẳng đi, không phải chúng ta là huynh đệ sao.” Lâm Dương cười nói.“À, mấy món cổ vật xuất hiện trong buổi đấu giá đó có vài món cũng có liên quan đến gia đình tôi, xem bán lại cho tôi được không?” Lâm Dương nhớ, Thiên Chân nói Thăm âm trảo, Chiến quốc la bàn, Bát quái kính lẽ ra là của gia đình cậu ta, chỉ là không biết tại sao lại xuất hiện trong buổi đấu giá này, vẫn luôn không làm rõ được.

“Hỏi Bàn Tử là được, ta không có ý kiến.” Lâm Dương nói.Dù sao những thứ đó là cùng Bàn Tử khuân ra, tự nhiên cũng phải hỏi ý kiến Bàn Tử.

“Lâm Dương nói vậy là đúng, lúc đó cậu ấy đã bỏ ra bao nhiêu sức lực bản gia ta trong lòng rõ ràng.” Nghe lời Bàn Tử nói, Lâm Dương gật đầu, Bàn Tử là một người không tồi.Lâm Dương lấy Thăm âm trảo, Chiến quốc la bàn, Bát quái kính ra khỏi vali: “Ba món đồ này tặng cậu, huynh đệ đừng nói chuyện tiền bạc.” Giọng Lâm Dương không cho phép từ chối, Thiên Chân đành phải nhận lấy.Tình nghĩa này tự nhiên cậu ta cũng sẽ ghi nhớ trong lòng.Những món đồ còn lại tự nhiên Lâm Dương và Bàn Tử hai người chia nhau, Lâm Dương cầm cũng không có kênh bán, chi bằng giao toàn bộ cho Bàn Tử, sau khi đổi thành tiền mặt sẽ chuyển lại cho mình.

Chương 50

Khoảng một giờ sau, thuyền cao tốc rời khỏi khu vực tiệm mì.

Tiểu Hoa đậu thuyền cao tốc ở bờ sông, sắp xếp người tiếp ứng ở đó.

Năm người Lâm Dương lên chiếc xe thương vụ mà Tiểu Hoa đã sắp xếp, sau đó trực tiếp đi đến sân bay Điền Tỉnh.

Ba giờ sau, Lâm Dương cùng Bàn Tử và Thiên Chân đã về đến nhà, còn Tiểu Hoa và Tú Tú cũng đã về nhà riêng của họ.

"Thiên Chân, gia sản của cậu thật sự quá hậu hĩnh nha, căn biệt thự này chắc cũng phải mấy chục triệu tệ chứ." "Đều là gia nghiệp tổ tiên để lại thôi." "Ai da, bản gia ta đi, trong biệt thự có cả thang máy điện!" Một căn biệt thự hai tầng, bên trong lại lắp đặt một bộ thang máy điện, nhìn thấy cảnh này Lâm Dương cũng không khỏi cảm thán, người có tiền thật sự biết hưởng thụ.

Thiên Chân ôm mấy món đồ Lâm Dương tặng đứng trước thang máy điện, sau đó nhấn nút đi xuống, cửa mở ra liền bước vào.

"Đứng ngẩn ra làm gì, cũng vào đi chứ." Thế là Lâm Dương và Bàn Tử cũng đi vào theo.

"Là nơi cất giữ đồ dưới hầm à?" Bàn Tử hỏi.

Thiên Chân bĩu môi cười, "Biết ngay mà." Thang máy điện đi thẳng xuống tầng hầm thứ hai mới dừng lại, cửa thang máy mở ra là một cánh cửa chống trộm kiên cố.

Thiên Chân mở cửa, Bàn Tử lập tức hai mắt sáng rỡ.

Nhìn cảnh tượng bên trong, Lâm Dương cũng thầm kinh ngạc.

Trong căn phòng chất đầy các loại cổ vật, ngọc khí, bảo thạch, quả thực là một kho báu sống động.

"Chẳng lẽ đây là nội tình của một đại gia tộc?" Lâm Dương và Bàn Tử đi theo Thiên Chân vào trong kho báu.

Thiên Chân đi thẳng đến một chiếc rương gỗ hồng mộc ở phía trong, từ bên trong lấy ra một chiếc Móng Tay Tham Âm, một chiếc la bàn và một tấm gương bát quái.

Nhìn những món đồ trên tay Thiên Chân, Lâm Dương và Bàn Tử đều ngạc nhiên, chúng giống hệt những món xuất hiện trong buổi đấu giá.

Thiên Chân cũng thấy lạ, những món đồ này không thể nào trùng hợp đến mức có hai bộ giống hệt nhau được, nhưng tình huống hiện tại quả thực khó giải thích.

Đột nhiên, Thiên Chân phát hiện điều bất thường.

Cậu đặt ba món đồ vừa lấy ra từ rương gỗ hồng mộc dưới đèn để giám định, không ngoài dự đoán, cả ba món đều là hàng giả.

Sau đó lại giám định chiếc Móng Tay Tham Âm, la bàn thời Chiến Quốc, gương bát quái mang về từ tiệm mì, không ngoài dự đoán, tất cả đều là hàng thật.

Với bản lĩnh của Tam Thúc, không thể nào lại để hàng giả xuất hiện trong kho báu của nhà mình, cũng không thể nào không biết ba món đồ này là hàng giả được.

Thiên Chân nhất thời không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Bàn Tử đùa cợt nói: "Không phải năm đó ông nội của ông nội cậu bị Cừu Đức Khảo lừa hết đồ rồi, cảm thấy mất mặt nên mới làm vài món giả để trong nhà đó chứ?" Lâm Dương liếc Bàn Tử một cái, hắn mới nhận ra trò đùa này hình như hơi quá.

May mà Thiên Chân cũng không tức giận, “Cũng có thể thật sự như Bàn Tử nói.” Mấy ngày tiếp theo, Lâm Dương và Bàn Tử ở lại nhà Thiên Chân, một mặt chuẩn bị cho chuyến đi tìm kho báu của Phát Khâu Môn, một mặt nghỉ ngơi, dù sao đã chạy bên ngoài gần nửa tháng trời nên cũng hơi mệt mỏi.

Ở nhà Thiên Chân tại Tiền Đường, mọi thứ quen thuộc, làm việc cũng thuận tiện, chỉ tốn vài ngày đã chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết.

“Thiên Chân, thuốc xua côn trùng của Lâm Dương đâu?

Với thuốc giải rắn độc nữa đâu?” Bàn Tử lật túi đồ một lượt mà chẳng tìm thấy gì.

“Ai da, Bàn Tử, xin lỗi nha, vì hai bọn ta không cần mấy thứ đó nên quên mất không mua rồi.” Thiên Chân cười nói.

Nghe lời Thiên Chân, Bàn Tử cực kỳ uất ức.

Trong số bốn người Lâm Dương, Thiên Chân, Tiểu Ca, bản gia ta là người duy nhất không có năng lực đặc biệt, mỗi lần côn trùng đều bám theo bản gia ta.

“Không mua mấy thứ đó thì hai người định bỏ mặc bản gia ta trong Thập Vạn Đại Sơn à?” “Tiền bán cổ vật cậu có đưa cho ta đâu, ta sẽ không để cậu xảy ra chuyện đâu, cùng lắm thì lúc đó dùng thêm chút nước bọt thôi.” Mặc dù hiệu quả xua côn trùng của nước bọt Lâm Dương không loại thuốc nào sánh bằng, nhưng Bàn Tử mà phải bôi nước bọt của người khác lên người thì toàn thân sẽ tê dại mất, cuối cùng hắn vẫn kiên quyết mua thuốc xua côn trùng và thuốc giải rắn độc.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, mấy người tiếp tục nghỉ ngơi ở Tiền Đường thêm vài ngày rồi mới lên đường.

Hôm sau, ba người lái một chiếc xe địa hình đi về phía Tây.

Bản đồ đã giải mã cho thấy nơi cất giấu kho báu của Phát Khâu Môn nằm trong Thập Vạn Đại Sơn thuộc Miêu Cương.

Đó là một nơi đầy màu sắc thần bí, nơi khởi nguồn của cổ độc, cản thi, và truyền thuyết về Lạc Hoa Động Nữ.

Xe còn chưa ra khỏi Tiền Đường thì Thiên Chân nhận được điện thoại của Tú Tú.

Đầu dây bên kia Tú Tú có vẻ không vui, khi biết Thiên Chân, Lâm Dương và Bàn Tử đang trên đường đến Miêu Cương thì nàng cũng muốn đi cùng để giải khuây.

Thiên Chân không chịu nổi sự năn nỉ của Tú Tú, sau khi được Lâm Dương và Bàn Tử đồng ý liền chấp thuận yêu cầu của nàng.

Bàn Tử lại lái xe theo chỉ dẫn của Thiên Chân đến cổng nhà họ Hoắc đón Tú Tú.

Khi Tú Tú xuất hiện, Lâm Dương thấy hai mắt nàng đỏ hoe, chắc là vừa khóc không lâu.

Không cần hỏi cũng biết chắc chắn là những người và những chuyện trong gia tộc khiến nàng không vui.

Miêu Cương nhiều núi, đa số là đường đèo quanh co, đến ngày thứ hai thì Lâm Dương đã tiến vào địa phận Miêu Cương.

"Ai da, Miêu Cương này ngoài núi ra thì vẫn là núi à, đến một cái tiệm tạp hóa nhỏ cũng không thấy, bụng bản gia ta đói lép kẹp rồi đây này." Bàn Tử đã lặp đi lặp lại câu nói tương tự mấy lần rồi.

Từ khi vào Miêu Cương đến giờ, đừng nói là tiệm tạp hóa nhỏ, ngay cả một ngôi nhà cũng không thấy.

"Bàn Tử, ráng chịu chút nữa đi, sắp đến nơi rồi." "Thiên Chân,

bản gia ta đâu có giống cậu, thân hình nhỏ bé tiêu hao ít năng lượng, bản gia ta người to con thế này đương nhiên tiêu hao năng lượng cũng nhiều hơn rồi, nhìn bụng bản gia ta xem, lõm cả vào rồi đây này." Bàn Tử vén áo lên, chứng minh bụng hắn thật sự đã lõm vào.

Đừng nói Bàn Tử, Lâm Dương hiện tại cũng đói không chịu nổi, nhưng nơi tiền không có làng, sau không có quán thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Dọc theo đường núi lại lái xe vào sâu trong núi hơn một giờ nữa, Bàn Tử đột nhiên phấn khích la lớn: "Cuối cùng cũng thấy khói người rồi, Lâm Dương mau lái xe vào xem có tìm được gì ăn không." Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Lâm Dương đã điều chỉnh hướng lái, đưa xe đi vào con đường đất bùn dẫn đến ngôi làng nhỏ dưới chân núi xa xa.

Dọc theo con đường nhỏ, họ lại lái xe thêm hơn mười phút mới đến cổng làng.

Chương 51

Chiếc xe địa hình vừa xuất hiện ở cổng làng lập tức thu hút một đám dân làng vây quanh.

Lâm Dương xuống xe, lấy ra một bao thuốc lá liền phát cho mấy người dân làng, nhưng không ai nhận điếu thuốc từ tay hắn, từng người từng người đều cảnh giác nhìn chằm chằm mấy người Lâm Dương.

Bàn Tử thấy tình hình như vậy liền bắt chước giọng Miêu Cương nói: "Các vị lão hương, mấy anh em đây là khách du lịch, giờ đói lắm rồi, không biết nhà ai có chút gì ăn không?" Điều khiến Bàn Tử lúng túng là không một ai đáp lại.

Bàn Tử cũng không để tâm, từ túi tiền lấy ra mấy tờ tiền đỏ, "Vị lão hương nào có thể đưa bản gia ta về nhà ăn một bữa cơm, đây là tiền công." Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, Bàn Tử không tin có tiền mà không ai chịu kiếm.

Chỉ là, những người dân làng đó vẫn không phản ứng, chỉ đứng một bên cảnh giác nhìn chằm chằm nhóm người.

Đúng lúc đó, một thanh niên trông chừng hai mươi tuổi từ trong đám đông chui ra, hỏi Bàn Tử: "Nhà cháu không có món ngon, chỉ có thịt heo rừng, thỏ rừng các loại thôi, để các bác ăn mấy thứ đó, tiền trong tay có thể đưa cho cháu không?" Vừa nghe lời thanh niên nói Bàn Tử vui mừng khôn xiết, heo rừng, thỏ rừng mà không phải món ngon thì món gì mới là món ngon chứ, có tiền cũng chưa chắc ở thành phố ăn được những thứ này.

"Đương nhiên rồi, chỉ cần cơm no bụng, số tiền này đều là của cậu." Nói xong Bàn Tử liền đưa mấy tờ tiền đỏ trong tay cho thanh

niên đó.

Tiền vừa trao tay, thanh niên lập tức nhiệt tình hơn hẳn, "Mấy vị ông chủ đi theo cháu, mẹ cháu đang nấu cơm, cháu sẽ bảo bà chuẩn bị thêm vài món, nấu thêm cơm nữa." Thế là mấy người Lâm Dương đi theo thanh niên đó về nhà, chuẩn bị ăn trưa ở đó.

Trên đường, thanh niên hỏi: "Mấy vị ông chủ từ thành phố đến du lịch phải không?" Lâm Dương gật đầu, "Ừm, không biết gần đây có nơi nào phong cảnh đặc biệt đẹp không?" Thanh niên nói: "Có một nơi phong cảnh đặc biệt đẹp, nhưng cháu không kiến nghị đi đến đó." Phong cảnh đẹp mà lại không kiến nghị đi, lời nói tự mâu thuẫn như vậy lập tức khiến Lâm Dương hứng thú.

"Nếu phong cảnh đẹp, vậy tại sao cậu lại không muốn tôi đi đến đó?" "Nơi đó nguy hiểm lắm, truyền thuyết kể rằng trong núi có chôn một vị tướng quân, sau này hóa thành Thi Vương, mỗi khi hắn hiện thân thì thi thể trong vòng trăm dặm đều sẽ chui ra khỏi mộ mà cúi đầu về hướng đó." Nghe thanh niên giới thiệu, Lâm Dương càng thêm hứng thú.

"Chỉ là truyền thuyết thôi mà, lại có thể nguy hiểm đến vậy sao?

Chẳng lẽ cậu thật sự tin trong núi có Thi Vương?" "Có người tận mắt nhìn thấy rồi, lúc đầu dân làng chúng cháu cũng không tin, vẫn có người lên ngọn núi đó hái thuốc, nhưng đi rồi thì không bao giờ trở về nữa, thi thể cũng không tìm thấy, đều bị Thi Vương ăn hết rồi." Đúng lúc đó, một tiểu viện nhà nông xuất hiện trước mắt mọi người.

Thanh niên dẫn mấy người Lâm Dương vào rồi chạy vào trong nhà kêu lớn: "Mẹ ơi, trưa nay có khách nhân tại gia lý cật phạn, đa chuẩn bị kỷ cá thái, hữu ký đắc đa chử điểm phạn." Trong nhà truyền ra tiếng một phụ nữ, giọng không phải tiếng phổ thông, Lâm Dương nghe không hiểu.

Thanh niên lúng túng nói: “Mẹ cháu chỉ nói được tiếng địa phương thôi.” Thanh niên kéo ghế ra mời Lâm Dương ngồi xuống sân nghỉ ngơi đợi ăn cơm.

Mấy người đang tụ tập nói chuyện, đột nhiên nghe Bàn Tử la lớn: “Thiên Chân, mau nhìn xem?” Chỉ thấy Bàn Tử trên tay cầm một khối ngọc bội dính đầy bùn đất chạy đến.

Thiên Chân nhận lấy ngọc bội xem xét kỹ lưỡng một hồi rồi đưa ngọc bội cho Lâm Dương, “Hay là cậu thử xem?” Trước khi xuất phát đi Miêu Cương, Lâm Dương đã mua mấy chục cuốn sách giám định cổ vật, trên đường đi đã đọc gần hết rồi.

Sau khi dung hợp với loài rắn đen nhỏ ở Tây Sa hải để mộ, ta có khả năng nhớ như in, nên những cuốn sách này chỉ cần lướt qua một lần là có thể ghi nhớ vào trong óc, vì vậy tốc độ học tập cực kỳ nhanh.

Hiện tại khó có được cơ hội thực hành, Lâm Dương tự nhiên sẽ không từ chối.

Hắn nhận lấy ngọc bội từ tay Thiên Chân để giám định: “Tạo hình thô mộc, phôi dày, kỹ pháp chủ yếu là chạm rỗng, mặt phẳng chạm khắc hai lớp hoa, tục gọi là ‘hoa thượng áp hoa’.

Đường nét trang trí mạnh mẽ dứt khoát, góc cạnh rõ ràng, không câu nệ tiểu tiết.

Nếu không nhầm thì đây phải là một chiếc ngọc bội Phúc Lộc Thọ đời Minh sơ.” “Ba, ba, ba.” Thiên Chân vỗ tay vang lên, “Không sai chút nào, người không biết còn tưởng cậu là chuyên gia trong ngành ấy chứ.” Lâm Dương cười cười, hiện tại những kiến thức cơ bản ta đã học gần hết, chỉ cần thực hành nhiều, ta tin mình sẽ không kém những chuyên gia đó đâu.

“Bàn Tử, ngọc bội đâu?

Mau trả lại cho chủ nhà đi.” Thanh niên nghe lời Thiên Chân liền vội vàng lên tiếng: “Không cần đâu, không cần đâu, mấy thứ đó nhà nào trong làng cháu cũng có, chẳng đáng tiền gì cả.” Nghe lời thanh niên nói, Bàn Tử lập tức hai mắt sáng rỡ, “Tiểu hỏa tử, đông tây hữu, đô na lý?” “Mấy miếng ngọc bội đó đều là nhặt được trên ngọn núi nơi Thi Vương xuất hiện.” “Nhặt được?

Thật sao?” Không chỉ Bàn Tử, ngay cả Lâm Dương và Thiên Chân cũng hứng thú, phải biết rằng ngọc bội Phúc Lộc Thọ đâu phải rau cải trắng, khắp nơi đều có đâu.

“Không phải nơi đó có Thi Vương sao, sao cậu lại có thể nhặt được những thứ này từ ngọn núi đó về?” Lâm Dương chỉ vào khối ngọc bội hỏi.

“Đều là nhặt được thôi, sau này có người nhìn thấy Thi Vương trên núi đó, rồi không ai dám đi nữa.” Mẹ Tiểu Bảo gọi mọi người vào ăn cơm, cơm đã nấu xong rồi.

Mấy người đều đói lả, vừa nghe cơm xong liền vội vàng bưng ghế vào nhà.

Trên bàn không có gì khác, hai cái chậu lớn đựng thức ăn, một chậu thịt heo rừng thái miếng vuông, và một chậu thịt thỏ rừng xông khói.

Cách chế biến cũng đơn giản, không có gia vị cầu kỳ, nhưng hai món ăn đó, mùi thơm tỏa ra khiến người ta chảy nước miếng.

“Ngon, đây mới chính là thịt heo rừng chuẩn vị, hoàn toàn tự nhiên, ngon quá đi mất.” Bàn Tử ăn một miếng thịt mỡ lớn nói.

Lâm Dương cũng gắp một miếng, quả thực như Bàn Tử nói, hương vị cực kỳ ngon.

Ăn cơm xong, Lâm Dương lại gọi Tiểu Bảo đến, nhờ cậu ta dẫn

mấy người đi xem phong cảnh ở nơi phong cảnh đẹp đó.

Vừa nghe Lâm Dương đề nghị, Tiểu Bảo liền lắc đầu quầy quậy, "Không được, nơi đó có Thi Vương, nguy hiểm lắm." Thấy vậy, Bàn Tử lại lấy ra mấy tờ tiền đỏ, "Cậu dẫn đường cho bản gia ta, số tiền này đều là của cậu, người không cần đi vào, chỉ cần dẫn bản gia ta đến gần đó là được rồi." Vừa nhìn thấy mấy tờ tiền đỏ trong tay Bàn Tử, Tiểu Bảo liền mở miệng hỏi: "Thật sự chỉ cần dẫn đến gần đó, không cần đi vào sao?" "Ta có thể đảm bảo, cậu cứ dẫn ta đến gần đó, rồi có thể quay về, phần còn lại ta sẽ tự giải quyết." Nghe Lâm Dương đảm bảo, Tiểu Bảo gật đầu đồng ý dẫn đường cho mấy người.

Quay về cổng làng, họ lấy trang bị từ xe ra đeo lên lưng, mấy người đi theo sau Tiểu Bảo bắt đầu xuất phát.

Vừa đi chưa được bao lâu thì hết đường, Tiểu Bảo đã có chuẩn bị từ trước, trong tay cầm một con dao rựa đi trước mở đường.

Hai giờ sau, đứng trên một đỉnh đồi, Tiểu Bảo chỉ vào ngọn núi phía trước với hình dáng trên nhỏ dưới to: "Thi Vương xuất hiện trên ngọn núi đó, đi từ đây đến đó mất khoảng hai giờ." Lâm Dương nhìn về ngọn núi mà cậu ta chỉ, hình dáng "nhọn tròn bằng thẳng" này hoàn toàn phù hợp với điều kiện của cát huyệt.

Hắn lại lấy ra tấm bản đồ kho báu Phát Khâu Môn mà Tam Thúc đã giải mã ra để đối chiếu, càng chứng thực suy đoán của ta, ngọn núi lớn nơi Tiểu Bảo nói Thi Vương xuất hiện, hẳn là nơi cất giấu kho báu của Phát Khâu Môn.

"Oanh long." Đột nhiên trên bầu trời truyền đến một tiếng sấm vang vọng đất trời, nhìn thấy trời sắp đổ mưa như trút nước.

"Tiểu Bảo, gần đây có chỗ nào tránh mưa không?" Lâm Dương hỏi.

Đi trong núi vào những ngày mưa bão sấm sét cực kỳ không an toàn, lỡ đâu bị sét đánh trúng thì sao.

"Có một nơi ạ." Lời vừa thốt ra, Tiểu Bảo liền lộ vẻ sợ hãi, lập tức sửa lời nói: "Không có, không có đâu." Lâm Dương biết, gần đó chắc chắn có chỗ tránh mưa, chỉ là không biết điều gì khiến Tiểu Bảo sợ hãi đến vậy.

Hắn liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử lập tức mở miệng nói: "Dẫn bản gia ta đến đó, tiền công sẽ được gấp đôi." Nghe tiền được gấp đôi, Tiểu Bảo vẫn lắc đầu, "Không được, nơi đó là chỗ chuyên dành cho những người cản thi nghỉ ngơi, có Hoàng Đại Tiên ăn thịt người, cháu không thể đi đến đó được." Nơi cản thi nhân nghỉ ngơi không phải là một quán trọ tồi tàn sao, đã xuống biết bao nhiêu ngôi mộ, Tống tử cũng gặp không ít rồi, một cái khách sạn thi thể có gì mà sợ chứ.

"Tiểu Bảo, nhìn xem sấm sét trên trời kìa, yêu ma quỷ quái nào cũng sẽ sợ đến mức không dám ra ngoài đâu, sét không chỉ đánh cậu, mà còn đánh cả ta nữa đó, không tìm chỗ nào tránh mưa, chẳng lẽ muốn bị sét đánh sao?" Vẻ mặt Tiểu Bảo rối rít, trong làng có người lên núi hái thuốc gặp mưa lớn bị sét đánh chết rồi.

Vì vậy nghe lời Lâm Dương nói cậu ta cũng sợ.

Cuối cùng cậu ta cắn răng nói: "Mấy người đi theo cháu." Đang đi bình thường, khi ngang qua một cái hang động, Tiểu Bảo đột nhiên dừng lại, khẽ nói: "Cô nương phía sau cẩn thận một chút, đừng phát ra tiếng động, nếu bị thần động nhìn trúng sẽ bị bắt đi làm vợ đó." Tú Tú đi phía sau gật đầu.

Đợi tất cả mọi người đã qua khỏi lối vào hang, Tiểu Bảo mới khôi phục tốc độ ban đầu, nhanh chóng đi về phía trước.

Xuyên qua một khu rừng cây, không lâu sau một căn nhà đổ nát

xuất hiện trước mắt mọi người, Tiểu Bảo run rẩy chỉ vào đó, "Đến rồi đó ạ." Mấy người Lâm Dương tự nhiên không sợ, trực tiếp đi vào, trong nhà giăng đầy mạng nhện, xà nhà trên mái cũng mục nát, trông như sắp sập bất cứ lúc nào.

Chương 52

Ở vị trí giữa có đặt một hàng quan tài, có vài chiếc nắp quan tài đã mở, Lâm Dương ghé vào nhìn thử, ngoài một đống xương trắng ra thì không có gì khác.

"Đông, đông, đông." Đột nhiên trong một chiếc quan tài phát ra tiếng động, như có thứ gì đó đang gõ vào ván quan tài từ bên trong.

Tiểu Bảo sợ hãi trốn vào góc tường run lẩy bẩy.

"Yêu a, có Tống tử." Bàn Tử lấy xẻng công binh từ trong ba lô ra rồi đi đến bên chiếc quan tài phát ra tiếng động, dùng xẻng cạy tấm ván quan tài, cạy nửa ngày mà không cạy ra được.

"Thiên Chân, cậu lại đây giúp một tay!" Xẻng công binh ai cũng có một cái trong ba lô, Thiên Chân đặt ba lô xuống, lấy xẻng ra đi giúp Bàn Tử.

Mặc dù Tống tử bình thường chẳng có gì đáng sợ, nhưng đang trú mưa trong căn nhà này, thỉnh thoảng lại nghe tiếng gõ ván quan tài phát ra từ bên trong, quả thực rất rợn người.

Lâm Dương cũng đi đến, rọi đèn pin vào quan tài, để Bàn Tử và Thiên Chân có thể tìm chính xác miệng quan tài.

Tú Tú đứng bên cạnh Lâm Dương quan sát.

Đột nhiên, "Oanh long" một tiếng vang lớn, một tia sét đánh xuống, ngay sau đó là mưa lớn như trút nước, trời cũng tối sầm lại, trong nhà cũng trở nên càng thêm đáng sợ và âm u.

Khoảnh khắc sét đánh xuống, Tú Tú hai tay siết chặt cánh tay Lâm Dương, nhắm mắt lại, vùi đầu vào khuỷu tay hắn.

Mặt nàng có chút lạnh, cơ thể hơi run rẩy.

“Tú Tú, cô không sao chứ?” Tú Tú đột nhiên phản ứng lại, hình như nàng và Lâm Dương không thân mật đến mức đó, hành động hiện tại có vẻ hơi quá thân mật, đột nhiên mặt nàng đỏ bừng lên.

Sau đó nàng đỏ mặt nói với Lâm Dương: “Ta không sao, từ nhỏ đã sợ sấm sét.” Mặc dù Tú Tú đúng như tên gọi, dung mạo thanh tú, nhưng nàng một chút cũng không yếu đuối, lá gan cũng lớn, Lâm Dương vẫn luôn có ấn tượng nàng là một cô gái dũng cảm.

Lâm Dương không ngờ nàng ngay cả Tống tử cũng không sợ lại sợ sấm sét.

“Oanh long.” Lại một tia sét đánh xuống.

Tú Tú cơ thể hơi run rẩy, trông rất sợ hãi.

Lúc này, tay nàng nắm chặt hơn.

Đột nhiên, lại một tia chớp chiếu sáng nửa bầu trời, Tú Tú lần nữa vùi đầu vào khuỷu tay Lâm Dương.

Má nàng áp chặt vào cánh tay hắn.

Lâm Dương dùng tay vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, “Không cần sợ.” Trong một khoảnh khắc, Tú Tú đột nhiên tim đập nhanh hơn, cử động của Lâm Dương khiến nàng không biết phải làm sao, nhưng lại không nỡ buông lỏng cảm giác an toàn khi nắm chặt cánh tay hắn.

Bàn Tử cùng với Thiên Chân hai người cũng không thể cạy mở chiếc quan tài đó, Bàn Tử kêu Lâm Dương: “Được rồi, được rồi, tiếng sấm dừng rồi, mau lại đây giúp một tay đi.” Tú Tú nghe lời Bàn Tử liền vội vàng buông tay ra, trên cánh tay Lâm Dương còn lưu lại những vết hằn đỏ nhạt.

Sau khi Tú Tú buông tay, Lâm Dương cũng lấy xẻng công binh ra đi giúp cạy chiếc quan tài đó.

Lâm Dương vừa dùng sức, nắp quan tài đã bị cạy mở, "Không dễ sao?" Nhìn Thiên Chân và Bàn Tử mồ hôi nhễ nhại, Lâm Dương mới nhận ra sức mạnh của mình lớn hơn người bình thường nhiều, gấp năm lần.

Nắp quan tài vừa hé mở, một mùi hôi thối nồng nặc lập tức xông thẳng vào, sau đó Lâm Dương nhìn thấy một con Hoàng Thử Lang từ trong quan tài nhảy ra, từ chiếc quan tài này nhảy sang chiếc quan tài khác, mấy cái nhảy đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lâm Dương bịt mũi, thò đầu vào nhìn, phát hiện dưới đáy quan tài có một cái hang.

Chắc là Hoàng Thử Lang đã đào hang từ dưới đất chui vào trong quan tài.

Đột nhiên Lâm Dương cảm thấy không đúng, phát hiện Bàn Tử và Thiên Chân hai mắt vô thần, nhãn cầu lộn ngược lên, trông như bị mất hồn vậy.

Không chỉ hai người họ, Tú Tú ở một bên và Tiểu Bảo đang trốn trong góc tường cũng đều như vậy.

Sau đó chuyện càng khủng khiếp hơn xảy ra.

Tiểu Bảo, Tú Tú hai người như bị điều khiển, đi từng bước một dừng lại bên cạnh quan tài.

Hai người họ cộng thêm Thiên Chân và Bàn Tử bốn người vây quanh chiếc quan tài vừa được cạy mở, nhìn chằm chằm vào đống xương mục nát bên trong, như thể nhìn thấy món ăn ngon vậy, nước miếng chảy ròng ròng.

Sau đó họ bắt đầu hành động, đưa tay vào trong quan tài nắm lấy một khúc xương chuẩn bị nhét vào miệng.

"Ta dựa vào!" Đến lúc đó Lâm Dương mới hiểu ra, nghe nói nước

tiểu của Hoàng Thử Lang có khả năng gây ảo giác, Thiên Chân mấy người đã bị Hoàng Thử Lang mê hoặc rồi.

Còn ta tại sao không sao, đó là vì ta sở hữu Kỳ Lân huyết mạch, không sợ những thứ này.

Lâm Dương vội vàng giật lấy mấy khúc xương người đang ở miệng mấy người kia, sau đó bôi một chút nước bọt của ta lên trán mỗi người.

Nước bọt vừa chạm vào trán, họ liền dừng mọi hành động trên tay, ngây ngốc đứng đờ ra đó.

Chẳng mấy chốc mấy người đều đã hồi tỉnh.

"Ta đi, cảm giác đầu đau quá." Bàn Tử la lên.

Không chỉ hắn, Thiên Chân, Tú Tú và Tiểu Bảo cũng vậy, hiện tại đầu đau như búa bổ.

"Vừa nãy tất cả đều bị nước tiểu của Hoàng Thử Lang mê hoặc rồi." Lâm Dương nói.

Vừa nghe Lâm Dương nói Hoàng Thử Lang, Tiểu Bảo lập tức quỳ xuống đất, sau đó lẩm bẩm thao thao bất tuyệt, vì là tiếng địa phương nên Lâm Dương căn bản không nghe hiểu.

Chỉ thấy Tiểu Bảo liên tục cúi đầu, như đang cầu xin.

Cuối cùng cậu ta cúi đầu ba cái thật mạnh về một hướng, rồi đứng dậy nói: "Cháu phải nhanh chóng rời khỏi đây, đây là địa bàn của Hoàng Đại Tiên, vừa nãy Hoàng Đại Tiên nói với cháu là không đồng ý cho cháu tránh mưa trên địa bàn của ngài ấy, nếu không rời đi ngay lập tức thì hậu quả khôn lường." Bàn Tử nghe thấy vừa nãy mình đã coi thường Hoàng Thử Lang, lập tức cảm thấy mất mặt vô cùng.

"Ta nói Tiểu Bảo này, một con Hoàng Thử Lang thôi mà, có đáng

để cậu sợ hãi đến mức này không?" Nghe lời Bàn Tử nói, Tiểu Bảo lại quỳ xuống đất không ngừng cúi đầu, lần này Lâm Dương nghe hiểu, cậu ta đang thay Bàn Tử xin lỗi Hoàng Đại Tiên.

"Lâm Dương, Thiên Chân, mau chạy đi, trong quan tài có một con Hạn Bạt." Tiếng la hét của Bàn Tử đột ngột vang lên trong nhà, sau đó Lâm Dương thấy Bàn Tử quay người định chạy ra ngoài.

Trong phòng có không ít quan tài, nhưng đều là những chiếc mới đặt vào gần đây, nơi này cũng không phải là dưỡng thi huyệt ngàn năm vạn năm khó gặp, đừng nói Hạn Bạt, ngay cả Tống tử cũng khó mà sinh ra một con.

"Bàn Tử, tỉnh lại đi." Lâm Dương một tay kéo lấy tay Bàn Tử, lỡ đâu hắn chạy ra ngoài, lại mưa, lại sấm, thật sự không dễ tìm đâu.

Chương 53

Ta biết Bàn Tử lại trúng chiêu rồi.

Thấy không thể gọi hắn tỉnh, đành phải bôi một chút nước bọt lên trán hắn, mới khiến hắn tỉnh lại.

"Hậu quả của việc bất kính với Hoàng Đại Tiên!" Tiểu Bảo vừa cúi đầu vừa lẩm bẩm trong miệng.

Hoàng Thử Lang quả nhiên là loài thù dai, Bàn Tử lại xem thường nó, kết quả bị nó ghi hận rồi.

Lâm Dương phát ra một âm thanh trong miệng, lần nữa sử dụng kỹ năng hồi thanh định vị, trong nháy mắt đã tìm thấy nơi ẩn thân của con Hoàng Thử Lang đó.

Lúc này nó đang đứng trên xà nhà mục nát rình mò mấy người Lâm Dương.

Chẳng trách Bàn Tử lại trúng chiêu nữa, chắc là nó từ trên xà nhà tè lên người Bàn Tử.

Trong tay cũng không có vũ khí tiện lợi, nhất thời Lâm Dương thật sự không có cách nào với con Hoàng Thử Lang giảo hoạt đó.

Đúng lúc đó, con Hoàng Thử Lang kia đi đến vị trí trên đỉnh đầu Lâm Dương trên xà nhà mái nhà, dạng chân ra chuẩn bị tè lên đầu Lâm Dương.

Được rồi, Lâm Dương vung tay ném chiếc đèn pin trong tay lên.

"Phanh" một tiếng, con Hoàng Thử Lang đó từ xà nhà rơi xuống, vừa rơi xuống lập tức nhảy vào chiếc quan tài vừa được cạy mở, bò vào trong hang rồi biến mất.

Cái hang đó nhỏ, nhỏ hơn miệng chén cơm ở nhà.

Bất lực, Lâm Dương đành phải bảo Bàn Tử và Thiên Chân cùng nhau đậy nắp quan tài lại, như vậy lúc nghỉ ngơi cũng không sợ có thứ gì nguy hiểm chui ra.

Xong xuôi những việc này, Tiểu Bảo ở một bên vẫn lẩm bẩm thao thao bất tuyệt, Lâm Dương bôi một chút nước bọt lên trán cậu ta, nhưng kỳ lạ là không hề có chuyển biến tốt, cậu ta vẫn không ngừng lẩm bẩm bên cạnh đòi Hoàng Đại Tiên trả thù.

Bàn Tử đang định trêu chọc thì đột nhiên nhớ lại những gì vừa trải qua, liền không dám phát ra tiếng động nữa, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên xà nhà, thấy trên đó không có gì mới yên tâm.

Bên ngoài vẫn đang mưa bão, hiện tại rời khỏi đây chắc chắn là không thể rồi.

Xem ra chỉ có thể ở trong cái quán trọ này qua đêm.

May mà lúc xuất phát đã lấy một ít lương khô ở nhà Tiểu Bảo, như vậy cũng không đến nỗi chết đói.

Mấy người vây quanh nhau ăn một ít lương khô rồi dựa vào tường, ngồi dưới đất nghỉ ngơi.

Không biết từ lúc nào mấy người đều đã ngủ thiếp đi.

“Meo... meo...” Nửa đêm, trong quán truyền đến một tràng tiếng mèo kêu khiến Lâm Dương giật mình tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra, ta thấy một con mèo đen đứng trên xà nhà, trừng mắt nhìn ta.

Trong đêm tối, hai mắt con mèo đen phát ra ánh sáng xanh u u, trông như hai đốm lửa ma trơi lơ lửng giữa không trung.

Lúc đầu Lâm Dương cũng không để ý, quán trọ nằm sâu trong núi,

nửa đêm xuất hiện một con mèo hoang là chuyện quá bình thường.

Thế là ta tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đột nhiên, con mèo đen đó động đậy, trực tiếp từ xà nhà trên mái nhảy xuống, rơi xuống phía sau tấm ván cửa.

Lâm Dương thầm kêu không hay rồi, ta nhớ phía sau tấm ván cửa đó có một bộ thi thể đứng, mèo đen nhảy lên người nó sẽ gây ra hiện tượng Tạc Thi.

Bất lực, ta đành ngồi dậy từ dưới đất, đi đến phía sau tấm ván cửa xem xét tình hình.

Khi ta đi đến phía sau cửa thì đã muộn rồi, thi thể phía sau cửa trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Lâm Dương.

"Thiên Chân, Bàn Tử... mau lên, Tạc Thi rồi!" Lâm Dương theo phản xạ có điều kiện la lớn.

Bàn Tử đang ngủ say bị đánh thức, vẻ mặt bực bội, "Tạc Thi, Tạc Thi ở đâu?" Thiên Chân cũng tỉnh rồi, lại gọi Tú Tú và Tiểu Bảo tỉnh dậy, sau đó lấy xẻng công binh ra chuẩn bị đối phó với con Tống tử đó.

Sau khi gọi mọi người tỉnh dậy, Lâm Dương mới phát hiện con Tống tử này không giống những con đã gặp trong mộ trước đây, so với những con trong mộ, con này thực sự yếu kinh khủng.

Ngoài thân thể cứng nhắc ra, nó không có bất kỳ điểm đặc biệt nào khác.

Vì thân thể cứng nhắc nên các khớp xương không thể co duỗi, ngay cả đi lại cũng không được, chỉ có thể nhảy từng bước một.

Sở dĩ nó tấn công người cũng chỉ là do bản năng điều khiển.

Ban đầu Lâm Dương la lớn có Tống tử, khiến mọi người đều giật

mình, kết quả chỉ là Tạc Thi bình thường, khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Thứ này trừ phi chặt đứt đầu nó, nếu không sẽ không ngừng tấn công người, ta định ném nó vào trong quan tài, tránh làm bẩn chỗ này." Lâm Dương đề nghị, mặc dù huyết của ta có thể đối phó với thứ này, nhưng ta cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

Để máu của ta chảy ra chẳng phải là tự làm mình bị thương sao, ta đâu phải kẻ ngốc, tự nhiên không thể làm loại chuyện này được.

Mấy người Bàn Tử nghe vậy cũng gật đầu, thế là mấy người cùng nhau lấy một sợi dây trói chặt con Tống tử yếu ớt đó lại, ném vào một chiếc quan tài có nắp mở, sau đó đậy nắp quan tài lại, tiếp tục nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời tạnh mưa, cũng thật kỳ lạ, sau khi rời khỏi cái quán trọ bỏ hoang đó, Tiểu Bảo đã trở lại bình thường, không còn lẩm bẩm thao thao bất tuyệt nữa.

Chỉ là đến ngọn núi hôm qua, Tiểu Bảo không còn muốn tiếp tục dẫn đường nữa, lần này ngay cả Bàn Tử tăng tiền cũng vô dụng, xem ra Tiểu Bảo thật sự sợ Thi Vương trong truyền thuyết.

Dù sao cũng đã nhìn thấy ngọn núi cần đến, Lâm Dương liền cho Tiểu Bảo rời đi, dẫn theo Thiên Chân, Bàn Tử và Tú Tú cùng đi về phía ngọn núi lớn nơi Thi Vương xuất hiện.

Khi gần đến chân núi, trên một khoảng đất trống rộng khoảng một mẫu, chất đầy những cái đầu người dính đầy bùn đất.

Cứ cách vài chục centimet lại có một cái đầu người, trên một diện tích không lớn lại có đến hàng trăm cái đầu người, khiến người nhìn cảm thấy toàn thân không thoải mái.

"Thật là tà môn, sao ở đây lại có nhiều đầu người đến vậy, chẳng

lẽ là hố chôn theo?" Thiên Chân suy đoán.

Chương 54

Lâm Dương luôn cảm thấy có gì đó không ổn, liền lấy xẻng công binh ra, đi đến trước một cái đầu người, dùng xẻng lật nó lên xem xét.

Lúc đó phát hiện dưới đầu người mọc ra dây leo.

Một đoạn thông tin trong 《Hám Long Kinh》 hiện lên trong đầu Lâm Dương, hóa ra những thứ này không phải đầu người thật.

"Đây không phải đầu người, mà là bắc qua, lại xưng Thi Đầu Man, là do oán khí của người chết ngưng kết lại, vì quanh năm sinh trưởng dưới lòng đất, người đời ít ai nhìn thấy." "Trên đời thật sự có loại bắc qua này sao?" Bàn Tử kinh hô.

Thiên Chân gật đầu, "Nơi đây hẳn là một chiến trường cổ xưa, 72 động người Miêu bị tàn sát vô số, từ đó có thể thấy oán niệm của vong linh dưới chân núi thật sự ngút trời." Đúng lúc đó, những quả bắc qua đó đột nhiên động đậy, tất cả đều lăn về phía Lâm Dương.

"Thứ quỷ quái này biết di chuyển!" Bàn Tử la lên.

Lâm Dương lắc đầu, theo ghi chép thì những thứ này chỉ là do oán khí ngưng kết, không biết di chuyển, lẽ ra phải mọc dưới lòng đất mới đúng.

Sở dĩ hôm nay nhìn thấy những quả bắc qua này trên mặt đất, hẳn là do trận mưa bão đêm qua đã cuốn chúng từ dưới lòng đất lên.

Mặc dù biết chúng không phải đầu người thật, nhưng cảnh tượng hàng trăm quả bắc qua hình dáng giống hệt đầu người đồng loạt lăn lóc cũng khá rợn người.

Lâm Dương giơ xẻng lên, đập vỡ một quả bắc qua lăn đến chân, bên trong chảy ra một chất lỏng màu đỏ tươi như máu.

Đồng thời bên trong có một con rết khổng lồ, vừa chui ra khỏi bắc qua liền bò về phía Lâm Dương, loại độc trùng không bị ảnh hưởng bởi Kỳ Lân huyết mạch trên người ta, Lâm Dương lần đầu tiên gặp phải.

Ta lập tức dùng xẻng công binh trong tay đập con rết đó thành mấy đoạn.

Loại rết này rất bất thường, chất độc của nó đã ăn mòn cả chiếc xẻng công binh làm bằng thép tinh luyện.

Lâm Dương lại đập vỡ quả bắc qua thứ hai, tình hình bên trong cũng giống y hệt quả đầu tiên, "Mỗi quả bắc qua đều có một con rết, cẩn thận một chút, đây không phải rết bình thường, cực kỳ độc." Khi tất cả bắc qua đều tập trung xung quanh Lâm Dương, tạo thành vòng vây, "Phanh", "phanh", "phanh" tiếng nổ vang lên không ngừng.

Những quả bắc qua này tự động nổ tung, sau đó hàng trăm con rết khổng lồ từ bên trong bò ra tấn công Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử, Tú Tú đang bị vây quanh.

"Mọi người cẩn thận, đừng để chất độc của chúng dính vào người." Lâm Dương lên tiếng nhắc nhở.

Những con rết này hành động nhanh chóng, lời Lâm Dương vừa dứt thì chúng đã bò tới, chui lên người người.

Bốn người Lâm Dương lưng dựa lưng, mỗi người trong tay cầm một chiếc xẻng công binh, hễ có con rết nào bò tới là một xẻng đập xuống, đập nát nó thành mấy khúc.

May mà số lượng rết này không quá nhiều, cũng chỉ hơn trăm con, mấy người bận rộn hơn mười phút đã giải quyết hết chúng.

Nhìn chiếc xẻng công binh trong tay bị chất độc của rết ăn mòn gần hết, mấy người đều kinh ngạc không thôi, chưa từng gặp loại rết

nào độc đến vậy, chất độc có thể ăn mòn thép tinh luyện.

Nếu để chất độc rơi lên người thì hậu quả khôn lường.

Những người hái thuốc trước đây không quay về nữa, chỉ sợ là đã gặp phải những con rết này, nên mới không thể quay về.

Lâm Dương và ba người kia giải quyết những con rết này tuy không khó, nhưng nếu chỉ một người thì lại khác.

Phòng thủ một mặt mà không phòng thủ được mặt kia, chỉ cần để một con rết trong số đó bò lên người, thì cả người sẽ tiêu đời, thậm chí có còn thi thể hay không cũng khó nói, chỉ sợ bị loại rết này dính vào người sẽ hóa thành một vũng dịch lỏng.

Đơn giản chỉnh đốn một chút, mấy người tiếp tục lên đường, cách mục tiêu không xa, ngọn núi trên nhọn dưới tròn đã ở ngay trước mắt.

Một giờ sau, mấy người Lâm Dương đến chân núi, chắn ngang phía trước là một khe núi rộng vài chục mét, sâu không thấy đáy.

"Tiểu Bảo cái đồ khốn nạn đó, đường này căn bản không thể đến chân núi được." Bàn Tử oán trách Tiểu Bảo đã dẫn sai đường.

"Cậu ta cũng chưa từng đi, dẫn sai đường cũng là chuyện bình thường thôi." Lâm Dương lại cười cười, "Có lẽ đây mới chính là mục tiêu của ta." Nghe lời Lâm Dương nói, Thiên Chân và Bàn Tử cảm thấy không đúng, kêu đây mới là mục tiêu, liền vội vàng truy hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

"Đến lúc đó sẽ biết thôi, lấy dây leo núi ra đi, ta muốn từ đây đi xuống." Lâm Dương chỉ vào khe núi sâu không thấy đáy trước mặt nói.

"Từ đây đi xuống?" Thiên Chân và Bàn Tử đồng thời lên tiếng.

"Đúng vậy, từ đây đi xuống." Lâm Dương khẳng định trả lời.

“Từ đây đi xuống làm gì, chẳng lẽ từ dưới đó đào một đường hầm, đi thẳng vào trong ngọn núi kia sao?” Bàn Tử thật sự không hiểu tại sao Lâm Dương đột nhiên lại muốn từ đây đi xuống.

Lâm Dương cười nói: “Ta thật sự định từ dưới đó đi thông vào ngọn núi kia, nhưng đường hầm thì không cần đào đâu.” Thiên Chân nghe Lâm Dương nói vậy, cũng tò mò, “Không đào đường hầm thì đi đâu?” “Xuống dưới sẽ biết thôi.” Lâm Dương bán ra một sự bí ẩn.

Mặc dù Lâm Dương không nói rõ tại sao phải từ đây đi xuống, nhưng vì hắn khẳng định như vậy, Thiên Chân và Bàn Tử liền bắt đầu chuẩn bị.

Lâm Dương cũng lấy ra những sợi dây leo núi đã chuẩn bị, bốn người, bốn sợi dây leo núi nối liền nhau, độ dài xuống đáy khe núi hẳn là đủ.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, bốn người bắt đầu từng người một xuống đáy khe núi.

Lâm Dương xuống trước tiên, sau đó là Thiên Chân, tiếp đến là Tú Tú, cuối cùng là Bàn Tử.

Suốt dọc đường đều thuận lợi, mất khoảng hơn một giờ đồng hồ cả bốn người đều đã xuống đến đáy khe núi.

Từ trên nhìn xuống thì khe núi này sâu không thấy đáy, nhưng xuống đến nơi mới phát hiện nó không sâu đến trăm mét, chỉ là vì bên dưới có một con sông nhỏ khiến hơi nước ở đáy khe núi hơi nặng, từ trên nhìn xuống không thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Vừa xuống đến nơi, Bàn Tử liền hỏi: “Được rồi, giờ mọi người đều xuống rồi, cũng đừng giấu giếm nữa, bước tiếp theo đi đâu đây?” “Đi theo ta.” Sau đó Lâm Dương dẫn đường phía trước, băng qua con sông nhỏ, đối diện xuất hiện một cái hang động, cửa hang không lớn,

nhưng chui vào bên trong lại là một thế giới khác.

Khi Thiên Chân, Bàn Tử và Tú Tú chui vào hang động xong đều kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm không khép lại được.

Hiện ra trước mắt là một cung điện gạch đỏ ngói xanh khổng lồ.

"Trời ơi, thật không thể tin nổi, ai có thể ngờ dưới lòng đất lại có một tòa cung điện đồ sộ, tinh xảo tuyệt luân đến vậy." Tú Tú kinh hô.

Bàn Tử thì hai mắt trợn tròn, một tòa cung điện như vậy, bên trong chắc phải có bao nhiêu bảo bối chứ, "Bản gia ta phát tài rồi, tiệm nhỏ ở Phan Gia Viên kia chỉ sợ không chứa hết nổi mấy bảo bối này đâu." Sau khi lấy lại bình tĩnh, từng người một nhìn Lâm Dương như nhìn quái vật.

"Lâm Dương, cậu biết tình hình dưới này sao?" Thiên Chân chắc chắn Lâm Dương không có ở đây, nên tò mò không biết Lâm Dương làm sao lại biết tình hình dưới đáy khe núi.

Lâm Dương tự nhiên sẽ không nói ta biết nhờ hồi thanh định vị, ta liền nói bừa: "Vừa nãy khi ở trên khe núi, ta đã thi triển pháp Thính Phong Thính Lôi Văn Sơn Biện Long, nghe thấy bên dưới lòng núi trống rỗng, tự có vài địa đạo và ba tòa địa cung, trong đó địa cung lớn nhất nằm ngay dưới vách đá sâu bị nứt ra trên đỉnh núi." Trong 《Hám Long Kinh》 quả thật có ghi chép về Thính Phong Thính Lôi, muốn học được bản lĩnh này cần có ngũ giác cực kỳ nhạy bén, nếu không dù có khổ luyện đến mấy cũng không thể học được.

Nhưng Lâm Dương ta đã dung hợp gen của heo, có được năng lực hồi thanh định vị có thể nói là có hiệu quả tương đồng với Thính Phong Thôi Lôi.

Chương 55

Như vậy cũng không phải nói dối.

Bàn Tử nhìn Lâm Dương như nhìn thấy quỷ, "Rốt cuộc cậu còn bao nhiêu bản lĩnh chưa dùng ra, ngay cả loại công phu truyền thuyết này cũng biết." Thiên Chân cũng chẳng khá hơn Bàn Tử là mấy, gia tộc cậu ta là thế gia Đạo Mộ, gần trăm năm nay chỉ nghe nói có một người biết công phu Thính Phong Thính Lôi, sau này người đó bị mù rồi không còn xuất hiện trên giang hồ nữa.

Tú Tú nghe Lâm Dương nói xong trong lòng chấn động không thôi, Thính Phong Thính Lôi, môn công phu đó đâu phải ai cũng có thể học được.

Xem ra hắn nhất định là người xuất thân từ gia tộc thần bí kia rồi.

Hiện tại trong mắt Tú Tú nhìn Lâm Dương đầy sự sùng bái.

Lâm Dương bĩu môi cười, "Được rồi, không nói nhiều nữa, tranh thủ thời gian vào trong thám hiểm một chút, trời sắp tối rồi, chỉ có thể ở dưới này qua đêm thôi." Thế là mấy người cùng nhau đi theo sau Lâm Dương về phía tòa cung điện được xây dựng trong hang động của khe núi.

"Phong cách kiến trúc cuối Nguyên đầu Minh, nhưng không thuộc phong cách kiến trúc Miêu Cương, căn cứ vào tình hình kinh tế lúc bấy giờ, chỉ có hoàng gia mới đủ khả năng chi trả để xây dựng một tòa cung điện đồ sộ như vậy." Thiên Chân gật đầu đồng ý với nhận định của Lâm Dương, phát hiện Lâm Dương học hỏi kiến thức về lịch sử và giám định cổ vật rất nhanh, có những phương diện thậm chí còn toàn diện hơn cậu ta.

Đi đến trước cung điện, Lâm Dương ngẩng đầu nhìn lên một cái,

cổng chính của địa cung cao khoảng bốn năm mét, toàn bộ kiến trúc ước tính cao hai mươi tư năm mét.

Lúc này, cánh cổng gỗ màu đỏ thẫm đang đóng chặt.

Lâm Dương thử đẩy cổng, kết quả chỉ hơi dùng sức một chút cánh cổng đã mở ra.

Từ cổng chính đi vào, đi trong cung điện, Lâm Dương cảm thấy càng giống một đạo quán hơn, mỗi căn phòng đều có thần tượng.

Khi đi đến chính điện, ở cổng có đặt một lư hương chín tầng.

"Sao lại xây đạo quán trong hang động của khe núi chứ?" Lâm Dương nói.

Thiên Chân lắc đầu, "Quả thực hơi kỳ lạ, mà là do hoàng gia chủ trì xây dựng thì càng kỳ lạ hơn." Bàn Tử sốt ruột nói: "Mặc kệ mục đích xây dựng ở đây là gì, bản gia ta không phải đến tìm bảo bối sao, Phát Khâu Môn là một môn phái Đạo Mộ truyền thừa ngàn năm, kho báu nhất định sẽ vượt xa sức tưởng tượng." Bàn Tử nói không sai, bản gia ta đến tìm bảo bối chứ đâu phải khảo cổ, mặc kệ tại sao lại phải xây dựng một đạo quán khổng lồ trong hang động dưới đáy khe núi.

Lâm Dương dẫn mấy người tiếp tục tìm kiếm bên trong.

Khi đi đến cổng chính điện, cổng chính điện đã mở toang, Lâm Dương phát hiện trên mặt đất có những vệt dịch nhầy trong suốt, giống như dịch ốc sên.

Ta dừng lại, dùng dao găm cạo một ít dịch nhầy màu trắng trên mặt đất đặt xuống mũi, lập tức cảm thấy mùi tanh hôi xông thẳng lên đỉnh đầu.

Diện tích của những vệt dịch nhầy màu trắng này khá lớn, không phải do một con vật khổng lồ để lại, mà là cả một đàn.

“Chắc là do một loại động vật nào đó bò qua để lại.” Lâm Dương chỉ vào những vệt dịch nhầy trong suốt màu trắng trên mặt đất nói.

Những vệt dịch nhầy này bắt đầu từ xa, kéo dài thẳng vào trong chính điện.

Chỉ có dấu vết đi vào, không phát hiện dấu vết đi ra, vậy có khả năng là động vật đó đang ở trong chính điện.

“Sẽ là thứ gì?” Thiên Chân hỏi.

Lâm Dương lắc đầu, ta cũng không biết là gì.

Để đề phòng vạn nhất, Thiên Chân từ trong ba lô lấy ra một chiếc máy bay không người lái cỡ nhỏ, chuẩn bị điều khiển nó vào trong để thăm dò tình hình.

Khi xuống mộ để thăm dò cơ quan, những người Đạo Mộ thường mang theo vài con cóc, ở những nơi có thể có cơ quan sẽ thả cóc ra, nếu cóc có thể bay trở về an toàn thì chứng tỏ không có cơ quan, có thể yên tâm đi qua.

Kỹ năng hồi thanh định vị của Lâm Dương tuy có thể nhìn thấy bên trong có gì, nhưng lại không thể kích hoạt cơ quan, vì vậy việc thả máy bay không người lái vào trước là cách an toàn nhất.

Lần này Lâm Dương chuẩn bị đầy đủ, nên trong ba lô mỗi người đều có mang theo một chiếc máy bay không người lái có camera.

Tác dụng của máy bay không người lái cũng giống như dùng cóc, đáng tin cậy hơn, vì người điều khiển có thể điều chỉnh vị trí xuất hiện của nó, và có camera có thể quay phim, như vậy có thể thăm dò nguy hiểm trước.

Chuẩn bị xong máy bay không người lái, lại lấy ra một chiếc điện thoại quân dụng ba chống dùng để nhận hình ảnh, sau khi kết nối tín hiệu giữa điện thoại và máy bay không người lái, Thiên Chân thả máy

bay không người lái ra.

Trong hình ảnh, chính điện phủ đầy lớp bụi dày, khắp nơi giăng đầy mạng nhện, ở chính giữa có đặt một cái Đan Lô khổng lồ, nắp lò bị lật nghiêng trên mặt đất.

Đột nhiên, trong hình ảnh xuất hiện một cái lưỡi lớn bay tới, "Phanh", máy bay không người lái mất liên lạc.

Hình ảnh vừa rồi mấy người đều đã nhìn thấy, lập tức sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh.

Cái lưỡi lớn đó ít nhất cũng phải dài hai ba mét, nếu không thì không thể đánh bay chiếc máy bay không người lái đang ở trên không được.

"Mau chạy đi!" Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người, bất kể bên trong là thứ gì, đó cũng không phải thứ mấy người có thể đối phó được.

Mấy người vừa quay người chạy được mấy bước, cảm thấy mặt đất đang rung chuyển, đồng thời trong chính điện truyền ra tiếng bước chân, xem ra mấy người đã bị quái vật bên trong phát hiện rồi.

Khi chạy trốn, Lâm Dương quay đầu lại nhìn thấy một con vật dài năm sáu mét, trông giống như cá sấu con (oa oa ngư), bò ra từ chính điện.

Tốc độ của nó rất nhanh, Lâm Dương căn bản không kịp chạy thoát đã bị nó đuổi kịp.

Nó chặn đường đi của bốn người Lâm Dương, đôi mắt nhỏ trên đầu nó liên tục đảo quanh, như thể đang suy nghĩ nên ăn thịt ai trước.

Lúc đó, Thiên Chân mấy người cũng đã nhìn rõ hình dạng của nó.

Bàn Tử kinh ngạc trợn tròn mắt, "Trời ơi, cá sấu con (oa oa ngư)

to thế này, sợ là một mình bản gia ta ăn không đủ no bụng đâu." Thiên Chân nói: "Không phải cá sấu con, đó là một con Bá Vương Kỳ Nhông, loài này có tính xâm lược mạnh, đã tuyệt chủng từ thời kỳ băng hà rồi." Đột nhiên, con Bá Vương Kỳ Nhông chặn đường đi của họ thè lưỡi ra, phóng về phía Thiên Chân.

"Thiên Chân, mau chạy đi!" Bàn Tử la lên, đồng thời lấy xẻng công binh ra trong tay chuẩn bị chém xuống khi cái lưỡi đến gần.

Lâm Dương và Tú Tú cũng đều lấy xẻng công binh ra chuẩn bị đối phó với con Bá Vương Kỳ Nhông đó.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, khi cái lưỡi sắp đánh vào người Thiên Chân, những chiếc xẻng công binh trong tay mọi người đều chém tới.

Đồng thời một bóng đen từ trên trời rơi xuống, rút con dao sau lưng ra, nhắm vào cái lưỡi chém xuống một nhát.

"Phanh." Tiếng kim loại va chạm liên tiếp truyền đến.

Không có cảnh tượng như mọi người hình dung trong đầu, cái lưỡi vẫn không hề bị chém đứt.

Trên cái lưỡi đó có một lớp rêu lưỡi dày đặc, lực phòng ngự cực mạnh, đánh vào đó cứ như đánh vào tấm thép vậy.

Chương 56

Nhưng đòn tấn công đó đã khiến Bá Vương Kỳ Nhông rụt lưỡi lại.

Bóng đen vừa xuất hiện chính là Tiểu Ca.

Quả nhiên, chỉ cần Thiên Chân gặp nguy hiểm là Tiểu Ca nhất định sẽ xuất hiện.

Không biết từ lúc nào Tiểu Ca đã đi theo, xuất hiện kịp thời đến vậy, Lâm Dương thậm chí còn nghi ngờ hắn vẫn luôn đi theo phía sau, âm thầm bảo vệ Thiên Chân.

"Tiểu Ca, cậu đến rồi sao?" "Bình Tử, quả nhiên là cậu!" "Bây giờ không phải lúc nói chuyện, đối phó với thứ này trước đã." Mọi người đều cảnh giác nhìn chằm chằm Bá Vương Kỳ Nhông, tùy thời đề phòng đòn tấn công của nó.

May mà mặc dù nó có tính xâm lược mạnh, tấn công hung hãn, nhưng tất cả các đòn tấn công của nó đều dựa vào lưỡi, không có các đòn tấn công kỳ lạ khác, khiến Lâm Dương đối phó khá dễ dàng.

Đúng lúc đó, Bá Vương Kỳ Nhông đột nhiên từ bỏ tấn công mấy người Lâm Dương, quay người chạy trốn, như thể có thứ gì đó khiến nó khiếp sợ xuất hiện, không thèm quay đầu lại.

Khi mọi người còn đang ngơ ngác, con Bá Vương Kỳ Nhông dài năm sáu mét đó đột nhiên ngã xuống đất, sau đó hóa thành một vũng dịch lỏng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ngay sau đó là một tràng âm thanh rào rào khiến người ta sởn gai ốc truyền đến, Lâm Dương nhìn thấy trong bóng tối những con rết đen dày đặc, bò ngổn ngang khắp nơi.

Những con rết này có kích thước tương tự như những con đã gặp trong bắc qua trước đây, toàn thân đen bóng.

Chất độc của những con rết chui ra từ bắc qua có thể ăn mòn cả chiếc xẻng công binh làm bằng thép tinh luyện, Lâm Dương trong nháy mắt hiểu ra con Bá Vương Kỳ Nhông vừa nãy đã chết như thế nào.

Nó đã bị những con rết này độc chết, chất độc của chúng có thể khiến một con Bá Vương Kỳ Nhông dài năm sáu mét trong nháy mắt hóa thành dịch lỏng.

Lâm Dương vì có khả năng nhìn ban đêm, nên có thể phát hiện ra những con rết này trước.

Nhưng Thiên Chân thì không như vậy, cậu ta chỉ thấy Bá Vương Kỳ Nhông chết rồi, nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Ngay cả Tiểu Ca hiện tại cũng đang nghi hoặc, đang nghiêng tai lắng nghe, muốn tìm hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Chạy đi, mau chạy đi!" Lâm Dương vừa la lớn vừa cất bước chạy.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết Lâm Dương chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, nên mới la lớn như vậy.

Thế là vừa nghe Lâm Dương nhắc nhở, ngay lập tức họ cũng chạy theo phía sau.

"Lâm Dương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bàn Tử hỏi.

Lâm Dương vừa chạy vừa trả lời: "Rết, rết bò đầy khắp nơi, giống hệt loại trong bắc qua đó." Nghe Lâm Dương nói là loại rết trong bắc qua, tốc độ của mọi người lại nhanh hơn mấy phần.

Một khi bị loại rết đó cắn, kết cục chỉ có thể giống như con Bá Vương Kỳ Nhông kia, hóa thành một vũng dịch lỏng.

Vì những con rết này bò từ bên ngoài vào, nên Lâm Dương chỉ có thể chạy trốn vào bên trong đạo quán.

Cuối cùng lại quay về trước chính điện nơi Bá Vương Kỳ Nhông xuất hiện, "Bá Vương Kỳ Nhông đã chết rồi, bên trong hẳn là có thể tạm thời chống đỡ được." Nói xong Lâm Dương chạy vào, Thiên Chân cũng theo vào, Tiểu Ca là người cuối cùng, vào chính điện rồi đóng cửa lại.

Trong đạo quán này mỗi căn phòng đều có thần tượng, nhưng riêng chính điện lại không có, chỉ có một cái Đan Lô đặt ở giữa.

Lâm Dương kiểm tra bên trong, may mà bên trong không phát hiện ra những con rết khiến người ta sởn gai ốc.

Thiên Chân đi đến trước Đan Lô xem xét một hồi rồi nói: "Đây là Đan Lô mà đạo sĩ cổ đại dùng để luyện đan, bên trong còn sót lại Hống." Hống là nguyên liệu chính để các đế vương cổ đại luyện chế thuốc trường sinh bất lão, đã xuất hiện trong Đan Lô này, vậy quy mô của đạo quán dưới lòng đất này cũng chỉ có hoàng gia mới đủ tài lực chi trả.

Thế là Thiên Chân suy đoán đạo quán dưới lòng đất này là nơi hoàng đế cho người luyện chế thuốc trường sinh bất lão.

Chỉ là tại sao lại xây dựng ở Miêu Cương, nơi man di, thì không ai biết được.

Khi Thiên Chân chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu thì tiếng rào rào của rết bò lại truyền đến.

"Mọi người mau tìm xem có lối thoát nào khác không." Lâm Dương vừa dứt lời, nghe "Oanh" một tiếng, trong cùng chính điện

xuất hiện một cánh cửa đá.

Hóa ra Tiểu Ca đã tìm được cơ quan mở cánh cửa đó.

Đợi tất cả mọi người vào trong cánh cửa đó, Tiểu Ca lại kích hoạt cơ quan đóng cửa lại.

Đến lúc đó, mọi người cuối cùng cũng yên tâm, nhất thời những con rết đó sẽ không thể vào được.

Phía sau cánh cửa đá là một căn phòng khổng lồ, bên trong có bục đá, trên bục đá có những sợi xích sắt đã gần gỉ sét.

"Xem ra đây giống như phòng hình, nơi dùng hình tra tấn người ta." Bàn Tử nói.

"Bàn Tử, cậu thấy phòng hình chỉ có một loại dụng cụ tra tấn sao?" Thiên Chân hỏi ngược lại.

Bàn Tử lắc đầu, phòng hình cổ đại chắc chắn đầy đủ các loại dụng cụ tra tấn, sẽ không như ở đây, chỉ có bục đá và xích sắt.

Mấy người tiếp tục đi vào bên trong, tình hình bên trong cũng tương tự bên ngoài, không ít bục đá có xác khô bị xích sắt khóa chặt.

Nam nữ già trẻ đều có, điểm chung là biểu cảm trên mặt đều vô cùng khủng bố.

"Mọi người xem xem." Lâm Dương kêu lên, trên một bục đá, ta phát hiện mấy chục cái bình sứ, có bình bên trong có một viên thuốc lớn bằng quả cầu thủy tinh, có bình thì rỗng.

Tiểu Ca đổ một viên thuốc vào lòng bàn tay, đặt gần mũi ngửi ngửi, "Những thứ này đều là đan dược, bên trong chứa Hống, và mấy chục loại dược liệu quý hiếm của Trung y." "Chẳng lẽ đây là đan trường sinh bất lão mà các lão hoàng đế cổ đại vẫn ăn sao?" Bàn Tử cười nói.

Thiên Chân gật đầu, quả thực là đan trường sinh bất lão mà Bàn Tử nói.

Nhưng hẳn là những viên đan dược thất bại.

Những xác khô trên bục đá được dùng làm vật thí nghiệm, người bị xích sắt trói chặt trên bục đá, sau đó bị ép uống viên đan trường sinh bất lão vừa luyện chế xong, để kiểm tra dược hiệu.

Chỉ là kết quả cuối cùng đều là những người nuốt đan dược chết trong đau đớn.

Thiên Chân lại một trận thở dài, cảm thán sự ngu muội của người xưa.

Đúng lúc đó, viên đan dược trong tay Tiểu Ca đột nhiên vỡ vụn, một con rết cuộn tròn từ bên trong bò ra.

Chương 57

Con rết này không giống những con bên ngoài, thân hình của nó nhỏ hơn nhiều, nếu không cũng không thể ẩn mình trong viên đan dược được.

Màu sắc của nó cũng khác, những con rết bên ngoài đều toàn thân đen kịt, con này lại màu đỏ.

May mà Tiểu Ca mắt tinh tay lẹ, khoảnh khắc con rết chui ra đã ném viên đan dược lên không trung, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém con rết thành mấy khúc, chết không thể chết hơn được nữa.

Nhìn con rết đỏ trong viên đan dược, Thiên Chân đột nhiên nhớ lại một chuyện Tam Thúc đã kể.

Khi ông cố của Thiên Chân còn nhỏ, theo chú bác đi Đạo Mộ, vì ông cố lúc đó còn nhỏ nên được giao nhiệm vụ kéo dây, và dặn ông cố chỉ cần ở dưới mộ kéo dây thì ở trên phải dùng sức giật mạnh.

Ông cố ở trên đợi mãi mà dưới mộ không có động tĩnh gì.

Đúng lúc đó, dưới mộ đột nhiên truyền ra tiếng súng.

Và sợi dây trong tay cũng bị kéo mạnh xuống mộ.

Ông cố lúc đó hoảng hốt, nhớ lời chú bác dặn, liền dùng sức giật mạnh sợi dây ra ngoài, cuối cùng kéo lên một bàn tay máu.

Món đồ mà bàn tay máu đó đang nắm giữ sau này bị Cừu Đức Khảo lừa lấy mất, đó là bạch thư thời Chiến Quốc.

Thấy chú bác không lên, ông cố Thiên Chân hoảng hốt, từ đường hầm Đạo Mộ nhìn xuống mộ, đột nhiên một khuôn mặt người dính máu thịt mơ hồ xuất hiện trong mắt cậu bé.

Ông cố Thiên Chân sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

Khi quay đầu lại, cậu bé nhìn thấy một con Tống tử toàn thân máu thịt mơ hồ từ trong mộ chui ra.

Một đứa trẻ mười mấy tuổi gặp Tống tử, tự nhiên sợ đến tè ra quần, vội vàng bỏ chạy.

Sau này Tam Thúc lúc còn trẻ cũng đi thăm dò ngôi mộ đó, muốn tìm chân tướng việc ông nội và chú bác mất tích năm xưa.

Trong ngôi mộ thời Chiến Quốc đó, Tam Thúc từ một pho tượng Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương gỡ xuống hai viên đan dược, trong đó một viên bị bất cẩn làm vỡ, bên trong viên đan dược có một con thi miết màu đỏ.

Con thi miết đó khác với thi miết bình thường, toàn thân kịch độc, chạm vào là chết.

Tam Thúc sợ hãi vội vàng chạy thoát.

Thiên Chân không ngờ, ở đây lại gặp phải loại đan dược đó, chỉ là côn trùng bên trong lại không giống nhau.

Tam Thúc phát hiện thi miết bên trong đan dược, còn ở đây là rết bên trong đan dược.

Có một điểm chung, đều chứa kịch độc.

Thiên Chân cầm một cái bình sứ đựng đan dược, cẩn thận cho vào ba lô.

Lâm Dương tiếp tục đi vào bên trong, phía sau căn phòng này, có một căn phòng bố cục tương tự.

Ở một bên căn phòng có vài chiếc lồng sắt, bên trong có mấy bộ xác khô với bàn tay đang nắm chặt lồng sắt.

Những chiếc lồng sắt đó hẳn là dùng để giam giữ những người

được dùng làm thí nghiệm.

Hóa ra, hai căn phòng phía sau chính điện là phòng thí nghiệm cổ đại, dùng để thí nghiệm thuốc trường sinh bất lão.

Tiểu Ca đang lục soát trong phòng, xem có cơ quan ẩn giấu nào không.

Đột nhiên hắn dừng lại, dùng tay gõ vài cái lên tường, sau đó đưa ngón giữa và ngón trỏ hai ngón tay dùng sức mạnh mẽ, cắm vào khối gạch đó.

Khối gạch đá cứng rắn lúc này dưới tay Tiểu Ca lại như đậu phụ, một chút cũng không bị hỏng.

Ngay sau đó Tiểu Ca lại dùng sức, dùng hai ngón tay lấy khối gạch đá đó ra.

Bên trong là một ngăn bí mật, bên trong đặt một chiếc hộp gỗ hồng mộc tinh xảo.

Chiếc hộp này không có cơ quan, có thể mở trực tiếp.

Tiểu Ca mở hộp ra, phát hiện bên trong có một cái bình sứ và một tờ giấy.

Hắn đưa tờ giấy đó cho Thiên Chân để giải mã, sau đó lại cầm bình sứ trong tay, cái bình đó đựng thứ bột màu đen, nhưng không ai trong số họ nhận ra đó là gì.

Thiên Chân giải mã nội dung trên tờ giấy đó, "Một phương thuốc trường sinh bất lão đan, con rết trong loại đan dược đó là ngô công cổ, là yếu tố then chốt của trường sinh bất lão đan." Trong truyền thuyết, phương pháp chế tác cổ trùng là bỏ các loại độc trùng có độc tính mạnh vào một vật chứa kín, cho chúng tự đánh nhau bên trong, con cuối cùng còn sống sót được gọi là cổ.

Cổ trùng có lẽ là nguyên nhân đạo quán này xuất hiện ở Miêu Cương.

Bình bột màu đen đó là một loại vật chất thần bí có thể hóa giải cổ độc, chỉ cần thêm một chút vào đan dược là có thể hóa giải cổ độc, trong quá trình hóa giải cổ độc sẽ sản sinh ra một loại vật chất thần bí, có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Đột nhiên Lâm Dương nhớ ra một chuyện, trước đây trong mộ Đại Tế Tư Điền Tỉnh, trong bụng con trùng khổng lồ đó cũng phát hiện một cái hộp đồng, bên trong hộp đồng đó chẳng phải cũng có một cái bình sứ, bên trong đựng cũng là loại bột màu đen đó sao.

"Thiên Chân, trên thứ bột màu đen đó có ghi chú gì không?" Thiên Chân lắc đầu, "Trên phương thuốc chỉ nói đây là một loại vật chất cực kỳ khó có được, hoàng đế đã phải trả giá bằng một vạn tinh binh mới đổi được một chút ít như vậy." Rốt cuộc là thứ gì mà quý giá đến vậy, có thể hóa giải cổ độc, sản sinh ra vật chất khiến người ta trường sinh bất lão, thật sự quá không thể tin nổi.

Lâm Dương lần nữa nhắc đến mộ Đại Tế Tư Cổ Điền Quốc, lúc đó Thiên Chân và Bàn Tử cũng nhớ ra, ban đầu trong cơ thể con trùng khổng lồ đó cũng phát hiện ra loại bột tương tự.

Hai nơi này cách nhau hơn ngàn năm về mặt thời gian, nhưng có một điểm chung, đó là đều coi loại bột màu đen này là bảo bối.

Ai là người đã phát hiện ra tác dụng của bột màu đen, và lấy được thứ này từ đâu, Lâm Dương càng lúc càng tò mò.

Tiểu Ca tiếp tục lục soát một hồi, không phát hiện thêm cơ quan hay lối thoát nào khác.

Thế là Lâm Dương hiện tại bị mắc kẹt ở đây không ra ngoài được.

Phải biết rằng bên ngoài toàn là loại rết kịch độc đó, chỉ cần dính

vào người là có thể khiến người ta hóa thành dịch lỏng.

Bên ngoài có ngô công kịch độc phủ kín trời đất, bên trong lại không có lối thoát nào khác, điều đó cũng có nghĩa Lâm Dương chỉ có hai lựa chọn.

Một là trốn ở bên trong đói chết, hai là xông ra ngoài có lẽ còn một tia hy vọng, hoặc có thể bị ngô công cắn nát hóa thành máu mủ.

Chương 58

Cuối cùng, sau khi vài người bàn bạc, quyết định xông ra ngoài, chỉ có làm như vậy mới có một tia hy vọng sống sót.Lúc này, mấy người đang ở phía sau cánh cửa đá, Lâm Dương hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?

Xong rồi ta sẽ mở cửa.”Thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong, Lâm Dương liền khởi động cơ quan, cửa đá từ từ mở ra.Chủ điện đã bị ngô công chiếm cứ, những con ngô công vốn đang lộn xộn như ruồi không đầu trong chủ điện, ngay khi cửa đá mở ra liền tìm thấy mục tiêu tấn công, lũ lượt tụ tập về phía cửa đá.Tiểu Ca là người đầu tiên xông ra, Hắc kim cổ đao trong tay y quét một đường trên mặt đất, một mảng lớn ngô công phía trước liền bị chém thành hai khúc.

Tranh thủ khoảng trống đó, Tiểu Ca chạy vài bước, rồi đạp một chân vào tường, mượn lực lùi nhanh về phía sau, nhảy lên vị trí chiếc lư hương đơn đặt giữa chủ điện.

Y đạp một chân lên nắp lư hương, rồi phi thân nhảy lên đỉnh lư hương, tiếp đó lại phi thân một cái nữa, nhảy lên xà ngang chủ điện.Trên xà ngang, Tiểu Ca quăng sợi dây thừng đang đeo trên người xuống.Lâm Dương là người đầu tiên leo lên, ta buộc dây vào eo, Tiểu Ca ở phía trên dùng sức kéo ta lên.Khi ta leo lên, Thiên Chân, Bàn Tử và Tú Tú vẫn không ngừng ra tay, xẻng quân dụng không ngừng quét xuống đất, mỗi người phụ trách một góc, nhất thời những con ngô công đó cũng không thể tiếp cận được họ.Lên đến xà ngang, ta cũng quăng xuống một sợi dây thừng, kéo Tú Tú lên, đồng thời Tiểu Ca kéo Thiên Chân lên xà ngang.Cuối cùng, ta và Tiểu Ca cùng dùng sức kéo Bàn Tử lên.Trên xà ngang chủ điện cũng chỉ an toàn tạm thời, có ngô công đang bò lên dọc theo các cột chống và tường bên trong đại

điện.Phía dưới chắc chắn không thể xuống được, ta chỉ có thể tiếp tục leo lên cao.Đầu tiên dùng xẻng phá vỡ mái đại điện, rồi từng người một leo lên mái nhà.Mái nhà cách bức tường động phía sau gần nhất chỉ khoảng bốn năm mét, cuối cùng mấy người quyết định nhảy thẳng từ trên đỉnh đại điện sang.Tiểu Ca là người đầu tiên nhảy, khoảng cách bốn năm mét đối với y thực sự quá đơn giản, nhẹ nhàng nhảy một cái đã sang đến đối diện.Người khiến ta bất ngờ nhất là Tú Tú, cô ấy cũng rất nhẹ nhàng nhảy qua, xem ra bình thường cô ấy giấu giếm không lộ tài.Thiên Chân có Tiểu Ca tiếp ứng, cũng thuận lợi sang được.

Ta thì tự nhiên không cần, dùng sức nhảy một cái, đã nhảy sang bức tường động đối diện.Cuối cùng chỉ còn lại Bàn Tử ở trên mái nhà, cứ lưỡng lự, có vẻ không dám nhảy.

"Bàn Tử, cậu không muốn bị ngô công ăn thịt đấy chứ!" Ta quát lớn, Bàn Tử bình thường gan dạ như vậy, bây giờ lại do dự ở đó, ngay cả khoảng cách bốn năm mét cũng không dám nhảy.Thấy Bàn Tử dáng vẻ đó, mấy người đứng ở bức tường động đều tức điên, không phải đang lãng phí thời gian sao?

Lát nữa lũ ngô công đó sẽ đuổi tới nơi.

"Bàn Tử, không nhảy thật sự sẽ bị ngô công ăn thịt đấy." Ta quát lớn lần nữa.Lúc này, ngô công đã bò lên mái nhà.Bàn Tử quay đầu lại nhìn, ngô công đang bò lên từ cái lỗ trên mái nhà bị phá vỡ.Cuối cùng Bàn Tử cắn răng một cái, nhảy về phía ta.

"Cậu có thể mở mắt ra rồi đấy Bàn Tử." Thì ra vừa nãy Bàn Tử nhắm mắt nhảy, nếu không phải ta và Tiểu Ca nhanh tay kéo lại, cậu ấy đã rơi xuống rồi.

"Tôi nhảy được rồi ư?" Thấy Bàn Tử mở mắt, nhìn thấy mình đã an toàn, cậu ấy liền thở phào nhẹ nhõm.

“Vừa nãy còn do dự ở đó kìa.” Ta trách mắng, phải biết mọi người đều đang mạo hiểm tính mạng chờ đợi, vậy mà cậu ấy lại do dự lãng phí thời gian của mọi người.

“Cậu phải biết từ nhỏ tôi nhảy xa không quá một mét rưỡi, vậy mà khoảng cách bốn năm mét, nếu là cậu, cậu có dám nhảy không!” Vẻ mặt của Bàn Tử khiến mọi người bật cười, cũng không còn trách mắng nữa.Thoát thân quan trọng hơn.Có một hang động rộng hơn một người thông vào trong bức tường động.

Bây giờ phía dưới toàn là ngô công kịch độc, mọi người cũng không có lựa chọn khác, vậy chỉ có thể chui vào hang.

Thế là mấy người nối đuôi nhau đi dọc theo hang động vào trong.Đi được khoảng bốn năm trăm mét, Lâm Dương đi phía trước đột nhiên dừng lại.Mặc dù một mảnh tối đen, nhưng ta nhìn rõ mồn một một hang động tự nhiên hình tròn khổng lồ trước mắt.Bên trong có chín chiếc quan tài đá, giữa trung tâm có một chiếc quan tài Thanh đồng lớn hơn nhiều so với những chiếc quan tài đá kia, được treo lơ lửng giữa không trung bằng dây xích sắt.Đồng thời có chín sợi dây xích sắt được kéo ra từ chiếc quan tài Thanh đồng đó, đầu còn lại nối với chín chiếc quan tài đá trên mặt đất.Đây là lần đầu tiên ta thấy một kiểu mai táng quỷ dị như vậy.Ta vừa dừng lại, mấy người đi phía sau liền hỏi dồn dập chuyện gì đã xảy ra.Ta kể lại những gì mình nhìn thấy cho những người đi phía sau nghe.Lời vừa dứt, Tiểu Ca từ phía sau truyền đến: “Cửu long kéo quan!”...Nhất long hồ thiên dẫn phong vũ, nhị long song giang hổ bất xâm, tam long nhất tức khả phá trầm, tứ long giang hải tái vô tôn, ngũ long náo thế nhân hoàng hiện.

Lục long thiên quân bất cảm ngôn, thất long nhất nộ hủy cửu sơn, bát long phá thiên thần bất lan, cửu long xuất thế thiên hạ loạn.Thiên thần bất đáng phật bất lan, nhược dẫn cửu long sĩ thanh quan, nhu dĩ dẫn vạn nhân mệnh, bất chư hầu tương hoàng đế, thùy cảm ngôn dẫn

long sĩ quan.Cửu long kéo quan ngụ ý nghịch thiên mà đi, xem ra người được táng trong quan tài là một người cực kỳ kiêu ngạo.Bày ra trận pháp Cửu long kéo quan là muốn nghịch thiên cải mệnh, đổi lấy sự tái sinh.Phía sau có ngô công kịch độc truy đuổi bất cứ lúc nào, vừa vặn tìm được đường thoát thân, lại không ngờ lại gặp phải một trận pháp quỷ dị như vậy.Nhưng không có ai bị ngô công cắn, biến thành một vũng máu, vì vậy mọi người nhất trí quyết định xuống phía dưới thám hiểm, có lẽ có thể tìm được lối thoát.Vị trí Lâm Dương đang đứng không xa đáy động, chỉ khoảng hai ba chục mét.Quăng dây leo núi xuống, rồi từng người một tụt xuống.Xuống đến đáy động mọi người mới nhìn rõ, bên ngoài chín cỗ quan tài đá có một bức tường thành, lúc này cổng thành đang đóng chặt.Ta đi đến, thử đẩy, cánh cổng thành này không thể đẩy trực tiếp, chắc là có cơ quan.Tìm cơ quan ta không giỏi, đành phải để Tiểu Ca ra tay.Tiểu Ca đi vòng quanh bức tường thành một vòng, rồi dừng lại ở bên phải cổng thành, đột nhiên mạnh mẽ đấm vào một viên gạch trên tường thành.Cú đấm của y như đập vào đậu phụ, viên gạch đó vỡ tan tành trên đất.Bên trong có một cơ quan kim loại, Tiểu Ca dùng sức ấn xuống.Sau đó một tiếng động cơ khí chuyển động vang lên, ta thấy cổng thành từ từ mở ra.Ngay khi cổng thành mở ra, trận pháp Cửu long kéo quan hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn từ trên cao và nhìn từ dưới thấp có cảm giác hoàn toàn khác nhau.Những chiếc quan tài đá trước mắt khổng lồ vô cùng, ít nhất cũng lớn bằng bốn chiếc quan tài thông thường.Còn chiếc quan tài Thanh đồng treo lơ lửng giữa không trung ở giữa thì càng lớn hơn, chứa hai chiếc quan tài đá hoàn toàn không thành vấn đề.Ta bước vào bên trong thành, cổng thành lập tức tự động đóng lại.Trong thành động, ngoài mười chiếc quan tài ra thì không còn thứ gì khác.Đột nhiên, tiếng động cơ khí chuyển động lại vang lên.Tiếng “Dát chi, dát chi” vang lên.

“Mọi người cẩn thận, có cơ quan!” Lời ta vừa dứt, một cây trường thương dài khoảng hai mét, có đầu thương bằng sắt nhọn hoắt từ trên tường thành bắn xuống.Tốc độ của trường thương rất nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Bàn Tử, nhìn thấy trường thương sắp xuyên thủng đầu cậu ấy.Bàn Tử sợ sững sờ, sợ đến quên cả tránh né, cả người cứ đờ ra đó không động đậy.Tú Tú càng nhắm tịt mắt lại, như không dám nhìn Bàn Tử chết thảm.Một tiếng “Phanh” vang lên, tiếng kim loại va chạm truyền đến.Bàn Tử tưởng mình chắc chắn phải chết, “Không đau ư?” Cậu ấy mở mắt ra, phát hiện Lâm Dương đang giơ một cái xẻng quân dụng, đánh lệch cây trường thương đang bắn tới, không để nó xuyên qua đầu.

“Mọi người đều trốn ra phía sau quan tài.” Ta lớn tiếng nhắc nhở.Ta chạy đến phía sau chiếc quan tài gần nhất để trốn.Trường thương không ngừng bay trên đầu, khoảng hơn mười phút, trên trời cuối cùng không còn trường thương nữa.Ta vừa định đứng lên, lại nghe thấy tiếng động cơ khí chuyển động lại vang lên, lần này không phải trường thương, mà là cung tên thông thường.Cung tên từ bốn phương tám hướng bắn vào trong thành.Những chiếc quan tài bên trong hiển nhiên không thể chắn được những mũi tên này.Ta chỉ có thể không ngừng di chuyển để tránh tên.

“Bên này!” Tú Tú gọi ta.Thì ra Tú Tú đang dùng `Kim cương tán` để chống đỡ những mũi tên này, hiệu quả không tồi.

Dựa lưng vào quan tài, dùng `Kim cương tán` che chắn phía còn lại là được.Ta tranh thủ khoảng trống cực ngắn giữa trận mưa tên lao đến bên cạnh một chiếc quan tài khác.Vừa đến nơi, Tú Tú đã dùng `Kim cương tán` che chắn phía trước ta.Chiếc `Kim cương tán` thật kỳ diệu, không chỉ có thể dùng để phòng ngự chống đỡ tấn công, mà còn có thể mượn lực.

Lúc này, ta nắm chặt cán `Kim cương tán` bằng cả hai tay, hoàn

toàn không cảm thấy lực xung kích của mưa tên. `Kim cương tán` quả nhiên là thứ tốt.Trốn sau `Kim cương tán`, ta thấy Thiên Chân và Tiểu Ca có người che chắn, cũng dễ dàng tránh được mưa tên.Chỉ có Bàn Tử một mình không ngừng di chuyển để tránh né, mệt đến thở hổn hển.

"Bàn Tử, nhanh lên!" Thử vài lần, Bàn Tử cuối cùng cũng thành công hội họp với ta, rồi dùng `Kim cương tán` che chắn ở phía trước nhất.

"`Kim cương tán` đúng là thứ tốt a, sớm biết vậy, bản gia ta đáng lẽ nên kiếm một cây rồi." Bàn Tử cảm khái.Lại hơn mười phút trôi qua, mưa tên cuối cùng cũng ngừng lại.

Lần này mọi người đều học khôn, không vội vàng đứng dậy.Quả nhiên tiếng động cơ khí chuyển động lại vang lên.Chỉ là lần này không phải kiếm, mà là một loại chất lỏng màu vàng phun ra từ trên tường thành.Loại chất lỏng này trông giống dầu nhưng không phải dầu, ta cũng không nhận ra.Tiểu Ca dùng ngón tay nhúng một chút chất lỏng đó từ mặt đất ngửi thử, sắc mặt y lập tức đại biến: "Dầu hỏa!"Lời y vừa dứt, mưa tên dày đặc lại từ trên tường thành bắn xuống, nhưng lần này đầu tên đều mang lửa.Trong khoảnh khắc, toàn bộ nội thành bốc cháy, ta bị biển lửa bao vây, không lối thoát.Trong khi bị biển lửa bao vây, những mũi tên lửa trên không trung cũng không ngừng lại, vẫn tiếp tục không ngừng bắn xuống nội thành. `Kim cương tán` tuy có thể chắn được những mũi tên bắn xuống, nhưng không thể ngăn chặn hỏa thế đang lan tràn, nhìn thấy ngọn lửa lớn ngày càng gần.Lúc này sắc mặt mọi người cũng trở nên khó coi, có thể thấy rõ cảnh tượng thê thảm bị thiêu thành than đen.Ngồi chờ chết không phải phong cách của ta.

Một tiếng nói phát ra từ miệng, cơ quan truyền động trên tường thành hiện lên trong đầu ta.Nhìn thấy cơ quan truyền động, ta kinh

ngạc không thôi.Không biết người xưa đã làm cách nào để những cỗ máy cơ khí có thể bảo tồn trong hang động hàng trăm năm mà vẫn hoạt động bình thường.Những cơ quan bắn cung tên này được thiết kế càng khéo léo hơn.Bên trong có những mũi tên được vận chuyển liên tục lên nỏ, rồi bắn ra một cách liền mạch.Bây giờ cách duy nhất để ta sống sót là làm cho cỗ máy cơ khí ngừng hoạt động.Trốn sau `Kim cương tán` một lúc, ta đã ghi nhớ rõ ràng vị trí của những cây nỏ, thậm chí cả thời gian bắn cũng nhớ rất rõ.Từ đó, ta tìm thấy một tia sinh cơ.Khi những mũi tên này được bắn ra sẽ có một hai giây khoảng trống.

Mỗi cây nỏ đều bắn cố định một vị trí, có nghĩa là ta chỉ cần đứng ở vị trí tương ứng trong khoảng trống giữa các lần bắn của nỏ, là có thể tránh được tấn công.Canh đúng thời gian, ta cầm hai cái xẻng quân dụng xông ra.Đợi đến khi Thiên Chân phát hiện ta xông ra muốn ngăn cản thì đã quá muộn.Chỉ thấy ta xuyên qua mưa tên, mỗi lần xuất hiện ở một vị trí đều vừa vặn tránh được tấn công.Cứ như vậy, ta đã lên được tường thành.Khi xuyên qua mưa tên, ta tuy tránh được mưa tên, nhưng ngọn lửa lớn bao trùm toàn bộ nội thành thì không thể tránh khỏi.Đôi khi vị trí cần đến lại nằm đúng trong biển lửa.Bất kể thế nào, chỉ cần có thể lên tường thành, ngăn chặn cỗ máy hoạt động, ta cũng không thể quản nhiều như vậy nữa.Khi xông lên tường thành, trên người ta đã có mấy vết bỏng.Không kịp quan tâm đến những vết thương đó, ta chạy đến vị trí bánh răng truyền động của cỗ máy, rồi cắm xẻng quân dụng vào chỗ khớp nối giữa hai bánh răng, cuối cùng cũng ngăn chặn được chúng tiếp tục quay.May mắn là những bánh răng này đều làm bằng gỗ, nên không sợ xẻng quân dụng không chịu nổi.Nhưng để an toàn, ta đã cắm thêm một cái xẻng quân dụng nữa vào.Ngay khi tiếng động cơ khí ngừng lại, mưa tên dày đặc trên trời cũng biến mất tăm, chỉ còn lại ngọn lửa lớn trên mặt đất, như vậy đối phó đơn giản hơn nhiều.Thiên Chân, Bàn Tử, Tú Tú và Tiểu Ca cũng

đều chạy lên tường thành để tránh lửa lớn.Lúc này, nhiệt độ bên trong hang động rất cao, khiến người ta khó chịu.Chạy lên tường thành mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, may mắn có Lâm Dương, nếu không đã biến thành những thi thể cháy đen rồi.Tú Tú chạy đến trước mặt ta, lo lắng hỏi: "Anh có sao không?" Cô ấy ngồi xuống, kiểm tra vết bỏng trên đùi ta.Quần bị cháy mất một mảng lớn, cũng không biết ta làm thế nào mà có thể chịu đựng được nỗi đau như vậy.Tú Tú vén phần quần bị cháy lên, rồi cả người cô ấy đờ ra.Bên trong ngoài da hơi đỏ ra, đâu có giống bị bỏng.Sau đó cô ấy lại kiểm tra vài chỗ khác, cũng đều y như vậy.Nhìn mức độ quần bị cháy, không thể nào không bị thương được.Vừa nãy khi ta xông lên tường thành, biểu hiện cho thấy đùi ta chắc chắn đã bị bỏng.Chỉ là sự thật trước mắt này là sao?Việc có bị bỏng hay không ta biết rõ nhất, vừa nãy khi lên tường thành đau muốn chết đi được, nếu không phải vì muốn sống sót ta cũng sẽ không chịu đựng đau đớn, chạy đến vị trí truyền động để ngăn chặn cỗ máy hoạt động.Vì nó thực sự rất đau.Thấy Tú Tú vẻ mặt kinh ngạc, ta cúi đầu nhìn vào chỗ bị bỏng trên đùi, vị trí bị bỏng trước đó đã mọc ra lớp da mới.Trông có vẻ non, hơi đỏ.Thấy cảnh này, nội tâm ta cuồng hỉ.Đây không phải là lợi ích của việc dung hợp gen tắc kè hoa mang lại khả năng tự phục hồi sao!Khả năng tự phục hồi cũng quá mạnh mẽ đi, từ khi bị bỏng đến bây giờ mới mấy phút, chỗ bị bỏng đã mọc ra da mới.Nếu không biết chỗ đó bị bỏng, thật sự hoàn toàn không thể nhìn ra bị bỏng.

"À, ta không sao, chỉ là vết thương nhẹ thôi." Ta bịa chuyện nói.Thấy ta không sao, Tú Tú yên tâm hơn.Bàn Tử và những người khác cũng vây quanh, nhìn ta với vẻ mặt cảm kích.

"Lâm Dương, cậu quá trâu bò rồi, hôm nay may mắn có cậu, nếu không bản gia ta đã phải bỏ mạng ở đây rồi!" "Lâm Dương, vết thương trên đùi cậu có nghiêm trọng không." Tiểu Ca cũng lạnh lùng

hỏi, “Làm thế nào mà mỗi lần cậu đều vừa vặn tránh được các đợt tấn công của nỏ?” Ta gãi gãi gáy, “Cái này có lẽ là ta vận khí tốt hơn.” Thấy ta không muốn nói nhiều, Tiểu Ca liền không hỏi nữa, tiếp tục đứng một bên không nói gì.Lửa trong nội thành cháy ròng rã nửa tiếng mới tắt.Khi lửa tắt, mấy người liền từ trên tường thành xuống, đi vào nội thành.Vừa nãy khi mượn quan tài làm chỗ che chắn, Thiên Chân phát hiện các hình chạm khắc trên hai chiếc quan tài dường như là liên tục, có lẽ có thể tìm ra manh mối từ đó.Mấy người lại quay trở lại nội thành, lúc này trong nội thành lửa vừa mới tắt, nhiệt độ còn sót lại.

Lâm Dương không cẩn thận chạm vào quan tài, ngón tay bị bỏng rộp một cái.Tiểu Ca vẫn luôn âm thầm chú ý Lâm Dương, rõ ràng nhìn thấy ngón tay Lâm Dương bị bỏng rộp một cái, nhưng chớp mắt một cái nốt rộp đó đã biến mất.Điều đó khiến nội tâm y kinh ngạc không thôi.Trở lại nội thành, Thiên Chân đi đến trước một chiếc quan tài, ghi lại nội dung chạm khắc trên đó, rồi đi đến bên cạnh chiếc quan tài kế tiếp để làm điều tương tự.

Mãi cho đến khi ghi lại hết nội dung trên chín chiếc quan tài, cậu ấy mới dừng lại suy nghĩ.Cúi đầu trầm tư một lúc, Thiên Chân không ngừng hoán đổi vị trí nội dung chạm khắc trên chín chiếc quan tài trong đầu, cuối cùng cũng xác định được chiếc quan tài nào là đầu tiên.

“Mọi người lại đây xem, trên quan tài này ghi lại một câu chuyện.” Thiên Chân đứng trước một chiếc quan tài lớn tiếng gọi.Ta và mọi người đều đi đến, ta thấy những thứ chạm khắc trên chiếc quan tài này rất kỳ lạ, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của những hình vẽ trên quan tài muốn thể hiện điều gì.Thiên Chân cũng không giải thích cho mọi người, rồi đi ngược chiều kim đồng hồ đến bên chiếc quan tài thứ hai, tương tự như vậy, những thứ chạm khắc trên đó ta cũng không hiểu.Cứ thế đến chiếc quan tài thứ chín, ta cuối cùng cũng phản

ứng lại, thì ra những thứ được ghi lại là một sự kiện.Chín chiếc quan tài đá ghi lại câu chuyện về một quốc gia cổ đại có tục lệ ăn ngọc, sau khi nhà vua qua đời, người ta sẽ chôn cất y trong ngọc.Trước khi chết, y nuốt một viên đan dược, rồi sau bốn năm trăm năm, người nằm trong ngọc đó đã sống lại.Ta kinh ngạc không thôi, thứ này lại có thể xuất hiện trong một ngôi mộ ở Miêu Cương ư?Thiên Chân cũng đại khái hiểu được, đợi mọi người cùng xem xong nội dung chạm khắc trên chín chiếc quan tài, cậu ấy mới giải thích cho mọi người.Nghe Thiên Chân nói, Bàn Tử cười nói: "Một câu chuyện thần thoại thôi mà, trước đây cũng khai quật được Kim lũ ngọc y, cũng đâu thấy người bên trong sống lại." Những người khác bao gồm cả Thiên Chân cũng có ý kiến tương tự Bàn Tử, nếu nằm trong ngọc mà có thể sống lại, thì những hoàng đế cổ đại đã làm như vậy từ lâu rồi.Bỏ ra nửa ngày công sức mà không tìm được manh mối hữu ích nào từ những quan tài đá, mọi người không khỏi có chút thất vọng.

Lúc này, Lâm Dương Dương rất ăn ý nhìn về phía chiếc quan tài Thanh đồng treo lơ lửng ở giữa, có lẽ bí mật nằm ở chính giữa đó.Cuối cùng sau khi bàn bạc, mọi người đều đồng ý mở quan tài.

Đợi đến khi nhiệt độ trong nội thành tan hết, dây xích sắt và quan tài Thanh đồng không còn nóng nữa, Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử và Tiểu Ca bốn người đã bám vào những sợi dây xích nối với bốn phía quan tài Thanh đồng mà leo lên.Tiểu Ca kiểm tra một lượt quanh chiếc quan tài Thanh đồng, xem có cơ quan nào không, "Chiếc quan tài Thanh đồng này đã bị người ta mở rồi." Lời khẳng định của Tiểu Ca, y cũng sẽ không nói dối.Quan tài chính của Cửu long kéo quan đã bị người ta mở, bây giờ ta chỉ có thể cầu nguyện bên trong còn sót lại một manh mối nào đó.

Trong tiềm thức, quan tài đã mở, vậy chắc chắn là do đạo mộ tặc gây ra.Nắp quan tài Thanh đồng cực kỳ nặng, ngay cả Lâm Dương và

Tiểu Ca hai người có sức mạnh dị thường, cộng thêm Bàn Tử và Thiên Chân bốn người cũng phải tốn rất nhiều sức mới có thể mở được một khe hở.Bốn người đều mệt đến mức không chịu nổi, ngồi trên dây xích nghỉ ngơi, lát nữa sẽ tiếp tục.Bàn Tử sốt ruột, biết bên trong có đồ vật.

Với trận pháp Cửu long kéo quan như vậy, cậu ấy liền bảo Tú Tú ném cho một cái đèn pin.

Bàn Tử chĩa ánh đèn pin vào khe hở của quan tài để nhìn vào bên trong.Để nhìn rõ hơn, Bàn Tử thậm chí còn áp đầu vào quan tài.Cậu ấy thấy một cái đầu người trông như vừa bị lột da, máu thịt be bét đang nhìn chằm chằm từ bên trong quan tài.Bàn Tử sợ sững sờ, "…… Bên trong có một con Huyết Tống tử." Lời còn chưa dứt, Bàn Tử quay người bỏ chạy, trực tiếp nhảy xuống khỏi dây xích.Nghe nói bên trong có một con Huyết Tống tử, phản ứng đầu tiên của ta là vội vàng đậy nắp quan tài lại.

Nếu để Huyết Tống tử xông ra, thật sự sẽ không có đường nào để thoát.

"Thiên Chân, Tiểu Ca, chúng ta cùng đậy nắp quan tài lại." Ta đề nghị.Tiểu Ca lại lắc đầu: "Muộn rồi." Thì ra lúc này, con Huyết Tống tử trong quan tài Thanh đồng đã vươn một bàn tay đỏ tươi như vừa bị lột da ra, đẩy nắp quan tài mở toang.Đúng là không kịp nữa rồi.Không đợi ta phản ứng, con Huyết Tống tử mạnh mẽ đẩy nắp quan tài Thanh đồng xuống.Nắp quan tài rơi xuống đất, phát ra một tiếng "Phanh" cực lớn, cảm giác như cả hang động đều rung chuyển.Cái nắp quan tài đó, vừa nãy bốn người chúng ta phải tốn rất nhiều sức mới có thể nhích được một chút để mở ra một khe hở.Nhưng con Huyết Tống tử này lại dễ dàng nhấc bổng nắp quan tài xuống, có thể thấy sức mạnh của nó khủng khiếp đến mức nào.Ngay sau đó, con Huyết Tống tử từ trong quan tài Thanh đồng xông ra.Toàn thân đỏ rực, máu thịt be bét,

thịt trên người nó, khi nó hành động, những mảnh thịt đỏ tươi nhỏ li ti rơi xuống đất.Huyết Tống tử vươn hai tay, muốn tấn công Lâm Dương đang ở gần nhất.Ta trong tay không có vũ khí nào tiện lợi, nhìn thấy Huyết Tống tử đã tấn công đến trước mắt, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, ta nhảy xuống khỏi dây xích.Con Huyết Tống tử đuổi theo ta cũng nhảy xuống.Tiểu Ca rút Hắc kim cổ đao từ sau lưng ra, khi y nhảy xuống khỏi dây xích, y giơ Hắc kim cổ đao trong tay, thuận thế chém vào người Huyết Tống tử.Một tiếng "Phanh" trầm đục vang lên, tiếng kim loại va chạm truyền đến, chỗ Hắc kim cổ đao tiếp xúc với Huyết Tống tử tóe ra vài tia lửa.

"Huyết Tống tử quá mạnh." Ngay cả Tiểu Ca còn nói mạnh, từ đó có thể thấy Huyết Tống tử lợi hại đến mức nào.Huyết Tống tử bị Tiểu Ca chém một đao vào lưng cũng chỉ hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục truy kích Lâm Dương.Thiên Chân và Bàn Tử trong tay đều cầm xẻng quân dụng, nhưng ngay cả thứ mà Tiểu Ca còn không đối phó được, hai người họ có đập vào người Huyết Tống tử cũng không thể làm nó chậm lại một chút nào.Điều khiến người ta kỳ lạ nhất là con Huyết Tống tử này chỉ tấn công một mình Lâm Dương, bất kể người khác làm gì, Huyết Tống tử vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Lâm Dương không buông tha.Đánh không lại, ta chỉ có thể chạy trốn, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ cần chạy chậm một chút là sẽ bị Huyết Tống tử đuổi kịp.Vì vậy ta chỉ có thể cắn răng kiên trì.Bây giờ ta cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng của Bàn Tử khi bị độc trùng đuổi, còn Thiên Chân đứng một bên không có chuyện gì xảy ra.Ta cảm giác mình sắp chết rồi, chút sức lực cuối cùng trong cơ thể đều bị rút cạn.

Nếu không phải ý chí cầu sinh mạnh mẽ, ta đã sớm ngã ra đất rồi.Ta cứ cắn răng kiên trì, Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca và Tú Tú đều đang tìm cách giúp đỡ ta.Nhưng dù dùng cách nào, con Tống tử này

cũng chỉ truy kích một mình ta.Con Tống tử này sức mạnh vô cùng, Tiểu Ca thử dùng dây leo núi để trói nó, nhưng sợi dây leo núi có thể chịu được vài tấn trọng lượng lại trong tay con Huyết Tống tử, giống như sợi dây bông mỏng manh, nhẹ nhàng kéo một cái đã đứt.Trong lúc đó, vô số thông tin lóe lên trong đầu ta, rồi ta dừng lại.Khi mọi người đang lo lắng cho ta, càng mãnh liệt tấn công Huyết Tống tử, chỉ thấy ta nhảy lên, tay phải vươn hai ngón tay tấn công vào đầu Huyết Tống tử.Một tiếng "Ba" như dưa hấu vỡ vang lên.Hai ngón tay ta xuyên thủng đầu Huyết Tống tử.Rồi lại thấy ta khi rút ngón tay ra khỏi đầu Huyết Tống tử, đầu Huyết Tống tử triệt để nổ tung, máu thịt văng tung tóe, xương vụn dính đầy người ta.Trong lúc xuyên thủng đầu Huyết Tống tử, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu ta: "Đinh đông, gen trường sinh chiết xuất thành công, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ thu thập gen trường sinh hiện tại là 4.1%."Chiêu thức này mọi người có mặt đều quen thuộc, chẳng phải là tuyệt chiêu của Tiểu Ca sao?

Bây giờ Lâm Dương cũng biết.

Trong số đó, người kinh ngạc nhất không ai khác chính là Tiểu Ca, y hoàn toàn rõ uy lực của tuyệt kỹ này lớn đến mức nào.

Để đối phó với Tống tử bình thường thì hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng con Huyết Tống tử này lại khác, tuy nhìn bề ngoài đầy thịt nát, nhưng trên thực tế khả năng phòng ngự của nó mạnh hơn Tống tử thông thường nhiều.

Muốn dùng một chiêu trực tiếp xuyên thủng đầu Huyết Tống tử thì hoàn toàn không thể.

Nếu không thì y đã không để mặc con Huyết Tống tử này truy đuổi Lâm Dương lâu như vậy, mà đã cho nó nổ đầu ngay khi nó vừa xuất hiện rồi.

Chương 59

Lâm Dương dựa vào hai ngón tay nhẹ nhàng làm nổ tung đầu Huyết Tống tử, điều đó chỉ có thể chứng tỏ uy lực của chiêu thức mà ta sử dụng lớn hơn nhiều so với uy lực mà y sử dụng.

Lúc này, ta mặt đầy ngơ ngác, chiêu thức vừa nãy gọi là Phát Khâu Chỉ.

Ban đầu khi ta có được Phát Khâu ấn, khi `Hám Long Kinh` xuất hiện trong đầu ta, chiêu thức và phương pháp tu luyện Phát Khâu chỉ cũng đồng thời xuất hiện trong đầu ta.Ta thấy việc tu luyện quá khó khăn, phải bắt đầu tu luyện từ nhỏ, nên đã từ bỏ ý định luyện tập Phát Khâu chỉ.Thế nhưng vừa nãy bị Huyết Tống tử truy đuổi khắp nơi, khi sắp tuyệt vọng, đột nhiên vô số thông tin lóe lên trong đầu ta, rồi một ánh kim quang chợt lóe, ta tự nhiên thi triển Phát Khâu chỉ, trực tiếp xuyên thủng đầu Huyết Tống tử làm nó nổ tung.Xem ra, uy lực ta thi triển còn mạnh hơn uy lực của Tiểu Ca.Tuy không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng ta quả thật vui mừng khôn xiết.Cuối cùng cũng có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút.Vừa nãy ta suýt chút nữa đã từ bỏ việc chạy trốn rồi.May mắn là vào lúc mấu chốt đã thi triển Phát Khâu chỉ.Sau đó ta ngã xuống đất bắt đầu nghỉ ngơi.Thiên Chân, Bàn Tử đều chạy đến, “Lâm Dương, cậu có sao không?” “Lâm Dương, cậu biết tuyệt chiêu của Tiểu Ca sao?” “Lâm Dương, cậu biết tuyệt chiêu lợi hại như vậy sao không dùng sớm hơn, đỡ phải bị truy đuổi mệt như vậy.”…… Tiểu Ca cũng đi đến, “Cậu dùng còn tốt hơn ta, uy lực thi triển còn lớn hơn!” Ta nằm trên đất thở hổn hển, không trả lời câu hỏi của họ, vì ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, làm sao mà trả lời được.Không bao lâu, thể lực ta đã hồi phục, cảm thấy kỳ lạ, sao lại nhanh như vậy, sau đó mới hiểu ra đó là do khả năng hồi

phục của gen tắc kè hoa.Rồi ta lại bám vào dây xích, đi đến bên cạnh quan tài Thanh đồng, muốn xem bên trong có manh mối nào không.May mắn là nắp quan tài đã bị Huyết Tống tử hất tung xuống đất rồi.Ta thò đầu vào quan tài nhìn, chỉ thấy ở một góc quan tài có một chiếc hộp gỗ lim tinh xảo, trông có vẻ đã có tuổi.Ta lấy chiếc hộp đó ra.Ta thấy trên hộp không có cơ quan hay ám khí gì, liền trực tiếp lật nắp mở ra.Những thứ bên trong lại khiến ta sững sờ.Thấy vẻ mặt kinh ngạc của ta, Bàn Tử cũng bám vào dây xích, đi đến bên cạnh quan tài Thanh đồng, "Lâm Dương, bên trong có bảo bối gì mà khiến cậu kinh ngạc vậy?" Bàn Tử đi đến, nhìn vào hộp, "Tôi dựa, cái hộp rỗng, rốt cuộc ai lại vứt một cái hộp rỗng vào trong quan tài Thanh đồng?" Bàn Tử đột nhiên nhớ lại lời Tiểu Ca trước khi mở quan tài, chiếc quan tài Thanh đồng này trước đó đã bị người ta mở, chẳng lẽ bị đồng hành cướp công trước rồi?Trong lúc đó, tiếng động cơ khí chuyển động lại vang lên, tiếng động khiến ta sợ toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ chiếc xẻng quân dụng trước đó cắm vào bánh răng để ngăn chặn cỗ máy hoạt động đã không chịu nổi mà gãy rồi sao?Tiếng động ngày càng lớn, không chỉ ta, phản ứng đầu tiên của những người khác cũng là cỗ máy cơ khí lại hoạt động, vậy là trận mưa tên dày đặc lại sắp đến rồi.Mọi người lũ lượt trốn ra phía sau quan tài, Bàn Tử và ta cũng nhanh chóng nhảy xuống khỏi dây xích, rồi trốn ra phía sau quan tài.Chỉ là trận mưa tên như dự đoán không đến đúng hẹn, ngược lại những chiếc quan tài mà mọi người dùng làm chỗ che chắn lại bắt đầu rung chuyển dữ dội.Ngay sau đó, ta thấy sàn nhà dưới chân từng khối, từng khối rơi xuống, tốc độ ngày càng nhanh, một tiếng "Oành" vang lên, toàn bộ sàn nhà nội thành đều rơi xuống, mấy người ta không kịp phản ứng, cũng cùng với sàn nhà rơi xuống bên dưới nội thành.

"Ai da, bản gia ta đau chết mất." Tuy không cao, nhưng đột nhiên rơi xuống, ta cũng đau đớn khó chịu.Hơi hồi phục, ta nhìn xung quanh,

lúc này sàn nhà nội thành đã hoàn toàn rơi xuống, chín chiếc quan tài đá phía dưới có chín cây cột đá chống đỡ, vẫn ở nguyên vị trí cũ.Lúc này, từ vị trí của ta nhìn lên, chín chiếc quan tài đó như treo lơ lửng trên đầu, khiến người ta cảm thấy áp lực.Điều không kỳ lạ là, sau khi rơi xuống không phát hiện ra cơ quan ám khí hay loại thứ gì đó.Đột nhiên, ta thấy, giữa chín cây cột đá đó, đối diện với chiếc quan tài Thanh đồng phía trên, có một khối bia đá hình vuông, cao hơn một người.

"Thiên Chân, Bàn Tử, bên kia có một khối bia đá, lại đây xem." Nghe lời ta, Thiên Chân và Bàn Tử cũng nhìn xung quanh, chỉ thấy một mảnh tối đen, đâu có bia đá nào.Thấy vẻ mặt khó hiểu của họ, ta mới phản ứng lại, bây giờ đang ở trong hang động, lại rơi xuống đáy nội thành, ngoài ánh đèn pin yếu ớt ra, không còn nguồn sáng nào khác.Họ lại không giống ta có thể nhìn trong đêm.

"Đi theo ta." Ta dẫn đường phía trước, đi về phía khối bia đá dưới quan tài Thanh đồng.Ngoài Thiên Chân, Bàn Tử ra, Tú Tú và Tiểu Ca cũng đi theo.Khối bia đá này được làm từ một khối đá thanh cương nguyên khối, tạo hình kỳ lạ, trên đỉnh có một hố lõm hình vuông, bốn mặt được mài nhẵn bóng.Ở bốn phía đáy bia đá đều khắc chữ.Những chữ này ta đều nhận ra, chẳng phải chữ phồn thể sao?Ta nhìn chằm chằm vào những chữ ở đáy bia đá, đi vòng quanh bia đá một vòng, trên đó viết, người hữu duyên có thể thông qua khối bia đá này tiến vào Động thiên phúc địa.Bên trong Động thiên phúc địa có võ học, có tài phú, có tất cả những gì người ta muốn.Không chỉ ta, Thiên Chân, Bàn Tử, Tú Tú, Tiểu Ca cũng đều nhìn thấy những chữ này, nhưng mọi người đều không hiểu, rõ ràng là một khối đá, một người sống lớn như vậy làm sao có thể chui vào một khối đá được.

"Tôi thấy là cố lộng huyền hư thôi, căn bản là chuyện không thể nào." Bàn Tử nói.Thiên Chân cũng gật đầu: "Tôi nghĩ những chữ trên

đó có lẽ có một ý nghĩa khác." Tú Tú dường như đang suy nghĩ, không phát biểu ý kiến.Còn Tiểu Ca thì vẫn vẻ mặt cũ, đi theo bên cạnh Thiên Chân, không nói gì.Đột nhiên, hai mắt ta nhìn chằm chằm vào cái hố lõm trên đỉnh bia đá sáng lên.Chẳng lẽ cái Động thiên phúc địa trên bia đá thực ra là kho báu của Phát Khâu Môn, còn cái hố lõm trên đỉnh bia đá là cơ quan khởi động bia đá?Về phần người hữu duyên, người hữu duyên có được Phát Khâu ấn, ta trong lòng mơ hồ cảm thấy Phát Khâu ấn đặt vào cái hố lõm đó là vừa vặn nhất.Vì vậy, ta từ trong ba lô lấy ra chiếc Phát Khâu ấn mà ta có được ở Hải để mộ, rồi đi đến trước bia đá, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ta đặt Phát Khâu ấn vào cái hố lõm trên đỉnh bia đá.Cái hố lõm trên đỉnh bia đá thanh cương không lớn không nhỏ, vừa vặn chứa vừa chiếc Phát Khâu ấn mà ta đặt vào.Thấy tình huống này, ta càng chắc chắn phỏng đoán của mình không sai, nhất định là như vậy, Phát Khâu ấn chính là chìa khóa khởi động cơ quan.Đợi đến khi chiếc Phát Khâu ấn trong tay ta hoàn toàn đặt vào cái hố lõm trên bia đá thanh cương, bia đá lập tức có phản ứng, đột nhiên rung chuyển dữ dội sang trái và phải.Ngay sau đó là tiếng đá di chuyển.Đồng thời phía dưới bia đá thanh cương xuất hiện một lối đi thông xuống dưới lòng đất.Ban đầu Thiên Chân không biết mục đích của Lâm Dương là gì, nhưng thấy phản ứng của bia đá sau khi ta đặt Phát Khâu ấn vào, cậu ấy cũng hiểu ra, thì ra bia đá là một cơ quan, Phát Khâu ấn là chìa khóa khởi động cơ quan.Ta là người đầu tiên bước vào, nhưng chân vừa bước vào lối đi lại rụt về.Ta phát hiện trên vách đá ở lối vào lối đi có chữ, những chữ này được tô màu đỏ tươi, dường như sợ người đi vào lối đi này không nhìn thấy, cố ý làm như vậy để nhắc nhở.Những chữ này giống như những chữ trên bia đá trước đó, đều là chữ phồn thể.Nội dung trên đó viết: "Phi ngã Phát Khâu Môn nhân, tiến nhập thử địa tất tạo trớ chú, trớ chú tương thế thế đại đại diên tục hạ khứ." (Người không phải đệ tử Phát Khâu Môn, bước vào nơi này tất sẽ gặp phải lời nguyền, lời

nguyền sẽ kéo dài từ đời này sang đời khác.) Còn về lời nguyền là gì, trên đó lại không viết rõ.Thiên Chân kỳ lạ, ta rõ ràng đã bước vào, vì sao lại lùi lại.Đợi cậu ấy đi đến gần lối vào, nhìn thấy lời nguyền trên vách đá, cậu ấy mới hiểu vì sao ta không tiếp tục tiến lên, thì ra là sợ lời nguyền này.Người tức giận nhất phải kể đến Bàn Tử, kho báu dường như ở ngay trước mắt, nhưng lại không thể vào được, không phải đệ tử Phát Khâu Môn vào sẽ bị lời nguyền đời đời kiếp kiếp.Vào thì sợ lời nguyền, khiến Bàn Tử rối rắm không thôi.Mặc dù trên vách đá không nói rõ lời nguyền là gì, nhưng chính vì vậy, Bàn Tử càng không dám vào, điều chưa biết mới là đáng sợ nhất.Không chỉ có Bàn Tử, những người khác cũng vậy, ban đầu định đi theo ta vào xem, nhưng bị lời nguyền ở lối vào dọa cho không dám đi tiếp.Ta quay đầu lại nhìn họ cười một cái bĩu môi, rồi quay người chuẩn bị bước vào lối đi đó, xem Động thiên phúc địa trên bia đá rốt cuộc có báu vật hiếm có gì.Kết quả chân ta còn chưa bước vào đã bị Bàn Tử kéo lại, "Lâm Dương, chẳng lẽ cậu không sợ lời nguyền sao?" "Lời nguyền này nói rõ ràng, người không phải Phát Khâu Môn nhân tiến vào mới bị nguyền rủa, nhưng ta là Phát Khâu Môn nhân a, tự nhiên không sợ." Lời ta vừa thốt ra, Thiên Chân và Bàn Tử đều kinh ngạc đến há hốc mồm, ta chắc không bị điên đấy chứ.Phát Khâu Môn đã biến mất khỏi giang hồ từ thời Minh sơ, bây giờ lại có người tự xưng là đệ tử Phát Khâu Môn.Tú Tú và Tiểu Ca phản ứng tốt hơn một chút, thấy ta bắt đầu thay đổi, Tiểu Ca cảm thấy ta không hề tầm thường, những chuyện xảy ra sau đó càng khiến Tiểu Ca đoán thân phận của ta.Chỉ là y không ngờ ta lại là Phát Khâu Môn nhân đã biến mất khỏi giang hồ hơn bốn trăm năm.Còn về Tú Tú, cô ấy vẫn luôn nghĩ ta là người của một gia tộc thần bí, trong lòng cô ấy, ta vẫn luôn thần bí, nhưng có thể khẳng định chắc chắn là một người đàn ông có bối cảnh mạnh mẽ.Vì vậy khi nghe ta là Phát Khâu Môn nhân, cô ấy không ngạc nhiên như Thiên Chân và Bàn Tử.Bàn Tử dùng tay sờ trán ta, rồi nói: "Lâm

Dương, cậu không phát sốt, nói bậy gì đó." Bàn Tử tưởng ta căn bản không tin lời nguyền, đang đùa với cậu ấy.Nhưng Bàn Tử biết chuyện lời nguyền là có thật.Môn phái Tá Lĩnh, một trong Tứ đại môn phái đạo mộ, vì lời nguyền Quỷ nhãn suýt chút nữa đã bị diệt môn.Ta bất đắc dĩ, lời thật lại không ai tin, ta cười nói: "Ta bình thường, cũng rất tỉnh táo.

Ta sở dĩ trở thành Phát Khâu Môn nhân là có liên quan đến chiếc Phát Khâu ấn mà ta có được ở Hải để mộ.

Chỉ cần có được Phát Khâu ấn, tự động trở thành Chưởng môn nhân Phát Khâu Môn." Nghe ta nói, Bàn Tử suýt chút nữa thổ huyết.

Cậu ấy nhớ lại cảnh ta tìm thấy chiếc Phát Khâu ấn lúc đó.Lúc đó cậu ấy còn không chắc chắn Phát Khâu ấn là thật hay giả, không ngờ ta lại thu nó.Không ngờ…… chiếc Phát Khâu ấn đó không chỉ là thật, mà còn là chìa khóa cơ quan mở ra phòng chứa báu vật.Càng khiến cậu ấy bực mình hơn, tất cả những gì liên quan đến chiếc Phát Khâu ấn đó đều có thể tự động trở thành Chưởng môn nhân Phát Khâu Môn.Mặc dù cậu ấy vẫn luôn tự xưng là Bắc phái, nhưng cậu ấy biết rõ nhất, mình là dân giang hồ, vô môn vô phái.Ta không nói nhiều nữa, dưới ánh mắt ghen tị của Bàn Tử, ta bước vào lối đi.Lối đi này rộng hơn một người, cũng không dài, chỉ mấy chục mét, không đầy một phút ta đã đi qua lối đi đó.Hiện ra trước mắt là một căn phòng hình vuông, bốn phía đều là vách đá.Những thứ trong phòng cũng không nhiều, cũng không có kim ngân tài bảo như ta tưởng tượng.Chính giữa có một bệ đá, trên đó đặt mấy món đồ.Ta bị một món đồ trên đó hấp dẫn, đi đến.Đó là một chiếc `Kim cương tán`, không giống với chiếc trong tay Tú Tú.

Chiếc `Kim cương tán` này toàn thân đen bóng, không biết làm từ dược liệu gì.

Nhưng vì nó có thể xuất hiện ở đây, chắc chắn là một thứ phi phàm.Vừa cầm lên tay, ta mở ô ra.

Chiếc ô này lớn hơn chiếc trong tay Tú Tú một chút, nhưng trọng lượng lại nhẹ hơn nhiều.

Ta thử, khả năng phòng ngự của mặt ô kinh người.Ta phát hiện một cơ quan nhỏ ở vị trí cán ô, ta ấn xuống, chiếc ô thu lại, rồi cán ô dài ra, nghiễm nhiên trở thành một cây trường thương.Lại ấn một cái nữa, nó lại trở về hình dáng chiếc ô.Không, ở đáy cán ô có một cái vòng kéo nhỏ, ta dùng sức kéo, một thanh kiếm sắc bén rút ra từ cán ô.Sự biến hóa của chiếc ô khiến ta kinh ngạc không thôi.Trong lòng ta cũng vui mừng khôn xiết.Mỗi lần xuống mộ đều dùng xẻng quân dụng làm vũ khí, trông có vẻ hơi ngớ ngẩn.Mỗi lần nhìn Tiểu Ca đeo Hắc kim cổ đao phong độ như vậy là ta lại ghen tị không thôi, muốn có một vũ khí thuộc về mình.Không ngờ bây giờ tâm nguyện này cuối cùng cũng thành hiện thực rồi.Lát nữa làm một cái bao da, đeo chiếc ô này ra sau lưng là được.Khi xuống mộ, vừa có thể phòng ngự, vừa có thể tấn công, một thứ như vậy thực sự quá hiếm có.Không ngờ một chiếc `Kim cương tán` bình thường lại trâu bò như vậy, ta càng kỳ vọng hơn vào những món đồ khác trên bệ đá.Bên cạnh `Kim cương tán` là một chiếc bình ngọc màu xanh lục, chiếc bình ngọc này trong suốt, có thể nhìn xuyên qua thành bình thấy một giọt chất lỏng đang lung lay bên trong.Khi ta nhìn thấy những chữ chạm khắc trên bình ngọc, ta đột nhiên tim đập nhanh hơn, nhất thời khó mà bình tĩnh lại.Thứ trong truyền thuyết này chẳng lẽ thật sự tồn tại?Trên bình ngọc chạm khắc ba chữ "Kỳ lân huyết".Có các dân tộc và dòng họ coi Kỳ lân là totem và tổ thần.

Trong đó, "chính mạch Kỳ lân" hiện được công nhận là họ Cơ (nay là họ Chu), tức là dòng dõi Chu Thiên Tử.

Dòng dõi này bắt nguồn từ Hoàng Đế, truyền thuyết kể rằng tổ

thần của Hoàng Đế là Ứng Long, Kỳ lân là hậu duệ của Ứng Long.

Vì vậy, chính mạch Kỳ lân là một nhánh chính của Hoàng Đế Hiên Viên thị.Nhưng đây đều chỉ là truyền thuyết, chưa từng có ai tận mắt nhìn thấy Kỳ lân xuất hiện.Bây giờ trên bình ngọc trong tay ta lại chạm khắc ba chữ Kỳ lân huyết.Điều đó tương đương với việc nói cho ta biết trong bình là Kỳ lân huyết.

Nếu không có Kỳ lân thì lấy đâu ra Kỳ lân huyết, làm sao mà ta không kinh ngạc, làm sao mà không chấn động.Khi ta còn chưa hoàn hồn, giọt Kỳ lân huyết trong bình ngọc đột nhiên trở nên xao động, bất ngờ bay ra khỏi bình ngọc, rồi bay lên trán ta, biến mất tăm, như thể đã bị ta hấp thu vậy.Ngay khi Kỳ lân huyết đi vào trán ta, ta chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, cảm giác như cơ thể tràn đầy năng lượng, cả người đều sắp bị loại năng lượng này căng đến mức nổ tung.Lúc đó, hình xăm Kỳ lân trên vai ta cũng hiện ra, những đường vân mây dưới chân Kỳ lân cũng bắt đầu từ từ trở nên rõ nét.

“A…….” Nỗi đau kịch liệt từ trong cơ thể truyền đến khiến ta không kìm được mà gào lên một tiếng, nhưng điều đó không làm giảm bớt nỗi đau trên người ta.Da trên người ta đều nứt toác, biến thành từng mảng, rồi nhanh chóng khô lại, rơi xuống.Vừa rơi xuống lập tức lại mọc ra lớp da mới, lớp da mới vừa mọc ra không kiên trì được vài giây lại nứt toác, khô lại, rơi xuống.Cứ thế tuần hoàn liên tục.Nỗi đau trên người khiến ta có cảm giác sống không bằng chết.Ta cứ cắn răng kiên trì, hy vọng chỉ cần kiên trì thêm một giây nữa là nỗi đau có thể dừng lại.Cứ như vậy, ta không biết đã kiên trì được bao nhiêu giây, mức độ da bị nứt toác ngày càng nông, nỗi đau truyền đến từ cơ thể cũng ngày càng nhẹ.Cuối cùng da trên người ta không còn nứt toác nữa, nỗi đau trên người cũng từ từ biến mất.Đám mây dưới Kỳ lân trên vai ta cũng hoàn toàn hiện ra.Ta nhớ, hình xăm Kỳ lân trên vai Tiểu Ca phía dưới không có mây, không biết đám mây này có mang lại

lợi ích gì không.Trải qua một trận thống khổ sống không bằng chết, ta cảm thấy bây giờ tràn đầy sức mạnh, tư duy cũng trở nên thông minh hơn.Ta phủi đi những mảnh da vụn rơi trên người, da thịt cũng đã lành, mềm mại non mịn.Ta nghĩ, nếu không dung hợp gen tắc kè hoa, có khả năng hồi phục mạnh mẽ, có lẽ vừa nãy đã chết rồi, quả thật quá đáng sợ.Đột nhiên trong đầu ta lóe lên cụm từ "Tẩy tịnh phạt tủy".Không thể không nói quá trình vừa rồi trải qua đúng là có chút giống với "Tẩy tịnh phạt tủy" trong truyền thuyết.Sau khi quá trình biến đổi hoàn thành, sức mạnh của ta càng lớn hơn, lớn đến mức nhất thời ta không thể thích ứng được.Ta vung tay vài cái tại chỗ, thích ứng với cảm giác sức mạnh to lớn, rồi chuyển ánh mắt sang một món đồ khác trên bệ đá.Đó là một cuốn sách cổ kính, ta cầm lên xem, trên đó viết ba chữ lớn "Hà Mộc Tập".

"…… thứ này lại có thể ở đây……." Sau khi trải qua những chuyện trước đó, đối với sự xuất hiện của Hà Mộc Tập, ta hiển nhiên không còn kinh ngạc như trước nữa.Hà Mộc Tập là một cuốn sách ghi chép rất nhiều đại mộ, trên đó có vị trí, quy mô của các ngôi mộ, ai được chôn cất, thậm chí cả cơ quan bên trong cũng được ghi chép, Hà Mộc Tập có thể mang lại hiệu quả không ngờ trong việc tìm kiếm và khai quật đại mộ.Chỉ là ta tùy ý lật xem phát hiện trên đó đa số các ngôi mộ đều đã bị trộm rồi, thứ này bây giờ có chút như gà sườn (vô dụng).Nhưng ta vẫn thu Hà Mộc Tập lại.Ngoài ba món đồ này ra, trên bệ đá còn một món đồ nữa, đó là một chiếc `Thanh đồng linh đang` hình lục giác.Chiếc linh đang này giống với chiếc được treo trên cây san hô ở Hải để mộ mà ta tìm thấy, ta đoán, Phát Khâu Môn và chủ nhân Hải để mộ đều đã xuống cùng một ngôi mộ.Thu lấy chiếc linh đang Thanh đồng này, trong phòng không còn thứ gì khác.Tuy đồ vật không nhiều, nhưng ta lại vô cùng vui mừng.Tuy không biết Kỳ lân huyết trong bình ngọc rốt cuộc là thứ gì, nhưng không nghi ngờ gì nó đã mang lại cho ta lợi ích vô cùng lớn.Các khả năng của cơ thể đều

được nâng cao đáng kể, khiến đám mây dưới Kỳ lân trên vai ta hiện ra, tuy tạm thời không biết có lợi ích gì.Thấy bên trong không còn thứ gì khác, ta liền ôm chiếc `Kim cương tán` đặc biệt đó đi ra ngoài.Thiên Chân đang chờ đợi bên ngoài lối đi sốt ruột, tiếng la hét thảm thiết của ta từ bên trong truyền ra cậu ấy đều nghe thấy rồi.Chỉ là ngại lời nguyền ở lối vào không dám đi vào, chỉ có thể chờ đợi ở lối vào.Khi đang chuẩn bị mạo hiểm bị lời nguyền mà đi vào tìm ta, cậu ấy lại thấy ta tươi cười đi ra từ lối đi.Bàn Tử là người đầu tiên xông đến, kéo ta hỏi: "Lâm Dương, mau nói, bên trong có bảo bối gì không?" Thiên Chân, Tú Tú và Tiểu Ca cũng đều ghé tai lại, họ cũng biết bên trong chắc chắn có đồ vật.Thấy vậy ta cũng không giấu giếm nữa, ngoài chiếc `Kim cương tán` và một cuốn sách ghi chép các cổ mộ Hà Mộc Tập ra..... Nghe ta nói bên trong chỉ có hai thứ, mọi người rất thất vọng, vốn tưởng bên trong có bảo bối phi phàm nào đó chứ.

"À, đúng rồi, còn có một cái này." Ta từ trong túi lấy ra một chiếc `Thanh đồng linh đang` hình lục giác.Đối với linh đang, Bàn Tử tự nhiên không hứng thú, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không thèm.Thiên Chân nhận ra chiếc linh đang.

"Chẳng phải là chiếc linh đang có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, từng xuất hiện trong Lỗ Vương Cung và Hải để mộ sao?" Ta gật đầu, loại linh đang như vậy có mấy cái.Tuy có được kho báu Phát Khâu Môn khiến ta vui mừng khôn xiết, nhưng bây giờ không thể không đối mặt với vấn đề làm sao để ra ngoài.Toàn bộ hang động này đã được khám phá một lượt, cũng không tìm thấy lối thoát nào khác ra bên ngoài.Nếu không thể ra ngoài, bị nhốt chết ở đây, thì có được bao nhiêu bảo bối cũng vô dụng.Vừa mới chìm đắm trong niềm vui, lại phát hiện hang động không có lối thoát, còn lối thoát duy nhất thì lại bị những con ngô công kịch độc có thể lập tức biến người thành chất lỏng chiếm cứ, chỉ cần ra ngoài là sẽ bị những con ngô công đó tấn

công thậm chí cắn chết, ta không thể vui mừng được.Trong khi mọi người đang lo lắng về việc làm sao để ra ngoài, những con ngô công kịch độc đó lại đuổi đến.Ta ngẩng đầu lên trong khoảnh khắc phát hiện, lúc này trên vách đá trong hang động, dày đặc bao phủ toàn bộ là ngô công kịch độc.Sắp chết mất ư?Ta nói ra thông tin đáng sợ đó, rằng họ đang bị những con ngô công kịch độc phủ kín trời đất bao vây.Khi nghe ta nói bị ngô công kịch độc bao vây, bất kể Thiên Chân, Bàn Tử, hay Tiểu Ca, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.Những con ngô công có độc, có thể biến người thành máu thịt trong nháy mắt, đang nhanh chóng di chuyển về phía ta. 50 mét, 30 mét, 10 mét.

Khi cách ta khoảng 5 mét, những con ngô công hung hãn vừa nãy đột nhiên dừng lại, không còn nhúc nhích thêm một phân nào về phía trước.Cảnh tượng này khiến mọi người đều ngẩn người, chuyện gì đang xảy ra?Những con ngô công này đột nhiên đều không động đậy nữa?Ta phát hiện Thiên Chân, Bàn Tử, Tú Tú và Tiểu Ca đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình.

“Mọi người nhìn ta làm gì?” Ta hỏi.Bàn Tử chỉ vào những con ngô công trên mặt đất, rồi lại “Linh linh linh” bảo ta đi tới đi lui vài bước để xem.Ta không biết Bàn Tử vì sao lại bảo mình làm như vậy, ta bước một bước về phía trước, những con ngô công đó liền lùi lại một bước.

Ta lùi lại một bước, những con ngô công đó liền tiến lên một bước.

“……” Nhất thời ta cũng không biết giải thích sự thay đổi này như thế nào, nhưng trong lòng biết, chắc chắn có liên quan đến giọt Kỳ lân huyết đã hòa vào mi tâm ta.Ta lại thử vài lần, ta xác nhận những con ngô công này quả thật sợ ta, mỗi khi ta đến gần, những con ngô công đó liền lùi lại, khoảng cách này đại khái là năm mét.Đối với phát hiện này, mỗi người đều hưng phấn khôn xiết, chẳng phải điều

đó có nghĩa là không cần phải bị mắc kẹt trong hang động này, có thể trực tiếp quay lại con đường cũ sao?

"Lâm Dương, cậu đúng là phúc tinh, mỗi lần tôi sắp phải bỏ mạng, cậu đều có thể hóa giải nguy cơ." Vẻ mặt nịnh nọt của Bàn Tử khiến ta rùng mình.

"Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta mau ra ngoài thôi, có lẽ bây giờ bên ngoài chưa tối, có thể không cần phải ngủ đêm dưới Thiên khanh." Ta nhanh chóng đi vài bước dẫn đầu mở đường cho mấy người.Quả nhiên, ta đi đến đâu, ngô công ở đó đều tránh ra.Năm người có kinh nghiệm nhưng không gặp nguy hiểm, một lần nữa trở lại Thiên khanh.Lúc này bên ngoài trời đã tối, lúc này muốn leo từ đáy Thiên khanh lên thì càng khó khăn hơn.Vì vậy mấy người quyết định nghỉ ngơi một đêm dưới Thiên khanh, ngày hôm sau trời sáng sẽ leo lên.Tuy có ta ở đó những con ngô công đó không dám lại gần, nhưng mọi người vẫn sợ hãi, dù sao trước đó một con Bá vương kỳ nhông dài bốn năm mét đã hóa thành chất lỏng ngay trước mắt, sự chấn động đó thực sự quá mạnh mẽ.Cuối cùng mấy người tranh nhau đến bờ sông nhỏ, chạy sang bờ đối diện để ngủ đêm.Cả đêm mọi người đều ngủ không yên, sợ ngô công đột nhiên chạy đến.Vì vậy sáng hôm sau trời vừa tờ mờ sáng đã bắt đầu leo lên Thiên khanh.Vì ta có thể khiến những con ngô công đó không dám lại gần, nên ta là người cuối cùng leo lên.Khi leo đến giữa chừng, ta thấy một cây linh chi lớn như chậu rửa chân mọc trên đó, tuy kỳ lạ là hôm qua không nhìn thấy, vì sao hôm nay đột nhiên xuất hiện ở đó.Nhưng ta vẫn đi hái nó.Phải biết linh chi trong thần thoại vẫn luôn là một đại danh từ của sự kỳ diệu.Những cây linh chi ngàn năm mà những yêu tinh trong thần thoại dùng để cứu mạng, thì cây linh chi to bằng chậu rửa chân trước mắt này chỉ sợ là linh chi vạn năm rồi.Đợi đến khi mấy người khác đều đã leo lên, ta nắm chặt dây leo núi, rồi từ từ di chuyển về phía linh

chi.Tốn rất nhiều sức, linh chi cuối cùng cũng xuất hiện ở nơi ta có thể chạm tới.Ta định đưa tay ra hái, ngay khi tay ta vươn ra, cây linh chi đó biến mất, rồi một con ngô công khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt.Con ngô công này trông giống hệt loại ngô công kịch độc mà ta gặp dưới Thiên khanh, chỉ là kích thước cơ thể lớn hơn nhiều.Đầu nó to bằng miệng bát đựng canh trong nhà, thân cũng dài hai ba mét.Ta trong lòng thầm kêu không hay, nếu con ngô công này thực sự độc giống như những con dưới Thiên khanh, thì chẳng phải sẽ chết thẳng cẳng sao.Những con ngô công nhỏ dưới Thiên khanh không dám đến gần ta, nhưng con ngô công này chỉ sợ là tổ tiên của những con ngô công nhỏ đó, chưa chắc đã không dám đến gần ta.Đột nhiên con ngô công đó cuộn tròn lại tạo thành một trận gió xoáy, lúc đó ta mới phát hiện phía sau con ngô công đó có sáu đôi cánh.

"…… Một con Lục sí ngô công trong truyền thuyết." Trong khi ta đang lo lắng sợ hãi, con ngô công đó lại như nhìn thấy ma, vỗ cánh bay đi mất.Ta cũng không chắc vận khí tốt hay con ngô công thành tinh đó thực sự sợ Kỳ lân huyết trong cơ thể ta.Ta cũng không trì hoãn thời gian nữa, liều mạng leo lên, trên đường dù có gặp phải thảo dược quý hiếm cũng không tùy tiện hái nữa.……Từ xa xưa, Miêu Cương đã có nhiều độc trùng.

Trong Thập vạn đại sơn, nhân gian thưa thớt, chính là vương quốc của độc trùng.

Lâm Dương sợ hái một cây thảo dược lại gây ra rắc rối không cần thiết.Trên đỉnh Thiên khanh, Thiên Chân thấy ta cuối cùng cũng leo lên, liền thở phào nhẹ nhõm.Cuối cùng cũng thoát hiểm hoàn toàn.Bàn Tử hỏi ta vì sao lại lên lâu như vậy.Ta kể lại chuyện gặp Lục sí ngô công, Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn ta nói: "Tôi thấy Tiểu Ca đã rất mạnh mẽ và thần bí rồi, bây giờ lại phát hiện cậu còn thần bí hơn cả y.

Cậu thành thật khai báo đi, cậu có bao nhiêu bí mật?" Ta bĩu môi cười cười, không thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Trong một ngày một đêm thần kinh căng thẳng tột độ, bây giờ thoát khỏi nguy hiểm, thả lỏng ra, ta cảm thấy bây giờ đứng còn có thể ngủ gật được.Trên đỉnh Thiên khanh, nghỉ ngơi đủ hai tiếng, đoàn người ta mới tiếp tục lên đường.Quay lại ngôi làng lúc trước, tìm đến nhà Tiểu Bảo.Tiểu Bảo thấy ta vẫn lành lặn không bị thi vương ăn thịt, liền kinh ngạc lớn.

"Các anh đều không sao ư?" "Chẳng lẽ cậu hy vọng chúng tôi có chuyện gì sao?" "Không, không có." Bàn Tử cười cười, lại lấy ra mấy tờ tiền đỏ, "Bảo mẹ cậu làm thêm ít đồ ăn đi, tôi đói đến mềm cả chân rồi." Tiểu Bảo thấy tiền và nghe lời Bàn Tử nói, lập tức chân không nhấc nổi nữa.Nhận tiền, cậu ấy lập tức hưng phấn chạy vào nhà bảo mẹ chuẩn bị cơm.Đoàn người ta ăn uống no nê ở nhà Tiểu Bảo, rồi quay lại cổng làng, lấy xe việt dã, lái xe về Tiền Đường.Trên đường Bàn Tử nhận được một cuộc điện thoại, cúp máy xong cậu ấy cười hì hì nói với ta: "Mấy món đồ minh khí mấy lần trước lấy được đều đã bán rồi, bán được không ít tiền, cộng lại có mấy trăm vạn." Số tiền này ta cũng có thể chia một nửa.

Vốn ta định dùng số tiền này mua một căn nhà, nhưng hỏi Thiên Chân, nhà ở Tiền Đường bốn năm vạn một mét vuông, rồi lại hỏi Bàn Tử giá nhà ở Đế đô, nghe Bàn Tử nói chỉ cao hơn Tiền Đường, ta liền tạm thời từ bỏ ý định mua nhà.Xem ra tạm thời chỉ có thể hoặc là ở với Thiên Chân ở Tiền Đường, hoặc là đi cùng Bàn Tử đến Đế đô để mở mang tầm mắt.

Ta quá mệt, lúc về xe chạy chậm, cuối cùng Lâm Dương mất đúng ba ngày mới về đến Tiền Đường.

Bàn Tử có việc cần xử lý ở cửa hàng đồ cổ Phan Gia Viên, vừa

đến Tiền Đường đã mua vé máy bay về Đế Đô, sáng sớm ngày thứ hai lập tức quay về Đế Đô.

Lâm Dương tạm thời ở lại Tiền Đường, tiền Bàn Tử bán đồ cổ tuy không đủ mua nhà nhưng thừa sức để ở khách sạn.

Ta đã thuê một phòng tại một khách sạn cao cấp ở trung tâm Tiền Đường để tạm trú.Một ngày nọ, Lâm Dương đang một mình uống trà ở quán trà dưới lầu khách sạn thì hai người đàn ông trung niên mặc vest đen bước đến.

Họ đứng trước mặt Lâm Dương, lịch sự hỏi: "Xin hỏi ngài là Lâm tiên sinh phải không?" Lâm Dương gật đầu: "Đúng vậy."“Chúng tôi là người của Hoắc gia, gia chủ muốn gặp ngài một lần, không biết ngài có tiện theo chúng tôi một chuyến không ạ?"Hoắc lão phu nhân muốn gặp ta?

Lâm Dương dự cảm chắc chắn không có chuyện tốt, bà lão đó tinh ranh như vậy, Hoắc gia còn phải đến khi bà mất mới tan rã, đủ thấy năng lực của bà mạnh cỡ nào.

Dù sao bây giờ ta cũng không có việc gì làm, rảnh rỗi cũng chỉ là rảnh rỗi, hơn nữa người Hoắc gia cũng khách sáo với ta.

Vì vậy, Lâm Dương đi Hoắc gia để mở mang tầm mắt cũng tốt, liền đồng ý với hai người kia, cùng họ đến Hoắc gia gặp Hoắc lão phu nhân.

Nếu hai người kia không khách sáo như lúc đầu, Lâm Dương nhất định sẽ từ chối ngay lập tức, mặc kệ là Hoắc gia hay Ngô gia.

Đã nể mặt ta, vậy ta tự nhiên cũng nể mặt họ.Khi Lâm Dương bước vào đại trạch Hoắc gia, ta thấy Tú Tú đang quỳ trước một bà lão ngồi trên xe lăn, bà lão đó hẳn là Hoắc lão phu nhân.

Hai người trung niên dẫn Lâm Dương đến trước mặt bà lão, cung

kính nói: “Gia chủ, đã đưa người đến.” Bà lão ra hiệu cho họ rời đi.Lâm Dương bước tới, đang định chào hỏi bà lão thì bà đột nhiên mở miệng: “Lâm Dương, lớn lên không tệ, khá là đẹp trai, thảo nào Tú Tú lại thích.” Lời này Lâm Dương cũng chỉ nghe cho qua, sẽ không thực sự cho rằng Hoắc lão phu nhân sẽ nói chuyện ân cần, vừa gặp đã khen.“Trong nhà có ai không?” Hoắc lão phu nhân hỏi.“Trong nhà chỉ có một mình ta.” Bà lão gật đầu, rồi tiếp tục nói: “Với điều kiện như vậy, vào ở rể Hoắc gia cũng thích hợp.”“Cái gì?” Lâm Dương nhất thời không phản ứng kịp, cảm thấy não mình không đủ dùng, Hoắc lão phu nhân bảo ta vào ở rể Hoắc gia sao?

Chương 60

"Không vui sao?" Hoắc lão phu nhân tỏ vẻ như không ở rể là ta chịu thiệt vậy.Lâm Dương cười nói: "Ta đối với Tú Tú thực sự có cảm tình, nếu hôm nay bảo ta cưới Tú Tú có lẽ ta sẽ đồng ý, nhưng bảo ta vào ở rể Hoắc gia, thì ta tuyệt đối không làm được." Hoắc lão phu nhân có tức giận hay không Lâm Dương không biết, nhưng vẻ mặt bà không thay đổi, vẫn giữ vẻ vân đạm phong khinh, "Tú Tú sau này sẽ là người đứng đầu Hoắc gia, lẽ nào ta phải dùng cả Hoắc gia làm của hồi môn sao?""Được rồi, bà nội, đừng nói nữa." Lúc này, Tú Tú đứng dậy, kéo tay bà lão nũng nịu nói.

Bà lão bất lực lắc đầu nói: "Thôi rồi, con bé này cứ hướng ra ngoài, hôm nay ta nói thẳng, trừ khi con ở rể Hoắc gia, nếu không hai đứa đừng ở bên nhau nữa.""Vậy hôm nay ta cũng nói thẳng, ở rể là điều không thể!" Nói xong, Lâm Dương rời khỏi Hoắc gia.

Không có kiểu chuyện gì vậy, thời đại nào rồi mà còn bày trò ở rể.

Nếu sớm biết có chuyện như vậy, ta đã không đến rồi.Sau khi Lâm Dương rời khỏi Hoắc gia, Tú Tú tìm bà nội, "Bà nội, nói như vậy quá đáng rồi.""Con bé này, lại giúp người ngoài nói chuyện, phải biết rằng sau này người đứng đầu Hoắc gia, trừ phi có thể đủ mạnh để giúp Hoắc gia, nếu không thì chỉ có một con đường là ở rể." Tú Tú thấy bà nội cứng rắn, cũng tức giận nói: "Lâm Dương là chưởng môn Phát Khâu Môn, có huyết mạch còn lợi hại hơn cả Tiểu Ca!""Một người dù lợi hại đến mấy thì sao?

Muốn làm người đứng đầu Hoắc gia, phải suy nghĩ vì cả gia tộc."Sau khi rời khỏi Hoắc gia, Lâm Dương quẳng chuyện vừa rồi ra sau đầu, dù sao thì chuyện ở rể kiểu đó chết cũng không làm.

Trên đường về khách sạn, Thiên Chân có việc muốn bàn bạc với ta, rủ ta đi ăn lẩu, uống rượu.

Nghe đến ăn lẩu, Lâm Dương không nói hai lời liền đồng ý.

Thiên Chân hẹn ở một quán lẩu lão tự hào, vị trí khó giành được, cửa hàng lúc nào cũng có hàng dài người xếp hàng, Lâm Dương đã từng muốn ăn từ lâu, nhưng chỉ nhìn thấy hàng người bên ngoài liền bỏ cuộc.

Nhưng hôm nay Thiên Chân đã đặt chỗ.Lâm Dương bước vào quán lẩu, tìm đến bàn của Thiên Chân, phát hiện còn có một người lạ mặt ở đó.

Thấy Lâm Dương đến, Thiên Chân liền giới thiệu: "Vị lão Mã đại ca này là do Bàn Tử giới thiệu, Bàn Tử nhờ lão Mã đưa đồ cho ta, nên lão Mã đã mang đến." Thiên Chân chỉ vào một cái hộp trên bàn nói.

Lâm Dương mở hộp ra, bên trong là một chiếc lục giác Thanh đồng linh đăng, giống hệt cái đã tìm thấy trong Tây Sa hải để mộ, hầu như không có gì khác biệt."Thiên Chân huynh đệ, đồ này có thu không?" Lão Mã hỏi.

Thiên Chân cười nói: "Thu chứ, đương nhiên là thu rồi, nhưng ta phải biết lai lịch của món đồ này." Lão Mã lươn lẹo như con lươn: "Đồ này cũng không có lai lịch gì, tôi thu ở dưới quê với giá 30.000." Lời này đương nhiên là giả, không ai tin được.

Nếu ở dưới quê thực sự có thể thu được không ít đồ tốt, nhưng bây giờ người ở quê ai cũng tinh ranh, không lừa được đã là may, làm gì có cơ hội để nhặt đồ hời.

"Lão Mã, ông không thành thật, nói vậy ta đi đây." Nghe Thiên Chân nói thế, lão Mã vội vàng: "Đây tuyệt đối là đồ tốt, thật ra lai lịch của nó cũng khá đơn giản..." Lão Mã bắt đầu thuật lại lai lịch của

chiếc lục giác Thanh đồng linh đăng.

Lão Mã là một người đam mê đi bộ đường dài, có lần cùng bạn đồng hành đi xuyên Tần Lĩnh thì đột nhiên bị lạc, đi trong rừng mười mấy ngày cũng không ra được.

Lúc đó cả hai phát hiện một vách đá cheo leo cao hơn trăm mét.

Chiếc linh đăng này được nhặt ở trên vách đá đó.Bất kể là Thiên Chân hay Lâm Dương, vẫn không mấy tin lời lão Mã.

Trên người lão Mã có mùi bùn đất, căn bản không phải bạn đồng hành.

Thiên Chân mở miệng nói: "Chỉ cần ông có thể nói rõ lai lịch, ta sẽ trả một cái giá cao." Lão Mã nhìn hai ngón tay của Thiên Chân, lập tức mắt sáng rực: "Lúc đó, tôi phát hiện một cái tế đàn ở dưới vách đá, dưới cái tế đàn đó có một cái Thanh đồng thần thụ, lúc đó tôi đứng trên tế đàn nhìn xuống, căn bản không thấy tận cùng, chiếc linh đăng này được hái từ trên cây đó xuống."Lâm Dương ở một bên lắng nghe kỹ lưỡng, lời lão Mã nói hẳn là Thanh đồng thần thụ ở Tần Lĩnh rồi.

Lão Mã tiếp tục nói: "Cái Thanh đồng thần thụ đó tôi ước chừng, ít nhất cũng cao trăm mét." Thiên Chân vốn đã tin lai lịch chiếc lục giác Thanh đồng linh đăng của lão Mã, nhưng vừa nghe lão Mã nói cái Thanh đồng thần thụ đó ít nhất cao trăm mét thì liền khịt mũi coi thường.

"Cái này cũng quá là quỷ dị rồi, cây đồng xanh khai quật từ Tam Tinh Đôi chỉ cao ba bốn mét, đúc thành từng đoạn, cây đồng xanh cao 100 mét của ông, không chỉ cần đúc từng đoạn, mà còn cần đúc liên tục, làm sao có thể?" Lão Mã cũng không tức giận, mở miệng nói: "Lời tôi nói đều là thật, nếu không tin thì cứ coi như nghe kể chuyện vậy."Bất kể Thiên Chân có tin hay không, nhưng lúc này Lâm Dương biết, lời lão Mã nói đều là thật.

Ta nhớ ở Thanh đồng thần thụ đó sẽ xuất hiện thần thú như Chúc Cửu Âm.

Nếu có thể chiết xuất gen từ nó, không biết sẽ mang lại biến hóa thế nào.

Vì vậy, Lâm Dương rất mong chờ chuyến đi Tần Lĩnh này.“Này, nói xong chưa?” “Này, nói xong chưa?” Lão Mã vừa rồi còn bình thường, đột nhiên trở nên thần kinh, nói chuyện với không khí bên cạnh, cứ như bên cạnh ông ta còn ngồi một người khác vậy.

“À, nói xong rồi.” Lão Mã đột nhiên quay đầu nói với Thiên Chân.

Sau đó, bất kể Thiên Chân hỏi gì, ông ta đều phải hỏi lại không khí bên cạnh vài câu.

Thiên Chân hỏi ông ta đang nói chuyện với ai, lão Mã nói với Thiên Chân là đang nói chuyện với “lão gia ca”.

Lúc này Thiên Chân mới hiểu ra, hóa ra đã lãng phí bấy nhiêu thời gian nói chuyện với một kẻ thần kinh.

Nhưng chiếc Thanh đồng linh đăng trong tay lão Mã quả thật là thật, giống như cái ở Lỗ Vương Cung, Tây Sa hải để mộ, cuối cùng Thiên Chân đã bỏ ra hai vạn tệ để mua chiếc linh đăng trong tay lão Mã.

Nhưng đối với Thanh đồng thần thụ của lão Mã, Thiên Chân chết cũng không tin.

Chuyện này tạm thời cứ thế đã.Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lâm Dương vẫn luôn ở tại khách sạn ở Tiền Đường.

Một ngày nọ, đang nằm thì điện thoại reo, là Thiên Chân gọi đến.

“Lâm Dương, ta chuẩn bị rủ mấy người cùng đi Tần Lĩnh, không biết cậu có hứng thú đi cùng ta không?” “Ngoài ra còn có ai?” “Giống

như lần trước, ta, Bàn Tử và Tú Tú." Lâm Dương thấy lạ, lần trước Tú Tú vì tâm trạng không tốt nên đi cùng để giải khuây, lần này lại muốn cùng đi xuống mộ.

Thiên Chân giải thích rằng từ khi cô của Tú Tú mất tích, Tú Tú vẫn luôn u uất, sức khỏe cũng ngày càng kém, mặc dù đã hai mươi năm trôi qua, nhưng Tú Tú vẫn muốn tìm tung tích cô của mình, để giải quyết nỗi bận lòng của Hoắc lão phu nhân bấy lâu nay.

Lâm Dương trả lời Thiên Chân, đồng ý đi cùng, Thiên Chân nói xong thời gian và địa điểm tập hợp rồi cúp điện thoại.Lần này không tự lái xe.

Thiên Chân đã dùng quan hệ của gia đình mình để vận chuyển trước các thiết bị cần dùng.

Thiên Chân, Lâm Dương và Tú Tú ba người xuất phát từ Tiền Đường, Bàn Tử xuất phát từ Đế Đô, bốn người hẹn gặp nhau tại sân bay Trường An.

Khi bốn người hội hợp và ra khỏi sân bay, một chiếc xe địa hình đã đợi sẵn ở cửa sân bay.

Một người đàn ông trẻ tuổi từ trên xe bước xuống, hô một tiếng "Tiểu Tam Gia" với Thiên Chân, sau đó giao chìa khóa cho Thiên Chân rồi rời đi trước.

"Tất cả trang bị đều ở khoang sau, đồ ăn thức uống đều có, lần này đã chuẩn bị đầy đủ rồi, sẽ không như lần trước nửa đường chết đói đâu." Thiên Chân cười nói, sau đó ngồi vào ghế lái.

Lâm Dương và những người khác cũng đều ngồi vào xe, bây giờ chính thức xuất phát đến Tần Lĩnh.Tần Lĩnh từ xưa đã là nơi long mạch của hạ quốc, bên trong không biết chôn cất bao nhiêu đế vương tướng lĩnh.

Mặc dù không ít trong số đó đã bị trộm, nhưng đa số các ngôi mộ ở sâu trong Tần Lĩnh vẫn còn được bảo tồn tốt, không phải vì không có ai trộm mộ, mà là vì càng đi sâu vào Tần Lĩnh càng nguy hiểm, ngoài dã thú sói lang ra, còn có nhiều sự vật thần bí hơn.Từ sân bay xuất phát, đi thẳng đường cao tốc, khoảng ba tiếng sau đã đến Tà Dục Quan, nơi là lối vào khu vực không người của dãy núi Tần Lĩnh.

Ngoài lối vào có một khách sạn cung cấp chỗ nghỉ cho những người bạn đồng hành khám phá khu vực không người, bên trong thực sự là khu vực không người.

Trời đã tối, Lâm Dương quyết định nghỉ ngơi thật tốt tại khách sạn ở lối vào trước, ngày hôm sau sẽ vào núi.Trong núi điều kiện đương nhiên không thể quá cầu kỳ, cái khách sạn mà Lâm Dương tìm nghe thì kêu là khách sạn, thực ra chỉ là một căn nhà ván gỗ đơn sơ, bên trong có một cái giường tập thể lớn, tất cả khách trọ đều ngủ trên đó, ngoài chỗ ngủ ra thì chẳng có gì khác, ngay cả điện cũng không có.

Ta có thể ngủ trong quan tài chứa thi thể, nên việc ngủ một đêm ở đây đối với Lâm Dương đương nhiên không thành vấn đề.

Bình thường những người vào khu vực không người để thám hiểm cũng ít, đêm hôm đó khách sạn tổng cộng cũng chỉ có bốn vị khách là Lâm Dương và nhóm bạn.Chạy xe cả ngày trên đường cũng mệt rồi, Lâm Dương và mấy người kia sớm đã nằm trên giường tập thể nghỉ ngơi.

Lúc đó, ánh trăng xuyên qua khe ván gỗ chiếu vào, Lâm Dương nằm trên giường tập thể nhất thời không ngủ được.

Chương 61

Bên ngoài vạn vật đều im lìm, ngay cả tiếng côn trùng cũng không có.

Đột nhiên Lâm Dương nghe tiếng gió gào thét, căn nhà gỗ bị thổi kêu cành cạch, cành cạch, Lâm Dương càng không thể ngủ được.

Lúc đó, tiếng gió dần tiếp cận căn nhà gỗ, một khoảnh khắc cửa căn nhà gỗ bị gió thổi bung ra.

Lâm Dương trong lòng sinh nghi, cửa rõ ràng đã đóng chặt rồi, gió có lớn đến mấy cũng không thể dễ dàng thổi bung cửa như vậy.

Chưa rõ là chuyện gì, tiếng gió thổi vào trong nhà gỗ, kèm theo tiếng loẹt xoẹt của móng vuốt, dần dần tiến lại gần chỗ ta đang nằm.Lẽ nào ai đó giữa đêm trèo lên giường tiểu tiện?

Lâm Dương mở mắt ra nhìn, một con quái vật to lớn khom người chui vào, đứng sừng sững trước giường, đầu nó gần chạm xà nhà, mặt nó có màu da quả bí già, ánh mắt lấp lánh, nhìn khắp bốn phía trong phòng.

Nó há cái miệng lớn như cái chậu, răng thưa thớt, dài hơn ba tấc.

Kêu oa la oa la loạn xạ, âm thanh làm rung chuyển cả bốn bức tường.

Khi nhìn thấy thứ đó, ta giật mình nhảy dựng lên.

Tuy không biết đó là thứ gì, nhưng Lâm Dương cảm thấy bị uy hiếp, bèn lấy chiếc Kim Cương tán đặt bên cạnh ra, rút trường kiếm từ bên trong, rồi mạnh mẽ đâm về phía con quái vật đó.

Kiếm đâm trúng bụng nó, nhưng không xuyên thẳng vào như Lâm Dương nghĩ.

Khi trường kiếm trong tay Lâm Dương tiếp xúc với bụng con quái vật, phát ra âm thanh kim loại va chạm vào đá.

Con quái vật nổi giận, vươn móng vuốt lớn ra định vồ lấy Lâm Dương.

Lâm Dương hơi rụt người lại, con quái vật chỉ vồ được vạt áo của ta.

Một lần tấn công không thành công, con quái vật lại vươn móng vuốt lớn ra vồ lấy Lâm Dương.

Căn nhà gỗ nhỏ, Lâm Dương không thể tránh được, đành phải giương Kim Cương tán lên phòng ngự.

Một trận âm thanh kim loại va chạm truyền đến, móng vuốt của con quái vật cứng như tinh cương.

Những móng vuốt dài hai ba phân đó, nhọn hoắt, mảnh dài, phía trên có gai ngược, nếu bị vồ trúng, việc không bị xé toạc một mảng thịt là điều không thể.Con quái vật liên tục tấn công Lâm Dương mấy lần đều không có hiệu quả, cuối cùng đành bỏ chạy tháo thân.

Tốc độ của nó cực nhanh, nhanh như một cơn gió, trong chớp mắt đã biến mất khỏi mắt Lâm Dương.Lúc này, Bàn Tử tỉnh dậy.

Anh ấy mơ màng chỉ thấy Lâm Dương đứng đó dưới ánh trăng, giương một chiếc ô.

“Lâm Dương, cậu có thích cầm ô đến mấy thì buổi tối khuya cũng đừng mang ra hù người chứ.” Bàn Tử cằn nhằn một câu rồi lại ngủ tiếp.

Lâm Dương không chắc Bàn Tử thực sự tỉnh hay đang nói mơ, dù sao thì anh ấy vừa nói xong chưa đến một giây đã lại ngáy khò khò.Thấy con quái vật chạy trốn, Lâm Dương đi đến cửa nhà gỗ chuẩn bị đóng cửa lại, đêm trên núi lạnh lắm.

Cửa chưa kịp đóng, xung quanh căn nhà gỗ bỗng nổi lên một trận lốc xoáy.

Đang yên lành bỗng nhiên nổi gió, mà phạm vi gió lại nhỏ, lập tức khiến Lâm Dương cảnh giác.

Đợi gió dừng lại, nhìn cảnh vật xung quanh căn nhà gỗ, Lâm Dương giật mình.

Hóa ra con quái vật vừa rồi không bỏ chạy mà là đi tìm đồng bọn.

Lúc này, căn nhà gỗ nơi Lâm Dương ngủ đã bị hơn chục con quái vật giống con vừa rồi bao vây.

"Thiên Chân, Bàn Tử, Tú Tú mau dậy, có nguy hiểm!" Lâm Dương lớn tiếng cảnh báo.

Nhưng không biết có phải vì quá mệt, ngủ quá say hay không, Lâm Dương liên tục gọi mấy tiếng cũng không ai tỉnh.

Bất đắc dĩ Lâm Dương đành quay vào nhà, từng người một gọi họ dậy."Đừng ngủ nữa, chúng ta bị quái vật bao vây rồi." Vừa nghe bị quái vật bao vây, mấy người vừa mơ màng bỗng tỉnh táo hẳn.

"Chúng ta hiện tại chưa vào khu không người, vẫn ở ngoại vi Tần Lĩnh, lẽ ra không nên gặp phải thứ gì đó mới đúng chứ." "Thiên Chân, lẽ ra quái vật không nên tồn tại mới đúng." Bàn Tử cãi lại Thiên Chân, đến lúc này rồi còn nói mấy cái vô ích đó.

Nhìn vẻ mặt Lâm Dương, tình hình hiện tại hẳn là nghiêm trọng, thứ đang bao vây không dễ đối phó.Bàn Tử nhanh chân đi mấy bước đến cửa, rồi thò đầu ra nhìn xung quanh căn nhà gỗ, ngoài rừng cây và một vầng trăng trên trời, thì chẳng có một bóng ma nào cả.

"Lâm Dương, quái vật đâu?

Ở đâu?" Bàn Tử tuy không thể nhìn trong đêm, nhưng bên ngoài

trăng sáng sao thưa, lẽ ra Bàn Tử phải nhìn thấy con quái vật đó mới đúng, Lâm Dương lại nhìn về vị trí con quái vật vừa rồi, cũng chẳng thấy gì.

Đột nhiên, một cơn lốc xoáy xuất hiện ở cửa nhà gỗ, Lâm Dương vội vàng lùi vào trong nhà gỗ rồi kéo Bàn Tử vào.

"Quái vật hiện đang ở cửa." Lời Lâm Dương vừa dứt, tiếng "Tư... tư..." đã truyền vào.

Con quái vật đó dùng móng vuốt sắc bén cào lên cửa phát ra âm thanh.Lúc đầu, chỉ có một hai con quái vật cào cửa, nhưng sau mấy chục giây, những âm thanh tương tự vang lên từ khắp bốn phía căn nhà gỗ.

Cùng với âm thanh ngày càng dữ dội, căn nhà gỗ cũng rung lắc, cảm giác như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Lâm Dương, bên ngoài là quỷ gì vậy?" "Ta cũng chưa từng thấy loại này, mặt giống quỷ mị, khuôn mặt dài hơn mặt ngựa, sống mũi đỏ tươi, khóe miệng có hai cái răng nanh sắc nhọn." Lâm Dương miêu tả lại những gì mình thấy.Nghe lời Lâm Dương, sắc mặt Thiên Chân thay đổi: "Thứ đang bao vây chúng ta bên ngoài hẳn là Sơn tiêu, răng nanh dài nhọn, móng vuốt cũng sắc bén, sức mạnh cũng cực lớn, gấp hơn 3 lần người trưởng thành bình thường; khi nổi giận, ngay cả báo nhỏ cũng phải kiêng dè ba phần, đôi khi còn tấn công rắn độc và các động vật khác.

Sơn tiêu cũng có trí thông minh khá cao, ngang bằng với khỉ đầu chó, là một trong những loài linh trưởng thông minh nhất; đồng thời tốc độ cực nhanh, như một cơn gió, thích bắt cóc con cái về để sinh sản." Nghe Thiên Chân nói, Lâm Dương ngẩn người, Sơn tiêu không phải là tinh quái trong những câu chuyện ta nghe hồi nhỏ sao, thực sự có loài động vật này ư.

Thiên Chân nói sức mạnh của nó gấp ba lần người trưởng thành bình thường, là một trong những loài động vật thông minh nhất, vậy chẳng phải một con Sơn tiêu có thể đối phó với ba người trưởng thành sao.Mặc dù không rõ hiện tại bên ngoài có bao nhiêu con Sơn tiêu bao vây căn nhà gỗ, nhưng Lâm Dương có thể chắc chắn ít nhất có hơn chục con, thậm chí đến hai mươi con.

Nhiều Sơn tiêu như vậy, chỉ có bốn người, trong đó lại có một phụ nữ.

Lâm Dương một mình có thể đối phó mấy con Sơn tiêu cũng vô ích, kết quả cuối cùng chỉ là bị bao vây đến chết.Lúc này, một tiếng "Phanh" truyền đến, một góc của căn nhà gỗ bị Sơn tiêu tạo ra một cái lỗ, xem ra chúng sắp chui vào từ cái lỗ đó.

Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra một chiếc xẻng công binh mới tinh, xẻng vào đầu con Sơn tiêu đã chui được một nửa vào nhà gỗ.

Thấy cảnh tượng đó, Tú Tú nhắm mắt lại.

Nhưng cảnh tượng óc bay tứ tung như tưởng tượng không hề xảy ra, đầu Sơn tiêu cứng như kim loại, chiếc xẻng công binh cũng chỉ để lại một vết xước màu trắng nông trên đầu nó.

Chương 62

Bàn Tử đã hoàn toàn chọc giận con Sơn tiêu đó, nó ra sức chui vào trong nhà gỗ, đồng thời hai móng vuốt cào loạn xạ bên trong, Bàn Tử sơ ý bị con Sơn tiêu đó cào vào bắp chân, lập tức đau đến mức la oai oái.

Một nhát cào của Sơn tiêu đó đã móc đi một vài mẩu thịt nhỏ trên người Bàn Tử.

Bàn Tử bây giờ đã biết sự đáng sợ của thứ này rồi, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.Đối với loại Sơn tiêu này, Lâm Dương biết rất ít, thậm chí đây là lần đầu tiên gặp, ấn tượng đầu tiên của ta về Sơn tiêu là phòng ngự cao, tấn công mạnh.

Còn về điểm yếu của Sơn tiêu, Lâm Dương không hề phát hiện ra.

"Thiên Chân, Sơn tiêu có điểm yếu không?" Lâm Dương nhìn thấy nhà gỗ lại bị phá thêm một lỗ, gấp gáp hỏi, nếu không nghĩ ra cách đối phó nữa, những con Sơn tiêu này sẽ xông vào hết.

Đến lúc đó dù có thoát thân được, trên người e rằng cũng sẽ mất mấy khối thịt."Sợ báo hoa mai." Lâm Dương nghe Thiên Chân trả lời mà cạn lời, cái điểm yếu chết tiệt gì chứ, dù có một con báo hoa mai ở đây, nó cũng sẽ không nghe lệnh để xua đuổi những con Sơn tiêu này."Oanh long" một tiếng vang lớn, căn nhà gỗ hoàn toàn sụp đổ.

May mắn thay, khi căn nhà gỗ gần như sụp đổ, Lâm Dương đã kịp chạy ra ngoài.

Nếu không thì không chết vì bị đè cũng sẽ bị thương.

Nhưng tình hình hiện tại cũng không khá hơn là bao.

Hoàn toàn bị lộ ra trong vòng vây của Sơn tiêu.

Tổng cộng mười bảy con Sơn tiêu bao vây bốn người Lâm Dương, đột nhiên những con Sơn tiêu đó hành động, chỗ chúng vừa đứng chỉ còn lại một trận lốc xoáy, mà chúng thì đã biến mất.

"Tú Tú mau giương Kim Cương tán ra!" Lâm Dương lớn tiếng cảnh báo, đồng thời cũng giương chiếc Kim Cương tán trong tay ra.

Ngay sau đó một trận âm thanh kim loại va chạm truyền đến, những con Sơn tiêu vừa biến mất đã xuất hiện trước mặt Lâm Dương và nhóm bạn.

Nếu không kịp giương Kim Cương tán ra để trốn phía sau, e rằng lúc này thịt trên người đã nằm trong miệng Sơn tiêu rồi.Nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài, tuy trốn sau Kim Cương tán tạm thời an toàn, nhưng những con Sơn tiêu này rất thông minh, thay phiên nhau tấn công Lâm Dương đang bị mắc kẹt ở giữa.

Hơn chục con Sơn tiêu chia thành từng nhóm, từng nhóm luân phiên lên tấn công, những con còn lại thì ở xung quanh quan sát người ở giữa, đề phòng Lâm Dương bỏ chạy bất cứ lúc nào.

"Thiên Chân, mau lên, có cách nào đối phó với đám quỷ quái này không, lẽ nào lần này chúng ta thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?" Bàn Tử lo lắng nói.

Thiên Chân cũng lo lắng, nhưng càng lo càng không nghĩ ra cách.

Cuối cùng Thiên Chân đã xem một đoạn đánh giá về Sơn tiêu trong thế giới động vật.

"Sơn tiêu không chỉ hình dáng quái dị, tính tình hung mãnh hiếu chiến.

Bất kể gặp con người hay động vật khác, chúng đều nhìn chằm chằm đầy giận dữ.

Sơn tiêu có thể chất cường tráng, động tác nhanh nhẹn, lại còn biết

ném đá và các loại vũ khí tấn công khác, tuyệt đối không nói đến 'đơn đả độc đấu', bất kể đối thủ có số lượng bao nhiêu, chúng đều xông lên một cách hung hãn.

Trong tình huống như vậy, những người hay động vật bị bao vây, ngoài việc bỏ chạy ra, chỉ còn cách chờ chết." Nghe Thiên Chân nói vậy, Bàn Tử càng thêm tuyệt vọng.Lúc này, trong cơ thể Lâm Dương có một luồng hỏa diễm đang từ từ dâng lên, sắp đạt đến điểm giới hạn để bùng phát.

Nhưng cứ thiếu một chút xíu, không thể bùng phát được.

Đột nhiên, một con Sơn tiêu có vóc dáng lớn nhất trong đàn không còn tấn công Lâm Dương và Kim Cương tán trong tay Tú Tú nữa.

Nó nhảy lên, rồi vươn móng vuốt ra định vồ lấy người phía sau chiếc ô.

Trông thấy móng vuốt của Sơn tiêu sắp vồ vào cổ, Lâm Dương lại không hề né tránh.

"Lâm Dương, cậu ngây người ra làm gì vậy!" Thấy Lâm Dương đối mặt với đòn tấn công mà vẫn đứng yên không động đậy, Bàn Tử gầm lên.

Lâm Dương hoàn toàn không để ý đến tiếng gầm của Bàn Tử.Bây giờ, khi Lâm Dương bị đẩy vào tuyệt cảnh, luồng hỏa diễm trong cơ thể cuối cùng cũng bùng phát.

Lâm Dương ngay lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, những tuyệt kỹ trước đây không thể sử dụng giờ đây cũng có thể thi triển một cách thuần thục.

Hắn vươn hai ngón tay ra, đâm thẳng vào đầu con Sơn tiêu đang tấn công.

Tiếng "Ba" như dưa hấu nổ vang lên, ngón tay Lâm Dương trực

tiếp xuyên thủng đầu Sơn tiêu.

Cùng với âm thanh đầu nổ tung, đồng thời có tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Đinh đông, chiết xuất gen Sơn tiêu thành công." Hiện tại đang là thời khắc then chốt, Lâm Dương từ chối dung hợp gen Sơn tiêu, trước tiên giải quyết khó khăn hiện tại rồi tính chuyện khác.Lâm Dương lần thứ hai thi triển Phát Khâu Chỉ.

Lần đầu tiên là khi bị Huyết Tống Tử truy đuổi dưới Thiên Khanh Miêu Cương, lúc đó ta cứ nghĩ mình sẽ chết, khi bị đẩy vào tuyệt cảnh thì bùng phát.

Lúc đó, Lâm Dương lờ mờ cảm giác được trong cơ thể có một thứ gì đó, mỗi khi gặp tuyệt cảnh sẽ bùng phát, khiến võ lực của ta tăng vọt vài cấp độ.

Nhưng loại tăng cường này hiện tại không thể kiểm soát, chỉ có thể bị động thi triển.

Muốn kích hoạt chiêu bị động này phải ở trong tuyệt cảnh.

Hai ngón tay xuyên thủng hộp sọ Sơn tiêu, khiến Thiên Chân và Bàn Tử kinh ngạc.

Bàn Tử sớm đã thử độ cứng của hộp sọ Sơn tiêu rồi, ngay cả dùng xẻng công binh cũng chỉ để lại một vết xước nông trên đó.

Nhưng lần trước Lâm Dương cũng từng dùng Phát Khâu Chỉ giết chết một con Huyết Tống Tử mà ngay cả Tiểu Ca cũng cho là đáng sợ, trong lòng anh ấy cũng đã hiểu ra.Thấy đồng loại bị Lâm Dương giết chết, mười mấy con Sơn tiêu còn lại không những không sợ hãi bỏ chạy, mà ngược lại càng hung hãn hơn, gầm lên xông tới, mục tiêu trực chỉ Lâm Dương.

Nhìn cảnh tượng như vậy, bất kể Thiên Chân, Bàn Tử hay Tú Tú đều hoảng hồn, Lâm Dương một mình sao có thể đối phó được nhiều

Sơn tiêu như vậy.

Cứ như thể có thể nhìn thấy máu thịt của Lâm Dương bị Sơn tiêu xé từng mảng ra khỏi người hắn.

Mặc dù ai cũng muốn giúp Lâm Dương, nhưng đều lực bất tòng tâm, một người đối phó một con Sơn tiêu đã rất khó khăn rồi.

Sức lực của Sơn tiêu thực sự quá lớn, căn bản không thể chống đỡ nổi.

Không chỉ vậy, phòng ngự của Sơn tiêu cũng đặc biệt mạnh, chiếc xẻng công binh trong tay họ là loại đặc chế, nhưng đòn tấn công của họ đánh vào người Sơn tiêu, ngay cả gãi ngứa cũng không xứng.Lúc này, Lâm Dương đứng đó không hề di chuyển, cũng không dùng Kim Cương tán phòng ngự, cứ thế phơi mình trước đòn tấn công của Sơn tiêu.

Đợi Sơn tiêu nhảy lên, khi đòn tấn công sắp đánh trúng người, Lâm Dương cuối cùng cũng động thủ.

Trước khi đòn tấn công của Sơn tiêu đánh trúng người, Lâm Dương dùng hai ngón tay điểm vào trán mỗi con Sơn tiêu.

Tiếng “Ba...

Chương 63

ba... ba" như dưa hấu nổ vang liên tục, sau đó Thiên Chân phát hiện, tất cả những con Sơn tiêu hung hãn vừa rồi đều nổ tung đầu, thi thể đổ rạp xuống đất, chết không thể chết hơn được nữa."Lâm Dương, cậu siêu quá rồi, lúc nào dạy tôi chiêu đó với, đợi tôi học xong chiêu này thì gặp Tống Tử cũng không sợ!" Bàn Tử vẻ mặt thèm muốn nói với Lâm Dương.

Lúc này, Thiên Chân lại đang so sánh trong lòng xem Phát Khâu Chỉ do Lâm Dương thi triển và Phát Khâu Chỉ do Tiểu Ca thi triển cái nào uy lực lớn hơn, cuối cùng cảm thấy Tiểu Ca thi triển uy lực lớn hơn một chút.Khi mọi người đều tưởng rằng nguy hiểm đã được giải trừ, chuẩn bị thả lỏng thì từ trong những cái đầu Sơn tiêu nổ tung bay ra từng con côn trùng màu đen cực kỳ nhỏ, dày đặc, trông thật kinh khủng.

Những con côn trùng đó vừa bò ra khỏi đầu Sơn tiêu đã muốn bay về phía con người.

Nhưng vừa bay đến gần Lâm Dương, chúng lập tức phanh gấp giữa không trung, rồi quay đầu bay về một hướng khác.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thiên Chân như có điều suy nghĩ: "Thực ra những con Sơn tiêu này đã chết từ lâu rồi, thứ điều khiển chúng là loại côn trùng màu đen trong đầu chúng." Lâm Dương nghe mà đầy mặt dấu hỏi, côn trùng nhỏ như vậy mà điều khiển được Sơn tiêu, côn trùng hình như không có trí thông minh mà?

Thiên Chân giải thích: "Có một loại ngọc gọi là Trùng Ngọc, toàn thân đen tuyền, nhiều người lầm tưởng là một khối ngọc, thực ra là do vô số con côn trùng màu đen hợp thành, loại côn trùng này hơi

giống Cổ trùng, nhưng lại hoàn toàn không giống, người xưa đặt Trùng Ngọc vào đầu người chết, có thể khiến người chết sống lại." Còn về việc tại sao loại côn trùng này lại có thể khiến người chết đứng dậy hoạt động, Thiên Chân cũng không giải thích rõ được.

Nghe nói, Trùng Ngọc có nguồn gốc từ Tây Vực, sản lượng cực kỳ hiếm, thông thường đều nằm trong tay các vị quốc vương.

Sau khi chết, họ sẽ cấy Trùng Ngọc vào đầu các tướng sĩ tuẫn táng, để canh giữ lăng mộ.Khi giải quyết xong Sơn tiêu, trời bắt đầu sáng, cộng thêm căn nhà gỗ cũng bị Sơn tiêu phá sập, Lâm Dương chỉ đành nhịn cơn buồn ngủ, ăn chút lương khô rồi sớm đi vào cửa núi.Trên đường, Lâm Dương liên lạc với hệ thống, dung hợp gen Sơn tiêu, hiệu quả không tệ, sức mạnh lại tăng thêm 3 lần, cũng là sức mạnh hiện tại của hắn gấp mười lăm lần người bình thường.

Không chỉ vậy, phòng ngự cũng tăng thêm ba lần, hiện tại lực phòng ngự cơ thể của Lâm Dương cũng gấp mười lăm lần người bình thường.

Tuy không thể đao thương bất nhập, nhưng những gai góc gặp trên núi cũng không dễ làm hắn bị thương nữa.Thời tiết Tần Lĩnh biến đổi thất thường, giây trước còn nắng chói chang, giây sau đã tuyết lớn bay đầy trời.

Lâm Dương và nhóm bạn vừa vào khu vực không người không lâu thì gặp tuyết lông ngỗng, bất đắc dĩ, chỉ đành tăng tốc tiến về phía trước, hy vọng tìm được một hang núi để trú ẩn.

Trên đường Bàn Tử cằn nhằn: "Thiên Chân, lần nào chuẩn bị cũng quên trước quên sau 'tám lạng bảy', nếu chuẩn bị hai cái lều thì tôi đâu cần phải liều mạng chạy như vậy." Nào ngờ lời Bàn Tử vừa dứt, một cái lều lớn như lều Mông Cổ xuất hiện trên một vùng đất cao không xa phía trước.

“Chắc là có mục dân cắm trại ở đó, hay là tôi đi xem có thể chen vào một chút không?” “Đây là khu không người, sao lại có mục dân được?” Nói xong Lâm Dương lại nhìn vóc dáng của Bàn Tử, “Như vậy, e rằng sẽ làm rách lều của người ta mất.” Nghe lời Lâm Dương nói, Bàn Tử không vui: “Tuy tôi tên là Bàn Tử, nhưng tôi không thật sự béo, chỉ hơi vạm vỡ thôi, nhìn xem, nhìn xem tôi béo chỗ nào?” Nói rồi Bàn Tử giơ cánh tay ra, chứng minh mình không hề béo.Lâm Dương bốn người cùng đi đến bên cái lều đó, Bàn Tử lớn tiếng gọi: “Huynh đệ bên trong, chúng tôi là khách du lịch đi bộ đường dài, không may gặp phải tuyết lớn, không biết có thể chen vào lều một chút để tránh tuyết được không?” “Du lịch cái gì, lừa quỷ à.” Từ trong lều truyền ra giọng một người đàn ông trung niên.

Bàn Tử cười gượng gạo, da mặt dày, trong chớp mắt lại khôi phục dáng vẻ ban đầu: “Huynh đệ, cho tôi vào tránh tuyết chút đi, tuyết tạnh tôi đi ngay, thấy sao?” “Huynh đệ, hay là ra giá đi?” Sau đó, bất kể Bàn Tử nói gì, trong lều đều không có tiếng động nào nữa.Đột nhiên Lâm Dương cảm thấy không khí có chút quỷ dị.

Nếu trong lều có người, không thể nào không có một chút động tĩnh nào.

Nhưng chưa được sự đồng ý của chủ nhân, trực tiếp mở lều của người khác vào cũng không hợp lý.

Thế là Lâm Dương sử dụng Hồi thanh định vị, xem tình hình bên trong cái lều.

Cùng với một âm thanh phát ra từ miệng Lâm Dương, hình ảnh bên trong lều lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Cảnh tượng trong đầu khiến Lâm Dương ngây người.Hắn đi thẳng đến bên lều, sau đó mở cửa lều ra, bước vào.

Tuy không gian trong lều lớn, nhưng bên trong lại không bày biện

nhiều thứ.

Chỉ có một chiếc giường đặt ở một bên, trên đó nằm một cỗ khô thi không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, làm gì có người sống nào.

Thiên Chân, Bàn Tử và Tú Tú đi vào nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong nháy mắt cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nếu lúc đầu âm thanh đó chỉ có một người nghe thì có lẽ là ảo giác, nhưng thực tế là cả bốn người đều nghe thấy.

Có chút kinh khủng rồi.

Nhưng lúc này tuyết bên ngoài càng rơi càng lớn, thời tiết như vậy ở trong Tần Lĩnh căn bản không thể phân biệt phương hướng, ngay cả dưới chân có đường hay không cũng không biết, không chừng một bước dẫm vào vực sâu vạn trượng.

Tuy cái lều này vô cùng quái dị, nhưng Lâm Dương và nhóm bạn cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành ở lại bên trong đợi tuyết tạnh rồi tiếp tục tiến lên.Tuyết vẫn cứ rơi, trời tối rồi cũng không ngớt.

Mấy người trong lều lạnh đến không chịu nổi.

Cuối cùng thực sự không còn cách nào, Lâm Dương và Bàn Tử hai người đã đi nhặt một ít củi quanh lều, rồi đốt một đống lửa trong lều, mấy người mới cảm thấy khá hơn một chút.

Bốn người vây quanh đống lửa ăn bánh quy nén và uống nước suối thì bên ngoài truyền đến giọng một người đàn ông trẻ tuổi: "Trong đó có ai không?" Bàn Tử đang chuẩn bị trả lời có người thì bị Thiên Chân ngăn lại: "Sau khi trời tối trên núi đừng tùy tiện trả lời người lạ." Bàn Tử vốn định trêu chọc Thiên Chân nhát gan, nhưng nghĩ đến tình huống trong lều trước đó, anh ấy không nói gì nữa.

Bên trong không có ai trả lời, một lát sau, âm thanh đó lại truyền

vào: “Trong đó có ai không?” Thấy không ai trả lời, người đó hình như có vẻ sốt ruột.

Trong lều, Lâm Dương lại nghe thấy âm thanh đó: “Trong đó có ai không?” Sau đó tần suất của âm thanh đó ngày càng cao, cứ lặp đi lặp lại câu nói đó: “Trong đó có ai không?” Lúc này, tất cả mọi người trong lều đều cảm thấy không bình thường.

Trừ khi là một kẻ ngốc, chứ ai lại cứ hỏi mãi trong đó có người hay không, hỏi mấy lần không ai đáp lại thì đã sớm đi vào rồi.

Trong núi thật sự khắp nơi đều tràn ngập sự quỷ dị.Đột nhiên, Thiên Chân dường như nghĩ ra điều gì đó, mở miệng nói: “Ta nghe nói có một truyền thuyết, sâu trong Tần Lĩnh có một loại tinh quái, vốn không thể vào nhà người ta, nhưng sẽ cứ đứng bên ngoài hỏi trong đó có ai không, nếu người bên trong trả lời có, thì sẽ bị câu mất hồn phách, từ đó trở nên ngây ngốc.” Cái lều vốn đã có chút kỳ lạ, bây giờ nghe Thiên Chân nói vậy, mọi người lập tức cảm thấy nhiệt độ lại giảm đi mấy độ.

Âm thanh bên ngoài vẫn tiếp tục, cứ lặp đi lặp lại câu nói đó không ngừng.

Bàn Tử thực sự không nhịn được, đi đến cửa lều, vén một góc rèm cửa lên, nhìn ra bên ngoài.

Lúc này bên ngoài yên tĩnh lạ thường, tuyết lớn bay đầy trời, trông thật tiêu điều.Trong lều, Lâm Dương và Thiên Chân thấy Bàn Tử vốn đang nấp sau rèm cửa nhìn ra ngoài, đột nhiên như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, sợ đến mức té cái phịch xuống đất.

Trải qua nhiều chuyện sinh tử với Bàn Tử, Lâm Dương và mấy người kia phân biệt được đâu là đùa đâu là thật.

Lập tức xông lên: “Bàn Tử, sao vậy?” “Tôi, tôi, tôi...” Bàn Tử hiển

nhiên bị dọa không nhẹ.

Một lát sau, đợi Bàn Tử hoàn hồn, anh ấy nói với Lâm Dương: "Tôi thấy chính tôi ở bên ngoài!" Lời Bàn Tử nói thực sự quá khó tin, Thiên Chân đi đến cửa lều, vén rèm cửa nhìn ra bên ngoài, bên ngoài ngoài tuyết trắng mênh mông ra, làm gì có thứ gì khác.

"Bàn Tử, không phải cậu hoa mắt rồi chứ, bên ngoài có cái gì đâu?" "Thật mà, tôi thật sự thấy tôi đang đứng ngoài cửa nhìn tôi." Biểu hiện của Bàn Tử tuyệt đối không giống đang đùa, nhưng việc xuất hiện một "bản thân khác" như vậy quá khó tin, cũng không dễ để người khác tin.

Tóm lại, cái lều này khắp nơi đều toát lên vẻ quỷ dị.

Cũng lạ, từ khi Bàn Tử nhìn thấy "bản thân" ở bên ngoài, âm thanh cứ hỏi mãi "trong đó có ai không" bên ngoài đã không còn nghe thấy nữa.

Mấy người trong lều chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, lũ lượt xích lại gần nhau hơn, vây quanh đống lửa chặt hơn.Một đêm bình yên vô sự, sáng hôm sau trời lại nắng đẹp, tuyết trắng mênh mông trên mặt đất đã sớm không còn dấu vết, cứ như thể chưa từng có tuyết rơi vậy.

Thu dọn đồ đạc, Lâm Dương bốn người tiếp tục đi sâu vào khu vực không người ở Tần Lĩnh.

Vượt qua một hẻm núi, một cánh rừng thông rộng lớn hiện ra trước mắt.

Cây cối trong đó mọc cực kỳ rậm rạp, che kín cả trời và mặt trời.

Chương 64

Lâm Dương vừa bước vào rừng cây chỉ đành lấy đèn pin ra chiếu sáng.“Phía trước hình như có người.” Tú Tú đột nhiên chỉ vào một cái cây cổ quái phía trước nói.

Lâm Dương nhìn theo hướng Tú Tú chỉ, rồi cười nói: “Ở ngoại vi khu vực không người Tần Lĩnh này, ít có ai đi một mình, bên kia không phải người...” “Không phải người thì lẽ nào là quỷ?” Lâm Dương chưa nói xong, Bàn Tử đã xen vào.

“Quỷ cái đầu, chỗ đó là một nhân dũng.” Đang yên lành trong rừng cây lại đột nhiên xuất hiện một nhân dũng, Lâm Dương và mấy người kia đều đi tới xem xét tình hình.

Cái nhân dũng này không có gì đặc biệt, trên thi thể được bọc một lớp đất sét hoặc thứ gì đó tương tự.

“Nhìn bên kia cũng có một nhân dũng giống vậy.” Tú Tú lại chỉ vào dưới một cái cây khác nói.

Kết quả là Lâm Dương còn chưa kịp đi tới, đã phát hiện ra con nhân dũng thứ ba, thứ tư.

Những nhân dũng này liên tục được phát hiện, cuối cùng xuất hiện bao nhiêu con Lâm Dương và nhóm bạn cũng không nhớ rõ nữa.

“Những nhân dũng này hẳn là dùng để tuẫn táng, ta chưa từng nghe nói có tục lệ nào lại đặt nhân dũng dưới gốc cây để tuẫn táng cả.”Lúc đó, trong rừng cây đột nhiên nổi lên sương mù dày đặc, trắng xóa một mảng, ngay cả có đèn pin, hai người cách nhau mấy chục phân cũng không nhìn rõ đối phương.

“Đang yên lành lại có sương mù nữa sao?

Thời tiết trong Tần Lĩnh thật quỷ dị.” Lời Bàn Tử vừa thốt ra, anh ấy cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng nhất thời anh ấy lại không nghĩ ra rốt cuộc là chỗ nào không ổn.

Thiên Chân nhìn la bàn trong tay, chuẩn bị tìm đúng hướng để tiếp tục tiến lên, “La bàn của tôi cũng mất linh rồi.” Ở một nơi như khu vực không người Tần Lĩnh, nếu trong tay không có la bàn, dù có cảm giác phương hướng tốt đến mấy cũng không thể đi ra được.

Vì vậy mỗi người trong ba lô đều chuẩn bị la bàn, để đề phòng vạn nhất.

Nghe Thiên Chân nói la bàn trong tay anh ấy mất linh, Lâm Dương, Bàn Tử và Tú Tú cũng lấy la bàn trong ba lô ra.

Vừa nhìn đã thấy tình hình giống Thiên Chân, cũng mất linh.

Lâm Dương nghĩ, vài phút trước la bàn trong tay Thiên Chân còn bình thường, vậy mà đột nhiên lại mất linh.

“Chẳng lẽ không xem Tam Quốc sao?” Bàn Tử nói.

“Ta bị lạc đường thì liên quan gì đến Tam Quốc?” Lâm Dương hỏi.

“Sao trên trời hướng về chòm Bắc Đẩu à...” Lâm Dương cạn lời, Bàn Tử cũng thật là vô tư, đến lúc này rồi còn có tâm trạng đùa giỡn.

La bàn đều mất linh, trong rừng lại có sương mù dày đặc, việc có thể đi ra khỏi khu rừng này hay không đã là một vấn đề.

“Hay là chúng ta cứ nghỉ ngơi tại chỗ trước, đợi sương mù tan rồi hãy xuất phát, bây giờ sương mù quá dày đặc, càng dễ lạc đường.” Mọi người đều đồng ý với đề nghị của Lâm Dương, bèn ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ, chuẩn bị đợi sương mù tan rồi tiếp tục đi sâu

vào.Lâm Dương vừa ngồi xuống nghỉ ngơi, trong rừng truyền đến tiếng binh khí va chạm, tiếng chiến mã hí vang, âm thanh ngày càng gần.

Ngay sau đó, một đội quân khổng lồ xuất hiện trước mặt Lâm Dương, những người này như đóng kịch, trên người đều mặc cổ trang, người đi đầu cưỡi trên lưng chiến mã.

Trong tay họ đều có vũ khí, dao, kiếm hoặc trường thương.

Lâm Dương phát hiện bất kể mình nhìn thế nào, cũng không nhìn rõ mặt của những người đó.

Hoặc là nhìn rõ rồi, nhưng trong chớp mắt lại quên mất.

"Mau nằm rạp xuống đất, tuyệt đối đừng ngẩng đầu lên." Thiên Chân dùng giọng nhỏ chỉ đủ cho mấy người nghe thấy để nhắc nhở.

Anh ấy còn là người đầu tiên cúi đầu nằm rạp xuống đất.

Lâm Dương và mấy người kia cũng đều làm theo Thiên Chân.

Đợi tiếng binh khí và chiến mã đã đi xa, Thiên Chân ngẩng đầu xác nhận đội quân vừa rồi thực sự đã đi xa, mới đứng dậy.

Bàn Tử tò mò: "Thiên Chân, vừa rồi là chuyện gì vậy?" Lâm Dương cũng vậy, nhìn chằm chằm Thiên Chân, muốn có câu trả lời trực tiếp.

"Vừa rồi là Âm binh tá đạo, người sống tốt nhất nên nằm rạp xuống đất, tuyệt đối không được ngẩng đầu hay quay đầu nhìn, nếu không sẽ bị âm binh thổi tắt dương hỏa trên vai, sau này nhất định sẽ mắc bệnh nặng, thậm chí trực tiếp bị âm binh mang đi." Hóa ra vừa rồi là truyền thuyết về Âm binh tá đạo.Cũng lạ, Âm binh vừa rời đi, sương mù dày đặc trong rừng cũng theo đó mà tan đi, ngay cả la bàn vừa mất linh cũng đã khôi phục bình thường.

Thảo nào người ta đều nói trong Tần Lĩnh hiểm nguy trùng trùng, mỗi năm đều có người lén lút vào khu vực không người Tần Lĩnh gặp nạn.

Nếu là người bình thường gặp phải cảnh tượng vừa rồi e rằng đã sợ chết khiếp rồi.

"Mau rời khỏi đây thôi, chỗ này quá tà môn rồi." Bàn Tử giục, ban ngày ban mặt mà gặp chuyện Âm binh tá đạo như vậy từ trước đến nay chưa từng nghe ai nói, kết quả những chuyện xui xẻo như vậy đều để mình gặp phải.

Suy nghĩ của mọi người đều gần giống với Bàn Tử.

Kiểm tra lại ba lô leo núi, đeo lên lưng rồi xuất phát.Cũng không biết đã đi bao lâu, chỉ biết vừa đi ra khỏi rừng cây, vì ánh sáng đột nhiên tốt lên, đèn pin cũng không cần nữa.

Lâm Dương đang cất đèn pin trong tay thì Bàn Tử đi phía trước đột nhiên dừng lại, Lâm Dương phản ứng không kịp, đụng vào lưng anh ấy.

"Bàn Tử, có chuyện gì vậy, sao đột nhiên dừng lại?" "Trước, trước..." Lâm Dương nhanh chóng bước lên hai bước, thấy lúc này sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, ấp úng nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

"Bàn Tử, rốt cuộc là gì?" Lúc này, Thiên Chân cũng đi đến.

Bàn Tử trong lòng sốt ruột, muốn nói, nhưng phát hiện bây giờ mặc kệ có dùng sức thế nào cũng cảm thấy lưỡi không nghe lời, chỉ có thể phát ra âm thanh chi chi nha nha, nói ra một từ cũng khó khăn.

Bàn Tử chỉ về phía trước ý bảo Lâm Dương nhìn bên đó.

Lâm Dương và Thiên Chân nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, vị trí Bàn Tử chỉ là giữa hai ngọn núi, nơi vốn dĩ có một khe hở có thể đi qua,

bây giờ đã bị đá vụn chặn lại.

Lâm Dương nhìn lên trên, phát hiện trên núi có một chỗ đá bị lở, hẳn là vừa sụp đổ không lâu, những tảng đá rơi xuống đã chặn mất lối đi.

Không có đường để đi cũng không đến nỗi dọa Bàn Tử thành ra thế này chứ, Lâm Dương chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Quay đầu lại lần nữa, phát hiện Bàn Tử thở dốc gấp gáp, cứ như thể thứ gì đó kinh khủng đang ở ngay trước mặt anh ấy vậy.

Lâm Dương vỗ vỗ lưng Bàn Tử, giúp anh ấy thuận khí, Bàn Tử ho một trận, đột nhiên khỏe lại, cũng có thể nói chuyện được rồi.“Chẳng lẽ hai người không nhìn thấy sao?

Trên đống đá đó đứng một người, giống hệt tôi, ngay cả quần áo mặc trên người, ba lô đeo trên lưng cũng hoàn toàn giống nhau...” Lâm Dương và Thiên Chân đồng thời lắc đầu, biểu thị rằng không hề nhìn thấy “Bàn Tử khác” đó.

Chương 65

"Người đó vừa xuất hiện là tôi không nói được lời nào, vừa nãy anh vỗ vào lưng tôi một cái, người đó liền biến mất rồi." Bàn Tử nói chắc như đinh đóng cột, không giống đang đùa, cộng thêm những gì đã gặp phải sau khi vào Tần Lĩnh, Lâm Dương trong lòng tin lời Bàn Tử.

"Tôi đi xem thử." Nói rồi Lâm Dương đi về phía đống đá vụn, Thiên Chân, Bàn Tử và Tú Tú cũng theo sau đi tới.

Mấy người vây quanh đống đá vụn kiểm tra hồi lâu cũng không phát hiện điều gì bất thường.Đột nhiên, Thiên Chân bò lên đống đá vụn, thò tay vào khe đá, như muốn lấy thứ gì đó ra.

Một lúc lâu sau, Thiên Chân rút ra một cành cây từ trong đống đá vụn.

"Thanh đồng thụ chi!" Cành cây này Lâm Dương nhận ra, trước đây từ Tây Sa hải để mộ đi ra, đã lấy được một đoạn ở cái thôn làng chài nhỏ đó.

Lúc đó vì đoạn cành cây đó mà con trai lão thuyền trưởng đã bị điên mấy năm.

Nhưng Bàn Tử rõ ràng không hề tiếp xúc với Thanh đồng thụ chi, vậy mà cũng bị...?

Đột nhiên sắc mặt Lâm Dương thay đổi, nghiêm túc hỏi: "Bàn Tử, sau khi vào Tần Lĩnh cậu có nhặt thứ gì không?" Bàn Tử vẻ mặt bối rối, từ trong túi lấy ra một quả.

Lâm Dương vẻ mặt không vui, đến lúc này rồi mà Bàn Tử còn định lừa bịp.

Nhưng khi Lâm Dương nhận lấy quả đó từ tay Bàn Tử thì sắc mặt

lại thay đổi.

Đó là một quả cầu chế tạo từ đồng xanh, vì nó quá chân thực, nên ban đầu Lâm Dương mới tưởng Bàn Tử đang lừa mình.

"Bàn Tử, trong Tần Lĩnh sẽ xảy ra những chuyện không thể tin được, đừng tùy tiện nhặt bất cứ thứ gì xuất hiện trong tầm mắt." Bàn Tử gật đầu, nào ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Ban đầu khi phát hiện thứ đó trên mặt đất cũng tưởng là một quả, nhặt lên định nếm thử, kết quả lại phát hiện là đồng xanh.

Đồ đồng xanh là bảo bối rồi, chế tác tinh xảo như vậy, có thể giả làm thật thì càng là bảo bối hơn nữa.

Thế là Bàn Tử cất quả đồng xanh đi.

Lâm Dương cẩn thận cất quả đồng xanh vào trong ba lô, đang chuẩn bị tiếp tục đi lên.Lúc này, Thiên Chân nói: "Nhìn cái chỗ sụp lở trên núi kia không phải có một cái động sao?" Thiên Chân không nhắc, Lâm Dương thật sự không hề phát hiện ra ở đó có một cái động.

Bây giờ nhìn, Thiên Chân giơ tay chỉ, rồi Lâm Dương nhìn theo ngón tay anh ấy, ở đó dường như thực sự có một cái động.

Nhìn đồng hồ, bây giờ cũng không còn sớm, nếu tiếp tục lên đường, buổi tối ngủ ở đâu cũng không biết.

Vạn nhất gặp thời tiết thay đổi đột ngột, mưa hoặc tuyết rơi thì ngay cả chỗ trú cũng không có.

Thế là Lâm Dương quyết định đi lên xem thử, nếu có thể ở được, tối nay sẽ ngủ trong cái động đó.Ngọn núi đó không cao lắm, chốc lát Lâm Dương đã đến cửa động.

Lâm Dương từ cửa động nhìn vào bên trong, bốn phía trong động đều vuông vức, nhìn là biết không phải tự nhiên hình thành.

Sau đó hắn nhảy vào, vào bên trong nhìn càng rõ hơn, dưới đất một bên động có một cái hang nhỏ không biết thông đi đâu.

Lúc này trong cái động đó đã tích một nửa nước, suýt chút nữa là nhấn chìm cả cửa động.

Thiên Chân, Bàn Tử và Tú Tú theo sau Lâm Dương vào trong động.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử phấn khích nói: "Cái động này nhìn là biết không phải do tự nhiên mà thành, trên núi có một cái động như vậy, vậy bên dưới chắc chắn có một ngôi mộ lớn." Bàn Tử nhanh chóng đi mấy bước đến bên cái hang nhỏ đó, lắc đầu nói: "Đáng tiếc là chỗ này đã bị tiền bối 'chiếu cố' rồi, không biết có để lại cho tôi chút đồ tốt nào không." Nghe ý của Bàn Tử, là muốn đi xuống xem thử.

Lâm Dương bất đắc dĩ, Bàn Tử thật không có trí nhớ tốt, vừa rồi hoảng sợ cũng uổng công rồi, mới có bao lâu mà đã quên sạch sành sanh.

Mấy người trong động ăn một chút đồ, đeo đèn đội đầu có đèn chiếu sáng, chuẩn bị đi xuống xem thử.

Nước tích trong cái hang nhỏ này lạnh buốt, chân vừa chạm nước đã khiến người ta run bắn cả người.

Lối vào cái hang này dốc, nhưng khi người ta xuống dưới sẽ phát hiện thực ra đáy bằng phẳng, nước trong hang vừa chạm đến ngang hông Lâm Dương.

Tú Tú thấp hơn một chút, nước đã đến ngực, khiến cô nàng thở cũng có chút khó khăn.

Lâm Dương đi ở phía trước, cứ thế đi về phía trước mấy chục mét, sau đó cái hang đột nhiên rẽ ngoặt, không còn bằng phẳng nữa,

mà quay đầu dốc xuống.Cái hang dốc xuống này rất sâu, sâu không thấy đáy, ngay cả Lâm Dương có khả năng nhìn trong đêm, cũng không nhìn rõ đáy hang sâu đến mức nào.

Ở một bên hang có những lỗ nhỏ được đục trên đá để đặt chân.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Dương hiểu ra, đây căn bản không phải là đạo động, không có đạo động nào lại đào hang lớn như vậy.

Không chỉ Lâm Dương phát hiện ra điểm này, Thiên Chân và Bàn Tử cũng đều nhận ra.

"Xem ra trước đây tôi đã nhầm rồi, chỗ này căn bản không phải là đạo động." Dừng lại một chút, Thiên Chân tiếp tục nói: "Nhìn tình hình bên trong, càng giống một cổ khoáng trường hơn." Nghe không phải đạo động, ban đầu Bàn Tử thất vọng.

Nhưng nghe Thiên Chân nói bên trong có thể là cổ khoáng trường, anh ấy lập tức phấn chấn tinh thần.

"Thiên Chân mau nói, bên trong sản xuất khoáng thạch gì?

Mỏ vàng hay mỏ bạc?" Thấy Bàn Tử như vậy, Thiên Chân không chút khách khí nói: "Tôi lại không phải chuyên gia địa chất, làm sao tôi biết bên trong sản xuất khoáng gì." "Vậy tôi xuống xem thử, vào trong giếng mỏ tự nhiên sẽ biết là mỏ gì." Không làm rõ được bên trong là mỏ gì Bàn Tử sẽ không yên tâm, không chỉ anh ấy, Lâm Dương cũng tò mò, có một mỏ gì mà đáng để người xưa tiến vào sâu trong Tần Lĩnh nguy hiểm để khai thác.

Suy nghĩ của Thiên Chân cũng gần giống với Lâm Dương.

Cô của Tú Tú đã mất tích trong một lần khảo cổ cách đây hai mươi năm, không ai biết cô ấy đã đi đâu.

Muốn tìm cô ấy, các ngôi mộ cổ có lẽ là một đột phá khẩu, vì vậy Tú Tú lần này cũng đi theo.

Hiện tại Lâm Dương và nhóm bạn đều quyết định xuống dưới giếng mỏ xem bên trong sản xuất khoáng thạch gì, đương nhiên sẽ không phản đối.Thế là bốn người bám vào vách động, một chân đạp vào lỗ phía dưới, một tay bám vào lỗ phía trên, cứ thế từng bước từng bước xuống giếng mỏ.

Cái động này sâu, bốn người mất hơn một tiếng đồng hồ mới xuống đến đáy động.

Sau khi xuống đến đáy động, hướng của động lại thay đổi, lại trở thành bằng phẳng.

Dọc theo động đi về phía trước mấy trăm mét, hướng lại thay đổi lần nữa, nhưng lần này vẫn là bằng phẳng.

Cứ rẽ như vậy mấy lần, không những không thấy mạch khoáng, mà ngay cả đường cũng không còn.

“Tình hình gì đây?

Chương 66

Đường cũng không có người đi, người xưa lẽ nào đều nhàn rỗi đến vậy, đào động chơi trong núi sao?" Bàn Tử cằn nhằn.

Thiên Chân không nói gì, nhắm mắt lại, như đang lắng nghe vậy.

Sau đó anh ấy nói: "Nếu là đường cụt thì bên trong sẽ không có gió, vì vậy nhất định có một lối ra khác, hãy tìm kỹ xem." Nói rồi anh ấy dẫn đầu tìm kiếm trong đống đá lộn xộn ở cuối động.

Một âm thanh phát ra từ miệng Lâm Dương, chưa đến một giây đã tìm thấy vị trí của một lối ra khác.

Hắn đi đến đó, lật mấy viên đá lên, rồi mừng rỡ nói: "Ở đây có một cái động." Thiên Chân, Bàn Tử và Tú Tú đều xúm lại, hóa ra cửa động ở ngay bên cạnh, bị đá vụn che khuất tầm nhìn, nên vừa nãy nhất thời không phát hiện ra có một cái động.

Cái động này nhỏ, vừa đủ cho một người chui qua.

Thiên Chân nhặt một viên đá vụn ném vào trong, một lát sau tiếng vang vọng từ đáy động vọng lên: "Cái động này sâu, lại hẹp, lát nữa khi xuống dưới mọi người đều cẩn thận một chút." Nói rồi anh ấy lấy dây leo núi ra, một đầu buộc vào người mình, đầu kia buộc vào một tảng đá lớn ở cửa động, sau đó bốn người nối tiếp nhau từ đó đi xuống.

Ban đầu cửa động nhỏ, nhưng sau khi xuống được một đoạn khoảng cách thì phát hiện bên dưới là một cái hang đá vòm tròn lớn.

Bốn người đều nhanh chóng xuống đến nơi.Lâm Dương nhìn xung quanh, cái hang này tổng cộng có tám lối đi.

Vừa nhìn cảnh này sắc mặt Lâm Dương liền thay đổi, đây không

phải là Kỳ Môn Độn Giáp sao.

Tám lối đi đại diện cho tám cửa, ngoài Sinh Môn và Tử Môn ra, sáu cửa còn lại sau khi đi vào lại có thêm tám cửa nữa, tuần hoàn lặp lại.

Nếu lỡ vào Tử Môn, thì cửu tử nhất sinh, vào sáu cửa còn lại tuy tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, nhưng nếu cứ mãi không tìm được Sinh Môn, thì không chết đói cũng sẽ chết mệt trong đó.

"Ai da, tôi đi, đây không phải là Kỳ Môn Độn Giáp đã thấy trong Tây Sa hải để mộ sao?" Bàn Tử cũng nhận ra.

Thiên Chân gật đầu: "Không sai, là Kỳ Môn Độn Giáp, mọi người tìm xung quanh xem có gợi ý nào không." Thiên Chân nói.

Tám lối vào đều gần giống nhau, không có bất kỳ gợi ý nào để tìm Sinh Môn thực sự quá khó.

Một khi tùy tiện chọn một lối đi, thì chẳng khác gì rút thăm may rủi.Lâm Dương đang chuẩn bị đi đến một lối đi để xem xét thì chân vừa động, cảm giác như bị thứ gì đó quấn lấy, hơi dùng sức một chút, thứ đó đứt ra.

Sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi lớn: "Mọi người cẩn thận, có cơ quan." Lời vừa dứt, Lâm Dương giương Kim Cương tán ra.

Tú Tú nghe Lâm Dương nhắc nhở cũng giương Kim Cương tán ra.

Quả nhiên, chưa đến hai giây, mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn tới.

Lâm Dương không ngừng điều chỉnh vị trí Kim Cương tán, chắn những mũi tên đang bắn tới.

Mưa tên kéo dài một trận rồi dừng lại.

Lâm Dương nhìn xuống chân, có một sợi dây trong suốt mảnh

quấn quanh chân hắn.

Vì sợi dây quá mảnh, lúc vừa xuống Lâm Dương đều không chú ý.

Sau đó hắn lại nhìn xung quanh, một cái nhìn khiến tim đập chân run, may mà có Kim Cương tán, lại còn kịp thời phát hiện ra có cơ quan ở đây.

Bên trong cái động này giăng đầy những sợi dây trong suốt mảnh như sợi tơ nhện trên chân hắn, nếu bốn người vừa động, làm đứt những sợi dây đó, lúc đó cơ quan một khi phát động, dù có thêm hai chiếc Kim Cương tán cũng không chắn nổi.

"Mọi người đều ở nguyên chỗ đừng động đậy, vừa động sẽ kích hoạt cơ quan." Lâm Dương lớn tiếng nhắc nhở.

Sau đó Lâm Dương nói cho mọi người biết, bên trong cái động này giăng mắc chằng chịt những sợi dây trong suốt mảnh như tơ nhện, chỉ cần làm đứt sẽ kích hoạt cơ quan.

Ban đầu Thiên Chân đều không tìm thấy những sợi dây này, cuối cùng đến khi Lâm Dương chỉ ra vị trí của chúng, anh ấy mới nhìn thấy.

Nhìn trong động giăng đầy những sợi dây như vậy, từng người đều toát mồ hôi lạnh sau lưng.

Tuy giăng mắc dày đặc, nhưng cũng không hoàn toàn không có đường đi, chỉ cần tránh những sợi dây mảnh đó là được.Cuối cùng Lâm Dương đi phía trước dẫn đường: "Mọi người đều đi theo lộ tuyến của tôi, làm động tác giống tôi, quỹ đạo phải y hệt, nếu không sẽ kích hoạt cơ quan." Nói rồi Thiên Chân nhìn Lâm Dương lúc thì nhấc chân bước về phía trước một bước, lúc thì hạ eo di chuyển về phía trước, thỉnh thoảng cũng bò sát mặt đất tiến về phía trước.

Quả nhiên, Lâm Dương đã an toàn đến một lối đi.

“Một người xong thì người khác hãy đi.” Sau đó ba người còn lại dưới sự nhắc nhở của Lâm Dương, từng người một đều an toàn đến được lối đi đó.

Lúc vừa bước vào Lâm Dương chú ý, bên trong lối đi này ẩm ướt tối tăm.

Hẳn là Hưu Môn, Hưu Môn thuộc hành Thủy.

“Mấy người đợi ta ở đây, ta đi xem các lối đi khác.” Để kiểm chứng suy đoán của mình, Lâm Dương cần phải đi kiểm tra từng bảy lối đi còn lại.

Cẩn thận từng li từng tí bước qua những sợi tơ mỏng trong suốt giăng khắp nơi, Lâm Dương đến lối vào thông đạo thứ hai.

Lối này ở cung Tốn phía Đông Nam, trong động có cây cỏ, xem ra là Đỗ môn.

Tiếp đó ta lại kiểm tra lối vào thông đạo thứ ba, thứ tư, thứ năm... cho đến khi kiểm tra xong toàn bộ tám lối vào, xác nhận phương pháp của mình là đúng.

Ta cũng đã xác định được các cửa tương ứng với tám lối vào thông đạo.

Nhưng ta mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong các thông đạo, năm yếu tố Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ rõ ràng là do có người cố ý tạo ra, mục đích là để giảm độ khó giải Kỳ Môn Độn Giáp, khiến người bên trong có thể từ Sinh môn mà đi vào.

Trong "Hám Long Kinh" ghi chép Sinh môn nằm ở cung Cấn phía Đông Bắc, thuộc Thổ.

Sinh môn ở đây lại lộ liễu đến mức liếc mắt một cái là nhìn ra được, điều này quá bất thường.

Không ai rảnh rỗi vô cớ bỏ ra một cái giá lớn để bố trí một Kỳ Môn Độn Giáp dễ phá giải như vậy.

Cuối cùng ta đi một vòng, lại trở về vị trí ban đầu, kể lại phát hiện của mình cho Thiên Chân, muốn cùng y thảo luận vấn đề đã phát hiện.

Quan điểm của Thiên Chân cũng giống ta, sẽ không có ai đặt một Kỳ Môn Độn Giáp dễ phá giải như vậy ở đây.

Chương 67

Nhưng y cũng không nói ra lý do vì sao lại như thế.

Khi Lâm Dương đang bối rối, từ một trong các lối vào động truyền ra tiếng vỗ cánh.

Nhìn về phía đó, thấy ra là một đàn dơi vốn trú ngụ trong hang động đã bay ra ngoài.

Lâm Dương đột nhiên biến sắc.

Đám dơi này một khi từ thông đạo bay ra, tràn vào căn thạch thất vòm này, có thể sẽ làm đứt những sợi tơ mảnh nhỏ, rồi kích hoạt cơ quan. "Nhanh chóng vào trong thông đạo!

Hướng Tây Bắc có một đàn dơi bay ra, chỉ e lúc đó sẽ chạm vào cơ quan." Dứt lời, Lâm Dương chống Kim Cương Tán nhảy vào thông đạo trước mặt.

Vừa rồi đã xác nhận, thông đạo này nằm ở cung Khảm phía Bắc, là Hưu môn.

Mặc dù trong lòng ta không cho rằng Kỳ Môn Độn Giáp này sẽ đơn giản như bề ngoài.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tạm thời vào bên trong trốn tránh.

Bên ngoài thông đạo, căn thạch thất vòm kia hiện giờ đã bị dơi chiếm cứ.

Một khi chạm vào cơ quan, mấy người họ sẽ bị bắn thành sàng.

Nhưng mọi chuyện không phát triển theo hướng đó.

Đám dơi kia luôn có thể tránh được từng sợi tơ mảnh nhỏ.

Hàng trăm, hàng ngàn con dơi bay ra khỏi đó, không một con nào chạm vào cơ quan.

Lâm Dương vỗ mạnh vào trán, "Thật quá ngốc!" Dơi có khả năng gần giống cá heo.

Khi bay đêm, chúng sẽ phát ra một loại tiếng kêu the thé, một loại tín hiệu siêu âm.

Bởi vì tần số âm thanh quá cao, con người không thể nghe được những âm thanh này.

Những tín hiệu siêu âm này nếu gặp vật thể trên đường bay, sẽ lập tức phản xạ trở lại.

Sau khi tiếp nhận thông tin phản hồi, dơi sẽ hoàn thành toàn bộ quá trình nghe, nhìn, tránh chướng ngại vật giữa những lần vỗ cánh.

Điều này gần giống với khả năng định vị bằng tiếng vang mà Lâm Dương có.

Lâm Dương vốn tưởng chỉ cần kinh sợ một phen là xong, đâu ngờ sau khi dơi rời đi, trong thông đạo lại xuất hiện từng đàn rắn đen nhỏ.

Những con rắn này giống với loại rắn đã thấy trong thông đạo ở Tây Sa hải để mộ.

Thấy cảnh này, mấy người Lâm Dương đâu còn bận tâm đến Sinh môn hay Tử môn phía sau, quay đầu chạy sâu vào trong.

Thông đạo này rất sâu, cũng không thấy xuất hiện cơ quan. "Xem ra vận khí của bản gia ta tốt, vừa hay xông đúng đường rồi!" Bàn Tử nói với vẻ may mắn.

Y không nhìn thấy sắc mặt của Lâm Dương.

Cả khuôn mặt Lâm Dương đều đen lại.

Hóa ra Lâm Dương phát hiện trong những hòn đá đen hai bên

thông đạo đều có loại rắn nhỏ kia.

Loại rắn này trú ngụ trong lông mày của Xà mi đồng ngư, cực độc vô cùng.

Càng chạy sâu vào trong, những hòn đá đen có chứa rắn nhỏ màu đen bên trong càng nhiều.

Lâm Dương đột nhiên dừng lại, "Thiên Chân, Bàn Tử, Tú Tú, đợi một chút." Ta gọi tất cả lại, sau đó ta nhặt một hòn đá có rắn nhỏ bên trong lên cho họ xem.

Vừa nhìn, mấy người đều sợ hãi không nhẹ.

Lâm Dương tiếp tục nói, "Loại đá đen có rắn nhỏ màu đen bên trong này, càng đi sâu vào, càng xuất hiện nhiều." Nghe Lâm Dương nói, Bàn Tử kinh hô, "Ai da, má ơi, bản gia ta vào mỏ rắn rồi sao!" Quả thực như lời Bàn Tử nói, nơi đây giống như một mỏ rắn, chuyên khai thác loại đá đen có một con rắn nhỏ bên trong.

Đám rắn phía sau đã đuổi tới, không cho phép mọi người nói nhiều, Lâm Dương cũng không quản mỏ rắn hay mỏ vàng gì nữa, tiếp tục chạy sâu vào trong.

Nhanh chóng chạy ra khỏi thông đạo này, lúc đó, lại có tám thông đạo khác xuất hiện trước mặt.

Đám rắn đen nhỏ phủ kín trời đất đuổi tới, không cho phép chần chừ. "Chết thì chết!" Rồi Lâm Dương tùy tiện tìm một thông đạo chui vào.

Cứ thế tuần hoàn, cuối cùng cũng không biết đã chạy bao xa.

Khi Lâm Dương gần như tuyệt vọng, y lại trở về căn thạch thất vòm ban đầu. "Xem ra vận khí của bản gia ta không tệ lắm, không vào Tử môn." Vừa dừng lại thở dốc một hơi, tiếng rắn bò lổm ngổm trên đất lại truyền đến.

Không còn cách nào, Lâm Dương lần nữa chọn một thông đạo và chạy vào.

Vừa chạy, Bàn Tử vừa nói, "Thà vào Tử môn còn hơn là Kỳ môn, bản gia ta không bị rắn cắn chết thì cũng chết vì mệt mất!" "Bàn Tử, cậu không thể nói điều gì tốt đẹp hơn được à?

Lần này nhất định là Sinh môn." Lâm Dương nói với vẻ không vui.

Mấy người một đường chạy trốn.

Khi chạy ra khỏi thông đạo, một căn thạch thất vuông vắn xuất hiện trước mắt.

Có kinh nghiệm từ trước, lần này Lâm Dương cẩn thận kiểm tra một lượt, xác nhận không có loại cơ quan giăng tơ như vừa rồi mới dám đi vào.

Chương 68

Trong thạch thất này, dựa vào bức tường phía trong có một pho tượng, nhưng không thấy đầu, nên không thể biết là pho tượng gì.

Nếu không nhìn phần thân dưới, thì không giống phong cách rồng bay.

Vừa vào, Thiên Chân nhìn pho tượng không đầu kia, lập tức bật đèn pin lên đi tới kiểm tra.

Thiên Chân càng xem, nội tâm càng chấn kinh. "Phong cách trang phục và phụ kiện trên pho tượng này giống với một cổ quốc trong truyền thuyết." Lâm Dương quay đầu nhìn Thiên Chân, "Cổ quốc nào?" "Quốc gia này có thời kỳ lịch sử không rõ ràng, chỉ rải rác xuất hiện trong một số cổ giản.

Đầu thời Tây Chu dường như có một thời gian phồn thịnh, sau đó giữa thời Tây Chu, đột nhiên biến mất không dấu vết, dường như trong mười hay hai mươi năm đã nhanh chóng biến mất trong rừng rậm nguyên thủy." Nghe đến đây, Lâm Dương chợt cảm thấy Thiên Chân đang nói đến Xà quốc.

Chẳng lẽ nơi đây đã gần với Thanh đồng thần thụ rồi sao?

Thiên Chân tiếp tục nói, "Trong 'Sơn Hải Kinh' có ghi chép về một quốc gia, lấy nhân diện xà hai thân làm vật tổ, vì vậy ở quốc gia này, mọi thứ đều dùng nhân diện xà hai thân làm vật trang trí." Bàn Tử sốt ruột, nghe mãi mà không biết Thiên Chân nói là cổ quốc nào. "Thiên Chân, rốt cuộc là cổ quốc nào?" "Xà quốc." "Xì." Lâm Dương hít một ngụm khí lạnh.

Xem ra nơi đây thật sự đã gần Thanh đồng thần thụ rồi, những thứ của Xà quốc đều đã xuất hiện.

Bàn Tử lại có vẻ mặt khó hiểu.

Tuy y đọc sách không ít, nhưng ít nhiều cũng phải hiểu một chút lịch sử trộm mộ, chưa từng nghe nói có một quốc gia tên là Xà quốc.

Y không bận tâm cũng không đào sâu, chỉ cần biết cái quốc gia đó là được. "Thiên Chân của ta, nếu pho tượng này do người Xà quốc tạo ra, vậy họ đặt nó ở đây làm gì?" Thiên Chân lắc đầu, ý nói y cũng không biết pho tượng này được đặt ở đây để làm gì, và có tác dụng gì.

Biết Thiên Chân nói pho tượng này do người Xà quốc tạo ra, Lâm Dương bắt đầu cẩn thận tìm kiếm cơ quan.

Đầu tiên y sử dụng định vị bằng tiếng vang, kết quả là không có cơ quan nào trong thạch thất.

Mặc dù không tìm thấy cơ quan, nhưng y lại phát hiện phía sau pho tượng có một thông đạo.

Lâm Dương gọi Bàn Tử và Thiên Chân lại, sau đó ba người cùng nhau đẩy pho tượng ra.

Pho tượng vừa được đẩy ra, một thông đạo được xây bằng gạch đá ở cả bốn mặt hiện ra.

Lâm Dương đi đầu bước vào, không biết thông đạo này có dẫn đến Thanh đồng thần thụ hay không.

Đối với Cửu Âm mà nói, Lâm Dương vẫn còn đầy kỳ vọng.

Mấy người đang đi bên trong, Lâm Dương chợt cảm thấy bốn phía của thông đạo đều không đúng, dường như chúng rất mềm.

Y đặt tay lên vách đá, muốn thử xem có thật sự giống cảm giác của mình không.

Kết quả vừa đặt tay lên vách đá, một lực hút cực lớn liền truyền đến, muốn hút y vào bên trong vách đá.

Sợ hãi, Lâm Dương vội vàng rụt tay lại. "Vách đá có điều kỳ lạ, mọi người cẩn thận một chút." Lâm Dương nhắc nhở. "Vách đá có gì kỳ lạ chứ?

Chẳng lẽ nó biết ăn người sao?" Vừa nói, Bàn Tử liền "làm càn" dùng tay sờ vào vách đá bên cạnh thông đạo.

Kết quả là Bàn Tử trong lúc không phòng bị, lập tức bị hút vào nửa thân người. "Mẹ kiếp, vách đá này thật sự biết ăn người!" Lâm Dương kéo tay Bàn Tử, nhưng không kéo y ra ngay được, nói, "Lần sau mà còn như vậy nữa, ta sẽ không cứu cậu đâu." Bàn Tử vội vàng gật đầu, như gà mổ thóc, "Lâm Dương tiểu ca, lần sau, bản gia ta nhất định sẽ không làm càn nữa." Lâm Dương cười bất đắc dĩ, y đã quá hiểu tính cách của Bàn Tử rồi.

Hơi dùng sức một chút liền kéo Bàn Tử, người đang bị hút vào nửa thân ra ngoài.

Sau khi Bàn Tử bị kéo ra, chỗ vách đá kia lập tức khôi phục lại nguyên trạng.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều trợn mắt há mồm.

Lần này ngay cả Thiên Chân cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

May mắn là vách đá kỳ lạ này không chủ động tấn công người.

Mấy người Lâm Dương cẩn thận từng li từng tí đi từ giữa thông đạo về phía trước, sợ rằng đến quá gần vách đá sẽ bị hút vào.

Đi thêm một đoạn đường rất dài vào bên trong, lúc đó, vách đá hai bên đều biến thành màu đỏ sẫm, giống như màu máu tươi đã khô.

Thấy cảnh tượng quỷ dị này, mấy người càng thêm cẩn thận, lại chen chúc vào giữa thông đạo.

Lúc đó, Lâm Dương đột nhiên dừng lại, cuối cùng y cũng đã hiểu ra.

Trên "Hám Long Kinh" có ghi chép về một loại mộ táng cực kỳ kỳ lạ.

Loại mộ này nhìn lên có hình dạng giống con người.

Theo đó, loại mộ này được bố trí dựa trên bát mạch kỳ kinh của con người, liên kết chặt chẽ với nhau, chỉ cần chạm vào một chỗ cơ quan, toàn bộ ngôi mộ đều sẽ chuyển động.

Lúc đó, Sinh môn sẽ biến thành Tử môn, Tử môn sẽ biến thành Sinh môn.

Điểm đặc biệt nhất của loại mộ này là dường như nó có sinh mệnh, cơ quan của mộ được vận hành bằng máu người.

Lúc này, Lâm Dương hồi tưởng lại lộ trình từ khi bước vào sơn động, chẳng phải đó chính là một hình người sao?

Lâm Dương suy đoán, nơi y đi vào căn bản không phải là một hang động khai thác, mà là một ngôi mộ hình người chỉ có trong truyền thuyết.

Vị trí hiện tại của họ hẳn là trái tim của ngôi mộ hình người.

Chương 69

Những thứ màu đỏ sẫm kia hẳn là máu người dùng để cung cấp năng lượng cho ngôi mộ này.

Lâm Dương kể lại những điều này, cho Thiên Chân và mấy người kia biết hoàn cảnh hiện tại.

Nghe Lâm Dương nói, bất kể là Thiên Chân, Bàn Tử, hay Tú Tú, tất cả đều trợn mắt há mồm.

Trên thế giới này lại có loại mộ như vậy sao?

Đơn giản là chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Cũng không trách họ chưa từng nghe, ngay cả trên "Hám Long Kinh" cũng chỉ ghi chép vài dòng.

Thông tin hữu ích trên đó chỉ có một câu: chỉ cần chạm vào cơ quan bên trong, lúc đó Sinh môn sẽ biến thành Tử môn, Tử môn sẽ biến thành Sinh môn.

Lúc mới bắt đầu vào ngôi mộ này, Lâm Dương đã chạm vào cơ quan bên trong, vậy nên hiện tại toàn bộ ngôi mộ đang hoạt động.

Mấy người họ muốn an toàn rời khỏi đây, chỉ có cách tìm được Tử môn, mới có thể thoát ra.

Sinh môn thuộc Thổ, nằm ở cung Cấn phía Đông Bắc, vị trí Sinh môn hẳn là ở huyệt Dũng Tuyền.

Tử môn nằm ở trung Tây Nam cung Khôn, thuộc Thổ, Tử môn ở huyệt Thần Khuyết của cơ thể người, tức là vị trí rốn.

Hiện tại cơ quan trong mộ đã khởi động, Sinh môn tức là Tử môn, Tử môn tức là Sinh môn.

Tức là Lâm Dương chỉ cần tìm vị trí trong mộ tương ứng với rốn của cơ thể người là có thể đi ra ngoài.

Vị trí hiện tại là ở tim, chỉ cần đi xuống nữa là đến vị trí rốn. "Ta có lẽ có thể tìm được lối ra." Dứt lời, Lâm Dương tiếp tục đi sâu vào.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng đi theo sau Lâm Dương.

Sau khi đi được một đoạn, màu sắc của vách đá không còn đỏ sẫm nữa.

Vách đá hai bên không còn đều đặn như trước, mà lồi lõm, trên đó giăng đầy mạng tơ, giống như tơ nhện.

Những mạng tơ này chặn đường Lâm Dương.

Mọi người đi đến gần nhìn kỹ mới biết, căn bản không phải tơ nhện, mà là của bướm đêm.

Trong mạng tơ có những con bướm đêm bay qua bay lại, toàn thân chúng trắng như tuyết, mỗi lần vỗ cánh lại có phấn bột rơi xuống.

Bàn Tử nhanh chân đi vài bước lên phía trước, từ trong túi lấy ra xẻng công binh, chuẩn bị dùng xẻng gạt những mạng tơ đó ra.

Lúc đó, Thiên Chân cản y lại. "Không được, không thể động vào những mạng tơ này.

Đây là Tuyết Độc Nga.

Lớp phấn trên thân chúng có kịch độc.

Một khi chạm vào những mạng tơ này sẽ kinh động chúng, lúc đó chúng bay ra, trong thông đạo sẽ tràn ngập phấn độc." Thiên Chân nói không thể động vào mạng tơ này, Bàn Tử liền thu xẻng lại.

Sau đó y lại lấy ra bật lửa. "Không thể gạt mấy cái mạng này ra, vậy bản gia ta dùng lửa đốt cháy chúng thì được chứ gì?" Vừa nói, Bàn Tử liền bật lửa, đưa xuống dưới mạng tơ để đốt.

Chỉ là mọi việc không phát triển theo hướng Bàn Tử mong muốn.

Những sợi tơ do Tuyết Độc Nga nhả ra không cháy đứt.

Thấy Bàn Tử gặp khó, Thiên Chân mỉm cười, sau đó từ trong ba lô lấy ra một gói muối nhỏ đi đến dưới mạng tơ, rồi rắc muối lên trên.

Những mạng tơ ngay cả lửa cũng không sợ, vừa chạm vào muối liền lập tức biến đen, rồi sau đó hóa thành bột phấn rơi xuống.

Không còn những mạng tơ chặn đường này, Lâm Dương có thể tiếp tục tiến lên.

Trên đường, Lâm Dương hỏi, "Thiên Chân, sao cậu lại biết những mạng tơ này sợ muối vậy?" Thiên Chân với vẻ mặt kiêu ngạo, "Tuyết Độc Nga là thứ thường thấy trong mộ, người nào có chút kinh nghiệm trộm mộ đều biết cách đối phó." Lời của Thiên Chân vừa dứt, y cảm thấy không nhấc chân lên được, dường như bị thứ gì đó kéo lại.

Cúi đầu nhìn, một con Tuyết Độc Nga to gấp mấy chục lần Tuyết Độc Nga bình thường đang nhả tơ.

Tơ của Tuyết Độc Nga không sợ lửa, không sợ dao chém, nhưng sợ muối.

Mà vừa rồi họ đã dùng hết sạch muối rồi.

Con Tuyết Độc Nga kia tiếp tục nhả tơ, Lâm Dương, Bàn Tử, và Tú Tú đều bị tơ quấn lấy.

Lâm Dương rút một thanh trường kiếm từ trong Kim Cương Tán ra, chém vào những sợi tơ này.

Một kiếm chém xuống ngay cả một sợi tơ nhỏ cũng không đứt, kết quả này khiến Lâm Dương kinh ngạc không thôi.

Tơ Tuyết Độc Nga nhả ra càng lúc càng nhiều, cuối cùng những sợi tơ này sắp trói mấy người Lâm Dương thành xác ướp rồi.

Nhờ tác dụng xua đuổi côn trùng và trừ tà của nước bọt, Lâm Dương nhổ một ngụm nước bọt lên mạng tơ.

Có vẻ có chút hiệu quả, mạng tơ hơi chuyển đen, nhưng cũng chỉ đến mức đó mà thôi. "Chẳng lẽ thật sự phải nhỏ máu của ta sao?" Lâm Dương nghĩ trong lòng.

Nhưng hiện tại y còn không thể nhỏ máu, hai tay y đã bị trói chặt không thể cử động.

Nhìn những sợi tơ quấn trên người càng lúc càng nhiều, Lâm Dương cắn răng, cắn rách đầu lưỡi, máu tươi hòa lẫn nước bọt trực tiếp phun lên con Tuyết Độc Nga.

Chương 70

Tuyết Độc Nga vừa chạm vào máu của Lâm Dương, lập tức ngừng tấn công, sau đó trên thân nó bốc lên một làn khói đen, rồi lảo đảo vài cái trong không trung rồi rơi xuống đất, hiển nhiên là đã chết. "Chậc chậc, máu của cậu độc ghê, trực tiếp làm chết cả quái vật luôn." Bàn Tử cười nói.

Lâm Dương mỉm cười, không để ý đến Bàn Tử.

Tuyết Độc Nga nhả tơ đã chết, nhưng sợi tơ quấn trên người Lâm Dương vẫn còn đó, nhất thời không gỡ ra được.

Lâm Dương thử dùng nước bọt lẫn máu tươi phun lên mạng tơ, nhưng hiệu quả cũng tương tự nước bọt, chỉ làm những mạng tơ đó hơi đen đi một chút.

Thấy tình huống này, Lâm Dương thầm may mắn là vừa rồi đã phun thẳng máu lên con Tuyết Độc Nga, chứ không phải những mạng tơ quấn trên người y.

Giải quyết xong những mạng tơ trên người, Lâm Dương lại giúp mấy người kia gỡ bỏ mạng tơ trên người họ.

Thu dọn xong, mấy người tiếp tục đi về phía trước trong thông đạo.

Vừa đi thêm một đoạn ngắn, một lối ra đã xuất hiện trước mặt.

Mấy người đều tăng nhanh bước chân.

Vừa bước ra khỏi thông đạo, Lâm Dương phát hiện dưới chân là vực sâu vạn trượng.

Lúc đó, y phát hiện Thiên Chân, Tú Tú và mấy người kia có điều không ổn.

Họ đã đến bên vực sâu, chuẩn bị đi về phía trước.

Lâm Dương lập tức cản họ lại, "Tình hình dưới chân không nhìn thấy sao, dám đi về phía trước!" Nghe lời Lâm Dương nói, ba người đồng loạt nhìn về phía y. "Bậc thang dưới chân không đi được sao?" Bàn Tử nói. "Bậc thang?

Bậc thang dưới chân ư?" Bàn Tử gật đầu, Thiên Chân cũng ở bên cạnh phụ họa, "Dưới chân tôi quả thực đều là bậc thang." Ngay lúc đó, Lâm Dương phản ứng lại.

Những gì Thiên Chân ba người thấy quả thực là như thế.

Lâm Dương bôi nước bọt của mình lên trán ba người, "Nhìn lại dưới chân xem." "Mẹ kiếp!" Thấy vực sâu vạn trượng dưới chân, Bàn Tử sợ hãi vội vàng lùi lại mấy bước.

Thiên Chân và Tú Tú cũng không khá hơn là bao.

Hóa ra những gì họ vừa thấy đều là ảo ảnh.

Lâm Dương có khả năng kháng ảo ảnh, ảo ảnh thông thường không có tác dụng với y, vì vậy khi ba người Thiên Chân đều mắc lừa, chỉ có một mình y là không sao.

Cũng may Lâm Dương không sao, mới cứu được mạng sống của mọi người.

Phía trước là vực sâu vạn trượng không thể đi qua, Lâm Dương đành phải quay lại đường cũ, tiếp tục tìm lối ra khác.

Khi đi ngang qua xác Tuyết Độc Nga, Lâm Dương dừng lại.

Y phát hiện một phần xác Tuyết Độc Nga nằm trong vách đá.

Khi nhìn vào đó, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là tường ăn người.

Nhưng sau đó y đã phủ nhận suy đoán của mình.

Nếu thật sự là tường ăn người, thì xác Tuyết Độc Nga không thể nào lộ ra một nửa, chìm vào một nửa như vậy được.

Thế là Lâm Dương rút trường kiếm từ Kim Cương Tán ra đâm vào vách đá.

Không hề có một chút trở ngại nào, dễ dàng đâm xuyên qua vách đá. "Quả nhiên." Rút trường kiếm trong tay lại, lần này Lâm Dương trực tiếp đưa tay mình vào.

Đúng như y dự đoán, phía sau vách đá là không gian rỗng.

Lâm Dương kể lại phát hiện của mình, Thiên Chân nghe Lâm Dương nói xong thì trợn mắt há mồm. "Vậy ta đi xem tình hình trước." Dứt lời, Lâm Dương xuyên qua bức vách đá đó.

Phía sau vách đá là một hố lớn đường kính hơn trăm mét, xung quanh có bậc thang xoắn ốc đi xuống.

Ngoài ra không còn gì khác, cũng không có nguy hiểm.

Lâm Dương lại quay về bên kia vách đá gọi Thiên Chân và mấy người kia.

Khi họ xuyên qua vách đá, nhìn thấy cảnh tượng phía sau vách đá, ngay cả Thiên Chân kiến thức rộng rãi cũng phải tấm tắc khen lạ. "Bức tường đá này, có phải là loại tường đá biết ăn người lúc trước không?

Ngay cả với trình độ khoa học kỹ thuật hiện đại cũng không thể tạo ra thứ như vậy." Lâm Dương cũng gật đầu, loại tường ăn người này thật sự chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Cảm khái một hồi, mấy người liền men theo bậc thang quanh cái hố này đi xuống.

Cái hố sâu không thấy đáy này, khiến Lâm Dương mất ba tiếng

đồng hồ mới xuống đến đáy.

Dưới đáy có một cánh cổng đá cao ít nhất 20 mét.

Trước cổng đá có một tấm bia, trên đó khắc những ký tự kỳ lạ, ngoằn ngoèo, giống như những con trùng. "Thiên Chân, cậu xem, trên bia viết gì vậy?" Nghe Lâm Dương gọi, Thiên Chân bước tới.

Nhìn những ký tự trên bia, Thiên Chân ngẩn người, sau đó hồi thần.

Chương 71

"Văn tự Xà quốc.

Có lời đồn Xà quốc là hậu duệ phân liệt từ một Xà quốc ngoại vực, xem ra lời đồn không phải là giả." Dừng một chút, Thiên Chân tiếp tục nói, "Trên đó viết: 'Kẻ nào vào cửa này, hãy từ bỏ mọi hy vọng'." "Vào cái cửa này phải từ bỏ mọi hy vọng, cái lý lẽ chó má gì vậy?" Không chỉ Bàn Tử, Lâm Dương cũng không hiểu ý nghĩa.

Thiên Chân lắc đầu, "Ta cũng không rõ ý nghĩa của câu nói đó." "Nếu không biết, vậy cứ trực tiếp đi vào đi, dù sao bản gia ta cũng không còn đường nào khác.

Chẳng lẽ bản gia ta lại bị mấy chữ này dọa sợ sao?" Vừa nói Bàn Tử liền đi tới đẩy cánh cổng đá đó, muốn đẩy nó ra.

Y dùng hết sức bình sinh, cánh cổng đá kia vẫn không nhúc nhích. "Mấy cậu cũng giúp một tay đi chứ, làm gì mà nhiều vậy, ngoài lối này ra chẳng lẽ còn có đường khác để lựa chọn sao?" Lời Bàn Tử tuy thô tục nhưng có lý, một câu nói đánh thức người đang mê.

Lâm Dương, Thiên Chân và Tú Tú cùng đi đến bên cánh cổng đá, sau đó đồng thời dùng sức muốn đẩy cánh cửa ra.

Tốn rất nhiều sức lực, mấy người cũng chỉ đẩy cánh cổng đá hé ra một khe hở, vừa đủ cho một người đi qua.

Lâm Dương, Thiên Chân và Tú Tú dễ dàng lách qua khe hở của cánh cổng đá sang bên kia.

Chỉ có Bàn Tử khi đi qua cổng đá thì bị kẹt lại.

Cuối cùng thực sự không còn cách nào, Lâm Dương dùng sức kéo Bàn Tử ra.

Vừa kéo, Bàn Tử liền la oai oái, "Lâm Dương, cậu muốn giết người cướp của sao!

Đau chết bản gia ta rồi." "Ai bảo bình thường cậu ăn nhiều như vậy." Dứt lời Lâm Dương liền không thèm để ý đến Bàn Tử nữa, mà kiểm tra tình hình phía sau cánh cổng đá.

Bên trong là một hang động tự nhiên rộng lớn, bên trong san sát xếp đầy quan tài, từng chiếc quan tài sát cạnh nhau.

Trong động cao khoảng 40 mét, rộng khoảng 70 mét, sâu khoảng hơn 100 mét.

Mỗi chiếc quan tài trong động đều được đặt trên giá gỗ.

Mấy ngàn chiếc quan tài được chia thành từng đống, mỗi đống khoảng 20 chiếc quan tài được đặt hướng về phía Tây, cùng với những bộ xương người và đồ tùy táng bằng gốm sứ vương vãi trên mặt đất, cộng thêm không khí âm u trong động, lập tức cảm thấy một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân truyền khắp toàn thân.

Toàn bộ hang động đều bị quan tài chiếm cứ.

Chỉ có vị trí chính giữa có một chỗ trống, nơi đó dường như là lối vào của một thông đạo.

Nhìn cảnh tượng như vậy, quả thực khiến người ta tuyệt vọng.

Thiên Chân vì không có khả năng nhìn trong đêm, chỉ có thể nhờ ánh sáng đèn pin để kiểm tra tình hình trong hang động.

Ánh sáng đèn pin trong tay y chiếu vào từng chiếc quan tài. "Chỗ này, cảm giác như một kho quan tài vậy." Bàn Tử kinh hô.

Đợi Thiên Chân kiểm tra xong toàn bộ tình hình trong hang động, y nói, "Nơi đây hẳn là Động táng động của người Xà quốc." "Động táng động?

Động táng động chẳng phải là tập tục của người Miêu tộc sao?" Lâm Dương hỏi.

Thiên Chân lắc đầu, "Động táng không chỉ là tập tục của người Miêu tộc, mà còn có ở rất nhiều dân tộc cổ xưa.

Hơn nữa, nhìn những chiếc quan tài này, phong cách rõ ràng khác biệt so với của nước ta.

Hãy tin ta, phán đoán của ta sẽ không sai." Đối với tập tục này, Lâm Dương không hiểu rõ.

Sở dĩ y biết động táng là của người Miêu, những kiến thức đó đều là xem trên ti vi.

Còn về việc liệu có dân tộc cổ xưa nào cũng có tập tục tương tự hay không, y không rõ. "Trong này sẽ không có Tống tử chứ?

Quan tài rất sơ sài, có những khe hở lớn đến mức có thể thò một bàn tay ra, có những nắp quan tài bị lật mở rồi.

Chắc là những thứ bên trong đã bị người khác lấy đi rồi phải không?" Thiên Chân lắc đầu, "Trong này hẳn là sẽ không có Tống tử.

Trong môi trường sơ sài như vậy, thi thể nhất định không thể bảo quản được lâu.

Hiện tại e rằng những thi thể đó đã sớm phân hủy khô cạn, chỉ còn lại một đống xương trong quan tài mà thôi." Nghe Thiên Chân nói, Bàn Tử an tâm hơn một chút, sau đó y bắt đầu tìm lối ra trong cái động này.

Lúc này Lâm Dương thấy vị trí có lối ra, nhưng vị trí đó bị những chiếc quan tài này vây kín, muốn đến đó không dễ dàng. "Bàn Tử, không cần tìm nữa, lối ra hẳn là ở chỗ đó." Lâm Dương chỉ vào một khoảng trống chính giữa hang động nói.

Bàn Tử bật đèn pin, chiếu vào chỗ Lâm Dương chỉ một lúc lâu, cuối cùng y nhảy lên mới thấy ở đó có một khoảng đất nhỏ không có quan tài, dường như có một cái động.

Vì đã phát hiện lối ra, mấy người Lâm Dương liền cùng nhau đi về phía đó.

Những chiếc quan tài này sau khi đặt trên giá gỗ, cao khoảng 2 mét.

Nhìn từ bên ngoài thì ổn, nhưng một khi đi vào thì tầm nhìn của người bị cản trở, chỉ có thể nhìn thấy vài chiếc quan tài trước mặt.

Lâm Dương đi luồn lách giữa những chiếc quan tài này, đi được nửa ngày, ai nấy đều chóng mặt choáng váng, cũng không nhìn thấy khoảng trống ở giữa.

Lúc đó, Bàn Tử đột nhiên mở miệng nói, "Mấy cậu có thấy những chiếc quan tài này có chút quen mắt không?" Nghe Bàn Tử nhắc nhở, Lâm Dương phát hiện những chiếc quan tài này quả nhiên quen mắt.

Đó chính là con đường họ đã đi lúc trước.

Hiện tại, mấy người họ đã bị lạc giữa những chiếc quan tài.

Khi đi về phía khoảng trống có thông đạo ở giữa, Lâm Dương cứ cách một đoạn lại phát ra một âm thanh để xác định vị trí, để đảm bảo không đi sai đường.

Nhưng sự thật là hiện tại họ đã lạc đường, cứ không ngừng đi vòng tròn ở cùng một chỗ.

Chương 72

Thiên Chân đưa đèn pin lại gần quan tài, nhìn một chút, sau đó mở miệng nói, "Lâm Dương, đây chẳng phải là vị trí ta vừa mới vào sao?" "Lúc đầu con đường tôi đi vẫn luôn thẳng tắp, không hề rẽ hay chia nhánh, sao lại quay về chỗ vừa vào được?" Tú Tú với vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Cô ấy nhớ rất rõ, khi vào trong quan tài, cô ấy vẫn luôn đi đường thẳng. "Vậy thì chết rồi, sẽ không phải là có thứ gì đó không cho bản gia ta rời đi chứ?" Bàn Tử mở miệng nói.

Lâm Dương không cho rằng bên trong lại giống như lời Bàn Tử nói.

Mấy ngàn chiếc quan tài bên trong đan xen ngang dọc, có lẽ đã dùng đến một loại trận pháp nào đó.

Lâm Dương không nói thêm lời nào, mà cẩn thận hồi tưởng lại vị trí bày trí của mấy ngàn chiếc quan tài trong toàn bộ hang động.

Vị trí sắp đặt những chiếc quan tài này trông có vẻ lộn xộn, nhưng thực ra có quy luật để tìm.

Chẳng mấy chốc Lâm Dương đã làm rõ trong lòng.

Bên trong hóa ra là một Quan tài trận, hiệu quả tương tự như Quỷ đả tường.

Cấu tạo cơ thể người có sự khác biệt nhỏ, độ dài và sức mạnh của hai chân cũng khác nhau.

Vì vậy, khoảng cách bước đi cũng sẽ có sự khác biệt.

Ví dụ, bước chân của chân phải dài hơn, bước chân của chân trái ngắn hơn, tích lũy lại, chắc chắn sẽ tạo thành một vòng tròn lớn.

Chỉ là ta không nhận ra.

Bình thường khi ta đi, sở dĩ có thể đi thẳng chính xác là vì các vật tham chiếu xung quanh đủ rõ ràng.

Trong Quan tài trận, tất cả các quan tài đều gần giống nhau, cần phải đến gần phân biệt kỹ mới có thể phát hiện sự khác biệt, tương đương với việc không có vật tham chiếu.

Như vậy, khi người đi trong đó, không biết từ lúc nào đường thẳng đã biến thành một vòng tròn.

Vì vậy, Lâm Dương lại quay về điểm xuất phát.

Biết được nguyên lý, việc phá giải Quan tài trận trở nên đơn giản.

Chỉ cần nhắm mắt lại, cứ thế đi thẳng về phía trước là được.

Vừa hay trong hang động tối đen như mực, chỉ cần xác định trước phương hướng, sau đó tắt tất cả đèn trong tay, cứ thế đi thẳng về phía trước là có thể đến đích. "Bàn Tử, không có thứ bẩn thỉu nào đâu, đây là một Quan tài trận." "Quan tài trận?" Bàn Tử với vẻ mặt ngây ngốc. "Thực ra nói trắng ra thì nó cũng cùng một nguyên lý với Quỷ đả tường thôi." Lâm Dương vừa giải thích như vậy, Thiên Chân bên cạnh liền hiểu ra.

Lâm Dương tiếp tục nói, "Để đi qua Quan tài trận này rất đơn giản, chỉ cần nhắm mắt lại, không nhìn những thứ xung quanh là được.

Lát nữa ta sẽ tắt hết đèn pin, rồi cứ thế đi." Dứt lời, y bắt đầu chuẩn bị.

Để đảm bảo an toàn, bốn người dùng một sợi dây leo núi nối lại với nhau, người nọ nối tiếp người kia, như vậy cũng không sợ khi xảy ra sự cố trong bóng tối không tìm thấy người.

Sau khi chuẩn bị xong, mấy người đều tắt đèn pin trong tay.

Lập tức trong hang động tối đen như mực, không một chút ánh sáng nào.

Đừng nói là quan tài, ngay cả bàn tay mình đưa ra trước mắt cũng không nhìn thấy.

Lâm Dương đi ở phía trước nhất, lắc đầu bất đắc dĩ.

Xem ra phải nhắm mắt lại rồi, nếu không nhắm mắt, mọi thứ trong hang động sẽ hiện rõ mồn một trước mắt y.

Sau khi nhắm mắt lại, Lâm Dương bắt đầu đi về phía khoảng trống ở giữa.

Bởi vì hoàn toàn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, tất cả mọi người khi đi đều đặc biệt cẩn thận.

Vừa đi được một đoạn không xa, từ một chiếc quan tài bên cạnh phát ra tiếng "phanh" "phanh".

Lâm Dương vội vàng mở mắt ra, Thiên Chân cũng bật đèn pin lên. "Sẽ không phải gặp Tống tử rồi chứ?" Bàn Tử lên tiếng nói.

Lâm Dương cũng không xác định được thứ gì đã phát ra tiếng động từ trong quan tài.

Y đang chuẩn bị sử dụng định vị bằng tiếng vang để xem xét bên trong quan tài thì âm thanh đó đột nhiên dừng lại.

Vài giây sau, âm thanh đó lại phát ra từ một chiếc quan tài khác.

Phát ra vài tiếng rồi lại im bặt, một lúc sau âm thanh lại vang lên từ một chiếc quan tài khác.

Chuyện quỷ dị như vậy thật sự quá đáng sợ.

Lâm Dương phát ra một âm thanh, sử dụng định vị bằng tiếng

vang.

Chẳng mấy chốc tình hình bên trong quan tài đã hiện ra trong đầu y.

Bên trong những chiếc quan tài đó không có Tống tử, ngay cả xương cốt cũng đã mục nát rồi.

Vậy thứ gì lại phát ra âm thanh chứ?

Nhất thời Lâm Dương cũng không hiểu rõ.

Bất đắc dĩ, Lâm Dương đành phải đến gần một chiếc quan tài đang phát ra âm thanh, sau đó rút trường kiếm từ Kim Cương Tán ra, mạnh mẽ đẩy nắp quan tài ra.

Nhìn cảnh tượng bên trong, Lâm Dương lập tức bật cười.

Chương 73

Bên trong là một con chuột lớn đang chạy lung tung.

Thực ra vừa rồi khi sử dụng định vị bằng tiếng vang y đã phát hiện ra con chuột này, chỉ là lúc đó đã bị định kiến về Tống tử chiếm lấy, luôn nghĩ là do thứ gì đó lớn gây ra động tĩnh, nên đã bỏ qua con chuột này.

Tiếng động đó là do con chuột đang gặm gỗ trong quan tài. "Chỉ là một con chuột thôi, không có Tống tử đâu." Lâm Dương quay về đội ngũ nói với Thiên Chân.

Nghe Lâm Dương nói chỉ là một con chuột, mọi người cũng thả lỏng.

Thế là tắt đèn pin tiếp tục tiến lên.

Một đoạn đường ngắn mà họ đi mất gần nửa tiếng đồng hồ.

Ước chừng đã đến gần vị trí khoảng trống, Lâm Dương mở mắt ra.

Y phát hiện cái lối vào động đó nằm ngay dưới chân mình. "Mọi người bật đèn pin lên đi, ta đã đến rồi." Bên trong tối đen như mực, Thiên Chân không biết Lâm Dương đã đến nơi, nhưng vì Lâm Dương đã nói, y liền bật đèn pin lên.

Vừa bật đèn pin, thấy Lâm Dương đang đứng cạnh một cái lối vào động.

Thiên Chân và mấy người kia tiến lên nhìn, cái lối vào động này có bậc thang dẫn xuống dưới.

Từ khi phát hiện cái động trên núi, Lâm Dương vẫn luôn đi xuống.

Lâm Dương ước tính hiện tại họ đang ở độ sâu hơn một trăm mét dưới lòng đất, kết quả là thông đạo này lại dẫn xuống sâu hơn nữa.

Lúc đầu Lâm Dương vốn tưởng rằng phía sau cánh cửa lớn đòi hỏi người vào phải từ bỏ mọi hy vọng là Thanh đồng thần thụ, nhưng sau khi vào rồi mới biết phía sau cánh cửa là mấy ngàn chiếc quan tài.

Hiện tại bên trong lại có một thông đạo đi xuống.

Cũng không biết người Xà quốc rốt cuộc đã giấu bí mật gì ở dưới đó.

Bốn người Lâm Dương đi từ cái lối vào động bị mấy ngàn chiếc quan tài vây quanh ở giữa đi xuống.

Thông đạo này rất sâu, Lâm Dương đi một lúc lâu mới ra khỏi thông đạo.

Đầu bên kia của thông đạo là một hang động khổng lồ.

Vừa bước vào, một cái Thanh đồng thần thụ cao hơn trăm mét hiện ra trước mắt Lâm Dương.

Mỗi cái động đều thông với Thần thụ Tần Lĩnh ở dưới cùng.

Cây này cao ít nhất một trăm mét, cành cây, lá cây đều sống động như thật, trên đó còn có quả.

Thậm chí có thể nhìn thấy những vết móc rỗng trên vỏ cây, bên trong màu đỏ sẫm dính nhớp nháp, không biết là thứ gì.

Kỹ nghệ quả thực quá tinh xảo, Lâm Dương không khỏi cảm thán.

Khi Thiên Chân, Bàn Tử và Tú Tú bước ra khỏi thông đạo, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng đều trợn mắt há mồm. "Lão Mã không nói dối, thật sự có một Thanh đồng thần thụ cao hơn trăm mét.

Người xưa làm ra, ngay cả hiện tại muốn tạo ra một Thanh đồng thần thụ cao trăm mét cũng mất không ít thời gian." Thiên Chân vẫn

luôn cho rằng Thanh đồng thụ của Lão Mã chắc chắn là giả, ít nhất cũng là phóng đại, nhưng Thanh đồng thần thụ trước mắt này lại vả vào mặt y. "Bàn Tử đâu?" Lâm Dương chợt phát hiện Bàn Tử biến mất rồi.

Ban đầu Bàn Tử chẳng phải vẫn đi theo sau sao, không tiếng động gì mà biến mất rồi.

Lâm Dương tìm kiếm, cuối cùng phát hiện Bàn Tử đang ở dưới Thanh đồng thụ, không ngừng cúi người nhặt những hòn đá trên mặt đất. "Bàn Tử, cậu đang làm gì vậy?" Lâm Dương chạy đến hỏi.

Bàn Tử với vẻ mặt hưng phấn, "Lâm Dương, tranh giành cuối cùng cũng không uổng công!

Cậu xem, trong này nhiều vàng đến vậy, bản gia ta phát tài rồi!" Bàn Tử rõ ràng đang nhặt đá trên mặt đất, sao lại nói là vàng?

Chẳng lẽ y bị Thanh đồng thần thụ mê hoặc rồi?

Lâm Dương chuẩn bị lấy một chút nước bọt bôi lên trán Bàn Tử, thì bị Bàn Tử đẩy ra, "Sẽ không phải cậu cho rằng bản gia ta bị trúng tà đấy chứ?

Nói cho cậu biết, bản gia ta không có bị." Sau đó Bàn Tử không thèm để ý đến Lâm Dương nữa, tiếp tục hưng phấn nhặt đá.

Đột nhiên, Lâm Dương giật mình.

Rõ ràng vừa nãy Bàn Tử nhặt là đá, y chớp mắt một cái, những hòn đá đó đều biến thành vàng.

Điều này cũng quá kỳ lạ rồi.

Lâm Dương luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Kết quả là Lâm Dương lại thấy số vàng trong tay Bàn Tử biến thành đá. "Sao lại như vậy?" Lâm Dương không hiểu.

Ta có Kỳ lân huyết mạch, sẽ không bị ảo ảnh mê hoặc, vậy những gì trước mắt này là sao?

Những thứ trước mắt cứ thay đổi liên tục.

Bàn Tử vẫn luôn kiên trì rằng mọi thứ đều bình thường, y đang nhặt vàng.

Lâm Dương tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng Bàn Tử quả thực mọi thứ đều bình thường, ngoại trừ việc y nhầm đá là vàng.

Chương 74

Đột nhiên, tất cả những hòn đá trong tay Bàn Tử đều trở nên lấp lánh ánh vàng, sau đó trong khoảnh khắc biến thành vô số con trùng nhỏ li ti.

Bàn Tử bị những con trùng trong tay dọa giật mình, lập tức vứt hết ra ngoài.

Những con trùng đó sau khi bị Bàn Tử vứt ra ngoài, vỗ cánh vài cái rồi bay đi.

Chúng tụ lại với nhau, giống như một bức tường lấp lánh ánh vàng. "Mẹ kiếp, Thiên Chân, cậu có biết đây là gì không?" Thiên Chân gật đầu, "Đây có thể là một loại trùng trong truyền thuyết, vì chưa ai từng thấy nên ta cũng không chắc chắn." Thấy vẻ mặt không hề hoảng sợ của Thiên Chân, Lâm Dương cho rằng những con trùng này không nguy hiểm.

Quả nhiên, Thiên Chân tiếp tục nói, "Loại trùng này gọi là Phệ kim trùng, tuổi thọ cực dài.

Khi không có thức ăn, chúng tụ tập lại một chỗ, giống hệt đá.

Một khi phát hiện thức ăn, chúng sẽ lộ ra hình dạng thật của mình." Thiên Chân chỉ vào chiếc nhẫn vàng trên tay Bàn Tử. "Rồi sao nữa?" Đó mới là điều Bàn Tử quan tâm.

Thấy Thiên Chân chỉ vào chiếc nhẫn vàng trên tay, Bàn Tử cảm giác chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.

Thiên Chân cười nói, "Thì sao nữa.

Vì thức ăn đã tỉnh rồi, đương nhiên chúng phải ăn chứ." Lời Thiên Chân vừa dứt, đàn Phệ kim trùng đó liền lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử sợ hãi lập tức tháo chiếc nhẫn vàng đeo trên ngón tay ra, vội vàng vứt đi.

Đàn Phệ kim trùng vốn đang bay về phía Bàn Tử lập tức chuyển hướng, bay về phía chiếc nhẫn bị ném.

Tốc độ rất nhanh, chúng đuổi kịp chiếc nhẫn giữa không trung, sau đó ùa lên, một chiếc nhẫn vàng to lớn chỉ trong hai giây đã biến mất không còn dấu vết.

Đàn Phệ kim trùng bay vài vòng trên không, không còn thức ăn khác, lại đều tản ra, biến thành một hòn đá màu vàng kim, sau đó rơi xuống đất, lấp lánh hai cái, triệt để biến thành một khối đá.

Vừa rồi Bàn Tử giật mình, vốn tưởng Phệ kim trùng sẽ tấn công mình.

Nhưng Thiên Chân chỉ vào chiếc nhẫn trong tay y, Bàn Tử lập tức phản ứng lại.

Phệ kim trùng vì sao gọi là Phệ kim trùng, đó là vì chúng chuyên ăn vàng a!

Thế là y lập tức vứt chiếc nhẫn trên tay đi.

Bàn Tử đau lòng nói, "Chiếc nhẫn đó là gia truyền bảo bối của bản gia ta đó, thế là mất rồi!" Vừa nói y vừa làm ra vẻ đau lòng đến tột độ.

Trước đó, khi Thiên Chân nói Phệ kim trùng có tuổi thọ đặc biệt dài, Lâm Dương đã muốn thử trích xuất cơ nhân của Phệ kim trùng.

Thế là y bắt một con Phệ kim trùng, bóp trong tay. "Đinh đông, trích xuất Trường sinh cơ nhân thành công, tiến độ nhiệm vụ 9.8%." "Đinh đông, thu thập chủng loại cơ nhân đạt 500, cơ nhân thăng cấp một lần." "Đinh đông, kích hoạt nhiệm vụ ẩn, hoàn thành một lần nâng cấp cơ nhân." Một loạt âm báo hệ thống truyền đến trong đầu.

Khiến Lâm Dương nhất thời chưa hoàn hồn.

Đầu tiên, tiến độ trích xuất Trường sinh cơ nhân từ Phệ kim trùng đã tăng lên đáng kể.

Thứ hai, vì đã thu thập được năm trăm loại cơ nhân, hệ thống thưởng một lần nâng cấp cơ nhân.

Cuối cùng là kích hoạt nhiệm vụ ẩn, hoàn thành một lần nâng cấp cơ nhân, phần thưởng chưa biết.

Nắm rõ tình hình xong, Lâm Dương hưng phấn không thôi.

Nhiệm vụ ẩn đầu tiên là thu thập Trường sinh cơ nhân, tiến độ nhiệm vụ không chỉ tăng vọt 9.8%, mà còn kích hoạt nhiệm vụ ẩn thứ hai.

Nhưng nhiệm vụ ẩn thứ hai gần như là phần thưởng được tặng không, vì đã thu thập đủ năm trăm loại cơ nhân khác nhau, hệ thống đã thưởng một lần nâng cấp cơ nhân.

Lúc đầu đã tốn hơn hai trăm loại cơ nhân để dung hợp ra khả năng nhìn đêm mà cơ nhân có thể thăng cấp mang lại.

Mặc dù có chút tác dụng, nhưng tác dụng không lớn, có chút "gân gà", ăn thì không có vị, bỏ thì tiếc.

Lâm Dương vốn tưởng nâng cấp cơ nhân chỉ là tăng cường đơn giản cho cơ nhân.

Nhưng khi y nhận được phần thưởng một lần cơ hội nâng cấp cơ nhân, thông tin về việc nâng cấp cơ nhân cũng xuất hiện trong đầu y.

Nâng cấp cơ nhân là dùng một loại cơ nhân dung hợp với cơ nhân có thể thăng cấp, đạt được hiệu quả tăng cường.

Nhưng hiệu quả chỉ tác dụng lên bộ phận mà cơ nhân có thể thăng cấp đang tác dụng.

Tức là dù Lâm Dương có dung hợp cơ nhân có thể thăng cấp với cơ nhân nào, hiệu quả cuối cùng cũng chỉ tác dụng lên đôi mắt.

Lâm Dương chợt nghĩ, nếu trích xuất cơ nhân cá phun lửa, lúc đó mắt có phun ra lửa không nhỉ, cũng khá buồn cười.

Còn về việc dùng cơ nhân nào để thăng cấp, Lâm Dương nhất thời chưa nghĩ ra cách hay.

Y quyết định tạm thời giữ lại cơ hội này, đợi sau khi ra ngoài rồi mới tính toán, dù sao cơ hội thăng cấp một lần quá khó có được. "Bàn Tử, cậu đang làm gì đấy!" Đột nhiên một tiếng quát giận dữ từ miệng Thiên Chân truyền đến.

Lâm Dương hoàn hồn, rồi nhìn xung quanh, tìm thấy Bàn Tử.

Hóa ra Bàn Tử đã đi đến gần Thanh đồng thụ, đang chuẩn bị trèo lên xem xét.

Bàn Tử nghe Thiên Chân quát giận, với vẻ mặt ngây thơ, "Bản gia ta lên xem xem có cất giấu bảo bối gì không, có cần phải nổi giận lớn đến vậy không?" Lời của Thiên Chân luôn ôn hòa, vừa rồi y thật sự đã tức giận, nên Bàn Tử cũng không còn vẻ mặt cười cợt nữa, mà trực tiếp nói ra suy nghĩ thật của mình. "Cậu không nhớ thuyền trưởng đã đưa chúng ta từ biển lớn ra sao?

Con trai lão ta vì một đoạn cành Thanh đồng thụ mà phát điên mấy năm trời.

Chương 75

Thứ này không thể tùy tiện chạm vào." Vừa nói Thiên Chân vừa lấy ra một đôi găng tay da từ trong túi, sau đó nói, "Trong ba lô mỗi người đều có một đôi." Sau khi đeo găng tay, Thiên Chân đi đến dưới Thanh đồng thụ, nhờ ánh sáng từ đèn tham chiếu trên đỉnh đầu, y cẩn thận kiểm tra.

Bề mặt Thanh đồng thụ không hề nhẵn nhụi, trên đó khắc đầy vân lôi văn, dùng để thể hiện thần tính của Thanh đồng thụ.

Ngoài ra, trên đó còn có những vết móc rỗng giống như mạch máu.

Những vết móc rỗng này đều thông với nhau.

Thiên Chân kiểm tra một phạm vi lớn, phát hiện những vết móc rỗng này từ trên xuống dưới, không có chỗ nào bị đứt.

Đồ đồng thường được dùng để tế tự, Thiên Chân đoán rằng những vết móc rỗng từ trên xuống dưới giống như mạch máu này có thể dùng để dẫn máu khi tế lễ vật sống hoặc gia súc.

Khi nghiên cứu dưới gốc cây, Thiên Chân phát hiện phía trên Thanh đồng thụ, dường như có ánh sáng yếu ớt lọt vào.

Thế là y quyết định trèo lên xem xét, có lẽ đó là lối vào Thanh đồng thụ mà Lão Mã đã phát hiện.

Cây Thanh đồng thụ này tuy cao, nhưng cành lá cũng tốt, khắp nơi đều có thể leo trèo.

Thiên Chân thử một chút, leo lên cũng không tốn sức.

Lâm Dương, Bàn Tử và Tú Tú đeo găng tay xong cũng theo sau trèo lên.

Thanh đồng thụ càng lên cao, cành cây càng dày đặc, leo trèo cũng càng dễ dàng hơn.

Khi trèo lên khoảng ba bốn mươi mét, Thiên Chân đi phía trước nhất đột nhiên dừng lại.

Đợi Lâm Dương trèo lên nhìn, y kinh ngạc đến ngây người, cảnh tượng đó, quả thực là nhân gian luyện ngục.

Trên mỗi cành cây đều treo một cái xác khô.

Mắt của những xác khô này hoàn toàn khô héo, chỉ còn lại hai cái hốc đen.

Vẻ mặt méo mó, trông như đã chết trong đau đớn.

Miệng của xác khô há rộng, dường như đang ngậm thứ gì đó.

Đột nhiên Lâm Dương cảm thấy có gì đó không đúng, y phát hiện bụng của những xác khô đó dường như đang cử động.

Ngay sau đó, y thấy dường như có thứ gì đó đang bò ra từ miệng xác khô.

Vật đó từ miệng xác khô uốn cong người lại, sau đó dùng sức bật mạnh "linh linh linh" ra ngoài.

Đừng thấy thứ đó không lớn, nhưng sức mạnh kinh người, vừa bật ra liền bay thẳng đến cách xác khô ba bốn mét, rơi xuống chân Lâm Dương.

Lúc đó, Lâm Dương mới nhìn rõ hình dạng của thứ đó.

Tròn vo, toàn thân màu đỏ, trông giống như một con nhuyễn trùng ống khổng lồ, không những thân thể linh hoạt mà còn có độ đàn hồi cao.

Con trùng đó sau khi bật ra từ miệng xác khô, lập tức bò về phía Tú Tú, người gần nhất.

Tốc độ của nó rất nhanh, đợi mọi người phản ứng lại, nó đã ở trên ngực Tú Tú.

Lâm Dương đang chuẩn bị rút trường kiếm từ Kim Cương Tán ra, giúp Tú Tú giải quyết con trùng đó, thì chỉ thấy Tú Tú không biết từ đâu rút ra một con dao găm, chặt đôi con nhuyễn trùng đó.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, con nhuyễn trùng bị chặt đôi chỉ có một nửa rơi xuống đất, nửa còn lại vẫn nằm trên người Tú Tú, và tốc độ không hề giảm, bò về phía đầu.

Nhìn dáng vẻ đó hẳn là muốn chui vào miệng người.

Thấy chặt đứt con trùng không có hiệu quả, Tú Tú không hề hoảng sợ, lại dùng dao găm hất con trùng xuống.

Sau đó vứt xuống đất.

Con trùng vừa rơi xuống đất, Bàn Tử liền đạp bẹp nó, "Bây giờ xem mày còn động đậy được không!" Ngay lúc đó, bụng của những xác khô vừa nãy còn yên tĩnh đều bắt đầu cử động, sau đó Lâm Dương thấy loại trùng đó liên tiếp bật ra từ bụng xác khô. "Mẹ kiếp, hóa ra những xác khô này đều dùng để nuôi trùng!" Bàn Tử kinh hô.

Trùng rơi xuống như mưa, không ngừng rớt xuống chân mấy người Lâm Dương.

Trừ khi đạp bẹp chúng, nếu không những con trùng này sẽ không ngừng chui vào người.

Vài con thì không sao, nhưng hàng trăm hàng ngàn con trùng như vậy đồng thời rơi xuống, mấy người Lâm Dương cũng không thể đối phó nổi.

Sơ sẩy một chút sẽ có con lọt lưới bò lên người, rồi chui vào miệng. "Nhanh chóng trèo lên phía trên, phía trên hình như không có xác khô như vậy." Lâm Dương nhắc nhở.

Sau đó lập tức trèo lên Thanh đồng thụ.

Lại trèo lên mười mấy mét nữa, quả nhiên trên cành cây không còn thấy xác khô nữa.

Lâm Dương vừa thở phào một hơi, kết quả khi trèo lên một cành khác, lại xuất hiện một cái xác khô.

Khi nhìn thấy xác khô, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là vội vàng chạy đi.

Chạy lên một cành cây khác, cách xác khô bốn năm mét, Lâm Dương mới dừng lại, quay đầu nhìn cái xác khô đó.

Cái xác khô này không giống như những cái đã gặp ở phía dưới treo trên cành cây, mà nằm phẳng trên chỗ cành cây giao nhau.

Nhìn trang phục kiểu hiện đại trên người, giống như đồ leo núi, trên lưng còn có một cái ba lô.

Thoạt nhìn người này dường như hơi quen mắt.

Thiên Chân, Bàn Tử và mấy người kia khi trèo lên thấy xác khô, phản ứng cũng tương tự Lâm Dương, cũng giật mình.

Chương 76

Vị trí này không chừng con trùng kia sẽ uốn mình bật vào miệng, lúc đó sẽ biến thành chất dinh dưỡng cho loại trùng đó.

Chạy đến vị trí của Lâm Dương, Bàn Tử oán trách nói, "Lâm Dương, cậu không nói trước cho bản gia ta biết ở phía trên cũng có xác khô.

Sớm biết vậy bản gia ta đã không đi theo sau cậu, mà trực tiếp trèo lên một cành cây khác rồi." Lâm Dương cười gượng gạo, "Cậu thấy cái xác khô này có hơi quen mắt không?" Nghe Lâm Dương nói, Thiên Chân và Bàn Tử đều nhìn về phía cái xác khô đó.

Vừa nhìn, Thiên Chân và Bàn Tử đồng thời kinh hô, "Lão Mã!" "Đúng, Lão Mã." Hiện tại Lâm Dương đã hiểu ra, người này chính là Lão Mã đã bán chiếc chuông đồng lục giác cho Thiên Chân. "Lão Mã sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng phải tuần trước lão ta còn tìm ta, bán cho ta một chiếc chuông đồng lục giác sao?" Thiên Chân cảm thấy quá khó tin.

Cái xác khô trên đất, nhìn dáng vẻ ít nhất cũng đã chết hơn một năm, trên người phủ một lớp bụi dày.

Nếu thật sự là Lão Mã, vậy thì Lão Mã đã bán chuông đồng lục giác là ai?

Nếu không phải Lão Mã, tại sao lại trông giống Lão Mã y hệt?

Ngay cả sinh đôi cũng có sự khác biệt, nhưng cái xác khô trên đất lại giống Lão Mã y như đúc.

Đợi hồi lâu, xác khô cũng không có phản ứng, bụng nó hẳn là không có loại trùng có lực bật kinh người kia.

Mang theo nghi vấn, mấy người Lâm Dương lại quay về bên cạnh thi thể, sau đó gỡ chiếc ba lô trên lưng xuống, muốn xem bên trong có manh mối hữu ích nào không.

Trong ba lô của lão ta, đều là một số vật dụng ngoài trời, như dây leo núi, bình nước, và túi ngủ.

Cuối cùng Lâm Dương tìm thấy một chiếc ví trong ngăn kéo ba lô, bên trong có thẻ và giấy tờ, trong đó có một chứng minh thư, trên ảnh là Lão Mã đã tìm Thiên Chân bán chiếc chuông đồng lục giác hôm đó.

Hiện tại gần như có thể xác định, cái xác khô trước mặt chính là Lão Mã.

Lâm Dương và Thiên Chân lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Chẳng lẽ hôm đó người ngồi cùng bàn với họ thật sự không phải người sao?

Mặc dù trong lòng có nghi vấn, nhưng nơi đây không nên ở lại lâu, vì vậy Lâm Dương dừng lại một chút rồi tiếp tục trèo lên phía trên.

Khi trèo lên trên, Lâm Dương nhìn lên một cái, vị trí có ánh sáng hẳn là không còn xa nữa.

Lại trèo lên mười mấy mét nữa, một quả trứng tròn phát sáng xuất hiện trước mắt Lâm Dương.

Hóa ra ánh sáng nhìn thấy từ phía dưới là do vật này phát ra.

Một quả trứng, chỉ là hình dạng giống trứng, nhưng thực sự quá lớn, Lâm Dương không cho rằng đó là một quả trứng thật.

Lâm Dương đi đến gần quả trứng khổng lồ, phát hiện bề mặt nó không hề nhẵn nhụi.

Trên đó điêu khắc Uyên ương, Hồng nhạn, Hồ, Thỏ, Chương, Lộc, Tượng, v.v., những loài chim quý thú lạ tượng trưng cho điềm

lành và linh tính.

Ở phía dưới quả trứng có hoa cỏ.

Lâm Dương đột nhiên cảm thấy quả trứng khổng lồ này có chút giống quan tài.

Chỉ là hình như chưa từng có thời kỳ nào xuất hiện loại quan tài hình trứng như vậy, nên y cũng không dám xác định suy đoán của mình.

Khi Thiên Chân nhìn thấy những thứ này, cách nghĩ của y cũng gần giống Lâm Dương, cảm thấy quả trứng khổng lồ này giống như một chiếc quan tài lớn.

Những thứ được điêu khắc trên bề mặt quả trứng khổng lồ này chẳng phải đều xuất hiện trên quan tài của các hoàng đế cổ đại sao?

Bàn Tử thấy quả trứng khổng lồ càng tấm tắc khen lạ.

Y vừa vuốt ve quả trứng, vừa cảm thán, "Sẽ không phải là một viên Dạ minh châu chứ?

Dạ minh châu to thế này, mười mấy đời cũng dùng không hết!" "Có dùng đến mấy trăm đời cũng không mang ra ngoài được đâu." Lời của Lâm Dương như một gáo nước lạnh, lập tức dập tắt sự hào hứng của Bàn Tử.

Thiên Chân đột nhiên dừng lại, sau đó ghé sát vào giữa quả trứng khổng lồ một chút, như thể đã phát hiện ra thứ gì đó trên đó.

Một lúc sau, Bàn Tử kêu lên, "Xem này, ở giữa quả trứng dường như có một khe hở, không chừng thật sự là một chiếc quan tài." Lời Bàn Tử vừa dứt, Lâm Dương và Thiên Chân lập tức cũng học theo Bàn Tử tìm kiếm trên quả trứng.

Quả nhiên cũng thấy khe hở đó, chỉ là vì khe quá nhỏ, lúc đầu

không chú ý.

Khe hở này chạy vòng quanh quả trứng khổng lồ.

Đi đến một bên quả trứng khổng lồ, Lâm Dương đặt hai tay lên trên, sau đó dùng sức, thử xem có đẩy được không.

Kết quả hơi dùng sức một chút, nửa trên của quả trứng khổng lồ liền trượt về phía trước, tách ra khỏi nửa dưới. "Mẹ kiếp, thật sự là một chiếc quan tài!" Bàn Tử ở bên cạnh kinh hô một tiếng, sau đó lập tức thò đầu về phía trước, muốn xem bên trong có gì.

Vừa nhìn, Bàn Tử giật mình, liên tục lùi lại, suýt chút nữa thì rơi xuống dưới Thanh đồng thụ.

Lâm Dương cũng thò đầu về phía trước, nhìn vào bên trong quan tài hình trứng.

Bên trong là một nữ thi, sống động như thật, giống như đang ngủ bên trong.

Nếu chỉ có vậy thì Bàn Tử đã không sợ hãi đến thế.

Nếu nhìn xuống dưới, sẽ phát hiện nửa thân dưới của nữ thi là một con rắn, điều quan trọng nhất là một con rắn đã bị lột da.

Nửa thân dưới của cô ấy là một con mãng xà khổng lồ không da.

Hình dạng người thân rắn đuôi vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Bất kể Lâm Dương, Thiên Chân hay Bàn Tử đều không tin thật sự có người như vậy.

Chương 77

Thế là họ quyết định kéo nữ thi ra xem cho rõ.

Khi chạm vào nữ thi, Lâm Dương ngẩn người, nó có độ đàn hồi.

Nữ thi được đặt trong quan tài hình trứng như vậy, nhìn qua cũng không thấy có biện pháp chống phân hủy, sao lại được bảo quản tốt đến thế, Lâm Dương nghĩ thầm.

Lâm Dương và Bàn Tử đứng hai bên, mỗi người nắm một tay nữ thi, sau đó dùng sức kéo ra ngoài, nhưng lại không kéo ra được.

Nhìn kỹ mới phát hiện, trên đuôi rắn không da ở nửa thân dưới của nữ thi mọc đầy vô số sợi thịt màu đỏ, dính chặt vào quan tài, thảo nào không kéo ra được.

Nhưng một lần kéo cũng khiến Lâm Dương thấy, nữ thi này quả thực không phải bẩm sinh có đuôi rắn.

Mặc dù lúc này phần đuôi rắn tiếp nối với thân người đã hòa làm một, nhưng có dấu vết cho thấy không thể là bẩm sinh.

Cái đuôi rắn đó cách một lúc lại giật giật vài cái, dường như chưa chết.

Chỉ một lát sau, gần như chớp mắt một cái, Lâm Dương thấy từ đuôi rắn không da đột nhiên mọc ra một lớp da hoàn chỉnh.

Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc.

Ngay lúc đó, lớp da trên đuôi rắn lại bắt đầu nhanh chóng bong ra, phát triển, rồi rơi xuống.

Cảm giác giống như một con rắn đang lột da, chỉ có điều tốc độ rất nhanh, chỉ một hai phút là hoàn thành một lần lột da.

Chuyện này thực sự vượt quá nhận thức của mọi người. "Bên kia có thứ gì kìa." Thiên Chân đột nhiên chỉ vào phía bên kia quan tài nói.

Lâm Dương thuận theo hướng Thiên Chân chỉ nhìn tới, chỉ thấy một khuôn mặt quỷ xuất hiện ở đó.

Rồi trong chớp mắt lại biến mất. "Gì chứ, Thiên Chân cậu hoa mắt rồi, bản gia ta còn chẳng nhìn thấy gì." Lời Bàn Tử vừa dứt, một khuôn mặt quỷ lộn ngược xuất hiện trước mắt y. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử chửi thề một tiếng lớn, sau đó ngã ngửa ra sau, một cái "bịch" ngồi phịch xuống đất.

Lúc đó mới nhìn rõ, căn bản không phải mặt quỷ, mà rõ ràng là một con khỉ đeo mặt nạ.

Chỉ là con khỉ này lớn hơn khỉ bình thường rất nhiều, khi đứng có vóc dáng gần bằng một người đàn ông trưởng thành.

Lúc này con khỉ đang treo ngược dưới cành cây, trông rất đáng sợ.

Thấy dọa người thành công, con khỉ đó hưng phấn khoa tay múa chân, sau đó phát ra những âm thanh kỳ lạ.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương bị một đàn khỉ đeo mặt nạ mặt quỷ bao vây.

Những con khỉ này tò mò về Lâm Dương đột nhiên xuất hiện trên Thanh đồng thụ, bắt chước biểu cảm và động tác của mấy người Lâm Dương.

Thấy khỉ không có vẻ nguy hiểm, trái tim treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng buông xuống.

Ngay lúc đó, con khỉ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó tính tình đại biến, đột nhiên trở nên hung dữ.

Một con khỉ vươn móng vuốt ra, muốn cào vào cổ Lâm Dương.

Những con khỉ khác cũng vậy, ai ở gần chúng liền tấn công người đó.

Lâm Dương rút trường kiếm từ Kim Cương Tán ra, hất lên.

Một con khỉ nhảy lên tấn công bị phanh thây mổ bụng, rơi nặng nề xuống cành cây, phát ra tiếng động trầm đục.

Tiếp đó y lại một lần nữa, sau đó hất lên, con khỉ vươn móng vuốt muốn cào cổ Lâm Dương cũng bị phanh thây mổ bụng.

Chẳng bao lâu sau, mười mấy con khỉ đều bị giải quyết. "Mặt nạ có điều kỳ lạ." Thiên Chân ngồi xổm trên đất, nhặt một chiếc mặt nạ vỡ làm đôi nói. "Nhìn chiếc mặt nạ này, phần miệng có một thứ giống như ống chui vào họng." Thiên Chân lập tức nói tiếp, "Cậu xem cái ống đó có giống với loại nhuyễn trùng bật ra từ thân những xác khô treo trên cành cây kia không?" Được Thiên Chân nhắc nhở, Lâm Dương lại một kiếm chém rách mặt nạ trên mặt một con khỉ.

Chỉ là chiếc mặt nạ không lập tức rơi xuống.

Lâm Dương giật mạnh, phát hiện cái ống đó dường như kết nối với bên trong cơ thể con khỉ, nếu không đã bị giật ra rồi.

Nhìn kích thước, độ dài và các đường vân trên cái ống đó, quả thực không khác gì loại nhuyễn trùng bên trong xác khô. "Loại mặt nạ này chắc chắn là do người ta đeo cho khỉ." Bàn Tử nói.

Lâm Dương bĩu môi cười, "Không phải người đeo cho, lẽ nào mặt nạ tự bò lên mặt chúng sao." Lời Lâm Dương vừa dứt, những chiếc mặt nạ trên mặt những con khỉ đó liền tách khỏi mặt chúng.

Mặt nạ vừa tách khỏi mặt khỉ, trùng đã bay lên giữa không trung.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng kinh ngạc đến ngây người. "Mẹ kiếp, thật sự là bị trúng chiêu rồi." Bàn Tử với vẻ mặt như thấy quỷ nhìn Lâm Dương. "Bên dưới mặt nạ đều là loại nhuyễn trùng có khả

năng bật nhảy mạnh đó." Thiên Chân nói.

Lúc đó, Lâm Dương cũng đã nhìn ra, bên dưới mặt nạ là một con nhuyễn trùng đang giật giật.

Bất kể nhuyễn trùng ta động đậy thế nào, chúng vẫn không thể thoát khỏi mặt nạ, cứ như bị thứ gì đó cố định trên chiếc mặt nạ quỷ vậy.

Sau khi những mặt nạ này thoát khỏi mặt khỉ, chúng lập tức bị những con nhuyễn trùng đang động đậy điều khiển.

Nếu không nhìn kỹ, ta sẽ tưởng những chiếc mặt nạ đó sống.

Chương 78

Những con nhuyễn trùng dưới mặt nạ, Thiên Chân chỉ có chút ấn tượng mơ hồ nhưng nhất thời không nhớ tên.

Những con trùng này dường như bị hơi thở người sống hấp dẫn.

Kể từ khi Lâm Dương giết đám khỉ đó, chúng thoát khỏi mặt khỉ rồi bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Một khi bị tiếp cận, chúng sẽ không ngừng chui vào miệng.

Lâm Dương không thu trường kiếm, những chiếc mặt nạ đó vừa đến trước mặt hắn liền bị chém thành hai nửa.

Kết quả Lâm Dương phát hiện làm vậy hoàn toàn vô dụng, bởi vì sau khi nhuyễn trùng bị chém làm đôi, chỉ có một nửa chết đi, nửa còn lại vẫn còn sống.

Bất đắc dĩ, Lâm Dương đành phải thu trường kiếm lại.

Mỗi khi có mặt nạ tiếp cận, hắn liền tung một cú đá, trực tiếp đá bay chúng xuống dưới Thanh đồng thần thụ.

Thiên Chân và Bàn Tử thấy Lâm Dương làm vậy vừa nhẹ nhàng lại hiệu quả, cũng làm theo.

Không bao lâu sau, tất cả những chiếc mặt nạ quỷ rơi ra từ mặt khỉ đều bị Lâm Dương và những người kia đá xuống dưới Thanh đồng thần thụ.

Sau khi xử lý xong đám khỉ, Lâm Dương và những người kia quay lại chỗ nữ thi đầu người thân rắn.Lúc này, nữ thi vẫn đang tiếp tục lột da rắn dài.

Nhìn nữ thi kỳ quái kia, Thiên Chân chợt nhớ ra.

“Truyền thuyết về Chúc Cửu Âm kể rằng có hai mắt, một là bản nhãn, một là âm nhãn.

Âm nhãn của Chúc Cửu Âm thông với địa ngục.

Kẻ nào bị nhìn trúng một lần sẽ bị ác quỷ quấn thân, lâu dần sẽ biến thành quái vật đầu người thân rắn giống như vậy.” “Vậy nữ thi này là Chúc Cửu Âm, bị âm nhãn của Chúc Cửu Âm nhìn trúng mà biến thành quái vật sao?” Bàn Tử hỏi.

Thiên Chân cười lắc đầu, “Trong truyền thuyết, Chúc Cửu Âm thân dài ngàn dặm, làm sao lại giống nữ thi này được chứ...” Bàn Tử cười “a a”, đúng vậy, nữ thi trong quan tài hình trứng thân dài chưa tới hai mét, sao có thể là Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết được.

“Tê... tê...” Trên đỉnh đầu Lâm Dương đột nhiên truyền đến tiếng “tê tê” rợn người.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cái đầu mãng xà khổng lồ, thân hình to như thùng nước đang quấn quanh Thanh đồng thần thụ.

Con mãng xà đó màu đen, vảy trên người lấp lánh như đá quý đen tuyền.

Lúc này, cơ thể nó đang chậm rãi di chuyển, những chiếc vảy đen tuyền co rút, chiếc lưỡi tinh hồng không ngừng thè ra rồi rụt vào.

Lâm Dương đột nhiên cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Con đại xà Hóa Giao mà ta từng thấy trong buổi tế lễ của Điền Tỉnh Đại Tế Ty trước đây đã đủ gây chấn động, nhưng so với con đại xà trước mắt này, con kia quả thực chẳng thấm vào đâu.

Lúc này, trong lòng Lâm Dương chỉ có một ý niệm duy nhất: chạy trốn.

Hắn không hề có ý niệm kháng cự nào, bởi vì so với con cự mãng này, hắn quá nhỏ bé.Cái lưỡi đại xà khổng lồ xẹt qua tai Lâm Dương, hắn lập tức bị nước bọt hôi tanh làm ướt sũng cả người.

"Đinh đông, đang đề thủ cơ nhân mãng xà!" Giữa lúc sinh tử, Lâm Dương làm gì còn tâm trí để dung hợp cơ nhân nữa.

Giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Bàn Tử khịt mũi rồi nói, "Tự nhiên thấy hôi tanh vậy?" Dưới mộ có mùi hôi là chuyện bình thường, nhưng ở trên Thanh đồng thần thụ này, vừa nãy không hề ngửi thấy bất kỳ mùi lạ nào.

Theo con đường mùi lạ truyền tới, Bàn Tử cuối cùng phát hiện mùi phát ra từ người Lâm Dương.

Thấy Bàn Tử nhìn mình, Lâm Dương ra sức nháy mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Ý của hắn là trên đỉnh đầu có thứ gì đó.

Nhưng Bàn Tử không tài nào hiểu được ý Lâm Dương, cứ mãi nói đông nói tây.

"Chạy mau!" Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng, rồi chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng vừa chạy được vài bước thì dừng lại, phát hiện thế giới của mình đã bị những vảy đen tuyền chiếm lĩnh.

Cả đường tiếp tục leo lên và đường quay trở lại đều đã bị con cự mãng kia chặn lại.

Đó cũng là lý do Lâm Dương vẫn đứng yên tại chỗ không chạy.

Cự mãng có thị giác và khứu giác đều rất nhạy bén, nhưng không có hứng thú với những con mồi nhỏ bé.

Con mãng xà đã ở trên đầu lâu như vậy mà không hành động,

chứng tỏ nó không thèm để mắt tới.

Tiếng hét của Bàn Tử đã thành công thu hút sự chú ý của cự mãng, chuyển tầm nhìn từ Lâm Dương sang Bàn Tử.

Lưỡi rắn quét vài lần trên người Bàn Tử.

Nước bọt hôi tanh xộc vào khiến Bàn Tử buồn nôn, nhưng hắn chỉ có thể cố nhịn, sợ một hành động nhỏ sẽ khiến mãng xà nuốt chửng hắn ngay lập tức.

Đột nhiên, cự mãng trở nên hung dữ, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn rõ rệt.

Cái đầu rắn khổng lồ nhanh chóng lao xuống từ giữa không trung, dường như muốn nuốt chửng Bàn Tử ngay lập tức.

Khi đối mặt với cái miệng lớn như chậu máu của cự mãng, Bàn Tử đã ném toàn bộ túi leo núi vào miệng nó.

Nhưng hành động của Bàn Tử không ngăn cản được đòn tấn công của cự mãng.

Đòn tấn công bằng miệng không có tác dụng, cự mãng liền dùng cái đuôi của mình.

Một cái quật của đuôi đã hất Bàn Tử ra khỏi Thanh đồng thần thụ, rồi rơi xuống.

Chương 79

Vị trí Lâm Dương đang đứng lúc này cách mặt đất khoảng năm mươi mét, nếu cứ thế mà rơi xuống, Bàn Tử e rằng lành ít dữ nhiều.

Khi mọi người đang lo lắng cho Bàn Tử, cái đuôi khổng lồ kia cũng xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

Với tiếng "phanh" một tiếng, Lâm Dương, Thiên Chân và Tú Tú cũng bị cự mãng quật văng ra khỏi Thanh đồng thần thụ, rồi rơi xuống.

Cảm giác mất trọng lực khiến Lâm Dương khó mà chịu đựng nổi, cảm giác như cả trái tim mình sắp rơi ra ngoài.

Khi Lâm Dương và những người kia nghĩ rằng mình sắp chết, "phụt" một tiếng, họ rơi xuống nước.

Hai giây sau, đầu Lâm Dương nhô lên khỏi mặt nước, nhìn quanh.

Bây giờ họ không còn ở dưới Thanh đồng thần thụ nữa, mà ở vị trí cách mặt đất khoảng hai ba mươi mét.

Không biết từ lúc nào, dưới Thanh đồng thần thụ đã có một hồ nước sâu vài chục mét.

Lâm Dương phát hiện tất cả mọi người đều còn sống, ngay cả Bàn Tử, người đã rơi xuống trước, cũng vẫn ổn, đúng là trong họa có phúc.

Vừa cảm thấy vận may không tệ, đột nhiên sắc mặt Lâm Dương thay đổi.

Những chiếc mặt nạ quỷ đã bị đá xuống trước đó, lúc này cũng đang nổi trên mặt nước, nhanh chóng bơi về phía Lâm Dương.Những chiếc mặt nạ quỷ di chuyển rất nhanh, vừa từ dưới nước vùng vẫy

nổi lên sau lưng Bàn Tử, một con nhuyễn trùng đã điều khiển mặt nạ quỷ bám chặt lấy hắn.

"Bàn Tử, cẩn thận!" Lâm Dương hét lớn một tiếng.

Theo ánh mắt của Lâm Dương, lần này Bàn Tử lại thể hiện sự ăn ý đến lạ thường, nắm lấy chiếc xẻng công binh bên hông, liền mạnh mẽ vung lên!

"Phanh!" Chiếc mặt nạ quỷ kia bị đánh bay!

Tuy nhiên, lúc này lại có nhiều mặt nạ quỷ hơn đang được những con nhuyễn trùng đó kéo đến.

Chiếc mặt nạ quỷ gần nhất tấn công Hoắc Tú Tú.

Lâm Dương thấy vậy, liền một tay kéo Hoắc Tú Tú lại.

Trong lúc bất ngờ, thân thể nóng bỏng của Hoắc Tú Tú đã va vào lòng hắn.

Nhưng trong lúc nguy hiểm đến tính mạng, Lâm Dương cũng không kịp để ý đến lễ nghĩa gì, chiếc Kim Cương Tán trong tay hắn mạnh mẽ vung lên, liền đánh bay một con nhuyễn trùng trong số đó.

Lúc này, trên mặt nước, hàng chục chiếc mặt nạ quỷ đã bao vây họ.

Thân ở dưới nước, hành động bị cản trở, lại không thể mượn lực, lúc này đối mặt với những con nhuyễn trùng đó, bốn người căn bản khó mà chống đỡ được!

Có thể dự đoán, nếu không nghĩ ra cách, mấy người họ e rằng sẽ phải chết một cách uất ức trong nước mất.

"Sao vậy chứ?

Chẳng lẽ bản gia ta đây phải chết yểu sao..." Sắc mặt Bàn Tử đã tái xanh, chiếc xẻng công binh trong tay hắn điên cuồng đập vào

những chiếc mặt nạ đó.

Nhưng lúc này bị mấy chiếc mặt nạ quỷ bao vây, hắn quả nhiên khó mà chống đỡ được!

“Bàn Tử, ngậm cái mồm quạ của cậu lại đi!” Lâm Dương sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Lúc này ở dưới nước, dù có sức mạnh thông thiên cũng khó mà thi triển.

Những con nhuyễn trùng này tuy không mạnh, nhưng lợi dụng địa thế, mức độ khó đối phó đã tăng lên đến mức cực kỳ nan giải.

Lâm Dương không còn do dự nữa, rút thanh kiếm sắc bén ra từ trong Kim Cương Tán, rạch một đường vào lòng bàn tay!

“Xoẹt!” Trong khoảnh khắc, một vệt máu tươi đỏ ân hồng trào ra.

Lâm Dương chớp lấy cơ hội, vội vàng vẩy tay về phía mấy chiếc mặt nạ quỷ đang tấn công hắn.

Máu tươi từ vết thương tức thì bắn ra không ít.

Vừa có giọt máu chạm vào con nhuyễn trùng trên mặt nạ quỷ, lập tức, những con nhuyễn trùng đó liền phát ra một trận âm thanh “tê tê”, như thể tiếp xúc với hóa thi phấn có tính ăn mòn cực mạnh, trực tiếp toàn thân bốc khói, không bao lâu sau liền cùng với mặt nạ rơi xuống nước...

Dường như vì cảm nhận được khí tức Kỳ lân huyết mạch, những con nhuyễn trùng trong mười mấy chiếc mặt nạ còn lại dường như gặp phải vật thể cực kỳ khủng khiếp, đồng loạt lùi lại...

“Mẹ kiếp!

Hù chết bản gia ta rồi!” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, cả người cứ thế nổi lềnh bềnh trên mặt nước, như thể đã mất hết sức lực.

Trước đó, để chống lại những chiếc mặt nạ quỷ đó, hắn đã vật lộn dưới nước hết sức, chỉ trong chốc lát đã mệt rã rời.

"Cẩn thận!" Tuy nhiên, Bàn Tử chưa kịp thở phào thì giọng Lâm Dương lại vang lên bên tai hắn.

Lòng Bàn Tử giật mình, chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy trước mắt tối sầm, trên đỉnh đầu dường như có một ngọn núi đè xuống, trực tiếp đập hắn bất tỉnh nhân sự.

"Phanh!" "Phù thông..." Nước bắn tung tóe.

Lâm Dương ôm Hoắc Tú Tú, bị một đòn đánh chìm xuống đáy nước.

Nếu không phải đã dung hợp cơ nhân cá heo, có lẽ một đợt sóng cũng đủ khiến hắn chết đuối.

"Hoa lạp!" Một lát sau, Lâm Dương kéo Hoắc Tú Tú nổi lên mặt nước.

"Khụ khụ!

Phụt..." Hoắc Tú Tú bị sặc nước, vừa ngoi đầu lên đã ho sặc sụa không ngừng.

Thấy Hoắc Tú Tú không sao, Lâm Dương thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa nhìn ra mặt nước, lại không thấy bóng dáng Thiên Chân và Bàn Tử đâu.

Chương 80

Thay vào đó, là con mãng xà khổng lồ đen tuyền kia...

“Tê!

Tê tê...” Con cự mãng kia thè lưỡi rắn, đôi mắt hình thoi không chút cảm xúc nào nhìn chằm chằm Lâm Dương.

Khoảnh khắc đó, Lâm Dương dường như bị một con mãnh thú hồng hoang nhìn chằm chằm, như có gai đâm sau lưng.

“Hoa lạp!” “Khụ khụ!

Phụt...

Khụ khụ...” Cùng lúc đó, trên mặt nước bên cạnh, một bóng người lại đột nhiên nhô đầu lên khỏi mặt nước, sau đó không ngừng phun nước.

Lâm Dương nhìn kỹ lại, thì phát hiện đó chính là Thiên Chân.

“Tê!

Tê tê...” Lúc này, Lâm Dương còn chưa kịp nhắc nhở, con cự mãng kia dường như đã chú ý đến động tĩnh của Thiên Chân, cái đầu rắn khổng lồ thò xuống, chiếc lưỡi rắn thè ra lướt qua má Thiên Chân...

“Ai nha!

Bàn Tử đừng có đùa nữa...” Thiên Chân vừa ngoi lên khỏi mặt nước, vừa nãy bị một đợt sóng đánh cho choáng váng, theo bản năng cứ tưởng Bàn Tử lại đang đùa giỡn với mình.

Nhưng hắn nhanh chóng chú ý thấy Lâm Dương và Hoắc Tú Tú cách đó không xa đang đứng yên không nhúc nhích trên mặt nước,

đang điên cuồng nháy mắt ra hiệu.

Thiên Chân nổi trên mặt nước, mượn ánh sáng yếu ớt, từ hình ảnh phản chiếu dưới nước, liền nhìn thấy con cự mãng đang thè lưỡi rắn phía sau mình.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí lạnh chạy dọc toàn thân.

"Gầm!" Đúng lúc đó, phía sau Thiên Chân, con cự mãng kia lại mạnh mẽ gầm một tiếng dài, phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp.

Cái miệng lớn như chậu máu, đầy mùi hôi tanh, từ trên cao lao xuống, dường như muốn nuốt chửng Thiên Chân.

"Cẩn thận!" Lâm Dương sắc mặt nghiêm nghị, chiếc Kim Cương Tán trong tay hắn mạnh mẽ ném ra, liền ném về phía mắt cự mãng.

"Ngao!

Gầm..." Đúng lúc đó, Kim Cương Tán còn chưa kịp chạm vào cự mãng, con cự mãng đang há miệng như chậu máu, định nuốt chửng người kia, lại đột nhiên vùng vẫy dữ dội, phát ra từng trận gầm rú như đang kêu ai.

"Hoa lạp!

Hô!

Hoa lạp lạp..." Con mãng xà khổng lồ vô cùng to lớn kia không ngừng vùng vẫy trong nước, tạo nên từng đợt sóng lớn.

Một đợt sóng đánh về phía Thiên Chân, nhưng lại đẩy cậu văng ra khỏi bên cạnh con mãng xà.

Thấy Thiên Chân an toàn rồi, Lâm Dương mới thở phào nhẹ nhõm, thậm chí không để ý đến Kim Cương Tán nữa.

Ánh mắt hắn rơi xuống con cự mãng, thì thấy không biết từ lúc nào, chiếc mặt nạ quỷ bị nhuyễn trùng điều khiển lại xuất hiện trong

miệng cự mãng.

Lúc này, bốn phương tám hướng không ngừng có nhuyễn trùng kéo đến, dường như cảm nhận được động tĩnh do cự mãng gây ra, từng con một bật nhảy, rồi đậu lên người cự mãng.

“Ngao!” “Gầm!

Ngao...” Con cự mãng vùng vẫy càng dữ dội hơn.

Nhưng mặc kệ nó vùng vẫy thế nào trong nước, những con nhuyễn trùng đó cứ như mọc trên người nó, căn bản không thể vứt bỏ được.

Dần dần, có những con nhuyễn trùng luồn lách vào cơ thể nó qua những khe hở giữa các vảy của cự mãng.“Ngao!

Gầm!” “Gầm!

Gầm...” Con cự mãng vùng vẫy kịch liệt trong nước, tiếng gầm rú thê lương vô cùng, như thể đang trải qua một cơn đau đớn tột cùng.

Thân thể con cự mãng dài đến hàng trăm trượng, đuôi rắn đập mạnh trong nước, tạo nên từng đợt sóng khổng lồ.

Những tảng đá lớn trên vách núi hai bên bị đuôi rắn quật trúng, rồi cùng với lực đạo cực lớn rơi xuống nước.

Ba người Lâm Dương lặng lẽ nổi trên mặt nước, nhưng trong lòng không khỏi kinh sợ.

Tuy nhiên, những con nhuyễn trùng từ bốn phương tám hướng dường như không hề sợ hãi cự mãng, chúng ào ạt lao đến, nhanh chóng bao phủ toàn thân cự mãng, luồn lách vào những khe hở giữa các vảy trên người nó và chui vào cơ thể qua cái miệng lớn như chậu máu.

“Gầm!” “Gầm...” Rất nhanh, với vô số nhuyễn trùng tràn vào cơ

thể cự mãng, tiếng gầm rú của con mãng xà dần yếu đi, nó vùng vẫy trong nước càng lúc càng dữ dội hơn, rồi động tĩnh cũng nhỏ dần.

"Ngao ô..." Con cự mãng ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng kêu ai oán trong nước, sau đó "phù thông" một tiếng, nó liền đổ sụp xuống nước, rồi chìm xuống.

Tất cả những điều đó, ba người Lâm Dương nổi trên mặt nước đều nhìn thấy rõ ràng.

Con cự mãng hung dữ ngút trời vừa nãy, lúc này đã hoàn toàn không còn hơi thở.

"Cuối cùng cũng chết rồi!" Thiên Chân vẫn còn sợ hãi.

Động tĩnh khi con cự mãng vùng vẫy trước đó, quả thực có thể sánh với hiện trường một vụ nổ, đá núi bay tứ tung...

Nếu không cẩn thận bị một cái đuôi của cự mãng quật trúng, e rằng lúc đó đã mất mạng hoàn toàn rồi!

"Này!

Bàn Tử đâu rồi?" Lúc này, Thiên Chân hoàn hồn, nhìn quanh bốn phía, sắc mặt liền trở nên khó coi mà kinh hô một tiếng.

Lâm Dương và Hoắc Tú Tú nghe vậy, sắc mặt cũng căng thẳng.

Chương 81

Trước đó Lâm Dương đã nhìn thấy rất rõ ràng, khi con cự mãng từ trên đỉnh đầu đập xuống, Bàn Tử là người đầu tiên bị đập trúng, trực tiếp bị đánh chìm xuống nước sâu.

Bây giờ đã qua một khắc đồng hồ, nhưng Bàn Tử vẫn chưa nổi lên.

"Hai cậu cẩn thận, tôi đi tìm!" Vừa nói xong, Lâm Dương liền lao đầu xuống nước.

Thực tế, mặc dù thân thủ của Hoắc Tú Tú và Thiên Chân kém hơn Lâm Dương và Tiểu Ca, nhưng cả hai đều xuất thân từ Đạo Mộ thế gia, từ nhỏ đã được dùng thuốc quý để rèn luyện gân cốt, thân thủ thực lực mạnh hơn người thường không ít.

Nhưng việc tìm kiếm Bàn Tử, lại càng thích hợp hơn với Lâm Dương, người đã dung hợp cơ nhân cá heo và có thể hô hấp dưới nước.

"Ai..." Thiên Chân chưa kịp nói gì, Lâm Dương đã biến mất vào sâu trong nước.

Hai người chỉ còn biết bất lực, đành bơi đến bên vách hang động, bám vào những tảng đá lớn ở đó.

Dưới nước sâu, Lâm Dương sử dụng định vị bằng sóng âm để thăm dò, lập tức tìm thấy bóng dáng Bàn Tử.

Đáy hang động tích nước sâu khoảng hai ba mươi mét.

Dưới đáy hồ sâu hơn mười mét lại có không ít thực vật dây leo sống trong hang động.

Bàn Tử hiển nhiên trước đó đã bị con đại xà đập xuống đáy hồ,

sau đó không biết có bất ngờ nào xảy ra, lại bị thực vật dây leo dưới nước quấn quanh người.

Lúc này, vì thiếu oxy mà hôn mê bất tỉnh, kèm theo thực vật dây leo dưới đáy hồ, lơ lửng trong nước.

Đã tìm thấy người, tự nhiên mọi việc đều dễ dàng xử lý.

Lâm Dương thân hình mạnh mẽ khẽ động, chỉ trong chốc lát đã đến bên cạnh Bàn Tử, sau đó rút thanh kiếm trong Kim Cương Tán ra, một kiếm chém đứt những thực vật dây leo đang quấn quanh người Bàn Tử.

Sau đó, hắn thu trường kiếm vào Kim Cương Tán, kéo Bàn Tử liền bơi lên.

"Hoa lạp!" Trên mặt nước tĩnh lặng, Lâm Dương mạnh mẽ ngoi đầu lên, trên tay hắn, đang kéo theo Bàn Tử đang hôn mê bất tỉnh.

Lâm Dương kéo Bàn Tử lên.

Thiên Chân và Tú Tú bên cạnh giúp kéo Bàn Tử lên tảng đá lớn.

Sau đó, Thiên Chân vội vàng bấm nhân trung của Bàn Tử, tay kia có nhịp nhàng ấn vào ngực Bàn Tử.

"Khụ khụ!" "Khụ!

Phụt..." Một lát sau, Bàn Tử mạnh mẽ ho khan, sau đó nôn ra một lượng lớn nước hồ.

"Khụ khụ...

Đây là đâu?" "Ủa!

Thiên Chân, Lâm Dương tiểu ca...

Cũng chết rồi sao?" Bàn Tử biểu cảm có chút đau khổ, hiển nhiên cảm giác chết đuối trước đó không hề dễ chịu chút nào.

Thiên Chân, người vừa thấy Bàn Tử tỉnh lại thì trên mặt có chút vui mừng, lúc này sắc mặt liền tối sầm.

“Cái mồm quạ, không chết thì thất vọng lắm sao?

Không thể nói chuyện gì nghe lọt tai hơn chút à!” Thiên Chân bất mãn lườm Bàn Tử một cái.

“Ha ha!

Tôi biết mà, bản gia ta đây phúc lớn mạng lớn, có Lâm Dương tiểu ca ở đây, Diêm Vương gia cũng không thể câu được bản gia ta đâu...” “Nhưng cái thứ quỷ quái từ trên trời đập xuống trước đó là cái gì vậy?

Bản gia ta đây còn chưa kịp phản ứng, cảm giác như bị tai nạn xe hơi vậy, trực tiếp bị đập bất tỉnh nhân sự...” Bàn Tử lại không để ý, ngược lại còn cười lớn một tiếng.

Nhưng trong lời nói dường như vẫn còn sợ hãi chuyện kinh khủng trước đó, Bàn Tử vẫn còn sợ hãi liếc nhìn lên đỉnh đầu.“Cũng may cậu phúc lớn mạng lớn!

Con cự mãng mà cậu đụng phải trước đó, giờ cũng an toàn rồi, con cự mãng đó đã bị những con nhuyễn trùng trên mặt nạ quỷ giết chết rồi...” Thiên Chân bên cạnh tiếp lời, sắc mặt có chút nhẹ nhõm.

Dù sao thì con cự mãng đáng sợ kia đã chết rồi, điều đó quả thực khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là, Thiên Chân nhanh chóng nhận ra biểu hiện của Bàn Tử có vẻ bất thường.

Lúc này, Bàn Tử đang nửa ngửa đầu nhìn lên đỉnh, không nhúc nhích, nước nhỏ “tí tách” từ trán xuống...

Không biết là mồ hôi hay nước.

Lâm Dương cũng chú ý đến sự bất thường của Bàn Tử, theo ánh mắt của Bàn Tử nhìn lên, đồng tử hắn co rút lại, chỉ cảm thấy một luồng kinh hoàng tột độ bao trùm toàn thân.

Lúc này, Thanh đồng thần thụ vẫn sừng sững, nhưng trên một cành cây của Thanh đồng thần thụ, lại có một quái vật đầu người thân rắn đang quấn quanh, và nó đang nhìn chằm chằm.

Lâm Dương đối diện với nó, lập tức cảm thấy một luồng hàn ý dâng lên từ tận đáy lòng, như rơi vào hầm băng.

Đôi mắt đó là đôi mắt như thế nào?

Đỏ ngầu, bạo ngược, khát máu, huyết tinh, tràn ngập sự kinh khủng vô tận...

Khi Lâm Dương vừa đối mặt với nó, liền có một cảm giác như nhìn thẳng vào sâu thẳm địa ngục!

Mắt thông địa ngục, đầu người thân rắn...

Chúc Cửu Âm!

Trong chớp mắt, trong lòng Lâm Dương, những chữ này liền hiện lên.

Truyền thuyết kể rằng Chúc Cửu Âm có hai mắt, trong đó âm nhãn thông với địa ngục.

Chương 82

Người nào chỉ cần bị âm nhãn của Chúc Cửu Âm nhìn trúng một lần, không lâu sau sẽ bị ác quỷ quấn thân, rồi biến thành quái vật đầu người thân rắn.

Chỉ trong chốc lát, toàn thân Lâm Dương đã ướt đẫm mồ hôi.

Chỉ cần đối diện với nó một ánh mắt thôi cũng đủ gây áp lực lớn đến vậy.

Lúc này, bên cạnh Lâm Dương, ba người Bàn Tử, Thiên Chân và Tú Tú đã sớm sợ đến ngây người, cả người ngồi bất động trên tảng đá lớn, không nhúc nhích...

Quả không hổ danh là quái thú thông địa ngục trong truyền thuyết, nó còn đáng sợ hơn bất kỳ quái vật nào Lâm Dương từng gặp phải đến ba phần!

"Ngao..." Chúc Cửu Âm đang quấn quanh Thanh đồng thần thụ gầm lên một tiếng trầm thấp, cái đuôi rắn quấn quanh cành Thanh đồng thần thụ, thân rắn lại mạnh mẽ lao xuống!

"Cẩn thận!" Lâm Dương gầm lên, Kim Cương Tán trong tay hắn mạnh mẽ ném ra, liền ném về phía mắt cự mãng.

"Ngao!

Gầm..." Đúng lúc đó, Kim Cương Tán còn chưa kịp chạm vào cự mãng, con cự mãng đang há miệng như chậu máu, định nuốt chửng người kia, lại đột nhiên vùng vẫy dữ dội, phát ra từng trận gầm rú như đang kêu ai.

"Hoa lạp!

Hô!

Hoa lạp lạp...” Con mãng xà khổng lồ vô cùng to lớn kia không ngừng vùng vẫy trong nước, tạo nên từng đợt sóng lớn.

Một đợt sóng đánh về phía Thiên Chân, nhưng lại đẩy cậu văng ra khỏi bên cạnh con mãng xà.

Thấy Thiên Chân an toàn rồi, Lâm Dương mới thở phào nhẹ nhõm, thậm chí không để ý đến Kim Cương Tán nữa.

Ánh mắt hắn rơi xuống con cự mãng, thì thấy không biết từ lúc nào, chiếc mặt nạ quỷ bị nhuyễn trùng điều khiển lại xuất hiện trong miệng cự mãng.

Lúc này, bốn phương tám hướng không ngừng có nhuyễn trùng kéo đến, dường như cảm nhận được động tĩnh do cự mãng gây ra, từng con một bật nhảy, rồi đậu lên người cự mãng.

“Ngao!” “Gầm!

Ngao...” Con cự mãng vùng vẫy càng dữ dội hơn.

Nhưng mặc kệ nó vùng vẫy thế nào trong nước, những con nhuyễn trùng đó cứ như mọc trên người nó, căn bản không thể vứt bỏ được.

Dần dần, có những con nhuyễn trùng luồn lách vào cơ thể nó qua những khe hở giữa các vảy của cự mãng.“Ngao...” Trong động, tiếng gầm rú của Chúc Cửu Âm vang vọng, tràn đầy sự yêu dị và bạo ngược.

“Đinh đông!

Chúc mừng chủ ký sinh đã đề thủ cơ nhân ‘Chúc Cửu Âm’!” “Đinh đông!

Cơ nhân trường sinh đề thủ thành công, tiến độ nhiệm vụ 18%!” “Có dung hợp cơ nhân Chúc Cửu Âm không?” “Có tiến hành thăng

cấp cơ nhân không?" Khác với Chúc Cửu Âm vô cùng bạo ngược trên Thanh đồng thần thụ, Lâm Dương, người rơi xuống nước, trong đầu lại không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống!

"Dung hợp!" Lâm Dương gầm lên trong lòng.

Đòn tấn công của Chúc Cửu Âm trước đó, ngay cả Lâm Dương với khả năng phòng ngự gấp mười mấy lần người bình thường cũng có chút không chịu nổi.

Lúc này, đối mặt với việc thăng cấp, hắn đâu có lý do gì để từ chối.

Mạnh mẽ hơn một chút thì cơ hội sống sót sẽ nhiều hơn một chút.

Trong khoảnh khắc, trong cơ thể Lâm Dương, một cơn đau kịch liệt liền bao trùm toàn thân.

Trong một chớp mắt, trong cơ thể Lâm Dương, mỗi mạch máu trên người hắn "linh linh linh" lại phát ra từng trận ánh sáng đỏ rực.

Trên người hắn, hình xăm Kỳ lân lúc này càng trở nên sống động như thật, ánh mắt vô cùng linh động.

Nếu không phải Lâm Dương lúc này có quần áo che chắn, lọt vào mắt người khác, liền có thể thấy con Kỳ lân xăm trên người như bất cứ lúc nào cũng có thể cưỡi mây bay ra vậy.

Cùng với sự biến hóa của hình xăm Kỳ lân trên người Lâm Dương, một luồng khí tức Kỳ lân yếu ớt nhưng có vẻ như có lại bắt đầu xuất hiện trên người hắn.

Truyền thuyết cổ xưa kể rằng, trong thần thoại, Kỳ lân là con của Ứng Long!

Lúc này, Kỳ lân huyết mạch trong cơ thể Lâm Dương, sau khi dung hợp cơ nhân Chúc Cửu Âm, lại một lần nữa thăng cấp, tiến hóa

đến giai đoạn cực kỳ thuần chính.

Trên người hắn, cũng tương ứng, tỏa ra khí tức của thần thú Kỳ lân!

Lâm Dương đắm chìm trong niềm vui sướng khi Kỳ lân huyết mạch thăng cấp, lúc đó tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

"Chủ ký sinh có tiến hành thăng cấp cơ nhân không?" Lâm Dương thầm nghĩ, vừa nãy không phải đã dung hợp cơ nhân Chúc Cửu Âm rồi sao, hệ thống lại nhắc nhở thăng cấp cơ nhân?

Chẳng lẽ cùng một cơ nhân có thể đề thủ hai phần sao?

Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng Lâm Dương vẫn chọn thăng cấp cơ nhân.

Hắn đã biết lợi ích của việc thăng cấp cơ nhân trước đó, chỉ là ngại không có cơ nhân phù hợp để dùng cho việc thăng cấp, nên mới luôn giữ lại cơ hội thăng cấp cơ nhân.

Bây giờ đã có được cơ nhân Chúc Cửu Âm, dùng để thăng cấp là cực kỳ thích hợp, nếu có thể có được năng lực đôi mắt của Chúc Cửu Âm...

Nghĩ đến đó, Lâm Dương liền trở nên phấn khích.

"Hệ thống, tiến hành thăng cấp cơ nhân." "Thăng cấp cơ nhân bắt đầu." "Thăng cấp cơ nhân đang tiến hành." "Thăng cấp cơ nhân hoàn thành." Nhìn những lợi ích có được sau khi thăng cấp, Lâm Dương phấn khích không thôi.

Nếu lúc này có ai đó nhìn vào mắt trái của Lâm Dương, nhất định sẽ kinh ngạc không thôi, con mắt đó không giống người thường, lúc này con mắt đó màu xám, như một mảng hỗn độn, trong nhãn cầu có một xoáy nước.

“Ngao ô!” “Ngao...” Trên Thanh đồng thần thụ, Chúc Cửu Âm với đầu người thân rắn, lúc này trên khuôn mặt người của đầu rắn, lại hiện lên một nét kinh hoàng mang tính nhân hóa, nó nhìn Lâm Dương thật sâu một cái, sau đó liền nhanh chóng thu thân thể đang treo dưới Thanh đồng thần thụ về, trong nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết.

Lúc này, trên mặt nước, Lâm Dương mới hoàn hồn từ việc dung hợp cơ nhân.

“Hô!

Chương 83

Hù chết bản gia ta rồi, cuối cùng cũng đi rồi!" "Thiên Chân, con quái vật đó đâu rồi?" Bàn Tử nổi trên mặt nước, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Thiên Chân nghe vậy, cũng còn sợ hãi ngẩng đầu nhìn cái cây trên đỉnh.

"Cổ tịch có ghi chép: Đầu người thân rắn, toàn thân vảy mịn, tiếng gầm như hổ, ánh nhìn như chim ưng...

Đó là đặc trưng của Chúc Cửu Âm!" "Theo truyền thuyết, Chúc Cửu Âm có hai mắt, một là bản nhãn, một là âm nhãn.

Âm nhãn thông với địa ngục.

Kẻ nào chỉ cần bị âm nhãn của Chúc Cửu Âm nhìn trúng một lần, sẽ bị ác quỷ quấn thân, lâu dần sẽ biến thành quái vật đầu người thân rắn..." Nghe Thiên Chân giải thích, Bàn Tử không khỏi nhớ đến thi thể đầu người đuôi rắn trong quan tài hình trứng mà hắn từng gặp trên đường.

Chẳng lẽ, người trong quan tài đó, chính vì bị Chúc Cửu Âm nhìn trúng một lần mà cuối cùng biến thành thân người đuôi rắn sao?

Sau đó hắn lại lắc đầu, thi thể nữ thi trong quan tài hình trứng, cái đuôi rắn đó rõ ràng là được nối vào.

Bàn Tử không khỏi rùng mình, răng va vào nhau lạch cạch: "Thiên Chân, tôi... tôi vừa nãy bị Chúc Cửu Âm nhìn chằm chằm lâu như vậy, sẽ không chứ..." "Không sao!" Lúc này Lâm Dương đang đắm chìm trong sự hưng phấn do Kỳ lân huyết mạch thăng cấp mang lại.

Sau khi nghe lời Bàn Tử nói, hắn tùy ý vung bàn tay một cái!

“Bốp!” Bàn Tử đột nhiên bị đánh một cái tát, có chút ngẩn người, theo bản năng sờ sờ má, lại phát hiện trên mặt có một vệt máu, lúc đó mới chú ý đến lòng bàn tay Lâm Dương, hóa ra trước đó vì để xua đuổi nhuyễn trùng, hắn đã tự rạch một vết thương.

Nhưng Bàn Tử không những không cảm thấy ghê tởm khi máu Lâm Dương dính trên mặt, ngược lại còn trở nên trấn tĩnh hơn.

Lâm Dương trong lòng Bàn Tử là một sự tồn tại thần bí, máu của Lâm Dương còn lợi hại hơn cả Tiểu Ca nữa cơ.

Nhưng, có chuyện không thể nói đàng hoàng sao?

Chỉ cần bôi một chút máu, sao lại phải thô bạo tát người ta một cái?

Bàn Tử tủi thân nhìn Lâm Dương dùng bàn tay bị thương vuốt nhẹ má Hoắc Tú Tú, sau đó lại chấm máu lên trán Thiên Chân một điểm, khiến Bàn Tử càng tủi thân hơn...

“Lạch cạch!

Rắc!

Lạch cạch...” Sau khi Lâm Dương vừa “tái chế” máu từ vết thương để xua tà cho ba người, lúc này trong hang động lại đột nhiên xuất hiện dị động.

“Tiếng động?” Lâm Dương nhíu mày.

“Không xong!

Hang động sắp sập rồi, trước đó vì con cự mãng đen tuyền và Chúc Cửu Âm chiến đấu, dẫn đến hang động chứa Thanh đồng thần thụ này sắp đổ sập rồi...” Sắc mặt Thiên Chân đại biến, chỉ vào phía sau Lâm Dương hét lớn một tiếng.

Lâm Dương thậm chí không cần quay đầu lại cũng đã nhận thức

được tình hình.

Bởi vì, đối diện hắn, trên vách núi xuất hiện từng vết nứt.

“Hô!

Cổ đông!

Cổ đông...” Rất nhanh, trên mặt nước vốn tĩnh lặng, một xoáy nước đột nhiên hình thành.

Lòng Lâm Dương giật mình, vội vàng sử dụng sóng âm thăm dò môi trường xung quanh!

Trong khoảnh khắc, môi trường xung quanh liền hiện rõ trong đầu Lâm Dương.

Sau một hồi thăm dò bằng sóng âm, Lâm Dương mới phát hiện, hang động nơi Thanh đồng thần thụ đang tọa lạc, lúc này đang dần dần nứt ra, và ngay cả dưới đáy hồ nước tích tụ, cũng xuất hiện từng vết nứt.

Lúc này, nước hồ điên cuồng thấm xuống lòng đất, những vết nứt dưới đáy hồ cũng đang mở rộng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường...

Lâm Dương lúc này mới hiểu ra, trước đó khi những con nhuyễn trùng giết chết cự mãng, con mãng xà đó đã liều mạng vùng vẫy, động tĩnh không hề nhỏ!

Lúc này vách núi nứt ra, chính là do động tĩnh mà con cự mãng trăm trượng kia gây ra...

“Hang động sắp sập rồi, làm sao đây?” Tú Tú sắc mặt căng thẳng, theo bản năng nắm chặt cánh tay Lâm Dương, ôm chặt lấy hắn.

“Hoa lạp...” Đúng lúc đó, những vết nứt dưới đáy hồ đột nhiên bị dòng nước xé toạc.

Sau đó, dòng nước ở chỗ xoáy nước cuộn xiết, trực tiếp cuốn bốn người vào sâu trong nước.

Lâm Dương đã dung hợp cơ nhân cá heo, dưới nước có thể nói là như cá gặp nước.

Mặc dù đang ở trong xoáy nước, nhưng hắn vẫn ôm chặt lấy Hoắc Tú Tú, bảo vệ nàng thật kỹ trong lòng.

Chỉ trong chốc lát, bốn người liền theo dòng nước từ một chỗ dưới đáy hồ rơi vào một con sông ngầm.

"Phụt!

Phù thông!

Phù thông..." Bốn người liên tiếp rơi vào sông ngầm dưới lòng đất.

Lâm Dương là người đầu tiên ngoi đầu lên, đưa tay kéo Tú Tú lên, sau đó lặn xuống nước, tìm Thiên Chân và Bàn Tử, rồi đưa cả hai lên khỏi sông.

"Khụ khụ!

Khụ phụt...

Sao...

Chương 84

sao lại có một con sông ngầm ở đây vậy?" Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn quanh.

Lúc này, bốn người đang ở bên bờ sông ngầm, nhìn quanh.

Dấu vết nổ mìn nhân tạo rất rõ ràng, và ở hai nơi còn có một bức tường đá nhẵn nhụi.

Cùng lúc đó, Thiên Chân chỉ vào bức tường đá phía sau Lâm Dương, kinh hô một tiếng.

"Nhìn kìa!

Bức tường đá đó..."Lâm Dương nghe vậy, theo hướng ngón tay Thiên Chân nhìn tới, thì thấy trên vách đá phía sau lưng, vẽ những bức bích họa cổ xưa.

Trong những bức bích họa đó, Lâm Dương ngước mắt nhìn lên, đập vào mắt hắn là một cây Thanh đồng thần thụ cao lớn sừng sững!

Nhìn nội dung trên bích họa, trong mắt Lâm Dương hiện lên một tia tò mò.

Bốn người lần mò theo những bức bích họa trên vách đá, bắt đầu xem từ đầu.

Những gì bích họa kể lại, là chuyện tổ tiên Xà tộc nhân, những người đã sinh sống ở Tần Lĩnh từ bao đời nay, trong lúc khai thác xà khoáng, đã bất ngờ phát hiện ra Thanh đồng thần thụ ở sâu trong Tần Lĩnh!

Nhìn từ hang động được khai thác trong núi sâu, có thể thấy rõ ràng, rễ Thanh đồng thần thụ, trải dài vô tận vào sâu thẳm u tối.

Ở tận cùng nơi u tối vô tận đó... là địa ngục!

Nhanh chóng, cảnh tượng trên bích họa chuyển biến, từ địa ngục sâu thẳm u minh, một con Chúc Cửu Âm đầu người thân rắn bò ra từ đó, quấn quanh Thanh đồng thần thụ!

Khắp núi rừng, vô số Xà tộc nhân đang cử hành tế tự.

Lấy Thanh đồng thần thụ làm vật môi giới, huyết tế vô số sinh linh, tế tự Chúc Cửu Âm, tôn nó làm thần thú.

Rất nhanh, Chúc Cửu Âm trên Thanh đồng thần thụ lại đột nhiên nhe nanh múa vuốt...

Vách đá bên bờ dài, nhưng bích họa chỉ vẽ đến một đoạn, rồi đột ngột dừng lại!

"Hết rồi sao?

Bản gia ta đây vừa nãy còn xem say mê mà...

Chúc Cửu Âm sau đó thì sao?" Bốn người nhìn Chúc Cửu Âm nhe nanh múa vuốt, sau đó nội dung bích họa lại hoàn toàn không còn!

Cứ như thể những chuyện sau khi Chúc Cửu Âm nhe nanh múa vuốt là những điều cấm kỵ nhất giữa trời đất vậy...

"Không biết nữa, có lẽ, có liên quan đến sự suy vong của Xà tộc chăng!" Thiên Chân thở dài cảm thán, sau đó nhìn quanh bốn phía, sắc mặt lại có chút lo lắng.

"Bàn Tử, đừng bích họa nữa, bây giờ chúng ta đang ở trong sông ngầm dưới lòng đất, tiếp theo, làm thế nào để thoát ra mới là vấn đề cần giải quyết nhất chứ?" Nghe lời Thiên Chân nói, sắc mặt Bàn Tử cũng biến đổi.

Mặc dù có sông ngầm, tất nhiên có thể tìm thấy đường sống!

Nhưng, lúc này lương thực và trang bị của mấy người họ đã bị

mất hết khi gặp cự mãng và Chúc Cửu Âm trước đó.

Nếu không thể nhanh chóng tìm được lối ra, e rằng...

Khi bốn người đang lo lắng, Lâm Dương bên cạnh lại phát ra một âm luật kỳ dị trầm thấp.

Sau đó, tình hình con sông ngầm dưới lòng đất nhanh chóng hiện rõ trong đầu Lâm Dương.

"Đi thôi!" "Nước trong sông ngầm này là nước chảy, tất nhiên thông với thế giới bên ngoài.

Chúng ta cứ đi xuôi theo con sông này, nhất định sẽ tìm được lối ra..." Lâm Dương thu Kim Cương Tán lại, ôm Hoắc Tú Tú liền trực tiếp nhảy vọt vào.

"Ai..." Bàn Tử định nói gì đó, kết quả chớp mắt, bóng dáng Lâm Dương đã hoàn toàn biến mất trong sông ngầm.

"Đi thôi!" Thiên Chân bất lực vỗ vai Bàn Tử, cũng nhảy vọt vào trong đó.

Sau khi trải qua nhiều chuyện cùng nhau, Lâm Dương với sự thần bí và năng lực của hắn đã để lại ấn tượng sâu sắc, vì vậy hai người Thiên Chân và Tú Tú tin tưởng hắn không chút nghi ngờ.

Mặc dù không rõ Lâm Dương làm sao lại khẳng định thế giới bên ngoài thông với sông ngầm, nhưng cả hai vẫn trực tiếp nhảy vọt vào trong sông ngầm.

Nước sông ngầm không quá xiết, mấy người bơi một lúc, rất nhanh đã thấy một vệt sáng ở phía xa!

Một lát sau, bầu trời một lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu của mấy người!

"Ngao hống!

Bản gia ta cuối cùng cũng ra ngoài rồi...” Hít thở không khí trong lành bên ngoài, Bàn Tử hưng phấn hét lớn một tiếng.

Nhưng, hắn nhanh chóng không cười nổi nữa.

Cảm nhận dòng nước bên cạnh càng lúc càng xiết, trên mặt Bàn Tử dần hiện lên một tia kinh hãi, nhìn theo mặt nước, vừa vặn có thể thấy nửa sườn núi đối diện!

Hóa ra phía trước đang chờ đợi là một thác nước lớn thẳng tắp lên mây.

“Mẹ kiếp!” Bàn Tử vội vàng, liền vùng vẫy bơi ngược lại.

Nhưng, dòng nước càng lúc càng xiết, khi hắn nhận ra không ổn thì đã quá muộn rồi...

“Bản gia sẽ không xui xẻo vậy chứ?

Vừa thoát khỏi hang rồng ổ hổ, lại phải bỏ mạng ở đây sao?” Trên mặt Bàn Tử không khỏi hiện lên một vẻ thê thảm, một luồng khí tức tử vong bao trùm lấy hắn.

Đúng lúc đó, một bàn tay to khỏe, lại đột nhiên nắm chặt vai Bàn Tử.

Chương 85

“Lâm Dương!” Bàn Tử thấy người đến, lập tức mừng rỡ khôn xiết, tảng đá lớn trong lòng hắn cuối cùng cũng rơi xuống.

Lâm Dương cũng không nói gì, nắm lấy Bàn Tử liền bơi về phía bờ.

Lâm Dương đã dung hợp cơ nhân cá heo, khả năng bơi lội siêu phàm.

Hắn kéo Bàn Tử suốt chặng đường, không hề tốn chút sức lực nào, nhanh chóng kéo hắn lên bờ.

Bàn Tử lên bờ, mới phát hiện, hóa ra Thiên Chân và Hoắc Tú Tú đã đợi sẵn trên bờ!

“Đi thôi!

Đến lúc quay về rồi...” Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử, bốn người liền lên đường về nhà.

Tiền Đường, khách sạn Hilton.

Lâm Dương ngủ một giấc thật thoải mái, đến khi mặt trời đã lên cao ba sào mới tỉnh dậy.

Sau khi thăng cấp cơ nhân ngày hôm qua, Lâm Dương chưa kịp thử những lợi ích mà việc thăng cấp mang lại.

Lúc này hắn đang thử sử dụng năng lực mới có được.

Lâm Dương, mắt trái của hắn từ từ hiện ra một mảng màu xám, trong nhãn cầu có một xoáy nước nhỏ, không ngừng xoay tròn.

Đứng trước gương, nhìn chính mình trong gương, nhìn đôi mắt của mình, Lâm Dương lại không hề kinh ngạc.

Vào khoảnh khắc cơ nhân thăng cấp, hắn đã hiểu rõ về năng lực có được sau lần thăng cấp này!

Hiện tại mắt trái của Lâm Dương, sau khi tiến hành thăng cấp cơ nhân, đã có được năng lực đặc biệt 'Trí Huyễn', 'Thôi Miên'!

Chỉ cần Lâm Dương sử dụng năng lực đặc biệt của mắt trái, phàm là người nào đối diện với Lâm Dương, sẽ bị kéo vào cảnh ảo do hắn tạo ra, và bị thôi miên!

Tuy nhiên, năng lực mắt trái khi sử dụng có một chút khuyết điểm nhỏ, đó là mỗi khi Lâm Dương kích hoạt năng lực đặc biệt, mắt trái của hắn sẽ hiện ra một mảng màu xám xanh...

Nhưng, so với những lợi ích mà năng lực mắt trái mang lại, một khuyết điểm nhỏ này, hiển nhiên là không đáng kể.Không chỉ như vậy.

Trên thực tế, ngoài việc thăng cấp cơ nhân đã mang lại cho Lâm Dương năng lực đặc biệt cho mắt trái, việc dung hợp cơ nhân Chúc Cửu Âm trước đó, còn giúp Kỳ lân huyết mạch trong cơ thể hắn tiến hóa đồng thời, và hoàn thiện cơ nhân trường sinh!

Hơn nữa, hiện tại sức mạnh thể chất của Lâm Dương, đã khác xưa!

Sau khi dung hợp cơ nhân Chúc Cửu Âm, sức mạnh của bản thân hắn đã gấp ba lần so với trước đây!

Lâm Dương trước đây, đã tương đương với mười lăm lần cường độ thể chất của một người trưởng thành bình thường!

Hiện tại, càng được tăng cường bốn mươi lăm lần!

Sức mạnh tăng cường bốn mươi lăm lần, phòng ngự tăng cường bốn mươi lăm lần, phản ứng của bản thân cũng tương tự.

Một người đàn ông trưởng thành bình thường có thể di chuyển vật nặng một trăm kilôgam!

Lâm Dương... bốn mươi lăm lần, tức là bốn tấn rưỡi lực lượng!!!

Thật đáng sợ, phi nhân!

Cộng thêm hiệu quả "mục bất vong" (không quên được) do cơ nhân rắn đen dung hợp ở hải để mộ mang lại, cùng với việc học được không ít chiêu thức võ học khi xuống mộ với Tiểu Ca, hiện tại Lâm Dương tuy không mạnh đến mức nào, nhưng cũng không tìm thấy mấy đối thủ nữa.

Trong phòng, Lâm Dương lại đặt ánh mắt lên thân trên trần trụa của mình trong gương.

Lúc này, làn da trên người Lâm Dương trắng mịn, không có chút tì vết nào, như một khối ngọc quý tự nhiên!

Khoảnh khắc tiếp theo, Lâm Dương tâm niệm khẽ động.

"Ông!" Trong khoảnh khắc, trên người Lâm Dương, một hình xăm Kỳ lân với chân đạp mây tường, ánh mắt vô cùng linh động liền hiện lên trên vai Lâm Dương.

Con Kỳ lân trên người Lâm Dương, trong mắt tràn ngập linh tính vô tận, vảy trên người đều cực kỳ sống động, những đường vân trên đó rõ ràng có thể nhìn thấy, như thể con Kỳ lân đó bất cứ lúc nào cũng có thể lắc mình một cái, bay ra khỏi người vậy.

"Kỳ lân huyết mạch quả nhiên nội hàm sâu sắc nha!" Lâm Dương lại rõ ràng, hình xăm Kỳ lân của hắn không giống Tiểu Ca, dường như còn mạnh hơn một chút!

Đó là do hệ thống đã liên tiếp mấy lần cường hóa Kỳ lân huyết mạch!

Hắn cũng không biết cực hạn cường hóa Kỳ lân huyết mạch sẽ xuất hiện tình huống gì, liệu con Kỳ lân trên người có thực sự bay ra ngoài, hiển hóa giữa trời đất hay không.

Trước gương, Lâm Dương đang với vẻ mặt kỳ lạ đánh giá hình xăm Kỳ lân trên người, lúc đó, điện thoại của Thiên Chân lại reo, hẹn Lâm Dương ra ngoài ăn cơm.

Vừa mới ngủ dậy, lại có người mời ăn cơm, Lâm Dương tự nhiên không có lý do gì để từ chối!

Nhanh chóng, Lâm Dương thu dọn xong, một mạch ra khỏi khách sạn.

Nhà hàng Tứ Thanh, một trong những nhà hàng cao cấp nhất ở Tiền Đường.

Vào nhà hàng Tứ Thanh, Lâm Dương có chút kinh ngạc, trong phòng riêng chỉ có một mình Thiên Chân.

Trước đó ở Trường An, Thiên Chân, Tú Tú, Lâm Dương ba người đã về Tiền Đường, Bàn Tử thì trực tiếp về Đế Đô, vội vàng trở về để ký thêm hai món hàng áp đường cho cửa hàng đồ cổ ở Phan Gia Viên.

"Chỉ hai chúng ta thôi sao?" Thiên Chân gật đầu, "Bà nội Tú Tú bệnh nặng, cô ấy đã bay ngay lập tức về Hoắc gia rồi!" "Chuyện gì vậy?" Lâm Dương kéo một cái ghế ra ngồi xuống.

"Hoắc lão thái thái bệnh nặng?" Lâm Dương nhớ theo diễn biến cốt truyện thì Hoắc lão thái thái phải sống thêm vài năm nữa.

Bây giờ đột nhiên bệnh nặng.

Hoắc gia là gia tộc do phụ nữ làm chủ, nay lão đương gia bệnh nặng, vị trí đương gia tự nhiên trở thành mục tiêu mà nhiều người nhòm ngó.

Chương 86

Hoắc Tú Tú lúc này bị đưa về, cũng không thoát khỏi mối liên hệ với việc thừa kế vị trí đương gia!

Lâm Dương biết rất rõ, ở Hoắc gia tuy Tú Tú rất được Hoắc Thanh Lại yêu quý, nhưng sau khi lão nhân mất, Tú Tú tuy trở thành đương gia, nhưng cuối cùng lại bị Hoắc Vưu Tuyết liên tục chèn ép, tước đoạt quyền hành của Hoắc gia!

Cuối cùng Tú Tú đến cả hôn nhân cũng không thể tự chủ được, một đương gia mà đến chuyện hôn nhân đại sự cũng không thể tự quyết định, từ đó có thể tưởng tượng được vị đương gia đó làm được bao nhiêu chuyện yếu kém.

Lúc này, tại Hoắc gia!

Hoắc lão thái thái đang thoi thóp, nằm trên ghế mềm, rất nhiều người Hoắc gia đều vây quanh.

"Tú Tú, bà nội đã giới thiệu cho con mấy người, đều là thế giao của Hoắc gia chúng ta, những thanh niên tài tuấn xuất sắc, chẳng lẽ không có ai con vừa ý sao?" Hoắc lão thái thái nhìn cháu gái đang quỳ bên cạnh, yếu ớt nói.

"Bà nội, bà cũng biết, con thích Lâm Dương, ngoài hắn ra con không có cảm giác với ai khác!" "Con..." Tú Tú quỳ bên cạnh lão thái thái, nhìn dáng vẻ bà nội mạnh mẽ nay yếu ớt không chịu nổi, lòng nàng đau như cắt.

Bà nội lúc này còn lo lắng cho chuyện hôn sự của nàng.

Tú Tú biết những người bà nội tìm đều có bối cảnh, có gia tộc hậu thuẫn, mới có thể ngồi vững vị trí gia chủ.

“Tú Tú, lão thái thái cũng vì con mà tốt, mau chọn một người đi!” “Các gia tộc của họ đều cường đại, kết thân với họ, đợi bà ra đi, con cũng sẽ không bị các cô các chú bắt nạt...” Hoắc lão thái thái cố gắng nói hết một câu rồi thở hổn hển, hiển nhiên đã yếu ớt không chịu nổi nữa rồi.

Lúc này, Hoắc Tú Tú cảm thấy áp lực rất lớn, nhưng nàng chỉ muốn gả cho Lâm Dương, nếu bắt nàng gả cho người khác, thà không gả còn hơn.

“Đứa ngốc!” Trên ghế mềm, lão thái thái nhìn cháu gái trước mặt với ánh mắt trìu mến.

Bà lắc đầu, “Phái người đi mời Lâm Dương đến Hoắc gia!” Trong đám đông, Hoắc Vưu Tuyết nhìn Hoắc Tú Tú với ánh mắt xen lẫn một tia ghen tị.

Bằng tuổi Hoắc Tú Tú có thể tìm được một người đàn ông mình thích, nhưng lại phải vì gia tộc mà đi liên hôn với người khác.

Cuối cùng người kế thừa gia chủ cũng sẽ không rơi vào tay nàng, mặc dù lão thái thái còn đó, nhưng người sáng suốt đều biết, lão thái thái đang bồi dưỡng Hoắc Tú Tú làm người kế nhiệm.

Lão thái thái cũng quá thiên vị rồi, đều là con gái Hoắc gia, tại sao lại đối xử như vậy.

Vị trí đương gia thuộc về Hoắc Tú Tú, ngay cả chuyện hôn nhân đại sự cũng có thể do Hoắc Tú Tú quyết định...

Khoảnh khắc đó, trong lòng Hoắc Vưu Tuyết tràn ngập sự ghen tị vô tận, thù hận cắm rễ trong lòng.

“Vưu Tuyết, đi mời đi!” Đúng lúc đó, có người bên cạnh lão thái thái lên tiếng.

“Vâng!” Hoắc Vưu Tuyết nhận lệnh, chỉ là, trong khoảnh khắc

quay lưng, trong mắt nàng lại càng thêm tức giận.

Hoắc gia có thể nói là địa đầu xà nổi tiếng ở Tiền Đường!

Tung tích của Lâm Dương chỉ trong chốc lát đã bị điều tra ra.

Nhanh chóng, Hoắc Vưu Tuyết dẫn theo một đội người xuất hiện tại nhà hàng Tứ Thanh!

Trong nhà hàng, Lâm Dương và Thiên Chân vừa mới ăn uống no say, kết quả một đám người Hoắc gia đã vây quanh.

"Lão thái thái có lệnh, xin mời cậu đi một chuyến!" Nhiều người Hoắc gia nhường đường, Hoắc Vưu Tuyết chậm rãi đi tới, từ trên cao nhìn xuống Lâm Dương.

Lâm Dương thấy vậy, giữa hàng lông mày lại hiện lên một tia khó chịu.

"Lão thái thái muốn gặp tôi, đây là thái độ sao?" Lâm Dương sắc mặt khó chịu vẫy tay, sau đó tiếp tục cụng ly với Thiên Chân.

"Lớn mật!" "Lão thái thái cũng dám chống đối sao?" Hoắc Vưu Tuyết nghe vậy, sắc mặt đột nhiên lạnh đi, giơ chân lên đá một cú "tiên thoái" (cước tiên), trực tiếp quét vào ly rượu trong tay Lâm Dương.

"Hỗn trướng!" Lâm Dương dùng chân đạp mạnh vào bàn, lùi lại một bước, tránh được đòn tấn công bất ngờ của Hoắc Vưu Tuyết.

Nhưng, sau đó Lâm Dương đặt ly rượu xuống, lại nhìn Hoắc Vưu Tuyết với ánh mắt đầy giận dữ.

"Hoắc Vưu Tuyết, đừng quá kiêu ngạo, dám động đến bạn tôi, coi Ngô gia chúng tôi không có ai sao?" Thiên Chân cũng đứng dậy, sắc mặt âm trầm.

Lâm Dương lại đưa tay ấn Thiên Chân xuống, ánh mắt lạnh lẽo

nhìn chằm chằm Hoắc Vưu Tuyết, trên mặt nở nụ cười lạnh liên tục.

“Bình tĩnh một chút, tôi sẽ tự mình chơi với cô...”Trong nhà hàng Tứ Thanh, Hoắc Vưu Tuyết nhìn Lâm Dương với ánh mắt lạnh lẽo, trên mặt lại hiện lên một nụ cười khẩy.

“Xông lên cho tôi!” Hoắc Vưu Tuyết cười lạnh phất tay.

Trong khoảnh khắc, đám người Hoắc gia vây quanh, sát khí sắc bén, liền lao về phía Lâm Dương.

“Hoắc Vưu Tuyết, cô dám!” Thiên Chân lập tức nổi giận.

Những người Hoắc gia này ỷ thế hiếp người, dám bắt nạt bạn của hắn, sao Thiên Chân có thể nhẫn nhịn được!

Những tinh anh của Hoắc gia đều được huấn luyện từ nhỏ, thân thủ cao cường, vô cùng tàn độc.

Nhiều người cùng lúc xông lên như vậy, “hai nắm đấm khó địch bốn tay”.

Thiên Chân nhìn Lâm Dương, trên mặt không khỏi hiện lên một tia lo lắng, liền xông lên, muốn giúp Lâm Dương!

Hoắc Vưu Tuyết bên cạnh, lại đầy vẻ châm chọc.

Những người nàng mang theo lần này đều là tinh anh của Hoắc gia, xét về cận chiến, ở Tiền Đường e rằng khó mà tìm được đối thủ.

Một cấp bậc cao thủ như vậy, bắt giữ hai người chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

“Phanh!

Phanh!

Phanh!

Phanh...” Tuy nhiên, rất nhanh, Hoắc Vưu Tuyết và Thiên Chân

đều trợn mắt há mồm.

Chương 87

Trong ánh mắt kinh hãi tột độ của hai người, Lâm Dương tùy ý nắm lấy những tinh anh của Hoắc gia, rồi tiện tay ném, quăng họ đi xa mười mét...

Những "cao thủ" của Hoắc gia đó, chỉ trong chớp mắt, đều bị Lâm Dương quăng hết ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, làm hỏng vô số đồ đạc trong nhà hàng.

"..." Hoắc Vưu Tuyết trên mặt hiện lên một tia tức giận.

"Những thứ bò sát như lũ kiến hôi, thật sự nghĩ đông người là có thể làm càn sao?" Lâm Dương sau khi giải quyết xong đám người Hoắc gia, tùy ý vỗ vỗ tay, cười lạnh bước về phía Hoắc Vưu Tuyết.

"Cô muốn làm gì?" Nhìn Lâm Dương với ánh mắt âm u đi tới, trong lòng Hoắc Vưu Tuyết hiện lên một dự cảm chẳng lành.

"Bốp!" Đột nhiên, một tiếng tát giòn tan vang lên trong không khí!

Hoắc Vưu Tuyết dường như bị một chiếc tàu hỏa đang lao nhanh đâm trúng vậy, liên tục lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình.

"...

Dám đánh tôi sao?" Trên mặt Hoắc Vưu Tuyết tràn đầy vẻ nhục nhã và tức giận, trong mắt ánh lên sự oán độc, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Lâm Dương, tràn ngập hận thù vô tận.

"Đánh đó!" "Lần sau còn dám kêu la, tôi sẽ đánh nữa!

Cút đi..." Lâm Dương ánh mắt âm u lườm Hoắc Vưu Tuyết một cái.

Ánh mắt lạnh lùng đó rơi xuống người Hoắc Vưu Tuyết, lại khiến

trong lòng nàng không khỏi hiện lên một tia kinh hãi.

Trên mặt đau rát như lửa đốt, nhìn ánh mắt âm u của Lâm Dương, sắc mặt Hoắc Vưu Tuyết càng thêm nhục nhã và tức giận.

"Tôi đi!" Hoắc Vưu Tuyết "a xích" một tiếng, sau đó không quay đầu lại mà ra khỏi nhà hàng Tứ Thanh.

Lúc đó, Thiên Chân mới hoàn hồn từ sự kinh ngạc.

"Lâm Dương, tôi biết thân thủ cậu tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến mức này!

Xem ra trước đây tôi đã đánh giá thấp thực lực của cậu rồi..." Thiên Chân kinh ngạc than thở một tiếng, nhìn Lâm Dương như nhìn một con quái vật.

Ngô gia và Hoắc gia đồng vi đạo mộ thế gia, đối với thực lực của những tinh anh cao thủ Hoắc gia này, Thiên Chân rất rõ.

Sức mạnh của những người này, tuyệt đối đều là những hảo thủ có thể địch lại mười người, ngay cả khi đối mặt với sự tấn công dồn dập, cũng khó mà làm được gọn gàng như vậy!

Lâm Dương...

Trong lòng Thiên Chân không khỏi hiện lên một ý nghĩ, chẳng lẽ thân thủ của Lâm Dương còn mạnh hơn cả Tiểu Ca sao?

"Tôi đánh hỏng đồ đạc của họ sao?" Lâm Dương có chút tiếc của chỉ vào những cái bàn bị đánh hỏng xung quanh.

Và một số đồ trang trí!

"Yên tâm đi!

Ông chủ phía sau nhà hàng Tứ Thanh cũng không phải tay vừa, Hoắc gia chủ động gây sự, sau này bồi thường, Hoắc gia sẽ không quỵt nợ đâu..." Thiên Chân vẻ mặt vô tư phất phất tay, sau đó kéo

Lâm Dương về nhà hắn.

Nhưng, vừa về nhà Thiên Chân chưa được bao lâu, điện thoại của Lâm Dương lại đột nhiên reo lên.

Lâm Dương nhìn thấy, hóa ra là Tú Tú.

"Tú Tú, em không sao chứ?" Lâm Dương bắt máy.

"Ân ân!

Em không sao đâu." "Lâm Dương, bà nội em muốn nói chuyện với anh, em đợi lát nữa sẽ đưa điện thoại cho bà nội!" Giọng Tú Tú truyền đến từ điện thoại, giọng nàng có chút yếu ớt, rõ ràng là vừa khóc xong không lâu.

"Được!" Lâm Dương gật đầu.

"Tiểu tử này, muốn gặp mặt lão thái thái tôi đây cũng không dễ dàng đâu nha!" Rất nhanh, trong điện thoại liền truyền đến giọng nói có chút yếu ớt của Hoắc lão thái thái.

"Không có đâu!

Bà nội muốn gặp con, con dám không đi sao!" Lâm Dương hãn nhan, vị lão thái thái đối diện này, xét về tuổi tác, cũng gần trăm tuổi rồi, tôn lão là điều phải làm.

"Được rồi, đừng lải nhải nữa, lão bà tử tôi cũng không còn sống được bao lâu nữa, đến thăm lão bà tử tôi đi..." Giọng lão thái thái lại truyền đến.

"Bà nội đợi một chút!" Lâm Dương cúp điện thoại.

Lần này Hoắc lão thái thái đích thân gọi điện thoại, tự nhiên không còn lý do gì để từ chối, đành phải ra khỏi nhà Thiên Chân.

Hoắc lão thái thái bệnh trọng, Ngô gia và Hoắc gia là thế giao, vì vậy, Thiên Chân cũng không tiện giả vờ không biết, liền đi cùng Lâm

Dương đến Hoắc gia.

Trước đó đã có lệnh của Hoắc lão thái thái, Lâm Dương vừa đến Hoắc gia, liền được dẫn thẳng đến nơi ở của Hoắc lão thái thái trong gia tộc.

"Hoắc bà nội!" Lâm Dương đến bên cạnh Hoắc lão thái thái, khẽ gọi một tiếng.

Lúc đó, Hoắc lão thái thái vốn đang nằm giả vờ ngủ trên ghế mềm mới mở mắt.

"Đến rồi!" Hoắc lão thái thái đưa tay ra, Lâm Dương liên mang tiến lên, nắm lấy tay lão thái thái.

Lão thái thái không phải người bình thường, một gia tộc lớn như Hoắc gia, vì sự tồn tại của bà mà mới không tan rã.

Bây giờ nắm lấy tay bà, Lâm Dương tâm trung nhất trận hư vô.

Dù có lợi hại đến đâu cũng sẽ có một ngày già đi, cuối cùng phải đối mặt với cái chết.

May mắn là hắn còn trẻ, có đủ thời gian để có được cơ nhân trường sinh hoàn chỉnh.

"A a!" Dường như cảm thụ sự biến hóa vi diệu trên tâm thái của Lâm Dương, trong đôi mắt đục ngầu của lão thái thái, ngược lại hiện lên một tia hứng thú.

Chương 88

“Lâm Dương à!” “Tú Tú đã không muốn gả cho người khác, vậy lão thái thái tôi đây muốn biết ý kiến của cậu!” “...

Cậu có bằng lòng cưới Tú Tú nhà tôi không?” Ánh mắt già nua của Hoắc lão thái thái lạc trên người Lâm Dương.

Bằng lòng cưới sao?

Bị ánh mắt của Hoắc lão thái thái nhìn chằm chằm, ngay cả khi đối mặt với Hạn Bạt cũng không run sợ Lâm Dương, lúc này lại không khỏi có chút căng thẳng.

“Bà nội!” Sắc mặt Hoắc Tú Tú đỏ bừng, thần tình thẹn thùng.

“Con bằng lòng, nhưng nếu bắt con ở rể Hoắc gia, vậy thì không kết hôn cũng được.” Lâm Dương sắc mặt kiên định nói.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Tú Tú liền biến đổi, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

“A a!

Con xem ta đây!” Hoắc lão thái thái văn ngôn, “a a” cười một tiếng.

“Tú Tú sau khi lão bà tử ta đây trăm niên, nhất định sẽ thành vi Hoắc gia đương gia nhân!” “Nếu không nhập chuế, thì nhất định phải nã xuất chân bản sự, xem xem có đủ tư cách không!” “Phủ tắc, lão bà tử ta e rằng chỉ năng cấp Tú Tú lánh trạch giai tế...” Hoắc lão thái thái thử ngôn nhất xuất, nhất bàng đích Hoắc Tú Tú tâm trung đăng thì nhất trận khẩn trương, tẫn quản đối vu Lâm Dương hữu tự tín, đán sự quan đích ái tình, thân tại cục trung na lý năng đạm định.

Bất, tương bỉ vu Hoắc Tú Tú khẩn trương, Lâm Dương khước sái

thoát nhất tiếu.

“Chân bản sự sao?” “Vậy không biết chưởng môn nhân Phát Khâu Môn, có đủ tư cách không?” “Phát Khâu Môn?” Giọng Lâm Dương lạnh nhạt vang vọng trong phòng.

Lúc này, tất cả người nhà họ Hoắc xung quanh đều lộ ra vẻ cười khẩy khinh thường.

Là một thế gia Đạo Mộ, người nhà họ Hoắc đương nhiên đã nghe danh Phát Khâu Môn vang dội giang hồ từ mấy trăm năm trước.

Chỉ là, vào đầu đời Minh, Phát Khâu Môn đã bị chính hoàng đế phái quân đội tiêu diệt cả môn phái!

Mấy trăm năm trôi qua, giờ lại có người tự xưng là chưởng môn Phát Khâu Môn ư?

Coi kinh đô là trò hề à?

Khoảnh khắc đó, nhìn dáng vẻ phóng khoáng, điềm nhiên của Lâm Dương, trong phòng, đông đảo người nhà họ Hoắc liên tục cười lạnh, ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ khinh thường.

Thậm chí, có người còn thì thầm bàn tán, Tú Tú mà lại để mắt tới loại người như thế này ư.

“Phát Khâu Môn?” Trên nhuyễn tháp, Hoắc Lão Thái Thái nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên vẻ không tin.

“Ha ha, tiểu gia hỏa, Phát Khâu Môn đã bị Minh Thái Tổ sai quân đội diệt sạch từ đầu đời Minh rồi, vậy mà cậu còn dám xưng là chưởng môn Phát Khâu Môn!

Nói dối trước mặt bà nội à?

Lời này chỉ có con bé Tú Tú ngốc nghếch kia mới tin, lão bà tử ta đây không tin.” Hoắc Lão Thái Thái vẻ mặt không hài lòng phẩy tay,

trong ánh mắt già nua ấy tràn ngập một tia tinh quang, dường như muốn nhìn thấu Lâm Dương vậy.

Không tin ư?

Lâm Dương bị lão thái thái nhìn chằm chằm, chỉ đành bất đắc dĩ nhún vai.

"Thời đại này, nói thật cũng chẳng ai tin!

Phát Khâu Môn ta đích xác đã gặp đại nạn vào đầu đời Minh, nhưng ta là truyền nhân đời sau của Phát Khâu Môn, nay là Phát Khâu Thiên Quan, chưởng môn nhân của Phát Khâu Môn!

Sắp tới ta sẽ trùng kiến Phát Khâu Môn, từ nay về sau, Phát Khâu Môn ta sẽ tái xuất giang hồ. …." Trên mặt Lâm Dương tràn đầy vẻ trịnh trọng, giọng nói đầy tự tin và kiên định vang vọng.

Trùng kiến Phát Khâu Môn?

Lời này vừa thốt ra, tất cả đều kinh hãi.

"Ha ha!

Bất cứ kẻ vô danh tiểu tốt nào, chỉ cần xưng là chưởng môn đời sau của Phát Khâu Môn, đều có thể trùng kiến Phát Khâu Môn sao!" Đúng lúc đó, trong đám đông vang lên một giọng nói đầy oán hận và châm chọc.

Lâm Dương lập tức biến sắc, không vui, men theo tiếng nói nhìn sang, liền thấy Hoắc Vưu Tuyết với nửa mặt sưng vù đến thảm không nỡ nhìn, đang căm hận trừng mắt nhìn ta!

"Ha ha, xem ra một bạt tai đó chưa đủ giáo huấn nhỉ. …." Lâm Dương vẻ mặt khinh thường cười khẩy.

"……" Hoắc Vưu Tuyết nghe vậy, lập tức xấu hổ và tức giận vô cùng.

Trước đó bị Lâm Dương đánh một bạt tai, khiến trong lòng Hoắc Vưu Tuyết tràn đầy oán hận đối với Lâm Dương.

Bây giờ, Lâm Dương lại sỉ nhục nàng giữa chốn đông người, Hoắc Vưu Tuyết sao có thể nhẫn nhịn, liền muốn xông về phía Lâm Dương.

"Vưu Tuyết, hỗn xược!" Không cần Lâm Dương ra tay, lập tức có một người đàn ông trung niên đứng gần đó quát lên.

"Phụ thân,……" Trên mặt Hoắc Vưu Tuyết tràn đầy phẫn nộ, nhưng lại không thể ra tay, vẻ mặt đầy uất ức.

"Câm miệng!

Lão thái thái đang ở đây, nào đến lượt con hỗn xược?

Cút về đi. …." Hoắc Vưu Tuyết nghe vậy, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng hậm hực lùi lại.

Vì Hoắc Vưu Tuyết, nhất thời không khí trong phòng trở nên có chút cứng nhắc.

Lúc đó, trên nhuyễn tháp, Hoắc Lão Thái Thái lại bật cười, sau đó ánh mắt rơi trên người Lâm Dương.

Chương 89

"Ha ha!

Bọn tiểu bối vô tri, cũng đừng chấp nhặt làm gì!

Nhưng mà, Phát Khâu Môn là danh môn trên giang hồ mấy trăm năm trước, nếu tự xưng là chưởng môn đời sau của Phát Khâu Môn, lại không thể nói suông, cần phải đưa ra chứng cứ. …." "Chứng cứ?" Lâm Dương nghe vậy, khẽ nhíu mày, sau đó nhìn quanh, dường như đang tìm kiếm điều gì đó.

Đông đảo người nhà họ Hoắc trong phòng, lại bị ta nhìn đến có chút không tự nhiên.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dương lại rơi vào chiếc thạch đôn trước cửa.

Chiếc thạch đôn đó được chạm khắc rồng phượng, sau bao năm phong sương, trông đã cũ kỹ, thoáng nhìn là biết là một món cổ vật có tuổi đời.

"Tránh ra!" Lâm Dương đi đến trước thạch đôn, mở miệng nói với người nhà họ Hoắc đang đứng cạnh đó.

Người đó không rõ nguyên nhân, nhưng Lâm Dương lúc này dường như mang theo một luồng uy nghiêm khiến người ta không dám tin, khiến hắn ta không tự chủ lùi lại mấy bước.

Lúc này, giọng Lâm Dương vang lên trong phòng.

"Trấn phái bí quyết của Phát Khâu Môn chính là "Hám Long Kinh"!

Đây là công pháp mà các đời chưởng môn nhân mới có thể tu hành, trong đó ghi chép một loại bí thuật, là một trong những bí thuật bất

truyền của Phát Khâu Môn ta, có tên là: Phát Khâu Chỉ!" Khoảnh khắc đó, Lâm Dương trở thành tiêu điểm của cả trường, ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn về phía hắn.

Nhiều ánh mắt đều hiện lên vẻ hiếu kỳ. …. Lâm Dương lúc này một tay chắp sau lưng, mang theo khí chất tự tin, phóng khoáng, ngay cả Hoắc Lão Thái Thái đang nằm trên nhuyễn tháp, lúc này cũng ánh mắt hoảng hốt.

Chẳng lẽ, người thanh niên này thật sự đã trở thành chưởng môn nhân của Phát Khâu Môn đã đi vào lịch sử sao?

Trong lòng Hoắc Lão Thái Thái không khỏi hiện lên ý nghĩ đó.

Đột nhiên, khi mọi người đều có ý nghĩ đó trong lòng, Lâm Dương lại đột ngột vươn tay, hai ngón tay như kiếm sắc, đâm thẳng vào chiếc thạch đôn đã trải qua bao phong sương kia!

"Phanh!" …..

Một âm thanh trầm đục vang lên trong không trung.

Hai ngón tay Lâm Dương lún sâu vào trong thạch đôn.

"Gì cơ?" Trong đám đông, Hoắc Vưu Tuyết, người vẫn luôn giữ tâm thái xem trò hay, lúc này lại kinh ngạc kêu lên, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Đùa sao?

Hai ngón tay, lại có thể cắm vào thạch đôn ư?

Thạch đôn này là Hán Bạch Ngọc, một cổ vật từ thời Hán, trải qua bao nhiêu năm, hoa văn điêu khắc trên đó vẫn còn nhìn thấy rõ, có thể biết độ cứng của nó!

Thế mà, một chiếc thạch đôn như vậy, lại bị Lâm Dương dùng thân thể phàm trần, một ngón tay đâm xuyên vào!

Thế giới võ hiệp à?

Nhất Dương Chỉ ư?

Tuy nhiên, chưa đợi Hoắc Vưu Tuyết kịp phản ứng chút nào, lúc này, hai ngón tay Lâm Dương đã lún vào trong thạch đôn, lại đột nhiên rung mạnh một cái!

"Phanh!" Một tiếng động trầm đục vang lên, sau đó, chiếc thạch đôn Hán Bạch Ngọc đã truyền từ thời Hán cho đến nay, liền trực tiếp nổ tung, vỡ thành vô số mảnh vụn. …..

Lâm Dương vung tay đầy ngẫu hứng, tùy ý thu tay về, dường như chuyện vừa làm không đáng kể chút nào!

Lúc này, toàn trường đã kinh hãi!

Phát Khâu Môn Phát Khâu Chỉ?

Hoắc Lão Thái Thái đang nằm trên nhuyễn tháp, vốn dĩ khí tức có chút yếu ớt, lúc này lại bị Lâm Dương chấn động, trực tiếp bật dậy ngồi thẳng.

"Công phu thật lợi hại!" Hoắc Lão Thái Thái trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Chỉ với một thủ Phát Khâu Chỉ, cho dù Lâm Dương không phải chưởng môn Phát Khâu Môn, cũng tuyệt đối mang trong mình truyền thừa vô thượng, công phu như vậy, tuyệt đối không phải người giang hồ bình thường có thể sở hữu. …..

Có thể dùng từ "kinh hãi thế tục" để hình dung rồi.

Phát Khâu Chỉ?

Trong đám đông, Hoắc Vưu Tuyết toàn thân run rẩy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi không rõ nguyên do.

Khoảnh khắc đó, nhìn chiếc thạch đôn đã hoàn toàn biến thành một

đống đá vụn, Hoắc Vưu Tuyết mới ý thức được, trước đó nàng đã chọc phải loại tồn tại gì!

Với thân thủ như vậy, đừng nói mười mấy cao thủ nhà họ Hoắc, mà là trăm người, e rằng cũng không sống sót nổi dưới tay Lâm Dương!

Trong lòng Hoắc Vưu Tuyết không khỏi dâng lên một cảm giác bất lực, Lâm Dương có thực lực cường hãn đến mức này, mối thù một bạt tai kia, e rằng thật sự không thể đòi lại. …..

Lúc này, Lâm Dương vẻ mặt phong thái ung dung, trong ánh mắt sùng bái của Hoắc Tú Tú và ánh mắt kinh hãi tột độ của mọi người, tùy ý thu tay lại.

Chỉ là, mặc dù Lâm Dương thể hiện vẻ phong thái ung dung, nhưng trong lòng hắn cũng khá ngạc nhiên!

Thực tế, Phát Khâu Chỉ mà hắn thi triển trước đó tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối không đến mức khoa trương coi đá cẩm thạch như đậu phụ!

Chương 90

Xem ra sau khi dung hợp gen Chúc Cửu Âm, thực lực đã tăng lên đáng kể!

"Hay lắm Phát Khâu Chỉ!

Tuy rằng một chiêu này không thể chứng minh là truyền thừa của Phát Khâu Môn đã bị diệt môn mấy trăm năm trước, nhưng thân thủ như vậy, tuyệt đối không thể vô căn cứ, tự nhiên xuất hiện trên người một kẻ không có truyền thừa!

Nếu đã như vậy, với thực lực của cậu, cũng không tệ rồi. …." Hoắc Lão Thái Thái nhìn Lâm Dương với ánh mắt có chút hài lòng, nhưng Hoắc Lão Thái Thái lúc này lại vẫn có chút không muốn bày tỏ thái độ.

Dù sao, thân là người đứng đầu nhà họ Hoắc, Hoắc Lão Thái Thái mấy năm nay vẫn luôn mạnh mẽ, lúc này dù Lâm Dương khiến bà khá hài lòng, nhưng vẫn có chút không muốn tại chỗ đồng ý gả người thừa kế nhà họ Hoắc ra ngoài!

"Thôi được rồi, tất cả lùi xuống đi, lão bà tử ta mệt rồi. …." Hoắc Lão Thái Thái tùy ý phẩy phẩy tay, Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh nghe vậy, trên mặt lại có chút sốt ruột.

"Bà nội, người chưa đồng ý Lâm Dương mà!" Giờ Lâm Dương đã thể hiện thân thủ như vậy, Tú Tú tự nhiên thấy hy vọng được ở bên Lâm Dương, đương nhiên không muốn sau này bị ép hôn, muốn "rèn sắt khi còn nóng".

Nhưng mà, nàng lại "đương cục giả mê" (người trong cuộc thì mờ mịt).

Lâm Dương đứng bên cạnh thấy vậy, vội vàng chắp tay về phía Hoắc Lão Thái Thái.

"Hoắc gia bà nội, vậy ta xin cáo lui trước!" Lâm Dương cúi người hành lễ, sau đó dắt Hoắc Tú Tú, cùng nhau ra khỏi phòng!

"Ôi!

Lâm Dương, anh kéo em đi đâu vậy?" Hoắc Tú Tú mặt đỏ bừng bị Lâm Dương kéo ra ngoài, phía sau hai người, Thiên Chân cũng đi theo.

"Tú Tú, lão thái thái đã đồng ý cho hai người ở bên nhau rồi, đúng là 'đương cục giả mê', ngay cả thế cũng không nhìn ra sao. …." Thiên Chân đi theo ra ngoài, ánh mắt đầy trêu chọc.

"A?" Hoắc Tú Tú nghe vậy, mặt lại đỏ bừng.

Trước đó "quan tâm tắc loạn" (vì quá quan tâm mà tâm trí rối bời), lúc này Thiên Chân lại một lời "điểm tỉnh mộng trung nhân" (đánh thức người trong mộng), Hoắc Tú Tú lập tức hiểu ra.

Sau đó, nhìn Thiên Chân bên cạnh với vẻ mặt trêu chọc, sắc mặt nàng lập tức đỏ như quả táo.

"Thôi được rồi!

Chúng ta đi thôi!" Lâm Dương vỗ vỗ vai Hoắc Tú Tú, ba người liền rời khỏi nhà họ Hoắc.

Sau khi rời đi, vốn định đến nhà Thiên Chân, nhưng trên đường lại nhận được điện thoại của Bàn Tử!

"Thiên Chân, cậu đi bàn bạc với Lâm Dương một chút, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm trong đế đô có một buổi đấu giá, trong buổi đấu giá đó, có mấy món bảo bối trước đây tôi mang ra cũng sẽ được bán đấu giá!

Nếu có hứng thú thì có thể đến xem. …." Trong điện thoại, giọng

Bàn Tử khá sảng khoái truyền ra.

Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Lâm Dương nghe vậy, không khỏi nhíu mày.

Đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm trong nguyên tác, hắn lại có hứng thú.

"Có thể đi xem!" Lâm Dương mở lời.

"Ôi chà!

Lâm Dương cũng ở đó à, vậy thì hay quá đỡ phải thông báo cho cậu ấy, buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm là ngày mùng sáu tháng tới!

Nếu có hứng thú, có thể nhanh chóng đến xem. …." Đầu dây bên kia, Bàn Tử nghe thấy giọng Lâm Dương, lập tức giọng cao lên tám độ.

Mấy lần xuống mộ trước đó, khiến Bàn Tử có nhận thức mới về thực lực của Lâm Dương, thậm chí, trên đường không biết đã được Lâm Dương cứu bao nhiêu lần, vì vậy trong lòng hắn vô cùng tôn sùng và cảm kích Lâm Dương!

"Được!

Bàn Tử, tôi sẽ nhanh chóng đến, lúc đó cậu là chủ nhà, nhớ đãi tôi thật tốt nhé!" Thiên Chân cười cười, bàn bạc với Bàn Tử về thời gian đến, rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Hôm nay là mùng bốn!

Buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm là mùng sáu, ba người bàn bạc xong, cuối cùng quyết định lập tức lên đường đi đế đô.

Vậy là, Lâm Dương, Thiên Chân và Hoắc Tú Tú ba người, ghé qua nhà Thiên Chân một chuyến, thu dọn một số đồ đạc rồi liền xuất phát

từ sân bay. ...

Vài giờ sau, sân bay đế đô.

“Ha ha!

Lâm Dương, Thiên Chân, Tú Tú. …..

Mới chia tay hai ngày, chúng ta lại tụ họp rồi!” Máy bay đáp xuống không lâu sau, một Bàn Tử đeo kính râm bước ra từ dòng người, cười lớn ôm chầm lấy Lâm Dương, sau đó lại ôm Thiên Chân.

“Bàn Tử, ăn diện không tệ nha!

Lúc đầu tôi suýt nữa không nhận ra cậu!” Hai người tách ra, Thiên Chân cười nói.

Chương 91

“Ha ha!

Bản gia ta đây mắt nhìn không tệ chứ gì, bộ đồ này ta mới mua hôm qua đấy, đi thôi, trước tiên đến cửa hàng nhỏ của ta ngồi một lát. ….” Mấy người hàn huyên một lát, sau đó Bàn Tử dẫn ba người rời khỏi sân bay.

Được Bàn Tử dẫn đường, đi đến bên cạnh một chiếc xe việt dã.

“Ồ!

Bàn Tử, xe không tệ nha!” Thiên Chân khen một câu, sau đó mấy người lên xe.

“Ôi!

Thiên Chân, đừng chê tôi, mấy món đồ vặt này của tôi làm sao lọt vào mắt tiểu Tam Gia cậu được!

Mà nói thật, Lâm Dương dường như chưa có một căn nhà tử tế nào, lần này đến đế đô, sau khi đấu giá đồ xong, cậu ấy có thể kiếm được không ít tiền, có muốn tìm mua bất động sản ở đế đô không?” Bàn Tử vừa lái xe, vừa nói chuyện với ba người.

“Nhà ở đế đô đắt lắm, e rằng số tiền bán được không đủ dùng đâu!” Lâm Dương cười lắc đầu.

Mặc dù hắn mang trong mình Cơ Nhân Đề Thủ Hệ Thống, có thể dung hợp gen sinh linh để có được thực lực cường đại, nhưng thực tế gia sản hiện giờ của hắn lại không nhiều!

Đối với giá nhà ở đế đô, hắn cũng phải “vọng sinh úy” (nhìn mà e ngại)!

“Hắc!

Lâm Dương, cậu khiêm tốn rồi!

Nhà ở đế đô tuy không rẻ, nhưng mấy món đồ mà chúng ta mang ra lần này đều không phải đồ bình thường, trước đó ta có nhờ người thẩm định qua, ước chừng có thể trị giá một con số. ….” Bàn Tử vừa lái xe vừa giơ tay làm một cử chỉ ước lượng.

“Ba mươi triệu?” Lâm Dương nhìn ngón tay Bàn Tử chìa ra, quả thực khẽ nhíu mày.

Mặc dù hắn cũng biết những món cổ vật đó giá trị không nhỏ, nhưng ba mươi triệu, đích xác là một cái giá không tệ rồi!

“Hắc!

Lâm Dương, cậu đoán thấp quá rồi!” Bàn Tử cười một tiếng, giọng nói cố ý ngừng lại một chút, ra vẻ bí hiểm, rồi mới trịnh trọng mở lời.

“Ba trăm triệu!

Đúng ba trăm triệu. ….” “Ba trăm triệu?” Lâm Dương khẽ nhíu mày, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, thời đại bây giờ, nhà ở đế đô cũng chỉ bảy tám vạn một mét vuông, vậy mà mấy món đồ trước đó mang ra, lại được định giá có thể bán được ba trăm triệu ư?

Chẳng trách luôn có nhiều người bất chấp nguy hiểm tính mạng để đi Đạo Mộ!

Đúng là “giết người phóng hỏa, kiếm tiền như điên” nha!

Nhưng mà, so với sự kinh ngạc của Lâm Dương, Thiên Chân và Hoắc Tú Tú bên cạnh lại vẻ mặt phong thái ung dung.

Hai người dù sao cũng xuất thân từ thế gia Đạo Mộ, Thiên Chân

lại có con mắt tinh tường, những món đồ trước đó Thiên Chân đều tự mình xem qua, giá trị bao nhiêu trong lòng cũng đã rõ!

Vì vậy, đối với con số ba trăm triệu thật sự không quá nhạy cảm!

So với họ, Lâm Dương lần đầu tiếp xúc với buổi đấu giá cổ vật, đồ cổ thì thực sự bị chấn động một phen!

Ba trăm triệu, tính theo cách chia trước đó, Lâm Dương có lẽ được phân gần một trăm triệu!

Nhiều tiền như vậy, ở đế đô mua một căn biệt thự cũng gần đủ rồi!

Phan Gia Viên ở đế đô, là một chợ đồ cổ nổi tiếng xa gần.

Không lâu sau, Bàn Tử dẫn ba người, đi vào cửa hàng đồ cổ của hắn ở Phan Gia Viên!

"Không tệ nha Bàn Tử!" Vừa vào cửa hàng đồ cổ, Thiên Chân nhìn quanh mấy lần, không khỏi khen một tiếng.

Ở mấy quầy hàng bên ngoài, hắn đã thấy mấy món đồ không tệ, chỉ là những món trưng bày công khai, có thể biết, trấn điếm chi bảo ẩn chứa bên trong lại là bảo bối cỡ nào!

"Hắc!

Đừng có trêu chọc ta!

Nếu đã đến nhà ta rồi, nếu thích gì cứ tùy tiện lấy, coi như quà gặp mặt!" Bàn Tử hào sảng nói, sau đó, từ trong cửa hàng lấy một bộ ấm trà tử sa, pha một ấm trà cho mấy người.

"Vậy tôi không khách khí đâu!

Xem ra lần này phải để Bàn Tử 'chảy máu' một chút rồi!

À đúng rồi, Lâm Dương, Tú Tú cũng đừng khách sáo, chúng ta

hôm nay coi như 'cướp giàu cứu nghèo'. ….” Thiên Chân cười cười, sau đó lại nói với Lâm Dương và Hoắc Tú Tú.

Mấy người vừa nói đùa, Lâm Dương nhìn quanh, xem xét trong cửa hàng của Bàn Tử, nhưng cũng không tìm thấy thứ gì mình hứng thú, đâm ra thiếu hứng.

“Haiz!

Lâm Dương mắt nhìn cao, chắc không vừa mắt đồ trong cửa hàng nhỏ của ta rồi, hay là lát nữa ta ra ngoài dạo một vòng, biết đâu lại 'nhặt' được bảo bối!

Lát nữa tiểu ca Lâm Dương có thích gì, Bàn Tử ta tặng hết.

Chương 92

….” Thấy Lâm Dương đi một vòng rồi lại ngồi xuống, Bàn Tử không khỏi cười nói.

Trên suốt chặng đường trước đó, mấy người cũng đã trải qua sinh tử cùng nhau, đối với những cao thủ thực lực cao cường như Lâm Dương, Bàn Tử thật sự từ tận đáy lòng khâm phục.

“Vậy ta cảm ơn trước nhé, đến lúc đó đừng có 'đau lòng' đấy!” Lâm Dương cười cười.

Mấy người ở cửa hàng của Bàn Tử không lâu, sau đó cùng Bàn Tử đến Phan Gia Viên.

Phan Gia Viên là chợ đồ cổ lớn nhất đế đô, và cũng là nơi tập trung đồ cổ lớn nhất toàn bộ An Lạc Quốc!

Ở đây, có những người đến từ khắp nơi trên cả nước, những khách hào phóng chi tiền, cũng có những kẻ đánh bạc mang theo toàn bộ gia sản đến đây, cố gắng đổi đời sau một đêm!

Bàn Tử “làm ăn” tốt ở Phan Gia Viên, có thể mở một cửa hàng đồ cổ ở đây, không chỉ cần vốn liếng khổng lồ cùng với nhiều văn vật cổ ngoạn, mà còn cần có bối cảnh không yếu, hiển nhiên không phải ai cũng có thể tùy tiện làm được!

Vì vậy, toàn bộ chợ đồ cổ Phan Gia Viên, thực tế được chia thành hai phần!

Một phần là những cửa hàng đồ cổ như của Bàn Tử, phần còn lại, là những con phố tập trung các quầy hàng rong!

Cửa hàng đồ cổ và quầy hàng rong, thực tế không có sự phân biệt cao thấp tuyệt đối, mặc dù trên các quầy hàng rong có không ít đồ giả,

nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một số bảo bối khiến người ta kinh ngạc!

Mấy người đi một lúc, nhanh chóng, Hoắc Tú Tú lại bị một quầy hàng trong số đó thu hút ánh mắt.

Suốt đường đi, Lâm Dương đều nắm tay Hoắc Tú Tú, lúc này tự nhiên dừng lại, vừa hay thấy ánh mắt Hoắc Tú Tú rơi vào một cây kim bộ dao trên quầy hàng đó!

"Ồ, Tú Tú muốn à?

Bàn ca ta tặng cho. …." Bàn Tử thấy Lâm Dương và Hoắc Tú Tú dừng lại, lại cười sảng khoái, cùng Thiên Chân đi tới.

"Ôi chà, Bàn ca, ngài quá khách sáo rồi!

Quầy hàng nhỏ của tôi, ngài cứ tùy ý xem. …." Chủ quầy hàng đó hiển nhiên biết Bàn Tử, lập tức thể hiện sự nhiệt tình vượt mức bình thường.

"Cái này bao nhiêu tiền?" Lâm Dương tiến lên, vươn tay cầm lấy chiếc trâm vàng mà Hoắc Tú Tú đã để mắt.

"Chà!

Tiểu ca thật có mắt nhìn, kim bộ dao này là vật từ thời Minh triều, vàng ròng, đá quý trên đó là ngọc lục bảo. …." Chủ quán vừa thấy Lâm Dương cầm chiếc trâm vàng đó, lập tức ánh mắt sáng lên, nhiệt tình giới thiệu.

Nhưng mà, nói một lúc, lại thấy mấy người Lâm Dương đều vẻ mặt thiếu hứng thú, không mấy quan tâm, đành ngậm miệng lại, sau đó giơ ra hai ngón tay về phía Lâm Dương.

"Hai mươi vạn!" Hai mươi vạn?

Lâm Dương nghe vậy, trong lòng không khỏi giật mình.

“Hắc!

Lão Trương, đó là bạn của bản gia ta đấy, đừng có dùng cái chiêu lừa người đó!” Nhanh chóng, giọng Bàn Tử bất mãn từ bên cạnh truyền đến.

“Ôi chà, xem cái miệng của tôi này, Bàn ca thứ lỗi, thứ lỗi. …. Vì là bạn của Bàn ca, vậy thì năm vạn, năm vạn giá chốt!” Ông chủ quầy hàng nghe vậy, ho khan một tiếng, vội vàng đổi lời.

Nếu không có người trong nghề, tự nhiên sẽ bị lừa đến “mất cả quần” (sạch sành sanh), nhưng có Bàn Tử ở đây, đương nhiên có thể tránh được “tai họa”!

Lâm Dương quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, thấy Bàn Tử gật đầu, biểu thị giá cả này không thành vấn đề, sau đó trực tiếp cài chiếc kim bộ dao lên đầu Hoắc Tú Tú.

“Tú Tú, tặng em đấy!” Lâm Dương nhẹ giọng nói.

“Lâm Dương. ….. ca. ….. ca!” Tú Tú gọi Lâm Dương là “ca” lúc đầu có chút ngượng ngùng, nhưng một lúc sau thì quen, gọi rất tự nhiên.

Nàng chỉ cảm thấy trong lòng “tiểu lộc loạn chàng” (tim đập thình thịch), ôm cánh tay Lâm Dương, trong mắt ánh lên những tia sáng kỳ lạ.

“Này. …..

Lại bày tỏ tình cảm à!” Bàn Tử bên cạnh kêu lớn không chịu nổi, sau đó đến ví tiền chuẩn bị trả tiền.

“Không cần đâu!

Thôi được rồi, tôi tặng Tú Tú, tiền để tôi trả!” Lâm Dương cắt lời, Hoắc Tú Tú bên cạnh nghe vậy, lập tức vô cùng cảm động, ôm chặt

cánh tay Lâm Dương hơn.

“Lâm Dương ca ca là tốt nhất!” …..

Khụ khụ. …..

Trên cánh tay truyền đến từng trận xúc cảm mềm mại, khiến vẻ mặt Lâm Dương có chút không tự nhiên, hắn đổi một tư thế ôm Tú Tú, sau đó lấy tiền trả cho ông chủ quầy hàng.

Chương 93

"Ừm?" Nhưng mà, khi Lâm Dương mua xong đồ chuẩn bị rời đi, ánh mắt hắn lại không khỏi bị một chiếc bình sứ màu xám tro trên quầy hàng thu hút. …..

Ông chủ quầy hàng vừa thấy vẻ mặt Lâm Dương, lập tức nhíu mày, trong lòng biết lại có khách đến làm ăn, liền lập tức "kiến phùng sáp châm" (thấy chỗ trống liền chen vào).

"Hắc!

Tiểu ca thật có mắt nhìn, cái này nghe nói là Trường Sinh Bất Lão Đan mà Đường Huyền Tông năm xưa luyện chế ra đấy, nếu tiểu ca có hứng thú, cái giá. ….. thế nào?" Nói rồi ông chủ đổ ra một viên thuốc đen sì từ trong bình sứ cho Lâm Dương xem.

Trường Sinh Bất Lão Đan?

Ba vạn?

Lâm Dương nghe vậy, liếc nhìn ba ngón tay ông chủ chìa ra, trong lòng không khỏi hiện lên vẻ khinh thường.

Trước đó cứ cảm thấy chiếc bình sứ đó không tầm thường, nhưng ông chủ lại từ trong đó đổ ra một viên đan dược. …..

Chẳng lẽ hôm nay lại diễn ra một màn "mua độc hoàn châu" (mua hộp ngọc bỏ ngọc)?

Nhìn viên đan dược đen sì mà ông chủ đổ ra, trong mắt Lâm Dương hiện lên vẻ cạn lời.

Cái này trông giống hệt thứ đồ chơi trẻ con nặn bằng bùn tùy tiện, nhìn bốn chữ "Trường Sinh Bất Lão" cũng chẳng liên quan gì!

“Hắc!

Tiểu ca, bình đan dược này, là được đào từ một ngôi mộ gần Chiêu Lăng thời Đường ra đấy, nghe nói trong mộ táng có ghi chép, đây đích xác là Trường Sinh Bất Lão Dược mà đan sư ngự dụng của Lý Thế Dân luyện chế vào cuối đời. ….” Dường như nhìn thấu sự khinh thường trong lòng Lâm Dương, ông chủ quầy hàng vội vàng mở lời giải thích.

Lâm Dương nghe vậy, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia tinh quang, sau đó nhìn về phía Thiên Chân, ánh mắt cả hai đều hiện lên vẻ thấu hiểu.

Thiên Chân tiến lên, Lâm Dương thuận tay nhận lấy chiếc bình sứ đó, định xem xét kỹ lưỡng.

Nhưng mà, khi ngón tay Lâm Dương chạm vào viên đan dược đen sì đó, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cảm giác rung động.

“……” Trong mắt Lâm Dương lóe lên một tia dị sắc.

Không hiểu sao, hắn có một dự cảm, nếu mua viên đan dược này, tuyệt đối sẽ có lợi ích lớn.

Nhưng, Lâm Dương lại không động thanh sắc nhận lấy bình sứ.

Cầm chiếc bình sứ xem khá lâu, hắn âm thầm dùng móng tay cào nhẹ lên bình, sau khi cào ra một vết ấn bảy màu, trong lòng hắn càng thêm khẳng định.

Sau đó, hắn đưa chiếc bình sứ trong tay cho Thiên Chân.

“Ba vạn ư?

Tôi mua!” Lâm Dương không động thanh sắc nói.

Nhưng mà, lúc này ông chủ quầy hàng lại lắc đầu.

“Ba vạn, là giá của Trường Sinh Bất Lão Đan, còn về cái bình thì.

….. ba vạn khối không chỉ đâu!" Ông chủ chỉ vào chiếc bình trong tay Thiên Chân, cười hắc hắc.

"Này Lão Trương, thật sự muốn ức hiếp bạn bè của bản gia ta ư..?

Xem ra, Bàn Tử ta ở Phan Gia Viên không có tiếng tăm gì nha. …." Bàn Tử bước tới, giọng điệu bất mãn tự giễu.

"Ôi chà, Bàn ca, ngài nói gì vậy, làm sao có chuyện đó được. …." Ông chủ nghe vậy, vội vàng cười xòa, nhưng cười thì cười, lại không hề nới lỏng lời nói.

Hiển nhiên, biểu hiện của Lâm Dương và Thiên Chân trước đó, đã khiến ông chủ ý thức được rằng, trước đó có lẽ mình đã nhìn lầm, chiếc bình đó có lẽ thật sự là một món bảo bối không tồi!

"Ra giá đi!

Cái bình. …." Thiên Chân xem xong, lại đặt cái bình xuống.

"Tiểu ca hào sảng!

Cái giá. ….. cậu cứ mang cả Trường Sinh Bất Lão Đan đi. …." Ông chủ giơ ngón cái lên, sau đó chìa ra hai ngón tay về phía Lâm Dương.

Chương 94

“Hai mươi vạn?” “Lão Trương, thật sự muốn sau này không giao du với bản gia ta nữa ư?

Cậu muốn lừa bạn bè của bản gia ta đến chết à. ….” Vừa thấy ông chủ chìa ra hai ngón tay, Bàn Tử lập tức sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói.

“Ôi, Bàn gia, ngài đừng nói thế mà!

Ở Phan Gia Viên của chúng ta, chuyện người khác nhặt được đồ hời có thiếu đâu?

Nếu thật sự là một món đồ hời lớn, hai mươi vạn thì cũng không bằng hai vị tiểu ca để lại cho tôi một chút 'nước canh' để uống thôi. . …” Ông chủ vội vàng chắp tay, vẻ mặt khổ sở giải thích.

Hiển nhiên, trước đó Lâm Dương và Thiên Chân đều yêu thích chiếc bình đó, khiến trong lòng ông chủ không khỏi có một chút kỳ vọng.

“Ông chủ, chiếc bình này có lẽ cũng không có giá trị như vậy đâu!

Nó chỉ có thể phát huy giá trị khi ở trong tay tôi, còn ở chỗ ông, nó chẳng qua cũng chỉ là một chiếc bình đựng đan dược bình thường thôi!

Giá chốt ba nghìn. ….. thế nào?” Chưa đợi Bàn Tử tiếp tục mở lời, giọng Thiên Chân từ bên cạnh truyền đến.

“Ba nghìn?” Ông chủ quầy hàng sắc mặt biến đổi, giọng nói không khỏi cao lên tám độ.

“Tuyệt đối không được!

Đây là vật từ thời Đường triều đấy, lại là bảo bối dùng để đựng Trường Sinh Bất Lão Dược, làm sao có thể kém được?

Nhìn mặt Bàn gia, mười lăm vạn, mười lăm vạn là tôi đưa cả bình và đan dược!" "Thôi được!

Nếu ông chủ không có thành ý như vậy, e rằng tôi không thể đàm phán được nữa rồi!" Thiên Chân vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu, làm bộ quay người bỏ đi.

Lâm Dương bên cạnh cũng phối hợp, ôm Hoắc Tú Tú đi theo Thiên Chân rời đi.

"Hừ!

Lão Trương, hôm nay cậu nhớ lấy, bản gia ta đây 'núi không chuyển nước chuyển' (sẽ có ngày gặp lại). …." Bàn Tử thấy vậy, sắc mặt càng khó coi, nói một câu âm trầm, sau đó liền đuổi theo ba người Lâm Dương.

Để lại, ông chủ quầy hàng lập tức ngớ người.

"Sao lại không đi theo lối cũ?

Tôi ra mười lăm vạn, cậu ta năm vạn, cuối cùng mỗi người lùi một bước, mười vạn là thành giao chứ. …." Nhìn bóng lưng bốn người Lâm Dương đi xa, ông chủ lập tức sốt ruột.

Trước đó cái bình và viên đan dược đó, là hắn lúc đi du lịch mua từ tay một người thôn dân gần Chiêu Lăng với giá năm nghìn khối!

Người thôn dân đó cứ khăng khăng đó là bảo bối gia truyền mấy trăm năm, nghe nói là bất lão dược được đào từ Chiêu Lăng năm xưa. ….. khiến hắn từng một phen tưởng rằng mình "nhặt" được một món hời lớn.

Tuy nhiên, sau đó hắn liên tục nhờ mấy người thẩm định, tất cả

đều nói đó chỉ là một món đồ sứ bình thường thời Đường triều, vì niên đại quá lâu bị mưa axit ăn mòn, giờ không biết giá trị bao nhiêu. …..

Kết quả, cái bình đó trực tiếp "tắc lại trong tay" (không bán được).

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một người muốn "mua lại" (tiếp bàn), lại không thành, chỉ trong chớp mắt, đối phương đã đi rồi. …..

"Này!

Tiểu ca xin dừng bước!" Ông chủ vội vàng ra khỏi quầy hàng, chặn Lâm Dương và Thiên Chân lại.

"Ôi chà, dù sao cũng là bạn tốt của Bàn gia, Bàn gia là nhân vật có tiếng ở Phan Gia Viên chúng ta mà, nếu tiểu ca đã ưng chiếc bình đó, vậy tôi hạ giá một chút, năm vạn, hai món bảo bối này tôi bán cả gói thế nào. …." Ông chủ cười khổ nói, khác với cách trả giá trước đó, đồ tốt thì không sợ không bán được, lúc này hắn đã vươn tay chặn Lâm Dương lại, rơi vào thế yếu, quyền chủ động nằm trong tay Lâm Dương và Thiên Chân.

Thiên Chân và Lâm Dương nhìn nhau, cả hai đều thấy ý cười trong mắt đối phương.

"Ông chủ, tôi đã nói rồi, ba nghìn. ….. giá chốt!

Huống chi, cái bình và viên đan dược của ông, giá trị thực tế, ông trong lòng chắc cũng rõ hơn ai hết. …." Thiên Chân vỗ vỗ vai ông chủ, cười nói.

Ông chủ quầy hàng nghe vậy, sắc mặt càng khổ sở hơn.

"Vị tiểu ca này, cậu đừng đùa tôi nữa, ba nghìn khối, tôi còn không thu hồi được vốn!

Chương 95

Một vạn, ít nhất là một vạn!

Bằng không thì, tôi thà để đồ đạc này 'tắc lại trong tay' (không bán được). ….” Ông chủ mặt mày ủ dột, nhíu mày than thở.

Làm người nên “chừa một đường sống”!

Một vạn khối, hiển nhiên đã là giới hạn thấp nhất mà ông chủ quầy hàng đó có thể chấp nhận trong lòng!

Lâm Dương và Thiên Chân nhìn nhau, sau đó, Lâm Dương gật đầu, nhận lấy chiếc bình đựng đan dược đó.

“Được, một vạn khối!” Đế đô, Phan Gia Viên.

“Ôi, Lâm Dương, Thiên Chân, bỏ một vạn khối ra mua cái Trường Sinh Bất Lão Dược đó. …..

Cái thứ đó thật sự đáng giá nhiều tiền như vậy sao?

Tôi thấy cái lão họ Trương đó chắc là lừa người, chúng ta có khi nào bị lỗ nặng không?” Sau khi rời khỏi quầy hàng đó, Bàn Tử vẻ mặt lo lắng, đuổi theo Lâm Dương và Thiên Chân.

“Thôi được rồi, Bàn Tử cứ yên tâm đi!

Chúng ta về cửa hàng của tôi rồi nói!” Thiên Chân cười vỗ vỗ vai Bàn Tử.

“Ôi chà, lại giấu giếm tôi à. ….” Bàn Tử vẻ mặt uất ức, chỉ đành đi theo ba người trở về cửa hàng.

“Lâm Dương ca ca, cái bình và Trường Sinh Bất Lão Dược trước đó thật sự là bảo bối sao?” Sau khi trở về cửa hàng đồ cổ của Bàn Tử, Hoắc Tú Tú cũng vẻ mặt hiếu kỳ.

Mặc dù với thân phận của nàng, tự nhiên sẽ không để một vạn khối tiền vào mắt, nhưng việc Lâm Dương và Thiên Chân lại coi trọng món đồ đó, lại khiến trong lòng Hoắc Tú Tú không khỏi dâng lên một nỗi hiếu kỳ.

"Này!

Thiên Chân, đừng giấu giếm nữa, nói đi, rốt cuộc có 'nhặt' được bảo bối gì không?

Cái lão họ Trương đó không nể mặt tôi, nếu thật sự chúng ta mất trắng một vạn khối, bản gia ta sớm muộn gì cũng phải cho lão họ Trương đó một bài học!" Bàn Tử cũng xáp lại gần, vẻ mặt quan tâm nói.

"Một vạn khối, thật sự không đến nỗi mất trắng đâu!

Cái bình. …..

Đường Tam Thái! …." Lâm Dương cười cười, từ trong túi lấy ra chiếc bình sứ nhỏ màu đen xì đó.

"Gì cơ?

Đường Tam Thái. …." Bàn Tử và Hoắc Tú Tú nghe vậy, lập tức kinh hô.

Khoảnh khắc đó, hai người họ gần như đều nghi ngờ mình đã nghe lầm, trong giọng nói tràn ngập vẻ khó tin vô tận.

"Lâm Dương tiểu ca, cái thứ này đen sì thế này, nhìn cũng không giống Đường Tam Thái chút nào!

Chắc là chúng ta thật sự bị cái lão họ Trương đó lừa rồi. …." Trên mặt Bàn Tử không khỏi hiện lên vẻ tức giận, vừa bị cái lão họ Trương đó lừa mất một vạn khối, khiến hắn "tức đến đau bao tử" (giận tím người).

Thiên Chân và Lâm Dương nhìn nhau, cả hai không khỏi khẽ cười.

"Bàn Tử, lấy ít dầu cá đi!" Lâm Dương lấy ra chiếc bình sứ, sau đó, tìm một chiếc bình ngọc trong cửa hàng đồ cổ của Bàn Tử, đổ viên Trường Sinh Bất Lão Đan màu đen vào đó.

"Được ngay!" Dựa trên sự tin tưởng đối với Lâm Dương, vì vậy, đối với yêu cầu của Lâm Dương, Bàn Tử liền nhanh nhẹn tìm dầu cá.

Sau đó, Lâm Dương đặt chiếc bình sứ nhỏ đen xì đó lên bàn, dùng bàn chải trong cửa hàng đồ cổ, bôi dầu cá lên chiếc bình sứ nhỏ đó, rồi bắt đầu cọ rửa!

Nhanh chóng, theo Lâm Dương dùng bàn chải cọ rửa, trên chiếc bình nhỏ đó, màu đen bắt đầu không ngừng bị rửa trôi. …..

Chỉ trong chớp mắt, chiếc bình sứ đen xì ban đầu, bắt đầu lộ ra một chút ánh sáng bảy màu. …..

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú hai người trợn tròn mắt ngạc nhiên!

Trong ánh mắt kinh ngạc của hai người, Lâm Dương dùng dầu cá, chỉ trong chớp mắt, đã cọ rửa sạch sẽ chiếc bình nhỏ đen xì, không bắt mắt trước đó.

Lúc này, một chiếc bình sứ nhỏ toàn thân màu xanh lam, trên đó có một bông hoa sen, xuất hiện trước mặt bốn người.

"……" Bàn Tử trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Chỉ nhìn phẩm chất của chiếc bình sứ trước mắt, là có thể biết tuyệt đối không phải vật tầm thường!

Huống chi, trước đó hắn còn từ miệng Lâm Dương biết được điều mấu chốt!

Đường Tam Thái.

Chương 96

…..

“Một món hời lớn a. ….” Bàn Tử kích động đến nỗi những thớ thịt trên mặt hắn cũng bắt đầu run rẩy, trong mắt lóe lên một tia tinh quang như sói đói khát máu nhìn thấy thức ăn.

Đường Tam Thái, là đồ sứ nổi tiếng lẫy lừng của Thiên Triều!

Bàn Tử còn nhớ rõ mồn một, lần trước tham gia một buổi đấu giá, trong đó có một con ngựa Đường Tam Thái, đã được đấu giá với cái giá tròn ba mươi triệu!

Bây giờ, lại dùng một vạn khối để mua một món Đường Tam Thái!

Bảo sao Bàn Tử lại không kích động cho được. …..

“Cũng không phải món hời lớn đâu!

Đường Tam Thái lấy vàng, xanh lục, trắng làm ba màu quý, những món thường thấy được khai quật đều là ngựa, lạc đà hoặc vật dụng hàng ngày, chiếc bình nhỏ này tuy là Đường Tam Thái không tồi, nhưng hơi nhỏ, chất liệu cũng bình thường, cũng chỉ đáng giá vài trăm vạn thôi!” Thiên Chân cầm chiếc bình sứ đã được cọ rửa sạch sẽ bản chất xem xét kỹ lưỡng một lát, sau đó giọng điệu có chút chưa thỏa mãn.

“Thế này là được rồi!

Một vạn khối đổi lấy vài trăm vạn, không tệ rồi!

Còn viên Trường Sinh Bất Lão Dược kia, hoặc là. ….” Lâm Dương khẽ cười một tiếng, sau đó, ánh mắt lại rơi vào viên đan dược màu đen đó.

“Không thể nào!

Lâm Dương, viên đan dược này chẳng lẽ thật sự là Trường Sinh Bất Lão Dược trong truyền thuyết sao?” Bàn Tử nghe vậy, lập tức trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Trên đời thật sự có Trường Sinh Bất Lão Dược sao?

Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và cả Thiên Chân bên cạnh nghe Lâm Dương nói xong, không hiểu sao, trong đầu đều hiện lên một ý nghĩ như vậy.

“Có phải Trường Sinh Bất Lão Dược hay không thì tôi không biết!

Nhưng, viên đan dược này không hề đơn giản!

Bàn Tử, trong đó có dao không?” Lâm Dương ánh mắt rơi vào viên đan dược đen xì đó, trong mắt hiện lên vẻ đầy ẩn ý.

Nhanh chóng, Bàn Tử tìm một con dao đưa cho Lâm Dương.

Nhìn ánh mắt trịnh trọng của Lâm Dương, Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và Thiên Chân ba người, không khỏi tự chủ lùi lại.

“Bá!” Đột nhiên, cổ tay Lâm Dương rung mạnh, con dao trong tay lóe lên một tia sáng sắc bén, sau đó viên đan dược liền trực tiếp chia làm đôi. …..

“Xùy!” Khoảnh khắc Lâm Dương cắt viên Trường Sinh Bất Lão Dược ra, từ bên trong viên đan đó, lại có một tia hồng quang lóe lên.

“A. ….” Hoắc Tú Tú kinh hô, lo lắng nhìn Lâm Dương, trái tim nàng gần như muốn nhảy ra ngoài.

Cùng lúc đó, khi tia hồng quang đó càng lúc càng gần, đồng tử Lâm Dương cũng co rụt lại.

Hầu như theo bản năng, hắn liền đưa tay ra đỡ!

“Ba!” Tia hồng quang đó cuối cùng rơi vào cổ tay Lâm Dương,

ngay lập tức, Lâm Dương chỉ cảm thấy cánh tay tê dại. …..

“Đinh đông!

Chúc mừng túc chủ đã rút trích gen 'Bách Độc Hạt Tử'!” Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Dương, âm báo của hệ thống lập tức vang lên.

“Nhiệm vụ ẩn giấu: Thu thập gen trường sinh hoàn thành 27%.” Lâm Dương trong lòng chấn động, vội vàng nhìn về phía cánh tay mình.

Chỉ thấy trên cánh tay hắn, một con Bách Độc Hạt Tử màu đỏ máu đang bám trên đó, cái đuôi của con Bách Độc Hạt Tử lấp lánh ánh hồng quang đó đã cắm mạnh vào cánh tay Lâm Dương. …..

Nhanh chóng, tại chỗ đuôi Bách Độc Hạt Tử chích vào, lập tức một vệt đen hiện lên. …..

Nhưng mà, cùng lúc đó, hình xăm Kỳ Lân trên người Lâm Dương hiện ra, phát ra từng luồng thần mang yếu ớt!

“Ong!” Trong chớp mắt, cánh tay vốn bị Bách Độc Hạt Tử chích, liền khôi phục như ban đầu!

Lúc đó, Lâm Dương nào dám chần chừ, lập tức vươn tay dùng dao hất con Bách Độc Hạt Tử màu đỏ đó xuống đất, rồi trực tiếp dùng chân giẫm chết nó. …..

“Đinh đông!

Có dung hợp gen 'Bách Độc Hạt Tử' không?” …..

“Dung hợp!” Lâm Dương nói trong lòng.

Ngay lập tức, Lâm Dương cảm thấy một cơn đau nhức dữ dội ập đến trong cơ thể.

Chương 97

Nhưng mà, cơn đau nhức đó đến nhanh cũng đi nhanh, sau một chớp mắt, trong đầu Lâm Dương, liền hiện ra năng lực mà lần dung hợp gen này mang lại!

Gia tăng thuộc tính kháng độc!

Không sai, sau khi dung hợp gen Bách Độc Hạt Tử lần này, khả năng kháng độc của bản thân Lâm Dương đã tăng lên gấp đôi so với trước!

"A!

Lâm Dương ca ca, anh không sao chứ?" Hoắc Tú Tú kinh hô một tiếng, vội vàng xông tới, nắm lấy cánh tay Lâm Dương xem xét.

Bàn Tử và Thiên Chân bên cạnh cũng nhanh chóng chạy đến.

Nhưng mà, lúc này, trên cánh tay Lâm Dương, vết thương do con Bách Độc Hạt Tử chích trước đó đã hoàn toàn biến mất!

"Cô bé ngốc, ta có thể có chuyện gì chứ!

Yên tâm đi. …." Lâm Dương cười vô tư lự, khoe cánh tay hoàn hảo không tổn thương cho mọi người xem, khiến ba người đều tấm tắc khen ngợi.

Nhưng mà, xảy ra chuyện như vậy, mấy người cũng không còn hứng thú nói chuyện nữa.

Bàn Tử đã thu chiếc bình Đường Tam Thái đó, cuối cùng đổi thành tiền trả cho Lâm Dương, mặc dù Lâm Dương bày tỏ rằng mình sẵn lòng tặng món đồ nhỏ đó cho hắn, nhưng Bàn Tử vẫn kiên quyết đưa cho Lâm Dương ba trăm vạn!

Ngày thứ hai, cũng là một ngày trước khi buổi đấu giá bắt đầu, Lâm Dương và Hoắc Tú Tú đã đi dạo cả ngày ở đế đô. …. Cuối cùng, buổi đấu giá cũng đến đúng hẹn.

Thời tiết đế đô mát mẻ, Lâm Dương ôm Hoắc Tú Tú, cùng Bàn Tử và Thiên Chân hội hợp tại khách sạn, sau đó cùng nhau đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm ở đế đô, là một tiệm lão truyền thừa trăm năm!

Bối cảnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm không hề đơn giản, từ thời loạn lạc vẫn sừng sững cho đến nay, buổi đấu giá ở đây cho đến tận bây giờ vẫn là một trong những sàn đấu giá lớn nhất của giới Đạo Mộ toàn Hạ Quốc.

Khi bốn người Lâm Dương đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tại cửa ra vào, xe sang vô số, vô số khách hào phóng từ khắp nơi trên thế giới ăn mặc chỉnh tề bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bốn người Lâm Dương lần lượt xếp hàng đi vào.

Tại cửa, có thị giả của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang kiểm tra thiệp mời.

"Có thiệp mời không?" Lâm Dương có chút bất ngờ, trước đó hắn thật sự không để ý đến chuyện này!

"Hắc!

Bản gia ta là ai chứ!

Chuyện thiệp mời, chỉ là chuyện nhỏ, đi theo ta!" Bàn Tử nghe vậy, vỗ ngực đôm đốp, dẫn ba người Lâm Dương tiến lên.

"Chào quý ông, xin ngài vui lòng xuất trình thiệp mời!" Thị giả tiếp đón ở cửa thấy Lâm Dương và những người khác, lại mỉm cười

ôn hòa cúi người chào.

Bàn Tử tùy tay lấy ra bốn tấm thiệp mời.

Người thị giả lật thiệp mời ra, liền thấy bên trong rõ ràng viết chữ "Bắc Phái Môn Nhân".

"Mời các quý ông bên này!" …..

Được thị giả tiếp đón dẫn đường, người thị giả chỉ vào chỗ ngồi giữa sảnh.

"Mấy vị quý ông, chỗ ngồi bên này. ….. " Đúng lúc đó, có một nhóm người được thị giả tiếp đón cung kính mời qua bên cạnh mấy người, đi vào phòng bao ở lầu hai.

Bàn Tử thấy vậy lại không vui, chỉ lên lầu hai nói: "Sao người khác lại được lên phòng bao?" Người thị giả nghe vậy, lại lộ ra một nụ cười đáng yêu.

"Thưa quý ông, phòng bao ở lầu hai của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, đều dành cho quý khách tôn quý!

Bốn vị quý khách đều là người của Bắc Phái, chỉ có thể có chỗ ngồi ở tầng một. ….. " Mặc dù thái độ của thị giả tiếp đón cung kính, nhưng trong giọng nói lại ý tứ rõ ràng, bốn người họ, chỉ có thể ngồi ở tầng một, phòng bao ở lầu hai. ….. không xứng!

"Hắc!

Bản gia ta. ….. " Bàn Tử nghe vậy, lập tức một luồng tức giận dâng trào trong lồng ngực.

Chỉ là, Bàn Tử đang định phát tác, ánh mắt liếc thấy những côn nô và thính nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang tuần tra xung quanh, cuối cùng chỉ đành kìm nén.

"Ôi!

Thiên Chân ca ca, phòng bao ở lầu hai, cả hai nhà chúng ta đều có đấy!

Nhìn đằng kia kìa.

Chương 98

….. ” Lúc đó, Hoắc Tú Tú lại giơ tay chỉ vào một hướng nào đó ở lầu hai.

Lâm Dương thuận theo hướng ngón tay Hoắc Tú Tú nhìn sang, rõ ràng thấy trước phòng bao bên đó, treo một tấm biển, viết hai chữ “Hoắc Gia”!

“Ừm!

Bên kia là của Ngô gia chúng tôi. ….. ” Thiên Chân cũng nhanh chóng tìm thấy phòng bao của Ngô gia.

“Hai vị là người của Tiền Đường Ngô gia và Hoắc gia sao?” Thị giả tiếp đón của Tân Nguyệt Phạn Điếm hiển nhiên không hề đơn giản, nghe vậy lập tức sắc mặt biến đổi, trong giọng nói cũng trở nên cung kính không ít!

“Không sai!” Nhận được câu trả lời khẳng định, người thị giả tiếp đón lập tức sắc mặt càng thêm cung kính.

Mặc dù không biết người của Ngô gia và Hoắc gia vì sao lại đi cùng người Bắc Phái đến buổi đấu giá, nhưng thị giả vẫn có lòng tin vào sức uy hiếp của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Không có ai dám gây rối ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Vì vậy, người thị giả với giọng điệu vô cùng cung kính chắp tay về phía bốn người nói: “Nếu đã là người của Ngô gia và Hoắc gia, vậy bốn vị xin mời lên lầu hai!

Đương nhiên, nếu vị tiên sinh này cũng có thân phận đặc biệt, vậy Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi có thể mở một phòng bao VIP cho vị tiên sinh này!” …..

Trong lời nói, người thị giả tiếp đón đặt ánh mắt lên người Lâm Dương.

Đúng như câu "vật họp theo loài người phân theo nhóm", có thể đi cùng người của Tiền Đường Ngô gia và Hoắc gia, vậy hình tượng của Lâm Dương và Bàn Tử trong mắt thị giả tiếp đón cũng lập tức cao lớn hơn mấy phần!

"Ta. ….. chưởng môn Phát Khâu Môn!" Lâm Dương chắp tay đứng, giọng nói ôn hòa, nhưng lại mang theo một tia bá khí không cho phép nghi ngờ.

Phát Khâu Môn?

Người thị giả vừa một khắc trước còn mỉm cười đáng yêu, lập tức sắc mặt cứng đờ.

Phát Khâu Môn chẳng phải đã bị diệt môn vào đầu đời Minh rồi sao?

Chưởng môn nhân Phát Khâu Môn, ma quỷ ư?

Những thị giả tiếp đón này, thực tế đều là những người được Tân Nguyệt Phạn Điếm bồi dưỡng từ nhỏ, hầu như ai nấy đều tường tận những bí văn giang hồ như lòng bàn tay.

Vì vậy, lúc này khi Lâm Dương nói mình là chưởng môn Phát Khâu Môn, người thị giả tiếp đón đó gần như cho rằng hắn là kẻ chuyên đến gây rối, thậm chí đã định gọi côn nô đến đánh người rồi!

Nhưng mà, suy nghĩ kỹ lại, người có thể đi cùng với người của Tiền Đường Ngô gia và Hoắc gia, lại có khả năng cố ý gây rối sao?

Người thị giả tiếp đón nhất thời đứng ngây tại chỗ.

"Mời các quý ông lên lầu hai trước!" Cuối cùng thì cũng là nhân tài do Tân Nguyệt Phạn Điếm bồi dưỡng, mặc dù trong lòng khó mà tin

được, nhưng trên mặt lại không lộ vẻ gì, cúi người cung kính dẫn bốn người Lâm Dương lên lầu hai.

Trong chốc lát, người thị giả tiếp đón một tay đặt sau lưng, gửi đi một tin nhắn ngắn.

Nội dung: "Có kẻ tự xưng là chưởng môn Phát Khâu Môn, nên sắp xếp thế nào?" …..

Bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong một phòng làm việc vô cùng xa hoa.

"Vào đi!" Ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong, đang ngồi trước bàn làm việc, xem tài liệu.

"Bà chủ, ở sàn đấu giá, có người tự xưng là chưởng môn nhân Phát Khâu Môn. ….. " "Gì?" "Chưởng môn nhân Phát Khâu Môn?" …..

Doãn Nam Phong nghe vậy, sắc mặt tràn đầy kinh ngạc, suýt chút nữa tưởng mình nghe nhầm.

"Không sai!

Bà chủ, người đó đi cùng người của Tiền Đường Ngô gia và Hoắc gia. ….. " Thính nô vẻ mặt cung kính cúi người bẩm báo với Doãn Nam Phong.

Hoắc gia?

Doãn Nam Phong nghe vậy, khẽ nhíu mày, mới trước đó có nghe một tin tức.

Nghe nói trên giang hồ gần đây đang rầm rộ tin đồn Phát Khâu Môn tái xuất giang hồ, có người muốn trùng lập Phát Khâu Môn!

Tin tức ban đầu nghe nói chính là từ Hoắc gia truyền ra!

Nhưng mà, đó hiển nhiên là tin đồn nhỏ, chỉ có vài ba câu, không

hề chi tiết.

Vì vậy, đối với loại tin đồn này, Doãn Nam Phong thân là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tự nhiên chỉ cười cho qua.

Chỉ là, vốn tưởng rằng đó chỉ là tin đồn nhỏ do ai đó "câu khách" (tìm kiếm sự chú ý) truyền ra, không ngờ lại xuất hiện lần nữa.

"Mời người đó vào, ta muốn đích thân gặp vị chưởng môn Phát Khâu Môn tự xưng kia!

Chương 99

Dám ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của ta mà 'chiêu dao tráng phiến' (làm bộ làm tịch), lại có thể mời được người nhà họ Hoắc và Ngô gia đến, ta muốn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào. ….” Doãn Nam Phong trong mắt hiện lên vẻ khá hứng thú.

“Tuân mệnh!” Thính nô vẻ mặt cung kính cúi người hành lễ, sau đó liền cung kính lui xuống.

Nhanh chóng, trên sàn đấu giá, khi bốn người Lâm Dương vừa được mời lên lầu hai, một côn nô lại vội vàng đến.

“Vị tiên sinh này, bà chủ của chúng tôi muốn gặp ngài. ….. ” Gặp ta?

Lâm Dương nghe vậy, không khỏi nhíu mày, nhưng trong chớp mắt, trong lòng hắn liền hiểu ra, là vì thân phận chưởng môn nhân Phát Khâu Môn. …..

“Em cứ đi trước đi!” Lâm Dương vỗ vỗ vai Hoắc Tú Tú, nhẹ giọng nói một câu, sau đó nhìn về phía côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Đi thôi!” Theo côn nô đó, nhanh chóng, Lâm Dương được dẫn đến một phòng làm việc xa hoa bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Bà chủ, đã đưa người đến rồi!” Côn nô vẻ mặt cung kính nói với người phụ nữ đang ngồi trước bàn làm việc viết lách.

“Ừm!

Ngươi lui xuống đi!” Doãn Nam Phong ngẩng đầu, tùy ý phẩy tay, sau đó đặt ánh mắt lên người Lâm Dương.

Lúc đó, Lâm Dương cũng đang đánh giá Doãn Nam Phong.

Một thân trang phục công sở gọn gàng, mái tóc ngắn tinh tế, trên khuôn mặt thanh tú phảng phất mang theo một tia "không giận mà uy" của một nữ cường nhân.

Ngay cả với con mắt kén chọn của Lâm Dương mà nhìn, cũng sẽ cảm thấy Doãn Nam Phong là một nữ tổng tài xinh đẹp không hề thua kém ai!

Trước bàn làm việc, Doãn Nam Phong nhìn Lâm Dương, trong mắt không khỏi hiện lên một tia dị sắc.

Vốn dĩ nàng cho rằng người có thể tự xưng là chưởng môn một phái, tất không phải một lão già "tiên phong đạo cốt" thì cũng nên là một người trung niên "không giận mà uy"!

Nào ngờ, vị chưởng môn nhân Phát Khâu Môn tự xưng kia, lại trẻ tuổi đến vậy. …..

Nhưng mà, Lâm Dương sau nhiều lần dung hợp gen, bản thân đã có Kỳ Lân Huyết, tự nhiên mang theo một luồng khí độ uy nghiêm, vừa nhìn là biết không phải nhân vật tầm thường!

"Mấy ngày trước nghe nói Phát Khâu Môn tái xuất giang hồ, hôm nay lại dám xưng là chưởng môn nhân Phát Khâu Môn, các hạ đích xác danh bất hư truyền!" Doãn Nam Phong khách sáo một câu, đưa tay chỉ vào ghế sô pha, ý bảo Lâm Dương ngồi.

"Doãn bà chủ quá khen rồi!

Không biết Doãn bà chủ muốn gặp tôi, là có chuyện gì?" Mặc dù đối mặt với bà chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm có bối cảnh thâm sâu như lời đồn, nhưng Lâm Dương vẫn không hề tự ti hay kiêu căng, ứng đối thong dong.

Tất cả những điều đó, lọt vào mắt Doãn Nam Phong, lại thêm một phần trịnh trọng.

Với khí chất mà Lâm Dương tỏa ra, vừa nhìn là biết không phải nhân vật tầm thường, chỉ là, nói là chưởng môn nhân Phát Khâu Môn, Doãn Nam Phong lại một trăm phần trăm không tin!

Phát Khâu Môn kể từ đầu đời Minh bị Chu Nguyên Chương tiêu diệt, đến nay đã mấy trăm năm, nếu thật sự có truyền thừa, thì người của Phát Khâu Môn đã sớm trùng kiến tông môn rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?

"Xin hỏi chưởng môn xưng hô thế nào?" Doãn Nam Phong cười một tiếng, lại tránh không nói đến chủ đề của Lâm Dương.

"Lâm Dương!" Lâm Dương ngồi trên ghế sô pha, mày không khỏi hơi nhíu lại.

Đối với thái độ vi diệu của Doãn Nam Phong, hắn tự nhiên có thể cảm nhận được.

"Lâm chưởng môn, Phát Khâu Môn đã biến mất khỏi giang hồ mấy trăm năm rồi, nay Lâm chưởng môn muốn dùng sức lực một mình để thúc đẩy Phát Khâu Môn tái xuất giang hồ, nhưng không biết, Phát Khâu Môn hiện giờ, truyền thừa còn tồn tại không?" Doãn Nam Phong ánh mắt đặt trên người Lâm Dương, trừng trừng nhìn vào mắt hắn, dường như muốn nhìn thấu hắn vậy.

Lâm Dương nghe vậy nhíu mày.

Vừa gặp mặt đã hỏi về chủ đề truyền thừa tông môn của người khác, hiển nhiên là đã mạo phạm.

"Ha ha!

Lâm chưởng môn đừng trách, Tân Nguyệt Phạn Điếm tổ chức đấu giá hội, tự nhiên cần phải hiểu rõ thân phận của khách, Lâm chưởng môn đã đi cùng tiểu Tam Gia nhà Ngô gia và người thừa kế đời tiếp theo của Hoắc gia, thân phận tự nhiên sẽ không giả dối!

Chỉ là, Nam Phong đối với tông môn uy chấn giang hồ mấy trăm năm trước, rốt cuộc có chút tò mò. ….” Doãn Nam Phong cười, trong giọng nói biểu lộ một chút ý xin lỗi, chỉ là, nhìn ánh mắt hơi khinh thường kia, đâu có chút ý xin lỗi nào. …… Lâm Dương thấy vậy, trong lòng khẽ động.

Hiện giờ Phát Khâu Môn muốn tái xuất giang hồ, chỉ dựa vào sức lực một người, lại có chút khó khăn!

Nhưng mà, nếu có thể mượn “gió đông” của Tân Nguyệt Phạn Điếm. ….. vậy thì dễ dàng rồi!

Đúng là “ngáp phải đũa” (buồn ngủ gặp chiếu manh), đáy mắt Lâm Dương không khỏi hiện lên một tia trêu chọc.

“Nếu truyền thừa của Phát Khâu Môn còn nguyên vẹn, với địa vị và uy vọng giang hồ của Phát Khâu Môn, vậy nên vào phòng bao nào?” “Thiên Tự Nhất Hào không nghi ngờ gì!” Doãn Nam Phong dừng lại một chút rồi nói.

Mặc dù vừa mở lời đã là phòng bao tôn quý nhất sàn đấu giá, nhưng Doãn Nam Phong lại tự tin, tin rằng Lâm Dương không có thực lực để có được phòng bao đó!

Lâm Dương nghe vậy, trong lòng hài lòng.

Chương 100

"Ta có Phát Khâu Ấn, là tín vật của các đời chưởng môn Phát Khâu Môn, có thể làm bằng chứng cho Phát Khâu Môn!" Lâm Dương trịnh trọng mở lời, trong lúc nói, lại lấy ra một chiếc ấn nhỏ cổ xưa, đặt phẳng trong tay, trưng ra cho Doãn Nam Phong xem.

Phát Khâu Ấn đó cổ kính, toàn thân có khắc minh văn phức tạp, vừa nhìn là biết không phải vật phàm.

Doãn Nam Phong thấy vậy, trong mắt cũng liên tục lóe lên dị sắc.

"Phát Khâu Ấn này, đúng là thật!" Doãn Nam Phong gật đầu, thân là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong có sự tự tin vào nhãn quang của mình, liền gật đầu.

"Nhưng, không đủ!

Phát Khâu Môn bị diệt mấy trăm năm rồi, Phát Khâu Ấn có lẽ đã trải qua nhiều lần lưu lạc, muốn dùng Phát Khâu Ấn để chứng minh thân phận Lâm chưởng môn, thì không đủ. …." Không đủ?

Lâm Dương thu Phát Khâu Ấn lại, sau đó, ánh mắt hắn rơi vào chiếc bàn trà đá cẩm thạch trước ghế sô pha.

Chiếc bàn trà đá cẩm thạch đó, dày đến một xích, nặng mấy trăm cân. …..

"Mấy trăm năm trước, Phát Khâu Môn ta uy chấn giang hồ, trong môn từng có hàng chục tuyệt học, nhưng, trong đó nổi danh nhất, chính là. …..

Phát Khâu Chỉ!" Lâm Dương vừa nói, vừa chậm rãi đứng dậy.

Khoảnh khắc đó, trong mắt Doãn Nam Phong không khỏi hiện lên một chút, không biết Lâm Dương muốn làm gì.

Nhanh chóng, trong ánh mắt của Doãn Nam Phong, Lâm Dương đột nhiên đưa ra hai ngón tay, vung về phía chiếc bàn trà trước mặt!

"Phanh!" "Rắc!" …… …..

Chiếc bàn trà đá cẩm thạch dày một xích đó, trực tiếp vỡ tan thành tro. …… …..

"Chính là. …..

Phát Khâu Chỉ!" Doãn Nam Phong mắt trợn tròn mồm há hốc, đứng sững sờ giữa gió.

Bàn trà trong văn phòng của y được làm hoàn toàn bằng đá cẩm thạch, độ cứng của nó, dùng máy khoan điện, mấy phút cũng không khoan thủng!

Thế mà, tảng đá cẩm thạch dày một thước như vậy, lại bị người thanh niên tầm thường trước mắt tùy tiện dùng hai ngón tay cắm vào, sau đó, còn nhấc tay làm vỡ nát bàn trà.

"Phát Khâu Chỉ..." Trong ánh mắt Doãn Nam Phong hiện lên một tia kinh hãi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có bối cảnh thâm hậu, cũng có thế lực cổ xưa truyền thừa trăm năm, Doãn Nam Phong đối với một số tin đồn giang hồ từ thuở trước đương nhiên cũng có nghe qua đôi chút.

Giờ phút này nhìn Lâm Dương thi triển một chiêu, làm sao y có thể không hiểu được, người trước mắt này... nhất định là chưởng môn Phát Khâu Môn!

"Lâm chưởng môn thân thủ cao tuyệt, Nam Phong thực sự khâm phục!" Doãn Nam Phong kinh hãi bước ra từ bàn làm việc, ngữ khí không còn vẻ khinh bạc đùa cợt như trước, xen lẫn một tia cung kính, cúi người chào Lâm Dương một lễ.

Khoảnh khắc đó, Lâm Dương mà trước đó trong mắt Doãn Nam Phong có chút không đáng tin cậy, thậm chí có phần non nớt, lại biến thành một thiếu niên tuấn mỹ trẻ tuổi tài giỏi, phong thái phi phàm.

"Doãn lão bản quá khen!" Lâm Dương đứng dậy, tùy ý phủi tro thuốc lá trên tay.

"Phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, Phát Khâu Môn ta há lại không tiếp nhận!" Trong lúc nói chuyện, Lâm Dương không khỏi khẽ cau mày, y cũng không biết có phải ảo giác hay không, từ khi thi triển Phát Khâu Chỉ xong, y luôn cảm thấy ánh mắt của cô gái kia nhìn mình có vẻ không đúng lắm.

"Đương nhiên rồi!" "Tân Nguyệt Phạn Điếm ta có thể đón tiếp quý khách như Lâm chưởng môn, đó là vinh hạnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm ta..." Doãn Nam Phong nhìn Lâm Dương, trong mắt dị sắc liên tục.

Nhanh chóng, Doãn Nam Phong đi đến trước bàn làm việc, ấn một cái nút.

Một lát sau, cửa văn phòng bị gõ.

"Lão bản!" Một thị tỳ với vẻ mặt cung kính xuất hiện trong văn phòng.

"Mời Lâm chưởng môn đến phòng bao Thiên Tự Nhất Hào!" Doãn Nam Phong hạ lệnh.

Phòng bao Thiên Tự Nhất Hào?

Nghe lời đó, thị tỳ lập tức ngớ người, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi nhìn Lâm Dương.

Phòng bao Thiên Tự Nhất Hào của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mấy chục năm nay chưa từng có ai ngồi vào, đèn của căn phòng bao đó đã mấy chục năm không sáng nữa!

Vậy mà hôm nay, lão bản lại muốn dẫn người đến phòng bao Thiên Tự Nhất Hào!

"Tuân lệnh!" Thị tỳ cung kính cúi chào một lễ.

"Lâm chưởng môn, mời..." Thị tỳ mặt lộ vẻ cung kính sùng bái, chắp tay với Lâm Dương.

Một nhân vật có thể vào phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, hầu như là đại nhân vật mà thị tỳ đến cả ngưỡng vọng cũng không có tư cách, làm sao có thể không cung kính!

Lâm Dương khẽ gật đầu, dưới sự dẫn dắt của thị tỳ, đi tới phòng bao Thiên Tự Nhất Hào.

Địa điểm đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi Lâm Dương được Doãn Nam Phong mời đi, Thiên Chân thì dẫn Bàn Tử đến phòng bao của Ngô gia, còn Hoắc Tú Tú lại tách khỏi Thiên Chân và Bàn Tử, quay người đi đến phòng bao Hoắc gia.

Đấu giá hội đã diễn ra được một lúc, giờ phút này, tại địa điểm đấu giá, từng người lục tục đi vào.

Chương 101

Đèn trước các phòng bao ở tầng hai của hội trường, dần dần được thắp sáng từng cái một.

Thế nhưng, phòng bao trung tâm nhất ở tầng hai, đối diện với sàn đấu giá, lại vẫn tối tăm như thường lệ...

Chính là phòng bao Thiên Tự Nhất Hào!

Từ sau thời Trương Đại Phật Gia năm đó, đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm chưa từng có ai ngồi ở phòng bao Thiên Tự Nhất Hào nữa!

Trong khi mọi người lục tục vào hội trường, giữa đám đông, mấy tên côn nô và thị tỳ hộ vệ một người thanh niên lên tầng hai hội trường!

Các vị khách tham gia đấu giá ở phía dưới không khỏi đồng loạt ngoảnh đầu nhìn.

Đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể nói là một trong những đấu giá hội lớn nhất toàn giới đồ cổ, cộng thêm bối cảnh ngút trời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, về cơ bản những người có thể được mời đến đây đều là danh nhân các giới!

Nhưng, nhiều năm tổ chức đấu giá hội như vậy, chưa từng có ai lại được nhiều côn nô và thị tỳ hộ tống như thế...

Nhất thời, trong trường đấu xôn xao bàn tán!

“Người kia là ai thế?

Sao lại được nhiều côn nô và thị tỳ hộ vệ vậy?” “Trời!

Nhiều năm nay, trên đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có

bao giờ thấy ai có phô trương lớn thế này đâu, quả thực có thể sánh với Trương Đại Phật Gia năm xưa a...” “Người kia là ai chứ?

Cũng không thấy có điểm gì đặc biệt, một người thanh niên bình thường...

Thế mà lại có thể được Tân Nguyệt Phạn Điếm tiếp đãi long trọng như vậy...” Trong hội trường, mọi người nhất thời xì xào chỉ trỏ.

Dù sao, đám đông chỉ có thể ngồi ở sảnh lớn tầng một, còn một người thanh niên lại được mọi người bảo vệ lên tầng hai, khoảng cách giữa người với người sao mà lớn đến thế chứ!

Tuy nhiên, điều thực sự khiến người ta mắt tròn mắt dẹt là ở phía sau.

Nhanh chóng, Lâm Dương được nhiều thị tỳ và côn nô hộ tống, một đường đi về phía trung tâm tầng hai...

Các phòng bao ở tầng hai của trường đấu giá, lấy phòng bao Thiên Tự Nhất Hào đối diện chính giữa trường đấu giá làm tôn quý nhất, hai bên là thứ yếu...

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, côn nô và thị tỳ hộ tống Lâm Dương, một đường đi về phía trung tâm nhất của tầng hai!

“Trời ơi!

Người thanh niên kia lại đi qua phòng bao Địa Tự Tam Hào!” “Chẳng lẽ lại là khách của phòng bao Địa Tự Nhị Hào?” “Không thể nào!

Phòng bao Địa Tự Nhị Hào, trước đó ta thấy Tứ Gia rồi!

Phòng bao đó chắc chắn là của Tứ Gia...” “Trần Tứ Gia cũng đến rồi sao?” Trong trường đấu vẫn xôn xao bàn tán, trong ánh mắt mọi người nhìn Lâm Dương, lại thêm một tia kinh hãi khó che giấu.

Thế nhưng, dưới con mắt dõi theo của mọi người, Lâm Dương được nhiều côn nô và thị tỳ hộ tống, một đường đi đến cửa phòng bao Thiên Tự Nhất Hào rồi dừng lại...

"?!" Tại trường đấu giá, có người vì quá sốc mà mất kiểm soát trực tiếp kinh hô thành tiếng, nhưng khi người đó phản ứng lại, liền vội vàng xin lỗi người bên cạnh.

Trước phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, Lâm Dương bước vào!

"Trời ơi!

Thật sự đi vào rồi..." "Trời của tôi ơi!

Người thanh niên kia là ai?

Mấy chục năm nay, trừ Trương Đại Phật Gia ra, có ai từng vào phòng bao Thiên Tự Nhất Hào đâu chứ..." "A!

Ngay cả Trần Tứ Gia còn không có tư cách ngồi phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, người kia là ai?

Lại có thể vào được phòng bao Thiên Tự Nhất Hào..." Trong hội trường, mọi người mặt mày kinh hãi.

Khoảnh khắc đó, ngay cả trong nhiều phòng bao ở tầng hai, cũng không ngừng có người bị động tĩnh thu hút, với vẻ mặt kinh hãi thò đầu ra.

Nhanh chóng, trước phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, ngọn đèn đã mấy chục năm không sáng kia được thắp lên.

Ngọn đèn của phòng bao Thiên Tự Nhất Hào đã mấy chục năm không sáng, hôm nay đã thắp lên.

Một người thanh niên ngoài 20 tuổi bước vào, tin tức này lập tức làm bùng nổ hiện trường.

"Có thể ngồi phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, không biết là gia tộc

nào?" "Một khuôn mặt lạ hoắc, tôi dám khẳng định là lần đầu tiên xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nếu không một nhân vật lợi hại như vậy tôi nhất định đã nhớ rồi." Ở giữa tầng hai, phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, Lâm Dương ngồi giữa phòng bao, hai bên đều có nữ phục vụ tiếp đón, dâng trà rót nước.

Nghe người ở sảnh lớn phía dưới đang bàn tán xôn xao, Lâm Dương mỉm cười.

Lúc này, ta đột nhiên cảm giác bị một con rắn độc nhìn chằm chằm, toàn thân khó chịu.

Ngẩng đầu nhìn lại, trong phòng bao Địa Tự đối diện không biết từ lúc nào xuất hiện một ông lão đeo kính râm.

Mặc dù chiếc kính râm lớn che đi gần hết khuôn mặt dài, nhưng vết sẹo ngang qua hai mắt vẫn rõ ràng có thể nhìn thấy.

"Thì ra..." Vết sẹo ở mắt, lại có thể ngồi trong phòng bao Địa Tự, trừ A Tứ, Tứ Gia ra thì ai có tư cách đó chứ.

Lúc này, Tứ Gia đang ngồi trong phòng bao đối diện, nhìn Lâm Dương đánh giá từ trên xuống dưới, đã phát hiện ánh mắt của Lâm Dương, nhưng vẫn ngang nhiên như vậy, căn bản không để Lâm Dương vào mắt.

Sự xuất hiện của Tứ Gia dường như đã tiếp thêm sức mạnh cho những người ở sảnh lớn phía dưới, cũng không còn e ngại bối cảnh ngút trời của Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa, ngầm có xu hướng muốn gây sự.

Ở giữa có một người đàn ông trung niên với đôi mắt ti hí, vẻ mặt lấm la lấm lét đứng dậy, quát lớn vào Lâm Dương trong phòng bao Thiên Tự Nhất Hào: "Một thằng nhóc lông tơ dựa vào đâu mà ngồi ở phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, chẳng lẽ cảm thấy mình có tư cách

lớn hơn Tứ Gia sao?" Có một người dẫn đầu, những người khác bất kể là xuất phát từ tâm lý đố kỵ, cũng đều đứng dậy, nhao nhao gào thét vào Lâm Dương trong phòng bao Thiên Tự Nhất Hào: "Có tư cách ngồi phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, có bản lĩnh thì xưng danh tính ra..." Lâm Dương vẫn thản nhiên ngồi trong phòng bao uống trà, ăn điểm tâm.

Còn những kẻ tiểu nhân nhảy nhót ở dưới lầu, ta chẳng thèm để mắt tới.

Lâm Dương không quan tâm, không có nghĩa là người khác cũng không quan tâm.

Chương 102

Tại địa bàn của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đám đông dám gây chuyện, ngay cả khi biết Tứ Gia đứng sau, nhưng Doãn Nam Phong cũng không ngại.

Một lúc sau, mấy chục côn nô xuất hiện trong sảnh lớn, bao vây đám người muốn gây chuyện.

"Đây là địa bàn của Tân Nguyệt Phạn Điếm ta, ai dám gây chuyện ở đây, đừng trách Doãn Nam Phong ta không nể tình." Nhìn đám côn nô bao vây chặt chẽ, đa số mọi người đều im lặng, không dám nói thêm lời nào, nhưng trong đó có người tự cho mình có bối cảnh lớn vẫn lên tiếng: "Cái thằng nhóc lông tơ kia dựa vào đâu mà có vị trí tốt hơn Tứ Gia!" Doãn Nam Phong mỉm cười: "Dựa vào ư?

Dựa vào thân phận chưởng môn Phát Khâu Môn không biết có đủ tư cách không?" "Hoa..." Khi mấy chữ "chưởng môn Phát Khâu Môn" từ miệng Doãn Nam Phong thốt ra, hiện trường hoàn toàn bùng nổ, ngay cả Tứ Gia đang ngồi trong phòng bao đối diện Lâm Dương cũng nhấp nhổm người, có vẻ như không thể ngồi yên được nữa.

Nhưng sau đó lại trở lại bình thường.

Hiện tại, sau khi bùng nổ cũng đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

"Nếu là chưởng môn Phát Khâu Môn, thì đúng là đủ tư cách ngồi phòng bao Thiên Tự Nhất Hào." Một người đàn ông trung niên tóc ngắn đứng dậy, rồi bắt chước vẽ theo hình gáo, thi triển một chiêu hữu hình vô thần của Khôi Tinh Thích Đấu: "Không biết ta Bàn Sơn đạo nhân nên được sắp xếp ở phòng bao nào?" Vừa dứt lời, lập tức dẫn đến một tràng cười lớn.

Doãn Nam Phong ra hiệu một cái, hai côn nô lập tức tiến lên đỡ

người đàn ông trung niên kia rồi lôi ra ngoài.

"Tuy nhiên Phát Khâu Môn tuyệt tích giang hồ mấy trăm năm, nhưng đã thông qua kiểm chứng của ta, đương nhiên không thể có giả dối, chư vị ngồi đây chẳng lẽ cảm thấy bản lĩnh của mình lớn hơn Tân Nguyệt Phạn Điếm ta sao?" Lời của Doãn Nam Phong vừa thốt ra, hiện trường lập tức im lặng.

Quả thực, ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm còn thừa nhận địa vị chưởng môn Phát Khâu của đối phương, lại sắp xếp cho phòng bao Thiên Tự Nhất Hào, những kẻ tiểu lâu la này làm gì có tư cách nghi ngờ.

Tứ Gia trong phòng bao Địa Tự tầng hai sau khi biết Lâm Dương đối diện là chưởng môn Phát Khâu Môn, cũng thu lại ánh mắt tùy ý.

Sau một màn náo kịch, phiên đấu giá vẫn diễn ra bình thường.

Mỗi món đồ được đấu giá ở đây đều là tinh phẩm trong số tinh phẩm, chỉ cần trả giá được, món đồ đó sẽ thuộc về mình.

Đối với những món đồ này, Lâm Dương đều không mấy hứng thú, sở dĩ ở đây cũng không phải vì muốn chiêm ngưỡng thịnh hội giới đạo mộ.

"Món đấu giá tiếp theo đến từ Tam Thánh Sơn, một viên Trường Sinh Bất Lão Đan, giá khởi điểm là 200 vạn." Người đấu giá viên trên đài tuyên bố.

Nghe mấy chữ "Trường Sinh Bất Lão Đan", Lâm Dương lập tức tỉnh táo tinh thần.

Lập tức sử dụng Hồi Thanh Định Vị, dùng sóng âm thăm dò chiếc bình sứ trắng trong suốt tinh xảo trên khay của cô lễ tân.

"Thật là một món đồ thú vị." Vừa nói xong, Lâm Dương hô giá 200 vạn, một mức giá khởi điểm.

Khi y vừa ra giá xong, lại một lần nữa thu hút ánh mắt của toàn trường.

Ngay cả người đấu giá viên trên đài cũng không nhịn được mà nhìn về phòng bao của Lâm Dương một cái.

Món đồ này vốn dĩ không nên xuất hiện ở trường đấu giá, nhưng cô chủ nhà lại thích trêu chọc, nhất định phải mang món đồ này ra đấu giá.

Nếu thật sự là một viên Trường Sinh Bất Lão Đan, thì làm sao có thể chỉ có giá khởi điểm 200 vạn chứ.

Đừng nói 200 vạn, 2 ức cũng không mua nổi a.

Điều này mọi người có mặt đều hiểu.

Cuối cùng, ngoài Lâm Dương ra, không có người thứ hai nào ra giá.

Cuối cùng Lâm Dương đã đấu giá thành công viên Trường Sinh Bất Lão Đan với giá khởi điểm 200 vạn.

Đấu giá hội kết thúc, trên xe chuyên dụng do Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp xếp.

Bàn Tử mở miệng nói: "Xe chuyên dụng của Tân Nguyệt Phạn Điếm đâu phải ai cũng được hưởng thụ đâu, bản gia ta đây đều nhờ phúc Lâm Dương cả." Thiên Chân cũng mỉm cười, quả thực như Bàn Tử nói, với địa vị của Ngô gia trong giới đạo mộ, cũng chưa từng được hưởng đãi ngộ như vậy.

Sau đó Thiên Chân nhìn viên đan dược Lâm Dương đã đấu giá được, mở miệng hỏi: "Lâm Dương, ta tin rằng cậu sẽ không vô duyên vô cớ đấu giá món đồ đó đâu, có gì đó quái lạ đúng không?" Bàn Tử và Tú Tú cùng ngồi trong xe cũng đồng loạt quay đầu, muốn biết đáp án.

Lâm Dương cười thần bí, chờ về đến chỗ Bàn Tử rồi sẽ nói.

"Có cần phải thần bí như vậy không, nhất định phải về mới nói à." Bàn Tử lẩm bẩm oán trách.

Bất kể Bàn Tử nói gì, Lâm Dương đều dùng câu "về rồi sẽ biết" để trả lời.

Cuối cùng thực sự không còn cách nào, Bàn Tử đành nói với bác tài xế: "Sư phụ, chạy nhanh lên!" Nửa giờ sau, tại cửa hàng đồ cổ Phan Gia Viên của Bàn Tử.

"Lâm Dương, giờ thì có thể nói bí mật về món đồ cậu đã đấu giá được rồi chứ?" Lâm Dương cười cười: "Kéo rèm lại, tắt đèn và đóng cửa, sau đó lấy một cái đèn pin." Mặc dù không biết mục đích Lâm Dương làm vậy, nhưng Bàn Tử vẫn làm theo, trước tiên đưa một cái đèn pin cho Lâm Dương, sau đó lại lon ton đi kéo hết rèm cửa trong cửa hàng, cuối cùng thì tắt đèn.

Đèn vừa tắt, cửa hàng lập tức chìm vào bóng tối mịt mùng, không nhìn rõ ngón tay.

Lâm Dương hướng đèn pin vào chiếc bình sứ trong suốt tinh xảo vừa mang về từ buổi đấu giá, khoảnh khắc đèn pin bật sáng, trên tường xung quanh căn phòng xuất hiện từng bức hình chiếu.

"Má ơi, làm sao mà làm được vậy?" Không chỉ Bàn Tử, Thiên Chân và Tú Tú cũng mắt tròn mắt dẹt.

Trí tuệ của người xưa cũng thật là đỉnh cao.

Cũng không biết trong điều kiện kỹ thuật thời bấy giờ, làm thế nào mà lại có thể biến một chiếc bình sứ nhỏ như vậy thành một vật thể tạo hình chiếu.

Sau khi kinh ngạc, mọi người liền bắt đầu nghiên cứu xem hình chiếu rốt cuộc ghi lại điều gì, mà lại đáng để người xưa ẩn giấu kỹ

càng như vậy.

Đầu tiên xuất hiện trong màn hình chiếu là nhiều thợ thủ công được đưa đến một ngọn núi tuyết lớn, sau đó bắt đầu xây dựng một cung điện trên núi tuyết, nhìn quy mô cung điện, còn lớn hơn hoàng cung.

Lâm Dương nhìn thấy bức tranh liền nói: "Không phải chúng ta đã thấy mô hình cung điện đó trong Tây Sa hải để mộ rồi sao?" Nghe Lâm Dương nhắc nhở, những người khác cũng phản ứng: "Không sai, cung điện trong mô hình đó y hệt như cung điện này." Tiếp theo, cảnh quay thay đổi, sau khi cung điện được xây xong, mây mù bao phủ, cả tòa cung điện như lơ lửng giữa không trung, quả thực là tiên cung.

Cảnh quay tiếp tục, biến thành có người phóng một đám cháy lớn, đốt cháy con đường duy nhất dẫn đến cung điện, vì đám cháy gây ra tuyết lở, cả tòa cung điện cũng bị chôn vùi dưới tuyết.

"Thật đáng tiếc quá, một tòa tiên cung như vậy lại bị chôn vùi dưới tuyết, không tìm thấy nữa." Tú Tú tiếc nuối nói.

"Cái đó cũng không đáng giá hai trăm vạn a." Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

Lâm Dương bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này, điện thoại của Thiên Chân reo.

Chương 103

"Tam thúc của ta." Thiên Chân nghe xong điện thoại, nói với Lâm Dương và mấy người kia: "Ta phải đi gặp một người." Thấy Thiên Chân vẻ mặt đầy tâm sự, Lâm Dương mở miệng hỏi: "Có chuyện gì rồi sao?" Thiên Chân gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Tam thúc chỉ nói ta nhất định phải đi gặp người đó, và nghe theo sự sắp xếp của họ, chuyện này liên quan đến sự sống còn của Ngô gia ta." Nghe Thiên Chân nói một cách thận trọng như vậy, ngay cả Bàn Tử cũng không còn luyên thuyên nữa, lập tức quan tâm hỏi: "Giờ cậu muốn về Tiền Đường à?

Có cần tôi đưa cậu ra sân bay không?" Thiên Chân lắc đầu: "Người đó đang ở đây, đưa ta đến đó là được rồi." Vì nơi Thiên Chân đến tiện đường với khách sạn Lâm Dương đang ở, Lâm Dương dẫn theo Tú Tú cũng cùng lên xe của Bàn Tử.

Một lúc sau, xe của Bàn Tử xuất hiện trước cửa một tứ hợp viện, quy mô của tứ hợp viện này, e rằng ở thời cổ đại chỉ có vương gia mới có tư cách ở.

Sau khi Thiên Chân đi vào, Bàn Tử liền khởi động xe.

Lâm Dương gật đầu, cũng tò mò không biết Thiên Chân gặp ai mà lại liên quan đến sự sống còn của Ngô gia.

Mấy người Lâm Dương đợi ngoài cửa hơn một giờ đồng hồ, Thiên Chân với vẻ mặt đầy tâm sự bước ra từ bên trong.

Khi cửa tứ hợp viện mở ra, Lâm Dương nhìn thấy Tứ Gia, ông lão đeo kính râm kia, vết sẹo trên mắt dù kính có lớn đến mấy cũng không che được.

"Thì ra Thiên Chân gặp Tứ Gia." Trở về xe, Bàn Tử quan tâm hỏi:

“Thiên Chân, cậu không sao chứ?” “Ta không sao.” Nghe Thiên Chân không sao, Bàn Tử cũng không hỏi thêm, khởi động ô tô, chuẩn bị đưa Lâm Dương và mấy người kia về khách sạn.

Trên đường, Thiên Chân đột nhiên mở miệng nói: “Tam thúc bảo ta gặp Tứ Gia, và dặn ta nghe theo sự sắp xếp của Tứ Gia, bảo ta chuẩn bị, tuần sau sẽ lên đường đi Tam Thánh Tuyết Sơn.” “Đi đó làm gì?” Bàn Tử tò mò.

“Đi lấy một món đồ cực kỳ quan trọng, cụ thể ta cũng không biết, nhưng chắc chắn là nguy hiểm, một mình ta nhất định không làm được...” Thiên Chân vừa định nói tiếp thì bị Lâm Dương và Bàn Tử ngắt lời: “Có ta đây mà.” Nhìn Lâm Dương, rồi lại nhìn Bàn Tử, Thiên Chân gật đầu.

Trở về phòng khách sạn, Lâm Dương đóng cửa cẩn thận, sau đó lấy ra chiếc bình sứ mang về từ đấu giá hội, rút thanh trường kiếm từ Kim Cương Tán ra, một kiếm chém đôi viên đan dược trong bình sứ.

Chỉ thấy khoảnh khắc viên đan dược vỡ tan, bên trong bò ra một con trùng trong suốt tinh xảo.

“Quả nhiên giống như ta nghĩ, viên Trường Sinh Bất Lão Đan này bên trong cũng có một con trùng.” Lâm Dương thầm nghĩ.

Trước đó, ở mộ Miêu Cương Thiên Khanh, y đã phát hiện trong Trường Sinh Bất Lão Đan có Ngô Công Cổ.

Trong Trường Sinh Bất Lão Đan mà tổ tiên Thiên Chân lấy được từ mộ Huyết Thi thì có một con Thi Miết Vương.

Trong đan dược bất lão mua ở chợ đồ cổ thì có một con Bách Độc Hạt Tử.

Còn viên này, đến từ Trường Sinh Bất Lão Đan của Tam Thánh Sơn, bên trong lại có một con Du Diên Vương.

Lâm Dương mơ hồ cảm thấy có sự liên hệ giữa chúng, nhưng nhất thời vẫn chưa hiểu rõ.

Du Diên Vương, trông không khác gì con du diên bình thường, thân thể hai bên tổng cộng có mười hai cái chân.

Từng con trùng tỏa ra khí lạnh khắp người, những nơi nó đi qua đều bị đóng băng.

Mặc dù con du diên này hành động nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng kiếm trong tay Lâm Dương.

Lâm Dương một kiếm chém đôi con du diên kỳ lạ này.

Sau đó dùng tay nhẹ nhàng chạm vào thi thể của nó.

"Đinh đông, gen Du Diên Vương trích xuất thành công." "Đinh đông, gen Trường Sinh trích xuất thành công." "Đinh đông, nhiệm vụ ẩn 'thu thập gen Trường Sinh' hoàn thành tiến độ 39%." Cùng lúc tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dương, bàn tay chạm vào thi thể Du Diên Vương lập tức bị đóng băng, sau đó hoa văn Kỳ Lân trên vai Lâm Dương lóe sáng hai cái, băng đóng lại tan đi.

"Đinh đông, có dung hợp gen Du Diên Vương không?" "Dung hợp." Đối với nỗi đau mà việc dung hợp gen mang lại cho cơ thể, Lâm Dương đã quen từ lâu, đau đến mấy cũng không bằng nỗi đau khi dung hợp giọt máu Kỳ Lân kia.

Một lúc sau, việc dung hợp gen Du Diên Vương hoàn thành.

Lợi ích mà gen Du Diên Vương mang lại là khả năng đóng băng vật thể.

Mấy ngày sau Lâm Dương nhàn nhã dạo chơi ở Đế Đô, tiện thể chuẩn bị trang bị cho chuyến đi Tam Thánh Tuyết Sơn, giữa chừng Tú Tú về nhà, dù sao tình hình của bà nội cô ấy không được tốt lắm, cần ở bên cạnh chăm sóc, hiện tại không có chuyện gì quan trọng hơn bà

nội.

Lúc rời đi Lâm Dương chỉ nói một câu, "Có ta ở đây, không cần lo lắng." Hai tuần sau, tại cửa làng Tuyết Thôn, ngôi làng gần nhất với Tam Thánh Sơn.

"Trời cũng lạnh quá rồi, ô tô sau khi chết máy không khởi động được nữa, xem ra tôi chỉ có thể nghỉ ngơi ở đây thôi." "Tôi đi vào làng trước, xem có quán trọ nào không." Ông lão đeo kính râm lắc đầu cười nói: "Tiểu bằng hữu, cũng không xem đây là chỗ nào, tìm được chỗ ở đã khó rồi, quán trọ nhỏ ư, e rằng chỉ là mơ thôi." Bàn Tử không thích ông lão này, nếu không phải vì Tam thúc của Thiên Chân bảo Thiên Chân nghe theo sự sắp xếp của ông lão, e rằng y đã sớm quẳng ông lão vào băng thiên tuyết địa rồi.

Mỗi lần nhìn ông lão, bản thân ta cảm thấy không được tự nhiên, như bị một con rắn độc luôn sẵn sàng tấn công nhìn chằm chằm vậy, khiến toàn thân khó chịu.

Bàn Tử đang định nổi nóng thì bị Thiên Chân cản lại.

Ông lão tự nhiên cũng thấy cảnh này, mặc dù vì mắt bị đao thương, thị lực đã kém từ lâu, nhưng tâm tư lại minh mẫn, chỉ là ông cũng không hề để tâm đến phản ứng của Bàn Tử đối với mình.

Trong đám người, người duy nhất ông để ý là Lâm Dương, mặc dù biết Lâm Dương là chưởng môn Phát Khâu Môn, nhưng trên đường đi vẫn không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để thăm dò Lâm Dương.

Chỉ là dù có gài bẫy hỏi thế nào, đáp án từ miệng Lâm Dương luôn không phải điều ông muốn.

Ngay cả khi biết Lâm Dương đang lừa dối, ông cũng đành chịu.

Lâm Dương, Bàn Tử, Thiên Chân vừa xuất hiện ở cửa làng, lập

tức thu hút dân làng vây xem, nhưng vẻ mặt của họ dường như không mấy thiện chí.

Bàn Tử tiến lên phía trước nhiệt tình nói: "Các vị hương thân, các vị lão hương, tôi cũng là người ở đây, tôi về thăm thân, xe bị hỏng rồi..." Lời chưa dứt, một người trông có vẻ như đầu lĩnh trong đám đông bước ra, quát: "Ai là lão hương của mày, đừng tưởng tao không biết mày làm gì ở đây, cút, mau cút hết đi cho tao!" Những dân làng vây xem cũng xông lên.

Thấy dáng vẻ hung hăng của họ, cái làng này chắc chắn không ở lại được rồi.

Không còn cách nào, mấy người đành quay lại, tìm chiếc xe jeep đang đỗ bên đường.

"Xem ra lần này chuẩn bị lều bạt lại dùng được rồi." Thiên Chân cười nói.

Lần trước đi Tần Lĩnh, Bàn Tử một đường oán trách Thiên Chân không chuẩn bị lều bạt, lần này đi Tam Thánh Sơn, Thiên Chân liền chuẩn bị mấy cái lều bạt chống tuyết.

Lấy lều bạt ra từ trong xe, rồi lấy thêm ít đồ ăn, mấy người liền chuẩn bị tìm một chỗ để dựng lều, ngủ lại trong tuyết một đêm.

Nào ngờ, mấy người vừa đi được vài bước đã gặp vấn đề.

Chỉ thấy phía trước một con Tuyết Nguyên Lang có thể hình lớn hơn chó sói bình thường rất nhiều đang chặn đường, cản lối đi.

"Má ơi, ra cửa không xem hoàng lịch rồi!" Bàn Tử kinh hô.

Vừa nhìn con chó sói đầu đàn đã biết là sói vương, chó sói vốn không phải động vật đơn độc, huống chi là sói vương xuất động.

Chương 104

Mọi người nhìn xung quanh, quả nhiên bầy sói đã bao vây.

Lâm Dương ước tính sơ bộ, ngoài sói vương ra, có mười hai con Tuyết Nguyên Lang khác đang bao vây.

"Sói vương ta sẽ đối phó, mấy con sói này ai có thể đối phó được mấy con?" Lâm Dương mở miệng.

"Hai ba con tôi không có vấn đề gì." Lời của Tứ Gia, một ông lão xương cốt đã già rồi, lại lợi hại như vậy, mở miệng liền nói hai ba con.

"Ông đừng có khoác lác nữa, đến lúc đó lại phải để tôi cõng ông đi thì chết." Lâm Dương không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để đào bới Tứ Gia.

Theo lời của Lâm Dương, ông lão này liệu có thể trở về được hay không còn chưa chắc, e rằng sẽ gây phiền phức.

Lời của Bàn Tử chưa dứt, thấy Tứ Gia không biết từ đâu rút ra một cây roi dài, sau đó bắt đầu tấn công.

Cây roi dài trong tay Tứ Gia vô cùng linh hoạt, như có mắt vậy, mỗi đòn đánh đều chính xác, chỉ trong vài chiêu đã có một con Tuyết Nguyên Lang bị Tứ Gia giải quyết.

Lâm Dương có thể thấy, công phu của Tứ Gia rất cao, nếu không phải vì tuổi đã cao, thể lực không đủ, y tin rằng Tứ Gia một mình đối phó bầy sói cũng không có vấn đề gì.

Vì Tứ Gia tấn công, bầy sói trở nên hung hăng hơn, từng con mắt đều đỏ ngầu.

Chúng há cái miệng rộng đầy răng nanh sắc nhọn, mạnh mẽ lao

vào Lâm Dương và nhóm người.

"Cẩn thận, ta sẽ đối phó sói vương trước." Vừa nói Lâm Dương vừa xông ra, đối phó với sói vương dẫn đầu.

Sói vương tấn công dữ dội, móng vuốt sắc nhọn, miệng đầy răng nanh đều là những thủ đoạn tấn công của nó, không ngừng vồ vào người Lâm Dương.

Hàng phòng ngự của nó cũng rất mạnh.

Lâm Dương dùng kiếm trong tay đâm vào người sói vương, nhưng lại phát hiện trên người nó có lớp giáp tương tự như giáp trên người heo rừng, không thể dễ dàng đâm xuyên.

Lâm Dương cũng không lãng phí thời gian, thấy thanh kiếm trong tay không đối phó được sói vương liền thu lại.

Chỉ thấy sau khi thu kiếm dài, y không sử dụng bất kỳ vũ khí nào khác, vươn hai ngón tay, trực tiếp tấn công vào trán sói vương.

Một tiếng "ba", âm thanh hộp sọ sói vương vỡ nát truyền đến.

Tứ Gia đang chiến đấu với Tuyết Nguyên Lang bên cạnh nghe thấy tiếng xương vỡ cũng không nhịn được quay đầu nhìn một cái.

Khi thấy Lâm Dương không sử dụng bất kỳ vũ khí nào, chỉ bằng hai ngón tay đã đâm xuyên hộp sọ sói vương, trong mắt ông ngoại trừ kinh ngạc, còn có một tia sợ hãi.

Vẻ mặt như vậy, mấy chục năm nay chưa từng xuất hiện trong mắt ông.

Khoảnh khắc hộp sọ sói vương vỡ nát, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dương.

"Đinh đông, gen Tuyết Nguyên Lang Vương trích xuất thành công." "Đinh đông, có dung hợp gen không?" "Dung hợp." Việc dung

hợp gen rất đau đớn, nhưng Lâm Dương không quan tâm đến nỗi đau tạm thời này, trong lúc dung hợp gen, y lùi lại, giúp Thiên Chân và Bàn Tử đối phó với những con Tuyết Nguyên Lang còn lại.

Thiên Chân và Bàn Tử liên thủ, tổng cộng giết được hai con Tuyết Nguyên Lang.

Điều bất ngờ là, Tứ Gia vẫn đứng yên ở đó không động, chỉ không ngừng vung vẩy cây roi trong tay.

Lúc này, dưới chân ông đã nằm bốn con Tuyết Nguyên Lang chết.

"Đinh đông, gen dung hợp hoàn thành." Sau khi gen dung hợp hoàn thành, Lâm Dương mỉm cười, khả năng truy tìm mà y có được sau khi dung hợp gen Tuyết Nguyên Lang, ...chẳng phải là mũi chó sao...

Ngay khi việc dung hợp hoàn thành, Lâm Dương lập tức liên tục thi triển Phát Khâu Chỉ.

"Ba" "Ba" "Ba"... một loạt âm thanh hộp sọ vỡ nát truyền đến.

Chưa đầy một phút, những con Tuyết Nguyên Lang còn lại đều bị Lâm Dương giải quyết xong.

"Vị tiểu huynh đệ này thân thủ giỏi thật, vừa nãy là dùng tuyệt học Phát Khâu Chỉ của Phát Khâu Môn đúng không?" Tứ Gia cười nói với Lâm Dương.

Mặc dù đang cười, nhưng Lâm Dương nhìn lại cảm thấy khuôn mặt cười đó càng thêm âm hiểm khó lường.

Lâm Dương gật đầu: "Tứ Gia có mắt thật, đều bị ông nhìn ra rồi." Vừa nói xong, Lâm Dương không dây dưa nhiều với Tứ Gia nữa.

"Ra đi, xem ra đến lúc rồi." Trong lúc Thiên Chân và Bàn Tử còn đang khó hiểu vì sao Lâm Dương đột nhiên thốt ra câu đó, một người đàn ông trẻ tuổi mặc chiếc áo khoác hoa văn bẩn thỉu, tóc tai bết bát từ

phía sau một cái cây lớn bước ra.

"Ba." Một tiếng truyền đến, thanh niên vừa xuất hiện, cây roi trong tay Tứ Gia đã quất vào người hắn.

Đau đến mức nước mắt của thanh niên kia tuôn ra, có lẽ vì dáng vẻ của Tứ Gia quá hung tàn, thanh niên kia sợ đến toàn thân run rẩy, nói chuyện cũng không lưu loát nữa.

"Mày, lén lút trốn ở đó làm gì?" "Tôi, tôi, tôi không có ác ý, chỉ là trùng hợp gặp phải thôi." Tứ Gia không nói nhiều, cây roi trong tay lại giơ lên, thanh niên sợ đến mức quỳ sụp xuống: "Tôi thật sự không có ác ý, ba ngày trước tôi bị một nhóm người bắt đi làm người dẫn đường, nhất định bắt tôi dẫn đi tìm miếu Đồng Tử ở Tam Thánh Sơn, không nghe lời thì bị đấm đá." Tứ Gia đặt cây roi trong tay xuống, hiển nhiên thanh niên lần này đã nói thật.

"Đội ngũ đó có những ai?" "Đều có vũ khí, từng người đều cường tráng, còn người dẫn đầu là một người phụ nữ." Nghe lời của thanh niên, Lâm Dương sững người, nhóm người bắt đi làm người dẫn đường kia sẽ không phải là người phụ nữ A Ninh đó chứ.

Chẳng lẽ cô ấy cũng đến đây rồi?

Thấy mọi người không nói gì, thanh niên lôi thôi kia sợ lại gặp họa, như trút hạt đậu vậy, đem tất cả những gì mình biết kể ra.

"Nghe người phụ nữ đó nói Tam Thánh Sơn, có Thiên Cung và cả Côn Luân Thai." Khi nghe ba chữ "Côn Luân Thai", sắc mặt Tứ Gia lập tức thay đổi: "Chắc chắn là Côn Luân Thai?" Thanh niên vội vàng gật đầu, sợ rằng phản ứng chậm thì cây roi của Tứ Gia lại quất vào người mình.

"Vậy thì không sai rồi, e rằng lần này chúng ta sẽ gặp đồng hành." Tứ Gia cười cười.

Sau đó sắc mặt ông lại thay đổi, trở nên lạnh lùng: “Đã biết vị trí Côn Luân Thai, vậy thì làm người dẫn đường cho ta, đưa ta đến đó.” Thanh niên sững người, vừa mới thoát được, vận may sao lại đen đủi thế này, lại bị người ta bắt.

Nhưng vừa nhìn khuôn mặt của Tứ Gia, ý định bỏ trốn lập tức tan biến.

Sau đó hắn nói: “Vị gia, Côn Luân Thai?

Tôi hoàn toàn chưa từng nghe nói đến a, muốn tôi làm người dẫn đường cho ngài!” Tứ Gia vừa động tay, thanh niên lập tức phản xạ có điều kiện lấy tay che đầu: “Tôi thật sự không biết a.” Tứ Gia cũng không làm gì, chỉ nói một câu: “Hôm nay nghỉ ngơi một đêm trước, sáng sớm mai xuất phát đi miếu Đồng Tử ở Tam Thánh Sơn.” Nói xong, Tứ Gia ngồi xuống đất bắt đầu nghỉ ngơi.

Chương 105

Chờ Lâm Dương dựng xong lều bạt, chui vào trong, cả đêm ông ta không xuất hiện nữa, ngay cả khi Lâm Dương ăn thịt sói nướng cũng không thấy ông ta ra.

Bàn Tử nói nhỏ: "Không phải chết ở trong đó rồi chứ?" "Thằng nhóc kia, chết cũng là từ nấm mồ đi ra." Bàn Tử không có thính lực tốt như Tứ Gia, vậy mà nói nhỏ như vậy cũng bị ông ta nghe thấy từ trong lều, lập tức sợ đến mức không dám nói thêm lời nào.

Buổi chiều khi đối phó với bầy sói, Bàn Tử đã tận mắt thấy sự tàn nhẫn của Tứ Gia.

Hai người trẻ tuổi như Thiên Chân và y còn không giết được nhiều sói bằng một ông già đã "nửa bước xuống mồ" như Tứ Gia.

Ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, Tứ Gia tỉnh dậy, chờ Lâm Dương ra khỏi lều mới phát hiện thanh niên hôm qua vẫn ở đó không chạy trốn.

Cũng như hôm qua, Tứ Gia bảo hắn dẫn đường, dẫn đến miếu Đồng Tử.

Thiên Chân và Bàn Tử không biết ý của Tứ Gia, vì sao nhất định phải tìm một miếu Đồng Tử.

Thanh niên vừa nghe, lập tức lại quỳ xuống đất: "Vị gia, ngài làm ơn đi mà, nơi đó không đi được đâu, đi đến đó tôi sẽ không bao giờ trở về làng được nữa, đến lúc đó tôi sẽ trở thành tai họa của làng." Bất kể thanh niên lôi thôi nói gì, Tứ Gia vẫn không động lòng, thanh niên muốn nói nữa, ông ta lại lấy cây roi trong tay ra.

Thanh niên lập tức sợ đến mức không dám nói thêm lời nào, lập

tức dẫn đường phía trước.

Lâm Dương tò mò, rõ ràng là một cái miếu, vì sao đi đến đó lại trở thành tai họa.

Theo lời thanh niên lôi thôi, chỉ cần đi đến miếu Đồng Tử đó, hoặc những người gần đó, chỉ cần trở về làng, không lâu sau trong làng sẽ liên tục chết mấy người.

Lần gần nhất là một năm trước, trong làng có người ham tiền, dẫn đường cho một đội ngũ, sau khi về làng, liên tục chết bảy người, không phải ít.

Thanh niên lôi thôi thấy Lâm Dương dễ nói chuyện, không giống ông lão đeo kính râm kia khiến người ta sợ hãi, vì vậy lại cầu xin Lâm Dương, hy vọng Lâm Dương có thể thả hắn đi.

Lâm Dương bất đắc dĩ lắc đầu, ý tứ rõ ràng: "Đâu phải tôi bắt cậu, cầu xin tôi cũng vô dụng." Bảo hắn cầu Tứ Gia, hắn cũng không dám, đành tiếp tục dẫn đường phía trước.

Không lâu sau, xuyên qua đồng tuyết, ba ngọn núi tuyết lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn ba ngọn núi tuyết, Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử đều sững sờ, không phải giống hình chiếu trong cái bình Trường Sinh Bất Lão Đan kia sao.

Tiên cung được ghi lại trong hình chiếu, vị trí xây dựng, hẳn là ở một trong ba ngọn núi tuyết.

Lâm Dương vốn dĩ nghĩ con đường thanh niên lôi thôi dẫn đi là lên núi tuyết, nào ngờ vừa đi đến chân núi tuyết, thanh niên đã rẽ một vòng.

"Miếu Đồng Tử ở phía sau ngọn núi tuyết này, đi vòng qua là có thể thấy, cầu xin các vị đại gia, các vị thả tôi đi đi." Thanh niên đột

nhiên quỳ xuống đất, lần này Tứ Gia lấy cây roi ra cũng không có tác dụng.

Tứ Gia giơ tay, một roi quất ra, "Ba" một tiếng truyền đến, một roi đánh vào lưng thanh niên lôi thôi khiến da thịt nát bươn.

Thiên Chân thực sự không chịu nổi, ra tay ngăn cản Tứ Gia: "Đã biết vị trí rồi, có dẫn theo nữa cũng vô dụng, sao không thả hắn đi?" Bàn Tử lập tức ra hiệu cho thanh niên lôi thôi, bảo hắn mau chạy.

Thanh niên lôi thôi như được đại xá, vọt người chạy đi.

Tứ Gia lắc đầu: "Ngô gia quả nhiên đời sau không bằng đời trước rồi!" Theo tuyến đường mà thanh niên lôi thôi chỉ, Lâm Dương nhanh chóng tìm thấy một ngôi miếu hoàn toàn được tạo thành từ băng.

Trước ngôi miếu băng này có mấy hàng dấu chân, chỉ có đi vào, không có đi ra, những dấu chân này là do A Ninh và nhóm người kia để lại.

Lại đến gần miếu băng hơn một chút, Tứ Gia đột nhiên kích động: "Không sai rồi, ở đây, tụ tập linh khí chi tạo hóa của trời đất, thứ đó xuất hiện ở vị trí long mạch long nhãn cũng không có gì lạ." Thiên Chân và Bàn Tử đều vẻ mặt khó hiểu: "Thứ gì?" Tứ Gia không trả lời, tăng tốc bước chân đi về phía miếu băng, trông ông ta rất phấn khích, hiện tại hoàn toàn không giống một ông lão chín mươi mấy tuổi, ngay cả người trẻ tuổi bình thường e rằng cũng không đi nhanh bằng.

Đi đến trước miếu băng, Tứ Gia lại một lần nữa lấy chỉ nam châm ra, dùng nó để xác định phương vị và hướng phong thủy.

"Tam đầu long, tam đầu long!" Chỉ nghe thấy Tứ Gia hưng phấn hô lên, sau đó chui vào bên trong miếu băng.

Cái miếu đó, thực ra chỉ là mấy khối băng vây quanh tạo thành một

bộ xương băng, bên trong ngay cả tượng thần cũng không có.

Bên trong không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết Tứ Gia trở nên vô cùng phấn khích, Lâm Dương cũng tò mò, chỉ là miếu băng quá nhỏ chỉ đủ một người chui vào.

Đợi một lúc lâu, Tứ Gia cuối cùng cũng đi ra từ bên trong, Bàn Tử lập tức chui vào.

Vừa mới vào, Bàn Tử đã kêu lên: "Má ơi, bên trong có một cái thai nhi!" Nghe Bàn Tử nói "thai nhi", Lâm Dương lập tức phản ứng, thảo nào Tứ Gia lại phấn khích như vậy.

Đây hẳn là vị trí Côn Luân Thai rồi.

Chờ Bàn Tử đi ra, Lâm Dương chui vào xem, quả nhiên đúng là như vậy.

Cái miếu băng này bên trong có một bộ xương băng có thể nhìn thấy tình hình bên dưới.

Dưới lớp băng, có thể nhìn thấy một thứ gì đó trông giống như một thai nhi đang phát triển, chỉ là vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ lắm.

Thiên Chân nghe Lâm Dương nói, cũng rất tò mò, chui vào sau đó rất lâu mới đi ra.

"Thì ra là Côn Luân Thai trong truyền thuyết." Tứ Gia gật đầu: "Côn Luân Thai là bảo huyệt tự nhiên, có thể gặp mà không thể cầu, trong truyền thuyết chỉ có những người thông thiên mới có tư cách được chôn cất trong vị trí Côn Luân Thai." Trong Hám Long Kinh cũng có ghi chép, Côn Luân Thai được thẩm định là huyệt vị, địa linh sinh vật kỳ dị, nếu là Côn Luân Thai, vậy bên dưới nhất định có một ngôi mộ lớn.

Đứng tại chỗ, Lâm Dương phát ra một làn sóng âm, muốn thăm dò

tình hình xung quanh.

Theo lời của thanh niên lôi thôi trước đó, rất có thể nhóm người của A Ninh đã vào đây từ sớm, chỉ là đến tận bây giờ Lâm Dương vẫn chưa phát hiện dấu vết của họ.

Khoảnh khắc đó, môi trường xung quanh hiện ra trong đầu Lâm Dương.

Lắc đầu cười một tiếng: "Thảo nào không tìm thấy, thì ra đã đi xuống rồi." Lâm Dương đi về phía một bên của miếu băng, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, đào chỗ này ra, ta xuống xem thử, nếu thật sự là Côn Luân Thai, bên dưới nhất định có bồi táng lăng." Bàn Tử nghe Lâm Dương nói xong lập tức mặt mày méo xệch: "Lâm Dương, Bàn Tử ta tuy rằng cường tráng, nhưng cậu cũng quá coi thường tôi rồi, lớp băng này cho tôi một tuần tôi cũng không đào xuyên được a." Lâm Dương cười cười: "Ai bảo cậu đào xuyên, đào lớp tuyết tích tụ bên trên đi là được rồi, lúc đào cẩn thận một chút, đừng để rơi xuống." Bàn Tử nhất thời không hiểu ý của Lâm Dương, nhưng vẫn lấy xẻng công binh từ ba lô ra bắt đầu làm việc.

Thời gian tuyết tích tụ không lâu, nên việc đào cũng không khó khăn, vừa đào mấy nhát xẻng Bàn Tử đã phát hiện có điều không đúng.

"Bên trong có một cái hang động à?" Y tăng tốc độ, không mấy chốc một lối đi thông xuống băng xuất hiện trước mắt mọi người.

Nghe bên cạnh có một cái hang động, Thiên Chân và Tứ Gia đều xúm lại.

Vừa nhìn cái hang động đã thấy là do con người đào, hai bên có những lỗ để đặt chân.

Thiên Chân cúi đầu trầm tư: "Hẳn là nhóm người bắt thanh niên

lôi thôi đào, hiển nhiên đã đi xuống, nhưng vẫn chưa đi lên." Tứ Gia cũng gật đầu: "Đã như vậy, vậy thì vừa hay tiết kiệm công sức của ta, cứ theo con đường đã chuẩn bị sẵn mà xuống xem sao." Vừa nói, ông ta vừa lấy ra dây leo núi, rìu băng, giầy trượt băng, có vẻ như chuẩn bị đích thân đi xuống.

Mấy người Lâm Dương cũng đều bắt đầu chuẩn bị đồ để đi xuống.

Chương 106

Khi xuống đến dưới bộ xương, Lâm Dương mới phát hiện ra lớp băng ở bên trong sâu như vậy, từ trên xuống dưới dài hơn một trăm mét, nhưng vẫn chưa thấy vị trí Côn Luân Thai.

Nếu muốn đi xuống nữa, độ dài của dây leo núi sẽ không đủ.

May mắn thay, khi dây leo núi sắp hết, cuối cùng cũng thấy được đáy.

Bây giờ chỉ còn cách đáy đất ba bốn mét.

Buông lỏng dây leo núi trong tay, Lâm Dương để bản thân tự do rơi xuống.

Vừa rơi xuống đất, Lâm Dương đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Sau khi xuống, y mới phát hiện ra dưới đáy lớp băng có một không gian khổng lồ, toàn bộ mái vòm băng như một chiếc bát thủy tinh khổng lồ úp ngược trên vách đá cheo leo.

Dưới đáy đất căn bản không phải thai nhi hình người, mà là một cung điện được xây dựng bên trong lớp băng.

Sở dĩ từ trên nhìn xuống trông giống một thai nhi, đó là vì cung điện này được xây dựng trong một hang động có hình dạng cái thai, do khoảng cách quá xa cộng thêm lớp băng làm đường truyền ánh sáng thay đổi, tạo thành một loại ảo giác cho con người.

Tứ Gia, Thiên Chân và Bàn Tử sau khi xuống, vẻ mặt cũng giống Lâm Dương, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

“Bồi táng lăng cũng đã hùng vĩ như vậy rồi, vậy chủ mộ phải được xây dựng ở bảo huyệt mới đúng chứ!” Bàn Tử kinh hô.

“Bàn Tử, mấy năm cậu đi đào mộ đều vô ích rồi, Long Lâu Bảo Điện mà cũng không nhận ra.” Thiên Chân cười nói.

Bàn Tử nghe vậy liền nóng nảy: “Ai nói tôi không biết Long Lâu Bảo Điện, Long Lâu Bảo Điện là một phần của lăng mộ, chủ mộ nằm ở bên dưới bảo điện này.” Vừa nói xong Bàn Tử phát hiện có điều không đúng, dường như đây không phải cung điện trước mắt a.

Nhưng những điều đó không quan trọng nữa, đi vào xem tự nhiên sẽ biết rõ sự tình.

Bên ngoài cửa bảo điện có một con rùa khổng lồ cõng một bia đá không chữ, phía sau bia đá là cổng chính dẫn vào bảo điện.

Cổng chính được điêu khắc hoàn toàn bằng Hán Bạch Ngọc, cao ba bốn người.

Môn trên khắc những con chim quái vật mặt người trong mây, không giống như lăng mộ Thăng Long, trên cửa đều khắc những con thú cát tường.

Bàn Tử dùng rìu băng đập nát hết băng trong khe cửa, sau đó dùng sức đẩy mạnh, cánh cửa mở ra.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, một luồng khí đen từ bên trong phun ra.

“Bàn Tử, cẩn thận!” Nhưng đã chậm một bước, bản gia ta đã hít luồng khí đen đó vào.

Sau khi hít vào, Bàn Tử ho khan hai tiếng, sau đó cả người hôn mê lờ đờ.

“Tôi không phải đã trúng độc khói, sắp chết rồi sao.” Thấy dáng vẻ của Bàn Tử, Lâm Dương và Thiên Chân đều lo lắng.

Cũng không phải ai, chỉ là một người sơ ý đã trúng độc của làn

khói độc.

Lúc đó Tứ Gia hừ lạnh một tiếng: "Lời ta nói một chút cũng không sai, Ngô gia quả nhiên đời sau không bằng đời trước, nếu không phải Tam thúc cầu xin ta, hứa hẹn với ta những thứ ta muốn, ta mới lười mang theo một đám nhóc con đi xuống đấu." Đến nước này rồi, Tứ Gia vẫn ở một bên nói lời lẽ bâng quơ, Lâm Dương và Thiên Chân chuẩn bị nổi giận.

Nào ngờ, nhìn dáng vẻ của Lâm Dương và Thiên Chân, Tứ Gia đột nhiên cười, nụ cười có chút rợn người.

"Thằng Bàn Tử kia cũng đừng giả vờ nữa, mau tỉnh lại đi, đừng lãng phí thời gian của ta." Nghe lời của Tứ Gia, Thiên Chân đột nhiên hiểu ra, sau đó bực bội vỗ mạnh vào trán: "Bàn Tử, mau tỉnh lại đi, đó căn bản không phải khói độc, chỉ là tro chống ẩm dùng ở phía sau cửa, trong nhiệt độ thấp đã bị đông thành bột." Bàn Tử cũng cảm thấy không đúng, hít nhiều khí đen như vậy mà không chết, thì ra chỉ là bụi phấn thôi a.

Thế là y bò dậy từ dưới đất, sau đó hoạt động cơ thể, quả nhiên không có gì bất thường.

Thấy Bàn Tử không sao, mọi người cũng yên tâm.

Chỉ là Thiên Chân nhớ lại lời Tứ Gia vừa nói, "Ngô gia đời sau không bằng đời trước", lập tức đỏ mặt.

Đã xuống nhiều hầm mộ như vậy, kết quả ngay cả chuyện nhỏ nhặt cũng không hiểu.

Lâm Dương bước qua ngưỡng cửa cao hơn đầu gối đi vào bảo điện, Thiên Chân, Bàn Tử và Tứ Gia cũng đi theo phía sau.

Bảo điện hai bên có mấy ngọn đèn nô lệ, chính giữa có một ngọc đài, nhưng phía trên lại không có tượng chủ mộ, mà là một thứ gì đó

giống như một cây gậy mì, ngoài ra bên trong trống rỗng, ngay cả một món đồ tùy táng cũng không có.

Thấy tình huống như vậy, Bàn Tử thất vọng nói: "Chẳng lẽ trong ngôi mộ này chỉ chôn một cây gậy mì?" Thiên Chân lắc đầu: "Tam Thánh Sơn là lãnh địa của Đông Hạ Quốc, chủ thần Trường Sinh Thiên, vốn không có hình tượng, có thể biến hóa thành bất kỳ món đồ nào." "Không đúng, nếu đây là bồi táng lăng, cũng không thể nào đặt chủ thần ở đây, lẽ ra phải có tượng chủ mộ mới đúng, chẳng lẽ hoàng đế Đông Hạ không phải con người?" Nghe Lâm Dương nói, Bàn Tử cười nói: "Có thể, chẳng lẽ để một cây gậy mì làm hoàng đế không được sao?" Lâm Dương lắc đầu không nói gì thêm.

Lúc này, Tứ Gia đang ngồi xổm trên đất, không biết đang làm gì.

Đột nhiên, "Oanh... long" một tiếng, bốn bức tượng đồng xung quanh ngọc đài dâng lên.

Thì ra Tứ Gia vừa nãy ngồi xổm trên đất là đang khởi động cơ quan.

"Đây hẳn là thần thú hộ vệ, chỉ là rõ ràng thời đó đồ sắt đã rất phát triển, vì sao bên trong lại phải dùng thanh đồng ni?" Khi bốn bức tượng đồng dâng lên khỏi mặt đất, Lâm Dương vô cớ cảm thấy một luồng cảm xúc phiền não ập đến, nhưng cảm giác đó lập tức biến mất.

Hiện tại nghe Thiên Chân nghi vấn, y đột nhiên hiểu ra một chút.

Y nhìn về phía Bàn Tử, chỉ thấy Bàn Tử lúc này biểu cảm trở nên hơi vặn vẹo, cây xẻng công binh trong tay giơ cao, xem ra sắp bổ vào cổ Thiên Chân.

"Bàn Tử, cậu đang làm gì đấy!" Vừa nói, Lâm Dương vừa xông đến, giật lấy cái xẻng trong tay Bàn Tử, sau đó phun một ngụm nước

bọt lên trán Bàn Tử.

Bị tiếng quát của Lâm Dương làm cho giật mình tỉnh dậy, Thiên Chân nhìn Lâm Dương một cách kỳ lạ: "Có chuyện gì vậy?" Lúc đó, Bàn Tử cũng lắc đầu: "Vừa nãy tôi đột nhiên cảm thấy phiền não, chuyện gì xảy ra tôi không nhớ rõ nữa." "Ba" một tiếng truyền đến.

Lâm Dương thầm kêu không hay, y quên mất còn có một Tứ Gia.

Tứ Gia hiện tại cũng mặt mũi vặn vẹo, đang vung vẩy cây roi như thể xung quanh xuất hiện thứ gì đó khiến ông ta kinh hãi.

Lâm Dương lập tức xông đến, cũng phun một ngụm nước bọt lên trán ông ta.

Sau đó Tứ Gia lập tức im lặng, chỉ là cả người trở nên hơi suy yếu.

Đến lúc này Thiên Chân cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, thảo nào khi đồ sắt đã phát triển, bên trong lại phải dùng thanh đồng, thì ra là như vậy.

Chương 107

Chỉ là thanh đồng bình thường không có năng lực như vậy, đây đều là cổ thanh đồng từ thời viễn cổ.

"Mọi người đừng chạm vào mấy bức tượng đồng này, chúng có khả năng gây ảo giác." Nghe Thiên Chân nhắc nhở, Bàn Tử và Tứ Gia cũng hiểu rõ chuyện vừa rồi.

Bàn Tử thì biết rõ năng lực của Lâm Dương.

Nhưng Tứ Gia là lần đầu tiên tiếp xúc với Lâm Dương, rõ ràng trước đó ông cũng thấy Lâm Dương chạm vào mấy bức tượng đồng này, sao lại không sao chứ?

"Thằng nhóc kia, ta vừa nãy thấy cậu cũng chạm vào thanh đồng, vì sao lại không xuất hiện ảo giác?" Lâm Dương không tiết lộ thông tin, nhưng nào ngờ Bàn Tử đã trả lời thay: "Lâm Dương không giống tôi, ông có biết tôi đã thoát khỏi ảo giác như thế nào không?" Bàn Tử khoe khoang nói.

Tứ Gia lắc đầu.

Bàn Tử tiếp tục: "Lâm Dương không sợ ô uế, ngay cả nước bọt của cậu ấy cũng có tác dụng thần kỳ, vừa nãy nước bọt của cậu ấy đã cứu tôi." Lúc đó, Tứ Gia cũng phát hiện trên trán có thứ gì đó, vừa nãy ông ta cứ tưởng là băng bên trong tan chảy, nước nhỏ xuống trán mình.

Hiện tại nghe Bàn Tử nói, ông ta mất hứng thú, nhất định muốn hỏi cho ra nhẽ, nhưng Bàn Tử nhìn ánh mắt của Lâm Dương, biết mình không nên nói nữa, liền im lặng.

Trong bảo điện ngoài những thứ này ra không còn gì khác, mấy

người Lâm Dương lại kiểm tra kỹ một lượt, không phát hiện gì, liền tiếp tục tiến lên.

Phía sau bảo điện có một hành lang, hai bên hành lang có đủ loại bích họa, không ngoại lệ, những bích họa này đều lấy du diên làm chủ thể, chiếm phần lớn diện tích bích họa.

Trong tranh, du diên đều rất lớn, còn người bên trong lại nhỏ bé.

Nhưng đa số các bức tranh đều là người đang khấu bái du diên lơ lửng giữa không trung.

Thậm chí có một bức bích họa hai con du diên khổng lồ đang quấn quýt giữa không trung.

"Chắc không phải thật sự để mấy con trùng này làm hoàng đế chứ." Bàn Tử nói.

Thiên Chân cười nói: "Có thể, giống như rồng vậy, du diên trong lòng họ ước chừng địa vị tương đương với rồng trong lòng chúng ta." Dọc theo hành lang đi vào khoảng một hai trăm mét, cuối hành lang không thấy gì.

Lúc này, Lâm Dương chú ý đến đỉnh hành lang bò đầy du diên, những con du diên này ít nhất giống với những con y đã phát hiện trong viên đan dược kia.

Lúc này vô số du diên màu trắng đều nối liền với nhau, bò kín đỉnh hành lang, trông như một khối băng nguyên vẹn.

"Mọi người cẩn thận, đỉnh hành lang toàn là du diên." Mặc dù tạm thời không có nguy hiểm, nhưng Lâm Dương vẫn lên tiếng nhắc nhở.

Không nhắc nhở thì thôi, vừa nhắc nhở lại xảy ra vấn đề.

Nghe Lâm Dương nói, Bàn Tử dùng đèn pin chiếu lên đỉnh hành lang, nào ngờ khối băng vừa nãy, cảm nhận được hơi ấm của ánh đèn

pin, lập tức hóa thành vô số con du diên.

Chỉ cần những con du diên này chạm vào bất cứ thứ gì, tất cả đều biến thành băng tuyết.

Chúng hẳn là ưa nhiệt, sau khi tản ra thì bò về phía Lâm Dương và mấy người kia.

Sau đó một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện trong mắt Tứ Gia, những con du diên này vừa bò đến gần Lâm Dương thì bất động, dường như có thứ gì đó khiến chúng kinh hãi.

Nhớ lại lời của Bàn Tử trước đó, sắc mặt Tứ Gia lập tức thay đổi: "Người của Trương gia!" "Không phải người của Trương gia." Lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên trong hành lang.

Người chuyên nghiệp về mất tích, Tiểu Ca, không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong hành lang.

Thiên Chân nghe thấy giọng nói thì kinh hỉ nói: "Tiểu Ca, dạo này cậu đi đâu vậy?" Tiểu Ca mặt không biểu cảm, nhưng Lâm Dương có thể thấy ánh mắt y nhìn Thiên Chân khác hoàn toàn so với khi nhìn Bàn Tử.

Tứ Gia sững người, người đàn ông gầy gò mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện này là ai, ông ta tiến lại gần Tiểu Ca thêm một chút, mới nhìn rõ dáng vẻ của Tiểu Ca.

"Tiểu Ca!" Tiểu Ca quay đầu nhìn Tứ Gia một cái: "Ông nhận ra tôi sao?" "Trương Khởi Linh!" Tiểu Ca gật đầu, không biết vì sao ông lão trước mắt này lại nhận ra y, có lẽ có liên quan đến những ký ức đã mất của y.

Sau khi xác nhận thân phận của Tiểu Ca, Tứ Gia kinh ngạc không thôi, mấy chục năm trôi qua, từ một thằng nhóc lông tơ biến thành một ông lão "nửa bước xuống mồ", Trương Khởi Linh vẫn là Trương

Khởi Linh.

Ngay lập tức, nội tâm Tứ Gia trở nên vô cùng nhiệt huyết, xem ra thứ ông ta muốn tìm không phải là hư vô phiêu miểu, nếu không người đàn ông trước mắt này làm sao có thể mấy chục năm như một ngày, bằng không bây giờ cũng đã thành một ông lão tàn tạ như ông ta rồi.

Vì sự tồn tại của Lâm Dương, du diên vẫn luôn không dám tiến lên, nên mấy người Lâm Dương thuận lợi đi ra khỏi hành lang, vào bên trong hậu điện.

Lâm Dương phát hiện hậu điện cũng tương tự như bảo điện, chỉ hậu điện tường trên có thêm bích họa du diên.

Ở trung tâm hậu điện có ba đài đình quan, giống như tên gọi của nó, dùng để đặt quan tài khi hạ táng.

Vì bên trong có ba đài đình quan, Thiên Chân suy đoán khi hạ táng hẳn là thê tử và con cái của người được táng cũng được chôn cùng.

Phía sau đài đình quan có một tấm bia đá hình tròn khắc hình bát quái.

Theo ghi chép trong Hám Long Kinh, tấm bia đá này được gọi là Phong Mộ Thạch, bên dưới hẳn là lối vào địa cung.

Nghe Lâm Dương nói lối vào địa cung ở bên dưới, Bàn Tử hận không thể lập tức cạy tấm bia đá này ra, chỉ là sau đó y phát hiện có người còn sốt ruột hơn mình.

Tứ Gia không biết từ lúc nào đã lấy xẻng công binh ra từ trong ba lô của Bàn Tử, lúc này đang cạy tấm Phong Mộ Thạch hình bát quái kia.

"Đừng có đứng nhìn ngây ra nữa, mau giúp một tay đi." Bất kể là Lâm Dương hay Thiên Chân, đều không hiểu vì sao Tứ Gia đột nhiên

lại sốt ruột muốn vào địa cung như vậy.

Lâm Dương cũng không nói nhiều, lấy xẻng công binh từ ba lô ra, sau đó dùng sức cạy nhẹ một cái, tấm bia đá đã bị cạy ra.

Khoảnh khắc tấm bia đá bị cạy ra, một luồng lực hút khổng lồ đã hút bay xẻng công binh trong tay Lâm Dương và Tứ Gia đi.

Lâm Dương nhìn kỹ, không giống như lối vào địa cung trong tưởng tượng xuất hiện, mà dưới tấm bia đá là một con rùa đen tuyền.

Lúc này hai chiếc xẻng công binh đang bị dính chặt trên lưng nó.

Thấy cảnh tượng này, Tứ Gia lập tức đại thất vọng, một cái vẹo mông ngồi phịch xuống đất, khí thế vừa nãy khi cạy bia đá trong khoảnh khắc đã không biết bay đi đâu.

"Ta đều bị lừa rồi!" "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu.

Mất nhiều công sức xuống tầng băng, thấy kết quả như vậy, Lâm Dương cũng rất thất vọng.

"Một con từ quy, từ lực cực mạnh, chỉ bắc châm ở đây hoàn toàn không có tác dụng, xem ra ta đều bị những người xây mộ lừa rồi, ở đây căn bản không có lối vào địa cung." Nghe Lâm Dương nói, Bàn Tử cũng cảm thấy rất có lý: "Đúng rồi, từ lúc vào đến giờ, chưa thấy một món đồ tùy táng nào, quá bất thường rồi, bây giờ thì mọi thứ ở đây đều là giả, vậy thì thông rồi." Nhưng Lâm Dương sau đó nghĩ, nhóm người của A Ninh cũng đã xuống tầng băng này, nhưng từ lúc vào đến giờ vẫn chưa gặp, vậy thì chỉ có thể chứng tỏ bên trong có điều quái lạ.

Chương 108

Thế là Lâm Dương phát ra một làn sóng âm từ miệng, chuẩn bị tìm xem bên trong có điều gì quái lạ.

Khoảnh khắc sóng âm phát ra, tình hình hậu điện lập tức được Lâm Dương nắm rõ trong lòng bàn tay.

Những người xây mộ này thủ đoạn thật cao tay, đoán được tâm tư của những kẻ trộm mộ tinh tường như vậy.

Thì ra lối vào địa cung thật sự nằm dưới con từ quy này.

Những kẻ trộm mộ đều biết, lối vào địa cung nằm dưới Phong Mộ Thạch, nhưng khi cạy Phong Mộ Thạch ra, phát hiện bên dưới không phải lối vào địa cung, phản ứng đầu tiên là nghĩ mình bị lừa, đây là lối vào giả, cố tình bày trận nghi binh, sau đó sẽ rời đi.

Tất cả những điều bất thường trong bảo điện và hậu điện trước đó đều là để khiến những kẻ trộm mộ tưởng rằng mình đã bị lừa rồi sau đó rút lui.

Lâm Dương bĩu môi cười một tiếng, sau đó tiến lên hai tay ôm lấy con từ quy kia, rồi dùng sức mạnh mẽ, ôm bổng con từ quy lên, sau đó đặt sang một bên, khi đặt xuống đất, cả hậu điện đều rung chuyển, Thiên Chân và Bàn Tử đều vẻ mặt như thấy quỷ nhìn Lâm Dương.

Tiểu Ca lại đi đến bên cạnh con từ quy, hai tay nắm lấy con từ quy, dùng sức mạnh mẽ, cũng ôm bổng con từ quy lên, sau đó nhìn Thiên Chân, từ trong mắt Thiên Chân thấy được kết quả hài lòng mới đặt con từ quy xuống.

Từ quy vừa được nhấc lên, một cái hang động đen sì xuất hiện trước mắt mọi người.

Tứ Gia nhìn thấy cái hang động một khoảnh khắc, dường như lại tràn đầy sức sống: "Nhanh, nhanh lấy đèn pin chiếu vào xem, xem có phải lối vào địa cung không." Thiên Chân cầm đèn pin cường quang trong tay chiếu xuống cái hang động.

Nhìn thấy tình hình bên trong hang động, Tứ Gia lập tức xông vào.

Dưới hang động có một hành lang đi thẳng xuống, hai bên hành lang toàn là loại bích họa vẽ đầy du diên như trên tường hậu điện.

Lúc này, Thiên Chân mới hiểu ra, ngôi mộ này không phải giả, chỉ có con từ quy kia mới là giả, đó mới là nghi binh thật sự.

Cuối hành lang dưới Phong Mộ Thạch là một cánh cổng ngọc, chờ mấy người Lâm Dương đi vào, những ngọn đèn nô lệ hai bên cổng ngọc không biết từ lúc nào đã được thắp sáng.

Cảnh tượng kỳ quái này làm mọi người giật mình, thấy đèn chỉ sáng, không kích hoạt cơ quan ám khí, mọi người mới yên tâm.

Lúc đó, một trận âm thanh gõ tường truyền đến, âm thanh như vô số chân cùng lúc bước đi trên tường.

Lâm Dương không kịp phản ứng, đã bị quái trùng bao vây.

Chúng dài giống như rết, chỉ có phần đầu có thể tự do co duỗi.

Như máy xay thịt vậy, răng trong miệng chúng không ngừng xoay tròn.

Loại trùng này Lâm Dương chưa từng thấy, dường như chúng không hề sợ hãi khí tức tỏa ra từ người y.

Mấy giây sau, chúng đã ở dưới chân Lâm Dương.

Lâm Dương dùng xẻng công binh trong tay để xua đuổi quái trùng.

Cái xẻng vừa vào giữa bầy trùng, một trận âm thanh gặm nhấm kim loại phát ra, chờ Lâm Dương thu xẻng lại, chỉ còn lại một cái cán

xẻng.

Thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử sắp khóc đến nơi: "Má ơi, ngay cả xẻng công binh làm bằng thép tinh chế mà cũng ăn được, quỷ quái gì thế này." "Chạy mau!" Thiên Chân hô to một tiếng, vừa dứt lời, hai con quái trùng đã trực tiếp lao tới.

Leng keng!

Leng keng!… Một tiếng kim loại va chạm vang lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca lướt qua mắt Thiên Chân, hất bay hai con quái trùng đó!

Sau đó, chưa đợi Thiên Chân kịp thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Ca đã nắm lấy vai Thiên Chân, kéo cậu ta né sang một bên!

Khoảnh khắc tiếp theo, thêm hơn chục con quái trùng nữa lao vào vị trí Thiên Chân vừa đứng!

"Mẹ ơi!

Lại là quái vật?

Chẳng lẽ hôm nay bản gia ta phải bỏ mạng ở đây sao?" Bàn Tử sợ đến hồn xiêu phách lạc, vung vẩy binh công sạn trong tay, không ngừng lùi về phía sau.

Ầm!

Ầm!

Ầm! …… Tuy nhiên, chỉ trong chớp mắt, quái trùng càng lúc càng nhiều, có đến hai ba trăm con, bao vây mấy người bọn ta ở giữa.

Lâm Dương ta sắc mặt chợt hiện lên vẻ ngưng trọng, quái trùng không bị khí tức trên người ta quấy nhiễu, xem ra chỉ có thể dùng máu để thử xem sao. …… Đột nhiên, khi Lâm Dương ta đang định tạo một vết thương trên người, dị biến bất ngờ xảy ra.

Xoẹt!

Hù!

Hù hù! …… Mấy quả lựu đạn cháy từ trên trời rơi xuống, sau đó, lửa cháy ngập trời.

Thật kỳ lạ, những con trùng đó thậm chí có thể gặm cả kim loại, nhưng khi đối mặt với biển lửa ngập trời, chúng lại hoàn toàn không có khả năng chống cự, chỉ trong nháy mắt, chúng đã bị thiêu cháy sạch sẽ!

"Phù!

Sợ chết bản gia ta rồi……" Vừa thấy đám quái trùng bị thiêu chết, Bàn Tử liền thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt vẫn còn chút sợ hãi.

Thoát khỏi miệng cọp, Lâm Dương ta cũng thở phào nhẹ nhõm, tò mò ngẩng đầu nhìn lên phía trên. …… Trong mắt Lâm Dương ta hiện lên vẻ hiểu rõ.

"Thì ra là vậy!" Lúc này, Bàn Tử cũng chú ý, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt bỗng nổi giận.

Chương 109

Không, vì vừa được cứu mạng, Bàn Tử nhất thời cũng không tiện phát tác!

Lúc này, A Ninh khẽ nghiêng đầu ra hiệu, sau đó, thủ hạ bên cạnh cô ta liền lập tức thả dây thừng xuống.

"Một mạng đổi một mạng!

Trước đây ở Hải Để Mộ… Ta nợ hai cậu!" A Ninh bước ra từ bóng tối.

Nhanh chóng, một đám thủ hạ từ cửa động lần lượt tiến vào, từng người một nhìn Lâm Dương và những người khác với ánh mắt đầy ý xấu.

Trong khoảnh khắc, không khí trong động bắt đầu căng thẳng!

"Sao nào?

Định đánh nhau sống chết ở đây sao?" Tứ Gia hơi còng lưng, cười lạnh lùng nhìn quanh mọi người.

"Hừ!

Bảo mọi người giữ yên lặng một chút!

Đừng cản trở ta……" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, mặc dù vừa được cứu, nhưng trong lòng cậu ta không thể nảy sinh thiện cảm với người phụ nữ lần trước đã bỏ rơi mình trên biển!

"……" Thủ hạ của A Ninh, lập tức có người sắc mặt lạnh đi, làm bộ muốn tiến lên động thủ.

Nhưng, nhanh chóng bị A Ninh ra tay ngăn lại.

"Mọi người giữ yên lặng một chút!" "Bây giờ không phải lúc tính

toán……” A Ninh trầm thấp giọng nói.

Thấy A Ninh đã kiềm chế thủ hạ của mình, Bàn Tử lại tỏ vẻ đắc ý, cảm thấy mình đã chiếm được lợi thế, trong lòng lập tức sảng khoái không thôi.

Lúc này, Lâm Dương và Tiểu Ca cũng như Tứ Gia, lại đặt ánh mắt lên cánh cửa ngọc bên cạnh.

Hiển nhiên, giờ đây cửa mộ thất đã ở đây, muốn vào được, chỉ có thể mở cánh cửa lớn này!

“Cửa… không dễ mở đâu!” Ánh mắt đục ngầu của Tứ Gia dừng lại trên cánh cửa ngọc, sau một lúc lâu như vậy, trong mắt ông ta dần dần bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Thiên Chân và Tiểu Ca ở bên cạnh tiến lên, bắt đầu thăm dò khắp nơi trên cửa ngọc.

Một lát sau, Thiên Chân vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Lâm Dương.

“Không được!” “Cửa ngọc không tìm thấy cơ quan nào cả……” Lâm Dương nghe vậy, sắc mặt cũng thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Phải biết rằng, những người có mặt ở đây đều là những cao thủ trong nghề, Tứ Gia, Tiểu Ca, Thiên Chân, ai nấy đều có thể độc bá một phương trên giang hồ!

Vậy mà, giờ đây lại bị một cánh cửa mộ thất làm khó!

Đối với việc phá cửa mộ thất, Lâm Dương hiển nhiên không chuyên nghiệp bằng Thiên Chân, đã vậy Tứ Gia và Thiên Chân đều không tìm thấy cơ quan, vậy Lâm Dương e rằng cũng khó mà làm được!

Không, Lâm Dương biết cách, nhưng chưa chắc sẽ làm!

Lâm Dương nhắm mắt lại, cổ họng khẽ rung động, đột nhiên phát ra một luồng sóng âm.

Trong nháy mắt, mọi thứ trong toàn bộ mộ thất một lần nữa hiện rõ trong đầu Lâm Dương.

Lâm Dương nhắm mắt quan sát, lại phát hiện cánh cửa ngọc đó hóa ra liền mạch với một vách đá cheo leo, tồn tại như một thể thống nhất!

"Không được!" "Cửa ngọc và núi đá nối liền thành một, căn bản không có cơ quan nào tồn tại!" Lâm Dương sắc mặt âm trầm.

"Liên mạch với vách đá sao?" Sắc mặt Bàn Tử biến đổi, lập tức kinh hô một tiếng thật lớn.

Mọi người đều có sự tin tưởng vào thực lực của Lâm Dương, cũng chính vì thế, lời Lâm Dương vừa nói ra, lập tức khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi.

"Khốn kiếp!

Quả nhiên bị chủ mộ lừa rồi……" Trong mắt Tứ Gia hiện lên vẻ hung ác, miệng không ngừng mắng chửi một tiếng đầy giận dữ.

Giờ đây ngay cả cửa mộ cũng không vào được, dù có thông thiên bản lĩnh thì làm được gì?

Nếu không thể tìm được vật truyền thừa kia, chẳng lẽ, số phận cuối cùng chỉ có thể…… Tứ Gia liếc nhìn Tiểu Ca bằng ánh mắt khó che giấu sự ghen tỵ.

Khoa!

Rầm!

Rầm rầm! …… Ngay khi mọi người trong lòng vừa dâng lên một tia thất vọng và chán nản, thì bên cạnh đột nhiên có tiếng động truyền

đến.

Lâm Dương theo tiếng động nhìn lại, thì thấy chỗ vừa bị lựu đạn cháy thiêu rụi, giờ đây lại bắt đầu sụp đổ!

Trong chớp mắt, lộ ra một cửa động hun hút!

"……" Mọi người đều trợn mắt há mồm!

"Trời ơi!

Tìm thấy rồi!

Lối…… lối ra!" "Ha ha!

Bản gia ta thật là hồng vận tề thiên, nhìn xem!

Chẳng phải đã tìm thấy lối vào rồi sao!" "Tuyệt vời quá!

Chương 110

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi……" Vừa thấy có lối vào, mọi người ai nấy đều mừng rỡ trong lòng.

Lúc này, A Ninh tiến lên, ném một quả lựu đạn sáng vào bên trong, mọi người mượn ánh sáng yếu ớt, theo cửa động đen ngòm nhìn vào, lại thấy từng tầng bậc thang như ruộng bậc thang, dẫn xuống phía dưới!

Trên những bậc thang đó, rải rác những xác khô đỏ tía. ……Thi thể khắp nơi, tử khí tràn ngập.

"Xì……" Mọi người lần đầu tiên nhìn thấy một cảnh tượng lớn như vậy, lại có nhiều thi thể chất đống như thế, nhất thời chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Hơn nữa, những thi thể trong động, đều trong tư thế giãy giụa quái dị!

Tất cả thi thể, miệng đều mở to, khóe miệng lấp lánh những chiếc răng nanh già u ám, lưỡi dài thò ra như một sợi dây thừng. …… Cảnh tượng khủng khiếp và hung tợn khiến mọi người chỉ cảm thấy như đang lạc vào địa ngục cắt lưỡi. …… "Mẹ ơi!" "Thật là dọa chết bản gia ta rồi…… Nhìn tình hình này, e rằng không có mấy vạn người thì không tạo nên trận thế này đâu……" Bàn Tử vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, nhìn cảnh tượng trong động, nhất thời kinh hãi không nói nên lời.

"Đi thôi!

Đứng ngây ra đó làm gì?" Khi mọi người còn đang trợn mắt há mồm, đột nhiên, giọng nói âm trầm của Tứ Gia từ một bên truyền đến.

“Trời ơi!

Trong động quỷ dị như vậy, còn đi vào sao?” Bàn Tử khó khăn nuốt nước bọt, liếc nhìn Tứ Gia, lập tức cảm thấy lão già này quả là điên rồ!

“Bớt nói nhảm đi!” “Đã bao nhiêu năm rồi, mấy thứ bên trong đó, sớm đã chỉ còn lại một lớp da, có cái nguy hiểm quái gì chứ……” Tứ Gia sắc mặt âm trầm quát một tiếng, sau đó, liền nhảy vọt một cái, trực tiếp từ cửa động nhảy xuống.

“Này……” Thấy Tứ Gia nhảy xuống, Bàn Tử muốn nói lại thôi.

“Được rồi, đi thôi!” Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử, đi theo Tiểu Ca lên phía trước, chỉ hai ba bước đã trực tiếp nhảy xuống.

“Hắc!

Ai sợ ai!

Các cậu còn không sợ Tống tử, chẳng lẽ bản gia ta lại nhát gan sao……” Bàn Tử cắm binh công sạn vào thắt lưng, liền từ cửa động nhảy xuống.

Xoạt!

Rắc!

Kít kít! …… Chân vừa đặt xuống đất, lập tức một tràng âm thanh khô khan vang lên.

Trong lòng Bàn Tử nhảy thót, dùng đèn pin cường độ cao chiếu vào, mới phát hiện, bộ xương dưới chân mình, lại trực tiếp bị cậu ta giẫm nát!

Nhìn quanh bốn phía, thấy tình hình mọi người đều giống nhau, quả nhiên như Tứ Gia đã nói, những thi thể này sau bao nhiêu năm phong hóa, đã hoàn toàn khô mục, chỉ còn lại lớp da cuối cùng!

Nhưng, dù vậy, nhìn những thi thể dày đặc không đếm xuể dưới chân, vẫn khiến người ta sởn gai ốc!

"Bên trong có một đường hầm……" Đột nhiên, giọng nói của Lâm Dương vang lên trong bóng tối.

Lập tức, đèn pin cường độ cao trong tay mọi người liền chiếu vào Lâm Dương, lập tức thấy trước mặt Lâm Dương, lại có một đường hầm được đào thủ công!

Chính là đường hầm mà Lâm Dương vừa nhảy xuống đã lợi dụng khả năng sóng âm để tìm thấy!

"Đi thôi!

Chỉ có một con đường, cũng chẳng có lựa chọn nào khác." Thiên Chân bất đắc dĩ nhún vai, đi theo Tiểu Ca, hai người đi đầu, xông thẳng vào.

Bàn Tử đỉnh tiến vào, nhưng bị Lâm Dương đưa tay ngăn lại, đợi A Ninh và mọi người đều vào xong, hai người mới đi theo Tứ Gia với vẻ mặt âm trầm bước vào.

Đường hầm không dài, chưa đầy một nén hương, mọi người đã đi đến cuối!

Sau đó, tầm nhìn vốn chật hẹp, trong nháy mắt liền trở nên rộng rãi.

Nhìn ra xa, hóa ra là một khu rừng ngầm. …… Trong đám đông, A Ninh ra hiệu bằng ánh mắt cho thủ hạ của mình.

Lập tức, có thủ hạ đốt một quả pháo sáng, trực tiếp ném về phía xa.

Khoảnh khắc đó, mọi người mượn ánh sáng, mới nhìn rõ tình hình ở phía xa!

Một khu rừng ngầm rộng lớn vô bờ bến, nhìn ra xa, mọi người đều bị cảnh quan thiên nhiên hùng vĩ trước mắt làm cho chấn động!

Trong đám đông, Lâm Dương mượn ánh sáng, lại nhìn thấy tình hình ở phía xa.

Trong khu rừng ngầm đó, lại có một quần thể cung điện quy mô đồ sộ, trải dài bất tận. …… "Nhìn kìa……" Lúc này, cuối cùng, trong số thủ hạ của A Ninh, cũng có người chú ý, lập tức chỉ vào quần thể cung điện đó kinh hô thành tiếng.

Mọi người mượn ánh sáng nhìn lại, lập tức trợn mắt há mồm.

Quần thể cung điện đó trải dài bất tận, quy mô đồ sộ, thậm chí còn lớn hơn một số hoàng cung cổ đại, nhưng điều thực sự khiến người ta kinh hãi là một quần thể kiến trúc cổ đại quy mô lớn như vậy, lại được xây dựng dưới lòng đất. …… "Trời ơi!

Chuyến đi này thật đáng giá!" "Một quần thể kiến trúc như thế này, nếu công bố ra, e rằng sẽ trực tiếp trở thành kỳ quan thế giới……" Bàn Tử kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Khi mọi người còn đang chìm đắm trong sự kinh ngạc, Tứ Gia bên cạnh, trong ánh mắt vốn âm trầm, lại dâng lên một vẻ hưng phấn điên cuồng!

Chương 111

Trong đám đông, Tứ Gia với vẻ mặt hưng phấn xông lên phía trước, nhìn quần thể kiến trúc cổ kính hùng vĩ vô tận ở phía xa, trong lòng kích động khó che giấu. …… "Ha ha!

Thật vậy…… Thì ra những ghi chép bí ẩn đó đều là thật!" "Một huyệt Vạn Nô Vương, Vạn Nô Vương trường sinh…… Ha ha!

Trong này có tất cả bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương!

Tất cả đều là thật…… Ha ha……" Tứ Gia cười phá lên.

Lúc này, mọi người vốn đang ngạc nhiên vì sự bất thường của Tứ Gia mới hiểu được vì sao ông ta lại hưng phấn đến vậy!

Vạn Nô Vương?

Trong đám đông, ánh mắt A Ninh lập tức sắc lạnh, nhìn chằm chằm Tứ Gia với ánh mắt đầy sát ý.

Chuyến đi này, chính là vì bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương, giờ đây, lão già này lại có mục đích giống cô ta!

"Lão đại!" Trong đám đông, nhiều thủ hạ của A Ninh không động thanh sắc rút vũ khí ra, ánh mắt khóa chặt Tứ Gia, sát khí tràn ngập.

"Chậc chậc!" "Một đám nhóc con, muốn ra tay với lão phu sao?" Tứ Gia không hổ là Tứ Gia, đối với sự thay đổi của A Ninh và đám thủ hạ kia, ông ta biết rõ như lòng bàn tay, dù không quay đầu lại, vẫn động như quan hỏa (quan sát rõ).

"Một Vạn Nô Vương, là của ta!" A Ninh sắc mặt lạnh lẽo mở miệng, vừa dứt lời, cô ta đột nhiên vung tay!

Tiếng rít!

Trong nháy mắt, nhiều thủ hạ của A Ninh lần lượt rút vũ khí trong tay, nhất thời, không khí trở nên căng thẳng như dây đàn.

Xoẹt!

Tích ba! …… Tứ Gia vung tay, trong tay liền xuất hiện một cây roi, cười lạnh nhìn A Ninh và những người khác.

"Nhóc con, đã muốn tìm chết, vậy thành toàn thì có sao?" Tứ Gia cười lạnh, dù đối phương đông người, cũng không hề tỏ ra yếu thế.

"Xông lên cho ta!" Sắc mặt A Ninh lạnh đi, thanh quân đao bên hông đột nhiên rút ra, liền dẫn theo nhiều thủ hạ, muốn xông lên!

"Hừ!" "Tất cả dừng tay cho ta!" …… Lúc này, trong đám đông, Lâm Dương sắc mặt đột nhiên lạnh đi, quát một tiếng.

Đồng thời, mắt trái của Lâm Dương, đột nhiên biến đổi màu sắc.

Bị Lâm Dương quát một tiếng, A Ninh và những người khác đều ngạc nhiên, vô thức nhìn Lâm Dương một cái.

Nhưng, đập vào mắt lại là một con ngươi màu xám. …… A Ninh và những người khác chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng, trong nháy mắt, liền cảm thấy một luồng hàn ý âm u bao trùm!

"Ừm?" Tứ Gia nhướng mày, trong ánh mắt, hiện lên vẻ nghi ngờ bất định.

Bởi vì, vào khoảnh khắc đó, A Ninh và những người khác, một giây trước còn căng thẳng như muốn phát tác, giờ đây lại đứng sững tại chỗ, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng khó tả, như thể trong một khoảnh khắc đã gặp phải chuyện kinh khủng nhất thế gian!

"…… Chuyện gì vậy?" Sắc mặt Bàn Tử biến đổi, cầm binh công sạn, chỉ vào A Ninh và những người khác, chỉ cảm thấy sau lưng dâng lên một tia lạnh lẽo.

Mọi người đều là lão thủ trộm mộ, đối với những điều quỷ dị chỉ có trong mộ huyệt tự nhiên cũng biết rõ, giờ đây thấy sự thay đổi của A Ninh và những người khác, lập tức liên tưởng đến những thứ đáng sợ!

Bên cạnh Thiên Chân, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca đã rút ra khỏi vỏ, ánh mắt ngưng trọng che chở Thiên Chân ở phía sau.

Nhưng, trong khi bảo vệ Thiên Chân, Tiểu Ca lại vô thức nhìn về phía Lâm Dương, mặc dù Lâm Dương đang quay lưng lại, Tiểu Ca không hề phát hiện sự thay đổi trên người Lâm Dương, nhưng không biết vì sao, trong lòng vô thức cảm thấy chuyện này có liên quan đến Lâm Dương!

Lúc này, Tứ Gia cũng ngạc nhiên liếc nhìn Lâm Dương một cái.

Bởi vì, vừa rồi chính vì tiếng quát của Lâm Dương, mới khiến A Ninh và những người khác xuất hiện sự thay đổi như vậy!

Nhưng, cũng gần giống Tiểu Ca, Lâm Dương quay nghiêng người về phía Tứ Gia, Tứ Gia cũng không nhìn thấy sự thay đổi trong mắt Lâm Dương, nhưng rốt cuộc là Tứ Gia hung ác, dù không chắc chắn có nguy hiểm hay không, nhưng kẻ địch đã rơi vào tình cảnh quỷ dị, sao có thể khoanh tay đứng nhìn!

Xùy!

Gần như trong một khoảnh khắc, cây roi trong tay Tứ Gia khẽ rung lên, liền trực tiếp quấn lấy hai tên thủ hạ của A Ninh.

Xoẹt!

Khoảnh khắc tiếp theo, Tứ Gia vung tay, hai người đó liền trực tiếp bị Tứ Gia ném đi!

Lúc này mọi người vừa ra khỏi đường hầm, cách đó không xa, liền có một vách đá sâu không thấy đáy!

Tứ Gia vung vẩy cây roi trong tay, chỉ trong vài động tác, liền ném tất cả hơn mười tên thủ hạ của A Ninh xuống dưới.

"Trời ơi, lão già này, sự quỷ dị trong mộ còn chưa xuất hiện, ông ta thật sự không sợ chết sao……" Bàn Tử nhìn đến trợn mắt há mồm, lúc này lại bị sự hung ác của Tứ Gia làm cho chấn động!

Thật sự không ngờ, lão già này lại hung ác như vậy, khi có sự quỷ dị không rõ nguồn gốc xuất hiện, lại dám ra tay. …… Xùy!

Khoảnh khắc tiếp theo, cây roi của Tứ Gia vung về phía A Ninh, lúc này, tất cả thủ hạ của A Ninh, đều đã bị ném xuống!

"Dừng tay!" Thiên Chân nhướng mày, quát lớn một tiếng, cuối cùng cũng xông lên.

"Ừm?" Tứ Gia thấy Thiên Chân xông lên, không khỏi nhíu mày, nhưng, cây roi trong tay ông ta lại không hề chậm trễ, rõ ràng là sắp trói A Ninh, kết quả Thiên Chân lại trực tiếp chắn trước mặt A Ninh!

"Thiên Chân cẩn thận!" Bàn Tử vô thức kinh hô thành tiếng.

Lúc này, cây roi của Tứ Gia mang theo tiếng xé gió, vút một tiếng, liền sắp rơi xuống người Thiên Chân!

Chương 112

Đúng như câu nói đã giương cung thì không có mũi tên quay đầu, một roi đã vung ra, Thiên Chân lại xông vào, dù là Tứ Gia cũng khó mà thu tay lại được ngay!

Leng keng!

Rầm! …… Rõ ràng một roi sắp rơi xuống người Thiên Chân, đột nhiên, Hắc Kim Cổ Đao mang theo sức mạnh cường hãn, đột nhiên bổ tới, đánh bay cây roi ra!

Lực đạo khổng lồ, dù là Tứ Gia, cũng suýt chút nữa không chịu nổi, lùi lại tới hai bước, mới đứng vững thân hình!

"Dám làm tổn thương, tất chết!" Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao, chắn trước mặt Thiên Chân.

Cây roi vừa rồi, dù bị Tiểu Ca đánh bay ra, nhưng, sự việc xảy ra đột ngột, dù với sức mạnh của Tiểu Ca, cũng suýt chút nữa bị trúng đòn, lúc này hổ khẩu của y tê dại.

"Chậc chậc!" Tứ Gia lùi lại hai bước, thu roi, sau đó lại thích thú nhìn Tiểu Ca và Thiên Chân.

"Ha ha!

Hôm nay lão phu nể mặt Ngô gia một chút, con bé kia, không giết cũng được!" "Nhưng, nếu lần sau dám ở trước mặt lão phu càn rỡ, thì Diêm La Vương cũng không cứu được đâu……" Tứ Gia cười lạnh liên tục, ánh mắt âm trầm liếc nhìn A Ninh đang thất thần, sau đó lại đặt ánh mắt lên quần thể cung điện ở phía xa.

"Bình Tử, không sao chứ?" Thiên Chân vẻ mặt quan tâm nắm lấy cánh tay Tiểu Ca.

“Không sao!” Tiểu Ca vẫy vẫy tay, thu Hắc Kim Cổ Đao lại.

“Đi thôi!

Chúng ta đi xem cung điện Vạn Nô Vương!” “Nhưng, nhóc con Ngô gia, con bé đó…… cứ để ở đây đi……” Tứ Gia quay lưng lại với mấy người, ánh mắt hưng phấn nhìn quần thể cung điện ở phía xa mở miệng, mặc dù lời nói nghe có vẻ như đang bàn bạc với Thiên Chân, nhưng, trong ngữ khí của Tứ Gia lại không có chút ý tứ bàn bạc nào!

Nếu Thiên Chân nhất quyết muốn đưa A Ninh đi, thì Tứ Gia chắc chắn sẽ mạnh tay giết chết đối thủ cạnh tranh tiềm năng này!

“Đi thôi!

Thiên Chân, con bé vong ân phụ nghĩa đó, cứ để ở đây tự sinh tự diệt đi!” Bàn Tử vỗ vai Thiên Chân, trực tiếp kéo Thiên Chân đi.

“Nhưng……” Thiên Chân muốn nói lại thôi, nhìn A Ninh, trong mắt có chút không đành lòng.

Nhưng, cuối cùng cậu ta không cãi lại Bàn Tử, cộng thêm có Tứ Gia uy hiếp, Thiên Chân đành phải đi theo mấy người lên đường!

Bên vách đá, Bàn Tử đã cố định dây leo núi xong, sau đó, mấy người liền theo dây trượt xuống vách đá.

“Ơ!

Thi thể của những người đó đâu rồi?” Bàn Tử sau khi xuống dưới nhìn quanh bốn phía, không khỏi biến sắc.

Lúc này, dưới một vách đá cheo leo, có, nhưng cũng chỉ là một đống xác khô đã chết không biết bao nhiêu năm, còn về những thi thể trước đó bị Tứ Gia ném xuống, thì một cái cũng không tìm thấy!

“Xì!” Đợi Lâm Dương và những người khác xuống dưới, mấy người vừa nhìn thấy cảnh tượng, lập tức trong lòng dâng lên một tia

lạnh lẽo.

“Ối giời ơi!

Nơi quỷ dị thế này……” Bàn Tử chỉ cảm thấy một luồng hàn khí bao trùm, vô thức run rẩy.

Ngay cả kẻ hung ác như Tứ Gia, lúc này trên mặt cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

“Đi thôi!” “Đi thẳng theo con Thần Đạo này!

Còn về những thứ quỷ dị chó má, lão phu giết bao nhiêu cũng được……” Tứ Gia sắc mặt âm trầm, nắm cây roi trong tay, bất chấp tất cả mà đi thẳng về phía trước.

Lâm Dương vẻ mặt không biểu cảm, trực tiếp bước theo.

Sau đó, Bàn Tử nhìn Thiên Chân và Tiểu Ca, cũng đi theo hai người đuổi kịp.

Dưới vách đá, một con Thần Đạo hẹp dài, hai bên Thần Đạo, cách mỗi vài mét, lại có những bức tượng, tất cả các bức tượng đều là hình rồng, đủ các hình thái. ……Con Thần Đạo quỷ dị này là lối đi duy nhất vào lăng mộ, quy mô vô cùng hùng vĩ.

Điểm đầu của Thần Đạo là một cổng đá cao khoảng năm sáu mét.

Lâm Dương đi từ đó vào khu lăng mộ.

Sau khi qua cổng lớn, một tấm bia đá hiện ra trong mắt mọi người.

Theo ghi chép trong Hám Long Kinh, tấm bia đá này phải gọi là Thần Công Thánh Đức Bia, dùng để ghi lại công đức của chủ mộ.

Trên đó có một loại chữ viết kỳ hình quái trạng, hơi giống loại chữ trong vở tuồng cải lương.

Thấy bia đá xuất hiện, Tứ Gia lập tức xông lên phía trước nhất,

đứng dưới bia đá bắt đầu nghiên cứu tấm bia đá này.

Đầu tiên ông ta không biểu cảm, sau đó lại cười lớn, như nhìn thấy thứ gì đó phi thường.

Thiên Chân nhận biết một chút chữ Đông Hạ, cũng đi tới, đứng bên cạnh Tứ Gia, "Ta chỉ có thể nhìn ra đại khái." "Như vậy cũng tốt hơn là chúng ta không nhìn ra gì cả, Thiên Chân mau lên, trên đó viết gì thế." Bàn Tử tò mò về nội dung trên bia đá, khi Thiên Chân đang trầm tư thì cậu ta sốt ruột hỏi.

Thiên Chân không trả lời câu hỏi của Bàn Tử, lúc này Tứ Gia mở miệng, "Trên đó không có thứ gì hữu dụng, toàn là những công tích thổi phồng, chúng ta mau đi thôi, mọi người tự đi tìm những thứ mình cần rồi sớm rời đi." Lời Tứ Gia nói dù là Lâm Dương hay Bàn Tử, đương nhiên sẽ không tin, nhưng sau đó Thiên Chân cũng gật đầu, chứng minh Tứ Gia không hề nói dối về chuyện này.

Thế là mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Thần Đạo vì nằm dưới lòng đất, lại mấy trăm năm không có người duy tu, nhiều cây lớn hai bên đổ xuống Thần Đạo chắn đường Lâm Dương.

Mỗi bước tiến đều vô cùng khó khăn, mất một thời gian rất dài, qua Thạch Tượng Sinh, Long Phượng, Ngũ Khổng Kiều, Thất Khổng Kiều mới đến dưới Lăng Môn của Hoàng Lăng.

Khi Lâm Dương và mấy người đến đó, bị thứ trên cửa thành dọa giật mình, ngay cả Tứ Gia, người kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm xuống mộ phong phú cũng sắc mặt ngưng trọng.

Những thủ hạ của A Ninh trước đó bị ném xuống vách đá, lúc này từng người một như những con ma treo cổ, bị thứ gì đó treo cổ lơ lửng trên Lăng Môn, xếp thành một hàng, nhìn rất rùng rợn.

Chương 113

Khi mọi người đang nhìn, Tiểu Ca phi thân lên, rút Hắc Kim Cổ Đao trên lưng, gỡ một bộ thi thể đang treo trên Lăng Môn xuống.

Dù Hắc Kim Cổ Đao của y có sắc bén đến đâu, khi cắt đứt thứ đang treo thi thể cũng không dễ dàng như vậy.

Đợi thi thể rơi xuống, Lâm Dương và mấy người đều nhanh chóng tiến lên, muốn xem rốt cuộc là gì.

Đi đến gần mới phát hiện những sợi tóc quấn trên cổ thi thể, giống hệt những sợi tóc gặp phải ở Hải Để Mộ.

"Mẹ kiếp, không phải bị Cấm bà làm chứ?" "Bàn Tử nói bậy bạ gì đấy." Lâm Dương cười nói, dừng một chút Lâm Dương tiếp tục nói, "Cấm bà là do phụ nữ bị lăng nhục rồi bị ném xác xuống nước, thi thể hấp thụ oán khí ẩn tàng trong xương mà thành, ở đây không có nước, sao có thể có Cấm bà." Nếu thật sự là Cấm bà thì tốt, đối phó cũng không khó.

Chỉ cần có lửa là được, hoặc tìm thi cốt của nó, đập nát đầu cốt để giải oán khí là được.

Sợ nhất là gặp phải quái vật chưa từng thấy, không biết cách đối phó thì mới đáng sợ nhất.

Khoảng cách từ đây đến vách đá mà Lâm Dương đã xuống là khoảng hai cây số, từ lúc Tứ Gia ném thủ hạ của A Ninh xuống vách đá cho đến khi Lâm Dương xuống không mất bao nhiêu thời gian, Cấm bà muốn trong thời gian ngắn đưa mười mấy bộ thi thể đến cách đó hai cây số, hiển nhiên không thể lắm.

Những điều đó đều là Lâm Dương phỏng đoán, nhưng chỉ vài giây

sau, anh phát hiện mình đã hoàn toàn sai lầm.

Bởi vì anh phát hiện lúc này mình đã bị vô số sợi tóc bao vây.

Dưới đất tối đen, tóc cũng đen, tóc ẩn mình rất tốt trong bóng tối, lúc này đang từ từ tụ lại về phía nhóm người Lâm Dương, nhưng Thiên Chân vẫn còn đang chìm đắm trong sự chấn động mà những thi thể kia mang lại, không hề nhận ra sự dị thường xung quanh mình.

Người đầu tiên có phản ứng là Tiểu Ca, y ngửi ngửi mũi, sau đó nhắc nhở Thiên Chân, "Cẩn thận, có thứ gì đó tới rồi." Thiên Chân nhìn quanh, không hề phát hiện, nhưng lúc này một luồng mùi hương kỳ lạ xộc vào mũi, "Bàn Tử nói đúng là chim lợn, thật sự là Cấm bà." Đã biết là Cấm bà, cũng chẳng có gì đáng sợ, huống hồ khi xuống dưới vách đá đã lấy được không ít vũ khí từ đám người A Ninh, trong đó có lựu đạn sáng, một quả lựu đạn sáng có thể đối phó mười con Cấm bà cũng dễ dàng.

Bàn Tử ném một quả lựu đạn sáng vào bóng tối, lựu đạn sáng vừa bay ra không chiếu sáng nửa bầu trời như trước, mà trực tiếp biến mất vào bóng tối.

"Mẹ kiếp, lựu đạn sáng là hàng giả sao, không phải bị hoa mắt đấy chứ." Thấy Bàn Tử lại bắn ra một quả lựu đạn sáng, tình hình cũng giống như trước đó, trực tiếp biến mất vào bóng tối.

Lâm Dương có khả năng nhìn đêm, dù hiện tại tối đen như mực, cũng có thể nhìn rõ, ở đây không phải vì lựu đạn sáng là hàng giả, mà rõ ràng là vì số lượng Cấm bà quá nhiều, phạm vi tấn công của lựu đạn sáng có hạn, một lần chỉ có thể giết chết một phạm vi nhỏ Cấm bà, nhưng vừa giết chết vài con, lập tức có nhiều Cấm bà hơn bổ sung vào.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lâm Dương sởn gai ốc, không biết khi xây dựng lăng mộ này đã giết bao nhiêu phụ nữ.

“Bàn Tử, đừng bắn lựu đạn sáng lung tung, bắn về phía Lăng Môn.” Lâm Dương lên tiếng nhắc nhở.

Bàn Tử mặc dù không biết tại sao, nhưng Lâm Dương đã nói như vậy, khẳng định có lý do của nó.

Bàn Tử đổi hướng, bắn một quả lựu đạn sáng về phía Lăng Môn, chỉ thấy quả lựu đạn sáng sau khi bắn ra đã chiếu sáng một phạm vi rộng lớn.

“Đi thôi, mau vào trong.” Nói xong Lâm Dương dẫn đầu xông xuống Lăng Môn, đưa tay đẩy Lăng Môn ra.

Khi Lăng Môn được đẩy ra trong nháy mắt, Lâm Dương kinh ngạc, phía sau Lăng Môn là một cái hồ nước khổng lồ, nước bên trong đã khô cạn, chỉ còn lại những ngọn núi nhỏ chất đống bằng xương trắng.

Lúc này anh mới hiểu ra, thảo nào lại có nhiều Cấm bà như vậy, thì ra những người xây dựng lăng mộ đã tạo ra nhiều Cấm bà như vậy ở đây, dùng để canh giữ lăng mộ.

Nếu là đạo mộ tặc bình thường thì không nói làm gì, nhưng những thứ này đối với Lâm Dương lại không có tác dụng, có Tiểu Ca, những sợi tóc vô tận đó dường như cũng không dám đến gần.

Chỉ có Thiên Chân, Bàn Tử và Tứ Gia có vẻ thảm hại, nếu không có Tiểu Ca đứng một bên, sớm đã bị những sợi tóc vô tận đó quấn thành xác ướp rồi.

“Bàn Tử, làm khô!” Thiên Chân hét lớn một tiếng.

Lâm Dương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bàn Tử đang chuẩn bị kích nổ một hàng thuốc nổ.

Thiên Chân không kịp ngăn cản, thấy Bàn Tử châm lửa, sau đó ném một hàng thuốc nổ vào đống xương trắng.

Lâm Dương vội vàng nằm rạp xuống đất, cẩn thận che đầu.

"Rầm……" Theo một tiếng nổ lớn truyền đến, mặt đất bắt đầu rung chuyển, trên bầu trời rơi xuống một trận mưa xương vụn.

Mấy chục giây sau mới khôi phục lại yên tĩnh, đống xương trắng chất thành núi trước đó đã được thay thế bằng một cái hố sâu.

Ban đầu Lâm Dương tưởng đó là cái hố do thuốc nổ gây ra, nhưng nhìn kỹ lại, dưới đáy hố có một đường hầm, hai bên tường đường hầm đều có những bức bích họa rồng.

Thiên Chân và mấy người cũng tiến đến bên cạnh, dùng đèn pin chiếu vào cái hố lớn đó thì phát hiện ra đường hầm.

Thấy cảnh tượng đó, Tứ Gia hưng phấn nói, "Không ngờ lại tình cờ tìm thấy mộ đạo, từ đây đi vào có thể thông đến địa cung." Nói xong liền dẫn đầu xông vào.

Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử và Tiểu Ca cũng đi theo phía sau xông vào, những bức bích họa hai bên đường hầm cũng không khác gì những bức bích họa bên ngoài trước đó, tất cả đều là rồng chiếm diện tích lớn, chỉ là những bức bích họa bên trong đường hầm này còn tinh xảo hơn.

Đường hầm này không dài, Lâm Dương đi được khoảng bốn năm mươi mét, liền thấy phía trước xuất hiện một cánh cửa ngọc.

Lúc này Tứ Gia đang tìm kiếm cơ quan trước cánh cửa ngọc đó, muốn mở cửa ngọc để đi vào.

Lâm Dương giờ không còn là tay mơ trộm mộ nữa, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là cửa chính của Minh Điện.

Ngay cả mộ vua, cửa mộ đạo cũng không thể dùng một khối ngọc thạch thượng hạng như vậy để làm cửa.

Tứ Gia trạng thái có chút điên cuồng, chỉ thấy mắt ông ta đỏ ngầu, miệng lẩm bẩm không biết nói gì.

Đột nhiên quay người đi đến bên cạnh Bàn Tử, "Cánh cửa ngọc này ta đã tìm khắp nơi, không phát hiện bất kỳ cơ quan nào, xem ra đồ chết tiệt này, muốn thông qua đây chỉ có thể dùng thuốc nổ phá cửa ra thôi." Bàn Tử lúc này mới hiểu ra vì sao Tứ Gia lại đi đến bên cạnh mình, bởi vì thuốc nổ thu được từ nhóm người A Ninh hiện tại đều ở trên người cậu ta.

Bàn Tử nhìn Lâm Dương và Thiên Chân, thấy hai người đều không phản đối, liền chia hai cây thuốc nổ trong tay cho Tứ Gia.

Tứ Gia chôn thuốc nổ xong, khi chuẩn bị kích nổ thì Lâm Dương đã trốn đi rất xa.

Một tiếng "Rầm" truyền đến, chỉ thấy nửa dưới của cánh cửa bị nổ bay đi, lộ ra một cái lỗ lớn.

Tứ Gia không nói hai lời liền chui vào, Lâm Dương và mấy người cũng theo sau cúi người, chui vào như cá.

Vừa vào bên trong Lâm Dương đã đứng sững tại chỗ.

Không gian bên trong không biết lớn hơn mộ thất bên ngoài bao nhiêu lần, bốn cây cột đá khổng lồ đầy phù điêu đứng sừng sững ở bốn góc mộ thất, trên mặt đất mộ thất chất đầy đồ vật.

Bên trong chất đầy vàng bạc châu báu như núi nhỏ, khi đèn pin của Thiên Chân chiếu lên trên thì ánh sáng lấp lánh, đơn giản là không thể nhìn thẳng được.

Chương 114

Đợi Thiên Chân nhìn những thứ trên mặt đất thì phản ứng còn khoa trương hơn Lâm Dương, đặc biệt là Bàn Tử, mắt cậu ta trợn to hơn mắt bò, cả khuôn mặt đều méo mó.

"Mẹ ơi!" Bên trong chất đống những khí cụ vàng bạc, các loại bảo thạch, trân châu mỹ ngọc, tùy tiện lấy ra một món cũng là bảo vật vô giá, nếu đổi thành tiền thì cả đời cũng không tiêu hết, nhưng trong mộ thất lại tùy ý chất đống trên mặt đất như vậy.

Sau khi hoàn hồn, Bàn Tử lập tức xông lên, nhìn dáng vẻ đó, cậu ta chuẩn bị lăn lộn trên đống vàng bạc châu báu.

"Bàn Tử cẩn thận!" Thiên Chân lên tiếng nhắc nhở.

Những thứ dùng để chôn cất trong lăng mộ đế vương này thông thường đều được tẩm kịch độc, một khi đạo mộ tặc chạm vào những thứ này, độc tố sẽ nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể qua da, sau đó phát độc mà chết.

Nhưng Thiên Chân nhắc nhở muộn, Bàn Tử đã trực tiếp nhào vào một đống trang sức vàng bạc, vốc châu báu dưới thân ném lên không trung.

Nhưng Bàn Tử không có dị thường, Lâm Dương mới yên tâm.

Xem ra trên những thứ này không có độc.

Từng có người nói, tình yêu đối với vàng bạc đã được ghi vào gen của con người, loại yêu thích này là bẩm sinh.

Lâm Dương và Thiên Chân, thậm chí cả Tiểu Ca, lúc này cũng không kìm được sự xao động trong lòng, đều lần lượt nhào vào giữa đống vàng bạc châu báu.

Cảm giác nặng trịch của vàng có một ma lực, ngay cả Tiểu Ca, người mặt lạnh như băng vạn năm cũng suýt chút nữa không kìm được mà cười lớn.

Lâm Dương vốc một nắm lớn đồ vàng, trợn mắt há mồm nhìn, ánh sáng vàng phản chiếu khiến mặt anh cũng trở nên vàng óng.

Bàn Tử bắt đầu nhét đồ vào túi, chỉ thấy không biết từ lúc nào cậu ta đã ném tất cả trang bị trong túi ra ngoài, đang nhét vàng bạc châu báu trên mặt đất vào túi.

Vừa mới nhét đầy túi, lại phát hiện phía dưới xuất hiện những thứ tốt hơn, thế là cậu ta đành phải đổ những thứ trong túi ra rồi nhét lại những thứ tốt hơn đó.

Lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, Bàn Tử phát hiện làm như vậy mãi cũng không có hồi kết, bởi vì luôn có thể phát hiện ra những thứ tốt hơn.

Thấy Bàn Tử như vậy, Lâm Dương cười cười, "Bàn Tử, những thứ này ở đây cũng không chạy đi đâu được, chọn vài món đồ có giá trị mang ra ngoài là được rồi, sau này tìm cơ hội quay lại mang hết những thứ này ra, còn bây giờ mà ném hết trang bị ra thì sau này ra ngoài cũng thành vấn đề." Bàn Tử ngớ người, nhưng cũng như lời Lâm Dương nói, những thứ này ở đây cũng không chạy đi đâu được, đợi ra ngoài rồi chuẩn bị vạn toàn, sau đó quay lại từ từ mang những thứ này đi.

Hiểu ra điều đó, Bàn Tử bắt đầu chọn lọc trong đống vàng bạc châu báu, trân châu mỹ ngọc này, chuyên chọn những thứ có kích thước nhỏ gọn dễ mang theo, như vậy có thể mang ra ngoài được nhiều món hơn.

Lâm Dương cũng vậy, tất cả không gian có thể tận dụng trong ba lô đều được nhét đầy những bảo bối này, ngay cả túi áo khoác leo núi

trên người cũng chật cứng.

Đối mặt với sự cám dỗ của vàng, Thiên Chân và Tiểu Ca cũng vậy, cũng đã chọn lọc không ít đồ tốt nhét vào ba lô.

Đợi khi ba lô của mấy người thật sự không còn không gian dư thừa để chứa những thứ này nữa, Lâm Dương đột nhiên mở miệng nói, "Có ai không phát hiện ra điều gì khác thường sao?" Bị Lâm Dương nhắc nhở, Thiên Chân cũng đột nhiên nhận ra có điều không đúng, "Tứ Gia đâu rồi, ta thấy ông ấy đã vào, người đâu rồi." Đến lúc này mọi người mới phát hiện Tứ Gia đã biến mất.

Mặc dù không tìm thấy Tứ Gia, nhưng mọi người có một điểm có thể khẳng định, đó là ông ta chắc chắn đã vào căn mộ thất chất đầy vàng bạc châu báu này, không hề đi ra ngoài.

"Không cần tìm đâu, ông ấy đã đi xuống theo đường hầm phía sau rồi." Bị Tiểu Ca nhắc nhở, Lâm Dương phát hiện ra rằng ở phía sau đống vàng bạc châu báu chất thành núi kia có một cơ quan đã được mở ra, một đường hầm liên tục đi xuống.

Lâm Dương đeo cái ba lô nặng trịch đi vào cửa đường hầm đó.

Đường hầm này nghiêng dốc xuống dưới, góc độ càng lúc càng dốc, Lâm Dương nhìn về phía trước đường hầm, không thể nhìn thấy điểm cuối.

Mấy người đi trong đường hầm hơn một giờ, môi trường xung quanh cũng không thay đổi, một đường hầm nghiêng dốc xuống dưới không nhìn thấy điểm cuối.

Môi trường như vậy đặc biệt dễ ảnh hưởng đến tâm trạng con người, Lâm Dương phát hiện Bàn Tử trở nên có chút nóng nảy.

Đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến cuối đường hầm, bước ra khỏi mộ đạo, đột nhiên một trận gió ấm thổi tới.

Cuối đường hầm là một bậc đá, Lâm Dương đứng trên đó nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình hiện đang ở trên một vách đá cheo leo, trên đỉnh không thấy bầu trời, chắc là ở bên trong núi, ước tính hiện tại chắc đang ở bên trong Tam Thánh Sơn, nếu không với độ cao hiện tại so với đỉnh đầu, phải có thể nhìn thấy bầu trời mới đúng.

Khi Lâm Dương nhìn xuống dưới chân mình, cả người anh đều không ổn.

Dưới bậc đá là những sợi xích sắt to lớn, từ vách đá bên cạnh Lâm Dương kéo dài thẳng đến vách đá đối diện.

Trên những sợi xích sắt này như những con cá khô được xâu thành chuỗi, treo vô số xác khô đỏ tía. ……Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Dương nhớ lại hình ảnh được chiếu trong cái bình trước đó, trong đó có một bức hình chiếu một người đeo cung tên đang leo trèo trên vách đá cheo leo, bối cảnh của bức hình chiếu đó là vô số thứ tương tự như xích sắt.

Xem ra đó chính là cảnh tượng trước mắt Lâm Dương.

Bàn Tử bắn một quả lựu đạn sáng xuống dưới bậc đá, hình ảnh những bộ thi thể treo lủng lẳng trên xích sắt hiện ra trong mắt mọi người.

"……" Thiên Chân và Bàn Tử cũng đều nhớ lại hình ảnh được chiếu trong chiếc bình đấu giá đó.

Bàn Tử nói, "Những sợi xích sắt này được bố trí như mạng nhện giữa hẻm núi, có phải là để phòng thủ cây cối được xây dựng ở đây, dùng để ngăn những thứ bên dưới bò lên không?" Lâm Dương gật đầu, "Có thể lắm." Sau đó là vài hình chiếu tiếp theo, bức hình chiếu đó phía sau có rất nhiều quỷ dữ chui ra từ đá.

Có lẽ phía dưới thật sự có nguy hiểm.

Nhưng đã đến đây rồi, đương nhiên không có lý do gì để rút lui.

Mấy người bàn bạc một lát liền quyết định xuống dưới đáy hẻm núi xem sao.

Bàn Tử bắt đầu lấy dây leo núi trong ba lô ra, sau đó thả xuống, phát hiện một sợi dây leo núi dài năm mươi mét cũng không đủ, thế là những người khác cũng đều lấy dây leo núi trong ba lô ra.

Cuối cùng ba sợi dây leo núi dài năm mươi mét nối lại mới đủ để chạm tới những sợi xích sắt treo đầy xác khô dưới bậc đá.

Vốn dĩ Lâm Dương chuẩn bị là người đầu tiên xuống, kết quả Tiểu Ca lại dẫn đầu, theo dây leo núi trượt xuống, đứng trên xích sắt.

Sau đó Lâm Dương và từng người một cũng đều xuống.

Sau khi xuống mới phát hiện những sợi xích sắt này rất dày đặc, thật sự giống như một tấm lưới bao phủ phía trên hẻm núi.

Đứng trên xích sắt, tầm nhìn của Lâm Dương càng rộng hơn, nhìn quanh bốn phía, lập tức một cánh cổng đồng khổng lồ trên vách núi bên hông hẻm núi đập vào mắt.

Cánh cổng này vô cùng hùng vĩ, so với cây Thanh Đồng Thần Thụ cao trăm mét nhìn thấy ở Tần Lĩnh trước đó cũng không hề thua kém.

Bởi vì cổng đồng vừa vặn nằm dưới bậc đá, tầm nhìn bị che khuất, nên ban đầu không hề phát hiện ra cánh cổng đồng này.

Chương 115

Lúc này Lâm Dương nội tâm kinh hãi không thôi.

Cánh cổng đồng ẩn chứa bí mật cuối cùng a, không ngờ giờ lại ở gần đến vậy.

Chỉ cần muốn qua cánh cổng này cần phải có Quỷ Tỳ, thế giới này đã tồn tại không ngắn rồi, nhưng chưa từng nghe chút tin tức nào liên quan đến Quỷ Tỳ.

Cũng không biết có phải vì thế giới này, mà quỹ đạo vốn có của thế giới này đã thay đổi, có rất nhiều chuyện đã trở nên khác biệt.

Còn về chuyện dựa vào sức mạnh để mở ra loại cửa như vậy Lâm Dương chưa từng nghĩ tới.

Cánh cửa cao khoảng một trăm mét, rộng gần bốn mươi mét, mỗi tầng khoảng 3 mét, vậy cánh cổng đồng này cao bằng 33 tầng lầu.

Cả sơn môn nhìn qua giống như được đúc nguyên khối, với trình độ luyện kim của người cổ đại, dù có dồn hết sức lực của cả nước cũng không thể xây dựng được một cánh cửa như vậy.

Mặc dù không biết độ dày của cánh cửa này, nhưng Lâm Dương ước tính trọng lượng của cánh cửa này ít nhất cũng phải vài vạn tấn.

Vì vậy, dù hiện tại sức mạnh của anh gấp mấy chục lần người bình thường, cũng hoàn toàn không thể dựa vào sức mạnh thô bạo để đẩy cánh cửa này ra.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Dương, Bàn Tử cũng tò mò, bò đến bên cạnh Lâm Dương, sau đó bắn một quả lựu đạn sáng xuống phía dưới.

Khi cánh cổng đồng hiện ra trong mắt, khuôn mặt Bàn Tử cũng

méo mó.

“Mẹ ơi, người cổ đại dùng cách nào mà xây dựng được một cánh cổng lớn như vậy dưới lòng đất?” “Tuyệt đối không phải người cổ đại xây dựng, cũng tuyệt đối không phải dùng cho người.” Thiên Chân sau khi nhìn cánh cổng khổng lồ đó nói.

“Không phải người cổ đại xây dựng, vậy ai xây dựng, chẳng lẽ người ngoài hành tinh sao.” Bàn Tử cười nói.

Mặc dù với sự hiểu biết hiện tại về người cổ đại, hoàn toàn không có khả năng xây dựng được một cánh cửa như vậy, nhưng những chuyện không thể lại rất nhiều, không chừng người cổ đại có phương pháp đặc biệt cũng không chừng, chỉ là sau này đã thất truyền rồi.

“Phía sau cánh cửa là gì?” Lâm Dương nói ra suy nghĩ trong lòng, hiện tại anh vô cùng tò mò, phía sau cánh cửa có gì.

Thiên Chân và Bàn Tử đồng thời lắc đầu.

Cánh cổng lớn đó giống như Thanh Đồng Thần Thụ dưới lòng đất Tần Lĩnh, không ai biết ai đã xây dựng, tác dụng của nó là gì.

“Chẳng lẽ thật sự là người ngoài hành tinh xây dựng?

Nếu không ai có thể có thần lực để đẩy cánh cổng nặng vài vạn tấn đó?” Thiên Chân lắc đầu, nói với Bàn Tử, “Bất kể phía sau cánh cửa là nơi nào, ta tuyệt đối không vào được.” Nhìn cánh cổng đồng đó, lại liên tưởng đến Thanh Đồng Thần Thụ dưới lòng đất Tần Lĩnh, đều cao hàng trăm mét, chôn sâu dưới lòng đất, đều nằm dưới lòng đất của những ngọn núi lớn nổi tiếng, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy như thể mình đang tiếp cận một bí mật cổ xưa, đất nước chúng ta có nhiều ngọn núi lớn nổi tiếng như vậy, có lẽ dưới lòng đất của những ngọn núi lớn khác cũng có những khí cụ đồng khổng lồ như vậy, nếu có thêm nhiều manh mối hơn, có lẽ có thể biết được bí mật

phía sau cánh cổng đồng.

Lại quan sát một lúc trên xích sắt, sau khi xác định phía dưới không có nguy hiểm, mấy người liền theo xích sắt bò xuống đáy hẻm núi.

Vừa xuống đến đáy hẻm núi, Lâm Dương phát hiện cách đó không xa có một bóng đen, đợi đi đến gần nhìn lại, thì ra là Tứ Gia đã mất tích trước đó, phía trước ông ta có một bậc đá cao bốn năm mét, trên đó đặt một cái quan tài ngọc trắng lớn bằng chiếc xe tải.

"Người Ngô gia cũng xảo quyệt như vậy." Tứ Gia đột nhiên lên tiếng nói.

Một câu nói khiến Thiên Chân nghe không hiểu gì.

Dừng một chút Tứ Gia tiếp tục nói, "Những thứ ta cần có lẽ ở trong cái quan tài đó, nhưng có chín con Bách Túc Thần Long canh giữ bên dưới quan tài, ta lại không thể lấy được." Nghe Tứ Gia nói Bách Túc Thần Long, Lâm Dương mới chú ý đến chín con rồng khổng lồ đang uốn lượn quanh quan tài ngọc trắng, những con rồng này có hình dáng bên ngoài giống với hỏa sơn du diên, nhưng kích thước lại lớn hơn gấp mấy trăm lần.

Mấy con rồng nhỏ nhất cũng dài bốn năm mét, lúc này đang nằm im bất động ở đó, cũng không biết sống hay chết, nhưng suy đoán từ lời Tứ Gia, hẳn là còn sống, nếu không ông ta đã sớm đi lấy những thứ cần thiết từ trong quan tài ra rồi.

Lâm Dương lại hơi tiến gần thêm một chút, lần này nhìn rõ hơn, đuôi của những con rồng đó bị xích sắt khóa chặt vào bậc đá, tức là phạm vi hoạt động của chúng có hạn, nhiều nhất cũng chỉ khoảng bốn năm mét quanh quan tài ngọc trắng.

Lại ngẩng đầu nhìn lên những sợi xích sắt trên không trung, Lâm

Dương đột nhiên nghĩ ra một phương pháp khả thi, có lẽ có cách để mở cái quan tài đó, thăm dò bí mật bên trong.

Khi Lâm Dương đang chuẩn bị thử, Tiểu Ca đột nhiên phát ra âm thanh kỳ lạ trong miệng, những con rồng vốn nằm im bất động ở đó đều tỉnh dậy, đứng thẳng người, uốn lượn quanh quan tài ngọc trắng.

"Cửu Long Sĩ Thi!" Tứ Gia đột nhiên kinh hô. …… Âm thanh kỳ lạ trong miệng Tiểu Ca không ngừng lại, chín con rồng dài bốn năm mét sau một trận uốn lượn dần dần trở lại yên tĩnh, sau đó lại nằm im bất động trên mặt đất.

"Mẹ kiếp, Bình Tử học được cách điều khiển côn trùng từ lúc nào vậy!" Bàn Tử kinh hô.

Lâm Dương cũng tiến đến gần hơn một chút, biết tại sao Tiểu Ca lại có kỹ năng kỳ lạ như vậy.

"Ta cũng không biết, chỉ là khi nhìn thấy chín con rồng đó ta không kìm được mà phát ra âm thanh đó." Dừng một chút Tiểu Ca tiếp tục nói, "Bây giờ chúng đã hoàn toàn ngủ say, có thể đi đến chỗ quan tài ngọc xem rồi." Bàn Tử reo hò một trận, quay người chạy về phía bậc đá, Lâm Dương và Thiên Chân cũng theo sau chạy tới.

Mặc dù Tiểu Ca đã khiến mấy con rồng hoàn toàn ngủ say, nhưng khi đi ngang qua chúng, Lâm Dương vẫn cẩn thận từng li từng tí, dù sao thì việc đi qua giữa chín con rồng dài bốn năm mét cũng tạo áp lực tâm lý khá lớn.

Mãi cho đến khi mấy người đều đã đến gần quan tài ngọc trắng, mấy con rồng cũng không có chút phản ứng nào, sau khi xác nhận chúng thật sự đã ngủ say hoàn toàn như lời Tiểu Ca nói, Lâm Dương vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào một con rồng lớn nhất.

"Đinh đông, gen hỏa sơn du diên chiết xuất thành công." "Đinh

đông, gen trường sinh chiết xuất thành công, tiến độ nhiệm vụ hoàn thành 45%." "Đinh đông, có dung hợp gen hỏa sơn du diên không." "Dung hợp." Sau một trận đau đớn dữ dội, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

"Đinh đông, gen hỏa sơn du diên dung hợp thành công." Sau một trận đau đớn kịch liệt, gen hỏa sơn du diên đã dung hợp xong, hình xăm Kỳ Lân trên vai Lâm Dương một lần nữa thay đổi, mơ hồ có dấu hiệu thăng cấp lần nữa.

Hỏa sơn du diên tuy không phải thần thú, nhưng hỏa sơn du diên dài bốn năm mét lại được gọi là Bách Túc Thần Long, có thể khiến huyết mạch Kỳ Lân sinh ra một chút biến hóa cũng có thể lý giải.

Mất thần trong chốc lát, Lâm Dương lại tiến lên rồi đi đến bên cạnh quan tài ngọc trắng, Tứ Gia và Bàn Tử nóng lòng muốn biết bí mật bên trong, trong thời gian ngắn đã mở được một khe hở trên quan tài ngọc trắng khổng lồ.

Tứ Gia và Bàn Tử chiếu đèn pin vào bên trong quan tài, sau đó ghé đầu vào quan tài từ khe hở đó để nhìn vào bên trong quan tài, đầu vừa ghé vào quan tài, mấy thứ màu xanh tím giống như cánh tay từ khe hở quan tài thò ra, ngón tay vung vẩy trong không trung, muốn túm lấy Tứ Gia và Bàn Tử, nếu không phải khe hở quá nhỏ e rằng thứ bên trong đã chạy ra ngoài.

Phát hiện cảnh tượng đó Lâm Dương đã với tốc độ như sét đánh, một tay kéo Bàn Tử ra.

Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác, vào thời điểm quan trọng không biết ai đã kéo mình ra, khiến cậu ta không nhìn thấy tình hình bên trong quan tài.

Quay đầu lại nhìn, thấy Lâm Dương vừa kéo mình ra khỏi mép quan tài, biết chắc chắn có chuyện gì đó, đang chuẩn bị hỏi chuyện gì

đã xảy ra thì nghe thấy một tiếng hét thảm thiết.

Đầu Tứ Gia bị bốn chiếc móng vuốt dài kẹp chặt, móng vuốt đã cắm sâu vào đầu, cơn đau kịch liệt khiến Tứ Gia phát ra một tiếng hét thảm thiết, sau đó không còn tiếng động nào nữa.

"Rầm" Theo một tiếng va chạm giòn giã, Lâm Dương và Bàn Tử thấy đầu ông ta nát bét.

Sau đó từ khe hở quan tài thò ra nhiều cánh tay hơn, những cánh tay đó trông có vẻ rất khỏe, đồng thời dùng sức, nắp quan tài lật sang một bên, rơi xuống dưới bậc đá.

Một bộ nam thi màu đen khổng lồ đứng dậy từ bên trong, áo giáp trên người đã phai màu và mục nát.

Chương 116

Điều đáng kinh ngạc hơn là, bộ nam thi đó có mười hai cánh tay, xếp thành hình tròn phía sau lưng, mười hai cánh tay đều đang vặn vẹo, hiển nhiên những cánh tay này không phải là vật trang trí hay được nối vào sau khi chết, mà đều có tác dụng, là bẩm sinh.

Thấy một con quái vật như vậy chui ra từ quan tài, Lâm Dương vội vàng kéo Bàn Tử chạy xuống dưới bậc đá.

Nhưng con quái thi đó dường như không hứng thú với Lâm Dương, sau khi nhảy ra khỏi quan tài, nó đi thẳng về phía cổng đồng khổng lồ.

"Chẳng lẽ nó đi vào trong cổng đồng sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Tốc độ của cự thi rất nhanh, trong nháy mắt đã đến dưới cổng đồng, lúc này Lâm Dương thấy trên cổng đồng có thứ gì đó đang nhanh chóng bong ra.

Nhìn kỹ lại, lại giống như từng tờ da người.

Những tấm da người đó sau khi bong ra khỏi cổng đồng đều vỡ tan tành.

Đợi khi da người phía trên bong hết, hai cánh cổng đồng nặng vài vạn tấn mở ra một chút, như thể có ai đó bên trong đang đẩy cánh cửa ra ngoài.

Sau đó thấy bộ cự thi mười hai cánh tay đó từ khe hở chui vào trong cổng đồng.

Sau đó cánh cổng đồng đã mở ra không còn động tĩnh gì nữa. …… Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử sau khi cự thi chạy vào cổng đồng, cũng lần lượt chạy tới, ai nấy đều tò mò về bí mật phía sau cánh

cửa, muốn biết rốt cuộc phía sau cánh cửa có gì.

Dưới cổng đồng, Lâm Dương từ khe hở đang mở nhìn vào bên trong, bên trong tối đen như mực, cũng không nhìn rõ.

Lâm Dương thấy kỳ lạ, rõ ràng có khả năng nhìn đêm, tại sao bên trong lại tối đen như mực vậy.

Sau một hồi do dự dưới cổng, Lâm Dương cuối cùng cũng hạ quyết tâm chuẩn bị theo sau cự thi đi vào trong cổng đồng xem sao, chỉ khi bước bước đầu tiên, trong cổng đồng đột nhiên truyền ra một luồng lực đẩy cực lớn, đẩy anh ra ngoài, sau đó anh lại thử mấy lần, kết quả đều như vậy.

Dù Lâm Dương làm gì, anh vẫn không thể bước qua cánh cổng đồng đó.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng đều như vậy, chỉ cần vừa đến gần cổng đồng, liền bị một lực lớn từ bên trong đẩy ra ngoài.

Lúc này, mọi người đột nhiên phát hiện có điều không đúng, Tiểu Ca đã biến mất.

Lâm Dương quay đầu nhìn quanh không thấy bóng dáng Tiểu Ca, chỉ thấy trong khe hở đá dưới đáy hẻm núi, không biết từ lúc nào bắt đầu bốc lên một làn khói xanh nhạt, nhanh chóng bay lên.

"Mọi người cẩn thận." Lâm Dương lớn tiếng nhắc nhở, lúc đầu anh tưởng đó là khí độc dưới lòng đất.

Nhưng làn khói xanh nhạt đó sau khi nhanh chóng bay lên từ từ biến thành hình người, sau đó cùng với lượng khói càng lúc càng nhiều, cũng càng lúc càng rõ ràng.

Những hình người do khói biến thành mặc quần áo giống hệt những xác khô treo trên xích sắt giữa hẻm núi.

Sau đó một loạt tiếng kèn sừng vang lên từ đáy hẻm núi, những hình người do khói biến thành nghe tiếng kèn sừng nhanh chóng tập hợp, vô số bóng người, theo tiếng kèn sừng xếp thành một hàng dài, sau đó nhanh chóng chạy về phía cổng đồng.

Cảnh tượng mà Lâm Dương đã dự đoán trước đó không xảy ra, những người này thuận lợi đi qua cổng đồng, sau đó biến mất vào bóng tối.

"Tiểu Ca." Thiên Chân hét lớn, Lâm Dương quay đầu lại nhìn, một người lính cuối cùng trong đội ngũ quay đầu lại, mỉm cười với Thiên Chân, miệng khẽ động, như đang nói, "Tạm biệt." Người cuối cùng trong đội ngũ là Tiểu Ca, không biết từ lúc nào đã trà trộn vào đội ngũ, xem ra y chuẩn bị theo họ vào trong cổng đồng.

Lâm Dương có thể nhìn thấy sự không nỡ trong mắt Tiểu Ca, nhưng y vẫn kiên quyết đi theo sau đội ngũ bước vào cánh cổng đồng khổng lồ, vừa vào liền biến mất vào bóng tối.

Thiên Chân đột nhiên như phát điên chạy theo sau Tiểu Ca về phía cổng đồng, nhưng vẫn giống như trước đó, chỉ cần vừa bước vào liền có một lực lớn đẩy cậu ta ra ngoài.

Cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, cho đến khi toàn thân Thiên Chân dùng hết chút sức lực cuối cùng, cậu ta mới dừng lại.

Lâm Dương và Bàn Tử vội vàng tiến lên, "Thiên Chân, không sao chứ." Thiên Chân không trả lời, đôi mắt ngây dại nhìn chằm chằm cánh cổng đồng, mắt không chớp.

Đột nhiên, đáy hẻm núi rung chuyển, Lâm Dương quay đầu nhìn lại, cái khe hở đen trên cổng đồng đã biến mất, cánh cổng nặng vài vạn tấn đó một lần nữa bị đóng lại.

Cổng đồng khổng lồ bị đóng lại, như cắt đứt tia hy vọng cuối

cùng của Thiên Chân để tiến vào.

Đột nhiên cậu ta đứng dậy, sau đó nhanh chóng quay lại, đi thẳng đến dưới bậc đá nơi đặt quan tài ngọc trắng khổng lồ, sau đó trèo lên.

"Thiên Chân sao vậy?" Lâm Dương bất đắc dĩ lắc đầu với Bàn Tử, "Đều là vì Tiểu Ca." Đột nhiên Lâm Dương nhớ đến tình tiết nữ chính thất tình trong phim truyền hình, mở miệng nói, "Thiên Chân sẽ không làm chuyện dại dột chứ, ta mau đi xem sao." Nói xong Lâm Dương chạy nhanh như bay về phía bậc đá, Bàn Tử thở dài cũng theo sau.

Đợi Lâm Dương một lần nữa quay lại bậc đá, Thiên Chân lại không biết chạy đi đâu rồi.

Bàn Tử tìm không thấy Thiên Chân, sốt ruột kêu lên, "Thiên Chân, cậu đi đâu rồi, đừng làm chuyện dại dột nhé, Tiểu Ca chắc chắn sẽ quay lại mà." Kêu gọi nửa ngày cũng không có phản ứng.

Lâm Dương bắt đầu tìm kiếm Thiên Chân quanh bậc đá, đợi quay sang phía bên kia của quan tài ngọc trắng, lại phát hiện Thiên Chân đang ngồi bệt trên mặt đất, mắt không chớp nhìn chằm chằm quan tài ngọc trắng.

Đi đến gần nhìn lại, thì ra một mặt của quan tài ngọc trắng viết đầy những chữ giống hệt chữ trên bia công đức trước đó ở Thần Đạo.

Những chữ này Lâm Dương không hề nhận ra một chữ nào, nhưng trước đó đã nghe Tứ Gia nói về chữ Đông Hạ.

"Đây là một thông đạo giữa Tà Thần Vãng Vu Địa Ngục và Tiên Thế, phía sau cổng lớn có vạn cổ tà ác, từng có người tiến vào bên trong, miêu tả bên trong là một thế giới hư vô, phải dùng chân thực chi hỏa mới có thể chiếu sáng, mới có thể nhìn rõ đường dưới chân, nếu

không sẽ lạc lối trong không gian hư vô." Thiên Chân đã phiên dịch chữ Đông Hạ, thì ra thấy không thể vào được cổng đồng, nhưng lại lo lắng cho Tiểu Ca, nên chỉ đành tìm manh mối trên quan tài của cự thi cũng đã tiến vào cổng lớn, không ngờ thật sự tìm thấy một đoạn thông tin hữu ích như vậy, nhưng trình độ của Thiên Chân có hạn, hầu hết các chữ đều không dịch được.

Nhưng từ những thông tin đã phiên dịch được có thể biết, phía sau cổng đồng nhất định không phải là một nơi tốt, đọc xong những điều này, Thiên Chân lại càng lo lắng hơn cho sự an nguy của Tiểu Ca, muốn tiến vào cổng đồng để tìm Tiểu Ca.

Nhưng lúc này cánh cổng đó đã đóng lại, ngay cả không đóng, Thiên Chân, Lâm Dương và Bàn Tử cũng không thể vào được, trước đó đã thử rồi.

"Rít… rít…" Xung quanh quan tài đột nhiên truyền ra tiếng côn trùng kêu rít, Lâm Dương quay đầu nhìn lại, thì ra chín con hỏa sơn du diên dài bốn năm mét bên cạnh đã tỉnh dậy, làm ra vẻ sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

"Chạy mau." Lâm Dương kéo Thiên Chân và Bàn Tử cả hai đều chạy về phía rìa bậc đá, sau đó nhảy xuống, sau khi nhảy xuống lại chạy thêm một đoạn nữa, xác định đã chạy ra khỏi phạm vi tấn công của du diên Lâm Dương mới dừng lại.

Thiên Chân và Bàn Tử cả hai đều ngớ người, mắt trợn to hơn mắt bò, vẻ mặt như thấy quỷ nhìn Lâm Dương.

"Người sao!" Bàn Tử kinh hô, cậu ta rõ nhất về trọng lượng của mình, lúc nhẹ nhất cũng có 90 cân, cộng thêm Thiên Chân, mặc dù gầy hơn một chút, nhưng cũng có 60 cân, hai người cộng lại hơn ba trăm cân, vậy mà lại bị Lâm Dương nhấc chạy xa như một con gà con vậy.

Ngay cả Tiểu Ca, cũng không mạnh như vậy.

Lâm Dương cười gượng một tiếng, “Ta không phải người, đó là……” Dừng một chút, Lâm Dương tiếp tục nói, “Chúng ta đi ra ngoài trước đi, còn về Tiểu Ca cũng không cần quá lo lắng, lần ở Hải Để Mộ không phải cũng mất tích một thời gian dài, sau đó đột nhiên xuất hiện sao.” Lâm Dương nói vậy đương nhiên là để an ủi Thiên Chân, mặc dù không biết phía sau cổng đồng có gì, nhưng tin rằng một khi đã vào thì không dễ dàng đi ra, nếu không Tiểu Ca đã không nói lời tạm biệt khi đi vào, nói lời tạm biệt không phải là làm chuyện gì đó, lần đó không phải đột nhiên mất tích sao.

Lần này Tiểu Ca lại khác thường nói lời tạm biệt với Thiên Chân khi đi vào.

Chương 117

Nghe lời Lâm Dương nói, Thiên Chân cũng ngớ người, với bản lĩnh của Tiểu Ca thì không dễ dàng xảy ra chuyện.

"Trong hẻm núi này có gió, vậy nhất định là thông với bên ngoài, ta chỉ cần đi thẳng theo hướng ngược gió nhất định sẽ tìm được lối ra." Lâm Dương gật đầu, đồng ý với ý kiến của Thiên Chân, chỉ là Lâm Dương biết khoảng cách này nhất định sẽ không ngắn, trước đó đã dùng sóng âm để thăm dò, chiều dài của hẻm núi vượt quá phạm vi thăm dò của sóng âm.

Mấy người thu dọn đồ đạc xong, đeo cái ba lô nặng trịch đi theo hướng gió thổi.

Đi liên tục bốn năm giờ, đi được khoảng mười mấy hai mươi cây số, phía trước xuất hiện một ánh sáng trắng nhỏ như hạt đậu.

Lâm Dương biết, đó là lối ra rồi, chỉ là bây giờ khoảng cách quá xa, nên nhìn giống như một điểm sáng.

Ba giờ sau, Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử ba người cuối cùng cũng đi ra khỏi hẻm núi đó, trên đỉnh đầu xuất hiện bầu trời.

Sau khi ra khỏi lăng mộ Đông Hạ Vương, Bàn Tử trở nên vô cùng hưng phấn, sự mệt mỏi trong hẻm núi cũng tan biến sạch.

"Cuối cùng cũng ra ngoài rồi, con đường ra này ta đã ghi nhớ, sau này tìm một đội người vào đó mang hết vàng bạc châu báu, phỉ thúy ngọc thạch trong mộ thất ra ngoài." Thì ra Bàn Tử vẫn còn nhớ đến những bảo vật bên trong, thảo nào lại hưng phấn như vậy.

Thiên Chân kéo khóe miệng cười cười, Lâm Dương có thể thấy, cậu ta vẫn còn lo lắng vì chuyện Tiểu Ca tiến vào cổng đồng.

Đi ra khỏi hẻm núi không lâu thì trời tối, bất đắc dĩ Lâm Dương ba người lại quay lại hẻm núi ngủ một đêm, sáng hôm sau trời sáng mới lại đi ra ngoài.

Sau mấy giờ lội bộ, Lâm Dương tìm thấy chiếc xe địa hình đậu trong tuyết.

“Ôi trời, mẹ ơi, mệt chết bản gia rồi, sau khi về nhất định ta phải nghỉ ngơi một thời gian thật dài.” Nói xong Bàn Tử kéo cửa xe ra.

Cửa xe vừa mở, Bàn Tử đang chuẩn bị ném ba lô vào thì đột nhiên phát ra một tiếng hét kinh hoàng, “Ma!” "Bàn Tử la hét cái gì thế, ban ngày ban mặt ma quỷ ở đâu ra?" Lâm Dương vừa nói vừa đẩy Bàn Tử sang một bên, định đặt ba lô vào xe.

Nhưng khi nhìn vào trong xe, phản ứng của hắn cũng chẳng khá hơn Bàn Tử là bao.

Hắn dụi dụi mắt, nhìn kỹ lại, người bên trong vẫn ở đó, xem ra không phải hoa mắt. "Tiểu Ca... sao lại ở đây?

Không phải cậu đã đi vào cánh cửa Thanh đồng môn rồi sao?" Đằng sau Lâm Dương, Thiên Chân đang thất thần, nghe thấy hai chữ "Tiểu Ca" lập tức tinh thần hẳn lên, "Tiểu Ca...

đâu rồi?" Lâm Dương liền tránh khỏi cửa xe, tiện tay kéo cả Bàn Tử sang một bên, để Thiên Chân có thể nhìn vào trong xe.

Khi Thiên Chân nhìn thấy Tiểu Ca đang ngồi ở ghế sau, cả người cậu ấy như chết lặng, dường như không khí cũng trở nên tĩnh lặng, rồi nước mắt không ngừng rơi xuống từ khóe mắt.

Sau đó, cậu ấy vội vàng xông lên, chui vào xe ôm chầm lấy Tiểu Ca, "Bình Tử, không phải cậu đã vào Thanh đồng môn sao, sao lại xuất hiện ở đây?" Tiểu Ca trầm lặng nhìn Thiên Chân, "Những chuyện sau Thanh đồng môn ta đều không nhớ nữa.

Khi ta tỉnh lại, ta đã ở đây, rồi ta cứ chờ đợi." Tuy lời giải thích khó tin như vậy, nhưng Tiểu Ca chắc chắn sẽ không lừa Thiên Chân.

Tóm lại, dù thế nào đi nữa, việc Tiểu Ca trở về hiện tại là một điều tốt.

Sau đó, trên đường về vì có Tiểu Ca, Thiên Chân cũng đã lấy lại được sức sống như mọi ngày.

Tiểu Ca lái xe ở phía trước, Thiên Chân ngồi ở ghế phụ.

Lâm Dương và Bàn Tử thì ngồi ở phía sau.

Trên đường, Bàn Tử bắt đầu kiểm kê số chiến lợi phẩm thu được từ lần hạ mộ này.

Tổng cộng trong ba lô của mấy người có hơn một trăm hai mươi món trang sức bằng vàng, hàng chục chiếc vòng ngọc, hoa tai ngọc, đá sapphire, đá ruby.

Nhìn những thứ này, không chỉ Bàn Tử mà Lâm Dương cũng vui mừng khôn xiết.

Bảo bối thì ai mà chẳng thích, hơn nữa những món bảo bối này, tùy tiện một món cũng đủ cho người thường sống cả đời.

Chỉ có Thiên Chân là đang chìm đắm trong niềm vui đoàn tụ với Tiểu Ca, không mấy quan tâm đến những món bảo bối này.

Lúc đó, Tiểu Ca nói với Bàn Tử: "Ba lô của ta ở cốp sau, bên trong cũng có không ít đồ..." Nghe Tiểu Ca cũng mang theo không ít đồ ra ngoài, Bàn Tử sốt ruột không chờ được, liền bảo Tiểu Ca dừng xe để lấy đồ ra ngắm nghía. "Dừng xe trên đường cao tốc là chết đấy." Thiên Chân cười nói với Bàn Tử.

Bàn Tử ngượng ngùng cười, "Vậy Tiểu Ca lái xe nhanh lên một chút, đợi đến trạm dừng chân tiếp theo bản gia sẽ nghỉ ngơi." Suốt

dọc đường, Bàn Tử sốt ruột như kiến bò chảo nóng, không ngừng giục Tiểu Ca lái xe nhanh hơn một chút, nhanh hơn nữa.

Cuối cùng, sau nửa tiếng, Tiểu Ca cũng lái xe vào trạm dừng chân.

Bàn Tử lập tức xuống xe, lấy ra một chiếc ba lô từ cốp sau, rồi quay lại xe, lập tức mở ba lô ra xem bên trong có gì.

Món đầu tiên được lấy ra là một chiếc hộp vàng tím, "Tiểu Ca, cái hộp này không có cơ quan gì chứ?" Bàn Tử đưa chiếc hộp trong tay ra trước mặt Tiểu Ca.

Tiểu Ca vừa nhìn thấy chiếc hộp vàng tím đó, lập tức giật lấy, "Cái này là của Thiên Chân." Vừa nói, Tiểu Ca liền đưa chiếc hộp vàng tím cho Thiên Chân.

Thiên Chân nhận lấy chiếc hộp, cũng tò mò không biết bên trong có gì mà lại là của cậu ấy.

Thiên Chân cẩn thận mở chiếc hộp vàng tím ra, chỉ thấy bên trong nằm một chiếc ấn chương.

Khi nhìn thấy món đồ này, Lâm Dương Dương hít vào một hơi khí lạnh.

Nhìn kích thước, món đồ này hơi nhỏ, không giống với ấn chương gia dụng thông thường.

Nhìn phong cách tạo hình của nút ấn, chắc hẳn là từ thời Chiến Quốc.

Chỉ có vào thời kỳ đó mới có ấn tư nhân, ấn hình thú.

Còn ấn hình quỷ thì ta chưa từng thấy bao giờ.

Hóa ra, nút ấn của chiếc ấn chương đó là hình ảnh mấy con ác quỷ. "Quỷ Tỳ!" Lâm Dương kêu lên.

Chương 118

Thật sự quá sốc, ở thế giới này ta chưa từng nghe tin tức về Quỷ Tỳ, vậy mà bây giờ Quỷ Tỳ lại xuất hiện ngay trước mắt.

Chẳng trách trước đây Tiểu Ca có thể tiến vào Thanh đồng môn, hóa ra Quỷ Tỳ vẫn luôn ở trên người hắn.

Khi Tiểu Ca nghe thấy hai chữ "Quỷ Tỳ" từ miệng Lâm Dương thốt ra, nội tâm hắn cũng không khỏi kinh ngạc. "Cậu biết Quỷ Tỳ sao?" Lâm Dương lúc này mới phản ứng lại, vừa nãy quá kích động, suýt chút nữa là lộ tẩy. "Đây là ấn chương khắc hình ác quỷ, không phải Quỷ Tỳ." Sống ở thế giới này vài tháng, bây giờ Lâm Dương nói dối không chớp mắt, lời nói dối tuôn ra như nước chảy.

Tiểu Ca tự nhiên sẽ không tin, nhưng cũng không truy cứu sâu hơn, dù sao Lâm Dương chưa từng có ác ý với bất kỳ ai.

Bàn Tử đứng một bên vẻ mặt ngơ ngác, "Khoan đã, Quỷ Tỳ?" Tiểu Ca thấy Thiên Chân cũng ngơ ngác, cũng hỏi câu hỏi tương tự, Tiểu Ca bèn nói ra tất cả những gì mình biết, "Ta chỉ nhớ món đồ này tên là Quỷ Tỳ, có thể điều khiển âm binh, còn lại thì ta không nhớ nữa." "Vậy tại sao món này lại là của tôi?" Thiên Chân tò mò hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu, tỏ ý cũng không rõ, trong đầu hắn vẫn luôn có một giọng nói mách bảo rằng chiếc Quỷ Tỳ này hiện tại nên được giao cho Thiên Chân.

Sau khi kiểm kê xong chiến lợi phẩm và cẩn thận cất giữ chúng, mấy người liền xuống xe, đi đến nhà ăn ở trạm dịch vụ để giải quyết bữa trưa.

Ăn uống qua loa một chút, mấy người liền lên đường trở lại, lái xe về Đế Đô.

Ba ngày sau, tại cửa hàng đồ cổ của Bàn Tử ở Phan Gia Viên.

Lâm Dương đang ngồi trong tiệm buồn chán lật sách.

Những cuốn sách này đều do Bàn Tử vứt ở trong tiệm, một số liên quan đến phong thủy và giám định đồ cổ.

Mấy cuốn sách phong thủy thuật số có cả Hám Long Kinh, ta xem mà chỉ biết cười bất lực.

Chúng quá trẻ con, sai sót chồng chất.

Nhưng những cuốn sách về giám định đồ cổ thì có thể xem kỹ.

Chỉ mất hơn mười phút, Lâm Dương đã đọc xong một cuốn sách giám định đồ cổ dày ba bốn trăm trang, và đã ghi nhớ toàn bộ kiến thức trong đó.

Chỉ cần một chút thực hành là có thể thông suốt mọi thứ.

Lúc đó, một chiếc xe sedan đen sang trọng dừng lại trước cửa tiệm đồ cổ, một người đàn ông mặc vest đen từ trong xe bước xuống.

Hắn đi thẳng vào tiệm đồ cổ, đảo mắt nhìn quanh, rồi nhìn thấy Lâm Dương đang ngồi một bên đọc sách.

Lâm Dương thấy có người vào, liền mở miệng nói: "Cứ tự nhiên xem, xem xong thì gọi ta một tiếng." "Lâm Dương." Lâm Dương ngẩng đầu lên, một khuôn mặt kiêu ngạo xuất hiện trong mắt hắn. "Có chuyện gì?" "Ông chủ của ta muốn gặp ngươi." Lâm Dương bĩu môi cười khẩy, "Ông chủ nào?

Hắn muốn gặp ta thì ta phải đi gặp sao?" Vừa dứt lời, sắc mặt người đàn ông mặc vest kia liền thay đổi. "Ông chủ của ta không phải là người ngươi có thể đắc tội." Vừa nói, hắn liền nhào tới, tung một cước đá xoáy về phía Lâm Dương đang ngồi trên ghế đọc sách.

Thái độ của tên này thực sự quá kiêu ngạo, Lâm Dương tỏ vẻ

không vui.

Đối mặt với cú đá xoáy hung mãnh, hắn vẫn không nhúc nhích, chỉ tùy ý vươn một tay ra đỡ cú đá hiểm ác đó.

Người đàn ông mặc vest thấy Lâm Dương chỉ dùng một tay để đỡ đòn tấn công của mình thì tỏ vẻ khinh thường.

Sức chiến đấu của hắn ta thuộc hàng đỉnh cao trong toàn bộ tập đoàn, đặc biệt là các đòn tấn công bằng chân, không ai có thể sánh kịp.

Một cú đá xoáy tùy tiện cũng có thể đá gãy một thân cây to bằng cổ tay.

Bây giờ hắn ta lại dám chỉ dùng một tay để ngăn cản, quả thực chẳng khác nào tìm đường chết. "Rầm" một tiếng, lòng bàn tay Lâm Dương va chạm với chân của người đàn ông mặc vest.

Cảnh tượng xương tay Lâm Dương bị gãy mà hắn ta tưởng tượng không hề xảy ra.

Ngược lại, chân hắn ta như đá vào một tấm thép, lập tức một cơn đau nhức nhối khó chịu từ chân truyền khắp toàn thân.

Một bước lảo đảo, người đàn ông mặc vest suýt ngã xuống đất.

Tên đàn ông mặc vest vừa nãy còn hung hăng giờ đây nhìn Lâm Dương đầy sợ hãi.

Hắn ta là ai?

Trông như một thư sinh yếu ớt, tay không trói gà chặt, vậy mà lại có thể dễ dàng hóa giải đòn tấn công của mình bằng một tay. "Không cút đi, còn đợi ta đuổi sao!" Người đàn ông mặc vest đỏ mặt đứng dậy từ dưới đất, rồi lấy hết dũng khí nói với Lâm Dương: "Cứ đợi đấy, dám đắc tội Uông gia, ta xem ngươi còn sống được bao lâu!" Lời còn chưa dứt, người đàn ông mặc vest lập tức quay người, tập tễnh chạy

ra khỏi tiệm đồ cổ. "Uông gia?

Uông gia nào?" Lâm Dương nhất thời không nhớ ra ở thế giới này có Uông gia nào.

Sau đó hắn đột nhiên trợn mắt, "Uông gia cũng xuất hiện rồi sao?

Bọn họ tìm ta có chuyện gì?" Điều này khiến Lâm Dương không khỏi kinh ngạc.

Hắn ta và Uông gia đáng lẽ không có bất kỳ giao thiệp nào mới phải, tại sao lại đột nhiên phái người đến tìm?

Lâm Dương không hiểu thì thôi không nghĩ nữa, cứ tiếp tục làm việc của mình.

Đại trượng phu không sợ gì, binh đến thì tướng đỡ, nước đến thì đất ngăn.

Tuy hiện tại ta không có nhiều chiêu thức võ công, nhưng sức mạnh lại lớn hơn bọn họ rất nhiều.

Đúng như câu "một sức mạnh có thể chống mười tài năng", ai chịu thiệt thòi thì rõ ràng rồi.

Chương 119

Để xem ai không có mắt mà đến tìm chết.

Nhắc đến chuyện chiêu thức võ công, Lâm Dương đột nhiên đập mạnh vào trán, "Ngốc quá!

Ta thật sự quá ngốc!

Có một cao thủ võ công như Tiểu Ca ở bên cạnh mà lại không biết tận dụng." Khi Tiểu Ca và Thiên Chân trở về, Lâm Dương nhiệt tình chào đón, "Tiểu Ca, có một chuyện ta muốn bàn bạc với cậu." "..." Tiểu Ca lạnh lùng đáp lại.

Lâm Dương cũng không để bụng, Tiểu Ca ngoài việc cười với Thiên Chân ra, thì việc hắn có thể mở miệng nói chuyện với người khác đã là một ân huệ lớn trời rồi. "Thế này Tiểu Ca này, cậu thấy ta sức lực khá lớn, nhưng trong chiến đấu mà chỉ có sức lực lớn mà không dùng được thì cũng vô dụng thôi, không phải sao?" "Cậu muốn ta dạy công phu?" Lâm Dương vừa nói được một nửa, Tiểu Ca đã đoán ra mục đích của hắn. "Tiểu Ca, cậu thông minh thật đấy, nhìn thấu tâm tư của ta trong nháy mắt." Lâm Dương cười đáp, rồi nhìn Tiểu Ca đầy mong đợi. "Có thể!" Nghe Tiểu Ca trả lời, Lâm Dương nội tâm mừng như điên.

Không ngờ Tiểu Ca lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Ban đầu Lâm Dương còn định nếu Tiểu Ca không đồng ý thì sẽ nhờ Thiên Chân giúp nói chuyện, nhưng bây giờ không cần đến bước đó nữa. "Nhưng ta không có nhiều thời gian, chỉ dạy một lần thôi, học được bao nhiêu thì tùy cậu." Nghe đến chữ "nhưng", Lâm Dương trong lòng chợt lạnh, mơ hồ có dự cảm không lành.

Nhưng nghe xong câu nói hoàn chỉnh, trái tim treo lơ lửng của hắn

cuối cùng cũng hạ xuống.

Sau đó, Tiểu Ca đi ra phía sau cửa tiệm của Bàn Tử, nơi có một cái sân nhỏ.

Hắn chuẩn bị dạy Lâm Dương ở đó.

Thiên Chân và Bàn Tử tự nhiên cũng đến xem.

Dạy một người cũng là dạy, dạy ba người cũng vậy, Tiểu Ca tự nhiên sẽ không để ý, huống chi trong ba người đó có cả Thiên Chân.

Đôi khi Lâm Dương thậm chí còn hoài nghi, nếu không có Thiên Chân, có lẽ Tiểu Ca sẽ không dạy võ công đâu. "Mấy cậu nhìn kỹ đây." Vừa nói xong, Tiểu Ca bắt đầu biểu diễn đao pháp.

Dứt khoát, gọn gàng, không có một chiêu nào thừa thãi, mỗi nhát đao đều nhắm thẳng vào yếu huyệt.

Khi Tiểu Ca biểu diễn xong, đã nửa tiếng trôi qua.

Tiểu Ca hỏi Thiên Chân, "Học được thế nào rồi?" Thiên Chân lắc đầu, "Chiêu thức nhiều quá, tốc độ lại nhanh nữa, tôi chỉ nhớ được một phần nhỏ." Bàn Tử đứng bên cạnh cũng lên tiếng, "Tôi thì một chiêu cũng chưa học được." Tiểu Ca không để ý đến Bàn Tử, nói với Thiên Chân: "Chỗ nào chưa học được ta sẽ dạy lại." Nghe vậy, Lâm Dương trong lòng không ngừng lẩm bẩm: "Đấy là bảo chỉ dạy một lần đấy à, nói chuyện như đánh rắm vậy." Đợi Lâm Dương lẩm bẩm xong, Tiểu Ca lại đang biểu diễn những chiêu thức mà Thiên Chân chưa nhớ được.

Lúc đó, Bàn Tử lẩm bẩm một bên: "Bình Tử à, cậu thiên vị người ta cũng quá rõ ràng rồi đấy." Nghe vậy, Tiểu Ca không những không giận mà còn biểu diễn càng nghiêm túc hơn.

Lâm Dương có tài năng ghi nhớ như chụp ảnh, chỉ cần thứ gì xuất hiện trong mắt, đều sẽ được ghi lại trong não như một cuốn phim tài

liệu, khi cần có thể lấy ra sử dụng.

Tiểu Ca biểu diễn một lần, hắn đã ghi nhớ từng chi tiết nhỏ nhất như thể quay lại vậy.

Lâm Dương quay lại tiệm của Bàn Tử, chọn một thanh cổ đao thời Chiến Quốc trên quầy, rồi quay về sân, tìm một chỗ trống và bắt đầu luyện tập.

Luyện xong một bộ đao pháp, Lâm Dương thấy Tiểu Ca, Thiên Chân và Bàn Tử đứng một bên đều nhìn sững sờ, há hốc mồm. "Lâm Dương, thành thật khai báo đi, cậu không học đao pháp này từ đâu sao?" Lâm Dương lắc đầu, "Nếu ta biết đao pháp, khi đối phó với Tống tử ta có dựa vào sức mạnh thô bạo sao!

Hồi hạ mộ đủ kiểu rồi..." Tiểu Ca cũng gật đầu, có thể thấy Lâm Dương không hề biết đao pháp, mỗi lần đều dựa vào sức mạnh thô bạo để đối phó với quái vật và Tống tử.

Lúc này, Tiểu Ca lần đầu tiên lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Mắt hắn trợn tròn, miệng há hốc đến mức khoa trương. "Lâm Dương, cậu rốt cuộc là người thế nào?

Không chỉ huyết dịch đặc biệt, mà còn là một kỳ tài võ học.

Bộ đao pháp này lúc trước ta phải học hai tháng mới thành thạo, cậu lại chỉ nhìn một lần mà đã học được." Lâm Dương cười ngượng, "Cái này... có lẽ ta thông minh hơn một chút chăng." Vừa nói xong, Lâm Dương vội vàng chuyển chủ đề: "Hôm nay có một người tự xưng là Uông gia tìm ta, nói ông chủ của hắn muốn gặp ta." Lâm Dương ném ra quả bom tấn này đã thành công chuyển hướng sự chú ý của Tiểu Ca, sắc mặt hắn lập tức trở nên nghiêm trọng, "Cậu đã đi cùng hắn sao?" "Cũng không có, ông chủ của hắn muốn gặp ta." Hiện tại Lâm Dương vẫn ở đây, điều đó chứng tỏ Lâm Dương không hề

đồng ý yêu cầu của người Uông gia. "Tốt nhất đừng tiếp xúc sâu với bọn họ, nếu không sẽ vĩnh viễn không thoát thân được đâu." Nói xong, Tiểu Ca rời khỏi sân sau của tiệm đồ cổ.

Mấy ngày sau đó, Lâm Dương vẫn luôn ở lại tiệm đồ cổ của Bàn Tử.

Tiểu Ca thì luôn biến mất không thấy tăm hơi, còn Bàn Tử thì đang bận rộn chiêu mộ người, thông qua kênh đặc biệt để đăng tin tuyển người.

Hắn ta đến giờ vẫn không quên những món bảo bối trong vương lăng dưới Tam Thánh Sơn.

Về việc chiêu mộ bao nhiêu người, Bàn Tử vẫn luôn phân vân.

Nếu ít người thì số đồ vật vận chuyển ra ngoài sẽ ít, nếu nhiều người thì lại sợ đông người lắm miệng làm lộ thông tin.

Chỉ chiêu mộ vài người thì khó tránh khỏi việc họ sẽ nổi lòng tham, làm ra chuyện gì đó, chẳng lẽ sau khi vận chuyển đồ vật ra ngoài lại giết chết tất cả mọi người sao.

Lâm Dương biết được những lo lắng của Bàn Tử, bèn lấy ra một đoạn Thanh đồng thần thụ và một chiếc chuông đồng lục giác. "Công dụng của những thứ này chắc cậu còn nhớ chứ." Nhìn những thứ trên tay Lâm Dương, Bàn Tử mắt sáng lên, "Không tồi, đúng là một ý hay.

Sau khi vận chuyển hết đồ vật ra ngoài, chúng ta dùng hai thứ này để xóa bỏ ký ức của tất cả mọi người.

Như vậy thì không sợ ai sẽ tiết lộ thông tin nữa." Vừa nói, Bàn Tử định đi sửa lại số lượng người chiêu mộ, chuẩn bị đổi thành 50 người.

Nếu 50 người, mỗi người vác một chiếc ba lô leo núi 80L, thì gần như có thể dọn sạch mọi thứ bên trong.

Nhưng chưa kịp nhập số, Bàn Tử lại phát hiện ra một vấn đề mới: "Nhiều người như vậy, lỡ lúc đó họ nổi loạn thì mấy anh em ta có quản được không?" Thiên Chân cười nói: "Mấy anh em ta đúng là không quản nổi, chi bằng tôi điều một phần người từ Ngô gia trà trộn vào giữa, như vậy thì độ khó quản lý sẽ giảm đi." Bàn Tử gật đầu.

Chương 120

Cách của Thiên Chân quả thực khả thi, như vậy có thể lấy được nhiều đồ vật hơn từ bên trong.

Thế là Bàn Tử liền đổi số lượng người thành 50.

Vì đãi ngộ vô cùng hậu hĩnh, chưa đầy hai ngày đã chiêu mộ đủ năm mươi người.

Bây giờ chỉ cần đợi người của Ngô gia từ Tiền Đường đến là có thể xuất phát.

Thiên Chân gọi điện cho Tam Thúc, nhưng mãi không gọi được, mơ hồ có dự cảm không lành.

Cậu ấy vội vàng gọi điện cho mấy người phụ trách khác của Ngô gia, nhưng không ngoại lệ, tất cả điện thoại đều không liên lạc được.

Cuối cùng, mãi đến khi gọi điện cho Phan Tử, một tâm phúc của Thiên Chân, thì mới gọi được.

Phan Tử nói với Thiên Chân rằng Tam Thúc đã đi làm một việc cực kỳ quan trọng, bảo cậu ấy không cần lo lắng, có chuyện gì thì cứ dặn Phan Tử làm cũng được.

Nghe Tam Thúc không sao, Thiên Chân mới yên tâm.

Sau đó, Thiên Chân liền nói ra việc cần điều động nhân lực từ Ngô gia để đi Tam Thánh Sơn vận chuyển bảo vật.

Nghe nói là đi Tam Thánh Sơn vận chuyển bảo vật, Phan Tử lập tức đồng ý điều động hai mươi người từ Ngô gia, ngoài ra anh ta cũng sẽ tự mình đi.

Giải quyết xong vấn đề nhân lực, còn lại việc mua sắm trang bị.

Là địa bàn của Đế Đô, nhiệm vụ này tự nhiên cũng rơi vào tay Thiên Chân.

Lâm Dương vẫn như mọi ngày ngồi trong tiệm đồ cổ của Bàn Tử, không ngừng lật xem các loại sách.

Trong một khoảng thời gian, kiến thức dự trữ của Lâm Dương không ngừng tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Hôm đó, hơn mười người mặc vest đen đột nhiên bước vào tiệm.

Vừa vào đã lấp đầy cả tiệm nhỏ của Bàn Tử.

Nhìn vẻ mặt bất thiện của bọn họ, Lâm Dương biết rắc rối lại tìm đến rồi.

Quả nhiên, sau khi người cầm đầu xuất hiện, Lâm Dương nhận ra, chẳng phải là người của Uông gia lần trước sao?

Xem ra vẫn không chịu bỏ cuộc, muốn gây rắc rối đây.

Nào ngờ, khi người đàn ông mặc vest lần trước vừa xuất hiện, hắn ta liền đi thẳng đến trước mặt Lâm Dương, rồi quỳ xuống: "Lâm tiên sinh, lần trước đều là lỗi của tôi, tôi có mắt không tròng đã đắc tội với ngài, xin ngài tha thứ." Cảnh tượng này khiến Lâm Dương ngớ người, không phải đến gây rắc rối sao, mà lại quỳ xuống rồi.

Lúc đó, một người đàn ông mặc đồ thường phục bước vào, "Nếu Lâm tiên sinh không tha thứ, ngươi cứ quỳ mãi đi." Nói xong, hắn quay người, với vẻ mặt tươi cười nói với Lâm Dương: "Lâm tiên sinh, chào ngài, tôi là Uông Đại Đông.

Mục đích tôi tìm ngài hôm nay chắc ngài cũng rõ, vậy thì mời ngài gia nhập Uông gia của tôi." Hắn dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Uông gia của tôi chỉ có những người có tài năng đặc biệt như ngài mới có thể gia nhập.

Một khi gia nhập, ngài sẽ không phải lo lắng về cơm áo gạo tiền, năng lực càng mạnh thì đãi ngài nhận được càng tốt..." Uông Đại Đông lại nói một tràng dài về những đãi ngộ hậu hĩnh của Uông gia, cuối cùng nói với Lâm Dương: "Không biết Lâm Dương tiên sinh có ý kiến gì không?" Lâm Dương cười cười, "Những thứ đó thì liên quan gì đến ta?" Nghe Lâm Dương trả lời, sắc mặt Uông Đại Đông trong chốc lát trở nên méo mó, nhưng trong thời gian cực ngắn, hắn ta lại khôi phục bình thường, mở miệng nói: "Có lẽ ngài không hiểu về Uông gia của tôi.

Trong toàn bộ Hạ Quốc, bất kể ngành nghề nào, trong số những người đứng đầu nhất đều không thiếu bóng dáng người của Uông gia.

Kể từ khi Uông gia được thành lập, chưa từng có ai dám làm trái ý của Uông gia." Bắt đầu uy hiếp rồi, nhưng Lâm Dương không ăn cái kiểu đó, hắn ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Lời Uông Đại Đông vừa dứt, hắn ta phát hiện mình bay lên, rồi "bốp" một tiếng bị ném ra ngoài tiệm đồ cổ.

Hắn ta còn chưa kịp phản ứng đã bị Lâm Dương tóm lấy ném ra ngoài.

Đến khi phản ứng lại, hắn ta đã ngã sõng soài trên vỉa hè bên ngoài tiệm đồ cổ.

Cảnh tượng này ngay lập tức thu hút sự hiếu kỳ của đám đông xung quanh.

Uông Đại Đông chưa bao giờ bị mất mặt như vậy.

Là dòng dõi trực hệ của Uông gia, bình thường ai gặp cũng phải khách khí, giống như Lâm Dương, dám động thủ với hắn ta, thật sự không tìm ra người thứ hai. "Còn đứng ngây ra đó làm gì, xông lên đi!

Không đánh hắn ta răng rơi đầy đất, thì các ngươi đừng hòng quay

về!" Uông Đại Đông gầm lên với những người hắn ta mang theo.

Những người đó vừa nghe, lập tức xông lên bao vây Lâm Dương, chuẩn bị tấn công hắn.

Tên đầu mục của bọn họ, chính là người đàn ông mặc vest lần trước đến tìm Lâm Dương, lúc này đứng một bên, nhưng không theo thủ hạ bao vây Lâm Dương.

Hắn ta trốn ở phía sau cùng, dáng vẻ như sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Bọn côn đồ đó từng người một đều cao lớn vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn, nhìn là biết đã được luyện tập.

Nghe Uông Đại Đông chỉ huy, hơn mười người bắt đầu tấn công Lâm Dương.

Đối phó với một hai người thì dễ dàng, nhưng đối phó đồng thời với mười mấy người thì Lâm Dương chưa từng thử.

Hôm nay vừa hay thử xem những thứ học được từ Tiểu Ca có uy lực đến mức nào.

Lâm Dương đứng dậy khỏi ghế, tiện tay lấy một thanh kiếm trên quầy phía sau, rồi bắt đầu ra chiêu.

Mặc dù ta học được từ Tiểu Ca là đao pháp, nhưng Lâm Dương dùng kiếm cũng không có bất kỳ sự khó chịu nào.

Cầm trường kiếm, Lâm Dương trực tiếp xông vào giữa đám người.

Bên ngoài tiệm đồ cổ, Uông Đại Đông vẻ mặt đắc ý, "Tiểu tử kia, dù ngươi có lợi hại đến đâu, đối mặt với đòn tấn công của mười mấy tinh nhuệ Uông gia, không chết cũng phải lột da." Nào ngờ lời còn chưa dứt, đã có một tinh nhuệ Uông gia trực tiếp bị Lâm Dương ném

ra ngoài, nặng nề đập vào người Uông Đại Đông. "Thật là tìm chết!" Uông Đại Đông tức giận nói, rồi hét lên với những người bên trong: "Tất cả ra tay tàn nhẫn cho ta, có chuyện gì Uông gia sẽ gánh chịu!" Lời hắn vừa dứt, quả nhiên đòn tấn công của những người bên trong trở nên càng thêm sắc bén.

Bọn họ không có chiêu thức gì đáng nói, chỉ ba chữ: muốn mạng người.

Chương 121

Mỗi lần tấn công đều nhằm vào yếu huyệt trên cơ thể người.

Ban đầu Lâm Dương không hề nghiêm túc, nhưng bây giờ người của Uông gia lại ra tay tàn độc. "Linh linh linh" khiến Lâm Dương vô cùng khó chịu.

Người của Uông gia cũng quá bá đạo rồi, không gia nhập Uông gia thì ra tay giết người sao?

Gia tộc như vậy may mắn là ta không gia nhập.

Nếu không thì thật sự như Tiểu Ca đã nói, lúc đó sẽ khó thoát thân.

Đối mặt với những đòn tấn công hiểm độc, Lâm Dương cũng nghiêm túc, thi triển đao pháp mà Tiểu Ca đã dạy. "Rầm...

Rầm...

Rầm..." Các tinh nhuệ Uông gia liên tiếp bị đánh bay.

Bên ngoài cửa, Uông Đại Đông vẫn chưa kịp phản ứng, những người hắn ta mang theo đều bị Lâm Dương ném ra ngoài, đè lên người hắn ta.

Lúc này, những người của Uông gia đó chất đống lên nhau, nghiễm nhiên tạo thành một ngọn núi nhỏ. "Đừng chọc ta, ta không gây chuyện không có nghĩa là ta sợ chuyện, mau cút ngay cho ta!" Lời Lâm Dương vừa dứt, những người của Uông gia vội vàng bò dậy, rồi chạy biến mất trong chốc lát, bỏ lại một đám quần chúng hóng hớt.

Hiện tại ánh mắt mọi người nhìn Lâm Dương đều đã thay đổi.

Ban đầu khi Lâm Dương xuất hiện ở Phan Gia Viên, không ai coi hắn ra gì, một ông chủ đến từ nơi khác thì có thể có bản lĩnh gì chứ.

Kết quả là hôm nay Lâm Dương đã tát vào mặt bọn họ một cái thật đau.

Ai nấy đều đang hồi tưởng lại mấy ngày nay có đắc tội với người này hay không.

Khi thấy không có đắc tội, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Giải quyết xong người của Uông gia, Lâm Dương quay lại tiệm tiếp tục làm việc của mình.

Đến tối, Bàn Tử vội vàng chạy vào tiệm, "Lâm Dương, cậu có sao không?

Nghe nói người của Uông gia lại đến rồi." Thấy Bàn Tử vẻ mặt lo lắng, Lâm Dương cười cười, "Cậu nghĩ ta là người không có bản lĩnh đến vậy sao!" Bàn Tử cười ngượng ngùng.

Lâm Dương quả thực rất mạnh mẽ, đặc biệt hiện tại lại học được không ít thứ từ Tiểu Ca, thì càng ghê gớm hơn.

Đừng nói người thường, ngay cả người có chút nền tảng cũng không đỡ được hai chiêu.

Thấy Lâm Dương không sao, Bàn Tử cũng yên tâm. "Người đi Đông Hạ Vương Lăng vận chuyển bảo vật đã chiêu mộ đủ rồi.

Những người này đều là dân trong giới Đạo mộ, tuy không có bản lĩnh gì đặc biệt, nhưng được cái gan dạ, trang bị cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Chỉ cần người của Ngô gia đến là chúng ta có thể xuất phát." Lâm Dương gật đầu biểu thị đã biết, "Ta lúc nào cũng sẵn sàng." "Người của Ngô gia tôi cũng đến rồi, mau sắp xếp đi." Lâm Dương và Bàn Tử nhìn ra cửa, chỉ thấy Thiên Chân dẫn theo một người đàn ông trông có vẻ lớn tuổi hơn một chút bước vào. "Phan Tử, đây là hai người anh em tốt của tôi, Lâm Dương và Bàn Tử." Phan Tử lập tức vươn tay ra

bắt tay với Lâm Dương và Bàn Tử.

Khi bắt tay với Lâm Dương, Phan Tử bĩu môi cười, rồi dùng sức trên tay, muốn thử xem Lâm Dương rốt cuộc thế nào.

Tâm tư này Lâm Dương đã sớm nhìn ra, trên tay cũng đồng thời dùng sức, nhưng Lâm Dương tuyệt đối không dùng toàn lực, nhiều nhất cũng chỉ dùng ba phần sức lực.

Lâm Dương vừa dùng sức, biểu cảm của Phan Tử liền thay đổi, vẻ mặt vô cùng đau đớn, vội vàng buông tay ra, "Lâm Dương huynh đệ thật có bản lĩnh, Phan Tử bội phục." Lúc này Phan Tử trong lòng kinh hãi không thôi.

Từ nhỏ anh ta đã học võ thuật, đối phó với năm sáu người bình thường không thành vấn đề, đặc biệt là sức mạnh ở tay càng kinh người, có thể sánh với sức mạnh của bảy tám người bình thường.

Khi hạ mộ, những nắp quan tài nặng nề đó, anh ta không cần người khác giúp, một mình cũng có thể đẩy ra.

Nhưng vừa nãy khi bắt tay với Lâm Dương, Lâm Dương rõ ràng không dùng toàn lực, nhưng ngay cả như vậy, anh ta cũng không bằng Lâm Dương.

Vậy sức mạnh của Lâm Dương rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Một tuần sau, một đoàn người cải trang thành du khách xuất hiện dưới chân Tam Thánh Sơn.

Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử bốn người đi phía trước dẫn theo một đội quân lớn đi về phía hang băng đó, chuẩn bị từ đó hạ mộ, rồi tìm đến mộ thất chất đầy bảo tàng, mang tất cả mọi thứ bên trong ra ngoài.

Khi đi đến đích, Lâm Dương ngớ người ra.

Cái động mà đội A Ninh đào ra đã sập rồi, không chỉ vậy, cả một khu vực lớn bên trong cũng đều sập xuống.

Phan Tử tiến lên kiểm tra một lượt rồi nói: "Rõ ràng là bên trong đã bị người ta cho nổ tung..." Thiên Chân gật đầu, biểu thị tán đồng với cách nói của Phan Tử. "Lần trước chỉ có ta và đội A Ninh đi vào.

Ta thì ra từ một lối thoát khác, chẳng lẽ là A Ninh làm?" Nghe Lâm Dương nói, Bàn Tử cũng thấy có lý, "Con đàn bà độc ác đó, tưởng rằng cho nổ tung bên trong là có thể chôn sống chúng ta mãi mãi không ra được sao.

Thiên Chân, lần sau gặp lại cô ta thì không thể cứu nữa đâu." Thiên Chân ngượng ngùng cười, quả thực vì lòng tốt thái quá mà suýt chút nữa đã hại cả nhóm.

Nếu không quay lại đường cũ, thì không bị mắc kẹt chết thì cũng bị chết đói.

Đường cũ đã bị chặn, vậy thì chỉ còn cách đi qua hạp cốc.

Nhưng bên phía hạp cốc khoảng cách lại xa hơn một chút, cần tốn nhiều thời gian hơn mới có thể vận chuyển số vàng bạc châu báu bên trong ra ngoài.

Lâm Dương, Thiên Chân mấy người lại dẫn theo một đội quân lớn quay đầu, đi về phía hạp cốc.

Chương 122

Xuống đáy hạp cốc, lại chui vào một khe nứt.

Sau khi đi một đoạn thời gian, Lâm Dương dẫn theo đội ngũ một lần nữa quay lại trước Thanh đồng môn.

Lâm Dương phát hiện lúc này bề mặt cánh cửa lớn lại bị phủ kín bởi những tấm da người nguyên vẹn, không nhìn ra được bộ mặt thật của Thanh đồng môn.

May mà bên trong tối đen như mực, nếu không bị đám người phía sau đội ngũ nhìn thấy không biết sẽ gây ra chuyện loạn lạc gì. "Mọi người theo sát vào, men theo dây xích sắt mà leo lên.

Những thứ khác đừng nhìn, cũng đừng hỏi." Vừa nói xong, Lâm Dương mấy người liền leo lên trước.

Những người mà Bàn Tử chiêu mộ cũng đều theo sau leo lên.

Trong đám người, có người nhìn thấy những xác chết khô treo lơ lửng trên dây xích sắt, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, đầy vẻ kinh hãi.

Nhưng vì có nhiều người ở đây, họ nghĩ không lẽ lại sợ mấy cái xác chết khô này sao, bèn cắn chặt răng leo lên.

Ai ngờ lúc đó tai nạn đột ngột xảy ra.

Lâm Dương chỉ thấy vô số bóng đen vụt qua, rồi những người trên dây xích sắt không ngừng rơi xuống.

Vừa rơi xuống đất đã nằm bất động, rõ ràng là đã chết hẳn.

Những bóng đen đó tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức Lâm Dương cũng không nhìn rõ.

Cảnh tượng này lập tức gây ra hoảng loạn, đội ngũ lập tức rối loạn.

Một phần người nhát gan co chân chạy ngược lại, nhưng vừa chạy được vài bước đã ngã xuống.

Lâm Dương từ trên vách đá xuống, kiểm tra những thi thể đó, phát hiện trên đỉnh đầu đều có một lỗ máu, nhưng bộ não trong hộp sọ thì không thấy đâu.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương lập tức nâng cao cảnh giác, luôn chú ý đến tình hình xung quanh.

Đến khi hắn ngẩng đầu lên, phát hiện mình đã bị vô số Nhân diện quái điểu bao vây.

Những con quái điểu này có khuôn mặt hơi giống cú mèo, trong môi trường tối đen, rất khó phân biệt giữa người và chim.

Hóa ra những bóng đen đó chính là những con quái điểu này.

Vì tốc độ cực nhanh nên trông chúng chỉ như một bóng ảnh.

Vừa nãy Lâm Dương đã nâng cao cảnh giác, nhưng ngay cả như vậy cũng không phát hiện ra động tĩnh khi những con chim này hạ xuống.

Khi hạ xuống không một tiếng động, đứng ở đó cũng không phát ra chút âm thanh nào, giống như tượng điêu khắc vậy.

Nhưng Lâm Dương biết, những con chim này đều còn sống, bởi vì ánh mắt của chúng, trong đôi mắt tràn đầy vẻ khát máu.

Bị những con quái điểu này bao vây không chỉ có Lâm Dương, mà còn có những người do Bàn Tử chiêu mộ và những người của Ngô gia do Thiên Chân điều đến.

Lúc này họ không còn bình tĩnh như Lâm Dương.

Những người gan dạ thì cầm vũ khí bắt đầu tấn công những con Nhân diện điểu này.

Một số người nhát gan thì chân run rẩy, ngay cả việc bỏ chạy cũng không làm nổi.

Đột nhiên trên không trung một bóng đen lóe qua, trên mặt đất có thứ gì đó "rầm" một tiếng rơi xuống trước mặt Lâm Dương, lập tức máu tươi văng tung tóe.

Lâm Dương nhìn kỹ, đó là một tráng hán trong đội ngũ do Bàn Tử chiêu mộ, cổ bị gãy, toàn thân đầy máu.

Sở dĩ ta biết người này là thành viên đội của Bàn Tử chiêu mộ, là vì Bàn Tử đặc biệt nhắc đến người này.

Hắn là một người luyện võ, thực lực không tồi, một mình có thể hạ gục mười người không thành vấn đề.

Thế mà, một người như vậy, trước mặt những con Nhân diện điểu này lại không có chút sức chống cự nào, chỉ một chốc đã bị cắn đứt cổ.

Lâm Dương biết, gần đây hắn đã học đao pháp từ Tiểu Ca, các đòn tấn công cũng bắt đầu chú trọng chiêu thức, không còn chỉ dựa vào sức mạnh thô bạo.

Nhưng song quyền khó địch tứ thủ, huống chi những con Nhân diện điểu này vây quanh họ ở giữa, không có một khe hở nào.

Đối mặt với nhiều Nhân diện điểu như vậy, dù có lợi hại đến đâu cũng tuyệt đối không phải đối thủ của chúng. "Rầm" lại một thi thể không đầu rơi xuống, sau đó liên tiếp không ngừng có đầu người hoặc thi thể không đầu rơi xuống.

Những con Nhân diện điểu này làm như vậy, trông có vẻ như đang tập trung con mồi, còn mục đích làm như vậy là gì thì Lâm Dương

không biết.

Lâm Dương biết, nếu không nhanh chóng giải quyết những con quái điểu này, hắn sẽ trở thành một phần trong số những con mồi đó.

Đúng lúc đó, đột nhiên một bàn tay vươn ra kéo chân Lâm Dương.

Hắn quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào Bàn Tử, Thiên Chân và Phan Tử cũng đã xuống từ vách đá. "Xuống làm gì!" Lâm Dương giận dữ quát.

Mặc dù trên vách đá cũng nguy hiểm, nhưng chỉ cần chạy dọc theo đường hầm quay lại mộ thất là có thể tránh được những con quái điểu này.

Bây giờ cả hai đều đã xuống, sẽ đặt mình vào nguy hiểm. "Một mình cậu bị tấn công cả trước lẫn sau thì quá bất lợi, bốn chúng ta mỗi người thủ một phía." Bàn Tử gầm lên.

Sở dĩ phải gầm lên là vì lúc này xung quanh vang lên những tiếng kêu thảm thiết không dứt, nếu không gầm lên thì căn bản không nghe rõ nói gì.

Thấy Thiên Chân và Bàn Tử có hành động như vậy, Lâm Dương vô cùng cảm động, đây mới chính là huynh đệ.

Chương 123

Mặc dù có khả năng bốn người cũng chỉ có thể chống đỡ được một lúc, nhưng giữa chết ngay lập tức và chống đỡ được một lúc, đương nhiên là chọn vế sau. "Ở giữa tảng đá kia có một khe nứt, những con Nhân diện điểu này muốn chui vào chắc sẽ đủ chật vật.

Ở trong đó chúng ta có thể kiên trì được lâu hơn một chút." Phan Tử nói.

Nhìn theo hướng anh ta chỉ, quả nhiên bên đó có một khe núi. "Đi!" Mấy người nhanh chóng chạy đến rồi chui vào trong khe nứt.

Khe nứt này thông hai bên, nhưng phía trên lại bị đá che phủ.

Nhân diện điểu chỉ có thể tấn công từ hai bên lối đi.

Hơn nữa có bốn người, hai người phụ trách một mặt, khe nứt này quả thực là cơn mưa kịp thời, có thể giảm bớt gánh nặng không ít.

Lâm Dương mấy người vừa chui vào khe nứt, lập tức có quái điểu vây lại.

Đúng như Lâm Dương dự đoán, những con quái điểu này thân hình quá lớn, khe nứt quá nhỏ, căn bản không chui vào được.

Thấy tình hình như vậy, mấy người trong khe núi căng thẳng thần kinh cũng hơi thả lỏng một chút.

Khe núi này chắc có thể đối phó được một thời gian.

Những con Nhân diện điểu không chui vào được khe nứt, đột nhiên bắt đầu trở nên hung hăng, rồi đôi mắt của chúng nhanh chóng thay đổi, biến thành đỏ rực.

Lúc đó, Lâm Dương thấy dường như có thứ gì đó đang bò lên theo

khí quản từ bên trong Nhân diện điểu chui ra miệng.

Nhân diện điểu đột nhiên há rộng miệng, bên trong không phải là lưỡi, mà là một thứ giống như em bé. "Trời mẹ ơi, quái vật, trong bụng nó có một con khỉ!" Bàn Tử kinh hô.

Đúng vậy, một con khỉ, một con khỉ không lông, giống như em bé vậy.

Trong miệng Nhân diện điểu, nó há miệng ra, không có môi, vừa há miệng đã lộ ra hai hàng răng nanh sắc bén.

Con khỉ nhảy ra khỏi miệng Nhân diện điểu, lao thẳng về phía Lâm Dương mấy người. "Bốp" một tiếng như dưa hấu nổ tung truyền đến.

Hóa ra Lâm Dương đã rút trường kiếm từ Kim Cương Tán ra, nhắm thẳng vào đầu con khỉ không lông đó mà chém một kiếm.

Đầu nó lập tức nổ tung, trong nháy mắt một dòng chất lỏng màu xanh lá cây tanh tưởi phun ra từ hộp sọ.

Loại chất lỏng màu xanh lá cây tanh tưởi đó bắn tung tóe khắp người Lâm Dương.

Vừa dính phải chất lỏng màu xanh lá cây, bộ đồ leo núi trên người Lâm Dương lập tức bị ăn mòn, tiếng "xì xì" không ngừng vang lên.

Lâm Dương chưa kịp cởi bỏ quần áo trên người, chất lỏng màu xanh lá cây đó đã ăn mòn quần áo của hắn, dính vào da thịt.

Trong nháy mắt, một cảm giác đau rát như bị bỏng truyền khắp toàn thân.

Lúc đó, hình xăm Kỳ Lân trên vai Lâm Dương đột nhiên lóe lên hai cái. "A..." Cảm giác đau đớn càng lúc càng dữ dội, dường như có thứ gì đó muốn xé toạc cơ thể mà chui ra.

Một bên, Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử thấy Lâm Dương như vậy, lập tức lo lắng không thôi. "Lâm Dương, cậu sao vậy!" Mắt Lâm Dương càng lúc càng mờ đi, rồi hắn phát hiện cơ thể mình không thể kiểm soát được nữa. "Rầm" một tiếng, hắn ngã xuống đất. "Lâm Dương!" "Lâm Dương!" "Lâm Dương!" Tiếng Thiên Chân kêu gọi bên tai truyền đến, Lâm Dương nghe rõ.

Lúc này ý thức của ta dường như tách rời khỏi cơ thể, cơ thể hoàn toàn không thể kiểm soát được, nhưng cảm giác đau đớn không hề giảm đi chút nào, ngược lại còn nghiêm trọng hơn. "Chẳng lẽ ta sắp chết sao?" Lâm Dương nhớ lại cảnh tượng vừa Xuyên việt.

Hắn vừa Xuyên việt đã trôi nổi trên biển cả, gặp phải bão tố.

Bây giờ lại bị chất lỏng không rõ kia dính vào người, lại gây ra hậu quả nghiêm trọng đến vậy.

Đột nhiên, cảm giác đau đớn càng thêm kịch liệt, Lâm Dương cảm thấy da vai trái của mình như muốn bị xé rách. "Gầm!" Một tiếng gầm chấn động cả hạp cốc vang lên, một bóng hình đỏ rực từ vai trái Lâm Dương chui ra.

Sau khi bóng hình đỏ rực đó từ vai trái Lâm Dương chui ra, nó xông ra khỏi khe núi, rồi bay vào không trung, nhanh chóng lượn một vòng ở đáy hạp cốc.

Tốc độ của nó cực nhanh, nhanh đến mức chỉ để lại một vệt tàn ảnh đỏ rực như lửa.

Ngay cả khi đáy hạp cốc tối đen như mực, ánh sáng trên người nó vẫn rực rỡ đến vậy. "Gầm..." Lại một tiếng gầm vang vọng trời đất truyền đến.

Những con Nhân diện điểu vừa nãy còn khí thế hung hăng và những con khỉ không lông trong miệng chúng, nghe thấy tiếng gầm đó,

toàn thân run rẩy, sợ hãi tột độ. "Bùng!" "Bùng!" "Bùng!"...

Tiếng nổ liên tục truyền đến.

Chỉ thấy những con khỉ không lông chui ra từ miệng những con Nhân diện điểu lần lượt nổ tung, chất lỏng xanh bắn tung tóe.

Sau khi những con khỉ chết, những con Nhân diện điểu nhanh chóng khô héo, chỉ còn lại một đống lông chim.

Chương 124

Xem ra chúng có sinh mệnh đồng nhất, một sống thì tất cả sống, một chết thì tất cả chết.

Sau đó, bóng hình đỏ rực đó bắt đầu trở nên mờ ảo, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan, tốc độ của nó cũng chậm lại.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ hình dạng của nó. "Kỳ...

Kỳ...

Kỳ Lân!

Đó là một con thần thú Kỳ Lân!" Bàn Tử kinh hô.

Cùng lúc Bàn Tử kinh hô, con Kỳ Lân đỏ rực đó lại quay trở lại khe núi, khi thân hình nó sắp tiêu tán thì chui vào vai Lâm Dương.

Hình xăm Kỳ Lân đã biến mất trên vai Lâm Dương lại một lần nữa hiện ra, chỉ có điều màu sắc đã trở nên nhạt hơn một chút.

Cảnh tượng này khiến Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử nhìn sững sờ, há hốc mồm. "Khụ, khụ, khụ." Lâm Dương cảm thấy yếu ớt, cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy ba đôi mắt trợn tròn như mắt bò, chằm chằm nhìn mình. "Gì vậy, nhìn ta làm gì?" Lâm Dương khẽ hỏi.

Hiện tại hắn cảm thấy nói ra mỗi một từ đều tốn sức, năng lượng trong cơ thể như bị thứ gì đó hút cạn.

Nhưng cảm giác vô lực đó đang nhanh chóng được cải thiện.

Lâm Dương biết, đó là nhờ khả năng phục hồi của gen tắc kè hoa.

Bàn Tử chỉ vào vai trái của Lâm Dương.

Lâm Dương nghiêng đầu nhìn vai trái của mình, ngoài việc hình xăm Kỳ Lân màu sắc nhạt đi một chút ra, thì không có gì bất thường.

"Ta sao rồi?" Lâm Dương hỏi. "Con Kỳ Lân trên vai cậu sống lại rồi!" Lâm Dương nghe mà khó hiểu.

Sau khi có được Kỳ lân huyết mạch, trên vai ta có thêm một hình xăm Kỳ Lân.

Hình xăm này ngoài việc mang lại năng lực Kỳ lân huyết mạch cho ta ra, thì cũng có tác dụng đặc biệt, nhưng nó chỉ là một hình xăm mà thôi, sao có thể sống được chứ. "Bàn Tử không phải bị dọa ngốc rồi chứ." Sau đó Lâm Dương nhìn thấy những con Nhân diện điểu và khỉ không lông tấn công trước đó trong khe núi đều đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại một vũng chất lỏng màu xanh lá cây tanh tưởi và một đống lông chim. "Những con Nhân diện điểu đó đều bị giết hết rồi sao?" Lâm Dương kinh ngạc nói.

Hắn vốn tưởng mình chết chắc rồi, vì vào thời khắc mấu chốt khi đối phó với Nhân diện điểu, cơ thể hắn lại xảy ra vấn đề.

Không ngờ vừa tỉnh lại, những con Nhân diện điểu đó đã chết hết.

Phan Tử đứng một bên chỉ vào vai Lâm Dương nói: "Bị thứ trên vai cậu giết chết đó, không liên quan nửa cắc với chúng tôi." Nếu là Bàn Tử nói vậy Lâm Dương có lẽ sẽ nghĩ là anh ta đang đùa, nhưng Phan Tử là người làm việc nghiêm túc, có chút đầu óc, không bao giờ đùa cợt.

Lời nói từ miệng anh ta ra chắc chắn sẽ gần với tình hình thực tế hơn lời nói từ miệng Bàn Tử.

Nghe lời Phan Tử, Lâm Dương bắt đầu hơi tin rằng con Kỳ Lân trên vai mình là sống.

Sau đó Lâm Dương lại nhớ lại cảm giác da vai bị xé rách trước khi hôn mê, càng lúc càng tin rằng con Kỳ Lân trên vai mình là sống.

Chỉ là tại sao trước đó nó không hề xuất hiện, mà chỉ đến khi chất

lỏng màu xanh lá cây trong hộp sọ của con khỉ không lông dính vào da thịt mới xuất hiện?

Lâm Dương không hiểu.

Hắn quyết định thử lại, lấy một chút chất lỏng màu xanh lá cây tanh tưởi đó dính lên người, xem Kỳ Lân có xuất hiện hay không.

Lâm Dương đi đến trước một vũng chất lỏng màu xanh lá cây, ngồi xổm xuống, chuẩn bị dùng ngón tay chạm vào chất lỏng màu xanh lá cây phía trước.

Đúng lúc đó, Thiên Chân một tay kéo hắn lại. "Lâm Dương, chất lỏng này có khả năng ăn mòn cực mạnh, chỉ cần chạm vào là sẽ lập tức xuất hiện một lỗ trên người đấy." Lúc này Lâm Dương mới phát hiện trên cánh tay của Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử đều có mấy lỗ máu nhỏ, quần áo ở các bộ phận khác trên cơ thể họ cũng xuất hiện những lỗ nhỏ, xem ra trên người họ cũng không ít lần dính phải loại chất lỏng có khả năng ăn mòn mạnh này. "Không cần lo lắng." Lâm Dương rụt tay lại khỏi tay Thiên Chân đang nắm, rồi nhẹ nhàng chạm ngón tay vào chất lỏng màu xanh lá cây.

Lập tức một cơn đau nhói tim truyền đến.

Sau đó, một luồng khí ấm áp tụ lại ở vị trí ngón tay chạm vào chất lỏng màu xanh lá cây, cảm giác đau đớn lập tức biến mất.

Sau khi chạm vào chất lỏng màu xanh lá cây, Lâm Dương vẫn luôn chú ý đến vai trái của mình, phát hiện hình xăm Kỳ Lân lóe lên hai cái, rồi trở nên càng thêm tối mờ, ngoài ra không có bất kỳ thay đổi nào khác.

Xem ra sự biến đổi của hình xăm Kỳ Lân có liên quan đến chất lỏng màu xanh lá cây này, không biết đó là thứ gì.

Lâm Dương lấy ra bình nước quân dụng để đựng nước uống,

chuẩn bị thu thập một ít chất lỏng này mang về nghiên cứu.

Nào ngờ, bình nước inox vừa chạm vào chất lỏng màu xanh lá cây đó lập tức bị ăn mòn thủng lỗ, căn bản không thể đựng được thứ gì.

Sau đó, hắn thử thêm vài lần, Lâm Dương phát hiện chỉ có đồ làm bằng thủy tinh mới không bị chất lỏng màu xanh lá cây thần bí này ăn mòn.

Bất đắc dĩ, Lâm Dương đành đổ bớt một ít thuốc trong hộp y tế ra để lấy bình thủy tinh, thu thập một ít chất lỏng đó bỏ vào ba lô.

Làm xong những việc này, Lâm Dương mấy người chui ra khỏi khe núi, phát hiện sau cuộc tấn công của Nhân diện điểu đã tổn thất nặng nề.

Đội ngũ năm mươi người giờ chỉ còn lại chưa đến 20 người.

Nhưng đã dấn thân vào ngành này, thì phải có giác ngộ có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Chương 125

Trong cổ mộ, cơ quan, ám khí, lưu sa, độc yên vô số kể.

Không có bản lĩnh thì đừng hòng có ý định phát tài từ đây.

Tập hợp những người còn lại lại, sau đó Lâm Dương tiếp tục đi trước dẫn đường, chuẩn bị quay về căn mộ thất chất đầy bảo bối để mang đồ vật ra ngoài.

Trên đường, những người sống sót trong đội ngũ đi phía sau bàn tán xôn xao. "Vừa nãy mọi người có nhìn thấy con Kỳ Lân đó không?

Nếu không có con Kỳ Lân đó, chúng ta đã sớm bị những con quái điểu đó ăn thịt hết rồi." "Đương nhiên là nhìn thấy rồi, ban đầu chỉ thấy một bóng đỏ, sau đó tốc độ chậm lại mới nhìn rõ đó là một con Kỳ Lân sống." "Con Kỳ Lân đó từ trong khe núi nơi ông chủ Bàn chui vào bay ra." "..." Phía trước đội ngũ, Bàn Tử kỳ lạ nói: "Tại sao lần trước bản gia ra ngoài lại không có những con quái điểu này, chúng từ đâu ra vậy?" Lâm Dương lắc đầu, "Có lẽ lần trước ta may mắn." Dọc theo đường hầm đi vào bên trong, độ dốc của đường hầm ngày càng lớn.

Lâm Dương biết, sắp đến mộ thất chất đầy bảo vật rồi.

Đi chưa được mấy bước, một bậc thang đi lên xuất hiện trước mắt Lâm Dương.

Hắn cùng Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử bốn người men theo bậc thang đi lên.

Đội ngũ phía sau cũng nhanh chóng theo kịp.

Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử ba người đã đến đây lần trước, nên tình hình khá hơn một chút.

Còn Phan Tử và những người trong đội ngũ phía sau đều là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này.

Khi vàng bạc châu báu, phỉ thúy trân châu chất thành núi nhỏ xuất hiện trước mặt, từng người một đều trợn tròn mắt, há hốc mồm. "Trời ơi, đủ tiêu xài mấy đời rồi." "Mẹ ơi, tôi lần đầu tiên thấy mộ thất có nhiều đồ bồi táng đến vậy, bảo bối bên trong e là có thể dọn sạch cả kho quốc khố rồi." Từng người một, giống như lần đầu tiên Lâm Dương nhìn thấy tình hình ở đây, đều lần lượt nhào lên những món bảo bối giá trị liên thành này, thậm chí có người còn lăn lộn trên đống châu báu, trang sức.

Sau khi phấn khích, có người phản ứng lại.

Khi Bàn Tử chiêu mộ họ, chỉ yêu cầu làm công việc nặng nhọc, vốn tưởng là công việc như mở quan tài hoặc đào đường hầm.

Đến khi xuất hiện trong mộ thất này, họ mới phản ứng lại, hóa ra là đến để vận chuyển bảo bối.

Đến lúc này, lập tức có người không chịu làm nữa. "Chi phí chiêu mộ tôi chỉ có hai mươi nghìn, một ngàn, rõ ràng là không hợp lý.

Tôi mạo hiểm tính mạng mới được vài chục vạn, mà một món bảo bối tùy tiện ở đây cũng không chỉ có giá đó." "Tôi không thể làm công không được, tôi cũng phải tham gia chia phần những món bảo bối này." Có một người dẫn đầu, những người khác cũng lần lượt hưởng ứng, yêu cầu tham gia chia phần những món bảo bối này.

Bàn Tử vừa nghe liền không vui, "Không có mấy anh em bản gia dẫn đường, mấy người có thể tìm ra được nơi này sao?

Ngay cả khi tìm ra được, có thể sống sót mà đi vào sao?" "Tôi không quan tâm, tôi muốn tham gia chia phần những thứ này, nếu không thì mấy người đừng hòng bảo tôi giúp vận chuyển đồ vật ra

ngoài." Vừa nói trên miệng như vậy, mười mấy người còn lại trong số những người Bàn Tử chiêu mộ lập tức tiến lên bao vây bốn người Lâm Dương.

Nhìn thái độ đó, không còn đơn thuần là muốn tham gia chia phần bảo bối nữa, đám người lần lượt rút vũ khí ra, rõ ràng là muốn cướp của giết người.

Lâm Dương không giận mà lại cười, nói với người đàn ông cầm đầu có đôi mắt gian xảo kia: "Không biết đại ca định chia bao nhiêu vậy?" Người đàn ông có đôi mắt gian xảo kia thấy Lâm Dương hỏi như vậy, lập tức hớn hở ra mặt, "Cậu cũng khá thức thời đấy.

Thôi được, nể tình cậu đã dẫn đường cho tôi, mỗi người chọn một món bảo bối là được rồi." Nói xong, hắn ta cười ha hả, dường như rất hài lòng với quyết định này.

Nghe lời đó, Bàn Tử tức đến mức không chịu nổi, lập tức xông ra định đánh nhau với hắn ta.

Lâm Dương một tay kéo Bàn Tử lại, nói với người đàn ông có đôi mắt gian xảo kia: "Không biết cậu có bản lĩnh gì không." Lời Lâm Dương vừa dứt, người đàn ông đó liền phát động tấn công.

Chỉ thấy trên hai tay hắn ta không biết từ lúc nào đã có thêm một cặp móng vuốt.

Chiều dài khoảng một thước, chắc là một loại vũ khí mô phỏng theo một loài dã thú nào đó, trông vô cùng hung tợn và quỷ dị.

Lúc này Lâm Dương vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không rút vũ khí ra chống đỡ, giống như bị dọa ngốc rồi vậy.

Đám người đang bao vây Lâm Dương thấy cảnh này, trên mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười.

Suốt cả chặng đường Lâm Dương đều dẫn đầu, tại sao lại yếu ớt

không chịu nổi một đòn như vậy?

Có thể thấy mấy người còn lại sẽ yếu đến mức nào.

Giải quyết xong mấy người này, tất cả bảo bối đều sẽ là của bọn họ.

Phan Tử thấy đòn tấn công của đối phương sắp đánh trúng người Lâm Dương mà hắn ta vẫn không động đậy, nóng ruột không thôi, đang định xông lên giúp thì bị Bàn Tử chặn lại, "Đừng hoảng." Thấy Bàn Tử và Thiên Chân vẻ mặt bình tĩnh, Phan Tử không hiểu gì cả.

Đúng một giây trước khi móng vuốt sắt đó sắp tấn công vào người, Lâm Dương vươn ra hai ngón tay, va chạm với móng vuốt sắt đó. "Rầm!" Ngón tay và móng vuốt sắt va chạm vào nhau, lại phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Một luồng lực lớn từ hai ngón tay của đối phương truyền đến, khiến người đàn ông tấn công Lâm Dương phải liên tục lùi về phía sau, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Người đàn ông có đôi mắt gian xảo kia vốn tưởng rằng sử dụng Truy Hồn Thiết Trảo tấn công là vạn vô nhất thất, tuyệt đối có thể nhất kích trí mạng.

Nhưng hắn ta không ngờ rằng, đòn tấn công mà hắn ta luôn tự hào lại bị đối phương dùng hai ngón tay chặn lại.

Điều này thực sự khiến hắn ta khó chấp nhận.

Thấy móng vuốt sắt tấn công không hiệu quả, hắn ta hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Dương, rồi cười một cách độc ác, "Nếu đã vậy thì đừng trách tôi." Lời còn chưa dứt, một nắm bột trắng từ trong tay hắn ta vung ra, rắc lên người Lâm Dương.

Thấy Lâm Dương toàn thân dính đầy bột trắng, hắn ta lập tức cười lớn: "Dù ngươi có lợi hại đến đâu, trúng độc của ta thì cũng chỉ

có một con đường chết mà thôi.

Chỉ trách ngươi không nên đắc tội với ta." Lâm Dương cười tà mị, nhìn hắn ta như nhìn một thằng ngốc, "Được lắm, quả là một kẻ hung ác độc địa.

Nếu đã vậy thì đừng trách ta." Vừa nói, Lâm Dương liền động thủ, cũng không rút vũ khí ra, vẫn chỉ dùng hai ngón tay. "Rầm!" "Rầm!" "Rầm!"...

Một loạt âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên trong mộ thất.

Chương 126

Người đàn ông có đôi mắt gian xảo kia vẻ mặt không thể tin nổi, rõ ràng đã trúng độc của hắn ta, vậy mà lại như không có chuyện gì.

Sau đó trên cả hai tay và hai chân hắn ta đồng thời truyền đến một cơn đau kịch liệt, rồi cả người hắn ta ngã vật xuống đất, không động đậy nữa.

Trong đám người đang chuẩn bị tấn công mấy người Lâm Dương, đột nhiên có tiếng kêu kinh hãi vang lên, "Phát Khâu Chỉ, Phát Khâu Chỉ, vừa nãy hắn ta dùng Phát Khâu Chỉ!" "Hít!" Nghe thấy Lâm Dương sử dụng Phát Khâu Chỉ, bọn họ lập tức hít một hơi khí lạnh. "Không... không thể nào, Phát Khâu Môn đã bị diệt môn mấy trăm năm rồi, làm sao có người biết Phát Khâu Chỉ được." "Ngoài Phát Khâu Chỉ ra, còn có ai dùng hai ngón tay tấn công mà lại có uy lực lớn đến vậy chứ!" Vừa nói, người đó dùng ngón tay chỉ vào chiếc móng vuốt sắt rơi ra từ tay người đàn ông có đôi mắt gian xảo.

Hóa ra ba móng vuốt trong số vô số móng vuốt sắt trên đó đã bị gãy lìa.

Mặc dù không dám tin Lâm Dương sử dụng Phát Khâu Chỉ, nhưng sự thật trước mắt khiến họ không thể không tin.

Ngay lập tức ánh mắt nhìn Lâm Dương của họ đều đã thay đổi.

Thậm chí có người ở giữa còn quỳ sụp xuống, không ngừng dập đầu cầu xin Lâm Dương: "Ông chủ, tôi bị người đó ép buộc, tôi không dám phản kháng đâu." Có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai, đám đông lần lượt quỳ xuống cầu xin Lâm Dương tha thứ.

Hiện tại ở trong mộ, số phận không do mình quyết định, tai nạn quá nhiều, họ sợ Lâm Dương sẽ khiến họ mãi mãi ở lại đây.

Bàn Tử liếc Lâm Dương ra hiệu, Lâm Dương hiểu ý Bàn Tử.

Việc vận chuyển số châu báu này ra ngoài cần nhờ đến những người này, có chuyện gì thì đợi sau khi vận chuyển hết vàng bạc, khí cụ quý, trang sức ra ngoài rồi tính. "Đừng quên mục đích ở đây là gì, nếu còn dám có ý đồ khác, thì đó sẽ là kết cục của các ngươi." Lâm Dương chỉ vào người đàn ông đang nằm sõng soài trên đất, đau đớn kêu khóc thảm thiết mà nói. "Vâng, vâng, vâng, chúng tôi tuyệt đối không dám có ý đồ gì khác." Nghe lời Lâm Dương, đám người như được đại xá, không ngừng gật đầu biểu thị không dám có ý đồ gì nữa. "Biết điều là tốt rồi, mau chóng làm việc đi!

Không nhét đầy ba lô thì không được rời đi đâu." Bàn Tử gầm lên.

Lời của Bàn Tử khiến Lâm Dương bật cười, "Bàn Tử, ta thấy ba lô của ai cũng không thể nhét đầy được đâu." Vừa nói, mọi người liền tháo ba lô leo núi xuống, nhét châu báu, đồ cổ trong mộ thất vào ba lô.

Từng người một đều nhét ba lô đầy ắp, đến khi không thể nhét thêm bất cứ thứ gì nữa mới dừng lại.

Nhìn cảnh này, Bàn Tử hài lòng gật đầu.

Bảo bối trong mộ thất về cơ bản đều đã được cho vào ba lô, còn lại đều là những món đồ lớn, căn bản không thể vận chuyển ra ngoài, cứ để chúng yên tĩnh ở đó là được rồi.

Lấy xong đồ vật, mọi người không ngừng nghỉ quay về.

Dù sao thì trong lăng mộ này nguy hiểm quá nhiều, tuy không phải lần đầu tiên vào, nhưng Lâm Dương cũng không dám đảm bảo bên trong sẽ không xuất hiện nguy hiểm như Nhân diện điểu nữa.

Bởi vì mỗi người đều mang vác nặng, nên khi quay về đều đi cực kỳ chậm chạp, thời gian quay về mất gấp ba lần thời gian đi vào.

Trên chiếc xe buýt lớn quay về. "Không phải nói là đi hạ mộ sao,

sao đột nhiên lại không đi nữa?" "Đúng vậy, không đi, vậy thù lao của tôi thì sao?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử đồng thời giơ ngón cái lên với Lâm Dương. "Lâm Dương, cậu đúng là đỉnh thật, chuyện khiến người ta mất trí nhớ cậu cũng làm được." Phan Tử vô cùng tò mò, Lâm Dương đã làm gì.

Sau khi ra khỏi hạp cốc, họ tìm được một chiếc xe buýt lớn.

Đợi những người này đặt chiến lợi phẩm mang ra từ lăng mộ vào khoang hành lý, Lâm Dương gọi tất cả mọi người lên xe, thần thần bí bí, không biết đã làm gì.

Đợi khi hắn ta lên xe lần nữa, đám người đều như bị mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay.

Bàn Tử vỗ vỗ vai Phan Tử, "Lâm Dương còn nhiều bản lĩnh lắm, chỉ cần anh cứ theo bản gia mà lăn lộn, sau này sẽ dần dần biết thôi." Phan Tử lắc đầu, "Lần này Tam gia tạm thời phái tôi đi, sau này không biết còn cơ hội nữa không." Thiên Chân cười nói: "Phan Tử, anh còn nhớ cái Thanh đồng thần thụ mà tôi tìm thấy ở Tần Lĩnh chứ." Phan Tử gật đầu, nhớ lúc đó Thiên Chân nói loại đồng thanh cổ xưa đó có thể gây ảo giác và xóa bỏ ký ức của con người.

Đột nhiên anh ta phản ứng lại, "Chẳng lẽ Lâm Dương đã dùng cái đó..." Hai ngày sau, chiếc xe buýt lớn quay về Đế Đô.

Bàn Tử theo đúng thỏa thuận, trả nốt một nửa số tiền còn lại cho những người đó rồi cho họ giải tán.

Ban đầu họ tưởng không đi hạ mộ nữa thì một nửa còn lại sẽ không có, nhưng bây giờ tiền lại được trả đầy đủ, từng người một đều cảm ơn Bàn Tử.

Bàn Tử cười vui vẻ làm sao.

Vì bảo bối quá nhiều, mà tiệm của Bàn Tử lại không lớn, anh ta

bèn đóng cửa tiệm luôn, dùng tiệm làm nhà kho.

Nhìn nhiều bảo bối như vậy, Bàn Tử lại không vui. "Tiệm đồ cổ của bản gia không có một món đồ trấn tiệm nào để lo, bây giờ bảo bối quá nhiều, lại không biết chọn món nào để bày trong tiệm cũng là một nỗi lo." "Vậy thì mỗi ngày đổi một món đi." Lâm Dương cười nói.

Số lượng đồ vật này thực sự quá nhiều, nếu muốn bán hết thì tuyệt đối không thể.

Hơn nữa tiền mặt thì đủ dùng rồi, muốn bảo toàn giá trị thì không gì bằng những món đồ cổ này.

Cuối cùng mấy người bàn bạc, chuẩn bị chọn vài món tinh phẩm từ số đó mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm để đấu giá, số còn lại thì mấy người chia nhau.

Thiên Chân bàn bạc với Bàn Tử nói: "Công lao của Lâm Dương là lớn nhất, không có cậu ấy thì chúng ta cũng không có được những món bảo bối này.

Cậu ấy được 6 phần, còn tôi và Bàn Tử mỗi người hai phần, thấy sao?" Lâm Dương gật đầu, "Ta không có ý kiến." Giải quyết xong số bảo bối này, Lâm Dương lên tiếng hỏi: "Thiên Chân, Bàn Tử, hai cậu có quen chuyên gia nào về sinh vật học không?" Thiên Chân nhìn Lâm Dương thu thập loại chất lỏng màu xanh lá cây trong mộ, "Cậu muốn nhờ người kiểm tra loại chất lỏng đó sao?" "Đúng vậy, ta tò mò không biết đó là thứ gì, tại sao khả năng ăn mòn lại mạnh như vậy, và còn có thể khiến cơ thể ta xảy ra biến hóa nữa." "Tôi quen, tôi quen." Bàn Tử lên tiếng. "Tôi quen một giáo sư sinh vật học ở Đại học Đế Đô, chuyên nghiên cứu các loại sinh vật kỳ lạ.

Cậu đưa thứ đó cho tôi, tôi sẽ giúp cậu gửi đi, chỉ vài ngày là có kết quả thôi." Lâm Dương trực tiếp đưa một lọ nhỏ chất lỏng màu xanh lá cây cho Bàn Tử.

Mấy ngày sau đó, cửa tiệm đồ cổ của Bàn Tử đóng chặt.

Những người ở Phan Gia Viên đã sớm quen với điều này.

Thời gian tiệm đồ cổ của Bàn Tử đóng cửa còn nhiều hơn thời gian mở cửa.

Chương 127

Đến khi tiệm mở cửa liên tục thì mới khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Mấy ngày đóng cửa đó, Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử ba người vẫn luôn ở bên trong chia những món bảo bối đó.

Ba người đều là những người không tính toán chi li, cũng không chia quá tỉ mỉ, cứ một món của tôi, một món của anh mà chia, chia mấy ngày vẫn chưa xong, vì đồ vật thực sự quá nhiều.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Bàn Tử mang một bản báo cáo kiểm tra đưa cho Lâm Dương.

Lâm Dương nhìn lướt qua, đầu hắn đã muốn nổ tung, trên đó toàn là dữ liệu dày đặc. "Bàn Tử, nói thẳng kết quả kiểm tra đi, một chồng dày như vậy bảo ta xem đến bao giờ mới xong." Bàn Tử cười cười, "Được bản gia thông minh.

Khi lấy báo cáo, tôi đã hỏi giáo sư Cổ.

Loại chất lỏng màu xanh lá cây này thành phần chính là một loại nọc rắn.

Loại rắn này đến nay vẫn chưa phát hiện được con sống nào, những gì được phát hiện đều là thi thể trong cổ mộ Tây Vực, ước tính đã sớm tuyệt chủng rồi." Sau đó Bàn Tử lật báo cáo đến trang cuối cùng.

Trang đó có một bức ảnh cầu vồng không quá rõ nét.

Hắn ta chỉ vào bức ảnh nói với Lâm Dương: "Chính là loại rắn này." Lâm Dương vừa nhìn, mắt hắn lập tức trợn tròn.

Loại rắn này quá quen thuộc rồi, ở Hải để mộ, Tần Lĩnh đều đã

gặp.

Đông Hạ Vương Lăng khó khăn lắm mới không xuất hiện loại rắn này, kết quả lại phát hiện nọc độc của nó.

Nọc độc của nó tại sao lại khiến hình xăm Kỳ Lân của ta biến đổi, Lâm Dương nhất định phải tìm hiểu cho rõ.

Lúc đó, cửa tiệm đồ cổ bị gõ. "Bàn Tử, mau đi xem là ai." Bàn Tử hí hửng xuyên qua căn phòng chất đầy vàng bạc châu báu như núi, đi đến cửa, kéo rèm ra một khe nhỏ nhìn ra ngoài.

Vừa nhìn, hóa ra là người quen.

Bàn Tử liền mở cửa, dẫn cô ta vào, rồi gọi Lâm Dương: "Lâm Dương, A Ninh đến tìm cậu rồi!" "Tiết gì?

Quỷ gì?" Lâm Dương khó hiểu, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Bàn Tử dẫn Tú Tú đi vào. "Cái đồ vô lương tâm này, hôm nay Thất Tịch mà cũng không biết, để người ta Tú Tú một cô gái phải tự mình đến tìm." Bàn Tử cười nói.

Thời gian trôi thật nhanh, hóa ra là mùng bảy tháng bảy. "Tú Tú, thật ngại quá, ta quên mất hôm nay là Lễ Tình Nhân.

Hay là em cứ xem trong này có món nào thích thì tùy ý chọn đi." Lâm Dương chỉ vào đống vàng bạc châu báu chất đống như núi trong cửa hàng nói.

Thiên Chân đứng bên cạnh lườm Lâm Dương một cái, lúc này ta mới phát hiện mình hình như nói sai rồi, từ lúc vào Tú Tú không hề mỉm cười. "Lâm Dương ca ca, em có việc cần anh giúp." "Việc gì?" Ta nhìn cô ấy, ra là việc này.

Tú Tú từ trong túi lấy ra một chiếc USB, "Bàn Tử, cho tôi mượn máy tính được không?" "Cứ dùng đi, đều là người nhà cả." Tú Tú xoay màn hình về phía Lâm Dương, sau đó cắm USB vào máy tính.

Bên trong có vài đoạn video, cô ấy mở một cái và bắt đầu phát.

Đoạn video đen trắng, khiến ta, người đã quen xem video sắc nét đủ màu sắc, có chút không quen.

Đoạn video được quay trong một căn phòng, nhìn cách bố trí giống như một bệnh viện.

Trong video, một người phụ nữ tóc dài ngồi trước gương liên tục lặp lại động tác chải tóc.

Vài giây sau, toàn bộ màn hình biến thành nhiễu hạt. "Gì đây?" Ta biết Tú Tú sẽ không vô cớ cho ta xem một đoạn video kỳ lạ như vậy. "Đây là cái tôi tốn rất nhiều công sức để có được, người phụ nữ trong video là cô của tôi." "Hả?" Thiên Chân và Bàn Tử đồng thời kêu lên kinh ngạc.

Lâm Dương nhất thời không phản ứng kịp, chậm mất hai giây, sau đó phản ứng cũng không khác Thiên Chân là bao.

Tú Tú cô cô, Hoắc Linh đã biến mất hai mươi năm trước! "Vậy nên hôm nay em tìm ta là muốn ta cùng em đi tìm cô ấy sao?" Tú Tú gật đầu.

Đối với lời thỉnh cầu này, ta không có lý do gì để từ chối, tự nhiên là đồng ý với Tú Tú.

Đồng thời Thiên Chân và Bàn Tử cũng đều bày tỏ muốn giúp đỡ.

Đông người thì tìm người cũng sẽ dễ hơn một chút, Tú Tú đương nhiên sẽ không từ chối thiện ý của Thiên Chân và Bàn Tử.

Sau khi có thêm người giúp, Tú Tú chuẩn bị xuất phát, cô ấy cần chuẩn bị một số đồ dùng nên không nán lại cửa hàng của Bàn Tử lâu, ngồi một lát rồi đi.

Sau khi Tú Tú đi, điện thoại của ta reo lên, hóa ra là Tú Tú gửi một

tin nhắn. "Em ở khách sạn Hilton phòng 808." Lâm Dương khẽ mỉm cười, sau đó cất điện thoại đi. "Cười vui vẻ thế kia, không phải làm chuyện xấu chứ, thành thật khai báo đi." Bàn Tử cười nói. "Có hoạt động." "Vậy phải chuẩn bị một món quà chứ, hôm nay là Thất Tịch, chắc cũng là Thất Tịch đầu tiên của hai đứa mày nhỉ." Nói rồi, Bàn Tử đi đến quầy thu ngân, lục lọi trong ngăn kéo, tìm ra một hộp vuông nhỏ màu trắng, "Cầm lấy, cái này tối nay sẽ cần đến đấy." Cầm trong tay, nhẹ tênh không có trọng lượng, ta nhìn thử, chỉ thấy trên hộp viết 0.001mm. "Yên tâm dùng đi, hàng nhập khẩu đấy." Ta mỉm cười, cho món đồ vào túi.

Không ngờ Bàn Tử nói cũng không sai, Thất Tịch đúng là nên chuẩn bị một món quà cho Tú Tú.

Nhưng ta cũng không biết nên tặng gì cho tốt.

Chương 128

Gia đình họ Hoắc gia đại nghiệp đại, không thiếu tiền, đồ vật bình thường thật sự không đáng để mắt.

Còn việc tùy tiện chọn một món bảo bối chất đống trong cửa hàng, ta lại cảm thấy quá không có tâm.

Ban đầu lúc Tú Tú đến, ta buột miệng hỏi như vậy, vừa hỏi xong đã hối hận.

Mặc dù những món đồ này quý giá, nhưng tặng như vậy thì có vẻ quá không thật lòng. "Bàn Tử, những món đồ này sắp xếp xong rồi, ta ra ngoài một lát, tối nay sẽ không về đâu." Sau khi rời khỏi Phan Gia Viên, ta đến Vương Phủ Tỉnh, sau đó mua một bó hoa hồng 99 đóa và một hộp sô cô la hình trái tim.

Thấy thời gian cũng gần đến, ta đi thẳng đến khách sạn Hilton.

Đứng ở cửa, ta có chút hồi hộp.

Bấm chuông cửa chưa được mấy giây, Tú Tú đã mở cửa từ bên trong. "Tú Tú, Thất Tịch vui vẻ." Tú Tú bước đến trực tiếp ôm chầm lấy ta, "Không ngờ một người đàn ông 'thẳng như thép' như anh lại biết tặng hoa đấy." Ta cười gượng gạo.

Sáng sớm hôm sau trời vừa rạng, ta tỉnh dậy, phát hiện Tú Tú đã dậy sớm hơn cả mình, hiện tại đang ngồi trước máy tính làm việc. ...

Ta bước đến đứng phía sau cô ấy, quan tâm hỏi: "Tú Tú, tối qua mệt như vậy, sao không nghỉ ngơi thêm chút đi?" Tú Tú lắc đầu, "Một ngày chưa tìm được cô của em thì một ngày em không ngủ ngon được." Cô ấy ngừng một lát rồi tiếp tục nói: "Theo thông tin đáng tin cậy, đoạn video đó được quay tại một bệnh viện ở Qua Nhĩ Mộc.

Em định ngày kia xuất phát, mua vé máy bay được không?" "Có vé máy bay ngày mai không?

Cứ đặt thẳng ngày mai đi." Nói xong, ta thấy Tú Tú đột nhiên khóc, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Tú Tú, sao vậy?" Tú Tú lau nước mắt trên mặt, "Ngoài bà nội, chưa từng có ai đối xử tốt với em như vậy." "Vậy sau này ta sẽ luôn đối xử tốt với em, chẳng lẽ em sẽ khóc mỗi ngày sao?

Như vậy không được đâu." Tú Tú bận rộn chuẩn bị đi Qua Nhĩ Mộc.

Vào buổi chiều, ta rời khách sạn, trở về cửa hàng của Bàn Tử, cũng cần về chuẩn bị đồ đạc.

Vừa về đến cửa hàng, chân trước vừa bước vào, tiếng của Bàn Tử đã vọng đến: "Ai da, 'chú rể' của ta về rồi này." Ta mỉm cười, "Bàn Tử, đừng nói mấy chuyện đó nữa.

Ngày mai xuất phát đi Qua Nhĩ Mộc rồi, cậu và Thiên Chân cũng mau chuẩn bị đi." Nói xong ta mới nhận ra có gì đó không đúng, Thiên Chân không có ở cửa hàng. "Bàn Tử, Thiên Chân đi đâu rồi?" Bàn Tử bĩu môi nói: "Nó với Tiểu Ca cùng nhau đi ăn Thất Tịch rồi, tối qua chỉ còn lại bản gia ta một con chó FA thôi." "Bàn Tử, oán khí nặng thế, người còn chưa vào đã nghe thấy cậu than vãn rồi." Theo tiếng nói, cánh cửa cửa hàng bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Ta quay đầu nhìn lại, Thiên Chân và Tiểu Ca hai người đã quay về. "Ai cũng có đôi có cặp, bản gia ta một mình, oán khí sao mà không lớn được chứ!" ...

Sau một hồi nói chuyện phiếm, ta kể chuyện mình và Thiên Chân sẽ đi Qua Nhĩ Mộc.

Thiên Chân liền bảo ta đặt thêm hai vé máy bay, Tiểu Ca và Phan

Tử hai người họ cũng muốn đi giúp.

Ta thông báo cho Tú Tú là đã đặt thêm hai vé máy bay.

Sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cho chuyến đi Qua Nhĩ Mộc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Dương, Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca, Phan Tử và Tú Tú, sáu người xuất hiện tại sân bay, chuẩn bị lên chuyến bay sớm nhất đi Qua Nhĩ Mộc.

Dựa theo manh mối do người nhà họ Hoắc cung cấp, sáu người chúng ta vừa xuống máy bay liền chặn hai chiếc taxi bên ngoài sân bay.

Trên xe, Tú Tú đưa một mảnh giấy cho tài xế, "Anh ơi, đến chỗ này ạ." Tài xế nhìn địa chỉ trên mảnh giấy, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng vẫn lái xe đi.

Trên đường, tài xế mở lời nói: "Mấy đứa là khách du lịch đến viện an dưỡng bỏ hoang để thám hiểm đúng không?

Chỗ đó nguy hiểm lắm, mấy hôm trước mới có một đội người mất tích trong đó, sau này khi tìm thấy thì đã thành thây khô rồi." "Có ai từng đến đó sao?" ta hỏi.

Tài xế gật đầu, "Cái viện an dưỡng bỏ hoang đó luôn có lời đồn ma ám, nên có nhiều streamer mạng không quản xa xôi đến đó để livestream, nhưng chỉ cần vào trong là không ai thoát ra được cả." Tất cả đều đột nhiên mất tích trong quá trình livestream.

Ta hỏi rõ tên của địa điểm trên mảnh giấy, sau đó tìm kiếm trên mạng.

Quả nhiên, vừa tìm đã hiện ra rất nhiều tin tức rùng rợn.

Những tin tức này còn kèm theo video.

Ta tùy ý mở một đoạn video, thấy trong đêm tối mịt mờ, một nam streamer đang livestream trong một tòa nhà đổ nát, hoang tàn.

Không lâu sau khi livestream bắt đầu, hình ảnh video trở nên không rõ ràng, lúc bình thường, lúc lại toàn nhiễu hạt.

Lúc này, bình luận trên màn hình đều cho rằng streamer cố ý làm vậy để tạo không khí kinh dị.

Tiếp đó, biểu cảm của streamer trong video đột nhiên thay đổi lớn, trên mặt chỉ còn lại sự kinh hoàng, rồi màn hình toàn nhiễu hạt, video kết thúc.

Theo nội dung tin tức, ngày hôm sau khi tìm kiếm không phát hiện ra anh ta trong viện an dưỡng bỏ hoang.

Mãi một tháng sau, khi được tìm thấy, anh ta đã trở thành một thây khô, bị treo trên hành lang bởi thứ gì đó giống như tóc.

Khi xe đến nơi, Tú Tú đối chiếu với biển số nhà, phát hiện địa chỉ trên mảnh giấy đúng là ở đây, liền trả tiền xe.

Sau khi xuống xe nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử kinh hô: "Không phải là kiểu nhà ma không người ở mà hồi nhỏ bản gia ta hay đi thám hiểm đó sao?" Cánh cổng sắt rỉ sét mục nát, trong sân cỏ dại mọc um tùm.

Một tòa nhà ba tầng phủ đầy rêu xanh hiện ra ở đằng xa.

Bước vào sân, có thể thấy bên dưới cỏ dại đều là gạch xanh lát nền.

Trong sân có những cây cổ thụ, nhưng tất cả đều đã chết.

Những cây cổ thụ mục ruỗng nằm la liệt trên mặt đất, trông càng thêm tiêu điều.

Bước đến trước tòa nhà nhỏ, ta bật đèn pin chiếu vào, bên trong là

đại sảnh.

Chương 129

Sàn cũng lát gạch xanh, phủ một lớp bụi dày, bên trong cũng không có gì.

Mặc dù tòa nhà trông có chút kinh dị, nhưng so với tình huống trong mộ thì chẳng thấm vào đâu.

Ta đã xuống không ít ngôi mộ, sẽ không sợ một căn nhà ma trong truyền thuyết.

Ta trực tiếp đẩy cánh cửa lớn đã bị gãy làm đôi ra.

Nhóm ta tiếp tục đi vào trong.

Ở một bên đại sảnh có một cầu thang kiểu dáng rất cũ kỹ dẫn lên tầng hai.

Trên cầu thang, lớp bụi rất dày, nhưng có thể thấy một số dấu chân.

Rõ ràng là có người đã đi lại trong đó.

Ta đoán có lẽ là những dấu chân do các streamer livestream kinh dị để lại.

Lên đến tầng hai, đối diện là một hành lang tối đen, giăng đầy mạng nhện.

Ta đi ở phía trước nhất, thẳng tiến vào trong.

Các cánh cửa phòng đều mở rộng.

Lớp bụi dày đặc và mạng nhện giăng mắc khắp nơi.

Ngoài những cây cỏ chui từ bên ngoài cửa sổ vào thì không còn thứ gì khác.

Đi thẳng đến phòng số 306, ta đột nhiên dừng lại.

Trong căn phòng này có một chiếc giường và một chiếc bàn trang điểm.

Cảnh tượng này quá quen thuộc, chẳng phải là căn phòng xuất hiện trong video mà Tú Tú đã cho ta xem sao?

Chỉ là bên trong có thêm một cỗ quan tài.

Trong một viện an dưỡng mà lại đột nhiên xuất hiện một cỗ quan tài, thật không thể tưởng tượng nổi.

Ta bước vào, muốn xem trong quan tài có gì.

Đến gần mới biết, nắp quan tài không đậy kín, khẽ đẩy một cái là đã mở ra.

Nắp quan tài vừa mở, một mùi ẩm mốc ngột ngạt xông thẳng vào mặt. "Khụ, khụ, khụ." Ta bị mùi mốc nồng nặc sặc ho.

Đợi một lát, sau khi không khí khá hơn một chút, ta nhìn vào trong quan tài.

Bên trong trống rỗng, không có gì cả, thật sự quá kỳ lạ.

Trong phòng của viện an dưỡng lại xuất hiện một cỗ quan tài, nhưng bên trong lại không có gì.

Lúc này Tú Tú cũng nhận ra căn phòng này chính là căn phòng xuất hiện trong video.

Khi nhìn thấy bên trong có một cỗ quan tài, sắc mặt cô ấy lập tức trở nên khó coi. "Bên trong trống rỗng, không có gì cả." Nghe ta nói vậy, Tú Tú thở phào một hơi, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Chỉ cần một ngày chưa thấy thi thể, thì vẫn có khả năng sống sót.

Tú Tú bước vào phòng, bắt đầu cẩn thận lục soát từng ngóc ngách.

Cô ấy đi đến trước quan tài trước, nhìn vào bên trong một cái, xác định bên trong thật sự trống rỗng, không phải ta đang an ủi.

Sau đó cô ấy đi đến trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra.

Dưới bàn trang điểm có hai ngăn kéo song song.

Sau khi mở cả hai ra, bên trong vẫn trống rỗng, không có gì cả.

Tú Tú lập tức lộ vẻ thất vọng.

Ngoài hai ngăn kéo của bàn trang điểm, tất cả đồ vật trong phòng đều lộ rõ trước mắt, không có phát hiện nào khác.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng đã bước vào.

Thiên Chân bắt đầu nghiên cứu cỗ quan tài đặt bên trong. "Cỗ quan tài này là đồ của thời Minh đại!" Thiên Chân nói. "Ta khá, hóa ra cỗ quan tài này là đồ cổ à." Nói rồi, Bàn Tử cũng đi đến trước bàn trang điểm, sau đó thò tay vào ngăn kéo, lật ngược bàn tay lên, sờ soạng một hồi ở phía trên ngăn kéo.

Sau đó, anh ta lại thò tay vào ngăn kéo khác làm động tác tương tự.

Đột nhiên mắt anh ta sáng lên, "Bản gia ta hình như tìm thấy đồ rồi." Ta nhìn qua, chỉ thấy trong tay Bàn Tử có thêm một quyển sổ cũ bìa nhựa.

Loại sổ tay này ta chỉ thấy hồi mấy tuổi, sau này lớn lên thì không còn thấy nữa. "Bàn Tử, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng." Thấy quyển sổ trông có vẻ sắp rách nát, Thiên Chân cất tiếng nhắc nhở.

Thấy quyển sổ trong tay Bàn Tử, Tú Tú dường như nhìn thấy hy vọng.

Cô ấy lập tức đi đến bên cạnh Bàn Tử, "Mau mở ra xem đi, hy

vọng bên trong có thể để lại manh mối." Bàn Tử mở sổ ra, phát hiện trên trang đầu tiên có một đoạn chữ viết tay bằng bút máy vô cùng thanh tú.

Chương 130

"Ta không biết sẽ là ai trong ba người, bất kể là ai, khi phát hiện ra quyển sổ này, tin rằng đã bị cuốn vào chuyện này rồi..." "Chẳng lẽ đã có người dự liệu sẽ có người đến đây, nên giấu quyển sổ ở một nơi vừa bí mật lại vừa dễ tìm?" Bàn Tử nói. "Người đó là ai?

Có phải là cô của em không?

Cuối cùng cô ấy đã đi đâu?" Tú Tú vẻ mặt lo lắng.

Khó khăn lắm mới tìm được manh mối, nhưng cuối cùng đến đây thì manh mối lại đứt đoạn. "Ta đi tìm xem, biết đâu có manh mối khác." Nói rồi, ta rời khỏi căn phòng đó.

Đi trên hành lang, ta rẽ trái rồi đi thẳng.

Vừa nãy dùng sóng âm dò tìm thì phát hiện ở đó có một cầu thang, có thể thông xuống tầng hai.

Khi ta đi đến đó, phát hiện có một cánh cửa sắt chặn lối đi, trên cánh cửa sắt treo một ổ khóa lớn.

Ta nói với Bàn Tử đang đi phía sau: "Bàn Tử, tiếp theo đến lượt cậu rồi đấy." Bàn Tử "hắc hắc" cười một tiếng, từ trong túi lấy ra một sợi dây thép mảnh, chuẩn bị mở khóa.

Chỉ thấy anh ta tùy ý bẻ sợi dây thép mảnh vài cái, sau đó nhắm vào ổ khóa cắm vào. "Phanh" một tiếng, khóa tự động bật mở.

Sau khi cánh cửa sắt được mở, mấy người chúng ta thuận theo cầu thang đi xuống tầng hai.

Toàn bộ tầng hai không bị chia cắt, là một căn phòng lớn.

Bên trong, ngoài mấy cái bàn ở góc ra thì không còn thứ gì khác.

Đi đến trước bàn, ta phát hiện trên đó bày một số dụng cụ thủy tinh, lộn xộn không theo trật tự nào, có cái đổ trên bàn, có cái rơi xuống đất vỡ tan.

Trông như thể họ đã vội vã rời đi, không kịp thu dọn. "Nhìn kìa!" Phan Tử đột nhiên hét lên.

Ta nhanh chóng bước đến nhìn, hóa ra là một con rắn nhỏ màu đen bị đè bẹp, giờ đã thành một xác rắn khô.

Loại rắn này ta vừa nhìn đã nhận ra.

Giống với những con rắn nhỏ màu đen đã gặp trong Tây Sa hải để mộ và mỏ rắn Tần Lĩnh.

Theo lời các chuyên gia, loài rắn này chỉ được tìm thấy dấu vết trong các ngôi mộ cổ, trong xã hội hiện thực đã sớm tuyệt chủng.

Vậy tại sao trong một viện an dưỡng bỏ hoang lại xuất hiện loại rắn này chứ?

Gần xác rắn đó, ta phát hiện trên đất có một mảnh giấy nhỏ màu ố vàng.

Cẩn thận nhặt lên, trên đó có vài chữ vẫn có thể lờ mờ nhận ra, nhưng vì không phải là một mảnh giấy hoàn chỉnh nên nội dung không liên tục. "Trường sinh, hắc mao xà, ký ức..." Với nội dung trên mảnh giấy, ta suy đoán "hắc mao xà" được ghi lại trên mảnh giấy chính là loại rắn nhỏ màu đen ký sinh trong lông mày của Xà mi đồng ngư. "Ký ức" thì dễ hiểu, nọc độc của loại rắn này có thể mang ký ức.

Còn hai chữ "trường sinh" thì ta không rõ.

Tú Tú mang theo hy vọng lớn lao, nhưng ở đây lại không tìm thấy chút thông tin nào liên quan đến cô của mình, dù chỉ là một manh mối nhỏ.

Cô ấy bắt đầu tìm kiếm, chỉ cần là thứ có thể nhìn thấy, cô ấy đều đến xem thử.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy trên đầu có tiếng "kỷ kỷ" phát ra, giống như có một người phụ nữ đang cười.

Tú Tú khẳng định ngoài mình ra trong này không có người phụ nữ nào khác, cô ấy nhanh chóng bước vài bước đến bên cạnh ta, "Anh có nghe thấy tiếng gì không?" Ta gật đầu, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Vừa nhìn, ta không thấy gì, nhưng lại cảm thấy có thứ gì đó rủ xuống mặt mình, ẩm ướt.

Ta đưa tay gạt thứ đó đi.

Khi chạm vào thứ đó, ta giật mình trong lòng, phát hiện đó là một chùm tóc ẩm ướt, nhớp nháp.

Trong hoàn cảnh này mà đột nhiên xuất hiện tóc ẩm ướt, phản ứng đầu tiên của ta là Cấm bà.

Lúc này, tiếng "kỷ kỷ" đó lại vang lên một lần nữa.

Ta cảm thấy thứ đó đang nhanh chóng chạy về phía mình trên trần nhà.

Ta lần nữa ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Lần này ta thấy một chùm tóc lớn từ trần nhà rủ xuống phía sau mình.

Trong đám tóc đó là một khuôn mặt trắng bệch, nhe răng nanh, lúc này đang lạnh lùng nhìn chằm chằm ta.

Thấy phản ứng của ta, Tú Tú cũng chĩa đèn pin lên đỉnh đầu, nhìn về phía trần nhà.

Khi nhìn rõ tình hình trên trần nhà, cô ấy đột nhiên kinh hô một tiếng: "Cô cô!" Nghe tiếng Tú Tú gọi, ta giật mình: "Chẳng lẽ Cấm bà

này chính là người mà Tú Tú muốn tìm, là cô của cô ấy, Hoắc Linh?" Thiên Chân, Tiểu Ca, Bàn Tử, Phan Tử cũng bị tiếng kêu của Tú Tú thu hút.

Khi nhìn thấy Cấm bà trên đầu, họ lập tức trố mắt há hốc mồm.

Bàn Tử còn trực tiếp lấy bật lửa ra, chuẩn bị châm lửa. "Ba" một tiếng, bật lửa cháy.

Cấm bà trời sinh sợ lửa, cho dù chỉ là ngọn lửa nhỏ từ bật lửa phát ra.

Chương 131

Khoảnh khắc Bàn Tử bật lửa, mái tóc rủ xuống từ trần nhà lập tức co rút lại, sau đó Cấm bà với tốc độ cực nhanh bỏ chạy khỏi trần nhà.

Tú Tú không quản ngại gì mà đuổi theo.

Vừa chạy, miệng cô ấy vừa gọi: "Cô cô!

Đừng đi!

Cô không nhớ bà nội sao?" "Đuổi theo!" Ta hô một tiếng, cũng theo sau Tú Tú đuổi ra ngoài.

Đến khi ta đuổi ra ngoài, phát hiện không biết từ lúc nào bên ngoài đã nổi lên một trận cuồng phong.

Vừa ra khỏi căn nhà, ta suýt nữa bị một hòn đá bay trúng.

Lúc này Tú Tú đang chạy theo sau Cấm bà ra khỏi viện an dưỡng bỏ hoang.

Ta đuổi theo sau Tú Tú, Thiên Chân và mấy người kia cũng đều đuổi theo sau.

Đến khi ta đuổi kịp Tú Tú, cô ấy chỉ đứng đó một mình, vẻ mặt đau buồn.

Ta bước đến, đỡ Tú Tú dậy, "Không sao chứ?" Tú Tú ôm chầm lấy ta mà khóc, "Người phụ nữ vừa nãy là cô của em, hai mươi năm rồi mà vẻ ngoài không hề thay đổi chút nào." "Cô ấy đi đâu rồi?" ta hỏi. "Tốc độ của cô ấy quá nhanh, em đuổi theo đến nỗi không thấy bóng dáng đâu nữa." Ban đầu khi dốc sức chạy, ta không cảm thấy gì, nhưng giờ vừa dừng lại mới biết gió đang thổi mạnh đến mức nào.

Cả người ta dường như không đứng vững được nữa, Tú Tú cũng phải bám chặt lấy ta mới không bị gió thổi ngã.

Lúc này Thiên Chân và mấy người kia cũng đã đuổi kịp. "Cái chỗ quỷ quái này, gió thổi mạnh thật!" Bàn Tử oán trách. "Kệ chỗ này đi, việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm một nơi tránh gió cái đã.

Thấy gió thổi càng lúc càng mạnh, lớn thêm chút nữa thì ngay cả mấy người chúng ta cũng sẽ bị thổi bay mất thôi." Nói rồi, ta đỡ Tú Tú đi về phía trước, phát hiện phía trước hình như có một căn nhà, có lẽ có thể tránh gió ở đó.

Đi bộ khoảng hơn mười phút, một căn nhà nửa dưới bị chôn vùi trong sa mạc hiện ra trong tầm mắt ta.

Mặc dù đổ nát, nhưng trông có vẻ chắc chắn, tránh gió ở bên trong hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ta chui vào từ cánh cửa chỉ còn lại nửa trên.

Không gian bên trong trông lớn hơn bên ngoài.

Sau khi vào mới phát hiện bên trong lẽ ra phải là một ngôi miếu, bởi vì một tượng Phật chỉ lộ ra phần đầu đang ngồi ở vị trí giữa căn nhà, dựa vào tường.

Sau khi vào, ta thấy bên trong không có nguy hiểm gì, liền bảo Thiên Chân và mấy người kia đều vào hết.

Bàn Tử dụi dụi mắt, "Gió bên ngoài cũng to quá, mắt bản gia ta không mở nổi luôn.

Bản gia ta thấy chúng ta đã vào đến sa mạc ngoại vi của Qua Nhĩ Mộc rồi." Thiên Chân gật đầu, "Hiện tại chúng ta đúng là đang ở trong sa mạc, nhưng chưa đi sâu vào nên cũng không cần quá lo lắng.

Đợi gió bên ngoài nhỏ đi một chút là chúng ta có thể đi ra ngoài."

Trong lúc nói chuyện phiếm, Phan Tử không biết nhặt ở đâu được một bó củi khô, nhóm lửa ở giữa căn nhà.

Thấy có lửa rồi, chúng ta đều vây lại gần. "Phan Tử, cậu có kinh nghiệm đấy.

Đêm khuya mà không có lửa thì bản thân ta e rằng sẽ chết cóng mất." Ta cười nói.

Phan Tử cười cười, "Bó củi này không đủ cháy cả đêm đâu, tôi đi tìm xem trong nhà còn có thứ gì có thể đốt được không." Nói rồi Phan Tử bắt đầu lục soát bên trong căn nhà.

Trong một góc nhà, Phan Tử phát hiện có một cây sa cúc khô khổng lồ.

Anh ta đi đến, ôm lấy cành cây, sau đó dùng sức kéo ra ngoài, chuẩn bị kéo cả cây sa cúc đó ra.

Bàn Tử thấy Phan Tử kéo mãi mà không ra, liền bước đến giúp. "Một, hai, ba..." "Ôi, nhìn kìa!

Dưới cát hình như có thứ gì đó." Sau khi nhổ cây sa cúc lên, Bàn Tử phát hiện bên dưới cát có một tấm bia đá màu đen, liền kinh hô.

Anh ta ném bó củi sang một bên, sau đó trực tiếp dùng tay đào cát. "Không biết bên dưới chôn bảo bối gì đây, hôm nay tiện nghi bản gia ta rồi, cũng không uổng công ta ở trong miếu hoang này một đêm." Tốn rất nhiều sức lực, Bàn Tử đào hết cát ra.

Toàn bộ tấm bia đá màu đen hoàn chỉnh lộ ra, vuông vức cũng không lớn lắm.

Bàn Tử dùng tay nắm lấy tấm bia đá, sau đó dùng sức, chuẩn bị lật cả tấm bia đá lên xem bên dưới có gì.

Vừa dùng sức một chút, tấm bia đá đã lật lên. "Ai da, chết tiệt, phí

công bản gia ta rồi." Nghe Bàn Tử nói vậy, ta biết bên dưới chắc chắn không phải bảo bối rồi.

Ta không khỏi tò mò, liền bước đến, nhìn vào cái hố Bàn Tử vừa đào, hóa ra bên dưới tấm bia đá là một cái đầu lâu.

Ta quay đầu chuẩn bị tiếp tục về bên đống lửa thì Thiên Chân đã đến gần.

Nhìn thấy cái đầu lâu, Thiên Chân nói: "Ở sa mạc thì thịt da và xương cốt rất khó thấy.

Bất kể là động vật hay con người, chết trong sa mạc đều sẽ bị gió thổi khô thành thây khô." "Vậy đơn giản thôi, thịt của nó bị dã thú ăn hết rồi chứ gì?" Bàn Tử nói.

Thiên Chân lắc đầu, "Ở đây là ngoại vi thành phố Qua Nhĩ Mộc, thuộc phạm vi hoạt động của con người, không nên có dã thú lớn xuất hiện mới phải." Quay về bên đống lửa, Thiên Chân vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Bên miệng hố, Phan Tử nói: "Bàn Tử, chôn nó lại đi.

Chương 132

Tôi không biết chúng ta sẽ ở đây bao lâu, nhìn thấy ghê quá." "Chôn thì chôn, ngủ giữa đống người chết cũng không làm bản gia ta thấy ghê đâu." Nói rồi Bàn Tử cũng quay về bên đống lửa, để lại một mình Phan Tử ở đó.

Phan Tử dùng cát lấp lại cái hố, cầm theo cây sa cúc đó cũng quay về bên đống lửa, "Đủ rồi, củi chắc sẽ cháy đến sáng mai." Sáng sớm hôm sau. "Hắt xì..." Tiếng Tú Tú ho khan khiến ta giật mình tỉnh giấc. "Tú Tú, em sao vậy?

Bị cảm rồi sao?" "Em... em... em không sao, hắt xì..." "Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, dậy đi, mau quay về thôi, không thì tất cả đều sẽ bị cảm lạnh mất." Ta gọi mấy người kia dậy.

Nhìn quanh một lượt, ta không thấy Tiểu Ca đâu, nhưng ta đã sớm quen với phong cách của Tiểu Ca rồi.

Chắc lại biến mất rồi.

Đợi Thiên Chân và mấy người kia đều tỉnh dậy, Tiểu Ca lại cầm một bó thứ gì đó giống hành lá, khom lưng đi vào. "Sa thông.

Giã nát ra mỗi người ăn một ít, bệnh cảm sẽ khỏi." Ta lập tức nhận lấy, sau đó tìm hai hòn đá đen, giã nát sa thông, đưa cho Tú Tú ăn một ít.

Lúc này, tiếng kêu kinh hãi của Phan Tử truyền đến: "Mau nhìn kìa!

Chỗ cát kia đột nhiên lồi lên rồi!" Ta nhìn về phía đó, ở vị trí Bàn Tử đào đầu lâu hôm qua, cát từ mặt đất lồi lên, cao hơn một thước.

Đột nhiên, cột cát đó đổ sập xuống, vô số con bọ đen từ đó chui ra,

dày đặc chi chít, trông vô cùng kinh khủng. "Mau chạy đi!

Vong linh tiểu binh!

Một con lạc đà bị chúng chích cũng sẽ ngã vật xuống ngay lập tức!" Thiên Chân gầm lên.

Ta không nghe rõ Thiên Chân nói gì, chỉ biết thứ đó chắc chắn nguy hiểm, liền kéo Tú Tú nhanh chóng chạy ra khỏi căn nhà.

Sau khi ra ngoài, ta phát hiện bên ngoài căn nhà có rất nhiều cột cát lồi lên như vậy, bao vây chúng tôi thành từng vòng.

Sau đó "phanh" một tiếng, những cột cát này đều nổ tung, từng đàn Vong linh tiểu binh từ bên trong xông ra.

Sau khi xông ra, chúng lập tức tập trung về phía chúng tôi.

Bởi vì lúc đến đây, ta không nghĩ sẽ gặp nguy hiểm, cũng không phải xuống mộ, chỉ là đến Qua Nhĩ Mộc tìm người mà thôi, nên ta không hề mang theo trang bị, chỉ mang một số vật dụng sinh hoạt và quần áo.

Giờ thấy nhiều Vong linh tiểu binh vây quanh như vậy, da đầu ta lập tức tê dại. "Thảm rồi, thảm rồi, hôm nay bản gia ta phải trở thành thức ăn cho lũ bọ này rồi." "Hưu... hưu... hưu..." Tiếng Hắc kim cổ đao của Tiểu Ca vung lên xé gió truyền đến.

Chỉ thấy mỗi lần vung đao đều có thể đánh bay một đám lớn Vong linh tiểu binh phía trước, những con bọ đó khi rơi xuống đất lại biến thành hai mảnh.

Nhưng lũ bọ này thật sự quá nhiều.

Mặc dù Tiểu Ca vung cổ đao không ngừng trong tay, nhưng khoảng cách giữa lũ bọ và ta lại càng lúc càng gần.

Bàn Tử vẻ mặt lo lắng, "Lâm Dương, sao cậu không ra tay đi, bọ

ở dưới chân kìa." Nói rồi Bàn Tử đánh bay một con bọ dưới chân ta.

Nhưng đánh bay một con lập tức có bốn năm con khác đến, Bàn Tử sắp không chống đỡ nổi rồi.

Lúc này, Kỳ lân văn trên vai ta nhấp nháy hai cái, lập tức một luồng khí tức kinh người, giống như dã thú hồng hoang, phát ra từ trên người ta.

Những con bọ được gọi là Vong linh tiểu binh đó lập tức sợ hãi run rẩy khắp người, không còn dám tấn công nhóm chúng tôi nữa, ngay lập tức quay đầu chui xuống cát biến mất.

Luồng khí tức kia chỉ lóe lên rồi vụt tắt.

Theo đó, ta cảm thấy toàn thân hư thoát, đồng thời Kỳ lân văn trên vai trở nên càng nhạt hơn.

Nếu không nhìn kỹ, có khi còn không thể phát hiện ra có một Kỳ lân văn ở đó.

Mỗi lần Kỳ lân văn thay đổi, ta đều chú ý.

Ta đoán Kỳ lân văn càng lúc càng nhạt có lẽ là vì năng lượng càng ngày càng ít đi.

Hiện tại ta khẩn thiết muốn biết loại nọc rắn nào có thể khiến Kỳ lân văn sản sinh biến hóa.

Chỉ có làm rõ điều này mới có thể giải quyết vấn đề Kỳ lân văn càng lúc càng nhạt đi. "Trời ơi, cái lũ quái vật đó suýt chút nữa dọa chết bản gia ta rồi!

Đột nhiên xuất hiện tấn công người, chúng ta mau rời khỏi đây đi." Sau khi trải qua chuyện như vậy, Bàn Tử có thể nói là sợ đến hồn vía lên mây.

Những người còn lại cũng đều còn sợ hãi sau chuyện vừa rồi.

Thấy cảnh này, ta liền gật đầu.

Cả nhóm quay trở lại khách sạn.

Sau khi về khách sạn, những người còn lại liền trở về phòng của mình nghỉ ngơi một chút, chỉ còn lại một mình ta ở trong phòng.

Chương 133

Trời tối dần, ta ngồi trước bàn làm việc nhìn màn hình điện thoại, vừa tìm kiếm từ khóa "Vong linh tiếu binh" trên mạng.

Vong linh tiếu binh thường xuất hiện một cách bất ngờ để tấn công trên diện rộng, phàm là người bị chúng tấn công thì không ai sống sót.

Đọc đến đây, ta không kìm được trong lòng thầm thở phào một hơi.

May mắn thay, Kỳ lân văn trên người ta đã biến hóa, dọa lui vô số Vong linh tiếu binh đó.

Bằng không, nhóm chúng tôi sẽ giống như những người bị Vong linh tiếu binh tấn công trong bách khoa, trở thành một đống xương khô trong sa mạc.

Nhưng Kỳ lân văn trên người ta hiện giờ màu sắc đã nhạt đến mức gần như không nhìn thấy nữa.

Nhất định phải tìm cách để nó khôi phục như cũ, thậm chí vượt trội hơn mới được, bằng không sau này xuống mộ e rằng sẽ không có vận may như vậy nữa.

Nghĩ đến đây, ta không tự chủ nhíu mày. "Đing đông~" Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Ta hướng ánh mắt về phía cửa. "Mời vào." Lời vừa dứt, bên ngoài cửa liền tràn vào một đám người.

Định thần nhìn kỹ thì chính là Thiên Chân.

Bàn Tử ngang nhiên ngồi xuống bên cạnh ta. "Làm gì vậy?" Thấy vẻ mặt mấy người họ thần thần bí bí, ta cảm thấy hơi kỳ lạ. "Thiên

Chân, cho Lâm Dương xem đi, phát hiện ra gì rồi?" Bàn Tử một tay đặt lên vai ta, ánh mắt hướng về Thiên Chân.

Thiên Chân gật đầu, sau đó từ trong túi lấy ra mảnh giấy đó.

Nhìn mảnh giấy đó, ta cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Chẳng phải đây là mảnh giấy cũ nát đã tìm thấy trong quyển sổ trước đó sao?

Trên mảnh giấy đó chính là dòng chữ "bị cuốn vào chuyện này".

Ta đã nghiên cứu mảnh giấy này rất lâu mà vẫn không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Giờ lại cầm mảnh giấy này làm gì? "Là thế này, vừa nãy bản thân ta vô tình đặt quyển sổ gần cái bật lửa, mới phát hiện ra bí mật liên quan đến mảnh giấy này." Thiên Chân vừa nói xong, cánh cửa lại một lần nữa mở ra.

Tiểu Ca bước vào.

Nhưng việc Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất thì mọi người đã sớm quen rồi.

Dù sao Tiểu Ca cũng được mệnh danh là chuyên gia biến mất mà. "Đừng có quanh co nữa, mau nói xem trên mảnh giấy có bí mật gì." Ta ghét nhất nghe người khác vòng vo. "Xem đi." Thiên Chân vừa nói vừa bật bật lửa, sau đó đặt quyển sổ lên bật lửa, làm cho quyển sổ nóng lên.

Thấy cảnh này, ta kinh hãi, vừa định ngăn cản thì bị Bàn Tử vỗ vai. "Đừng lo, cứ xem tiếp theo sẽ có gì biến hóa." Thấy Bàn Tử nói vậy, ta liền không ngăn cản nữa.

Đợi quyển sổ nóng lên, Thiên Chân mở quyển sổ ra.

Chỉ thấy nội dung trang đầu tiên thay đổi, ở phía dưới cùng xuất

hiện ba chữ "Trình Văn Cẩn".

Thấy cảnh này, đồng tử của ta hơi co lại, nhanh chóng giật lấy quyển sổ từ tay Thiên Chân.

Khi nhìn rõ tên trên mảnh giấy, ta chỉ cảm thấy hai tay hơi run rẩy.

Không sai, là ba chữ Trình Văn Cẩn. "Trước đây, ta nhớ đã từng nghe Tam Thúc nói với ta rằng Trình Văn Cẩn đã mất tích từ 20 năm trước.

Nhưng giờ đây Trình Văn Cẩn lại xuất hiện ở nơi này, cậu không thấy có chút đáng ngờ sao?" Thiên Chân nhìn thẳng vào ta.

Ta cũng cảm thấy chuyện này chắc chắn có điều mờ ám. "Nhựa sa thông." Lúc này, Tiểu Ca, người vẫn luôn lặng lẽ đứng bên cạnh quan sát mọi người, đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía anh ấy.

Tiểu Ca bước đến, lấy quyển sổ từ tay ta, đặt xuống mũi ngửi ngửi. "Thứ này được viết bằng nhựa sa thông, vì vậy sau khi gia nhiệt mới có thể hiện ra chữ viết." Sau khi đưa ra kết luận như vậy, Phan Tử suy nghĩ một lát rồi thay Tiểu Ca giải thích với mọi người. "Nhựa sa thông là một loại thực vật đặc hữu trong sa mạc.

Dùng lá của loại thực vật này làm mực để viết ra thứ này, phải qua lửa đốt mới có thể hiện rõ.

Trông có vẻ Trình Văn Cẩn không muốn người khác phát hiện ra quyển sổ này là của ai, nhưng lại hy vọng một số người có được quyển sổ này có thể tìm thấy manh mối từ bên trong." "Vậy bây giờ tôi phải làm sao?" Tú Tú có chút lo lắng.

Cô ấy phát hiện ra vị trí của quyển sổ chính là nơi cô của mình xuất hiện trong video, để lại manh mối duy nhất.

Thấy vẻ mặt sốt ruột của Tú Tú, ta dịu lại tâm tình của mình, sau đó hướng ánh mắt về phía Tú Tú, ý bảo cô ấy yên tâm. "Tóm lại, nếu chúng ta muốn điều tra sự thật của vụ việc, nhất định phải tìm ra lộ trình Trình Văn Cẩn đã đi năm đó.

Chương 134

Như vậy, dọc theo dấu vết của cô ấy, chúng ta nhất định sẽ tìm được một số manh mối." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt những người có mặt đều khác nhau, có người trên mặt lộ vẻ sốt ruột, có người lại lộ vẻ lo lắng. "Vậy là chúng ta phải đi theo lộ trình của đội khảo cổ năm đó để tìm hiểu kinh nghiệm thực sự của họ sao?" Nghe Bàn Tử nói vậy, ta đứng dậy lắc đầu, "Nhưng những chuyện của đội khảo cổ năm đó ta đều nghe từ miệng Tam Thúc, thật giả lẫn lộn ta cũng khó mà làm rõ được.

Ta thấy chúng ta nhất định phải quay lại viện an dưỡng bỏ hoang để tìm manh mối mới được." Sau khi ta nói ra đoạn lời đầy lo lắng này, những người có mặt đều kinh hãi thất sắc.

Đầu tiên là Tú Tú lên tiếng phản đối. "Em không đồng ý." Viện an dưỡng bỏ hoang đầy rẫy những điều kỳ lạ, Tú Tú không muốn mọi người vì chuyện của cô ấy mà mạo hiểm lần nữa. "Viện an dưỡng bỏ hoang là nơi duy nhất ta biết có khả năng có manh mối.

Bất kể thế nào cũng phải quay lại đó lần nữa, chỉ có như vậy ta mới tìm được thêm nhiều manh mối." "Nói thì nhẹ nhàng, nhưng nếu cứ mạo hiểm quay lại như vậy, nếu gặp phải nguy hiểm như Vong linh tiếu binh thì phải đối phó thế nào?" Bàn Tử nhíu mày, ngữ khí tràn đầy lo lắng. "Đương nhiên không thể để tất cả mọi người cùng đi.

Đông người thì ngược lại càng không an toàn." Trong lòng ta nghĩ chỉ cần ta và Tiểu Ca là đủ rồi.

Những người khác đi cũng không có tác dụng gì, ngược lại khi gặp nguy hiểm lại cần ta và Tiểu Ca bảo vệ. "Ta và Tiểu Ca hai người

quay lại là được rồi, mấy cậu cứ tiếp tục nghỉ ngơi ở khách sạn đi." Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử là người đầu tiên không chịu, "Thiếu bản gia ta thì làm sao được!" "Bàn Tử, đừng làm loạn nữa.

Cậu không rõ bản lĩnh của mình sao?

Ta và Tiểu Ca hai người là đủ rồi, đông người thì ngược lại không tốt." Lời ta vừa dứt, Phan Tử đứng dậy, "Lâm Dương, anh và Tiểu Ca đều đi, vậy ai sẽ bảo vệ Tú Tú?" "Đúng đúng đúng, hai người đều cần có người giúp đỡ, nên không thể đi được.

Hay là bản gia ta cũng đi một người đi.

Hơn nữa, bản gia ta còn có 'Âu Hoàng phụ thể', gặp mấy chuyện này thì kiểu gì cũng thoát chết được thôi." Bàn Tử cũng là người trọng tình nghĩa, gặp chuyện như vậy đương nhiên sẽ không nhút nhát. "Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa.

Mấy cậu cứ yên tâm ở lại khách sạn đợi ta và Tiểu Ca về đi." Ta đi đến trước mặt Phan Tử và Bàn Tử, vươn tay vỗ vỗ lên vai hai người. "Chuyện này cứ quyết định như vậy đi." Sau đó ta hướng ánh mắt về phía Tiểu Ca, người vẫn luôn lặng lẽ đứng một bên. "Tiểu Ca, chuẩn bị xong rồi thì chúng ta xuất phát thôi!" Tiểu Ca gật đầu. "Được rồi, vậy bây giờ chúng ta chia làm hai đường.

Một phần ở lại khách sạn, tiếp tục nghiên cứu bí mật trong quyển sổ đó.

Còn ta và Tiểu Ca sẽ quay lại căn nhà kia, kiểm tra kỹ lưỡng một lượt xem có tìm được manh mối hữu ích nào khác không." Trên đường đến viện an dưỡng bỏ hoang. "Tiểu Ca, lần này chúng ta quay lại có gặp Tú Tú cô cô không?" Suốt dọc đường, ta dường như cảm thấy một mình quá buồn chán, vì vậy ta không ngừng nói chuyện với Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt không chút biểu cảm như vậy.

Anh ấy chỉ trả lời một hai chữ khi nghe những lời nói mà mình cảm thấy hứng thú, ngoài ra không nói thêm lời nào.

Nói chuyện một lúc, ta cũng cảm thấy không có gì hay ho nữa, dần dần im lặng.

Ô tô chạy khoảng một giờ đồng hồ, hai người chúng ta mới quay lại cổng viện an dưỡng bỏ hoang.

Viện an dưỡng này, ngay cả vào ban ngày dưới ánh nắng gay gắt, cũng trông vô cùng tiêu điều. "Tiểu Ca, chẳng phải 20 năm trước anh cũng đã từng tham gia đội khảo cổ sao?

Vậy những ký ức sau đó chẳng lẽ đều không còn sao?

Nếu anh nhớ được một vài điều thì có lẽ còn hữu dụng hơn bất kỳ manh mối nào ta tìm thấy ở đây." Tiểu Ca lắc đầu, rõ ràng ngoài phần ký ức ở Tây Sa hải để mộ ra thì những thứ khác anh ấy đều không nhớ.

Ta vừa nói vừa đẩy cánh cửa.

Nơi này khá cũ nát, trước đó khi ở đây, chúng ta đã để lại dấu chân.

Mặc dù chỉ cách một đêm, nhưng lớp bụi dày trên đó vẫn đủ để phân biệt rõ ràng dấu chân của chúng ta.

Theo dấu chân lên tầng 3, khi đi trên hành lang, ta không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Lần nữa đến phòng 306, nếu đúng như ta nhớ thì nắp quan tài trong căn phòng này đã không được đậy.

Nhưng bây giờ nắp quan tài lại được đậy chặt.

Ta từ cửa đi vào, đứng bên cạnh cỗ quan tài, nhìn nhìn quan tài.

Mặc dù ta thắc mắc tại sao nắp quan tài lại được đậy, nhưng bây giờ không phải lúc để nghiên cứu những chuyện này.

Tìm được manh mối hữu ích mới là mục tiêu cuối cùng, vì vậy ta từ bỏ ý định mở nắp quan tài ra xem tình hình bên trong.

Vì hiện tại là ban ngày, ánh sáng từ bên ngoài nhà thông qua lớp kính cửa sổ đầy bụi dày đặc chiếu vào trong nhà, bao phủ căn nhà một tầng sắc thái mờ ảo.

Nhưng tình hình tốt hơn nhiều so với ban đêm.

Mặc dù ta có khả năng nhìn đêm, nhưng trong đêm tối lờ mờ cũng dễ bỏ sót các chi tiết nhỏ.

Ta và Tiểu Ca hai người cẩn thận lục soát trong phòng, không bỏ qua bất cứ nơi nào.

Sau khi kiểm tra toàn bộ các ngóc ngách trong phòng một lượt, vẫn không phát hiện thêm manh mối hữu ích nào.

Ta và Tiểu Ca liền quyết định đi đến tầng hai bị phong tỏa để kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa.

Tối qua ở tầng hai đã gặp con Cấm bà trông giống cô của Tú Tú.

Chương 135

Vì đuổi theo Cấm bà nên đã không lục soát kỹ tầng hai.

Khi ta và Tiểu Ca chuẩn bị rời khỏi căn phòng đó, "Phanh, phanh, phanh..." Từ cỗ quan tài đặt trong phòng truyền ra một trận tiếng động.

Tiếng động vang lên vài cái rồi dừng lại.

Nghe tiếng động một cái, hai người quay đầu nhìn về phía quan tài, nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ dị thường nào, dường như vừa nãy cả hai đều bị ảo giác. ... "Chuyện gì vậy?

Ta chắc chắn đã nghe thấy tiếng động từ quan tài." Ta vừa nói vừa bước về phía quan tài.

Nhưng vừa đi được hai bước, lại bị Tiểu Ca túm chặt lấy cánh tay. "Sao..." Ta cảm thấy kỳ lạ, Tiểu Ca đột nhiên túm chặt lấy ta.

Tiểu Ca lắc đầu, không nói gì.

Lúc này, cỗ quan tài trước mặt hai người trông thật kỳ lạ và quỷ dị.

Có thể xác định được rằng, âm thanh dị thường đang truyền ra từ bên trong quan tài.

Lúc này ta chợt nhận ra, hôm qua khi rời đi nắp quan tài không được đậy, nhưng bây giờ lại được đậy kín.

Chẳng trách ta thấy có gì đó không đúng. "Chẳng lẽ là Cấm bà sao?

Nhưng Cấm bà lẽ ra không ở chỗ này." Nghe tiếng động, ta nghĩ trong lòng, nếu bên trong là cô của Tú Tú biến thành Cấm bà, thì có

nên giết không?

Tiểu Ca không nói gì, chỉ từng bước từng bước đi về phía quan tài, nhưng anh ấy ra một dấu hiệu, bảo ta đừng lại gần.

Khi Tiểu Ca từng bước từng bước đến gần quan tài, tiếng động từ phía quan tài đột nhiên im bặt, dường như cảm nhận được Tiểu Ca đang từng bước áp sát.

Những ngón tay khớp xương rõ ràng từ từ lần ra sau lưng, Hắc kim cổ đao rời vỏ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy cỗ quan tài "bính" một tiếng vỡ tan thành bốn năm mảnh.

Ngay sau đó, một con Tống tử toàn thân tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, từ trong quan tài nhảy vọt ra ngoài! "Tiểu Ca!" Ta thấy tình huống này lập tức kinh hãi kêu lên.

Nhưng Tiểu Ca lại không hề hoảng sợ chút nào.

Khoảnh khắc Tống tử lao về phía mình, anh ấy mạnh mẽ vung Hắc kim cổ đao, một nhát chém thẳng vào Tống tử.

Hắc kim cổ đao chém vào người Tống tử phát ra âm thanh va chạm kim loại, nhưng không gây ra tổn hại thực chất cho con Tống tử đó.

Thấy tình huống này, Tiểu Ca biết đây không phải là Tống tử bình thường, lập tức quay đầu, gầm lớn về phía ta: "Chạy!" Nghe Tiểu Ca nhắc nhở, ta quay người, phi tốc lao về phía hành lang.

Tiểu Ca theo sát phía sau.

Sau khi ta chạy ra khỏi phòng vài giây, anh ấy lập tức nhảy ra khỏi phòng.

Con Tống tử di chuyển với tốc độ cực nhanh, cả tay chân cùng lúc

phi ra khỏi căn nhà, bám riết theo sau hai người chúng tôi.

Các căn phòng trong viện an dưỡng bỏ hoang chồng chéo phức tạp.

Ta đi trước tìm đường ra, còn Tiểu Ca chặn hậu cản Tống tử.

Từng dãy hành lang khiến ta có chút choáng váng.

Lại nhìn về phía sau, Tống tử đang bám sát, trong lòng ta hô to: "Không ổn rồi!" "Tiểu Ca, chúng ta hình như đã lạc vào một trận pháp rồi.

Cứ thế này thì ta sẽ kiệt sức mất." Cùng với tiếng gầm của ta, Hắc kim cổ đao của Tiểu Ca xé toạc bầu trời, nhanh chóng biến thành một tia sáng bạc.

Lưỡi đao chém xuống Tống tử, một nhát chém xuống, nó bị chia làm hai nửa. "Cẩn thận lũ dây leo đó!" Ta gầm lớn một tiếng, lập tức hiện ra Kỳ lân văn.

Kỳ lân văn nhấp nháy, ánh sáng vô cùng yếu ớt.

Cảm thấy khí tức năng lượng trên người càng lúc càng ít, ta nhíu mày.

Hiện tại Kỳ lân văn đã gần như suy kiệt.

Nếu không tìm cách giải quyết, e rằng nó sẽ biến mất.

Mặc dù Kỳ lân văn của ta nhấp nháy yếu ớt, nhưng những dây leo đó lại như gặp phải một chướng ngại vật khổng lồ, nhanh chóng co rút lại.

Tiểu Ca thấy ta sử dụng Kỳ lân văn, liền nhíu mày, quay người vung Hắc kim cổ đao chém về phía những dây leo đó.

Hiện tại, những dây leo của con Tống tử này đều như bị nguyền rủa, được truyền vào sự sống vô hạn, chết đi rồi lại sống lại. "Đing

đông, gen sợi tơ được chiết xuất thành công." Ta tưởng sẽ thu hoạch được gen dây leo, không ngờ lại là gen sợi tơ.

Công dụng của gen sợi tơ này còn phải nghiên cứu, nhưng hiện tại ta không có thời gian rảnh để quan tâm đến chuyện đó.

Viện an dưỡng này phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Bản đồ lộ tuyến của Qua Nhĩ Mộc cũng không dễ tìm như vậy.

Chương 136

Mũi ta tràn ngập mùi hôi thối từ Tống tử.

Vào thời khắc mấu chốt này, ta không thể bị mùi này làm phân tâm.

Dưới lưỡi đao của Tiểu Ca, những nhánh cây dây leo vẫn còn đó.

Con Tống tử kia tuy rằng rục rịch muốn hành động, nhưng lại không dám lại gần nữa.

Một tia nắng mặt trời chiếu rọi dưới chân ta, nóng bỏng như dao cắt. "Tiểu Ca, bọn chúng sợ ánh sáng mặt trời!

Cứ kéo những dây leo đó ra, Tống tử sẽ không dám lại gần đâu." Những dây leo như những con mãng xà khổng lồ, quấn quanh hành lang, tối tăm như địa ngục.

Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn một cái, trong lòng đã có một dự tính đại khái.

Anh ấy trao đổi ánh mắt với ta.

Hai người chúng ta chia ra hai đầu đông tây, mỗi người phụ trách một mặt.

Bay lên không, trực tiếp kéo những dây leo phủ trên xà nhà hành lang xuống.

Quả nhiên, khi ánh nắng mặt trời như một tấm màn đổ xuống, Tống tử liền hoảng sợ bỏ chạy.

Ta ra tay, trực tiếp quăng ra những sợi dây dài.

Hầu như không tốn chút sức lực nào, con Tống tử kia đã bị trói chặt mang về.

Tiểu Ca nhìn con Tống tử đã chết, lãnh đạm liếc một cái, một nhát đao chém xuống trực tiếp xẻ nó thành bốn tám mảnh.

Ngay sau đó "quang đương" một tiếng, xà nhà hành lang đổ sập xuống. "Rút!" Tiểu Ca thu Hắc kim cổ đao vào vỏ, dẫn ta rời khỏi viện an dưỡng.

Về đến khách sạn ở Qua Nhĩ Mộc, Bàn Tử và mấy người kia nhanh chóng vây lại. "Lâm Dương, sao nhanh về thế?

Tìm được manh mối gì không?" Bàn Tử ngồi phịch xuống bên cạnh ta, nhìn nhìn xung quanh, "Tiểu Ca sao lại không về cùng?" Thiên Chân và mấy người kia cũng xúm lại một bên.

Họ cứ nghĩ ta và Tiểu Ca phải đến tối mới về, không ngờ giữa trưa ta đã về rồi. "Cái viện an dưỡng đó quỷ dị lắm.

Nắp quan tài trong phòng 306 trước đó đã bị người ta đậy lại.

Cũng không đụng độ Cấm bà.

Mọi thứ...

đều nằm ngoài dự liệu." Lời ta nói khiến Thiên Chân và mấy người kia đều trầm mặc.

Bàn Tử bĩu môi, phá vỡ sự im lặng. "Theo bản gia ta thì, chúng ta cùng nhau quay lại đi.

Đại không thì chia nhau ra mà làm, liên quan đến Trình Văn Cẩn, sao lại không dứt khoát làm cho yên tâm chứ!" Nhắc đến Trình Văn Cẩn, trên mặt Thiên Chân xuất hiện một vẻ dị thường.

Ta nhìn về phía Thiên Chân, lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng.

Có lẽ cậu ấy không biết gì cả. "Hiện tại chúng ta nên kiếm bản đồ lộ tuyến của Qua Nhĩ Mộc trước đã.

Có bản đồ lộ tuyến rồi thì chúng ta làm gì cũng sẽ tiện hơn một

chút." Phan Tử trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi thốt ra một câu.

Hiện tại đang ở Qua Nhĩ Mộc, trước đó đã trải qua sa mạc ngoại vi, bây giờ lại phải chạy đi chạy lại giữa khách sạn và viện an dưỡng.

Nếu có bản đồ lộ tuyến, có lẽ sẽ dễ tìm manh mối hơn. "Đúng đúng đúng, bản gia ta cũng muốn thế!

Phan Tử, cậu có thể đi cùng bản gia ta không?" Bàn Tử một tay ôm lấy Phan Tử, trực tiếp phớt lờ cái lườm nguýt của Phan Tử. "Bàn Tử, cậu không sợ Vong linh tiếu binh sao?" Ta trêu chọc hỏi.

Nhìn Bàn Tử vừa nãy khí thế hừng hực, nghe thấy "Vong linh tiếu binh" liền mềm nhũn ra, không khỏi cảm thấy buồn cười. "...Không phải cậu có Kỳ lân văn sao?

Đại không thì lúc đó đi theo cậu là được rồi." Bàn Tử yếu ớt chỉ chỉ Kỳ lân văn của ta.

Nói đến Kỳ lân văn, trong lòng ta cũng lo lắng.

Hiện tại mọi thứ đều không chắc chắn.

Nếu Kỳ lân văn lại biến mất, dọc đường có thể sẽ gặp phiền phức.

Khôi phục Kỳ lân văn càng sớm càng tốt mới là việc chính.

Ngay khi mấy người đang có tâm sự riêng, Tiểu Ca quay về.

Mấy người đồng loạt nhìn về phía Tiểu Ca, thấy anh ấy cầm trong tay một tấm ảnh, ai nấy đều tò mò.

Chương 137

"Tiểu Ca, anh lấy cái này ở đâu ra vậy?" Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp giật lấy tấm ảnh trong tay Tiểu Ca.

Ta trợn mắt nhìn Bàn Tử há hốc mồm, đến mức gần như có thể nhét liền mấy cái bánh bao vào. "Nhìn xem này!" Bàn Tử đưa tấm ảnh cho ta, Thiên Chân và mấy người kia cũng vây lại.

Một tấm ảnh đen trắng, trông có vẻ đã lâu năm, bốn góc đều bị mòn đến biến dạng. "...Ma Quỷ Thành sao?" Sự kinh ngạc của ta không kém gì Bàn Tử, ta nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca gật đầu, trong mắt lóe lên một tia lo lắng. "Bản gia ta không đi Ma Quỷ Thành đâu.

Trước đó ở sa mạc ngoại vi đã gặp nhiều Vong linh tiểu binh như vậy rồi, nếu lại đi Ma Quỷ Thành, không chừng sẽ gặp phải những chuyện còn đáng sợ hơn." "Vậy thì đừng đi nữa, cứ ở lại khách sạn đi, đợi Vong linh tiểu binh nuốt chửng xương của cậu đi." Tú Tú lườm Bàn Tử một cái, cố ý nhắc đến Vong linh tiểu binh, khiến Bàn Tử lập tức trốn ra sau lưng ta. "À đúng rồi, Tiểu Ca, tấm ảnh này anh tìm thấy ở đâu vậy?" Phan Tử rất tò mò về tấm ảnh này.

Anh ấy biết bản lĩnh của Tiểu Ca, có thể lấy được nó thì chắc chắn không phải chuyện nhỏ. "Viện an dưỡng." Tiểu Ca lạnh nhạt đáp một câu, rồi không nói gì thêm.

Ta nhìn Tiểu Ca, trong lòng dâng lên một dòng cảm xúc ấm áp.

Vừa nãy Tiểu Ca chắc chắn đã thấy Kỳ lân văn của ta suy yếu, nên mới một mình quay lại viện an dưỡng.

Xem ra Tiểu Ca tuy miệng không nói gì, nhưng trong lòng kỳ thực

cũng rất tinh tế quan sát. "Tiểu Ca đã tìm thấy ảnh rồi, vậy chúng ta chuẩn bị xuất phát đi Ma Quỷ Thành thôi!" Ta nói với Bàn Tử và mấy người kia.

Đã có manh mối thì phải nhanh chóng đi tìm.

Đợi mọi người đều rời khỏi phòng, ta mới ngả mình lên chiếc giường lớn mềm mại, thở phào một hơi.

Kỳ lân văn càng lúc càng nhạt, đồng thời chứng tỏ năng lượng trên người ta càng ngày càng ít.

Cuộc thám hiểm Ma Quỷ Thành sắp tới chắc chắn sẽ đầy rẫy hiểm nguy.

Ta chưa chuẩn bị kỹ lưỡng, chỉ đành nghỉ ngơi một lát.

Sau đó nghe thấy tiếng "quang quang quang" gõ cửa. "Lâm Dương, tôi chuẩn bị xong rồi, có thể xuất phát được rồi." Tiếng Phan Tử vang lên.

Ta bật người ngồi dậy từ giường, chỉnh lại quần áo rồi mới mở cửa.

Đếm số người, phát hiện thiếu Bàn Tử. "Bàn Tử đi đâu rồi, không thấy đâu cả?" Ta quay đầu nhìn phòng Bàn Tử, cửa đóng chặt. "Tên Bàn Tử đó, chắc chắn đang ăn vụng!" Tú Tú với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhíu lại, sải bước đi về phía phòng Bàn Tử.

Nắm đấm siết chặt vừa đập vào cửa phòng Bàn Tử, cánh cửa "chi yêu" một tiếng mở ra.

Hai bên má Bàn Tử phồng lên, trong tay cầm hai cây lạp xưởng.

Sau lưng không biết từ đâu có một cái ba lô hai quai, cũng phồng to. "Bản gia ta đây, bản gia ta đây, chúng ta xuất phát thôi." Bàn Tử thấy mọi người đều đang trừng mắt nhìn mình, liền cười hì hì đưa lạp

xưởng trong tay ra, "Bản gia ta sợ đến Ma Quỷ Thành không có gì ăn mà!" Ta nhìn cảnh tượng này cũng dở khóc dở cười.

Không để Bàn Tử ăn no thì khác nào muốn lấy mạng anh ta. "Được rồi, đủ người rồi, chúng ta đi thôi." Nghe ta nói xong, Tiểu Ca khoanh tay trước ngực, dẫn đầu bước ra ngoài.

Ta gọi Tiểu Ca lại một lúc, nhưng tính cách của anh ấy là vậy.

Nếu cưỡng ép giữ anh ấy lại trong đội ngũ thì cũng là một kiểu ràng buộc đối với anh ấy. "Lâm Dương, tôi vừa thu thập được tài liệu về Ma Quỷ Thành ở Qua Nhĩ Mộc.

Định vị hiển thị Ma Quỷ Thành nằm ở sâu nhất trong sa mạc ngoại vi." Phan Tử theo kịp ta, rồi bổ sung thêm: "Hơn nữa, Vong linh tiếu binh mà chúng ta vừa gặp chỉ là loại tấn công đơn giản nhất.

Càng đi sâu vào, chúng ta sẽ phải đối mặt với nhiều cuộc tấn công hơn." Lời của Phan Tử không khiến ta quá kinh ngạc, bởi vì kết quả như vậy ta đã sớm dự liệu.

Sự xuất hiện của Vong linh tiếu binh chỉ là một lời cảnh báo, cho chúng ta biết không nên dễ dàng xâm nhập sa mạc.

Không chỉ là cảnh báo cho chúng ta, mà còn là cảnh báo cho những người cũng có tinh thần thám hiểm.

Nhưng ta không chỉ đơn thuần là thám hiểm, vì vậy cần phải đối mặt với khó khăn mà tiến lên. "Đừng sợ, mọi người đồng lòng nhất định sẽ vượt qua được thôi..." Lời ta nói giống như một viên thuốc an thần.

Phan Tử, Thiên Chân và mấy người kia đều đã hiểu rõ.

Vì vậy, một lần nữa, họ nhanh chóng đi đến ngoại vi Qua Nhĩ Mộc.

Đồng thời, Bàn Tử nhét miếng bánh mì cuối cùng vào miệng, hài lòng ợ một cái. "Mọi người cẩn thận, không chừng sẽ còn sót lại Vong linh tiểu binh đấy." Lời ta nói suýt nữa khiến Bàn Tử phun cả bánh mì ra. "Lâm Dương...

ợ...

Chương 138

đừng có dọa bản gia ta...

ợ..." Bàn Tử bị một cú đấm mạnh vào lưng, tiếng ợ cũng lập tức dừng lại.

Phan Tử vẻ mặt cười xấu xa nhìn chằm chằm Bàn Tử, "Sao rồi, chiêu 'quyền chỉ ợ' của tôi hiệu quả tốt không?" Bàn Tử và Phan Tử đang đùa giỡn, ta phát ra một tiếng "suỵt", đưa ngón trỏ lên môi.

Mấy người nhanh chóng dừng đùa giỡn, theo sau ta.

Tiểu Ca chỉ chỉ bên tay phải.

Ta ra tay, quăng ra vài sợi dây dài mười mấy mét, vài con bọ đen bị trói lại mang về. "Trời mẹ ơi..." Bàn Tử nhanh chóng trốn sau Phan Tử và Thiên Chân.

Đến khi Tiểu Ca dùng Hắc kim cổ đao giết chết lũ bọ đen đó anh ta mới dám ló ra. "Đừng làm loạn nữa, chúng ta mau chóng đi tìm Ma Quỷ Thành đi.

Vùng sa mạc này nguy hiểm lắm, nhất định phải cẩn thận." Ta không nhịn được lại dặn dò mấy câu.

Tú Tú kéo ta lại gần bên cạnh, sợ rằng khi có nguy hiểm sẽ không thể bảo vệ được cô ấy.

Vì sự xuất hiện của lũ bọ đen, Bàn Tử hiển nhiên đã ngoan ngoãn hơn, anh ta chia nhau với Phan Tử và Thiên Chân đi cùng nhau.

Sa mạc vô biên vô tận, một mảng tối mịt, nhìn không thấy điểm cuối ở đằng xa.

Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, mặt đỏ bừng, tiếng thở hổn hển trong

miệng cũng càng lúc càng lớn.

Ta thấy mọi người vì đi bộ trong sa mạc mà trở nên mệt mỏi rã rời, liền vẫy tay ra hiệu tạm dừng tiến lên.

Trong sa mạc như vậy, nước và thể lực là quan trọng nhất.

Mấy người tùy tiện ngồi xuống, lấy nước ra uống vài ngụm giải khát. "Tiểu Ca, nghỉ một lát đi." Ta gọi vọng theo bóng lưng Tiểu Ca, nhưng lại không nhận được hồi đáp.

Bóng Tiểu Ca kéo dài mảnh khảnh, đứng giữa sa mạc, càng trông giống một tờ giấy mỏng manh.

Nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng, ta lại dẫn mọi người xuất phát.

Sa mạc ngày đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn.

Giữa trưa nhiệt độ cao trực xạ, bây giờ mặt trời đã lặn.

Chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi, ta đã cảm thấy từng chút hơi lạnh. "Tú Tú, mặc áo khoác vào đi." "Vâng." Tú Tú lục tìm trong ba lô của mình, lấy ra một chiếc áo khoác, là cái cô ấy mua tạm ở Qua Nhĩ Mộc sau khi suýt bị cảm lạnh vì ở trong miếu hoang đêm qua.

Trên sa mạc rộng lớn, chỉ có mấy người chúng ta đang đi bộ.

Ngoài tiếng Bàn Tử thỉnh thoảng cằn nhằn vài tiếng, còn lại chỉ có tiếng giày dép ma sát trên cát phát ra tiếng "lạc chi lạc chi". "Lâm Dương, chúng ta có đi sai hướng không?

Đi lâu như vậy rồi mà không thấy gì?" Phan Tử nhìn chiếc đồng hồ định vị của mình, phát hiện từ khi vào sa mạc đã hoàn toàn mất tín hiệu.

Hiện tại, mấy người không thể định vị phương hướng. "Tiểu Ca, nhìn?" Lời ta nói khiến Tiểu Ca khựng lại một chút, sau đó anh ấy mới quay đầu nhìn về phía chúng tôi. "Chúng ta đã lạc vào sa mạc tuyền

qua rồi." "Sa mạc tuyền qua?" Bàn Tử vừa nghe, lập tức ngồi phịch xuống đất. "Tôi hiểu ý Tiểu Ca rồi.

Nơi chúng ta đang ở hiện tại là một điểm mù của sa mạc.

Dù chúng ta đi bao lâu cũng chỉ là công cốc.

Muốn ra ngoài, phải tìm được điểm đột phá." Tiểu Ca nhướng mày, coi như ngầm thừa nhận lời ta nói.

Bàn Tử hai tay dang ra, trực tiếp nằm dài trên sa mạc, thịt trên mặt nhăn nhúm lại, "Ông trời ơi, tha cho bản gia ta đi!" Ta không để ý đến Bàn Tử, biết anh ta chỉ than vãn mà thôi.

Nhưng bây giờ làm thế nào để tìm được điểm đột phá đây?

Cả sa mạc giống như một đống cát chết, không có bất kỳ dấu vết sinh vật nào.

Ta muốn chiết xuất gen cũng không được. "Lâm Dương, nhìn kìa!" Ngay khi ta đang suy nghĩ tìm kiếm điểm đột phá, Tú Tú kêu lên một tiếng.

Theo ánh mắt của Tú Tú nhìn sang, cả bầu trời phía đông như được tô điểm thêm màu sắc. "Hải thị thận lâu!" Phan Tử lớn tiếng kêu lên, đáy mắt đều tràn ngập niềm vui, "Chờ đã, chúng ta có thể tìm thấy điểm đột phá rồi!" Lời của Phan Tử đã tiếp thêm động lực cho mọi người.

Ngay cả Bàn Tử cũng vội vàng đứng dậy, sợ bỏ lỡ.

Trên sa mạc, màu sắc dần dần phai nhạt, một cảnh tượng giống như mê cung trực tiếp xuất hiện ở đằng xa. "Thiên Chân, mau lên!

Lấy máy ảnh ra chụp lại!" Phan Tử sốt ruột hét lên với Thiên Chân.

Thiên Chân nhất thời không phản ứng kịp, máy ảnh trong ba lô đã

bị Phan Tử giật lấy.

Chương 139

"Cạch." Phan Tử nhìn hình ảnh vừa chụp trong máy ảnh, cuối cùng cũng thở phào một hơi. "Vừa nãy Hải thị thận lâu là Ma Quỷ Thành, là ảo ảnh hình thành do sự khúc xạ ánh sáng.

Tôi đã chụp lại rồi.

Sau khi chúng ta đi ra ngoài, có thể tìm thẳng đến đó." Ta nghe xong ngẩng đầu lên, Hải thị thận lâu kia đã biến mất rồi.

May mà Phan Tử phản ứng nhanh, đã chụp ảnh trước. "Vậy không phải cũng có thể suy ra phương hướng của Ma Quỷ Thành sao?" Ta hỏi.

Vì Hải thị thận lâu lợi dụng nguyên lý khúc xạ, vậy tự nhiên cũng có thể dựa vào đó để suy ra phương hướng. "Đông!" Phan Tử trực tiếp nằm xuống cát vạch vạch vẽ vẽ, sau đó đưa tay chỉ về phía trước.

“Ta hiểu rồi.” Phan Tử chỉ tay về hướng đông nam.

“Nếu nơi này không có vật ký thác, chắc chắn sẽ có rất nhiều Vong linh tiểu binh xuất hiện.” Lâm Dương nhớ rõ, lần trước khi bị Vong linh tiểu binh tấn công, chúng xuất hiện từ hướng đó.

“Thế thì làm sao?

Chúng ta muốn đi hướng đó, chẳng phải sẽ đụng độ với Vong linh tiểu binh, không phải là tự rước họa sao?” Bàn Tử khoác ba lô lên người, nhún vai.

Lâm Dương không nói nhiều, chỉ cất bước đi về phía trước, những người khác cũng không dị nghị.

“Ấy ấy ấy, đi đi chứ, cũng không chờ bản gia ta.” Bàn Tử vội vàng theo kịp bước chân mọi người.

Cả nhóm tiếp tục hành trình.

Khu vực sa mạc nóng bức, thiếu nước, đi một đoạn đường dài, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ma quỷ thành.

Lâm Dương trên đường không ngừng đưa mắt nhìn Tú Tú và Thiên Chân, luôn chú ý đến tình trạng sức khỏe của hai cô gái.

Dù sao ở trong sa mạc khắc nghiệt thế này, đối với hai cô gái thì quả thực là có chút khó khăn.

"Chúng ta đã đi hai tiếng rồi, sao vẫn chưa tìm thấy Ma quỷ thành ở đâu?

Phan Tử, cậu sẽ không tìm sai hướng đấy chứ?" Bàn Tử là người đầu tiên than vãn, lầm bầm lầu bầu, mắt nhìn sang Phan Tử.

"Sao có thể?

Hướng tôi tìm không hề sai, nơi mà Thận lâu phản chiếu, nó ở đằng kia kìa." Bàn Tử vừa nói, Phan Tử liền tỏ vẻ không vui.

"Nếu còn để bản gia ta phải chịu thêm khổ sở, bản gia ta sẽ không bỏ qua đâu." "Im miệng, nghe đây." Lâm Dương đột nhiên dừng bước, thấy Lâm Dương có vẻ khác lạ, tất cả mọi người có mặt cũng dừng lại, không dám thở mạnh.

Ánh mắt hướng về Lâm Dương, dường như đang mong chờ điều gì đó.

"Đúng vậy." Tiểu Ca cũng kịp thời bổ sung một câu.

"Cái thứ quái quỷ gì vậy?

Không, hai người nói chuyện có thể đừng… khốn kiếp!" Giây trước Bàn Tử còn than vãn, nhưng giây sau, đồng tử của cậu ta co rút mạnh, không nói nên lời nữa.

Bởi vì cậu ta phát hiện bốn phía trong sa mạc có một đàn sinh vật

đen kịt.

Những thứ đen kịt đó chính là Vong linh tiểu binh.

“Mau lên!

Mồi lửa!” Lâm Dương đột ngột quay đầu hét lớn với Bàn Tử.

“Mồi lửa...

đúng đúng đúng mồi lửa!” Vong linh tiểu binh sợ lửa, vì vậy lần này ra ngoài họ đã chuẩn bị đầy đủ, tất cả mồi lửa đều được đựng trong ba lô của Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử luống cuống tay chân đổ đồ ra khỏi ba lô, một đống mồi lửa rời rạc rơi ra từ trong ba lô.

“Nhanh lên!” Trong sa mạc, Vong linh tiểu binh di chuyển cực kỳ nhanh, chỉ trong chớp mắt đã bao vây mọi người.

Tiểu Ca và Lâm Dương thì nhanh như chớp lướt đến trước mặt Bàn Tử, cầm lấy mồi lửa châm cháy bốn phía.

Vong linh tiểu binh chỉ có thể đứng cách một lớp lửa, không ngừng hăm dọa từ bên ngoài bức tường lửa.

“Không vào được đâu, cứ yên tâm đi, thể lực của hai cô gái thế nào rồi?

Đã đi lâu như vậy rồi, nếu mệt thì có thể nghỉ ngơi.” Lâm Dương đưa mắt nhìn Tú Tú và Thiên Chân.

“Yên tâm, tôi không sao.” Tú Tú lắc đầu.

Thiên Chân cũng lắc đầu, ý nói cơ thể không có vấn đề gì lớn.

“Lâm Dương, bây giờ chúng ta bị mắc kẹt ở đây, nếu những Vong linh tiểu binh này không tan đi, chúng ta cũng không thể tiếp tục tiến lên được.” Phan Tử lo lắng nói, ánh mắt xuyên qua ngọn lửa mà đánh

giá những Vong linh tiếu binh xung quanh.

“Tiểu Ca, có cách nào không?” Lâm Dương đưa mắt nhìn Tiểu Ca mặt không chút biểu cảm ở bên cạnh.

Thực ra, Lâm Dương từng nghĩ rằng, dù Tiểu Ca và anh có thể đột phá vòng vây, nhưng cũng không ngờ xung quanh lại có nhiều Vong linh tiếu binh như vậy xuất hiện, nên làm chuyện này cần rất nhiều dũng khí.

Tiểu Ca không nói gì.

Giống như mọi khi, thấy vẻ mặt đó, Lâm Dương cũng không nói thêm, xem ra đối với tình huống này, Tiểu Ca cũng không có cách nào tốt.

“Chỉ có thể dựa vào...” Lâm Dương lẩm bẩm tự nói, nhìn cánh tay có Kỳ lân văn của mình, lúc này Kỳ lân văn đã mờ đến mức gần như không nhìn thấy, nếu lại cố gắng sử dụng năng lực thì...

Chương 140

anh không nói tiếp nữa.

Tình hình hiện tại bị vây trong một vòng lửa, cộng thêm thời tiết nóng bức, chẳng khác nào thêm tuyết vào sương.

“Mọi người chuẩn bị, chúng ta phải xông ra.” Lâm Dương khẽ nheo mắt lại, rồi dặn dò mọi người.

Nghe Lâm Dương nói, Bàn Tử có chút lúng túng.

“Xông ra?

Đừng đùa chứ, tình huống này, lẽ nào phải xông ra ngoài?

Những Vong linh tiểu binh kia chắc chắn sẽ cắn chúng ta đến xương cốt không còn.” Bàn Tử luôn giỏi việc đâm chọc vào lòng người khác những lúc như thế này, nhưng Lâm Dương cũng không để ý nhiều.

Cảnh tượng trước mắt tuyệt đối không thể gục ngã tại đây, nên Kỳ lân văn trên cánh tay...

Khi Lâm Dương định cưỡng ép sử dụng năng lực, đột nhiên nghe thấy giọng Bàn Tử lại reo lên, “Nhìn xem, sao thế này?” Nhìn theo ánh mắt của Bàn Tử, chỉ thấy những Vong linh tiểu binh ban đầu đang vây quanh, lại giống như nhận được lệnh triệu tập, lần lượt bỏ chạy tứ phía.

“Chuyện gì vậy?

Đột nhiên bỏ chúng ta đi sao?” Thấy tình huống này, Phan Tử cũng ngạc nhiên.

“Ai mà biết, chẳng phải mấy thứ đáng chết đó cuối cùng cũng bỏ

chạy rồi sao, chắc chắn là bị uy áp tỏa ra từ bản gia ta dọa cho chạy mất rồi, thôi thôi không sao đâu, mọi người tiếp tục đi thôi." Vong linh tiếu binh chui vào lòng cát, liền biến mất.

Trước mắt vẫn là một sa mạc mênh mông, không còn thấy bóng dáng kỳ lạ nào nữa.

"Không đúng." Giọng Tiểu Ca lại vang lên.

"Có gì không đúng chứ, đi thôi đi thôi." Bàn Tử không hề để tâm.

"Mọi người mau tìm chỗ ẩn nấp!" Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất thường, vội vàng hét lớn với mọi người.

"Sa trần bạo." Tiểu Ca mở miệng.

"Hai người đùa đấy à, giữa ban ngày ban mặt, đâu ra Sa trần bạo chứ?" Bàn Tử tiến lên, đưa tay sờ lên trán Lâm Dương, nhưng bị Lâm Dương gạt tay ra.

"Tôi không đùa đâu, tôi cảm thấy có gì đó sai sai, Tiểu Ca chắc chắn không thể sai được, mọi người mau tìm chỗ ẩn nấp đi!" Lời vừa dứt, xung quanh đột nhiên nổi lên một cơn gió lớn không tên, một trận gió lớn tức thì thổi khiến mọi người không thể mở mắt.

"Mau tìm đi, không kịp nữa rồi!" Giọng Lâm Dương chìm nghỉm trong cơn gió bất ngờ.

Sa mạc Qua Nhĩ Mộc bằng phẳng một vùng, Lâm Dương căn bản không kịp tìm chỗ ẩn nấp, trực tiếp rơi vào hỗn loạn.

Gió cuồng bạo gào thét bên tai, Lâm Dương cảm thấy nếu cứ thế này, anh sẽ bị Sa trần bạo nuốt chửng.

"Mọi người tập hợp lại, ôm chặt lấy nhau!" Lâm Dương hét lớn, chỉ khi thấy mọi người đồng loạt xích lại gần, lòng anh mới ổn định hơn một chút.

Tú Tú nắm lấy tay Lâm Dương, Lâm Dương lập tức giữ chặt, rồi kéo Phan Tử bên cạnh.

Phan Tử, Thiên Chân và Bàn Tử ôm chặt lấy nhau, cuối cùng, vài người đã tập hợp lại.

Lâm Dương nhìn thấy thế gió cát cuồng cuộn xung quanh càng lúc càng mạnh, nếu mọi người cứ đứng yên tại chỗ này, nhất định sẽ bị cuốn bay lên trời!

Nhìn hướng đi của Sa trần bạo, Lâm Dương liền ra lệnh, "Mọi người đi theo tôi, tuyệt đối đừng buông tay!" Lâm Dương cảm thấy bước chân khó khăn, xuôi theo hướng di chuyển của Sa trần bạo, anh liền rẽ một vòng, né tránh theo hướng vuông góc.

Quả nhiên, đi theo lộ trình như vậy, sức gió của Sa trần bạo đã giảm đi.

"Lâm Dương, phía trước không xa có một tảng đá, chúng ta có thể nấp vào đó." Phan Tử trong lúc hoảng loạn phát hiện ra tảng đá đó, vội vàng nói với Lâm Dương.

"Đi thôi!" Có một tảng đá để ẩn nấp thì tốt, nếu không đợi Sa trần bạo cuốn đất đá lên, có chạy cũng không kịp.

Lúc này, Lâm Dương trong lòng đột nhiên có chút hoảng sợ, đối mặt với Sa trần bạo, anh cảm thấy sâu sắc sự nhỏ bé của con người trước thiên nhiên.

Bây giờ có thể thoát ra được, chỉ có thể là do Sa trần bạo nể tình.

"Tranh thủ lúc Sa trần bạo yếu đi một chút, chúng ta mau tiến lên, không thể trì hoãn nữa." Lâm Dương nhìn đồng hồ của mình, năm giờ chiều.

Khoảng thời gian này đối với sa mạc, đã gần tối rồi.

Phải chuẩn bị trước, nếu không sẽ lại như lần trước, ngủ qua đêm ngoài trời, bị lũ Vong linh tiếu binh quấn lấy.

Lần này Bàn Tử cũng không nói nhiều, nhanh nhẹn theo sát phía sau Lâm Dương.

"Tiểu Ca đâu?" Lâm Dương nhìn quanh một vòng không thấy Tiểu Ca, vội vàng hỏi Phan Tử.

Phan Tử lắc đầu, vừa nãy cát vàng bay mù mịt, cậu ta căn bản không chú ý đến Tiểu Ca.

"Tiểu Ca chắc bị Sa trần bạo cuốn đi rồi!" Lời của Bàn Tử khiến mọi người lườm nguýt, Lâm Dương trừng mắt nhìn cậu ta một cái, Bàn Tử mới ngoan ngoãn im miệng.

Dù phát hiện Tiểu Ca mất tích, cũng không thể dừng lại chờ đợi.

Bởi vì Lâm Dương biết rõ, nếu vài người họ chờ ở đây, sẽ phải đối mặt với sự càn quét mạnh mẽ hơn của Sa trần bạo.

Đúng lúc vài người đang tiến lên, một bức tường cát dựng đứng chắn ngang đường đi của họ.

Bức tường cát cao khoảng ba mét, trộn lẫn với cát và bụi bẩn có mật độ cao, muốn xuyên qua trực tiếp, căn bản là không thể.

"Nằm xuống!" Lâm Dương vừa nói, vài người lập tức nằm rạp xuống đất.

Bức tường cát cuộn trào càn quét, trực tiếp lướt qua vị trí của Lâm Dương và những người khác, quét ngang về phía đông.

Khi bức tường cát đi qua, Sa trần bạo mới thực sự yên tĩnh lại.

Lâm Dương nhổ những hạt cát nuốt vào miệng ra, nhìn Sa trần bạo đã đi xa, trong lòng cảm khái vạn phần.

Chương 141

Hiện tại, anh thực sự phải cảm ơn Sa trần bạo đã không giết họ.

Bàn Tử hành động chậm nhất, cả người bị mắc kẹt trong cát.

Phan Tử không đành lòng nhìn, liền kéo Bàn Tử ra.

"Phì phì phì, cát cũng đắng quá đi mất!" Bàn Tử lau cát trên mặt và trong mũi, vẻ mặt ghét bỏ mở ba lô của mình, "Đừng làm bẩn mấy bảo bối của bản gia ta nhé." Lâm Dương trên đầu một đàn quạ đen bay qua...

Khi mọi người đang cười, Phan Tử lấy ra một chiếc la bàn, đối chiếu với địa hình, bắt đầu tìm hướng.

"Phan Tử, thế này, bước tiếp theo chúng ta nên đi đâu?" Lâm Dương nhìn Kỳ lân văn, phát hiện lúc này nó đã rất mờ nhạt.

Thở dài một hơi, Lâm Dương khẽ vuốt lên, thầm thề nhất định phải khôi phục Kỳ lân văn.

Phan Tử cẩn thận quan sát xung quanh, rồi mới tiến lại gần Lâm Dương.

"Tôi đề nghị chúng ta bây giờ cứ đi thẳng về hướng đông nam, trước đây thông qua Thận lâu, tôi đoán Ma quỷ thành ở hướng đó." Lâm Dương gật đầu, ban đầu định làm vài dấu hiệu trên đường, nhưng theo tình hình hiện tại, những dấu hiệu đó đã vô nghĩa.

Sa trần bạo ập đến, sẽ trực tiếp hủy diệt tất cả các dấu hiệu.

"Được rồi, chúng ta xuất phát ngay bây giờ." Lâm Dương có chút lo lắng nhìn quanh, không thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu.

Thực ra đối với Tiểu Ca, Lâm Dương rất yên tâm, nếu mất Bàn

Tử hoặc Phan Tử, anh có thể sẽ lo lắng họ gặp nguy hiểm, nhưng nếu là Tiểu Ca, Lâm Dương ngược lại sẽ không quá lo lắng.

Dù sao, năng lực và kiến thức của Tiểu Ca thì ai cũng biết.

Vài người tiếp tục tiến lên, chưa đi được bao lâu, cả bầu trời đã tối sầm lại.

Đặc biệt là trong sa mạc vô tận, cảm giác càng chân thực hơn.

Cái cảm giác phiêu diêu, trời đất hòa làm một, con người đi giữa đó, vừa hoang mang vừa sợ hãi.

"Lâm Dương, tôi bây giờ thực sự rất mệt, chúng ta có thể nghỉ một lát không?" Bàn Tử lúc này mệt đến thở hổn hển, nói chuyện cũng không còn giữ ý tứ nữa, không còn tự xưng "bản gia".

Lâm Dương nhìn đồng hồ, mới chậm rãi nói với Bàn Tử, "Mới đi hai mươi phút đã không chịu nổi rồi sao?" Bàn Tử đập mạnh vào đùi, hai mắt trợn tròn xoe, "Ai không chịu nổi, bản gia ta nhất định phải chịu nổi!" Sau đó mọi người thấy Bàn Tử đột nhiên xông lên, đi thẳng về phía trước, chưa được vài bước, mặt cậu ta lại trở lại vẻ lạnh lùng.

Lâm Dương và Phan Tử ở phía sau vừa tuần tra vừa quan sát, hy vọng có thể nhanh chóng tìm một nơi có thể nghỉ qua đêm.

"Phan Tử, nhìn kìa!" Tú Tú như nhặt được báu vật, vội vàng đưa cho Phan Tử xem, Lâm Dương và mấy người kia cũng xúm lại, nhìn xem rốt cuộc đã phát hiện ra cái gì.

"Chỉ là một chiếc đồng hồ bỏ túi, có gì mà làm ầm ĩ vậy." Bàn Tử tiện tay lấy ra một cây xúc xích từ trong ba lô, vẻ mặt mãn nguyện.

Lâm Dương nhận ra, chiếc đồng hồ bỏ túi này không phải là loại bình thường.

“Chiếc đồng hồ bỏ túi này là phiên bản giới hạn của công ty FGD, có số hiệu và nhãn hiệu chuyên dụng.” Sau đó, Lâm Dương lật nắp bên trong chiếc đồng hồ, quả nhiên bên dưới xuất hiện một hàng chữ nhỏ.

“Kính tặng ông Minh Đức.” Phan Tử phản ứng nhanh nhất, tiếp lời Lâm Dương nói, “Chẳng lẽ chỉ cần tôi tìm kiếm thông tin về ông Minh Đức, là có thể tìm ra manh mối sao?” “Ông Minh Đức này, tôi có ấn tượng!” Không đợi Lâm Dương trả lời, Thiên Chân giành nói trước một bước.

Dưới sự chú ý của mọi người, Thiên Chân càng lúc càng mất tự tin, “Nhưng tôi không...” Bàn Tử “xì” một tiếng, rồi cúi đầu cắn xúc xích.

Lâm Dương ra hiệu cho Thiên Chân từ từ nói, dù sao trên đường còn nhiều thời gian.

Trời càng lúc càng tối, một mảng đen kịt bao trùm đất trời.

May mắn là Lâm Dương và Phan Tử đã tìm được một hõm đất, mới có chỗ trú thân.

Tú Tú và Thiên Chân hai cô gái ngồi sâu nhất bên trong, trên đầu có Lâm Dương dùng ô che lại, như vậy ít nhất cũng có thể chống đỡ được phần nào gió lạnh.

Phan Tử, Bàn Tử và Lâm Dương ba người thì luân phiên canh gác, tránh việc Vong linh tiếu binh xuất hiện mà không ai hay biết.

Lâm Dương gần như cả đêm không ngủ, dù có Phan Tử và Bàn Tử canh gác, anh vẫn luôn có một tay để ở bên ngoài.

Như vậy, dù có nguy hiểm, cũng có thêm một người để ứng phó.

Mặt trời đỏ rực cuối chân trời cuối cùng cũng mọc lên, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Đúng lúc Lâm Dương định gọi mọi người dậy để tiếp tục lên đường, tai anh bắt đầu đau nhức dữ dội.

Phan Tử nghe tiếng Lâm Dương nhanh chóng giật mình tỉnh dậy, chạy đến bên cạnh Lâm Dương, "Lâm Dương, sao thế?" Bàn Tử và Tú Tú, Thiên Chân cũng nghe tiếng chạy đến, thấy Lâm Dương ôm tai nằm vật xuống đất vẻ mặt đau đớn, nhất thời không biết phải làm sao.

"Bàn Tử, không phải cậu có thuốc giảm đau sao, mau lấy ra!" Phan Tử hét về phía Bàn Tử, nếu nhớ không nhầm, Bàn Tử có một lọ thuốc giảm đau nhỏ, rắc một chút sẽ có tác dụng gây tê rất mạnh.

"Được được được, tôi tìm đây." Bàn Tử được Phan Tử nhắc nhở, vội vàng tháo ba lô của mình ra, bắt đầu tìm.

Lục tung mọi ngóc ngách, Bàn Tử mới tìm thấy một lọ thuốc nhỏ màu trắng trong túi trong.

Phan Tử giật lấy, đổ thuốc giảm đau vào tai Lâm Dương.

Có thuốc giảm đau, Lâm Dương rõ ràng đã đỡ hơn nhiều.

"Vừa nãy tai tôi đột nhiên đau dữ dội, tôi đoán phía trước có thứ gì đó phát ra tần số cao." Lâm Dương nhìn vẻ mặt của mọi người xung quanh, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, còn về cụ thể là thứ gì, anh cũng không biết.

"Đừng động đậy!" Tai Lâm Dương bây giờ cực kỳ nhạy cảm, sau khi cơn đau biến mất, anh có thể cảm nhận rõ ràng có một loài vật đang đến gần.

Thiên Chân và vài người khác cũng hợp tác với Lâm Dương, tất cả đều nín thở.

Đúng lúc Lâm Dương đang cẩn thận cảm nhận, phía trước xuất hiện một đàn vật thể màu đen không rõ tên.

“Trời đất quỷ thần ơi, lại có đồ vật gì nữa!” Bàn Tử vội vàng nấp sau Phan Tử, chỉ dám ló đầu ra.

Lâm Dương đứng dậy, nhìn chằm chằm vào đàn vật thể màu đen đang lao tới.

“Thằn lằn khổng lồ?” Phan Tử nhìn rõ, dấu hỏi trong lòng cậu ta cũng càng lúc càng lớn.

Chương 142

Sa mạc Qua Nhĩ Mộc có thằn lằn là chuyện bình thường, nhưng nhiều thằn lằn khổng lồ như vậy thì thật hiếm thấy.

"Bàn Tử, chuẩn bị mồi lửa, Phan Tử, bảo vệ Tú Tú và Thiên Chân." Bàn Tử nghe lệnh Lâm Dương, một trận luống cuống tay chân, "Mồi lửa đâu, mồi lửa đâu, tìm thấy rồi!" Đồng tử của những con thằn lằn khổng lồ trước mặt biến dạng, lồi ra ngoài, vảy trên người chúng màu xám nâu, dưới ánh mặt trời phát ra từng đợt sóng quang.

Lâm Dương muốn chạm vào thằn lằn, như vậy mới có thể chiết xuất gen của chúng.

Thể hình khổng lồ, sức chiến đấu mạnh mẽ, nếu có thể chiết xuất gen của chúng, những cuộc thám hiểm tiếp theo chắc chắn sẽ được hưởng lợi không nhỏ.

Nhưng đàn thằn lằn khi đến gần Lâm Dương thì đột ngột dừng lại, không tiếp tục tiến đến.

Lâm Dương có chút thắc mắc, lẽ nào trên người anh có mùi gì đó khiến những con thằn lằn này không dám đến gần.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương đã biết nguyên nhân.

Những con thằn lằn khổng lồ há cái miệng như chậu máu, lưỡi thè ra vài mét, chỉ thẳng vào Lâm Dương.

Mẹ kiếp, ghê tởm!

Lâm Dương lùi lại một bước, quăng ra một sợi dây dài mười thước, quấn chặt lấy lưỡi thằn lằn, thắt thành một nút chết.

"Bàn Tử, châm lửa!" Thằn lằn phản công, không biết từ bộ phận nào phát ra một tiếng kêu trầm đục, rồi nhanh chóng lao về phía Lâm

Dương.

Mồi lửa của Bàn Tử được châm kịp thời, dọa chạy hai con thằn lằn dẫn đầu.

“Phan Tử, giúp tôi.” Lâm Dương nhìn sợi dây đã buộc chặt ném cho Phan Tử, Phan Tử rất ăn ý đỡ lấy.

Thấy những con thằn lằn đều lao tới, Lâm Dương để lộ Kỳ lân văn của mình.

Ngay khoảnh khắc Kỳ lân văn lộ ra ánh sáng, Lâm Dương cảm thấy tim mình bắt đầu quặn đau.

Xem ra Kỳ lân văn hiện tại không thể sử dụng được, nếu cố gắng sử dụng, chắc chắn sẽ làm tổn thương ngũ tạng lục phủ.

Nhưng trong tình huống này, không sử dụng Kỳ lân văn thì còn có cách nào nữa!

Đúng lúc Lâm Dương định ra tay, một luồng ánh bạc nhanh chóng lóe lên trước mặt anh.

Tiểu Ca đã trở lại!

Hắc kim cổ đao của Tiểu Ca chắn giữa Lâm Dương và những con thằn lằn khổng lồ, giành thời gian cho Lâm Dương.

“Lùi lại!” Dao dừng lại, người vút đi, Tiểu Ca thân hình nhảy lên, con thằn lằn dẫn đầu liền bị chém làm hai nửa, máu đen đỏ bắn tung tóe khắp nơi.

Lâm Dương dựa vào vai Tiểu Ca, quăng ra sợi dây dài, kéo những con thằn lằn kia lại, Tiểu Ca liền trực tiếp ra tay.

“Tiểu Ca không xuất hiện sớm hơn, cứ phải đến thời khắc mấu chốt mới làm nổi bật sự tồn tại của mình.” Bàn Tử cầm mồi lửa lẩm bẩm một câu, bị Tiểu Ca nghe rõ mồn một.

Thấy ánh mắt sắc bén của Tiểu Ca, Bàn Tử vội vàng cười xuề xòa, "Đùa thôi, đùa thôi." Thằn lằn dường như cảm nhận được mối đe dọa, các cơ quan trên cơ thể chúng bắt đầu biến hình.

"Cái gì, có thể biến hình thái sao?" Bàn Tử hét lên một tiếng, rồi trừng lớn mắt, đơn giản là không thể tin nổi vào mắt mình. ...

Vảy trên người thằn lằn trực tiếp lật một mặt, những răng cưa ở rìa càng lúc càng sắc bén, giống như những con dao thép nhỏ.

Những sợi lông cứng nhô ra ở rìa trông như những con côn trùng nhỏ bám trên đó, vô cùng đáng sợ.

"Cẩn thận, lông cứng của thằn lằn có kịch độc!" Lâm Dương nhận ra điều kỳ lạ trong đó, biết những con thằn lằn này không dễ đối phó.

Bàn Tử trong tay có không ít mồi lửa, đủ để đối phó với những con thằn lằn này.

"Tiểu Ca, phối hợp với tôi, Bàn Tử, buộc mồi lửa lên sợi dây của tôi." Sau đó, Lâm Dương quăng sợi dây đã buộc mồi lửa lên những sợi lông cứng của thằn lằn, Tiểu Ca cầm Hắc kim cổ đao ra tay, hai người một trái một phải, trong chốc lát đã chém giết hơn chục con thằn lằn khổng lồ.

Lúc Lâm Dương tranh thủ lúc thằn lằn không chú ý, anh đã chạm vào cơ thể nó.

"Đinh đông, chiết xuất gen độc thằn lằn thành công." Lâm Dương muốn những con thằn lằn to lớn có sức chiến đấu cao cơ, chỉ có gen độc thì có ích gì!

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc kén cá chọn canh, Lâm Dương cứ thế mà nhận lấy.

Nhìn xác thằn lằn đầy đất, cùng với những vệt máu đen đỏ đáng

sợ kia, Tú Tú và Thiên Chân ôm chặt lấy nhau không chịu buông tay.

Lâm Dương hiểu, cũng thông cảm.

Dù sao thằn lằn khác với những con bọ cạp đen hôm qua, những thứ này có máu thịt, sau khi chết thì "chiến trường" tất nhiên sẽ rất không sạch sẽ.

"Đi thôi, những con thằn lằn khổng lồ này chết rồi, phía trước sẽ bình yên hơn nhiều." "Thế... thế còn những xác thằn lằn chết kia thì sao?" Bàn Tử bây giờ nói chuyện còn lắp bắp, lưỡi không thể uốn thẳng được.

"Yên tâm đi, lát nữa gió cát thổi qua, chúng tự nhiên sẽ biến mất thôi." Lâm Dương khóe miệng nở một nụ cười, cái tên Bàn Tử này nhìn trời không sợ đất không sợ, thực ra gan bé tí tẹo!

Tiểu Ca thu Hắc kim cổ đao lại, chút biểu cảm ít ỏi trên mặt anh cũng biến mất cùng với việc cất dao.

"Tiểu Ca, tối qua anh đi đâu vậy?

Lúc Sa trần bạo thì mất tích, tôi cứ lo lắng." Phan Tử vừa thu dọn ba lô vừa hỏi Tiểu Ca.

Lâm Dương đứng một bên, cũng đang chờ Tiểu Ca trả lời, lời của Phan Tử cũng là lời của mọi người.

Tiểu Ca thần sắc đạm nhiên, khẽ cúi người, "Không cần lo lắng cho tôi." Lâm Dương bất đắc dĩ xòe tay, lòng Tiểu Ca quả thực quá khép kín, vài người họ không dễ dàng tiếp cận được.

Lúc này Tiểu Ca đã trở về đội, Lâm Dương trong lòng an tâm hơn nhiều.

Kỳ lân văn hiện tại mờ không thấy, năng lượng cũng giảm mạnh, có Tiểu Ca ở đây, đội ngũ của họ cũng có thêm một tầng bảo đảm.

Chương 143

Hiện tại điều quan trọng nhất là tìm Ma quỷ thành, thu thập manh mối.

"Lâm Dương, tôi sợ quá, chúng ta có thể đừng đi sâu hơn nữa không?" Bàn Tử nhìn sa mạc vô biên vô tận phía trước, rồi nhớ lại những con thằn lằn khổng lồ vừa rồi, trong lòng thực sự sợ hãi.

"Bàn Tử, nếu cậu cứ mãi rụt rè như vậy, thì ban đầu không nên đi cùng tôi." Lời của Phan Tử khiến Bàn Tử bĩu môi, trông vô cùng ủy khuất.

"Bàn Tử, bây giờ chỉ có đi theo tôi, mới là an toàn nhất." Lời của Lâm Dương không gay gắt như Phan Tử, nhưng mức độ uy hiếp lại cực cao, "Nếu chỉ có một mình, vạn nhất đụng phải quái vật..." "Thôi được rồi, được rồi, đừng nói nữa, tôi đi theo cậu không được sao!" Bàn Tử nhận thua cúi đầu, lẽo đẽo theo sau Lâm Dương.

Đội ngũ tiếp tục xuất phát về hướng đông nam, Tiểu Ca dẫn đầu, Phan Tử bọc hậu.

Tốc độ hành quân không chậm, đồng hồ của Lâm Dương hiển thị đã đi được một trăm lẻ năm cây số trong hai ngày, nhưng hiện tại vẫn chưa thấy bóng dáng Ma quỷ thành.

"Nên ở đây chứ, sao không thấy nhỉ?" Phan Tử gãi đầu, lại vẽ vẽ trên đất, vẻ mặt nhìn chằm chằm sa mạc phía trước.

Lâm Dương lấy kính viễn vọng ra, nhìn một lượt bốn phía, hiện tại quả thực đang ở một vị trí mới.

Cũng không bị lạc đường hay đi vào xoáy cát, nhưng lại không tìm thấy Ma quỷ thành.

“Bàn Tử, cậu đang làm gì đấy?” Lâm Dương phát hiện Bàn Tử đang đào đất, xung quanh toàn là đất cát mới đào từ dưới đất lên.

Vài người đều vây quanh Bàn Tử, thấy cậu ta không trả lời đều có chút sốt ruột.

“Đợi chút, lát nữa bản gia ta đào ra cho các cậu mở mang tầm mắt!” Sự chú ý của Tiểu Ca hoàn toàn không nằm trên người họ, một mình anh lưng đeo cổ đao đứng giữa gió.

Một vài sợi tóc mái bay trong gió, trông vô cùng phiêu dật.

Lâm Dương luôn cảm thấy Tiểu Ca là một bí ẩn, con đường của anh, thân thế của anh, có đủ mọi sự mất tích, tất cả mọi thứ, đều khiến Lâm Dương vô cùng tò mò.

Nhưng Lâm Dương sẽ không làm những việc khiến người khác phản cảm, nếu Tiểu Ca nguyện ý nói, anh sẽ vui vẻ lắng nghe, nếu Tiểu Ca không nói, anh cũng sẽ tôn trọng.

Sự tự do của một người, có quyền giữ bí mật của mình.

“Đào được rồi!” Tiếng reo của Bàn Tử kéo suy nghĩ của Lâm Dương trở lại thực tại, sau đó anh bước một bước đến xem rốt cuộc Bàn Tử đã đào được gì.

“Nhưng bảo bối bản gia ta đào được, ai cũng không được giành đâu.” Bàn Tử ôm chặt một chiếc la bàn vào lòng, những người xung quanh nhìn một cái cứ như muốn giành lấy bảo bối vậy.

Lâm Dương nhìn chiếc la bàn trong tay Bàn Tử, một vật hình trụ tròn màu đen.

“Cho tôi xem.” Lâm Dương đưa tay về phía Bàn Tử, “Cho tôi xem một chút!” Cái tên Bàn Tử keo kiệt này!

Lâm Dương nhìn vẻ mặt luyến tiếc của Bàn Tử, cảm thấy rất

buồn cười.

Cầm trên tay, Lâm Dương cảm thấy từ trường của nó có chút khác biệt.

Trên la bàn khắc hai vòng chữ nhỏ, chú thích hai hệ thống định vị lớn là Bát Quái và Thập Nhị Địa Chi.

Lâm Dương nhìn la bàn có chút nghi ngờ, lật la bàn lại, phát hiện cũng có một thứ giống như số hiệu.

"Kính tặng ông Lý Quang 009." Tuyệt đối không phải trùng hợp!

Lâm Dương lấy ra chiếc đồng hồ bỏ túi nhặt được trước đó, bên trong có chữ ông Minh Đức, cũng mang số hiệu.

Vì vậy Lâm Dương có một suy đoán táo bạo, đó là có thể họ thuộc cùng một đội thám hiểm.

Bất kể các thành viên còn sống hay không, họ đều ở đây.

Lâm Dương nói suy nghĩ của mình cho mọi người, ai nấy đều kinh ngạc.

"Bàn Tử, trước khi tìm thấy chủ nhân của nó, cậu cứ giữ đi." Lâm Dương đưa la bàn cho Bàn Tử, lúc này Bàn Tử không còn vẻ bá đạo muốn giữ cho riêng mình nữa, có chút rụt rè.

"Mọi người tiếp theo đều phải chú ý đến bước chân, biết đâu sẽ có thêm nhiều manh mối, chúng ta thu thập càng nhiều, chúng càng có ích lớn cho tôi." Lời của Lâm Dương khiến mọi người đều chú ý, lần lượt bắt đầu tìm kiếm những thứ có thể là manh mối xung quanh.

"Lâm Dương, tôi cũng tìm thấy rồi!" Tú Tú và Thiên Chân hai người đi không xa, nhưng vì là con gái nên tìm kiếm cẩn thận hơn, lập tức tìm thấy manh mối thứ ba.

Mọi người đều vây lại, xem xem đã phát hiện ra manh mối gì.

“Xì, chỉ là một tờ báo cũ thôi mà.” Bàn Tử nhìn tờ báo cũ trong tay Thiên Chân, cảm thấy không có giá trị, liền cúi đầu tiếp tục tìm kiếm, biết đâu sẽ tìm thấy thứ còn đáng tiền hơn cả la bàn.

Sự xuất hiện của tờ báo khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ, sa mạc này sao lại có báo chí chứ?

“Theo lý mà nói, sa mạc này quanh năm bị Sa trần bạo càn quét, nhưng lại tồn tại một tờ báo còn nguyên vẹn, không thấy kỳ dị sao?” Phan Tử đặt ra nghi vấn, Thiên Chân bên cạnh cũng gật đầu.

“Chỉ có thể nói rằng...” Lâm Dương vuốt trán, rồi tiếp tục nói, “Đội ngũ đến trước chúng ta, có thể còn sống.” Lời của Lâm Dương vừa dứt, ngay cả Tiểu Ca cũng có chút phản ứng.

Bàn Tử vội vàng xích lại gần, lắng nghe Lâm Dương suy luận.

“Gió cát sa mạc đủ sức nuốt chửng mọi thứ, nhưng chúng ta lại có thể tìm thấy những manh mối này, điều đó cho thấy đội thám hiểm trước đó không ở quá xa chúng ta, có lẽ đã trải qua cùng một trận Sa trần bạo với chúng ta.” Phan Tử gật đầu, Lâm Dương nói có lý, nhưng những thứ này không liên quan trực tiếp đến việc thám hiểm.

Tối đa chỉ có thể nói rằng đội ngũ thám hiểm ở đây không chỉ có một.

“Nhìn kìa!” Lâm Dương lật xem tờ báo, phát hiện trên báo có một tin tức, thời gian là ngày đầu tiên ở Qua Nhĩ Mộc.

Tin tức đó liên quan đến Ma quỷ thành Qua Nhĩ Mộc.

“Chẳng lẽ đội thám hiểm trước cũng tìm Ma quỷ thành sao?” Thiên Chân cảm thấy tin tức trên báo rất quen thuộc, nhưng cảm giác quen thuộc đó rốt cuộc là từ đâu thì lại không thể nhớ ra.

“Tiểu Ca, anh xem?” Lâm Dương giơ tay, ra hiệu Tiểu Ca có thể đưa ra một phương án.

“Dừng lại tại chỗ, chờ thời cơ.” Tiểu Ca khẽ mở đôi môi mỏng, thản nhiên nói ra tám chữ.

Lâm Dương gật đầu, trực tiếp nói với Phan Tử và vài người khác, “Trước tiên cứ nghỉ ngơi đi, bổ sung thể lực thật tốt.” Nghe lệnh có thể nghỉ ngơi, Bàn Tử là người vui nhất.

Vội vàng mở ba lô của mình ra, lấy ra chiếc bánh mì yêu thích nhất.

Chương 144

Không quên chia thức ăn của mình cho những người khác.

“Tiểu Ca, đưa anh một chai nước tăng lực đi, tôi đặc biệt nhờ người làm đấy, một ngụm bằng mười ngụm.” Bàn Tử đối mặt với Tiểu Ca có chút dè dặt, sợ anh ấy tức giận vì đã đùa cợt buổi sáng.

Tiểu Ca không nói gì, nhận lấy chai nước tăng lực của Bàn Tử, “Cảm ơn.” Trong sa mạc này, những thứ bổ sung thể lực và nước là cực kỳ quan trọng, sự chân thành của Bàn Tử khi đưa nước cũng rất rõ ràng.

Bàn Tử nhìn Tiểu Ca đã nhận lấy nước tăng lực của mình, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút, liền quay về vị trí của mình tiếp tục thưởng thức món ngon.

Lâm Dương ăn vài miếng bổ sung nước xong, liền không tiếp tục nghỉ ngơi nữa, đứng dậy khảo sát địa hình.

Một vùng sa mạc tuy nhìn bằng phẳng, nhưng luôn có một cảm giác đứt gãy.

Lâm Dương sợ rằng hai ngày dùng mắt mà thị lực không tốt, liền đi đến bên cạnh Tiểu Ca, “Tiểu Ca, anh xem vùng sa mạc này có gì bất thường không?” Tiểu Ca suy nghĩ nửa ngày, nói, “Có.” Lâm Dương mặt đầy vạch đen, lời của Tiểu Ca thật sự quý giá đến vậy sao, rõ ràng cảm thấy có bất thường, sao lại không nói một lần cho hết!

Thật khiến người ta sốt ruột!

“Có bất thường gì?” Lâm Dương tuy trong lòng gào thét giận dữ, nhưng bề ngoài lại kiên nhẫn vô cùng.

“Anh nhìn cồn cát bên kia, và cồn cát bên cạnh tôi, không cùng một

độ ẩm cát." Lâm Dương nhìn theo hướng Tiểu Ca chỉ, cồn cát bên kia hơi ngả màu vàng kim, cồn cát gần hơn trước mặt thì màu sắc lại tối hơn.

Cũng có nghĩa là cồn cát trước mặt là mới hình thành.

Lời giải thích của Tiểu Ca trùng khớp với Lâm Dương, vừa nãy quan sát sự đứt gãy phát hiện màu cát sa mạc không đồng nhất, vì vậy mới suy đoán rằng họ đang ở dưới một tầng đứt gãy của sa mạc.

"Ngứa quá..." Cánh tay Tú Tú nổi một bọc sưng đỏ lớn, trên đó rõ ràng có một lỗ nhỏ, trông như bị một loài động vật có kim châm cắn.

"Tay tôi cũng bị." Thiên Chân cũng kinh hãi kêu lớn, cánh tay cô ngứa ngáy vô cùng, bây giờ đã bị Thiên Chân gãi đến chảy máu.

Phan Tử và Bàn Tử vội vàng kiểm tra xung quanh xem có gì dị thường không, nhưng tìm nửa ngày cũng không phát hiện ra.

"Nếu Tú Tú và Thiên Chân đều không phát hiện thứ gì đã cắn, có lẽ là muỗi biến dị." Phan Tử vội vàng mặc áo khoác dài tay vào, tránh lát nữa bị cắn.

Đúng lúc mọi người đang thay áo dài tay, Bàn Tử đột nhiên ngã thẳng cẳng xuống đất.

"Bàn Tử, sao thế!" Lâm Dương vội vàng chạy tới, vạch mí mắt Bàn Tử ra, kiểm tra các dấu hiệu sinh tồn.

May mắn là nhịp tim vẫn đập, mọi thứ bình thường.

"Tôi biết rồi, Sa nghĩ!" Lâm Dương nhìn những con Sa nghĩ dày đặc xung quanh, vội vàng gọi Phan Tử giúp đỡ khiêng Bàn Tử lên lều.

Nếu không, để Bàn Tử nằm đó, lát nữa sẽ bị lũ Sa nghĩ ăn thịt làm bữa tối.

"Sao Bàn Tử không tỉnh vậy, không phải bị trúng độc rồi chứ?"

Thiên Chân ngồi xổm bên cạnh Bàn Tử, chọc chọc vào Bàn Tử, nhưng không thấy có phản ứng.

Lâm Dương thấy vẻ mặt phúc hậu của Thiên Chân, cũng không trách cô gọi tên như vậy.

"Có thể là trúng độc hôn mê rồi, tôi có một phương pháp dân gian, có thể nhanh chóng trị hôn mê, thử cho Bàn Tử xem sao." Thiên Chân nhìn Lâm Dương, rồi nhìn Bàn Tử đang bất tỉnh, kiên quyết gật đầu.

Phan Tử có chút không nhịn được muốn cười, liền quay đầu đi thu dọn đồ đạc của mình.

"Tát vào mặt Bàn Tử mười cái, mười cái, chắc chắn sẽ thấy hiệu quả ngay lập tức." Lâm Dương còn cố ý nhíu mày, giả vờ như nếu không cứu Bàn Tử thì cậu ta sẽ tiêu đời.

Thiên Chân vì muốn cứu Bàn Tử, cũng không còn quan tâm đến điều gì khác, bàn tay nhỏ bé vừa định tát vào mặt Bàn Tử, Bàn Tử đột nhiên bật dậy ngồi thẳng.

Thiên Chân sợ đến mức lùi lại một bước, suýt chút nữa nghĩ Bàn Tử "giả chết bật dậy".

"Lâm Dương, cách này thật sự hiệu nghiệm." Bàn Tử tự mình nói, đỡ Thiên Chân đang kinh ngạc, vỗ vỗ bụi trên người, rồi đi ra ngoài.

Phan Tử rõ ràng cười đến không kiềm chế được, ai bảo cái tên Bàn Tử này giả chết, làm trò bí ẩn làm gì.

"Thôi được rồi, đừng làm ầm ĩ nữa, chúng ta phải luôn cảnh giác, tránh việc trong sa mạc xuất hiện một con vượn lớn bắt đi." "Vượn lớn" trong miệng Lâm Dương không xuất hiện, nhưng thứ xuất hiện lại đáng sợ hơn vượn lớn gấp trăm lần!

Đất cát dưới chân bắt đầu rung chuyển dữ dội, những ngọn đồi cao chót vót từ từ sụp đổ.

Bàn Tử vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, thấy cảnh tượng đó vội vàng ôm la bàn đứng dậy nhanh nhẹn.

"Không hay rồi, Sa trần bạo lại đến nữa!" Từ xa nhìn thấy bức tường cát lại cuộn trào tới, Lâm Dương hét lớn một tiếng.

"Không được rồi, Lâm Dương, tôi sợ chúng ta gặp phải động đất rồi, bây giờ mặt đất dưới chân tôi đã xuất hiện vết nứt rồi." Phan Tử nắm chặt tay Bàn Tử, Thiên Chân và Tú Tú ôm chặt lấy nhau, Tiểu Ca vẻ mặt phòng bị.

"Chúng ta nhất định phải dựa vào nhau, bất kể chuyện gì xảy ra...

A!" Lâm Dương bị hố sâu dưới chân dọa nhảy dựng, không hề có chút chuẩn bị tâm lý nào.

Xung quanh toàn là cát mịn, Lâm Dương cảm thấy sắp ngạt thở.

Nhưng bây giờ anh đang bị chôn vùi trong đất, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Sự tĩnh lặng như chết chóc bên tai, Lâm Dương cố gắng phát ra âm thanh, nhưng vừa phát ra đã bị cát che lấp.

"Lâm Dương, cậu có sao không?" Giọng Phan Tử vang lên, xung quanh có tiếng cát lún xùm xụp.

Lâm Dương dùng hết sức hét ra ngoài, "Phan Tử, tôi không sao!" Sau đó, Phan Tử liền nắm lấy cánh tay Lâm Dương, mạnh mẽ kéo anh ra khỏi cát.

Nhìn cái hố sâu gần một mét phía sau, Lâm Dương có chút sợ hãi, nếu Phan Tử không tìm thấy, có thể anh đã chết vì thiếu oxy cũng không chừng.

"Cảm ơn Phan Tử, những người khác đâu?" Lâm Dương nhìn xung quanh chỉ có một mình Phan Tử, những người khác đều không

thấy.

Điều đó khiến Lâm Dương vô cùng sốt ruột, vì họ cũng có thể bị chôn vùi bên dưới như anh.

Nếu cứu không kịp thời, có thể sẽ mất mạng.

Phan Tử lắc đầu, trong mắt có chút tơ máu.

Chương 145

Lâm Dương và cậu ta nhìn nhau một cái, liền bắt đầu hành động chia làm hai hướng, tìm kiếm những người còn lại.

"Tú Tú!

Bàn Tử!

Thiên Chân!

Tiểu Ca!" Lâm Dương dùng hết sức hét tên của họ, nhưng lại không nhận được bất kỳ tiếng đáp lại nào.

Sau đó, Lâm Dương như phát điên mà đào bới trong cát.

"Tìm thấy rồi!" Lâm Dương sờ thấy một vật giống như ngón tay, tròn tròn, nếu không có gì bất ngờ thì đó là Bàn Tử.

Phan Tử nghe tiếng vội vàng chạy tới, giúp Lâm Dương cùng đào ra.

"Khụ... khụ..." Khoảnh khắc Bàn Tử được kéo ra, cậu ta ho sù sụ không ngừng.

Theo vị trí Bàn Tử bị chôn vùi, Lâm Dương bắt đầu tiếp tục đào.

Quần áo của Tú Tú xuất hiện, trong lòng Lâm Dương lóe lên một tia vui mừng, "Tú Tú, cố lên, tôi cứu cô ra đây." Bàn Tử cũng vội vàng giúp đỡ, Phan Tử tiếp tục tìm kiếm ở bên cạnh.

Sau khi Tú Tú được cứu ra, vành mắt cô đỏ hoe, "Lâm Dương, Thiên Chân... bị Sa trần bạo cuốn đi rồi." Lâm Dương kinh hãi!

Vội vàng an ủi Tú Tú, hỏi cô về diễn biến chi tiết.

"Tôi không nhìn rõ, hai chúng tôi vốn ôm chặt lấy nhau, sau đó dưới chân tôi nứt ra một cái hố, Thiên Chân đẩy tôi ra, tôi buông tay

ra, đợi tôi quay người lại...

Thiên Chân đã biến mất rồi.” Tú Tú mang theo tiếng khóc nức nở, hiển nhiên vẫn còn kinh hồn chưa định.

“Lâm Dương, Tiểu Ca cũng mất tích rồi.” Phan Tử và Bàn Tử tìm kiếm khắp xung quanh, đều không tìm thấy Tiểu Ca.

“Haizz, lo lắng cho Tiểu Ca, chi bằng lo lắng cho chúng ta đi!

Tiểu Ca giống như con cáo chín mạng vậy, đâu đến lượt chúng ta lo lắng.” Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa tiếp tục nói: “Chắc Tiểu Ca thấy Thiên Chân gặp nguy hiểm, nên đã đi cứu rồi, yên tâm đi!

Có Tiểu Ca ở đó, Thiên Chân chắc chắn sẽ không sao.” Bàn Tử và Tiểu Ca cùng nhau trải qua nhiều chuyện, chưa từng thấy nguy hiểm sao?

Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần lo lắng, tin tưởng, tin tưởng vào năng lực của Tiểu Ca.

Bàn Tử nói xong, cũng không thấy mọi người đáp lại, tức thì bất mãn nói: “Sao vậy?” “Bàn Tử, cậu đúng là đồ mồm quạ đen...” Lâm Dương trầm giọng nói một câu, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc.

“Hả?” Bàn Tử ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của Lâm Dương: “Má ơi...

Cái quái gì vậy?” Giọng Bàn Tử vì quá kích động mà trở nên khàn đặc.

Lâm Dương sắc mặt khó coi, từ cồn cát phía trước, không biết thứ gì đang lan tràn tới, giống như sóng cát, từng đợt từng đợt cuồn cuộn đổ về phía họ, cát vàng óng ban đầu, bị một lớp vật thể màu đen bao phủ, không biết là thực vật hay động vật, dưới ánh nắng mặt trời, ẩn hiện phát ra ánh sáng đen trên nền đen đó.

“Không hay rồi, Sa nghĩ...” Phan Tử đang cầm kính viễn vọng quan sát, đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh hãi, rồi hét lên: “Mọi người mau chạy đi, Sa nghĩ là sinh vật đáng sợ nhất trong sa mạc, một đội quân Sa nghĩ lớn như thế này, một trăm con lạc đà cũng không đủ cho chúng ăn.” Sa nghĩ có thể nói là sinh vật đáng sợ nhất trong sa mạc, sức chiến đấu đơn lẻ không cao, nhưng rắc rối là, số lượng xuất hiện của chúng vô cùng lớn, đông nghịt cả trời đất, bò rất nhanh, khả năng sinh sản cực mạnh, trong sa mạc gần như không có thiên địch, dẫn đến một khi gặp phải, muốn thoát thân cực kỳ khó khăn.

“Vậy còn chờ gì nữa?

Không mau chạy, lát nữa chúng ta sẽ thành bữa tối của chúng nó mất...” Bàn Tử hét lên một tiếng, giật phăng chiếc ba lô nửa chôn trong cát ra, rồi bắt đầu chạy về hướng ngược lại với Sa nghĩ.

“Bàn Tử, cậu đúng là không đủ nghĩa khí, chạy chạy.” Phan Tử hét Bàn Tử một tiếng, cũng chạy theo.

Lâm Dương vừa nhìn thấy tình hình, liền lập tức kéo Hoắc Tú Tú bắt đầu chạy như điên.

Hoắc Tú Tú là con gái, lại là tiểu thư khuê các được nuông chiều từ bé, tự nhiên không có thể lực như mấy ông chú thô lỗ kia, tốc độ chạy căn bản không phải đối thủ của Sa nghĩ.

“Lâm Dương, tôi không chạy nổi nữa, buông tôi ra, cậu nhất định có thể chạy thoát được...” Hoắc Tú Tú vừa chạy vừa cảm thấy trong bụng có một luồng khí trào lên, cô chạy đến thở không ra hơi, cộng thêm việc cô biết rõ thể lực của mình, nên lập tức bắt đầu giằng tay Lâm Dương ra, muốn Lâm Dương chạy đi.

Lâm Dương không nghe lời, không những không buông Tú Tú ra, mà ngược lại còn nắm chặt hơn, rồi hét lên: “Cô ngốc, cô nói gì ngốc nghếch thế?

Tôi là đàn ông, lúc quan trọng tôi sẽ bảo vệ cô.

Đàn ông mà?

Nếu không thì chẳng phải ánh mắt của cô đã quá mù quáng rồi sao.” Xẹt xẹt xẹt...

Tiếng Sa nghĩ bò sát phía sau truyền đến bên tai, Lâm Dương quay đầu nhìn, Sa nghĩ đã cách không quá năm mét, nhìn tình hình này, có chạy cũng không thoát, chi bằng quay người lại liều chết với chúng.

Lâm Dương cắn răng, đột nhiên dừng lại, che chở Tú Tú phía sau, nói: “Tú Tú, cứ chạy tiếp căn bản không có cách nào, thể lực của tôi xa xa không thể sánh bằng những con Sa nghĩ sống quanh năm trong sa mạc này, chi bằng chạy đến kiệt sức mà chết, không bằng dốc sức một phen.” “Lâm Dương.” Hoắc Tú Tú nhìn bóng lưng có vẻ gầy gò của anh, trong mắt tràn đầy vẻ cảm động, cô biết Lâm Dương vì cô mới lựa chọn dừng lại, nếu Lâm Dương không mang theo một gánh nặng như cô, anh chắc chắn có thể chạy thoát.

Trong lòng tràn đầy cảm động, Hoắc Tú Tú kiên định gật đầu nói: “Được, tôi sẽ cùng anh liều.” Hoắc Tú Tú không khuyên Lâm Dương một mình rời đi nữa, cô biết có khuyên cũng vô ích, bây giờ Lâm Dương có đi cũng đã muộn, chỉ trong chốc lát đã bị Sa nghĩ bao vây rồi.

Lâm Dương nhìn những con Sa nghĩ màu đen lớn bằng ngón tay cái, trong mắt lộ ra vẻ thận trọng, không tin đường đường là Thiên tuyển chi tử được Hệ thống gia thân, lại sẽ chết trong miệng những con Sa nghĩ nhỏ bé này.

Sa nghĩ dừng lại trước mặt hai người, không vội vàng lao lên, mà ngược lại từng đoàn từng đoàn bao vây hai người, dường như chuẩn bị bắt rùa trong chum.

Lâm Dương nhìn đội quân Sa nghĩ này, tức thì hiểu ra ý đồ của chúng, nhưng ngay sau đó lại có chút kỳ lạ, những con Sa nghĩ đặc biệt sống trong sa mạc này, sao lại có trí thông minh cao đến vậy chứ?

Nghe nói một số loài kiến, ong đều có kiến chúa và ong chúa điều khiển, có lẽ những con Sa nghĩ này cũng vậy, nếu tôi có thể tìm ra kiến chúa của lũ Sa nghĩ này, rồi chiết xuất năng lực gen của nó, biết đâu không chỉ giải quyết được nguy cơ, mà còn có thêm một trợ lực lớn.

Lâm Dương nhìn những con Sa nghĩ này, trong lòng anh đã có tính toán.

Những con Sa nghĩ đang bao vây, từ từ tiến lại gần, Lâm Dương nhìn vòng vây, lại không vội vàng ra tay, ánh mắt anh tìm kiếm giữa những con Sa nghĩ này.

Vì là kiến chúa, chắc chắn nó phải khác với những con Sa nghĩ màu đen bóng bình thường này.

Chương 146

Nhưng, số lượng Sa nghĩ này quá nhiều, nhìn một cái dưới ánh mặt trời đen kịt một mảng, gần như không thể thấy được đầu, chứ đừng nói là tìm ra con khác biệt.

Hù...

Bùm...

Đột nhiên phía sau có tiếng xé gió truyền đến, sau đó thấy một cây mồi lửa được ném tới.

Lâm Dương quay đầu nhìn, thấy Bàn Tử và Phan Tử lại chạy về, đứng bên ngoài vòng vây Sa nghĩ, châm mồi lửa ném vào bên trong.

"Chạy về rồi sao?" Lâm Dương cũng không còn kịp tìm kiến chúa nữa, tức thì kinh ngạc hét lớn một tiếng.

"Hỏi tôi à?" Bàn Tử hét lớn: "Chạy chạy rồi lạc đội mất?

Bản gia ta suýt nữa đã nghĩ mình bị lũ Sa nghĩ này ăn thịt làm bữa tối rồi!

Cố ý chạy về chuẩn bị thu xác cho hai người, dù sao cũng là anh em, bản gia ta cũng phải cho hai người hợp táng.

Ai ngờ, hai người chưa chết!

Sao vậy?

Đứng trong vòng vây Sa nghĩ, xem hoa hả?

Cho hai người lãng mạn à?" Miệng Bàn Tử cũng kém, rõ ràng là nói lời tốt đẹp, nhưng nghe lại chẳng khiến người ta cảm động chút nào.

Bàn Tử và Phan Tử, mỗi người trong tay cầm vài cây mồi lửa,

tiện tay lấy chai rượu mạnh của Bàn Tử, phun lửa vào những con Sa nghĩ trên đất, muốn mở một con đường cho Lâm Dương.

Lâm Dương bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn về phía Hoắc Tú Tú nói: "Lát nữa, khi đường đã mở, lập tức chạy về phía Bàn Tử, nghe rõ chưa?" "Ừm." Hoắc Tú Tú gật đầu, đột nhiên lại hỏi: "Thế còn anh?" "Tôi đi làm việc lớn, yên tâm tôi sẽ không sao đâu." Lâm Dương trên mặt lộ ra một nụ cười.

Nhờ có Bàn Tử giúp đỡ, Lâm Dương đã thấy được manh mối về kiến chúa.

Bên Bàn Tử, lửa vẫn cháy, những con Sa nghĩ đó phản ứng rõ ràng chậm chạp, thậm chí ngay cả né tránh cũng không né tránh, điều đó cho thấy kiến chúa của Sa nghĩ căn bản không ở phía Bàn Tử.

"Bàn Tử, ném một quả thuốc nổ trên người cậu đây." Lâm Dương trong tay cầm Kim cương tán khều những con Sa nghĩ đang lao tới, một mặt hộ tống Hoắc Tú Tú ra khỏi vòng vây Sa nghĩ, một mặt hét lớn với Bàn Tử.

Mặc dù không biết mục đích của Lâm Dương khi cần thuốc nổ, nhưng sự tin tưởng tích lũy bao ngày đã khiến Bàn Tử không chút do dự, từ trong ba lô lấy ra thuốc nổ và mồi lửa buộc lại với nhau ném về phía Lâm Dương.

"Lâm Dương, đỡ lấy." "Được rồi..." Lâm Dương đỡ lấy thuốc nổ, nở một nụ cười, rồi hét lớn: "Đưa Tú Tú đi nấp dưới cồn cát." "Lâm Dương, anh nhất định phải cẩn thận." Hoắc Tú Tú chạy về phía Bàn Tử, quay đầu lại lo lắng dặn dò Lâm Dương vài câu.

Những con Sa nghĩ này, không biết vì sao lại không hề sợ hãi khí tức Kỳ lân huyết mạch trên người Lâm Dương, không ngừng lao vào người anh.

Lâm Dương không kịp chờ đợi thêm, quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Phan Tử, thấy họ đã chạy xuống cồn cát, liền lập tức châm thuốc nổ trong tay, ném về phía xa.

Lâm Dương dùng một cú quét chân, đá văng những con Sa nghĩ trước mặt, Kim cương tán trong tay lập tức bung ra, bao bọc Lâm Dương, úp xuống lòng cát.

Rầm rầm rầm...

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, tức thì cát bay mù mịt khắp trời, như thể đang có một trận Sa trần bạo dữ dội, cát sỏi không ngừng rơi xuống, dưới chân cũng có rung động truyền đến.

Sức sát thương của vụ nổ đối với Sa nghĩ không lớn lắm, ngoại trừ những con Sa nghĩ ở trung tâm vụ nổ bị hất tung và chôn vùi dưới cát sỏi, những con Sa nghĩ khác cũng bị vụ nổ làm cho choáng váng, nhưng không bị giết chết.

Dưới Kim cương tán, Lâm Dương lộ ra một nụ cười, đương nhiên anh biết dùng chút thuốc nổ như vậy thì không thể nổ chết nhiều Sa nghĩ đến thế, mục đích của anh là dùng rung động do vụ nổ tạo ra để định vị bằng sóng âm.

Hiển nhiên, mục đích này Lâm Dương đã đạt được.

Trong sa mạc, một vùng vô tận, nhìn vào đâu cũng thấy mênh mông, đừng nói là hét lên, dùng pháo âm thanh cường độ cao cũng không thể tạo ra hồi âm để định vị, bởi vì môi trường ở đây căn bản sẽ không có hồi âm.

Vì vậy Lâm Dương mới trong tình thế cấp bách nghĩ ra cách này, ban đầu cũng chỉ thử thôi, không ngờ lại thực sự thành công.

Rung động do vụ nổ tạo ra, hất tung cát sỏi, khiến mặt đất rung chuyển, truyền ra một luồng năng lượng hoàn toàn tương đương với

sóng âm, Lâm Dương tiếp nhận luồng năng lượng này, tự nhiên có thể đạt được chức năng định vị bằng hồi âm.

Dư chấn của vụ nổ tan đi, Lâm Dương thu Kim cương tán lại, nhanh chóng lao về phía nơi vụ nổ.

Một lần định vị bằng hồi âm xa xỉ như vậy, chỉ có thể sử dụng một lần, Lâm Dương đương nhiên phải tranh thủ thời gian, dưới sự dốc toàn lực, tốc độ kinh người, khoảng cách hơn hai mươi mét, trên lòng cát, Lâm Dương chỉ mất chưa đến ba giây, cơ bản là chỉ trong nháy mắt.

Lâm Dương đang chạy như điên, dùng sức đạp mạnh trên cồn cát, nhảy vọt lên cao, động tác trong tay không ngừng, Kim cương tán xoay chuyển biến thành một cây trường thương.

Mũi thương hướng xuống, Lâm Dương mạnh mẽ đâm xuống.

Phập...

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng đầu thương xuyên qua thứ gì đó tương tự như bong bóng khí.

Kim cương tán bung ra biến thành trường thương, dài hơn một mét, lúc này chỉ còn chưa đến nửa mét lộ ra ngoài cát, có thể thấy Lâm Dương đã dùng sức đến mức nào.

Lâm Dương rút ngang Kim cương tán ra, tránh việc rút theo chiều dọc sẽ khiến thứ dính ở mũi Kim cương tán rơi xuống.

Trên mũi Kim cương tán, quả nhiên có một thứ, khi nhìn rõ thứ đó, mắt Lâm Dương suýt lồi ra.

Đó là một con Sa nghĩ khổng lồ có kích thước bằng quả bóng đá, nửa trên màu đỏ, nửa dưới màu xanh lá cây, hoàn toàn khác với những con Sa nghĩ màu đen bóng kia.

Mũi thương của Lâm Dương xuyên qua chỗ tiếp giáp giữa màu đỏ và xanh lá cây, con Sa nghĩ khổng lồ đó liền chảy ra hai loại dịch thể có màu sắc khác nhau, phần màu đỏ chảy ra dịch thể màu đỏ, phần màu xanh lá cây thì chảy ra dịch thể màu xanh lá cây.

"Thứ này cũng quá kỳ lạ rồi." Lâm Dương cau mày nhìn thứ đó, tranh thủ lúc nó chưa chết hẳn, lập tức đưa tay sờ lên.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiết xuất gen kiến chúa Sa nghĩ biến dị thành công." "Ký chủ, có muốn tiến hành dung hợp gen không?" Nghe thấy giọng Hệ thống vang lên trong não, Lâm Dương đương nhiên nóng lòng chọn dung hợp, tốn công sức lớn như vậy, không phải vì gen Sa nghĩ sao?

Chờ chút, hình như có gì đó không đúng?

Lúc Hệ thống giúp Lâm Dương dung hợp gen kiến chúa, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy không đúng, gen kiến chúa Sa nghĩ biến dị?

Không phải gen kiến chúa Sa nghĩ bình thường, mà là gen đã biến dị?

Chương 147

Xoẹt...

Không đợi Lâm Dương nghĩ nhiều, cảm giác đau nhức dữ dội của việc dung hợp gen truyền đến, đau đến mức Lâm Dương trước mắt hoa lên.

Ngay sau đó, cảm giác đau đó dữ dội như một cơn sóng dữ, lại nhanh chóng rút đi.

Kiểm tra hiệu quả của việc dung hợp gen kiến chúa Sa nghĩ, trong mắt Lâm Dương tức thì lóe lên vẻ mừng rỡ điên cuồng.

Lâm Dương lập tức bắt đầu thử nghiệm, miệng anh phát ra một loạt sóng âm, những con Sa nghĩ ban đầu đang có chút ngẩn ngơ trên mặt đất, tức thì bắt đầu xếp hàng ngay ngắn có trật tự, nhưng không một con nào còn lao vào người Lâm Dương nữa, ngay cả những con Sa nghĩ trước đó đang bò trên người Lâm Dương, cũng đều lùi xuống.

Lâm Dương trong lòng khẽ động, miệng anh lại phát ra một loạt sóng âm.

Kiến chúa Sa nghĩ điều khiển những con Sa nghĩ này, dựa vào cái miệng giống như xúc giác đó, phát ra một loại siêu sóng âm vượt quá âm thanh, để điều khiển những con Sa nghĩ này.

Lâm Dương đã chiết xuất gen kiến chúa, nắm giữ phương pháp phát ra và tiếp nhận loại sóng siêu âm này, đương nhiên có thể điều khiển những con Sa nghĩ này.

Những con Sa nghĩ này không phân biệt được kiến chúa sống hay chết, chỉ chịu sự điều khiển của loại siêu sóng âm đó, có một loại tần số siêu sóng âm, khiến chúng làm theo.

“Bàn Tử, Phan Tử, Tú Tú, không sao rồi, ra đây đi!” Lâm Dương thấy nguy hiểm đã được giải quyết, quay đầu hét lớn về phía sau.

Nghe tiếng Lâm Dương hét, Bàn Tử từ phía sau cồn cát ló đầu ra, vừa vỗ vỗ cát trên đầu, vừa từ dưới đất kéo Phan Tử và Hoắc Tú Tú lên, ba người đi về phía anh.

“Lâm Dương, mọi người, suýt chút nữa bản gia ta bị chôn sống rồi.

Bản gia vốn định chôn hai người, ai ngờ không kịp thời gian đã chôn bản gia mất rồi.” Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm chửi mắng Lâm Dương.

“Má ơi...” Đột nhiên Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn phía sau Lâm Dương, miệng há hốc, tròng mắt suýt lồi ra, dường như sống sờ sờ thấy quỷ vậy.

“...” Hoắc Tú Tú và Phan Tử cũng bị chấn kinh đến mức không nói nên lời, đầu óc có chút mơ hồ.

Lâm Dương trên mặt nở nụ cười đắc ý, không để ý đến Bàn Tử và Phan Tử, trực tiếp tiến lên kéo Hoắc Tú Tú kiểm tra, thấy cô không bị thương, mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Thế nào?

Thích không?” Hoắc Tú Tú có chút khó tin hỏi: “...Anh làm ra sao?” “Đó là điều chắc chắn, thích không?” Lâm Dương lộ ra vẻ đắc ý.

Hoắc Tú Tú tức thì trong mắt lộ ra vẻ sùng bái nhìn về phía Lâm Dương, nói: “Lâm Dương, anh thật sự quá khiến tôi kinh ngạc rồi, rốt cuộc anh làm thế nào vậy?

Những con Sa nghĩ vừa nãy còn muốn giết tôi, bị anh nổ một cái, lại trở nên ngoan ngoãn như vậy?” “Trời ơi, Lâm Dương và cô Tú Tú ân ái cũng không xem địa điểm sao?

Lát nữa Sa trần bạo lại đến rồi, còn tán gái gì nữa!" Bàn Tử lúc này đã hoàn hồn sau cú sốc, tức thì có chút chua chát mỉa mai Lâm Dương một câu.

Khi Lâm Dương đang nói chuyện, sắc trời lại tối sầm xuống, xem ra bão lại sắp đến.

Lâm Dương lờ mờ nhớ rằng ở thế giới kia, anh đã xem qua đoạn mô tả về tình huống thời tiết ở đó, mỗi năm có hai trận Sa trần bạo, mỗi trận kéo dài nửa năm.

Dường như trong cuốn sách ở thế giới kia, Thiên Chân ban đầu đi cùng A Ninh và Cao gia, sau đó lại tìm một hướng dẫn viên du lịch khác.

Chỉ là, tình hình thực tế bây giờ, vì sự xuất hiện đột ngột của một người vốn không nên tồn tại, nên tình hình hiện tại đã thay đổi.

Nhưng nhìn chung, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, với cái "tính cách" của A Ninh có thể gặp mặt ở bất cứ đâu, đoán chừng lần này vì sự xuất hiện của anh, đã xảy ra sai lệch, dẫn đến Thiên Chân không đi cùng A Ninh, nhưng A Ninh chắc chắn sẽ đi theo con đường khác.

Lâm Dương suy tư một lát, cũng không còn bận tâm đến việc thể hiện ân ái nữa, lập tức nghiêm túc, miệng anh lại phát ra một loạt sóng âm, khiến những con Sa nghĩ đã xếp thành chữ "Hoắc Tú Tú đẹp nhất" nhanh chóng phân tán, như thủy triều rút đi về tám hướng xung quanh.

"Cứ đứng yên ở đây chắc chắn không được, dù Ma quỷ thành có hung hiểm, nhưng vào trong ít nhất cũng có thể chống đỡ Sa trần bạo, nếu không tôi chắc chắn sẽ bị Sa trần bạo chôn sống đến chết ngạt, cuối cùng biến thành xác khô." Lâm Dương giải tán Sa nghĩ, rồi nói: "Tôi sẽ để những con Sa nghĩ này đi giúp chúng ta thám thính đường, chúng ta trực tiếp đi Ma quỷ thành đi!

Đương nhiên, nếu có thể tìm thấy Thiên Chân và Tiểu Ca thì tốt nhất, nếu không tìm thấy thì chúng ta sẽ hội hợp ở Ma quỷ thành, họ nhất định sẽ đến đó." Lâm Dương tuy không chắc chắn, liệu anh có cướp mất hào quang nhân vật chính của Thiên Chân không, nhưng đoán chừng có Tiểu Ca ở đó, Thiên Chân chắc chắn sẽ không sao.

Lâm Dương lờ mờ nhớ rằng, Thiên Chân lần đầu tiên bị lạc trong trận gió cát lớn, vì xuất hiện ảo giác mà lạc đường, nhưng không lâu sau đã được Tiểu Ca và Hắc hạt tử tìm thấy, lần này vì sự xuất hiện của anh, tuy Hắc hạt tử không xuất hiện, nhưng có Tiểu Ca ở đó, chắc chắn sẽ tìm thấy Thiên Chân.

"Lâm tiểu gia, ngài đúng là tiểu gia của tôi, Phan Tử tôi bình thường ngoài Tam gia và Tiểu Tam gia ra thì không phục ai, hôm nay ngài thật sự đã khiến tôi mở mang tầm mắt rồi, Phan Tử tôi phục ngài." Phan Tử nhìn những con Sa nghĩ rút đi như thủy triều đen, đối với Lâm Dương cậu ta thực sự khâm phục đến không nói nên lời.

Cá nhân Lâm Dương, trong mắt cậu ta tức thì lại càng thêm cao thâm khó đoán, ngay cả những con Sa nghĩ đáng sợ khiến người ta đau đầu trong sa mạc cũng có thể điều khiển, khiến Phan Tử thực sự khâm phục không lời nào tả xiết.

Hoắc Tú Tú nhìn Lâm Dương trong mắt cũng đầy vẻ rực rỡ khác thường.

Cô thừa nhận trước đây, lúc mới tiếp xúc với Lâm Dương, cô không hề thích anh nhiều, vì muốn khám phá bí mật trên người Lâm Dương, sau này thì vì Lâm Dương đã mang lại quá nhiều bất ngờ, khiến cô cảm thấy tiềm năng của Lâm Dương là vô hạn, nếu thu phục được Lâm Dương, phần lớn có thể duy trì sự ổn định của gia tộc, kéo dài sự huy hoàng của gia tộc.

Là người đứng đầu trẻ tuổi của Hoắc gia, Hoắc Tú Tú được Hoắc

lão thái nuôi dưỡng bên cạnh, lẽ nào thực sự có thể giống như một cô gái nhỏ, ngây thơ như vậy, thích mê trai đến vậy sao?

Khi Hoắc Tú Tú được Hoắc lão thái bồi dưỡng, cô đã định sẵn một đời phải cống hiến cho Hoắc gia, mất đi phần lớn bản thân.

Nhưng cùng với việc tiếp xúc với Lâm Dương ngày càng sâu, trong lòng Hoắc Tú Tú không thể giữ được sự bình tĩnh và ý định ban đầu như trước nữa, bây giờ Lâm Dương, đủ để cô dâng hiến trái tim chân thành.

"Ơ?" Đột nhiên Bàn Tử phát ra một tiếng kinh ngạc, mọi người nhìn lại, rồi nói: "Nhìn bụng kiến chúa có những vết lồi lõm có quy luật, trong bụng nó hình như có thứ gì đó." Bàn Tử thấy Lâm Dương giết chết kiến chúa lại có thể điều khiển đội quân Sa nghĩ, liền nghĩ từ kiến chúa có thể tìm ra manh mối gì đó, để cậu ta cũng có thể điều khiển đội quân Sa nghĩ, nhưng không tìm thấy manh mối nào, lại tìm thấy điều bất thường.

"Hình như có thứ gì đó." Phan Tử lẩm bẩm một câu, rồi từ trong giày rút ra con dao găm, nói: "Để tôi..." Phan Tử dùng dao găm rạch bụng kiến chúa, chất dịch màu xanh đen tức thì chảy ra, mùi không quá khó ngửi, nhưng có chút hăng, giống như mùi đồng sắt ngâm trong thuốc lâu ngày.

Phan Tử cũng không ghê tởm, dùng dao găm vạch bụng kiến chúa ra.

"Coong" một tiếng, dao găm chạm vào kim loại phát ra tiếng trầm đục, một chiếc chuông đồng được Phan Tử gắp ra từ bụng kiến chúa.

"Lại là đồ đồng..." Sắc mặt Lâm Dương có chút khó coi, đồ vật bằng đồng không phải lần đầu tiên được nhìn thấy trong cơ thể những loài rắn, côn trùng, chuột, kiến này, anh thắc mắc, đồng ngon đến vậy sao?

Những loài côn trùng này sao lại tranh giành nhau nuốt vào?

"Nhìn mức độ phân hủy, ước tính ít nhất đã được lưu trữ trong bụng kiến chúa này năm mươi năm rồi." Phan Tử dùng cát lau sạch dịch thể kiến chúa bám trên chuông đồng, sau đó dùng một mảnh vải nhỏ cầm lên giám định một lượt.

Chính vì trong bụng kiến chúa có chiếc chuông đồng này, nên nửa dưới cơ thể kiến chúa mới biến thành màu xanh lá cây, ngay cả máu cũng màu xanh lá cây.

Lâm Dương nhìn chiếc chuông đồng đó, chiếc chuông này không phải loại chuông miệng loe thường thấy, nó hình tròn, bên trong có ba viên bi nhỏ, khi va chạm sẽ phát ra tiếng trầm đục.

Không đợi Lâm Dương nghiên cứu kỹ chiếc chuông, Lâm Dương đã tiếp nhận tín hiệu tần số siêu sóng âm do Sa nghĩ truyền đến, tần số đặc biệt đó trong não Lâm Dương hội tụ thành một hình ảnh ghép lại.

"Cái này cứ thu lại đã, sau này nghiên cứu, bây giờ có manh mối rồi, đi theo tôi." Lâm Dương nhắc nhở mọi người một câu, sau đó từ trong ba lô lấy ra dây thừng, một đầu buộc vào eo mình, đầu còn lại quấn lên người Hoắc Tú Tú, rồi đến Phan Tử, cuối cùng là Bàn Tử.

Chương 148

Lâm Dương nói: "Xem ra bão lại sắp đến rồi, mọi người buộc dây vào, đừng để lạc nhau." Bàn Tử có hai trăm cân trọng lượng, để ở phía sau giữ lại, nếu bão cuốn bay những người phía trước, Bàn Tử cũng có thể kéo họ về.

Lâm Dương dẫn vài người, từ từ đi về phía bên trái của mình.

Bây giờ gió đã nổi lên, đi lại trên lòng cát khó khăn, nếu không đi xuôi gió, hành động sẽ càng chậm chạp hơn.

Nhưng may mắn là Lâm Dương dựa vào hình ảnh được đoàn quân Kiến Cát phản hồi, nơi đó cách vị trí hiện tại không quá xa, chắc có thể đến đó trước khi bão cát ập đến.

Không thuận gió, nhưng ít nhất cũng không ngược gió, đối với Lâm Dương mà nói, đây cũng coi như một chút may mắn.

Hiện tại gió chưa quá lớn, nhưng ở sa mạc, loại gió này đủ sức thổi tung cát bụi mịt trời, khiến người ta không thể mở mắt.

Mọi người đeo kính chống cát, gian nan tiến về phía trước.

Nhưng người gian nan nhất lại là Lâm Dương, đi ở phía trước, phải dùng sức kéo những người phía sau, nếu không thể lực tốt, đã sớm không đi nổi rồi.

Đi được khoảng hơn một giờ, Lâm Dương cuối cùng cũng thấy được hình ảnh Kiến Cát phản hồi.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của Lâm Dương đã đi qua rất nhiều bãi cát mềm lún, nhưng khi xuống một cồn cát, đột nhiên dưới chân cảm thấy hơi cứng, không còn mềm mại như trước nữa.

Lòng sông cạn, Lâm Dương mơ hồ nhớ lần đầu tiên Thiên Chân

và A Ninh tránh bão là ở lòng sông này.

Lòng sông đã cạn khô từ lâu, nhưng dưới đáy sông không có cát bụi, lớp bùn khô cứng hóa thạch, bước lên thoải mái hơn nhiều so với đi trên cát.

Xuống đến đó, tốc độ của mọi người rõ ràng nhanh hơn 25%, đi dọc lòng sông không lâu, Lâm Dương nhìn thấy một chiếc ô tô bị kẹt trong lòng sông, mơ hồ có thể nhận ra dường như là chiếc xe Hãn Mã việt dã, nửa thân xe đều lún sâu trong lòng sông.

"Á đù, á đù...!" Bàn Tử chú ý đến chiếc xe, lập tức liên tục phát ra tiếng kinh hô, sau đó cởi dây thừng, điên cuồng chạy về phía chiếc xe, vẻ mặt háo hức, như thể nhìn thấy tuyệt thế mỹ nữ và vàng bạc châu báu vậy.

"Kia có một chiếc xe, Lâm Dương, mau đánh tôi một quyền, xem có phải tôi mệt quá nên bị ảo giác rồi không." Bàn Tử sờ đi sờ lại xung quanh chiếc Hãn Mã, sau đó phấn khích nhìn Lâm Dương, kích động không thôi.

"Bàn Tử, ảo giác hay không thì cũng đừng quá kích động, xe bị kẹt trong lòng sông, nếu có thể lái ra được, người ta việc gì phải bỏ lại ở đó?" Lâm Dương lắc đầu vô tình cắt ngang ảo tưởng của Bàn Tử.

Bàn Tử nhảy lên xe, nằm sấp trên nóc xe, nói: "Bản gia ta mang vác nặng nề, sớm đã mệt đến mức không đi nổi nữa rồi, bây giờ khó khăn lắm mới thấy có một phương tiện di chuyển to lớn, bảo bản gia ta làm sao có thể từ bỏ?

Lâm Dương, không thể điều khiển Kiến Cát sao?

Bảo chúng đào chiếc xe này ra giúp bản gia ta đi, nếu không bản gia ta sẽ nằm lỳ trên này không đi nữa đâu." Phan Tử cười nói: "Trọng lượng cơ thể của cậu cũng đâu phải do tôi thêm vào, những thứ tài

sản tích cóp được, giờ lại chê bai à?" Trong lòng sông cạn, hai bên đều là cồn cát, tránh gió tốt, nên mọi người có tâm trạng nói chuyện đôi câu.

Hoắc Tú Tú cau mày nói: "Không kỳ lạ sao?

Chiếc xe nhìn rất mới, hoàn toàn không có dấu vết phong hóa, nhìn lốp xe thì ước chừng cũng mới bị kẹt vào đây gần đây, giữa sa mạc đầy cát vàng, liệu có ai bỏ xe ở đây không?

Bỏ xe ở đây rồi, trực tiếp vứt bỏ luôn, đối phương sẽ không cần nữa sao?" "Mặc kệ người ta chứ!

Có thể để lại một chiếc xe cho tôi, đó chính là ân nhân cứu mạng của tôi rồi." Bàn Tử hồn nhiên, đáp lại Hoắc Tú Tú một câu, bắt đầu làm nũng Lâm Dương tìm cách đưa xe ra.

Vốn dĩ còn có thể kiên trì đi bộ, không còn cách nào khác, không đi không được, nhưng bây giờ nhìn thấy xe, Bàn Tử lại không muốn nhấc chân nữa.

"Xem kìa, bên trong có dấu vết bánh xe khác cán qua, nhìn dấu vết, không lâu trước đây chắc chắn ít nhất có bảy tám chiếc xe đã đi qua đây." Hoắc Tú Tú đột nhiên kêu lên một tiếng, chỉ vào dấu vết cán lên bụi cây bên cạnh phân tích cho mọi người.

"Xem ra có người đã nhanh chân hơn chúng ta, chuẩn bị còn đầy đủ hơn." Phan Tử sắc mặt có chút khó coi, bởi vì cuốn sổ ghi chép kia là của cô của Hoắc Tú Tú, vậy những người khác tình cờ lại đến vào lúc này để làm gì?

Có phải cùng mục đích với họ không?

Nếu đúng vậy, thì đối phương lại biết những gì cần tìm, lại đi theo manh mối trước họ sao?

Ở cái nơi hoang vắng này, đặc biệt là có truyền thuyết về thành Ma

Quỷ, chắc chắn sẽ không có người bình thường tìm đến để du lịch tự sát đâu.

Lâm Dương trong lòng không có quá nhiều xao động, khi nhìn thấy chiếc xe, trong lòng đã hiểu rõ, chắc chắn là đám A Ninh rồi.

Lâm Dương nhìn về phía trước nói: "Bàn Tử, bão cát sắp đến rồi, ta đi tìm một chỗ ẩn nấp trước, đợi bão cát qua đi, rồi quay lại đào xe ra, nếu không bây giờ đào ra, lát nữa sẽ bị bão cát vùi lấp mất.

Bây giờ nửa dưới bị kẹt trong lòng sông, ít nhất sẽ không có cát bụi thổi vào làm hỏng động cơ.

Đợi bão cát qua đi, chúng ta sẽ đưa nó ra và lái được thôi." Hoắc Tú Tú cũng nói: "Bàn Tử đừng lãng phí thời gian nữa, nhìn trời tối sầm thế kia, bão lớn ước chừng chỉ còn chưa đầy một giờ nữa sẽ ập đến.

Ở đây nữa thì chỉ có nước chết." Bàn Tử vừa trèo từ nóc xe xuống vừa nói: "Được thôi!

Lâm Dương, cậu nhớ nhé, đợi bão qua đi, cậu nhất định phải đào xe ra cho tôi đấy, tôi thật sự không đi nổi nữa rồi." Bàn Tử xuống xe, mọi người tiếp tục đi theo sự dẫn dắt của Lâm Dương.

Đi về phía thượng nguồn, thượng nguồn của dòng sông chắc chắn sẽ có núi, trong sa mạc, nước là nguồn sống, vậy thì xung quanh dòng sông chắc chắn sẽ có di tích thành cổ, đi dọc lòng sông chắc chắn sẽ không sai, tuyệt đối có thể tìm thấy nơi tránh gió trước khi bão ập đến.

Lâm Dương vừa đi vừa nghĩ thầm trong lòng, liệu có gặp phải thứ đó không.

Đi được hơn nửa giờ thì không thể đi được nữa, gió cát đã lớn, dù đi dưới lòng sông, xung quanh thậm chí có bụi cây và cỏ dại giúp cản bớt một phần sức gió, nhưng như vậy cũng không đi nổi nữa, nếu cố

gắng đi tiếp, chắc chắn sẽ nguy hiểm.

Lâm Dương lập tức quyết định đưa mọi người nấp vào bụi cây bên cạnh.

Trong thời tiết bão táp như vậy, Lâm Dương muốn phát ra sóng âm lệnh cho Kiến Cát cũng không thể truyền đi được, chỉ có thể tạm thời nấp ở đó.

Mọi người ôm lấy bụi cây, cơ thể bị dây thừng buộc vào nhau, nằm sấp trong đống cỏ dại, mặc áo chống cát, che kín đầu, nếu bỏ qua môi trường khắc nghiệt thì cũng có chút thoải mái.

Không lâu sau, Bàn Tử, một gã vô tư vô lo, đã ngủ thiếp đi, nhưng Lâm Dương thì vẫn luôn cảnh giác, không dám ngủ, sợ rằng ngủ thiếp đi sẽ xảy ra bất trắc.

Trận bão này do Lâm Dương nấp ở nơi tốt hơn rất nhiều so với trước, nên cũng dễ dàng vượt qua.

Dù Lâm Dương luôn giữ cảnh giác, nhưng nửa đêm cũng không nhịn được mà ngáp ngủ.

Ban đầu Lâm Dương có thể gắng gượng, nhưng đi bộ trong sa mạc quá hao phí thể lực, Lâm Dương cuối cùng cũng không nhịn được, ngủ thiếp đi.

Tỉnh dậy, trên người đã bị vùi vài lớp cát, Lâm Dương lập tức bò dậy, sau đó đi kéo Hoắc Tú Tú và Phan Tử.

“Ai da trời ơi, một giấc ngủ thật sảng khoái!” Bàn Tử duỗi người vặn vai, hoạt động gân cốt.

Chương 149

Lúc này bão cát đã tạnh, nhưng nhìn thời tiết không có vẻ gì tốt đẹp, xem giờ đã hơn mười giờ sáng ngày hôm sau, nhưng sắc trời âm u như sắp tối đến nơi.

"Phan Tử, Tú Tú mau lên, nhìn thế này sẽ lại có bão cát, chúng ta phải nhanh chóng lên đường thôi." Lâm Dương kéo Phan Tử và Hoắc Tú Tú.

Lâm Dương phủi sạch cát bụi trên người, miệng phát ra tần suất sóng âm điều khiển Kiến Cát, không lâu sau, một đàn Kiến Cát lớn đã tập trung xung quanh.

Lâm Dương bảo những Kiến Cát đó giúp đào xe ra, khả năng ăn đất của Kiến Cát trong sa mạc quả thật không hề nói suông.

Chưa đầy nửa giờ, chiếc xe đã được đào lên.

"Một cái lốp xe bị tinh thể muối bên dưới đâm thủng rồi, Bàn Tử xem trong xe có lốp dự phòng không." Xe được đào lên, nhưng có một cái lốp bị xì hơi.

"Chắc chắn có lốp dự phòng, không có lốp dự phòng thì bốn cái vành sắt, bản gia ta cũng sẽ lái ra." Bàn Tử lẩm bẩm một câu, sau đó mở cốp sau đi tìm lốp xe.

Chiếc xe này chắc là sau khi dừng lại thì đột nhiên bị lún xuống, những thiết bị bên trong vẫn còn đầy đủ không lấy ra, chìa khóa cũng cắm trên đó, cũng tiện cho mọi người không ít việc.

Bàn Tử tìm được lốp dự phòng, cùng Phan Tử hợp sức nhanh chóng thay lốp xe, háo hức thử ngồi vào ghế lái.

"Làm gì thế?

Đi không?

Lên xe đi!

Để bản gia ta đưa đi hóng gió, đưa đi chiêm ngưỡng non sông tươi đẹp.” Xe đã được đào ra, không cần đi bộ nữa, Bàn Tử lại có tâm trạng khoe khoang.

Lâm Dương cười bất đắc dĩ, sau đó mọi người lần lượt lên xe.

Xe hoạt động tốt, không mất sức khởi động.

“Hắc, nhìn chiếc xe này, đi lại trong sa mạc, xe hơi thật hữu dụng, một trăm vạn thật khiến chúng ta được nở mày nở mặt…” Có xe, Bàn Tử thậm chí quên cả ăn uống, hăm hở lái xe dọc theo lòng sông cạn lên thượng nguồn.

Đi được khoảng hơn nửa giờ, chưa đầy một giờ, thì nhìn thấy dấu vết địa hình Yadan, xung quanh xuất hiện một số ngọn núi đá màu đen.

Định vị GPS trên xe đã được thiết lập, Lâm Dương cũng yên tâm, Bàn Tử lái theo định vị, Lâm Dương thấy không có gì, vội vàng ăn vài miếng lương khô mang theo trên xe, sau đó chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đêm qua trong bão cát, Lâm Dương cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng, ngủ cũng không yên, ngủ rất mệt.

“Ai, Lâm Dương, chúng ta đi theo địa chỉ định vị này, liệu có gặp phải nhóm người kia không?

Vạn nhất họ lại muốn tranh xe với chúng ta thì sao?” Lâm Dương vừa chợp mắt, giọng nói oang oang của Bàn Tử lại không chịu cô đơn vang lên.

Phan Tử trêu chọc nói: “Ối chà, bao nhiêu là mới mẻ vậy?

Ai có thể cướp đồ trong tay bản gia chứ?

Ngài Bàn Gia chưa gật đầu, xe đã chạy đi đâu được?” “Đồ khốn,

ai dám tranh xe với bản gia ta, bản gia ta sẽ liều mạng với hắn!" Bàn Tử hăm hở nói một câu, một bước cũng không muốn đi bộ ở cái nơi quỷ quái này nữa, bây giờ chiếc xe chính là mạng sống của hắn, ai động vào là hắn tức điên lên.

Hoắc Tú Tú có chút xót xa nhìn Lâm Dương bên cạnh, đặt cánh tay Lâm Dương lên vai mình, tiếp đó thì thầm nói: "Nhỏ tiếng một chút, để Lâm Dương nghỉ ngơi đi, cậu ấy mệt quá rồi, suốt đường đi đều phải hao phí tâm trí để dẫn chúng ta đi." Bàn Tử và Phan Tử cũng đều biết Lâm Dương vất vả rồi, thấy Lâm Dương ngủ, đều tự giác không nói chuyện nữa.

Đi thêm khoảng hơn một giờ nữa, một "thành bảo đá" khổng lồ xuất hiện.

Phía trước là một ngọn núi đá khổng lồ như một cái bát úp ngược, đi vòng quanh ngọn núi đá, phát hiện phía sau ngọn núi đá đều là địa hình Yadan, nhìn như thể thật sự có một thành bảo xuất hiện giữa sa mạc.

"Dừng xe, dừng xe…" Lâm Dương chưa ngủ được bao lâu đã tỉnh dậy, tỉnh dậy thấy một tòa thành đá như vậy, vội vàng kinh hô bảo Bàn Tử dừng xe.

"Gì thế?" Lâm Dương đột nhiên hét lên một tiếng, khiến Bàn Tử giật mình, vội vàng đạp phanh gấp.

Lâm Dương hạ cửa kính xe xuống, lấy ống nhòm trong xe ra nhìn, trên mặt lộ ra vẻ hiểu rõ nói: "Bên trong đại khái có người, chúng ta cẩn thận một chút, lái vào đi!" "Có người?

Ở đâu chứ?

Tôi không thấy?" Bàn Tử nghe lời Lâm Dương nhìn quanh vài lần, sau đó lái xe đi vào bên trong thành đá.

Lâm Dương nhớ rằng, bên trong nên là thành Ma Quỷ, những hình dáng giống như thành bảo này, thực ra là những khối đá sừng sững bị gió lớn điêu khắc thành hình, thêm vào sự phân bố đặc biệt của đá, nên khi gió lớn thổi qua sẽ phát ra âm thanh như tiếng quỷ khóc sói hú.

Nếu ở nơi khác, đại khái không cần lo lắng, nhưng ở đây, khiến Lâm Dương không thể không cảnh giác, nhớ rằng nhóm người A Ninh, dường như đã gặp rắc rối ở đây.

Nhất định phải cẩn thận.

Nhờ vào sự tiên tri, Lâm Dương cảm thấy mình có thể tránh được một số cạm bẫy.

"Được rồi, Bàn Tử dừng ở phía trước đi!" Bên ngoài thành Ma Quỷ, Lâm Dương bảo Bàn Tử dừng xe.

Lâm Dương biết, bên trong thành Ma Quỷ rất lớn, địa hình phức tạp lại không có bất kỳ dấu hiệu nào, đi vào rất dễ lạc đường.

Vì vậy, cách tốt nhất là đi bộ vào, vừa đi vừa đánh dấu.

Lâm Dương mang theo thiết bị và lương khô, đi về phía bên trong.

Cứ thấy một tảng đá hơi lớn một chút, Lâm Dương lập tức đánh dấu.

"Lâm Dương, cậu cũng quá cẩn thận rồi đó!

Bốn người chúng ta, lẽ nào không thể nhớ được một con đường sao?" Bàn Tử có chút không nhịn được cười khẽ, cảm thấy Lâm Dương quá cẩn trọng.

Lâm Dương vừa sắp xếp đá làm dấu hiệu, vừa nói: "Cẩn tắc vô áy náy, Bàn Tử đừng cãi với ta, ở bên trong tuyệt đối không thể nhớ được đường, nếu không tin chúng ta cá cược, nếu cậu không thể nhớ được toàn bộ, chỉ cần nhớ được một nửa, ta cũng phục." Bàn Tử lúc

mới sinh ra không sợ hổ, không biết sự lợi hại của thành Ma Quỷ.

Đi về phía trước không xa, đột nhiên nhìn thấy phía trước có lều bạt và dấu vết hoạt động của con người.

"Làm gì?

Đi không?" Phan Tử nhìn về phía Lâm Dương hỏi ý kiến.

Chương 150

Lâm Dương dùng ống nhòm quan sát, trong trại lều có vài người nước ngoài, và một bà lão mặc trang phục Tạng tộc.

Lâm Dương trầm tư một lát, không phải nhóm A Ninh sao?

"Không đi, bây giờ chúng ta ở sáng, họ ở tối, việc gì phải đi đánh rắn động cỏ?

Đi vòng qua, chúng ta sẽ vào từ một bên." Lâm Dương trầm giọng nói một câu, cảm thấy Thiên Chân và Tiểu Ca chắc chắn đang ở bên trong thành Ma Quỷ, nếu muốn tìm, thành Ma Quỷ nhất định phải vào.

"Được." Bây giờ mọi người đều lấy Lâm Dương làm chủ, thấy Lâm Dương muốn vậy, mọi người cũng không có ý kiến, đương nhiên cũng không có ký ức tiên tri như Lâm Dương, sự thật chứng minh đi theo Lâm Dương tổng không sai.

Sau khi vào thành Ma Quỷ, Lâm Dương càng thêm cẩn thận, đặt dấu hiệu cũng càng thêm thường xuyên.

Nhưng Lâm Dương khi đặt dấu hiệu lại chú ý, dưới tảng đá bên cạnh, dường như cũng có một số dấu hiệu được cố ý đặt sẵn.

"Chắc là dấu hiệu của nhóm A Ninh, chúng ta đi theo dấu hiệu đó." Lâm Dương chỉ vào dấu hiệu, nói với mọi người.

"Khoan đã, Lâm Dương?

A Ninh?

Có chuyện gì?

Ở đây sao?" Bàn Tử cau mày khó hiểu nhìn Lâm Dương.

Lâm Dương mơ hồ giải thích: "Ta thấy nhóm người nước ngoài

đó, có thủ đoạn, thêm vào việc A Ninh luôn xuất hiện xung quanh hành động của chúng ta, nên ta đoán nhóm người này tám phần cũng là A Ninh đang dẫn đội." Nói rồi Lâm Dương thở dài, có chút tiếc nuối.

Nếu không có ký thác, A Ninh có lẽ là lần cuối cùng xuất hiện, lần cuối cùng dẫn đội, không lâu nữa, sẽ kết thúc một đời ngắn ngủi lại đau khổ.

Lâm Dương tiếc nuối cho A Ninh, không phải vì lòng thương hại tràn lan, thực sự, đứng trên lập trường của A Ninh, cô ấy cũng là một cô gái đáng thương.

A Ninh cũng không thật sự xấu xa hoàn toàn, chỉ là bị Khưu Đức Khảo tẩy não, trở thành vật hy sinh vô cớ.

Nếu Lâm Dương không có ký thác, thì trước đó ở Tây Sa, chiếc thuyền đánh cá đột nhiên xuất hiện, dường như là do A Ninh đưa đến.

Đi được một lúc, đột nhiên bên tai truyền đến những âm thanh kỳ dị.

Âm thanh đó, như thể rất nhiều người dùng cùng một giọng điệu, cùng một tốc độ, cùng một ngữ khí, cùng một âm thanh đồng thời hét lên.

Trùng điệp lại phiêu diêu, như thể tiếng ma quỷ từ U Minh gọi vậy.

Khiến người ta nghe xong trong lòng bỗng thấy phiền muộn không rõ lý do.

Trên mặt Bàn Tử lóe lên vẻ hung tợn, Lâm Dương cũng xuất hiện sự phiền não, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc đã khôi phục lại sự tỉnh táo.

"Đừng căng thẳng, âm thanh đó chắc là do nhóm A Ninh gọi, nghe có vẻ gần, đó là do địa hình bên trong khiến âm thanh phản xạ, ước

chừng cách chúng ta một đoạn khá xa.” Lời nói của Lâm Dương mang theo một chút khí tức thanh mát, xua tan sự phiền muộn trong lòng mọi người.

Lâm Dương đi về phía trước vài bước, miệng phát ra một chuỗi sóng âm.

Định vị hồi âm cuối cùng cũng có thể phát huy tác dụng, ở nơi này dùng định vị hồi âm đơn giản là còn nhìn rõ hơn cả dùng máy bay không người lái.

Nhưng ít nhiều cũng sẽ có một số nhiễu, hình ảnh tuy rõ ràng, nhưng sẽ có chút trùng lặp, cần Lâm Dương phân biệt ra.

“Thiên Chân và Tiểu Ca quả nhiên đang ở đó…” Lâm Dương sau khi phân biệt rõ ràng, lập tức lộ vẻ mừng rỡ, dây cung căng thẳng trong lòng cũng buông lỏng đi một chút.

Bàn Tử nghe lời Lâm Dương, lập tức nhìn xung quanh, “Hả? Ở đâu cơ?” “Ở phía trước, cùng với A Ninh, dường như đã bị khống chế.” Lâm Dương lắc đầu, định vị hồi âm có thể hiện hình ảnh, nhưng đều là hình ảnh tĩnh, đối với lời nói của con người tác dụng không lớn lắm, vì vậy Lâm Dương cũng có chút không dám khẳng định vì sao Tiểu Ca đột nhiên mất tích lại hòa nhập với nhóm A Ninh.

“Đi, chúng ta đuổi theo.” Lâm Dương đi về phía trước, Phan Tử cũng vội vàng đi theo.

Lâm Dương không đi về phía nơi Thiên Chân và Tiểu Ca đang ở trong định vị hồi âm, bởi vì họ cũng đang di chuyển, nếu đuổi theo, thì Thiên Chân và Tiểu Ca cũng không còn ở đó nữa, đi theo sau A Ninh, cũng sẽ mất đi tiên cơ.

Vì vậy Lâm Dương đã chọn, đánh cược một phen, dẫn mọi người đến địa điểm mục tiêu của A Ninh trong ký ức, đợi ở đó.

Ngay cả khi định vị hồi âm có thể sử dụng ở nơi này, Lâm Dương cũng không dám lơ là một chút nào, kiên trì để lại dấu hiệu trên mặt đất.

Đi không lâu, dưới sự dẫn dắt quanh co của Lâm Dương, mọi người đến trước một gò đất hình bán nguyệt.

Lâm Dương quay người lại làm định vị hồi âm một lần nữa, xác định Thiên Chân và A Ninh quả nhiên đang đi về phía này, lập tức yên tâm, xem ra mặc dù sự xuất hiện của hắn đã khiến sự việc có chút sai lệch, nhưng về đại thể thì không sai khác so với ký ức.

"Lâm Tiểu Gia, không phải Tiểu Tam Gia đang ở đây sao?

Người đâu?" Phan Tử thấy Lâm Dương dừng lại, dường như đã đến đích, nhưng lại không có bóng dáng Thiên Chân, Phan Tử không nhịn được có chút sốt ruột hỏi.

"Đừng vội, Thiên Chân sắp đến rồi." Lâm Dương an ủi Phan Tử một câu, tiếp đó ngẩng đầu nhìn về phía gò đất, nói: "Chúng ta trèo lên đó đợi." Mặc dù mọi người không hiểu vì sao phải trèo lên chỗ cao để đợi Thiên Chân, nhưng đối với lời nói của Lâm Dương, lại tuyệt đối tin tưởng, thấy Lâm Dương bắt đầu trèo, mọi người cũng đều đi theo lên.

Nơi này khá dễ trèo, dùng dao găm và cuốc leo núi thay nhau sử dụng, không mấy chốc đã trèo lên được.

"Trời ơi, cái quái gì thế này?" Bàn Tử phát ra một tiếng kinh hô, nhìn vật khổng lồ trước mắt, có chút khó tin, nhận biết được nửa ngày trời mới lắp bắp nói: "Không phải là một con thuyền lớn sao?" "Bàn Tử, cậu cũng có chút nhãn lực đấy." Lâm Dương trầm giọng nói một câu, quả nhiên không sai, chính là con thuyền đắm có liên quan đến Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

“Con thuyền này, chắc hẳn đã di chuyển trên dòng sông khi dòng sông chưa cạn khô, có khả năng đã đi ra từ núi Côn Luân, chỉ là không ngờ nước sông ở đây đột nhiên cạn khô, con thuyền không kịp quay về nên mắc cạn ở đây.

Đợi nước sông dâng lên mới quay về, nhưng tiếc là, không biết vì lý do gì, nước sông cạn khô rồi không bao giờ phục hồi nữa.” Lâm Dương giải thích suy đoán của mình cho mọi người.

Con thuyền này cực kỳ to lớn, không thể nào là do thời gian quá lâu, nên sự phong hóa cực kỳ nghiêm trọng, ngoài một cái khung sườn khổng lồ ra, một số chỗ hầu như không nhìn thấy hình dáng ban đầu của thân thuyền, ván gỗ trên thuyền, hầu như đều đã hòa làm một với cát bụi, những chỗ bề ngoài có thể miễn cưỡng nhìn rõ, nhưng bên trong thì không nhìn thấy được.

Thời tiết vốn đã âm u, thêm vào việc có một khoảng cách, ngay cả Lâm Dương có mắt nhìn đêm cũng không nhìn rõ tình hình bên trong.

“Xem kìa, bên trong dường như có một số chum vại.” Hoắc Tú Tú lấy đèn pin chiếu sáng vào sâu bên trong con thuyền lớn, tiếp đó nói: “Có khả năng là thuyền chở hàng của Tây Vực thời cổ đại, bên trong chắc là hàng hóa vận chuyển.” Lâm Dương cau mày, những thứ bên trong đó không phải hàng hóa, cụ thể là thứ gì thì hắn không nhớ rõ nữa, nhưng nhớ rằng chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

“Hàng hóa?” Không ngờ Bàn Tử vừa nghe lời Hoắc Tú Tú nói, đôi mắt lập tức sáng rực, không đợi Lâm Dương mở miệng, Bàn Tử đã bộc lộ bản tính của mình, chạy về phía con thuyền lớn đó.

Lâm Dương muốn mở miệng ngăn cản thì đã muộn, Bàn Tử đã chạy đi rồi, nhảy vào một khe nứt bên trong.

Chương 151

"Bàn Tử, đừng xông động, bên trong không có bảo bối đâu." Lâm Dương vừa hét vừa đuổi theo.

Lâm Dương vừa hét vừa đuổi, nhưng Bàn Tử mắt sáng rực, rõ ràng đã kích động đến mức không nghe lời Lâm Dương nữa, lúc này Bàn Tử sau khi nghe thấy những "hàng hóa Tây Vực" kia, toàn thân di chuyển đặc biệt linh hoạt, thoắt cái đã chui tọt vào khe nứt trong khoang thuyền.

"Bàn Tử…" Lâm Dương hét lên một tiếng, cũng không thể ngăn cản Bàn Tử, đợi khi hắn chạy đến khe nứt, thể tích hơn hai trăm cân của Bàn Tử đã chui vào đường hầm khoang thuyền, trèo xuống hầm tàu phía dưới.

Loại thuyền cổ Tây Vực bị mắc cạn như vậy, đặc biệt là loại lớn như thế, chắc chắn là để vận chuyển hàng hóa lên thượng nguồn, thông thường trong trường hợp như vậy, trong hầm tàu sẽ đặt những hàng hóa quý giá, hầm tàu tương đối ổn định hơn một chút, sự phong hóa qua nhiều năm cũng sẽ ít bị ảnh hưởng hơn.

Vì vậy Bàn Tử xuống thuyền, cũng không dừng lại, không thèm nhìn những mảnh gốm vỡ trong bùn đất, trực tiếp tìm đường đi xuống tầng hầm tàu thấp nhất.

"Bàn Tử, mau quay lại, bên trong thật sự không có bảo bối đâu." Lâm Dương đã sốt ruột, mơ hồ nhớ rằng trong khoang thuyền dường như vận chuyển cống phẩm cho Tây Vương Mẫu, đều không phải những thứ tốt lành, khiến nhóm A Ninh tổn binh hao tướng một nửa, ngay cả Thiên Chân sau khi ăn Kỳ lân kiệt cũng sợ hãi tồn tại.

"Sao thế?

Lâm Tiểu Gia, cậu lại không biết tính cách của Bàn Tử sao, vào bảo sơn có thể nào lại về tay không chứ?" Phan Tử đi đến an ủi Lâm Dương một câu, không biết có gì bên dưới khoang thuyền, nên cũng không có sự dè chừng.

"Không phải bên dưới có nguy hiểm sao?" Hoắc Tú Tú thấy sắc mặt Lâm Dương không đúng, vội vàng tiến lên hỏi.

"Chỉ e là không chỉ nguy hiểm đâu!

Nếu không cẩn thận, mọi người đều sẽ bỏ mạng ở đó." Lâm Dương sốt ruột, nói với Phan Tử hai người: "Trước tiên đi tìm một chỗ nấp ở bên cạnh, ta xuống kéo Bàn Tử ra, nhớ lát nữa đừng gây ra bất kỳ động tĩnh nào, sau đó nghe khẩu lệnh của ta chuẩn bị chạy." Lâm Dương nói xong, cũng không có thời gian giải thích với Hoắc Tú Tú và Phan Tử nữa, vội vã đuổi theo xuống.

Với tính cách của Bàn Tử, nếu gặp phải những chum vại bị phong kín kia, chắc chắn sẽ trực tiếp mở ra, điều này Lâm Dương rất hiểu.

"Lâm Dương, cẩn thận một chút, tôi đợi cậu." Hoắc Tú Tú có chút căng thẳng chúc phúc Lâm Dương một câu.

Lâm Dương đuổi theo Bàn Tử chạy xuống, cái thể tích của Bàn Tử trước đó còn than phiền vì mang vác nặng nề, bây giờ lại không hề cảm thấy nặng nề chút nào, cũng có một chút lợi thế, đường hầm trong khoang thuyền hẹp, Bàn Tử đi xuống dựa vào hai bên ván thuyền bị phong hóa, dấu vết để lại rõ ràng, Lâm Dương không cần lo lắng chạy nhầm hướng.

Vừa nãy ở bên ngoài, không có cảm nhận trực quan nào, bây giờ vào bên trong khoang thuyền, Lâm Dương mới thực sự cảm nhận được sự to lớn của con thuyền đó.

Tây Vực thời cổ đại, đã phát triển đến mức độ này rồi sao?

Lâm Dương đối với Tây Vực có một nhận thức mới, con thuyền này trong thời cổ đại tuyệt đối không nhỏ, ngay cả ở Thịnh Đường, Minh cường thịnh, muốn chế tạo một con thuyền lớn như vậy, ước chừng cũng không dễ dàng như vậy, huống hồ là Tây Vực đầy cát bụi, vật tư khan hiếm?

Nếu được khai quật, chắc chắn sẽ được coi là một kỳ tích.

"Bàn Tử." Lâm Dương vừa đuổi vừa gọi, muốn ngăn cản.

Bây giờ vẫn Kỳ Lân trên người ngày càng mờ nhạt, Lâm Dương không có cách nào hồi phục, cũng không biết có thể dùng được mấy lần nữa, cũng không biết đối phó với những thứ trong khoang thuyền có hiệu quả hay không.

Ha ha hừ hừ… Ngay khi giọng Lâm Dương vừa dứt, bên cạnh truyền đến một trận tiếng cười lạnh độc ác u oán lại trống rỗng, khiến người ta lập tức dựng tóc gáy, da đầu tê dại.

Lâm Dương lập tức dừng bước, nhìn quanh một lượt, trong đầu hồi tưởng lại, mơ hồ nhớ rằng tiếng cười lạnh này không phải do người phát ra, dường như là do những thứ bên trong thuyền phát ra.

Lâm Dương càng thêm sốt ruột, vừa chạy vừa phát ra một luồng âm thanh trong miệng, định vị hồi âm có thể hoạt động trong khoang thuyền này.

Trèo xuống hầm tàu, Lâm Dương nhìn thấy Bàn Tử đang nằm sấp ở đó, mông chổng lên như đang bới móc thứ gì đó.

"Bàn Tử, ông nội cậu đừng động loạn." Lâm Dương sốt ruột, lập tức hét lớn một tiếng.

Đứng ở vị trí của Lâm Dương, chỉ có thể nhìn thấy phía sau thân hình mập mạp của Bàn Tử, không nhìn rõ Bàn Tử đang bới móc gì, nhưng Lâm Dương sợ Bàn Tử đang bới móc những chum vại tế phẩm

kia.

“Lâm Dương, mau xem, bên trong có thứ này.” Bàn Tử nghe thấy tiếng Lâm Dương, bò dậy quay đầu nhìn Lâm Dương một cái, lập tức ra hiệu cho Lâm Dương nhìn.

Lâm Dương mới chú ý, trước mặt Bàn Tử lại là một cái hố bùn hình bán nguyệt giống như bị sụt lún.

Lâm Dương đi đến, nhìn thấy trong hố bùn nửa chôn một người nước ngoài.

Suyt suýt suýt… Mơ hồ có loại âm thanh giống như nhiễu điện vang lên, Lâm Dương vỗ trán một cái, lập tức lại nhớ ra một số chuyện.

Người trong cái hố này, chắc là người của nhóm A Ninh bị mất tích trong bão, nếu không nhầm thì bên dưới hẳn có một người Tác Gia.

“Bàn Tử, mau giúp cứu người.” Lâm Dương sau khi hồi tưởng, lập tức vươn tay tiến lên kéo người nước ngoài đó.

Người nước ngoài này, chắc là không còn cứu được, Lâm Dương nhớ rằng anh ta đã không sống sót.

Quả nhiên vừa chạm vào đã thấy thi thể lạnh lẽo có chút cứng đờ, rõ ràng đã chết được một thời gian rồi.

“Cứu người?

Lâm Dương, cậu lại không bị ảo giác đó chứ?

Ông già nước ngoài này chết rồi mà!

Cứu gì?” Bàn Tử có chút khó hiểu nhìn Lâm Dương.

“Bên dưới còn có một người nữa.” Lâm Dương vội vàng giải thích một câu với Bàn Tử, bắt đầu kéo cái xác.

“Không được động, giơ tay lên.” Khi Bàn Tử và Lâm Dương vừa kéo cái xác ra, phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng của một người phụ nữ.

Lâm Dương thở dài, nói: “A Ninh, đừng làm loạn nữa, mau cứu người đi, lát nữa không thì một người cũng không sống sót được đâu.” Giọng nói đó là của A Ninh, Lâm Dương nhìn đồng hồ, A Ninh xuất hiện sớm hơn một chút so với những gì hắn nhớ.

“Lâm Dương?

Bàn Tử?

Hai người ở đây sao?” Quả nhiên ngay sau đó giọng Thiên Chân vang lên, Thiên Chân tiến lên kéo tay A Ninh xuống nói: “A Ninh bỏ súng xuống, Lâm Dương và Bàn Tử là người của chúng ta.” Lâm Dương quay đầu nhìn Thiên Chân một cái, thấy Thiên Chân vẫn bình an vô sự mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra mặc dù sự xuất hiện của hắn đã khiến một số sự việc có chút sai lệch, nhưng đại thể vẫn không thoát ly khỏi cấu trúc của Tam Thúc.

Thiên Chân cuối cùng cũng đi cùng A Ninh, một lần đi vào trong đó.

“Đừng ngẩn ra nữa, có gì đợi lát nữa hãy nói, lát nữa người Tác Gia kia sẽ không ổn rồi.” Lâm Dương tuy rằng cũng tò mò, nhưng lúc này cũng không phải lúc để nói chuyện, cứu người ra trước mới là chính sự.

A Ninh nhíu nhíu mày, miệng mấp máy không nói gì, tiến lên cũng bắt đầu cứu người, hai người đều là người có năng lực, đương nhiên người sốt ruột nhất là cô.

Chương 152

Một khi mấy người cùng ra tay, thi thể của người nước ngoài nhanh chóng được kéo ra.

Dưới thi thể của người nước ngoài, quả nhiên có một người Tác Gia da trắng, mắt sâu, sống mũi cao.

Sau khi khiêng người lên, A Ninh ý vị thâm trường nhìn Lâm Dương một cái.

"Đi kéo ở phía trước." A Ninh cũng biết tình hình của người Tác Gia không tốt lắm, nên không dây dưa với Lâm Dương vào lúc này, cởi áo khoác của mình, buộc vào người Tác Gia, dặn dò Thiên Chân một câu, bắt đầu nâng người Tác Gia từ phía sau đưa ra ngoài.

"Vâng ạ." Thiên Chân cực kỳ ngoan ngoãn đáp một tiếng, không nói thêm gì, trực tiếp bắt đầu khiêng người Tác Gia đi ra ngoài.

Lâm Dương cau mày, dáng vẻ của Thiên Chân, không giống bị ép buộc, nhìn cậu ấy làm việc sao mà cam tâm tình nguyện thế nhỉ?

"'Linh linh linh', khiêng thi thể ra ngoài." A Ninh quay đầu lại nói với Lâm Dương một câu.

A Ninh trong bộ đồ da đen bó sát, lúc này sắc mặt lạnh lùng, khi ra lệnh cho Lâm Dương làm việc, Lâm Dương kinh ngạc, dường như nhìn thấy vẻ lạnh lùng kiêu sa trên khuôn mặt A Ninh?

Lại có một chút quyến rũ không ngờ?

Lâm Dương thở dài, thực ra hắn cảm thấy A Ninh cũng không quá xấu, đáng tiếc là sắp chết rồi.

"Được rồi, đi bước nào hay bước đó vậy!" Lâm Dương không dây dưa nhiều ở đó, cùng Bàn Tử khiêng thi thể người nước ngoài kia bắt

đầu bò ra ngoài.

A Ninh quả nhiên vẫn ra tay lớn như mọi khi, đội ngũ bên ngoài số lượng người thật không ít, như một đoàn du lịch lớn.

Có y tá và hướng dẫn viên, lúc này y tá đang chỉnh đốn trang bị bên ngoài, bắt đầu điều trị cho người Tác Gia.

Lâm Dương nhìn mãi không tìm ra bệnh, không nhịn được tiến lên vén áo người Tác Gia, vạch ra bộ ngực đầy lông, chỉ vào những đốm đỏ chi chít trên ngực người Tác Gia nói: "Trong cơ thể anh ta chắc là có thứ gì đó chui vào rồi." Lâm Dương không nhớ rõ kết quả của người Tác Gia này, chỉ mơ hồ nhớ rằng trong nhóm người kia, có rất nhiều người đều bỏ mạng vào sáng sớm ngày mai vì đã động vào những chum vại đó.

"Cậu biết sao?" Một người đàn ông trung niên tiến lên đánh giá Lâm Dương và Bàn Tử vài lần, trầm giọng hỏi một câu.

Lâm Dương nhìn người đàn ông trung niên đó, thăm dò hỏi: "Vũ Lão Tứ?" Người đàn ông trung niên nghe lời nói, lập tức sững người, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, hỏi: "Cậu biết tôi?" Quả nhiên, không sai, sự phát triển của sự việc từ sai lệch lại dường như trở về đúng quỹ đạo.

"Chuyện này cứ để Thiên Chân giải thích đi!

Lâm Dương thở dài, không còn hứng thú nói nhiều nữa.

Tuy rằng những người này, đều không phải người tốt lành, nhưng dù sao đây cũng là những sinh mạng sống động, người nước ngoài đã chết, nhưng trong số đó còn có đồng bào của họ nữa chứ!

Có một số người, thật sự không xấu, chỉ là sinh ra trong hoàn cảnh đó, khiến họ không thể không trở thành người như vậy, vì lợi ích, vì ân tình mà làm việc, ví dụ như A Ninh.

“Bàn Tử, đừng đi vào, bên trong không có thứ gì tốt lành đâu, chỉ có nguy hiểm ăn thịt người thôi.” Lâm Dương vừa quay người lại thấy Bàn Tử lén lút lùi ra khỏi đám đông, đi về phía khoang thuyền, nhìn dáng vẻ dường như chuẩn bị xuống thêm một lần nữa, Lâm Dương lần này không thể đứng nhìn Bàn Tử đi xuống, vội vàng tiến lên chặn Bàn Tử lại.

“Sao có thể chứ?

Vừa nãy chúng ta không phải đã xuống một lần rồi sao?

Cũng không thấy nguy hiểm gì mà!” Bàn Tử có chút không tin lời Lâm Dương, tiếp đó nói: “Lâm Dương, đây có thể là thuyền vận chuyển của Tây Vực cổ đại, bên trong chắc chắn có không ít đồ tốt, đợi anh xuống vớt vài cái lên cho cậu mở rộng tầm mắt.” Kể từ khi Bàn Tử không lấy được vàng bạc châu báu ở Vân Thiên Cung, Lâm Dương và Bàn Tử cũng không hề thiếu tiền, nhưng Bàn Tử không thể bỏ được cái tật thích vớt vát đồ đạc.

Đây cũng là một sở thích đã ăn sâu vào xương tủy rồi!

“Bên trong không phải đồ tốt lành, mà là những thứ tà ác sẽ giết người.” Lâm Dương không giấu Bàn Tử, trực tiếp nói ra tất cả những gì mình biết.

“Đây không phải là thuyền chở hàng của Tây Vực, mà là thuyền tế phẩm mà vương quốc Tây Vực cổ đại dâng cho Tây Vương Mẫu.

Bên trong đều là tế phẩm vận chuyển cho Tây Vương Mẫu, không có bất kỳ thứ gì có giá trị.

Ngược lại là tà ác, tuyệt đối đừng đi vào nữa, nếu không chúng ta nhất định sẽ bỏ mạng ở đó.” Bàn Tử sau khi nghe Lâm Dương nói xong, lập tức toát mồ hôi lạnh khắp người, đối với lời nói của Lâm Dương, không hề có chút nghi ngờ nào.

Bàn Tử có chút may mắn, sau khi xuống đó bị thi thể người nước ngoài và máy bộ đàm thu hút sự chú ý, nếu không động vào những chum vại kia, ước chừng sẽ không ra được. …Nhưng đồng thời Bàn Tử lại có chút cảm động, hắn đi vào đó vì không biết có nguy hiểm, vì muốn mò đồ cổ, nhưng Lâm Dương lại biết rõ bên trong nguy hiểm như vậy mà vẫn đi vào, lại là vì cứu hắn.

Bàn Tử vỗ vỗ vai Lâm Dương, tất cả lời nói đều không cần phải thốt ra, tình huynh đệ này ở trong lòng.

"Đúng rồi, Phan Tử và Tú Tú đâu?

Hai người đó đi đâu rồi?" Bàn Tử nói xong, quay đầu nhìn một vòng, hoàn toàn không thấy bóng dáng Phan Tử và Tú Tú.

Lâm Dương đưa mắt ra hiệu cho Bàn Tử, nói: "Ta vừa nãy vào đuổi theo thì đã bị tách ra với họ, nhưng không sao, ta đã để lại dấu hiệu, chắc là có thể tìm được họ." Nhiều lần sống chết có nhau như vậy, Bàn Tử lập tức hiểu ý, cũng không hỏi thêm nữa, biết Lâm Dương nhất định có sự sắp xếp tốt hơn.

Lâm Dương phát ra một luồng sóng âm trong miệng, xác định phương vị ẩn nấp của Phan Tử và Tú Tú, liền đưa mắt ra hiệu cho Bàn Tử, liếc nhìn những người bên phía A Ninh, tiếp đó nói: "Ta đi vệ sinh một lát." Bàn Tử gật đầu, sau đó âm thầm cảnh giác giúp Lâm Dương che chắn.

Lâm Dương đi vòng vài vòng, lặng lẽ đi đến bên cạnh Phan Tử và Tú Tú, thì thầm nói: "Bây giờ tình hình đã có biến, nhưng người của chúng ta không thể nào tất cả đều ở trên mặt nổi, như vậy vạn nhất có chuyện xảy ra, ngay cả người tiếp ứng cũng không có." "Lâm Tiểu Gia 1.1, cậu làm gì thì cứ làm đi?

Phan Tử tôi đều nghe lời cậu." Phan Tử là người hành động, một khi đã phục ai thì sẵn lòng nghe theo chỉ huy của người đó.

“Ước chừng lát nữa, nhóm A Ninh sẽ vào hết, bây giờ hãy quay về theo dấu hiệu của chúng ta, đến trại của nhóm A Ninh để chuẩn bị một số vật tư, sau đó đợi ta ở nơi chúng ta dừng xe để tiếp ứng.” Lâm Dương trầm tư một lát nói: “Nếu tình hình có bất kỳ thay đổi nào, ta sẽ tìm cách thông báo.

Đúng rồi, để lại một cái bộ đàm, vạn nhất có chuyện gì, cũng đừng sợ bị lộ, trực tiếp dùng bộ đàm liên hệ với ta.” Phan Tử gật đầu, nói: “Lâm Tiểu Gia, yên tâm, tôi biết phải làm gì.” Hoắc Tú Tú dịu dàng nhìn Lâm Dương nói: “Lâm Dương, cậu…” Lâm Dương cười, đưa tay véo nhẹ mũi Hoắc Tú Tú, nói: “Yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt cho cậu.

Cậu cũng vậy, nơi này quá quỷ dị, cũng phải vạn sự cẩn thận, có chuyện gì phải liên hệ với ta ngay lập tức.” Lại dặn dò Hoắc Tú Tú và Phan Tử vài câu, trước khi chia tay, Lâm Dương cắn nát đầu ngón tay, chấm vào trán Hoắc Tú Tú và Phan Tử.

Tình hình bên trong quá quỷ dị, ban đêm rất có thể sẽ có những chuyện càng quỷ dị hơn xảy ra, lại không ở bên cạnh, không có cách nào bảo vệ, nên chỉ đành trước hết lưu lại một chút máu của mình trên người họ.

Đối với công năng của máu mình, Lâm Dương có lòng tin, xua tà khu độc đều có hiệu quả.

Buổi tối lại bắt đầu có gió, Lâm Dương cũng không nói nhiều, bảo Phan Tử và Hoắc Tú Tú tranh thủ lúc còn chút ánh sáng, gió chưa lớn lắm thì nhanh chóng rời đi.

Sau khi họ quay về, không lâu sau, quả nhiên giống như Lâm Dương dự đoán, tình hình của người Tác Gia không tốt, A Ninh và người hướng dẫn viên trẻ tuổi Tạng tộc đã nói chuyện, bảo anh ta đi đưa người ở trại bên ngoài đến.

Bên ngoài có một chiếc xe y tế, nếu lái đến sẽ tốt hơn một chút, dù sao người Tác Gia cũng là một mạng người, nếu có thể cứu được, mọi người không muốn dễ dàng bỏ cuộc.

Lâm Dương bên này thì không có việc gì nhiều, kéo Thiên Chân đến bên cạnh, hỏi tình hình.

Chương 153

Ngoài ra Tiểu Ca đã đi đâu?

Lúc bão cát ập đến, Tiểu Ca và Thiên Chân đã cùng nhau mất tích.

Thiên Chân cũng không giấu giếm, trực tiếp kể cho Lâm Dương nghe những chuyện xảy ra sau khi gặp bão.

Khi bão ập đến, cậu ấy đã tách khỏi Lâm Dương, lúc đó, trong bão cát, không thể tìm thấy người khác, nhưng lại dường như nhìn thấy một vệt sáng xuất hiện, cứ thế đuổi theo vệt sáng đó.

Đuổi theo hơn hai giờ, Thiên Chân cũng không biết đã chạy bao xa, cũng may mắn, vừa vặn gặp được một người đeo kính đen trong đội ngũ của A Ninh, đó là Hắc Hạt Tử, đối phương đã nhầm Thiên Chân là người của đội ngũ, đưa Thiên Chân trở về.

Lúc đó Thiên Chân gần như kiệt sức, cũng không nhận ra ai là ai nữa, đi theo Hắc Hạt Tử trở về, không ngờ lại là đội ngũ của A Ninh.

Sau đó A Ninh yêu cầu Thiên Chân đồng ý hành động cùng đội ngũ, nếu không thì sẽ vứt Thiên Chân ra ngoài, cũng không cho Thiên Chân ăn uống.

Thiên Chân không còn cách nào khác đành phải đồng ý, sau đó khoảng nửa đêm, Tiểu Ca tìm thấy Thiên Chân trong đội ngũ của A Ninh, sau đó cũng bị giữ lại.

Sau khi trò chuyện xong, Thiên Chân buồn ngủ ập đến, chuẩn bị chui vào túi ngủ để ngủ một giấc.

Thiên Chân chỉ vào túi ngủ bên cạnh, ngáp nói: “Lâm Dương, bên cạnh có túi ngủ, nếu cậu buồn ngủ thì vào nghỉ ngơi đi.” “Cậu ngủ trước đi!” Lâm Dương nhìn bóng lưng A Ninh ở phía xa nói: “Ta đi

tìm A Ninh có chút chuyện." Thiên Chân nghe vậy, không nói nhiều nữa.

Lâm Dương đi đến bên cạnh A Ninh, nghe thấy Vũ Lão Tứ đang nói chuyện với A Ninh.

Tiến lại gần hơn một chút, Lâm Dương mới nghe Vũ Lão Tứ nói, đợi khi gió nhỏ hơn một chút, sẽ chỉ huy đi khiêng những chum vại trong khoang thuyền đắm ra.

"Không được." Lời Vũ Lão Tứ vừa dứt, Lâm Dương vội vàng lên tiếng ngăn cản.

A Ninh và Vũ Lão Tứ quay đầu nhìn về phía Lâm Dương, sắc mặt hai người đều không tốt, ánh mắt không thiện chí nhìn chằm chằm Lâm Dương.

Lâm Dương trầm giọng nói: "Những thứ đó không thể chạm vào, bên trong không phải đồ tốt lành, chạm vào mọi người đều sẽ chết." "Phụt xì!" Vũ Lão Tứ cười khẩy, dường như khinh thường, lại như chế giễu.

Trước đó khi Vũ Lão Tứ hỏi Lâm Dương, Lâm Dương đã không trả lời, lão ta ghi thù, cảm thấy Lâm Dương làm mất mặt lão ta, nên đối với Lâm Dương cũng không có sắc mặt tốt.

"Vị tiểu ca này, tuổi không lớn, khẩu vị không nhỏ." Vũ Lão Tứ trầm giọng nói: "Một con thuyền lớn đầy hàng hóa như vậy, dựa vào vài người, không thể nào nuốt trôi được.

Hơn nữa, bây giờ cậu đang ở trong đội ngũ của tôi, danh nghĩa là hợp tác, thực tế có khác gì bị khống chế đâu?

Muốn ngăn cản tôi, dựa vào cái gì?" "Quá hẹp hòi, ta đang cứu cái mạng nhỏ của cậu, nhưng cậu lại nghĩ ta tham lam những thứ đồ trong thuyền đắm.

Lâm Dương lắc đầu, khinh thường nói: "Những thứ đồ trong khoang thuyền đó, cho ta một trăm triệu, bảo ta lấy đi một chum ta cũng không muốn." Lâm Dương nói rồi quay đầu nhìn A Ninh, sắc mặt nghiêm túc nói: "A Ninh, tin ta đi, ta thật sự đang cứu cô.

Những thứ trong khoang thuyền không phải đồ tốt lành, đó là những cống phẩm tà ác dâng cho Tây Vương Mẫu, động vào những thứ đó, người của cô nhất định sẽ chết." "Cậu biết sao?" A Ninh thì không phản cảm Lâm Dương như Vũ Lão Tứ, trầm giọng hỏi lại một câu.

"Ta…" Lâm Dương ngập ngừng.

Chẳng lẽ hắn nói là, kiếp trước, khi đọc sách thì biết, không chỉ biết bên trong không có đồ tốt lành, mà còn biết kết cục của mọi người sao?

"Không nói được rồi đúng không?" Vũ Lão Tứ lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp đó nói: "A Ninh, đừng tin lời quỷ quái của thằng nhóc này, tôi thấy cậu ta đang lừa người.

Cô phải biết đó là hàng hóa của vương quốc Tây Vực cổ đại, giá trị nghiên cứu và giá trị lịch sử cực kỳ cao, một khi được vận chuyển ra ngoài chắc chắn sẽ gây chấn động thế giới." Vũ Lão Tứ dừng lại liếc nhìn Lâm Dương một cái rồi nói tiếp: "Hơn nữa, thằng nhóc này cứ nói bên trong không có đồ tốt lành, là cống phẩm cho Tây Vương Mẫu, là tà ác, nhưng lại không nói rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Trước đó cậu ta đã vào trước chúng ta, tôi thấy cậu ta đã nhìn thấy những thứ bên trong, nảy sinh lòng tham, nên mới ra sức ngăn cản chúng ta.

Nếu không, không thân không quen, việc gì phải cứu mạng chúng ta?

Chúng ta là ai?

Dựa vào cái gì lại có lòng tốt như vậy cứu chúng ta?" Lâm Dương tức giận đến cực điểm lại bật cười, năm nay hắn đã hai mươi lăm tuổi, cuốn sách đó hắn đọc từ thời cấp hai cấp ba, đã nhiều năm trôi qua, cũng chỉ có thể mơ hồ nhớ một số tình tiết quan trọng, những chuyện cụ thể như vậy, làm sao mà nhớ được?

Lúc đó hắn đâu có khả năng ghi nhớ tuyệt vời.

Lâm Dương không nói rõ được bên trong cụ thể là gì, không nhớ rõ, nhưng hắn nhớ, chắc chắn không phải đồ tốt, một khi động vào sẽ giết người.

A Ninh có chút nghiêng về phía Vũ Lão Tứ, điều quan trọng nhất là thời tiết quỷ dị ở đây quá khắc nghiệt, không chắc có thể tiếp tục đi được nữa hay không, nếu không thể tiếp tục đi được nữa thì có một số thứ mang theo, cũng không đến nỗi tay trắng quay về, không có cách nào giao phó với Khưu Đức Khảo, có một số thứ, cũng không có gì là không thể tranh giành.

Nhưng là người phụ trách đội ngũ này, A Ninh lại không thể không chịu trách nhiệm về sự an toàn tính mạng của mọi người, lời nói của Lâm Dương có chút hù dọa, nhưng lại không nói rõ cụ thể là gì, khiến người ta vừa nghi ngờ lại vừa băn khoăn trong lòng.

A Ninh quay đầu nhìn về phía Lâm Dương, hy vọng Lâm Dương có thể đưa ra một lý do hợp lý, để cô từ bỏ những thứ đó.

Lâm Dương thở dài nói: "Cứ coi như ta lòng thánh mẫu tràn lan đi, ta thật sự không hy vọng có người chết ở đây.

Không bằng ta nói cho cô biết, ta ngay cả xe cũng không có, ta làm sao có thể mang những thứ này ra ngoài?

Còn về việc cô hỏi ta biết những gì, ta chỉ có thể vô khả phụng

cáo, ai cũng có bí mật, ngay cả khi ta thật lòng cứu cô mà cô cũng không tin, vậy ta thật sự nói ra, cô lại có thể tin ta sao?" "A ha, bây giờ không có xe, nhưng không có nghĩa là sau này không có xe, bây giờ biết địa điểm, hoàn toàn có thể ra ngoài sau đó quay lại vận chuyển đồ ra.

Vũ Lão Tứ lạnh lùng chế giễu tiếp lời: "Bất kỳ ai trên đời này đều bị lợi ích thúc đẩy, tôi không tin cậu sẽ trong tình huống không có bất kỳ lợi ích nào mà lại 'đại công vô tư' giúp đỡ chúng tôi." Khi nói "đại công vô tư", ngữ khí châm biếm của Vũ Lão Tứ càng rõ ràng hơn.

"Được được được, đã không nói thông được thì thôi.

Lời hay khó khuyên kẻ muốn chết, một lòng tìm chết, ta có thể làm gì chứ?" Lâm Dương xòe tay, tiếp đó nói: "Như vậy, khi nào các người muốn động vào những thứ đó, ta sẽ đưa Thiên Chân rời đi, chết thì chết, ta lại không chịu chôn theo các người." "Được rồi, đừng cãi nhau nữa, chuyện này để tôi suy nghĩ thêm." Vũ Lão Tứ muốn nói thêm, A Ninh trực tiếp quát một tiếng, sau đó gạt hai người ra đi về phía chỗ đang cứu chữa người Tác Gia.

Lâm Dương và Vũ Lão Tứ nhìn nhau chán ghét, cũng lười tranh cãi, quay đầu đi về phía Thiên Chân.

Lúc này Bàn Tử quay lại, không biết từ ai mà lừa được một ít nước và lương khô, thấy Lâm Dương quay lại, vội vàng chào Lâm Dương.

"Đồ ăn của họ còn tốt hơn chúng ta nhiều, mau ăn chút để bổ sung thể lực đi!" Bàn Tử chia cho Lâm Dương một ít đồ ăn.

Lâm Dương uống vài ngụm nước trong bình, thở dài, vỗ vỗ Thiên Chân, gọi Thiên Chân tỉnh dậy, sau đó kể lại cuộc đối thoại vừa rồi với A Ninh cho hai người.

Lâm Dương nói: “Bây giờ cũng không biết A Ninh sẽ làm gì, vạn nhất cô ta kiên quyết muốn chạm vào những chum vại đó, thì tuyệt đối là cửu tử nhất sinh.

Mấy người chúng ta phải cảnh giác một chút, tối luân phiên canh gác, theo dõi, một khi phát hiện họ đi vào khoang thuyền chạm vào những thứ đó, chúng ta nhanh chóng bỏ chạy…” “Lâm Dương, những chum vại bên trong, thật sự nguy hiểm đến vậy sao?” Thiên Chân khó hiểu nhìn Lâm Dương, tiếp đó nói: “Không phải, đó là tế phẩm cho Tây Vương Mẫu, tôi cũng cảm thấy có liên hệ với Tây Vương Mẫu.

Bởi vì khi xuống dưới, tôi đã nhìn thấy những chum vại đó, trên chum vại có điêu khắc một loại hoa văn tên là Tam Thanh Điểu, loại chim đó trong truyền thuyết là vật tổ của bộ lạc Tây Vương Mẫu.” “Thật sự nguy hiểm, nhưng cụ thể là gì, ta không nhớ rõ nữa, nhưng tóm lại một khi chạm vào chắc chắn sẽ chết người.” Lâm Dương lại nói thêm vài câu với hai người, sau đó bắt đầu tự mình nghỉ ngơi.

Chương 154

Lâm Dương không yên tâm, nên nửa đêm canh gác theo dõi nhóm A Ninh.

Đến nửa đêm về sáng, gió càng lúc càng lớn, gần như không nhìn rõ mọi thứ, trong tình huống như vậy, đừng nói đến việc vào khuân đồ, đi bộ cũng khó, Lâm Dương hơi yên tâm một chút.

Lúc này, Bàn Tử thay Lâm Dương nghỉ ngơi.

Chạy đi chạy lại mấy ngày liền, khiến Lâm Dương cũng mệt mỏi rã rời.

Khi trời sáng, Lâm Dương bị làm ồn tỉnh dậy.

Tỉnh dậy, Lâm Dương phát hiện trên người không biết ai đã đắp cho cái chăn, thời tiết quang đãng, gió cũng đã ngừng.

Lâm Dương tuần trừng tiếng ồn ào nhỏ nhìn sang, phát hiện Thiên Chân và Bàn Tử đang tranh cãi với người của A Ninh, mơ hồ nghe được vài câu, lập tức kinh tỉnh.

Hóa ra nhóm A Ninh cuối cùng đã quyết định khiêng những chum vại đó ra, và đã bắt đầu hành động, liên tục khiêng ra không ít.

Bàn Tử và Thiên Chân phát hiện ra liền đi lên tranh cãi với họ, nhưng hiển nhiên không có bất kỳ hiệu quả nào.

Lâm Dương vội vàng lao đến, nhưng chưa đi được vài bước, lại quay người trở lại, bỏ thức ăn và nước mà Bàn Tử đã chuẩn bị hôm qua vào một ba lô, vác lên lưng rồi mới chạy đi.

“Thiên Chân, Bàn Tử, được rồi đừng nói nữa.” Lâm Dương đến gọi hai người một tiếng.

“Lâm Dương, vừa đúng lúc, họ thật sự đi động vào những chum vại đó.” Bàn Tử có chút sốt ruột nói với Lâm Dương, gió lớn buổi sáng mới tạnh, nửa đêm Bàn Tử thấy không có gì, cũng không thể hành động, nên vừa buông lỏng liền ngủ thiếp đi, sáng sớm khi nghe thấy động tĩnh tỉnh dậy thì nhóm A Ninh đã hành động rồi.

“Lời hay khó khuyên kẻ muốn chết, chỉ là tình cờ gặp nhau, chúng ta đã làm hết nghĩa tình rồi, muốn tìm chết thì cứ để họ đi đi.” Lâm Dương vừa nói vừa kéo Thiên Chân và Bàn Tử, quay người đi nói: “Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, tránh cho bị chôn theo.” Bàn Tử và Thiên Chân gật đầu, lập tức cũng thu dọn ba lô, theo Lâm Dương chuẩn bị rời đi.

Vũ Lão Tứ nghe Lâm Dương tiếp tục nói như vậy, sắc mặt mọi người đều lộ ra vẻ nghi ngờ, lần hành động này do A Ninh thúc đẩy, nên thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, hắn có chút tức giận mà hóa thẹn.

Vũ Lão Tứ trầm giọng hét lên: “Đứng lại, có chút giác ngộ làm con tin không?

Muốn đi thì đi?

Coi đây là nơi nào?

Ăn no uống đủ rồi, ngay cả chút sức lực cũng không muốn bỏ ra mà đi sao?

Đâu có chuyện dễ dàng như vậy.” “Cậu ấy chết tôi không cứu được, tôi lẽ nào phải chôn theo ư?” Lâm Dương tức giận nhìn Vũ Lão Tứ.

“Đừng cứng miệng nữa, tôi cho cậu tận mắt xem thứ bên trong chum vại.

Tôi xem lúc đó cậu còn có mặt mũi nào mà nói cứu tôi.” Vũ Lão

Tứ lạnh lùng hừ một tiếng, quay người đoạt lấy một cái chum từ tay một người đang ôm chum bên cạnh, sau đó tức giận ném cái chum xuống đất.

"Không được." "Dừng tay." A Ninh và Lâm Dương đồng thời quát Vũ Lão Tứ, nhưng đáng tiếc căn bản không có tác dụng.

Cái chum bị ném xuống tảng đá, lập tức vỡ tan, từ bên trong lăn ra một quả cầu màu đen đầy bùn đất.

"Mau chạy." Lâm Dương thấy không thể ngăn cản được, hét lớn một tiếng bảo Thiên Chân và Bàn Tử chạy.

Thiên Chân và Bàn Tử đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, đối với Lâm Dương cũng tuyệt đối tin tưởng, nghe lời Lâm Dương, lập tức nắm tay nhau điên cuồng chạy trốn.

Ông ông ông, tiếng động truyền đến.

Lúc này quả cầu màu đen đó, lăn vài vòng từ trên tảng đá xuống đường, sau đó vỡ tan tành, lộ ra cảnh tượng khiến người ta sởn tóc gáy bên trong.

Lâm Dương chạy được vài bước, thấy A Ninh đang ngây người, cắn răng, quay người chạy đến túm lấy A Ninh bắt đầu chạy điên cuồng.

Lúc này, Lâm Dương mới nhìn thấy những thứ màu đỏ máu bay ra như bọ rùa đó, mới nhận ra chúng.

Đó chính là Thi miết vương, những chum vại này đều dùng để nuôi Thi miết vương, một khi bị Thi miết vương chạm vào chắc chắn sẽ chết.

Vũ Lão Tứ là người đi đầu chịu trận, khoảng cách gần nhất, bị hai con Thi miết vương trực tiếp lao vào mặt, lập tức nằm vật xuống đất không ngừng co giật, sau đó toàn bộ cơ thể như kẹo bông dưới nhiệt

độ cao, nhanh chóng tan chảy.

Những người khác vừa thấy tình hình, lập tức hoảng loạn, bắt đầu đánh đập hai con Thi miết vương đó, nhưng không những không có hiệu quả, ngược lại vì quá hoảng sợ, dẫn đến những chum vại khác cũng bị đánh vỡ, những con trùng bay ra càng lúc càng nhiều.

Lúc này Lâm Dương kéo A Ninh chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hét lớn cảnh báo mọi người, bảo mọi người cũng nhanh chóng chạy trốn.

Ai có thể nghe lời, bây giờ chạy, chưa chắc đã có một tia hy vọng sống sót, không nghe lời muốn tiếp tục xem náo nhiệt, thì Lâm Dương cũng không còn cách nào.

A Ninh lúc đó ngơ ngác, nhưng bị Lâm Dương kéo chạy điên cuồng, cũng không có cách nào kiểm tra tình hình, lực của Lâm Dương, kéo Bàn Tử và Thiên Chân đều có thể đi như bay, huống hồ là A Ninh càng gầy gò hơn?

A Ninh vừa bị Lâm Dương kéo chạy vừa quay đầu nhìn lại, đợi khi sắp thoát ra khỏi khu trại thì mới nhìn thấy phía sau từng người bạn đồng hành ngã xuống hóa thành nước.

Không biết có phải vì quay người lại kéo A Ninh và thông báo cho người khác mà tốn một chút công sức không, đợi khi Lâm Dương kéo A Ninh chạy ra ngoài, thì không còn thấy bóng dáng Bàn Tử và Thiên Chân nữa.

Nhưng lúc này, đàn Thi miết vương phía sau đông nghịt như trời giáng đuổi theo, Lâm Dương cũng không thể lo lắng nhiều nữa, kéo A Ninh tiếp tục chạy điên cuồng, chỉ cần chạy ra ngoài, chạy lên xe thì có cơ hội trốn thoát rồi.

May mắn là khi Lâm Dương vào, có để lại dấu hiệu, đi theo dấu hiệu thì sẽ không bị lạc ở bên trong.

Vừa đi theo dấu hiệu đến một ngã rẽ, phía trước đột nhiên xuất hiện một đàn Thi miết vương, dường như đã chú ý đến Lâm Dương và A Ninh, thân hình đang bay vốn dĩ đang bay, đột nhiên dừng lại giữa không trung, sau đó đột nhiên lao xuống tấn công Lâm Dương và A Ninh.

"Mẹ kiếp, mau chạy…" Lâm Dương tức giận chửi một tiếng, vừa sốt ruột liền kéo A Ninh quay người chạy về hướng ngược lại.

Đàn Thi miết vương đó dường như chia thành hai đợt, nhưng lúc này lại từ hai hướng bay về phía Lâm Dương và A Ninh, buộc Lâm Dương chỉ có thể từ bỏ con đường đã đánh dấu, hoảng loạn kéo A Ninh chạy điên cuồng vào sâu bên trong thành Ma Quỷ.

Nhưng tốc độ của con người dù nhanh đến mấy, làm sao có thể sánh bằng bay có cánh chứ?

Ban đầu có thể kiên trì, nhưng dần dần tốc độ của Lâm Dương cũng chậm lại một chút, bị đàn Thi miết vương áp sát khoảng cách.

Lâm Dương nhớ mình không thể nào thất bại, chẳng lẽ hôm nay thật sự sẽ bỏ mạng ở đây sao?

Không đúng, lúc đó Thiên Chân còn không chết ở đây, không thể nào ta, một kẻ tiên tri, lại chết ở đây.

"Ta không chạy nổi nữa, A Ninh mau xem có chỗ nào có thể cho chúng ta nấp không." Lâm Dương vừa chạy điên cuồng vừa lớn tiếng nhắc nhở A Ninh.

Chương 155

Vừa nãy quá sốt ruột, nên trực tiếp kéo A Ninh chạy điên cuồng, bây giờ cũng không có thời gian để buông cô xuống, một giây cũng không dám lơi lỏng, đàn Thi miết vương đuổi theo quá sát.

"Bên trái dưới tảng đá có một cái hang, mau đến đó." A Ninh tuy bị Lâm Dương kéo chạy, nhưng tư vị đó một chút cũng không dễ chịu, không ngừng bị giật, đầu óc quay cuồng, nhưng cũng là người được huấn luyện nghiêm chỉnh, nếu đổi thành người khác đã sớm đừng nói đến việc nhìn đường nữa rồi.

Lâm Dương theo hướng A Ninh chỉ nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy một cái hang bị gió cát thổi ra.

Lâm Dương vội vàng lao đến, đẩy A Ninh vào, thuận thế cởi áo khoác của mình, che kín cửa hang.

Đàn Thi miết vương lao tới, Lâm Dương và A Ninh căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

May mắn là cái cửa hang này không lớn, thêm vào việc Lâm Dương thân hình cao lớn, nên chiếc áo của hắn vừa vặn có thể che kín lại.

Bên ngoài tiếng cánh đập ông ông ông, không biết kéo dài bao lâu, dần dần yếu đi.

Lâm Dương biết Thi miết vương đã rút đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, từ một khe hở nhỏ bên cạnh nhìn ra ngoài, bầu trời đen kịt đỏ au, đàn Thi miết vương đã biến mất, chỉ còn lác đác vài con Thi miết vương lạc đàn đang bay lượn gần đó.

Đột nhiên, một con Thi miết vương vốn đang bám trên áo khoác

bên ngoài từ khe hở bay vào.

Lâm Dương lập tức kinh hãi thất sắc, theo bản năng vươn tay ra vỗ, muốn đánh bay con Thi miết vương đó.

Nhưng cái hang đá này quá hẹp, căn bản không thể duỗi tay duỗi chân ra được, Lâm Dương vung tay, đúng là đã vỗ trúng con Thi miết vương, nhưng lại không đánh bay nó ra ngoài, mà nặng nề cùng tảng đá vỗ vào nhau, trực tiếp nghiền nát con Thi miết vương.

"A…" Trong lòng bàn tay Lâm Dương có một ít bột đỏ và dịch thể của Thi miết vương, lòng bàn tay truyền đến cơn đau nhức bỏng rát dữ dội, như thể bị một thanh sắt nung đỏ đâm xuyên qua vậy, cơn đau kịch liệt khiến Lâm Dương trong một khoảnh khắc dường như mất đi cả cánh tay.

"Lâm Dương, cậu sao thế?" A Ninh nấp sau lưng Lâm Dương, lúc này nghe Lâm Dương kêu thảm, lập tức căng thẳng.

Lâm Dương không chống đỡ nổi nằm vật xuống, lòng bàn tay lập tức sưng tấy một mảng đỏ ửng, não bộ trống rỗng.

Khi Lâm Dương tưởng chừng mình sắp bỏ mạng ở đây, trong não hải đột nhiên xuất hiện một âm thanh.

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đề thủ gien Thi miết vương, có tiến hành gien thăng cấp không?" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đề thủ gien trường sinh, tiến độ nhiệm vụ ẩn hiện tại, 50%." Lâm Dương bị cơn đau kịch liệt kích thích khiến não bộ gần như trống rỗng bất tỉnh, lúc này nghe thấy âm thanh của hệ thống trong não hải, cũng mơ hồ, nhưng bản năng sinh tồn khiến hắn bất chấp tất cả gật đầu.

"Đang tiến hành gien thăng cấp." Theo âm thanh của hệ thống vang lên, Lâm Dương cảm thấy cánh tay mình dường như đã hồi

phục một chút tri giác, như thể cơn đau kịch liệt đó đang bị phân tán, từ lòng bàn tay phân tán ra toàn thân, mặc dù càng khó chịu hơn, nhưng so với nỗi đau vừa rồi phải chịu đựng thì lại nhẹ hơn một chút.

“Lâm Dương, Lâm Dương, cố gắng lên, sẽ không sao đâu.” A Ninh lúc này chú ý đến tay Lâm Dương, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn, nói: “Lâm Dương, cậu bị trúng độc rồi, đừng sợ, tôi sẽ chặt cánh tay cậu đi, sẽ không sao đâu.” A Ninh rút dao găm ra, cắn răng định chặt xuống vai Lâm Dương.

Lâm Dương không ngờ cơn đau lại giảm đi không ít, ít nhất tư duy của não bộ đã khôi phục, nghe lời A Ninh nói, liếc nhìn thấy dao găm đang chém về phía vai mình, lập tức kinh hãi giật mình, vội vàng lăn ra ngoài.

Mặc dù có cơ nhân bích hổ có khả năng phục hồi siêu mạnh, nhưng ai biết cánh tay bị chặt đứt có mọc lại được không?

Hắn đâu phải Dương Quá.

“Lâm Dương, đừng động, tôi đang cứu cậu.

Bây giờ chặt cánh tay đi còn kịp.” A Ninh thấy Lâm Dương lăn ra ngoài, vội vàng đuổi theo, sợ rằng lát nữa Lâm Dương sẽ hóa thành nước.

Lâm Dương thấy A Ninh cầm dao găm đuổi theo, vội vàng lại lăn sang một bên, né tránh dao găm của A Ninh.

A Ninh thấy tình hình lập tức sốt ruột, một cú nhảy trực tiếp nhào lên người Lâm Dương, hai chân thon dài dùng sức kẹp chặt Lâm Dương, cố định cơ thể Lâm Dương, con dao găm trong tay lại giơ cao. "Dừng lại!" Lâm Dương đang hoảng sợ toát mồ hôi lạnh, đến cả cơn đau ở cánh tay cũng quên bẵng đi, y lớn tiếng hét, rồi vươn tay túm chặt cổ tay A Ninh, người mà suýt chút nữa đã chém đứt cổ tay

y."Lâm Dương, ta biết mất một cánh tay khó mà chấp nhận được, nhưng so với tính mạng, cánh tay thì sao chứ?" A Ninh tưởng Lâm Dương sợ mất cánh tay, lập tức cũng cuống lên, dùng sức mạnh hơn, cổ tay khẽ xoay chuyển, gạt tay Lâm Dương ra, rồi dùng một tay khác mạnh mẽ gạt, đè tay Lâm Dương xuống đùi, sau đó giơ cao con dao găm chuẩn bị chém xuống cánh tay Lâm Dương lần nữa."Lâm Dương, đừng xúc động, tay ta không sao rồi..." Lâm Dương cuống đến mức không kìm được, nếu là bình thường, với thân thủ và sức mạnh của ta, đừng nói một A Ninh, ba năm người cũng không phải đối thủ.Thế nhưng tình hình lúc này không được tốt cho lắm, ban đầu vì cõng A Ninh mà y đã mệt mỏi rã rời, kết quả lại trúng độc Thi miết vương vào lúc này, cơn đau khiến y gần như kiệt sức, hoàn toàn không phải đối thủ của A Ninh."Lâm Dương, đừng giãy giụa, nếu không sẽ bị thương đấy." Đối với lời Lâm Dương nói, A Ninh đương nhiên không tin, cô cho rằng Lâm Dương sợ cánh tay bị chặt, căn bản không tin lời y."Đinh đông, chúc mừng túc chủ, Cơ nhân dung hợp thành công." Cuối cùng, trong đầu ta truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống, và cùng với tiếng nhắc nhở đó, cơn đau dữ dội trên cánh tay Lâm Dương nhanh chóng rút đi như thủy triều, y khôi phục lại tri giác.Lâm Dương giơ tay trái túm lấy cổ tay A Ninh đang đâm dao găm xuống, sau đó thắt lưng mạnh mẽ dùng sức, lật người A Ninh từ trên người y xuống."Lâm Dương,..." A Ninh bất ngờ bị Lâm Dương phản khống chế, lập tức trừng lớn mắt nhìn về phía tay trái của Lâm Dương."Nhìn này, tay ta thật sự không sao rồi." Lâm Dương giơ tay trái ra cho cô xem."Ta biết rồi, giờ cậu có thể xuống khỏi người ta được chưa!" A Ninh mặt hơi đỏ, trầm giọng nói một câu.Vừa nãy khi Lâm Dương lật người A Ninh xuống, để đề phòng cô ta tiếp tục ra tay, nên cũng học theo cách A Ninh vừa làm trước đó, dùng hai chân khống chế cơ thể cô.Khụ khụ...

Lâm Dương ho khan che giấu sự ngượng ngùng, sau đó đứng dậy,

tiện tay cũng kéo A Ninh đứng lên.A Ninh quay người đi quan sát địa hình, còn Lâm Dương thì kiểm tra xem lần Cơ nhân dung hợp này đã mang lại cho y những năng lực gì.Khả năng kháng độc tăng hơn ba lần, và có thêm một chức năng là có thể tiết ra một loại dịch độc giống như thuốc mê.Chất dịch tiết ra này có thể gây tê liệt thần kinh của bất kỳ sinh vật nào, nồng độ thấp thì có tác dụng gây tê, nếu nồng độ cao thì có thể giết chết bất kỳ sinh vật nào trong vô hình.Loại khả năng gây tê liệt này không chỉ vậy, Lâm Dương còn có thể kiểm soát nồng độ, thậm chí còn có thể giải độc, đơn giản là hoàn hảo.Có khả năng này, lần tới khi gặp bất kỳ nguy hiểm nào, y đều có năng lực tự vệ, sẽ không còn hoảng loạn chạy trốn như hôm nay nữa.Đương nhiên, điều khiến Lâm Dương càng kinh ngạc hơn là số lượng Cơ nhân sống lại đã tăng lên, đạt được một nửa rồi, có thể từ hy vọng mong manh, biến thành tia hy vọng rực rỡ."Lâm Dương, đang ngẩn người gì đấy?" Lâm Dương đột nhiên nghe thấy A Ninh gọi, y hoàn hồn nhìn về phía A Ninh, A Ninh nói: "Ta phải nhanh chóng tìm cách ra ngoài, nếu không đợi đến tối, chúng ta không có trang bị gì, sẽ bị đông cứng đến chết ở đây." Lâm Dương gật đầu, bày tỏ sự đồng tình với lời của A Ninh.Giờ đây, trời đã âm u, mây đen vần vũ, nhìn kiểu thời tiết quỷ dị này, chắc chắn tối nay sẽ có gió, thật sự phải nhanh chóng trở về thôi."Đi thôi!" Lâm Dương nói xong, định quay người trở về theo đường cũ.Thế nhưng vừa quay người, Lâm Dương đờ ra, khắp nơi đều là ngã ba đường, căn bản không thể phân biệt được từ đâu đến.Không, không sao cả, Lâm Dương không hề lo lắng, y há miệng phát ra một chuỗi sóng âm, có thể dùng định vị bằng tiếng vang để xác định phương hướng.Nhưng sau khi phát ra sóng âm, Lâm Dương càng đờ ra hơn, định vị bằng tiếng vang vốn bách phát bách trúng, vào lúc quan trọng này lại hoàn toàn mất tác dụng ở đây.Lâm Dương bước về phía trước vài bước, lại mạnh mẽ phát ra một chuỗi sóng âm, không được, lúc này Lâm Dương hơi sốt ruột rồi.Phải biết

rằng Ma quỷ thành có diện tích lên đến một trăm kilômét vuông, nếu không tìm được đường, thì phải đi bao lâu mới có thể ra ngoài được?"A..." Lâm Dương sốt ruột, há miệng hét lớn một tiếng.Nếu sóng âm không được, thử dùng âm thanh xem sao.A a a...Tiếng vang vọng từ bốn phía truyền đến, giọng Lâm Dương, nhưng lại bị những tảng đá kia làm biến đổi âm sắc, nghe cực kỳ chói tai, âm lãnh, khiến người ta rợn tóc gáy."Lâm Dương, cậu đang hú ma à?" A Ninh vừa mới trèo lên một tảng đá khá cao, định đứng trên cao để phân biệt phương hướng, nghe thấy Lâm Dương đột nhiên gào thét một tiếng, cô ta giật mình, có chút bất mãn mà nói Lâm Dương một câu.Lúc này trong lòng Lâm Dương vô cùng sốt ruột, có tiếng vang rồi, nhưng tiếng vang quá tạp nham, bị biến đổi âm sắc, căn bản không thể định vị được tình hình bên trong.Thôi rồi, xem ra lần này phải nghe theo ý trời.Lâm Dương lại thử vài lần nữa, sau đó phát hiện định vị bằng tiếng vang ở đây thật sự mất tác dụng, lập tức có chút chán nản."Đã phân biệt được phương hướng chưa?" Lâm Dương lập tức đặt hy vọng lên người A Ninh.A Ninh cũng với vẻ mặt chán nản nhìn y, nghe lời Lâm Dương nói, lắc đầu, đáp: "Xem ra, chúng ta chỉ có thể dùng cách ngu ngốc nhất, đi thẳng theo một đường thẳng, trước hết đi ra khỏi Ma quỷ thành, rồi trên sa mạc mới tìm cách hội hợp." Trong tay A Ninh có một bộ đàm, nhưng bộ đàm ở đây vô dụng, vừa bật lên là rè rè tiếng điện lưu chói tai, nghe mà bực mình, chi bằng không nghe còn hơn.Lâm Dương và A Ninh không lãng phí thêm thời gian, sau khi quyết định xong, bắt đầu đi theo một hướng.Lâm Dương biết Ma quỷ thành quỷ dị, suýt chút nữa đã khiến Thiên Chân bỏ mạng ở đó, vì vậy y không dám lơ là chút nào, mỗi lần đi qua một ngã rẽ, y đều đặt một dấu hiệu.Cứ thế đi suốt buổi sáng, đến mười hai giờ trưa, đã đi hơn bốn tiếng đồng hồ, nhưng cho đến nay vẫn không có dấu hiệu nào cho thấy họ đã đi ra ngoài.Lâm Dương có thể kiên trì, nhưng A Ninh dù sao cũng là phụ nữ, tình trạng của cô ấy dường như không mấy lạc

quan."A Ninh, chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi đi!" Lâm Dương thấy A Ninh không đi nổi nữa, bước chân cũng không nhấc lên được, hoàn toàn chỉ kéo lê trên mặt đất.A Ninh nghe vậy không nói nhiều, ở trong gió cát sa mạc, đi bộ hơn bốn tiếng đồng hồ còn mệt hơn chạy marathon.Lâm Dương lấy từ trong ba lô ra nước và thức ăn đã thu thập được buổi sáng, chia cho A Ninh.A Ninh thấy Lâm Dương chia thức ăn, còn lại thì cất đi, liền hỏi: "Cậu không ăn à?"A Ninh nhìn nước, trong mắt như muốn bừng lửa, nhưng cũng biết tầm quan trọng của nguồn nước lúc này, vì vậy chỉ khẽ nhấp vài ngụm.

Cô vừa định ăn chút lương khô còn lại, liền thấy Lâm Dương cẩn thận cất phần thức ăn còn lại vào trong túi, có chút khó hiểu hỏi."Đồ không nhiều, ta không biết còn phải đi bao lâu, tiết kiệm một chút thì hơn." Lâm Dương dừng lại, liếm liếm môi nói: "Với lại, ta bây giờ không đói, có thể kiên trì được." Lâm Dương buổi sáng tuy thu thập được một ít thức ăn và nước, nhưng cũng không nhiều lắm, đó là những thứ tối qua Bàn Tử lấy từ chỗ người khác.A Ninh thở dài, cuối cùng, cô bẻ đôi phần lương khô ép trong tay, chia một nửa cho Lâm Dương."Cầm lấy đi, nhỡ sau này không ra được thì toi, ta không có sức mà kéo cậu ra đâu." "Linh linh linh" A Ninh cũng không bận tâm đến Lâm Dương đang kinh ngạc, trực tiếp nhét bánh lương khô ép trong tay vào tay Lâm Dương.Ăn lương khô ép trên sa mạc, đặc biệt là trong tình trạng thiếu nước, hương vị đơn giản là sánh ngang với Thập đại Khổ hình của nhà Thanh.Nhưng lúc này không ăn cũng không được, vì vậy cả hai đều cố gắng nuốt xuống, hương vị gần như ăn đất khô sống vậy.Đau đến mức căn bản không nuốt nổi nữa, Lâm Dương lại lấy nước ra, chia cho A Ninh một ít, để cô ta uống cho dễ nuốt."Không cần đâu, nước quý hơn lương khô, càng phải tiết kiệm." A Ninh lắc đầu, không nhận nước."Cầm lấy uống đi!

Yên tâm, sẽ có nước thôi." Lâm Dương quả quyết nói một câu, sau

đó lại nhét nước vào tay A Ninh.Lâm Dương mơ hồ nhớ, khi Thiên Chân và A Ninh bị lạc trong Ma quỷ thành, họ đã gặp phải một trận mưa lớn, vì vậy chắc chắn sẽ có nước.A Ninh thấy Lâm Dương quả quyết như vậy, vô thức tin tưởng Lâm Dương, nhưng dù vậy, cô cũng chỉ uống một ngụm nhỏ làm ẩm họng, không dám uống nhiều.Sau khi ăn xong, hai người cũng không dừng lại nữa, bắt đầu tiếp tục tiến về phía trước.Lúc đầu, ánh mắt của hai người còn có thể bị phong cảnh xung quanh thu hút, giả vờ một tâm trạng thoải mái đi du ngoạn, tự lừa dối mình, để không quá căng thẳng tuyệt vọng.Nhưng thời gian đi quá lâu, cảnh vật xung quanh lại vẫn không thay đổi, đập vào mắt đều là những tảng đá giống hệt nhau, những cảnh sắc y như nhau, khiến Lâm Dương và A Ninh đều không khỏi sốt ruột.Cứ thế đi mãi đến hơn ba giờ chiều, vẫn không thấy bóng dáng sa mạc, trong đầu Lâm Dương bắt đầu cố gắng hồi tưởng lại cách Thiên Chân đã thoát ra khỏi đó.Nhưng ký ức đó quá xa xôi, y căn bản không nhớ rõ."A Ninh, chúng ta đi thế này, có đi chết cũng không ra được." Lâm Dương đột nhiên gọi A Ninh dừng lại, y cảm thấy không thể cứ tiếp tục đi như thế này.Môi A Ninh đã khô nứt vì mất nước, cô quay đầu nhìn Lâm Dương, không nói được lời nào, trong tình trạng cực kỳ thiếu nước, nói chuyện cũng là một kiểu tra tấn.Lâm Dương yết hầu khẽ động, rồi nói: "Chúng ta bắt đầu đi từ sáng, đi mãi đến bây giờ, hơn sáu tiếng đồng hồ rồi, chúng ta trung bình một tiếng đi năm cây số, bây giờ đã đi hơn ba mươi cây số rồi, cái Ma quỷ thành này chúng ta nhìn từ bên ngoài đâu có dài như vậy, rõ ràng là chúng ta cứ đi vòng." Lâm Dương nói xong, có chút tức giận, một cước đá bay viên đá vụn bên chân.Thế nhưng suốt chặng đường y đều đã làm dấu hiệu, nhưng trên đường đi, căn bản không thấy bóng dáng của dấu hiệu nào, vì vậy y cứ nghĩ mình đang tiến lên, nhưng thực tế lại đang đi vòng quanh.Lúc này, ông trời dường như cũng cố ý đối nghịch với họ, gió càng lúc càng lớn, mây đen trên trời cũng vần vũ thấp hơn.Lâm Dương nói: "Ma quỷ

thành quá quỷ dị, căn bản không phải mê trận bình thường đơn giản như vậy.

Chúng ta không phân tích rõ tình hình Ma quỷ thành, căn bản không thể đi ra ngoài.

Bây giờ, chúng ta nên tìm một nơi để nghỉ ngơi, an toàn qua đêm đã.

Nếu không, đợi trời tối, nhiệt độ xuống thấp, sẽ càng phiền phức hơn." A Ninh gật đầu, đồng tình với lời Lâm Dương, cứ tiếp tục đi như thế này, quả thực không phải cách hay.Lâm Dương và A Ninh tìm một vách đá nhô ra, dưới tầng đá đó dùng đá chất thành một hốc, hai người lại tìm một ít cây bụi khô, Lâm Dương nhóm lửa, hai người chen chúc vào nhau bắt đầu nghỉ ngơi.Sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở sa mạc quá lớn, nếu không đốt lửa, chỉ dựa vào vài bộ quần áo trên người, nửa đêm chắc chắn sẽ bị đông cứng đến chết.Cả đêm Lâm Dương căn bản không thể ngủ được, tiếng gió rít qua Ma quỷ thành phát ra những âm thanh khiến người ta bực bội, thậm chí có chút sợ hãi.Ngược lại, A Ninh, cuộn tròn trong lòng Lâm Dương lại ngủ rất say....Nhìn dáng vẻ đó, Lâm Dương cũng không dám động mạnh, ban đầu giữa hai người còn cách nhau một chút, nhưng đêm lạnh quá, cả hai không nhịn được mà dựa vào nhau sưởi ấm.Lâm Dương không ngủ được, cũng không ngủ yên, y bèn bắt đầu cố gắng hồi tưởng lại cách Thiên Chân và A Ninh đã thoát ra khỏi đó.Hồi tưởng nửa ngày, trong lúc mơ màng, Lâm Dương mơ hồ nhớ lại, hình như sau khi bị lạc trong Ma quỷ thành vài ngày, họ đã được người khác tìm thấy.Thiên Chân có thể được tìm thấy là vì cậu ấy có một gia tộc tốt, có một chú Ba tốt, nhưng Lâm Dương thì không có.Vì vậy, Lâm Dương không khỏi có chút chán nản, trong lòng đột nhiên nảy sinh ý niệm khao khát một đội ngũ, một gia tộc.Nếu Phát Khâu Môn là một môn phái cường thịnh, có lẽ cũng sẽ có người lo lắng cho y như lo

lắng cho Thiên Chân vậy!Lâm Dương thầm thề trong lòng, chỉ cần lần này có thể sống sót ra ngoài, sau khi trở về, nhất định phải trọng kiến Phát Khâu Môn, sẽ không trì hoãn một ngày nào.Hiện tại y không thiếu tiền, dù sao y và Bàn Tử đã mang hết kho báu trong Vân Thiên Cung ra ngoài rồi, chỉ cần bán đi một ít cũng đủ tiêu xài mười mấy đời.Còn về năng lực, hiện tại tuy không phải đỉnh cao, nhưng cũng thuộc loại trung thượng du, danh tiếng cũng đã vang xa sau chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lần trước, vạn sự đã sẵn sàng chỉ chờ hành động của y.Lâm Dương trong đầu phác thảo một kế hoạch đơn giản, những người đầu tiên được chọn, chắc chắn phải mượn sức mạnh của Hoắc gia, hoặc có lẽ là sức mạnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trước hết xây dựng nền tảng cơ bản, còn về nhân sự cốt lõi, thì có thể từ từ tuyển chọn sau.Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Dương mơ màng ngủ thiếp đi.Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Dương đột nhiên nghe thấy dường như có tiếng ầm ĩ.Nhưng hôm qua y đã mệt mỏi cả ngày, gần như kiệt sức vì đi bộ, cả nửa đêm cũng không ngủ được, vì vậy Lâm Dương nghe thấy động tĩnh, nhưng não bộ lại không ra lệnh cho cơ thể tỉnh dậy, tiếp tục chọn cách ngủ mơ màng.Lâm Dương mơ hồ cảm thấy có gió cát thổi qua, A Ninh trong lòng y lại rúc sâu hơn vào lòng.Lâm Dương ngủ mơ màng cũng không có cách nào khác, y nửa nằm nghiêng ôm A Ninh, tiếp tục ngủ gà ngủ gật.Tít tít tít...Đột nhiên tiếng còi chói tai truyền đến, chấn động màng nhĩ Lâm Dương tê dại, lập tức khiến y giật mình tỉnh dậy.Lâm Dương tỉnh dậy nhìn, một chiếc xe Hummer đang dừng trước mặt y, bốn cái loa lớn phía đầu xe lúc này đang gầm rú vào hang đá.Lâm Dương nhìn cảnh tượng này có chút ngây người, có chút nghi ngờ cảnh tượng không thể tin nổi trước mắt, liệu có phải y đang ở ranh giới sinh tử mà xuất hiện ảo giác hay không.A Ninh lúc này cũng bị động tĩnh làm tỉnh giấc, cô cau mày, có chút khó chịu với âm thanh chói tai đó, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kinh hỉ.A Ninh đứng dậy chỉnh lý quần áo, đi về phía chiếc xe.Trên xe

lộ ra một cái đầu tròn lớn hơn người thường một vòng, trên đầu treo một nụ cười dâm đãng, thò đầu ra nhìn Lâm Dương đang có chút ngây người."Ôi chao Lâm tiểu gia, sao vậy?

Không muốn ra, trách huynh đệ làm phiền chuyện tốt của cậu à?" Bàn Tử thấy Lâm Dương không sao, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được lại bắt đầu ba hoa khoác lác.A Ninh đương nhiên nghe ra ý tứ châm chọc trong lời nói của hắn, cô quay đầu lườm Bàn Tử một cái.Đằng sau, người của A Ninh lập tức mang nước ấm và thức ăn đến cho A Ninh, A Ninh cầm nước quay đầu nhìn Lâm Dương một cái, môi khẽ động, nhưng cuối cùng không nói gì, quay người đi cùng người của mình lên chiếc xe phía sau."Trời ơi!

Ta không mơ chứ!" Lâm Dương lúc này mới hoàn hồn, bị Bàn Tử tìm thấy.Lâm Dương kích động vọt ra ngoài, lúc này nhìn thấy khuôn mặt to béo ú núc của Bàn Tử, cảm thấy vô cùng thân thiết."Bàn Tử, nhìn thấy cậu thật sự như cách một thế hệ vậy!" Lâm Dương tiến lên ghé sát cửa xe nhéo nhéo khuôn mặt tròn trịa của Bàn Tử, than thở dài ngắn.Thực ra, Lâm Dương vẫn luôn liếc mắt nhìn Hoắc Tú Tú đang ngồi ở ghế phụ."Cút đi, muốn nhéo thì đi nhéo vợ cậu ấy." Bàn Tử ghét bỏ gạt tay Lâm Dương ra."Lâm Dương, mau lên xe đi!" Thiên Chân bước xuống đưa nước và thức ăn cho Lâm Dương, rồi vẫy tay chào.Lâm Dương cầm lấy nước, ừng ực uống mấy ngụm lớn, trong lòng cái sự nóng nảy bị đè nén từ hôm qua mới dần dần tiêu tan."Tú Tú, cô không sao chứ?

Sao lại tìm thấy tôi nhanh vậy?" Lâm Dương đi vòng qua chỗ Hoắc Tú Tú, mặt cười hề hề tiến lên hỏi."Hừ." Hoắc Tú Tú lạnh lùng hừ một tiếng, cố ý liếc Lâm Dương, rồi nói: "Đương nhiên là không hy vọng ta nhanh như vậy rồi, làm phiền chuyện tốt của cậu mà.

Chẳng trách hôm qua không cho ta đi theo!

Ra là đã tính toán từ trước rồi, đàn ông đúng là không có ai tốt." "Tú Tú, nói linh tinh gì đấy!" Lâm Dương vội vàng nói: "Ta đương nhiên là hy vọng gặp cô nhất rồi.

Cô không biết đâu, hôm qua ta suýt chết ở đó, nhưng trong đầu ta vẫn luôn là nụ cười của cô, nhờ có cô ta mới có thể chống đỡ được." Hoắc Tú Tú nghe vậy, vẻ băng giá trên mặt liền tan chảy."Được rồi, Lâm tiểu gia, có gì ra ngoài rồi nói!

Ta ở cái nơi quỷ quái này đủ rồi." Người ngồi ở ghế lái mở miệng, tạo cho Lâm Dương và Hoắc Tú Tú một cái cớ.Hai người thuận theo đó, Lâm Dương lên xe phát hiện ở hàng ghế cuối cùng, Tiểu Ca và một thanh niên mặc áo gió màu đen, đeo kính râm đen kịt đang ngồi phía sau, cả hai đều với vẻ mặt lạnh lùng không biểu cảm.Lâm Dương biết người đeo kính đó là Hắc Hạt Tử, người mà chú Ba của Thiên Chân đã tìm đến để giúp đỡ."Tìm được như thế nào?" Lâm Dương vừa ăn đồ ăn, vừa tranh thủ hỏi Bàn Tử.Lâm Dương mơ hồ nhớ, ban đầu khi Thiên Chân và A Ninh mất tích trong Ma quỷ thành, họ đã mất tích vài ngày, suýt chút nữa bị phơi thành xác khô mới được tìm thấy.Được tìm thấy trong một ngày, điều này có chút kinh ngạc."Ta đi theo dấu hiệu của cậu." Bàn Tử nói một câu, Phan Tử tiếp lời: "Sáng sớm, tôi thấy ông hướng dẫn viên người Tạng dẫn người hoảng loạn chạy ra ngoài, nhưng lại không thấy cậu, Hoắc tiểu thư lo lắng cậu sẽ gặp chuyện, hai chúng tôi đã bàn bạc, chuẩn bị đi vào tìm cậu.

Khi tôi đang chuẩn bị đi vào, đúng lúc gặp Bàn Tử và tiểu tam gia, nghe họ nói mới biết chuyện gì đã xảy ra, tôi lại đợi một lúc, thấy hầu hết mọi người đều chạy ra ngoài, nhưng không thấy bóng dáng cậu, Hoắc tiểu thư sốt ruột, lập tức muốn đi vào tìm.

Tôi lo lắng cậu sẽ gặp chuyện, vì vậy mọi người bàn bạc lại, tạm thời hợp tác với người của A Ninh, cùng nhau đi vào tìm." Lâm

Dương nghe vậy nhìn về phía Hoắc Tú Tú, cảm khái một câu, vợ mình đúng là biết thương người."Có một chuyện, Lâm Dương chắc chắn không biết đâu nhỉ!" Phan Tử nói xong, Thiên Chân có chút hưng phấn nhìn Lâm Dương, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.Lâm Dương uống một ngụm nước, nuốt xuống thức ăn trong miệng, nói: "Có liên quan đến chú Ba của cậu đúng không!

Vị Hắc... huynh đệ này, là người chú Ba cài vào, chú Ba thực ra đang dẫn người theo sau đúng không?" Dù sao thì trên tuyến đường chính sẽ không có sai sót, vì vậy Lâm Dương đã nói ra những gì mình biết.Thiên Chân nghe lời Lâm Dương nói, lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt như thấy ma vậy."Cậu biết sao?

Chuyện này ta cũng vừa mới biết mà, không có lý do gì cậu lại biết sớm hơn ta chứ!" Thiên Chân khó hiểu nhìn Lâm Dương.Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cũng nhìn nhau một cái, rồi nhìn về phía Lâm Dương.Đặc biệt là Hắc Hạt Tử, tuy đeo kính, nhưng Lâm Dương có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn cũng đang nhìn chằm chằm vào y.Lâm Dương trầm giọng nói: "Không cần phải nghĩ kỹ cũng biết, là độc đinh của gia tộc, là bảo bối, chú Ba sao có thể yên tâm để cậu mạo hiểm một mình chứ!

Chắc chắn sẽ sắp xếp ổn thỏa rồi." Hắc Hạt Tử trầm giọng nói: "Vậy sao ngươi lại biết thân phận của ta?

Chúng ta dường như chưa từng gặp mặt đúng không?" Lâm Dương ngẩn ra một chút, cười ha ha nói: "Danh tiếng Hắc gia, trên giang hồ cũng có lời đồn, hà cớ gì phải tận mắt thấy mới biết?

Hắc gia cũng quá xem thường người rồi." Hắc Hạt Tử thấy Lâm Dương dường như không muốn nói nhiều, trên mặt y cũng hiện lên vẻ mệt mỏi, tiện thể cũng không làm khó y, nói: "Ồ?

Chương 156

Vậy sao?

Ta lại là lần đầu tiên biết mình trên giang hồ lại có danh tiếng như vậy." "Sao lâu rồi mà vẫn chưa ra khỏi đây vậy?" Lâm Dương đã nghỉ ngơi được gần nửa tiếng, thấy xe vẫn cứ vòng vòng trong Ma quỷ thành, có chút bất ngờ hỏi.Bàn Tử cười nói: "Lâu à?

Không tệ nhờ phúc của Lâm tiểu gia đấy.

Bản gia ta còn đang tò mò, hai người cậu và A Ninh sao mà đi giỏi thế?

Chỉ trong một ngày, hai người đã đi gần hơn ba trăm dặm đường, tốc độ còn nhanh hơn cả ngựa thiên lý thời cổ đại." "Ba trăm dặm đường?

Ý gì?" Lâm Dương nghe vậy, lập tức trợn tròn mắt, có chút khó tin, nếu đã đi ba trăm dặm đường, sao có thể vẫn còn ở trong Ma quỷ thành chứ?"Ma quỷ thành tổng cộng không phải chỉ một trăm kilômét vuông sao?

Ta vẫn luôn đi theo một hướng, ngay cả một đoạn đường lặp lại cũng không có, sao có thể đi xa như vậy mà vẫn chưa đi ra ngoài?" Lâm Dương khó hiểu nhìn Bàn Tử, y biết trong cuốn sách kiếp trước, Thiên Chân và A Ninh đã đi mấy ngày trong đó mà không ra được, nhưng vì đã quên mất rồi, y nghĩ là do Thiên Chân không làm dấu hiệu nên cứ loanh quanh mãi!

Thế nhưng lúc này nghe lời Bàn Tử nói, rõ ràng có một số tình huống mà y không biết."Cuối cùng cũng có chuyện Lâm tiểu gia không biết rồi nhỉ!" Bàn Tử châm chọc Lâm Dương một câu, rồi nói: "Chuyện này cứ để bản gia ta kể cho mà nghe!

Cậu có biết Kỳ Môn Độn Giáp không?

Cậu đã lọt vào trận pháp của người ta rồi.

Thực ra Ma quỷ thành không chỉ có một, mà trong phạm vi vài nghìn dặm đều là những Ma quỷ thành lớn nhỏ gần như giống hệt nhau.

Cậu quả thực không hề đi sai, vẫn luôn đi theo một hướng, nhưng thực tế lại bị người khác cố ý dùng Kỳ Môn Độn Giáp dẫn dắt đi vòng sang những Ma quỷ thành khác.

Nếu không phải bản gia ta tìm được, có đi chết cũng không ra nổi." "Thì ra là vậy, lần này thật sự phải cảm ơn mọi người rồi." Lâm Dương trầm giọng nói: "Đại ân không lời tạ, sau này có cần gì, cứ việc mở miệng." Bàn Tử liếc nhìn Hoắc Tú Tú đang ngồi ở ghế phụ, nói: "Lâm Dương, cậu có chút vô lương tâm rồi đấy, người vẫn luôn chủ trương đi vào tìm cậu thực ra là Hoắc tiểu thư, cảm ơn ta thì không đến nỗi." Lâm Dương cười nói: "Tú Tú ta đương nhiên càng phải cảm ơn rồi, chẳng qua ta có cả đời để cảm ơn.

Hơn nữa, tình cảm của ta, há có thể dùng một lời cảm ơn mà hình dung được sao?" Lâm Dương nói xong, nhìn những tảng đá hai bên, tuy mỗi cái một khác, nhưng nghe Bàn Tử nói vậy, y thật sự nhìn ra có chút quy tắc.Lâm Dương khó hiểu hỏi: "Nhưng tạo ra một Kỳ Môn Độn Giáp lớn như vậy, rốt cuộc là ai?

Không phải sức mạnh của một cá nhân có thể hoàn thành được đúng không?

Ở nơi này tốn công sức lớn như vậy, làm ra thứ này để làm gì?" Hắc Hạt Tử mở miệng nói: "Ở đây là Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, trong truyền thuyết, Cửu Thiên Huyền Nữ, người đã sáng tạo ra Kỳ Môn Độn Giáp, cũng thuộc về Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, đảm nhiệm chức vụ giống như quân sư, thống soái.

Vì vậy nơi này lẽ ra phải do Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc thiết lập, Cửu Thiên Huyền Nữ phụ trách khai tạo ra một công trình quân sự phòng ngự." Lâm Dương nghe vậy, trầm tư một lát, nói: "Nếu là như vậy, chẳng phải chúng ta đã đến gần thành trì của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc rồi sao?

Vì đây là công trình phòng ngự quân sự, vậy có khi nào phía sau Ma quỷ thành là thành chính của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc không?" Hắc Hạt Tử cười cười nói: "Nơi này, tuy ít dấu chân người, nhưng cũng không phải là không có các nhà khảo cổ học.

Nếu thật sự ở đây, e rằng đã sớm bị người ta phát hiện rồi.

Dễ dàng bị người ta phát hiện như vậy, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc cũng sẽ không thần bí đến thế, càng không xuất hiện trong truyền thuyết và lịch sử, bị người ta tin tưởng và đẩy vào cảnh giới mê tín ngượng ngùng." Lâm Dương vừa nghe cũng thấy có lý, nếu dễ dàng bị phát hiện như vậy, thì làm sao đến lượt họ được chứ?"Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?" Lâm Dương trầm giọng hỏi một câu.Suốt chặng đường, y gần như đều phải động não, bây giờ hiếm khi được rảnh rỗi.

Hỏi người khác mà không cần động não, Lâm Dương đương nhiên rất sẵn lòng.Lần này Hắc Hạt Tử không nói gì nữa, Phan Tử thì mở miệng nói: "Tôi cứ đi theo người của A Ninh là được, họ chuẩn bị đầy đủ, sẽ dẫn chúng ta đến địa điểm mục tiêu." Nghe lời Phan Tử, trong lòng Lâm Dương lại nghĩ đến kết cục của A Ninh.Lâm Dương tự nhận mình không phải là người tốt bụng quá mức với tấm lòng thánh mẫu tràn lan, y là người có tính cách có thù tất báo, nhưng đối với A Ninh, y thật sự không thể khoanh tay đứng nhìn mà không cứu.Cũng không phải bị sắc đẹp mê hoặc, mà là y cảm thấy A Ninh không đáng phải chết.Lâm Dương không hỏi thêm nữa, mọi người cũng không nói gì nữa, suốt chặng đường im lặng, đến giữa trưa, họ

đã ra khỏi Ma quỷ thành, đến một doanh trại mới được lập bên bờ sông.Hiện tại đã xảy ra chuyện lớn như vậy, tổn binh hao tướng, mọi người đều cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, rồi mới quyết định bước tiếp.Buổi tối, A Ninh đi đến, dưới ánh mắt không mấy thiện cảm của Hoắc Tú Tú, cô ta không chút e ngại mà ngồi xuống bên cạnh Lâm Dương."Xin lỗi." A Ninh trầm giọng nói."Hả?" Lâm Dương ngẩn ra, có chút khó hiểu."Nếu tôi nghe lời cậu, không để cậu chạm vào những chiếc bình gốm đó, thì sẽ không xảy ra chuyện lớn như vậy." A Ninh thở dài, trong mắt lộ ra vẻ đau khổ và tự trách, cô cảm thấy, vì đã đưa ra quyết định sai lầm, nên đã dẫn đến cái chết của rất nhiều người, trong lòng đầy sự dằn vặt.Lâm Dương trầm mặc một lát, trầm giọng nói: "A Ninh, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, vậy cô có nghĩ đến việc quay về không?

Chúng ta vẫn chưa tiếp cận được hạt nhân của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc!

Tổn binh hao tướng chết nhiều người như vậy, nếu tiếp tục đi xuống, nhất định sẽ có thêm nhiều đồng đội nữa tử vong.

Nếu bây giờ quay về thì vẫn còn kịp." "Quay về?

Đã phải trả cái giá lớn như vậy, mà lại không đạt được gì, sao có thể quay về được?" A Ninh cười khổ lắc đầu, có chút bất lực nói: "Tôi đồng ý quay về, nhưng thử hỏi những người của tôi xem, họ có muốn quay về không?

Nếu không chết nhiều người như vậy, có lẽ tôi có thể quay về chỉnh đốn lại, chuẩn bị kỹ càng hơn rồi đi tiếp.

Nhưng đã có quá nhiều người chết, buộc tôi phải đạt được thứ tôi muốn, dù chỉ là số không." Lâm Dương thở dài, nói: "Cô sẽ không đạt được đâu." "Sao?

Chẳng lẽ cậu biết tôi muốn tìm thứ gì?" A Ninh nghe lời Lâm

Dương nói, lập tức cảnh giác nhìn Lâm Dương.Lâm Dương lắc đầu, sau đó nhìn chằm chằm A Ninh trầm giọng hỏi: "Nếu ta nói cho cô biết, tiếp tục đi xuống, mọi người đều sẽ chết, bao gồm cả cô, cũng sẽ chết ở đây, cô có muốn tiếp tục đi xuống không?" A Ninh nghe vậy, ngây người ra, ánh mắt có chút lảng tránh không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Dương.Trầm mặc rất lâu, A Ninh đột nhiên thở dài một hơi, ngữ khí nhẹ nhõm, thậm chí có chút như được giải thoát, nói: "Thực ra có khi kết thúc chưa chắc đã là kết quả tồi tệ nhất.

Cho dù tôi sẽ chết ở đây, tôi cũng sẽ tiếp tục đi xuống, đó là lựa chọn của tôi, cũng là lựa chọn duy nhất mà tôi có quyền." A Ninh quay người, chuẩn bị rời đi, nhưng ngay sau đó lại dừng bước, quay đầu nhìn về phía Lâm Dương đột nhiên cười cười, nói: "Lâm Dương, khả năng biết trước tương lai là một năng lực lợi hại, nhưng đôi khi cũng sẽ biến thành họa hoạn hung hiểm.

Cậu có thể biết trước kết cục của người khác, nhưng liệu có biết được kết cục của mình không?

Khả năng này không nên xuất hiện, càng không nên để người khác biết, nếu không thì kết cục của người khác có lẽ sẽ bị thay thế lên người cậu."A Ninh nói xong liền rời đi, lẽ ra cô nên hỏi Lâm Dương một vài điều, nhưng sau cuộc nói chuyện kinh ngạc với Lâm Dương, cô đã từ bỏ ý định đó.Lâm Dương nhìn bóng lưng A Ninh rời đi, rồi hồi tưởng lại ý nghĩa lời nói vừa rồi của cô.Biết mình sẽ chết, nhưng lại càng kiên định ý niệm muốn đi sao?Lâm Dương lắc đầu, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ thương cảm, cảm thấy A Ninh thực ra là một người đáng thương.Từ nhỏ đã là một đứa trẻ mồ côi, sau đó may mắn được nhận nuôi, nhưng việc nhận nuôi đó lại trở thành bất hạnh lớn nhất.Nửa đời người, nhìn có vẻ phong quang, nhưng thực ra cô là một người bị tẩy não không có bản thân, hoặc bị lập trình thành một cỗ máy chỉ có mệnh lệnh nào đó.Cô không có một ngày nào sống vì

chính mình, cuộc đời cô không phải ở trong huấn luyện, mà là đang thực hiện mệnh lệnh của Khâu Đức Khảo, hoặc trên đường đi thực hiện mệnh lệnh của Khâu Đức Khảo.Cô không có năng lực, hoặc cũng không có ý chí phản kháng Khâu Đức Khảo, nhưng loại cuộc sống này, cô không muốn tiếp tục nữa, vì vậy sau khi biết nhiệm vụ lần này sẽ chết, cô mới càng kiên trì lựa chọn đó, bởi vì... cô muốn được giải thoát.Lời nói cuối cùng của cô, Lâm Dương lại biết đó là lời nhắc nhở thiện ý dành cho y.Nếu A Ninh không như vậy, mà trực tiếp bá đạo uy hiếp Lâm Dương, hoặc hung ác bức hỏi Lâm Dương vì sao lại biết những chuyện đó, thì Lâm Dương có thể nhẫn tâm, mặc kệ sống chết của cô ta, nhưng cuối cùng cô ta lại giải phóng thiện ý cho Lâm Dương, khiến trong lòng Lâm Dương càng thêm khó chịu."Ta đúng là tiện mà!

Thật sự không chịu nổi khi người khác đối tốt với ta." Lâm Dương đột nhiên tự tát mình một cái, thầm mắng mình không tranh khí.Đêm hôm đó, mưa lớn như dự kiến, Lâm Dương nghe tiếng mưa bên ngoài, hiếm hoi có được một giấc ngủ ngon.Trận mưa kéo dài ba ngày, con sông vốn không biết đã khô cạn bao nhiêu năm, cũng vì trận mưa lớn này mà nước lại tụ lại.Vào ngày thứ tư, mọi người đã nghỉ ngơi xong, bắt đầu sắp xếp tiếp tục hành trình.Trong đội ngũ của A Ninh, một phần người được tách ra để hộ tống người của Cao gia trở về, người hướng dẫn viên người Tạng kia sau khi để lại lộ trình cũng muốn quay về.Đối với những người muốn rời đi, A Ninh không hề phản đối một ai, thậm chí chủ động để một số người trở về, theo ý của cô, cô chuẩn bị đi, nhưng những người trong đội ngũ của cô đương nhiên đã đưa ra ý kiến phản đối, A Ninh không còn cách nào khác đành phải đồng ý.Vì vậy, đội ngũ của A Ninh, từ vài chục người, đã trở thành chín người bao gồm cả A Ninh.Lâm Dương biết Hắc Hạt Tử muốn ở lại tiếp ứng chú Ba của Thiên Chân, vì vậy hắn cũng ở lại.Còn về Hoắc Tú Tú, Lâm Dương cũng đã bảo cô ấy ở lại

và đi cùng người hướng dẫn viên người Tạng quay về.Đoạn đường tiếp theo quá hung hiểm, Lâm Dương tuy biết kết cục của phần lớn mọi người, nhưng lại không nằm trong số kết cục đó, y biết trong kết cục đó, Hoắc Tú Tú cũng sẽ đi cùng, vì vậy Lâm Dương cực lực phản đối Hoắc Tú Tú đi vào.Dưới sự đảm bảo lặp đi lặp lại của Lâm Dương, Hoắc Tú Tú cuối cùng đành bất đắc dĩ chọn quay về.Cuối cùng, những người bắt đầu lên đường, ngoài A Ninh, còn có Lâm Dương, Bàn Tử, Thiên Chân, Tiểu Ca, và Phan Tử.Mấy ngày nay sắc mặt A Ninh, lại có vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều so với trước đây, cứ như thể cô đang bước lên con đường không dẫn đến cái chết, mà là cánh cửa hạnh phúc vậy.Mười mấy người đi bốn chiếc xe, một chiếc xe chuyên chở trang bị, ba chiếc còn lại chở người, người của A Ninh đi một chiếc riêng, còn A Ninh thì chen chúc cùng Lâm Dương trên một chiếc xe.Cứ thế đi dọc theo con sông, vì Lâm Dương mơ hồ nhớ tình hình ở đó, nên đã bỏ qua một số đoạn đường rẽ nhánh, trực tiếp đi về phía hồ nước nhỏ nơi con sông hội tụ.Sau khi xe lên dốc nghiêng, Lâm Dương nhìn tuyến đường phía trước, đầu óc đột nhiên ong lên, y vô thức hét lớn: "Dừng xe!" Phan Tử nghe Lâm Dương hét, vô thức đạp phanh.Nhưng trên sa mạc không giống đường quốc lộ, dù Phan Tử đã đạp phanh, chiếc xe vẫn quán tính trượt đi vài mét."Ôi đệt..." Sau khi xe dừng lại, Phan Tử phát ra một tiếng kinh hô.Hóa ra dưới dốc nghiêng căn bản không có đường, đó là một vách đá, nửa đầu xe đã lơ lửng giữa không trung, nếu không phải vừa nãy Lâm Dương kịp thời hét lên một tiếng, chiếc xe chắc chắn đã lao xuống rồi.Mọi người vội vàng xuống xe, đi kiểm tra tình hình.Đi đến rìa vách đá, nhìn xuống dưới, tất cả đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.Dưới vách đá, là một thung lũng xanh biếc khổng lồ, bên trong khói sương lượn lờ, cảnh sắc tựa như một thế ngoại đào nguyên.Trên một vùng sa mạc mênh mông, hơi thở xanh tươi mướt mắt, khiến người ta nhìn vào mà thích thú.Cảnh tượng hùng vĩ, căn bản không thể diễn tả rõ ràng bằng lời nói, mọi

người xem đều kích động không thôi.Chỉ có Lâm Dương tâm trạng càng thêm nặng nề, y biết đây là nơi nào rồi.Mọi người trên vách đá hơi chỉnh đốn lại, chuẩn bị đi xuống.Lâm Dương thì lòng nặng trĩu đứng bên rìa vách đá, quan sát tình hình bên dưới.Thung lũng này nhìn rộng lớn, gọn gàng, dường như được cắt tỉa ra vậy.Đứng trên vách đá nhìn xuống, thung lũng này giống như bị một cái búa khổng lồ đập thẳng xuống vậy, có quy tắc, dưới thung lũng, lại là những tán cây rậm rạp, nhìn đầy sức sống, xanh tươi mơn mởn, nhưng Lâm Dương biết bên dưới ẩn chứa những nguy hiểm mà người thường khó lòng tưởng tượng được.Đây chính là "Tháp Mộc Đà" trong nhật ký."Lâm tiểu gia, tôi thấy cậu suốt chặng đường đều nặng trĩu tâm sự, bây giờ thấy tìm được nơi rồi mà cũng không vui vẻ gì." Phan Tử đi đến, đưa cho Lâm Dương bình nước, rồi có chút khó hiểu hỏi.Tìm được nơi rồi, mọi người đều vui vẻ, nhưng Lâm Dương lại có vẻ không mấy hứng thú.Lâm Dương nói: "Không có gì, ta chỉ cảm thấy tâm thần bất an, mọi người xuống dưới đều phải cẩn thận hơn, đặc biệt phải cảnh giác rắn rết côn trùng, và những âm thanh kỳ lạ." Phan Tử không cho là phải, nói: "Cậu cứ yên tâm, mọi người đều không phải lần đầu tiên đi ra ngoài, kinh nghiệm đầy mình." "Hôm nay thời gian muộn rồi, chúng ta tối nay nghỉ ngơi thật tốt ở phía trên, sáng mai sẽ xuống." Phan Tử nói xong liền đi sắp xếp những việc khác.Sau khi Phan Tử đi, A Ninh bước đến, cười nói: "Cậu đang lo lắng cho tôi sao?" Lâm Dương liếc nhìn A Ninh, trầm mặc một lúc mới nói: "Không lo lắng, mà là thương hại cô." "Ối..." A Ninh không ngờ Lâm Dương lại nói vậy, lập tức cười khổ, nói: "Nếu sớm gặp được cậu, có lẽ tôi đã có lựa chọn thứ hai, nhưng bây giờ tôi chỉ có lựa chọn duy nhất này.

Không có đáng thương hay không đáng thương, ai bảo tôi không biết đầu thai, sinh ra vào lúc không nên sinh, lại bị người không nên sinh ra tôi kia sinh ra chứ!"Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người đã sớm thu dọn xong, hướng về mục tiêu, mọi người cảm thấy tràn đầy hy

vọng, từng người một đều hừng hực khí thế.Ban đầu kế hoạch là trực tiếp từ vách đá xuống, nhảy vào giữa thung lũng.Nhưng tối qua mọi người đã bàn bạc, cảm thấy cách đó không khả thi lắm, vì ở đây toàn là sa mạc, dùng dây thừng đi xuống thì không an toàn lắm, vì vậy đề nghị đi vòng tìm lối vào thung lũng.Trời vừa hửng sáng, mọi người đã thu dọn xong, lái xe đi tìm lối vào thung lũng, trong sổ ghi chép có ghi một khe núi có thể đi vào.Xe của Phan Tử tiếp tục dẫn đầu, người của A Ninh đi theo phía sau, vòng quanh thung lũng một vòng lớn, cuối cùng mới tìm thấy một cửa khe núi có thể đi qua.Đi dọc theo khe núi khoảng chưa đến mười dặm, họ thấy một khu rừng rậm rạp che trời lấp đất, nhưng xe đã đến bên cạnh cũng không thể đi tiếp được, không có đường đi, trên mặt đất toàn là những tảng đá lớn và đất đá đổ nát, xe không thể qua được, mọi người đành phải xuống xe vác trang bị đi bộ.Thiên Chân cầm cuốn sổ Văn Cẩm, vừa xem vừa dẫn đường cho mọi người đi phía trước.Lâm Dương thì vô cùng cảnh giác nhìn xung quanh, y biết bên trong nguy hiểm đến mức nào."Khoan đã." Mọi người vừa mới đến gần khu rừng rậm, Thiên Chân đột nhiên vẫy tay, gọi mọi người dừng lại."Sao vậy?" A Ninh khó hiểu nhìn Thiên Chân.Thiên Chân vừa lật xem cuốn sổ Văn Cẩm vừa nói: "Dựa theo nội dung trong sổ ghi chép, khe núi này rất nguy hiểm.

Bởi vì độ cao so với mực nước biển ở đây thấp hơn nhiều so với độ cao trung bình bên ngoài, đột ngột giảm xuống, bên trong lại mọc ra thảm thực vật nhiệt đới, sẽ sản sinh ra chướng khí, chúng ta mang loại mặt nạ phòng độc thông thường này, e rằng không đối phó được với môi trường ẩm ướt phức tạp đó." "Vậy làm thế nào?

Tiểu tam gia, trên đó có lối vào nào khác để đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung không?" Phan Tử nghe vậy, tiến đến gần Thiên Chân, trầm giọng hỏi một câu.Lâm Dương nghe xong, trầm tư một lát, y không có ấn tượng sâu sắc về Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, chỉ nhớ A Ninh đã

chết ở đó, Văn Cẩm thì quả thực được cất giấu ở đó, hình như Thiên Chân đã phát hiện ra bí mật của chú Ba ở đó, còn về những chuyện cụ thể hơn thì Lâm Dương không nhớ rõ.Thiên Chân lại lật vài trang ghi chép, rồi mới lắc đầu mở miệng nói: "Trong sổ không ghi gì thêm, đây lẽ ra là lối vào duy nhất để đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Suốt chặng đường đi quá quỷ dị, Ma quỷ thành chỉ là công sự phòng ngự bên ngoài đã phiền phức như vậy rồi, bên trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung cũng sẽ không dễ đi đâu." "Quản nhiều thế làm gì?

Dù có lợi hại đến mấy, liệu có chống đỡ được sự tấn công của thời gian không?

Mấy nghìn năm trôi qua, ta không tin một thứ truyền thuyết thượng cổ lại có thể lợi hại hơn khoa học kỹ thuật hiện đại của chúng ta." Bàn Tử nói lớn, đối với sự cẩn trọng của Thiên Chân hắn không mấy bận tâm, còn giơ giơ khẩu súng trong tay, kéo khóa súng, phát ra âm thanh lên đạn sắc bén, sau đó mới bật chốt an toàn và cất vào thắt lưng.Những vũ khí bị cấm này, đều là A Ninh lén lút đưa từ nước ngoài về, cũng chỉ có thể dùng ở những nơi như thế này để phòng thân, ở bên ngoài thì tuyệt đối không thể chạm vào.So với chướng khí trong rừng rậm, Lâm Dương càng lo lắng hơn về loại rắn đặc biệt được nuôi dưỡng ở đây.Lâm Dương trầm tư một lát, mở miệng nói: "Nơi này là nơi hội tụ của các con sông, dưới khe núi toàn là rừng rậm, che trời lấp đất, quanh năm không thấy ánh mặt trời, địa thế và tình hình không khác gì rừng nhiệt đới.

Chỉ e là bên trong sẽ hình thành không ít đầm lầy, mà chúng ta lại phải tìm ra Tây Vương Mẫu Mẫu Cung giữa những đầm lầy đó.

Vì vậy mọi người nhất định phải cẩn thận, ta trước hết sẽ ở đây chỉnh đốn, tiện thể chặt một ít gậy, dùng để dò đường!" Thiên Chân

gật đầu, phụ họa nói: "Không sai, trong sổ ghi chép cũng có miêu tả như vậy, bên trong có rất nhiều đầm lầy.

Đề nghị của Lâm Dương, ta cũng cho là khả thi." Lâm Dương đột nhiên nhớ ra, nói: "À phải rồi, bên trong cũng có rắn rết côn trùng, mọi người trước hết hãy thay quần áo dài tay dài chân, buộc chặt ống quần và ống tay áo lại." Nói xong, Lâm Dương lại nghĩ đến những con sa nghĩ, không biết sa nghĩ ở đây có dùng được không, nếu điều động một đội quân sa nghĩ thì ở bên trong tuyệt đối sẽ là một trợ lực lớn.Lâm Dương nói xong, mọi người liền bắt đầu tìm chỗ thay quần áo, nhiệt độ ở đây ít nhất cũng phải ba mươi tư năm độ C, cộng thêm môi trường ẩm ướt ở đây, giống như một cái lồng hấp vậy, vừa ẩm ướt vừa oi bức, thay bộ đồ dài tay dài chân ban đêm vào, người ta khó chịu đến chết, nhưng vì lý do an toàn, cũng không có cách nào tốt hơn.Thay xong quần áo, mọi người đi chặt một số cành cây to bằng cổ tay, cao ngang người, mỗi người một cái dùng làm gậy dò đường.Sau khi chuẩn bị xong, mọi người bắt đầu tiến vào khu rừng rậm.Phan Tử là người có chút kinh nghiệm ở đây, những năm trước anh ta từng ở Việt Nam, vì vậy đối với tình huống này, anh ta khá quen thuộc, do đó không ai tranh giành mà để anh ta đảm nhận trách nhiệm dẫn đường."Gì vậy?" Đột nhiên Phan Tử chỉ vào một ông lão người nước ngoài rồi la lên một tiếng.Mọi người nhìn sang, thấy ông lão người nước ngoài kia cũng với vẻ mặt ngơ ngác nhìn Phan Tử.Phan Tử đi đến, giật lấy chai nước trong tay ông lão người nước ngoài đó, ngửi một cái, nói: "Ở nơi này, xịt nước chống muỗi là vô dụng.

Nó sẽ thu hút những sinh vật nguy hiểm hơn.

Bất kỳ mùi hương kích thích mạnh nào cũng sẽ khiến chúng ta bại lộ hành tung, từ đó dẫn đến những sinh vật nguy hiểm hơn bám theo." Hóa ra ông lão người nước ngoài kia sợ nóng, không mặc quần áo dài

tay, vì vậy tự mình thông minh lấy ra nước chống muỗi, định xịt, nhưng đúng lúc bị Phan Tử nhìn thấy.Mọi người thấy phản ứng của Phan Tử kịch liệt như vậy, biết chắc chắn anh ta không đùa, mấy ông lão người nước ngoài khác cũng có ý định tương tự, thấy vậy cũng thu lại suy nghĩ nhỏ nhít của mình.Vừa mới bắt đầu đi vào khu rừng rậm, trời lại trở nên âm u, dường như đang ủ một trận mưa lớn.Sau khi tiến vào rừng rậm, ngẩng đầu nhìn lên đều là những cành cây xanh tươi, không thấy bầu trời nữa, nhưng lại không có chút mát mẻ nào, ngược lại cực kỳ oi bức, quần áo trên người gần như ướt đẫm mồ hôi, mồ hôi dính nhớp trên người, khiến người ta khó chịu."Chết tiệt, nếu không sờ được mấy món bảo bối đáng giá liên thành ra ngoài, thì bản gia ta chịu tội này cũng không đáng." Bàn Tử thở hổn hển, với trọng lượng của hắn ở đây, chắc chắn phải khổ hơn người khác.Bàn Tử thấy không ai đáp lời, lại nói: "Đợi lát nữa nếu thấy có con vật nhỏ nào, nhất định phải nhắc ta, bản gia muốn săn một con vật để bù đắp cho mồ hôi đã đổ ra." Bàn Tử là cái tính không chịu ngừng mồm, cứ luyên thuyên, không ai nghe hắn cũng có thể nói không ngừng.Phan Tử nói: "E rằng mong ước đó của cậu sẽ không thành hiện thực, trong môi trường như thế này, động vật rất hiếm, nhiều nhất là côn trùng và rắn thôi."Bàn Tử cười nói: "Rắn cũng không tệ đâu!

Thịt rắn thực ra rất dai và thơm.

Chỉ cần là thịt tươi, thịt gì bản gia ta cũng ăn được." Lâm Dương nghe vậy, không nhịn được cười khổ nói: "Bàn Tử, cậu thật sự đừng nói nữa, rắn ở đây, e rằng cậu không dám ăn đâu." Nếu Lâm Dương không nhầm, ở đây lẽ ra có một loại rắn đen có thể bắt chước tiếng người hoặc ghi lại lời nói của con người.Loại rắn này, là do Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc đặc biệt nuôi dưỡng, cực kỳ quỷ dị, đừng nói là ăn, ngay cả Lâm Dương nhìn cũng không dám nhìn.Tương tự, loại rắn này cũng là nguyên nhân khiến A Ninh chết.Bỏ qua cái nguyên

nhân đó đi, thực ra trong lòng Lâm Dương có chút mong chờ được nhìn thấy loại rắn này, vì gen của loại rắn này rất đặc biệt, biết đâu lại có gen trường sinh.Bàn Tử nghe vậy, lập tức hăng hái, la lên: "Lâm Dương, "Linh linh linh" cậu xem thường ai chứ?

Chỉ cần là sinh vật có máu có thịt, có gì mà bản gia ta không dám ăn?

Chương 157

Ta nói cho cậu biết, rắn hổ mang chúa độc, bản gia ta nhìn thấy cũng ăn luôn chứ không thèm né tránh." Bàn Tử nói xong liếc Lâm Dương một cái, lại có chút khó hiểu nói: "Không phải, Lâm Dương cậu sao vậy?

Từ khi chúng ta bắt đầu đi về phía này, ta thấy cậu không mấy hứng thú, có chút buồn bã, trước đây đâu có cái tâm trạng này!" Lâm Dương trước đây, nghe đến chuyện mộ táng, hận không thể hai mắt sáng rực, giống như nhìn thấy đồ cổ quý hiếm vậy, nhưng lần này Lâm Dương rõ ràng nặng trĩu tâm sự, không chỉ Bàn Tử, ngay cả Thiên Chân cũng đều nhận ra.Lâm Dương thở dài, lắc đầu, nói: "Có lẽ ở đây quá ít dấu chân người đi!

Khiến trong lòng ta luôn có chút không thoải mái." A Ninh ngẩng đầu nhìn Lâm Dương một cái, trong mắt lóe lên một vẻ phức tạp, ít nhiều cô cũng cảm nhận được, Lâm Dương là vì mình nên mới như vậy.Thế nhưng cô lại rõ ràng cảm nhận được, trong mắt Lâm Dương, đối với cô không có bất kỳ tình cảm nam nữ nào, cô không hiểu, cô và Lâm Dương không phải kẻ thù sinh tử, nhưng cũng tuyệt đối là đối thủ, ngay cả bạn bè cũng không tính, vì sao y lại phải lo lắng như vậy?Loại lo lắng chân thật này, A Ninh có thể phân biệt được, ở trên người cái gọi là cha nuôi của cô chưa bao giờ cảm nhận được sự quan tâm, loại cảm xúc phức tạp này, khiến A Ninh trong lòng khá sốt ruột, nhưng lại có một tia ấm áp ngọt ngào.Đi trong rừng rậm, môi trường ẩm ướt, lá cây mục nát chất chồng lớp này qua lớp khác, khí gas sinh ra sau khi thối rữa không hề dễ chịu, đi trên đó nhũn nhão vô lực, đi rất tốn sức, vô cùng vất vả.Lâm Dương và Tiểu Ca hai người thay phiên nhau đi phía trước mở đường cho mọi người.Sau khi tiến

vào rừng rậm, Lâm Dương từ trong miệng phóng ra một luồng sóng âm, triệu tập một đội quân sa nghĩ âm thầm đi thăm dò môi trường bên trong.Lâm Dương đột nhiên nghĩ thông suốt, kết cục của mọi người chưa chắc đã bất biến, hiện tại có đội quân sa nghĩ mạnh mẽ làm trợ lý, lại có hệ thống gia thân, tương đương với việc đã bật hack mạnh nhất, y không tin không thể đấu lại kết cục đã định.Sau khi nghĩ thông suốt, Lâm Dương như trút bỏ gánh nặng, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn một chút.Đi chưa được bao lâu, Lâm Dương đã phát hiện ra những hang động đá trên vách đá phía trước, dày đặc có đến hàng trăm cái, nhưng phía trên mọc đầy rêu xanh và dây leo, che kín cửa hang, khiến người ta không thể nhìn rõ những thứ được điêu khắc bên trong.Sau khi Lâm Dương tiến vào, y phát hiện ra địa điểm đầu tiên có liên quan đến di tích, mọi người đương nhiên sẽ không bỏ qua, tiến lên xem xét những hang động đá đó, muốn xem bên trong có gì.Những cửa hang này có lớn có nhỏ, cái lớn nhất đủ để một chiếc xe tải lớn đi qua, cái nhỏ nhất chỉ cao khoảng một mét hai, mét ba.Phan Tử và vài người nước ngoài lấy xẻng công binh ra, tiến lên chuẩn bị xúc bỏ lớp rêu xanh và dây leo che phủ bên ngoài để xem tình hình bên trong."Loại công việc nặng nhọc này không cần làm đâu." Lâm Dương phất tay ngăn hai người lại, dưới ánh mắt của mọi người, Lâm Dương từ trong miệng phát ra một chuỗi sóng âm, lập tức trên mặt đất dũng mãnh xuất hiện một đội quân sa nghĩ khiến người ta da đầu tê dại."Ôi trời ơi..." Những người nước ngoài kia, nhìn thấy đội quân sa nghĩ lập tức căng thẳng.Nhưng ngay sau đó họ phát hiện đội quân sa nghĩ đã bò lên các hang động, nhanh chóng gặm sạch lớp rêu xanh và dây leo che phủ trên cửa hang.Bàn Tử vừa nhìn đội quân sa nghĩ gặm sạch dây leo, vừa đắc ý liếc nhìn những người nước ngoài kia, cười nói: "Đơ mắt ra rồi chứ gì?

Đội quân sa nghĩ này, thực ra là do Lâm tiểu gia của chúng ta khống chế đấy.

Chưa thấy bao giờ à?

Còn có những thứ thần kỳ hơn nữa kìa!

Đi theo Lâm tiểu gia của chúng ta, các ngươi sẽ được mở mang tầm mắt thôi..." Cái vẻ đắc ý của Bàn Tử, giống hệt như người điều khiển đội quân sa nghĩ vậy.Chẳng bao lâu, lớp rêu xanh đã bị đội quân sa nghĩ dọn sạch, để lộ ra những pho tượng đá được điêu khắc bên trong.Đó là một loại tượng thần chim mặt người, cùng loại với những tượng được điêu khắc trên những chiếc bình gốm chứa quần thể Thi miết vương trong con tàu đắm, thuộc về di tích thực sự của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.Chẳng bao lâu sau, phần phía trên cũng bị đội quân sa nghĩ dọn sạch, lộ ra một pho tượng đứng rõ nét hơn.Được điêu khắc trực tiếp trên vách đá, đầu chim phía trên là một khuôn mặt quái dị giống con người nhưng lại có nét nữ tính, có bốn con mắt, mặt không biểu cảm, trông cực kỳ lạnh lùng và khác thường, dưới hai chân điêu khắc năm cái đầu lâu khổng lồ, con chim đứng trên đỉnh đầu của hai trong số những đầu lâu đó, dường như những đầu lâu này đều bị con chim quái dị đó ăn thịt, sau đó con chim quái dị đó đang khoe khoang chiến lợi phẩm vậy."Ôi đệt, ta càng nhìn càng thấy quen mắt, chẳng phải chúng ta đã thấy con chim quái dị này trong khe nứt ở Thanh đồng cự môn sao?" Bàn Tử lùi lại vài bước, nheo mắt nhìn, đột nhiên chửi một tiếng, phát ra tiếng kinh hô.Mọi người nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử, cũng học theo Bàn Tử hơi lùi lại một chút, nhìn kỹ quả nhiên là loại chim đó.Đội quân sa nghĩ đã dọn sạch các hang động khác, mọi người nhìn vào các hang động thấy dày đặc những bức điêu khắc chim quái dị đó, với đủ hình thái khác nhau."Chà, những thứ này đều được điêu khắc ra sao?

Nhìn chất liệu đá của vách đá, chắc hẳn rất cứng, vừa cứng vừa cao, những nghệ nhân thời cổ đại có lợi hại đến vậy sao?" Bàn Tử vừa nhìn vừa không khỏi thốt lên nghi vấn đầy cảm thán.Nhưng nhìn

một bức tượng đá điêu khắc thì không cảm thấy quá chấn động, nhưng khi nhìn nhiều như vậy, đặc biệt là có những chỗ rất cao, lại hiểm trở, không khỏi khiến mọi người phải thốt lên kinh ngạc.Đơn giản là công trình của quỷ thần, giả như nơi này được công bố ra, tuyệt đối có thể được gọi là di tích thế giới, giá trị của nó có thể sánh ngang, thậm chí vượt qua bích họa Đôn Hoàng.Mọi người không phải lần đầu tiên nhìn thấy những thứ liên quan đến Tây Vương Mẫu, nhưng đây lại là lần đầu tiên tiếp cận Tây Vương Mẫu gần đến vậy, ngoài sự chấn động ra, ngay cả tâm tình cũng trở nên kích động.Thiên Chân nói: "Xem ra chúng ta ở Vân Thiên Cung đã thấy hình tượng chim quái dị mặt người của Tây Vương Mẫu, là Tam Thanh Điểu.

Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc có khả năng đã nắm giữ một số kỹ thuật thuần dưỡng cổ xưa mà lịch sử không ghi chép lại, chuyên dùng để thuần dưỡng loại chim quái dị này.

Nếu loại chim quái dị này mà được đặt vào thời cổ đại, số lượng nhiều lên, thì có thể sánh ngang với bất kỳ quân đoàn hùng mạnh nào." Đối với lời nói này, mọi người đều sâu sắc đồng tình.Sau khi người của A Ninh chụp ảnh những bức tượng này, mọi người không dừng lại lâu nữa, bắt đầu tiếp tục tiến vào bên trong, lần này mọi người đều đề cao cảnh giác.Sự lợi hại của loại chim quái dị đó, mọi người đều đã tận mắt chứng kiến, lúc đó nếu không phải Kỳ lân trên người Lâm Dương đột nhiên hoạt động, chắc chắn đã gặp nạn rồi, mà ở đây lại là hang ổ cũ của những con chim quái dị đó, tuy đã nhiều năm trôi qua, có khả năng đã tuyệt chủng, nhưng cũng không thể không khiến mọi người phải cẩn thận gấp bội.Đi trong rừng rậm, việc tiến lên vô cùng khó khăn, ban đầu Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói chuyện, thỉnh thoảng kể mấy câu chuyện tục tĩu để động viên tinh thần mọi người, nhưng sau đó Bàn Tử cũng lười nói.Đội ngũ ngày càng trở nên trầm mặc, cùng với sự trầm mặc đó, dẫn đến tâm trạng

của mọi người cũng bị bao phủ bởi một tầng cảm xúc tiêu cực đè nén.Ầm!

Đột nhiên một tiếng vang lớn chấn động màng nhĩ mọi người, khiến mọi người vốn đã như chim sợ cành cong, lập tức đề cao cảnh giác."Cái gì?

Gì vậy?

Không nghe thấy tiếng sấm sao?

Đến mức phải phong thanh hạc lệ thế à?" Bàn Tử thấy những người nước ngoài thậm chí còn rút súng ra, trông cứ như bọn quỷ tử tiến vào làng bị phục kích vậy, không nhịn được chửi mấy câu.Mọi người ngẩng đầu nhìn trời, qua một vài kẽ hở giữa tán cây rậm rạp, có thể mơ hồ thấy tia chớp lóe lên trong tầng mây đen trên trời."Mẹ kiếp, cái nơi quỷ quái này, vốn đã khó đi, lại còn sắp mưa nữa." Bàn Tử chửi rủa: "Tây Vương Mẫu không hoan nghênh chúng ta sao?

Chúng ta đâu có mang theo người thành tâm đến đây, chẳng trách bây giờ không ai tin rồi, đối xử với khách cũng quá không thân thiện." Phan Tử nghe vậy không nhịn được cười nói: "Sao?

Bàn Tử, cậu muốn Tây Vương Mẫu hoan nghênh cậu sao?

Ra tiếp đón, tiện thể pha cho cậu một ấm trà, chuẩn bị một bàn rượu ngon thức ăn ngon?" Lời của Phan Tử vừa dứt, tiếng sấm lại vang trời nổ dậy.Không biết có phải do địa hình nơi đây hay không, tiếng sấm ở đây giống hệt như sấm nổ bên tai, giống như một đợt tấn công bằng sóng âm, khiến màng nhĩ người ta tê dại.Vốn tưởng rằng thời tiết như vậy, mưa phải ủ lâu mới đổ xuống, ai ngờ gần như cùng lúc với tiếng sấm thứ hai vang lên, một trận mưa như trút nước đã đổ xuống ngay lập tức.Mưa vừa lớn vừa gấp, khiến người ta không thở nổi, như thể trời thủng vậy.Mọi người bất ngờ không kịp trở tay, vội vàng tìm chỗ trú mưa.A Ninh mắt tinh, thấy dưới một gốc cây lớn có

nhiều dây leo kết thành một mái che, cô vẫy tay gọi mọi người vào trú.Nhìn dòng nước mưa gần như biến thành màn nước trước mắt, Bàn Tử nói: "Mẹ nó đây đâu phải mưa, ta thấy Long Vương gia đang cầm súng nước bắn vào đầu chúng ta thì có." Bàn Tử nói xong đột nhiên như bị lên cơn, thân thể không ngừng vặn vẹo.Phan Tử suýt chút nữa bị hắn chen ra ngoài, không nhịn được. "Bàn Tử, mẹ nó cậu làm cái gì vậy?

Đến lúc này rồi, có thể thành thật một chút không?

Thể hình vốn đã to, cậu cứ vặn vẹo thế này ta sẽ bị đẩy ra ngoài mất." "Cậu nghĩ bản gia ta muốn vặn vẹo à?

Ta cũng không biết chuyện gì nữa, ta bị ngứa không chịu nổi." Bàn Tử đáp lại một tiếng, sau đó quay lưng về phía Lâm Dương."Ôi đệt, mau ra ngoài..." Lâm Dương vừa nhìn lưng Bàn Tử, dày đặc toàn là những con côn trùng nhỏ như hạt lạc, lập tức da đầu tê dại.Lâm Dương kéo Bàn Tử vọt ra ngoài, mọi người quay đầu nhìn sang, biểu cảm trên mặt cả hai người lập tức trở nên sinh động, chỉ thấy trên những dây leo kia dày đặc toàn là côn trùng, cực kỳ ghê tởm."Mẹ kiếp." Bàn Tử chửi một tiếng, vươn tay vồ lấy một nắm."Mẹ nó đừng có chui vào lỗ đít ta!" Bàn Tử vừa nhảy tưng tưng vừa vỗ đập những con côn trùng trên người.Nhưng những con côn trùng này không biết có phải chưa từng thấy con người hay không, chúng không hề sợ hãi chút nào."Bàn Tử, đi ra ngoài mưa mà tắm đi." Lâm Dương nhắc nhở Bàn Tử một câu.Bàn Tử và mấy người nước ngoài khác bị côn trùng bò lên người, vội vàng chạy vào giữa trời mưa, bị nước mưa xối xả, dưới chân nơi nước đọng nổi lềnh bềnh một lớp côn trùng."Mẹ kiếp lũ côn trùng này, cắn lão tử đau chết mất." Bàn Tử vừa đi vừa nghiến răng nghiến lợi chửi một câu."Không hay rồi." Lâm Dương đột nhiên nhận ra những con côn trùng này không đơn giản như côn trùng bình thường."Sao vậy?" Bàn Tử vẻ mặt căng thẳng

nhìn Lâm Dương.Lâm Dương nói: "Côn trùng này là một loại côn trùng hút máu có thể cắn vào người, những con chưa cắm vào người thì đã sạch rồi, nhưng trên người chắc chắn vẫn còn." "À?

Vậy mau xử lý cho bản gia đi chứ?

Ôi, bản gia ta còn chưa lấy vợ đâu!

Lát nữa nó cắn phế bộ phận quan trọng của bản gia thì sao." Bàn Tử nghe vậy lập tức nhảy dựng lên.Thiên Chân rút dao găm ra nói: "Mấy người đi cùng ta, chúng ta qua đó xử lý." Tiểu Ca thấy vậy, ánh mắt vốn luôn tĩnh lặng không gợn sóng, lại nhìn chằm chằm Thiên Chân, sau đó trầm giọng nói: "Cậu cũng bị cắn sao?" Thiên Chân gật đầu nói: "Ta đi xử lý đây." "Để ta." Tiểu Ca lấy dao găm từ tay Thiên Chân, dẫn mọi người đi về phía dưới một tán cây phía sau.Lâm Dương thấy vậy, liếc nhìn A Ninh một cái, một đám đàn ông bị cắn thì có thể tự xử lý lẫn nhau, may mà A Ninh không bị cắn, nếu không thì thật sự khó giải quyết.Mấy người nước ngoài khác cũng đi giúp, còn Lâm Dương và A Ninh thì phụ trách cảnh giới, nơi quỷ quái này, không biết sẽ có những thứ nguy hiểm gì nữa!Phía sau vang lên một trận quỷ khóc sói gào, có thể thấy là bị cắn thật sự không nhẹ.Mất gần một tiếng đồng hồ, mọi người mới tập tễnh bước đi.Lúc này mọi người đều buộc chặt quần áo, không ai dám chê quần áo nóng bức nữa.Mưa dần tạnh, tai Lâm Dương đột nhiên động đậy, y đã nhận được tin tức sóng âm từ đội quân sa nghĩ thăm dò.Lâm Dương đột nhiên nhảy lên một cái cây cách đó không xa, cây Kim Cương Tán trong tay "soạt" một tiếng biến thành trường thương, Lâm Dương đứng trên sợi dây leo kết thành, tay cầm Kim Cương Tán, đột nhiên nhảy lên xuống một cái.Tán cây phía trên đỉnh đầu có một khối cầu lớn do dây leo kết lại, đã bị Lâm Dương chọc ra.Tiếp đó, dưới trận mưa lớn xối xả, vô số côn trùng hút máu ẩn mình giữa thân cây dây leo bị nước mưa cuốn trôi xuống, khiến mọi người chỉ sợ tránh không

kịp.Lâm Dương lại mạnh mẽ chọc một cái, lập tức một vật đen sì rơi xuống.Mọi người nhìn kỹ, phát hiện một khối lông da mục nát, giống như xác động vật nhỏ.

Tiểu Ca đi tới nhìn thoáng qua rồi nói: "Không biết là thứ gì, nhưng khi còn sống thì cơ thể chắc hẳn rất lớn.

Có khả năng vô ý dính phải một số loại trùng, sau đó bị hút cạn máu mà chết.

Sau khi vật đó chết và thối rữa, lại thu hút thêm nhiều loại trùng khác, rồi nhân cơ hội chờ đợi con mồi tiếp theo." Tiểu Ca nhìn cái xác thối rữa, lông mày đột nhiên nhíu lại, không đợi mọi người hỏi, y rút dao găm ra, đâm vào ngón tay mình rồi mạnh mẽ cắm vào trong thi thể.

Đám trùng trong thi thể tức thì như thủy triều dâng trào, túa ra ngoài.

Tiếp đó, Tiểu Ca dùng ngón tay kẹp ra một vật, y cho vật đó vào nước mưa rửa sạch, rồi cầm lên.

Khi mọi người nhìn rõ thứ trong tay y, lập tức kinh ngạc.

Thứ đó là một chiếc đèn pin kiểu cũ bị vặn vẹo, trông giống như sản phẩm của những năm 80, 90.

Tiểu Ca nhíu mày, rồi lại thò tay vào thi thể, tiếp tục kéo ra một vật khác, đó là một mảnh xương.

Mọi người nhận định kỹ lưỡng, phát hiện đó là xương tay người.

Lâm Dương nhíu mày, trầm giọng nói: "Nơi này là một nơi hẻo lánh ít dấu chân người, khả năng lớn nhất là thành viên của đội khảo cổ năm đó." Tiểu Ca gật đầu, nói: "Thứ này là một con đại Thụ mãng đã nuốt một người phụ nữ, nhưng chưa kịp tiêu hóa thì đã bị đám trùng kia tiêu diệt." Bàn Tử nghe xong có chút kinh ngạc, nói: "Tiểu

Ca, cậu có công lực hả?

Dựa vào một đoạn xương tay mà có thể nhìn ra giới tính sao?

Mà này, xương tay đó sờ đâu có mềm mại bằng tay bản gia ta chứ?" "Bàn Tử!" Thiên Chân gọi Bàn Tử một tiếng, rồi liếc nhìn Lâm Dương.

Bàn Tử tức khắc nhận ra mình lỡ lời.

Trong đội khảo cổ năm đó, dì của Hoắc Tú Tú cũng ở trong đó, mà giờ lại là dì của Lâm Dương.

Nói đùa kiểu này không hay chút nào.

Tiểu Ca trầm giọng nói: "Trên tay có đồ trang sức, đàn ông sẽ không đeo." Lâm Dương ngẩng đầu nhìn lên chỗ vừa chặt xương rắn, trầm giọng nói: "Phía trên có gì đó, mọi người lên đó đào xương rắn ra xem thử có thể xác định được đây là thi cốt của ai không..." Đây là việc tay chân, mấy người nước ngoài vóc dáng cao lớn đương nhiên không nhường, vài người lên đó ba chân bốn cẳng chặt đứt đám dây leo.

Sau khi mọi người nhìn thấy bộ xương rắn hoàn chỉnh, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Con rắn có thể ăn thịt người đương nhiên sẽ rất lớn, nhưng không ngờ lại lớn đến thế.

Chỉ riêng bộ xương thôi đã to bằng thân người, một con rắn lớn như vậy có thể nuốt người chỉ trong một ngụm.

Mọi người gỡ bỏ dây leo, tìm thấy hài cốt con người trong bộ xương rắn bị vặn vẹo.

Con cự mãng này chắc vừa nuốt người xong, chưa kịp tiêu hóa đã bị hút cạn máu mà chết.

Mọi người lên đó tách xương rắn ra khỏi hài cốt người, nhưng vật này cũng không biết đã chết bao lâu, trông rất giòn, chạm vào là vỡ vụn, việc dọn dẹp rất khó khăn.

Thiên Chân nhìn hồi lâu rồi trở nên mơ màng, sau đó trong lúc mọi người đang dọn dẹp, cậu ấy chào hỏi mọi người rồi tựa vào thân cây nghỉ ngơi.

Chương 158

"Ủa?" Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, rồi dùng dao găm và xẻng công binh từ thi thể moi ra một bó đồ vật giống như đùi gà bị biến dạng đen thui.

Phía dưới vật đó là gỗ, phía trên lại mọc một lớp rỉ sét.

Phan Tử nhìn kỹ rồi nói: "Đặc mả nó, không phải là lựu đạn kiểu cũ sao?" Lâm Dương nhìn kỹ, đúng là loại lựu đạn kiểu cũ trong phim ảnh, ba quả đã gỉ sét dính vào nhau.

Ở phần đuôi lựu đạn dính một vật giống như đai đeo vũ khí. "Ngọa tào, A Ninh..." Khi mọi người đang chuẩn bị nghiên cứu, chỉ thấy Thiên Chân đang tựa vào thân cây nghỉ ngơi đột nhiên hét lớn một tiếng, thu hút ánh mắt của mọi người.

Mọi người nhìn về phía Thiên Chân, thấy cậu ấy lim dim mắt, rồi hai tay loạn xạ sờ soạng ở thắt lưng, dáng vẻ như đang vội vã cởi quần.

A Ninh thấy vậy, sắc mặt tức thì vừa thẹn vừa giận, đỏ bừng trắng bệch, cô quay mặt đi và khạc nhổ một tiếng về phía Thiên Chân.

Tiểu Ca thấy thế, không nỡ nhìn Thiên Chân tiếp tục làm trò cười, y tiến lên nắm lấy Thiên Chân lay vài cái rồi nói: "Tỉnh dậy đi." Thiên Chân nắm chặt tay Tiểu Ca, lay động càng thêm mạnh mẽ, một tay giữ chặt tay Tiểu Ca, một tay không ngừng cởi dây thắt lưng, muốn tuột quần. "A Ninh..." Thiên Chân không ngừng gọi tên A Ninh trong miệng.

Sắc mặt A Ninh càng đỏ hơn, cô vừa thẹn vừa giận tiến lên, đá một cước vào bắp chân Thiên Chân. "Thiên Chân, bản gia ta thật đặc mả phục cậu!

Hoàn cảnh thế này mà mả nó cậu cũng có thể nằm mơ xuân được!" Bàn Tử không nhịn được cười mắng một câu.

Thiên Chân bị A Ninh đá đau tỉnh dậy, vừa hay nghe thấy lời Bàn Tử nói, cậu ấy liền lộ vẻ mặt mơ màng, trong mắt lại mang theo vài phần kinh hoàng nhìn mọi người.

Thiên Chân nhìn mọi người, dường như mới nhận ra đó là một giấc mơ, cậu ấy không khỏi cười gượng gạo.

Tiểu Ca thấy Thiên Chân ổn, y há miệng định nói gì đó nhưng rồi không nói nữa, quay đầu lại tiếp tục nghiên cứu bộ xương rắn. "Thiên Chân, vừa rồi trong mơ đã tiến hành đến bước nào rồi?" Bàn Tử ghé sát vào, nháy mắt đưa tình nhìn Thiên Chân, nói: "Ngày thường đâu có nhìn ra!

Tiểu Thiên Chân trông vẻ thuần tình thế thôi, thực ra lại dâm đãng muốn chết!

Trong hoàn cảnh này mà cũng có thể mơ giấc mộng như thế, bản gia ta thật sự phục cậu rồi đó." Thiên Chân thở dài, vẻ mặt như thể bị nghẹn.

A Ninh từ đó không cho Thiên Chân sắc mặt tốt, ngược lại nhìn Thiên Chân cứ như nhìn một tên háo sắc.

Lâm Dương lờ mờ nhớ lại giấc mơ của Thiên Chân, không nhịn được cười.

Trong tình huống này, bùn vàng rơi vào quần thì dù không phải cũng là phải, có giải thích thế nào cũng vô ích. "Thứ này chắc chắn không phải đồ trang bị của đội khảo cổ kia, ta nghĩ đó là của nhóm phần tử vũ trang ly khai từ người dẫn đường tộc Tạng." A Ninh nhìn Lâm Dương giải thích một câu.

Mọi người đang chú ý, đột nhiên cách đó không xa truyền đến

tiếng nước rơi lộp bộp, lộp bộp.

Lúc này nước mưa đã nhỏ đi, tiếng động đó nghe có vẻ đột ngột và kỳ lạ.

Lâm Dương đột nhiên cảnh giác, quay đầu nhìn lại, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Ở nơi cách đó không xa, khoảng bốn năm mét, trên ngọn cây đang cuộn tròn một con Thụ mãng khổng lồ, chỗ to nhất ít nhất cũng bằng cái chum nước lớn.

Nó đang trừng đôi mắt đỏ ngầu, thè lưỡi rắn, nhìn xuống mọi người, trong mắt là một vẻ yêu dị và lạnh lùng.

Lúc này trời đã sẫm tối, mặc dù mọi người nghe thấy tiếng động kỳ lạ nhưng nhìn một cái lại không thấy con cự mãng đang mai phục trong bóng tối.

Chỉ có Lâm Dương và Tiểu Ca chú ý, Lâm Dương vì mắt có thể nhìn trong đêm nên không sợ bóng tối, còn Tiểu Ca đơn thuần là do sự nhạy bén của một cao thủ.

Hai người nhìn nhau, Tiểu Ca gật đầu, từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, tạo tư thế công kích phòng bị.

Lâm Dương thì lập tức lặng lẽ lùi lại, đi nhắc nhở mọi người.

Sau khi nhắc nhở mọi người, nhờ ánh sáng lốm đốm xuyên qua tán cây, quả nhiên họ nhìn thấy con quái vật khổng lồ đó, từng người một lập tức hít một hơi khí lạnh.

Mấy người nước ngoài vội vàng lên đạn súng, cảnh giác nhắm vào con mãng xà khổng lồ.

Người nước ngoài tin tưởng vũ khí hiện đại hơn, mỗi người tuy cầm súng trong tay căng thẳng nhưng cũng không quá mức.

Thiên Chân lùi lại một bước, dường như muốn thăm dò xem đường trong rừng rậm có dễ đi không, có thể chạy thoát được không.

Nhưng vừa quay người, cậu ấy lập tức dừng bước, ở phía trước, một con mãng xà to bằng eo phụ nữ đang cuộn tròn trên thân cây, cái đầu to bằng chậu rửa mặt lơ lửng, chằm chằm nhìn Thiên Chân.

Thiên Chân suýt nữa thì hét lên kinh hãi, lúc này thì cậu ấy không dám nhúc nhích, chỉ có thể cảnh giác nhìn chằm chằm con mãng xà.

Xem ra hai con đại mãng xà này, trước sau bao vây, dường như muốn chặn đường rút lui của mọi người.

Lâm Dương cũng phát hiện con mãng xà bên cạnh, Kim Cương Tán trong tay biến thành trường thương, tạo tư thế công kích đứng bên cạnh Thiên Chân.

Thật sự muốn đánh, trong tình huống này, AK còn chưa chắc có tác dụng, huống chi là súng lục.

Lâm Dương phát ra sóng âm vô hình từ miệng, triệu tập thêm nhiều Sa nghĩ.

Lúc này Lâm Dương có chút nhớ những con Thảo Tỳ Tử hút máu kia.

Kiểm soát nhiều binh đoàn Sa nghĩ như vậy nhất thời khó phát huy tác dụng hiệu quả, nhưng nếu có nhiều Thảo Tỳ Tử như thế, chỉ trong khoảnh khắc có thể hút khô những con mãng xà này thành da rắn khô.

Mọi người đang giằng co, cảnh giác, hai con mãng xà kia dường như đang tìm kiếm cơ hội, nhưng bất kể Tiểu Ca và Phan Tử ở phía trước, hay Lâm Dương và Bàn Tử ở phía sau, dường như đều không dễ chọc.

Giằng co khoảng nửa tiếng, hai con cự mãng dường như không tìm thấy sơ hở để tấn công, chúng co người lại, có ý định rút lui.

Nhưng đúng lúc này, một người nước ngoài không biết vì quá căng thẳng hay cố ý, khẩu súng lục trong tay "Bằng" một tiếng nổ súng.

Một viên đạn trực tiếp bắn trúng cổ con mãng xà tương đối nhỏ hơn trước mặt Lâm Dương.

Chương 159

Vảy mãng xà như được mạ vàng, viên đạn bắn vào tóe ra một lớp lửa, sau đó găm chặt vào đó.

Đúng vậy, nó găm vào, không xuyên qua, dường như bị mắc kẹt, chỉ thấy được đầu đạn lộ ra.

Chuyện này đã hoàn toàn chọc giận hai con cự mãng, ngay cả con cự mãng bên phía Tiểu Ca vừa quay đầu quay người đi cũng quay trở lại, thân mình cong lại, tạo tư thế tấn công.

Không đợi mọi người phản ứng, hai con cự mãng cùng lúc lao xuống tấn công mọi người.

Lúc này mọi người cũng không còn bận tâm trách mắng người nước ngoài nổ súng bừa bãi kia nữa, vội vàng phản kích.

Lâm Dương một tay đẩy Thiên Chân ra, lăn một vòng trên đất, trường thương vung lên.

Đầu con cự mãng trượt qua phía trên trường thương của Lâm Dương. "Xẹt..." Trường thương lướt qua cự mãng, không gây ra dù chỉ một vết thương nhỏ cho nó, ngược lại phát ra âm thanh ma sát chói tai.

Lâm Dương kinh hãi trong lòng, mặc dù nằm trên đất khó dùng sức, nhưng y cũng đã dùng ít nhất bốn thành sức mạnh, cộng thêm sức mạnh của chính con cự mãng, không hề nhỏ, vậy mà lại không thể phá vỡ được lớp phòng ngự vảy rắn, điều này quá khiến Lâm Dương kinh hoàng.

Con mãng xà này trông có vẻ đã sống lâu năm, không biết trong cơ thể nó có phát sinh gen không, nhưng lúc này hiển nhiên không phải là

cơ hội để trích xuất gen.

Mãng xà cảm giác có thứ gì đó dưới thân, đầu rắn ngẩng lên, mạnh mẽ vung một cái, đột nhiên quét ngang về phía Lâm Dương đang nằm trên đất.

Lâm Dương vội vàng cá chép hóa rồng, sau đó đạp lên thân cây bên cạnh, dùng sức ở chân, mạnh mẽ đâm về phía con mãng xà đang quét ngang. "Phập..." Lần này Lâm Dương dùng hết toàn lực, cuối cùng cũng đâm thủng lớp vảy mãng xà, nhưng chỉ xuyên qua một chút, chưa kịp đâm xuyên hoàn toàn.

Con mãng xà bị đau, cái đầu vô thức co rụt lại phía sau, sau đó cái đuôi rắn khổng lồ đang quấn trên thân cây rớt xuống, vừa vặn bao vây Lâm Dương vào bên trong đuôi rắn.

Đuôi rắn mạnh mẽ cuộn lại, giáng một đòn nặng từ phía sau lưng Lâm Dương, sau đó thân mình mạnh mẽ cuộn tròn, bao chặt Lâm Dương. "Ta kháo..." Lâm Dương khẽ mắng một tiếng đầy giận dữ, sức cuộn khổng lồ của mãng xà khiến y suýt chút nữa không thở nổi. "Bằng bằng bằng..." Đột nhiên vài tiếng súng vang lên, Lâm Dương thấy A Ninh cầm súng lục bắn xối xả vào con mãng xà đang cuộn chặt.

A Ninh trên mặt có vẻ lo lắng, nhưng không hề hoảng sợ, đường đạn rất chính xác.

Đương nhiên cũng có thể vì con mãng xà này quá lớn, gần như cuộn lấy nửa thân Lâm Dương, nên đạn đều bắn trúng thân mãng xà mà không làm Lâm Dương bị thương.

Mãng xà bị đau, thân mình mạnh mẽ co rụt lại.

Lâm Dương có thể thở dốc, trường thương Kim Cương Tán trong tay nhắm vào đầu mãng xà đâm xuống.

Lúc này Lâm Dương không ở góc độ tấn công tốt, nhưng trong tình thế cấp bách, y chỉ có thể tùy tiện đâm một cái.

Vừa đâm, mãng xà liền vội vàng hất đầu tránh né. "Bằng." Đúng lúc này, A Ninh lại nổ một phát súng, một phát đạn cực kỳ chính xác bắn vào một con mắt của mãng xà. "Phụt." Có tiếng bong bóng vỡ ra, tiếp đó cự mãng đột nhiên buông Lâm Dương ra, hất Lâm Dương xuống đất, mặc kệ những chiếc lá mục nát, y cũng không thấy đau chút nào.

Lâm Dương lăn một vòng trên đất, mãng xà cũng lúc này rơi xuống đất, không ngừng vặn vẹo thân mình.

Mãng xà giãy giụa, đột nhiên bỏ rơi Lâm Dương bên cạnh, lao về phía A Ninh cách đó không xa.

Những cấp dưới bên cạnh A Ninh thấy vậy, liền đồng loạt nổ súng, tiếng súng dày đặc vang lên trong rừng rậm.

Phan Tử ở một bên khác cũng tìm được cơ hội, nổ súng vào con cự mãng còn lại.

Súng của Phan Tử là súng đạn ghém, sức sát thương không lớn nhưng diện tích sát thương rộng, bắn một phát vào đầu rắn tóe ra một mảng, con cự xà đó cũng bị đau.

Ngay sau đó con cự xà kia dường như chú ý đến tình hình bên cạnh, thân mình khổng lồ mạnh mẽ vung một cái, quét văng Tiểu Ca và Phan Tử, rồi lao về phía sau lưng A Ninh, dường như chuẩn bị hợp sức với con cự mãng kia tiêu diệt nhóm người A Ninh trước.

Lâm Dương thấy tình hình lập tức nguy cấp, nhanh chóng leo lên thân cây bên cạnh, sau đó thông qua những dây leo nối liền trong không trung, y lao nhanh về phía A Ninh. "A Ninh, cẩn thận phía sau!" Lâm Dương vừa chạy vừa hét lớn một tiếng nhắc nhở A Ninh.

A Ninh nghe Lâm Dương nhắc nhở, nhưng lúc này con cự mãng nhỏ hơn một chút đã lao đến trước mặt, bây giờ cô muốn xoay người cũng không có cơ hội. "Bằng." Thiên Chân bên cạnh đột nhiên ném vào một vật, vừa vặn rơi xuống phía sau lưng A Ninh. "Oanh" một tiếng, vật đó phát ra ngọn lửa sáng chói lại lạnh lẽo.

Ngọn lửa lạnh lẽo, ánh sáng lóe lên, con cự xà đột nhiên dừng lại, giành được thời gian cho mọi người. "Tránh ra!" Lâm Dương quát lớn một tiếng, A Ninh nghe động tĩnh của Lâm Dương, thân mình linh hoạt leo lên cây lớn bên phải.

Cự mãng dùng con mắt còn lại nhìn chằm chằm A Ninh, cái đầu lắc lư theo thân hình A Ninh.

A Ninh thấy vậy, đột nhiên dùng sức nhảy một cái từ đỉnh đầu cự mãng về phía Lâm Dương.

Lâm Dương thấy cơ hội đến, trong lòng phát hận, tay dùng sức, chân mạnh mẽ đạp xuống, hai tay nắm chặt Kim Cương Tán, mũi thương của Kim Cương Tán hướng xuống, đâm về phía cự mãng. "Xoẹt." Lâm Dương dùng hết toàn thân khí lực, cộng thêm sức mạnh đạp xuống khi bật nhảy, thuận theo con mắt bị thương của cự mãng mà dùng sức đâm xuống.

Cây thương dài hơn hai mét, cuối cùng đâm vào hơn một nửa.

Cự mãng bị đau, thân mình khổng lồ vặn vẹo điên cuồng, không ngừng quét ngang trên mặt đất, những người nước ngoài không kịp tránh né lập tức bị quét văng tứ tung.

Lâm Dương lại dùng sức trong tay, trường thương lại đâm sâu thêm vài phần, tiếp đó Lâm Dương xoay trường thương, Kim Cương Tán hơi mở ra, Lâm Dương mạnh mẽ xoay một cái, Kim Cương Tán tức thì biến thành một cái máy khoan, máu thịt "phụt" một tiếng bắn ra, bắn đầy mặt Lâm Dương. "Đinh đông, gen Thụ mãng trích xuất

thành công." "Đinh đông, gen Thụ mãng có thể dùng để nâng cấp bất kỳ loại gen nào, mời ký chủ chọn gen để nâng cấp." Tiếng hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dương, nhưng lúc này Lâm Dương không kịp bận tâm đến thông báo của hệ thống, vì con cự mãng này hiện tại vẫn chưa chết, cơ thể khổng lồ của nó không ngừng vặn vẹo, cái đầu đập mạnh vào thân cây bên cạnh, thân cây to bằng người cũng sắp bị đập gãy, Lâm Dương cũng vài lần suýt bị hất văng, may mà y đã nắm chặt Kim Cương Tán. "A..." A Ninh vừa hay đang đứng trên cành cây đó, bị va chạm như vậy, lập tức trượt chân, ngã xuống đất.

Chương 160

Nhưng lúc này ngọn lửa lạnh lẽo đã tắt, con cự mãng kia thấy tình trạng của đồng bọn, nóng lòng lao về phía bên này.

Nếu A Ninh rơi xuống, cô ấy sẽ vừa vặn rơi xuống trước mặt con cự mãng lớn hơn kia.

Lâm Dương thấy tình hình không ổn, dứt khoát buông Kim Cương Tán ra, rồi lao về phía A Ninh đang rơi xuống.

Lâm Dương hai chân dùng sức đạp một cái, giữa không trung đỡ lấy A Ninh, sau khi rơi xuống đất, mượn sức quán tính, Lâm Dương xoay eo một cái, ôm A Ninh không ngừng lăn sang bên cạnh, vừa kịp tránh khỏi bị thân hình khổng lồ của cự mãng nghiền nát.

A Ninh không kịp cảm ơn, Lâm Dương buông cô ra, rồi lại lao về phía con cự mãng lớn hơn kia.

Con cự mãng còn lại, sau khi giãy giụa vài cái, cái đầu mềm nhũn nằm trên đất, dường như đã chết, nhưng thân mình khổng lồ vẫn không ngừng vặn vẹo.

Cái chết của đồng bọn càng kích thích con cự mãng còn lại, khiến nó tấn công càng thêm điên cuồng. "Đừng ngẩn ra đó nữa, mau chạy đi!

Thiên Chân, Bàn Tử, đưa A Ninh chạy đi!" Lâm Dương nhảy vài cái lên người con cự mãng đã chết, rút Kim Cương Tán ra, rồi tranh thủ quay sang Thiên Chân và Bàn Tử hét lên một tiếng.

Tiểu Ca và Phan Tử, hai người là lực lượng chính đối phó cự mãng, cũng đều bị thương rồi.

Lâm Dương vừa rồi đối phó con cự mãng kia cũng đã hao phí gần

hết khí lực, nếu không phải nhờ gen chữa lành Bích Hổ đã dung hợp, tình hình còn tồi tệ hơn nhiều.

Vì vậy chỉ có thể để Thiên Chân chạy thoát trước, rồi tranh thủ cơ hội thoát thân sau.

Thiên Chân, Bàn Tử và vài người khác dìu những người bị thương bắt đầu đi xa.

Họ biết ở lại cũng chỉ vướng chân, mấy người nước ngoài còn lại không sao thì cầm súng nhân cơ hội yểm hộ. "Mấy người yểm hộ ta cầm chân nó, Tiểu Ca, Phan Tử cũng mau chạy đi!" Lâm Dương không muốn làm anh hùng, y thấy Tiểu Ca và Phan Tử đều bị thương không nhẹ, nếu còn tiếp tục giằng co nữa thì sẽ mất mạng tại đây. "A Ninh, ngàn vạn lần đừng đi vào khe thác nước!" Lâm Dương vừa dứt lời bảo Tiểu Ca cũng đi, đột nhiên y nhận ra điều gì đó, rồi quay đầu nhìn về phía A Ninh đang chạy xa mấy trăm mét, hét lớn một tiếng. "Lâm Dương hình như đang gọi, gọi cái gì ấy nhỉ?" Bàn Tử vừa dìu một người bị thương vừa chạy, vừa nhắc nhở A Ninh một câu.

Chạy quá vội vàng, khoảng cách lại xa, trong rừng rậm, âm thanh vốn khó truyền đi, mọi người càng không nghe rõ Lâm Dương hét gì.

Thiên Chân có chút không chắc chắn nói: "Tôi hình như nghe Lâm Dương bảo A Ninh đừng đi vào khe thác nước, không biết có phải tôi nghe nhầm không." Bàn Tử quay đầu lại, gật gật đầu nói: "Tôi nghe cũng giống như vậy." "Nhưng mà đặc mả chỗ nào có khe thác nước chứ?" Bàn Tử quay đầu nhìn một cái, không khỏi có chút uất ức. "Đằng đó, đằng đó có thác nước, nhìn kìa, bên đó có một khe hở." Đột nhiên A Ninh lay lay chiếc đèn pin trong tay, chỉ vào vách đá dựng đứng cách đó không xa.

Vách đá đó do trời mưa lớn mà hình thành một màn nước thác, bên cạnh có một khe hở hẹp nứt ra.

Thế là mấy người họ trong tình huống âm sai dương thác, chạy về phía khe hở đó.

Lâm Dương đã cố gắng hết sức để ngăn chặn sự việc, nhưng vì nhiều lý do mà không thành công.

Lâm Dương thấy Phan Tử và Tiểu Ca cũng đã chạy thoát, mấy người cầm súng kia cũng đã bắn hết một băng đạn, liền nảy sinh ý định rút lui. "Tôi sẽ đi dẫn dụ nó, các người cũng đi đi!" Lâm Dương hét lớn một tiếng, sau đó dùng Kim Cương Tán mạnh mẽ quật vào cự mãng, thu hút sự chú ý của nó.

Cự mãng phát điên, thân mình khổng lồ không ngừng đâm ngang húc thẳng, những cây gỗ to bằng đùi người trực tiếp bị húc gãy, lá cây rơi lả tả, càng che khuất tầm nhìn.

Lâm Dương chạy về phía ngược lại, đến trước một cây đại thụ, bắt đầu chạy vòng trái vòng phải, lại dùng Lãnh Diễm Hỏa ép cự mãng đuổi theo vòng quanh, chỉ vài nhịp đã khiến cự mãng bị quấn chặt vào cây đại thụ.

Lâm Dương thấy vậy, vội vàng đuổi theo A Ninh.

Cự mãng thấy Lâm Dương chạy thoát, càng thêm điên cuồng, cái đầu to bằng chiếc xe mô tô ba bánh không ngừng đập vào thân cây. "Oanh", Lâm Dương chưa chạy được bao xa, nghe thấy động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn lại, thấy con cự mãng điên cuồng kia đã húc đổ cây đại thụ, cự mãng thoát thân, bắt đầu đuổi theo Lâm Dương lần nữa.

Lâm Dương không ngừng ném Lãnh Diễm Hỏa mà Thiên Chân để lại khi đi, thành công ngăn chặn thân thể tiến nhanh của cự mãng.

Đợi Lâm Dương chạy thoát ra ngoài, y đang đi tìm kiếm bóng dáng mọi người. "Lâm Dương, ở đây này, mau lên!" Lâm Dương nghe thấy

tiếng Bàn Tử, sau đó thấy trong khe hở khổng lồ bên cạnh thác nước hình thành từ vách đá dựng đứng ở bờ bên kia con suối nhỏ, mấy người đều đang trốn ở đó.

Bàn Tử thì đang đứng bên ngoài khe hở vẫy vẫy đèn pin trong tay về phía Lâm Dương.

Lâm Dương thấy tình hình, lập tức đại kinh thất sắc. "Đừng động, đừng động!" Lâm Dương hét lớn một tiếng, lập tức lao nhanh về phía bên đó.

So với thứ bên trong, con đại mãng xà bên ngoài Lâm Dương còn không cảm thấy nguy hiểm đến vậy.

Lúc này con cự mãng phía sau cũng đã lao đến, nhưng không đợi Lâm Dương chạy tới, cự mãng lại đột nhiên dừng lại, trong con suối nhỏ nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Sự tức giận của cự mãng dường như đột nhiên bị kiềm chế, thậm chí nó còn không muốn báo thù cho đồng bọn.

Trong con suối nhỏ, cự mãng lắc lắc cái đầu khổng lồ, dường như có chút băn khoăn, nhưng cuối cùng đã bỏ đi. "Ngọa tào, đại mãng xà lại bỏ đi sao?

Bản gia ta suýt chút nữa đã nghĩ hôm nay mình sẽ trở thành món tráng miệng sau bữa tiệc rồi." Bàn Tử vừa nãy vẫn luôn cố sức chen vào, muốn chen vào trong khe hở, nhưng nào ngờ khe hở rộng chưa đến nửa mét, với thân hình hai trăm cân của Bàn Tử thì căn bản không chen vào được.

Lúc này thấy cự mãng bỏ đi, y cũng không cần chen nữa. "Mọi người đừng động, cự mãng không có ý tốt tha chúng ta, thực ra nó bỏ đi là vì bên trong có thứ nguy hiểm hơn." Lâm Dương trầm giọng nhắc nhở mọi người một câu, để mọi người không hành động thiếu

suy nghĩ. "Lạc lạc lạc..." Khi lời Lâm Dương vừa dứt, mọi người đang lắng nghe, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu quỷ dị phát ra từ vách đá.

Sở dĩ quỷ dị là vì loại âm thanh này không nên xuất hiện ở đây, một nơi như thế này làm sao có tiếng gà kêu chứ?

Bàn Tử lắng nghe kỹ, ngạc nhiên nói: "Bên trong có tiếng gà kêu sao?

Chương 161

Chẳng lẽ bên trong là chuồng gà của Tây Vương Mẫu mẫu?" "Đừng động, cẩn thận rút lui." Mọi người bật đèn chiếu về phía nguồn âm thanh.

Lâm Dương tức thì nghe thấy tiếng hít khí lạnh, tiếp đó là giọng nói yếu ớt của Tiểu Ca vang lên.

Lâm Dương ở bên ngoài cũng sốt ruột, thứ này sẽ lấy mạng A Ninh mất.

Tiểu Ca và Phan Tử là những người chạy sau cùng, khe hở vách đá gần như chỉ đủ cho một người đi nghiêng, nên mọi người xếp hàng đứng bên trong.

Ngay cả Tiểu Ca không sợ loại rắn này, nhưng y ở bên ngoài cũng vô dụng.

Mọi người cảnh giác rút lui ra ngoài, cuối cùng mới đến A Ninh ở trong cùng.

Đợi mọi người đều an toàn rút ra, trừ Lâm Dương ra, tất cả mọi người gần như đều thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Dương đợi A Ninh ra, y tiến lên đứng ở cửa vách đá, dùng đèn pin chiếu tìm con rắn đó, nhưng lúc này con rắn đã biến mất.

Nước suối sâu ngang đùi, không hề trong vắt, ngược lại vì chảy ra từ rừng rậm, cuốn theo lá cây và bùn cát nên trông đục ngầu. "Lâm Dương, mau lên!

Cậu đứng đó làm gì vậy?

Sững sờ à?" Thiên Chân thấy Lâm Dương đứng yên bất động ở đó, như thể đang tìm kiếm con Kê quan xà kia, lập tức có chút sốt

ruột.

Lâm Dương không mảy may động lòng, đã vậy rồi thì phải làm gì đó có ý nghĩa.

Y cảm thấy A Ninh đáng thương, nếu không chết thì nhất định sẽ có một kết cục khác, vì vậy y phải cứu A Ninh.

Thiên Chân cho rằng Lâm Dương tò mò, không nhịn được lại nói: "Kê quan xà khác mãng xà, mãng xà chúng ta còn có thể đấu một trận, Kê quan xà là rắn độc, cực độc, một khi bị cắn thì chất độc phát tác chỉ cần hai phút, cứu cũng không có cách nào cứu, Lâm Dương mau về đi!" Lúc này trời bên ngoài dần sáng, nguyên do vừa trải qua một trận ác chiến, mọi người trên người đều mang thương tích, trông thật thê thảm.

Mưa cũng đã tạnh.

Mọi người đều đang cảm khái, chỉ có Lâm Dương đang tìm kiếm con rắn đó, không có cách nào như mọi người, chỉ có thể tìm kiếm.

Khi Lâm Dương đang tìm kiếm con rắn kia, A Ninh quấn lại chiếc áo khoác đã bị cành cây cào rách, sau đó nhìn con đường lầy lội nở nụ cười khổ, cô đi đến miệng thác nước bên cạnh, lấy nước. "Cẩn thận!" Đột nhiên Thiên Chân hét lớn một tiếng.

Trong lòng Lâm Dương lóe lên cảm giác không ổn, y quay đầu nhìn lại, tức thì thấy trên lưng A Ninh đang cuộn tròn một con rắn màu đỏ rực, trên đỉnh đầu con rắn đó đội một cái bướu thịt giống như mào gà. "A Ninh, đừng động!" Lâm Dương trầm giọng nói một câu, lúc này y chỉ cách A Ninh hai ba mét, là người gần nhất, y lặng lẽ di chuyển về phía A Ninh. "Lạc lạc lạc" cổ họng con Kê quan xà lại phát ra một tràng tiếng kêu giống như gà mái, tiếp đó cái đầu ngửa ra sau, dáng vẻ đó rõ ràng là muốn tấn công rồi.

A Ninh dường như có cảm ứng, cô quay đầu nhìn Lâm Dương đang di chuyển về phía bên cạnh, nở một nụ cười ngọt ngào thanh đạm.

Nụ cười thuần khiết như vậy chưa từng xuất hiện trên gương mặt A Ninh.

Lâm Dương nhìn nụ cười đó, càng cảm thấy không ổn, chân y mạnh mẽ đạp một cái, nhảy về phía A Ninh.

Tốc độ của Lâm Dương rất nhanh, nhưng tốc độ của con rắn kia còn nhanh hơn, một tia sáng đỏ lóe lên, lập tức cắn vào cổ A Ninh.

Tay Lâm Dương chậm hơn một chút, nhưng lúc này y cũng đã ở trước mặt A Ninh, đưa tay không chút do dự bóp chặt con Kê quan xà đó.

Gia tăng lực đạo trên tay, Lâm Dương dùng sức bóp chặt hai bên miệng rắn, tức thì bóp con rắn rời khỏi cổ A Ninh.

Nói thì nhiều, nhưng thực tế sự việc lại xảy ra trong vòng ba giây.

Từ lúc Lâm Dương bắt đầu nhảy, rắn phát ra tấn công, đến lúc Lâm Dương gỡ con rắn ra khỏi cổ A Ninh, tốc độ cực kỳ nhanh.

Đầu óc mọi người thậm chí còn không theo kịp mắt nhìn, chưa kịp đưa ra bất kỳ phản ứng hay biện pháp nào, sự việc đã xảy ra ngay trước mắt. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ trích xuất Kê quan xà gen thành công." "Mời ký chủ chọn có dung hợp Kê quan xà gen hay không." "Do tính đặc thù của Kê quan xà, ngoài việc có thể chọn dung hợp Kê quan xà gen, ký chủ còn có thể dùng để nâng cấp gen hiện có." Lúc này tiếng hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dương, y lúc đó tích trữ hai loại gen chưa xử lý, nhưng giờ Lâm Dương đâu có thời gian để ý đến hệ thống.

Lâm Dương dùng sức bóp một cái, hai tay ra sức vặn, trực tiếp

vặn đứt cổ con rắn đó, rồi dùng sức giật mạnh, Lâm Dương sống sượng giật đầu rắn xuống.

Vứt con rắn đó lên bờ, Lâm Dương vội vàng đi xem A Ninh.

Lúc này thân A Ninh đã mềm nhũn, không đứng vững được nữa. "Đội trưởng..." Những người của A Ninh thấy bộ dạng này, từng người một cuối cùng cũng phản ứng được chuyện gì đã xảy ra, kinh hãi nhìn A Ninh.

Não Lâm Dương đơ mất 1.1 giây, khoảng thời gian đó não y trống rỗng, y đã cố hết sức ngăn chặn sự việc nhưng cuối cùng nó vẫn xảy ra.

Đột nhiên Lâm Dương ra tay, đỡ lấy A Ninh, tay trái bị Thi miết vương cắn, y bịt lấy vết thương do Kê quan xà cắn trên cổ A Ninh. "A Ninh!" Mọi người đều lao lên.

Nụ cười ngọt ngào thanh đạm ban đầu và ánh mắt hơi kinh khủng cuối cùng trên mặt A Ninh, đều dừng lại vào lúc này.

A Ninh khẽ chuyển động mắt nhìn về phía Lâm Dương, ý nghĩa trong ánh mắt đó phức tạp và khó hiểu, nhất thời khiến người ta không thể giải mã rốt cuộc ánh mắt đó có ý gì.

Một giọt nước mắt chảy ra từ mắt A Ninh, tiếp đó ánh mắt cô mất đi ánh sáng, mí mắt cũng sụp xuống, rồi cả người cô vô lực mềm nhũn trong vòng tay Lâm Dương. "Đội trưởng!" "Mau, mau cứu đội trưởng!

Ông chủ của tôi sẽ trả tiền, rất nhiều tiền!" Người nước ngoài kia, dường như là phó thủ của A Ninh, thấy A Ninh gặp chuyện, lập tức dùng tiếng Trung bập bẹ cầu cứu Lâm Dương.

Thiên Chân lắc lắc đầu, nói: "Không được rồi, bị Kê quan xà cắn căn bản không có cách nào cứu, không được rồi." Lúc này A Ninh đã

ngừng thở hoàn toàn, tim cũng không còn đập nữa.

Thời gian phát tác của độc nhanh hơn tưởng tượng, vốn dĩ tưởng ít nhất ba phút chất độc mới phát tác, nhưng không ngờ Kê quan xà lại độc đến vậy, chưa đến ba mươi giây, A Ninh đã không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Sắc mặt mọi người đều không tốt, ngay cả Bàn Tử cũng trầm mặc, nhìn A Ninh không nhịn được liên tục thở dài.

Chương 162

Mặc dù cô gái này đang làm việc cho đối thủ, mặc dù cô ấy cũng không chỉ một lần đối đầu với bọn họ, nhưng mọi người đã đi cùng nhau một chặng đường, trải qua biết bao lần sinh tử, tình cảm trong đó sao có thể là giả dối?

Cái chết của A Ninh mang lại cú sốc lớn cho mọi người, ban đầu khiến họ có cảm giác không chân thực.

Nhưng A Ninh, người A Ninh xảo quyệt và mạnh mẽ đó, đã không chết trong biết bao lần hiểm nguy, tại sao lại chết một cách bình tĩnh như vậy chứ?

Nếu A Ninh vừa rồi bị cự mãng đánh chết, mọi người còn dễ chấp nhận hơn một chút, ngược lại cái chết bình tĩnh và lặng lẽ như thế này khiến mọi người đều cảm thấy A Ninh không nên chết vào lúc này.

Nhưng nhìn cơ thể A Ninh dần cứng lại, khiến mọi người không thể không tin rằng A Ninh đã chết, người bạn A Ninh của họ đã vĩnh viễn "offline".

Mọi người ngồi bên bờ, than vãn thở dài, họ bị bao vây bởi một loại cảm xúc tiêu cực mang tên bi ai, vô lực, ai nấy đều như vậy.

Đột nhiên Tiểu Ca thấy lòng bàn tay trái Lâm Dương có một điểm đỏ tươi, giống như nốt ruồi son, nhưng lại không hoàn toàn giống nốt ruồi, mà hơi giống một viên ngọc màu đỏ thuần khiết được khảm vào.

Y liền kỳ lạ nhìn Lâm Dương một cái, tiếp đó lại nhìn vết thương trên cổ A Ninh.

Không có máu, vết thương trên cổ A Ninh căn bản không có máu

chảy ra, chỉ có hai vết thương rất nhỏ màu đen.

Những người của A Ninh đều mang vẻ mặt bi thương, Phan Tử và Bàn Tử thì vẻ mặt tiếc nuối, chỉ có Lâm Dương và Tiểu Ca mặt mày bình tĩnh, như bị liệt cơ mặt vậy.

Sắc mặt Thiên Chân ủ rũ, cũng không tốt lắm, dường như muốn khóc nhưng không thể khóc được, nhưng Lâm Dương lại nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cậu ấy.

Mọi người trầm mặc một hồi lâu, cho đến khi trời sáng hẳn.

Lâm Dương nhân lúc rảnh rỗi đã chọn nâng cấp cả hai loại gen rắn trong hệ thống.

Trong cơ thể y có gen Giao xà, đó là tổ tông của tất cả các loài rắn, vì vậy khi gặp những con rắn khác, cũng không thể dung hợp ra hiệu quả tốt hơn, nhiều nhất chỉ thêm một chút công năng vô dụng, không đáng để dùng, vì vậy Lâm Dương đã chọn gen.

Gen đại mãng xà nâng cấp gen Giao xà, sức mạnh cơ thể và lực phòng ngự đều tăng thêm một bậc.

Gen Kê quan xà có hai lựa chọn, một là có thể nâng cấp gen Thi miết vương.

Có thể nâng cấp từ khí độc làm tê liệt thần kinh thành khí độc có thể gây tử vong tức thì, cái này vô dụng, vì Thi miết vương đã có khí độc rồi, nên Lâm Dương đã bỏ qua, trực tiếp xem lựa chọn thứ hai.

Khi nhìn thấy lựa chọn thứ hai, mắt Lâm Dương tức thì sáng lên, Kê quan xà có thể chuyển hóa thành năng lượng để nạp vào Kỳ lân huyết mạch.

Trong rất nhiều gen, chỉ có gen Kỳ lân huyết mạch là thứ Lâm Dương nằm mơ cũng không ngờ tới, loại rắn này có thể cung cấp năng lượng cho Kỳ lân huyết mạch.

Ban đầu Lâm Dương nghĩ rằng để khôi phục Kỳ lân huyết mạch, y cần phải tìm cách khác, nhưng lúc này phát hiện Kê quan xà có thể cung cấp năng lượng cho Kỳ lân huyết, ngược lại khiến ý nghĩ của Lâm Dương trở nên linh hoạt.

Lâm Dương lập tức chọn nạp gen Kê quan xà vào Kỳ lân huyết mạch của mình, tức thì y cảm thấy hình xăm Kỳ lân trên vai có chút ấm nóng.

Năng lượng được cung cấp không nhiều, chỉ khiến hình xăm Kỳ lân rõ nét hơn một chút, nhiều nhất cũng chỉ tốt hơn ban đầu nửa thành, nhưng Lâm Dương cảm thấy đó là một khởi đầu tốt, ít nhất có một cách để khôi phục.

Lâm Dương cởi áo khoác của mình, bọc đầu A Ninh lại.

Cách này có thể có tác dụng bảo vệ, tránh bị rắn rết cắn thương.

Một người phụ nữ như A Ninh tuy mạnh mẽ và xảo quyệt, nhưng cũng rất coi trọng dung mạo của mình, nếu không thì sẽ không xuất hiện tình huống như vậy. "A Ninh tuy không còn nữa, nhưng việc ta phải tiếp tục làm, đường phải tiếp tục đi." Lâm Dương thở dài một hơi, đứng dậy nói: "Đi thôi!

Ta quay lại tìm trang bị, tiếp tục đi xuống." Lúc này mọi người đều hoảng hốt, cũng không có tâm trạng nào khác, chủ yếu là cảm thấy sinh mệnh thật mỏng manh.

Ở nơi thần bí quỷ dị như vậy, sinh mệnh con người thật sự quá mỏng manh.

Trên đường đã có rất nhiều người chết, nhưng những người đó không thân quen, thậm chí còn không quen biết hay hiểu rõ, nên đối với cái chết của họ, mọi người trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng sẽ không có cảm xúc quá sâu sắc.

A Ninh thì khác, người phụ nữ này đã một tay chủ trì nhiều hành động, mọi người đã mấy lần cùng nhau trải qua hiểm cảnh sinh tử, cô ấy tạo cho người ta cảm giác mạnh mẽ.

Vì vậy bây giờ A Ninh chết rồi, sẽ khiến người ta có một cảm giác bất lực và bi ai sâu sắc, cảm thấy khi đối mặt với tự nhiên, khi đối mặt với những sinh vật chưa biết này, con người thật nhỏ bé và mong manh, mong manh đến mức một con rắn nhỏ hơn mình gấp mười lần cũng có thể lấy mạng mình.

Tiểu Ca, Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử và hai người nước ngoài bị thương ở lại đó.

Tình hình hơi tốt hơn một chút, Lâm Dương dẫn sáu người nước ngoài còn lại vào rừng rậm tìm trang bị.

Trong tình huống này, trang bị là sinh mạng, mọi người càng thêm ỷ lại vào trang bị.

Bây giờ không tìm về, lát nữa gặp rắc rối rồi mới tìm thì đã muộn.

Có binh đoàn Sa nghĩ ở đó, việc tìm đồ vật rất dễ dàng.

Đến trưa, Lâm Dương đã tìm lại được đồ vật.

Đến trưa mọi người sửa soạn, ăn uống no đủ, chuẩn bị tiếp tục lên đường. "Thi thể A Ninh thì sao?" Thiên Chân nhìn thi thể A Ninh, mở miệng hỏi. "Tôi có thể thay phiên nhau cõng, tôi không thể để thi thể đội trưởng ở lại nơi quỷ quái này." Một người nước ngoài nói tiếng Trung khá hơn một chút trong số các cấp dưới của A Ninh nói với mọi người, rồi nhờ một người khác giúp đỡ đỡ thi thể A Ninh lên vai cõng đi.

Bàn Tử há miệng định nói, thực ra chôn cất tại chỗ là cách tốt nhất, vì thời tiết ở đây quá nóng, không phải cái nóng hanh khô của sa mạc mà là cái nóng oi bức có độ ẩm cao.

Trong tình huống này thi thể dễ bị trương phình, hơn nữa mang theo một thi thể cũng không tiện.

Bàn Tử vừa định mở miệng, liền bị Phan Tử bên cạnh kéo lại ngăn cản.

Trong tâm trạng như thế này, nếu Bàn Tử mở miệng, những người nước ngoài kia nhất định sẽ càng bộc phát cảm xúc tiêu cực hơn.

Tiếp tục lên đường, lần này không khí càng thêm áp lực, ngay cả Bàn Tử cũng trầm mặc, mọi người cúi đầu đi về phía trước, nhưng tốc độ không nhanh hơn bao nhiêu, bước chân đều quá nặng nề.

Đi khoảng nửa tiếng, địa thế hẻm núi đột nhiên thấp xuống, cửa ra hẻm núi ngay trước mắt.

Đi ra khỏi hẻm núi, tầm nhìn trở nên rộng mở.

Chương 163

Cây cối bên ngoài thưa thớt, nhưng mặt đất lại toàn là đầm lầy, một dải đầm lầy đen ngòm, ước chừng ít nhất một hai trăm mét.

Phía sau nữa là một dải rừng mưa thủy sinh mọc trong đầm lầy, cây cối không cao, nhưng phía dưới rễ cây bám chằng chịt, sâu không lường được.

Mọi người đi càng thêm cẩn thận, đi mà còn có chút đứng không vững, nhưng cách đó không xa lại xuất hiện một tảng đá khổng lồ, khiến mọi người nhìn thấy hy vọng, vội vàng đi tới, leo lên tảng đá nghỉ chân.

Sau khi leo lên, mọi người mới phát hiện tảng đá đó dường như không phải cự thạch bình thường, trên đó có những hoa văn điêu khắc cổ xưa, mọi người đoán đó có lẽ là tượng của các lãnh tụ tinh thần dùng để trấn áp và phô trương uy thế trước cung điện Tây Vương Mẫu. "Mau nhìn bên kia!" Đột nhiên Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Mọi người theo tiếng Bàn Tử nhìn tới, thấy sâu trong đầm lầy phía trước có vô số những hòn đá hơi phản quang, hình dạng không đồng nhất, có những hòn dài, có những hòn nằm ngang, trông hơi giống một thành phố bị nước nhấn chìm trong chiến trường kích liệt. "Đây là những tàn viên đoạn bích, xem ra là kiến trúc của Tây Vương Mẫu mẫu quốc thời cổ đại." Thiên Chân tiếp lời nói: "Bên trong chắc chắn là vương thành phồn hoa của Tây Vương Mẫu mẫu quốc, nhưng sau khi Tây Vương Mẫu mẫu quốc sụp đổ, nơi đây bị bỏ hoang, hệ thống thoát nước không thể duy trì, nước ngầm dâng lên, cộng thêm bùn đất hai bên cuốn trôi, vì vậy đã hình thành loại đầm lầy này, chôn vùi thành trì của Tây Vương Mẫu mẫu quốc dưới đầm lầy." Tiểu Ca

nói: "Cái lòng chảo lớn như vậy, thứ chúng ta đang thấy có lẽ chỉ là một góc nhỏ của tảng băng chìm." Thiên Chân lại lật xem sổ tay, phát hiện có ghi chép về đội khảo cổ đã tiến vào trước khi qua khu đầm lầy này.

Trên đó ghi, dì của Hoắc Tú Tú đã tiến vào Tây Vương Mẫu mẫu cung sau trận mưa lớn.

Xem ra phải tiếp tục đi sâu vào trong, mới có thể tìm thấy nhiều dấu vết hơn.

Lâm Dương trầm giọng nói: "Chỗ này khô ráo, mọi người ở đây nghỉ ngơi, xử lý vết thương đi!" Vết thương ngoài da của Tiểu Ca và Phan Tử nhất định phải xử lý ngay, độ ẩm ở đây quá cao, nếu mặc kệ tuyệt đối sẽ bị nhiễm trùng.

Hai ông già nước ngoài khác bị nội thương do bị quét văng và va đập, không quá nghiêm trọng, chỉ cần không vận động mạnh, chức năng tự lành của cơ thể có thể đối phó được.

Thiên Chân vốn định tiến lên giúp Tiểu Ca xử lý, nhưng nước sát trùng bị mất, chỉ có thể dùng cồn để khử trùng.

Mà dùng cồn thì sẽ rất đau đớn, khi Thiên Chân xử lý cho Tiểu Ca, tay cậu ấy cũng có chút run rẩy.

Tiểu Ca đành chịu, mà Tiểu Ca cũng thật sự giỏi chịu đựng, vết thương lớn như vậy, dùng cồn khử trùng mà không hề kêu một tiếng.

Trong nỗi bi thương mơ màng, một ngày nữa lại trôi qua nhanh chóng.

Con đường tiếp theo e rằng sẽ càng khó đi hơn, vì vậy mọi người quyết định nghỉ ngơi thật tốt ở đây trước đã.

Mấy người nước ngoài hiện tại không có A Ninh, đều trông vẻ không mấy hứng thú, nhưng Lâm Dương chỉ huy, họ cũng hành động.

Ở đây dựng một cái lều che nắng đơn giản, mọi người tề tựu, chuẩn bị ngủ đêm ở đây. "Ngủ đi!

Tôi canh đêm." Phan Tử bảo Lâm Dương cũng đi nghỉ ngơi, trên đường đi Lâm Dương và Tiểu Ca không được nghỉ ngơi đàng hoàng, con đường tiếp theo sẽ càng không có bảo hiểm, nhưng Lâm Dương lại từ chối.

Phan Tử nói vài câu thấy Lâm Dương kiên trì, cũng không nói nhiều nữa, nửa đêm sẽ thay Lâm Dương canh gác.

Lâm Dương kéo thi thể A Ninh vào trong một chút, rồi mắt y như đèn pha, không ngừng quét khắp đầm lầy.

Lâm Dương lờ mờ nhớ rằng, trong đầm lầy có thứ gì đó.

Căng thẳng tinh thần, trừng mắt nhìn suốt nửa đêm, nhưng không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào.

Việc căng thẳng tinh thần lâu dài khiến y vô cùng mệt mỏi.

Sau đó Lâm Dương bắt đầu mơ màng, đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

Lâm Dương có chút không yên tâm, y đi đến bên cạnh Tiểu Ca, nhặt lấy băng gạc mà Tiểu Ca đã thay ra khi xử lý vết thương trước đó, và chiếc áo rách dính máu.

Y vứt một ít băng gạc xung quanh tảng đá lớn, sau đó phủ chiếc áo dính máu lên người A Ninh.

Sau khi làm xong, Lâm Dương vẫn có chút không yên tâm, y cởi chiếc áo khoác đang bọc đầu A Ninh ra, sau đó dùng dao găm rạch ngón tay mình, nhỏ vài giọt máu tươi của Lâm Dương lên người và xuống đất quanh A Ninh.

Làm xong những việc này, Lâm Dương mới hơi thả lỏng một

chút. "Lâm tiểu gia, cậu cũng đi nghỉ ngơi đi!

Nửa đêm tôi sẽ canh." Phan Tử lúc này tỉnh dậy, lay lay Lâm Dương, bảo Lâm Dương vào trong nghỉ ngơi.

Lâm Dương lại quét mắt nhìn xung quanh một lần nữa, thấy không có gì bất thường, y cũng thực sự không chịu nổi nữa, đành gật đầu. "Phan Tử, cẩn thận một chút, tôi có linh cảm, trong đầm lầy có thứ gì đó, thứ nguy hiểm.

Một khi phát hiện bất kỳ điều bất thường nào, lập tức gọi tôi." Lâm Dương không yên tâm dặn dò Phan Tử vài câu.

Phan Tử thấy Lâm Dương nghiêm túc như vậy, cũng thận trọng gật đầu.

Có hai người nước ngoài cũng tỉnh dậy, tự giác cùng Phan Tử cảnh giác.

Lâm Dương thấy ba người đang canh gác, trong lòng cũng yên tâm, y nằm không xa thi thể A Ninh, tiện để ứng phó với tình huống đột phát.

Lâm Dương nhớ rõ những con Kê quan xà đó, ngay cả thi thể A Ninh cũng bị chúng làm cho thê thảm.

Không biết đã ngủ mơ màng bao lâu, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy có người chạm vào mình, y mở mắt ra thấy Thiên Chân vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí có chút cảnh giác.

Lâm Dương vừa nhìn Thiên Chân, đầu y "ong" một tiếng phát ra cảnh báo, lúc này thấy Thiên Chân chắc chắn không có chuyện gì tốt. "Có chuyện rồi, tôi thấy có mấy dấu chân nhỏ từ trong đầm lầy bò lên." Thiên Chân nói nhỏ với Lâm Dương một câu, sau đó đi tìm Tiểu Ca.

Lâm Dương lập tức ngồi dậy, quay đầu nhìn A Ninh bên cạnh.

Xung quanh A Ninh quả nhiên có rất nhiều dấu chân nhỏ lốm đốm, không quá rõ ràng, trông không giống người, những dấu chân màu đen đó dẫn về phía đầm lầy đen.

Nhưng những dấu chân đó lại không hề chạm vào người A Ninh.

Thông qua những dấu chân đó có thể phán đoán ra, những thứ đó đáng lẽ phải lao thẳng đến A Ninh, bò lên rồi chạy thẳng đến bên cạnh A Ninh, nhưng chúng lại vòng quanh A Ninh một vòng rồi lại đi đến chỗ khác mà không hề đến gần.

Không đúng, Phan Tử đâu rồi?

Chương 164

Lâm Dương đột nhiên nhớ ra Phan Tử đang canh đêm, nhìn sắc trời hiện tại, chân trời nhuộm một màu xanh thẫm, dường như là khoảnh khắc tối tăm cuối cùng trước bình minh, lúc đó chắc khoảng bốn năm giờ sáng.

Lâm Dương quay đầu nhìn thấy Phan Tử cầm đèn pin, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

Lúc này trên đỉnh lều đột nhiên phát ra tiếng mưa rơi.

Tiếng mưa rơi xuống, Lâm Dương nghe thấy trong tiếng mưa xen lẫn một chút động tĩnh khác, tiếng động đó rất nhỏ, nếu không chú ý sẽ bỏ qua. "Hai người kia đâu?" Lâm Dương tiến gần Phan Tử, trầm giọng hỏi. "Ngã rồi." Phan Tử chỉ một hướng cho Lâm Dương.

Lâm Dương thấy hai người nước ngoài canh đêm cùng Phan Tử, không biết đã ngã vật ra cạnh bùn lầy, nửa thân dưới đều chìm trong bùn lầy, trên người hai người nước ngoài đó lại đầy những dấu chân nhỏ kia.

Ngoài hai người nước ngoài đó, còn có một người nước ngoài khác cũng có tình trạng tương tự.

Lâm Dương tay trái cầm Kim Cương Tán, tay phải nắm chặt dao găm.

Trong tình huống này, Kim Cương Tán không tiện triển khai làm vũ khí, nhưng lại có thể dùng làm khiên, dao găm là vũ khí tiện tay nhất.

Tiểu Ca cũng tỉnh dậy, nhưng Bàn Tử thì mặc cho Thiên Chân gọi thế nào cũng không tỉnh, Thiên Chân đành tạm thời bỏ cuộc.

Lâm Dương và Tiểu Ca nhìn nhau, gật đầu, hai người đi về phía một trong những người nước ngoài đã ngã xuống.

Phan Tử và Thiên Chân thì một người ở xa một người ở gần chiếu đèn cho hai người, để hai người nhìn rõ.

Lâm Dương và Tiểu Ca vừa tiếp cận cơ thể đó, "Hưu hưu", đột nhiên vài bóng đen lóe lên từ trong cơ thể, tốc độ cực nhanh, như điện xẹt.

Ngay cả với tốc độ phản ứng của Lâm Dương và Tiểu Ca, cũng không thể giữ lại thứ đó.

Nhưng hai người tuy không giữ lại được thứ đó, nhưng lại nhìn rõ thứ đó. "Kê quan xà, tính thù dai rất nặng.

Chắc là đã phát hiện ra cái chết của đồng loại, nên theo mùi mà truy đuổi báo thù." Tiểu Ca giải thích cho Thiên Chân một câu. "Mả nó lại Kê quan xà!" Phan Tử nghe vậy tức thì chửi thề một tiếng đầy giận dữ, trông vẻ uất ức không chịu nổi.

Rõ ràng con rắn chết tiệt đó tấn công trước, họ chỉ tự vệ, kết quả lại phải chịu báo thù, mả nó thì làm sao đây chứ?

Nếu Bàn Tử tỉnh dậy, chắc sẽ mắng Phan Tử, bảo hắn ta đi tìm Tây Vương Mẫu mẫu mà kiện cáo.

Bàn Tử, Lâm Dương và Tiểu Ca đều cảm thấy Bàn Tử cũng có chút không đúng, tại sao Thiên Chân gọi như vậy mà y vẫn không tỉnh?

Lâm Dương và Tiểu Ca lại đi về phía Bàn Tử, lần này không dám trực tiếp đến gần, Tiểu Ca rạch ngón tay mình, một giọt máu tươi vẩy ra. "Hưu", một bóng đen lóe lên, quả nhiên bên cạnh Bàn Tử cũng có thứ gì đó.

Thứ đó vừa đi, Bàn Tử tức thì mơ màng, mắt đột nhiên mở ra.

"Hả?" Bàn Tử mơ hồ nhìn mọi người. "Hả?

Vừa nãy tôi gọi thế nào cậu cũng không tỉnh." Thiên Chân không nhịn được hỏi một câu. "Vừa nãy tôi hình như bị ma đè, tôi biết là có người gọi tôi, nhưng tôi không thể mở mắt, không thể tỉnh dậy." Bàn Tử giải thích một câu, tiếp đó nói: "Mả nó, không phải A Ninh chết không cam tâm, ghen ghét bản gia ta, nên ra oai đó chứ?" Phan Tử nói: "Mả nó không phải là ma đâu.

Cậu bị ma đè cái gì, đó là bị vợ của Hứa Tiên (Bạch Nương Tử) áp đó.

Nếu không có Lâm tiểu gia và Tiểu Ca, giờ chúng ta đều phải đi cùng A Ninh rồi.

Lần sau tốt nhất đừng làm trò gì nữa." Sau đó Thiên Chân giải thích cho Bàn Tử, nhưng mọi người cũng không có tâm trạng mà đùa cợt với Bàn Tử.

Vì sau khi Lâm Dương và Tiểu Ca kiểm tra thì phát hiện, có ba người nước ngoài đã chết, hai người canh đêm đều đã chết, và một người nước ngoài khác nằm hơi xa biên cũng đã chết.

Hiện tại mọi người đều đã giật mình tỉnh dậy, tâm trạng những người nước ngoài đó càng thêm nặng nề, thậm chí đều nảy sinh ý định rút lui.

Từng người đồng đội của họ chết ngay bên cạnh, họ thật sự không còn tự tin để đi tiếp nữa. "Ngọa tào, mau nhìn kia kìa!" Đột nhiên Bàn Tử phát ra một tiếng kinh hô.

Mọi người theo ánh đèn pin trong tay Bàn Tử nhìn tới, thấy trong đầm lầy, ở vị trí khoảng mười mấy hai mươi mét, có một người đang từ từ nổi lên từ trong đầm lầy.

Nhìn dáng vẻ đó, như thể có một người vẫn luôn ẩn mình dưới

đầm lầy, bây giờ đột nhiên đứng dậy vậy.

Mọi người lập tức càng thêm cảnh giác, vô số đèn pin chiếu tới, nhưng vì đèn pin chủ yếu dùng để làm việc trong khu vực dưới lòng đất, nên ánh sáng bị phân tán, chiếu gần thì sáng rõ, nhưng nhược điểm là không chiếu được quá xa, không như đèn pin siêu sáng mắt sói.

Mắt Lâm Dương có thể nhìn trong đêm, vì vậy y đại khái nhìn rõ được hình dáng người đó, đó là một người phụ nữ. "Kia...

Văn Cẩm." Tiểu Ca đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô, sau đó thân mình tức thì bật khỏi mặt đất lao về phía cái bóng người đó.

Mọi người nghe lời Tiểu Ca, cũng kinh ngạc, sau đó liền đồng loạt đuổi theo về phía đó.

Tiểu Ca vừa đuổi tới, Văn Cẩm đột nhiên quay người lại chui vào trong đầm lầy, như một con cá đen trong đầm lầy, nhanh chóng bơi về phía xa.

Tốc độ của Tiểu Ca cũng không chậm, nhưng y vẫn luôn chậm hơn Văn Cẩm một cánh tay, trông dáng vẻ đó lại hơi giống như cố ý để Tiểu Ca bám theo phía sau. "Lâm Dương, Lâm Dương!" Tốc độ của Lâm Dương cũng không hề chậm, nhưng vì y chậm hơn Tiểu Ca hai ba giây, nên càng bị tụt lại một chút.

Y đang định dốc toàn lực đuổi theo, thì nghe thấy tiếng Bàn Tử gọi từ phía sau.

Chương 165

Lâm Dương dừng lại, quay đầu nhìn về phía Bàn Tử. "Lâm Dương, quay về trước, đừng đuổi theo!" Bàn Tử đứng trong đầm lầy không ngừng vẫy tay về phía Lâm Dương, gọi Lâm Dương lại.

Lâm Dương lo lắng bên này có chuyện, y quay đầu nhìn Tiểu Ca và Văn Cẩm đang bơi xa, rồi quay người đi về. "Có chuyện gì vậy?" Lâm Dương đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử, Phan Tử và Thiên Chân ba người đứng cùng nhau.

Bàn Tử kéo Lâm Dương nói: "Hai vị đại năng, một người chạy rồi, bên tôi càng nguy hiểm hơn.

Tiểu Ca thì cậu ta là chuyên gia mất tích rồi, đừng chạy nữa, nếu không bên tôi không đối phó được." Phan Tử cũng nói: "Tốc độ của Tiểu Ca không chậm, một mình cậu ấy chắc chắn đuổi kịp Văn Cẩm.

Chúng ta lên đó chờ đi!

Loại Kê quan xà trong đầm lầy đó cũng không dễ đối phó.

Tôi thấy Lâm tiểu gia và Tiểu Ca có thể khống chế được." Phan Tử vừa nói vậy, Bàn Tử tức thì sốt ruột, vội vàng kéo Thiên Chân và Phan Tử leo lên.

Mấy người nước ngoài kia thật sự có ý định rút lui, ngay cả một nhân vật quan trọng như Văn Cẩm cũng không thể khiến họ hứng thú.

Người nước ngoài kia, đội phó, đã thương lượng với Lâm Dương, đề nghị phương án rời đi.

Anh ta nói chỉ cần nửa ngày lương khô, cầm một vũ khí phòng thân là được.

Họ cảm thấy tiếp tục đi xuống sẽ càng nguy hiểm hơn, bây giờ rời đi thì có thể có một đường sống.

Là tính mạng của người ta, đã đưa ra quyết định rồi, Lâm Dương cũng không tiện phản đối, y đồng ý.

Mấy người nước ngoài kia thấy Lâm Dương đồng ý, nóng lòng lấy vũ khí và lương khô muốn rời đi.

Khi rời đi, họ đã lấy luôn cả băng gạc và áo dính máu mà Lâm Dương đặt xung quanh Tiểu Ca.

Họ thậm chí không đợi trời sáng, sự sợ hãi tột độ đối với nơi này khiến họ không muốn ở lại thêm một phút nào, ngay cả thi thể đồng đội cũng không cần nữa.

"Chúng ta đậy lên thôi!" Thiên Chân nhìn những người kia rời đi, thở dài một tiếng, cùng Phan Tử đặt mấy thi thể lại một chỗ, dùng một tấm bạt chống thấm nước phủ lên.

Lâm Dương thấy Thiên Chân cũng chuyển thi thể A Ninh đến chỗ mấy thi thể kia, mắt khẽ nheo lại, yết hầu khẽ động dường như muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

"Mấy đứa có thấy Tiểu Ca từ khi vào đây, trở nên hơi khác không?" Bàn Tử nhìn về hướng Tiểu Ca và Văn Cẩm rời đi, đột nhiên mở lời.

Thiên Chân trầm tư một lát rồi nói: "Đúng vậy, ta cũng có cảm giác đó.

Cứ như tâm tư nặng nề hơn, ...

Dường như không còn thản nhiên như vậy nữa, trước kia làm việc gì cũng nắm chắc trong tay.

Xử lý bất kỳ chuyện gì cũng không hề vội vàng hoảng hốt, nhưng

lần này, ta luôn cảm thấy có chút nóng nảy, hoặc là phù phiếm chăng!

Trông có vẻ không còn giữ chừng mực nữa." Bản thân ta thì không cảm thấy, nhưng Thiên Chân nói vậy, mọi người lại đồng tình.

Trước kia đối phó với thứ còn lợi hại hơn Đại Mãng, Tiểu Ca cũng không bị thương nặng đến thế, lần này rõ ràng có chút không chuyên tâm như vậy.

Bàn Tử ở bên cạnh tìm một cái khăn lông, buộc vào cây côn rồi nhúng xuống vùng nước sâu trên đầm lầy, lau sạch bùn đất trên người.

Phan Tử và Thiên Chân ngồi đối mặt không nói lời nào, tâm trạng mỗi người đều không mấy vui vẻ, Thiên Chân sau khi Tiểu Ca rời đi thì càng thêm ủ rũ, thậm chí có chút bất an.

"Khoan đã, những con cơ quan xà kia vẫn luôn đi theo chúng ta sao?" Thiên Chân đột nhiên mở miệng hỏi.

Bàn Tử vừa rũ bùn đất trên người, vừa nói: "Trời ạ Thiên Chân, đừng suy đoán bừa nữa.

Làm vậy, chỉ có thể tự dọa mình thôi.

Nhiều rắn vậy làm gì?

Chúng ta cũng đâu phải đối phó với những con rắn đó.

Có Lâm Dương ở đây, có gì mà phải lo lắng chứ?" Phan Tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Bàn gia tâm rộng thân to, đương nhiên chẳng để tâm chuyện gì.

Phải rồi, Bàn gia ông không định bắt rắn nướng ăn sao?

Lát nữa cơ quan xà đến, ông thể hiện vài chiêu chứ?" Phan Tử đã làm việc trong nhà Thiên Chân lâu như vậy, đối với Thiên Chân rất cung kính, thêm vào đó hiện tại tâm trạng bị đè nén quá mức, cho nên

không nhịn được mà đáp trả Bàn Tử một câu.

"Thôi đi, có nghe thấy tiếng động gì không?" Bàn Tử đang định đáp trả thì thấy Lâm Dương vẫy tay ngắt lời mình, rồi làm ra vẻ lắng nghe kỹ càng.

Lâm Dương vừa nói vậy, mọi người lập tức căng thẳng, từng người không dám thở mạnh, sợ rằng phát ra một chút âm thanh sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của Lâm Dương.

Phan Tử nhìn trái nhìn phải, đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi đi về phía chỗ những thi thể Thiên Chân vừa dùng bạt phủ lại.

Lúc này mọi người cũng phát hiện ra điều bất thường, tấm bạt đã lún xuống.

"Đừng động." Lâm Dương trầm giọng gọi Phan Tử lại, lo lắng bên dưới có loại cơ quan xà đó.

Không thể chết thêm nữa, nếu không tâm trạng mọi người nhất định sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Lâm Dương mở Kim cương tán trong tay, tay trái cầm nó, nắm chặt dao găm, tiến sát về phía đó.

Hoa lạp… Lâm Dương dùng Kim cương tán khều tấm bạt ra, mọi người lập tức trợn tròn mắt.

Ba thi thể của những người nước ngoài đã biến mất, chỉ còn lại A Ninh cô đơn nằm đó, nhưng cũng rõ ràng là đã bị dịch chuyển.

Nơi ba người nước ngoài ban đầu nằm, bên dưới đen kịt dày đặc những dấu chân nhỏ li ti, trông giống như của loại cơ quan xà kia.

Chương 166

"Ối trời, thi thể đâu?

Thi thể biến mất rồi?" Bàn Tử ngạc nhiên, rồi kinh hô: "Chẳng lẽ, là trá thi sao?" Lâm Dương sắc mặt hơi khó coi, nói: "Không, những con cơ quan xà đó đã lấy trộm thi thể đi rồi." Lâm Dương đi đến bên cạnh thi thể A Ninh, kiểm tra kỹ lưỡng, xác định cơ quan xà không còn ở đó, và thi thể A Ninh cũng không bị tổn hại gì mới yên tâm.

"Mẹ kiếp còn có thiên lý không?" Bàn Tử giận dữ mắng: "Rắn báo thù cũng quá mẹ nó nặng rồi, giết người rồi mà thi thể cũng không tha.

Một chút nhân tính… không, một chút đạo nghĩa cũng không có!" Tuy không có giao tình với mấy người nước ngoài kia, nhưng mọi người cũng đã đồng hành mấy ngày, Bàn Tử lúc này thấy đồng loại phải chịu đối đãi như vậy, trong lòng tức giận vô cùng.

Phan Tử có chút khó hiểu nói: "Mấy con rắn đó cần ba cái thi thể làm gì?

Thân hình nhỏ như vậy, cũng không phải kiến hay chuột, làm sao mà ăn được chứ?" "Vậy chắc phải đi hỏi rắn thôi." Bàn Tử đáp lại một câu, rồi nói: "Nhưng ta thấy mấy con rắn đó rất thông minh, chắc chắn có trí thông minh không kém gì con người, cho nên không thể nào chỉ vì vui đùa, hoặc đơn thuần là tốn sức mang thi thể đi để báo thù.

Ta khẳng định có nguyên nhân khác mà chúng ta không biết." Thiên Chân gật đầu, dùng đèn pin chiếu lên mặt đầm lầy, nói: "Vừa nãy chúng vẫn còn ở đây, chỉ trong chớp mắt, vài phút thôi, chắc chưa đi xa.

Chúng ta đi tìm thử xem sao!" Thiên Chân vừa nói, vừa quay

người cầm cây côn chuẩn bị đi tìm.

"Ôi chao Thiên Chân, đúng là Thiên Chân thật mà, dừng lại một chút đi!" Thiên Chân vừa đứng dậy đã bị Bàn Tử kéo lại, Bàn Tử nói: "Tìm á?

Nhìn cái vẻ đó ít nhất cũng phải mấy trăm con, không chừng đã bị mang về ổ rắn rồi, đi tìm chẳng phải là đi tống tử sao?" Thiên Chân mặt đầy do dự, có chút khó chịu nói: "Nhưng dù sao cũng là đồng đội của chúng ta, đâu thể cứ thế vứt ở trong ổ rắn để bị hủy hoại chứ!" Đều là con người mà!

Nghĩ đến việc đồng loại có thể phải chịu sỉ nhục, Thiên Chân trong lòng rất khó chịu.

Bàn Tử tiến lên ấn Thiên Chân ngồi xuống, giật lấy đèn pin trong tay cậu, lắc đầu nói: "Thiên Chân à!

Trưởng thành một chút đi!

Phải nhìn thoáng ra, người đã chết thì cũng chỉ là một bộ da thối thôi, chẳng cao quý hơn những động vật khác là bao.

Bây giờ chúng ta còn lo không xuể cho bản thân, làm sao mà lo được cho mấy cái thi thể của người nước ngoài chứ?

Huống hồ, con đường này cũng là do họ tự chọn, khi đã bước chân lên con đường này, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp." Phan Tử cũng tiếp lời: "Tiểu tam gia, nhìn thoáng ra đi!

Người thì ai cũng phải chết, người đáng chết, nếu không chết ở đây thì cũng phải chết ở nơi khác.

Bị rắn cắn chết với bị tai nạn xe hơi chết, chẳng có gì khác biệt quá lớn, kết cục đều là chết.

Có thể chết ở đây, còn may mắn hơn là chết ở bên ngoài đó!

Nơi đây là Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, chết ở đây, coi như được làm bạn với các nhân vật truyền thuyết thần thoại, biết đâu lại có cơ hội được Tây Vương Mẫu Mẫu chọn làm đồng tử hầu cận thì sao!" Phan Tử vừa dứt lời, cảm giác hình ảnh quá mạnh mẽ, cứ như trong phim truyền hình, vị Tây Vương Mẫu Mẫu cao quý thanh nhã, vừa xuất hiện bên cạnh đã có mấy đứa đồng tử tóc vàng mắt xanh da trắng trông có vẻ lớn tuổi, cảnh tượng đó thật sự quá khôi hài.

"Tiểu tam gia, nếu ta cũng chết ở đây, cứ đốt ta một mồi lửa là được rồi, đỡ tốn công." Phan Tử đột nhiên cảm thán một câu đầy thương cảm.

"Lần này sẽ không chết đâu, yên tâm đi!

Mọi người đừng quá bi quan, đừng quên mục đích của chúng ta." Lâm Dương thực sự không thể nhìn tiếp được nữa, không nhịn được mở miệng nhắc nhở mọi người một câu.

Bàn Tử nói: "Miệng của Lâm Dương cứ như đã được khai quang vậy, chúng ta sẽ không chết đâu, chắc chắn sẽ không sao đâu, yên tâm đi!" Lâm Dương đi đến chỗ thi thể A Ninh nằm trước đó, đột nhiên có chút không yên tâm, lại rạch ngón tay mình, nhỏ vài giọt máu lên người A Ninh.

Nhìn dấu vết trên mặt đất, Bàn Tử đột nhiên nói: "Mấy con rắn này chắc chắn có vấn đề, di chuyển một thi thể, cần bao nhiêu sức mạnh của rắn chứ?

Ít nhất cũng phải ba trăm con chứ?

Nhưng không phải chỉ một thi thể, nhiều như vậy, mà mấy anh em chúng ta lại không hề chú ý một điểm bất thường nào.

Đúng là quá mẹ nó tà môn rồi." Phan Tử nói: "Dù sao đây cũng là Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, nếu không quỷ dị một chút, làm sao

xứng với truyền thuyết thần thoại chứ?" Trời vừa hửng sáng, Phan Tử đã sốt ruột đi nhặt cành cây, nói: "Người của tam gia đến chậm hơn chúng ta hai ngày, có lẽ phải đến rồi.

Ta sẽ đốt khói hiệu cảnh báo, để họ cẩn thận với lũ rắn này." Sau khi nhóm lửa, Phan Tử từ trong ba lô lấy ra một viên khói hiệu màu vàng được niêm phong kín.

Loại đồ này có tiền cũng không mua được, Phan Tử đã dùng quan hệ để có được những viên khói hiệu cứu trợ chuyên dụng của lính tản.

Một viên ném vào có thể phát khói liên tục ba bốn tiếng đồng hồ.

Phan Tử giải thích một câu với mọi người, rồi ném viên khói hiệu vào, quả nhiên ngay lập tức bốc lên làn khói vàng đậm đặc.

Thiên Chân nhìn làn khói, quay đầu lại nhìn về nơi Tiểu Ca và Văn Cẩm biến mất, nói: "Như vậy nếu Tiểu Ca nhìn thấy, chắc cũng sẽ không tìm không thấy đường quay lại." Chờ hơn hai tiếng đồng hồ, xung quanh không có bất kỳ tín hiệu phản hồi nào, Lâm Dương mở miệng nói: "Chúng ta cũng không thể cứ thế chờ đợi mãi được, ta thấy hay là chúng ta đi vào trong đi!" Lâm Dương liếc nhìn thi thể A Ninh, cứ chờ đợi như vậy cũng không phải cách, hao mòn vô tận như thế sẽ ngày càng nguy hiểm, thà rằng cứ thế bị động chờ đợi, chi bằng chọn cách trực tiếp đối mặt.

Thiên Chân trầm tư một lát, nói: "Chờ thêm chút nữa đi!

Nhỡ đâu tam thúc của ta trên đường bị chậm trễ việc gì đó, không nhìn thấy khói hiệu thì sao?

Tiểu Ca chưa về, chúng ta lại đi, ta sợ nhỡ khi về lại không tìm thấy chúng ta thì sao." Lâm Dương cau mày nhìn Thiên Chân, Thiên Chân bắt đầu tỏ ra sợ hãi, có chút kháng cự việc đi tiếp.

Thở dài một tiếng, Lâm Dương không nói thêm gì nữa, ta có thể hiểu cho Thiên Chân, loại thời điểm này Thiên Chân thực ra cần một chút cảm giác an toàn từ bên ngoài.

Trước kia khi Tiểu Ca còn ở đây thì tốt, có một chỗ dựa tinh thần.

Hiện tại Tiểu Ca đã chạy theo Văn Cẩm, Thiên Chân có chút không kiềm chế được nỗi sợ hãi.

Bàn Tử nói: "Cứ chờ đợi như vậy cũng không được, nhưng bây giờ cũng chưa được.

Ta thấy thế này, chúng ta bây giờ hãy nghỉ ngơi thật tốt, đợi đến chiều mà vẫn không thấy tín hiệu phản hồi, chúng ta sẽ đi!" Suốt đêm, Lâm Dương căn bản không hề nghỉ ngơi, ngủ chưa đầy ba tiếng đồng hồ, lại còn liên tục ở trong trạng thái tinh thần căng thẳng, như vậy thực sự rất không tốt, Bàn Tử cũng lo lắng cho Lâm Dương.

"Được thôi!" Lâm Dương gật đầu.

Cách hai tiếng đồng hồ, Phan Tử thấy khói hiệu có vẻ đã loãng đi, lập tức ném thêm một viên nữa vào.

Khi viên khói hiệu thứ hai được ném vào khoảng một tiếng đồng hồ, mọi người đột nhiên phát hiện có tín hiệu phản hồi.

"Có, có, nhìn kìa có khói hiệu màu đỏ!" Bàn Tử chỉ về một hướng la lớn, Thiên Chân và Phan Tử nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ.

Lâm Dương nhìn hướng khói bay lên, trầm giọng nói: "Không đúng, hướng đó không đúng.

Đừng mừng vội, hãy xem kỹ xem làn khói đó bốc lên từ đâu." Mọi người cẩn thận phân biệt hướng, lập tức trợn mắt há hốc mồm, làn khói từ từ bay lên từ trung tâm lòng chảo, gần với phía bên trong hơn so với vị trí của họ, chứ không phải từ những vách đá xung quanh hay

bên ngoài.

Chương 167

Phan Tử cũng không giữ được bình tĩnh nữa, sự kinh hỉ tan biến, khó tin nói: "Ối trời, cái tình huống mẹ nó gì thế này?

Tam gia có thể ở bên trong sao?

Hoàn toàn khác với kế hoạch đã bàn bạc!

Tam gia đã vào trong thì cũng không thể nào lại bỏ qua chúng ta mà trực tiếp tiến vào bên trong chứ!" Bàn Tử nói: "Hay là họ tìm được lối vào từ một nơi khác rồi đi vào?" "Không thể nào…." Thiên Chân lập tức nói: "Lòng chảo này chỉ có một lối vào, Văn Cẩm đã ghi rõ ràng trong sổ ghi chép rồi.

Khi chúng ta xuống, đã đi một vòng rất lớn, nếu có lối vào khác chúng ta không có lý do gì lại không phát hiện ra." Thị lực của Lâm Dương tuy tốt hơn người bình thường, nhưng những lúc như thế này cũng cần phải cẩn trọng hơn một chút.

Trong miệng hắn phát ra một đạo siêu sóng âm, chỉ huy đoàn quân kiến cát đi về phía nơi khói đỏ bốc lên để thăm dò tình hình.

Cầm lấy ống nhòm, Lâm Dương cẩn thận phân biệt làn khói hiệu màu đỏ, phát hiện có chút không ổn.

Làn khói hiệu màu đỏ đó, cứ như những con cơ quan xà kia, đỏ rực như lửa, màu sắc cực kỳ tươi tắn, nhưng lại toát ra một cảm giác bất thường.

Lâm Dương nhất thời không nói ra được chỗ nào bất thường, lại quay đầu nhìn làn khói Phan Tử đốt, lập tức bừng tỉnh.

Làn khói Phan Tử đốt là màu vàng, tuy có thể nhìn thấy, nhưng trong làn khói vàng có lẫn khói từ que diêm cháy sau đó, khi tản ra

trong không khí, màu sắc trở nên nhạt dần.

Còn những làn khói đỏ kia, lại không như vậy, cứ như thuốc nhuộm đỏ được rắc lên trời, bất kể tản ra bao nhiêu, cũng vẫn nhìn thấy màu đỏ tươi.

Bàn Tử đoán: "Không phải Tiểu Ca à?

Gửi tín hiệu cho chúng ta, bảo chúng ta đi tới đó sao?" Phan Tử nói: "1.1 Không thể nào!

Đồ đạc vẫn luôn do tôi cất giữ, không lấy ra thì ai biết có đồ chứ, Tiểu Ca hôm qua đi vội vàng, đồ đạc đều không mang theo." Lâm Dương đưa ống nhòm cho Thiên Chân, quay đầu nhìn Phan Tử hỏi: "Phan Tử, khói hiệu màu đỏ có ý nghĩa gì?" Phan Tử quay lại, đột nhiên sắc mặt biến đổi, nói: "Không tốt rồi, có chuyện!" Phan Tử tiếp tục giải thích cho mọi người: "Khói hiệu chỉ đại diện cho những ý nghĩa đơn giản.

Khói vàng đại diện cho phía trước đường nguy hiểm, cần cẩn thận tiến hành.

Khói cam đại diện cho việc tạm dừng tiến lên, chờ đợi tín hiệu xác nhận lần hai, còn khói đỏ thì phía trước cực kỳ nguy hiểm, đại diện cho việc tuyệt đối không được tiếp cận.

Thường là cảnh báo cuối cùng được phát ra khi nguy hiểm nhất." Phan Tử giải thích xong thì không ngồi yên được nữa, đứng dậy nói: "Không được, tam gia chắc chắn gặp nguy hiểm rồi, tôi phải lập tức đi cứu.

Lâm tiểu gia, tiểu tam gia, hai người cứ ở đây chờ, nếu một ngày sau không thấy tín hiệu của tôi, hoặc là thấy cảnh báo khói đỏ, thì đừng quản nữa, lập tức rời khỏi đây." Phan Tử và tam thúc của Thiên Chân tình cảm sâu đậm, vừa thấy khói đỏ liền lo lắng không yên.

Thiên Chân lập tức chặn Phan Tử lại, nói: “Làm sao được?

Phan Tử, đừng vội, nhỡ đó không phải khói hiệu của tam thúc, hoặc tam thúc làm nhầm thì sao?

Như vậy, hay là ném thêm một viên khói hiệu nữa để hỏi thăm tình hình đối phương?

Bây giờ Tiểu Ca đã đuổi theo Văn Cẩm đi rồi, chưa quay lại, nếu anh cũng đi, vậy thì nhân lực càng phân tán.

Một mình đi vào cũng nguy hiểm, tôi thấy chúng ta nên đợi Tiểu Ca về rồi hãy tính toán tiếp đi?” Thiên Chân không phải không lo cho tam thúc, nhưng trong lòng có nỗi sợ hãi, thêm vào đó Tiểu Ca chưa quay lại, nên không dám mạo hiểm tiến vào.

Phan Tử không hề lay chuyển, không ngừng thu dọn trang bị, nói: “Tiểu tam gia, tam gia có hai ba chục người, ai cũng là cao thủ, tình hình của họ tốt hơn chúng ta nhiều, nhưng lại phát ra cảnh báo khói đỏ, khẳng định là lúc tình huống nguy cấp nhất.

Tam gia có ân với tôi, tôi không thể thấy chết không cứu, vào lúc này lại bỏ mặc tam gia, còn ra con người nữa sao?

Tiểu tam gia, yên tâm đi, khi tôi ở Việt Nam, hoàn cảnh khắc nghiệt đến mấy cũng đã vượt qua, loại rừng rậm này sẽ không thành vấn đề đâu, tôi có thể đi, hai người cứ ở đây đợi Tiểu Ca về đi!” Lâm Dương đứng dậy nói: “Đừng nói nữa, Bàn Tử mau giúp thu dọn đồ đạc.

Chúng ta chắc chắn không thể cứ thế chờ đợi ở đây, Phan Tử một mình đi vào nhỡ có chuyện gì, ngay cả người hỗ trợ cũng không có, quá nguy hiểm rồi.

Chúng ta cùng đi vào, bốn người cùng tiến lên, nếu thật sự có chuyện gì, nhiều người hơn cũng có thêm sức mạnh, thêm cách giải

quyết.” “Nhưng Tiểu Ca chưa về.” Thiên Chân do dự, có chút lo lắng nói: “Nếu chúng ta đều đi hết, thì khi Tiểu Ca quay lại sẽ không tìm thấy chúng ta thì sao?

Mà thiết bị và lương thực cũng chưa mang theo nữa!” Do dự một lát, Thiên Chân dò hỏi: “Hay là, ba người đi vào, tôi ở lại đây đợi Tiểu Ca nhé?” Thiên Chân biết Tiểu Ca rất lợi hại, nhưng vẫn lo lắng thì vẫn lo lắng thôi.

Lâm Dương lắc đầu, nói: “Phan Tử một mình đi vào nguy hiểm, một mình cậu ở lại thì không nguy hiểm sao?

Thân thủ thể chất của cậu đâu có bằng Phan Tử!

Chúng ta đều đi hết, lát nữa nhỡ những con cơ quan xà kia lại đến, cậu có thể đối phó được mấy con?

Nhiều đồ đạc như vậy, cũng cần người khiêng vác, ba người chúng ta rõ ràng không đủ đâu.

Hơn nữa, Tiểu Ca sẽ không quay lại đâu.” “Sẽ không quay lại?” Thiên Chân hiểu lầm ý, lập tức có chút sốt ruột, nói: “Vậy hay là thế này, chúng ta để lại ký hiệu cho Tiểu Ca, tiện thể để lại một ít lương thực và trang bị, nhỡ Tiểu Ca quay lại, cũng không đến nỗi không có gì.” Thấy Thiên Chân ý tứ kiên quyết, mọi người cũng không khuyên được, đành phải đồng ý.

“Mẹ kiếp thi thể làm sao bây giờ?” Bàn Tử nhìn A Ninh bên cạnh, có chút đau đầu.

Lâm Dương gật đầu nói: “Để Tiểu Ca lại, ba người còn lại sẽ tốn chút sức mà mang hết đồ đi, còn thi thể A Ninh ta sẽ khiêng.” “Hả?” Bàn Tử ngẩn ra, nói: “Lâm Dương, đừng làm vậy chứ?

Sống còn lo không xuể, còn lo cho cái thi thể chết tiệt này làm gì?

Ta thấy, chúng ta cứ tùy tiện tìm một chỗ chôn nó đi.” Lâm Dương

lắc đầu nói: “Không được, nơi này rắn rết côn trùng gặm nhấm quá nhiều, nếu cứ tùy tiện vứt ở đây, không bao lâu sẽ bị hủy hoại đến không còn hình dạng.

Tuy chúng ta và A Ninh không phải người cùng một phe, nhưng dù sao cũng là đồng đội, miễn cưỡng cũng coi là bạn bè chứ?

Cứ thế vứt thi thể A Ninh ở đây để những con rắn đó giày xéo, thì cũng quá bất nhân đạo rồi.” “Ai, thì ta không cản nữa, muốn khiêng thì khiêng đi!

Cùng lắm thì tốn thêm chút sức lực thôi.” Bàn Tử thở dài, rồi nói: “Nhưng, ta phải nhắc nhở một điều.

Thời tiết ở đây quá nóng, ẩm ướt khó chịu, thi thể chắc không bao lâu sẽ trương phềnh và bốc mùi, chúng ta cũng không biết mấy ngày nữa mới có thể ra ngoài.

Bây giờ không xử lý, thì vào bên trong cũng phải xử lý thôi.” Lâm Dương trầm giọng nói: “Đợi lát nữa tìm một nơi thích hợp, ta sẽ tạm thời cất giấu thi thể cô ấy đi, cố gắng không ảnh hưởng đến việc chúng ta tiến vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.” Mang theo một thi thể bất động quả thật không tiện, trong miệng Lâm Dương lại phát ra siêu sóng âm triệu tập đoàn quân kiến cát, hiện tại có thể dùng được tiểu đệ cũng chỉ có kiến cát, nếu kiến cát nhiều lên, cũng là một trợ lực lớn.

Lâm Dương tìm một tấm bạt chống thấm nước để bọc A Ninh, tiện cho việc khiêng vác mang theo.

Khi Lâm Dương đang bọc cho A Ninh, Thiên Chân ghé mắt nhìn một cái, lộ ra vẻ kỳ lạ.

Thời tiết nóng bức như vậy, A Ninh chết vào sáng sớm hôm qua, cách bây giờ đã hơn một ngày rồi, theo tình huống bình thường, thi thể

hẳn đã biến đổi, ít nhất cũng phải có thi ban, bắt đầu bị biến dạng, nhưng thi thể A Ninh lại trông tươi tắn, cứ như đang ngủ, khiến Thiên Chân rất khó hiểu.

Mọi người tinh giản trang bị, cân nhắc rằng khi ra ngoài, sẽ phải đi qua nơi này, mang theo những đồ không cần thiết chỉ làm tăng thêm gánh nặng, cho nên mọi người đã để lại một số trang bị không cần thiết.

Chương 168

Thiên Chân lại chạy đi nhặt một ít củi gỗ, điều chỉnh đống lửa nhỏ lại một chút, như vậy lửa có thể cháy ít nhất hai ngày, nếu Tiểu Ca tối quay về, cũng không đến nỗi không tìm thấy chỗ.

Thiên Chân lại để lại một tờ giấy cho Tiểu Ca, ghi rõ hướng đi, rồi mọi người mới tiến vào bên trong.

Dọc đường đi, lội qua đầm lầy, tiến vào rừng rậm, không khí trở nên tĩnh lặng một cách quỷ dị, ngoài tiếng bước chân của mấy người ra, ngay cả tiếng côn trùng hay chim hót cũng không có.

"Ta luôn có cảm giác bên trong sẽ càng nguy hiểm hơn." Thiên Chân mở miệng nói một câu đầy lo lắng.

Bàn Tử nói: "Biết rõ núi có hổ, vẫn cứ thẳng tiến về phía núi hổ, đó chẳng phải là tôn chỉ hành sự của chúng ta sao?

Thiên Chân, đừng suy nghĩ nhiều nữa, không mệt sao?" Lâm Dương trầm giọng nói: "Nguy hiểm chắc chắn có, nằm ở nhà thì thoải mái, nhưng tuyệt đối không đạt được mục đích." Đã đi đến đây rồi, nhân vật chủ chốt của đội khảo cổ năm xưa là Văn Cẩm cũng đã xuất hiện, chắc chắn không thể bỏ cuộc ở đây, đừng nói là dự cảm phía trước có nguy hiểm, phía trước có hổ dữ, có ác quỷ, cũng không thể không đi tiếp.

Huống hồ, ngay cả âm binh ở Thanh Đồng Môn kia cũng đã gặp rồi, còn có thứ gì đáng sợ hơn thứ đó nữa không?

Tiến sâu vào rừng rậm, mọi người đột nhiên phát hiện ra một pho tượng người mặt khổng lồ, bên dưới pho tượng là nơi dòng nước hội tụ chảy vào.

Lâm Dương nhìn thấy pho tượng này xong, hiểu ra rằng, thử thách thật sự mới chỉ vừa bắt đầu.

"Này, có thấy cái mặt to của pho tượng có gì đó không ổn không?" Vừa đi qua pho tượng, Bàn Tử quay đầu nhìn pho tượng khổng lồ đó hỏi một câu.

"Sao?

Có gì không ổn à?" Phan Tử bây giờ chỉ một lòng muốn mau chóng tìm tam thúc của Thiên Chân, cho nên đối với mọi thứ đều không mấy để tâm.

"Vừa nãy cái mặt to của pho tượng có quay về phía chúng ta không?" Đừng thấy Bàn Tử tính cách bộc trực, nhưng tâm tư lại rất tỉ mỉ đấy!

"Đừng kinh ngạc, cái mặt to đó không phải là một phần của bản thân pho tượng, mà là một loại bướm đêm." Lâm Dương nhớ lại một đoạn, thúc giục nói: "Đi nhanh đi, lát nữa sẽ có sương mù, sẽ càng khó đi hơn." "Hả?" Bàn Tử và Thiên Chân đều ngạc nhiên nhìn Lâm Dương, cảm giác Lâm Dương có vẻ sốt ruột hơn cả Thiên Chân và Phan Tử.

Lâm Dương cũng có vẻ như biết tất cả mọi thứ, nhưng lại hoàn toàn không có ý định giải thích.

"Lâm Dương, khi nào thì học được khả năng đoán trước này vậy?" Bàn Tử không nhịn được có chút tò mò.

Để che giấu cảm xúc trong lòng, Lâm Dương nói một cách "trung nhị": "Thứ ta biết còn nhiều lắm!

Mới có vậy thôi, sau này mọi người sẽ thấy ta còn huy hoàng hơn nữa." Bàn Tử cười cười, dưới sự thúc giục của Lâm Dương, mọi người không ngừng đi về phía trước.

Dưới sự thúc giục của Lâm Dương, mọi người nhanh chân đi mãi nhưng vẫn không kịp đến trước khu rừng sương mù.

Thể lực của Thiên Chân không tốt, sắc mặt tái nhợt.

Trong lúc tăng tốc, chưa đến nơi, cũng chưa gặp nguy hiểm khác, Thiên Chân đã muốn mệt chết rồi.

Phan Tử và Lâm Dương thương nghị, quyết định trước tiên tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi, đợi sương mù tan, trời sáng rồi tiếp tục tiến lên.

Lâm Dương thấy Thiên Chân thực sự không đi nổi nữa, đành phải đồng ý, nhưng Lâm Dương biết, ban đêm mới là lúc rừng rậm phát huy sự khủng bố của nó.

Mọi người tìm một nơi hơi rộng rãi một chút, bắt đầu nghỉ ngơi.

Phan Tử đi quan sát địa hình, còn Bàn Tử thì đi nhặt một ít dây leo để đốt lửa.

Trong rừng rậm khí ẩm quá nặng, không đốt lửa thì thật khó chịu.

Thiên Chân nằm xuống không được bao lâu, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Lâm Dương đặt thi thể A Ninh xuống, cũng bắt đầu quan sát tình hình xung quanh, lại tìm một vài thân cây khá to, chắn ở vòng ngoài khu vực nghỉ ngơi, làm một hàng rào bảo vệ đơn giản.

Ăn thức ăn Bàn Tử chuẩn bị cho mọi người, Lâm Dương chìm vào trầm tư, vì phiền phức đầu tiên Thiên Chân gặp phải trong rừng rậm, dường như là do thi thể A Ninh gây ra, nhưng bây giờ vì sự xuất hiện của hắn, có lẽ đã thay đổi kết cục của A Ninh, không biết lần này có xuất hiện biến cố không lường trước được hay không.

Lâm Dương liếc nhìn thi thể A Ninh, thở dài, thầm nghĩ: “Thật muốn thành thánh mẫu rồi, phí sức lớn như vậy, khiêng thi thể A Ninh

nặng mấy chục cân.

Sau này phải tính cả vốn lẫn lãi đòi lại mới được...” Phan Tử quay lại gần Lâm Dương nói: “Lâm tiểu gia, tôi sẽ canh gác, cậu mau tranh thủ nghỉ ngơi đi!

Con đường phía trước, tôi đoán sẽ không yên bình, mấy người chúng ta thân thủ tốt nhất, bản lĩnh cao nhất, cho nên tiếp theo sẽ là những người vất vả nhất.” Lâm Dương gật đầu, cũng không từ chối, bởi vì nửa đêm hắn sẽ thay ca cho Phan Tử.

“Đổi ca á?

Coi bản gia ta không tồn tại sao?” Bàn Tử nghe lời Lâm Dương nói, liền bảo: “Cứ yên tâm ngủ đi, nếu có chuyện gì thì nhất định bản gia ta sẽ là người đầu tiên xông lên, việc canh gác thì tôi và Phan Tử thay nhau là được rồi, không cần cậu đâu.” Lâm Dương biết Bàn Tử quan tâm mình, trong lòng cũng ấm áp, gật đầu không khách sáo nữa, quả thật quá mệt mỏi rồi.

Vừa mới ngủ được một lát, giữa đêm, Lâm Dương đột nhiên giật mình tỉnh dậy, một cảm giác kỳ lạ ập đến, rồi hắn nghe thấy có tiếng động trên cây cách đó không xa.

Lâm Dương và Phan Tử kinh ngạc nhìn nhau một cái, rồi hai người nhìn đối phương.

Phan Tử nhanh nhẹn trèo lên cây cổ thụ xoắn cạnh đó, quan sát hướng có tiếng động phát ra.

Bàn Tử cũng tỉnh dậy, chú ý đến tiếng động bên đó.

Lâm Dương liếc nhìn thi thể A Ninh trên mặt đất, không có vấn đề gì, lại rạch ngón tay mình nhỏ thêm máu tươi lên thi thể A Ninh.

Trong máu của Lâm Dương, đã dung hợp nhiều loại gen, có công hiệu xua đuổi côn trùng, tà ma rất tốt.

Nhỏ lên người A Ninh, sẽ có mùi hương tỏa ra, khiến rắn rết côn trùng gặm nhấm sẽ không phá hoại thi thể.

Lâm Dương cũng thuận thế trèo lên cái cây nơi Phan Tử đang ở, quan sát nơi phát ra tiếng động.

Không lâu sau, Bàn Tử gọi Thiên Chân tỉnh dậy cũng trèo lên cây.

May mắn là cây trong rừng rậm, không chỉ rễ cây phía dưới đan xen phức tạp nối liền với nhau, mà ngay cả tán cây phía trên cũng mọc liên kết lại thành một thể, cả một vùng trời đất dường như bị tấm lưới lớn dệt từ những cây này bao phủ, như vậy rất tiện cho người di chuyển phía trên.

"Nhìn kìa, bên kia có người." Phan Tử chỉ cho Lâm Dương một hướng, trên tán cây của một cây cổ thụ cách rìa khoảng mười mét, trong bóng tối có một bóng người ẩn mình.

Lâm Dương cầm ống nhòm nhìn sang, lông mày lập tức nhíu lại.

Thị lực của Lâm Dương vốn đã không tệ, cộng thêm khả năng nhìn đêm, cho nên nhìn còn rõ ràng hơn Phan Tử.

Chương 169

Phan Tử chỉ có thể nhìn đại khái thấy có một người đang ngồi xổm trên đó, nhưng phần lớn cơ thể đều ẩn trong bóng tối của tán cây.

Dựa vào ánh trăng mà nhìn, cũng chỉ có thể thấy đại khái, không nhìn ra cụ thể là ai, nhưng Lâm Dương lại có thể nhìn ra đó là ai.

"Đưa ta xem một chút." Bàn Tử từ tay Lâm Dương lấy ống nhòm, nhìn sang, trầm giọng nói: "Ta thấy người kia lấm lem bùn đất?

Không phải Văn Cẩm và A Ninh sao?" "Hả?

Đưa ta xem với." Thiên Chân cũng tò mò, đi lấy ống nhòm trong tay Bàn Tử.

"Mọi người cẩn thận!

Đó không phải Văn Cẩm, cũng không phải người sống, là người quen cũ của chúng ta, người tên là Ngõa Cách Nhĩ." "Hả?

Ngõa Cách Nhĩ?

Không phải đã bị cơ quan xà cắn chết rồi sao?

Sao lại ở đây?

Những con rắn đó mang thi thể hắn vào đây sao?" Thiên Chân nghe vậy, lập tức kinh hô.

Ngõa Cách Nhĩ là thuộc hạ của A Ninh, trước đó kiên quyết không đồng ý vứt bỏ thi thể A Ninh, một mình cõng đi.

Nhưng Ngõa Cách Nhĩ trong lúc nghỉ ngơi đã bị những con cơ quan xà kia cắn chết, thi thể hắn cùng với hai đồng bạn khác cũng bị cơ quan xà lấy trộm đi.

Bàn Tử có chút khó tin nói: "Từ bên đầm lầy vào rừng rậm này,

khoảng cách đâu có gần!

Chúng ta đi bộ còn mệt lử cả người, những con rắn đó muốn vận chuyển thi thể một người đàn ông to lớn vào đây, đó thật sự không phải là một công trình nhỏ, huống hồ bây giờ còn vận chuyển lên cây nữa.

Những con rắn chết tiệt này muốn làm gì?" Phan Tử trầm giọng nói: "Đừng đoán mò nữa, nơi này không nên ở lâu, tôi thấy chúng ta mau rời đi thôi!" Bàn Tử đồng tình nói: "Ở đây có rất nhiều da rắn lột ra, vừa nhìn đã thấy số lượng rắn ở đây không ít.

Thi thể người nước ngoài bị những con rắn đó mang vào đây, có lẽ nơi này là ổ rắn của chúng.

Tôi cũng cảm thấy, ở đây quá nguy hiểm rồi, chúng ta mau chóng rời đi thôi!" Bàn Tử vừa nói xong, mọi người liền xuống cây, thu dọn trang bị, Lâm Dương thì lại khiêng thi thể A Ninh lên.

Phan Tử thì ở trên cây quan sát cảnh giới, đợi khi Lâm Dương thu dọn xong, lại ra hiệu cho Phan Tử xuống.

Lúc này trong rừng rậm sương mù đã tan bớt, nhờ ánh trăng lốm đốm, có thể miễn cưỡng nhìn rõ đường đi.

Mọi người chuẩn bị xong, Bàn Tử ra hiệu cho Phan Tử, bảo Phan Tử lập tức xuống và xuất phát.

Nhưng lần ra hiệu đầu tiên, Phan Tử không xuống, Bàn Tử lại ra hiệu, cuối cùng thậm chí còn gọi nhỏ Phan Tử, Phan Tử mới chịu xuống.

Khi Phan Tử xuống, sắc mặt không ổn, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt có chút hoảng loạn, trông rất sợ hãi.

"Sao vậy?

Nhìn thấy gì rồi?" Thiên Chân mở miệng hỏi.

"Không có gì, chúng ta mau đi thôi!" Phan Tử lắc đầu, chỉ ra hiệu cho mọi người mau đi, Phan Tử đi cuối cùng, không ngừng quay đầu nhìn phía sau, dáng vẻ cứ như sợ có thứ gì đó đuổi kịp phía sau.

"Đợi… đợi đã." Mọi người vừa đi được vài bước, Phan Tử đột nhiên mở miệng.

"Sao vậy?" Lâm Dương mở miệng hỏi.

"Nghe kìa, không phải có tiếng động sao?" Giọng Phan Tử thậm chí có chút run rẩy.

Mọi người nghe lời Phan Tử nói, lập tức đều căng thẳng, hơi thở cũng trở nên cực kỳ chậm rãi, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Khi nghe thấy âm thanh Phan Tử chỉ, Thiên Chân và Bàn Tử lập tức toát mồ hôi lạnh trên mặt.

Nghe như tiếng người đàn ông trầm thấp thì thầm, nhưng nghe kỹ thì âm thanh đó lại phiêu diêu, khiến người ta không nghe rõ rốt cuộc là gì.

"Mẹ kiếp, cái ý gì đây?

Cái tên Ngõa Cách Nhĩ kia trá thi rồi sao?" Bàn Tử thấp giọng chửi thề một câu, rồi hỏi: "Ai mang thập tự giá không?

Ta thì vì đề phòng tống tử mà mang theo hắc lư đề tử, nhưng ta nghe nói loại quỷ nước ngoài, cương thi nước ngoài không sợ cách đối phó cương thi của chúng ta.

Chỉ sợ hắc lư đề tử không đối phó được thôi." Thiên Chân dở khóc dở cười nói: "Đến lúc này rồi Bàn Tử đừng đùa nữa." Vốn dĩ không khí đang rất căng thẳng, nghe Bàn Tử nói vậy, lại khiến người

ta muốn cười.

“Không phải quỷ….” Lâm Dương đột nhiên mở miệng.

“Hả?

Lâm tiểu gia biết thứ đó sao?

Nếu không phải quỷ, thì là gì?” Phan Tử khó hiểu nhìn Lâm Dương.

Lâm Dương trầm tư một lát, nói: “Thứ đó ta không thể xác định, nhưng khẳng định không phải quỷ.” Rồi, Lâm Dương không chắc chắn nói: “Chắc là Hắc mao xà biết nói tiếng người.” Lâm Dương nhớ rằng loại rắn biết nói tiếng người dường như là Hắc mao xà, nhưng không chắc chắn Hắc mao xà có xuất hiện ở đây hay không, dù sao ở đây đã có cơ quan xà quỷ dị như vậy rồi, một núi không thể có hai hổ, huống hồ là hai chủng tộc rắn chứ?

Bàn Tử nghi ngờ nhìn Lâm Dương, nói: “Lâm Dương, tuy huynh đệ ai cũng tin cậu, nhưng lời này bản gia ta thật sự khó tin quá!

Ta nghe nói vẹt biết học tiếng người, nhưng chưa từng nghe rắn biết học tiếng người bao giờ.

Con rắn đó ngay cả âm thanh cũng không phát ra được, chỉ có thể ‘xì xì xì’ thè lưỡi rắn, làm sao mà mở miệng nói chuyện, học tiếng người được chứ?” “Không, nghe kỹ đi, ta nghe tiếng đó giống như đang gọi ta vậy?” Thiên Chân đột nhiên mở miệng, ngữ khí run rẩy.

“Đúng, hình như đang gọi tiểu tam gia.” Phan Tử nghe một lát, đồng tình gật đầu.

Lâm Dương nói: “Ngõa Cách Nhĩ là người nước ngoài, nói tiếng Trung căn bản không được lưu loát, nghe âm thanh có một chút giọng nước ngoài nào không?” Bàn Tử phun một bãi nước bọt, nói: “Thật mẹ nó tà môn rồi, chẳng lẽ trên đời này thật sự có loại rắn quỷ dị như

vậy, biết nói tiếng người sao?" "Hay là thật ra là người của tam thúc ta?

Đến tìm chúng ta rồi?" Thiên Chân đúng là Thiên Chân, luôn thích nghĩ theo hướng tốt.

Chương 170

Lâm Dương phủ quyết: “Tuyệt đối không thể nào, đừng nói tam thúc có ở đây hay không, có ở đây thì cũng làm sao biết chúng ta ở đâu chứ?

Nửa đêm đi tìm sao?” “Đừng nói nhiều nữa, nơi này không nên ở lâu, Phan Tử dẫn đường, chúng ta đi về phía có khói hiệu đi!” Phan Tử trầm giọng nói: “Chúng ta sẽ đi về phía có âm thanh phát ra đó, bất kể là Hắc mao xà, hay quỷ nước ngoài, nơi đó khẳng định đều có nguy hiểm.

Như vậy, chúng ta đi đường vòng, xuyên qua từ bên cạnh đi!” Như vậy cũng tốt, thực ra nếu không mang theo thi thể A Ninh, Lâm Dương thực sự muốn đi đường đó, hắn cần trích xuất gen.

Bây giờ hắn biết loại cơ quan xà kia có thể chuyển hóa thành năng lượng bổ sung vào Kỳ lân huyết mạch, không biết Hắc mao xà có hiệu quả tương tự hay không.

Có Kỳ lân huyết mạch, Lâm Dương có thể coi như có bùa hộ mệnh, cho nên việc khôi phục năng lượng Kỳ lân huyết mạch là điều Lâm Dương khao khát.

Nhưng trong tình huống này, ra tay cũng không tiện, đành phải chọn đi đường vòng cùng Phan Tử.

Đi được một lúc, Thiên Chân đột nhiên lại phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Bàn Tử không nhịn được nói: “Thiên Chân, lại sao nữa?

Cậu có thể đừng lúc nào cũng giật mình kinh ngạc như vậy được không?

Lo là ở cái nơi quỷ quái này mức độ kinh hãi chưa đủ à?" Thiên Chân có chút ủy khuất giải thích: "Không, ta… âm thanh ngắt quãng, có tiếng nhiễu điện, hay là thật ra là máy bộ đàm trên người Ngõa Cách Nhĩ?

Trên người họ đều có máy bộ đàm siêu năng chuyên dụng, có thể sử dụng liên tục một tháng, nếu không cố ý phá hoại thì rất khó bị hỏng.

Ta nghe thấy âm thanh đó, rất giống tiếng điều tần?" "Thiên Chân, trí tưởng tượng hơi phong phú rồi đấy." Bàn Tử trêu Thiên Chân một câu, quay đầu lại nhìn Lâm Dương nói: "Lâm Dương, rốt cuộc cậu có thể xác định được không?

Hắc mao xà hay không, cho một câu chuẩn đi, cũng tránh cho Thiên Chân ở đây cứ suy đoán mò mẫm." Lâm Dương cười khổ lắc đầu, nói: "Ta thật sự không nhớ rõ nữa, không phải thật sự có Hắc mao xà biết nói tiếng người, không ở đây, ta có chút không dám xác nhận." Bàn Tử lại hỏi: "Vậy từ đâu mà xem?

Lát nữa ta cũng xem thử một chút." Lâm Dương cười gượng mấy tiếng, không nói gì nữa.

"Thôi được, ta thấy suy đoán của Thiên Chân đáng tin hơn một chút.

Đương nhiên, ta không phải là không tin, chỉ là rắn biết nói tiếng người, thật sự khiến người ta khó tin quá." Bàn Tử quay đầu nói với Thiên Chân: "Ta thấy, hay là thế này, không phải trên người hắn có máy bộ đàm sao?

Chúng ta đi lấy xem thử, không phải sẽ lập tức phân biệt được đó là quỷ hay rắn sao?" "Đi ư?

Không được, tuyệt đối không được." Phan Tử nghe lời đó, sắc

mặt lập tức khó coi, vội vàng ngăn hai người lại.

Phan Tử do dự mãi, dáng vẻ muốn nói lại thôi, nhưng tay nắm chặt Bàn Tử và Thiên Chân lại không hề buông lỏng.

Bàn Tử là người nóng tính, không thể chịu được dáng vẻ đó của Phan Tử, có chút mất kiên nhẫn nói: "Ối chao, Phan Tử có gì thì nói thẳng ra đi!

Đừng có lề mề rụt rè như đàn bà thế được không?

Muốn tìm chỗ tốt hả?

Lại lề mề thêm chút nữa, nhỡ bỏ lỡ cơ hội thì muộn." Lâm Dương đổi tư thế khiêng thi thể A Ninh trên vai, rút một tay ra, cầm Kim cương tán làm tư thế cảnh giới, trầm giọng nói: "Đừng cãi nhau nữa, bỏ lỡ cơ hội mất." "?" Thiên Chân khó hiểu nhìn theo ánh mắt Lâm Dương, lập tức hít vào một hơi khí lạnh, thân thể không nhịn được rụt lại.

"……, Nó động rồi, nó động rồi, biến thành người rắn sống lại rồi…." Cảnh tượng trước mắt thực sự quá kinh hoàng, Thiên Chân nói năng lúng túng, hai tay vội vàng vỗ vào Phan Tử và Bàn Tử.

Chỉ thấy trong bụi cây cách nhóm Lâm Dương không xa, đứng một cái bóng hình tựa người không phải người, tựa rắn không phải rắn, đang nhìn chằm chằm họ.

Âm thanh như dòng điện nhiễu đó chính là từ trên người hắn phát ra.

Thiên Chân vô thức lùi lại vài bước, có chút muốn quay người bỏ chạy, nhưng thấy mọi người đều không động, mới cố gắng kiềm chế lại.

"Ối trời, cái tình huống mẹ nó gì thế này?

Những con rắn đó, phục sinh Ngõa Cách Nhĩ sao?

Khống chế thi thể Ngõa Cách Nhĩ sao?" Bàn Tử cũng bị chấn kinh một lúc mới hoàn hồn, vẻ mặt hắn lúc này giống hệt như đang bị táo bón nặng, khiến mặt hắn sưng tấy đỏ bừng.

Bàn Tử tiếp đó khom nửa người, vung đèn pin trong tay, muốn chiếu sáng để nhìn rõ hơn.

Như vậy chỉ có cái bóng, căn bản không nhìn rõ cụ thể, mà hắn lại không có khả năng nhìn đêm như Lâm Dương.

Phan Tử vội vàng kéo Bàn Tử lại, thấp giọng nói: "Bàn Tử, mẹ nó đừng lộn xộn nữa, nghe xem động tĩnh xung quanh đi?

Nếu chiếu sáng vào đó, nhỡ chọc giận đối phương tấn công, mấy người chúng ta xong đời rồi." Trong tình huống này, mọi người ngay cả thở cũng không dám, cho nên khi cảnh tượng quỷ dị này xuất hiện, trừ Lâm Dương ra, ai cũng khó mà chấp nhận được, ngay cả Phan Tử với tính cách gan dạ, liều lĩnh như vậy, lúc này nói chuyện cũng có chút run rẩy.

"Chúng ta có thể đã bị bao vây rồi, chuẩn bị súng phun lửa và lửa lạnh đi." Lâm Dương đột nhiên trầm giọng mở miệng, nhưng vừa mở miệng càng khiến người ta kinh sợ.

Mọi người nín thở lắng nghe, lập tức phát hiện xung quanh đều có những âm thanh lạo xạo li ti.

"Ối trời, cái thứ không phải rắn không phải thây ma quỷ quái đó cố ý phát ra âm thanh dụ dỗ chúng ta, rồi sau đó bao vây chúng ta như tống tử.

Những con rắn chết tiệt này rốt cuộc là thứ quỷ quái gì?

Trí tuệ cao đến vậy sao?" Bàn Tử không nhịn được có chút sốt ruột, vừa thấp giọng chửi rủa, vừa lục từ trong ba lô ra súng phun lửa

và lửa lạnh.

“Lâm Dương, lúc này đừng có mẹ nó thi thể nữa!” Bàn Tử vừa ngẩng đầu thấy Lâm Dương vẫn cố chấp không nỡ bỏ thi thể A Ninh, lập tức có chút sốt ruột, nói: “Mấy con rắn nhỏ đó chúng ta còn có thể đối phó, con rắn kia thì làm sao được?

Nếu cứ giữ cái thi thể chết tiệt đó, lát nữa chắc cũng phải đưa cho chúng ta mấy cái tống tử thôi.” Bàn Tử nói xong thấy Lâm Dương vẫn đang do dự, lập tức có chút bực bội, nói: “Lâm Dương, mẹ nó cậu còn Thiên Chân hơn cả Thiên Chân à?

Thi thể A Ninh đó, không phải Hoắc Tú Tú đâu.” Bàn Tử nói xong tự giác có chút lỡ lời, tiếp tục nói: “Thiên Chân, cậu khiêng thi thể A Ninh đi theo sau tôi, để Lâm Dương rảnh tay ra.” Lực chiến của Thiên Chân không tốt, để cậu ấy khiêng thi thể A Ninh, thay thế cho Lâm Dương, mới có thể có lợi hơn cho cục diện hiện tại.

Lâm Dương giao thi thể A Ninh cho Thiên Chân, tiếp đó trầm giọng nói với Bàn Tử: “Bất kể là ai, đã là đồng đội cùng chúng ta đi vào, thì phải cùng nhau đi ra.

Hôm nay không phải A Ninh, mà là Bàn Tử, ta cũng nhất định sẽ khiêng cậu ra ngoài.” Lâm Dương biết Bàn Tử có chút sốt ruột, thêm vào đó đối với A Ninh không có thiện cảm nên mới nói năng thiếu suy nghĩ, tuy có thể hiểu được, nhưng vẫn cần giải thích một câu.

Bàn Tử có chút đỏ mặt nói: “Huynh đệ, nhân nghĩa, đừng nói nữa, chúng ta bây giờ hãy nghĩ cách đối phó với những thứ này đi!” Phan Tử nói: “Cứng rắn đối đầu chắc chắn không được, tôi đoán nếu cứng rắn đối đầu, trừ Lâm Dương ra, chúng ta có lẽ sẽ chết ngay.

Tôi thấy bỏ chạy tốt hơn.” Thiên Chân phụ họa: “Không sai, tôi cũng cảm thấy cứng rắn đối đầu không lý trí.” “Tất cả đều quá Thiên Chân rồi, chúng ta căn bản không thể chạy thoát, trong rừng rắn, da

rắn lột ra có bao nhiêu?

Ít nhất cũng phải mấy nghìn cân, mấy tấn da rắn thì cần bao nhiêu rắn mới lột ra được?

Chương 171

Cái lòng chảo này rộng bao nhiêu chứ?

Những con rắn này đang chiếm cứ ở bất kỳ nơi nào trong lòng chảo này.

Khắp nơi đều là rắn, mọi người nghĩ chúng ta thật sự có thể thoát khỏi vòng vây của những con rắn này sao?" Lâm Dương lắc đầu, dội một gáo nước lạnh vào đầu mọi người, khiến mọi người lạnh thấu tim gan.

"Vậy làm sao bây giờ?

Chúng ta chẳng lẽ cứ thế bó tay chịu trói sao?" Bàn Tử có chút sốt ruột nói: "Thật mẹ nó uất ức, nếu cứ như vậy, chúng ta chạy cũng không thoát, đánh cũng không lại, vậy thì chỉ còn cách chờ chết thôi." Lâm Dương lại lắc đầu nói: "Không, những con rắn này có cách thức của rắn, không phải là bao vây bình thường, chúng muốn dồn chúng ta về một chỗ nào đó để bao vây." "Một lũ súc sinh, lại có trí tuệ cao đến vậy sao?" Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Vậy mục đích dồn chúng ta đến chỗ khác là gì?

Chẳng lẽ đến chỗ đó, thịt chúng ta sẽ ngon hơn sao?

Cũng không đúng!

Thể trạng của chúng ta, những con rắn to bằng cổ tay đó cũng không thể ăn được!" Lâm Dương biết mọi người đều có chút nghi ngờ, trầm giọng nói: "Nếu không được, chúng ta cứ đi thử xem." "Đi ư?

Xung quanh đều là rắn?" Phan Tử mở miệng hỏi, tiếp đó gật đầu nói: "Tôi thấy thế này đi!

Chúng ta phủ bạt chống thấm nước lên người, đổ cồn lên rồi châm lửa xông ra ngoài." "Không cần làm vậy, chúng sẽ tự động nhường đường cho chúng ta thôi." Lâm Dương tiếp lời: "Nếu cảm thấy không an toàn, thì súng phun lửa chuẩn bị sẵn sàng." "Phan Tử, chúng ta đi đâu, anh chỉ đường đi!" Lâm Dương nói với Phan Tử một câu, tiếp đó để đề phòng, hắn rạch lòng bàn tay mình, phết một vệt máu lên mặt mỗi người.

Đương nhiên, thi thể A Ninh Lâm Dương cũng không bỏ sót, phết nhiều nhất.

"Ối trời, máu của Lâm Dương mát lạnh, có chút thoải mái?" Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, cảm giác nơi được phết máu tươi của Lâm Dương, có một luồng khí bất thường từ từ lan tỏa trên da.

"Đừng nói nhiều nữa, đi thôi." Lâm Dương ra hiệu cho Phan Tử.

Phan Tử thấy Lâm Dương khẳng định như vậy, đành phải nửa tin nửa ngờ bắt đầu dẫn mọi người tiến về hướng ban đầu, nhưng cơ thể căng thẳng vẫn toát lên vẻ hoài nghi.

Lâm Dương đi ở phía trước, Phan Tử và Bàn Tử thì lần lượt ở hai bên trái phải, nửa người quay nghiêng cảnh giác hai phía.

Thiên Chân thì khiêng thi thể A Ninh đi sát phía sau, nằm trong vòng bảo vệ của ba người.

Trong lòng mọi người căng thẳng, cho nên bước chân đi nhanh hết mức có thể, lúc đầu mọi người còn có thể bình tĩnh, nhưng sau khi nghe thấy những âm thanh lạo xạo li ti ngày càng gần, bắt đầu có chút cuồng loạn mà chạy.

Lâm Dương vốn không định chạy, nhưng ba người kia đều chạy, hắn cũng đành phải chạy theo.

Chạy khoảng mười hai mươi phút, cũng không thấy có con rắn

nào vây lại, loại âm thanh lạo xạo li ti kia cũng không biết đã biến mất từ lúc nào.

"Dừng, không 'linh linh linh' được nữa rồi, ta chạy không nổi nữa." Thiên Chân đột nhiên chân mềm nhũn, cùng với thi thể A Ninh ngã sấp xuống đất.

Thở hổn hển, với thể chất của Thiên Chân mà có thể khiêng A Ninh chạy xa đến vậy, cũng đã là thử thách giới hạn cơ thể rồi.

"Nghe kìa, âm thanh đó… không có nữa." Thiên Chân tựa vào một cây cổ thụ, mở miệng hỏi mọi người.

"Hình như không còn nữa, mọi người ngồi xuống nghỉ đi, bàn bạc bước tiếp theo." Bàn Tử cũng thở không ra hơi, cơ thể hơn hai trăm cân quá cồng kềnh, chạy còn khổ hơn Thiên Chân, thở càng dữ dội hơn.

"Ta cảm thấy có gì đó không ổn." Thiên Chân uống mấy ngụm nước, lấy lại sức, chậm rãi mở miệng nói: "Với độc tính của những con rắn đó mà xem, độc phát chưa đến một phút.

Hồi đó A Ninh, ngay cả sức phản kháng cũng không có, bị cắn chết, tốc độ còn nhanh hơn cả Lâm Dương và Tiểu Ca.

Nếu chúng muốn giết chúng ta, trừ Lâm Dương có thể do máu đặc biệt mà chúng không dám cắn ra, ba người chúng ta chẳng phải căn bản cũng không có khả năng phản kháng sao?

Vậy tại sao chúng lại không trực tiếp xông lên cắn chết chúng ta?

Lại chọn cách tác chiến theo nhóm tốn sức như vậy chứ?" Thiên Chân ngừng lại nhìn Lâm Dương nói: "Cho nên ta cảm thấy, lời của Lâm Dương có lý.

Chúng có thể đang dùng cách 'khốn thú chi đấu', ép chúng ta đi về phía nơi chúng muốn chúng ta đến.

Có thể là vách núi dựng đứng, cũng có thể là ổ rắn.” Bàn Tử nghiêm túc gật đầu, nói: “Tình hình ở đây, ta thấy chỉ có Lâm Dương là hiểu rõ nhất, trừ việc Hắc mao xà biết nói tiếng người ta không tin ra, những cái khác ta thật sự rất phục Lâm Dương.” Phan Tử hiểu ý Bàn Tử, nhìn Lâm Dương nói: “Lâm tiểu gia, làm sao bây giờ?

Chúng tôi đều nghe theo chỉ huy của cậu.” Lâm Dương gật đầu, nói: “Ý của đối phương đã không muốn trực tiếp giết chúng ta, vậy rõ ràng là giữ chúng ta lại có mục đích khác, chúng ta chỉ có sống sót thì lợi ích đối với chúng mới càng lớn.

Đã như vậy, chúng ta cứ mãi bị rắn khống chế như thế này căn bản không phải cách, chi bằng chúng ta trực tiếp đối đầu, một là có thể thoát khỏi bị động, hai là có thể thăm dò giới hạn của đối phương, ba là cũng có thể thoát khỏi cục diện khó khăn hiện tại.” “Lâm Dương, cậu coi những con rắn đó là người rồi sao?” Bàn Tử không nhịn được cau mày nhìn Lâm Dương hỏi.

“Với trí lực của chúng, chúng ta nhất định phải thận trọng đối đãi.” Thiên Chân nói: “Ta cảm thấy Lâm Dương suy nghĩ không sai.” Lời Thiên Chân vừa dứt, phía trước không xa lại đột nhiên xuất hiện những âm thanh lạo xạo li ti dày đặc.

“Ối trời, quả nhiên lại đến rồi.” Phan Tử lập tức đứng dậy.

“Đừng vội, trước tiên chặt mấy khúc gỗ, làm mấy cây đuốc đã.” Lâm Dương chặn Phan Tử lại, tiếp tục nói: “Trong tình huống này, súng căn bản vô dụng, đừng nói shotgun, ngay cả súng máy cầm tay cũng vô dụng.

Vạn nhất có tình huống đột phát, hoặc phán đoán sai lầm, chỉ có đuốc là hữu dụng nhất.” Phan Tử gật đầu, Lâm Dương và hai người khác đi tìm bốn khúc gỗ, dùng bạt chống thấm nước quấn cồn lên làm đuốc.

Lâm Dương và Thiên Chân cầm hai cây đuốc cán dài, Phan Tử và Bàn Tử cầm cán ngắn.

Lâm Dương khiêng thi thể A Ninh, mấy người đi về phía rừng cây bên đó.

Trong bốn người, Phan Tử và Bàn Tử đều không có cảm tình với A Ninh, khi cô còn sống đã chê bai, huống chi bây giờ là một cái xác không động đậy.

Nếu để hai người đó khiêng, chắc đi được vài bước sẽ lén lút vứt A Ninh đi mất.

Thiên Chân thì đáng tin cậy, nhưng thể chất không tốt, dáng người nhỏ bé tuy trong số những thư sinh trắng trẻo thì coi là cường tráng, nhưng ở nơi như thế này thì như Lâm Đại Ngọc vậy, đi bộ đã tốn sức, huống chi còn khiêng A Ninh nặng hơn trăm cân.

Thiên Chân vốn nghĩ rằng khi đến gần hơn, có thể nghe rõ âm thanh lạo xạo li ti như ma quỷ đó, nhưng âm thanh đó tuy lớn hơn một chút, nhưng lại không nghe rõ rốt cuộc là gì, cũng không thể phán đoán rốt cuộc có phải người của tam thúc đang điều chỉnh tần số hay không.

Mấy người như đối mặt với kẻ địch lớn, tiến sát về phía âm thanh.

Khi đến gần âm thanh, đột nhiên phát hiện âm thanh đó không phải ở dưới đất, mà ở trên đầu.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy tán cây che kín trời che khuất cả mặt trời trên đầu, tán cây dày đặc đến nỗi một chút ánh trăng cũng không lọt qua.

Độ cao và độ sáng của đuốc cũng không đủ, cho nên tình hình phía trên căn bản không thể nhìn rõ.

“Đừng hoảng, đi chậm thôi.” Lâm Dương trầm giọng nói một câu, thấy Bàn Tử và Thiên Chân đã mồ hôi đầm đìa, Thiên Chân run rẩy rất dữ dội, sợ rằng rắn còn chưa động tĩnh, đã sợ hãi đến sụp đổ trước rồi.

Chương 172

“Ta cảm thấy âm thanh không phải từ một chỗ truyền đến?

Giống như xung quanh có rất nhiều người đang thì thầm trò chuyện vậy?” Thiên Chân đột nhiên hạ thấp giọng, gần như phải nặn ra một tia âm thanh nhỏ bé từ cổ họng để nói.

Thiên Chân vừa nói xong, càng thêm hoảng sợ, vươn tay nắm chặt vạt áo Lâm Dương mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Mấy người tăng tốc bước chân, đi về phía trước.

Đột nhiên những âm thanh lạo xạo li ti đó ngưng bặt, cứ như thế giới ồn ào bị ấn nút tạm dừng.

Mỗi người ngoài tiếng hít thở nhẹ nhàng và tiếng tim đập ra, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, tĩnh lặng một cách quỷ dị, tĩnh lặng đến đáng sợ.

“Ai?” Đột nhiên từ tán cây phía trên vừa nhìn thấy, truyền ra một âm thanh u u.

Lần này nghe rõ ràng và trong trẻo, ngữ khí có chút… không nói ra được sự bất thường, cảm thấy không đúng, nhưng nhất thời lại không nói ra được chỗ nào không đúng.

“Người của tam gia?” Phan Tử nghe vậy lập tức hưng phấn, Thiên Chân và Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lòng người là đáng sợ nhất, nhưng ở nơi quỷ quái như thế này, thà nhìn lòng người đáng sợ nhất, cũng không muốn nhìn những con rắn quỷ dị rợn người kia.

“Đã là người, vậy còn sợ gì?” Phan Tử không đợi mọi người phản ứng, gân cổ hò hét: “Huynh đệ, tôi là đại Phan Tử đây, ai đó?

Đã là người thì xuống đây đi!" Phan Tử vừa hét xong thì phía trên lại không có bất kỳ phản hồi nào, mấy người cau mày.

Phan Tử đang định hét tiếp, đột nhiên phía trên lại truyền đến một giọng nam có ngữ điệu quái dị, nói "Ai?".

Vừa nãy âm thanh đó ngữ điệu cũng quái dị, nhưng lúc đó mọi người căng thẳng không biết là chuyện gì, nghe âm thanh đó có chút trung tính, bây giờ thì hoàn toàn là giọng nam rồi.

Phan Tử sốt ruột, tức giận nói: "Mẹ kiếp, tôi không nhịn nữa, tôi là đại Phan Tử đây, mẹ nó ai đó?

Đừng có lúc này đùa giỡn với ông đây, nếu còn không xuống, ông đây sẽ tức giận đó." Phan Tử tưởng người của tam thúc Thiên Chân đang đùa giỡn, có chút bực bội mắng một câu.

Lần này phía trên lại không có động tĩnh nữa, Phan Tử sốt ruột, nói: "Muốn đùa giỡn với ông đây à?

Ông đây lên đó xem thử là ai." Phan Tử nói xong, ngậm dao găm trong miệng, nhét đuốc vào tay Bàn Tử, chuẩn bị trèo lên.

"Đợi đã, Phan Tử, đừng trèo lên." Lâm Dương chặn Phan Tử lại, vừa nãy hắn ngẩn người ra là để nhớ lại tình huống đã gặp phải vào lúc này, nhưng ký ức quá xa vời, chỉ có thể mơ hồ biết được, lúc này chắc chắn không phải lúc Thiên Chân gặp tam thúc.

"Lâm tiểu gia, sao vậy?" Phan Tử khó hiểu nhìn Lâm Dương.

"Trên cây, khẳng định không có người, đừng trèo lên." Lâm Dương sắc mặt nghiêm trọng, tiếp tục nói: "Chắc là Hắc mao xà, đang học tiếng người." Phan Tử cau mày có chút do dự, rồi lại ngẩng đầu nhìn tán cây tối tăm phía trên, mở miệng nói: "Lâm tiểu gia, âm thanh đó tôi cũng nghe rõ mà, đó hoàn toàn là giọng của một người đàn ông!

Động vật học tiếng người không phải là không có, vẹt có thể hót theo tiếng người, nhưng những thứ đó khi học tiếng người do bản năng phát ra âm thanh, thanh tuyến tương tự con người, nhưng dù vậy khi nói ra cũng sẽ quái dị, khiến người ta chắc chắn nghe ra không phải âm thanh của con người." Phan Tử ngừng lại, tiếp tục nói: "Rắn có thể phát ra âm thanh không, nếu có thể nói chuyện, thì âm thanh đó cũng sẽ quái dị, sao lại rõ ràng, nam tính đến vậy?" Lâm Dương há miệng, nói: "Tôi không thể giải thích được tình huống này, sự thật là từ khi chúng ta bước chân lên con đường đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, những chuyện gặp phải, có mấy chuyện có thể giải thích rõ ràng được?

Nơi này quái dị như vậy, Tây Vương Mẫu Mẫu lại là nhân vật trong truyền thuyết thần thoại, cho nên ở đây có bất kỳ tình huống bất khả tư nghị nào, cũng sẽ trở nên bình thường.

Nếu dùng tư duy bình thường và thế giới bên ngoài để đối mặt với tình hình ở đây, thì tôi chỉ có thể định trước là sẽ thảm bại ở đây thôi." Bàn Tử thấy không khí có chút căng thẳng, vội vàng mở miệng nói: "Lâm Dương, tôi không phải là không tin, chỉ là cảm thấy… quá khó tin thôi." Thiên Chân nói: "Tôi tin Lâm Dương, ở một số phương diện, chúng ta quả thực không bằng Lâm Dương.

Vũ Lão Tứ, vì không nghe lời khuyên của Lâm Dương, nên đã phải chịu kết cục thi thể không còn.

Chúng ta đối với tình hình ở đây mù tịt, tại sao không nghe lời Lâm Dương chứ?" Thiên Chân cảm thấy Lâm Dương có chút giống Tiểu Ca, cho nên đương nhiên chọn tin Lâm Dương.

"Vậy thì…." Phan Tử đang định mở miệng nói chuyện, tán cây phía trên đột nhiên lá rụng xào xạc, tiếp đó thấy một bóng đen, vụt một cái đã tóm lấy Phan Tử kéo lên.

“Ối trời….” Phan Tử chỉ kịp phát ra tiếng kinh hô vô thức, tiếp đó không còn gì nữa, không phát ra một chút tiếng động nào.

“Đại Phan Tử!” Bàn Tử hét lên một tiếng, hắn đã nổi khùng, rút khẩu súng lục ở thắt lưng ra bắn “pằng pằng pằng” ba phát về phía cây.

Tốc độ của Bàn Tử rất nhanh, sự việc xảy ra cũng đột ngột, Lâm Dương thậm chí còn chưa kịp ngăn lại, Bàn Tử đã bắn xong.

“Chết rồi, mau lùi lại!” Mắt Lâm Dương trong bóng tối có khả năng nhìn đêm, thấy Bàn Tử bắn súng xong, trong tán cây, lập tức có vô số bóng đỏ nhấp nháy.

Lời Lâm Dương vừa dứt, trên tán cây, lập tức như mưa trút xuống, vô số con cơ quan xà màu đỏ máu ào ào rơi xuống, như mưa xối xả, đổ ập xuống đỉnh đầu Thiên Chân và Bàn Tử.

Lâm Dương tay trái mạnh mẽ dùng sức, A Ninh như một tấm khiên hình người, bị Lâm Dương quét ngang một vòng, hất bay vô số con rắn định rơi xuống đầu Thiên Chân và Bàn Tử.

Tay phải cầm đuốc quét ngang trên mặt đất, quét bay những con cơ quan xà định bò tới trên đất.

“Mẹ kiếp, ổ rắn!” Bàn Tử kinh sợ hét lên một tiếng, ngay lập tức cũng hoàn hồn, vừa kéo Thiên Chân cùng Lâm Dương lùi lại, vừa vung hai cây đuốc trong tay, ép lùi những con cơ quan xà đang tới gần.

“Bàn Tử, Thiên Chân, thế này không được đâu, mau lấy súng phun lửa ra!” Lâm Dương hét lớn một tiếng, nhắc nhở hai người.

Thiên Chân hoảng hốt bối rối xé mở ba lô, nhưng không biết là vì quá căng thẳng, quá sợ hãi, khi rút súng phun lửa ra thì bình khí lại bị văng xuống đất.

Thiên Chân vừa định cúi xuống nhặt, Lâm Dương vội vàng vươn

tay giật cổ áo Thiên Chân kéo cậu về.

Lâm Dương vừa kéo Thiên Chân về, đã có con cơ quan xà lướt qua nơi Thiên Chân vừa đứng.

Nếu không phải Lâm Dương, con rắn đó đã bám vào người Thiên Chân, khiến Thiên Chân sợ hãi một trận.

Cơ quan xà nhanh chóng áp sát, bình khí kia trong nháy mắt bị đàn rắn nhấn chìm.

"Ối mẹ!" Bàn Tử chửi thề một tiếng, rồi hét: "Lùi lại!" Lâm Dương bên trái kẹp thi thể A Ninh, bên phải dắt Thiên Chân, chạy về phía sau.

Nhưng Lâm Dương dắt Thiên Chân, tay phải cầm đuốc, do ở quá gần, tóc của Thiên Chân xèo một tiếng bốc cháy.

"Ối trời, Lâm Dương mau buông tay, đầu ta sắp nướng chín rồi!" Thiên Chân sợ hãi la oai oái.

Bành!… Lâm Dương vừa buông tay, nghe thấy một tiếng nổ lớn, Bàn Tử đã dùng súng lục bắn nổ bình khí, lập tức lửa bốc lên ngùn ngụt.

Loại bình khí chứa nhiên liệu đặc biệt nén này, thể tích không lớn, chỉ bằng một chai nước khoáng Baishui Mountain, nhưng nhiên liệu bên trong dùng súng phun lửa có thể phun ra ngọn lửa liên tục hơn ba tiếng đồng hồ.

Bây giờ đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt đã đốt cháy một khu vực rộng lớn, biến thành biển lửa.

Chương 173

Vô số cơ quan xà trong đó quẫn quại, biến thành rắn lửa.

Cơ quan xà muốn chạy cũng không thoát, không ngừng giãy giụa bên trong.

Lờ mờ, ngoài mùi nhiên liệu ra, còn có một chút hương thịt nướng.

"Mẹ kiếp, ngửi mùi này ta thấy hơi đói, đi không nổi nữa rồi." Bàn Tử nuốt nước bọt, chạy và vật lộn gần hết nửa đêm, bụng đã kêu ầm ĩ.

Bành...

đột nhiên truyền đến tiếng vật gì đó rơi xuống đất, mọi người nhìn theo tiếng động thì thấy Bàn Tử rơi từ trên cây xuống.

Lúc này, dưới gốc cây là một biển lửa, Lâm Dương lập tức cuống quýt, vứt thi thể A Ninh cho Bàn Tử, rồi bước nhanh như bay, mấy bước đã vọt vào biển lửa, lôi Bàn Tử chạy vọt ra ngoài.

Chân Lâm Dương dính lửa, ống quần đã bắt đầu cháy, ba lô của Bàn Tử cũng bốc cháy, mọi người vội vàng giúp dập lửa.

"Bàn Tử, không chết là tốt rồi." Thiên Chân nhìn Bàn Tử còn sống mà xúc động đến mức nước mắt sắp trào ra.

"Chạy mau." Bàn Tử thều thào nói.

"?" Bàn Tử có chút không hiểu, Cơ quan xà đã rút đi rồi, chạy ư?

Ở đây có lửa lớn như vậy, là nơi an toàn nhất lúc này.

Lời Bàn Tử vừa dứt, từ bụi cây bên cạnh đột nhiên xuất hiện một cái bóng khổng lồ, sau đó là một cái đuôi lớn cuộn lấy chân Bàn Tử,

nhanh chóng tháo chạy về phía xa.

Lâm Dương sốt ruột, con dao găm trong tay vung mạnh về phía cái đuôi lớn, dùng hết mười thành sức lực, đến cả xương sọ cứng rắn nhất của con người cũng có thể đâm xuyên, nhưng khi rơi xuống cái đuôi kia, nó lại như đụng phải sắt thép, chẳng khác nào đạn bắn ra mà không hề làm bị thương cái đuôi chút nào.

Phanh phanh phanh...

Bàn Tử lại bắn ra ba phát súng, khẩu súng trong tay tổng cộng có bảy viên đạn, chốc lát nữa sẽ hết sạch, thậm chí không kịp nạp đạn, cái bóng khổng lồ kia đã kéo Bàn Tử đi xa.

"Mau đuổi theo." Lâm Dương chân khẽ nhấc, vác A Ninh, kẹp ngang vào nách như ôm một món đồ chơi nhồi bông, điên cuồng lao về phía cái bóng đó.

Đuổi chừng mấy chục mét, thứ đó men theo một cây đại thụ, thoắt cái đã từ mặt đất vọt lên, rồi lẩn vào tán cây đi xa.

Lâm Dương vác A Ninh đuổi theo sát nhất, còn Bàn Tử thì vừa đuổi vừa nạp đạn, tốc độ chậm hơn Thiên Chân nửa bước.

"Lâm Dương, cậu chậm thôi, lát nữa cũng mất luôn, bản gia ta biết đi đâu mà tìm đây..." Bàn Tử nạp đạn xong, ngẩng đầu thấy Lâm Dương đã ở xa, vội vàng kêu một tiếng.

"Ngang dọc đều chết hết rồi, nếu có bắn Bàn Tử, thì huynh đệ cho nó một cái chết sảng khoái nhé." Bàn Tử hét lên một tiếng, lời nói là hướng về Thiên Chân, tiếp đó lại bắn một loạt đạn vào tán cây, không biết có trúng hay không, nhưng thứ đó lại chạy nhanh hơn.

Càng đuổi vào sâu bên trong, đường càng khó đi, thứ đó trực tiếp bò từ tán cây, Lâm Dương thì đuổi dưới đất, lại phải vòng đường, cho nên nhanh chóng thứ đó đã dần biến mất khỏi tầm nhìn.

Lúc này Bàn Tử cũng đuổi kịp, hỏi: "Chạy đi đâu rồi?" Lâm Dương lắc đầu, cầm đuốc soi lên một cái cây lớn bên cạnh, phát hiện trên đó toàn là vết máu.

"Mau đuổi theo." Lâm Dương kêu một tiếng, men theo vết máu đuổi lên.

"Mụ nó, Bàn Tử chảy nhiều máu thế, không thể cầm cự được." Bàn Tử lo lắng nói một câu, tiếp đó nói: "Cho dù chúng ta không cứu được Bàn Tử, cũng phải khiến thứ đó trả giá bằng mạng sống cho Bàn Tử." Bàn Tử vừa nói vừa nạp thêm một băng đạn, sau đó lại nhét thêm mấy viên đạn vào túi ngực.

Suốt dọc đường truy đuổi, trên thân cây, trong bụi cây đều thấy vết máu, càng nhìn càng kinh hãi, theo lượng máu chảy ra mà xem, tình hình của Bàn Tử chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Trong tình huống như vậy, nếu bị thương động mạch chủ, thì dù có sức mạnh thông thiên cũng không thể cứu được.

Nhưng mọi người đều cố nén khả năng xấu nhất, ôm ấp một tia hy vọng mà đuổi theo.

"Thao mẹ nó, đ*t mẹ mày tha cái thằng khỉ lông gầy gò thì có ích chó gì?

Ăn vào toàn vướng răng, có bản lĩnh thì tha bản gia ta đi, bản gia đây toàn thịt mỡ, đủ ăn ba năm đấy!" Đang đuổi theo, đột nhiên Bàn Tử hét lớn một tiếng, như bị trúng tà mà chửi bới ầm ĩ.

Lâm Dương đang căng thẳng tìm kiếm vị trí của Bàn Tử và cái bóng đen kia, Bàn Tử hét lên một tiếng khiến hắn giật mình, bèn hỏi: "Bàn Tử, cậu làm gì vậy?" Bàn Tử nói: "Cậu không hiểu, đây gọi là đánh rắn động cỏ.

Dã thú gặp động tĩnh sẽ cảm thấy môi trường không an toàn, như

vậy sẽ không thể yên tâm ăn thịt, ngược lại sẽ tìm chúng ta để giải quyết nguy hiểm.

Bản gia ta làm như vậy, một là có thể ngăn nó ăn thịt Bàn Tử ngay lập tức, hai là muốn dẫn nó ra ngoài." "Bàn Tử, chiêu này có ích đấy." Thiên Chân đang định ngăn Bàn Tử, bỗng nghe Lâm Dương trầm giọng mở miệng.

Hai người khó hiểu nhìn về phía Lâm Dương, Lâm Dương chỉ lên cái cây lớn phía sau lưng.

"Vãi chưởng." Thiên Chân kinh hô, thấy trên cây lớn phía sau lưng treo một cái bóng khổng lồ.

Bàn Tử cũng không quay người lại nhìn, súng trong tay đã lên đạn, xoay người bắt đầu bắn.

Cái bóng đen khổng lồ đó đột nhiên co mình lại, tiếp đó một cái thân thể khổng lồ vung ra.

"Con cự mãng ở hạp cốc." Lâm Dương nhắc nhở hai người một câu.

Lâm Dương xoay người trèo lên một cây đại thụ, đặt thi thể A Ninh lên thân cây, tay trái sờ lên thi thể A Ninh, phóng ra một loại bột phấn màu đỏ, giống như màu trên người Thi Miết Vương, tay phải dùng móng tay cạy vết sẹo máu trên lòng bàn tay đã rạch trước đó, rồi bôi thêm máu tươi lên người A Ninh, làm một lớp bảo hiểm kép.

Lâm Dương mới yên tâm, thu dao găm lại, Kim Cương Tán biến thành trường thương, nhảy xuống.

Lúc này, Bàn Tử đã bị con cự mãng kia cuộn lấy, cũng treo lơ lửng trên cây.

"Tiểu Tam Gia, cho tôi súng nhanh." Thiên Chân đang loay hoay với khẩu súng đạn ghém của Bàn Tử, nhưng khẩu súng đó khó kiểm

soát, Thiên Chân bắn trượt.

Đúng lúc này, trên cây truyền đến giọng Bàn Tử yếu ớt, sau đó thấy một bàn tay dính máu thò xuống.

Lâm Dương biết Bàn Tử sẽ không chết ở đây, nên cũng không quá chú ý đến Bàn Tử, giương trường thương lao về phía con cự mãng.

Bàn Tử không có công phu lợi hại như Tiểu Ca, thân thể y bị rắn siết chặt, cảm thấy vô lực, căn bản không có khả năng thoát thân.

Lâm Dương lao lên, đạp lên thân cự mãng, từ dưới lên xiên chéo đâm về phía cự mãng.

Từ dưới lên, mũi thương đi ngược vảy, xuyên thẳng qua lớp vảy giáp bên dưới mà đâm xuyên cơ thể cự mãng, con cự mãng đau đớn kịch liệt giãy giụa, nhưng vì ở trong tán cây, thân thể khổng lồ của nó bị hạn chế, nên chỉ không ngừng giãy giụa, không thể quay người đối phó Lâm Dương.

Chương 174

Lâm Dương biết lớp vảy giáp của cự mãng có sức phòng ngự kinh người, cứng như sắt thép, nên đã chọn cách không đối đầu trực diện với vảy giáp.

Bính bính...

Lúc này Bàn Tử cũng bắn hai phát súng, nhưng lại bắn trúng thân cây, trực tiếp bắn ra mấy lỗ trên thân cây.

Lâm Dương lập tức hiểu ý đồ của Bàn Tử, trường thương Kim Cương Tán trong tay đâm về phía thân cây.

Như dao xuyên đậu phụ, thân cây trực tiếp bị Lâm Dương đâm xuyên, mũi thương khẽ run, thân cây lập tức gãy đứt.

Con cự xà kia bị rơi xuống, dường như có chút choáng váng.

Bàn Tử lúc này nhân lúc con cự xà nới lỏng, vội vàng lăn một vòng, vừa lăn vừa bò chạy ra ngoài.

"Lùi lại!" Lâm Dương hét lớn một tiếng, lại lao về phía con cự xà.

Lâm Dương có cách đối phó với cự mãng, vảy giáp của cự mãng cứng rắn, sức phòng ngự xưng là vô địch, chỉ có thể tấn công từ bên trong.

Cự mãng thấy Lâm Dương lao tới, lập tức càng thêm điên cuồng, mối hận mới thù cũ đều bùng phát vào lúc này, thân thể khổng lồ, bất chấp tất cả mà lao về phía Lâm Dương, ý chí kiên quyết, muốn cùng Lâm Dương sống mái một phen.

Lâm Dương nhìn cái đầu rắn khổng lồ như một chiếc xe máy ba bánh, không hề sợ hãi, thế lao vẫn không giảm.

Khi cách con cự xà khoảng bốn năm mét, Lâm Dương đột nhiên nhảy vọt lên, tiếp đó đạp lên thân cây bên cạnh, mượn sức phản lực, trên không trung đột ngột vặn mình, cộng thêm tốc độ lao tới của đầu rắn, lập tức lật mình lên trên đầu rắn.

Lâm Dương tay trái dùng sức bấu chặt hai lỗ mũi của mãng xà, tiếp đó thấy Lâm Dương như biến ảo ma thuật, trong tay phun ra một làn khói bột phấn màu đỏ, lỗ mũi của con mãng xà màu nâu nhạt lập tức biến thành màu đỏ.

Cái đầu lâu khổng lồ của con mãng xà không ngừng vặn vẹo, muốn hất Lâm Dương khỏi đầu, vì thế không tiếc mà lao đầu đập mạnh vào những cây đại thụ bên cạnh.

Lâm Dương lật người xuống, lăn một vòng trên đất, hóa giải lực tác động, hai tay cầm chặt trường thương Kim Cương Tán, lại lao về phía cự mãng.

Đầu cự mãng đột nhiên lắc lư loạng choạng, như thể say rượu, hoặc bị choáng váng do những cú va đập kịch liệt vừa rồi, không ngừng lắc lư.

Biên độ động tác của cự mãng dần yếu đi, mí mắt cũng như muốn sụp xuống, Lâm Dương đột nhiên lao lên, trường thương trực tiếp đâm vào miệng cự mãng.

Lâm Dương ấn nút cơ quan, trường thương trong nháy mắt biến thành Kim Cương Tán, trên vành Kim Cương Tán bật ra những dao găm nhỏ sắc bén, Lâm Dương mở rộng Kim Cương Tán, xoay mạnh, giống như khi đối phó một con cự mãng khác lúc trước, những dao găm sắc bén như một cái máy ép trái cây, nghiền nát cổ họng cự mãng.

Cự mãng bị cơn đau kịch liệt kích thích mà tỉnh táo lại, ngay lập tức phát điên, cái đầu khổng lồ quét mạnh một cái hất bay Lâm

Dương.

Cự mãng hoàn toàn phát điên, không ngừng đâm ngang đụng thẳng trong rừng rậm, không ít cây cối đều bị nó quét đổ rạp cả một mảng.

Lâm Dương, Thiên Chân và Bàn Tử nép mình sang một bên, ôm đầu, sợ bị đập trúng.

Cự mãng phát điên khoảng nửa giờ sau, dần dần không còn động tĩnh nữa.

"Xử lý vết thương đi, ta đi xem tình hình con cự mãng." Lâm Dương dặn dò một tiếng, không đợi mọi người đáp lời, liền chạy về phía thân thể khổng lồ của cự mãng.

Kim Cương Tán vẫn ở trong miệng cự mãng, thứ đó không thể mất được, đó là công cụ duy nhất và tiện tay nhất của Lâm Dương.

Khi Lâm Dương đến gần, phát hiện nó đã chết, chỉ là các dây thần kinh trên cơ thể chưa hoàn toàn chết hẳn, nên thân thể khổng lồ thỉnh thoảng vẫn còn co giật.

Từ trong miệng cự mãng, rút ra Kim Cương Tán dính đầy máu, Lâm Dương có chút ghét bỏ, lau lau vào bụi cây, lập tức chạy trở về.

Thiên Chân đang tiêm kháng sinh cho Bàn Tử, tình hình của Bàn Tử có vẻ tốt hơn một chút, nên cậu ấy tự mình tiêm kháng sinh.

Lâm Dương dùng nước sạch giúp Bàn Tử rửa vết thương, tận mắt thấy trên người y chi chít vết thương, hẳn là do cự mãng kéo lê trên mặt đất khi di chuyển, nhưng một số vết thương cũng không quá sâu hay quá nghiêm trọng.

Nghiêm trọng nhất là hai vết thương xuyên thấu trên vai và đùi của Bàn Tử, hẳn là do cự xà cắn.

"Vết thương phải khâu lại, nếu không thì chân Bàn Tử sẽ không

giữ được.” Thiên Chân ngẩng đầu nói một câu, sau đó lật tìm ba lô, có một ít gạc và thuốc nước, nhưng kim khâu và chỉ ruột cá thì không có.

“Làm sao đây?” Thiên Chân nhìn Lâm Dương.

Lâm Dương vươn tay xoa bóp lên người Bàn Tử, nói: “Ta đã xoa lên người cậu một ít thuốc bột có thể tạm thời gây tê thần kinh, trước tiên cầm máu và giảm đau, nếu không sẽ không bao lâu nữa cậu ấy sẽ đau đến chết mất.

Vết thương cứ băng bó tạm thời đã, chúng ta đi tìm Tam Thúc, sau đó hãy xử lý tiếp!” Lâm Dương cũng không có cách nào tốt hơn, tuy có hệ thống, nhưng hệ thống không thể biến ra đồ vật, chỉ có thể xử lý thế này trước.

“Kim la bàn của Bàn Tử.” Thiên Chân đột nhiên phát hiện chiếc kim la bàn bị Bàn Tử nắm chặt trong tay, liền lấy xuống đưa cho Lâm Dương.

Lâm Dương nhìn thoáng qua, không hiểu ký hiệu Bàn Tử làm, ký hiệu phức tạp, không phải là dấu hiệu đơn giản chỉ dẫn đi đâu, mà còn hàm chứa một số thông tin.

Lâm Dương đưa cho Thiên Chân và Bàn Tử xem, hai người cũng không hiểu.

“Ta lên đó xem thử.” Lâm Dương tìm đến cái cây cao nhất xung quanh, nhanh nhẹn trèo lên, nhìn về bốn phía, muốn xem Tam Thúc của Thiên Chân có đốt lửa hiệu chỉ phương hướng không.

Nhìn quanh trái phải, Lâm Dương đột nhiên thấy một di tích được xây từ những tảng đá đen khổng lồ, trông tạo hình có chút tương tự thần miếu, khoảng cách cũng không xa.

“Có, hẳn là ở đó.” Lâm Dương trèo xuống kể tình hình cho mọi người, tiếp đó nói: “Việc không nên chậm trễ, chúng ta đừng sửa soạn

ở đây nữa, hãy đi về phía di tích!

Ở đây quá không an toàn, không chừng có loại Cơ quan xà hút máu kia." "Chết tiệt, con cự mãng kia chết rồi, mùi máu tươi chắc chắn sẽ nhanh chóng thu hút loại trùng đó đến, chúng ta đi mau, rời khỏi đây." Lâm Dương vừa nói xong, quay đầu nhìn con cự xà kia, thấy trên thân cự xà quả nhiên đã bò đầy một lớp đốm đen chi chít.

"Ái chà." Bàn Tử kinh hô một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn, thấy trên chân mình cũng đã bò đầy thứ đó.

Thiên Chân vừa thấy tình hình, lập tức kiểm tra Bàn Tử, trên lưng Bàn Tử đã bò đầy một mảng chi chít.

Lâm Dương lập tức nhặt lại ngọn đuốc vừa vứt đi, châm lửa lại, rồi dùng lửa giúp đốt cháy những con trùng đó.

Lâm Dương mấy lần trèo lên cái cây nơi đặt A Ninh, vì có máu của y ở đó, A Ninh ngược lại không bị thu hút trùng đến.

"Thiên Chân, cậu cõng A Ninh, ta cõng Bàn Tử, chúng ta đến di tích." Lâm Dương dặn dò một câu, bảo Thiên Chân giúp đỡ đỡ Bàn Tử, rồi cẩn thận cõng Bàn Tử lên.

Bàn Tử nặng hơn A Ninh một chút, một chút trọng lượng đó không đáng kể với Lâm Dương, nhưng đối với Thiên Chân với thể trạng nhỏ bé thì lại là trời vực khác biệt.

Mọi người từng bước nặng nề, từng bước nhẹ nhàng được Lâm Dương dẫn đi về phía di tích.

Chương 175

Đi chưa đến năm phút, đã vào phạm vi di tích, di tích này khác hẳn với những tàn tích đổ nát trước đây, ở đây hoàn chỉnh, lớn đến kinh người, vô cùng khổng lồ, như một thiên cung dành cho các vị thần khổng lồ trong truyền thuyết thần thoại.

Nhưng màu sắc thuần đen, cộng thêm những hoa văn cổ xưa trên đó, khiến nó không hề có vẻ tiên cảnh mà ngược lại âm u đáng sợ.

Khi đích thân bước vào bên trong, mọi người càng bị chấn động đến há hốc mồm.

Như một cung điện, khắp nơi đều là dấu tích kiến trúc được chạm khắc từ những khối đá khổng lồ, hành lang nối liền hành lang, các lối đi bên trong phức tạp đan xen, xung quanh dựng đứng những tòa tháp vuông không rõ công dụng.

Quy mô rộng lớn của nơi này có thể sánh ngang Cố Cung, tuy không có sự tinh tế, thoải mái như Cố Cung, nhưng nhìn tổng thể lại hùng vĩ tráng lệ hơn Cố Cung, khiến người ta khó tin rằng nó được xây dựng bởi những người dân Tây Vực vào thời cổ đại, khi các loại dược liệu đều thiếu thốn và trang bị đều lạc hậu.

Mọi người đều cảm thấy, đây không phải di tích, mà đơn giản là một kỳ tích.

"Nếu nơi này được khai quật, tuyệt đối có thể chấn động thế giới, xứng đáng là kỳ tích thế giới." Thiên Chân mãi lâu sau mới hoàn hồn, thật lòng cảm thán sức sáng tạo của dân chúng Tây Vương Mẫu quốc.

"Vãi chưởng, không chỉ là kỳ tích thế giới, mà là kỳ tích của chúng ta." Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, mắt y nhìn thẳng tắp, nhìn theo ánh mắt Bàn Tử, ở phía trước bên trái của thần điện, trên một bãi

đất bằng phẳng, có một dãy lều trại trải dài.

Các lều trại đều lớn, màu xám đá, trông có vẻ cũ kỹ do gió thổi nắng táp, nhưng cũng không đến mức hư hỏng.

"Đây chắc chắn là doanh trại của Tam Thúc, mẹ nó chứ, đúng là 'non xanh nước biếc tưởng hết đường, ngoảnh đầu bỗng thấy một thôn hoa đào', bản gia ta suýt chết ở bên ngoài doanh trại Tam Thúc rồi." Bàn Tử lúc này cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, trong nháy mắt vết thương trên người cũng không còn đau nữa, lao về phía doanh trại.

Thiên Chân cũng tương tự Bàn Tử, vừa hưng phấn chạy về phía doanh trại, vừa kêu "Tam Thúc!".

Lâm Dương cõng Bàn Tử bị trọng thương, không thể chạy điên cuồng như vậy, chậm rãi ổn định bước chân đi về phía doanh trại.

Lâm Dương đi chậm, ngược lại có thể quan sát kỹ tình hình ở đây.

Khu đất trống phía trước di tích là một quảng trường làm bằng đá lớn, trong đó có một hồ nước khổng lồ, nước đều là nước chảy, chất lượng nước cực kỳ trong trẻo, thậm chí có thể nhìn rõ hình dáng cung điện dưới đáy nước.

Chỉ là bên trong cung điện tối đen như mực, không biết thông đến đâu, nhưng xem ra đều là kiến trúc được xây dựng trên mặt đất, chỉ là bị nước nhấn chìm, hiện tại Lâm Dương chỉ có thể nhìn thấy một phần trên đỉnh đầu, phần lớn trong đó đều bị cát và nước vùi lấp.

Chỉ riêng phần lộ ra đã đủ khiến người ta chấn động, nếu khai quật toàn bộ phần dưới lòng đất, không thể tưởng tượng được nó sẽ hùng vĩ đến mức nào.

Thiên Chân ban đầu còn hưng phấn la hét lớn, nhưng sau khi đến doanh trại, tiếng hét đã biến thành tiếng gọi khẩn cấp.

Doanh trại không một bóng người, yên tĩnh đến đáng sợ, như thể tất cả sinh vật sống đều bị bắt đi mất.

"Thiên Chân, Bàn Tử, đừng vội tìm người nữa, doanh trại chắc chắn có vấn đề." Lâm Dương đến sau, gọi hai người một tiếng, tiếp đó nói: "Mau tìm xem, trang bị của họ có còn không, có thuốc men không?

Bàn Tử phải được điều trị ngay lập tức." Hai người đáp lại Lâm Dương một tiếng, lập tức xông vào các lều trại.

Thiên Chân tìm thấy cồn và gạc sạch, còn Bàn Tử thì tìm được một ít kim chỉ.

Họ mệt mỏi đến chân tay run rẩy, tinh thần cũng kiệt quệ không chịu nổi, nhưng tình hình của Bàn Tử lại buộc phải xử lý ngay lập tức.

"Làm tí, tỉnh táo nào!" Bàn Tử không biết từ đâu tìm được nửa gói thuốc lá Bạch Sa của người ta.

Loại thuốc lá Bạch Sa hộp mềm đó đặc biệt rẻ tiền, hút một hơi là lên đầu, cay họng và cay mắt.

Mở ra hút chưa được mấy điếu, Bàn Tử phát cho mỗi người một điếu.

Lâm Dương vốn không hút thuốc, nhưng lúc này quả thực có chút không chịu nổi nữa, bèn nhận lấy hút.

Khái khái...

Một hơi hít vào, xộc thẳng lên não, cổ họng và phổi như bị nén một luồng khí tiên, ho khan hai tiếng, Lâm Dương lập tức cảm thấy tinh thần tỉnh táo hơn không ít.

"Ai khâu?" Lâm Dương dập tàn thuốc, mở miệng hỏi.

Thiên Chân xòe tay, nói: "Khâu quần áo thì tôi làm được, khâu vết thương thì thôi đi!

Nếu không tôi sợ sẽ khâu cho cậu ấy càng nặng hơn." Lâm Dương thấy Thiên Chân và Bàn Tử nhìn mình, cũng vội nói: "Tôi cũng không biết, Bàn Tử cậu làm được không?" Lâm Dương cũng chưa từng khâu vết thương, nhưng nếu Bàn Tử cũng không làm được thì chỉ còn cách đó thôi, chẳng lẽ trong tình huống có thuốc men mà lại nhìn vết thương của Bàn Tử trở nên tệ hơn mà không xử lý?

"Bỏ cái từ "à" đó đi, bản gia ta không làm được à?" Bàn Tử vênh váo nói: "Đã vậy thì chỉ có thể xem bản gia ta ra tay thể hiện thôi." "Bàn Tử, lúc này đừng có nhảm nhí, nếu có nhảm nhí thì cũng phải xử lý vết thương cho Bàn Tử trước đã." Lâm Dương vừa nói, vừa cởi quần áo trên người Bàn Tử, cởi bỏ quần áo của Bàn Tử, lại phát hiện trên người y có không ít bọ ve, Lâm Dương vội vàng dùng lửa đốt sạch, rồi lấy cồn và thuốc bột bôi lên.

Bàn Tử thì bắt đầu khâu vết thương cho Bàn Tử, Thiên Chân đứng một bên giúp đỡ Bàn Tử.

Bận rộn hơn một giờ đồng hồ, mới xử lý xong vết thương cho Bàn Tử, lúc này tinh thần căng thẳng của mọi người mới lập tức được thả lỏng.

Bàn Tử lại châm một điếu thuốc, vừa hút để cố giữ tinh thần, vừa nói: "Doanh trại này quá quỷ dị, xem ra như thể tất cả mọi người đột nhiên bị bắt đi vậy.

Đồ đạc đều không được thu dọn, có thể thấy họ rời đi vội vàng đến mức nào, hoặc là đã xảy ra tình huống đột xuất, khiến họ thậm chí không có một chút thời gian để thu dọn.

Bản gia ta cảm thấy doanh trại này nguy hiểm, Tam Thúc của Thiên Chân có nhiều người như vậy mà không một ai ở lại, chúng ta

ba người rưỡi, vạn nhất gặp phải tình huống đột xuất thì càng không có cách nào." Mọi người hiểu ý của Bàn Tử, cảm thấy ở đây không an toàn, muốn rời đi.

Bàn Tử nói xong nhìn Lâm Dương, Lâm Dương trầm tư một lát, nói: "Sự quỷ dị ở đây không cần nói, mọi người đi suốt đường đều đã thấy.

Trong cái bồn địa này chỗ nào mà chẳng quỷ dị?

Hiện tại rời khỏi đây, đi vào rừng rậm tình hình sẽ không khá hơn bây giờ, chúng ta lại không thể trực tiếp trèo lên vách đá, lúc quay về lại phải đại chiến với những con rắn kia. ..." Lâm Dương nói đến đây, quay đầu nhìn Bàn Tử đầy vết thương, thở dài rồi nói tiếp: "Với tình hình hiện tại của Bàn Tử, không thích hợp cho việc di chuyển vất vả.

Bất kể ở đây có tình huống gì, ít nhất ở đây có chỗ nghỉ ngơi, có đồ ăn, tốt hơn rừng rậm rất nhiều.

Ý kiến của ta là, mọi người hãy cứ yên tâm nghỉ ngơi trước, lấy sức chờ đợi, đợi tinh thần phục hồi tốt rồi, chúng ta sẽ bàn bạc xem nên đi tìm Tam Thúc của Thiên Chân, hay quay về đường cũ." "Quay về đường cũ?

Không được." Bàn Tử kiên quyết từ chối, tiếp đó nói: "Đ*t mẹ, bản gia ta vì để vào đây suýt mất cả cái mạng già rồi, toàn thân thịt mỡ mất đi bảy tám phần, không kiếm được bảo vật tuyệt thế nào ra thì bản gia ta tuyệt đối không rời khỏi đây.

Bản gia ta còn phải đòi Tây Vương Mẫu quốc tiền tổn thất tinh thần, còn cả phí dinh dưỡng nữa chứ." Lời Bàn Tử vừa dứt, tiếng ngáy khò khè vang lên, miệng vẫn ngậm điếu thuốc mà ngủ thiếp đi.

Thiên Chân tìm một cái chăn nhỏ đắp lên cho Bàn Tử, ngay sau đó nói với Lâm Dương: "Lâm Dương, cậu cũng đi nghỉ ngơi đi!

Chuyện cảnh giới ở đây tôi làm được rồi.” Lâm Dương lắc đầu, nói: “Thôi, cậu đi nghỉ đi!

Chương 176

Cái thân hình nhỏ bé của cậu cũng đã vất vả nửa ngày rồi, không chịu nổi đâu.

Ta có thể trụ thêm một lát, lát nữa đổi ca cho ta là được." Thiên Chân hiểu ý, bây giờ cùng Bàn Tử nghỉ ngơi, lát nữa có thể cùng Bàn Tử cảnh giới, nếu không đổi người khác, e rằng phản ứng không kịp, ngay lập tức gật đầu, kéo một chiếc giường dã chiến vừa nằm xuống ý thức đã trôi xa.

Lâm Dương đi ra ngoài lại tìm một chiếc giường dã chiến, đặt A Ninh nằm ngay ngắn, rồi đi đến mái hiên bên ngoài.

Trên một tảng đá lớn, có dựng một mái hiên, trên tảng đá bày "linh tinh" một số tài liệu, có vài ghi chép tay, điều kỳ quái nhất là có một chiếc MP3 đang bật, bài hát trên đó bị tạm dừng.

Lâm Dương không hiểu, tình huống đột ngột như vậy làm sao có thể khiến người ta vội vàng đến thế được?

Đột nhiên Lâm Dương vấp phải một cái ba lô đặt cạnh tảng đá, thuận tay đỡ lấy, đang định quay đầu, bỗng dư quang chợt lóe, Lâm Dương thấy một cuốn sổ tay bọc trong vải rơi ra.

"Sổ tay Văn Cẩm?

Thiên Chân này, ba lô của cậu ấy tùy tiện đặt một chỗ, cũng không biết cất giữ cẩn thận." Lâm Dương tự lẩm bẩm một câu, đang định lật sổ tay Văn Cẩm ra, tiện thể hồi tưởng xem có thể tìm ra manh mối gì đã xảy ra ở đây không, nhưng vừa mở sổ tay ra, Lâm Dương loáng thoáng như nghe thấy ai đó kêu một tiếng.

"Lâm Tiểu Gia..." Âm thanh cực kỳ yếu ớt, nhưng nghe như giọng

của Bàn Tử.

"Chẳng lẽ lão già này tỉnh nhanh vậy sao?" Lâm Dương vừa nghe thấy âm thanh đó, lập tức kích động, vội vàng đi về phía lều của Bàn Tử đang nghỉ ngơi.

Lâm Dương lúc này cũng quá mệt mỏi rồi, trên cơ thể tuy có thể chịu đựng được, nhưng tinh thần căng thẳng quá lâu đã bị đình trệ, đến cả khả năng suy nghĩ cũng không còn nữa.

Lâm Dương trước đó vẫn luôn cảnh giác loại Hắc Mao Xà có thể mô phỏng tiếng người, nhưng lúc này lại như thể đã hoàn toàn quên mất chuyện Hắc Mao Xà.

Lâm Dương vừa đi đến cửa lều của Bàn Tử, lập tức sững sờ, thấy trên mặt đất có một hàng dấu chân bùn.

Dấu chân là một chiều, sau khi vào lều Bàn Tử thì không rời đi, trên rèm lều cũng có bùn đen dính vào.

Lâm Dương lập tức cảnh giác, Bàn Tử và Thiên Chân đã ngủ mê man không biết trời đất, không thể nào đột nhiên ngủ nửa chừng lại chui vào bùn rồi tìm Bàn Tử chứ!

Lâm Dương rút dao găm ra, đột nhiên vén lều, quả nhiên thấy một người đầy bùn đất đang ngồi cạnh Bàn Tử.

"Có gì ăn không?" Người đó dường như đã sớm chú ý đến Lâm Dương phía sau lưng, tiếng động khi Lâm Dương bước vào cũng không khiến y phản ứng quá lớn, chỉ quay đầu trầm giọng hỏi một câu.

"Tiểu Ca?..." Lâm Dương thấy Tiểu Ca vẻ mặt mệt mỏi, vội vàng gật đầu nói: "Có, đợi ta đi lấy cho cậu." Trong doanh trại không thiếu đồ, đó là lợi thế của đội, Lâm Dương đến bếp lửa pha cho Tiểu Ca một tách trà nóng, rồi tìm mấy hộp đồ hộp và lương khô ra.

Tiểu Ca ăn ngấu nghiến, sắc mặt trầm tĩnh, cũng không có ý định kể lại tình hình.

Lâm Dương thấy Tiểu Ca người đầy bùn đất, chắc chắn không ổn, bèn ra ngoài tìm cho Tiểu Ca một bộ quần áo khác.

"Tiểu Ca, sau khi cậu đuổi theo Văn Cẩm thì đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Dương nhìn Tiểu Ca người đầy bùn đất, luôn cảm thấy quen thuộc, đột nhiên hít một hơi khí lạnh, nhớ ra một tình tiết, bỗng hận không thể tự vả mình một cái.

"Tiểu Ca?

Tiểu Ca ở đâu?" Lời Lâm Dương vừa dứt, nghe thấy một âm thanh mơ hồ từ lều bên cạnh truyền đến, tiếp đó thấy Thiên Chân mở to đôi mắt lờ đờ, lê dép bước vào.

"Tiểu Ca?

Cậu về rồi sao?" Đôi mắt lờ đờ của Thiên Chân vừa nhìn thấy Tiểu Ca, lập tức tỉnh táo hẳn, như thể trong nháy mắt được sạc đầy điện, sống lại với đầy máu.

Lâm Dương thấy vậy thì bất lực lắc đầu, thở dài, không khỏi lộ ra vẻ hối hận trên mặt.

"Lâm Dương, sao vậy?

Sao trông cậu lại đầy vẻ hối hận và tự trách thế?" Thiên Chân như một đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tiểu Ca, sau đó dư quang liếc thấy sắc mặt Lâm Dương không ổn, liền không nhịn được mở miệng hỏi.

Lâm Dương liếc nhìn Tiểu Ca người đầy bùn đất, thở dài nói: "Nếu ta không đoán sai, Tiểu Ca từ khi bôi bùn lên người thì đã không bị những con rắn đó tấn công nữa phải không?" Tiểu Ca kinh ngạc nhìn Lâm Dương, Lâm Dương lắc đầu, tiếp đó nói: "Nếu ta biết điều

này sớm hơn, mọi người đã không tổn thất thảm trọng đến vậy. ...” Lâm Dương quay đầu nhìn Bàn Tử thoi thóp trên giường, trong lòng không khỏi cảm thấy ngổn ngang, rõ ràng đã thấy, rõ ràng biết những gì sắp xảy ra, nhưng lại không làm gì cả, mãi đến lúc này, nhìn Tiểu Ca người đầy bùn mới chợt nhớ ra, nhưng lại có ích gì đâu chứ?

“Lâm Dương...” Thiên Chân nhìn sắc mặt Lâm Dương, trầm giọng nói: “Có một số chuyện, chỉ có trải qua mới hiểu được.

Thực ra, nếu cậu cứ ôm hết trách nhiệm vào mình, thì chẳng lẽ tôi không nên hối hận và tự trách hơn sao?

Không ai trong chúng ta có thể thoát khỏi liên can.” Tam Thúc của Thiên Chân, A Ninh, Bàn Tử, thậm chí cả Tiểu Ca đều có phần nguyên nhân tạo nên kết quả này, nếu không phải Tiểu Ca hết lần này đến lần khác mất tích, nếu không phải Tam Thúc dẫn đầu, nếu không phải mọi người cứ khăng khăng muốn vào, ai sẽ phải chịu kết cục như thế này?

Tiểu Ca nhìn Lâm Dương thật sâu một cái, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Lâm Dương thở dài, tuy lời nói là vậy, nhưng tình huống có chút không giống, đáng lẽ ta phải nhớ, nhưng loại tình huống quan trọng này, ta lại quên mất.

Tuy nhiên, nghe xong lời Thiên Chân nói, trong lòng Lâm Dương lại thấy thoải mái hơn một chút, con đường này là mọi người cùng chọn, ai cũng có mục đích riêng, bất kể kết quả thế nào, đều nên do mọi người cùng gánh vác, không thể vì quên mất tình huống mà ta phải chịu trách nhiệm về việc này.

“Tiểu Ca, sau khi cậu đuổi ra ngoài thì rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Chân an ủi Lâm Dương một câu, ánh mắt lại chuyển sang Tiểu Ca.

Tiểu Ca ăn lương khô xong, trầm giọng nói: “Ta đã truy nửa đêm, nhưng đuổi mất dấu rồi.

Ta đành đợi trời sáng quay lại tìm, nhưng trời sáng rồi, ta thấy hai bên đều bốc khói báo hiệu, đợi ta quay lại tìm thì không thấy ai nữa, nơi đó cũng bị nước nhấn chìm rồi, đành phải đuổi theo hướng này, trên đường nghe thấy tiếng súng, mới có thể cuối cùng xác định được vị trí của các cậu.” Tính cách của Tiểu Ca lạnh nhạt thậm chí có chút lạnh lùng, cho nên trong những chuyện kinh hiểm, cũng đừng mong y kể lể sinh động đến mức nào, y chỉ nói ra tình huống cơ bản, còn lại để mọi người tự phán đoán.

Tiểu Ca vừa nói, Thiên Chân lo lắng Lâm Dương không hiểu, liền giải thích lời Tiểu Ca cho Lâm Dương.

Tiểu Ca ánh mắt lướt ra ngoài, trầm giọng nói: “Khi ta đi rồi, ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Chân lập tức gật đầu, như thể cuối cùng cũng tìm được người để giãi bày nỗi uất ức, kể hết mọi chuyện đã xảy ra trên đường cho Tiểu Ca nghe.

Thiên Chân cuối cùng nói: “Tiểu Ca, cậu về thật là tốt quá.

Trước đây mấy người chúng tôi chỉ có một mình Lâm Dương là chủ lực, trên đường đi đều không được nghỉ ngơi, bây giờ cậu về rồi, có hai siêu cấp cao thủ ở đây, không có gì phải lo lắng nữa.” Thiên Chân nói xong, thở dài, tiếp đó có chút lo lắng nói: “Nhưng mà, tình hình của Tam Thúc tôi cũng không biết thế nào, ở đây cũng không có dấu vết phá hoại bạo lực nào, mọi thứ xung quanh đều ngăn nắp trật tự, nhưng người thì đột nhiên đều biến mất.” Tiểu Ca cũng đầy vẻ trầm tư, tiếp đó nói: “Trong tình huống như vậy, thêm một người hay bớt một người cũng không ảnh hưởng lớn.” Tiểu Ca nói xong liền cầm một cái xô đi ra ngoài, chuẩn bị lấy nước về tắm rửa.

“Tiểu Ca, tôi đi lấy nước cho cậu, vết thương trên người cậu lát

nữa cũng phải xử lý, may mà ở đây có thuốc men." Thiên Chân vội vàng vươn tay nhận xô nước từ Tiểu Ca, xoay người đi ra ngoài.

Thiên Chân vừa đi ra ngoài, Tiểu Ca trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Lâm Dương, trầm giọng hỏi: "Lâm Dương, cậu rốt cuộc biết bao nhiêu về tình hình ở đây?

Vì sao, trong tình huống như vậy, cậu lại không vứt thi thể A Ninh đi?

Rốt cuộc cậu có mục đích gì?" Lâm Dương lập tức có chút mơ hồ, vừa nãy còn đang tốt đẹp, sao lại trở mặt nhanh vậy?

Chương 177

Tiểu Ca xoay người đi đến chiếc giường dã chiến đặt A Ninh, đột nhiên vén tấm vải chống mưa đang bọc thi thể, cúi đầu nhìn thoáng qua, rồi lại nhìn chằm chằm Lâm Dương, trầm giọng nói: "Chết đã hai ngày, trong môi trường như thế này, vì sao thi thể của cô ấy lại không có chút dấu hiệu thối rữa nào?

Vết thương của cô ấy không bị lở loét, trên người cô ấy cũng không có tử ban.

Lúc đó cô ấy bị rắn cắn, sau khi ngã xuống, cậu là người đầu tiên tiến đến, đã làm gì với cô ấy?" Tiểu Ca dừng lại, tiếp đó lại nói: "Và, cậu có biết cô ấy sẽ bị rắn cắn không?

Đêm đó tôi đã nói, tôi đã hét lên "Đừng đến gần khe nứt vách đá" phải không?

Cậu biết bên trong có Cơ quan xà, đặc biệt hét lên với A Ninh, cho nên cậu cũng biết A Ninh chỉ cần đến gần khe nứt vách đá là sẽ bị Cơ quan xà cắn đúng không?" Ánh mắt Tiểu Ca lạnh lùng bức bách Lâm Dương, vẻ cảnh giác tràn ngập trên nét mặt.

"Khi ở Ma Quỷ Thành, cậu cũng biết con thuyền đó có vấn đề, rồi dẫn A Ninh bỏ chạy, lúc đó chỉ có hai người các cậu." Vừa nãy Tiểu Ca còn ít nói, lúc này lại thao thao bất tuyệt bức hỏi.

Lâm Dương cũng đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Ca, trầm giọng hỏi: "Cậu nghĩ ta có vấn đề?

Cậu nghĩ ta đã hại ai?

Ta dẫn A Ninh bỏ chạy, nhưng chẳng lẽ ta nên ở lại đó cùng A Ninh chờ chết sao?

Cậu nghi ngờ ta và A Ninh đã lén lút giao dịch gì sao?" Ai mà không tìm đường sống trong chỗ chết, vất vả chạy trốn cả một ngày một đêm?

Bị nghi ngờ, bị bức hỏi, Lâm Dương dù có tính khí tốt đến mấy cũng nổi cáu rồi.

"Ta đã đi một ngày một đêm, cậu nghi ngờ cái gì?

Nếu ta thực sự có vấn đề, Thiên Chân có thể lành lặn đứng trước mặt cậu sao?

Những vấn đề cậu hỏi ta không thể trả lời được, nhưng ta Lâm Dương dám chỉ trời thề đất, ta Lâm Dương lương tâm không hổ thẹn, ta không làm hại bất kỳ ai.

Còn về việc ta biết tình hình ở đây, hoặc nhắc nhở A Ninh, đó đều là chuyện của ta." Lâm Dương trầm giọng hỏi ngược lại: "Ai mà không có bí mật?

Cậu lương tâm trong sạch sao?

Từ khi bước vào đây, cậu rõ ràng đã khác với trước đây, nhưng cậu có giải thích một câu nào không?

Dựa vào đâu mà cậu lại tỏ vẻ cao thâm khó dò, không nói chuyện với ai, còn ta thì phải bị phanh phui như một bộ xương khô vậy?" Hai người nhìn nhau chằm chằm, giằng co một lúc lâu, cho đến khi Thiên Chân truyền đến động tĩnh, Tiểu Ca mới thở dài một hơi, nói: "Được rồi, có bí mật ta có thể không hỏi, nhưng những chuyện cậu làm tốt nhất đừng nên làm hại Thiên Chân, nếu không thì ta nhất định sẽ không chết không nghỉ với cậu." Phốc...

Lâm Dương nghe lời đó, lập tức không nhịn được muốn phun ra, Tiểu Ca vậy mà lại nói ra lời trung nhị như vậy?

Nhưng Lâm Dương uất ức đến mức muốn thổ huyết, nén đầy

bụng khí, lại phát hiện ra nguyên nhân gốc rễ, khiến Lâm Dương buồn bực không tả nổi.

"Ta đối với Thiên Chân, không có bất kỳ ác ý nào, cũng không có bất kỳ ý đồ gì khác.

Cậu hãy thu lại sự lo lắng của mình đi!" Lâm Dương nói xong không thèm ở lại đó nữa, xoay người đi sang lều bên cạnh, nằm xuống bắt đầu nghỉ ngơi.

Mặc dù biết Tiểu Ca có thể có ý kiến về mình, nhưng không thể phủ nhận có Tiểu Ca ở đây quả thực rất yên tâm, Lâm Dương ngủ một giấc thoải mái nhất, ngủ mãi đến hơn ba giờ chiều mới tỉnh dậy.

Bàn Tử và Tiểu Ca đang ngồi bên cạnh thềm đá bên ngoài, bàn bạc công việc, nhưng lại không thấy bóng dáng Thiên Chân, Lâm Dương cũng lười tìm, dù sao có Tiểu Ca ở đây, Thiên Chân chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu hỏi thêm một câu nữa, lại khiến Tiểu Ca càng thêm hiểu lầm rằng ta có ý đồ với Thiên Chân.

Trong tình huống này, chia rẽ nội bộ chỉ càng làm suy yếu sức mạnh của mọi người.

Bàn Tử nghe thấy động tĩnh, vội vàng quay đầu, thấy Lâm Dương mới thở phào nhẹ nhõm, kéo Lâm Dương ngồi xuống, trầm giọng nói: "Bên này có phát hiện, Lâm Dương, cậu nhìn trên đây có chữ viết." Lâm Dương xem xong, cau mày nói: "Là Tam Thúc của Thiên Chân để lại, nhưng nhìn nét chữ thì có vẻ lúc đó ông ấy viết rất vội vàng, ôm quyết tâm tử chiến mà đi vào." "À!

Ta và Tiểu Ca cũng nhìn thấy vậy." Bàn Tử gật đầu, tiếp đó nói: "Tình huống này, tuyệt đối không thể để Thiên Chân biết, nếu cậu ấy biết Tam Thúc..." "Không thể để tôi biết?" Lời Bàn Tử chưa dứt, giọng Thiên Chân đã truyền đến từ phía sau lưng Bàn Tử.

Thiên Chân vừa ngủ dậy, dáng vẻ mắt còn ngái ngủ, vừa dụi mắt vừa ngồi xuống cạnh Tiểu Ca, nhìn Bàn Tử hỏi một câu.

Bàn Tử sững sờ một chút, thuận tay vung tài liệu che khuất những nét chữ trên bàn, tiếp đó đổi sang vẻ mặt tươi cười nói: "Tỉnh rồi à?

Mau ăn cơm đi!

Đồ ăn còn nóng đấy!" "Cái này không vội, trước hết, chuyện vừa nãy là gì mà không thể để tôi biết?" Thiên Chân đặc biệt cố chấp, nghiêm túc nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn sang Tiểu Ca, nháy mắt ra hiệu với Tiểu Ca, muốn Tiểu Ca giúp khuyên Thiên Chân, nhưng Tiểu Ca lại tỏ vẻ người lạ chớ gần, căn bản không có chút động tĩnh nào, bất đắc dĩ Bàn Tử lại nhìn sang Lâm Dương.

Lâm Dương nhún vai, liếc nhìn Tiểu Ca, Tiểu Ca còn không quản, ta quản làm gì?

Ta đâu có thích lo chuyện bao đồng đến vậy.

Bàn Tử thấy hai người như vậy, lập tức có chút bất lực, nhìn Thiên Chân cười ha ha nói: "Thiên Chân, cậu vẫn còn ngái ngủ sao?

Chuyện ăn cơm này chắc chắn không thể chậm trễ được.

Nào!

Vừa nãy, cậu nghe được cái gì mà không thể để cậu biết, cứ như là tôi có bí mật giấu cậu vậy.

Thiên Chân của tôi ơi!

Tình hữu nghị cách mạng của chúng ta, cậu không thể tin tưởng được sao?" Bàn Tử ra vẻ đau lòng tổn thương, chọn cách ra tay trước.

Thiên Chân thì căn bản không ăn miếng đó, sắc mặt cũng xụ xuống, trầm giọng nói: "Bàn Tử, đừng có đánh lận con đen với tôi.

Cậu biết tính cách của tôi, tôi ghét nhất người khác lừa gạt mình.

Mau nói đi, nếu không tôi và cậu không xong đâu." Thiên Chân thấy Bàn Tử không nói gì, lập tức sốt ruột, tiếp đó nói: "Bàn Tử, mau lên!

Tôi đã nghe thấy rồi, che giấu, cậu nghĩ có thể che giấu được sao?

Nếu không nói cho tôi, tôi cũng sẽ suy nghĩ mãi trong lòng, tôi không thể giữ trong lòng những chuyện không giải quyết được, nếu không, lát nữa chúng ta đường ai nấy đi, tôi sẽ ở lại đây, đợi khi tôi hiểu ra rồi tôi sẽ đi." Tiểu Ca liếc nhìn Thiên Chân, khóe mắt dường như lộ ra một tia ý cười.

Bàn Tử hoàn toàn bất lực, nói: "Mụ nó, cậu học được thái độ của các cô tiểu thư rồi à?

Được rồi!

Chương 178

Đã vậy thì xem đi!" Bàn Tử nói xong đẩy các tài liệu trên thềm đá ra, để lộ dòng chữ mà Tam Thúc viết ở bên dưới.

"Ta đã tìm thấy lối vào Tây Vương Mẫu Cung, đi lần này có đường vào không lối ra, từ đây vĩnh biệt, tâm nguyện đã thành, không tiếc không vướng bận.

Nơi đây nguy hiểm, đi mau đừng ở lại." Bàn Tử nói: "Lúc nãy bản gia ta và Tiểu Ca đang nói chuyện, tình cờ nhìn thấy, không nói cho cậu biết vì sợ cậu lo lắng cho Tam Thúc.

Xem ý Tam Thúc thì là một đi không trở lại, trên đường đi cậu đã chịu không ít đả kích rồi, nếu lại chịu thêm đả kích nữa, bản gia ta sợ cậu sẽ suy sụp mất." Thiên Chân nhìn chằm chằm hàng chữ đó, không nói một tiếng, như thể trong nháy mắt bị rút hết khả năng suy nghĩ.

Bàn Tử thở dài, an ủi Thiên Chân mấy câu, nhưng Thiên Chân lại lắc đầu không nói gì.

Tiểu Ca nói: "Tam Thúc kinh nghiệm phong phú, mưu kế sâu sắc, lời nói này chưa chắc là thật sự không thể quay về, chỉ e là không muốn cậu tiếp tục đi theo bước chân của ông ấy nữa." Thiên Chân thở dài, nói: "Tôi không sao, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chúng ta đều suýt chết ở đây rồi, đối với sinh tử tôi không còn gì phải bận tâm.

Sinh tử là điều mỗi người đều phải trải qua, lựa chọn của Tam Thúc, nếu ông ấy không có gì hối tiếc, thì tôi chỉ có thể chúc phúc." Thiên Chân bình tĩnh hơn mọi người tưởng rất nhiều, dường như thực sự không để chuyện này trong lòng.

"Nhưng mà..." Thiên Chân dừng lại một chút, nhìn mọi người hỏi.

“Vậy, lối vào ở chỗ nào?” Lâm Dương vừa nãy vẫn luôn xem những tài liệu trên đó, có một số đoạn văn vụn vặt do Thiên Chân viết, cộng thêm ký ức có phần tàn khuyết do thời gian xa xôi, nói: “Lối vào hẳn là ở đây, ta đoán, có thể là dưới nước.” Lâm Dương thực sự không nhớ rõ lối vào ở đâu, nhưng nhớ Thiên Chân và mấy người kia hình như như chuột mà chui lủi trong đường cống ngầm, vậy thì hẳn là dưới nước.

“Dưới nước?

Chắc chắn không?” Bàn Tử lập tức có chút kích động hỏi Lâm Dương.

Lâm Dương lắc đầu, nói: “Lối vào ở đâu ta tạm thời không thể xác định, nhưng ta dám khẳng định cung điện chắc chắn nằm dưới lòng đất.

Chúng ta có lẽ cần mượn hệ thống thoát nước ngầm của Tây Vương Mẫu quốc mới có thể tiến vào.” Tiểu Ca trầm tư một lát, cũng nói: “Ta cảm thấy Lâm Dương nói có lý, Tam Thúc của Thiên Chân chắc chắn hiểu Thiên Chân, chắc chắn biết tính cách của Thiên Chân, nhưng vẫn để lại những dòng chữ như vậy ở đây, là để cắt đứt ý niệm của Thiên Chân, đồng thời cũng chứng tỏ, ông ấy nắm chắc rằng chúng ta nhất định sẽ không tìm thấy lối vào.

Vì sao ông ấy lại tự tin như vậy?

Lối vào tất nhiên ở gần đây, nhưng lại là nơi chúng ta vĩnh viễn không thể tìm ra.

Hoặc giả chúng ta đã phát hiện ra rồi, nhưng cũng không thể vào được.” Dừng lại một chút, Tiểu Ca lại đưa ra một suy đoán khác: “Hoặc là, cũng có khả năng sau khi vào trong đã phá hủy lối vào.” “Phá hủy lối vào, ta cảm thấy không có khả năng lắm.” Lâm Dương trầm giọng nói: “Nhìn vẻ vội vàng như vậy, chắc hẳn họ đã rời đi rất

gấp gáp, trong tình huống đó, nếu muốn phá hủy lối vào, cách đơn giản và tiện lợi nhất chắc chắn là dùng thuốc nổ.

Nhưng khi vào đây, họ đã mang theo nhiều trang bị như vậy, xe cộ không thể vào được, đều là người mang vác vào, có cả máy phát điện, vậy thì những trang bị mang theo chắc chắn đều đã được tính toán kỹ lưỡng.

Phải để lại ứng phó với những tình huống đột xuất bên dưới, lẽ nào lại lãng phí thuốc nổ để phá hủy lối vào sao?" Bàn Tử cũng nói: "Và nữa, hôm qua chúng ta ở gần đây như vậy, nếu thực sự dùng thuốc nổ phá hủy lối vào, không có lý do gì bản gia ta lại không nghe thấy động tĩnh." Thiên Chân nói: "Vậy thì chỉ còn lại hai suy đoán trước đó, nơi chúng ta không thể tìm thấy và nơi chúng ta không thể vào được." Nghe vậy, Bàn Tử có chút bực bội, chửi bới ầm ĩ nói: "Mẹ nó, không tìm thấy, không xuống được, vậy chẳng phải bản gia ta phí công một chuyến rồi sao?

Lão tử đã tốn nhiều sức lực như vậy, mất nửa cái mạng mới đến đây, mắt thấy sắp lấy được bảo bối rồi, kết quả lại khóa chặt cánh cửa lớn của lão tử lại.

Mẹ nó, thật là mất công nhà mẹ nó!" Bàn Tử châm một điếu thuốc, rít mạnh hai hơi, hai hơi đã hút hết một điếu thuốc Bạch Sa đến tàn, tiếp đó ném mạnh xuống đất.

Bàn Tử vỗ mạnh bàn tay mập mạp lên thềm đá, nói: "Không được, bản gia ta đã đổ đấu vào mộ bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ chịu thiệt như vậy!

Ta không chịu nổi sự uất ức này, ta nuốt không trôi cục tức này.

Nơi đây lớn đến mức nào chứ?

Ta không tin dựa vào mấy người chúng ta mà không tìm được một

lối vào.

Hơn nữa, Lâm Dương chẳng phải có một số ý niệm rồi sao?

Có lẽ lát nữa Lâm Dương sẽ tìm ra lối vào ở đâu đó!" Bàn Tử nói xong vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Lâm Dương.

Lâm Dương cười khổ một tiếng, nói: "Ký thác hy vọng vào ký ức tàn khuyết không đầy đủ của ta, chi bằng mọi người cùng nhau nỗ lực tìm kiếm manh mối." "Sách..." Bàn Tử tặc lưỡi nói: "Chuyện gì vậy, cao thủ từng người một đều ký ức không toàn vẹn.

Chẳng lẽ mất trí nhớ mới có thể trở thành cao thủ như Tiểu Ca sao?" Bàn Tử nói xong liếc nhìn cái thềm đá lớn kia, ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ nói: "Nào, bản gia ta có nên lao lên đập đầu không, xem có thể cũng mất trí nhớ không?

Cũng trở nên lợi hại như vậy sao?" Thiên Chân biết Bàn Tử đang nói đùa, cười nói: "Bàn Tử, thí nghiệm này cậu làm sau đi, đừng lúc đó không thành cao thủ, lại biến thành thằng ngốc, tôi không có công phu mà quản cậu đâu." Tiểu Ca đi một vòng trong doanh trại, rồi quay về nói: "Tình hình doanh trại không bình thường, lời của Tam Thúc Thiên Chân chưa chắc đã hoàn toàn đáng tin." "?" Thiên Chân nhìn Tiểu Ca hỏi.

Tiểu Ca tiếp đó nói: "Xem ở đây có bao nhiêu ba lô, những ba lô này đều được đặt lung tung trong lều trại.

Hơn nữa, có một số thiết bị ở đây, ngay cả khi tinh giản trang bị, cũng không thể bỏ lại nhiều đến vậy, những thứ này như thể được chuẩn bị sẵn cho chúng ta.

Xem đống đó kìa, hoàn toàn không giống như đã được xử lý sơ bộ rồi." Tình huống này mọi người đều đã thấy, chính vì vậy mới khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, những người này như thể sau khi đến đây,

dựng xong lều trại, đặt xuống trang bị, đang nghỉ chân thì đột nhiên tất cả đều biến mất.

Nhìn tình hình ở đây, việc rời đi một chút cũng không có vẻ hoảng loạn, nhưng lại tỏ ra vội vã, ai, cũng không rõ, tóm lại là quỷ dị.

Thiên Chân trầm tư một lát, nói: "Vậy có khi nào có người ở lại canh giữ doanh trại không?

Nhưng không rõ nguyên nhân, người canh giữ doanh trại cũng biến mất rồi?" "Không thể nào." Lâm Dương trầm giọng nói: "Nhìn những dòng chữ trên mặt bàn kia, nếu có người ở đây, Tam Thúc tuyệt đối sẽ không để lại những dòng chữ như vậy.

Giả sử những dòng chữ này bị đồng đội của Tam Thúc nhìn thấy, liệu có ai tình nguyện cùng Tam Thúc đi xuống 'tống tử' không?

Nếu có người ở đây, Tam Thúc có cần viết chữ không?

Trực tiếp nói cho đối phương không phải rõ ràng hơn sao?

Sao phải làm nhiều chuyện thừa thãi như vậy?" Thiên Chân gật đầu, cảm thấy Lâm Dương nói có lý.

Bàn Tử nhấc ấm nước trên bếp lửa xuống, pha cho mọi người mỗi người một tách trà đặc, nói: "Chuyện này quỷ dị thấu xương, chúng ta không thể đoán theo cách suy luận thông thường.

Đã vậy, chúng ta hãy thử suy luận ngược lại." Bàn Tử mắt lướt khắp doanh trại, tiếp đó nói: "Ở đây có nhiều trang bị như vậy, có nhiều ba lô như vậy, giả sử mỗi người đều mang theo trang bị của mình.

Vậy thì rõ ràng ở đây ba lô nhiều hơn người, ba lô..." Bàn Tử nói đến đây, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kinh hãi, trong chốc lát những lời còn lại mắc kẹt ở cổ họng, có chút không nói ra được.

Nhưng mọi người đều hiểu ý của Bàn Tử, nếu những người Tam Thúc của Thiên Chân dẫn theo đều mang trang bị xuống dưới, nhưng ở đây vẫn còn lưu lại nhiều trang bị như vậy, vậy thì chỉ có thể chứng tỏ một vấn đề, có người đã chết, có người đã chết, ở đây còn lại bao nhiêu ba lô, tức là có bấy nhiêu người đã chết.

Cái chết đã xảy ra sau khi họ đóng trại ở đây.

Thiên Chân trầm giọng nói: "Sau khi Tam Thúc an vị ổn thỏa ở đây, chắc chắn đã xảy ra biến cố đột ngột, biến cố này dẫn đến việc người của Tam Thúc đã chết.

Nhưng ở đây không có bất kỳ dấu vết bạo lực hay đánh nhau nào, vậy thì có thể ở một nơi khác đã xảy ra biến cố lớn." Tiểu Ca tiếp đó nói: "Có lẽ biến cố lớn này đã khiến Tam Thúc tìm thấy lối vào." Lâm Dương vừa nghe mấy người phân tích, vừa cố gắng hồi tưởng lại trong đầu, nhưng cũng chỉ nhớ được một đoạn mấy người chạy loạn xạ trong đường hầm ngầm, và kết quả cuối cùng của mọi người, còn những chi tiết khác thì không.

"Mụ nó, rõ ràng có lợi thế tốt như vậy..." Lâm Dương thầm mắng một câu trong lòng đầy tức giận.

Chương 179

"Có phải là Cơ quan xà không?" Thiên Chân đột nhiên mở miệng, tiếp đó nói: "Chỉ có loại rắn tà môn đó mới có thể lặng lẽ giết chết nhiều người như vậy, không để lại dấu vết chiến đấu, thậm chí cuối cùng còn trộm thi thể đi." Tiểu Ca gật đầu nói: "Có khả năng, lát nữa chúng ta đi lấy một ít bùn, tối ngủ thì bôi đầy khắp người." Lâm Dương trầm giọng nói: "Tối nay nhất định sẽ có chuyện xảy ra, vậy ta và Bàn Tử canh nửa đêm, Tiểu Ca và Thiên Chân canh nửa đêm còn lại.

Nơi đây quá lớn, một người dù có lợi hại đến mấy, e rằng cũng sẽ có lúc buồn ngủ mà không nhìn thấy gì." Tiểu Ca gật đầu, nói: "Cứ như vậy được." Bàn Tử vươn vai vươn vai, nhưng lại kéo động vết thương trên vai, lập tức đau đến nhe răng trợn mắt.

Sau một lúc, Bàn Tử mới nói: "Ta thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, vậy thì cứ thế này đã!

Trước tiên đi lấy một ít bùn, sau đó nhân lúc còn chút ánh sáng, nhanh chóng ăn thêm chút đồ, nghỉ ngơi, để ứng phó với đêm dài khó qua." Lâm Dương đột nhiên mở miệng nói: "Thực ra, ta có một cách." Lâm Dương không nhớ rõ lối vào ở đâu, cũng không dám để mọi người đi mạo hiểm, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ lại có cách khác.

"Cách gì?" Bàn Tử vội vàng truy hỏi.

Lâm Dương nói: "Tìm Văn Cẩm, cô ấy đã ở đây ít nhất mấy năm rồi, chắc chắn đã nắm rõ tình hình.

Nhất định cô ấy sẽ biết lối vào ở đâu, không chừng còn biết Tam Thúc của Thiên Chân đã xảy ra chuyện gì ở đây." Bàn Tử nghe vậy,

vẻ hy vọng trên mặt lập tức ngưng đọng, nói: "Nơi này lớn như vậy, chúng ta biết tìm ở đâu?

Nếu cô ấy có ý muốn liên lạc với chúng ta, thì trước đó đã không bỏ chạy rồi.

Cô ấy quen thuộc nơi này, cho nên mới chạy thoát, đến Tiểu Ca còn không đuổi kịp, chúng ta thì tìm ở đâu?

Bản gia ta thấy tìm Văn Cẩm, chi bằng tìm Tam Thúc của Thiên Chân hỏi còn đáng tin hơn!" "Nhưng mà, vì sao Văn Cẩm lại thấy chúng ta mà bỏ chạy chứ?

Chẳng lẽ không thấy chúng ta sao?" Thiên Chân có chút khó hiểu, tiếp đó, đột nhiên vỗ đầu nói: "Cô ấy thấy chúng ta mà bỏ chạy, là đang sợ hãi sao?" Thiên Chân đột nhiên nhắc đến cái "thứ đó" trong sổ tay Văn Cẩm, cái thứ vẫn luôn lẩn tránh đó.

Lúc đó Văn Cẩm nhìn thấy mấy người, trừ người nước ngoài đã bỏ đi, còn lại Bàn Tử, Lâm Dương, Tiểu Ca, Thiên Chân và A Ninh (nếu tính cả cô ấy) là năm người.

Nhưng Văn Cẩm lại không xuất hiện, vậy chẳng phải có nghĩa là thứ khiến cô ấy sợ hãi đang ở trong số năm người chúng ta sao?

Ánh mắt Thiên Chân trong nháy mắt thay đổi, trước tiên quét qua người Bàn Tử, cảm thấy Bàn Tử không giống loại kẻ đứng sau màn, kẻ đứng sau màn chẳng phải đều lợi hại, âm hiểm sao?

Bàn Tử chỉ là một tên lắm mồm ngốc nghếch, trông hoàn toàn không giống.

Tiếp đó Thiên Chân lại nhìn sang Lâm Dương, Lâm Dương quay đầu vừa hay cũng nhìn Thiên Chân, hai người nhìn nhau, Lâm Dương trong lúc hoảng hốt đã hiểu ra.

"Cậu nghi ngờ ta?" Lâm Dương không nhịn được hỏi.

Thiên Chân sững sờ một chút, tiếp đó cười gượng gạo, thành thật mà nói trong số mấy người, Thiên Chân cảm thấy đáng nghi nhất chính là Lâm Dương và Tiểu Ca, khả năng của họ, sự xuất hiện đột ngột của họ, đều có vẻ cố ý.

Bàn Tử cũng hiểu ra chuyện gì rồi, trừng lớn mắt nói: "Ý của cậu là, trong số năm người chúng ta, có một tên đại ác ôn, Văn Cẩm đang lẩn tránh sao?" Tiểu Ca cũng nhìn Lâm Dương thật sâu một cái, gật đầu nói: "E rằng là như vậy." Bàn Tử có chút khó tin nói: "Vãi chưởng, một bộ phim Đạo Mộ huyền nghi rõ ràng, lại bị biến thành phim điệp viên à?" Mọi người đều không thoải mái với cách nói này, đi suốt chặng đường, mọi người đều kề vai chiến đấu, vào sinh ra tử, kết quả lại phải nghi ngờ lẫn nhau, khiến mọi người khó chấp nhận, thậm chí mọi người còn nguyện ý tin rằng Văn Cẩm bị tâm thần bất ổn.

"Vừa nãy tôi đã kiểm tra Bàn Tử và Thiên Chân, hai người họ không có vấn đề gì trên người." Tiểu Ca trầm giọng nói một câu, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Dương, so với Bàn Tử, Lâm Dương quả thực càng khiến người ta nghi ngờ.

Lâm Dương hiểu ra, vừa nãy Tiểu Ca đột nhiên nhắm vào mình, là vì nghi ngờ mình là thứ khiến Văn Cẩm sợ hãi.

Lâm Dương quên mất Văn Cẩm sợ cái gì, nhưng chắc chắn không phải mình, trước đó mình chưa từng tiếp xúc với Văn Cẩm, những người duy nhất có tiếp xúc với Văn Cẩm là Thiên Chân và Tiểu Ca.

Nếu Thiên Chân không có vấn đề, thì giả định Tiểu Ca có vấn đề.

Nhưng Lâm Dương biết Tiểu Ca không có vấn đề, vậy thì chỉ có thể là Văn Cẩm hiểu lầm.

"Vãi chưởng, ý của Bình Tử là sao?

Nghi ngờ bản gia ta và Lâm Dương à?" Lâm Dương không nói gì, Bàn Tử thì sốt ruột, y ghét nhất loại nghi kỵ này.

Tiểu Ca trầm giọng nói: "Trước khi tìm ra chân tướng, ta nghi ngờ bất kỳ ai." Lâm Dương thở dài, trầm giọng nói: "Vậy cậu càng nên nghi ngờ mình hơn chứ, chẳng phải cậu đã mất trí nhớ sao?

Cậu có biết mình đã làm gì trước khi mất trí nhớ không?

Hơn nữa, lúc đó cậu một mình đi truy Văn Cẩm, nhưng Văn Cẩm lại hoảng sợ bỏ chạy, ta thì còn chưa theo kịp, khả năng bị nghi ngờ của cậu chẳng phải lớn hơn sao?" Lâm Dương biết Tiểu Ca không có vấn đề, nhưng ai mà chịu nổi việc cứ bị nghi ngờ mãi?

Ánh mắt của Tiểu Ca rõ ràng là đang nói Lâm Dương có vấn đề, Lâm Dương không nhịn được mà cãi lại.

Bàn Tử thì thích xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, cũng phụ họa nói: "Không sai, nhìn từ ảnh chụp, Tiểu Ca đã tiếp xúc với Văn Cẩm từ mười mấy năm trước rồi, nếu muốn nghi ngờ, thì Tiểu Ca cũng đáng nghi ngờ đấy chứ." "Bàn Tử, đừng có đổ thêm dầu vào lửa nữa." Thiên Chân trách móc trừng Bàn Tử một cái, tiếp đó nói: "Tôi cảm thấy chúng ta không thể vì hành động bất thường của Văn Cẩm mà nghi kỵ đồng đội của mình, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự đoàn kết nội bộ." Trong tình huống này, nếu gây chia rẽ, nghi kỵ lẫn nhau, đề phòng lẫn nhau, sẽ càng dễ lộ ra sơ hở.

"Được rồi, mọi người đừng giận dỗi nữa, ta dám khẳng định, chuyện này tuyệt đối là hiểu lầm, trong số chúng ta không có người xấu, không có nội gián." Lâm Dương hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm tình, liền khẳng định nói ra những gì mình biết.

Thấy ánh mắt Tiểu Ca, Lâm Dương xua tay nói: "Đừng hỏi vì sao ta biết, ta khẳng định, ta không có cách nào giải thích, ta chỉ có thể nói cho mọi người, trong số mấy người chúng ta không có." Thiên Chân

nghe vậy, trầm tư một lát, đột nhiên nói: “Vậy có khi nào thứ khiến Văn Cẩm sợ hãi, không phải là người, mà là một thứ gì đó?” “Khoan đã, chúng ta hình như đã bỏ sót một người.” Đột nhiên Bàn Tử cắt ngang lời Thiên Chân, ngay lập tức quay đầu nhìn một cái lều trại ở giữa, nói: “A Ninh, chúng ta chưa đề cập đến cô ấy.

Lão già người nước ngoài Khưu Đức Khảo đó, từ khi ở dưới nước của ông nội Thiên Chân đã giở trò với chúng ta rồi, trước đó Văn Cẩm chẳng phải đã hợp tác với đội khảo cổ Tây Sa hải để mộ sao?

Vậy thứ khiến Văn Cẩm sợ hãi có khi nào là A Ninh không?” Bàn Tử nói xong gật đầu, khẳng định chắc chắn, tiếp đó nói: “Ta càng nghĩ càng thấy có khả năng, cái ‘thứ đó’ trong sổ tay Văn Cẩm không phải nam cũng không phải nữ, là để hình dung đồ vật hoặc động vật phải không?

Vậy A Ninh thì giống như một cái máy Đạo mộ không có tình cảm vậy, một chút nữ tính cũng không có, còn mạnh hơn cả đàn ông.

Không phải đàn ông ư?

Nhưng thân thể lại có hình dáng phụ nữ và cực kỳ nổi bật.” Bàn Tử giơ tay vẽ một vòng trước ngực, tiếp đó nhìn mọi người hỏi: “Mọi người thấy sao?” Lâm Dương cau mày nhìn Bàn Tử, hỏi ngược lại: “Sổ tay đó là của bao nhiêu năm trước?

A Ninh mới bao nhiêu tuổi?

Chẳng lẽ Văn Cẩm có thể tiên đoán, ngay từ khi A Ninh còn mặc quần thủng đũng, đã biết A Ninh sau này sẽ trưởng thành thế nào sao?” “Được rồi, đừng đưa ra những suy đoán vô vị nữa, chúng ta cũng chẳng đoán ra kết quả đâu, việc cấp bách trước mắt là đi đào bùn để đối phó tối nay đã.” Lâm Dương nói xong, xách hai cái xô đi về phía đầm lầy.

Bàn Tử thấy vậy cũng đi theo.

Mọi người đào bùn lầy, trét đầy lên các lều trại, lại phủ lên trên bằng tấm bạt chống nước, tiếp đó mấy người lần lượt nhảy xuống đầm lầy lăn một vòng, xác định toàn thân đều dính đầy bùn lầy, trở thành người bùn rồi mới yên tâm quay về doanh trại.

Bàn Tử vừa quay đầu, thấy hành động của Lâm Dương, không khỏi thắc mắc hỏi: "Lâm Dương, bản gia ta thắc mắc, cậu làm gì vậy?

Cậu trét bùn cho Bàn Tử thì phải rồi, dù sao cậu ấy còn sống, nhưng trét bùn cho A Ninh thì sao?

Không thấy mệt à!" Lâm Dương tùy miệng nói: "Bùn lầy ở đầm lầy có tác dụng chống thối rữa, bôi lên người A Ninh là để ngăn cô ấy bị phân hủy, nếu không thì không thể mang cô ấy ra ngoài được." "Sao lại cố chấp mang theo một cái xác chết vậy?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu, đột nhiên như hiểu ra điều gì, ghé sát bên Lâm Dương, cười xấu xa nói: "Thành thật đi, Lâm Dương, cậu không cho Tú Tú đi theo, có phải là để tiện cho cậu đối xử với A Ninh không?

Bản gia ta thấy cách cậu đối xử với A Ninh, còn quan tâm hơn cả Tú Tú đấy.

Lâm Dương, cậu không phải khẩu vị đặc biệt đó chứ?" Bàn Tử nói xong nhướng nhướng mày, ra vẻ đã nhìn thấu tất cả.

Chương 180

Lâm Dương lười giải thích với Bàn Tử, cũng chẳng giải thích rõ được, tóm lại là lương tâm không hổ thẹn là được rồi.

"Vậy khi nào cậu và A Ninh thành một đôi vậy?" Bàn Tử tiếp tục thao thao bất tuyệt nói: "Có người thích ngự tỷ, có người thích loli, có người thích thiếu phụ, nhưng không ai lại thích kiểu sát thủ lạnh lùng tàn nhẫn như vậy đâu." Lâm Dương nghe Bàn Tử càng nói càng hăng, không thể nghe tiếp được nữa, ngắt lời Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, đừng nói lung tung nữa, ta và A Ninh trong sạch, ta chỉ cảm thấy cô ấy đáng thương, tội không đáng chết, mọi việc cô ấy làm đều vì không có lựa chọn, nếu có lựa chọn chưa chắc cô ấy đã đi con đường này." Bàn Tử đột nhiên ghé sát lại, đánh giá Lâm Dương từ trên xuống dưới nói: "Thành thật đi, cậu và Thiên Chân chẳng lẽ là huynh đệ ruột thịt thất lạc nhiều năm sao?

Cái tính cách bi thiên mẫn nhân này, giống cậu ấy y đúc." "Được rồi, đừng đùa nữa, trời sắp tối rồi, chuẩn bị đi!" Lâm Dương trét bùn xong cho A Ninh, liền đi ra ngoài.

Trong doanh trại có đồ đạc, nhưng lại không có một món vũ khí nào.

Bàn Tử có cách, y tìm rất nhiều đá vụn chất thành đống, lại đốt lửa trại khắp xung quanh, máy phát điện cũng được đặt bên ngoài lều trại, xăng dầu diesel đều chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi chuẩn bị xong, trời đã hoàn toàn tối đen, Bàn Tử kéo máy phát điện, sạc đầy điện cho các cục pin dự trữ, xung quanh đặt mấy cái đèn pha công suất cao, chiếu sáng doanh trại rực rỡ, mọi người mới có chút cảm giác an toàn.

Trời vừa sáng rõ được một lát, xung quanh lại nổi sương mù, chưa đến nửa tiếng đã biến thành sương mù dày đặc.

Dưới ánh sáng đèn pha mạnh, tầm nhìn xung quanh không quá năm mét, ngoài ánh lửa trại Bàn Tử đốt ở quanh doanh trại ra thì hầu như không nhìn thấy gì khác.

"Sương mù có vấn đề." Lâm Dương nhìn làn sương, trầm giọng nói với Thiên Chân vừa chui ra bên cạnh: "Tranh thủ lúc còn chút ánh sáng, mau đi tìm mấy cái mặt nạ phòng độc." Làn sương này không giống sương mù bình thường, nó ánh lên màu xanh nhạt, cũng không có mùi như chướng khí, trông rất quỷ dị.

Thiên Chân đáp một tiếng rồi vội vàng đi tìm mặt nạ phòng độc.

Bàn Tử không biết chuyện gì, có chút sốt ruột, trầm giọng nói: "Đeo cái gì mà đeo, ta mới không đeo.

Trong tình huống này mà đeo nó vào thì càng không nhìn rõ gì cả.

Nếu có độc thì chẳng phải chúng ta đã gặp không ít sương mù trên đường rồi sao, yên tâm đi, không chết người được đâu." Thiên Chân lại nhìn sang Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhận lấy mặt nạ phòng độc nhưng không đeo, đặt nó lên bệ đá bên cạnh.

Lâm Dương thì đeo vào.

Quả thật đeo vào rất khó chịu, ngột ngạt khủng khiếp.

Vốn dĩ tầm nhìn đã không cao, đeo vào lại càng không nhìn rõ, Lâm Dương đành phải tháo ra trước.

"Thiên Chân, Tiểu Ca đi ngủ đi!

Nửa đêm về sáng ta và Bàn Tử canh." Lâm Dương pha một ấm trà đặc, lại lấy từ trong túi quần của người khác ở lều phụ ra một ít bột

trắng đặt lên bàn để tỉnh thần.

Tiểu Ca và Thiên Chân nhìn nhau, gật đầu, cả hai chui vào lều của Bàn Tử.

Trong tình huống này, không ngủ ngon được, nhiều nhất cũng chỉ có thể chợp mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lâm Dương và Bàn Tử trò chuyện lướt qua, giết thời gian.

Nhưng hai người đàn ông lớn, lại trong tình huống này, ai mà có nhiều chuyện để nói đâu?

Một lát sau cả hai không còn gì để nói nữa, nhưng cứ nhìn chằm chằm nhau thì dễ buồn ngủ, Bàn Tử là người hiếu động nhất nên không chịu nổi sự tĩnh lặng này, liền mở hộp thoại kể cho Lâm Dương nghe những kinh nghiệm trộm mộ của mình.

"Không phải bản gia ta khoe khoang, bản gia ta đã chuyên nghiệp trộm mộ mười năm nay rồi, mộ nào mà chưa từng thấy qua?

Tây Vương Mẫu Mẫu tuy quỷ dị nhưng so với những mộ trước đây thì vẫn chưa thấm vào đâu.

Chỗ này chỉ quỷ dị thôi, còn trước kia ta từng vào ngôi mộ tà khí hơn nhiều." Bàn Tử châm một điếu thuốc, ánh mắt có chút lơ đãng, dường như đang hồi ức, rồi nói tiếp: "Thuở đó ta đến Côn Luân Thần Cung, phát hiện Cửu Tầng Ma Lâu dưới sông băng, lần đó mới thực sự kinh hiểm vạn phần, bản gia ta suýt nữa thì chết mấy lần trong đó." Bàn Tử thao thao bất tuyệt khoa trương không ngớt, khiến Lâm Dương nghe mà mắt tròn mắt dẹt, đúng là Bàn Tử này hơn hẳn Bàn Tử kia.

"Bàn Tử…" Lâm Dương đột nhiên giật mình tỉnh táo, gọi Bàn Tử một tiếng.

"Gì?

Gì thế?" Bàn Tử nghe tiếng Lâm Dương gọi thì giật mình, lập tức cảnh giác, thuận tay vớ lấy hai cục đá, nửa ngồi xổm xuống, mắt không ngừng quét nhìn xung quanh như máy quét.

Lâm Dương nghiêm túc hỏi: "Không phải, anh, tên thật không phải là Vương Khải Toàn, biệt danh Vương Nguyệt Bàn sao?" "Ôi đệt, muốn hỏi cái này à?" Bàn Tử nghe lời Lâm Dương nói, lập tức phàn nàn: "Muốn hỏi thì hỏi thẳng đi!

Làm gì mà tự nhiên la lên một tiếng, bản gia cứ tưởng xảy ra chuyện rồi, hồn vía lên mây.

Anh không biết tên thật của bản gia à?

Cái tên đó, từ khi chia tay mấy ông bạn già rồi thì không ai nhắc đến nữa." Bàn Tử vừa nói, vừa không ngừng vẫy tay đập đập trước mặt, như thể trước mắt cứ có thứ gì đó bay qua vậy.

"Thật sự." Lâm Dương nhíu mày nhìn Bàn Tử, hỏi: "Sao vậy?

Có muỗi à?" Côn trùng ở đây không ít, nhưng muỗi thì chưa thấy.

Bàn Tử vừa vẫy tay, vừa sốt ruột nói: "Không phải, sương mù càng lúc càng dày đặc, cứ bay lảng vảng trước mắt, ta sắp không nhìn thấy gì rồi." Lâm Dương nghe vậy, lập tức nhìn xung quanh, sương mù quả thật đã dày hơn, nhưng đâu có dày đặc đến mức như Bàn Tử nói!

"Bàn Tử, cậu nhìn thấy mấy ngón tay này không?" Lâm Dương giơ hai ngón tay lắc lư trước mặt Bàn Tử.

"Không nhìn rõ." Bàn Tử giận dữ nói: "Ai da, mẹ kiếp, lửa xung quanh đều tắt hết rồi à?

Lão tử vừa nãy rõ ràng đã cho không ít củi vào rồi mà.

Đèn cũng tối sầm lại, chẳng phải vừa mới sạc pin sao?

Sao lại không bền thế?" Lâm Dương nhìn quanh, lập tức kinh ngạc kêu lên: "Không đúng, Bàn Tử trúng độc rồi…" Nói rồi Lâm Dương lập tức tìm mặt nạ phòng độc mà Thiên Chân vừa lấy ra, nhét vào tay Bàn Tử nói: "Sương mù quả nhiên có độc, sẽ gây mù lòa, mau đeo vào!" Bàn Tử nghe vậy thì hoảng hốt, không nói nhiều lời, trực tiếp đeo mặt nạ phòng độc lên đầu.

Lâm Dương nhìn xung quanh, thấy ngoài việc sương mù dày đặc hơn ra thì không có bất kỳ thay đổi nào, xem ra độc trong làn sương này vẫn nằm trong phạm vi miễn dịch của ta.

Nhưng Lâm Dương cũng đeo mặt nạ phòng độc vào, tuy tạm thời không sao, nhưng không ai lại vì tạm thời miễn dịch mà cứ mặc kệ hít vào độc khí.

Đeo mặt nạ phòng độc vào, hồi hộp một lúc lâu, sau khi Bàn Tử lải nhải lo lắng gần nửa tiếng, thị lực của hắn mới khôi phục trở lại.

"Ối đệt, cuối cùng cũng nhìn rõ rồi, dọa chết bản gia rồi, ta cứ tưởng mình phải bỏ lại đôi mắt ở đây chứ." Bàn Tử có chút sợ hãi vỗ vỗ ngực.

Đeo mặt nạ phòng độc vào, nói chuyện rất khó khăn và bí bách, thị lực cũng bị ảnh hưởng, thính lực cũng vậy.

Chương 181

Ngay cả việc uống trà hay hút thuốc để tỉnh thần cũng không được nữa.

Hai người cứ thế ngồi chờ đến hơn mười một giờ, gần mười hai giờ, Lâm Dương đột nhiên nhận ra có điều không ổn.

Mờ mịt nghe thấy có tiếng người thì thầm, giống hệt tiếng động đã nghe thấy trong rừng rậm trước đó, Lâm Dương lập tức cảnh giác.

Lâm Dương cầm Kim Cương Tán trong tay, ghé sát Bàn Tử khẽ nhắc một câu.

Một lát sau, xung quanh doanh trại bò đầy vô số Kê quan xà.

Lâm Dương ra hiệu bằng mắt cho Bàn Tử, bảo hắn đi gọi Tiểu Ca, trong tình huống này, hai người khó đối phó, có thêm Tiểu Ca sẽ có thêm một người hỗ trợ.

Bàn Tử vừa định đi, Tiểu Ca có lẽ đã nghe thấy động tĩnh, đi ra.

Đột nhiên một vệt hồng quang lóe lên, một con rắn lướt sát mặt đất lao đến cắn vào mắt cá chân lộ ra của Tiểu Ca.

Bàn Tử lập tức hoảng hốt, vội vàng gọi Lâm Dương.

Lâm Dương bê một thùng bùn chạy tới, giúp Tiểu Ca thoa lại bùn vào chỗ bị cắn.

Đúng lúc này, trong lều lại có ánh đèn sáng lên tiếp theo đó là ánh lửa, ánh lửa vừa lóe lên, lũ rắn xung quanh dường như tìm thấy phương hướng, đồng loạt nhìn chằm chằm vào lều.

Lâm Dương kéo Tiểu Ca, ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý, lập tức chạy vào trong lều.

Ba người chạy vào, thấy Thiên Chân đang bật đèn pin dò tìm.

"Đừng nhúc nhích, mau nằm sấp xuống, tắt đèn đi!" Lâm Dương cực kỳ sốt ruột, đẩy Tiểu Ca về phía Thiên Chân, tắt đèn pin trong tay hắn.

Đèn pin vẫn bật ngoài việc phát sáng còn tỏa nhiệt, mà lũ rắn đó đang dựa vào việc cảm nhận nhiệt lượng để truy tìm mục tiêu, nếu vì một chiếc đèn pin mà khiến mọi người bị vây khốn ở đây thì quá oan uổng.

Bàn Tử quay người dùng bùn bịt kín cửa lều, thấy một ít bùn còn lại trong thùng không hề lãng phí, hắn lại thoa lên người mọi người.

Mấy người nằm sấp dưới giường xếp, không dám nhúc nhích, tiếp đó bên ngoài truyền đến tiếng "tích lý ba lạp" lớn, con "cự vô bá" đó đang phát uy, chắc chắn biết mọi người ở bên trong, nhưng vì mọi người đều đã thoa bùn lên người nên nó không thể phân biệt được vị trí cụ thể, vì vậy nó đang phá hủy một cách bừa bãi.

Lều trại bên ngoài đã bị đổ sập, ngay cả bệ đá lớn kia cũng bị quét bay.

Mọi người cứng đờ nằm sấp trên mặt đất, giữ nguyên một tư thế, không biết đã bao lâu, cuối cùng nghe thấy tiếng động bên ngoài dần dần nhỏ đi.

"Cứ ở trong này đừng động đậy, ta ra ngoài xem sao." Lâm Dương khẽ nói với mọi người một câu, rồi khom lưng cầm Kim Cương Tán lén lút chui ra.

"Lâm Dương, đừng ra ngoài, bên ngoài nguy hiểm!" Bàn Tử hét lên một tiếng, nhưng ngay sau đó nghe thấy có tiếng động đến gần, lập tức ngậm miệng, nhưng Lâm Dương thì như không nghe thấy gì, trực tiếp chạy ra ngoài.

Lâm Dương ra ngoài, phát hiện lũ rắn kia, không biết là vì mệt mỏi hay vì không tìm thấy mục tiêu nên bỏ cuộc, bắt đầu nhanh chóng giải thể, từng con Kê quan xà đỏ như chớp lần lượt rũ xuống từ con "cự vô bá" đó.

"Liều một phen, sống chết tùy trời!" Lâm Dương cắn răng, tiến lại gần lũ rắn đó.

Cách con "cự vô bá" khoảng bốn năm mét, chỗ đó không quá gần mà cũng không quá xa, những con rắn rũ xuống có không ít con vừa vặn rơi xuống gần đó.

Lâm Dương lau sạch bùn ở đầu ngón tay, nhanh chóng đưa tay chạm vào một con Kê quan xà rơi gần đó.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã chiết xuất được gien Kê quan xà.

Do chủ nhân đã dung hợp gien Kê quan xà nên lần chiết xuất này chỉ có thể dùng để nạp năng lượng, không thể dung hợp lần nữa.

Mời chủ nhân lựa chọn, vứt bỏ gien Kê quan xà hay nạp năng lượng cho huyết mạch." Trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Dương lập tức lộ vẻ cuồng hỉ, quả nhiên có thể thực hiện được.

Trước đó chiết xuất một lần Kê quan xà đã nạp năng lượng cho Kỳ lân huyết mạch, vốn dĩ ta nghĩ đó là một lần duy nhất, không có tính liên tục.

Lâm Dương lập tức lại chạm vào con Kê quan xà bên cạnh.

Quả nhiên, tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu, Lâm Dương thậm chí không cần nhìn kỹ, trực tiếp chọn nạp tất cả năng lượng vào Kỳ lân văn thân.

Con Kê quan xà bị Lâm Dương chiết xuất thì nhanh chóng biến

đen và co rút lại, trở thành màu đen đỏ rồi khô héo như một xác rắn khô vậy.

Phản ứng của lũ rắn đó tuy cũng nhanh, nhưng làm sao có thể nhanh bằng hệ thống loại đồ vật nghịch thiên này chứ?

Chúng không quay đầu cắn Lâm Dương, mà trực tiếp biến thành xác rắn khô màu đen đỏ.

Lâm Dương sau khi phát hiện điều này thì càng thêm mừng rỡ như điên, nhưng ngay sau đó thấy lũ rắn đó sau khi giải thể bắt đầu nhanh chóng rút lui vào rừng rậm.

"Có thể làm được!

Năng lượng của ta, đừng chạy!" Lâm Dương thấy tình hình lập tức sốt ruột, vội vàng lau sạch bùn trên hai tay, rồi chạy vào giữa đàn rắn hai tay cùng chiết xuất.

Lâm Dương điên cuồng chiết xuất những năng lượng này, cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh, tinh thần cũng càng lúc càng tốt, hoàn toàn không có cảm giác mệt mỏi sau một đêm căng thẳng.

Nhưng Lâm Dương không hề phát hiện ra hình thể của mình đã phình to hơn lúc nãy một vòng.

Trên vai Lâm Dương cũng ẩn hiện ánh sáng đỏ, một luồng nhiệt lượng cổ quái từ người hắn tỏa ra.

Nhiệt lượng làm khô hết bùn đất trên người Lâm Dương, mỗi khi hắn cử động tay chân, bùn đất trên người lại thành từng cục rơi xuống.

Lúc này, lũ Kê quan xà cảm nhận được nhiệt lượng từ người Lâm Dương, phát hiện ra sự tồn tại của hắn, chúng dừng lại, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Lâm Dương.

Lâm Dương chiết xuất năng lượng từ một con rắn mất 0.3 giây, đổi mục tiêu mất nửa giây, nhưng việc chiết xuất năng lượng Kê quan xà bằng cả hai tay một lúc thì không bị giới hạn số lượng.

Lúc này, Lâm Dương bị cảm giác khát khao từ lâu, cảm giác no đủ hiếm hoi xuất hiện làm choáng váng đầu óc, thấy càng ngày càng nhiều rắn tụ tập lại, hắn không hề sợ hãi, ngược lại còn có chút hưng phấn bất thường.

Một tiếng "xé toạc", đột nhiên toàn bộ quần áo của Lâm Dương bị căng rách toạc, cả người hắn như một quả bóng bay được bơm hơi nhanh chóng phình to, nhưng hắn dường như không hề cảm thấy gì, ngược lại còn cảm thấy toàn thân có cảm giác được sưởi ấm bởi ánh nắng mặt trời ấm áp nhất, cảm giác đó khiến xương cốt ngứa ran, dễ chịu đến mức gần như nghiện.

"Nữa, nữa, năng lượng của ta càng nhiều càng tốt." Lâm Dương nhìn bầy rắn dữ dằn, sự hưng phấn gần như muốn nhảy lên.

Chương 182

"A ha ha, sảng khoái quá!" Lâm Dương đột nhiên điên cuồng cười lớn một tiếng.

Bàn Tử từ dưới lều vén một khe hở, trợn tròn đôi mắt đen trắng rõ ràng lo lắng nhìn ra bên ngoài, sau đó thấy cảnh tượng Lâm Dương như bị ma nhập, lập tức sợ đến mức không thốt nên lời.

Quần áo Lâm Dương bị căng rách, lộ ra Kỳ lân văn thân trên vai, Kỳ lân văn thân lúc này đang phát ra ánh sáng đỏ rực, con Kỳ lân dường như muốn sống dậy, thậm chí mơ hồ còn có thể thấy những đám mây tường vân dưới con Kỳ lân đang chuyển động.

Hống hống hống… Đột nhiên trong đầu mọi người dường như truyền đến tiếng gào thét kỳ lạ của dã thú.

Những con Kê quan xà vốn định tấn công Lâm Dương thì lúc này đột nhiên nhanh chóng rút lui, chen chúc nhau như thể Lâm Dương mới là ác ma đáng sợ.

Lúc này, dưới chân Lâm Dương, xác Kê quan xà khô đã chất thành một ngọn đồi nhỏ, bảy tám phần Kê quan xà bỏ chạy đều đã bỏ mạng ở đó.

Theo tia nắng đầu tiên của mặt trời chiếu xuống, sương mù trên không trung nhanh chóng tan biến, Lâm Dương ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Lâm Dương cảm giác, chỉ cần nhảy lên một cái, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bay được.

"Lâm… Lâm Dương…" Bàn Tử thấy lũ Kê quan xà rời đi, trời cũng sáng hẳn mới chui ra khỏi lều, đứng cách Lâm Dương không xa,

có chút lo lắng gọi Lâm Dương một tiếng.

Lâm Dương quay đầu, nhìn Bàn Tử với nụ cười hưng phấn, nhưng ngay sau đó sắc mặt hắn đại biến, trở nên cực kỳ thống khổ.

Lâm Dương ngã vật ra đất, khuôn mặt biến dạng vì đau đớn kịch liệt.

Thiên Chân cũng đi ra lúc này, thấy một đống xác rắn khô dưới chân Lâm Dương, lập tức hít một hơi khí lạnh, nửa ngày không hoàn hồn, nhưng sau đó thấy bộ dạng của Lâm Dương thì theo bản năng muốn đỡ hắn dậy.

"Đừng đi, tình hình của cậu ta không ổn." Bàn Tử chặn Thiên Chân lại, hai người đứng một bên nhìn chằm chằm Lâm Dương, đồng thời đề phòng xung quanh, lũ rắn đó chết nhiều đồng loại như vậy, không biết có quay lại báo thù không.

Lâm Dương cảm giác toàn thân như muốn nổ tung, xương cốt đều có cảm giác đau đớn kịch liệt như bị căng ra, loại đau đớn đó con người căn bản không thể chịu đựng nổi, có cảm giác như bị đặt dưới cối đá nghiền nát từng chút một.

Da Lâm Dương bị căng rách, nhưng không lâu sau lại lành lại, rồi lại rách ra, lại lành lại, cứ thế lặp đi lặp lại không ngừng.

Hình xăm trên vai Lâm Dương cũng trở nên cực kỳ rõ nét, những đường vân trên đó cũng nhiều hơn trước rất nhiều, nếu trước kia chỉ là những nét phác thảo đơn giản, thì bây giờ đã được vẽ tinh xảo.

Màu sắc cũng sâu hơn trước, đỏ tươi như máu, màu sắc dường như đang biến hóa.

Không biết qua bao lâu, Bàn Tử nhìn Lâm Dương đột nhiên cảm thấy thân thể hắn co lại một vòng, sau đó thấy trên vai Lâm Dương kim quang lóe động, con Kỳ lân đỏ tươi đó dường như đang tiến hóa,

từng giọt máu tươi từ vai Lâm Dương nhỏ xuống, máu đó dường như mang theo nhiệt độ cực cao, giống như dung nham vậy, sau khi rơi xuống thì cây cỏ xung quanh đều khô héo.

Sau khi Kỳ lân văn thân hoàn toàn biến thành màu vàng kim, tiếng gào thét đau đớn của Lâm Dương yếu dần, thân thể phình trướng cũng nhanh chóng co lại như xì hơi.

Không biết lại qua bao lâu, thân hình Lâm Dương đã khôi phục, toàn thân những vết thương cũng không biết từ lúc nào đã lành lặn, ngay cả một vết sẹo hay cục máu đông cũng không còn, Kỳ lân văn thân vốn nổi bật trên người hắn cũng biến mất.

"Lâm Dương, Lâm Dương, chuyện gì vậy?

Cảm thấy thế nào?" Bàn Tử thấy Lâm Dương hoàn toàn trở lại bình thường mới dám tiến lại gần, bộ dạng vừa nãy của hắn thật sự quá đáng sợ.

Lâm Dương lờ mờ mở mắt nhìn Bàn Tử một cái, mệt đến mức kiệt sức rồi ngất đi.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Thiên Chân và Bàn Tử đặt Lâm Dương lên giường xếp, kiểm tra thân thể hắn một lượt.

Tuy không phải là bác sĩ chuyên nghiệp, nhưng có nhiều kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại như vậy, tình trạng cơ thể bình thường đều có thể nhìn ra, nhưng cơ thể Lâm Dương không có bất kỳ điểm bất thường nào.

"Mẹ nó chứ, tôi cũng đang hỏi đây!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Quá tà môn rồi." Bàn Tử phun một bãi nước bọt, nhìn Lâm Dương với ánh mắt hận không thể đục một lỗ trên người hắn.

“Thôi, đợi Lâm Dương tỉnh lại rồi hỏi vậy!

Mà này, ngẫm nghĩ kỹ lại thì, trước đây thân thể Lâm Dương còn có thể biến ra Kỳ lân, bây giờ xảy ra chuyện như vậy cũng không khó lý giải nữa.” Thiên Chân lắc đầu, rồi đi chăm sóc Tiểu Ca.

Tiểu Ca phản ứng nhanh chóng, tuy bị rắn cắn, nhưng may mắn là nọc độc đi vào không nhiều, Lâm Dương cũng kịp thời giúp nặn ra một ít máu độc, sau khi Thiên Chân tiêm huyết thanh, hắn không còn nguy hiểm lớn nữa, chỉ là nọc độc còn sót lại trong cơ thể chưa tan hết, khiến hắn có chút yếu toàn thân.

“Thiên Chân, chúng ta phải đi thôi, không thể ở lại đây được nữa.” Bàn Tử đột nhiên nhìn Thiên Chân nói một câu.

“Đi?

Sao phải đi?

Đi đâu chứ?” Thiên Chân không hiểu nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cực kỳ lo lắng nói: “Tuyệt đối không thể ở lại đây nữa, đã giết chết nhiều Kê quan xà như vậy, mà lũ Kê quan xà đó lại có tính báo thù rất cao.

Vừa nãy chúng tạm thời rút lui là vì sợ Lâm Dương, nhưng không chừng một lát nữa chúng sẽ quay lại, về gọi cả hội chị em cô dì chú bác, báo cáo rằng đồng đội đã chết thảm, rồi tập hợp đại quân đến báo thù nữa.” Thiên Chân cảm thấy trí tưởng tượng của Bàn Tử thật sự quá phong phú, nhưng nghĩ kỹ lại thì đúng là có chút đáng sợ, tính báo thù của Kê quan xà thì ai cũng rõ, vì ở gần đó, A Ninh đã bị cắn chết.

Bởi vì con rắn cắn chết A Ninh đã bị Lâm Dương bóp chết, dẫn đến một cuộc báo thù không ngừng nghỉ quy mô lớn như vậy.

Hiện tại số lượng Kê quan xà chết ít nhất cũng phải hàng vạn con, với tính báo thù của loài súc sinh đó, rất có thể sẽ thật sự như Bàn Tử

nói.

“Nhưng chúng ta có thể đi đâu chứ?

Bàn Tử thì trọng thương bất tỉnh, Tiểu Ca trúng độc yếu ớt, Lâm Dương thì hôn mê bất tỉnh không rõ tình hình.

Chúng ta không thể bỏ mặc tất cả mà chạy đi được!

Chuyện như vậy, ta không làm được.” Thiên Chân nói rồi quay đầu nhìn Lâm Dương, tiếp lời: “Cũng có thể chúng ta không cần chạy, Lâm Dương vừa nãy không phải đã dọa chết lũ rắn đó rồi sao?

Kê quan xà dù quỷ dị cũng là động vật, động vật có bản năng xu cát tị hung (tránh dữ tìm lành), biết Lâm Dương lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ không dám quay lại làm Tống tử đâu chứ?” “Ôi Thiên Chân ơi là Thiên Chân, đúng là Thiên Chân mà.” Bàn Tử có chút bất lực nói: “Vừa nãy chúng rút lui không phải vì Lâm Dương ở đó sao?

Nếu không rút lui chắc chắn sẽ chết, nhưng bây giờ Lâm Dương đã hôn mê rồi, vạn nhất chúng biết được, rồi quay lại, chúng ta có thể đối phó được không?” “Không, hai chúng ta quả thật cũng không thể đưa nhiều người như vậy đi được.” Bàn Tử trầm tư một lát nói: “Thế này đi, Thiên Chân đi thu dọn đồ đạc, tôi đi xem chúng ta có thể chạy đi đâu, đợi Tiểu Ca hoặc Lâm Dương hồi phục một người có thể đi được, chúng ta sẽ đưa họ rời khỏi đây trước.

Dù thế nào, cũng không thể ở lại đây được nữa.” Thiên Chân nghe Bàn Tử nói vậy, cũng thấy có lý, gật đầu nói: “Được, vậy thì phân công hành động đi.” “Ừ, những đồ không cần thiết thì đừng mang, mang cái MP3 làm gì?

Vướng víu.

Chương 183

Mang nhiều nước và thức ăn, có thêm đèn pin.” Bàn Tử dặn dò xong thì chạy ra ngoài.

Đợi Thiên Chân thu dọn đồ đạc xong, Bàn Tử thở hổn hển chạy về, uống mấy ngụm nước rồi mới nói: “Tôi ra ngoài xem một vòng rồi, vào rừng rậm chắc chắn không được, vào rừng rậm còn không bằng ở đây nữa!

Nhưng ở đây cũng không thể ở lại được, cho nên tôi nghĩ chúng ta đi vào trong thần điện đi!

Vừa nãy tôi trèo lên nhìn một chút, tìm được chỗ rồi, ở tầng hai của thần điện phía trên doanh trại của chúng ta, ở đó có thể nhìn thấy doanh trại, có tình huống trong rừng rậm, ở trên đó cũng có thể nhìn rõ hơn.

Khoảng cách không xa, tiện di chuyển đồ đạc.” Bàn Tử chỉ cho Thiên Chân chỗ đó, Thiên Chân gật đầu thấy khả thi, hai người bắt đầu bận rộn.

Lôi ra hai chiếc lều tạm dùng được, có đồ ăn thức uống và mấy bộ quần áo dự phòng, hai người một người vận chuyển vật tư vào thần điện, một người ở lại doanh trại cảnh giới, nếu không sợ rằng mọi người rời đi hết, để lại ba người không thể cử động sẽ gặp vấn đề.

Đợi Bàn Tử chuyển đồ lên xong, hai người bàn bạc xem ai sẽ được khiêng lên trước, Tiểu Ca đã tỉnh, trầm giọng nói: “Ta có thể đi được.” Huyết mạch của Tiểu Ca thật sự mạnh mẽ, chỉ sau nửa ngày, nọc độc còn sót lại đã gần như tan hết, tuy không còn nhiều sức lực, nhưng cơ bản đã khôi phục khả năng hành động.

“Vậy Tiểu Ca để ý Lâm Dương, tôi sẽ khiêng Bàn Tử lên trước.”

Bàn Tử chào Tiểu Ca một tiếng, cố định Bàn Tử vào một mặt phẳng đơn giản, rồi cùng Thiên Chân khiêng Bàn Tử lên trên.

Khi Lâm Dương tỉnh lại trong mơ hồ, hắn cảm thấy toàn thân đau nhức như vừa bị đánh một trận, nhưng lại cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh, chưa kịp hồi tưởng hết cảm giác trên người, hắn đã thấy Tiểu Ca trợn tròn đôi mắt đáng sợ nhìn chằm chằm mình.

"Gì vậy?" Lâm Dương giật mình, bật mạnh dậy.

"Hoa lạp", giường xếp trực tiếp bị Lâm Dương đè bẹp, lực bật nhảy suýt chút nữa làm rách nóc lều.

Tiểu Ca giật mình, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, Lâm Dương cúi đầu nhìn, cũng có chút khó tin, lực bật nhảy và sức mạnh của hắn ít nhất đã tăng lên gấp năm lần so với trước.

Tiểu Ca khó hiểu nhìn Lâm Dương, nói: "Thật kỳ lạ, anh có vẻ có nhiều bí mật hơn tôi.

Nhưng, lời tôi nói đó, bất kể anh là người hay có mục đích gì, đừng làm hại bạn bè của tôi, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh." Tiểu Ca nói xong thì quay người đi ra ngoài.

Khi Bàn Tử và Thiên Chân đi ra từ lều, Bàn Tử nói với Thiên Chân: "Thiên Chân, tôi nói này, lát nữa chúng ta khiêng Lâm Dương lên là được rồi, xác A Ninh thì đừng bận tâm nữa, mang theo chỉ thêm vướng víu." Thiên Chân nhíu mày nói: "Không hay lắm đâu?

Nếu chúng ta không khiêng xác A Ninh lên, lỡ Lâm Dương tỉnh dậy quay lại tìm, vạn nhất giữa đêm tỉnh dậy mà toàn là Kê quan xà thì sao?" Tính cách Thiên Chân và Lâm Dương có chút giống nhau, Thiên Chân hiểu hắn, cũng biết Lâm Dương cố chấp đến mức nào.

Bàn Tử nói: "Hay hay không thì sao?

Chúng ta vì Lâm Dương mà tốt, cậu cũng vậy, quá ngây thơ, quá

thánh mẫu rồi.

Mang theo xác A Ninh có tác dụng gì?

Chỉ làm phí sức và mệt mỏi thôi, A Ninh cũng sẽ không cảm kích đâu.

Thật sự không được thì chúng ta đào một cái hố chôn cô ấy đi, đây là di tích Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, cũng là một vùng đất phong thủy quý hiếm, A Ninh được chôn ở đây cũng không tệ." Thiên Chân nhíu mày do dự, vừa định nói gì đó, ngẩng đầu thấy Tiểu Ca đi ra, lập tức bỏ lời Bàn Tử ra sau đầu, nhìn Tiểu Ca nói: "Tiểu Ca, anh có thể hoạt động được không?

Chờ một chút, tôi đi khiêng Lâm Dương ra." "Không cần, cậu ta tỉnh rồi." Tiểu Ca trầm giọng nói một câu.

"Tỉnh rồi à?" Bàn Tử nhíu mày vén lều ra, quả nhiên thấy Lâm Dương đã tỉnh.

Bàn Tử thấy Lâm Dương tỉnh, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, cười nói: "Lâm Dương, cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi, làm bản gia lo muốn chết.

Nếu cậu không tỉnh nữa thì bản gia còn phải hô hấp nhân tạo cho cậu đấy." Lâm Dương cười nói: "Thôi đi!

Cậu không chôn xác A Ninh giúp tôi là tôi đã cảm kích vô cùng rồi." Lâm Dương biết Bàn Tử cũng lo lắng, nên không có ý trách hắn.

Bàn Tử cười gượng gạo một chút, sau đó nghiêm túc nói: "Lâm Dương, cậu thật sự định cứ mang theo cái xác đó à?

Những lời vừa nãy tôi nói không phải tôi không dám nói đâu, cậu tỉnh rồi tôi cũng phải nói…." Lâm Dương vẫy tay, nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói: "Bàn Tử, tôi nói thật với cậu, chỉ cần Lâm Dương tôi còn sống, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ lại thi thể của cô ấy ở đây.

Tôi biết cậu vì tốt cho tôi, anh em không phải là người không biết tốt xấu, nhưng thi thể này tôi nhất định phải giữ lại." Thấy Bàn Tử định mở miệng, Lâm Dương lắc đầu vội nói: "Đừng hỏi tại sao, bây giờ tôi không thể giải thích cho cậu được, sau này cậu sẽ hiểu thôi." "Được thôi!" Bàn Tử có chút khó hiểu, nhưng ngay sau đó cũng không vướng mắc chuyện này nữa, nói: "Thôi được rồi!

Nếu anh em đã cố chấp như vậy, thì tôi cũng không có gì để nói nữa." Lâm Dương nhấc A Ninh lên, nhẹ như cầm một viên gạch, hay nắm một nhúm lông hồng, hầu như không còn cảm nhận được trọng lượng của A Ninh nữa.

Hiện tại sức mạnh bùng nổ, Lâm Dương có sức phá hoại cực lớn, hắn giẫm nát một chiếc giường xếp, xé rách tấm màn của lều, bóp nát cả bồn nước bằng thép.

Tiểu Ca trầm giọng nói với Lâm Dương: "Sức mạnh tăng vọt, nếu không hoàn toàn thích nghi sẽ không kiểm soát được sức mạnh, cho nên tốt nhất nên tranh thủ lúc còn thời gian, tinh lực cũng dồi dào, vận động để thích nghi với sức mạnh của mình, nếu không sẽ làm hại người khác hoặc chính mình." Tính cách của Tiểu Ca là vậy, thẳng thắn, không nể nang ai, nhưng cũng không cố ý làm hại người khác.

Mặc dù trước đó từng nghi ngờ Lâm Dương, nhưng trước khi có bằng chứng, hắn sẽ giúp Lâm Dương.

Lâm Dương đã sớm biết tính cách của Tiểu Ca là như vậy, nên lúc đó tuy có đối đáp qua lại cũng không để bụng.

"Cảm ơn." Lâm Dương trầm giọng cảm ơn.

Mấy người chuyển hết đồ đạc lên trên, trời cũng sẩm tối.

Ở đây thời gian dường như không có ý nghĩa gì, một ngày trôi qua rất nhanh.

“Có mang theo đồ hộp không?” Thiên Chân nhìn một thùng đồ hộp dã chiến trên đất, hỏi mọi người.

Đồ hộp loại này ngon hơn bánh quy nén nhiều lắm, ăn đồ hộp dã chiến này xong cảm giác no bụng hơn, cơ thể cũng có sức hơn nhiều so với ăn bánh quy nén.

“Nếu đi quá xa thì đương nhiên không thể mang theo, nhưng gần như vậy sao lại không mang chứ?

Lãng phí thật đáng xấu hổ.” Bàn Tử nói một câu, đưa đồ đạc trong lều đã đóng gói xong trong tay cho Lâm Dương, rồi quay người đi khiêng đồ hộp.

Đồ hộp quá nặng, vì kích thước nên mang theo không tiện, trước đây khi có xe, họ cũng mang theo đồ hộp, nhưng khi vào trong thì đã bỏ lại bên ngoài.

Thiên Chân không hiểu hành động của Tam Thúc khi mang đồ hộp vào, cảm thấy Tam Thúc chẳng giống như hiểu biết về Tam Thúc chút nào.

Mọi người hầu như đã chuyển tất cả những đồ dùng được lên trên, cuối cùng Lâm Dương và Bàn Tử xuống dưới xách mấy thùng bùn.

Màn đêm buông xuống, trong di tích thần miếu dường như vì có vật che chắn xung quanh, nên mọi người đều cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Đợi Bàn Tử và Lâm Dương trở về, thấy Tiểu Ca đang dùng than củi sau khi đốt để bôi vẽ lên một bức tường.

“Phù điêu?” Bàn Tử đi tới, nhìn những hình vẽ trên tường không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Chương 184

Do niên đại đã lâu, phù điêu bị gió thổi nắng dãi mưa dầm mà trở nên mờ nhạt, mắt thường hầu như không nhìn rõ hình dạng ban đầu, nhưng sau khi Tiểu Ca bôi than đen lên, cộng thêm ánh nắng xiên tạt, đã hiện rõ nguyên bản.

"Bàn Tử, giúp một tay." Thiên Chân thấy bức tường lớn như vậy, không biết Tiểu Ca một mình phải bôi bao lâu, cũng nhặt một ít than củi, kéo Bàn Tử cùng đi giúp.

"Ta cũng." Lâm Dương cũng nhặt than củi lên giúp bôi vẽ.

Còn Thiên Chân thì đi nấu chút đồ ăn, mọi người đã vật lộn cả buổi sáng mà chưa ăn được chút đồ nóng hổi nào, bụng đã kêu réo rồi.

Nhưng cũng may có Bàn Tử ở đây, mọi người cũng không thể ăn cầu kỳ như vậy, có đồ ăn nóng hổi là được rồi.

Bàn Tử đi ra ngoài phế tích, nấu đồ hộp và bánh quy nén cho mọi người.

Không lâu sau, phù điêu đã được mấy người bôi vẽ toàn bộ.

Tiểu Ca trầm giọng nói: "Trên đó khắc những con rắn." Thiên Chân nhìn chằm chằm một lúc, lắc đầu nói: "Tôi không nhìn rõ, cũng không hiểu, trên đó nói gì vậy?" "Tôi cũng không nói ra được, cần phải từ từ nghiên cứu." Tiểu Ca cầm đèn pin vừa đi vừa nhìn.

Lâm Dương cũng chăm chú nhìn phù điêu theo, nội dung trên đó nhìn rõ một nửa, mờ mịt một nửa.

Chỉ có thể lờ mờ nhận ra rằng, đại khái là những cư dân nguyên thủy ở đây, thờ cúng những con Kê quan xà, đặt từng chiếc bình gốm lên đường nhìn vào những ngọn tháp vuông, sau đó Kê quan xà chui

vào bình gốm, những cư dân đó thành kính quỳ lạy xung quanh.

Nhìn những cư dân này ngu muội, nhưng vào thời đó cũng không thể thực sự ngu muội, phải biết rằng trong thời cổ đại khi y học chưa phát triển, sau khi bị rắn độc cắn gần như không có cách nào cứu chữa.

Vết cắn nhỏ như đầu kim, không như thứ to bằng cánh tay người, vậy mà có thể lấy mạng một người trưởng thành, mọi người tự nhiên sợ hãi, đối với những thứ đáng sợ, sẽ tìm cách lấy lòng, cầu xin che chở.

Ngay cả bây giờ, trong một số dân tộc thiểu số, rắn vẫn có vị trí không tầm thường, chứ đừng nói đến mấy nghìn năm trước.

Tiếp theo là hình vẽ cảnh chiến đấu, hai phe đang đánh nhau, qua quần áo và hình dáng có thể phân biệt được một phe là cư dân bản địa, hẳn là người của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Lúc đầu tình hình chiến trận đối với Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc không có lợi, họ đều là bộ binh, số lượng ít, đối phương lại có kỵ binh.

"Trên đó là chiến tranh, xem ra thời cổ đại dù là quốc gia nào, cũng không tránh khỏi vận mệnh xâm lược và bị xâm lược." Vì đường nét khá rõ ràng, Thiên Chân ngược lại nhìn rõ, cảm thán với mọi người một câu.

Thiên Chân tỉ mỉ nhìn những kẻ xâm lược Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, chuẩn bị phân tích những kẻ xâm lược Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, đột nhiên thấy Tiểu Ca đi về phía phù điêu, rồi đưa tay chạm vào khuôn mặt của tướng lĩnh kẻ xâm lược, người đang ngồi trên cỗ xe ngựa xa hoa do tám con ngựa kéo.

"Người này, tôi nhận ra rồi." Tiểu Ca trầm giọng nói một câu.

Tiểu Ca nói những lời kinh người không ngừng, Lâm Dương và Thiên Chân nhìn nhau, đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Không phải chứ?

Tiểu Ca, người này trông giống Nhị Đại Gia sao?" Bàn Tử không biết từ lúc nào đã đi vào, đứng phía sau mọi người, vừa nhìn hai lần nghe lời Tiểu Ca nói, lập tức không kìm được mà hỏi.

"Chu Mục Vương, vị Chu Thiên Tử đã viết 《Mục Thiên Tử Truyện》." Tiểu Ca giải thích một câu.

Mục Thiên Tử, Tiểu Ca vừa nói vậy, mọi người đều hiểu ra chuyện gì.

Về Mục Thiên Tử có một truyền thuyết thần thoại nhất, Mục Thiên Tử cưỡi tám con ngựa kéo một cỗ xe ngựa xa hoa, đưa mấy người ra ngoài du lịch, sau đó đến một nơi gọi là Quần Ngọc Sơn, là Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, được Tây Vương Mẫu Mẫu khoản đãi thịnh soạn.

Trong truyền thuyết, sau đó được Tây Vương Mẫu Mẫu khoản đãi thịnh tình, nhưng nhìn trên phù điêu lại dường như không phải chuyện như vậy.

Tiếp tục nhìn xuống, thấy quân đội của Chu Mục Vương thẳng tiến, cư dân Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc căn bản không phải đối thủ của quân đội hùng mạnh này, nhanh chóng bị đánh vào trong vương cung.

Nhưng tiếp đó trong cung điện xuất hiện một số quái vật thân nữ đầu rắn, những quái vật này cầm bình gốm đổ một số thứ vào trong tháp vuông, những con Kê quan xà bò ra và xé xác quân đội của Chu Mục Vương.

Với sự giúp đỡ của những con Kê quan xà đó, quân đội của Chu

Mục Vương bị tổn thất nặng nề.

"Ôi chao, sự thật là thế này à, cái tên Chu Mục Vương đó cũng thật là không biết xấu hổ." Bàn Tử phỉ báng một tiếng, rồi nói tiếp: "Chu Mục Vương dẫn quân đi đánh người ta, kết quả bị Kê quan xà cắn cho tan tác, ước chừng cuối cùng chỉ còn lại bảy tám người trốn thoát.

Để che đậy sai lầm của mình, hắn chỉ nói là dẫn mấy người đi du lịch, được Tây Vương Mẫu Mẫu thịnh tình khoản đãi, đúng là một tên lừa đảo lớn." Chuyện của Chu Mục Vương kết thúc ở đây, cảnh tiếp theo lại khiến mọi người nhìn có chút mơ hồ, có chút khó hiểu.

Trên đó khắc một con rắn khổng lồ, được bao vây bởi rất nhiều Kê quan xà.

Con rắn khổng lồ đó quấn quanh một vật hình trụ to hơn rất nhiều, vật đó nhìn không bằng phẳng, có chút vết lồi lõm, không giống cột trụ, mà hơi giống một cái cây khổng lồ.

Trong sự đối lập kích thước mạnh mẽ như vậy, những con Kê quan xà trông thật nhỏ bé đáng thương, giống như đồ trang sức trên con rắn lớn vậy.

Thiên Chân mở miệng nói: "Đang đánh nhau à?

Con rắn lớn đó trông giống loại mãng xà khổng lồ đã đuổi theo chúng ta, thảo nào nó lại rút lui khi đến vách đá, xem ra là kẻ thù không đội trời chung." "Không phải, không phải đánh nhau, là đang giao phối." Tiểu Ca đột nhiên mở miệng, phủ nhận suy đoán của Thiên Chân.

Lâm Dương và Bàn Tử nhìn nhau mù mịt, nhiều rắn quấn quanh như vậy, cả hai nhìn đều có chút chóng mặt, cũng không phân biệt được Tiểu Ca nhìn ra được là đang giao phối.

Không dám hỏi, cũng không biết hỏi, đứng phía sau Tiểu Ca lắng nghe hắn giải thích.

Thiên Chân ngẩn người một lát, rồi lại nhìn kỹ những hình vẽ đó, kinh ngạc hỏi: "Giao phối?

Ý anh là những con Kê quan xà nhỏ bằng ngón tay này đang giao phối với con rắn to như chiếc xe tải lớn sao?

Nhưng nhìn căn bản chúng không phải cùng một loài rắn mà!

Kích thước chênh lệch quá lớn, làm sao… giao phối được chứ?

Có chui vào được không?" "Cậu biết Lão Bảo không?" Tiểu Ca trầm giọng hỏi lại một câu.

Thiên Chân khó hiểu gật đầu nói: "Biết, thời cổ đại là người mở kỹ viện." "Không đúng." Lâm Dương biết Tiểu Ca chắc chắn không phải nói cái đó, tình cờ ta đã đọc được từ "Lão Bảo" trong một cuốn sách kỳ lạ nào đó.

Lâm Dương nói: "Đó là một loại tên gọi sai, thực chất Lão Bảo là một loại chim, người xưa phát hiện ra loài Lão Bảo chỉ có một loại chim cái, không có chim đực, nên họ cho rằng chúng có thể kết hợp với bất kỳ loài chim nào để sinh sản, được gọi là 'vạn điểu chi thê' (vợ của vạn loài chim).

Vì vậy sau này mới diễn biến thành từ để chỉ người phụ nữ hành nghề kỹ nữ có thể quan hệ với bất kỳ ai, gọi là 'Lão Bảo'." Tiểu Ca gật đầu nói: "Trên đây là một sự hiểu lầm, Lão Bảo có chim đực, chỉ là chim đực và chim cái có sự chênh lệch lớn về hình thể và ngoại hình, nên bị hiểu lầm là hai loại khác nhau." "Tôi nghe hiểu rồi." Bàn Tử gật đầu nói: "Ý anh là, con rắn lớn đó và Kê quan xà thực ra là cùng một loài, chỉ là vì quan hệ giới tính mà dẫn đến hình thể hoàn toàn khác nhau.

Nhưng mà này, con nào là đực?

Con nào là cái?" Lâm Dương nói: "Cần phải nói sao?

Chương 185

Con nhỏ là đực, con lớn là cái.

Hang động lớn có thể chui vào xe lửa nhỏ, nhưng có thấy hang động nhỏ nào chui vào được xe lửa lớn không?

Con rắn này khổng lồ như vậy, lũ rắn nhỏ này cộng lại e rằng cũng không đủ dùng." Bàn Tử nghe vậy gật đầu nói: "Đúng là như vậy." "Ừm?

Kỳ lạ." Tiểu Ca đột nhiên nhìn phù điêu hình trụ khổng lồ đó, lộ vẻ khó hiểu, rồi đưa tay chạm vào, sau đó quay người nhặt một ít than củi, bôi vẽ lại những chỗ vốn bị bỏ qua.

Mọi người lùi lại, nhìn thấy rõ ràng hơn, khi nhìn rõ phù điêu hoàn chỉnh, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, mắt trợn tròn há hốc mồm nhìn phù điêu trước mắt.

Hóa ra cái hình trụ khổng lồ mà con rắn lớn quấn quanh đó, không phải cây lớn cũng không phải kiến trúc, mà là một con rắn còn lớn hơn nữa.

Không, nhìn kích thước thì không còn là rắn nữa, mà gần như là giao long rồi.

Nếu so sánh kích thước của ba loài, thì giống như ngón tay, cánh tay và cơ thể người có sự khác biệt lớn như vậy.

Kê quan xà trước mặt con rắn lớn chỉ có thể là hoa tai, con rắn lớn trước mặt con cự xà cũng chỉ là một vật trang sức treo lủng lẳng.

Bàn Tử mắt tròn mắt dẹt nói: "…Cái thứ này không phải rắn nữa rồi chứ?

Nhìn hình thể, nó còn lớn hơn cả con giao long chúng ta từng thấy

trước đó.” Tiểu Ca tiến lên nhìn kỹ hơn các chi tiết, mở miệng nói: “Xem ra, vừa nãy tôi cảm thấy kỳ lạ, bây giờ mới phát hiện con đại mãng xà này không giao phối với lũ Kê quan xà, mà là giao phối với con cự xà.

Tác dụng của lũ Kê quan xà này, xem ra giống như đệm lót vậy, chúng bao quanh con đại mãng xà, giúp nó bám vào thân con cự xà, để nó giao phối thành công, không bị rơi xuống.” Bàn Tử tặc lưỡi nói: “Con cự xà này chắc là rắn mẹ, nếu nó đẻ trứng thì có thể đẻ được bao nhiêu quả trứng?

Một năm sinh một lứa, chắc có vô số con rồi.

Thảo nào ở đây có nhiều Kê quan xà như vậy, ở khắp nơi.” Lâm Dương trầm tư một lát, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường, mở miệng nói: “Con cự xà này có còn sống không?

Có còn ở đâu đó trong rừng rậm, hoặc dưới cung điện không?” Nếu con rắn này còn sống, vậy là nó đã sống từ thời thượng cổ đến giờ, nếu chiết xuất được gien của nó, lợi ích mà ta có thể nhận được sẽ lớn đến mức nào?

Lâm Dương thậm chí không dám tưởng tượng.

Đương nhiên, nếu gặp phải, tám phần cũng sẽ lành ít dữ nhiều, nhưng phú quý hiểm trung cầu, biết đâu làm thịt được con cự xà này, sau này có thể cao gối không lo.

Thiên Chân nói: “Chắc là không đâu!

Con rắn đó có những con rắn nhỏ khác vận chuyển thức ăn cho nó, có thể đảm bảo nó không bị chết đói, nhưng cũng không thể sống lâu như vậy được.

Phù điêu ít nhất cũng đã mấy nghìn năm rồi, con cự xà này nếu sống lâu như vậy, chắc chắn phải thành tinh thành yêu rồi.” “Mà

không phải sao?" Bàn Tử nói tiếp: "Vợ của Hứa Tiên mới có hơn một nghìn năm thôi, con rắn này ít nhất cũng đã ba bốn nghìn năm rồi chứ?

Nếu nó còn sống, chắc chúng ta cũng không nhìn thấy được đâu, không biết nó có ra ngoài hẹn hò với tiểu bạch kiểm nào không!

Yên tâm đi, tai họa sẽ không đổ lên đầu chúng ta đâu." Những phù điêu còn lại thì không có thông tin đặc biệt gì, một đám người đang tế tự rắn, thờ cúng rắn.

Nhìn tổng thể, chủ đề của phù điêu là rắn, trung tâm là rắn đang giao phối, xung quanh thì hoặc tế tự rắn, hoặc thờ cúng rắn, hoặc rắn giúp Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc đánh trận.

Xem ra đối với những con rắn này, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc không chỉ coi chúng là totem đơn giản nữa, mà những con rắn này gần như đã trở thành thần của họ.

Bàn Tử đột nhiên nói: "Khoan đã, tôi đột nhiên có chút không hiểu, đã là cùng một loài rắn, nhìn con đại mãng xà đó cấp bậc cao hơn lũ Kê quan xà này, vậy tại sao trước đây khi chúng ta bỏ chạy, gặp Kê quan xà, con cự mãng lại rời đi?" Lúc đó mọi người cũng thắc mắc về việc con mãng xà kia đột nhiên rời đi, nhưng sau khi nhìn thấy Kê quan xà, mọi người đương nhiên cho rằng việc con cự mãng rời đi là do sợ hãi Kê quan xà.

Dù sao thì độc tính của Kê quan xà ai cũng rõ, còn nếu con mãng xà kia có độc, thì năm người có mặt ở đây, ít nhất cũng phải chết ba người.

Lâm Dương nói: "Có lẽ là nó lười ra tay, cảm thấy chúng ta ở đây thì chắc chắn sẽ chết, hoặc là cảm thấy chui vào đó không tiện.

Sau đó khi chúng ta trong rừng rậm, gặp lại con cự mãng đó, trên ngọn cây không phải có rất nhiều Kê quan xà tụ tập sao?

Tôi đoán trước đó nó lười ra tay, dù sao thì mấy người chúng ta lúc đó cũng khiến nó chịu không ít thiệt thòi.

Có lẽ nó nghĩ có Kê quan xà thì vừa vặn có thể đối phó với chúng ta." "Không sai, bây giờ nghĩ kỹ lại có thể là như vậy." Thiên Chân cũng gật đầu, rồi nói: "Một con rắn lớn như vậy, trí tuệ chắc chắn không thấp, từ việc nó bao vây chúng ta có thể thấy rõ, cho nên nó hoàn toàn có thể đưa ra lựa chọn 'tránh dữ tìm lành' đó.

Như vậy thì cũng có thể giải thích được việc nó trộm xác của Ngõa Cách Nhĩ.

Lũ rắn nhỏ kia chắc chắn không ăn được, nhưng con đại mãng na kia loại thể hình nuốt một người tuyệt đối không thành vấn đề." Thiên Chân nói rồi trầm tư một lát, vừa vuốt râu cằm vừa nói: "Ở những nơi như thế này, chúng ta đi dọc đường, ngoài rắn ra ngay cả một con chim cũng không có, chắc chắn thức ăn đặc biệt khan hiếm, bây giờ thấy việc nó trộm thức ăn là điều bình thường." Giải thích như vậy, tuy còn những nghi vấn chưa được giải đáp, thậm chí có chút miễn cưỡng, nhưng hiện tại trong tình huống này, cách giải thích đó thực sự có thể khiến mọi người yên tâm hơn rất nhiều, tổng cộng vẫn tốt hơn nhiều so với việc thi thể người kết hợp với rắn thành quái vật.

Lâm Dương mở miệng nói: "Vị đạo đủ nồng, ăn nhiều một chút để xua ẩm khí trong cơ thể.

Hôm qua hít vào nhiều sương mù đặc như vậy, tuy trong cơ thể sẽ tự động phân giải, nhưng còn lưu lại trong cơ thể dù sao cũng không tốt, ăn nóng một chút để bức ẩm khí ra ngoài, mọi người sẽ thoải mái hơn." Thiên Chân nói: "Sương mù cũng không phải ngày đầu tiên, chúng ta cũng không phải ngày đầu tiên vào, cũng không phải ngày đầu tiên ở trong sương mù, tại sao tối qua lại bị mù, trước đó thì không sao?" Bàn Tử nói: "Đó không phải là chúng ta may mắn sao.

May mà tối qua sương mù có vấn đề, chúng ta mới có thể tìm được mặt nạ phòng độc, nếu mấy ngày trước sương mù có vấn đề, thì mẹ nó chứ, chúng ta đều phải làm bữa ăn nhẹ cho con đại mãng xà đó rồi." "Có thể là vì khi chúng ta ở trong rừng rậm, bên dưới có nước chảy, nước đó đều là nước động, lại còn được rễ cây lọc sạch.

Còn nước ở đây, quá trong, lại không chảy, trông giống nước đọng, đoán chừng là do nước này có vấn đề." Lâm Dương nói: "Sương mù không phải do nước bốc hơi rồi ngưng tụ thành sao!" Thiên Chân gật đầu, đồng tình với suy đoán của Lâm Dương, sau đó đột nhiên nhớ ra, mở miệng nói: "Đúng rồi, hôm qua sau khi tôi đeo mặt nạ phòng độc mà Bàn Tử đưa, không lâu sau khi thị lực lờ mờ khôi phục, tôi thấy có một người bùn ở bên cạnh ba lô đang lục lọi đồ đạc.

Không phải thị lực bị trì hoãn sao?

Cũng thật kỳ diệu, đầu óc giống như một cái máy quay phim vậy, những thứ đã nhìn thấy nhưng không ghi lại, sau đó sẽ tua lại." Thiên Chân vừa nói vừa tấm tắc khen ngợi, rồi nhìn sang Bàn Tử hỏi: "Đúng rồi, Bàn Tử cũng vậy sao?" "Trì hoãn hình ảnh?" Bàn Tử có chút khó hiểu, nuốt thức ăn trong miệng xuống rồi mới lắc đầu: "Tôi thì không cảm giác vậy, nhưng hôm qua trải nghiệm của tôi phức tạp hơn.

Khi tôi hoàn toàn bị mù, được Lâm Dương nhắc nhở, đeo mặt nạ phòng độc, thì không thấy hiện tượng đó." "Không đúng." Lâm Dương nghe lời Thiên Chân nói, tỉ mỉ hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Cậu nhìn thấy không phải là trì hoãn đâu." Lâm Dương trầm giọng nói: "Tối qua, phần lớn sự chú ý của tôi đều bị trận pháp Kê quan xà quấn lấy đó hấp dẫn, không quá chú ý đến bên cạnh lều.

Nhưng tôi lờ mờ nhớ có một bóng người lóe qua khóe mắt, nhưng

lúc đó không nghe thấy tiếng động gì của cô ấy, rõ ràng lũ rắn đó đe dọa lớn hơn, nên lúc đó tôi cũng không để tâm, tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm, nhưng không lâu sau, tôi vào lều, thấy không có chuyện gì, tôi đã quên mất chuyện này rồi.

Bây giờ, tôi thấy cái bóng đen lóe lên đó và cái gọi là 'trì hoãn' của cậu, đoán chừng là cùng một người." "Văn Cẩm." Tiểu Ca đột nhiên mở miệng.

Lâm Dương gật đầu nói: "Tôi cũng cho là Văn Cẩm, nếu không thì Thiên Chân một kẻ mù và Bàn Tử một người què, tuyệt đối sẽ không sống sót bình an như vậy." "Văn Cẩm?" Bàn Tử khó hiểu nói: "Văn Cẩm trộm đồ của ai?

Cô ấy muốn trộm cái gì chứ?

Thiên Chân, cậu có thấy trong ba lô thiếu cái gì không?" Thiên Chân chưa kịp trả lời, Tiểu Ca đột nhiên đứng dậy.

"Tôi biết rồi." Trên mặt Tiểu Ca lóe lên vẻ kích động hiếm thấy, rồi nắm lấy đồ hộp và ba lô bên cạnh, nói: "Đi theo tôi." Tiểu Ca nói xong, chạy ra ngoài.

Lâm Dương thấy Tiểu Ca chạy ra ngoài, cũng lập tức đứng dậy, thấy Bàn Tử và Thiên Chân cùng đứng dậy thì vội vàng nói: "Hai người ở lại, Bàn Tử bên đó cần người chăm sóc, tôi và Tiểu Ca sẽ đi hành động." Lâm Dương nói xong thì chạy ra ngoài.

Thiên Chân thấy tình hình, lập tức cũng đứng dậy muốn xông ra ngoài, Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ kéo Thiên Chân lại, nói: "Đừng đi theo, Lâm Dương và Tiểu Ca có đủ bản lĩnh để đối phó, chúng ta đi có khi lại thêm phiền phức, ở lại chăm sóc Bàn Tử là được rồi." "Bàn Tử ở trong đó rồi thì không sao đâu, tôi muốn đi xem thử." Thiên Chân sốt ruột nói: "Hôm qua khi tôi và Bàn Tử ở trong lều, Văn Cẩm mới vào, rõ ràng cô ấy chắc chắn không sợ tôi, hơn nữa cô ấy có quan hệ với

Tam Thúc của tôi, tôi nghĩ tôi đi theo sẽ dễ nói chuyện hơn.

Chương 186

Lúc đó vạn nhất cô ấy lại muốn chạy, tôi ở đó còn có thể khuyên nhủ." Thiên Chân nói xong cũng đuổi theo ra ngoài, men theo ánh đèn đuổi theo, thấy Tiểu Ca và Lâm Dương hai người nhảy vào đầm lầy, đang thoa bùn đen lên người.

Thiên Chân thấy tình hình, tuy không biết chuyện gì, nhưng cảm thấy đã muốn hành động cùng, vậy thì phải trang bị giống nhau, cũng nhảy xuống.

Thiên Chân vừa thoa bùn lên người, vừa không kìm được mà tò mò hỏi: "Tiểu Ca, sao vậy?

Thoa bùn để làm gì vậy?" Tiểu Ca thấy Thiên Chân đi xuống, đi về phía Thiên Chân, trên người mình đã thoa gần xong rồi, bắt đầu giúp Thiên Chân thoa.

Tiểu Ca vừa giúp Thiên Chân thoa bùn lên mặt, vừa nói: "Bắt Văn Cẩm, hôm qua Văn Cẩm mạo hiểm đến đây, chắc chắn là vì đã ăn hết thức ăn rồi.

Thức ăn ở đây vốn khan hiếm, nên cô ấy đành phải mạo hiểm.

Tôi đoán hôm nay cô ấy nhất định sẽ đến, nên chúng ta chuẩn bị đặt bẫy, bắt Văn Cẩm." Thiên Chân nghe vậy, vẻ mặt tò mò lập tức đông cứng.

"Ở đây, mai phục?" Lâm Dương nói: "Không sai, lát nữa để Bàn Tử mang thức ăn chưa ăn hết xuống, Văn Cẩm mạo hiểm đi tìm thức ăn, chắc chắn là đói lắm rồi, chỉ cần ngửi thấy mùi thức ăn sẽ không bỏ cuộc, nhất định sẽ đến." Bắt được Văn Cẩm quả thật là cách tiện lợi nhất, có thể biết được lối vào vương cung.

“Vậy không phải là tìm chết sao?” Thiên Chân nghe vậy, lập tức có chút chùn bước, rồi nói: “Mai phục ở đây, e rằng chúng ta vừa nằm xuống đã bị chôn vùi rồi, sẽ không còn cơ hội nào nữa.” Thiên Chân nói rồi có ý muốn quay lại.

Tiểu Ca nghe vậy, ngẩn người, quay đầu nhìn chằm chằm Thiên Chân, lạnh lùng nói: “Vậy ở lại đây làm gì?

Đợi đến bao giờ?” “Tôi…” Thiên Chân bị ánh mắt của Tiểu Ca nhìn mà có chút hoảng sợ, há miệng định nói nhưng lại không thốt nên lời.

Lâm Dương thở dài, bước tới nói: “Yên tâm, hôm qua chúng ta không phải đã chứng thực rồi sao, chỉ cần chúng ta thoa bùn lên, lũ rắn đó sẽ không tìm thấy chúng ta.

Hơn nữa, những con rắn đó dù sao cũng là rắn, tôi cũng chưa chắc đã không có cách đối phó.” Thiên Chân nghe lời Lâm Dương nói, trong mắt lập tức lóe lên ánh sáng: “Lâm Dương, chiêu thức hôm qua có thể dùng lại được không?” Lâm Dương nghe vậy thì ngẩn người một lát, sau đó lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết, tình huống hôm qua có chút đặc biệt, không hảo giải thích.

Nhưng, yên tâm, tôi và Tiểu Ca nhất định sẽ bảo vệ tốt cậu.” Lâm Dương cũng không biết hôm nay có thể giống như hôm qua mà điên cuồng hấp thu năng lượng Kê quan xà nữa không, vì hôm nay hắn rõ ràng cảm thấy đã bão hòa.

Hôm qua lúc đó giống như một người đói đến mức bụng lép kẹp, sắp chết đói, thấy thức ăn thì không kìm được mà lao vào.

Nhưng hôm nay đã ăn no rồi, khát vọng với thức ăn rõ ràng không bằng lúc sắp chết đói, cũng cảm thấy Kỳ lân văn thân trên người không còn biến hóa lớn, không biết có thể giống như hôm qua mà không kiêng dè hấp thu nữa không.

Thiên Chân nghe vậy, lập tức lại có chút ủ rũ.

Lâm Dương và Tiểu Ca mỗi người xách hai thùng bùn, để Bàn Tử và Bàn Tử cũng thoa lên người, sau đó Tiểu Ca kể kế hoạch cho Bàn Tử nghe, ý là muốn Bàn Tử cũng tham gia.

Tiểu Ca đuổi Văn Cẩm, biết Văn Cẩm ở nơi như thế này nhanh nhẹn như khỉ, quá khó để đuổi kịp, nên tốt nhất mọi người trực tiếp bắt cô ấy ở đây, như vậy thì cần phải thể hiện ưu thế về mặt nhân lực.

Bốn người, mỗi người canh giữ một phương vị, bất kể cô ấy muốn trốn thoát bằng đường nào, mọi người đều có thể chặn lại.

"Vậy Bàn Tử thì sao…?" Bàn Tử quay đầu nhìn Bàn Tử hỏi.

Tiểu Ca trầm giọng nói: "Văn Cẩm có lẽ sẽ đến khi có sương mù, chỉ cần mọi người phối hợp tốt, chắc chắn có thể bắt được cô ấy trước khi sương mù tan hoàn toàn.

Bốn người chúng ta, khả năng rất cao.

Thoa bùn cho Bàn Tử, sẽ không có chuyện gì đâu." Tiểu Ca rất cố chấp với việc bắt Văn Cẩm, nếu không phải mọi người đã bỏ đi sự đề phòng trong lòng, lúc này thấy hắn điên cuồng muốn bắt Văn Cẩm như vậy, chắc chắn lại sẽ nghi ngờ.

Bàn Tử vốn dĩ cũng cảm thấy có chút nguy hiểm, nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng thấy bắt được Văn Cẩm, tìm lối vào vương cung là tốt nhất, nếu không thì chuyến này thật sự phải đền bù cho nhà bà nội rồi.

Tìm lối vào vương cung, moi ra mấy món minh khí, như vậy cũng coi như gỡ gạc lại chút vốn.

Bàn Tử vốn lo lắng lãng phí lương thực, sau khi cho Bàn Tử ăn xong, số còn lại hắn đều ăn hết, nói là để dùng, ăn bữa này không biết bữa sau có không, lỡ đâu là bữa cuối cùng, đương nhiên có thể ăn bao

nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Bây giờ phải dùng thức ăn để dụ Văn Cẩm, đành phải nấu thêm một chút.

"May mà có một hộp cá ngừ đại dương đóng hộp, thứ này mùi vị nồng, nấu chín xong, mùi có thể bay xa mấy dặm." Quả thật không thể phủ nhận, Bàn Tử với thân hình như vậy làm đầu bếp chẳng hề lệch vai, rất phù hợp với hình tượng.

Làm xong, mọi người đi đến doanh trại tối qua, đặt nồi canh lên than hồng, dập tắt than hồng, giả vờ như đã ăn hết chỉ còn lại nước canh.

Mấy người nấp sau một tảng đá lớn bên cạnh, Thiên Chân và Tiểu Ca ở một tảng đá, Lâm Dương và Bàn Tử ở hai bên, chừa lại một lối cho Văn Cẩm.

Mọi người cứ nấp mãi, đợi đến khi trời hoàn toàn tối đen, ánh trăng lạnh lẽo rải chiếu xuống, nồi canh vừa mới bốc hơi nóng hổi, giờ đã nguội lạnh hoàn toàn, bùn đất trên người mọi người cũng đã khô một chút, nhưng không thấy bóng dáng Văn Cẩm đâu.

Bàn Tử có chút không nấp nổi nữa, nhìn sang Tiểu Ca, chuẩn bị hỏi, kết quả Tiểu Ca đã chú ý đến động tĩnh, quay đầu lạnh lùng trừng mắt một cái, khiến Bàn Tử lập tức hết giận và yên tĩnh trở lại.

Tiểu Ca chỉ vào tai mình, làm một động tác lắng nghe, ý bảo mọi người im lặng, chú ý lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Không lâu sau, ước chừng khi sương mù sắp kéo đến, mọi người quả nhiên nghe thấy động tĩnh, có một bóng người từ trong rừng rậm đi ra.

Bóng người đó trên người cũng thoa đầy bùn như Lâm Dương và mấy người kia, nhưng nhìn hình dáng mơ hồ có thể phán đoán đó là

một người phụ nữ.

Lâm Dương nhìn bóng người đó, nheo mắt lại, nhận ra Văn Cẩm, hắn đã từng xem ảnh của Văn Cẩm.

Lâm Dương nhìn sang Tiểu Ca, thấy bên đó không có động tĩnh gì, không khỏi kìm nén sự kích động trong lòng.

Nếu muốn bắt được Văn Cẩm, nhất định phải mọi người cùng hành động, phối hợp bao vây, nếu không với thân thủ đã rèn luyện được ở đây của Văn Cẩm, một khi để cô ấy chạy thoát vào rừng rậm, mọi người khó mà đuổi kịp được.

Lần này một khi để cô ấy thoát, lần sau sẽ không tìm được cơ hội tốt như vậy nữa.

Văn Cẩm thật sự đói rồi, bê nồi trực tiếp đổ vào miệng, một hơi nuốt chửng.

Lâm Dương đoán, Tiểu Ca có lẽ sẽ không làm vậy, chắc là sẽ để Văn Cẩm ăn một bữa no, nếu không thì một khi bắt được, Văn Cẩm chắc chắn sẽ không ăn nổi nữa, không chừng sẽ chạy ngay lập tức, dễ bị sặc.

Nhưng Lâm Dương càng nhìn càng kinh hãi, càng nhìn càng nghi ngờ, người phụ nữ này thật sự là Văn Cẩm sao?

Theo thời gian suy đoán, Văn Cẩm ít nhất cũng phải là một bà thím trạc tuổi Tam Thúc của Thiên Chân, nhưng người bùn trước mắt, Lâm Dương nhìn còn cảm thấy như một thiếu nữ.

Khuôn mặt trẻ trung như mười tám mười chín tuổi, tuy bị bùn đất che phủ, nhưng ngũ quan có thể thấy là thanh tú, cũng không giống một bà thím trạc tuổi Tam Thúc của Thiên Chân chút nào.

Sau khi đợi Văn Cẩm trèo lên, Thiên Chân vẫn còn có chút chưa thỏa mãn, liền vỗ vỗ vào vết bẩn trên người cô ta.

Đúng lúc này, Tiểu Ca đột nhiên hành động, nhanh như một con khỉ, hai tay bám vào tảng đá lớn phía trước, lật người nhảy vọt qua, đáp xuống ngay trước mặt Văn Cẩm.

Chương 187

Lâm Dương thấy Tiểu Ca động thủ, cũng vội vàng theo sát.

Văn Cẩm phát ra một tiếng kêu kinh hãi, giọng nói trẻ trung, hệt như một thiếu nữ.

Thiên Chân và Bàn Tử hơi chậm hơn một chút, nhưng trước khi Văn Cẩm kịp phản ứng, cả hai đã vây chặt lấy cô ta.

Văn Cẩm nhìn thấy mấy người đột nhiên xuất hiện, sợ hãi đến mức khom lưng xuống tư thế phòng thủ, đồng thời cứ như một con ruồi không đầu liên tục chạy loạn trong vòng vây, trên mặt lộ vẻ sốt ruột, dường như đang tìm kiếm cơ hội để thoát ra ngoài.

"Dì Văn Cẩm, đừng sợ, cháu là Thiên Chân, cháu sẽ không làm hại dì đâu." Thiên Chân nhìn dáng vẻ của Văn Cẩm, có vẻ hơi không đành lòng, vội vàng gọi cô ta, muốn an ủi.

Nào ngờ, Văn Cẩm nghe tiếng Thiên Chân gọi, liền như tìm được một lối thoát đột phá, lao thẳng về phía Thiên Chân.

Thiên Chân ngây người, vươn tay định ôm lấy Văn Cẩm.

Văn Cẩm hiển nhiên cũng có công phu trong người, một cú xoay người linh hoạt, tóm lấy vai Thiên Chân, dùng sức vặn một cái khống chế cậu ấy, sau đó đẩy Thiên Chân về phía cái lều bên cạnh rồi lao nhanh vào màn sương mù.

"Đuổi!" Lâm Dương hô lớn một tiếng, nhanh chóng đuổi theo Văn Cẩm.

Lúc này cũng chẳng ai còn quản Thiên Chân nữa, tất cả đều đuổi theo Văn Cẩm.

Sự linh hoạt của Văn Cẩm chỉ có thể phát huy tác dụng trong rừng

rậm.

Nơi đây là phế tích đổ nát, tường đổ, nhưng đường đi lại thẳng tắp, địa hình cũng rộng rãi, tốc độ của Văn Cẩm không thể hiện rõ ở đây.

Chẳng mấy chốc, cô ta bị Lâm Dương và Tiểu Ca đuổi kịp, hai người tạo thành thế vây, ép sát Văn Cẩm.

Văn Cẩm không biết vì không quen thuộc với phế tích, hay vì quá hoảng loạn mà chọn nhầm đường, chạy vào một ngõ cụt, bị mấy người Lâm Dương vây chặt.

Bàn Tử cũng thở hổn hển đuổi kịp, nhìn Văn Cẩm nói: "Trời ơi cô ơi, còn chạy không?

Bọn bản gia ta đâu có hại cô, cô cứ chạy như thế làm mấy anh em ta cứ như mấy tên côn đồ đuổi bắt con gái vậy." Văn Cẩm kinh hãi kêu lên một tiếng kỳ lạ, sau đó đột nhiên lật người, bắt đầu leo lên những bức tường đổ nát phía sau.

Văn Cẩm thân hình nhỏ nhắn, linh hoạt, mấy cái đã leo lên trên.

Lâm Dương và Tiểu Ca cũng không chịu thua kém, theo sau leo lên.

Lâm Dương vì sức lực lớn, khả năng bật nhảy cực mạnh, chỉ một cú bật đã lên cao mấy mét, trực tiếp vươn tay tóm lấy cổ áo sau của Văn Cẩm.

Mọi người thấy tình hình như vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy ván đã đóng đinh, Văn Cẩm lần này không thể thoát được nữa.

Nhưng hiển nhiên đã đánh giá thấp quyết tâm muốn chạy trốn của Văn Cẩm, cô ta đột ngột dùng sức chống đỡ, nắm lấy vạt áo Lâm Dương rồi nhảy xuống.

“Phù thông!...” Tiếng nước rơi vang lên, mọi người vội nhìn, đó chính là hồ nước mà ban ngày họ đã thấy phía sau tảng đá lớn.

Ban ngày nhìn xuống thấy đáy trong vắt, bên dưới có thần điện, có hành lang và cung điện.

Tiểu Ca chậm hơn Lâm Dương một bước, cũng đuổi theo, lại có một tiếng nước rơi nữa, Tiểu Ca cũng nhảy xuống.

Lâm Dương bơi rất giỏi, lại dung hợp gen cá heo, dưới nước cũng có thể hô hấp bằng phổi, nhưng lại không đề phòng nước phía sau tảng đá, thêm vào đó trên người đều là bùn đất, vừa nhảy xuống, lớp bùn trên người bị rửa trôi, nước hồ lập tức trở nên đục ngầu.

Cũng vì trên người toàn bùn, Lâm Dương túm lấy Văn Cẩm, bùn dính vào tay khiến cô ta tuột ra.

Chờ đến khi Lâm Dương và Tiểu Ca được Thiên Chân và Bàn Tử kéo lên, Văn Cẩm lại không nổi lên, biến mất.

“Có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ cô ta không biết bơi, bị chìm xuống rồi sao?” Thiên Chân nhìn mặt nước dần trở lại bình yên, lập tức có chút lo lắng nhìn hai người.

“Tôi xuống tìm.” Lâm Dương trầm giọng nói một câu, sau đó lao mình xuống nước.

“Tôi cũng xuống.” Tiểu Ca thấy Lâm Dương xuống, không biết có phải lo lắng Lâm Dương một mình không tóm được Văn Cẩm, không yên tâm nên cũng lặn xuống theo.

Khoảng hơn một phút sau, Tiểu Ca nổi lên mặt nước, nói: “Đường hầm bên dưới thông tứ phía, Văn Cẩm đã chui vào trong.” “Hả?

Như vậy chẳng phải sẽ chết ngạt sao?” Thiên Chân lập tức kinh

hãi, rồi có chút hối hận, cảm thấy không nên ép Văn Cẩm đến mức đó, vô cớ làm hại tính mạng cô ta.

"Lâm Dương đâu?

Lâm Dương cũng chưa lên sao?" Bàn Tử nhìn một vòng, thấy mặt nước đã bình lặng, cũng không thấy Lâm Dương nổi lên, lập tức có chút sốt ruột.

Tiểu Ca trầm giọng nói: "Lâm Dương đuổi theo vào một đường hầm rồi." "Khốn kiếp, ngay cả dụng cụ lặn cũng không có, sao lại có thể mạo hiểm đuổi vào trong như vậy?" Bàn Tử nghe lời đó lập tức sốt ruột, hỏi: "Tiểu Ca, sao không cản hắn lại?" Tiểu Ca trầm giọng nói: "Với bản lĩnh của Lâm Dương, hắn sẽ không làm chuyện bất lợi cho mình đâu, hắn dám đuổi vào, tôi tin hắn có sự tự tin." Bàn Tử nghe vậy, cũng gật đầu, bản lĩnh của Lâm Dương còn thần bí hơn cả Tiểu Ca, dám đuổi vào nhất định là có nắm chắc.

Thiên Chân và Bàn Tử hai người vươn tay kéo Tiểu Ca lên, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nước "hoa lạp hoa lạp", tiếp đó là tiếng ho khan và thở dốc.

Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, đó là giọng của phụ nữ.

"Đường hầm bên dưới chắc là thông nhau hết, Văn Cẩm đã chui ra từ một nơi khác." Thiên Chân đang phân tích, Tiểu Ca và Bàn Tử đã đuổi theo ra ngoài.

Lâm Dương nổi lên mặt nước, cũng bám sát phía sau Văn Cẩm.

Văn Cẩm chạy ở phía trước nhất, Lâm Dương hơi chậm lại, phía sau là Tiểu Ca, sau đó là Bàn Tử và Thiên Chân.

Văn Cẩm biết ưu thế của mình không thể hiện rõ ở những nơi rộng rãi, nên đã lao nhanh vào rừng rậm.

Nơi đó quá gần rừng rậm, chỉ mấy cái cô ta đã chạy vào trong rừng.

Văn Cẩm hiển nhiên đã thích nghi với việc chạy điên cuồng trong rừng rậm, thân hình cô ta linh hoạt như một con khỉ, chuyên chui vào những nơi lắt léo khó đi.

Lâm Dương tốc độ nhanh, nhưng ở những nơi như vậy đuổi theo không bằng Văn Cẩm, căn bản không thể đứng thẳng người mà chạy, phải liên tục chui qua chui lại trong những dây leo chằng chịt.

May mà mắt Lâm Dương có thể nhìn xuyên bóng tối, nên thấy rõ thân ảnh Văn Cẩm.

Tiểu Ca cũng rất quyết tâm đuổi theo Văn Cẩm, bám sát phía sau Lâm Dương.

Chương 188

“Khốn kiếp, chậm lại chút!” Phía sau truyền đến tiếng Bàn Tử, nhưng giọng nói đó đã xa dần, Lâm Dương nghe mà không khỏi dừng bước.

Ở nơi như vậy mà bị tách ra sẽ rất nguy hiểm, nên hắn dừng lại đợi Tiểu Ca đuổi kịp.

Cuối cùng Văn Cẩm vẫn chạy thoát, biến mất trong khu rừng đó.

Mặc dù đã xác nhận cô gái đó là Văn Cẩm, nhưng điều khiến ta không thể lý giải là tuổi tác và diện mạo của Văn Cẩm hoàn toàn không tương xứng.

Bàn Tử lẩm bẩm: “Lại để cô ta chạy thoát rồi, một cô gái mà chạy nhanh đến mức mấy thằng đàn ông to lớn như chúng ta cũng không đuổi kịp.” “Thôi được rồi, quân giặc đã chạy xa, chớ nên đuổi.

Đã chạy xa như vậy chứng tỏ cô ta rất quen thuộc với khu rừng đó, nên mới dễ dàng cắt đuôi được chúng ta, ngay cả Lâm Dương cũng không đuổi kịp.

Cứ yên tâm đi, chúng ta sẽ gặp lại cô ta thôi, trên người cô ta có bí mật mà chúng ta cần.” Tiểu Ca nói.

Mọi người đều cảm thấy đúng là như vậy, liên quan đến bí mật của Văn Cẩm cũng như chuyện của Tam Thúc, đều cần phải hỏi cô ta.

Sau đó, họ lại quay về doanh trại.

Lâm Dương cảm thấy nơi này thật sự không an toàn, tốt nhất nên rời đi càng sớm càng tốt.

Hắn đoán làn sương mù tiếp theo sắp đến rồi, nếu lần tới rắn cơ quan lại xuất hiện, hắn không chắc cơ thể siêu bão hòa của mình có

thể hấp thụ được đàn rắn mới hay không.

Lâm Dương cảm thấy rắn ở đây giết không hết, cứ như thể chúng đã quần tụ sinh sống ở nơi này hàng trăm năm.

Đối với nơi đây, chúng không chỉ quen thuộc, mà dường như con rắn lớn kia đang thao túng cả đàn rắn đực, tấn công họ mỗi khi sương mù dâng lên.

"Nơi này không nên ở lâu, việc cấp bách của chúng ta là phải nhanh chóng tìm đường về thị trấn.

Tôi cảm thấy khi sương mù lại lên, chúng ta chưa chắc có thể đối phó được với những nguy cơ không biết trước." Lâm Dương nói.

Thiên Chân cũng cảm thấy như vậy, Bàn Tử càng tỏ vẻ đồng tình.

Tiểu Ca nhìn thấy dẫn theo nhiều người như vậy quả thật không dễ dàng, nên cũng đồng ý.

Lâm Dương cõng A Ninh.

Dù thế nào đi nữa, hắn nhất định phải đưa A Ninh về, bất kể con đường có gian nan đến đâu.

Đi được nửa đường, họ lại đi vào khu rừng mà Văn Cẩm đã biến mất vừa nãy.

Không biết tại sao, dù lần trước đuổi Văn Cẩm, hay lần này muốn rời khỏi đây, hắn đều có một cảm giác bất an về khu rừng này.

Hắn cảm thấy gai ốc dựng đứng ngay khi đứng ở cửa rừng.

"Mọi người xếp thành hàng, Lâm Dương đưa A Ninh cho Bàn Tử, tôi đứng ở phía sau, tôi cảm thấy tình hình bên trong có gì đó không ổn." Tiểu Ca mặt không chút biểu cảm nói.

"Được!" Lâm Dương đáp lời xong liền nhanh chóng giao A Ninh cho Bàn Tử.

Bàn Tử thầm nghĩ: “Phì, việc nặng nhọc gì cũng đổ hết lên đầu bản gia ta.” Mặc dù Bàn Tử nghĩ vậy trong lòng, nhưng tay vẫn ngoan ngoãn đỡ lấy A Ninh.

Đoàn người xếp thành hàng một, cẩn thận tiến về phía trước, một lát sau Tiểu Ca đột nhiên nói.

“Tình hình trong rừng có những điểm giống và khác với những gì chúng ta gặp trước đây.

Dưới đất vẫn còn dấu vết rắn bò, nhưng có những dấu vết mới hơn của thứ gì đó đang giao chiến trong đó, hung dữ hơn cả những con rắn chúng ta đã gặp.” Vừa chậm rãi đi, vừa nghe Tiểu Ca nói, đi thêm một đoạn lại phát hiện có một lượng nhỏ vết máu.

Lâm Dương ngồi xuống kiểm tra.

“Không phải máu người.” “Máu rắn.” Tiểu Ca nói.

Thiên Chân hỏi: “Không phải là máu của những con rắn cơ quan đó chứ?” “Đúng vậy!” “Chẳng trách bản gia ta lại cảm thấy, số lượng rắn tuy nhiều, nhưng dù có xuất động toàn bộ cũng không thể nhiều đến vậy, hóa ra đều chết ở trong này rồi.” Mấy người đi càng lúc càng cẩn thận, vì đã thấy máu, không biết tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì.

Dẫn theo một đội người đi cũng thật khó khăn.

Đang đi, họ phát hiện những vết máu càng lúc càng nhiều, đi xa hơn nữa thì thấy những con rắn chết chất thành đống, xác thịt nát bươm, da rắn bị xé nát tơi tả, máu chảy thành sông.

Tiểu Ca tiến lên xem xét tình trạng của những con rắn chết đó, chậm rãi nói: “Do lão ưng làm.” “Thôi đi, lão ưng thì có gì mà sợ, bản gia ta một phát súng là hạ gục một con, bắn phát nào trúng phát đó, các người không biết năm xưa ta đã…” “Không, thứ có thể giết nhiều rắn như vậy chắc chắn không chỉ có vài con lão ưng, những con lão ưng

này thành đàn thành đội tấn công bầy rắn, chắc chắn có thứ gì đó đang thao túng chúng, nếu không tại sao chúng lại tấn công bầy rắn ở một nơi tầm nhìn kém như trong rừng cây này chứ." Chờ Tiểu Ca nói xong, Bàn Tử im lặng, mọi người chìm vào một khoảng lặng, vì không ai biết ai đã điều khiển những con lão ưng này.

Bất kể là ai có thể khống chế nhiều lão ưng như vậy để giết nhiều rắn đến thế, chắc chắn là một nhân vật khó lường.

"Việc cấp bách của chúng ta bây giờ là tiếp tục đi về phía trước, nếu ban ngày mà không ra khỏi khu rừng này, đến tối sương mù lên, tình hình trong rừng sẽ càng khó lường hơn.

Sương mù trong khu rừng này đều có độc, lúc đó tôi sẽ không nhìn thấy gì." Lâm Dương nói.

Thiên Chân và mọi người đều gật đầu.

"Vậy đừng lề mề nữa, đi thôi." Bàn Tử nói.

Tiểu Ca gật đầu, quay về cuối đội, Lâm Dương tiếp tục dẫn mọi người đi thẳng về phía trước.

Khoảng cách giữa mấy người gần hơn lúc nãy, nhưng tốc độ của cả đội đều tăng lên, mọi người đều muốn nhanh chóng rời khỏi khu rừng quỷ bí này, nên không hẹn mà cùng tăng tốc.

Cảnh tượng vừa rồi đều bị một người nấp sau gốc cây nhìn thấy.

Người này không phải ai khác, chính là Văn Cẩm mà họ vừa nãy đã dốc sức đuổi theo.

Giờ đây Văn Cẩm lại lén lút đi theo họ.

Thực ra Văn Cẩm đã trốn trong khu rừng này, ai ngờ mấy người kia lại đuổi kịp.

Ban đầu Văn Cẩm cứ tưởng họ đang tìm mình, nhưng thấy bốn

người mang theo đồ đạc lỉnh kỉnh, lại cõng theo một thi thể, muốn rời khỏi khu rừng này, nên đã theo dõi họ.

Mấy người kia rất cẩn thận với tình hình phía trước, không ai chú ý đến có một người đang đi theo không xa phía sau cả đội.

Chương 189

Ban đầu Văn Cẩm chỉ định đánh lén, nhưng khi đi giữa chừng thì lại thấy một cảnh tượng đáng sợ như vậy.

Văn Cẩm cũng không nghĩ sẽ có một cuộc tấn công quy mô lớn vào bầy rắn.

Thực ra hôm qua khi ở trong khu rừng này, cô ta cũng không phát hiện ra có những xác rắn này.

"Vậy những xác rắn này đều là mới xuất hiện, vậy khi không có chúng ta ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Văn Cẩm thầm nghĩ trong lòng.

Văn Cẩm nhìn thấy những điều đó, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi mà lùi lại một bước, vừa lùi lại một bước thì dẫm trúng một cành cây, phát ra tiếng động.

Cả nhóm người đang trong trạng thái cảnh giác cao độ, nên nghe thấy tiếng động đó lập tức quay đầu lại, nhìn thấy phía sau có một người vẫn luôn đi theo.

Lâm Dương thị lực tốt hơn, nhìn thấy đó là Văn Cẩm vừa nãy họ đã đuổi mất, Tiểu Ca liền đuổi theo.

Văn Cẩm vừa mới sợ hãi, chân mềm nhũn, nên khi Tiểu Ca đuổi theo, cô ta chưa chạy được mấy bước đã bị tóm gọn.

"Không ngờ Văn Cẩm lại theo dõi chúng ta từ nãy đến giờ." Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Văn Cẩm không vội vàng lẩn trốn, nhưng vẫn bị bắt.

"Nếu không phải tôi sơ suất lần này thì mấy người đàn ông to lớn các người cũng không bắt được tôi đâu, đúng là đồ vô dụng.

Nếu không phải lần này xảy ra chút chuyện, tôi cũng không thể bị bắt dễ dàng như vậy.” Văn Cẩm khiêu khích nói với mấy người.

“Ha ha, bản gia ta nóng tính, ta không bắt được cô sao?

Bây giờ cô chạy đi, ta xem ta có bắt được cô không.” Bàn Tử nói.

“Có bản lĩnh thì thả tôi ra, nếu dám thả tôi ra tôi sẽ dám chạy.” Văn Cẩm nói.

“Thôi được rồi, lý trí một chút đi, việc cấp bách của chúng ta là nhanh chóng đi về phía trước.

Không phải các người nghe Tiểu Ca nói sao?

Tình hình của chúng ta nghiêm trọng đến mức nào, còn lãng phí thời gian ‘linh linh linh’ ở đây, lại còn định để con tin vừa bắt được chạy trốn, rồi lại đi đuổi theo nữa, hai người định đều không quay về được sao?” Lâm Dương cảm thấy cuộc đối thoại trẻ con của hai người kia thật sự không nói nên lời.

Cứ như hai đứa trẻ không phân biệt được thời điểm.

Nếu về đến thị trấn rồi thì muốn cãi nhau bao nhiêu cũng được, Lâm Dương cũng sẽ không ngăn cản, nhưng bây giờ lại đang ở giữa khu rừng, bên cạnh một đống xác rắn, mà lại bàn luận gay gắt như vậy.

Tiểu Ca và Thiên Chân cũng không nói gì, Tiểu Ca trực tiếp tóm lấy Văn Cẩm rồi áp giải cô ta đi về phía trước, Thiên Chân đi ngay phía sau Tiểu Ca.

“Ôi trời, đi hết rồi, đợi bản gia ta với chứ, ta không phải đang đùa thôi sao?

Ta làm sao có thể để cô ta chạy trốn được chứ, chúng ta khó khăn lắm mới bắt được cô ta, về còn phải thẩm vấn nữa mà, ta đâu có

ngốc.” Bàn Tử nói.

Mọi người quay lưng làm ngơ, chỉ muốn nhanh chóng đi ra khỏi khu rừng này.

Đi được một đoạn thời gian sau, họ phát hiện một hiện tượng rất kỳ lạ, những cây trong khu rừng này mọc thành từng hàng, càng đi sâu vào trong, những hàng cây này càng mọc giống như những tấm chắn bảo vệ, cứ như đang ngăn cản họ đi ra ngoài, tất cả đều thành từng hàng ngang, rất khó đi.

Hiện tượng này thực sự rất kỳ quái, mọi người đều nhìn Tiểu Ca, hy vọng với sự thông minh và tài trí của hắn có thể tìm ra cách nhanh chóng vượt qua những tấm chắn bảo vệ này.

“Mọi người lùi lại đi, để tôi mở đường, tôi thấy hướng phía trước có một con đường có thể mở ra được.” Lâm Dương nói.

Thế là mọi người đều lùi lại mấy bước, đứng phía sau Lâm Dương.

Ban đầu Lâm Dương vừa đẩy đổ mấy gốc cây thì không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng không biết tại sao, khi chuẩn bị đẩy cây thứ ba, Lâm Dương lại do dự, cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, cảm giác đó không phải là chuyện tốt, nên có chút sợ hãi.

Nhưng hắn lại lắc đầu, nghĩ mình đa nghi quá, mọi người đều đang đứng ở đây, Tiểu Ca cũng đứng phía sau, nếu có chuyện gì chắc chắn sẽ nhắc nhở.

Nhưng bây giờ quay đầu nhìn nét mặt Tiểu Ca, hắn lại như đang đợi hắn dọn hết cây cối mà không có cảm giác khác thường nào, nên Lâm Dương từ từ gỡ bỏ sự đề phòng trong lòng, cảm thấy mình xuất hiện dị thường chắc là do bị khu rừng này dọa cho quá nhạy cảm rồi, nên không suy nghĩ nhiều, hướng đến cây thứ ba.

Cùng với tiếng cây thứ ba đổ xuống, một đám thứ đen thùi đột nhiên lao về phía họ.

Lâm Dương phản ứng cực nhanh lùi lại mấy bước, vội vàng nói với mọi người: "Nhanh lên, mọi người lùi lại, ở đây rất nguy hiểm!" Nhưng lúc này đã không kịp nữa, tốc độ của những thứ kia thực sự quá nhanh, đã bay đến bên cạnh Tiểu Ca, nhưng may mà Tiểu Ca phản ứng cực nhanh, công lực không hề thấp, nên những thứ kia không gây ra thương tích cho hắn.

"Mau mau giúp với, bản gia ta cũng một thứ lớn như vậy, muốn đánh những con quạ đen này thì đúng là không thể phân thân mà, các người cũng không biết giúp bản gia ta một tay, cứ đứng đó mà nhìn.

Nếu không thì đỡ cái xác này đi cũng được mà." Bàn Tử một cánh tay bị con vật đen thùi đó cắp lấy, nhưng tay kia vẫn đỡ A Ninh, vì sợ buông ra A Ninh sẽ rơi xuống, nên chỉ có thể dùng tay đó mà vung vẩy, cũng không thể rút vũ khí ra để đánh con chim đen thùi kia.

Bàn Tử trông vô cùng buồn cười, thế là Lâm Dương nhanh chóng chạy đến.

Hắn đã đánh bay con chim đen thùi đó.

Tình hình của Thiên Chân bên cạnh là tồi tệ nhất, cậu ấy gần như bị rất nhiều chim đen thùi vây kín, chỉ lộ ra mỗi cái đầu, còn phần thân dưới, phần thân trên gần như đều bị chúng bao phủ, không biết nên bắt đầu cứu từ đâu, không có chỗ nào để ra tay.

"Nhanh, nằm xuống, lăn đi!" Tiểu Ca vội vàng nói với Thiên Chân.

Thiên Chân rất nghe lời, nhanh chóng nằm xuống, liên tục lăn qua lăn lại, thế là những con chim đen thùi trên người cậu ấy rơi xuống.

Trong quá trình lăn, có vài con chim vẫn bám vào những vị trí vô cùng yếu hiểm, Tiểu Ca thấy vậy lập tức dùng ngón tay kẹp chết

chúng.

Sau khi đuổi tất cả chim đi, Tiểu Ca đỡ Thiên Chân dậy.

“Cảm ơn anh.” Khi quay đầu lại, họ mới phát hiện Văn Cẩm lại bỏ trốn nữa rồi.

Không biết từ lúc nào, có thể là lợi dụng lúc hỗn loạn, lúc họ không chú ý, lúc họ không thể tự lo cho mình, cô ta lại bỏ trốn.

Cũng không biết có bị những con chim đen thùi đó đuổi theo hay không.

Nhưng mọi người thấy, dù sao thì sau khi ra ngoài nếu có cơ hội cũng sẽ tìm, nên không hề vội vàng, việc cấp bách bây giờ là cảm thấy khu rừng này thực sự quá kỳ lạ, cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nên nhanh chóng rời đi mới là việc cấp bách.

“Thực ra những con chim đen thùi này là lão ưng, nhưng không phải là lão ưng thuần chủng lắm, có chút thành phần của quạ, cũng có thể ăn thịt người sống.

Chương 190

Vậy những con rắn chúng ta vừa thấy, thực ra cũng là do những con chim đen thùi này giết, nhưng không biết rốt cuộc có bao nhiêu chim." Tiểu Ca nói.

"Trời ơi, càng lúc càng rắc rối, chúng ta mau tìm đường ra đi thôi, lỡ đâu chúng lại quay lại thì sao?

Tôi không còn sức để đối phó với những kẻ ăn thịt người này nữa, không biết rốt cuộc là cái gì, thật là..." Bàn Tử nói.

Mọi người đều không biết bây giờ có nên tiếp tục chặt cây tiếp theo hay không, vì sợ hãi, nếu chặt thêm một cây nữa, những con chim đó sẽ lại bay về.

Lâm Dương nói không cần lo lắng, vì đã không muốn thành đàn thì chỉ cần bị giật mình một chút là sẽ thành đàn bay đi hết, nên không thể nào mỗi cây là một cơ quan, cái này không cần lo lắng.

Thế là con đường tiếp theo đi được yên tâm hơn nhiều, ít nhất cũng có thể dọn dẹp những cây cản đường.

Không biết tại sao, mặc dù đi suốt chặng đường đều cảm thấy có thứ gì đó luôn theo dõi, nhưng mọi người đều không cảm nhận được, cũng không nhận ra được, rõ ràng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nhưng khu rừng này khi họ đi lại ổn định lạ thường, đặc biệt là ở nửa sau, mọi người đi rất bình tĩnh, mặc dù vô cùng không yên tâm.

Bởi vì họ biết có thể có chuyện gì đó sẽ xảy ra, nơi càng yên tĩnh càng khiến người ta sợ hãi, giống như sự bình yên trước cơn bão lớn vậy, nhưng khu rừng này lại hoàn toàn ngược lại, nên khi ra khỏi đó có chút không dám tin.

“Tại sao nửa sau chặng đường của chúng ta lại thuận lợi như vậy chứ?

Không thể nào, dù sao thì trước đây chúng ta đã thấy nhiều cảnh tượng kỳ dị như vậy trong khu rừng đó, không thể nào thuận lợi dễ dàng thoát ra ngoài như vậy được.” Thiên Chân nghi ngờ hỏi.

“Cái này tôi cũng không thể trả lời được, tôi cũng không biết khu rừng đó rốt cuộc có ma lực gì, chúng ta thực sự chưa khám phá hết khu rừng này.

Chẳng lẽ vì khi đi ra thì dễ dàng hơn, còn khi đi vào thì khó khăn hơn sao?” Lâm Dương vừa nói vừa nhìn Tiểu Ca, hy vọng Tiểu Ca có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý hơn.

Nhưng Tiểu Ca lại vô cùng tiếc nuối lắc đầu.

“Có lẽ vì khu rừng này vốn dĩ không có quá nhiều bí ẩn, chúng ta nghi thần nghi quỷ cũng không hợp lý lắm đâu, chúng ta đã ra ngoài rồi, vậy thì nhanh chóng về thị trấn đi.

Tôi thực sự quá nhớ chiếc giường thoải mái và đồ ăn ngon rồi, tôi cảm thấy tôi đã rất lâu rồi chưa được ăn một bữa cơm nóng hổi, tôi nhất định phải tự thưởng cho mình một bữa thật ngon.” Bàn Tử nói.

Mọi người đều vô cùng bất lực lắc đầu, nhưng cũng biết Bàn Tử nói đúng, tình hình thực tế cũng nên đối mặt, không nên ở đây suy nghĩ tại sao không có chuyện gì xảy ra, nên biết ơn lần này có thể thoát ra.

Bởi vì mỗi lần vào đấu đều vô cùng cẩn thận, đôi khi thậm chí còn nghĩ đến việc không ra được, nên mỗi lần đều nên cảm ơn trời đất đã cho họ thoát ra.

Mấy người không ngừng tiến về phía trước, tìm kiếm phương hướng, dần dần, dần dần, cảm thấy phía trước dường như có cảm giác có người ở, thế là càng lúc càng hưng phấn, đi càng lúc càng

nhanh.

Không lâu sau, họ đã quay về thị trấn ban đầu, quay về nơi họ đã ở.

Sau khi quay về, họ thấy mọi người trên thị trấn đều nhìn họ rất kỳ lạ, không biết rốt cuộc là sao, cảm thấy ánh mắt của mọi người đều rất kỳ quái, cũng rất sợ hãi.

Thế là họ nhanh chóng về chỗ ở, nhìn xem rốt cuộc là sao?

Nhưng nhìn trái nhìn phải trong gương cũng không thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dáng vẻ đó không có thay đổi lớn, cùng lắm thì mặt hơi bẩn một chút mà thôi, nhưng rửa đi chẳng phải là ổn rồi sao?

Mấy người cũng vô cùng như vậy với nhau.

Mấy người cũng nhìn nhau, cũng đánh giá kỹ lưỡng, giúp đối phương cũng nhìn xem, nhưng cuối cùng không tìm ra có vấn đề gì.

Thế là họ lại ra khỏi phòng, nhưng mọi người nhìn họ vẫn như vậy.

"Thế là tôi kéo một ông chú hỏi tôi bị làm sao, sao lại nhìn tôi sợ hãi như vậy?" Nhưng không nghi ngờ gì, ông chú đó đã sợ hãi bỏ chạy, khi ông chú đó chạy còn kêu la, tóm lại là một vẻ mặt vô cùng sợ hãi, sau đó Bàn Tử quay đầu hỏi Lâm Dương.

"Tôi trông đẹp trai quá, hay xấu quá, sao nhìn tôi lại sợ hãi đến vậy, kêu la tôi, không hỏi tôi một câu hỏi sao?

Sao lại sợ hãi đến vậy, chẳng lẽ chúng ta bị làm sao rồi sao?

Chẳng lẽ chúng ta khi không có mặt thì trở nên vô cùng bất thường rồi sao?" Bàn Tử hỏi.

"Có lẽ cách hỏi của cậu quá hung dữ rồi, để tôi đổi cách khác hỏi, cậu đừng nói nữa, thực sự quá đáng sợ." Lâm Dương nói.

“Thưa bà thím, xin hỏi tại sao mọi người nhìn tôi đều vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ tôi có gì khác biệt với người ở đây sao?

Chẳng lẽ tôi đã thay đổi về ngoại hình rồi sao?

Tôi thực sự không biết mà, không hiểu tại sao mọi người lại xa lánh tôi như vậy, bà có thể nói cho tôi biết được không?” Lâm Dương nhẹ nhàng hỏi.

Ban đầu bà thím kia cũng không nói, nhưng ngay khoảnh khắc Lâm Dương chạm vào bà thím, bà thím cũng theo bản năng rụt cánh tay lại.

Bà nhíu mày, cứ như Lâm Dương là ôn thần vô cùng đáng sợ đang kéo mình vậy, cũng vô cùng kháng cự lùi về phía sau.

Mặc dù Lâm Dương dùng chút sức để giữ, nhưng lại nới lỏng một chút, khiến bà thím cảm thấy vừa có người giữ lại vừa có cảm giác bị ràng buộc.

Thế là bà thím thấy thái độ của người này khá tốt, nên quyết định nói cho họ biết.

“Chẳng lẽ mấy người thực sự không nhìn thấy rốt cuộc là sao sao?” Bà thím cảm thấy vô cùng kỳ lạ hỏi.

“Không biết mà, tôi không bình thường sao?” Thiên Chân hỏi.

“Trên người và mặt của mấy người đều có vết thương thủng, chảy máu, khi đi trên đất thì máu chảy đầy đất, mấy người không nhìn thấy sao?

Không nhìn thấy, chẳng lẽ cũng không cảm thấy đau trên người sao?

Chẳng lẽ không có chút cảm giác nào sao?

Vậy thì quá tê liệt rồi đó, cậu trai trẻ này là nghiêm trọng nhất, có

vài chỗ trên người còn nhìn thấy cả xương trắng.” Bà thím chỉ vào Thiên Chân nói.

Mấy người vô cùng kinh hãi nhìn nhau, nhưng trong mắt họ, đối phương đều lành lặn, cơ thể cũng không có chút tàn tật nào, nhưng tại sao trong mắt người khác nhìn thấy thì lại chảy máu, trên người đều có vết thương thủng.

Tiểu Ca nghe lời đó xong, lập tức điểm huyệt cho Lâm Dương.

Thế là Lâm Dương đột nhiên có thể nhìn thấy trên người mọi người thực sự có rất nhiều vết thương thủng, trên người Thiên Chân là nghiêm trọng nhất.

Chương 191

“Thiên Chân biết không?

Đáng sợ cực kỳ, trên người cậu ấy có nhiều vết thủng nhất, chảy máu cũng đặc biệt nhiều, khi đi lại còn liên tục chảy máu nữa.

Rồi cậu biết không, có vài chỗ không chỉ có xương trắng, tôi còn có thể nhìn thấy cả những thớ thịt đang lật ra ngoài nữa, thực sự đáng sợ cực kỳ.

Sao tôi đột nhiên lại có thể nhìn thấy được nhỉ?

Chẳng lẽ chúng ta đều trúng độc rồi sao?

Chẳng trách tôi cảm thấy sau khi ra ngoài cơ thể đều có chút suy yếu, hóa ra là vì liên tục chảy máu!” Lâm Dương giải thích với mọi người, tình trạng trên người mình rốt cuộc là như thế nào.

Mọi người nghe tình trạng trên người mình xong cũng vô cùng sợ hãi, vì họ cũng không nhìn thấy, cũng không biết rốt cuộc là như thế nào, cũng thực sự có thể cảm nhận được, sau khi ra khỏi khu rừng đó cơ thể càng lúc càng yếu đi, chứ không nghĩ rằng khu rừng đó đã phá hủy cơ thể họ.

Thế là Tiểu Ca điểm huyệt cho tất cả mọi người xong, giúp mọi người đều giải tỏa.

“Sau khi chúng ta ra khỏi khu rừng đó, có thể đã trúng phải sương mù mê hoặc ở đó, chúng ta cũng không biết nữa, dù sao thì khu rừng đó có một ma lực, chúng ta ở trong đó nhìn mọi thứ đều không phải là thật, cũng không biết những con lão ưng đó không phải là thật, cũng không biết bầy rắn đó không phải là thật, nhưng chúng ta chỉ biết sau khi ra ngoài thì những tình huống này đều là thật.” Tiểu Ca giải thích.

“Khu rừng đó thật đáng sợ, lần này, sau khi tôi vào đó, ra ngoài phải dưỡng thương rất lâu.

Nhìn xem bản gia ta bị cắn một cái lỗ to đùng như thế này, còn to hơn cả vết đạn bắn nữa chứ.” Bàn Tử nói.

“Thôi được rồi, nhanh chóng cõng Thiên Chân, về phòng khám tìm người, nhanh chóng cho Thiên Chân khám đi, cậu ấy là người nguy hiểm nhất, nhìn vết thủng trên người cậu ấy, nhìn lúc nãy chúng ta cứ nghĩ đã đánh đuổi được con chim đen đó đi rồi, thực ra con chim đen đó không hề đi, nó đã chiếm tiện nghi của chúng ta, trên người chúng ta chắc chắn đã bị nó lấy đi không ít thịt.” Lâm Dương nói.

Bàn Tử nhìn Thiên Chân đang đứng cạnh đó lung lay sắp đổ, biết tình hình của cậu ấy chắc chắn vô cùng tệ, đứng ở đây chắc chắn đã kiên trì rất lâu rồi, cũng không biết suốt chặng đường rốt cuộc là sao.

Cậu ấy cũng không nói với ta là cơ thể không thoải mái, nếu nói sớm hơn thì có lẽ sẽ sớm phát hiện ra tình hình này, vô cùng không ổn, nhưng bây giờ cảm thấy Thiên Chân đã có chút muốn ngất đi, thế là nhanh chóng ôm lấy Thiên Chân rồi chạy đến phòng khám.

Thế là còn lại Tiểu Ca và Lâm Dương.

“Tôi cảm thấy nếu chúng ta nhìn mọi thứ đều không phải là thật, vậy Văn Cẩm mà chúng ta đã bắt được?

Rốt cuộc là ai?

Là thật sao?

Rốt cuộc là người đó sao?

Chúng ta rốt cuộc đã bắt được ai?

Nếu thực sự bắt được Văn Cẩm thì Văn Cẩm cuối cùng đã chạy thoát, căn bản không ra khỏi khu rừng đó, chết trực tiếp ở trong đó rồi

sao?" Lâm Dương hỏi.

"Nếu vậy, thực sự có một vấn đề rất lớn, vậy người phụ nữ đó rốt cuộc có bị chúng ta bắt được hay không, người vẫn luôn đi theo chúng ta phía sau là ai?

Là thật sao?

Tôi cứ nghĩ mình đã nhìn thấy, nhưng không phải, tôi cũng không dám chắc nữa, vì vừa nãy tôi cứ nghĩ mắt mình rất chính xác, nhìn nửa ngày cũng không có chuyện gì, cuối cùng mới phát hiện, hóa ra tôi thực sự không ổn." Tiểu Ca nói.

Hai người ở đây vừa thảo luận, vừa suy nghĩ, nhưng nghĩ nửa ngày cũng không thông rốt cuộc là tại sao, rốt cuộc đã trúng độc gì, trên đường đi họ cũng không gặp phải sương mù.

Nếu lúc đó rắn cơ quan, khi tấn công có phun ra một ít sương mù gây nhiễu, nhưng lần này khi bị những con chim đen thùi tấn công cũng không có dấu hiệu gì cả.

Còn có một điểm đáng ngờ là, sau khi những cây đó bị chặt đổ, cũng không phóng ra thứ gì, quan trọng nhất là chỉ có một mình Lâm Dương chạm vào cây đó.

Cho nên lúc đó nếu những cây đó thực sự có vấn đề thì cũng chỉ có một mình Lâm Dương gặp vấn đề, nhưng bây giờ cả nhóm đều không ổn.

Quan trọng nhất là không biết rốt cuộc từ lúc nào, họ bắt đầu không ổn, nên những chuyện này, cần phải điều tra kỹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Vậy khi chúng ta cuối cùng đi ra, luôn cảm thấy có người đi theo phía sau, rốt cuộc là do cảm giác của chúng ta sai lầm sao?

Vì thực sự có một thứ gì đó luôn đi theo chúng ta, chỉ là không biết

thứ đó có theo sát chúng ta hay không." "Vì cảm giác của chúng ta bây giờ đều không đúng rồi, lúc đó ở trong đó, có thể toàn bộ những chuyện mà cả con người và quan niệm của chúng ta đã làm, đều mâu thuẫn rất lớn với lúc chúng ta cảm thấy ý thức minh mẫn." Lâm Dương nói.

"Đúng vậy, điều này rất có lý, tôi sẽ về hỏi kỹ cư dân gần đó, xem họ có gợi ý nào về khu rừng đó không, có chút tham khảo nào không.

Về tôi sẽ nghiên cứu lại, thực sự, tôi cũng không biết rốt cuộc lúc đó tôi đã ra ngoài như thế nào." "Bây giờ cảm thấy sau khi giải tỏa được rồi thì hồi tưởng lại đoạn chuyện đó rất rõ ràng, nhưng tôi cảm thấy luôn có một vài chỗ cảm thấy không ổn, trận đó vẫn luôn theo dõi tôi, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì, không ngờ cuối cùng tôi lại có thể bình an thoát ra ngoài." "Bất kể là gì, hai chúng ta bây giờ băng bó vết thương là quan trọng nhất, vì mùi máu tanh trên người hai chúng ta thực sự quá nồng, dễ dàng thu hút một số thứ không tốt đến.

Tôi cảm thấy những bóng đen vẫn luôn đi theo chúng ta đó chắc chắn không phải là thứ tốt, vì trên người chúng ta có mùi, lại có mùi máu tanh nữa." Tiểu Ca giải thích.

Thế là hai người quyết định bây giờ đi đến phòng khám nơi Bàn Tử đang ôm Thiên Chân lúc nãy, tiện thể ở phòng khám đó cũng băng bó vết thương, vừa vặn xem tình hình của Thiên Chân rốt cuộc là như thế nào.

Vừa nãy nhìn tình hình của Thiên Chân, thực sự vô cùng tệ, có một cảm giác lung lay sắp đổ, như thể sắp ngất đi vậy, dù sao thì trên đường đi cũng đã chảy quá nhiều máu rồi.

Thậm chí không biết, đã trì hoãn lâu như vậy, nếu là một người bình thường thì chắc chắn đã mất máu mà chết rồi, may mà bình thường thường xuyên luyện võ.

Thể chất cũng tốt hơn người bình thường, nên cũng không dễ dàng bị bệnh tật hay khó chịu, khả năng chịu đựng cũng cao hơn người khác, cũng vì vậy mà Thiên Chân cũng không nói ra những chỗ không thoải mái, cũng khiến mấy người giảm bớt cảnh giác.

Nếu mọi người sớm phát hiện ra, cảm thấy có chút không ổn, trên người không thoải mái thì có lẽ mọi người đã sớm phát hiện ra rồi.

Tiểu Ca và Lâm Dương đến phòng khám thì phát hiện Bàn Tử đang băng bó vết thương, trên cánh tay có một vết cắn thủng, nhưng những chỗ khác đều khá lành lặn.

Thiên Chân đang nằm trên giường bệnh của phòng khám, toàn thân trên dưới đều được băng bó, tình hình trông rất nguy cấp, đã ngất đi, bác sĩ vừa truyền dịch, vừa truyền máu, mất máu thực sự quá nhiều, không biết rốt cuộc là do cái gì gây ra.

Nhìn Thiên Chân như vậy, mấy người đều vô cùng lo lắng, đặc biệt là Lâm Dương, lúc đó cứ nghĩ đã đuổi hết những con lão ưng đen trên người Thiên Chân đi rồi, ai ngờ cuối cùng vẫn không tránh được, Thiên Chân đã bị cắn.

“Bác sĩ già, bạn của tôi không sao chứ?

Bây giờ thế nào rồi?

Tình hình ra sao rồi?” Lâm Dương hỏi.

“Bạn của cậu à, thật sự rất nguy hiểm, nếu không phải cậu ấy có chút công lực hoặc gì đó, tôi cảm thấy có lẽ đã chết rồi.

Nếu là một người bình thường thì làm sao có thể chịu đựng được khi chảy nhiều máu như vậy chứ, nên cần phải nghỉ ngơi, đừng vội vàng, cứ ở trong bệnh viện một thời gian, chữa khỏi rồi thì có thể đi.” Bác sĩ già nói.

Chương 192

Dưới sự "khẩn cấp" của bác sĩ, tất cả vết thương đều được xử lý xong, thế là mọi người xong xuôi thì trực tiếp quay về chỗ ở, định đưa Thiên Chân về đó, chờ tình hình tốt hơn thì lại đưa Thiên Chân quay về.

Nhưng điều kỳ lạ là Tiểu Ca chết sống không đồng ý, cứ như có gì đó không ổn vậy, hắn kiên quyết nói với Bàn Tử, nhất định phải để Bàn Tử ở lại chăm sóc Thiên Chân, tuyệt đối không được để Thiên Chân ở một mình ở đó.

"Cậu ở lại chăm sóc Thiên Chân đi, nếu không thì khi cậu ấy không tiện, có thể chăm sóc giúp.

Nếu không một mình ở đó thì có vẻ như tôi đã bỏ rơi cậu ấy, không tốt." Tiểu Ca nói.

"Vậy thì chán lắm, nhưng cậu có thể để tôi về lấy đồ được không, rồi quay lại chăm sóc?

Tôi lấy đồ xong, nếu không một mình tôi ở đó cũng sẽ rất buồn chán, cậu ấy lại nằm đó không thể nói chuyện với tôi, cứ nhìn cậu ấy mãi cũng chán. " Bàn Tử hỏi.

"Cậu cần đồ gì thì nói trực tiếp với tôi, tôi có thể giúp cậu lấy, nhưng đừng quay về nữa, cứ ở đó chăm sóc.

Hoặc là tôi giúp cậu chăm sóc trước, lát nữa cậu lấy đồ xong thì quay lại chăm sóc, cậu chọn đi." Tiểu Ca nói.

Bàn Tử thầm nghĩ, hôm nay Tiểu Ca bị làm sao vậy?

Sao lại bảo vệ Thiên Chân như vậy, bình thường cũng không thấy hai người giao lưu tình cảm sâu đậm gì mà, lúc quan trọng lại rất yêu

quý đồng đội sao?

Đã như vậy thì làm phiền bản gia ta.

“Vậy được rồi, đã như vậy thì đồ của tôi cứ để sau cũng được, dù sao thì tối cũng nhất định phải về mà, cứ về trước đi.

Lát nữa tìm người thay ca cho tôi cũng được, đến tối rồi tính tiếp, lúc ăn cơm thì có thể gọi tôi, không ăn cơm cũng không cần tìm tôi, cũng không cần gọi tôi.” Bàn Tử nói.

“Aiz, lúc này rồi mà còn nghĩ đến ăn uống, đã lúc này rồi, tình hình khẩn cấp như vậy, mấy người chúng ta toàn thân đầy thương tích, mà lại có tâm trạng như vậy, khẩu vị cũng tốt quá rồi đó.” Lâm Dương bất lực nói.

Trên đường về nhà.

“Cậu có thấy hôm nay bác sĩ đã băng bó cho tôi có gì đó không ổn không?

Tôi không nói gì cả, tôi sắp phải đi gấp, ngay cả hỏi cũng không hỏi đã băng bó cho tôi rồi, cứ như biết vết thương này là do cái gì tấn công vậy, chúng ta cũng không nói cho ông ấy tình hình của tôi, cứ như ông ấy đều đã hiểu hết vậy, nên cậu không thấy bác sĩ này kỳ lạ sao?” Tiểu Ca đặt ra nghi vấn.

“Đúng vậy, nếu vậy tôi mới cảm thấy, vừa nãy lại nói sau khi băng bó xong thì có thể đi, cứ như biết sau khi vết thương của tôi lành lại chắc chắn sẽ rời khỏi đây vậy, cứ như rất hiểu động thái của tôi.

Có khi nào là lúc ở trong rừng không?” Lâm Dương hỏi.

“Không biết, thực sự không biết, lúc ở trong rừng, tôi cảm thấy tình trạng tinh thần của mình cũng không đặc biệt rõ ràng, tình trạng tinh thần của cậu cũng không rõ ràng sao?

Bình thường đều có thể nhạy cảm, nhưng cậu cũng không cảm nhận được sao, nên tôi cảm thấy người đã hạ thuốc cho chúng ta khá cao tay, vì không biết rốt cuộc là do cái gì, chúng ta mới mơ hồ đến vậy.” Tiểu Ca nói.

Sau đó trên đường đi không ai nói chuyện nữa, trực tiếp quay về khách sạn, hai người cũng không thảo luận chuyện này nữa, vì cảm thấy cần phải suy nghĩ kỹ rốt cuộc là do cái gì, mới xảy ra chuyện này, có những dấu hiệu gì trước và sau khi trúng thuốc không?

Vẫn đang suy nghĩ, bác sĩ kỳ lạ đó rốt cuộc là sao, bây giờ tất cả ký ức về khu rừng đó đều vô cùng mơ hồ.

Cũng không biết ký ức của mình có vấn đề gì không, nghĩ đến càng lúc càng nhiều chuyện liên quan đến khu rừng đó, theo thời gian trôi đi từng chút một, càng lúc càng quên nhanh hơn, bây giờ không còn như lúc ban đầu mới đi vào nữa.

Tiểu Ca và Lâm Dương sau khi thảo luận xong đều cảm thấy chuyện này vô cùng đáng sợ.

Cảm thấy dược tính này vẫn còn trong cơ thể họ, nên Lâm Dương đang tìm kiếm thứ gì đó, để giải độc cho cơ thể hai người, trước tiên giải độc cho cơ thể, có lẽ mọi chuyện sẽ rõ ràng hơn.

Đáng tiếc là tất cả gen mà Lâm Dương đã trích xuất đều là hành vi mang tính tấn công, không có loại gen nào có tính chất chữa lành, xem ra sau này nếu muốn trích xuất thì cũng phải thay đổi.

Sau buổi tối thì phải đi thay ca cho Bàn Tử rồi, hẹn thời gian ăn tối, chuẩn bị mang chút cơm đi ăn cùng Bàn Tử, xong xuôi thì thay ca cho Bàn Tử, sau đó để Bàn Tử về nghỉ ngơi, nửa đêm lại đổi người khác đi, ba người cứ thay phiên nhau như vậy, vì không yên tâm để Thiên Chân một mình ở đó.

Bây giờ cảm thấy phòng khám đó cũng đặc biệt không an toàn, định chờ Thiên Chân tỉnh lại thì nhanh chóng đưa Thiên Chân về khách sạn, nhìn xem cho tốt, chạy đi chạy lại cũng thực sự quá mệt mỏi, nên đặt Thiên Chân ở bên cạnh sẽ yên tâm hơn, phòng khám đó cũng không biết có bí ẩn gì.

Khi họ đến thì phát hiện trong phòng khám không có ai, không thấy một ai cả, Bàn Tử cũng không thấy, Thiên Chân cũng không thấy, Thiên Chân vốn dĩ đang nằm ngoan ngoãn trên giường, cũng không biết đã chạy đi đâu rồi.

"Gay rồi." Lâm Dương nói.

"Đừng vội, tôi có thể cảm nhận được cậu ấy đã bị đưa đi đâu, tôi có thể lần theo mùi của cậu ấy để tìm, nếu không đi quá xa." Lâm Dương nói.

Lâm Dương dùng mũi nhạy bén của mình ngửi, Bàn Tử không đi xa, nên hắn yên tâm rồi, chắc không có vấn đề gì lớn, dù sao Bàn Tử vẫn đang ở gần đây, theo mùi đó, hắn đi về phía đó.

Theo mùi của Bàn Tử, họ đi mãi đi mãi thì đến gần nhà vệ sinh, cảm thấy Bàn Tử đang ở trong nhà vệ sinh.

Quả nhiên, một lúc sau, Bàn Tử đẩy cửa nhà vệ sinh ra.

Sau khi nhìn thấy Lâm Dương và Tiểu Ca thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tại sao lại đứng ở cửa nhà vệ sinh để đón tôi chứ.

"Hai người đang chơi trò gì vậy?

Chẳng lẽ không thể sống thiếu tôi sao, tôi vắng mặt một lát, tôi đi nhà vệ sinh ra, hai người lại ra tìm tôi sao, rồi lại đặc biệt đứng ở cửa nhà vệ sinh để đón tôi, hai người định đi nhà vệ sinh sao, vừa vặn gặp tôi.

Tuyệt đối đừng nói là do tôi đầu tiên đó, nếu không thì ghê tởm

lắm.” Bàn Tử hỏi.

“Là đàn ông mà, ai đi ra đón chứ, đi nhà vệ sinh có gì mà phải nói cả buổi trời.

Tôi hỏi Thiên Chân rồi, không thấy cậu ấy, cậu ấy đi nhà vệ sinh rồi sao?

Tôi không thấy Thiên Chân đâu cả.” Lâm Dương hỏi.

“Không phải đang nằm trong phòng sao?

Đâu có khả năng động đậy gì chứ?

Tôi ra ngoài, đi nhà vệ sinh đã xong rồi, cậu ấy vẫn đang ở trong phòng, đang truyền dịch, mắt nhắm nghiền, làm sao mà đi đâu được, đừng nói với tôi là cậu ấy không có ở đó nữa, biến mất rồi đó.” Bàn Tử nói.

Nghe vậy, Tiểu Ca quay đầu trở lại.

Chương 193

“Đúng vậy, lúc nãy tôi đến thì Thiên Chân thực sự không thấy đâu cả, trong phòng khám không có một ai, bác sĩ cũng không thấy, Thiên Chân, lẽ ra phải nằm trên giường, cũng không thấy đâu cả.

Tôi hỏi trước khi cậu đi nhà vệ sinh thì bác sĩ trong phòng khám đâu?” Lâm Dương hỏi Bàn Tử.

“Bác sĩ thì làm gì được chứ, bác sĩ đương nhiên bận việc của bác sĩ rồi, tôi hình như không chú ý lắm, hình như trước khi tôi đi nhà vệ sinh thì bác sĩ cũng từ từ biến mất rồi, cũng không biết là biến mất hay không, hình như cũng nửa ngày không thấy ai cả, nếu vậy tôi mới nhận ra, tại sao tôi lại đi nhà vệ sinh?

Nếu vậy tôi cảm thấy thật đáng sợ.” Bàn Tử vừa hồi tưởng vừa nói.

“Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa, dù sao thì phòng khám này thực sự kỳ lạ, chúng ta nhanh chóng quay lại xem, có phát hiện gì không, rốt cuộc đã mất bao lâu?

Mà khi tôi quay về thì không thấy Thiên Chân nữa rồi, khi tôi ngửi mùi thì không thấy mùi của Thiên Chân nữa.” Lâm Dương nói.

Sau đó hai người cũng chạy quay lại phòng khám, sau khi chạy quay lại thì tôi phát hiện Tiểu Ca đang tìm kiếm nửa ngày ở đó, lục tung mọi thứ.

Lâm Dương hỏi Tiểu Ca, sao lại trưởng thành hơn chút rồi vậy?

Vừa nãy tôi hỏi Bàn Tử, cậu ấy cũng không biết, cảm thấy hình như trước khi đi ra thì bác sĩ trong phòng khám đã biến mất rồi, cũng không biết đã chạy đi đâu.

Cũng không ai trách chú ý, sau đó bây giờ cảm thấy đi nhà vệ sinh cũng một cách khó hiểu, cũng không biết tại sao lại phải đi nhà vệ sinh đó, cũng không biết đã ở đó bao lâu, tôi cảm thấy phòng khám này thực sự quỷ dị.

"Tôi kiểm tra một chút thì phát hiện phòng khám này ngoại trừ những loại thuốc đông y bình thường đó, không có bất kỳ thứ gì khác, không bình thường.

Nếu là một phòng khám tư nhân, thì trong đó ngoài việc đặt một số dược liệu đông y, một bệnh viện có, thì nên đặt một số đồ dùng sinh hoạt, có một số bàn chải hoặc những thứ tương tự, nhưng ở đây lại giống như một phòng khám chính thức." Tiểu Ca nhíu mày nói.

"Xem ra chúng ta thực sự đã trúng bẫy, cái này thực sự không bình thường, Thiên Chân, cũng không biết bây giờ thế nào rồi, tôi cũng không ngửi thấy mùi của cậu ấy, một mặt tôi cảm thấy ở đây ngửi thấy toàn mùi của phòng khám, mặt khác cũng có thể Thiên Chân chảy máu quá nhiều, tôi cảm thấy mùi máu tanh khá nồng, nhưng tôi cũng không nhận ra là đi về hướng nào." Lâm Dương nói.

Chúng ta mới đi được bao lâu, một người mà lại có thể di chuyển Thiên Chân, chứng tỏ chắc chắn không phải một người, nếu không thì trông có vẻ cũng không thể di chuyển một ông lớn được.

Nên chắc chắn có đồng bọn, nhưng chúng ta thấy trong phòng khám lúc đó chỉ có một mình, chứng tỏ đồng bọn có thể vẫn luôn theo dõi chúng ta, chờ chúng ta đi rồi, sau đó hai người mới hợp sức di chuyển Thiên Chân đi.

"Nhưng di chuyển Thiên Chân để làm gì?

Có ích gì chứ?

Có thể uy hiếp chúng ta được không?

Nếu ngay cả một người bị thương cũng phải di chuyển đi thì gay rồi.” Lâm Dương như đột nhiên hiểu ra vậy, mắt trợn tròn, kinh ngạc, vội vàng chạy ra ngoài.

Mấy người xin hoa.

Tiểu Ca và Bàn Tử vẫn luôn đuổi theo phía sau Lâm Dương, xem Lâm Dương đi đâu.

“Đi đâu vậy?

Đừng chạy nữa, đợi tôi với chứ.” Bàn Tử hỏi.

“Có khả năng là về khách sạn.” Tiểu Ca nói.

Chạy mãi chạy mãi thì phát hiện hướng đó thực sự là hướng về khách sạn, không biết rốt cuộc là tại sao lại về khách sạn, nhưng Lâm Dương vội vàng như vậy, chắc chắn có một chuyện vô cùng khẩn cấp.

Họ chạy không nhanh bằng Lâm Dương, nên khi họ đến, Lâm Dương đã sớm quay về khách sạn, quay về phòng của mình, phát hiện Lâm Dương đang đứng trước mặt A Ninh, thần thái đã thư thái hơn lúc nãy rất nhiều.

“Ôi trời đất ơi, bản gia ta đuổi theo suốt chặng đường, cứ tưởng có chuyện gì khẩn cấp, hóa ra là vì một cô gái à, tôi cứ tưởng bị làm sao rồi, hóa ra là lo lắng sao, tôi thực sự không hiểu, một người đã chết rồi, có gì mà phải lo lắng đến vậy chứ.” Bàn Tử nói.

“Cậu ăn nói cho cẩn thận, dọn dẹp cái mồm của cậu đi, mặc dù A Ninh đã mất rồi, nhưng không thể vũ nhục cô ấy như vậy.” Lâm Dương vô cùng hung dữ quay đầu trừng mắt nhìn Bàn Tử.

“Được được được, tôi không nói tôi không nói, đến cả anh em sống chết cùng nhau còn không quan tâm, vì một người phụ nữ mà trở mặt với tôi, tôi thực sự không biết cô ta đã hạ bùa mê thuốc lú gì cho

cậu.” Bàn Tử nói.

“Thôi được rồi, đừng nói nữa, Lâm Dương có lẽ thấy Thiên Chân một người bị thương nặng nằm đó cũng bị đưa đi rồi, có khi nào lợi dụng lúc chúng ta đi, cũng vừa vặn đưa A Ninh đi không, thực ra lo lắng cũng đúng, tình huống đó có thể hiểu được, nhưng không ngờ lại không đưa A Ninh đi.” Tiểu Ca đứng giữa hai người.

“Lần này tôi cũng không hiểu động cơ của bọn họ rốt cuộc là gì?

Uy hiếp chúng ta sao, vậy thì tại sao không đưa A Ninh đi chứ, cô ấy là mối đe dọa lớn nhất đối với Lâm Dương mà!” Tiểu Ca nói.

Ba người đứng trong phòng cảm thấy mờ mịt, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì?

Đám người đó rốt cuộc là ai?

Luôn theo dõi từ trong rừng cho đến bây giờ.

Bây giờ cũng không biết tiếp theo rốt cuộc nên làm thế nào, vì nếu không tìm thấy Thiên Chân thì cũng không biết có nên đi hay không, nhưng không có Thiên Chân thì họ có thể hành động tự do hơn.

“Hay là theo ý bản gia ta đi, chúng ta đi trước đi, vì chúng ta bây giờ ít nhất còn mang theo một thi thể, trước tiên phải đưa cô gái đó về an táng chứ, bất kể là gì, không thể để thi thể của người ta cứ đặt ở bên ngoài mãi, cũng không tốt lắm.” Bàn Tử nói.

Nghe Bàn Tử nói vậy, sắc mặt Lâm Dương hơi dịu đi rất nhiều, không còn ánh mắt hung dữ như lúc nãy đối với Bàn Tử nữa.

“Tôi cảm thấy Bàn Tử nói đúng, nếu chúng ta đi trước, tôi cảm thấy Thiên Chân bất kể thế nào, chắc chắn sẽ gặp lại chúng ta, vì nếu muốn mưu hại chúng ta thì chắc chắn sẽ lại đưa Thiên Chân ‘linh linh linh’ đến trước mặt chúng ta, nên tôi cảm thấy không cần lo lắng, tình trạng hiện tại của chúng ta toàn thân đều là vết thương, căn bản không

thích hợp để cứ ở mãi, lãng phí thời gian.” Tiểu Ca nói.

Lâm Dương lại cảm thấy bỏ rơi đồng đội thực sự không tốt, nhưng lại cảm thấy mang theo A Ninh, thực sự không thể để thi thể A Ninh cứ đặt như vậy mãi, dù sao cũng đã chờ đợi lâu rồi, nhưng thi thể thì không đợi được.

A Ninh cũng cần phải về được an táng tử tế, đặt ở một nơi yên bình, nếu không được thì xong xuôi, dưỡng sức khỏe lại, rồi quay lại tìm Thiên Chân cũng được mà.

“Vì tất cả chúng ta đều cảm thấy như vậy, vậy thì chúng ta trước tiên ra khỏi thị trấn này đi, dù sao thị trấn này cũng vô cùng không an toàn, chúng ta bây giờ toàn thân đều có vết thương, phòng khám duy nhất trong thị trấn cũng không còn ai cả, cứ ở mãi ở đây tiêu hao thì thực sự không phải là kế lâu dài, việc cấp bách của chúng ta là trước tiên về sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, xử lý vết thương xong, rồi quay lại tìm Thiên Chân cũng được mà.” Lâm Dương nói.

“Vậy đã xong hết rồi thì đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cố gắng rời khỏi thị trấn này trước khi trời tối, tôi đi tìm người trong thị trấn, xem có xe nào không, đưa chúng ta ra khỏi thị trấn, đi càng sớm càng tốt, bất kể là gì, nơi này không thể ở lâu được nữa.” Tiểu Ca nói.

Lâm Dương và Bàn Tử đang thu dọn đồ đạc trong phòng, nhưng thu dọn mãi nửa ngày, sau khi thu dọn xong tất cả đồ đạc thì phát hiện Tiểu Ca lại không quay về, có chuyện gì vậy, không thể nào, với võ công của Tiểu Ca thì không thể nào bị những người đó đưa đi được.

Thế là hai người đi ra ngoài, nhanh chóng tìm Tiểu Ca, cuối cùng phát hiện Tiểu Ca hóa ra đang ở bên ngoài, đang nói chuyện với người khác, muốn tìm xe để đi ra ngoài nhanh hơn.

Cuối cùng người đó lại ngồi xuống ra giá, thấy họ vội vàng muốn

đi, chỉ cho họ một chiếc xe khách lớn loại chở hàng, loại đó rất lớn, không đủ chỗ ngồi, chỉ có thể ngồi ở bên ngoài thành xe.

Nhưng thực sự quá gấp thời gian, quá nhiều yêu cầu, nhưng người đó lại bắt đầu mặc cả với họ, điểm này thì hơi muộn rồi.

Chương 194

Chỉ có thể đưa một chuyến, tự mình cần một khoảng thời gian dài, đi đường đêm vô cùng không an toàn, và đưa ra một đống lý do, không ngoài việc muốn họ trả thêm tiền.

Nhưng vô cùng bất lực là thời gian thực sự quá gấp, thế là tài xế đó trực tiếp lừa mất 500 tệ, tối nay đưa họ quay về.

Mặc dù biết bị lừa, nhưng không có cách nào khác, vì phải nhanh chóng quay về.

"Thôi thôi, cứ như vậy đi, đừng nói nữa, nói nhiều như vậy làm gì, dù sao thì thông cảm cho tài xế, coi như là trả tiền công đi.

Dù sao thì người ta đi đường đêm thực sự rất nguy hiểm, cũng vô cùng không dễ dàng, cứ như vậy thông cảm cho nhau, yêu cầu của chúng ta vừa nhanh vừa gấp như vậy, nếu là tôi, tôi sẽ không đồng ý đi đưa vào nửa đêm đâu." Bàn Tử thấy chuyện này vô cùng tức giận, định cãi vã, nhưng Lâm Dương khuyên Bàn Tử đừng gây sự nữa, việc cấp bách là nhanh chóng rời khỏi thị trấn này, cảm thấy có người vẫn luôn theo dõi, cảm thấy bí mật nào cũng không thoát khỏi người vẫn luôn theo dõi từ phía sau đó.

Lâm Dương cảm thấy lần này ra ngoài thực sự quá phiền toái, A Ninh chết rồi, Thiên Chân cũng mất tích, không biết tại sao lần này lại xui xẻo như vậy, chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, lần này những người bạn bị thương bên cạnh đều biến mất hết, nhanh chóng tìm Văn Cẩm, nhưng lại để cô ta chạy thoát.

Thời gian xảy ra chuyện lần này quá quỷ dị, có rất nhiều chuyện căn bản không thể giải thích được, Tiểu Ca đã từng trải nhiều chuyện, kiến thức rộng rãi cũng không thể giải thích được chuyện này, nên

cảm thấy nên quay về càng sớm càng tốt, có một số chuyện có thể nhờ Tam Thúc giúp đỡ, dù sao thì rời xa nơi này cảm thấy sẽ an toàn hơn một chút.

Ba người nhanh chóng lấy hành lý xuống lầu, chất lên xe sau đó chuẩn bị khởi hành, chuẩn bị đi, rời khỏi nơi phi pháp này, cảm thấy ở đây cũng đã khá lâu rồi.

Bất kể ở lại bao lâu, cảm thấy những gì đã trải qua không vui vẻ mấy, vì khi ở đây, dù sao cũng đã trải qua sự ra đi của một người bạn, nên bất kể thế nào, trong lòng ít nhiều cũng có chút bi thương.

"Để A Ninh ở phía sau, rồi cậu cũng ngồi ở phía sau đi, vừa vặn có thể luôn nhìn chừng A Ninh." Tiểu Ca nói.

Thế là Lâm Dương làm một cái khung để đặt A Ninh lên khung rồi đặt lên xe, sau đó để Bàn Tử và Lâm Dương ngồi ở phía sau, Tiểu Ca ngồi ở ghế phụ lái của xe, nếu có chuyện gì xảy ra thì hai người cũng dễ đối phó.

Ba người ngồi trên xe, mỗi người đều có tâm sự riêng, ít giao tiếp với nhau, vì đều cảm thấy trước tiên hãy ra khỏi thị trấn này đã, thực sự cảm thấy luôn bị người khác giám sát, cảm giác như vậy thực sự quá khó chịu.

"Được rồi Lâm Dương, không cần lo lắng nữa, chờ chúng ta quay về, an táng A Ninh xong sẽ lập tức đi băng bó, chúng ta sẽ nhanh chóng thay trang bị rồi đi thỉnh giáo, Tam Thúc đang không ngừng nghỉ gấp rút trở về để cứu Thiên Chân, chúng ta chắc chắn sẽ không bỏ rơi anh em." Bàn Tử thấy sắc mặt Lâm Dương thực sự quá tệ nhìn không chịu nổi nữa, thế là an ủi.

Tiểu Ca ngồi ở ghế phụ lái, vẫn luôn nhìn tình hình phía trước, sợ hãi, nếu có người ra chặn lại thì lập tức xuống xe.

Nhưng suốt chặng đường đi ra, khá yên tĩnh, không biết tại sao lại cảm thấy quá đỗi bình tĩnh như vậy, có một loại không khí vừa hợp lý lại vừa cảm thấy đặc biệt không hợp lý ở trong đó, ba người đều cảm thấy khá quỷ dị.

Lâm Dương, Tiểu Ca và Bàn Tử ba người ngồi trong chiếc xe thùng lớn giữa đêm tối, mang theo thi thể của A Ninh, quyết tâm phải rời xa thị trấn này.

Trời tối mịt, khi đi trên đường, hoàn toàn không nhìn thấy phía trước, không có bất cứ thứ gì.

Lâm Dương và Tiểu Ca ngồi phía sau, nhưng cũng không biết tại sao lại thế.

Trời tối đen như vậy, cũng không thể không có chút ánh sáng nào.

Không nhìn thấy gì, dù sợ hãi nhưng không thể biểu lộ, vì cả hai cũng là đàn ông trưởng thành, nếu làm vậy chẳng phải rất mất mặt sao?

Lúc này, Lâm Dương lại nhớ về những khi A Ninh có thiện cảm với mình.

Hắn nhìn cô, A Ninh trong bộ đồ da bó sát màu đen toát lên vẻ lạnh lùng sắc sảo, khiến hắn bị mê hoặc bởi vẻ lạnh lùng đó.

Ta cảm thấy A Ninh rất lạnh lùng kiêu sa, có một khí chất vô cùng đặc biệt.

Vì vậy, ta không hề ghét cô ấy đến vậy, như sau này khi cô ấy nằm trong vòng tay ta, ta đã cảm thấy một chút tiếc nuối và đau lòng.

Hai người thuộc hai phe đối lập, nhưng thực ra A Ninh không hề quá xấu xa.

Cô ấy đã giúp đỡ rất nhiều, và khi gặp nguy hiểm cũng đã ra tay

tương trợ.

Đúng vậy, khi đoàn người bị tấn công, cô ấy không hề khoanh tay đứng nhìn.

Ngược lại, cô ấy còn ra tay giúp đỡ.

Lúc đó, ta đã nghĩ người phụ nữ này thực ra rất lương thiện, mà phụ nữ lương thiện thì luôn được người khác yêu mến.

Không hiểu sao khi rời khỏi trấn, trong lòng ta lại có chút bất an, cảm giác như sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Nhưng ngồi trong xe thùng đang đi, lại không thể dễ dàng gọi tài xế dừng lại.

Ta chỉ cảm thấy trong màn đêm, không biết vì sao lại có thứ gì đó đang nhấp nháy.

Chắc chắn có thứ gì đó đang theo dõi, tuy không biết là ở đâu, nhưng ta cảm thấy tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm.

Song, không có cách nào khác, vì ta biết nếu bây giờ dừng lại, tình hình sẽ càng nguy hiểm hơn.

Ở một nơi tối đen như mực, một nơi hoàn toàn xa lạ, lại mang theo nhiều đồ vật như vậy, những thứ vừa lấy ra từ Tây Vương Mẫu Mộ, ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nếu bị một nhóm người chặn lại thì phải làm sao?

Sẽ đối mặt với điều gì?

Vì vậy, ta thúc giục tài xế tăng tốc, cứ thế tiến về phía trước.

Dù thế nào cũng không thể bỏ cuộc.

Ít nhất bây giờ ta phải ra khỏi đây, vì ra ngoài còn phải hỏi cho rõ tình hình, sẽ ra sao.

Thực sự có quá nhiều điều khó hiểu.

Ta sau khi ra ngoài phải lấy một số công cụ, nhất định phải quay lại.

Thiên Chân cũng không biết ai đã bắt bạn của cậu ấy đi, nhưng cậu ấy biết rằng nếu ai đó đã bắt bạn cậu ấy đi, cậu ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Cả nhóm một người cũng không thể thiếu, tất cả đều ở bên nhau, vô cùng đoàn kết.

Không biết tại sao khi ta và Bàn Tử ngồi ở phía sau xe, ta cứ mãi nhớ về A Ninh, về những lúc hai người đồng cam cộng khổ trong Tây Vương Mẫu Mộ.

Hai người vì muốn nhận ra nhau, đã đồng lòng trốn trong hang động, sau đó còn chia nhau chút lương thực.

Nhưng tại sao một cô gái tốt như vậy, một cô gái luôn lo lắng cho người khác, một cô gái chu đáo như vậy lại biến mất?

Chương 195

Ta cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Lâm Dương và Bàn Tử đều có những suy nghĩ về chuyện nguy hiểm.

Thực ra, lần ở Tây Vương Mẫu Mộ đó vô cùng nguy hiểm, vì thực tế mọi người không còn lại bao nhiêu người.

Nhưng chỉ còn lại vài người quay về, mang theo một thi thể trở lại, thật là một chuyện đau lòng biết bao.

Tuy nhiên, không có cách nào khác, bởi vì việc đạo mộ, việc đảo đấu là những chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nếu gặp nguy hiểm mà mất mạng oan uổng thì sao?

Một phe người thực ra đã phấn đấu vì chính nghĩa, vì bảo vệ văn vật mà không ngừng chiến đấu.

Nhưng một phe khác, như phe của A Ninh, lại rất muốn có được một số thứ, nên mới đến đó.

Mục đích của họ rất không đơn thuần, do đó, họ cũng sẽ làm một số chuyện rất xấu.

Chính vì vậy, những thứ đó mới tấn công.

Bất kể mục đích là gì, chủ yếu là đã động chạm vào ngôi mộ đó, ta nghĩ sẽ bị tấn công.

Nhưng thực ra thì cũng tốt, vì có lẽ ban đầu ta không quá coi trọng những thứ đó.

Vì vậy, khi những thứ đó tấn công, lúc nên bỏ cuộc ta cũng không lấy.

Nhưng bọn A Ninh thì khác, chúng vì những thứ đó mà liều mạng.

Nếu từ bỏ những thứ đó, trở về sẽ không có cách nào giao phó cho lão đại.

Vì thế, bất kể thế nào, họ đều phải liều mạng, nhất định phải có được những thứ đó.

Nhưng cuối cùng, có lẽ tất cả đều sẽ rơi vào tay đám Tống tử đã ở trong đó mấy trăm năm mà thôi.

"Mẹ nó!

Suốt dọc đường không có lấy một chút ánh đèn nào, ta nhìn không rõ gì cả.

Cũng không biết tài xế lái xe kiểu gì, càng lái càng tối, càng lái càng đen thui.

Cuối cùng có nhìn thấy đường phía trước không vậy?

Ta còn nghi ngờ hắn có phải hay không thường xuyên lái xe đêm đó nha, sao lại không hỏi đường mà lại quen thuộc đường như vậy, đèn cũng tối om thế này?" Bàn Tử hỏi.

"Ài, ta cũng cảm thấy tài xế này không ổn chút nào.

Từ lúc mới lên xe, ta đã cảm thấy mọi chuyện đều vì lợi ích.

Nhưng thực ra ta nghĩ hắn muốn chúng ta lên xe nhanh chóng, khiến ta nghĩ hắn không phải là đồng bọn của ai, chỉ đơn thuần là kiếm tiền.

Nhưng ta thấy mục đích của hắn không bình thường, không biết tại sao lại có cảm giác kỳ lạ như vậy, có lẽ ta đa nghi quá rồi." Lâm Dương nói.

"Vừa nãy đã cảm thấy như vậy rồi, sao không nói sớm hả?

Lẽ nào Tiểu Ca không cảnh giác hơn một chút sao?

Yên tâm đi, Tiểu Ca ngồi phía trước chắc không có vấn đề gì lớn đâu, dù sao Tiểu Ca cũng là người có kinh nghiệm.

Chúng ta một người phía trước, hai người phía sau, đều khá nhanh nhạy, yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Nếu lát nữa có chuyện gì xảy ra, hai chúng ta tùy cơ ứng biến là được, không cần quá căng thẳng." Bàn Tử nói.

Ta cũng gật đầu đồng ý, vì cảm thấy có lẽ lát nữa sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Quả nhiên, khi ta còn chưa nói dứt lời, đột nhiên ở một chỗ có ánh đèn lờ mờ, không biết từ đâu một đám thứ gì đó "bùm bụp" lao lên đâm vào xe phía trước, và cũng va vào Lâm Dương cùng Bàn Tử đang ngồi phía sau.

Ta không nhìn rõ đó là thứ gì, chỉ thấy dày đặc những vật nhỏ bé đang bay lượn.

Những thứ đó rất nhỏ, nhưng tính công kích lại khá mạnh, ta cảm thấy sau khi chúng bám vào người thì rất đau.

Ta cũng không biết tại sao, những thứ nhỏ bé đó không ngừng cắn xé vào người ta và Bàn Tử đang ở bên ngoài.

Nhưng kỳ lạ hơn là tài xế vẫn cứ lái xe về phía trước, không hề dừng lại, Tiểu Ca cũng không lên tiếng.

Ta không hiểu vì sao.

Lâm Dương dùng tay đỡ một lúc, phát hiện tình trạng này không ổn, vì đám vật nhỏ bé đó bắt đầu tấn công A Ninh, bắt đầu lao vào thi thể cô ấy.

Ta cảm thấy vô cùng tệ, liền xông tới đánh bay hết chúng đi.

Khi chạm vào những thứ đó, ta phát hiện lại có thể trích xuất gen từ chúng.

"Đinh đông, ký chủ trích xuất năng lực Dạ hành." Ta không hiểu vì sao lại trích xuất được năng lực này, chỉ biết có lẽ sau khi tiêu hóa xong gen của đám rắn vừa rồi, hệ thống lại có khoảng trống, rồi có thể khi chạm vào là trích xuất luôn, nên Lâm Dương cũng không quá để tâm.

Sau khi trích xuất được năng lực này, ta mới phát hiện ra đám vật nhỏ bé kia là một bầy dơi.

Không hiểu sao lũ dơi này lại trông khác hẳn với những con dơi thông thường, chúng có vẻ mặt khá hung tợn.

Trông chúng có thân hình rất lớn, cứ như có thứ gì đó đã nuôi dưỡng chúng vậy, vì thế trông đám dơi này vô cùng quỷ dị.

"Bàn Tử, nhanh lên!

Đám quỷ này là một bầy dơi!

Chương 196

Mau lấy đèn pin của chúng ta ra, bật lên chiếu sáng đi!

Thảo nào lại tối như vậy, có thứ gì đó đang ở đây!

Đôi mắt nhấp nháy kia, vừa nãy cứ nhìn chằm chằm vào ta, thì ra là chúng muốn tấn công chúng ta.

Không biết là do ai chống lưng, hay có chuyện gì nữa." "Dù sao chúng cũng sợ ánh sáng, cứ cầm đèn pin chiếu vào mắt chúng là được, chúng sẽ tản ra thôi.

Nhanh lên, gạt bớt những con trên người A Ninh ra đi, ta thật sự không làm nổi nữa rồi, nhiều quá, từng đàn từng đàn một, mau giúp ta, đuổi lũ dơi trên người A Ninh đi…" Lâm Dương nói với Bàn Tử.

"Được thôi!

Bạn ta, ta biết những thứ này là gì rồi!

Cậu nhìn thấy được à?

Ta nói thật chứ ta nhìn nãy giờ mà chẳng thấy gì, trời tối om thế này, chỉ có mỗi một đôi mắt cứ sáng lên.

Rốt cuộc là thứ gì mà nhiều thế, dày đặc thế, cứ tấn công chúng ta mãi.

Giờ biết là cái gì rồi, ta thấy bọn chúng đắc tội với bản gia ta rồi, ngay cả ta mà chúng cũng dám tấn công, ngay cả bạn ta cũng dám động vào, hả?

Yên tâm đi, bản gia ta nhất định sẽ làm thịt hết bọn chúng!" Bàn Tử nói.

Hắn không ngừng tấn công đám dơi nhỏ phía sau.

Nghe thấy tiếng động, lũ dơi cứ rơi xuống, có lẽ hắn đã đánh chết một số con.

Vì vậy, đợi một lúc sau, chiếc xe từ từ dừng lại.

Tài xế đột nhiên mở cửa xe xuống, ta nhìn thấy hắn còn sống cũng kinh ngạc, vẻ mặt hắn đầy vẻ sửng sốt, không biết tại sao.

Nhìn thái độ của tài xế, ta biết chắc chắn tất cả mọi chuyện đều là do hắn giở trò, và Tiểu Ca ở phía trước chắc chắn đã gặp chuyện rồi.

Vì vậy, ta nhanh chóng xuống xe, chạy lên phía trước xem thì thấy Tiểu Ca đã ngất xỉu trên ghế phụ.

Chắc chắn tài xế đã bỏ thuốc mê cho Tiểu Ca.

Ta biết mọi chuyện đều do tài xế giở trò, nhưng hắn rốt cuộc là ai?

Nhìn Tiểu Ca ngất xỉu ở phía trước, Lâm Dương cũng không nổi giận, mà quay lại gọi Bàn Tử một tiếng, bảo hắn xem Tiểu Ca phía trước có chuyện gì.

"Chuyện gì vậy?

Tên tài xế này là ai phái đến?

Tại sao lại đối phó với ta?

Không bật đèn cũng thôi đi, còn sai một đám thứ gì đó đến đối phó với ta, khiến bạn ta ngất xỉu luôn.

Hắn chắc chắn có mục đích không thể nói ra.

Ta nói cho ngươi biết, hôm nay mà không khai rõ ràng thì bản gia ta sẽ đánh rụng hết răng ngươi, xem sau này ngươi còn dùng cái miệng đó đi lừa người thế nào!" Bàn Tử nói, tay nắm chặt cổ áo tài xế, nhìn hắn với vẻ ra vẻ bề trên.

Hắn ta vô cùng sợ hãi, không chịu nổi chút áp lực nào, liền khai

tuốt.

“Hai vị đại gia tha mạng!

Ta không biết các người lại lợi hại như vậy.

Thực ra ta vẫn luôn lái xe đêm, rồi thường xuyên lừa tiền người khác.

Lúc đầu ta rất không muốn đưa các người đi, nhưng sau đó khi đưa đi, ta lại bật đèn đầu tiên, rồi cố tình đi qua một con đường mà một số người đã để lại...

Tuy ta không biết những người đó là ai, nhưng họ có thể để lại nhiều quái vật đáng sợ như vậy.

Lúc đó, cả làng đều vô cùng sợ hãi, nhưng sau đó họ đã cố tình tránh con đường đó, không đi qua nữa thì ổn rồi.

Ta thường xuyên làm ăn với bên trên, sau khi ta đưa người đến đây, lũ dơi sẽ tấn công.” “Trên người ta có mang một loại hương, lũ dơi ngửi thấy loại hương này sẽ tự nhiên tránh xa.

Vì vậy ta chắc chắn sẽ không sao, chúng chắc chắn sẽ chỉ tấn công những người ngồi phía sau.

Ta chỉ cần xử lý người ở phía trước, vậy là ta có thể trộm hết đồ trong hành lý.

Ta không có ý đồ xấu, cũng không phải ai phái đến, xin các vị yên tâm.

Ta chỉ vì mưu lợi mà thôi, ta chỉ là có gan làm liều thôi.

Tại sao hôm nay lại gặp phải các vị chứ?” “Tại sao các vị lại mạnh đến vậy, ngay cả trong đêm tối cũng có thể nhìn thấy những thứ này.

Chúng thường rất bí ẩn, tốc độ tấn công lại cực nhanh, ta cũng

không hiểu vì sao các vị lại phát hiện ra.

Nhưng ta chỉ biết mấy vị đều là những người rất có năng lực, vì vậy ta chắc chắn sẽ đưa các vị đi.

Yên tâm đi, ta không lấy một xu nào, vì ta biết, đã gặp phải mấy vị đại Phật rồi, xin hãy tha cho ta một mạng chó này.

Ta muốn sống sót một cách thoi thóp thôi." Hai người nhìn nhau, thấy nếu không đi xe của tài xế này thì không ra được.

Vì vậy, ta nghĩ, thái độ của hắn ta thành khẩn như vậy, nhận lỗi nhanh như vậy, thôi bỏ qua đi.

Cứ để hắn tiếp tục đưa chúng ta ra ngoài.

Tài xế sau đó đưa cho hai người một loại hương đó, để tránh bị lũ dơi tấn công, rồi giúp cả hai thuận lợi rời khỏi thị trấn đó.

Chương 197

Lâm Dương và Bàn Tử cứ nghĩ mọi chuyện đã ổn thỏa, ai ngờ quay đầu lại, không nhìn thấy tài xế đang lộ ra vẻ mặt hiểm độc.

Lần này, sau khi Lâm Dương và Bàn Tử lên xe, tuy đã buông lỏng cảnh giác một chút, nhưng vẫn cảm thấy tài xế này hơi đáng sợ, không biết hắn rốt cuộc là loại người gì.

Vì vậy, ta cảm thấy cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Ta cố gắng giữ tỉnh táo, rồi bảo tài xế đánh thức Tiểu Ca dậy.

Nhưng Tiểu Ca đã trúng thuốc mê, tài xế nói bây giờ không có cách nào.

Chỉ có thể đợi cậu ấy từ từ tỉnh lại, vì loại thuốc mê này không có thuốc giải.

Nếu có thuốc giải thì Tiểu Ca đang hôn mê thế này cũng không uống được.

Vì vậy, thuốc giải cũng vô dụng.

Thông thường những loại thuốc này không có gì nghiêm trọng, chỉ cần đợi người đó tự nhiên tỉnh lại là được.

Tài xế trấn an hai người, loại thuốc này chắc chắn không có vấn đề gì.

Nó sẽ không gây hại cho Tiểu Ca, sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho cơ thể Tiểu Ca.

Vì vậy, hắn bảo hai người không cần lo lắng, việc cấp bách bây giờ là đưa hai người ra khỏi trấn.

Không hiểu sao Lâm Dương vẫn luôn cảm thấy mục đích của

người này không đơn thuần, hắn cảm giác hắn không chỉ là một tài xế, mà còn có một thân phận khác.

Nhưng bây giờ cũng không tiện làm gì.

Dù sao thì người ta cũng đã đồng ý đưa họ ra ngoài, hai người phải đi chiếc xe này, vì ngoài chiếc xe này ra, thực ra hai người không còn chiếc xe nào khác.

Ta cảm thấy khu rừng này cũng vô cùng quỷ dị.

Giây tiếp theo cũng không biết sẽ xuất hiện thứ gì.

Tài xế đưa hai người vào, cũng không biết rốt cuộc hắn ta đang tính toán điều gì, kể từ sau khi chuyện vừa rồi xảy ra.

Lâm Dương cảm thấy người này vô cùng không đáng tin.

Khi Lâm Dương và Bàn Tử yêu cầu đánh thức Tiểu Ca dậy, hắn ta cũng không đánh thức Tiểu Ca, mà lại nói không có thuốc giải.

Không ổn chút nào, vì vừa nãy Lâm Dương đã trích xuất gen của đám dơi đó, có thể nhìn thấy ánh sáng trong bóng tối.

Sau khi trải qua chuyện đó, tài xế không quản bật đèn lên, bật đèn pha khá sáng, dù sao cũng sáng hơn lúc nãy, có thể nhìn thấy vật thể phía trước rồi.

Sau đó, hai người cũng có thể nhìn rõ đối phương.

Vừa nãy ngay cả mặt Bàn Tử và Tiểu Ca cũng hơi khó nhìn, không biết tại sao.

Ta cảm thấy tài xế là cố ý.

Tuy biết là cố ý, nhưng có lẽ vì chuyện đàn dơi vừa rồi, bây giờ thì không quản nữa.

Nếu muốn nổi nóng, muốn tính sổ thì cũng phải đợi tài xế đưa

chúng ta ra ngoài đã.

Bởi vì nếu tên tài xế đó lại không đưa đi mà bỏ rơi giữa đường, hai người họ lại mang theo nhiều đồ vật như vậy, lại còn hai người như hai cái xác chết và một thi thể nữa.

Hai người cảm thấy có lẽ sẽ rất khó để ra ngoài.

Vì vậy, ta nhanh chóng nói với tài xế rằng việc đưa ta ra ngoài là quan trọng nhất.

Tài xế cũng không phản bác, cũng đồng ý đưa đi.

Vì thế ta nghĩ có lẽ tài xế cũng không quá xấu xa, nhưng ta vẫn cảm thấy mục đích của hắn không đơn thuần, không biết tại sao, một loại cảm giác khó tả.

Tiếp theo không biết đi bao lâu, ta cảm thấy trời sắp sáng.

Sau khi trời sáng, cuối cùng cũng ra khỏi thị trấn đó, đến được nơi phải về.

Suốt chặng đường tuy trải qua nhiều nguy hiểm, gặp phải một số chuyện.

Ta cảm thấy tài xế này cũng không đơn thuần, nhưng không biết tại sao...

Suốt dọc đường tài xế không làm gì cả, ta cảm giác dường như hắn ta vẫn luôn chờ đợi, như đang chờ đợi một người nào đó không biết chừng.

Hoặc là đang chờ đợi một địa điểm nào đó.

Nhưng chỉ cần ra khỏi thị trấn đó, trời vừa sáng, có thể nhìn thấy mọi thứ, thì tài xế cũng không còn nhiều cơ hội thắng nữa.

Nhưng nếu có một đám đồng bọn vẫn luôn mai phục ở đó chờ đợi, ta cảm thấy tài xế đó có thể có một chút cơ hội thắng.

Nhưng bây giờ đã ra khỏi đó, đến một nơi quen thuộc rồi, tài xế hoàn toàn không có khả năng làm gì nữa.

Sau khi dừng xe, Lâm Dương và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai đều biết mình đã về đến nhà rồi, cuối cùng cũng về nhà rồi.

Trải qua một thời gian dài ở Tây Vương Mẫu Mộ, thực sự rất nhớ nhà.

Lâm Dương có rất nhiều câu hỏi, đều muốn hỏi Tam Thúc của mình.

Có rất nhiều điều ta không hiểu, ta đều phát hiện những nơi đó thực ra đều có liên quan đến Tam Thúc.

Không hiểu sao Tam Thúc lại biết nhiều thứ như vậy.

Lại biết nhiều thứ như vậy.

Chương 198

Tam Thúc chưa từng nói với ta, cũng không kể cho ta.

Lúc đó khi ta định đi, Tam Thúc chỉ lo lắng không cho ta đi.

Nhưng ta cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng khi ta kiên trì, Tam Thúc không nói gì, vì vậy ta cảm thấy Tam Thúc chắc chắn biết rất nhiều chuyện bên trong Tây Vương Mẫu Mộ.

Chuyện của quân đoàn đó, Tam Thúc chắc chắn cũng đều hiểu rõ.

Vì vậy, ta nghĩ mình sẽ về hỏi Tam Thúc cho kỹ, rồi sau đó kể cho ông ấy nghe chuyện bạn ta bị bắt đi mà không biết là ai bắt, hy vọng Tam Thúc sẽ cho ta một số lời khuyên, một số cách.

"Cuối cùng cũng về đến nơi quen thuộc rồi, mẹ nó, suốt đường đi thật sự mệt chết ta rồi!

Suốt chặng đường đầy hiểm nguy, ta không hiểu rốt cuộc là tại sao?

Suốt đường đi lại gian nan đến thế, có lẽ đều là vì năng lực của chúng ta không đủ thôi.

Nhanh lên, chúng ta phải khiêng hai người này, một nữ một nam.

Ta sẽ khiêng người nam, dù sao thì sức ta cũng không yếu như vậy." Bàn Tử nói.

Lâm Dương biết Bàn Tử rất quan tâm chăm sóc mình, lại muốn để ta khiêng A Ninh.

Hắn cũng biết.

Bàn Tử cũng hiểu được tình cảm của Lâm Dương dành cho A

Ninh, nên trong tình huống bình thường, hắn cũng không muốn chạm vào A Ninh, vì đó là người phụ nữ mà huynh đệ của hắn quan tâm.

Tuy không phải là người yêu, nhưng cũng là một người bạn nữ khá tốt.

Dù sao thì hai người họ cũng chưa đến mức đó.

Tên tài xế đó thật kỳ lạ, hắn đặt chúng tôi xuống rồi bỏ đi, nhưng trước khi đi lại nhìn Lâm Dương một cái thật sâu, như thể có chuyện gì đó sắp xảy ra với hắn.

Hai người cũng không hiểu.

Nhưng ta cảm thấy đã về đến nơi này, về đến nơi quen thuộc rồi, nếu đã về đến nơi quen thuộc thì mọi chuyện sẽ dễ kiểm soát hơn một chút, chắc sẽ không có chuyện gì quá lớn xảy ra nữa, vì ta biết mình đã về rồi.

Lâm Dương khiêng Tiểu Ca vào trong nhà, đặt cậu ấy nằm trên ghế sofa, đắp chăn cho cậu ấy một cách đặc biệt cẩn thận.

Khi nhìn sang A Ninh, trong mắt hắn tràn ngập sự đau lòng và yêu thương.

Hắn không biết phải làm gì với tình cảm dành cho A Ninh, cảm giác như mọi chuyện vừa xảy ra ngày hôm qua, vậy mà giờ A Ninh đã nằm dưới đất.

Toàn thân cô ấy lạnh ngắt, không chút hơi thở.

Nhìn A Ninh như vậy, Lâm Dương đau lòng không chịu nổi, thậm chí còn có một cảm giác muốn giết người khó hiểu, tuy không biết là vì lý do gì, nhưng tình cảm là thứ kỳ diệu như vậy.

“Lâm Dương, xem Tiểu Ca có chuyện gì vậy, sao lâu rồi mà hắn chưa tỉnh?

Chẳng phải tài xế nói một lát là ổn sao?

Nhưng kể từ khi chúng ta vạch trần hành vi của hắn ta, Tiểu Ca đã bất tỉnh bao lâu rồi?

Ta cảm thấy đây không phải là thời gian ngủ bình thường nữa rồi.

Ta nghĩ có lẽ Tiểu Ca sẽ không tỉnh lại được mất, chúng ta hay là đưa Tiểu Ca đến bệnh viện khám xem sao, tìm người chuyên môn xem xét tình hình, hoặc tìm Tam Thúc cũng được, chẳng phải chúng ta đang định tìm ông ấy sao?" Bàn Tử nhận ra có điều không ổn, liền nhanh chóng chuyển hướng chủ đề, đổi một chủ đề khác để hỏi Lâm Dương, muốn hắn phân tán sự chú ý, nếu không thì Lâm Dương sẽ chìm sâu vào đó mất, không hay chút nào.

Lâm Dương vốn đang chìm đắm trong bi thương, nhưng nghe Bàn Tử nói vậy, liền phải xem Tiểu Ca có chuyện gì.

Dù sao thì cũng lâu rồi, cậu ấy thực sự chưa tỉnh lại.

Hắn nhanh chóng đến xem, sau khi xem một lúc lâu, hắn phát hiện Tiểu Ca cũng không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, thực sự cảm thấy không ổn chút nào.

Vì sức khỏe của Tiểu Ca, ta nghĩ nếu giải quyết càng sớm càng tốt.

Bởi vì không biết tài xế đã dùng loại thuốc mê gì, cũng không biết có phải là thuốc mê không.

Dù sao thì ta đã biết trước, hai người không nên để tài xế đó đi sớm như vậy, hai người đúng là ngốc nghếch quá, cứ nghĩ sẽ không có chuyện gì lớn.

Dù sao ta cũng cảm thấy tài xế đó không hề thân cận với mình, vậy mà lại ngốc nghếch như vậy.

Nếu Tiểu Ca tỉnh táo, cậu ấy nhất định sẽ không làm những chuyện ngốc nghếch này.

Hai người chúng ta ở cùng nhau thì không xảy ra chuyện gì, nhưng lại toàn làm những chuyện gây rắc rối.

Vì vậy, ta nghĩ, nếu đã như vậy thì hoặc là đưa Tiểu Ca đến bệnh viện khám, hoặc là gọi Tam Thúc của mình đến.

Vừa hay Bàn Tử cũng đề nghị là chúng ta đang có việc cần tìm Tam Thúc.

Vậy thì, ta nghĩ hay là trực tiếp tìm Tam Thúc đi.

Rõ ràng Tam Thúc nhiều năm như vậy rất có năng lực, về mặt y thuật của ông ấy chắc chắn sẽ không sai, ông ấy thường xuyên khám cho một số bệnh nhân.

Những bệnh nan y đó thường là những bệnh mà những người đi đảo đấu mới mắc phải.

Vì vậy, ta nghĩ Tam Thúc có thể giải quyết được chuyện này, liền đi gọi điện cho Tam Thúc.

Lâm Dương cố tình tìm Tam Thúc, hỏi về tình hình lần này, rồi nhờ ông ấy xem Tiểu Ca có chuyện gì, có tỉnh lại được không.

Nhưng gọi điện thoại, hắn phát hiện Tam Thúc căn bản không nghe máy, không biết tại sao.

Cứ gọi mãi, gọi mãi, nhưng Tam Thúc không nghe máy, hắn cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Chương 199

“Chuyện gì vậy?

Tam Thúc tại sao lại không nghe điện thoại chứ?

Bình thường khi ta gọi cho ông ấy, ta thường gọi hai cuộc, nếu ông ấy không nghe thì sẽ gọi lại cho ta mà, vậy là có chuyện gì rồi sao?

Thực ra cũng đã xảy ra tình huống này rồi, ta gọi mấy cuộc điện thoại mà ông ấy không nghe máy, cuối cùng khi ông ấy gọi lại thì nói không có chuyện gì.

Mấy ngày sau ta phát hiện ông ấy lại đi đảo đấu với một đám anh em, thật sự lớn tuổi như vậy rồi mà còn dám đi đảo đấu.

Lúc đó ta thật sự tức chết đi được!

Lẽ nào lần này ông ấy lại đi đảo đấu rồi sao?

Không được, ta phải gọi thêm vài cuộc xem tình hình thế nào.” Lâm Dương vừa nói với Bàn Tử, vừa dùng điện thoại của mình gọi cho Tam Thúc, hy vọng ít nhất có một cuộc gọi có thể được thông.

Nhưng không có cuộc nào gọi được, khiến hai người cảm thấy kỳ lạ, lúc thực sự cần giúp đỡ thì lại không có ai giúp đỡ.

Lâm Dương nói với Bàn Tử: “Vậy thì thực sự không còn cách nào nữa.

Nếu thực sự không gọi được điện thoại, vậy chúng ta chỉ có thể đợi thêm một chút.

Vì ta cảm thấy nếu để Tiểu Ca vào tay người khác, ta cũng sẽ không yên tâm.

Cho nên ta nghĩ, hay là chúng ta cứ xem xét đã, đợi đến tối nay, nếu thực sự không ổn thì sáng ngày hôm sau chúng ta sẽ đưa cậu ấy đến bệnh viện.

Bởi vì trong tình huống này cũng không có cách nào khác, cậu biết đấy, đến bệnh viện gặp bác sĩ, chúng ta chỉ có thể tìm người quen của mình thôi." "Dù sao thì ta không quản, phải nhanh chóng lên!

Ta cảm thấy mạng sống của huynh đệ là vô cùng quan trọng.

Bởi vì cậu biết không, ta đã trải qua bao nhiêu chuyện, nhìn tận mắt huynh đệ tắt thở trước mặt mà lực bất tòng tâm.

Với căn bệnh này lẽ ra phải đưa đến bệnh viện chứ.

Cuối cùng thì mạng người quan trọng biết bao!

Bất kể cuối cùng bác sĩ có chữa được hay không, có khám cho hay không, hoặc vì những chuyện như thế này mà làm như vậy, nhưng huynh đệ của ta là quan trọng nhất, đúng không?" Bàn Tử nói với Lâm Dương, trong mắt rưng rưng một chút lệ quang.

Lâm Dương biết Bàn Tử là một người vô cùng trọng nghĩa khí.

Nhìn vẻ mặt hắn, có lẽ hắn đã từng nhìn thấy một số huynh đệ chết trước mắt mình, nên cảm thấy vô cùng đau lòng và khó chịu.

Nếu đã như vậy, ta nghĩ để Bàn Tử yên tâm, ta sẽ đồng ý với hắn.

Nếu Tiểu Ca không tỉnh lại, vậy thì sớm đưa cậu ấy đến bệnh viện đi.

Dù sao thì mạng người là điều thực sự vô cùng quan trọng, đúng như Bàn Tử nói vậy.

Nếu không chăm sóc kỹ, ta cũng sẽ mất đi một huynh đệ tốt.

Dù sao thì bản thân ta cũng cảm thấy Tiểu Ca là một người tốt.

“Được rồi, Bàn Tử nghe này, nếu chiều nay mà Tiểu Ca vẫn chưa tỉnh, hai chúng ta lập tức ôm Tiểu Ca đến bệnh viện được không?

Chúng ta nhất định sẽ chữa khỏi cho cậu ấy, trong ngày hôm nay nhất định phải có kết quả.

Dù sao thì, ta bây giờ cứ tiếp tục gọi điện cho Tam Thúc thử xem, quan trọng nhất là chúng ta cũng có thể liên hệ được với Tam Thúc chẳng phải tốt hơn sao?

Thực ra ta có một số chuyện muốn hỏi Tam Thúc, vì dù sao thì cũng đã mấy ngày rồi không gặp ông ấy, có một số việc ta cần nhờ ông ấy.

Không liên lạc được với ông ấy ta cũng rất lo lắng.” Lâm Dương nói.

Bàn Tử nghe Lâm Dương nói vậy, sắc mặt mới hơi dịu đi.

Thế là hai người tiếp tục gọi điện cho Tam Thúc.

Lâm Dương thực sự cứ gọi điện thoại mãi, không biết tại sao đã gọi hơn mười cuộc mà Tam Thúc vẫn không nghe máy.

Vì vậy, hai người nghĩ nếu đã như vậy thì lát nữa gọi lại.

Đã gọi nhiều lần mà không nghe, chứng tỏ chắc chắn có chuyện gì rồi.

Nếu chúng ta thực sự rất gấp, gọi hơn mười cuộc điện thoại như vậy, Tam Thúc thấy sẽ gọi lại.

Vì ta biết Lâm Dương thường xuyên gọi điện kiểu đó, đã có kinh nghiệm rồi.

Vì vậy, hai người nghĩ hay là chúng ta ăn cơm trước đi.

Dù sao thì từ khi ra ngoài đến giờ cả hai đều chưa ăn gì, rất đói.

Từ sáng xuống xe đến giờ đã là buổi trưa rồi, thực sự nên ăn cơm.

Sau đó, Lâm Dương nhìn Bàn Tử rồi hỏi hắn muốn ăn gì.

Vì Lâm Dương bình thường thường tự nấu cơm cho mình ăn, ít gọi đồ ăn ngoài, khẩu vị cũng khá thanh đạm.

Ước chừng khẩu vị của hai người đều không giống nhau lắm, vì dù sao trước đây hai người cũng từng cãi vã vì chuyện ăn uống.

Bởi vì Bàn Tử có yêu cầu khá cao về ăn uống, giống như một tiểu thực thần vậy.

Nhưng Lâm Dương thì không hề kén chọn.

Có những lúc hắn bận rộn đến mức không ăn, rồi những lúc rảnh rỗi mà không biết nấu ăn, Lâm Dương sẽ nghĩ, thôi thì nhịn đói một chút cũng được, thế là không ăn cơm.

Chương 200

Vì vậy, Lâm Dương thường xuyên bỏ bữa, nên mới gầy như vậy.

Bởi vì hắn ăn ít cơm, nếu không ăn cũng không cảm thấy quá khó chịu, có những lúc hắn cũng có thể kiên trì được.

Vì thế Lâm Dương đôi khi không thường xuyên ăn cơm.

Sau khi Tam Thúc phát hiện tật xấu này, hắn cũng đã sửa đổi rất nhiều.

Bởi vì Tam Thúc nói như vậy rất không tốt cho sức khỏe, nên ông ấy yêu cầu Lâm Dương nhất định phải ăn cơm đúng giờ, nhớ kỹ thời gian ăn cơm.

Ông ấy còn dặn dò sau này nhất định phải tự chăm sóc bản thân thật tốt.

Sau này, đến giờ ăn cơm, Tam Thúc đều sẽ gọi điện thoại.

Lúc đó Tam Thúc thường xuyên gọi điện thoại.

Dần dần, sau khi phát hiện Lâm Dương đã hình thành thói quen tốt, ông ấy không gọi điện cho Lâm Dương nữa.

Vì vậy, sau này Tam Thúc cũng thường không liên lạc.

Nhưng mối quan hệ của hai người rất thân thiết, vì trong gia đình đó, mối quan hệ giữa hai người là tốt nhất.

Khi ta còn nhỏ, Tam Thúc thường xuyên chăm sóc, dù là từ khía cạnh nào cũng đều rất yêu thương.

Bởi vì cha mẹ ta cũng mất sớm, nên khi ta ở một mình, Tam Thúc thường xuyên chăm sóc ta về mọi mặt.

Có những lúc ông ấy còn đưa ta ra ngoài chơi, đi giải trí.

Ta vô cùng thích bám lấy Tam Thúc.

Nhưng sau này lớn lên, ta cảm thấy có không gian riêng sẽ rất tốt.

Giống như trẻ con lớn lên sẽ rời xa cha mẹ vậy, sau này hai người dần dần thường xuyên gọi điện thoại cho nhau.

Nhưng cũng vô cùng thân thiết.

Sau này, hai người vẫn thường ăn uống cùng nhau.

Khi không có việc gì, ta cũng sẽ chạy đến nhà Tam Thúc thăm nom vài ngày, rồi ở lại vài ngày sau đó mới về nhà mình.

Hai người bàn bạc nửa ngày mới quyết định ăn gì, vì ý kiến của hai người không giống nhau.

Một người thích thanh đạm một chút, người kia lại thích ăn cá lớn thịt nhiều.

Vì vậy, hai người dung hòa một chút, dù sao cũng không có thời gian để nấu ăn nữa, nên họ gọi đồ ăn ngoài, gọi mấy món.

Sau đó, có cả món thanh đạm lẫn món thịt, khẩu vị của mỗi người đều có thể được dung hòa.

Cả hai người đều không có vẻ gì là bình thường nữa, vì vậy, sau khi ăn cơm xong, hai người thu dọn đồ đạc.

Nhưng khi có người nhìn thấy, bàn tay của người đang nằm đó lại động đậy một chút.

Sau khi dọn dẹp xong, hai người nghĩ, vậy thì buổi chiều nghỉ ngơi một lát đi.

Dù sao thì nếu Tiểu Ca thực sự muốn tỉnh lại, thì cũng cần một chút thời gian.

Tuy không biết Tiểu Ca sẽ tỉnh lại lúc nào, nhưng ta đều biết, Tiểu

Ca dù thế nào cũng chắc chắn sẽ hóa nguy thành an.

Bởi vì ta cảm thấy tên tài xế đó tuy xấu xa nhưng dường như không có cách nào đối phó với Tiểu Ca.

Nếu thực sự có cách, hắn ta đã không bỏ thuốc mê cho Tiểu Ca, mà sẽ đâm chết cậu ấy bằng một nhát dao rồi.

Vì vậy, ta nghĩ tài xế đó chắc chắn sẽ không ra tay với Tiểu Ca.

Thế là ta nghĩ Tiểu Ca nhất định sẽ tỉnh lại. ...

Nhưng không biết Tiểu Ca khi nào sẽ tỉnh.

Sau khi dọn dẹp xong, Lâm Dương và Bàn Tử lên lầu đi ngủ.

Ta thì ở dưới nhà trông chừng, vì Lâm Dương cũng không buồn ngủ, cũng không ngủ.

Bởi vì trong lòng ta thực ra đang chất chứa một số chuyện.

Đợi Bàn Tử lên ngủ xong, một mình ta lặng lẽ ngồi bên cạnh A Ninh, một mình ta cứ thế nhìn cô ấy.

Ta cảm thấy khi A Ninh còn sống, ta đã không nhìn kỹ cô ấy.

Hai người cứ mãi cãi vã.

Hai người, hai đoàn thể.

Tuy là hai đoàn thể, nhưng ta biết cô gái này trong lòng vô cùng lương thiện, đối xử với người khác cũng tốt, dù là với cấp dưới của mình cũng rất tốt.

Tuy bề ngoài trông có vẻ sắc sảo, nhưng khi cần giúp đỡ thì cô ấy thực sự sẽ giúp.

Bất kể là vì lợi ích của đối phương hay vì lợi ích của mình, tóm lại ta cảm thấy A Ninh có đạo đức, có giới hạn, không giống như những cấp dưới của cô ấy.

Những cấp dưới của A Ninh căn bản không quan tâm đến gì cả, chỉ vì những lợi ích vô cùng tồi tệ.

Cũng là kiểu giết người cướp đồ, nên A Ninh căn bản sẽ không giống như vậy.

Chương 201

Tiểu Ca cũng có thể nhìn ra, hoàn cảnh trưởng thành của A Ninh chắc chắn rất khác biệt, chắc chắn là bị người ta xúi giục nên mới đi cướp những thứ đó.

Ta cũng không biết người đó rốt cuộc đã nói gì với cô ấy, tất cả những điều đó đều đã trở thành vô vọng.

Bởi vì bây giờ A Ninh không thể nói chuyện với ta nữa.

Lúc đó ta luôn cảm thấy A Ninh là một cô gái khá xinh đẹp, hơi trầm tĩnh.

Còn bây giờ, ta cảm thấy A Ninh càng trầm tĩnh hơn, không bằng lúc còn sống có thể nói chuyện, hai người có thể cãi cọ một chút.

Bây giờ cũng không có ai cãi cọ với ta nữa rồi.

Ta cảm thấy có người để cãi cọ cũng tốt.

Lúc đó, ta ở trong phúc mà không biết hưởng phúc, bây giờ ta cảm thấy thật sự quá khó khăn, không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này, ta đột nhiên nhìn thấy tay A Ninh động đậy.

Nhưng điều đó căn bản là không thể mà, thế là ta dụi dụi mắt, rồi nhìn lại một lần nữa thì thấy tay A Ninh không động đậy.

Lâm Dương cảm thấy mình như bị mù rồi, ngay cả chuyện như vậy cũng có thể nhìn nhầm.

Sau khi nhìn xong, hắn lại chạm vào A Ninh.

Thân nhiệt A Ninh lạnh ngắt, không có dấu hiệu hô hấp, nhìn A Ninh không hề sống lại, cũng không hề tỉnh dậy.

Ta vui mừng một chút.

Không biết tại sao ta cứ luôn mong A Ninh sống lại, có lẽ đã xuất hiện ảo giác rồi.

Chẳng lẽ ta lại thích A Ninh đến vậy sao?

Ta cảm thấy điều đó cũng không thể lắm.

Bởi vì thực ra hai người họ không có mối quan hệ sâu sắc, ta chỉ cảm thấy cô gái đó rất tốt, người cũng rất lương thiện, chết đi như vậy thật vô cùng đáng tiếc.

Vì vậy, ta nghĩ nhất định phải tìm một nơi tốt để an táng A Ninh.

Ta cũng không biết cô ấy có cha mẹ không, trước tiên hãy liên hệ với cha mẹ cô ấy đã.

Nếu không có cha mẹ thì hãy tìm một nơi an táng tốt rồi tính sau.

Nhưng nếu cô ấy có cha mẹ thì chắc họ cũng sẽ vô cùng đau lòng, vì con gái mình lại trẻ trung như vậy, xinh đẹp như vậy mà lại chết.

Lâm Dương cảm thấy mình thực sự quá mong A Ninh tỉnh lại rồi.

Đã xuất hiện ảo giác, vì vậy hắn nghĩ không nên cứ tiếp tục nhìn A Ninh nữa, mà hãy gọi điện thoại cho Tam Thúc một lát nữa xem sao, biết đâu Tam Thúc lại nghe máy thì sao.

Nhưng ta nghĩ nếu Tam Thúc không gọi lại điện thoại, cũng không nghe điện thoại, không nhìn thấy điện thoại, thì không biết Tam Thúc rốt cuộc đang làm gì.

Tại sao lâu như vậy mà không nghe máy?

Ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng cũng không có cách nào khác, cũng không biết Tam Thúc rốt cuộc đang ở đâu.

Bởi vì nếu Tam Thúc thực sự không có ở đó, thì ông ấy sẽ thực sự

không nghe điện thoại.

Và nếu ông ấy không có ở đó, thì sẽ không tìm được trong mười ngày nửa tháng, thậm chí có những lúc ba tháng trời cũng không tìm được Tam Thúc.

Ba tháng đó ta vô cùng lo lắng, lo đến mức sợ hãi, nhưng ông ấy đều không nói cho ta biết rốt cuộc đã đi đâu.

Đến khi trở về thì chỉ nói là đi du lịch một chuyến.

Cuối cùng ta phát hiện ông ấy cùng với đám bè lũ bạn bè đi đảo đấu.

Thật sự là đã lớn tuổi rồi mà vẫn không chịu yên phận.

Thực ra có những lúc ta vô cùng lo lắng cho Tam Thúc, nhưng Tam Thúc không có cách nào khác, ông ấy cảm thấy mình vẫn còn gừng càng già càng cay.

Vì vậy, ông ấy cứ làm những gì mình muốn, cứ chơi bời mãi, cứ đi cùng ta, ở chỗ này chơi, ở chỗ kia chơi.

Ông ấy đều cảm thấy những chuyện này không quan trọng.

Ta hy vọng sau này Tam Thúc thực sự có thể trưởng thành hơn một chút, lớn hơn một chút, không thể để ta phải lo lắng nhiều như vậy nữa.

Có những lúc ta cảm thấy mình như người giám hộ của Tam Thúc vậy.

Lúc nào cũng phải lo lắng cho Tam Thúc.

Có những lúc Tam Thúc không biết đi đâu, ta vô cùng buồn, cũng sợ Tam Thúc xảy ra chuyện.

Dù sao ông ấy cũng là người già rồi, nếu xảy ra chuyện giữa đường thì cũng vô cùng không an toàn.

Vì vậy, có những lúc ta thực sự cảm thấy nhất định phải khóa chặt Tam Thúc vào người mình, như vậy ông ấy sẽ không chạy lung tung nữa.

Thế nên Lâm Dương biết rằng, nếu Tam Thúc không gọi lại điện thoại cho mình, thì chứng tỏ Tam Thúc không xem điện thoại.

Nhưng hắn lại không yên tâm, cảm thấy gọi thêm một lần nữa thì tốt hơn.

Thế là hắn lại gọi.

Lần này, một cuộc điện thoại kỳ lạ vang lên "reng reng" mấy tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Đợi khi hắn gọi lại thì lại không có ai nghe máy nữa.

Chương 202

Nhưng không phải vừa nãy có người nghe máy sao?

Chuyện này lại trở nên kỳ lạ.

Càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng và kỳ lạ.

Dường như có người nghe điện thoại, nhưng lại có vẻ không tiện nói chuyện, lại cúp điện thoại.

Ta nghĩ lúc đó phải đến nhà Tam Thúc một chuyến, xem Tam Thúc rốt cuộc đang làm gì.

Bởi vì Tam Thúc nửa ngày không gọi lại điện thoại, nghe điện thoại xong cũng không nói gì, rồi lại nghe điện thoại.

Ta cảm thấy chuyện này có điều mờ ám, vì sợ Tam Thúc không ở nhà một mình, sợ có người đang uy hiếp ông ấy, và sau đó khi ra ngoài, ta phát hiện ra rằng có rất nhiều người đang rình mò.

Có rất nhiều người đang theo dõi, đang giám sát cuộc sống của gia đình ta mọi lúc.

Tuy Lâm Dương không biết gia tộc của mình rốt cuộc có gì tốt, nhưng hắn biết tất cả mọi người dường như đều biết nhà mình có một thứ như vậy, và đều muốn cướp thứ đó của gia đình mình.

Nhưng mọi người đều không cướp được, cũng không biết tại sao, rõ ràng ai cũng biết.

Trong nhà chỉ còn lại ta và Tam Thúc, không có mấy người khác nữa.

Vì vậy, cuối cùng, những kẻ muốn cướp đồ đó chắc chắn sẽ có một trận đại chiến với ta, Tam Thúc và những kỳ nhân trong gia đình.

Nhưng ta không biết là khi nào, chỉ cảm thấy thời gian đó chắc chắn sẽ đến, sẽ có ngày đó.

Bởi vì ta cảm thấy những người đó vì muốn cướp những thứ đó mà không từ thủ đoạn, thậm chí không ngần ngại giết người.

Vậy thì ta cũng nhất định sẽ tìm người trong gia tộc.

Vì vậy ta khá sợ hãi.

Có những lúc thực ra hai người nương tựa vào nhau thì cũng có một người bạn đồng hành, để xem đối phương có ổn không.

Nếu không thì cả hai đều không có bạn bè, vì tính cách của ta đều rất cô độc.

Là người trong gia tộc, thường thì đều là cô tinh sát tinh hơn cả, có những lúc chỉ có thể một mình.

Không có bạn gái, không có vợ, thật sự quá đáng thương.

Giống như Tam Thúc nhiều năm như vậy rồi vẫn một mình không có vợ, ta cũng không biết Tam Thúc có cô gái nào ông ấy thích không.

Nhưng nhiều năm như vậy ông ấy đều sống một mình.

Có những lúc ta giới thiệu đối tượng cho Tam Thúc, ông ấy đều rất khéo léo từ chối.

Dường như Tam Thúc có một người ông ấy rất thích, hoặc cũng có thể Tam Thúc những năm này đã nhìn thấu hồng trần rồi.

Nhưng ta cảm thấy Tam Thúc là loại người phàm tục như vậy, không giống người đã nhìn thấu hồng trần.

Vì vậy ta nghĩ Tam Thúc chắc chắn đã trải qua chuyện gì đó, nên mới không muốn tìm nữa, hoặc là trong lòng vẫn luôn có người đó.

Bất kể Tam Thúc thế nào những năm này, hai người đều nương

tựa vào nhau, cả hai đều vô cùng đáng thương.

Vì vậy ta vô cùng tin tưởng Tam Thúc.

Thế nên hôm nay tình huống như vậy mà ông ấy lại không xảy ra chuyện gì, thì ta cũng vô cùng sợ hãi.

Vì vậy, ta quyết định nên đến nhà Tam Thúc một chuyến thì tốt hơn.

Ta nghĩ, nhân lúc Bàn Tử ngủ một lát, rồi trong nhà rất yên tĩnh, vậy thì nhân cơ hội này nhanh chóng đi tìm Tam Thúc.

Sau đó quay về, đợi khi về thì chắc Bàn Tử cũng đã tỉnh rồi.

Rồi đúng lúc, nếu Tiểu Ca chưa tỉnh, thì tiện thể đưa Tiểu Ca đến bệnh viện, hoặc nếu đã tìm được Tam Thúc thì trực tiếp nhờ Tam Thúc xem xét.

Lâm Dương trong lòng tính toán như vậy, rồi chuẩn bị ra ngoài.

Hắn thấy Bàn Tử ngủ rất say, nhưng khi chuẩn bị ra khỏi cửa, đột nhiên phát hiện Bàn Tử đã tỉnh, đứng phía sau, khiến hắn giật nảy mình.

"Cậu tỉnh rồi à?

Nếu đã tỉnh rồi thì cậu trông chừng hai người này cho tốt nhé.

Ta nói với cậu, ta phải ra ngoài một chuyến ngay bây giờ.

Vì ta gọi điện cho Tam Thúc mãi mà không thông, ta vô cùng lo lắng cho ông ấy, cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không.

Thế nên ta quyết định đích thân đi xem Tam Thúc một chút.

Nếu ông ấy ở nhà thì ta sẽ gọi cậu ngay, nếu không ở nhà thì thôi, chúng ta cứ trực tiếp đến bệnh viện đi.

Nhưng lỡ khi ta về, biết đâu Tiểu Ca lại tỉnh rồi thì sao." Lâm

Dương nói.

“Hay là gọi điện thoại lại xem sao, không cần đi đâu.

Ta nói với cậu, Tam Thúc là người như thế nào cậu không biết sao?

Ta cảm thấy ta còn hiểu ông ấy hơn cả cậu nữa.

Ông ấy vô cùng không đáng tin cậy.

Một người bình thường không có ở nhà thì đó chẳng phải là chuyện thường xuyên sao?

Chương 203

Rồi ông ấy thường xuyên không ở đâu cả, người ta cũng không liên lạc được, cho nên cũng không cần quá lo lắng, không có chuyện gì đâu, đừng sợ.

Lần trước, có một lần ta và ông ấy không đi cùng nhau, cuối cùng thì không liên lạc được, cuối cùng khi ta ra ngoài thì phát hiện ông ấy đã đi du lịch một thời gian rồi." Bàn Tử nói.

Bàn Tử khuyên Lâm Dương, vì hắn cảm thấy nếu Lâm Dương đi thì sẽ vô cùng lo lắng, vì mười phần thì tám chín phần là Tam Thúc không ở nhà.

Nếu Tam Thúc không ở nhà thì cũng không biết là vì lý do gì, nên Bàn Tử nói không đi thì tốt hơn, ở nhà sẽ an toàn hơn một chút.

Vì vậy, hắn bảo Lâm Dương không đi nữa.

Nhưng Lâm Dương cảm thấy nếu không đi thì không hay lắm, vì dù sao cũng là Tam Thúc mà, nếu lạc mất thì cũng vô cùng không an toàn, hắn cũng rất không yên tâm.

Vì vậy, hắn quyết định lúc đó đi một chuyến thì tốt hơn, để Bàn Tử ở nhà trông chừng, hai người sẽ yên tâm hơn một chút.

Bàn Tử liền, thực sự không khuyên nổi, đành đồng ý.

Hắn chuẩn bị ở nhà trông chừng hai người.

Sau khi trò chuyện xong, hắn cảm thấy đói, khi đang trông chừng hai người, hắn chuẩn bị đi vào bếp làm một chút gì đó ăn.

Nhưng đợi khi hắn làm xong đồ ăn mang ra thì phát hiện một trong hai người kia tay dường như động đậy.

Hắn nghĩ căn bản không thể nào là A Ninh được, đó là một thi thể mà, cánh tay cô ấy sao lại động được chứ.

Thế là hắn dụi dụi mắt, rồi nhìn lại một lần nữa.

Hắn lại phát hiện dường như nó lại động đậy, hắn vô cùng không tin.

Thế là hắn nhanh chóng chạy đến, nhanh chóng xem A Ninh có chuyện gì.

Hắn phát hiện A Ninh vẫn như vậy, mặt xám như tro tàn, căn bản không có chút hơi thở hay sự sống nào.

Rốt cuộc là tại sao lại động đậy được?

Có lẽ là do hắn hoa mắt, thậm chí còn nhìn thấy đồ vật phản quang.

Bàn Tử giật nảy mình, chuẩn bị đợi Lâm Dương về rồi sẽ bàn bạc với hắn xem rốt cuộc là chuyện gì, chuyện này vô cùng mờ ám.

Bàn Tử bưng bát cơm của mình ngồi bên cạnh ghế sofa, rồi nhìn hai người.

Hắn thấy Tiểu Ca dường như sắc mặt đã hơi dịu đi một chút, toàn bộ cảm giác, một chút cảm giác dường như sắp tỉnh lại rồi.

Vì vậy, hắn nghĩ có lẽ buổi chiều không cần phải đến bệnh viện, cũng không cần phải chạy đi nữa.

Hắn thấy tên tài xế đó không lừa mình.

Hắn cứ nghĩ tên tài xế lừa mình, vì tài xế nói Tiểu Ca sắp tỉnh rồi, nhưng Tiểu Ca đã lâu lắm rồi mà vẫn chưa tỉnh, hắn sợ hãi, lỡ đâu Tiểu Ca vì trúng phải thứ gì đó kỳ lạ mà không tỉnh lại được thì sao.

Hóa ra tên tài xế đó không hề lừa, Tiểu Ca thực sự chỉ trúng loại thuốc mê đó mà thôi.

Chỉ là loại thuốc mê đó có tác dụng rất mạnh mà thôi.

Nhưng vô cùng kỳ lạ là tại sao tên tài xế đó lại dùng thuốc mê chứ?

Nhìn tên tài xế đó vô cùng quỷ dị, hành vi của hắn ta đều quỷ dị, nhưng việc dùng thuốc mê thì lại càng quỷ dị hơn.

Nếu muốn hành vi bất chính, thì hắn ta nên dùng độc dược chứ.

Nhưng đối với Tiểu Ca lại chỉ dùng thuốc mê.

Có vẻ một mặt là hắn ta kiêng dè Tiểu Ca, mặt khác là hắn ta thực sự không muốn giết Tiểu Ca.

Ta cảm thấy khả năng thứ hai lớn hơn, vì ta cảm giác những người đó dường như không quen biết mình.

Bởi vì họ không quen thuộc với một số bối cảnh, cũng không có cảm giác như đang tìm kiếm mình.

Nhưng điều kỳ lạ là hành vi của hắn ta lại vô cùng bất chính.

Ta cảm giác những người đó dường như có một số đồng bọn, chỉ là chưa xuất hiện, nhưng ta cảm thấy như có người vẫn luôn ở phía sau theo dõi vậy.

Bởi vì suốt đường đi ta đều cảm thấy có người vẫn luôn theo dõi.

Cuối cùng, sau khi bị bỏ xuống, tên tài xế đó dường như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Vì vậy, lúc đó ta cảm thấy tình hình vô cùng bất ổn, nhưng cũng không kịp đưa ra ý kiến.

Ta nghĩ có lẽ nếu nhanh chóng trở về thì sẽ tốt hơn.

Lúc đó ta cũng vô cùng khẩn cấp muốn gặp Tam Thúc.

Ta nghĩ nếu có chuyện gì, có thắc mắc gì, gặp Tam Thúc có lẽ sẽ

được giải quyết dễ dàng.

Bởi vì Tam Thúc hiểu biết nhiều như vậy, thường xuyên ra ngoài chơi, thường xuyên đi đảo đấu, tìm kiếm thứ này thứ nọ.

Vì vậy ta nghĩ, nhanh chóng trở về gặp Tam Thúc, hỏi ông ấy những chuyện này đều vô cùng mờ ám, rất gấp thời gian.

Ta nghĩ phải nhanh chóng để Tiểu Ca tỉnh lại.

Sau khi Tiểu Ca tỉnh lại, ta sẽ đưa Tiểu Ca đi cùng, nhanh chóng lại đi tìm Thiên Chân về.

Lần này phải hỏi Tam Thúc xem rốt cuộc là ai đã bắt cóc Thiên Chân, những manh mối để lại thực sự quá không rõ ràng.

Những người đó rốt cuộc là loại người gì, ta đều không biết.

Chương 204

Vì vậy, càng làm càng sợ hãi.

Ta không biết Tiểu Ca khi nào sẽ tỉnh lại, Lâm Dương cũng đã ra ngoài một lúc rồi, ta cũng không biết Lâm Dương khi nào sẽ về.

Sợ lỡ đâu Lâm Dương gặp chuyện giữa đường thì sao?

Hắn chuẩn bị gọi điện thoại lại cho Lâm Dương, nhưng gọi mãi nửa ngày Lâm Dương cũng không nghe máy.

Chuyện gì vậy?

Hắn cảm thấy từ khi ra khỏi cửa, tất cả mọi người đều trở nên bất thường, tất cả mọi người đều không nghe điện thoại.

Vì vậy hắn cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ bên ngoài căn nhà này có người vẫn luôn theo dõi sao?

Bàn Tử cũng vô cùng hoảng loạn, cũng không biết tại sao.

Vì vậy, hắn nghĩ, hay là đợi lát nữa Tiểu Ca tỉnh lại, rồi hai người cùng ra ngoài tìm Lâm Dương.

Dù sao Lâm Dương là người lớn như vậy chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, có lẽ hắn không nghe thấy điện thoại.

Cuối cùng, hắn tìm một vòng rồi phát hiện ra điện thoại của hắn ở trong nhà.

Nhưng hắn phát hiện ra tại sao lại không gọi được điện thoại cho Lâm Dương?

Lẽ nào điện thoại của Lâm Dương vốn dĩ không gọi được sao?

Vậy thì vừa nãy hắn cứ gọi điện thoại cho Tam Thúc mãi không thông, là vì điện thoại của hắn bị làm sao, hay là điện thoại của Tam

Thúc bị làm sao?

Chuyện này đều khiến Bàn Tử vô cùng kỳ lạ, điện thoại của hắn một cách khó hiểu lại không gọi được ở trong nhà.

Rõ ràng khi ở bên ngoài thì có thể gọi được, có thể nghe được.

Vì vậy, hắn cảm thấy chuyện này vô cùng mờ ám, căn nhà này cũng vô cùng đáng sợ, cảm giác như thực sự có người vẫn luôn theo dõi vậy.

Vì vậy, hắn tìm một vòng xem có thiết bị chắn tín hiệu hay thiết bị gây nhiễu tín hiệu nào không, nhưng tìm một vòng xong thì phát hiện dường như không có những thứ đó.

Hắn vô cùng kỳ lạ, sau khi kỳ lạ xong thì cũng không thể làm gì.

Thế là hắn nghĩ, thôi được rồi, không có chuyện gì đâu.

Đợi Tiểu Ca tỉnh lại, hắn nghĩ những chuyện này chắc chắn sẽ được điều tra ra.

Vừa nãy Lâm Dương ở trong nhà cũng không cảm nhận được điều gì.

Hắn nghĩ không biết sau khi Tiểu Ca tỉnh lại có cảm nhận được không.

Dù sao thì hắn cũng ôm tâm lý thử xem sao.

Dù sao bây giờ hắn ở nhà một mình thì rất muốn Tiểu Ca nhanh chóng tỉnh lại.

Kể từ khi nhìn thấy tay A Ninh động đậy, hắn đã vô cùng kỳ lạ.

Hắn không biết A Ninh rốt cuộc có sống lại không, không biết An Ninh có tỉnh lại không.

Vì vậy, hắn nghĩ nhanh chóng để Tiểu Ca tỉnh lại rồi nhờ Tiểu Ca

xem xét A Ninh, rốt cuộc là tình huống gì, sẽ ra sao.

Liệu có phải ngủ rồi mà không ngủ được, hay là đã chết rồi mà tay lại động đậy?

Rõ ràng hắn đã nhìn thấy A Ninh chết, tất cả mọi người đều nhìn thấy cô ấy ngã vào lòng Lâm Dương.

Ta đã cõng cô ấy suốt đường, trên người không có nhiệt độ, không có bất kỳ phản ứng nào.

Tại sao sau khi về đến nhà, cơ thể A Ninh đột nhiên lại có phản ứng chứ?

Vì vậy, Bàn Tử một mình ở trong nhà rất sợ hãi, cảm giác không phải là Tống tử chứ?

Lỡ đâu thực sự là Tống tử thì một mình hắn phải làm sao?

Tiểu Ca bây giờ đang ngủ, hắn cũng không biết Tiểu Ca tỉnh lại có yên tâm hơn chút nào không.

Nhưng Tiểu Ca đang ngủ, hắn vừa ăn đồ ăn vừa suy nghĩ như vậy trong lòng, tuy vô cùng sợ hãi.

Nhưng miệng hắn không ngừng, cứ nhai đồ ăn mãi, cứ giải tỏa mãi.

Nếu nói đúng ra, ăn uống là một trong những cách tốt nhất để giải tỏa áp lực.

Vì vậy, khi càng có áp lực, trong lòng càng khó chịu, càng không biết chuyện này rốt cuộc phải làm sao, thì thực ra lại càng ăn nhiều hơn, rồi càng muốn giải tỏa.

Vì vậy, hắn cứ ăn, cứ ăn mãi, ăn mãi.

Một lúc sau, hắn phát hiện Lâm Dương vẫn chưa về.

Hắn từ bỏ việc gọi điện thoại cho Lâm Dương, vì hắn nghĩ Tiểu Ca sắp tỉnh rồi, vậy thì đợi Tiểu Ca tỉnh lại rồi hai người cùng bàn bạc xem chuyện này phải làm sao.

Bởi vì bây giờ hai người không thể tách ra hành động riêng lẻ nữa.

Nếu một người hành động đơn độc, sợ lỡ bị lạc mất thì phải làm sao?

Dù sao bây giờ người càng ngày càng ít đi rồi, sắp chỉ còn lại vài người thôi.

Bây giờ chỉ còn lại hắn và Tiểu Ca hai người.

Vì vậy hắn khá sợ hãi.

Chương 205

Bất kể sợ hãi hay không, hắn cứ biểu hiện ra vẻ đang ăn uống rất nhiệt tình, rất vui vẻ.

Hắn vừa ăn ở đó, rồi đột nhiên một trận âm thanh truyền đến.

“Trời ơi, ta vừa tỉnh dậy đã thấy cậu đang ăn rồi sao?

Thật sự là không ăn sạch hết của ta chứ?

Ta không biết tại sao, ta cảm giác nằm ở đó nghe thấy tiếng cậu cứ ăn đồ ăn mãi, có đáng sợ lắm không?

Dù sao thì nghe tiếng cậu ăn, ta cảm thấy mình cũng phấn chấn hẳn lên, ta tỉnh rồi, cậu biết không?” “Ta vốn định ngủ một giấc, ta cảm thấy đặc biệt mệt.

Nhưng bây giờ, ta nghe thấy tiếng cậu ăn đồ ăn, ta cảm thấy đặc biệt đói, nhanh chóng tìm cho ta chút đồ ăn đi!

Thật sự là, sao cậu lại ăn nhiều thế, ăn ngon lành đến vậy, nhìn cậu ăn có vẻ thèm ăn ghê.

Ta vốn không đói, mà sắp bị cậu làm cho thèm ăn rồi, cái cảm giác đói bụng cồn cào ấy.” Tiểu Ca nói với Bàn Tử.

“Trời đất ơi, Tiểu Ca, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, cậu biết không?

Lúc cậu nằm đó, ta thực sự cảm thấy quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cứ như một người vô hình nằm ở đó vậy.

Lúc tỉnh táo cậu cũng yên tĩnh như thế, nhưng ít nhất còn nói được vài câu.

Nhưng khi ngủ rồi, ta thật sự cảm thấy cậu không nói một lời nào.

Trong căn phòng này, một thi thể, rồi một người hôn mê.

Cậu biết ta sợ đến mức nào không?

Ta một mình ở trong căn nhà này, bây giờ cậu tỉnh rồi, ta thực sự quá tốt, quá vui rồi!

Cuối cùng cũng có người nói chuyện cùng ta rồi, ta một mình ở đây thật sự sắp chết ngạt rồi!" Bàn Tử gần như nước mắt lưng tròng, cả người kích động không kìm được, ôm Tiểu Ca nói những lời sướt mướt.

Tiểu Ca thực sự vô cùng không quen, nhưng cũng không có cách nào.

Nhìn thấy hắn ta sướt mướt như vậy, cũng không tiện từ chối, thế là mặc cho hắn ta cứ nói mãi, cứ ôm mãi.

"Được rồi, được rồi, bình tĩnh đi.

Ta thật sự đói rồi, không định suy nghĩ gì nữa.

Cậu thật sự làm cho ta chút cơm ăn đi.

Có đồ ăn thật sự quá thơm!

Lần sau xin cậu đấy, có thể điều chỉnh âm thanh nhỏ hơn một chút không?

Nếu có người bên cạnh ngủ cũng phải bị cậu làm cho tức chết tỉnh dậy mất.

Ta không biết rốt cuộc phải làm sao, ta chưa tỉnh dậy thì đã bị làm ồn cho tỉnh dậy ngay lập tức, rồi lại nói với ta là đói.

Cậu có biết cảm giác đó không?" Tiểu Ca vô cùng bất lực nói cho Bàn Tử biết cảm nhận của mình.

Bàn Tử không biết chuyện gì, lúc này hắn căn bản không cãi nhau với Tiểu Ca, cảm thấy Tiểu Ca lúc đó đặc biệt đáng yêu.

Vì vậy hắn làm cho Tiểu Ca chút cơm ăn.

Thế là hắn nhanh chóng chạy vào bếp, lấy phần cơm vừa nấu, rồi múc một ít cơm thừa ra.

Vừa hay chưa múc hết, hắn liền múc vào một cái bát khác chuẩn bị mang ra cho Tiểu Ca ăn.

Đợi khi hắn ra ngoài, hắn nhìn thấy Tiểu Ca đang quan sát A Ninh.

"Nhìn cô gái nhỏ nhà người ta làm gì?

Chẳng lẽ cậu thích cô ấy rồi sao?

Ta nói cho cậu biết chuyện này, vừa nãy tay A Ninh động đậy, ta cũng không biết có phải ta hoa mắt không." "Ồ?

Thật sao?

Sao lại sắp tỉnh rồi?

Nhưng chúng ta chẳng phải đã thấy Từ đái linh âm của A Ninh đều hỏng hết rồi sao?

Chẳng lẽ linh âm…?

Chẳng lẽ A Ngưu chết trong lòng Lâm Dương là giả sao?

Chẳng lẽ A Ninh giả chết?

Chẳng lẽ trên đường về của chúng ta, có ai đó đã đánh tráo A Ninh sao?

Chuyện này thật sự rất kỳ lạ, theo như ta quan sát thì A Ninh không có chút dấu hiệu sống nào, thân thể lạnh lẽo, không hề có hơi thở.

Chỉ là ta đã nhìn thấy cánh tay cô ấy cử động, nhưng không ai có thể chứng minh đó là cánh tay thật của cô ấy cử động cả, vạn nhất chỉ là ta hoa mắt thì sao?

Thế nhưng, ta cũng không dám khẳng định là không thật.” Tiểu Ca nói với Bàn Tử.

Bàn Tử đặc biệt sợ hãi nói với Tiểu Ca: “Đúng đó, cậu biết không?

Bản gia ta cũng không dám khẳng định là không thật, nhưng bản gia ta rất sợ, bởi vì một thi thể mà cánh tay cử động, nhìn thấy thì có sợ không chứ?

Chương 206

Sau đó bản gia ta vừa rồi cứ ở đó lo lắng sợ hãi, lại còn mê man, bản gia ta lại không có ai có thể ở bên cạnh, có thể trò chuyện cùng bản gia ta.

Cho nên bản gia ta một mình ở đó nhìn, bản gia ta cũng rất sợ, bản gia ta cũng không dám để cô ấy cử động nữa, bản gia ta cứ ở đó cầu xin: 'Cô nãi nãi, đừng cử động nữa, nếu muốn cử động thì đợi Tiểu Ca tỉnh lại rồi hẵng cử động, để Tiểu Ca nhìn xem, đó không phải là cử động thật.' " Tiểu Ca nghe Bàn Tử nói vậy, vô cùng bất đắc dĩ nhìn anh ấy một cái, sau đó lắc đầu, cảm thấy anh ta thật sự quá nhát gan đi, một người đàn ông sao có thể nhát gan như vậy chứ?

Một mình ở đây mà lại lo lắng sợ hãi đến thế, trời ơi, đơn giản là không phải một người đàn ông.

Nhưng không có cách nào, Bàn Tử người này thật ra rất tốt.

Cho nên làm bạn thì rất ổn, không thể vì anh ta nhát gan, gan nhỏ mà phủ nhận tất cả.

Anh ta cũng không phải không hiểu gì, chỉ là đôi khi thể hiện tình cảm khá lộ liễu ra ngoài, thật ra con người anh ta rất tốt, có lúc anh ta rất thích xông lên phía trước, có lúc sẽ bảo vệ người khác.

Cho nên có lúc cũng cảm thấy người này thật ra khá đáng tin cậy, nếu không Tiểu Ca sẽ không chấp nhận đi cùng người này, nếu không thì căn bản không thể dung nhẫn người này.

"Đúng rồi, ta nói cho cậu một chuyện, trước khi ta hôn mê, người cuối cùng ta gặp không phải là người tài xế đó, mà là một người khác.

Người đó không biết vì sao đột nhiên lóe lên ngoài cửa sổ, sau đó

nhìn tài xế một cái, rồi tài xế nhìn ta một cái sau đó ta mới ngất đi.

Ta cũng không biết vì sao, người cuối cùng xuất hiện không phải là tài xế, cho nên ta bây giờ cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, xem ra đằng sau ẩn chứa huyền cơ." Tiểu Ca vô cùng bình tĩnh nói với Bàn Tử.

"Trời ơi, vừa tỉnh dậy đã phải nói mấy chuyện đáng sợ như vậy sao?

Bản gia ta biết bản gia ta sợ hãi đến mức nào không?

Lại còn lóe lên ngoài cửa sổ, bản gia ta biết không?

Trước khi tỉnh bản gia ta đã biết tài xế đó chắc chắn có vấn đề, chỉ là không biết vấn đề ở đâu, bởi vì bản gia ta không biết đấy thôi, bản gia ta cảm thấy người đó chắc chắn không có ý đồ bất chính gì cả, bởi vì nếu có thì vì sao không trực tiếp giết bản gia ta đi?

Lại còn dùng thuốc mê, cho nên bản gia ta cảm thấy không ổn." Bàn Tử phân tích có lý có cứ.

Tiểu Ca nghe xong, cuối cùng cũng thấy Bàn Tử, có một lần đáng tin hơn một chút, lần này phân tích những thứ hơi đúng một chút, ít nhất anh ấy biết người đó không có hại, nhưng lại xuất hiện một cách khó hiểu, không biết vì sao, người đó cho một cảm giác vô cùng kỳ lạ, cũng có một loại cảm giác, không phải vì người đó gây cảm giác đó.

Bởi vì lúc đó người cuối cùng y nhìn thấy, không phải tài xế, mà là một người ngoài cửa sổ lóe qua, nhưng tài xế hiển nhiên đã nhìn thấy người đó, sau đó tài xế nhìn y, y cũng nhìn thấy xong mới bị làm cho mê man.

Nếu không thì y cảm thấy sẽ không bị làm cho mê man, cho nên y cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ, cần phải điều tra.

Sau khi tỉnh lại, y cảm thấy rất nhiều chuyện đều vô cùng kỳ lạ

khó hiểu, có một số chuyện dù sao cũng không thông suốt.

Trước khi hôn mê y cũng không biết đã trải qua chuyện gì, trong quá trình đó cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, không ổn, bây giờ về rồi thì đừng ở lại khu rừng đổ nát đó nữa.

Khu rừng đó thật sự vô cùng không an toàn, nơi đó cũng không biết là chuyện gì, có một cỗ tà khí ở đó, tuy rằng đó là một phong thủy bảo địa, nhưng y cảm thấy nơi đó thật sự không quá thích hợp cho người đi vào.

Y cảm thấy người đi vào đó sẽ có một loại trớ chú hoặc một loại vận mệnh đã định sẵn vậy, dù sao cũng là một cảm giác vô cùng không tốt.

Cho nên sau khi đi vào một chuyến rồi đi ra, Tiểu Ca cảm thấy toàn thân không thoải mái, thật ra cảm giác của anh ấy đã tốt rồi, Bàn Tử và Lâm Dương hẳn là cảm giác sâu sắc hơn, bởi vì trên người hai người họ nhân khí nặng hơn.

Còn y thì đã ở những nơi đó lâu rồi, cho nên quen thuộc với loại thứ đó, nhưng đây là lần đầu tiên có nơi khiến y cảm thấy hơi không thoải mái, cũng thật sự là lần đầu tiên, y cảm thấy rất kỳ lạ.

“Chúng ta trò chuyện lâu như vậy rồi, sao ta không thấy Lâm Dương đâu nhỉ?

Chẳng lẽ ở trên lầu nghỉ ngơi sao?

Đây là nhà của chúng ta mà, hai chúng ta cứ ở trong nhà nói chuyện, sau đó cậu ấy không xuống, ta đã tỉnh rồi, cậu ấy không ra xem ta sao?

Chuyện này chẳng phải rất hiếu kỳ sao?

Ta cảm thấy cậu ấy là người khó ngủ nhất, ta đã tỉnh rồi mà cậu ấy vẫn chưa tỉnh sao?

Mệt đến vậy sao?

Chuyện gì vậy chứ?" Tiểu Ca hỏi Bàn Tử.

"Lâm Dương không có ở nhà, tôi về xong liền gọi điện thoại cho Tam Thúc, hỏi tình hình cụ thể, nhưng gọi cả buổi cũng không gọi được điện thoại của Tam Thúc.

Sau đó lúc ngủ trưa, Lâm Dương định ra ngoài, một mình nhanh chóng đi tìm Tam Thúc, nhưng tôi vừa đúng lúc tỉnh lại, sau đó cậu ấy dặn dò tôi, bảo tôi trông chừng hai người, rồi cậu ấy ra ngoài.

Nhưng tôi gọi điện thoại cho cậu ấy cũng không gọi được, cuối cùng tôi phát hiện cậu ấy cũng không mang theo điện thoại." Bàn Tử nói.

Tiểu Ca nghe xong cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị, vì sao Lâm Dương lại biến mất, cậu ấy đã đi đâu?

Không phải đi tìm Tam Thúc sao?

Vì sao buổi trưa lại biến mất rồi?

Căn phòng này, y cảm giác giống như một căn phòng an toàn vậy, vì sao, sau khi ra ngoài thì mọi người đều biến mất?

Chẳng lẽ có người ở ngoài canh giữ sao?

Dù sao Tiểu Ca cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nhưng cũng không có cách nào, vì nếu Lâm Dương ra ngoài mà không mang theo điện thoại, thì không có cách nào rồi, không liên lạc được, như vậy thì thật đáng xấu hổ.

Vậy thì chỉ có thể ở nhà đợi mãi, bây giờ không cần đi bệnh viện nữa rồi, nhưng đoán chừng Lâm Dương có thể kịp về vào buổi chiều, bởi vì y cảm thấy buổi chiều lúc đó đã hẹn cùng đi bệnh viện, sau đó đưa Tiểu Ca đi khám trước, nhưng bây giờ chỉ có thể ở nhà chờ Lâm

Dương trở về.

Ở nhà đợi Lâm Dương về, Tiểu Ca đã ăn hết số cơm còn lại, bởi vì Tiểu Ca thật sự quá đói rồi, không có cách nào, vì hai người họ đã ở đó lâu rồi, nhưng trong khoảng thời gian đó, Tiểu Ca vẫn chưa ăn cơm, trong khi Lâm Dương và Bàn Tử đã ăn hai bữa rồi.

Có thể thấy, Tiểu Ca đã bao lâu rồi không ăn cơm, đã lâu rồi không tỉnh lại, đại khái cũng đã một ngày rồi.

Vì sao hai người họ đều vô cùng lo lắng Tiểu Ca có ổn không, có cần đưa Tiểu Ca đi bệnh viện khám không, đó mới là quan trọng nhất.

Cho nên bây giờ thấy Tiểu Ca an toàn tỉnh lại, Bàn Tử cũng vui mừng.

"Cũng không biết vì sao, hôm nay gọi điện thoại cho ai cũng không có người bắt máy, không chỉ Lâm Dương, ngay cả Tam Thúc cũng vậy.

Chương 207

Lúc gọi điện cho Tam Thúc cũng vô cùng kỳ lạ, không biết vì sao Tam Thúc cũng không bắt máy.

Lâm Dương nói bình thường Tam Thúc dù thế nào cũng sẽ bắt máy, vì sao lại không có ở nhà?

Nhưng nếu không có ở nhà thì vì sao Lâm Dương lại lâu như vậy không về?

Cho nên chuyện này cảm thấy cũng không ổn.

Chúng ta đợi thêm một chút đi, nếu thật sự không đợi được nữa thì hai chúng ta ra ngoài tìm, tuy không biết nhà Tam Thúc ở đâu, nhưng có thể đánh tiếng hỏi thăm mà, dù sao Tam Thúc cũng là người trên giang hồ, chắc mọi người đều sẽ biết thôi." Bàn Tử nói.

"Không cần phải đi tìm người nữa, nhà Tam Thúc ta biết ở đâu." Tiểu Ca vô cùng bình tĩnh, nói ra câu đó.

"Cậu sẽ biết ở đâu sao?

Chẳng lẽ cậu đã thăm dò nhà Lâm Dương có thân thích bạn bè gì sao?

Kỳ lạ vậy chứ." Bàn Tử vô cùng kỳ lạ hỏi, một mặt tò mò.

"Không, thật ra là vì trước đây, ta có giao thiệp với Tam Thúc, có một số thứ ta đã giao cho Tam Thúc, cho nên giữa hai chúng ta có chút giao tình.

Tam Thúc là người trên giang hồ, mọi người đều biết, có một địa vị nhất định, có thể mọi người không biết đấy thôi.

Tam Thúc cũng từng mời ta đến nhà, cho nên lần này thật ra Lâm

Dương ra ngoài, Tam Thúc đã nhờ vả ta, bảo ta chăm sóc tốt cho cậu ấy.

Cho nên thật ra chuyện lần này cũng không phải ngẫu nhiên đặc biệt, dù sao Tam Thúc cũng là, được thôi." Tiểu Ca nói.

Xem ra Tiểu Ca này thật sự tài năng không phải nhỏ đâu, Tam Thúc mời đến nhà làm khách, lại có thể khiến Tam Thúc nhờ vả bảo vệ cháu trai của mình, xem ra người này cũng có mấy đường võ công, phải đối xử tốt hơn với người này mới được.

Đoán chừng nếu gặp vấn đề, người này cũng sẽ giúp đỡ một tay, tốt quá rồi, cứ như tìm được một phao cứu sinh vậy.

Nhưng Tiểu Ca và Tam Thúc làm sao có thể có giao dịch như vậy chứ?

Lại có thể giao đồ cho anh ta sao?

Thật sự không giải thích được, cho nên Bàn Tử chỉ nghĩ trong lòng chứ không hỏi ra.

Bởi vì anh ấy cảm thấy chuyện này là chuyện của hai người họ, nếu không phải thì chắc chắn sẽ không nói ra, vừa rồi đã không nói rồi thì chắc chắn không thể nói ra nữa, vì vậy anh ấy cảm thấy thôi không hỏi nữa.

Đã như vậy thì sau này mới biết cũng được, dù sao cũng không cần đặc biệt lo lắng, dù sao cũng không biết nhiều đến thế.

Nhưng dù sao nghe nói có đồ tốt thì dù sao cũng nên đi xem một chút.

Dù sao đi nữa, đối với người giới đạo đấu mà nói, khi gặp được những thứ tốt hơn một chút, đương nhiên hy vọng mọi người đều có thể mở mang tầm mắt, đó là truyền thống và tập quán giữa mọi người.

Nếu có đồ tốt thì mọi người đều sẽ chia sẻ, đều sẽ xem, đều sẽ đem ra trưng bày, sẽ có một buổi triển lãm.

Lúc đó rất sớm, rất sớm, nhưng bây giờ đã bị hủy bỏ, bởi vì buổi triển lãm đó từng bị người tố cáo một lần, bị cảnh sát quốc gia điều tra một lần.

Lúc đó đều mang theo vũ khí hạng nặng, cứ như thể thấy trong tay có một số vũ khí, nhưng thật ra không có, cho nên sau khi cảnh sát đến thì chỉ có thể đầu hàng.

Bởi vì không có vũ khí, trong tay đều có một mớ đồ khá giá trị.

Chỉ là cuối cùng, hình như người chủ trì lúc đó quen một số người trong cục cảnh sát nên đã quyên góp tất cả những thứ đó, sau đó cũng không bị bắt đi, cho nên cuối cùng chuyện này cũng kết thúc không rõ ràng.

Nhưng lô đồ đó thật sự là đồ tốt, chỉ là bây giờ đã bị tịch thu, đặt trong bảo tàng quốc gia, bây giờ trở thành một trong những vật phẩm trưng bày vô cùng quan trọng, bên trong có một trong mười hai đầu con giáp.

Cho nên có thể thấy những thứ ở đó lúc đó quý giá đến mức nào.

Lúc đó cũng không biết vì sao, lại có thể bị tố cáo, cũng không biết có phải là đen ăn đen, lấy đồ của người ta đi không.

Không chừng cuối cùng có thể là như vậy, cuối cùng cũng không điều tra, cũng không biết có điều tra không, mấy chuyện này đều không liên quan đến Bàn Tử.

Bởi vì anh ấy không phải là nhân viên quản lý cấp cao, ban đầu cứ nghĩ lần đó sẽ phải bị bắt vào tù, cuối cùng phát hiện lại được thả ra, lại được cứu ra.

Xem ra cả gia tộc cũng rất có thế lực.

Trong tình huống như vậy mà có thể cứu mọi người ra, tình hình nguy cấp như vậy cũng thật sự vô cùng không dễ dàng.

Ban đầu cứ nghĩ đó là lần cuối cùng có thể nhìn thấy những văn vật đó, sau đó là lần cuối cùng đào mộ.

Trong lúc Bàn Tử đang nói, Tiểu Ca đang ăn cơm, hai người đều vô cùng yên tĩnh, chỉ là Bàn Tử cứ đánh giá Tiểu Ca.

Lúc đó cửa đột nhiên kêu, phát ra tiếng két kẹt, hai người lập tức quay đầu nhìn về phía cửa.

Lúc đó cửa đột nhiên kêu, phát ra tiếng két kẹt, hai người lập tức quay đầu nhìn về phía cửa.

Lâm Dương.

Anh ấy cầm túi lớn túi nhỏ đồ đạc, có một số nhu yếu phẩm sinh hoạt, có một số là thức ăn, dù sao thì những thứ này đều là nhu yếu phẩm sinh hoạt, dù sao cũng là túi lớn túi nhỏ, sau đó nhìn có vẻ rất mệt mỏi.

"Hai tên vô lương tâm này, không thấy ta cầm nhiều đồ như vậy sao?

Không mau ra tiếp một tay đi, một đứa ngồi đó ăn, một đứa nhìn đứa còn lại, hai người đơn giản là quá buồn cười đi.

Cũng không biết hai người đang làm gì nữa, chẳng lẽ hai người lúc ta không có ở đây đã trò chuyện đến mức nảy sinh tình cảm rồi à?

Không phải chứ?

Hai người lại có kiểu nói chuyện đó sao, đơn giản là… Ta bây giờ đang như thế này nhìn hai người, hai người đều không có ý muốn cử động sao?

Trời ơi, đơn giản là muốn làm ta mệt chết đi.

Ta mua nhiều đồ như vậy, có cả hai suất đấy.” Lâm Dương nói.

Chương 208

Sau đó hai người nhìn nhau một cái, vô cùng bất đắc dĩ tiến lên, chuẩn bị tiếp đồ của Lâm Dương.

"Cậu mua đồ à?

Túi lớn túi nhỏ nhiều như vậy, đến mức không biết phải xách về kiểu gì.

Điện thoại cũng không mang theo.

Bọn tôi cứ nghĩ cậu đi tìm Tam Thúc, sợ cậu lạc đường chứ.

Tìm Tam Thúc mất nhiều thời gian như vậy, tôi cảm thấy nếu đã không mang điện thoại, lại còn đi bộ đi tìm thì nhà Tam Thúc chắc cũng không xa đâu.

Cho nên bọn tôi cứ nghĩ lát nữa sẽ ra ngoài tìm, trên thực tế cậu còn chưa làm xong việc đã về rồi.

Cũng không nói bọn tôi một tiếng, cậu có mang đồ ăn ngon về không?" Bàn Tử vô cùng vui vẻ nói.

"Đồ ăn ngon đương nhiên không mang, nhưng ta đã mua thức ăn.

Ta nói với hai cậu, một thời gian tới ta nghĩ chúng ta cứ ở nhà nấu ăn đi, đợi Tam Thúc về thì tốt hơn.

Ta vừa đi tìm một chuyến, quả thật Tam Thúc không có ở nhà, cũng không biết đã đi đâu rồi.

Ta cũng hỏi bảo vệ ở cổng, Tam Thúc đã đi ra ngoài mấy ngày rồi, Tam Thúc luôn siêu cấp thần bí.

Có lúc ta đi tìm, đến cả cháu trai như ta cũng không tìm thấy, hai cậu biết chuyện này đáng sợ đến mức nào không?

Có lúc tụ họp gia đình cũng không tìm thấy ông ấy.

Nhà ta không có nhiều người, chỉ có hai chúng ta, nếu không tìm thấy thì thật đáng xấu hổ chứ.

Hai người đều không ăn được cơm rồi.

Có lúc ta phiền Tam Thúc ném ta một mình ở một bên, sau đó cũng không biết đi đâu, cũng không nói cho ta biết.

Cuối cùng, khi về thì mang cho ta một ít đồ nhỏ." Lâm Dương nói.

"Được thôi.

Về rồi thì tốt, về rồi thì không cần đi tìm nữa.

Ta nói với cậu, nhanh chóng đi dọn đồ đi, chúng ta mấy ngày ở trong nhà nấu cơm cũng được.

Xem ra những thứ khác có thể giúp chúng ta đi dạo một chút, đi mua một ít đồ cũng không tệ.

Chúng ta ít nhất hãy trữ một ít đồ đợi Tam Thúc về, sau đó nhanh chóng đi cứu Thiên Chân.

Thật sự không còn thời gian nữa rồi, hai ngày nữa, nếu Tam Thúc vẫn không về thì chúng ta sẽ trực tiếp đi." Tiểu Ca nói.

"Được." Lâm Dương miệng thì đồng ý, nhưng trong lòng lại cảm thấy không ổn.

Vì sao Tiểu Ca hình như cũng hiểu rõ Tam Thúc như vậy, cũng hiểu rõ Tam Thúc thường đi đâu, vậy Tam Thúc sẽ như thế nào?

Cậu ấy cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ Tiểu Ca và Tam Thúc có duyên phận, có giao tình sao?

Nhưng Lâm Dương chưa từng nghe Tam Thúc nói với anh ấy.

Chẳng lẽ Tam Thúc có chuyện gì giấu anh ấy sao?

Cho nên Lâm Dương cảm thấy khá kỳ lạ, cảm thấy đợi Tam Thúc về nhất định phải hỏi.

Lúc đó anh ấy luôn cảm thấy mấy chuyện này vô cùng không quan trọng, nhưng sau một lần ra ngoài đào mộ, anh ấy phát hiện sau khi ra ngoài tìm kiếm một số văn vật thì những người trong giới này quả thật có những điểm không giống nhau.

Mọi người đều vô cùng độc đáo, nếu hỏi có thể sẽ biết được điều gì đó.

Nhưng anh ấy cảm thấy những thứ này đối với anh ấy cũng có thể là một khả năng vô cùng khác biệt, cũng có thể không chấp nhận được.

Nhưng anh ấy cảm thấy nếu không nói ra, thì Tam Thúc sẽ càng khó chịu hơn.

Bởi vì Tam Thúc và anh ấy nương tựa vào nhau đã nhiều năm như vậy, tin tưởng Tam Thúc như vậy, mọi chuyện anh ấy đều không biết.

Lúc nhỏ Tam Thúc không chịu nói, nhưng bây giờ đã lớn rồi, Tam Thúc không có lý do gì để giấu anh ấy.

Bây giờ anh ấy muốn biết Tam Thúc đang làm gì.

Bình thường Tam Thúc đều phải làm gì, cho nên anh ấy cảm thấy mấy chuyện này rất nguy hiểm, anh ấy cũng muốn hỏi thêm, nói thêm mọi chuyện.

Anh ấy cũng cảm thấy thật sự là vì Tam Thúc mà lo lắng, bởi vì anh ấy cảm thấy nếu Tam Thúc nói cho anh ấy mọi chuyện thì có thể anh ấy sẽ an tâm hơn một chút, bởi vì dù sao Tam Thúc cũng đã ở bên anh ấy nhiều năm như vậy.

Nếu một ngày Tam Thúc đột nhiên biến mất, anh ấy cũng sẽ đau lòng, người thân nương tựa vào nhau cũng không còn.

Càng kỳ lạ hơn là, Tam Thúc và Tiểu Ca lại quen biết nhau.

Hai người họ lại quen nhau từ rất sớm.

Lúc nhắc đến Tam Thúc, Tiểu Ca lại không hề ngạc nhiên, cho nên Lâm Dương cảm thấy quan hệ của hai người họ chắc chắn không hề nông cạn, anh ấy phát hiện Tiểu Ca một đường đều đang bảo vệ anh ấy, chẳng lẽ đó không phải là mệnh lệnh của Tam Thúc sao?

Hoặc là do Tam Thúc giao phó.

Anh ấy cũng không biết những chuyện này đều phải đợi Tam Thúc về rồi mới có thể hỏi.

Cho nên mấy người họ bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất là chờ Tam Thúc về.

Sau một thời gian sẽ đi xem A Ninh, nên tìm một nơi nào đó để an táng A Ninh thì tốt hơn.

Chương 209

Dù sao cũng đã nhiều ngày rồi, anh ấy cảm thấy nếu không nhanh chóng an táng A Ninh thì không ổn lắm.

Dù sao anh ấy cũng đã đưa A Ninh ra ngoài, anh ấy nhất định phải có một lời giải thích với A Ninh.

Cho nên anh ấy cảm thấy chuyện này nhất định không thể thiếu, vì vậy anh ấy bắt tay vào chuẩn bị tìm một số mộ địa cho A Ninh.

Anh ấy còn định bỏ một số đồ vào trong đó cho A Ninh, anh ấy cảm thấy nên đặt một ít, anh ấy cảm thấy nhất định phải tìm cho A Ninh một nơi tốt, dù sao quan hệ giữa anh ấy và A Ninh cũng rất tốt.

Nếu không tìm cho A Ninh một nơi tốt thì trong lòng anh ấy cũng sẽ vô cùng đau khổ.

Bàn Tử nhìn ra được, Lâm Dương đang nghĩ gì.

Bởi vì anh ấy nhìn thấy Lâm Dương cứ nhìn chằm chằm A Ninh, không biết đang nghĩ gì đó, cho nên anh ấy biết Lâm Dương muốn tìm một nơi để chôn cất A Ninh.

Nhưng anh ấy cảm thấy A Ninh hình như có chút kỳ lạ, vì vậy anh ấy quyết định nói cho Lâm Dương những điều kỳ lạ đó, để Lâm Dương đưa ra quyết định nên làm thế nào.

Vì vậy, Bàn Tử nghĩ rằng nói cho Lâm Dương thì tốt hơn, ban đầu anh ấy định không nói cho Lâm Dương, bởi vì anh ấy cảm thấy chuyện này quá nhỏ nhặt.

Dù sao thì việc tay A Ninh cử động có phải là thật hay không cũng không chắc chắn, tuy rằng đã nhìn thấy hai lần, nhưng anh ấy lại nghĩ đến một chuyện khác, nếu không nói cho Lâm Dương thì thật sự

không hay.

Bởi vì dù sao Lâm Dương cũng không nỡ để A Ninh chết, lúc A Ninh chết anh ấy đã thấy Lâm Dương khóc thảm thiết như vậy.

Anh ấy cũng không biết có nên nói hay không, tóm lại, giữ chuyện này trong lòng thật sự không thoải mái.

Cho nên tính cách của anh ấy cũng bảo rằng nên nói chuyện này ra, dù sao cũng cho cậu ấy một cơ hội mà.

Hai người có thể có một cơ hội, không chừng vạn nhất A Ninh chưa chết thì sao?

Dù sao cũng phải giữ một chút hy vọng, không thể quá sớm từ bỏ một người chứ.

Mặc dù A Ninh là một cô gái tốt, tuy rằng Bàn Tử tiếp xúc với A Ninh không sâu đậm như Lâm Dương tiếp xúc với A Ninh, hai người có tình cảm sống chết có nhau.

Nhưng anh ấy luôn cảm thấy cô gái nhỏ này đang gánh vác một số chuyện bất đắc dĩ, cho nên mới đi con đường này.

Thật ra, ở cái tuổi này, ai mà không muốn có một tình cảm tốt đẹp, ai mà không muốn sống một cuộc sống an nhàn, ai mà không muốn làm công chúa nhỏ trong nhà chứ?

Ai cũng muốn vậy.

Cho nên anh ấy cảm thấy cô gái này ra ngoài chắc chắn có những chuyện bất đắc dĩ.

Có một lần khi lâm nguy, khi gặp hoạn nạn, cô gái này cũng đã cứu anh ấy, mặc dù không biết có phải vì Lâm Dương hay không, nhưng anh ấy cảm thấy thật sự nên nói cho Lâm Dương chuyện này, tuy rằng chuyện này đối với Lâm Dương chỉ là một suy nghĩ.

Nhưng đối với anh ấy, anh ấy chỉ thấy một chuyện, nếu không nói cho Lâm Dương thì trong lòng cũng sẽ không yên tâm.

Vạn nhất A Ninh thật sự chưa chết, dù sao sau khi trải qua một chuyến, mọi người đều biết có chuyện gì cũng có thể xảy ra, yêu ma quỷ quái, truyện kỳ ảo đều có thể xảy ra.

Cho nên phải tin tưởng mọi chuyện, phải có một nhận thức về mọi chuyện, không thể cứ một mực phủ định chuyện này, bởi vì nếu cứ một mực phủ định thì sẽ thiếu đi sự sáng tạo đối với mọi chuyện.

Cho nên mọi người đều biết không nên nhận thức thế giới đều giống nhau, ở chỗ chết đều giống nhau.

Anh ấy cảm thấy chuyện này không chừng A Ninh thật sự chưa chết, dù sao trong đó chắc chắn có một số nguyên do không biết, những nguyên do này không nên do anh ấy khám phá, mà nên do Lâm Dương đi tìm đáp án cho những vấn đề đó.

"Lâm Dương, tôi nói cho anh một chuyện, chuyện này tôi không nói cho anh biết, nhưng tôi cảm thấy anh là người có quyền lực quyết định và quyền lực biết nhất trong đó.

Nếu tôi không nói cho anh biết thì sau này tôi sẽ không yên tâm, nếu sau này chuyện đó xảy ra, tôi cảm thấy có thể trong lòng tôi sẽ là một bóng ma, là một vết sẹo chưa lành.

Chuyện đó là tôi thật ra lúc không có anh ở đây đã thấy tay A Ninh cử động.

Tôi thấy, tuy rằng tôi cảm thấy có lẽ là tôi hoa mắt, nhưng tôi đã nhìn thấy hai lần đó, anh biết không?

Tôi thấy tay cô ấy cử động hai lần.

Nếu chỉ một lần thì tôi cũng sẽ không nói cho anh biết, có thể đó là một sự kiện ngẫu nhiên.

Nhưng tôi đã dụi mắt xong lại nhìn thấy một lần nữa, tôi cũng không biết có phải là thật hay không.

Cho nên tôi nói cho anh biết chuyện này, anh quyết định xem chuyện này nên làm thế nào?

Chuyện chọn mộ địa đó…" Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói với Lâm Dương.

Lâm Dương nghe Bàn Tử nói chuyện này xong, lông mày lập tức nhíu chặt.

Bởi vì anh ấy đột nhiên nhớ lại lúc trước, anh ấy đã thấy hiện tượng tay A Ninh cử động, cứ nghĩ là giả, cứ nghĩ là hoa mắt, nhưng bây giờ không chừng đó là một dấu hiệu, không chừng đó là một ám chỉ mà A Ninh đưa cho.

Chỉ là anh ấy chưa nhìn thấy mà thôi, nhưng cuối cùng, mọi người đều đã nhìn thấy, xem ra không chỉ một người nhìn thấy, cho nên chuyện này thật sự là có rồi.

"Thật ra là như vậy, tôi cũng muốn nói cho hai cậu một chuyện.

Sáng nay lúc tôi đang ngủ trưa phải không?

Sau đó khi tôi một mình trông chừng Tiểu Ca, tôi đột nhiên thấy tay A Ninh cũng cử động.

Tôi cũng thấy tay A Ninh cử động, nhưng tôi cảm thấy đó có thể là tôi hoa mắt, bởi vì cô ấy cử động, nhưng tôi lại không nhìn rõ hai lần, cho nên tôi cứ nghĩ là tôi nhìn nhầm, tôi cũng không để ý.

Sau đó tôi đi ra ngoài tìm Tam Thúc.

Những chuyện tiếp theo tôi cũng không quá để ý, tôi cũng không xem xét kỹ lại A Ninh xem tay cô ấy có cử động hay không, bởi vì tôi cũng đã kiểm tra rồi, A Ninh không hề có hô hấp, thân thể lạnh lẽo,

cũng không có bất kỳ động tĩnh nào.

Tôi cảm thấy chuyện này vô cùng bất hợp lý.

Đã như vậy thì tất cả đều đã nhìn thấy rồi, nhưng tôi cảm thấy thật sự giống như lời Bàn Tử nói, phàm sự giai hữu khả năng, tôi không thể chỉ nhìn một mặt.

Tôi đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, phát hiện có một số chuyện căn bản không phải là không thể.

Chương 210

Cho nên tôi sẽ xem xét kỹ lại một chút." Lâm Dương nói với Bàn Tử và Tiểu Ca.

"Chuyện này tôi thấy kỳ lạ, tôi cũng không thể hiểu nổi, tôi cũng không biết vì sao lại như vậy, cho nên tay cô ấy mới cử động.

Cho nên tôi cảm thấy tốt nhất là đợi Tam Thúc về.

Sau khi Tam Thúc về sẽ đưa cho chúng ta một lô vũ khí, sau đó lại giao A Ninh cho anh, để anh chăm sóc tốt cho cô ấy.

Tôi cảm thấy chuyện của A Ninh không hề đơn giản như vậy.

Chúng ta mang theo A Ninh nhiều ngày như vậy rồi, nhưng cô ấy không hề có chút mùi hôi nào, không có chút hiện tượng thi thể phân hủy, ngay cả vết đồi mồi cũng không xuất hiện.

Cho nên tôi cảm thấy chuyện này có lẽ không hề đơn giản." Tiểu Ca phân tích với Lâm Dương và Bàn Tử.

"Đúng, cậu nói rất có lý.

Cho nên chuyện này tôi sẽ tìm một trưởng bối có kinh nghiệm sâu sắc hơn để xem xét một chút.

Vạn nhất A Ninh thật sự sắp tỉnh lại, hoặc là vì chuyện gì đó mà giả chết thì sao?

Tôi không thể tự tiện thiêu xác A Ninh được." Lâm Dương nói.

Nhưng ba người bàn bạc, thật ra nhân lúc thời gian sung túc này, đi cứu Thiên Chân thì tốt hơn, bởi vì sợ Thiên Chân vạn nhất xảy ra chuyện thì sao?

Thật ra ý định ban đầu của Lâm Dương là đợi Tam Thúc, nhưng

Tam Thúc thật sự quá chậm rồi.

Nếu không đợi được Tam Thúc thì có cách nào chứ?

Nếu không đợi được Tam Thúc cũng không thể cứ đợi mãi được, bởi vì mạng của Thiên Chân cũng rất quan trọng.

Nếu cứ để Thiên Chân ở đó, ở trong tay một người không quen biết, không thân thuộc thì anh ấy cũng sẽ khó chịu, cũng sẽ không vui, có cảm giác như vứt bỏ Thiên Chân vậy.

Cho nên anh ấy cảm thấy, hay là nhân lúc này xông pha một mình đi.

Mặc dù vũ khí và trang bị của họ đều không đầy đủ, nhưng nếu Bàn Tử và Tiểu Ca ra ngoài xoay sở thì hẳn là có thể xoay sở được chút ít.

Cho nên ba người họ đã bàn bạc, mọi người đang thương lượng, nhưng lại nghĩ đến A Ninh lại đang ở bên cạnh, lại đang ở trong căn phòng này.

Vạn nhất A Ninh tỉnh lại thì sao?

Bởi vì mọi người đều cảm thấy A Ninh hình như lại muốn tỉnh, mọi người lại do dự, lại không biết nên làm thế nào.

Thật ra điều lo lắng nhất là Lâm Dương, bởi vì anh ấy là người có liên quan đến tất cả mọi người.

Cho nên một mặt anh ấy khá lo lắng cho Tam Thúc, bởi vì lần này Tam Thúc ra ngoài cũng không nói với anh ấy, cũng không biết là đi đuổi theo cái gì.

Vạn nhất Tam Thúc cũng gặp chuyện thì sao?

Khoảng thời gian này anh ấy cảm thấy thật sự đen đủi, làm việc đều rất không thuận lợi, chuyện gì cũng mắc kẹt.

Cho nên anh ấy cảm thấy, không chừng vạn nhất những người bên cạnh anh ấy lại gặp chuyện thì sao?

Bên A Ninh anh ấy lại không yên tâm, bởi vì đối với tình cảm dành cho A Ninh, anh ấy cũng không biết nên làm thế nào.

Cho nên trước khi chưa quyết định, trong lòng anh ấy cũng vô cùng rối rắm, vô cùng khó xử, không biết nên làm gì.

Cho nên khi Bàn Tử và Tiểu Ca quyết định muốn đi cứu Thiên Chân trước, anh ấy có một chút do dự.

Có một lần anh ấy lo lắng cảm thấy trang bị và vũ khí đều không đủ.

Anh ấy cảm thấy nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại là chờ Tam Thúc về.

Bởi vì Tam Thúc đã thấy nhiều thứ, biết nhiều tình huống, còn anh ấy thì hoàn toàn không hiểu rõ những thứ đó.

Anh ấy cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cho nên sợ nếu mạo hiểm tiến lên, đều không hiểu rõ, cứ như tự đưa đầu vào chỗ chết vậy, trực tiếp là nộp mạng.

Anh ấy sẽ không làm những chuyện ngu ngốc như vậy nữa.

“Vậy chúng ta đợi Tam Thúc về đi.

Dù sao Tam Thúc cũng biết khá nhiều về Tây Sa hải để mộ.

Ta từng thấy Tam Thúc cùng một đội khảo sát đã tiến hành thăm dò và nghiên cứu ở Tây Sa hải để mộ.

Lúc đó khi ta hỏi Tam Thúc thì ông ấy nói như vậy.” Lâm Dương đề nghị.

Vì vậy họ quyết định tĩnh quan kỳ biến, bởi vì vị trí của họ đang ở thế yếu, thuộc về nhóm yếu thế.

Sau đó về gặp Tam Thúc rồi bàn bạc với Tam Thúc, cách làm như vậy sẽ thỏa đáng hơn.

Sau đó đi cứu Thiên Chân là phương án thứ hai, hình như an toàn hơn một chút.

Dù sao ba người đều phải thảo luận một phen, chuyện này không phải do ai đó một mình quyết định mà xong được.

Bởi vì mọi người đều biết những chuyện này là do mấy người cùng nhau định ra, giữa mấy người nhất định phải có sự đồng lòng, mọi người đều biết chuyện này đúng đắn.

"Lâm Dương cũng quá rối rắm đi.

Nếu đã như vậy thì chúng ta bỏ phiếu đi.

Chúng ta xem, dù sao bây giờ chẳng phải có hai phương án, hai quyết sách sao?

Một là đợi Tam Thúc về rồi đi cứu Thiên Chân, một là đi cứu Thiên Chân trước rồi đợi Tam Thúc về.

Chương 211

Chúng ta bỏ phiếu đi, vừa hay có ba người cũng không sợ phiếu hòa.

Dù sao cũng có thể chọn ra một phương án, tôi cảm thấy chuyện này nhất định phải có một phương án." "Bởi vì nếu chúng ta không có một phương án thì cứ mãi bàn luận, mãi mãi, căn bản không có tiến triển, rất phí thời gian.

Cho nên bây giờ mọi người không quản nói thế nào cũng có thể nói ra, đều cho một cơ hội bỏ phiếu đi, đều cho một quyền phát ngôn đi." "Dù kết quả cuối cùng thế nào thì chúng ta cũng chấp nhận đi, dù sao chúng ta cũng đã đồng cam cộng khổ, trải qua sinh tử nhiều lần như vậy rồi, lần này có thể thoát ra được từ trong đó.

Dù sao mọi người cũng là anh em rồi, cho nên có gì cứ nói thẳng ra cũng rất tốt." Bàn Tử tổ chức mọi người bắt đầu bỏ phiếu.

Cuối cùng số phiếu là 2:1, họ chuẩn bị đợi Tam Thúc về rồi đi tìm Thiên Chân.

Bởi vì họ cảm thấy cách làm như vậy có lẽ dù thế nào cũng sung túc hơn một chút.

Bởi vì Tam Thúc đã trải qua nhiều chuyện, biết nhiều thứ, nếu giúp họ đi thì họ sẽ không mù quáng, cứ thế mà nộp mạng.

Họ không muốn chết oan.

Mặc dù mạng của họ rất lớn, có lúc mạng rất cứng, nhưng dù là nơi nguy hiểm nào, không dễ dàng làm thì không làm.

Nếu là chuyện đối với… Nếu phải đi nộp mạng, thì họ không muốn, ai lại biết rõ phía trước là đường chết mà cố tình đi tìm chết

chứ, ai lại ngu ngốc như vậy.

Cho nên họ không muốn làm người ngu ngốc như vậy.

Vậy thì, họ đã thông suốt rồi, chẳng phải có một câu nói sao?

"Không có dùi kim cương thì đừng có ôm đồ sứ." Họ chuẩn bị, mấy ngày này cứ ở nhà cho tốt, chắc khoảng ba mươi mấy tháng nữa là về rồi.

Bởi vì Tam Thúc đã để lại một tờ giấy nói nhất định phải về trước Rằm tháng Giêng, bây giờ còn chưa đầy 5 ngày nữa, cho nên họ cảm thấy thời gian hẳn là sắp đến rồi.

Bởi vì Tam Thúc ở đó có trang bị, cho nên họ mới phải đợi Tam Thúc.

Dụng cụ ở chỗ Tam Thúc cũng vô cùng tinh vi, họ chuẩn bị mang theo một mớ đồ.

Khi đến lúc đi thì cũng không sợ chiến đấu với những người đó, bởi vì họ cảm thấy những người đối thủ đó hình như là một tổ chức, một đoàn thể cứ giám thị họ.

Mặc dù không nhìn thấy, sau đó giữa hai bên cũng không hiểu rõ lẫn nhau.

Những người ở trong bóng tối tìm hiểu động tĩnh của những người ở nơi sáng, nhưng căn bản không hiểu rõ những người đó rốt cuộc là ai, cho nên chỉ có thể đoán.

Vì vậy, họ chỉ có thể mang theo trang bị tốt nhất có thể đi, hy vọng chuẩn bị đầy đủ.

Ba người bàn bạc xong, cảm thấy thật sự không thể ngồi chờ cơ hội nữa, ngồi chờ Tam Thúc về để lấy đồ của Tam Thúc.

Họ cảm thấy thật sự nên tự liên hệ trang bị, hoặc hỏi người quen

thì tốt hơn.

Vì vậy họ tìm Bàn Tử, bởi vì Bàn Tử có rất nhiều bạn bè trên giang hồ.

Sau đó người anh ấy quen cũng nhiều, cho nên anh ấy biết những trang bị đó, những vũ khí đó, chợ đen đoán chừng cũng có thể liên hệ được rất nhiều người.

Cho nên họ đã tin tưởng giao chuyện này cho Bàn Tử.

Bàn Tử cũng nhận lời vì anh ấy biết mình có năng lực đó.

Bàn Tử người này, tuy rằng có lúc khá thích khoe khoang.

Nhưng có lúc anh ấy cảm thấy nếu có thể nhận nhiệm vụ thì mới nhận, nếu không thể nhận nhiệm vụ thì sẽ không cố làm ra vẻ, thông thường anh ấy rất cẩn thận.

Bởi vì anh ấy đã từng làm sai một chuyện, chuyện đó đã khiến đồng đội phải chết, cho nên anh ấy vô cùng cẩn thận, sau này không dám khoe khoang nữa, không dám tùy tiện hứa hẹn điều gì.

Có lúc Bàn Tử làm việc trong một tổ chức đào mộ, dưới tay anh ấy cũng có một đám tiểu đệ.

Có mấy người nghĩa khí tốt tên là Sơn Kê.

Bởi vì Bàn Tử đã hứa với Sơn Kê là để cậu ấy xuống mộ trước mang vũ khí đi, sau đó Bàn Tử phát hiện không có chuẩn bị vũ khí tốt, cuối cùng Sơn Kê chết oan trong miệng Thi miết.

Đến tận bây giờ, dáng vẻ của Sơn Kê trước khi chết vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, như thể khắc sâu trong trí nhớ không thể nào quên.

Mặc dù anh ấy biết đó là thói quen buộc phải thay đổi, nhưng anh ấy cảm thấy điều đó khá tốt, bởi vì anh ấy biết mình thật sự đã sửa

sai rồi, rất tốt.

Cho nên sau này anh ấy đều lấy chuyện đó ra để giáo dục người khác rằng tuyệt đối đừng khoe khoang.

Bởi vì anh ấy đã gặp nhiều chuyện bị thiệt thòi vì mấy chuyện đó, những người anh em tốt nhất, bạn bè tốt nhất của anh ấy, đều vì mấy lời lừa người.

Sau đó không làm được việc, rồi chết oan uổng, quá tin tưởng rồi, cứ nghĩ có thể làm được, nhưng sau khi không làm được thì lại chết oan, đổi lấy mạng sống của anh em.

Người giới đào mộ đều sẽ có những trải nghiệm nhất định, đều là những trải nghiệm vô cùng đặc biệt.

Người có thể nói ra thật là kỳ lạ.

Nếu nói ra những trải nghiệm nhất định, những trải nghiệm đó vô cùng không tầm thường, vô cùng đặc biệt, đó mới là quan trọng nhất.

Mọi người đều sẽ trải qua một số chuyện, nhưng anh ấy biết không?

Người đào mộ sẽ trải qua nhiều chuyện hơn người khác, những trải nghiệm đó sẽ phức tạp hơn người khác, bởi vì những trải nghiệm đó đều đổi bằng mạng người, có thể nói ra chắc chắn phải đổi bằng mạng của mấy anh em.

Không ai có thể đưa tất cả anh em ra ngoài, như lần trước Phan Tử đã chết phải không?

Thật sự vô cùng khó khăn.

Đó là anh em của mình, cho nên sau này nhất định phải chuẩn bị thật tốt, dù thế nào cũng không thể để anh em của mình lại phải chết oan nữa.

Có những người cần hỏi nhất định phải bắt được những người đó, để chuẩn bị đầy đủ.

Dù thế nào thì khi làm việc nhất định phải bắt được những người đó, không để chúng trốn thoát.

Chương 212

Vì anh em, vì bạn bè, nên an tâm nỗ lực đi, hoàn thành việc này.

Bởi vì chuyện này nếu không hỏi, tên của bạn bè cuối cùng, thì dù thế nào cũng sẽ chịu thiệt thòi.

Cho nên khi nên bắt được Văn Cẩm, thì nên bắt được Văn Cẩm cho tốt, nhưng mấy người đàn ông to lớn lại không bắt được.

Cho nên anh ấy cảm thấy thật sự tức giận.

Ba người thảo luận chủ đề này xong, mọi người đều hơi trầm mặc, bởi vì mọi người đều cảm thấy chủ đề này vô cùng nặng nề.

Dù sao cũng liên quan đến bạn bè, anh em, người thân, dù thế nào đi nữa.

Mặc dù mấy ông chú này khá thô lỗ.

Nhưng trong lòng mọi người đều có một góc mềm yếu, nhưng góc mềm yếu đó, không biết vì sao lại không dành cho phụ nữ, mà dành cho những người anh em đã sinh tử có nhau.

Có lẽ vì bình thường dành thời gian cho anh em nhiều nhất, tình cảm với anh em sâu đậm nhất.

Trong giới đào mộ nhất định phải tin tưởng bạn bè, tin tưởng người cùng xuống mộ.

Nếu không tin tưởng thì người đó có thể sẽ trở thành kẻ thù của mình, cũng trở thành người chôn vùi mình.

Cho nên nếu không tin tưởng thì không thể cùng xuống mộ, chuyện này không nghi ngờ gì cả, mọi người đều biết, đây là quy tắc ngầm của giới.

Người có thể cùng đi vào tuyệt đối là bạn bè có quan hệ đặc biệt tốt, hoặc là mua bằng tiền.

Nhưng những người mua bằng tiền đó vô cùng không đáng tin cậy.

Những người bạn không dùng tấm lòng chân thành đổi lấy, những người cùng xuống mộ đó tuyệt đối là những người đáng tin cậy.

Chuyện này mọi người đều biết.

Cho nên khi nhắc đến anh em, họ cảm thấy khá đáng tiếc cho anh em của mình.

Bởi vì không kịp thời đi cứu anh em của mình, như Phan Tử đã hy sinh, sau đó Thiên Chân cũng không biết tại sao lại bị mê hoặc mà đánh cắp đi.

Bây giờ họ đều không biết, nên trông chừng Thiên Chân cẩn thận, dù thế nào thì đó cũng là anh em của mình, chỉ còn lại người anh em cuối cùng rồi.

Họ nhìn ra được, lão bác sĩ đó có chút vấn đề rồi, lại có thể yên tâm để Bàn Tử một mình ở đó trông chừng Thiên Chân, cũng quá tin tưởng Bàn Tử rồi.

Họ cảm thấy có lúc thật sự nên để thêm vài người trông chừng.

Chuyện này cũng là lỗi của hai người, cho nên họ cũng không trách Bàn Tử.

Họ cảm thấy nếu chỉ đổ lỗi một phía cho Bàn Tử thì đơn giản là đổ đá xuống giếng, cảm giác như mượn cớ để đổ tội cho người khác.

Bảo người ta trông chừng rồi cuối cùng lại trách người ta trông chừng không tốt.

Sau đó lại trách người ta làm mất bạn bè của mình, cuối cùng lại

cãi vã, như vậy cũng không tốt.

Cho nên có lúc họ nhìn ra được Bàn Tử cũng đã cố gắng hết sức rồi.

Mọi người không trách, bởi vì nếu đã cố gắng hết sức, nếu thật sự anh ấy cảm thấy tiếc nuối thì mọi người đều sẽ quan tâm đến anh ấy, mọi người đều sẽ không trách.

Nhưng nếu không có chút hối hận, không có chút cảm giác thì như anh em biến mất, bạn bè lạc mất mà vẫn vui vẻ thì đó là chuyện vô cùng không thể chấp nhận được.

"Được rồi, mọi người đừng lo lắng nữa, một số chuyện đã xảy ra rồi thì chẳng phải đã xảy ra rồi sao?

Bản gia ta cũng không lo lắng nữa.

Đừng đa sầu đa cảm nữa, một số chuyện đã xảy ra rồi thì chúng ta không thể tránh khỏi được, cho nên hy vọng mọi người đều có thể hướng về phía trước đi." "Mặc dù có lúc bản gia ta vô tâm vô phế, nhưng khi gặp chuyện như vậy, bản gia ta hy vọng mọi người đều đối mặt một cách kiên cường.

Dù sao trước đây ai mà chưa từng trải qua một số chuyện lớn, ai mà chưa từng mất đi bạn bè chứ?

Cho nên những chuyện không có cách nào, chúng ta cũng có cách nào sao?" "Chúng ta chỉ có thể dũng cảm đối mặt, dũng cảm chấp nhận.

Ừm, hôm nay bản gia ta không ra ngoài nữa, ngày mai hẵng ra ngoài đi.

Ngày mai ra ngoài thì lo việc vũ khí đi… Mọi người xem chúng ta cần gì, có đề nghị gì không?" Bàn Tử thấy mọi người quá thương cảm, vì vậy liền nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Tôi không có đề nghị lớn nào, bởi vì tôi thường dùng ngón tay của mình mà, cho nên thông thường không dùng vũ khí.

Nếu cần thì tôi nên cần một bộ áo giáp phòng hộ, loại giáp mềm một chút là được, tuyệt đối đừng quá nặng, nếu đeo thì không thoải mái, vậy thì đừng lấy cho tôi.

Những thứ khác tôi cũng không quá cần.

Có ám khí, cũng có thể đưa cho tôi một hai cái, tôi cảm thấy ám khí có lẽ cũng có lúc hữu dụng.

Còn lại thì hỏi Lâm Dương đi.” Tiểu Ca lạnh tĩnh nói.

Sau đó Bàn Tử và Tiểu Ca đồng thời nhìn về phía Lâm Dương xem có cần thứ gì không, nhưng phát hiện Lâm Dương hình như căn bản không hề nghe thấy hai người họ nói gì.

Sau đó anh ấy cũng không có vẻ tỉnh táo lại, họ biết Lâm Dương chắc chắn đang thẫn thờ, chắc chắn đang chìm đắm trong chuyện vừa rồi, không thể thoát ra được.

Bởi vì Lâm Dương người này thật sự rất dễ xúc động, rất yêu quý anh em, cũng vô cùng chăm sóc anh em.

Cho nên khi anh em của mình không tìm được thì trong lòng anh ấy sẽ vô cùng đau khổ.

Hai người họ đều biết và cũng có thể hiểu được, cho nên họ định nhanh chóng chuyển chủ đề.

Thật ra họ không có cách nào kéo cậu ấy ra khỏi nỗi buồn.

Vì vậy hai người họ cũng vì chuyện mua vũ khí ngày mai, buộc phải kéo Lâm Dương ra khỏi bi thương, thay đổi chủ đề sẽ tốt hơn một chút.

Chương 213

Vì vậy hai người họ liền nhanh chóng vỗ vai Lâm Dương.

“Lâm Dương, hỏi cậu đây.

Ngày mai tôi sẽ đi chợ đen, đi mua một số vũ khí, cậu có cần gì không?

Tiểu Ca và tôi cần một ít giáp mềm, còn cậu thì sao?

Tôi cảm thấy những thứ này chúng ta cũng nên cần.

Ám khí thì tôi không biết dùng, có lẽ dùng súng sẽ tốt hơn.

Còn cậu thì sao?

Cậu có cần gì không?

Tôi thật ra cảm thấy 18 môn võ nghệ của cậu đều sắp tinh thông rồi, đều có những điều kiện bên trong, đơn giản là… một chút thôi.

Tôi cảm giác sau khi đi vào cùng cậu thì cậu cứ một chút một chút thăng tiến, còn tôi thì cứ một chút một chút thụt lùi vậy.

Thật ra so với cậu thì tôi căn bản không có tiến bộ, nhưng so với lúc tôi mới đi vào thì khả năng ứng phó của tôi đã tăng lên một chút.

Nhưng tôi cảm thấy cậu tiến bộ thần tốc, có lúc đơn đả độc đấu đối phó với những quái vật đó, tôi căn bản không ứng phó nổi, nhưng cậu đều có thể ứng phó tốt.

Chỉ là trạng thái chết cuối cùng có chút đáng sợ.” Bàn Tử hỏi Lâm Dương chuyện này.

Lâm Dương cảm thấy chuyện này tạm thời đừng nói với người khác thì tốt hơn, nhưng thật ra chuyện này nên nói cho Tam Thúc trước, để hỏi Tam Thúc xem nên làm gì, bước tiếp theo nên phát triển

thế nào.

Ừm, những năng lực ngoại quải còn lại thì không nói cho người khác.

Bởi vì anh ấy sợ người khác sẽ dùng ánh mắt khác nhìn mình.

Thật ra nhiều người đã thấy, sau khi nhìn thấy thế giới này, anh ấy cảm thấy tuy rằng đã có một số năng lực, có thể khai thác một số thứ, nhưng anh ấy cảm thấy không nên phô trương thì tốt hơn.

Nếu phô trương thì e rằng sẽ chiêu họa sát thân.

Dù sao trong hệ thống Cửu Môn khổng lồ như vậy, nếu lại bị mọi người nhắm vào, thì có thể sẽ trở thành mục tiêu của mọi mũi tên, sau đó đều bị ám sát, hoặc người ta sẽ có những ý đồ bất chính đối với mình.

Dù sao năng lực của anh ấy thật ra anh ấy cũng biết, năng lực của anh ấy khá tốt.

Có lúc anh ấy cũng sẽ ghen tị, vì sao một thế giới lại trở nên tốt đẹp như vậy.

Nhưng không có cách nào, có lúc nên giấu giếm thì nên giấu giếm.

Vì vậy anh ấy đã chuẩn bị cho chủ đề này, dù sao không nói ra là tốt nhất, vì vậy anh ấy không tiếp tục chủ đề đó nữa.

“Vậy thì đã như vậy rồi, tôi cũng cần một bộ giáp mềm.

Dù sao giáp mềm rất hữu dụng.

Nếu chúng ta bị tấn công thì có, có đồ bảo vệ đầu gối và khuỷu tay, tôi cảm thấy cũng rất quan trọng.” “Bởi vì tôi cảm thấy khi chiến đấu, có lúc có thể phải dùng cánh tay hoặc chân đỡ.

Nếu chỗ đó không bảo vệ tốt thì cũng rất đau.

Cho nên những thứ này xem xét rồi quyết định, quan trọng nhất là bảo vệ chúng ta." "Thật ra chúng ta đều có một số năng lực bên ngoài và điều kiện bên ngoài, căn bản những thứ khác không cần mua quá nhiều.

Mua quá nhiều cũng rất rườm rà, cũng không có tác dụng lớn." "Cho nên, chúng ta mua một ít giáp mềm, mua một ít ám khí, hoặc là mua thêm một ít.

Xem gần đây trên chợ có xuất hiện loại dao hoặc súng ống nào tinh vi hơn một chút không.

Tôi cảm thấy những thứ này có thể làm được.

Còn lại, những thứ không dùng thì không cần mua quá nhiều nữa đâu, tôi cũng lười mang quá nhiều.

Cuối cùng chúng ta cũng sẽ dùng hết, mang quá nhiều cũng không có tác dụng." Bàn Tử và Tiểu Ca nghe xong không trả lời, chỉ im lặng gật đầu, bày tỏ sự đồng ý với ý kiến của Lâm Dương.

Sau đó, Bàn Tử im lặng ghi lại những thứ mọi người cần, chuẩn bị ngày mai sẽ đi mua hết.

Những thứ này có thể là vũ khí cầm tay, Bàn Tử vô cùng để tâm.

Anh ấy lấy ra một tờ giấy ghi lại trên đó, bởi vì sợ quên, dù sao có lúc trí nhớ của anh ấy cũng không đặc biệt tốt.

Những thứ mọi người cần đều vô cùng khác nhau, không chừng đến lúc quan trọng nhất sẽ đi xem có đồ tốt không.

Ba người bàn bạc xong tất cả mọi chuyện, vì vậy họ quyết định, đã như vậy thì trước tiên hãy nghỉ ngơi đi.

Bởi vì tối nay cũng khá muộn rồi, mấy người họ đã trò chuyện khá nhiều, cảm thấy hôm nay tốn nhiều tâm sức.

Bởi vì không biết A Ninh có ổn không, hy vọng A Ninh thật sự có thể tỉnh lại.

Nhưng nếu thật sự không tỉnh lại được thì thật sự phải sớm tìm một nơi để an táng cô ấy.

Bởi vì thời gian lâu rồi, nhưng điều kỳ lạ nhất là giống như Tiểu Ca nói, tuy rằng đã lâu như vậy rồi, nhưng không có bất kỳ thay đổi nào, rõ ràng cảm giác thật sự không giống như đã chết thật sự.

Cho nên họ quyết định đối với loại chuyện này cứ tĩnh quan kỳ biến đi, chúng ta cứ xem xét thêm một chút, nếu chuyện này thật sự cuối cùng phát hiện A Ninh không chết thật.

Thật sự đã ngủ thiếp đi thì ai có thể làm gì được.

Cuối cùng nếu A Ninh tỉnh lại, anh ấy cũng sẽ vui vẻ, bởi vì thật ra Lâm Dương khá thích A Ninh.

Hai người họ lúc đó, mặc dù A Ninh đã ngất đi trong vòng tay anh ấy, hoặc chết đi trong vòng tay anh ấy.

Nhưng anh ấy cảm thấy mình phải có trách nhiệm với A Ninh, cho nên anh ấy cứ gánh vác trách nhiệm này, cứ gánh vác như vậy, cũng vì có thể đưa A Ninh trở về từ Tây Sa hải để mộ, từ một nơi xa như vậy, đã cõng cô ấy trở về.

Chương 214

Nhưng nếu không có một chút thích, thì lấy đâu ra động lực chứ?

“Thằng nhóc Lâm Dương một chút cũng không thật thà, có ý với cô gái nhà người ta đấy nhé, cứ phải dùng bờ vai của mình để âm thầm cảm hóa người ta, nhìn lão tử đây cũng phải đỏ mặt.” Bàn Tử vuốt vuốt mặt mình nói đùa với Lâm Dương.

“Nhảm nhí.” Lâm Dương liếc nhìn Bàn Tử nói.

Nhưng Lâm Dương hy vọng A Ninh tỉnh lại là tốt nhất, bởi vì anh ấy cảm thấy một cô gái kỳ lạ như vậy, bình thường chưa từng thấy, bây giờ căn bản chưa từng thấy loại con gái nào như vậy, cho nên anh ấy cảm thấy tò mò về cô ấy, vì có một phần tò mò.

Thằng nhóc chậm nhiệt này sẽ không biết loại tình cảm này gọi là thích.

Cho nên đối với cô ấy có hứng thú, vô cùng hy vọng Tam Thúc có thể chữa khỏi cho A Ninh, bởi vì dù sao Tam Thúc đã thấy nhiều triệu chứng, thấy nhiều tình huống khác nhau, cho nên hy vọng Tam Thúc có thể biết chuyện gì đang xảy ra.

A Ninh chết thật hay chỉ ngất đi, anh ấy đều không phân biệt được.

Cho nên anh ấy cảm thấy tức giận với năng lực của mình, bởi vì không biết vì sao lại ngu ngốc như vậy, căn bản không hề nhận ra.

“Xem ra sau này hệ thống Cơ nhân đề thủ phải tăng cường thêm một phương diện năng lực nữa mới được.” Lâm Dương nghiêm túc nói.

Cuối cùng anh ấy cũng cảm thấy buồn bã, thật ra Bàn Tử cũng đã

thấy tay A Ninh cử động khi anh ta ngất xỉu ở đó, nhưng lúc đó cũng không hề nghi ngờ.

Cũng có thể Bàn Tử nhìn thấy A Ninh hai lần, còn anh ấy chỉ thấy một lần, cho nên anh ấy cảm thấy ừm, chuyện này cũng có một phần lỗi của anh ấy.

Cho nên không có cách nào, bây giờ anh ấy có thể yên tâm chờ đợi ở đó, chờ đợi ở đó, hy vọng A Ninh có thể tỉnh lại.

Anh ấy hy vọng chuyện này đều là thật, không phải là một giấc mơ, bởi vì anh ấy cảm thấy A Ninh tỉnh lại mới vui, thật sự là một loại tình cảm không có lý do.

Chuyện này đối với mấy người họ là mấy bí ẩn chưa được giải đáp, bởi vì một mặt anh ấy cảm thấy A Ninh chắc chắn là người có thể tỉnh lại, nhưng mặt khác anh ấy lại cảm thấy chuyện này thật sự quá không chắc chắn, lại không dám bảo đảm.

Bởi vì chuyện này thật sự sẽ khiến Lâm Dương vui vẻ.

Nhưng không có cách nào, nếu bây giờ chỉ vui vẻ nhất thời, cuối cùng, vạn nhất bị chẩn đoán ra, thật sự đã chết, thì niềm vui đó chẳng phải đều biến thành bong bóng sao?

Cho nên Tiểu Ca và Bàn Tử căn bản không hy vọng đối xử với Lâm Dương như vậy, không hy vọng để cảm xúc của anh ấy lên xuống thất thường, không hy vọng để anh ấy vô cùng đau khổ.

Vì vậy Tiểu Ca và Bàn Tử quyết định dù sao cũng cho Lâm Dương một chút hy vọng trước.

Nếu cho Lâm Dương một chút hy vọng mà anh ấy vô cùng vui vẻ, thì biết được tấm lòng của Lâm Dương, như vậy là tốt nhất.

Nếu Lâm Dương có thể cứ đợi mãi như vậy, bởi vì họ cảm thấy chuyện này chắc chắn có khúc mắc.

Dù sao thì cứ giữ A Ninh lại, dù là thi thể đi chăng nữa, chỉ cần giữ lại nguyên vẹn thì đối với Lâm Dương cũng có chút tác dụng.

Mặc dù cảm giác hơi lợi dụng một chút.

Nhưng họ cảm thấy dù sao thì hai bên đều vui vẻ, dù sao cũng có thể nhìn ra được, Lâm Dương quả thật có chút thích A Ninh, cũng có thể nhìn ra được, A Ninh đối với Lâm Dương lúc đó cũng có ý.

Nếu không thì nhiều người khác ôm cô ấy không chịu, lại cứ ôm Lâm Dương, đó là chuyện gì chứ?

Cho nên họ biết hai người đều có ý với nhau, chỉ là thiên tai nhân họa đã khiến mọi thứ đều rối tung lên.

Lại còn phát hiện ra, A Ninh có thể không chết mà chỉ giả chết, vậy thì ai là người đứng sau A Ninh, ai là người có sức mạnh gì mà khiến một cô gái đi theo người đó kiên định như vậy?

Người đó rốt cuộc đã đưa ra lợi ích gì mà khiến một cô gái lại khuất phục đến mức đó?

Chẳng lẽ người đó đã đưa ra một số lợi ích không ai biết?

Mục đích của người đó vô cùng gian nan.

Anh ấy cảm thấy một đường đi qua, tình hình đều vô cùng không ổn, đều giống như ông chủ đứng sau A Ninh đang giở thủ đoạn vậy.

Cho nên anh ấy cảm thấy việc cấp bách hiện tại là A Ninh có thể tỉnh lại thì tốt nhất.

Nếu không tỉnh lại được, anh ấy cũng có thể dựa vào sức mạnh của mình để tiếp tục đi tiếp.

Bởi vì anh ấy tin rằng dù thế nào đi nữa, nhất định có bước tiếp theo là phải cứu Thiên Chân ra.

Thiên Chân chỉ có về mới vui.

Bởi vì anh ấy biết đó là bạn bè của mình, đó là anh em của mình, ở trong tay người khác có lẽ sẽ yên tâm.

Chuyện này lẽ ra mọi người đều phải chứng kiến.

Vì anh em có lẽ mọi người sẽ an tâm, một khoảng thời gian vô cùng buồn bã, có lẽ cũng vì nguyên nhân này.

Cho nên khoảng thời gian này đều vô cùng đau khổ, không vui vẻ chút nào.

Lâm Dương cũng vì hôm nay cảm thấy A Ninh hình như không chết nên mới vui vẻ, nhưng dần dần lại cảm thấy nhất định phải cứu anh em của mình về.

Mọi người đều ngồi đó không nói một lời.

Tối đến, cả căn phòng vô cùng yên tĩnh.

Một mặt là vì có một người đã chết nên mọi người đều vô cùng buồn bã.

Mặt khác là vì khi mọi người ở đó nghĩ về một số chuyện, mỗi người đều đang nghĩ về những người anh em của mình, chỉ có Lâm Dương mới nghĩ đến cô gái đó.

Nhưng những người còn lại đang nghĩ về anh em của mình nên làm gì.

Sau đó Bàn Tử có một chuyện phải lo, ngày mai khi đi chợ đen, nên đi mua một số đồ.

Bây giờ những thứ này đều đã lên kế hoạch xong rồi.

Bàn Tử nghĩ trong lòng: "Nhưng phải tìm một vài anh em, sau đó nhờ họ giúp tìm người mua, sau đó khi mua thì sẽ rẻ hơn và đáng tin cậy hơn." Nếu không thì có lúc anh ấy nhớ lại lúc sớm nhất khi bắt đầu vào chợ đen, anh ấy đều không hiểu gì.

Chương 215

Lúc đó anh ấy bị người ta lừa, bị một người tự xưng là anh em.

Lúc đó hai người họ cảm thấy chơi khá vui vẻ.

Nhưng sau này trên bề mặt mới biết được, đồ của người đó đều là đồ lừa đảo, cuối cùng những khẩu súng mà người đó đưa cho đều vô cùng hỏng hóc và rất tệ.

Có lúc chỉ cần dính mưa, khẩu súng đó sẽ kẹt đạn ngay lập tức, căn bản không thể bắn ra được.

Cho nên lúc đó anh ấy vô cùng tức giận, nhưng cũng không có cách nào.

Vì vậy cuối cùng sau khi về, anh ấy đã sống chết có nhau một cách khó khăn.

Sau khi trở về, anh ấy đã quay lại chợ đen tìm người đó.

Người đó cũng không còn ở đó.

Hóa ra người đó chuyên đi lừa người khác, rất nhiều người đều đã bị lừa.

Chỉ là lúc đó mọi người thấy hai người họ ở cùng nhau nên không… Hóa ra những người ở chợ đen đều lạnh lùng như vậy, mọi người không ai quan tâm lẫn nhau.

Dù mọi người có nhìn thấy cũng sẽ không nhắc nhở, không giống như tình người ấm áp bây giờ, mọi người đều sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Cho nên lúc đó Bàn Tử cảm thấy giao một số chuyện cho anh em đáng tin cậy hơn.

Nếu đối xử chân thành với người khác thì có thể người khác cũng

sẽ đối xử chân thành với mình.

Dù người đó tốt hay xấu cuối cùng, dần dần hai người đều sẽ trở thành những người như nhau, cuối cùng đều sẽ vô cùng đoàn kết ở cùng nhau.

Vì vậy Bàn Tử cảm thấy sau này nhất định phải đối xử tốt hơn với người khác, sau này dần dần sẽ phát hiện ra.

Dù sao thì, khi hai người ở cùng nhau, những người bạn mà cuối cùng họ kết giao đều rất tốt với họ, bởi vì họ cảm thấy họ cũng rất nhiệt tình, đối xử với những người bạn đó, những người bạn đó cũng đối xử với họ như vậy.

Những chủ đề này đều không nói với người khác.

Giữa ba người họ yên tĩnh như vậy, sau buổi tối họ phát hiện chỉ có căn phòng của những người đàn ông là như vậy, vô cùng yên tĩnh.

Không có ai nói chuyện, cũng không có ai trò chuyện, mọi người giữa họ đều vô cùng trầm mặc, cũng vô cùng lạnh nhạt.

Có lẽ trong lòng mọi người đều đang nghĩ về một số chuyện, cho nên đều không nói ra.

Sau đó họ chuẩn bị quyết định quay về ngủ, bởi vì đã muộn rồi.

Mặc dù ngồi đó không nói chuyện, chỉ xem TV, chiếc TV đó cũng bật, không có bất kỳ chương trình nào mà ai thích, không có bất kỳ thứ gì mà ai xem, mỗi người đều chất chứa tâm sự.

Dù là chuyện gì đi nữa, dù là chuyện gì đi nữa, dù sao trong lòng mỗi người đều chất chứa một số chuyện.

Dù thế nào, những chuyện này đều không phải là chuyện có thể tùy tiện nói với người khác.

Cho nên mọi người giữa họ đều hiểu rõ lẫn nhau, có thể nhìn ra

được khi ngồi ở đó, trong lòng mọi người hình như đều đang bận tâm một số chuyện, đã làm một số chuyện, mọi người đều đang nghĩ về một số chuyện.

Nhưng mọi người không hỏi lẫn nhau, bởi vì đều đang nghĩ trong lòng.

Nhìn thấy một người khác đang ở đó làm chuyện gì đó, trong lòng không tự chủ sẽ dẫn đến hướng đó, cũng sẽ đi xem chuyện gì đang xảy ra, kết quả chuyện này cuối cùng cũng sẽ biến thành như vậy.

"Lần này giữa chúng ta đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi cảm thấy chuyện lần này tôi nên đi điều tra trước.

Hỏa nhân thật sự thế lực quá hung hãn, quan trọng nhất là tôi cảm thấy họ có ý đồ với tôi, tôi thật sự không hiểu nổi." Tiểu Ca nói.

"Đã sẵn lòng điều tra chuyện này thì đương nhiên tốt rồi, nhưng quan trọng nhất là phải chú ý an toàn đấy nhé.

Nếu thật sự gặp phải người đó thì tuyệt đối đừng khinh suất hành động, bảo toàn mạng sống là quan trọng nhất." Lâm Dương dặn dò nói.

"Ngày mai Bàn Tử sẽ đi mua đồ cho chúng ta từ sáng sớm, cho nên chúng ta nên ngủ sớm thì tốt hơn, tốt nhất đừng làm phiền Bàn Tử.

Sáng mai, tôi cảm thấy Bàn Tử chắc chắn sẽ không tỉnh dậy được, hai chúng ta sẽ thay phiên nhau gọi.

Vậy là đã lên kế hoạch xong rồi." Sáng ngày thứ hai, họ quyết định thay phiên nhau gọi Bàn Tử dậy.

Nếu Bàn Tử không tỉnh thì dù thế nào cũng phải kéo Bàn Tử dậy.

Bởi vì đó là một việc lớn trong lòng, dù là chuyện gì cũng phải phân biệt việc nhẹ nặng, gấp gáp.

Anh em nên được cứu về.

Dù sao, họ cũng không biết Thiên Chân bước tiếp theo sẽ ra sao, cũng vô cùng sợ những người đó.

Nếu vạn nhất họ lấy Thiên Chân ra làm thí nghiệm thì sao?

Thật ra điều lo lắng nhất là ngày mai nếu Bàn Tử ra ngoài rồi không trở về nữa thì sao?

Bởi vì mục tiêu của anh ấy thật sự quá lớn, có lúc Bàn Tử nói năng không kiêng nể gì, vạn nhất đắc tội người khác.

Hai người ở nhà lại không biết Bàn Tử xảy ra chuyện gì, nửa ngày không về, đặc biệt là hai người họ cứ ở nhà như vậy, cũng không biết nên làm thế nào.

Cho nên hai người họ quyết định, hay là ngày mai có một người đi cùng Bàn Tử thì tốt hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này có lẽ giao cho Lâm Dương thì thích hợp hơn.

Bởi vì Lâm Dương bình thường vòng giao tế khá rộng, có thể xử lý một số chuyện tốt hơn, nhưng Tiểu Ca không thích nói chuyện với người khác, cũng không thích giao thiệp với người khác.

Nhưng Bàn Tử từ chối.

“Chuyện này rõ ràng tôi một mình có thể làm được, phái thêm một người nữa cho tôi thì sẽ thể hiện tôi đặc biệt tàn phế, đặc biệt tàn tật.

Chương 216

Có một số chuyện làm không tốt, dù sao chúng ta đã chiến đấu nhiều lần như vậy rồi, phải có chút tin tưởng chứ!" Bàn Tử tức giận như vậy, cho nên họ đành phải thôi.

Vì vậy Bàn Tử vô cùng không phục, cuối cùng hai người đều không thể thuyết phục Bàn Tử, cuối cùng đành để Bàn Tử đi một mình vào ngày thứ hai.

Thật phiền phức, không có cách nào cả.

Bàn Tử biết rõ, cả ba người đều lo lắng trong lòng.

Y biết rằng nếu để Lâm Dương đi vào ngày thứ hai thì thật ra cũng khá an toàn.

Thế nhưng nếu có vài chuyện xử lý không tốt, có một huynh đệ ở bên cạnh trông chừng thì cũng khá ổn.

Nhưng sau đó y lại muốn đi tìm bạn bè.

Nếu dẫn theo một người sẽ cảm thấy rất không thoải mái, rất không ổn, hơn nữa nơi đó là Hắc thị.

Nếu quá nhiều người biết thì đối với y cũng rất không an toàn.

Đối với những người bạn trên Hắc thị mà nói, Lâm Dương hoàn toàn là một người mới, mọi người đều không biết cậu ấy có đáng tin cậy hay không.

Vì vậy, có vài lời không dám nói thẳng với Lâm Dương.

Nhưng nếu Bàn Tử tự đi tìm huynh đệ, tìm bạn bè của y, thì những người đó sẽ trực tiếp nói thẳng những chuyện kia, kể cả những thông tin mật nhất, bởi vì y bình thường đều hay lui tới đó, dù

ít hay nhiều cũng gây dựng được chút thành tích nhỏ.

Do đó, Bàn Tử khá tự hào về năng lực của mình.

Y cảm thấy ngày mai nếu để một mình y đi thì mọi chuyện có lẽ sẽ yên tĩnh hơn, không như nếu dẫn theo Lâm Dương thì những người kia căn bản sẽ không nói thật vì còn phải kiêng dè.

Vì vậy, Bàn Tử cảm thấy việc y tự đi một mình là quan trọng hơn, tốt hơn.

Cho nên vào ngày thứ hai, y đã quyết định sẽ tự mình quay trở lại.

Dù Bàn Tử không nói những điều này với hai người kia, nhưng không biết vì sao ba người họ dường như có thần giao cách cảm.

Ai cũng biết đối phương đang ở đâu, ai cũng biết suy nghĩ của đối phương.

Ba người dường như đã đạt được một loại ăn ý ngầm, ngay cả giữa những người vốn xa lạ, sau một thời gian dài.

Họ khá tâm đầu ý hợp, dường như ai cũng biết đối phương muốn làm gì đó, dù bình thường cũng không biết phải làm gì.

Vì vậy, khi hai hoặc ba người họ ngồi cùng nhau, họ cảm thấy rất yên tĩnh, thoải mái.

Họ cảm thấy việc ở cùng nhau giống như một hình thức giao lưu bạn bè vậy, mối quan hệ giữa ba người rất tốt.

Bình thường khi không có việc gì, họ sẽ cùng nhau phát biểu, trò chuyện.

Một thời gian, khi ở nhà đợi Tam Thúc, đó cũng là một kiểu hình thức.Sau đó, Lâm Dương bị Tiểu Ca đánh thức.

Vì Bàn Tử thức đêm vào tối hôm trước, nên không ngoài dự đoán, Lâm Dương đã có cuộc đối thoại với Bàn Tử vào tối hôm đó.

“Đi đi, đi đi!

Thế mà thật sự trễ rồi.

Đúng là nên táng cho một trận.

Nếu không phải ta tính khí quá tốt, ta thật sự cảm thấy người đang nằm trên giường kia sẽ khóc thét.

Ai bảo hôm nay người ta phải ra sức, còn chúng ta thì không cần động đậy cơ chứ!” Lâm Dương nói.Cuối cùng, hai người dốc sức hợp lực gọi Bàn Tử dậy.

Sau khi Bàn Tử tỉnh lại, biết được nhiệm vụ hôm nay, y vô cùng đáng tin cậy, vội vàng vệ sinh cá nhân, chải chuốt.

Sau khi xong xuôi, y trông rất bảnh bao, kiểu đầu bóng loáng, rồi thẳng tiến đến Hắc thị.

Hôm nay nhất định phải gặp bạn bè rồi.

Tiểu Ca cũng lập tức theo sau ra khỏi cửa, chuẩn bị hành động.

Kể từ lần trước Bàn Tử quay về và mua sắm một số vũ khí, đã lâu rồi y không gặp lại những người bạn đáng tin cậy.

Trong lòng y khá vui mừng khi được gặp lại những người bạn đó, cảm thấy rất kích động và vui vẻ.

Sau đó, Bàn Tử vội vàng đến Hắc thị mua một số thứ cần thiết.

Sau khi mua xong, y phát hiện dường như đã bị bán đắt một chút.

Vốn dĩ, y không định đi tìm bạn bè của mình.

Bởi vì nếu tìm bạn bè, có khả năng họ sẽ bao che, điều đó rất không hay.

Bởi vì mua những vũ khí này tuy rất giá thấp, nhưng dù sao cũng cần có chút lợi nhuận.

Không thể phá vỡ quy tắc huynh đệ.

Những huynh đệ ở đó, trong lòng ai cũng có một bộ quy tắc riêng.

Nếu phá hủy bộ quy tắc đó, sẽ rất khó hành động, lần sau gặp lại cũng rất ngại.

Dù cho, những huynh đệ kia tuy cảm thấy việc chăm sóc bạn bè, ưu đãi bạn bè là tốt.

Nhưng trong lòng Bàn Tử không thoải mái, y không thích mắc nợ người khác, bởi vì bạn bè của y suy nghĩ khá nhiều.

Dù sao thì y cũng cảm thấy khá vui vẻ với chuyện này.

Chương 217

Bàn Tử đã đạt được một thỏa thuận rằng dù sao cũng phải để cho họ kiếm được một chút tiền, tuy lợi nhuận không thể quá cao nhưng cũng phải có.

Y cảm thấy sau khi mua những món đồ đó bị đắt, y liền đi tìm bạn bè của mình.

Sau đó, y dẫn theo những người bạn đó quay lại cửa hàng vừa rồi.

Người nhà của cửa hàng nhìn thấy, và vì Bàn Tử có quan hệ với một người đàn ông có tiếng tăm trong giới Hắc thị, họ nhận ra Bàn Tử không hề đơn giản.

Thế là họ trả lại số tiền vừa rồi và muốn hoàn lại tiền trước.

Nhưng Bàn Tử nhất quyết không nhận số tiền đó, nói: "Số tiền này coi như là để kết giao bạn bè.

Lần sau chắc chắn sẽ nhận ra ta.

Chúng ta có vài việc không cần quá tính toán, cũng không cần tính toán sâu xa như vậy.

Lần này coi như là tiền kết bạn đi, yên tâm đi, ta không phải loại người đã đưa tiền ra rồi lại đòi lại đâu.

Vì ta đã đưa ra rồi, ta chỉ nói với các ngươi là những khoản tiền này thông thường ta không cần phải trả đâu." "Nhưng hôm nay đã cần, ta thấy nên đưa thì có thể đưa.

Số tiền này coi như là bằng chứng chúng ta kết giao bằng hữu." Những lời này của Bàn Tử quả thực hoàn hảo không chê vào đâu được.

Bạn bè của y nghe xong đều rất vui mừng, cảm thấy người bạn này sau lần đi tranh cãi đó dường như đã trưởng thành hơn, không còn ngây thơ như lần trước nữa.

Với tính khí tốt như vậy thì căn bản không thể nói ra những lời kiểu đó.

Cuối cùng, người bạn kia mới biết, nguyên nhân là vì y đã kết giao thêm hai người bạn tốt, điều đó có ảnh hưởng thật sự rất lớn đến y, mang lại cho y nhiều suy nghĩ và động viên.

Bình thường y cũng sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Vì vậy, y cảm thấy rằng mình đã kết giao được một người bạn tốt, đến cuối cùng cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Mà dù sao đi nữa, nếu Bàn Tử có thể kết giao được một người bạn tâm giao ở bên ngoài, họ cũng sẽ yên tâm.Ngày hôm nay Bàn Tử đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rất tốt.

Sau khi đi cả ngày, tuy ở Hắc thị không mua sắm được nhiều thứ, nhưng những thứ y mua đều vô cùng có giá trị, đều là những thứ rất cần thiết.

Chẳng hạn như áo giáp mềm, đương nhiên mỗi người một cái, nên y đã mua thẳng ba bộ.

Ba bộ đó đều có chất lượng rất tốt, bởi vì y quen biết nhiều người bạn có mối quan hệ tốt.

Y đã kết giao rộng rãi bạn bè trong Hắc thị, và y cảm thấy chắc chắn sẽ thường xuyên đến đó, dù sao cũng là một người trộm mộ mà?

Chắc chắn sẽ thường xuyên lui tới.

Do đó, y mang theo một mục đích lớn và cả một mục đích nhỏ.

Dù sao thì tâm trạng của Bàn Tử cũng là loại người có thể hòa hợp

với bất cứ ai.

Khi ở cùng người khác, khi giao lưu, mọi người đều cảm thấy y là một người rất thú vị, rất có ý tứ, rồi ai cũng muốn kết bạn với y.

Vì vậy, dần dần mọi người đều cảm thấy Bàn Tử này khá vui tính và hài hước.

Sau đó, mọi người kết bạn với y, thấy y rất hào sảng.

Rồi cuối cùng, nếu có chuyện gì hay ý kiến gì, mọi người đều sẽ giúp đỡ, và mọi người đều rất… Cứ thế lâu dần, mối quan hệ của mọi người đều rất tốt.

Rồi giữa mọi người có chuyện gì cũng đều có thể giải quyết được.

Bình thường nếu ra ngoài, họ cũng sẽ mời nhau ăn cơm.

Dù sao thì vài người họ cũng thân thiết như anh em vậy.

Bình thường khi rảnh rỗi không có việc gì, nếu Bàn Tử về nhà, họ thường xuyên tụ tập.

Dù sao thì mối quan hệ của vài người họ cũng rất tốt.

Sau khi Bàn Tử trở về, ban đầu y không đi tìm những người bạn đó.

Bởi vì Lâm Dương khó khăn lắm mới về một lần, dẫn cậu ấy ra ngoài, chắc chắn là để đi chơi, không thể để cậu ấy đi mua đồ được.

Cảm giác như vậy đương nhiên rất không tốt.

Vì vậy, ban đầu y không nói cho Lâm Dương biết, cũng không đưa đồ cho cậu ấy.

Sau đó, y phát hiện những người bán kia ra giá cho Lâm Dương rất không thành thật.

Thế là y liền đi tìm bạn bè của mình, rồi lại cùng những người bạn đó bàn bạc về giá cả của những món đồ đã mua.

Thế là những người bạn đó đặc biệt nghĩa khí, dẫn y quay trở lại cửa hàng.

Quay lại để tranh cãi một trận, vốn dĩ định đòi lại tiền, nhưng sau khi được trả lại tiền, Bàn Tử lại cảm thấy dùng những món đồ đó để kết giao bạn bè, để lại ấn tượng tốt cho mọi người cũng không tồi chút nào.

"Những món đồ này, mọi người cứ giữ lấy mà đi mua đồ ngon về ăn đi.

Coi như bây giờ chúng ta kết giao bằng hữu." Bàn Tử nói với EQ cực cao.

Vì vậy, những người bạn kia cảm thấy Bàn Tử sau đó lại thay đổi rồi, không còn là người cứng nhắc như bình thường nữa.

Nếu y thực sự cảm thấy mọi người đã lừa tiền, y sẽ tức giận.

Chẳng hạn, nếu những người bạn này không ở bên cạnh Bàn Tử, y sẽ tự mình xử lý một trận, rồi gọi tất cả những người đó đến.

"Huynh đệ, ta bị lừa rồi, ta có thể nhịn ăn cả… (phân)." Rồi mọi người mới phát hiện, ôi trời, Bàn Tử lại thay đổi rồi, ở vài chỗ y thích mềm mỏng, uyển chuyển, nói với mọi người cũng rất… Y cũng từ chối người khác và làm mọi việc một cách hòa nhã hơn.

Chương 218

Vốn dĩ y không biết những phương pháp này, vì vậy mọi người biết Bàn Tử chắc chắn đã kết giao được những người bạn rất tốt.

Những người bạn này hẳn đã tạo ra sự thay đổi khá lớn đối với y.

Mọi người đều có thể thấy những thay đổi này trong cuộc sống hàng ngày, đặc biệt là sau khi trở về, cả con người y đã thay đổi rất nhiều.

Thế là mọi người đều vô cùng kinh ngạc, rồi liên tục dùng lời lẽ để trêu chọc một số hành vi của Bàn Tử.

"Ôi chao, được đấy, Bàn Tử có thể mà!

Không biết tại sao sau khi về tôi lại cảm thấy lý trí hơn rất nhiều.

Hồi nãy tôi đang ở đó bàn luận, cậu ấy căn bản không phải kiểu người như vậy, cậu ấy rất dễ tức giận." "Rồi đối đãi với kiểu chuyện này không cần tôi phải đi tìm, rồi cũng sẽ từ từ đến tìm tôi.

Vì tôi cảm thấy những thứ như thế này nhất định không thể chịu thiệt được, nhưng bây giờ tôi cảm thấy y thật sự đã thay đổi rồi, nhất định đã kết giao được một đám bạn bè rất hào phóng và rất tốt." "Nhờ những điều họ đã dạy, cậu ấy dần trở nên rất có tình cảm.

Tôi rất ngưỡng mộ điều đó, tôi cảm thấy trạng thái của cậu ấy rất tốt, vì vậy tôi nghĩ những người bạn đó chắc hẳn không tồi.

Nếu sau này mọi người có thể gặp mặt, quen biết nhau, thì không có việc gì cũng có thể cùng đến Hắc thị một chuyến.

Tại sao hôm nay lại không dẫn theo chứ?

Tôi nghĩ nếu dẫn theo thì cũng tốt mà, vì mọi người cũng có thể

quen biết những thứ này mà mọi người chưa từng thấy.

Tôi cảm thấy những người bạn đó qua hành vi và cách nói chuyện của họ, rất đáng để kết giao bạn bè.

Sau đó, mọi người gặp mặt trò chuyện, tôi nghĩ ý kiến và cách làm cũng khá phù hợp, bởi vì cách họ nghe và nói chuyện, tôi nghĩ họ cũng có EQ cao." Một nhóm bạn bè của Bàn Tử trêu chọc y.

"À, tôi cũng cảm thấy những người bạn tôi đã kết giao rất tốt.

Họ đã truyền cho tôi nhiều điều, đôi khi cũng khiến tôi suy nghĩ điềm tĩnh hơn.

Vì vậy, tôi thấy mối quan hệ như vậy tôi xử lý rất tốt.

Bởi vì khi mọi người ở bên nhau, tôi rất vui.

Nhưng gần đây tôi thực sự đã gặp phải rất nhiều chuyện, không biết đáng sợ đến mức nào, những chuyện này cảm giác như chưa từng có trước đây.

Tôi căn bản chưa từng thấy những thứ đó, nó cứ bám riết lấy tôi.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, tôi phải đi cứu một huynh đệ, các người biết không?

Tôi cũng không biết mình rốt cuộc nên làm thế nào, nhưng tôi rất lo lắng.

Thôi không nói nữa, tôi còn vài thứ chưa mua.

Lần sau nếu có thời gian, chúng ta hãy cùng nhau tụ tập nhé.

Dù sao thì những người kia tôi thấy gặp mặt một chút cũng tốt, vốn dĩ họ định đi cùng tôi nhưng tôi đã từ chối rồi." Bàn Tử nói với một người bạn.Sau khi Bàn Tử nói chuyện xong với bạn bè, y chuẩn bị quay về.

Khi sắp về, y nhớ ra nên mua thêm một khẩu súng cho Lâm Dương.

Dù sao thì khả năng phòng thủ của Lâm Dương một mình quá thấp, y sợ sẽ xảy ra chuyện bên trong.

Vì vậy, y cảm thấy dù sao cũng nên mua một khẩu súng lục cho cậu ấy.

Y đã chọn cho Lâm Dương một khẩu súng lục rất tốt, đặc biệt hỏi những người trong giới Hắc đạo rằng gần đây có loại súng lục kiểu mới nào không.

Quả thật có một khẩu MK780.

Súng chỉ nặng 1.4 cân, nhẹ, tốc độ bắn 650 phát/phút, có hai loại hộp đạn 20 viên và 40 viên.

Hộp đạn 40 viên có thể lắp vào lỗ ở đuôi để biến thành báng súng.

Cách lên đạn là kéo khối bạc bọc trên nòng súng.

Nó bắn đạn lõi thép 9x19mm "linh linh linh" sản xuất trong nước, nhưng cũng có thể bắn đạn 9mm tiêu chuẩn của NATO.

Có thể lắp thêm bộ giảm thanh.

Khi Bàn Tử nhìn khẩu súng lục đó, y thực sự rất kích động.

Khẩu súng lục này sản xuất tại Pháp.

Nó là loại tốt nhất, vừa mới ra mắt cách đây không lâu.

Mọi người đã thử nghiệm và những người sử dụng đều khen khẩu súng này rất tốt, dùng rất thoải mái, mặc dù giá súng lục hơi đắt.

Nhưng Bàn Tử cảm thấy vì Lâm Dương thì cũng đáng để mua.

Bởi vì khả năng phòng thủ của cậu ấy thực sự quá thấp, y thực sự rất sợ hãi, tuy rằng cậu ấy có một số năng lực trinh sát.

Nhưng những năng lực trinh sát này cũng cần được nâng cao dần dần.

Vì vậy, y cảm thấy dù thế nào cũng nên trang bị tốt cho Lâm Dương một khẩu súng lục, để cậu ấy có khả năng phòng thủ tốt hơn.

Nếu khi ra ngoài thật sự gặp phải chuyện gì, thật sự gặp phải người xấu, Lâm Dương không có chút năng lực nào để xử lý những chuyện đó.

Vì vậy, Bàn Tử rất sợ hãi.

Đôi khi y và Tiểu Ca đều cân nhắc có nên trang bị thêm cho Lâm Dương hay không, nhưng Lâm Dương đều từ chối.

Không còn cách nào khác, nên họ chỉ có thể lén lút, đôi khi khi mua đồ thì mua thêm một ít hoặc mang theo những thứ có khả năng phòng thủ tốt hơn, vì cả hai đều sợ xảy ra chuyện.

Chương 219

Có lẽ cũng vì cả hai đều cảm thấy người bạn này thật sự quá tốt, đôi khi họ cảm thấy nếu mọi người giúp đỡ lẫn nhau thì mối quan hệ giữa họ sẽ rất tốt.

Bàn Tử cũng mang theo một khẩu súng lục.

Tuy khẩu súng lục này không nhẹ bằng khẩu của Lâm Dương, không có tầm bắn xa hơn, nhưng khẩu súng này cũng không tồi.

Đó là loại được vài người bạn trong giới Hắc đạo đặc biệt giới thiệu cho y.

Bởi vì những người bạn đó đối xử với y rất tốt, nếu y không thích những món đồ này, nếu y cảm thấy những món đồ này không phù hợp hoặc không tốt, những người bạn đó căn bản sẽ không giới thiệu cho y, cũng sẽ không nói y nên dùng.

Và nếu y từ chối, họ sẽ hiểu.

Nhưng tất cả đều biết Bàn Tử dùng khẩu súng lục này là phù hợp nhất.

Vì vậy, mọi người đều đặc biệt giới thiệu cho Bàn Tử.

Sau đó, khi Bàn Tử nhìn khẩu súng lục đó, mắt y cũng sáng lên.

Bởi vì Bàn Tử không giống Lâm Dương, Lâm Dương có sức cơ bắp hoặc thể lực tương đối yếu.

Nhưng Bàn Tử rất có sức lực, vì vậy đôi khi súng lục cần có cảm giác cầm chắc tay, cần phải nặng một chút.

Thông thường y đều cầm loại kiểu Mỹ và Anh.

Bàn Tử cầm chiến lợi phẩm của mình rồi quay về.

Sau khi về, mọi người đều rất phấn khích, bởi vì có lẽ chưa từng thấy nhiều loại vũ khí ưu việt như vậy trên Hắc thị.

Bàn Tử rất giỏi chọn lựa, có lẽ cũng vì y đã lăn lộn trong Hắc đạo lâu rồi, nên những người bạn trên Hắc đạo đều đặc biệt tinh thông.

Rồi mọi người đều giới thiệu những thứ đặc biệt tiện lợi, đặc biệt thoải mái khi dùng, và những món đồ đó cũng có giá rất thấp.

Khi đi Hắc thị, căn bản không thấy những món đồ này.

Những món đồ này thông thường đều bị cất giấu dưới đáy hòm, thông thường chỉ khi gặp bạn bè thật sự mới lấy ra, hoặc sau khi lấy ra.

Đều là loại người đặc biệt hiểu biết, hoặc được yêu cầu, với giá đặc biệt đắt.

Vì vậy, Bàn Tử có thể lấy được nhiều món đồ với giá như vậy, tuy cũng hơi đắt một chút, nhưng số tiền đó tuyệt đối rất xứng đáng với những món đồ đó.

Mọi người đều cảm thấy rất tốt, giữa họ ai cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Mọi người không biết Bàn Tử ban đầu có nhiều bạn bè trong giới Hắc đạo đến vậy.

Mọi người chỉ biết Bàn Tử có rất nhiều bạn bè, vì vậy đã để Bàn Tử chuẩn bị đi mua sắm đồ đạc.

Sau khi Bàn Tử trở về, những món đồ y mang về quả thực rất tốt.

Họ cảm thấy nếu vũ khí đã tinh xảo như vậy thì không cần thiết phải đi tìm Tam Thúc nữa.

Bởi vì đồ của Tam Thúc ước chừng cũng khá tương tự với những món đồ y mang về.

Sau đó, họ cảm thấy không chừng bây giờ có thể trực tiếp đến cái trấn kia để cứu Thiên Chân ra rồi, bởi vì họ cảm thấy những vũ khí này hoàn toàn đủ dùng.

Nhưng có một vấn đề.

Có A Ninh cần phải chăm sóc.

A Ninh là một gánh nặng rất lớn đối với họ.

Mặc dù Lâm Dương không cho rằng cô ấy là gánh nặng.

Nhưng đối với Tiểu Ca và Bàn Tử, A Ninh căn bản không có mối quan hệ gì với hai người họ.

Cô ấy chỉ có quan hệ với Lâm Dương, và Lâm Dương lại có quan hệ với hai người họ.

Vì vậy, hai người họ thực ra khá phiền lòng.

Bởi vì phải mang theo một gánh nặng, mà bên cạnh gánh nặng đó lại có thêm một gánh nặng nữa.

Vì vậy, hai người họ đôi khi cảm thấy khá phiền phức.

Nhưng dù sao cũng là huynh đệ, những chuyện này đều là lẽ thường tình của con người.

Dù sao, nếu huynh đệ đã thích ai đó, sau này cũng sẽ thích ai đó, mọi người đều phải giúp đỡ, thông cảm cho nhau.

Thế là họ quyết định dù sao cũng nên đợi Tam Thúc quay về thì tốt hơn.

Không, phương pháp nhanh nhất và lạc quan nhất là Tam Thúc sắp về rồi.

Dù sao thì cũng đã gần đến thời gian ghi trên mảnh giấy Tam Thúc để lại.

Lâm Dương biết Tam Thúc rất đúng giờ, bất kể thời gian quy định trên đó là bao nhiêu, Tam Thúc nhất định sẽ gửi tin tức về.

Tam Thúc sẽ không thất hứa.Thế là mấy người họ nghĩ, đã một thời gian ở nhà không có việc gì, nếu mục đích chuyên để đợi Tam Thúc thì chi bằng mang những vũ khí vừa mang về ra thử nghiệm với nhau.

Nếu khả năng phòng thủ không tồi thì có thể trực tiếp vác lên vai mà đi.

Bởi vì họ cảm thấy nếu những thứ này đã được luyện tập thành thạo trong tay, thì sau khi đợi Tam Thúc về, thêm một số vũ khí của Tam Thúc nữa, vài người họ sẽ hành động cực kỳ nhanh.

Vài thứ không cần đợi nữa.

Nếu cứ đợi Tam Thúc về rồi mọi người mới cùng thử nghiệm thì sẽ rất lãng phí thời gian.

Chương 220

Thế là họ bắt đầu thử nghiệm trước.

Dù sao thì nhà Lâm Dương cũng có một căn phòng chuyên dụng.

Nhưng kể từ khi Lâm Dương dẫn Bàn Tử và Tiểu Ca về, cậu ấy đã đặc biệt dành ra một căn phòng để mọi người luyện tập một số vũ khí kiểu mới.

Hoặc có một số công cụ kiểu mới.

Bởi vì nếu muốn thường xuyên ra ngoài, ở cùng nhau nhất định phải nghiên cứu những thứ này.

Nếu sau này muốn nghiên cứu những thứ này thì cần phải có một căn phòng chuyên dụng.

Thậm chí căn phòng này còn được lắp đặt tường cách âm dày.

Sự cách âm này đảm bảo, hàng xóm xung quanh sẽ không nghe thấy gì.

Nhà Lâm Dương có một căn nhà di động đặc biệt nhỏ, mọi người cũng sẽ không đặc biệt chú ý đến loại nhà này.

Đôi khi căn nhà này khá kín đáo, vì vậy xung quanh sẽ không có hàng xóm, cũng sẽ không làm phiền hàng xóm.

Cũng sẽ không có ai khiếu nại, cũng sẽ không có ai báo cảnh sát.

Vì vậy, họ cảm thấy địa điểm này thực ra khá thích hợp cho việc huấn luyện.

Mấy người họ cả ngày ở nhà, dù sao thì, khi thay đổi một số đồ mới, mọi người đều đã thử nghiệm lẫn nhau.

Lâm Dương là người đầu tiên đặc biệt nghĩa vô phản cố đứng ra.

“Vậy để ta thử trước đi.” Sau khi Lâm Dương là người đầu tiên đứng ra, mọi người sẽ cầm khẩu súng lục, rồi bắn vào người Lâm Dương đã mặc áo giáp mềm.

Nhưng mọi người đều biết món đồ này.

Khả năng phòng thủ có lẽ rất tốt, vì vậy những chiếc áo giáp mềm đó căn bản không bị xuyên thủng.

Do đó, mọi người đều khá yên tâm về những món đồ này.

Sau khi thử nghiệm xong, họ vô cùng hài lòng với những món đồ này.

Mọi người đều ở đó khen Bàn Tử rằng những món đồ Bàn Tử mua về thực sự quá tốt, quá chu đáo, quá dễ dùng.

Ước chừng Lâm Dương căn bản không mua được những món đồ tốt như vậy, bởi vì cậu ấy cảm thấy khả năng giao tiếp của mình chắc chắn không bằng Bàn Tử, và những người Lâm Dương quen biết dường như cũng không tốt và chu đáo bằng Bàn Tử.

Sau đó, Bàn Tử chỉ quay về, nói với hai người kia rằng những người bạn ở Hắc thị rất hứng thú với hai người bạn mà Bàn Tử đã kết giao.

Đến lúc đó, khi không có việc gì, mọi người sẽ ra ngoài tụ tập.

Bởi vì biết mà, với tính cách tốt bụng của Bàn Tử, những người bạn y kết giao chắc chắn cũng rất tốt.

Bàn Tử đang dần thay đổi, ai cũng có thể nhìn ra.

Rồi mọi người đều cảm thấy quen biết những người bạn như vậy, giao lưu với mọi người đều có thể nâng cao EQ.

Dù sao thì sau này làm việc cũng trở nên ôn hòa hơn.

Nếu là như vậy, ai mà không thích chứ?

Khả năng làm việc của Bàn Tử lần này giống như một thương nhân vậy, tuy không phải kiểu kinh doanh.

Nhưng mọi người thích kiểu Bàn Tử như vậy, kiểu người chân thật, có chuyện gì cũng dám làm.

Vì vậy, mọi người mới muốn gần gũi, chơi cùng y.

Nhưng bây giờ Bàn Tử cũng đã trở nên… Sau này làm việc sẽ đặc biệt linh hoạt, không còn cứng nhắc như trước, cho rằng mọi chuyện đều phải là trắng hoặc đen.

Không thể không thế này, không thể không thế kia.

Mọi người cảm thấy kiểu huynh đệ này tuy đối xử tốt, nhưng đôi khi nói chuyện với họ thì hơi mệt mỏi.

Vì vậy, lúc đó mọi người không cảm thấy Bàn Tử tốt đến thế.

Nhưng dần dần phát hiện, sau khi Bàn Tử trở về và thay đổi, mọi người hoàn toàn thay đổi cách nhìn về y.

Họ cảm thấy những người bạn của y chắc chắn rất không tồi.

Thế là mọi người...

"Vậy khi không có việc gì, mọi người hãy gặp mặt nhau đi.

Gần đây, những người bạn như vậy, chúng ta đều có thể giao lưu nhiều hơn." Có lẽ Bàn Tử cũng là kiểu người nhiệt tình hiếu khách, cảm thấy việc gặp mặt không có vấn đề gì.

Thế là sau khi về, Bàn Tử đã kể lại những lời đó với Lâm Dương và Tiểu Ca.

Nhưng những người như Lâm Dương và Tiểu Ca đương nhiên không thích khoa trương, vì vậy họ đã từ chối chuyện này, nói "để lần sau đi".

Họ không đồng ý cũng không từ chối, chỉ thể hiện sự miễn cưỡng chấp nhận.

Dù sao thì, thái độ đó cũng không phải là lời hứa hẹn quá lớn, vì vậy cũng không cần quá lo lắng.

Sau này nếu có chuyện gì, người ta rốt cuộc nên làm thế nào?

Dù sao thì, ba người họ gần đây ở nhà trong trạng thái khá tốt.

Sau đó, họ lần lượt đi xem A Ninh.

Chương 221

Nếu ai phát hiện A Ninh sắp tỉnh lại, họ đều sẽ rất vui mừng, rồi thông báo cho mọi người.

Nhưng A Ninh thực ra cũng không có… Da mặt đôi khi có thể động đậy một chút, rồi khi tay cử động một chút, mọi người sẽ kích động vì chuyện này, bởi vì mọi người cảm thấy A Ninh sắp tỉnh lại.

Đợi cô ấy tỉnh có thể rời đi, Tam Thúc cũng sắp về rồi.

Vì vậy, trong khoảng thời gian đó, mọi người đặc biệt có chút phấn khích.

Đôi khi họ nấu rất nhiều cơm, cảm thấy A Ninh sắp tỉnh bất cứ lúc nào, có thể ăn cơm rồi, rồi có thể chiêu đãi bạn bè mới.

Rồi khi ra ngoài, A Ninh cũng có thể ở nhà, ngoan ngoãn trông nhà cũng rất tốt.

Dù sao thì trong lòng họ cũng rất kích động.

Rồi một ngày nọ, khi đang ăn cơm thì đột nhiên Tam Thúc gọi điện thoại.

Hóa ra Tam Thúc đã về.

Tam Thúc quả nhiên đã liên hệ trước với Lâm Dương ngay khi vừa về.

“Gần đây chú không ở nhà, chú thấy cháu để lại mảnh giấy, chúng ta có dấu hiệu liên lạc mà.

Cháu cũng phát hiện chú ra ngoài rồi phải không?

Nếu có chuyện gì, cháu cần tìm chú à?

Chú về rồi đây, có chuyện gì gấp thì nói với chú.

Chú thấy tin nhắn của cháu có vẻ gấp lắm.

Đợi chú sắp xếp xong rồi nói, khoảng thời gian này chú đã đi đâu đó.” Tam Thúc gọi điện thoại thông báo tin tức này cho Lâm Dương.

Mọi người nghe điện thoại của Tam Thúc đều vô cùng kích động, bởi vì Tam Thúc cuối cùng cũng về rồi.

Tuy trong khoảng thời gian này không ai biết Tam Thúc đang làm gì, không biết Tam Thúc rốt cuộc đã đi đâu, nhưng biết rằng bây giờ Tam Thúc đã về, một lát nữa sẽ giải thích cho họ biết trong khoảng thời gian đó chú đã đi đâu.

Sau khi nghe giọng của Tam Thúc.

Những lo lắng, ưu phiền đó cuối cùng đều tan biến.

Bởi vì Tam Thúc cuối cùng cũng về, trong lòng Lâm Dương cũng có thể yên tâm rồi, bởi vì ngày tháng mong chờ đi đón Thiên Chân về cũng sắp đến rồi.

Lâm Dương rất muốn hỏi Tam Thúc tại sao những người đó lại có bản lĩnh lớn đến vậy, có thể triệu hồi ra những thứ kia.

Cậu ấy căn bản chưa từng thấy, thực ra bây giờ cũng có chút sợ hãi.

Chỉ là lúc đó có lẽ đầu óc hơi choáng váng, lúc đó không nghĩ rằng đó là một thứ đáng sợ đến thế.

Nhưng sau này, cậu ấy mới phát hiện những thứ đó căn bản không nhận ra, căn bản không nhìn rõ được hình dáng của chúng, thế mà lại dám xông lên.

“Ta ở trong khu rừng đó không biết đã trúng phải thứ gì mê hoặc người ta, rồi bị mê hoặc mất rồi.

Nếu bây giờ bảo ta đi xông vào khu rừng đó một lần nữa, ta nhất

định không dám.” Lâm Dương nghĩ thầm trong lòng.

Bởi vì bây giờ khu rừng đó thực ra hơi đáng sợ, trong rừng có rất nhiều thứ mà Lâm Dương không nhận ra, không hiểu, không biết.

Những người đã giao đấu lúc đó, cậu ấy căn bản không biết rốt cuộc là ai.

Sau khi ra ngoài, những tài xế và những người trong trấn đều rất kỳ lạ, căn bản không giống như lần đầu tiên cậu ấy quay về.

Vì vậy, bây giờ nghĩ lại, cậu ấy cảm thấy những chuyện đó dường như cứ lặp đi lặp lại rất mơ hồ.

Cứ quay đi quay lại trong đầu hết lần này đến lần khác, căn bản không nhớ, giống như cứ lởn vởn bên ngoài bộ não vậy, căn bản không cố gắng nhớ, giống như một bệnh nhân mất trí nhớ vậy.

Dù sao thì, mấy người họ sau khi bàn bạc lại cảm thấy hơi sợ hãi.

Tuy trong khoảng thời gian đó, họ đã trang bị rất nhiều công cụ, rất nhiều vũ khí.

Dù sao thì, họ muốn xông vào một lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn phải đợi Tam Thúc về.

Nếu Tam Thúc đưa ra chiêu thì họ sẽ có thêm nhiều tự tin.

Nhưng nếu Tam Thúc không về thì thực ra mấy người họ đều không dám đi, bởi vì họ cảm thấy nơi đó thực sự khiến họ có chút sợ hãi.

Kể từ lần đi đầu tiên đó, Lâm Dương cảm thấy lần thứ hai không dám tùy tiện đi nữa.

Cảm giác của mọi người khi đi không biết tại sao.

“Rõ ràng là đi tìm Văn Cẩm, rõ ràng là bị bắt rồi.

Cảm giác đó sâu sắc đến thế, lúc đó tuyệt đối đã bắt được một người rồi…" Nhưng cuối cùng không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh điều đó.

"Rốt cuộc đã bắt được ai, bây giờ cũng không… Cũng không biết rốt cuộc là ai.

Cũng không dám không quay về.

Vạn nhất lúc đó bắt được không phải là người thì đáng sợ lắm.

Nếu thật sự quay về thì sẽ có bóng ma tâm lý, vì vậy Lâm Dương nghĩ đã xong rồi." Thực ra không… Đôi khi có một nhận thức mơ hồ về người khác, thực ra cũng khá tốt.

Trong một khoảng thời gian, khi bị lừa ở một số nơi, cậu ấy cố ý tránh né, đợi Tam Thúc quay về.

Thực ra, sự phụ thuộc vào Tam Thúc cũng đặc biệt mạnh.

Chương 222

Vì vậy, hai ngày trước, khi Tam Thúc gọi điện thoại, Lâm Dương vô cùng kích động.

Rồi Lâm Dương lập tức nói với Tiểu Ca và Bàn Tử rằng Tam Thúc đã về, mau mau bảo Tam Thúc đến đây một chuyến, hoặc ba người họ cùng đi đến nhà Tam Thúc một chuyến.

"Ba đứa thỏ con đừng có tùy tiện chạy lung tung, chú sẽ đến tìm các cháu." Rồi Tam Thúc sẽ đến tìm họ.

Lâm Dương cảm thấy không cần ép buộc, thôi được rồi, ở nhà đợi vậy.

Dù sao Tam Thúc đã nói sẽ đến thì nhất định sẽ không nói suông.

Không, ba người họ có nhiệm vụ khẩn cấp nhất, quan trọng nhất là đợi ở nhà, trước tiên phải để Tam Thúc mau chóng xem A Ninh.

Vừa nãy khi nói chuyện điện thoại, Lâm Dương đã nói về chuyện của A Ninh rồi.

Lâm Dương nhìn A Ninh cử động, không chỉ một lần rồi.

"Vì vậy, mau bảo Tam Thúc xem thử rốt cuộc là nguyên nhân gì mà A Ninh lại như vậy, lại cứ nhắm mắt ngủ mãi ở đó." Gọi mãi nửa ngày cũng không được, A Ninh căn bản không có triệu chứng, căn bản không có thay đổi gì.

Cũng từng thấy thi thể rồi, lâu như vậy rồi, nếu thật sự là một thi thể hoàn chỉnh thì không thể nào không có chút thay đổi nào.

Bởi vì nằm lâu như vậy, trên người nhất định sẽ không bình thường, chắc chắn sẽ mọc ra những thứ kỳ lạ, nhưng A Ninh trên người vẫn trắng trẻo sạch sẽ.

Thậm chí còn có vẻ sáng bóng, trên mặt có chút ảm đạm, không có cái vẻ tươi tắn, sức sống của người sống.

Chỉ là mọi thứ (cơ thể) đều bình thường, vì vậy rất nghi ngờ liệu có phải A Ninh đã chết hay không.

Vì vậy, Lâm Dương không tin A Ninh đã chết.

Thế là bây giờ mau chóng bảo Tam Thúc xem kỹ.

Tam Thúc đặc biệt muốn đến một chuyến, nếu không thì ba người họ chỉ có thể ôm A Ninh đi tìm Tam Thúc.

Rồi đợi một thời gian dài, nhưng Tam Thúc vẫn không… Rồi khi gọi điện lại cho Tam Thúc, Tam Thúc cũng không nghe máy.

Không biết tại sao, cảm giác trong khoảng thời gian này Tam Thúc đặc biệt thần bí, dường như đang giấu giếm họ đi tìm thứ gì đó.

"Cái nơi Tam Thúc tìm được, dường như cũng có những điều kỳ diệu tương tự, giống như ở Tây Vương Mẫu Mộ vậy.

Lâm Dương mơ hồ cảm thấy dường như Tam Thúc cũng đã xem một cuốn sách cổ nào đó trong Tây Vương Mẫu Mộ.

Không biết tại sao, cảm giác mơ hồ dường như Tam Thúc cũng đã đến đó.

Lúc đó hình như có chút nghi ngờ." Không thể hiểu được.

Nhưng sau đó cũng không còn nhiều.

Bởi vì Lâm Dương biết Tam Thúc có thể ở nhà, có lẽ cậu ấy cũng nhìn nhầm rồi, nghi thần nghi quỷ làm gì chứ.

Vốn dĩ đã hơi từ bỏ rồi, nhưng thấy Tam Thúc dường như lại không quá bình thường.

Thế là Lâm Dương nghĩ một lát.

“Hay là đợi Tam Thúc đến rồi, hỏi lại xem rốt cuộc là chuyện gì.”Ba người họ thực ra ở nhà khá gấp gáp, bởi vì Tam Thúc không biết tại sao, cảm giác như bị ai đó truy đuổi vậy.

Lúc đó Tam Thúc cũng khá cẩn thận, cũng không dám bảo họ đi tìm.

“Các cháu đừng ở trong nhà, chú sẽ đến tìm các cháu.” Giống như đang dặn dò vậy.

Vì vậy, ba người họ thực ra ở trong nhà không dám động đậy chút nào, khá sợ hãi.

Bởi vì Tam Thúc đã đặc biệt dặn dò.

Nếu Tam Thúc không đặc biệt dặn dò thì thực ra mấy người họ khá yên tâm, có lẽ một lát nữa sẽ ra ngoài tìm Tam Thúc.

Nhưng không biết tại sao Tam Thúc lại có vẻ cẩn thận như vậy.

Vì vậy, có lẽ Tam Thúc có nỗi khổ riêng, cũng có điều khó nói.

Thế là Lâm Dương cũng không hỏi.

“Bởi vì cảm thấy những chuyện này đều là chuyện của người lớn, nếu hỏi, mà Tam Thúc không nói thì Tam Thúc chắc chắn sẽ giấu diếm.” Lâm Dương chỉ nghĩ trong lòng.

Vì vậy, Lâm Dương nhớ mình đã đi đi lại lại trong nhà, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể im lặng đợi Tam Thúc đến tìm.

Bởi vì Lâm Dương cũng không biết nếu không liên lạc được với Tam Thúc thì nên làm thế nào, rồi bây giờ Tam Thúc nên ở đâu, vì vậy chỉ có thể suy đoán.

“Chắc Tam Thúc đang trên đường đến, vì vậy chỉ có thể ngồi chờ ở nhà.

Mọi người cứ ngồi đó mà nói.” Bàn Tử nói: “Lâm Dương, tình hình này không ổn rồi.

Tam Thúc vừa gọi từ chiều, bây giờ đã là tối rồi.

Xem chúng ta đã nấu cơm đợi chú ấy chiêu đãi mà, lâu như vậy rồi vẫn chưa đến.” Lâm Dương đáp: “Quan trọng là Tam Thúc có phải… Chúng ta có thể bắt đầu ăn cơm được không?

Lỡ Tam Thúc đến muộn hơn một chút, rồi chú ấy trên đường, lỡ gặp tiểu huynh đệ gì đó thì sao?” Bàn Tử nói tiếp: “Rồi người ta ăn cơm kiểu gì?

Chúng ta nên làm thế nào đây?

Chúng ta không thể cứ nhịn đói mãi như vậy chứ?

Đợi đến khi người ta đến, lỡ cơm nước đã ăn xong rồi thì sao, không ăn à?” Lâm Dương nói: “Ngốc quá!

Quan trọng là chúng ta đã đợi quá lâu rồi.

Chương 223

Bây giờ đã là tối rồi, chúng ta đã đợi bao lâu rồi?

Xem kìa, ta cũng không biết Tam Thúc có phải… Tam Thúc sẽ không lừa chúng ta đâu, yếu ớt." Bàn Tử nhìn những món ăn trên bàn đã nguội rồi, rồi thúc giục Lâm Dương nửa ngày, nhưng Tam Thúc vẫn chưa đến.

Vì vậy, Bàn Tử có chút không kiềm chế được, có chút… Thế là y có chút nói năng bạt mạng.

Lâm Dương nói: "Đừng như vậy!

Ta sợ Tam Thúc nghe thấy rồi, chú ấy sẽ đánh chúng ta ra nông nỗi nào?

Chú ấy ghét nhất kiểu người như vậy, nói xấu người khác sau lưng.

Tuy chú ấy lớn tuổi rồi, nhưng trông chú ấy vẫn rất trẻ.

Vì vậy, tuyệt đối đừng nói xấu!

Tam Thúc đã nói sẽ về, ta tin chắc chú ấy sẽ về.

Bởi vì Tam Thúc đã hứa với ta rồi, không có nửa điểm sai sót đâu.

Yên tâm đi, chuyện này các ngươi không tin ta sao?" "Mối quan hệ của chúng ta, ta và các ngươi ở chung một nhà, trên cùng một con thuyền mà.

Yên tâm đi, Tam Thúc nói với ta chuyện gì, ta cũng không thể lừa các ngươi.

Không thể nói Tam Thúc không… ta và các ngươi cứ đợi đi." Lâm Dương tranh cãi với Bàn Tử.

Trong quá trình đó, Tiểu Ca là người điềm tĩnh nhất.

Tiểu Ca đứng bên cạnh nhìn hai người họ tranh cãi, rồi lắc đầu.

Y cảm thấy hai người đàn ông này thật sự quá thiếu lý trí, quá non nớt, quá trẻ con.

Một chút chuyện nhỏ cũng không đợi được.

Một người thì lo lắng vì cơm, một người thì lo lắng vì người thân.

Tiểu Ca không biết hai người kia đang lo lắng điều gì, rõ ràng người ta đã về rồi.

Thế là Tiểu Ca điềm tĩnh làm việc của mình, cũng không quản hai người kia đang tranh cãi.

Y cũng không biết hai người kia đang cãi nhau về điều gì, dù sao cũng là cãi nhau về những chuyện vô nghĩa.

Tiểu Ca không thèm nghe, chỉ nhìn hai người họ.

Rồi y không để ý đến hai người đó, tiếp tục làm việc của mình.

Một lát sau, đột nhiên có tiếng gõ cửa, khá gấp gáp, trông có vẻ hơi căng thẳng, hơi vội vã.

Thế là Lâm Dương vội vàng đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, Lâm Dương nhìn thấy Tam Thúc với vẻ mặt mệt mỏi, trên mặt chú ấy còn có thêm hai nếp nhăn.

Lâm Dương thấy Tam Thúc trông lại mệt mỏi hơn rất nhiều.

Cậu ấy không biết trong khoảng thời gian này Tam Thúc đã trải qua những chuyện gì.

Dù sao thì, những trải nghiệm đó dường như có thể nhìn thấy một cách đại khái trên khuôn mặt chú ấy.

Cậu ấy không cảm thấy chú ấy tốt như vậy, dù sao thì, có lẽ Tam

Thúc trong khoảng thời gian này cũng đã lang bạt bên ngoài.

Nhưng Lâm Dương cảm thấy nếu Tam Thúc không nói thì cậu ấy sẽ không chủ động hỏi, bởi vì cảm thấy chuyện như vậy, nếu chủ động hỏi thì với tư cách là một hậu bối sẽ quá bất lịch sự.

Tam Thúc nói: "Ồ, cháu trai tốt của chú!

Lâu lắm rồi chú không gặp cháu, cháu dạo này thế nào, khoảng thời gian này cháu làm gì vậy?

Chú thì trong khoảng thời gian này đã đi đến một nơi du lịch rất nổi tiếng cùng bạn bè đó.

Chú thấy khá vui.

Dù sao thì, tuy có hơi mệt một chút, nhưng hành trình thì luôn như vậy, dù sao mọi người cùng nhau đi chơi mà, nếu một nhóm người thì khó tránh khỏi cảm thấy hơi mệt mỏi.

Vì vậy không cần lo lắng cho chú.

Có lẽ sau khi nói xong những lời này, rồi chú đi rồi thì có lẽ sẽ nửa ngày không xuất hiện nữa.

Bởi vì chú gần đây có thể đã gặp phải một số rắc rối, cũng có thể trong chuyến du lịch đã gặp phải những người kia, một số người không quá thiện chí.

Nhưng nếu các cháu hỏi chú vấn đề gì, chú sẵn lòng nói cho các cháu để giải quyết." Tam Thúc nói một tràng những lời khó hiểu, mọi người đều không lý giải được.

Mọi người dù sao cũng nghe ra rằng, Tam Thúc chắc chắn sẽ giúp đỡ họ.

Chỉ là sau khi giúp đỡ lần này, Tam Thúc có lẽ lại sẽ biến mất một thời gian nữa.

Nhưng Tam Thúc lần này không muốn nói lý do tại sao chú ấy lại biến mất.

Bởi vì nhìn Tam Thúc không giống như người gần đây đã đi du lịch.

Trạng thái du lịch thì phải vui vẻ, nhưng chú ấy lại vô cùng mệt mỏi, dường như đã trải qua rất nhiều chuyện.

Mọi người đều đầy tò mò, mặt đầy mong chờ.

Thực sự muốn hỏi Tam Thúc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tam Thúc đã thẳng thừng từ chối, không cho một chút cơ hội nào.

Chương 224

Lâm Dương vốn dĩ sau khi gặp Tam Thúc thì khá kích động, khá vui mừng, rồi có một bụng vấn đề muốn hỏi Tam Thúc.

Cậu ấy khá tò mò về Tam Thúc, không biết trong khoảng thời gian này chú ấy rốt cuộc đã đi đâu.

Tam Thúc đã như vậy rồi, biểu thị rằng chú ấy không muốn nói trong khoảng thời gian này đã đi đâu.

Thế là Tam Thúc thẳng thừng từ chối, trực tiếp cắt đứt cơ hội hỏi, chỉ nói: "Nếu có vấn đề gì thì mau hỏi chú, sau khi hỏi xong chú có thể sẽ không xuất hiện nữa." Lâm Dương cảm thấy trong khoảng thời gian này có lẽ Tam Thúc xuất hiện là để trấn an cậu ấy, vì vậy mới xuất hiện, sau đó lại muốn đi.

Nhưng Lâm Dương nghĩ, hôm nay Tam Thúc đã chịu đến mức này rồi thì đành vậy thôi.

Bởi vì Tam Thúc vốn dĩ vẫn luôn đặc biệt thần bí, rồi làm một số việc không ai biết rốt cuộc là đi làm gì.

Đôi khi Lâm Dương tìm Tam Thúc cũng đặc biệt mệt mỏi, đặc biệt vất vả.

Không còn cách nào khác, bởi vì chú ấy là người thân duy nhất, vì vậy cậu ấy chỉ có thể một mực nhẫn nhịn.

Đôi khi cũng bất lực.

Loại chuyện này là một kiểu ràng buộc tình thân mà, Lâm Dương bất lực.

Lâm Dương nói: "Được rồi, Tam Thúc.

Thực ra mục đích quan trọng nhất của cháu khi tìm chú là muốn hỏi trong khoảng thời gian này chú đã đi đâu.

Vì chú không muốn nói, đương nhiên cháu không thể lấy lý do là một hậu bối mà ép buộc một trưởng bối hỏi rốt cuộc đã đi đâu chứ.

Cháu hy vọng đôi khi chú có thể nói cho cháu một ít sự thật, bởi vì đôi khi cháu thực sự lo lắng.

Lâu như vậy không ở đây, cháu thật sự sợ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuy cháu biết chú có thể tự lo liệu được, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện.

Dù sao thì cũng không ngăn được nỗi lo lắng của cháu dành cho chú.

Dù sao thì chúng ta chỉ còn lại hai người, đôi khi nương tựa vào nhau mà sống.

Thực ra cháu rất dựa dẫm vào chú, chú biết tình cảm của cháu dành cho chú mà, tuy miệng cháu không nói.

Đôi khi cháu cảm thấy trong lòng… Khi chú không có ở đây, cháu một mình ở nhà thực ra khá khó khăn.

Nhưng cháu đã kết giao được bạn bè rồi, cháu thấy ổn hơn rồi.

Rồi còn một chuyện nữa, liên quan đến một người phụ nữ thần bí.” Lâm Dương nói.

Lâm Dương tiếp tục: “Đúng, cháu và… Tam Thúc, cô gái A Ninh đó, hình như không biết tại sao lại có một đội quân.

Rồi dù sao thì những người dưới trướng cô ấy đều rất lợi hại, nhưng không biết tại sao, rốt cuộc là họ đang phục vụ cho ai.

Ban đầu cô ấy trăm phương nghìn kế gây khó dễ cho cháu, trên

đường đi luôn cản trở cháu, cháu đi đâu, rồi cô ấy cũng đi theo cháu.

Giống như sau khi đi theo cháu thì đã tìm được địa điểm vậy.

Nhưng cháu biết có lẽ vì mục đích và con đường của cháu đều giống nhau, đều đi đến cùng một nơi, vì vậy mới không tránh khỏi gặp mặt.

Sau này cháu phát hiện cô ấy thực ra là người tốt, chỉ là cảm giác như đang bị người khác sai khiến, có chút thân bất do kỷ.

Vì vậy, dần dần cháu đã thay đổi cách nhìn về cô ấy.

Rồi trong khoảng thời gian đó, không biết tại sao, cô ấy đột nhiên ngất xỉu." Tiểu Ca tiếp tục những điều Lâm Dương chưa nói hết: "Cháu cũng đã… Có thể nhìn thấy cô ấy cử động nhưng lại vô lực, cảm giác như vậy.

Vì vậy, chú hãy xem thử rốt cuộc là chuyện gì, rốt cuộc là tại sao.

Cô ấy không phải đã chết vì thứ gì đó rồi hôn mê đâu, cô ấy không chết." Cảm giác Tiểu Ca nói nhiều nhất, nhưng lại giải thích rất rõ ràng, mạch lạc.

Lâm Dương muốn người khác biết, để Tiểu Ca… Không giống Lâm Dương lắm lời về tình cảm, nói nửa ngày không vào trọng tâm, Tiểu Ca nghe cũng thấy phiền rồi.

Tam Thúc nói: "Ồ, chú hiểu rồi.

Các cháu muốn hỏi chú điều gì?

Bảo chú xem cô bé này à?

Xem chú có nhận ra cô bé này không?

Xem chú ở những nơi kỳ lạ có từng gặp cô bé này không?

Vạn nhất sau khi chú gặp, rồi có thể có một số gợi ý cho các cháu

thì sao?

Cũng không nhất định đâu, dù sao Tam Thúc chú quen toàn là người già, gặp toàn người già.

Những người chơi cùng chú cũng là những người già yếu bệnh tật rồi, ai cũng không còn sức mà động đậy nữa.

Rồi bình thường thì cùng nhau uống trà trò chuyện, không có việc gì thì ra ngoài đoán mò như những ông già kỳ quái kia.

Vì vậy, những chuyện thần thông quảng đại thì đừng quá tìm chú, chú chỉ có thể xem bệnh thôi, rồi giúp sửa chữa vũ khí." Tam Thúc vừa trêu chọc, vừa đi về phía A Ninh.

Đang nhìn thì đột nhiên mắt chú ấy mở to không thể tin được, một ánh nhìn cực kỳ tinh tế thoáng qua rồi biến mất.

Lâm Dương không bỏ sót điều đó, bởi vì cậu ấy vẫn luôn nhìn Tam Thúc.

Bởi vì lần này Tam Thúc thực sự quá bất thường.

Vì vậy, Lâm Dương đã xem xét kỹ Tam Thúc xem sau khi nhìn thấy A Ninh sẽ có biểu hiện như thế nào.

Chương 225

Quả nhiên đã đoán trúng, Tam Thúc và A Ninh tuyệt đối quen biết.

Chắc chắn biết A Ninh là người như thế nào, cũng biết người đứng sau A Ninh rốt cuộc là ai.

Vì vậy, Lâm Dương biết Tam Thúc chắc chắn đã đi cùng cô ấy một lần, lén lút.

Tam Thúc nói: "Thật không may, cô bé này chú thật sự chưa từng thấy, chú cũng không nhận ra.

Nhưng triệu chứng này thực sự không giống người chết.

Nếu đã chết thì trên người chắc chắn phải có thay đổi, nhưng cô bé không có thay đổi nào.

Nhìn thì thấy rõ ràng là đang cử động.

Cô bé này có ý chí cầu sinh rất mạnh mẽ, rất không tồi.

Vì vậy, có lẽ cô ấy đã trúng một loại thảo dược.

Nếu chú không đoán sai về loại thảo dược này, thì nó hẳn là ở gần Tây Vương Mẫu Mộ, một loại thảo dược độc đáo của Tây Vương Mẫu Mộ gọi là Thị nữ thảo." Tam Thúc nghiêm túc giải thích.

Bàn Tử sốt ruột đoán mò hỏi: "Thị nữ thảo à?

Tên loại thảo dược này nghe có vẻ hay đấy.

Chẳng lẽ sau khi ăn vào thì sẽ trở nên rất yên tĩnh như thị nữ, rồi không nói chuyện, biến thành kiểu người chết sao?" Tam Thúc giải thích: "Không phải, loại thảo dược này không thể ăn trực tiếp, mà thông qua khí thể bị người ta hít vào.

Chỉ khi con gái hít vào mới có phản ứng.

Sau khi hít vào sẽ rơi vào trạng thái hôn mê, rồi theo như mọi người truyền tai nhau, linh hồn của người đó sẽ bị giam cầm trong miếu Tây Vương Mẫu, rất khó thoát ra được."Ba người nghe Tam Thúc giải thích xong đều vô cùng kinh ngạc.

Hóa ra A Ninh ngủ mê không phải vì cô ấy bị bệnh, cũng không phải vì đã chết.

Vì vậy, Lâm Dương cẩn thận nhớ lại xem ở Tây Vương Mẫu Mộ có thấy A Ninh sử dụng thứ gì đó không.

Ngay cả Tam Thúc cũng có thể nhìn ra, ánh mắt của thằng nhóc thối này đối với cô gái đó căn bản không giống với những cô gái khác.

Giữa hai người họ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Vì vậy, vì thằng cháu ngốc này, chú ấy cũng nên đóng góp một chút, nên nói cho Lâm Dương biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế là Tam Thúc khá vui vẻ kể cho Lâm Dương nghe.

"A Ninh không chết, cô ấy chỉ đang ngủ thôi, và chỉ trúng một loại thảo dược.

Loại thảo dược này không phải là không có thuốc giải." Tam Thúc nhìn ra A Ninh cũng bị người ta dùng loại "linh linh linh" để hạ độc, chứ không phải A Ninh tự mình dùng.

Dù sao thì, mối quan hệ giữa Tam Thúc và A Ninh thực ra không ai biết.

Rồi Tam Thúc không thể nói cho cháu trai biết mối quan hệ giữa chú ấy và A Ninh là gì.

Chú ấy hy vọng sau này mọi người sẽ không nhìn ra.

Nhưng ba người Lâm Dương thực ra cũng có thể cảm nhận được một chút điều vi diệu, bởi vì cảm giác giữa Tam Thúc và A Ninh

không giống bình thường.

Khi Tam Thúc nhìn A Ninh, hai người họ giống như quen biết nhau vậy, giống như nhìn thấy một người bạn cũ, hoặc giống như một người chú nhìn thấy một hậu bối đặc biệt tốt.

Giữa hai người họ có sự quen biết, mọi người nhìn thấy không giống bình thường.

Vì vậy, ba người kia không ai nói gì, nhưng trong lòng ai cũng biết, Tam Thúc và A Ninh chắc chắn quen biết nhau.

Mọi người vô cùng khó hiểu: "Chẳng lẽ A Ninh cũng từng là một thành viên của đội khảo sát sao?" Tam Thúc chắc chắn quen biết người đứng sau A Ninh, bởi vì A Ninh chắc chắn không phải là người chủ mưu.

Vì vậy, A Ninh chắc chắn bị người khác sai khiến, điều đó chứng tỏ sau lưng A Ninh có người.

Nếu sau lưng có người thì Tam Thúc quen biết chắc chắn không thể chỉ có mỗi A Ninh, bởi vì với bản lĩnh của Tam Thúc thì không thể chỉ có một mình A Ninh ra mặt giao thiệp với chú ấy.

Mọi người đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát: "Vậy đạo hạnh của Tam Thúc không phải là tầm thường rồi!" Vì vậy, chắc chắn sẽ phái đại lão đứng sau ra mặt nói chuyện trực tiếp với Tam Thúc.

Nhưng không biết tại sao Tam Thúc lại không nói mối quan hệ giữa họ là gì, rốt cuộc họ có mối quan hệ như thế nào.

Chuyện như vậy, vì Tam Thúc không muốn nói, họ chắc chắn sẽ không hỏi, bởi vì mấy người họ với tư cách là hậu bối thì cũng nên biết tính khí của Tam Thúc như thế nào.

Đặc biệt Lâm Dương thường xuyên bị Tam Thúc làm khó.

Tam Thúc là một người rất có chủ kiến, có kế hoạch, nếu đi mà không nói cho hậu bối biết thì điều đó chứng tỏ lần đi này chắc chắn có nhiệm vụ khác thường.

Chắc chắn có một cuộc sống khác thường.

Vì vậy, Tam Thúc căn bản không nói cho Lâm Dương biết.

Nhưng Lâm Dương biết nếu chuyện như vậy, Tam Thúc không nói thì cậu ấy cũng không hỏi được.

Với Tam Thúc đã ở cùng bao nhiêu năm như vậy, tuy đôi khi cảm thấy có chút bất lực.

Nhưng lại vô cùng lo lắng Tam Thúc rốt cuộc có xảy ra chuyện gì không.

Nhưng đối với tính khí và hành vi như vậy của Tam Thúc, căn bản không có bất kỳ cách nào.

Bởi vì dù sao chú ấy cũng là chú, cũng là trưởng bối của họ.

Để hai người ở lại, nếu chú ấy nói, mọi người phải nương tựa vào nhau mà sống.

Lâm Dương hỏi: "Vậy Tam Thúc có cách nào để giải loại độc thảo dược này không?

Chương 226

Cháu đã cõng cô ấy về suốt, khoảng 5 ngày rồi, nhưng A Ninh vẫn chưa tỉnh.

Vì vậy không biết là do độc dược chưa được giải hay do phương pháp của cháu không đúng.

Thông thường loại thảo dược này, nếu ở trên người một thời gian thì không tự động giải độc sao?

Cháu nhớ chú cũng đã dạy cháu những phương pháp này mà.

Thực ra khi cháu xem thì không nhìn ra rốt cuộc là tại sao.

Lúc đó cháu cứ tưởng cô ấy chết rồi.

Vì vậy, bây giờ chú nói cho cháu biết sau khi trúng độc thì có dấu hiệu nào có thể nhận ra không.

Cháu hy vọng lần sau nếu gặp lại, cháu có thể nhận ra loại độc dược này, rồi lần sau cũng có thể tránh tình huống này xảy ra nữa.

Nếu không thì cháu suýt chút nữa đã chôn cô ấy rồi." Lâm Dương đặc biệt lo lắng hỏi Tam Thúc.

Tam Thúc nói: "Trời ơi, thằng nhóc ngốc này một chút triệu chứng cũng không nhìn ra sao?

Chú không nói với cháu rồi sao?

Đều thấy cô ấy cử động rồi.

Loại thảo dược này quả thực rất nhiều, loại Thị nữ thảo, trong truyền thuyết nói… Sau khi người ta uống vào thì linh hồn bị giam cầm, hy vọng trong miếu Tây Vương Mẫu… Thực ra có thể cứu ra được, không phải bị giam cầm vĩnh viễn, chỉ là tạm thời, mất đi ý

thức, hôn mê thôi.

Trông cô ấy thực sự giống như một người chết.

Nếu A Ninh cử động tay, điều đó chứng tỏ cô bé này có hy vọng rất lớn, có thể tỉnh lại, cháu cũng biết điều đó mà.

Nhưng cũng không biết rốt cuộc có bị giam cầm linh hồn hay không.

Dù sao thì cũng hy vọng là không.

Nếu có thì chỉ có thể đưa A Ninh quay lại đó để đưa cô ấy ra khỏi nơi đó." Tam Thúc giải thích.

Lâm Dương nóng lòng hỏi: "Vậy rốt cuộc có cách nào không?

Nên làm thế nào để A Ninh tỉnh lại?" Tam Thúc nói: "Thằng nhóc thối này, để trưởng bối nói hết có được không?

Chú chưa nói xong mà!

Chú không nói rồi sao?

Nếu linh hồn thật sự bị giam cầm, sẽ không có ai tỉnh lại nữa.

Chú nhớ cũng có ghi chép như vậy.

Nhưng người đó thực sự đã tỉnh lại.

Chú cũng tình cờ xem triệu chứng đó, chú phát hiện nó giống như triệu chứng mà chú vừa kể.

Rồi chú mới mạnh dạn suy đoán rằng, nếu người đó có thể tỉnh lại thì A Ninh cũng có hy vọng tỉnh lại.

Chú nghĩ trong trường hợp này, cô ấy có thể sẽ tỉnh." Tam Thúc nghiêm túc nói.

Lâm Dương vừa nghe xong thì vô cùng vui mừng, cảm thấy A Ninh thực sự có hy vọng.

Sau khi tỉnh lại, cậu ấy cảm thấy vô cùng kích động, rồi nhẹ nhàng nhìn A Ninh một cái.

Bàn Tử vô cùng thắc mắc hỏi: "Không đúng rồi Tam Thúc, nếu nói như vậy thì không có cách nào cứu A Ninh bây giờ cả.

Căn bản không có cách nào biết làm thế nào để cô ấy tỉnh lại." Đợi đến khi Lâm Dương nghe Bàn Tử hỏi câu đó mới phản ứng lại rằng có chỗ nào đó không ổn.

Hóa ra Tam Thúc không hề nói ra phương pháp để A Ninh tỉnh lại.

Lâm Dương nói: "Đúng rồi Tam Thúc, Bàn Tử vừa hỏi làm cháu mới cảm thấy không ổn.

Ý chú là sao vậy?

Ý chú là thực ra chú cũng không biết phương pháp, có thể giải loại giải dược này sao?

Vậy chú nói với cháu nửa ngày như vậy, chẳng phải là đang lừa cháu sao?

Nếu A Ninh không tỉnh lại thì sao?

Toàn dựa vào ý thức thôi à?

Chẳng lẽ chú cũng không nghiên cứu loại thảo dược này sao?

Trời ơi, Tam Thúc sao mà không đáng tin cậy vậy?

Cháu tin chú như thế, cháu có thể giao toàn bộ mạng sống của A Ninh vào tay chú.

Đây là một sinh mệnh sống sờ sờ đó!

Một cô bé như vậy, chú có đành lòng không?

Có nhẫn tâm không?" Lâm Dương hỏi Tam Thúc.

Tam Thúc nói: "Thằng nhóc thối này, bây giờ học cách cãi lại

trưởng bối rồi à?

Chú không nói với cháu nữa.

Chương 227

Chú cũng tình cờ thấy tình huống này xuất hiện trong sách, vì vậy chú mới suy đoán theo triệu chứng đó thôi mà.

Chú về tra lại không được sao?

Chú mà tra được thì mau chóng cứu không được sao?

Thật sự tại sao các cháu lại cứ ép chú thế?

Đúng rồi, thằng nhóc thối này, chút tâm tư đó chú đều nhìn thấu hết rồi.

Có tiền đồ là chạy theo con gái nhà người ta, bây giờ con gái nhà người ta ngất xỉu rồi, thì lo lắng sốt ruột mà xem xét.

Thật sự tức chết chú rồi, mất hết cả mặt mũi của chú.

Không nói nữa!

Được rồi, chú về chú sẽ chuẩn bị nghiên cứu xem rốt cuộc nên giải quyết thế nào.

Thực ra không khó lắm, chú nên xem một quyển sách, đa phần tình huống nên tương tự như vậy.

Nếu không sai thì phải dùng một loại thuốc giải khác để giải.

Loại thuốc giải này có thể cũng khó tìm, nên chuẩn bị trước.” Tam Thúc đột nhiên nghiêm mặt, nhắc nhở họ.

Ba người nhìn nhau, trong lòng ai cũng đã có chút chuẩn bị.

Bởi vì họ biết ý của Tam Thúc là gì.

Nếu có chuyện khó giải quyết giao cho họ, nhất định phải làm, không được tìm Tam Thúc nữa.

Bởi vì nếu tìm loại thảo dược này, mà lại tìm Tam Thúc.

Tam Thúc chắc chắn không thể giúp giải quyết được.

Tam Thúc cùng lắm chỉ có thể giúp thăm dò, ở đâu có tin tức, nhưng cuối cùng việc đi tìm loại thảo dược này vẫn phải do họ tự làm.

Nhưng vì huynh đệ, Bàn Tử và Tiểu Ca đều gật đầu.

Rồi Lâm Dương nhìn thấy huynh đệ mình ủng hộ như vậy, trong lòng thực sự cảm động.

Thế là Lâm Dương đồng ý, biết ý Tam Thúc muốn hỏi gì, vì vậy trực tiếp nói cho Tam Thúc biết quyết định của mình.

Lâm Dương nói: "Tam Thúc cứ yên tâm, nếu có thể tìm được loại thảo dược đó, cháu dù đi đâu cũng sẽ tìm bằng được loại thảo dược đó.

Dù sao thì đây cũng là một mạng người mà.

Bất kể giữa cháu và cô ấy có mối quan hệ gì, bất kể cháu cảm thấy thế nào về cô ấy, ít nhất chuyện cứu người cháu sẽ làm.

Dù là người như thế nào, nếu là một sinh mệnh sống thì cháu sẽ không thấy chết mà không cứu, bất kể là người tốt hay kẻ xấu.

Thực ra cháu không biết thân phận của cô ấy là gì.

Nhưng cháu thấy cô gái này rất không tồi, dù sao cô ấy cũng đã cứu cháu, cứu cháu rất nhiều lần.

Lần trước khi cô ấy thực sự chết, cháu cũng rất tiếc nuối, rõ ràng cháu có thể cứu được mà.

Nhưng cháu đã không cứu được, cảm giác như vậy đã giúp cháu.

Vì vậy, cháu nghĩ cháu nhất định phải cứu cô ấy trở lại.

Huynh đệ của cháu cũng nghĩ như vậy, cháu tin đó cũng là quyết định của chú." Lâm Dương đặc biệt kiên định gật đầu nói với Tam Thúc.

Tam Thúc nói: "Được rồi, thằng nhóc thối này, nếu đã như vậy thì chú sẽ về giúp cháu tìm.

Nếu chú không đoán sai thì nó hẳn là được ghi trong quyển sách đó ở nhà.

Chú nhớ khi chú nghiên cứu sách đã thấy.

Yên tâm đi, chú nhất định sẽ cố gắng hết sức quay về tìm, những chuyện khác đừng quản nữa, không cần lo lắng.

Còn nữa, tiếp theo không phải các cháu muốn hỏi chú một chuyện nữa sao?

Mau cùng nhau nói đi.

Nếu có thể hoàn thành, chú sẽ mau chóng quay về giải quyết mọi chuyện.

Nếu nói được một nửa, rồi những chuyện khác không nói cho chú biết, cuối cùng lại hỏi chú, chú sẽ không nói nữa đâu.

Ai cũng không rảnh, tâm trạng chú một lát thì làm cái này, một lát thì làm cái kia.

Chú rất bận đó.

Chú đợi một thời gian chú phải ra ngoài, trong khoảng thời gian đó nếu các cháu lại không tìm thấy chú thì đừng tìm chú nữa, bởi vì khoảng thời gian đó chú có thể sẽ ra ngoài lâu hơn nhiều so với lần trước.

Ở nhà cho ngoan đi, tốt nhất đừng chạy lung tung." Tam Thúc hỏi Lâm Dương.

“À đúng rồi, lần trước cháu ra ngoài, huynh đệ Thiên Chân của cháu đã bị người khác đón đi.

Rồi trên đường cháu đã gặp rất nhiều chuyện, tất cả đều vô cùng kỳ lạ.” Lâm Dương kể lại tất cả những chuyện mình đã trải qua cho Tam Thúc.

Sau khi Tam Thúc nghe xong, chú ấy nhíu mày thật chặt, suy tư một lát không biết đang nghĩ gì.

Mọi người đều không hiểu cũng không rõ.

Chương 228

Nhưng lúc đó, biểu cảm của Tiểu Ca thực sự đã thay đổi, vô cùng bình tĩnh, dường như Tiểu Ca biết Tam Thúc rốt cuộc đang nghĩ gì, dường như có vài chỗ có thể tâm ý tương thông với Tam Thúc.

Nhưng Lâm Dương và Bàn Tử một chút cũng không nhận ra, họ đang nhìn Tam Thúc xem tại sao biểu cảm của chú ấy lại thay đổi kỳ lạ như vậy, nửa ngày cũng không nói gì, rốt cuộc đang suy nghĩ gì, giống như quen biết nhóm người kia vậy, giống như thực sự biết một số chuyện.

Lâm Dương vốn dĩ nghĩ sẽ có một số tin tức, nhưng ai ngờ Tam Thúc vừa mở miệng đã khiến cậu ấy dập tắt ý niệm đó.

Vốn dĩ đang khá vui mừng, nhưng sau khi Tam Thúc vừa mở miệng, cậu ấy lập tức trở nên ủ rũ.

Tam Thúc nói: "Chuyện này quả thực kỳ lạ, nhưng chú cũng không thể đảm bảo với các cháu.

Vì vậy, chú nghĩ các cháu hãy mau chóng đi cứu huynh đệ của mình đi.

Nếu cần đồ gì thì cứ hỏi chú.

Dù sao chú cũng là… Những món đồ đó đối với chú không có giới hạn, có cần gì, chú tin các cháu hỏi Bàn Tử, nó sẽ biết đều muốn.

Rồi trên đường đi, nếu cần người, chú cũng có thể tìm bạn bè của chú, rồi giúp đỡ.

Hoặc là tìm vài người có kinh nghiệm dẫn dắt.

Dù sao chú cũng rất không yên tâm nếu các cháu đi một mình.

Chuyện này chú hy vọng đừng làm rầm rộ, cũng đừng nói quá nhiều với người khác.

Trên đường đi gặp người, cũng đừng nói mục đích chuyến đi là gì." Tam Thúc dặn dò.

"Tại sao Tam Thúc?

Chuyện này sao không được?

Tôi không hiểu, lần này về sau mọi thứ trở nên rất kỳ lạ, tôi cũng không rõ rốt cuộc đã trải qua những gì, nhưng tôi cảm thấy chuyện lần này chắc chắn không hề bình thường." Lâm Dương đặc biệt tò mò hỏi Tam Thúc.

"Nhưng tôi không biết tại sao Tam Thúc lại không muốn nói cho tôi, tình huống này thật sự rất kỳ quái, cũng không đứng đắn chút nào, phản ứng của Tam Thúc cũng rất rõ ràng khiến người ta có cảm giác đã biết chuyện gì, nhưng lại không muốn nói với tôi." Tam Thúc nói với vẻ mặt tức giận: "Chuyện người lớn con biết nhiều làm gì?

Ta đã bảo không được hỏi thì đừng hỏi, có vài chuyện con không nên biết ở tuổi này.

Nếu con biết nhiều như vậy mà không có trình độ, không có bản lĩnh thì đừng hỏi nhiều nữa, ta đã nói rồi đấy.

Nếu con không biết, ta sẽ không giúp con đâu.

Còn nếu con biết những điều mà con hỏi ta ấy, thì cứ hỏi đi." "Chỉ đến đây thôi, những chuyện tiếp theo ta sẽ giúp con.

Con cứ ở nhà đợi tin tức là được.

Nhiều nhất là một ngày ta sẽ lập tức báo cho con biết, vì ta cũng hiểu tâm lý của con đang lo lắng.

Huynh đệ của con gặp chuyện chắc chắn sẽ rất đau lòng, cũng rất

khó chịu, khi có những người bạn thân thiết như vậy." "Nếu con cứ nhìn cậu ấy nằm đó nửa sống nửa chết, trong lòng cũng sốt ruột lắm.

Cho nên ta sẽ cố gắng nhanh chóng giúp con tìm ra nguyên nhân, rồi giúp con giải độc.

Nhưng quá trình ở giữa thì đừng hỏi nữa, có những chuyện phát sinh ở giữa, ta trong lòng đã biết, đừng hỏi nhiều như vậy nữa." Lâm Dương thấy Tam Thúc tức giận nên không hỏi nữa.

Ta biết nếu hỏi thì có thể sẽ chạm vào điểm nào đó của Tam Thúc mà ta không rõ, nên ta nghĩ không nên hỏi nữa.

Hơn nữa, lỡ mà chọc Tam Thúc tức giận thật thì sao?

Rồi ông ấy không thèm để ý đến ta một thời gian dài, đến lúc đó ta lại không biết Tam Thúc đi đâu, lại phải lo lắng cả buổi, thật sự không đáng.

Thế là ta quyết định không hỏi nữa.

Nhưng ta và Bàn Tử đều không phát hiện ra, vì hai ta đang chăm chú quan sát phản ứng và biểu cảm của Tam Thúc, còn Tiểu Ca lại tỏ vẻ cực kỳ bình tĩnh và thoải mái, như thể đã giác ngộ điều gì đó, cứ như y đã biết nguyên nhân từ trước.

Sau đó Tiểu Ca cứ nhìn Tam Thúc, dường như muốn giao tiếp bằng ánh mắt, như thể hai người muốn đối thoại, nhưng Tam Thúc không có tâm trạng quay đầu nhìn Tiểu Ca.

Cho nên Tam Thúc không hề biết Tiểu Ca đang ở bên cạnh, cũng đang nhìn.

Đến khi Tam Thúc quay đầu nhìn về phía Tiểu Ca, hai người nhìn nhau, như thể trong lòng đều đã hiểu rõ.

Ta biết hình như vì chuyện gì đó, hai người họ đều đã rõ trong

lòng, rồi gật đầu.

Lúc đó, biểu cảm của hai người mới bị Bàn Tử và ta nhìn thấy.

Trong lòng Bàn Tử và ta có chút nghi hoặc, cứ như cũng đã hiểu ra điều gì đó, cảm giác như hai người họ có chút liên quan đến nhau.

Bàn Tử và ta cũng đã hiểu, nhưng không ai nói ra.

Vì Tam Thúc vẫn còn ở đó, nói ra e rằng không hay, nên ta và Bàn Tử quyết định đợi Tam Thúc đi rồi sẽ tính.

Sau đó sẽ hỏi rõ Tiểu Ca rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Giữa hai người họ lại có chuyện giấu giếm ta và Bàn Tử, lại còn làm huynh đệ tốt.

Giữa họ có chuyện giấu giếm mà không nói cho ta và Bàn Tử, hai ta lúc này thực sự cũng đang nổi lửa trong lòng.

Bởi vì một mặt Tam Thúc là bậc trưởng bối không cho hai ta hỏi nhiều, mặt khác Tiểu Ca lại hình như biết một số chuyện mà không nói cho hai ta, cứ như cả hai ta đều bị lừa dối vậy, hai ta thực sự rất khó chịu.

Tam Thúc nói: “Thôi được rồi, ba đứa bây giờ đừng nói nhiều nữa, cứ ở nhà đi.

Ta phải nhanh chóng chuẩn bị để xuất phát đây, lúc trước không phải đã mua ít đồ rồi sao?” “Hãy đóng gói những thứ đó trước đã.

Rồi nếu có đồ cần thiết thì mau đến chỗ ta mà lấy.

Sau đó đợi một ngày, ta sẽ báo tin cho con.

Chương 229

Nếu nhận được tin tức chính xác thì có thể tiến lên được.

Nhưng nếu không nhận được tin tức chính xác thì ta khuyên con nên đợi thêm chút nữa." "Vì cái nhóm người đó thực sự ta cũng không hiểu, không rõ, không biết họ thế nào, nên ta cũng sợ nhỡ có chuyện gì thì sao?

Vì vậy, ta hy vọng con có thể nghe lời ta, nếu ta không cho phép hành động thì tuyệt đối đừng khinh cử vọng động.

Nếu con tự ý hành động mà xảy ra chuyện gì, ta sẽ không quản mấy đứa tiểu tử thối các con đâu." Lâm Dương nghe Tam Thúc nói vậy, rồi gật đầu đồng ý.

Sau khi đồng ý, Lâm Dương tiễn Tam Thúc đi.

Thế là ta ở lại cùng Bàn Tử và Tiểu Ca trong phòng.

Khi hai người họ ở trong phòng, Bàn Tử cuối cùng cũng không kìm được nữa, vì những hành động nhỏ của Tiểu Ca và Tam Thúc vừa nãy đều đã bị Bàn Tử nhìn thấy hết, đại khái biết chắc chắn giữa hai người họ có chuyện gì đó.

Giữa họ chắc chắn có gì đó, giấu giếm ta và Bàn Tử.

Đã bị nhìn thấy rồi, cái tính ruột thẳng như Bàn Tử không thể không nói, nhất định phải hỏi ra nguyên nhân.

Vì thế, Bàn Tử mở miệng định hỏi Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca dường như đã biết trước, trước khi Bàn Tử mở miệng, Tiểu Ca đã lên tiếng.

"Tôi và Tam Thúc không có chuyện gì cả.

Giữa hai chúng tôi chỉ là quen biết trước thôi, một người bạn tốt đã giới thiệu tôi với ông ấy, nên tôi đã nghe danh ông ấy.

Sau lần gặp này, tôi thấy người đàn ông đó khá lợi hại, nên tôi đã nhìn thêm vài lần thôi.

Không có chuyện gì lớn lao cả, nên những chuyện Bàn Tử nghĩ là hoàn toàn không thể.

Hai chúng tôi càng không thể nào lừa gạt Bàn Tử được, tôi cũng không được thuê từ trước." Tiểu Ca giải thích với Bàn Tử.

Nhưng khi Bàn Tử định nói chuyện, cửa đột nhiên mở ra.

Lúc đó, Lâm Dương bước vào, Lâm Dương bước vào với vẻ mặt cực kỳ tức giận, đi thẳng về phía Tiểu Ca, chất vấn về chuyện vừa nãy đã xảy ra.

Bàn Tử cũng cảm thấy oan ức, còn chưa kịp hỏi câu nào mà.

Đúng vậy, Lâm Dương quay lại, Lâm Dương vẻ mặt rất tức giận, vừa nhìn đã biết là đang nổi giận, vừa nãy đã nhìn ra chuyện giữa Tam Thúc và Tiểu Ca.

Vì ta cũng đã nhìn ra, không chỉ một mình Bàn Tử nhìn thấy, ta cũng không ngốc nha, vừa nhìn đã biết chắc chắn giữa hai người họ có quen biết.

Dù sao ánh mắt hai người họ đã giao nhau, chắc chắn là đã trao đổi ánh mắt.

Lúc đó, ta tức đến không chịu được.

Ta cứ như biết được chuyện gì đó, cứ như thể Tam Thúc và Tiểu Ca đều quen biết A Ninh, nhưng lại không hoàn toàn như vậy.

Nhưng Tiểu Ca không thực sự quen biết A Ninh, nhưng ta biết Tam Thúc chắc chắn quen biết A Ninh, vì vừa nhìn biểu cảm của Tam

Thúc là ta đã biết rồi.

Đáng lẽ khi mọi người ở cùng nhau thì nên thảo luận.

Nhưng bây giờ ta đã nhìn ra, Tiểu Ca cũng quen biết Tam Thúc, giữa hai người họ nhất định có chuyện giấu giếm.

Mặc kệ thế nào, dù sao khi Lâm Dương quay lại thì rất tức giận, với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn Tiểu Ca.

Sau khi nhìn Lâm Dương, biểu cảm của Tiểu Ca vẫn rất bình tĩnh, y cũng không nghĩ rằng việc mình biết chuyện này mà không nói là sai.

Tiểu Ca đều biết, vì nếu là anh em mà lại giấu giếm.

Rồi lại quen biết chú của Lâm Dương, hoặc người thân, bạn bè của Lâm Dương, hoặc bạn bè của bạn bè Lâm Dương mà không nói, chắc chắn sẽ rất tức giận.

Cho nên, ai cũng biết, nếu đổi lại vị trí mà suy nghĩ, thì chuyện này chắc chắn sẽ khiến người khác tức giận, nhưng không có cách nào khác, vì Tiểu Ca không thể nói ra tại sao y quen biết Tam Thúc.

Chuyện này nếu bây giờ nói ra thật sự sẽ rất nguy hiểm.

Lâm Dương nói như một cô vợ nhỏ bị giận dỗi: “Tôi không hiểu, tại sao?

Rõ ràng chúng ta không quen nhau trước sao, nhưng tôi cảm thấy vừa nãy cái trạng thái của Tiểu Ca và Tam Thúc, tôi cảm thấy hai người hình như đã quen biết rồi.

Không lẽ hai người giấu tôi lén lút làm chuyện gì sao?

Tôi coi hai người là anh em tốt nhất của mình, nên tôi mới nói nhiều chuyện như vậy với hai người.” “Lúc đó tôi không biết những chuyện đó, cho nên nếu có chuyện gì giấu tôi thì hy vọng hai người nói sớm cho tôi biết.

Vì tôi nghĩ mối quan hệ của chúng ta không tệ, dù sao cũng đã vào sinh ra tử nhiều lần rồi.

Tôi cũng biết Tiểu Ca là người như thế nào, nếu không tốt thì tôi đương nhiên sẽ không đưa Tiểu Ca về nhà.

Tôi đã đưa Tiểu Ca về nhà mình, điều đó có thể chứng minh mối quan hệ anh em của chúng ta.

Hy vọng Tiểu Ca đừng giấu tôi chuyện gì cả, vì tôi cảm thấy mối quan hệ giữa chúng ta mới là tốt nhất." "Tam Thúc có lúc giấu tôi vài chuyện, tôi không vui, dù sao giữa tôi và ông ấy là mối quan hệ trưởng bối và vãn bối, nên có một số chuyện tôi cũng không thể...

Nhưng tôi hy vọng nếu giữa Tiểu Ca và tôi có chuyện gì thì đừng giấu giếm cả ba anh em chúng ta." Lâm Dương đứng trước mặt Bàn Tử và Tiểu Ca nói như vậy, cảm xúc của anh ấy cực kỳ kích động, dần dần càng lúc càng kích động.

Vì ta cảm thấy chuyện này vốn dĩ khi vừa thảo luận, thì Tam Thúc đã giấu diếm rất nhiều chuyện rồi.

Khoảng thời gian trước lâu như vậy không gặp ông ấy.

Nhưng ta đều không biết Tam Thúc đã đi đâu.

Sau khi Tam Thúc trở về thì rất kín tiếng, cũng không nói cho ta biết ông ấy đã đi đâu, cũng không nói, cũng không giải thích gì cả.

Ta rất tức giận và không vui, nhưng sau đó dần dần phát hiện Tiểu Ca và Tam Thúc quen biết nhau, thì ta càng lúc càng tức giận hơn.

Chương 230

Vì ta cảm thấy Tiểu Ca đã lừa dối ta.

Từ lúc mới bắt đầu, khi kết bạn, Tiểu Ca đã không nói thật với ta.

Ta còn cảm thấy lúc nhỏ Tiểu Ca khi mới bắt đầu rất thần bí, khá tốt.

Nhưng dần dần ta cảm thấy, nếu đã làm bạn, nếu đã làm anh em, thì Tiểu Ca thực sự có quá nhiều bí mật.

Thực sự không thể kiểm soát được, ta cảm thấy đặc biệt mệt mỏi và khá đau lòng, vì có một số chuyện ta sẽ không nói cho ai biết.

Tiểu Ca mang trên mình rất nhiều bí mật, giống như một Tam Thúc thần bí vậy.

Nếu trong nhà thực sự có hai người như thế thì thật sự rất mệt mỏi.

Ta cảm thấy, nếu đã là anh em mà cũng không muốn nói cho ta biết chuyện này, thì hai chúng ta làm anh em có ý nghĩa gì nữa?

Vậy thì chi bằng trực tiếp quay lại làm bạn bè bình thường đi.

Tôi đã đưa Tiểu Ca về nhà mình, nếu Tiểu Ca đã có thể ở trong nhà tôi, điều đó chứng tỏ tôi rất coi trọng Tiểu Ca, chứng tỏ tôi rất coi trọng mối quan hệ giữa hai chúng ta.

Nhưng nếu Tiểu Ca lừa dối tôi như vậy, tôi sẽ rất không vui.

Cho nên Lâm Dương dần dần cảm thấy mình bị lừa dối, vì thế cảm xúc của anh ấy mới càng lúc càng kích động như vậy.

Thêm vào đó, tối nay nghe chuyện linh hồn A Ninh bị cấm cố, anh ấy cũng rất tức giận, rất không vui.

Vì thế, cảm xúc của Lâm Dương dần dần trở nên kích động, anh ấy dần cảm thấy tuy tối nay mình có vẻ không lý trí như vậy, nhưng cũng không thể kiểm soát được.

Giữa họ cứ như có một bí mật, giống như một ngọn núi lớn đang ngăn cách anh ấy.

Bàn Tử ở bên cạnh nhìn Lâm Dương dần dần kích động.

Bàn Tử chuẩn bị kéo Lâm Dương lại, bắt đầu giải thích chuyện gì đã xảy ra với Tiểu Ca, thay Tiểu Ca giải thích chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng Tiểu Ca lúc đó dường như biết Bàn Tử định làm gì, y cũng dường như biết Bàn Tử định ra tay, liền làm một động tác ngăn cản, chặn hành động của Bàn Tử, cứ như y muốn nói ra chuyện gì đã xảy ra.

Thế là hai người họ đợi, không ai nói gì nữa, không khí đột nhiên có một chút tĩnh lặng.

Thế là mọi người đều đợi Tiểu Ca dường như muốn phát biểu ý kiến.

Tiểu Ca chân thành nói: "Tôi không nói cho hai người biết, vì mối quan hệ giữa tôi và Tam Thúc thật sự không tốt đến mức đó.

Giữa chúng tôi chỉ là mối quan hệ bạn bè bình thường, chỉ vì có người khác giới thiệu, rồi tôi đến đó mua đồ, gặp vài lần thôi.

Tôi không cố ý không nói cho hai người biết đâu.

Có một số chuyện có thể vì mối quan hệ giữa chúng tôi, cũng có thể vì thông tin mà hai chúng tôi nhận được.

Có một số thứ tôi biết, những thứ này tương thông với nhau.

Có một số chuyện tôi có thể biết nhiều hơn Lâm Dương.

Nhưng những điều này, hai người cứ yên tâm, không nói ra chắc

chắn là tốt hơn.

Tuyệt đối đừng nghi ngờ.

Là anh em, tôi thật sự rất quý Lâm Dương, hy vọng Lâm Dương cũng đừng nghi ngờ mối quan hệ của chúng ta." Tiểu Ca giải thích như vậy cho hai người họ.

Mặc dù hai người họ đứng bên cạnh vẫn luôn chăm chú lắng nghe, nhưng biểu cảm của Lâm Dương lại không thể kiểm soát được.

Vì ta cảm thấy như bị hai người lừa dối vậy, dù sao trong lòng ta cũng cực kỳ không cam tâm.

Hôm nay không biết vì sao, ta không thể kiểm soát được biểu cảm và cảm xúc của mình, cũng trở nên cáu kỉnh.

Nếu có thể suy nghĩ kỹ hơn sau này, ta sẽ cảm thấy chuyện ngày hôm nay vô cùng kỳ lạ.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bình thường ta căn bản sẽ không nóng tính như vậy.

Ta cũng không biết hôm nay đã chạm vào điểm nào.

Nếu, nếu suy nghĩ kỹ sẽ biết hôm nay ta như một cái kén không có dấu hiệu báo trước, như thể ai đó đã hạ thuốc khiến ta dần dần trở nên cáu kỉnh.

Bàn Tử nói: "Đúng đó, Lâm Dương, cậu cũng đừng quá tức giận.

Thật ra chuyện này vừa nãy Tiểu Ca cũng đã nói với tôi rồi.

Nếu trong lòng cậu ấy có nỗi niềm khó nói thì chúng ta cũng không tiện hỏi đâu.

Mặc dù là anh em, nhưng có một số chuyện dù sao cũng là riêng tư của người ta, chuyện cá nhân của người ta mà.

Có một số chuyện, cho cả hai bên một chút không gian thì tốt hơn.

Chuyện này, cậu không cần quá lo lắng.

Tôi thấy hôm nay Tiểu Ca đã chịu giải thích với cậu rồi, điều đó chứng tỏ mối quan hệ giữa hai người họ chắc chắn không thân mật đến mức đó.

Giữa hai người họ có thể không quen biết nhau, giống như cậu nghĩ, có thể cũng là ai đó giới thiệu một lần rồi gặp mặt.

Cho nên hôm nay gặp mặt hai người họ không phải vì... có thể mọi người cảm thấy đó là mối quan hệ không cần thiết, không thể tốt được.

Chương 231

Cũng có thể Tam Thúc căn bản không nhận ra Tiểu Ca, nên giữa hai người họ mới không có sự giao lưu sâu sắc như vậy.

Đừng, đừng lo lắng nữa, hôm nay cậu cảm xúc quá kích động rồi, tôi nghĩ cậu cần phải bình tĩnh lại." Lâm Dương nhìn Bàn Tử dần dần "phản bội", mắt anh ấy gần như đỏ lên.

Anh ấy muốn dùng năng lực tảo xạ mà miểu sát Bàn Tử.

Sau đó, cả quá trình lại vô cùng quỷ dị, cũng vô cùng kỳ diệu.

Sau khi Lâm Dương ra ngoài một lát rồi quay về, cả người cậu ấy cảm xúc không đúng, khí tức tỏa ra từ người cậu ấy cũng rất bất thường.

Bàn Tử và Tiểu Ca cũng không biết rốt cuộc cậu ấy ra ngoài đã xảy ra chuyện gì, dù sao cũng cảm thấy mọi chuyện thật kỳ lạ.

Mặc dù Bàn Tử và Tiểu Ca muốn tìm hiểu sâu sắc xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Lâm Dương, nhưng cái vẻ cự tuyệt dứt khoát của Lâm Dương khiến hai người họ cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hai người họ cũng không dám tiếp tục hỏi thêm nữa, vì cảm thấy Lâm Dương dần dần càng lúc càng trở nên điên cuồng.

Họ cảm thấy Lâm Dương hôm nay cũng không bình thường, nên nghĩ tốt nhất là mau chóng làm dịu cảm xúc của Lâm Dương.

Dù sao nếu cảm xúc bình tĩnh lại, có lẽ mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Cho nên hai người họ hy vọng trước tiên có thể ổn định tình hình.

Vì thế, Tiểu Ca và Bàn Tử cứ như vậy cùng nhau, chẳng khác nào đứng chung chiến tuyến.

Cảm giác này lại một lần nữa khiến Lâm Dương trong lòng không thoải mái, cứ như có thuốc nổ trong lòng bị châm ngòi.

Cứ như trong lòng anh ấy luôn có một người đang không ngừng thao túng. (Giọng nói trong đầu Lâm Dương): "Hai người đó cùng một phe, hai người đó không coi mày là anh em.

Hai người đó ở đây, đều đang tranh chấp vì lợi ích của họ.

Hoàn toàn không nghĩ cho chuyện của mày, thật đáng ghét, thật đáng phẫn nộ.

Nếu chuyện này thực sự xảy ra với ba anh em có mối quan hệ tốt, mày nghĩ sẽ như vậy sao?

Nếu thực sự là anh em ruột thịt, họ sẽ hài lòng với nhiều thứ như vậy sao?

Họ không coi mày là anh em thật sự.

Giữa hai người đó chắc chắn còn có những bí mật nhỏ.

Chắc chắn đều đang lừa mày, mày đều bị lừa dối rồi, thật sự rất thảm hại.

Không chỉ bị Tam Thúc lừa gạt, mà còn bị những người thân nhất lừa gạt.

Hai người anh em mày vừa mới quen này, mày cứ nghĩ quan hệ khá tốt, nhưng chỉ cần giao thiệp với họ, họ cũng tâm tư không thuần khiết, chẳng khác nào họ cũng luôn lừa gạt mày.

Chắc chắn trong lòng họ luôn nghĩ mày ngốc như vậy, dễ lừa như vậy, lừa một cái là mắc lừa.

Mày cũng quá đơn thuần rồi, tùy tiện kết bạn với ai đó, rồi bị mắc lừa trong một số chuyện.

Xem ra mày thật sự quá dễ lừa rồi, sau này chắc chắn họ sẽ tiếp

tục lừa mày, giữa họ chắc chắn có chuyện gì đó.

Rồi kết hai người bạn đó làm gì, họ cũng không thật lòng với mày.

Cái thằng bé này nhìn thật đáng thương, một mình mày thật thảm hại.

Tam Thúc của mày cũng lừa mày, làm một trưởng bối mà lâu như vậy không gặp cũng không nói thật, cuối cùng người này lừa người kia.

Rồi bạn gái hay cô gái mà mày thích cũng không cứu được, cuối cùng về nhà cũng chỉ có thể nhìn xem.

Một thời gian nữa mày sẽ phát hiện tất cả đều là lời nói dối, không ai thật lòng đối xử với mày cả." Trong lòng Lâm Dương không ngừng vang lên những lời nói kích động, chia rẽ.

Bàn Tử và Tiểu Ca nhìn sắc mặt Lâm Dương dần dần thay đổi, mọi người đều không biết, hóa ra trong lòng Lâm Dương vẫn luôn có một giọng nói đang thao túng như vậy, nhưng Lâm Dương cũng không biết, cứ tưởng những chuyện này đều tự nhiên xảy ra, cũng không biết là vì chuyện gì đó mà tính khí anh ấy mới bạo táo, dần dần trở nên điên cuồng như vậy.

Hiện tại ta căn bản không thể nghe lọt tai, vì luôn có một giọng nói bên tai nói với ta những lời xấu xa, ta càng lúc càng tức giận, rồi càng lúc càng khó chịu.

Ta cũng không biết tại sao bình thường Lâm Dương ta không dễ nổi giận như vậy mà bây giờ lại trở nên dễ nổi giận đến thế.

Bàn Tử và Tiểu Ca thấy biểu cảm của Lâm Dương thay đổi thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Mặc dù không biết rốt cuộc kỳ lạ ở chỗ nào, vì hai người họ căn bản không thể nghe thấy giọng nói đó, nhưng tình huống dần dần trở

nên càng lúc càng khó xử, không khí cũng càng lúc càng lạnh nhạt.

Lâm Dương siết chặt nắm đấm.

Lâm Dương đứng trước mặt Bàn Tử và Tiểu Ca, sắc mặt dần dần có chút thay đổi.

Bàn Tử và Tiểu Ca vô cùng lo lắng cho Lâm Dương, họ cảm thấy trạng thái của cậu ấy rất không ổn, liền vô cùng quan tâm hỏi Lâm Dương.

Bàn Tử và Tiểu Ca vô cùng lo lắng hỏi: "Lâm Dương, cậu sao vậy?

Có ổn không?

Có nghe tôi nói không?

Có nghe tôi vừa nói gì không?

Chuyện gì vậy?" "Tại sao biểu cảm của cậu càng lúc càng tệ, sắc mặt của cậu cũng càng lúc càng tệ vậy?

Không lẽ cậu bị ảo thanh sao?

Cảm giác cả người cậu trông rất không ổn.

Chương 232

Không phải cậu cần nghỉ ngơi, không phải cậu quá mệt mỏi rồi sao?

Khoảng thời gian gần đây có lẽ cậu đã dùng đầu óc quá nhiều rồi." Mặc dù Bàn Tử và Tiểu Ca hỏi như vậy, nhưng Lâm Dương không nói gì, "Linh linh linh" vì luôn có một giọng nói không ngừng thao túng anh ấy. (Giọng nói trong đầu Lâm Dương): "Bàn Tử và Tiểu Ca tuy miệng nói quan tâm như vậy, nhưng trong lòng hai người đó chỉ biết thao túng Lâm Dương thôi.

Lâm Dương cái thằng ngốc này, đầu óc ngốc nghếch như vậy, vẫn luôn không biết gì cả." "Hai người đó thực ra đều đang lừa mày, thực ra hai người đó đã cấu kết với nhau từ lâu rồi.

Bất kể thế nào, đợi sau khi biết chỗ nào có đồ tốt như vậy, họ sẽ không bảo vệ Lâm Dương, mà trực tiếp trộm hết đồ ở đó đi.

Rồi về nhà phát tài, dù sao Lâm Dương cũng không biết, dù sao Lâm Dương cũng không biết từ đâu ra, không biết thân phận thật sự của họ." Lâm Dương càng nghe càng tức giận, siết chặt nắm đấm, rồi lắc đầu, đột nhiên lớn tiếng hét lên: "Thôi được rồi, đủ rồi, tôi không nghe nữa!" Sau khi Lâm Dương nói xong câu đó, Bàn Tử và Tiểu Ca đơn giản là mặt mày ngơ ngác.

Cả hai đều tự hỏi trong lòng: Chuyện gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?

Vừa nãy Lâm Dương có nói gì không?

Hai người họ có nói sai gì không?

Không lẽ Lâm Dương bị ảo giác thật sao?

Cả hai đều không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Vì cả hai người họ đều chắc chắn không thể nghe thấy giọng nói trong lòng Lâm Dương, cho nên quá trình tâm lý một mình Lâm Dương trải qua, cả hai người họ đều không biết.

Chỉ biết biểu cảm của Lâm Dương trông kỳ lạ, thế là cả hai người họ đều vô cùng tò mò nhìn Lâm Dương.

Rồi họ lại nhìn nhau để biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi nhìn nhau một cái, họ phát hiện dường như đối phương cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế là hai người họ lắc đầu với nhau, tạo ra một biểu cảm vô cùng kỳ lạ, rồi tiếp tục nhìn Lâm Dương, hy vọng hỏi Lâm Dương rốt cuộc vì sao... mà tính khí lại bạo ngược như vậy, rồi lại ở đây nói những điều vô cùng kỳ lạ.

Họ biết chuyện này chắc chắn có nguyên nhân.

Cái nguyên nhân này tuyệt đối là vì vừa nãy Lâm Dương ra ngoài tiễn Tam Thúc.

Họ không biết tại sao rõ ràng chỉ tiễn Tam Thúc một lát mà cả người cậu ấy đã thay đổi hoàn toàn.

Cả người Lâm Dương, khí chất hoàn toàn không giống như vừa nãy ở trong phòng.

Vốn là một người vô cùng khiêm tốn, nhưng bây giờ toàn bộ khí chất của cậu ấy trở nên vô cùng sắc bén.

Nhưng họ nghĩ, bất kể chuyện gì, đợi Lâm Dương tự mình nói ra thì tốt hơn.

Hai người họ không muốn đoán lung tung nữa, thế là hai người họ chuẩn bị mở miệng hỏi Lâm Dương rốt cuộc là chuyện gì, điều gì đã

xảy ra trong chuyến đi ra ngoài vừa nãy?

Tại sao bây giờ cậu ấy lại nóng nảy như vậy?

Chẳng lẽ không ai cảm thấy, thực ra cảm xúc của cậu ấy đã thay đổi rồi sao?

Chờ đến khi Lâm Dương quay lại, Bàn Tử và Tiểu Ca rõ ràng cảm thấy, toàn bộ không khí xung quanh đều không giống trước.

Bàn Tử vô cùng sốt ruột hỏi: "Lâm Dương, chuyện gì vậy?

Cậu có ổn không?

Tôi và Tiểu Ca vừa ra ngoài một lát, sau khi quay lại thì cảm thấy cả người cậu không ổn.

Vừa nãy ở ngoài không phải cậu gặp phải thứ gì không sạch sẽ chứ?

Hay là cậu gặp phải ai đó, không nghe lời ai nói gì sao?

Vừa nãy cậu vừa gào lên một tiếng, cũng không có ai nói nhiều với cậu, cũng không có ai nói bất cứ điều gì với cậu.

Chúng tôi đã hỏi, hỏi cậu có chỗ nào không thoải mái không, bảo cậu quay về nghỉ ngơi mà...

Nhưng kỳ lạ, dù sao cả người cậu trông cứ không ổn thế nào ấy.

Cậu và cậu ấy (Tiểu Ca) không giống nhau chút nào.

Không phải cậu cần đi khám bệnh sao, cơ thể không thoải mái chuyện gì vậy, có nghe không?

Vừa nãy cậu gặp ai, ai đã nói chuyện gì với cậu?

Dù sao tôi cảm thấy cảm xúc của cậu hoàn toàn không ổn, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chuyện gì vậy?" Sau khi Lâm Dương nghe Bàn Tử hỏi như vậy,

anh ấy lại cảm thấy dường như dần dần có chút không ổn.

Cứ như có người vẫn luôn nói chuyện bên tai anh ấy, thế là anh ấy chuẩn bị bắt mạch xem sao.

Chẳng lẽ là khí huyết không đều, hay là vì vấn đề về Cơ nhân đề thủ hệ thống, cho nên cảm xúc của anh ấy mới bạo ngược như vậy, rồi dần dần trở nên đa biến sao?

Hay là vì mấy loại gen sinh vật trong người anh ấy đã xảy ra biến dị?

Chuyện này nhất định có vấn đề, người bình thường vừa nhìn đã biết có gì đó không ổn.

Ngay khi Lâm Dương chuẩn bị đặt tay lên cổ tay mình để bắt mạch xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì Tiểu Ca đột nhiên đưa tay ra ngăn cản hành vi của anh ấy.

Tiểu Ca khẽ nói ra những điều không ổn bên trong: "Không cần bắt mạch, tôi nghĩ vừa nãy khi cậu ra ngoài đã chạm phải thứ gì đó.

Chắc là có người đã hạ thứ gì đó vào người cậu, nên tư duy của cậu mới hỗn loạn như vậy.

Chương 233

Chắc không phải là nguyên nhân tự thân đâu.

Có lẽ là một loại độc nào đó.

Nếu không cần bắt mạch, nếu có thể bắt ra thì cũng tốt.

Hay là cứ thử xem sao?

Bất kể thế nào, động cơ của người đó chắc chắn không thuần khiết." Thế là Lâm Dương bắt mạch cho mình, phát hiện mạch đập quả thực rất kỳ lạ, vô cùng bất thường, tần suất đập cũng không phải tần suất đập của một người bình thường.

Cho nên anh ấy biết vừa nãy mình có thể đã bị hạ thuốc, chỉ ra ngoài một lát mà đã trở nên kỳ lạ như vậy.

Cho nên chắc chắn có người đang mai phục bên ngoài nhà.

Cả ba người đều ngẩn ra.

Đặc biệt Bàn Tử và Tiểu Ca kinh ngạc vì sao Lâm Dương lại đột nhiên nói ra nhiều lời kỳ lạ như vậy, cứ như thể không biết chuyện gì.

Cậu ấy ra ngoài một lát rồi quay về thì trở nên rất kỳ lạ, mặc dù Bàn Tử và Tiểu Ca đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Nhưng họ cũng không biết rốt cuộc Lâm Dương đã làm nhiều động tác, diễn nhiều kịch như vậy làm gì.

Rồi Bàn Tử và Tiểu Ca cũng vô cùng không thể hiểu được.

Vốn dĩ Tiểu Ca là người có biểu cảm vô cùng lạnh nhạt, tình cảm cũng vô cùng lạnh nhạt.

Nhưng nhìn Lâm Dương như vậy, trên mặt Tiểu Ca không khỏi lộ ra một tia xúc động, cứ như đang lo lắng cho huynh đệ của mình.

Đương nhiên đó là sự lo lắng thật lòng.

Nhưng Bàn Tử lại cảm thấy khó coi, vì cậu ấy cảm thấy biểu cảm trên mặt Tiểu Ca rất hiếm thấy.

Cho nên bình thường Bàn Tử không mấy khi chú ý đến Tiểu Ca, cũng không thấy y có biểu cảm gì.

Vì bình thường Tiểu Ca khi rảnh rỗi không có việc gì, y vẫn luôn giữ một biểu cảm đó, không có động tác gì lớn.

Cho nên bình thường Bàn Tử cũng không chú ý đến tình cảm và tâm trạng của Tiểu Ca, mà luôn đối đầu với Lâm Dương nhiều hơn.

Nhưng vì hôm nay Lâm Dương quá kỳ lạ, nên Bàn Tử mới thường xuyên nhìn Tiểu Ca.

Rồi Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, cảm thấy Lâm Dương cứ như một kẻ thần kinh vậy.

Sau khi về, tiễn Tam Thúc một lát, sau khi quay lại thì cảm giác cảm xúc bị kích thích vậy.

Vốn dĩ Bàn Tử cũng cảm thấy chuyện của Tiểu Ca rất đáng phẫn nộ, giấu giếm hai người họ thực sự không nên.

Rốt cuộc có coi Bàn Tử là anh em không hả?

Bàn Tử từ đầu đã là người có cảm xúc đặc biệt dễ bị dao động.

Đặc biệt dễ bị người khác mê hoặc.

Nếu người khác đối xử tốt với Bàn Tử, cậu ấy dễ dàng đứng ra vì anh em, vì bạn bè.

Ta thấy những người như vậy vì tính cách đặc biệt chân thật, nên luôn dễ bị người khác lừa gạt.

Đôi khi Bàn Tử khá không vui.

Vì Bàn Tử luôn bị người khác lừa, lại không biết gì, đến tận giây cuối cùng mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rồi bị lợi dụng.

Nhưng cũng không có cách nào khác, vì đã bị lợi dụng xong rồi, như kiểu "chim đầu đàn bị bắn", bị đánh một phát mới phản ứng kịp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Dương sau khi gào lớn xong một câu nói: "Đừng ồn nữa." Sau đó cả ba người đều im lặng.

Lâm Dương đột nhiên cảm thấy giọng nói bên tai vừa nãy đã dừng lại.

Hóa ra là vì có một người đang ong ong kêu bên tai.

Cho nên anh ấy mới cảm thấy vô cùng ồn ào, luôn có người nói chuyện bên tai.

Vốn dĩ lúc đầu anh ấy cũng không thực sự để ý.

Nhưng bây giờ khi bên cạnh thực sự không có gì nữa, anh ấy mới cảm thấy chuyện này quả thực không ổn.

Rốt cuộc là vì sao?

Vừa nãy chẳng lẽ là vì gặp ma trúng tà rồi sao?

Chỉ có một mình Lâm Dương đi ra ngoài, nên Bàn Tử và Tiểu Ca bắt đầu nghi ngờ tình huống bên ngoài cửa.

Cả ba người đều ngẩn ra.

Nhưng cả ba người đều không giao lưu gì.

Thế là sau khi ba người nhìn nhau một cái, Tiểu Ca mở miệng, y thực sự không thể nhịn được nữa.

Tiểu Ca: "Tôi cảm thấy sau khi Lâm Dương vừa ra ngoài, bên ngoài có gì đó không ổn.

Cậu không cảm thấy sau khi quay về bây giờ cả người cậu ấy đều rất bất thường sao?

Cảm xúc của Lâm Dương dao động cũng lớn.

Vừa nãy khi tôi khuyên cậu ấy, cậu ấy dường như không nghe lọt tai.

Chương 234

Cho nên tôi nghĩ chắc chắn bên ngoài có gì đó, bên ngoài rất bất thường.

Cậu có nhớ không?

Ngay sau khi chúng ta ra ngoài thì tất cả tín hiệu đều mất hết, tôi cũng không biết tại sao.

Khi ở trong phòng gọi điện thoại cho Tam Thúc cũng không gọi được.

Tôi thấy tình huống này khá đáng sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại bên ngoài chắc chắn có một số tình huống, bên ngoài chắc chắn đang giám sát từng cử chỉ của chúng ta.

Tôi không biết bên ngoài là ai, nhưng vừa nãy khi cậu tiễn Tam Thúc ra ngoài không phát hiện tình huống gì sao?" Tiểu Ca mặt không biểu cảm, bình tĩnh hỏi.

Lâm Dương phân tích: "Tôi vừa nãy quả thật, khi tôi nghe hai người nói chuyện với tôi, luôn có một người nói ngược lại, luôn phân tích lời hai người là sai, rồi lời của hai người tệ hại thế nào, cứ luôn có cảm giác đang vu khống tôi.

Nhưng nó cứ không ngừng, tôi cảm thấy phiền, rồi tư duy và cảm xúc của tôi cũng bị rối loạn, cho nên vừa nãy tôi mới nổi giận với mọi người.

Thực sự rất xin lỗi.

Nhưng tôi cảm thấy bên ngoài nhà chúng ta quả thực có một số tình huống không ổn, vì tôi cảm thấy bất thường.

Mặc dù vừa nãy khi tôi ra ngoài tiễn Tam Thúc không phát hiện điều gì bất thường.

Khi tôi nói chuyện với Tam Thúc, lúc tiễn ông ấy đi, chân tôi đột nhiên đau nhói, như thể bị thứ gì đó đâm vào.

Nhưng tôi cứ nghĩ là một thứ gì đó vô tình, có thể là chuột rút nên tôi không để ý.

Bây giờ nghĩ lại, không biết có phải ai đó đã đâm thứ gì vào người tôi, khiến tôi có phản ứng như vậy không." Nói như vậy, rồi Bàn Tử bảo Lâm Dương cởi quần ra, xem chỗ vừa nãy bị đâm bây giờ thế nào, có để lại dấu vết gì không.

Nếu thực sự có dấu vết, có dấu tích thì có thể chứng thực được.

Vì thế, cả ba người vừa nói chuyện vừa cởi ống quần của Lâm Dương ra.

Sau khi cởi ra, phát hiện trên chân Lâm Dương quả thực có một dấu vết bị kim đâm, tuy chỉ là một điểm nhỏ.

Nhưng vì cả ba đều là người luyện võ, cũng có luyện những thứ liên quan đến ám khí, nên đối với những thứ như vậy rất quen thuộc, vừa nhìn đã có thể nhận ra một lỗ kim rất nhỏ, thứ gì đó đã đâm vào Lâm Dương.

Nhưng kỳ lạ là, nếu bị thứ gì đó đâm vào mà không có cảm giác, thì đáng lẽ cũng phải thấy trên chân có một thứ gì đó còn sót lại chứ.

Nhưng trên chân không hề có thứ gì còn sót lại, cũng kỳ lạ.

Chẳng lẽ thứ đó trực tiếp đâm vào trong cơ thể rồi sao?

Nếu vậy thì phải rạch chân Lâm Dương ra xem rốt cuộc có thứ gì bên trong, khiến tinh thần Lâm Dương mới bất thường như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Dương đột nhiên sợ hãi.

Bất kể thế nào, là một đứa con trai mà phải rạch chân ra thì cảm thấy rất đau đớn.

Cho nên Lâm Dương cảm thấy chuyện này vô cùng không ổn, thật đáng sợ.

Hiện tại anh ấy không biết bên ngoài nhà rốt cuộc có ai, nhưng vô cùng khẳng định, bên ngoài nhà chắc chắn phải có thứ gì đó.

Nhưng vô cùng kỳ lạ là Lâm Dương cảm thấy vừa nãy khi ra ngoài, anh ấy không hề cảm thấy bên ngoài có điều gì bất thường.

Có thể là vì bị lạnh cóng nên không cảm giác được nữa.

Nếu nói đến điểm bất thường lớn nhất, anh ấy cảm thấy bầu trời bên ngoài có lẽ quá tối, nhưng điều đó thì bình thường mà.

Trời tối là chuyện thường thấy mà, cho nên lúc đó anh ấy cũng không để tâm nhiều.

Bây giờ cùng Bàn Tử và Tiểu Ca phân tích, anh ấy mới cảm thấy bất thường. (Lâm Dương nghĩ) Anh ấy nghi ngờ hormone bên trong cơ thể bị rối loạn, tuyệt đối là vì đã đề thủ quá nhiều thứ, hấp thụ quá nhiều thứ mà không có sự chuyển hóa tốt.

Những thứ đã hấp thụ và sử dụng đã gây ra gánh nặng lớn cho cơ thể.

Cho nên đối với Lâm Dương, một thời gian chắc chắn phải tiêu hóa và hấp thụ những thứ anh ấy đã đề thủ.

Vì anh ấy cảm thấy những thứ mình đang gánh vác thực sự quá nhiều.

Sau khi có nhiều thứ đó, anh ấy cảm thấy cơ thể hơi mệt mỏi, hơi vô lực.

Đã vậy, Lâm Dương lại nhớ Tam Thúc đang ở bên ngoài, vừa mới

tiễn Tam Thúc đi.

Không lẽ Tam Thúc sẽ gặp tai nạn trên đường về sao?

Dù sao ông ấy cũng vừa mới quay về, nếu gặp tai nạn rồi bất trắc thì trong lòng Lâm Dương cũng sẽ rất khó chịu.

Cho nên anh ấy vội vàng nói với Tiểu Ca và Bàn Tử, rồi ba người họ hoặc là bây giờ đi ra ngoài tìm kiếm.

Nhưng anh ấy cảm thấy ra ngoài lúc này chắc chắn không phải là lựa chọn tốt nhất, vì anh ấy cảm thấy bên ngoài cửa thực sự có một số yếu tố không an toàn.

Mặc dù cả ba người không sợ những thứ bên ngoài, nhưng những thứ bên ngoài đó lại nằm trong tầm kiểm soát của một số thế lực mà họ không thể nắm bắt được.

Chỉ cần là những thứ không thể nắm bắt được, họ sẽ không đối đầu cứng rắn.

Chỉ khi hiểu rõ về thứ đó, họ mới thực sự đối mặt với chúng.

Ở Tây Vương Mẫu Mộ cũng vậy.

Hiện tại việc cấp bách là nhanh chóng tìm Tam Thúc và liên lạc được với ông ấy, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 235

Chuyện này cứ như bị nhắm vào vậy.

Cái tổ chức thần bí đó chắc hẳn là thuộc hạ của A Ninh, cũng không thể xác định được, nhưng ta biết thuộc hạ của A Ninh quả thực đang nhìn chằm chằm vào ta, luôn dòm ngó. (Lâm Dương nghĩ) "Bất kể ta đi đâu, những thuộc hạ đó đều luôn theo dõi ta, muốn biết động tĩnh của ta..." "Bất kể ta vào núi hay ra khỏi núi, ta cảm thấy trên đường đi đều có thuộc hạ của họ báo cáo với lão đại, báo cáo xem ta đang ở đâu.

Nhưng ta cũng không quản." Vì ta không quản, nể mặt A Ninh.

Cả ba người có mối quan hệ với A Ninh, tuy không phải mối quan hệ tốt, nhưng A Ninh đã cứu ta, nên đối với thuộc hạ của A Ninh ta cũng có chút nhượng bộ và lễ độ.

Dù sao những đứa trẻ đó không phải là tệ nhất.

Ta cảm thấy có một số lời nói thì rất tệ, thậm chí còn tệ hơn.

Bề ngoài, đối với Bàn Tử, Tiểu Ca, chúng có vẻ khá cung kính, nhìn bề ngoài tuy có chút không rõ ràng.

Nhưng sâu trong lòng ta cảm thấy không có gì quá xấu xa, một phần cũng có thể nhìn ra từ A Ninh.

Cho nên mọi người không nói gì, cứ yên lặng theo dõi thì tốt hơn.

Vì những chuyện như vậy rất thường thấy mà.

Có chủ nhân này, chủ nhân kia, chúng ta vì những người khác nhau mà phải đối mặt với những số phận khác nhau, có những chuyện không giống nhau xảy ra.

Lâm Dương nói: “Bàn Tử, Tiểu Ca, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Chỗ Tam Thúc, hay là chúng ta trực tiếp đuổi theo để báo cho ông ấy, rồi đưa ông ấy quay về đi.

Tôi cảm thấy thật sự quá không an toàn.

Vừa nãy tôi chỉ tiễn ông ấy ra đến cửa thôi.

Tôi cảm thấy tôi cần ra ngoài xem một lát.

Tình huống như vậy đã xảy ra ngay trước cửa nhà chúng ta, tôi cảm thấy có một thái độ khiêu khích.

Dù không phải khiêu khích, tôi vẫn thấy chuyện như vậy khiến tôi tức giận, vì nó nghiêm trọng uy hiếp tôi, vừa nãy nó lại còn khống chế ý thức của tôi nữa.

Tôi cảm thấy đây là một thứ vô cùng đáng sợ.

Bây giờ chúng ta ra ngoài, rồi xem xem rốt cuộc ai đang ẩn nấp trong bóng tối quan sát chúng ta.

Tôi nghĩ sau khi chúng ta ra ngoài, có lẽ chúng sẽ phải kiêng dè gì đó.” Tiểu Ca nói: “Vô ích thôi.

Nhìn chiêu trò của những người này đối với cậu, họ hẳn là những kẻ ra tay giết người không chớp mắt.

Cho nên nói đạo lý với họ căn bản là vô ích.

Sau khi cậu ra ngoài, họ cũng sẽ không có bất kỳ hành động dằn mặt nào với cậu đâu.

Tôi cảm thấy sau khi cậu ra ngoài, không chừng họ lại dùng những thứ mới mẻ để thử nghiệm trên người cậu, rồi khiến chúng ta càng thêm phẫn nộ, khiến chúng ta càng bộc lộ thêm những thứ không vui.

Cho nên tôi nghĩ chúng ta nên làm tốt các biện pháp phòng hộ thì

hơn.

Nhưng ra ngoài cũng không hẳn là vô dụng.

Như Lâm Dương nói, quả thực có thể dẫn mặt được chúng.

Thôi được rồi, chúng ta trước tiên hãy liên hệ với Tam Thúc.

Nếu có thể liên lạc được thì không ra ngoài.

Nếu không liên lạc được thì chúng ta ra ngoài tìm một chút thì tốt hơn." Thế là Lâm Dương gọi điện thoại cho Tam Thúc, gọi rất nhiều cuộc nhưng đều không liên lạc được.

Thế là Lâm Dương chuẩn bị trực tiếp ra ngoài, vì nhìn tình hình như vậy anh ấy cảm thấy Tam Thúc cũng không an toàn.

Anh ấy biết căn nhà này cứ như bị người ta lắp đặt thiết bị gây nhiễu tín hiệu vậy.

Những cuộc gọi ra, gọi vào về cơ bản đều không liên lạc được, không liên quan đến vấn đề điện thoại.

Anh ấy cảm thấy có người đang quấn một vòng tín hiệu bên ngoài, cảm giác như... hôm nay anh ấy mới phát hiện và nhận ra điều đó.

Anh ấy cứ nghĩ là vì điện thoại của mình có vấn đề, nhưng hôm nay Tam Thúc nói ra, anh ấy mới nhận ra chuyện này quả thực không bình thường, không phải là một chuyện bình thường, mà hẳn là có gì đó.

Cho nên, sau khi tìm hiểu sâu sắc ngày hôm nay, anh ấy mới phát hiện ra nguyên nhân và những điểm không ổn bên trong.

Đang chuẩn bị ra ngoài thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Lâm Dương nhìn xem ai gọi, vừa nhìn thì thấy Tam Thúc đã kết nối cuộc gọi.

Tam Thúc gọi điện thoại cho anh ấy.

Tam Thúc nói: "Có đồ không lấy sao, lần sau lấy cũng được, không cần quá sốt ruột." Rồi ba người họ đúng lúc kể cho Tam Thúc nghe chuyện vừa nãy đã xảy ra.

Tam Thúc không hề biết, nhưng sau khi ra khỏi nhà thì cảm thấy khí trường trong nhà quả thực có chút không ổn, xem ra lần sau phải đi lại nhiều hơn một chút.

Tam Thúc cũng đã hiểu.

"Lần này gọi điện thoại lại hoàn toàn là vì quên lấy đồ, chứ không phải vì cảm thấy Lâm Dương gọi điện thoại gấp.

Cho nên mau chóng kiểm tra xem tín hiệu trong phòng là chuyện gì vậy.

Chương 236

Bất kể thế nào, nếu trong nhà Lâm Dương không có tín hiệu, điều đó có nghĩa là trong một căn phòng mà ngay cả tín hiệu cầu cứu cũng không thể phát ra, thì đó là một chuyện nguy hiểm.

Thực ra là đang nắm giữ sinh mệnh đó.

Nếu Lâm Dương thực sự bị bao vây, bị bao vây thì sao?

Nếu thực sự đột nhiên có kẻ xông vào, Lâm Dương không có cách nào.

Cho nên Tam Thúc đã nhắc nhở rất nghiêm khắc, ra lệnh nhất định phải đưa chuyện này vào chương trình nghị sự.

Nhất định phải làm rõ chuyện tín hiệu trong phòng bị mất là vì sao, nhất định phải kết nối lại tín hiệu.

Không được đối đầu trực diện, cũng đừng ra ngoài, dù bên ngoài có là nơi an toàn nhất đi chăng nữa.

Không, bên trong phòng mới là nơi nguy hiểm hơn.

Câu 'trong bình bắt rùa' ai mà chưa từng nghe qua?

Cho nên sau khi biết được thì nhất định phải khôi phục tín hiệu lại mới là chuyện quan trọng nhất, vì Lâm Dương cũng đã nhận thức được hoàn cảnh hiện tại rất nguy hiểm rồi." Lâm Dương nhanh chóng hỏi Tam Thúc: "Tam Thúc, tôi và Bàn Tử vừa nãy... không biết ai đó đã gài một thứ gì đó vào người tôi, rồi ý thức của tôi đột nhiên vô cùng hỗn loạn.

Luôn có một người bên cạnh quấy nhiễu suy nghĩ của tôi.

Tôi không hiểu, người khác có thể giám sát từ xa sao?

Hay đó là một loại độc tố?

Rồi một thứ gì đó có thể quấy nhiễu suy nghĩ của tôi, tôi cảm thấy suy nghĩ của mình đặc biệt rối loạn.

Rồi người đó cứ nói ngược lại, cứ nói những lời chống đối tôi.

Cho nên tôi cứ không nghe lời, rồi cảm xúc đặc biệt bạo táo, cái kiểu bạo táo không thể kiểm soát được.

Tam Thúc cũng biết bình thường tôi không dễ nổi giận như vậy mà." Tam Thúc nói: "Tình huống đó ta biết là chuyện gì rồi.

Vấn đề này thực ra không nghiêm trọng lắm, con không cần quá lo lắng.

Chỉ là bị bắn một cây kim, rồi bên trong có độc tố thôi.

Nhưng cái kim đó thật sự kinh khủng, nó tên là Hàn Thiên Băng Ti.

Khi cây kim đó vừa mới được thử nghiệm, tình huống là như vậy, cả người con tư duy đặc biệt rối loạn, hormone trong cơ thể cũng bắt đầu tiết ra bất thường.

Giống như những triệu chứng con đang biểu hiện vậy, trong não con chỉ có một người nói ngược lại, luôn quấy nhiễu hành vi và hành động của con, khiến con trở nên bạo táo.

Rồi khi bước vào giai đoạn thứ hai, sau khi cảm xúc của con bình tĩnh lại, con sẽ ý thức được có một cây kim.

Nhưng con sẽ không tìm thấy cây kim đó.

Nó sẽ từ từ bắt đầu vỡ vụn.

Sau khi vỡ vụn, hàn độc bên trong sẽ phát tán ra.

Đợi sau khi độc phát tán ra khắp cơ thể, chức năng cơ thể của con

sẽ dần dần suy yếu từng chút một, cuối cùng là tình huống tệ nhất.

Cho nên, giai đoạn hiện tại là phải nhanh chóng tìm đủ kim rồi, mau chóng lấy cây kim đó ra.

Nếu cây kim đó vỡ vụn rồi, chức năng cơ thể của con sẽ bị tổn thương hoàn toàn.

Nhìn cây kim đó đi, nếu cây kim vỡ rồi thì tốt nhất là đi bệnh viện khám, vì có thể phải cắt bỏ chi." Lâm Dương nghe Tam Thúc nói vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, rồi nhíu mày thật chặt.

Bàn Tử và Tiểu Ca ở bên cạnh nhìn biểu cảm của Lâm Dương lại trở nên bất thường.

Lúc đầu họ cứ nghĩ là đang nói chuyện thì độc tố trong người Lâm Dương lại tái phát, vốn dĩ họ cứ tưởng đã kìm hãm được rồi, rồi họ vỗ vỗ Lâm Dương hỏi Lâm Dương có sao không.

Tiểu Ca hỏi: "Lâm Dương, cậu có sao không?

Có nghe tôi nói không?

Bây giờ trong đầu cậu có còn giọng nói rất hỗn loạn không?

Có ổn không?

Biểu cảm của cậu trông lại bất thường rồi." Lâm Dương cố làm ra vẻ thoải mái nói đùa với Tam Thúc: "Không sao, không sao, tôi đang nói chuyện với Tam Thúc đây.

Tam Thúc đã nói cho tôi một chuyện.

Tôi cảm ơn Tam Thúc trước nhé.

Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý nhanh nhất có thể, yên tâm đi.

Chuyện này không cần lo lắng, tôi có thể xử lý tốt, Tam Thúc cũng không cần lo lắng đâu.

Mau chóng quay về xem xét, xử lý đồ đạc của Tam Thúc đi.

Dù sao tôi một thời gian nữa sẽ vào núi rồi.

Chuyện này xong xuôi tôi sẽ lập tức đi, yên tâm đi.

Chắc chắn sẽ không để Tam Thúc phải mệt mỏi đâu.

Ai nha, tôi lớn thế này rồi, Tam Thúc cũng không cần lo cho tôi đâu, nên lo cho mình thì hơn, Tam Thúc là người lớn tuổi mà." Nhưng Tam Thúc biết trong lòng Lâm Dương có thể có một chút lo lắng.

Chương 237

Dù sao Lâm Dương vẫn là một đứa trẻ, cũng chưa trải qua quá nhiều chuyện lớn.

Nhưng bây giờ Lâm Dương lại mang trong người một loại độc tố khủng khiếp như vậy, những kẻ đó thật sự đáng ghét, khiến người ta phẫn nộ.

Cho nên Lâm Dương không tránh khỏi có chút lo lắng.

Tam Thúc đều nghe ra điều đó, nhưng ông ấy cũng lực bất tòng tâm, cũng không có cách nào giúp đỡ.

Ông ấy chỉ có thể đưa Lâm Dương đến bệnh viện hoặc giúp Lâm Dương lấy kim ra.

Cho nên, những việc này hoàn thành, hoặc là có Bàn Tử và Tiểu Ca ở bên cạnh, Tam Thúc nghĩ đều được.

Sau khi Tam Thúc và Lâm Dương cúp điện thoại, Lâm Dương kể lại chuyện Tam Thúc vừa nói cho Bàn Tử và Tiểu Ca.

Sau khi nghe những lời của Tam Thúc, Bàn Tử và Tiểu Ca cảm thấy khá đáng sợ.

Thế là hai người họ nhíu chặt mày, rồi nhanh chóng đè Lâm Dương xuống, để lộ vết thương vừa nãy.

Họ chuẩn bị lấy thứ đó ra, dù sao Tam Thúc đã nói rồi, rất gấp gáp về thời gian.

Nếu không nắm bắt tốt thời gian, có khả năng thứ đó sẽ vỡ vụn bên trong.

Hai người họ cũng không dám dùng quá nhiều sức, nếu dùng quá

nhiều sức mà không cẩn thận lại ấn vỡ nó thì sao?

Lâm Dương nhìn vết thương của mình xong, có thể cảm nhận rõ ràng: "Quả thật, giống như Tam Thúc nói, vết thương này bắt đầu dần dần sẫm màu một chút.

Cũng không biết có phải vì cây kim bên trong đã ở quá lâu, vì thứ đó bắt đầu vỡ vụn rồi.

Bây giờ chúng ta chỉ có thể lấy nó ra mới biết được." Thế là Tiểu Ca và Bàn Tử bắt đầu chuẩn bị một số đồ dùng, dao, cồn, rồi những thứ để khử trùng, chuẩn bị cho Lâm Dương nằm trên ghế sofa, rồi tiến hành một ca tiểu phẫu, lấy thứ đó ra.

Bàn Tử giữ chặt nửa thân trên của Lâm Dương, sau đó Tiểu Ca ấn chặt chân Lâm Dương, chuẩn bị dùng tay lấy cây kim đó ra.

Để phòng ngừa vạn nhất, nên mới phải giữ chặt Lâm Dương, sợ lát nữa quá đau sẽ không giữ nổi.

Lâm Dương tự tin nói: "Yên tâm đi, chút khả năng chịu đựng này tôi có thể chịu được.

Tôi đã từng thấy chuyện gì đâu chứ?

Nếu một chút đau đớn này mà tôi cũng không chịu nổi, vậy thì tôi đã phí công đến Tây Vương Mẫu Mộ một chuyến rồi." Tiểu Ca bình tĩnh phân tích: "Cái loại chuyện này không phải bây giờ là lúc cậu nên bình tĩnh như vậy đâu.

Miệng thì nói vậy, lát nữa không đau.

Nhưng nếu thực sự đau, hai chúng tôi giữ không nổi, rồi cũng không lấy ra được.

Vừa hay, cây kim đó lại vỡ vụn bên trong thì sao?

Cho nên để đề phòng vạn nhất, bây giờ chúng ta làm thêm chút

biện pháp an toàn đi.” Quả nhiên, đợi đến khi Tiểu Ca thực sự bắt đầu lấy kim ra, Lâm Dương thật sự cảm thấy đau, thế là anh ấy bắt đầu giãy giụa.

Nhưng Tiểu Ca đã có tầm nhìn xa, đã đè chặt Lâm Dương từ trước.

Bàn Tử cũng đè rất chặt, cho nên Lâm Dương không thể cử động được, chỉ có thể giãy giụa nhẹ.

Nhưng anh ấy không thể cử động được, không có cách nào khác, thế là chỉ có thể bị giữ chặt cứng, để Tiểu Ca lấy thứ đó ra.

Vì kỹ thuật của Tiểu Ca quả thực nhanh, chuẩn, hiểm.

Cho nên không mất nhiều thời gian, y trực tiếp lấy cây kim ra.

Sau khi lấy ra, phát hiện cây kim đó quả thực có một chút vỡ vụn, nhưng độc tố bên trong không hề thấm ra, cho nên không sao cả, không có chuyện gì lớn xảy ra.

Tiểu Ca đưa cây kim vừa lấy ra cho Lâm Dương xem rồi nói: “Thấy chưa?

Lúc đó nếu có thể, cậu còn không nhịn nổi đâu.

May mà tôi có tầm nhìn xa, trước tiên đã bảo Bàn Tử đè chặt cậu rồi, nếu không thì sao mà lấy ra được hả?

Nhìn cây kim lấy ra đi, không ngắn chút nào đâu.

Lâm Dương cũng không biết nó đã đâm sâu vào đến mức nào.

Hôm nay đau như vậy, Lâm Dương cũng không có cảm giác gì lớn.

Khoảnh khắc lấy ra, ngay cả tôi cũng không tin được.” Tiểu Ca nói: “Thôi được rồi, nghỉ ngơi đi.

Vừa mới làm xong một ca tiểu phẫu, chắc chắn rất mệt rồi.

Tôi đi tìm một ít thuốc tiêu viêm cho cậu uống, rồi cậu có thể ngủ được rồi." Lâm Dương chỉ có thể vô lực gật đầu, bày tỏ sự đồng tình, vì hiện tại anh ấy không thể nói chuyện được, thực sự quá đau.

Không biết tại sao lại đau đến mức này, anh ấy cứ nghĩ là ổn, nhưng thực ra không hề ổn.

Bàn Tử nhìn xong chỉ cảm thấy đặc biệt buồn cười, cảm thấy tình huống này nên chụp ảnh Lâm Dương lại, sau này lấy ảnh và video đó uy hiếp Lâm Dương, xem cậu ấy sau này còn dám kiêu ngạo như vậy nữa không.

Cứ nghĩ khả năng chịu đau của Lâm Dương mạnh như vậy, làm gì cũng giỏi, ai ngờ một chút đau nhỏ cũng không chịu nổi.

Năm đó Bàn Tử ta cũng đau đến mức muốn cắn xuống một miếng thịt.

Không phải Bàn Tử ta cũng trực tiếp cắn răng, uống rượu rồi chịu đựng sao?

Bàn Tử ta cảm thấy năm đó mình thật sự quá lợi hại, so với Lâm Dương bây giờ thì năng lực quả thực một trời một vực.

Khi Lâm Dương đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, Tiểu Ca đang tìm thuốc tiêu viêm trong phòng, thì điện thoại trong phòng khách đột nhiên reo lên.

Không biết tại sao tín hiệu lại tự động khôi phục sau khi cây kim được lấy ra.

Chương 238

Có lẽ nhóm người đó biết sau khi cây kim được lấy ra thì Lâm Dương cũng không gặp chuyện gì lớn, thế là họ đã từ bỏ việc kiểm soát tín hiệu, quyết định không để anh ấy mất liên lạc với thế giới bên ngoài nữa.

Đương nhiên, chỉ có một mình Bàn Tử ở trong phòng khách, cho nên chỉ có Bàn Tử nghe điện thoại.

Sau khi Bàn Tử nghe điện thoại, cậu ấy phát hiện là Tam Thúc gọi.

Tam Thúc vốn tìm Lâm Dương, nhưng Bàn Tử đã nói với Tam Thúc rằng Lâm Dương vừa mới làm phẫu thuật xong, hiện tại rất yếu, căn bản không thể nghe điện thoại.

Cho nên nếu có chuyện gì, Tam Thúc có thể trực tiếp nói cho Bàn Tử, bảo Bàn Tử đợi Lâm Dương tỉnh lại rồi chuyển lời cho Lâm Dương là được.

Dù sao hiện tại Lâm Dương rất yếu, đến mở mắt cũng tốn sức.

Mặc dù trên chân chỉ có một vết kim nhỏ, nhưng đối với Lâm Dương, bên trong có một số độc tố thấm ra.

Cho nên việc nặn độc tố ra, rồi quá trình giải độc, những chuyện đó đều khiến Lâm Dương mệt mỏi, không chịu nổi.

Cho nên Lâm Dương hiện tại rất yếu.

Tam Thúc nói: “Chuyện về Thị Nữ Thảo ta đã tìm hiểu rồi.

Mặc dù truyền thuyết nói linh hồn sẽ bị cấm cố ở Tây Sa hải để mộ, nhưng thực ra là vì loại thảo dược đó quá đặc biệt, chỉ có ở gần Tây Sa hải để mộ mới có.

Cho nên mọi người mới sợ như vậy, vì sau khi đem về căn bản không thể cứu chữa, nên mọi người mới có những lời đồn đại.

Nhưng thực ra có một loại giải dược có thể giải được độc đó.

Cho nên Lâm Dương và hai người kia không cần quá lo lắng.

Cứ trực tiếp mang Lâm Dương theo, ba người mau chóng quay lại nơi đó.

Vừa hay không phải là để cứu Thiên Chân sao?

Nếu cần vũ khí thì khoảng thời gian gần đây mau chóng lấy đi.

Dù sao ta đã điều tra rồi, thà sớm còn hơn muộn, mau đi đi.

Giải dược của Thị Nữ Thảo tên là Giới Đế Lan, là một loại thảo dược màu trắng, mọc rất đặc biệt.

Rồi hình dáng lá cây, giống như hình một bông hoa hướng dương, thân cây ở giữa có màu lam, nên mới gọi là Giới Đế Lan.

Dù sao thì loại thảo dược này rất khó tìm.

Để một mảnh thảo dược sinh trưởng trong một vùng đất cần có một loại sương mù.

Vì loại thảo dược này cần có sương mù đó, tuy có một chút tác dụng gây ảo giác, nhưng cần phải liên tục xông hương cho loại thảo dược này, để nó tích lũy theo thời gian.

Trong sương mù đó có một loại khí thể, rồi mới có thể hình thành, nó tương khắc với Thị Nữ Thảo, sử dụng khí thể mê hoặc.

Ta đã điều tra tất cả mọi chuyện.

Chuyện này, nếu có gì cần hỏi ta thì mau hỏi đi, vì ta một thời gian nữa cũng phải đi rồi.

Nếu không có chuyện gì lớn, ta có lẽ phải đợi hai ba tháng nữa

mới quay về.

Cho nên hãy chuyển lời cho Lâm Dương rằng không có chuyện gì lớn thì không cần tìm ta.

Ta muốn Lâm Dương trưởng thành, học cách giải quyết những chuyện của người lớn, người lớn cũng có chuyện của người lớn mà." Sau khi Tam Thúc dặn dò tất cả mọi chuyện xong, ông ấy lại không yên tâm dặn dò Bàn Tử một lần nữa, sau đó mới cúp điện thoại.

Thực ra Bàn Tử không hề chú ý, khi Tam Thúc gọi điện thoại thì luôn có tín hiệu, cậu ấy cũng không hề nghi ngờ, tại sao điện thoại của Tam Thúc lại có tín hiệu.

Trong khi đó, điện thoại gọi ra thì mãi mãi không có tín hiệu.

Bàn Tử cũng có lẽ từ trước đến nay chưa bao giờ nghi ngờ Tam Thúc, cũng sẽ không nghi ngờ thân phận của Tam Thúc không phải là người ngoài.

Ngay sau khi Bàn Tử cúp điện thoại, Tiểu Ca cầm Tiêu Viêm ra khỏi phòng, vừa đi vừa hỏi Bàn Tử: "Vừa rồi tôi hình như nghe thấy điện thoại reo, không nghe à?

Sao điện thoại của chúng ta lại thông nhanh vậy?

Lạ thật đấy, tại sao?

Chúng ta vừa phẫu thuật xong đã thông luôn rồi, chẳng lẽ mọi động tĩnh của chúng ta đều bị người ta biết rõ đến thế à?" "Tôi cũng không biết, dù sao thì cũng thông rồi, cũng khá kỳ lạ.

Đừng quản nhiều vậy, mau làm Lâm Dương tỉnh lại mới là quan trọng nhất.

À, vừa nãy Tam Thúc gọi điện thoại, nói nếu muốn cứu A Ninh thì phải quay lại Tây Vương Mẫu mẫu miếu một chuyến, vì để giải độc,

cần có một loại thảo dược gọi là Giới Đế Lan mới có thể tỉnh lại." "Chúng ta phải quay về thôi, bởi vì chúng ta không phải đang định quay về cứu Thiên Chân sao?

Đúng lúc đó ở gần trấn nhỏ và khu rừng kia, tôi thấy những người ở đó đặc biệt kỳ quái, không biết chuyện gì đang xảy ra, chúng ta nhất định phải quay về một chuyến." "Nếu có đồ gì cần lấy thì mau chuẩn bị sẵn sàng, đợi Lâm Dương tỉnh lại chúng ta lập tức lên đường ngay trong đêm, không thể chần chừ nữa.

Chúng ta đã chậm trễ đủ lâu rồi, kể từ lần trước đến giờ tôi cảm giác đã gần hai tuần rồi, không quản được, đã nửa tháng nay tôi cứ bồn chồn không yên." "Cũng vì A Ninh, cũng vì Thiên Chân, nên tốt nhất là chúng ta mau đi cứu họ ra, nếu không tôi cảm giác cứ như bị người khác nắm thóp vậy.

Bây giờ bên ngoài chúng ta cũng không an toàn nữa rồi, dù sao thì hai chúng ta cứ cẩn thận một chút đi." Bàn Tử đang nói thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại lại reo.

"Ôi chao, lũ tiểu tử thối, thời gian quá gấp rút, tôi cũng quên mất, trí nhớ của tôi kém quá.

Tôi đột nhiên quên mất nói với các cậu rằng loại thảo dược đó có thời hạn nhất định, đã chậm mất nửa tháng rồi, loại thảo dược đó chỉ có một tháng thôi." "Và phải mang đi mang về, trong vòng hai tuần phải hoàn thành chuyện này, nếu không A Ninh sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được.

Bây giờ cô ấy có chút dấu hiệu giãy giụa, muốn tỉnh, nhưng nếu không nhanh lên thì dù có giãy giụa nữa cũng không tỉnh được đâu." "Bởi vì nếu cứ giãy giụa nữa thì cơ thể sẽ kiệt sức, không thể vận động được nữa.

Còn loại thảo dược kia, có chút độc, sau khi ngấm vào sẽ gây ra

một số tổn thương cho cơ thể, vì vậy thời gian càng kéo dài càng không tốt, mau đi đi.” Ngay sau khi Tam Thúc nói xong câu đó liền cúp điện thoại, không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, báo một tin tức gây sốc như vậy.

Vậy là Bàn Tử quay đầu lại, kể cho Tiểu Ca nghe những lời Tam Thúc vừa nói.

Hai người bàn bạc, thời gian thực sự rất gấp, không còn nhiều.

Chương 239

Nếu không thì cứ đi trước, rồi đợi Lâm Dương tỉnh lại sau đó để anh ấy theo sau.

Bởi vì cứ như vậy sẽ tranh thủ được từng chút thời gian, bây giờ là cuộc chạy đua với thời gian, vừa gấp cho A Ninh, vừa gấp cho Thiên Chân.

Đến lúc gấp gáp như vậy, hiện tại lại vội vã.

Hai người thấy cách này không tồi, vậy là bắt đầu thu dọn đồ đạc, rồi sáng mai trực tiếp xuất phát, để lại một tờ giấy nhắn cho Lâm Dương, bảo anh ấy tự đi sau.

Dù sao thì đến lúc đó ở trấn nhỏ và khu vực rừng núi đó chắc cũng sẽ gặp nhau, giao thông thông tin bây giờ phát triển như vậy, chắc chắn sẽ không lạc nhau được.

Ngày thứ hai, hai người mang theo tất cả trang bị cần thiết.

Đồ đạc mà hai người mang theo đương nhiên khác nhau, nhưng Tiểu Ca thì nhẹ nhàng, trên người không mang nhiều đồ.

Còn Bàn Tử thì thường vì bảo toàn mạng sống mà mang rất nhiều đồ, nhưng đồ đạc dù nhiều đến mấy cũng không bằng số thức ăn chất đầy trên người.

Vì vậy, Tiểu Ca nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt có vẻ khinh thường.

“Tôi cũng chịu cậu luôn đấy, chúng ta rõ ràng là đi cứu người, rồi rõ ràng là đi lấy đồ, mà cậu mang theo nhiều thứ thế này làm gì?

Đi lấy đồ hay đi tặng đồ vậy?

Đi tặng quà cho trấn nhỏ của người ta hả?” Bàn Tử bị Tiểu Ca

châm chọc một cách không thương tiếc.

“Cậu hiểu cái gì?

Trên đường không có chút lương khô nào thì lấy gì mà kiên trì đi tiếp?

Cậu không có kinh nghiệm phong phú như tôi thì không hiểu đâu.

Đợi đến lúc lão tử này già rồi, biết không còn gì để ăn, trước khi chết được ăn một bữa no mới là quan trọng nhất.

Đợi đến lúc cậu sắp chết mà xin tôi đồ ăn xem tôi có cho không, đến lúc đó tôi lại dùng lời nói mà chặn họng cậu.

Ha ha ha… Xem đến giây phút cuối cùng đó tôi có nói thêm câu nào không!

Thực sự là, cậu mới vừa sinh ra khi tôi Bản gia đây đã lăn lộn giang hồ rồi sao?” Bàn Tử đắc ý nói.

Tiểu Ca không nói gì, nhưng thân phận thật sự của Tiểu Ca thì Bàn Tử cũng không biết, y không hề biết Tiểu Ca hiện tại bao nhiêu tuổi, chỉ thấy Tiểu Ca trông có vẻ trẻ hơn y.

Nhưng Tiểu Ca chỉ sâu sắc giấu mình, y không hề nói ra tuổi thật của mình, bởi vì không có ai có thể biết thân phận thật sự của Tiểu Ca cả.

Bây giờ tuy họ là huynh đệ, nhưng đợi đến ngày mọi chuyện sáng tỏ, Tiểu Ca nghĩ lại cũng không kịp, dù sao trong lòng y cũng nghĩ như vậy.

Dù sao thì thân thế của y cũng không phải là chuyện gì quá vinh quang, đôi khi che giấu đi cũng tốt, đôi khi y cũng cảm thấy không nói cho người khác biết cũng khá tốt.

Bởi vì y biết có một khoảng thời gian y sẽ biến mất, y cũng sợ tình

huynh đệ sẽ không kéo dài, y sẽ phải rời đi, vì vậy đôi khi y cũng không đặt tình cảm thật sự vào.

Nhưng lần này lại khác, y thực sự thích hai người này, một người tính tình thẳng thắn, một người lại rất lương thiện và thông minh.

Y cảm thấy khi ở bên hai người họ giống như nhân cách được bổ sung vậy, những chuyện mà trước đây y không thể làm, bây giờ những người bạn mà y kết giao đều có thể làm được.

Cái cảm giác có người ở bên quan tâm đã nhiều năm y không cảm nhận được.

Vì vậy, đột nhiên có được cảm giác này, ban đầu y có chút không quen, nhưng sau này, dần dần y cảm thấy thực ra cũng không tệ, cảm giác có huynh đệ khác với việc cô độc một mình.

"Thôi được rồi, đứng ngẩn ra đó làm gì?

Nói hai câu mà cả người cậu đã mơ màng cả rồi.

Đi thôi, mau lên đường thôi, để lại một tờ giấy nhắn cho Lâm Dương, chúng ta đi thôi." Bàn Tử thấy Tiểu Ca không biết đang nghĩ gì, bèn gọi một tiếng, rồi chạy đến cạnh giường Lâm Dương, chuẩn bị viết lời nhắn. [Thời gian gấp rút, tôi về Tây Vương Mẫu mẫu miếu trước, cậu theo sau.] Bàn Tử viết xong câu đó, ném bút xuống, vừa định đi thì đột nhiên có một giọng nói yếu ớt vang lên.

"Chuyện gì vậy?

Làm huynh đệ tốt như vậy mà lại bỏ tôi một mình đi, chẳng phải quá bất nghĩa sao?

Còn không biết đợi tôi nữa, để tôi đi một mình, tốn bao nhiêu tiền xe chứ, đi cùng nhau trên đường cũng không cô đơn.

Còn không biết gọi tôi dậy, đúng là quá ích kỷ mà." Người nói

chính là Lâm Dương vừa tỉnh giấc, sau khi đọc xong tờ giấy nhắn, y nói với Bàn Tử.

Vậy là Bàn Tử quay đầu lại, thấy Lâm Dương vừa lúc tỉnh rồi.

"Bản gia ta là loại người đó sao?

Không phải thấy cậu quá yếu, muốn cậu nghỉ ngơi thêm hai ngày sao?

Tôi thời gian khá gấp, cậu cứ nghỉ ngơi thêm đi.

Tôi đi trước, hai ngày sau cậu đi cũng được, không cần quá gấp, cũng không cần quá vội, cẩn thận vết thương." Bàn Tử quan tâm nói.

Lâm Dương nghe vậy trong lòng khá vui, có huynh đệ quan tâm mình, thật tốt, không phải một mình.

Mặc dù trước đây y và Tam Thúc sống nương tựa vào nhau, nhưng Tam Thúc thường xuyên không ở bên cạnh, nên y không thể cảm nhận được thứ tình cảm đó.

Đôi khi bị thương cũng phải tự chăm sóc, ít có bạn bè có thể chăm sóc, nên lần này y khá vui, dù mới ốm một trận.

Nhưng có người chăm sóc, cũng không cần động tay động chân thì cũng tốt.

Sau khi tỉnh lại, y phát hiện hai người chuẩn bị rời đi, y cảm thấy tốt nhất là nên đi cùng, nên y gọi họ lại và chuẩn bị thu dọn đồ đạc để đi, nhưng Bàn Tử đã từ chối.

"Đừng có ra ngoài chơi, chân tôi đã bị kim đâm vào rồi, phẫu thuật nhỏ như vậy, uống thuốc nghỉ ngơi một đêm chẳng phải sẽ khỏe lại sao?

Chương 240

Cứ để tôi nghỉ ngơi như một cô gái nhỏ vậy, tôi cảm thấy như bị tát vào mặt vậy." "Lại đi cứu Thiên Chân, lại đi lấy thảo dược cứu A Ninh, hai chuyện đó chuyện nào không liên quan đến tôi chứ?

Một người là huynh đệ của tôi, một người là bạn tốt của tôi, nếu không đưa tôi đi cùng, cuối cùng vạn nhất lấy về được, công lao chẳng phải đều thành của các cậu hết sao?

Cứu người ta tỉnh lại rồi tôi biết nói gì đây." Lâm Dương khi ngủ tuy ngủ rồi, nhưng y có thể nghe thấy giọng nói của hai người, nên những gì hai người nói y đều nghe thấy.

Cũng nhờ vào Cơ nhân đề thủ hệ thống, y cực kỳ mẫn cảm, từ bên trong đã có được một phần xúc giác và thính giác cực kỳ mẫn cảm.

Vì vậy khi ngủ y cũng có thể nghe thấy những âm thanh khá nhỏ.

Đôi khi y cũng cảm thấy thính giác này quá mẫn cảm, không tốt, đôi khi y không ngủ được.

Nhưng bây giờ y cảm thấy sau khi ngủ có thể nghe được nhiều chuyện cũng tốt, có thể kịp thời tỉnh dậy.

Sau khi Bàn Tử và Tiểu Ca khuyên giải một hồi, Lâm Dương thực sự đã đồng ý để y đi cùng.

Lâm Dương mang theo đồ đạc của mình, thu dọn hành lý, không phải là tất cả đồ đạc của nửa người đều đã được sắp xếp gọn gàng.

Y thấy Lâm Dương đã chuẩn bị sẵn sàng để quay lại Tây Vương Mẫu mẫu miếu, nên y đã thu dọn đồ đạc gần như xong từ trước đó, điều này hai người kia đều nhận ra.

Vậy là thấy Lâm Dương đã chuẩn bị khá đầy đủ, sau đó ba người

lại kết bạn quay trở lại.

Sau khi quay lại, đi theo bố cục của nó, sau khi xuống dưới tìm kiếm một hồi lâu, họ mới phát hiện tại sao loại thảo dược mà họ tìm kiếm lại không có ở đây.

Y hy vọng sự nỗ lực của mình, ít nhất cũng có thảo dược xuất hiện, có lẽ cũng có liên quan đến âm khí khá nặng, có nguyên nhân.

Nhưng điều này khiến y vô cùng sốt ruột.

Vậy loại độc thảo dược của A Ninh là do ai hạ xuống?

"À phải rồi, các cậu đã nghĩ kỹ chưa?

Tam Thúc nói khu rừng sương mù đó rốt cuộc ở đâu?

Tôi cảm thấy mặc dù nó ở gần Tây Vương Mẫu mẫu miếu, nhưng chắc chắn không phải ở trong mộ, nên chúng ta có lẽ đã tìm sai hướng rồi.

Tôi thấy khu rừng sương mù có độc đó đặc biệt giống với khu rừng mà chúng ta bị trúng tà đấy." Lâm Dương đột nhiên lóe lên một linh cảm, y nghĩ, liệu có khả năng lúc đó họ đã bị lạc trong khu rừng đó, rồi bị trúng sương mù độc không?

Y phát hiện tất cả các dấu hiệu đều khá phù hợp với cảnh mà Tam Thúc đã nói.

Loại thảo dược đó chỉ có thể có trong khu rừng đó.

"Đúng vậy, có vẻ như vậy, cảm giác đó phù hợp hơn một chút, cái cảm giác ở đây thì đến một cọng cỏ cũng không mọc nổi." Bàn Tử nói.

"Đúng là có lý.

Vậy chi bằng chúng ta đi đến đó xem thử đi.

Dù sao chúng ta cũng đã tìm trong cái mộ này một lúc rồi.

Tôi đã xem xét chất đất, bên trong có thủy ngân.

Vì vậy tôi nghĩ loại thảo dược đó, đừng nói là thảo dược, tôi nghĩ ngay cả cỏ cũng khó lòng sinh tồn được trong đất thủy ngân." Tiểu Ca thông báo một tin tức.

Sau khi biết trong đất có thủy ngân, y càng khẳng định trong mộ không thể có thảo dược.

Y thấy nơi khả năng xuất hiện thảo dược nhất chính là khu rừng đó, vậy là họ quay ngược lại.

Mặc dù đối với khu rừng đó y có chút ám ảnh tâm lý, đã gặp phải rắc rối ở đó, nhưng không có cách nào khác.

Nếu muốn đi cứu người, muốn đi lấy đồ thì buộc phải đi qua khu rừng đó.

Khu rừng đó là con đường nhanh nhất, cũng tiện lợi nhất.

Nếu đi đúng đường, thực ra cứ đi thẳng là ra khỏi đó, chỉ là họ căn bản không biết đường đi mà thôi, cũng không có cách nào khác, ai bảo họ chưa từng đi qua đâu.

Sau khi quay lại khu rừng, họ phát hiện suốt dọc đường đi đặc biệt thuận lợi, không còn những bãi lầy hay cảm giác ghê tởm như trước nữa.

Bởi vì đường đi khá bằng phẳng, không có rung lắc, vô cùng yên tĩnh, giống như sự tĩnh lặng trước cơn bão vậy.

Điều này hoàn toàn không thể, khi đi qua khu rừng, trước đây có những bãi lầy nhưng bây giờ lại không có nữa, thật quá kỳ diệu.

Không để họ tỉnh táo, họ dễ dàng tìm thấy Giới Đế Lan, cũng không quá khó tìm, có lẽ vì thân cây màu xanh lam, lá lại màu trắng,

nên nó khá nổi bật và dễ nhận ra.

Nhưng ngay sau khi vừa hái xong Giới Đế Lan, đột nhiên một cái bẫy sập xuống, vừa tránh được cái bẫy đó, họ lại giẫm vào một cái lỗ cây bên trong, vậy là ba người cùng lúc rơi xuống.

Sau đó, họ nghe thấy tiếng lá cây bị giẫm nát, có ai đang đi về phía này?

Khi ba người rơi xuống cái bẫy, họ không quá hoảng loạn, nhưng nghe thấy có người đến, họ lại cảm thấy có chút sợ hãi, bởi vì không biết đó rốt cuộc là ai, ai đang lảng vảng quanh cái bẫy này.

Ngay sau khi biết mình đã rơi vào, họ lập tức nhanh chóng nhận ra cái bẫy này có thể là do người nào đó đã bố trí, điều đó vô cùng đáng sợ.

Họ không biết mục đích của người đó là gì.

Nếu biết người đó là ai, thì bây giờ họ đang ở trong bóng tối, trong một tình thế cực kỳ bất lợi.

Bởi vì miệng hố khá cao, mấy người họ không thể trèo lên được, vì vậy nếu đó thực sự là kẻ thù, thì họ đang ở trong một tình trạng rất không tốt, đang ở trong nguy hiểm.

Nhưng mọi việc đừng nên nói sớm như vậy, dù sao bây giờ họ cũng không biết người đó là ai.

Ba người trong hố chỉ có thể nhìn nhau, xem đối phương không có động tĩnh gì.

Rồi họ nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Chương 241

Một lát sau, một bóng đen dường như sắp xuất hiện ở miệng hố, họ khá sợ hãi, khá lo lắng.

Nhưng sự chuyên nghiệp trong nghề nghiệp không cho phép họ suy nghĩ quá nhiều và lo lắng quá nhiều, vì vậy họ nhanh chóng nhìn xem đó là ai.

Nhưng đợi một lúc, người đó không xuất hiện, điều đó cho thấy người đó dường như vẫn đang đợi và quan sát ở miệng hố, cảm giác tám chín phần là người đó đã đào cái bẫy này.

Vậy là họ muốn nhanh chóng xem xem đó là ai, nhưng người đó mãi không chịu thò đầu ra, họ cũng vô cùng sốt ruột.

Hai bên đang giằng co trong hố, đột nhiên, nghe thấy tiếng động, họ lập tức lao lên.

Thì ra, người đó vừa rồi cách họ một đoạn khá xa, họ cứ nghĩ người đó ở gần, cố ý không ra.

Bây giờ họ cứ nghĩ đã đợi lâu rồi, thực ra người đó chỉ chưa đến.

Vì vậy đợi đến khi người đó đi đến gần, họ đột nhiên phát hiện, người đó hóa ra là Văn Cẩm.

“Tại sao lại là cô?

Sao cô lại ở đây?

Cô không phải đã chạy thoát rồi sao?

Cái bẫy này là ai đặt?

Làm sao có người có thể mở được cái bẫy này chứ?

Không thể nào, cô đã đi đâu trong khoảng thời gian này?

Tôi đã lâu không gặp cô rồi, tôi thực sự có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cô đấy...” Lâm Dương liên tục hỏi.

“Tại sao tôi phải nói cho các người biết tôi đã ở đâu trong khoảng thời gian này?

Lúc đó các người không phải đang truy đuổi tôi sao?

Các người không đuổi được tôi, bây giờ có phải rất đau lòng, rất tức giận không?

Rơi vào cái bẫy rồi à, nhìn tôi vẫn bình an vô sự, các người có cảm thấy vô cùng tức giận không?

Không cảm thấy bất bình sao?

Tôi còn thấy các người tức giận thay tôi đấy.” “Hãy đuổi bắt tôi kiếp sau đi, cái bẫy này tuy không phải tôi đặt, nhưng tôi vừa lúc theo dõi và thấy các người chạy vào đây.

Các người không phải đang cần loại cỏ đó sao?

Giới Đế Lan sao?

Làm sao vậy?

Có người bị trúng độc sao?

Tôi cảm thấy nếu tôi hủy nó đi thì sao nhỉ?” Văn Cẩm đe dọa hỏi ba người.

“Cô làm gì vậy?

Cô và chúng tôi có thể động, loại thảo dược đó không thể động.

Nếu cô động vào loại thảo dược đó, vậy thì đừng trách ba chúng tôi không nương tay.

Chúng tôi có mang theo vũ khí, súng.

Nếu cô và chúng tôi bị bắn trúng thì chắc chắn sẽ chết ngay lập

tức.” Lâm Dương lo lắng nói.

“Ôi chao, nhìn cái vẻ mặt này kìa, tuyệt đối là có người cần dùng rồi.

Chắc chắn là có người trúng độc mới quay lại tìm.

Giới Đế Lan là loại hiếm có đó nha, trong khu rừng này không dễ tìm đâu.

Vậy nên nếu tôi muốn giữ lại thì các người làm gì được tôi chứ?

Dù sao bây giờ các người đang ở trong cái bẫy này, không ra được.

Nếu không cho tôi tìm người cứu, làm sao tôi lên được?” “Vậy là các người định tiếp tục hung hăng với tôi sao?

Định tiếp tục truy bắt tôi sao?

Nếu cứ giữ thái độ đó thì không ai cứu được đâu.

Cứ từ từ tự sinh tự diệt đi.

Đợi đến tối, sương mù trong rừng sẽ tỏa ra, rồi các người sẽ tự tàn sát lẫn nhau.” “Đến lúc đó thì thật là mỉa mai làm sao, ba huynh đệ lại chết dưới tay nhau.

Bởi vì sau khi bị sương mù mê hoặc, ba người tự tàn sát lẫn nhau và chết trong cái bẫy.

Thật đúng là bắt rùa trong hũ.

Ba người tự giết huynh đệ của mình, thật nực cười, lại còn đi bắt tôi nữa chứ.” Văn Cẩm giễu cợt nói.

“Cứu tôi lên như một sự trao đổi, tôi sẽ không truy bắt cô.” Tiểu Ca nói.

“Không truy bắt tôi?

Không truy bắt tôi?

Chương 242

Lỡ tôi không giữ lời thì sao?

Sau khi lên rồi lại bắt tôi cũng có thể mà.

Lời nói của đàn ông thường không đáng tin.

Mấy người không phải vẫn luôn muốn bắt tôi sao?

Có lẽ các người không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

Bây giờ nếu không có con tin, sẽ không ai biết những người hung hăng ghê gớm mấy hôm trước bây giờ lại yếu ớt như một con cừu non đâu." Văn Cẩm lạnh lùng châm chọc.

"Trong tình cảnh này tôi có thể làm gãy chân được sao?

Vậy nên cứ yên tâm đi, không thể động vào cô đâu.

Nếu vẫn không yên tâm thì tôi tự làm gãy xương, rồi sau khi lên trên chẳng phải sẽ không thể động đậy được sao?

Người bị gãy xương thì chẳng có chút sức lực nào, làm sao có thể đánh cô được chứ?

Đuổi theo còn không kịp nữa là." Lâm Dương thấy Tiểu Ca nói vậy, vậy là y giúp giải thích, cũng là để xoa dịu cảm xúc của Văn Cẩm, hy vọng cô ấy đừng phá hủy cây Giới Đế Lan đó.

Dù sao thì cây Giới Đế Lan đó họ đã tìm kiếm rất lâu rồi, triệu Văn Cẩm như vậy cũng rất quý giá.

Nếu hủy đi rồi thì A Ninh phải làm sao đây?

Vậy là vì A Ninh, y đành phải nhẫn nhịn nuốt giận, chẳng phải làm gãy xương sao?

Y cũng có thể chịu đựng được, tất cả đều vì bạn bè của mình.

Lâm Dương nghĩ vậy trong lòng, rồi nói ra những lời đó.

"Tại sao Bản gia tôi lại phải hạ mình cầu xin cô cứu tôi chứ?

Tôi không cho cô cứu đấy.

Cùng lắm thì không ở lại trong đó nữa.

Đến lúc gặp được người khác thì tôi sẽ để người khác cứu tôi, tôi đâu có hiếm lạ gì đâu.

Đến tối thì sao?

Tôi thà tự tàn sát lẫn nhau còn hơn đi cầu xin người khác.

Gãy xương ư?

Cái loại hạ mình như vậy tôi không làm được đâu." Bàn Tử không hiểu lời nói của hai người, y nói theo cảm xúc của mình.

Lâm Dương và Tiểu Ca nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức ra hiệu cho Bàn Tử, ý bảo Bàn Tử là có chuyện bên trong, đợi lên trên rồi mọi chuyện sẽ ổn, một lát cúi đầu không phải chuyện lớn lao gì.

May mắn là giữa ba người có chút ăn ý, thông qua những lời đối thoại và ánh mắt đó, Bàn Tử dường như hiểu được ý đồ của hai người kia.

Nhưng Bàn Tử vẫn im lặng, bởi vì y cần phải đấu tranh trong lòng.

Dù sao y cũng là một lão già kinh nghiệm, đã nhiều năm nay chưa từng chịu thua ai, nên nếu phải cầu xin một người phụ nữ cứu giúp, hạ mình như vậy, đương nhiên trong lòng y sẽ vô cùng khó chịu.

"Rốt cuộc tôi có nên cầu cứu cô ta không?

Nếu không cứu, vạn nhất người phụ nữ đó tức giận, rồi phá hủy

cây Giới Đế Lan đó thì sao?

Thật sự không đáng.

Nhưng nếu cầu cứu, thì lại không có mặt mũi nào.

Dù sao thì nếu cô ta thực sự muốn tôi phải gãy xương mới chịu cứu tôi lên, thì tôi không thể vì chuyện như vậy mà làm khó huynh đệ được.

Bởi vì tôi nghĩ chuyện này…" Bàn Tử đang đấu tranh tư tưởng trong lòng, cố gắng thuyết phục mình, chấp nhận yêu cầu của hai người kia.

Nhưng Bàn Tử lại suy nghĩ trong lòng rất lâu, mặc dù thời gian bên ngoài trôi qua rất nhanh, không có thay đổi lớn, nhưng đối với Bàn Tử, y đã đấu tranh tâm lý, đấu tranh rất lâu rồi.

Và y đã xem xét rất nhiều yếu tố, suy nghĩ nửa ngày, thực ra vẫn không thông suốt.

Nhưng y cảm thấy cứ nghĩ như vậy, nếu không thông suốt, vậy thì quay về vấn đề ban đầu đi.

Dù sao nếu có một số vấn đề mà cứ mãi không thông suốt, nếu cứ tự mình nghĩ trong bụng, cuối cùng đáp án cũng sẽ như vậy.

Đây cũng là thứ mà huynh đệ đã cho y.

Nếu một chuyện thực sự không thông suốt, thì hãy lắng nghe ý kiến của người khác.

Nếu đã suy nghĩ lâu rồi mà thực sự cảm thấy cách giải quyết này không đúng, thì hãy cùng huynh đệ đưa ra quyết định.

Dù sao thì đông người nếu cùng đưa ra quyết định, sẽ không cô đơn.

Vì vậy, y cảm thấy ở bên người khác thật tốt, hy vọng sau này y

có thể nhớ kỹ cách này, sau này cũng sẽ không cô đơn một mình.

Bàn Tử trong lòng đột nhiên nghĩ đến những lời mà người huynh đệ tốt Sơn Kê đã nói, y và Sơn Kê có mối quan hệ rất tốt, nhưng vì đã hại chết Sơn Kê, trong lòng y lập tức có một vết sẹo tâm lý.

Vì vậy sau này y dần dần ít có huynh đệ thật sự, bởi vì y rất sợ hãi.

Nhưng bây giờ y đã gặp được hai người huynh đệ có mối quan hệ tốt như vậy, có thể cùng nhau vào sinh ra tử, có thể hiểu được lòng y, y rất vui.

Dần dần y đã hồi phục, máu trong y đã hồi phục nhân tính, y bắt đầu chủ động kết bạn, bắt đầu chủ động nói chuyện vui vẻ với người khác, hy vọng có thể nói chuyện với người khác một chút.

Chương 243

Mọi người cũng thấy sự thay đổi của y.

Kể từ lần trước quay về, những người bạn của y, những người bạn trong thế giới ngầm đã thay đổi rất nhiều, trở nên do dự, lưỡng lự, dường như có điều gì đó níu kéo.

Mặc dù không biết điều gì níu kéo, nhưng tổng thể y đã trở nên có huyết tính hơn, không còn lạnh nhạt như trước nữa.

Đôi khi Bàn Tử có lần khi trộm mộ, đã lạnh lùng với đồng đội, trực tiếp đi thẳng về phía trước, cuối cùng đồng đội bị thương, khi bị Thi Miết ăn thịt, y cũng không quá cảm thấy gì.

Bởi vì có lẽ y cũng không có cảm giác tự trách, vì lúc đưa họ vào cũng không phải do y đưa.

Nhưng mọi người đều cảm thấy Bàn Tử lúc đó quá lạnh lùng, không ai chấp nhận được, hoàn toàn không phải là Bàn Tử nhiệt tình mà họ biết.

"Mẹ kiếp!

Bản gia đây chấp nhận cứu!" Bàn Tử hạ quyết tâm, trực tiếp nói với hai người kia.

"Ai da, đến lúc này rồi mà vẫn một câu 'Bản gia', một câu 'Bản gia' cứ gọi mãi.

Xem ra cậu vẫn chưa chịu hạ mình xuống à?

Chẳng trách tôi lại có thể làm thế.

Lúc đuổi tôi, các người không phải rất hăng hái sao?

Đuổi miết như vậy, tôi còn không biết một cô gái như tôi có gì mà

các người lại đuổi sát sao như thế?

Trên người tôi rốt cuộc có thứ gì mà các người muốn vậy?" "Ra ngoài cũng để tôi chỉ đường cho nha, tôi còn không biết trên người tôi có điểm gì hấp dẫn mà các người lại đuổi theo tôi suốt cả chặng đường, không chịu buông tha như vậy.

Cứ như thể trên người tôi thực sự có thứ gì đó vậy, làm tôi về nhà còn phải nghiên cứu lại mình, suýt nữa tôi đã nghĩ mình bị thần kinh rồi." "Bây giờ các người nói một câu không tính toán hiềm khích cũ, bảo tôi cứu thì tôi sẽ cứu sao?

Điên rồi sao?

Các người nghĩ chỉ cần một câu nói là tôi có thể cứu sao?

Bàn với tôi nửa ngày, không phải là muốn tôi bị gãy xương sao?

Đừng tưởng tôi không biết ý đồ nhỏ đó.

Gãy xương rồi lại thôi, phút chốc lại nối lại được.

Không phải lại nối được thứ gì đó sao?

Tôi biết Lâm Dương có kỹ năng mà." "Lời của mấy người, tôi sẽ không dễ dàng tin đâu, giả tạo quá.

Tôi đâu phải là đứa trẻ mới mấy tuổi, bị mấy lời nói dối mà lừa lên.

Cứ đợi thêm đi, đợi đến khi sương mù xuất hiện, có lẽ tâm trạng tôi tốt lên, tôi sẽ cứu các người lên.

Không phải sao?

Cái Giới Đế Lan này, các người thực sự muốn sao?

Nếu muốn thì lấy đồ đổi đi." Văn Cẩm nói với ba người.

Ba người cũng đều có cảm giác hoang mang, khó hiểu.

Văn Cẩm này bây giờ sao lại thông minh đến vậy, trước đây không hề như vậy.

Y nói nhiều như vậy mà không chút nhượng bộ.

Y thấy trong một khoảng thời gian, cô ta đã rèn luyện cho tâm địa mình trở nên cứng rắn hơn rất nhiều.

Nhưng điều khiến y khó hiểu nhất là Văn Cẩm muốn đổi lấy thứ gì.

Trong tay họ có mấy khẩu súng, một ít đồ mềm, có mang theo lương khô.

Trời ạ, nếu muốn tranh giành đồ ăn với Bản gia thì chẳng phải sẽ phát điên sao?

"Xem đi, tôi không có thứ cô muốn." Tiểu Ca nói.

"Tôi muốn bản đồ Thất Tinh Bát Trận Đồ của gia tộc các người, những thứ khác tôi không cần." Văn Cẩm ngồi xổm xuống nhìn ba người, nghiêm túc nói.

"Đùa à?

Tôi làm sao có thể có tấm bản đồ đó chứ?

Cô nghĩ trong tình huống này, tôi có thể mang nó theo người sao?

Rồi sau đó cô muốn thì tôi đưa cho cô luôn sao?

Điều kỳ lạ nhất là sau khi tôi vào núi, cô lại biết tôi có thể gặp cô, rồi lại biết cô muốn tấm bản đồ đó." Lâm Dương vẻ mặt khó hiểu hỏi.

"Tôi không phải đã nói rồi sao?

Thất Tinh Bát Trận Đồ của gia tộc các người, đừng tưởng tôi không biết.

Gia tộc các người vẫn luôn giữ cái đầu mối đó.

Tấm bản đồ đó có thể rất quan trọng.

Tôi muốn một tấm bản đồ, những thứ khác tôi không cần.

Đổi bản đồ lấy mạng người, suy nghĩ đi.” Văn Cẩm nói.

Chương 244

Người trong nghề đều biết, nơi nào có bản đồ, nơi đó có bảo tàng.

Vì vậy bản đồ và kho báu đều có mối liên hệ với nhau.

Văn Cẩm cũng đã hứng thú với tấm bản đồ kho báu mà gia tộc họ đã canh giữ qua nhiều thế hệ.

Lâm Dương thực ra biết tấm bản đồ đó, tấm bản đồ đó quả thực là thứ mà gia tộc y đã canh giữ qua nhiều thế hệ.

Đương nhiên, Lâm Dương ở kiếp này thì đương nhiên không biết.

Nhưng những năm gần đây, sau khi Tam Thúc dần dần muốn thoái vị thì đã nói cho Lâm Dương một số chuyện, tấm bản đồ đó đương nhiên là đứng đầu.

Bởi vì gia tộc y đã canh giữ tấm bản đồ đó hơn 100 năm rồi, bắt đầu từ ông cố của ông nội y.

Lúc đó y còn nhỏ, không biết tấm bản đồ đó dùng để làm gì, chỉ biết rằng tấm bản đồ đó nhất định phải được canh giữ bằng máu của người Lâm gia.

Cũng vì tấm bản đồ mà người Lâm gia đã chết rất nhiều, nên Lâm Dương cũng không biết tấm bản đồ đó rốt cuộc dùng để làm gì, y chỉ biết rằng tấm bản đồ đó liên quan đến sinh mạng của cả gia tộc, vô cùng quan trọng.

Nhưng bây giờ, y đang đứng trước lựa chọn giữa mạng người và tấm bản đồ.

Y không quan tâm, tấm bản đồ đó đã được canh giữ bấy nhiêu năm rồi, đối với Lâm gia, nó là một phần vô cùng quan trọng.

Nếu tấm bản đồ đó bị tách ra, thì điều đó có nghĩa Lâm gia không còn là một Lâm gia hoàn chỉnh.

Khi đó, tất cả những gia tộc nhỏ thuộc bàng môn tả đạo có thể ức hiếp Lâm gia, cũng vì thế mà sẽ coi thường Lâm gia, bởi vì tấm bản đồ đó là báu vật trấn tộc.

Nhưng đây là một mạng người nha, vì vậy Lâm Dương do dự, không biết rốt cuộc phải làm thế nào.

Sau khi suy nghĩ nửa ngày mà vẫn không có câu trả lời, y cảm thấy nên làm theo bản tâm của mình.

Dù sao thì trong lòng y đang nghĩ đến việc cứu người, bởi vì y căn bản không có cảm giác gì với tấm bản đồ đó.

Mặc dù nó được truyền từ ông cố của ông nội y, nhưng ông nội y nói trong nhà có một kho báu quan trọng, y nhất định phải giữ gìn cẩn thận.

Mặc dù không biết tại sao lúc đó ông nội y lại nói nhiều với y khi y còn nhỏ như vậy, nhưng y cảm thấy luôn có một chút ý trời, một chút định mệnh nào đó.

Hiện tại tấm bản đồ đó chỉ đang nằm trong tay Tam Thúc, không nằm trong tay y, nhưng y cũng biết mình có quyền chi phối tấm bản đồ đó.

Bởi vì là hậu duệ trực hệ, y có quyền lực, nên có thể chi phối tấm bản đồ đó.

Nếu Văn Cẩm muốn, y có thể lấy được.

Vì vậy y đã tuân theo bản tâm của mình, gạt bỏ tất cả mọi thứ sau đó ở đó.

“Rốt cuộc nên cứu người ư?

Hay nên bảo vệ sự nghiệp trăm năm của gia tộc?

Rốt cuộc mạng người quan trọng hơn, hay sự nghiệp trăm năm quan trọng hơn?" Vậy là sau khi so sánh, sự đối lập rõ ràng đã xuất hiện.

Cứu người thì tốt hơn.

Mặc dù sự nghiệp trăm năm của Lâm gia, không thể để nó thất bại trong tay y, nhưng y cảm thấy một con người mới là quan trọng nhất, một con người có máu có thịt.

Nếu ngay cả con người cũng không cứu được, thì điều đó có nghĩa là y vô dụng.

Cho dù tấm bản đồ đó sau này không còn trong tay y, thì sau này cũng sẽ không giữ được.

Cho dù y có đi rồi thì có lẽ cũng không giữ được.

Vì vậy việc bảo vệ sẽ càng quan trọng hơn.

Hy vọng không chỉ đối với con người mà còn đối với bản đồ, nếu có thể làm cho mọi người thấy thì càng tốt.

Nhưng bây giờ y đang phải đưa ra lựa chọn.

Vì vậy y đã lựa chọn, cứu người quan trọng hơn.

Dù sao thì mạng người cũng là một mạng người tươi sống mà.

Cho dù tấm bản đồ đó không còn nữa, nếu thực sự có duyên với nó, không chừng sau này trong số phận y có thể lấy lại được.

Nhưng trong lòng, y đã xin lỗi ông cố của ông nội y, bởi vì y cảm thấy mình rất có lỗi với những người trong gia tộc, sau một nửa đời người y vẫn không giữ được tấm bản đồ đó.

Mặc dù tất cả đều lấy mạng ra để bảo vệ, nhưng đó cũng là một

mạng người, y không thể bỏ qua được, hy vọng tổ tiên sau khi nhìn thấy cũng có thể thông cảm cho tâm trạng cấp bách muốn cứu người của y bây giờ.

“Tấm bản đồ đó của các người sao?

Quả thực là thứ mà gia tộc tôi đã canh giữ qua nhiều thế hệ, đúng là tôi có, nhưng nó không ở đây.

Tôi làm sao có thể mang theo tấm bản đồ đó khi đang mang theo Giới Đế Lan để cứu người chứ?

Dù sao thì tấm bản đồ đó tôi cũng chưa nghiên cứu ra, không biết rốt cuộc nên dùng như thế nào.

Vì vậy nếu cô muốn, cô nhất định phải đi cùng tôi một chuyến, đến nhà Tam Thúc của tôi, bởi vì thứ đó đang ở trong tay Tam Thúc của tôi.” “Cô có thể yên tâm, Tam Thúc của tôi chỉ tạm thời bảo quản thứ đó, nó thực sự là của tôi.

Nếu tôi chi phối nó, Tam Thúc sẽ nghe lời tôi, tôi có thể lấy đi và chi phối bất cứ lúc nào.

Chỉ là khả năng bảo quản của tôi không tốt bằng, nên cần phải gửi ở chỗ Tam Thúc.

Dù sao thì thứ đó vô cùng quý giá, nếu bị người khác trộm đi thì không hay chút nào.” Cầu tiên hoa.

“Vậy bây giờ cô có thể đưa cho tôi rồi chứ?

Chương 245

Tấm bản đồ đó đợi khi cô đi cùng tôi về, có thể mang đi lấy.

Lâm Dương tôi đã nói một lời là bốn ngựa khó đuổi, làm việc là làm, cứ yên tâm đi, tôi đã hứa sẽ đưa cho cô thì tôi sẽ không lật lọng đâu.” Lâm Dương cam đoan nói.

“Đưa cho tôi à, đưa cho tôi à, nhanh vậy sao?

Tôi còn có chút sợ hãi.

Thực sự không biết tấm bản đồ đó rốt cuộc có tác dụng gì?

Không phải chứ?

Nhưng người Lâm gia nha, chưa từng nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?

Câu chuyện về tấm bản đồ đó năm xưa thực sự họ không biết sao.” Văn Cẩm tò mò hỏi.

“Không, tôi từng thử hỏi rồi, nhưng Tam Thúc nói với tôi rằng bây giờ chỉ còn hai chúng tôi, có một số chuyện cần phải tiếp tục gánh chịu, không cần tôi, một đứa trẻ, phải gánh chịu.

Vì vậy biết càng ít càng tốt, càng ít càng thuần khiết và càng vui vẻ.

Tam Thúc vẫn luôn giáo dục tôi như vậy, nên ông ấy ít khi nói cho tôi biết bất cứ thứ gì hay bất cứ chuyện gì liên quan đến gia tộc.” Lâm Dương trả lời.

“Tên tiểu tử ngốc này còn không biết, bị người nhà lừa dối bấy lâu nay mà vẫn không hề hay biết, cũng không nhận ra.

Thôi được rồi, vậy tôi cũng sẽ không nói cho các người biết đâu,

đợi các người từ từ phát hiện, rồi đi mà tức giận đi, phát hiện ra người thân của mình vẫn luôn lừa dối, đến lúc đó tôi muốn nhìn vẻ mặt và tâm trạng của các người." "Hahaha, càng nói càng thấy vui.

Nếu đã như vậy thì tôi sẽ cứu các người lên.

Dù sao bây giờ các người cũng không còn chút quyền chủ động nào, cũng không còn chút sức lực nào.

Giữa người với người nên có sự tin tưởng cơ bản nhất chứ.

Tôi tin các người, xin các người cũng hãy cho tôi một chút, để tôi tin vào thực lực của mình.

Vậy nên đợi sau khi tôi cứu các người lên, các người hãy ngoan ngoãn đi theo tôi." Văn Cẩm nói xong câu đó, cô ấy bứt lấy cây Giới Đế Lan kia, nhét vào trong ngực làm con tin.

Thấy Văn Cẩm đã lấy đi cây Giới Đế Lan đó, Lâm Dương chắc chắn biết cô ta muốn gì, nhưng y cảm thấy mạng sống của mình bây giờ thực sự nằm trong tay Văn Cẩm, vậy là y không nói gì.

"Cây lan thảo đó cô có thể bảo vệ cẩn thận được không?

Nếu nó chết trong tay cô, tấm bản đồ mà cô muốn tôi nhất định sẽ không đưa đâu, cứ yên tâm đi." Lâm Dương ác nghiệt nói với Văn Cẩm.

"Ai da da, sao lại không giữ được bình tĩnh như vậy?

Hung hăng làm gì?

Một cây lan thảo, tôi đã sống trong rừng bấy lâu nay rồi, chẳng lẽ không biết cách mang nó đi, cách đáng tin cậy và an toàn nhất sao?

Tôi đương nhiên cũng biết rồi.

Sau khi tôi cứu các người lên, mọi chuyện đều phải dựa vào cây lan thảo này.

Nó đang trong tay tôi, là một con tin nha.

Tôi có thể "linh linh linh" để các người chết ni?" Văn Cẩm trả lời.

"Nếu đã biết thì còn nói nhảm với tôi làm gì?

Chi bằng hãy cẩn thận, cất kỹ cây lan thảo đó đi, rồi mau cứu tiểu gia tôi lên đây." Bàn Tử nói với giọng điệu không hề thân thiện.

Văn Cẩm biết rằng một khi đã đồng ý, sau khi cứu họ lên thì cô ta sẽ không còn con tin nữa.

Thực ra, trong lòng Văn Cẩm cũng không phải là người quá xấu xa.

Bởi vì cô ấy không đánh đập hay làm gãy xương họ rồi mới cứu lên.

Bởi vì cô ấy cảm thấy làm như vậy vô cùng không đáng giá.

Nếu làm gãy xương rồi mới cứu lên thì sao?

Nếu họ bị thương thì sao?

Cô ta lê lết lại không đi nhanh được.

Cô ta rất sốt ruột muốn có được tấm bản đồ Thất Tinh Bát Trận Đồ kia, đối với cô ta ý nghĩa của nó không chỉ dừng lại ở đó.

Vì vậy, vì lợi ích lâu dài, cô ấy sẽ không làm gãy chân họ, cô ấy sẽ cứu họ lên một cách hoàn chỉnh, khỏe mạnh.

Cô ấy hy vọng giữa họ có sự tin tưởng và khí tiết.

Hy vọng có chút đạo đức, cũng có thể sắp xếp mọi chuyện thật tốt.

Cô ấy có thể hiểu, nếu đã hứa với người khác, phải rất tuân thủ những lời hứa của người khác.

Nếu không tuân thủ lời hứa với người khác, lần sau liệu có ai sẽ

cứu mình nữa không?

“Hy vọng giữa chúng ta có sự tin tưởng.

Tôi đã quyết định rồi, sau khi cứu các người lên, các người phải ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của tôi, những thứ đã hứa với tôi không thể thiếu một thứ nào.

Nếu thiếu bất kỳ thứ gì, cây thảo dược cứu mạng này sẽ không có đâu.

Tôi nói cho các người biết, cây thảo dược cứu mạng này trong vòng mười dặm chỉ có một cây.” “Nếu có, lần sau tôi gặp sẽ hủy nó đi, vì vậy đừng hy vọng gì cả.

Chương 246

Có thể có, nhưng tôi gặp sẽ hủy nó đi.

Cứ yên tâm đi, loại thảo dược này theo tôi biết là vô cùng hiếm gặp, bởi vì nó phát sáng màu trắng nên rất nổi bật, cũng không có động vật hoang dã ăn." "Vì vậy, tỷ lệ sống sót của nó trong các loại thảo dược là cao nhất.

Vì vậy mọi người càng đừng hy vọng.

Nếu tôi hủy nó, tôi tin rằng lần sau các người có thể gặp được chắc chắn sẽ rất ít.

Vì vậy tôi cũng không chuẩn bị làm gãy chân các người đâu, bởi vì giữa mọi người nên có sự tin tưởng chứ.

Đạo đức là thứ nên được coi trọng." "Mặc dù tôi biết đạo đức nghề nghiệp của các người không tốt, nhưng tôi khá tin tưởng.

Dù sao các người đã bị tôi lừa một lần, rồi lại ngu ngốc tin tôi thêm một lần nữa, cũng thật dễ dãi." Văn Cẩm ngồi bên ngoài miệng hố, cười khẩy nhìn họ nói.

Ba người đều không trả lời, chỉ nghe cô ấy nói và nhìn Văn Cẩm, đợi được cứu.

Bởi vì họ cảm thấy nói chuyện với loại phụ nữ điên rồ này không có gì tốt, đầu óc cô ấy cũng không bình thường khi làm việc, cũng không thể hiểu được, cô ấy điên rồi.

Họ không muốn nói chuyện với loại phụ nữ như vậy.

Vậy là họ cảm thấy cứ im lặng đi.

Đợi sau khi cô ấy cứu họ lên, rồi hãy nói thêm những chuyện có

hay không, giống như một kẻ thần kinh vậy.

Sau đó, Văn Cẩm không biết từ đâu lấy ra một sợi dây thừng, cứ như thể cô ta đã vác sẵn nó bên mình.

Chẳng lẽ cái bẫy này thực sự là do cô ta đào sao?

Sợi dây thừng này thực sự rất kỳ ảo.

Không thể nào, khu rừng này trông không giống như sẽ có một sợi dây thừng dày như vậy.

Vậy là Văn Cẩm buộc chặt sợi dây thừng vào một cái cây lớn bên cạnh, rồi bảo họ tự trèo lên.

Bởi vì cô ấy cảm thấy việc kéo ba người đàn ông to lớn lên là một việc hoàn toàn không thể, cô ấy đưa cho họ một sợi dây thừng, bảo họ cứ theo sợi dây thừng đó mà leo lên là được.

Không phải muốn đi về thì phải nỗ lực sao?

Mặc dù Văn Cẩm chỉ cung cấp một sợi dây thừng, nhưng cô ấy cảm thấy tác dụng và ý kiến của mình là vô cùng lớn, tác dụng lớn, cô ấy cũng vô cùng đắc ý.

"Được rồi, tôi đã buộc dây thừng xong rồi, leo lên đi, phải cố gắng nỗ lực nha, xem có leo lên được không.

Nếu không leo lên được thì tôi cũng không cứu được đâu, chỉ có thể đợi người khác đến cứu, đó là ý trời rồi, hoàn toàn không có cách nào khác, xin lỗi nha.

Nhưng các người phải cố gắng cứu lấy mình, ừm, không tồi đâu." Văn Cẩm một bộ dáng đứng nói chuyện mà không hề động tay động chân, ở đó nói một đống lời vô nghĩa.

"Cái gì?

Giúp tôi cứu người mà lại không cho tôi một sợi dây thừng, để tôi

tự cứu lấy mình sao?

Một sợi dây thừng rách nát mà đòi đổi lấy gia truyền báu vật của gia tộc tôi sao?

Trời ơi, đúng là tức chết người mà.

Chúng ta không lên nữa.” Bàn Tử vô cùng tức giận nói.

“Thôi đi, báu vật gia truyền đó xem ra không có duyên với tôi rồi.

Dù sao thì tôi cũng chưa nghiên cứu kỹ 1.1 tấm Thất Tinh Bát Trận Đồ đó rốt cuộc dùng để làm gì, Tam Thúc cũng chưa từng nói cho tôi biết.

Nếu đã như vậy thì cứ cho cô ấy đi.

Dù sao thì tôi cũng chưa từng sở hữu nó, tôi cũng sẽ không đặc biệt cưỡng cầu.” “Trong tay cô ấy đang cầm Giới Đế Lan, thứ quan trọng nhất chính là cây lan thảo đó.

Không quản, phải cứu A Ninh mới là quan trọng nhất.

Bây giờ những chuyện khác đối với tôi đều không quan trọng nữa rồi.

Dù sao thì mạng người mới nên là ưu tiên hàng đầu, vì vậy chúng ta nên phân biệt rõ nhẹ nặng khẩn cấp.

Sau khi lên được thì nhanh chóng quay về mới là tốt nhất.

Không phải Thiên Chân cũng phải cứu sao?” Lâm Dương đang nói thì đột nhiên y nhớ ra một vấn đề chí mạng.

Vậy là nhiệm vụ tiếp theo là cứu huynh đệ của y, Thiên Chân.

Nếu nhiệm vụ đó không hoàn thành, vậy chuyến đi này chẳng phải lại không có ý nghĩa sao?

Bàn Tử và Tiểu Ca nghe Lâm Dương hỏi như vậy, sau khi hái

xong Giới Đế Lan, bước tiếp theo là đi cứu huynh đệ Thiên Chân của họ, sau đó mới cứu người khác.

Như vậy là một công đôi việc, bởi vì mục đích chính của họ là cứu người, nhưng Thiên Chân lại vừa lúc ở gần đó, tiện đường cứu luôn là tốt nhất.

"Thiên Chân chúng ta cũng phải cứu, còn Văn Cẩm thì sao?

Dù sao thì đều là một mạng người, Thiên Chân cũng quan trọng.

Huynh đệ như tay chân, phụ nữ như quần áo nha, ngàn vạn lần không được làm chuyện ngu ngốc, phải suy nghĩ kỹ vào!" Tiểu Ca nói.

Mặc dù Lâm Dương rất muốn nhanh chóng quay về cứu A Ninh, nhưng y biết, loại chuyện này nhất định phải mọi người cùng nhau.

Huynh đệ của y bây giờ đang ở trong tình cảnh hỗn loạn, không biết ở đâu, hiện tại như vậy, thực sự không ổn lắm.

Vậy là y quyết định cứu Thiên Chân trước, sau đó mới tính đến A Ninh.

Chương 247

Nhưng bây giờ có con tin đang nằm trong tay Văn Cẩm, cần phải đàm phán trước, đó mới là điều quan trọng nhất.

“Văn Cẩm, tôi và cô, bước tiếp theo là phải cứu huynh đệ của tôi, huynh đệ của tôi đã biến mất trong thị trấn.

Vì vậy tôi phải đi tìm.

Tôi biết, tất cả manh mối về sự biến mất của huynh đệ tôi chắc chắn đều nằm ở thị trấn nhỏ của tôi.

Chỉ là bây giờ tôi không có tâm trạng để tìm.

Nhưng nếu tôi đi lấy Giới Đế Lan xong, kế hoạch ban đầu của tôi là cứu cô ra rồi mới đi.” “Vậy cô xem có muốn đi cùng tôi không?

Nếu không muốn đi, nếu muốn đi cùng tôi, thì cô cầm Giới Đế Lan uy hiếp tôi, sau khi về tôi sẽ đưa cho cô Thất Tinh Bát Trận Đồ.

Nhưng nếu cô muốn đi, cô hoàn toàn có thể hủy cây lan đó đi.

Nhưng huynh đệ của tôi phải cứu, tôi sẽ ở lại thị trấn cứu huynh đệ.” Lâm Dương nói với ánh mắt kiên định.

“Lừa người!

Vừa rồi, nếu lên được rồi, cô đi cùng tôi về, vừa rồi cô không hề nhắc đến chuyện này.

Sau khi tôi buộc dây thừng xong và thả xuống cô mới nhắc đến, chẳng lẽ là lỗi của tôi sao?” “Chuyện này có chắc không phải là bịa đặt không?

Một người đàn ông to lớn, tại một thị trấn mà lại biến mất, làm sao có thể chứ?

Lần trước không đi tìm sao?

Tại sao lúc mới mất tích không đi tìm, bây giờ mới quay lại tìm, làm ra vẻ sao?

Cảm giác giả tạo.” “Vậy tôi tháo dây thừng ra, không lên nữa, xem các người phải làm thế nào.

Cứ ở đây mà bịa chuyện đi.

Tôi không biết, có chuyện gì sao?

Những chuyện này bây giờ đều là do các người làm ra và bịa đặt cho tôi nghe sao?

Biết là sắp được cứu rồi nên mới có nhiều chuyện như vậy.” Văn Cẩm không hề tin tưởng, cô ấy nói.

“Hoàn toàn có thể kéo sợi dây thừng lên.

Vừa rồi chuyện đó tôi không nhắc đến, là tôi sai.

Tôi cũng cảm thấy có lỗi với huynh đệ của tôi.

Nếu cô cảm thấy chuyện này không ổn, thì chúng ta hủy bỏ giao dịch.

Cô cứ cầm viên Giới Đế Lan cuối cùng đó mà mau đi đi.

Nếu tôi lên được, tôi chắc chắn sẽ xé xác cô ra thành vạn mảnh.” Lâm Dương nói với giọng điệu hung ác, và sau khi nghe những lời đó, Bàn Tử và Tiểu Ca đều giật mình.

Hai người lúc đó thấy Lâm Dương hung ác như vậy, bình thường Lâm Dương mà họ thấy đều vô cùng hòa nhã, vô cùng từ thiện, đối xử với tất cả mọi người đều tốt và lịch sự.

Không quản, nếu đối nhân xử thế lịch sự, mọi người đều sẽ cảm thấy người đàn ông này có tu dưỡng vô cùng tốt, nên y vẫn luôn là

một người bạn đáng tự hào, một người em đáng khoe khoang.

Nhưng hôm nay thấy Lâm Dương sắc mặt thay đổi, họ biết Lâm Dương vô cùng tức giận, Văn Cẩm đã chọc giận y rồi.

Vì vậy mọi người đều cảm thấy đụng vào phụ nữ thực sự là phạm vào lằn ranh của đàn ông.

Không quản, câu nói 'anh hùng khó qua ải mỹ nhân' thực sự không sai.

Họ biết Lâm Dương không rõ ràng về tình cảm của mình đối với A Ninh, nhưng với tư cách là người ngoài, họ thấy rõ ràng.

Không quản, nếu huynh đệ của y bị hiểu lầm về tình cảm thì sẽ giúp đỡ.

Nhưng một huynh đệ khác cũng đang ở trong biển khổ, chưa cứu được Thiên Chân về.

Không quản, nhiệm vụ tiếp theo là đi tìm Thiên Chân.

Không quản Lâm Dương có tức giận hay không, không quản Lâm Dương có thực sự rất thích cô gái đó hay không.

Nhưng mọi chuyện đều đã được lên kế hoạch, huynh đệ như tay chân, phụ nữ như quần áo.

Câu nói này mọi người đã nghe rất nhiều lần rồi.

Không phải huynh đệ của y rất quan trọng sao?

Chỉ là trong một tình huống bình đẳng.

Tại sao không thể cứu huynh đệ của y chứ?

Đều rất tiện đường, chỉ cần tiện đường điều tra manh mối đó, sau đó trong vòng hai tuần chắc chắn có thể quay về kịp.

Cứ tính toán thời gian, nếu hai tuần không quay về kịp, cũng sẽ để

Lâm Dương nhanh chóng quay về cứu người trước rồi mới có thể đi tìm Thiên Chân trước.

Vì vậy những chuyện này đều có thể hiểu được.

Nhưng thấy Lâm Dương tức giận thì họ có chút sợ hãi, họ cũng biết A Ninh rốt cuộc có vị trí như thế nào trong lòng Lâm Dương, và họ cũng biết Lâm Dương lần này xem trọng cô gái đó đến mức nào.

Văn Cẩm không để sĩ khí của mình mất đi như vậy, cô ấy vô cùng kiên trì.

Bởi vì cô ấy cảm thấy chuyện của huynh đệ của họ.

Chương 248

Nhưng nhìn vẻ mặt của Lâm Dương, cô ấy cũng vô cùng sợ hãi, cô ấy vốn định tiếp tục kiên trì, nhưng lại cảm thấy, dù sao thứ cô ấy muốn là Thất Tinh Bát Trận Đồ, chứ không phải là cây Giới Đế Lan đã bị hái rồi.

Vì vậy, đối với cô ấy, cây lan thảo đó hoàn toàn vô dụng.

Dù sao đi nữa, không thỏa hiệp thì cũng phải thỏa hiệp.

Bởi vì đã đi đến bước này rồi, nếu cô ấy phá hủy cây lan thảo đó thì cũng không có lợi gì cho cô ấy.

Vì đã đồng ý đưa Thất Tinh Bát Trận Đồ, vậy thì chi bằng cứ làm theo lời y, lấy Thất Tinh Bát Trận Đồ về tay mới là quan trọng, dù sao đó mới là thứ cô ấy đang theo đuổi.

"Tôi không giống các người, cứ nói rồi lại nuốt lời, thêm điều kiện này, thêm điều kiện kia.

Vì tôi đã đồng ý, cứu các người lên, vậy thì cứ cứu các người lên đi.

Cùng lắm thì tôi đi cùng các người một chuyến là được.

Nhưng cuối cùng tấm bản đồ đó nhất định phải đưa cho tôi.

Không quản, mục đích của tôi là vì tấm bản đồ đó." Văn Cẩm thấy Lâm Dương rất cứng rắn, nhưng nội tâm cô ấy cũng vô cùng yếu ớt nói.

Lâm Dương nghe Văn Cẩm nói vậy, trong lòng vô cùng kỳ lạ, tấm bản đồ đó rốt cuộc có gì quan trọng mà có thể khiến cô ấy vứt bỏ cả mặt mũi như vậy?

Vậy là ba người túm lấy sợi dây thừng Văn Cẩm thả xuống, ba người xếp thành hàng, từng người một leo lên.

Sau khi một người lên được, người đó giúp người tiếp theo kéo sợi dây thừng lên một chút, rồi nhanh chóng kéo lên.

Cứ như vậy, chỉ một lát sau, tất cả đều đã lên được.

Văn Cẩm sau khi thấy tất cả đã lên được, có chút sợ hãi, bởi vì cô ấy cũng sợ họ sẽ quay lại bắt mình.

Nhưng thấy vẻ mặt và hành động của ba người vô cùng tự nhiên, vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng tự tại, Văn Cẩm biết họ chắc chắn sẽ không bắt mình.

"Đi thôi, đứng ngẩn ra đó làm gì?

Nhanh chóng đi về trấn đi, không thể cứ đứng ngây ngốc đợi cấp được.

Cầm sợi dây thừng cứu mạng của tôi mà đi, huynh đệ của tôi không đợi được đâu, y vẫn luôn đợi tôi, tôi đã lâu không đi tìm rồi, đó là lỗi của tôi, sự tắc trách của tôi.

Còn không đi nhanh một chút nữa." Bàn Tử hung hăng nói với Văn Cẩm đang đi chậm rãi.

Văn Cẩm tuy vẻ mặt không phục, trong lòng có vẻ tức giận, nhưng cô ấy đang ôm Giới Đế Lan.

Mặc dù trên phương diện võ lực có sự chênh lệch lớn với họ, nhưng trên phương diện tâm lý, cô ấy vô cùng cứng rắn.

Bởi vì cô ấy nghĩ rằng mình đang cầm một sợi dây thừng cứu mạng, ba người kia không dám làm gì mình.

Nên cô ấy có lý do để đi chậm.

Nhưng bị Bàn Tử hung hăng quát một tiếng như vậy, cô ấy có

chút sợ hãi, có chút nhụt chí.

Vì vậy cô ấy tăng tốc bước chân, nhanh chóng đuổi kịp.

Cứ như vậy, ba người giống như những kẻ trốn chạy, một lát sau đã đi ra khỏi khu rừng đó.

Lần thứ hai đi ra, thấy Văn Cẩm cũng đi cùng.

Nhưng y cũng không biết đó có phải là ảo giác hay không.

Dù có phải ảo giác hay không, y đều cảm thấy nó thật sự, y cũng không quan tâm.

Nếu là ảo giác thì tỉnh dậy lại không ổn rồi.

Dù sao thì chuyện lớn nhất cũng là mất máu nhiều thôi, cùng lắm thì ngất đi là xong.

Lại vào cái tiệm thuốc đen tối đó một lần nữa.

Y không biết rốt cuộc là ai mở tiệm thuốc đó, nhưng y cũng có thể đi điều tra xem rốt cuộc Thiên Chân mất tích vì lý do gì.

Bởi vì y cảm thấy động cơ của đám người đó chắc chắn không thuần khiết, mục đích cũng vô cùng quỷ dị.

Y không biết có phải là vì Thất Tinh Bát Trận Đồ giống như Văn Cẩm hay không.

Loại đồ vật như Thất Tinh Bát Trận Đồ, thực ra vừa rồi khi Văn Cẩm nói ra yêu cầu, Bàn Tử và Tiểu Ca đã biết thứ này là gì.

Phàm là những người già trên giang hồ có chút kinh nghiệm đều sẽ biết tấm bản đồ đó nói về cái gì.

Nhưng những tấm bản đồ này chỉ là lời đồn, chưa từng được xác thực.

Mọi người truyền miệng rằng tấm bản đồ đó là bản đồ bên dưới

kim tự tháp mà một pháp lão Ai Cập đã xây dựng.

Tấm bản đồ đó, Thất Tinh nói về vị trí của 7 kim tự tháp.

Bát Trận Đồ nói về 7 kim tự tháp đó tạo thành 8 trận.

Muốn phá vỡ tất cả các trận, mới có thể tiến vào bên trong kim tự tháp chính.

Đợi sau khi tiến vào, không nhất định có thể tìm thấy bất kỳ cơ quan nào để mở cánh cửa lớn của kim tự tháp dưới lòng đất.

Nhưng truyền thuyết kể rằng pháp lão của kim tự tháp đó có một viên hồng ngọc vô cùng lớn.

Viên hồng ngọc đó là một bảo vật đã khiến người ta lật trời lật đất, xưng bá nhiều năm.

Nó cũng là một viên hồng ngọc vô cùng huyền bí.

Chương 249

Nhưng mọi người đều muốn có được viên hồng ngọc đó, bởi vì thậm chí có người nói viên bảo thạch đó có thể giúp trường sinh bất lão.

Nhưng không biết tại sao sau khi pháp lão bị người thân cận nhất sát hại, y đã bị phong ấn và chôn trong lòng kim tự tháp dưới lòng đất, rồi viên hồng ngọc đó cũng theo pháp lão mà chôn vùi, không còn ai mở ra hay khai quật nữa.

Vì vậy có đủ loại người muốn theo đuổi khối hồng ngọc đó.

Không cần hồng ngọc, cái kim tự tháp chính đó vô cùng lớn, bên trong có không gian rộng lớn, các không gian bên trong gần như đều chứa đầy đá quý, nhẫn kim cương, vàng bạc và những thứ có giá trị khác.

Vì vậy đối với mọi người, đối với những người làm nghề này, sức hấp dẫn khá lớn.

Một mặt là theo đuổi lợi ích, một mặt lại theo đuổi quyền lực.

Vậy nên ai mà không muốn chứ?

Vừa có địa vị lại vừa có tiền bạc.

Chỉ cần tiến vào kim tự tháp đó.

Vì vậy không ít cơ quan và tổ chức vẫn luôn tìm kiếm kim tự tháp đó, nhưng chưa từng nghe thấy có ai lấy được viên hồng ngọc đó, hay có ai tiến vào kim tự tháp chính đó.

Chỉ có một số người thực sự đạt được, đã nhìn thấy 8 trận đó.

Vì vậy, Bàn Tử và Tiểu Ca khi nghe Lâm Dương nói Tam Thúc

không giải thích Thất Tinh Bát Trận Đồ rốt cuộc dùng để làm gì, họ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì tất cả những người trên giang hồ có chút tiếng tăm đều biết tấm Thất Tinh Bát Trận Đồ đó đang nằm trong tay ai, và nó có tác dụng gì.

Nhưng mọi người đều không có cách nào lấy được Thất Tinh Bát Trận Đồ.

Có đủ loại người đang tìm kiếm tấm bản đồ đó, mọi người đều biết nó nằm trong nội bộ Lâm gia.

Nhưng vì uy lực của gia tộc, và hệ thống phòng hộ thực sự quá cứng rắn, không một ai có thể vào được bên trong, lấy tấm bản đồ đó.

Thực sự có một số tên trộm rất lợi hại đã trộm được nó.

Nhưng không lâu sau lại bị người Lâm gia tìm về.

Vì vậy mọi người đều cảm thấy người Lâm gia vô cùng đáng sợ, họ không hề lộ ra vẻ gì nhưng những thứ họ có lại vô cùng tinh xảo.

Hệ thống phòng hộ lại làm tốt đến như vậy, quan trọng là chưa từng có ai biết rốt cuộc họ có thể làm được những điều đó bằng cách nào, và họ đã dùng công cụ gì, từ trước đến nay không hề có.

Từ những lời tuyên truyền ra bên ngoài, những người của gia tộc đó đều có cảm giác như là phế vật, không có chút khí phách và năng lực nào.

Vì vậy điều khiến người ta khó hiểu là tại sao người Lâm gia lại như vậy.

Nhưng Bàn Tử và Tiểu Ca tuy biết Thất Tinh Bát Trận Đồ có tác dụng, có lịch sử công năng, nhưng hai người lại chọn không nói cho Lâm Dương biết, để Lâm Dương tự hỏi Tam Thúc.

Bởi vì hai người cảm thấy, chuyện nội bộ gia tộc của người ta, đã không nói thì ắt có lý do của Tam Thúc, không cần phải lo chuyện bao đồng.

Vì vậy hai người họ rất hiểu chuyện.

Điều quan trọng nhất thực ra là tin tức này không phải là tin tốt.

Những người đã đi vào kim tự tháp đó căn bản không ai sống sót trở ra.

Vì vậy mọi người đối với nơi đó, lời đồn không hề tốt, thậm chí có chút đáng sợ.

Bàn Tử và Tiểu Ca cảm thấy Lâm Dương không biết chuyện này chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt.

Đương nhiên, lúc đầu khi Bàn Tử và Tiểu Ca nghe Lâm Dương nói về tin tức đó của gia tộc, họ khá kinh ngạc.

Dù sao thì Thất Tinh Bát Trận Đồ có bao nhiêu người trên giang hồ muốn có.

Trên con đường đó, tấm bản đồ đó nổi tiếng đến mức nào.

Hiện tại tấm bản đồ đó đã nằm trong tay họ từ lâu, mặc dù mờ mịt, dường như cảm giác gia tộc đó vô cùng thần bí.

Nhưng không quản được, Tam Thúc là một người có năng lực như vậy, biết ít tin tức, dù sao y cũng vô cùng ẩn cư.

Vô cùng bí mật, về một số chuyện, Tam Thúc ít nói, cũng ít xuất hiện trên giang hồ.

Mọi người đều không biết, bởi vì họ cứ nghĩ Tam Thúc đã ẩn cư giang hồ rồi.

Nhưng sau này khi nói chuyện với Lâm Dương, Bàn Tử và Tiểu Ca mới phát hiện, hóa ra Tam Thúc của Lâm Dương không hề ẩn cư

giang hồ, chỉ là y có năng lực.

Y thường xuyên đi trộm mộ, vì vậy có một số vụ án trộm cắp, mất mát bảo vật, cũng không biết rốt cuộc là ai trộm.

Vì vậy những người thực sự có tiếng tăm, thực sự có năng lực đều âm thầm ẩn mình phía sau, mọi người căn bản không biết.

Những người thực sự không có năng lực mới làm một chuyện đặc biệt lớn.

Phô trương rùm beng cho tất cả mọi người đều biết, họ cũng biết làm như vậy không tốt lắm.

Xem ra sau này thực sự nên làm mọi việc bí mật một chút.

Văn Cẩm sau khi cứu ba người lên, cô ấy lấy sợi dây thừng và bảo ba người buộc lại.

Rồi một hàng người kề vai nhau đi về phía trước, giống như mang theo một đám tù nhân vậy.

Cái cảm giác của một đám tù nhân, rồi kề vai nhau, cùng nhau đi.

Mặc dù ba người vô cùng khó chịu, nhưng trong tay Văn Cẩm đang cầm Giới Đế Lan, không có cách nào khác ngoài việc thỏa hiệp.

Mặc dù ba người không hề sợ cô gái này.

Chương 250

Nhưng dù sao người ta cũng là một cô gái, không phải là một băng đảng, rồi cũng là một kẻ địch, không biết rốt cuộc cô ấy sẽ làm gì.

Nhưng vẫn có chút phong độ của một quý ông.

Không quản, đã hứa với người ta rồi, đã hứa với một cô gái rồi, không thể nuốt lời.

Vì vậy mọi người vô cùng ngoan ngoãn buộc mình lại, rồi ba người xếp hàng ngang, từ từ đi về phía trước.

“Tôi và ba người có thể đi nhanh lên một chút không?

Tôi muốn đẩy nhanh tốc độ, đi sau lưng tôi làm gì mà cứ chậm chạp mãi vậy?

Huynh đệ của tôi đợi không kịp đâu.

Loại chuyện này vô cùng tinh tế và trùng hợp.

Nếu bỏ lỡ địa điểm đó, cũng không thể tìm được tiệm thuốc mà huynh đệ của tôi đang ẩn náu nữa đâu.” “Những chuyện này không phải tôi nguyền rủa, nhưng có một số chuyện thực tế là như vậy.

Một đám người không thấy kỳ lạ sao?

Dù chúng ta cảm thấy ai có thể ra tay với một người không hề báo trước?

Điều đó cho thấy trên người người đó chắc chắn có thứ mà họ muốn.

Nhưng nếu có thứ mà họ muốn, tại sao không trực tiếp lấy đi?” “Nhưng tôi cảm thấy tôi không biết.

Đối với một người tham dự hôn lễ, cũng không biết những chuyện

làm ăn, có khả năng lúc đó chỉ có người như vậy đến.

Vì vậy người hội viên đó chắc chắn có mục đích không thuần khiết.

Nếu có mục đích với người phụ nữ, nếu không đúng với bạn bè trong khu vực, thì nên đi tìm chứ, nhưng lại không tìm." "Vì vậy tôi cảm thấy huynh đệ của các người cũng có khả năng gặp bất trắc, vô cùng nguy hiểm.

Tại sao lúc đó không quay về sớm hơn?

Không phải tôi góp ý, các người đối xử với huynh đệ thực sự quá tệ, giả dối quá.

Huynh đệ của các người là huynh đệ ruột thịt, cùng nhau vào sinh ra tử, vì không muốn người ta mất mạng mà cũng phải cứu." "Tôi ghét nhất loại đàn ông giả dối như vậy, nói một đằng làm một nẻo.

Cuối cùng không tìm thấy huynh đệ của mình, rồi sau khi huynh đệ chết đi mới tìm thấy thi thể thì hối hận không kịp, rồi cuối cùng toàn là những lời vô nghĩa." Văn Cẩm vẫn luôn nói một đống lời châm chọc, những lời nói đó khiến Lâm Dương nghe vô cùng khó chịu.

"..." Bàn Tử cũng không biết rốt cuộc nên nói gì, bởi vì y cảm thấy những lời này dường như nghe cũng có chút lý, dù sao y cũng không muốn thừa nhận.

Bởi vì y cảm thấy loại chuyện này giống như một điểm yếu vậy.

Nếu để điểm yếu lộ ra trước mặt người khác, sẽ đặc biệt xấu hổ, sẽ đặc biệt mất mặt.

Nhưng không có cách nào khác, người phụ nữ này dường như chỉ cần nhìn một cái là đã thấy được điểm yếu của họ vậy.

Người phụ nữ này dường như bẩm sinh có một loại năng lực đặc

biệt, vẫn luôn nắm chặt điểm yếu của người khác khiến người khác cảm thấy vô cùng bối rối, không biết giấu mặt vào đâu, rồi cái cảm giác đỏ mặt đó.

Nói chuyện với cô ấy, y cảm thấy mình luôn ở trong trạng thái như kiến bò trên chảo lửa vậy, có chút xấu hổ, có chút mất mặt.

Vì vậy y chỉ có thể lắp bắp trả lời Văn Cẩm.

Nhưng y không nói nên lời, bởi vì y cảm thấy chuyện này dường như nghe đúng là sai, sai khá nhiều.

Rõ ràng không cứu huynh đệ trước.

Trong lúc nghỉ ngơi lẽ ra nên tranh thủ thời gian đó để cứu huynh đệ, nhưng không có cách nào, không có thời gian.

Vì vậy y cảm thấy mình không có gì để nói, còn lại Tiểu Ca và Lâm Dương cũng có cảm giác tương tự.

"Xem ra tôi đã nói trúng tâm tư của các người rồi phải không?

Tôi đã nói ra mà các người không biết rốt cuộc là sao phải không?

Có một số chuyện cần người khác nhắc nhở.

Xem những chuyện này tôi đoán một cái là đúng ngay phải không?

Đơn giản là không nói nên lời nữa phải không?

Có một số chuyện các người không nhìn ra, người khác không nhìn ra, mẹ nó giả tạo quá, tôi sẽ không biết các người đang làm gì sao?" Văn Cẩm tiếp tục nói.

"Được rồi, đừng nói nữa.

Tôi không nói chuyện với cô.

Bởi vì cô là một cô gái, không nên chấp nhặt.

Nếu cô cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ không đi cùng cô về.

Tôi nói cho cô biết, Thất Tinh Bát Trận Đồ đó cũng là báu vật gia truyền của nhà tôi.

Tôi làm sao có thể dễ dàng đưa cho cô?

Cô không cảm thấy tôi lỗ sao?

Bây giờ cô cứ luôn châm chọc tôi.” Lâm Dương thực sự không thể nghe tiếp được nữa, y trực tiếp ngăn Văn Cẩm nói tiếp.

Văn Cẩm có chút tinh ý, nhìn thấy tình huống như vậy, cô ấy biết mình đang ở thế yếu, vậy là cô ấy lập tức ngậm miệng lại, an tĩnh đi về phía trước.

Khi ba người xuyên qua khu rừng nọ, lại gặp một vùng đầm lầy.

Chương 251

Vùng đầm lầy này trông không giống chút nào so với vùng trước đó.

Không hiểu sao, ta cảm thấy vùng đầm lầy này vừa thân quen vừa xa lạ, vừa quen thuộc lại vừa không quen, như đã từng thấy đâu đó, nhưng hình như lại chưa từng.

Cả ba chúng ta đều thấy rất bình thường, vì những ấn tượng trong khu rừng lúc đó, những ký ức về khu rừng đều không chân thực, không biết rốt cuộc chúng có chân thực hay không.

Chúng ta cũng không biết đã trải qua những gì, không biết đoạn thời gian đó đã đi con đường nào, nên việc có tình huống như vậy, có phản ứng như vậy đều là bình thường.

Lâm Dương đề nghị: "Mấy anh em chúng ta đi lâu quá rồi, ngồi xuống bên cạnh nghỉ một lát đi, uống chút nước, dù sao vẫn còn một đoạn đường dài mới ra được.

Khi ta đi lâu như vậy, khu rừng này thực ra ta đã đi qua một lần rồi, nên có chút quen thuộc, nhưng nghỉ ngơi một lát vẫn là quan trọng nhất, vì mọi người đều hơi mệt mỏi rồi." "Sao không nhân cơ hội này mà chạy trốn đi?

Tôi và cô đang nhìn chằm chằm vào cậu đấy.

Nếu cậu dám bỏ trốn, tôi lập tức giẫm nát cây cỏ dưới chân này thành tro bụi.

Tôi nói cho cậu biết, chỉ cần giẫm nát nó, bạn gái cậu, cô bé yếu ớt đó chắc chắn sẽ chết ngay lập tức, không biết một cô gái yếu đuối như vậy có chịu đựng nổi tình huống này không." Văn Cẩm ác độc

nói.

Lâm Dương nói: “Tôi đã nhường cô rồi, chỉ cần cô đồng ý không chạy, đừng làm cái gì đó hại tiểu đỗ kê tràng của tôi.

Mấy lão gia chúng tôi không giống các cô gái có tâm tư ác độc như vậy, tâm tư rắc rối như vậy.

Tôi và cô, có một số chuyện tôi đã chịu đựng rồi, nếu cô cứ tiếp tục, tôi sẽ nổi giận đấy.” “Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi chứ, ai mà không cho nghỉ ngơi chứ?

Sao cậu lại hung dữ như vậy với tôi?

Chẳng lẽ tôi không được nói mấy câu sao?

Không cho tôi nói luôn sao?

Cậu không biết đấy thôi, tôi luôn là người nói rất nhiều.

Khi cậu mới quen tôi, tôi không phải là người nói nhiều sao?

Cứ để tôi rảnh rỗi nói đi.” Văn Cẩm cảm thấy rất uất ức nói.

Thế là mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, ai nấy đều hơi mệt mỏi.

Sau đó, Tiểu Ca ngắt một chiếc lá chuối rất lớn, dùng chiếc lá đó để hứng một ít nước.

Sau khi lấy được nước, thấy nước khá sạch, chắc là có thể uống được, liền đưa cho mọi người, mỗi người đều uống một chút.

Sau khi làm như vậy ba bốn lần, mọi người mới từ từ uống no, rồi ngồi đó nghỉ ngơi một lúc, nói chuyện phiếm một lúc.

Ai nấy đều đang nghĩ về chuyện của mình, đặc biệt là Lâm Dương.

Lâm Dương đang nghĩ về việc trả Thất tinh bát trận đồ cho Tam Thúc ở đâu.

Dù sao thì, tấm bản đồ đó cũng là gia bảo của cả nhà, đã truyền thừa bao đời, nếu để nó thất bại trong tay mình thì cũng không còn mặt mũi nào mà ra ngoài.

Anh không biết Tam Thúc rốt cuộc có đưa cho mình không, nên trong lòng cũng có chút thấp thỏm, lúc đầu đồng ý thì không thành vấn đề, nhưng bây giờ càng đi càng không nắm chắc, cảm thấy dù sao cũng nên về trước rồi tính sau.

Bàn Tử nói: "Đợi chúng ta trở về rồi gặp Thiên Chân, tôi nhất định phải dạy dỗ thằng nhóc thối đó một trận.

Không biết đoạn thời gian này nó ở đâu, cũng không thấy nó nhắn tin hay liên lạc, dù sao chúng ta cũng nên có chút tin tức chứ, sao lại để chúng ta lo lắng như vậy được?

Thằng nhóc thối này lúc nào cũng làm chúng ta lo lắng, lúc nào cũng phải bận tâm về nó." Lâm Dương nói: "Thực ra chúng ta cũng không biết Thiên Chân bây giờ đang ở đâu, nhưng là anh em của chúng ta, nó đã chịu đựng rất nhiều khổ sở.

Một đứa trẻ ngoan ngoãn đi theo chúng ta, không biết đã chịu bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu tai họa, nên chúng ta cảm thấy rất có lỗi.

Chúng ta nên đi cứu nó sớm hơn, tôi nghĩ những chuyện này đều là lỗi của chúng ta." Văn Cẩm ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn ba người, rồi lắng nghe cuộc đối thoại của họ, hy vọng có thể tìm ra chút manh mối, hy vọng tìm ra chút chuyện liên quan đến việc bỏ trốn, hoặc một vài chuyện kỳ lạ khác.

Thất tinh bát trận đồ cũng được, nghe một chút chuyện bát quái cũng được, nhưng thật đáng tiếc là mấy lão gia ở cùng nhau sẽ không nói những chuyện bát quái như vậy, nên cô cảm thấy rất buồn chán, thế là cầm một cây gậy từ từ khuấy nước.

Không biết tại sao, tiếng cây gậy khuấy nước đã làm kinh động thứ gì đó trong nước, hai con mắt đang hung dữ nhìn về phía họ.

Tiếng nói chuyện cũng đã làm phiền người ta, làm người ta tỉnh giấc, thế là cô cảm thấy rất dài dòng.

Thứ trong nước rất tức giận, bốn con mắt mở to nhìn quanh, chuẩn bị tìm một chỗ tốt để lao lên, sau đó cắn nát tất cả một lần.

Lúc đó họ đang nói chuyện vui vẻ, ai nấy đều không biết đang làm gì, nhưng Văn Cẩm hình như đã phát hiện ra điều gì đó không ổn.

Bởi vì có thứ gì đó, hình như trên mặt nước liên tục động đậy, rồi bơi về phía họ với tốc độ không nhanh, nhưng rất đều đặn, mặt nước cũng có sóng liên tục động đậy, không ngừng tiến về phía trước, nên cô hơi sợ hãi, liền lùi lại vài bước.

"Đừng nói chuyện nữa, các cậu không thấy hình như có thứ gì đó liên tục bơi trong nước sao?

Với kinh nghiệm của tôi, tôi cảm thấy hình như có thứ gì đó đang bơi theo chúng ta.

Tôi cảm thấy rất sợ hãi, các cậu nhìn xem có phải có thứ gì đó không, vì mắt tôi hoa rồi, không phải chứ?

Tôi cảm thấy tôi ở đây lâu như vậy, những thứ này có thể nhìn ra được mà." Văn Cẩm hỏi ba người, bảo ba người nhanh lên xem thử.

Ba người nhìn Văn Cẩm như bị thần kinh ở đó, cũng không để ý đến người phụ nữ này, cảm thấy người phụ nữ này quá phiền phức rồi.

Ban đầu đối với cô ta cũng không có ấn tượng xấu đến vậy, nhưng dần dần bị cô ta làm cho trong lòng đều rất tức giận, thế là cũng không để ý.

Nhưng không ngờ lần này Văn Cẩm nói đều là thật.

Ba người đang tập trung nói chuyện phiếm, hoàn toàn không để ý, thế là nghe thấy Văn Cẩm hét lớn "A!" một tiếng bên bờ sông.

Sau khi ba người nghe tiếng hét liền đột ngột quay đầu lại, phát hiện Văn Cẩm, chân của cô ta đang bị một thứ gì đó cắn kéo xuống nước, cứ kéo mãi kéo mãi.

Hóa ra lúc nãy Văn Cẩm nói không hề sai, tất cả đều là thật, trong nước thật sự có thứ gì đó lao về phía cô ta, tính công kích cực kỳ mạnh, đã chuẩn bị kéo Văn Cẩm xuống nước, thế là nhanh chóng nhìn kỹ, muốn đi cứu Văn Cẩm, vì Văn Cẩm đang cầm Giới đế lan trên người.

Chương 252

Dù sao thì cũng không thể để cô ta bị kéo xuống nước, trên người mình không có thứ gì để phòng thân, cũng chỉ có một mình thôi mà, nếu giao một mình cô ta cho những con quái vật đó thì phải làm sao?

Nhìn kỹ lại, những thứ này trông giống cá sấu, nhưng đen hơn cá sấu, bẩn hơn cá sấu.

Ba người ban đầu còn tưởng những thứ này không phải cá sấu, không biết phải làm sao để đối phó, cuối cùng nhìn kỹ lại, thực ra vì nước không sạch đến vậy.

Vì phần thượng nguồn kia thực ra là một đầm lầy, thấy con cá sấu này không phải bơi từ trong nước, mà bò từ trong đầm lầy ra, cũng không được rửa sạch sẽ.

Nên trên người mới đặc biệt bẩn, bị nhầm thành thứ khác, thực ra là một con cá sấu thôi mà, phát hiện trên mặt nước đột nhiên nổi lên mấy trận sóng, cũng có thể con cá sấu này đang gọi đồng bọn của nó.

Đồng bọn của nó đang bơi về phía bờ để tấn công, lúc đó chỉ có ba người, nếu muốn cứu một người, tình thế chiến đấu này căn bản không chiếm ưu thế.

Tiểu Ca nói với Lâm Dương: "Lâm Dương, mau đi đi, lát nữa sẽ có một đám người nữa đến, cậu nhìn trên mặt nước kia xem, sóng nước liên tục động đậy, rõ ràng có đối thủ đang đến.

Cậu nhìn kỹ đi, đi về phía mép nước một chút, bây giờ chúng ta cứu Văn Cẩm xuống trước đã, những chuyện khác đợi chúng ta tập hợp lại rồi nói." Lâm Dương nói rất gấp gáp: "Được rồi, tôi và anh, giữ vững phía trước, tôi đi về phía trước thêm một chút, tôi sẽ nhanh chóng cứu Văn Cẩm lên, sau khi cứu lên, nếu những con ngạc ngư đó

muốn phản công, lập tức đánh vào đầu nó.

Lát nữa tôi sẽ dùng thứ khác để lấp miệng nó lại, biến thái hoặc tấn công, sau đó để nó mở miệng ra trước đã, dù sao thì, cứ cứu người xuống rồi thư giãn sau." Sau khi Lâm Dương tiến lại gần con ngạc ngư đó, phát hiện năng lực của mình hoàn toàn không mạnh bằng con ngạc ngư đó, lực tấn công của mình cũng không mạnh bằng con ngạc ngư đó, thế là cảm thấy có lẽ không thể tấn công được con ngạc ngư đó.

Nhưng đột nhiên, nhưng thực tế lại có phần mềm, nếu có phần mềm, thì rõ ràng thứ trên người đó là súng, lúc nãy sao không dùng chứ?

Sao lại ngu ngốc thế chứ?

Thế là Lâm Dương cầm súng bắn một phát vào con ngạc ngư, da thịt trên người con ngạc ngư rất cứng, thấy ấn tượng không có tác dụng lớn lắm, thế là đợi con ngạc ngư như bị kinh hãi, lại càng ra sức kéo Văn Cẩm về phía sau một cách cực kỳ mạnh mẽ.

"A!

Cứu tôi!

Cứu tôi!

Mau cứu tôi!

Đau quá!

Tôi sắp chết rồi!

Cứu tôi với!" Văn Cẩm vô cùng sợ hãi liên tục kêu la, thế là mấy người nhìn nhau một cái, rồi nói với Lâm Dương.

Bàn Tử nói: "Lâm Dương, khẩu súng đó rất chắc chắn, nhưng da thịt của nó còn chắc chắn hơn, nên đừng bắn vào da thịt của nó, hãy

bắn vào miệng nó, miệng nó mềm yếu hơn, nếu bắn vào miệng nó, lực tấn công của nó sẽ trở nên rất thấp, nên chắc chắn sẽ bị thương, miệng lưỡi là chỗ yếu nhất, mau đổi chỗ khác tấn công đi!" Lâm Dương nghe xong liền nhanh chóng thay đổi cách tấn công, thế là cầm súng nhắm vào miệng con ngạc ngư, thế là trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Văn Cẩm suýt chút nữa bị kéo xuống biển, rồi bắn một phát.

Sau khi bắn xong, con ngạc ngư bị đau liền buông Văn Cẩm ra, sau khi buông ra, Lâm Dương nhanh chóng kéo Văn Cẩm lên bờ, sau khi lên bờ liền nhanh chóng vây thành một vòng tròn.

Vì sắp có một đám lớn ngạc ngư kéo đến, nhìn tình thế này, giống như muốn trả thù hoặc muốn ăn thịt, giống như những con ngạc ngư này rất thích ăn thịt người, nhưng đã rất lâu rồi không ăn thịt người, cảm thấy rất thèm khát, vì lúc nãy con ngạc ngư đó trong mắt đều phát ra ánh sáng đỏ, có loại khao khát máu người và thịt người.

Chỉ có thể trực tiếp biểu hiện trên mặt, trông rất đáng sợ, nên lúc nãy Lâm Dương bắn súng tay cũng run rẩy, nhưng dù sao thì, da thịt của ngạc ngư loại này rất cứng rắn.

Dù tay có run hay không, bắn trúng cũng căn bản không thể bắn chết con ngạc ngư đó, vì biện pháp bảo vệ của ngạc ngư đều rất mạnh.

Đoán quả nhiên không sai, một đám lớn ngạc ngư đều là những con ngạc ngư đen xì, bẩn thỉu đó, thấy những con ngạc ngư này đều sinh trưởng trong đầm lầy, thấy khả năng khu vực đầm lầy này rất mạnh mẽ.

Không chỉ nuôi dưỡng loại ngạc ngư này mà không biết đã nuôi dưỡng một đống, những thứ khác trông cũng rất đáng sợ, rất đáng ghét, từng con mắt đều lóe lên ánh sáng đỏ.

Nhìn thấy họ như chó sói nhìn thấy cừu, dù sao thì loại khao khát thịt đó trực tiếp biểu hiện trên mặt, trông cũng hơi đáng sợ, nhưng không có cách nào, mấy người đều có chút năng lực, nếu một chút cũng sợ hãi thì phải làm sao?

Nếu một chút cũng lùi bước, rồi ném Văn Cẩm cho chúng, chẳng phải tương đương với việc trực tiếp đưa thịt vào miệng chúng sao?

Ba người nhanh chóng kéo Văn Cẩm liên tục lùi về phía sau.

Hy vọng dù sao thì, nếu lùi xa một chút, những con ngạc ngư đó sẽ biết khó mà lùi, nhưng những con ngạc ngư đó như bị đói điên, đói cực kỳ, nhìn thấy họ liền trực tiếp lao lên.

Không lùi được mấy bước, những con ngạc ngư đã đến trước mắt, thế là không có cách nào, nhanh chóng chia thành ba nhóm, đặt Văn Cẩm ở phía sau cùng, để cô ấy nghỉ ngơi, vì mùi máu của cô ấy thực sự quá hấp dẫn những con ngạc ngư đó.

Nhưng đánh với ngạc ngư một chút cũng không có lợi, trừ phi cầm súng, nhưng chỉ có một mình Lâm Dương mang súng, nên chỉ có thể đánh cận chiến, võ công của Tiểu Ca không tệ, có thể cầm cự một lúc.

Nhưng Bàn Tử luôn bị ngạc ngư truy đuổi, trông rất thảm.

Lâm Dương ban đầu cũng muốn nhắm vào miệng nó, nhưng đột nhiên tay anh vô tình chạm vào lưng những con ngạc ngư đó, sau đó phát hiện, con ngạc ngư đột nhiên như bị hút cạn khô, trong lòng anh lại cảm thấy tràn đầy một luồng năng lượng mới.

Đội hình ba người tản ra, về ba hướng khác nhau.

Nhưng Văn Cẩm nằm ở phía sau, mục đích chính là phải bảo vệ Văn Cẩm, vì Văn Cẩm đang cầm Giới đế lan cứu mạng.

Dù sao thì, không thể để Văn Cẩm gặp chuyện, nên Bàn Tử và

Tiểu Ca đang ở đó, một người ở phía sau Lâm Dương, một người ở phía sau bên trái, căn bản không nhìn thấy, không biết anh ta đang làm gì, cũng không nhìn thấy Lâm Dương có thể chiết xuất năng lượng từ ngạc ngư.

Lâm Dương cũng rất kinh ngạc, không biết tại sao trước đây việc chiết xuất những thứ đó lại dễ dàng như vậy, dễ dàng đến mức chạm vào bất kỳ thứ gì cũng trực tiếp chiết xuất được.

Nên anh luôn không thường xuyên sử dụng, lẽ nào vì dùng vũ khí quá nhiều, không phải, sau này dùng tay trực tiếp chiết xuất sẽ tốt hơn, sau này gặp nguy hiểm, sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Vì đều có thể trực tiếp tiêu diệt những nguy hiểm đó, những thứ bị chiết xuất năng lượng trực tiếp lập tức khô héo, sau đó cả thi thể như không có độ ẩm, giống như một xác khô vậy.

Lâm Dương nhìn thấy điều này đương nhiên rất hăng hái, không ngừng đi đối đầu trực diện với những con ngạc ngư đó, vì anh biết đều có thể chiết xuất hết năng lượng, sau đó chúng sẽ chết.

Cuối cùng có thể thu được năng lượng, trong cơ thể có cảm giác tràn đầy tinh thần, toàn thân bao quanh bởi hơi nóng, cảm thấy vô cùng thoải mái, như thể trong thời tiết lạnh giá uống một ngụm rượu nóng, rồi dạ dày ấm áp, cảm giác cả người đều thoải mái cực kỳ.

Nên Lâm Dương sẽ cảm thấy chiết xuất thêm một chút cũng không sao, nhưng anh biết phải kiểm soát số lượng đó, lần trước vì chiết xuất quá nhiều năng lượng từ con rắn cơ quan, dẫn đến tốc độ hấp thụ, cuối cùng suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma phát sinh phản phệ.

“Nên lần này nhất định sẽ rút kinh nghiệm, ở một lượng thích hợp, độ thích hợp, còn lại dùng súng bắn chết là được rồi.

Nhưng chỉ chiết xuất năng lượng từ ngạc ngư, còn lại đều là xác

khô, trông không giống lắm so với những con bị bắn chết mà vẫn còn đầy đủ độ ẩm, phải giải thích thế nào đây?" "Cũng không thể nói có chút tà môn quỷ thuật đúng không, cũng không biết, nói ra cũng không đặc biệt tốt, sau này có cơ hội thì nói sau, trước tiên cứ bịa một lý do đã." Lâm Dương trong lòng không ngừng suy nghĩ về vấn đề này.

Quả nhiên, đợi Bàn Tử và Tiểu Ca quay lại, phát hiện thi thể mà Lâm Dương đánh chết và thi thể mà họ đánh chết có trạng thái hoàn toàn khác nhau.

Thi thể của Lâm Dương trông rất kinh khủng, cũng rất đáng sợ, cả hai đều cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao những con Lâm Dương đánh chết lại không giống lắm, Lâm Dương không phải dùng súng bắn chết sao?

Chương 253

Theo lý mà nói, súng không nên tạo ra hiệu quả như vậy chứ, nên họ rất tò mò, vì lúc nãy Lâm Dương cứu Văn Cẩm cũng đã bắn chết một con ngạc ngư, mức độ đó cũng không giống nhau.

Thế là họ chuẩn bị xử lý xong những thứ này, rồi hỏi Lâm Dương thật kỹ, rốt cuộc là chuyện gì, thấy Lâm Dương không giải thích cũng không được rồi, vì Bàn Tử và Tiểu Ca sắp phát hiện ra bí mật của anh rồi.

Nên Lâm Dương chỉ có thể nhanh chóng bịa một câu chuyện vớ vẩn, xem có thể lừa được không, nếu không được, nếu họ có chút hoài nghi, đợi sau này có cơ hội thì từ từ nói sau.

Dù sao thì người bình thường chỉ khó chấp nhận, đôi khi cũng khó chấp nhận một người như vậy, thực ra đôi khi Lâm Dương cảm thấy có thể chiết xuất những năng lượng này cũng rất tốt.

Khi gặp nguy hiểm không đánh lại được, khi chạm vào có thể hấp thụ năng lượng, sau đó có thể khiến đối phương lập tức, mất năng lượng suy yếu, hoặc mất năng lượng tử vong, đều cảm thấy rất tốt.

Cuối cùng ba người cùng nhau xử lý một đàn ngạc ngư, nên mỗi người trung bình xử lý được khoảng năm sáu con ngạc ngư, rất nhiều.

Nên mọi người đều mệt mỏi, về cơ bản Lâm Dương đều không dám đi giúp hai người, vì sợ, nếu tại chỗ giúp hai người, bí mật của anh sẽ bị lộ.

Nhưng cuối cùng thấy Bàn Tử không đánh lại được, cũng giúp, chỉ không dùng súng giúp thôi, cuối cùng xử lý xong tất cả ngạc ngư, những con ngạc ngư đó đều nằm ngổn ngang ở đó chết rồi, nhưng cũng có mấy con ngạc ngư đã bỏ chạy, chạy về.

Thấy mấy con ngạc ngư đó khá thông minh, thấy không đánh lại được liền biết bỏ chạy, thấy Lâm Dương làm như vậy biết chắc chắn là đường chết, nếu chạm vào sẽ chết.

Nên thà lùi về còn hơn, nên mấy con ngạc ngư đó may mắn sống sót cũng không sao, cùng khấu mạc truy (không nên truy cùng đường) mà, dù sao thì câu nói đó rất thực dụng, nên đối với một con ngạc ngư, cũng sẽ không yêu cầu làm nhiều đến vậy nữa.

Sau khi Lâm Dương hấp thụ xong năng lượng của năm sáu con ngạc ngư, cảm thấy cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, sau khi những thứ đó hấp thụ vào, mặc dù ban đầu tích tụ.

Nhưng sau đó từ từ cần chuyển hóa, cần một số cơ duyên, mới có thể chuyển hóa hoàn toàn những thứ này, sau đó sau khi chuyển hóa xong sẽ được nâng cao mọi mặt.

Ví dụ như sẽ cảm thấy đi lại đặc biệt nhẹ nhàng, rồi hoặc là thân thủ sẽ trở nên tốt hơn, hoặc là khả năng nào đó sẽ trở nên tốt hơn.

Sau khi chiết xuất xong năng lượng ngạc ngư, sẽ phát hiện đi lại trở nên nhẹ nhàng, tứ chi vận động đặc biệt linh hoạt và tiện lợi, khả năng phối hợp cũng tốt hơn, quan trọng nhất là cảm giác chịu đòn sẽ rõ rệt hơn một chút.

Khả năng phòng ngự cũng sẽ cao hơn, vì da ngạc ngư cứng rắn sau khi chiết xuất năng lượng, nên cảm giác mặc dù bên trong mặc áo giáp mềm, nhưng bên ngoài cũng như khoác một lớp áo giáp rất cứng rắn vậy.

Đợi xử lý xong, rồi quay lại bên cạnh Văn Cẩm, thấy Văn Cẩm không có gì đáng ngại, thế là Bàn Tử và Tiểu Ca chuẩn bị hỏi hai câu hỏi đã biết rồi, chuẩn bị hỏi Lâm Dương thật kỹ chuyện gì đã xảy ra lúc nãy.

Bàn Tử khoa trương hỏi: “Lâm Dương, cậu có phát hiện ra thi thể của ba chúng ta đánh chết đều không giống nhau không, đặc biệt là, phần lớn thi thể đều đặc biệt khô héo, như bị thứ gì đó hút cạn vậy, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Không phải vì cậu có tà thuật gì đó chứ?

Tôi nhát gan lắm đấy.” Lâm Dương nghĩ, nên bịa ra lý do gì đây, nếu không thì hai người họ đột nhiên hỏi như vậy hơi bất ngờ.

Cũng không biết phải làm sao, vì có lẽ nhìn thấy bạn bè và hành động của mình, những việc mình làm đều không giống lắm, đáng sợ như vậy, một khi làm việc đó thì không phải ai cũng làm được.

Nên chắc chắn phải hỏi, nếu muốn hỏi thì đành chịu vậy, dù sao cũng không giấu giếm tốt lắm, không phải có một số chuyện có lẽ không thể nói ra, không biết.

Nếu nói ra thì có thể được, vì dù sao mối quan hệ giữa chúng ta, nhưng bây giờ không phải lúc để nói.

Vì giữa chúng ta tồn tại một điểm không giống nhau, dù sao thì đợi một thời gian đi, đợi mọi người đều trở về, mọi chuyện đều bình tĩnh lại rồi Lâm Dương sẽ nói cho họ biết, trước tiên cứ lừa dối đã, mặc dù trong lòng không muốn.

“Tôi thực ra phát hiện ra có một bộ phận, một khi chạm vào liền sẽ khô héo, đó có lẽ là điểm yếu chí mạng, nên cuối cùng khi đánh tôi trực tiếp dùng tay đánh, rồi trực tiếp chạm vào điểm yếu chí mạng.

Tôi phát hiện bộ phận đó dùng súng bắn cũng không có tác dụng, có lẽ đã xuyên thủng rồi chăng, tôi không hiểu, dù sao khi đánh có một lớp màng bảo vệ vậy.” “Nên các cậu không phát hiện ra cũng là bình thường, vì chắc chắn các cậu đều dùng súng bắn, sẽ không chạm vào, tôi cũng tình cờ, đột nhiên nhìn thấy, vô tình chạm vào, rồi tôi mới

phát hiện ra vị trí đó, vị trí đó đặc biệt ẩn kín, ở phía dưới, rất khó tìm." "Tôi có hai lần chạm vào suýt chút nữa bị cắn rồi, nên rất nguy hiểm, dùng súng bắn đi, an toàn hơn, sau khi há miệng trực tiếp bắn vào là được rồi, nên cũng không có chỗ nào không giống, cũng vì tôi tìm được những tập tính sinh lý không giống nhau mà." Lâm Dương ở đó cố gắng giải thích, bịa ra lý do.

Tiểu Ca tò mò hỏi: "Như vậy sao?

Nhưng sao tôi không hề nhìn thấy chứ, không nói cho tôi biết chứ?

Nếu có chỗ đó." Lâm Dương giải thích: "Lúc nãy không nói rồi sao, rất nguy hiểm, ở dưới bụng, nếu không tìm kỹ hoặc không chạm vào đúng chỗ, thì có khả năng không biến đối thủ thành xác khô, mà bị nuốt chửng, nên tôi thấy hai cậu bắn súng khá chuẩn, thấy các cậu cầm súng bắn cũng không sao, vì dù sao dùng súng bắn là an toàn nhất." Bàn Tử hỏi: "Thôi được rồi, nếu đã như vậy, tôi cũng cảm thấy như vậy đi, nhưng có thật không?

Tôi hơi không tin lắm đấy, chuyện này nghe huyền huyễn quá, không giống thật.

Cậu nhìn dáng vẻ nó chết xem, giống chết bình thường sao?" Lâm Dương nói đùa: "Trong khu rừng này, những thứ chúng ta thấy không nhất định là thật, chấp trước làm gì?

Chúng ta đã thấy bao nhiêu thứ rồi, chút chuyện nhỏ này mà cũng thấy sợ hãi sao?

Cũng thấy kỳ lạ sao?

Một chút cũng không kỳ lạ, được không?

Biến thành xác khô thì có gì kỳ lạ, biến thành cương thi mới là kỳ lạ." Sau đó Bàn Tử và Tiểu Ca đều cười, thế là thấy mọi chuyện được giải quyết khéo léo như vậy, Lâm Dương lặng lẽ thở phào nhẹ

nhõm.

May mà Bàn Tử và Tiểu Ca đều không nhìn thấy Lâm Dương thở phào nhẹ nhõm, nếu không lúc đó sẽ cảm thấy kỳ lạ, tại sao Lâm Dương lại đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng vậy?

Lẽ nào có chuyện gì đó đang giấu giếm hai người họ sao?

Sẽ càng thêm kỳ lạ.

Sau đó ba người chuẩn bị xem vết thương của Văn Cẩm thế nào rồi, vì Văn Cẩm liên tục chảy máu, đó là lý do tại sao đàn ngạc ngư lại hung hãn lao tới như vậy.

Một mặt là chúng đói rồi, mặt khác Văn Cẩm liên tục chảy máu, mùi máu đó hấp dẫn chúng một cách mạnh mẽ, cũng không biết Văn Cẩm cứ tiếp tục chảy máu như vậy thì có chết không, ba người họ cũng sẽ chết cùng.

Vì nếu Văn Cẩm cứ tiếp tục chảy máu như vậy, không biết trong khu rừng này sẽ chiêu dụ ra những thứ gì, nên họ cảm thấy rất bối rối.

Nhưng việc cấp bách là tìm thứ gì đó để băng bó cho Văn Cẩm trước, để chữa vết thương đó, Tiểu Ca liền xé một mảnh quần áo của mình, rồi buộc lên vết thương của Văn Cẩm, để cầm máu, trước tiên là để máu chảy không quá gấp gáp.

Lâm Dương nói, rồi đi sâu vào khu rừng: "Tôi đi tìm xem có thảo dược nào không, các anh ở đây đợi, được rồi, đừng ở đây đợi nữa, nguy hiểm lắm, mau cõng cô ấy đi về phía trước, lúc đó tôi sẽ đuổi theo là được rồi.

Giữa chúng ta, mỗi bước đi, rồi vẽ một hình chữ thập lên tường, để tôi biết mỗi hướng đi về đâu, cuối cùng phải ra ngoài trước, mau

đưa cô ấy cho bác sĩ.” “Tại sao lại đe dọa tôi chứ?

Tôi sẽ không bỏ rơi cô ấy rồi chạy đâu, tôi thật sự quá lương thiện rồi, vậy mà lại đi tìm thảo dược cho cô ấy, không nên đi tìm thảo dược cho cô ấy, cứ để cô ấy tự sinh tự diệt thì tốt hơn.” Lâm Dương nghĩ trong lòng.

Nhưng cũng không có hành động thực tế nào, vì dù sao thì, tâm địa của ba người đều rất lương thiện, từ sau lần trước hy vọng trong gỗ mọi người đều biết rồi.

Mặc dù nhìn nhau có vẻ hung dữ, rồi có chút lạnh lùng, không nói chuyện, nhưng dù sao thì trong lòng mọi người đều lương thiện, nếu có người cần giúp đỡ, nếu bạn bè hoặc anh em của mình cần giúp đỡ, đều sẽ xông lên.

Lâm Dương đi vào, dọc đường không nhìn thấy thảo dược nào, lúc đó nhìn thấy rất nhiều nấm, những cây nấm đó đều đủ màu sắc, nên cảm thấy những cây nấm đó chắc chắn đều có độc, đều không dám hái, những cây nấm đó trông đều rất đẹp.

Chương 254

Cảm thấy đi lâu rồi, Lâm Dương dọc đường cũng đã làm dấu, nhưng nếu không kịp thời quay lại, có lẽ cũng không tìm thấy đường về.

Nhưng phát hiện càng đi đầu càng chóng mặt, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn những cây nấm đó đều nhìn một cây thành ba cây, hơi hoa mắt chóng mặt, lắc đầu càng lắc, cảm thấy càng chóng mặt, thế là ngã xuống.

Bàn Tử và Tiểu Ca cõng Văn Cẩm, nhanh chóng quay về trấn.

Bàn Tử và Tiểu Ca dọc đường cõng Văn Cẩm, mặc dù liên tục cõng Văn Cẩm đi về phía trước, nhưng đã giảm tốc độ, vì hơi lo lắng, cũng không yên tâm về người anh em Lâm Dương của mình.

Cũng sợ Lâm Dương vạn nhất không tìm thấy đường về, nên cảm thấy hơi chậm lại một chút sẽ tốt hơn, nhưng dù sao thì, Văn Cẩm cũng là bệnh nhân, có thể đi về phía trước nhanh chóng đi về phía trước sẽ tốt hơn.

Thế là khi Văn Cẩm, Bàn Tử và Tiểu Ca ba người sắp đến trấn nhỏ, Lâm Dương cuối cùng cũng đuổi kịp, rồi đưa cho họ thảo dược vừa hái, nhưng Lâm Dương trông cũng bụi bặm, như thể vừa trải qua một trận đại chiến vậy.

Để Văn Cẩm xuống, trước tiên dùng thảo dược của Lâm Dương nhai nhai trong miệng rồi đắp lên vết thương của Văn Cẩm, rồi dùng miếng vải quần áo buộc lại, quả nhiên hiệu quả cầm máu rất tốt.

Rồi Lâm Dương lại lấy ra một viên thuốc nhỏ, cho Văn Cẩm uống xuống, thấy bổ khí huyết, không lâu sau Văn Cẩm trông có sắc máu, tốt hơn rất nhiều so với lúc nãy được cõng, thế là không lo lắng nữa,

bắt đầu hỏi Lâm Dương chuyện gì đã xảy ra, ngay cả viên thuốc nhỏ cũng có thể tìm được, không phải là thứ có thể hái được trong tự nhiên.

Tiểu Ca hỏi: "Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hái thảo dược thì tôi có thể hiểu, thảo dược bình thường có thể hái được, nhưng viên thuốc nhỏ này, không phải là thứ có thể mọc khắp đường đâu, không phải là thứ có thể mọc trên đường, có thể hái được đâu, là thứ người khác cho, nhất thời nửa khắc chắc chắn không luyện ra được." Lâm Dương: "Đúng vậy, tôi đã trải qua một chuyện vô cùng kỳ lạ." "Khi tôi đi sâu vào rừng, tôi phát hiện ra rất nhiều cây nấm nhỏ xinh đẹp, đợi tôi nhìn kỹ thì phát hiện đầu càng lúc càng chóng mặt, cũng không biết tại sao xung quanh không có bất kỳ ai, ai biết tôi lại ngã lăn ra đất như vậy, đợi tôi tỉnh lại, tôi nằm trong một căn nhà, rồi có một người đàn ông ngồi bên cạnh tôi." "Ban đầu ông ấy đi thám hiểm du lịch, nhưng ai biết cuối cùng không ra được, thế là ở lại lâu dài, đợi sau khi thực sự quen thuộc địa hình, phát hiện trong khu rừng này có rất nhiều thứ tốt, thế là ông ấy quyết định ở lại, vì có một loại tinh thần khảo cổ, có tinh thần nghiên cứu." "Lúc nãy làm tôi mê man, thực ra là những cây nấm đó, mặc dù những cây nấm đó hái xuống ăn cũng sẽ có độc, nhưng những cây nấm đó có hiệu quả gây ảo giác mạnh hơn, nhìn thấy sẽ có một loại ảo giác tự thân phát ra." "Hôm nay ông ấy ra ngoài hái một chút để tối ăn cơm, rồi tiện thể hái một chút thảo dược, ai biết nhìn thấy tôi ngất xỉu ở đó, rồi cứu tỉnh tôi, điều kỳ diệu nhất là, nếu tôi muốn được cứu tỉnh, phải ăn cây nấm đã làm tôi mê man đó, cây nấm đó, sau khi nấu chín thì đút cho tôi ăn, rồi tôi không sao nữa." "Cậu thấy những chuyện này rất kỳ diệu đúng không, vì trong rừng có rất nhiều cảnh tượng kỳ diệu, có một số năng lực không thể chống cự đã hấp dẫn ông ấy, nên ông ấy mới tự

nguyện từ bỏ những chuyện bên ngoài, sẵn sàng ẩn cư ở đó, muốn nghiên cứu rốt cuộc những thứ này là gì, hy vọng nghiên cứu xong những thứ này, đã viết rất nhiều về những loài sinh vật trong đó, có một số tập tính khác nhau của thực vật, có những năng lực khác nhau." "Rồi tôi tiện thể hỏi, bạn của chúng ta bị con ngạc ngư đó cắn chảy máu rồi, chảy máu thì phải làm sao?

Rồi ông ấy đưa cho tôi thảo dược đó và viên thuốc đó, nói cho tôi biết nên dùng thế nào." "Tôi rất cảm kích, rồi hỏi ông ấy có muốn đi ra ngoài cùng tôi không, vì tôi đã làm dấu suốt dọc đường, chắc chắn sẽ không lạc đường, tôi có bạn bè đang đợi ở bên ngoài, sau khi ra ngoài, chúng ta có thể đưa ông ấy về nhà, rồi ông ấy có thể về nhà an toàn, nhưng ông ấy đã từ chối tôi, bị nơi đó hấp dẫn rồi, muốn ở lại đó nghiên cứu rốt cuộc không muốn trở về nữa." "Vì ông ấy cảm thấy cuộc sống ở đó bây giờ không phù hợp, loại tranh đấu intru, có môi trường phức tạp mà mọi người đang sống, ông ấy cảm thấy không đối phó được, một mình ông ấy sống ở đó rất tốt, có một căn nhà, khi không có việc gì thỉnh thoảng rất lâu mới đi ra ngoài dạo một vòng, rồi hỏi có cần chăn, có đồ dùng sinh hoạt không." "Rồi tôi thấy ông ấy không khuân vác được, thế là ông ấy quay lại, đưa tôi quay lại, mặc dù không đưa xa lắm, nhưng tôi rất cảm ơn, dù sao cũng đã cứu tôi, cho tôi rất nhiều dược liệu, sau khi trở về thực sự rất hữu ích, đã cứu được Văn Cẩm." Lâm Dương kể lại những gì vừa trải qua, Bàn Tử và Tiểu Ca đều cảm thấy chuyện này thật sự quá kỳ diệu rồi, quả nhiên, đều có người giúp đỡ, thấy vận may của anh ấy khá tốt, kiên trì lương thiện sẽ luôn có người giúp đỡ.

Bàn Tử nói với Lâm Dương: "Tốt quá rồi, may mà không có chuyện gì, tôi đang lo lắng đây, tôi suýt chút nữa đã quay về trấn rồi, tôi nghĩ tôi quay về rồi sẽ càng lo lắng hơn, vì cậu không quay về, nên tôi sẽ không yên tâm, cũng Văn Cẩm cũng sẽ không yên tâm." Thấy

Văn Cẩm không có gì đáng ngại, sau đó nghỉ ngơi một thời gian, cõng Văn Cẩm lại đi về phía trấn, vì muốn cứu người anh em của mình, trấn đó chắc chắn có một số chuyện, cũng không bình thường.

Những người trong trấn đó chắc chắn cũng đang giấu giếm, mặc dù lần đầu tiên đi, những người trong trấn đó đều không nói cho họ biết, nhưng lần thứ hai đi nhất định phải tìm ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong trấn đó, tại sao mọi người đều như vậy.

Cõng Văn Cẩm quay về trấn, phát hiện trấn đó hình như không giống lần trước lắm, rất nhiều người sống trong đó cũng hình như đã thay đổi một lượt, thế là cảm thấy rất kỳ lạ, vì ban đầu không phải, nên lẽ ra đều có ấn tượng, nhưng lần này trong trấn đó, những thứ đó, nhưng con người hình như đều không giống lắm.

Cảm thấy sống lưng lạnh toát, cảm thấy lần trước cũng không biết đã trải qua chuyện gì, cảm giác thật đáng sợ.

Ba người cõng Văn Cẩm lên trấn.

Ba người phát hiện những người bên trong và những người lần trước hoàn toàn không giống nhau, một chút cũng không quen thuộc cũng không hiểu những người này rốt cuộc đang làm gì.

Vị trí và công việc đang làm, và nơi đang ở, rõ ràng lần trước đều là người khác, nên sợ hãi, lần trước chắc chắn là một số người không giống nhau, những người đó chắc chắn là những kẻ xấu, có lẽ những kẻ xấu đã đưa Thiên Chân đi.

Lâm Dương tò mò hỏi: "Chào cậu, xin hỏi Tiểu Ca tại sao lần trước khi tôi ở trong trấn này lại không nhìn thấy cậu chứ?

Cậu đều ở trong trấn này sao?

Tại sao tôi lại cảm thấy lần trước không quen mặt, và lần này hình như không giống lắm, cảm giác như đã đổi sang một trấn khác vậy,

cũng không phải là đổi sang một trấn khác, trấn vẫn là trấn đó, nhưng con người không giống lắm." Một cậu bé nhiệt tình trả lời: "Cái đó à, lần trước thì phần lớn những người trong đây đều đã ra ngoài, có người ra ngoài làm công, có người ra ngoài hái lượm đồ đạc, nên lần trước người tương đối ít, nên lần trước chắc chắn không nhìn thấy nhiều người như vậy đâu, nếu có nhìn thấy thì cũng chỉ có vài người thôi, chắc chắn đều còn lại một số người không có sức lao động." "Được rồi, tôi biết rồi, cảm ơn cậu nhé." Bàn Tử nhanh chóng kéo Lâm Dương.

Đợi cậu bé đó đi rồi, Bàn Tử liền nháy mắt ra hiệu cho Lâm Dương, nhanh chóng nói, tại sao lại phải kéo anh ta?

Lặng lẽ ở một bên.

Bàn Tử nói: "Tôi nói cho cậu biết, có khả năng đội người của chúng ta lần trước và đội người lần này, không chừng đều là một đám người khác, đừng hỏi, bây giờ tôi đối với tất cả những người trong trấn này đều không tin tưởng, không quen thuộc cũng không tin tưởng, bây giờ tôi chỉ tin tưởng mấy anh em chúng ta." "Nên lúc nãy tôi mới kéo cậu lại, vì tôi cảm thấy những lời họ nói tốt nhất đừng nên tin, rồi tốt nhất cũng đừng nên nghe một cách nghiêm túc, dù sao thì chúng ta mau đi đến quán thuốc đó, một mặt là băng bó cho cô gái này, mặt khác là nhanh chóng xem xem có manh mối nào của Thiên Chân không." Thế là ba người cõng Văn Cẩm đi đến quán thuốc lần trước, sau khi vào thì phát hiện người làm tạp vụ, người chạy việc của quán thuốc, đều đã thay đổi thành người khác rồi, người đang quét dọn ở đó cũng không giống rồi, thế là sau khi vào.

Bàn Tử lớn tiếng quát: "Mau gọi thầy thuốc Đông y khám bệnh ra đây, tôi có bệnh nhân cần phải chữa trị ngay, bị mất máu quá nhiều rồi." "Được rồi, quý khách mau ngồi xuống, để tôi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, xem rốt cuộc có nghiêm trọng hay không." Một bác

sĩ trẻ làm tạp vụ, nhanh chóng đỡ Văn Cẩm lên giường bệnh trong phòng khám để kiểm tra, băng bó tình trạng bệnh của cô ấy.

"Kỹ thuật băng bó này thật tốt, những dược liệu này cầm máu rất kịp thời, cảm thấy mặc dù đã chảy nhiều máu như vậy, nhưng sắc mặt khá tốt, rõ ràng đã ăn một số thứ bổ máu, sắc mặt nhanh chóng hồi phục rồi, nên chắc là không có chuyện gì lớn, cứ nghỉ ngơi đi, tôi đi thay thuốc cho cô ấy, rồi tiêm thuốc, chắc là một lát nữa sẽ tỉnh lại." Bác sĩ trẻ nói.

Lâm Dương: "Được rồi, cảm ơn anh nhé, bác sĩ." Phát hiện sau khi kiểm tra xong, thế là Lâm Dương cứ đi lang thang, thăm dò hỏi bác sĩ có chỗ nào không giống không, xem có lộ ra sơ hở nào không?

Có phải là kẻ thù không?

"Bác sĩ à, tôi khoảng hai tháng trước không phải hai tháng, hai tuần trước có đến trấn này, nhưng lúc đó là một thầy thuốc Đông y già, không phải bây giờ là Tây y như vậy, không biết, tại sao vậy, tôi không hề nhìn thấy anh chứ, tôi cảm thấy thầy thuốc Đông y đó thực ra cũng rất tốt." Lâm Dương thăm dò hỏi.

"Ồ, thầy thuốc Đông y đó à, tôi cũng không biết, tôi chỉ nghe người khác nói, vì khi người khác khám bệnh đều đến quán Đông y đó, không phải quán Tây y, nhưng bây giờ tôi không phải là Tây y sao?

Tôi vốn cũng là người thành phố mà." "Chỉ là ở thành phố lâu rồi, rồi cảm thấy tinh thần hơi ức chế, muốn ra ngoài giải khuây, rồi đến trấn này thì phát hiện trong trấn này không có một quán thuốc nào, cũng tình cờ cách đây một thời gian tôi đến đây, phát hiện không có quán thuốc nào, chỉ có một quán thuốc trống, bên trong có một thầy thuốc Đông y." "Người dân địa phương giới thiệu cho tôi biết thầy thuốc Đông y đó khám bệnh như thế nào, rồi thấy khá tốt, tôi cũng nghe nói, cũng rất kính trọng thầy thuốc Đông y già đó, nhưng đột

nhiên một ngày thầy thuốc Đông y đó biến mất, cũng không biết rốt cuộc đã đi đâu, rồi một số bệnh nhân bị bệnh cũng không khám bệnh được." "Thầy thuốc Đông y già đó suýt chút nữa đã hại chết họ, vì thầy thuốc Đông y già đó khám bệnh rồi để lại một đống đơn thuốc, có một số triệu chứng còn chưa khám xong, rồi bỏ đi, khi kêu trời không thấu kêu đất không linh, rồi dường như ông trời đã sắp đặt, cứ thế phái tôi đến đây." "Tôi cũng không biết tại sao tôi giải khuây lại chọn nơi này, cũng có thể là cơ duyên tình cờ thôi, cũng có thể là sự sắp đặt của ông trời, những người đó chưa ra ngoài được một tuần, rồi tôi đến, sau khi tôi đến thì dọn dẹp nơi đó, rồi mọi người để tôi làm bác sĩ ở đây, tôi vốn không muốn, chỉ muốn ra ngoài giải khuây thôi." "Nhưng sau đó lại ở lại đây cảm thấy rất thoải mái, tôi ở thành phố cũng không nơi nương tựa, không có vướng bận, nên ở lại đây thực ra cũng không có vấn đề gì lớn, thế là tôi đồng ý, dù sao thì biết làm bác sĩ lâu rồi, rồi sẽ có một loại y giả phụ mẫu tâm (tấm lòng cha mẹ của người thầy thuốc), thấy những người này không có ai cứu chữa, cũng không đành lòng." Bác sĩ trẻ tuổi đó trả lời.

Bác sĩ nói: "Được rồi, tôi gọi trợ lý của tôi, giúp tôi nhanh chóng băng bó cho người bạn này, tôi đi kê thuốc, rồi tiện thể tiêm thuốc và truyền dịch, rồi truyền thêm một chút dịch dinh dưỡng, rồi một lát nữa sẽ tỉnh lại, đừng lo lắng." Lâm Dương nói với bác sĩ: "Được rồi, cảm ơn bác sĩ, mau đi làm việc đi, tôi không sao có thể đợi được." Đợi một lúc, trợ lý của bác sĩ, từ phòng làm việc đi ra, vừa kéo rèm ra Lâm Dương nhìn thấy trợ lý đó, mắt anh ta đều trợn tròn.

Bàn Tử và Tiểu Ca nhìn Lâm Dương đứng ngây người ở đó, rồi sau khi trợn tròn mắt, nhìn về phía đó, cuối cùng phát hiện có tiếng "Đinh đông" một tiếng, như tiếng bình rơi xuống.

Hóa ra trợ lý của bác sĩ đó là Thiên Chân.

Ba người đều kinh ngạc, không biết tại sao Thiên Chân lại ở lại

đây, Thiên Chân không phải đã mất tích khỏi nơi này sao?

Quay về đây để tìm Thiên Chân, lúc đó thì không tìm thấy Thiên Chân, vốn đều cúi đầu chán nản quay về rồi, tại sao Thiên Chân lại xuất hiện chứ?

Lâm Dương kích động nhìn Thiên Chân, liên tục hỏi một loạt câu hỏi: "Sao cậu lại ở đây Thiên Chân?

Tại sao lại làm trợ lý cho bác sĩ này chứ?

Không phải cậu không biết y thuật sao?

Tại sao đột nhiên lại ở đây?

Lúc đó ở đây không thấy cậu, cậu có biết không?

Tôi tìm cậu lâu như vậy, nhưng không tìm thấy, đoạn thời gian này rốt cuộc cậu đã đi đâu chứ?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Thiên Chân trả lời: "Tôi biết đoạn thời gian này, sau khi tôi tỉnh lại, tôi phát hiện tôi ở trong quán thuốc này, bác sĩ này đã cứu tôi, cứu tỉnh tôi, tôi vốn đã hôn mê, tôi hỏi tôi tại sao lại ở đây, bạn bè của tôi đâu, không biết, chỉ nói vừa mới ở đây thôi." "Rồi tôi hỏi tôi tại sao lại hôn mê ở đây, vừa đến đây thì phát hiện có một người hôn mê rồi, rồi bác sĩ này nói cư dân ở đây có người bạn đã bỏ rơi tôi cách đây một thời gian, rồi cảm thấy người bạn đó đặc biệt vô trách nhiệm, rồi bác sĩ này đã cứu tỉnh tôi." "Nhưng tôi biết các anh không phải là loại người đó, sao có thể bỏ rơi tôi chứ, nên tôi không tin, đối với bác sĩ này cũng nghi thần nghi quỷ, nếu không tin thì thôi, nhưng một thời gian tôi tiếp xúc thì phát hiện ông ấy thực sự là một người tốt, không hiểu, thân phận của ông ấy cũng rất đầy đặn." "Tôi một thời gian khảo sát thực sự không phải là người xấu, tôi ở đây giúp ông ấy vì thực sự không có trợ lý, một mình ông ấy, thấy tôi một mình cũng không nơi nương tựa, tôi chắc chắn ở

đây, muốn đợi bạn bè quay lại, nên ông ấy để tôi giúp đỡ, tiện thể cũng đợi bạn bè đón tôi." "Thế là tôi cảm thấy nhìn thấy tôi bị bỏ rơi ở đây trong phòng giam giữ, không tìm thấy tôi ở đây, vậy tôi đợi ở đây, được rồi cứ đợi ở tại chỗ, không phải đó là cách hẹn của chúng ta sao?

Đợi ở tại chỗ là cách ít dễ bị tản lạc nhất, nên không phải các anh lại quay lại tìm tôi sao?" Bàn Tử nói với Thiên Chân, Thiên Chân biểu cảm thay đổi, rất kinh ngạc, thấy Thiên Chân cũng biết Thất tinh bát trận đồ có tác dụng gì, cũng biết Thất tinh bát trận đồ dùng để làm gì.

"Cậu có biết tôi đã lo lắng bao lâu rồi không?

Để cứu cậu, tôi lại quay lại một chuyến, rồi để người khác cứu tôi, vì vậy Lâm Dương đã tổn thất gia truyền gia bảo, Thất tinh bát trận đồ." Lâm Dương mặc dù giải thích như vậy, nhưng Thiên Chân cảm thấy vô cùng xấu hổ, kinh ngạc.

Chương 255

Thiên Chân tò mò hỏi về vấn đề mà đoạn thời gian này anh ta trăm mối không giải được: "Ban đầu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao các anh lại bỏ đi chứ?

Tôi tin tưởng các anh, không phải là loại người sẽ bỏ rơi tôi, chắc chắn đã gặp chuyện gì đó, gặp vấn đề gì đó mới bỏ đi trước, nếu không nhất định sẽ tìm tôi, nhất định sẽ cứu tôi, tôi bị bỏ rơi ở đây." Lâm Dương giải thích từng câu từng chữ: "Tình huống lúc đó vô cùng kỳ lạ, lúc đó tôi để Bàn Tử canh chừng, cảm thấy thầy thuốc Đông y già đó rất không ổn, không biết tại sao lại cảm thấy không ổn, nhưng biết Bàn Tử đi vệ sinh rồi thì biến mất, sau khi biến mất thì thầy thuốc Đông y già đó cũng biến mất, cả quán thuốc cũng trống rỗng." "Lúc đó tôi muốn tìm cậu, muốn tìm cậu trước, rồi tôi mới quay lại, nhưng thực sự không tìm được cậu có biết không?

Điều kiện lúc đó không cho phép, nên tôi nghĩ không bằng đi trước, rồi quay lại tìm, thấy trạng thái của cậu không nguy hiểm như vậy." "Quan trọng là lúc đó tôi muốn chết, trên người mang theo hành lý, rồi A Ninh lúc đó cũng bị tôi cõng, tôi nghĩ nếu chúng ta đối đầu với những người đã đưa cậu đi, chắc chắn sẽ không đánh lại được, nhưng chắc chắn họ sẽ không làm gì cậu đâu, vì đã đưa cậu đi, chắc chắn có ý đồ gì đó với cậu, nhất định phải đợi cậu tỉnh lại rồi mới nói." "Hóa ra là như vậy, nhưng tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi tỉnh lại, tôi không hề cảm thấy trên người có chỗ nào không ổn, hơi đau một chút, rồi còn lại đều tốt, tôi cũng không biết tại sao, đoạn thời gian này ngủ cũng rất ngon, nhưng tôi không biết rốt cuộc ai đã đưa tôi đi, vì khi tôi tỉnh lại không có bất kỳ ai nữa." "Và không phải là như vậy, đã đưa tôi đi khỏi quán thuốc đó, nhưng sau đó đi rồi,

lại đưa tôi quay lại quán thuốc, nên có lẽ cảm thấy đã bắt nhầm người, hoặc cảm thấy vốn dĩ có lợi lộc gì đó, muốn bắt tôi đi làm gì đó, nhưng sau đó lại từ bỏ rồi đi, nhưng tôi nghĩ đã bắt đi rồi, sẽ không lương thiện như vậy." "Nên tôi phân tích khả năng lớn nhất là đã bắt nhầm người hoặc người có lợi lộc, trực tiếp bắt nhầm người, tôi nghĩ người đó có lẽ là Lâm Dương, không biết tại sao, đó là trực giác của tôi, cũng là cảm giác của tôi, không biết có đúng không, nhưng tôi nghĩ có lẽ là như vậy." Thiên Chân phân tích.

Lâm Dương trả lời: "Quả thực rất có lý, tôi sau khi trở về một thời gian, những chuyện kỳ dị mà tôi gặp phải vô cùng nhiều." Thế là Lâm Dương kể cho Thiên Chân nghe, Bàn Tử và Tiểu Ca cũng kể cho Thiên Chân nghe, đoạn thời gian gần đây rốt cuộc đã xảy ra những chuyện kỳ dị nào.

Thiên Chân: "Đúng, xem ra suy đoán của tôi không sai, mục tiêu của họ chắc chắn không phải là tôi." Bàn Tử: "Nghe vậy, nghe vậy phân tích, sau đó lại với tôi như vậy, xem ra có khả năng mục tiêu là gia đình Lâm Dương, nên mới về nhà tìm Lâm Dương, nhưng có lẽ đã bắt nhầm người, phân tích sai, tưởng là Lâm Dương, nên mới bắt cậu đi, xem ra Lâm Dương đã đỡ thay một vố rồi." Thiên Chân: "Nhưng nếu đã bắt nhầm người, rồi lại nhận ra, tôi lại không phải là Lâm Dương, thật sự là một tổ chức kỳ lạ quá, cũng không biết rốt cuộc đang làm gì, nhưng đại khái thì chắc là có mục đích, chắc là muốn gia truyền gia bảo, nên Văn Cẩm này không chừng cũng là một đám người đó." Lâm Dương: "Bây giờ cũng không biết lai lịch thật sự của người phụ nữ này, nhưng tôi đã hứa rồi, sẽ đưa Thất tinh bát trận đồ cho cô ấy, tôi sẽ không thất hứa, vì một lời đã nói ra, bốn ngựa khó đuổi, nếu tôi ngay cả chuyện này cũng lừa dối, sau này tôi ra ngoài làm sao mà làm ăn được chứ." "Thôi được rồi, đừng nói nữa, tôi tìm cậu lâu rồi, đợi Văn Cẩm tỉnh lại rồi chúng ta đi thôi, bên đó, tôi muốn nói

cho cô ấy biết, A Ninh đã tỉnh lại rồi, những lời còn lại trên đường tôi sẽ từ từ nói cho cô ấy biết, dù sao thì, đợi Văn Cẩm tỉnh lại rồi chúng ta nhanh chóng đi thôi, nơi này thực sự quá không an toàn." "Nhưng tôi nghĩ nếu đã từ bỏ nơi này, thì rõ ràng nơi này bây giờ đã an toàn rồi, dù sao thì nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất mà, vị bác sĩ kia dù chúng ta có nghi ngờ hay không, chúng ta cũng phải nhanh chóng đi thôi, vì vị bác sĩ kia không giữ được chúng ta nữa." Lâm Dương nói.

Thế là quyết định đợi Văn Cẩm tỉnh lại rồi, nhanh chóng mang hành lý, và cả nhóm người nhanh chóng đưa người bạn của mình đi nhanh, vì rất khó khăn mới tìm được người bạn, vạn nhất cuối cùng lại xảy ra chuyện gì, lại bị mắc kẹt ở đó, thì phải làm sao?

Nên dù sao thì cũng phải nhanh chóng chạy đi, về nơi quen thuộc là tốt nhất.

Đợi vị bác sĩ kia truyền dịch cho Văn Cẩm, rồi tiêm thuốc xong, quả nhiên, Văn Cẩm không lâu sau, sau khi thay thuốc xong thì tỉnh lại, rồi sau khi Văn Cẩm tỉnh lại, đương nhiên câu đầu tiên cũng hỏi lúc đó đã đi rồi, vì người phụ nữ này cũng rất vội vàng, muốn nhanh chóng lấy Thất tinh bát trận đồ, dù sao đó cũng là nhiệm vụ của cô ấy.

Cũng là cách của mấy người họ, thế là cùng nhau bàn bạc không bằng làm sớm, trước tối nay thì nhanh chóng đi thôi, nếu kịp thì trước nửa đêm hôm nay có lẽ có thể về nhà rồi, nên dù sao thì mọi người đều rất vội vàng, vị bác sĩ kia cũng không giữ được họ.

Lâm Dương đi, vị bác sĩ đó cảm thấy rất khó xử, vì Thiên Chân đã giúp ông ấy rất nhiều trong một thời gian, rồi lại thiếu đi một trợ thủ đắc lực, sau này một mình ông ấy, muốn tuyển thêm một người nữa, vốn dĩ đã dạy dỗ một thời gian gần như xong rồi, bây giờ lại bỏ đi thật tốt, lại phải bồi dưỡng thêm một nhân tài nữa.

Vốn dĩ vị bác sĩ đó đã coi Thiên Chân như đồ đệ của mình, muốn

thu vào môn hạ, rồi dạy dỗ một số kiến thức thật sự, ai biết cuối cùng, phải buông tay, vì bạn bè đến tìm, tìm thấy bạn bè của mình, nên chỉ có thể buông tay, vốn dĩ còn tưởng bạn bè sẽ không quay lại tìm nữa chứ.

Nhưng không có cách nào, đó là bạn bè của người ta, chỉ là một người qua đường xa lạ, dù sao thì, mặc dù hai người đã ở cùng nhau ba ngày hoặc mấy tuần, mặc dù mối quan hệ khá tốt, càng ngày càng hợp nhau, nhưng không bằng bạn bè anh em của người ta ở cùng nhau thì vui vẻ hơn.

Ba người lại thuê một chiếc xe chở hàng, thế là lại lên đường, lại chuẩn bị về nhà, không ngờ tất cả mọi người đều đã tập hợp đầy đủ, nên mọi người ở cùng nhau rất vui vẻ.

Lâm Dương nói với Thiên Chân: "Tôi nói cho cậu biết nhé Thiên Chân, lần trước tôi trên đường này đã gặp rất nhiều chuyện kỳ lạ, tài xế đó cũng rất kỳ lạ, rồi dọc đường tôi cũng rất sợ hãi, lúc đó trời cũng tối, rồi cũng không bật đèn, tôi cảm thấy cố ý, nhưng bây giờ chúng ta đều ở cùng nhau, tôi cảm thấy yên tâm rồi, gan cũng lớn hơn rồi." Bàn Tử nhanh chóng nói: "Haha, Thiên Chân cậu đừng nghe anh ta bịa chuyện, có biết tại sao lần này không sợ không?

Vì lần này đã đổi tài xế rồi, không phải là một tài xế rất xa lạ nữa, lần này tài xế trông cũng rất tốt, người cũng lương thiện, cảm thấy hoàn toàn không giống tài xế lần trước, nên mới yên tâm như vậy." Lâm Dương tức giận nói: "Khốn kiếp Bàn Tử, cậu có thể đừng phá đám tôi không, cậu có thể để tôi nói hết lời không Thiên Chân?

Tôi vạn nhất vì Thiên Chân mà nói dối, cậu đoán tôi đoán chuẩn như vậy, tôi đều biết mà, lời trong lòng tôi đều hiểu rõ, không phải trong bụng tôi có giun sao." Thiên Chân cũng rất bất lực, không biết phải làm sao, thế là nhìn Tiểu Ca, nhìn Văn Cẩm, thấy Tiểu Ca đối với

chuyện như vậy đã quen rồi, biểu cảm của Tiểu Ca luôn lạnh lùng như vậy, nên không có biểu cảm gì, nhưng Văn Cẩm thì ba một vẻ mặt không quan tâm, cảm thấy điều quan tâm nhất là phải nhanh chóng trở về, lấy Thất tinh bát trận đồ.

Thiên Chân, một người phụ nữ lấy Thất tinh bát trận đồ, suy nghĩ rất lâu, vì cảm thấy thứ này không nên dễ dàng đưa cho người khác như vậy, nên rất tò mò tại sao lại dễ dàng giao Thất tinh bát trận đồ ra như vậy.

Cuối cùng Lâm Dương vì một người phụ nữ, vì A Ninh mà giao Thất tinh bát trận đồ ra, nên Thiên Chân nghe xong cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng không có cách nào, đó là chuyện gia đình người ta, đó là cách làm của người ta, nếu ngăn cản người ta hoặc can thiệp vào chuyện của người ta thì cũng không hay, để người khác biết, biết bí mật của Thất tinh bát trận đồ cũng không hay.

Nên mọi người chỉ có thể giả vờ không quan tâm, có lẽ mọi người đều giả vờ không quan tâm, tất cả đều đã giả vờ rồi, vì chỉ cần biết bí mật của Thất tinh bát trận đồ, sẽ không bình tĩnh như vậy, tự nhiên như vậy, giao một bản đồ quan trọng như vậy cho một người khác, rõ ràng là kẻ thù.

Nhóm người Bàn Tử, Tiểu Ca, Thiên Chân, Văn Cẩm và Lâm Dương không ngừng nghỉ gấp rút trở về ngôi nhà trong thành phố, phát hiện dọc đường không có ai cản trở.

Ban đầu khi đi, lẽ ra nên xảy ra một số chuyện, cũng kỳ lạ như lần trước, nhưng lần này không hề xảy ra.

Cũng không xuất hiện những chuyện đã dự đoán, nên cảm thấy rất kỳ lạ, như lần trước hình như đã mang theo một người, cảm thấy rất yên tâm.

Như thể đã biết được kế hoạch và cách làm, nên cảm thấy không quan tâm, cả nhóm người căn bản không quan tâm muốn làm gì, nên Lâm Dương cũng không đoán được, nhóm người đó rốt cuộc đang làm gì?

Đợi xe dừng lại, Bàn Tử nhanh chóng duỗi người, thân thể đã bị gò bó rất lâu.

Bàn Tử ở đó vừa duỗi người vừa nói: "Sao mà cái xe nhỏ thế này, phía sau ngồi bốn người chúng ta, thật sự muốn làm bản gia ta nghẹt thở mà chết, bình thường một mình ta có thể ngồi hai chỗ, hôm nay vậy mà lại để ta một mình chen chúc như vậy, bốn người chia đều hai chỗ, thật sự là, may mà còn hai chỗ, nếu không thì không ngồi được mất." Thiên Chân than vãn: "Sao mà chúng ta lại chen chúc như vậy chứ, không phải vì cậu ở đó cứ liên tục động đậy sao?

Ba chúng ta đều sắp chen vào một chỗ rồi, một người chiếm hai chỗ, nhưng đâu có thay đổi gì đâu, chỉ có ba chúng ta bị chen chúc đến chết, nhường một chút, nhường một chút, nhưng không hề động đậy, ai, cảm thấy không thoải mái chút nào, muốn tức chết tôi rồi." Lâm Dương cảm thán nói: "Vậy thì mấy cậu thật vất vả rồi, có thể nhanh chóng vào nhà thôi, dọc đường chúng ta vậy mà không xảy ra chuyện gì, thật sự không khoa học, còn nhớ lúc chúng ta về lần trước không?

Chuyện đó không phải cũng đã nói với Thiên Chân rồi sao?

Thật sự dọc đường những chuyện đó vô cùng hiểm nguy, tài xế đó không bình thường, nhưng cuối cùng lại đưa chúng ta về an toàn." "Nên tôi nghĩ lúc đó tài xế đó không chừng có người đứng sau lưng, rồi lần này có lẽ sẽ động đến tôi, nhưng không hề động đến, vì có lẽ cần tôi cung cấp một số thông tin, hoặc cần tôi liên lạc với Tam Thúc, tôi nghĩ họ có ham muốn giám sát Tam Thúc cũng rất lớn, cũng không biết có phải là để dụ tôi ra ngoài, rồi sau đó dụ Tam Thúc ra không."

“Cũng có khả năng Tam Thúc về nơi đó là một nơi vô cùng ẩn kín, cũng là một nơi bị một tổ chức lớn nhắm đến, nên lần này khi Tam Thúc muốn ra ngoài đều không nói với chúng ta, có lẽ tổ chức đó đã dò xét rồi, biết Tam Thúc muốn đi, nên đang nghe ngóng động tĩnh của Tam Thúc.” “Nhưng bây giờ nói nhiều như vậy cũng vô dụng rồi, vì tôi cũng không biết Tam Thúc rốt cuộc đã đi đâu, mỗi lần ra ngoài đều lẳng lặng không tiếng động, cũng không nói cho người khác biết, cũng không biết rốt cuộc đã đi đâu, mặc dù đôi khi cảm thấy rất tức giận, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo đó là Tam Thúc của tôi chứ, tôi thực sự đối với ông ấy không có cách nào cả.” Tiểu Ca bình tĩnh phân tích: “Dọc đường bình tĩnh và yên tĩnh, sự bình thường này quá không bình thường, nên hơi đáng sợ, cũng có lẽ tôi lần trước bị đánh quen rồi, nên hơi sợ hãi thôi, nhưng tôi nghĩ lần này cũng có thể là vì đã mất đi sự giám sát đối với chúng ta, như những gì cậu nói, vậy có lẽ đã chuyển mục tiêu rồi, có lẽ là Tam Thúc.” “Đáng tiếc nhất là tôi không liên lạc được với Tam Thúc, nếu có thể liên lạc được với Tam Thúc, có thể hỏi xem, rốt cuộc có bị nhắm đến không, nếu bị nhắm đến thì bảo ông ấy nhanh chóng vứt bỏ cái đuôi đó đi, nhưng đáng tiếc nhất là chúng ta đều không biết ông ấy ở đâu.” Văn Cẩm đe dọa nói: “Đừng nói nhiều lời vô ích với tôi như vậy, có ý gì là Tam Thúc không về, vậy thì lấy Thất tinh bát trận đồ ở đâu chứ?

Tôi nói cho cậu biết bây giờ tôi đang rất vội, nếu cậu không đưa cho tôi, tôi sẽ không giao thảo dược này cho cậu.” “Quan trọng nhất là cây Giới đế lan này chỉ có thể giải một loại thảo dược, loại thảo dược đó có thời gian rất hạn chế, nếu không nhầm thì chắc là không quá một tháng, vậy còn lại bao nhiêu thời gian nữa chứ?

Lẽ nào cậu muốn tận mắt nhìn, người bạn nhỏ đó chết sao?” Thế là mấy người đi vào nhà, rồi để hành lý xuống, chuẩn bị lấy Giới đế lan từ tay Văn Cẩm, dù sao thì, trước tiên cứ lấy cây Giới đế lan đó

đã, nhất định phải cứu người trước, vì thời gian của cô ấy thực sự không còn kịp nữa rồi, Tam Thúc bây giờ cũng thực sự không có ở đây.

Lâm Dương: "Yên tâm đi, tôi đã hứa chuyện của cô thì nhất định sẽ làm, tôi là hậu duệ của gia tộc người ta, bây giờ là hậu duệ duy nhất, nên chuyện của tôi thì không biết, tôi đã hứa chuyện gì thì chuyện đó tôi đã làm rồi, tôi nói tôi nhất định sẽ làm được, nếu không tôi sẽ không tùy tiện hứa hẹn lung tung." Lâm Dương vừa đe dọa vừa giải thích: "Nếu đã như vậy, vậy cô sẵn lòng giao cây Giới đế lan đó cho tôi rồi đúng không, thời gian vô cùng quý giá, việc dân chúng là quan trọng nhất, hy vọng cô chứng thực thật kỹ, nên nói đùa thì nói đùa, không nên nói đùa thì đừng nói đùa với tôi, dọc đường tôi đối với cô quá tốt rồi, quá dịu dàng rồi, hy vọng cô nên có chút hiểu biết về việc một mình đi sâu vào hang hổ." Văn Cẩm yếu ớt nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì giữa chúng ta hãy tin tưởng nhau hơn một chút, tôi tin tưởng vào nhân phẩm của cậu, vào bản lĩnh của cậu, chắc chắn sẽ không vì một chuyện nhỏ mà nợ tôi, nên tôi rất tin tưởng, cứ lấy đi cứu người trước đi, dù sao thì thời gian thực sự rất quý giá." Ba người đều không thể tin được nhìn nhau một cái, vì không ngờ thứ đó lại dễ dàng lấy ra như vậy, cứ tưởng thứ đó là cứu mạng đạo thảo của Văn Cẩm, chắc chắn sẽ không dễ dàng giao ra.

Vì nếu một khi giao ra, rồi lại không giao Thất tinh bát trận đồ, chẳng phải đã chịu thiệt rồi sao.

Nhưng Văn Cẩm đã sẵn lòng tin tưởng, thấy nhân phẩm của họ dọc đường đều có mắt chứng kiến, nên rất vui vẻ, rồi vui vẻ cầm Giới đế lan, chuẩn bị đi sắc thuốc, rồi cho A Ninh uống.

Thực ra dọc đường Văn Cẩm cảm thấy họ khá tốt, khá lương thiện, mặc dù đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, rất không tin tưởng, nhưng tổng thể lại cảm thấy những người này không hiểu sao, khiến

người ta có cảm giác rất an toàn, nên từ từ cũng sẵn lòng mở lòng nói chuyện tâm sự, bất kể là kẻ thù hay bạn bè.

Cả bọn làm theo phương pháp chú Ba để lại lúc đó, đổ dược vào nước, đun thành thứ thuốc thảo dược sền sệt, sau đó bắt A Ninh uống.

Bởi vì thứ này chỉ có uống vào mới hiệu quả nhất, nhưng A Ninh ngậm chặt miệng, không sao đút vào được.

Bàn Tử hò hét Lâm Dương, bảo cậu ta hãy môi đối môi đút cho A Ninh uống, không phải không uống sao?

Nhưng Lâm Dương lại vô cùng ngại ngùng, vì nếu chẳng may đang đút mà cô nương tỉnh lại, thấy mình đang ăn đậu hũ chiếm tiện nghi của người ta thì phải làm sao đây?

Lợi dụng lúc người ta bệnh sao?

Thật sự quá tệ.

Quan trọng nhất là Lâm Dương cũng không phải loại người như vậy, nếu là loại người như vậy thì đã tiếp tục rồi.

Nhưng cậu ấy cảm thấy là một quân tử không nên làm như thế, cho nên đã bỏ qua ý nghĩ đó, cũng từ bỏ cách đó.

Sau đó, ta bèn cạy miệng A Ninh ra, đổ thẳng xuống cổ họng cô ấy, mặc kệ những chuyện khác, cảm thấy mình đã làm hết sức rồi, tuy rằng có khả năng chỉ làm được đến đó, nhưng không còn cách nào khác, thực lực không cho phép ta đi xa hơn nữa.

"Cậu chăm sóc A Ninh nhé, có Văn Cẩm ở đây.

Lát nữa tôi sẽ quay lại, tôi đi nhà chú Ba lấy `Thất Tinh Bát Trận Đồ`, cái đó tôi biết chú ấy để ở đâu, yên tâm đi, một mình tôi đi không sao đâu." Lâm Dương dặn dò trước khi đi.

Chương 256

“Yên tâm đi, chắc chắn yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc tiểu bạn gái của cậu thật tốt.

Nếu lát nữa cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ lập tức báo cho cậu, để cậu chạy về ngay.

Chẳng phải cậu muốn lúc cô ấy sắp tỉnh, trong thời gian hôn mê, cậu đi một lúc rồi quay lại sao?” Thiên Chân hỏi.

Lâm Dương vô cùng yên tâm giao A Ninh cho cậu ta, sau đó giao phó mọi chuyện cho cậu ta, hy vọng lúc mình quay lại thì A Ninh vừa đúng lúc tỉnh dậy, mọi thứ đều vừa vặn, rất tốt.

Sau đó, ta chuẩn bị xong và định ra ngoài.

Văn Cẩm đột nhiên cảm thấy Lâm Dương đối xử với cô ấy khá tốt, luôn giúp đỡ và chăm sóc cô ấy trong suốt chặng đường.

Sau đó khi quay về, Lâm Dương cũng giúp cô ấy làm mọi việc, ban đầu cô ấy có chút không vui, rồi sau đó cảm thấy những chỗ mình làm không tốt, Lâm Dương đều giúp làm xong hết, rồi sau khi quay về còn giúp cô ấy lấy `Thất Tinh Bát Trận Đồ`.

Thứ nhất, Văn Cẩm lại cảm thấy Lâm Dương đối xử với cô ấy khá tốt, cảm thấy đã làm nhiều việc như vậy, làm việc nhiều hơn cả lần trước.

Để lấy bản đồ, người kia căn bản không hề tốt với cô ấy, cho nên cô ấy đột nhiên bắt đầu muốn có thể cùng Lâm Dương làm việc chung, như vậy cũng có thể tìm được một đối tác công việc rất tốt hoặc một người bạn công việc rất tốt.

Khi Lâm Dương đi lấy `Thất Tinh Bát Trận Đồ`, Văn Cẩm thật sự

cảm thấy Lâm Dương đối xử với cô ấy rất tốt, cũng không tìm thấy thứ Lâm Dương để ở đâu, sau đó cô ấy cảm thấy nếu có thể cùng Lâm Dương làm việc chung, nhất định sẽ rất hòa hợp.

Cứ như vậy, Văn Cẩm dần cảm thấy làm bạn với Lâm Dương rất tốt, nếu không thì cùng Lâm Dương làm việc đi, ban đầu cô ấy có chút cảm thấy.

Nhưng trong tổ chức này lại có chút không tốt, vì là một cô gái, cái điện thoại cũng cảm thấy không đúng, đôi khi cảm thấy mình như một công nhân.

Sau đó như một con cờ sống, đôi khi chỉ vì một việc đơn giản, cho nên tồn tại một cảm giác tương tự, đôi khi cảm thấy không có nhân quyền.

Cho nên, cô ấy nghĩ ở bên Lâm Dương rất tốt, cảm thấy ở bên Lâm Dương thì có rất nhiều chuyện để nói chung, có thể trò chuyện với mọi người.

Cứ thế, Văn Cẩm có rất nhiều suy nghĩ.

Ở đó, cô ấy căn bản không hề nói cho Bàn Tử, Tiểu Ca và Thiên Chân, họ vẫn luôn nghĩ Văn Cẩm đang đợi `Thất Tinh Bát Trận Đồ`, ai ngờ cô ấy lại đang đợi Lâm Dương quay về, sau đó nói cho Lâm Dương biết chuyện này.

Cứ thế, sau khi Lâm Dương lấy bản đồ về, rồi giao bản đồ cho Văn Cẩm, Văn Cẩm đột nhiên nói cho Lâm Dương biết một tin tức, nói cho Lâm Dương biết cách làm, có những việc cần phải làm.

“Thật ra tôi cảm thấy bản đồ này tôi không cần nữa, bởi vì tôi cảm thấy mấy người chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, đã hình thành ăn ý, ở bên các người rất thoải mái, cho nên tôi không muốn một bản đồ phá vỡ mối quan hệ giữa chúng ta.” “Bản đồ này cứ giữ lại đi, tôi

cảm thấy ở bên các người thoải mái và vui vẻ, rồi dần dần cũng cảm thấy mình rất quan trọng, cảm giác tồn tại cũng rất mạnh, cho nên tôi cảm thấy tôi rất muốn làm bạn với các người, hy vọng các người có thể đồng ý, và hy vọng chấp nhận tôi.

Bất kể sau này tôi ở tổ chức nào, bất kể tôi là người của tổ chức nào, và bất kể tôi làm gì, hy vọng các người có thể chấp nhận tôi một cách vô điều kiện." Văn Cẩm đột nhiên nói với Lâm Dương.

Bốn người đột nhiên giật mình, nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Họ nghĩ Văn Cẩm đang giở trò, nghĩ cô ấy đang lừa dối, lúc đầu thật sự không tin, cho nên đã đùa với Văn Cẩm.

"Đừng có đùa, đừng có dọa tôi chứ, tôi biết cô là loại người như vậy, có lẽ cô không muốn bản đồ này đâu.

Bản đồ này không phải dành cho cô, tôi cũng biết, bản đồ này là dành cho ông chủ lớn đứng sau cô.

Trừ khi cô có thể nói cho tôi biết ông chủ lớn đứng sau cô là ai." Lâm Dương hỏi.

"Thật sự xin lỗi, tôi thật sự không thể nói cho tôi biết ông chủ lớn đứng sau tôi là ai.

Nếu tôi nói ra ai, tôi có thể gặp nguy hiểm, tôi không thể toàn thân trở ra được, cho nên tôi hy vọng cậu cho tôi một chút không gian, cho tôi một chút riêng tư, để tôi giữ lại một chút điều mình biết.

Ông chủ của tôi là ai cuối cùng chắc chắn sẽ biết thôi, không cần vội." Văn Cẩm nói rất chân thành về ông chủ lớn đứng sau, sau này cũng sẽ gặp.

Cứ thế, cả bốn người đều giật mình, bởi vì bốn người không nghĩ Văn Cẩm nói thật, họ nghĩ cô ấy đang đùa, ai ngờ dường như là thật.

Tình huống như vậy khiến ba người đều không nghĩ Văn Cẩm nói nghiêm túc, họ cảm thấy Lâm Dương giúp đỡ không tồi, cho nên nếu đã cùng tên, thì tốt thôi, xem ra ông chủ kia, cấp trên kia đối xử với cô ấy không tốt, cho nên rất rối rắm.

"Được thôi cô em, nếu cô ở cùng tôi, vậy thì tốt thôi, bởi vì cô có thể phân biệt được cái tốt và cái xấu, nếu không thì chỉ biết đi theo một hướng mà lạc lối, tôi kéo cũng không về được.

Vậy đi, `Thất Tinh Bát Trận Đồ` cứ giữ ở chỗ tôi đi." Lâm Dương thuận thế thử Văn Cẩm xem cô ấy phản ứng thế nào, xem cô ấy có thật sự không quan tâm và đồng ý nhận hay không.

Rồi Lâm Dương phát hiện Văn Cẩm quả thực có vẻ thành tâm thành ý.

Nhưng nếu dễ dàng bỏ tối theo sáng như vậy, vậy ông chủ kia chẳng phải sẽ tức chết sao, rồi tùy tiện tìm người đuổi giết sao?

Vậy an toàn chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?

Sau khi ra ngoài cũng sẽ sợ hãi.

"Tôi biết các cậu đang nghĩ gì, tôi thật sự thành tâm, các cậu có thể xem phản ứng của tôi.

Nếu về sau thì cả hai đều phải tin tôi, tôi thật sự cảm thấy ở cùng các cậu, đối xử với nhau rất tốt, tôi mới nguyện ý ở lại.

Nếu không thì tại sao tôi lại nguyện ý từ bỏ mức lương cao ở bên kia, mà ở cùng các cậu chứ?

Tôi chỉ muốn thoải mái thôi." Văn Cẩm giải thích.

Ban đầu, Lâm Dương không tin Văn Cẩm, vì bị lừa dối sao, đương nhiên không thể dễ dàng tin tưởng.

Lỡ đâu đó là kịch bản của người khác thì sao?

Cứ thế, ta quyết định quan sát trước rồi tính, mọi việc đều không nên quyết định quá sớm.

Sau đó, đột nhiên nghe thấy tiếng động, nhìn sang thì phát ra từ phía A Ninh.

Hóa ra A Ninh đã tỉnh rồi, mấy người đều rất phấn khích, không biết tại sao A Ninh đột nhiên tỉnh dậy, rất vui, xem ra cái tiếp địa lan kia thật sự hữu dụng, không quan trọng là một chút nào, Văn Cẩm không lừa dối.

A Ninh tỉnh dậy nhìn Văn Cẩm, thật ra trong lòng có chút không thoải mái, bởi vì trước đó nhìn thấy cô gái này, rồi lại ở bên cạnh Lâm Dương, không biết tại sao, cảm thấy trong lòng có chút không vui nhỏ, nhưng cũng không thể, bởi vì mối quan hệ giữa hai người không đến mức đó, mà ghen tuông như vậy sao?

“Tôi tại sao lại nằm ở đây, chắc là lúc đó tôi không chết sao?

Tôi cứ nghĩ mình đã chết rồi, tôi nhắm mắt lại, không cảm nhận được nhiệt độ xung quanh.

Chương 257

Hóa ra tôi không chết, thật kỳ diệu, lại chỉ hôn mê.

Ban đầu tôi cứ nghĩ mình đã ra đi như vậy rồi, sau đó lần cuối cùng ngã vào lòng Lâm Dương cảm thấy lúc đó rất mệt." A Ninh nói như vậy.

"Mặc kệ đi, tỉnh là tốt rồi, những chuyện khác chúng ta bàn sau.

Vì mọi người đều ở đây, đều đã tỉnh, vừa hay tôi chúc mừng A Ninh từ cõi chết trở về, kiếp sau trùng sinh, sau đó chúng ta cùng đi ăn một bữa.

Ra ngoài ăn, hôm nay không nấu ở nhà, để chúc mừng A Ninh." Bàn Tử đột nhiên đề nghị.

Ban đầu, Lâm Dương không đồng ý lời nói của Bàn Tử, ban đầu không đồng ý Bàn Tử phát biểu ý kiến, nhưng Bàn Tử đáp lại lời tôi thì rất đúng.

Cứ thế, ta quyết định, nếu không thì đi ăn một bữa cũng tốt, dù sao A Ninh vừa mới tỉnh dậy cần hồi phục, mọi chuyện đều chưa hồi phục.

Sau đó, ta sẽ kể cho cô ấy nghe những chuyện đã xảy ra trong một khoảng thời gian, có rất nhiều câu chuyện để kể cho A Ninh nghe, cho nên cảm thấy ra ngoài ăn một bữa, rồi mọi người trò chuyện.

Những câu chuyện nguy hiểm gần đây xảy ra rất hay, vừa hay Văn Cẩm bây giờ cũng muốn đi cùng Lâm Dương, cùng ra ngoài làm một số việc, cho nên mọi người là bạn bè, cùng nhau ăn một bữa chắc hẳn không có gì phải chê trách.

Nhưng A Ninh đã từ chối, bởi vì cô ấy còn có việc phải làm, A

Ninh không hề rảnh rỗi.

Mỗi lần A Ninh tỉnh dậy đều bận rộn, bởi vì có tổ chức, có thuộc hạ, có bạn bè.

Nếu đang giúp tổ chức lo tang lễ thì phải làm sao?

“Tôi không đi ăn với các cậu, tôi phải nhanh chóng quay về rồi.

Tôi cảm thấy tôi phải đi xem bạn bè của tôi đang làm gì, bởi vì tôi cảm thấy nếu họ lo tang lễ cho tôi thì thật phiền phức, bởi vì phải xin tòa án cấp giấy chứng tử của tôi, cho nên mọi thứ của tôi sẽ bị hủy bỏ.

Lâu dài rồi, không phải điểm quan trọng nhất là tôi chắc chắn phải quay về tổ chức.” “Cảm ơn sự chiêu đãi của các cậu, nhưng tôi hy vọng lần sau khi chúng ta gặp lại, cũng ở trong một môi trường thoải mái, dễ chịu như thế này, chứ không phải lại như lần trước, trong môi trường như vậy.

Tôi không hy vọng phải giao đấu với các cậu, bởi vì tôi hy vọng lần sau chúng ta gặp lại, tâm bình khí hòa ngồi xuống như những người bạn.” A Ninh thật sự rất bận rộn, vừa đi ra ngoài, không nán lại lâu.

A Ninh vừa mới tỉnh dậy, vừa mở mắt ra biết mình không chết là đã chuẩn bị quay về rồi, xem ra A Ninh rất trung thành với tổ chức đó, ít nhất là trung thành hơn Văn Cẩm vì Văn Cẩm đã dễ dàng phản bội.

Nhìn A Ninh đóng cửa đi rồi, Lâm Dương có chút thất vọng.

Ban đầu, ta định nói cho A Ninh những chuyện đó, định chia sẻ với A Ninh, nhưng lại thấy A Ninh hình như thật sự rất bận rộn, vì A Ninh cũng không biết phải quay về làm gì, xem ra giữa hai người định trước có một thứ gì đó ngăn cách.

“Thôi được rồi, nếu đã như vậy, thì mấy người chúng ta đi ăn đi,

cũng chúc mừng Văn Cẩm gia nhập đại gia đình và đội ngũ lớn của chúng ta đi, dù sao đây là lần đầu tiên tôi có một cô gái gia nhập, cô gái này thật ra rất tỉ mỉ, nếu có thể giúp tôi thì thật ra cũng rất tốt." Lâm Dương nói.

Nhưng mọi người nhìn ta đều có vẻ không muốn, cứ thế ta quyết định ăn ở trong phòng, tùy tiện nấu một ít.

Sau đó Lâm Dương cất `Thất Tinh Bát Trận Đồ` vừa lấy được.

Bàn Tử, Tiểu Ca và Thiên Chân nhìn `Thất Tinh Bát Trận Đồ`, quả nhiên cảm thấy một khí tức khác lạ ập đến, cũng xem xem.

Cứ thế, ta định đợi đến tối, đêm khuya thanh vắng, sau khi Lâm Dương ngủ rồi, sẽ lén lút ra xem `Thất Tinh Bát Trận Đồ` rốt cuộc có gì, bởi vì là một đạo tặc, đối với chuyện này thật sự quá tò mò, quả thực là một kho báu, không thể không xem.

A Ninh kiên quyết muốn đi, Lâm Dương không giữ được.

Không biết tại sao, Lâm Dương nhìn thấy A Ninh muốn đi rồi thì trong lòng có chút khó chịu, nhưng ta biết không thể như vậy.

Bởi vì hai người cuối cùng rồi cũng sẽ chia tay, bởi vì hai người cũng không có mối quan hệ gì, chỉ là những người bạn rất tốt thôi, ít nhất cảm thấy A Ninh có thể nghĩ như vậy.

Hoặc cảm thấy chưa đạt đến trạng thái đó, cho nên hai người bây giờ cũng chỉ là mối quan hệ như vậy thôi, không có bất kỳ lý do nào để giữ A Ninh lại.

"Đồ ngốc này, tuy tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi cảm thấy cô gái kia hình như có ý với cậu đó, vì cậu có thấy không, lúc cô ấy đi ánh mắt lưu luyến không rời đó, hình như hy vọng cậu giữ cô ấy lại, nhưng sao cậu lại ngu ngơ như khúc gỗ vậy chứ?" Thiên Chân nói với Lâm Dương ý muốn Lâm Dương mau đi

đuổi A Ninh, kéo cô ấy về.

“Nhưng A Ninh đã nói rồi, về để báo cáo, cô ấy có thuộc hạ, nếu không về thì những thuộc hạ đó cũng sẽ lo lắng.

Giống như nếu tôi không về thì bạn bè của tôi đương nhiên sẽ không yên tâm, sẽ đi tìm tôi, cho nên tôi cảm thấy tôi cũng nên thông cảm, không nên làm những chuyện thiếu lý trí như vậy.” Lâm Dương trả lời một cách ngốc nghếch, nghiêm túc.

“Tôi thật sự không biết cậu là ngu hay thông minh nữa, đôi khi cảm thấy EQ của cậu rất cao, nhưng gặp phải chuyện tình yêu thì lại không biết suy nghĩ gì cả.

Tôi đều nhìn ra rồi, giữa hai người rõ ràng là tình trong như đã, mặt ngoài còn e, mà hai người đều không chịu nói ra.” Thiên Chân nói với vẻ mặt hận không thể biến sắt thành thép, tức giận nói.

Bàn Tử, Tiểu Ca và Văn Cẩm đều đứng bên cạnh nhìn, nhưng không nói gì, bởi vì chuyện giữa hai người kia, vốn dĩ không cần người ngoài can thiệp.

Nhưng Lâm Dương thật sự quá ngốc, đến cả Thiên Chân cũng không chịu nổi mới nói như vậy.

Bình thường Thiên Chân là người tốt tính đến mức nào chứ, còn không bao giờ nói lời nặng lời với người khác.

“Được rồi, đừng có nói về chuyện giữa hai người chúng tôi nữa, tiếp theo tôi có một ý kiến, chúng ta không bằng đi Tây Bắc tìm chủ tinh của `Thất Tinh Bát Trận Đồ` đi.” Lâm Dương đề nghị.

Mấy người còn lại đương nhiên cầu còn không được, mục đích của họ đương nhiên là cái này rồi.

Nhưng kỳ lạ, tại sao Lâm Dương đột nhiên biết được bí mật của `Thất Tinh Bát Trận Đồ`, và bản đồ đó rốt cuộc để làm gì, cũng như

bản đồ đó bị thiếu, có thể tìm thấy không?

“Cậu có biết `Thất Tinh Bát Trận Đồ` để làm gì không?” Bàn Tử hỏi.

“Chuyện về `Thất Tinh Bát Trận Đồ` của Quan Vũ, tôi đại khái biết một chút, nhưng tôi biết không nhiều, cũng không đầy đủ.

Mặc dù bản đồ này trong nhà tôi ai cũng có, nhưng tôi chỉ biết phải đi vào kim tự tháp tìm bảy ngôi sao đó.” “Lúc đó Văn Cẩm tuy có hỏi tôi, nhưng tôi không nói, bởi vì tôi giấu diếm.

Vốn dĩ tôi cũng không biết nhiều, cho nên tôi không chuẩn bị nhiều như vậy.

Có một số thứ chú Ba thật sự không nói cho tôi, rồi có một số chuyện tôi không biết, bởi vì tôi cảm thấy những gì tôi biết cũng không quan trọng.

Nếu tôi nói ra nhiều như vậy, tôi sợ sẽ gặp nguy hiểm.” Lâm Dương trả lời.

“Tôi bây giờ nguyện ý nói ra, bởi vì tôi cảm thấy mọi người bây giờ đều là bạn bè, dù sao tôi cũng tin cậu, tôi cảm thấy thái độ của cậu chân thành và thành khẩn.

Nếu tôi cảm thấy tôi nguyện ý nói ra, vậy tôi sẽ chấp nhận cậu, coi cậu là người cùng một phe với tôi, mọi người đều là bạn bè.” Lâm Dương nhìn Văn Cẩm nói.

Chương 258

Văn Cẩm tuy rằng chưa nói gì, nhưng nghe Lâm Dương nói như vậy, trong lòng rất cảm động, bởi vì đây là lần đầu tiên cô ấy được tin tưởng, tuy rằng có thể có một chút tư tâm nhỏ.

Trong lòng nhưng nghe Lâm Dương nói như vậy, cô ấy cảm thấy vậy thì mình nhất định sẽ nói hết tất cả cho Lâm Dương biết, mình là người như thế nào.

"Thật ra tôi nói thật nhé, tôi đến từ một nơi giống như một tổ chức xã hội đen, họ thuê rất nhiều người, những người đó được tập trung huấn luyện chuyên biệt, bị tẩy não, đại khái là ý đó.

Những gì họ muốn tìm đều là cổ vật, vũ khí và trang bị vô cùng tinh xảo." "Ban đầu tôi từ lúc bắt đầu đã tiềm phục bên cạnh cậu, rồi cần phải đi theo cậu tìm cổ vật.

Sau đó khi tôi bị lạc, tôi gặp đồng đội của tôi, họ nói với tôi rằng tiến độ của tôi quá chậm, sắp bị tổ chức bỏ rơi rồi.

Cứ thế tôi hoảng sợ, tôi bị lừa hoặc là khai thật rồi, không cần phải giả vờ với cậu nữa." "Nhưng sau đó, trong quá trình chúng ta từng bước giao thiệp, bạn bè của tôi chưa từng gặp tôi, ngược lại đã cứu tôi hết lần này đến lần khác, rồi cứu mạng tôi, lần nào cũng vậy.

Nếu không kịp thời cứu tôi, tôi có thể đã chết rồi, chết vì mất máu, rồi cậu cũng luôn đưa tôi về." "Cứ thế, tôi quyết định phải làm bạn tốt với cậu, chúng ta lần này thành tâm làm bạn, cậu cũng đã tin tôi, mọi người cũng đã tin tôi, vậy thì tôi sẽ nói cho các cậu biết thân phận của tôi.

Bởi vì tôi cảm thấy giữa bạn bè phải thành thật, có một số chuyện không thể giấu không nói ra." Văn Cẩm nói rất chân thành.

“Nhưng tôi có một câu hỏi, nếu tổ chức đó có người như vậy, vậy tổ chức mà cô vẫn luôn theo dõi tôi có phải là tổ chức đó không?

Trang bị vô cùng tinh xảo, sẽ không ở cùng A Ninh đâu, làm việc trong cùng một tổ chức.” Thiên Chân tò mò hỏi.

“Nói thật, tổ chức của tôi có tính bảo mật cực kỳ tốt, mỗi lần tiếp xúc tôi đều không gặp người cấp cao đặc biệt, tôi chưa từng gặp sếp của tôi, hay còn gọi là tổng giám đốc.

Chưa từng gặp, rất bí ẩn.

Mỗi lần đều do người khác truyền lời, tôi có một lần gặp thì cũng từ phía sau lưng, nghe giọng nói thì giống một người lớn tuổi rồi.” “Cho nên thật ra tôi cũng không biết trong tổ chức của tôi có những ai, tôi cũng không biết A Ninh có cùng tổ chức với tôi hay không.

Nhưng vũ khí và trang bị của cô ấy quả thực cũng ở cấp độ cao hơn, cho nên tôi cũng nghi ngờ.

Tôi cũng đã thử đối chiếu mật mã với cô ấy, đối thoại với cô ấy, nhưng cô ấy dường như không có phản ứng quá lớn.” “Nhưng mật mã của tôi, có lẽ những người biết loại đó khá ít, cho nên không có phản ứng cũng bình thường.

Bây giờ cũng không thể kết luận một cách chung chung, tôi cũng không rõ, tôi biết nhiều như vậy thôi, nói thật.” Văn Cẩm nói.

Văn Cẩm lại như vậy, đương nhiên là vì sự tin tưởng vô điều kiện của Lâm Dương, khiến cô ấy cảm động rồi, đã nói ra tất cả những gì mình biết.

Nhưng Bàn Tử, Tiểu Ca và Thiên Chân, đối với người phụ nữ này không thể tin tưởng vô điều kiện, cho nên sau khi Văn Cẩm nói ra những lời đó, ba người không có phản ứng quá lớn.

“Người ta biết thay đổi để làm người tốt, nếu đã nguyện ý nói

những chuyện đó cho tôi biết, tương đương với việc tự vạch trần lá bài của mình, mọi đường lui đều rõ ràng, đã cắt đứt quan hệ với cấp trên, chứng tỏ thật sự muốn làm bạn với tôi." "Nếu đã như vậy, tại sao không dẫn một người vào ánh sáng chứ?

Tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy, tối nay cùng nhau làm bạn không tốt sao?

Với tài năng của Văn Cẩm, tôi cảm thấy cũng được thôi, nếu đưa vào Đấu, tôi tin cô ấy cũng sẽ làm tốt và thoát ra được." Lâm Dương tự tin nói.

"Được thôi, nếu Lâm Dương đã nói như vậy, thì tôi chỉ có thể tin cậu.

Còn lại nếu có chuyện gì xảy ra, hy vọng cậu sớm chuẩn bị tốt.

Nếu có chuyện gì đặc biệt không đúng xảy ra, tôi đương nhiên sẽ nghi ngờ ngay lập tức, cho nên không phải là vấn đề tin tưởng hay không tin tưởng, mà chỉ vì tôi không hiểu." "Tôi cũng hy vọng lần này cậu nói với tôi, tất cả đều là lời thật lòng.

Tôi cảm thấy nếu cậu không nói thật lòng, thời gian rồi sẽ cho tôi một số bằng chứng." Tiểu Ca nói.

"Vậy nếu đã như vậy, thì bốn người chúng ta chuẩn bị, rồi đi Tây Bắc thôi, bởi vì thời gian thật sự nhanh rồi.

Chú Ba tôi lần này cũng chưa gặp, chúng ta đi đến nơi đó cũng không biết chú Ba có ở đó không.

Nếu có thì tôi nghĩ, tôi cần hỏi xem bản đồ này rốt cuộc là chuyện gì." Lâm Dương nói.

Bốn người nhanh chóng đồng ý, cứ thế chuẩn bị đi Tây Bắc, đi xe về phía Tây Bắc, phải nghiên cứu bản đồ xem hướng nào có chỉ dẫn gì, để tránh lạc đường.

Nhưng không ai nghi ngờ tính chân thực của bản đồ đó, bởi vì họ tin Lâm Dương, nhưng Lâm Dương lại tin gia tộc và chú Ba của mình, cho nên không ai biết tấm bản đồ đó thực ra đã bị chú Ba đánh tráo, họ chỉ luôn biết nơi đó ở đâu thôi.

Cho nên hôm nay khi Lâm Dương đi vào mật thất của chú Ba lấy bản đồ, căn bản không hề nghi ngờ về thật giả của tấm bản đồ đó.

Bởi vì Lâm Dương cũng không nghiên cứu tấm bản đồ đó, tất cả đều do chú Ba ở đó nghiên cứu, bởi vì Lâm Dương chưa từng, chú Ba nói với Lâm Dương.

"Tôi mang theo một mảnh để kiểm tra bản đồ này, rồi xem thật giả, như vậy sau này nếu bị người khác đánh tráo thì sẽ không, không nhìn ra được, bởi vì là đồ của nhà." Nhưng Lâm Dương đã từ chối, cậu ấy cảm thấy, tôi là một hậu bối, lại không có chuyện gì xảy ra, đợi khi có chuyện xảy ra rồi tính, tôi cứ chơi thêm vài năm nữa, không tiếp xúc với sự nghiệp gia tộc.

Lâm Dương nguyện ý phóng khoáng tự do, thậm chí có chút phản đối cái loại sự nghiệp gia tộc này, bởi vì cậu ấy cảm thấy nó không quang minh chính đại và không sạch sẽ.

Nghe những chuyện đó đều cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhưng Lâm Dương không biết, thật ra gia tộc làm đều là một số việc tốt hơn, mọi người liên kết với nhau.

Rồi một số việc chính đạo hơn, đôi khi còn thực hiện cứu trợ, những điều này Lâm Dương đều không biết, bởi vì người lớn chưa từng giải thích với cậu ấy, chỉ nói với cậu ấy.

Mấy người nhìn tấm bản đồ đó rất say sưa, nhưng hoàn toàn không biết đó là một món đồ giả.

Tiểu Ca đương nhiên cũng không biết, tuy kinh nghiệm của anh ấy

khá nhiều.

Những chuyện anh ấy biết cũng khá nhiều, nhưng thứ này vẫn luôn là vật phẩm cất giữ riêng của nhà họ Lâm, căn bản không hề mang ra trưng bày, cũng không cho người khác xem thật giả, nơi nào là thật, nơi nào là giả, dù sao bên trong cất giấu bản đồ kho báu.

"Tôi luôn cảm thấy tấm bản đồ này không đúng, cảm giác không giống những gì tôi đã xem, cũng không theo quy tắc.

Nhưng mơ hồ lại có chỗ tôi lại thuận theo như vậy, cho nên tôi cảm thấy vô cùng không đúng, các cậu đều không cảm thấy sao?" Tiểu Ca tò mò hỏi.

"Không có gì đâu, đừng có nói bừa, đoán mò chứ, tấm bản đồ này là tôi lấy từ đồ cất giữ riêng của chú Ba tôi, chắc chắn sẽ không có hàng giả đâu.

Đừng quản nhiều như vậy nữa, thứ này ai lại làm giả chứ, tôi không tin trừ người nhà họ Lâm của tôi thì ai xem được." Tiểu Ca nghe Lâm Dương nói như vậy, nghi ngờ trong lòng đã tan biến, cũng đúng, trừ người trong gia tộc, ai xem được chứ.

Người trong gia tộc đều thấy, tại sao lại phải làm giả chứ?

Cho nên không hợp lý, cứ thế không quản nữa, tiếp tục nghiên cứu tấm bản đồ.

Rồi ngày hôm sau chuẩn bị khởi hành, bắt đầu tiến hành đặt vé máy bay.

Tấm bản đồ đó quả thực đã bị đánh tráo, đó là một bản đồ sao chép.

Chương 259

Người đánh tráo quả thực là chú Ba, chỉ là chú Ba có thể đoán được Lâm Dương có thể lấy tấm bản đồ đó, đương nhiên chỉ có Lâm Dương.

Chú Ba quay về, quả thực đã cùng Lâm Dương đi đến một nơi, cũng chuẩn bị đi vào kim tự tháp Tây Bắc, kim tự tháp này không phải ở trên mặt đất.

Mà là dưới lòng đất vô cùng bí ẩn, mọi người đồn đại, không biết rốt cuộc có bản đồ thật hay không, trong tay người nhà tộc, cho nên chỉ có người nhà tộc mới biết đường.

Chú Ba cũng chỉ nói cho Lâm Dương biết thứ đồ của cậu ấy cất ở đâu, cho nên nếu tấm bản đồ đó bị người khác lấy đi, cũng chỉ có Lâm Dương có thể lấy đi.

Bởi vì nơi đó vô cùng bí ẩn, mọi người đều không thể tìm thấy, để Lâm Dương đi, rồi gặp một số người mà chú Ba đã sắp xếp để gặp.

Bản đồ đó chú Ba làm giả có một vài chỗ thiếu, có một số chỗ đa số 98% đều giống hệt bản đồ thật, chỉ là trong đó có một số chi tiết nhỏ đã bị thay đổi, nhưng những chi tiết đó chú Ba lại dẫn Lâm Dương đi đến một nơi khác.

Những điều đó đều là mưu tính nhỏ mà chú Ba đã đặc biệt sắp xếp.

Chỉ là Lâm Dương đều không biết, nhưng đại khái đường đi đều chính xác, đi về hướng đó chắc chắn là đúng.

Chỉ là chú Ba khi làm tấm bản đồ giả đó đã không, khi đi đến nơi đó trước, vốn dĩ không nói cho cháu trai Lâm Dương biết.

Nhưng bây giờ lại trùng hợp một cách kỳ lạ, Lâm Dương lại muốn đi cùng chú Ba đến một nơi, những điều này chú Ba đều không nói, cả đám người đi cùng chú Ba.

Không một ai mang theo điện thoại và cách liên lạc, chú Ba đương nhiên chắc chắn cũng không thể mang, cho nên căn bản không thể liên lạc với Lâm Dương, nếu có thể liên lạc với Lâm Dương.

Đương nhiên sẽ không chọn cùng một khoảng thời gian với Lâm Dương đi đến cùng một nơi, bởi vì đi đến nơi đó, là để Lâm Dương đi thăm dò.

Rốt cuộc đã cất giấu gì ở nơi đó, để Lâm Dương phát hiện ra rốt cuộc có gì, nhưng thời gian lại trùng hợp một cách kỳ lạ, mọi thứ đều trùng hợp một cách vừa vặn mà không ai ngờ tới.

"Sáng ngày thứ hai tốt nhất nên dậy sớm một chút, bởi vì vé máy bay chúng ta mua là chuyến sáng sớm, hơn 10 giờ.

Nếu muốn đi sớm thì phải đi sớm, sân bay lại xa nhà, tốt nhất đừng có lỡ máy bay nhé, ngàn vạn lần đừng để tôi lại phải nói xui." Lâm Dương dặn dò mọi người với vẻ mặt khuyên nhủ.

"Trời ơi, lần nào cũng vậy, lần nào tôi trễ chứ, lần trước cậu quên rồi sao?

Quá chậm rồi, tôi thật ra đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm rồi, đều đang đợi cậu, rồi cuối cùng tôi lại chậm.

Trời ơi, lần trước tôi suýt chút nữa thì tức chết rồi." Thiên Chân giả vờ tức giận nói.

Bàn Tử và Tiểu Ca đứng bên cạnh nhìn, hai người bọn họ đối thoại qua lại đều có thể đối đáp, thật tốt.

Lâm Dương lại đùa, Thiên Chân lại có thể đáp lại rồi, thật tốt.

Bởi vì đôi khi hai người bọn họ ở đó cãi cọ, rồi Bàn Tử và Tiểu Ca thì lại khá trầm tĩnh, tuy rằng Bàn Tử đôi khi nói một câu lại kinh người.

Nhưng lúc không nói thì không nói, nhưng Lâm Dương và Thiên Chân lại thuộc loại khá bần, hai người bọn họ nói chuyện với nhau.

Bình thường sẽ khá hài hước và vui vẻ, nghe cũng sẽ khá vui, dù sao trong nhà cảm giác rất náo nhiệt, cũng có khi vui, có khi lại cảm thấy ồn ào.

Nhưng Thiên Chân vừa quay về, mọi người sẽ cảm thấy hạnh phúc, lại tụ tập với nhau rồi, rồi lại quay về những ngày tháng vui vẻ đó cảm thấy rất tốt, huynh đệ đó lại quay về, mọi người lại thực sự tụ tập với nhau rồi.

"À há, có phải lỗi của tôi không?

Kêu Bàn gia đây, lần trước là lỗi của ai, mọi người bỏ phiếu đi." Lâm Dương với vẻ mặt nhất định phải tìm ra rốt cuộc là lỗi của ai, nói với Bàn Tử để Bàn Tử làm trọng tài, đánh giá xem hôm nay ai là người có lỗi.

Bàn Tử và Tiểu Ca chỉ cảm thấy hai người bọn họ thật sự quá trẻ con, căn bản không tiếp lời hai người bọn họ.

Bàn Tử và Tiểu Ca nhìn nhau rồi quay về phòng.

Lâm Dương không thể làm gì được Bàn Tử và Tiểu Ca, cũng không thể tìm được niềm vui, bèn chạy đi tìm Văn Cẩm để phân xử.

"Thật sự xin lỗi nhé, lần trước cãi nhau tôi đâu có ở đây.

Các cậu không cho tôi nghỉ ngơi, nhất định phải phân thắng bại, giống như hai đứa trẻ cãi nhau muốn chết vậy.

Tôi còn không thể xem TV một cách yên ổn nữa, hai người mau

quay về ngủ đi, được không?

Mai phải dậy sớm đó, tôi là người vừa mất máu mà, là bệnh nhân." Văn Cẩm mắng cho hai người một trận.

Lâm Dương thấy ở chỗ Văn Cẩm cũng không chiếm được lợi lộc gì, cứ thế hai người ủ rũ kết thúc.

Không có lý lẽ, cũng không có tranh giành thắng thua, vốn dĩ hai người bọn họ không hề cãi nhau.

Nhưng dần dần bị cuốn vào cái đà đó, bị cuốn vào rồi thì nhất định phải tranh giành ra xem ai thắng ai.

Nhưng sau đó cảm thấy bị Văn Cẩm mắng rồi thì hai người ngoan ngoãn, ngoan ngoãn chạy đi ngủ, để lại Văn Cẩm một mình ở phòng khách xem TV.

"Đúng là trong nhà nuôi hai đứa trẻ con." Văn Cẩm lắc đầu, nói một cách vô cùng bất lực.

Sáng ngày thứ hai, người dậy sớm nhất là Tiểu Ca, tỉnh dậy rồi thu dọn tất cả đồ đạc, cầm túi ngồi ở phòng khách đợi.

Đương nhiên hôm nay Lâm Dương là người chậm nhất, bởi vì từ lúc bắt đầu Lâm Dương là người chậm nhất, mọi người đều đang đợi, rồi lần nào cũng vậy, mọi người nhất định phải dậy sớm hơn một chút.

Cho nên vô cùng tức giận, hôm nay Thiên Chân dùng điện thoại ghi lại chính xác một cảnh, tôi lần sau sẽ cho Lâm Dương xem ai là người, ai là người phạm lỗi vẫn luôn như vậy.

"Xem đi, tôi không phải tôi nói rồi sao, cậu vẫn luôn đổ oan cho tôi.

Đừng tưởng tôi không biết dùng công cụ, tôi đã dùng điện thoại

quay lại rồi.

Tôi nói với cậu lần sau thì không thể đổi ý đâu, nếu cậu cãi nhau với tôi thì tôi chắc chắn thắng rồi.

Lần sau tôi sẽ trực tiếp cá cược với cậu, tôi sẽ cá với cậu." Thiên Chân kiêu ngạo nói.

"Hôm nay chỉ là ăn cơm thôi, lần trước đừng có lỳ lợm, đừng tưởng tôi không biết, tôi đều nhớ hết đó, cậu đều quên, nhưng tôi nhớ rất rõ ràng đó.

Lần sau tôi cũng dùng công cụ, lần sau tôi cũng dùng điện thoại quay cậu lại, xem hai chúng ta ai quay rõ hơn." Khó khăn lắm mới thu dọn xong, quả thực đã kịp lúc lên máy bay.

Chương 260

Sau khi lên máy bay thì tất cả đều hoảng hốt, mọi người có chút tức giận.

Nhưng đây là một chặng đường dài, bởi vì phải bay xa, cho nên thời gian hành trình dài.

Có rất nhiều thời gian để lắng đọng tâm trạng, khi mọi người xuống máy bay, tâm trạng đã lắng đọng gần như xong rồi, đều đã bình tĩnh lại.

Sau khi xuống máy bay thì phải ngồi xe việt dã, lái đến nơi đó, bởi vì Tây Bắc vô cùng rộng lớn, giữa hai nơi cách nhau rất xa.

Rồi giữa một thôn và một thôn cũng cách nhau rất xa, nếu đi đến một nơi khác thì chỉ có một phương tiện giao thông, đó là xe, nếu không thì phải lái xe rất lâu rất lâu mới đến được một nơi khác.

Những thứ này đều đã được chuẩn bị trước, cứ thế sau khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Tây Bắc, đã có xe sắp xếp đón thẳng.

Trước tiên đưa mọi người đến nơi ở để nghỉ ngơi, ăn một bữa, rồi thư giãn một chút, sau đó sẽ xuất phát tiến hành chặng đường tiếp theo, đi đến rừng rậm Long Tây Bắc.

Người hướng dẫn rất nhiệt tình, luôn giới thiệu nơi đó thế này, nơi đó thế kia.

Mấy người bắt đầu một chặng đường mới đi đến một nơi mới, mặc kệ, đều là một khởi đầu khác biệt, nhưng mấy người đều đoàn kết.

Khi vừa bắt đầu, mấy người đã phân công tất cả mọi việc, có người chịu trách nhiệm rất rõ ràng, không hy vọng sau khi đã có kinh

nghiệm rồi, lại làm cái loại chuyện ngu xuẩn như lần trước.

Dù sao chuyện của Phan Tử, bây giờ vẫn còn ghi khắc trong lòng, thậm chí lúc đó suýt chút nữa khiến A Ninh chết.

Mặc kệ, bây giờ A Ninh vẫn sống, cũng không sao, nhưng Phan Tử thì không thể quên được.

Phan Tử và A Ninh không giống nhau, cảm thấy Phan Tử là huynh đệ, A Ninh giống như một người bạn rất rất tốt, cho nên giữa hai người căn bản không thể so sánh được, nếu bắt Lâm Dương chọn một người thì cậu ấy không chọn được.

Cho nên thật ra sau này bất kể đi đào Đấu ở đâu, ba người đều sẽ luân phiên mang theo một ít tro cốt của Phan Tử, hy vọng mang theo Phan Tử, đi đến một nơi.

Nếu lấy được một số thứ ở địa phương đó, sẽ rắc một chút tro cốt của Bàn Tử vào.

Ý nghĩa.

"Tuy tôi không thể để lại một số tín vật của tôi ở đó, nhưng tôi đã để lại bạn bè của tôi ở đó, họ sẽ thay tôi ở đó bầu bạn, cho nên đừng nổi giận cũng đừng tức giận.

Tôi đi đến nơi nào cũng sẽ đi, tôi sẽ lấy những thứ của cậu ở đó." Lần nào cũng vậy, bất kể vì bao nhiêu thứ, nhưng trong túi của Lâm Dương luôn có một hộp nhỏ tro cốt Phan Tử, bởi vì mọi người đều tưởng nhớ Phan Tử.

Người hướng dẫn viên du lịch đó rất nhiệt tình, giới thiệu ở địa phương đó Lâm Dương nên ăn thịt bò kho, rồi nên ăn những món chính gốc nhất.

Dù sao cũng giới thiệu một số món ăn vừa hay hợp ý của Bàn Tử.

Mặc kệ, người đó và Bàn Tử chơi khá tốt, cả hai đều có sở thích giống nhau, thích ăn uống vui chơi.

“Tôi không giấu diếm, không biết ai đã chọn công việc hướng dẫn viên du lịch này, quá hài lòng rồi.

Biết nhiều món ăn như vậy, quá quen thuộc với địa phương, tôi không thể thích hơn được nữa.

Có một số thứ cậu ta còn hiểu sâu hơn tôi, tôi cảm thấy tôi nên học hỏi cậu ta nhiều hơn, tôi phải tìm hiểu sâu về cách cậu ta làm những thứ này.” Bàn Tử nói với vẻ mặt như gặp tri kỷ, vô cùng vui vẻ.

“Mục đích của chúng ta là gì?

Chẳng phải chúng ta phải tìm chủ tinh của `Thất Tinh Bát Trận Đồ` sao?

Tôi cảm thấy kế hoạch của chúng ta không thể cứ như vậy mãi được.

Nhưng nếu cứ ép tôi như vậy, tôi thật sự sẽ tức giận.

Lại còn thật sự đang tìm tri kỷ, không định ở lại cùng nhau tâm sự sao?” Khiến Thiên Chân tức giận, lại nói ra những lời như vậy.

“Được thôi Thiên Chân, bây giờ cậu cứng rắn như vậy, không giống lúc đó nằm trên giường như người sắp chết nữa.

Cậu còn cần tôi chăm sóc, nếu không có tôi thì ai có thể chăm sóc cậu được, ai có thể gánh vác cái thân thể to khỏe như vậy chứ?

Lại còn không cảm ơn tôi, tôi đau lòng rồi, sau này tôi sẽ không chăm sóc cậu nữa.” Bàn Tử nói.

“Tôi cảm ơn cậu nhé, nếu không có cậu chăm sóc tôi thì tôi sẽ vứt bỏ à?

Lại còn nói tôi to khỏe.

Hai chúng ta so xem ai khỏe hơn có được không?

Lời nói dối của cậu thật sự không hề đỏ mặt chút nào, tim đập bình thường, không biết cậu làm gì mà mặt dày như vậy." Thiên Chân nghe Bàn Tử nói như vậy, cứ thế không chút lưu tình phản kích.

Đoàn người không biết nội dung trò chuyện vui vẻ của họ đã bị một số người có ý đồ nghe lén, đặc biệt là đoạn giữa về nơi Quan Vũ muốn đến, không biết hành tung của họ đã bị tiết lộ, người kia biết họ muốn đi đâu.

Người kia vô cùng không động tĩnh, mọi người đều không phát hiện, cứ thế lẳng lặng rút lui, bởi vì cảm thấy những cuộc đối thoại sau đó chắc không có giá trị dinh dưỡng gì, thật sự quá trẻ con, không muốn ở đó lãng phí lời nói để nghe lén nữa.

"Chúng ta nếu đã đến đó rồi thì hãy chuẩn bị nước uống, nếu chúng ta lạc đường thì trong sa mạc có thể kiên trì được một khoảng thời gian dài.

Nếu thật sự không tìm thấy đường, nhất định phải kiên trì, tôi chắc chắn sẽ tìm thấy, nhưng nhất định phải giữ gìn nước, nếu không có nước thì chắc chắn không sống sót được." "Ngoài ra một thứ nữa là trang bị của chúng ta, tuy trang bị của chúng ta không đủ tinh xảo, nhưng tôi cảm thấy thật ra cũng đủ dùng rồi.

Nếu không đủ dùng thì lúc đó chúng ta mua thêm, nếu không thì lúc đó có thể không còn cơ hội nữa.

Chúng ta mua ngay bây giờ đi, có một số thứ nếu đã dùng thì cứ dùng đi." "Không giấu giếm, thật ra lần trước tôi đi làm không có lần nào thất bại mà có thể hoàn toàn quay về.

Nếu chúng ta thật sự có mấy người ở đó bị mất tích, tôi tin tôi sẽ

đưa những người còn lại quay về, bởi vì tôi cảm thấy con người sống sót quan trọng hơn.

Nếu có chuyện gì xảy ra, hy vọng mọi người nhanh chóng liên hệ với tôi, nhưng tôi sẽ không, vì một người đau buồn quá lâu." Tiểu Ca nói một cách vô tình, lạnh lùng và thờ ơ như vậy.

Mọi người đều tin là thật, những người như Văn Cẩm chưa từng tiếp xúc với Tiểu Ca thì sẽ tin là thật, nhưng những người quen thuộc với Tiểu Ca thì biết, không đến giây cuối cùng Tiểu Ca căn bản sẽ không bỏ cuộc, thật ra anh ấy là người có tấm lòng thiện lương nhất và sẵn lòng giúp đỡ người khác nhất.

Lâm Dương đảm nhiệm vai trò nói nhiều nhất, rồi mang đến niềm vui, vui vẻ.

Văn Lâm Dương có đầu óc đặc biệt thông minh.

Chương 261

Nếu không thông minh thì làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà nghĩ ra nhiều phương pháp hay như vậy, và đều đã thực hiện được?

Cho nên mọi người rất thích Lâm Dương, Lâm Dương có EQ cao, làm mọi việc đều khiến mọi người thoải mái.

Mọi người đều nhìn xem, cũng đã lấy nước, nhưng thật ra không cần những trang bị đó, bởi vì cảm thấy nếu mang quá nhiều đồ đi thì lại thành gánh nặng, không bằng nhẹ nhàng, gọn gàng ra trận.

Nếu có giáp mềm thì khá an toàn.

"Nếu mọi người đã chuẩn bị xong rồi, trên đường đi đừng nói nhiều chuyện khác với tôi.

Tôi và Lâm Dương sẽ đi tiên phong một chút, nếu tôi có điều gì muốn nói, bởi vì chúng ta không phải có người mới sao, cho nên nhất định phải dặn dò rõ ràng.

Nếu lúc đó phạm phải điều cấm kỵ thì không hay." Tiểu Ca nói.

Vừa dặn dò xong tất cả mọi việc, lát sau người hướng dẫn đó vừa hay quay về, quay về rất đúng lúc.

Anh ta mang theo rất nhiều đồ ăn, như thể biết Lâm Dương đang làm gì, như thể biết Lâm Dương đang làm công tác chuẩn bị mà giúp sắp xếp đồ đạc.

"Ai, anh hướng dẫn viên này thật chu đáo nha, tại sao lại biết tôi vừa hay cần một ít thức ăn chứ?

Tôi đang chuẩn bị mà, mang theo thức ăn, được đó, có mắt nhìn đó nha.

Sẽ không phải vừa nãy nghe lén chúng tôi nói chuyện đó chứ, tôi đều nghe thấy rồi?" Bàn Tử hỏi đùa.

Nhưng người hướng dẫn viên đó đột nhiên không nói gì, không khí đột nhiên trở nên gượng gạo.

Tiểu Ca và Lâm Dương nhìn người hướng dẫn viên đó với vẻ mặt vô cùng cảnh giác, bởi vì họ biết nếu người hướng dẫn viên đó nghe lén họ nói chuyện thì chứng tỏ động cơ của người này vô cùng không trong sáng.

"Sao lại thế được?

Tôi chưa bao giờ nghe lén khách hàng nói chuyện.

Tôi chỉ nghĩ đến lúc phải đưa thức ăn cho các anh thôi, lâu như vậy rồi người trong đó đều làm gì, tuy tôi không biết, nhưng cũng đại khái, những gì các anh cần đều là những thứ đó.

Có người cần vũ khí, có người cần đồ uống, cho nên tôi cảm thấy chắc là làm những thứ tương tự." Người hướng dẫn viên trả lời một cách rất cảnh giác.

"Anh hướng dẫn viên nhỏ bé này tuy tuổi không lớn, nhưng biết khá nhiều chuyện đó, tư duy cũng nhanh nhạy phết nha.

Xem ra sau này không chừng cũng có thể đi chơi cùng chúng tôi đó, tôi cảm thấy cậu ta biết khá nhiều về tài nguyên ở vùng sa mạc, cho nên tôi cảm thấy có thể là một cổ phiếu tiềm năng đó." Thiên Chân nói đùa.

"Khách hàng không dám đùa đâu, chuyện này có thì có, không có thì không có.

Nếu nói đùa lung tung, rồi để `Sa Da Phật Tổ` của chúng tôi nổi giận thì tôi sẽ mang tội đó.

Nếu tôi bị phạt thì ân điển tôi được hưởng khi còn sống, những người này sẽ gặp nhiều tai nạn hơn, giống như vậy.” Người hướng dẫn viên trả lời.

“`Sa Da Phật Tổ` lại là ai vậy?

Tôi cũng chưa từng nghe nói, Phật Tổ ở địa phương sao?

Có truyền thuyết không?

Có điều cấm kỵ không?” Lâm Dương vì muốn làm rõ tất cả mọi chuyện, nếu không thì sau khi xuống kim tự tháp, lỡ lại đắc tội người khác mà không ra được thì phải làm sao.

Cho nên phải hỏi rõ và chuẩn bị kỹ tất cả mọi thứ trước.

Đó là thói quen của Lâm Dương, tuy việc giúp mọi người chuẩn bị sẽ có chút phức tạp, có chút mệt mỏi, nhưng mọi người đều là bạn bè, đều giúp đỡ lẫn nhau.

Lần này tôi hỏi, lần sau tôi chuẩn bị.

“`Sa Da Phật Tổ` là Phật Tổ lớn nhất ở chỗ tôi, bởi vì truyền thuyết nói rằng ở trong sa mạc, có một nhà sư từ nội địa.

Nhưng ở vùng sa mạc có dịch bệnh, nhân gian khổ cực vô cùng khô hạn.

Phật Tổ đó đã tự nguyện vào sa mạc, dùng thân xác của mình làm vật tế lễ, hy vọng sa mạc sẽ ít tai nạn hơn, ít dịch bệnh hơn.” “Nhưng kỳ diệu là sau khi tế lễ, tai nạn và dịch bệnh của chúng tôi thật sự đã giảm bớt.

Cho nên mọi người vô cùng cảm kích, phong làm `Sa Da Phật Tổ`.

Sau này bất kể đi đâu làm gì, đều phải bái Phật Tổ trước, nếu không thì tất cả mọi việc đều không thuận lợi.” Người hướng dẫn viên kể chuyện một cách rất huyền bí.

Văn Cẩm nghe xong thì rõ ràng có chút sợ hãi, rồi sắc mặt cũng có chút không tự nhiên, bởi vì cô ấy cảm thấy chuyện này có thể là thật, có thể sẽ xảy ra, cho nên cô ấy không tin, nhưng mọi người lại để anh ta kể, khiến cô ấy không thể không tin chuyện này.

"Văn Cẩm đừng sợ những thứ này, đây là một số phong tục tập quán của địa phương.

Chỉ cần tuân thủ tốt, tôi đi trước khi bái một bái là được rồi.

Những thứ này không cần quá tin tưởng, bởi vì đó không phải là thứ để tin ngưỡng, chỉ là đã đến địa bàn của người ta, phải tuân thủ quy tắc thôi, những chuyện khác không cần suy nghĩ nhiều như vậy.

Những thứ còn lại, không liên quan đến ý trời, đó là chuyện con người làm." Lâm Dương thấy Văn Cẩm sợ hãi, ân cần nói với cô ấy.

Văn Cẩm nghe xong lời an ủi của Lâm Dương, cảm thấy ấm lòng.

Có một nhóm bạn bè như vậy thật vui, nhưng cô ấy không nói ra, bởi vì cô ấy cảm thấy cái loại sợ hãi này, không phải ai cũng không sợ hãi, cho nên cô ấy cũng không nói cho Lâm Dương biết, thật ra cô ấy có chút lo lắng.

Cứ thế trước khi đi, theo nghi thức địa phương, mỗi người đều phải đến trước mặt `Sa Da Bồ Tát` bái một bái, để `Sa Da Bồ Tát` nhận biết, bảo hộ họ khi ở trong sa mạc không tai ương, không khó khăn, có nước uống, có cơm ăn, có thể thoát ra được, đó mới là điều quan trọng nhất.

Bái cũng đã bái xong rồi, rồi bữa sáng cũng đã ăn xong, chuẩn bị khởi hành rồi, dù sao hành trình rất xa xôi, bởi vì địa phương đó vô cùng hẻo lánh.

Cho nên hai nơi cách nhau rất xa, đi đâu cũng phải lái xe, cho nên đi đến một nơi nào đó cũng mất rất nhiều thời gian.

Nhưng may mắn là không có xe, rồi cũng có người biết đường đi ở địa phương, nếu không thì sẽ đi lung tung.

“Suốt dọc đường toàn là sa mạc, không nhìn thấy một thôn làng nào, ngay cả một chút nơi có người ở cũng không có.

Chương 262

Nhưng nơi chúng ta vừa đến rất phồn hoa, nơi này thật sự rất kỳ lạ nha, nơi hoang vu thì vô cùng hoang vu, nơi phồn hoa thì vô cùng phồn hoa, không có một độ nào, không có một chút độ nào ở giữa." Bàn Tử nói.

"Đúng vậy, Tây Bắc là như vậy đó, Thanh Hải à, cả vùng Tây Bắc đều như vậy, bởi vì quá ít người, rồi đường xá lại quá hiểm trở, ít người lui tới.

Rồi xây dựng thì cũng là loại khu dầu mỏ xây dựng đặc biệt tốt, cho nên mọi người bất kể cảm thấy quá xa, rồi không, ít người thì ít đồ đạc." "Thật ra mấy năm nay đều tốt lên rồi, mấy năm trước phát triển đặc biệt chậm, chậm không, rồi phát triển không tốt, cảm thấy quốc gia cũng không chú trọng xây dựng vùng biên, cũng như thể đã bỏ rơi rồi vậy.

Nhưng tôi không thể bỏ rơi được, tôi tiến hành xây dựng cũng được mà, dù sao quốc gia cũng cấp ngân sách mà, rồi tôi xin, xin xong thì có người phụ trách ở vùng biên đó làm việc với tôi.

Đặc biệt coi thường tôi, những thứ này đều do tôi thiết kế và xây dựng nên." "Đương nhiên rồi, tôi không nói mấy cái này, vừa nãy chúng ta ở trong thị trấn phồn hoa đó nhìn thấy những thứ đó." Người hướng dẫn viên đắc ý nói.

Đoàn người đi không ít thời gian, đại khái mất cả một buổi sáng, mấy tiếng đồng hồ, mới đi qua một nơi khá phồn hoa tiếp theo.

Tuy rằng giữa đường cũng đi qua một hai thôn làng nhỏ, nhưng đều chỉ giống như thôn làng, rất đổ nát, căn bản không phải nơi có thể dừng chân.

Rồi giữa đường người hướng dẫn viên nói có một nhà vệ sinh, cố gắng cố gắng, chúng ta đến nơi phồn hoa tiếp theo rồi bổ sung nước ngọt, có lương thực.

Bây giờ chúng ta cứ tạm dùng ở đây trước, những chuyện khác đợi đến thôn làng tiếp theo, gặp được cái tốt hơn thì mua.

Cứ như vậy, dựa vào một ý niệm kiên cường, một khí thế như vậy mà kiên trì, thôn làng tiếp theo cũng thật sự khá tốt.

Có một số người thật sự vì bụng, một chút cũng không chịu khổ, thật sự rất kiên trì.

"Tôi còn bao lâu nữa thì đến cuối sa mạc?" Lâm Dương hỏi.

"Cũng không còn lâu nữa, ước chừng đi qua hai thôn làng nữa, rồi cứ đi thẳng thôi, dù sao mới bắt đầu mà, không cần vội.

Đường còn xa lắm, nhưng, nhưng tôi có thể đảm bảo với cậu, trong phạm vi vài trăm dặm xung quanh không một ai biết cuối sa mạc, rốt cuộc nên đi đâu." "Bởi vì xung quanh toàn là sa mạc, mọi người chỉ nghĩ mình là một người điên, lại còn muốn tìm cuối sa mạc, làm gì có cuối sa mạc chứ, chẳng phải đã ra khỏi biên giới quốc gia rồi sao?

Mọi người chỉ nghĩ đoàn người này không biết có vấn đề gì về đầu óc, nhưng tôi không giống, tôi đã đi, tôi đã về, vậy thì tôi đã nhớ đường rồi." "Lúc đó nơi đó thật sự vô cùng nguy hiểm, thật ra nếu có thể không đi thì tốt nhất đừng đi.

Các anh đều không biết, lúc đó tôi ghi lại thật ra là để thoát ra.

Có lẽ vì gia đình tôi vẫn luôn thờ cúng Bồ Tát, cho nên `Sa Da Bồ Tát` vẫn luôn bảo hộ tôi, rất linh nghiệm, cuối cùng tôi đã thoát ra được.

Nhưng những người đi cùng tôi, những người bạn đó đều không

thoát ra được, tôi vốn dĩ đi mò mẫm." "Cậu có biết cuối cùng thật sự là vô tình mà tìm thấy, sau khi tôi tìm thấy, tôi còn không dám tin và không thể tin được.

Sau khi nhìn thấy những thứ đó, tôi gần như choáng váng đầu óc, cuối cùng đã hại, tôi đã nhớ đường mà thoát ra được, nhưng bạn bè của tôi thì không ai thoát ra được nữa.

Tôi vốn dĩ không bao giờ muốn vào nữa, nhưng lại phát hiện bên trong thật sự có rất nhiều cơ hội kinh doanh." "Bởi vì không chỉ một đoàn người ở đó tìm cuối sa mạc, trước đây đoàn người tôi vào cũng được người ta thuê, một khoảng thời gian trước cũng có một đoàn người, đoàn người đó trông giống các chuyên gia hơn, rồi cũng hiểu biết nhiều hơn.

Chỉ cần đi xe đưa đón là họ đều biết đường, nếu đưa sai đường thì họ đều sẽ gọi lại." "Cho nên đoàn người đó cảm thấy khá mạnh, bởi vì sao, cảm thấy họ đều không hiểu, đi theo bản đồ mà tìm.

Nhưng người ta lại như kiểu đã ghi nhớ trong lòng, như đã nghiên cứu nhiều năm về thứ này, rồi đột nhiên tìm thấy." Người hướng dẫn viên giải thích.

"Không đúng nha, kỳ lạ nha, trong tay Lâm Dương có bản đồ không phải là của người nhà tộc sao?

Nếu đã nghiên cứu nhiều năm rồi, vậy thì chỉ có thể có một người, người đó gần đây không có ở đây, đã đi xa, có thể sẽ không về trong một thời gian dài.

Chẳng lẽ thật sự là chú Ba sao?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Hỏi tôi làm gì?

Chú Ba nói chuyện với tôi lúc đó đang nghe điện thoại, lúc đó tôi không có ở đó, rồi nhắn lại, chú Ba sẽ không về trong một thời gian

ngắn.

Bây giờ hỏi tôi sao?

Thật là vui, tôi hỏi tại sao chú Ba lại biến mất chứ?

Đột nhiên nói với tôi là biến mất rồi." "Vậy thì tôi hỏi đoàn người đó có mấy người?

Đại khái bao nhiêu tuổi?

Có ai trông như bốn năm mươi tuổi, rồi đeo một cái túi, ừm, một cái túi màu đen, bên trên hình như có một cái móc khóa, một cái chuông, chắc là vậy.

Rồi tóc khá ngắn, đeo kính, trông có vẻ thư sinh, đại khái cao như vậy." Lâm Dương vội vàng hỏi người hướng dẫn viên, không phải là chú Ba sao?

"Không có ai đeo chuông trên túi, nhưng người đó quả thực có một cái túi, chỉ là không treo chuông thôi.

Đoàn người đó đại khái chỉ có ba bốn người, có một người giữa đường biến mất một cách thần bí, cũng không biết tại sao, nhưng mọi người đều không hỏi.

Rồi tôi hỏi cũng là chuyện của người ta, đừng để tôi quản nhiều quá." "Tôi sau đó tôi thấy trong lòng mình có số, rồi tôi không quản nữa, trong lòng có căn cứ, đều biết đường đi, chỉ cần một phương tiện vận chuyển lớn thôi.

Cho nên tôi nghĩ, đừng quản nhiều chuyện tào lao, nếu đắc tội với kim chủ thì không hay rồi." "Đặc điểm ngoại hình của người đó tôi khá rõ, bởi vì người đó trông như một nhà trí thức lớn, là người dẫn đầu của đội.

Tất cả các hành động đều cảm thấy do người đó phát ra, hoặc

trong tay nắm giữ tất cả thông tin mà một số người biết." "Không phải tôi nói với nhóm người đó là trong lòng họ có số, đều biết đường đi sao?

Người đó cảm thấy như có bản đồ, như đã nghiên cứu lâu rồi đều biết những nơi đó rốt cuộc nên đi vào đâu rồi sau đó nên mở cái gì, rồi có cơ quan, đều vô cùng rõ ràng, tôi đều không biết chút nào, là một người địa phương." "Cho nên tôi và bạn bè của tôi đều có ấn tượng đặc biệt sâu sắc, sau khi ra ngoài còn thảo luận ở đó.

Người đàn ông đó tuổi còn trẻ, nhưng trông rất có thành tựu, chắc là một học giả nghiên cứu lớn đó, biết sớm thì nên tra cứu một chút, rồi chụp chung một bức ảnh và ký tên rồi." Người hướng dẫn viên giải thích rất nghiêm túc.

"Ha ha ha, cái gì mà học giả nghiên cứu lớn chứ, đó là chú Ba đó.

Chú Ba chỉ thích nghiên cứu mấy thứ này thôi, nghiên cứu không ra cái gì mới, nhưng thích nghiên cứu nghiên cứu, cho nên giả vờ giống vậy.

Nhưng thật ra những gì chú ấy biết cũng không nhiều như vậy." Quả nhiên Bàn Tử là người hay phá đám nhất, bất kể người khác là ai, đều có thể khiến người khác đặc biệt khó xử.

Lâm Dương đứng bên cạnh nói chú Ba như vậy, không không hay lắm sao?

Nghe những miêu tả này ai lại không biết Lâm Dương không biết chứ?

Không phải chú Ba sao?

Lại còn chú Ba cũng đi rồi, cùng đi đến một nơi với Lâm Dương.

Chương 263

Tại sao chú Ba lại không nói chứ?

Nhưng là đồ của gia tộc, bất kể Lâm Dương cũng nên có quyền được biết chứ.

Nhưng chú Ba cầm bản đồ, rốt cuộc Lâm Dương cầm cái gì mà đi vào chứ?

“Tôi bây giờ nghĩ đến một chuyện vô cùng đáng sợ, nếu bản đồ chúng ta cầm là bản đồ thật, vậy chú Ba rốt cuộc cầm cái gì mà đi vào chứ?

Tại sao lại có khí thế như vậy chứ?

Tôi không tin chú Ba có thể nghiên cứu thấu tất cả mọi thứ, rồi học thuộc lòng rồi đi vào.

Tôi cảm thấy chú Ba sẽ không như vậy, tôi cảm thấy chú ấy chắc chắn cầm bản đồ.

Vậy thì tấm bản đồ trong tay chúng ta là cái gì?” Lâm Dương hỏi mọi người.

“Chẳng trách tôi lại thấy kỳ lạ như vậy, lúc đó khi tôi nhìn tấm bản đồ đó, cảm thấy không giống bản đồ tôi đã xem.

Hóa ra là bản đồ do chú Ba làm, như thể cố ý dẫn Lâm Dương biết một số chuyện.

Nếu đã để ở đó thì ý muốn để lại cho Lâm Dương.” “Bởi vì tất cả mọi người tôi đều không thể biết bản đồ gia tộc rốt cuộc cất ở đâu, nếu có thể lấy được lâu như vậy, chứng tỏ có cơ quan, có mật đạo và mật thất.

Tôi cũng sẽ không quan tâm rốt cuộc ở đâu, nhưng Lâm Dương thì không giống, chắc chắn là người lấy dễ dàng nhất." "Vậy thì để một tấm giả thì là để cho ai xem chứ?

Chắc chắn không thể cho tôi xem rồi, cho nên chỉ có thể cho Lâm Dương xem.

Cậu hãy nhìn kỹ xem trên tấm bản đồ đó có chỗ nào hơi không đúng không, chắc là có thể cảm thấy được chứ, dù sao cậu cũng nên nghiên cứu tấm bản đồ đó rồi." Tiểu Ca nói với Lâm Dương.

"Thật ra, tôi nói thật với mọi người, tuy là bản đồ gia tộc của tôi, nhưng đều được truyền từ đời này sang đời khác, truyền đến chỗ chú tôi, rồi chú ấy không có con cái, cho nên cuối cùng phải giao cho tôi.

Nhưng mà, tôi nói với chú tôi rồi, bây giờ tôi chưa già cũng chưa chết, đừng có vội vàng truyền vị trí của tôi cho tôi, cứ làm thêm một thời gian nữa đi.

Cho nên tôi không nghiên cứu tấm bản đồ đó." "Chuyện này nghe tôi nói đều buồn cười, nhưng các cậu có dám tin không?

Thật sự là một chuyện nghiêm túc, bởi vì một người nào đó quá lười, chỉ muốn chơi, muốn tự do thoát khỏi sự ràng buộc và xiềng xích của gia tộc, không nghiên cứu vấn đề và chuyện của gia tộc.

Cho nên thật ra tôi làm mọi việc đều là bất đắc dĩ." "Chỉ duy nhất một lần chủ động tích cực như vậy, rồi chú Ba lại đánh tráo đồ cho tôi, không cho tôi đạt được đích đến thực sự, cũng không biết rốt cuộc phải đi đến đâu để tìm.

Dù sao sau khi đến đó, tôi nghĩ tín hiệu chắc là đều không còn nữa, dù sao chúng ta bây giờ đi vào đó rồi thì tín hiệu vô cùng yếu ớt rồi." Lâm Dương nói với vẻ mặt hối lỗi, nhưng lại cảm thấy có chút buồn cười.

“Tôi thật sự hết kiên nhẫn với cậu rồi, là người thừa kế gia tộc, lại còn không biết một tí gì.

Chuyện gia tộc tôi là người ngoài đều sắp biết hết rồi, rồi tôi lại phát hiện cậu là người hồ đồ nhất, không biết một chuyện gì.

Tôi cảm thấy cậu không cần tự do, cần được bảo vệ, được bảo vệ quá tốt rồi, chú Ba chăm sóc cậu rất tốt đó.” Thiên Chân nói mỉa mai.

“Được rồi, mọi người bây giờ đừng có đổ lỗi cho nhau nữa.

Tôi cảm thấy chuyện quan trọng nhất là chú Ba sẽ không hại Lâm Dương, nếu chú Ba đã đưa cho Lâm Dương tấm bản đồ như vậy, nguyện ý đưa cho Lâm Dương, đừng có mua Lâm Dương, xem ý đó.

Tôi cảm thấy hãy để chúng ta đi đến nơi mà chú ấy chỉ, không phải là đi đến nơi này bây giờ.” “Không chừng chú Ba đã đi thăm dò đường trước, rồi sau khi thăm dò xong quay về xem mức độ nguy hiểm, rồi lại không cho chúng ta đi đến nơi đó.

Tôi cảm thấy mối quan hệ giữa chú Ba và Lâm Dương chắc chắn sẽ không hại chúng ta đâu, sẽ không thể đẩy cháu trai ruột của mình vào một cái máy ép thịt người đâu.” Tiểu Ca phân tích nguyên nhân và yếu tố bên trong một cách rất hợp lý, hy vọng mọi người bình tĩnh suy nghĩ và phân tích hơn, đừng có ở đó mà gây mâu thuẫn giữa người với người, bắt đầu cãi vã.

“Cũng đúng đó, nói rất có lý.

Tôi cảm thấy tấm bản đồ đó tôi nhìn thoáng qua không có bất kỳ cách nào, cũng không cảm thấy có bất kỳ nguyên nhân không rõ ràng nào, bởi vì nó giống bản đồ tôi đã xem, không có sự khác biệt quá lớn, bởi vì tấm bản đồ đó tôi cũng chỉ đột nhiên nhìn thoáng qua một cái, rồi chú Ba bảo tôi xem, tôi thấy mình lười nghiên cứu, rồi đi rồi.”

“Nhưng tổng thể chất liệu giấy, rồi màu sắc, có một số hoa văn và họa tiết được vẽ trên đó, tôi bây giờ hồi tưởng lại thật ra cũng gần giống tấm bản đồ thật.

Cảm giác bên trong có thể có một hai chỗ không giống, nhưng tôi cũng không biết những chỗ đó cụ thể ở đâu, tôi chỉ biết những chỗ đó cụ thể ở một khu vực nào đó.” “Tuy tôi cảm thấy tôi là người thừa kế gia tộc, nhưng tôi cảm thấy tôi quả thực là phế vật, không hiểu biết nhiều.

Những lời đồn đại trên giang hồ có lẽ đã truyền khắp nhà tôi rồi, tôi có thể còn không biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì.

Chú Ba nói với tôi, tôi phải học, phải nghe, phải để chú ấy giảng, nhưng tôi thấy chú ấy ràng buộc tôi.” “Lúc đó khi tôi còn nhỏ, trong lòng tôi cảm thấy tự do là quan trọng nhất, cảm thấy chú Ba làm mọi việc đều đang ràng buộc tôi, tôi muốn bay, muốn có sự nghiệp của riêng mình, không kế thừa sự nghiệp gia tộc.

Trong ấn tượng của tôi từ nhỏ, gia tộc của tôi cũng là loại làm những chuyện không quang minh chính đại, tôi vẫn luôn tự ti đặc biệt trước mặt bạn bè của mình.” “Tôi thậm chí còn cảm thấy gia tộc của tôi có thể là một gia tộc trộm cắp, tôi không thể thoát khỏi cái danh trộm cắp đó, bởi vì có những người bạn biết nhà tôi, biết nhà tôi làm gì.

Nhà tôi là trộm cắp, trộm đồ của người chết, cho nên không may mắn, cũng không an toàn, mọi người không muốn chơi với tôi, cảm thấy tôi là một người không may mắn.” “Cho nên dần dần sau khi lớn lên, có năng lực và ý thức rồi, tôi cảm thấy tôi nhất định không được làm cái nghề này, tôi nhất định phải thoát ra.

Nhưng sau đó tôi phát hiện gia tộc của tôi hình như không làm chuyện xấu, vẫn luôn bảo hộ, cho nên tôi mới dần dần chấp nhận, sau

khi nhận thức rồi, càng nguyện ý tiếp xúc với cái nghề này." Lâm Dương giải thích.

Mọi người sau khi nghe Lâm Dương kể về những gì ta đã trải qua, đều cảm thấy ta thật đáng thương.

Chẳng trách khi đó ta phải ra nước ngoài một thời gian, bởi vì ở trong nước căn bản không có bạn bè, cả gia tộc, bạn bè, thầy giáo, thậm chí cả người trong giới đạo đều biết chuyện.

Ban đầu mọi người đều nghĩ ta rất hào nhoáng, vì trong giới này, gia thế ta khá hiển hách, nhắc đến người có tiếng tăm trên giang hồ là có người che chở, không giống những kẻ vô thân vô thế phải tự mình lăn lộn mới có danh tiếng.

Lâm Dương ta chính là kiểu công tử bột.

Mọi người vốn có chút ngưỡng mộ, ghen tị, bất bình vì xuất thân bất đẳng, nhưng sau khi tiếp xúc dần dần, phát hiện tính cách của ta lại tốt đến vậy, căn bản không giống một đại thiếu gia được nuông chiều từ bé.

Giờ thì mọi người cuối cùng cũng đã biết nguyên nhân.

Không sao cả, có những chuyện đã qua thì cứ cho qua đi.

Những gì đã xảy ra, ta khẳng định cũng không thể thay đổi được.

Vậy thì cứ để nó xảy ra đi.

Có những câu chuyện và trải nghiệm thật ra xảy ra cũng tốt, vì ta biết được nên ấn tượng rất sâu sắc và khắc cốt ghi tâm.

Vì chúng ta đều biết Tam Thúc sẽ không hại ta, tấm bản đồ cũng không có sai sót quá lớn, vậy chúng ta cứ theo tấm bản đồ Tam Thúc đưa mà xem thử.

Tam Thúc muốn ta đi đâu, tuy ta khẳng định không tìm được điểm

chính yếu, cũng không chắc vị trí điểm chính yếu có thay đổi hay không, nhưng ta nghĩ, Tam Thúc chắc chắn muốn ta đến một nơi.

Chương 264

Nơi đó nhất định có thứ gì đó muốn nói cho ta biết, muốn ta đi tìm hiểu.

Vậy nên ta nghĩ Tam Thúc đã tốn rất nhiều tâm tư, rất dụng tâm.

Chi bằng chúng ta đi xem thử.

Ta nghĩ Tam Thúc sẽ không để ta gặp nguy hiểm đâu, vì chú ấy rất yêu thương đứa cháu này, ta có thể cảm nhận được.

Tiểu Ca nói với Lâm Dương.

Vậy được rồi, mọi người cứ thế đi, cùng ta đi xem Tam Thúc muốn cho ta cái gì.

Dù sao thì Tam Thúc của ta trên giang hồ cũng có danh tiếng, cũng rất nổi tiếng.

Ta không tin thứ chú ấy muốn ta đi xem lại là thứ sẽ hại ta.

Chắc hẳn là thứ tốt thôi.

Chúng ta đi xem thử cũng có sao đâu, nếu không được thì đi thêm vài vòng nữa.

Lâm Dương nói đùa.

Mọi người đều không cười, vì ai cũng nghĩ đây là một câu nói đùa nhạt nhẽo.

Hơn nữa, trong hoàn cảnh nghiêm túc và căng thẳng như hiện tại, mọi người đều cảm thấy lúng túng.

Nếu cười sẽ càng buồn cười và cạn lời hơn.

Thật ra trong lòng ai cũng rất buồn cười, nhưng để giữ thể diện

cho Lâm Dương, mọi người đều nhịn cười, thậm chí Văn Cẩm cũng không cười.

Nhưng thực ra Văn Cẩm không cười là vì câu nói đùa này thật sự không buồn cười.

Lúc đó cười thuần túy là vì biểu cảm và hành động của Lâm Dương kết hợp với lời nói đó mới thấy thú vị, nhưng một khi không còn những thứ đó nữa thì cảm thấy đặc biệt trống rỗng, đặc biệt vô lực.

Vậy chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu mà đi.

Ta nghĩ chúng ta đi con đường này chắc sẽ không sai đâu.

Dù sao thì con đường này chúng ta đã đi suốt, và chúng ta đã xác minh rằng một đội người đã đi vào đó, trong đó chắc chắn có Tam Thúc.

Vậy nên chắc chắn chúng ta sẽ đi theo con đường này.

Mọi người cứ yên tâm đi, đi theo ta tuyệt đối không sai đâu.

Lâm Dương nói với mọi người.

Sau chuyện này, mối quan hệ giữa mọi người và Lâm Dương càng thân thiết hơn.

Ai cũng biết rằng, giữa những người bạn, sự tin cậy lẫn nhau cũng sẽ càng sâu sắc hơn.

Thiên Chân cũng biết mình không khác Lâm Dương là mấy, cũng từng bước lăn lộn đi lên, vì Lâm Dương không muốn chấp nhận những thứ thân phận và địa vị gia đình ban cho, những thứ nghiễm nhiên có được.

Vì vậy, cậu ấy cảm thấy người bạn này quả nhiên không kết giao sai lầm, rất có khí tiết.

Việc cậu ấy muốn tự mình gây dựng một khoảng trời riêng, gần như không hợp với phương pháp của mình.

Nghe vậy cậu ấy cảm thấy khá vui, vì có thể tìm được một người bạn tốt mà phương pháp lại không hợp nhau như vậy.

Hướng đạo, cứ tiếp tục đi thẳng về phía trước, đưa chúng tôi đến cuối sa mạc là được rồi.

Tôi sẽ đến nơi đó, kế hoạch không có gì thay đổi, cứ tiếp tục lái xe đi.

Thiên Chân nói với hướng đạo.

Ban đầu phát hiện bản đồ có lỗi, sau đó ngồi ở phía sau xe đều có chút ý định bỏ cuộc, chuẩn bị quay về.

Nhưng sau khi thảo luận ra rằng Tam Thúc chắc chắn sẽ không hại họ, nên họ quyết định, chi bằng cứ mạo hiểm tiến về phía trước một chút, xem sao.

Dù sao thì cũng không cần biết kết quả thế nào, chỉ mong có thể nỗ lực.

Nếu nỗ lực mà thực sự có kết quả, thì đương nhiên càng tốt.

Nếu nỗ lực không có kết quả, thì hy vọng nó sẽ biến thành một việc có kết quả.

Đó là cách nghĩ của những người trẻ hiện nay.

Trên đường đi, mọi người vui vẻ, nói cười rộn rã, kể chuyện tiếu lâm.

Sau đó ăn uống sạch sẽ hết cả, vì họ chuẩn bị ăn no uống đủ rồi, khi đến thôn làng cuối cùng sẽ tiếp tế thêm nhiều đồ dùng hơn.

Những thứ này có thể giữ lại bên trong, khi nào không đủ thì ăn.

Mọi người rất thông minh, biết cách đề phòng những thứ quan trọng nhất, đặt những đồ cần thiết vào vị trí dễ thấy nhất.

Như vậy mọi người có thể nhìn thấy ngay, căn bản sẽ không có bất kỳ phiền phức hay khó chịu nào.

Vì vậy, mọi người biết mình thiếu gì cần gì, mỗi lần đều chuẩn bị đầy đủ.

Trên đường đi, tiếng cười nói rộn ràng không ngớt, thậm chí Bàn Tử còn nhất quyết biểu diễn hát hò.

Tuy nghe không được hay lắm, nhưng mọi người đều cảm thấy chuyến đi này rất vui vẻ, vì tất cả đều ở bên nhau.

Mọi người cùng nhau ra ngoài, đều là bạn tốt, chỉ có những người bạn thân thiết mới cùng nhau đi chơi.

Chương 265

Vậy thì làm sao có chuyện không vui, không thoải mái được?

Hướng đạo nghe Bàn Tử hát những bài hát vui vẻ như vậy cũng cười rất vui.

Anh ấy cảm thấy cũng vui lây cho những người này.

Dù sao thì mối quan hệ của họ tốt đến vậy, một nhóm bốn người cùng nhau ra ngoài tìm đồ, có thể thấy tình bạn của họ khăng khít đến nhường nào.

Không biết đã lái xe bao lâu, ban đầu sau khi phát hiện một số manh mối, mọi người đều cảm thấy đặc biệt vui mừng.

Sau một đoạn đường nói cười rộn rã, ai nấy đều mệt mỏi rã rời, vì cảm thấy đã dùng hết sức lực và thái độ, có lẽ hơi kích động quá mức.

Trên đường đi vui vẻ không ngừng, cứ ngân nga hát hò mãi.

Sau đó, hướng đạo thực sự không thể chịu đựng được nữa, bèn chuẩn bị nhắc nhở, nhưng ai ngờ Lâm Dương đã nhanh chân nói trước.

Các cậu đừng có kích động như thế chứ.

Tam Thúc ta từng nói với ta, ở những nơi như thế này, nếu cứ nhảy nhót tưng bừng, đặc biệt vui vẻ và kích động thì sẽ bị thiếu oxy, sau đó sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu, thậm chí buồn nôn.

Vậy nên mọi người có thể giữ yên lặng một chút trong nửa sau chuyến đi được không?

Nửa đầu đã đủ ồn ào rồi, ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

Lâm Dương nói như vậy khi đã chơi mệt.

Nửa đầu khi chơi, cậu ấy đâu có kém ai về sự vui vẻ, cũng phấn khích chẳng khác gì một con thỏ.

Lúc nãy khi nhảy nhót tưng bừng thì sao không bị thiếu oxy chứ?

Tam Thúc đâu có dặn là ở những nơi như thế này không được nhảy nhót đâu?

Lúc đó sao không nói, giờ thì đã mệt mỏi rã rời rồi lại bảo tôi đừng cử động.

Câu này đương nhiên là do Bàn Tử, người nhảy nhót hăng nhất, nói ra.

Tuy nói vậy, nhưng cơ thể lại rất thành thật, không nhảy nữa, sau đó ngồi xuống đó từ từ trò chuyện, cảm thấy đúng là nên nghỉ ngơi, giờ hình như cũng có chút cảm giác hụt hơi.

Đến nơi, mọi người thật sự cảm thấy rất khó chịu.

Mấy người chơi vui nhất sau khi đến đích thì về giường nằm ngủ, rồi bắt đầu nghỉ ngơi, vì cảm thấy không biết chuyện gì, vừa đi được hai bước đã mệt mỏi như lúc ngồi trên xe rồi.

Mọi người mệt mỏi như vậy, thực ra hướng đạo đã sớm biết.

Bởi vì khi nghe thấy họ vui vẻ ở phía sau, một mặt anh ta có chút ngưỡng mộ, mặt khác lại lo lắng.

Ở đây thực sự có phản ứng độ cao, không nên kích động và phấn khích như vậy.

Nhưng họ đã không nghe lời Lâm Dương, mặc dù Lâm Dương đã nhắc nhở trước.

Nhưng hướng đạo cảm thấy rất buồn cười vì họ quá cứng đầu.

Một giây trước Lâm Dương còn nhảy nhót tưng bừng ở đó, ai ngờ mệt rồi, giây sau lại bảo người khác đừng nhảy, như thể đã có phản

ứng độ cao vậy.

Nhưng hướng đạo cảm thấy có lẽ vì Lâm Dương đã nhảy nhót nửa ngày, mệt mỏi rồi, sau khi ngồi xuống nghỉ ngơi mới phát hiện ra có phản ứng độ cao.

Sau đó lại đi nhắc nhở mọi người đừng nhảy nhót dữ dội và vui vẻ như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Tất cả đều về phòng nghỉ ngơi, sau đó đột nhiên trong số bốn người có một người đi ra, ngồi ở ngoài hiên, nhìn trời mà không biết đang nghĩ gì.

Chẳng lẽ đang nghĩ về tổ chức của mình sao?

Nửa đêm hướng đạo ra ngoài đi vệ sinh, đột nhiên nhìn thấy một người trong số nhóm họ đang ngồi ở bên ngoài.

Anh ta bèn lấy áo khoác của mình, khoác lên cho người đó.

Bởi vì đó là Văn Cẩm, một cô gái nhỏ, buổi tối gió lớn và lạnh thế này, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn, nên nhất định phải khoác áo vào, nếu không sẽ bị cảm lạnh mà ốm mất.

Sao cô lại ngồi đây một mình?

Chẳng lẽ bị lạ giường sao?

Ngủ không thoải mái à?

Thực ra chỗ ở đây khá tốt rồi, đều là loại trung thượng cấp.

Tuy không phải loại thượng đẳng, vì thượng đẳng quá đắt, nhưng trung thượng cấp thì giá cả cũng phải chăng, cũng khá rẻ và tiết kiệm.

Hướng đạo hỏi một cách tò mò sau khi giúp Văn Cẩm khoác áo, không biết liệu có chỗ nào chưa tốt khiến Văn Cẩm nửa đêm ra ngoài ngồi, bắt đầu thư giãn ngắm cảnh.

Tôi không sao, chỉ là hơi nhớ nhà một chút thôi.

Đi đến một nơi xa như vậy, nếu không phải ý muốn đặc biệt vui vẻ thì sẽ rất nhớ nhà.

Vì chính những thứ ở nhà mới mang lại cảm giác an toàn nhất, giống như một bến cảng để trú ẩn.

Nếu có thể, lần sau khi về tôi nhất định sẽ không ra ngoài nữa, tránh xa mọi sóng gió thế gian.

Tôi từng nghĩ rằng, lăn lộn trên giang hồ, xông pha bên ngoài đều rất thú vị, có thể quen biết bạn bè, cũng có thể trải nghiệm nhiều điều.

Nhưng từ khi tôi gia nhập một tổ chức, tôi phát hiện ý nghĩa của mình không còn thú vị nữa, niềm vui không còn là niềm vui nữa.

Nhưng khi ở gần Lâm Dương, tôi đã tìm thấy niềm vui, vì vậy tôi mới chơi cùng cậu ấy.

Chương 266

Tôi không cần gì cả, chỉ cần một chút niềm vui, lây lan cho tôi một chút là được rồi.

Nhưng tôi phát hiện ra cậu ấy thực sự có vẻ rất hữu ích, vì khi cậu ấy vui vẻ, tôi nhìn cũng cảm thấy vui lây.

Giống như hôm nay trên xe cậu ấy nhảy múa, tuy tôi vẫn đứng cạnh nhìn, cũng không cười, nhưng nội tâm tôi cảm thấy vô cùng kích động.

Vì tôi cảm thấy Lâm Dương như vậy rất thú vị, rồi dáng vẻ nho nhã của cậu ấy nhìn cũng khá điển trai.

Nên tôi cảm thấy đôi khi cậu ấy hài hước, vui vẻ, còn khi không hài hước thì lại rất nghiêm túc, khiến người ta không thể nào dứt ra được.

Một người bạn như vậy đó, một người bạn điển trai.

Văn Cẩm vui vẻ giải thích với hướng đạo.

À, có lẽ là bạn bè.

Nhưng đã lâu rồi tôi không cảm nhận được niềm vui từ bạn bè.

Không biết có phải vì đã lâu tôi không gặp bạn bè của mình không.

Hy vọng lần sau gặp họ sẽ không quá xa cách.

Tôi cũng mong mỗi lần họ đi ra ngoài đều bình an vô sự.

Tôi cũng đã cầu nguyện cho họ rồi, nhưng hình như không có hiệu quả lớn lắm.

Bồ Tát không nghe thấy sao?

Hướng đạo bắt đầu buồn bã nói về chuyện khó khăn của mình.

Cứ yên tâm đi, Bồ Tát chắc chắn sẽ nghe thấy.

Lần sau hãy đi cùng tôi để tìm bạn bè của anh nhé.

Dù sao thì nhóm chúng tôi có thể giúp đỡ khi cần.

Dù tôi có một chút năng lực, tôi cũng có thể giúp được một vài việc nhỏ.

Vậy nên mặc dù yêu cầu người khác không giúp ai, nhưng họ đều rảnh rỗi cả.

Văn Cẩm nói rất thiện lương với hướng đạo.

Được, tôi cảm ơn cô.

Tôi hy vọng tôi có thể tìm được một vài manh mối về bạn bè của tôi, để đưa họ trở về.

Hướng đạo nói.

Nhất định có thể!

Trên đường đi đến tận cùng sa mạc, mọi người đều động viên lẫn nhau, vì đây là một hành trình vô cùng gian nan.

Nếu ai đó không đủ ý chí, có thể sẽ bỏ cuộc.

Một khi đã có người bỏ cuộc, những người còn lại cũng sẽ không còn ý chí nữa.

Vì vậy, đây cũng là một sự hợp tác nhóm, trong đó không ai được phép bỏ cuộc.

Mọi người phải động viên và hỗ trợ lẫn nhau, chỉ như vậy mới có thể đi xa hơn, lâu hơn.

Điều này cũng là điều mà các hướng dẫn viên đã nói ngay từ đầu.

Khi được giới thiệu, những người đó đều nói với họ về việc mối

quan hệ có tốt hay không khi ở cùng nhau, và những điều cần chú ý khi ở bên nhau.

Nhất định phải tham gia nhiều hoạt động nhóm, mọi người nhất định phải cùng nhau ra vào, như vậy mới đảm bảo an toàn.

Thực ra mục đích cơ bản là để tăng cường ý thức hợp tác nhóm, tăng cường cảm giác thuộc về một tập thể.

Vì vậy, bây giờ Lâm Dương và nhóm người cùng hướng đạo đã hình thành một ý thức đồng đội, trở thành một nhóm, những người bạn tốt.

Bởi vậy, việc động viên lẫn nhau là điều không thể thiếu và không thể tránh khỏi.

Tiếp theo, trên đường đi, mọi người nhất định phải thực hiện tốt các biện pháp an toàn.

Lấy vải, hoặc khăn rằn, khăn mặt che kín miệng và mũi lại, che thật chặt.

Bởi vì trên đường đi tôi sẽ lái xe khá nhanh, mà xe này không có kính chắn gió.

Nếu hít phải quá nhiều cát bụi, phổi có thể bị kết sỏi.

Những người thường xuyên sống trong sa mạc đều hiểu đạo lý này.

Vì vậy mọi người nhất định phải tự bảo vệ mình thật tốt.

Dù thế nào cũng không được để xảy ra chuyện.

Sau một chuyến đi, trở về mà cơ thể không khỏe mạnh thì vì gia đình, vì bạn bè cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân mình chứ.

Hướng đạo nói một cách rất ân cần.

Mọi người nghe hướng đạo nói vậy, cảm thấy anh ấy đối xử với họ khá tốt.

Ngay cả những việc nhỏ nhặt, vi tế như vậy cũng nhắc nhở họ rõ ràng.

Chương 267

Rõ ràng mạch lạc, không để họ chịu một chút thiệt thòi nào.

Vì vậy mọi người cảm thấy khá tốt và vui vẻ, cứ như đi du lịch, đi chơi cùng bạn bè vậy.

Thế là mọi người mượn nhau, dùng chung đồ.

Nếu ai đó không có, hoặc ai đó có thừa, mọi người sẽ đổi cho nhau.

Nhưng Tiểu Ca lại không dùng, điều này rất kỳ lạ.

Nhìn trạng thái của Lâm Dương cũng rất thờ ơ, không biết tại sao.

Ta hiện giờ đã Cơ nhân đề thủ từ cá sấu, thu được năng lượng vô kiên bất tồi, vậy mà lại bảo ta mang thứ này.

Đương nhiên là vô dụng.

Nhưng để mọi người không nghi ngờ, để mọi người nghĩ ta là người bình thường, giống như bao người khác, ta cứ đeo vào vậy.

Lâm Dương tự đấu tranh trong lòng.

Đương nhiên rồi, Tiểu Ca là một nhân vật vô cùng bí ẩn, hiểu biết rất nhiều thứ, cũng thành thạo rất nhiều thứ, nên anh ấy không đeo.

Sau đó mọi người cũng không khuyên ngăn, vì biết Tiểu Ca muốn làm gì.

Ai cũng hiểu rõ trong lòng, nếu đã khuyên mà không lay chuyển được thì chứng tỏ Tiểu Ca không nghe lời khuyên.

Điều đó cũng chứng tỏ Tiểu Ca có ý định riêng, vậy nên mọi người cũng không hỏi nữa, vì dù sao ai cũng có một vài bí mật.

Nếu không nói cho tôi biết, tôi sẽ không ép buộc mà hỏi mãi.

Làm như vậy là một sự thiếu tôn trọng, và mối quan hệ giữa chúng ta sau này có lẽ sẽ trở nên rất gượng gạo.

Vì vậy, để không xảy ra tình huống gượng gạo như vậy, mọi người đều rất kiềm chế.

Chẳng hạn như có lúc sẽ có chút tâm trạng hóng chuyện, có chút suy nghĩ tò mò, nhưng mọi người đều cố gắng kiềm chế lại.

Sau này tôi sẽ từ từ nói cho mọi người biết về thân thế của tôi, và những điểm khác biệt của tôi.

Vì vậy, bây giờ mọi người đừng tò mò.

Việc cấp bách là tôi phải đi vào nơi đó trước, rồi đi ra khỏi nơi đó.

Chắc chắn mọi người sẽ cần đến tôi, nên bây giờ nói rõ như vậy cũng không có ích gì.

Tiểu Ca giải thích với mọi người.

Mặc dù mọi người đều không hiểu ý Tiểu Ca, nhưng đại ý chung là không muốn họ quá tò mò.

Đừng tò mò về thân thế của Tiểu Ca ra sao, sau này anh ấy chắc chắn sẽ nói cho mọi người biết, chắc chắn sẽ giải thích rõ ràng.

Như vậy mọi người cứ yên tâm đi.

Vì Tiểu Ca thường là người đã nói là làm, lời đã nói ra khó lòng rút lại.

Dù Tiểu Ca có thế nào, mọi người đều sẽ tin tưởng anh ấy, vì Tiểu Ca đối với họ như một ngọn đèn soi đường vậy.

Lâm Dương đối với họ giống như một thành lũy kiên cố.

Vì vậy đội này không thể tan rã, khi ở cùng nhau phối hợp cũng rất

ăn ý.

Ba người họ giống như anh em kết nghĩa, khi ở bên nhau phối hợp rất ăn ý.

Vì vậy, mọi người đều cảm thấy không thể đánh mất những người bạn này.

Thế nên, nếu có chuyện gì xảy ra thì đừng nên truy cứu quá sâu.

Dù sao thì việc này có ích trong một nhóm nhỏ, và sau này khi ra xã hội, trong các mối quan hệ xã giao với người khác cũng là một điều vô cùng hữu ích.

Mẹ nó chứ, bản gia ta cứ tưởng cơn bão cát này lớn đến mấy chứ.

Ai dè nó lớn đến mức bản gia ta cảm giác như sắp bị vùi lấp rồi, cứ như thể sắp biến thành tượng binh mã bằng đất nung vậy.

Trời đất ơi, cái kim tự tháp dưới lòng đất đó sẽ không vì quá nhiều cát trên bề mặt mà bị đẩy lùi xuống sâu hơn nữa chứ?

Dù sao thì bản gia ta chưa từng đến đó, cảm thấy khá tò mò.

Bàn Tử tức giận gào thét ở đó.

Đừng có than vãn nữa, trời đất ơi.

Ta đã đi trên xe lâu như vậy, bão cát lớn thế này, mà cậu vẫn cứ liên tục than phiền, thật sự làm ta tức chết rồi, Bàn Tử.

Nói ít thôi, ta nghe tai muốn ù cả lên rồi, ta cảm giác như không còn nghe rõ cậu nói gì nữa.

Lâm Dương nói với vẻ vô cùng bất lực.

Không, Bàn Tử nói cũng có lý.

Nhưng thực ra cậu cũng nên nghe Lâm Dương đi, nói ít lại thì tốt hơn.

Vì dù sao trong điều kiện gian khổ như thế này, hai cậu có chắc đây là thời điểm tốt để trò chuyện không?

Tôi lại đi nói chuyện với hai cậu, đúng là tôi cũng bị bệnh trong đầu rồi.

Chương 268

Chúng ta yên lặng một chút đi.

Hai cậu không thấy Văn Cẩm và Tiểu Ca đều đang nhìn ba chúng ta như nhìn mấy tên thần kinh sao?

Ba người lập tức im bặt.

Nhưng thực ra Văn Cẩm và Tiểu Ca căn bản không nhìn họ.

Bão cát quá lớn, căn bản không mở mắt ra được.

Lái xe khoảng một buổi sáng, đến thị trấn tiếp theo thì đương nhiên phải nghỉ ngơi và đổ xăng.

Bởi vì đã lái xe khoảng một buổi sáng, lượng nhiên liệu cũng gần hết rồi.

Lái xe rất tốn nhiên liệu, vì địa thế vô cùng hiểm trở và không bằng phẳng.

Vì vậy, phải lúc thì nâng lên, lúc thì hạ xuống.

Thế nên không bao lâu lại cần đổ xăng một lần.

Chuyện như vậy đối với người lái xe cũng vô cùng mệt mỏi.

Thế là sau khi đến thị trấn tiếp theo, họ lại phát hiện thị trấn đó cũng vô cùng phồn hoa.

Đoạn đường ở giữa cứ như thể không hề tồn tại vậy.

Nếu nhìn vào tình hình bên trong thị trấn.

Thì sẽ thấy, ra khỏi thị trấn là bão cát bao phủ, căn bản không thể đi được.

Con đường bên ngoài hiểm trở đến mức nào, cũng không biết mọi

người vận chuyển vật tư bằng cách nào.

Sau đó, lại xây thành từng tòa nhà cao tầng, từng thị trấn, nơi ở giống như vậy.

Thật sự vô cùng kỳ diệu, không khỏi khiến người ta muốn tìm hiểu.

Chúng ta đã trải qua thời gian dài như vậy, bị giày vò lâu như vậy, chắc cũng rất đói rồi phải không?

Mọi người đều cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Nếu không thì ta cứ nghỉ ngơi trước đi, tìm một chỗ tắm rửa, ngâm mình thật thoải mái.

Mọi người cùng nhau kỳ lưng cho nhau, sau đó ăn một bữa thật ngon, rồi chúng ta lại xuất phát lần nữa.

Vừa nghe câu hỏi này là biết Bàn Tử hỏi rồi.

Chỉ cần bàn đến những chủ đề này là vẻ mặt Bàn Tử lập tức rạng rỡ.

Vừa nãy còn xanh xao, mệt mỏi rã rời, vừa nghe đến đề nghị được nghỉ ngơi, ăn uống là cảm thấy vô cùng hợp lý và vui vẻ.

Mấy người còn lại nghe Bàn Tử nói vậy thì bất lực lắc đầu, vì căn bản không có nhiều thời gian.

Vì vậy mọi người cảm thấy căn bản không thể làm những việc đó.

Nhưng Bàn Tử vẫn không ngừng đề nghị ở đó, tuy nhiên mọi người đều cảm thấy thời gian căn bản không đủ.

Bởi vì chỉ riêng việc tắm rửa thôi, ước chừng cũng mất khoảng một tiếng đồng hồ.

Một tiếng đồng hồ nếu kèm theo ăn uống nữa, thì...

Dù sao cũng phải đi qua những nơi có bão cát, cảm thấy sau khi tắm xong chắc chắn lại bẩn ngay thôi, không sạch sẽ được, dù có yêu sạch đến mấy cũng vậy.

Sau khi vào sa mạc, chiếc xe đó không có kính chắn gió.

Nếu không có kính chắn gió, điều đó có nghĩa là rất dễ bị bão cát cuốn vào.

Tóc hiện tại, mỗi lần vỗ nhẹ là cát lại rơi xuống từng lớp từng lớp.

Nhưng thời gian của ta hình như không đủ rồi.

Vì nếu đi dọn dẹp thì ít nhất cũng mất một tiếng đồng hồ.

Khi ta ra khỏi đó, chắc xe của các cậu đã chạy đi rồi.

Lúc đó ta cứ một mình tiếp tục tắm, tiếp tục ở lại đi.

Ta xem một người có thể ở lại bao lâu.

Lâm Dương nói với vẻ mặt dữ tợn.

Thực ra tôi có thời gian.

Nếu mọi người muốn nghỉ ngơi, tôi nghĩ tôi hoàn toàn tán thành.

Vì không thể cứ liên tục đi với cường độ cao như vậy, thực sự rất mệt.

Dù sao thì, khi tôi dẫn đường qua một thị trấn, tôi sẽ cho mọi người nghỉ ngơi, ít nhất là một tiếng rưỡi.

Vì một tiếng rưỡi hay hơn hai tiếng một chút cũng được, thực ra thời gian khá gấp gáp.

Mọi người nghe hướng đạo nói vậy thì thực sự yên tâm, vì nếu hướng đạo đã nói thế thì chứng tỏ mọi người nên nghỉ ngơi.

Thực ra đó là một đoạn đường dài gian nan, mọi người đều mệt

mỏi.

Chương 269

Vì khi ở trên xe, ai nấy đều đặc biệt choáng váng.

Thiên Chân, người không ngồi ở phía trước, vừa nãy trên xe suýt chút nữa thì nôn ra rồi.

May mà định lực của Thiên Chân khá tốt, cuối cùng anh ấy thực sự đã nhịn được cho đến khi xuống xe.

Sau đó, anh ấy vịn vào một bên ngồi thật lâu sau đó mới hồi phục sức lực.

Cảm giác khó chịu đó mới được phần nào giảm bớt.

Mọi người cảm thấy thực ra nên nghỉ ngơi một lúc, nếu không nghỉ ngơi tử tế.

Thì tinh thần sẽ căn bản không theo kịp, cảm thấy đặc biệt mệt mỏi.

Nếu đi đến những nơi đó, e rằng cũng sẽ vậy.

Nếu thực sự có thứ gì đó không tốt, không chừng nó sẽ trực tiếp nhập vào người.

Trực tiếp đánh gục mình, mọi thứ đều có lý có cứ.

Vậy vì mọi người đã nói thế rồi, thì nhiệm vụ và kế hoạch tiếp theo của chúng ta sẽ tách khỏi hướng đạo.

Hướng đạo đi xử lý việc của anh ấy.

Chúng ta hãy dọn dẹp tử tế.

Ai muốn đi dạo phố thì đi dạo phố, ai muốn tắm thì nhanh chóng đi tắm.

Dù sao thì ta ngâm mình sẽ tốt hơn, vì ta cảm thấy toàn thân ta đều bị cát thổi bẩn rồi.

Lâm Dương sắp xếp và nói với mọi người về nhiệm vụ và kế hoạch tiếp theo.

Tại sao xe di chuyển trong sa mạc lại không thể có kính chắn gió?

Bởi vì địa hình trong sa mạc vô cùng khắc nghiệt.

Nếu có cát, thì khi xe chạy, cửa sổ xe có thể bị phủ một lớp cát.

Nếu bị phủ một lớp mà không kịp thời gạt đi, lúc đó nếu cát có kết cấu rất dính, rất đặc, thì sẽ rất khó gạt.

Mà sau khi gạt đi mà không nhìn rõ phương hướng, sẽ dễ bị mất phương hướng.

Cuối cùng sẽ dẫn đến hỗn loạn về phương hướng, một điều vô cùng đáng sợ.

Vì vậy, để tránh chuyện như vậy, không có cửa kính sẽ tốt hơn một chút.

Thông thường, xe di chuyển trong sa mạc đều không có cửa kính.

Vậy mấy anh em mình đi tắm rửa đi.

Dù sao thì trên người cảm giác như bị cát thổi đến mức não thịt cũng đầy cát rồi, cảm giác như một người được đắp bằng cát vậy.

Đề nghị của bản gia ta khá tốt phải không?

Dù sao thì, hướng đạo cũng đã bày tỏ sự tán thành rồi mà.

Bàn Tử đắc ý nói.

Đúng, đúng, tuyệt vời nhất.

Đề xuất kiến nghị của cậu là tốt nhất rồi.

Thôi được rồi, đại gia Bàn Tử này không biết tại sao bình thường

lại thích khoe khoang đến vậy.

Thật sự chịu cậu luôn rồi.

Xem ra không nghe ý kiến của cậu cũng không được.

Không tệ, cái ý kiến này của cậu rất hay.

Thiên Chân hiếm khi không phản bác Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy cũng vô cùng đắc ý, vì bình thường chỉ cần nhìn thấy chuyện gì mà mình nói ra, bất kể đó là đề nghị đúng hay sai, thì Thiên Chân và Lâm Dương đều thích đối đầu.

Mấy anh chàng lớn, và một người phụ nữ đều đi về phía nhà tắm, vì phụ nữ tắm rửa thường rất lâu.

Vì vậy, mọi người nghĩ chắc chắn cuối cùng sẽ tập trung lại ở chỗ chiếc xe.

Nếu ai đến sớm thì cứ ăn cơm ở gần đó là được.

Họ cũng đã hẹn nhau là sẽ ăn cơm ở đó.

Nếu ai đến trước thì gọi món và giúp mọi người giữ chỗ.

Mấy người đàn ông chắc chắn sẽ đi cùng nhau.

Vì vậy chắc chắn sẽ nhanh hơn một chút.

Đến lúc đó, sẽ giúp Văn Cẩm giữ chỗ trước, rồi sau đó...

Trong lúc ngâm mình, họ bàn tán về chuyện phụ nữ.

Mọi người lại đùa giỡn với nhau.

Chương 270

Dù sao thì rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi.

Lúc này không nói chuyện thì làm gì được chứ?

Lâm Dương, cậu có ý gì với A Ninh không đó?

Nếu có ý thì mau đi theo đuổi đi chứ.

Không biết A Ninh nhìn cậu có ý gì không?

Hai người cứ như có tình ý cũ vậy, rồi hai người lại không thông hiểu lẫn nhau, khiến mọi người chúng ta đứng bên cạnh nhìn thấy rất lúng túng, cũng khó hiểu nữa.

Thiên Chân nói đùa.

Cậu còn đùa tôi nữa.

Sau một thời gian đi cùng nhau, cậu đâu biết ta đã lo lắng đến mức nào, ngày nào cũng nghĩ xem phải đi cứu cậu thế nào.

Ta nào có tâm tư mà phí thời gian vào phụ nữ chứ.

Cậu đâu biết, cậu đã làm chậm trễ sự phát triển tình yêu của ta rồi đấy.

Lâm Dương đáp trả.

Có chứ, đừng tưởng ta không biết nha.

Ta thấy Tiểu Ca và Văn Cẩm khá hợp đôi đó.

Hai người vừa hay đều ít nói, rồi có lúc nói chuyện cũng rất... thích người khác.

Nên hai người họ thật sự đều là những kẻ độc mồm độc miệng như nhau.

Chi bằng ta ra tay làm mối luôn đi.

Hai người cứ ở bên nhau thử xem sao.

Dù sao thì hai người ở bên nhau, ta xem cuối cùng ai có thể thắng ai.

Lâm Dương nói đùa với Thiên Chân.

Cậu đùa à, tôi với Tiểu Ca sao có thể chứ?

Tôi vừa mới quen Văn Cẩm không lâu thôi mà.

Cậu ấy thì tôi quen rồi, nhưng Văn Cẩm thì tôi chưa quen.

Vậy nên đừng có ở đó mà gán ghép lung tung.

Tôi cũng không có hứng thú lớn với loại con gái như vậy.

Bề ngoài trông rất dịu dàng, rất thiện lương, nhưng thực ra nội tâm có chút độc địa.

Thiên Chân không ngừng phản bác.

Người ta độc địa chút nào đâu, được không?

Chỉ là không quá quen chúng ta, không thân thiết với chúng ta thôi.

Sau này quen rồi xem có thấy người ta thực ra rất tốt với chúng ta không.

Thế nên tìm một người bạn gái như vậy cũng tốt.

Khi đã tốt với ai thì sẽ một lòng một dạ, còn loại người không quen thì sẽ không thèm để ý một chút nào.

Dù sao thì, sau khi có một người bạn gái như vậy, ta cảm thấy vô cùng an toàn.

Thế nên cậu cứ cân nhắc Văn Cẩm đi, cân nhắc người ta đi.

Thực ra cuối cùng người ta cũng chưa chắc đã thích cậu đâu.

Thật ra cậu cũng giống như cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga thôi, dù sao người ta cũng rất xinh đẹp mà.

Thiên Chân nghe xong vô cùng tức giận, bèn không ngừng đuổi đánh Lâm Dương trong nhà tắm, một bên cứ như mấy đứa trẻ con, vô cùng non nớt.

Còn bên kia Bàn Tử và Tiểu Ca thì nằm yên tĩnh ở đó, ôm lấy xà phòng của mình.

Vì họ cảm thấy rằng trong tình huống căng thẳng cao độ, phải làm việc liên tục như vậy, việc tìm được một nơi có thể thư giãn cơ thể, thoải mái là điều thực ra rất tốt, rất sảng khoái tinh thần, nên họ sẽ không lãng phí thời gian vào việc đùa giỡn đâu.

Mấy chàng trai quả nhiên ra ngoài rất nhanh.

Sau khi ra, họ trực tiếp hỏi cô lễ tân rằng cô gái vừa vào cùng họ đã ra chưa.

Cô lễ tân trực tiếp trả lời là chưa.

Thế là họ quyết định theo kế hoạch đã hẹn với Văn Cẩm, đến chỗ đó đợi trước.

Dù sao thì đã mệt mỏi lâu như vậy rồi, nên ngồi xuống nghỉ ngơi tử tế.

Mọi người đã hẹn nhau ăn một bữa thật ngon.

Sau khi tắm xong, mọi người cảm thấy đặc biệt sảng khoái, nhưng cũng đặc biệt mệt và đói.

Chương 271

Cảm giác như cần bổ sung năng lượng vậy.

Thế nên, họ nói mau đi ăn cơm đi.

Dù sao Văn Cẩm cũng không thể tắm lâu đến thế được.

Điều họ không biết là, khi họ nói chuyện, khi chuẩn bị đi, cô lễ tân kia vẫn luôn nhìn chằm chằm họ.

Sau khi họ đi, cô lễ tân đã gọi một cuộc điện thoại lạ đến một số rất xa lạ.

Không ai hay biết.

Vâng, vừa tắm xong.

Hiện giờ chắc là đi ăn cơm, đi cùng một cô gái, nhưng cô gái đó tôi không quen, không phải người mà lão đại đã dặn dò.

Cô lễ tân chỉ nói mấy câu, nhưng người kia không đưa ra câu trả lời cuối cùng, vì những người ở phía bên kia cũng không biết liệu người phụ nữ đó có phải là thủ hạ mà lão đại đã dặn dò hay không.

Vâng, tôi đã đại khái nắm được vị trí của họ rồi.

Khoảng cách có thời gian, tôi đã đại khái rõ ràng rồi.

Tôi sẽ đến nơi ngay trong vòng một hai ngày.

Không phải trong vòng một hai ngày là không thể đến được, cần thời gian đi máy bay, nếu không thì làm sao có thể nhanh như vậy được.

Nhưng thực ra cũng không sai, tôi đi máy bay mất một ngày, sau đó đến nơi đó lại mất thêm một ngày nữa.

Được rồi, càng sớm càng tốt.

Tôi thấy tình hình, hôm nay hình như họ sẽ đi rồi, nên tôi nghĩ chắc chắn sẽ không đuổi kịp nữa.

Tôi trực tiếp theo dõi phía sau bằng định vị, định vị vị trí của họ, hoặc là trực tiếp hack điện thoại của họ.

Cô lễ tân hỏi.

Ngay lúc cô lễ tân đang ở đó, Văn Cẩm vừa tắm xong đi ra.

Cô ấy nghe thấy cô lễ tân đang gọi điện thoại ở đó, nội dung cuộc điện thoại kỳ lạ, nghe có vẻ thần bí.

Cứ như thể cô ta có một thân phận ẩn giấu vậy.

Nhưng Văn Cẩm cũng không nghĩ nhiều, vì làm sao lại có chuyện trùng hợp như thế chứ?

Nhưng càng cảm thấy kỳ lạ hơn là, khi cô ấy đi lấy đồ, cảm thấy cô lễ tân đó dường như vẫn luôn nhìn chằm chằm mình, cứ liên tục đánh giá kỹ lưỡng từ trên xuống dưới, cứ như thể quen biết cô ấy hoặc đã từng nghe người khác nhắc đến vậy.

Văn Cẩm thật sự không nhịn được nữa, bèn chuẩn bị đi lên hỏi trước khi rời đi.

Xin lỗi cô lễ tân, cô có quen tôi không?

Tại sao cô cứ liên tục đánh giá tôi vậy?

Hay cô có điều gì muốn nói với tôi sao?

Cô lễ tân nhìn thấy dường như đã hơi bị lộ tẩy, Văn Cẩm trực tiếp đi về phía cô ta.

Sau khi đến gần, cô ta hơi hoảng loạn một chút.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại kỹ lưỡng, cô ta cảm thấy trong tình

huống này nếu bị lộ tẩy, thì những tổ chức phía sau cũng sẽ bị lộ tẩy toàn bộ.

Văn Cẩm, nếu cô ấy thực sự là người của tổ chức, thì sẽ rất nhạy cảm.

Đối với những lời nói của mình, cô ấy sẽ phát hiện ra mọi chuyện.

Thế nên, sau khi bị phát hiện.

Sẽ càng khó mà tóm gọn những người này.

Vì vậy, cô ta quyết định, dù thế nào cũng phải bình tĩnh lại.

Thế nên, dù Văn Cẩm có hỏi gì, cô ta cũng nhất định không nói một lời nào.

Xin lỗi quý khách, tôi thực sự đã nói những gì vừa rồi là sự thật, tôi đã thành thật nói cho quý khách biết.

Nếu quý khách không tin, tôi cũng không có cách nào khác.

Điện thoại của tôi chỉ gọi cho khách hàng.

Nếu quý khách vẫn không tin, có thể đi tìm quản lý của tôi, tìm cấp trên của tôi, trực tiếp tra cứu nhật ký cuộc gọi và ghi âm cuộc gọi của tôi.

Văn Cẩm vốn giỏi nói dối, giỏi thử lòng người khác.

Cô ấy thấy ánh mắt của cô lễ tân đặc biệt hoảng loạn, thần thái cũng rất bất thường.

Cô ấy cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, bèn thử dò xét thêm.

Nhưng lại phát hiện cô lễ tân này khá điềm tĩnh, không hề hoảng loạn.

Thế là cô ấy nghĩ có lẽ thực sự không phải như vậy.

Cô ấy nghĩ dù sao thì người ta đi làm cũng khá vất vả, chuyện này cứ thế bỏ qua đi.

Nếu lại đi tìm quản lý thì sẽ lãng phí thời gian.

Chương 272

Vốn dĩ thời gian cũng không còn nhiều, ra ngoài tắm rửa mà cuối cùng lại rước lấy nhiều chuyện như vậy cũng không hay cho lắm.

Chẳng lẽ giác quan thứ sáu của phụ nữ thực sự chuẩn xác đến vậy?

Không biết có chuyện gì, nhưng thật sự, người phụ nữ kia thực sự có vấn đề.

Nếu lúc đó Văn Cẩm thực sự kiên trì hơn, thì đã không có nhiều chuyện xảy ra sau này.

Đương nhiên, những điều này đều là chuyện sau này rồi.

Hối hận không kịp cũng không thể quay lại lúc vừa bắt đầu hỏi cô lễ tân đó.

Chỉ biết lúc đó cô lễ tân có điều bất thường, nhưng dưới sự khéo léo lấp liếm của cô ta, Văn Cẩm cũng bỏ cuộc, không muốn truy cứu sâu hơn nữa.

Cái cô Văn Cẩm này thật sự chậm chạp quá đi!

Món của chúng ta đã lên hết rồi, đồ ăn đã gọi cũng đã lên hết rồi, còn phải đợi bao lâu nữa chứ?

Xem ra cô ta thật sự không chú trọng thời gian.

Con gái lúc nào cũng rắc rối như vậy.

Thiên Chân, cậu có muốn ở bên cô ta không?

Lỡ cuối cùng chúng ta đi chơi cùng nhau mà phải đợi lâu như vậy thì làm sao đây?

Bàn Tử nói xấu Văn Cẩm ở đó, nhưng không biết rằng, thực ra

Văn Cẩm đã đến rồi, sau đó nghe thấy họ bàn tán nên lén lút trốn đi.

Vì sợ rằng khi ở cùng nhau, cô ấy sẽ cảm thấy mệt mỏi hoặc không tin tưởng họ.

Cuối cùng, khi phát hiện ra họ thực sự coi mình là bạn, thì cô ấy cũng không để tâm đến những lời nói đó nữa.

Được thôi nha!

Mấy anh đàn ông này dám lén lút chuẩn bị ăn cơm mà không đợi tôi sao?

Tôi đến đây rồi mà còn không đợi tôi sao?

Tôi cảm thấy nếu tôi không nhanh lên, chẳng phải các cậu sẽ gả tôi cho người khác sao?

Thật đúng là 'mỡ nó rán nó' mà.

Còn nữa nha, những lời nói xấu vừa nãy các cậu lén lút nói về tôi, tôi đều nghe thấy hết rồi.

Bây giờ từng người một bắt đầu tự kiểm điểm đi.

Nếu ai không thể nói ra, vừa nãy đã nói gì về tôi, và câu nói nào là nghiêm trọng nhất, thì cuối cùng tôi sẽ bắt đầu đáp trả.

Nhưng sẽ không chỉ có một chút đau khổ vậy đâu.

Các cậu có biết tôi thích dùng gì nhất không?

Thực ra tôi thích dùng độc dược nhất.

Tôi thích nhìn người khác chịu đựng sự tra tấn.

Tôi không chỉ mong các cậu trên đường đi chao đảo, mà khi chao đảo cảm giác cơ thể cứ rung lắc, ngũ tạng lục phủ đều như bị nghiền nát vậy.

Loại cảm giác này tôi từng lấy để thử nghiệm rồi.

Tôi biết rất rõ đấy, ai muốn thử trải nghiệm không?

Nếu không muốn trải nghiệm thì tốt nhất là khai ra trước đi, hoặc tố cáo lẫn nhau cũng được.

Tôi thích nhất nhìn cảnh huynh đệ tương tàn.

Văn Cẩm nói đùa với họ.

Đừng mà, Văn Cẩm cô nãi nãi, tôi chỉ đùa thôi mà!

Dù sao thì mọi người cũng coi cô là bạn bè mà.

Chờ xem, sau lưng đâu có nói xấu gì đâu, cùng lắm là đùa giỡn thôi, giống như gán ghép Tiểu Ca và Thiên Chân vậy.

Cậu không thấy Thiên Chân còn độc thân sao?

Cho cậu ấy một cơ hội đi, tha cho tôi đi!

Hừ, Văn Cẩm chỉ giả vờ rất tức giận, sau đó cũng không ngồi xuống, vì cô ấy cảm thấy thực ra chỉ là một chuyện nhỏ, không đáng để tức giận, cũng không có lỗi lớn gì.

Ở đó vừa ăn cơm vừa đùa giỡn.

Văn Cẩm cảm thấy đã lâu rồi không cảm nhận được niềm vui của một gia đình lớn, niềm vui khi ở cùng bạn bè như vậy.

Thế là cô ấy vui vẻ mà quên mất chuyện nhỏ vừa xảy ra.

Thực ra, lẽ ra cô ấy nên nhắc đến.

Dù sao thì, nếu nhắc đến, mọi người có lẽ cũng sẽ phát hiện ra có chút bất thường.

Nhưng đối với những người đàn ông đó, chắc chắn không nhạy cảm như phụ nữ.

Vì lúc đó khi nhìn thấy cô lễ tân kia, họ không có bất kỳ cảm giác gì, cảm thấy cô lễ tân đó là người tốt, thái độ phục vụ cũng rất tốt.

Chương 273

Cô ấy còn khá thiện lương nữa chứ, hỏi xem có cần giúp đỡ gì không.

Nhưng không ai ngờ những chuyện sau đó lại xảy ra nhanh đến vậy, khiến mọi người đều trở tay không kịp.

Mấy người vui vẻ ăn uống xong, sau đó mọi người lại quay về chỗ bãi đậu xe đã hẹn, vì xe giờ cũng đã đổ đầy nhiên liệu rồi.

Thời gian tuy không phải một, hai tiếng đồng hồ, nhưng cũng đã tốn gần hai tiếng đồng hồ rồi.

Mọi người cảm thấy không thể lãng phí tất cả thời gian vào đó.

Bởi vì nếu tốn càng nhiều thời gian, thì thời gian ở trong sa mạc cũng sẽ càng lâu.

Cần cố gắng tiết kiệm thời gian, phải nâng cao tốc độ.

Vì vậy, ăn cơm xong sớm rồi lại chuẩn bị một ít lương khô để dùng khi cần trên đường.

Lần này mọi người đã thông minh hơn, mỗi người đều mua một cái khẩu trang.

Dù sao thì cũng phải để mọi người đeo vào.

Mặc dù Tiểu Ca vô cùng không muốn đeo thứ trông không đẹp mắt, rất lãng phí, lại còn vô dụng như vậy.

Nhưng mọi người đều ép buộc.

Dù sao thì, bạn bè đã nói rồi, thì cứ đeo vào đi.

Lạ thật nha, không chỉ xe của chúng ta biến mất, mà hướng đạo của chúng ta cũng không thấy đâu nữa.

Không phải anh ta phải đến sớm hơn chúng ta sao?

Sao chúng ta đến rồi mà không thấy anh ta đâu cả?

Anh ta chạy đi đâu rồi?

Chúng ta cũng không để lại bất kỳ thông tin liên lạc nào, vì ở trong sa mạc điện thoại căn bản không có tín hiệu mà.

Lâm Dương hỏi với vẻ vô cùng kỳ lạ.

Không sao đâu, chúng ta cứ đợi một chút nữa đi.

Không chừng hướng đạo đang chuẩn bị một số đồ dùng gì đó cho chúng ta.

Hoặc có thể anh ta có nhu cầu sinh hoạt riêng.

Lỡ đâu anh ta có bạn bè ở gần đây, rồi đang đi tiếp đãi thì sao.

Anh ta đã quy định cho chúng ta 150 phút, không chừng anh ta sẽ không quay lại vào đúng thời gian đó.

Mọi người đừng lo lắng, nếu đợi đến lúc đó mà anh ta thật sự không quay lại, thì chúng ta sẽ đi tìm.

Tôi tin rằng trên đường đi, hướng đạo đã cung cấp cho chúng ta rất nhiều thông tin hữu ích rồi.

Tôi nghĩ mọi người nhất định phải tin tưởng.

Hơn nữa, chúng ta đi vào sa mạc cũng là để tìm bạn bè.

Tôi tin rằng chúng ta đều có cùng mục tiêu, đều có chung nghĩa khí.

Văn Cẩm động viên mọi người.

Vậy được rồi, vì bây giờ còn 10 phút nữa mới đủ 150 phút, vậy chúng ta cứ đợi ở đây đi.

Ta nghĩ chắc không có vấn đề gì lớn đâu, chắc sẽ đến ngay thôi.

Dù sao anh ta cũng đã quy định thời gian, cũng khá có kinh nghiệm, nhìn dáng vẻ anh ta thì biết.

Lâm Dương cuối cùng cũng chịu thua.

Nghe mọi người nói vậy, cậu ấy cũng chịu.

Sau đó, mấy người tìm một quán tạp hóa nhỏ gần bãi đậu xe.

Ngồi ở đó, mỗi người mua một chai nước, sau đó Bàn Tử đòi một chai nước uống, rồi mọi người ở đó vừa trò chuyện, vừa đợi hướng đạo.

Dù sao thì ngồi ở quán tạp hóa đó cũng vừa hay có thể nhìn thấy bãi đậu xe.

Không chừng lát nữa hướng đạo đến rồi nhìn thấy họ thì trực tiếp đi ra, rồi đi tìm họ thì sao.

Trong sa mạc này, căn bản không có bất kỳ phương thức liên lạc cơ bản nào.

Mọi người dựa vào nhau, giống như hình thức đánh điện báo cổ xưa vậy.

Vì tín hiệu thực sự rất kém, nên ngay cả điện thoại cũng thường không dùng được.

Ở đây dùng toàn bộ tiền mặt.

Vì vậy, mọi người thường quy định rõ thời điểm nào xuất phát, thời điểm nào đến.

Nếu không thì sẽ rất tệ hại.

Có thể hai người không tìm thấy nhau, rồi cuối cùng phải tay không trở về nhà, thậm chí lãng phí cả một ngày trời.

Những chuyện như vậy đều có rất nhiều.

Chương 274

Nhưng điều rất kỳ lạ là, sau khi đợi đủ 150 phút, thời gian mà hướng đạo đã quy định, nhưng hướng đạo thực sự không đến.

Thế là mấy người thực ra trong lòng bắt đầu có chút hoảng loạn, sợ rằng hướng đạo đã bỏ rơi họ giữa chừng.

Bởi vì thực ra những hành lý và vật dụng quan trọng nhất của họ đều ở trên chiếc xe đó.

Trên chiếc xe đó còn có quần áo của họ.

Tiền bạc và mọi thứ của họ.

Điều quan trọng nhất là trang bị cần dùng để Đạo đấu, và sau khi vào đấu thì cần dùng tấm bản đồ Thất Tinh Bát Trận Đồ đó.

Mà thứ đó, ngoài gia tộc thì hầu như không ai có được.

Nếu hướng đạo đó đã nghe mọi người nói chuyện trên đường đi, biết tấm bản đồ đó vô cùng quan trọng, thì sẽ rất đáng sợ.

Nếu bị hướng đạo đó lấy đi dùng, thì tấm bản đồ đó có thể sẽ bị lộ ra ngoài sau này.

Vậy thì gia tộc sẽ không còn là người duy nhất bảo vệ tấm bản đồ đó nữa.

Sau khi trở về, Tam Thúc chắc chắn sẽ đánh chết cậu ấy.

Bởi vì thứ mà tổ tông đã trải qua bao nhiêu năm để tân tân khổ khổ bảo vệ, sau khi đến tay cậu ấy lại bị làm hỏng hết.

Làm sao đây?

Hướng đạo đó sẽ không thật sự bỏ mặc mấy anh em chúng ta mà chạy đi rồi chứ?

Điều quan trọng nhất là tất cả đồ đạc của chúng ta đều ở trên xe đó.

Ta chỉ mang theo một ít tiền sau khi xuống xe.

Nếu chúng ta đi tắm rửa thì cũng cần tiền chứ.

Nhưng ta sợ phiền phức nên đã để tất cả hành lý trên xe.

Giờ thì thật sự tự gây hậu quả rồi.

Lâm Dương vô cùng đau khổ vừa gãi đầu vừa tự trách.

Ta thấy thực ra cũng không cần quá lo lắng.

Vì ta thấy chúng ta đã đi cùng hướng đạo đó suốt cả chặng đường rồi, cũng nên tin tưởng một chút vào nhân phẩm, vào cách đối nhân xử thế của anh ta chứ.

Vậy nên chúng ta cứ cho anh ta một chút niềm tin.

Dù sao thì cứ đợi thêm một chút nữa.

Lỡ cuối cùng đúng lúc đó mà hướng đạo không đến, thì ta cũng sẽ có cách đưa mọi người rời khỏi đây.

Tiểu Ca nói.

Sau khi đợi thêm 15 phút nữa, mọi người vốn đã mất hết niềm tin, cảm thấy hướng đạo sẽ không đến nữa, bèn chuẩn bị xem xét con đường tiếp theo để đi.

Họ bảo Lâm Dương nhanh chóng nhớ lại tấm bản đồ của gia tộc, xem trên đó có những thứ gì.

Dù sao thì đó là bản đồ của gia tộc, đến cuối cùng, dù thế nào cũng phải để Lâm Dương nhanh chóng nhớ ra, chắc chắn không thể dựa vào Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca lại rất tự tin, hình như biết đại khái phương

hướng, và vị trí đại khái cần đi.

Vì vậy Tiểu Ca đã có tính toán trong lòng.

Vì đã biết đại khái vị trí, thì sau khi đến đó, Tam Thúc của Lâm Dương chắc hẳn đang ở đó.

Lúc đó có thể đi tìm Tam Thúc đưa đi, Tam Thúc muốn nói gì thì có thể nói trực tiếp rồi.

Xin lỗi mọi người.

Lần này ta đã sơ suất.

Nếu không phải ta ngại chuyện đặc biệt phiền phức, ngại mang theo những thứ đồ nặng nề đó, thì ta đáng lẽ phải luôn mang theo.

Bây giờ trang bị của mọi người, tiền bạc của mọi người, bản đồ, tất cả đều mất hết.

Chúng ta bây giờ cảm thấy một vùng sa mạc mênh mông khắp nơi căn bản không biết đặt chân vào đâu, cũng không biết phải đi về hướng nào.

Lâm Dương nói với vẻ vô cùng tự trách.

Chuyện này căn bản không thể chỉ đổ lỗi cho một mình cậu.

Tôi cũng có lỗi, tại sao tôi lại giao tất cả mọi thứ cho một mình cậu chứ?

Giao tất cả những thứ đã chuẩn bị xong cho cậu cũng là lỗi của tôi.

Thực ra tôi cũng nên mang theo túi của mình thì tốt hơn.

Mặc dù những thứ trong túi của cậu đều quan trọng, nhưng trong túi của tôi cũng có đồ ăn mà.

Chuyện này không thể đánh đồng, chỉ đổ lỗi cho một người.

Ai cũng có trách nhiệm.

Vì vậy đừng tự trách nữa.

Chương 275

Tiếp theo chúng ta cứ theo Tiểu Ca nhanh chóng tìm kiếm.

Sau khi đại khái xác định được phương hướng, ừm, không chừng chúng ta mò mẫm cũng có thể tìm thấy kim tự tháp dưới lòng đất, không chừng còn gặp lại hướng đạo đó nữa.

Nếu để bản gia ta mà gặp lại cái tên hướng đạo đó, xem bản gia ta không đánh cho hắn mù mắt, tàn phế hai chân thì thôi.

Xem sau này hắn còn dám đi lừa gạt người khác không.

Lái xe nói mấy câu tốt đẹp lừa gạt chúng ta, bản gia ta cứ tưởng hắn là người tốt chứ.

Mấy chuyện anh em, tình nghĩa cũng không biết là thật hay giả nữa, đúng là mù quáng, cứ tưởng hắn thật sự có nghĩa khí chứ.

Bàn Tử vô cùng phẫn nộ nói với Lâm Dương.

Vốn dĩ đã muốn từ bỏ rồi, đang buồn bã chuẩn bị rời khỏi bãi đậu xe, thì đột nhiên phát hiện chiếc xe của họ đang chạy về phía này.

Nhìn rõ người lái xe, quả nhiên là hướng đạo mà họ cứ tưởng đã bỏ chạy.

Sau khi xe từ từ dừng lại, mọi người không nhịn được mà xông lên, khí thế hừng hực bắt đầu chất vấn hướng đạo về chuyện vừa rồi.

Tôi hỏi anh nhé, hướng đạo, chuyện gì vậy?

Không phải 150 phút sao?

Tôi đã đợi gần ba tiếng đồng hồ rồi mà anh vẫn chưa đến.

Thời gian của anh trôi nhanh hơn của tôi sao?

Tôi không hiểu tại sao.

Anh không giữ lời hứa, là cố ý phải không?

Lâm Dương hỏi với vẻ vô cùng tức giận.

Thật sự xin lỗi, những hành khách thân mến.

Vừa nãy tôi gặp một người bạn.

Thực ra tôi không định đi tắm rửa, vì kiểu cách này tôi đã quen rồi.

Tôi thường xuyên qua lại trong bão cát như vậy.

Nhưng thực sự cảm thấy hôm nay hơi bẩn, nên tôi cũng đi ngâm mình một chút.

Vì vậy, có lẽ thời gian sau đó thực sự hơi chậm.

Dù sao thì, chuyện này đều là lỗi của tôi.

Tôi đã mua đồ uống cho mọi người, coi như bồi thường và xin lỗi.

Hy vọng mọi người có thể chấp nhận lời xin lỗi của tôi.

Chuyện này tôi cảm thấy vô cùng có lỗi.

Hy vọng lần sau, tôi có thể giao tiếp tốt hơn với mọi người, rồi chúng ta sẽ quyết định thời điểm gặp mặt tiếp theo.

Hướng đạo dùng thái độ vô cùng thành khẩn để xin lỗi cả đoàn người.

Thấy hướng đạo như vậy, những cơn giận dữ vốn gào thét trong lòng mọi người đều tan biến.

Mấy người vốn trong lòng cảm thấy như có một vạn con thảo nê mã đang chạy loạn khi đợi hướng đạo.

Nhưng bây giờ, cảm thấy mọi chuyện đều không còn nữa.

Anh ta thực ra cũng khá có lý do chính đáng.

Mọi người căn bản không còn gì để nói về chuyện này nữa.

Thực ra, không có chuyện gì cả.

Thôi được rồi, không sao cả.

Tôi cứ tưởng anh sẽ không quay lại nữa chứ.

Tôi cứ tưởng anh là một tên lừa đảo mang theo đồ đạc của tôi chạy mất rồi chứ.

Tôi thấy anh cũng không giống loại người đó.

Vốn dĩ tôi vẫn luôn bảo đảm cho anh mà.

Nhưng sau đó, vì không thấy anh trong thời gian dài, tôi đã mất hết niềm tin, sau đó tôi còn tự trách mình nữa.

Lâm Dương nói.

Xin lỗi, mọi người thực sự vô cùng xin lỗi.

Mọi người mau lên xe đi.

Tôi sẽ cố gắng tăng tốc, trong một khoảng thời gian.

Vì thời gian tôi đã làm lỡ, tôi sẽ nhanh chóng giúp mọi người bắt kịp.

Dù sao thì đó là vấn đề của tôi, không thể để mọi người phải đợi thêm ở đây.

Chương 276

Nếu vì lý do của tôi mà lãng phí nhiều thời gian như vậy, tôi cũng cảm thấy vô cùng, vô cùng không đành lòng.

Hướng đạo cũng rất thành khẩn xin lỗi.

Thế là mọi người đều tha thứ.

Chuyện này đã qua, không ai để bụng nữa.

Nhưng sau khi lên xe, tất cả mọi người đều mở cửa xe và lần lượt leo lên.

Chỉ có một mình Tiểu Ca đi vòng quanh chiếc xe một vòng.

Tiểu Ca dường như đang cẩn thận quan sát chiếc xe.

Mọi người thực sự không ai nhìn, cũng không chú ý đến hành vi của Tiểu Ca.

Hướng đạo cũng mải nói chuyện với họ, nên căn bản không nhìn về phía Tiểu Ca, cứ nghĩ Tiểu Ca đã bình an vô sự lên xe rồi.

Sau khi đi một vòng, Tiểu Ca trong lòng đã có chút suy tính, cũng đã xác minh một số suy đoán trong lòng.

Thế là sau khi lên xe, anh ấy chuẩn bị nói cho đồng đội biết.

Tiểu Ca là người cuối cùng lên xe.

Sau khi lên xe, hướng đạo lại đưa họ bắt đầu hành trình gian nan trên sa mạc.

Mọi người đang chăm chú nhìn về phía Thiên Chỉ Phường, thì đột nhiên Lâm Dương cảm thấy có người vỗ vai.

Cậu ấy quay đầu lại nhìn, chính là Tiểu Ca.

Gì vậy?

Có chuyện gì sao?

Lâm Dương hỏi với vẻ vô cùng tò mò.

Cái hướng đạo này thực ra có chút bất thường.

Vừa nãy chúng ta chỉ lo lên xe, nhưng ta đã cẩn thận quan sát chiếc xe của họ.

Ở trên xe, trên vòm bánh xe lại có đất bùn.

Đất bùn này rất tươi, sa mạc thì làm sao có đất bùn được chứ?

"Nhưng đất bùn trên xe của đạo du kia, chẳng phải cát sau khi thêm nước sẽ biến thành bùn sao?

Không phải chuyện bình thường ư?

Có gì kỳ lạ đâu chứ?

Không quá đáng đâu Tiểu Ca, ta thấy đạo du kia thực ra cũng khá tốt mà." Lâm Dương phản bác.

"Không đúng.

Cát thêm nước có thể biến thành bùn, nhưng rõ ràng chỗ đó có bùn, mà khu vực chúng ta vừa đi qua hoàn toàn không có bùn.

Rõ ràng vừa nãy y đã đến một chỗ khá xa, trên xe toàn bộ là đồ của chúng ta.

Tôi rất nghi ngờ y đã lục soát đồ của tôi." "Thực ra tốt nhất là xem bản đồ có bị lục soát không, bởi vì tôi nghĩ mục đích chính tuyệt đối là bản đồ.

Vì trên xe của y không có đồ vật quý giá quan trọng nào, tôi nói đúng chứ?

Cho nên có một chút đáng ngờ, tuyệt đối đừng mất cảnh giác với

tất cả mọi người.” Tiểu Ca và Lâm Dương đối thoại rất nhỏ, mọi người đều không nghe thấy, bởi vì tiếng cát bụi bên cạnh thực ra cũng khá lớn, đã che đi một phần âm thanh đối thoại của hai người.

Điều quan trọng nhất là người lái xe rất tập trung, nên không nghe thấy.

Lâm Dương nghe Tiểu Ca nói vậy xong, có chút sợ hãi, thế là vội vàng lục túi xem bản đồ có bị động tới không?

Vì hắn cũng không làm biện pháp an toàn nào, nên đều không động, sợ rằng cũng không nhìn ra được.

Nhưng nhìn bản đồ, có cảm giác như thể đã bị mở ra, mặc dù đồ bên trong đều đã được trả về vị trí cũ.

Nhưng ta luôn cảm thấy có vài thứ để không đúng chỗ lắm, mặc dù không biết có phải không, vì sau khi Tiểu Ca nói xong, trong lòng ta xuất hiện loại cảm xúc cưỡng chế này, vì thật sự có một cảm giác, không thể đặc biệt xác định được.

Thế là Lâm Dương lại lần nữa hỏi Tiểu Ca những băn khoăn và nghi vấn đó, Tiểu Ca trả lời như vậy.

“Bất kể thế nào, nếu y thực sự làm vậy, thì tình cảnh hiện tại của chúng ta vô cùng nguy hiểm.

Nhưng nếu y không làm, chúng ta cũng nên thà tin là có còn hơn không, đề phòng cẩn thận một chút cũng không có hại gì quá lớn.

Dù sao thì tính mạng của chúng ta bây giờ đều đặt trên xe, đi đường cũng phải chú ý an toàn nhiều hơn.” “Cho nên tất cả chúng ta đều phải luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu tình huống xảy ra thì sao?

Trong tình huống đó, chúng ta phải luôn chuẩn bị tốt trang bị của

mình, tiến vào chế độ chiến đấu, bởi vì tôi cảm thấy xung quanh đều bao trùm một loại không khí đặc biệt tĩnh mịch, đặc biệt bất thường, vô cùng quỷ dị." Tiểu Ca nói về vấn đề này một cách rất nghiêm túc.

Lâm Dương nghe xong cảm thấy thực ra rất có lý, thế là ta nguyện ý tin Tiểu Ca.

Dù sao thì ta cũng đã quen y lâu rồi, chắc chắn y thân thuộc hơn nhiều so với đạo du mới quen không lâu kia.

Lâm Dương biết con người Tiểu Ca, y không thể nào là loại rảnh rỗi không có việc gì làm mà đi hãm hại người khác.

Y vẫn luôn rất lạnh nhạt với người ngoài, cho nên đã Tiểu Ca nói vậy thì rõ ràng mọi chuyện thực sự có chút không ổn.

Chương 277

Chuyện này chỉ có Tiểu Ca và Lâm Dương hai người biết, hai người đang thảo luận ở đó, những người khác đều không chú ý đến chuyện này, nhưng có lẽ cũng vì họ có chút ý kiến về đạo du.

Ta có một cảm giác, khi ta liếc mắt qua, cảm thấy đạo du kia dường như vừa nãy đang nhìn hai người nói chuyện.

Sau khi ta quay đi, đạo du cũng quay đi.

Nhìn tình huống này, Lâm Dương cảm thấy sau lưng mình chợt lạnh toát, bởi vì hắn thấy chuyện này thực sự quá đáng sợ.

Nếu vẫn luôn đi cùng một kẻ địch mà lại có thể tin tưởng kẻ địch đến vậy, thì kẻ địch đó thực sự quá thành công rồi.

"Đạo du kia, tôi hỏi một chút, chúng ta chắc là sắp đến thị trấn tiếp theo rồi, đi thẳng đến cuối sa mạc được không?

Dù sao thì chúng ta cũng đã đi lâu như vậy rồi.

Hôm qua ông nói với tôi là chiều có thể đến, chậm nhất là tối nay." Lâm Dương hỏi đạo du.

"Gấp gì chứ, hôm qua tôi chẳng phải đã nói rồi sao?

Chậm nhất là tối nay có thể đến thị trấn cuối cùng.

Khi chúng ta ở lại một đêm thì ngày thứ hai mới xuất phát, bởi vì nếu đến muộn như vậy, thì nơi đó thực ra cũng không an toàn.

Hôm qua tôi chỉ vì sợ mọi người lo lắng, nên mới không nói nhiều như vậy." Đạo du nói.

"Thế à?

Thế tôi phải tin cái gì đây, miệng ông chẳng có lấy một lời thật.

Tôi vốn tưởng tối nay có thể đến nơi, mọi thứ đều đã lên kế hoạch sẵn sàng, lương thực, lều trại để ở, nguồn nước, tôi đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Bây giờ ông lại nói với tôi là căn bản không thể nào, ông không phải đang đùa giỡn tôi đấy chứ?" Lâm Dương sau khi biết đạo du này không bình thường thì vô cùng tức giận bắt đầu chất vấn y.

Bàn Tử, Thiên Chân và Văn Cẩm nhìn thấy xong đều cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao Lâm Dương đột nhiên lại trở nên nóng nảy như vậy?

"Bình tĩnh nào, có gì đâu.

Người ta chẳng phải đã nói rồi sao, sợ chúng ta hôm nay không dám đi à?

Ai cũng vậy thôi, vì sự an toàn của chúng ta mà cân nhắc, tôi thấy ở lại thị trấn đó một đêm cũng không có gì đáng trách cả.

Cho nên đừng có làm quá lên như vậy, hôm nay chẳng phải quan hệ của cậu với y rất tốt sao, đột nhiên bây giờ lại nổi giận là sao?" Thiên Chân vô cùng tò mò hỏi.

Lâm Dương chỉ có thể dùng "không có gì" để trả lời.

Hắn cũng không dám bộc lộ cảm xúc và tâm trạng quá nhiều, dù sao thì Tiểu Ca còn có chuyện và kế hoạch riêng, nếu hắn tiết lộ trước thì chẳng phải thành đồng đội heo rồi sao?

Mấy người còn lại, tuy cảm thấy Lâm Dương có vẻ không ổn, nhưng mọi người đều biết, đây là anh em mà, dù thế nào cũng phải ủng hộ anh em, cho nên cũng không trách Lâm Dương quá nhiều.

Việc cấp bách trước mắt là phải trải qua một hành trình dài nữa để đến thị trấn tiếp theo, cũng không biết mất bao lâu mới đến được Kim Tự Tháp kia.

Nhưng nhìn hiện tại, thực ra ta cũng cảm thấy thời gian quả thực hao phí khá lâu, không biết vì sao, có một loại cảm giác khó hiểu mà mọi người đều cảm nhận được.

Nhưng không ai thảo luận với nhau, cho nên mọi người đều không cảm thấy có cùng một suy nghĩ, cũng thấy đạo du kia dường như đang cố tình kéo dài thời gian.

Mấy người không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng đến được thị trấn cuối cùng, theo như lời đạo du đó nói đây là thị trấn cuối cùng.

Nếu đi qua thị trấn này, điểm đến tiếp theo sẽ là cuối sa mạc.

Mặc dù từ thị trấn này đến cuối sa mạc quả thực cần một ngày.

Nhưng dù sao thì, tình hình đường đi ở giữa cũng bình thường, tuy có gập ghềnh nhưng so với đoạn đường phía trước thì đã bằng phẳng hơn.

Có lẽ vì đã đến cuối sa mạc, cát có chút tích tụ, nên đường thiên về phía rộng lớn, do đó đương nhiên ở thị trấn này cần phải nghỉ ngơi đầy đủ.

Nghỉ ngơi tốt thì mới có thể đối phó với ngày thứ hai, xuất phát với cường độ cao.

Đạo du nói vậy, mọi người cũng thấy dù thế nào cũng phải bổ sung năng lượng.

Bằng không thì trên đường sẽ không thể nào hoàn thành toàn bộ hành trình một cách an toàn và yên tâm được.

"Được rồi, sau khi đến điểm cuối sa mạc, đây là ngôi làng cuối cùng trước đó.

Mặc kệ thế nào, mọi người hãy trân trọng tài nguyên của ngôi làng này, bởi vì đây là lần cuối cùng chúng ta gặp người.

Nếu lần tới mà còn gặp người nữa, thì có lẽ là khi quay về rồi.

Từ ngôi làng này đến cuối sa mạc, quả thực cần một ngày." "Suốt dọc đường đều vô cùng tiêu hao thể lực và sức chịu đựng.

Nếu không trụ được thì coi như thua cuộc.

Nhưng nếu thua cuộc giữa đường thì còn may mắn, còn nếu thua cuộc trong Kim Tự Tháp kia, có thể ngay cả tính mạng cũng không còn.

Tôi có một người anh em cũng đã thua cuộc trong Kim Tự Tháp đó." "Mọi người, ai cần nghỉ ngơi thì nghỉ, ai cần ăn thì ăn.

Tối nay được thấy khu vực phồn hoa này, được làm những việc phồn hoa này là đêm cuối cùng rồi, mọi người hãy trân trọng nhé.

Sau đó cũng xin mọi người nghỉ ngơi thật tốt, hy vọng ngày mai khi xuất phát đều có tinh thần sung mãn.

Hôm nay tôi lại phải chuẩn bị thêm chút dầu trong xe, rồi mua thêm vài bình dầu nữa." Đạo du giải thích với mọi người, vừa nói vừa lái xe đi.

Lần này mọi người đã khôn ngoan hơn, mang theo túi của mình, tiền bạc và tất cả đồ đạc.

Dù sao lần này họ cũng không dám lơ là, vạn nhất lại bị đạo du bỏ lại, thì không thể ngồi đó đáng thương mà chờ đợi được.

Chương 278

Cuối cùng, phải nghĩ đến túi xách, nếu để trên xe thì cuối cùng phải làm sao đây?

“Không... không biết tại sao, tôi luôn có một cảm giác, đạo du này suốt đường lái xe chậm chạp cho chúng ta, đến một điểm đến nào đó thì lại để chúng ta nghỉ ngơi một cách khách quan, không phải chủ quan.

Tôi thấy phần lớn thời gian đều bị tiêu hao.” “Cho nên tôi thấy đạo du này của chúng ta cũng có chút kỳ lạ.

Tôi không biết mọi người có cảm nhận được không, suốt đường tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cuối cùng tôi đã không nói ra.

Bởi vì tôi thấy chuyện này nếu chỉ một mình tôi nói ra, sẽ khiến tôi trông đặc biệt không tốt, mọi người đều có vẻ khá thích đạo du đó.” Văn Cẩm thực sự không nhịn được nữa, bèn nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người, sợ rằng mọi người không nghĩ giống cô, mà chỉ thấy đường đi đã lâu.

Đã quá lâu rồi, nếu chuyện này không nói ra, cô ấy sẽ cảm thấy cứ bị đè nén mãi, cảm giác như mình cũng bị đạo du lừa vậy.

Cho nên cô ấy cảm thấy loại chuyện này mình nhất định phải nói ra, nhất định phải nói cho mọi người biết, để mọi người hiểu rõ, để mọi người có những cảm xúc khác biệt, chứ không phải quá thích đạo du kia.

Đạo du kia thực ra không hề tốt đến vậy, ít nhất với trực giác và cảm giác của phụ nữ, cô ấy cảm thấy đạo du đó có chút bất thường.

“Thế mà cậu cũng cảm thấy à, tôi cứ tưởng chỉ có một mình tôi cảm thấy thôi chứ.

Thực ra khi Tiểu Ca còn ở trên xe, hai chúng tôi đã thảo luận về vài điểm đáng ngờ của đạo du này rồi.

Nhưng bây giờ những điểm đáng ngờ đó tôi thấy không quá rõ ràng, cho nên tôi thấy nói ra cũng không có tác dụng lớn lắm, chúng ta cứ chờ xem, xem cuối cùng y có thể đưa chúng ta đến đích hay không.” Lâm Dương nói với mọi người.

Sau khi nghe Văn Cẩm nói vậy, trong lòng mọi người dường như cũng có chút cảm giác tương tự, chỉ là cảm giác đó khá mơ hồ, vốn không bộc phát mạnh mẽ đến vậy.

Nhưng sau khi mọi người thảo luận, lại thấy loại chuyện vốn không cảm nhận được này, thực ra khá rõ ràng, chỉ là trước đó chưa biểu lộ ra mà thôi.

“Mặc kệ, hôm nay chúng ta đã được sắp xếp rồi.

Khi sắp xếp xong, chúng ta không tập thể chất vấn, bây giờ cũng không thể làm khác được.

Bởi vì hôm nay khi tôi nói chuyện này, tôi đã nghĩ tại sao không dừng lại, dù sao cũng cần một ngày.” “Chẳng lẽ không thể tối nay lập tức xuất phát, sau đó sáng mai nghỉ ngơi một buổi, chiều lại đi tiếp sao?

Như vậy chúng ta có thể tranh thủ trời sáng, bên trong cũng không quá nguy hiểm, vào trong thăm dò một chút.

Cho nên tôi cảm thấy y có chút cố ý kéo dài thời gian của chúng ta.” “Mặc dù lúc đó tôi có chút nghi vấn, nhưng tôi đã không kịp thời nêu ra.

Tệ nhất là lúc đó tôi nên kịp thời nêu ra, để mọi người đều cảm

nhận được.

Bằng không thì thực ra mọi người trong lòng vẫn luôn giữ kín, sau đó khi tôi đưa ra vấn đề thì mọi người lại đồng ý.

Tôi cảm thấy tiết tấu tổng thể của chúng ta đều bị y dắt mũi đi, cho nên tôi thấy chúng ta nên chủ động hơn một chút, lần sau." Văn Cẩm đề nghị với mọi người.

Mấy người đàn ông lớn đều thấy đề nghị của người phụ nữ này thực ra rất hay, cũng vì họ cũng cảm thấy có chút nghi vấn vào lúc đó.

Nhưng họ đã không nêu ra, cho nên tối nay mới lãng phí thời gian ở đây, chứ không phải để cảm nhận sự phồn hoa trong ngôi làng này.

Chỉ là muốn sớm tìm ra Kim Tự Tháp kia, dù sao thì y cũng đã kéo dài thời gian lâu rồi, vốn dĩ họ đều rất vội, nhưng đạo du kia dường như hoàn toàn không nghe thấy.

Không theo kế hoạch, cho nên điều này vô cùng đáng ngờ, cũng vô cùng kỳ lạ.

Thực ra mọi người đều không còn muốn chơi nữa, vì đã quá mệt mỏi rồi, ở thị trấn này mọi người đang nghĩ xem làm thế nào để nghỉ ngơi tốt hơn.

Mỗi ngày trên xe chạy vạy, đối với một cô gái, căn bản không thể nào chịu đựng nổi cảm giác mệt mỏi rã rời như vậy, vừa chạm giường là lập tức ngủ thiếp đi.

Cho nên mấy người đàn ông kia, thực ra cũng không quá mệt mỏi đến vậy, nhưng sau khi tắm rửa xong cũng vội vàng nằm lên giường nghỉ ngơi, vì dù sao thì họ cũng cảm thấy mấy ngày nay đã tiêu hao nhiều năng lượng rồi.

Thể lực cũng tiêu hao quá nhiều, buổi tối được nghỉ ngơi cũng rất tốt.

Buổi tối mấy người đó thậm chí còn không ăn cơm mà đi ngủ thẳng, cảm thấy như vậy rất tốt, rất thoải mái.

Vì quá mệt mỏi, nên những chuyện khác căn bản không kịp nghĩ tới mà ngủ thiếp đi ngay lập tức.

Không biết khi mọi người đang nghỉ ngơi, có một người vẫn luôn theo dõi, không nhìn những người kia, cũng không nhìn vì sao y phải luôn theo dõi.

Nhưng luôn có cảm giác, không có một chút khó chịu nào, đó là vì người vẫn luôn nhìn chằm chằm những người kia, chính là Tam thúc.

Tam thúc thực ra vẫn luôn ở trong đó.

Vốn dĩ Tam thúc đến Kim Tự Tháp này để nghiên cứu thứ gì đó, nhưng ông ấy đã không vào.

Hôm nay khi đang đi dạo bên ngoài thì đột nhiên phát hiện ra cháu mình.

Thế là ông ấy vội vàng đi theo, xem rốt cuộc họ có hành động gì.

Cuối cùng phát hiện bọn trẻ đã mệt mỏi rã rời, nhưng Tam thúc không định nhận mặt với chúng.

Bởi vì Tam thúc cảm thấy chúng chưa đến được nơi ông ấy muốn chúng đến, chưa tìm thấy những thứ đó, cho nên không thích hợp để nói trước với chúng.

Cũng không muốn chúng nhờ cậy sức mạnh của mình để đi tới, thực ra ông ấy đều hiểu những nghi ngờ đó, cũng nhìn ra rồi, bọn trẻ cũng không thích đạo du kia.

Thế là Tam thúc lợi dụng khả năng của mình để giúp chúng đổi một đạo du khác, tốt nhất là tìm một người địa phương có năng lực, rồi lại rất thành thật.

Không giống như những gì họ đã tìm, tùy tiện tìm một người rồi tin tưởng đến vậy, chỉ vì những đạo du kia kể cho họ vài câu chuyện nhỏ mà thôi.

Tam thúc đi đến thị trấn giúp tìm đạo du, thế mà lại phát hiện không một đạo du nào dám tiếp những người đàn ông và một người phụ nữ kia.

Dường như có người đứng sau cố ý chỉ đạo, tất cả mọi người đều không dám nhận.

Mặc dù không biết có phải vì mấy người đó tự mình đi tìm, muốn đổi đạo du hay không.

Nhưng cũng để phòng ngừa hậu hoạn, ông ấy đã dặn dò trước, nếu có người muốn đổi đạo du cho nhóm người đó, thì không được phép.

Chương 279

Bởi vì Tam thúc hiểu rõ những chuyện phức tạp bên trong.

Cho nên chỉ số EQ của ông ấy khá cao, khi nói chuyện với người khác, người khác thường kể cho ông ấy một số thông tin nội bộ.

Những người đó nói thực ra có một tổ chức dường như vẫn luôn giám sát.

Cho nên đi đến đâu cũng không đổi được đạo du, bởi vì những đạo du kia đã được thông báo trước, nếu nhận đơn thì sẽ bị đánh chết ngay lập tức.

Đó không phải là điều đáng sợ nhất.

Điều đáng sợ nhất là người thân cũng sẽ chết thảm, cho nên họ không dám tùy tiện hành động lung tung nữa, dù sao thì người thân mới là quan trọng nhất.

Tam thúc vô cùng thương xót và cũng rất đồng cảm với hoàn cảnh của chúng.

"Má nó, sao đám người này lại biến thái đến vậy chứ?

Dù thế nào cũng không thể lấy người thân của người khác ra để uy hiếp chứ, lão tử ghét nhất loại người này.

Nhìn lũ trẻ lần này thực sự gặp khó khăn rồi, cũng không biết có nên giúp một tay không.

Tốt nhất là không giúp thì hơn." Mục đích Tam thúc không giúp Lâm Dương là vì ông ấy cảm thấy trước đây đã sắp xếp mọi chuyện cho Lâm Dương rất tốt, nhưng bây giờ thằng bé không trân trọng.

Lớn rồi, ông ấy hy vọng Lâm Dương có thể đạt được những thứ

đó thông qua nỗ lực, những gì cần bảo vệ, những gì cần biết đều phải tự mình nỗ lực mà làm.

Cho nên nếu ông ấy giúp, thì cảm giác và ý nghĩa sẽ thay đổi, không còn như ban đầu muốn dạy dỗ những điều đó nữa.

Vì vậy, ông ấy hy vọng Lâm Dương có thể thấu hiểu tấm lòng khổ tâm của Tam thúc.

Không phải vì Tam thúc không thích, không yêu, không giúp đỡ, mặc dù Tam thúc đều biết những chuyện này, nhưng ông ấy cũng không có cách nào khác, bởi vì ông ấy cảm thấy sự trưởng thành của con trẻ mới là quan trọng nhất.

Không thể cứ mãi núp dưới đôi cánh của mình, nhà họ cần một người kế thừa, dù sao thì đứa trẻ này cũng là duy nhất.

Cho nên kỳ vọng của Tam thúc đối với nó là không thể diễn tả bằng lời.

Cuối cùng, Tam thúc để chúng không nhìn thấy mình, lặng lẽ đi trước trong đêm, mang theo bạn bè của ông ấy.

Nhóm người đó đều đang vội vã để lần này phá hủy vĩnh viễn Thất Tinh Bát Trận Đồ.

Tam thúc đã từng tổ chức một đội nhỏ, nhưng lần đó chỉ có một đoàn tàu thoát ra, sau đó mấy năm trời đều không hồi phục được, cho nên ông ấy không dám đến nơi đó nữa.

Nhưng bây giờ vì vội vã muốn cho cháu mình xem một số thứ, nên ông ấy không thể không đi và mới tập hợp một số người.

Vì sao những người này lại sẵn sàng đến ngay khi được gọi chứ?

Bởi vì Thất Tinh Bát Trận Đồ là một thứ quá sức hấp dẫn.

Bất kể là ai, mọi người đều muốn chia sẻ một phần lợi lộc, muốn

vào trong xem rốt cuộc bên trong như thế nào, cho nên cũng rất dễ dàng có thể triệu tập được nhiều người.

Đến khi tỉnh dậy vào ngày thứ hai, Lâm Dương có một cảm giác kỳ lạ rằng tối qua có điều gì đó không ổn.

Hắn cũng sợ mình đã đa nghi và lo lắng quá mức, cho nên hỏi những người bên cạnh xem có ai có cảm giác như vậy không.

"Có ai thấy tối qua chúng ta tuy rất mệt, ngủ cũng rất nhanh, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy như có một người vẫn luôn nhìn chằm chằm chúng ta từ bên ngoài cửa sổ không?

Ánh mắt và thần thái đó đối với tôi khá dịu dàng, tôi thấy hình như hai chúng ta không quen nhau mà." Lâm Dương vô cùng kỳ lạ hỏi.

"Sao cậu cứ thần thần thao thao cả ngày vậy, không phải bị ma đè chứ?

Tôi thì không có cảm giác đó, tối qua vừa nằm xuống là ngủ chết rồi, thực sự quá mệt.

Mặc kệ đi, căn phòng này chắc không có người vào được đâu, cho nên không cần quá sợ hãi.

Với thân thủ của tôi thì chắc chắn sẽ tỉnh giấc, cho nên người đó chắc chắn không vào." Bàn Tử nghiêm túc trả lời Lâm Dương.

Lâm Dương nghe Bàn Tử nói vậy, cảm thấy cũng không cần nói thêm nữa, thế là sau đó hắn cũng không nói gì nhiều, chuẩn bị ra ngoài ăn sáng.

Mấy người tuy có người cảm nhận được, nhưng có người lại không biết vì sao, có người đã bị tổn thương.

Cho nên họ không bận tâm đến chuyện đó nữa.

Ta cảm thấy ngày thứ hai phải lên đường, cho nên nhất định phải

từ từ mới có thể biết những chuyện đó là thế nào.

Cho nên mọi người trực tiếp gác lại chuyện đó, cũng không bận tâm quá nhiều.

Đến ngày thứ hai, một đoàn người lại sớm đến nơi hẹn hôm qua, mặc dù đạo du kia lại đến muộn.

Nhưng họ đã quen rồi, vì đó là một thói quen của đạo du này, cũng là một chuyện bình thường.

Cho nên không biết vì sao đạo du này luôn đến muộn.

May mắn là lần này họ đều đã lấy hành lý của mình xuống, sẽ không còn xảy ra tình huống khó xử như lần trước nữa.

Tin rằng, đạo du không có hành lý chắc chắn sẽ quay lại.

"Lại phải xuất phát sớm như vậy, tôi tưởng mọi người sẽ chậm hơn một chút.

Tôi đã ăn một bữa sáng thịnh soạn, tôi thấy đó là một việc vô cùng nghiêm túc và thành thật, cho nên nhất định phải ăn no.

Đã để mọi người đợi lâu, thực sự có chút ngại quá, vậy tôi lái nhanh hơn một chút nhé." Đạo du nói với vẻ mặt đầy áy náy.

Bề ngoài mọi người đều tỏ vẻ ngại ngùng, nhưng thực ra trong lòng đã chửi đạo du vạn lần rồi.

Nhưng không có cách nào khác, vì đang ngồi trên xe của đạo du, cho nên mọi chuyện đều phải nghe theo đạo du đó.

Chương 280

Thế là họ lên đường, tuy không còn tin tưởng đạo du đó nữa, đối với con đường phía trước cũng đầy rẫy sự không biết, cũng như không chắc chắn khi đến nơi sẽ là mấy giờ.

Trên đường đi có chút bất an, nhưng không có cách nào khác.

Con đường đã chọn dù có khóc cũng phải đi hết, phải đi, cho nên mọi người sẽ cảm thấy nếu kiên trì đi tiếp thì có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Khi Tiểu Ca ở trên xe vẫn luôn không ngừng nhìn những phong cảnh bên ngoài.

Có những cột mốc đường, y dường như đang ghi nhớ vị trí, vì không tin đạo du kia.

Cho nên những con đường mà đạo du dẫn đi, y nhất định phải ghi nhớ kỹ.

Sau khi đi được một đoạn thời gian, y vô cùng thông minh kêu đạo du dừng lại.

Sau đó để đạo du đưa họ đi vệ sinh, làm vậy rất hữu ích, hiệu quả để làm một số dấu hiệu.

Khi đi vệ sinh tiện tay vứt một số vật phẩm không dùng đến.

Nhưng những vật phẩm rất dễ bị đánh dấu đó lại được đặt như vậy, nếu có cây thì treo lên cây, nếu không có cây thì đặt trên đống cỏ.

Làm vậy cần phải viết gì đó khá táo bạo.

Dù sao thì cứ đi như vậy, đại khái cơ bản là cứ cách 1 cây số lại có một dấu hiệu, cho nên thực ra cũng không quá hoảng loạn.

Bởi vì mọi người đều đã chuẩn bị đầy đủ, sẵn sàng nếu đạo du kia trở mặt, thì sẽ lập tức đánh gục y.

“Chúng ta làm mấy cái thứ này vất vả và mệt mỏi quá rồi, tại sao cứ phải đi vệ sinh hết lượt này đến lượt khác chứ?

Đạo du kia ở dưới, tôi không biết y có phát hiện ra không, cho nên tôi thấy có chút không yên tâm, không thoải mái chút nào.” Lâm Dương vô cùng lo lắng hỏi.

“Cứ yên tâm đi, chuyện như vậy người bình thường sẽ không chú ý đâu, trừ phi đạo du kia thực sự có tâm tư khá tinh tế.

Nhưng tôi thấy đạo du đó không tinh tế đến vậy đâu, tôi thấy y thực sự có chút ngốc nghếch.

Ở một số chỗ của chúng ta, y không hiểu gì cả, cho nên cứ yên tâm đi, sợ gì y phát hiện ra chứ, đơn độc thì sao chống lại được số đông?” Thiên Chân trả lời.

“Cũng đúng ha, tôi cảm thấy có lý rồi.

Không chừng, chúng ta nhiều người như vậy, có một người đi cùng chúng ta.

Nếu chúng ta đánh y bị thương, thì không biết đường đi như thế nào sao?

Chẳng may chúng ta không có bản đồ.” Lâm Dương đồng tình trả lời.

“Nhìn chẳng phải đều tốt lắm sao?

Khá yên tâm mà.

Cứ yên tâm đi, chuyện này tôi không thể lo lắng được.

Chúng ta mau đi vệ sinh xong không?

Chúng ta mau làm xong ký hiệu rồi quay lại đi, những thứ này làm xong đừng kéo dài thời gian quá lâu, kẻo y sinh nghi rồi đi tìm chúng ta, khi đó lại phát hiện ra những thứ này thì tệ lắm.” Thiên Chân nói.

Thế là hai người họ quay lại, sau khi quay lại và lên xe thì nhìn nhau, mọi người như trao đổi ánh mắt, báo cho nhau biết “đồ của tôi đã đặt xong rồi, có thể yên tâm”.

Cho nên đây thực sự là một đoàn thể nhỏ có kỷ luật và có tổ chức đấy nhỉ.

Đoàn người lái xe cũng không mất quá nhiều thời gian, đại khái giống như hôm qua, lái xe đến chiều thì cơ bản đã đến nơi.

Quả thực đã đến cuối sa mạc, tuy nhiên nơi này chỉ còn lại vài tàn tích hoang phế, đổ nát như một thành cổ đặc biệt cũ kỹ.

Thành cổ được tạo thành từ cát gió, sau đó là những cánh tay cụt, mảnh vỡ tàn tích, đồ vật bên trong đều không còn nguyên vẹn, chỉ còn lại một vòng tường thành bên ngoài.

Có lẽ không có nhiều chiến tranh như vậy, vào thời Trung cổ, mọi người có thể đã xây dựng mọi thứ bên trong khá hoàn chỉnh, nhưng những thứ bên trong đều biến mất rồi.

Có khả năng tháp đã sập xuống dưới đất, xung quanh có một đoạn tường thành rất nhỏ, nhìn thành cũng không lớn lắm, nhưng đạo du lại nói đó là “tận cùng thế giới”.

Bên dưới có những thứ cần tìm.

Gần như thực ra đã tìm thấy rồi.

Bây giờ đại khái cần phải trinh sát xem có tìm đúng chỗ không, bởi vì dù sao thì, họ cũng không tin tưởng đạo du kia đến vậy.

Cho nên một số lời của y có thể không có chút sức thuyết phục

nào đối với họ, vì vậy họ cảm thấy thà tự dựa vào mình còn hơn dựa vào ai khác.

Thế là Lâm Dương lấy bản đồ ra, đối chiếu với những đặc điểm bên trong, có vài thứ, phát hiện quả thực là chỗ này xong mới cất bản đồ lại.

Nhưng Lâm Dương phát hiện đạo du không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy bản đồ, cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Bởi vì nếu y ngạc nhiên khi nhìn thấy thứ này thì chứng tỏ đây là lần đầu y nhìn thấy.

Nếu y nhìn thứ này mà không ngạc nhiên thì rõ ràng y đã nhìn rồi.

Nhưng kỳ lạ, làm sao đạo du kia lại có thể nhìn thấy những thứ bên trong đó chứ?

Rõ ràng đạo du kia chắc chắn đã động tay động chân.

Một mặt Lâm Dương cảm thấy vô cùng đáng sợ, mặt khác lại không thể không tiếp tục tiến về phía trước, không nên quá để ý đến đạo du kia.

Đến một nơi xong bắt đầu khám sát địa hình, ưu tiên xem xem rốt cuộc lối vào ở đâu để đi vào.

Thế là đi một vòng, tìm mãi nửa ngày trời mà không thấy lối vào.

Chương 281

Thế là Lâm Dương quyết định đặt trang bị của mình xuống trước, sau đó lấy ra một đống trang bị, cũng ở phía trên để hỗ trợ.

Khi ở dưới đáy kêu cứu, người ở phía trên có thể kịp thời kéo họ lại.

Cho nên điều này rất quan trọng, nhất định phải để lại một người ở đó.

Thế là loại công việc kỹ thuật này Lâm Dương thường để lại cho Thiên Chân, nhưng hắn cảm thấy nếu chỉ có một mình thì khá đáng sợ, vì không biết xung quanh rốt cuộc có những nơi nguy hiểm nào.

Cho nên hắn cảm thấy hay là để lại một người nữa đi cùng, nhưng lại không tin tưởng đạo du kia.

Vì vậy, hắn quyết định nhìn một lượt không có ai, thế là hắn nghĩ phải để Thiên Chân một mình ở đó thôi, thực sự không có cách nào khác.

"Cứ yên tâm đi, tôi trước đây có kinh nghiệm mà, kinh nghiệm của tôi chẳng phải phong phú sao?

Lo lắng cho tôi làm gì, cứ yên tâm mà xuống đi.

Tôi sẽ ở trên làm hậu thuẫn vững chắc cho mọi người, những chuyện này cứ yên tâm xuống đi, tuyệt đối đừng để ý đến tôi, những chuyện khác cứ giao cho tôi." "Nếu ở dưới cầu cứu, tôi cũng có thể sẽ không để ý đâu, vì tôi có thể đang đi vệ sinh, tôi có thể đang ăn uống.

Dù sao thì tôi có thể đã nhìn thấy rồi, nhưng tôi sẽ không để ý.

Chuyện như vậy tuyệt đối đừng hiểu lầm, tôi chỉ đơn thuần không để ý chứ không phải vì có chuyện gì trọng đại đâu." Thiên Chân nói

đùa.

Mọi người đều biết Thiên Chân nói vậy chắc chắn là đang đùa, Thiên Chân cũng đang cười, cho nên không ai coi chuyện đó là thật.

Sau khi sắp xếp Thiên Chân xong xuôi.

Sau đó nhất định phải tìm lối vào ngay bây giờ.

Họ hỏi đạo du kia, vì lúc ban đầu, đạo du kia dường như biết nhưng họ không muốn hỏi.

Nhưng đạo du cũng không chủ động nói ra, cho nên họ càng thấy đạo du này kỳ lạ hơn.

Họ thử tìm một chút, nhưng phát hiện căn bản không tìm thấy lối vào.

Lối vào khá ẩn tế, cho nên đạo du kia nhìn họ với vẻ mặt khá đắc ý, như thể đang chờ họ hỏi vậy.

Thế là không có cách nào khác, bất đắc dĩ đành phải đi hỏi đạo du đó sao?

Hỏi đạo du rốt cuộc lối vào ở đâu, như vậy mới tiện đặt đồ vật ở đó, sau đó để Thiên Chân cũng đợi ở lối vào.

"Các ngươi đã theo tôi rồi, sau này mọi hành động đều phải nghe theo sự chỉ huy của tôi, nghe theo mệnh lệnh của tôi, tuyệt đối đừng hành động lung tung.

Tìm không thấy chỗ sao, không kịp thời hỏi tôi à?

Như vậy thật đáng sợ biết bao, cho nên lần sau nếu không theo sát tôi cẩn thận, xảy ra chuyện, có bất kỳ điều gì khác thường, tuyệt đối đừng nói với tôi nhé." Lời của đạo du kia vô cùng khiến người ta tức giận.

Mọi người căn bản không có cách nào đáp lời, chỉ có thể bị y dẫn

đến lối vào kia.

“Trong này rồi, lối vào Kim Tự Tháp ở đó.

Sau khi xuống từ đây, mọi người cứ bận rộn đi.

Suốt đường đi có thể sẽ thấy nhiều thứ, nhưng điều kỳ lạ nhất là tôi chưa từng đi xuống dưới đáy.

Cho nên tôi chỉ có thể nói với mọi người đến đây thôi, chúng ta chỉ có thể xuống dưới xem thêm một chút.” Đạo du nói.

Chuyện này cũng khiến Lâm Dương suy nghĩ lại, cũng nhớ ra, lạ thật là lúc đầu khi đưa đạo du đi cùng, hắn đã nói với đạo du rằng nếu sau này xuống mộ.

Hy vọng có thể đi cùng một chuyến.

Bởi vì loại thứ này vô cùng đáng sợ, thêm một người là thêm một bạn đồng hành.

Đi rồi, như vậy có kinh nghiệm.

Cho nên mọi người cảm thấy như đang tìm một cọng rơm cứu mạng mà vội vàng nắm lấy vậy.

Ban đầu đạo du kia cũng đồng ý, lúc đó không cảm thấy đạo du này quá kỳ lạ.

Nhưng dần dần qua quá trình chung sống mới phát hiện người này vô cùng kỳ lạ.

Xem ra sau này nếu muốn tìm người làm những dự án liên quan đến con người, nhất định phải tìm một người vô cùng đáng tin cậy, nhất định phải tìm một người quen biết.

Nếu không được, tìm loại người như vậy cũng không ổn, cuối cùng sẽ rất ấm ức.

“Vậy được rồi, đã là lối vào bên dưới thành cổ này, thì chúng ta vào từ đó đi.

Mọi người nhất định phải xếp hàng cẩn thận, tuyệt đối không được rời đội.

Tốt nhất là sau khi xuống dưới thì cầm đèn pin chiếu vào người phía trước, tuyệt đối đừng nhìn loạn xạ trái phải, bởi vì nếu phát hiện ra chuyện gì thì sẽ rất sợ hãi.” Lâm Dương nhắc nhở mọi người.

Sau khi mọi người đều bày tỏ đã biết, Thiên Chân bắt đầu lắp đặt tất cả trang bị lên phía trên, sau đó bật lên để cảm nhận từ trường và khả năng hoạt động bên dưới.

Dù sao thì loại trang bị công nghệ cao này cũng rất cần một người ở phía trên thực tế giúp điều khiển, bằng không thì người ở dưới làm sao có thể sống sót mà ra ngoài được chứ?

Công việc như vậy cũng vô cùng quan trọng, trong đội cũng là một vị trí vô cùng trọng yếu.

Trước khi xuống, Lâm Dương đốt một cây nến trà, thử xem bên dưới oxy có đủ không.

Nếu bên dưới oxy đủ, thì hắn mới có thể yên tâm và chắc chắn xuống.

Nhưng nếu oxy bên dưới không đủ, thì xuống sẽ vô cùng nguy hiểm.

Thiên Chân thấy Lâm Dương thế mà lại dùng thiết bị cổ lỗ sĩ như vậy, cảm thấy vô cùng buồn cười.

Chương 282

Thế là anh ấy trực tiếp lấy ra một máy dò, đo nồng độ oxy bên dưới, thấy khá tốt, nên bảo Lâm Dương xuống đi.

Một nguyên tắc vẫn luôn được kiên trì là đối với những lãnh địa chưa biết, hãy giữ một chút kính sợ và tâm trạng đáng để thăm dò, như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì quá lớn.

Nếu không có chút nào lòng kính sợ, thì có thể người đó sẽ là người đầu tiên gặp chuyện.

Thế là mấy người đã hiểu ý, xếp thành hàng từng người một đi xuống.

Sau khi xuống dưới, môi trường bên dưới vô cùng phức tạp.

Con đường phía trước đều xám xịt, căn bản không nhìn rõ phía trước có gì, cho nên họ tràn đầy sợ hãi đối với những nơi chưa biết.

Thế là họ chỉ có thể nhìn bản đồ để xem chỗ nào chỉ dẫn đi tới đó, đi về phía đó, bởi vì dù sao thì cũng có những nơi họ không biết.

Nếu cứ đi lung tung như vậy, vạn nhất kinh động đến những người đang ngủ ở nơi đó thì chắc chắn họ sẽ tức giận.

Nếu đã tức giận thì sẽ trừng phạt.

Cho nên họ rất sợ hãi.

Do có vẻ như chuyện này cũng đã từng xảy ra, nên mọi người đều vô cùng cẩn thận như vậy.

Lúc mới bắt đầu đi con đường đó, ngoại trừ việc bên dưới toàn là cát, có thể hơi trơn trượt, thì những chuyện khác không xảy ra.

Cho nên họ cảm thấy khá tốt, khá yên tâm.

Sau đó khi dần dần đi vào sâu hơn thì càng ngày càng tối, rồi cảm thấy áp suất không khí cũng thấp, cũng không biết có phải cảm giác tâm lý hay không, thực sự là như vậy, cảm thấy có chút không thoải mái.

"Con đường này chắc không đi nhầm chứ?

Con đường quỷ dị như vậy, tôi cảm thấy nếu Tam thúc bắt tôi đi con đường này, từ con đường này đi, không phải đang hại tôi sao?

Bình thường thì không nhìn ra, nhưng qua chuyện này tôi cảm thấy mình đều nhìn ra rồi.

Cảm giác càng đi càng không thoải mái, cũng không biết có phải chỉ có một mình tôi có cảm giác này không." Bàn Tử nói.

"Tôi cũng không biết, bản đồ tham số này tôi cũng không hiểu.

Có một số chỗ nhìn như thế này nhưng lại là chỗ khác, phía trước rõ ràng là một ngõ cụt, nhưng Tam thúc lại nói phía trước có thể tiếp tục đi qua.

Chẳng lẽ con đường này là giả sao?

Tôi cũng không biết, tôi cũng cảm thấy không khí hơi loãng, nhưng không có cách nào khác, trước đó Tam thúc đã chỉ thị rồi, thì chúng ta chỉ có thể đi về phía trước." "Tôi không tin, nếu thực sự bằng năng lực của chúng ta, liệu có thực sự có thể thoát ra khỏi nơi này không?

Cho nên mặc kệ thế nào, nhìn bản đồ vẫn an toàn và đảm bảo hơn một chút.

Cứ yên tâm đi, Tam thúc của tôi có thể hại chúng ta sao?

Lại chẳng có oán thù gì với chúng ta mà lại hại người thân, cháu ruột của mình chứ?

Tất cả đều ở trong này mà." Lâm Dương lớn mật đảm bảo.

“Phía trước là một ngõ cụt sao?

Đưa bản đồ cho tôi xem một chút, rốt cuộc phía trước có chuyện gì, để tôi xem xét nghiên cứu kỹ lưỡng.” Tiểu Ca nói sau khi một tay nhận lấy bản đồ.

“Phỏng đoán của Lâm Dương vừa nãy không sai chút nào, con đường phía trước đúng là một ngõ cụt.

Nhưng con đường đó dùng đá, có thể là đã bị chặn lại rồi, cho nên cũng không phải là ngõ cụt.

Cũng có thể là một trận pháp cần chúng ta mở ra.

Hãy xem phía trước có cơ quan nào không, nếu có thể mở ra, thì chắc là như vậy.” Y nhìn rất lâu, đột nhiên phát hiện phía trước quả thực có một khoảng đất rất bằng phẳng, nhưng không biết khoảng đất đó rốt cuộc có nên bước vào không.

Bởi vì thông thường nếu là loại địa điểm như vậy đều có cơ quan, cho nên cảm thấy không nên tùy tiện động vào thì tốt hơn.

Nhìn thấy bên cạnh có ghi, chỉ cho phép mỗi lần đi qua, không được nhảy, cũng không được giẫm lên người khác.

Rất kỳ lạ, sao lại có thể nhảy hay giẫm lên người khác được chứ.

Thế là khi Lâm Dương chiếu đèn lên tấm bảng đó, hắn phát hiện tấm bảng có hoa văn và đường nét, phía trên vẽ những thứ giống như người tí hon.

Cho nên hắn biết rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Nhưng nếu làm như vậy, đương nhiên cũng không dám tùy tiện.

Thế là trong mấy người họ bắt đầu đứng đó, cảm thấy nên nhìn nhau một chút, hỏi xem rốt cuộc ai nguyện ý là người đầu tiên lên đó, không làm nhảy sai ô.

“Để tôi đi.

Dù sao thì tôi là con gái, cảm thấy khá khéo léo, chắc là sẽ tốt hơn mấy người con trai đi lên.

Đợi tôi nhảy qua xong, sau đó tôi sẽ chỉ dẫn mọi người nhảy theo, chắc là không có độ khó lớn lắm.

Cùng lắm thì rơi xuống hoặc bị ám khí giết chết thôi.” Văn Cẩm tự nguyện nói với mọi người.

Mọi người tuy hiểu và cảm thấy lời Văn Cẩm nói khá có lý, nhưng cũng không thể để một cô gái nhỏ đi trước như vậy chứ, làm vậy cũng không hay.

Nghe cũng không đặc biệt tốt, cho nên mọi người cũng có chút khó xử, nhưng không có cách nào ngăn cản được Văn Cẩm, bởi vì chỉ cần là chuyện cô ấy đã quyết định, thì sẽ một lòng một dạ lao về phía trước.

Sau đó làm tốt chuyện này.

Trong đội thực ra cũng không tìm được người kế tiếp thay thế, bởi vì không ai có thể nhẹ nhàng hơn để thay thế vị trí đó.

Chương 283

Linh hoạt đến vậy, nói rất có lý.

Là một cô gái, tâm tư có lẽ cũng tinh tế hơn một chút, cho nên giao cho cô ấy càng thích hợp hơn.

“Cứ yên tâm đi, nếu có chuyện bất trắc xảy ra, tôi nhất định sẽ đến cứu cô, tuyệt đối đừng lo lắng.

Chúng ta đã trở thành bạn bè rồi, tôi hoàn toàn chấp nhận cô.

Cho nên chuyện này nếu làm tốt thì tốt, nhưng nếu không làm được, tôi đương nhiên cũng sẽ không trách cô, tôi chắc chắn sẽ tìm cách khác.” Lâm Dương an ủi nói.

“Yên tâm đi, chắc chắn sẽ hoàn thành.

Tôi vừa nãy nói vậy, chỉ là nói đùa thôi.

Dù sao tôi cũng đã làm nhiều nhiệm vụ như vậy rồi, cũng có chút thân thủ nhỏ bé, có lẽ các cậu không tin tôi đâu.

Cho nên cứ yên tâm mà đợi ở đây đi, đợi tôi nhảy qua, mài sáng mắt chó của các cậu mà xem, tôi nhảy tốt và nhanh đến mức nào.” Văn Cẩm cười cười, nói xong thì cởi áo khoác da của mình ra, muốn lao về phía trước.

Sau khi Văn Cẩm lao lên, cô ấy phát hiện những ô vuông đó thực ra không dễ nhảy chút nào.

Có những người nhỏ và những chỗ đều vô cùng không đều đặn, cô ấy phát hiện có một số chỗ thậm chí còn liền nhau.

Sau đó cũng rất gần, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Cuối cùng, cô ấy có thể đã phải dùng cả hai tay.

Thế là đợi đến khi dùng tay xong thì cô ấy phát hiện càng thuận tiện hơn.

Sắp đến rồi, trực tiếp đến bờ đối diện.

Sau đó cô ấy phát hiện ra rằng sau khi mọi người đều đến nơi, cánh cửa này có thể mới mở ra.

Thế là cô ấy nói với mọi người nhất định phải dùng cả hai tay, sau đó khi đi thì nhìn xung quanh có những thứ gì, rất khéo léo, tuyệt đối đừng đối đầu một cách cứng nhắc.

Sau khi mọi người nhận được "Quỳ Hoa Bảo Điển" (ám chỉ kinh nghiệm của Văn Cẩm), bắt đầu dựa theo cái bảo điển đó mà đi từng chút một.

Dù sao thì, họ phát hiện phương pháp này khá hữu dụng.

Sau khi cũng dùng tay, họ cảm thấy càng thuận tiện hơn, càng dễ dàng hơn, cũng đi nhanh hơn.

Cho nên họ cảm thấy nếu để một cô gái đi trước thì.

Thực ra rất tốt, dù sao thì có thể phát hiện ra nhiều thứ hơn, sau đó tâm tư cũng tinh tế hơn, sẽ tìm ra những điểm khác biệt bên trong.

Quan trọng là Văn Cẩm rất thông minh, nếu không thì đã tìm kiếm nhiều lần như vậy mà không tìm thấy rồi.

Cho nên mọi người đều khá tán dương và vui vẻ với màn thể hiện lần này của cô ấy.

Cuối cùng mọi người đều đã qua, sau đó cánh cửa kia quả nhiên từ từ mở ra.

Khi cánh cửa mở ra, nhìn cảnh tượng phía sau cửa, Lâm Dương cảm thấy không có gì quá đặc biệt.

Bởi vì đó cũng chỉ là một hành lang, rõ ràng chỉ là đi từ hành lang

này sang hành lang khác.

Nếu vừa nãy đi nhầm chỗ có thể lại là một hành lang khác, chỉ là sự khác biệt giữa hành lang này với hành lang khác, cũng có thể hành lang này gần với nơi cuối cùng hơn.

Tuy Lâm Dương hy vọng đạo du, sau khi trải qua một lần sẽ giúp đỡ, nhưng lại phát hiện đạo du kia không có tác dụng lớn lắm.

Suốt cả quá trình không phát huy được tác dụng lớn, thế là Lâm Dương cũng cảm thấy có lẽ đạo du này, lần đầu tiên căn bản chưa từng vào trong.

Bằng không thì tại sao lại tổn thất thảm trọng, chết nhiều người đến vậy chứ?

“Nơi này tôi lần đầu tiên cũng chưa từng vào.

Đến cuối cùng, tôi tìm thấy một ngã rẽ khác.

Sau khi đi vào thì bên trong toàn là nước.

Tôi không hiểu con nước đó rốt cuộc là muốn tôi làm gì.

Bên cạnh có một chiếc thuyền nhỏ, tôi tưởng là dùng chiếc thuyền đó, ai ngờ sau khi lên thuyền.” “Vốn dĩ khá tốt, yên tĩnh, có nước, cảm thấy phong cảnh cũng không tệ, có chút thứ màu xanh xanh.

Tuy không biết làm thế nào mà chúng có thể sống sót dưới lòng đất như vậy, nhưng dần dần tôi cảm thấy phía trước càng ngày càng không ổn, càng ngày càng quỷ dị.

Tôi phát hiện bên dưới dường như vẫn luôn có thứ gì đó đối với tôi.” “Mà càng đáng sợ hơn, khi tôi dùng đèn pin chiếu vào những chỗ đó, lại không có bất kỳ thứ gì.

Cho nên tôi đã sinh ra nỗi sợ hãi.

Đến cuối cùng tôi phát hiện ra từng con thi miết nhỏ, cho nên tôi

khá sợ hãi, vì không biết tại sao chúng lại có thể sống dưới nước." "Những người có kinh nghiệm với loại thứ đó đều biết mức độ nguy hiểm và uy lực của chúng lớn đến mức nào.

Sau khi bị chúng bám vào, có lẽ tất cả mọi người đều không thể sống sót.

Cho nên mọi người đều sợ hãi, trong chốc lát chiếc thuyền đó hoảng loạn, rối rẽ trái rẽ phải, lại không tìm được một con đường quen thuộc nào để đi nữa." "Có vài người trong lúc đi vòng vèo đã không cẩn thận bị rơi xuống nước.

Cho nên mọi người dần dần càng lúc càng sợ hãi.

Đợi đến khi người đó rơi xuống nước, bản năng trồi đầu lên, sau đó cầu cứu tôi kéo lên, nhưng toàn thân y đã bị bám đầy thứ đó." "Tôi vốn dĩ cũng muốn nắm lấy, do dự đưa tay ra, nhưng đồng đội của tôi vô cùng dứt khoát, không chút do dự nào, trực tiếp đẩy đồng đội của tôi xuống, rồi lại đẩy đi.

Thế là đồng đội của tôi cứ thế biến mất, dưới biển.

Mặc dù tôi không thể chấp nhận được, nhưng tôi quả thực cũng đã do dự rồi." "Đợi đến khi tôi hỏi lại, tại sao lúc nãy lại làm như vậy, y cảm thấy chuyện đó là một chuyện bình thường biết bao.

Vì tự vệ, vì sống sót, phải đẩy người khác xuống.

Chương 284

Mặc dù lúc đó nghe xong tôi không thể chấp nhận được, nhưng sau đó tôi cảm thấy sống sót được thật tốt, cũng không còn để ý đến người đó nữa." "Thực ra tôi có lẽ cũng chỉ vì ở trong thế giới đáng sợ như vậy mà trở nên đáng sợ như thế, tôi cũng có thể đã bị đồng hóa rồi.

Mặc dù kết quả này tôi nghe cũng vô cùng đau khổ, không muốn nghe, nhưng không có cách nào khác, tôi đã trở thành như vậy, đây là kết quả cuối cùng." Sau khi đạo du nói xong chuyện này, nhìn thấy vẻ mặt của y có chút khó chịu.

Đoán chừng chuyện này có lẽ là một chuyện có thật, cho nên y mới đau lòng và khó chịu đến vậy.

Mọi người nhìn thấy y đáng thương như vậy, cũng có chút động lòng.

"Thôi, chuyện đã qua thì cho qua đi, không cần thiết phải chìm đắm trong nỗi đau của mình.

Nếu cứ như vậy, ngược lại sẽ không thể tiến lên được, cho nên sau này mọi việc đều sẽ không thành công.

Nhất định phải nhìn về phía trước, bởi vì nếu không nhìn về phía trước thì thật đáng sợ, đúng không?" Lâm Dương cố gắng an ủi đạo du đó, thế là hỏi bạn bè mấy vấn đề này, hy vọng nhận được một số phản ứng cũng như hy vọng mọi người nhìn xem, đạo du này cũng có những chỗ đáng thương như vậy, đừng nên đối xử với y nữa.

Nhưng mấy người còn lại đều có trái tim sắt đá, kinh nghiệm cũng khá phong phú.

Lâm Dương chỉ vì tấm lòng mềm yếu, thế là vô cùng dễ bị người khác làm động lòng.

Cho nên khi mọi người nghe thấy vậy, trực tiếp không để ý đến Lâm Dương.

Mặc dù có chút khó xử, nhưng lại cảm thấy, làm chuyện này rất không đúng.

Sau này đối với đạo du kia tuyệt đối không thể nào cứ đầy định kiến như vậy được.

Đối với kẻ thù, nhưng nếu cảm hóa tốt, cũng có thể trở thành bạn bè mà, Văn Cẩm chẳng phải cũng vậy sao?

Nhưng trước mặt họ, Lâm Dương căn bản không nói được lời nào, cho nên chỉ có thể nghĩ trong lòng, rồi nhìn Văn Cẩm.

Văn Cẩm cũng vô cùng kỳ lạ, tại sao Lâm Dương lại nhìn mình chứ?

Nhưng cô ấy cũng không quá bận tâm đến chuyện này, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Thời gian cũng không cho phép, thời gian dừng lại ở một nơi thực sự quá lâu.

Nếu dừng lại lâu cuối cùng sẽ hấp dẫn những thứ đáng sợ đến.

Cho nên cách tốt nhất là không ngừng di chuyển.

Nếu có ngã rẽ, mọi người phải bảo vệ nhau thật an toàn.

Bởi vì không chắc chắn bên trong sẽ có thứ gì lao ra.

Bên trong ngã rẽ cũng vô cùng nguy hiểm, nếu mọi người không đi tốt ở một ngã rẽ nào đó, có thể sẽ trực tiếp mất mạng.

Nhưng may mắn là có bản đồ như có thần trợ, như mở hack,

thường thì suốt đường đi vô cùng thông suốt, không có bất kỳ trở ngại nào, đi rất nhẹ nhàng.

Có một số chỗ có những cánh cửa bí mật mà mọi người không tìm thấy cũng có thể dễ dàng được chỉ ra.

Sau khi được chỉ ra, họ tìm thấy chỗ đó.

Mọi người cảm thấy đi chuyến hành trình này khá vui vẻ, vì không có trở ngại lớn.

Một đoàn người không biết đã đi bao lâu trong hành lang, sau đó phía trước đến rồi.

Nhìn thấy phía trước có một cánh cửa chỉ thị rất nhỏ, cánh cửa này cần phải chui vào.

Tuy Lâm Dương không hiểu thiết kế này, người ta thực sự sẽ chui vào loại cửa này sao?

Nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể nghe theo bản đồ.

Chỉ dẫn đi vào, phát hiện sau khi vào bên trong là một nơi vô cùng rộng lớn, giống như một cung điện.

Bên dưới sảnh đường rộng lớn, sau đó ở giữa phía trước có một chiếc ghế mềm.

Giống như có người đang nằm ở nơi đó, sau đó phía trước chiếc ghế mềm đó có một cái quan tài.

Mấy người đều nhìn nhau một cái, cảm thấy rốt cuộc có nên mở cái quan tài này không.

Dù sao thì nơi này cũng là một cung điện nhỏ, có thể bên trong quan tài có đồ cổ.

Chắc chắn sẽ rất đáng giá, nhưng nếu đặt như vậy, rõ ràng nhìn cái quan tài đó khá nguy hiểm, bởi vì nó ở ngay chính giữa vị trí.

Cho nên mọi người cũng có chút không dám mở.

“Mọi người đều sợ hãi như vậy sao?

Thế làm sao mà tìm được đồ tốt chứ?

Những thứ này nếu không tìm thấy thì sẽ bị để ở trong đó thôi.

Cho nên nếu mọi người sợ hãi thì để bản gia ta mở đi.

Dù sao thì đối với loại thứ này bản gia ta là có kinh nghiệm nhất rồi, kinh nghiệm phong phú cũng không sợ hãi.” Bàn Tử nói và hy vọng mở cái quan tài đó, vì y cũng muốn là người đầu tiên xem rốt cuộc bên trong có gì, có phải là đồ vật từ trước đó không, không chừng có thể làm một phi vụ, lén lút mang đi.

“Nói thật đi, nếu chúng ta không cần đồ vật bên trong, thì mở cái quan tài đó làm gì?

Cơ quan đều ở trong đó.

Nếu một cái mở không tốt, chúng ta có thể sẽ chết hết.

Cho nên tôi thấy để phòng vạn nhất, tuyệt đối đừng mạo hiểm.

Mọi người hãy an toàn, đi về phía trước đi.” Lâm Dương nói như vậy.

Chương 285

Mặc dù Lâm Dương nói vậy, nhưng mấy người bên dưới đều không đồng ý với quan điểm của hắn, bởi vì họ đều cảm thấy muốn tranh thủ một chút, xem rốt cuộc đồ vật bên trong thì mới tốt hơn.

Mọi người cảm thấy nếu chuyện này không tìm được, cũng sẽ cảm thấy vô cùng đáng tiếc, bởi vì có cảm giác như bỏ lỡ một kho báu vậy.

"Hay là chúng ta mở ra xem một chút đi, vạn nhất bên trong có đồ vật thực sự không đặc biệt hữu dụng, nhưng lại là những thứ có gợi ý vô cùng lớn thì sao?

Có thể giúp chúng ta tìm hiểu về cuộc đời của người này.

Cho nên nếu chúng ta xem bên trong có một số văn thư thì chúng ta xem, nhưng nếu bên trong không phải là văn thư, chúng ta sẽ không xem, được không?" Bàn Tử nói với Lâm Dương.

Mọi người cũng không đáp lời, nhưng Lâm Dương có thể nhìn ra, thực ra mọi người cũng rất muốn mở ra xem rốt cuộc bên trong có những thứ gì.

Thế là hắn cảm thấy không nên quá cứng rắn, cũng không nên như vậy, phá hỏng hứng thú của mọi người.

Cho nên hắn đồng ý, mọi người mở cái quan tài đó ra.

Thế là hắn nhìn những chỗ khác, khi mở quan tài, xem xung quanh rốt cuộc là như thế nào.

Trông giống như một đại điện, bốn phía tường đều được xây bằng gạch.

Sau đó, phía trên sẽ có từng chuỗi những viên trân châu nhỏ, cảm

giác như một chút trang trí.

Có thể sau khi bật đèn lên, chiếu vào sẽ càng đẹp mắt hơn.

Nhưng bây giờ không có đèn, ánh lửa của họ đoán chừng cũng rất tốt.

Sau đó, mặt đất cảm thấy khá trơn trượt.

Sau khi nhìn kỹ, Lâm Dương phát hiện mặt đất toàn bộ đều là ngọc khối, cho nên đều là từng khối từng khối ghép thành.

Tấm lát nền này chắc chắn vô cùng đáng giá.

"Mau nhìn xem!

Trên mặt đất toàn bộ đều là ngọc, dưới chân của các cậu cũng đều có thể nhìn thấy.

Thảo nào sau khi vào lại cảm thấy mặt đất trơn trượt như vậy, cứ như sắp đứng không vững vậy.

Hóa ra là vì cái này nha, thật sự quá xa xỉ rồi.

Cái hoàng đế này chẳng lẽ không màng đến bách tính sao?

Thế mà lại dùng nhiều ngọc khối đến vậy." Bàn Tử vừa mở quan tài vừa vui vẻ nói.

"Cậu có thể đừng bộc lộ rõ ràng sự tham lam và dục vọng của mình như vậy không?

Rõ ràng người ta không phải như thế, bởi vì ngọc rất hiếm, sau đó bóc lột nhân dân mới có thể làm ra những thứ này.

Người ta chỉ vì ngọc quá nhiều, không có chỗ để, không chừng mở cái hòm đó ra toàn bộ đều là ngọc.

Nhưng lúc đó họ quả thực đào được thứ này có thể chỉ vì thấy nó đẹp." "Sau đó đều không có, dùng để lát sàn, hoặc dùng để trang trí

tường và một số nơi khác, bởi vì những thứ này thực sự quá nhiều.

Nơi này có thể có một mỏ ngọc lớn, tuy hiện tại vẫn tồn tại, cũng khá nhiều, nhưng không thể nhiều hơn cái này được rồi.

Với kỹ thuật và năng lực của họ mà có thể đào được nhiều như vậy thì vô cùng tốt." "Cũng có thể đồ vật trong đó còn nhiều hơn nữa, chỉ có nhiều hơn chứ không có ít hơn, là ý này đó." Bàn Tử và Lâm Dương đối thoại như vậy, vì hai người họ thích cãi nhau, cho nên cuộc đối thoại giữa hai người vô cùng kịch liệt, cũng vô cùng gay gắt.

Những người bên cạnh nhìn thấy thì đều quen mắt rồi, đã quen rồi.

Sau khi xong, ai việc nấy làm, không đi quấy rầy người khác, bởi vì đó cũng là thói quen của họ.

Nếu người khác một khi đã bắt đầu làm việc.

Tuyệt đối đừng làm phiền người khác, nếu làm phiền người khác, người khác chỉ sẽ khó chịu, chứ không hề thích thú gì.

Đó cũng là một sự tôn trọng và tôn trọng nghề nghiệp.

Khi Lâm Dương nhìn những bức tường này, ta phát hiện trên tường có những đồ đằng, phía trên có những người tí hon cổ đại, có người dùng lửa, có một số quái thú.

Con quái thú đó có ba đầu, và sáu tay, cho nên trông giống như quái thú trong những câu chuyện thần thoại Hy Lạp.

Trông con quái thú đó có vẻ như có thể điều khiển lửa.

Cho nên mọi người đều kỳ lạ, tại sao lại phải vẽ những thứ này lên tường chứ?

Đột nhiên Bàn Tử mở cái quan tài đó ra, thế là y vô cùng hưng phấn kêu mọi người mau lại xem rốt cuộc bên trong quan tài đặt

những thứ gì?

Thế là sau khi mọi người hợp sức đẩy nắp quan tài ra thì phát hiện bên trong toàn là vàng bạc châu báu.

“A ha, xem kìa, quả nhiên ông trời theo ý nguyện của tôi, không muốn chúng ta mang những thứ này đi.

Bên trong toàn là vàng bạc châu báu, cũng không có sách vở gì cả.

Cho nên dù thế nào, chúng ta cũng không thể chạm vào, bởi vì lúc ban đầu chúng ta đã ước pháp tam chương rồi.” Lâm Dương vô cùng vui vẻ khoe khoang thành quả của mình ở đó.

“Biết rồi, bản gia ta biết rồi.

Tôi chẳng phải đã đồng ý rồi sao?

Sợ cậu nhỏ của bản gia ta không nói không rằng à?

Tôi đương nhiên đồng ý sẽ chấp nhận rồi.

Chỉ là những châu báu này trông rất đẹp, cứ nằm mãi ở đây thì thật đáng tiếc biết bao.

Chương 286

Dù sao thì chúng ta chẳng phải nên giúp chúng tái kiến thiên nhật sao?" Bàn Tử cố gắng tranh cãi.

"Ý cậu là sao?

Những lời cậu vừa hứa với tôi đều không tính nữa à?

Thật không?

Cậu có thể bớt chút uy tín được không?

Cứ như vậy lần sau tôi sẽ không tin cậu nữa, lời cậu nói tôi đều sẽ không đồng ý, cũng sẽ không để người khác đồng ý.

Dựa vào việc đã hoàn thành những chuyện này mà được voi đòi tiên, đừng tưởng tôi không biết những tính toán nhỏ nhặt đó, tuyệt đối đừng động lung tung." Lâm Dương hơi tức giận nói.

"Thế được rồi, không động lung tung thì không động lung tung.

Vậy bản gia ta lật xem một chút, bản gia ta xem bên dưới rốt cuộc có thứ gì không, có thể có sách vở, vạn nhất bên dưới có thì sao?

Cho nên tôi thấy không sợ một vạn mà sợ vạn nhất, cuối cùng vạn nhất phát hiện ra, thì đừng tranh giành với tôi nhé." Bàn Tử cố gắng dùng lời lẽ hài hước để xoa dịu bầu không khí khó xử đó, cho nên chuẩn bị vào trong lật xem một chút.

"Thôi, đừng động nữa.

Tôi thấy đồ vật bên trong có chút đáng sợ, động lung tung không nhất định có thể lật ra đồ vật, vạn nhất chạm vào cơ quan, nơi này lại là trung tâm, trung tâm của Thất Tinh Bát Quái.

Dù sao thì, cuối cùng nếu chạm vào cơ quan, chúng ta đều không ra

ngoài được nữa đâu.” Tiểu Ca nói với mọi người.

“Tôi ở trong đó lật xem thì lại không thể chạm vào cơ quan được.

Nếu là một trung tâm, chẳng lẽ không thấy nơi này có thể là lối ra kế tiếp sao, là cái quan tài này ư?

Bởi vì nếu là trung tâm, có thể đồ vật đều đặt ở bên trong đó.

Cho nên tôi thấy cái này đáng để lật xem một chút, xem rốt cuộc bên dưới có gì.” Bàn Tử nhất quyết kiên trì muốn xem.

“Nếu đã thấy bên trong có thông đạo, thì chúng ta trực tiếp di chuyển cái quan tài ra xem chẳng phải tốt hơn sao?

Cần gì phải xem đồ vật bên trong?

Nhìn bên trong đặt nhiều châu báu như vậy, rõ ràng là để dụ người khác vào lấy.

Tôi chỉ cần xem cái quan tài này có di chuyển được không, nếu di chuyển được thì cứ di chuyển ra, xem bên dưới có lối ra không phải tốt hơn sao?” Lâm Dương nói.

Bàn Tử thấy Tiểu Ca và Lâm Dương đều ngăn cản như vậy, lại còn nghiêm túc đến thế, thế là y quyết định, không còn đi lật xem đồ vật bên dưới nữa.

Mặc dù y thực sự có chút ý định với những châu báu đó.

Nhưng nhìn thấy bạn bè của mình kiên trì như vậy.

Vì nghĩ cho cả đội, y cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, thế là y không còn kiên trì như vậy nữa, giao những chuyện còn lại.

Để họ xử lý đi, dù sao thì họ cũng thông minh hơn nhiều.

Y tin tưởng Tiểu Ca nhất, bởi vì Tiểu Ca có kinh nghiệm khá phong phú.

Y tin tưởng Lâm Dương vì Lâm Dương có đầu óc khá phong phú.

Cho nên y cảm thấy nếu đã không bằng hai người đó ở cả hai phương diện, thì thà ngoan ngoãn nghe lời, nghe thêm ý kiến của người khác.

Tuyệt đối đừng phát biểu ý kiến lung tung, vạn nhất dẫn dắt cả đội chơi đùa xong thì lại ngại biết bao.

Nếu cứ như vậy thì chẳng phải đều là lỗi của y sao?

Thế là y không còn kiên trì nữa, sau đó giúp Lâm Dương và Tiểu Ca đẩy cái quan tài đó ra.

Đạo du thấy mọi người đều đang nỗ lực đẩy quan tài ra xong.

Y cũng động tay giúp đỡ một chút, thế là vô cùng nhẹ nhàng đẩy cái quan tài đó ra.

Sau khi đẩy ra thì quả nhiên bên dưới có một cái lỗ.

Bây giờ không biết nơi này rốt cuộc có phải là lối ra không, thế là cần cả đội đều xuống xem một chút, bởi vì không thể bỏ lại bất kỳ ai.

Nếu bỏ lại thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Không biết nơi này rốt cuộc sẽ có tình huống gì xảy ra, thế là cách an toàn nhất là đưa cả đội xuống cùng một lúc, như vậy mọi người đồng sinh cộng tử sẽ khá an toàn.

Mặc dù không gọi là đồng sinh cộng tử, nhưng cũng gọi là đồng cam cộng khổ đúng không?

Cho nên mọi người chuẩn bị xuống, để không bỏ lại bất kỳ ai, tìm một sợi dây thừng.

Vốn dĩ họ có mang trong ba lô.

Có dây thừng buộc từng người một lại, cuối cùng có lẽ không ai

sẽ bị lạc đội.

Nếu ai muốn chạy trốn, căn bản cũng không thể chạy được.

“Buộc tôi chặt như vậy, nếu cuối cùng tôi chạy thì làm sao đây?

Chẳng phải mọi người đều xong đời rồi sao?

Làm vậy khá nguy hiểm, đừng buộc chặt vào nhau nữa chứ.

Dù sao thì nếu xuống dưới mà không biết tình hình bên dưới, cuối cùng xảy ra một chuyện khẩn cấp, người đầu tiên không ứng phó được, thì chẳng phải một loạt người phía sau đều sẽ chết hết sao?” Bàn Tử đưa ra ý kiến mang tính nhắm vào, bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này.

Chương 287

“Không sao đâu, cứ yên tâm đi.

Trong tay mọi người chẳng phải đều có dao sao?

Nếu gặp tình huống khẩn cấp, thì cứ cắt bỏ sợi dây phía sau đi là được.

Sợi dây đó đừng buộc quá chặt, mọi người khi cắt sẽ rất nhanh, cũng rất tiện lợi.

Dù sao thì dây thừng của chúng ta cũng không phải loại dây đặc biệt thô mà.” Lâm Dương nói.

Mọi người vừa nghe Lâm Dương nói vậy, cảm thấy như vậy khá có lý.

Nếu mọi người ở cùng nhau thì cảm giác an toàn và độ tin cậy tăng thêm một chút.

Cho nên họ cảm thấy có thể được.

Nếu xuống như vậy, có thể chấp nhận được.

Thế là mọi người vui vẻ xếp hàng từng người một nhảy xuống.

Sau đó người xuống trước giúp người xuống sau tiếp đất, bởi vì tình hình bên dưới vô cùng phức tạp, cũng không biết rốt cuộc là như thế nào.

Cho nên tốt nhất là giúp đỡ từng người một, đều hỗ trợ lẫn nhau, như vậy mới là tình huống tốt nhất.

Mọi người là một đội, nếu không giúp đỡ lẫn nhau, ai chết thì cũng không tốt cho ai cả.

Lúc mới nhảy xuống, vì tư thế và góc độ nhảy xuống có thể không

đặc biệt đúng, thế là đạo du đã bị trẹo chân.

Dù rất đau, nhưng vì cả đội, y đã lựa chọn chịu đựng, không nói ra.

Bởi vì chuyện này với tư cách là một người đàn ông, nếu nói ra thì thực ra khá mất mặt, cũng rất ngại ngùng.

Thế là y chuẩn bị nhịn, chỉ là một cú trẹo chân nhỏ, cũng không đặc biệt nghiêm trọng.

Thực ra y cảm thấy nếu cố gắng đi vài bước thì có thể sẽ hồi phục.

Thế là y cũng không nói gì nhiều, sau đó đi theo những người trong đội phía trước từ từ tiến lên.

Đội hình của họ là Lâm Dương đi đầu, sau đó là Bàn Tử, Văn Cẩm, Tiểu Ca.

Cuối cùng mới là đạo du, bởi vì đạo du cảm thấy đứng ở phía sau cùng có chút cảm giác an toàn, cho nên y thích đứng ở vị trí cuối cùng.

Mọi người vốn định để Tiểu Ca ở vị trí cuối cùng để bảo vệ mọi người.

Đoàn người xếp hàng trong đường hầm, rồi cứ thế song song tiến về phía trước.

Mọi người nắm tay nhau khi gặp chỗ tối, dù sao thì như vậy sẽ có cảm giác an toàn hơn một chút.

Nhưng khi đang đi về phía trước, đột nhiên một đàn vật thể phát sáng giống như bướm đêm bay tới.

Những vật thể giống bướm đêm đó bay từ phía sau tới, mọi người thấy vậy vội vàng đi nhanh hơn, nhưng chúng sắp đuổi kịp rồi. "Một lũ đồ quỷ này, thật là ghê tởm mà, sao lại có cả một đàn lớn thế này

bay tới chứ?

Ta cảm thấy chúng ta phải làm thế nào mới giết được chúng đây?" Bàn Tử hỏi. "Ta cũng không biết là thứ gì, trên đó cũng không có ký hiệu hay gì cả, xem ra phải tự mình khám phá thôi.

Vậy chúng ta cứ liều mạng tiến lên một chút xem sao, chắc sẽ không có nguy hiểm tính mạng đâu.

Dù sao thì cũng chỉ là một đàn côn trùng nhỏ như vậy, xem ra lực tấn công cũng không lớn lắm." Lâm Dương đáp. "Không, nhìn những chỗ chúng bay qua đều phát ra ánh sáng đỏ.

Rõ ràng là những con bướm đêm này không đơn giản như vậy.

Hơn nữa, ta nghĩ những thứ này có thể sinh tồn ở đây lâu như vậy, chắc chắn chúng phải có phương pháp sinh tồn riêng.

Tốt nhất chúng ta đừng nên dễ dàng trêu chọc chúng." Tiểu Ca nói với mọi người.

Thực ra, trong lòng Lâm Dương đang nghĩ cách làm thế nào để tiêu diệt lũ bướm đêm này, hoặc dùng Cơ nhân đề thủ hệ thống để trích xuất toàn bộ gen của chúng.

Nhưng nếu chạm vào chúng thì sao?

Chúng phát ra ánh sáng đỏ, hiện tại ta không biết bên trong có gì đáng sợ, có khi còn hơn cả Thi miết.

Ta không muốn tùy tiện thử nghiệm những sinh vật chưa biết này, nên có chút e ngại.

Ta không mong mình lại mạo hiểm làm những chuyện cực kỳ liều lĩnh như vậy. "Phía trước có thể đi nhanh hơn một chút không?

Tôi đứng ở phía sau, sắp cảm thấy như bị chúng cắn rồi.

Đứng ở phía trước thì thật sự không cảm thấy gì sao?

Cứ đi thẳng về phía trước, không sợ bị chúng trực tiếp giết chết à?

Mặc dù tôi chưa từng thấy những thứ này, nhưng nhìn dáng vẻ đó thì không có vẻ gì là thân thiện cả." "Mọi người mau đi nhanh lên một chút đi!

Bất kể đó là thứ gì, nếu không biết thì tốt nhất nên cẩn thận.

Nếu biết rồi thì mọi người cứ yên tâm, nhưng không biết thì sao lại có thể bình tĩnh đứng đây, quan trọng hơn là không hề có chút đề phòng nào, cứ ung dung đứng đây mà bàn bạc?" Người hướng dẫn viên đứng ở phía cuối, thấy mọi người không hề hoảng loạn, không nhanh không chậm, đột nhiên cảm thấy hơi tức giận mà gầm lên với mọi người.

Chương 288

Mọi người nhìn thấy thì đột nhiên nghĩ người hướng dẫn viên này làm sao thế, nhưng thực ra trong lòng họ cũng thấy ông ta nói không sai, dù sao thì việc chậm chạp cũng là do phía trước.

Nếu thực sự có chuyện xảy ra, ông ta chắc chắn sẽ phải chịu trách nhiệm lớn.

Thế là mọi người nghe lời ông ta liền nhanh chóng đi về phía trước, nhưng không kịp nữa rồi, lũ bướm đêm đã đuổi tới.

Chúng sắp chạm vào người. "A, mau cứu tôi, cứu tôi, giúp tôi với!" Người hướng dẫn viên sau khi bị một con bướm đêm chạm vào, đột nhiên toàn thân bắt đầu bốc cháy.

Giờ thì ông ta chìm trong lửa, tốc độ cháy cực kỳ nhanh, trên người ông ta vốn không có vật liệu dễ cháy.

Nhưng ông ta lại bốc cháy nhanh như vậy, mọi người căn bản không kịp cứu, chưa đầy nửa phút người hướng dẫn viên đã bị thiêu chết.

Nhìn thi thể cháy đen, bốc khói, thậm chí còn có mùi thịt cháy, mọi người bắt đầu cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Rất muốn cứu bạn đồng hành, cứu người hướng dẫn viên kia, nhưng không có cách nào cả, vì thật sự không kịp thời gian, quá nhanh, không thể nào cứu được.

Nếu cứu, căn bản không có thứ gì để dập lửa, chỉ có quần áo trên người.

Đợi khi cởi ra thì người hướng dẫn viên đã bị thiêu chết, thi thể còn bốc khói rồi, nên căn bản không cứu được ông ta. "Thật là quá ghê

tởm mà, trời ơi, lại có cả thi thể cháy đen!

Nhìn mà tôi muốn nôn mửa.

Chúng ta làm vậy không tốt đâu.

Dù sao thì người hướng dẫn viên cũng đã giúp chúng ta chỉ đường rất nhiều, một đường đều dẫn dắt chúng ta đi.

Bây giờ ông ấy chết rồi, ít nhất cũng nên chôn cất thi thể ông ấy tử tế, hoặc đưa về an táng chứ." Văn Cẩm nhìn thi thể cháy kia, hơi buồn nôn nói. "Không kịp nữa rồi, mau chạy về phía trước đi!

Những con bướm đêm này trên người có vảy phấn, trước khi tấn công chúng sẽ rắc vảy phấn lên người mục tiêu, sau đó mới lao vào.

Như vậy, toàn thân nạn nhân sẽ bắt đầu bốc cháy.

Nguyên lý này có lẽ giống như ong mật, dù chúng chết, nhưng đối thủ cũng không sống nổi.

Số lượng chúng rất đông, chúng ta không nhất định có thể chống lại được." Lâm Dương phân tích nguyên nhân cái chết của thi thể, sau đó nhìn đàn bướm đêm và nói với mọi người.

Mọi người nghe xong vô cùng hoảng sợ, cũng không để ý đến thi thể của người hướng dẫn viên nữa, vội vàng chạy về phía trước.

Bất kể thế nào, chạy đến một nơi an toàn mới là tốt nhất.

Thế là họ chạy vào một hang động, và đàn bướm đêm kia bay thẳng vào đó.

Cái hang động đó nằm ở cuối đường hầm, bên cạnh một cái hang nhỏ.

Nhìn thấy đàn bướm kia không quay trở lại, có lẽ chúng không truy đuổi nữa, chúng có quỹ đạo và lộ tuyến bay riêng, có thể chỉ bay qua chỗ đó thôi, nên bất cẩn mà đụng phải.

Chỉ có thể là như vậy, vì ta cảm thấy đàn bướm đó không phải là thứ chuyên đi tấn công, cứ nghĩ chúng mạnh như vậy, chỉ một mực bay thẳng về phía trước.

Nếu không tránh kịp, có lẽ hôm nay tất cả mọi người sẽ toàn quân bị diệt. "Tiếp theo chúng ta có nên quay lại mang theo thi thể cháy đen đó không, hay đợi khi quay về rồi hãy mang?" Lâm Dương hỏi. "Đợi khi chúng ta quay về rồi hãy mang đi!

Bây giờ mang theo một vật vướng víu lớn như vậy, ta thấy chúng ta vừa trốn không nhanh, vừa chạy không nhanh, cuối cùng tất cả mọi người đều chết hết thì có ý nghĩa gì đâu?

Vậy nên, không bằng chúng ta hãy tăng thêm một chút cơ hội sống sót cho mọi người.

Hiện tại chúng ta hoàn toàn không biết gì về ngôi mộ này, nên không dám hành động khinh suất." Bàn Tử nói với mọi người.

Sau khi mọi người đồng ý, họ tiếp tục đi về phía trước, nhưng Lâm Dương quay đầu nhìn thi thể người hướng dẫn viên một cái.

Đáng lẽ họ sẽ tiếp tục đi, nhưng đột nhiên phát hiện phía trước không còn đường đi nữa, chỉ có một chút không gian hướng lên trên, với vài cái lỗ hổng.

Chính vì vậy mà lũ bướm đêm kia mới có thể bay lượn tự do như vậy.

Có vẻ như ngôi mộ này chủ yếu nuôi dưỡng loại bướm đêm này, nếu không thì sẽ không có những khe hở nhỏ như vậy ở phía trên. "Xem ra chúng ta không thể đi thẳng phía trước được nữa rồi.

Vậy thì, chúng ta hãy đi xuống từ cái hang động này vậy.

Tuy không biết bên dưới sẽ có gì, nhưng chúng ta đều phải liều mạng xông vào thôi." Tiểu Ca nói với mọi người.

Nghe Tiểu Ca nói, mọi người đều đồng ý.

Thế là họ đều từ miệng hang đi xuống.

Sau khi xuống, họ phát hiện nơi đó lại là một chỗ giống như một đại sảnh, bên trong không có gì cả.

Nhưng ở giữa có đặt một chiếc hộp nhỏ trên một bục trưng bày rất đẹp mắt.

Nhìn có cảm giác đồ vật bên trong vô cùng quý giá, nên không nhịn được muốn tiến lên xem thử.

Đặc biệt là Bàn Tử, có lẽ là bản tính của kẻ trộm mộ, thấy đồ đẹp, đồ tinh xảo là lại muốn nhìn thêm.

Nhưng anh ta không biết, thường thì bên trong những thứ đó mới là độc nhất.

Chương 289

Lâm Dương nghĩ vừa nãy ở trên đó, với lũ bướm đêm kia, hắn đã không tìm được thứ gì tốt cả, hệ thống kinh doanh căn bản không dùng được.

Ban đầu hắn định dùng Cơ nhân đề thủ để trích xuất một chút thứ gì đó, nhưng cuối cùng phát hiện nếu chạm vào có thể sẽ chết, nên căn bản không thể trích xuất được bất kỳ thứ gì, thế là hắn đành bỏ cuộc.

Hắn dần dần chấp nhận sự thật đó, nhưng bây giờ nhìn thấy cái này thì cảm thấy vô cùng bất ổn.

Đồ tốt bình thường sao có thể bày biện ở đó rồi để người ta nhanh chóng lấy đi chứ?

Vậy nên điều đó không thể nào, bên trong chắc chắn có bẫy, chuyện này trông không bình thường. "Tốt nhất đừng đi, ta cảm thấy tình hình có gì đó không ổn.

Nếu đi lấy, cuối cùng xảy ra chuyện thì sao?

Vậy nên chúng ta cứ bình an vô sự mà đi nhanh qua đây đi.

Chắc đây là một cái bẫy, vì đồ trang sức tốt đẹp bình thường sao có thể bày biện ở đây, hơn nữa lại không phải là cuối đường?" Lâm Dương thấy Bàn Tử đang định ra tay, liền muốn ngăn lại. "Ai biết không phải cuối đường, lỡ đâu đây lại là nơi cuối cùng thì sao?

Bây giờ cậu ngăn cản ta, đến lúc ta lấy được đồ tốt thì một phân ta cũng không chia cho ai đâu.

Vốn dĩ ta định chia hết đồ trong hộp này cho mọi người đó chứ.

Đợi ta xem xem bên trong hộp có gì?

Lỡ đâu có vài cuốn sách hữu ích thì sao." Bàn Tử đặc biệt đáng yêu, mỗi lần cãi nhau với Lâm Dương, khi cảm thấy Lâm Dương đều có lý, anh ta lại đưa ra "sát thủ giản" – vài thứ đồ hữu ích mà Lâm Dương chắc chắn sẽ thấy đáng để mở ra và sử dụng.

Lâm Dương nghĩ, đã khuyên không được thì cứ để anh ta đi chịu thiệt đi.

Mặc dù Lâm Dương nghĩ vậy, nhưng khi Bàn Tử đi về phía trước, hắn vẫn đi theo rất sát, có lẽ cũng sợ Bàn Tử gặp chuyện không may.

Chiếc hộp đó rất dễ dàng bị Bàn Tử mở ra, không hề có khóa, căn bản không cần tốn sức hay mở khóa gì cả.

Sau khi mở ra, bên trong toàn là châu báu, trang sức, còn có cả vài đồng tiền vàng.

Cả một hộp lớn trông vàng chói lọi, vô cùng hấp dẫn.

Bàn Tử nhìn hai mắt đã sáng rực lên, rồi bắt đầu tính toán xem làm thế nào để mang hết những thứ này đi.

Sau đó, anh ta nhìn thấy bên dưới có một vật màu đỏ phát sáng bị đè nén, thế là anh ta gạt hết những thứ kia ra để xem.

Hóa ra đó là một viên hồng bảo thạch cực kỳ lớn.

Viên bảo thạch lớn đến mức cảm giác chưa từng thấy bao giờ, người bình thường chắc chắn không thể thấy được.

Nên anh ta nghĩ nếu mang viên hồng bảo thạch này về... chỉ riêng việc mang một viên này về đã đủ để kiếm rất nhiều tiền rồi.

Bàn Tử cứ loay hoay ở đó, rồi Lâm Dương đứng phía sau nhìn Bàn Tử.

Là huynh đệ với Bàn Tử lâu như vậy, sao hắn lại không biết Bàn Tử đang tính toán gì chứ?

Thế là hắn cảnh cáo Bàn Tử. "Tốt nhất đừng có mà tính toán trong lòng, căn bản không thể nào như ý cậu được đâu!

Ta nói cho cậu biết, nơi này rất bất thường, bày cả một hộp lớn vàng bạc châu báu ra như vậy, cậu nghĩ có đáng tin không?

Vậy nên mau đừng lấy cũng đừng động vào những thứ này, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." Lâm Dương nói với Bàn Tử như vậy, thế là Bàn Tử cảm thấy dưới sự giám sát của Lâm Dương, chẳng làm được việc gì cả, lấy một chút đồ cũng không xong.

Thế là anh ta khá tức giận, rồi hậm hực đậy hộp lại. "Không lấy thì không lấy!

Trong đó có đồ tốt gì chứ?

Ai cũng thèm muốn cả." Bàn Tử rất tức giận, hờn dỗi nói với Lâm Dương.

Thiên Chân thấy hai người như vậy cảm thấy hơi khó xử, nên muốn làm dịu không khí.

Thế là anh ta nói chuyện với hai người bên cạnh để cố gắng làm dịu không khí, nhưng lại phát hiện không khí giữa hai người vô cùng căng thẳng và lạnh nhạt, gần như đã đóng băng.

Thế là anh ta nghĩ có thể kể một câu chuyện cười để mọi người vui vẻ, cảm thấy không khí sẽ không còn khó xử như vậy nữa. "Ôi chao, không phải chỉ là một hộp châu báu thôi sao?

Mấy cậu nghĩ chỉ vì một chút đồ nhỏ nhặt như vậy mà làm hỏng tình cảm huynh đệ giữa chúng ta ư?

Đã ở cùng nhau lâu như vậy rồi, chẳng phải ai cũng hiểu tính khí của nhau sao?

Bàn Tử à, đừng lấy nữa, Lâm Dương đã nói rồi, vậy thì nghe lời

Lâm Dương đi.

Lâm Dương đã nói với Bàn Tử rồi, Bàn Tử cũng không lấy nữa, chúng ta đi thôi, đừng giận nữa." Thiên Chân nói xong thì nhìn vào hộp, thấy quả thật có rất nhiều vàng bạc châu báu, anh ta nhặt viên hồng bảo thạch lên xem, rồi nói: "Viên bảo thạch này quả thực khá lớn, ước chừng mang về chắc chắn sẽ đáng giá không ít tiền.

Nhưng chúng ta có duyên mà không có phận rồi, cứ để nó yên vị ở đây đi." Chưa nói được mấy câu, đột nhiên mặt đất bắt đầu rung chuyển, cả căn phòng bắt đầu chuyển động, rung lắc dữ dội, khiến mọi người có cảm giác đứng không vững.

Thế là mặt đất bắt đầu từ từ biến đổi, có vài điểm bất thường.

Cảm nhận được điều đó, mọi người vội vàng tụ lại một chỗ, vì nếu có chuyện xảy ra thì ôm chặt lấy nhau là một lựa chọn an toàn hơn. "Thấy chưa, ta đã nói viên hồng bảo thạch này chắc chắn có bẫy mà, mấy cậu đều không tin, cuối cùng lại đi động vào.

Chương 290

Mặc dù ta biết không phải cố ý, nhưng quả thật đã gây ra một chút vấn đề rồi.

Tốt nhất đừng chạm vào nó, bây giờ thì hay rồi, trời đất đều bắt đầu rung chuyển rồi kìa." Lâm Dương nói với mọi người.

Khi Lâm Dương vừa dứt lời, nền đại sảnh bắt đầu lún xuống, chỉ còn lại một thứ giống như một cây cầu thăng bằng.

Ở giữa là một điểm trung tâm, hai bên là hai cây cầu, nếu đi về hai phía sẽ có sự khác biệt, một bên nhấn xuống dưới và một bên nhấc lên trên, giống như một cái bập bênh.

Để giữ thăng bằng, mọi người vội vàng chia thành hai nhóm, đứng ở hai đầu của hai cây cầu ngang.

Bằng cách đi tới đi lui, họ điều chỉnh thăng bằng, và sau một hồi điều chỉnh thì đã tìm được điểm cân bằng. "Có thể như vậy, mọi người cứ giữ thăng bằng mà đứng yên, đừng lộn xộn.

Nếu có ai lộn xộn, hãy cố gắng nhanh chóng điều chỉnh vị trí để tìm lại thăng bằng.

Bởi vì ta đã nhìn xuống bên dưới rồi, toàn bộ đều là dao nhọn, rồi các loại vũ khí khác nữa.

Nói chung là quyết tâm muốn chúng ta chết, nếu rơi xuống thì sẽ rất dày đặc." Lâm Dương nói với mọi người.

Khi Lâm Dương nói xong, anh ta cúi đầu nhanh chóng nhìn xuống bên dưới.

Quả nhiên không sai, lại có cả dao nhọn, lang nha bổng, và lưu tinh chùy.

Cảm giác những thứ này chỉ có ở những nơi rất cổ xưa mới có.

Xem ra những người tạo ra những thứ này thực sự đã làm rất hoàn thiện và chu đáo.

Thời đó đâu có bom hay súng.

Nếu có thì chắc đã mua vài quả đặt ở dưới rồi, để khi rơi xuống là nổ tung.

Quan trọng nhất là còn có thể ngăn chặn cả hổ dữ.

Xem ra bên dưới không có gì sống sót, nhưng khi xuống đó thì phát hiện đã bị nổ chết rồi.

Hắn thầm nghĩ như vậy trong lòng, sau đó hắn cảm thấy những người này quả thực là thiên tài chế tạo cơ quan.

Sao họ lại có thể thiết kế những cơ quan hoàn hảo đến thế, thậm chí cả những bộ phận nhỏ nhất bên trong cũng không hề có chút sai sót nào, đều có thể giúp người ta tìm thấy và sử dụng.

Lâm Dương khá vui vẻ và đắc ý. "Bây giờ chúng ta phải làm sao để ra ngoài đây?

Phải có cách gì đó mới khiến chúng ta tiếp tục đi xuống được chứ." Thiên Chân hỏi mọi người, rồi anh ấy cũng cảm thấy vô cùng áy náy, vì vừa rồi chính anh ấy đã chạm vào cơ quan.

Nếu không phải vì anh ấy, mọi người có thể đã đi xuống an toàn như vậy, không có bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không phải đối mặt với tình huống khó xử như hiện tại.

Lâm Dương nhìn bản đồ. "Điểm này dường như Tam Thúc đã đánh dấu rồi, vì trên đó có một viên hồng bảo thạch rất lớn.

Viên hồng bảo thạch này ta thấy khá giống với viên chúng ta vừa cầm trên tay.

Không chừng Tam Thúc đã báo trước và cảnh báo cho ta, nhưng chúng ta lại không xem bản đồ trước, nên không có cách nào khác.

Chúng ta đã mắc bẫy, đã động vào viên hồng bảo thạch rồi." Lâm Dương nói với vẻ rất ảo não.

Thực ra, Thiên Chân thấy vậy trong lòng không đành lòng, vì cuối cùng chuyện đó không phải Lâm Dương làm, mà là Bàn Tử làm.

Nhưng Lâm Dương lại đứng ra bao che cho Bàn Tử, rồi bảo mọi người đừng có ý kiến hay phê phán gì Bàn Tử quá nhiều. "Vậy thì, bước tiếp theo ta cũng không biết phải đi đâu nữa.

Không có hồng bảo thạch, vậy thì trước đây chúng ta có thể đi theo một con đường đáng giá trên bản đồ.

Nhưng bây giờ chúng ta hoàn toàn không đủ sức, nó cũng không di chuyển, nên chúng ta không thể tiếp tục đi về phía đó được." Lâm Dương phân tích với mọi người như vậy. "Mau nhìn kìa, trên vách tường hình như có thứ gì đó!

Bên dưới cũng hình như có in hình thứ gì đó, cảm giác như bị che mất một nửa." Văn Cẩm đột nhiên nhìn thấy gì đó, rồi kinh hô một tiếng, bảo mọi người nhìn xuống dưới, hy vọng mọi người nhanh chóng chú ý đến phía đó, rồi tìm xem lối ra nên đi về đâu. "Nếu đã như vậy, thì ta sẽ ở đây điều khiển, rồi ấn xuống, đi xuống một chút.

Sau đó xem bên trong có gì, hoặc điều chỉnh tấm ván ép thấp xuống một chút, chỉ có cách này thôi." Lâm Dương nói cách đó với mọi người.

Thế là mọi người bắt đầu thực hiện.

Ba người đều đứng trên tấm ván ép gần phía bức bích họa nhất, nhưng chỉ có hai người.

Lâm Dương và Thiên Chân đứng ở một bên của tấm ván ép, cố

gắng lùi về phía sau một chút, như vậy có thể dành nhiều vị trí và không gian nhất để xem bức bích họa đó vẽ gì.

Khi tấm ván ép hạ xuống, đột nhiên thấy trên đó vẽ một quái vật ba chân, sáu tay.

Mặc dù cũng không nhận ra con quái vật đó.

Nhưng cảm giác nó xanh xanh khá đáng sợ, rồi tiếp tục ấn xuống, đột nhiên thấy một hang động. "Đây là lối ra duy nhất chúng ta có thể tiếp cận được.

Vậy nên, bất kể đó là lối ra thật hay giả, ta bây giờ phải dốc toàn lực nhanh chóng tiến lên thử xem sao.

Hay là thế này đi, ta sẽ đi trước.

Chương 291

Nếu có chuyện không hay xảy ra, nếu ta không nói gì, ta sẽ phát tín hiệu cho mọi người.

Nhưng nếu ta nói được, thì mọi người hãy nghe lời ta.

Bên trong có gì hay không, nếu có thì đừng vào, nếu không có thì mau vào, chúng ta chạy ra ngoài." Lâm Dương nghe Tiểu Ca nói vậy, muốn thân mình đi trước vào xem bên trong có gì hay không, cảm thấy không ổn lắm. "Hay là ta đi đi, đi xem sao.

Vào trong đó không ổn, dù sao đây cũng là bản đồ của nhà ta, những thứ cần tìm bên trong đều do ta phải bảo vệ.

Vậy nên, ta nghĩ ta đi trước sẽ tốt hơn một chút.

Nếu có chuyện gì, ta sẽ nói cho các cậu biết." Lâm Dương đang nói ra ý kiến và cách giải quyết của mình.

Tiểu Ca nghe xong biết Lâm Dương muốn làm gì, thế là không nói một lời nào, khi tấm ván lại một lần nữa hạ xuống, anh ấy lập tức lao xuống, không cho Lâm Dương một chút cơ hội suy nghĩ hay phản ứng nào.

Thế là mọi người đều vô cùng kinh ngạc, nhìn Tiểu Ca lao ra ngoài.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng gì, Tiểu Ca đã lao ra ngoài.

Lâm Dương vốn định kéo anh ấy lại.

Nhưng hắn không kịp đưa tay ra, cũng không kéo được, vì Tiểu Ca chạy quá nhanh, giống như lao dốc xuống vậy, nên khi trực tiếp lao ra ngoài, căn bản không có chút trở lực nào.

Cảm giác như chạy nước rút vậy, nên căn bản không thể tóm được.

Sau khi Tiểu Ca lao ra ngoài, mọi người cố gắng điều chỉnh thăng bằng, không để tấm bập bênh đó lún xuống.

Cuối cùng, mọi người đợi rất lâu, phát hiện bên trong không hề có bất kỳ âm thanh nào truyền ra.

Sợ Tiểu Ca gặp chuyện, thế là họ hỏi vào bên trong. "Sao rồi?

Tiểu Ca, tình hình bên trong thế nào?

Sao nửa ngày rồi mà không thấy nói gì?

Ta ở bên ngoài đợi nửa ngày rồi, vậy bên trong có thể vào được không?

Bây giờ chắc không có chuyện gì nữa rồi chứ?

Tình hình thế nào rồi?

Ta ở bên ngoài đợi như vậy mà cũng không nói gì, thực ra ta rất sốt ruột, sợ có chuyện gì đó xảy ra." Lâm Dương lớn tiếng gào lên ở bên ngoài như vậy.

Nhóm người nghe thấy thì thực ra trong lòng cũng nghĩ như vậy, vì mọi người đều rất sợ Tiểu Ca ở bên trong gặp chuyện gì đó.

Vì mọi người đều thấy Tiểu Ca không nói gì, cũng không nghe thấy gì, rồi bên trong cũng không có bất kỳ tiếng vọng nào, không có bất kỳ âm thanh nào.

Bên trong tối đen như mực, không có bất kỳ phản ứng nào.

Thế nên mọi người khá sợ hãi, cũng khá lo lắng cho Tiểu Ca.

Quan trọng nhất là bên trong không có âm thanh, nên họ sợ Tiểu Ca đã gặp chuyện khi vào trong.

Nếu không có chuyện gì, anh ấy sẽ nói với họ, nhưng bây giờ nửa ngày rồi mà không có ai trả lời, nên họ sợ Tiểu Ca đã gặp chuyện bên trong rồi.

Nếu thật sự có chuyện xảy ra, bất kể thế nào, họ cũng phải vào mang thi thể Tiểu Ca về. "A, tôi nghe đây!

Không sao cả, tôi ở đây.

Bên trong không có động tĩnh gì lớn, chỉ có vài thứ nhỏ nhặt tôi đã xử lý xong hết rồi.

Tôi nghĩ bây giờ có thể vào được rồi.

Những thứ đó thực ra khá hung dữ, khi vào thì cẩn thận một chút.

Phải cẩn thận bốn phía vách tường, vừa nãy tôi không nhìn thấy, suýt nữa bị cắn một miếng rồi." Tiểu Ca thở hổn hển đáp lời.

Thế là mọi người nghe xong thì yên tâm, từng người một đồng lòng hợp sức ấn tấm bập bênh xuống, sau đó từng người chạy ra.

Đến cuối cùng khi chỉ còn lại hai người, hai người đó phải phối hợp thật tốt, rồi phải chạy nước rút, nếu không thì thật sự sẽ có một người bị kẹt lại bên ngoài, thậm chí cả hai người đều có thể bị mắc kẹt.

Hai người còn lại là Văn Cẩm và Lâm Dương.

Vốn định để Văn Cẩm đứng gần cửa một chút, rồi sau khi Lâm Dương ấn xuống, Văn Cẩm sẽ nhanh chóng chạy vào, cả hai cùng chạy vào trong.

Như vậy có thể có khoảng một hai giây, một khoảng thời gian khá ổn định, nên có lẽ sẽ vào được.

Cả hai người cùng vào, cần cả hai cùng chạy nước rút, thật nhanh, nên sức mạnh hoàn toàn có thể đạt được điều đó.

Thế là Văn Cẩm đứng ở phía cuối, nhưng khi Lâm Dương ấn xuống, sau khi Văn Cẩm chạy đi, Lâm Dương thực tế có 1/3 quãng đường chưa chạy.

Thế là tấm ván quay trở lại, một mình anh ấy không thể ấn xuống được nữa, tình hình vô cùng nguy hiểm.

Văn Cẩm lập tức rút đoản đao ra rồi trực tiếp cắm vào chỗ giao nhau giữa tấm ván và vách tường, rồi trực tiếp kẹt tấm ván ở đó.

May mắn thay, chỉ còn lại một khe hở rất hẹp, Lâm Dương trượt vào, cuối cùng rơi xuống hang động, nhìn thấy mọi người. "Cảm ơn cô, A Văn Cẩm.

Chương 292

Lần này nếu không có cô, ta thật sự đã rơi thẳng xuống đống lửa bên dưới rồi, rồi bị thiêu chết, e rằng sẽ không bao giờ thấy mặt trời ngày mai nữa.

Lần này cô phản ứng nhanh thật đấy, mọi người chúng ta ai cũng chưa kịp phản ứng gì, ta ở bên ngoài cũng không làm được gì cả." Lâm Dương sau khi thoát chết nói chuyện rất tùy tiện, còn thoải mái đùa giỡn với mọi người, không chỉ khen ngợi Văn Cẩm, mà sau đó còn châm chọc những người khác, khiến họ cũng thấy khá vui vẻ.

Thực ra vì mọi người đều đang lo lắng vì vừa nãy Lâm Dương suýt nữa không vào được, có chút căng thẳng, có chút tức giận, nhưng nghe Lâm Dương nói vậy thì khá thoải mái, rồi bật cười.

Mọi người cũng không để ý, thế là quyết định tiếp tục đi về phía trước. "Sao ta lại không vui chứ?

Khen ngợi thì khen ngợi, nhưng cậu cũng không thể hiểu được ta đâu.

Ta ở bên trong cũng đang lo lắng lắm chứ.

Nếu không thì ta cũng sẽ không đứng ở ngoài, cũng không ở vị trí tốt nhất.

Lúc đó ta đã đồng lòng hợp sức giúp mọi người ra ngoài rồi.

Bất kể thế nào, cũng không thể để cậu ở bên ngoài mãi được chứ." Thiên Chân nói. "Biết rồi, biết rồi.

Cậu nói thật là lắm lời đó.

Cậu biết ta là người như thế nào mà, rồi cậu cũng sẽ cứu ta thôi.

Yên tâm đi, bao nhiêu năm huynh đệ rồi, chuyện nhỏ này ta lại không hiểu sao?" Lâm Dương đáp.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, Văn Cẩm thu lại con dao của mình.

Tiểu Ca đi ở phía trước nhất, vừa đi vừa liên tục nhắc nhở. "Nhất định phải chú ý bốn phía vách tường, tuyệt đối đừng lơ là.

Vừa nãy thứ đó thật sự rất hung dữ, nếu không chú ý một chút, lỡ bị cắn phải, ta thấy đó là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Mấy cậu có biết vừa nãy thứ đó là gì không?

Đáng sợ lắm." Tiểu Ca hỏi mọi người.

Thực ra mọi người đều đi rất tập trung, rồi không ai để ý kỹ.

Nghe Tiểu Ca nói như vậy, mọi người mới bắt đầu nhìn kỹ xem là thứ gì.

Thế là mọi người đều nhìn kỹ, rồi phát hiện Tiểu Ca trên người vẫn đang chảy máu, rồi nãy giờ trên đường đi đều nhỏ máu.

Thế nên họ khá kinh ngạc, Tiểu Ca vừa nãy không nói gì cả.

Cứ chảy máu như vậy mà vẫn có thể kiên trì được sao?

Thế là họ khá kinh ngạc, nhìn Tiểu Ca xong vội vàng gọi anh ấy dừng lại nghỉ ngơi, hy vọng nhanh chóng băng bó vết thương.

Ta vô cùng kinh ngạc, sau đó nhìn thấy liền nhanh chóng bảo Tiểu Ca ngồi xuống, phải băng bó vết thương trước rồi mới có thể tiếp tục đi về phía trước, nếu không cứ chảy máu như vậy thì sao được?

Một mặt cũng là lo lắng, mặt khác nếu mất máu quá nhiều, cuối cùng cơ thể sẽ phát sinh nguyên nhân và bệnh tật thì cũng không tốt.

Vậy nên ta rất quan tâm đến Tiểu Ca, bảo anh ấy mau ngồi xuống,

có mang theo một ít kim sang dược, một ít thứ để cầm máu và giảm đau, nhanh chóng bảo Tiểu Ca dùng. "Sao vừa nãy anh không nói gì cả?

Chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, biết vừa nãy trên đường đi lâu như vậy, anh đã chảy máu bao lâu rồi không?

Lúc bảo ta vào anh cũng không nói cho ta biết, hóa ra vừa nãy anh đã bị thứ đó tấn công rồi.

Ta cứ tưởng không có chuyện gì nên mới thoải mái như vậy, rồi trên đường đi cũng không để ý.

Sau này nếu có chuyện gì, nhớ nói trước cho ta, rồi nhanh chóng báo cho ta biết mọi chuyện, tuyệt đối đừng giấu giếm, đừng nhịn chuyện này.

Nếu không nói thì chẳng có lợi cho ai cả.

Ta chỉ thật sự lo lắng, cuối cùng nếu thật sự xảy ra tình huống gì, ta đương nhiên sẽ không vui rồi.

Chuyến hành trình này thiếu bất kỳ ai ta cũng không vui." Lâm Dương có chút tức giận nói. "Tôi thấy chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, một vết thương nhỏ căn bản không cần băng bó.

Chỉ cần chú ý là được rồi.

Thế nên vừa nãy khi tôi bảo mấy cậu vào, thấy mấy cậu có vẻ thờ ơ nên tôi tức giận.

Tôi nghĩ mấy cậu mau chú ý bốn phía vách tường, vì nó ẩn nấp ở đó, vừa nãy tôi không cẩn thận nên đã bị tấn công." Tiểu Ca có chút lý lẽ hùng hồn nói.

Lâm Dương nghe vậy cũng có chút tức giận, nhưng vẫn tập trung băng bó vết thương, vì bất kể thế nào, phải xử lý vết thương trước

đã.

Rồi băng bó một hồi, hắn phát hiện vết thương đó không hề bình thường, không phải do động vật nhỏ có thể gây ra, cũng không phải do thứ gì bình thường có thể cắn được.

Hóa ra vết thương đó thật sự rất quen mắt, hắn so sánh rồi.

Hóa ra là Thi miết. "Trời ơi, vừa nãy cậu không nói cho ta biết là bị Thi miết cắn à?

Thứ đó cực kỳ hung mãnh đó!

Chương 293

Thứ đó không phải thứ gì cũng có thể nuôi dưỡng được đâu, có thể ở đây lâu như vậy, chứng tỏ bên trong có khí thi nồng nặc, có người đã chết ở đó rồi." Bàn Tử vô cùng kinh ngạc nói. "Đúng là con đó không nhỏ chút nào, rồi sau khi tôi nhìn thấy thì cũng giật mình.

Vì tôi chưa từng thấy người lớn nào như vậy, cũng không có mấy ai.

Mặc dù tôi cũng từng thấy rồi, rồi cũng từng đối phó rồi, nhưng con trong ngôi mộ này quả thực rất lớn.

Nên phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để bị cắn, đã cắn rồi thì tuyệt đối đừng để chúng chui vào trong." Tiểu Ca đã bị thương như vậy, nhưng vẫn không quên nhắc nhở những người khác, mau chú ý, đừng để bị thương.

Vì trong lòng anh ấy lúc nào cũng nghĩ đến nhóm bạn bè, nếu thật sự vì không nhắc nhở mà họ bị thương, anh ấy chắc chắn sẽ vô cùng hối hận.

Sau khi băng bó xong vết thương, Lâm Dương dặn dò Tiểu Ca nếu lần sau lại bị thương thì mau nói cho ta biết, kịp thời nói cho ta biết, tuyệt đối đừng trì hoãn.

Giống như tình huống lần này, nếu lần sau không nói cho ta biết, thì mất bao nhiêu lần cơ hội, ta sẽ không băng bó, không cầm máu cho anh nữa.

Lâm Dương nói rằng anh ấy sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện bị thương nữa, từ nay về sau nếu ai bị thương cũng phải tuân theo thỏa thuận đã đạt được bây giờ, vì sự cố lần này cũng rất nguy hiểm.

Hiện tại không còn người hướng dẫn viên nữa rồi.

Người hướng dẫn viên đó tuy không biết đã từng trải qua những nơi này hay chưa, nhưng ta nghĩ ông ta có lẽ biết nhiều hơn một chút.

Nhưng thực ra nếu có người hướng dẫn viên thì cũng không có tác dụng lớn lắm, cũng không có nhiều ý nghĩa.

Nhưng ta nghĩ bây giờ người hướng dẫn viên đã chết rồi.

Ta cảm thấy không nên đổ lỗi cho ông ta nữa, và chuyện sau này cũng không nên nhắc đến nữa.

Nhưng thực ra, họ chưa lục soát xem trên người người hướng dẫn viên có gì.

Nếu có thể lục soát trên người người hướng dẫn viên mà có thứ gì đó...

Nếu thật sự không tin người hướng dẫn viên, thì họ sẽ phát hiện trên người ông ta có mang theo bản đồ, một bản sao của Thất Tinh Bát Trận Đồ.

Quả thực lúc đó khi không có ai để ý, người hướng dẫn viên đã lục túi Lâm Dương và sao chép tất cả mọi thứ y hệt.

Để có thể dùng khi trốn thoát, đương nhiên cũng là vì tổ chức kia, chỉ là ông ta chưa giao cho tổ chức.

Tổ chức bảo ông ta cầm lấy, rồi hành động tùy cơ ứng biến, sau đó thì bặt vô âm tín, vì thân ở nơi xa lạ.

Nhưng tổ chức của người hướng dẫn viên đó không biết nhân viên này đã không còn nữa, rồi thậm chí còn cố gắng liên lạc, chỉ là không liên lạc được thôi.

Nhưng họ nghĩ có lẽ vì đã xuống lòng đất nên tín hiệu không tốt, không liên lạc được, dần dần cũng không suy nghĩ nhiều.

Vì họ nghĩ sau khi ra ngoài chắc chắn sẽ liên lạc, tất cả mọi hành tung của ông ta về cơ bản đều có định vị, rồi một nhóm người cũng đang dần dần đuổi theo từ phía sau.

Bởi vì họ cũng muốn tìm kiếm một vài thứ trong kim tự tháp và ngôi mộ này, nên mọi người về cơ bản đều chạy về cùng một hướng.

Lâm Dương cũng không biết bản đồ đã bị lộ ra rồi.

Câu chuyện người hướng dẫn viên kể lần trước không phải là thật, chỉ là để giành lấy sự đồng cảm và tin tưởng.

Rồi tổ chức của ông ta đã dạy ông ta phải nói như thế nào, để giành lấy lòng tin của những người lương thiện như vậy.

Vì tổ chức của ông ta biết Lâm Dương là người như thế nào khi tiếp xúc với anh ta.

Nếu nói với Lâm Dương vài lời tốt đẹp, hoặc vài lời mềm mỏng, anh ấy sẽ tin ngay lập tức, thậm chí còn coi đó là bạn tốt.

Vậy nên nhất định phải nói chuyện, đối thoại với Lâm Dương theo hướng và chiến lược đó, phải thật lòng thật dạ.

Thế là người hướng dẫn viên đã thâm nhập vào nội bộ như vậy.

Nhưng Lâm Dương không hề nghi ngờ nhiều đến vậy, vẫn luôn nghĩ người này có gì đó đặc biệt bất thường.

Nhưng anh ấy cũng không hề nghi ngờ đó là người của bang phái hay tổ chức nào đó.

Thế nên mọi người không phát hiện ra những manh mối này, cũng không phát hiện ra những thứ này, vì họ không lục soát người ông ta, không nhìn kỹ, cũng không điều tra kỹ lưỡng.

Nhưng thực ra đôi khi biết ít một chút cũng không phải là điều xấu, biết ít một chút thì trong lòng sẽ không có nhiều lo lắng, cũng sẽ

không phiền lòng.

Hiện tại nhóm người kia nếu muốn theo dõi thì căn bản cũng không tìm được vị trí.

Mặc dù không có định vị của người hướng dẫn viên, nhưng đại khái thì sau khi người hướng dẫn viên vào sâu trong mộ, chỉ có thể đối thoại được thôi.

Nhưng định vị không có tác dụng, hình như có thứ gì đó đã phá hủy từ trường, nhưng có một âm thanh rất kỳ lạ, có tiếng "sa sa".

Nhưng nhóm người kia căn bản không biết, cứ nghĩ đó là người hướng dẫn viên đang di chuyển và hoạt động.

Họ không biết nếu theo định vị để tìm vị trí người hướng dẫn viên, có thể sẽ gặp một tai nạn rất lớn.

Một đội người tiếp tục không ngừng nghỉ đi về phía trước, vì nhiệm vụ của họ và đường hầm khá dài, dù sao cũng hy vọng nhanh chóng kiểm tra xong tất cả mọi thứ trước khi trời tối.

Mặc dù ở dưới lòng đất không biết trời tối hay sáng, không biết rằng sau khi vào, đồng hồ đeo tay đã chạy chậm lại, từ trường bị nhiễu loạn.

Thế nên họ cứ nghĩ bây giờ là buổi chiều, trời chưa tối, nhưng thực ra bên ngoài trời đã tối từ lâu rồi, sau khi vào họ đã mất ba tiếng đồng hồ.

Thực ra bên trong có vài chỗ không ổn, họ không quan sát kỹ cũng không phát hiện ra.

Tiểu Ca bị thương rồi, trong lòng càng thêm rối loạn.

Bây giờ cách duy nhất là nhanh chóng tìm một lối ra.

Bất kể thế nào, ra ngoài bây giờ là tốt nhất.

Chương 294

Những thứ phía sau cứ đợi tối nay ngủ ở bên ngoài một đêm, rồi ngày hôm sau lại xuống cũng không sao, dù sao thì những thứ này cũng không tự di chuyển hay bỏ chạy được.

Lâm Dương đỡ Tiểu Ca đi ở phía sau cùng, còn Bàn Tử, Thiên Chân và Văn Cẩm đều đi ở phía trước, dẫn đường.

Đang đi thì đột nhiên phía trước lóe lên một vật thể không rõ.

Mặc dù không nhìn rõ là thứ gì, nhưng toàn thân đều có cảm giác đề phòng.

Mọi người nâng cao cảnh giác, vì khu vực phía trước khá đáng sợ.

Chỉ có vài chiếc đèn pin, nhưng phía trước gần như hoàn toàn tối đen.

Chiếu chỗ này thì không thể chiếu chỗ kia được.

Nỗi sợ hãi đối với thế giới chưa biết hiển hiện rõ ràng nhất trong không gian này.

Thế nên mọi người cứ đi sát vào nhau, chen chúc.

Vì vậy hiện tại phía trước có gì cũng không biết.

Thế là họ nghĩ, một là không đi tiếp, xem có chuyện gì xảy ra không, hai là đi tiếp, nếu gặp phải thì trực tiếp rút súng ra. "Không sao cả, cứ đợi ta đây, Bàn gia ta sẽ nhanh chóng đi lên phía trước xem sao.

Loại đồ vật này ta thấy nhiều rồi, cách phán đoán của ta rất chuẩn, cũng rất tốt.

Nếu có xuất hiện, ta sẽ bắn chết ngay.

Chẳng phải chỉ là một thứ gì đó thôi sao?

Nếu ta bắn thẳng vào đầu hoặc tim của nó, nó sẽ không có bất kỳ phản ứng nào mà ngã gục ngay." Bàn Tử nói xong rồi đi về phía trước một đoạn thời gian, sau đó phát hiện phía trước không có gì cả.

Vừa nãy lóe lên, không chừng có thể là một chiếc đèn pin khác, nên có lẽ chỉ là quá đỗi kinh ngạc mà thôi, trong lòng anh ta nghĩ vậy. "Vậy chắc không có gì đâu, vì ta đã tìm nửa ngày rồi, không chừng vừa nãy lóe lên chỉ là một chiếc đèn pin thôi.

Không chừng là đèn pin của người nào đó trong nhóm chúng ta, nên mới giật mình vậy thôi, tuyệt đối đừng sợ hãi.

Đợi lát nữa chúng ta xem lại cũng không sao, cứ đi tiếp về phía trước đã, dù sao chúng ta đông người mà.

Bây giờ việc quan trọng nhất là nhanh chóng lên đường, rồi nhanh chóng ra ngoài chữa trị vết thương cho Tiểu Ca.

Mấy cậu không thấy mặt Tiểu Ca đã tái nhợt rồi sao?

Xem ra anh ấy đã chảy máu quá nhiều rồi.

Vừa nãy trong hang động có thể không phải chỉ có một hai con, có thể có rất nhiều con, thậm chí là cả một đàn." Bàn Tử nói. "Tôi cũng không biết, nói chung là tôi chỉ cảm thấy mình đã đối phó với vài con, nhưng nghe tiếng thì khá nhiều.

Tôi cũng đã do dự có nên cho mọi người vào hay không, nhưng tôi lại cứ đi về phía trước, cứ đi thôi.

Nếu không thì sao mọi người lại gọi tôi nửa ngày mà tôi không trả lời, vì tôi đã đi quá sâu vào bên trong rồi.

Tôi muốn xem thêm một chút, phía sau có gì không, có cả một đàn gì đó không.

Nếu có thì tôi sẽ xử lý, hoặc là tôi sẽ dùng xẻng tiêu diệt chúng,

hoặc là gọi mọi người vào, rồi chúng ta cùng nhau đối phó.

Nhưng tôi lại cảm thấy không chắc mình đối phó được với những thứ nhỏ bé này.

Thế nên tôi nghĩ hay là tôi đi đi, rồi sau khi xử lý xong, tôi phát hiện phía trước không còn gì nữa, liền gọi mọi người vào.

Tôi cũng không biết có bao nhiêu con." Mọi người nghe Tiểu Ca nói vậy, trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi, vì không biết con đường phía trước thế nào, thậm chí còn đặc biệt tối, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Vì nếu trời tối, mọi người sẽ không quen thuộc với đủ loại tình huống phía trước.

Nếu không quen thuộc mà đột nhiên xuất hiện một thứ gì đó, sẽ đặc biệt sợ hãi, đó là chuyện bình thường của con người. "Được rồi, bất kể phía trước có gì, bây giờ chúng ta cũng phải cứng rắn tiến về phía trước thôi, vì thời gian không cho phép, chuyện này thật sự là như vậy.

Nếu thời gian cho phép, chúng ta đương nhiên có thể ở trong đó mà chờ đợi, nhưng chúng ta đã vào được một tiếng rưỡi rồi, không chừng bên ngoài đã xảy ra chuyện gì cũng không biết." Lâm Dương nói.

Không biết thời gian, so với bên ngoài đã trôi qua thêm nửa tiếng đồng hồ.

Rõ ràng sau khi vào, từ trường đã bị ảnh hưởng đồng hồ thời gian.

Xem ra từ trường khá mạnh mẽ.

Một nhóm người lại đi tiếp khoảng 50 mét, rồi đột nhiên một mảng đất lún xuống, họ rơi vào một cái hố.

Giống như một cái bẫy, khi rơi xuống không có bất kỳ ánh sáng nào, rất tối, thậm chí còn có chút tiếng động.

Sau khi rơi vào cái hố đó, mọi người đều vô cùng hoảng loạn, không biết phải làm sao.

Thế là mọi người chỉ có thể nín thở, rồi mò mẫm nhau xem đối phương có ở đó không.

Hy vọng có thể chạm được tất cả mọi người.

Nếu không chạm được, thì mới hét lớn lên, nhưng hiện tại tình huống vô cùng nguy cấp.

Nếu vừa nãy rơi xuống mà đã hét lớn.

Thì lỡ có chuyện gì không khống chế được, nên không ai dám la hét lung tung.

Chương 295

Thế là chỉ có thể nhanh chóng lén nhìn xem bên cạnh có ai không, rồi xem mọi người có ở đó không.

Nếu có thì yên tâm hơn rất nhiều, nhưng nếu không có thì mau bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng may mắn thay, sau khi mò mẫm nhau, mọi người đều ở đó, thế là trong lòng họ đều hiểu rõ.

Vì họ đều là những người có kinh nghiệm trộm mộ phi thường, nên sau khi rơi xuống mọi người sẽ không la hét lung tung.

Vì nếu la hét lung tung, lỡ trong cái hố đó có thứ gì đó... rồi tấn công thì sao?

Thế nên họ cũng biết chuyện này chắc chắn không được la hét lung tung.

Kinh nghiệm của họ vô cùng phong phú, cũng biết trong cái hố này không thể dùng lửa hay những thứ khác.

Vì nguồn lửa sẽ thu hút lũ rắn rết, chuột bọ đó là tốt nhất.

Thế nên nếu sử dụng những thứ đó, sẽ tạo thành một điểm sáng, rồi sẽ thu hút tất cả những loại đó tới.

Lúc đó tình hình sẽ rất khó kiểm soát.

Thế nên sau khi mọi người rơi xuống, thực ra trong lòng họ cũng hoảng loạn, nhưng để ổn định mọi người, Lâm Dương và Tiểu Ca tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Rồi an ủi mọi người, nắm chặt tay mọi người, sau đó bảo mọi người bình tĩnh lại, rồi từ từ suy nghĩ cách thoát ra khỏi cái hố đó.

Nếu có thứ gì đó, thì không dám nói chuyện.

Nhưng nếu không có gì, nếu phía trước có đường, thì không chừng có thể đi một chút.

Vì nơi rơi xuống thực ra không quá nông, nhưng cũng không quá sâu.

Thực ra nếu cố gắng, ước chừng cũng có thể leo lên được, nên cũng không chắc chắn. "Vì mọi người đều ở đây nên ta yên tâm rồi.

Sau khi rơi xuống có cảm thấy bên cạnh mình có thứ gì đó đang cản trở chúng ta không?

Ta cảm thấy có tiếng 'sa sa sa', ta khá sợ, lỡ có thứ gì đó khác lạ mà chúng ta không nhìn thấy được trong cái hố này thì sao?

Vậy không nguy hiểm sao?

Mọi người cũng không dám nói quá lớn tiếng." "Có thể nhìn nhau, rồi cùng phán đoán xem trong cái hố này có thứ gì.

Bây giờ ta cũng không nhìn thấy, vì ta cảm thấy không biết tại sao sau khi rơi xuống mắt ta không được tốt lắm, rồi cũng không nhìn rõ trong bóng tối có gì cả, nhưng ta luôn cảm giác như có thứ gì đó vậy, không phải là không có cảm giác." Lâm Dương nói với mọi người rất nhỏ giọng.

Mọi người nghe Lâm Dương nói vậy, thế là vội vàng nhìn kỹ xem có thể thấy được bên cạnh có thứ gì không.

Thế là dường như lờ mờ thấy có vài đốm sáng.

Những đốm sáng đó giống như mắt, đột nhiên họ trở nên sợ hãi, vì biết rằng điều đó chứng tỏ bên trong thực sự có thứ gì đó.

Kích thước của thứ đó trông khá lớn, mặc dù mắt không tốt, trong bóng tối chắc chắn không thể nhìn rõ được là thứ gì.

Nhưng chắc chắn biết rằng, đó ước chừng là thứ sẽ tấn công con người, nếu không thì sao lại có cảm giác dưới chân có từng khúc xương cốt như vậy?

Không chừng những người rơi xuống trước đó đã biến thành từng bộ xương trắng rồi.

Hiện tại phương pháp duy nhất là nhất định phải trốn thoát ra ngoài, nhất định phải leo lên trên, vì cảm giác bốn phía dường như cũng không có thứ gì có thể giúp họ thoát ra ngoài. "Đúng vậy, bên trong có thứ gì đó, thứ đó tôi cũng không nhận ra, vì hiện tại không có ánh sáng, tôi không thể phân biệt được nó là thứ gì.

Vậy nên bất kể thế nào, chúng ta bây giờ nên bình tĩnh lại, sau đó xem có thứ gì có thể leo ra ngoài được không.

Chúng ta chỉ cần nhanh chóng trốn thoát ra ngoài trước khi chúng phát hiện ra chúng ta là được rồi." "Tôi mau chóng xem xét, sờ mó một chút, rồi nếu có cách chúng ta có thể leo lên được.

Trước tiên cũng tìm kiếm lẫn nhau, nhưng quan trọng nhất là đừng để những thứ đó phát hiện ra.

Chúng ta đang ở vị trí mà chúng tôi phát hiện ra, hiện tại cảm giác như không có thứ gì cả, hình như chúng chưa phát hiện ra chúng ta.

Nhưng một khi chúng đã phát hiện ra chúng ta, thì sẽ nguy hiểm lắm." Tiểu Ca rất cảnh giác, cũng rất nhỏ giọng nói với mọi người.

Thế là Tiểu Ca bắt đầu cẩn thận sờ vách tường, xem có chỗ nào có thể cắm vào rồi lại thông ra được không.

Nếu tay anh ấy có thể thông chỗ đó ra, thì không chừng có thể trốn thoát được.

Nhưng sờ mó nửa ngày cảm giác bên trong dường như không có bất kỳ chỗ nào ẩn mình có thể trốn được.

Thế là anh ấy cảm thấy việc đi ra từ bốn phía là không thể.

Thế là chỉ có thể tính toán đi ra từ chỗ ban đầu rơi xuống, hiện tại vẫn chưa rõ bên dưới có gì.

Nhưng nếu thật sự cần, quyết định duy nhất là trước tiên đốt lửa lên, rồi xua đuổi lũ côn trùng đó.

Vì những con côn trùng nhỏ đó thực ra rất sợ lửa và những thứ liên quan đến lửa.

Vì chúng quanh năm sống trong hang tối này, chưa từng thấy lửa, nên khi lửa xua đuổi, chúng sẽ sợ hãi, vì chúng thực sự không hiểu, cũng không biết đó là thứ gì.

Thế nên chúng mới sợ hãi.

Rồi sau đó bắt đầu nghĩ cách làm thế nào để đưa nhiều người lên như vậy, vì thực sự đó là một nhiệm vụ quá khó khăn, có bốn năm người lận.

Thế nên cảm giác không thể lên được.

Chương 296

Thế là chỉ có thể tranh thủ lúc yên tĩnh mà hành động, trước tiên đưa Văn Cẩm lên.

Nếu cô ấy có thể lên được, chắc chắn sẽ giúp đỡ ở phía trên, và ta cũng có thể đưa những người bên dưới lên cùng. "Bây giờ ta có một cách.

Khi chúng ta leo lên lần đầu tiên, hãy dùng một người nhẹ cân hơn.

Ta nghĩ chọn một nữ sinh là phù hợp nhất.

Sau khi đưa nữ sinh lên trên, rồi để cô ấy giúp đưa từng người bên dưới lên.

Cuối cùng thì chúng ta có thể thoát ra ngoài.

Bất kể thế nào, chúng ta cứ đưa một người lên trước một cách nhẹ nhàng nhất có thể." "Trước tiên xem có được không đã.

Nếu không được mà cuối cùng bị phát hiện, thì chuyện đó tính sau.

Dù sao thì bây giờ cứ làm theo cách này, nhanh chóng đưa một người lên đã." Lâm Dương nói.

Sau khi nghe Lâm Dương nói vậy, mọi người đều sắp xếp thành một hàng, có ba nam sinh và một nữ sinh.

Rồi họ nghĩ, trước tiên đưa nữ sinh lên là tốt nhất.

Vì chỉ có chứng minh được rằng có thể đưa người lên mà không gây tiếng động, thế là họ thử nghiệm trước.

Cũng vì nữ sinh nhẹ hơn, dễ đưa lên hơn.

Thế là hai người đứng ở dưới cùng là Bàn Tử, rồi ở phía trên là

Lâm Dương.

Thực ra chiều cao này đã đủ rồi, chiều cao của hai người hoàn toàn có thể chạm tới miệng hang.

Thế là Văn Cẩm vô cùng cẩn thận bám vào vai Lâm Dương, rồi từng chút một trèo lên.

Mặc dù cảm giác khi bước lên có hơi nặng.

Nhưng không có cách nào, vì để sinh tồn, để thoát thân, cô ấy cứ thế trèo lên.

Sau khi trèo lên miệng hang một cách nhẹ nhàng, cô ấy lại nhanh chóng trèo lên.

Thế là sau khi Văn Cẩm nhanh chóng trèo lên, cô ấy cảm thấy nhẹ nhõm như vừa thoát khỏi sinh tử.

Cô ấy vô cùng may mắn khi có thể thoát ra trong tình huống này.

Vốn dĩ cô ấy cứ nghĩ hôm nay sẽ chết ở trong cái hang đó, vốn dĩ không hề nghĩ mình có thể sống sót ra ngoài.

Nhưng bây giờ có thể sống sót ra ngoài, cô ấy khá ngạc nhiên và cũng khá vui mừng.

Thế là cô ấy nhanh chóng nhìn về phía đồng đội của mình, giơ ngón cái lên ra hiệu, ý nói đã thoát ra được rồi.

Tình hình bên ngoài đều tốt đẹp, ý muốn bảo họ tiếp tục đưa người tiếp theo lên.

Thế là Văn Cẩm bắt đầu lục lọi trong ba lô của mình xem có dây thừng hay thứ gì tương tự không.

Vì cần phải mượn sức của dây thừng để kéo người tiếp theo lên, cuối cùng mọi người chắc chắn sẽ phải đưa từng người lên. "Được rồi, tiếp theo vì Văn Cẩm đã lên rồi, vậy thì bây giờ chúng ta dễ làm

hơn rồi.

Vì chúng ta cũng đã có kinh nghiệm, tôi cũng biết, hai người hoàn toàn có thể làm được rồi.

Vậy người tiếp theo hãy để Lâm Dương lên đi, vì dù sao thì anh ấy cũng là người khá gầy.

Rồi cuối cùng chúng ta cứ từng người một lên như vậy là được.

Vì nếu không dễ lên lắm, mọi người có thể kéo lên." Tiểu Ca nhỏ giọng nói.

Thế là người tiếp theo lên là Lâm Dương.

Đợi Lâm Dương lên xong thì không dễ lên nữa, vì chỉ còn lại hai người, không thể leo lên được.

Thế là họ để Tiểu Ca lên trước, sau đó mọi người thả dây thừng xuống.

Trước tiên thả dây thừng xuống kéo Tiểu Ca lên, rồi sau đó lại kéo Bàn Tử lên.

Như vậy sẽ tốt hơn, dễ lên hơn một chút.

Thế là, họ làm theo cách đó, trước tiên thả dây thừng xuống, sau đó kéo Tiểu Ca lên.

Sau khi Tiểu Ca lên, chỉ còn lại Bàn Tử.

Sau khi thả dây thừng xuống, họ bảo Bàn Tử buộc chặt lại.

Rồi anh ta nhìn xung quanh xem có chỗ nào có thể bám vào không, rồi mượn sức của vách tường, rồi mượn thêm sức của mọi người để leo lên.

Nếu chỉ dựa vào sức của vài người, căn bản không thể kéo được.

Rồi cứ thế từ từ tất cả mọi người đều lên được.

Khi mọi người đều lên xong, cảm giác nhẹ nhõm, thậm chí cả giọng nói cũng cảm thấy lớn hơn.

Thế là mọi người cũng không nói lớn tiếng như vậy nữa, mà nói với giọng bình thường.

Vừa nãy có lẽ giọng quá nhỏ.

Chương 297

Nhưng bây giờ rất bình thường, họ cứ thế hỏi nhau, không biết vừa nãy bên trong có thứ gì, thực ra họ cũng khá tò mò. "Hay là bây giờ mở đèn pin ra xem một chút, lỡ đâu chúng lại bò lên thì sao?" "Chúng ta đã lên rồi, vậy không thể nhìn xem vừa nãy bên trong có thứ gì cản trở chúng ta leo lên sao?

Trông nó khá đáng sợ, khá to lớn, là thứ chúng ta chưa từng thấy bao giờ.

Vậy chúng ta có nên mở đèn pin ra xem một chút không?" "Cứ nghĩ chúng ta đã rơi xuống một lần, đã đối mặt với nó một lần mà không nhìn xem sao, ta cảm thấy có chút buồn và khó chịu, giống như cảm thấy như chưa từng gặp bạn bè vậy." "Vậy chúng ta có nên nhìn xem bên trong có thứ gì không?

Dù sao mọi người đều chưa từng thấy, lỡ đâu là sinh vật khác lạ, sau khi xem xong có thể khoe khoang với bạn bè mà." Bàn Tử có chút đắc ý đề nghị. "Tốt nhất đừng làm vậy.

Chúng ta lại không biết bên trong có gì, lỡ chiếu xong, chúng từ miệng hang bò ra thì sao?

Bây giờ biện pháp an toàn của chúng ta làm cũng rất không đủ.

Thứ đó rất dai dẳng, lỡ đâu nó tấn công chúng ta thì sao, chẳng phải là tự tìm cái chết à?

Trong tình huống chúng ta đều không hiểu rõ, hãy lấy sự an toàn và tính mạng của mình làm trọng đi." Văn Cẩm đề nghị. "Quả nhiên mà, là con gái thì ai cũng nhát gan, nói gì cũng không đồng ý.

Cách làm của đàn ông chúng ta thì chắc chắn cô không hiểu được

đâu.

Lề mề, không dám nhìn.

Vậy thì ta một mình nhìn vậy, dù sao ta cũng dám.

Ai biết được sau khi vào trong lại phát hiện ra không làm được gì cả, thực ra." Bàn Tử vì rất muốn xem nên nói có chút phẫn nộ với mọi người. "Thực ra ta thấy Văn Cẩm nói không sai.

Chuyện này ta đều đứng về phía cô ấy, vì nếu không biết bên trong có gì, thì đừng dễ dàng nhìn.

Chẳng phải chúng ta đã có bài học từ lần trước rồi sao?

Nếu mọi người đều đã bị thương như vậy, thì đừng dễ dàng để bất kỳ ai bị thương nữa, đó là một chuyện vô cùng không tốt." "Đừng cứ mãi cố chấp với những quan niệm sai lầm đó nữa, nghe lời ta đi.

Bây giờ việc quan trọng nhất là nhanh chóng đi về phía trước.

Chúng ta đã trì hoãn lâu như vậy rồi.

Thiên Chân đang ở bên ngoài xem thời gian của chúng ta, rồi đợi tín hiệu của chúng ta.

Nếu nửa ngày không có tín hiệu, anh ấy sẽ vào.

Nhưng Thiên Chân chưa từng vào đây, nên không có kinh nghiệm.

Để không để anh ấy gặp chuyện, chúng ta mau chóng tìm một con đường, mau ra ngoài đi.

Đợi ngày mai lại vào cũng không muộn.

Chúng ta bây giờ đã thám hiểm được đường rồi, ngày mai xem xét lại vậy." Lâm Dương khá lý trí, khá giảng đạo lý giải thích.

Thế là Bàn Tử nghe xong cảm thấy quả thực là như vậy, nếu nói như thế thì ta có thể chấp nhận, thế là anh ta chuẩn bị đi.

Rủi ro thay, ngay khi ta chuẩn bị rời đi, ta bật đèn pin để soi đường phía trước, nào ngờ đèn pin vô tình lướt xuống phía dưới.

Ánh sáng chiếu trúng lũ côn trùng, do mắt ta khá tinh, thị lực cũng rất tốt, sau khi đề thủ cơ nhân thì thực lực càng thêm cường đại, nên ta đã nhìn thấy rõ ràng những con thi miết đáng sợ đang tấn công Tiểu Ca.

Điều đáng sợ nhất là ta thấy có một con thi miết đang nhìn thẳng vào ta, dường như nó cũng đã phát hiện ra ta, nên ta cảm thấy cần phải dẫn mọi người đi thật nhanh.

Thế là ta vội vàng thúc giục mọi người tiến về phía trước mà không giải thích gì cả.

Sau khi chạy được một đoạn, ta dừng lại nghỉ và quay đầu nhìn xem liệu những thứ đó có thực sự không đuổi kịp hay không.

Bàn Tử vội vàng hỏi: "Tại sao ban nãy cậu lại vội vàng thúc giục bản gia ta chạy về phía trước vậy?

Có thứ gì đuổi theo bản gia ta sao?

Khó khăn lắm mới thoát ra được mà cứ phải chạy thục mạng về phía trước, cứ như có thứ gì đó đuổi phía sau mông vậy, dọa chết bản gia ta rồi, không biết lại tưởng có thứ gì đó nhảy bổ ra chứ!" Lâm Dương đáp: "Thực ra cũng không có gì, ta vừa thấy trong những cái hang đó có những con trùng lấp lánh phát sáng nên ta hơi sợ, vội vã thúc mọi người đi.

Những con trùng đó rất lợi hại, cực kỳ hung hiểm và độc ác, nên ta mới vội vàng thúc mọi người đi.

Nếu không, vạn nhất bị đuổi kịp thì chúng ta khó thoát khỏi cái chết.

Ta cảm thấy, với số lượng mà ta vừa thấy, thì rất khó để chúng ta

thoát ra ngoài.

Những con thi miết tấn công Tiểu Ca đó, lúc nãy ta soi đèn pin thấy số lượng của chúng cực kỳ lớn, không những vậy, ta cảm thấy tổ của chúng dường như cũng ở ngay đó.

Ta cũng không biết tại sao, vừa rồi khi chúng ta rơi xuống đó, chúng lại không hề có bất kỳ phản ứng nào." "Bây giờ nhìn thể hình của chúng, ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Việc chúng ta vừa rồi có thể thoát ra được, đơn giản là như được trời cứu một mạng vậy, thật là quá tốt rồi.

Ta cảm thấy không dám làm bất cứ điều gì." Lâm Dương nói.

Mọi người nghe Lâm Dương nói xong đều cảm thấy hơi sợ hãi, bởi vì nếu biết trong hang động có những thứ đáng sợ như vậy thì chắc chắn sẽ không tò mò đi xem.

Sau đó mọi người liền vội vàng thoát ra, vì dù sao những thứ đó cảm thấy mấy người cũng không ngăn cản được, thậm chí ngay cả Tiểu Ca cũng có chút khó khăn.

Chỉ mong rằng những thứ đó nếu lao ra thì chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, vừa rồi nhìn số lượng quả thực không ít.

Nếu tất cả đều lao ra thì thật sự rất đáng sợ.

Chương 298

Hôm nay không biết nên làm thế nào, vậy thì hãy nhanh chóng ra ngoài, bây giờ hãy tìm đường.

Hãy xem phía trước có chỗ nào có thể thoát ra được không, sau khi thoát ra ngoài gặp được đồng đội thì sẽ tốt hơn một chút, tình hình bên trong thực sự quá hung hiểm.

Không thể cứ ở mãi bên trong, gã dẫn đường đã chết ở bên trong rồi, sau khi ra ngoài phải kể cho Thiên Chân nghe về chuyện của gã dẫn đường.

Để có thể ra ngoài càng sớm càng tốt, ta liền nhìn bản đồ trong tay Lâm Dương, vì chắc chắn bản đồ này có thể chỉ ra đường hầm hoặc đường tắt, nếu có thể đi qua đó để ra ngoài thì chắc chắn sẽ thoát ra nhanh chóng.

Ở gần đó có một lối ra, lối ra đó cách đây không xa lắm.

Ta cảm thấy nếu có thể ra ngoài trước thì đương nhiên là tốt nhất, vậy thì trước tiên hãy tìm xem lối ra đó ở đâu.

Nếu không tìm được thì hãy cứng đầu tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng nếu có thể ra ngoài thì hy vọng ra ngoài càng sớm càng tốt, vì nếu có thể thoát ra ngoài, bây giờ ra ngoài thì cảm thấy khá an toàn.

Bởi vì nếu trời tối rồi thì âm khí bên trong sẽ càng ngày càng nặng.

Nếu âm khí càng nặng thì những thứ bên trong chắc chắn sẽ đều lao ra, lúc đó sẽ không kiểm soát được nữa.

Nếu không kiểm soát được cục diện thì cuối cùng chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Những thứ âm khí rất nặng đó mà lao ra thì bất kể là người có dương khí hay không có dương khí cũng đều sẽ bị ăn thịt, những xác chết đó cũng sẽ bắt đầu được ăn, nên rất đáng sợ.

Ta vội vàng tìm kiếm cái động khẩu được vẽ đó ở đâu, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy, không biết là tại sao.

Chẳng lẽ cái động khẩu đó lại giống như một cơ quan ẩn giấu vừa rồi sao?

Sau khi nghĩ kỹ điều đó, Lâm Dương đột nhiên như bừng tỉnh, bắt đầu tìm kiếm xung quanh hướng đó.

Sau đó ta cảm thấy khu vực đó chắc chắn có một cơ quan hoặc một đường hầm bí mật để thoát ra, vì ta tin rằng nơi Tam Thúc vẽ tuyệt đối không sai.

Ta tìm thấy rất nhiều viên đá nhỏ gần đó, mặc dù không biết những viên đá nhỏ đó dùng để làm gì, nhưng ta cảm thấy những viên đá này trông rất giống những viên đá bên ngoài.

Nhưng lại khác với những viên đá bên trong, ta cảm thấy có lẽ gần đó có một cánh cửa, sau đó khi chạy ra ngoài thì vô tình mang theo những viên đá bên ngoài vào.

Thế nên bên trong cũng có những viên đá bên ngoài cửa, nên ta cảm thấy có chút hy vọng, hướng về phía bức tường có những viên đá đó bắt đầu tìm kiếm xem có chỗ nào có thể mở cửa ra không.

Sau khi sờ một lúc, quả nhiên phát hiện bức tường đó có thể mở ra, có một chỗ có thể xoay được.

Sau khi xoay chỗ đó và khớp với một điểm khóa, cánh cửa đó liền mở toang.

Ta rất mừng rỡ.

Sau khi ra ngoài, thực ra không xa chỗ vừa mới xuống.

Sau đó, ta liền nhìn thấy Thiên Chân, Thiên Chân cũng thấy cánh cửa bên cạnh có chút động tĩnh nên vội vàng chạy đến.

Khi tất cả đã thoát ra ngoài, mới phát hiện trời đã tối đen từ lâu.

Không biết tại sao trời lại tối sớm và nhanh như vậy.

Cứ tưởng đó là một hiện tượng đặc biệt trong rừng núi, một khoảng thời gian đặc biệt khác với bên ngoài, nên thời gian bên trong mới trôi nhanh như vậy.

Bản thân ta cũng không quá để ý, cũng cảm thấy chuyện này không có gì lạ.

Nhưng sau khi ra ngoài, Thiên Chân hỏi tại sao lại ra chậm như vậy, tại sao lại muộn như vậy, đã trải qua lâu như vậy, suýt nữa cậu ấy đã đi xuống tìm rồi.

Sau đó Thiên Chân nói rằng cậu ấy đã thu dọn đồ đạc xong xuôi, sẵn sàng đi tìm, xem có thể đưa tất cả ra ngoài không, có chỗ nào và đường nào không.

Và thực tế bây giờ chúng ta đều đã ra ngoài rồi, thời gian quả thực không ngắn.

"Thời gian mà cậu đã hứa với ta mấy tiếng đồng hồ, ta sẽ đi vào tìm đó.

Nhưng khi đến thời điểm đó, ta đã do dự, vì ta nghĩ nếu tự tiện đi vào, mà thời gian không đủ, bản thân lại không tìm thấy gì, không tìm thấy lối ra thì ta đi vào nữa chẳng phải chỉ làm thêm rắc rối sao?

Có lẽ ta vừa ra ngoài thì cậu lại đi vào, rồi gây thêm rắc rối cho ta.

Tình huống bây giờ suýt nữa đã giống như tâm trạng của ta vừa rồi, nên may mắn là chúng ta ra sớm hơn dự kiến một chút, nhưng

không quá sớm đâu, đều đã ở trong đó 6 tiếng đồng hồ rồi, sẽ không bị làm sao đâu." Lâm Dương nói.

"Ta không biết sao, ta thấy rất sợ, ta cứ tưởng đã xảy ra chuyện gì, tại sao số người ra lại ít như vậy?" Thiên Chân đã đợi rất lâu bên ngoài, nên cậu ấy đã hỏi rất nhiều câu hỏi, vì cậu ấy rất lo lắng cho đồng đội, suýt nữa đã đi xuống, không biết đồng đội đang trong tình huống như thế nào.

Thiên Chân quả thực thể hiện vẻ mặt lo lắng cho mọi người, nhưng mọi người lại thể hiện vẻ mặt khó hiểu, vì không biết mình đã ở dưới đó 6 tiếng đồng hồ, ai cũng nghĩ mình chỉ ở dưới đó 3 tiếng đồng hồ.

Vì đồng hồ của mọi người đều hiển thị 3 tiếng đồng hồ, cũng không biết tại sao lại như vậy, đồng hồ điện thoại của mọi người lại có thể sai lệch nhiều như thế.

Thiên Chân rất tò mò về chuyện này, không thể không hỏi, vì nếu không có chuyện gì xảy ra thì đáng lẽ phải ra sau 3 tiếng, không biết thời gian của ai là không đúng.

Mọi người cũng cảm thấy, đã lâu như vậy, tại sao khi ở bên trong thời gian lại trôi chậm như vậy, cứ nghĩ là do quá tập trung, rồi xem bản đồ.

Lại còn phải tìm từng con đường, rồi khi leo lên lại tốn quá nhiều thời gian, nhưng mọi người đều cảm thấy thời gian trôi quả thực rất chậm.

Thế là mọi người bắt đầu so đồng hồ.

Cuối cùng phát hiện quả thực đồng hồ của mấy người đều chậm 3 tiếng đồng hồ.

Vậy là đã ở trong đó 6 tiếng đồng hồ.

Bây giờ nhìn thời gian, nhìn thời tiết hiện tại, nhìn tình hình, cảm thấy rất giống việc đã qua 6 tiếng đồng hồ, hoàn toàn không giống cảm giác mới chỉ qua 3 tiếng đồng hồ.

Mọi người cảm thấy bên trong chắc chắn có điều gì đó mờ ám.

Từ trường ở nơi đó chắc chắn không đúng, nên đồng hồ mới có vấn đề và nguyên nhân.

Chương 299

Lập tức tìm kiếm vấn đề bên trong, xem ra nơi đó âm khí quá nặng.

Bên trong có một số từ trường không đúng, nếu vậy thì gần đó chắc chắn có một mỏ khoáng rất lớn.

“Nếu đã như vậy thì Thiên Chân này, đúng vậy, bản gia ta đã ở trong đó 6 tiếng đồng hồ rồi.

Cậu thấy thời gian trôi thật nhanh mà cũng thật chậm.

Dù sao thì ta lúc đó cũng không để ý, đừng nghĩ chỉ ở trong đó 3 tiếng.

Nếu ta không vội thì 3 tiếng thì sao, bản gia ta cứ nghĩ mình vào đúng giờ và ra đúng giờ đó chứ.” “Nên khi ta ra ngoài, trên đường đi ta cũng không hề phát hiện ra thời gian trôi chậm đến vậy.

Thời gian bên trong chậm, nhưng bản gia ta chỉ nghĩ nếu tập trung làm việc thì thời gian sẽ chậm, nên bản gia ta không quá lo lắng.

Nhưng cậu có thể đợi bản gia ta lâu như vậy bên ngoài cũng được.” “Nếu đồng hồ của chúng ta không đúng, thậm chí có một số thời gian không giống nhau, thì chứng tỏ nơi đó có một từ trường cực kỳ mạnh mẽ.

Cậu có biết hiệu ứng từ trường không?

Nó có thể làm nhiễu loạn đồng hồ và thời gian, khiến thời gian của mọi người đều rất khác nhau, rồi khiến mọi người rất hoang mang.

Vậy bản gia ta cảm thấy nơi này có thể khai thác.” “Đợi đến khi chúng ta thực sự tìm ra bí mật bên trong là gì, sau khi bí mật của kim tự tháp được bản gia ta phát hiện ra, chúng ta có thể nói với quốc gia.

Gần đây tuyệt đối có một mỏ khoáng rất lớn, loại khoáng thạch này tuyệt đối là một loại khoáng thạch quý hiếm, mới có thể khiến từ trường tụ tập lớn đến vậy." "Bởi vì nếu từ trường không tụ tập lớn thì không thể làm nhiễu loạn từ trường của tất cả mọi người.

Khi bản gia ta vừa đi vào thì từ trường cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí sau khi bản gia ta ra ngoài thì từ trường hoàn toàn khác với bên trong.

Điều đó chứng tỏ có lẽ toàn bộ kim tự tháp là một mỏ từ thạch cực lớn." "Nếu vậy thì bản gia ta có một phỏng đoán táo bạo, có lẽ khi vị hoàng đế đó hạ táng, toàn bộ kim tự tháp đó được xây bằng khoáng thạch.

Dù sao thì nơi này cũng có khoáng, khai thác ra cũng không có gì lạ.

Vậy nếu đã như vậy thì khoáng đó bản thân nó chẳng phải là một thứ rất có giá trị sao?" Lâm Dương phân tích cho mọi người.

"Thì ra là vậy.

Mọi người ở bên trong tìm kiếm lâu như vậy, tìm kiếm tất cả mọi thứ, xem bên trong có thứ gì có giá trị, có bảo bối hay không.

Hóa ra cái kim tự tháp mà chúng ta tìm kiếm bản thân nó mới là thứ có giá trị nhất.

Chúng ta vừa đi vào đều không hề phát hiện ra, hóa ra thứ có giá trị nhất không phải là tất cả mọi thứ bên trong, mà chính là toàn bộ kim tự tháp, bản thân nó là một mỏ khoáng rất hiếm." Sau khi phân tích xong, ta quay đầu nhìn về phía kim tự tháp ẩn giấu dưới lòng đất, tuy không nhìn thấy, nhưng mơ hồ cảm thấy chắc chắn nó rất hùng vĩ, rất đắt đỏ, dù sao thì kiến trúc và vật liệu xây dựng đều tốt như vậy.

Chẳng lẽ Tam Thúc muốn chúng ta phát hiện ra bí mật này sao?

Không biết tại sao, ta cảm thấy dường như Tam Thúc biết chuyện

này.

Nếu chúng ta có thể đoán ra, vậy thì những người khác cũng nên đoán ra rồi chứ, nhưng tại sao lại có nhiều người chết ở bên trong như vậy?

Vậy bên trong kim tự tháp này thực sự không có thứ gì có giá trị khác sao?

Hay là có thứ gì đó có giá trị khác đã bị người ta mang đi rồi, nhưng ta lại không hề phát hiện ra?

Nên chuyện này khá khó hiểu, không biết nên làm thế nào.

Nhưng vì ta đã đi vào một chuyến mà không có phát hiện lớn nào, bản đồ này chưa kết thúc thì chúng ta nên tiếp tục đi tiếp.

Ta cảm thấy nếu đây là một mỏ khoáng thạch cực kỳ lớn thì từ trường bên trong nên rất mạnh.

Nếu từ trường mạnh thì chắc chắn sẽ không tốt cho cơ thể của chúng ta.

Nên chúng ta ra một chuyến rồi vào một chuyến, nhất định phải làm tốt công tác phòng bị cho bản thân và chuẩn bị.

Nếu vậy thì tốt nhất nên chuẩn bị một ít vật phẩm khử từ.

Vì chúng ta ra một chuyến rồi lại vào một chuyến thì trên người chắc chắn sẽ mang không ít từ trường.

Chúng ta hãy làm một số công tác chuẩn bị khử từ cho bản thân trước, sau đó nghỉ ngơi một đêm.

Bây giờ trời đã tối muộn, gần 12 giờ rồi, nhưng không còn cách nào khác, vì chúng ta ra vào ban đêm, nên hãy nhanh chóng chuẩn bị rồi nhanh chóng đi ngủ thôi.

Sáng sớm ngày thứ 2, chúng ta hãy nhanh chóng đi vào.

Vì nhìn tình hình hôm nay, chúng ta mới đi được 1/3 quãng đường.

Nếu chúng ta đi vào sớm hơn vào ngày mai thì không biết liệu có thể đi hết con đường bên trong không, điều quan trọng nhất là ta phải khám phá hết bên trong.

Vì Tam Thúc đã đưa cho ta một tấm bản đồ hoàn toàn mới, khác hoàn toàn với bản đồ cũ.

Mặc dù có một số chỗ có chút thay đổi nhỏ, nhưng ta biết những chỗ đó là để ta khám phá, để ta biết những nơi đó chắc chắn đã đi qua rồi.

Ông ấy đã để lại manh mối, chắc chắn là để ta xem ông ấy đã để lại cho ta những gì, vì ông ấy hy vọng ta có thể tìm ra những manh mối mà người khác không tìm thấy.

Ta tuy không biết ông ấy muốn ta tìm gì, nhưng ta cảm thấy quả thực cần phải vào xem lại một chuyến thì tốt hơn.

Lâm Dương nói với mọi người như vậy, và mọi người cũng đồng ý với cách nói đó, vì mọi người cũng cảm thấy điều đó khá đúng.

Chuyện này nếu không đi đến cùng thì thực sự sẽ không yên tâm.

Thế là mọi người quyết định sẽ vào lại một chuyến.

Bàn Tử nói với vẻ rất kinh ngạc: “Thông minh quá, không biết ai đã mang theo đồ khử từ này.

Bản gia ta vốn nghĩ thứ này để làm gì, rồi cũng theo mà không dùng, bây giờ mang theo rồi, thấy trời ơi, không biết ai mang theo mà hữu dụng quá vậy, Thiên Chân quả thực muốn khen ngợi người này.” Lâm Dương đáp: “Đương nhiên là bản gia ta rồi, người thông minh nhất ngoài bản gia ta ra thì còn ai được nữa?

Bản gia ta cũng không biết lúc đó tại sao lại mang theo, nhưng bản

gia ta mơ hồ cảm thấy, dù sao thì ở nhà cũng có một cái, đi đến những nơi như vậy, vạn nhất trên đường gặp phải những thứ không sạch sẽ, khử khí đi cũng tốt chứ, có lẽ là do trên người có từ trường." "Nên có lẽ lúc đó bản gia ta cũng vô duyên vô cớ như vậy, rồi lúc đó mang theo.

Chương 300

Có lẽ vốn định để ở nhà, dù sao cũng không dùng, chi bằng mang ra ngoài.

Nếu chúng ta ra ngoài mà rảnh rỗi không có việc gì làm, thì xoay xoay trên người cũng có ích, nếu không thì để ở đó cũng chẳng dùng được, bản gia ta cũng đã mua một cái rồi." Mọi người tuy không thể hiểu nổi tại sao suy nghĩ lại kỳ lạ như vậy, nhưng dù sao thì lần này mua đồ rất đúng.

Vì bây giờ từ trường trên người chắc chắn rất mạnh, vì ta cảm thấy khi tiếp xúc với đồng hồ của Thiên Chân, đồng hồ của Thiên Chân thậm chí cũng có sự sai lệch và dao động thời gian.

Thời gian quay dường như không nhanh như khi ta nhìn thấy vừa rồi.

Vậy thì trên người mấy người chắc chắn mang theo từ trường khác nhau.

Từ trường chắc chắn rất mạnh, nên ta cảm thấy, lúc đó nên khử từ đi, không thể cứ ở mãi như vậy.

Nếu không thì cũng rất không tốt cho các cơ quan trong cơ thể.

Những đạo lý này mọi người đều hiểu, nên vội vàng từng người một bảo Thiên Chân giúp khử từ trên người.

Sau khi cảm thấy trên người đã tốt hơn nhiều, rồi lại khử từ cho những đồ vật đã tiếp xúc, khử từ thích hợp cho những thứ đó.

Nhưng sau khi khử từ xong thì cảm thấy ngày mai nếu phải đi xuống thì tác dụng và công dụng của nó không lớn đến vậy, nhưng cũng chỉ là để an tâm, chứ không có tác dụng quá lớn.

Sau khi mọi việc đã hoàn tất, mọi người yên tâm đi ngủ, vì ngày thứ 2 chắc chắn có nhiệm vụ, chắc chắn phải ngủ sớm một chút.

Nếu không ngủ sớm thì ngày mai chắc chắn sẽ kiệt sức, vì cảm thấy những nơi đó đặc biệt âm lãnh, rồi quả thực sẽ kiệt sức.

Là mấy cậu con trai to lớn, không thoải mái rồi, không thể như, Văn Cẩm sau khi đi xuống thì thực sự không thoải mái đến mức nào.

Nhưng không còn cách nào khác, thực ra Văn Cẩm cũng không yêu cầu đi xuống, vì Văn Cẩm cảm thấy chuyện này thực ra nếu mọi người đều đi xuống thì.

Không đi xuống cũng không tốt lắm, nên đôi khi cô ấy cũng cảm thấy, đi xuống cùng mọi người, rồi cùng mọi người giúp đỡ cũng tốt chứ.

Khi chuẩn bị nghỉ ngơi, Thiên Chân thực ra có một số chuyện muốn biết mà chưa được giải quyết, cậu ấy rất tò mò.

Tại sao sau khi nhiều người đi xuống như vậy, rồi gã dẫn đường lại biến mất, vì gã dẫn đường không lên.

Vốn dĩ khi mọi người ở cùng nhau không tiện hỏi, vì cảm thấy chuyện này không biết tại sao, cảm thấy hỏi ra không tốt lắm, rồi cảm thấy khi mọi người đi ngủ thì hỏi Lâm Dương sẽ tốt hơn một chút.

Thế là khi tối đi ngủ, Thiên Chân nằm cạnh Lâm Dương, hỏi Lâm Dương, tại sao gã dẫn đường tối nay lại không về cùng chúng ta?

Lâm Dương vừa rồi không trả lời thẳng vấn đề này của Thiên Chân, nhưng Thiên Chân bây giờ muốn truy hỏi tận cùng nguyên nhân là gì.

Có lẽ vì gã dẫn đường đã để lại ấn tượng khá tốt cho Thiên Chân, nên sau khi gã dẫn đường biến mất, Thiên Chân khá nhớ gã.

Vì Thiên Chân vốn là một đứa trẻ rất lương thiện, trong đội này cũng đảm nhận vai trò của một người rất lương thiện, nên cậu ấy luôn không muốn lừa dối.

Đứa trẻ Thiên Chân, vì cậu ấy cảm thấy nếu có chuyện gì thì nói thẳng ra sẽ tốt hơn.

Vì ta luôn không muốn lừa dối Thiên Chân.

Bất kể có chuyện gì cũng đều nói thẳng với cậu ấy.

Thiên Chân trong đội này cũng khá hiểu chuyện, nếu nói thẳng những chuyện đó ra thì thực ra cậu ấy đều có thể hiểu.

Nhưng điều đáng sợ nhất là không có bằng chứng rõ ràng.

Nếu không có bằng chứng thì không thể tùy tiện nói xấu người khác, nên chuyện này không tốt, ta cũng biết.

Nếu làm sai chuyện này thì ta không muốn, nhưng không còn cách nào khác, chuyện này tuy làm sai nhưng vẫn phải làm.

Trong một đội, Thiên Chân có quyền được biết, nên trước khi quyết định có nên nói hay không, ta nhìn Tiểu Ca và Bàn Tử.

Cả hai đều cảm thấy nếu Thiên Chân biết chuyện này thì sẽ nói cho cậu ấy biết.

Và cuối cùng phát hiện ra, thực ra Bàn Tử và Tiểu Ca đều đồng ý nói chuyện này cho Thiên Chân biết, vì đều cảm thấy chuyện này không phải là chuyện lớn.

Nếu coi Thiên Chân là anh em thì mọi người đều nên biết, dù sao thì gã dẫn đường đó cũng không phải là người tốt, nếu đã làm chuyện gì đó.

Nên cảm thấy nếu không mang xác chết ra ngoài cũng không phải là chuyện quá đáng xấu hổ.

Thực ra điểm khó nhất là không thể mang xác chết của bạn bè ra ngoài.

Vì xác chết đó thực sự không thể mang đi được, phía sau lại còn có hành trình nữa.

Ta cảm thấy nếu lần này đi xuống mà gặp lại thì nhất định sẽ mang gã đi.

Nhưng ở tận dưới cùng, nên bất kể có cố gắng mang đi được hay không, nếu không mang được thì sẽ không ép buộc, vì ta sẽ không vì một người lạ chưa từng gặp mặt.

Người lạ đó thực ra có rất nhiều nghi điểm, nên lãng phí sinh mệnh, lãng phí thời gian, vì nhóm người đã sống lâu như vậy cũng khá thực tế.

Bất kể làm việc gì cũng nên có chút tự biết mình, biết rõ liệu có nên làm chuyện này không, làm xong có giá trị gì không.

Thực ra vào lúc đó mọi người đều đang đánh giá giá trị.

Đối với một nhóm người không quen biết, nhưng nếu là anh em, ví dụ nếu cuối cùng Bàn Tử và Tiểu Ca xảy ra chuyện gì, thì ta tin chắc rằng dù nặng đến mấy, dù chìm đến mấy, ta cũng nhất định sẽ mang họ về.

Coi đó là một thỏa thuận giữa anh em đi, giữa anh em, mọi người ở bên nhau sẽ vui vẻ hơn.

Rồi nếu thực sự ở bên nhau lâu như vậy, bất kể thế nào, ta chắc chắn sẽ bảo vệ toàn thân, nhất định sẽ mang thi thể về nhà cho cha mẹ của họ xem.

Nên ta quyết định mọi người nhất định phải đạt được thỏa thuận này, cuối cùng bất kể thế nào, cũng phải mang thi thể về, như vậy.

Vì đối với việc có thể sống sót ở đó, khi ra ngoài ta không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, nên ta cảm thấy, có thể tốt đẹp.

Mang thi thể nguyên vẹn về nhà thì tốt rồi, không uổng công làm anh em một thời gian, rồi mối quan hệ giữa mọi người tốt đẹp như vậy, tương trợ lẫn nhau lâu như vậy.

Chương 301

“Thiên Chân này, thực ra ta không giấu cậu.

Ta cảm thấy điều đáng xấu hổ nhất là không mang xác chết của gã dẫn đường đó về.

Ta cảm thấy điều đáng ngại nhất, vì ta bình thường luôn nghĩ, nếu là đối với công việc của mình, nếu là đối với bạn bè tốt của mình thì bất kể lúc nào cũng phải vì họ mà cống hiến, nhưng ta nhớ là thực sự ta đã không làm.” “Nhưng ta cảm thấy lý do ta không làm, không phải là vì ta không cống hiến cho anh em, vì ta không coi gã là anh em của ta, vì cậu biết không?

Khi gã làm những chuyện đó, thực ra gã vẫn luôn là một nội gián, một nội gián được cài cắm bên cạnh chúng ta, chúng ta đều không hề phát hiện ra.” “Thực ra một thời gian trước đó, có một chuyện ta và Tiểu Ca đều không nói cho cậu biết.

Ta chỉ cảm thấy không nên để cậu phân tích, để cậu cảm thấy, gã dẫn đường đó cũng không quá xấu, nếu không thì mọi người sẽ không tin.

Nên ta không dám nói, nhưng thực ra chuyện đó khá nghiêm trọng.” “Không phải là túi của ta bị mất một lần sao?

Thực ra cũng không mất, khi về không phải đã muộn rồi sao, nhưng mang theo tất cả đồ đạc của ta.

Lúc đó chúng ta thực ra có chút hoảng loạn, nhưng sau khi xem xét, ta không đề phòng nhiều lắm.

Lúc đó ta cũng không biết có chuyện gì sẽ xảy ra.” “Cho đến khi Tiểu Ca nhắc nhở ta, ta mới phát hiện ra, những chuyện này thực sự

nghiêm trọng, vì túi của ta dường như đã bị người ta lục lọi, đồ đạc bên trong cũng dường như đã bị người ta lục tung.

Nên ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Không phải là Tiểu Ca nhắc nhở ta mới phát hiện, ta vốn dĩ đã có chút nghi ngờ." "Sau khi Tiểu Ca nhắc nhở ta, khiến ta phát hiện ra gã dẫn đường có điểm bất thường, ta mới càng gia tăng những nghi ngờ đó, hết lần này đến lần khác.

Nên cuối cùng ta phát hiện ra gã dẫn đường đó thực sự rất bất thường, nhưng ta không nói cho cậu biết vì không muốn cậu quá đề phòng." "Sợ nếu cậu quá đề phòng thì sẽ không muốn đi cùng gã dẫn đường đó, mà quãng đường tiếp theo của chúng ta đều phải dựa vào gã.

Đi hết sa mạc cũng không dễ dàng.

Nên lúc đó ta nghĩ, nếu gã không làm chuyện gì đặc biệt gây phản cảm nữa thì chuyện này coi như bỏ qua đi.

Nhưng sau khi gã chết rồi thì chuyện này không thể xóa bỏ được nữa." "Nhưng ta cảm thấy điều đáng xin lỗi nhất là không mang xác chết của gã về." "Trong lòng ta, điều đáng xin lỗi nhất là ta cảm thấy mọi người đều khá quan tâm đến chuyện này.

Ta tuy biết tất cả, nhưng lý do ta không nói ra, vì ta cảm thấy xin lỗi về chuyện này, cảm thấy khá xấu hổ.

Tuy gã là một người lạ đối với ta, nhưng ta biết cậu cũng có tình cảm." "Nên bất kể chuyện này ta làm sai, nhưng không còn cách nào khác.

Chuyện này đã xảy ra rồi thì phải chấp nhận, phải đối mặt với sự thật này, đừng dừng lại nữa.

Ta tiếp theo sẽ đi vào, nhưng nếu gặp lại thì ta thực sự sẽ mang gã

về.” “Nhưng cậu có muốn ta mang gã về không?

Dù sao thì đường đi cũng xa xôi như vậy, trên đường vạn nhất xảy ra nguy hiểm như vậy, ta lại kéo theo, cậu cảm thấy có đáng giá không khi kéo theo những người anh em tốt này?

Thiên Chân này.” Lâm Dương hỏi Thiên Chân như vậy.

“Thực ra ta không hiểu, tại sao mọi người lại có cảm giác không thân thiết với gã như vậy.

Ta vốn dĩ cảm thấy gã dẫn đường đó thực ra khá tốt, không có chuyện như vậy.

Có lẽ từ từ sẽ tốt hơn thôi, cũng có thể là do thời gian ở cùng nhau không lâu, không thể thân thiết làm bạn làm anh em với một người nhanh như vậy.” “Nhưng bây giờ ta hoàn toàn hiểu rồi.

Tại sao lúc đó mọi người lại nói như vậy, tại sao mọi người lại nói như thế.

Đáng lẽ phải nói sớm hơn với ta.

Tại sao lại nghĩ ta sẽ không hiểu, tại sao lại nghĩ ta sẽ không biết chuyện này cũng không phải là, một mình ta không biết chuyện này.” “Nếu không phải một mình ta không biết thì ta cảm thấy trong lòng có thể thoải mái hơn một chút.

Nhưng ta cảm thấy lần sau nếu có chuyện như vậy thì ta hy vọng chúng ta có thể thẳng thắn nói với nhau, vì dù sao chúng ta cũng là anh em, là anh em ruột thịt mà dao kiếm cũng không thể cắt đứt được.

Mối quan hệ giữa mọi người luôn tốt đẹp như vậy, nên phải tin tưởng lẫn nhau.” Thiên Chân bày tỏ sự thông cảm.

Lâm Dương nghe Thiên Chân nói vậy, thực ra đã thở phào nhẹ nhõm.

Ta cũng biết tiếp theo nên làm thế nào, cũng hứa với Thiên Chân rằng tiếp theo nếu có chuyện như vậy thì tuyệt đối sẽ không giấu giếm nữa.

Nhất định sẽ nói cho cậu ấy biết, vì là anh em.

Nên những lời này giữa mọi người rất dễ hiểu, không như với gã dẫn đường, rất khó hiểu.

Nhưng chuyện này đã bỏ qua một người, đó là Bàn Tử.

Bàn Tử không hề biết, lúc đầu Bàn Tử cũng không biết, nên khi nói chuyện này, Bàn Tử toàn bộ quá trình đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Tại sao không ai nói cho bản gia ta biết chuyện này mà mọi người đều biết rồi?

Rồi cũng không định nói cho bản gia ta biết?

Bây giờ mọi người coi bản gia ta không ra gì, lại đối xử với bản gia ta thái độ như vậy.

Thực ra trong lòng Bàn Tử có chút tức giận, nhưng lại cảm thấy nếu tức giận về chuyện này thì sẽ thể hiện mình không có độ lượng.

Nhưng thực ra trong lòng vốn dĩ có chút ấm ức, nhưng lại không nói ra được, nên cảm thấy càng ngày càng khó chịu.

Vào buổi tối, thực ra Bàn Tử lại muốn tìm Lâm Dương để nói chuyện, nhưng lại cảm thấy chuyện như vậy nói nhiều cũng không tốt, nên bản gia ta đó lại không nắm bắt được.

Vì Bàn Tử là một người thô lỗ, một số chuyện thực ra cậu ấy không biết.

Tất cả đều học Lâm Dương, nhưng từ từ, sau này nếu để cậu ấy độc lập, để cậu ấy học những lời đó thì thực ra rất khác.

Nhưng không còn cách nào khác, chuyện này nếu muốn làm tốt thì

phải cứng đầu học hỏi, vì sau này nhất định phải giao lưu với người khác.

Giao lưu với những người bạn, những người anh em này chắc chắn có một số phương pháp và cách thức, không thể thẳng thắn như vậy, giống như đối với những người khác, vì bản gia ta đã coi những anh em và bạn bè này là bạn bè cả đời rồi.

Nếu muốn sống hòa thuận thì từ bây giờ mọi người nên tâm sự giao lưu với nhau.

Nhưng lại cảm thấy chuyện này vì Lâm Dương và Tiểu Ca không nói cho bản gia ta biết, thì chẳng lẽ không coi bản gia ta là bạn sao?

Chương 302

Giống như với Văn Cẩm, mới quen mấy ngày vậy sao?

Chẳng lẽ hai người đó mới là mối quan hệ tốt nhất sao?

Thực ra trong lòng Bàn Tử có một nút thắt như vậy, nên cảm thấy chủ yếu là muốn nói rõ với Lâm Dương.

Tin rằng Lâm Dương có thể giải thích rõ ràng chuyện này, vì tin tưởng tài ăn nói của Lâm Dương, có EQ, những lời đó của cậu ấy thực ra đều khá thuyết phục, khá đáng tin.

Lâm Dương thấy vừa mới giải quyết xong một người, đột nhiên lại có một người khác hỏi vấn đề này thì có chút tức giận, nhưng không còn cách nào khác, cái nghiệp đã gây ra rồi.

Nên chắc chắn phải giải thích rõ ràng, vậy là ta phải nhẫn nại giải thích lại một lần nữa.

“Thực ra ta và Tiểu Ca lúc đầu không giấu giếm.

Nhưng sau này nghĩ lại, nếu cậu thực sự không tin gã dẫn đường đó thì hậu quả không nghiêm trọng sao?

Tính cách của cậu đôi khi có chút nóng nảy.

Ta sợ cậu biết được rồi trực tiếp lật mặt đánh gã dẫn đường, cuối cùng chúng ta không còn đường đi nữa.” “Nên cậu không thấy kết quả bây giờ thực ra là tốt nhất sao?

Chúng ta đã đến cuối sa mạc, gã dẫn đường cũng không còn theo chúng ta nữa.

Mọi người đều là người quen biết nhau, rồi trực tiếp ở cùng nhau khá tốt, nên không cần quá để ý chuyện này, cứ để nó qua đi.” Quả

nhiên chỉ cần Lâm Dương giải thích như vậy, Bàn Tử cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Thế là cậu ấy đổ người xuống ngủ, cũng không còn hỏi thêm chuyện gì khác.

Ngày thứ 2 khi đi vào, mọi người mang theo nhiều trang bị hơn.

Địa hình mấy ngày trước, ta cảm thấy cần phải mang nhiều đồ như vậy, nếu trang bị hết những thứ đó thì chắc chắn sẽ an toàn tuyệt đối.

Nên nhất định phải mang theo những thứ đó, vì ngày đầu tiên khi đi vào, ta cảm thấy bên trong không quá hung hiểm, nên không mang nhiều đồ.

Mọi người chuẩn bị đều không đầy đủ lúc đó, nhưng cuối cùng khi ra ngoài, mọi người đều cảm thấy rất đáng sợ, vì không có đồ đạc đầy đủ, nên không chuẩn bị tốt.

Nếu không chuẩn bị tốt thì sẽ xảy ra tình hình như lần trước, đặc biệt là tình huống như vậy không thể xảy ra thêm một lần nữa, vì trong đội không thể thiếu thêm một người nào nữa.

Bây giờ mọi người đều đã quen biết nhau, mối quan hệ giữa mọi người đều rất tốt.

Nếu từ từ mà thiếu đi một người nữa thì chắc chắn sẽ xảy ra hậu quả nghiêm trọng.

Nên không thể như vậy, rồi ta cảm thấy, nếu đã như vậy thì mọi người hãy xích lại gần nhau hơn, hoặc đứng gần nhau hơn, rồi chuyện này tốt nhất nên giải quyết.

Dù sao cũng không thể xảy ra chuyện chết người như vậy nữa.

Không thể trải qua thêm một lần nữa cảnh anh em hay bạn bè của

mình chết đi như vậy, ta chắc chắn không thể chấp nhận được.

Lần này Thiên Chân có chút không ngồi yên được, cảm thấy nếu có thể đi xuống cùng mọi người thì thực ra là tốt nhất, vì cảm thấy anh em thì mọi người phải cùng sống cùng chết.

Nhưng Lâm Dương và Tiểu Ca lại không muốn như vậy.

Bàn Tử cũng cảm thấy, nếu mọi người là anh em thì phải có một người ở trên làm công tác hỗ trợ.

Nếu có thể nghe thấy giọng nói của ta thì đương nhiên phải giúp ta tìm một số manh mối trên mặt đất.

Nhưng nếu không nghe thấy giọng nói của ta thì phải ngồi trên mặt đất mà đợi ta.

Nếu ta lên rồi, nếu có một người lên thì người đó phải tràn đầy năng lượng, phải dẫn ta đi, là sự bảo đảm của ta.

Cuối cùng nhất định phải bảo đảm có người sống sót thì mới là điều đúng đắn và quan trọng nhất.

Bất kể thế nào, nhất định phải bảo đảm an toàn cho mọi người, nên ta cảm thấy nhất định phải an toàn.

Có một người ngồi ở trên làm tốt việc đó, nhất định phải giữ cho tinh thần sảng khoái.

Những người đó không cần vũ khí, tài năng lớn lao, chỉ cần cuối cùng có thể chăm sóc tốt cho người đó là được.

Nên ta cảm thấy Thiên Chân là người thích hợp nhất.

Thực ra nếu mọi người giải thích như vậy với Thiên Chân thì cậu ấy cũng hiểu và thông cảm, vì cậu ấy cũng biết, nếu lên rồi thì tinh thần sẽ không được sảng khoái, ít nhất cũng phải có người chăm sóc.

Cậu ấy sẵn lòng làm người chăm sóc cho mọi người, nên cuối

cùng khi mọi người nói vậy với cậu ấy, cậu ấy hiểu tại sao lại muốn một người ở lại trên.

Vốn dĩ khá không yên tâm.

Nhưng bây giờ cậu ấy cảm thấy nhiệm vụ và khối lượng công việc của mình thực ra khá lớn, nên làm tốt việc đó ở trên, rồi làm tốt công tác xin lỗi sau này thì tốt hơn.

Đợi sau khi lên rồi thì địa vị và tác dụng của cậu ấy sẽ phát huy lớn hơn nữa.

Sau khi xuống đó cũng không có tài năng gì, cuối cùng gây thêm rắc rối thì sao?

Cũng không có đồ vật nào có thể phòng ngừa, một số thứ cũng không biết sử dụng, chỉ có thể làm như một tấm thịt chắn đạn vậy, nếu mọi người thực sự có sai sót.

Chỉ có thể xông lên bổ sung một chút máu, cảm giác như vậy, nên cảm thấy không xuống thì tốt hơn.

Đôi khi thực ra khá sợ hãi nếu xuống cùng mọi người.

Nhưng đôi khi lại cảm thấy nếu mọi người đều xuống rồi mà mình không xuống thì cũng không tốt, nên mới yêu cầu lần này đi xuống cùng mọi người.

Nhưng tình hình lần này dường như không giống.

Rồi mọi người cũng cảm thấy ở lại trên sẽ tốt hơn, nên cậu ấy sẽ phục tùng mệnh lệnh của mọi người, tuân theo chỉ huy, nên cậu ấy là một người có tinh thần tập thể và ý thức tập thể rất cao.

Thiên Chân nói đùa với mọi người trước khi đi: “Nếu đã như vậy thì cứ yên tâm đi lên, những chuyện tiếp theo không cần lo lắng nữa.

Chương 303

Dù sao thì ta cũng sẽ làm tốt tất cả công tác hậu cần.

Nếu ta có thể nghe thấy giọng nói của các cậu thì ta nhất định sẽ lo liệu mọi thứ.

Nhưng nếu không nghe thấy thì hy vọng các cậu có thể tự bảo trọng tốt." "Vì ta không thể thường xuyên nhìn thấy tình hình của các cậu ở dưới đó, nên ta đương nhiên sẽ lo lắng.

Hy vọng khi lên sẽ nói cho ta nhiều tin tức tốt.

Ngàn vạn lần đừng kể cho ta nghe tất cả những chuyện xấu, như vậy ta sẽ càng lo lắng hơn, lần sau sẽ càng muốn đi xuống cùng.

Hy vọng vì sự an toàn của bản thân ta, các cậu cũng phải làm tốt cho ta nhé." Mọi người nghe Thiên Chân nói vậy cảm thấy khá buồn cười, thế là mọi người đều cười rồi lần lượt từ biệt Thiên Chân, sau đó mọi người chuẩn bị đi xuống dưới.

Vừa xuống chưa đi được bao xa, ta đã nghe thấy phía trước dường như có từng trận âm thanh.

Ta cũng không biết là âm thanh gì, nhưng dường như là âm thanh của cánh đang vỗ, hướng về phía ta mà bay.

Lúc đó cách cửa hang không xa lắm, lúc đó là ban ngày, ta nghĩ đương nhiên không có thứ gì đâu, vì nếu có thứ gì thì ban ngày có lẽ sẽ sợ hãi.

Nhưng những thứ đó lại ngang ngược như vậy, vào ban ngày mà thực sự bay về phía ta, nên ta đã bất ngờ, có chút lơ là và chủ quan.

Nên ta đã không nhìn, sau khi đứng lại rồi liền thả lỏng cảnh giác.

Sau khi thả lỏng cảnh giác, mọi người không nhìn rõ những thứ đó là gì.

Đợi đến khi những thứ đó đến gần rồi mới tập trung chú ý.

Vì vốn dĩ nghĩ sẽ không bay, nhưng đợi đến khi bay rồi thì thấy hóa ra là dơi.

Những con dơi đó nhìn mắt đều đỏ ngầu, trông khá đáng sợ, nên đã khiến ta lùi lại rất nhiều.

Khi lùi về cửa hang, những con dơi đó không dám tiến lên nữa, dường như sợ ánh sáng vậy, khi ở cửa hang những con dơi đó không dám tiến lên nữa.

Thế là ta cầm đèn pin chiếu sáng rồi tiến về phía trước.

Tiểu Ca nói với mọi người: "Nếu đã như vậy thì chứng tỏ những con dơi này thực sự rất sợ ánh sáng.

Vậy thì chúng ta chỉ có cách dùng đèn pin để khiến chúng lùi lại.

Mọi người hãy lấy đèn pin ra đi, rồi chiếu về phía trước, đặc biệt là chiếu lên cao một chút, vì chúng sẽ nhân lúc chúng ta không chú ý mà bay lên trên chúng ta, rồi sau khi bay lùi lại thì tấn công lén chúng ta." "Nên nếu mọi người chiếu góc độ hơi cao một chút thì chúng sẽ không bay từ phía trên xuống, vậy thì chúng ta sẽ không bị tấn công lén, như vậy sẽ an toàn hơn.

Mọi người cầm đèn pin không ngừng tiến về phía trước thì chắc là được, không có trở ngại lớn.

Những chuyện còn lại chắc là từ từ chúng sẽ đều lùi lại, rồi bay đi thôi." Mọi người nghe xong liền vội vàng lấy đèn pin ra chiếu về phía lũ dơi đó, rồi từng chút một rất khó khăn tiến về phía trước.

Tuy tiến về phía trước rất khó khăn, nhưng dù sao cũng tốt hơn là

không tiến chút nào.

Ta phát hiện đèn pin thực sự có tác dụng, vì ta thấy những con dơi bị đèn pin chiếu vào đều rất hoảng loạn.

Và cũng rất sợ hãi, như thể bị kích thích vậy, rồi có chút tiếng kêu the thé, nghe cũng rất thê thảm, nhưng không còn cách nào khác, nhất định phải không ngừng tiến về phía trước.

Nên ta cảm thấy có chút có lỗi với lũ dơi đó.

Những con dơi đó như đang phục vụ ai đó, như thể nhận được mệnh lệnh vậy.

Mắt chúng đỏ ngầu, rồi liều mạng bay về phía trước, tuy rất đau khổ, nhưng vẫn phải bay về phía trước.

Một số con dơi thậm chí sau khi bị ánh sáng mạnh chiếu xạ thì không thể bay lên được, rồi trực tiếp rơi xuống đất.

Tuy sau khi rơi xuống đất thì lại đột nhiên bay lên.

Nhưng có chút không bỏ cuộc, cảm giác hai đội người đang chống cự lẫn nhau như vậy.

Cuối cùng lũ dơi đó dường như bỏ cuộc vậy, cũng không biết có phải là không nhận được mệnh lệnh như vậy nữa hay không.

Nhìn chúng như có người ở phía sau vậy, thế là chúng lại bay thành đàn thành bầy mà đi.

Khi ta cứ tiến về phía trước, những con dơi đó không bao giờ quay lại nữa, cũng không biết đã bay đi đâu.

Thực ra Lâm Dương vốn dĩ cảm thấy những con dơi này có tia cực tím, rồi khả năng cảm nhận hồng ngoại đều không tồi.

Nếu có thể đề thủ cơ nhân thì thực ra khá tốt.

Nhưng ta phát hiện sau khi đi về phía trước vài bước thì không thể, không thể thực sự tiếp xúc với cơ thể của những con dơi đó.

Ta phát hiện những con dơi đó có lẽ có một số vấn đề và một số bệnh.

Nên ta cảm thấy nếu không thể chạm vào thì đừng cố gắng chạm vào.

Nếu thực sự chạm vào thì có lẽ cũng không tốt cho cơ thể của ta.

Cuối cùng, nếu đề thủ cơ nhân mà vô tình bị mọi người phát hiện thì thực ra cũng không phải là một tình huống tốt.

Tuy lần trước suýt bị mọi người phát hiện, nhưng ta đã dùng một lý do vớ vẩn để che đậy.

Nhưng ta biết nếu chuyện này xảy ra thêm vài lần nữa thì mọi người nhất định sẽ ép hỏi tại sao.

Nếu ta không nói ra thì tình cảm giữa mọi người có lẽ sẽ tan vỡ.

Ta không hy vọng như vậy, nên mấy lần gần đây khi thấy một số quái vật, một số thứ không tốt, một số sinh vật thì ta sẽ kiềm chế một chút.

Không quá giống như vậy, không quá mạnh mẽ, không giống như cứ lao về phía trước, hy vọng có thể đề thủ hết cơ nhân, rồi nhanh chóng hấp thụ cơ nhân xong, hấp thụ vào cơ thể trở thành một phần của mình.

Bây giờ ta có chút lơ là, đều cảm thấy những sinh vật này thực ra cũng không dễ dàng.

Chương 304

Nhưng thực ra hôm nay ta có chút động lòng, vì trong tình huống cực kỳ mờ ảo như vậy, hôm qua ta phát hiện ra, nếu không có đèn pin thì thực ra không nhìn thấy gì cả.

Thậm chí ánh mắt của ta có lẽ không tốt lắm, ta cũng không biết có phải là vì bị bệnh quáng gà không, rồi phát hiện ra trong bóng tối không nhìn thấy gì.

Cuối cùng ta cảm thấy sau này khi nhìn thì nên nâng cấp thứ này cho tốt thì hơn.

Nhưng hôm nay ta phát hiện ra sau khi dơi chết thì mắt chúng lại sáng lên.

Vì ta biết dơi nhìn rất rõ trong đêm, nên nếu đề thủ cơ nhân của chúng thì chỉ cần ở trong sơn động này thì chắc chắn sẽ nhìn thấy mọi thứ.

Chỉ cần đề thủ cơ nhân của dơi trên đường đi thì quãng đường tiếp theo chắc chắn sẽ rất thuận lợi.

Nhưng lại nghĩ đến những người đồng đội bên cạnh mình, phải để ý đến cảm nhận của đồng đội.

Vậy thì đừng ngày nào cũng làm những chuyện nguy hiểm như vậy, thậm chí có thể có chút rủi ro, những thứ có thể bị mọi người phát hiện, ta cảm thấy từ từ thì sẽ tốt hơn.

Đợi đến lần sau khi những con dơi đó lại chạy đến bên cạnh.

Rồi khi chúng tấn công thì mọi người chắc chắn sẽ vì trời đặc biệt tối mà không nhìn thấy khi chúng chia năm xẻ bảy, lúc đó có thể đề thủ cơ nhân của những con dơi đó.

Nhưng kỳ lạ là những con dơi đó không bao giờ quay lại nữa, cũng không biết là tại sao, như thể chúng bay thành đàn thành bầy, mọi người nhận được một số chỉ thị, rồi mọi người lại nhận được một số chỉ thị.

Rồi lại bay thành đàn thành bầy trở về, như thể có người ở phía sau điều khiển vậy, cũng không biết là ai.

Thực ra Lâm Dương không hề biết rằng bây giờ có một nhóm người đang trên đường đến lối vào sa mạc.

Nhóm người này cách Thiên Chân rất gần, vì Thiên Chân đang ngồi ở cuối sa mạc.

Nơi đó là một khu vực khá hoang vu, nhưng ở nơi đó có một số thứ giống như những bức tường đổ nát đang chờ đợi Thiên Chân ra ngoài.

Nhưng Thiên Chân dường như mơ hồ có thể nhìn thấy phía trước dường như có một nhóm người.

Đang từ từ lái xe về phía đó, nhưng cậu ấy cũng không biết là ai, vì khoảng cách xa như vậy chắc chắn cũng không nhìn rõ, nên đợi đến khi những người đó đến gần rồi mới xem.

Nhưng dù sao cũng có chút lo lắng, vì những người này lại không quen biết.

Những chuyện này mấy người ở dưới đất đương nhiên sẽ không biết, cũng sẽ không hiểu.

Nên Thiên Chân có chút lo lắng, sợ ở trên đó, vạn nhất xảy ra chuyện gì.

Đợi đến khi ta ra ngoài, những nơi này chắc chắn sẽ bị những người này chiếm đóng.

Vậy thì cậu ấy cảm thấy nên trốn trước, rồi xem những người này muốn làm gì, sau đó hành động có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Nhưng lúc này Lâm Dương chỉ chuyên tâm đối kháng với những con dơi có thể lao ra bất cứ lúc nào ở bên trong, không hề có tâm trạng nào để nghe xem bên ngoài có những âm thanh gì một cách kỹ lưỡng.

Nếu có thể lắng nghe kỹ thì chắc chắn sẽ phát hiện bên ngoài có tiếng ô tô ầm ầm, cũng chứng tỏ nơi đó có một đội người khác đã đến.

Một đội người, nghe không giống người quen, vì nếu là người quen thì căn bản sẽ không hung hăng như vậy.

Nghe không chỉ một hai chiếc, cảm giác như vậy, nên mọi người chỉ rất chuyên tâm, không hề nghe thấy bất kỳ tiếng động hay âm thanh nào bên ngoài.

Nên Thiên Chân một mình ở bên ngoài khá nguy hiểm.

Tiểu Ca nói: "Nhìn thấy những con dơi đó dường như sẽ không quay lại nữa.

Nếu đã như vậy thì chúng ta hãy mạnh dạn nhanh chóng tiến về phía trước đi.

Dù sao thì tiến thêm một chút, chúng ta sẽ có nhiều nơi để xem và khám phá hơn.

Thực ra ta cảm thấy lần này chúng ta tốt nhất nên đổi một con đường khác, đừng đi lại đường cũ." Lâm Dương hỏi một cách kỳ lạ: "Tại sao lại vậy?

Ta cảm thấy nếu đi đường cũ thì có lẽ đi hết con đường đó, chúng ta cũng có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn.

Tuy đường bên trong thực sự có, nhưng ta cảm thấy đích đến cuối

cùng chắc chắn đều thông một chỗ, đều dẫn chúng ta đến cùng một nơi, nên ta cảm thấy đi con đường nào thực ra cũng như nhau." Tiểu Ca giải thích tại sao phải đổi một con đường khác: "Nếu đã nói đi con đường nào cũng như nhau thì tại sao ta không tìm một con đường mới?

Khi chúng ta đi con đường đó, một đoạn đường thực ra đều có đường hầm.

Bất kể thế nào, những đường hầm đó có đường hầm, có cơ quan đều đã bị phá hủy, có lẽ đã gần hết rồi, không thể khôi phục lại được nữa." "Nên bất kể thế nào, chúng ta hãy tìm một con đường mới, rồi xem con đường đó cuối cùng có thể dẫn đến đích đến của chúng ta hay không thì tốt hơn.

Đừng cố chấp với một con đường khác, vì chúng ta không nhất định thực sự có thể đi hết con đường đó.

Nếu chúng ta làm cùng một cơ quan thì tin rằng lần sau chúng ta có thể được không?" Những người còn lại nghe xong đều cảm thấy ý này khá hay.

Tuy lúc đầu vừa nghe cảm thấy không có gì khác biệt lớn, hoặc tại sao lại phải đi con đường này.

Nhưng bây giờ nhìn kỹ, rồi Tiểu Ca giải thích, cảm thấy dường như rất có lý.

Nghe lời cậu ấy nói thì chắc chắn không sai, từ từ thôi.

Vì ta luôn tin tưởng Tiểu Ca một cách tuyệt đối, cảm thấy Tiểu Ca rất am hiểu về bên trong.

Bất kể nhìn cái gì, chỉ cái gì, hoặc đánh cái gì, Tiểu Ca đều hiểu biết nhiều hơn.

Nên ta cũng coi Tiểu Ca là một môn kỹ thuật và tài nghệ.

Ta cũng sẽ không nghi ngờ Tiểu Ca, nghe lời Tiểu Ca nói thì tốt hơn.

Thế là mọi người đi vào đường hầm dơi đó, nhìn thấy có ba ngã ba.

Trong đó, lối ra ở giữa là nơi đầu tiên đi vào, nên lần này đã chọn ngã ba ngoài cùng bên trái.

Thiên Chân trên mặt đất mơ hồ có thể nhìn thấy phía trước có rất nhiều chiếc xe đang lao tới, biến thành những chấm đen nhỏ.

Chương 305

Rồi những chấm đen đó ở trước mặt, từ từ từ từ hiện ra mấy chiếc xe, mấy nhóm người.

Chỗ Thiên Chân trốn không xa lắm, trốn sau những bức tường đá đổ nát.

Sau khi nhìn thấy đích đến của những người đó, rồi họ xuống xe và dừng lại.

Phát hiện một khu vực có những bức tường đổ nát, rồi nhìn điện thoại, cảm thấy dường như có tín hiệu bên trong vậy, cũng không hiểu lắm là tại sao.

Cũng không hiểu lắm là họ đang nhìn gì, chỉ biết dường như họ rất quen thuộc với nơi này, hoặc cảm thấy có một người tiếp ứng ở nơi này vậy.

Nhưng sau khi nhìn tín hiệu, họ chỉ chửi một câu rồi ném tấm thẻ chỉ dẫn đi.

Thế là Thiên Chân lặng lẽ lắng nghe, tuy thính lực không tốt đến vậy, nhưng đại khái mơ hồ dường như cũng có thể nghe thấy họ đang nói chuyện.

“Mẹ kiếp, thằng nhóc này không lừa chúng ta chứ?

Tại sao sau khi có tín hiệu rồi lại không hiển thị, cũng không di chuyển?

Vốn dĩ ta cứ nghĩ sau khi có tín hiệu rồi chỉ cần để tín hiệu ở đó thôi.

Ta bây giờ nhìn nó cũng không động đậy.

Ta cứ tưởng chúng ta ở xa sẽ không nhìn rõ tín hiệu này.

Bây giờ phát hiện bất kể ở xa hay gần đều không tìm thấy.

Thằng nhóc này sẽ không ném thiết bị tín hiệu rồi chạy trốn chứ?" "Không biết Lý Ca ở đâu, có lẽ vậy.

Thằng nhóc này dù sao cũng luôn không thành thật.

Ở trong đội, cũng dễ phát lòng tốt.

Đôi khi lại quan hệ với người khác, rồi luôn bao dung người khác.

Nên ta đều cảm thấy loại nhóc con này không thể trọng dụng, vì tâm lý của nó dễ mềm yếu, biết đâu nó lại làm phản rồi." Thiên Chân đại khái mơ hồ nghe được một đoạn đối thoại, nghe cũng không được rõ ràng lắm, đại khái đoán ra ý nghĩa.

Chắc là cái người tên Lý Ca đó nghe những lời mà người đó nói với mình xong, rất tức giận.

Rồi ném cái thiết bị hiển thị đó xuống đất, giẫm mạnh mấy cái, bảo những người còn lại nhanh chóng ra ngoài, rồi ở nơi đó đóng quân.

Dường như biết vị trí đại khái ở đâu, chuẩn bị đi xuống vậy.

Vũ khí của họ mang theo tinh xảo hơn nhiều.

"Đại ca, nhìn xem nơi này có người đang đóng quân.

Dấu vết đóng quân ở đây khá rõ ràng, cũng cách đây không xa lắm.

Đại khái nhìn xem cũng là hôm qua hoặc hôm kia, nhìn chuyện của hai ngày trước, dưới lòng đất gần đây thực sự có người." Nghe một người thuộc hạ đã xem xét địa hình, rồi tìm kiếm nơi dưới lòng đất thích hợp nhất để đóng quân, sau đó đi báo cáo tình hình này với người giống như đội trưởng của họ.

Vì giọng nói của họ lớn, nên Thiên Chân đều nghe thấy, nhưng mơ hồ cảm thấy chuyện này không ổn, vì họ lại tìm thấy ở đây, phát hiện dưới lòng đất thực sự có người.

Như vậy cuối cùng sẽ bị lộ, thậm chí sẽ lộ vị trí của mấy người.

Khi ở dưới đó chắc chắn sẽ rất bất lợi, nên cậu ấy nghĩ hoặc là bây giờ đi vào thôi.

Đương nhiên là Bàn Tử, Tiểu Ca, Lâm Dương và Văn Cẩm đều không biết điều này, vì ở dưới lòng đất thực sự quá tập trung rồi.

Ngôi mộ này cũng không biết được làm bằng dược liệu gì.

Thực ra nó có một hiệu quả cách âm nhất định, nên ở dưới đất thực ra rất khó nghe thấy âm thanh.

Nhưng nếu lắng nghe kỹ, lắng nghe thật kỹ thì có thể nghe thấy.

Vì với khả năng của Lâm Dương thì không thể không nghe thấy tiếng ô tô ầm ầm lớn như vậy trên mặt đất.

Trang bị và đồ đạc họ mang theo rất nặng, và cũng rất tinh xảo.

Nếu sử dụng trên mặt đất thì chắc chắn sẽ có dấu vết, và cũng sẽ có âm thanh.

Nên nếu lắng nghe nghiêm túc và kỹ lưỡng thì có thể nghe thấy, nhưng thực sự quá tập trung rồi.

Vì việc đấu mộ cần phải toàn tâm toàn ý tập trung.

Nếu không tập trung thì có thể bị một số thứ phản công, có thể xảy ra một số tình huống.

Lâm Dương đột nhiên có chút nghi thần nghi quỷ nói: “Đợi đã, ta đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Ta dường như mơ hồ nghe thấy, trên mặt đất có một chút âm

thanh, loại âm thanh của rất nhiều xe đó, không nên như vậy, theo lẽ thường thì đáng lẽ chỉ có đội người của chúng ta thôi chứ.

Ta dường như mơ hồ nghe thấy rồi, ta cũng không chắc chắn lắm, ta không khẳng định." "Không phải là hôm qua bị dọa rồi sao, rồi hôm nay tinh thần có chút không tốt, hoặc không phải là hôm qua ta hỏi quá nhiều vấn đề, không nghỉ ngơi tốt, nên hôm nay tinh thần cũng không tốt sao.

Chắc là không có đâu, ta không nghe thấy tai cậu tốt đến vậy.

Nếu là âm thanh trên mặt đất thì chắc cũng khó truyền xuống dưới lòng đất." "Nên chắc là nghe nhầm rồi, đừng có nói linh tinh.

Bây giờ việc cấp bách là chúng ta nhanh chóng tiến về phía trước.

Chuyện trên mặt đất đều không liên quan đến chúng ta.

Nếu có chuyện gì đặc biệt lớn, Thiên Chân nên thông báo cho chúng ta hai.

Nhưng thiết bị truyền tín hiệu giữa chúng ta vẫn rất bình thường, cũng không có chuyện gì bất thường, rồi Thiên Chân cũng không liên hệ với chúng ta." Bàn Tử thúc Lâm Dương, bảo đừng có nghi thần nghi quỷ như vậy, nói nhiều như vậy, nhanh chóng tiến về phía trước đi, vì Lâm Dương là người dẫn đầu, nếu người đầu tiên không đi thì cả đội sẽ không đi được.

Chương 306

Lâm Dương trong lòng không chịu được, thế là quyết định phải liên hệ với Thiên Chân trên mặt đất, xem liệu có chuyện gì xảy ra không, hy vọng không thực sự có chuyện gì xảy ra, và cũng không nên có chuyện gì xảy ra.

“Nếu đã kiên trì như vậy thì ta cảm thấy cậu nói cũng khá đúng, có phòng bị thì không có tai họa mà.

Chuyện này chúng ta thực sự phải nghiên cứu kỹ lưỡng.

Nếu thực sự trên mặt đất có tình huống bất thường, mà thiết bị truyền tín hiệu của chúng ta lại hỏng thì đó là một tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Chúng ta phải nhanh chóng thảo luận đối sách.” “Vì nếu trên mặt đất có một đội người khác thì hoặc là Thiên Chân bây giờ đã gặp nạn, đã xảy ra chuyện nguy hiểm, đó là cách nghĩ tồi tệ nhất.

Hoặc là Thiên Chân đã liên hệ với chúng ta rồi, nhưng thiết bị truyền tín hiệu của chúng ta không truyền được, hoặc căn bản không có đội người nào khác.” Trong lòng đang dự đoán tất cả những tình huống có thể xảy ra, rồi một bên lại bảo Văn Cẩm nhanh chóng cầm thiết bị truyền tín hiệu liên hệ với mặt đất.

Lúc đó Thiên Chân đang đối mặt với rất nhiều người, rồi bây giờ liên hệ với họ cũng rất không an toàn.

Vậy là cậu ấy định đợi sau khi họ xuống hoặc đợi sau khi đội người đó đi xa hơn một chút rồi mới liên hệ.

Thực tế là khi đội người đó đang ở rất gần, thiết bị truyền tín hiệu đột nhiên kêu.

Tình huống khó xử đã xảy ra, phát hiện ra Thiên Chân.

Thiên Chân để không làm họ lo lắng, liền trực tiếp tháo pin của thiết bị truyền tín hiệu ra, bảo trực tiếp chôn cái thiết bị truyền tín hiệu đó xuống đất.

“Ai đó?

Ai ở đó?” “Ở đó không phải có người sao?” “Mau ra đi, đừng đợi ta cầm súng đi tìm, lúc đó đạn không có mắt đâu.” “Mấy cái đồ yếu đuối này lắm lời quá, nói chuyện nhẹ nhàng với họ làm gì.

Chúng ta có giống loại người nói chuyện nhẹ nhàng không?

Trực tiếp tóm ra không được sao?

Sợ không đánh lại à?

Chúng ta nhiều người như vậy, nghe số người không giống vậy.” Lý Ca, thủ lĩnh của họ, nói một cách quyết đoán.

Thế là mấy người thuộc hạ cầm súng từng bước di chuyển về phía bức tường thành đổ nát.

Khi họ chưa di chuyển đến khu vực vừa có tiếng động, thì Thiên Chân giơ hai tay ra, trong tay cầm một chiếc MP3 đang phát âm thanh, giống như âm thanh vừa phát ra từ chiếc MP3 đó vậy.

Để không làm họ nghi ngờ, Thiên Chân phải bịa ra một lý do tốt, vì cũng không thể làm mấy người ở dưới đất lo lắng.

Nếu để họ phát hiện ra thì cuối cùng khi đi vào sẽ xảy ra chuyện không hay, kết quả chắc chắn sẽ không tốt lắm, nên cậu ấy cảm thấy dùng kế hoãn binh bây giờ, trước tiên làm sáng tỏ mọi chuyện rồi tính.

Mấy người thuộc hạ thô lỗ đẩy Thiên Chân đi về phía Lý Ca.

“Ai?

Tại sao lại ở đây?" "Để ta giải thích mà đại ca, ta chỉ là khách du lịch ở đây thôi, rồi bị lạc đoàn du lịch.

Ta vốn dĩ đóng quân ở đây, đã nghỉ ngơi một ngày rồi.

Ta cứ nghĩ khu vực này sẽ không có ai nữa, vì đặc biệt hoang vắng, nhìn những bức tường thành này đều không còn nữa.

Ta cứ nghĩ ta sẽ chết ở đây rồi, chỉ có một chút hy vọng, không ngờ hôm nay lại gặp được người." Thiên Chân vội vàng bịa ra một lý do.

"Vậy nếu đã gặp được người rồi, vừa rồi tại sao không chịu ra mặt?

Bây giờ lại trốn sau bức tường thành, là để chào mừng ta à hay là sợ ta?" Lý Ca đột nhiên đưa ra câu hỏi chí mạng, khiến Thiên Chân giật mình.

Lời nói dối vừa bịa ra suýt nữa đã bị vạch trần rồi.

Cứ tưởng lời mình bịa ra là hoàn hảo, thực sự có thể lừa được, không ngờ mới nói được hai câu đã sắp bị hỏi ra rồi.

Thiên Chân tự nhủ phải xây dựng tâm lý vững vàng, không thể hoảng loạn lúc này, nếu để lộ sơ hở.

Không chỉ riêng ta, mà cả các huynh đệ, bằng hữu, những người ở dưới đó đều sẽ gặp nạn, thậm chí không biết đám người Lý Ca sẽ làm ra chuyện gì.

Vì vũ khí và sức mạnh của bọn họ đều mạnh hơn mấy người kia, nên nếu thật sự xuống dưới gặp bằng hữu của ta, cuối cùng chắc chắn sẽ có một tai nạn không thể tránh khỏi. "Không, Lý ca, ta nói thật với anh, thực ra ta vốn rất nhiệt tình.

Từ xa nhìn thấy có người đi về phía này, ta đã rất phấn khích, ban

đầu còn vẫy tay chào.

Nhưng thị lực của ta khá tốt, khi đến gần hơn, có thể anh ta không nhìn thấy ta, nhưng ta đã nhìn thấy anh ta rồi.

Ta thấy trên xe anh ta chở toàn những bao lớn bao nhỏ, nào lương thực, đồ ăn thức uống, đồ dùng.

Quan trọng nhất là ta thấy vũ khí của anh ta, rồi nghĩ xem anh ta ở đây làm gì, có chút sợ hãi.

Chẳng lẽ bây giờ trên sa mạc có những kẻ buôn ma túy, rồi kiểu vượt biên?

Ta sợ anh ta buôn lậu hay mua bán những thứ đó, lỡ như thấy ta rồi cảm thấy ta biết chuyện của anh ta, rồi cản trở anh ta, anh ta sẽ giết ta thì sao?

Ở một nơi hoang vắng thế này, ta có chút sợ hãi, Lý ca sẽ không bảo ta chết chung chứ?" Thiên Chân biểu hiện ra vẻ đặc biệt sợ hãi cho Lý Ca xem. "Cũng không hẳn vậy, ta thực ra không chỉ buôn bán một số thứ, ta còn làm vài chuyện khác.

Ngươi không cần biết những chuyện đó, nhưng ở đây có mục đích.

Ta cũng sẽ không dễ dàng tin ngươi, cho nên lát nữa ngươi phải đi cùng ta đến một nơi.

Nếu chuyện đó thành công, ta mới đưa ngươi ra ngoài.

Nhưng nếu cuối cùng chuyện đó ta không làm được, ngươi có thể sẽ phải ở lại nơi đó mãi mãi để đền tội.

Chương 307

Thực ra cũng không lỗ, vốn dĩ ngươi không có, cũng không có khả năng thoát khỏi mảnh sa mạc này, một mình lạc mất, lạc mất rồi, đến cả lạc đà cũng không có, làm sao có thể sống sót mà ra ngoài được?

Đúng không?" Lý Ca nói với vẻ mặt như vậy. "Vậy đi đến nơi đó có nguy hiểm tính mạng không?

Sẽ không có chuyện gì lớn chứ?

Cá nhân ta từ nhỏ đã nhát gan, ba mẹ dặn ta không được đến nơi quá nguy hiểm.

Lần trước ta không nghe lời, rồi cùng bằng hữu đi du lịch ở sa mạc, ai mà ngờ lại bị lạc mất, ta sau này sẽ không ra ngoài nữa đâu." Thiên Chân lại giả vờ nói. "Sẽ không đâu, tiểu tử cứ yên tâm.

Chỉ cần ngươi làm tốt chuyện này, ta tuyệt đối sẽ đưa ngươi về an toàn.

Sau này ngươi có thể đến những nơi như thế này nữa, hoặc không đi cũng chẳng sao, nhưng đi được như vậy không phải ai cũng làm được, chúng ta cũng có duyên." Thiên Chân giả vờ vô cùng miễn cưỡng, cũng vô cùng không muốn đồng ý, như bị ép buộc, như vì sự sống còn, vì một lối thoát.

Nếu không đồng ý thì chẳng còn cách nào khác, Thiên Chân trong lòng nghĩ thầm, nếu không trao cho ta một tượng Oscar vàng nhỏ thì thật quá uổng phí tài năng và trí thông minh của ta.

Sao ta có thể xuất sắc đến vậy chứ?

Chết tiệt, ta gần như đã nhập vai, sắp khóc luôn rồi, Thiên Chân nghĩ thầm.

Những người ở dưới đã liên lạc hai lần bằng máy bộ đàm, Thiên Chân hoàn toàn không thể liên lạc được.

Vì vậy, cậu ấy nghĩ chắc chắn máy bộ đàm đã hỏng rồi.

Không cần lo lắng chuyện khác, bây giờ cứ yên tâm đi vào trong đi.

Đến lúc ra ngoài Thiên Chân sẽ không gặp chuyện gì lớn, hoặc sẽ ra sớm hơn một chút.

Nhanh chóng hội hợp với Thiên Chân, như vậy cũng yên tâm hơn một chút.

Thiên Chân thực ra nghĩ nếu đưa ta xuống cũng tốt, nếu lúc đó thật sự gặp Lâm Dương, Tiểu Ca và Bàn Tử, ta có thể nháy mắt ra hiệu.

Sau đó trong ngoài ứng phó, cuối cùng tiêu diệt đám người này, thực ra cũng không phải là không thể.

Ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn với trí lực của mình. "Kỳ lạ thật, ta cảm giác hình như lúc đánh lần đầu có một chút âm thanh, sao lần sau lại không giống lần đầu đánh nữa?

Chắc không có chuyện gì lớn đâu nhỉ.

Thiên Chân thông minh như vậy, nếu thật sự có chuyện, lát nữa cậu ấy sẽ liên lạc với chúng ta, hoặc có thể tự mình lo liệu tốt." Lâm Dương dù sao trong lòng cũng có chút lo lắng, có chút không thoải mái, nên suốt đường đi cứ nói đi nói lại chuyện đó, mọi người đều cảm thấy anh ấy thật quá nhạy cảm.

Lúc đầu thì anh ấy còn dò hỏi, dò hỏi, nhưng sau đó thì hoàn toàn không nhận được hồi đáp.

Lâm Dương sau đó cũng cảm thấy có lẽ rất vô vị, nghĩ rằng chuyện này có lẽ mình quá nhạy cảm, trong khi những người khác thì

không cảm thấy gì.

Có thể thật sự không có chuyện gì xảy ra, vì vậy cũng đừng quá nhạy cảm nữa.

Lâm Dương buộc phải buông bỏ lo lắng, gác chuyện đó lại và tiếp tục đi tới, nhanh chóng đi hết con đường này rồi ra ngoài. "Nơi này hiển thị phải đi vào trong một cánh cửa, nhưng bên trong cánh cửa đó không có gì cả, hoặc là một lối đi xuống, hoặc lại là một cơ quan nữa chăng?

Chúng ta cứ vào xem đã.

Cái bản đồ này cho chúng ta cũng quá không đầy đủ, mọi thứ đều phải tự mình vào thăm dò." Lâm Dương vô cùng cạn lời vặn mở cơ quan trên tường, rồi bước vào một căn phòng giống như một cái hang động nhỏ.

Vừa bước vào, cánh cửa cơ quan trên tường liền đóng lại, tương đương với việc trực tiếp bị nhốt chết bên trong. "Này, này, chuyện gì vậy?

Cửa đóng rồi!" Văn Cẩm vỗ vỗ cửa nói.

Anh ấy cảm thấy bên trong chắc chắn còn có điều bí ẩn, vậy thì cứ đi vào sâu hơn một chút.

Anh ấy đi được hai bước thì phát hiện trên bốn bức tường xung quanh có hàng chục cái lỗ lớn nhỏ.

Mấy người bọn họ sau khi bước vào căn phòng giống như một mật thất nhỏ, lập tức cảm thấy hơi khó thở.

Nhưng đợi đến khi đi vào sâu thêm vài bước, cảm giác như không khí lưu thông thuận lợi hơn một chút, nhưng cái cảm giác áp lực đó vẫn vô cùng mạnh.

Sau đó, họ phát hiện khi đi vào trong, vốn dĩ không có đường.

Rồi khi đi đến tận cùng, họ phát hiện đột nhiên xuất hiện một khoảng không gian rất giống với một bãi đất trống.

Chui vào trong đó, họ phát hiện hóa ra bên trong có rất nhiều cánh cửa.

Thậm chí có đến hàng chục cánh cửa, giống như rất nhiều cái lỗ, nhìn dày đặc chi chít, khiến những người mắc chứng sợ lỗ sợ hãi tột độ, tất cả những cánh cửa đó đều nằm trên tường.

Có bốn năm tầng cao như vậy, mỗi tầng đều có vài cái lỗ, tất cả đều phân bố đan xen. "Mấy cái lỗ này nhìn thật kinh tởm, sao ta thấy chúng cứ dày đặc chi chít nhìn khó chịu quá, ta có chứng sợ lỗ mà.

Nhìn thế này khiến ta cảm thấy nổi hết da gà rồi.

Không khí bên trong khó chịu quá, mấy người chúng ta hình như sắp không thở nổi rồi thì phải?

Vì mấy cái lỗ bên trong không thông khí mà." Văn Cẩm cảm thấy hơi khó chịu, hỏi. "Thật sự rất có lý.

Chương 308

Ta cảm giác sau khi vào đây có một loại áp lực rất mạnh, hoàn toàn khác với không khí trong lành có thể lưu thông bên ngoài.

Cậu nói cũng rất có lý, nhưng ta không biết những cánh cửa này rốt cuộc có thể đi ra ngoài được không.

Ta cảm thấy dưới chân chúng ta có một thứ giống như một trận đồ Bát quái." Lâm Dương vừa nói, mọi người đột nhiên cúi đầu nhìn xuống chân mình, vì mọi người đều không phát hiện dưới chân anh ấy có thứ như vậy. "Nhìn vị trí bày trí của mấy bức tượng người, trông như có một vị trí cố định vậy, nhưng có vẻ có vị trí cố định nhưng lại không đặt ở vị trí đó.

Có đường trượt, chúng ta có thể trượt đến vị trí đã định, chỉ là chúng ta không biết vị trí đó ở đâu mà thôi.

Có mấy ký hiệu bao quanh giữa những bức tượng người, mấy ký hiệu đó, ta cảm giác hình như đã từng thấy ở đâu đó, không biết sao ta lại cảm thấy quen thuộc.

Ta không rõ nữa, thực ra cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng ta biết bên trong chắc chắn có một cơ quan." Lâm Dương chỉ vào những nơi đó, rồi từ từ phân tích với mọi người tất cả các phương pháp, cũng như tất cả những gì vừa phát hiện.

Mọi người nghe xong thì đều trầm tư suy nghĩ, một là để tiêu hóa, hai là xem những lời Lâm Dương nói có đúng không. "Đúng, đúng vậy, ta nhìn thấy chúng thật sự rất quen thuộc.

Thất thập nhị tinh tú, vậy thì tương ứng với vị trí sinh môn và tử môn.

Trong mấy chục cái lỗ này, tuy hiện tại chúng ta không biết có bao nhiêu cái lỗ, nhưng chắc chắn có một cái sinh môn, rồi một cái tử môn, còn lại tất cả các cửa đều là yểm sức.

Và chúng ta phải tìm ra cánh cửa có thể thoát ra trong số mấy chục cái lỗ này, không thể chọn sai.

Nếu đi vào cánh cửa khiến chúng ta chết ngay lập tức, đó là một chuyện vô cùng khó khăn." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng, rồi giải thích với mọi người về cái trận Bát quái này.

Bởi vì anh ấy đột nhiên nhớ ra đã từng đọc trong một cuốn sách và cũng đã đích thân trải qua sinh môn và tử môn.

Anh ấy thật sự đã đi ra được, nhưng tất cả các sinh môn và tử môn đều không giống nhau. "Chuyện này nghe sao mà huyền hồ thế, bắt đầu nói chuyện thất tình bát quái rồi.

Chẳng trách cái bản đồ này chỉ có một cái địa cung mà tên gọi lại tà hồ như vậy.

Hóa ra là một trận Bát quái lớn thế này à, không ra được là có thể chết ở trong đó.

Có sinh môn, có tử môn, lão tử từ trước đến giờ chưa từng nghe nói!" Bàn Tử có chút cạn lời nói. "Tiểu Ca, vậy thì đã thấy rồi, rõ ràng đã nghiên cứu kỹ rồi.

Vậy cái sinh môn, tử môn mà cậu thấy và nghiên cứu trong sách, ta nghĩ dù là loại nào, thì cũng đều có ích cho chúng ta chứ?" Văn Cẩm đột nhiên bừng tỉnh, linh cảm tuôn trào, vội vàng hỏi Tiểu Ca. "Không sai, ta không chỉ nghiên cứu trong sách, mà ta còn thật sự đã trải qua cánh cửa đó ở hiện trường, thậm chí đã đi ra được." Nghe Tiểu Ca nói vậy, tâm trạng vốn rất u ám của mọi người, cộng thêm bầu không khí căng thẳng do suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều,

trên mặt mọi người lộ ra một chút nụ cười.

Bàn Tử cảm thấy nhất định sẽ được cứu.

Lâm Dương trong lòng nghĩ, tốt quá, hóa ra có người biết, thật tuyệt vời.

Nhưng chưa kịp đợi Tiểu Ca nói xong, tâm trạng vốn đang đắc ý của anh ấy đột nhiên bị một cú ngoặt của Tiểu Ca phá tan, tất cả niềm vui đều tan biến. "Nhưng mặc dù ta đã ra được, thực sự vì đã trải qua cái đó, ta phát hiện ta căn bản không hiểu.

Cũng không phải là ngẫu nhiên may mắn, rồi có đồng đội từng người một thử nghiệm.

Rồi cuối cùng ta rất may mắn đi ra được.

Đồng đội của ta thật sự có người đã đi vào tử môn, rồi thậm chí vì thế mà hy sinh.

Vì vậy ta cũng vì lý do này, mới đi tìm sách để nghiên cứu kỹ về Thất thập nhị tinh tú, rồi xem xét sinh môn và tử môn tương ứng rốt cuộc là chuyện gì.

Cuối cùng sau khi nghiên cứu ra, ta phát hiện tất cả đều có một quy luật chung, đó là nơi sinh môn là nơi có thể đi xuống, không chút nghi ngờ." Mọi người đang đợi Tiểu Ca tiếp tục nói một số phương pháp nhỏ, mẹo vặt hoặc kiến thức có ý nghĩa quan trọng, rồi ai ngờ Tiểu Ca lại dừng lại ở đó. "Nhìn biểu cảm của ta là biết ta biết nhiều đến vậy rồi, ta biết tất cả mọi thứ rồi." "Rồi sao nữa?

Ta đều biết mà.

Sinh môn đương nhiên là có thể ra ngoài, tử môn thì có thể chết người chứ gì.

Vậy thì chúng ta rốt cuộc nên tìm cánh cửa nào đây?

Không có bất kỳ phương pháp nào sao?

Chẳng phải cậu đã nghiên cứu rồi sao?

Trông như biết rõ lắm mà." Bàn Tử vô cùng kinh ngạc hỏi. "Đúng, ta không biết nữa.

Bởi vì ta phát hiện trong sách giải thích về nó rất ít, thậm chí còn ít đến mức không có gì.

Thế là khi ta dịch một bản cổ xưa, ta đột nhiên phát hiện ra, hóa ra tất cả các trận pháp đều không giống nhau, vì vậy vị trí sinh môn và tử môn tương ứng phải dựa vào trận pháp lúc đó. "Dù sao theo nghiên cứu của ta bao lâu nay, Thất thập nhị tinh tú là một thứ vô cùng huyền diệu và cũng vô cùng kỳ lạ.

Nếu không có kiến thức nhất định về những thứ huyền ảo như vậy, và sự hiểu biết về trận pháp, thì căn bản không thể giải được." Tiểu Ca tuy có chút ngại ngùng, nhưng nói ra những lời như vậy, quả thực là ngôn ngữ của tri thức, là điểm hội tụ của tất cả kiến thức, không thể nói thêm điều gì khác được. "Xem ra chúng ta muốn ra ngoài thật sự có chút khó khăn rồi.

Mấy chục cái lỗ như thế này, nếu chúng ta thử từng cái một, thì phải đợi gần một tuần sau chúng ta mới có thể tìm được vị trí sinh môn thật sự.

Nhưng điều quan trọng nhất là nếu chúng ta tìm nhầm vị trí tử môn, thậm chí đã đi vào rồi, thì sau này chúng ta sẽ không bao giờ có thể đi ra được nữa." Lâm Dương vô cùng nghiêm túc nói với mọi người.

Trong không khí chợt dâng lên từng đợt ngượng ngùng, mọi người đều không biết nên xử lý chuyện này thế nào.

Chương 309

Vốn dĩ khi vừa mới vào, họ nghĩ nếu tình hình không ổn thì có thể rút lui.

Nhưng bây giờ ngay cả cánh cửa đi ra cũng đã bị phong bế chết rồi.

Chúng ta đang ở trong một trận pháp, hoặc là chơi hoặc là chết, căn bản không có lựa chọn nào khác.

Quyền lựa chọn căn bản không nằm trong tay họ.

Mặc dù muốn ra ngoài, nhưng không có cách nào tiến lên, thậm chí không có khả năng thoái lui.

Vì vậy chỉ có thể cắn răng tiến lên, bất kể có hiểu hay không, thậm chí có biết hay không, lần này cũng chỉ có thể mò mẫm.

Sau đó thông qua một chút hiểu biết về trận pháp này, tìm một lối thoát, thậm chí không được tìm phải lối vào tử môn.

Vì vậy, lần này nguy cơ tứ phía, tuy không có gì tấn công, nhưng trận pháp này đủ để khiến đầu óc đau nhức mất một thời gian dài. "À đúng rồi Lâm Dương, vừa nãy cậu không nói cái trận pháp này cũng rất quen thuộc sao?

Trên bản đồ chẳng lẽ không đánh dấu nơi này nên đi thế nào, rồi thậm chí còn cho một hướng dẫn sao?

Bởi vì nếu là bản đồ, đại khái sẽ cho một hướng đi, vậy chúng ta tìm cái cửa tương ứng với hướng đó chẳng phải là mấy cánh cửa kia sao?" Văn Cẩm thật sự đã đi vào đường cùng, không biết nên làm thế nào, cô ấy đột nhiên nhớ lại lời Lâm Dương vừa nói, liền ôm một tia hy vọng hỏi Lâm Dương có phương pháp nào không.

Lâm Dương nghe Văn Cẩm hỏi vậy, liền nghĩ, đúng rồi nhỉ, biết đâu trên bản đồ có một số chỉ dẫn, một số phương pháp.

Anh ấy vội vàng xem bản đồ, phát hiện bản đồ căn bản không đánh dấu một vị trí nào cần đi, thậm chí bản đồ dường như cũng không cho phép họ đi vào bên trong.

Chắc là họ tự ý xông vào, sau khi xông vào thì không được đón tiếp.

Thật là tuyệt vời, sắp bị nhốt chết ở trong này rồi.

Lâm Dương vô cùng bất đắc dĩ đảo mắt. "Thật sự không có, ta thật sự không có bất kỳ phương pháp nào.

Trên bản đồ này ngay cả dấu hiệu cũng không có, một chút nào về việc có thứ gì như vậy.

Chúng ta vừa mới bước vào bức tường đó, dường như có chỉ dẫn, sau khi chúng ta vào thì phải đi đến một nơi khác, nhưng chúng ta đã đi đến tận cùng rồi.

Thật tốt quá, chúng ta không ra được nữa rồi." Nghe Lâm Dương nói vậy, tia hy vọng nhỏ nhoi vừa mới nhen nhóm trong Văn Cẩm, trong nháy mắt bị một gáo nước lạnh dội tắt, cảm giác đó tự nhiên trỗi dậy. "Đã vậy, chúng ta không còn cách nào khác.

Không thể đầu cơ trục lợi, phải dựa vào trí lực thôi.

Xem xem mấy nhân vật này có thể cho chúng ta chút gợi ý nào không?

Di chuyển một chút xem có cho chúng ta vài hướng của cánh cửa không.

Dù sao chúng ta cũng phải đi ra ngoài, phải từ từ mà tìm, từng chút một thôi, đừng vội.

Ta thấy hôm nay khó rồi đây." Lâm Dương nói đùa để mong làm dịu không khí, dù sao bây giờ tâm trạng mọi người rất u ám, nhìn sắc mặt ai cũng không tốt lắm.

Tuy lúc này nói đùa không thích hợp, nhưng cũng hy vọng không quá gượng gạo. "Ai, ta đột nhiên nhớ ra rồi!

Ta hình như đã từng thấy một phương pháp phá giải liên quan đến Thất thập nhị tinh tú trong sách của Tam thúc thì phải, chẳng trách ta lại cảm thấy quen thuộc khi nhìn thấy chúng.

Mấy bức tượng người này phải được đặt đối chiếu theo hướng tinh tú, thảo nào chúng có thể di chuyển được." Lâm Dương đột nhiên linh cơ một phát, nhớ đến cuốn sách đã xem ở nhà Tam thúc, anh ấy cảm thấy có hy vọng. "Tiểu binh đặt ở góc tây nam, Ngưu đầu Mã diện vây quanh tiểu binh.

Tiếp đó, tọa kỵ phải đặt ở phía trước tiểu binh để làm vật lót.

Quan trọng nhất là tướng quân nên đặt ở vị trí trung tâm lệch đông.

Mọi người hãy theo ta, dựa vào hướng và phương pháp này, sắp xếp lại vị trí của các bức tượng người vào đúng chỗ của chúng, chắc chắn sẽ tạo thành một hình dạng." Lâm Dương đọc lại khẩu quyết như vậy từ cuốn sách đó, rồi dựa vào những điều đó, vội vàng sắp xếp lại các bức tượng người.

Thực ra anh ấy không biết, những trận đồ, trận pháp đồ dưới chân cũng có gợi ý, chỉ là căn bản không hiểu.

Vì vậy không biết cái nào nên dùng, chỉ có thể dựa vào ấn tượng, sau đó dịch chuyển các bức tượng người.

Chỉ là bước cuối cùng không dễ.

Thật sự cần phải di chuyển những bức tượng người đó, không hề

đi đường vòng.

Sau khi Lâm Dương di chuyển tất cả các bức tượng người đến vị trí đã chỉ định, đột nhiên những bức tượng người đó bắt đầu hoạt động mà không cần lực tác động.

Sau đó, họ vội vàng lùi ra ngoài, phát hiện những bức tượng người đó bắt đầu di chuyển thành một hình dạng giống như đang hành quân đánh trận, nhưng điều kỳ diệu nhất là sau khi di chuyển xong, chúng đều dừng lại.

Cứ như thể có người vừa thật sự đang điều khiển những bức tượng đó như quân cờ vậy.

Vốn dĩ tưởng đã xong rồi, nhưng sau khi chúng di chuyển xong lại không đưa ra bất kỳ chỉ dẫn nào, vậy rốt cuộc nên đi ra bằng đường nào đây?

Văn Cẩm rất cẩn thận đã phát hiện ra sau khi chúng di chuyển xong, có một mũi tên chỉ hướng, vừa đúng lúc chỉ vào một cái hang cửa. "Cũng quá thần kỳ rồi!

Hóa ra thật sự đã giải được, cái đó lại có thể chỉ một hướng.

Thật hay giả đây, có dám vào không?

Lỡ như sau khi vào lại không phải sinh môn mà là tử môn thì sao?" Tôi có chút sợ hãi hỏi.

Chương 310

"Bây giờ chúng ta còn cách nào khác ngoài cách này không?

Đại khái là phải nói với ta, nếu không còn đường nào khác để đi, thì ta sẽ làm gì với việc di chuyển các bức tượng người này đây?

Ta căn bản không biết những cái khác.

Nếu đi theo chỉ dẫn này mà nó lại chỉ vào tử môn thì phải làm sao?

Cho nên ta vẫn luôn cảm thấy không ổn." Lâm Dương giải thích với Bàn Tử. "Cũng đúng, sao ta cảm thấy lời thô nhưng lý không thô nhỉ?

Ta cảm thấy đột nhiên muốn đi thử một chút rồi đây.

Vốn dĩ vừa rồi có chút kháng cự, nhưng nghe nói vậy, ta cảm thấy mình dường như chỉ còn mỗi con đường này, đi hay không cũng vậy thôi." Bàn Tử vậy mà lại bị Lâm Dương thuyết phục.

Tiểu Ca và Văn Cẩm nhìn thấy liền cảm thấy hai người thật thú vị.

Thiên Chân không có ở đây, tiếng chuông 'linh linh linh' thực sự thiếu đi rất nhiều niềm vui.

Nếu không thì cuộc đối thoại này sẽ tranh cãi, sao mà tiếp tục được.

Mấy người bọn họ đấu khẩu thật sự quá buồn cười.

Ba người họ với bản lĩnh và năng lực quan trọng nhất có thể đối thoại không giới hạn, cứ thế đấu khẩu, luôn tìm được đề tài để nói chuyện thì thật sự rất giỏi.

Tiểu Ca bên cạnh cũng đều khâm phục, anh ấy quyết định đi theo

hướng mũi tên chỉ dẫn, bất kể thế nào cũng phải vào cái hang cửa đó.

Bởi vì thực sự không muốn từng người một vào thử, cũng không tìm thấy bất kỳ lối tắt nào khác để tìm ra đâu là sinh môn thật và đâu là tử môn thật.

Phát hiện cánh cửa mà mũi tên chỉ dẫn hoàn toàn không nằm ở mấy tầng trên, thực ra nó nằm ở tầng 1, cũng không cần phải đi khó khăn như vậy.

Xem ra cái thiết kế cơ quan này thực ra cũng không phải là vô lý.

Nếu cứ nghĩ mãi rằng lối ra ở mấy tầng trên, biết đâu thật sự có thể bỏ lỡ cơ hội này, cuối cùng lại phát hiện ra tất cả đều vô ích.

Có lẽ sinh môn ở ngay cạnh đó, nhưng anh ấy cũng cảm thấy, chuyện này thật kỳ diệu, chỉ có thể đoán.

Bởi vì không thể xác định được cánh cửa đó sau khi vào sẽ dẫn đến đâu, chỉ có thể vào rồi mới kiểm tra.

Nếu chết, thì đó là tử môn.

Nhưng nếu sống sót ra ngoài, thì đó là sinh môn.

Nhưng nếu mấy người bọn họ cùng lúc vào, thì chẳng phải sẽ phải mất mát thường xuyên sao?

Bởi vì như vậy chẳng phải đều chết hết sao?

Thế là Lâm Dương nhanh hơn một bước, đánh ngất mấy người kia.

Vốn dĩ họ vừa định đi vào cánh cửa đó, nhưng rồi một chiêu cũng không đỡ được Lâm Dương.

Lâm Dương trực tiếp đánh ngất họ.

Mặc dù tự mình cũng đang nghĩ, không thể cứ thế mà đi vào,

nhưng lại không biết Lâm Dương ra tay nhanh đến vậy.

Bởi vì vốn dĩ họ đều đang nghĩ hay là không đi cùng mọi người, những người còn lại cứ ở bên ngoài, rồi để một người vào xem tình hình bên trong thế nào.

Nếu người đó không ra, thì những người còn lại sẽ thay đổi suy nghĩ, bởi vì không thể để mọi người cùng lúc vào, rồi cùng chết như vậy thì quá lỗ.

Dù sao cũng là mấy mạng người, không thể như vậy được, vì mối quan hệ khá tốt nên phải đồng sinh cộng tử à, như vậy cũng quá ngốc rồi. "Xin lỗi nhé, các bằng hữu thân yêu của ta, bây giờ các cậu cứ nằm dưới đất một lát.

Nhưng ta làm vậy là vì tốt cho các cậu đấy.

Hy vọng các cậu có thể hiểu và biết được tâm trạng của ta lúc này.

Ta nghĩ nếu hôm nay xảy ra chuyện như vậy, nếu không phải ta ra tay nhanh thì chắc chắn sẽ có người đứng ra làm chuyện tương tự.

Vì vậy ta không hề hối hận về quyết định hôm nay của mình.

Ta sẽ đi vào trước giúp mọi người xem đường.

Nếu thật sự có chuyện không hay, tỉnh lại mà không thấy ta, thì tuyệt đối đừng vào nữa.

Hy vọng mọi người đừng vào cái hang cửa này nữa, nếu thật sự không tìm thấy ta." Lâm Dương nói với mấy người đang nằm dưới đất, mặc dù họ căn bản không thể nghe thấy, nhưng Lâm Dương biết những lời này, khi họ tỉnh lại chắc chắn sẽ hiểu được.

Sau khi tỉnh lại, anh ấy vô cùng không muốn mấy người kia lại đi vào tìm mình, vì làm vậy thật sự quá ngốc.

Không thể cùng năm cùng tháng cùng ngày sinh, chỉ có thể cùng

năm cùng tháng cùng ngày chết.

Lời cầu nguyện như vậy, mặc dù anh ấy cũng thật sự cảm thấy sẽ rất thích những người bạn như thế này...

Nhưng khi thật sự kết giao bạn bè, thậm chí trở thành anh em thân thiết, sau cảm giác đó anh ấy không hy vọng mọi người thật sự làm vậy.

Hy vọng có một người sống sót đi ra cũng tốt.

Thế là Lâm Dương vô cùng đẹp trai và tiêu sái, không mang theo một chút bụi trần nào bước vào cái hang cửa đó. "Mấy tên này lề mề làm gì thế?

Mấy người kia đã dọn dẹp xong hết rồi, mà mấy tên này ngay cả trại cũng chưa dựng xong nữa à?

Chương 311

Không để ta đá một phát xuống à?

Này, lũ Thi miết kia, nếu còn không nhanh lên thì thảm rồi đấy!" Tên thuộc hạ của Lý Ca đã bắt đầu chỉ huy những người đó.

Trong đám người có Thiên Chân, anh ấy cảm thấy mình đã được thu nạp vào đội ngũ, nhưng không ai biết Thiên Chân thực ra là một nội gián.

Thiên Chân cứ thế âm thầm chịu đựng, nhưng không hề phản kháng.

Bởi vì cần người, trước khi gặp được bằng hữu của mình, tuyệt đối không thể để lộ tung tích, thân phận và mục đích của lần này. "Lý ca, những người dưới đó đã dọn dẹp xong hết rồi, khá nhanh đấy.

Cứ yên tâm đi, ta thấy họ đều làm tốt cả rồi.

Những chuyện còn lại không cần lo lắng nữa đâu, chúng ta nhanh chóng chuẩn bị xuống đó thôi.

Những chuyện khác không cần bận tâm, ta đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi.

Sau khi chúng ta xuống, những trang bị đó cũng không cần tự mình vác, ta đã sắp xếp có người mang rồi." Tên Cẩu Thối Tử nói vậy. "Cũng được đấy, làm việc hiệu suất khá nhanh mà.

Mới một thời gian ngắn mà đã linh hoạt thế, đầu óc cũng nhanh nhạy quá.

Không cần ta phải thông minh như vậy nữa rồi.

Xem ra những lời ta giáo huấn trước đó đã có hiệu quả, biết điều

đấy chứ.

Nhưng ngươi có thể động não một chút không?

Ta muốn xuống đó mà không mang theo đồ đạc gì, lỡ có chuyện thì ta phải làm sao?" Lý Ca vỗ vào đầu tên đó, vô cùng nghiêm khắc nói. "Xin lỗi Lý ca, ta ngốc quá, chuyện này ta làm chưa tốt, cũng phải mang theo chút đồ chứ.

Ta lập tức xuống sắp xếp, đợi đến lúc đó ta sẽ gọi anh, anh nghỉ ngơi trước đi." Nghe những lời của tên Cẩu Thối Tử, Lý Ca trông hoàn toàn không ăn bộ đó.

Xem ra Lý Ca tuy nhìn thật hung dữ, trông như không có não, nhưng lại có tư duy riêng, hoàn toàn không bị mấy tên Cẩu Thối dưới trướng mình điều khiển.

Hắn vô cùng căm ghét những kẻ không chịu làm việc mà lại chỉ biết sai bảo người khác.

Thiên Chân toàn bộ đều nhìn vào mắt.

Không biết sao, ta cảm thấy rất tốt.

Ta nghĩ Lý Ca này biết đâu dưới sự nỗ lực của ta, có thể có một mối quan hệ bạn bè nhất định.

Ta cảm thấy hành vi của tên Cẩu Thối Tử kia.

Bởi vì ta cũng không thích, nên ta cảm thấy Lý Ca này chẳng trách có thể làm đại ca.

Bởi vì anh ta rất có gan, làm việc tốt hơn tên Cẩu Thối Tử kia rất nhiều.

Mặc dù hắn vẫn luôn ngồi đó chỉ huy, ra lệnh cho người khác, nhưng tất cả những gì mọi người sẽ làm, đã làm, và mọi người đã làm bao nhiêu thứ đều nằm trong mắt hắn.

Ta cảm thấy tên Cẩu Thối kia chắc chắn sẽ không tồn tại lâu, tiếp theo biết đâu sẽ bị tống ra ngoài làm vật tế thân.

Dù sao Thiên Chân cũng mơ hồ có một loại cảm giác kỳ lạ không tên, thường thì giác quan thứ sáu của Thiên Chân đều khá chuẩn xác.

Mấy người sau khi dựng xong tất cả các lều bạt, Lý Ca phân phó thuộc hạ, ra lệnh. "Nhanh chóng đi tìm lối vào của cái hang đó ở đâu.

Chúng ta không thể ở lại lâu như vậy, chỉ lo dựng trại, rồi sắp xếp đồ ăn thức uống mà không làm gì cả.

Chúng ta nhất định phải tìm thấy cửa hang, rồi nhanh chóng xuống đó.

Dù sao bây giờ trời đã sáng, vào trước thám thính một phen cũng không sai." Lý Ca chỉ có một mệnh lệnh như vậy.

Những người dưới trướng hắn đặc biệt nghiêm túc tuân lệnh, trông có vẻ khá sợ hãi, vội vàng đi tìm lối vào của cái hang đó ở đâu.

Nhưng Thiên Chân đương nhiên biết, chỉ là không nói ra.

Sau đó, cậu ấy âm thầm nhìn những người khác, giả vờ như đang tìm kiếm để không gây nghi ngờ.

Thế là tên Cẩu Thối kia cũng không làm gì, nhưng lại vô cùng nghiêm khắc giáo huấn người khác, trông như là lão đại thật sự.

Mấy tên này thật ngu ngốc, tìm lâu như vậy mà không thấy, rõ ràng lối vào rất dễ nhìn thấy, cũng rất dễ phát hiện.

Xem ra cũng cần phải ra tay rồi.

Đưa hắn vào đó, mới có thể sớm gặp được huynh đệ của ta.

Biết đâu sau khi lập công trước mặt Lý Ca, Lý Ca sẽ coi trọng ta hơn một chút.

Dù sao thì, sớm muộn gì cũng thay thế tên Cẩu Thối thuộc hạ đó.

Nếu thay thế tên Cẩu Thối đó, ta sẽ lên vị trí.

Thực ra ta đã nắm giữ phần lớn tài nguyên và thông tin, thậm chí có thể hiểu được đây là loại tổ chức gì. "Lý ca, xin lỗi.

Ta có một điều không biết anh có dám tin không.

Chương 312

Bởi vì thực ra ta có nghiên cứu về trận Thất tinh Bát quái.

Vì anh đã tin tưởng ta, ta cảm thấy không biết tại sao lại kỳ lạ đến vậy, ta cảm thấy nó đặc biệt giống với trận đồ mà ta đã nghiên cứu.

Vì vậy ta nghĩ có lẽ ta có thể tìm được vị trí lối vào." Thiên Chân giả vờ vô cùng ngây thơ, như một người không hiểu gì cả, rồi run rẩy nói.

Đương nhiên rồi, người đầu tiên nghe tin này mà ngạc nhiên nhất chính là tên Cẩu Thối Tử vẫn luôn đi bên cạnh Lý Ca, vì hắn phát hiện địa vị của mình đang lung lay.

Hắn cảm thấy có người đang muốn chen vào, hóa ra có người biết nhiều hơn mình, đương nhiên hắn vô cùng muốn ngăn cản người đó. "Ta không biết ngươi có bản lĩnh này đấy, vừa rồi chẳng phải đã giấu giếm rất nhiều sao?

Chẳng lẽ ngươi là một kẻ phản bội, trông rất có mưu đồ bất chính.

Ta cảm thấy ngươi không bình thường, chắc chắn không đơn thuần là để giúp ta, rồi mới nói như vậy." Tên Cẩu Thối Tử vô cùng sốt ruột nói. "Nhưng anh ta cũng có hỏi ta có biết gì đâu.

Ở nơi này anh ta không cảm thấy, nếu thật sự không biết gì cả thì rất đáng sợ sao?

Nếu bị mọi người quét sạch, ta nghĩ một mình ta ở nơi này cũng rất đáng sợ.

Vì vậy ta mới không để mình rơi vào cảnh nguy hiểm như vậy, ta đương nhiên sẽ tự chừa cho mình một chút đường lui chứ.

Thực ra điều quan trọng nhất là, ta có bản lĩnh này ta cũng không cần phải vội vàng ngay từ đầu.

Bên ngoài cần có người để ở cùng, ta chỉ là một du khách bình thường, anh ta đưa ta đi rồi là xong.

Vì vậy, ta biết những thứ này chẳng lẽ không phải là một bất ngờ thú vị sao?

Rồi sử dụng ta thì anh ta cũng rất kinh ngạc chứ?" Thiên Chân phân tích như vậy.

Sau đó tên Cẩu Thối Tử tuy cảm thấy rất có lý, nhưng không thể đồng ý, vì nếu đồng ý thì sẽ tỏ ra mình vô dụng, thậm chí địa vị của hắn có thể sẽ lung lay. "Đã vậy thì thử xem sao.

Nếu tất cả đều không tìm được, vậy chứng tỏ thuộc hạ của ta thực lực không ổn.

Nếu một du khách bình thường như ngươi có thể tìm thấy lối vào, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh, ta nghĩ ta có thể đưa ngươi ra ngoài." Lý Ca cuối cùng cũng lên tiếng.

Nhưng Thiên Chân nghe những lời đó thì biết rằng hóa ra ban đầu Lý Ca không định đưa anh ta ra ngoài, thậm chí còn định bỏ mặc anh ta trong sa mạc là được rồi.

Xem ra nếu không đột nhiên ra tay một lúc, có thể phô diễn tài năng, thiết kế bản lĩnh, nếu không cuối cùng có thể sẽ bị một đám người kéo đi.

Giống như bị những người hiểm độc bỏ mặc trong sa mạc xa xôi vô tận.

Nhưng may mắn thay thực ra ta đang ở cùng bằng hữu, bất kể thế nào, trước tiên đi gặp họ mới là yên tâm nhất. "Thực ra đạo lý của Thất tinh Bát quái đồ là dựa vào tất cả những thứ xung quanh, rồi tạo

thành một trận đồ.

Nếu xếp tượng người, thì có thể liên quan đến cái này.

Nhưng ta chỉ cảm thấy bố cục của bức tường thành này có cấu trúc tổng thể, rất giống với Thất tinh Bát trận đồ.

Nếu cuối cùng không phải thì cũng đừng trách ta nhé." Thiên Chân đã nói trước mọi chuyện, tỏ vẻ nếu cuối cùng không thành công thì cũng sẽ không quá khó xử, đưa ra một cách nói như vậy cũng không khiến người ta kỳ vọng quá cao.

Thế là, Thiên Chân cứ đi vòng quanh bức tường thành một vòng, tìm kiếm một vòng, vì hy vọng tìm thấy thứ gì đó có thể khiến mình trông chuyên nghiệp hơn.

Nhưng tìm một vòng vẫn không thấy chỗ nào có thể khiến mình trông chuyên nghiệp hơn, vì căn bản cậu ấy không hiểu gì cả.

Nên chỉ có thể đi vòng quanh, vẻ mặt như đang suy tư điều gì đó.

Cứ như đang suy nghĩ điều gì đó, mọi người nhìn thấy đều cảm thấy cậu ấy thần thần bí bí, dù sao cũng không hiểu cậu ấy đang làm gì, vì mọi người không hiểu.

Vì vậy đã tăng thêm tính thần bí.

Sau đó Lý Ca nhìn người này càng lúc càng cảm thấy đây là một nhân tài cần phải trọng dụng. "Quả nhiên bố cục của nơi này y hệt với những thứ ta đã nghiên cứu.

Xem ra nơi này thật sự là một địa điểm của Thất tinh Bát trận đồ.

Ta cảm thấy không biết tại sao nơi này và những thứ ta nghiên cứu lại trông rất quen thuộc, cứ như ta đã từng gặp vậy." Thiên Chân cứ như một kẻ lừa đảo ba hoa chích chòe, vì thực sự không có gì để nói, cũng không biết nên nói gì để làm cho mình trông đáng tin cậy

hơn, để mọi người đều tin tưởng.

Chỉ có thể nói lung tung một chút, dù sao thì bọn họ cũng không hiểu. "Tên lừa đảo này, biết thì nói biết, không biết thì đừng cố làm ra vẻ thần bí, tỏ vẻ cái gì cũng biết như vậy!

Ngươi có tìm được không?

Nói nhảm nửa ngày trời, cẩn thận lúc tìm không ra, tiểu gia ta sẽ đánh vỡ đầu ngươi!" Tên Cẩu Thối Tử vô cùng phẫn nộ.

Hắn vốn đã tức giận, rồi thấy Thiên Chân lại có vẻ có chút tài năng, thế là càng tức giận hơn.

Bởi vì điều hắn sợ nhất là người khác cướp đi năng lực và cướp đi địa vị của hắn. "Nếu ta không biết, ta sẽ không đưa ra nhiều kiến nghị như vậy.

Vậy nếu anh nghi ngờ năng lực của ta, thì chuyện này đối với ta, thực ra giúp hay không giúp cũng vậy.

Nếu ta bây giờ bắt đầu đi ra ngoài, ta tin rằng không mất bao lâu ta cũng có thể gặp được những người khác và cũng có thể đi ra ngoài được.

Ta không nhất định phải, không nhất định phải dựa vào anh." Thiên Chân giả vờ vô cùng tức giận nói với Lý lão đại.

Chương 313

"Câm miệng cho ta!

Ngươi ở đây bận rộn mà không giúp gì, cuối cùng lại lo một đống chuyện bao đồng.

Không những không giúp mà còn gây thêm một đống rắc rối, nghe mà phát cáu.

Ngươi có thể yên lặng một lát không?

Ta đang bận ở đây.

Nếu không có việc gì thì cút đi, đi chuẩn bị đồ đi!" Lý lão đại vô cùng tức giận, đá tên Cẩu Thối Tử một cái.

Tên Cẩu Thối không còn cách nào, vì lão đại đã lên tiếng rồi, làm sao mà không tuân theo được.

Vừa rồi hắn còn dám không nghe lời, nhưng lão đại đã nói thì làm sao mà không nghe được?

Những thuộc hạ kia thường bị tên Cẩu Thối Tử bắt nạt, vì tên Cẩu Thối Tử cũng giống như người phụ trách thứ hai, nên mọi người thường không dám phản kháng.

Nhưng hôm nay lão đại vậy mà lại đứng ra đặc biệt mắng hắn một trận.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy thì cảm thấy rất vui, bởi vì hôm nay lão đại vậy mà lại đứng về phía Thiên Chân.

Bình thường lão đại thấy những chuyện như vậy căn bản đều không thèm quản, xem ra hôm nay thật sự đã bị lão đại chọc tức rồi.

Cũng vì vậy mà hình tượng của Thiên Chân trong lòng mọi người

trở nên cao lớn hơn rất nhiều.

Họ rất thích Thiên Chân, vì cảm thấy người này khá dễ ở chung.

Anh ấy cũng biết dạy dỗ, bình thường khi ở cùng cũng chịu khó làm việc, căn bản không chỉ biết sai bảo.

Vì vậy những người này cảm thấy nếu sau này chàng trai này được trọng dụng, thì thực ra rất tốt.

Bởi vì sau một thời gian ở chung, họ cảm thấy người này trông khá đáng tin cậy.

Nếu muốn đi theo, chắc chắn sẽ không chỉ là đi theo làm tiểu đệ, chịu đựng như vậy.

Dù sao mọi người đều là những người bình đẳng, ai mà không muốn kết bạn chứ.

Thế là Thiên Chân vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng những lời lẽ về Thất tinh Bát quái đồ mà không ai hiểu.

Rồi Thiên Chân cứ niệm đại, dù sao thì bọn họ cũng không hiểu, nên cậu ấy thấy niệm một chút cũng chẳng sao, chỉ cần không hiểu, rồi trông có vẻ chuyên nghiệp hơn một chút là được.

Thế là vừa niệm vừa nói một câu, rằng vị trí chính giữa của trận pháp, nơi lối vào, nơi lối ra, phải đi vào rồi mới có thể ra được.

Thế là Thiên Chân chỉ vào vị trí lối vào đó.

Mọi người nhìn xuống nơi đó, một chỗ rất không nổi bật, giống như một cái bục.

Nhưng sau khi Thiên Chân chỉ vào, mọi người liền đi đến, muốn xem thử, cạy ra xem rốt cuộc chỗ đó có lối vào hay không.

Quả nhiên, cái chỗ giống như bục đó sau khi gạt hết cát xung quanh ra, thì có thể thấy thực sự có một lối vào giống như một đường

hầm.

Thật kỳ diệu, bên trong lại không hề bị bùn cát vùi lấp.

Vì vậy, họ cảm thấy xem ra đây thực sự là lối vào thật.

Xem ra người đàn ông này có bản lĩnh và tài năng nhất định, giữ lại thật sự có chút hữu dụng.

Những người có thể đi đến tận cùng sa mạc xem ra đều không phải hạng xoàng.

Hắn ta trong lòng nghĩ thầm, đặc biệt là Lý lão đại bắt đầu nhìn Thiên Chân với ánh mắt vô cùng tán thưởng. "Cũng may mắn là những thứ ta nghiên cứu vừa đúng lúc là những thứ có thể dùng được ở đây.

Nhưng nếu những thứ ta nghiên cứu, mà lại không dùng được, thì thật là gay go rồi.

Cũng may mắn khá tốt, kịp lúc vừa vặn, cho nên vận may của ta cũng không liên quan nhiều đến anh ta." Thiên Chân giả vờ vô cùng đại lượng, vô cùng tự nhiên, giống như một vị cao nhân thế ngoại, sau khi truyền đạt phép thuật cao siêu thì có tâm trạng vô cùng siêu thoát, dù sao cũng rất tự tại.

Thế là mọi người nhìn cậu ấy như trong mây trong sương, có chút lâng lâng mê hoặc.

Thiên Chân đột nhiên thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ, sùng bái như vậy, biết mục đích của mình đã đạt được, vô cùng mãn nguyện mỉm cười một cái, nhưng không ai nhìn thấy.

Thế là Lý Ca bắt đầu quay đầu lại phân phó thuộc hạ, sau đó đi thu dọn hành lý và chuẩn bị chọn một số người bắt đầu xuống mộ. "Không đúng Lý ca, anh dám tin hắn ta sao?

Người đàn ông này không có bất kỳ bản lĩnh nào, rồi lại xuất hiện ở tận cùng sa mạc, bây giờ lại có bản lĩnh, rồi lại đúng lúc giống với nơi Thất tinh Bát trận ở tận cùng sa mạc.

Cho nên tôi cảm thấy tất cả đều là trùng hợp, đều vừa đúng lúc sao?

Có thể dễ dàng tin tưởng được không?" Tên Cẩu Thối Tử vì muốn giãy giụa, liền đưa ra ý kiến và cách nói của mình.

Thiên Chân nghe xong thì cảm thấy không ổn chút nào.

Bởi vì cậu ấy cảm thấy chuyện này thực sự chưa được cân nhắc kỹ lưỡng.

Nếu bây giờ mà lộ sơ hở, thì trong mắt Lý Ca chắc chắn sẽ trở thành một người cực kỳ không đáng tin.

Vì vậy, chuyện này nhất định phải nắm bắt cơ hội tốt, nhất định phải khiến tên Cẩu Thối đó không còn một xu nào cả.

Như vậy mọi người mới không tin hắn ta, bởi vì dù sao hắn ta cũng ở đó lâu như vậy rồi.

Thực ra cậu ấy đã nhìn ra rằng tiếng tăm của tên Cẩu Thối Tử ở đây căn bản không tốt, nên mọi người căn bản đều không thích hắn ta.

Chương 314

Chỉ cần nắm bắt cơ hội, rồi ly gián, thì có khả năng thay thế được người đó, có khả năng biết được bí mật của đội ngũ này, và rốt cuộc họ muốn làm gì.

Và tại sao hắn ta lại luôn theo dõi và nhắm vào mình.

Vì vậy, cậu ấy cảm thấy lần này nếu có một cơ hội tốt thì thành công hoặc thất bại. "Ta vừa mới nói rồi, những thứ ta nghiên cứu chỉ vừa khớp với những thứ cần thiết.

Không biết tại sao hôm nay gặp được cũng có thể là duyên.

Ta vẫn luôn tin vào cái duyên này, vì ta vẫn luôn làm những việc này.

Vì vậy, có những lúc ta sẽ đi cầu nguyện.

Hôm nay gặp được các anh, ta cảm thấy cũng vô cùng biết ơn.

Vì anh đã hứa có thể đưa ta ra ngoài, dù sao ta cũng đã ở đây lâu rồi, không thấy người nào.

Có thể nơi này thật sự ít người qua lại.

Ta cũng chỉ mới bị lạc khỏi đội của mình thôi.

Vì vậy ta nghĩ nếu anh không muốn tin ta, thì hoàn toàn không cần thiết phải để ta vừa rồi giúp anh tìm lối vào đó.

Bây giờ ta đã tìm ra rồi, anh lại bắt đầu nghi ngờ ta.

Vậy thì đừng xuống nữa đi, được không?

Tại sao lại không tin người khác chứ?

Ta thậm chí còn sẵn lòng dễ dàng tin rằng anh sẽ đưa ta ra ngoài.

Vậy thì đã mọi người đã không có cảm giác tin tưởng như vậy, vậy chi bằng ta đi ngay bây giờ đi." Thiên Chân giả vờ vô cùng tức giận, với vẻ mặt và biểu cảm như không được mọi người tin tưởng, đã cống hiến nhiều như vậy nhưng lại hoàn toàn không nhận được sự tin tưởng của mọi người, khiến Lý Ca lập tức tin lời cậu ấy. "Đủ rồi!

Nếu ngươi còn nói một câu như vậy nữa, ta lập tức đuổi ngươi đi.

Hôm nay ngươi chẳng giúp được việc gì, chỉ ở đây gây rối.

Ngươi có biết hôm nay ta đã đủ phiền phức rồi, rồi ngươi lại cứ ở đó mắng mỏ người khác.

Đừng tưởng ta không biết hôm nay ngươi cũng chẳng làm được việc gì, rồi cứ chạy ngược chạy xuôi nịnh nọt người khác." Lý Ca nói ra những vấn đề đó một cách rất có tính xây dựng.

Sau khi nói xong, hắn mắng tên Cẩu Thối Tử một trận.

Tên Cẩu Thối Tử thực ra cũng vô cùng ấm ức và bất đắc dĩ.

Không biết tại sao, lòng tin giữa họ lại dễ dàng sụp đổ đến vậy, chỉ vì một người đàn ông sao?

Thực ra những nghi ngờ và chất vấn mà tên Cẩu Thối Tử đưa ra rất đáng tin, chỉ là mọi người đã bị diễn xuất Oscar của Thiên Chân lừa gạt rồi.

Vì vậy mọi người đều không nhận ra.

Bởi vì tên Cẩu Thối Tử bình thường tiếng tăm không tốt, nên mọi người vẫn luôn không tin những việc hắn làm.

Hôm nay hắn thật sự vì mọi người mà cân nhắc, một nửa có thể cũng là tư tâm, nhưng mọi người không muốn tin, cảm thấy chắc chắn tất cả đều là tư tâm.

Mọi người đều nhìn ra rằng, hôm nay Thiên Chân rất phù hợp với

ý của Lý lão đại, cũng rất phù hợp với yêu cầu của Lý Ca.

Còn tên Cẩu Thối Tử thì có lẽ cảm thấy địa vị lung lay.

Dù sao trong mắt mọi người đều thấy như vậy.

Vì vậy, bất kể tên Cẩu Thối Tử sau này có nói gì đi nữa, mọi người cũng sẽ không tin nữa, vì cảm thấy hắn ta như đang than vãn vô bệnh.

Thế là bây giờ mọi người đều nghiêng về phía Thiên Chân, vì mọi người cảm thấy tên Cẩu Thối Tử bình thường cũng vô cùng đáng ghét, hôm nay may mắn lắm mới bị lão đại mắng một trận.

Vì vậy mọi người đương nhiên đều đứng về phía lão đại.

Bởi vì bình thường hắn ta mắng mỏ, nhưng họ cũng không dám làm gì, vì bình thường nếu lão đại đã không quản thì chứng tỏ lão đại đã ngầm đồng ý chuyện đó.

Những người có địa vị không quá cao, đương nhiên không dám nói lời phản đối nào.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Thiên Chân, không lâu sau, Lý lão đại trong lúc thu dọn hành lý đã tìm đến cậu ấy, bắt đầu bàn bạc về chuyện xuống dưới đất. "Tiểu tử, ta nói cho ngươi biết, thực ra ta tìm được lối vào này là để xuống dưới đó, xem xem bên trong có đồ tốt nào không.

Nếu ngươi đi cùng ta, ta nghĩ nếu lúc đó tìm được đồ tốt, biết đâu có thể chia cho ngươi một ít.

Ta cảm thấy ngươi rất có tiềm chất, có tiềm chất Đạo mộ." "À, Đạo mộ à?

Ta không làm chuyện vi phạm pháp luật đâu.

Ba mẹ ta vẫn luôn dặn ta không được tham gia những chuyện như

vậy.

Bất kể ta có thích thú hay tò mò về những chuyện đó đến mấy, có đôi khi ta cũng thực sự muốn đi xem thử, nhưng ba mẹ ta thật sự không đồng ý.

Thôi bỏ đi, anh tìm người khác đi, ta ở trên này đợi là được rồi." Thiên Chân cảm thấy diễn một vở kịch như vậy thật sự quá tinh diệu tuyệt luân, đơn giản, sao có thể nắm bắt lòng người đến chết người như vậy chứ?

Rồi cuộc đối thoại giữa hai người sao lại thú vị, lại kỳ diệu đến thế này?

Cậu ấy đơn giản là đã yêu cảm giác diễn kịch này rồi.

Chương 315

"Đã thật sự thích những thứ này rồi, sao không đi cùng ta thử một lần chứ?

Trang bị của ta vô cùng đầy đủ, sau khi xuống đó tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu.

Cứ xuống đi.

Ngươi hãy đóng vai trò quân sư.

Ta cũng đã thấy rồi, tên thuộc hạ kia của ta năng lực rất kém, lại còn lắm mồm.

Vì vậy ta lại cần một nhân tài.

Ngươi cứ yên tâm đi, lần này xuống đó tuyệt đối sẽ không để ngươi tay trắng trở về đâu.

Sau khi xuống, ta sẽ đảm bảo ngươi an toàn trở về.

Sau đó chắc chắn sẽ cho ngươi một số phần thưởng khác, những thứ mà ai cũng phải có." Lý lão đại thề thốt đảm bảo.

Thiên Chân nghe Lý lão đại nói vậy, đương nhiên vô cùng hợp ý.

Bởi vì, tại sao vậy chứ, nhanh chóng tìm ta đi, thực ra ta vui rồi.

Thiên Chân trong lòng nghĩ vậy, tìm đi, nhưng phải giả vờ từ chối. "Nhưng như vậy không hay lắm đâu.

Vì thuộc hạ của anh đã đi cùng anh từ đầu rồi, nếu ta lại chen ngang giữa chừng, như vậy sẽ không hay.

Vì vậy ta nghĩ mọi người cứ giữ nguyên như cũ là tốt nhất.

Ta cũng không hy vọng quá nổi bật, và ta chỉ tò mò về những thứ

bên dưới, chứ không muốn gì cả.

Vì vậy, anh xuống đó là tốt hơn.

Nếu thật sự cần người, ta có thể giúp một tay.

Bởi vì ta thường giúp đỡ bạn bè của mình, ta thực ra là một người khá nhiệt tình.

Vì vậy mọi người đừng quá coi ta là một người có thể dùng được.

Ta chỉ có thể giúp một chút việc nhỏ thôi." Lý lão đại càng nghe Thiên Chân nói vậy, càng cảm thấy đứa trẻ này tuyệt đối là loại người vô tư cống hiến, rồi năng lực đặc biệt mạnh.

Loại người này đặc biệt giỏi ẩn mình, mỗi lần đều tự cho mình là không quan trọng, vì vậy Lý lão đại đặc biệt tán thưởng Thiên Chân. "Đã vậy thì, ta tuyệt đối cần ngươi giúp.

Chuyện này xem ra thật sự cần ngươi giúp đỡ.

Vì vậy đừng chối nữa, đi cùng ta xuống đó.

Dù sao cũng là một cơ hội, chẳng phải ngươi đang tò mò sao?

Chọn ngày không bằng gặp ngày, về lại đụng phải rồi, vậy thì nhanh chóng đi trải nghiệm một phen đi.

Nếu không lần sau thực ra căn bản sẽ không có cơ hội như vậy nữa đâu." Lý lão đại vẫn luôn dụ dỗ Thiên Chân nói. "Vậy nếu đã vậy thì ta xuống xem một chút vậy.

Nhưng trang bị của ta thì sao?

Cũng phải được trang bị chứ.

Dù sao bên dưới cảm giác có chút nguy hiểm, nếu không có đồ đạc gì, ta khá sợ." Thiên Chân biểu diễn giống như bị Lý lão đại làm cho động lòng, có chút do dự, có chút dao động, lời nói cũng có chút không

kiên định.

Thấy vậy, Lý lão đại cảm thấy vô cùng vui mừng, như có cảm giác thành công vậy, cuối cùng cũng đã thuyết phục được một thiên tài và một nhân tài xuống đó.

Cuối cùng trong đội lại có thêm một nhân tài.

Lý lão đại chỉ mới thực hiện bước đầu tiên, bước đầu tiên là dụ Thiên Chân xuống.

Dụ xuống rồi thì có thể sử dụng, sau khi sử dụng.

Nếu biết kế hoạch, có thể thu nạp nhân tài này vào đội.

Dù sao thì cũng rất hài lòng với người này, anh ta cũng rất biết cách nói chuyện.

Rồi làm việc cũng khiến người ta đặc biệt thoải mái, so với tên thuộc hạ hiện tại thì thật sự thoải mái hơn rất nhiều.

Lý lão đại càng lúc càng cảm thấy người này thật sự không tồi.

Thiên Chân bề ngoài trông vô cùng không muốn, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Cậu ấy nghĩ thầm: "Trời ơi, hóa ra những người bên trong đều ngốc nghếch đến vậy sao?

Thậm chí không điều tra, không hiểu biết nhiều về mình, lại dễ dàng tin tưởng một người đàn ông ở tận cùng sa mạc, thật sự quá ngây thơ và ấu trĩ đến không thể tả nổi.

Ta thật sự muốn bái phục rồi," Thiên Chân nghĩ thầm.

Trong lòng Thiên Chân là loại cảm xúc đắc ý, còn trong lòng Lý lão đại là cảm giác vô cùng kích động và vui mừng vì đã có được một nhân tài.

Dù sao thì hai người đều ôm bụng dạ khác nhau, mỗi người đều có ý đồ riêng của mình.

Tên Cẩu Thối Tử vẫn luôn kiên định nói, tuy có chút hơi hơi không tự tin, nhưng thực ra hắn cảm thấy người đàn ông này thật sự có chút không bình thường.

Chương 316

Vì vậy hắn cũng nhắc nhở bằng hữu của mình, nhưng phát hiện cả đội không một ai nghe lời hắn, thậm chí cảm giác như đều bị người đàn ông đó mua chuộc vậy.

Mọi người đều hướng về Thiên Chân như vậy, thậm chí mọi người đều thích Thiên Chân đến thế, cảm thấy lời anh ấy nói được coi như kim chỉ nam, vô cùng chính xác.

Nhưng hắn cảm thấy người đàn ông này càng như vậy, càng cảm thấy không đúng.

Thế là hắn vẫn luôn trừng mắt nhìn chằm chằm người này, nếu dám phạm một sai lầm nhỏ nào đó, ta lập tức đi báo cáo.

Để hắn ta trực tiếp chết dưới súng của ta.

Tên Cẩu Thối Tử nghĩ thầm như vậy một cách vô cùng độc địa, thế là hắn chăm chú quan sát Thiên Chân.

Lý lão đại đương nhiên vô cùng vui mừng cấp cho Thiên Chân một bộ quần áo.

Chỉ những người trong đội mới có một bộ trang bị và vũ khí, bộ trang bị và vũ khí đó thực ra khá tốt.

Mọi người sau khi nhìn thấy đều cảm thấy người đàn ông này sắp lên vị trí rồi.

Lão đại cấp phát những thứ đó, hiếm ai có thể có được trang bị đầy đủ như vậy.

Ngay cả phó đội trưởng của hắn, tên Cẩu Thối Tử cũng không thể có được đãi ngộ tốt đến thế.

Mọi người đều cảm thấy người đàn ông này sau này cần phải nịnh nọt nhiều hơn. "Bên dưới sẽ không có nguy hiểm chứ?

Dù sao đây cũng là lần đầu ta đi, ta cũng không quen thuộc với tình hình bên dưới.

Hy vọng sau khi xuống dưới, mọi người hãy thông cảm cho ta.

Rồi có những chỗ nào không được chạm vào thì cũng nói cho ta biết, vì ta thực ra rất tò mò về những thứ đó.

Nếu ta không kiềm chế được tay mình thì cũng đáng được tha thứ, đúng không?" Thiên Chân vô cùng khiêm tốn nói chuyện với một số đồng đội, tạo cho mọi người một ấn tượng rất tốt.

Mọi người cảm thấy người này đặc biệt khiêm tốn, cũng không hề kiêu ngạo, có sự việc gì cũng hỏi.

Vì vậy ấn tượng về anh ấy rất tốt, mọi người cũng khá thích người này.

So với tên phó đội trưởng kia, thì không thích rồi, rồi cũng cảm thấy tên phó đội trưởng đó làm việc cũng quá tệ hại đi. "Cứ yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu.

Ta nghĩ với năng lực của ngươi, đợi sau khi xuống dưới, nếu lạc khỏi ta, chắc cũng có thể tìm thấy ta thôi.

Ta cảm thấy ta quan trọng hơn là không thể để lạc mất một nhân tài như ngươi đâu.

Ta nghĩ lão đại của ta chắc cũng nghĩ vậy.

Vì vậy cứ theo sát ta, những người khác không sai đâu." Mọi người đột nhiên như được cởi mở, vô cùng nhiệt tình hỗ trợ lẫn nhau, nói một số lời lẽ dương phụng âm vi.

Đương nhiên, phần lớn đều là Thiên Chân nói, bởi vì trong lòng

cậu ấy có một tính toán khác.

Dù sao thì trong lòng Thiên Chân nghĩ, đợi sau khi xuống dưới, nếu tìm thấy đồng đội của mình thì nhanh chóng thoát khỏi hoặc đi đến.

Lúc đó nhất định phải hỏi ra rốt cuộc họ làm gì.

Một tổ chức như vậy, biết đâu có thể gia nhập.

Chương ba trăm linh sáu: Xông vào tử môn?

Về phía Lâm Dương, anh ấy thực sự đã tiến vào hang động đó, một mình.

Bởi vì anh ấy không muốn các bằng hữu của mình mạo hiểm.

Vì anh ấy cảm thấy nếu muốn mạo hiểm, đương nhiên chỉ có một người mạo hiểm là thích hợp nhất.

Vì vậy anh ấy đã một mình đi vào, cũng không có ai khác.

Sau khi đi vào, vốn dĩ anh ấy nghĩ bên trong sẽ là một cảm giác u tối mờ mịt.

Anh ấy nghĩ nếu lần này đi vào mà không có phản ứng gì lớn, thì chắc là đã chết rồi, biết đâu đã lên thẳng thiên đường.

Nhưng sau khi đi vào, anh ấy phát hiện bên trong vô cùng yên tĩnh, thậm chí càng đi sâu vào, khá sâu.

Để xem bên trong có những thứ tương tự không.

Anh ấy đã thử thắp nến ở vị trí góc tây nam, nhưng nến không tắt.

Xem ra bên trong khá an toàn, chắc chắn đây là một sinh môn thật.

Vì vậy anh ấy mới quay lại tìm đồng đội của mình.

Cùng lúc đó, thực ra các bằng hữu của Lâm Dương cũng từ từ tỉnh lại.

Người tỉnh đầu tiên đương nhiên là Tiểu Ca.

Anh ấy thấy mọi người đều nằm trên đất, biết rõ chuyện gì đã xảy ra, thế là nhìn về phía cánh cửa đó.

Nhưng lúc đó, Lâm Dương vừa mới chuẩn bị quay lại, nên không có phản ứng gì.

Anh ấy nghĩ hoặc là bây giờ xông vào, nhanh chóng đi tìm, nếu chết cũng có thể chết cùng nhau.

Nhưng Tiểu Ca thực ra đã thấy Lâm Dương đánh ngất mọi người.

Chương 317

Anh ấy cảm thấy chuyện này nếu để mọi người cùng chết thì là một chuyện vô cùng vô nghĩa.

Anh ấy cũng nghĩ rằng đi vào rồi lại chết thêm lần nữa, thì có ý nghĩa gì chứ?

Chi bằng ở lại đây bảo vệ mọi người, bởi vì nếu anh ấy mà đi, thì chỉ còn lại Bàn Tử và Văn Cẩm.

Văn Cẩm thì là một cô gái, còn Bàn Tử thì năng lực không đến mức đó.

Vì vậy anh ấy sợ nếu hai người họ lỡ có chuyện gì thì phải làm sao.

Vì vậy sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, anh ấy cảm thấy ở lại thì tốt hơn.

Dù sao thì với tư cách là một người có chút năng lực và có trách nhiệm, anh ấy cảm thấy mình thực sự nên gánh vác, không nên phủi đít bỏ đi như vậy.

Anh ấy cũng cảm thấy khả năng chịu đựng của mình thực ra tốt hơn Lâm Dương một chút, nên anh ấy tỉnh lại sớm hơn.

Biết đâu Lâm Dương sau khi vào mà không đi đâu cả.

Rồi tỉnh lại, dù sao trong lòng Tiểu Ca cũng có chút may mắn kiểu như vậy.

Thế là anh ấy ngồi bên ngoài vừa đợi Bàn Tử và Văn Cẩm tỉnh lại.

Một mặt khác, nếu lỡ Lâm Dương ra ngoài, thì cũng tốt.

Như vậy chứng tỏ bên trong thật sự không có chuyện gì, lúc đó có thể an toàn đi ra ngoài.

Mọi người đều có thể tỉnh lại cũng là một lựa chọn không tồi.

Thế là anh ấy an tĩnh khoanh chân ngồi đó, suy nghĩ, thậm chí còn chăm chú lắng nghe xem bên trong có động tĩnh gì không.

Nếu có bất kỳ âm thanh nào, chắc chắn anh ấy sẽ không nhịn được mà xông thẳng vào.

Nhưng đáng tiếc bên trong khá yên tĩnh, không nghe thấy bất kỳ âm thanh hay động tĩnh nào.

Cứ thế ngồi, ngồi khoảng 5 phút thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

Anh ấy biết Lâm Dương đã trở về, vì hai người kia đều chưa tỉnh, không thể là người khác được.

Vì vậy tiếng bước chân đó nhất định là của Lâm Dương.

Anh ấy biết cái hang đó chắc chắn không có chuyện gì, nên vui vẻ đứng dậy. "Tên tiểu tử này, sau này nếu còn dám tự ý đánh ngất ta, để ta nằm đó âm thầm chờ đợi, thì ta thật sự sẽ tức giận đó.

Sẽ không dễ dàng tha thứ nữa đâu.

Bất kể là vì tốt cho ta hay không, chúng ta có thể chọn ra, xem ai tình nguyện đi vào.

Chẳng phải không thể hiểu cách làm này sao?

Ta biết làm như vậy là vì tốt cho mọi người, nhưng ta không thể chấp nhận được.

Không thể nhìn huynh đệ, bằng hữu của mình không nói một lời mà đi vào, hy sinh vì ta.

Vì vậy, lần sau nếu còn có chuyện như vậy nữa, ta thật sự sẽ tức giận đó.

Ta tuy không biết hai người kia không nói ra sẽ tức giận như thế nào, nhưng ta cảm thấy tỉnh lại chắc chắn sẽ không vui." Tiểu Ca nói với Lâm Dương, cố gắng biểu đạt sự phẫn nộ của mình, muốn Lâm Dương để tâm đến chuyện này, sau này đừng tự ý làm như vậy nữa. "Ta biết rồi.

Thực ra chuyện này, lần đó ta cũng hơi vội, rồi không cân nhắc chu toàn.

Nếu ta biết cách của cậu, thực ra cũng gần giống cách của ta, ta đương nhiên sẽ bàn bạc với cậu trước.

Nhưng ta sợ, nếu mọi người không cùng đi, cuối cùng lại tranh giành nhau để đi làm." Lâm Dương nói ra nỗi sợ hãi của mình, đương nhiên Tiểu Ca cũng có thể hiểu được.

Thế là hai người cũng không tranh cãi chuyện này nữa.

Dù sao thì chuyện đã qua rồi, không cần phải suy nghĩ nữa.

Cũng không cần phải nói nữa.

Bây giờ việc cấp bách là nhanh chóng khiến Bàn Tử và Văn Cẩm hai người tỉnh lại.

Thế là, Tiểu Ca nhanh chóng thúc giục Lâm Dương, xem xem có cách nào khiến hai người họ tỉnh lại trước không. "Ta thật sự không có cách nào.

Lúc đó ra tay ta cũng không biết tại sao lại ra tay nặng đến vậy.

Ta vốn dĩ định để họ ngủ một giấc ngon lành, vì ta cảm thấy bên trong chắc chắn rất nguy hiểm.

Ta định đi vào tử môn, ta nghĩ nếu là tử môn, ta cũng sẽ xông ra

một sinh môn cho họ xem.

Vì vậy ta không hề chừa lại một đường lui nào, cũng không biết làm thế nào để gọi họ dậy.

Thế nên hai chúng ta bây giờ không có cách nào, cứ kiên nhẫn ngồi đợi thôi.

Bởi vì ta ra tay, thực ra khá nặng.

Lúc tỉnh lại có cảm thấy hơi đau không?" Lâm Dương nói với Tiểu Ca như vậy.

Tiểu Ca vốn không cảm thấy đau nhiều, nhưng đột nhiên Lâm Dương nhắc đến, hình như vừa nãy anh ấy chỉ lo lắng xem Lâm Dương đã đi đâu, có xuống dưới lòng đất không.

Chương 318

Bây giờ mới cảm thấy, thực sự hình như có chút đau.

Rồi sau khi vạch chỗ vừa bị đánh ra xem, cảm giác như có chút bầm tím.

Vì vậy anh ấy cảm thấy thật sự quá đáng sợ, hóa ra một người ra tay có thể nặng và độc đến vậy, ngay cả với bằng hữu của mình cũng thế.

Chương ba trăm linh bảy: Văn Cẩm khi nào tỉnh?

Trong lúc hai người đang đợi Bàn Tử và Văn Cẩm tỉnh lại, một đội nhỏ bên cạnh đã bắt đầu xuống dưới lòng đất.

Cách xuống khá nhanh và cũng rất cấp tốc.

Bởi vì trang bị của họ khá tinh xảo, và họ cũng cảm thấy như có nội ứng, có người tiếp ứng dưới đó.

Vì vậy mọi người có cảm giác khá cứng rắn.

Căn bản không hề sợ hãi, sau khi xuống liền trực tiếp đi thẳng về phía trước, cũng không sợ phía trước sẽ xuất hiện thứ gì.

Thiên Chân nhìn một cảnh tượng như vậy xong thì cảm thấy thật sự là một đám người thô lỗ.

Tất cả đều không hiểu gì, vậy mà lại dám đi xuống, cũng không tìm hiểu gì cả.

Thế là cậu ấy lắc lắc đầu, nhưng cũng không nhắc nhở.

Bởi vì chỉ cần thiếu một người, đối với bằng hữu của cậu ấy, và đối với đám người kia, thì chắc chắn có lợi nhất.

Vì vậy chắc chắn cậu ấy sẽ không quản. "Mọi người đi cẩn thận

một chút nhé, bởi vì nếu bên trong rất nguy hiểm, thì đó chắc chắn là một nơi vô cùng khủng khiếp.

Vì vậy nếu đã trải qua và nhìn thấy rồi, thì cũng rất có thể.

Bây giờ điều quan trọng nhất là khi đi đường phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được xông thẳng vào." Tên Cẩu Thối Tử hình như đã nhìn ra cách làm của Thiên Chân, thế là mỗi lần Thiên Chân định nói gì trong lòng, hắn lại nói ngược lại.

Nhưng may mắn là mọi người đều không còn tin hắn ta nữa rồi.

Họ cảm thấy bây giờ lời hắn ta nói không còn đáng tin cậy lắm.

Rồi Thiên Chân trong lòng nghĩ: "Bạn bè ơi, tình bạn thời đi học sau khi trải qua một chuyện nhỏ như vậy.

Lại khiến nó tan vỡ, thật sự quá bi thảm quá thảm hại rồi.

Đối với Thiên Chân, bằng hữu, tình bạn không thể phá hủy ấy, vẫn luôn là mỗi ngày mọi người đều trêu chọc nhau." Đơn giản là, cậu ấy cảm thấy vô cùng vui vẻ và hạnh phúc. "Nhanh lên đi, đi đi đi, đi thêm một chút nữa là có thể gặp bằng hữu của ta rồi." Cứ thế nghĩ mãi, rồi không ngừng bước về phía trước, như vậy mới có động lực. "Biết rồi, trước tiên lo cho mình đi.

Ngươi sắp tự thân khó bảo toàn rồi, đi theo người khác thì cứ sợ sệt, nhát gan như vậy.

Mỗi lần lý luận thì nói thao thao bất tuyệt, nhưng cũng chẳng thấy mấy cái thật sự thành sự thật.

Ngươi hãy đi đường cho cẩn thận đi, đừng quản nhiều chuyện bao đồng như vậy không tốt đâu." Lý Ca chê tên Cẩu Thối Tử hơi phiền, liền nhanh chóng nói vài lời với hắn, sau đó hy vọng đuổi hắn đi.

Tên Cẩu Thối Tử thực ra trên đường đi cứ thế bị huấn, không biết

đã bao nhiêu lần rồi, nhưng hình như đã quen rồi, giống như một chuyện rất thường xuyên, nhìn xem.

Quả nhiên chịu áp lực lớn đến đâu thì nhận được lời khen lớn đến đó.

Có thể theo một người có năng lực như vậy, xem ra cũng có chút bản lĩnh nhỏ, cũng không thể coi thường được.

Vì vậy, Thiên Chân cảm thấy bước tiếp theo nhất định phải nhắm vào người này, nhất định không thể để hắn phát hiện ra thân phận của mình, cứ như đang chơi Ma Sói vậy.

Nhất định phải nhanh chóng loại bỏ kẻ biết thân phận này đi, như vậy mới an toàn.

Bất kể mình thay thế ai, thì cũng không ai biết mình đang ở đâu. "Ta cũng không biết ta đã làm gì mà lại khiến trợ thủ ghét ta đến vậy, hận ta đến vậy.

Cảm giác ta như một kẻ thập ác bất xá vậy, ta cũng có chút sợ hãi rồi.

Ta thực ra có chút oan ức và hối hận.

Không biết tại sao ta lại có cảm giác không được tin tưởng, không được tôn trọng này, thật khó chịu.

Ta vốn dĩ cũng vì muốn giúp đỡ, bây giờ anh ta lại như vậy với ta, ta cũng không muốn nữa." Thiên Chân với vẻ mặt đáng thương như bị oan ức, khó khăn nói.

Lý Ca xem xong thì thực ra cũng không vui vẻ gì.

Bởi vì một bên là trợ thủ của mình, một bên là nhân tài mà mình vừa chiêu mộ.

Trợ thủ thì cứ quấy rầy.

Vốn dĩ hắn muốn giữ lại nhân tài này, nên bây giờ thực ra Lý Ca có chút tức giận với trợ thủ của mình.

Nhưng tên trợ thủ đó cũng là một băng nhóm mà.

Chắc chắn không thể thật sự tức giận hay thật sự nổi giận với hắn ta.

Vì vậy Lý Ca cũng không có cách nào lớn, cũng chỉ có thể im lặng.

Nhưng Thiên Chân biết.

Tuy Lý Ca không nói gì, nhưng trong lòng đều âm thầm ghi nhớ.

Chương 319

Đợi đến một mức độ nhất định, nếu cảm thấy thật sự không ổn, Lý Ca chắc chắn sẽ bùng nổ tất cả.

Vì vậy, Thiên Chân tin rằng chỉ cần liên tục gây áp lực, rồi tên trợ thủ đó cũng liên tục gây áp lực, thì Lý Ca cuối cùng chắc chắn sẽ tức giận, cũng sẽ sụp đổ. "Chúng ta cứ tiếp tục nhanh chóng đi về phía trước đi.

Dù sao thì thời gian cũng vô cùng cấp bách.

Nếu ta không nhanh đi, lỡ bị người khác chụp mũ chiếm trước thì phải làm sao?

Mọi người đừng phí thêm lời lẽ ở những chỗ vô dụng như vậy nữa.

Đơn giản là giống như cãi vã giữa mấy bà, một chuyện không có ý nghĩa và kết quả gì cả, tại sao lại cứ phải như vậy mãi chứ?" Lý Ca nói ra quan điểm vô cùng phẫn nộ, sau đó mọi người im lặng, chỉ có thể an tĩnh đi về phía trước.

Bởi vì Lý Ca mới là người quản lý cao nhất.

Nếu mọi người đều không thuận ý Lý Ca, thì đương nhiên đó là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Vì vậy, mọi người thực ra khi ở dưới trướng hắn đều khá ngoan ngoãn.

Nhưng với Thiên Chân thì lại khác.

Mọi người cảm thấy khi ở cùng Thiên Chân sẽ học hỏi lẫn nhau, sẽ tiến bộ lẫn nhau, mọi người giữa họ đều sẽ thảo luận với nhau, mới giống như những người bạn bình thường.

Vì vậy, không thể kết bạn với Lý Ca, chỉ có thể kết bạn với những người như Thiên Chân.

Còn những tên Cẩu Thối Tử kia thì lại quá nịnh hót Lý Ca, căn bản không muốn chơi cùng Thiên Chân.

Vì vậy bây giờ tìm được một người đáng tin cậy như vậy, sau đó cảm thấy khá vui mừng. "Cái con thỏ con này sao vẫn chưa tỉnh vậy?

Ta thật sự cạn lời rồi.

Rốt cuộc là đánh nặng đến mức nào vậy chứ?

Người ta là một cô gái mà lại ra tay nặng đến thế.

Hay là thử hô hấp nhân tạo hồi sức tim phổi xem sao?

Ta nghĩ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ.

Lỡ có chuyện gì xảy ra với con bé này thì sao?

Ai chịu trách nhiệm đây?

Ta không phải người ra tay, toàn bộ quá trình ta đều ở đây." Bàn Tử cũng tỉnh lại, đợi một lúc sau thì thực sự không nhịn được nữa.

Bởi vì Văn Cẩm tỉnh lại quá chậm.

Người ta là một cô gái vốn thể chất yếu ớt, vậy mà lại ra tay độc ác như vậy, trực tiếp đánh ngất người ta, bây giờ thì hay rồi.

Lâm Dương cũng cảm thấy mình làm hình như không đúng lắm, nhưng đã lỡ rồi, đành chịu thôi.

Lâm Dương quả thật đã đi vào trong cái hang núi đó, một mình ta đi vào, bởi vì không muốn bạn bè mạo hiểm, và cũng cảm thấy nếu phải mạo hiểm thì đương nhiên chỉ một người mạo hiểm là thích hợp nhất.

Vì vậy ta đã đi vào một mình.

Sau khi đi vào, ta cứ nghĩ bên trong sẽ tối tăm mờ mịt.

Cứ nghĩ nếu lần đầu tiên bước vào mà không có phản ứng gì quá lớn thì chắc là đã chết rồi, có khi trực tiếp lên thiên đường rồi cũng nên.

Nhưng sau khi đi vào, ta phát hiện bên trong vô cùng yên tĩnh, thậm chí ta còn đi sâu vào trong để xem có thứ gì tương tự không.

Ta đã thử đặt nến ở góc Tây Nam để thử nghiệm, nhưng nó không tắt, thấy bên trong khá an toàn, đoán chừng đây thật sự là một sinh môn nên ta mới quay lại tìm đồng đội.

Trong khi đó, thực ra các bạn của Lâm Dương đã từ từ tỉnh lại.

Người tỉnh trước tiên đương nhiên là Tiểu Ca, anh ấy thấy mọi người đều nằm trên mặt đất, liền biết chuyện gì đã xảy ra, và nhìn về phía cái cửa.

Nhưng lúc đó Lâm Dương chỉ vừa mới chuẩn bị quay về, nên cái cửa không có phản ứng.

Tiểu Ca nghĩ liệu có nên xông vào ngay, nhanh chóng đi tìm Lâm Dương, nếu có chết thì cũng chết cùng nhau.

Nhưng Tiểu Ca thực ra đã nhìn thấy Lâm Dương đánh ngất mọi người, và cảm thấy nếu để mọi người cùng chết vì chuyện này thì đó là một việc làm vô nghĩa.

Anh ấy cũng cảm thấy nếu đi vào đó rồi chết thêm một lần nữa thì có ý nghĩa gì đâu, chi bằng ở lại đây bảo vệ mọi người, bởi vì nếu anh ấy cũng đi thì chỉ còn lại Bàn Tử và Văn Cẩm.

Văn Cẩm chỉ là một cô gái, còn năng lực của Bàn Tử thì không biết có mạnh đến mức đó không, nên anh ấy sợ hai người họ lỡ có chuyện gì thì sao.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Tiểu Ca cảm thấy ở lại thì tốt hơn, dù sao cũng là một người có năng lực và trách nhiệm hơn một chút.

Anh ấy nghĩ mình thật sự nên gánh vác trách nhiệm tiếp theo, không nên phủi mông bỏ đi.

Anh ấy cũng cảm thấy khả năng chịu đựng của mình thực ra tốt hơn tất cả mọi người, nên mới tỉnh dậy sớm hơn.

Có thể Lâm Dương sau khi đi vào cũng chưa đi xa đâu.

Sau đó, anh ấy tỉnh lại, dù sao thì trong lòng Tiểu Ca cũng có chút may mắn.

Anh ấy liền ngồi bên ngoài chờ Bàn Tử và Văn Cẩm tỉnh dậy.

Đồng thời, nếu Lâm Dương có chuyện gì thì cũng tốt, như vậy chứng tỏ bên trong thực sự không có chuyện gì, đến lúc đó mọi người có thể an toàn đi ra ngoài.

Chương 320

Nếu mọi người đều có thể tỉnh dậy thì đó cũng là một lựa chọn rất tốt.

Anh ấy liền khoanh chân ngồi yên lặng ở đó, vừa suy nghĩ, vừa lắng nghe kỹ xem bên trong có động tĩnh gì không.

Nếu có bất kỳ tiếng động nào, anh ấy đoán chừng sẽ không kìm được mà xông thẳng vào, nhưng đáng tiếc bên trong rất yên tĩnh, không nghe thấy một chút âm thanh hay động tĩnh nào.

Anh ấy cứ ngồi như vậy, khoảng 5 phút sau, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, anh ấy biết Lâm Dương đã quay lại, bởi vì hai người kia vẫn chưa tỉnh, có lẽ còn có người khác thì sao.

Vì vậy tiếng bước chân này nhất định là của Lâm Dương.

Anh ấy biết cái hang này nhất định không có chuyện gì, nên vui vẻ đứng dậy.

"Này cậu nhóc, nếu lần sau còn dám tự ý đánh ngất bản gia ta, bắt bản gia ta nằm đây chờ đợi thì ta sẽ thật sự nổi giận đấy, sẽ không dễ dàng tha thứ đâu.

Dù là vì tốt cho ta đi chăng nữa, chúng ta có thể chọn ra người nào muốn vào, đâu phải không thể hiểu được cách này." "Ta biết cậu làm vậy là vì tốt cho mọi người, nhưng ta không thể chấp nhận được, không thể nhìn huynh đệ, bạn bè của mình không nói tiếng nào mà xông vào, hy sinh vì ta một chút.

Vì vậy lần sau nếu có chuyện như vậy nữa, ta sẽ thật sự tức giận đấy.

Dù ta không biết hai người kia không nói ra miệng là sẽ tức giận

như thế nào, nhưng ta nghĩ khi họ tỉnh lại nhất định sẽ không vui đâu.” Tiểu Ca nói với Lâm Dương, cố gắng bày tỏ sự tức giận của mình, muốn Lâm Dương chú tâm vào chuyện này, sau này đừng tự ý làm như vậy nữa.

“Ta biết rồi, thực ra chuyện này, lần đó ta hơi vội, rồi không suy nghĩ chu toàn.

Nếu ta biết cách của mọi người, thực ra cũng gần giống cách của ta, ta đương nhiên sẽ bàn bạc trước với mọi người, nhưng ta sợ, nếu mọi người không cùng đi thì đến cuối cùng lại tranh giành nhau để đi thì sao.” Lâm Dương nói ra nỗi sợ của mình, đương nhiên Tiểu Ca cũng có thể hiểu được.

Thế là hai người cũng không tranh cãi về chuyện này nữa, dù sao thì chuyện này đã qua rồi, không nên nghĩ ngợi thêm.

Cũng không nên nói nữa, việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng đánh thức Bàn Tử và Văn Cẩm.

Thế là Tiểu Ca vội vàng thúc giục Lâm Dương, xem có cách nào để đánh thức hai người họ trước không.

“Ta thực sự không có cách nào, lúc đó ta cũng không biết mình thật sự ra tay nặng đến vậy.

Ta cứ nghĩ là để mọi người ngủ ngon một giấc, bởi vì ta cảm thấy bên trong chắc chắn rất nguy hiểm, ta đã đưa mọi người đi.

Ta nghĩ nếu mọi người đi, ta cũng sẽ mở ra một sinh môn cho mọi người xem.” “Vì vậy ta không hề để lại cho mọi người một đường lui, cũng không biết phải làm sao để gọi mọi người dậy.

Thế nên hai chúng ta bây giờ không có cách nào cả, cứ ngồi đợi kiên nhẫn thôi vậy, bởi vì ta ra tay thực sự khá nặng, khi tỉnh dậy mọi người không cảm thấy hơi đau sao.” Lâm Dương nói với Tiểu Ca như

vậy.

Tiểu Ca vốn không thấy đau mấy, nhưng đột nhiên Lâm Dương nhắc đến, hình như vừa nãy anh ấy chỉ lo lắng cho Lâm Dương đã đi đâu, có xuống dưới lòng đất không.

Bây giờ anh ấy mới cảm thấy, hình như quả thật có chút đau, rồi sau khi vạch những chỗ bị đánh ra xem, cảm thấy hình như có chút bầm tím.

Thế nên anh ấy cảm thấy thật sự quá đáng sợ, tại sao một người lại ra tay nặng và tàn nhẫn đến vậy, ngay cả với bạn bè của mình cũng vậy.

Khi hai người đang đợi Bàn Tử và Văn Cẩm, một đội khác đã bắt đầu xuống dưới lòng đất.

Cách xuống của họ khá nhanh và cấp tốc.

Bởi vì trang bị của họ khá tinh xảo, và họ cũng cảm thấy dường như có nội ứng ở dưới sẽ có người tiếp ứng, nên mọi người có cảm giác khá cứng rắn.

Họ hoàn toàn không sợ hãi, sau khi xuống liền đi thẳng về phía trước, cũng không sợ phía trước sẽ xuất hiện thứ gì.

Thiên Chân nhìn cảnh tượng đó xong cảm thấy họ thật sự là một đám người thô lỗ.

Họ đều không hiểu, vậy mà dám xuống, cũng không tìm hiểu gì, nên anh ấy lắc đầu, nhưng cũng không nhắc nhở.

Bởi vì chỉ cần thiếu một người, đối với bạn bè, đối với đám người kia chắc chắn là có lợi nhất, nên Thiên Chân chắc chắn sẽ không quản.

“Mọi người khi đi thì hơi chú ý một chút, bởi vì nếu bên trong rất

nguy hiểm, thì đó quả thật là một nơi vô cùng khủng bố.

Vì vậy, nếu đã trải qua và nhìn thấy rồi thì cũng rất có thể.

Bây giờ điều quan trọng nhất là khi đi đường phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được xông xáo thẳng thừng." Cái gã chó săn kia dường như đã nhìn ra được cách của Thiên Chân, nên mỗi lần Thiên Chân định nói gì trong lòng thì gã lại nói ngược lại.

Nhưng may mắn là mọi người đều không còn tin gã nữa.

Họ cảm thấy bây giờ gã không còn đáng tin cậy lắm.

Rồi Thiên Chân lại nghĩ trong lòng, bạn bè à, tình bạn ở trường sau khi trải qua một chuyện nhỏ như vậy.

Khiến nó rạn nứt rồi, thật sự quá đáng buồn, quá thảm thương.

Thế là Thiên Chân lại nghĩ về bạn bè của mình, tình bạn không gì có thể phá vỡ đó, mỗi ngày mọi người đều trêu chọc nhau.

Thật sự, cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc.

"Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên, đi về phía trước một chút là có thể gặp được bạn bè rồi." Anh ấy cứ nghĩ như vậy, rồi đi thẳng về phía trước không ngừng nghỉ, như vậy mới có động lực.

"Biết rồi, lo cho ngươi trước đi, sắp tự lo thân không xong rồi, theo người khác thì sợ hãi, nhát gan đến vậy.

Mỗi lần lý luận thì nói thao thao bất tuyệt, cũng chẳng thấy mấy điều thật sự thành hiện thực.

Phải đi đường cho tốt đi, đừng quản quá nhiều chuyện vặt vãnh không đâu." Lý Ca thấy gã chó săn hơi phiền, liền nhanh chóng nói vài câu với gã, sau đó hy vọng đuổi gã đi.

Gã chó săn kia thực ra đã bị mắng trên đường đi như vậy không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng hình như đã quen rồi, cứ như một

chuyện rất thường xuyên vậy, nhìn xem.

Quả nhiên chịu áp lực lớn đến đâu thì nhận được lời khen ngợi lớn đến đó, có thể đi theo một người có năng lực như vậy mà nhìn, cũng có chút bản lĩnh nhỏ, cũng không thể coi thường được.

Vì vậy, Thiên Chân cảm thấy bước tiếp theo nhất định phải nhắm vào người này, nhất định không thể để họ phát hiện ra thân phận của mình, cứ như đang chơi Ma Sói vậy.

Nhất định phải nhanh chóng loại bỏ người biết bài thân phận của mình ra ngoài, như vậy mới an toàn.

Dù có thay thế ai, cũng không biết là ai.

Chương 321

"Tôi cũng không biết mình đã làm gì, vậy mà lại khiến trợ lý ghét tôi đến vậy, hận tôi đến vậy, cảm giác như tôi là kẻ thập ác bất xá vậy.

Tôi cũng hơi sợ rồi, thực ra tôi có chút oan uổng và hối hận rồi, không biết tại sao lại cảm thấy cái cảm giác không được tin tưởng, không được tôn trọng đó, rất khó chịu.

Tôi vốn dĩ cũng vì muốn giúp đỡ, bây giờ lại ghét tôi như vậy, tôi cũng không muốn nữa." Thiên Chân bày ra vẻ mặt đáng thương như bị oan ức, nói một cách khó khăn.

Lý Ca nhìn xong thực ra cũng không nói được gì, bởi vì một bên là trợ lý của mình, một bên là người mình chiêu mộ, một nhân tài, mà trợ lý của mình lại cứ quấy rầy.

Vốn dĩ muốn giữ chân nhân tài này, nên bây giờ thực ra Lý Ca có chút tức giận với trợ lý, nhưng cái trợ lý kia cũng là một đám người mà.

Chắc chắn không thể thật sự tức giận hay thật sự nổi nóng với họ, nên Lý Ca cũng không có cách nào lớn, chỉ có thể im lặng.

Lúc đó Thiên Chân cũng biết.

Dù Lý Ca không nói gì, nhưng trong lòng đều âm thầm ghi nhớ.

Đợi đến một mức độ nhất định, nếu cảm thấy thực sự không ổn thì Lý Ca chắc chắn sẽ bùng nổ toàn bộ.

Vì vậy, Thiên Chân tin rằng chỉ cần không ngừng gây áp lực, rồi trợ lý của Lý Ca cũng không ngừng gây áp lực, thì Lý Ca cuối cùng chắc chắn sẽ tức giận, và sẽ sụp đổ.

“Chúng ta tiếp tục nhanh chóng đi về phía trước đi, dù sao thì thời gian rất cấp bách.

Nếu chúng ta không nhanh chóng đi, thì có phải sẽ bị người khác chặn đường đi trước không?

Mọi người đừng phí lời thêm ở những chỗ vô dụng như vậy nữa, thật sự giống như cãi vã giữa các bà nương, không có chút ý nghĩa và kết quả nào cả, tại sao lại cứ phải tiếp tục như vậy chứ.” Khi Lý Ca đưa ra quan điểm vô cùng tức giận, mọi người liền im lặng, chỉ có thể yên lặng đi về phía trước, bởi vì Lý Ca là người quản lý cao nhất.

Nếu mọi người đều không thuận theo ý của anh ta, thì đó đương nhiên là một chuyện vô cùng đáng sợ, nên mọi người thực ra khá ngoan khi ở dưới quyền Lý Ca.

Nhưng với Thiên Chân thì không giống vậy.

Mọi người cảm thấy khi đi cùng Thiên Chân thì sẽ học hỏi lẫn nhau, sẽ cùng tiến bộ, giữa mọi người đều sẽ thảo luận với nhau, mới giống như những người bạn bình thường.

Cho nên, Lý Ca không thể làm bạn được, chỉ có thể làm bạn với những người như Thiên Chân.

Còn những gã chó săn kia, lại quá bám víu Lý Ca, căn bản không muốn chơi với Thiên Chân.

Thế nên bây giờ tìm được một người đáng tin cậy như vậy, sau đó cảm thấy khá vui vẻ.

“Cái thằng nhóc thỏ con này sao vẫn chưa tỉnh vậy?

Ta thật sự cạn lời rồi, cậu đánh người ta nặng đến mức nào vậy, ra tay với một cô gái cũng quá nặng rồi.

Hay là thử hô hấp nhân tạo, hồi sức tim phổi xem sao, ta nghĩ sẽ

không có chuyện gì đâu, lỡ có chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm đây, đâu phải ta ra tay, toàn bộ là cậu đó." Bàn Tử cũng tỉnh rồi, chờ đợi một lúc sau thì thực sự không nhịn được nữa, bởi vì Văn Cẩm tỉnh quá chậm.

Một cô gái vốn dĩ thể chất yếu ớt, vậy mà ra tay độc ác đến vậy, trực tiếp đánh ngất người ta, bây giờ thì sao đây?

Lâm Dương cũng cảm thấy mình làm hình như không đúng lắm, nhưng đã lỡ rồi, phải làm sao đây?

Ba người thực ra ngồi đó khá sầu, vậy mà lại ra tay nặng với con gái người ta đến vậy, ai biết Lâm Dương bình thường nhìn không ra.

Nhưng khi cần thiết lại ra tay nặng với con gái, xem ra sau này nếu có chuyện gì thô lỗ với con gái thì đều phải giao cho cậu ta.

"Được đấy, Lâm Dương ra tay với con gái không tàn nhẫn đến vậy sao, ta cứ tưởng cậu sẽ ra tay nhẹ nhàng hơn một chút, giống như ta ấy, xem ra ta cũng không cần phải ghen tị rồi, hóa ra cậu ta à, độc thân thật sự có lý do đấy, ai ya, oan uổng cho A Ninh, si tình với cậu ta, vậy mà lại không hiểu phong tình đến vậy." Bàn Tử ngồi đó đùa với Lâm Dương.

Bàn Tử nói xong, Tiểu Ca cũng giơ ngón cái lên với Lâm Dương, ý là quả thật giỏi lắm, ý là như vậy đó.

"Ai ya, hai người có thể ngừng nói ta như vậy được không, ta cũng đâu có cố ý, lúc đó ta không vội sao?

Nếu ta thật sự biết mọi người kiên nhẫn như vậy, ta đã đánh hai người nặng hơn một chút, rồi đánh cô gái nhẹ hơn một chút, dù sao thì ta cũng đâu có biết." Bàn Tử và Tiểu Ca nghe Lâm Dương nói xong, liền nhún vai, vẻ mặt bất cần, chuyện không liên quan đến mình, chuyện do người khác gây ra thì để người khác giải quyết, cứ ngồi đó

đợi Văn Cẩm tỉnh dậy.

Không lâu sau, Văn Cẩm đã tỉnh, vốn dĩ cứ nghĩ sẽ phải đợi một lúc nữa, nhưng thực tế sau khi tỉnh dậy câu đầu tiên cô ấy hỏi là chuyện gì, tại sao lại bị ngất.

Nhìn cô gái này đến cả tại sao bị ngất cũng không biết, thật sự quá ngốc rồi, nếu ai đó trộm mất, ta đoán chừng cô ấy còn giúp người ta đếm tiền nữa.

Mấy người kia ngồi đó nói chuyện, thế là sau khi giải thích mọi chuyện cho Văn Cẩm, cô ấy quả thật cũng tức giận.

Bởi vì cô ấy cảm thấy Lâm Dương thực sự không tin tưởng mình, nếu tin tưởng thì đã không đánh ngất mình, để mình đợi ở đó.

Mấy người bạn đã ở bên nhau lâu như vậy, giữa họ chắc chắn phải có chút tin tưởng.

Nhưng Lâm Dương cũng nói rồi.

Anh ấy cũng sợ nếu mọi người cùng đi vào thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện tập thể, nhưng thực ra chuyện này nếu nói trước, nếu mọi người thật sự đều muốn cùng đi.

Thực ra làm như vậy cũng rất tốt, nhưng đáng tiếc Lâm Dương ra tay nhanh hơn một chút, không hỏi ý kiến mọi người, nên chuyện này dù sao cũng là lỗi của Lâm Dương, sau khi nhận lỗi của mình.

Rồi Lâm Dương chuẩn bị tiếp tục đi xuống cùng mọi người.

Bây giờ đã xác nhận cái hang đó đúng là cửa sinh môn, mọi người yên tâm đi vào.

Sau khi đi vào, họ tiến vào một đại điện.

Cái đại điện đó trông rất lớn, lớn hơn cái mà họ đã vào lần đầu tiên.

Thế là Lâm Dương hơi lo lắng bên trong có cơ quan không, chuẩn bị xem bản đồ mà Tam Thúc đưa có hiển thị khu vực này không.

“Ta nói cho mọi người một tin không tốt, bản đồ của ta không hiển thị khu vực này.

Nhưng nếu chúng ta đi đúng đường, chúng ta đã đến trung tâm rồi, xem ra cái cửa này có lẽ chưa có ai tìm ra, nên không hiển thị bên trong có gì sau khi ra ngoài.” “Nhưng vì chúng ta đã ở trung tâm rồi, cảm thấy không còn xa nữa là đến thứ chúng ta muốn tìm rồi.

Xem ra lần này chúng ta chắc chắn sẽ có thu hoạch, dù sao chúng ta cũng đã chiến đấu, cũng đã trải qua không ít thứ rồi.

Đúng không, tuyệt đối không được lấy đồ về, nếu tìm thấy nhất định phải báo cáo cho quốc gia, tư duy nhất định phải chính xác.” Lâm Dương nói với mọi người như vậy.

Chương 322

Mặc dù Tiểu Ca và Văn Cẩm đều không có dị nghị gì về lời nói của Lâm Dương, nhưng thực ra lời nói của Lâm Dương như vậy.

Bàn Tử vô cùng không đồng tình, bởi vì anh ta đều cảm thấy đã chiến đấu một trận rồi, đã ở trong hoàn cảnh khó khăn gian khổ như vậy rồi, tại sao lại không thể có chút thù lao chứ?

Nếu không có một chút phần thưởng nào thì chiến đấu một trận như vậy làm gì chứ?

Thật sự quá vô vị, rảnh rỗi không có việc gì lại đi tìm việc để làm rồi.

Thực ra trong lòng không thể đồng tình được, nhưng trên bề mặt cũng phải gật đầu đồng ý, bởi vì dù sao khi đi vào đã đồng ý rồi.

Người ta bảo không lấy đồ gì, bây giờ đã vào rồi, lại lén lút lấy đồ, như vậy không tốt, chỉ có thể lén lút mà không nói.

Bàn Tử ở bên cạnh, tay trái chuẩn bị mở túi của mình, xem có đồ gì đáng tiền thì nhét vào.

Ở chỗ trung tâm đó.

Họ nhìn thấy một cỗ quan tài, cái quan tài đó trông rất lớn, cảm giác đủ cho hai người nằm trong đó, nên họ nghĩ cái quan tài này chắc chắn là nằm hai người, không phải một người.

Hoặc là người bồi táng của một người, hoặc là một người, nhưng bên trong chứa đồ gì đó, khiến mắt Bàn Tử đều sắp phát sáng, rất muốn mở cái quan tài đó ra.

Xem bên trong rốt cuộc có gì, thế là anh ta bàn tính xem làm thế nào mới có thể mở cái quan tài đó ra, bởi vì trên quan tài đó bị buộc

mấy tầng dây xích sắt, không biết tại sao.

"Chúng ta mở cái quan tài này ra đi, đồ bên trong ta nghĩ chắc chắn rất đáng để nghiên cứu, dù sao cũng phải có giá trị thám hiểm.

Sau khi thám hiểm những thứ này, đoán chừng cống hiến cho quốc gia cũng không hề nhỏ, nên chúng ta cũng nên mở ra, xem bên trong rốt cuộc chứa những thứ gì." Bàn Tử vô cùng vui vẻ đề nghị với mọi người.

"Ta cũng cảm thấy nên mở ra xem bên trong rốt cuộc có gì, bởi vì dù sao thì những thứ này đối với chúng ta có một sự không rõ nhất định.

Đối với chúng ta, dù những thứ này rốt cuộc là gì, chúng ta cuối cùng chắc chắn phải giao nộp cho quốc gia, nên ta xem một chút, rồi xem tầm quan trọng của nó cũng không sao cả." Lâm Dương cũng không nói gì nhiều, thế là đồng ý với cách của Bàn Tử.

Sau khi mọi người quyết định xong, chuẩn bị mở cái quan tài đó ra, nhưng xoay ba vòng trái ba vòng phải cũng không tìm thấy, rốt cuộc nên mở cái này từ chỗ nào đây?

"Xem ra cái này cũng không dễ mở, xem ra cái khóa này rất khó mở, đã lâu rồi không biết mấy tầng rồi, nhưng đoán chừng chúng ta nỗ lực, mấy người cùng dùng sức, đoán chừng có thể mở ra được.

Nên nếu chúng ta muốn mở cái quan tài này trước, cần phải nỗ lực một chút, xem có làm được không." Mấy người thực sự không mở được cái khóa đó, bởi vì nó thực sự rất cứng rắn.

Chương 309: Chuyện kinh khủng suy nghĩ cẩn thận.

Mấy người chuẩn bị đổi một phương pháp, đổi một hướng, rồi giải quyết chuyện này, bởi vì dù sao thì.

Họ nên xem xét kỹ cách mở, không thể tùy tiện như vậy.

Thế là họ xem xét, nghiên cứu lịch sử của cái chủ mộ thất này như thế nào.

Bởi vì thông thường đều sẽ có lời giải thích, hoặc có một số giới thiệu về cuộc đời.

"Mau nhìn, trên bức tường này quả nhiên có một số bích họa, vẽ trừu tượng quá, có một số người đang khiêng một cỗ kiệu, rồi cảm giác như muốn đưa một người đến một nơi rất xa, phía sau có những người lưu luyến không rời.

Cảnh tiếp theo, cỗ kiệu đó, và những người tiễn đưa đều bị thiêu chết." "Người trong kiệu hình như là một người đàn ông, rồi sau khi chui ra, nhìn mọi người bằng ánh mắt ròng ròng máu và nước mắt, đặc biệt là hận thù.

Cũng không biết tại sao lại thấy có người trà trộn trong đó, giết người thân của mình, trong số những người tiễn đưa đó, người đàn ông này cảm thấy hận thù cũng đặc biệt sâu sắc, nhìn thật kinh hãi, thật đáng sợ." Văn Cẩm đứng đó xem bích họa, đại khái nói ra ý nghĩa bên trong.

Mọi người xem xong đều cảm thấy có một cảm giác lạnh sống lưng.

Cứ như trải qua nỗi bi thương của những người trong đó vậy,

xem ra chủ nhân của ngôi mộ này quả thật đã có một trải nghiệm vô cùng đau thương, khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

"Cũng không biết người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng luôn có cảm giác khó chịu.

Có lẽ trải nghiệm của anh ta khiến ta cảm thấy khó chịu chăng, người này đoán chừng cũng không đặc biệt tốt, nhưng cảm thấy địa vị của anh ta chắc chắn không thấp, cũng không biết tại sao người thân của anh ta lại muốn đưa anh ta đến một nơi xa xăm như vậy." Bàn Tử vô cùng tò mò hỏi.

Nhưng mọi người đều không trả lời được câu hỏi này, bởi vì họ không biết đáp án của câu hỏi đó, lúc đó họ không có mặt ở đó, cũng không trải qua những chuyện này.

Thế nên căn bản không trả lời được, thế là họ chỉ có thể tìm kiếm xem có manh mối nào khác không, nhưng nơi đó trông rất đẹp.

Bốn phía có rất nhiều cây lúa nước, những cây lúa đó không biết tại sao lại có thể mọc được dưới lòng đất, rồi bốn phía có một con mương ngầm.

Có lẽ những mạch nước đó là lý do khiến chúng cứ mọc hoài, thế là những cây lúa nước và những con mương ngầm đó đan xen nhau mọc, nhưng hình như được ai đó chăm sóc vậy.

Cứ đẹp đẽ như vậy, rồi xanh mơn mởn như chưa hề bị hư hại, đẹp đẽ đến vậy, thế là họ cũng cảm thấy khá kinh ngạc, nhưng nhìn kỹ thì thực ra khá kinh khủng.

Bởi vì dù sao nơi này không có ánh mặt trời như vậy, nên có thể mọc thành như vậy, cũng không biết rốt cuộc dựa vào cái gì mà phát triển được, cũng không có tài nguyên đất màu mỡ và đất đai, cũng không thể tìm thấy bất kỳ ánh sáng mặt trời nào ở đó.

Ở đó, họ cảm thấy chuyện này vô cùng thần kỳ, cũng có chút không biết tại sao lại không có lý lẽ, có chút sợ hãi.

Cứ thế nhìn, đột nhiên nghe thấy tiếng "đông đông đông".

Rồi tất cả đều nhìn về phía nguồn âm thanh, hóa ra âm thanh đó phát ra từ cái quan tài, đột nhiên họ giật nảy mình.

Nhưng họ từ từ đi về phía cỗ quan tài đó, bởi vì họ muốn xem, muốn nghiên cứu rốt cuộc vì sao nó lại phát ra âm thanh như vậy, bên trong lẽ nào là một vật sống?

Sau khi nhìn kỹ thì đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi.

Ở bên kia, đội của Lý Ca đã xuống, người phó đội trưởng đã đưa Thiên Chân xuống đang ở cuối cùng, cảm giác từ từ vai trò của người phó đội trưởng đã bị vô hiệu hóa, căn bản không có tác dụng.

Thế là mọi người căn bản không để ý đến người phó đội trưởng đó, bởi vì bình thường gã ta cũng không tốt với những người đó, mọi người vốn dĩ không ưa gã, bây giờ đột nhiên có một người mới xuất hiện.

Rồi sắp chiếm lấy vị trí của gã, mọi người đương nhiên phải bám víu theo người đó, nhìn xem năng lực của Thiên Chân cũng không kém.

Nếu không thì tại sao lại có thể giúp tìm thấy lối vào của nơi này, thực sự vô cùng thần kỳ, thế là mọi người thực ra có chút sùng bái Thiên Chân.

Bởi vì họ cảm thấy năng lực của Thiên Chân chắc chắn rất tốt, cảm thấy Thiên Chân tôn trọng họ nhiều hơn, giống như bạn bè, chứ không phải cái cảm giác sai khiến cấp dưới như vậy.

Thực ra lúc ban đầu, Lý Ca không tin tưởng và dựa dẫm Thiên Chân nhiều đến vậy, nhưng sau này vì năng lực của Thiên Chân, nên

Lý Ca từ từ ngày càng tin tưởng người này hơn.

Chương 323

Chuyện cấp trên này, vốn dĩ Lý Ca rất giúp đỡ đồng đội, mặc dù cái gã chó săn kia bình thường hay nói những lời nịnh hót.

Lý Ca cũng biết có một số điều đương nhiên anh ta cũng rất thích nghe, nếu không thì tại sao lại cứ giữ gã bên cạnh, nhưng từ từ nếu những lời như vậy quá nhiều mà không phù hợp với thực tế.

Thì sẽ khiến người ta nghe thấy phiền phức, nên từ từ thực ra Lý Ca cũng hơi phiền, nếu không thì tại sao lại làm ra động tác như vậy.

Làm ra biểu cảm như vậy, làm ra cảm giác đó, hơi không thích cái gã chó săn kia, thế là hơi không để ý đến gã.

Vừa hay bây giờ có một người xuất hiện.

Có thể thay thế vị trí của gã, lần trước cái gã chó săn kia vậy mà lại nói xấu Thiên Chân trước mặt bao nhiêu người, Thiên Chân đâu có làm gì xấu mà bị đả kích nhiều đến vậy.

Mặc dù là một đội trưởng thì sĩ khí là điều đương nhiên phải cân nhắc, nên cái gã chó săn kia vậy mà lại nói như vậy, rõ ràng là không nể mặt, thế là Lý Ca hơi chán ghét người này rồi.

Cảm thấy những thói hư tật xấu bình thường đều đã bộc lộ ra, rồi nhân phẩm của người này không tốt, ham ăn biếng làm, không làm được việc gì, thích sai khiến người khác.

Cuối cùng, mọi người đều không thích gã, sau đó bắt đầu bám víu vào người khác, có lúc vốn dĩ không có ai dùng, cứ tạm bợ dùng một chút.

Rồi yêu cầu mọi người đừng nói xấu nhiều như vậy, dù sao thì cũng không thích cấp dưới của mình bàn tán, nói xấu người khác,

nhưng bây giờ chuyện này đã bày ra trước mắt.

Một người có năng lực hơn, không thích nói nhiều, thậm chí một người có năng lực đến vậy, đương nhiên sẽ thích, thế là từ từ, anh ta bắt đầu chuyển hướng và so sánh.

“Thiên Chân à, nếu tiếp tục đi như vậy, đi đến phía trước nữa, có ba ngã ba, cũng không biết chúng ta rốt cuộc nên đi từ đâu ra mới tốt nhất.

Thôi, ta cũng không hiểu mấy thứ này, thuật quái của cậu khá hiệu quả, hay là giúp ta một lần nữa đi.” Lý Ca vô cùng dựa dẫm Thiên Chân, hy vọng Thiên Chân dùng kỹ thuật của mình, xem có thể giúp nhiều hơn trong chuyện này không, dù sao thì tìm thấy thứ mình muốn vô cùng quan trọng.

Lệnh của ông chủ thì không dám trái lời, anh ta cũng dựa vào cái này để kiếm tiền và sinh sống.

“Xin lỗi Lý Ca, tôi phát hiện bên trong cũng có một từ trường vô cùng mạnh mẽ, sau khi xuống đặc biệt là chỗ lối vào này, tôi rất khó để đo lường rốt cuộc nên đi đường nào.

Nhưng thực ra theo quan điểm của tôi, và theo nghiên cứu của tôi, thông thường lối ra chính thống đều nằm ở phía ngoài cùng bên phải.” Thiên Chân vì muốn năng lực của mình không quá lộ liễu, rồi không để mọi người ghen tị, nên cố ý nói ra những lời như vậy, để năng lực của mình trông không quá dồi dào.

Cuối cùng, nếu không đạt được chuyện này, mọi người cũng sẽ không trách hết mình, nếu không bây giờ nói quá mạnh miệng xong.

Cuối cùng mọi người thật sự không tìm thấy đường, chắc chắn sẽ trách mình, thậm chí lúc đó chắc chắn sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, nên vì an toàn cũng phải nói kỹ.

Không thể nói quá mạnh miệng, phải nói một cách uyển chuyển như vậy.

Thực ra vì anh ta biết đại khái đám huynh đệ kia đã đi về hướng nào, nên mới dám nói như vậy.

Quan trọng nhất là tìm thấy bạn bè của mình, nên nói như vậy, mọi người chắc chắn sẽ thử nghiệm với thái độ thử xem sao, đều nghe theo anh ta đi về phía ngoài cùng bên phải.

Như vậy cuối cùng có thể gặp được huynh đệ của mình, dù sao đi nữa, cuối cùng Thiên Chân tin chắc trong lòng như vậy, vô cùng kiên định.

Lý Ca nghe xong, trong lòng có chút do dự và dao động, bởi vì anh ta cảm thấy nếu người này không thể xác định rõ ràng như vậy, thì xem ra việc sử dụng anh ta cũng không còn đáng tin cậy lắm nữa.

Thế là trong lòng anh ta mới có chút dao động, cái Lý Ca này là một người vô cùng thế lợi, cũng có thể vì ở cạnh ông chủ lâu rồi, nên trong lòng anh ta chỉ nhìn xem người nào có cần thiết không.

Người nào phù hợp không phù hợp, nếu người đó không còn có ích nữa, đương nhiên sẽ không đặc biệt cố gắng đối xử với người đó, nhưng anh ta cảm thấy vì đã thể hiện được năng lực và bản lĩnh rồi.

Thì thử thêm một lần nữa, nếu thực sự không được thì từ bỏ.

“Được rồi, vậy ta tin cậu, chúng ta thử đi về phía ngoài cùng bên phải xem sao, dù sao thì đây là con đường mà cậu hiểu rõ nhất, ta bình thường không nghiên cứu mấy thứ này, nên ta nghĩ nghe ý kiến của cậu cũng rất tốt, ý kiến của cậu rất quan trọng, có căn cứ và khá đáng tin cậy, nên chúng ta đi về phía phải đi.” Nghe Lý Ca nói như vậy, lòng cái gã chó săn kia đều nguội lạnh, bởi vì gã biết cái Thiên Chân kia, một người ngoài đã cướp hết trái tim của tất cả mọi người, thực

ra gã không biết.

Trái tim của những đồng đội đó đều từ từ nguội lạnh đi một chút, nếu không thì tại sao đã ở cùng nhau lâu như vậy, thậm chí còn cảm thấy cái gã chó săn này là một người không đáng tin cậy chút nào.

Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy lại cảm thấy Thiên Chân, chắc chắn có thể là một người bạn tốt, nếu không phải vì người này làm quá tuyệt tình thì có lẽ họ đã giận rồi chăng?

"Vì đã như vậy, tôi nghĩ trước khi chúng ta đi vào, tôi nên thử trước một chút, nếu bên trong có những thứ không tốt lắm, chúng ta cũng nên có sự chuẩn bị.

Nếu không có những thứ không tốt lắm, chúng ta có thể yên tâm mà đi vào." Thiên Chân ra vẻ thần bí, muốn thực hiện "Thất Tinh Bát Trận Đồ" để diễn giải, bởi vì anh ấy cảm thấy nếu Lý Ca không bị mình thu hút, thì sẽ không để Lý Ca tin tưởng mình mãi, sợ rằng trong lòng Lý Ca một khi mất đi sự tin tưởng thì không tốt rồi, nên khi thích hợp phải dùng một số thủ đoạn nhỏ.

Rồi khiến Lý Ca có chút tin tưởng nhỏ và tin cậy nhỏ vào mình, lúc đó toàn đội sẽ không thể rời xa mình, lúc đó thì sao đây, mình sẽ có cách xoay chuyển tình thế rồi.

Bởi vì tính mạng của họ đều nằm trong tay mình rồi.

"Bên trong có đồ vật đấy, mọi người nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận một chút.

Nhưng nếu chúng ta đi vào vô cùng yên tĩnh, vô cùng không ồn ào, như vậy sẽ không kinh động đến chúng.

Nên chúng ta phải cẩn thận một chút khi đi vào." Thiên Chân nói có vẻ có căn cứ, thế là mọi người cũng vô cùng tin tưởng gật đầu, rồi chuẩn bị cả đội im lặng để đi vào.

Thiên Chân sắp gặp được bạn bè của mình rồi, có chút kích động nóng lòng muốn đi vào.

Nhưng mọi người đều không biết, mọi người sẽ nghĩ vị quân sư này muốn đi ở phía trước, rồi giúp đỡ gánh chịu một chút sát thương, mọi người lại có ấn tượng tốt hơn mấy phần về Thiên Chân.

"Hừ, nếu đây là một ngôi mộ vô cùng nguy hiểm, thì có lẽ cái thứ đó chẳng có gì cả.

Nếu muốn thì ta cũng sẽ làm, giả vờ thần bí như vậy, đừng nghĩ ta không biết, thật sự là một chiếc gối thêu hoa, những lời của cậu ta ta cảm thấy nếu ta bịa ra thì còn tốt hơn, vậy mà mọi người đều tin rồi." Cái gã chó săn kia ở phía sau nói như vậy, mặc dù Lý Ca không nghe thấy, nhưng có một số người ở phía sau đã nghe thấy, vốn dĩ họ đã có thành kiến với cái gã chó săn này, nên không để ý nhiều đến những gì gã ta nói.

Nhưng Thiên Chân nghe xong thì cười cười, cảm thấy trong đám người này hóa ra người cuối cùng động não suy nghĩ lại là gã ta, những gì mình làm quả thật y hệt như những gì gã nói.

Nhưng đội trưởng của gã ta không hiểu, rồi cứ thế chỉ huy lung tung, cũng không có cách nào cả, mình chỉ là một người đưa ra kiến nghị mà thôi, cuối cùng có làm hay không thì tùy thuộc vào cấp trên.

Bên kia, mọi người đi nhanh đến gần quan tài thì âm thanh từ từ nhỏ lại, thế là họ ghé sát vào cái quan tài để lắng nghe kỹ âm thanh vừa nãy, rốt cuộc có phải phát ra từ cái quan tài đó không.

Nhưng mọi người vừa mới dán vào thì đột nhiên nghe thấy một tiếng "thông".

Mấy người kia nghe thấy tiếng động đó xong đều vô cùng sợ hãi, không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì, nhưng họ từ từ tiến đến gần

cái quan tài, bởi vì họ muốn biết bên trong rốt cuộc là tiếng gì.

Đợi đến gần rồi thì phát hiện tiếng động đó đột nhiên biến mất, thế là họ cảm thấy xem ra nhất định phải mở cái quan tài đó ra trước.

Bởi vì bên trong nhất định có thứ gì đó, tất cả những bí mật chắc chắn đều nằm trong cái quan tài đó, ở những chỗ khác cũng không thấy có thứ gì khác lạ.

Chương 324

Điều kỳ lạ nhất là cái quan tài này lại phát ra âm thanh, nên họ cảm thấy chắc chắn cái quan tài này có vấn đề, thế là họ quyết định nhất định phải nghiên cứu kỹ.

"Cái khóa này thì sao, trông khó mở thật, đã có mấy tầng rồi, nhưng đoán chừng chúng ta nỗ lực, mấy người cùng dùng sức, đoán chừng có thể mở ra được, nên nếu chúng ta muốn mở cái quan tài này trước, cần phải nỗ lực một chút, xem có làm được không." Bàn Tử nhìn cỗ quan tài rồi đưa ra cách của mình, bởi vì kinh nghiệm của anh ta khá phong phú, nên mọi người đều cảm thấy lời anh ta nói khá đáng tin.

"Vậy thì được rồi, nếu đã như vậy, thì chúng ta mở cái quan tài này ra trước đi, dù sao thì nếu chúng ta không nhìn xem bên trong rốt cuộc có gì, đoán chừng hôm nay trong lòng đều sẽ không yên tĩnh, bởi vì chúng ta sẽ luôn nghĩ, bên trong rốt cuộc là thứ gì, nên, nếu mọi người đều hy vọng được xem thì mở ra trước đi." Lâm Dương đề nghị, mọi người cũng không có dị nghị, thế là đồng ý, cùng chuẩn bị dùng sức mở cái quan tài đó ra.

Thế là Bàn Tử từ từ lấy ra một số công cụ, có cả đồ mở khóa, có ốc vít, một số thứ có thể dùng chút khéo léo.

Dù sao thì nếu mở khóa, dùng những thứ này sẽ tiện hơn, mang theo cũng sẽ nhẹ nhàng hơn.

Bận rộn cả nửa ngày, Bàn Tử đã thử tất cả các công cụ với những thứ bên trong, nhưng điều kỳ lạ là cái khóa đó vô cùng cứng rắn, trông không hề nhúc nhích.

Thậm chí cảm thấy còn không hề bị hư hại, thế là anh ta nghĩ liệu

có nên đổi phương pháp không, dù sao thì nhìn xem chẳng có chút hiệu quả nào.

“Tôi nghĩ là, cái này chắc là không dễ mở, cái khóa này chất liệu cứ như hàn băng ngàn năm vậy, chạm vào lạnh buốt, nhưng vô cùng khó mở, trông cũng đã có một thời gian nhất định và một lịch sử nhất định, đoán chừng cái khóa này còn lớn tuổi hơn cả chúng ta, nếu muốn mở, xem ra hay là chúng ta đừng cố gắng mở nữa, mà hãy trực tiếp cắt ra hoặc phá khóa đi.” “Không đúng rồi, ý này tôi cảm thấy không đặc biệt tốt.

Nếu phá khóa như vậy, sẽ không tốt lắm đâu.

Nếu đã như vậy, chúng ta không làm như vậy đi, chúng ta thử lại một lúc nữa, nếu thật sự không được thì chúng ta phá khóa.” “Lâm Dương chuyện này nghe theo Bàn Tử đi, bởi vì tôi thấy cái khóa này thực sự không hề động đậy, cảm giác Bàn Tử mở khóa ít nhất cũng phải có dấu hiệu nới lỏng, nhưng hôm nay cái khóa này ngay cả nới lỏng cũng không có, nên xem ra mở khóa này thực sự không đơn giản.

Theo lời của Bàn Tử, chúng ta hoặc là cắt ra, hoặc là trực tiếp phá khóa đi, đừng cố gắng mở nữa.” Bàn Tử, Lâm Dương, Tiểu Ca ba người ngồi đó thảo luận xem làm thế nào để mở cái khóa đó một cách tốt nhất mà không làm hỏng, nhưng đã thảo luận một hồi.

Thế là Bàn Tử cảm thấy chắc chắn phải phá khóa, nếu không đoán chừng cũng không mở được nữa, thế là anh ta nghĩ.

Nếu đã như vậy thì nghe theo Bàn Tử đi, dù sao thì kinh nghiệm của anh ta khá phong phú, trong số mấy người, về mặt này Bàn Tử tiếp xúc lâu nhất.

Thế nên mấy người cũng không thể nghi ngờ một người khá chuyên nghiệp, quyết định để anh ta phá khóa thì tốt hơn.

Thế là Bàn Tử vô cùng vui vẻ cầm công cụ của mình đi phá cái khóa đó, nhưng khi anh ta gõ, Bàn Tử cảm thấy, khi anh ta cạy, cái quan tài có chút động đậy.

Nhưng vì muốn mọi người tiếp tục ở đó mở cái thứ này, thậm chí đi xem những thứ bên trong, anh ta không nói cho mọi người, cảm thấy nếu nói cho mọi người thì có thể sẽ bị ngăn cản, bị cấm cản.

Rồi tiếp tục cách mở cái quan tài đó, thế là anh ta quyết định không nói thì tốt hơn, bởi vì dù sao anh ta biết chuyện này mọi người cũng không biết, lúc đó có lẽ cũng sẽ phát hiện ra.

Nói ra vì quên rồi.

Quả nhiên đổi một phương pháp, mở cái quan tài đó không lâu sau đã được mở ra, khá bất ngờ, bởi vì cái này trông cũng không kiên cố đến vậy.

Thế là sau khi mở cái khóa đó ra, mọi người giúp đỡ, từ từ đẩy cái quan tài đó ra, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì, tại sao lại phát ra âm thanh.

Sau khi đẩy ra, họ phát hiện bên trong yên tĩnh nằm hai cỗ thi thể, một thi thể nam, một thi thể nữ, không có gì đặc biệt, chỉ là trên mặt thi thể nam có đeo một cái mặt nạ.

Không thể nhìn thấy người đàn ông đó rốt cuộc trông như thế nào, nhưng cũng chỉ là một bộ xương khô mà thôi, cũng không đáng để nghiên cứu, nên họ cảm thấy có lẽ âm thanh vừa nãy không phải phát ra từ cái quan tài này.

Có lẽ gần cái quan tài này cũng không muốn đến những nơi đáng sợ như vậy, nhưng bây giờ đã mở quan tài ra, mới phát hiện bên trong quả thật cũng không có gì khác thường.

“Hai cỗ thi thể mặc sang trọng như vậy, xem ra địa vị vô cùng

khác biệt, đoán chừng người đàn ông này là chồng của người phụ nữ, người phụ nữ này là một hoàng hậu, người đàn ông này là một người có địa vị như hoàng đế, đoán chừng cũng là một loại thủ lĩnh nào đó chăng, ở nơi như thế này mà có thể trang điểm lộng lẫy như vậy cũng được rồi." "Nhưng tại sao lại không có nhiều đồ bồi táng chứ?

Chỉ có hai cỗ thi thể, ngay cả trong quan tài cũng không có đồ, nhiều nhất là trên tay và trên người có đeo một ít trang sức, nhưng những quan tài bình thường đều sẽ đặt rất nhiều đồ tế phẩm xung quanh thi thể, cái này lại không có, lạ thật, cứ như không được chúc phúc vậy." Bàn Tử cứ mãi nghĩ về những thứ đó, thế là đưa ra thắc mắc, bởi vì anh ta vô cùng tò mò tại sao những thứ mà anh ta muốn đều không có chứ?

"Chẳng lẽ cái quan tài này bị người khác mở rồi sao?

Cảm thấy cũng không giống bị mở ra.

Nếu bị mở ra thì cái quan tài này chắc chắn rất dễ mở, nhưng đối với chúng ta lại khó mở, chứng tỏ cái quan tài này lần đầu tiên được chúng ta mở ra." Bàn Tử ở đó suy nghĩ rốt cuộc là nguyên nhân gì, nhưng Lâm Dương và Tiểu Ca quan tâm hơn đến lịch sử của chủ nhân ngôi mộ này và thân phận của họ.

Hai người đó có mối quan hệ như thế nào, mới càng khiến người ta tò mò, hơn cả đồ bồi táng, xem ra có sức hấp dẫn hơn nhiều, nhưng Bàn Tử lại thích những thứ đó hơn.

Còn Văn Cẩm thì căn bản không tiến lên, có lẽ khi mở ra đã nhìn lên một cái, nhưng cảm thấy những thứ này có chút đáng sợ, thế là cô ấy đang làm nghiên cứu.

Khi đang tìm kiếm một số đồ bồi táng ở đó, cô ấy đều không hề tiến lên, xem bốn phía của cái đại điện đó rốt cuộc có gì đẹp hay có đồ vật gì có giá trị kỷ niệm thì Văn Cẩm thích hơn.

“Tôi cảm thấy ngôi mộ này cứ như một ngôi mộ giả vậy, bởi vì không phải những thứ trước đây, đối với chủ nhân ngôi mộ này thì những đồ bồi táng này thực sự quá ít, không tương xứng với địa vị, và những bức tranh trên tường cũng không tương xứng, nên không phải là một ngôi mộ giả sao, cứ như một chiêu hư ảo vậy.” Bàn Tử đưa ra nghi vấn.

“Nhưng theo quan sát của tôi về cái đại điện này, trên bản đồ của chúng ta ghi đây là trung tâm, liệu nơi này có phải là nơi mà Tam Thúc muốn chúng ta tìm kiếm không, tại sao một ngôi mộ lớn như vậy lại không có gì cả?

Cái này thực sự nghe có chút giá trị và ý nghĩa để thám hiểm.” Lâm Dương nói ra cách của mình.

“Không chừng đâu, dù sao thì cách nói của Tam Thúc mỗi lần đều kỳ lạ như vậy, ta cũng không thể đoán ra.

Đã ở cùng nhau lâu như vậy rồi, dù sao thì Tam Thúc dù thế nào đi nữa, đối với chúng ta rất tốt, chúng ta đều rất biết ơn, bình thường ta cảm thấy Tam Thúc đối với mấy anh em ta cũng giống như cha ruột vậy.” “Một số quyết định của Tam Thúc ta đều ủng hộ, nhưng không thể đoán ra bình thường anh ấy muốn chúng ta làm gì, muốn chúng ta làm những gì.

Lần này, cảm thấy cũng nên tuân theo tâm nguyện của Tam Thúc, không phải thực ra chúng ta cũng rất muốn nghiên cứu sao, nhưng cuối cùng kết quả có lẽ quá trình cũng không mấy vui vẻ, nhưng thực sự không hiểu anh ấy muốn chúng ta đi đâu.” Bàn Tử vì không tìm thấy một số kho báu, một số thứ mà anh ta muốn, nên có chút tức giận bắt đầu ăn nói lung tung, nói một số điều mà anh ta cũng không biết là đang nói gì.

“Đừng nói như vậy, thực ra có lúc tôi thấy Tam Thúc rất tốt, nên

dù sao đi nữa, lần này chúng ta thực ra cũng không đi vô ích.

Tôi cảm thấy nơi này sẽ không đơn giản như chúng ta đã phát hiện, không chừng đây là nơi mà Tam Thúc muốn chúng ta tìm kiếm, những thứ bên trong cần chúng ta đi thám hiểm.

Không thể cứ mãi dựa dẫm vào người khác." Tiểu Ca khuyên Bàn Tử.

Lý lẽ này mọi người đều hiểu, nhưng bây giờ đã đến mức độ này rồi, đương nhiên trong lòng sẽ có chút bùng nổ, bởi vì không biết tiếp theo sẽ là tình huống gì.

Nên mới có chút lo lắng, không phải thực ra rất tốt sao, nếu mọi người đều có thể ở đó yên tâm, rồi tỉ mỉ suy nghĩ Tam Thúc rốt cuộc muốn chúng ta phát hiện ra thứ gì, không chừng có thể tìm ra một số thứ.

Đối với họ mà nói sẽ được lợi không ít, rồi lúc đó, nhóm người kia đã đến rất gần, sắp tiếp cận rồi, không biết họ rốt cuộc có thể phát hiện ra cái mật thất này không.

Bởi vì thực ra toàn bộ bố cục đều đại thể thông với nhau, nếu đi vào từ một lối vào tiếp theo, thực ra cũng có thể tìm thấy, nhưng cái bát quái trận sinh môn và tử môn đó thực sự không dễ tìm.

Nên nếu nhóm người kia thực sự đi vào thì đoán chừng thật sự rất khó ra, còn Thiên Chân thì trên đường đi, tại sao lại có thể đi nhanh đến vậy, bởi vì lúc trước những người như Bàn Tử, và Tiểu Ca.

Đã đi xa ở phía trước trên đường đi, cũng đã dọn dẹp đại khái những thứ ở phía trước, đã đi một chặng đường dài.

Nên những người vào sau sẽ đi nhẹ nhàng hơn, bởi vì khoảng cách giữa hai bên cũng không xa lắm, trong số những người bạn học này cũng không có thứ gì đặc biệt đáng sợ, nhiều nhất là có thể gặp phải

cái Thi miết.

Chương 325

Thực ra vốn dĩ cứ nghĩ trên đường đi có lẽ không có gì, ai biết đi đi lại lại thì thật sự đã gặp phải.

Đám Thi miết đã xuất hiện sao?

Chúng tôi đều đã bị tấn công, người thảm nhất là người phó đội trưởng, cái gã chó săn đó có kết cục hơi thảm, đám Thi miết đã ăn sạch gã, không còn sót lại cả cặn bã, chỉ còn lại mấy cái xương.

Nên mọi người nhìn thấy đều rất sợ hãi, rất kinh khủng, không dám tiếp tục nữa, nhưng đội trưởng lại nói.

"Mọi người tiếp theo đừng sợ, tiếp tục đi về phía trước, phía trước chắc chắn không có gì.

Chỉ cần mọi người đi ra ngoài, có tiền thưởng đấy, đó đều là tiền của người ta bỏ ra đấy.

Bởi vì nếu không dùng được thì đến lúc đó số tiền được phát không phải đều mất sao?

Nên chỉ cần chúng ta đi ra ngoài sẽ nhìn thấy một khoảng sáng, tuyệt đối đừng từ bỏ." Đội trưởng cứ thế dụ dỗ, quan trọng nhất là phải đi ra ngoài trước đã, nếu không ở trong đó mà không có chút thành quả nào, rồi không có chuyện gì cả, lỡ cuối cùng lại có một đống thứ xuất hiện thì cũng không tốt lắm, nên anh ta cứ thế muốn nhanh chóng đi ra ngoài.

Thiên Chân nhìn cảnh tượng đó xong cũng không nói gì, bởi vì anh ấy không sợ hãi đến vậy, bởi vì anh ấy đi vào cũng vì bạn bè của mình.

Nhưng những người này không có mối quan hệ quá lớn, chỉ vì

muốn tìm bạn bè của mình, cuối cùng đi ra ngoài rồi, xem ra bạn bè của mình cũng được, nhưng nếu gặp được bạn bè của mình ở bên trong thì sẽ vui hơn.

Nên lý do đi vào chiến đấu, cũng không phải vì mình, cũng không cần lo lắng về sự an toàn tính mạng của mình, nên không nói gì, chỉ là cái gã chó săn kia đã chết.

Anh ấy cảm thấy con đường tiếp theo có lẽ sẽ đi thuận lợi hơn, bởi vì sẽ không có ai cản trở, cũng không có ai nói xấu sau lưng.

Quả nhiên sau khi phát hiện ra ý nghĩa của cái gã chó săn đó, lão đại của Thiên Chân là Lý Ca vô cùng dựa dẫm, có chuyện gì sao?

Anh ấy thích bàn bạc với Thiên Chân.

Rồi đi con đường nào hoặc trên đường có khó khăn gì, có vấn đề gì đều sẽ hỏi, mặc dù Thiên Chân đều không biết, nhưng đều sẽ trả lời.

Bởi vì anh ấy cảm thấy nếu không trả lời được thì sẽ trông đặc biệt không chuyên nghiệp, đặc biệt nghiệp dư, nếu cái sự nghiệp dư đó bị phát hiện thì đó sẽ là một tình huống vô cùng không tốt.

Nếu bị phát hiện nghiệp dư thì từ từ có thể sẽ trở thành gánh nặng, rồi sẽ bị ghét bỏ, sẽ biết được năng lực của mình.

Thực ra không tốt đến vậy, nên vì sĩ diện, phải cố gắng cứng rắn đi tiếp, không được chỉ đường sai cho mình.

Thực ra Thiên Chân không biết mình đã ngày càng gần Tiểu Ca và Bàn Tử hơn, chỉ là không tìm thấy lối vào của cái đại điện đó, bởi vì thực ra lối vào của cái đại điện đó vô cùng ẩn kín.

Chỉ có lối vào của sinh môn sau khi đi vào mới đến cái đại điện thật sự, bên trong quả thật giấu thứ mà Tam Thúc muốn họ tìm, chỉ là họ thật sự không quan sát kỹ.

“Xem ra tại sao dưới cái quan tài này lại có một chỗ nhô lên, tôi cảm thấy hình như có thể mở ra được, không chừng bên dưới quả thật giấu đồ vật đấy, những thứ này không chừng là những thứ Tam Thúc muốn chúng ta tìm kiếm.” Lâm Dương vô cùng tinh mắt, nhìn thấy có vẻ như có thứ gì đó ẩn giấu, thế là quyết định mở cái đó ra, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì, có giá trị gì không.

Sau khi đẩy cái quan tài đó ra, rồi có một thang máy tự động đi lên, đột nhiên một cái hộp nhỏ giống như hộp kho báu hiện ra trước mắt.

Họ đi mở cái hộp đó, xem bên trong hộp rốt cuộc có thứ gì, sau khi mở ra, chỉ có một cuộn giấy.

Trên cuộn giấy đó vẽ.

Có một nơi quả thật đã được đánh dấu là cuối sa mạc, cái cuối sa mạc đó trông như kho báu vô tận vậy, bốn phía dường như bao quanh bởi bảo vật.

Dù sao thì cuộn giấy đó vẽ như vậy, nhưng ngoài cuối sa mạc ra, còn có một nơi kéo dài.

Nơi đó là góc Đông Bắc, không biết nơi đó rốt cuộc có gì, bởi vì cuộn giấy đó không đầy đủ tầng lớp, nhưng được nối liền bằng một đường dây.

Cũng ở phía ngoài cùng bên trái là cuối sa mạc và góc Đông Bắc, cũng như phía Nam có một nơi, ba nơi đó cứ như một hình tam giác, cũng không biết rốt cuộc là một hình tứ giác hay một hình dạng nào, liên kết chúng lại.

Giữa chúng có mối quan hệ với nhau, xem ra Tam Thúc muốn chúng ta tìm kiếm, nơi này, thứ này, cảm thấy xem ra hành trình có lẽ chưa kết thúc, ngoài chặng đường này chắc chắn còn có tầng tiếp theo cần phải đi nghiên cứu.

“Cái hộp này lẽ nào chỉ có một cuộn giấy sao?

Không còn thứ gì khác sao?

Đối với chúng ta như vậy thì có giá trị gì, có ý nghĩa gì chứ?

Chẳng có tác dụng gì lớn, tìm kiếm thêm xem có đồ vật nào có thể cần thiết không.” Lâm Dương nói, rồi nhanh chóng tìm kiếm xem bên trong có chỗ nào giấu đồ vật khác không, muốn tìm những thứ khác có ích cho mình.

Tìm kiếm nửa ngày, đột nhiên dưới cái hộp đó có một chỗ giống như ngăn bí mật, tìm thấy một viên châu báu, viên châu báu đó là một viên châu báu màu vàng.

Mặc dù không biết viên châu báu đó có tác dụng gì, nhưng cảm thấy hình như viên châu báu này đang phát huy tác dụng trọng đại, cứ như là trung tâm của cả một kim tự tháp vậy.

Thế là Lâm Dương chuẩn bị lấy viên châu báu đó đi về đưa cho Tam Thúc nghiên cứu, hỏi Tam Thúc không phải sao?

Đây là thứ mà ta tìm được, thế là Lâm Dương đã lấy đi.

Nhưng ngay khoảnh khắc lấy đi, cái đại điện đó bắt đầu vỡ nát, bắt đầu sụp đổ, cứ như những viên gạch trên tường cứ không ngừng rơi xuống.

“Nhanh chạy đi, bên trong sắp sụp đổ rồi, nhanh chạy ra ngoài, xem ra viên châu báu này quả thật không đơn giản, chúng ta vừa lấy xong thì nó đã sụp đổ, cái đại điện này cũng sắp không còn tồn tại nữa rồi.” Thế là Lâm Dương nhanh chóng bỏ viên châu báu đó vào túi của mình, rồi chạy nhanh về phía lối ra, may mắn là tất cả đồ vật đều rơi xuống sau khi họ đã chạy ra ngoài trước.

Nếu không thì cái đại điện này nếu bị hủy hoại, đối với họ chắc chắn tình thế vô cùng bất lợi, bởi vì tất cả đều đang ở bên trong đó.

Đương nhiên rồi, tiếng sụp đổ lớn như vậy, những người trong mộ cũng sẽ cảm thấy sao, thế là họ cảm nhận được, biết nơi này chắc chắn không chỉ có một tộc người mà còn có những người khác.

Thế là, Thiên Chân bắt đầu từ từ bị nghi ngờ, bởi vì nếu anh ấy ở đó ngay từ đầu, thì sẽ không biết bên trong có người sao.

Nếu bên trong có người khác, thì chứng tỏ người này không nói thật, vậy thì vừa nãy khi đi vào, tất cả mọi thứ đều là lừa dối sao?

"Chuyện gì vậy?

Tại sao lại có tiếng động?

Bên trong không phải không có người khác sao?

Tại sao ngoài đám người chúng tôi ra lại có người khác, đã ở trong đó lâu như vậy rồi, tại sao lại không nói với tôi?

Chương 326

Chẳng lẽ cậu thông đồng với những người ở dưới đó sao?

Giữa hai người có quen biết sao?

Lừa tôi xuống là vì lý do gì?" Lý Ca cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sau khi nghĩ lại thì bắt đầu phân tích chính xác, rồi bắt đầu chất vấn Thiên Chân.

"Tôi không biết bên trong có người, tôi đã nói tôi chỉ mới thất lạc với đội ngũ của mình gần đây, tôi đã nói là cũng chỉ mới một ngày thôi, tôi không biết ai đã xuống trước tôi, ai đã xuống lúc nào, dù sao thì tôi không nhìn thấy họ.

Nếu xuống thì có lẽ không phải mang theo đồng đội của mình xuống đâu." "Nếu muốn xuống, không phải tôi lừa dối, là anh ép tôi xuống, tôi vốn dĩ có thể không xuống, anh cảm thấy cần tôi có ích, rồi tôi mới đồng ý giúp đỡ dưới danh nghĩa đi cùng anh xuống, bây giờ vậy mà lại trách tôi." Thiên Chân giả vờ đáng thương nói, như vậy Lý Ca cũng có chút tự trách, cảm thấy hình như có chút gì đó, hình như Thiên Chân quả thật đã làm đúng rồi.

Quả nhiên, sau khi Lý ca – đội trưởng của bọn họ – hiểu ý của người đó, liền trở nên vô cùng ỷ lại.

Có chuyện gì anh ta cũng thích bàn bạc.

Sau đó, đi con đường nào hay trên đường có khó khăn, vấn đề gì đều sẽ thỉnh giáo.

Mặc dù người kia không hề biết gì, nhưng vẫn sẽ trả lời.

Bởi vì cảm thấy nếu không trả lời được, sẽ lộ vẻ đặc biệt không chuyên nghiệp, đặc biệt nghiệp dư, nếu sự nghiệp dư này bị phát hiện

thì tình huống sẽ rất tệ.

Nếu bị phát hiện là nghiệp dư, dần dần có thể sẽ trở thành gánh nặng, rồi sẽ bị ghét bỏ, năng lực sẽ bị coi thường.

Thực ra năng lực của người đó cũng không tốt đến thế, nên để "đánh sưng mặt giả làm người giàu" (cố tỏ ra nguy hiểm), phải mạnh mẽ kiên trì đi tiếp, không thể chỉ đường sai cho người ta được.

Thực ra ta không hề biết rằng Lý ca, Tiểu Ca và Bàn Tử đang ngày càng đến gần mình hơn, chỉ là ta không tìm thấy lối vào đại điện kia.

Bởi vì lối vào đại điện thực sự rất bí ẩn.

Chỉ có sau khi đi vào qua cửa Sinh môn, mới có thể đến được đại điện chân chính, bên trong quả thật cất giấu thứ mà Tam Thúc nhờ ta tìm, chỉ là ta đã không quan sát kỹ lưỡng.

"Ta thấy dưới đáy quan tài hình như có một chỗ nhô lên, ta cảm giác như có thể mở ra được.

Biết đâu bên dưới có giấu đồ thật, có khi mấy thứ này là đồ Tam Thúc nhờ ta tìm." Lâm Dương rất tinh mắt, thấy bên dưới quan tài hình như có giấu một chút đồ, thế là ta quyết định mở nó ra xem bên trong rốt cuộc có thứ gì, có giá trị hay không.

Sau khi đẩy quan tài ra, có một chiếc thang máy tự động nâng lên, đột nhiên một chiếc hộp nhỏ như hộp báu vật xuất hiện trước mắt ta.

Ta đi mở chiếc hộp đó ra để xem bên trong có thứ gì.

Sau khi mở ra, bên trong chỉ có một quyển trục, trên quyển trục đó vẽ một nơi thực sự là tận cùng sa mạc.

Tận cùng sa mạc đó trông như kho báu vô tận, xung quanh như được bao bọc bởi bảo vật.

Dù sao thì quyển trục đó vẽ như vậy, nhưng ngoài tận cùng sa

mạc ra, còn có một nơi kéo dài.

Nơi đó có thể là phía Đông Bắc, ta không biết bên trong nơi đó có gì, vì quyển trục không hoàn chỉnh, nhưng tất cả được liên kết bằng một sợi dây.

Ở phía cực trái là tận cùng sa mạc và góc Đông Bắc, cùng với một nơi ở phía Nam, ba điểm đó hình như tạo thành một tam giác, ta cũng không biết là một tứ giác hay hình dạng nào, chúng liên kết với nhau.

Giữa chúng tồn tại mối quan hệ tương hỗ.

Ta nghĩ những thứ Tam Thúc nhờ ta tìm, một nơi, một món đồ, ta cảm thấy hành trình có lẽ chưa kết thúc, ngoài chặng này chắc chắn còn có tầng tiếp theo cần phải khám phá.

"Cái hộp này chẳng lẽ chỉ có một quyển trục sao?

Không còn gì khác à?

Đối với chúng ta thì có giá trị, ý nghĩa gì chứ?

Chẳng có tác dụng lớn lao gì cả, tìm thêm xem còn có thứ gì hữu dụng không." Lâm Dương vừa nói vừa nhanh chóng tìm xem bên trong còn có chỗ nào giấu đồ, muốn tìm những thứ khác có ích cho mình.

Tìm mãi nửa ngày, đột nhiên ở dưới đáy hộp có một ngăn bí mật, ta tìm thấy một viên châu, đó là một viên châu màu vàng.

Mặc dù không biết viên châu đó có tác dụng gì, nhưng ta cảm giác nó như đang đóng vai trò quan trọng, giống như lõi của cả kim tự tháp.

Thế là ta chuẩn bị mang viên châu này về cho Tam Thúc nghiên cứu, hỏi Tam Thúc đây có phải thứ ta tìm không?

Đây, ta đã lấy được rồi.

Nhưng ngay khoảnh khắc ta cầm lấy, đại điện bắt đầu nứt ra, sụp đổ, gạch tường không ngừng rơi xuống.

“Chạy mau, nơi này sắp sập rồi, nhanh lên chạy ra ngoài, xem ra viên châu này quả nhiên không hề đơn giản, chúng ta vừa cầm lấy thì nó sập, đại điện này cũng sắp không còn tồn tại nữa rồi.” Lâm Dương vội vàng cho viên châu đó vào túi, rồi nhanh chóng chạy về phía lối ra, may mắn là tất cả mọi thứ đều rơi xuống sau khi chúng ta đã chạy thoát.

Nếu không, nếu đại điện này bị phá hủy, đối với chúng ta chắc chắn tình hình sẽ rất bất lợi, vì chúng ta đều đang ở bên trong.

Đương nhiên rồi, tiếng sụp đổ lớn như vậy, những người khác trong mộ liệu có cảm thấy không?

Ta đã cảm nhận được, và ta biết nơi này chắc chắn không chỉ có một nhóm người, chắc chắn có những người khác.

Lúc này, Thiên Chân bắt đầu bị nghi ngờ, vì nếu từ đầu cậu ấy đã ở bên trong, thì sao lại không biết bên trong có người chứ?

Nếu bên trong có người khác, vậy có nghĩa là người đó đã không nói thật với chúng ta, vậy mọi chuyện khi vừa mới vào có phải đều là lừa dối không?

“Chuyện gì thế này?

Tại sao lại có tiếng động?

Bên trong không phải không có người khác sao?

Tại sao ngoài nhóm chúng ta ra lại có người khác, bọn họ đã ở đây lâu như vậy rồi, tại sao không nói cho chúng ta biết, chẳng lẽ cậu ta cùng phe với những người bên dưới sao?

Hai người quen nhau à?

Lừa dối chúng ta xuống đây vì lý do gì?" Lý ca cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sau khi hồi tưởng, anh ta bắt đầu phân tích chính xác, rồi bắt đầu chất vấn Thiên Chân.

Chương 327

“Tôi không biết bên trong có người, tôi đã nói rồi, tôi chỉ mới đây bị lạc khỏi đội ngũ của mình, tôi cũng chỉ mới lạc được một ngày thôi, tôi không biết ai đã xuống trước tôi, hay xuống vào lúc nào, dù sao thì tôi không gặp họ, nếu họ xuống có lẽ không phải là cùng với đồng đội của họ xuống.” “Nếu anh muốn tôi xuống, thì không phải tôi lừa dối, mà là anh đã ép tôi xuống, vốn dĩ tôi có thể không xuống, anh cảm thấy cần tôi vì tôi có ích, sau đó tôi mới đồng ý giúp đỡ anh với danh nghĩa đi cùng, bây giờ anh lại đổ lỗi cho tôi sao?” Thiên Chân giả vờ ấm ức nói, Lý ca nghe vậy cũng có chút tự trách, cảm thấy mình hình như hơi quá, hình như Thiên Chân nói đúng.

Lý ca đã thấy, cảm thấy lời Thiên Chân nói rất có lý, vì vậy cảm thấy không nên đổ lỗi cho người ta nữa, dù sao thì bây giờ số người thực sự rất ít.

Anh ta cũng không muốn vứt bỏ một sự bảo đảm nhỏ bé trong tay mình, không biết người này rốt cuộc thế nào.

Nhưng tin rằng, đã ở chung với người này lâu như vậy, cảm thấy tâm địa cậu ta rất lương thiện, và cũng rất vui vẻ giúp đỡ người khác, sẵn lòng giúp đỡ người khác.

Vì vậy cảm thấy rất tốt, và không nên nữa, dù sao thì người ta cũng có chút năng lực, và có lẽ sự sụp đổ và nổ lớn phía trước là do nhóm người trước gây ra.

Nhưng nghe những lời này xong, sẽ rất cảnh giác, vì không biết rốt cuộc là ai, vì cũng không quen biết nhóm người đó, cảm thấy phía trước thực sự có người.

“Huynh đệ, bây giờ chúng ta ít người quá, có nên xông lên không?

Cũng có nên đi xem một chút, ai đang ở phía trước?

Dù sao thì chúng ta vừa trải qua chuyện đó, người chết thì chết, bị thương thì bị thương, chẳng còn ai cả, vì vậy bây giờ thực sự cần phải cân nhắc xem có nên tiếp tục xông lên nữa không?" "Vì tôi nghe thấy khí thế phía trước, cảm thấy phía trước rất nguy hiểm, thậm chí nghe nói có nổ, có những chuyện khác, vì vậy tôi cảm thấy nếu chúng ta cũng rút lui thì cũng không phải là không được, cũng nên đợi thêm một đợt viện trợ nữa, nhưng tôi cảm thấy không đặc biệt cần thiết, vì chúng ta cũng khá nhiều người, nên tiến lên thì thực ra cũng không sao." Lý ca với tư cách là một đội trưởng, có năng lực của đội trưởng thì chắc chắn rồi, anh ta cũng rất tôn trọng mọi người, có bất kỳ cách nào cũng sẽ bàn bạc với mọi người, cũng sẽ thảo luận với mọi người.

Vì vậy mọi người cảm thấy được coi trọng, được đánh giá cao sẽ cảm thấy đi theo đội trưởng này rất tốt, nhưng lần này thực sự có chút lùi bước.

Nhưng Lý ca không biết sao, vì vậy chỉ có thể động viên mọi người, đưa cho mọi người một liều thuốc an thần để nói chuyện với mọi người, như vậy để mọi người bình tĩnh lại.

Cảm thấy tiếp tục đi lên phía trước chắc chắn cũng không có chuyện gì lớn, rồi để mọi người cố gắng tiến lên, vì có thể có lệnh của ông chủ, nếu không tiến lên thì không ổn rồi.

"Vì đội trưởng đã nói như vậy, đội trưởng còn không sợ, vậy chúng ta sợ gì chứ?

Tôi thề chết đi theo đội trưởng, từ khoảnh khắc xuống đây, tôi đã biết bên trong sẽ có rất nhiều hiểm nguy, rất nhiều chuyện đáng sợ, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, vì vậy sẽ không đặc biệt lo lắng." Mọi người cảm thấy nếu đội trưởng không sợ thì phải dũng cảm lên, Thiên Chân đứng một bên nhìn mọi chuyện, thực ra cậu ấy rất muốn

mọi người tiếp tục đi lên.

Vì cậu ấy đã nghe bạn bè mình nói rằng theo hướng đó, đã truyền tin tức cho mình, vì vậy biết phải đi về hướng nào, biết phương hướng, đương nhiên hy vọng mọi người cùng đi.

Có thể có thêm vài người bảo vệ, dù sao mình cũng không phải loại người đại công vô tư, nếu có người bảo vệ thì đương nhiên sẽ rất vui.

"Vì mọi người đã quyết định rồi, vậy tiếp tục đi lên thôi, dù sao thì con đường phía trước tôi cảm thấy có, vừa rồi mọi người cũng nghe thấy tiếng động rồi, vậy chúng ta không đi về hướng đó, vì nơi đó chắc chắn đã sập rồi, chúng ta đi sang bên cạnh, biết đâu có thể gặp được nhóm người đó, nếu gặp rồi, có lẽ chúng ta sẽ phải đối kháng." "Nhưng tôi cảm thấy với thực lực của đội chúng ta tuyệt đối không có vấn đề gì, sau khi chiến đấu chắc chắn sẽ nghiền nát họ không thương tiếc, vì vậy đừng lo lắng cuối cùng sẽ có khó khăn gì." Thiên Chân nói như vậy, để an ủi mọi người, để mọi người tiếp tục đi lên.

Bàn Tử, Tiểu Ca, Lâm Dương và Văn Cẩm sau khi chạy ra khỏi nơi đó, lại đi vào một đường hầm dài, mặc dù không biết cuối cùng nó dẫn đến đâu.

Nhưng dù sao cũng yên tâm hơn nhiều so với việc ở lại chỗ đó, vì cảm thấy ít nhất ở nơi này sẽ không sụp đổ, đã lấy được những thứ cần thiết, viên châu màu vàng đó và cả quyển trục.

Ta cảm thấy đây có lẽ là thứ có giá trị nhất trong ngôi mộ này, vì vậy cũng đã mãn nguyện, thực ra là đang chuẩn bị tìm lối ra để đi ra ngoài.

Nhưng lúc này hình như nghe thấy phía sau lại có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, tai Lâm Dương rất thính, vì vậy dừng lại, chuẩn bị nghe kỹ.

“Đừng vội đi, tôi hình như nghe thấy phía sau có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, tôi cảm thấy phía sau hình như có người, để tôi nghe kỹ, nếu không có người thì chúng ta tiếp tục đi lên, nếu có người thì tôi cảm thấy tình hình không ổn, vì dù sao chúng ta cũng ít người, tôi cảm giác họ rất đông.” Lâm Dương nói ra những lo lắng và nghi ngờ của mình, vì vậy chuẩn bị nghe xem những người phía sau là ai, liệu họ có định tấn công hay làm gì khác.

Quả nhiên thực sự có người, Lâm Dương đã nghe thấy, có tiếng nói chuyện và trao đổi, họ đang đi về hướng này, thậm chí ngày càng gần hơn.

“Đúng vậy, thực sự là một nhóm người, nghe nói nhóm người đó rất đông, không quan tâm là nhiều hơn chúng ta thế nào, vì vậy tôi cảm thấy tình hình của chúng ta bây giờ không được tốt cho lắm, nhanh chóng tìm cách, nếu họ gặp mặt chúng ta thì phải làm sao, dù sao thì tôi cảm thấy viên châu của chúng ta trước hết không thể giao cho họ, cũng không thể nói cho họ biết.” Lâm Dương nói ra suy nghĩ của mình, hỏi mọi người xem nên làm gì.

“Sợ gì chứ, trong hang động này đường đi quanh co, bản gia ta cũng không nghĩ họ có thể đuổi kịp chúng ta ngay lập tức, mà nếu họ đuổi kịp chúng ta thì sợ gì chứ?

Mọi người đều là đi tìm đồ, vạn nhất đánh nhau thì cũng không được tốt lắm, vì vậy đừng lo lắng, cứ thư giãn đi, bản gia ta cũng từng gặp tình huống như vậy rồi, cuối cùng bản gia ta đều kết bạn và cùng nhau đi ra ngoài.” Bàn Tử nói ra, mọi người đều cảm thấy rất đúng, vì vậy đã thư giãn hơn nhiều, không còn cảm giác dựng tóc gáy như vừa rồi nữa.

Cứ tiếp tục thư giãn và đi lên phía trước, bất kể thế nào thì viên châu đó chắc chắn sẽ không nói cho người khác biết.

“Thực ra, nhóm người phía sau chúng ta khá đáng thương, đi theo sau chúng ta, chẳng những không gặp phải trở ngại nào, mà những thứ quan trọng nhất cũng bị chúng ta lấy mất rồi, cũng không biết họ vào đây để làm gì, họ đều chậm hơn chúng ta một bước.” Bàn Tử vừa nói những lời rất hài hước, vừa đưa ra một suy nghĩ.

“Đúng vậy đó, đi theo sau chúng ta mà mọi chuyện đều chậm hơn chúng ta một bước, hình như nghe lén hành động của chúng ta, nhưng lại không thể đuổi kịp chúng ta, rồi lại bị chúng ta lấy đi trước, chuyện này thực sự rất buồn cười, tôi cảm thấy đây là lần đầu tiên tôi gặp tình huống như vậy khi xuống mộ.” Quả nhiên, người có thể tiếp lời Bàn Tử chỉ có Lâm Dương và Thiên Chân, bây giờ Thiên Chân không ở đây, chỉ có thể là Lâm Dương nói chuyện với anh ta, khi hai người nói chuyện, Tiểu Ca cau mày lại khi nghe thấy.

“Tại sao lại như vậy, tôi không cảm thấy chuyện này rất kỳ quái sao?

Họ ở phía sau chúng ta, hành động của họ đều như nghe lén chúng ta, giống như có người báo cáo, họ có thể vào được, mà lại vào sau chúng ta, chuyện này không phải rất bất thường sao?” “Nếu nghe vậy, giống như trong đội chúng ta có nội gián, nhưng bây giờ đội chúng ta không có người ngoài nữa, tôi cảm thấy trong đội chúng ta không có bất kỳ ai trông giống loại người sẽ phản bội chúng ta, mối quan hệ của chúng ta đều tốt như vậy, khả năng duy nhất là trước đây trong đội chúng ta có nội gián, đã dẫn họ vào.” Tiểu Ca đưa ra suy nghĩ này, mọi người cảm thấy thực sự kinh ngạc, rồi mọi người bắt đầu hồi tưởng, quả nhiên, người hướng dẫn du lịch đáng ngờ nhất đó thực sự có vấn đề.

Lúc đó đã nghi ngờ, lẽ ra sau khi chết phải xem xét kỹ trên người anh ta có những thứ gì, nhưng lần đầu tiên vào cũng không thấy người hướng dẫn du lịch đó.

Cảm thấy có lẽ người hướng dẫn du lịch đã bị thứ gì đó ăn mất xương cốt, vì vậy cũng không tập trung vào việc tìm kiếm, dù sao thì cũng không phải bạn bè thân thiết.

Mọi người cũng nghi ngờ, bây giờ nghe xong cảm thấy nghi vấn về người hướng dẫn du lịch đó thực sự rất lớn, chắc chắn có điều gì đó không ổn nếu không thì người hướng dẫn du lịch đó có lẽ đã ở trong tình huống như bây giờ.

Bây giờ phía sau lại có một đội người đi vào, chứng tỏ chuyện này rất bất thường, tuyệt đối có mờ ám và có vấn đề.

"Đáng sợ quá, tình huống như vậy, mà không biết rốt cuộc là thế nào, nhưng tôi khẳng định không phải do tôi, xem ra tôi quá đơn thuần, quá tin người khác, lúc đó lẽ ra phải lột hết đồ trên người người hướng dẫn du lịch đó ra, xem trên người anh ta đeo những gì, tôi cảm thấy có thể đuổi kịp, trên người anh ta chắc chắn có đồ gì đó." "Giống như những chiếc bộ đàm, hoặc những thiết bị truyền âm thanh, nhưng kỳ lạ là bên dưới rõ ràng không có từ trường, từ trường mạnh đến mức trực tiếp làm nhiễu tín hiệu của chúng ta, vậy tín hiệu của họ làm sao truyền ra ngoài được?" Lâm Dương hỏi Tiểu Ca, đưa ra nghi vấn của mình.

"Tôi cảm thấy có lẽ vì khi chúng ta ở trên, tín hiệu mạnh, đã truyền ra ngoài, vì vậy những người đó mới có thể tìm thấy nơi này một cách chính xác, trong tình huống không có người mà họ có thể đi xuống, biết đâu họ cũng mang theo một người hướng dẫn du lịch, tôi cảm thấy họ cũng đang truy đuổi bước chân của chúng ta." "Bây giờ tôi có một phỏng đoán táo bạo, phỏng đoán mục đích của nhóm người đó khi xuống đây, không phải để tìm những thứ có trong mộ mà có thể là vì chúng ta, biết đâu họ cảm thấy chúng ta có giá trị gì đó, tôi cảm thấy tình hình của chúng ta bây giờ rất nguy hiểm." "Vì vậy chúng ta đừng quá lạc quan, hãy cố gắng tập trung tinh thần một chút, rồi

chuẩn bị tốt để ứng phó, nếu họ thực sự đuổi kịp chúng ta thì tình hình sẽ khác, vì tôi không thể dự đoán có bao nhiêu người, tôi cũng không thể dự đoán họ sẽ làm gì, đối với chúng ta tất cả đều là một quả bom rất nguy hiểm, vì không biết tình hình." Tiểu Ca nói với mọi người như vậy, hy vọng mọi người chú ý, rồi nhận thức sâu sắc về lý do, rồi cũng để mọi người nhận ra nhóm người phía sau chắc chắn không phải là những kẻ dễ đối phó.

"Một nhóm người đó có phải là của tổ chức của tôi không?

Mặc dù tôi không gặp những người khác, nhưng tôi đã gặp một người thường xuyên liên lạc với tôi, có lẽ là người truyền tín hiệu giữa chúng tôi, nhưng thông thường họ sẽ không dẫn đội, vì vậy chắc là không phải, nhưng tôi cảm thấy khí thế hung hăng như vậy, biết đâu là tổ chức của tôi." "Không, thực ra tôi cũng không thể xác định, vì cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào, trong tổ chức cũng không cho bất kỳ tín hiệu nào, ví dụ như gặp mặt thì phải làm sao, vì vậy tôi cũng không biết đó có phải người của bên tôi không, nếu họ gặp tôi, có lẽ sẽ có nhiệm vụ và mệnh lệnh trực tiếp giết chết tôi để thi hành án tử hình." Văn Cẩm nói ra một suy nghĩ, vì cảm thấy nhóm người đó có thể là tổ chức của mình, vì tổ chức đó luôn nhắm vào Lâm Dương.

Hình như trên người Lâm Dương, trong gia tộc của anh ấy có thứ gì đó rất quý giá, vì vậy luôn theo dõi hành động của anh ấy.

Bất kể đi đâu, thậm chí bất kể đến nơi nào, đều có một nhóm người như đang giám sát anh ấy, Văn Cẩm đã phát hiện ra chuyện này từ lâu rồi, nhưng lúc đó cô ấy không ở trong tổ chức đó sao?

Cũng cảm thấy chuyện như vậy cũng không nên hỏi, vì ông chủ cũng không gặp mình, mình cũng không hỏi được, mọi người cũng không biết tại sao đều nghe lệnh, bây giờ mới cảm thấy chuyện này

thực sự có chút không ổn.

Mọi người nghe Văn Cẩm nói như vậy, hơi lo lắng một chút, nếu là tổ chức đó, vậy hành động của mình.

Mọi lời nói và mọi phương hướng đều bị người khác giám sát, bất kể đi đâu cũng có người cảm giác như đang bảo vệ một vật báu, vì vậy cảm thấy rất đáng sợ.

Sau khi giải quyết xong vấn đề này, những người đó từ từ tiến đến gần, ban đầu Lâm Dương còn tưởng họ ở khá xa.

Có nhiều ngã rẽ như vậy, biết đâu họ sẽ rẽ sang hướng nào, nhưng bây giờ nghe thấy tiếng động ngày càng gần, vì vậy có chút lo lắng.

Sau khi mọi người vừa phân tích mạnh mẽ như hổ, cảm thấy nhóm người đó thực sự có khí thế hung hăng, không có ý tốt.

Chương 328

Ta nên nói chuyện với mọi người, một nhóm người đã tiến về phía ta, có nên chuẩn bị một số trạng thái phòng thủ không.

Dù sao thì nhóm người đó rốt cuộc là địch hay bạn thì không biết, vì vậy bất kể thế nào, phòng thủ sẽ an toàn và yên tâm hơn một chút.

"Linh linh linh" "Tôi cảm thấy nhóm người đó đang đi cùng một con đường với chúng ta, hình như họ sắp rẽ về phía chúng ta rồi, vì vậy mọi người hãy cảnh giác một chút, nhanh chóng nắm bắt thời cơ, nếu đường đi không ổn thì nhanh chóng hoặc là chạy, hoặc là nổ súng đánh nhau, nếu có thể nói chuyện tốt thì chúng ta có thể có cách giải quyết khác." Lâm Dương nói ra suy nghĩ của mình, nói cho mọi người biết, một nhóm người đang từ từ tiến đến gần chúng ta, bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Rồi Lâm Dương lại nghe kỹ tiếng nói chuyện và nội dung cuộc đối thoại, hy vọng tìm ra một chút manh mối.

Và tìm ra xem rốt cuộc đối phương thuộc phe nào, vừa nghe vừa nghe, rồi đột nhiên cau mày chặt lại, đột nhiên đưa tay ra làm động tác ra hiệu dừng lại với mọi người.

Mọi người đều khó hiểu, chuyện gì vậy, sao càng nghe càng thấy kỳ lạ, cả người cảm thấy Lâm Dương trông có vẻ thần thần bí bí.

Thế là tiến lại gần Lâm Dương, muốn hỏi chuyện gì, nhưng Lâm Dương lại ra hiệu không được nói chuyện, bảo mình nghe kỹ, rồi không hỏi nữa.

Nhưng cũng không dám hành động tùy tiện, nhìn Lâm Dương nghe xong thì nhanh chóng hỏi chuyện gì, vì rất tò mò, sức mạnh này có một sự thay đổi lớn.

Giống như nghe được chuyện không thể tin được, khiến mình cũng cảm thấy tò mò.

"Tôi cảm thấy, tôi vừa nghe thấy giọng Thiên Chân, tôi không ngốc, tôi vì nghe thấy giọng Thiên Chân nên mới bảo mọi người đừng hành động tùy tiện, đừng vội vàng ra tay, vì tôi cảm thấy Thiên Chân hình như đang ở trong đội ngũ của họ, vì vậy tôi mới hơi sợ, rồi tôi nghe kỹ, hình như tôi cũng nghe thấy họ gọi tên Thiên Chân." Lâm Dương nghe xong nói với mọi người, vừa rồi tại sao lại biến thành như vậy, nhưng mọi người nghe xong đều cảm thấy không thể nào, hơi khó tin, Thiên Chân có thể cùng phe với loại người đó sao?

Không lẽ là nội gián?

"Không thể nào, Thiên Chân là tiểu tử đã ở với chúng ta lâu như vậy rồi, mọi người đều biết lý lịch cậu ta cũng khá đơn thuần, rồi ở cùng chúng ta cũng rất tốt, mối quan hệ của mọi người cũng đặc biệt tốt, ứng cai không thể là nội gián đâu, nhưng bây giờ tình huống này thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra." Bàn Tử hơi sợ, cảm thấy với sự hiểu biết của mình về Thiên Chân, Thiên Chân không phải là người như vậy, nhưng bây giờ lại không chắc chắn, vì lại không biết Thiên Chân rốt cuộc đang ở đâu, sợ hãi, nhưng cũng không dám nói ra sự sợ hãi đó.

"Sao mà ngốc thế chứ?

Không chịu động não à, có một khả năng chứ, Thiên Chân không phải đang đợi chúng ta ở trên đó sao?

Nếu một nhóm người đã đến đó, thì người đầu tiên gặp nguy hiểm không phải là ai mà là Thiên Chân sao?

Lẽ ra cậu ấy phải trốn đi, hoặc là bị nhóm người đó nhận ra rồi kéo xuống, cũng có thể là họ đang tìm chúng ta." "Đều không, chắc chắn có mấy khả năng chứ?

Cứ đoán lung tung ở đó, đoán mãi nửa ngày cũng không đúng, nghe mà tôi thực sự muốn cười chết, không biết rốt cuộc là sao, mấy người này thật tuyệt vời, tôi không biết rốt cuộc nên nói gì, nghe mãi nửa ngày mà tôi cũng mù mịt, không có mấy suy nghĩ lý trí như vậy sao?" Tiểu Ca bình thường rất lạnh lùng, cũng không có biểu cảm, nhưng lần này nghe những lời như vậy, rồi cảm thấy rất buồn cười.

"Đúng vậy, tôi chưa nói, khi chúng ta dùng bộ đàm tìm Thiên Chân lúc đó, tôi bây giờ nhớ lại, lần đầu tiên khi nói chuyện thì thông, rồi sau đó bộ đàm đó tín hiệu bị ngắt trực tiếp, gọi cũng không gọi được nữa, vậy có phải vì điện thoại của chúng ta mà Thiên Chân bị lộ không?" Lâm Dương nhớ lại tình cảnh lúc đó, rồi suy nghĩ về tình huống này, nhanh chóng nói với mọi người.

Mọi người nghe xong cũng cảm thấy phỏng đoán này mới là bình thường nhất, cũng là phỏng đoán phù hợp với thực tế nhất, so với những cái vừa rồi thì bình thường hơn nhiều.

Đều rất phù hợp với cảm giác thực tế, vì tin tưởng Thiên Chân, người này cũng đã ở cùng chúng ta lâu rồi, mối quan hệ của mọi người tốt như vậy.

Không tin Thiên Chân sẽ làm ra chuyện như vậy, vì vậy quyết định đi theo hướng này, cũng kiên định tin tưởng, tin rằng Thiên Chân không phải loại người đó, vì cảm thấy người hướng dẫn du lịch mới là loại người đó.

"Vậy nếu đã như vậy, lát nữa nếu chúng ta gặp nhóm người đó, chúng ta sẽ phải diễn một vở kịch cùng Thiên Chân, nhưng không biết Thiên Chân có nhận ra chúng ta đang diễn kịch không, có nhận ra chúng ta đối xử với họ như những người bạn thật lòng không, hy vọng Thiên Chân sẽ không quá nghi ngờ." Tiểu Ca nói ra một phương pháp rất hay, để nhóm người đó kết bạn với chúng ta, vì vậy quyết

định hơi lợi dụng Thiên Chân trong tình huống cậu ấy không biết gì.

Cảm thấy Thiên Chân, đã có sự ăn ý như vậy, chắc là có thể đoán được đây chỉ là diễn kịch tại chỗ mà thôi.

Vì vậy mấy người quyết định không tiếp tục đi xuống nữa, ở đó đợi nhóm người kia, nếu không tìm thấy thì mấy người cũng sẽ chủ động đi tìm nhóm người kia, vì huynh đệ của mình đang ở đó.

Mấy người ở đó đợi, nhóm người của Thiên Chân, mặc dù không biết rốt cuộc là ai đứng đầu, nhưng Thiên Chân đã có thể trà trộn vào thì.

Mấy người đó chắc cũng không tệ, cũng có thể giao thiệp được, nhưng thực ra trong lòng hơi bất an.

"Không biết lát nữa Thiên Chân nhìn thấy chúng ta có kích động không, nhìn thấy chúng ta có chào hỏi không, chúng ta nhất định phải, nếu nhóm người đó thực sự có vũ khí và trang bị tốt, nhất định phải lừa lấy sự tin tưởng của họ, tuyệt đối không được đối đầu trực tiếp, đối đầu trực tiếp thì không thể đánh lại họ." Lâm Dương nói ra suy nghĩ của mình, mọi người đều không nói gì, nhưng cũng rất đồng tình.

Đợi một lúc sau, tiếng bước chân của nhóm người đó ngày càng gần, cũng tiến đến gần chúng ta hơn, vì vậy ta nhìn thấy mấy người đứng đầu.

Phía sau cảm thấy hình như có rất nhiều người, thực ra sau khi đi ra thì thấy thực ra cũng chỉ có khoảng năm sáu người, thực ra cũng không nhiều đến thế, kỳ lạ, ban đầu cảm thấy rất đông người mà, sao lại ít như vậy?

"Lý ca, tôi phát hiện phía trước hình như có người, có phải là nhóm người mà chúng ta nghe thấy tiếng động trong hang động đó không, chúng ta có nên tiến lên một chút nữa, xem thử, trông họ như

đang đợi chúng ta vậy." Một người dưới quyền Lý ca, cũng đứng ở phía trước nhất, nhanh chóng quay đầu hỏi đội trưởng, nên làm gì?

Vì anh ta cũng lần đầu gặp tình huống như vậy, lại có người đang đợi.

Thiên Chân nghe vậy nhanh chóng nhìn về phía trước, quả nhiên là huynh đệ của mình, nhưng cậu ấy không nói gì, cũng giả vờ như không quen biết, cũng không lên tiếng.

"Chuyện gì thế này?

Những người này chúng ta cũng không quen biết, chúng ta có nên đi gặp thử không, dù sao cũng chỉ có bốn người, ít hơn chúng ta nhiều, không phải trong đội chúng ta có người quen biết họ sao?

Không phải quân sư của chúng ta đó sao?" Lý ca rất vui vẻ hỏi Thiên Chân xem có quen biết nhóm người đó không, nhưng Thiên Chân không định nói, vì chỉ khi hợp sức với huynh đệ của mình xong.

Hai bên thông tin xong, mới hỏi ý kiến của họ, muốn làm gì?

Vì vậy mới giả vờ quen biết, nhưng bây giờ sẽ giấu giếm không nói.

"Đều nói bậy, tôi đã nói rồi, tôi thực sự không quen biết, nếu anh lại không tin tôi như vậy, thì chúng ta đừng ở chung một đội nữa, tôi cảm thấy nếu không có sự tin tưởng thì tôi trực tiếp đi ra ngoài đi, xem ra anh cũng không đặc biệt tin tôi, vừa rồi trên đường đi tôi đã giúp anh rất nhiều, bây giờ anh lại trách móc, thậm chí còn tấn công ngược lại." Thiên Chân giả vờ rất chính nghĩa, rất ấm ức, vẻ mặt cảm thấy bất bình và khó chịu, vì vậy nói ra suy nghĩ của mình.

"Nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ nghi ngờ, vậy chúng ta hãy tiến lên xem rốt cuộc nhóm người đó là ai, lại không biết tự lượng sức mà đợi chúng ta, tôi cảm thấy trang bị và số người của chúng ta nên tốt hơn

họ một chút, trông họ có vẻ rất nghèo nàn, cũng chẳng có đồ đạc gì." Lý ca ở đó phân tích với mọi người.

Vì vậy toàn đội của Lý ca đã vào trạng thái phòng bị, vì vậy anh ta cầm súng, rồi từ từ tiến lại gần, trông rất cảnh giác.

Lâm Dương thì tỏ ra rất thân thiện, cũng không cầm vũ khí, đợi họ từ từ tiến lại.

Giống như muốn tỏ ý tốt với họ, vì vậy sau khi Lý ca tiến lại gần, rồi chuẩn bị hỏi xem họ đến làm gì.

"Các bạn thân mến, đến đây làm gì vậy?

Tại sao cũng vào đây rồi?

Chẳng lẽ không phải vì bị lạc đường nên mới vào sao, tôi không tin cái lý do đó đâu, tin tôi đi, tôi cũng không phải người dễ chọc." Lý ca trước hết ra oai phủ đầu, vì với tư cách là một đội trưởng, kinh nghiệm rất phong phú, cảm thấy cũng biết, trong những chuyện như vậy nên trước hết thể hiện ý đồ với đối phương, cảm thấy mạnh mẽ hơn một chút.

Như vậy họ mới sợ, rồi từ đó không dám động thủ, dù sao ở nơi này hai bên động thủ, có lẽ ai cũng không chiếm được lợi thế, vì vậy mới không làm những chuyện ngốc nghếch như vậy.

"Tôi xuống đây để tìm xem có những thứ gì của người đi trước, tôi chỉ là một đám đạo mộ tặc thôi, cũng không có gì đặc biệt, tôi vào đây cũng vì nghe nói, vốn dĩ không có ý định vào, tình cờ nghe bạn bè nói nơi này hình như tài nguyên khá phong phú, vì vậy đến đó xem thử, ai ngờ cũng không tìm thấy gì." Lâm Dương trước hết nói ra suy nghĩ của mình, cũng là nói dối, vì nhìn thấy tài nguyên và vũ khí của họ đều phong phú hơn.

Chương 329

Và chắc chắn không thể nói cho nhóm người đó biết, thực ra đã tìm thấy một viên châu, vì nếu nói ra thì có lẽ sẽ không ra ngoài được, thậm chí đồ của mình có thể bị cướp đi.

Nhưng Lý ca nghe người này nói chuyện cảm thấy không ổn, vì lần trước, anh ta muốn tìm người hướng dẫn du lịch, nhưng người hướng dẫn du lịch thì không tìm thấy.

Nhưng người hướng dẫn du lịch lúc đó đã dẫn một nhóm người, ông chủ của nhóm người đó, đã sai Lý ca đi tìm nhóm người đó, không những làm mất người hướng dẫn du lịch.

Mà nhóm người đó bây giờ cũng không biết thế nào rồi, nhưng đại khái mơ hồ biết được tin tức của họ, vì vậy cảm thấy nhóm người này càng nhìn càng giống những người mình cần tìm.

Nhưng những người thông minh một chút đều biết rằng, động thủ ở bên trong sẽ tuyệt đối không có lợi cho cả hai bên, vạn nhất lại chọc giận những thứ trong ngôi mộ này.

Thì không thể đảm bảo có thể ra ngoài được không, vì vậy chuẩn bị không vạch trần.

"Vậy nếu đã như vậy, vậy đi cùng tôi đi, tài nguyên của tôi cũng tốt hơn, công cụ cũng đầy đủ, số người cũng rất đông, nếu đi cùng tôi thì sẽ an toàn hơn, huynh đệ của bạn, có bạn bè, có lẽ có thể trò chuyện với tôi, mọi người có thể kết bạn, tôi cũng xuống đây để tìm đồ." Vì vậy Lý ca giống như đã làm hòa trước, thực ra cũng đợi sau khi họ lên đến nơi thì kịp thời tóm lấy.

Lâm Dương sẽ không biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì sao, đối với anh ta cũng không đặc biệt thân thiện, và trong lòng thực ra đã

sớm cho rằng anh ta chắc chắn cùng phe với người hướng dẫn du lịch.

Dù sao thì thời điểm của hai nhóm người, đều trùng khớp như vậy, ở bên trong lại có thể gặp nhau, tin rằng sự trùng hợp như vậy không phải tất cả những kẻ trộm mộ trên thế giới đều có.

Vì vậy biết rồi, nhóm người đó chắc chắn đã thông đồng với người hướng dẫn du lịch, nếu không thì làm sao lại biết được thông tin của mình một cách toàn diện như vậy chứ.

Vừa rồi nhìn đội trưởng đó suy nghĩ, cảm thấy không phải là kẻ dễ đối phó, có một người bạn không tốt đang ẩn nấp ở đó, mặc dù có chút lo lắng.

Nhưng biết địch biết ta, cảm thấy có một người đang ẩn nấp ở đó, mọi người khá yên tâm.

Vì vậy hai nhóm người hợp thành một, một nhóm người đi lên phía trước, không lẽ Lâm Dương đều không ngốc sao, nếu đã muốn đi cùng thì sao lại có thể đứng ở phía trước xông trận chứ.

Đương nhiên là để những người có binh lính nhiều nhất đi trước, vì vậy Lâm Dương luôn đi cùng Thiên Chân và gần Lý ca, cũng là vị trí khá giữa và phía sau.

Cũng tiện cho mấy người trò chuyện, vì vậy mọi người cũng không nói nhiều, cứ tưởng như đội trưởng, có những thứ như vậy, mọi người chỉ kết bạn thôi.

Rồi cùng đi, ra ngoài rồi thì không có chuyện gì nữa, dù sao thì tin tức nhận được là bên trong có thể có đồ, vì vậy bảo mình đi tìm một chút.

“Tôi vừa nãy khi sắp tiếp cận một chỗ, đột nhiên nghe thấy từng trận tiếng sụp đổ, hình như hang động đã sụp đổ, vì vậy không biết có

phải mình làm không, vì đã đi lâu như vậy rồi, cũng gặp một nhóm người rồi, vì vậy cũng cảm thấy chắc là không còn người khác có thể làm được nữa, vì vậy hỏi xem có biết chuyện này không...” Lý ca cuối cùng cũng không kiềm chế được sự tò mò trong lòng, muốn hỏi chuyện vừa rồi.

Bàn Tử, Lâm Dương và Tiểu Ca, Văn Cẩm mấy người nhìn nhau, ý là chuyện này đương nhiên không thể nói cho họ biết, phải nói dối.

Cũng không thể nói cho họ biết bên trong hang động rốt cuộc có những thứ gì, vì vậy chuẩn bị nói dối, đương nhiên, nói dối chuyện này đối với Bàn Tử không có chút khó khăn nào.

Vì vậy Bàn Tử chuẩn bị mở miệng, nhìn mấy người đó ăn ý với nhau rất nhiều, ở đâu gặp vấn đề gì thì ai nên trả lời, đều biết, rất ăn ý.

“Chuyện vừa rồi ấy à, đúng là có thật, nhưng tôi đã nói rồi, tôi đã chạm vào cơ quan, không động vào thứ gì, cái đó hình như là giả, cũng là một cái bệ, bên trong hộp cũng không có gì, rồi tôi có lẽ đã chạm vào cơ quan, cái bệ đó đã sập xuống, vì vậy, tôi đã dựa vào sự nhanh nhẹn mà thoát ra ngoài.” “Dù sao thì anh không thấy tình cảnh vừa rồi sao, vô cùng hiểm nguy, nếu không phải tôi phản ứng nhanh, rồi bình thường thân thủ lại rất tốt, vừa rồi có lẽ tôi và nhóm người đó đã chôn thân trong đó rồi, rất đáng sợ, vì vậy dù sao bây giờ tôi cũng đã mua rồi thì đừng đi nữa, tôi cũng không muốn quay lại, thực sự quá đáng sợ.” Bàn Tử giả vờ kể lại cảnh tượng vừa rồi một cách đau khổ, vì vậy rất khéo léo lừa được Lý ca, để Lý ca tin rằng vừa rồi mình đã trải qua một kiếp nạn, cảm giác thoát chết.

“Vậy bình thường anh làm nghề trộm mộ chuyên nghiệp sao?

Thường xuyên làm sao?

Thông thường khi ở trong đó thì chuẩn bị đầy đủ phải không, chắc

cũng có kinh nghiệm, nếu không thì sao lại có thể xuống dễ dàng như vậy rồi đi xa như vậy chứ, tôi thì một đám người sau đó đã tổn thất mất 2/3 rồi." Lý ca hỏi một cách thăm dò xem bình thường họ làm gì, thường xuyên hoạt động như thế nào, hy vọng khai thác được một chút thông tin từ họ.

"Tôi à, cũng không chuyên nghiệp, nhưng nếu bạn bè cần giúp đỡ thì tôi có thể giúp một tay, nhưng trong nhóm bạn bè của tôi có những người chuyên làm cái này, có những người không chuyên làm cái này, vì vậy chức vụ và nghề nghiệp đều không giống nhau, bình thường thì, nếu có đồ quý giá thì mang ra bán, nhưng ngôi mộ này trông danh tiếng lớn, nhưng đồ đạc không nhiều lắm." Bàn Tử trả lời, trong lòng Lý ca đều có tính toán, đều biết phải làm gì, như vậy mới có thể tỏ ra rất thoải mái tự nhiên, mà lại không giống như nói dối.

Lâm Dương thấy anh ta cứ hỏi như vậy, có vẻ hơi, nếu không đáp lễ thì sẽ quá hiểu rõ mình, vạn nhất nghi ngờ thì sao, vì vậy hỏi lại.

"Vậy còn anh, trông anh rất chuyên nghiệp, thiết bị của anh đều đầy đủ hơn tôi, chắc chắn thường xuyên làm cái nghề này, chắc phải có nhiều kinh nghiệm hơn tôi, lẽ ra phải truyền thụ cho tôi một ít, chúng ta mới có thể ra ngoài tốt hơn, bình thường anh làm gì vậy?" "Không có, bây giờ tôi đang làm ở một công ty, mọi người cũng không biết vì sao lại muốn tôi đào một số thứ, khi tôi còn nhỏ ở nhà, tôi không biết thứ này có thể nuôi sống được, khi tôi không dùng đến thì tình cờ gặp được một người, bình thường nếu có chuyện gì thì họ bảo tôi giải quyết, năng lực khá tốt." Lý ca chỉ vào Thiên Chân, rồi mọi người đều nhìn về phía Thiên Chân, Thiên Chân có vẻ hơi ngượng, nhưng diễn xuất rất tốt, chào hỏi mọi người, tự giới thiệu mình.

Vì vậy mọi người nhận ra, nhìn thấy hôm nay hai bên đều có chút cảm giác diễn kịch, có lẽ mọi người phải giả vờ như vậy.

Vì vậy giả vờ không quen biết nhau mà chào hỏi, Lý ca ban đầu giới thiệu để xem có kẽ hở nào không.

Mấy người đó không thực sự quen biết, không lừa dối, ai ngờ lại cảm thấy như không quen biết, vì vậy không tiếp tục nữa.

Khi mọi người đều không nhìn về phía đó, Lâm Dương lén lút giơ ngón tay cái cho Thiên Chân, nhưng Thiên Chân nhìn thấy, ý là diễn xuất của cậu thật tuyệt vời, thực sự quá đỉnh rồi.

Vì vậy nhóm người đó sau đó trở nên rất yên tĩnh, mọi người lặng lẽ tiếp tục đi lên phía trước, trong lòng đều ôm những suy nghĩ riêng.

Nhưng đều không nói ra, dù sao cũng chôn sâu trong lòng mà, rồi mỗi người tự có kế hoạch riêng, và Lâm Dương chuẩn bị sau khi lên đến nơi.

Có lẽ sẽ phải đại chiến một trận, Thiên Chân đương nhiên với tư cách là một thành viên dự bị, với tư cách là nội ứng của họ chắc chắn sẽ phát huy tác dụng lớn lao.

Rồi Lý ca thực ra là sau khi lên đến nơi sẽ tóm lấy chúng ta, rồi mang về cho ông chủ, bất kể có tìm thấy gì trong đó hay không.

Dù sao thì anh ta chắc chắn không tin chúng ta, vì giữa chúng ta từ trước đến nay không tồn tại sự tin tưởng, dù sao thì cả hai đều là đối thủ lợi ích.

Đương nhiên, Lâm Dương chắc chắn không thể lộ ra tấm bản đồ đó, vì vậy con đường đi tiếp theo đều phải dựa vào Thiên Chân, và Lâm Dương ở bên cạnh chỉ cho Thiên Chân hướng đại khái.

Thiên Chân dựa vào kỹ thuật thông linh đó, cũng là kỹ thuật thông linh mà anh ta có, để mọi người tin rằng con đường này mới là lối ra, nên đi theo hướng này để ra ngoài.

Thực ra trên đường đi, Lý ca luôn tìm kiếm người hướng dẫn du

lịch, cũng sai người giám sát người hướng dẫn du lịch đó, hy vọng vạn nhất lại có một nhóm người khác thì có lẽ không phải là cùng một đội.

Vì vậy có thể loại trừ rồi, nhưng phát hiện thực sự không tìm thấy người hướng dẫn du lịch trên đường đi, mà khi liên hệ lại với người hướng dẫn du lịch thì tín hiệu hoàn toàn biến mất, như thể anh ta đã bị mắc kẹt ở nơi đó và trải qua chuyện không hay.

Nhưng Lý ca cũng không thấy nhóm người kia trông có vẻ rất hung tàn, cũng cảm thấy họ khá tốt.

Vì vậy cảm thấy rất khó tin, không thể là loại người đó được, vì vậy Lý ca để không làm mọi người quá lo lắng, chuẩn bị tiếp tục đi lên một chút.

Dù sao thì quân sư của mình đang chỉ đường, nhanh chóng ra ngoài mới là chuyện chính, vì đã mất quá nhiều đồng đội rồi, đồ đạc cũng không tìm thấy.

Có lẽ ông chủ sẽ tức giận, vất vả lắm mới tìm được một đội người, nếu không có đồ đạc mang về giao nộp thì ông chủ sẽ càng tức giận hơn.

Vì vậy mọi người dựa vào tấm bản đồ của Lâm Dương mà đi ra ngoài, không biết lại tưởng đó là công lao của Thiên Chân, mọi người cảm thấy tìm được quân sư này thật tuyệt vời.

Thậm chí còn có thể tìm ra lối thoát, con đường này lại dựa vào phương pháp thất tinh bát quái, rồi đi ra ngoài, không biết nơi này vốn dĩ là một tấm bản đồ.

Lại giấu trong tay người nhà họ Lâm, vì vậy việc đi ra ngoài hoàn toàn cứ tưởng là do người này chuyên nghiên cứu mà có, nếu không thì tại sao lại trùng hợp đến vậy mà có thể đi ra ngoài chứ?

Chương 330

"Vì chúng ta đã đi ra rồi, huynh đài, dù sao thì trên đường đi chúng ta đã giúp đỡ lẫn nhau, cũng không gặp phải nguy hiểm và khó khăn lớn nào, đi cùng anh cũng không đặc biệt nhàm chán, rất tốt, nếu đã như vậy, chúng ta chia tay ở đây nhé, vì tôi phải đi nơi khác rồi, có lẽ không thể đi cùng anh nữa." Vì Lâm Dương biết có lẽ sắp xảy ra xung đột, vì vậy cảm thấy nhanh chóng thoát khỏi họ sẽ tốt hơn, vì vậy chuẩn bị rời đi nhanh chóng.

Lý ca nghe vậy đương nhiên rất hoảng sợ, vì vậy muốn giữ Lâm Dương lại, vì nếu để Lâm Dương đi thì anh ta sẽ giao nộp cho ai đây.

Vì vậy Lý ca chuẩn bị động thủ với Lâm Dương, nhưng cảm thấy vừa mới ra ngoài, mọi người vốn dĩ đã rất mệt rồi, số người của mình cũng chẳng còn mấy.

Có lẽ động thủ với Lâm Dương cũng chẳng chiếm được lợi thế gì, biết đâu lại làm Lâm Dương đánh động rắn ra khỏi hang, khiến anh ta chạy mất, thực ra Lý ca nghĩ chỉ cần giữ Lâm Dương lại một ngày, chỉ cần một đêm thôi là có thể tóm được anh ta rồi.

"Chúng ta hãy nghỉ ngơi một đêm đi, tôi cảm thấy vốn dĩ chúng ta ra ngoài gấp gáp, rồi nếu tinh thần không được tốt thì gay go lắm, vạn nhất ở một nơi không có người, rồi lại gặp phải chuyện gì đó, thì đáng sợ biết bao, chúng ta ở cùng nhau có thể chăm sóc lẫn nhau, thực ra cũng có thể đi cùng nhau, phải không?" "Vì vậy không cần làm gì, có một số chuyện từ từ giải quyết cũng được, cũng không cảm thấy cần vừa mới ra ngoài, rồi lại phải đi làm việc gì đó, nếu không thì nhìn bạn bè của anh có vẻ cũng mệt mỏi, không cho người ta nghỉ ngơi một chút sao, như vậy thì không dân chủ cũng không tốt lắm." Thiên

Chân nghe Lý ca nói vậy, cảm thấy như đã biết anh ta muốn làm gì, vì vậy nói ra nếu hôm nay cứ như vậy, nghỉ ngơi một chút thì có lẽ cũng không tóm được mình.

Vì mình cũng là nội gián, là người nằm vùng mà, vì vậy cảm thấy trong tình huống như vậy thực ra cũng khá tốt, không có mối đe dọa lớn.

Vì vậy cậu ấy dùng ánh mắt ra hiệu cho Lâm Dương, ý là nếu đã như vậy, vậy chúng ta cứ thuận theo ý họ ở lại, rồi những chuyện khác thì cứ chờ xem.

Tôi ở bên cạnh, không cần sợ hãi, Lâm Dương cũng hiểu Thiên Chân muốn làm gì, vì vậy miễn cưỡng, cũng giả vờ không tình nguyện.

Rồi đồng ý ở lại, thực ra trong lòng đều biết rồi, vì đều hiểu, cũng đều hiểu ánh mắt Thiên Chân ra hiệu có ý gì.

Lúc đó Lý ca cảm thấy đặc biệt tuyệt vời, không ngờ chỉ mấy câu đã giữ được người lại, xem ra anh ta thực sự có khả năng đàm phán, sau này còn phải dựa vào anh ta.

Nếu khuyên nhủ người khác, có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn, vì hoàn toàn rất có kinh nghiệm và có năng lực, Lý ca có chút vui mừng.

“Vậy nếu đã như vậy, thực ra tôi cũng cảm thấy nếu nghỉ ngơi một chút thì cũng rất tốt, vì vậy tôi đã nói như vậy, vậy cung kính không bằng tuân mệnh, lều của tôi thực ra hình như vẫn còn ở đây, chỉ là tôi giấu khá kỹ rồi, sợ người khác phát hiện thì không hay lắm, nếu đã như vậy thì tôi sẽ nghỉ ngơi, tối đi cũng được.” Lâm Dương trung mô tác dạng, đối với bạn bè của mình gật đầu ra hiệu, ý là mọi người đã đạt được đồng thuận, về chuyện này đã hoàn toàn chấp nhận, vì vậy đợi cơn bão của ngày thứ hai.

Bây giờ đang đợi cơn bão của ngày thứ hai, rồi xem ngày mai rốt cuộc ai có thể phân cao thấp.

Nhưng Lý ca căn bản không biết, Lâm Dương đã hiểu rồi, muốn làm gì, cứ tưởng đó là một loại tư tưởng chủ đạo.

Lúc đó đã lấy hết mọi thứ, nhưng không biết, thực ra những thứ này đã sớm bị lộ rồi, người ta đã có đối sách với chúng ta.

"Lâm Dương, đội trưởng đó hôm nay thật kỳ lạ, giữ tôi lại thực ra trong lòng hình như có ý định gì đó với chúng ta, nhưng thực ra tốt thôi, trong lòng chúng ta đều biết anh ta muốn làm gì, vì vậy chắc chắn không tóm được chúng ta, nếu đã như vậy, vậy chúng ta chi bằng đi sớm đi." Bàn Tử nói như vậy, thực ra là không muốn, dẫn đến chiến tranh, và sau khi lấy đồ xong thì nhanh chóng rời đi.

"Nói vậy hình như cũng rất có lý, tôi cũng muốn đi nhanh một chút, nhưng có một chút không tốt lắm, vị trí của chúng ta, chọn không tốt, quá gần với họ, nếu chúng ta vừa đi thì chẳng phải đánh động rắn ra khỏi hang sao, lúc đó tối nay đánh nhau thì không ổn lắm, Thiên Chân đang ở trong lều." Lâm Dương thực ra hơi đồng tình với suy nghĩ của Bàn Tử rồi, cảm thấy Bàn Tử đưa ra suy nghĩ này rất hay, nếu đi sớm một chút thì sẽ bớt được chiến tranh.

Cũng không thích gây ra nhiều chiến tranh, dù sao thì mọi người bình yên thì tốt biết bao, mọi người đều an toàn, cũng là một chuyện tốt biết bao.

"Vậy thế này đi, lát nữa tôi sẽ vào lều với danh nghĩa mượn đồ, rồi ra hiệu cho Thiên Chân để cậu ấy ra, chúng ta sẽ nói cho cậu ấy biết, rồi cậu đi khởi động xe, rồi chúng ta nhanh chóng bỏ chạy thôi, nếu tốc độ của chúng ta nhanh thì họ tỉnh dậy, tôi cảm thấy họ cũng không đuổi kịp chúng ta đâu." "Chúng ta cũng không nhất định phải đi vào nửa đêm, chúng ta có thể đi vào nửa đêm khi mọi người đều ngủ

say rồi, như vậy chẳng phải lặng lẽ, tất cả mọi người đều không biết sao?

Chúng ta vừa đi vừa cầm viên châu của chúng ta, rồi chúng ta phải đi đến một nơi khác, tôi cảm thấy phía Đông Bắc đó thực sự cũng có vấn đề, có lẽ họ bảo chúng ta đi cũng có ý nghĩa." "Dù sao thì chúng ta đã lấy được bản đồ và quyển trục rồi, vì vậy nếu chúng ta không đi sớm thì tôi cảm thấy vạn nhất bị người khác chặn trước, những thứ chúng ta cần chẳng phải sẽ không còn sao, có một chuyện nữa, chúng ta bây giờ, tôi rất không hiểu." Bàn Tử nói xong suy nghĩ của mình, đột nhiên nghiêm nghị ngồi dậy muốn hỏi một câu hỏi, câu hỏi này trông rất nghiêm túc, sắc mặt Bàn Tử cũng rất nghiêm trang.

Vì vậy Lâm Dương và Tiểu Ca cùng Văn Cẩm đều không lơ là, nhanh chóng ngồi xuống nghe xem có vấn đề gì.

"Chúng ta không phải đã phán đoán ra rồi sao, trước đây đã đưa ra một kết luận, đó là Tam Thúc lúc đó, đang đi về phía tận cùng sa mạc, nếu người hướng dẫn du lịch không lừa chúng ta thì Tam Thúc bây giờ chắc phải ở trong đó rồi, nhưng chúng ta đã đi hai vòng, từ lần đầu tiên xuống đây cho đến bây giờ đều không gặp Tam Thúc." "Tôi cảm thấy nơi này, không đặc biệt lớn, tất cả mọi thứ đều có trên tấm bản đồ đó rồi, bây giờ có hai kết luận, đó là, một là người hướng dẫn du lịch đó đang lừa chúng ta, biết chúng ta và Tam Thúc quen nhau, cũng biết Tam Thúc là ai, chúng ta sẽ vì lo lắng, để chúng ta nhanh chóng đi thì mới nói những lời như vậy." "Một khả năng khác là người hướng dẫn du lịch đó không lừa chúng ta, Tam Thúc thực sự đã vào rồi, nhưng tại sao chúng ta lại không gặp Tam Thúc chứ?

Chẳng lẽ vì Tam Thúc đã đi rồi, hoặc là đã xảy ra chuyện gì trong mộ?

Nhưng chúng ta trong mộ không thấy bất kỳ ai để lại tín hiệu, hay

tin tức gì cả, bây giờ tôi cảm thấy những chuyện này cảm thấy không thông." "Tôi cảm thấy có lẽ, không phải tôi nghĩ hơi ngu ngốc sao, vì sao những chuyện này tôi lại cảm thấy không ổn, dù sao thì tôi cảm thấy Tam Thúc hình như cũng không ổn, chúng ta hãy xem xét lại đi, dù sao thì những chuyện này, chúng ta cũng không thể quyết định được." Bàn Tử nói xong, mọi người đột nhiên im lặng, cảm thấy chuyện này thực sự giống như Bàn Tử nói, không hề bình thường như vậy, mọi người từ đó cảm thấy một chút kỳ lạ.

"Không thể nào, tôi cảm thấy Tam Thúc có lẽ không có chuyện gì đâu, dù sao thì ở những nơi như vậy, Tam Thúc và bạn bè đi ra ngoài, tôi cảm thấy có thể họ đã đi đến những nơi như Chiết Giang, rồi những nơi như Tây Hồ Trường Sa để chơi, vì vậy tôi cảm thấy ứng cai không sao." Lâm Dương để dập tắt những nghi ngờ của họ, vì vậy nói dối ở đó, nhưng cũng cảm thấy thực ra những câu hỏi Bàn Tử hỏi đều rất có tính nhắm vào.

Thực sự không thể trả lời được, vì Tam Thúc cũng không nói cho mình biết tại sao lại như vậy, mới đi ra ngoài.

Tại sao lại như vậy mới đi cùng bạn bè đến nơi đó, Tam Thúc đều không nói cho mình biết, nhưng dù sao cũng là người thân của mình mà, tổng không thể nghi ngờ người thân của mình chứ.

"Chuyện này chúng ta hãy về rồi thảo luận tiếp, việc cấp bách trước mắt là hãy thực hiện quyết định đầu tiên của chúng ta, dù sao thì việc thoát khỏi đây là quan trọng nhất, dù sao tôi cũng không muốn đối đầu trực tiếp với họ, tôi cũng không muốn đối đầu với họ, dù sao thì đều là người mà, cũng không muốn giao đấu với những con súc sinh đó, tôi có thể ra tay tàn nhẫn hơn một chút, không chút lưu tình." Tiểu Ca cảm thấy chuyện này hãy về rồi thảo luận, mọi người có lẽ đang vội, cũng sẽ không thảo luận ra kết quả, vì vậy đề nghị về rồi hãy nói.

Bây giờ việc đầu tiên là hãy gọi Thiên Chân ra, rồi thực hiện kế hoạch của chúng ta, chúng ta hãy ra ngoài trước rồi hãy nói, dù sao cũng đã về rồi.

Ở đây lâu như vậy rồi, cũng nên về nhà nghỉ ngơi thoải mái rồi, dù sao thì nơi này tình huống âm u như vậy, mặc dù thường xuyên ở trong môi trường âm u như vậy.

Nhưng cảm thấy nơi có ánh nắng thoải mái, ở lâu rồi lại quay về ở một chút nữa, cảm thấy không còn cảm giác tốt như vậy nữa, vì vậy đề nghị mọi người nên về trước.

Chuyện này về rồi có lẽ từ từ sẽ có kết quả, thảo luận sau sẽ tốt hơn.

Vì vậy bước đầu tiên là để Bàn Tử đi vào lều giả vờ mượn đồ, rồi gọi Thiên Chân ra, nói cho Thiên Chân biết suy nghĩ của tôi.

Và bảo Thiên Chân chuẩn bị và sắp xếp đồ đạc, rồi đến một thời điểm nào đó tôi sẽ gửi tin nhắn, Thiên Chân tuyệt đối đừng ngủ, hãy đợi tin nhắn của tôi.

Vì vậy tôi có thể lấy trộm một chiếc xe, rồi đi, nhưng trước khi đi nhất định sẽ không để lại bất kỳ vũ khí nào, và trước khi đi cũng chuẩn bị "ăn đen" một phen.

Lấy trộm vũ khí và một số đồ quý giá khác.

"Người huynh đệ kia, xin lỗi nhé, bên tôi chuẩn bị ăn cơm rồi, nhưng thiếu một cái nồi, vì vậy muốn xem xem có nồi nào không, mượn dùng một chút, lúc đó tôi vốn dĩ định về nhanh, cũng không ở đây lâu như vậy, vì vậy cũng không mang nồi theo, nhưng tôi đã ăn hết hộp đồ hộp hai ngày trước rồi, vì vậy hôm nay chính hảo có thể lấy cớ mượn nồi dùng." Bàn Tử nói ra cái cớ, rồi tiện thể khi những người kia đi lấy nồi, ra hiệu cho Thiên Chân, cũng có ý bảo cậu ấy đi

ra một chút, Thiên Chân nhìn hiểu xong thì trước hết đi ra.

Nếu không hai người một trước một sau đi ra thì sẽ trông như hai người đã thông đồng với nhau, cảm giác như vậy sẽ khiến người khác nghi ngờ, vốn dĩ đã bị nghi ngờ rồi.

Vì vậy sợ lại bị người khác nghi ngờ, vì vậy Thiên Chân, sau khi đi ra trước thì đợi ở gần lều, cũng giấu đi không để người khác nhìn thấy, cảm thấy làm rất hoàn hảo.

"Tiểu tử có thể đấy, bao lâu không gặp khả năng trinh sát lại mạnh như vậy, lúc đó chúng ta đều trần trụi mà, được đấy, mấy ngày không gặp, xem ra cậu cũng không phải là người bất học vô thuật, có thể dạy được tốt như vậy, hay là ở cùng chúng ta thêm một thời gian nữa đi, tôi cảm thấy cũng không đặc biệt muốn về rồi." Bàn Tử nói những lời đó với Thiên Chân, ý là đang đùa Thiên Chân, bình thường không gặp Thiên Chân, Thiên Chân cũng không nói những lời như vậy, giống như bình thường hay đùa bỡn vậy, vì vậy những lời như vậy trực tiếp nói ra.

"Vậy được thôi, vậy đừng tìm tôi nữa, rồi tôi lại vạch trần thân phận của các người ra thì chúng ta có thể tàn sát lẫn nhau, không cho tôi về, không cho tôi về, ăn thêm một chút đi, rồi ăn hết phần cơm của tôi, xem cuối cùng có bị ghét bỏ vì ăn nhiều quá không, cuối cùng như vậy cũng sẽ bị đuổi ra ngoài, hừ." Hai người bình thường nói chuyện như vậy rồi, khiến người ta quen rồi, vì vậy những lời này trong mắt người ngoài có vẻ hơi gay gắt.

Thậm chí cuộc đối thoại của hai người, đầy mùi thuốc súng, nhưng hai người đều biết, huynh đệ giữa họ đang đùa nhau mà thôi.

Không có mùi thuốc súng nào cả, những lời đùa giỡn giữa hai người căn bản không ai để ý, Thiên Chân cũng biết Bàn Tử gọi mình ra chắc chắn là do Lâm Dương và Tiểu Ca đã nói như vậy.

Muốn nói cho mình biết hoặc có lẽ đã chuẩn bị gọi mình về, dù sao thì ngày mai, nếu không xử lý tốt sẽ có một trận đại chiến.

"Được rồi, không nói chuyện phiếm ở đây nữa, vạn nhất bị người khác nhìn thấy thì ngại lắm, tôi quyết định tối nay sẽ đi, nửa đêm 2 giờ, nhớ để ý điện thoại, rồi nghe kỹ giọng của tôi nhé, tôi sẽ gọi, nếu nghe thấy thì ra ngoài mang theo đồ đạc." "Khi tôi đi tối nay, tôi định tiện thể lấy trộm một số vũ khí và trang bị đi, chắc không có vấn đề gì lớn đâu, những chuyện này đều không cần làm, quan trọng nhất là khi tôi gọi thì nhanh chóng ra ngoài, đừng kinh động đến nhóm người kia, thực ra tốt rồi, tôi cũng không có yêu cầu lớn gì." "Được thôi, nhanh vậy đã đi rồi, tôi vốn dĩ tưởng ngày mai sẽ quyết một trận sống mái, tôi vốn dĩ sẽ phát huy tác dụng của mình với tư cách là người nằm vùng, ai ngờ sớm đã biết tôi không làm người nằm vùng cũng được, thậm chí còn có thể toàn thân rút lui, rất tốt, vậy thì được thôi, vậy tôi biết rồi, 2 giờ tối nay, tôi sẽ canh giờ, lúc đó tôi thấy có trang bị tốt thì tôi cũng sẽ lén lút lấy đi." Quả nhiên, đúng vậy, không phải người một nhà thì không vào một cửa, cuộc đối thoại giữa hai người, thực sự giống như huynh đệ hay bạn bè nói chuyện đều thống nhất như vậy, mọi người rất hợp nhau.

Vì vậy đã gặp mặt, trao đổi ánh mắt xong, hai người mỗi người về lều của mình, để không bị lộ, thứ mượn thực sự là thứ đang thiếu.

Thực sự thiếu một cái nồi, vốn dĩ định ăn mì tôm, nhưng thấy người ta lại có cả nồi, vậy thì ăn một chút đồ ngon đi.

Chương 331

Dù sao tối nay cũng là đêm cuối rồi, ở nơi này, dù sao cũng đã lấy được những thứ cần thiết, rất mãn nguyện, mở một bữa tiệc cũng không có vấn đề gì lớn.

“Xong rồi, tôi đã đi mượn nồi về rồi, nếu đã như vậy, vậy tối nay chúng ta ăn một bữa ngon đi, dù sao tối nay cũng là đêm cuối rồi, lấy những gói mì đó ra, tôi muốn ăn thịt, tôi đều muốn ăn hết rồi, thực sự đói chết tôi rồi, trước đây chưa từng ăn một bữa ngon nào, thực sự mỗi lần xuống mộ nên mang thêm một chút đồ ngon.” “Nhìn người ta chuẩn bị đầy đủ biết bao, khi tôi vừa đi gặp người ta, người ta lại đang ăn lẩu, dám không ở một nơi gian nan khốn khổ như vậy, lại mang theo đồ đạc đầy đủ như vậy, đợi chúng ta đi thì nhất định phải lấy trộm hết trang bị và đồ đạc của họ, quá đáng ghét, thực sự quá đáng ghét.” Bàn Tử nói một cách rất phẫn nộ, Lâm Dương và Tiểu Ca nhìn bộ dạng đó, biết rằng anh ta tức giận không phải vì trang bị, có đồ đạc đầy đủ của người ta.

Mà là ghen tị, và đố kỵ, người ta có thể ăn những bữa ăn ngon như vậy, rồi lẩu nóng hổi, mọi người có thể ăn cùng nhau, vì vậy rất tức giận, rất ghen tị.

Vì vậy, hai người rất bất đắc dĩ cười ra tiếng, nhưng cũng không có cách nào, dù sao thì huynh đệ này mình cũng biết tính cách anh ta vẫn luôn như vậy, ở cùng anh ta cũng khá chân thật.

Ta đành chiều theo ý Bàn Tử, lấy hết đồ ăn còn lại trong túi ra, kể cả đồ hộp cũng lấy nốt.

Bởi vì ta biết một thời gian dài ở ngoài, Bàn Tử thật sự đã không được ăn uống tử tế, đặc biệt là sau khi xuống mộ.

Bàn Tử, sau đó có thể ăn được bao nhiêu món ngon, nhưng lần này hắn lại cảm thấy đồ đạc quá nhiều, và cũng nghĩ nếu Tam Thúc ở đây thì không cần mang nhiều đồ đến thế.

Ai ngờ sau đó lại không thấy Tam Thúc, điều mấu chốt là Bàn Tử đã phân tích logic rõ ràng đến vậy.

Logic chặt chẽ đến thế, nếu Tam Thúc lần này không tìm thấy, chẳng lẽ không phải vì sau khi không tìm thấy Tam Thúc thì không còn đồ ăn nữa sao?

Lâm Dương nghe xong, đột nhiên liếc nhìn Bàn Tử một cái, cảm giác như thể vừa phát hiện ra chân tướng của mọi chuyện.

Bàn Tử không hiểu vì sao Lâm Dương đột nhiên lại nhìn mình với vẻ mặt kinh ngạc đến thế, hắn thấy Lâm Dương thật kỳ lạ, không ăn một chút gì sao?

Vì sao lại nhìn ta như vậy, Vũ rất hung dữ nói với Lâm Dương.

"Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy bản gia ta ăn bao giờ à?

Bình thường nhìn ta như vậy không sao, sao hôm nay lại kinh ngạc thế?

Bản gia ta không lừa dối đâu nhé, nghìn vạn lần đừng có mà đổ oan cho bản gia ta, bản gia ta biết rõ mình là ai, lừa gạt bản gia ta thì đương nhiên là không thể rồi, ngươi đi lừa người khác đi, đừng làm phiền bản gia ta ăn cơm." Lâm Dương nghe Bàn Tử nói vậy cảm thấy khá buồn cười, nhưng cũng vô cùng bất lực, ta cười rồi không nói gì, dù sao thì hai chúng ta vẫn luôn là anh em mà.

Ta cũng biết loại người như Bàn Tử, nếu hôm nay vì không tìm thấy Tam Thúc, sau đó không tìm thấy đồ ăn, thì Bàn Tử mới có thể nhớ đến Tam Thúc.

Và nếu đó là một câu chuyện có logic chặt chẽ như vậy, thì thực ra

cũng không tệ, dù sao thì Bàn Tử cũng đã động não một lần rồi mà.

Thế là ta cũng yên tâm phần nào, chuẩn bị cùng mọi người dùng bữa.

Chỉ là bữa ăn không được phong phú như vậy, giống như một nồi rau thập cẩm, cũng không náo nhiệt như cái lẩu bên cạnh.

"Bàn Tử, đã thèm ăn lẩu như vậy, sao lúc nãy không ở lại đó ăn luôn đi?

Sao lại phải mang nồi về đây?

Ta chỉ bảo cậu đi chào Thiên Chân một tiếng thôi mà, nhưng ta thấy với sự ăn ý giữa hai chúng ta, Thiên Chân chắc chắn sẽ hiểu ý ta mà." Tiểu Ca rất tò mò hỏi Bàn Tử vì sao không ở lại đó, thấy người ta ăn lẩu mà thèm như vậy, nếu đã thích ăn như thế, ở đó đông người, tuyệt đối sẽ không thiếu món đó.

"Nếu bản gia ta không về đây thì mọi người ăn gì?

Chẳng lẽ cả nhà cứ trừng mắt đợi ta mãi sao?

Vậy nên bản gia ta mới về sớm, mượn ít nguyên liệu nấu ăn về, chúng ta cùng ăn, có gì không tốt sao?

Dù sao bản gia ta cũng không thân với họ, mới quen thôi mà." Bàn Tử tuy nói vậy một cách vô tình, nhưng Tiểu Ca, Lâm Dương và Văn Cẩm nghe xong đều cảm thấy rất ấm lòng, bởi vì hắn đã từ bỏ việc ăn uống để lo cho bạn bè.

Đây là lần đầu tiên Bàn Tử làm vậy, nên ta cảm thấy bữa cơm này vô cùng đáng để kỷ niệm, đáng để chụp ảnh lại mà treo lên tường nhà.

Bởi vì đây là bữa ăn đầu tiên Bàn Tử vì bạn bè mà không bỏ cuộc, nên ta cảm thấy rất tốt, rất có ý nghĩa.

Những lời Bàn Tử vô tình nói ra đương nhiên là những lời chân

thật nhất, vì hắn không có ý đó, nếu không thì sao lại vội vàng quay về như vậy.

Và hắn cũng không có ý đó, thực ra hắn quá lưu luyến bữa ăn đó rồi, nhưng những lời nói vô tình đó lại khiến mọi người hơi kinh ngạc.

Bởi vì hắn căn bản không tổ chức câu từ, nói ra như vậy, xem ra hắn thực sự coi mọi người là anh em tốt nhất, là bạn bè rồi.

Thế là mọi người nhìn nhau, sau đó chuẩn bị đổ rau vào nồi để ăn, những người còn lại cũng không nói gì, đợi đến đêm khuya, sau khi Lâm Dương ra hiệu có thể đi rồi.

Rất sợ đánh rắn động cỏ, trước 2 giờ, ta cũng gọi Thiên Chân ra trước, bắt đầu chuyển tất cả trang bị và vũ khí trên xe sang một chiếc xe khác.

Ta đã chọn một chiếc xe, cảm thấy khá ưng ý, cảm giác bình xăng cũng đặc biệt đầy đủ.

Còn một chiếc xe khác thì chỉ còn lại một chút dầu.

Bởi vì nếu đối phương muốn đuổi theo, e rằng cũng không thể đuổi được bao lâu, sẽ phải quay lại thôi.

Nên ta quyết định không để lại quá nhiều dầu cho những người đó.

Nếu không thì những người đó sẽ khổ sở mất.

Thế là sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, ta bắt đầu bắt chước tiếng chim hót, tiếng chim cu gáy mà chúng ta đã dùng làm ám hiệu.

Tiếng chim hót rất nhỏ.

Cũng là để những người còn thức nghe thấy cũng không để ý, cho rằng chim đơn thuần đang hót ở đó.

Nhưng 2 giờ hơn rồi thì ai còn thức chứ.

Nên ta cũng không cố gắng kìm nén giọng mình đặc biệt, ta nghĩ giờ này căn bản không thể có ai thức dậy được.

Sau khi gọi Thiên Chân ra, chúng ta cùng đi đến bên cạnh chiếc xe chuẩn bị đi, khởi động xe rồi lập tức lái đi.

Trong lều có người hình như nghe thấy tiếng xe khởi động, vội vàng chạy ra xem, nhưng đã không kịp, chỉ có thể nhìn thấy chiếc xe đã đi xa khuất dạng.

Người đó vội vàng quay về lều, gọi mọi người dậy, thậm chí còn gọi cả lão đại của mình dậy, để kể cho lão đại nghe chuyện gì đã xảy ra.

Lão đại lúc đó còn đang mơ mơ màng màng có chút khó chịu.

Chương 332

“Lý ca, Lý ca, chết tiệt, không xong rồi, bọn chúng lái xe của chúng ta đi rồi, cái đám người chúng ta mới quen hôm nay không phải người tốt, đã lái xe của chúng ta đi rồi phải không?

Mọi đồ đạc của chúng ta bị lấy đi, chúng ta có nên đuổi theo không?” Lý ca nghe xong liền đánh người đó.

“Mẹ nó, dám động vào đồ của ta?

Đương nhiên là phải đuổi rồi!

Nhưng hôm nay chúng ta phải về giao một tín vật, nếu không có thì từng người chúng ta trở về, chẳng phải sẽ bị trách phạt sao?” Lý ca, nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo.

Nhóm lính cấp dưới nghe đội trưởng phát tín hiệu, đương nhiên vội vàng đuổi theo, nhưng phát hiện lốp xe đều bị chọc thủng rồi.

Duy nhất một chiếc xe còn lại một nửa bình dầu, dù sao cũng phải đuổi theo trước đã, bởi vì nếu không đuổi theo thì cuối cùng chắc chắn sẽ bị đổ lỗi.

Lúc đó đã nhận lệnh rồi mà không đuổi theo, nên tất cả hy vọng đều đặt vào chiếc xe do đội trưởng lái, có hai người, một đội trưởng, một lính lái xe.

Sau đó đuổi theo nhóm Bàn Tử phía trước, nhưng đuổi mãi lại thấy không thể đuổi kịp được, bởi vì kỹ năng lái xe của người lính đó quá kém.

Lý ca thực sự không thể nhịn được nữa, Lý ca vội vàng bảo người lính đó ngồi ra sau, bởi vì chê người đó quá vô dụng.

“Kỹ thuật của ngươi cũng kém quá đấy, không biết vì sao lại

được chọn vào đội của ta nữa.

Đội của ta toàn là đội tinh anh, loại kỹ thuật lái xe như ngươi căn bản không thể vào được.

Mau ra sau mà ngồi đi, để ta lái!

Nếu không thì đến khi hết dầu cũng không đuổi kịp mất, chúng ta liều một phen chưa chắc đã đuổi kịp bọn chúng." "Cái lũ rùa rụt cổ lái à?

Cũng nhanh đấy chứ, tốc độ tốt đấy, nhìn xe cũng không tệ.

Trở nên thông minh rồi, biết chọc thủng lốp xe của ta, rồi lên một chiếc xe khác à?

Cố ý sao?

Để xem ta dùng chiếc xe này có thể đuổi kịp bọn ngươi không.

Nếu đuổi được thì bọn ngươi nhất định sẽ hối hận, chết chắc rồi!" Lý ca nghĩ thầm trong lòng, sau đó người lính đó lặng lẽ di chuyển từ vị trí lái sang ghế sau, rồi Lý ca thuận thế nhảy vào, vị trí thay đổi nhanh chóng.

Mọi người thấy anh ấy làm việc gọn gàng và dứt khoát, trông rất ngầu, đều bị cấp dưới của người lính đó nhìn đến ngây người, không ngờ đội trưởng của họ lại có kỹ thuật lái xe giỏi đến vậy.

Rồi mọi người thấy anh ấy rất ngầu mà, nếu không thì sao lại làm đội trưởng chứ?

Mọi người thấy cũng có lý, nhưng cảm thấy sau khi trở về có thể sẽ bị đuổi khỏi đội.

Có thể công việc trực tiếp không giữ được nữa, dù sao công việc này trả lương khá cao, nên người đó rất thích ở lại đây, bị phó đội trưởng mắng.

Nhưng bây giờ phó đội trưởng không có ở đây, vốn dĩ cảm thấy ngày tốt lành của mình sắp đến rồi, nhưng chốc lát lại xảy ra chuyện bất ngờ này.

Giá mà biết trước đã không hăng hái cùng đội trưởng ra ngoài đuổi người.

“Mẹ kiếp, sao xui xẻo thế này, cảm thấy năm nay thật sự việc nhà không thuận lợi, cứ nghĩ sau khi phó đội trưởng bị đuổi thì mình sẽ càng ngày càng tốt, ai ngờ, lại cảm thấy sắp mất việc rồi.

Xem ra sau này thật sự không thể vui vẻ, không thể quá 'đánh sưng mặt giả làm Bàn Tử' được...” Người lính cấp dưới đó cứ lẩm bẩm như vậy, rất hối hận, gãi đầu rồi nhìn kỹ thuật lái xe điêu luyện của đội trưởng, không nhịn được muốn khen.

Nhưng lát sau lại nghĩ, khen cũng vô dụng rồi, mình sắp bị sa thải rồi.

Nhưng lại nghĩ, nhỡ đâu khen một chút, rồi lại không bị trách phạt quá nặng thì sao?

Rồi sẽ không bị đổ lỗi nữa chứ?

Với suy nghĩ như vậy, người đó chuẩn bị một tràng khen ngợi đội trưởng.

“Đội trưởng, kỹ thuật của ngài được thật đấy, không hổ là đội trưởng.

Lái xe cứ như bay ấy, nhanh thật, cả drift nữa, ngài đều biết hết!

Tôi thấy chỉ cần còn nửa bình dầu là chúng ta chắc chắn đuổi kịp chiếc xe phía trước, hoàn toàn có thể lật ngược tình thế, không còn gì phải lo lắng về sự khiêu khích của bọn chúng nữa rồi.” “Bọn chúng chắc chắn nghĩ rằng dùng một chiếc xe khác để chạy thì có thể cắt đuôi chúng ta, ai ngờ khoảng cách lại rút ngắn đến thế.

Chỉ còn nửa bình dầu thôi, chắc chắn chúng ta sẽ ép bọn chúng dừng lại rồi bắt về, lúc đó bọn cướp của đó sẽ phải hối hận, không ai có thể so sánh được với chúng ta." Người cấp dưới đó khen ngợi tới tấp, khiến nội tâm của đội trưởng hơi lâng lâng, vốn dĩ lúc nãy đuổi theo rất hăng hái, tinh thần phấn chấn, ai ngờ đuổi mãi.

Vì tâm tư bắt đầu bay bổng, nên lái xe không còn ổn định nữa, cũng không drift được nữa, thậm chí còn bị ép dừng lại, khi chuẩn bị tiến thêm một bước.

Lại không phanh kịp, rồi ly hợp trượt, nên từng bước từng bước những chuyện như vậy xảy ra, chiếc xe phía trước càng đi càng xa, sắp không đuổi kịp được nữa.

Người lính cấp dưới vốn dĩ đang tiếp tục khen đội trưởng, nhưng nhìn thấy thao tác đó xong thì không dám nói nữa, vì cảm thấy thao tác này của đội trưởng có vấn đề, giống như có liên quan đến việc đó.

Thế là người đó ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám khen nữa, vì cảm thấy nếu còn nói nữa thì đội trưởng chắc chắn sẽ đánh chết mình.

Vì cảm thấy nhìn tình huống này thì mình nhất định phải rời khỏi vị trí này rồi, tuy lương cao như vậy, nhưng quả thật khó sống sót, nên sau đó không dám nói nhảm nữa.

Và nếu còn nói nhảm nữa, không chừng đội trưởng sẽ trực tiếp ném mình xuống giữa đường rồi để mình tự sinh tự diệt trong sa mạc đó.

Người đó cũng biết đội trưởng bây giờ đang nắm chặt vô lăng đến mức tay sắp bóp nát vô lăng rồi, có thể cảm nhận được sự tức giận và phẫn nộ của đội trưởng.

Nên không dám nói bất cứ lời khen nào nữa.

Bởi vì đội trưởng hình như cũng nhận ra cái kẻ nịnh hót này, đến đường khen cũng không biết đi.

Nên cảm thấy phải ngậm miệng ngay lập tức, nếu không ngậm miệng thì đội trưởng e rằng sẽ dẫn cả hai người đi 'Tống tử'.

Ấy da, mình vừa mới hồi phục.

Sau khi đội trưởng bình tĩnh lại, rồi chuẩn bị lần nữa đuổi theo, nhưng khi sắp đuổi kịp thì lại gặp vấn đề, bình dầu đó không còn một giọt nào.

Chương 333

Thực ra nửa bình dầu còn lại cũng rất hợp lý, đúng vào lúc này, đúng lúc dừng lại giữa chừng, rồi nhìn đối phương đi xa dần, trơ mắt nhìn mình để bọn chúng chạy thoát.

Cứ như để con heo béo chạy thoát vậy, trời ơi, Lý ca trực tiếp chửi thề.

Người cấp dưới tuy nghe thấy rất khó chịu, nhưng không còn cách nào.

Hình như mình cũng có một phần trách nhiệm, vốn dĩ ban đầu lái xe không tốt, bây giờ lại thành ra như vậy.

Thế là Lý ca xuống xe, nhìn bước chân của đối phương đang đi xa dần, cảm thấy trong lòng một cục lửa bốc lên.

Thế là anh ấy đạp vào xe, nhưng xe là một vật cứng như vậy mà.

Làm sao mà đạp được chứ, chắc chắn chỉ làm mình bị thương thôi.

Thế là chân anh ấy đau nhói, anh ấy đã coi người lính đó là một kẻ vô dụng sẽ gây thêm phiền toái.

Rồi sẽ không giúp đỡ, cuối cùng lại gây rối, bây giờ lại thành ra cái kết cục này.

Thế là anh ấy rất tức giận nhìn kẻ vô dụng đó, rồi người đó cũng không dám nói gì.

Cúi đầu xám xịt, vì biết mình chiếm phần lớn sai lầm trong chuyện này, nhưng thực ra không phải chịu trách nhiệm chính.

Nhưng thực ra cảm thấy mình cũng phải chịu một nửa trách

nhiệm rồi, dù sao cũng là một trong những người truy kích mà.

“Chuyện gì vậy?

Không những không giúp đỡ mà ban đầu ta cũng không hy vọng ngươi giúp đỡ, chỉ cần an phận ngồi ở hàng ghế sau là được rồi, sao lại nói nhiều như vậy, những lời vô dụng đó.

Bây giờ thì hay rồi, trực tiếp làm loạn tâm tư của ta, bây tiếp tục để người ta chạy thoát, vui chưa?

Không đi cùng người ta à?” “Ta và chuyện này, trở về sẽ có chuyện hay ho đấy, mau gọi điện thoại cho ta, liên hệ với anh em phía sau, cử người đến cho ta, chuyện gì vậy?

Nửa bình dầu mà lại để ta chạy trên đường, thật sự tức chết ta rồi.” Lý ca vừa mắng người cấp dưới đó vừa bảo anh ta mau gọi điện cho những người hỗ trợ phía sau, bảo họ mau đổ xăng.

Không có số dầu đó cảm thấy đều bước đi khó khăn, e rằng ngay cả đường về cũng không có.

Người lính cấp dưới đó vừa nghe Lý ca mắng chửi vừa phải gọi điện thoại đàng hoàng.

Bởi vì nếu không thì Lý ca mà tức giận thì thật sự 'lục thân bất nhận', nên anh ta rất sợ, tay run run khi gọi điện thoại.

Nhưng không còn cách nào, hôm nay chuyện này quả thật mình cũng có một phần sai lầm, nên nói chuyện cũng không có khí thế, chất giọng xám xịt, không dám nói gì, cứ gọi điện thoại làm việc.

Tuy Lý ca nhìn thấy người đó đang gọi điện thoại, nhưng lại cảm thấy người này càng nhìn càng không thuận mắt, càng nhìn càng không kìm nén được tâm trạng muốn đánh.

Thế là sau khi cúp điện thoại, Lý ca thật sự đã ra tay đánh người

đó một trận.

Tuy cảm thấy khá buồn cười, nhưng đối với người trong cuộc thì quả thật rất tức giận.

Bởi vì anh ta không thể cảm nhận được loại phẫn nộ đó, loại phẫn nộ thực sự đó, bởi vì cái sự suy yếu đó, chết đi cũng không có loại tình cảm đó, chết đi bị bóc lột đến xương tủy.

Bởi vì đối phương đã chạy thoát.

Nên mới tức giận đến vậy, thực ra đánh anh ta một trận cũng không thiệt, nếu không nịnh hót lung tung thì cũng không thể đuổi kịp nhóm người đó.

Dù sao thì đó là tín vật phải về giao.

Bây giờ thì hay rồi, trở về, không có tín vật, chỉ có thể mang đầu mình về giao rồi, kết quả cuối cùng thì ai mà biết được.

Dù sao thì anh ta cảm thấy mình sẽ không may mắn lắm, bởi vì với mức độ tức giận hiện tại, chắc chắn sau này sẽ có báo ứng lớn.

Nên anh ta cảm thấy, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, dù sao người cấp dưới đó cũng không dám nói gì, vì dù sao cũng đã làm sai rất nhiều chuyện rồi, xám xịt, chỉ có thể bị đội trưởng của mình đánh.

"Kỹ thuật lái xe của chúng ta cũng quá siêu việt rồi đó, vì sao chốc lát thì lại gần bọn chúng đến thế, chốc lát lại cách xa bọn chúng đến thế?

Rõ ràng chúng ta có thể đạp ga một phát rồi bỏ chạy luôn, sao lại phải có cảm giác lửng lơ như vậy, giống như đang yêu đương cứ kéo kéo đẩy đẩy, thật là dài dòng.

Nếu để ta lái xe thì ta thấy cứ lái đi luôn là xong, rất dứt khoát và

gọn gàng.” Bàn Tử nói với Lâm Dương đang lái xe hỏi vì sao lúc nãy lái xe, chốc lát thì chậm, chốc lát thì nhanh, có lúc kỹ thuật lái xe lại rất tốt.

Drift hay chuyển làn, ngồi trên xe thì rất sướng, nhưng chốc lát lại cảm thấy lái rất thẳng, lại rất vụng về, không có kỹ thuật như vậy.

Cả mấy người ngồi trong xe đều ngây người ra, cũng không biết rốt cuộc là vì sao lại như vậy.

“Không hiểu đúng không?

Kỹ thuật lái xe của ta không chỉ để chạy đâu, thực ra phanh xe có vấn đề đấy, đến cuối cùng cũng không thể dừng chúng ta lại, thậm chí nếu không cẩn thận còn lao thẳng ra ngoài.

Vậy nên chúng ta chắc chắn không sao, nhưng đối phương thì có thể gặp vấn đề rồi.

Các ngươi không thấy nếu cứ di chuyển theo kiểu này để lái xe thì rất thú vị sao?” “Nếu cứ lái quá tốt, bọn chúng không đuổi kịp, thì sẽ không cảm thấy thú vị.

Nếu cứ lái quá kém, bọn chúng dễ dàng đuổi kịp, thì cũng không thể cảm nhận được niềm vui trong đó.

Các ngươi không thấy việc khiến bọn chúng cứ ngỡ ngàng, tưởng chừng như sắp đuổi kịp thì lại phấn khích và thú vị sao?” “Mấy người không biết lái xe thì không hiểu được sự huyền diệu trong đó rồi.

Lần sau để các ngươi thử một lần, chắc chắn sẽ cảm nhận được những điều thú vị trong đó.

Sau này nếu người khác đuổi theo, chúng ta sẽ chạy như vậy, trong tình huống vô cùng tự tin.” Lâm Dương rất đắc ý, cũng rất vui vẻ nói ra phương pháp của mình, sau đó mọi người mới nhận ra, à, hóa ra Lâm Dương lúc đó nghĩ như vậy.

Lúc đó kế hoạch như vậy, xem ra kế hoạch quá đơn giản, không chu đáo, nếu không thì sao lại không chơi như vậy sẽ vui hơn chứ.

Mọi người cảm thấy thật sự đã học được điều gì đó, lần sau khi chạy trốn sẽ làm như vậy, nhưng mấu chốt là trong tình huống hoàn toàn có thể thoát được.

Mới chơi như vậy, đừng có chơi chơi rồi sau đó khi rút ngắn khoảng cách thì bị kẹt trong tay đối phương, rồi khoảng cách không rút ngắn lại mà trực tiếp bị đâm trúng.

Chương 334

Rồi bị đâm cho dừng lại à?

Chuyện gì vậy?

Nên thao tác này có một độ khó nhất định, điều kiện tiên quyết là phải hiểu biết, thậm chí phải có kỹ năng lái xe tốt.

Phía bên kia, Lý ca nhìn Lâm Dương, Bàn Tử, Tiểu Ca, Văn Cẩm, Thiên Chân một nhóm người rời đi, mới từ từ nhận ra quân sư đó vốn dĩ đã lừa mình.

Hắn đã quen biết đối phương, thậm chí còn là một nội gián đã bắt tay sẵn với đối phương.

Xem ra lúc đó không nên tin tưởng, không nên giữ Thiên Chân lại.

Nếu không thì bây giờ cũng sẽ không có một đống chuyện như vậy, vốn dĩ nếu tối nay không trốn thì ngày hôm sau chắc chắn sẽ bị bắt đi.

Nhưng tối nay lại thông minh đến vậy mà trốn đi trước, xem ra có người đã thông báo tin tức.

Dù sao trong thâm tâm Lý ca vẫn cho rằng Thiên Chân là một nội gián.

Một kẻ nằm vùng, nên mọi tội danh đều đổ lên đầu cậu ta, bất kể tốt hay xấu, chỉ cần liên quan đến đội.

Rồi mọi tin tức chắc chắn đều được truyền ra ngoài, rất khớp.

Anh ta cảm thấy lần sau nếu còn gặp lại, còn bắt lại, nhất định phải đánh người đó trước.

Tuy nghe vậy không hay lắm, nhưng anh ta cảm thấy như vậy thì

trong lòng sẽ sảng khoái, bởi vì nếu bị bắt nạt thì nhất định phải phản công lại.

Nếu không thì chịu một quả đắng, nhưng anh ta từ trước đến giờ không phải là loại người chịu đựng thiệt thòi, từ trước đến giờ đều là người khác chịu thiệt thòi, còn mình thì không thể chịu thiệt thòi.

Nên trêu chọc anh ta thật sự là trêu chọc nhầm người rồi.

Trong lòng anh ta nghĩ như vậy, nếu lần sau còn bắt được, còn gặp được, tin tức nhất định sẽ tìm cách để lần sau bắt được.

Bởi vì lão đại quả thật đã bảo anh ta đi tìm, một đám người quả thật phù hợp với miêu tả, vốn dĩ cảm thấy thiếu một người.

Cái đám người không muốn đi tìm đó thì sao?

Bây giờ đúng lúc một thành viên đội từ trong nồi chạy ra ngoài, đã nhìn thấy.

Thế là Lý ca đã quyết định đánh cược một phen, lần sau khi gặp lại nhất định phải tóm được người đó rồi đánh một trận thật đàng hoàng.

Lý ca bảo nhóm người của mình nhanh lên, mang xe của mình đi, rồi mang dầu đi.

Dù sao cũng là một tổ chức lớn mà, gọi anh em.

Đương nhiên cấp dưới sẽ có người làm việc rồi, nếu gọi người khác hỗ trợ thì đương nhiên sẽ nhanh chóng đến, đến nơi thì chuẩn bị đổ xăng cho xe.

Bởi vì phải lái xe về mà, nhưng vì Lý ca có kinh nghiệm khá đầy đủ, anh ta cảm thấy chuyện này nếu làm như vậy thì chắc chắn sẽ không bắt được.

Chắc chắn phải làm rất triệt để, nên anh ta quyết định xem hai

chiếc xe đó có điểm gì khác nhau không, nhỡ đâu cuối cùng lại xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Thế là anh ấy kiểm tra người cấp dưới của mình, không kiểm tra thì không biết, kiểm tra xong thì thật sự phát hiện có một vấn đề lớn.

"Lý ca, chiếc xe đó thật sự rất tốt, vì hết xăng nên tự động dừng lại.

Nếu không thì phanh xe của chiếc xe đó có vấn đề đấy.

Nếu nó cứ đi về phía đó, phía sau không phanh lại được, thì trong sa mạc này, có khả năng trực tiếp lật nhào.

Nếu lật nhào thì tình huống cuối cùng rất khó kiểm soát." Người cấp dưới của Lý ca giới thiệu, nói về những tình huống có thể xảy ra.

Lý ca nghe xong thì rất tức giận, bởi vì nhóm người đó thực sự rất độc ác.

Làm cho mình không còn đường sống nào để thoát, nếu lúc đó không phải hết xăng mà dừng lại, mà là vì phanh xe có vấn đề mà dừng lại.

Nếu xe bị đâm thật sự thì mọi người không sống sót được thì phải làm sao?

Chẳng lẽ không có vấn đề gì sao?

Lý ca cảm thấy nhóm người đó cứ như một lũ điên vậy.

Không màng đến sự an toàn của mình, cũng không màng đến sự an toàn của mình, thậm chí vì không bắt được mình mà còn làm nhiều chuyện đến vậy.

"Đám người đó thật sự quá đáng!

Nếu lần sau ta thực sự gặp lại bọn chúng, nhất định sẽ thiên đao vạn quả chúng!

Nhưng ta tin rằng ta sắp gặp chúng rồi, không chờ được lần sau nữa.

Sau khi trở về, ta sẽ chủ động xin sếp nhận trách nhiệm sửa chữa sai lầm lần này." "Xem ta, Lý Đại Hổ, nhất định sẽ tự mình bắt bọn chúng về, nếu không bắt được thì ta sẽ tự xin tội, sau này tổ chức này ta cũng không ở nữa, bởi vì ta cảm thấy mình không có năng lực đó.

Sau khi trở về, nhiệm vụ đội trưởng này, mọi người hãy cùng ta đi làm nhiệm vụ lần này, ta tin rằng chúng ta nhất định sẽ đồng lòng hiệp lực mà bắt được bọn chúng." Cầu hoa tươi Lý đội trưởng đã nói lời thề, nhưng không biết liệu có bắt được không, chỉ là bây giờ thật sự rất tức giận, thực sự bị nhóm người đó chọc tức đến mức không còn kiên nhẫn nữa rồi.

Không biết phải làm sao, nhưng lại cảm thấy, nếu không báo thù thì sẽ đặc biệt mất mặt, thậm chí cảm thấy đặc biệt hèn nhát.

Không phải loại người đó, không để người khác cảm thấy tính khí của mình dễ bắt nạt, giống như một quả hồng mềm, tùy tiện nhéo mình cũng không tức giận.

Nếu người đó cũng để lại ấn tượng cho mọi người, thì hy vọng ấn tượng đó chắc chắn là loại tâm trạng 'ích kỷ nhỏ mọn, có thù tất báo'.

Bởi vì cảm thấy nếu người khác coi mình như quả hồng mềm dễ bắt nạt, thì lần sau nếu có chuyện gì, bất kể là ai, sẽ cảm thấy chuyện này có thể giải quyết dễ dàng.

"Lý ca, ngài nên suy nghĩ kỹ, có những chuyện tuyệt đối không thể nói quá sớm.

Tôi thấy bọn chúng không hề đơn giản, không chỉ có thực lực mà còn có năng lực nữa.

Chương 335

Dù sao thì tôi cảm thấy đã lâu rồi mình chưa gặp đối thủ như vậy, cứ như là 'thuật nghiệp hữu chuyên công' vậy, mỗi người một chuyên môn khác nhau nhưng năng lực đều rất đỉnh, rất mạnh.” Một người cấp dưới của Lý ca phân tích, bởi vì không muốn Lý ca xúc động mà từ bỏ vị trí đội trưởng, anh ta cảm thấy Lý ca là một người rất trượng nghĩa.

Đôi khi đối xử với mọi người rất tốt, thế là người đó với vẻ mặt nghiêm nghị biết rằng phải khuyên nhủ, đã theo dõi một số chi tiết nhỏ trong đó.

Nhưng Lý ca bây giờ đang trong cơn tức giận, làm sao có thể nghe lọt tai những lời như vậy chứ, những lời nói đều không nghe lọt tai, đương nhiên không thể hiểu được những lời khuyên nhủ của người khác.

Thế là anh ấy cũng không nghe, làm qua loa cho xong chuyện.

Người cấp dưới thấy lão đại của mình xúc động như vậy, nhưng cũng không có cách nào, bởi vì nếu đổi lại là mình, có lẽ còn tức giận hơn lão đại bây giờ, tất cả tài nguyên và vật tư đều bị đối phương đánh cắp.

Thậm chí khi đi còn khiêu khích mình như vậy, không thể nhịn được, thế là không còn cách nào, chỉ có thể an ủi đội trưởng của mình bảo anh ấy về trước.

Dù sao thì bên phía lão đại cũng đang giục giã, ông chủ đó khá hung dữ, thấy lão đại của mình cũng cung kính với ông chủ đó.

Xem ra ông chủ ba ba đó tính khí cũng không tốt lắm, bình thường có một số lỗi như vậy, hoặc có một số điểm không đúng.

“Linh linh linh” Lão đại đó, đôi khi cũng có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng ông chủ đó có vẻ như nhất định phải tìm ra ai là người sai, đôi khi thậm chí còn mắng mỏ qua điện thoại.

Nhưng từ trước đến giờ chưa từng gặp qua ông chủ đó, nhưng mơ hồ cảm thấy ông chủ đó hình như không phải người bản địa, không biết vì sao lại có một cảm giác đặc biệt kỳ lạ.

Cứ như là một cảm giác không thuộc về nơi này, có một cảm giác kỳ lạ về một người nào đó.

Luôn cảm thấy ông chủ đó giống như một người nước ngoài vậy.

Đối với chúng tôi cũng không thân thiện lắm, bởi vì cảm giác như ông ta cũng có sự kỳ thị, như thuê một đám người như chúng tôi để xung phong xông trận, giống như những tên sát nhân điên cuồng vậy.

Cảm thấy không có chút nhân quyền nào, đôi khi lại giống như bia đỡ đạn, nếu cần hy sinh thì hoàn toàn có thể hy sinh bất cứ lúc nào.

Nên đi theo ông chủ đó cảm thấy không tốt lắm, nhưng điều tốt nhất là vì đội trưởng của họ đối xử với họ quá tốt, nên họ đều nguyện ý đi theo đội trưởng này.

Phó đội trưởng luôn có tính khí khá tệ, nhưng cũng nguyện ý đi theo đội trưởng này, bởi vì đội trưởng này rất trọng tình nghĩa.

Bình thường anh ấy sẽ an ủi những người có gia đình, ví dụ như gia đình của cấp dưới, một thời gian có chuyện ở nhà.

Rồi nếu cần tiếp tục về nhà thì anh ấy sẽ rất thông cảm mà cho phép họ về nhà, chứ không nghĩ rằng công việc của họ thì nên ở lại đây.

Anh ấy nghĩ nếu không có chuyện gì thì nên về nhà nhiều hơn để ở bên gia đình, nên anh ấy cảm thấy đội trưởng này, có thể có một trải nghiệm và một câu chuyện khác.

Họ cũng rất sùng bái đội trưởng của mình, bởi vì anh ấy thường rất toàn năng, cái gì cũng biết.

Một số người có tính cách ngọt ngào nhất.

Khi nói chuyện sẽ khuyên đội trưởng hãy bình tĩnh một chút, đừng quá để ý, dù sao chuyện này cũng đã xảy ra rồi.

Họ cũng tin tưởng đội trưởng, lần sau chắc chắn sẽ bắt được người đó, bởi vì họ tin tưởng đội trưởng rất thần thông quảng đại.

Nhưng có một số người lại không biết nhìn sắc mặt, lúc nào nên nói, lúc nào nên không nói.

Đôi khi họ cũng cảm thấy loại người đó thật đáng ghét.

"Lão đại, có người thấy xe của chúng ta ra khỏi cửa khẩu Tây Bắc, xem ra bọn chúng sắp đi mất rồi, người của chúng ta căn bản không ngăn cản được, bởi vì người của chúng ta để lại ở đó quá ít, những người khác đều ở lại bên này, thậm chí còn hy sinh dưới lòng đất rồi, nên bây giờ chúng ta không có đủ nhân lực để ngăn cản, đã để bọn chúng chạy thoát rồi." Vốn dĩ sắc mặt của lão đại đang dần dịu lại, nghe những lời này xong, rồi từ từ cảm thấy lại trở nên cứng rắn, rồi không khí lại trở nên vô cùng tĩnh lặng và nặng nề.

Mọi người thấy vô cùng ngượng nghịu, những người vừa rồi còn nói chuyện an ủi lão đại Vương, sắc mặt cũng cảm thấy cứng đờ.

Bởi vì họ cảm thấy người này sao lại không biết nói chuyện, sao lại ngu ngốc như vậy chứ, vì sao lại chọc giận lão đại vào lúc lão đại khó khăn lắm mới dịu sắc mặt.

Chẳng lẽ nếu chọc giận lão đại rồi thì có thể dỗ lão đại vui lên được sao?

Rồi mọi người rất tức giận, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể cố gắng dỗ lại.

Bởi vì nếu lão đại không vui thì đội trưởng của họ không vui, mấy người đó có thể vui được.

Lão đại chắc chắn luôn... bởi vì dù sao thì mấy người đó có mối quan hệ khá thân thiết, luôn ở bên cạnh lão đại nịnh hót.

Thế là cấp dưới số 1 đã đẩy cái người không biết nhìn sắc mặt, cứ lảm nhảm đó sang một bên, rồi hy vọng lão đại đừng nhìn thấy người đó mà tức giận, đánh cho một trận.

"Lão đại, nghe nói bọn chúng sau khi ra khỏi đó thì chắc cũng không về nhà, lái xe đi nửa đường như vậy không bị đâm chết mới lạ.

Bây giờ chúng ta hãy về nghỉ ngơi trước đã, vốn dĩ lần này đi xuống mộ, chúng ta đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, tổn thất cũng rất thảm trọng, nên chúng ta đừng cứng rắn nữa, phải nghỉ ngơi cho tốt." "Để đám người đó về thì cứ để chúng về đi, ông chủ của chúng ta không bảo chúng ta đi bắt bọn chúng sao?

Lần sau chúng ta trở về thì lấy thêm trang bị, lấy thêm vũ khí, lén lút đưa bọn chúng đi luôn, không cần nói nhiều, cứ đánh một trận rồi đưa về là tốt nhất.

Đúng không, lúc đó thì ai cũng không biết chúng ta đã làm gì." Cấp dưới số 2 nghe cấp dưới số 1 nói, biết rằng hai người nên hỗ trợ lẫn nhau.

Chuyện lần này không có gì to tát, nếu không thì lão đại không chừng sẽ canh cánh trong lòng.

"Đúng vậy, đúng vậy, đúng là như vậy, dù sao thì 1.1 sau khi trở về cũng không làm nên chuyện gì, không phải đã nói rồi sao, không tìm thấy đồ.

Chúng ta cũng đã xem rồi, quả thật không có mang đồ đi, nên chúng ta cứ yên tâm về trước đã, những chuyện khác đợi chúng ta

nghỉ ngơi xong, rồi báo cáo với ông chủ xong thì hãy đi tìm." Lý ca vốn dĩ đang có chút tức giận, cảm thấy sắp gặp ông chủ rồi, thực ra càng tức giận hơn.

Rồi nghe người đó nói vậy, anh ta thực sự đã bị thuyết phục.

Nhưng sau đó hai người cấp dưới đó đã khuyên anh ta nên làm gì tiếp theo sẽ tốt hơn, rồi bảo anh ta hãy lý trí một chút, anh ta cảm thấy quả thật nên như vậy.

Nghìn vạn lần đừng vì vội vàng mà sơ ý ra tay, nếu không thì thật sự là được không bằng mất, nên anh ta quyết định từ từ thôi.

Phía bên kia, quả thật những tin tức mà cấp dưới của lão đại Lý báo cáo đều không sai, họ đã ra khỏi sa mạc rồi.

Bất kể là thế nào, họ đã thấy thị trấn, nhưng thực ra nguồn tài nguyên ở đó khá nhiều, nên họ không định dừng lại ở thị trấn gần sa mạc nhất đó.

Bởi vì họ cảm thấy nếu ở gần đó như vậy, chắc chắn sẽ có tai mắt của nhóm người đó, sẽ có một số cấp dưới được bố trí ở đó.

Chương 336

Nên họ không định dừng lại ở đó, chỉ mua một ít nước ở đó, tùy tiện vào một cửa hàng rồi nhanh chóng rời đi.

Bởi vì họ không muốn gây sự, cũng không muốn người khác biết mình đang mang theo những món đồ quý giá như vậy, vừa mới ra khỏi ngôi mộ đó.

Bởi vì thực ra nếu những người sống gần đó thì chắc hẳn đều đã nghe nói về ngôi mộ đó, bởi vì đó là một nơi khá nổi tiếng mà mọi người đều muốn đến.

Nhưng đa số mọi người căn bản không tìm thấy cái gọi là 'cuối sa mạc', nên mọi người đều về tay không.

Nhưng họ lại tìm thấy rồi.

Tìm thấy một viên châu vô cùng quan trọng bên trong.

Xem ra lần này thật sự may mắn bùng nổ, nhưng không thể nói cho bất cứ ai, cũng không dám nói cho bất cứ ai.

Nếu những món đồ như vậy thực sự bị bại lộ, thì đối với tính mạng của mình, đối với tính mạng của mọi người đều không tốt.

Thế là sau khi mua nước xong thì nhanh chóng rời đi.

Tuy có một số người hỏi làm gì, từ đâu đến, nhìn thấy họ từ hướng đó thì đặc biệt tò mò.

Nhưng họ lại mượn danh nghĩa cấp dưới của lão đại Lý để đi khắp nơi lừa gạt.

Lừa gạt một tổ chức, rồi giả làm lính đào ngũ, không đi vào đó chơi nữa thì sao?

Giữa đường xảy ra chuyện thực ra không đạt được mục đích.

Rồi cũng không ai phát hiện ra mấy người đó chuẩn bị bỏ chạy, dù sao thì cứ giải thích như vậy rồi mọi người cũng tin, và cũng thật sự rất hoan nghênh.

Rồi sau khi hoan nghênh xong lại tiễn họ đi, mọi người cảm thấy chuyến đi này thật sự quá lời rồi, không những tìm được nhiều đồ như vậy.

Cuối cùng lại được mọi người đón tiếp nồng nhiệt như khách du lịch và khách quý, xem ra lần này thật sự không lỗ, bất kể là thế nào, người hướng dẫn đã thiệt mạng dưới lòng đất cũng không lỗ.

Dù sao cũng không phải là người, mọi người đều rất thông minh, từng người đều không có chuyện gì, mọi việc đều rất tốt, trừ Tiểu Ca thực sự cần băng bó và hồi phục.

Nhưng Tiểu Ca rất kỳ lạ, hồi phục cũng quá nhanh rồi phải không?

Không mất bao lâu mà vết thương cơ bản đều đã lành hết rồi, mọi người thực ra thấy rất kỳ lạ, cảm thấy vì sao lại như vậy, người này cũng quá thần kỳ rồi.

Mỗi lần Lâm Dương không lái xe, ta đều nhìn vào mắt Tiểu Ca, hỏi về chuyện này, rốt cuộc là chuyện gì, thật sự quá thần kỳ rồi.

Nhưng mỗi lần ta nhìn về phía Tiểu Ca, ánh mắt Tiểu Ca lại bắt đầu lảng tránh, ta vừa nhìn thấy biểu hiện đó liền biết Tiểu Ca sẽ không nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra.

Vì ta cũng có bí mật mà, nên ta không ép Tiểu Ca phải nói, thế là mỗi lần đều không có kết quả, nhưng mọi người không hài lòng.

Bởi vì mấy người đó, tuy mỗi người đều có bí mật riêng, nhưng ta thấy Lâm Dương và Tiểu Ca luôn là những người khá thần bí, lần này

Tiểu Ca cũng không muốn nói.

Tuy đã cố gắng rồi, nhưng nếu Tiểu Ca đã không muốn như vậy, miễn cưỡng như vậy, ta nghĩ thôi vậy.

Chúng ta đã bàn bạc riêng không nên ép cậu ấy.

Dù sao mỗi người đều nên có một chút bí mật trong lòng, chỉ cần bí mật đó được giữ kín một chút, khiến mọi người cảm thấy không có vấn đề gì lớn.

Có thể thấy Tiểu Ca thật lòng tốt với mình, nên ta cũng hơi hài lòng rồi.

"Thị trấn vừa rồi chúng ta không dừng lại, mấu chốt là vì ta cảm thấy nếu dừng lại ở thị trấn đó, chắc chắn sẽ gặp phải chó của đối phương.

Nên ta nghĩ nếu lần sau chúng ta dừng lại ở một thị trấn khác sẽ tốt hơn, vậy nên chúng ta hãy dừng lại ở thị trấn tiếp theo, rồi nghỉ ngơi một đêm, chúng ta tiếp tục xuất phát, về càng sớm càng tốt." "Ta nghĩ mọi người thực sự cần nghỉ ngơi ở một chỗ, nếu không ngồi xe lâu như vậy, ta cảm thấy cũng không thoải mái.

Nhưng trên người chúng ta thực sự đang mang theo một số món đồ khá quý giá, vừa mới tìm thấy, rất tươi mới.

Về nhà mau xem Tam Thúc có ở nhà không, bảo người ấy giúp xem xét một chút sẽ tốt hơn, ta cảm thấy Tam Thúc dạo gần đây không bình thường." "Tuy cũng là Bàn Tử nói với ta, ta mới nhận ra Tam Thúc bất thường như vậy.

Nhưng ta nghĩ lúc đó quả thật nên hỏi Tam Thúc dạo gần đây đang làm gì, vì sao lại có nhiều chuyện giấu chúng ta như vậy.

Bình thường thì căn bản Tam Thúc sẽ không giấu chúng ta những chuyện này, nhưng dạo gần đây lại rất kỳ lạ, nên ta rất tò mò không

nhịn được muốn hỏi rốt cuộc là chuyện gì.” Lâm Dương nói xong kế hoạch và phương pháp, rồi bảo mọi người xuống xe chỉnh đốn, nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon trên giường một đêm, nghìn vạn lần đừng làm những chuyện khác trên giường.

Bởi vì đã ở trên xe lâu rồi, nếu không nghỉ ngơi trên giường thì cả người sẽ không chịu đựng nổi.

Kế hoạch là sau khi nghỉ ngơi xong lần này thì lái xe về nhà hai ba ngày nữa.

Tuy nhà ta hơi đặc biệt ở phía đông, nhưng không còn cách nào, vì muốn về nhà càng sớm càng tốt, bởi vì thực sự đã lấy được một món đồ vô cùng quý giá, một viên châu màu vàng.

Tuy ta cũng không hiểu viên châu này dùng để làm gì, nhưng ta cảm thấy một cách kỳ lạ rằng viên châu này chắc chắn có một lịch sử phi thường không hề đơn giản, Tam Thúc nhất định biết rõ điều đó, ta cảm thấy rất chắc chắn.

Mọi người đều đồng ý với cách nói của Lâm Dương, thế là mọi người lần lượt xuống xe rồi mua sắm, rồi dùng những món đồ của mình, nhanh chóng sắm sửa xong mọi thứ.

Chuẩn bị nghỉ ngơi, tối hôm sau nhanh chóng lên xe đi, hành trình được thúc đẩy nhanh như vậy, nhưng mọi người đều có thể thích nghi được với nhịp độ này.

Bởi vì nếu làm được công việc này thì mọi người đều có thể thích nghi được với nhịp độ này, vốn dĩ ban đầu ta nghĩ một cô gái liệu có thể thích nghi được không, nhưng ta phát hiện Văn Cẩm thực ra làm rất tốt, được huấn luyện chuyên nghiệp.

Mấy người đó hành động nhanh chóng, sau khi nghỉ ngơi một đêm thì lập tức lên xe, bởi vì họ đang vội về nhà, thế là sau hơn hai ngày.

Vào sáng ngày thứ hai và sáng ngày thứ ba, họ đã về đến nhà.

Khi về đến nhà thì nhà rất yên tĩnh, xem ra không có ai ở nhà.

Nhưng ta cảm thấy không nên như vậy, bởi vì khi ta ra ngoài thì xung quanh nhà rất lộn xộn, rõ ràng cảm thấy có người thực sự đang giám sát.

Thế là ta chuẩn bị thử xem có ai không, nhưng ta tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy có điều gì bất thường.

Thế là ta nghĩ có lẽ mình đã nghĩ quá nhiều rồi, dù sao thì những thứ như vậy nếu người khác thực sự đã thay đổi đồ đạc, thì mình cũng chắc chắn không nhìn ra được.

Điều quan trọng nhất là nhà ta không có đồ quý giá, tất cả đồ đạc đều đặt ở chỗ Tam Thúc, bởi vì Tam Thúc mới là người thừa kế duy nhất.

Chương 337

“Mẹ ơi, bản gia ta mệt chết rồi, tuy bản gia ta có nhà, nhưng bản gia ta cảm thấy trời đất rộng lớn, ở đây là thoải mái nhất.

Cứ như ở cùng mọi người không biết sao, ăn cơm cũng ngon hơn nhiều.

Một mình ăn cơm thì không có khẩu vị, nhưng ở cùng mọi người thì cảm giác như ăn được hai ba bát cơm nữa vậy.” “Vậy nên bản gia ta rất nguyện ý, vốn dĩ nhà bản gia đã chứa chấp nhiều người như vậy rồi, chắc không ngại chứa chấp thêm một mình bản gia ta nữa chứ.

Tuy những nơi khác hơi nhỏ, nhưng bản gia ta nghĩ đại Phật tôn như bản gia ta cũng nên chịu khó một chút, ở nhà mọi người một thời gian chắc không có vấn đề gì lớn.” Bàn Tử nói ra những lời như vậy một cách vô cùng tự nhiên, bởi vì Văn Cẩm lúc đó tất cả những nơi ở đều do ông chủ của tổ chức đó sắp xếp.

Nên sau khi ra ngoài thì căn bản không thể ở được, rồi Tiểu Ca cũng không có phòng riêng, cũng không có nhà riêng, nên thực tế thì thường đều ở trong nhà Lâm Dương.

Nhà Lâm Dương vì có hai tầng, thực ra khá lớn, có hai phòng, một phòng cho con gái ở, còn lại một phòng, rồi Tiểu Ca ngủ trên ghế sofa.

Nên mọi người đều có chỗ ở, nhưng bây giờ nếu Bàn Tử cũng muốn ở thì sẽ không đủ chỗ.

Ta cũng không biết vì sao mình lại không chen chúc một chút, nhưng thấy người ta đã đề nghị thì không tiện từ chối.

Thực ra Lâm Dương cũng cảm thấy nếu có thêm một người ở

cùng thì mọi người ôm lấy nhau sẽ an toàn hơn một chút, điều quan trọng nhất là náo nhiệt hơn một chút, ăn cơm cũng sẽ ngon hơn một chút.

Những lời Bàn Tử vừa nói, thực ra ta rất đồng tình.

"Thôi đi, ta biết vì sao ngươi muốn ở nhà ta mà.

Ngươi không biết nấu cơm, rồi mỗi ngày lười biếng không làm gì cả, cứ nằm ườn ra rồi có người hầu hạ.

Nếu bên cạnh có Văn Cẩm thì chắc chắn Văn Cẩm sẽ giúp ngươi, nếu bảo ta và Tiểu Ca thì ta cũng sẽ chăm sóc ngươi, ngươi đang đánh chủ ý đó đúng không?" Lâm Dương đã nhìn thấu suy nghĩ của Bàn Tử, thế là ta đoán đúng rồi, hắn đúng là nghĩ như vậy, khiến Bàn Tử liên tục lắc đầu phủ nhận cách nói của mình.

Tuy Lâm Dương biết cách nói đó, nhưng thực ra lý do quan trọng nhất trong lòng Bàn Tử là vì lo lắng.

Dù sao ba người ở cùng nhau cũng sợ có chỗ không an toàn.

Bình thường một thời gian trước, nhà Lâm Dương đã bị một số người bí ẩn giám sát.

Nên hắn cảm thấy không thể để Lâm Dương cứ bị giám sát một cách bí ẩn như vậy nữa, nếu có người ở cùng thì hy vọng mọi người sẽ đông hơn một chút mà.

Như vậy thì không cô đơn, không tịch mịch, cũng không sợ hãi.

"Thôi được rồi, nếu đã như vậy thì ngủ trên ghế sofa đi.

May mà ghế sofa nhà ta lớn, mấy chục người, mười mấy người đều có thể ngồi vừa.

Mấy chục người thì hơi khoa trương rồi, nhưng mười mấy người thì quả thật có thể ngồi vừa.

Có hai chiếc ghế sofa dài, vừa hay hai người một người ngủ một bên, vừa hay hai người có thể làm bạn với nhau." "Chẳng lẽ ta không thể lên lầu ngủ cùng ngươi sao?

Dù sao hai chúng ta cũng đồng cam cộng khổ, trải qua nhiều kiếp nạn như vậy rồi, nhất định có một chút ăn ý, hoặc có một chút đồng cảm đúng không?

Ta tưởng ngươi thích ngủ cùng ta, nên ta mới đưa ra yêu cầu như vậy, ta tưởng ngươi không nói thì ta sẽ chủ động đề xuất chứ." Bàn Tử nói đùa với Lâm Dương, nhưng Lâm Dương bảo hắn tránh ra, rồi đi tìm chăn gối cho hắn.

Bởi vì nếu muốn nghỉ ngơi ở đây thì đồ dùng của mình nhất định phải đầy đủ mà.

"Tam Thúc, ta sẽ liên hệ với người, ngươi cứ ở đây sắp xếp đồ đạc, sau khi để đồ đạc xuống thì đi siêu thị dạo một vòng đi.

Ta đi nhà Tam Thúc dạo một vòng trước, nếu về sớm thì đến siêu thị tìm ngươi, nếu về muộn thì chắc chắn ta đang nói chuyện, ngươi cứ về nấu cơm trước là được.

Ta chắc chắn, ừm, sẽ về sau bữa tối." Lâm Dương đi lên giúp Bàn Tử tìm chăn và gối, tìm xong rồi dặn dò hắn lát nữa mình sẽ ra ngoài một chuyến, sẽ đi tìm Tam Thúc để giám định cuộn quyển trục mà mình đã tìm thấy.

Và viên châu màu vàng đó, có tác dụng gì, bởi vì ta cảm thấy hai thứ này chắc chắn có một lịch sử cao thâm nhất định.

Trông có vẻ không đơn giản như vậy, nên ta không nhịn được muốn nhanh chóng đi hỏi Tam Thúc để tìm hiểu, nhưng thực ra ta cũng không biết Tam Thúc bây giờ có ở nhà không.

Nên cứ đi thử vận may trước đã, nếu về sớm thì chứng tỏ Tam

Thúc không ở nhà, có thể đi siêu thị dạo cùng mình.

Nhưng nếu về muộn.

E rằng hai người sẽ phải nói chuyện một chút, bởi vì ta cảm thấy câu chuyện về viên châu và cuộn quyển trục này chắc chắn không đơn giản, chắc chắn sẽ phải nói chuyện lâu.

"Được rồi, vậy ngươi đi đi, cố gắng đi sớm về sớm, ta đợi ngươi ở siêu thị.

Nếu thực sự gặp Tam Thúc thì cứ gửi tin nhắn cho ta là được rồi, vậy ta không cần phải đợi ở siêu thị một cách ngu ngốc để đi dạo cùng ta nữa." Tiểu Ca rất chu đáo nói.

Thế là ba người hào hứng đi siêu thị, bởi vì cảm thấy đã ở trong sa mạc lâu như vậy rồi mà, cái nơi 'chim không thèm ỉa' đó ngay cả một siêu thị lớn cũng không có.

Muốn đi dạo một vòng, mua đồ mình thích ăn, thích uống thì căn bản không có cách nào.

Bây giờ ra ngoài xong, rồi ở một chỗ.

Cảm thấy khó khăn lắm mới có một cơ hội, vậy thì nhanh chóng đi sắm sửa một ít đồ, đi siêu thị mua đồ thì cảm thấy tâm trạng cũng sẽ tốt hơn.

Dù sao đi siêu thị cũng là hoạt động mà cả già trẻ lớn bé đều thích, bất kể người ở độ tuổi nào, chỉ cần nhắc đến siêu thị là sẽ lập tức vui vẻ.

Đi siêu thị đã trở thành một hoạt động vô cùng thoải mái.

Phía bên kia, Lâm Dương muốn đi tìm Tam Thúc, hỏi về chuyện viên châu và cuộn quyển trục đó rốt cuộc là chuyện gì, bởi vì mình đã mang về rồi mà.

Tương đương với một người có khả năng cầm bảo vật, nhưng lại không hiểu món đồ này rốt cuộc nên xử lý như thế nào, bởi vì mình cũng không biết cũng không hiểu.

Nên chỉ có thể tìm Tam Thúc có kinh nghiệm đầy đủ nhất để giải thích, nếu không thì cầm món đồ này chẳng khác gì một món đồ vô dụng.

Không tìm ra được, cũng không làm ra được.

Điều tốt nhất là hy vọng hôm nay Tam Thúc ở nhà, bởi vì lần trước khi ra ngoài, Tam Thúc đã đi sớm rồi.

Có chuyện, hy vọng lần này đi tìm, Tam Thúc có thể ở nhà, Tam Thúc không có chuyện gì.

Chương 338

Nhưng bất kể thế nào.

Tam Thúc luôn là một người rất khó giải quyết, cũng là một người thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Muốn bắt được người đó, đương nhiên phải tốn một chút tâm cơ rồi.

Những người đó khi còn trẻ đều không bắt được Tam Thúc, sau khi già đi lại luyện thành một lão quái, liệu có thể bắt được không?

Thế là ta cảm thấy mọi người đừng phí công nữa, cứ yên tĩnh, đừng vội vàng đi tìm Tam Thúc, hãy cố gắng làm bạn với Tam Thúc như vậy có lẽ mới tìm được.

Những người đó đã cho ta lời khuyên, bảo ta đừng cố ý đi tìm như vậy thì mới bắt được Tam Thúc, nhưng những người đó không nghe, cho rằng bắt một người thì nhanh biết bao.

Làm bạn với một người thì mệt biết bao.

Thực ra họ không biết Tam Thúc rất thiếu bạn, nên bạn bè của Tam Thúc không đặc biệt nhiều.

Vậy thì lần này.

Hy vọng sẽ có một kết quả tốt.

Lần này quả thật để Bàn Tử đoán trúng rồi, nếu Tam Thúc ở trong sa mạc thì chuyện này khó giải quyết rồi.

Bởi vì tình hình trong sa mạc vô cùng nguy hiểm, có lẽ sẽ không quay lại đó một lần nữa.

Đừng nói Tam Thúc không ra được, rồi không tìm được người đó.

Vì nguy hiểm, đương nhiên ta cũng sẽ quay lại đó một lần nữa, bởi vì đó là Tam Thúc, không thể bỏ lại người đó ở đó được, dù sao cũng là người thân cuối cùng của mình rồi.

Bất kể bỏ rơi ai cũng không thể bỏ rơi người đó.

Nên ta chuẩn bị sẵn sàng, lần này nếu không tìm được Tam Thúc, e rằng lại phải quay lại sa mạc một chuyến nữa.

Với tâm trạng vô cùng thấp thỏm đi tìm Tam Thúc, rồi sau khi đến cửa nhà Tam Thúc, ta phát hiện ra.

Tam Thúc lần này lại ở nhà, Tam Thúc lại ở nhà, thế là ta vui mừng khôn xiết, nhìn thấy Tam Thúc xong thì yên tâm rồi.

Tam Thúc mở cửa xong thì ta ôm lấy Tam Thúc, bất kể thế nào ta đều rất quý Tam Thúc, dù sao cũng là chú ruột mà, mọi người bình thường vẫn hay đùa như vậy.

Nhưng bây giờ, nếu xảy ra một số vấn đề an toàn, ta cũng sẽ lo lắng.

“Tam Thúc, dạo gần đây người đã đi đâu vậy?

Bình thường cháu có thấy người đâu, lần này cháu đi xa như vậy, đến những nơi nguy hiểm như vậy, bảo người đi cùng cũng không đi.

Bình thường cháu gọi điện thì không liên lạc được, chỉ khi nào người tìm cháu thì mới liên lạc được với cháu, cháu thấy thật bất công, và cũng có chút giận.” “Cháu nghĩ lần sau nếu muốn đi đâu thì nói trước với cháu một tiếng sẽ tốt hơn.

Cháu nhớ hình như cháu đã từng đi đến tận cùng sa mạc, đi tìm kim tự tháp đó, cháu đã lấy được tấm bản đồ trong mật thất của mình, cuối cùng khi cháu đến đó thì phát hiện hình như người cũng đã đến rồi.” “Dù sao thì lúc đó cháu đã miêu tả cho người hướng dẫn của cháu như vậy, nhưng người hướng dẫn đó đã nói với cháu rằng

người đã thấy cháu rồi.

Nên cháu nghĩ chắc chắn người cũng đã đến rồi, trước cháu, nên cháu nghĩ chắc chắn người đã đến rồi phải không, không phải là cháu đoán bừa, mà là sự thật đúng không?

Điều đáng sợ nhất." "Vì sao?

Cháu tìm mãi mới phát hiện tấm bản đồ đó là một tấm bản đồ giả, có một số chỗ hình như đã được sửa đổi, không giống với bố cục tổng thể.

Vì sao cháu lại cầm một tấm bản đồ giả chứ?

Vì sao người không nói với cháu?" Lâm Dương rất kỳ lạ hỏi mấy câu hỏi, nhưng Tam Thúc nghe xong sắc mặt lại bình tĩnh như vậy, không có bất kỳ thay đổi lớn nào, khiến người ta không thể nhìn ra được trong lòng ông ấy nghĩ gì.

"Thật sự lớn rồi, đã trưởng thành rồi, nhiều chuyện sẽ hỏi ta rồi.

Hy vọng cháu sẽ chăm sóc ta, ta thực ra cảm thấy khá vui, bất kể hậu sinh khả úy, ta cảm thấy cháu đã có thể làm được như vậy rồi, ta cũng không nên tiếp tục quản lý nữa.

Nên ta cũng thử buông tay, để cháu mạnh dạn đi ra ngoài." "Đặc biệt là sau khi cháu kết bạn, ta cảm thấy cháu càng tự nhiên và tự tin hơn.

Nên ta càng thích cháu của bây giờ, đôi khi ta cảm thấy một mình cháu ra ngoài rèn luyện, nên ta không nói cho cháu nhiều điều như vậy.

Nhưng ta nghĩ nếu cháu đã chủ động hỏi ta, ta nên kể cho cháu chuyện này, dù sao hai chúng ta là người thân duy nhất." Tam Thúc thấy Lâm Dương hỏi những chuyện đó nghiêm túc như vậy, đương nhiên rồi, ông ấy cũng sẽ nghiêm túc kể cho Lâm Dương biết những vấn đề mà cháu đã hỏi, bởi vì ông ấy cảm thấy cháu ngoại này.

Bất kể mối quan hệ thật hay giả, giữa hai người quả thật không nên có quá nhiều ngăn cách, có quá nhiều nghi ngờ, hai người rõ ràng với nhau thì vẫn tốt hơn.

Nhưng bí mật đương nhiên không thể nói, nếu nói ra bí mật thì sợ cháu ngoại này không chịu đựng nổi áp lực.

Thậm chí nội tâm cảm thấy không thể chấp nhận được, rồi lúc đó sẽ cắt đứt mối quan hệ với mình, nên ông ấy bảo vệ trái tim non nớt của cháu ngoại này.

Phía bên kia, Bàn Tử, Tiểu Ca, Văn Cẩm và Thiên Chân đang suy nghĩ tối nay nên mua gì đó, rồi về nhà nấu cơm, bởi vì mọi người đã lâu không đi siêu thị rồi.

Thực ra là mua đồ ăn vặt, đương nhiên mấy người lớn cảm thấy mua đồ ăn vặt không có hơi trẻ con sao?

Nhưng nghĩ trẻ con thì trẻ con, dù sao cũng tốt hơn là cứ giữ miệng.

Nên họ quyết định, cứ mua đồ mình thích ăn thì tốt hơn, đúng vậy.

Rồi họ chọn những món đồ mình thích ăn, rồi có một ít đồ ăn vặt nữa.

Xem ra lần này Lâm Dương không gửi tin nhắn lại cũng không về, xem ra đã gặp Tam Thúc rồi và đang nói chuyện, e rằng hai người đang nói chuyện rất vui vẻ.

Nếu không thì sao lại không trả lời tin nhắn chứ, nếu không thì nên nói một tiếng với mình, Tam Thúc về rồi, bảo mình đợi một chút.

Thế là mấy người đó cứ mua xong những món đồ mình thích, nếu Lâm Dương không về thì gửi tin nhắn đi, về nhà rồi thấy mình cũng được.

Cũng không cần phải đợi mãi, mấy người đó cũng không quản Lâm Dương, cảm thấy dù sao thì sau khi về mọi đồ đạc đã được mua đầy đủ rồi, rồi nấu cơm là được.

Nhưng họ không biết, hóa ra Tam Thúc và Lâm Dương đang chuẩn bị thảo luận những chủ đề sâu sắc và nghiêm túc đến vậy, giữa hai người.

Chương 339

“Thực ra, một thời gian trước ta đã thực sự đi đến nơi đó rồi, bởi vì ta đã cầm tấm bản đồ thật đến đó mà.

Nên ta đã vẽ một tấm giả rồi để lại ở đó.

Thực ra ta đã đi một chuyến từ sớm rồi, ta đưa cho cháu tấm bản đồ an toàn hơn.

Cháu không thấy sau khi vào đó không gặp nguy hiểm sao?” “Đó là vì ta đã ẩn giấu tất cả những con đường có đồ vật bên trong, cũng trực tiếp không cho chúng xuất hiện, nên cháu không thể tiến vào con đường lựa chọn đó.

Ta cũng sợ khi ta không nhìn thấy, rồi cháu lại lén lút đi đến những nơi đó sau lưng ta.

Nên bình thường khi ta không có ở nhà thì ta sẽ đặt tấm bản đồ giả đó vào.” “Cũng không có gì đặc biệt cả, vì để đảm bảo an toàn cho cháu.

Nên chuyện này cháu cũng không cần phải quá lo lắng, cũng không cần phải quá bận tâm.

Thực ra ta đã về sớm rồi, e rằng bây giờ cháu mới về, ta có lẽ đã về sớm hơn cháu khoảng một tuần rồi.

Ta vì bạn bè của ta cũng chưa đến đông đủ, nên sau đó ta đã không đi nữa.” “Vốn dĩ muốn tìm đồ vật, nhưng cũng không tìm thấy.

Rồi cũng cảm thấy hứng thú không đầy đủ, rồi gặp gỡ mấy người bạn cũ xong mọi người nói chuyện một chút, ăn một bữa cơm, tụ tập ăn uống, rồi trở về.

Chẳng phải rất viên mãn, rất vui vẻ sao?

Nói chung là vậy.” Tam Thúc kể xong một thời gian sắp xếp, ta nghe xong cũng yên tâm rồi, bởi vì ta cảm thấy chỉ cần Tam Thúc nguyện ý nói với mình, rồi ta sẽ yên tâm, rồi những chuyện đó chỉ cần hiểu rõ thì sẽ yên tâm.

“Nhưng nếu sau này, nếu hành trình phải báo cáo với cháu, ta nghĩ xem sao.

Nếu đó thực sự là một chuyện nguy hiểm, thì ta nghĩ ta có lẽ sẽ đi cùng.

Nhưng nếu ta và bạn bè của ta ra ngoài hoặc làm một số chuyện nhỏ, ta có lẽ sẽ không nói, bởi vì ta cảm thấy nó không đáng.” “Đôi khi, ta cũng sợ cháu lo lắng cho ta.

Nếu cháu ở nhà một mình, rồi ta không có ở nhà, ta biết cháu an toàn không vấn đề gì.

Nhưng ta biết sau khi ta ra ngoài cháu chắc chắn sẽ lo lắng.

Nếu lo lắng thì ta sẽ cảm thấy đặc biệt không tốt, bởi vì như vậy sẽ khiến cháu lo lắng.” Tam Thúc nói như vậy khiến Lâm Dương biết ông ấy không muốn kể hết hành trình của mình, nhưng nhiều năm rồi, cũng đã quen rồi, Tam Thúc không nói.

Cũng không có gì to tát để nói, Tam Thúc đã hứa, nếu sau này có chuyện gì quá nguy hiểm thì sẽ nói cho Lâm Dương biết.

Nên Lâm Dương cảm thấy đã hoàn thành một mục tiêu rất nhỏ, đã hoàn thành một nhiệm vụ nhỏ đã định.

Nên ta cảm thấy lần này không có gì hối tiếc, làm việc gì cũng rất tốt, rồi Tam Thúc cũng đều có thể đồng ý, mình cũng đã tìm thấy rồi.

Lần này ta muốn tìm một nguyên nhân và một kết quả, rồi chuẩn bị bắt đầu hỏi về cuộn quyển trục mà mình đã mang theo, rồi có viên châu màu vàng đó.

Bảo Tam Thúc giúp xem xét rốt cuộc là chuyện gì, bởi vì mình cũng mang từ kim tự tháp đó về.

Thế là ta chuẩn bị hỏi Tam Thúc trước, chuyện này người có biết không, rồi có thấy hai món đồ đó không, những món đồ mang từ cung điện về.

"Tam Thúc, nếu đã như vậy, cháu nghĩ người chắc chắn đã nghiên cứu về kim tự tháp đó.

Nghe nói, người trong gia đình chúng ta là người bảo vệ kim tự tháp đó, người bảo vệ tấm bản đồ đó.

Cháu nghĩ chúng ta định mệnh chắc chắn có liên quan, nếu không thì vì sao cháu lại có thể tìm thấy hai món đồ này chứ?

Người xem món đồ cháu tìm thấy lần này." "Đó là một viên châu màu vàng và một cuốn quyển trục, nhưng cuốn quyển trục này bị tàn thiếu, mất một mảnh, rõ ràng là cái góc dưới hình tam giác bị thiếu một góc.

Nên cháu không hiểu, đành hỏi người vậy.

Cuốn quyển trục này cháu tìm thấy trong cung điện đó, cháu thấy nó khá nổi bật và dễ thấy, không biết nó có phải là một món đồ không quan trọng không." Lâm Dương đặt hai món đồ lên bàn nhà Tam Thúc, rồi bảo Tam Thúc quan sát, đẩy về phía Tam Thúc.

Rồi Tam Thúc nhìn thấy xong thì mắt đột nhiên trợn tròn, cầm lấy, cẩn thận quan sát từ trước ra sau, từ trái sang phải.

Lâm Dương thấy phản ứng của Tam Thúc như vậy cảm thấy hình như có hy vọng, bởi vì ta cảm thấy Tam Thúc hình như nhận ra món đồ này, nên ta nghĩ chắc chắn có thể tra ra món đồ này dùng để làm gì, chắc chắn có thể tìm ra nguồn gốc của món đồ này.

Ta cảm thấy là người nhà họ Lâm, ta luôn là người bảo vệ những

món đồ này, nhưng ta lại không biết rốt cuộc bảo vệ như thế nào.

Ta cũng không biết vì sao, ta cũng bảo Tam Thúc giải thích cho mình, vì sao những món đồ này lại là của gia tộc mình.

Không phải của người khác, nên mình luôn bảo vệ trong tay, ta cũng hy vọng mình cũng hiểu rõ một chút, dù sao thì đồ vật của gia tộc, mình lại không biết gì cả.

Sau khi Tam Thúc xem xong, trong lòng thầm suy nghĩ một chuyện, cảm thấy đã đến lúc nói cho Lâm Dương, và cũng nên giao cho Lâm Dương một nhiệm vụ.

Nếu hỏi, ông ấy sẽ quan sát biểu cảm và động tác của cậu ấy rồi hỏi về chuyện này.

Nếu không, chắc chắn sẽ lộ vẻ che giấu, nghi ngờ, dần dà có thể không được đứa cháu này tin tưởng nữa.

Vì vậy, ông quyết định nói ra chuyện này, dù sao đây cũng là việc của gia tộc. "Thứ các cháu tìm thấy rất chuẩn, đó là phần trung tâm của Kim Tự Tháp, cũng là thứ mọi người hy vọng tìm thấy.

Trên bản đồ ta vẽ dường như không có phần này, nhưng 'Linh Linh Linh' lại tìm được, ta thấy cũng tốt.

Lần trước ta vì không đủ người nên không tiếp tục đi sâu vào." "Rất may mắn.

Ta đã đi đi lại lại rất nhiều lần.

Những bản đồ ta vẽ không có những thứ đó, không có bản đồ về những thứ bẩn thỉu kia.

Đó là kết quả của nhiều lần thử nghiệm, ta không biết đã hy sinh bao nhiêu huynh đệ và bạn bè mới có được một tấm bản đồ tinh túy." "Nhưng có rất nhiều nơi ta chưa từng thám hiểm, cũng chưa tìm thấy,

nên ta cũng chưa vẽ ra.

Nơi này ta cũng chưa tìm thấy nên không vẽ, nhưng cuối cùng các cháu lại tìm được, ta thấy đám nhóc các cháu thực sự giỏi hơn đám người già chúng ta nhiều, trách gì mà người ta cứ nói phải chịu thua tuổi già." "Xem ra lần tới ta cũng không cần tiếp tục tìm nữa, vì các cháu đã tìm thấy thứ đó rồi.

Thực ra, viên ngọc đó chỉ là một trong ba viên ngọc, tượng trưng cho sa mạc, cũng tượng trưng cho hy vọng.

Chương 340

Bởi vì ở trong sa mạc, nên viên ngọc màu vàng đó đại diện cho ánh sáng của hy vọng." "Và cái cuộn trục đó có nghĩa là phải thu thập đủ ba viên ngọc.

Nhưng sau khi thu thập đủ ba viên ngọc thì rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết, vì ta chưa từng nghe ai ghi lại.

Đây cũng là lần đầu tiên ta thấy viên ngọc màu vàng đó.

Nhưng ta thấy trên một cuộn trục có ghi về 'khi trời đất đổi thay'." "Nghĩa là nếu thu thập đủ ba viên ngọc thì sẽ có sự thay đổi long trời lở đất.

Vì vậy, ta thực ra cũng tìm kiếm và bảo vệ chúng, nhưng ta không biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người đều không được phép, thực sự Kim Tự Tháp này là do gia tộc ta thủ hộ, chúng ta chỉ biết một mặt." "Còn hai khối kia, giống như một cuộn trục, lần lượt do hai gia tộc khác thủ hộ.

Ta cũng không thể tùy tiện đi vào nơi thủ hộ của gia tộc người ta, nên ta cứ chần chừ mãi.

Lần này lại trì hoãn đến tận bây giờ, không làm được chuyện gì lại thiếu quyết đoán." "Lần này các cháu tìm được, ta thấy đó là một điều rất may mắn, cũng là một chuyện rất lợi hại.

Nếu muốn tiếp tục tìm kiếm, ta rất khuyến nghị các cháu hãy tìm hai gia tộc kia trước, sau đó cùng người của gia tộc họ đi vào.

Bởi vì ta cảm thấy những nơi này một khi đã nhận chủ, chúng ta là chủ nhân chắc chắn sẽ có khí tức của chúng ta." "Nếu người của gia tộc chúng ta đi vào, hẳn sẽ thuận lợi hơn, vì bên trong đã nhận ra khí

tức của chúng ta.

Vì vậy ta hy vọng, nếu sau này lại đi tìm và thám hiểm, thì nên tìm người của gia tộc kia xem là ai, sau đó cùng họ đi, đừng mạo hiểm tiến vào một mình." Tam Thúc giải thích rất nhiều cho Lâm Dương.

Lâm Dương cảm thấy mình đã nghe Tam Thúc nói nhiều nhất vào lúc này, bình thường hai người ít khi trò chuyện, nhưng cậu luôn biết Tam Thúc quan tâm mình. "Nhưng Tam Thúc, cháu hỏi một vấn đề, nếu gia tộc chúng ta có thể thủ hộ Kim Tự Tháp, vậy những người khác cũng có thể thủ hộ mà, tại sao nhất định phải chọn chúng ta?

Cháu vẫn luôn rất thắc mắc về một lịch sử, một đoạn lịch sử mà chưa từng có ai kể cho cháu, cũng chưa từng giảng cho cháu.

Cháu hình như đã nghe nói là sắp được kể, nhưng cháu chưa nghe." "Vậy nên bây giờ, sau khi cháu đã vào đó một lần, cháu có chút tò mò, muốn biết rốt cuộc là chuyện gì.

Bên trong có một số thứ, bởi vì cái mộ đó nhìn thật sự có vẻ rất có duyên với cháu, sau khi cháu vào thì mọi thứ khá thuận lợi." Lâm Dương rất tò mò hỏi, tại sao sau khi vào lại thuận lợi như vậy, tại sao gia tộc của họ là người thủ hộ mà gia tộc khác lại không thể?

Rốt cuộc bên trong có sự lựa chọn khác biệt nào? "Thực ra cũng không có lịch sử đặc biệt lâu đời.

Hồi xưa, Thái A Công của gia tộc chúng ta ở gần cái mộ đó, đã bắt được một tên trộm.

Tên trộm đó hình như là đi ăn trộm đồ trong mộ.

A Công không biết vì sao lại ngăn cản hắn, bắt được hắn, và máu của hắn đã đổ ở đó." "Nhưng Thái A Công của gia tộc chúng ta không muốn lấy đồ bên trong đi, có lẽ cũng vì vậy.

Sau đó, máu huyết của hắn truyền lại, và sau khi được lưu lại như

vậy, bên trong có khí tức quen thuộc của chúng ta.

Lúc đó A Công về thì cầm theo một cuộn bản vẽ, nhưng cũng không giải thích rốt cuộc là lấy từ đâu." "Thậm chí bí ẩn hơn, sau khi A Công về thì không còn nữa, chỉ dặn dò người sau rằng, sau này con cháu gia tộc chúng ta phải đời đời truyền lại việc bảo vệ nơi này.

Nếu một ngày nào đó, con cháu đời sau muốn lấy đồ bên trong đi, cứ mặc cho họ lấy, đừng ngăn cản." "Không lâu sau, Thái A Công qua đời.

Mọi người xem lời của Thái A Công như di ngôn và tôn làm gia quy.

Sau đó, mọi người rất trân trọng, cũng rất xem trọng, không ai dám làm trái, con cháu đời sau cũng kiên trì tuân thủ nguyên tắc đó." Tam Thúc đã giải thích cho Lâm Dương về việc gia tộc họ vì sao lại là người thủ hộ, cùng một loạt chuyện khác.

Lâm Dương cuối cùng cũng cảm thấy mình đã hiểu ra một chút.

Vì vậy cậu đã rời đi, cũng không tiếp tục tìm hiểu thêm những vấn đề này, bởi vì những gì cậu hỏi chỉ có bấy nhiêu.

Lâm Dương rất đơn thuần, hỏi xong những vấn đề đó rồi đi ngay, vì trong lòng cậu vẫn còn nhớ bạn bè đang đợi ở nhà.

Họ đã về nhà đợi ăn cơm rồi, cậu không ở lại ăn với Tam Thúc, vì bên kia có cả một đám người.

Lâm Dương cảm thấy nếu đột ngột bỏ họ lại rồi ăn ở chỗ Tam Thúc thì không hợp lý lắm, dù sao vừa rồi cả đám mới thoát chết.

Sau đó họ muốn tụ tập ăn một bữa cơm, tất cả đều đã đồng ý rồi.

Tam Thúc thực sự cũng muốn giữ cậu lại, nhưng cậu quả quyết từ chối với lý do đó. "Tam Thúc, hai chú cháu mình ăn cơm thì ngày

nào cũng được, nhưng lần này bạn bè cháu vừa thoát hiểm cùng nhau, nên cháu muốn tụ tập một bữa.

Lần sau chú cháu mình lại ăn nhé." Tam Thúc tuy trong lòng có chút không vui, cảm thấy bạn bè của cậu ấy chẳng lẽ lại quan trọng hơn mình sao?

Nhưng ông ấy thực sự là người thân mà.

Rồi ông ấy nghĩ muốn ăn cùng cậu, nhưng nếu Lâm Dương đã như vậy, ông cũng không thể cứ nhất quyết giữ đứa trẻ lại đây.

Dù sao thì Tam Thúc cũng, vì Lâm Dương đột ngột đến, nên ông chưa kịp chuẩn bị hết các món ăn, nguyên liệu.

Vì vậy nếu cứ cố giữ lại thì thực sự không bằng bên kia đã mua sẵn nguyên liệu, mọi thứ đều chuẩn bị đầy đủ như vậy, nên cậu ấy đã đi.

Lâm Dương đã trò chuyện với Tam Thúc lâu như vậy, mà không hề nhận ra Tam Thúc rất không bình thường, có sơ hở gì sao?

Chắc là không.

Người gia tộc đều để lại huyết khí trong Kim Tự Tháp, vậy tại sao khi vào lại không tìm được nơi đó?

Đã vào nhiều lần như vậy, Lâm Dương căn bản không để ý, Tam Thúc cũng chỉ nhắc qua, rồi lảng sang chuyện khác, sau đó cậu cũng không suy nghĩ vấn đề đó nữa.

Tam Thúc cố ý né tránh vấn đề này, cậu cũng không phát hiện ra, chỉ cảm thấy đó là một chuyện bình thường, không quá đề phòng Tam Thúc.

Điều đó cho thấy Lâm Dương có chút ngây ngô, nhưng Tam Thúc lại thích Lâm Dương như vậy, cảm thấy nếu cứ đối xử với Lâm

Dương như thế này.

Hai người mới thực sự giống một mối quan hệ chú cháu ruột thịt.

Vì vậy, ông ấy khá thích vẻ ngây ngô như vậy, rồi người rất tốt, giống như.

Chương 341

Nên ông ấy thực sự có mối quan hệ rất tốt với đứa cháu này.

Rồi cậu ấy cũng không lạnh nhạt như trước nữa.

Tuy cậu ấy cũng đã trải qua nhiều chuyện, bất đắc dĩ mới trở nên lạnh nhạt, rồi dùng thái độ lạnh nhạt đối xử với người khác.

Nhưng ông ấy cảm thấy đứa trẻ này có một loại ma lực, có thể làm tan chảy thái độ cứng rắn đặc biệt của mọi người, rồi khiến người khác trở nên rất tự nhiên, rất thoải mái, thậm chí còn vui vẻ khi ở bên cậu ấy.

Rồi ông ấy từ từ cảm thấy tảng băng dần dần tan chảy từ đứa trẻ này.

Vì vậy, sau này khi gặp lại Lâm Dương, trong lòng ông cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Đối xử với cậu cũng không còn lạnh nhạt như vậy nữa, ông cũng biết cậu đang thay đổi từng chút một.

Ông rất cảm kích đứa trẻ này vì những thay đổi đó. "Nếu vậy thì trên đường về phải cẩn thận một chút.

Nếu không kịp thời gian thì gọi xe về đi, đừng đi xe đạp nữa.

Ta sợ, một mình thì thực sự cần phải cẩn thận một chút.

Dù sao ở trong sa mạc đã đắc tội với những người đó, ta nghĩ có lẽ họ sẽ quay lại tìm cháu." "Vì vậy, trong một khoảng thời gian tới, ta đều hy vọng cháu hãy ở nhà cho tốt, hoặc nhanh chóng đi đến một nơi khác, tuyệt đối đừng ở lại lâu tại một nơi rất không an toàn.

Bởi vì ta cảm thấy như vậy rất không an toàn, ta có một linh cảm,

họ chắc chắn sẽ quay lại tìm..." Tam Thúc thấy Lâm Dương chuẩn bị về thì dặn dò với vẻ mặt nghiêm trọng.

Những chuyện Tam Thúc nói, Lâm Dương đều biết, đều rõ ràng và hiểu cả.

Chỉ là lần này thấy Tam Thúc cằn nhằn nhiều như vậy, cậu cảm thấy mối quan hệ với Tam Thúc lại tiến triển thêm rất nhiều, cảm thấy một người lớn tuổi đối xử với mình thật tốt.

Có sự liên hệ ruột thịt, huyết thống giữa người thân, nhưng giờ đây cậu cảm thấy giữa hai người còn có thêm một loại liên hệ tinh thần, vượt xa mối quan hệ người thân bình thường.

Dù sao thì cậu cũng cảm thấy mối quan hệ với Tam Thúc ngày càng tốt đẹp, cảm thấy đây cũng là một tiến triển không tồi.

Mối quan hệ với người thân ngày càng tốt, cũng sẽ cân nhắc cảm nhận của cậu, sẽ không cố chấp ép cậu phải kế thừa gia tộc. "Chú yên tâm đi, cháu cũng lớn rồi, một chút chuyện vặt trên đường cháu sẽ cẩn thận quan sát.

Nếu có ai đặc biệt khả nghi, cháu nhất định sẽ lập tức tránh đi, tuyệt đối không chạm mặt họ.

Yên tâm đi, cháu sắp về đến nơi rồi, dù sao hai chú cháu mình cũng không ở quá xa nhau đâu mà." Lâm Dương giải thích một hồi, sau đó Tam Thúc nghe xong có vẻ an tâm hơn, chuẩn bị để Lâm Dương một mình về.

Lâm Dương khi về quả nhiên vẫn định đi xe đạp về.

Nhưng Tam Thúc thực sự không yên tâm, ông ấy thấy Lâm Dương không chịu nghe lời nên Tam Thúc đành đồng ý gọi taxi, để cậu nhanh chóng về nhà.

Vì dù sao ở nhà cũng thực sự có người đang đợi, nên khi Tam

Thúc bảo gọi xe về, cậu cũng không từ chối nhiều, vì cậu cũng thực sự đang khá vội, không thể để mọi người cứ đợi mãi được.

Bởi vì vừa gọi điện thoại thì mọi người đã mua xong hết rau củ và về nhà rồi, bây giờ đang chuẩn bị đồ ăn.

Vì vậy, việc chậm trễ không tốt.

Vừa rồi cậu ấy cũng đã lấy lý do là ở lại với Tam Thúc để nói chuyện, đồng thời muốn kể một tin tức mà cậu có được từ Tam Thúc.

Và rồi sẽ không tức giận đến thế.

Nếu không thì chắc chắn sẽ trách tội cậu, vì sao không đi dạo phố cùng, không đi chợ cùng?

Rõ ràng đã đồng ý rồi, nên cậu chỉ đành quay về.

Lúc ăn cơm hoặc ngay khi về sẽ kể cho mọi người nghe những gì vừa nói chuyện với Tam Thúc.

Lâm Dương lúc lên xe cứ nghĩ mình đã cẩn thận, nhưng cậu không hề biết người tài xế taxi vẫn luôn dõi theo cậu.

Sau khi cậu xuống xe, người tài xế taxi nhìn theo bóng cậu rời đi với vẻ mặt đầy ẩn ý, rồi gọi điện thoại cho một người lạ. "Đường X, khu X." Những lời người tài xế taxi nói với người kia, toàn bộ đều diễn ra sau khi Lâm Dương xuống xe, nên cậu không hề biết vừa nãy người tài xế vẫn luôn theo dõi mình.

Lâm Dương đã ra ngoài lâu như vậy, không có chút năng lực trinh sát nào.

Khả năng quan sát của cậu không tốt đến thế, cậu trông giống như một tân binh ngây thơ.

Người ở đầu dây bên kia điện thoại đã hoàn toàn suy đoán ra mọi chuyện từ tình huống này, vì hắn hỏi người tài xế taxi. "Vừa nãy hắn

không phát hiện ra, tại sao lại nói với tôi như vậy?

Trước khi xuống xe hắn không cảm thấy có gì bất thường, rồi lại giao tiếp, nói chuyện, thậm chí đánh nhau một trận sao?

Không thể nào chứ?

Có phải anh đã giấu tôi chuyện gì không?

Chưa kể với tôi?" Người ở đầu dây bên kia điện thoại rất tò mò hỏi người tài xế taxi. "Không có đâu lão đại.

Hắn ta rất hưng phấn đi ra ngoài, cầm theo một bọc đồ, tôi cũng không biết bên trong có gì.

Tôi chỉ có một mình, tôi nghĩ không thể đánh lại hắn, nên tôi không chặn hắn lại.

Tôi chỉ lấy được địa chỉ nhà, tôi nghĩ như vậy có lẽ đã đủ rồi.

Hắn ta không hề phát hiện ra tôi, tôi dám đảm bảo." Dù có dám đảm bảo hay không, dù sao người tài xế taxi cũng dám đảm bảo như vậy, bởi vì hắn ta cảm thấy nếu nói với lão đại một cách mập mờ, nước đôi, lão đại chắc chắn sẽ đánh chết hắn.

Chương 342

Vì vậy hắn ta cảm thấy thà nói thật với lão đại tình hình, rồi che đậy một chút chi tiết, như thế lão đại cũng sẽ bớt nghi ngờ đi một chút, và cuối cùng mọi chuyện cũng sẽ được làm rõ.

Vậy người phía sau sẽ không còn nghi ngờ nữa sao?

Chỉ cần bắt được đám người đó, đạt được tâm nguyện báo thù là được, chỉ cần kết quả cuối cùng tốt là được.

Vì vậy, lão đại ở đầu dây bên kia thông qua tình huống mà người tài xế taxi phản hồi đã suy đoán ra rằng, Lâm Dương cũng không có võ nghệ cao siêu hay năng lực phản ứng nhanh nhạy đến thế.

Nếu không thì sao ngay cả việc có người đang rình rập, một chút năng lực trinh sát cũng không có chứ?

Thực ra không phải vậy, chỉ là vì Lâm Dương hôm nay quá vui vẻ.

Rồi Tam Thúc đã nói chuyện với cậu, và Tam Thúc hôm nay đối xử với cậu rất tốt.

Cậu cảm thấy đã lâu rồi mình chưa nhận được loại tình yêu thương giống như của cha.

Nhưng bình thường mối quan hệ với Tam Thúc cũng không tệ, chỉ là hôm nay cảm thấy có chút gì đó rất khác biệt, nên cậu rất vui.

Rồi khi về nhà, bạn bè đang đợi ở nhà, chuẩn bị cơm, nên cậu càng vui hơn, hưng phấn, vội vàng quay về.

Những thứ đó cậu cũng không nhìn quá kỹ, nhưng mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không đúng, nhưng đã xuống xe rồi, nghĩ rằng chắc không sao đâu.

Dù sao thì tình huống này cũng có thể là do cậu đa nghi, nên cậu không suy nghĩ nhiều nữa, rồi xuống xe, vội vàng về nhà, vì cậu cũng đang vội về nhà.

Dù sao thì cũng có gia đình và bạn bè của cậu, cũng có người thân của cậu đang đợi ở nhà.

Đã lâu rồi nhà không được náo nhiệt như vậy, thực ra cậu rất thích sự náo nhiệt.

Chỉ là vẫn luôn không có cơ hội.

Chỉ có thể gặp Tam Thúc, mà tình huống gặp Tam Thúc cũng đặc biệt ít ỏi.

Vì vậy, bình thường một mình ở nhà, khá vắng vẻ.

Nhưng bây giờ thật không dễ gì trong nhà lại có người, rồi có thể trò chuyện cùng, thậm chí buổi tối có thể ở cùng nhau.

Cậu cảm thấy những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc như vậy mình chưa từng trải qua.

Vì vậy cậu rất mong về nhà nhanh chóng xem mọi người đang làm gì, rồi mọi người ăn một bữa cơm, cậu cũng chuẩn bị kể những kinh nghiệm vừa rồi, chuẩn bị kể một số chuyện cho mọi người nghe. "Helloha, everyone!

Ta về rồi đây, sao mà thơm vậy chứ?

Ta cảm thấy hôm nay hình như có cả cá cả thịt, cảm giác rất thịnh soạn.

Ai là đầu bếp vậy, sao mà mùi vị lại ngon thế?

Ta đứng ở cửa đã ngửi thấy mùi thơm rồi, cứ tưởng nhà người khác chứ, ai dè vừa vào lại là nhà mình." Lâm Dương khi vào đã ngửi thấy mùi thơm đặc biệt nồng nặc, rồi nhanh chóng hỏi. "Cuối cùng

cũng về rồi, thật đấy, bản gia ta đã xào cơm được một nửa rồi.

Cảm thấy nếu cậu không về nữa, bản gia ta có lẽ đã ăn xong cơm rồi.

Cho nên cũng không cần cậu về đâu.

Nhưng hôm nay mọi người khó khăn lắm mới tụ tập đông đủ, rồi hôm nay cậu vừa về mà, tụ tập một bữa, xào chút đồ ngon, hôm nay có cả thịt lẫn rau, nên mọi thứ đều khá đầy đủ.

Bản gia ta đã mua rượu rồi, hôm nay nhất định phải làm một ly." Quả nhiên là Bàn Tử nấu ăn.

Tuy hắn ăn nhiều như vậy, nhưng ít nhất cũng biết làm một hai món, nên món thịt xào chắc chắn là sở trường của hắn.

Vậy là hắn chuẩn bị trổ tài cho mọi người xem.

Tuy không chắc sẽ nấu ngon đến mức nào, nhưng hắn cảm thấy vì mọi người đều ở đây giúp đỡ.

Hắn cảm thấy hơi có chút tự tin rồi, có vài món có thể để người khác nếm thử.

Ví dụ như món mình nấu có ngon hay không.

Đều có thể để người khác nếm thử, mùi vị thế nào?

Nếu không ngon thì có thể điều chỉnh lại.

Hắn cảm thấy mọi người cùng nhau ăn cơm có một chút lợi ích như vậy.

Bởi vì hắn cảm thấy với sức ăn của mấy cậu con trai này thì dù có nấu không ngon đến mấy, cũng sẽ không lãng phí, hắn rất hiểu Lâm Dương.

Lâm Dương và Tiểu Ca là hai người không lãng phí thức ăn, nên

hắn cứ yên tâm mạnh dạn xào món ăn của mình, yên tâm mạnh dạn phát huy tất cả những gì có trong đó. "Vừa nãy ta đi đến nhà Tam Thúc, Tam Thúc vừa hay cũng ở đó.

Thế là ta cố gắng trò chuyện thêm với Tam Thúc, dù sao lần sau nếu gặp lại, thực ra ta cũng không biết là khi nào.

Ta cũng cảm thấy Tam Thúc thần long thấy đầu không thấy đuôi mà, đã bắt được rồi thì mau chóng hỏi han.

Thế là ta đã hỏi hết những điều ta tò mò rồi, cơ bản là vậy." "Lần này thật tốt, những gì ta biết ta cơ bản đã hỏi hết rồi.

Lát nữa chúng ta ăn cơm ta sẽ kể cho mọi người nghe rốt cuộc là chuyện gì.

Ta nghĩ mọi người hẳn cũng rất hứng thú muốn nghe.

Về cái cuộn trục và viên ngọc vàng kia, cũng như địa điểm tiếp theo chúng ta cần đến, ta cũng đã hỏi Tam Thúc rồi, Tam Thúc cũng đã nói hết với ta." Lâm Dương nói với mọi người.

Chương 343

Lâm Dương không hề biết, vừa nãy người tài xế taxi vẫn đang theo dõi mình.

Anh ta đợi Lâm Dương lên lầu rồi mới rời đi.

Nhưng đó là một tòa nhà rất hiện đại, sau khi lên lầu thì người tài xế taxi cũng không biết rốt cuộc là căn hộ nào.

Vì vậy, dù có cố ý ở lại đợi xem căn hộ nào sáng đèn, hắn ta cảm thấy chắc chắn cũng không hiểu được, thế là người tài xế taxi rời đi.

Hắn cũng không ở lại đó quá lâu.

Vậy là Lâm Dương và bạn bè đang ở nhà xào nấu, chuẩn bị lát nữa sẽ ăn cơm.

Mùi vị thực sự rất thơm.

Lâm Dương không nghĩ Bàn Tử vừa hay lại rất biết ăn, rồi tay nghề nấu ăn cũng không tồi, đối với một người đàn ông ở nhà như hắn.

Rồi bình thường cậu cũng không nấu cơm, đều dùng mì gói hay mấy sản phẩm ăn liền đó để qua loa.

Nên đối với chuyện này cậu cũng không quá cầu kỳ.

Cậu cũng không, bình thường cũng không nghiên cứu những thứ này, nhưng cậu cảm thấy tay nghề của Bàn Tử thì, dù mùi vị thế nào cũng được.

Dù sao cậu ấy cũng đã ăn rất nhiều đồ ăn bên ngoài, cũng thường xuyên ra ngoài ăn.

Nên cậu cảm thấy hắn là có tư cách để bình phẩm tay nghề của

người khác.

Văn Cẩm bảo mấy người chỉ biết nịnh hót mà không biết nấu ăn kia, mau mau nhúc nhích tay chân, dọn dẹp bàn, mang hết đồ ra.

Rồi bày lên bàn, sau đó lau dọn bàn.

Bởi vì Bàn Tử và cậu đã xào rất nhiều món, đồ ăn đều đã xào xong và đặt trong bếp.

Thế mà không một ai bưng ra, cũng không mang ra.

Cô ấy nhắc nhở mọi người nên làm gì, đúng là một lũ đàn ông to xác không biết làm việc gì cả.

Xem ra họ cũng chưa có bạn gái, chẳng có chút ý tứ nào cả, trách gì mà độc thân bao nhiêu năm, thực sự không ai muốn ở bên họ.

Không có chút ý tứ nào, không biết giúp đỡ dọn dẹp.

Nếu không thì ai mà chịu nấu cơm cho mà không tức giận chứ.

Không ngờ, thái độ của mấy người đó lại rất thành khẩn.

Vừa nhận ra mình làm sai chuyện, liền nhanh chóng đi giúp đỡ, không hề trì hoãn một chút nào.

Cũng không có chút nào miễn cưỡng lẫn nhau.

Rồi họ nhanh chóng mang hết đồ ra, sau đó bày lên bàn, và dọn dẹp bàn.

Văn Cẩm vừa nãy lúc ra ngoài cầm theo khăn lau, nên cô ấy đã lau dọn sạch sẽ, sau khi dọn dọn xong thì chuẩn bị vào bếp bưng đồ ăn ra. "Oa, nấu ăn cũng không tệ!

Ta khen thật đấy, thơm thật là thơm!

Ta nghĩ mùi vị chắc cũng không tồi đâu nhỉ?

Tuy cảm thấy không tệ, nhưng ta cũng không kỳ vọng quá nhiều.

Cứ yên tâm xào đồ ăn đi.

Nếu ta kỳ vọng quá nhiều, đến lúc mùi vị không ngon, ta nghĩ mình sẽ phải chịu đựng thôi." Lâm Dương vừa bước vào, tuy nhìn màu sắc món ăn và ngửi mùi hương đều rất hấp dẫn, nhưng cậu không hề khen ngợi ngay.

Bởi vì cậu nghĩ rằng cần phải bưng ra cho mọi người cùng nếm thử, rồi sau đó mới có thể chọc ghẹo, thậm chí dùng lời lẽ độc địa với Bàn Tử. "Lát nữa ngon hay không nếm thử là biết thôi.

Nhưng tuyệt đối đừng ôm hy vọng quá lớn.

Bản gia ta cảm thấy món xào này cũng không ngon đến thế đâu.

Nếu các cậu cảm thấy ngon đến vậy, bản gia ta lại thấy hơi ngại.

Vì vậy, chúng ta cứ xem đây là một bữa ăn rất bình thường đi, cũng như ở nhà ăn hay ra ngoài ăn thì có khác gì đâu." Bàn Tử không biết vì sao đột nhiên lại khiêm tốn như vậy, có lẽ là về phương diện nấu ăn chăng?

Điều đó khiến Lâm Dương giật mình, bình thường chưa từng thấy Bàn Tử như vậy.

Bình thường nếu cậu ấy cãi lại, Bàn Tử chắc chắn sẽ đáp trả. "Ấy, không ổn rồi nha, chuyện gì thế này?

Vừa nãy trong việc nấu ăn, sao lại khiêm tốn như vậy chứ?

Xem ra cậu không phải có một loại tín ngưỡng cao siêu đối với món ăn đâu nhỉ?

Đừng có hù dọa ta, ta cảm thấy kiểu lời này chỉ những đầu bếp đại tài mới nói thôi.

Tuyệt đối đừng hù dọa ta, ta nghĩ những lời tiếp theo của cậu có thể sẽ làm ta sợ đấy." Lâm Dương nói xong câu đó, Bàn Tử trừng mắt

nhìn cậu, rồi cũng không nói gì.

Lâm Dương sau đó bưng cơm trên bàn ăn trong bếp ra.

Rồi cậu đi ra ngoài.

Chương 344

Thực ra trong nhà Lâm Dương ngay cả gia vị cũng không có, may mà trước khi ra ngoài, cậu đã xem trong bếp có gì.

Vậy là, phát hiện ngay cả gia vị cũng không có, gừng tỏi cũng không có loại gia vị cơ bản nào.

Vì vậy, khi mua đồ, cậu đã đặc biệt mua đủ những thứ này.

Nếu không thì hôm nay khi về sẽ phát hiện ra là mình đã chuẩn bị tương đối đầy đủ, nhưng những thứ đó lại không có.

Đợi mấy người họ đều ngồi vào bàn ăn xong, rồi nâng ly muốn cạn một ly, trước tiên là chúc mừng, hôm nay mọi người đều có thể tụ tập ở đây.

Mọi người vậy mà đều thoát ra khỏi tình huống nguy hiểm như vậy, thật là một chuyện rất đáng để ăn mừng.

Rất hiếm khi một nhóm bạn có thể ngồi lại cùng nhau ăn một bữa cơm ngon lành.

Lại do Bàn Tử đích thân xuống bếp, ngửi mùi vị cũng rất ngon.

Những điều này đều là mọi người nói sau khi nâng ly.

Rồi sau khi cạn ly thì ngồi xuống, sau đó nếm một miếng thức ăn.

Vì món ăn mới là nhân vật chính của ngày hôm nay, nên trước tiên phải nếm thử xem mùi vị thế nào.

Thế là mọi người vừa nếm thử đều nhao nhao khen ngợi Bàn Tử, tay nghề thực sự rất tốt, mùi vị đúng là không tệ, ăn rất ngon.

Bàn Tử sau này có thể làm đầu bếp rồi, có thể nấu ăn cho mọi người mãi, thật sự quá ngon. "Vậy Lâm Dương hôm nay đi nhà Tam

Thúc, đã nói chuyện gì vậy?" Tiểu Ca hỏi trước, vì anh ấy không nén nổi tâm trạng kích động.

Rồi Lâm Dương kể lại mọi chuyện một cách chi tiết.

Lâm Dương đã kể lại tất cả những chuyện đã thảo luận với Tam Thúc ở nhà ông ấy một cách chi tiết.

Sau khi nghe xong, trong lòng mọi người đều đã có những tính toán và ý tưởng riêng.

Ví dụ như quyết định có nên đi đến nơi ở Đông Bắc để tìm một viên ngọc khác hay không, tuy không biết viên ngọc đó có phải màu vàng hay không.

Điều quan trọng nhất là thực ra không biết sau khi tìm đủ ba viên ngọc thì sẽ có tác dụng gì, nhưng cảm giác.

Dường như từ khi lấy được nó, đã bị người khác theo dõi, nên cảm thấy lịch trình của mình hẳn là khá phức tạp.

Tam Thúc cũng không biết.

Tam Thúc chỉ biết ở nơi đó có một ngôi mộ khác, xem ra ở nơi khác cũng có một viên ngọc tương tự.

Có lẽ sau khi tìm thấy sẽ kích hoạt điều gì đó.

Nhưng Lâm Dương và Tam Thúc đều không biết, nên chỉ có thể đi thám hiểm. "Vậy nếu đã như vậy, chúng ta có nên đi không?

Nơi đó ta thực sự không biết có hiểm nguy hay không, bên trong rốt cuộc có cơ quan gì.

Và lần này Tam Thúc nói với ta rằng ba nơi đó thực ra do ba gia tộc khác nhau thủ hộ.

Nếu ta không nhầm, nơi ở Đông Bắc đó hẳn là do gia tộc Nam gia thủ hộ." "Và cái Nam gia đó thực sự cũng có địa vị nhất định trong

giới trộm mộ, cũng nằm trong số mấy đại gia tộc.

Rồi nói về, mọi người thực sự rất sợ, nhưng cũng không biết hiện tại họ có động thái gì, vì mấy gia tộc đã lâu rồi không liên hệ với nhau." "Vì vậy Tam Thúc không biết hiện tại ai đang làm chủ gia tộc đó.

Nếu là thế hệ cũ, e rằng đi sẽ rất khó khăn, vì mấy người trẻ tuổi chúng ta chắc chắn sẽ không được các cụ già đặc biệt đồng tình.

Nên hy vọng cũng là người trẻ hơn đang làm chủ, như vậy sẽ tốt hơn một chút." "Người của gia tộc đó mà Tam Thúc nói, hiện tại vì để thủ hộ cái mộ kia, bởi vì hình như cái mộ đó cũng từng bị trộm một lần.

Vì vậy để thủ hộ, bây giờ cả gia tộc đều ở gần khu vực Đông Bắc đó.

Hồi đó hình như mấy gia tộc vì mối quan hệ khá tốt, nên ở khá gần nhau, rồi sau này dần dần." "Vì mọi người phân tán bốn phương, sau khi dọn đi thì dần dần tản ra, mối quan hệ không còn tốt như vậy nữa.

Nên ta cũng không biết liệu lời của Tam Thúc, hay thân phận là hàng xóm cũ, bây giờ có còn hữu dụng hay không.

Ông ấy cũng vì chúng ta mà lo lắng, bảo tốt nhất đừng đi.

Nhưng ta cảm thấy nếu tìm được cuộn trục thì đáng để đi một chuyến." Lâm Dương đã kể lại những chủ đề đã thảo luận với Tam Thúc, để mọi người đánh giá xem có nên đi hay không.

Bởi vì dù sao nếu đi thì chắc chắn là cả một nhóm người sẽ đi.

Chắc chắn những người bạn này, những thứ này đều phải nói cho họ biết, điều đó là cần thiết, và họ cũng cần phải biết.

Và họ có lý do, có quyền lợi để biết.

Để họ đưa ra phán đoán, nếu đi thì mọi người cùng đi, nhưng nếu không đi, thì từ bỏ luôn.

Nhưng thực ra Lâm Dương trong lòng rất muốn đi, vì đã tìm thấy cuộn trục, rõ ràng là thành công đang ở trong tầm tay.

Cậu cũng rất muốn xem bên trong rốt cuộc có thứ gì. "Dù sao thì bản gia ta thấy thế này đi.

Bản gia ta khá chủ trương chúng ta nên đi, vì bản gia ta cảm thấy đây là một cơ hội rất hiếm có.

Chúng ta đã tìm thấy một viên ngọc, nếu không thu thập đủ ba viên, bản gia ta thấy một viên cũng không có tác dụng lớn lao gì.

Ở trong tay mình, bản gia ta thấy nó cũng không phát huy được tác dụng lớn." "Vì vậy bản gia ta cảm thấy chuyện này là một việc rất đáng để động lòng.

Bản gia ta nghĩ chúng ta đáng để đi một chuyến.

Chương 345

Các cậu thấy sao?

Dù sao thì bản gia ta bỏ phiếu đồng ý.

Tiếp theo, bản gia ta nghĩ có thể xem xem, ai muốn đi và ai không muốn đi thì đông hơn, rồi chúng ta nghe theo bên đó, thiểu số phục tùng đa số mà." Bàn Tử dù sao cũng vô điều kiện đồng ý, hắn cảm thấy nhất định phải đi xem một chuyến.

Nếu không thì làm sao có thể giải quyết được nỗi lòng, làm sao có thể nhìn thấy những bảo bối kia chứ?

Thực ra hắn muốn lấy một hai món mang đi, nhưng lần trước quá vội vàng nên chưa lấy được.

Vì vậy hắn cảm thấy lần này đã có cơ hội thì nhất định phải vào trong lấy chúng đi.

Nhưng hắn có chút lo lắng về cái mộ đó, lại không phải mộ của người quen, không phải do gia tộc mình thủ hộ.

Vì vậy hắn cảm thấy người của Nam gia đó rốt cuộc có nghiêm ngặt canh giữ không, nếu lấy đồ của họ đi thì họ có tức giận không. "Thực ra tôi thấy đều không sao cả.

Nếu đi, tôi rất đồng tình.

Bởi vì dù các cậu đưa ra quyết định nào, tôi nghĩ tôi cũng sẽ đứng về phía các cậu.

Tôi thấy nếu đã có cơ hội này, về một mặt nào đó, tôi thực sự nghĩ nếu đi có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Nếu không đi, chẳng phải sẽ lãng phí cơ hội này sao?" Tiểu Ca

cũng đưa ra ý kiến của mình, anh ấy đồng ý đi.

Thấy mấy người đều khá đồng ý đi, nhưng vẫn phải hỏi hết tất cả mọi người.

Ý kiến của mọi người, vì nếu không hỏi hết thì sẽ cảm thấy không tôn trọng. "Tôi thấy không sao cả, dù sao thì tôi cũng thường không xuống dưới, rồi tôi thường ở bên trên.

Vì vậy, mọi người cứ quyết định đi, tôi không có ý kiến gì lớn cả.

Tôi đi theo là được rồi.

Đồng ý tôi đi, không đồng ý thì tôi không đi vậy." Thiên Chân đưa ra ý kiến của mình. "Vậy chúng ta đi thôi, bởi vì tôi cảm thấy bên trong đó chắc chắn có những thứ không giống bình thường, chắc chắn đáng để chúng ta đi thám hiểm.

Nếu chúng ta không đi, thì sẽ đánh mất một cơ hội như vậy.

Đúng không?

Tôi nghĩ, tổ chức của tôi nếu tìm thấy cũng sẽ đi tìm." "Tôi nghĩ không chừng bây giờ họ đang theo dõi chúng ta.

Nếu đã như vậy, thì chúng ta chi bằng cứ đi đi.

Dù sao chúng ta cũng bị theo dõi rồi, tìm những thứ này, tôi nghĩ bảo vệ bản thân quan trọng hơn.

Chỉ cần không bị tổ chức của tôi lấy đi." Văn Cẩm quả nhiên cũng đồng ý đi, cũng muốn vào xem bên trong rốt cuộc có gì.

Thế là mọi người đã vui vẻ đưa ra quyết định như vậy.

Nghe vậy, dường như thiểu số phải phục tùng đa số, mọi người gần như hoàn toàn đồng ý, còn Thiên Chân thì "không sao cả".

Ý của cậu ấy chắc cũng là đồng ý, mọi người sẽ theo mọi người.

Vì vậy đã quyết định rằng nếu đã như vậy, mọi người đều đồng ý thì chúng ta đi thôi.

Nếu đã như vậy, trước khi đi thì phải làm tốt công tác chuẩn bị, cũng phải tìm hiểu xem gia tộc đó là loại gia tộc như thế nào, phát triển ra sao.

Rồi có lịch sử như thế nào.

Như vậy cũng dễ giao thiệp với họ, nếu không thì sẽ cảm thấy mình đi tay không, lại không hiểu gì.

Cuối cùng lại không hiểu gì về gia tộc người ta, rồi mạo phạm người ta thì thực ra cũng không tốt.

Vì vậy cậu thích, trước tiên làm tốt mọi thứ. "Nếu chúng ta đã quyết định như vậy, ta cảm thấy chúng ta nhất định phải tìm hiểu xem gia tộc đó là loại gia tộc như thế nào.

Nếu chúng ta không hiểu rõ gia tộc người ta, rồi mạo hiểm đi đến đó, ta cảm thấy đối với chúng ta cũng rất nguy hiểm, tỷ lệ thành công cũng không cao.

Dù sao chúng ta cũng cần phải có được sự tin tưởng của người của gia tộc đó mà." "Vì vậy, thông thường trước khi đi nên làm công tác chuẩn bị, xem gia tộc đó rốt cuộc là tình hình thế nào, rồi hiện tại có bao nhiêu người." Lâm Dương nói như vậy với mọi người, rồi mọi người cũng cảm thấy rất hợp lý.

Lâm Dương cũng đã cân nhắc khá chu toàn, cảm thấy nếu đi như vậy thì thực sự cũng vì đã chu toàn rồi, nên mọi việc xử lý đều khá thỏa đáng. "Nhưng bây giờ có một vấn đề, đó là chúng ta không có bất kỳ thông tin nào về gia tộc Nam gia.

Không thể nào tìm kiếm trên Baidu Bách Khoa được, dù sao người ta cũng là một gia tộc trộm mộ, chắc chắn phải ở phía sau hậu trường.

Nếu có thể tìm thấy trên Baidu, thì gia tộc ta hẳn cũng có thể tìm thấy trên Baidu, nhưng không có.

Vì vậy chắc chắn là không được." "Loại chuyện đó ta lại phải gọi điện thoại hỏi Tam Thúc.

Bởi vì chỉ có ở chỗ Tam Thúc mới có rất nhiều tài liệu, có sách vở, đều ghi chép lại.

Về các gia tộc cũng như lịch sử của họ, những kinh nghiệm phát triển khác nhau, và cả giới thiệu về những văn vật đó nữa." Lâm Dương không còn cách nào, lại buộc phải đề xuất là cần tìm Tam Thúc.

Cậu cảm thấy thực sự quá cạn lời rồi, Lâm Dương không có gì cả.

Toàn bộ sách vở và những thứ nghiên cứu đều ở chỗ Tam Thúc.

Chương 346

Hóa ra lúc đó mình nghiên cứu cái gì vậy chứ?

Hoàn toàn không có cảm giác nghiên cứu gì cả.

Vì vậy cậu cảm thấy sau này thực sự phải học tập thật tốt, không thể cứ đổ hết cho Tam Thúc.

Nếu không sau này có chuyện gì cũng phải đi tìm Tam Thúc thì thật phiền phức.

May mà Tam Thúc hai ngày nay ở đó, nếu Tam Thúc không có ở đó thì phải làm sao? "Này nhé, Lâm Dương, cậu thực sự không biết sao?

Là người của Lâm gia, là cháu trai đời này, vậy mà ngay cả thông tin cũng không biết, rồi tất cả đều ở chỗ Tam Thúc.

Mỗi lần tôi đi tìm đều phải tìm Tam Thúc.

Sau này cậu thực sự phải học tập đi, có sách vở thì đều phải xem.

Chờ đến lúc tôi xuống mộ, cậu cũng cần giúp tôi phân biệt chứ." "Đã một thời gian rồi Tam Thúc mới ở nhà.

Nếu Tam Thúc không có ở đó thì phải làm sao?

Tôi đi hỏi ai?

Chẳng lẽ mỗi lần cứ dựa dẫm vào Tam Thúc như vậy đều không tốt sao?

Tôi thấy đặc biệt xấu hổ.

Cậu có thể tiến bộ một chút không, để tôi xem xem, cái nghị lực kế thừa gia tộc của cậu đó." Bàn Tử trêu chọc Lâm Dương. "Ta vốn dĩ cũng không định kế thừa gia tộc mình.

Trong một khoảng thời gian, ta phát hiện trong các ngôi mộ có rất nhiều văn vật cần được bảo vệ.

Ta muốn bảo vệ những thứ này, nên ta mới đi cùng các cậu.

Nếu không thì ta cảm thấy ta sẽ không đi đâu.

Thực ra ta không thích việc xuống mộ này." "Cho nên thực ra hồi xưa, Tam Thúc có hỏi ta có muốn làm cái này không, rồi sẽ kể hết mọi thứ cho ta nghe.

Nhưng ta có lẽ tâm khí cao, cũng không biết nữa, rồi sống chết cũng không đồng ý.

Tam Thúc cũng không ngăn cản, rồi ta cũng chỉ có thể dựa vào việc học tập từng chút một, dựa vào việc làm rạng danh gia tộc mình." "Thực ra bây giờ, ta cảm thấy mình làm vậy thực sự cũng khá vô trách nhiệm.

Vậy mà một chút cũng không bỏ công sức ra, rồi cơ nghiệp lớn như vậy của gia tộc ta, ta lại chỉ dựa vào một mình Tam Thúc.

Xem ra sau này ta phải suy nghĩ thật kỹ, rồi phải học tập.

Những thứ này thực sự đối với ta nên biết một chút." "Dù sao thì qua lần này ta cũng đã biết rồi.

Sau này không thể cứ dựa dẫm vào Tam Thúc mãi được, bởi vì xem chúng ta có chuyện gì mà Tam Thúc không ở bên cạnh thì ta phải hỏi ai?

Rồi sau khi chúng ta xuống mộ, rồi có một số thứ cũng không hiểu, rồi hỏi ta thì ta thực sự cũng không biết.

Không, ta hẳn là người hiểu biết nhiều nhất ở đó, cuối cùng lại phải để Tiểu Ca giải thích." Lâm Dương cũng đã nói ra, cảm thấy dù sao cũng khá xấu hổ, cũng đã suy nghĩ lại một số chuyện.

Vậy là cậu chuẩn bị cho sau này.

Kế thừa những thứ trong gia tộc, không thể cứ vô dụng như vậy nữa, không học gì cả, rồi đổ hết cho Tam Thúc, cứ nghĩ rằng có một người chú.

Rồi để ông ấy cứ che chở mãi, không học những thứ này.

Vậy là cậu quyết định rằng nếu chuyện này đã bàn xong, đã quyết định đi.

Thì đợi hai ngày nữa liên hệ với Tam Thúc, hỏi Tam Thúc xem tình hình thế nào, gia tộc đó ra sao.

Thậm chí có thể đưa một số thông tin cho người của Nam gia.

Cậu cảm thấy những thứ này thực sự đáng để xem xét, để suy nghĩ trước khi đi.

Bởi vì dù sao thì biết mình biết người trăm trận trăm thắng mà.

Nếu muốn thành công thì cần phải có một số sự chuẩn bị, mọi cách đều phải.

Thực ra về những chuyện mà Lâm Dương hiểu biết không quá nhiều này, mọi người căn bản không trách cậu.

Bởi vì họ không cảm thấy Lâm Dương là người vô dụng trong đội.

Đôi khi cậu ấy rất tốt, có thể bảo vệ mọi người, cảm thấy như vậy là đủ rồi, không yêu cầu quá nhiều.

Không, thực ra mọi người cũng cảm thấy, nếu Lâm Dương chịu học hỏi thêm, bổ sung thêm kiến thức của mình, thì cũng không có gì đáng trách.

Bởi vì trong xã hội sau này, kiến thức chắc chắn là một thứ rất cần thiết.

Kiến thức về phương diện này, chắc chắn cũng cần phải không ngừng học tập.

Không ngừng tiến bộ.

Mọi người cảm thấy để cậu ấy học thêm một chút không phải là chuyện xấu, nên căn bản sẽ không ngăn cản cậu ấy học tập.

Nhưng thực ra trong lòng họ không hề trách Lâm Dương không biết những thứ này.

Chỉ là cảm thấy nếu Lâm Dương hiểu những thứ này thì sẽ tốt hơn.

Chương 347

Trong đội, cả tập thể, có thể phát huy tác dụng lớn hơn, thậm chí sẽ an toàn hơn.

Rồi khi nhìn một số thứ có lẽ cũng sẽ hiểu biết nhiều hơn.

Thậm chí khi Tam Thúc không có ở đó cũng có thể tìm kiếm kiến thức.

Thực ra, nếu lần này Tam Thúc không có ở đó, cũng có thể vào nhà Tam Thúc.

Rồi tìm một số tài liệu về gia tộc đó.

Chỉ là cảm thấy nếu những thứ này đều ở trong đầu thì sẽ tốt hơn.

Lâm Dương cũng có một tấm lòng không ngừng học hỏi, vì vậy mọi người cảm thấy đó là điều đáng quý nhất.

Nếu muốn học hỏi, thậm chí muốn có được nhiều thứ hơn, thì việc học tập đương nhiên là cần thiết.

Vì vậy họ ủng hộ Lâm Dương. "Thôi được rồi, không sao đâu, chuyện này không vội.

Đợi chúng ta đi chuyến này xong, về rồi học cũng chưa muộn mà.

Nhưng mấy chuyến đi của chúng ta đều khá gấp, không biết chúng ta có nên nghỉ ngơi một chút ở đây, rồi sau đó lại lên đường không?

Dù sao chuyến đi trước của chúng ta cũng khá vội, cảm giác cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi." "Vì vậy tôi thấy mọi người có nên nghỉ ngơi một chút, rồi sau đó lại tiếp tục chuyến hành trình tiếp theo không?

Dù sao thì một nơi ở cực Tây, rồi một nơi ở cực Đông.

Mặc kệ, dù sao thì khoảng cách cũng khá xa.

Tuy chúng ta đang ở giữa, nhưng tôi cảm thấy cũng sẽ mệt mỏi mà." Văn Cẩm thực sự cảm thấy mấy chuyến đi vừa rồi khá gấp, rồi hơi mệt mỏi.

Vậy là cô ấy sợ mọi người cũng có cảm giác như vậy nên đã đưa ra ý kiến đó.

Nhưng mọi người cảm thấy nếu muốn làm xong chuyện này, thì phải không ngại mệt mỏi, không ngại vất vả, cũng phải làm cho thật tốt một cách liền mạch.

Cần phải "rèn sắt khi còn nóng" mà.

Nếu có một số thứ mà cứ để đó thì cục diện thay đổi thì sao?

Mấy người đàn ông kia đều là kiểu người muốn nhanh chóng đi đến một nơi nào đó để làm việc.

Nếu không nhanh chóng làm, e rằng mấy người đó trong lòng đều không yên tâm.

Vậy thì Văn Cẩm cũng không còn cách nào, là một nữ sinh trong đội thì cũng không thể lùi bước được.

Tuy hơi mệt, nhưng cô ấy cũng không thể nói ra, bởi vì thấy mọi người đều rất hưng phấn, rất kích động.

Đối với chuyện này, mọi người đều rất quý trọng.

Họ muốn đi đến nơi đó để nghiên cứu những thứ đó, thậm chí nhanh chóng tìm người của gia tộc kia để cùng đi vào.

Vì vậy không ai đưa ra bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Vậy là được rồi. "Vậy chúng ta hãy đi nhanh nhất có thể đi.

Đã vậy thì chúng ta cũng không lãng phí thời gian nữa." "Văn

Cẩm, có phải chuyến đi lần này quá gấp gáp, cảm thấy không theo kịp, quá sức rồi không?

Nếu cảm thấy không thoải mái thì cứ nói với ta, ta đều có thể thông cảm và thấu hiểu.

Ta sẽ giảm tốc độ hành trình, nên đừng ngại ngùng mà nói ra.

Ta đều sẽ bày tỏ cảm xúc một cách thiện ý, không có gì phải ngại cả." Lâm Dương dường như đã nhận ra, Văn Cẩm cảm thấy không được thoải mái trong một khoảng thời gian, nên cậu hỏi có cần giảm tốc độ một chút không, để thể hiện sự cảm thông với cô gái.

Xem ra một đám đàn ông to xác kia chắc là không ai để ý đến cảm nhận của cô gái, nên họ cứ muốn đi là đi tùy hứng như vậy.

Cũng không hề cảm nhận xem cô gái có mệt hay không.

Rồi mấy chuyến đi đã khiến cô ấy dường như khá mệt mỏi, cũng không biết quan tâm đến cô ấy, chỉ lo cho bản thân. "Không sao đâu, thực ra tôi cũng không đặc biệt mệt.

Cảm thấy hành trình của chúng ta có lẽ hơi gấp, nhưng nếu mọi người cảm thấy 'rèn sắt khi còn nóng' sẽ tốt hơn, thì tất nhiên tôi cũng thông cảm cho mọi người.

Không sao, tôi cũng không đặc biệt mệt.

Tôi muốn hỏi mọi người có mệt không, rồi để mọi người nghỉ ngơi.

Bởi vì dù sao tôi cũng là một "bộ điều hòa" của đội mà." Văn Cẩm cảm thấy vào lúc này không thích hợp để nói mình mệt mỏi.

Lời nói của cô ấy đã lái chủ đề sang chỗ khác, khiến mọi người không quá quan tâm đến phương diện đó.

Bởi vì cô ấy cảm thấy nếu như vậy thì có vẻ hơi làm màu.

Tuy cô ấy là nữ sinh duy nhất trong đội, nhưng đối với mọi người thì hoàn toàn là kiểu anh em.

Vì vậy mọi người không coi cô ấy là nữ sinh, cô ấy cũng cảm thấy không nên làm màu như vậy.

Rồi nếu khi mọi người đang trên đường đi, quá mệt mỏi.

Thì như vậy sẽ cảm thấy mình đặc biệt kéo chân mọi người, cô ấy cũng không thích như vậy.

Chương 348

Nhưng Lâm Dương cảm thấy nếu mệt thì phải nói ra.

Nếu cả nhóm cảm thấy không thoải mái, thậm chí thể lực không theo kịp, thì như vậy đối với ai cũng không tốt.

Vì vậy cậu cảm thấy những chuyện như vậy nhất định phải nói ra.

Thế là cậu ấy dặn dò Văn Cẩm đủ điều, bảo nếu mệt thì nhất định phải nói, mọi người sẽ dừng lại.

Văn Cẩm không nói gì, cũng cười đáp ứng.

Rồi Lâm Dương gọi điện thoại cho Tam Thúc, hỏi ngày mai ông có bận gì không.

Cậu quyết định ngày mai sẽ đưa bạn bè đến nhà Tam Thúc một chuyến.

Bởi vì muốn tìm hiểu một số tài liệu về gia tộc đó, cậu cảm thấy nói chuyện qua điện thoại không tiện, nên quyết định ngày mai trực tiếp đến nhà Tam Thúc một chuyến.

Không biết vì sao Tam Thúc lại đặc biệt hoan nghênh, rồi ngay lập tức đồng ý.

Nên cậu cảm thấy khá kinh ngạc, rồi hôm nay ăn cơm xong thì đi ngủ sớm.

Ngày mai đi nhà Tam Thúc sớm một chút, dù sao Tam Thúc là người lớn tuổi chắc chắn ngủ rất sớm, rồi sáng mai cũng dậy rất sớm.

Nếu vậy thì chúng ta đi từ sáng sớm.

Không chừng những tài liệu có được sẽ nhiều hơn một chút, rồi

mọi người thảo luận một chút, về chuyện lần tới đi đâu có thể đưa ra nhiều đề xuất và hỗ trợ hơn.

Thế là mọi người quyết định tối nay nghỉ ngơi sớm một chút, sáng ngày mai, dù sao cũng là để tìm Tam Thúc, nên đã chào hỏi Tam Thúc rồi.

Tam Thúc vừa hay cũng đồng ý.

Có lẽ vì hôm nay Lâm Dương đã nói chuyện với ông ấy, Tam Thúc thực ra cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Tuy không phải Tam Thúc ruột thịt, cũng không biết thân phận thật sự của ông ấy, nhưng đã lâu như vậy rồi, thực ra mối quan hệ của Lâm Dương với ông ấy là tốt nhất.

Bởi vì từ khi cha mẹ cậu không còn nữa, ông ấy đã ở bên cạnh cùng cậu lớn lên.

Nhìn đứa trẻ này lớn lên, tính cách cũng rất tốt.

Vậy là ông ấy rất yêu thương đứa trẻ này, nên thực ra ông ấy khá không nỡ để đứa trẻ này trải qua những chuyện quá oan ức.

Vì vậy ông ấy cũng sợ, cuối cùng người đứng sau đó sẽ thực sự ra tay đối phó Lâm Dương.

Một mặt hy vọng Lâm Dương thành tài, cũng muốn Lâm Dương tìm được nhiều thứ như vậy.

Nhưng mặt khác lại sợ, người đứng sau đó, sau khi thực sự phát hiện ra Lâm Dương, rồi sẽ xử lý cậu ấy, hoặc thậm chí có chuyện còn tệ hơn đối với cậu ấy.

Tất cả đều là những điều Tam Thúc lo lắng.

Nhưng vì đứa trẻ của mình đã đưa ra ý kiến đó, ông ấy cảm thấy nếu đã muốn làm chuyện này, thì cứ nói cho cậu ấy biết đi.

Dù sao thì bên trong có một số thứ, nếu không tìm được thì cũng không có chuyện gì quá lớn.

Bởi vì thực ra ngôi mộ đó không dễ tìm đến thế, dù sao thì cũng không dễ dàng thông qua người của Nam gia. "Không biết tại sao, tôi cảm thấy kỳ lạ.

Tam Thúc hôm nay có cảm giác như muốn nói rồi lại thôi, hình như trong lòng đang lo lắng điều gì đó, nhưng không nói cho chúng ta biết.

Hay là lúc nào rảnh rỗi chúng ta trò chuyện thêm với Tam Thúc đi.

Tôi cảm thấy người lớn tuổi sau khi già đi, trong lòng sẽ cất giấu rất nhiều câu chuyện mà chưa kể cho chúng ta nghe." Thiên Chân đưa ra một nghi vấn, bởi vì cậu ấy rất cẩn thận, cũng rất nhạy bén, nên có thể cảm nhận Tam Thúc dường như không giống bình thường.

Rồi cả người cậu ấy cũng cảm thấy không ổn.

Cảm giác so với lần trước gặp Tam Thúc và nghe những lời Tam Thúc nói, cái giọng điệu đó, đều không giống nhau.

Cảm thấy trong lòng Tam Thúc hình như đang giấu một số chuyện.

Vì vậy cậu ấy cảm thấy nhất định phải để Lâm Dương hỏi Tam Thúc xem rốt cuộc là chuyện gì. "Có được không?

Ta thấy không tốt lắm đâu.

Dù sao người ta cũng là người lớn tuổi, nếu hỏi người ta chuyện như vậy, thì không hay.

Người lớn tuổi ta thấy hẳn đều có một số suy nghĩ riêng.

Nếu họ muốn giấu giếm, thì dù có hỏi, e rằng cũng không có cách nào kể ra được.

Vì vậy ta nghĩ chúng ta cũng đừng ép hỏi quá nhiều." Lâm Dương nói.

Bởi vì cậu vẫn luôn có cách đối xử với Tam Thúc như vậy, chỉ cần Tam Thúc không nhắc đến, thực ra cậu ít khi hỏi.

Vì vậy cậu cảm thấy chuyện này có lẽ cũng chỉ là một việc nhỏ.

Cũng không có chuyện gì lớn lao, cũng không đáng để.

Thiên Chân cảm thấy chuyện này không ổn, có lẽ vì đã lâu rồi cậu ấy chưa trò chuyện với Tam Thúc, cũng đã lâu rồi chưa giao lưu.

Nên cậu ấy cảm thấy cảm giác Tam Thúc nhìn mình không quá giống bình thường.

Không phải là đã mất tích một khoảng thời gian sao?

Chương 349

Nên cậu ấy cảm thấy Tam Thúc so với lần trước gặp mặt, cảm giác không giống nhau.

Tuy hai người chỉ nói chuyện qua điện thoại, nhưng cảm giác giọng điệu của Tam Thúc rõ ràng không còn dứt khoát như vậy, rồi thậm chí còn có chút do dự. "Mặc kệ.

Nếu cậu cảm thấy Tam Thúc có chút gì đó không ổn, tôi nghĩ tốt nhất nên hỏi một chút.

Bởi vì thực sự ông ấy tuy là người lớn tuổi, nhưng đã trải qua nhiều chuyện, nên tôi thấy kinh nghiệm rất phong phú.

Nếu trong lòng ông ấy giấu một số chuyện mà chưa nói cho chúng ta biết, tôi nghĩ cũng không phải chuyện bình thường đâu." "Tuy lần trước ông ấy giải thích chuyện tấm bản vẽ giả của chúng ta như vậy, nhưng tôi luôn có cảm giác hình như có một số chỗ ông ấy đang giấu chúng ta.

Tôi thấy hình như có câu chuyện gì đó, nhưng câu chuyện đó tôi cảm thấy nếu với thân phận của tôi mà đi hỏi thì không hợp lý.

Vì vậy tôi nghĩ cậu là người thích hợp nhất, chỉ là không biết cậu có nhận ra hay không." Bởi vì Thiên Chân rất cẩn thận, nên cậu ấy đã cảm nhận được những chuyện này, cũng thông cảm và thấu hiểu.

Nhưng Lâm Dương không hề cảm nhận được, nên căn bản không thể hiểu được những lời của Thiên Chân.

Vì vậy khi Thiên Chân nói với cậu ấy, cậu ấy cảm thấy như lọt vào sương mù, thế là Thiên Chân giải thích cho cậu ấy càng cặn kẽ hơn.

Vốn dĩ Thiên Chân cảm thấy nếu như vậy thì không tốt, dù sao Tam Thúc cũng thân nhất với cậu ấy mà.

Nhưng sau đó cậu ấy cảm thấy mọi người đều là bạn bè.

Nếu thực sự là vì tốt cho Lâm Dương, thì nên nói ra chuyện này.

Thực sự Tam Thúc đã lộ ra cảm giác không ổn.

Nếu mọi người có lẽ từ từ không phát hiện ra sự thay đổi tiềm ẩn, nhưng đã có một khoảng thời gian không giao lưu với cậu ấy, cảm thấy giọng điệu của cậu ấy hình như không còn quả quyết như vậy khi làm một số chuyện.

Lâm Dương biết vì hai người là bạn bè, nên Thiên Chân mới nói nhiều như vậy.

Nếu không thì ai lại chịu khó khuyên bảo, giải thích nhiều như thế, không sợ mệt sao?

Vì vậy cậu biết những chuyện này Thiên Chân đều vì tốt cho cậu, nên sẽ để tâm một chút.

Dù sao một người là bạn bè, một người là người thân, dù là bên nào cũng không nên nghi ngờ.

Nhưng vì Thiên Chân đã đưa ra những nghi vấn liên quan, và những điểm mà cậu ấy cảm thấy rất không ổn, thì cậu ấy cảm thấy thực sự cần phải chú trọng.

Bởi vì nếu cậu ấy cũng không chú ý, thì sẽ có vẻ như cậu ấy căn bản không để tâm đến những lời của Thiên Chân.

Nhưng thực ra cậu ấy rất coi trọng bạn bè của mình.

Thực ra người thân là loại tình cảm mà đôi khi không thể hiện ra, nhưng thực ra trong lòng Lâm Dương rất yêu thương người thân của mình, đặc biệt là Tam Thúc, người thân duy nhất còn lại.

Vì vậy cậu sẽ dồn tất cả sự quan tâm vào người thân đó.

Cậu cảm thấy Tam Thúc đối xử với mình rất tốt và chân thành.

Vì vậy, sau khi cha mẹ không còn nữa, cậu đã nương tựa vào Tam Thúc.

Rồi sau khi lớn lên, tuy đã ra ngoài một khoảng thời gian không về, nhưng sau khi về thì cảm thấy tình cảm với Tam Thúc vẫn không hề thay đổi.

Thực ra, điều mà Lâm Dương không hề hay biết là, trong vài năm qua kể từ khi cậu rời đi, mặc dù Tam Thúc đôi khi vẫn trò chuyện và gửi thư cho cậu, thậm chí còn thường xuyên đến thăm và gọi điện, nhưng cậu không hề nhận ra rằng trong khoảng thời gian đó, Tam Thúc đã thay đổi.

Ông ấy không còn là Tam Thúc như trước nữa.

Nhưng những điều này đều không được phát hiện, liệu Tam Thúc có thể bây giờ mới tiết lộ thân phận thật của mình không?

Ông đã che giấu quá lâu, và đương nhiên là có mục đích.

Tổ chức đã nói với ông rằng nếu không hoàn thành nhiệm vụ này, bao nhiêu năm ngụy trang của ông sẽ trở thành vô ích.

Thứ mà Lâm Dương cần tìm, chính là ba viên châu báu.

Thực ra, không ai biết uy lực của ba viên châu báu khi kết hợp lại, hay mục đích cuối cùng của chúng là gì.

Nhưng mọi người đều đang truy cầu những viên châu báu đó.

Chỉ có ông chủ của Tam Thúc, người trong tổ chức, biết được ba viên châu báu đó dùng để làm gì.

Ông ta vô cùng kiên định muốn có được thứ đó, không cần bất cứ thứ gì khác, trông rất tự tin và đã xác định rõ thứ mình cần.

Sau khi có được thứ đó, một số việc cần phải làm, đó là lý do ông chủ đã thuê ông trà trộn bấy lâu nay, vì ông không phải là người của Lâm gia chân chính.

Đó là lý do khi vào mộ, ông đã nhiều lần không thể đến được đại điện nơi viên châu báu đó đặt, vì ông không được chấp nhận, cũng không được phép lấy viên châu báu đó.

Vì vậy ông mới ở bên Lâm Dương lâu như vậy, thực ra cũng là để chờ xem sau này có cách nào tốt hơn không.

Ông nghĩ đến việc chiết xuất DNA hoặc máu, sau đó ngụy trang thành Lâm Dương để vào mộ, nhưng ông phát hiện ra rằng ngôi mộ đó thực sự nhận người, ông không thể vào được.

Thế là sau này, ông đã dụ dỗ Lâm Dương và bạn bè cậu ấy vào mộ, lần này ông đã thực sự đạt được nguyện vọng của mình.

Nhưng không có bản gốc, việc làm tấm bản đồ đó thực sự là để dụ họ vào, nhưng Lâm Dương không nghe lời, bất kể ông có khuyên nhủ thế nào đi nữa.

Ông muốn Lâm Dương kế thừa gia sản của gia đình, nhưng cậu ấy không muốn, chỉ thích nghiên cứu những thứ mình thích.

Tam Thúc không còn cách nào khác đành phải tìm cách khác.

Nhưng sau khi hai người nảy sinh tình cảm, Tam Thúc không còn muốn Lâm Dương vào mộ nữa, vì ông cũng biết, ngôi mộ đó vô cùng nguy hiểm và hung hiểm.

Tìm được một cái rồi lại phải tìm cái tiếp theo, đó không phải là một chuyện tốt.

Chương 350

Nếu tổ chức hoặc thậm chí là ông chủ của ông biết chuyện này, chắc chắn sẽ ép ông giúp đỡ Lâm Dương.

Giúp Lâm Dương và nhóm bạn của cậu ấy nhanh chóng tìm nốt hai viên châu báu còn lại.

Nhưng ông cảm thấy chuyện này, vì đã thực sự coi Lâm Dương là cháu trai của mình, sau này sẽ trở nên vô cùng mềm lòng.

Thực sự ông cảm thấy nhiều chuyện mình đã làm không còn tàn nhẫn, quyết tuyệt, hay kiên định như trước nữa.

Ví dụ như khi dụ dỗ Lâm Dương lúc đầu, ông có thể không mang theo tình cảm, rồi thậm chí còn trực tiếp quát mắng, nhưng bây giờ ông lại cảm thấy có một chút day dứt.

Vì vậy, khi những lời này thốt ra khỏi miệng, ông không còn nhanh nhạy như trước, thậm chí còn có cảm giác hơi không ổn, nên ông có chút… thiếu tự tin.

Những lời nói này không may đều bị Thiên Chân nghe được.

Có lẽ Thiên Chân đã lâu không nghe lén, rồi chợt nghe thấy sự thay đổi trong giọng điệu.

Anh nhận ra tại sao Tam Thúc lại biết những điều này, bởi vì Tam Thúc đã lắp thiết bị nghe lén trong nhà Lâm Dương.

Ông sợ mọi người nghi ngờ mình, nên ông cảm thấy chuyện "biết người biết ta trăm trận trăm thắng" này, nhất định phải nắm giữ trái tim của mọi người và nhất định phải biết họ đang nói gì.

Nếu không biết, ông sẽ cảm thấy bất an.

Để bản thân cảm thấy an toàn tuyệt đối, ông đã luôn theo dõi mọi hoạt động của Lâm Dương.

Mỗi khi có hành động, bất kể Lâm Dương tìm kiếm gì hay làm gì, ngay cả khi không tiện ở gần ngôi mộ đó, ông cũng sẽ dành thời gian nghe lén, xem liệu trong một khoảng thời gian nào đó có ai nghi ngờ mình hay không.

Nhưng hôm nay, khi nghe, bất kể Thiên Chân hay Lâm Dương đều tin tưởng và coi chú là chú, thậm chí còn có thể nghe ra từ ngữ khí không trả lời của Lâm Dương rằng cậu ấy rất tin tưởng chú.

Cảm thấy có lẽ hai người sống nương tựa vào nhau, đối xử với mình cũng không tệ, nên cũng không có phản ứng quá kịch liệt.

Mặc dù Thiên Chân không trả lời, nhưng cũng biết Thiên Chân thực sự đã nghi ngờ mình.

Chú cảm thấy chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng cũng không sao cả.

Bởi vì chú cảm thấy mình đã có được một đứa cháu trai đáng yêu và một nhóm bạn thân thiết xung quanh cháu, nên chú khá hài lòng và thỏa mãn.

Chú rất tự tin rằng thân phận của mình sẽ không bị mọi người phát hiện, vì Lâm Dương thậm chí còn không có bất kỳ phản ứng hay hoạt động nào.

Tại sao mọi người lại coi chú là một người đáng nghi ngờ chứ?

Mặc dù Thiên Chân nói như vậy, khiến chú cảm thấy có chút bại lộ, nhưng điều quan trọng là mọi người vẫn tin tưởng chú, khiến chú cảm thấy mọi người đối xử với mình rất tốt.

Chú cảm thấy những việc mình làm thật có lỗi với mọi người.

Từ lúc bắt đầu với tấm bản đồ giả, chú đã cảm thấy không ổn khi để mọi người đi.

Từ lúc ban đầu, từ việc lừa dối, làm chú, chú đã cảm thấy chuyện như vậy không phải là một chuyện đặc biệt bình đẳng, đặc biệt công bằng.

Bây giờ mọi người tin tưởng mình như vậy, nhưng mình lại đối xử với mọi người như thế, chú lại cảm thấy không đành lòng, rất khó chịu.

Thế là chú quyết định trước tiên không nói với ông chủ và không báo cáo với tổ chức về việc Lâm Dương đã tìm thấy viên ngọc trai.

Đợi sau khi tìm thấy cả ba viên ngọc trai và nghiên cứu ra công dụng của chúng rồi sẽ nói.

Mọi người không hề hay biết thân phận thật của Tam Thúc phức tạp đến nhường nào.

Căn bản sẽ không biết, chỉ có Thiên Chân, người cảm nhận được sự thay đổi trong ngữ khí và thái độ của Tam Thúc, mới có chút nghi ngờ.

Đối với Lâm Dương, cậu ấy cũng có cảm giác như chú là người thân, nhưng không quá mãnh liệt hay sâu đậm, cứ ngỡ quan hệ giữa hai người không quá tốt.

Nhưng sau khi phát hiện quan hệ giữa hai người khá ổn, Thiên Chân thực sự có chút bận lòng, nhưng sau đó lại cảm thấy không tiện.

Tuy nhiên, nhìn bề ngoài thì hai người khá thân thiết, nên Thiên Chân đoán có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi, và anh cũng không tiếp tục đào sâu nữa, cho rằng có lẽ cách xử lý của mỗi gia đình không giống nhau.

Nếu quản quá nhiều, lại sẽ bị cho là lắm chuyện.

Nhưng lần này trở về, Thiên Chân cảm thấy toàn bộ con người Tam Thúc đã thay đổi.

Cảm giác chú trở nên vô cùng thân thiết với Lâm Dương, luôn quan tâm Lâm Dương.

Vì vậy, Thiên Chân cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng, và từng câu nói của Tam Thúc với Lâm Dương không có dứt khoát, kiên định như trước, cảm thấy hơi do dự, không biết có nên nói hay không.

Dù sao thì cũng khiến người ta nghe không được thoải mái cho lắm, nên vì sao?

Thế là Thiên Chân đi hỏi Lâm Dương, nhưng Lâm Dương không đưa ra câu trả lời chính xác.

Nhưng nhìn biểu cảm của Lâm Dương thì Thiên Chân biết, mặc dù Lâm Dương không trả lời, nhưng trong lòng đã có câu trả lời, có lẽ cậu ấy cũng đã tự mình dựng lên một kịch bản lớn trong đầu.

Thiên Chân cũng đang suy nghĩ tại sao Tam Thúc lại có sự thay đổi như vậy, có lẽ anh đang phân tích những khác biệt nhỏ trong sự thay đổi đó là gì.

Bởi vì Lâm Dương đã ở bên Tam Thúc khá lâu, nên chắc chắn sẽ không cảm nhận được.

Nhưng Thiên Chân từ từ quan sát biểu hiện của Lâm Dương cũng biết rằng Lâm Dương chắc chắn đã nghi ngờ.

Chỉ là Lâm Dương không nói ra mà thôi, nhưng trên miệng thì chắc chắn vẫn nói tốt về chú, dù sao thì mọi người vẫn có chuyện muốn nhờ chú.

Nếu mọi người cảm thấy chú đối xử không tốt với Lâm Dương, thậm chí có gì đó không đúng, thì mọi người có lẽ sẽ không vui, nên Thiên Chân cũng có thể hiểu được những lời của Lâm Dương.

“Dù sao thì, dù thế nào đi nữa, Tam Thúc từ nhỏ đã rất tốt với ta.

Sau khi cha mẹ ta mất, chú luôn nuôi dưỡng ta, dạy ta nhiều thứ, như bây giờ những thứ này đều được chú từng bước dạy cho ta nên ta mới biết.

Vì vậy, ta đương nhiên không thể nghe lời các cậu rồi tùy tiện nghi ngờ Tam Thúc được.” “Thực ra ta chưa nói với chú, nhưng trong lòng ta, Tam Thúc giống như cha ta vậy.

Chương 351

Vì vậy ta có chút ỷ lại, thậm chí rất quý mến chú.

Sau này ta cũng đã quyết định rồi, sẽ lo liệu cho chú.

Dù sao thì Tam Thúc cũng chưa lập gia đình, cũng không có bạn gái hay vợ con, nên ta cảm thấy gánh nặng sau này sẽ đặt lên vai ta." Lâm Dương không hề biết, Tam Thúc đã lắp thiết bị nghe lén trong nhà.

Sau khi nghe những lời này, Tam Thúc vô cùng cảm động, rồi nghĩ rằng sẽ không báo cáo với ông chủ.

Việc Lâm Dương tìm thấy viên hoàng châu, ông cảm thấy rất thích hợp.

Dù sao thì, nhiều năm qua, tổ chức cảm thấy Tam Thúc tuy ở trong gia đình này có vẻ hữu ích nhưng không được điệp viên ngầm hữu dụng bằng.

Điệp viên ngầm dễ dàng kết bạn với người ta, nhưng Tam Thúc này thì vô dụng, nắm giữ nhiều tài nguyên như vậy.

Châu báu cũng không tìm thấy, Lâm Dương cũng không thể thuyết phục, thì có ích gì chứ?

Vì vậy, thái độ của tổ chức đối với Tam Thúc không tốt đến thế.

Dần dần, mấy năm qua, yêu cầu liên lạc và trao đổi với ông ta cũng ít đi.

Tam Thúc có lúc sững sờ, ngỡ mình là Tam Thúc ban đầu.

Cháu trai của mình là Lâm Dương, rồi cả gia đình cứ thế sống qua ngày.

Anh trai và em dâu đều mất, rồi dẫn dắt cháu trai của mình.

Quan hệ giữa hai người sống nương tựa vào nhau cũng khá tốt.

Dù sao thì có lúc ông cũng sững sờ, cảm thấy cuộc sống của mình đáng lẽ phải như vậy.

Nhưng sau đó ông phát hiện ra không phải vậy, mọi chuyện không giống như ban đầu, có chút thay đổi, vì ông thực sự không thể thoát khỏi tổ chức đó.

Vì tổ chức đó kiểm soát ông ta về mọi mặt.

Nếu không tham gia tổ chức đó, ông ta cũng không có cách nào.

Trong cơ thể ông ta cũng có một quả tên lửa của tổ chức đó, một quả tên lửa ở đó.

Có những lúc, nếu không được kiểm soát, ông ta có thể bị nổ tung mà chết.

Nhưng những điều này tổ chức đó có thể nói với ông ta không?

Không thể nói được.

Nếu nói như vậy, ông ta có thể cố gắng hết sức để lấy thứ đó ra.

Vì vậy, trong cơ thể ông ta còn thiếu một con chip liên quan đến vị trí, liên quan đến các chức năng cơ thể.

Nếu ông ta có ý đồ khác với tôi, thì chắc chắn sẽ lại lấy ra.

Nhưng nếu rời khỏi cơ thể người thì không thể tồn tại, nó sẽ tự động phát nổ, nên tổ chức đó mới nói với ông ta như vậy.

Thế là một thời gian sau, Tam Thúc dần dần bắt đầu nghiên cứu về y học, cũng vì muốn xem liệu có cách nào khác để lấy con chip đó ra khỏi cơ thể hay không.

Đó là loại chip gì?

Nên ông cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng sau khi tìm kiếm và đọc các sách y học, ông phát hiện ra rằng không có nhiều thông tin về con chip đó.

Thứ này cũng rất bí mật, không giống như trong nước, có lẽ là nhập khẩu từ nước ngoài, nên ông chuẩn bị một thời gian để chuyển hướng sang y học phương Tây.

Bởi vì kể từ khi không còn cống hiến cho tổ chức đó nữa, những lời nói dối của ông cũng nhiều hơn, rồi những lời nói dối cũng rất nhiều.

Ông cũng hy vọng sau khi lấy được thứ đó ra khỏi cơ thể, rồi hoàn toàn thoát ly khỏi tổ chức đó.

Nếu không thì ông và tổ chức đó có mối quan hệ ràng buộc khăng khít, đặc biệt là trong cơ thể còn có con chip.

Đương nhiên rồi, người hiểu Lâm Dương nhất chắc chắn là Thiên Chân.

Bởi vì Tam Thúc này chỉ là Tam Thúc nửa vời, nếu là Tam Thúc thật thì chắc chắn sẽ hiểu Lâm Dương hơn cả Thiên Chân.

Nhưng chú đã làm gì?

Vì chú đã nghe lén mọi chuyện của Lâm Dương, nên chắc chắn sẽ không hiểu con người Lâm Dương.

Đối với ông, ông cũng không thấy biểu cảm của Lâm Dương.

Ông không biết Lâm Dương có biểu cảm như thế nào khi nói chuyện, nên phán đoán của ông không chính xác.

Phán đoán của Thiên Chân hoàn toàn chính xác.

Bởi vì hai người lúc đó rất gần nhau, khi đối thoại, Thiên Chân đều có thể nhìn thấy biểu cảm của Lâm Dương.

“Bởi vì ta cảm thấy Tam Thúc của ta, mọi người hãy tin ta, đừng quá nghi ngờ.

Nếu chuyện này thật sự là của chú ấy, ta có thể sẽ nghi ngờ một chút, nhưng ta thấy chú ấy thật sự không có lý do gì để làm vậy.

Vì vậy ta nghĩ mọi người cứ yên tâm đi, ta nghĩ Tam Thúc không phải là người như vậy.” “Từ sau khi cha mẹ ta mất, Tam Thúc đã chăm sóc ta như vậy.

Vì vậy chú ấy đương nhiên là người ta tin tưởng nhất.

Dù có chuyện gì đi nữa, nếu ta đã tin chú ấy, ta hy vọng mọi người cũng thật sự dành cho chú ấy một chút tin tưởng.

Chương 352

Có như vậy chúng ta sau này mới có thể tiếp tục với sự tin cậy lẫn nhau.

Vì vậy, mọi người đừng nghi ngờ lẫn nhau, thậm chí đừng nghi ngờ Tam Thúc." Lâm Dương nói như vậy là vô tình trùng hợp, thực ra miệng nói vậy, nhưng trong thâm tâm thì khác.

Vì chuyện này đã khiến Thiên Chân nghi ngờ, cậu thấy có gì đó không ổn.

Vì vậy, cậu nghĩ rằng trong khi mọi người chưa biết, hãy âm thầm quan sát Tam Thúc xem có gì bất thường không.

Mọi người đều không biết ý định này, nhưng nhìn trên bề mặt thì, trừ Thiên Chân, một đứa trẻ đặc biệt tinh tế, mọi người đều có thể nhìn ra mọi người trong lòng biết người này miệng nói thế, nhưng trong thâm tâm lại hoàn toàn khác.

Vì vậy, Thiên Chân biết Lâm Dương chắc chắn sẽ có nghi vấn như vậy, rồi sẽ đi quan sát Tam Thúc.

Anh cũng biết đây là một gợi ý về ý tưởng, nên không tiếp tục nói nữa.

"Nếu đã như vậy, nếu mọi người không có vấn đề gì lớn, vậy ta nghĩ hôm nay cũng không còn sớm nữa rồi.

Rồi sáng mai chúng ta cũng đã hẹn Tam Thúc gặp mặt từ sớm, nên chúng ta hãy nghỉ ngơi sớm một chút, rồi sáng mai có thể ra ngoài sớm hơn, biết đâu có thể cùng nhau ăn bữa sáng thì sao.

Ta đã lâu rồi chưa ăn bữa sáng tử tế như vậy." "Chúng ta thời gian trước toàn ở trong rừng sâu núi thẳm, sáng sớm căn bản không có,

cũng không có gì để làm.

Sáng sớm dậy sớm chắc chắn là có việc, ví dụ như phải đi đường hoặc xuống mộ.

Nhưng lần này chúng ta không có việc gì, ta thấy dậy sớm ăn sáng cũng rất tốt." Lâm Dương nhanh chóng chuyển chủ đề.

Cậu ta nhắc đến chuyện bữa sáng, đương nhiên rồi, vừa nhắc đến ăn uống thì mắt ai sáng nhất?

Chỉ có Bàn Tử thôi.

Thế là anh ta vô cùng kích động, bắt đầu nói: "Nếu vậy thì chúng ta nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai dậy sớm một chút cũng rất tốt." Mọi người không tiếp tục thảo luận về vấn đề đó nữa.

Bởi vì mọi người đều cảm thấy đã đến lúc phải nghỉ ngơi, nhưng khi nghỉ ngơi lại có một vấn đề rất khó, đó là nên ngủ ở đâu?

Bởi vì hôm nay cơ bản tất cả mọi người đều ở lại nhà Lâm Dương.

Bởi vì mấy người bạn gặp nhau lần trước khi đi Đạo mộ, mọi người đều không ở cùng một chỗ.

Có người ở tỉnh khác, rồi lần này về cơ bản đều đã về lại nơi đó.

Vì vậy, hoặc là ra ngoài khách sạn ở, hoặc là ở lại nhà Lâm Dương.

Nhưng đã đến nhà người ta rồi, rồi lại bảo người ta ra ngoài ở, việc đó thật không hay chút nào.

Dù sao thì gia đình Lâm Dương cũng không có thói quen để bạn bè ra ngoài ở.

Thế là cậu ấy nói với mọi người: "Nếu không thì mọi người cứ ở lại nhà ta đi." Đương nhiên rồi, Bàn Tử không đợi Lâm Dương mở

lời.

Anh ta đã đề xuất trước, vì anh ta cũng phát hiện mình không có chỗ ở, nên nhanh chóng đưa ra yêu cầu này.

Nhưng nhà Lâm Dương chỉ có hai phòng.

Các cô gái chắc chắn phải ở một phòng, vậy thì còn lại một phòng cho bốn người đàn ông.

Không ổn, có một phòng khách, trên sofa có thể ngủ được, nên cũng không quá khó chịu.

Đối với Lâm Dương, Tiểu Ca và Thiên Chân ở trong phòng, Bàn Tử cảm thấy nếu ở cùng chắc chắn sẽ rất chật chội, nên anh ta xuống lầu ngủ trên sofa.

Đương nhiên rồi, khi Thiên Chân ở lại thì trải chiếu ngủ dưới đất, bởi vì nếu ba người chen chúc trên một giường, mặc dù đó là giường đôi.

Nhưng cho dù có sắp xếp thế nào thì cũng rất chật chội, ngủ cũng không thoải mái.

Vì vậy, anh tự động muốn trải chiếu ngủ dưới đất, vì dù sao thì ngủ dưới đất cũng là một mình ngủ, như vậy ít nhất cũng rộng rãi hơn một chút.

Thực ra ngủ như vậy cũng rất tốt, không tệ.

Thế thì không có cách nào rồi, Tiểu Ca không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngủ trên giường.

Anh hơi chen chúc với Lâm Dương, nhưng vì Tiểu Ca bình thường không giỏi nói nhiều.

Nên anh cũng không để ý chuyện đó, cũng không có quá nhiều ý kiến, vì anh tùy tiện đều được.

Nếu mọi người đã sắp xếp cho anh.

Anh cảm thấy ngủ ở đâu cũng được, không có yêu cầu nào đặc biệt, không phải là người lắm chuyện như Bàn Tử.

Con trai ngủ thì cứ ngủ thôi, không có chuyện gì cả.

Nếu một cặp đôi ở cùng nhau, nói chuyện nửa ngày, thực ra cũng không có gì.

Nếu ít nói, mọi người cảm thấy đã mệt mỏi cả ngày, đã vất vả lâu rồi.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, không nói thêm hai câu, liền gọi điện cho Tam Thúc.

Sau khi sắp xếp xong chuyện ngày mai, mọi người thực ra đã mệt mỏi và ngủ thiếp đi, bởi vì ăn no thì buồn ngủ mà, mặc dù mới 10 giờ tối.

Nhưng mọi người cảm thấy mình đã lớn tuổi rồi, thậm chí cảm thấy sau một trận chiến, trái tim cũng không tốt lắm, rồi cần ngủ sớm một chút, chăm sóc tốt cho cơ thể.

Dù sao thì cũng tìm một lý do thích đáng để ngủ sớm.

Văn Cẩm một mình ở trong phòng, thực ra khi Thiên Chân nêu vấn đề đó hôm nay, cô ấy không đi sâu vào chi tiết.

Nhưng sau đó nhìn biểu cảm của Lâm Dương, cô ấy bắt đầu cảm thấy chuyện này không đơn giản, thấy Lâm Dương cũng chuẩn bị nghi ngờ chú của mình.

Nhưng cô ấy nghĩ nếu chuyện này như vậy, thì liệu có liên quan đến tổ chức đó không?

Chương 353

Bởi vì cô ấy cảm thấy kể từ khi ở trong mộ, mọi chuyện đều không ổn.

Từng chuyện một dần dần rõ ràng hơn, đi đến một thị trấn để phát triển, cũng giống như một người ủng hộ, những mục đích này dường như cũng tương tự như mục đích ban đầu.

Vì vậy cô ấy cảm thấy chuyện này rất đáng sợ, nhưng là một cô gái, cô ấy nghĩ mình không nên nói quá nhiều về tổ chức đó.

Mặc dù có một số suy nghĩ, nhưng cô ấy cảm thấy nếu nói quá nhiều, sẽ tỏ ra nghi ngờ quá nặng.

Rồi như vậy thì sẽ bị bỏ dở giữa chừng trong gia đình người ta, nên cô ấy cảm thấy như vậy không tốt lắm.

Nhưng cô ấy lại nghĩ nếu không nhắc nhở, thì không coi là bạn bè thật sự.

Nếu là bạn bè thì nên tin tưởng lẫn nhau chứ.

Chuyện này nếu thực sự không có gì, thì nên nói.

Vì vậy, cô ấy đã trăn trở suốt một đêm, sau đó cũng không trăn trở quá lâu, chỉ mấy tiếng thôi.

Cô ấy nghĩ ngày mai nên nói với họ.

Một loạt các sự việc liên tiếp xảy ra khiến người ta cảm thấy hơi đáng ngờ.

Cô ấy cảm thấy những người xung quanh, những người bên cạnh Lâm Dương đều có gì đó không ổn.

Vì vậy cô ấy nghĩ có khả năng tổ chức đó đã thâm nhập vào nội bộ

gia tộc.

Vì vậy điều đáng sợ nhất là điều này, nếu những người thân cận xung quanh đều như vậy, thì đó là một chuyện đáng sợ đến nhường nào chứ?

Cô ấy cảm thấy không dám nghĩ kỹ.

Đối với cô ấy, cô ấy đang nghĩ, vậy ngày mai hãy nói vậy.

Thế là cô ấy ngủ.

Sáng ngày thứ 2, bởi vì Văn Cẩm trong lòng có chuyện, nên cô ấy dậy khá sớm, ngủ cũng khá muộn.

Nhưng cô ấy cũng dậy khá sớm.

Vừa dậy cô ấy đã nghe thấy Bàn Tử đang ngáy o o dưới lầu, thế là cô ấy trực tiếp xuống đánh thức Bàn Tử dậy.

Nhưng may mắn là Bàn Tử sáng sớm ngủ dậy không có cáu kỉnh, nếu không thì cô ấy có lẽ đã gặp họa rồi.

Hoặc là anh ta không giận một cô gái chăng, thế là Bàn Tử chỉ đành tiu nghỉu đi rửa mặt nhanh chóng.

"Được đó nha, Bàn Tử, dám dậy sớm như vậy.

Bình thường tôi không dám gọi, vừa gọi là anh sẽ nói phải ngủ ngon, lỡ ngủ không ngon sẽ nổi giận.

Thế mà được đó, con gái gọi thì không giận phải không, nhìn anh giả vờ ghê quá, thực ra chả có tí giận nào, chỉ muốn trêu người ta thôi, tôi nhìn ra hết rồi đó nha." Bàn Tử bước vào phòng vệ sinh để rửa mặt, vừa hay gặp Lâm Dương đang đánh răng, thế là Lâm Dương chộp lấy cơ hội này, trêu chọc anh ta một trận ra trò, khiến mặt anh ta đỏ bừng.

Rồi anh ta cũng không có lời nào để phản bác, bởi vì sáng hôm

nay, anh ta thực sự không biết tại sao vừa nhìn thấy Văn Cẩm thì lại không còn giận nữa, cơn giận như bị nước lạnh dội tắt vậy.

Giống như cảm giác đang nổi lửa, rồi ngọn lửa của mình lập tức bị một bình nước dội tắt.

Lâm Dương thấy anh ta hôm nay như vậy, không có bất kỳ phản ứng nào, nên Lâm Dương cảm thấy, xem ra hôm nay anh ta thực sự đã ăn một vố đau ở chỗ Văn Cẩm rồi, rồi không nói gì nữa.

Hai người rửa mặt xong liền nhanh chóng ra ngoài.

"Nhanh ra đi nào, tôi làm xong rồi, hôm nay chúng ta hẹn nhau đi ăn sáng mà.

Khó khăn lắm mới dậy sớm được như vậy, cậu lại là người cuối cùng đó.

Nhanh chóng làm xong rồi ra đi, chúng ta đi ăn sáng.

Không phải chứ, tôi lại nhớ được chuyện bữa sáng này, đáng lẽ anh phải nhớ rõ nhất chứ." "Biết rồi, biết rồi, chuyện ăn sáng này tôi sao có thể không tích cực được chứ.

Đợi tôi, tôi lao ra ngay lập tức, cực kỳ nhanh.

Tôi thích sáng sớm tắm trước, rồi để tinh thần sảng khoái, rồi chúng ta thoải mái đi ăn sáng.

Tôi cũng đã lâu rồi chưa ăn sáng, tối qua tôi cảm thấy mình đã bắt đầu mong đợi rồi, mặc dù tối qua vừa mới ăn cơm xong." Thế là Bàn Tử đẩy Lâm Dương nhanh chóng ra ngoài, vì anh ta muốn tắm, không tiện, nếu anh em đứng ở trong đó thì ngay cả cởi quần áo cũng cảm thấy hơi ngại.

Mặc dù là một người đàn ông lớn, nhưng anh ta cảm thấy hơi không tiện, vì dù sao thì Bàn Tử cũng chưa từng tắm chung với người

khác, đặc biệt là với một đám đàn ông lớn, nên anh ta cảm thấy hơi ngại.

Mặc dù lời nói "ngại" này, thực sự không nên dùng trên người anh ta, cũng thực sự không thích hợp, nhưng đó là phản ứng và tâm trạng thật của anh ta.

"Nhanh lên chứ, Bàn Tử đâu rồi, còn mỗi một người thôi.

Người này sao mà nhiều thịt thế chứ, bình thường làm việc gì cũng chậm rì rì, rồi hôm nay ăn sáng cũng chậm rì rì.

Tôi cứ tưởng hôm nay anh ta sẽ là người nhanh nhất chứ, vì chuyện ăn uống chắc là anh ta thích nhất, bình thường nghe thấy là mắt sáng rực lên rồi, sao hôm nay lại chậm thế chứ." Quả nhiên, Thiên Chân cũng không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để trêu chọc bạn bè.

Dù sao thì mấy người họ cứ trêu chọc nhau thôi.

"Sắp xong rồi, tắm rửa thì mất bao lâu chứ, chắc khoảng 5 phút thôi.

Cũng sắp xuống rồi, chúng ta đợi thêm một lát nữa.

Nếu thực sự không đợi được thì chúng ta đi ăn trước, tôi thấy cũng được thôi.

Như vậy anh ta sẽ hối hận chết mất, lần sau biết đâu sẽ tăng tốc độ lên, cho anh ta một bài học." Lâm Dương đưa ra một cách để trêu chọc Bàn Tử.

Thiên Chân nghe xong cảm thấy rất hay, thế là quyết định cho thêm 5 phút nữa.

Chương 354

Nếu thực sự không đợi được thì sẽ quyết định làm theo cách của Lâm Dương, nhanh chóng đi, rồi lần sau biết đâu Bàn Tử sẽ nhớ bài học, bởi vì dù sao thì chuyện ăn uống là chuyện lớn như vậy.

Sáng hôm nay mọi người đều không chú ý đến sắc mặt Văn Cẩm không tốt, cũng không biết có phải tối qua ngủ không ngon không.

Nhưng cảm giác sáng hôm nay cô ấy dường như đang lo lắng điều gì đó, nhưng mọi người đều không chú ý.

Sáng hôm nay Bàn Tử sau khi bị gọi dậy cũng không phát hiện ra.

Sáng nay tính khí của Văn Cẩm thực ra hơi nóng nảy, cũng vì Bàn Tử không dám nổi giận, hình như lúc đó nhìn sắc mặt Văn Cẩm không tốt rồi.

Vì vậy chỉ đành ngoan ngoãn đi rửa mặt, rồi nhanh chóng ra ngoài.

Bàn Tử không hề biết rằng trong lúc mình đang tắm, mọi người đã sắp xếp bao nhiêu chuyện, thậm chí còn chuẩn bị trêu chọc anh ta.

Anh ta ở đó vui vẻ tắm rửa, nghĩ rằng sau khi tắm xong, rồi nhanh chóng ra ngoài cùng mọi người ăn cơm.

Không ngờ tốc độ tắm của anh ta khá nhanh.

Bởi vì thực ra chỉ tắm qua loa, rồi cũng không làm những chuyện khác, nên anh ta ra ngoài thực sự không đến 5 phút.

Lúc bắt đầu tính giờ, thực ra đã cho Bàn Tử hai phút rồi.

Vì vậy, Bàn Tử thực ra chỉ tắm qua loa mất 5 phút, nên sau khi nhanh chóng ra ngoài, tóc anh ta cũng ngắn, nên khô cũng rất nhanh.

Rồi vốn dĩ anh ta rất kích động, vì anh ta nghĩ có một khoảng thời

gian, mọi người có thể bỏ lại anh ta, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Ai ngờ anh ta thực sự ra ngoài rồi, thế thì không có cách nào rồi, mọi người chỉ đành đợi.

Bởi vì đã đánh cược thì phải chịu thôi mà, chỉ có 5 phút thời gian, quy định 5 phút là 5 phút, nếu người ta ra ngoài trong 5 phút.

Thì chỉ đành đợi người ta thôi, nên khi đợi cũng không có tâm trạng quá sốt ruột, rất bình thản.

Bởi vì vừa mới thua mà, nên chắc chắn sẽ không vui vẻ, hạnh phúc gì cho cam.

"Có chuyện gì vậy?

Cảm thấy sắp đi ăn cơm rồi mà sao tâm trạng lại buồn bã thế chứ.

Thường thì ăn uống đối với chúng ta phải là một chuyện vui vẻ mà, nên phải vui lên chứ, đừng có sắc mặt buồn rầu như vậy, chuyện đó thật không tốt chút nào." Bàn Tử thực sự không mất nhiều thời gian sau khi làm xong mọi việc, rồi chuẩn bị ra ngoài.

Trên đường đi, mọi người kể cho Bàn Tử nghe về vụ cá cược vừa rồi.

Rồi Bàn Tử đuổi theo Lâm Dương và Thiên Chân, vừa chạy vừa đánh, trông như trẻ con vậy, vô cùng ngây thơ, mấy người đàn ông lớn.

Rồi như trẻ con vậy, dù sao thì Tiểu Ca đứng ở phía sau nhìn cũng rất cạn lời.

Rồi Tiểu Ca vừa quay đầu thì nhìn thấy Văn Cẩm.

Cô ấy đi theo phía sau, anh ấy phát hiện Văn Cẩm hôm nay có gì đó không ổn, dường như có lời muốn nói, nhưng lại ngập ngừng.

Thế là Tiểu Ca đi chậm lại, rồi đi song song với Văn Cẩm, định

hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Thế là Văn Cẩm kể cho anh ấy nghe những suy nghĩ của mình.

“Thực ra dạo gần đây tôi có một suy nghĩ, bởi vì tôi cảm thấy những chuyện xảy ra xung quanh chúng ta, rất quen thuộc, rất giống với những gì tổ chức đó thường làm.

Vì vậy tôi nghĩ liệu những chuyện xảy ra dạo gần đây có phải là do bọn chúng giở trò không.” “Vì vậy tối qua tôi thực sự đã suy nghĩ rất lâu, tôi cũng không biết có nên nói với các cậu không.

Nhưng tôi cảm thấy chuyện như vậy nếu không nói thì mới thật sự không coi các cậu là bạn bè.

Vì vậy tôi nghĩ tôi nên nói với các cậu, nhưng tôi lại sợ các cậu nghĩ tôi nghĩ nhiều quá, thậm chí sẽ nghi ngờ đông nghi ngờ tây, thậm chí nghi ngờ cả Tam Thúc nữa.” Văn Cẩm đặc biệt không tiện.

“Tôi nghĩ chuyện này nói ra mới thật sự là đúng đắn.

Vì tối qua Thiên Chân đã nêu ra vấn đề đó, sau đó Lâm Dương cũng có suy nghĩ, vậy thì tại sao không nhân lúc còn nóng mà nói hết mọi chuyện ra chứ?

Để Lâm Dương suy nghĩ kỹ xem tiếp theo nên làm gì.” “Tôi nghĩ cô ấy nói rất đúng.

Cô ấy thực sự coi tôi là bạn bè nên mới nói với tôi nhiều như vậy.

Nếu không coi tôi là bạn bè thì chắc chắn sẽ không nói với tôi những chuyện này.

Vì vậy thực ra tôi rất vui.

Nếu cô ấy có thể nói với tôi chuyện này, lần sau nếu lại xảy ra chuyện như vậy, hào không do dự nói với tôi là được.” Tiểu Ca khuyến khích cô ấy, hy vọng cô ấy đừng suy nghĩ quá nhiều, nói ra

mới là cách làm đúng đắn nhất, bởi vì mọi người đều là bạn bè.

Nếu nói ra thì mới tốt cho tôi, nếu không nói ra, cứ đoán mò trong lòng, thực ra cũng không đúng.

Mấy người ở phía trước đang đùa giỡn, đùa giỡn rồi phát hiện hai người phía sau không theo kịp.

Thế là họ phát hiện hai người đang nói chuyện, chạy về xem hai người đang nói chuyện thì thầm, giấu giếm mấy người kia.

"Có chuyện gì vậy?

Tôi vừa đi được mấy bước, hai người đã nói chuyện rồi à?

Có gì mà nói chứ, lại còn nói chuyện thì thầm, kể cho tôi nghe đi.

Nhìn cô ấy có vẻ mặt rất nặng trĩu, có chuyện gì vậy?

Tôi cũng muốn nghe, vừa thấy tôi đi được mấy bước, rồi lại nói chuyện thì thầm, không cố ý đúng không." Bàn Tử chạy về sau, rồi ghé sát vào Tiểu Ca, hỏi xem hai người vừa nói chuyện gì.

Thế là đợi ba người kia quay lại, Văn Cẩm kể cho mọi người nghe chuyện vừa nói với Tiểu Ca.

Chương 355

Thế là sắc mặt mọi người lập tức trở nên nặng trĩu, bởi vì lần này thực ra họ đều nghi ngờ những người xung quanh.

Cũng nghi ngờ cả Tam Thúc nữa.

Không ngờ Văn Cẩm cũng đã nghe phân tích của Thiên Chân tối qua nên mới nghĩ ra chuyện này.

Sở dĩ cảm thấy chuyện này bất kể đối với Lâm Dương đều là một chuyện đặc biệt không tốt.

Thế là mấy người đồng thời đều nhìn về phía Lâm Dương, xem cậu ấy phản ứng thế nào.

"Chuyện này ta nhất định sẽ suy nghĩ kỹ càng, mọi người yên tâm.

Chú ấy là người thân của ta, nhưng nếu có gì không ổn, ta chắc chắn sẽ không nương tay.

Ở bên ta lâu như vậy chắc hẳn mọi người cũng biết tính cách của ta rồi." Lâm Dương nói với mọi người một vài điều, hy vọng mọi người yên tâm, cũng không muốn bạn bè của mình lo lắng.

Mọi người nghe Lâm Dương nói như vậy cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, bởi vì cảm thấy nếu vậy thì Lâm Dương là một người khá trưởng thành.

Đối với việc xử lý chuyện này, cậu ấy không giống như mọi người nghĩ sẽ quá tùy tiện, bởi vì với Tam Thúc, có thể vì là người thân nên quan hệ khá tốt, sẽ đối xử với mọi việc.

Cảm giác đặc biệt do dự không quyết đoán, nên sẽ không xử lý đặc biệt tốt.

Vì vậy, bất kể thế nào, câu trả lời của Lâm Dương khiến mọi người hài lòng.

Mọi người cũng không muốn Lâm Dương xử lý như vậy.

Chuyện này cảm thấy nếu là một người bạn, thì đối với chuyện gia đình như vậy chắc chắn sẽ giúp đỡ.

Quản một chút, nhưng lại cảm thấy nếu Lâm Dương không quản, rồi lại quản quá nhiều cũng không tốt.

Vì vậy xem ý của Lâm Dương thế nào.

Vì vậy mọi người đợi đến khi biết Lâm Dương sẽ làm gì, rồi mọi người sẽ biết Lâm Dương đã trưởng thành hơn rất nhiều, nên cũng yên tâm rồi.

Tiếp theo Lâm Dương sẽ làm gì?

Mọi người dù sao thì đối với chuyện của Lâm Dương, đã xảy ra rồi cũng không biết phải làm sao.

Dù sao thì cũng vỗ vỗ vai cậu ấy, rồi mọi người chuẩn bị đi ăn sáng.

Bởi vì giữa những người bạn tốt với nhau, những chuyện như vậy xảy ra nhanh cũng qua nhanh.

Sáng nay phải đến nhà Tam Thúc mà, có những chỗ không ổn đều có thể từ từ phát hiện.

Nhưng đã hẹn giờ với người ta rồi, thì nên nhanh chóng đi, không thể để người ta đợi lâu, nếu không thì như vậy sẽ khiến người bề dưới đặc biệt bất lịch sự.

Sáng sớm sau khi ăn sáng xong, mọi người tản bộ, rồi đi tìm Tam Thúc.

Dù sao thì chỗ ăn cơm cũng không quá xa nhà Tam Thúc.

Vốn dĩ chỗ Lâm Dương ở không xa nhà Tam Thúc.

Vốn dĩ vì là chú cháu mà, muốn ở gần nhau một chút.

Chú cảm thấy không nên quá xa chú.

Lúc đó vì Tam Thúc cảm thấy nếu ở gần như vậy, tiện cho việc giám sát đứa trẻ này.

Nên cố ý, cả hai căn nhà đều mua rất gần, với danh nghĩa miệng nói là chăm sóc lẫn nhau, nhưng thực ra là giám sát.

"Ăn cơm xong chúng ta vận động một chút đi, đừng đi xe đạp, rồi đừng đi taxi nữa.

Nếu không thì thực ra một chiếc xe chúng ta cảm thấy không thể ngồi vừa.

Hai căn nhà cũng không xa nhau, nên chúng ta đi bộ đi, vận động một chút.

Nếu không thì sáng sớm ăn cơm xong không tiêu hóa, rồi sáng sớm ở đó nói chuyện, thật khó chịu biết bao, thật khó chịu." Lâm Dương dù sao thì nói như vậy, rồi như vậy.

Sau đó Bàn Tử nhìn không hài lòng, bởi vì anh ta không phải là loại người thích đi bộ mà.

Nhưng mọi người cảm thấy không sao cả, thực ra cũng rất tốt, chỉ cần đủ thời gian, thì đi bộ thực ra cũng rất tốt mà.

Tiêu hóa sau bữa ăn đối với cơ thể cũng không tệ, không khí buổi sáng cũng rất trong lành.

Đáng lẽ sáng sớm nên ra ngoài tập luyện nhiều một chút, không thể cả ngày ở nhà ngủ nướng.

Mọi người đã nhất trí đồng ý, rồi vậy thì quyết định đi bộ đến nhà Tam Thúc đi.

Khi đến nhà Tam Thúc thì khoảng gần 9 giờ, thực ra khá sớm.

Bởi vì sáng hôm nay mọi người dậy sớm, nên Tam Thúc vừa mở cửa thấy mọi người đến không phải 9 giờ, thực ra khá ngạc nhiên.

Nhưng ngoài sự ngạc nhiên thì đương nhiên rất vui rồi, bởi vì thấy cháu trai của mình, rồi lại thấy bạn bè của cháu.

Chú ấy cảm thấy những người trẻ tuổi như vậy.

Rất thích ở cùng với người trẻ tuổi, như vậy sẽ cảm thấy mình không già đến thế, mình vẫn còn trẻ mà.

Thêm một người trẻ tuổi nói chuyện.

Chú ấy cảm thấy suy nghĩ, hoặc hành vi của mình đều trở nên trẻ trung, phong độ.

Cách nói này là nói với Lâm Dương, cũng có ý muốn Lâm Dương dành nhiều thời gian hơn cho chú, hy vọng người già một mình ở nhà sẽ không quá cô đơn.

Chương 356

Nhưng Lâm Dương cảm thấy cách nói này thật không thể tin được, căn bản không thể nói như vậy, nên cũng không để ý.

Nhưng bây giờ cậu ấy cảm thấy sau khi Tam Thúc lớn tuổi rồi thì thực sự nên dành nhiều thời gian hơn cho người già, nếu không một mình trong căn nhà lớn như vậy, thực sự một mình rất cô đơn.

"Được rồi Tam Thúc, cháu biết rồi, không thể nào.

Tối qua cháu ngủ sớm lắm, rồi sáng nay lại dậy đặc biệt sớm.

Quan trọng là nếu Bàn Tử không lề mề thì cháu có thể dậy sớm hơn nữa.

Nếu không phải vì sáng sớm thích tắm rửa, cháu có thể dậy nhanh hơn nữa, cháu đã ăn sáng rồi." Lâm Dương đặc biệt tự hào nói với Tam Thúc, sáng hôm nay cậu đã làm được những gì, cảm giác rất siêng năng.

"Có gì đâu, tôi nói với cậu, người già chúng tôi thời gian buổi sáng quý như vàng, căn bản không thể lãng phí.

Vì vậy tôi sáng sớm đều dậy rất sớm ăn sáng, rồi đi dạo hoặc tập luyện cơ thể, đó đều là những hoạt động cơ bản tôi thường làm vào buổi sáng, đều rất sơ cấp." "So với tôi đứng trước mặt cậu, không biết có cười rụng răng không.

Cảm giác rất tự hào, cũng không biết nói ra làm gì.

Thực ra là tôi già rồi nên tối ngủ rất sớm, rồi sáng cũng dậy rất sớm, không nghe thấy tiếng động gì có thể làm được việc gì cả, cả ngày cũng rất dễ mệt mỏi." Tam Thúc vừa nói vừa bắt đầu than thở, không phải ở tuổi này, người trẻ tuổi có thể dậy sớm như vậy cũng

không dễ dàng gì.

Dù sao thì trong lòng Tam Thúc vẫn cảm thấy rất tự hào về mình.

Một sáng sớm như vậy, người già cô đơn cũng có người bầu bạn.

"Được rồi Tam Thúc, đừng nói thảm như vậy nữa.

Mới hơn 40 tuổi thôi, sắp gần 50 rồi, căn bản không già đến thế.

Rồi lại nói như những ông già bảy tám mươi tuổi vậy.

Sáng sớm đi dạo cũng không thấy lần trước khi đi ra sa mạc, chân cẳng chú vẫn còn rất nhanh nhẹn mà, cũng không nói với cháu là mệt mỏi gì cả." Lâm Dương cắt lời Tam Thúc đang than thở đáng thương ở đó.

Cậu biết những lời này của Tam Thúc không ngoài việc muốn cậu dành nhiều thời gian hơn để bầu bạn với chú khi không có việc gì.

Cậu cũng biết rồi, rồi cảm thấy sắp đến lúc vào vấn đề chính rồi.

Tam Thúc biết, sắp đến lúc vào vấn đề chính rồi, thế là ông ấy để mọi người vào, cũng không đứng ở cửa nói chuyện phiếm nữa.

Bởi vì ông ấy cảm thấy để mọi người đứng ở cửa nửa ngày, thực ra rất không tiện, nhưng ông ấy càng nói càng hăng, rồi cũng không biết tìm lý do để dừng chủ đề lại.

Rồi để mọi người vào, nên vừa rồi vẫn luôn nói chuyện ở cửa.

Rồi Lâm Dương cảm thấy dẫn bạn bè đứng ở cửa đặc biệt không hay.

Rồi nhanh chóng bảo Tam Thúc dừng những lời nói phiếm vô mục đích lại, rồi nhanh chóng mời mọi người vào.

Thực ra Tam Thúc rất giống Lâm Dương, có lúc nếu vui vẻ, nói chuyện với mọi người.

Căn bản không chú trọng đến hoàn cảnh, rồi ở đâu cũng có thể nói chuyện, và càng nói chuyện với mọi người càng vui vẻ, rồi quên hết mọi thứ, rồi không biết hiện tại mình đang ở trong một hoàn cảnh như thế nào.

Dễ dàng xảy ra những chuyện như vậy, nên Lâm Dương cảm thấy Tam Thúc khá giống mình, chắc không phải là gián điệp ngầm hay bị ai phản bội đâu nhỉ.

Đương nhiên rồi, căn bản Lâm Dương không dám nghĩ đến chuyện này, Tam Thúc có thể không phải là Tam Thúc ruột, có thể không phải là Tam Thúc thật sự, nên căn bản không có tầng lớp đó.

Cũng vì Lâm Dương không có tầng lớp đó, nên Tam Thúc này mới đối xử tốt với Lâm Dương như vậy, rồi cũng sẽ cảm thấy tình cảm giữa hai người thực ra tuy không phải ruột thịt nhưng hơn cả ruột thịt.

“Cháu biết hôm nay chúng ta làm gì rồi, không phải là tìm tài liệu về gia tộc họ Nam sao?

Tối qua Thiên Chân đã nói với cháu rồi.

Khi gọi điện thoại, cậu ấy đã nói rất rõ ràng với cháu, thế là sáng sớm hôm nay, cháu lục tung mọi thứ lên, nhanh chóng tìm xem có tài liệu nào về gia tộc lớn đó không.

Nhưng gia tộc người ta tính ẩn mật làm khá tốt.

Dù sao thì trong giới Đạo mộ của chúng ta, có thể xưng là gia tộc Đạo mộ cũng không có mấy nhà, nên tài liệu về gia tộc chắc hẳn rất bí mật.

Nếu không phải, gia tộc của chúng ta có quan hệ với gia tộc của họ, mọi người có hợp tác, thì cháu đoán cháu cũng sẽ không có tài liệu về họ đâu.” “Vì vậy cháu thực sự có một chút tài liệu, nhưng điều

không may nhất là vì mấy năm gần đây đã chuyển nhà, rồi gia tộc của họ gần như đã cắt đứt quan hệ với gia tộc của chúng ta.

Vì vậy quan hệ giữa hai gia tộc không còn thân thiết như vậy nữa, dần dần xa cách, nên về tài liệu của họ, cháu dần dần biết ít hơn.

Vì vậy tài liệu cháu hiện tại có thể chỉ biết được, hiện tại, ai đang quản lý kế nhiệm, rồi ai sẽ tiếp tục.

Nhưng cháu không biết trước đây có những thành tích như thế nào hoặc có những phẩm chất như thế nào, điều này rất bất lợi cho chúng ta." "Cháu cũng cố gắng hết sức, giúp chú tìm kiếm thêm tài liệu khác nữa.

Trước tiên hãy xem, vài cuốn sách có ghi chép về người gia tộc họ Nam.

Nếu có cần, rồi lại hỏi cháu, vì cháu đang ở phía sau giúp tìm tài liệu mà.

Nếu có cần thì chúng ta cùng nhau tìm." Tam Thúc nói với mọi người những lời rất thân thiết, rồi để lại mấy cuốn sách rất cổ xưa giống như bí kíp thời cổ đại vậy.

Rồi để mọi người đọc, rồi ông ấy phải đi ra phía sau tìm xem có tài liệu nào khác về gia tộc lớn đó không.

Mọi người đều trả lời Tam Thúc, cảm ơn Tam Thúc, rồi bắt đầu xem những tài liệu Tam Thúc để lại.

Bởi vì họ rất tò mò về gia tộc này, dù sao thì sắp phải đối đầu với họ rồi, nên biết mình biết ta thì nên tìm hiểu kỹ xem gia tộc họ có lịch sử và nguồn gốc như thế nào.

Trên sách viết lúc ban đầu, người gia tộc họ Nam, Nam Chính Long, lúc ban đầu, người sớm nhất của gia tộc cũng rất giống ông tổ của chúng ta.

Ở nơi đó một cách vô tình, khi đi Đạo mộ không lấy bất kỳ thứ gì, chỉ bảo vệ ngôi mộ đó, rồi sau khi đuổi bọn trộm mộ ở bên trong đi.

Để lại có thể là máu, rồi lúc đó nơi đó cũng nhớ mùi của họ, thế là, họ trở thành người bảo vệ ngôi mộ đó.

Tại sao đều là mấy gia tộc lớn trở thành người bảo vệ?

Chương 357

Bởi vì mấy gia tộc lớn lúc đó liên hợp với nhau đi Đạo mộ.

Vì vậy bình thường không có kẻ trộm mộ nào có thể giành công, rồi sau khi vào trong xem tâm trạng của họ, lấy đồ ra hay bảo vệ bên trong, đều dựa vào họ.

Vì vậy thực ra lúc đó, không chỉ có Nam Chính Long, có cả ông tổ của chúng ta, nhưng chỉ là ông tổ không để lại máu ở đó, không nhớ mùi của họ mà thôi.

Sau này, rồi quan hệ giữa mấy người gia tộc ngày càng tốt, thậm chí có lúc còn muốn kết thân.

Không ngờ trên cuốn sách cổ ghi chép đó lại thiếu mấy trang, những trang đó vừa hay là lúc doanh nghiệp phát triển càng ngày càng tốt, nhưng đột nhiên sau mấy trang.

Lại viết về người kế nhiệm đời thứ 2, Nam Phi Hổ, dẫn theo gia đình của mình, cả nhà chuyển đến gần ngôi mộ đó, chuẩn bị vĩnh viễn bảo vệ ngôi mộ đó.

Rồi tiếp theo là ghi chép về câu chuyện đời trước của người gia tộc họ Nam, cũng là câu chuyện đời của Nam Phi Hổ.

Rồi sau khi ghi chép thì không ngoài việc liên quan đến gia tộc.

Đã kết thân với ai và ngôi mộ đó, đã có được bảo vật và những thứ như vậy.

Nhưng sau một đời, gia tộc qua nhiều thế hệ chỉ có một cô gái tên là Nam Uyển Nhi.

Rất khổ não, bởi vì nếu không sinh được con trai, thì sẽ không có ai kế thừa những thứ của gia tộc.

Ai ngờ hai năm sau, cô ấy lại sinh ra một cậu con trai tên là Nam Mộ Bạch.

Dù sao thì bây giờ nhìn vào sách, thì đoán, người hiện tại đang làm chủ gia tộc chắc là Nam Mộ Bạch.

Dựa theo tuổi tác hiện tại, đoán chừng cũng khoảng 23 tuổi gì đó.

Vì vậy, Lâm Dương cảm thấy xem ra mình đã hiểu sơ qua về những tài liệu đại khái về gia tộc họ Nam này.

Trong lòng cũng đã có chút chuẩn bị, cảm thấy không còn sợ hãi như vậy nữa.

Nếu đi tay trắng, hy vọng được giúp đỡ.

Vừa hay khi Lâm Dương vừa đọc xong tất cả các câu chuyện, Tam Thúc cũng quay lại, rồi hỏi.

“Thế nào rồi?

Đã biết hết rồi chứ?

Rốt cuộc có nguồn gốc như thế nào với chúng ta.

Thực ra quan hệ khá tốt, nhưng ở giữa lại thiếu mấy trang, cháu thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, rồi cả nhà đều chuyển đi, thậm chí vốn dĩ muốn kết thân với chúng ta, nhưng trong gia phả của chúng ta cũng không ghi chép, có người nào họ Nam.

Vì vậy cháu nghĩ chuyện này có thể thiếu mấy trang đó, vừa hay là câu trả lời cho vấn đề chúng ta muốn biết và mối liên hệ giữa hai gia tộc.

Nếu ở đây không tìm được một số câu trả lời, cháu nghĩ có lẽ phải đến đó rồi giao lưu và đàm phán với người trong gia tộc, cháu nghĩ mới có thể biết được những vấn đề này rốt cuộc là chuyện gì, tại sao họ lại phải chuyển đi.” “Đương nhiên rồi, cháu chỉ là một đời thôi,

nên cháu với họ không có nhiều giao lưu.

Khi cháu còn khá trẻ, lúc còn nhỏ, hình như có gặp Nam Phi Hổ, nhưng cháu cũng không nhớ rõ.

Nhưng cảm giác lúc đó giữa hai gia tộc có liên hệ, nhưng đột nhiên có một ngày không có bất kỳ ai nhắc đến gia tộc họ Nam nữa." "Vì vậy trong tuổi thơ của cháu và trong quá trình trưởng thành của cháu, mọi ký ức hay câu chuyện về gia tộc họ Nam, cơ bản đều là một khoảng trắng.

Vì vậy đương nhiên cháu trai của cháu là Lâm Dương cũng sẽ không có những câu chuyện này, nên việc không quen thuộc với gia tộc họ Nam, không hiểu biết về họ, cũng là một chuyện rất bình thường, bởi vì căn bản không có cơ hội để tìm hiểu." "Cháu không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cháu nghĩ hai gia tộc chúng ta đã tốt như vậy, nếu có hiểu lầm thì nên giải tỏa.

Không phải hiểu lầm giết người, chắc không phải hiểu lầm diệt cả cửu tộc đâu nhỉ.

Vì vậy cháu nghĩ nếu đã như vậy, thì lần này đi lại còn kiêm thêm một nhiệm vụ là làm cho hai gia tộc hòa hảo như ban đầu." "Cháu vừa mới đi tìm một vòng nữa, cũng không tìm thấy bất kỳ thứ gì khác nữa rồi.

Mọi thứ đều lộn xộn, những cuốn sách tương đối đầy đủ thì đã giới thiệu hết mọi thứ rồi.

Cháu nghĩ những trang thiếu ở giữa thực sự là những thứ rất quan trọng, nhưng không có cách nào, cháu không tìm thấy, giống như bị người ta cố ý xé đi vậy." "Mấy trang giấy vụn còn lại, cháu cũng không biết rốt cuộc ở đâu, cháu cũng không tìm thấy.

Xem ra chuyện năm đó khá nghiêm trọng, có thể khiến hai gia tộc

vốn dĩ có quan hệ tốt như vậy, thân thiết như vậy, bây giờ lại trở nên như thế này, không có bất kỳ ai liên lạc với chúng ta, không phải sao?

Vì vậy cháu nghĩ chuyện này khá nghiêm trọng." Mọi người rất nghiêm túc nghe Tam Thúc nói những chuyện này, thế là Lâm Dương biết rồi, lần này đi không chỉ phải tìm thấy ngôi mộ đó.

Rồi phải khai quật ra xem bên trong có gì, một mặt khác phải hòa giải với người của gia tộc đó, mọi người cùng nhau giải tỏa hiểu lầm đó.

Mặc dù bây giờ không biết hiểu lầm ở giữa rốt cuộc là gì, điều đáng sợ nhất, điều lo lắng nhất là, không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, vạn nhất đến đó.

Bởi vì không biết đã xảy ra chuyện gì, vạn nhất người gia tộc họ Nam biết đã xảy ra chuyện gì, rồi đuổi chúng ta đi, không chịu tiếp nhận, thì nên làm thế nào?

Vì vậy có chút lo lắng điều này, nhưng cũng cảm thấy với khả năng của mình và mang theo những người bạn này, hy vọng mọi người có thể dựa vào tài ăn nói của mình.

Để mọi người ít nghi ngờ và ít suy nghĩ hơn, rồi mọi người sẽ giống như mình, người của hai gia tộc có thể liên lạc với nhau.

Rồi cùng nhau đi Đạo mộ, quan hệ giữa hai bên cũng đặc biệt tốt.

Dù sao thì mục tiêu của mình bây giờ là người đứng đầu gia tộc, Nam Mộ Bạch.

"Tam Thúc, trước khi chúng ta đi, chúng ta đã điều tra rõ ràng tất cả mọi thứ rồi, mọi chuyện liên quan đến gia tộc họ Nam chúng ta đều hiểu thấu đáo như vậy, liệu họ có âm thầm điều tra tất cả những chuyện chúng ta đang phát triển bây giờ không?

Dù sao thì tâm trạng muốn biết của mọi người đều giống nhau

mà.” Lâm Dương đặc biệt tò mò hỏi Tam Thúc.

“Chuyện này cháu thực sự không biết rồi, bởi vì sau này người của hai gia tộc đều không có bất kỳ liên lạc nào, nên cháu cũng không nghe nói, ai ở trên giang hồ hoặc ở đâu đó hỏi thăm gia đình chúng ta.

Cháu cũng không đi hỏi thăm gia đình họ, nên cháu nghĩ có lẽ là kiểu “cha nào con nấy không qua lại” vậy thôi.” “Dù sao thì lần này đi, cố gắng mọi việc đều phải cẩn thận một chút, bởi vì không biết có những chuyện như vậy xảy ra, nên mới càng phải cẩn thận.

Quan hệ tốt như vậy, nếu có thể xảy ra chuyện như bây giờ, không có bất kỳ liên hệ nào, cháu nghĩ chắc hẳn đã xảy ra một chuyện không nhỏ, cháu cũng rất tò mò.” “Nhưng bất kể tò mò đến đâu, điều cần chú ý là trước tiên phải đảm bảo an toàn của mình.

An toàn của mình mới là vị trí số 1, vị trí số 1 tuyệt đối đừng để an toàn của mình cũng không đảm bảo.

Sau khi không suy nghĩ lao về phía trước, rồi biến thành như bây giờ thì không tốt.” Tam Thúc đặc biệt quan tâm nói với mọi người, chúc phúc lần này đi sau đó nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng quá bốc đồng, rồi sau khi làm việc nhất định phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới hành động, dù sao thì ở địa bàn của người ta, không phải ở nhà có thể giúp đỡ.

Chương 358

“Tôi thấy nha, lần này nếu muốn đi hòa giải hai gia tộc, biết đâu phải cưới cô gái tên Nam Uyển Nhi đó.

Tôi thấy tuổi cô ấy cũng xấp xỉ cậu, vừa hay, nếu cô ấy xinh đẹp, thì tiếp tục mối quan hệ thông gia đó đi.

Vừa hay cũng tìm cho cậu một cô bạn gái, cũng không cần phải tơ tưởng đến cô gái kia nữa.” Bàn Tử nói đùa với Lâm Dương.

“Nói bậy bạ gì đó, người ta cũng không nhất định có thể nhìn trúng tôi đâu.

Còn nữa, chuyện này không thể nói bậy bạ được, nếu nói bậy bạ như vậy, thì thật là đại bất kính.

Tuyệt đối đừng vì chúng ta mà lại xảy ra chuyện gì nữa.

Tôi thấy nha, anh toàn chết vì cái miệng thôi.” Bàn Tử và Lâm Dương đang nói đùa ở đó, Lâm Dương cũng không quá để ý, cũng biết trong lòng mình vẫn luôn có một cô gái.

Sau khi biết không còn thông tin nào khác về gia tộc họ Nam nữa, rồi Lâm Dương cảm thấy chuyến đi hôm nay, dù sao thì cũng đã biết.

Nhiều thông tin đáng giá rồi, không cần Tam Thúc giúp tìm nữa, bởi vì cậu ấy cảm thấy biết được những thông tin này, chắc cũng đủ rồi.

Vì vậy cậu ấy cảm thấy hôm nay nhìn xem thời gian, chuẩn bị xem mấy giờ rồi, rồi có nên cùng Tam Thúc ra ngoài ăn một bữa cơm không.

Dù sao thì hôm nay đã làm phiền nhà Tam Thúc lâu như vậy rồi.

Chẳng phải Tam Thúc là một ông lão cô đơn ở nhà một mình sao, có lẽ chú ấy cũng muốn bọn trẻ nói chuyện nhiều hơn, dành thời gian nhiều hơn cho chú ấy.

“Thật sự xin lỗi nha, Tam Thúc trong nhà thật sự không có nhiều chuyện liên quan đến gia tộc họ Nam.

Cháu đoán là không giúp được gì rồi, nhưng cháu thấy những thông tin này thực ra cũng không ít.

Những tài liệu còn lại có lẽ cần phải đi nghiên cứu, rất nhiều, nên cháu nghĩ đây sẽ là một thử thách.” Tam Thúc cảm thấy rất áy náy, bởi vì là một người lớn tuổi, rồi tài liệu trong nhà lại ít như vậy, ông ấy biết, nhưng thực ra tác dụng chỉ dẫn thì rất ít, nên ông ấy mới có chút áy náy.

“Không sao đâu, Tam Thúc không cần phải áy náy đặc biệt.

Thực ra cháu biết được nhiều như vậy, đã vượt quá sức tưởng tượng của cháu rồi.

Cháu vốn dĩ không có ý định có bao nhiêu thông tin, bởi vì cảm thấy gia tộc họ Nam rất bí ẩn, nên có được kết quả như bây giờ, cháu biết thực ra cũng không ít rồi.

Những thứ còn lại cháu tự đi tìm cũng được thôi.” “Bây giờ nhìn xem thời gian, thực ra cũng không còn sớm nữa rồi, vừa đúng 12 giờ.

Hay là chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi, cháu cảm thấy đã lâu rồi không ăn cơm cùng chú.

Chúng ta thời gian trước bận, cháu bận, dù sao thì đều rất bận, rồi sau khi lệch múi giờ, mọi người cũng không có lúc nào rảnh rỗi.

Vì vậy bây giờ cảm thấy vừa đúng lúc.” “Nếu không thì hôm nay chúng ta lại cùng nhau ăn một bữa cơm nữa đi, cháu thấy được đó.

Dù sao thì cháu đoán bạn bè của cháu cũng chưa từng ăn cơm giao lưu với chú, nên mọi người làm quen nhau, như vậy cũng có thể sâu sắc hơn mà.

Cháu cảm thấy cháu đã lâu rồi không ở bên chú ăn cơm, nên cháu mới cảm thấy hôm nay nhất định phải ăn một bữa cơm cùng chú, mới vui vẻ được.

Cháu sắp phải đi rồi." "Dù sao thì cháu cảm thấy là một người bề dưới, rồi cảm thấy thời gian ở bên chú rất ít.

Lần này lập tức lại phải đi, nên cháu cảm thấy đặc biệt áy náy.

Cháu đang nghĩ, bất kể thế nào, trong một khoảng thời gian có thể ở bên chú thì cố gắng ở bên chú, bởi vì cháu cũng rất vội." "Mọi người đều có người thân của mình, cũng có chuyện của mình, nên thời gian có thể trùng hợp với nhau, rồi cùng nhau đi tìm những thứ đó thực sự rất không dễ dàng.

Vì vậy cháu có thể tụ tập khi có thể thì nhanh chóng tụ tập nhiều hơn, nói chuyện nhiều hơn, rồi cháu phải đi.

Thực ra cháu cũng rất luyến tiếc, dù sao thì chúng ta vừa mới gặp mặt mà, cháu cũng đã lâu rồi không gặp chú." Lâm Dương hôm nay không biết làm sao nữa, dù sao thì cậu ấy đã nói với Tam Thúc một đống lời rất tình cảm.

Bạn bè đứng bên cạnh nghe xong đều cảm thấy hơi ngại, nhưng lại cảm thấy rất ấm áp, rất ấm cúng, rồi nhớ đến người thân của mình.

Nhưng Tiểu Ca nghe xong trong lòng vô cùng khó chịu, bởi vì người thân của anh đã không còn nữa, một mình lưu lạc trên thị trường lâu như vậy, thực ra cũng rất cô đơn.

Mỗi khi trải qua những ngày lễ hội, anh ấy sẽ rất nhớ người thân,

bạn bè và gia đình của mình, đặc biệt là cha mẹ mình, nhưng có cách nào đâu.

Nếu cứ như vậy ở lại thế gian cũng không cam lòng, cũng không có cách nào cả, chỉ có thể sống như vậy, nên anh ấy vẫn luôn rất khó khăn.

Vừa nhìn thấy cảnh gia đình đoàn tụ như vậy, mặc dù có chút xem, nhưng lại có chút cảm giác khó chịu, sau khi xem xong.

"Được đó thằng nhóc thối, gần đây ra ngoài một trận sau cũng không biết đã trải qua chuyện gì, lớn rồi sẽ không phải là đã trải qua sinh tử cuộc đời sao.

Tôi cảm thấy giác ngộ của cậu cao hơn rồi nha, nói chuyện cũng cung kính hơn rồi, nhưng tôi còn không dám nghĩ đến, cũng không biết thằng nhóc thối đó thường xuyên cãi lại tôi, làm tôi tức đến mức bệnh tim cũng sắp phát ra rồi." Tam Thúc ở đó làm ra vẻ bất lực, nhưng lại rất vui vẻ, bởi vì cảm thấy cháu trai của mình, vô cùng quan tâm.

Nhưng là một người lớn tuổi thì phải giữ sĩ diện, không cho phép có một biểu cảm quá vui vẻ như vậy, thế là ông ấy đặc biệt giả vờ nghiêm túc, rồi nói với Lâm Dương.

"Nếu đã chân thành mời tôi như vậy, thì tôi đi thôi, cảm thấy bác không nể mặt cháu cũng không tiện, nên tôi cũng nể mặt, nếu không hôm nay cứ đòi hỏi tôi như vậy, tôi không tiện lắm, bởi vì thái độ chắc chắn rất thành khẩn, cũng rất muốn tôi đi, tôi đều có thể cảm nhận được tâm trạng của cháu." "Đúng, đúng, cháu rất muốn chú đi, không có lý do gì, nên nhanh chóng đi thôi.

Nếu không đi, cháu chắc chắn sẽ không vui, chắc chắn là lỗi của cháu.

Cháu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, lần này chắc chắn sẽ dẫn chú đi ăn

một bữa ngon, tuyệt đối không khuya như những nơi thường bị như vậy, nên lần này nhất định sẽ hào phóng một chút." Lâm Dương biết Tam Thúc đều đang giả vờ, thế là cậu ấy thuận theo ý chú ấy thôi, bởi vì cảm thấy đã là người lớn tuổi đã đề xuất như vậy, rồi cũng không tiện, làm người lớn tuổi đặc biệt mất mặt.

Dù sao thì mọi người đều như vậy, nhưng đều có thể nhìn ra, để tạo không khí vui vẻ mới nói như vậy.

Thế là Lâm Dương đã chọn một quán ăn.

Rồi Lâm Dương hôm nay chuyên môn nói với Tam Thúc, cứ ăn rồi gọi món đi, hôm nay thích gì có thể gọi, tùy theo tâm trạng của chú.

Tuyệt đối đừng tiết kiệm tiền với cháu nha, lần này phải ăn cho no căng bụng, cháu có tiền mà, tuyệt đối đừng tiết kiệm với cháu trai những chuyện như vậy.

"Hả?

Vậy hôm nay tôi không khách khí nữa nha, tuyệt đối đừng một lát nữa tôi ăn quá nhiều, rồi gọi hết đồ ăn, tuyệt đối đừng không kiên nhẫn nha, bạn bè cháu ở đây này, làm chứng cho tôi." Tam Thúc thật sự là một ông lão rất hài hước, rất thú vị.

Lâm Dương rất thích Tam Thúc.

Chương 359

Sau khi ăn uống no say, mọi người bắt đầu bàn bạc.

Lần này nếu đi thì nên mang theo những thiết bị gì, không nên để Bàn Tử lại đến cái chợ đen đó tìm bạn bè nữa.

Sau đó mua thêm một ít thiết bị đầy đủ hơn.

Nhưng rồi lại nghĩ, nếu đã là đi gặp bạn bè thì lần đầu tiên chắc chắn phải đến tìm trước, bởi vì chưa thân quen, nếu cứ thế mà xông vào thì chắc chắn phải thông qua người trong gia tộc mới được vào.

Cho nên nếu vừa lên đã mang theo nhiều vũ khí và trang bị như vậy, không phải sẽ rất tệ sao?

Vì vậy, cảm thấy tốt nhất là không nên mang theo, hoặc mang ít đi.

Bằng không, mang nhiều vũ khí và trang bị như vậy, nhìn vào cứ như là đi đánh nhau vậy, người ta sẽ chẳng muốn kết giao bạn bè nữa.

Càng đừng nói đến việc có ân oán, có chuyện cũ, nghe xong e là sẽ càng tức giận hơn, trực tiếp đuổi ta đi mất.

"Lần này nên để bản gia ta đi đi, dù sao bạn bè của bản gia ta ở chợ đen cũng ở đó, bản gia ta đi tìm họ, sau đó nhờ họ giúp lấy một ít đồ, rồi lấy thêm một ít trang bị nữa là đủ rồi.

Lần trước chúng ta lấy rồi, lần này chỉ cần bổ sung đạn dược là được, cũng không cần trang bị quá đầy đủ." Bàn Tử hỏi mọi người có cần tìm bạn bè để lấy trang bị không, vì sợ xuống dưới rồi đồ đạc không đủ.

"Đám nhóc con này, đúng là cứ như lần đầu xuống mộ vậy, một chút kinh nghiệm cũng không có.

Không biết phép tắc lễ nghi sao?

Lần này đi tìm bạn bè, chứ có phải đi tìm kẻ thù đánh nhau đâu mà mang nhiều vũ khí thế?

Mới đầu đến, chắc chắn phải để người ta thấy thành ý trước chứ." "Mang nhiều đồ đến thế, ta còn khó xử huống chi là người ta?

Ta cảm thấy ta còn không muốn tiếp đãi, kiểu đó thực sự quá thất lễ, khiến người ta nhìn vào không vui không sảng khoái.

Mang theo nhiều vũ khí như vậy, vừa vào đã cảm giác như muốn đánh nhau, ta thấy có thể đàm phán ổn thỏa mới là lạ đấy, những thứ mang theo ban đầu quá phức tạp rồi." Quả nhiên, Tam thúc có kinh nghiệm hơn, là một lão già ranh ma, vừa nghe đã biết có chỗ nào đó không ổn.

Thế là quyết định không mang theo nhiều vũ khí nữa, dù sao nếu mang theo mà thật sự kết giao được bạn bè thì sau này e là có thể dùng vũ khí.

Nếu thật sự không có, cảm giác nếu không mang vũ khí vào thì cũng không có chuyện gì lớn, vì lần trước cũng không mang.

Nhưng những trang bị phòng thủ thì vẫn phải chuẩn bị đầy đủ.

Bởi vì lần trước nếu không có những trang bị phòng thủ đó, lần này còn không biết có thể ngồi ở đây không, nên cảm thấy thứ đó rất quan trọng và cũng rất hữu ích, nên chuẩn bị thêm một bộ nữa.

Tam thúc ngồi bên cạnh, vừa ăn cơm vừa im lặng lắng nghe kế hoạch, tuy Tam thúc nghe vậy nhưng lại không có bất kỳ lời nào, ví dụ như phải nói cho ông chủ biết.

Bởi vì họ đều không nói cho ông chủ biết chuyện Lâm Dương đã tìm thấy cuộn giấy và viên châu đó.

Vì vậy, chuyện này cũng không định nói cho ông chủ biết, bởi vì Tam thúc đang định thiên vị cháu ngoại của mình.

Mặc kệ đứa cháu ngoại này có phải cháu ruột hay không, nhưng Tam thúc vẫn cảm thấy rất vui vẻ và thoải mái khi ở bên cạnh đứa cháu này.

Thực sự có cảm giác thân nhân, điều mà Tam thúc chưa bao giờ có được trong những tổ chức kia, cảm giác cô độc đã quá lâu rồi.

Tam thúc cảm thấy rất khó khăn mới tìm được một chút ấm áp, dù sao cũng phải bảo vệ đứa trẻ này, không thể để nó lại một lần nữa rơi vào hiểm nguy.

Nếu nói cho ông chủ biết, những ông chủ đó chắc chắn sẽ bắt lấy nó, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng, Tam thúc cũng lo lắng đứa cháu này xảy ra chuyện gì thì phải làm sao.

Thực ra, trong vô thức, Tam thúc đã coi Lâm Dương như con ruột mà đối xử, dù sao mối quan hệ giữa hai người đã trở thành mối quan hệ tương hỗ dựa dẫm, tương hỗ tồn tại.

Mối quan hệ giữa hai người vô cùng hài hòa, vô cùng chu đáo, dù sao thì cũng khá vui vẻ và hạnh phúc.

“Mặc kệ, lần này đi nhất định phải đảm bảo an toàn, đó là điều quan trọng nhất.

Dù gia tộc của chúng ta và gia tộc đó có chuyện gì đi nữa, ta nghĩ nhất định có một câu chuyện có mối quan hệ sâu sắc, cho nên nhất định phải chú ý an toàn.

Ta nghĩ không chừng lúc đó có thể sẽ có những tiểu động tác sau lưng.” “Lúc đó đi đến nơi nhất định phải quan sát kỹ lưỡng, xem liệu họ có thật sự chấp nhận chúng ta hay không.

Những lời nói suông không có giá trị, không phải là chấp nhận thật

sự.

Đợi khi họ thực sự chấp nhận chúng ta rồi thì ngàn vạn lần phải nhìn kỹ điểm đó, tuyệt đối không được quá nhiệt tình, người ta muốn kết bạn thì mình liền đồng ý." Tam thúc thực sự không yên tâm về đám nhóc con này, để mấy người họ đi thì có chút lo lắng, nhưng dựa vào năng lực của mấy người họ mà có thể đến được cái nơi sa mạc khó khăn đó đã là rất giỏi rồi.

Cho nên dù sao cũng để đám nhóc tự do làm những gì muốn làm, vì không thể cứ mãi nhốt dưới đôi cánh của mình, không để chúng trưởng thành sao?

Nếu cứ như vậy chẳng phải là hại chúng sao?

Sau này nếu vào những nơi tàn khốc hơn thì sẽ không có khả năng sinh tồn, căn bản không có năng lực tự chăm sóc bản thân.

Mấy người bạn này thực ra đều có năng lực khá lớn, tương hỗ giúp đỡ, tương hỗ trưởng thành, thực ra đó là một điều khá tốt, nên có thể tụ tập mấy người họ lại.

Sau đó để họ đi hạ mộ, đi thám hiểm, cảm thấy giao Lâm Dương cho họ khá an toàn và yên tâm, nên đối xử tốt với đám trẻ, vì cũng đối xử tốt với đứa cháu của mình.

Sau khi ăn xong bữa cơm, đưa Tam thúc về nhà, Lâm Dương lại tản bộ, sau đó về nhà chuẩn bị đồ đạc rồi đi.

Trên đường về nhà, thực ra khá yên tĩnh, bởi vì mọi người đều đang suy nghĩ về quyết sách của mình, về việc phải làm như thế nào.

Sau đó đi đến nơi đó thì lại nên giao lưu với người trong gia tộc nào, dù sao cũng không quen biết nhau.

Mối quan hệ giữa họ khá khó xử, bởi vì không biết rốt cuộc có mối quan hệ như thế nào, đó mới là điều khó xử nhất, căn bản đều

không hiểu rõ cũng không biết.

Nếu hiểu rõ ràng thì sẽ yên tâm hơn một chút, nhưng bây giờ đều không biết, cũng không biết rốt cuộc nên làm gì.

Dù sao đi đến đó cũng không biết năm xưa có câu chuyện gì, cũng không biết đương kim thiếu chủ bây giờ có biết những câu chuyện đã xảy ra năm đó hay không.

Nếu biết thì cũng không biết có tâm trạng như thế nào đối với chúng ta, nếu không biết thì có giống chúng ta như vậy mà dễ dàng kết bạn, sau đó mọi người giữa chúng ta hòa hợp nói chuyện hay không.

Sau đó nhờ họ giúp đỡ, rồi vào trong ngôi mộ đó, lấy đồ của gia tộc ra, rồi giao cho chúng ta, đó là một chuyện hợp lý mà.

Chương 360

Đều cảm thấy đặc biệt không thích hợp cũng không hợp lý, dù sao cũng khá đau đầu.

“Ta biết mọi người đều đang nghĩ phải làm như thế nào, chuyện này khá khó giải quyết, phải không?

Ta cảm thấy đều khá khó chịu, cũng không biết phải làm như thế nào, thực ra sau khi nghe Tam thúc nói xong, trong lòng ta đều có một chút cảm giác không lành, liệu có chuyện gì xảy ra, rồi mấy trang văn cảo kia hoàn toàn biến mất rồi không?” “Ta cảm thấy chuyện này có thể không phải là một chuyện đặc biệt tốt, cho nên ta cảm thấy nếu chúng ta đi thì nhất định phải ngàn vạn lần cẩn thận, nếu chúng ta không mang theo những vũ khí đó thì cũng không cảm thấy đặc biệt không an toàn, nên chúng ta chỉ mang một chút, không mang nhiều như vậy, cứ theo cảm giác giao hữu mà đi đi.” Lâm Dương đưa ra ý kiến của mình trước, dù sao lần đầu tiên đến một nơi có nguồn gốc với gia tộc, nếu không đưa ra ý kiến thì mọi người có thể đưa ra những ý kiến và cảm giác gì?

“Thực ra ta cũng cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn, thực ra lúc nãy Tam thúc nói ta không nên mang nhiều vũ khí đi, quả thật đúng là như vậy.

Nếu chúng ta mang nhiều vũ khí đi thì rõ ràng trông như đi đánh nhau vậy, khiến người ta cảm thấy không thân thiện, ta cảm thấy ta đều có thể cảm nhận được điều đó.” Thiên Chân phụ họa theo.

Sau đó trên đường đi, mọi người đều bàn luận về việc khi đi thì nên đi như thế nào, rồi mang theo những thứ gì, thời tiết ở đó ra sao, thực ra cũng giống như đi du lịch.

Sau đó lại thêm cảm giác mạo hiểm một lần nữa, nên tất cả mọi thứ đều phải chuẩn bị sẵn sàng, rồi tất cả mọi thứ đều phải mang đầy đủ, nếu không thì đi đến nơi rồi không có đồ thì sao.

Thực ra đó là một cảm giác đặc biệt đáng sợ, đi đến nơi rồi lại lạ nước lạ cái, thực ra mục đích quan trọng nhất lần này nên là kết bạn.

Nếu có thể kết giao được một người bạn tốt thì có thể giải quyết được chuyện này, nhưng nếu không kết giao được một người bạn tốt thì chuyện này sẽ trực tiếp hỏng bét.

Nếu không giải quyết được thì các câu chuyện tiếp theo sẽ bị cắt đứt.

“Ta cảm thấy dù sao hôm nay Tam thúc đối với chúng ta khá tốt, không thấy có quá nhiều điều bất thường.

Ta cảm thấy chúng ta dù sao hiện tại, trước mắt, đừng nên đưa ra quá nhiều nghi ngờ, dù có cũng đừng quá nhiều, trước tiên hãy hoàn thành việc cần làm trước đã, nếu không thì ta nghĩ cũng sẽ làm tổn thương lòng Tam thúc.” “Hôm nay ta dù sao cũng đã cẩn thận quan sát Tam thúc rồi, ta cảm thấy, ông ấy và Lâm Dương trông thực sự giống hệt nhau, không có gì khác biệt, nhưng về ngữ khí mà nói, giống Thiên Chân, hình như có thay đổi một chút.

Hôm nay ông ấy lại có thể nói ra những lời nghịch ngợm như vậy, ta cảm thấy đối với ông ấy, tuy cũng là một người thú vị, nhưng sẽ không nói những lời như ta.” Lâm Dương đưa ra một số vấn đề rất nhỏ sau khi quan sát Tam thúc hôm nay, và có một số kết luận, hy vọng có thể giao lưu, tương tác và thảo luận với mọi người.

“Không sao, dù sao Tam thúc, ta nghĩ một số thứ cần phải từ từ khám phá.

Nếu thật sự là nội gián hoặc thật sự bị người khác mua chuộc sau

đó xảy ra thay đổi, thì trong nhà chắc chắn sẽ có biểu hiện, trong nhà cũng sẽ có một câu chuyện, vậy thì ta cảm thấy hoàn toàn không biết cũng rất kỳ lạ." "Nhưng ta nghĩ mặc kệ chuyện đó có kỳ lạ hay không, chắc chắn phải để Lâm Dương đi tìm, nếu không tìm được người thân cận nhất, rồi bên cạnh có một người, mình không quen biết cũng không biết, cũng không hiểu thì có cảm thấy sợ hãi không?

Ta nghĩ cá nhân ta sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi và kinh khủng, cho nên ta hy vọng Lâm Dương sẽ tìm." Thiên Chân hiểu Lâm Dương, cũng biết thực ra Lâm Dương không nghi ngờ Tam thúc, bởi vì dù sao đó là một người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tương hỗ dựa dẫm mà.

Nếu đều nghi ngờ thì cảm giác câu chuyện trưởng thành cứ như một câu chuyện giả vậy, dù sao cảm giác của Lâm Dương cũng khá sợ hãi, sẽ không vui vẻ nữa.

Lâm Dương biết, dù sao thì đám bạn bè này mặc kệ thế nào cũng sẽ đứng bên cạnh ủng hộ mình, mối quan hệ với họ thực sự cũng khá thân cận.

Nhưng nếu thật sự ai cũng nghi ngờ thì bên cạnh còn có người nào đáng tin cậy không?

Cho nên Lâm Dương luôn đối xử với mọi người rất thành khẩn, cũng rất dễ tin người khác.

Bởi vì Lâm Dương cảm thấy dưới gầm trời này không có nhiều người xấu đến thế, tuy rằng người tốt cũng không nhiều, nhưng hy vọng những gì Lâm Dương gặp đều là những người tốt đó.

Hy vọng những người bên cạnh đó đối xử tốt với mình, những người đó thật sự đối xử tốt với mình, không có ý đồ gì, không phải giả vờ.

Cứ như vậy, vừa trò chuyện vừa về nhà, sau đó tài xế taxi kia đã

liên lạc với người đó, nhanh chóng đến nhà Lâm Dương, thực ra đó là Lý ca.

Lý ca vẫn luôn ôm hận trong lòng, nên vẫn luôn tìm kiếm thông tin về Lâm Dương.

Sau khi về nhà, mấy người đều lộ rõ vẻ mệt mỏi khác thường, sau đó trực tiếp nằm vật ra ghế sofa, sau khi nằm trên ghế sofa thì mọi người đều không nói gì nữa.

Bởi vì lẫn nhau đều khá mệt mỏi rồi, vì thực ra trên đường đi mọi người thật sự không ít đồ đạc, buổi sáng hôm nay những chuyện kia lại có lượng thông tin rất lớn.

Nên bây giờ tuyệt đối là một trạng thái vô cùng mệt mỏi đối với họ.

“Mọi người mệt rồi sao?

Ta cảm thấy mọi người đều khá mệt mỏi, hay là trước tiên nghỉ ngơi, ngủ một giấc trưa đi, sau đó khôi phục tinh thần, chúng ta muốn thảo luận sau khi đến đó thì nên làm gì, các sự việc cụ thể của chúng ta thực ra vẫn chưa quyết định, chỉ quyết định một cách đại khái, nên nên quay lại thảo luận kỹ lưỡng.” Lâm Dương nói với mọi người, thế là mọi người đều rất tán thành ý kiến ngủ một giấc trưa để khôi phục tinh thần, vì thực sự là có một chút mệt mỏi rồi.

Nếu không thì bây giờ không có tinh thần ngồi ở đây và thảo luận những vấn đề này, nên mọi người cũng biết chừng mực.

Căn bản sẽ không miễn cưỡng, cũng là một đám người rất có mắt, khi không nên vất vả hay phiền phức thì sẽ không bao giờ để mình quá mệt mỏi.

Thế là, sau khi Lâm Dương nói xong, mọi người đều trở về vị trí của mình, người thì về phòng, người thì ngủ trên sofa, cứ thế chuẩn

bị bắt đầu nghỉ ngơi buổi chiều.

Thực ra sau khi nghỉ ngơi, rồi trở về nằm ở đó, mọi người cảm thấy thực ra đầu óc khá tỉnh táo, kiểu cơ thể vô cùng mệt mỏi.

Nhưng cảm giác đại não tỉnh táo đó, đang nhanh chóng suy nghĩ về một loạt các sự việc trong một khoảng thời gian, vì cảm thấy sau khi xuyên qua những sự việc này.

Cảm thấy khá thuận lợi, nhưng biết không, càng thuận lợi thì càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi, cảm giác như sự tĩnh lặng trước cơn bão vậy.

Tam thúc là một người vô cùng kỳ lạ, không biết nên nói như thế nào, nên miêu tả như thế nào, trước mặt Lâm Dương cũng không thể nói quá nhiều, nên cũng vô cùng khổ não, không biết rốt cuộc nên làm gì.

"Thực ra ta biết mọi người đều đang suy nghĩ, không cần phải lo lắng quá nhiều về một số việc.

Chúng ta cảm thấy Tam thúc nói với chúng ta khá tốt là được rồi, nếu sau này lại xảy ra những chuyện kỳ lạ thì chúng ta lại suy nghĩ cũng kịp mà, nên bây giờ đừng suy nghĩ nhiều như vậy, trước tiên hãy ngủ một giấc, ngủ ngon, tinh thần tốt mới là tốt nhất." Lâm Dương hình như cảm thấy mọi người đang trằn trọc ở đó, rồi cũng không ngủ được, khá ồn ào.

Thế là Lâm Dương nói với mọi người một câu, xuất phát từ tận đáy lòng, hy vọng mọi người có thể nghe lọt tai.

Sau khi Lâm Dương nói xong, tất cả mọi người đều cảm thấy cơ thể như bị cứng đờ vậy, vì cảm thấy hình như có thứ gì đó bị nhìn thấu, bị xuyên thủng vậy.

Sau đó liền tìm ra cái điểm cảm thấy khó chịu đó, rồi cũng cảm

thấy nếu người ta đã nói như vậy thì khó chịu làm gì nữa?

Sau đó mấy người vô cùng yên tâm đi vào giấc ngủ, quả nhiên, ngủ một giấc trưa cần phải dỗ dành, thật sự không dễ dàng gì.

Giấc ngủ trưa là một quá trình vô cùng vui vẻ và ngắn ngủi, sau một giấc ngủ trưa nhỏ luôn sẽ có lúc tỉnh dậy, vậy thì lúc đó, nên khi tỉnh dậy tuy không vui, nhưng dù sao cũng phải tỉnh dậy.

"Được rồi được rồi, mọi người dậy đi, muộn rồi, buổi chiều chúng ta phải chuẩn bị chuẩn bị, rồi đi làm bữa tối.

Lúc ăn tối chúng ta lại thảo luận, ta cảm thấy chủ đề hôm nay cũng được mà, nên không cần quá gấp đâu.

Mọi người có thể từ từ dọn dẹp đồ đạc của mình, rồi dọn dẹp xong thì có thể trò chuyện." Lâm Dương thực sự rất chu đáo, rồi từng người một đi gọi mọi người dậy.

Sau khi gọi dậy, Văn Cẩm chuẩn bị đi tắm, bảo mọi người cứ dọn dẹp trước.

Chương 361

“Được thôi, vậy Lâm Dương đi đi, xuống sớm nhé.

E là nếu không xuống sớm thì cơm chưa nấu xong đã bị ăn hết mất rồi.

Em biết con gái thường tắm rất lâu, nên em mới nói câu này đó, Lâm Dương không biết đâu, lần trước em đã đợi đến hai tiếng rồi.” “Có thể sao?

Em sẽ tuyệt đối sấy tóc, rồi dưỡng da nửa tiếng, không cần một tiếng đâu.

Cộng thêm thời gian chắc chắn sẽ dài, rồi thời gian tắm e là cũng chỉ một tiếng thôi.

Ai ya, không có lâu đến thế đâu, có thể trên người em có hơi nhiều bùn, Lâm Dương không biết em là người bùn đất sao?” Văn Cẩm và Lâm Dương đang nói đùa trong đó, rồi những người bên dưới cơ bản đều đã dậy, rồi trước tiên đi vệ sinh, sau đó Văn Cẩm chuẩn bị đi tắm, sau khi tắm xong.

Rồi xuống dưới, mọi người e là cũng đã đến lúc ăn cơm rồi, nhưng bữa cơm không có Văn Cẩm giúp đỡ, e là cảm giác bữa cơm sẽ không ngon miệng vậy.

Dù sao cũng khá buồn bã, nhìn Văn Cẩm chuẩn bị đi tắm thì.

“Đứa trẻ này, đang bi thương ở đó sao?

Em đi tắm đây, không có em thì em biết bữa cơm chắc chắn không chuẩn bị xong được đâu, hay là đợi em, em tắm nhanh một chút, nhưng em nghĩ, đứa trẻ lớn rồi thì nên có năng lực tự lo liệu, ngàn vạn lần đừng quá dựa dẫm vào người lớn, cũng đừng quá dựa dẫm

vào con gái nhé, sẽ thiệt thòi trong tình cảm đó.” Văn Cẩm nói với Lâm Dương, vừa nói đùa.

“Em nấu không được sao?

Trời ạ, mọi người lại nói chuyện tình cảm rồi, giữa chúng ta có gì sao?

Nhưng không có đâu nhé, nhanh đi tắm đi, em thấy đủ rồi, đứng ở đây nửa ngày rồi, không chịu đi tắm, đứng ở đó lảm nhảm nửa ngày thì thật sự hết nói nổi rồi, mau cút vào đi.” Sau khi Bàn Tử nói xong, mọi người lại trừng mắt nhìn hắn, Bàn Tử cảm thấy oan ức, rõ ràng là lời trong lòng mình.

Rồi lại bị mọi người nhìn như vậy, thấy con gái trong đội có một ưu thế nhất định, sau này phải đầu thai thành con gái, để mọi người bảo vệ.

Rồi ở trong đội lại được trọng dụng như vậy, Bàn Tử bỗng nhiên cảm thấy có chút oan ức, rồi giả vờ oan ức nói với mọi người.

“Hừ, bản gia ta cũng không làm đâu, bản gia ta cũng phải xếp hàng đợi tắm, thấy không, nấu cơm mà thiếu bản gia ta thì sẽ càng khó ăn, sẽ biết được sự quan trọng của bản gia ta.” “Cút cút cút, đừng có giả vờ nữa.” Quả nhiên sau khi Bàn Tử nói xong, mọi người đồng thanh nói.

Mọi người nhìn nhau, rồi đều biết nói ra lời đó đều là đang trêu chọc đối phương, thấy mấy người giữa họ khá ăn ý.

Rồi Bàn Tử cảm thấy càng oan ức hơn, chẳng lẽ mọi người không có ăn ý với mình sao?

Thấy mình đều bị bài trừ ra ngoài vậy.

Khoảnh khắc đó cảm thấy cô độc, rồi Văn Cẩm cũng không thèm để ý đến việc hắn đang diễn kịch một mình ở đó, cứ thế đi vào tắm

nhanh.

Dù sao thì thời gian cũng vô cùng gấp gáp, rồi Bàn Tử ở đó một mình buồn bã một lúc rồi đi vào bếp, mấy người còn lại nhìn thấy hắn vào bếp thì.

Rồi thuận tay đưa tất cả đồ đạc cho hắn, rồi bảo hắn chủ yếu nấu cơm, nấu những món sở trường của mình, vì Bàn Tử ăn nhiều mà.

Nên, những món hắn thường ăn cũng rất nhiều, nên có thể khẩu vị nắm bắt cũng khá toàn diện, nên nấu những món sở trường của hắn cơ bản là đủ rồi.

"Hừ, vậy là tôi, rồi mọi người lại thuận tay đưa đồ cho tôi, nghĩ tôi sẽ nấu sao?

Thật là, một đám người toàn là dao miệng đậu phụ lòng, thực ra là như vậy, đều không làm như vậy, mọi người thực ra đều, bề ngoài một đằng sau lưng một nẻo." "Mọi người chẳng phải cũng vậy sao?

Trước mặt tôi thì không làm, cũng không nấu, không nấu cái này không nấu cái kia, nhưng chẳng phải vẫn ngoan ngoãn vào bếp sao?

Vừa nấu cơm thì chạy nhanh hơn ai hết, thực ra cũng khá thích quá trình nấu cơm này phải không, chẳng phải cũng là một người dao miệng đậu phụ lòng sao." Mọi người đều không nói gì, làm việc, rồi sau khi nghe đối thoại của họ thì âm thầm cười cười, thì ra, mọi người ở cùng nhau đều là những người dao miệng đậu phụ lòng thì mới có thể tụ tập được.

Bữa cơm nấu khá nhanh, không có Văn Cẩm ở đó, thực ra thiếu đi một người giúp việc vô cùng đắc lực, nhưng không sao, mấy người họ cũng có thể xử lý tốt chuyện này.

Dù sao thì ba tên thợ vụng cũng bằng một Gia Cát Lượng mà, bây giờ có một Gia Cát Lượng và một tên thợ vụng rồi.

Nên nhất định có thể sắp xếp tất cả mọi thứ một cách thỏa đáng, sắp xếp tất cả mọi thứ một cách có trật tự, trước tiên rửa sạch, thái và chuẩn bị sẵn các loại rau.

Rồi bắt đầu phân công, ví dụ như xào khoai tây sợi, xào cà chua xào trứng, rồi nấu một món canh hoặc một món ăn chính, cứ như vậy, v.v.

Mọi người bắt đầu phân công công việc của mình, phân chia một cách thỏa đáng, thường thì ai giỏi món nào thì sẽ được giao nấu món chính đó.

"Đồng chí cứ yên tâm giao cho chúng tôi nấu ăn, tuyệt đối sẽ không bị nguội, được không?

Chúng tôi tuyệt đối có thể đặt tất cả các món ăn lên bàn ăn trước khi Văn Cẩm ra, hoặc là vừa vặn đúng lúc, dù sao chỉ cần Văn Cẩm tắm nhanh một chút thì chúng tôi và thời gian chắc chắn sẽ gần như nhau, nếu không thì Văn Cẩm ra muộn, vì tôi cảm thấy dù sao tốc độ của Văn Cẩm cũng vô cùng đáng nể." Mọi người âm thầm hạ quyết tâm, cá cược với Văn Cẩm, xem ai sẽ ra nhanh hơn, nấu cơm nhanh hơn, tắm nhanh hơn.

Không phải mấy người họ đều tự tin vào tốc độ của mình, quan trọng là vì họ đã chứng kiến tốc độ tắm của Văn Cẩm, đó mới thực sự gọi là chậm mà.

Đợi đến lúc đó, trời ạ, tôi suýt nữa đi vệ sinh công cộng, suýt nữa đi, tìm đến nhà hàng xóm, vì thực sự không thể nhịn được nữa rồi.

Thật sự lúc đó Bàn Tử đi vệ sinh còn muốn phát điên, nhưng không thể nói ra, vì người ta mới bắt đầu, nên không còn cách nào, cứ thế nhịn.

Cuối cùng nhìn thấy mấy người đàn ông vô cùng thảm hại, xông

thẳng vào nhà vệ sinh, tuy mọi người không vào cùng một lúc, nhưng không còn cách nào, thực sự vô cùng gấp.

Cảm giác chỉ cần chậm một chút thôi là muốn tè ra quần vậy, không có, không có Văn Cẩm trước khi vào đã nói với họ.

Trước tiên đi vệ sinh đi, thời gian của tôi sẽ hơi lâu một chút, lúc đó mọi người đều không cảm thấy gì, rồi cũng nghĩ, có thể thời gian còn lâu hơn nữa ở đâu chứ.

Rồi mọi người nói được thôi, rồi cứ đi tắm trước đi, rồi tắm xong ra cũng được, dù sao cũng không gấp, không có ai đi vệ sinh.

Văn Cẩm tưởng mọi người đều không đi vệ sinh.

Rồi từ từ tắm ở đó, cuối cùng tắm được một nửa thì lại có người thúc giục, liền trực tiếp gầm lên trả lời, tìm cái gì mà tìm.

Rồi chỉ có thể ngoan ngoãn ở đó nhịn cái điểm đó.

Sau khi Văn Cẩm ra ngoài thì mới có thể đi vệ sinh, mấy đứa trẻ đó trong khoảng thời gian đó khá thảm.

Ngày hôm đó đơn giản là muốn làm bàng quang vỡ tung vậy, nhưng không còn cách nào, do gây nghiệt, dù sao người ta trước khi tắm đã nhắc nhở, quá ngây thơ quá trẻ con mà.

Không biết con gái lúc tắm đều lâu đến vậy.

Chương 362

“Mọi người cố lên, tôi cảm thấy món ăn của tôi gần xong rồi, dù sao mỗi người chúng ta phân công một món, tôi bây giờ trong tay còn lại một món, tôi xào xong món đó, mỗi người trong tay chỉ có một món, tôi có hai món, nên tốc độ của mọi người chắc chắn sẽ nhanh hơn tốc độ của tôi, cảm giác chậm hơn tôi một khoảng thời gian dài hơn phải không?” Bàn Tử vô cùng đắc ý cầm món xào xong đó, rồi vô cùng khoa trương giả vờ hỏi mọi người.

“Món đó, hai món đó đều là món xào rất dễ xào, tôi lại có món thịt và lại cần nấu món chính, nghĩ ai sẽ dễ xào hơn chứ, ngại quá, không phải Lâm Dương nấu ăn rất giỏi sao?

Tôi đang đợi Lâm Dương trổ tài đó, cuối cùng lại nói với tôi chỉ biết nấu khoai tây sợi và cà chua xào trứng sao?” Trời ạ, Lâm Dương đều tuyệt vọng rồi, nghe Bàn Tử lại dám dùng cái ngữ khí giả vờ đó nói chuyện với mình, lúc hỏi Lâm Dương còn muốn tức đến nổ tung rồi.

Tưởng hôm nay không cần động tay, ai ngờ Lâm Dương lại phải nấu những món chính, trách không được lần trước khi Văn Cẩm ở đó, Bàn Tử lại đủ kiểu thoái thác để cô gái đó nhanh chóng trổ tài.

Khi Văn Cẩm nấu cơm có trổ tài, bây giờ thực sự Văn Cẩm không có ở đó, sau đó Lâm Dương mới biết thì ra lần trước Bàn Tử đã mượn gió bẻ măng.

Rõ ràng là khoe khoang tài nấu ăn đặc biệt giỏi, thực ra bình thường thôi, không dám nấu, rồi sau đó mới không trổ tài lớn, uổng công mong đợi 10 phần.

“Thế nào?

Đã điều tra rõ ràng hết rồi sao?

Xác định một đám người đều ở trong căn nhà đó sao?

Tôi bây giờ muốn thông tin phải chính xác không sai sót, một khu phố lớn như vậy, tôi làm sao biết rốt cuộc ở đơn nguyên nào, số nhà nào chứ?

Một chút thông tin cũng không điều tra rõ ràng cho tôi, lại dám đột ngột bảo tôi tìm." "Thằng nhóc ở dưới tay tôi đã quá lâu rồi, nghĩ tôi tính khí đặc biệt tốt, nên dễ lừa gạt tôi sao?

Mẹ kiếp, muốn tôi chửi rủa sao?

Không muốn quay về dọn dẹp vệ sinh, rồi bị ông chủ chửi rủa sao?

Tôi thực sự đã sắp xếp cho cậu một công việc dễ dàng như vậy, vậy mà lại lừa gạt tôi như thế, nghĩ tôi sẽ lương thiện sao?" Dưới lầu khu dân cư của Lâm Dương, trong một chiếc taxi đang xảy ra một cảnh tượng như vậy.

"Không phải, Lý ca, nghe tôi nói, chuyện này tôi đã theo dõi Lâm Dương một thời gian dài rồi, nhưng mỗi lần tôi đến dưới lầu khu dân cư, bảo vệ làm việc thực sự khá tốt, nhưng không cho tôi vào, đều phải quẹt thẻ mới được vào, tôi cũng không có, cũng không có ai cho tôi quẹt thẻ để tôi vào, nên tôi cũng không thể lấy được thông tin." "Ông xem có thể thông cảm thông cảm được không, tôi thực sự không có cách nào, để vào đó, tôi cũng thực sự không có cách nào lấy được thông tin của Lâm Dương, hay là đợi ngày mai Lâm Dương ra ngoài rồi thì chúng ta ngụy trang, rồi theo Lâm Dương đi vào có được không, không phải sẽ có chút không tốt, vạn nhất Lâm Dương đều nhận ra chúng ta thì phải làm sao." "Cậu lại lẩm nhẩm cái gì ở đó chứ, tôi muốn Lâm Dương không nhận ra chúng ta, sẽ không kết thù với chúng ta sao?

Tôi bây giờ bảo cậu đi tìm, nếu Lâm Dương không nhận ra chúng ta thì lần trước đã không lôi kéo chúng ta rồi sao?

Trời ơi, cái đầu này thực sự ngu ngốc, tôi còn hận không thể đánh chết cậu nữa." Lý ca vô cùng tức giận cầm tờ báo trong tay đập vào đầu tài xế taxi, nhưng tài xế không có cách nào, vì thực sự là lỗi của mình.

Đó là cấp trên của mình mà, nếu dám chống đối thì chẳng phải đều sẽ bị sa thải sao?

Nên chắc chắn không dám chống đối, chuyện này cảm thấy lỗi của mình nhiều hơn phải không.

Cảm thấy đều thiệt thòi, cũng không biết vì cái gì, rõ ràng mình cũng không làm gì, khá ngoan ngoãn, vâng lời chỉ huy và mệnh lệnh của cấp trên.

Rồi ở đó theo dõi Lâm Dương đã lâu rồi, nên ban đầu cảm thấy khá oan ức, nhưng nhìn cấp trên mình như vậy, lại cảm thấy hình như có chút đáng đời vậy.

"Thực sự xin lỗi, Lý ca, chuyện như thế này thực sự là tôi đã thiếu chu toàn, thiếu suy nghĩ, lần này tôi không suy nghĩ kỹ, hay là ông đợi thêm hai ngày nữa, cùng tôi ở đó theo dõi thêm một chút, tôi cảm thấy có thể Lâm Dương trong khoảng thời gian này có kế hoạch gì đó, hôm nay Lâm Dương ra ngoài khá lâu, rồi cũng đi đến nhà một người chú của mình, tôi cảm thấy hình như có kế hoạch." "Ồ, đi nhà chú, có kế hoạch sao?

Tôi cảm thấy chuyện này cần phải điều tra thêm, tôi nếu điều tra ra chuyện này là thật thì tôi cảm thấy Lâm Dương có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai, nhưng nếu là một chuyện giả dối, lại lừa dối tôi, tôi cảm thấy cậu có thể không nhìn thấy ánh sáng ngày mai nữa rồi, bây giờ đi tìm một nơi nào đó, tự tử đi." "Vâng vâng vâng, Lý ca, ông

nói gì?

Tôi đều nghe ông, chuyện này ông có thể điều tra thêm, điều tra kỹ lưỡng, vạn nhất nếu không có thì thực sự không phải là một chuyện đặc biệt tốt." Lý ca nhìn cấp dưới bị đánh, cảm thấy đầu óc có chút ngốc rồi, rồi cũng cười cười không nói gì.

Bởi vì thực ra ông ấy đối với cấp dưới của mình cũng khá tốt, rồi một số chuyện mà, cũng không như vậy.

Dù sao người ta cũng không quá xấu, giống như đối với huynh đệ của mình, dù sao cũng đều làm hết nhân nghĩa, huynh đệ của ông ấy dù sao cũng đều đánh giá ông ấy khá cao.

Luôn nghĩ ông ấy là một người có năng lực quyết sách, có năng lực quản lý đều mạnh mẽ, thực ra không biết, ở dưới tay cấp dưới của mình.

Trong lời nói của huynh đệ, ông ấy là một người vô cùng hung hãn, dựa vào uy lực và quyền lực để khiến mọi người tin phục.

Những điều đó ông ấy đều không biết, tưởng dựa vào mị lực cá nhân của mình, chuyện này e là sau này mới có thể biết, cũng không biết lúc đó rồi. …..

Quả nhiên, đợi sau khi tất cả các món ăn đều được bày lên bàn ăn, Văn Cẩm, đúng lúc mở cửa nhà vệ sinh, rồi khoảnh khắc đó ngửi thấy một luồng hương vị, cảm thấy vừa tắm xong thực sự có chút đói rồi.

Rồi vừa hay có thể ngửi thấy mùi hương, đó là một việc vô cùng thích hợp mà, thấy sau này nhất định phải tắm rửa trước khi ăn cơm, như vậy có thể khiến bụng cảm thấy áp lực ít hơn một chút.

Rồi thoải mái hơn một chút, thậm chí còn cảm thấy cảm giác đói cũng tăng lên mấy độ nữa, nên cảm thấy sau này âm thầm hạ quyết tâm, sẽ không bao giờ giúp đỡ Văn Cẩm nữa.

Dù sao cũng cảm thấy khi giúp Văn Cẩm nấu cơm đều là Văn Cẩm nấu, mình giúp rửa rửa rau rồi cũng không giúp được gì nhiều, rồi đi ra ngoài chơi tivi, chơi điện thoại.

Rồi làm những chuyện đó, Bàn Tử muốn giúp, cuối cùng giúp thái rau rồi giúp nấu như nhau, lúc đó cảm thấy nhìn thấy con trai không biết nấu cơm.

Nhưng hôm nay lại cảm thấy thực ra khá tốt rồi, nếu không vứt mình vào một nơi không có người, không có ai giúp đỡ, thì sẽ không động tay.

Quả nhiên đàn ông là như vậy, thích người khác sắp xếp sẵn mọi thứ, rồi kiểu người khác làm sẵn hết, bỏ vào miệng mới ăn, nên sau này cũng không thể chiều hư cái thói xấu đó.

"Được đó, thằng nhóc thối, cảm thấy mùi vị nấu ăn của Lâm Dương thơm lắm sao, đừng nói ta thấy có chút dáng dấp của Lâm Dương đó, nếu Lâm Dương có thể nấu ngon đến vậy thì hay là sau này chúng ta nên đổi vai trò đi, cũng không thể để con gái cứ nấu cơm mãi được, ta cảm thấy nên nấu ra thú vui, mùi vị chắc chắn sẽ ngon." Văn Cẩm nói một cách vô cùng nghiêm túc với Lâm Dương.

Mấy người nghe xong, vô cùng hoảng sợ, rồi liên tục vẫy tay lắc đầu, vì đã trải nghiệm nấu ăn thực sự không dễ dàng đến vậy, thấy mình thực sự không thích hợp.

Mấy người thu dọn xong tất cả mọi thứ, rồi chuẩn bị bắt đầu ăn cơm, tuy hôm nay con trai nấu cơm, nhưng mọi người đều cảm thấy không sao cả.

Khá tốt, dù sao trong bếp phối hợp cũng khá vui vẻ, người giúp việc và Lâm Dương giúp việc đều có hiệu quả như nhau, chỉ cần cuối cùng món ăn nấu ra mùi vị không tệ.

Như vậy là khá tốt rồi, tất cả các yêu cầu, dù sao cũng không có gì đặc biệt.

“Mọi người chúng ta sắp xuất phát rồi, có một chút tâm trạng kích động hoặc có gì cần chuẩn bị không?

Dù sao nghe Tam thúc nói như vậy, ta ban đầu cảm thấy hình như ổn, nên mang nhiều đồ, nhưng bây giờ lại cảm thấy rồi, mang nhiều đồ làm gì, mang theo mà nếu không kết bạn được thì chúng ta lại phải xám xịt quay về.” Thiên Chân nói với mọi người.

“Ta cũng nghĩ vậy, ta ban đầu lúc mới bắt đầu thì nghĩ đến lần trước chúng ta không đi cái mộ đó sao, rồi chuẩn bị không đầy đủ, ta cảm thấy ta cảm thấy lúc đó ở trong đó ta còn muốn quay về rồi, nếu phải đi những nơi khác thì sẽ mang theo một số trang bị, ta cảm thấy ta đều có kinh nghiệm rồi, nhưng nghe Tam thúc nói một câu.” “Ta lại cảm thấy rồi, dù sao mọi người, không phải là đi với mục đích đánh nhau, thực sự không nên mang nhiều đồ đến vậy, cũng vô cùng bất lịch sự, khiến người ta nhìn vào thấy như vậy.” Bàn Tử nói những lời này, ban đầu Bàn Tử thực sự đã chuẩn bị lần này quay về thì liên hệ lại với những người bạn ở chợ đen đó, rồi xem cần những gì.

Đều chuẩn bị sẵn sàng, ví dụ như la bàn các thứ đó, lần trước đều không mang, cảm thấy đặc biệt phiền phức, lần trước nếu thực sự cần thì thực sự cảm thấy có chút hữu ích.

Trang bị tiêu từ, lần trước không biết chuyện gì, đột nhiên lại mang theo, lần này lại cảm thấy hình như mang theo thực sự khá hữu ích.

Chương 363

Ban đầu đều định vứt cái thứ đó ở nửa đường, nhưng cảm thấy mang đồ ít quá mà.

Quá ngại ngùng, cảm thấy đi một chuyến cũng không mang gì, nên mang theo, ai ngờ cuối cùng lại thực sự dùng đến.

"Thực ra mà nói, Tam thúc nói như vậy, ta cảm thấy đối với chúng ta thực sự là một lời cảnh báo, vô cùng hữu ích, vì Lâm Dương nói khá có lý, nếu chúng ta mang nhiều đồ như vậy thì, thứ nhất thực sự vô cùng bất tiện, thứ hai chúng ta thực sự không có, mục đích trực tiếp là đi vào trong mộ." "Mục đích chính của chúng ta lần này, dù sao cũng là làm rõ chuyện gì đã xảy ra giữa hai gia tộc, rồi sau khi làm rõ thì xem bên trong có hiểu lầm và mâu thuẫn gì không, có thể hóa giải được không, đó mới là mục đích quan trọng nhất của chúng ta." "Cho nên ta cảm thấy những chuyện khác thì chúng ta đều đừng quá để ý, rồi nếu lúc đó xảy ra chuyện thì ta cảm thấy mấy người chúng ta thực sự nên đoàn kết, ngàn vạn lần phải bảo vệ tốt Lâm Dương, vì dù sao người trong gia tộc đó chúng ta cũng không hiểu rõ cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, cũng như năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Đối với chúng ta đều là một ẩn số, chúng ta nhưng chúng ta lại đột ngột đi đến đó, tuy có chút bất lịch sự, nhưng ta cảm thấy vì để tìm hiểu vấn đề này mà, cũng vì để chúng ta đi đến địa điểm tiếp theo thuận lợi hơn, nên địa điểm này chúng ta nhất định phải đi, không thể không đi, không thể thoái thác." Tiểu Ca nói với mọi người, nên làm như thế nào, nhưng thực ra mọi người đều biết, trong lòng đều rõ ràng, nhưng cần người khác nhắc nhở hoặc thúc giục thì mới có thể làm tốt hơn chuyện này.

Con người, có một kiểu tâm lý vô cùng lười biếng.

Tuy mọi người đều biết chuyện này thực sự nên như vậy, nhưng không có người nhắc nhở, không có người thúc giục thì.

Sẽ hành động theo trạng thái thoải mái nhất hoặc dễ chịu nhất, rồi từ từ phát triển.

“Thực ra ta cảm thấy chúng ta có cần thiết không, trước khi đi thì, lắp đặt một thứ như vậy ở nhà Tam thúc, ta cảm thấy ông lão đó thực sự vô cùng kỳ lạ, ta biết ông ấy đối xử tốt với chúng ta, rồi đối xử với chúng ta cũng khá chu đáo, có gì cũng giao cho chúng ta, nhưng ta cảm thấy cần phải giám sát thêm.” “Vì ta cảm thấy đột nhiên có một cảm giác quen thuộc với ông ấy, không chừng vì lúc em ở trong tổ chức đó thì đã gặp ông ấy cũng không chừng, nhưng cũng có thể là em vì gặp người khác, rồi người đó trông giống ông ấy, không chắc chắn, nhưng ta cảm thấy đa nghi một chút cũng không sao, chúng ta nên xem xét và tìm hiểu thêm.” Văn Cẩm suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến này, tuy cảm thấy ý kiến này thực sự không trưởng thành, cũng không nên như vậy.

Trông quá nhỏ nhen, đối với người khác đều quá nhiều nghi ngờ, rồi cái cá nhân Tam thúc đó, vẫn luôn cho ý kiến.

Rồi giúp đỡ, thậm chí vẫn luôn hết lòng đối với mình, nhưng lại luôn cảm thấy đã quá lâu rồi.

Tiểu Ca cũng nói trong đội này, mọi người đều là bạn bè, ngàn vạn lần đừng quá nhiều, rồi không dám nói ra.

Nên lấy dũng khí, nói với mọi người ý kiến này, không biết mọi người có phản đối hoặc có vấn đề gì với ý kiến này không, nhưng cảm thấy nói ra được ít nhất cũng vui vẻ và thoải mái rồi.

Đột nhiên mọi người ban đầu đang thảo luận, rồi nghe Văn Cẩm nói như vậy xong, mọi người đều im lặng, rồi nhìn Văn Cẩm và cũng nhìn Lâm Dương.

Vì đó là chú ruột của Lâm Dương mà, nên mọi người không biết Văn Cẩm nói như vậy sẽ ảnh hưởng đến Lâm Dương như thế nào, mọi người thực sự không biết biểu cảm của Lâm Dương sẽ ra sao.

Nhưng Lâm Dương trông khá thoải mái và tự nhiên, cũng không biết trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì, mọi người cũng không nhìn thấu, dù sao Tiểu Ca bây giờ cảm thấy khá tốt rồi.

Ít nhất mọi người dám đưa ra ý kiến, nếu không thể vì chú của Lâm Dương mà mọi người không dám nói ra thì sao.

"Được, ý kiến của Văn Cẩm ta rất tán thành, dù sao ta cảm thấy, cần phải xem xét, tuy là người thân, nhưng cũng không thể hoàn toàn buông bỏ cảnh giác." Thiên Chân vô cùng tán thành ý kiến của Văn Cẩm.

Thiên Chân, ban đầu cũng nghi ngờ Tam thúc, rồi cũng có ý kiến, dù sao cũng đã sớm đưa ra ý kiến này rồi.

Nhưng luôn cảm thấy, chú của Lâm Dương, mình nói ra, cảm thấy không đặc biệt lịch sự, Tam thúc cũng không động chạm đến giới hạn của mình, hoặc chọc giận mình.

Nếu chọc giận thì chắc chắn đã sớm đưa ra ý kiến này rồi, nhưng Tam thúc đối xử với mình khá tốt, giống như đối xử với trẻ con vậy, dù sao cũng có cảm giác như bạn bè.

Với Tam thúc cũng khá hợp cạ, đôi khi cảm thấy Tam thúc cũng là một người chú khá vui vẻ, rồi cũng khá thú vị.

Nên không tiện nói ra lời đó, nhưng hôm nay Văn Cẩm đã nói ra rồi thì chứng tỏ mình cũng có ý kiến giống vậy.

Cũng có suy nghĩ giống vậy, rồi mình cũng ở trong tổ chức đó, nên nếu như vậy thì chứng tỏ suy nghĩ của mình chắc chắn càng chu toàn hơn.

Chắc chắn cũng nghi ngờ Tam thúc, cho rằng có chút không đúng, nên mới suy nghĩ đi suy nghĩ lại ý kiến đó lâu như vậy rồi đưa ra, cảm thấy nhất định phải bày tỏ ý kiến ủng hộ và đồng ý.

"Nếu đã như vậy mà mọi người cứ hết lần này đến lần khác nghi ngờ, ta cảm thấy vậy thì cứ lắp đặt đi, vì ta cảm thấy nếu ta không thể xóa bỏ nghi ngờ của mọi người, rồi lại khiến sự nghi ngờ và lo lắng của mọi người ngày càng tăng thêm, ta cảm thấy có cần thiết phải để mọi người chứng minh nếu chúng ta giám sát, rồi phát hiện không có bất kỳ vấn đề gì thì đừng nói thêm những lời kỳ lạ nữa." "Điều quan trọng nhất là ta cảm thấy ta vì chú của ta mà biện bạch vô cùng vô lý, cũng không có căn cứ, nên hy vọng nếu đã nghe chuyện này rồi, rồi phát hiện Tam thúc không phải là người như vậy thì ta cảm thấy có thể xóa bỏ hiềm nghi và lo lắng của mọi người đối với Tam thúc." Lâm Dương cũng ủng hộ ý kiến này, nhưng không biết, đương nhiên gừng càng già càng cay, những lời này của Lâm Dương có thảo luận.

Những chủ đề đó đương nhiên đều bị Tam thúc nghe rõ màng màng, đã sớm bị nghe lén rồi, tuy họ không biết, rồi ngây ngô cảm thấy mình là những đứa trẻ khá thông minh.

Núi cao còn có núi cao hơn, cảm giác như sóng trước vỗ sóng sau trên bãi cát vậy.

Nhưng Lâm Dương và mọi người đã sớm không biết lời nói và hành động của mình đâu.

Có những lời đã sớm bị giám sát rồi, nên dù muốn thăm dò bí mật của Tam thúc, hoặc muốn giám sát Tam thúc đều không có tác dụng.

Vì tất cả mọi thứ đều bị Tam thúc hiểu rõ màng màng rồi, bước tiếp theo họ có hành động gì, Tam thúc đều biết.

Rồi những hành vi đó, đều bị Tam thúc nghe thấy rồi, Tam thúc cảm thấy thật may mắn khi đã cài đặt sẵn một số thiết bị nghe lén,

nếu không thì dễ bị họ nghe lén bí mật của mình mất.

Dù sao lại có thể nghe lén, đám trẻ này thực sự đã trưởng thành hơn rất nhiều, đều không biết sẽ có nhiều vấn đề như vậy.

Bây giờ lại có thể hiểu rõ chuyện này, rồi lại có thể giám sát, thấy gần đây mình bộc lộ hơi nhiều hoặc biểu hiện có chút bất thường.

Nếu đã như vậy thì cứ để họ cài đặt những thiết bị nghe lén đó, hoặc giám sát đó vào nhà mình đi.

Giả vờ hoàn toàn không biết gì, cũng có thể khéo léo xóa bỏ hiềm nghi của mình, cũng mượn tay họ để xóa bỏ bất kỳ hiềm nghi nào.

Như vậy đến lúc đó sẽ không còn nghi ngờ nữa, dù sao cũng cần nghe lén thì phải giám sát.

"Vậy thì đã đồng ý rồi, ta cảm thấy chuyện này cần phải làm nhanh chóng, vì dù sao chúng ta sắp sửa thu dọn đồ đạc rồi đi, lần này cũng không có bao nhiêu đồ, chúng ta cũng có thể đi trong hai ngày nữa, nên cần phải mua một số thiết bị giám sát đó, hoặc Bluetooth, dù sao hồng ngoại, loại thiết bị giám sát đó đều phải tìm người." "Vì theo ta được biết mua những thứ đó thực sự vô cùng khó khăn, thấy cần phải phiền Bàn Tử tìm bạn bè của hắn, hoặc chúng ta ai đi chợ đen một chuyến là được rồi, vì trên chợ đen chắc chắn có những thứ đó, nên chúng ta cần phải đi một chuyến nữa, hai ngày nữa, ai sẽ rủ Tam thúc ra ngoài, rồi một người khác lẻn vào nhà Tam thúc, cài đặt những thứ đó." "Nhất định phải lắp đặt, đặc biệt kín đáo, không để bất kỳ ai phát hiện sự nghi ngờ của chúng ta, nếu không thì chúng ta ngốc nghếch cài đặt xong rồi, rồi hai ngày nữa vạn nhất bị Tam thúc phát hiện thì sẽ khó xử biết bao chứ, vạn nhất sau này lại tìm kiếm thì chắc chắn sẽ tìm ra, chúng ta đã tiến hành giám sát Tam thúc, như vậy mối quan hệ của chúng ta chẳng phải sẽ không tốt rồi sao." Văn Cẩm đưa ra ý kiến này, thế là, mọi người chuẩn bị chiều nay thì đi mua một số

thiết bị, rồi tối nay chuẩn bị cài đặt.

Lâm Dương sẽ rủ chú mình ra ngoài, rồi Tiểu Ca sẽ lẻn vào nhà Tam thúc, sau khi cài đặt những thứ đó thì lại lén lút chạy ra.

Vì cảm thấy trong số họ trừ Lâm Dương ra, Tiểu Ca có thân thủ tốt nhất và nhanh nhẹn nhất, khó bị phát hiện nhất, nếu để Văn Cẩm đi thì.

Chắc chắn sẽ làm hỏng mọi thứ lung tung, thậm chí còn khó lắp đặt, dù sao nhà người ta chắc chắn có một số thiết bị chống trộm.

Nếu không thì tại sao nhiều năm như vậy những tên trộm nhỏ hoặc người của các gia tộc khác sau khi vào lại không thể lấy cắp được những thứ trong nhà hay một số bí mật chứ.

Nên chắc chắn khá an toàn, cảm thấy mức độ an toàn như vậy chỉ có Tiểu Ca e là mới có thể đảm nhiệm được, Văn Cẩm vào e là sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

“Vậy thì đã như vậy rồi, vậy chúng ta mua xong buổi chiều thì giao nhiệm vụ này cho Lâm Dương và Tiểu Ca đi, một người đi dụ chú của mình ra ngoài, rồi một người khác cài đặt đồ đạc vào trong, chúng ta toàn bộ quá trình ở đó làm khán giả là được rồi, dù sao cũng không có tác dụng gì, dù sao năng lực của chúng ta cũng vô cùng hạn chế.” Bàn Tử nói.

“Xem ra cậu cũng biết mình mấy cân mấy lạng, không đi tham gia những chuyện như thế này nữa, có chút tự biết mình rồi sao.” Tiểu Ca nhìn Bàn Tử, rồi nói đùa với mọi người.

Chuyện này mọi người phân công xong, rồi quyết định ngay lập tức với tốc độ nhanh như chớp, cũng nhanh chóng đi làm.

Vì thời gian của họ vốn không còn nhiều nữa, rồi ở đó cứ lề mề, lề mề thì tất cả mọi chuyện đều không làm xong được.

Nên cảm thấy nhanh chóng làm xong chuyện này sẽ tốt hơn, nhanh chóng giải quyết xong rồi thì ngày mai hoặc ngày mốt có thể đi thẳng rồi.

Thấy nếu không thì bây giờ đi mua vé, không phải vé máy bay các thứ đó thực sự nên mua trước, nếu không mua trước thì cũng phải mua trước một chút.

Chương 364

Bây giờ kiểu mua trước một hai ngày không có vấn đề gì lớn, nên cảm thấy lúc đó mua cũng được, rồi lúc đó bay thẳng rồi.

Bây giờ trước tiên đi chợ đen mua đầy đủ đồ đạc, thế là quyết định vừa ra khỏi cửa, lần này mọi người cùng đi chợ đen một chuyến, vừa hay cũng gặp bạn bè của Bàn Tử.

Lần trước Bàn Tử đã nói quen biết bạn bè của hắn rồi mà.

Thực ra không ra khỏi cửa thì tốt hơn, nhưng vừa ra khỏi cửa thì bị Lý ca nhìn thấy, rồi Lý ca biết Lâm Dương thực sự ở trong khu dân cư này.

Rồi theo dõi Lâm Dương đi đến chợ đen, vì Lý ca đã tìm người để bắt cóc Lâm Dương, nên chuẩn bị đợi một lát nữa Lâm Dương dạo chợ đen xong thì những người đó e là cũng đã đến rồi.

Rồi trực tiếp bắt cóc Lâm Dương là được rồi, dù sao Lâm Dương cũng đã làm nhục ông chủ của Lý ca như vậy, ông chủ cũng thực sự muốn tìm Lâm Dương.

Nên nhanh chóng bắt cóc Lâm Dương xong thì không chừng những chuyện trước đó có thể xóa bỏ được không, những chuyện ngu ngốc đã làm trước đó.

Rồi ông chủ đã gọi điện thoại chửi rủa Lý ca một trận, nên lúc đó Lý ca cảm thấy âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải làm tốt chuyện này, nhất định phải dạy dỗ một đám người.

“Ai, nhìn xem thật trùng hợp làm sao, trước cửa nhà chúng ta lại đậu một chiếc taxi, chúng ta trực tiếp đi chiếc đó đi, cũng không cần phải đi bộ một đoạn thời gian nữa mới có thể bắt xe, dù sao đi một

nhóm người cũng thực sự không tiện bắt xe, cũng không biết vì sao hôm nay lại vừa hay có một chiếc xe đậu ở đó, thấy chúng ta ra đúng lúc, không sớm không muộn." Lâm Dương nói, rồi cùng mọi người đi về phía chiếc taxi của Lý ca, rồi Lý ca và tài xế taxi kia nhìn thấy thì biết đại khái là không ổn rồi.

Chắc chắn rồi, Lâm Dương muốn đi chiếc xe đó, thấy nếu không nhanh chóng đi thì sẽ bị lộ mất, thế là không đợi Lâm Dương đi đến, tài xế taxi nhanh chóng lái xe đi mất.

Thấy Lâm Dương ở ngã tư phía trước đợi xem, ngàn vạn lần không thể để bị Lâm Dương phát hiện được, lần này khoảng cách với Lâm Dương thực sự quá gần, có một chút.

"Ai, chiếc taxi đó làm sao vậy?

Thấy chúng ta đi đến thì nhanh chóng chạy mất, có chuyện gấp ở nhà nên vội đi rồi sao?

Nhưng ta thấy lúc nãy chiếc đó dừng ở đó, cảm giác vẫn luôn khá nhàn rỗi vậy, Lâm Dương không biết, đã đi rồi thì chúng ta đổi chiếc tiếp theo đi, thực sự là một chiếc xe rất kỳ lạ, không hiểu rốt cuộc là làm sao." Lâm Dương nhìn chiếc taxi đó, rồi đi về phía trước một chút, lát nữa ở ngã tư thì bắt xe, vì khu vực này thực sự khá hẻo lánh, trước cửa không tiện lái xe vào.

Tài xế taxi chở Lý ca dừng ở ngã tư đó, rồi lẫn vào đám đông xe cộ, không để Lâm Dương phát hiện, vì nếu không thì mục tiêu thực sự quá rõ ràng, lúc Lâm Dương đến, tài xế taxi hắt hơi một cái.

"Không biết ai đang mắng tôi, không chừng là đám nhóc đó, lúc nãy chúng ta hai người không cho họ đi xe, rồi ở phía sau lén lút nói xấu chúng ta, con người ấy mà, thực sự vì sao lại phải nói xấu người khác ở phía sau chứ?" Tài xế taxi cũng là cấp dưới của Lý ca, rồi nói như vậy với Lý ca.

“Cậu nhìn cho kỹ vào, ai quan tâm, Lý ca vì sao lại bị tôi mắng, tôi nói với cậu nếu để Lâm Dương chạy thoát hoặc không đuổi kịp xe, không biết Lâm Dương đã đi đâu rồi thì tôi nói với cậu sau này cũng không cần làm việc dưới tay tôi nữa, sớm tìm được lối thoát đi, hai hôm trước tôi đã sa thải một người rồi.” Lý ca trong lúc làm việc, cấp dưới của mình lại nói những lời như vậy, ban đầu đã không vui, gọi điện thoại gọi người rồi.

Rồi cấp dưới đó im lặng ngậm miệng lại.

Vì hắn cũng nhìn ra tâm trạng của Lý ca, dù sao gần đây tay Lý ca cũng không được tốt, e là cũng vì bị ông chủ chửi rủa mà thôi.

Nên cũng không dám chọc vào vết thương, nói thêm những lời vô nghĩa khác nữa.

Lái xe, rồi nhìn thấy Lâm Dương, sau khi Lâm Dương lên một chiếc xe thì, rồi lái về phía trước, thế là Lý ca liền đuổi theo.

Thì ra đó là một nơi đặc biệt khó phát hiện và kín đáo, Lý ca cũng không dám thật sự đuổi vào trong, vì cảm thấy bên trong cũng không có đường nữa rồi.

Rồi Lý ca nghĩ e là sau khi Lâm Dương vào thì phải một lúc sau mới ra, tuy cũng không biết rốt cuộc đó là một nơi như thế nào.

Nhưng cũng gọi điện thoại gọi cấp dưới của mình, có huynh đệ ở đó lát nữa khi Lâm Dương vào thì cướp túi của Lâm Dương, rồi trực tiếp bắt cóc Lâm Dương.

Nhưng không biết bên trong chợ đen, bên trong có rất nhiều vũ khí, điều quan trọng nhất là, Bàn Tử đang dẫn Lâm Dương đi tìm bạn bè rồi.

“Thế nào?

Hoan nghênh mọi người đến địa bàn của bản gia ta, bên trong

không phải trông vô cùng hùng vĩ sao, tuy bên ngoài giống như một nhà kho lớn đặc biệt cũ nát vậy, nhưng mở ra rồi thì bên trong lại có động thiên khác, biết được người ở bên trong vô cùng ít, bản gia ta có bạn bè ở bên trong sẽ dẫn mọi người đi làm quen." Bàn Tử nói về địa bàn của mình, đơn giản là vô cùng vui vẻ, rồi cũng vui mừng, hoàn toàn khác hẳn với vẻ ngày thường, bình thường lúc nào cũng không có biểu cảm, rồi cũng không quan tâm, cảm thấy, lần này thực sự vui vẻ, mọi người đều nhìn ra rồi.

Rồi mọi người cũng cảm thấy Bàn Tử vui mừng như vậy, thấy nơi này thực sự khá tốt, không phải cũng cảm thấy bên ngoài trông không như vậy, vào rồi thì cảm thấy bên trong có rất nhiều người đặc biệt, rồi trên các gian hàng có rất nhiều đồ hiếm.

Lần đầu tiên ở trong đó nhìn thấy nhiều vũ khí như vậy, thực ra khá kích động, vì nhìn thấy những vũ khí mà trên thị trường căn bản không có.

Những vũ khí đó mình đều chưa từng thấy, nên gặp bạn bè của Bàn Tử, rồi cùng nhau bắt đầu nghe giới thiệu về những vũ khí đó, ví dụ như từ đâu mà có.

Hoặc những vũ khí đó có những hạn chế gì, thậm chí những vũ khí xếp hạng số một số hai toàn cầu đều có những thứ đó, nhưng những vũ khí đó trên thị trường này cũng không có nhiều như vậy.

Tuy thành phố này khá lớn, nhưng cái chợ đen này lại không phồn hoa đến thế, nếu thật sự là một chợ đen phồn hoa thì sẽ có những thứ buôn bán từ khắp nơi trên thế giới.

Đồ đạc bên trong sẽ nhiều đến bất ngờ, tường bên trong những thứ đó, chỉ cần mua về, chỉ cần có thể sử dụng được thì.

Nếu dùng tốt thì đối với mình đơn giản là như mở hack vậy, nên nghe xong cảm thấy khá chấn động.

“Được đó, bạn bè của Bàn Tử đơn giản là một ông trùm chợ đen, đều biết Bàn Tử, ta thấy Bàn Tử cảm giác ở trong đó đã lâu rồi, rồi những thứ này ta đều chưa từng thấy, thấy Bàn Tử thực sự hiểu biết nhiều hơn ta rất nhiều, ta cảm thấy vào rồi cứ như Lưu bà bà dạo đại quan viên vậy, cái gì cũng chưa từng thấy, cảm giác quê mùa.” Lâm Dương nóng lòng khen bạn bè của Bàn Tử, vì cảm thấy bạn bè của hắn thực sự khá có năng lực, nhìn như vậy, cảm thấy khá được, cảm thấy chắc chắn có thể lấy được những thứ khá tốt.

“Đừng có nói như vậy, Bàn Tử và tôi có mối quan hệ như vậy, đơn giản là kiểu lớn lên cùng nhau từ khi còn mặc quần thủng đít vậy, dù sao chúng tôi là anh em siêu tốt, nếu có chuyện gì thì cứ nói với tôi, tôi chắc chắn sẽ giúp, mặc kệ chuyện gì, nếu để tôi cùng đi làm những chuyện nguy hiểm đó thì tôi cũng nguyện ý, chỉ không nguyện ý để tôi gọi cậu là “anh”.” “Nên tôi chỉ có thể ở trong cái chợ đen này mà thôi, giúp Bàn Tử mò mẫm một chút đồ đạc, rồi khi mang về, dạo một vòng cũng sẽ không để Lâm Dương không hiểu, không biết, cuối cùng bị người khác lừa gạt.

Lần trước khi Lâm Dương và tôi đều bị người khác lừa gạt, không phải lúc đó Lâm Dương cũng biết đó sao, Lâm Dương và người đó nói chuyện vui vẻ như vậy, cuối cùng người ta lừa Lâm Dương cũng không thiệt thòi.” Bạn bè của Bàn Tử, Sơn Cẩu nói.

“Được đó, Bàn Tử không nhìn ra nhân duyên lại tốt đến vậy, huynh đệ nhiều đến vậy, thấy Bàn Tử làm ăn trên các con đường đó, ta cảm thấy cái khí chất đó có cả ngàn lời nói, cái ngữ khí đó, có trình độ, ta cảm thấy chắc chắn đã lăn lộn trên giang hồ rồi, e là lăn lộn không tệ, giống như có kiểu người sống chết đi theo Bàn Tử mãi mãi giúp đỡ Bàn Tử vậy.” Thiên Chân trêu chọc nói.

Mấy người cũng không trả lời, cũng không nhắc đến những chuyện đó, chỉ là sau khi không còn để ý đến những chuyện đó nữa thì

cảm thấy càng gần gũi với cuộc sống của mình, càng thoải mái hơn, càng tự nhiên hơn.

Không giống như khi ở trong xã hội, nếu làm những công việc đặc biệt phổ thông hoặc đặc biệt nghiêm túc thì sẽ cảm thấy toàn thân không tự nhiên cũng không thoải mái.

Lúc đó khi rửa tay gác kiếm thì thực sự đã đi làm những công việc đó, nhưng từ từ lại cảm thấy những công việc đó không thích hợp, nên đã từ bỏ.

Bây giờ làm công việc này, chỉ là cảm thấy khá tốt, như vậy có bạn bè có thể giúp đỡ, rồi khi không có việc gì bình thường cũng có thể liên lạc.

Quay về rồi đi tìm, không chừng có thu hoạch gì đó, lần sau đi sẽ càng dễ dàng hơn, rồi vô cùng tự nhiên dạo chợ đen.

Thực ra lần này chỉ dạo một vòng.

Rồi tiện thể gặp bạn bè của mình, không có ý định mua những thứ đặc biệt quan trọng cũng không có ý định mua nhiều đồ.

Vì mục đích lần này đi không phải để đánh nhau, nên không có ý định mua nhiều thứ kỳ lạ theo hướng đó.

Cũng không biết Lý ca bây giờ đã đợi sẵn ở cửa rồi, vì Lý ca bây giờ đã ở cửa nhà bạn bè của Lâm Dương rồi, mọi người đã từ chối xong rồi, đợi Lâm Dương ra, rồi làm gì đây.

Chương 365

"Chúng ta đã dạo gần xong rồi, ra ngoài đi, rồi chúng ta tìm một nhà hàng ăn uống tụ tập một chút, cảm thấy chúng ta trước khi đi những thứ này dù sao cũng đã mua đủ rồi, lần này chúng ta chỉ mua cái đó, camera hồng ngoại là được rồi, dù sao cũng khá kín đáo, cảm giác kỹ thuật ẩn giấu cũng khá tốt, cảm thấy chúng ta mua giá tiền cũng không bị thiệt thòi, tiếp theo tìm một nơi ăn cơm." "Rồi nói lời tạm biệt với Sơn Cẩu, chúng ta có thể đi rồi, lần này quay về nhất định phải ăn một bữa thật ngon với Lâm Dương, rồi giới thiệu Lâm Dương nói chuyện thật tốt, mọi người đều quen biết, lần sau khi tôi không ở đó, Lâm Dương cũng có thể trực tiếp tìm Sơn Cẩu, Sơn Cẩu cũng sẽ giúp đỡ, chỉ cần là bạn bè của tôi." Bàn Tử nói với mọi người, rồi muốn ra ngoài tụ tập một chút, trước khi đi mà, lại dặn dò huynh đệ của mình, hoặc nói chuyện, những điều này thường xuyên làm, nhưng bây giờ cũng phải nói lời tạm biệt với anh em rồi.

"Được thôi, đi thôi, tốt lắm, tôi vừa hay cũng đói rồi, hôm nay chúng ta đã dạo một vòng, hôm nay tôi thực sự đã mở rộng tầm mắt, tôi cảm thấy nếu không có một người am hiểu dẫn dắt tôi thì tôi căn bản sẽ không phát hiện ra thế giới bên trong lại phong phú đến vậy, lại tinh tế đến vậy, e là nếu để tôi một mình thì xem nửa ngày, cuối cùng bị người khác lừa gạt, mua đồ cũng không đặc biệt tốt." Thế là mấy người vừa trò chuyện vừa đi ra ngoài, rồi vừa kéo cái rèm cửa sắt giống như một nhà kho lớn đó ra, thì nhìn thấy bên ngoài đứng một đám đông người.

Trông khí thế hung hãn, giống như muốn tìm ai gây sự vậy, lúc đó họ không tìm mình gây sự, nhưng khi họ đi về phía trước mấy bước.

Ban đầu định tránh ra rồi tiếp tục đi về phía trước thì, đột nhiên

nhìn thấy ông chủ của mình xuất hiện, rồi cũng nhìn thấy Lý ca, biết chuyện này không đơn giản như vậy.

Có khả năng những người này đang chặn họ, quả nhiên Lý ca đi về phía họ, rồi chặn đường của họ, đưa một cánh tay ra nói với họ.

“Đi đâu thế?

Ta đã đợi nửa ngày rồi, không chào hỏi lấy một tiếng sao?

Dù sao chúng ta cũng là bạn cũ mà.” Vừa nhìn thấy cái thế trận hôm nay, trông có vẻ không ổn rồi.

“Ai da, Lý ca, ông không đúng rồi nhé.

Tôi ra ngoài mua đồ thì sao lại theo dõi tôi?

Đâu có ai thích làm chó theo đuôi người khác.

Tôi cứ tưởng làm đại ca thì phải có chút khí phách, ai ngờ cuối cùng vẫn phải bám theo tôi.” Quả nhiên Thiên Chân nói những lời lẽ cay nghiệt, khiến sắc mặt Lý ca xanh mét vì tức giận.

“Thằng nhóc, nói năng không biết điều!

Ta là đại ca, lúc đó cậu giả vờ ngoan ngoãn lắm cơ mà, một câu cũng gọi ta là đại ca, đúng là đồ chân chó.

Ai ngờ bây giờ lật mặt ngay lập tức, biến thành một con hổ con rồi hả?

Xem ra lúc đó ta không nên tin những lời quỷ quyệt của cậu, hại phó thủ của ta cũng chết oan.” Lý ca nghiến răng nghiến lợi nói với Thiên Chân.

“Thôi đi nhé, tôi không dám gánh vác mạng người đâu.

Ai chết thì ngàn vạn lần đừng đổ lên đầu tôi, mấy chuyện này không hay đâu.

Vì gánh mạng người thì không chừng phải vào tù đấy, tôi thường không dính vào các vụ kiện liên quan đến mạng người, nên tôi sẽ không thừa nhận đâu.

Ồ, có cái phó thủ nào mà ông sai đi làm cái này cái kia rồi cuối cùng lại chết không?" Tia lửa giữa hai người va chạm dữ dội, mọi người đứng bên cạnh xem thấy khá buồn cười, sau khi chọc Lý ca tức giận, không khí càng trở nên căng thẳng dữ dội.

"Lũ nhóc con, đừng có phí lời với ta!

Hôm nay ta tóm được các ngươi, lần trước ta không bắt được, để các ngươi chạy thoát.

Các ngươi số đỏ mới bỏ mặc một đống người của ta ở cái nơi chó không thèm ỉa đó.

Sau này ta sẽ khiến các ngươi nếm trải cảm giác kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay!" "Xông lên cho ta!" Lý ca cãi nhau với Thiên Chân xong thì lùi lại một bước, ra hiệu cho thuộc hạ xông lên, ý là muốn đánh cho Thiên Chân một trận.

Thế là thuộc hạ của Lý ca lao lên không chút suy nghĩ, nhưng ở đây lại không phải địa bàn của hắn, trong chỗ này còn có vũ khí hạng nặng.

Có một số chuyện, thế là bạn của Bàn Tử là Sơn Cẩu đã tranh thủ lúc không ai chú ý, trở về gọi thêm người và bạn bè đến giúp.

Thế là lúc mới bắt đầu chuẩn bị đánh nhau, ban đầu vì bên Lý ca người khá đông, nên Bàn Tử, Lâm Dương và Tiểu Ca.

Hoàn toàn không chiếm ưu thế, vì họ cơ bản không phải là người đặc biệt giỏi đánh nhau, nên một người đấu với mấy người thì đương nhiên là không đánh lại được.

Nhưng khi đánh được một nửa, không ngờ từ chỗ vừa nãy lại

xuất hiện nhiều người như vậy, khiến thuộc hạ của Lý ca đều ngớ người ra.

Tất cả những người xuất hiện đều cầm vũ khí, như súng lục, loại cơ bản nhất, thậm chí có người còn cầm súng trường tấn công, loại có thể quét chết nhiều người.

Trực tiếp dọa cho sợ hãi, không kịp tiếp tục đánh nhau, thế là lùi lại mấy bước, lùi về phía sau vạch phân giới.

"Thằng nhóc, được đấy chứ, hôm nay thấy huynh đệ của cậu rồi đấy nhé, đông quân trợ giúp thật.

Xem ra bên trong còn có người chống lưng à, ta thấy có thể điều tra kỹ một chút đấy.

Hôm nay các ngươi may mắn thoát được một kiếp, lần sau tốt nhất đừng có đi lẻ, nếu không thì thảm rồi, ta sẽ không tha nữa đâu." Lý ca thấy tình hình không ổn, thế là nhanh chóng rút lui, không nói thêm lời nào.

Không còn cái vẻ kiêu căng ngạo mạn lúc nãy, Lý ca trông đặc biệt rụt rè.

"Cái tên đó thật sự muốn truy cùng diệt tận chúng ta, xem ra hắn thực sự muốn bắt chúng ta đi.

Tham vọng thật mãnh liệt.

Chẳng qua không phải chúng ta ngày mai phải đi rồi sao?

Chắc hắn cứ ở đây chờ, cũng không tìm được, cũng không biết rốt cuộc chúng ta ở đâu.

Mỗi ngày làm việc đều hấp tấp như vậy, một đại ca mà không trầm ổn một chút nào." Thiên Chân chỉ cảm thấy Lý ca thật vô nghĩa, thế là ở đó cằn nhằn.

“Được rồi, chúng ta cũng nhanh lên.

Mọi người ăn xong nhanh về đi, hẹn Tam thúc, sau khi lắp thiết bị giám sát xong thì chúng ta ngày mai sẽ đi.

Nhanh chóng rời khỏi cái nơi thị phi này, ta cảm thấy ở đây không an toàn.

Điều ta sợ nhất là hắn theo dõi chúng ta, sau đó biết chúng ta đi đâu, rồi đi theo chúng ta, đến lúc đó thì sẽ là một chuyện cực kỳ tồi tệ.” Lâm Dương nói với vẻ đặc biệt nghiêm túc, nói xong mọi người mới biết được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Đúng rồi, không thể để hắn biết trong tay chúng ta có cuộn trục và hạt châu.

Phải đi tìm địa điểm tiếp theo, những nơi này nếu có thể xuyên việt, thì đối với tất cả mọi người là một sức hấp dẫn lớn đến nhường nào.

“Hôm nay gặp được vui quá.

Chương 366

Tôi thấy, Bàn Tử bây giờ hoàn toàn khác rồi, không phải sao?

Mặc dù Bàn Tử hiện tại cũng có chút kiêu ngạo, cũng có chút tự mãn, nhưng so với trước đây thì tốt hơn nhiều rồi.

Dù sao thì cũng đã quản lý khá nhiều người rồi, nên cũng có cái phong thái của đại ca, giống như cái người hôm nay vậy." "Thế nên kể từ lần trước trở về, tôi thấy cậu thay đổi, tôi đặc biệt kinh ngạc.

Sau đó tôi hỏi rốt cuộc ai đã thay đổi cậu, gần đây cậu có thể đã kết giao một vài người bạn, trong số những người bạn đó, có thể họ ảnh hưởng đến cậu khá nhiều, rồi các kiểu tư thái, lời nói mọi người đều tốt lên, nên tôi mới nhận ra." "Hôm nay gặp cậu, quả nhiên giống như tôi mong đợi.

Thế nên hôm nay phải cạn một ly, rất vui và cũng rất may mắn được quen biết các bạn.

Tôi nghĩ sau này dù thế nào, nếu có chuyện gì, Bàn Tử không ở chợ đen, chỉ cần báo tên Sơn Khẩu của tôi, không ai dám bắt nạt cậu, tôi sẽ cung cấp những thứ tốt nhất cho cậu." Sơn Cẩu đặc biệt kích động, nói rất nhiều lời từ tận đáy lòng với mọi người.

"Cảm ơn huynh đệ, chỉ cần có một lời này là tôi mãn nguyện rồi.

Bình thường tôi cũng không cần gì, nhưng nếu có lúc tôi cần đến, tôi nhất định sẽ đến tìm cậu, yên tâm." Mọi người đều đứng lên, sau đó giơ ly chuẩn bị chạm ly rồi uống một ngụm, Lâm Dương đáp lời Sơn Cẩu.

Mọi người tụ tập xong thì ai nấy đi đường nấy, nhưng Bàn Tử và người huynh đệ của cậu ấy rất không nỡ chia tay, vì hai người cũng

lâu rồi không gặp nhau.

Mối quan hệ giữa hai người cũng rất tốt, khi ở cùng nhau, hai người cả ngày xưng huynh gọi đệ, rảnh rỗi không có việc gì làm thì ra ngoài uống rượu tụ tập.

Bây giờ lâu ngày không gặp nên cảm thấy đặc biệt nhớ nhung, thực ra sau lần trước trở về cậu ấy đã rất muốn gặp, ban đầu khi mọi người không định đi chợ đen thì cậu ấy có chút buồn lòng.

Nhưng sau đó khi mọi người cảm thấy cần mua một thiết bị giám sát, thì nghĩ chắc chắn phải đến đó mua, và cũng muốn gặp người huynh đệ của mình.

Lúc trở về, lần trước Sơn Cẩu cũng đã nói, khá muốn gặp, những người bạn mới quen mấy lần này, cậu ấy cũng cảm thấy thực sự nên giới thiệu cho mọi người quen biết.

Vì cả hai bên đều là người tốt, tính cách cũng đặc biệt tốt, ở cùng nhau cũng rất hợp duyên, cảm thấy thực sự để mọi người quen biết cũng không có gì bất lợi.

Nhưng sau khi gặp xong, cậu ấy có chút không nỡ rời xa bạn bè, nhưng cuộc đời là vậy, có hợp có tan.

“Huynh đệ, lần này trở về hai chúng ta chưa tận hứng.

Chờ lần tới trở về ta nhất định sẽ tìm cậu nữa, hy vọng khi đó hai chúng ta sẽ hợp tác một cách thật sảng khoái.

Khi đó ta chắc chắn sẽ uống riêng với cậu.

Lâu rồi không gặp, thực ra lần trước gặp cậu, ta cảm thấy khá xúc động.

Sau khi trải qua chín phần chết một phần sống, ta cảm thấy khi gặp cậu lại càng có nhiều cảm xúc hơn, nhớ lại những ngày tháng của

ta.” Bàn Tử nói xong những lời này với Sơn Cẩu, sau đó mọi người chia tay.

“Được thôi, Bàn Tử không phải là người kiên cường như thường ngày sao, mà gặp huynh đệ lại nhớ nhung như vậy.

Xem ra hai người chắc đã vào sinh ra tử, quan hệ thật sự rất tốt.

Lần sau trở về sẽ cho cậu gặp lại, được chứ?

Chúng ta sẽ tụ tập lần nữa, yên tâm đi, sẽ có cơ hội thôi, ngàn vạn lần đừng như sinh ly tử biệt vậy.” Lâm Dương an ủi Bàn Tử.

Sau khi mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa, thế là gọi điện thoại báo cho Tam thúc.

Đương nhiên, chỉ một mình Lâm Dương gọi điện, hỏi Tam thúc tối nay hai người ra ngoài nói chuyện một chút được không.

Dù sao thì ngày mai cũng phải đi rồi, hành trình của họ cũng khá gấp.

Lần này trở về nói chuyện với Tam thúc, cảm thấy đã cho ông ấy nghỉ phép quá lâu rồi.

Hy vọng ông ấy sẽ ra ngoài một lần nữa thật tốt, hy vọng ông ấy chú ý giữ gìn sức khỏe, hy vọng dặn dò Tam thúc nhiều hơn, vì Tam thúc biết mà.

Lâm Dương cố ý hẹn Tam thúc ra ngoài là để nhân cơ hội lẻn vào nhà ông ấy, sau đó đặt đồ vào.

Thế nên chỉ có thể tự tạo cơ hội cho mình.

Nếu không thì Tam thúc có thể sẽ nghĩ nếu ra ngoài, sao lại ngu ngốc đến mức hẹn người ra ngoài, lẽ nào không thể ở nhà mà chỉ có thể hẹn ra ngoài sao?

Nếu không, ông ấy sẽ không biết và sẽ không đi cùng.

Tam thúc và Lâm Dương hẹn nhau tại một cửa hàng tiện lợi gần nhà Tam thúc.

Hai người ngồi đó uống cà phê, rồi trò chuyện.

Mặc dù ở nơi đó không mấy hợp thời để uống cà phê.

Nhưng đối với hai người, nơi đó vừa gần vừa rẻ, thực ra cả hai đều khá thích đến đó, thế là hai người cứ thế trò chuyện.

"Vé máy bay tôi đã mua xong rồi, ngày mai tôi chuẩn bị xuất phát.

Mọi người đều ở đó, cũng không cần lo lắng.

Lần này tôi ra ngoài dù sao cũng gánh vác nhiều nhiệm vụ như vậy, tôi tin tưởng sẽ dùng sức hút nhân cách của mình để khiến họ phục tùng.

Nhưng tôi sợ, giữa hai gia tộc chúng ta có những mâu thuẫn khó giải quyết, đó mới là điều tôi lo lắng nhất." "Không cần lo lắng, cứ cố hết sức là được.

Chuyện này, ta chưa từng làm, rõ ràng không phải là một chuyện đơn giản.

Ta cũng cảm thấy giữa chừng có những câu chuyện, có thể không phải là trách nhiệm mà thế hệ ta, hay đời ta cần phải gánh vác.

Thế nên ta thấy cậu đi làm, không tệ, ta thấy khá phù hợp." "Thằng nhóc thối, nhất định phải đi sớm về sớm, nếu gặp nguy hiểm thì nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, chăm sóc an toàn cho mình.

Ngàn vạn lần đừng quá coi trọng huynh đệ mà quên mình.

Ta biết loại người như cháu, lúc không có chuyện gì thì yêu thương huynh đệ, cũng bảo vệ huynh đệ, nhưng có lúc cũng phải tự lo cho mình một chút, đặt bản thân lên vị trí số một." "Cháu biết rồi.

Tam thúc ra ngoài nói chuyện với cháu đi, sợ những lời nói sướt

mướt như vậy.

Chương 367

Nếu không cháu lỡ không nhịn được thì sao?

Dù sao chúng ta cũng là hai ông lớn, nói những lời sướt mướt như vậy không thấy ngán sao?

Nhanh uống hết cà phê rồi chúng ta về thôi, lần này cháu đi, ngày mai cháu sẽ đi, ông cũng không cần lo lắng." Trong khi Lâm Dương và Tam thúc đang trò chuyện những chủ đề rất bình thường, Lâm Dương cũng không tò mò vì sao rõ ràng hẹn Tam thúc ra ngoài gần như vậy, mà Tam thúc lại không từ chối.

Cậu ấy không hỏi vì sao không hẹn ở nhà, thực ra cũng có chút nghi vấn, nhưng cảm thấy đã hẹn ra ngoài rồi thì không nên hỏi những câu hỏi như vậy.

Nếu không thì hai người đột nhiên trở về, rồi lỡ những người kia chưa kịp vào mà bị Tam thúc phát hiện, chẳng phải mọi việc đều đổ sông đổ bể sao?

Thế nên tốt nhất là không nên hỏi, cách làm thông minh nhất là ngoan ngoãn nói chuyện xong rồi mới trở về.

Mấy người họ vì đã sớm nghe nói có rất nhiều loại trộm vặt đặc biệt nhỏ bé ở nhà Tam thúc.

Vì gia tộc của họ cũng là một gia tộc đặc biệt nổi tiếng, nên trong đó cất giấu rất nhiều đồ đạc, thế nên mọi người đều khao khát sâu sắc về gia tộc này.

Thế nên khi vào, có chút lo lắng không vào được, nhưng không ngờ cửa lại không khóa, trực tiếp đi vào.

Thế nên sau khi lắp đặt xong, quá trình đặc biệt thuận lợi, trôi

chảy, cảm giác thuận lợi một cách kỳ lạ, ẩn chứa một chút không ổn.

“Ta cảm thấy có chút không ổn, vì sao?

Sao lại dễ dàng vào được như vậy?

Theo lý thì hệ thống chống trộm của nhà Tam thúc phải khá mạnh chứ, chúng ta không nên vào dễ dàng như thế, hoàn toàn không có chút áp lực nào.

Ta cảm thấy chuyện này hơi kỳ lạ.” Tiểu Ca nói với mọi người về những điểm đáng ngờ.

Quả nhiên sau khi mọi người nghe Tiểu Ca phân tích như vậy, xác thực đã phát hiện ra có vẻ có điểm kỳ lạ, vì Lâm Dương đã nói rõ ràng.

Rằng hệ thống chống trộm của nhà Tam thúc khá tốt, khó bị người khác trộm mất, thế nên một số đồ vật của gia tộc vẫn luôn được cất giữ ở chỗ Tam thúc.

Ít ai có thể trộm được, và đó cũng là nơi an toàn nhất khi để ở chỗ Tam thúc, nhưng bây giờ khi vào lại dễ dàng đến thế.

Hoàn toàn không có khó khăn gì lớn, nhưng phải đặt camera giám sát ở đó trước, nếu không thì chuyến này sẽ công cốc.

Nếu không thì, thời gian cũng rất gấp rút, và họ cũng phải hoàn thành những nhiệm vụ này trong thời gian có hạn.

Thế nên bất đắc dĩ, bất kể đây có phải là một cái bẫy hay không, thì cũng phải đặt nó vào trước đã.

Ra ngoài rồi có thể thảo luận sau, nhưng bây giờ việc khẩn cấp nhất là phải lắp camera này lên.

“Nhanh lên lắp đi, không kịp thời gian rồi.

Ta cũng đã nói chuyện xong với Tam thúc, Tam thúc chuẩn bị về

nhà rồi.

Chúng ta hành động nhanh một chút đi, chắc lát nữa Tam thúc sẽ về, vốn dĩ vị trí không xa.

Ta sẽ nói lại với Lâm Dương, bảo cậu ấy nán lại thêm một lát.

Tam thúc cũng không biết hai người đã nói chuyện gì, mà lại nói nhanh như vậy." Thiên Chân nhìn điện thoại xong, vội vàng giục Tiểu Ca, bảo cứ tạm gác chuyện đó lại, vì bây giờ không còn thời gian nữa.

Tam thúc sắp về, nếu ông ấy về mà nhìn thấy, chẳng phải sẽ rất khó xử sao?

Thế nên sau khi lắp đồ xong, nhanh chóng ra ngoài mới là điều quan trọng và cấp bách nhất.

Thế nên nhanh chóng lắp đặt đồ đạc, sau đó chuẩn bị ra ngoài.

Vì vốn dĩ đã lắp gần xong rồi, chỉ là đang thảo luận vấn đề đó thôi.

Bây giờ ra ngoài rồi thảo luận sau cũng là lẽ thường tình, thế nên họ quyết định ra ngoài trước, mọi chuyện khác đều đã ổn thỏa.

Tam thúc vốn đã muốn về cùng cháu trai của mình là Lâm Dương rồi, nhưng không hiểu vì sao Lâm Dương lại tiếp tục nói chuyện với ông ấy, rồi liếc trái liếc phải lại nói thêm những chuyện khác.

Nhưng ông ấy cũng phát hiện Lâm Dương luôn nhìn điện thoại, cũng hiểu rõ rằng bên kia có thể chưa xử lý xong việc, nhưng ông ấy đều biết, thế là cố ý cho Lâm Dương thêm một chút thời gian.

Rồi để cậu ấy nhanh chóng xử lý xong việc rồi mới trở về, dù sao cũng đã mất công ra ngoài một chuyến rồi, thế nên nhất định phải để cậu ấy giải quyết xong mọi việc rồi mới có thể về được chứ.

Nếu không thì chẳng phải uổng công ra ngoài sao, thế là ông ấy

giả vờ tỏ ra rất hứng thú, rồi lại trò chuyện.

“Tam thúc, thực ra cháu đã đi một vòng chợ đen, cháu không mua gì cả, nhưng cháu đã gặp bạn của Bàn Tử.

Ai mà ngờ Bàn Tử lại lăn lộn trong giới xã hội đen.

Thảo nào cái khí chất đó cũng giống như vậy.

Nhưng cháu nghĩ Bàn Tử lâu như vậy rồi chắc đã thay đổi, nên cháu cảm thấy không còn cái khí tức đó nữa.” “Ông thấy nhìn có giống không?

Cháu thấy nhìn thực ra một chút cũng không giống, nhưng hơi có cái cảm giác tính tình cáu kỉnh đó, khiến người ta bất ngờ.

Vừa nhìn đã cảm thấy người này có vẻ không đứng đắn, lúc đầu cháu cũng thấy không nghiêm túc lắm, nhưng sau đó dần dần phát hiện ra thực ra có vẻ còn nghiêm túc hơn ai hết, đứng đắn hơn ai hết vậy.” Lâm Dương thật sự không có gì để nói, cũng không biết rốt cuộc mình đang nói gì, nhưng để không làm cho không khí giữa hai người lạnh nhạt, cậu ấy chỉ có thể tiếp tục nói như vậy.

Vì nếu không thì Tam thúc sẽ cảm thấy rất buồn chán mà về rồi, nhưng hôm nay Tam thúc lại hứng thú trò chuyện như vậy, cậu ấy cảm thấy thật sự không thể tin được.

Bởi vì bình thường những chủ đề như vậy Tam thúc căn bản sẽ không để ý, vì cũng không có quá nhiều liên quan đến ông ấy.

Tam thúc nhìn Bàn Tử cũng không có cảm giác đặc biệt không giống hay giống.

Ông ấy thường chủ trương, đã là một bậc phụ huynh thì chắc chắn không thể nói xấu con cháu.

Thế nên ông ấy vẫn luôn chủ trương rằng bạn bè chơi với nhau,

ngàn vạn lần đừng nói xấu người ta, ngàn vạn lần đừng đặt điều sau lưng, Tam thúc vẫn luôn nói như vậy.

Nhưng hôm nay không ngờ Tam thúc lại sẵn lòng ngồi đó nói chuyện, cậu ấy cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, có chút thần kỳ, giống như đang cố ý phối hợp vậy.

Chương 368

“Thực ra thì được thôi, ta thấy đứa trẻ đó có lòng dạ khá lương thiện, tuy bề ngoài có hơi thô kệch một chút, nhưng làm một số việc ta thấy ta có thể hiểu được.

Ta thấy đám trẻ các cháu đều khá đáng yêu, dù sao kết bạn mà, phẩm chất nên gần giống nhau, nếu khác thì sẽ không chơi cùng nhau.” Tam thúc giả vờ tỏ ra hứng thú, sau đó trả lời câu hỏi của Lâm Dương, mặc dù ông ấy thấy câu hỏi này thật sự ngớ ngẩn và vô nghĩa.

“Cũng phải, ông nói cũng rất có lý.

Thảo nào lúc đầu khi tôi kết bạn với cậu ấy, tôi thấy người này, tuy hơi hung dữ một chút, nhưng thực ra đối với người khác, hoặc đối với bạn bè của tôi đều rất tốt.

Đôi khi quan trọng nhất là khẩu xà tâm phật, thế nên tôi thấy cậu ấy rất tốt, cả con người cậu ấy.” Lâm Dương nói xong câu này cảm thấy thực sự không còn chủ đề nào nữa, thế là nhìn điện thoại, rồi gửi một tin nhắn cho Thiên Chân, một biểu tượng OK, một cử chỉ, ám chỉ đã xử lý xong việc.

Thế là Lâm Dương biết không cần phải níu kéo Tam thúc nữa, rồi tùy tiện tìm một chủ đề xong thì muốn đưa Tam thúc về, hôm nay cũng đã muộn rồi.

Rồi ngày mai phải thu dọn đồ đạc, thế nên không nên ở đây lâu như vậy, về rồi còn phải thúc giục mọi người nhanh chóng sắp xếp đồ đạc nữa.

Vì mọi người đều đã sắp xếp xong đồ đạc hết rồi, nên bây giờ phải nhanh chóng trở về, rồi bảo Tam thúc nhanh chóng về đi.

Vốn dĩ cậu ấy muốn tiễn Tam thúc một đoạn.

Nhưng Tam thúc đã từ chối, thế nên hai người chia tay ở ngã ba đường.

Dù sao Lâm Dương trong lòng nghĩ như vậy thực ra cũng khá tốt, không cần phải bịa một đống lời nhảm nhí hoặc khi đưa về sẽ có chút chột dạ.

Sau khi đều về nhà, mọi người vốn dĩ định thu dọn đồ đạc trước, nhưng sau khi mọi người đã đặt đồ đạc ở đó.

Sau đó Tiểu Ca lại đưa ra vấn đề mà cậu ấy cảm thấy rất kỳ lạ lúc nãy, thế là sắc mặt mọi người thực ra cũng trở nên khá nghiêm trọng, vì ai cũng cảm thấy chuyện vừa rồi thực sự có chút không ổn.

Cảm giác như thể cửa đang mở để nghênh đón vậy, rồi Tam thúc ở bên cạnh nghe xong cảm thấy có chút không ổn, vì không thể làm quá rõ ràng như vậy.

Nhưng cậu ấy cảm thấy việc mình làm có vẻ hơi lộ liễu rồi, sau đó mọi người đều nhìn, thế nên cậu ấy cảm thấy đây là một chuyện không hay.

Sợ rằng lát nữa mọi người sẽ đáp lại, rồi sẽ phát hiện cậu ấy không có tâm cơ, thế nên cậu ấy rất nghiêm túc và cẩn thận muốn nghe những gì tiếp theo.

“Tôi nghĩ có khi nào chúng ta nghĩ nhiều quá rồi không?

Vì hệ thống an ninh của nhà Tam thúc tuy mạnh, nhưng chỉ dành cho một số văn vật đặc biệt quan trọng của gia tộc tôi, hoặc sử sách điển tịch, một số điểm bí mật.

Thế nên tôi nghĩ những thứ khác được bảo quản không nghiêm ngặt, tôi thấy cũng là chuyện bình thường.” “Mỗi lần tôi đến mật thất, đều phải đi qua một cơ quan rất dài, một hành lang dài, sau đó mật

thất đó cũng có vân tay của tôi.

Khi tôi đến đều có một loạt yêu cầu.

Thế nên khi tôi đi thì rất dễ dàng, nhưng tôi cảm thấy nếu muốn vào mật thất đó, có lẽ sẽ rất khó, thế nên tôi nghĩ...” “Có khi nào hệ thống chống trộm của nhà Tam thúc đặc biệt nghiêm ngặt, đặc biệt khó khăn, chỉ nhằm vào việc phải vào mật thất đó, rồi trộm cắp những thứ bên trong đó thôi không?

Thế nên tôi nghĩ chúng ta không cần nghĩ nhiều như vậy, chắc không có chuyện gì lớn đâu.

Còn những chuyện khác, cứ yên tâm lắp xong rồi về là được.” Lâm Dương nhớ lại mỗi lần đến nhà Tam thúc đều phải làm, hoặc đều phải trải qua một số thứ.

Hôm nay cậu ấy lại cẩn thận nhớ lại, và sau khi đã nhớ những điều đó.

Rồi sẽ như vậy.

Thế nên cậu ấy cảm thấy có thể là do những nguyên nhân này, chứ không phải vì Tam thúc biết gì đó.

Vì cậu ấy cảm thấy khi trò chuyện với Tam thúc cũng không phát hiện Tam thúc có điểm nào đặc biệt kỳ lạ, cũng không hy vọng có một thái độ không tốt đối với chú của mình.

Và có một ấn tượng không tốt.

Cậu ấy hy vọng chú của mình và bạn bè có thể sống hòa thuận với nhau, mọi người có thể sống rất hòa mục.

“Vậy thì tôi thấy khá có lý, có thể thực sự là vì chuyện đó.

Thế nên những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, tuy chúng ta cũng không biết.

Nhưng tôi nghĩ chúng ta chỉ cần lắp đặt camera giám sát, thì những chuyện tiếp theo sẽ dễ giải quyết thôi.

Nhưng một thời gian nữa chúng ta không ở đây, thì làm sao để giám sát được chứ?" "Đúng vậy, chúng ta một thời gian này không có ai ở đây.

Chúng ta ra ngoài, thực ra một thời gian lắp camera giám sát cũng không cần gấp.

Hoặc là chúng ta mang theo một cái màn hình hiển thị lớn như vậy ra ngoài cùng với máy tính, hoặc là chúng ta đợi về rồi xem lại cũng có thể lưu trữ trước.

Nhưng không chắc chúng ta sẽ đi bao lâu." Khi thảo luận về việc có nên mang màn hình hiển thị và liệu có nên ghi lại các thông số giám sát lúc đầu hay không, mọi người đã nhất trí quyết định.

Để những thứ đó ở nhà, thực ra không an toàn.

Lỡ đâu một ngày nào đó Tam thúc đột nhiên vào, vì Tam thúc cũng có chìa khóa nhà Lâm Dương.

Thế nên nếu Tam thúc một ngày nào đó đột nhiên vào, mà phát hiện ra những chuyện như vậy, thì sẽ rất khó giải thích, đối với họ cũng không tiện xử lý.

Thế nên vì đã lắp đặt xong rồi, cứ mỗi ngày xem một chút đi.

Nếu không thì mọi người sẽ giữ sự nghi ngờ đối với chú của mình.

Thế là họ quyết định mang theo máy tính trên đường.

Máy tính đó có thể là máy tính xách tay, khi mang theo sẽ nhẹ và mỏng hơn, cũng không tốn chỗ.

Nếu mang theo máy tính để bàn mà đi thì thật sự sẽ rất mệt, khiến

từng người đều mệt rã rời.

“Được rồi, vậy thì sau khi đã quyết định xong, chúng ta đi nghỉ sớm đi.

Vé máy bay ngày mai sẽ bay rồi.

Mặc dù ngày mai chúng ta sẽ lên máy bay đi, nhưng tôi nghĩ hôm nay nhất định phải suy nghĩ thật kỹ xem ngày đó khi chúng ta gặp người của Nam gia, chúng ta nên làm gì.

Chương 369

Tôi thực sự cảm thấy hơi bồn chồn.” Lâm Dương cảm thấy thực sự có chút lo lắng, không biết tại sao.

“Thế thì đúng là nên lo lắng rồi.

Vì cả hai gia tộc đều không biết đã xảy ra chuyện gì, giữa họ cảm giác như có mối thù sâu đậm vậy.

Ta thì khá thoải mái và tự tại rồi.

Lần đầu tiên đi ta quyết định sẽ chơi thật vui, mọi chuyện cứ nhẹ nhàng thôi.

Chờ lát nữa xuống mộ rồi gọi ta cũng được.” Lâm Dương nhìn Bàn Tử đứng đó nói chuyện với vẻ không quan tâm, cảm thấy buồn cười, nhưng không có cách nào khác, chuyện này vốn dĩ khi đi nhiệm vụ chính là cái đó.

Thế nên cậu ấy cũng không thể làm gì khác, rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai sẽ đi bắt máy bay.

Việc đóng gói và thu dọn đồ đạc khá nhanh và hiệu quả, vì họ thường xuyên phải đi đến những nơi xa, nên việc đóng gói và thu dọn đồ đạc thường rất hiệu quả.

Dần dần hình thành một thói quen, thế nên trước khi thu dọn tất cả đồ đạc, mọi người đã bắt đầu thu dọn một số thứ rồi.

Thế nên không cần đặc biệt chậm chạp, hoặc đợi Lâm Dương mới thu dọn tiền bạc.

Sau khi thu dọn xong, sáng sớm ngày thứ hai đã khá sớm.

Mặc dù vé máy bay là buổi chiều, nhưng cậu ấy cảm thấy thời gian buổi sáng cũng không thể lãng phí, nếu không thì sẽ cảm thấy đặc biệt lãng phí.

Việc đi bắt máy bay thực sự mang lại cảm giác hơi gấp gáp, vì mỗi lần lên máy bay đều phải xếp hàng dài, rồi kiểm tra an ninh lại mất lâu, trong khi thời gian chờ đợi lại dồi dào.

Cảm giác này khiến người ta không thoải mái, nhưng cuối cùng sau khi toại nguyện được ngồi lên máy bay, họ tĩnh lặng chờ đợi khoảnh khắc đến nơi.

Vừa lên máy bay, họ bắt đầu nghỉ ngơi.

Sáng sớm như vậy, mặc dù sáng nay dậy sớm, nhưng họ cũng chưa ăn bữa sáng.

Không biết tại sao mọi người dường như khá hoài niệm về ngày cuối cùng ở đó, thế nên sau khi tỉnh dậy đã ra ngoài đi dạo một vòng.

Vì cũng có thể là tuy khá sớm, nhưng cũng không còn quá sớm nữa, cũng đã 10 giờ rồi, rồi buổi chiều 3, 4 giờ mới bay.

Thế nên họ cũng vội vàng hấp tấp lên máy bay như vậy, phải đi đến một thủ phủ tỉnh hoàn toàn xa lạ.

Rồi đi đến đó thậm chí còn phải tìm một gia tộc hoàn toàn không hiểu rõ, nhưng dường như lại quen biết từ lâu.

Mọi người đều mang tâm trạng vừa kích động vừa bồn chồn.

Vì không biết gia tộc đó hiện tại đã phát triển thành như thế nào ở vùng đất đó, đi tìm người ta, đi vào địa bàn của người ta.

Thậm chí cuối cùng còn đề xuất yêu cầu muốn mở ngôi mộ mà gia tộc người ta đã luôn bảo vệ, thế nên chuyện này khiến người ta có chút không biết phải làm gì.

Mấy người tuy bồn chồn, nhưng vừa lên máy bay ai ngủ được thì cứ ngủ.

Chỉ có Văn Cẩm và Tiểu Ca hai người có lẽ khá trầm ổn, thế nên không ngủ được.

Rồi cả hai người trên máy bay đều trong trạng thái rất nghiêm túc, nhìn mấy người khác ngủ, nhưng cũng có chút cảm giác dở khóc dở cười.

Mặc dù hai người đều khá trầm ổn.

Nhưng dần dần khi ở cùng nhau trong đội nhóm này, cậu ấy cũng cảm thấy vui vẻ hơn, có những lúc cảm thấy tính cách của mình cũng trở nên cởi mở hơn rất nhiều.

Văn Cẩm cũng vậy, tuy bình thường bề ngoài không thể hiện, nhưng lại là một cô bé có tâm tư khá tinh tế, thích suy nghĩ.

Nhưng bây giờ mọi người đều biết cách khuyên nhủ.

Mấy người họ như vậy, sau đó ngồi máy bay khoảng vài giờ thì đến đích, rồi nhanh chóng đến chỗ ở đã đặt.

Vì phải đặt hành lý xuống trước, nếu không một người mang nhiều đồ như vậy, rồi cứ thế lô lố đi trên đường không những không tốt.

Mà còn khá mệt nữa, thế nên cậu ấy không thích mang theo một đống đồ rồi đi dạo.

Vì vừa đến một thành phố, cậu ấy thích đi dạo một vòng thành phố trước.

Rồi xem có những thứ gì tốt hơn, và những thứ cần thiết đều sẽ mua.

Dù sao sau này cũng không có thời gian mà, thế nên lúc mới bắt

đầu sẽ mua tất cả mọi thứ cần mua.

May mắn là chỗ ở không xa, nếu không mấy người họ chen chúc trên một chuyến bay đông đúc như vậy, ngồi lâu như thế, chắc chắn đều đau lưng mỏi gối, mệt chết rồi.

Rồi lại phải đi một đoạn đường xa như vậy, thậm chí trên đường khi bắt taxi hoặc đi tàu điện ngầm, nếu không có chỗ ngồi thì sẽ càng không thoải mái.

Thế nên thường họ sẽ đặt một chỗ ở gần một chút, rồi khi quay về sẽ đi xa hơn.

"Được đó, thằng nhóc đặt chỗ ở.

Tuy rằng không có ai đón ở sân bay, nhưng tôi thấy những chỗ cậu ấy đặt cũng không tệ.

Thế nên tha thứ cho thằng nhóc đi, mặc dù cậu ấy chắc chắn ham rẻ, rồi không tìm một người quen thuộc địa hình địa phương, hay có người quen ở địa phương, vậy thì làm sao có người đón chúng ta được chứ.

Nhưng cũng có thể tha thứ được." Bàn Tử thực ra rất hài lòng, nhưng lại giả vờ tỏ ra không hài lòng, nói như vậy với Lâm Dương.

Rồi Lâm Dương thực ra đều biết tính Bàn Tử, cũng không nói gì, dù sao cậu ấy cũng hiểu Bàn Tử.

Mọi người cứ thế vui vẻ ồn ào đi suốt đường không mất quá nhiều thời gian, cảm giác một nhóm người rồi đến được chỗ ở.

Chỗ ở cũng cảm thấy khá tốt.

Chương 370

Cảm giác vừa đến thì nên nghỉ ngơi một đêm trước, rồi đi dạo một vòng, sau đó sẽ không ngừng nghỉ đi đến Vịnh Hắc Hà.

Rồi trực tiếp đi vào làng Nam gia để tìm người, vì sao cái làng Nam gia đó lại gọi là làng Nam gia?

Vì tất cả những người của Nam gia đều tập trung trong làng Nam gia.

Ngôi mộ đó thực ra ở gần làng Nam gia, thế nên thông thường những kẻ trộm mộ muốn đi thì trực tiếp chạy đến gần làng Nam gia.

Nhưng chỉ cần bước vào ranh giới của người ta thì trực tiếp như bị camera giám sát báo động vậy, đều biết đã đi vào, thế nên ít kẻ trộm mộ nào có thể hoàn toàn thoát thân ra khỏi địa bàn của người ta.

"Chúng ta đặt đồ ở đây xong, rồi đến trung tâm thương mại lớn gần đó ăn chút đồ ngon đi.

Tôi cảm thấy đi đường cả ngày trời thực sự khá mệt.

Mặc dù giờ này hơi muộn, ăn cơm có thể sẽ hơi no bụng một chút, nhưng tôi cảm thấy chúng ta đều là những người rất không bận tâm đến chuyện đó, chắc không có chuyện gì lớn đâu.

Thế nên chúng ta xông lên đi, cứ thế xông về phía trước thôi!" Thiên Chân tuy nói vậy, nhưng người cảm thấy vui nhất lại là Bàn Tử.

Vừa nghe đến chuyện ăn uống là cảm thấy cả mắt đều xanh lè, dù sao ngồi co quắp trên máy bay cũng không thoải mái.

Rồi cái suất ăn trên máy bay lại không ngon, thế nên cảm thấy sau khi ra ngoài tìm một chút gì đó ăn trong trung tâm thương mại thì sẽ

vui vẻ hơn.

Mấy người họ tuy không biết phía trước rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại đều khá lạc quan, và cũng lạc quan đối mặt với mỗi ngày.

Mặc dù không biết tương lai rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, vì không hiểu người của gia tộc đó rốt cuộc là như thế nào.

Cũng không hiểu tính tình và tính cách của người ta, thậm chí không biết rốt cuộc giữa hai gia tộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người đều cảm thấy sẽ dùng thái độ tốt để đối mặt với mỗi ngày.

Hy vọng đối xử với cuộc sống như vậy, rồi cuộc sống sẽ không phụ lòng.

Thực ra quan trọng nhất là một đám bạn bè, loại người ngốc nghếch nhưng tính tình tốt.

Nhưng họ không biết rằng thực ra kể từ khi máy bay tiến vào ranh giới bên bờ Hắc Hà, bên Nam gia đã có tin tức.

Họ nắm bắt rất rõ mọi động thái, ngay cả việc hiện tại họ đang làm gì, đang ăn cơm ở nhà nào, thực ra đều đã biết rõ như ban ngày.

Những điều này là Lâm Dương không hề biết.

Bị giám sát rồi!

Cậu ấy, sau khi vào địa bàn của người khác, có lẽ mọi nhất cử nhất động đều không thoát khỏi tầm mắt người ta.

Sau khi đến nơi đó.

Thực ra người đứng đầu Nam gia hiện tại đã biết chuyện, thế nên cũng đặc biệt dặn dò thuộc hạ của mình phải theo dõi kỹ xem Lâm Dương muốn làm gì.

Vì cảm thấy người của Lâm gia chuyến này chắc chắn có mục

đích, thế nên cũng không dám dễ dàng buông lỏng cảnh giác.

Mặc dù Lâm Dương không hề biết chuyện gì đã xảy ra năm xưa.

Cậu ấy có ý định hòa hoãn mối quan hệ, mọi người hy vọng mối quan hệ sẽ tốt hơn một chút.

Nhưng người đứng đầu Nam gia hiện tại thì biết rõ chuyện gì đã xảy ra năm xưa.

Cũng biết rốt cuộc có thể tha thứ được hay không.

Ông ấy cảm thấy vì Lâm Dương đã có thành ý như vậy, chứng tỏ cậu ấy thật sự dụng tâm.

Đem theo bạn bè của mình, chứ không đem theo bao nhiêu thuộc hạ, cũng chứng tỏ thật lòng muốn hòa giải, muốn thể hiện thành ý của mình.

Thế nên ông ấy sẵn lòng chấp nhận, và cũng muốn xem trước Lâm Dương sẽ làm gì, cũng như mục đích của chuyến này tuyệt đối không đơn thuần.

Không chỉ đơn thuần là tìm người trong gia đình như thuộc hạ đã dặn dò, chắc chắn còn có những cách làm và mục đích khác.

Những điều này chắc phải sau này mới dần dần biết được.

Nhưng Lâm Dương và nhóm bạn nhỏ hoàn toàn không biết điều này.

Mặc dù Lâm Dương cũng không có tâm cơ lớn đến vậy, nhưng cũng chứng tỏ người Nam gia che giấu rất tốt.

Căn bản không hề phát hiện bị người khác theo dõi, cũng có thể là người Nam gia nắm rõ tin tức như lòng bàn tay vậy.

Vừa đến nơi đó, họ đã bắt đầu theo dõi.

Vốn dĩ họ nghĩ ít nhất cũng phải sau khi gặp mặt, mọi người hiểu nhau rồi thì mới có thể xảy ra tình huống như vậy.

Nhưng không ngờ mọi chuyện của người Nam gia đều nhanh như chớp, vừa đến địa bàn đã có tin tức.

Đặc biệt là Lâm Dương, người của Lâm gia, sau khi đến nơi đó, tin tức có được cũng nhanh nhất, phản ứng cũng nhanh nhạy nhất.

"Tôi nghĩ chúng ta nên đi vào trấn nhỏ đó đi, người khá đông.

Rồi nhìn cứ như một đám người đi gây chuyện với người ta vậy.

Thế nên chúng ta có nên hai người đi trước, rồi những người còn lại đợi có tin tức rồi thì từ từ đi sau không?

Nếu không tôi sợ người đi quá đông, rồi người ta sẽ cảm thấy đặc biệt không tốt, rồi cũng đặc biệt bài xích chúng ta?" Lâm Dương thực ra là một đứa trẻ rất biết suy nghĩ cho người khác, cậu ấy nghĩ cho người khác khá nhiều, thế nên để không khiến người Nam gia cảm thấy không thoải mái.

Nghĩ đến hai gia tộc, dù sao trước đây quan hệ cũng khá tốt mà, thế nên không thể làm cho mọi chuyện căng thẳng đến mức đó.

Nếu không thì khi đi, hãy để cậu ấy đi trước với tư cách đại diện.

Vì dù sao đi trước thì thành ý sẽ dồi dào hơn.

Chương 371

Nếu không, nhiều người cùng đi đến đó, cũng không biết có chỗ ở hay không cũng là một vấn đề.

Thế nên cậu ấy cũng sợ bạn bè của mình phải chịu khổ chịu tội theo, thực ra cậu ấy đã đưa ra yêu cầu này.

"Tôi biết mà, cũng không cần che che đậy đậy với tôi.

Chúng ta ở cùng nhau đều là huynh đệ, đều là bạn bè.

Ở cùng nhau lâu như vậy, nhiều năm rồi, mọi người đều hiểu nhau một cách nhất định, chắc chắn mới như vậy.

Thế nên tôi cũng biết mà, nhưng tôi thấy chuyện này đi cùng thì tốt hơn." "Nếu để một mình cậu ấy đi, tôi cũng sợ cuối cùng sẽ gặp bất trắc thì không hay lắm.

Dù sao cũng có cảm giác như đẩy Lâm Dương vào hang hổ vậy sao?

Nếu để một mình cậu ấy đi thì tôi cảm thấy không ổn lắm, thế nên bất kể thế nào tôi cũng phải đi cùng.

Cậu có khuyên tôi cũng vô ích thôi." Thiên Chân nói vậy với Lâm Dương, rồi Thiên Chân nhìn một lượt, mọi người cũng bày tỏ rằng quyết định này cũng đã được mọi người nhất trí đồng ý, vì họ cũng rất ăn ý với nhau.

Chắc chắn ai cũng biết đối phương nghĩ gì, chuyện như vậy có thể để Lâm Dương một mình đi sao?

Vạn nhất thật sự gặp bất trắc, ở đây ngu ngốc chờ đợi, đó là một chuyện ngốc nghếch đến nhường nào.

Rồi cuối cùng bạn bè cũng không thấy đâu, rồi cuối cùng lại phải đi vào tìm.

Thế nên thà rằng cuối cùng cũng sẽ đi vào, chi bằng bây giờ đi cùng luôn.

Ít nhất như vậy trong lòng sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

Đành chịu Lâm Dương không thể cãi lại đám bạn, cậu ấy cũng biết, đi cùng bạn bè vào sẽ vui vẻ hơn.

Làm mọi việc càng yên tâm hơn, thế nên cậu ấy đã đồng ý chuyện này, và cũng từ tận đáy lòng để bạn bè đi cùng.

Chẳng qua cậu ấy sợ lỡ đám bạn không được chăm sóc tốt, rồi xảy ra chuyện thì sao?

Cậu ấy cảm thấy mình xảy ra chuyện thì không sao.

Nhưng tuyệt đối không thể để những người bạn này xảy ra chuyện, đó mới là giới hạn cuối cùng của cậu ấy, và bạn bè là số 1 đối với cậu ấy, bất kể là bạn bè làm gì thì họ đều là quan trọng nhất.

Trong khi đó, Lý ca đang chỉ đạo thuộc hạ của mình, mỗi ngày theo dõi động thái của Lâm Dương.

Chỉ có chiều ngày hôm đó thì không canh chừng được.

Sau khi Lâm Dương đi ra ngoài thì không thấy quay lại nữa, thế là Lý ca biết cậu ấy có lẽ đã đi rồi, sẽ không quay lại nữa, thế là Lý ca rất tức giận.

Vì như vậy thì không thể đuổi theo Lâm Dương được nữa.

Cậu ấy đi ra ngoài cũng không biết bằng cách nào, cũng không biết rốt cuộc đã đi đâu.

Dù thần thông quảng đại đến đâu, cũng không thể giám sát định vị vệ tinh thời gian thực vị trí của Lâm Dương được.

Chuyện này khiến Lý ca vô cùng tức giận, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể đành bỏ qua.

“Đồ ngu này, ta không nói với các ngươi nữa, bảo các ngươi canh chừng, bảo các ngươi đưa về mà?

Lần trước để cậu ta chạy mất, lần này lại để cậu ta chạy thoát ngay dưới mí mắt các ngươi.

Hai hôm trước nói với ta sao không thể đưa cậu ta về được?

Thôi thì cũng đừng về nữa!” Lý ca đang nói chuyện điện thoại với ông chủ của mình, nghe ra ông chủ thực sự đã tức giận, cũng vô cùng khổ sở.

Nhưng không có cách nào, nếu không tìm lý do bao biện với ông chủ thì có thể sẽ bị đuổi việc.

“Không phải đâu, ông chủ, nghe tôi nói.

Lũ nhóc đó quá xảo quyệt rồi, chắc chắn sau khi lấy được đồ thì đi đến chỗ khác.

Tôi nghĩ nếu không thì tôi trực tiếp đi hỏi chú của cậu ta, rồi trực tiếp đi tìm thôi.

Tôi nghĩ chỉ có chú của cậu ta mới có thể biết bây giờ cậu ta đang ở đâu.” “Xin ông chủ hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa, tôi tin tôi tuyệt đối có thể bắt cậu ta về.

Dù sao cậu ta cũng có một thời gian qua lại và đối đầu với tôi rồi, tôi cũng có thể đại khái hiểu được những nơi cậu ta thường đến, rồi bình thường cậu ta có những hoạt động gì.

Thế nên ông hãy yên tâm giao việc cho tôi đi, những chuyện tiếp theo cứ để tôi làm.” Lý ca nói chuyện rất cung kính, thuộc hạ bên cạnh cảm thấy Lý ca chưa bao giờ nói những lời như vậy, thế nên đều khá

kinh ngạc.

Nhưng ông chủ bên kia nghe những lời này xong, tuy có chút bực bội và tức giận, nhưng cũng không đuổi việc ai, mà không có cách nào khác, chỉ có thể để Lý ca tiếp tục làm.

Vì Lý ca cũng giống như những người đã tiếp xúc khá lâu rồi, nếu đổi người khác, sợ rằng người đó căn bản sẽ không hiểu rõ Lâm Dương.

Thế nên ông chủ cũng vì muốn nhanh nhất có thể bắt được những người này, nên mới để cái tên đồ ngu này đi làm.

Mặc dù trong lòng ông ấy cho rằng Lý ca là đồ ngu, nhưng xét cho cùng thì cũng là thuộc hạ.

Hoặc là ông ấy đã được bổ nhiệm làm đội trưởng, chứng tỏ có chút năng lực.

Nếu không thì căn bản sẽ không để ông ấy làm nhiều việc như vậy.

"Được thôi, lần này ngươi nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu không hoàn thành, thì khi về chặt đầu mà gặp ta.

Ta sẽ không cho ngươi thêm cơ hội nào nữa.

Ngươi nên hiểu rõ cơ hội lần này quan trọng đến mức nào chứ?

Chương 372

Nếu không nắm bắt được, thì hoặc là ngươi bắt được cậu ta, hoặc là để cậu ta bắt ngươi đi." Ông chủ nói những lời cay nghiệt như vậy để dằn mặt Lý ca, cũng là để ông ta hoàn thành nhiệm vụ và mệnh lệnh sớm nhất.

"Được ạ, ông chủ!

Tôi nhất định sẽ hoàn thành chỉ lệnh của ngài, xin ngài yên tâm.

Chuyện này tôi sẽ đi làm ngay, tôi chắc chắn có thể tra ra rốt cuộc cậu ta đang ở đâu.

Không cần vội, chuyện này chắc chắn sẽ được xử lý ổn thỏa ngay lập tức, tôi lập tức sẽ bắt được lũ nhóc đó về." Lý ca rất trịnh trọng thề thốt với ông chủ của mình.

Vì cơ hội lần này thực sự có lẽ là lần cuối cùng rồi, vì hết lần này đến lần khác ông ta đã khiến ông chủ thất vọng.

Ông ta đều sợ mất vị trí của mình, nếu không bảo toàn được thì phải làm sao?

Thế nên ông ta cũng vì muốn lập một công trạng như mệnh lệnh quân sự, nên cũng phải hoàn thành.

Nếu không hoàn thành thì khi về sẽ thế nào, ông ta cũng muốn cho mọi người thấy, hơn nữa cũng cần phải đặt ra một mục tiêu.

Không chỉ là người bên cạnh thúc giục, mà còn cần có một loại động lực nội tại để kích thích.

"Nghe rõ chưa?

Lần này là cơ hội cuối cùng của chúng ta!

Bây giờ lập tức đi đến nhà chú của Lâm Dương, ép hỏi cậu ta rốt cuộc bây giờ đang ở đâu, đi làm gì?

Nếu không hỏi ra được, thì tất cả chúng ta cũng đừng về nữa, từng đứa một cứ chờ chết đi, cả đội, cả cái đội quân này sẽ bị đuổi việc hết!" Lý ca bị ông chủ của mình làm cho ấm ức, đương nhiên chỉ có thể nổi nóng với đám đàn em của mình.

Mặc dù đám đàn em cảm thấy vô cùng không vui.

Vì sao, sau khi bị ông chủ làm cho ấm ức lại phải nổi giận với họ chứ?

Nhưng không có cách nào khác, họ chỉ là người làm công.

Tiền lương của họ là do ông chủ phát, thế nên chỉ có thể nghe lời đội trưởng.

Nếu không nghe lời thì chắc bây giờ ngay cả người để nổi nóng cũng không có nữa.

Thế nên họ chỉ có thể ngoan ngoãn nhanh chóng đi tìm chú của Lâm Dương rốt cuộc đang ở đâu, rồi mọi người lái xe lập tức đi đến nhà Tam thúc.

Chuẩn bị phá cửa xông vào, rồi như một bọn xã hội đen ép hỏi chú của Lâm Dương, rốt cuộc bây giờ cậu ấy đang ở đâu?

Đã đi làm gì rồi?

"Chúng ta sắp vào cái trấn nhỏ đó rồi.

Cái trấn đó tuy có khá nhiều người họ Nam, cơ bản đều là người trong gia tộc.

Nhưng người chúng ta cần tìm là người lớn nhất thì chắc chắn cũng rất nổi bật.

Bất kể thế nào, tôi đoán nếu vào đó hỏi, mọi người đều sẽ biết

người đó.” Mấy người ngồi trên xe, mang tâm trạng kích động, sắp đến làng Nam gia rồi.

Thế nên hiện tại họ cũng khá kích động, vì cảm thấy sắp gặp được gia tộc đó, một gia tộc có liên hệ với họ, nhưng lại cảm thấy không có nhiều liên hệ lớn lao.

Thế nên hiện tại trong lòng họ có một chút kích động nhỏ, nhưng họ đều không biết rằng, Tam thúc của Lâm Dương hiện tại đang khá nguy hiểm.

Không biết bên trong nhà ông ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không sao đâu, đừng lo lắng.

Nếu người của họ không tệ thì đối với chúng ta chắc cũng không tệ.

Tôi nghĩ vì gia tộc đó có thể có mối quan hệ tốt với gia tộc chúng ta, thì người của gia tộc đó chắc cũng không có tâm địa xấu xa lắm.

Nếu không thì tổ tiên của họ cũng sẽ không tốt với chúng ta như vậy, vì những thứ này chắc đều là di truyền mà.” Văn Cẩm thấy Lâm Dương lo lắng như vậy, thế là an ủi nói.

“À, cũng đúng.

Có thể ở cùng gia tộc của tôi, quan hệ khá tốt, vậy thì gia đình đó bất kể thế nào, tính cách và tính tình chắc cũng gần giống chúng ta thôi.

Nếu không thì hai ông lão làm sao có thể nói chuyện cùng nhau được chứ.

Bình thường mọi người tụ tập lại với nhau, cô nói cũng có lý.” Lâm Dương vì muốn tự trấn an mình, cũng ngầm chấp nhận lời của Văn Cẩm, nhưng trong lòng vẫn có một chút lo lắng.

“Không cần lo lắng nữa, chuyện trong ngân hàng nếu có thể lo lắng thì mới thật sự hữu ích.

Nếu không có ích mà cứ lo lắng vớ vẩn ở đây, cũng rảnh rỗi không có việc gì làm.

Thế nên bây giờ chúng ta gặp được người thì mới tốt.

Những người khác bây giờ còn chưa gặp, cũng không biết rốt cuộc tình hình thế nào, cứ lo lắng vớ vẩn ở đây, chắc cũng chỉ là lo lắng thật sự thôi.” Thiên Chân nói.

“À, không phải là gặp lại một người bạn cũ sao?

Cũng không biết rốt cuộc họ sẽ đối xử với chúng ta thế nào.

Không biết, sau khi chúng ta vào địa bàn của họ, họ có biết chúng ta là ai không?

Có cần chúng ta phải tự giới thiệu lại không?” Lâm Dương đoán mình đang suy nghĩ về việc kết bạn mới.

“Nếu thông tin không sai sót, sau nhiều lần Lâm Dương trở về đều ra vào nhà này, chứng tỏ đây chắc là nhà của chú cậu ta.

Tôi cũng tận mắt thấy chú cậu ta ra ngoài.

Chương 373

Bây giờ không biết trong nhà rốt cuộc có ai không, chúng ta chỉ có thể vào gõ cửa thử vận may thôi.” Một thuộc hạ của Lý ca, sau khi lái xe đến cửa nhà Tam thúc, rồi báo cáo với đại ca rằng nhà này chắc là nhà của Tam thúc, bảo Lý ca gõ cửa vào thử xem sao.

“Xem cái năng lực tình báo của các ngươi này, thật sự quá tệ!

Không thể nào xác định rõ ràng được sao?

Lại còn để một thằng đi cùng ta, bảo ta gõ cửa thử xem sao, thật sự ngu hết mức.

Ta thấy ta thực sự phải thay một đám thuộc hạ khác thôi.

Nếu lũ các ngươi không làm việc nghiêm túc cho ta, thì tất cả chúng ta đều phải nghỉ việc hết, biết không?” Lý ca tuy miệng nói vậy, nhưng lại đi theo thuộc hạ của mình, rồi đến gõ cửa nhà người ta.

Ông ta cũng thuộc loại tính cách khẩu xà tâm phật một chút.

Nếu không thì ông ta đã hết lần này đến lần khác che chở thuộc hạ của mình, không để họ mất mặt trước mặt ông chủ rồi.

Tiếng gõ cửa rất hung dữ, Tam thúc ở bên trong đều đã nghe thấy.

Ông ấy đang tò mò, rốt cuộc là ai?

Tiếng gõ cửa lớn như vậy, ngoài cháu trai của mình ra, bình thường khi ông ấy ở nhà.

Hoặc là người giao hàng, hoặc là người giao đồ ăn, sẽ không có người khác gõ cửa.

Thế nên ông ấy không hẹn ai cả, và cũng đang tò mò rốt cuộc ai có thể đến tìm vào giờ này?

“Ai đó?” Tam thúc hỏi.

“Xin chào, tôi là người giao hàng.

Ngài có một bưu phẩm chưa ký nhận, ở đây hiển thị địa chỉ của ngài, thế nên tôi đã mang bưu phẩm đặc biệt này đến cho ngài.” Lý ca nói vậy từ bên ngoài.

Tam thúc nghe vậy, tuy có chút thắc mắc, hình như ông ấy không mua hay đặt bưu phẩm nào cả, đã một thời gian rồi.

Nhưng ông ấy vẫn mở cửa, vì không chừng có người khác gửi đồ cho, hoặc cháu trai mua đồ cho ông ấy.

Ông ấy nghĩ như vậy, thế nên mở cửa.

Nhưng sau khi mở cửa, ông ấy phát hiện đó không phải là người giao hàng.

“Đừng động, vào trong cho ta!” Tam thúc vừa mở cửa, tuy chỉ mở một khe cửa nhỏ, nhưng thuộc hạ của Lý ca đã cầm dao chỉ vào Tam thúc, bảo ông ấy đừng lên tiếng, rồi đẩy ông ấy vào trong nhà, ý là chắc chắn muốn làm gì đó.

Thế nên Tam thúc biết không có cách nào khác ngoài việc mở cửa.

Vì thực ra bên ngoài có khá nhiều người, thế nên ông ấy cảm thấy một mình chắc chắn không đối phó được với những người này, chỉ có thể thử mềm trước đã.

Nếu không thì chịu thiệt sẽ không hay.

Tam thúc vẫn luôn rất giỏi giả vờ yếu đuối và thể hiện mặt mềm yếu vào những lúc nguy hiểm, rồi tạo cho mọi người một chút ảo giác.

Để họ nghĩ rằng ông yếu, cuối cùng mỗi lần đều trốn thoát thành công bằng cách này, sống thực ra cũng khá tốt.

“Ai đó?

Tôi chưa từng thấy ai cướp bóc như vậy cả.

Tôi nào có gây sự gì, tự nhiên xông vào nhà tôi, chuyện này làm vậy không hay lắm đâu.” Tam thúc nói lý với Lý ca.

“Ai thèm nói với ông chuyện hay dở!

Ta từ trước đến nay không nói lý lẽ với ai cả.

Ta hỏi ông một chuyện, hỏi xong ta sẽ đi.

Ông thực sự không gây sự với ta.

Nhưng cháu trai của ông, Lâm Dương, thì lại gây sự với ta.

Chắc chắn là cháu trai của ông chứ?

Ta hỏi xem nó rốt cuộc đã đi đâu rồi.

Một thời gian trước ta đã tìm nó, một thời gian sau thì không thấy nó đâu nữa.” Lý ca với tư cách là kẻ cầm đầu, đương nhiên ra mặt trước, nói rõ mục đích của mình.

Tam thúc vừa nghe là biết ngay ý đồ và mục đích của hắn.

Thế là ông ấy cảm thấy nếu nói ra chuyện này, cháu trai của mình có thể thực sự sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nếu không nói ra thì ông ấy có thể gặp nguy hiểm.

Nếu nói một địa điểm giả, cuối cùng phát hiện địa điểm đó là giả thì không ổn rồi, ông ta cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng.

“Nhưng là một ông già rồi, ngàn vạn lần đừng giở trò với ta nhé.

Nếu ông giở trò với ta, xem chúng ta ai đấu được ai.

Lần này ta đi, có thể đưa ông đi cùng cũng được, đi tìm cháu trai của ông.

Hy vọng ông đừng nói cho ta một nơi không đáng tin cậy, rồi để ta

đi tìm bừa nhé.” Lý ca cầm con dao nhỏ vẫy vẫy trước mặt Tam thúc, cũng biểu thị bây giờ ông ấy phải nói thật.

Rồi nếu không nói thật với hắn, thì hai bên ở đây, hoặc là cùng chết, hoặc là kẻ sống người chết.

Tam thúc thật sự không biết phải làm sao, vì ông biết đám người này nếu cảm thấy nơi đó nghe không đáng tin cậy, không ổn thì có thể sẽ đưa ông ấy đi.

Không chừng không chỉ nghe, mà chỉ cần đi ra ngoài là sẽ đưa ông ấy đi cùng.

Chương 374

Thế nên không có cách nào, chỉ có thể nói cho hắn biết cháu trai của mình rốt cuộc đã đi đâu.

Ông ấy nghĩ nếu đến nơi đó, không chừng có thể nhân cơ hội hợp sức.

Rồi dù sao bây giờ bất kể thế nào, sau khi nói ra sẽ thông báo trước cho Lâm Dương biết hắn sẽ đến.

Để cậu ấy chuẩn bị sẵn sàng và phòng bị.

Dù sao ông ấy cũng đang nằm trong tay đám người này, để cậu ấy cũng chú ý, tốt nhất là có thể cứu ông ấy ra.

Tam thúc sợ chết mà.

"Tuy tôi không biết các người tìm cháu trai tôi làm gì, nhưng tôi cũng không biết cháu trai tôi gần đây đang làm gì.

Nó chỉ nói với tôi là đi cùng bạn bè đến vùng Đông Bắc một chuyến.

Thế nên tôi nghĩ không chừng, đến đó các người có thể tình cờ gặp được cháu trai tôi, vì nó đến đó để tìm bạn bè." Tam thúc nói.

"Chắc chắn chỉ đơn thuần là tìm bạn bè, không có chuyện gì khác sao?

Nếu ta đi tìm, mà phát hiện có chuyện khác thì cái mạng nhỏ của ông khó giữ đấy.

Ông chắc chắn là mạng của mình quan trọng hơn hay bí mật của cháu trai quan trọng hơn?" Lý ca uy hiếp Tam thúc, hy vọng ông ấy nói thật.

Nhưng Tam thúc nghĩ nói vậy là quá hợp tình hợp lý rồi, chắc chắn hắn cũng không thể tra ra rốt cuộc Lâm Dương đi làm gì, vốn dĩ cậu ấy đi tìm người Nam gia mà.

Tam thúc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Dương không hề hay biết, vì Tam thúc chưa nói với Lâm Dương là mình đã đi Đông Bắc.

Nếu trên đường, nếu có cơ hội, Tam thúc chắc chắn sẽ làm mọi cách để báo tin cho Lâm Dương.

"Được rồi, vậy tôi nói cho các người biết.

Thực ra nó đi về phía Đông Bắc hình như là đi tìm bạn bè thì phải.

Dù sao tôi cũng không rõ, tôi chỉ là chú của nó, không có lý do gì phải báo cáo tất cả mọi chuyện với tôi.

Nếu các người không tin tôi thì đưa tôi đi cùng, nhưng nếu tin tôi thì cứ đi tìm thử xem." Tam thúc giả vờ tỏ ra thờ ơ, hy vọng khiến hắn nghĩ rằng ông ấy nói thật.

"Đi Đông Bắc tìm bạn bè, đi Đông Bắc tìm bạn bè à?

Giờ này rảnh rỗi không có việc gì làm mà đi Đông Bắc tìm bạn bè làm gì?

Lẽ nào ông không biết mục đích thực sự của nó sao?

Nếu nó thực sự đi tìm bạn bè, thì ta đoán lần này bắt nó về cũng sẽ dễ dàng thôi.

Nhưng nếu không phải tìm bạn bè, thì xem ta có xé xác ông ra không!" Lý ca rất hung dữ nói với Tam thúc, hy vọng ông ấy đừng lừa hắn.

Vì nếu không hù dọa thì lỡ ông ấy không nói thật thì sao?

Nhưng ông ta đã gặp loại người đó rồi, rồi bề ngoài đều nói thật, nhưng chỉ cần đi xem xét xong, sẽ phát hiện ra đều là lời nói dối.

Thậm chí cả địa điểm báo cáo cũng sai, thế nên ông ta sẽ không dễ dàng tin tưởng cái tên đàn ông này.

Kinh nghiệm của ông ta chắc chắn không nhiều bằng chú của Lâm Dương.

Hơn nữa cả gia đình ông ấy đều thường xuyên đi trộm mộ mà, phải không?

Thế nên ông ta sẽ không tin rằng mấy người họ lại đi cùng nhau, rồi không có mục đích gì ngoài việc tìm bạn bè.

Ông ta sẽ không lãng phí thời gian vào những chuyện vô nghĩa như vậy.

"Vậy đại ca, chúng ta có nên tin lời ông ta không?

Nếu thật sự đi tìm bạn bè, thì lỡ chúng ta lại gặp phải đám bạn bè lợi hại đó thì sao?

Chúng ta quên chuyện chịu thiệt lần trước rồi à?" Một thuộc hạ hỏi.

"Ngu ngốc quá!

Bất kể nó đi làm gì, mục đích thực sự của chúng ta là tìm và bắt nó về, rồi giao cho ông chủ.

Bất kể thế nào, đưa chú của nó đi cùng cũng tương đương với việc có một con tin, dù sao cũng an toàn hơn một chút.

Ta không tin nó không cần chú của mình." Lý ca đánh vào thuộc hạ nói.

"Nếu đã như vậy, thì đi cùng ta một chuyến đi.

Ta thấy ông có vẻ rất tự tin vào lời nói của mình, cũng tin rằng lời ông nói đều là thật.

Nếu đã như vậy, thì nếu ta không tin ông chẳng phải không hay sao?

Thế nên ta sẽ đưa ông đi cùng.

Đến lúc đó nếu không tìm thấy cậu ta, ta sẽ xử lý ông." Lý ca nói với Tam thúc, rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc, và cắt đứt tất cả thiết bị liên lạc trong nhà Tam thúc, cũng không cho ông ấy báo tin cho Lâm Dương.

Để Lâm Dương không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Nếu không, ông ta cảm thấy sẽ không thể bắt được, dù sao mấy người họ như thỏ con bôi dầu vậy, chạy trơn tuột, bắt cũng không bắt được.

"Không sao cả, vì các người không tin tôi, vậy thì cứ đưa tôi đi cùng một chuyến đi.

Chương 375

Đến lúc đó xem xong lời thật của tôi rồi, các người sẽ cảm thấy những việc làm hiện tại đều hoàn toàn vô nghĩa và hối hận không kịp đâu.

Không phải tất cả mọi người đều không đáng tin cậy, được chứ?

Có một số chuyện có thể tin tưởng bạn bè, dù sao chúng ta cũng mới gặp mặt lần đầu, nhưng có một số chuyện cũng phải tin người khác." Tam thúc biết lần này khó thoát rồi.

Mặc dù phải đi cùng, nhưng ông ấy cũng phải giả vờ tỏ ra tự tin, nếu không vừa mới bắt đầu mà bị phát hiện là nói dối thì không hay rồi.

Mặc dù nơi đi thật sự là nơi Lâm Dương đang ở, nhưng không thể chịu được việc ông ấy thực sự không đi tìm bạn bè.

Nhưng dù sao cũng không thể để hắn phát hiện.

Mấy người họ đi tìm hạt châu tiếp theo có một bước ngoặt.

Vì chuyện tìm hạt châu này ông ấy chưa báo cáo cho ông chủ của mình.

Thực ra ông chủ của ông ấy không phải là một người duy nhất.

"Ông chủ, tôi đã bắt được chú của thằng nhóc đó rồi, chuẩn bị đưa ông ấy đi tìm thằng nhóc đó.

Bây giờ trong tay tôi có một con át chủ bài nên không sợ gì nữa.

Hy vọng ông chủ có thể tin tưởng tôi một lần nữa, cho tôi thêm một cơ hội.

Lần này tôi chắc chắn có thể bắt được cậu ta về, bất kể điều kiện

có gian nan đến đâu, tôi chắc chắn có thể làm được.

Ông chủ cứ yên tâm đi ạ.” Lý ca rất tự tin, thậm chí còn thề thốt với ông chủ của mình, vì ông ta khá sợ ông chủ, dù sao tất cả quyền lợi đều nằm trong tay ông ấy.

“Lần này ta tin ngươi, đây là cơ hội duy nhất.

Nếu một việc dễ dàng như vậy mà ngươi cũng không làm tốt, thì quay về trực tiếp báo cáo với ta.

Ta sẽ cử người khác đến thay thế công việc của ngươi.

Hy vọng lần này ngươi đừng làm ta thất vọng nữa.

Ta sẵn lòng cho ngươi cơ hội cuối cùng, cũng là vì sự tin tưởng giữa hai chúng ta bao nhiêu năm qua.

Nếu không thì cút xuống địa ngục đi.” Người khác mà ông chủ định điều đi thực ra là A Ninh, nhưng Lý ca đều không biết.

Giữa họ sẽ không biết thân phận của đối phương, đó là một quy tắc rất hiếm có trong tổ chức.

Mọi người đều có một đội ngũ độc lập, rồi thông tin và nhiệm vụ giữa họ đều không liên thông, trừ khi hai đội liên lạc và giao tiếp với nhau.

Khi đó hai đội mới quen biết nhau, nếu không thì họ sẽ chỉ bán mạng cho ông chủ của mình, và không hề biết có một đội ngũ khác, một đội ngũ vô cùng khổng lồ.

“Vâng, ông chủ!

Ngài cứ yên tâm, lần này tôi đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Chưa đợi Lý ca nói xong, bên kia ông chủ đã cúp máy rồi.

Mặc dù sắc mặt của Lý ca hơi thay đổi, nhưng ông ta vẫn phải giả vờ tỏ ra có quan hệ tốt với ông chủ trước mặt đám huynh đệ của

mình.

Thế là ông ta tiếp tục nói thêm hai câu, bảo ông chủ nghỉ ngơi thật tốt, đừng lo lắng.

Mọi người đều không biết, rồi Tam thúc hình như đã nhìn ra được.

Từ khoảnh khắc ông chủ bên kia cúp máy, ông ấy đã nhìn ra được, thế nên ông ấy cảm thấy đứa trẻ này khá ngây ngô, làm những chuyện thật hài hước.

Nhưng ông ấy cũng sẽ không vạch trần.

Vì dù sao hiện tại còn đang trong tay người khác, có sống sót được hay không hay sẽ ra sao đều là một ẩn số.

Không thấy người đàn ông này không giống như dám giết người, thế nên thực ra ông ấy cũng không đặc biệt lo lắng.

Lâm Dương và nhóm bạn lái xe khoảng hơn một giờ thì đến làng Nam gia.

Trong làng này tất cả mọi người đều mang họ Nam.

Nhưng mọi người đều không biết người mà họ muốn tìm rốt cuộc là như thế nào.

Chẳng phải họ cảm thấy vì ở trong làng này cũng có uy tín sao.

Nếu là một gia tộc tồn tại, thì chắc chắn mọi người đều sẽ quen biết và biết về nhau.

Thế nên họ cũng không sợ sau khi vào trong sẽ không tìm thấy người, rất mạnh dạn.

Mặc dù trong làng không ai quen biết ai, thậm chí đều mang họ Nam, nhưng họ cảm thấy mọi người đều có người quen người không quen.

Thế nên nếu không mạnh dạn bước ra bước đó, thì sẽ vĩnh viễn không có bất kỳ chuyển biến và tiến triển nào.

Dù sao mối quan hệ giữa hai gia tộc cũng đã căng thẳng đến mức đó rồi.

Nhưng bây giờ họ cảm thấy nếu nói chuyện một chút, mọi người có lẽ sẽ thoải mái hơn.

Cuối cùng cũng đến được nơi đó.

Họ phát hiện trong làng thực ra khá nhiều người.

Mặc dù là một làng rất nhỏ, nhưng người trong đó đi lại, dù sao nhìn số người khá đông.

Sau khi đến cổng làng, họ phát hiện bên trong thực ra đồ đạc đều đầy đủ mọi thứ, nơi đó khá lớn, giống như một trấn nhỏ vậy.

Đồ đạc bên trong đều đầy đủ, xem ra những người này đã sống ở đây rất lâu rồi, chắc chắn không có nhiều liên lạc với thế giới bên ngoài.

Chương 376

Nếu không thì.

Tất cả mọi thứ đều trông rất cổ điển, mang lại cảm giác hoàn toàn không kết nối với thời đại hiện tại.

“Thưa ông lão, tôi xin hỏi, trong làng này tất cả mọi người đều mang họ Nam phải không?

Không có người họ khác sao?

Vì tôi đến đây để tìm một người bạn, rồi thấy trên làng đều cùng một họ, không chừng bạn tôi ở trong làng này.

Thế nên tôi muốn hỏi xem có phải hay không, đừng để nhầm lẫn.” Lâm Dương cố ý nhìn một ông lão ở cổng, cảm thấy ông ấy đã khá lớn tuổi, có lẽ có địa vị khá cao trong làng, nên biết nhiều chuyện.

Thế nên cậu ấy thăm dò trước hỏi ông lão này.

Nếu hỏi ông lão mà có thể hỏi ra câu trả lời, chứng tỏ người này thực sự có danh vọng khá cao.

Cũng sẽ không tỏ ra quá đường đột.

Nếu hỏi như vậy, sẽ không khiến người ta cảm thấy mình cố ý hỏi thăm về làng, rồi có ý đồ tìm hiểu về làng.

Như vậy sẽ tỏ ra đặc biệt có ý đồ xấu, rồi khiến cả người Lâm Dương sẽ có chút bất an, cảm thấy đối phương có chút ý đồ không tốt.

Thế nên cậu ấy sẽ thăm dò trước, rồi hỏi.

“Đúng vậy, chàng trai.

Cả làng ta không có người ngoài nào cả, tất cả đều là một gia tộc

rất lớn, rồi thường thì những người họ khác được sinh ra đều là nữ tử.

Thế nên, rồi cuối cùng họ cũng mang họ Nam.

Dù sao trong làng này, bất kể là họ gì, nếu sống lâu dài ở đây thì đều phải đổi họ.

Người cháu tìm không chừng ta biết đấy!" Ông lão nói rất nhiệt tình với Lâm Dương, vì dù sao cũng đã lâu rồi ông ấy mới gặp một người làng ngoài trong làng, thế nên sau khi nhìn thấy có chút vui mừng.

Bình thường những người ông ấy gặp trong làng đều là người quen, bây giờ không ngờ lại gặp được người bên ngoài có thể vào trong làng, xem ra mấy người họ có chút khả năng đấy.

"À, vậy thì tốt.

Tôi tìm một người bạn.

Gia đình tôi và gia đình ông ấy quen biết nhau, rồi cha tôi đã qua đời.

Chú của tôi, đã nhiều năm không gặp rồi.

Dù sao tôi cũng là người thân.

Thế nên có muốn gặp một chút không?

Rồi tôi... cha của Nam Mộ Bạch chắc là Nam Phi Hổ.

Nghe nói dù sao cũng khá nổi tiếng." Lâm Dương nói ra hai cái tên xong thì phát hiện ánh mắt của ông lão đột nhiên thay đổi, rồi không còn nhiệt tình như lúc nãy, thậm chí còn có một cảm giác bài xích đối với cậu ấy.

Và cũng cảm thấy một đám người này dường như không có ý tốt.

Tuy không thể xác định rõ ràng hai người đó là ai, nhưng ông lão này chắc chắn biết.

Nhưng ông lão này trông có vẻ không muốn nói ra, thế là Lâm Dương có chút sợ hãi, sợ hai người kia rốt cuộc có địa vị như thế nào trong cái vòng tròn này.

"Ta không biết.

Cái người đó, hai người đó ta đều không nghe nói nhiều về họ Nam như vậy, nhưng ta chưa từng nghe hai cái tên này.

Các cháu đi chỗ khác tìm thử xem.

Ta thấy nếu cứ ở đây tìm, thì phải cẩn thận một chút.

Ta chưa từng nghe nói về những người như vậy, ta không tin người khác sẽ biết đâu." Ông lão đó cố ý tránh ánh mắt của Lâm Dương, rồi nói xong câu này thì nhanh chóng bỏ đi, không cho cậu ấy bất kỳ cơ hội nào để hỏi thêm chuyện khác.

Lâm Dương đứng đó mịt mù, không biết rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì.

Vì sao sau khi hỏi một câu, thì ông lão kia nhìn cậu ấy như hồng thủy mãnh thú mà nhanh chóng bỏ chạy.

Thậm chí còn có một ngữ khí cảnh cáo, ý là bảo cậu ấy cũng nhanh chóng đi đi.

Lẽ nào gia tộc này hiện tại không còn ở đây nữa sao?

Hoặc là lại xảy ra chuyện gì rồi.

Cậu ấy vô cùng hoang mang, nhưng vẫn muốn tiếp tục hỏi những người khác.

Dù sao cũng đã khó khăn lắm mới đến được đây, làm sao có thể dễ dàng bỏ cuộc được chứ?

Nếu dễ dàng bỏ cuộc mà quay về như vậy, thì chắc chắn ngay cả hạt châu cũng không tìm được.

Thực ra mục đích quan trọng nhất của họ cũng là tìm hạt châu đó, và một nửa cuộn trục khác.

“Kỳ lạ thật, cậu thấy không?

Rõ ràng ông lão vừa rồi biết người của Nam gia chúng ta, nhưng tại sao chúng ta vừa tiếp tục hỏi thì ông ấy lại nhanh chóng bỏ chạy chứ?

Ông lão vừa rồi nhiệt tình như vậy, nhưng vừa nghe hai cái tên của chúng ta xong, ánh mắt đã thay đổi, như thể đã xảy ra chuyện gì đó ở bên trong.” Thiên Chân nói.

Chương 377

“Ba ba, tôi cũng cảm thấy vậy.

Vốn dĩ vừa rồi tôi đang vui vẻ chờ đợi để cho chúng ta đồ đạc, ai ngờ chớp mắt một cái tâm trạng của ông ấy đã thay đổi rồi.

Lúc đầu Lâm Dương nói chuyện cũng khá khéo léo, nói là tìm một người bạn, nhưng vừa nghe đến tên bạn của chúng ta, thì hai người họ lập tức tránh đi, cảm giác như vậy.” Bàn Tử cũng cảm thấy chuyện này không ổn.

“Với cảm giác của ta, trong ngôi làng này nhất định đã xảy ra chuyện.

Lão tiên sinh đó tuyệt đối biết, nhưng không nói cho chúng ta, thậm chí cái cảm giác vừa rồi còn khiến ta muốn bỏ đi thật nhanh.” “Chúng ta hãy tiếp tục hỏi, nếu tất cả mọi người đều có thái độ như vậy, ta thấy ngôi làng này rất có vấn đề.

Ta cũng tin rằng không phải ai cũng như thế, nếu tất cả đều vậy thì mọi chuyện sẽ không ổn.” Lâm Dương không bỏ cuộc, ôm một tia hy vọng nói với mọi người, thử lại lần nữa.

Thực ra mọi người cũng muốn vậy, bởi vì dù sao cũng vất vả lắm mới đến được đây.

Nếu cứ như thế này mà bỏ đi, thì mục đích và ý nghĩa của chuyến đi này là gì?

Thế nên mọi người tiếp tục đi sâu vào trong làng.

Lão tiên sinh vừa rồi đã không còn ở đó nữa.

Những người khác khi thấy một gương mặt mới không phải người địa phương đi vào, họ liền bàn tán xôn xao, tỏ ra rất tò mò.

Thiên Chân định tiến lên hỏi một người phụ nữ.

Nhưng kết quả đều rất kỳ lạ, không ngoại lệ một ai.

Lúc Thiên Chân hỏi han, ngữ khí lễ phép và mực độ cũng đủ.

Rồi những lời nói ra cũng không giống đang cố ý tìm bạn bè, tóm lại là kiểu vô tình đi ngang qua ngôi làng, cảm giác rất giống.

Rồi đi vào tìm kiếm một lúc, nhưng mọi người đều như không nghe thấy anh nói gì, chỉ lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên là biết người của gia tộc kia.

Thậm chí hai người biết chuyện cũng không hiểu sao lại giữ im lặng không nói, bộ dạng như muốn chúng tôi nhanh chóng rời đi.

Họ không muốn chúng tôi tiếp tục ở lại ngôi làng này, dường như có một câu chuyện nào đó, nếu chúng tôi cứ tiếp tục ở lại thì sẽ biết được.

“Sao đây?

Tất cả mọi người đều giữ im lặng không nói, tôi không biết tiếp theo phải làm sao.

Tôi cũng không biết chúng ta có nên tiếp tục tìm kiếm hay không.

Tôi thấy thái độ của họ đối với chúng ta, e rằng cũng sẽ không nói cho chúng ta quá nhiều thứ, thế nên tôi nghĩ nếu chúng ta cứ tiếp tục loanh quanh thế này, chưa chắc đã có kết quả lớn, hay là hai ngày nữa chúng ta quay lại nhé?” Thiên Chân nói.

“Nhưng hôm nay chúng ta đã vất vả lắm mới đến được đây, ngồi xe cũng đã tốn rất nhiều thời gian rồi.

Ta vốn dĩ nghe danh tiếng của nơi này rất nổi tiếng nên mới muốn đến tìm, nhưng không có cách nào.

Sao tìm nửa ngày rồi mà vẫn không thấy gì?

Thật sự khiến ta tức giận mà.” Lâm Dương nói.

Ôm tia hy vọng cuối cùng, anh nhìn thấy bên bờ sông có một người phụ nữ và con của cô ấy đang giặt quần áo, đứa con trai thì đang chơi đùa với nước ở bên cạnh.

Thế nên quyết định đi hỏi lần cuối cùng.

Nếu lần này vẫn vô công mà trở về, vậy thì sẽ rời đi trước.

Dù sao thì sau khi trời tối cũng phải tìm chỗ ở.

Nhưng nơi này lại không có chỗ nào cho người ngoài ở.

Nếu bại lộ mục đích, nói rằng chúng tôi muốn tìm ai đó, thì e rằng những người trong thị trấn này cũng sẽ không đặc biệt nhiệt tình, đặc biệt vui vẻ tiếp đãi.

Thế nên chi bằng đi ra ngoài tìm chỗ ở, rồi quay lại những nơi ban đầu thì sao?

Nhưng người phụ nữ kia cũng không có ý định trả lời bất kỳ câu nào.

Thế nên Lâm Dương chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc anh vừa quay đầu thì đứa trẻ cất tiếng.

“Mẹ ơi mẹ, chú kia hỏi người mà chú ấy muốn tìm không phải là người ở nhà tộc trưởng sâu nhất trong làng chúng ta sao?

Sao mẹ lại không biết?

Rõ ràng con chơi với con trai và con gái của chú tộc trưởng mà, hai anh em họ đối xử với con rất tốt đó.” Đứa trẻ ngây thơ vô tà đã lập tức nói ra câu trả lời mà mọi người muốn có.

Tất cả đều vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào đứa trẻ đó.

Nhưng mẹ của đứa trẻ phản ứng vô cùng nhanh chóng, lập tức bắt đứa trẻ im miệng, bịt miệng nó lại mà nói: "Nói bậy gì đấy, những lời điên rồ như vậy mà cũng nói với chú sao?

Chơi với ai chứ?

Con quên hết rồi sao, mau về nhà đi, đừng ở đây làm mẹ phiền lòng, mẹ bận không giúp được gì thì cũng đừng ở một bên chơi nước nữa, về nhà tìm bố con đi." Mẹ của đứa trẻ nói như vậy.

Lâm Dương dừng lại một chút, nói với đứa trẻ: "Bảo bối nhỏ, nói lại với chú xem, vừa nãy con nói gì thế?

Trẻ con không được nói dối đâu nhé, nếu nói dối sẽ bị phạt đó, thế nên con có thể nói lại những lời vừa nãy với chú một lần nữa không?

Vừa nãy chú không nghe rõ.

Tộc trưởng có phải là hai người chú muốn tìm không?" Những lời này của Lâm Dương thực ra là có ý nói với người mẹ của đứa trẻ rằng không được để con mình nói dối, cũng không được ngăn cản quyền được nói của đứa trẻ.

Người mẹ thấy Lâm Dương vô cùng mạnh mẽ, cũng không có vẻ gì là muốn nói ra tất cả sự thật, nên chỉ bảo đứa trẻ nhanh chóng về nhà.

Chương 378

Thế nên đứa trẻ không nói hết câu đã về nhà.

Dù sao thì lời của mẹ mình, sao có thể không nghe chứ?

Nếu không nghe thì về nhà e là cũng bị đánh một trận.

Thế là mọi người vô cùng bất đắc dĩ không rời đi, chuẩn bị đi vào sâu trong làng để xem xét.

Ban đầu không tìm thấy, chỉ là vì họ giấu quá kỹ mà thôi.

"Xem ra không phải là không có người này, mà là cố ý giấu giếm à.

Ta cứ tưởng mọi người đều đang bận rộn làm việc gì đó cơ.

Xem ra đây là một chuyện không hay, chúng ta tự mình đi vào xem xét đi.

Rõ ràng là tộc trưởng, sao mọi người lại không dám nói chứ?

Chẳng lẽ là ông ta đã phân phó sao?" Lâm Dương nói với mọi người.

"Ở đây đoán mò làm gì chứ, chúng ta cứ vào xem chẳng phải là xong sao?

Bản gia ta không tin, thứ gì có thể thoát khỏi pháp nhãn của tiểu gia ta chứ.

Bản gia ta chưa từng gặp những người như vậy, lại dám giấu giếm không nói cho chúng ta biết họ ở đâu, thật sự là tin vào tà ma rồi.

Bản gia ta không biết nhà họ có thứ gì rất tà tính hay sao?" Bàn Tử vì tìm kiếm lâu nên khá tức giận, liền la lối muốn nhanh chóng đi vào xem xét tình hình, vì sao lại đối xử với khách phương xa như vậy.

Thế là mọi người đi sâu vào trong trấn, cũng hy vọng có thể gặp được người nhà họ Nam.

Mục đích của chuyến đi này là tìm kiếm họ, nếu không tìm thấy nữa.

Thậm chí trên đường đi có bao nhiêu gian nan hiểm trở, thực ra cũng có chút mất hết ý chí, nhưng không ngờ lại tìm thấy đúng lúc chúng tôi chuẩn bị bỏ cuộc.

Cứ như là ông trời không muốn chúng tôi rời đi, không muốn chuyến đi này của chúng tôi kết thúc vô ích.

"Tuy rằng tôi không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng việc cả trấn đều không nhận ra người nhà họ là rất kỳ lạ.

Thế nên chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Nếu chúng ta mạo hiểm tiến tới, cũng không biết rốt cuộc có nguy hiểm hay không.

Nhưng bây giờ chúng ta không kịp nữa rồi, điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng gặp được người nhà họ." Lâm Dương nói.

"Đúng vậy, một trấn lớn như vậy, một vị tộc trưởng của gia tộc lớn như vậy lại không có mặt, không biết có thể ở đâu.

Thế nên trong chuyện này chắc chắn có người đang giở trò quỷ.

Tuy rằng không biết rốt cuộc là ai đã làm chuyện này, nhưng nếu chúng ta gặp được họ thì có lẽ mọi chuyện sẽ được giải tỏa." Văn Cẩm nói.

Quả nhiên đi mãi rồi cũng đến nơi.

Ở rìa trấn, cũng là nơi sâu nhất, họ thấy một trạch viện vô cùng lớn.

Cổng trạch viện vô cùng khí phái.

Hoàn toàn không giống với những ngôi nhà nhỏ lẻ của các hộ gia đình mà họ đã thấy trước đó.

Nhìn vào thì thấy bên trong dường như có rất nhiều người ở.

Mọi người cảm thấy có lẽ người mà họ cần tìm đúng là ở đây, bởi vì nhìn phong cách khác biệt, giống như một nơi ở của tộc trưởng một gia tộc vậy.

Lâm Dương tiến lên gõ cửa.

Đợi một lúc sau, có một phó nhân ra mở cửa, hỏi cần gì.

Anh trả lời là muốn gặp chủ nhân, nhưng phó nhân kia nói nếu không được chủ nhân báo trước thì chủ nhân sẽ không tiếp kiến bất kỳ ai.

Đây là một nơi kín đáo, cũng ít người có thể tới được, nên thông thường chủ nhân không gặp người lạ.

Nhưng Lâm Dương không bỏ cuộc, nói rằng mình là cố nhân của chủ nhân, nhất quyết muốn vào.

Nhưng phó nhân kia vẫn ngăn cản.

Thấy người quá đông, không ngăn được, nên đành nói với họ trước.

"Vậy thì thế này đi, các vị cho tôi tên, rồi tôi sẽ đi hỏi chủ nhân của tôi xem có muốn gặp hay không.

Vì đã quen biết, tôi nghĩ chủ nhân sẽ đồng ý.

Nếu thật sự không được cho phép, tôi không dám tùy tiện cho vào đâu.

Dù sao tôi cũng chỉ là người làm công, xin đừng làm khó tôi." Nghe phó nhân nói vậy, Lâm Dương và mấy người liền nói ra tên của mình, bởi vì họ cũng thông cảm cho người như vậy.

Bởi vì nếu làm việc dưới trướng người khác, quả thực không thể tùy tiện đưa ra những quyết sách như vậy.

Nếu không thì ông chủ của họ sẽ xử lý ra sao?

Họ cũng hiểu, loại chuyện này quả thực không nên tùy ý, cứ xông thẳng vào.

Chắc chắn phải để lại cho người ta một chút thể diện.

Ít nhất cũng không thể làm cho chuyện này trở nên quá khó coi.

Chương 379

Thế là họ chờ phó nhân kia đi vào báo cáo với chủ tử của mình.

“Chủ tử, làm sao đây?

Họ đã tìm đến rồi.

Chúng ta đã dặn dò cấp dưới ngăn cản họ, nhưng không có cách nào ngăn được cả.

Bằng năng lực của họ, họ đã tìm đến rồi.

Xem ra không hề đơn giản.

Có nên mở cửa cho họ vào không?

Bây giờ họ đang đợi ở cổng, tôi không cho vào, nên báo lại một tiếng.” Người phó nhân vừa mở cửa lúc nãy đã báo cáo tình hình xảy ra ở cổng, cũng như tên của nhóm người đó.

“Nếu đã như vậy, nếu đã tìm đến, vậy thì cho họ vào đi.

Tất cả xem ra đều là ý trời.

Ta có ngăn cũng không ngăn được.

Dù sao cũng không phải người nhà, gặp lại cũng không có cách nào khác.

Chẳng qua ta nghĩ phụ thân ta có lẽ sẽ tức giận, nếu sau khi biết được thân phận của họ.” Người đang nói chính là chủ nhà họ Nam hiện tại, Nam Mộ Bạch.

“Phụ thân” mà hắn nói sẽ rất tức giận chính là Nam Phi Hổ.

“Nhưng bây giờ xem ra cũng không có cách nào khác.

Người ta đã tìm đến tận cửa rồi, nếu không mở cửa cho người ta

vào thì sẽ thể hiện rằng nhà chúng ta không hiểu lễ nghĩa.

Danh tiếng của nhà chúng ta cả đời chưa từng bị xấu, cũng không thể để hỏng trên người nhà họ được.

Mặc dù có bao nhiêu oán hận và vướng mắc với họ, nhưng cũng không thể vì chuyện này mà đánh mất thể diện của nhà chúng ta." Nam Mộ Bạch vì thể diện và danh tiếng của mình, cuối cùng đã cho phép họ vào.

Nếu để họ bị chặn ở cổng, thì e rằng sẽ ảnh hưởng không tốt đến hắn.

Bởi vì cả trấn đều biết lần này là họ đã ngăn cản, nhưng giờ họ đã tìm đến tận cửa, xem ra lần này bất đắc dĩ phải đối đầu trực diện với người trong gia tộc.

Lúc đó gia tộc quả thực cũng có người đến tìm, chẳng qua không tìm thấy bằng phương pháp tương tự, rồi quay về.

Nhưng bây giờ cả một thế hệ lại có thể tìm thấy, xem ra quả thực là có ý trời.

Một lần không đối mặt cũng phải đối mặt.

Cánh cửa lại lần nữa mở ra.

Người ra đón không chỉ có phó nhân vừa rồi, mà còn có hai tiểu thị nữ.

"Vâng, các vị khách nhân, chủ nhân của tôi đã nói có thể cho các vị vào gặp.

Ông ấy cũng biết mục đích của chuyến đi này là gì, bởi vì vừa nghe tên một người trong số các vị đã biết rồi, ông ấy sẽ gặp.

Chẳng qua hôm nay hơi bận một chút, nên mời các vị cứ nghỉ ngơi trước." "Đến ngày mai khi ông ấy xử lý xong công việc, thì tự nhiên

sẽ đến tìm các vị.

Vì đã đến rồi thì đừng lo lắng, đừng vội vàng làm những chuyện khác.

Hãy giải quyết những chuyện cần giải quyết trước là được.

Lần này đã sắp xếp cho các vị ở Tây Sương phòng, xin mời đi theo tôi.

Các vị đều có tỳ nữ phục vụ." Mặc dù nghe phó nhân nói như vậy cũng biết rằng có lẽ chủ nhân của họ cũng không đặc biệt muốn gặp ngay, nên mọi người cũng cảm thấy nên ở lại trước.

Hôm nay cứ nghỉ ngơi trước đã, ngày mai sẽ cố gắng tìm cách gặp chủ tử nhà họ, dù sao cũng còn có kế hoạch và nhiệm vụ.

Theo chân phó nhân kia đi vào viện, đầu tiên Lâm Dương nhìn thấy một bình đá vô cùng lớn, điêu khắc tinh xảo, trên đó đều là những hình hoa cỏ.

Trông vô cùng phong vận, cũng thể hiện chủ nhân là một người rất thích ẩn cư, có phẩm vị độc đáo.

Tiếp tục đi vào bên trong, đi trên hành lang.

Hành lang là kiểu mở, và được xây trên một cái ao rất lớn.

Trong ao trồng sen, có đủ các loại hoa, nhìn nhau soi bóng rất đẹp, và xung quanh có rất nhiều cây.

Cái sân này vô cùng lớn.

Lớn như một cái sân chỉ những gia đình giàu có mới có, mà quả thực đúng là vậy, dù sao cũng là tộc trưởng một gia tộc mà, cũng xứng đáng có một sự sắp đặt lớn như vậy.

Nhưng so với những nơi ở của những gia đình khác trong làng mà họ đã thấy trước đó, nơi này đơn giản như một biệt thự hào môn vậy,

xem ra việc họ ít ra ngoài cũng có lý do.

Dù sao thì ai nhìn thấy nơi này xong cũng sẽ cảm thấy vô cùng ghét kẻ giàu.

Nhìn những nơi ở phía trước và nơi này của gia tộc đó, quả thực là hai nơi hoàn toàn khác biệt.

Cũng không biết người nhà họ giàu có đến mức nào, tóm lại là thẩm mỹ và cảm giác của họ đều rất nhàn nhã, không muốn bận tâm đến những chuyện thế tục trần gian.

Nhưng vì sao lại muốn ngồi vào vị trí tộc trưởng?

Nếu thật sự không quản lý những thứ này, ẩn cư ở một nơi thiên lam thủy thanh như vậy, thì đáng lẽ phải vứt bỏ mọi công vụ và mọi chuyện, giao cho người khác.

Rồi an yên ở nơi này chứ, thế nên điều đó khiến Lâm Dương sau khi nhìn thấy có một chút suy nghĩ khác biệt.

Chương 380

Mọi cử chỉ và hành động của họ đều bị phó nhân kia nhìn vào mắt.

Thế là hắn dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước, rồi vừa đi vừa giải thích.

“Mọi người đi theo tôi sang bên đó, tuyệt đối đừng đi nhầm chỗ, bởi vì cái sân này thực ra khá lớn, chia thành bốn phía đông tây nam bắc.

Nơi chúng ta đang ở đây chỉ là một phần trong sân, nơi mà tất cả những gì được trồng đều là cây cối.

Buổi tối mọi người rảnh rỗi có thể ra ngoài đi dạo, tản bộ trong này đều được, tất cả đều để mọi người tự do sử dụng.” “Nhưng nơi có thể ở chỉ có phía đông và phía tây.

Phía bắc kia là phòng khách của nhà tôi, cũng là nơi dùng để tiếp đãi một số khách nhân, bởi vì ý nghĩa tương đối tốt.

Nhưng phía đông là nơi chủ nhân ở, thế nên chỉ còn lại phía tây.

Phía tây là nơi khách nhân nhà tôi tạm trú, hoặc những người đi ngang qua đây không có chỗ ở, mà phát hiện ra nơi này.” “Chủ nhân của tôi đều cảm thấy đó là một chuyện đặc biệt có duyên, rồi cho họ ở lại một đêm, sau đó ngày thứ hai có lẽ họ sẽ lên đường đi tiếp.

Thế nên phía tây là nơi khách nhân thường ở, nơi đó cũng tương đối nhộn nhịp, có một số người địa phương để lại một vài món đồ chơi nhỏ, nhưng chủ nhân đều không vứt đi, mà đều để ở đó.” “Chủ tử nhà tôi bình thường rất thích sự yên tĩnh, bất đắc dĩ mới phải làm tộc trưởng.

Sau này có một số chuyện xử lý rất thong dong, cũng không thích

sự ồn ào, rồi đối với một số chuyện cũng không tranh không giành, khiến cho cô tôi tức giận, nhưng cũng không có cách nào.

Dù sao cũng là đứa con trai duy nhất của cả đời này." "Chủ tử của tôi cũng vô cùng hiểu chuyện, biết rằng là dòng dõi duy nhất truyền lại của gia tộc, chuyện này không nhận cũng phải nhận, thế nên đành âm thầm chấp nhận.

Vốn dĩ chủ tử của tôi tương đối thích làm bác sĩ, tay nghề thực ra khá tốt đó, nhưng vì để kế thừa sự nghiệp tộc trưởng của gia đình, mà đã từ bỏ sở thích của mình." "Ông ấy nói với tôi rằng, nếu trong tộc không xảy ra chuyện gì, thực ra cứ bình yên thanh nhàn như vậy cũng rất tốt.

Giống như tất cả những thứ trong sân này đều đang trồng, ông ấy thích những nơi có nước có hoa, nếu không bị ràng buộc bởi chuyện này, ông ấy sẽ đi du ngoạn những nơi đó." Mọi người nghe phó nhân kia giới thiệu về chủ tử của mình, đại khái cũng đã có một ấn tượng về người đàn ông này, xem ra lễ độ cũng không tồi.

Rồi sự tu dưỡng cũng không tồi, cũng không biết trông thế nào, xem ra hoàn toàn là kiểu mà các cô gái trẻ hiện nay rất thích.

"Vậy chủ tử nhà anh bây giờ ở một mình sao?

Cũng không có phu nhân ở bên cạnh bầu bạn, nếu không thì một mình cũng khá cô đơn đó." Quả nhiên, Văn Cẩm, người biết mình được nhiều cô gái thích, bắt đầu nóng lòng hỏi han tình hình xung quanh.

"Đúng vậy, thiếu gia nhà tôi tương đối thích ở một mình, cũng vì sức khỏe không đặc biệt tốt, nên mới học y.

Hiện tại không có phu nhân, cũng chưa có người mình thích.

Cô tôi đã từng nhiều lần cố gắng mai mối tìm bạn gái cho thiếu

gia, bất kể là người trong tộc hay bên ngoài đều được.” “Nhưng trong khoảng thời gian đó thiếu gia không biết làm sao, mà có lẽ không chỉ trong khoảng thời gian đó, tóm lại là không thích người khác sắp xếp mọi thứ cho mình, rồi đã từ chối cô tôi.

Mặc dù cô tôi tức giận, nhưng cũng không có chút cách nào.

Thực ra tôi cũng nghi ngờ, thiếu gia của tôi sẽ không thích nam nhân, không thích nữ nhân chứ.” “Ha ha ha ha, nhưng tuyệt đối đừng nói với thiếu gia nhé.

Chuyện này đều là do tôi ở dưới gầm bàn nói bậy, là chuyện tôi rảnh rỗi không có việc gì làm mà nói lung tung.

Thế nên nếu nói với thiếu gia, tôi chắc chắn sẽ bị đánh.

Vậy nên làm ơn giữ bí mật giúp tôi, chỉ nói chuyện với các vị ở đây thôi, thế nên mới nói là đừng truyền ra ngoài.” Người phó nhân kia nói chuyện cứ thế mà nói nhiều rồi, đến cả những chuyện như vậy cũng nói ra.

Mặc dù mọi người cảm thấy không tốt lắm, nhưng cũng từ một khía cạnh nào đó mà hơi biết được, tính cách toàn diện và cách đối nhân xử thế bình thường của người này là như thế nào.

“Vậy thì không hay rồi, thiếu gia ngày ngày một mình lủi thủi như vậy, cũng khá cô đơn đó.

Xem ra tiểu thư đây cần phải đi nói chuyện, tâm sự với thiếu gia một chút rồi.

Mọi người đều là bạn bè quen biết nên chắc không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ?

Thế nào?

Bạn của tôi.” Văn Cẩm nghe nói thiếu gia không có bạn gái xong,

hai mắt sáng rực, mài quyền sát chưởng, có chút kích động và nóng lòng.

“Được thôi, vốn dĩ lần này ta đánh cược để gả cô đi, nếu cô thật sự có bản lĩnh khiến thiếu gia của một gia tộc lớn như vậy cưới thì cũng được đó.

Cứ ngày ngày ở đây ba hoa chích chòe.” Thiên Chân nghe Văn Cẩm nói vậy lập tức bất mãn, liền cãi lại.

“Tôi không được thì ông được à?

Vừa hay thiếu gia này chưa chắc đã thích phụ nữ đâu, rồi chưa chắc đã là tôi vừa hay lên quyến rũ, chuyện này lại thành công đó.

Đến lúc đó khi đi, tôi sẽ không mang ông đi đâu, ông cứ ở lại đây làm áp trại phu nhân đi.” Văn Cẩm cũng không chịu thua kém, mồm mép cũng nhanh, lập tức phản kích.

Thiên Chân nghe xong tức đến đỏ mặt, nhưng cũng đành chịu, vì anh cũng không phải Văn Cẩm.

Là một cô gái, anh cũng không thể làm cho nàng mất mặt, thế nên đành chịu.

“Một đám bạn bè thật là thú vị.

Nói chuyện cũng rất vui.

Ở cùng với các vị quả nhiên không biết từ lúc nào mà đã nói nhiều hơn, nói cho các vị nhiều thứ hơn rồi.

Vừa hay chỗ ở của các vị cũng đã được chuẩn bị xong, cứ ở đây đi.

Vừa hay mấy phòng đều liền nhau, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Nếu có nhu cầu gì thì nói với tôi nhé.” “Tỳ nữ là người phục vụ, ở trong căn phòng cuối cùng của dãy phòng này, thế nên nếu có nhu cầu

thì cứ gọi là được.

Tuyệt đối đừng ngại ngùng.

Thiếu gia nhà tôi đã dặn tôi nhất định phải hầu hạ các vị thật tốt.

Các vị đều là bạn bè khá tốt đó, thế nên tôi mới nói chuyện với các vị nhiều như vậy.” Người phó nhân kia còn nói.

“Bạn bè của chúng ta, thiếu gia này quả nhiên là một người tính cách rất tốt, người cũng không tồi.

Chương 381

Sau khi nghe tên của chúng ta, nói rằng chúng ta là người nhà, là bạn bè rất tốt, xem ra quả nhiên biết chúng ta là ai, nhưng cũng không muốn ra gặp chúng ta.

Xem ra chắc chắn biết chuyện gì đang xảy ra." Lâm Dương không kìm được mà khen ngợi người này, bởi vì tên của hắn hay, cách làm việc cũng khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, thế nên anh cảm thấy ấn tượng ban đầu về người này rất tốt.

"Quả thực, không biết là loại thần xà quỷ quái gì, chúng ta khi nào gặp rồi sẽ biết.

Bây giờ ở đây đoán mò cũng vô dụng.

Chúng ta có một tiểu cô nương, bạn của chúng ta vừa hay không phải là muốn làm phu nhân người ta sao, cố gắng cố gắng giữ nàng lại đây, chưa chắc đã không thành công đó, không phải sao?" Lâm Dương nói xong nhìn xuống Văn Cẩm.

"Đúng vậy, tốt nhất là để tôi ở trong cái trạch viện, cái sân lớn như vậy mà làm phu nhân, tôi cảm giác sau này cuộc sống của tôi sẽ an nhàn và thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng tôi nghĩ nếu sau này cả đời đều nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thì chắc cũng không có ý nghĩa gì đâu, dù sao tôi là người nói cũng khá nhiều, rồi cũng thích vận động, đến lúc đó cũng không có ai bầu bạn, người hầu thì không." Văn Cẩm nói ra.

"Không có chồng sao?

Có thể không có người hầu, chỉ có người hầu bầu bạn thì chẳng phải là ở lại đây làm tỳ nữ sao?

Không thể là chủ tử sao, cô phải tự tin một chút chứ, cố lên, tôi tin cô.” Bàn Tử đột nhiên nói.

Thực ra trên miệng thì nói đùa như vậy, nhưng cũng biết những lời này của Văn Cẩm đều là nói đùa, mọi người trong lòng đều hiểu rõ.

Văn Cẩm cũng không có ý định ở lại đây.

Những lời này có lẽ cũng là nói đùa với mọi người.

Vì mọi người đều nói đùa, nên không ai coi là thật, bởi vì mọi người đều cảm thấy Văn Cẩm là người như vậy.

Bất kể là người có tiền hay không thì cũng khá thích, nhưng quan trọng nhất là ngoại hình, thế nên nếu không có ngoại hình như vậy, chắc chắn sẽ từ bỏ.

Nàng cũng không phải là một cô gái tùy tiện như vậy.

Ở lâu sau sẽ phát hiện, thực ra Văn Cẩm là một người rất trọng tình cảm.

Thế nên có thể đợi một đoạn tình cảm như vậy nhất định là vô cùng không dễ dàng.

Chắc chắn cũng khiến người ta biết được rằng nàng đặc biệt hy sinh, bởi vì Văn Cẩm cũng là một cô gái đặc biệt muốn đi đường dài, cũng là một cô gái vô cùng tốt.

“Hôm nay thiếu gia này tuy không gặp chúng ta, nhưng đã sắp xếp cho chúng ta rất tốt, xem ra đối đãi khách nhân rất khách khí, người này rất lễ độ, e rằng gia giáo cũng vô cùng tốt.

Thế nên tôi rất mong đợi được gặp hắn, không biết rốt cuộc là người như thế nào, sau này chưa chắc đã có thể trở thành một người bạn tốt đó, dù sao thì khả năng kết giao bạn bè của chúng ta đều không

tồi.” Lâm Dương nói với mọi người.

“Quả thực, mặc dù hôm nay nghe phó nhân kia nói với chúng ta nhiều như vậy, trong đó có cả điều tốt và điều không tốt, nhưng tôi nghĩ, bất kể nhìn thế nào, tộc trưởng này ở cái tuổi nhỏ như vậy, hẳn đã quản lý gia tộc này rất tốt, bởi vì dù sao cũng đã nói là tuổi tác của chúng ta cũng xấp xỉ nhau, tuổi này của chúng ta đang làm gì.” “Ở tuổi đó của người ta đang làm gì, không có sự so sánh thì không có sự khác biệt sao.

Người ta bắt đầu quản lý cả gia tộc, quản lý cả trấn, nhưng chúng ta thì ở đây loay hoay cái này cái kia.

Gần đây nói cho hay, chúng ta làm mọi thứ đều là vì quốc gia, mọi thứ đều phải nộp lên quốc gia.” “Nghe thì như quốc gia thuê mướn vậy, nhưng thực ra chúng ta không có biên chế, cũng chỉ là ở đây chơi bời lung tung.

Thế nên tôi nghĩ, thực ra người ta rất giỏi, mặc dù là do gia đình truyền lại, nhưng người ta có thể quản lý tốt như vậy, mọi người cũng đều an phận, đó cũng là một chuyện vô cùng không dễ dàng, thực ra tôi rất khâm phục.” Bàn Tử không biết làm sao, hôm nay lại khen ngợi người này như vậy.

Mọi người đều nghe, tuy rằng biết đó là lời thật lòng của Bàn Tử, nhưng cảm thấy vô cùng khó tin, bởi vì Bàn Tử bình thường không dễ dàng thừa nhận ai giỏi hơn mình, ai lợi hại hơn mình.

Bởi vì hắn là một người không chịu thua, thậm chí nếu thua ai đó, nhất định phải thi đấu lại với người ta một lần nữa, lần này đến lần khác.

Cho đến khi thắng người ta mới cam tâm tình nguyện, mới chịu thừa nhận.

Chuyện này mới có hiệu lực, thế nên có thể thấy một người chỉ nghe người khác nói, rồi khen ngợi người đó, xem ra hắn thực sự rất khâm phục người này.

Đúng lúc mọi người đang bàn luận về vấn đề này, đột nhiên điện thoại của Lâm Dương sáng lên, Tam Thúc đã gửi cho anh một tin nhắn.

Vốn dĩ Lâm Dương đang rất vui vẻ khi bàn luận chuyện này, cười nói, nhưng sau khi xem tin nhắn thì mặt anh liền biến sắc.

Bởi vì sau khi Lâm Dương nhìn thấy tin nhắn thì sắc mặt mới biến đổi như vậy.

Mọi người vốn đang bàn luận rất vui vẻ, nhưng Tiểu Ca lại vô cùng cẩn thận ở bên cạnh.

Mặc dù mọi người bàn luận vui vẻ, nhưng anh vẫn chú ý đến biểu cảm của Lâm Dương.

Biểu cảm của Lâm Dương đã thay đổi ngay khi xem tin nhắn, thế nên anh biết trên tin nhắn đó chắc chắn có một số chuyện mà mọi người không biết.

Lại còn là chuyện khiến Lâm Dương kinh ngạc.

Đối với Lâm Dương thì có chuyện gì có thể khiến anh kinh ngạc chứ?

"Lâm Dương, không sao chứ?

Chuyện gì vậy?

Tôi thấy sắc mặt của cậu hình như đã thay đổi.

Chẳng lẽ vì đã xảy ra chuyện gì sao?

Chắc là không có chuyện gì đâu nhỉ?

Chắc là Tam Thúc không xảy ra chuyện gì chứ, bởi vì tôi thấy hình như là tin nhắn mà Tam Thúc gửi cho cậu mà." Tiểu Ca đột nhiên khiến mọi người đang vui vẻ phải dừng lại.

Anh bắt đầu hỏi Lâm Dương, lúc này mọi người mới chú ý đến biểu cảm của Lâm Dương vừa rồi có chút thay đổi, cũng bắt đầu chú ý đến việc biểu cảm của Lâm Dương không ổn.

Thế nên mọi người bắt đầu quan tâm hỏi Lâm Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ Lâm Dương không định nói cho mọi người, nhưng vì mọi người đã hỏi dồn như vậy.

Anh hơi ngượng ngùng nói với mọi người, nhưng dù sao mọi người đều quen Tam Thúc, chuyện này nếu không nói ra thì cảm thấy cũng không hay lắm.

Chương 382

“Tam Thúc vừa gửi cho tôi một tin nhắn, bây giờ họ đang tìm chúng ta, nhưng là bị ép buộc phải tìm chúng ta, bởi vì Tam Thúc đã bị người ta uy hiếp.

Người đó chính là người đã từng chặn chúng ta trước đây.

Vì trước đó khi tôi bị chặn thì tôi đã nói với họ, thế nên tôi lập tức biết rồi.

Người đó lúc đó vẫn luôn truy lùng chúng ta, bây giờ thì truy lùng Tam Thúc.” “Điều đáng ghét nhất là bọn chúng uy hiếp phải tìm được Tam Thúc.

Tóm lại tôi cảm thấy chuyện này khá phiền phức.

Tôi nghĩ sau khi gặp được bọn chúng nhất định phải cho bọn chúng một trận ra trò.

Tam Thúc dù sao cũng là người thân của tôi mà, rồi bọn chúng lại uy hiếp như vậy, lại dám mang Tam Thúc đi.

Tôi không cho phép đâu, tôi cảm thấy những nơi này đều quá nguy hiểm rồi.” “Bọn chúng không nghĩ gì đến cảm xúc của tôi, lại dám mang Tam Thúc đi như vậy.

Nghe thôi tôi đã cảm thấy vô cùng tức giận rồi, thế nên sau khi gặp được bọn chúng, tôi sẽ không né tránh nữa, cũng sẽ không bỏ chạy nữa.

Tôi không tin, với thực lực của tôi, chúng ta cùng lên thì sẽ không đánh lại được bọn chúng.” Lâm Dương trả lời, quả thực anh đã có chút tức giận rồi.

Đụng chạm ai cũng được, nhưng động đến người thân của anh thì

tuyệt đối không được.

Nếu muốn uy hiếp người thân của anh, nhất định anh sẽ liều mạng với đối phương.

Nhưng nếu chỉ là anh thôi, anh cảm thấy không sao cả.

Đối với anh thì không có chuyện gì.

Cái đám người đó, e rằng đã trêu nhầm người, tìm nhầm đối tượng rồi.

Không nên tìm Tam Thúc, mà phải tìm Lâm Dương.

Cũng không nên tìm Tam Thúc, nếu không thì sẽ không chọc giận Lâm Dương.

Thực ra Lâm Dương tức giận rồi, chỉ số phẫn nộ của anh khá cao.

Và tính công kích của anh sau khi tức giận cũng mạnh hơn.

Gặp ai xong cũng sẽ như một con báo tức giận, rồi gặp ai cũng có thể đánh.

Và thực ra Lâm Dương không phải là không biết võ thuật, người ta thực ra khá giỏi đánh đấm.

Chẳng qua bình thường thì không muốn so đo nhiều với người khác, cảm thấy mọi người ở cùng nhau mà.

Kết giao bạn bè là quan trọng nhất, vui vẻ là quan trọng nhất.

Nếu đều đánh nhau thì không hay lắm, anh cũng ghét làm người khác bị thương hoặc mình bị thương.

Là một người như vậy, nhưng bây giờ người này lại muốn bị đánh một trận.

Xem ra quả thực đã chọc giận anh rồi.

“Ha ha ha, được thôi, đã nói như vậy rồi thì đến lúc đánh, chúng ta

sẽ chặn chúng lại.

Bất kể chúng mang bao nhiêu người đến, chỉ cần tin bản gia ta, chúng ta một người cũng có thể đánh một đám người, thế nên bọn chúng e rằng sẽ tự tìm đường chết, chui đầu vào rọ." Bàn Tử nói với Lâm Dương, mài quyền sát chưởng, nóng lòng rồi.

Lần trước khi gặp mặt, đánh đám người đó, bạn bè lần trước vẫn còn ở đó, cảm thấy hoàn toàn có thể đánh được.

Nhưng Lâm Dương cảm thấy chuyện này, người ta cũng không gây sự trước, chúng ta cũng thực sự đã thua đồ của người khác.

Thế nên nếu phản kích thì không hay lắm, anh đã không cho mọi người ra tay, cũng đã dọa sợ chúng rồi.

Rồi ai biết được chúng lại chạy mất vào lúc thích hợp như vậy.

Thế nên anh cũng không đuổi theo nữa.

Bây giờ bọn chúng lại quay lại tìm, bắt cóc Tam Thúc, lại còn chọc giận Lâm Dương, một cơ hội tốt như vậy sao có thể không đánh một trận chứ.

Anh cũng cảm thấy với thực lực của một đám người, chỉ cần liên hợp lại thì ai cũng có thể đánh.

Tiểu Ca không trả lời, bởi vì Tiểu Ca biết Lâm Dương chắc chắn lát nữa sẽ bị chuyện tức giận làm cho mụ mị đầu óc, lát nữa khi bình tĩnh lại, anh sẽ từ bỏ cách này.

Bởi vì anh cũng biết Lâm Dương là một đứa trẻ đặc biệt tốt, cũng vô cùng hiểu chuyện.

Trước khi làm việc gì, anh đều có một chút suy nghĩ, có sự cân nhắc.

Nếu chuyện này không thành công, anh sẽ từ bỏ.

Bây giờ có lẽ chỉ là quá tức giận, thế nên Tiểu Ca cũng không nói gì.

Lúc tức giận chỉ có thể thuận theo, nếu không thì sẽ cảm thấy người khác đang phản đối.

Tam Thúc trên đường đi, đang đợi máy bay ở sân bay.

Bởi vì điện thoại của ông ấy thực sự được giấu trong túi quần, không bị phát hiện.

Khi đi vệ sinh cũng không có ai giám sát.

Ông ấy đã gửi tin nhắn cho Lâm Dương trong buồng vệ sinh.

Nhưng sau khi ra ngoài, vì điện thoại của ông ấy đã kêu một tiếng, hình như Lâm Dương đã trả lời tin nhắn.

Ông ấy đã quên tắt chế độ im lặng, thế là bị người giám sát phát hiện ra mang điện thoại, bị người ta tra ra.

Chương 383

“Chuyện gì vậy?

Ông già này cầm điện thoại, xem ra thật sự không muốn sống nữa rồi.

Để tôi xem ông dùng điện thoại làm gì, báo cảnh sát à?

Hay là thông đồng với cháu trai thông báo tin tức à?

Quả nhiên là thông đồng với cháu trai thông báo tin tức rồi.

Cho ông cũng không sợ, bảo ông chuẩn bị à?

Thật sự sống đủ lâu rồi, không phải sao?

Sống chán rồi dám giở trò dưới mí mắt tôi.” Tên thuộc hạ vô cùng tức giận, giả vờ muốn đánh Tam Thúc, vung nắm đấm suýt nữa thì đánh lên người ông ấy.

Nhưng lại bị Lý Ca ngăn lại.

Lý Ca lấy điện thoại từ tay tên thuộc hạ kia xong, lập tức ném vào bồn cầu.

“Cẩn thận cho tôi đấy, nếu còn dám giở trò, kết cục của cái điện thoại này sẽ là của ông.” Lý Ca nghiến răng nghiến lợi nói.

Tam Thúc thấy bộ dạng đó cũng không đặc biệt sợ hãi, nhưng cũng biết Lý Ca kia sẽ không động thủ.

E rằng trước khi gặp được cháu trai thì sẽ không động thủ.

Xem ra ông ấy cũng không bận tâm việc gửi một số tin nhắn cho cháu trai, hoặc thông báo tin tức.

Ông ấy cũng cảm thấy người của mình đông chắc chắn có thể

đánh được, chắc chắn có thể chống lại bọn chúng.

Thế nên ông ấy cũng không bận tâm lắm, cũng biết Lý Ca căn bản sẽ không động đến một ông già hôi hám, dù sao cũng cảm thấy nếu động đến Tam Thúc, cuối cùng sẽ dính phải rắc rối không hay.

Dù sao thì ông ấy cũng đã già rồi.

Nếu lúc đó lại phát bệnh, lại xảy ra chuyện trên đường đi, thì sẽ không hay.

Dù sao thì tìm được Lâm Dương mới là quan trọng nhất, mục đích cũng không phải là để Tam Thúc xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên khi đợi máy bay, Lý Ca đã nói với thuộc hạ của mình.

"Nếu rảnh rỗi không có việc gì thì cố gắng đừng động đến ông già hôi hám đó.

Nếu đánh hoặc làm ông ấy bị thương, thì để cháu trai của ông ấy nhìn thấy cũng không hay lắm.

Tôi cũng không phải là người không có chú.

Thực ra tôi cũng cảm thấy mềm lòng một chút, nhưng người ta thực sự cũng đã già rồi, quan trọng là nếu xảy ra chuyện thì không hay lắm." "Nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta là đi tìm Lâm Dương, chứ không phải là nhiệm vụ quan trọng nhất là đánh chú của người ta một trận.

Thế nên nếu muốn làm thì hãy làm cho tốt, tuyệt đối đừng phạm sai lầm.

Nếu xảy ra chuyện, ông già đó có thể không chịu được sự dọa nạt hoặc đánh đập.

Nếu xảy ra án mạng, cuối cùng tôi sẽ không có tâm trí mà dọn dẹp đâu." Đương nhiên rồi, những lời này Lý Ca đều lén lút nói với thuộc

hạ của mình, sao có thể để Tam Thúc nghe thấy chứ?

Nếu để ông ấy nghe thấy, thì chẳng phải là ở đây giương oai diễu võ, như một con hổ có cánh, đều sẽ đi ngang rồi sao, bởi vì ông ấy sẽ biết là họ sẽ không động thủ.

Mọi người nghe đội trưởng dặn dò như vậy thì biết vì sao đội trưởng vừa rồi không cho đánh ông già đó, xem ra là sợ xảy ra án mạng.

Đó cũng là đúng, khi xảy ra những chuyện như vậy.

Rõ ràng là một vụ bắt cóc, rồi cuối cùng lại bắt nhầm người, để ông già đó bị dọa chết.

May mà đại ca ra tay lớn, nếu không thì thật sự phải vào tù, không ra được rồi.

Bên này, Lâm Dương và bạn bè của anh sau một đêm nghỉ ngơi thật tốt, ngày hôm sau đã ăn xong bữa trưa, đang sốt ruột chờ đợi ở đó.

Hy vọng chủ nhà họ có thể gặp mặt một lần, dù sao thì anh đã trở về rồi, điều quan trọng nhất là gặp được Nam Mộ Bạch.

Nhưng bây giờ hắn chỉ thoái thác, không có ý định muốn gặp.

Thế nên mọi người đợi có chút sốt ruột, cộng thêm sắp có người đến rồi.

Nếu chuyện này mọi người không nói rõ, không thỏa thuận được.

Cuối cùng sau khi đám người đó đến, mọi chuyện sẽ rất khó kết thúc, cũng khó kiểm soát được cục diện.

Đúng lúc đó, phó nhân ngày hôm qua đã đến, thế là Lâm Dương đi vài bước, sốt ruột chuẩn bị hỏi rốt cuộc là thế nào rồi, có muốn gặp tôi không.

Hoặc thông báo một tiếng, tôi muốn gặp.

Dù sao thì cũng không biết thiếu gia kia rốt cuộc ở đâu, cái sân lớn như vậy cũng không thể tìm thấy hắn.

Ai ngờ Lâm Dương còn chưa kịp mở miệng hỏi, thì phó nhân kia đã nói.

"Các vị xin mời đi theo tôi, thiếu gia nhà tôi đã chuẩn bị gặp các vị.

Thiếu gia bảo tôi đưa các vị đến tiền sảnh, có lời muốn nói với các vị.

Ông ấy cũng biết mục đích của chuyến đi này, đừng sốt ruột, hãy bình tĩnh nói xong những chuyện đó, mọi người nói chuyện xong thì mọi thứ tự nhiên sẽ dần dần được giải tỏa." Phó nhân nói.

Thế là mấy người đi theo sau phó nhân kia, đi qua từng hành lang một, rồi đến tiền sảnh.

Tiền sảnh vô cùng lớn.

Chương 384

Nhìn là biết đây là nơi tiếp khách của một gia tộc có cảm giác lịch sử lâu đời.

Bên cạnh đặt mấy cái ghế, giữa có một cặp ghế, trông như chỗ của chủ nhân, nhìn những chiếc ghế đó cũng đặc biệt thoải mái.

E rằng giá cả cũng không hề rẻ, cũng có niên đại nhất định.

Tóm lại cả gia đình đều tràn ngập một cảm giác niên đại và một cảm giác ưu việt của một gia tộc lớn.

Vừa bước vào thì thấy một người đàn ông mặc áo bào trắng đứng quay lưng về phía họ.

Đợi khi họ vừa bước vào, người đàn ông đó quay đầu lại, quả nhiên đúng như những gì đã tưởng tượng, ngoại hình vô cùng thanh tú, cũng vô cùng trắng trẻo.

Giống như một cô gái vậy, vô cùng xinh đẹp.

Những lời nói đùa ngày hôm qua quả nhiên y hệt.

Người đàn ông này không những đẹp trai, mà còn vô cùng khí phái, cũng vô cùng tao nhã, xem ra là một lương ngẫu vô cùng tốt.

Đúng lúc vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Thiên Chân đã dùng tay chọc chọc vào cánh tay Văn Cẩm, nhưng Văn Cẩm lại tỏ vẻ vô cùng ngượng ngùng, đánh vào cánh tay anh.

“Chào mừng các vị khách nhân, ngày hôm qua Nam tôi tiếp đãi không chu đáo, xin mời các vị ngồi xuống đi.

Có vấn đề gì cần hỏi thì hôm nay chúng ta hãy nói chuyện.

Tôi đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy vì các vị đã tìm đến tôi, chuyện

này giấy không gói được lửa, thế nên tôi sẽ nói thẳng ra mọi chuyện.

Dù sao hai gia tộc của chúng ta cũng đã lâu rồi, không phải sao, Lâm Dương!" Nam Mộ Bạch vừa nói những lời mời mọi người ngồi xuống, đột nhiên câu cuối cùng lại quay sang Lâm Dương, xem ra hắn đã hiểu rõ mọi chuyện, cũng biết mục đích chính của chuyến đi này.

Cũng như trong đó có những người như thế nào, làm gì.

Xem ra thiếu gia, tộc trưởng này đã hiểu rõ ràng mọi chuyện, quả nhiên không phải là một ngọn đèn cạn dầu.

Nếu không thì vì sao có thể đứng vững ở đây bao nhiêu năm mà không đổ chứ?

Cũng có lý của nó, xem ra đoàn người này đã đánh giá thấp thiếu gia gầy yếu này rồi.

"Cảm ơn tộc trưởng.

Thực ra trước đây tôi đã nghe ngài nói rồi, nhưng không biết vì sao trước khi tôi vào lại có một đám người ngăn cản tôi, cứ như là không muốn cho tôi vào.

Cảm giác chuyến đi này của tôi vô cùng không dễ dàng, nhưng họ cứ mãi ngăn cản tôi.

Tôi đã hỏi khắp tất cả mọi người, nhưng mọi người đều như không biết vậy." Lâm Dương trực tiếp hỏi Nam Mộ Bạch.

Quả nhiên, cao thủ đối đầu câu nào cũng mang gai, cảm giác y hệt.

Hai người trực tiếp hỏi thẳng ra như vậy, cũng không cảm thấy như vậy sẽ khiến tộc trưởng kia khó xử.

"Chuyện này à, thực ra cũng có chút không tiện, cảm giác trong khoảng thời gian trước đây tôi bị người ta giám sát.

Cũng không biết đám người đó là ai, thế nên tâm phòng bị có chút

mạnh.

Ngài cũng biết tôi là một gia tộc lớn mà." "Không thể nào để người khác muốn đến tìm là tìm thấy tôi được, thế nên tôi đã nói với những người trong tộc, dặn nếu có ai hỏi về tôi thì đừng nói ra.

Dù sao tôi cũng là toàn bộ hạt nhân của gia tộc này.

Nếu tôi xảy ra chuyện gì, thì gia tộc cũng sẽ trở thành một đống bầy nhầy khó mà tập hợp lại được.

Thế nên họ vô cùng nghe lời tôi." "Thế nên thực ra chuyện này, tôi đã dặn dò, cũng đừng suy nghĩ quá nhiều.

Hoàn toàn là không phải vì nhắm vào các vị, mà chỉ là trùng hợp, đúng vào khoảng thời gian đó thôi." Tóm lại, bất kể Nam Mộ Bạch đưa ra lời giải thích như thế nào, Lâm Dương cũng sẽ không tin, bởi vì nghe thôi đã thấy là một lời giải thích vô cùng miễn cưỡng, nhìn là biết đang nhắm vào.

Không cho tìm nơi này đã đành, nếu không phải thông minh hoặc đứa trẻ kia thành thật nói ra, thì căn bản sẽ không tìm thấy nơi này, thậm chí còn có chút không muốn gặp.

"Được rồi, nếu đã như vậy, tôi nghĩ chuyện này cũng có lý do, không nên tiếp tục nhắm vào ngài nữa.

Thế nên lần này, nhiệm vụ chính của tôi là hỏi xem hai gia tộc của chúng ta có mối quan hệ tốt như vậy, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, khiến mối quan hệ gia tộc của chúng ta trở nên như vậy, bây giờ bao nhiêu năm rồi mà không còn qua lại nữa." Lâm Dương đi thẳng vào chủ đề, hỏi ra chuyện cần giải quyết và ý đồ lần này.

"Thực ra chuyện này, tôi nhớ tôi chỉ biết một chút mơ hồ, đại khái mọi chuyện không rõ ràng lắm.

Chẳng qua tôi biết hai nhà chúng ta có mối liên hôn, nếu không có

sai sót thì tôi và tỷ tỷ của ngài đáng lẽ có một đoạn nhân duyên, nhưng tỷ tỷ của tôi không muốn gả.

Mặc dù ngày ngày ở khuê phòng, nhưng cũng sống thanh nhàn." "Thế nên lần này tôi cũng có chút lo lắng về việc thực hiện hôn ước.

Nếu đã như vậy, tôi yên tâm rồi, xem ra không ép buộc hôn nhân.

Nếu đã như vậy, tôi nguyện ý dốc hết sức mình để giúp đỡ, bởi vì nếu đã như vậy thì ân oán của đời trước, tôi nghĩ đời chúng ta phải cố gắng giải quyết cho xong." Nam Mộ Bạch nghe Lâm Dương nói về việc mối quan hệ của họ vì sao lại trở nên như vậy, không thành hôn với tỷ tỷ của hắn, thế nên đã yên lòng, đối với anh cũng có thêm nhiều thiện ý hơn.

Anh cũng đã nhìn ra, vốn dĩ tộc trưởng này ban đầu cảm thấy bị làm khó, cũng không phải thời cổ đại, cũng không phải thời đại đặc biệt cổ xưa.

Lại có cảm giác mình bị ép hôn, có chút dở khóc dở cười, nhưng không có cách nào.

Dù sao thì cũng có việc cần nhờ người ta nên cũng không thể quá lộ liễu mà trêu chọc.

"Vậy thì đa tạ tộc trưởng ngài rồi.

Thực ra tôi cảm thấy hai chúng ta có thể trở thành bạn tốt, dù sao tuổi tác tương đồng, rồi mọi người đều là người rất văn nhã, cũng không thích ồn ào, thích những chuyện vô cùng yên tĩnh.

Tôi nghĩ cuối cùng mối quan hệ của chúng ta chưa chắc đã không tốt đâu.

Ân oán đời trước quả thực đã khiến chúng ta phải gánh chịu mãi." Lâm Dương nói.

Rồi Nam Mộ Bạch gọi thuộc hạ đi đến một nơi tàng thư của gia tộc, nơi tất cả gia phả và câu chuyện của gia tộc đều được cất giữ ở đó.

Chương 385

Hắn bảo họ lấy ra xem mấy trang ghi chép về sự biến mất của Lâm Dương năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện này ngay cả phụ thân hắn cũng không nói cho hắn biết.

Thế nên hắn cảm thấy bên trong chắc chắn có một số chuyện không hay, thế nên hắn cảm thấy nên giải quyết cho xong, cũng có nghĩa vụ phải biết.

Vốn dĩ hắn không có ý định kế thừa gia tộc.

Thế nên hắn cũng không xem kỹ gia phả, cũng không hiểu rõ những thứ như vậy, chỉ biết tỷ tỷ của hắn có hôn ước với Lâm Dương.

Thế nên hắn cứ tưởng lần này anh muốn kết hôn với tỷ tỷ của mình, thế nên đối với anh có chút bài xích, vì tỷ tỷ của hắn cũng không thích Lâm Dương.

Dù sao thì một người xa lạ chưa từng gặp mặt cũng không quen biết, sao có thể gả cho người không có cảm giác gì chứ?

Đã tìm thấy gia phả, nhưng đối với một số chuyện trong khoảng thời gian đó lại không có manh mối lớn nào, cảm thấy vô cùng khó hiểu, cũng kỳ lạ.

Cuối cùng, trên một cuốn gia phả chưa bị tiêu hủy hoàn toàn những gì đã ghi chép, họ đã phát hiện ra chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian đó.

Lúc đó, vì mối quan hệ của ông nội anh rất tốt, thế nên đã cùng nhau đi đến một khu mộ táng ở Tây An để khai quật.

Nghe đồn bên trong ẩn chứa những thứ quý giá.

Vô cùng có giá trị, và chưa từng có ai khai thác được, thế nên họ đã có chút động lòng, cùng nhau đi, muốn khai thác những thứ đó ra.

Nhưng vô cùng kỳ lạ, lần đó mọi người đã không quay về theo đúng kế hoạch đã định, và ông nội Lâm Dương đã quay về giữa chừng.

Cuối cùng, ông nội Nam Mộ Bạch là người cuối cùng mới trở về.

Sau đó, hai gia tộc không lâu sau, cũng trong vòng một tuần đã chia rẽ.

"Xem ra tất cả vấn đề đều xuất phát từ đời trước.

Con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu con hỏi phụ thân thì chắc sẽ biết đại khái tình hình năm đó đã xảy ra chuyện gì, bởi vì người cũng không nói cho con biết, con cũng không hỏi.

Thực ra trước đây con hoàn toàn không biết chuyện này." "Nhưng con nghĩ nếu lúc đó có ân oán thì bây giờ cũng nên bỏ qua rồi.

Những người già của chúng ta đều đã qua đời, thế nên bất kể thế nào, bây giờ họ đã gặp nhau trên thiên đường, e rằng cũng nên làm hòa rồi.

Chúng ta cũng không cần thiết phải tiếp tục vướng mắc vào một chuyện, khiến hai gia tộc phải làm khó lẫn nhau.

Thế nên con sẽ đi hỏi phụ thân." "Bất kể thế nào, con cũng sẽ cố gắng hết sức để giải quyết chuyện này, hy vọng người của hai gia tộc chúng ta có thể hòa hảo như xưa và làm bạn bè, con cảm thấy đó cũng là một chuyện khá tốt." Nam Mộ Bạch nói.

"Thực ra trước đây tôi không phải là người như vậy, nhưng sau khi nghe ngài nói như vậy thì tôi yên tâm rồi, cảm thấy ngài cũng là một người khá tốt." Lâm Dương thực sự không hiểu Nam Mộ Bạch lại vì anh mà làm như vậy?

Thế là Lâm Dương đi về trước, bởi vì Nam Mộ Bạch nói muốn đi tìm phụ thân để nói chuyện, nên bảo thuộc hạ dẫn anh đi dạo một chút.

Phó nhân vẫn luôn phục thị anh, rồi dẫn anh đi dạo một vòng quanh khu vườn, vừa đi vừa giới thiệu.

Không muốn để khách nhân sau khi đến rồi lại không biết gì, chỉ biết phòng ở đâu, như vậy thì thật là không lễ độ.

Nam Mộ Bạch đến phòng phụ thân tìm phụ thân mình, hy vọng có thể nói chuyện với ông.

Phụ thân của hắn hình như cũng biết gần đây trong nhà có khách nhân, mặc dù không biết khách nhân rốt cuộc là người như thế nào.

Nhưng ông cảm thấy khách nhân này có thể có ảnh hưởng khá lớn đến con trai mình, thế nên có lẽ sẽ nói chuyện với hắn về chuyện của những khách nhân này.

Là một người phụ thân thì không thể né tránh, cũng không thể trốn tránh, thế nên ông đã đồng ý, muốn nói chuyện với hắn.

“Người nhà họ Lâm đã tìm đến con.

Con đã ngăn cản, cũng đã bảo người trong làng cố gắng ngăn cản, nhưng không có tác dụng, họ đã tìm đến rồi.

Con cảm thấy trong cái rủi có cái may.

Chúng ta không tin vào những thứ như ý trời sao, thế nên con cảm thấy vì ông trời đã để họ tìm đến chúng ta, xem ra là cho chúng ta một cơ hội.” “Hôm nay họ cũng đã nói với con về mục đích và ý đồ, con cảm thấy quả thực họ rất thành tâm muốn làm hòa với chúng ta, nhưng lại không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Con bây giờ là tộc trưởng của một gia tộc, không biết có nên dẫn

dắt cả gia tộc tha thứ hay không." "Dù sao thì chuyện giữa hai gia tộc, nếu con một mình quyết định, thì cảm thấy cũng khá vô trách nhiệm đối với mọi người.

Tóm lại, khi hai gia tộc xảy ra mâu thuẫn năm đó, cũng là do người của hai gia tộc tiến hành thảo luận.

Nhưng bây giờ con một mình ở đây, lại hỏi phụ thân, người có khả năng đưa ra quyết định như vậy không?" Nam Mộ Bạch hỏi.

"Chuyện năm đó con cũng đã nói với con rồi.

Con cũng biết thái độ của con, con biết con và người nhà của chúng ta đều đứng về một phía, cũng không hy vọng hòa giải với họ.

Nhưng con cũng biết trải qua bao nhiêu năm rồi, thù hận cũng dần dần phai nhạt, người trẻ tuổi cũng chưa trải qua chuyện của đời trước, thế nên không khắc cốt ghi tâm như vậy." "Nhưng thực ra khi ông nội và con nói chuyện, con cũng không hiểu vì sao lại như vậy.

Chẳng phải nếu tổ tông có ân oán, thì chúng ta là lớp hậu bối, thực ra nếu hòa giải cũng không có vấn đề gì lớn, vì chúng ta lại không làm gì sai.

Người làm sai là họ, rõ ràng chúng ta chỉ là người đến sau." "Nếu hòa giải thì cứ hòa giải đi, hoàn toàn không cần nghe lời ông nội, cũng không cần nghe lời con, bởi vì năm đó khi con bị khống chế, bị chỉ đạo không được đi quá gần với người nhà họ, con cũng có một vẻ mặt ngơ ngác, con cũng không hiểu rốt cuộc vì sao, nhưng lúc đó người nhà họ cũng không tìm con.

Bây giờ họ có ý muốn hòa giải." "Con nghĩ rằng, trên đời này kết giao một người bạn là khó nhất, thế nên đừng tùy tiện bỏ lỡ những người thật lòng kết giao bạn bè.

Con nghĩ bình thường con cũng ít bạn bè quá, nếu không thì sẽ nói

nhiều hơn một chút, cả người cũng sẽ khỏe mạnh hơn một chút.

Con cũng biết phụ thân mất quá sớm, khiến con phải trải qua nhiều chuyện, gánh vác quá nhiều, đến nỗi không giống với những người cùng tuổi." Nam Phi Hổ mặc dù đã có tuổi, hơn 50 tuổi, nhưng vẫn toát ra một vẻ âm khí.

Ông ấy là người xử lý đại sự, đối với đứa con trai này đặc biệt quý trọng.

Bất kể thế nào, ông đều cảm thấy đứa con trai này, mọi chuyện đều theo ý của nó.

Đứa con trai này vô cùng hiếu thuận, đều đã đồng ý, không tiếp tục ở vị trí đó nữa.

Chương 386

Ông ấy hy vọng hắn sẽ tiếp quản, để hắn trưởng thành sớm hơn, rồi khi xử lý chuyện của gia tộc, con trai ông ấy đã từ bỏ những niềm vui và cuộc sống thanh xuân vui vẻ mà đáng lẽ những người cùng tuổi nên có.

Rồi lại tiến vào vị trí kế nhiệm gia tộc, mỗi ngày đều bị những chuyện phiền phức vây hãm.

Thế nên ông ấy cảm thấy có lỗi nhất với đứa con trai này, cảm thấy đã cho hắn quá ít, đã nhận được từ hắn quá nhiều, thế nên mới cảm thấy đặc biệt có lỗi với con trai.

Đến nỗi bây giờ ông ấy cảm thấy thù hận giữa hai gia tộc còn không quan trọng bằng việc con trai muốn làm, Nam Mộ Bạch, vẫn luôn ngoan ngoãn như vậy.

Không ngờ vì chuyện này lại đưa ra yêu cầu với ông ấy, xem ra hắn biết những người đó, muốn hóa giải chuyện năm đó, thế nên vì sao ông lại không chiều theo ý con trai chứ?

“Phụ thân con biết, mặc dù con không có khái niệm về người nhà họ, cũng chưa tiếp xúc, nhưng con đã tiếp xúc với họ rồi, người yên tâm đi.

Con cảm thấy người nhà họ thực ra đều rất tốt.

Con cảm thấy những người kết giao bạn bè đều rất chân thành, cũng vô cùng không tồi.

Con thông qua tiếp xúc mà có được cảm nhận rằng, kết giao một người bạn khó, nhưng tạo dựng một kẻ thù thì dễ.” “Và giống như bây giờ, trong ngành nghề của con cũng khó kết giao bạn bè rồi.

Một gia tộc lớn muốn đứng vững trong xã hội, chúng ta dần dần không có gì có thể sản xuất ra được, thế nên dần dần bị xã hội lãng quên.

Nếu hai gia tộc liên hợp lại thì có thể sẽ mạnh hơn, đó cũng là một khía cạnh mà con muốn." Nam Mộ Bạch nghiêm túc nói với phụ thân mình.

"Con trai đã suy nghĩ nhiều như vậy rồi.

Xem ra phụ thân già rồi, không thể suy nghĩ chu toàn như người trẻ tuổi nữa.

Việc giao vị trí này cho con năm xưa thực sự không có một chút sai lầm nào.

Con nghĩ con có thể dẫn dắt cả gia tộc của chúng ta đi về phía trước tốt hơn, thế nên con mới giao vị trí này cho con, hy vọng con cũng không phụ lòng mong đợi của ta, dẫn dắt cả gia tộc của chúng ta từ từ đi tiếp." "Tuyệt đối đừng để bất kỳ ai tụt lại phía sau." Nam Phi Hổ nói một cách chân thành.

Nam Mộ Bạch gật đầu.

Đúng vậy, thực ra Nam Mộ Bạch đều biết chuyện gì đã xảy ra năm đó.

Thực ra không chỉ hắn biết, tất cả mọi người trong viện này đều biết.

Nhưng hắn cảm thấy một mình không thể đưa ra quyết định, nhất định phải báo cho phụ thân, thế nên mới giả vờ không biết.

Thực ra năm đó chỉ là ông nội nhà họ Lâm đã lấy đồ từ trong nhà.

Rồi ông nội nhà họ cảm thấy chuyện này không hay khi nói với ông ấy, hai người cuối cùng vì một chút chuyện nhỏ mà khiến hai gia

tộc tan vỡ như vậy.

Mặc dù lúc đó cũng không hiểu, nhưng cũng chỉ có thể bày tỏ sự thông cảm.

Nhưng tất cả những người trẻ tuổi không biết chuyện, những câu chuyện này được xâu chuỗi lại, không giống như hai gia đình, là một chuyện độc lập, mà có một câu chuyện hoàn chỉnh.

Cũng từ lúc ban đầu, khi họ vào khu mộ đó, thực ra ở cuối sa mạc, khu mộ đó một thời gian trước, Lâm Dương và bạn bè của anh đã đến đó.

Lúc đó ông nội Lâm gia đã gặp nguy hiểm ở bên trong, rồi bảo người lớn tuổi nhà họ Nam nhanh chóng rời đi, bởi vì ông đã lén lút lấy đồ bên trong.

Thế nên có những thứ không tốt có thể sẽ tấn công.

Rồi ông nội Nam gia có chút tức giận, cảm thấy đáng lẽ phải giao ra những thứ không tốt đó, ông ấy không được cùng hưởng.

Rồi một mặt đối mặt, rồi ông nội Lâm gia vì muốn họ nhanh chóng rời đi để không kéo theo, rồi Nam gia có chút tức giận.

Cảm thấy đáng lẽ phải giao ra những thứ không tốt đó, ông ấy không được cùng hưởng.

Rồi một mặt đối mặt, rồi ông nội Lâm gia vì muốn họ nhanh chóng rời đi để không kéo theo.

Thế là lúc đó khi người nhà họ Lâm đang vùng vẫy ở bên trong, sau khi chảy máu đã trở thành người bảo vệ của ngôi mộ đó.

Người nhà họ Nam mặc dù đã tách ra khỏi người nhà họ Lâm từ sớm.

Nhưng cũng đã loanh quanh một lúc mới ra được.

Thế nên câu chuyện đã trở thành người nhà họ Lâm ra trước, rồi người nhà họ Nam mới ra sau, bởi vì tất cả mọi thứ không được chia không đều nên cãi vã.

Chỉ có ông nội Lâm Dương không hiểu, vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà cãi nhau với bạn bè nhiều năm, vốn dĩ có thể giải thích.

Nhưng sau đó cảm thấy chuyện này giải thích không rõ ràng, điều quan trọng nhất là người nhà họ Nam không cho ông ấy bất kỳ cơ hội nào để giải thích, thế nên ông ấy đã từ bỏ, sau đó chỉ có thể trơ mắt nhìn bạn tốt của mình cứ thế mà rời đi.

Rồi hôn ước đã định cũng cứ thế mà kết thúc.

Mặc dù ông nội Lâm gia có chút không nỡ, có chút khó khăn, nhưng vì thể diện của mọi người lúc đó.

Đều là những người lớn tuổi và là những người nổi tiếng trong giới học thuật, thế nên ông ấy đã không.

Rồi nhìn đối phương rời đi.

Mặc dù trong lòng đều không nỡ, hy vọng đối phương đáng lẽ nên mở lời níu kéo.

Nếu lúc đó có một người ở giữa điều hòa thì hai gia đình chắc chắn sẽ không trở thành như bây giờ.

Vốn dĩ ban đầu, những trang giấy bị xé rách trên những tờ đó thực sự đã ghi lại những lời mà ông nội Lâm gia đã nói, cũng như tình hình đã xảy ra lúc đó.

Nhưng sau này, ông nội Lâm gia cảm thấy chuyện này không hay lắm, cảm thấy nếu cứ nói xấu gia tộc khác như vậy ở phía sau, thì cảm thấy vô cùng không có khí phái.

Rồi những lời giải thích sau này tất cả mọi chuyện trở nên hơi

phức tạp, thế nên mới xé đi mấy trang đó.

Vốn dĩ chỉ ghi lại một số phương pháp và chuyện đó đã xảy ra như thế nào, nhưng sau này, cũng có chút không muốn nhìn.

Điều quan trọng nhất là ông nội Lâm gia đã không nói với mọi người.

Chương 387

Chuyện xảy ra năm đó cũng không giải thích với bất kỳ ai, bởi vì ông ấy cảm thấy vì ông già nhà họ Nam lúc đó nghĩ mình sai, hiểu lầm.

Có chút tức giận và hờn dỗi.

Thế là ông ấy đã ra lệnh cho hậu bối, cũng không được đi tìm người nhà họ, hy vọng hai nhà cứ thế mà xong, bởi vì lúc đó ông ấy thực sự đã tức giận đến mức đầu óc nóng bừng.

Nhưng đến khi về già, tính tình thực sự đã dịu đi một chút.

Mỗi ngày ông ấy đều nhớ người bạn tốt đó, vì càng già càng cảm thấy cô đơn, càng nhớ bạn bè của mình.

Nhưng thực ra ông nội Lâm gia không biết, ông già nhà họ Nam cũng nhớ như vậy.

Hai người rõ ràng đều nhớ đối phương.

Nhưng chết sống cũng không chịu thừa nhận, cũng không đi tìm đối phương, lại còn để hậu bối vì hờn dỗi và hiểu lầm mà thành ra như vậy.

Hai ông già này đơn giản là vừa trẻ con vừa đáng yêu.

Phó nhân dẫn Lâm Dương đi dạo trong vườn.

Lâm Dương nhìn thấy trong ao vườn có những bông sen vô cùng đẹp, thế là anh đưa tay ra chạm vào, muốn sờ bông sen đó.

Loại sen đó vô cùng kỳ lạ, màu đỏ vô cùng đặc biệt, không giống những bông sen khác.

Rồi trên người nó luôn có những giọt nước, cảm giác vô cùng

tươi mới, thỉnh thoảng lại lay động, như có sức sống vậy, thu hút người ta vô cùng muốn chạm vào.

Lâm Dương nhìn như vậy, rồi đưa tay ra.

Ai ngờ vừa đưa tay chạm vào bông sen đó, bông sen đó nhanh chóng khô héo.

Lâm Dương cũng cảm thấy mình như bị một luồng khí tức nhàn nhạt xộc vào.

Cảm thấy khắp người đều có một mùi hương sen thoang thoảng và một cảm giác nhẹ nhõm sảng khoái, như thể đã lâu không hấp thụ năng lượng, bây giờ được bổ sung vậy.

Anh nhanh chóng nhìn xung quanh, phát hiện mình đang nhìn một nơi khác, và không có ai chú ý đến mình.

Thế là anh lại chạm vào mấy bông sen nữa, và giống như trước đó, chúng đều nhanh chóng bị anh hấp thụ, cảm giác năng lượng đã được bổ sung một chút.

"Ôi, hoa sen mà tôi nuôi ở đây rất đặc biệt, gọi là hồng liên.

Đặc biệt ở chỗ nó có sức sống, vô cùng kiên cường, giống như một đứa trẻ vậy.

Bình thường thì nó sẽ lay động màu hồng như một người, đến tối thậm chí còn phát ra âm thanh." "Nhưng vì sao lại khô héo mất mấy bông rồi, nó không dễ chết đâu, trừ khi có người hãm hại.

Không phải chứ, tôi vừa mới...

Tôi thấy sáng nay không có chuyện gì mà.

Hay là vì trong đất của nó có thứ không sạch sẽ nhỉ?" Người phó nhân kia vốn đang giới thiệu cho mọi người, lại đột nhiên phát hiện có mấy bông hồng liên đã khô héo, thế là hắn có chút lo lắng, có thể thấy

hắn vô cùng yêu quý những bông sen này.

Lâm Dương đứng bên cạnh không dám nói gì, cũng không dám làm gì, bởi vì lỡ không cẩn thận chạm vào xong, rồi lại hấp thụ hết năng lượng của nó, Lâm Dương cảm thấy quả thực không ổn.

Nếu không thì hoa sen bình thường có thể hấp thụ năng lượng xong sẽ khô héo sao?

Anh cảm thấy những bông sen này chắc chắn không tầm thường, nhưng không ngờ lại có sức sống, nhưng thực vật bình thường sao có thể có sức sống chứ?

Sao có thể có sức sống mạnh mẽ như con người chứ?

Anh có chút không hiểu, lại có chút tò mò.

Nhìn những bông sen đó, cảm giác như bên trong có quỷ vậy, tóm lại là cảm giác có gì đó không ổn, cảm thấy những bông sen này cần phải điều tra.

Phó nhân đang một bên suy nghĩ về nguyên nhân sen khô héo.

Tôi đang tham quan thì bỗng một nữ phó gọi thiếu gia và nói rằng lão gia muốn nói chuyện về một chuyện cần được giải quyết ngay.

Lâm Dương lập tức hoàn hồn, vội vàng quay về hướng sảnh chính vừa rồi.

“Cha tôi đã kể về chuyện năm xưa, chẳng qua là người lớn tuổi giận dỗi nhau thôi, không có chuyện gì lớn cả.

Chuyện xảy ra năm đó cũng khá phức tạp, ông nội tôi kể cũng không rõ ràng lắm, nhưng đại khái là đừng liên hệ gì với người trong gia tộc nữa.” “Nhưng cha tôi nghĩ, tình cảm gia tộc chúng ta bao năm qua không dễ gì buông bỏ.

Giờ đây, một bên đã muốn giảng hòa và xin lỗi.

Mặc dù bên đó không phải tôi, nhưng năm xưa Lâm gia đã làm ra chuyện trước, nên cha tôi thấy rằng nếu Lâm gia đã chủ động giảng hòa thì cũng đã thể hiện đủ thành ý rồi." "Vì vậy, cha tôi thấy không cần phải giữ mãi mọi chuyện trong lòng nữa.

Mọi người nên coi mọi chuyện đã qua như mây trôi nước chảy.

Nếu có thỉnh cầu hay muốn tìm tôi có việc gì, cứ nói với tôi, sau này hai gia tộc chúng ta sẽ hòa hảo như xưa." Nam Mộ Bạch cảm thấy chuyện năm xưa nếu mọi người đã quyết định tha thứ thì không nên nhắc lại nữa.

Nếu không, truy cứu ai đúng ai sai thì chưa chắc đã rõ ràng.

Vì vậy, hắn cho rằng một số chuyện đã qua rồi thì nên buông bỏ, không nên nhắc lại nữa.

Hắn quyết định nói lướt qua chuyện đó.

Lâm Dương cũng không quá để tâm, cũng không quá bận lòng về chuyện trên, nếu không thì hắn nghĩ mọi người nhất thời khó mà nói rõ ràng mọi chuyện được.

"Cảm ơn cậu.

Vốn dĩ, chuyện này là do gia đình tôi sai, đáng lẽ ra tôi nên là người giảng hòa.

Nhưng không ngờ mọi người lại rộng lượng đến vậy.

Chương 388

Tôi vốn nghĩ mình cần thêm thời gian mới có thể nhận được sự tha thứ, nhưng thấy mọi người đại lượng như thế, tôi cũng yên tâm rồi." Lâm Dương nói.

"Nếu đã vậy, tối nay chúng ta hãy làm một bàn tiệc thịnh soạn nhé.

Tôi sẽ mời cha tôi, chúng ta sẽ ăn bữa cơm đầu tiên cùng nhau, rồi coi như giảng hòa." Nam Mộ Bạch đề nghị.

Lâm Dương và bạn bè của hắn đương nhiên vui vẻ chấp thuận.

Trong một ngày vui vẻ như vậy, có lẽ mọi người không thể không tụ tập thêm chút nữa.

Thế là Nam Mộ Bạch phân phó xuống, bảo gia nhân bắt đầu chuẩn bị.

Tối nay phải bày một bàn tiệc thịnh soạn, hắn còn hỏi khách có thích ăn món gì không.

Đương nhiên, Bàn Tử sẽ không khách khí.

Thế là Bàn Tử, Thiên Chân và Văn Cẩm đều báo những món mình thích ăn, rồi người dưới đi chuẩn bị.

Lâm Dương cảm thấy hơi ngại vì bạn bè mình không khách khí như vậy, nhưng Nam Mộ Bạch thấy không có gì.

Hắn nói nếu mọi người đã muốn làm bạn thì cần gì phải khách sáo như vậy, có gì cứ nói thẳng không phải tốt hơn sao?

Đừng có che giấu.

Trong lúc chuẩn bị buổi chiều, mấy người trò chuyện với nhau.

Họ nói về những trải nghiệm gần đây, cả những tư liệu `đạo mộ`,

một số phim truyền hình, điện ảnh và âm nhạc yêu thích.

Mọi người thảo luận và nhận ra rằng họ khá hợp khẩu vị và tính cách.

Ai cũng cảm thấy, nếu Nam Mộ Bạch không bị giam giữ trong nhà, mà ra ngoài làm một vài việc, chắc chắn sẽ là một người rất có tài.

Bởi vì hắn rất quả quyết, có khả năng lãnh đạo, và khi nói chuyện với người khác thì khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Vì vậy, mọi người cũng dần dần bị Nam Mộ Bạch như vậy hấp dẫn, không biết từ lúc nào đã trò chuyện hết cả buổi chiều.

Nhưng Lâm Dương đột nhiên nhớ ra một chuyện: đã lâu như vậy, dù hắn có đi dạo trong vườn hay đến bất cứ đâu, cũng chưa từng thấy chị gái của Nam Mộ Bạch là Nam Uyển Nhi.

Tại sao Lâm Dương lại đột nhiên nhớ đến Nam Uyển Nhi?

Bởi vì hắn có hôn ước với Nam Uyển Nhi.

Thực ra, lúc mới nghe nói hai người có hôn ước, khi ở trong trạch viện này, hắn đã rất mong được gặp cô nương đó.

Bởi vì vừa mong chờ lại vừa có chút hồi hộp, không biết rốt cuộc là người như thế nào.

Nhưng đã lâu như vậy rồi, dù mọi người đều nói tiểu thư ở trong trạch viện, nhưng hắn chưa từng thấy, nên cũng không khỏi cảm thấy có chút hiếu kỳ.

“Nói thật đi, chúng ta đã trò chuyện lâu như vậy rồi.

Thực ra, tôi đã đi dạo trong vườn khá nhiều lần, cũng coi như đã xem xét khắp trạch viện một lượt, nhưng tôi vẫn chưa thấy chị gái của cậu đâu cả.

Dù sao thì, nếu là bạn bè của cậu, không phải cũng nên gặp nhau sao?

Tối nay cũng không nghe nói sẽ có cô ấy?" Lâm Dương vô cùng hiếu kỳ hỏi.

"Cậu muốn gặp chị gái tôi sao?

Thực ra là do tôi thiếu lễ độ, nhưng gần đây tôi cũng không biết chị ấy đang làm gì.

Vậy nhé, để tôi hỏi người hầu của tôi.

Bình thường thì khi rảnh rỗi, họ hay mang đồ từ chị tôi đến cho tôi, nên tôi không thường gặp chị ấy, nhưng người hầu của tôi thì thường xuyên gặp." "Tiểu Thất, chị tôi gần đây đang làm gì vậy?

Khách đã đến nhà mà chị ấy cũng không ra chào hỏi, thật là bất lịch sự quá, còn để khách phải tự mình nhắc đến." Nam Mộ Bạch hỏi người nam phó đó.

"Đừng trách tội, tôi chỉ tò mò nên mới hỏi vậy thôi.

Thật ra không biết cũng không sao.

Dù sao đây là chuyện gia đình chủ nhà, tôi là khách cũng không nên hỏi thẳng thừng như vậy." Lâm Dương có chút ngại ngùng nói, vì sợ người hầu kia tưởng mình bị mắng.

"Không sao đâu, thực ra đây là chuyện tôi phải để ý, cuối cùng lại để cậu phải nói, xem ra tôi đúng là tiếp đãi chưa chu đáo." "Thiếu gia, gần đây tiểu thư đã ra ngoài để thu mua một lô hàng, nên không có ở nhà.

Khoảng thời gian trước, tôi cứ nghĩ tiểu thư ở trong phòng, nhưng khi đến xem thì phát hiện không có.

Vì vậy tôi đã nhầm lẫn, thời gian trước đã có chút sai sót khi nói

với các vị, thật xin lỗi.” Người nam phó tên Tiểu Thất vội vàng xin lỗi mọi người.

Nam Mộ Bạch dường như đã sớm biết chuyện này, vẻ mặt rất thản nhiên.

Nhưng mọi người đều không thể đoán được tính cách của hắn, vì căn bản không hiểu Nam Mộ Bạch rốt cuộc là người như thế nào.

Sự hiểu biết về Nam Mộ Bạch cũng chỉ là phiến diện, có lẽ từ từ rồi sẽ hiểu thêm nhiều hơn, nhưng hiện tại vẫn chưa biết rõ rốt cuộc hắn là người thế nào.

“Bên tôi đã chuẩn bị xong cơm nước và rượu tiệc, mong các vị di chuyển đến sảnh chính.

Bàn ăn đã bày sẵn ở đó, hôm nay chúng ta sẽ ăn ở đó.

Cha tôi hôm nay cũng sẽ đến, sẽ gặp gỡ mọi người.

Cha tôi cũng đã nhiều năm rồi không gặp đứa cháu nhỏ của gia tộc có mối quan hệ rất tốt với chúng ta, rốt cuộc là trông như thế nào rồi?” Nam Mộ Bạch với vẻ chủ nhà mời mọi người, thế là mọi người vui vẻ cùng nhau đi tới.

Khi đến nơi, mọi người thấy một ông lão lớn hơn một chút so với chú của mình, đang ngồi ở vị trí chủ tọa bàn ăn chờ đợi.

Chương 389

Vừa thấy, họ lập tức đến chào hỏi.

Ông lão chính là gia chủ hiện tại, Nam Phi Hổ.

“Chào chú ạ.” Mọi người sau khi gặp Nam Phi Hổ đều đoán ra thân phận của ông, và rất lễ phép chào hỏi.

“Tốt tốt tốt, thấy nhà ta có nhiều trẻ nhỏ đến vậy, năm nay nhân đinh nhà ta thật hưng vượng nha, thật là vui.

Bình thường thì chỉ có hai cha con tôi ở đây, cộng thêm một đám người hầu, năm nay không ngờ lại có đông người đến vậy, thực ra trong lòng tôi cũng rất vui.” Nam Phi Hổ nhìn con trai mình và mọi người, cười nói.

“Mau ngồi xuống đi, thức ăn sắp được dọn lên rồi.

Hôm nay có cả một bàn đầy món ngon, mọi người cứ ăn thật nhiều nhé, đừng câu nệ gì cả, cứ coi đây như nhà mình mà ăn.

Tôi chắc chắn không thể chăm sóc từng người một, dù sao cũng nhiều đứa trẻ quá mà.

Lâm Dương, con ngồi cạnh ta, gần chú một chút, để chú có thể trò chuyện với con.” Nam Phi Hổ chủ động nói với Lâm Dương.

“Vâng ạ, Nam thúc thúc.” Lâm Dương vui vẻ đồng ý, ngồi vào vị trí bên phải gần Nam Phi Hổ nhất.

Vừa ngồi xuống không lâu, những người hầu, cả nữ phó, đều mang thức ăn đi lên.

Lâm Dương thấy mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ mọi người ngồi vào thì dọn lên, trong lòng nghĩ nhà họ Nam lễ tiết thật chu

đáo.

Vừa ăn vừa trò chuyện, mọi người nói về cuộc sống thường ngày.

“Lâm Dương, nghe nói cha mẹ con không còn nữa rồi sao?

Ta nhớ năm xưa ta với cha mẹ con thường chơi cùng nhau mà, tiếc thật.

Hồi đó mối quan hệ của ta cũng khá tốt, nhưng cha ta đã bảo ta cắt đứt liên lạc, không cho phép ta qua lại nữa.

Ta cũng lén lút liên hệ, nhưng hình như họ cũng đã chuyển đi rồi.” “Cho nên ta đoán, mối quan hệ giữa cha con và cha mẹ con năm xưa rất căng thẳng, họ kiên quyết muốn cắt đứt những liên hệ đó.

Sau đó thì mọi chuyện cũng chìm xuống, ta trực tiếp từ bỏ, không có gì đáng tiếc cả.

Dù sao thì năm xưa quan hệ giữa ta và con tốt đến vậy, không biết con có nhớ không.

Lúc đó con còn rất nhỏ, nhỏ hơn Uyển Nhi nhà ta một chút.” “Đại khái nhỏ hơn Uyển Nhi nhà ta chừng một tuổi.

Hai đứa dù sao cũng thường chơi cùng nhau.

Sau này thì không chơi được nữa.

Lúc đó ta đã nghĩ hai đứa nhất định phải định một `oa oa thân` (hôn ước từ nhỏ), vì hai nhà chúng ta quan hệ tốt như vậy, sau này chắc chắn sẽ tiếp tục ở bên nhau.

Ai ngờ giữa chừng lại xảy ra chuyện như vậy.” “Cuối cùng thì chuyện đó cũng chẳng đi đến đâu.

Con có nhớ ta không?

Nam thúc thúc đây mà, Lâm Dương.” Nam Phi Hổ nhìn Lâm

Dương và nói chuyện về quá khứ, bởi vì nhìn Lâm Dương mà ông nhớ đến cố nhân.

“Cháu đương nhiên là nhớ rồi, thúc thúc.

Cháu làm sao mà không nhớ được chứ?

Năm xưa tuy còn rất nhỏ, nhưng cháu vẫn có chút ấn tượng.

Cháu nhớ có một chị gái rất xinh, rồi cũng thích dẫn cháu đi chơi cùng.

Có lúc, cha cháu thường cùng thúc thúc đi câu cá, cháu nhớ lúc đó cha thúc thúc cưỡi xe đạp chở hai đứa cháu, rồi cả buổi chiều hai đứa cháu cứ chạy vòng vòng phía sau chơi đùa.” Lâm Dương nhìn Nam Phi Hổ đáp.

“Đúng đúng đúng, phải rồi, ai da, năm xưa ta cũng còn trẻ.

Cha mẹ con bây giờ không còn nữa rồi.

Sau này có chuyện gì cứ nói với thúc thúc.

Ta nhớ con có một người `Tam thúc` (chú ba) nhỉ, có quan hệ khá tốt với cha mẹ con, nghe nói hai người họ cuối cùng đã nương tựa vào nhau mà sống.” “Đứa trẻ này thật khổ mệnh nha, không biết cha mẹ con đã đi đâu rồi, nhưng hồi trẻ cả hai người đều rất khỏe mạnh.

Sau này có chuyện gì cứ nói với thúc thúc, ta có thể giúp được gì thì sẽ cố gắng hết sức giúp.

Giúp cha mẹ con chăm sóc con, dù sao ta là thúc thúc thì nhất định phải chăm sóc con nhiều hơn rồi.” Nam Phi Hổ nhìn biểu cảm của Lâm Dương xong, biết không thể tiếp tục nói về cha mẹ hắn nữa, thế là đổi sang chuyện khác, nói phải chăm sóc hắn nhiều hơn, bảo hắn thường xuyên qua lại, rồi vỗ vai Lâm Dương, thâm ý.

Nam Phi Hổ thấy đứa trẻ này thật sự rất đáng yêu, cũng cảm thấy

nó mệnh khổ.

Dù sao thì, nhìn dáng vẻ vui vẻ hồn nhiên vô tư của nó ngày xưa hoàn toàn khác với bây giờ.

Ông không biết có phải vì nó còn nhỏ nên không có những phiền não đó hay không, nhưng mỗi lần nhìn thấy đứa trẻ này ông đều cảm thấy rất xót xa.

Lâm Dương vui vẻ đáp ứng.

Vừa ăn vừa ăn, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện, cũng là mục đích của chuyến đi này: Hai ngày nữa, `Tam thúc` chắc chắn sẽ bị người khác ép đi mộ.

Hắn phải làm tốt mối quan hệ với Nam gia, nếu không thì đến một người giúp đỡ cũng không có.

Thế là, hắn chuẩn bị đưa chuyện này ra.

"À mà thúc thúc, cháu có một chuyện muốn nói với thúc thúc.

Cháu có một `Tam thúc`, vì lần trước cháu đi mộ đã đắc tội với một vài người, có thể nói là đã trộm mộ ấy ạ, nên cuối cùng cháu đã đuổi họ đi, rồi đắc tội với họ.

Vì vậy, hiện tại họ vẫn đang truy sát cháu, muốn bắt cháu đi, và giờ đang uy hiếp `Tam thúc` để tìm cháu." Lâm Dương đưa ra chuyện mà hắn vẫn luôn lo lắng, hy vọng Nam Phi Hổ có thể giúp đỡ.

Chương 390

Bởi vì hắn cảm thấy, một khi đã đến nơi này, nếu đơn độc tác chiến thì tỷ lệ chiến thắng sẽ không cao lắm sao?

“Con cứ yên tâm đi, Lâm Dương.

Chuyện này ta biết rồi.

Lại ở trên địa bàn của ta nữa, nếu cần thì ta tuyệt đối sẽ không để thúc thúc và con chịu thiệt thòi đâu.” “Chuyện này dù sao đã xảy ra và phát triển như thế nào, ta đều hy vọng con thành thật khai báo.

Nếu không thì ta nếu giúp con cũng cảm thấy rất không tự tin.

Ta giúp con, lỡ đâu người ta rất có lý thì không phải là một chuyện rất không hay sao?

Như vậy chúng ta sẽ bị coi là ức hiếp người khác.” “Đương nhiên ta biết con sẽ không lừa thúc thúc.

Ta chỉ muốn con kể lại mọi chuyện đã xảy ra, những gì đã trải qua hãy kể rõ ràng cho ta nghe.

Ta chỉ cần biết sự thật, những gì thực sự đã xảy ra.

Nếu không, ta giúp con cũng không hợp lý, ta cũng sợ chuyện bất công.” “Nhưng đương nhiên ta biết con là cháu của ta, ta coi con như cháu ruột.

Cho nên công bằng hay không ta chắc chắn sẽ đứng về phía con.

Nhưng ít nhất nếu ta muốn giúp đỡ thì cũng có quyền được biết một chút, đúng không?” Nam Phi Hổ nói với Lâm Dương, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà Lâm Dương phải cầu cứu, và đám người kia lại dám bắt cóc `Tam thúc` như vậy.

Sẽ có người mạo hiểm như vậy sao?

Nếu có chuyện như thế xảy ra, thì chắc chắn đã có chuyện gì đó nghiêm trọng, có thể là đã bị lấy mất thứ gì quan trọng.

Nếu không thì tại sao lại truy đuổi đến tận nhà người khác, rảnh rỗi không có việc gì làm sao?

Chắc chắn không phải vậy.

Nam Phi Hổ rất hiểu rõ điểm này.

Lâm Dương nghe Nam Phi Hổ nói vậy, thế là hắn đã kể lại toàn bộ quá trình mọi chuyện đã xảy ra một cách rõ ràng, minh bạch, chi tiết cho ông ấy nghe, cả chuyện lấy `quyển trục` và `hoàng châu tử` nữa, tất cả đều kể cho Nam Phi Hổ.

Nam Phi Hổ nghe xong đương nhiên cũng biết mục đích chính của Lâm Dương khi đến tìm ông là để làm gì rồi.

Muốn giảng hòa với ông, chắc chắn là để ông cho xuống mộ.

Năm xưa thực ra ông không biết mộ sẽ nhận chủ nhân, nhưng sau khi vào trong và tìm thấy ngôi mộ đó, ông phát hiện nó lại nhận chủ nhân.

Ông cảm thấy kỳ diệu, và vẫn luôn ở đó để canh giữ.

Thực ra ông không phải chủ nhân, mà là một người canh giữ.

Người canh giữ đã được công nhận thì phải luôn canh giữ, nếu không nếu bị người khác trộm đi thì người canh giữ sẽ khí huyết đại suy, rồi sức khỏe sẽ ngày một tồi tệ hơn.

“Chuyện này con không cần giải thích nữa, ta đã hiểu rõ tất cả nguyên do, mọi việc đã xảy ra. `Tam thúc` của con ta đương nhiên sẽ chăm sóc, chuyện này ta tuyệt đối sẽ vô điều kiện đứng về phía con mà giúp đỡ.

Đợi đi, toàn bộ người trong thôn sẽ giúp con một tay.” Nam Phi Hổ cuối cùng đã đồng ý, vì ông cảm thấy đứa trẻ này nhỏ tuổi đã rất đáng thương, nhỏ tuổi đã mất cha mẹ, lại còn có mối quan hệ tốt như vậy.

Hiện tại nhìn Lâm Dương vừa đẹp trai, lại làm việc dứt khoát, và đối xử với bạn bè rất chân thành, bên cạnh lại có nhiều bạn bè vây quanh, ông đã động lòng, muốn gả con gái mình cho hắn.

Thế là Nam Phi Hổ bóng gió hỏi trên bàn ăn, Lâm Dương bây giờ có bạn gái chưa?

Ai ngờ Lâm Dương đáp là hiện tại không có bạn gái.

Nghe vậy, Nam Phi Hổ yên tâm rồi.

Nếu không thì giới thiệu con gái mình cho Lâm Dương sẽ hơi khó xử, nhưng bây giờ với thân phận trưởng bối mà giới thiệu con gái cho hắn thì chắc là được.

Nhưng Nam Phi Hổ cảm thấy chuyện này nên để hai đứa gặp nhau trước, rồi từ từ phát triển thì tốt hơn, không thể lập tức tác hợp hai đứa ngay được.

Nếu không thì có lẽ trong lòng bọn trẻ sẽ có sự phản kháng, ông cũng biết con cái mình đều có chút tính cách nổi loạn.

Thuộc loại cha mẹ muốn làm thì không làm, nhưng cha mẹ càng ngăn cản thì càng muốn làm.

Vậy nên ai cũng có một giai đoạn nổi loạn như vậy mà, đều là thế cả.

“Hôm nay tôi rất vui vì đã tìm thấy thúc thúc ở đây, cũng là một người thúc thúc mà tôi rất thích hồi nhỏ.

Năm xưa tôi thắc mắc tại sao cả nhà lại đi nhanh như vậy.

Bây giờ lại được tìm thấy lại.

Thế giới này thật lớn, thật kỳ diệu.

Cứ đi vòng quanh một hồi rồi lại quay về như mọi người vậy." "Vì vậy hôm nay tôi cũng nên vui mừng.

Tôi nhận ra bao nhiêu năm qua, mọi người vẫn như người nhà, rồi giúp đỡ tôi.

Sau này thấy tôi sẽ rất quan tâm tôi.

Dù sao thì bao nhiêu năm nay tôi cũng thiếu thốn tình cảm như vậy rồi.

Và hôm nay tôi cũng cảm thấy vui.

Nếu đã vậy, mọi người hãy nâng ly, chúc mừng cho tôi." Lâm Dương đứng dậy, cầm ly rượu của mình, muốn cụng ly với mọi người.

Thế là tất cả đều đứng dậy, nói những lời chúc phúc.

Chương 391

Đại ý là chúc phúc Lâm Dương lần đầu tiên tìm lại được người thân, tìm lại được thúc thúc của mình, chúc mừng.

Mọi người vui vẻ cụng ly, uống cạn toàn bộ rượu trong ly.

Sau đó Nam Phi Hổ bảo mọi người về nghỉ ngơi, vì đã ăn xong cơm, lại uống nhiều rượu như vậy, hôm nay nên đi nghỉ sớm.

Thế là ông đưa họ về phòng riêng của mỗi người.

Đến tối, Nam Phi Hổ trở về.

Ông không cần người hầu đưa tiễn, tự mình đi vào một căn phòng gặp một cô gái.

“Uyển Nhi à, hôm nay con thấy rồi chứ?

Thằng bé kia thật sự rất tốt.

Hồi nhỏ, ta và cha mẹ nó đã định `oa oa thân` (hôn ước từ nhỏ) cho hai đứa.

Cứ tưởng nếu cha mẹ con phản đối thì chuyện này sẽ không thành, ai ngờ bây giờ lại để hai đứa gặp lại nhau.

Quan trọng nhất là nó không có bạn gái, con cũng không có bạn trai.” “Như vậy là vừa đúng lúc đó.

Ta biết cha nói vậy không được hay cho lắm, nhưng con cũng đã lớn rồi, hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa tìm được bạn trai.

Là cha, ta cũng rất lo lắng cho một cô gái như con.

Sau này nếu con phải sống một mình, lỡ ta đi rồi thì con phải làm sao?

Ta chắc chắn sẽ rất lo lắng, không yên tâm đâu.

Giao con cho nó, thực ra ta khá yên tâm.” Nam Phi Hổ nói thẳng với Nam Uyển Nhi.

Nam Uyển Nhi thầm nghĩ, cha nói gì vậy.

Nàng cảm thấy một chút đỏ mặt và hơi ngại ngùng, nhưng không để cha nàng quản chuyện này, vì nàng cảm thấy không được hay cho lắm.

“Được rồi mà cha, con sẽ tự lo liệu những chuyện này.

Cha đừng lo lắng làm gì.

Con gái lớn rồi chẳng lẽ con không tự chọn được sao?

Người con chọn, cha tin là mắt nhìn của con sẽ rất kém sao?

Đương nhiên là không thể rồi.

Cha đừng lo lắng cho con nữa.

Hãy lo lắng cho sức khỏe của mình đi, sức khỏe cha kém như vậy, suốt ngày uống rượu nhiều như thế.” “Con gái nhà người ta ba mươi mấy tuổi vẫn có người thích mà.

Cha đẹp trai như vậy còn lo không gả được sao?

Cha đừng quản chuyện tào lao này của con nữa, mau đi làm việc của mình đi.

Muộn rồi, mau đi ngủ đi, con cũng chuẩn bị nghỉ ngơi rồi, đừng làm phiền con nữa, mau ra ngoài đi.” Nam Uyển Nhi nói với cha mình, rồi bảo ông ra ngoài.

Nam Phi Hổ thực sự không có cách nào với đứa con gái này.

Nàng rất độc lập, rất kiên cường, vì đã lớn tuổi.

Hơn nữa, cô gái này từ nhỏ đã được gia đình huấn luyện, trưởng

thành trong môi trường nội trú, nên sẽ kiên cường và độc lập hơn người khác một chút.

Lại còn lớn lên trong một hoàn cảnh gia đình rất đặc biệt, trong một gia đình `đạo mộ`.

Vì vậy, cô gái này khi `hạ mộ`, đối với mọi chuyện đều thấy bình thường, cũng không hề rèn luyện bất cứ điều gì, nhìn mặt nàng cũng không thể đoán được có biểu cảm gì.

Vì vậy Nam Phi Hổ cũng không có cách nào phán đoán được con gái mình có tâm trạng như thế nào đối với thằng bé kia, thế là ông đành ra ngoài, về nghỉ ngơi.

Nam Uyển Nhi tẩy trang, thay bỏ bộ áo trắng đó, rồi đi nghỉ ngơi.

Nàng không quá để tâm đến lời cha nói, vì nàng nghĩ cha bao nhiêu năm qua, chỉ nhìn một người rồi giới thiệu vô số người cho nàng.

Nhưng nàng đều không có cảm giác gì đặc biệt, cảm thấy một mình cũng khá tốt.

Nàng không có hứng thú với những người mà cha giới thiệu, thậm chí có một số người còn "hư hữu kỳ biểu" (bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong rỗng tuếch).

Nhưng nội tâm của họ thì thật sự rất tệ, đến mức khiến người ta ghê tởm.

Vì vậy, nàng dần dần không còn khao khát hay muốn thứ tình yêu nam nữ nữa.

Nàng cảm thấy một mình cũng tốt, quan trọng là hiện tại cha nàng vẫn ở bên cạnh.

Nếu cha nàng không ở bên cạnh, có lẽ nàng sẽ muốn có người bầu bạn, nhưng bây giờ cha đã ở bên rồi, nàng cảm thấy việc chăm sóc tốt

cho cha là quan trọng nhất.

Sáng ngày thứ hai, mọi người cơ bản đều ngủ nướng.

Có lẽ vì tác dụng của rượu tối hôm qua, mấy người đều ngà ngà say, nên hôm nay thức dậy hơi muộn.

Sau khi rời giường, họ ở trong vườn, rồi chào hỏi Nam Mộ Bạch.

Buổi chiều, vốn dĩ họ đã hẹn sẽ đi một thôn gần đó để dạo chơi.

Bởi vì Nam Mộ Bạch thấy đã như vậy, rồi cũng chấp nhận đưa họ đi dạo một chút, rồi xem thử thôn đó trông như thế nào, rồi giới thiệu cho họ.

Chương 392

Ai ngờ đến chiều khi họ vừa ra ngoài, `Tam thúc`...

Một đám người cũng đuổi tới rất nhanh, không ngừng nghỉ đi tìm một trận.

Vốn dĩ khi vừa xuống máy bay, `Tam thúc` không muốn nói mình đang ở đâu.

Nhưng không chịu nổi đám người kia uy hiếp và ép buộc, nên ông đành phải nói mình ở đâu, rồi cùng họ đi tới.

Thế là vừa đến cổng trấn.

Cảm giác bên trong trấn hẳn có khá nhiều người sinh sống, khí tức hẳn là khá sung túc.

Nhưng thông tin về việc Lý ca xuất hiện ở cổng trấn thực ra đều đã truyền đến tai Nam Mộ Bạch.

Thực ra, phía bên hắn giám sát và quản lý rất nghiêm ngặt, vì vậy khi Lý ca vừa đến cổng trấn, Nam Mộ Bạch đã bảo Lâm Dương ra ngoài.

Quả nhiên, khi đến cổng trấn thì cũng vừa lúc, sau đó một đám người liền xảo diệu đối đầu với nhau.

Mặc dù Lâm Dương không biết rốt cuộc tại sao Nam Mộ Bạch lại biết, nhưng hắn cảm thấy đúng là một gia tộc tộc trưởng mà không có chút bản lĩnh và năng lực nào thì làm sao có thể làm tộc trưởng được chứ?

Cho nên hắn cũng không hỏi kỹ, rốt cuộc là chuyện gì.

"Thả `Tam thúc` của tôi ra đi.

Chuyện này không liên quan nhiều đến ông ấy.

Làm gì mà phải uy hiếp một ông lão, tuổi đã cao như vậy rồi, chắc chắn không chịu nổi hành hạ đâu.

Nếu không thì đổi người đi, đổi tôi là được rồi.

Dù sao thì người quan trọng nhất không phải là tôi sao?

Tôi đều có thể nhìn ra ý đồ của ngươi, cũng là vì người khác làm việc mà thôi." Lâm Dương nhìn `Tam thúc` nói.

"Thằng nhóc thối tha, mục đích lớn nhất của ta đương nhiên là ngươi, cần gì `Tam thúc` chứ?

Nếu đã vậy, thì đổi đi.

Dù sao ta cũng không thiệt thòi gì.

Ngoan ngoãn, lại đây trước đã.

Ta sẽ trói ngươi lại rồi mới giao `Tam thúc` đi." Lý ca không hề ngốc.

Sau mấy lần đối kháng trước đó, hắn biết đám người này rất kinh nghiệm, nên hắn cũng phải cẩn thận hơn, nếu không thì chắc chắn sẽ bị xoay như chong chóng.

"Vậy được rồi, tôi sẽ đến trước.

Nhưng nếu ngươi không giữ lời thì sao?

Dù sao thì khi ngươi đã trói tôi lại rồi, mà lại không giao `Tam thúc` cho tôi thì tôi cũng chẳng có cách nào.

Nếu cả hai chúng tôi đều ở trong tay ngươi thì chẳng phải ngươi sẽ có lợi lắm sao?" Lâm Dương có chút không tin Lý ca, thế là chất vấn.

"Yên tâm đi, chút chuyện này ta sẽ làm cho tốt.

Ta cũng không phải là loại người nói mà không giữ lời.

Đã có ngươi rồi, ta cần một ông lão làm gì chứ?

Suốt đường ông ta cứ lề mề làm ta phiền phức biết bao." Lý ca nói vậy với Lâm Dương, thực ra cũng rất có lý.

Dù sao `Tam thúc` trên đường chắc chắn sẽ gây ra đủ thứ rắc rối, khiến hắn cảm thấy phiền phức, nên hắn chỉ mong tống khứ ông ta đi càng sớm càng tốt.

"Lâm Dương, cậu đừng ngốc như vậy!

Chúng ta đông người thế này lẽ nào lại sợ sao?

Yên tâm đi, cả thôn này chỉ cần hô một tiếng thì chắc chắn mọi người đều sẽ ra giúp đỡ, căn bản không cần cậu phải đi làm con tin đâu." Thiên Chân vô cùng lo lắng nói.

"Không sao đâu, `Tam thúc` đang ở trong tay bọn chúng.

Cứ cứu `Tam thúc` xuống trước, rồi hãy cứu tôi." Khi Lâm Dương nói vậy, Nam Mộ Bạch đột nhiên nhìn hắn bằng một ánh mắt rất khác lạ.

Thực ra, trong lòng Nam Mộ Bạch đang nghĩ: "Thằng nhóc này nhìn có vẻ hiền lành như vậy, bình thường bạn bè thì đông, cứ tưởng là loại người tính cách rất tốt nhưng thực ra lại có chút mềm yếu.

Không ngờ lại có trách nhiệm đến thế, khi người thân gặp nguy hiểm thì không ngần ngại đi làm con mồi để đổi lấy người thân của mình." Nam Mộ Bạch đột nhiên có chút bội phục Lâm Dương.

Chỉ là Lâm Dương đã đổi vị trí với `Tam thúc`, bây giờ hắn đã trở thành con tin, trở thành người bị Lý ca uy hiếp, bất chấp mọi chuyện.

Dù sao thì Lâm Dương bây giờ đã yên tâm rồi, bởi vì chỉ cần người thân của hắn, người thân thiết nhất của hắn không ở trong tay

Lý ca, không bị những kẻ uy hiếp kia giữ, thì Lâm Dương cảm thấy bây giờ có thể yên tâm làm bất cứ chuyện gì, có thể thỏa sức ra tay.

“Mắc mưu rồi à?

Thực ra ta muốn ngươi, nếu không thì tại sao ta lại dễ dàng thả `Tam thúc` đi chứ?

Người thân thiết nhất của ngươi, giữ lại không phải sẽ có lợi hơn sao?

Thế là ta đã đạt được mục đích rồi.

Ta lập tức phải đi đây.

Mấy người lùi lại đi.

Chương 393

Ta chỉ cần Lâm Dương một mình thôi, chỉ cần không có chuyện gì xảy ra thì ta sẽ không động thủ." Lý ca cầm dao đặt lên cổ Lâm Dương, rồi đối diện với đám người phía trước.

Mặc dù người rất đông, Lý ca lúc đầu có hơi sợ hãi, nhưng Lâm Dương đã đề nghị đổi người.

Thế là hắn cứ thế mà đổi người.

Lý ca có chút may mắn, may mà Lâm Dương đã đề nghị, nếu không thì hắn chắc chắn sẽ không đồng ý đổi người.

Lâm Dương có lẽ không biết Lý ca đang tính toán gì, thực ra chuyện như vậy xảy ra cũng không có bất kỳ trở ngại nào, nên cũng có một phần lỗi, nhưng hắn không quan tâm, vì `Tam thúc` đã an toàn là hắn thấy tốt rồi.

"Tuyệt đối đừng động, tuyệt đối đừng vội vàng.

Lỡ đâu con dao đặt trên cổ hắn, không cẩn thận trượt tay thì sao?

Sẽ chảy máu.

Lúc đó trên đường chắc chắn sẽ gây ra phiền phức.

Vì vậy nhất định phải bình tĩnh, tuyệt đối đừng sốt ruột.

Ta sẽ không ép, ta sẽ mở đường cho ngươi đi." Nam Mộ Bạch nháy mắt ra hiệu với mọi người, ý bảo phối hợp với nhau, dù sao cũng đừng để đám người kia nhìn ra sơ hở, nếu không thì kế hoạch và mục đích sẽ hoàn toàn thất bại, Lâm Dương thậm chí có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Dù Lý ca có thả hay không, Nam Mộ Bạch tin rằng hắn chắc chắn

không thể thoát khỏi địa giới này, vì mảnh đất này quá quen thuộc với hắn rồi, bất kể ở đâu.

Phía sau có một chỗ có `cạm bẫy`, có thể nhân cơ hội đó mà sử dụng `cạm bẫy`.

Thế là Nam Mộ Bạch nháy mắt ra hiệu cho những người trong trấn, bảo khi lùi lại thì di chuyển về phía đông bắc một chút, như vậy sẽ chặn hết đường đi.

Vì vậy, Lý ca chỉ có thể đi về phía đối diện, đi vào khu rừng đó.

Trong rừng đó, thỉnh thoảng người trong tộc đi săn sẽ đặt một số `cạm bẫy`.

Rồi thu thập con mồi.

Những chuyện này hắn đều rõ ràng.

Làm một tộc trưởng mà những chuyện nhỏ nhặt này cũng không rõ sao?

Vì vậy hắn cố ý dẫn đám người kia đến đó.

Quả nhiên, Lý ca vốn nghĩ đã bắt được người cần bắt, rồi cũng lấy được thứ cần lấy, sau đó lần này hắn cũng nên thắng rồi, phải nhanh chóng rời đi.

Ai ngờ khi rút lui, những tên thủ hạ của hắn không biết tại sao cứ lùi dần lùi dần rồi tất cả đều rơi vào `cạm bẫy`.

Có một cái hố rất lớn, một số người thậm chí còn đạp phải `bộ thú giáp`.

Nhưng những tên rút lui phía sau thì chậm hơn một chút, vì vậy những tên thủ hạ phía sau đó, bây giờ hoặc là đang mắc trên cây, hoặc là ở dưới đất, hoặc là chân bị `bộ thú giáp` kẹp chảy máu không ngừng, không thể động đậy được.

Trông rất tàn nhẫn, biết là bị trọng thương.

Hắn thấy khu rừng này nếu so tài hoặc đấu trí với người địa phương thì căn bản không đấu lại.

Bây giờ Lý ca mới biết mình đang ở trong tình huống nguy hiểm đến mức nào.

Nhưng cũng không kịp rồi.

Hắn chỉ có thể lợi dụng Lâm Dương hiện tại để tự bảo toàn, quan trọng nhất là phải thoát ra ngoài, không thể bị bắt giữ, nếu không thì chắc chắn sẽ bị tra hỏi.

"Đúng là quá hèn hạ!

Tốt lắm, các ngươi đã để ta đi, vậy mà bây giờ lại đặt `cạm bẫy` ở đây, cố ý dẫn dụ ta.

Lúc nãy đám người kia lùi lại, tại sao lại chặn hết con đường đó đến mức ta không thể đi được?

Nếu không thì bây giờ ta đã đi rồi.

Bọn người các ngươi thật hèn hạ nha, chính nhân quân tử không làm như vậy!" Lý ca vô cùng tức giận nói.

"Ta đâu có ép ngươi chọn con đường đó?

Ngươi phải tự chịu hậu quả.

Quan trọng là ngươi không chịu động não.

Không có ư?

Trong rừng chắc chắn sẽ có một vài thứ liên quan đến dã thú chứ.

Mấy thứ này đều là trò vặt thôi.

Nếu ngươi còn lùi nữa, e rằng cả người ngươi sẽ bị bắn chết đấy." Nam Mộ Bạch cả người vô cùng văn tĩnh, vô cùng nho nhã,

nhưng khi thực sự ra tay tàn nhẫn thì mọi người đều chưa từng thấy.

Lâm Dương, Bàn Tử, Tiểu Ca, Thiên Chân và Văn Cẩm nhìn thấy cảnh tượng đó đều kinh ngạc đến ngây người.

Không ngờ khi hắn ra tay tàn nhẫn lại tàn nhẫn đến vậy, lần đầu tiên thấy Nam Mộ Bạch như thế này, thật sự đã giật mình một cái.

"Tốt nhất là ngươi nên biết điều mà thả bạn của ta ra, rồi ngoan ngoãn trốn đi.

Nếu không thì đám thủ hạ này của ngươi cuối cùng sẽ chỉ như lũ chuột ở đây thôi." Nam Mộ Bạch nhìn hắn rất bình tĩnh, không hề hoảng hốt nói.

Lý ca quay đầu nhìn những tên thủ hạ của mình, từng tràng than khóc vang khắp nơi, mỗi tên đều la hét ầm ĩ, nghe thôi đã thấy phiền.

Chúng đều kêu cứu mạng, những lời nói đó khiến hắn tức giận.

Chương 394

“Nếu sự tình đã thành ra thế này, ta cũng không còn cách nào.

Ta quản giáo thủ hạ không nghiêm, nên chúng mới ngu ngốc như vậy.

Lần này xem ra cũng không thể trách chúng được.

Nếu đã vậy, chúng ta hãy làm một giao dịch công bằng khác đi.

Ta sẽ thả Lâm Dương, các ngươi hãy chuẩn bị cho ta một chiếc xe, và phải cứu thủ hạ của ta xuống.

Ta sẽ lập tức giao Lâm Dương cho các ngươi.” Lý ca đã hết cách rồi, Lâm Dương là con bài cuối cùng của hắn.

Đương nhiên, hắn tin rằng Lâm Dương có vị trí khá cao trong lòng bọn họ.

Lý ca đánh cược vào vị trí quan trọng của Lâm Dương.

Nếu Lâm Dương thực sự như những gì hắn thấy, một người lãnh đạo và điều hòa khá tốt trong đội, thì hắn mọi người đều rất coi trọng Lâm Dương.

Dù có muốn hay không, thì đội này thực ra khi ở bên nhau rất hợp tác.

Hắn đã nhìn ra được, họ rất coi trọng bạn bè, một hành vi rất tốt, khiến hắn có thể tận dụng cơ hội này, đánh cược rằng lần này họ có dốc hết sức để cứu Lâm Dương hay không, có thể thả hắn đi hay không?

“Được, thành giao.

Cứu người, rồi đi sắp xếp một chiếc xe tải lớn.” Nam Mộ Bạch

nói với người trong tộc.

“Được rồi, mặc kệ.

Ta ở đây xin cảm ơn tộc trưởng.

Ngài có thể thả ta đi, yên tâm đi.

Chỉ cần ta cảm thấy an toàn, ta lập tức sẽ giao Lâm Dương cho các ngươi.

Dù sao thì ta có đông người như vậy, nếu không giao Lâm Dương thì e rằng ngay cả thôn này ta cũng không đi ra được, thậm chí ngay cả rừng cũng không thoát được.” Lý ca nói.

Bên cạnh, Bàn Tử, Tiểu Ca, Thiên Chân và Văn Tĩnh đều nhìn Nam Mộ Bạch với ánh mắt khác.

Họ cảm thấy một người trẻ tuổi như vậy mà lại có kiến thức như thế, có lẽ cũng liên quan đến việc từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm tộc trưởng.

Vì vậy họ rất kính nể.

Nam Mộ Bạch cảm thấy một người như vậy lại có khí phách như thế. `Tam thúc` đứng một bên quan sát cũng cảm thấy đứa trẻ này thật sự không tệ, dù sao trông hắn cũng có khí phách.

Hắn làm mọi chuyện đều khiến ông khá hài lòng, dù sao cũng hài lòng hơn đứa cháu ruột của mình nhiều.

Ông cảm thấy cháu mình không bằng người khác, nhưng thực ra trong lòng ông rất yêu đứa cháu đó.

Không ai được nói xấu cháu ruột của ông, nếu không thì `Tam thúc` là người rất bao che khuyết điểm.

“Tất cả những thứ ngươi muốn ta đều đã có.

Đương nhiên, ta cũng hiểu quy tắc, ngươi lên xe trước.

Quy tắc chung là ta sẽ cho ngươi lên xe trước, không cần vội.

Nhưng Lâm Dương phải được buông ra trước, không thể cứ mãi kề dao vào cổ hắn như vậy.

Nếu không thì ta có lẽ sẽ không vui, hôm nay có thể các ngươi sẽ không đi ra được đâu." Lý ca nghe Nam Mộ Bạch nói vậy xong, vội vàng đặt dao xuống.

Lâm Dương được giải thoát, nhưng thủ hạ của Lý ca vẫn chưa được cứu xuống.

"Cứu người!" Nam Mộ Bạch ra lệnh.

Lập tức, những người trong gia tộc và một số dân làng, hợp lực cứu tất cả những tên kia xuống.

Sau khi cứu xuống, họ chu đáo bôi tạm một ít thuốc cho chúng.

Ngừng máu ngay lập tức là quan trọng nhất.

Sau đó, tất cả đều được đưa lên xe tải.

Vì sao lại dùng xe tải?

Vì người rất đông.

Dùng xe tải có thể chở được rất nhiều người, để Lý ca có thể rời đi nhanh nhất, cũng phải chọn một phương tiện vận chuyển lớn rất thích hợp.

"Tất cả những gì ngươi muốn, tất cả mọi chuyện ta đều đã giúp ngươi lo liệu xong.

Ta thậm chí còn đã chuẩn bị thuốc cho các ngươi rồi.

Chỉ có điều, đây đương nhiên chỉ là tạm thời, tốt nhất là sau khi ra ngoài, hãy nhanh chóng tìm một bệnh viện để chữa trị cho tất cả.

Nếu không thì có thể một số người sẽ đối mặt với nguy cơ cắt cụt chi đấy.

Vậy bây giờ người của ta có thể giao cho ta rồi chứ?" Nam Mộ Bạch nói xong, Lâm Dương liền như một khối khoai lang nóng bỏng, lập tức được giải thoát khỏi tay Lý ca.

Hắn thấy Lý ca vẫn luôn liếc xéo Lâm Dương, trong lòng cũng vô cùng bất an.

Chắc hẳn hắn cũng cảm thấy bây giờ mình đang ở trên địa bàn của người khác, cũng không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, nên cảm thấy vô cùng sợ hãi, lập tức giao Lâm Dương đi rồi.

Chương 395

Thế là Lý ca vội vàng ngồi xe rời khỏi nơi đó, không quản gì nữa, trước tiên phải đưa thủ hạ của mình đến bệnh viện để chữa trị mới là việc khẩn cấp.

Nếu không cứ kéo dài, e rằng tình hình sẽ thực sự rất nguy hiểm.

Dù sao `bộ thú giáp` loại đồ vật đó uy lực khá lớn, nếu không bị thương vào xương thì đã là may mắn rồi.

Đương nhiên, Lý ca cũng không biết rốt cuộc có bị thương vào xương hay không, hắn lại không phải bác sĩ, đương nhiên không thể nhìn ra được những thứ đó.

“Không sao chứ?

Vừa nãy con dao kề vào cổ, ta thấy hình như có xước một chút, chảy ra một ít máu.

Vừa nãy khi cầm máu ta có mang thuốc rồi, ta nghĩ còn lại một ít để con bôi.

Sau đó hai ngày nữa khi về thì con thay thuốc, lúc rảnh rỗi đừng chạm vào nước.” “Vết thương nhỏ thôi, chỉ cần siêng thay thuốc, rồi đừng chạm vào nước thì có lẽ một hai ngày sẽ lành.

Vì thuốc của ta đều rất chất lượng, đều là thuốc hoàn toàn tự nhiên, đều do ta hái lượm rồi chiết xuất ra, nên căn bản không có chất phụ gia, dược liệu cũng rất mạnh.” Nam Mộ Bạch quan tâm nhìn vết thương vừa bị xước của Lâm Dương xong, liền bảo người hầu lấy một ống thuốc cầm máu vừa dùng, rồi giao cho Lâm Dương, bảo hắn khi về thì dùng cho tốt.

Nhưng Lâm Dương cảm thấy Nam Mộ Bạch chạm vào mình thật

đặc biệt kỳ cục và không thoải mái.

Mặc dù không hiểu sao lại cảm thấy tay Nam Mộ Bạch rất trơn, có lẽ vì là công tử nhà giàu, từ nhỏ không làm việc nhà.

Cho nên cảm giác chạm vào bàn tay mềm mại, trơn tru đó có chút không thoải mái, như cảm giác bị điện giật tê tê vậy.

Vì vậy Lâm Dương vô thức né tránh Nam Mộ Bạch, hắn cũng cảm thấy không thích hợp, thế là vội vàng rút tay về.

Lâm Dương sau đó nói lời cảm ơn Nam Mộ Bạch, hôm nay nhờ nàng mà mình được cứu, vì vậy rất biết ơn Nam Mộ Bạch.

Hôm nay hắn cũng nhìn ra Nam Mộ Bạch thực sự có năng lực của một người lãnh đạo, một tộc trưởng, trách gì lại được làm tộc trưởng.

Thế là, mọi người từ từ đi về.

“Thằng nhóc ngốc này, lúc ở trong tay ta thì không bị thương chút nào, vậy mà vừa đi một cái là bị thương ngay.

Không phải cố ý chứ?

Rồi làm ta thấy đặc biệt đáng thương.

Rồi cũng cảm thấy tinh thần hy sinh vô tư của con thật vĩ đại.

Vì vậy, lát nữa về ta sẽ nấu đồ ăn ngon cho con, chắc chắn là con thích mà, hồi nhỏ con cũng hay làm nũng với ta như vậy.” `Tam thúc` tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại xót xa cho cháu mình, nhìn vết hằn đỏ trên cổ Lâm Dương, trong lòng có chút tức giận mắng Lý ca.

Lâm Dương cũng biết, tuy `Tam thúc` miệng nói vậy, nhưng ông là loại người "dao miệng đậu phụ tâm" (khẩu xà tâm phật), thực ra những hành động quan tâm của ông Lâm Dương đều thấy cả.

Nam Mộ Bạch không nói gì thêm, dặn dò mọi người hôm nay hãy nghỉ ngơi thật tốt, sau khi mọi người đã mệt mỏi thì đều trở về, nàng

trở về phòng mình, Lâm Dương cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Mọi người ở đó bàn tán về việc Nam Mộ Bạch hôm nay đã đẹp trai đến mức nào.

“Trời ơi, Lâm Dương, cậu có cảm thấy hôm nay Nam Mộ Bạch thật sự rất ngầu không?

Tôi từ tận đáy lòng cảm thấy có một người mà tôi ngưỡng mộ đến vậy.

Đơn giản là, vốn dĩ tôi nghĩ hắn có thể chỉ đẹp trai, rồi lại có chút bản lĩnh.

Bây giờ thì tôi thấy hắn thực sự xứng đáng với danh tiếng, vừa có năng lực lại vừa đẹp trai, lại còn biết cách đối nhân xử thế.” “Nhìn xem, người ta đã tha thứ cho chúng ta rồi.

Mặc kệ trong lòng mọi người có bao nhiêu chuyện, rồi có bao nhiêu cảnh giác, cha của hắn cũng rộng lượng như vậy, trách gì lại dạy ra một đứa con trai tốt như thế.” Bàn Tử than thở nói.

“Bàn Tử, cậu không phải là động lòng rồi đấy chứ?

Với một chàng trai mà lại khoa trương đến vậy.

Không phải hắn có một chị gái tên là Nam Uyển Nhi sao?

Chắc là có chút cơ hội đấy.

Hai chị em chắc là cũng khá giống nhau, dù sao đều lớn lên từ nhỏ, phẩm tính giữa họ cũng không tồi.

Xem ra gia tộc này di truyền ngoại hình cũng khá được.” “Có thể thử xem sao, Bàn Tử.

Đã thích người trong gia tộc người ta đến vậy, ngay từ đầu còn không ngừng ca ngợi đứa em trai của hắn.” Thiên Chân nhìn Bàn Tử với vẻ nịnh bợ, thế là nói đùa.

Bàn Tử đánh hắn một cái.

“Nói bậy bạ gì đấy?

Lỡ đâu bị người khác nghe thấy thì sao?” “Thấy chưa, lúc ta không có mặt đã xảy ra chuyện gì rồi.

Ta muốn nghe xem gia đình họ thế nào, ta cũng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kể cho ta nghe đi, dù sao thì ta đã lâu không tiếp xúc với người nhà rồi.

Ta chắc chắn phải gặp cha của hắn, có lẽ lát nữa Nam Phi Hổ sẽ tìm ta.” `Tam thúc` hiếu kỳ hỏi.

Thế là Lâm Dương đã kể lại mọi chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian đó, chi tiết cho `Tam thúc` nghe.

“Nói thật, ta thật sự không biết những chuyện đó.

Cảm ơn con đã kể cho ta nghe, bởi vì lúc đó ta đều ở bên ngoài học tập.

Gia tộc Nam Phi Hổ tiếp xúc nhiều nhất với cha mẹ con.

Đáng tiếc là cha mẹ con không còn nữa rồi, nên ta và họ lúc đó không có bất kỳ giao thiệp nào.” `Tam thúc` giải thích.

Chương 396

Quả nhiên không bao lâu, có một người hầu tìm `Tam thúc`, và truyền lời: "Thưa tiên sinh, gia tộc chúng tôi hy vọng được gặp gỡ cố nhân của chúng ta.

Nên gặp nhau.

Bây giờ huynh đệ tỷ muội của chúng tôi cũng không còn, vì vậy hai gia tộc chúng ta bây giờ nên nương tựa lẫn nhau.

Gia chủ muốn gặp ngài, xin mời đi cùng tôi." Thế là `Tam thúc` đi theo người hầu đó.

Sau khi đến phòng của Nam Phi Hổ, ông ta rất nhiệt tình tiếp đãi `Tam thúc`.

Trước đây hai người chưa từng gặp mặt, nên ông ta cũng không biết `Tam thúc` này không phải `Tam thúc` năm xưa.

Lúc đầu hai người hàn huyên, dù sao những người không quen biết gặp nhau thì cũng cần trò chuyện.

Ban đầu họ nói về sự phát triển của các gia tộc trong mấy năm qua.

Ví dụ, gia tộc giống như gia tộc Lâm Dương vẫn luôn từ từ chuyển hướng sang bảo vật quốc gia, hy vọng biến chuyện này thành một việc công ích.

Rồi báo cáo cho quốc gia.

Nhưng người Nam gia thì dần dần rút lui, cũng không còn hiếu kỳ về những chuyện bên trong nữa, mà vẫn luôn canh giữ ngôi mộ.

Mọi người nói chuyện về sự phát triển.

Rồi dần dần, `Tam thúc` cũng nói rõ mục đích của mình khi đến gặp Nam Phi Hổ lần này.

Sau đó hai người tiếp tục tiến thêm một bước, đã lập ra một số kế hoạch.

Họ cũng tiến hành thảo luận, và cả `Tam thúc` lẫn Nam Phi Hổ đều quyết định để con trai và cháu trai của họ cùng đi.

Hai ông lão không thể cứ ngồi yên làm những chuyện như vậy nữa.

Vì vậy họ chuẩn bị giao những chuyện như thế này cho thế hệ trẻ làm, cũng không chuẩn bị tiếp tục nhúng tay vào nữa.

Dù sao thì già rồi cũng phải truyền lại vị trí cho thế hệ sau.

Nếu không thì làm sao để những người dưới phát triển được chứ?

Hai người đã đạt được sự đồng thuận, rồi lập kế hoạch xem lúc nào, ngày nào là tốt nhất để đi `hạ mộ`.

Bởi vì chuyện `hạ mộ` cũng cần phải chọn thời gian tốt, nếu không thì va chạm với anh linh, có thể sẽ rước họa vào thân.

Trong phòng Nam Mộ Bạch, Nam Mộ Bạch từng chút một cởi chiếc áo bó ngực ra.

Ngực nàng không hề bằng phẳng mà dập dờn gợn sóng, làn da mịn màng như mỡ đông, đôi tay và đôi chân đều thon dài và mảnh khảnh.

Nàng từ từ bước vào trong nước.

Trong nước, Nam Mộ Bạch khẽ mở đôi môi anh đào như nhả ra hương thơm.

“Lâm Dương, cậu ta thực sự là một người khiến ta cảm thấy hứng thú.” Lý ca dẫn thủ hạ ra khỏi rừng liền lập tức tìm bệnh viện, vội vàng đẩy thủ hạ của mình vào phòng cấp cứu.

May mắn là mọi người đều không bị thương nặng, chỉ cần nằm viện một thời gian.

Nhưng chi phí nằm viện trong khoảng thời gian đó, và cả thời gian bị trì hoãn nữa, Lý ca không thể trì hoãn được.

Thế là hắn đành mặt dày gọi điện thoại cho ông chủ.

Lý ca đã kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian đó, chi tiết cho ông chủ của mình nghe.

Đương nhiên, lúc đầu, khi bắt giữ `Tam thúc` và Lâm Dương, khoảng thời gian đầu đều rất thuận lợi.

Một đoạn đương nhiên hắn đã thêm mắm thêm muối kể rất hay, nhưng sau đó, hắn cũng đã kể lại toàn bộ trải nghiệm thất bại cho ông chủ.

"Thằng ngu nhà ngươi, ta sớm biết không nên tin ngươi.

Lẽ ra ngay từ cơ hội cuối cùng đó ta đã nên đổi người rồi.

Đồ vô dụng, giao việc gì cũng làm không xong.

Ta hoàn toàn thất vọng về ngươi rồi.

Cứ ở đó mà dưỡng thương đi.

Chuyện này ta sẽ không cần ngươi quản nữa, ta sẽ tiếp tục phái người khác đi." Ông chủ tức giận nói.

"Nhưng ông chủ, tôi cảm thấy tôi đã quen thuộc với nơi đó rồi, tôi..." "Câm miệng!

Ta đã quyết định rồi.

Ta nói cho ngươi biết, ta đã cho ngươi cơ hội cuối cùng, ngươi đã không nắm bắt tốt.

Bây giờ đừng mong ta sẽ cho ngươi bất kỳ cơ hội nào nữa.

Ta sẽ đổi một người có năng lực hơn đi.

Hy vọng ngươi đừng trở thành vật cản, làm hỏng kế hoạch.” Lý ca muốn giải thích thêm một chút, nhưng ông chủ đã trực tiếp cắt ngang lời hắn.

“Alo, A Ninh, cô đến văn phòng một chuyến.

Ta muốn giao cho cô một nhiệm vụ, đến một nơi để xử lý một chuyện.” Ông chủ sau khi cúp điện thoại liền gọi một cuộc điện thoại khác. `Tam thúc` và Nam Phi Hổ thảo luận xong, đã định ngày khởi hành là ngày mốt, và cũng đại khái chuẩn bị những thứ cần thiết.

Chương 397

Người Nam gia nhất định phải đi cùng, chỉ là Nam Phi Hổ nghĩ rằng con trai mình đi cùng sẽ thích hợp hơn.

Nếu ông ta đi cùng, e rằng sẽ làm phiền những người trẻ tuổi.

Ông ta vốn đã lâu không `hạ mộ`, chỉ hồi trẻ thích những thứ này nên đi theo cha mình.

Nhưng sau đó phát hiện dưới lòng đất rất hiểm nguy, cũng không có gì vui vẻ.

Hồi đó còn là một đứa trẻ, sau này dần dần không còn thích nữa.

Đến khi ba bốn mươi tuổi, biết phải kế thừa một phần sự nghiệp của gia đình, thì hoàn toàn không có kỹ năng được bồi dưỡng khi còn trẻ.

Vì vậy sau khi trưởng thành, cha ông ta cũng tự nhiên không để ông ta tiếp tục truyền thừa nữa, mà chuyển sang bồi dưỡng con trai mình, Nam Mộ Bạch.

May mắn là Nam Mộ Bạch đã không phụ lòng cha mình, nếu không thì Nam Phi Hổ chắc chắn sẽ cảm thấy không tốt lắm.

Bởi vì lúc đó ông ta không có đứa con trai nào học được hay kế thừa được một phần sự nghiệp của gia tộc.

Ông ta cũng là thế hệ nhỏ nhất lúc bấy giờ, vốn sinh ra một cô con gái, vốn cha ông ta đã không hài lòng.

Sau này khó khăn lắm mới có được một đứa con trai, đương nhiên phải bồi dưỡng đứa con trai đó rồi.

“Cái ông Nam Phi Hổ này, thật sự là một người rất sảng khoái.

Ông ấy đều có thể nhìn ra chúng ta cần gì, rồi muốn làm gì.

Vừa rồi trực tiếp gọi tôi đến, sau khi tôi đưa ra yêu cầu của chúng ta, ông ấy liền ngụ ý có thể cung cấp điều kiện và môi trường cho chúng ta, cũng đồng ý cho chúng ta xuống đó tìm kiếm, nhưng có một điều kiện." "Điều kiện của ông ấy là chúng ta phải chia sẻ những tài nguyên mà chúng ta có được, tức là cả `quyển trục` và `hoàng châu tử` đều phải để ông ấy xem.

Rồi nữa, nếu chúng ta tìm được thứ gì trong mộ, cũng cần phải cho ông ấy xem xét.

Cuối cùng thì, nếu tốt hơn, trong lần tới khi đến địa điểm cuối cùng đó, ông ấy hy vọng con trai ông ấy có thể đi cùng tôi." "Nhưng tôi thấy điều kiện này đưa ra một chút cũng không quá đáng, tôi cũng có thể chấp nhận.

Dù sao thì trong đó cũng có một phần công sức của người ta.

Nếu đã kết bạn rất tốt với Nam Mộ Bạch, thì mối quan hệ rõ ràng là ổn.

Nếu đã vậy, dẫn bạn bè đi cùng cũng được thôi mà, cả ba chúng ta đều là những người tham gia vào việc tìm kiếm `châu tử`." `Tam thúc` sau khi trở về vô cùng vui vẻ, vội vàng kể cho Lâm Dương nghe kết luận vừa thảo luận với Nam Phi Hổ.

"Đúng vậy, ta cũng cảm thấy Nam Mộ Bạch là một người rất tốt với mọi người, rồi cũng rất nhanh chóng kết bạn với ta.

Hắn đối xử với người khác cũng chân thành và nhiệt tình.

Ta cảm thấy đi cùng hắn hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhiều thêm một người thì nhiều thêm một người giúp đỡ thôi mà, bất kể sau này dưới lòng đất hay trên đường có gặp nguy hiểm." "Ta cảm thấy đám người kia một khi đã biết, dù biết hay không biết rõ,

chắc chắn cũng có thể đoán được trong tay chúng ta có một thứ gì đó.

Nếu không thì tại sao lại vô cớ đến đây, tìm một đám người lớn như vậy làm gì chứ?

Vì vậy chắc chắn họ sẽ lại đến cướp `châu tử` lần nữa, chúng ta tuyệt đối không thể lơ là được." Lâm Dương nói.

"Hy vọng nếu lần tới gặp lại cái tên đó, thì đừng có ngu ngốc, khờ khạo như vậy nữa.

Mấy lần ba lượt bị chúng ta lừa.

Mặc dù chúng ta thường xuyên lăn lộn trên `đạo thượng` (đường đời, giới giang hồ), rồi ai cũng hơi sốt ruột, nhưng tôi lần đầu tiên thấy một người đầu óc không biết xoay chuyển đến vậy.

Không ngờ lại giả vờ như kiểu xã hội đen, suốt ngày hung hăng dữ tợn." Bàn Tử nói.

"Đúng vậy, tôi cũng thấy cái tên đại ca đó tuy là đại ca, nhưng không có chút năng lực phán đoán nào.

Lúc đó khi hắn ở cùng nhau, tôi đã dùng một chút `ly gián kế` nhỏ, vậy mà có thể khiến toàn đội biến thành như vậy, thật sự rất kỳ lạ.

Tôi cũng không biết tại sao hắn lại tin tôi đến thế, sau đó không tin tôi rồi cũng không biết đề phòng tôi." "Cuối cùng thì để nhóm chúng ta chạy thoát, cứ như chơi trò chơi vậy.

Thật sự cần kỹ thuật nha, xem ra hắn không có kỹ thuật rồi." Thiên Chân tiếp lời, mấy người kia đều gật đầu, cảm thấy chuyện này có mắt mà thấy, cái tên đó thật sự đầu óc không đủ số, thật sự không thông minh.

Dù sao thì làm việc gì cũng chậm hơn người khác nửa nhịp, ai cũng đã phản ứng rồi, vậy mà hắn lại nửa hiểu nửa không, cuối cùng

mấy người bọn họ chạy thoát, chắc chắn là đã ức hiếp đám người đó rồi.

“Thôi được rồi, mấy đứa đừng có anh cả trêu em út.

Trình độ của người ta tốt đến mức nào chúng ta cũng không biết, vậy mà lại đi trêu chọc người khác.

Thật sự lớn rồi mà chưa thấy đâu, bản thân thì trưởng thành không ít bản lĩnh, cũng nhiều lời lẽ.

Quan trọng là thuận nước đẩy thuyền thôi.

Chờ đến ngày mai Nam Mộ Bạch chắc chắn sẽ tìm chúng ta để thảo luận chuyện này.” “Bởi vì hôm nay tôi đã nói chuyện với cha của hắn rồi, nhưng Nam Phi Hổ cảm thấy tối nay đã quá muộn, không cho phép mọi người tiếp tục thảo luận chuyện này, hãy nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao thì nghỉ ngơi mới là quan trọng nhất.

Vì vậy Nam Phi Hổ nói ngày mai ông ấy sẽ bảo con trai mình chủ động tìm chúng ta, không cần lo lắng, mọi chuyện ông ấy đều ghi nhớ trong lòng.” `Tam thúc` nói.

Thế là không ai còn than phiền về Lý ca nữa, rồi đi rửa mặt.

Lâm Dương cũng chuẩn bị nghỉ ngơi, dù sao cũng không còn sớm nữa, phải hình thành thói quen ngủ sớm dậy sớm.

Mọi người đều khá thích điều đó, chỉ là nằm trên giường rồi có ngủ được hay không lại là chuyện khác.

Bên kia, Nam Phi Hổ bước vào phòng Nam Mộ Bạch, thấy nàng đang đọc sách, liền nói: “Ta đã nói chuyện với `Tam thúc` xong rồi.

Sau đó hai chúng ta sẽ cùng xuống.

Hai ông già chúng ta sẽ không xuống nữa.

Chương 398

Con nhớ kỹ, khi đi thì phải bảo vệ Lâm Dương thật tốt.

Một cô gái đi thì đặc biệt không an toàn, con biết chưa?

Ngày mai con hãy đi tìm hắn để thảo luận tất cả chi tiết.

Ta đã định ngày mốt là có thể xuất phát rồi." "Không phải thằng nhóc Lâm Dương kia thật sự không có cảm giác gì sao?

Ta cảm thấy nếu hai nhà chúng ta mà kết thân thì thực ra khá tốt.

Dù sao chúng ta cũng có `oa oa thân` mà, chỉ là suýt chút nữa không thành công.

Nếu không thì hai đứa bây giờ đã ở bên nhau rồi, không chừng con cái cũng đã sinh ra rồi ấy chứ." Nam Phi Hổ nghiêm túc nói.

"Con biết rồi, cha đừng nhắc lại chuyện đó nữa.

Gia tộc chúng ta hiện tại mọi chuyện đều chưa ổn định mà." Nam Phi Hổ nghe con gái mình từ chối yêu cầu, cũng hơi buồn, nhưng chỉ nghĩ có lẽ con gái mình đơn thuần không thích Lâm Dương mà thôi.

Dù sao thì con gái ông đã đến tuổi rồi, nếu không phải vì ngày xưa không có con trai mà chỉ sinh ra một cô con gái, người trong nhà cũng sẽ không để một cô con gái giả trai để giữ vị trí tộc trưởng.

Nếu không có kỹ thuật trộm mộ, cha của con bé cũng sẽ không ép con bé phải xuống mộ liên tục, rồi phải huấn luyện, ai ngờ cuối cùng lại thành ra như vậy.

Kế thừa vị trí gia tộc, nên ông cảm thấy đối với cô con gái ở cái tuổi xuân sắc như hoa mà phải giả làm đàn ông, mỗi ngày phải nói chuyện và đi đứng y như đàn ông để luyện tập kỹ năng giả trai, cũng

thấy có lỗi với con bé.

Vì vậy ông vẫn luôn giúp con bé lo liệu hôn sự, hy vọng tìm cho con bé một lang quân như ý, nhưng tìm mãi, ông cảm thấy Lâm Dương thực sự rất phù hợp.

Hồi đó ông nghĩ, đứa trẻ này bây giờ không biết thế nào rồi, hai nhà cũng không liên hệ nữa, nhưng bây giờ sau khi nối lại liên lạc thì phát hiện Lâm Dương, đứa trẻ này cả EQ lẫn IQ đều rất cao.

Lại thêm nhóm bạn bè xung quanh, nhìn nhân duyên cũng rất tốt, nên ông nghĩ, thật ra nhận nuôi cũng không tệ, nếu không thì tiếp tục hoàn thành mối liên hôn chưa xong, nếu không thì một cô gái như vậy làm sao có thể tìm được người con trai yêu thích đây?

Thế là Nam Phi Hổ gọi Nam Mộ Bạch, tức Nam Uyển Nhi.

Chuyện này nghe vừa đau lòng vừa đáng thương, một mặt cảm thấy một cô gái vì sự nghiệp gia tộc mà phải giả trai, đóng giả con trai, nghe như là hủy hoại cả một đời cô gái vậy.

Nhưng cô gái này một chút cũng không kém cạnh con trai ở chỗ nào, quản lý sự nghiệp gia tộc ngày càng phát đạt, quản lý cả một đại gia đình đều rất hòa thuận.

Nếu không phải vì Lâm Dương đến thôn này, Nam Phi Hổ căn bản sẽ không cảm thấy con gái mình dường như đã động lòng.

“Được rồi cha, con biết cha lo lắng cho con, nhưng nếu con thật sự thích người ta, mà người ta không thích con thì phải làm sao?

Cho nên bây giờ là xã hội mới rồi, căn bản không có chuyện chỉ phúc vi hôn như thời đại ngày xưa, rồi các loại sắp đặt của gia đình, bây giờ đều là tự do hôn nhân.” “Cho nên đừng có mỗi ngày ở đây khuyên nhủ con, dù sao con cũng không vội gả cho ai, nhưng lại cảm thấy nếu thật sự đến lúc đó, con cũng sẽ không từ chối, nhưng ý kiến

của cậu ấy cũng quan trọng chứ, tùy tiện sắp đặt một người, con đồng ý rồi, nhưng người ta không chừng có cô gái khác thích thì sao, hay là cha đi khuyên nhủ cậu ấy đi." Nam Uyển Nhi một mặt nói với cha mình.

Vì ông vẫn luôn sốt ruột sắp xếp cho con bé hết người này đến người khác, bất kể thích hay không, đều muốn sắp xếp cho con bé gặp gỡ một số chàng trai.

Nhưng vừa nhìn thấy không thích thì ngay từ cái nhìn đầu tiên đã coi đối phương như anh em, cảm giác như hai người đang yêu đồng tính vậy, nên hơi khó xử.

Mặt khác, đối tượng quả thực có chút cảm giác, nên cảm thấy không được, cũng phải thăm dò Lâm Dương chứ, vạn nhất cậu ấy đã có cô gái mình thích thì sao?

Nhìn Lâm Dương đối với cô ấy, tình cảm giống như tình anh em hơn, cô cũng đã quen rồi, sau khi gặp một người con trai thì trực tiếp coi người ta như anh em.

Cô không hề có cảm giác gì khác nhưng lạ thay dường như cô đã dần dần động lòng, đặc biệt là hôm nay nhìn Lâm Dương có trách nhiệm như vậy.

"Được rồi, cha không nói nữa, cha không nói nữa, chuyện này lớn rồi, xem mà liệu.

Dù sao thì vài năm nữa, ông nội cũng không còn nữa, gia tộc này cuối cùng cha sẽ tìm đại một người, nếu tìm được bạn trai phù hợp, cha sẽ để con rể của cha kế thừa sự nghiệp gia tộc, nhưng nếu không tìm được, cha sẽ tìm đại một người vậy, cha nhất định phải gả con đi." Nam Phi Hổ rất tự tin nói.

"Vậy ngủ sớm đi, cha ra ngoài đây, đừng đọc sách quá lâu, buổi tối

ngủ sớm như vậy thì rất tốt cho da và tinh thần." "Được rồi cha, lớn tuổi rồi sao lại lo lắng cho con nhiều vậy, hồi đó cha cũng không quá bận tâm chuyện này, xem ra cha già rồi, vậy mà lại bắt đầu lo lắng chuyện này.

Cha về lo cho cha tốt đi, sức khỏe mới là quan trọng nhất, ngủ sớm tốt cho cơ thể, ngủ sớm dậy sớm." Nam Uyển Nhi biết cha mình đều vì mình tốt, nhưng bất đắc dĩ, cũng cảm thấy buồn cười, cha già rồi tâm địa lại trở nên mềm yếu.

Nhớ hồi nhỏ, cô là một cô gái.

Nhưng lại bị dạy dỗ như một cậu bé, rất đau lòng và rất buồn, vì không thể mặc những chiếc váy hoa xinh đẹp, rồi đi những đôi giày nhỏ xinh đẹp sao?

Nhưng không có cách nào, cha cô có ông nội cô.

Căn bản không quan tâm đến phương pháp, chỉ một mực, muốn bồi dưỡng cô, đưa cô đến đủ loại nơi rất nguy hiểm, tuổi thơ đều không có ký ức vui vẻ đặc biệt, cảm thấy vĩnh viễn rất u ám.

Ở lì một chỗ, dẫn đến hồi nhỏ có chút trầm cảm nhẹ và tự kỷ.

Nhưng đợi đến khi lớn lên, dần dần phát hiện ông nội cũng tốt với cô, cha cũng tốt với cô, năm đó cũng có thể vì bất đắc dĩ thôi.

Cô cũng cố gắng hết sức hy vọng có thể hiểu cho cha.

Có thể hiểu cho ông nội, tuy năm đó mẹ cô có khuyên đừng bồi dưỡng một cô gái thành ra như vậy, mẹ lén lút mua cho cô những chiếc váy nhỏ xinh đẹp để mặc.

Chỉ là không có bất kỳ cơ hội nào để mặc, chỉ có thể vào đêm khuya thanh vắng trốn trong nhà thử, thử xong thì nhanh chóng cởi ra, còn phải nhìn xung quanh xem có ai đột nhiên xông vào không.

Nếu bị cha.

Hoặc ông nội phát hiện thì sẽ trực tiếp đốt hết váy của cô và có thể sẽ liên lụy đến mẹ.

Vì vậy cả tuổi thơ cô đều rất cẩn thận, nhưng lớn lên sau đó phát hiện cha càng già tâm địa càng mềm.

Lúc ông nội qua đời lén lút cho cô rất nhiều đồ tốt mà ông nội cất giấu khi còn trẻ, những thứ này cha cô đều không biết, vì vậy cô dần dần cũng học được cách tha thứ.

A Ninh thực sự rất khó xử, một bên là người bạn tốt nhất, tuy rằng không chắc là bạn thân, trong lòng nhất định đang có những suy nghĩ khác.

Nhưng cũng là người bạn khá tốt, sau đó mọi người đều đã quen biết, rồi một bên khác lại là ông chủ của cô, ông chủ có ân tình rất lớn đối với cô.

Bất kể là cứu mạng hay cho tiền để cô sống tiếp, cô đều không thể trái lời ông chủ, vì vậy cô đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, không làm thế này cũng không làm thế kia được.

Cho nên cô cũng không biết bây giờ nên làm thế nào, tuy đã ra sân bay, nhưng bây giờ cầm điện thoại 10 phút vẫn do dự, cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Chương 399

Lần này ông chủ để cô đi một mình, không phái bất kỳ cấp dưới nào, ban đầu cô nghĩ ông chủ tin tưởng năng lực nghiệp vụ của mình, bây giờ cô nghĩ chắc chắn là vì ông chủ biết cô quen Lâm Dương nên phái một mình là đủ rồi.

Đến buổi trưa lúc ăn cơm, cả một đại gia đình đều ngồi quây quần bên nhau.

"Bây giờ tôi đã lên kế hoạch xong, ngày kia chuẩn bị xuống rồi, đã như vậy thì mọi người nên ngồi lại với nhau, thường xuyên nói chuyện như vậy, hoặc ăn một bữa cơm đều được, tiễn mọi người lên đường thì quá sớm đúng không?

Cho nên không bằng coi đây là bữa tiệc gia đình của chúng ta đi." Nam Phi Hổ rất nhiệt tình hiếu khách, nên chủ động đứng dậy nói chuyện với mọi người.

"Phi Hổ ngàn vạn lần đừng như vậy, cháu đều là đám tiểu bối toàn bộ đều nhờ vả chú, cho cháu một chỗ ở, rồi cho cháu một bữa cơm ăn, cho nên lần này thật sự rất cảm ơn.

Chú cũng nhiệt tình hiếu khách, như cháu trai của chú vẫn luôn đi theo chú, người trong gia đình chú đều đặc biệt tốt, đặc biệt nhiệt tình, làm bạn với chú cũng đặc biệt thoải mái." Tam Thúc đại diện cho người nhà đứng dậy nói.

Dù sao thì ông cảm thấy nói chuyện rất hợp cạ, rồi đứng dậy cụng ly uống rượu.

Mọi người ngồi xuống ăn cơm, đang ăn thì Lâm Dương nói với Nam Phi Hổ.

“Thúc thúc, thật ra cháu cảm thấy rất kỳ lạ nha, nhà chú tổng cộng có hai người sao?

Cháu nhớ không phải chú còn có một cô con gái sao, lần trước hỏi thì chú đều không trả lời, nhưng bây giờ đã lâu rồi, cháu cảm thấy chuyện này không đúng lắm, nếu lâu như vậy mà không về, không phải nên lo lắng sao?” Lâm Dương nhìn Nam Phi Hổ hỏi, thật ra chỉ đơn thuần là quan tâm cho gia đình ông ấy mà thôi, không có bất kỳ cảm xúc nào khác, cũng không có ý gì khác.

“Đừng quản con bé, con bé vẫn luôn rất đặc biệt, rồi đi đâu cũng đi một mình, cũng có thể là muốn đi du lịch thôi, nên tôi bình thường đều ít quản, ít liên hệ với bên ngoài, nên điện thoại các thứ cũng không thường dùng, một khi đã đi ra ngoài, không biết lúc nào sẽ về, về thì sẽ về.” “Con bé ít liên hệ điện thoại với tôi, nhưng sẽ viết thư, nên đợi một thời gian nó sẽ nói cho tôi lý do lâu nay không về, nếu không nhận được thư thì tôi mới nên lo lắng.” Nam Phi Hổ nói câu này, đối mặt với Lâm Dương, nhưng kết thúc xong thì liếc nhìn Nam Mộ Bạch.

“Lâm Dương nha, sao cháu lại quan tâm đến Nam Uyển Nhi như vậy?

Chẳng lẽ nghe nói hai nhà trước đây có liên hôn, rồi có chút quan hệ với Nam Uyển Nhi, nên cháu mới quan tâm và tò mò như vậy sao?

Cháu chưa gặp con bé, sao lại quan tâm đến con gái nhỏ của nhà ta như vậy, đợi sau khi cháu gặp, thấy con bé xinh đẹp như thế, chẳng phải muốn cưới ngay sao?” Nam Phi Hổ nửa đùa nửa thật nói.

Nam Mộ Bạch vừa nghe vậy lập tức ánh mắt rất nghiêm túc nhìn về phía Lâm Dương, mọi người vừa nghe Nam Phi Hổ nói như vậy, cảm thấy có chút tin tức bát quái, rồi đều nhìn về phía Lâm Dương, xem cậu ấy trả lời tiếp theo như thế nào.

“Không có ạ, chỉ là một cô bé, cháu thấy đi ra ngoài lâu như vậy, rồi không lo lắng, cũng cảm thấy rất thần kỳ.

Cháu thấy người nhà chú đều khá đầy đủ, cứ nghĩ là cô ấy thích thường xuyên ở nhà, nên con gái chú lâu như vậy không về, cháu thấy hơi tò mò thôi ạ.” Lâm Dương đột nhiên cảm thấy sớm biết đã không hỏi vấn đề này rồi, thật sự rất xấu hổ.

“À ra vậy, vậy chú hỏi cháu một vấn đề được không?

Lâu như vậy rồi, cháu có bạn gái chưa?

Hoặc là có cô gái nào thích không, dù sao chú thấy cháu đi ra ngoài lâu như vậy rồi, hình như cũng không nói chuyện với cô gái nào, duy nhất là đi cùng cô bé này, cháu biết quan hệ bạn bè thân thiết.” Nam Phi Hổ đột nhiên hỏi vấn đề này, đương nhiên là vì con gái mình bắt đầu lo lắng rồi, nếu không thì nhất định phải ra tay từ Lâm Dương trước, chọn con rể cũng phải chọn người quen thuộc nhất, hiểu rõ nhất, thấy cậu ấy nhân phẩm khá tốt.

Nam Mộ Bạch lén lút kéo áo cha mình dưới bàn, nhưng thực sự không kéo được, vì tâm trạng tìm con rể của cha thực sự rất nhiệt tình.

“Bạn gái thì chưa có, nhưng thằng nhóc này một thời gian trước hình như có chút mập mờ với một cô bé, nhưng tôi phát hiện một thời gian này hai người cũng không liên hệ, nên tôi nghĩ chắc cũng chưa có gì, cô bé kia nhìn hình như cũng không phải người cùng đường với nó, nên dần dần cũng không liên hệ nữa.” “Không giấu gì, thằng nhóc ngốc nhà tôi nha, tuy rằng hơi ngốc, nhưng làm việc tốt thì rất tốt, rồi nhân phẩm cũng rất lương thiện, bạn bè thì cũng nhiều, nên mấy cô bé kia thấy nó cũng đẹp trai, còn về phần nó, người thích cũng nhiều, nhưng nó hơi ngốc nghếch, người khác thích thì không nhìn ra, thích người khác cũng không nói ra.” “Cho nên nha, thằng nhóc thối nhà tôi

có duyên với con gái lắm, chỉ là cảm thấy không đúng, nhưng nếu nói rõ ràng ra thì cơ hội chắc chắn sẽ lớn hơn một chút, nếu có cách thì nhanh chóng bàn bạc với tôi nha, vạn nhất các cô gái khác ra tay trước thì sao?" Tam Thúc dường như đại khái đã hiểu ý của Nam Phi Hổ, thế là nhanh chóng thay Lâm Dương trả lời mấy vấn đề này.

Ban đầu, Nam Phi Hổ nghe nói có một cô gái thích cậu ấy thì rất buồn bực, nhưng vừa nghe nói đã lâu không liên hệ nữa, lại cảm thấy đứa trẻ này hình như vẫn còn chút hy vọng.

"Vậy xin nhận lời vàng ý ngọc của ông, vạn nhất chúng ta có thể kết thông gia thì càng tốt." Tam Thúc và Nam Phi Hổ rất ăn ý cụng ly.

Nội dung cuộc nói chuyện của hai người khiến hai người có mặt rất xấu hổ, đó là Lâm Dương và Nam Mộ Bạch, Lâm Dương và Nam Mộ Bạch hai người đều là người trong cuộc.

Chỉ là Lâm Dương không hề biết Nam Mộ Bạch chính là Nam Uyển Nhi, nếu biết thì e rằng hai người sau này ở trong cái sân này cũng sẽ không gặp mặt nữa.

Bởi vì hai người đều có da mặt mỏng, dễ xấu hổ, nghe những lời này, biết rõ trưởng bối có chút ý muốn kết thân.

Cho nên sau này chắc chắn đều không tiện gặp mặt nữa, nhưng Lâm Dương trong lòng nghĩ, may mà Nam Uyển Nhi không có ở đây, nếu những lời này để cô ấy nghe trực tiếp thì hai người sẽ xấu hổ đến mức nào, nhưng không có Nam Uyển Nhi ngồi bên cạnh.

"Chúng ta ăn cơm xong rồi, buổi chiều đi thị trấn dạo một chút đi, chỗ tôi mới đến chắc chắn chưa dạo kỹ, thật ra đồ bên trong đều rất đầy đủ, rồi các loại đồ vật đều rất đẹp, nếu muốn mua đồ thì tôi đều có thể đi cùng cậu dạo một chút, nếu không thì ăn cơm xong ở lì trong nhà cả ngày cũng buồn chán." Nam Mộ Bạch cảm thấy rất xấu hổ, thế là nhanh chóng chuyển chủ đề, rồi Lâm Dương vui vẻ đồng ý, vì cậu

cũng cảm thấy chủ đề vừa rồi thực sự quá khiến người ta không biết phải làm sao, nhanh chóng đổi một chủ đề khác đi.

Đợi đến chiều đi ra phố, quả nhiên thấy bên trong thật sự có rất nhiều đồ phong phú, giống như ở một triều đại xa xưa, sẽ đem những thứ dư thừa trong nhà.

Nếu không cần thì đều đặt trước cửa nhà, đều có thể tùy ý tự lấy, nhưng nếu là đồ cần bán thì sẽ dựng một gian hàng trước cửa nhà.

Rồi vừa rao hàng vừa bán, có bán các loại rau củ quả, rồi quần áo dệt, có cả đồ chơi, nhìn thị trấn này, trong thôn này có khá nhiều thợ thủ công.

Đương nhiên rồi, ai là người vui nhất trên thế giới này, cô bé Văn Cẩm là người thích dạo phố nhất, nhìn thấy những thứ năm màu sáu sắc, rực rỡ, toàn bộ đều là đồ thủ công, rất vui vẻ.

Cô mua rất nhiều dây chuyền, khuyên tai, quần áo, đương nhiên rồi, đều mang một số màu sắc đặc trưng và phong cách đặc trưng, nếu không ai lại mua nhiều đồ như vậy ở đó, không khiến cô cảm thấy mua nhiều như vậy mà lại rẻ, không tốn bao nhiêu tiền.

"Tộc trưởng, một thời gian nữa, tôi đã sắp xếp người xuống rồi, rồi dụng cụ cũng đã chuẩn bị xong, những người thợ rèn đó chuyên môn làm cho nhà chúng ta rồi, hai ngày nữa tôi chuẩn bị đưa đi khai quang, lúc xuống dưới thì chuẩn bị thêm một chút phòng trường hợp vạn nhất…" Đang đi dạo, đột nhiên có một người ra nói chuyện với Nam Mộ Bạch về một số chuyện, rồi nói chuyện xong thì quay đầu lại phát hiện chỉ còn lại Lâm Dương và Nam Mộ Bạch, và một nhóm người kia đã đi lạc rồi.

E rằng vì mấy người này đi dạo quá say mê, vì Bàn Tử và Thiên Chân cũng là loại người đó, nhìn thấy đồ đẹp thì thích xem thêm một chút, rồi lại đi theo, ba người có thể đã đi lạc, Tiểu Ca căn bản không

nói gì.

“Làm sao đây?

Vừa quay đầu đã thấy ba người đi đâu mất rồi.” Lâm Dương nhìn xung quanh, rồi hỏi.

“Chắc không có vấn đề gì lớn đâu, chỗ chúng ta ở chắc cũng không lạc đường, cái thôn này có lớn bao nhiêu đâu, nếu không thấy thì chúng ta đi dạo xong sẽ về thôi, đừng lo lắng.” Nam Mộ Bạch nói.

Đột nhiên Lâm Dương dường như nhìn thấy ba người kia, thế là kéo Nam Mộ Bạch chạy về phía trước.

“Nhanh lên một chút, ba người hình như ở cái quầy hàng kia kìa, tôi hình như nhìn thấy rồi, chúng ta đi tìm họ đi.” Lâm Dương vừa kéo Nam Mộ Bạch vừa chạy, thế là nhìn thấy ba người kia xong thì bắt đầu nói.

“Ba người thật sự khiến tôi phải tìm một hồi nha, cũng không biết an phận một chút, gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy, vậy mà lại tùy tiện chạy loạn.” “Cậu lo lắng à?

Cái thôn này lớn như vậy, lúc tôi đi dạo xong sẽ không về à, dùng cách chạy tìm tôi, thật sự buồn cười.” Lâm Dương nói với Văn Cẩm.

Văn Cẩm đang đi dạo rất vui vẻ, đột nhiên Lâm Dương ở phía sau vỗ, cô giật mình, thế là nói với Lâm Dương, đột nhiên Bàn Tử nói.

“Ấy, mặt tộc trưởng sao lại đỏ vậy?

Xấu hổ à?” “À, đỏ à?

Tôi cũng không biết, có thể vì tôi bình thường không vận động, rồi vừa nãy chạy vài bước thì cảm thấy hơi nóng, nên mặt hơi đỏ một chút thôi, đúng là như vậy, cảm thấy hơi nóng, chắc tôi cũng nên vận động nhiều hơn nhỉ?

Chương 400

Nếu không thì bình thường chạy vài bước cũng đã mệt rồi.” Nam Mộ Bạch nghe Bàn Tử nói vậy, thế là cảm thấy mặt mình càng nóng hơn, vì Lâm Dương nắm tay cô, nên cô mới cảm thấy hơi xấu hổ.

Dù sao thì ngoài cha ra, không có người con trai nào khác từng chạm vào tay cô, vì môi trường trưởng thành không cho phép cô tiếp xúc quá nhiều với người bên ngoài.

Cho nên cô vẫn luôn lớn lên một mình, chỉ có cha và ông nội dạy dỗ, cũng chỉ khi đi học mới có thể gặp con trai, nhưng đều là bạn học, sao lại có tiếp xúc thân thể như vậy chứ.

Cho nên lần đầu tiên gần gũi với một người con trai như vậy, rồi lập tức giằng tay mình ra.

Nhưng Lâm Dương không hề cảm thấy chuyện như vậy là không đúng, đều là con trai nắm tay thì có gì đâu, bình thường với anh em thì còn vật tay các kiểu nữa.

Chỉ là cảm thấy hôm nay nắm tay xúc cảm rất tốt, không giống tay con trai, nhỏ nhắn, hoàn toàn khác với những cái tay thô ráp và cứng mà cậu từng chạm vào, giống như chưa từng tiếp xúc và trải nghiệm.

Giống như lúc đó vô ý chạm vào tay A Ninh vậy, chỉ là so với A Ninh thì tinh tế hơn một chút, có thể vì không thường xuyên làm việc nặng nhọc.

Cho nên có lẽ cũng không có vết chai, Lâm Dương nghĩ vậy, những chuyện khác cũng không nhiều, thế là sau khi đoàn tụ, nhìn những thứ cần mua, những nơi cần dạo cơ bản đã dạo xong hết rồi.

Cũng là ba con phố tương tự như vậy, thế là họ quay về, rồi Lâm

Dương cũng không để ý, Nam Mộ Bạch đi phía sau vẫn luôn trong trạng thái mặt đỏ bừng, cậu cứ nghĩ là vì chạy bộ xong cái hồng đó mãi không tan biến thôi.

Đồ đạc đều đã thu dọn xong, rồi chuẩn bị xuất phát rồi, sáng sớm tinh mơ đã tập trung hết rồi, người trong thị trấn dậy sớm hơn họ, mang theo mấy cây dụng cụ đó.

Cơ bản mỗi người một cây, rồi lúc đó đưa cho Nam Mộ Bạch một cây, cuối cùng mấy người kia cũng mỗi người được chia một cây, thế là Nam Mộ Bạch căn dặn nói.

"Mấy cây dụng cụ này sao?

Lúc xuống dưới, tuy nhìn là làm thủ công, rất cũ kỹ, cứ nghĩ là không có lực sát thương, nhưng thật ra mấy cây dụng cụ này đều đã được khai quang rồi, nếu xuống dưới rồi, có lẽ mấy cây dụng cụ trong tay chúng ta sẽ hữu dụng hơn những khẩu súng cầm trong tay một chút." "Xuống dưới rồi có mấy chuyện tôi cần dặn dò, đồ vật gì cũng đừng nhìn, đừng tùy tiện nhìn loạn, cầm đèn pin cũng đừng tùy tiện chiếu loạn, chiếu vào một vệt sáng phía trước là được rồi, nếu nhìn loạn, sờ loạn rồi động loạn thì, xảy ra chuyện, bị đồ vật giết chết, tôi không thể đảm bảo an toàn tính mạng cho mọi người." "Tôi biết như vậy nghe có vẻ chúng ta không phải bạn bè, nghe có vẻ lạnh nhạt, nhưng tôi thật sự vì coi mọi người là bạn bè mới nói những lời này, nếu tôi không muốn mọi người sống sót trở về thì tôi căn bản sẽ không đưa những vũ khí này, cũng sẽ không dặn dò những lời này, vì tôi đã thấy rất nhiều người như vậy đã ra đi rồi." Nam Mộ Bạch nói với mọi người rất nghiêm túc, sắc mặt cũng trở nên rất lạnh lùng, không giống như lúc chơi đùa với Lâm Dương thì rất vui vẻ, thoải mái tự nhiên.

"Được rồi, yên tâm đi, tôi cũng có kinh nghiệm lắm, đã đã dặn dò

như vậy thì tôi đương nhiên sẽ nghe lời chú, dù sao chú mới là chủ nhân ở đây, đối với địa hình ở đây cũng rất quen thuộc." Tiểu Ca tiến lên một bước nói với Nam Mộ Bạch.

"Đã như vậy thì tôi phải nói với mọi người một chuyện, thật ra tôi đối với địa hình bên trong không quá quen thuộc, có lẽ ông nội tôi sẽ quen thuộc hơn tôi, nhưng tôi chỉ xuống dưới một hai lần thôi, rồi ông nội tôi, nếu có cơ hội thì sau này sẽ xuống tiếp, không cần vội, rồi ông nội tôi (cfbb) đã qua đời rồi." "Và cũng không giống ông nội tôi để lại một bản đồ, tôi toàn bộ đều dựa vào trí nhớ, rồi lại dẫn theo hậu bối từng chút một đi xuống, cho nên ấn tượng của tôi về bên trong có lẽ cũng không sâu lắm, cũng chỉ một phần thôi, tôi chưa bao giờ đi hết toàn bộ, cho nên chúng ta muốn tìm đồ vật thì phải dựa vào sự nỗ lực của mình." Nam Mộ Bạch căn dặn mọi người.

"Gì cơ, không phải lừa người đó chứ, có bao nhiêu duyên với cái mộ này, ai ngờ bây giờ muốn xuống rồi lại nói với tôi là hoàn toàn không hiểu gì, không phải rõ ràng là không muốn tôi đi à?

Nếu không muốn tôi xuống thì cứ nói thẳng với tôi, việc gì phải quanh co lòng vòng như vậy!" Bàn Tử nói.

"Được rồi đừng như vậy, tôi thấy chuyện này đã thành ra như vậy thì cũng có thể thông cảm được, không phải cậu cũng đi cùng chúng ta xuống rồi sao?

Cho nên sợ gì chứ, với máu của cậu ấy, chắc không có chuyện gì lớn đâu, không chừng một đường sẽ có chỉ dẫn, cho nên đừng sợ, sợ gì mà sợ?" Lâm Dương nhanh chóng ngăn lời Bàn Tử, rồi nói với mọi người, thế là tất cả mọi người đều trả lời là không sợ, rồi chuẩn bị đi vào.

Xuống dưới rồi bên dưới quả nhiên một mảng tối đen như mực, chỉ có đèn pin mới có thể nhìn rõ một chút, phía trước cũng có người

trong thị trấn, phía sau cũng có người trong thị trấn, chủ yếu là vị trí giữa, như vậy sẽ được bảo vệ tốt.

Tuy ban đầu cảm thấy đứng ở phía trước đi là được rồi, nhưng người trong thị trấn không thể dễ dàng để tộc trưởng ở vị trí phía trước nhất.

Cho nên cứ phải đứng ở phía trước, thực sự không thể chịu nổi mấy người cố chấp đó, rồi để anh ta đi về phía trước.

Vị trí mà ông chủ A Ninh phát cũng đã biết rồi, ngày đêm nhớ Lâm Dương, ở bên trong, đột nhiên cảm thấy hơi không biết rốt cuộc có nên đi vào hay không nữa.

Một mặt thực sự nhớ Lâm Dương, nhưng mặt khác lại cảm thấy nếu bây giờ gặp Lâm Dương, chẳng phải sẽ bị bắt đi sao?

Không có lý do gì cả.

Một thời gian trước, hai người đã lâu không liên hệ, thực sự sợ Lâm Dương quên mất mình rồi.

Rồi có cô gái nào khác không, nhưng dần dần bình tĩnh lại sau đó, tên ngốc đó có lẽ có cô gái nào đó, sẽ thích mình, nên cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Đang lúc suy nghĩ như vậy, thì đột nhiên có một người gọi cô lại.

“Cô bé này khỏe không, sao lại cứ loanh quanh ở cửa thôn vậy?

Tìm người à?

Không chừng người cô tìm tôi quen biết, có thể giúp cô tìm thử đó, không phải cô tên là A Ninh sao?” Tam Thúc vốn dĩ ra ngoài đi dạo một chút, chỉ là thấy bây giờ tâm trạng hơi khó chịu, nếu không thì cứ ở lì trong nhà cả ngày, thực sự quá buồn chán, hôm qua ra ngoài chơi mà không dẫn theo lão già xui xẻo đó. , thế là hôm nay tức giận đi ra

ngoài, ai ngờ đang ngồi ở cửa thì đột nhiên nhìn thấy một cô gái, rất quen mắt, không phải là cô gái mình đã cứu sao?

Tuy không dám chắc chắn, nhưng ông tiến lên vài bước, chuẩn bị gọi để nhìn kỹ một chút, ai ngờ vừa quay đầu, Tam Thúc rất chắc chắn đó là A Ninh, thế là hỏi tên cô.

"Ông quen tôi à?" A Ninh vừa nghe giọng điệu của người này, rồi gọi ra tên mình, cảm thấy người này quen biết mình, nhưng hoàn toàn không có ấn tượng, với tính khí nóng nảy và tính cách lạnh lùng của A Ninh, bất kể ai tìm cô thì đều như vậy, lạnh lùng.

Nói chuyện với người khác đều giống như có gai vậy, rồi trong lúc nói chuyện cô lén lút sờ vào khẩu súng ở eo, nếu gặp thời cơ hoặc tình huống không ổn thì lập tức nổ súng, rồi bỏ chạy.

"Có lẽ cô không quen tôi, cũng không nhớ tôi, tôi đã cứu cô đó, tôi nhớ lúc đó cháu trai tôi rất sốt ruột, rồi vẫn luôn tìm tôi xem có cô gái nào bị bệnh hôn mê không, cũng không biết rốt cuộc tình hình thế nào, tôi đã giữ cô hai ngày đó." Tam Thúc nói.

A Ninh nghe Tam Thúc nói vậy cũng không biết rốt cuộc là thật hay giả, vì cô cũng không có cách nào đối chứng, bây giờ Lý Anh cũng không có ở bên cạnh, người đàn ông đó lúc đó đã giữ cô mấy ngày.

Nhìn thấy có duyên lớn với Lâm Dương, đã như vậy thì không thể đối xử với người đàn ông này quá tùy tiện, rồi bất lịch sự.

Thế là cô dần dần hạ thấp lòng cảnh giác, bất kể thế nào, cũng phải đối xử tốt với người ta trước, vì với công phu của cô, lúc có chuyện thì.

Cảm thấy cô cũng có thể thoát ra được, nhìn thấy ông chú này cũng không giống người đặc biệt xấu.

"Tôi thật sự không nhớ nữa, vì khoảng thời gian đó tôi cơ bản đều

không tỉnh, cuối cùng lúc tôi tỉnh thì cũng không gặp được mấy người, rồi tôi vội vã rời đi, nên tôi không hề biết, nếu đã như vậy thì thật sự cảm ơn chú, vậy bây giờ chú biết Lâm Dương đang ở đâu không?" Quả nhiên A Ninh ba câu cũng không rời khỏi Lâm Dương, vừa mở miệng đã hỏi Lâm Dương rốt cuộc đang ở đâu rồi.

"Cậu ấy đi chơi với bạn bè rồi, e rằng phải một thời gian nữa mới về, giải quyết xong chuyện chắc sẽ về, nếu cô muốn đợi cậu ấy thì đợi ở đây một chút, nếu không muốn đợi thì không bằng cô về trước, rồi để lại số điện thoại của cô, lát nữa lúc cậu ấy về tôi sẽ bảo cậu ấy liên hệ với cô." Tam Thúc, thế là thăm dò hỏi người này rốt cuộc làm gì.

"Không sao cả, tôi ở đây đợi cậu ấy về là được rồi, dù sao trong cái thôn này chắc có chỗ để ở, tôi ở lại một thời gian, chắc cậu ấy cũng về, tôi tìm cậu ấy thực sự cũng không có việc gì quá gấp, nhưng tôi cũng không muốn về như vậy, nếu không thì một chuyến cũng đặc biệt vô nghĩa." Tam Thúc nghe vậy cảm thấy cô không có quá nhiều tâm công lợi, cũng không quá mạnh mẽ, ý muốn chiếm đoạt, thế là Tam Thúc cảm thấy có lẽ A Ninh lần này, có lẽ đơn thuần là tìm Lâm Dương thôi.

Cho nên cũng không quá lo lắng, không phải một thời gian trước cái người đàn ông đó đã tìm phiền phức sao, bây giờ lại không hiểu sao lại biến mất rồi.

"Cái thôn này quả thực có chỗ ở, nhưng bên trong không có khách sạn, bình thường đều không cho người ngoài ở, nên cô cũng có thể không ở được bên trong, nếu không thì tôi đưa cô đến gặp gia đình bạn của tôi, rồi xem có thể ở đó không, tôi nghĩ chắc chắn là được, dù sao người nhà họ đều rất thông tình đạt lý." Tam Thúc nói, dù sao Lâm Dương cũng khá thích cô gái này, nếu không thì đưa cô về trước, đợi Lâm Dương về nhìn thấy A Ninh chắc chắn cũng sẽ vui vẻ, dù sao

Lâm Dương nhìn cũng khá quan tâm A Ninh.

"Không tốt lắm đâu, như vậy thì phiền phức quá.

Nếu không thì tôi tìm một chỗ gần thôn này dựng một cái lều cũng được, cũng có thể ở vài ngày, thực sự không cần phiền phức, nếu không thì tôi cũng không tiện lòng nha, dù sao ban đầu tôi đã làm phiền chú rồi, lâu rồi không liên hệ với chú, bây giờ lại muốn tìm chú gây phiền phức nữa." A Ninh thực ra cũng là một cô gái đặc biệt lễ phép, lúc không cầm vũ khí thì nhìn cũng ngoan ngoãn, nhưng rất lạnh lùng, nếu A Ninh không muốn lạnh lùng như vậy, chắc chắn rất xinh đẹp, cũng rất đáng yêu.

Chương 401

Tam Thúc tiện miệng nói không sao cả, cứ nhất quyết đưa cô về, thế là sau khi đưa cô về, đương nhiên người đầu tiên phải gặp là Nam Phi Hổ, dù sao người ta là chủ nhà.

Nếu muốn nhận nuôi một đứa trẻ thì chắc chắn phải hỏi ý kiến người ta, không phải Nam Phi Hổ vừa nhìn đã nhận ra, cô gái này chắc chắn không hề đơn giản, đã tìm Lâm Dương.

Không chừng một thời gian trước lúc bàn bạc ở đó có người nói Lâm Dương, thích cô gái nhỏ này, nên Nam Phi Hổ vì con gái mình mà có chút lòng đề phòng.

Nhưng là một lão nhân, là một trưởng bối, người ta đã nói là không có chỗ ở, cũng không tiện lòng để người ta đi, nhà ông lớn như vậy, ở lại thì có sao đâu.

Như vậy có vẻ đặc biệt không thông tình đạt lý, giống như thực sự có chuyện vậy, thế là Nam Phi Hổ đồng ý, nhưng lén lút kéo Tam Thúc sang một bên hỏi.

“Lão già kia chuyện gì vậy?

Người này không phải một thời gian trước nhắc đến Lâm Dương, thích cô gái đó một thời gian sao, tôi thấy con bé quả thực không tệ nha, rồi tuy người hơi lạnh lùng, nhưng cảm giác đối xử với trưởng bối rất lễ phép.

Con gái nhà tôi sẽ không mất cơ hội cạnh tranh rồi chứ, trong lòng Lâm Dương có ai chưa?” Nam Phi Hổ rất sốt ruột hỏi.

“À thì ra là vậy nha, yên tâm đi, con gái chú chắc chắn có cơ hội, xinh đẹp, nhân phẩm tốt như vậy, Lâm Dương nhà tôi đương nhiên sẽ

cân nhắc, nhưng cô gái này thực sự có quan hệ khá tốt với thằng bé nhà tôi, nên cũng không biết hai đứa phát triển đến bước nào rồi, nhưng tôi nghĩ rằng, thực ra Lâm Dương đối với cô ấy khá có cảm tình." "Con gái chú cũng đã lâu như vậy rồi mà không về thăm một chút, tôi còn chưa biết mặt mũi ra sao nữa, bây giờ vậy mà lại nói chuyện kết thân với cả hai đứa, nhưng chuyện này thì, tôi cũng không phải trưởng bối, chú biết đấy, nên không có cách nào đưa ra quyết định dứt khoát được, nếu tôi là cha mẹ của Lâm Dương thì bây giờ chú nói chuyện này với tôi, tôi lập tức có thể quyết định rồi, dù sao quan hệ hai nhà chúng ta rất tốt." Tam Thúc cuối cùng cũng đã biết tâm tư của Nam Phi Hổ, hóa ra những chuyện trước đây căn bản không phải vậy, ông đã bỏ vào cái thẻ mới rồi, thật ra chuyện kết thông gia hai nhà như vậy cũng rất tốt.

Dù sao thì hai nhà trước đây vốn dĩ quan hệ đã tốt rồi, rồi lúc đó đều lớn lên cùng nhau, Lâm Dương hồi nhỏ chắc chắn đã chơi đùa với Nam Uyển Nhi rồi.

Chỉ là quá nhỏ, không còn ký ức nữa, nên đã quên mất rồi, nhưng nếu bây giờ ở cùng nhau làm quen lại, Tam Thúc cảm thấy không tệ.

Cho nên ông cảm thấy đây là một cách khả thi, nhưng không tốt lắm, cảm thấy Lâm Dương đứa trẻ này cũng đã lớn rồi, rồi ông cũng không phải cha mẹ nó, từ nhỏ đến lớn.

Tam Thúc đối với cậu ấy cũng theo kiểu quản lý thả nổi, nên bây giờ muốn định thân cho người ta, muốn quản có vẻ quá đáng ghét rồi sao?

Cho nên Tam Thúc hơi không tiện nói ra lời đó rồi cảm thấy không có cách nào đáp ứng Nam Phi Hổ được.

"Không bằng thế này, nếu nếu chú lo lắng, vậy chúng ta không làm một thì thôi, không để cô gái đó ở lại chẳng phải tốt hơn sao?

Chúng ta từ chối thẳng thừng." "Rồi một thời gian nữa Lâm Dương không về, hai ngày nữa chúng ta lén lút lừa cô ấy đi là được rồi, như vậy thì sẽ không bao giờ gặp được Lâm Dương." "Rồi chúng ta có thể gọi hai đứa trẻ đó lại, bảo con gái chú nhanh chóng về, nếu không về nữa thì trái tim Lâm Dương nhà tôi có thể bay mất rồi đó, dù sao hai người còn chưa gặp mặt, sao mà có được chứ?" "Được, phải gặp mặt trước, rồi mới có tình cảm có thể hâm nóng lại, hai người còn chưa nhìn nhau, làm sao mà tình cảm hâm nóng lại được, vạn nhất Lâm Dương không thích kiểu người đó thì sao?" "Rồi lỡ việc thằng bé nhà tôi tìm được bạn gái "linh linh linh", dù sao Lâm Dương nhà tôi cũng lâu rồi không có bạn gái, tuy tôi không quá hiểu rõ, nhưng theo tôi biết thì thực sự là không có." Tam Thúc dùng một ánh mắt đầy ẩn ý nói với Nam Phi Hổ.

"Gì cơ?

Không nghiêm túc đó chứ, như vậy không tốt đâu, một cô bé lỡ ở gần thị trấn đợi lâu như vậy, gặp nguy hiểm, như vậy gần đó toàn là rừng rậm nha, rồi buổi tối lỡ gặp phải mấy con dã thú, rồi lại xảy ra chuyện cũng không tốt lắm đâu, cô gái đó nếu có chuyện gì thì cha mẹ cô ấy cũng nên lo lắng rồi." Nam Phi Hổ nghe Tam Thúc nói vậy sau đó đột nhiên hơi sợ hãi, cảm thấy chuyện này cũng không thể làm như vậy được, nên bắt đầu nghi ngờ, cảm thấy chắc chắn là không nghiêm túc.

"Thôi đi, tôi cũng cảm thấy chuyện này không đặc biệt tốt đâu, một cô bé đó nói với tôi, nói với tôi những lời này có ích gì chứ?

Nhanh chóng sắp xếp một căn phòng cho người ta ở đi, lúc đó muốn gặp Lâm Dương thì đợi Lâm Dương về sau đó, hối hận không kịp đó." Tam Thúc đương nhiên là nói đùa, làm sao có thể để một cô bé ở trong rừng lâu như vậy chứ, vốn dĩ chuyện dựng lều ở bên ngoài đã nguy hiểm rồi, ông cũng không đồng ý đâu.

Cho nên những lời vừa rồi hai người chỉ là nói đùa thôi, tuy hai người nói như vậy, nhưng trẻ con thì vẫn là trẻ con mà, yêu nhà yêu cả rái cũng không thể làm như vậy được.

Tuy thực sự muốn cháu trai mình và con gái ông ở bên nhau, nhưng cũng không thể làm hại con gái người ta, nên hai người vừa rồi đều sẽ không làm thật, rồi Nam Phi Hổ bất đắc dĩ trợn mắt, Tam Thúc bắt đầu đi sắp xếp chỗ ở cho A Ninh rồi.

"Cô bé là người ở đâu vậy?

Cha mẹ trong nhà thế nào rồi?

Bây giờ có bạn trai chưa?

Bình thường làm những gì, làm công việc gì vậy?

Có thích trẻ con không." Nam Phi Hổ hỏi như tra hộ khẩu vậy, cứ nhất quyết phải hỏi A Ninh cho rõ ràng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà, bất kể cô ấy có phải đối thủ cạnh tranh của con gái mình hay không, nếu đã như vậy thì, ông sẽ thay con gái mình thăm dò.

Nếu có thể mò ra được lai lịch của người ta, e rằng cơ hội cô gái đó ở bên Lâm Dương cũng sẽ lớn hơn một chút.

Dù sao thì bình thường những vấn đề như vậy, nếu gia đình cô gái này không phù hợp, ông sẽ bóng gió nói với Lâm Dương, rồi để Lâm Dương cắt đứt mối quan hệ đó.

"Cha mẹ tôi bây giờ không còn nữa, rồi tôi cũng không có bạn trai, nhà thì không cố định, nhưng tôi là người tỉnh Nam Hồ." A Ninh nói.

Nam Phi Hổ nghe cô gái này cha mẹ đều không còn nữa, rồi cả ngày cũng không có chỗ ở cố định, nghe có vẻ đáng thương, thế là quyết định đối xử tốt với cô gái này một chút.

Nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy không đúng, cô gái đáng thương như vậy, lại là đối thủ cạnh tranh của con gái ông, nên bắt đầu do dự, dù sao thì Nam Phi Hổ thực ra là một người khá tốt bụng.

Hồi đó ở thị trấn hoặc trên đường gặp người, ăn xin, đều sẽ cho một ít tiền, thấy người ăn xin rất đáng thương, đều sẽ cứu tế.

Nhưng bây giờ nhìn thấy kiểu người đáng thương này, không thể giúp đỡ, cũng không thể trái với bản tâm của mình, ông nghĩ, đã như vậy thì nếu cô gái không có ý gì quá lớn với Lâm Dương, hai người cũng không có tiền cảnh phát triển.

Nhưng ông đã nhận ra, cô gái dường như có chút cảm tình với Lâm Dương, nên ông đã cố gắng tác hợp hai người nhưng quyết định từ giờ trở đi sẽ để tình cảm của hai người theo ý trời đi. ..... sẽ không can thiệp vào những chuyện như vậy nữa, nếu con gái ông bày tỏ rõ ràng là thích, muốn giúp đỡ thì chắc chắn sẽ giúp đỡ, nhưng bây giờ cô gái này cũng đáng thương.

Tổng không thể vì hạnh phúc của con gái mình, rồi đi hủy hoại khả năng có một gia đình trọn vẹn của cô gái này được, dù sao thì kiểu gia đình ly dị hoặc cha mẹ không còn như vậy, nếu cô gái này muốn tái lập gia đình thì rất khó khăn, cũng cần có dũng khí lớn.

“Gì cơ?

Cô bé đó đáng thương thật, vậy đã lần này rồi, không đi tìm bạn bè chơi một chút đi, vậy đợi đi, e rằng khoảng một tuần nữa sẽ về, đi đến nơi cũng không xa, nhưng không có điện thoại không có liên lạc, nên nơi đó cũng không an toàn, ngồi ở nhà đợi là được rồi.” “Nhà tôi có khá nhiều người hầu, nếu cần dùng thì cứ phân phó là được rồi, đều sẽ giúp cô, đã là khách thì chắc chắn sẽ tiếp đãi tận tình, buổi tối sẽ có người đi tìm cô ăn cơm rồi, đợi cơm nấu xong thì chúng ta cùng ăn ở tiền sảnh, vì nhà tôi có thói quen mọi người ngồi ăn cùng nhau.”

“1.1 Nè, lúc người ít thì nhà tôi sẽ để người hầu đều ngồi lên bàn ăn, nên đó là thói quen của tôi, đừng lấy làm lạ, rồi phòng của cô thì ở một bên, khá gần cái hồ đó, rồi phòng của Lâm Dương cũng không xa đâu, nên lúc đó có thể ở cùng nhau cũng có thể chơi đùa một chút.” Nam Phi Hổ từ khi nghe A Ninh hồi nhỏ không có cha mẹ xong, bắt đầu đối xử tốt với cô ấy, cảm thấy cô gái này thân thế cũng rất đáng thương, cố gắng sắp xếp cho cô ấy rất chu đáo, thế là A Ninh nghe xong cũng cảm thấy ấm lòng.

“Cảm ơn chú, thực ra không cần phiền phức như vậy, tôi ở đâu cũng được, cũng không cần ở tốt như vậy.” A Ninh khiêm tốn trả lời.

“Không sao cả, ai đến nhà tôi làm khách cũng đều như vậy, không chỉ riêng mình cô đâu, nên căn bản đừng có gánh nặng, cũng đừng có áp lực, cứ yên tâm ngồi ở đây đợi con trai tôi và bạn bè của nó.” “Nhanh chóng về đi, lúc đó cũng có thể gặp mặt, kết bạn với con trai tôi, người nó thực ra cũng khá tốt, nếu cô gặp thì chắc chắn sẽ rất hợp duyên.” “Dù sao thì nhà tôi cũng lâu rồi không có một cô bé nào, nên chắc chắn cũng sẽ rất hào hứng, lúc đó thì cũng có thể cùng nhau kết bạn.” “Mọi người đều có thể chơi đùa cùng nhau, giao lưu, buổi tối nhớ ăn cơm, những chuyện còn lại có thể sắp xếp, dọn dẹp.” Nam Phi Hổ nói.

“Được rồi, vậy thật sự cảm ơn chú, nếu có chỗ nào cần cháu giúp đỡ, cứ việc đề xuất, cháu đều sẽ đi giúp một tay, bất kể cháu có làm tốt được hay không.” A Ninh nói.

Đợi Nam Phi Hổ đi rồi, A Ninh càng ngày càng thấy không ổn, sao con trai ông ấy không phải là một người con trai sao?

Chắc chắn phải có chung ngôn ngữ, chung ăn ý với Lâm Dương hơn, sao lại phải như vậy?

Sau khi có một cô bé, con trai ông ấy sẽ vui vẻ hơn, nên A Ninh ở

đó suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu ý nghĩa câu nói của Nam Phi Hổ, cảm thấy rất kỳ lạ.

Theo như vừa nãy Nam Phi Hổ hỏi A Ninh thực ra hơi sợ hãi vì cảm thấy ông chú này sẽ không giới thiệu mình cho con trai ông ấy chứ.

Chương 402

Dù sao thì nghe nói không có bạn trai, tìm bạn bè chơi, nhưng thực ra trong lòng đã có chút ý với Lâm Dương rồi.

A Ninh nghĩ nghĩ, đã an phận thì cứ an phận vậy, đợi mọi người đều về rồi hẵng xem sao, lúc đó đợi Lâm Dương về sau đó, người con trai đó không chừng phát hiện mình và Lý Anh Lang có tình ý với nhau.

Rồi giữa hai người đều đã nhìn nhau, không còn cơ hội này nữa, rồi ông chú đó nhìn thấy sau đó cũng sẽ chủ động từ bỏ.

Đang nghĩ ngợi như vậy, A Ninh nhớ lại từng cảnh tượng trong mộ, cũng như việc cô động lòng với Lâm Dương, cũng như sau đó Lâm Dương đã tận tình cứu cô, rồi đem những thảo dược đó về, cứu tỉnh cô sau đó hai người chia tay biết bao không nỡ.

"A đế!" Lâm Dương hắt hơi một cái, đột nhiên khiến mọi người đều giật mình.

Mọi người đều quay đầu nhìn xem rốt cuộc chuyện gì.

"Lâm Dương chuyện gì vậy?

Có người nhắc cậu à, cô bé đó?

Hắt hơi một cái, người ta đều có người yêu rồi đó!" Thiên Chân nói đùa.

"Nha, đều căn bản là vô căn cứ, ai sẽ nhắc tôi, chẳng lẽ Tam Thúc sẽ nhắc tôi sao, và một số lời không hiểu, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, có thể vì bên dưới quá lạnh, rồi sau khi ra ngoài hai nhiệt độ có sự chênh lệch quá lớn, rồi cảm thấy hơi khó chịu, nên mới có chuyện như vậy." Lâm Dương nói.

“Thật sự xuống dưới rồi, bên trong hơi lạnh, rồi khiến người ta cảm thấy hơi khó chịu, lúc tôi vừa xuống cũng có cảm giác như vậy, nhưng cố nhịn rồi một lát sau thì ổn, rồi cố gắng thích nghi, chắc thực ra cũng tốt, dù sao tôi còn có thể thay đổi, chắc cậu ấy càng không có vấn đề gì, cơ thể sẽ càng cứng rắn hơn.” Nam Mộ Bạch nghe xong, rồi lập tức rất tốt bụng lấy bình giữ nhiệt ra, bên trong quả thực có nước nóng, vừa nãy cậu ấy cũng đã uống một chút, rồi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Thế là vừa đưa cho Lâm Dương, vừa đưa bình giữ nhiệt cho cậu ấy, bảo uống một chút nước nóng, làm ấm cơ thể để giảm bớt, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy người con trai này sao lại làm những chuyện giống như một cô gái vậy, rất chu đáo.

Rồi tất cả mọi người quá quan tâm đặc biệt chu đáo, đối với việc sắp xếp cũng đặc biệt tốt, nên cậu ấy cảm thấy người con trai này sau này không biết cưới cô gái nào, cô gái đó chắc chắn sẽ rất hạnh phúc, cũng có phúc khí rồi.

“Vô ích thôi, đều không biết nha nó yếu như con gà con vậy, bình thường cơ thể đặc biệt yếu, có cho uống thêm bao nhiêu nước nóng, tăng cường cơ thể bao nhiêu lần cũng vô ích, vẫn luôn như vậy, cũng đừng lấy làm lạ, tôi còn không hắt hơi, xuống dưới cũng không cảm thấy lạnh, một mình nó chuyện nhiều như vậy.” Bàn Tử nói câu này rõ ràng là nói đùa, rồi Lâm Dương cũng không tức giận, cũng biết Bàn Tử nói đùa với mình, cũng không chỉ biết tức giận, nên uống xong nước nóng xong, lại đưa bình giữ nhiệt cho Nam Mộ Bạch, rồi nói một câu cảm ơn tiếp tục đi về phía trước.

Vẫn luôn đi về phía trước, rồi đột nhiên Nam Mộ Bạch bảo mọi người dừng lại và nói.

“Mọi người đợi một chút rồi hãy đi tiếp, phía trước chỗ đó, trên đó

đều treo những thứ sáng lấp lánh từng chút một, những thứ đó đều là dơi hút máu, bình thường đều cư trú ở trên đó, nên chúng ta tiếp tục đi về phía trước, nếu kinh động đến chúng thì có thể sẽ bị tấn công, chúng ta nhiều người như vậy tuyệt đối là tốt nhất, túi máu di động." "Thời tiết này thì, sắp đến lúc phải nghỉ ngơi rồi, và bên trong đã lâu rồi mới có người vào, nên chúng ta ở chỗ này ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút, không thể để bị phát hiện, cố gắng giữ khoảng cách một chút, nếu không thì sóng âm có thể cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta rồi, ngàn vạn lần không được nói chuyện, động tĩnh cũng phải rất nhỏ." "Nếu kinh động đến một con, rồi bất kỳ ai phát ra âm thanh nào thì, có thể cả một đàn sẽ bắt đầu tấn công, lúc đó tình huống của chúng ta sẽ rất nguy hiểm, tất cả chúng ta có thể không một ai thoát được, thậm chí đều sẽ bị hút khô cạn, vì dù sao bên trong đã lâu rồi không có người, chắc chắn đều đói meo rồi." Nam Mộ Bạch nói rất nhỏ tiếng, nhưng mọi người vì hoàn toàn lại vừa đủ nghe được cái giọng đó, rất trầm ổn lại có lực, rồi xuyên thấu vào nội tâm mỗi người, khiến mọi người đều biết chuyện này, rất quan trọng, rồi đều phải coi trọng.

Thế là, mọi người nghe lời, nói chuyện rất nhỏ, cơ bản đều nằm sát đất, một nhóm người tiếp tục đi về phía trước, đi mãi đi mãi phát hiện mặt đất rất không bằng phẳng, đôi khi sẽ bị va vấp.

Nhưng căn bản không dám phát ra âm thanh, vì tình huống khẩn cấp như vậy, nếu phát ra âm thanh thì, cuối cùng chẳng phải là dâng hết cho mọi người đi làm tống tử sao?

Đi rất cẩn thận, toàn bộ quá trình đều không phát ra âm thanh quá lớn, nhưng đang tiếp tục bò về phía trước thì, một trong số các thành viên, cũng là một thôn dân trong thôn, vô ý ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trên đó có rất nhiều thứ đang lấp lánh ở đó, thế là anh ta giật mình, kinh ngạc hít một hơi khí lạnh, rồi tất cả mọi người nhìn thấy

xong thì rất sợ hãi.

Vì nhìn thấy đầu dơi hút máu đã động đậy nhìn về phía đó, nhưng dường như cũng không bay tới.

Thế là mọi người giống như một bức tranh tĩnh vật vậy, toàn bộ đều bình tĩnh đứng yên ở đó, đại khái nằm bò khoảng 5 phút, rồi lại tiếp tục bò về phía trước sau khi nhìn thấy đầu dơi hút máu lại quay trở lại.

Mới yên tâm mạnh dạn tiếp tục đi về phía trước, tuy đi như vậy hơi hèn nhát nhưng không có cách nào, cũng không thể cứ bị hút cạn máu, ở đó mà mất mạng vô ích chứ.

Sau khi đứng dậy, tất cả mọi người đều ăn ý, không nói một lời, lặng lẽ đi, vì sau khi đi qua đoạn đường đó mới dám nói chuyện.

Nếu ở gần đó mà tiếp tục nói chuyện thì, sẽ bị sóng âm của dơi hút máu phát hiện, như vậy sẽ bị tấn công, nên đợi đến khi đi đến một nơi tương đối an toàn, câu nói đầu tiên của Nam Mộ Bạch là.

"Vừa nãy không phải đặc biệt kinh hiểm và kích thích sao, bên trong thật ra khá đáng sợ nhỉ, những thứ đó tôi thấy trong các mộ khác đều không có, dù sao thì cho đến nay tôi chưa thấy có mấy cái mộ bên trong có dơi hút máu, những con dơi đó nhiều nhất thì cũng chỉ tấn công người, nhưng dơi ở đây thực sự sẽ hút máu." Nam Mộ Bạch bàn luận với mọi người về cảnh tượng rất kinh hiểm vừa rồi.

"Nhưng như vậy rất kỳ lạ nha, nếu những con dơi đó hút máu thì, sao lâu như vậy chúng ta mới vào một lần, lần này vào rồi chúng ta cũng không bị bắt, tôi thấy chúng vẫn tiếp tục hoạt động linh hoạt, rồi khỏe mạnh, cũng không bị chết đói, cơ thể nuôi mập mạp." Lâm Dương hỏi.

"Vấn đề này thì, thực ra hơi tàn nhẫn, nhưng cũng không thể

không nói, thực ra có một số người đến thôn tôi, rồi hỏi tôi xung quanh có gì không, đương nhiên tôi không nói, vì cũng biết những người đó đi vào cũng sẽ không có đường sống, đồng thời cũng đã khuyên họ, không cho họ đi vào, thực tế thì họ cũng không nghe lời khuyên, số người như vậy mỗi năm khá nhiều." "Cho nên năm này qua năm khác số người chết ở đó cũng khá nhiều, đôi khi nhìn thấy những người đó thì, vừa khuyên lại vừa không tiện khuyên, vì biết khuyên chắc chắn họ sẽ không nghe, nhưng không khuyên, lại nhìn thấy một sinh mạng tươi trẻ như vậy, nếu cứ thế qua đời thì, nhìn không đành lòng, sau đó thì tôi dứt khoát ít nghe những tin tức đó hơn." Nam Mộ Bạch nói.

"Chẳng trách nha, tôi thấy chúng thường xuyên trì hoãn, không chừng một thời gian mới được cho ăn một lần, nên thấy chúng ta sau đó không có phản ứng gì lớn, rồi cũng không tấn công chúng ta thêm nữa, không chừng cũng không đói, nên cũng không có ham muốn tấn công." Bàn Tử nói.

Tiếp theo họ tiếp tục đi về phía trước, đi về phía trước thì con đường phía trước không còn do họ kiểm soát nữa, vì thực ra đã đi lâu rồi, đã đi từ ban ngày đến buổi chiều.

Khoảng thời gian ngắn ngủi này tuy có một đoạn thời gian lại lãng phí rồi trò chuyện linh tinh nhưng nhìn chung mọi người khá khẩn trương rồi cũng đẩy nhanh tiến độ khá nhanh nên đã đi được một đoạn.

Cho nên chặng đường tiếp theo thì có một số điều không nằm trong tầm kiểm soát của họ nữa, cũng không còn do họ quản lý nữa, trên đường có đủ loại thứ rất kinh hiểm (cfbb), nhưng đều được Nam Mộ Bạch nhắc nhở.

Đều đã hóa giải từng nguy hiểm đó, nhưng những khó khăn tiếp

theo thì họ chưa gặp phải, vì không biết con đường phía trước rốt cuộc là gì, cũng không thể tùy tiện nhìn loạn.

Nếu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hoặc phụ lòng những người thân, đối với những chuyện không tốt, Nam Mộ Bạch căn bản không quan tâm, nên bảo mọi người cứ tiếp tục đi xuống, nương tựa lẫn nhau.

Tiếp theo đi mãi đi mãi thì vào một căn phòng rất lớn, đi vào xong thì toàn bộ đều là sương mù trắng xóa, căn bản không nhìn rõ phía trước rốt cuộc là cảnh tượng gì.

"Thế này rồi, căn bản không nhìn rõ phía trước rốt cuộc có gì, nhìn cảm giác âm u rợn người như vậy, bình thường trong những tình huống như vậy đều sẽ không có đồ tốt, nên nhìn khá đáng sợ." Thiên Chân nói.

Tiểu Ca nghe Thiên Chân nói vậy, thế là rất dũng cảm một mình đi về phía trước xem xét một chút, vì Tiểu Ca bình thường đều là người giữ kỹ thuật trong đội, rồi mỗi lần nhiệm vụ liên tục phát sinh thì, Tiểu Ca rất dám một mình đi về phía trước.

Mọi người đều sợ hãi, người trong thôn đều không dám tiếp tục đi về phía trước, nhưng Tiểu Ca đi về phía trước xong thì mọi người đi theo Tiểu Ca đi vào, rồi Tiểu Ca nói.

"Nhanh vào đi, bên trong không có thứ gì đáng sợ đâu, thực ra một số cảnh tượng tôi cũng rất không nhìn rõ, không chừng những làn sương đó bắt đầu khiến người ta cảm thấy rợn người, rồi cũng cảm thấy dù sao thì thực sự hơi sợ hãi, không chừng đi vào xong nhìn thấy cảnh tượng đầy đủ sau đó, chắc sẽ cảm thấy đỡ hơn rất nhiều, sẽ không đáng sợ như vậy nữa đâu." Tiểu Ca nói, rồi bảo mọi người nhanh chóng vào, thế là mấy người tăng tốc vài bước, những người thôn dân trong thôn, cũng cảm thấy chuyện này dường như không đáng sợ như vậy nữa.

Vì bên trong có người đang đứng ở đó rồi, cũng rõ ràng là không có nguy hiểm gì lớn, thế là đi vào xong thì xem bên trong rốt cuộc có gì, không chừng lại là một động thiên khác, sao Tiểu Ca lại nói huyền ảo như vậy.

Cũng không thể hình dung ra được dáng vẻ như thế nào, vì ở bên ngoài thì rất đáng sợ, cảm giác như dựng cả lông tơ lên vì sợ hãi, mấy người đều tăng cường cảnh giác.

Nhưng đợi đến khi đi vào xong, phát hiện giọng nói của Tiểu Ca rất thoải mái, cảm thấy không có nguy hiểm gì lớn.

Rồi mấy người xếp thành hàng, rất ăn ý, vẫn luôn đi về phía trước, sợ lúc đó, người nào đó đi lạc rồi xảy ra chuyện thì sao?

Sau khi tiến vào, ta phát hiện nơi này quả thực là một thế giới khác.

Bên ngoài khi nhìn vào chỉ thấy một màn sương trắng, nhưng khi bước vào rồi thì lại như vén một tấm rèm lên vậy.

Mặc dù bên trong vẫn có sương mù, nhưng toàn bộ khung cảnh lại khá sáng sủa, ta có cảm giác như đang đứng trên mặt nước.

Màn sương kia giờ tụ lại trong một cái hố, rồi bốc lên một làn khói trắng nhạt, trên làn khói đó có một chiếc thuyền đang trôi.

Chương 403

Thuyền này có một cái lồng xương ở đầu, một bộ xương đội mũ, trông như một thuyền phu vậy, nhìn qua có vẻ hơi ghê người.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy toàn bộ cảnh tượng được làm vô cùng tinh xảo, tổng thể mang lại cảm giác như đang ở trên mặt nước.

Trong cái hố đó có vài cây, những cái cây này không biết đã ở trong bóng tối không thấy mặt trời lâu như vậy mà vẫn không chết, tất cả đều ra hoa, trên hạt giống có cảm giác như những sợi bông.

Tất cả những cái cây đó đều vàng úa, trông không có chút nước nào.

Cũng đúng thôi, ở nơi như thế này làm sao có thể có nước tồn tại được.

Sau đó, ta bắt đầu đi vòng quanh để xem khung cảnh bên trong rốt cuộc là như thế nào. "Trời ơi, bên trong này lại đẹp đến thế!

Không biết ai đã làm ra, nhìn những dòng nước này thật giống thật, mặc dù đây là sương mù, nhưng sau khi xuyên qua màn sương, ta có cảm giác bên trong là một động thiên khác.

Những chiếc thuyền này cũng vô cùng tinh xảo, không biết có ai ở đây để sắp đặt những thứ này để làm gì?" Văn Cẩm vừa cảm thán những thứ này thật sự rất đẹp, lại vừa thấy khung cảnh thật thơ mộng, khiến người ta thích thú và mong muốn được khám phá.

Nhưng mặt khác, cô lại tò mò không biết ai đã đặt những thứ này ở đây.

Một khung cảnh như vậy chắc chắn phải có tác dụng gì đó, nếu không thì không thể vô cớ đặt những thứ này ở đây chỉ để khiến

người ta thích thú, vui vẻ được.

Đương nhiên là không thể rồi, cũng không có ai thiện lương đến vậy, nên mọi người đều vô cùng nghi ngờ.

Quả thực, không ai dám chạm hay động lung tung, nhỡ mà chạm vào cảnh vật mà vô tình kích hoạt cơ quan nào đó thì mấy người bọn ta đều phải chết ở đây.

Nhưng mấy người thôn dân kia thì không biết, họ chỉ nhìn những cảnh tượng này rồi cảm thấy thích thú, bởi vì bình thường họ sống trong rừng nên căn bản không thấy được nước.

Cảm giác này giống như đang đứng bên bờ nước, rồi có một người đang câu cá hoặc chèo thuyền, nên mọi người cảm thấy rất mới lạ.

Họ muốn xem thử có thể từ hai bên đi xuống cái ao này không.

Bởi vì bên dưới không có nước nên họ cảm thấy xuống đó chắc sẽ yên tâm, cũng muốn xem những cái cây này và xung quanh có gì.

Đương nhiên, Nam Mộ Bạch là một người thông minh, tất nhiên anh ta nhận ra mọi người đều rất liều lĩnh, không nên tùy tiện hành động.

Nhưng anh ta cũng bị cảnh tượng này mê hoặc, không để ý đến việc hai thôn phu kia đã đi xuống.

Hai thôn phu kia đi xuống xong, những cái cây vẫn rất yên tĩnh.

Sau đó, những sợi bông kia bắt đầu bay ra, không biết tại sao lại tự động rơi xuống.

Nhưng nhìn cảnh tượng lại như thổi bong bóng vậy, vừa đẹp vừa lung linh, có chút mộng ảo.

Sau đó, một người thôn phu tò mò muốn xem những sợi bông này

là thứ gì, bèn dùng tay chạm vào.

Ai ngờ, khi vừa chạm vào, một thứ giống như mạng nhện bắt đầu lan rộng trên tay anh ta.

Nó lan rộng từng chút một lên trên, kéo anh ta xuống dưới mà anh ta không thể kéo lại được.

Sau đó, một số sợi bông khác lại vô tình bay vào mũi anh ta, lập tức làm tắc mũi.

Anh ta ôm cổ, không nói được lời nào, chỉ có thể ú ớ.

Mọi người ở bên cạnh đột nhiên phát hiện ra sự việc kỳ lạ này. "Lý Oánh, xem có chuyện gì thế!

Mau cứu anh ta lên, hình như anh ta không thở được!

Chẳng lẽ bên dưới có thứ gì sao?" Bàn Tử thấy vậy, Lâm Dương vội vàng nhìn xuống cái hố.

Quả nhiên, hai người kia trông rất khó thở, toàn thân cũng rất mất tỉnh táo.

Mọi người chuẩn bị xuống kéo họ lên, ai ngờ hai người vừa định xuống thì những sợi bông trắng như bông kia bắt đầu bay dày đặc hơn.

Rồi một người vừa xuống khác cũng vô tình chạm phải sợi bông trắng đó.

Nó bay vào mắt, rồi mắt anh ta không nhìn thấy gì nữa.

Mọi người đều sợ hãi, bèn lại bắt đầu kéo lên khỏi cái hố.

Cuối cùng, Tiểu Ca với tốc độ như sấm sét, lao xuống kéo tất cả những người đó lên.

Hai người đang khó thở đó không nói được gì, nhưng chỉ có thể

ôm chặt cổ anh ấy, trông rất đau khổ.

Mọi người đại khái cũng hiểu nguyên nhân là gì rồi.

Nhìn những sợi bông trắng này không hề đơn giản chút nào, khung cảnh này cũng vậy.

Khung cảnh này thật sự rất hữu dụng, không vô cớ mà được bố trí ở đây.

Vì vậy, ta biết đây có thể là một phòng tuyến, là một phòng tuyến ngăn cản những đạo mộ nhân kia.

Khi những người này đi xuống xong, những sợi bông trắng này bắt đầu bay càng lúc càng nhiều.

Khi ta phát hiện những sợi bông trắng này bắt đầu bay, thì những màn sương trắng bên dưới, xung quanh những chiếc thuyền kia, bắt đầu từ từ tan ra như sương khói trên mặt sông vậy.

Sau khi tan ra, ta phát hiện bên trong thực ra không phải bùn lầy hay đá dăm, mà toàn bộ đều là xương người.

Vì vậy, khi vừa đi xuống, họ mới vô tình đứng không vững và vấp ngã liên tục.

Bây giờ thì mọi người đều biết rồi, nơi này thật sự quá nguy hiểm.

Chương 404

"Mọi người mau bịt miệng mũi lại, tuyệt đối đừng để đường hô hấp hay bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể tiếp xúc với những chỗ này.

Cố gắng dùng quần áo bao bọc cơ thể lại.

Nếu đường hô hấp bị tắc nghẽn, chắc chắn sẽ có chuyện.

Mọi người mau tự bảo vệ mình.

Nếu có đồ trong ba lô thì mau lấy ra làm vật phòng hộ." Nam Mộ Bạch bịt miệng mũi mình xong rồi nói với mọi người.

Nhưng bây giờ tình hình của hai thôn dân kia ngày càng nghiêm trọng, trông họ cũng rất đau khổ.

Nam Mộ Bạch nhìn những người thôn dân trong thôn đau khổ như vậy, cũng không có bất kỳ biện pháp nào, bởi vì anh ta không có cách nào cứu họ, cảm thấy rất bất lực.

Sau đó, nhìn họ như vậy, anh ta cũng cố gắng cởi bỏ quần áo cho họ để họ có thể thở tốt hơn.

Rồi anh ta thực hiện hô hấp nhân tạo, nhưng nhận ra không có tác dụng lớn.

Đột nhiên Lâm Dương nghĩ ra một cách và nói với Nam Mộ Bạch. "Vì ngôi mộ này có khế ước với anh, chứng tỏ nó chắc chắn nhận ra anh và sẽ không tấn công anh.

Nếu không thì tại sao đến giờ anh vẫn an toàn?

Thực ra ở bên cạnh, tôi cũng cảm thấy nó an toàn hơn nhiều so với những ngôi mộ bình thường.

Vì vậy, tôi nghĩ có lẽ máu của anh có tác dụng nhất định." "Hay là

thử dùng máu của anh xem sao, sau đó xem có thể cứu họ không.

Tôi nghĩ nếu tôi đoán không sai thì chuyện này có lẽ đúng.

Vậy thì biết đâu họ có thể được cứu.

Hay là thử trước đi.

Nếu không được thì chúng ta lại tìm cách khác.

Nếu anh không đồng ý cũng không sao, vì đó là cơ thể của anh." Lâm Dương đang nói dở nhưng chưa kịp nói xong thì một người đã dùng một miếng gỗ cởi áo anh ta ra, rồi lấy một con dao nhỏ rạch một đường trên cổ tay anh ta, sau đó nhỏ máu vào miệng người đang khó thở kia.

Lúc đầu, người đó vô cùng bất lực, vô cùng khó khăn, mặt bắt đầu tím tái.

Ta biết tiếp theo có lẽ không cứu được rồi.

Khi bản gia ta nghĩ rằng phương pháp này có lẽ không có tác dụng lớn thì Nam Mộ Bạch rút tay về.

Nhưng đột nhiên người đó hô hấp rất mạnh, cảm giác như có thể thở được không khí một chút rồi.

Ta biết phương pháp này có lẽ bắt đầu có hiệu quả, rồi Nam Mộ Bạch tiếp tục nhỏ máu cho người đó.

Nhưng hiệu quả của phương pháp này quá chậm, bởi vì cần phải dùng máu phá vỡ cái mạng nhện đó từng chút một.

Vì vậy, bởi vì cái mạng nhện đó có tính xâm lược rất nhanh và rất cao, chỉ cần vào cổ họng là nó bắt đầu lan rộng, lan khắp nơi.

Vì vậy, chỉ để làm sạch một cái mạng nhện thôi mà đã mất gần một phút, rồi người còn lại bây giờ không được rồi.

Vì vậy, khi người này được cứu, người kia thực ra đã qua đời rồi.

Mặc dù người này được cứu, nhưng người kia đã qua đời, khiến ta cảm thấy vô cùng buồn bã.

Đã cố gắng lâu như vậy, mặc dù vừa thấy một chút thành quả, nhưng sau khi thấy thành quả đó, lại không có tác dụng lớn, bởi vì người kia đã ra đi nhanh như vậy.

Nên mọi người cảm thấy có chút đau lòng và khó chịu.

Dù sao đi nữa, chuyện này đối với ta là một chuyện vô cùng đau lòng.

Mọi người đứng bên cạnh người thôn dân đó, mặc niệm năm phút, sau đó sẽ tiến hành một nghi thức.

Mọi người làm xong đều cảm thấy lòng nặng trĩu, vô cùng buồn bã, bởi vì nếu đồng hành cùng mình mà có người rời đi như vậy, chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sau đó, Nam Mộ Bạch lại dùng cách đó với hai người kia.

Mặc dù mắt họ bị mù, nhưng chỉ bị sợi bông đó che phủ mà thôi.

Vì vậy, máu của anh ấy quả thực có tác dụng như thuốc nhỏ mắt.

Sau đó, mắt họ dễ dàng hồi phục, hai người kia rất may mắn, may mà đường hô hấp của họ không bị tắc nghẽn, nếu không thì bây giờ có lẽ đã không cứu được rồi.

Hai người quả thực vừa sợ hãi vừa may mắn. "Thật lòng mà nói, bây giờ có kết quả như vậy thật sự khiến người ta đau lòng, nhưng không có cách nào, người chết không thể sống lại.

Tình hình đã thành ra như vậy, nên tôi nghĩ chúng ta chỉ có thể nhìn về phía trước.

Mặt khác, tôi nghĩ rằng, nếu chúng ta có thể ra ngoài, chắc chắn đó

sẽ là sự an ủi lớn nhất.

Tôi nghĩ nhất định phải đưa thi thể của anh ấy ra ngoài, dù sao anh ấy cũng là bạn của chúng ta." "Không thể để thi thể của anh ấy ở lại đây, rồi bị những con vật này giẫm đạp.

Nếu không thì chúng ta cũng sẽ không đành lòng, anh ấy cũng có gia đình, có người thân.

Dù sao thì người thân của anh ấy chắc chắn cũng muốn gặp mặt.

Mặc dù khi chúng ta vào đây đều đã nói với gia đình đừng đau buồn, nhưng ai ngờ chuyện này lại thành sự thật..." Lâm Dương cũng đau buồn nói.

Nghe xong, Nam Mộ Bạch lập tức phân phó những thôn phu còn lại, mấy người mau khiêng thi thể anh ấy ra.

Chương 405

Dù sao đi nữa, phải khiêng thi thể anh ấy ra ngoài.

Người trong thôn cũng muốn chôn cất anh ấy gần thôn, tuyệt đối không thể để anh ấy ở lại đây, nếu không thì mọi người sẽ cảm thấy rất đau lòng, không thể tranh giành hay giành được gì.

Tâm trạng của mấy người tiếp theo đều khá trầm lắng, nhưng phải vực dậy tinh thần, bởi vì dù sao bên trong này cũng rất nguy hiểm.

Vì vậy, trừ Nam Mộ Bạch khá thư giãn ra, những người còn lại đều vực dậy tinh thần.

Sau đó, họ bịt miệng mũi và mắt lại, về cơ bản là có thể che chắn được một chút.

Rồi những chỗ cần lộ ra, nếu thấy những sợi bông trắng nhỏ kia thì mau tránh đi.

Dù sao cũng cảm thấy những thứ này trong không khí ngày càng nhiều, cảm giác như sắp bị tấn công.

Rồi mấy người đi càng lúc càng nhanh, may mà nơi này không lớn lắm.

Sau khi ra khỏi cánh cửa đá này, có cảm giác như ra khỏi một mật thất vậy.

Mấy người thở phào nhẹ nhõm, may mà không có chuyện lớn xảy ra ở bên trong, mấy người cũng đã ra ngoài an toàn.

Thật may mắn, nhưng Lâm Dương quay đầu lại nhìn Nam Mộ Bạch, thấy tâm trạng anh ta trầm lắng, sau khi ra ngoài cũng không có biểu cảm gì lớn.

Anh ta cũng không nói chuyện với ai, cảm giác hoàn toàn khác so với lúc nãy.

Ta biết Nam Mộ Bạch chắc chắn đang rất đau lòng, bèn nghĩ xem có cách nào an ủi anh ta không. "Dù sao thì chuyện này người đã đi rồi, không phải chịu quá nhiều tội lỗi.

Tôi nghĩ điều quan trọng nhất là phải trân trọng những người đang sống bây giờ, rồi phải nhìn thoáng hơn.

Dù sao đi nữa, bây giờ sống sót mới là quan trọng nhất.

Chúng ta là những người phải sống sót, nên chúng ta phải nhìn về phía trước một cách tốt đẹp, tuyệt đối đừng quá đau buồn, nếu không thì chúng ta có thể sẽ không ra ngoài được." Lâm Dương nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Nam Mộ Bạch rồi nói với anh ta.

Vào lúc này, Nam Mộ Bạch lại cảm thấy Lâm Dương thật sự rất tốt.

Vào lúc này, mọi người đều không ai lo cho ai.

Trông ai cũng có vẻ sợ hãi, dù sao cũng đã có một người chết rồi, nên trong lòng chắc chắn đều rất hoảng loạn, không ai đi an ủi ai cả.

Anh ta ngược lại rất quan tâm, thấy người này có tâm tư rất tinh tế, trông quả thực rất hoảng sợ.

Trong lòng cũng quả thực có chút bất an, bởi vì người dưới quyền anh ta, dù sao anh ta cũng biết gia đình của người này.

Phải giải thích với người nhà, chuyện này dù sao trong lòng anh ta cũng có chút đau buồn, phải cùng nhau trải qua một trận, rồi giải thích với người dưới quyền đã ra đi, cảm giác đó khó chịu biết bao.

Đương nhiên, Lâm Dương cũng biết như vậy thực sự không đúng, nên vội vàng an ủi Nam Mộ Bạch. "Thật sự cảm ơn cậu, tôi thật sự

không sao lớn cả, cậu cũng không cần quá lo lắng, yên tâm đi, tôi có thể tự điều chỉnh tốt.

Tôi đều biết bên trong có một số chuyện không an toàn, lúc nãy tôi không nhắc nhở rồi sao?

Đều là do người của tôi, quá bất cẩn.

Tôi cũng không thể đổ lỗi cho ai." "Nhưng tôi cảm thấy thực ra tôi đã làm sai nhiều hơn, tôi chịu phần lớn trách nhiệm.

Nếu không phải tôi cứ phải đưa họ xuống, sẽ không có hoạt động như vậy.

Điều quan trọng nhất là nếu máu của tôi không kịp thời cứu họ, thì bây giờ họ sẽ không chết, cũng sẽ không thành ra như vậy.

Tôi nghĩ trách nhiệm lớn nhất nên thuộc về tôi." "Ngược lại, người ở đó đã đưa ra một ý kiến hay như vậy, để tôi thử dùng máu của tôi.

Nếu không thì tôi cũng không biết máu của tôi có thể cứu người, có tác dụng như vậy.

Tôi đã đứng ngây ra ở đó, với một số phương pháp hô hấp nhân tạo ở đó cứu người, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Tôi chỉ có chút đau lòng về sự ra đi của người này mà thôi." Nam Mộ Bạch cảm thấy Lâm Dương đã an ủi anh ta một thời gian dài, những lời nói đó thực sự có tác dụng với anh ta, anh ta cũng vô cùng cảm ơn Lâm Dương.

Vì vậy, anh ta quyết định không trách ai nữa.

Thực ra, điều đáng trách nhất là chính anh ta.

Nếu không đưa người đó xuống, sẽ không thành ra như vậy.

Điều quan trọng nhất là nếu máu của anh ấy có thể chảy nhanh

hơn một chút.

Hoặc có thể cứu nhanh hơn một chút, thì có thể cứu được người kia rồi, thì sẽ không chết.

Vì vậy, những chuyện này đều là do anh ta, do anh ta, nên tự trách như vậy chứ không trách Lâm Dương.

Nhưng Lâm Dương cũng cảm thấy nếu Nam Mộ Bạch cứ như vậy thì con đường phía trước chắc chắn sẽ rất khó đi.

Vì vậy, suốt chặng đường anh ta đã nói chuyện, trò chuyện với Nam Mộ Bạch, rồi từ từ Nam Mộ Bạch cũng cảm thấy áp lực trong lòng không còn lớn như vậy nữa.

Nhưng dù sao cũng là bạn bè, dù sao cũng là những người lớn lên cùng nhau trong một thôn làng, quan hệ khá tốt.

Nhưng người trong thôn lại không hề thấy chuyện gì đã xảy ra, cảm thấy tiếp theo anh ta càng có trách nhiệm phải chăm sóc tốt những người này.

Mặc dù đã xuống lâu như vậy, nhưng những nơi này anh ta chưa từng thấy, cảm thấy cũng rất nguy hiểm, dù sao cảnh tượng vừa rồi hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh ta, có những chuyện hung hiểm như vậy. "Vì không có chuyện gì lớn nữa, vậy thì chúng ta hãy vui vẻ tiếp tục đi về phía trước.

Dù sao cũng phải dốc hết sức, không thể vui vẻ được, cũng phải thả lỏng tâm trạng, bởi vì con đường phía trước chắc chắn sẽ càng khó đi.

Chương 406

Bây giờ đã là buổi chiều rồi, tôi thấy thời gian cũng đã nguy hiểm rồi." "Nếu là buổi tối mà chúng ta không tìm được thứ gì, thì chúng ta phải quay về.

Vì vậy, chúng ta tuyệt đối không thể ở lại đây qua đêm, bởi vì qua đêm là một chuyện không an toàn.

Buổi tối không biết bên trong sẽ có tình huống gì, sẽ xuất hiện những thứ gì." Lâm Dương nói không sai, quy tắc trong giới đạo mộ, đó là buổi tối không thể ở lại đó qua đêm.

Nếu quá muộn mà vẫn ở lại đó, nếu những thứ đó không sạch sẽ, hoặc những thứ đó nổi giận, thì bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công, đều có thể xảy ra.

Không kiêng kỵ gì cả, nên không có cách nào kiểm soát những thứ đó.

Nếu là ban ngày thì chúng sẽ thu liễm một chút.

Dù ở dưới đất hay trên mặt đất, cũng sẽ không quá sợ hãi, nhưng một khi đến buổi tối thì cục diện sẽ nằm ngoài tầm kiểm soát của ta, và ta cũng không thể kiểm soát được cục diện này.

Vì vậy, buổi tối căn bản không thể ở lại bên trong, đây cũng là quy tắc do các thế hệ lão bối truyền lại, và luôn được coi là bảo bối, luôn được tuân thủ.

Nam Mộ Bạch nghe Lâm Dương nói như vậy, nhất định phải vực dậy tinh thần.

Suốt chặng đường vừa rồi anh ta thực sự không có tinh thần đặc biệt nào, trông anh ta cũng ủ rũ, cảm thấy cũng vô cùng không vui.

Nhưng bây giờ nghe Lâm Dương nói như vậy, bởi vì phải có con đường phía trước, cũng phải đưa người này ra ngoài.

Dù sao đi nữa, chết rồi cũng phải đưa thi thể ra ngoài.

Cũng phải an toàn đưa những người đó ra ngoài.

Bây giờ đã có một người chết rồi, không thể để một người khác hoặc một nhóm người khác phải chôn cùng nữa.

Nếu không, nếu vì sai sót hoặc vì sự bất cẩn.

Rồi lại xảy ra những chuyện như vậy, thì sẽ càng khó chịu hơn.

Nghe Nam Mộ Bạch nói như vậy xong, Lâm Dương cảm thấy những lời nói của anh ta đặc biệt có lý, rồi chuẩn bị vực dậy tinh thần tiếp tục đi về phía trước, mọi người nhất định phải tập trung tinh lực.

Lâm Dương nhìn thấy Nam Mộ Bạch cuối cùng cũng đã lấy lại tinh thần xong, cảm thấy có hiệu quả.

Có lẽ những lời nói của anh ấy thực sự có tác dụng, anh ta cũng cảm thấy những lời này Nam Mộ Bạch không hoàn toàn nghe vào cũng tốt.

Nhìn mối quan hệ giữa hai người, có lẽ khi trở về sẽ lại tiến thêm một bước lớn, khá tốt, dù sao cũng đều bắt đầu tin tưởng nhau rồi.

Sau nhiều lần hợp tác đội nhóm như vậy, cảm giác đội nhóm giữa họ chắc chắn lại càng tăng lên.

Ta cũng cảm thấy hợp tác với Nam Mộ Bạch khá vui vẻ.

Dù sao thì nhịp độ phối hợp khá tốt, ở bên trong cũng không xảy ra nguy hiểm quá lớn, chỉ là có chút bi thương vì đã có một người qua đời.

Bên này A Ninh thu dọn tất cả đồ đạc xong, nhìn đồng hồ cũng đến lúc ăn cơm rồi.

Lúc nãy hai ông già đã hẹn ăn cơm rồi, cô cảm thấy thật sự rất tốt.

Sau khi đến đó, cô có cảm giác như một cô cháu gái nhỏ vậy, hai ông cũng vô cùng chăm sóc cô.

Dù sao nhìn họ cũng đều thích Thiên Chân, bởi vì cảm thấy Tam thúc đặc biệt đáng yêu.

Đặc biệt hài hước, cũng không đặc biệt già, cũng giống như một người chú vậy.

Cô cũng cảm thấy sau này nếu quan hệ với Lâm Dương rất tốt thì Tam thúc chắc chắn cũng là một người cần phải gặp.

Bởi vì cô cũng biết, tổ chức này thực ra cũng đang điều tra lai lịch của Lâm Dương, và cũng biết Lâm Dương thực ra dù ở đâu thì cũng chỉ còn lại một mình.

Chỉ còn lại một mình và Tam thúc nương tựa vào nhau, lớn lên từ nhỏ.

Vì vậy, bây giờ A Ninh càng nhìn Tam thúc cũng càng thấy Tam thúc là một ông lão nhỏ không tồi. "Con bé sao mà gầy thế?

Chẳng lẽ một mình con không ăn uống tử tế sao?

Lại đây, những thứ này nhất định phải ăn nhiều một chút.

Nếu ngon thì ăn thêm mấy bát nữa.

Yên tâm đi, nhà ta không có gì cả, nhưng cơm thì đủ.

Con gái nhất định phải ăn, hơi mập mạp một chút thì cơ thể mới khỏe mạnh." Nam Phi Hổ vô cùng quan tâm nói với A Ninh. "Ông già, ông nói chuyện lạ thế?

Chẳng lẽ ông lại để ý đến con bé rồi sao?

Chẳng lẽ ông muốn tìm một người vợ cho con trai ông, rồi cướp

nó từ tay cháu tôi, sau đó vừa hay có thể gả Lâm Dương nhà tôi cho con gái ông?

Ý tưởng thật hay đó, hai đứa trẻ đều không bị lỡ dở." Tam thúc thấy Nam Phi Hổ quan tâm A Ninh như vậy, bèn ghé sát tai Nam Phi Hổ, nhẹ nhàng nói với Nam Phi Hổ. "Nói bậy bạ gì đó, con bé nghe thấy thì không hay đâu.

Ta cũng không có ý gì cả.

Chắc ông đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Sao lại vậy chứ?

Nếu ta thật sự có thể sắp xếp ổn thỏa như vậy, thì cả hai đứa ta đều không cần phải lo lắng nữa.

Chương 407

Nếu không thì cả hai đứa ở bên cạnh ta đều sẽ khiến ta vô cùng lo lắng.

Hay là chúng ta làm như vậy đi..." Nam Phi Hổ cũng đang nói đùa.

Dù sao thì con trai và con gái của ông ta, chuyện này mọi người đều không biết.

Ông ta cũng không biết có thể nói cho ai nghe chuyện này.

Ông ta biết không những không thể nói.

Nhất định phải giữ bí mật này, nếu không thì danh tiếng gia tộc sẽ bị hủy hoại như vậy.

Danh tiếng gia tộc luôn được cha ông, lão gia tử luôn bảo vệ.

Và lão gia tử trước khi chết đều dặn dò, tuyệt đối không được nói cho người khác biết cháu trai của ông, cháu gái của ông, như vậy thì người ta sẽ nghĩ đó là một chuyện khác.

Nhưng ông nội thực ra cũng cảm thấy không muốn cháu trai của mình, cha ông cũng luôn muốn trước khi Lâm Dương ra đi có thể thấy cháu gái của mình kết hôn, rồi thậm chí sinh con là tốt nhất rồi.

Dù sao thì truyền lại cho thế hệ tiếp theo rồi bồi dưỡng một người cũng tốt.

Nhưng trước khi ra đi ông ấy đều không được thấy cảnh tượng đó.

Nhưng may mắn thay, con gái của ông ấy rất giỏi.

Và những việc cô ấy làm cũng khiến cha cô ấy cảm thấy vô cùng tự hào.

Vì vậy, khi ông nội ra đi cũng không quá đau buồn, chỉ là cảm thấy nuôi dưỡng đứa con gái này từ nhỏ đến lớn lại giống như một cậu con trai vậy, cảm thấy có lỗi với đứa trẻ này thôi. "Thôi đi, tôi không muốn đâu.

Cháu trai tôi chọn ai thì chọn, tôi không thể quản được.

Nhưng nếu cuối cùng nó chọn con gái ông thì tôi đương nhiên sẽ vui.

Nhưng nếu nó không chọn con gái ông thì tuyệt đối đừng giận tôi, cũng đừng làm quá lên với tôi, đương nhiên tôi cũng sẽ không giúp ông." "Trẻ con có tư tưởng riêng của chúng, dù sao cũng là thế hệ trẻ.

Ai cũng có tư tưởng cá nhân, hai chúng ta cũng không cần phải lo lắng nữa.

Bình thường rảnh rỗi thì đi dạo, chơi cờ thôi.

Chờ chúng nó quay về thì tốt.

Giúp trẻ con lo chuyện hôn nhân không phù hợp với tuổi của chúng ta." "Thật lòng mà nói, nếu nghĩ đến chuyện hôn nhân, thì thà giúp tôi nghĩ cách tìm vợ còn hơn.

Như vậy còn đáng tin hơn giúp trẻ con tìm vợ, bởi vì trẻ con nhất định sẽ không nghe lời.

Nhưng người mà tôi nhìn trúng, biết đâu có thể tự chủ, nếu muốn vui vẻ hỷ sự thì tốt nhất là kết hôn, bởi vì tôi nghĩ con trai tôi cũng sẽ không nghe lời." Tam thúc phân tích vô cùng có lý có căn cứ.

Nam Phi Hổ nghe xong tuy có chút bực mình, cảm thấy hơi xấu hổ, dù sao cũng đã già như vậy rồi, ai còn đi tìm một nửa khác nữa chứ.

Nhưng lại cảm thấy lời ông ấy nói rất có lý.

Đều là con gái của ông ta, quả thực không nghe lời.

Cô ấy có tư tưởng riêng, từ khi còn nhỏ, còn nhỏ thì nghe lời cha.

Nhưng sau khi lớn lên cùng ông nội thì trở nên khá tự do, có tư tưởng riêng, làm việc cũng vô cùng nhanh gọn lẹ.

Là một người cha, anh ta phát hiện mình cũng không giúp được cô ấy.

Vì đã không giúp được cô ấy, thì thà bớt đi một chút phiền muộn.

Vì vậy, bình thường có chuyện gì cũng không đi làm phiền cô ấy, cô ấy cũng tự giải quyết.

Con gái của anh ta cũng rất độc lập, điều này luôn khiến anh ta vô cùng kiêu hãnh, chỉ là vẫn chưa có ai cả.

Vì vậy, tiếp theo không nói gì nữa, rồi lặng lẽ ăn cơm.

Và khi đang ăn cơm, Nam Phi Hổ không hỏi A Ninh những vấn đề khác nữa.

Như là đã kết thúc chủ đề này vậy.

Có lẽ cảm thấy thảo luận chủ đề này cũng không có ý nghĩa lớn, dù sao những lời này cũng khá thẳng thắn.

Để cô gái kia cứ nhìn ông lão này đối xử tốt với cô ấy như vậy, nếu không thì người ta hiểu lầm thực ra cũng không đặc biệt tốt, dù sao cũng chưa thấy con trai của ông ấy đâu! "Cô gái, tôi có một chuyện khá tò mò.

Trên người cô có những vết sẹo ở mức độ khác nhau, nhìn cô có vẻ rất khỏe mạnh, cũng chứng tỏ cô hình như đã học võ công, và đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Vì vậy, tôi khá hứng thú với công việc và nghề nghiệp của cô." Tam thúc đột nhiên đưa ra một vấn đề rồi hỏi A Ninh.

A Ninh nghe Tam thúc hỏi như vậy có chút căng thẳng.

Mặc dù Tam thúc hỏi như vậy cô cũng biết người chú này cũng xuất phát từ ý tốt, cũng không thể không trả lời, dù sao đây cũng là chú của Lâm Dương mà. "Tôi chỉ là khi còn nhỏ thôi, ở cô nhi viện thường xuyên bị những cậu bé khác, có cả những cô bé khác bắt nạt.

Thấy tôi yếu ớt cũng có thể cảm thấy có thể bắt nạt được tôi.

Lúc đó tôi còn khá nhỏ, ăn cũng ít, nên khá gầy gò, rồi không có sức lực.

Vì vậy, sau khi lớn lên một chút, tôi đã đi học kungfu để rèn luyện sức khỏe." "Những vết thương tôi bị, cũng là bị vào lúc đó.

Chương 408

Tôi luôn tham gia các cuộc thi, nên bây giờ tôi về cơ bản là làm những công việc chân tay, cũng ít khi ngồi trong văn phòng.

Ừm, đi ra ngoài làm một chút việc, nhưng các cuộc thi sẽ thường xuyên diễn ra.

Vì vậy, vết thương của tôi thường sẽ có một số vết thương mới, rồi vết thương cũ chồng lên vết thương mới." A Ninh đã bịa ra một nghề nghiệp mà ai cũng có thể chấp nhận, rồi nói như vậy với hai ông.

Dù sao thì cô đang làm việc cho tổ chức, chắc chắn không thể nói ra chuyện này.

Dù sao cũng không thể nói ra chuyện đó, cả đời cũng sẽ không tiết lộ, sẽ mang xuống hoàng thổ.

Ai ngờ thực ra Tam thúc vừa hỏi xong, A Ninh đột nhiên nhận ra.

Nhiệm vụ chính lần này không phải là đi chơi, cũng không phải đợi Lâm Dương, mà chỉ cần bắt anh ấy về là xong.

Một mặt là ông chủ sẽ trả tiền, lại còn có ơn tái tạo.

Mặt khác là một chàng trai vô cùng thú vị, cảm thấy cũng là loại bạn bè.

Nếu bắt anh ấy về cũng vô cùng không thích hợp, nên A Ninh đột nhiên sắc mặt sa sầm vào sự giằng xé.

Cô có chút không vui rồi.

Vốn dĩ đang rất vui vẻ vì cảm thấy hôm nay rất thoải mái, có hai người chú đối xử khá tốt với mình.

Nhưng bây giờ lại cảm thấy hình như có nhiệm vụ trên người.

Không thể thoải mái như vậy, cũng không thể ung dung như vậy, rồi cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Vì vậy, cô có chút không vui rồi, nhưng sự không vui này lập tức bị Tam thúc và Nam Phi Hổ nhìn ra. "Con bé, lần này có chuyện gì sao?

Ta cảm thấy con bé hình như nặng lòng, đặc biệt là vừa rồi ta vừa thảo luận chuyện khác, hình như sắc mặt con bé lập tức thay đổi, trở nên không vui.

Nếu có chuyện gì thì mau đi làm đi, tuyệt đối đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Tam thúc đương nhiên đã chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của A Ninh, bèn nói. "Không có, không có chuyện gì.

Lần này tôi muốn đến xem Lâm Dương, rồi cảm thấy nếu không gặp thì có chút ân hận.

Dù sao tôi đã lâu không gặp anh ấy rồi, lần trước anh ấy đã cứu mạng tôi mà.

Vì vậy, tôi nghĩ chuyện này nhất định phải cảm ơn anh ấy thật tốt.

Lần trước chỉ lo quay về chữa thương nên vội vàng rời đi." "Cuối cùng tôi cảm thấy tiếc nhất là đã rời đi mà còn chưa kịp cảm ơn, hai chúng tôi cũng chưa kịp để lại thông tin liên lạc.

Lần này, thật không dễ dàng gì mới tìm hiểu được anh ấy ở đâu, nên tôi nghĩ, lần này phải mau chóng đi tìm.

Cầu cho vết thương của tôi vừa lành.

Phải cảm ơn, biết đâu đã đợi lâu như vậy rồi mà không gặp được." A Ninh dùng vẻ mặt như vậy để đối phó với Tam thúc và Nam Phi Hổ. "À, vậy ra là vậy.

Hay là con bé đi tìm thử xem sao.

Thôi, đừng đi tìm nữa, nơi đó thật sự quá nguy hiểm.

Ở đó, ta đoán một thời gian nữa nó sẽ quay về.

Nếu nhanh thì chắc chắn hai ngày nữa sẽ về, nhưng nếu chậm thì chắc chắn phải đợi lâu hơn mới về." Nam Phi Hổ nói. "Không sao đâu chú, hôm nay tôi đã đến rồi, rồi bây giờ tôi cũng có chỗ ở rồi.

Vì vậy, tôi đương nhiên sẽ không lo lắng.

Dù đợi bao lâu tôi cũng có thể đợi được, chỉ là tôi sợ chắc sẽ không có chuyện gì lớn đâu nhỉ.

Dù sao nếu tôi không ở bên cạnh, thực ra tôi sẽ khá lo lắng.

Tôi nghĩ kungfu của Lâm Dương chắc có thể tự bảo vệ mình được mà." A Ninh đột nhiên lo lắng nói. "Không cần lo lắng thằng nhóc thối đó.

Nó giỏi lắm.

Bình thường tôi đánh nó cũng không sao cả, nên chắc chắn nó có thể đi an toàn.

Bây giờ chúng ta hãy an tâm ăn cơm, đừng thảo luận nữa.

Đợi ngày mai có thể nghỉ ngơi, rồi đi ra ngoài dạo một vòng cũng được.

Thế giới này có rất nhiều thứ, lần trước tôi đi dạo còn bị dọa giật mình cơ mà." "Nơi này tuy không lớn, nhưng đồ đạc khá đầy đủ, nên cảm thấy ở đây khá tốt, có thể xem.

Rồi thích nghi với môi trường ở đây cũng tốt.

Một khi ở lâu biết đâu lại không muốn đi nữa.

Con trai tôi cũng không tồi, đợi khi nó về thì tôi sẽ giới thiệu cho cô làm bạn." Tâm tư của A Ninh hoàn toàn không đặt trên đó nữa.

Vì vậy, khi Tam thúc nói chuyện với cô, cô chỉ đáp ứng qua loa, từ từ ăn cơm một cách lặng lẽ.

Sau khi ăn cơm xong, A Ninh quay về phòng mình.

Chương 409

A Ninh về phòng an vị xong, lập tức gửi một tin nhắn cho ông chủ lớn, nói đã đến đích, nhưng chưa gặp được người cần gặp, bây giờ anh ấy đã ra ngoài rồi.

Nhiệm vụ này có thể cần phải xin một khoảng thời gian mới có thể hoàn thành, hy vọng ông chủ cho một chút thời gian, nhất định đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất.

Vì vậy, ông chủ đã đồng ý.

Bởi vì ông chủ cũng muốn thử xem rốt cuộc A Ninh có thật lòng muốn đưa anh ấy về không.

Bởi vì một thời gian trước đã nhận ra A Ninh có chút bất thường rồi, rồi mới phát hiện nguyên nhân bất thường là Lâm Dương.

Vì vậy, ông ta chuẩn bị cử A Ninh đi lần này để kiểm tra A Ninh, xem rốt cuộc cô ấy có dị tâm không, giữa người mình thích và công việc của mình.

Xem rốt cuộc cô ấy sẽ chọn cái nào.

Nếu thật sự phản bội, thì ông ta sẽ không chút lưu tình loại bỏ cô ấy như Văn Tĩnh.

Nhưng những chuyện này đương nhiên A Ninh đều không biết.

Ông chủ luôn đối xử tốt với cô ấy, và những lời nói trong tin nhắn với cô ấy cũng đều rất uyển chuyển.

Vì vậy, A Ninh đương nhiên không biết, ông chủ thực ra luôn muốn làm như vậy, và biết những chuyện nhỏ nhặt giữa hai người họ. "Con đường phía trước tôi phải đi cẩn thận hơn nữa, tuyệt đối đừng liều lĩnh nữa.

Tôi nghĩ bây giờ chúng ta đã mất đi một người rồi, nên tiếp theo tôi sẽ càng cẩn thận hơn, phải theo dõi thật tốt.

Tôi tuyệt đối không được tách đội." "Tôi muốn hỏi trong đội chúng ta có ai có thính lực đặc biệt tốt, hoặc thị lực đặc biệt tốt không?

Tôi cần một người như vậy để phối hợp với tôi, bởi vì nếu phía trước gặp tình huống thì hai chúng ta có thể phối hợp lẫn nhau.

Nếu nghe được tình huống như vậy, tôi cũng sẽ không quá hoảng loạn.

Tôi cần một người như vậy." Nam Mộ Bạch điều chỉnh tâm trạng xong, trạng thái đã trở lại, rồi tiếp theo tràn đầy khí thế.

Vì vậy, khi tiếp tục đi về phía trước, anh ta đã xem xét tình hình phía trước.

Có thể sẽ trở nên nguy hiểm.

Nếu trở nên nguy hiểm thì cần một người có thính lực đặc biệt tốt hoặc thị lực đặc biệt tốt để kịp thời phản ứng với tình hình xung quanh.

Rồi báo cho anh ta để đưa ra các quyết sách, nếu không thì sợ rằng tình hình sẽ trở nên nguy cấp.

Nếu không kịp phản ứng thì cả đội biết đâu sẽ gặp chuyện. "Tìm Lâm Dương đi.

Tôi luôn thấy trong đội, thị lực và thính lực của cậu ấy đều rất tốt.

Mặc dù không biết tại sao thằng nhóc này càng xuống mộ hoặc càng sống lâu lại càng hiểu biết nhiều thứ, nhưng quả thực chúng ta cũng không thể không khâm phục cậu ấy.

Cậu ấy quả thực có thực lực này, nên tôi luôn thấy khi gặp những

chuyện như vậy, cậu ấy đều đi đầu." Thiên Chân nói với Nam Mộ Bạch, rồi tiến cử Lâm Dương.

Bởi vì anh ấy thực lòng cảm thấy Lâm Dương quả thực có thực lực này để đứng ở phía trước bảo vệ mọi người, nên mới nói ra những lời như vậy. "Được, không thành vấn đề.

Tôi đi phía trước là được rồi.

Nam thiếu gia đi song song với tôi, rồi khi hai chúng ta đi về phía trước, nếu tôi nghe thấy động tĩnh thì lập tức sẽ nhắc nhở và báo hiệu cho anh, rồi sau đó đưa ra quyết định là được rồi.

Dù sao thì ở bên trong, tôi là người quen thuộc nhất, cũng là người hiểu rõ nhất tình hình bên trong rồi." Lâm Dương nghe mọi người cần mình, cảm thấy khá vui vẻ, bởi vì được mọi người cần đến thì cảm thấy khá ý nghĩa và có tác dụng.

Vì vậy, anh ta tự nguyện đứng ra phía trước, nhưng Nam Mộ Bạch lại không để anh ta đi phía trước.

Bởi vì anh ta cảm thấy chuyện như vậy thực sự có chút nguy hiểm.

Nếu để Lâm Dương đứng ở phía trước nhất, rồi mọi người đều dựa vào anh ấy, thì sợ rằng sẽ có chuyện.

Lúc đó, nhỡ có chuyện gì xảy ra thì trong lòng sẽ càng khó chịu hơn, nên có chút kháng cự.

Sau khi Lâm Dương tự nguyện đứng ra nói, anh ta lại không nói gì.

Bởi vì anh ta cảm thấy không có gì để nói, thật sự quá cạn lời, cũng không thể nói ra là vô cùng lo lắng cho Lâm Dương.

Mặc dù không biết tại sao lại có cảm tình và cách nghĩ như vậy,

nhưng cảm thấy dạo gần đây thực sự không đúng, đặc biệt là khi Lâm Dương vừa an ủi anh ta.

Cảm thấy đột nhiên nội tâm bị va chạm, cảm giác như có một người quan tâm đến anh ta.

Vì vậy, Nam Mộ Bạch không muốn Lâm Dương xảy ra chuyện vào lúc cuối cùng.

Vì vậy, thực ra anh ta muốn Lâm Dương đứng ở phía sau, mọi người bảo vệ anh ấy, nhưng không có cách nào Lâm Dương đã tự nguyện đứng ra rồi.

Nếu không đồng ý thì chắc chắn sẽ tỏ ra phiền phức, mọi người cũng chắc chắn không biết tại sao.

Vì vậy, chỉ có thể im lặng, rồi theo Lâm Dương đi về phía trước.

Toàn bộ đội ngũ vô cùng cẩn thận đi về phía trước, phía trước căn bản không có chuyện gì xảy ra, nên cảm thấy khá an toàn.

Nhưng đi được một lúc thì đột nhiên xuất hiện một khu vực xung quanh đều là tường đá.

Trên những bức tường đá đó có vẽ những bức bích họa, cảm thấy vô cùng kỳ lạ, không biết trên đó tượng trưng và có ý nghĩa gì? "Những bức bích họa này nhìn giống như từ thời Nam Bắc Triều xa xôi.

Chương 410

Trên đó vẽ toàn bộ là binh lính, có một số tỳ nữ hầu hạ bên cạnh, có cả hạ nhân.

Cảm giác như địa vị của người này khá cao.

Vẽ những bức bích họa này, hoặc là muốn nói cho chúng ta điều gì đó, hoặc là một người được chôn cất, tượng trưng cho địa vị phi phàm của người này, hoặc là một số cảnh tượng trong cuộc sống của người này." Tiểu Ca nhìn những thứ này xong thì hiểu ra, đại khái là ý nghĩa.

Rồi anh ta giải thích cho mọi người tất cả những khả năng của những bức bích họa này.

Mọi người cẩn thận quan sát, rồi có một số người muốn đưa tay ra chạm vào những bức bích họa đó, đột nhiên Tiểu Ca ngăn lại. "Tuyệt đối không được chạm, tôi nghĩ trên những bức bích họa này chắc chắn có huyền cơ.

Không thể dùng tay chạm vào, dù sao những thứ bên trong đều không thể tùy tiện động vào.

Không thể dùng tay của người sống để tiếp xúc, nếu không thì sau khi cảm ứng được, tôi nghĩ chắc chắn sẽ xảy ra chuyện." Mọi người nghe xong, vốn dĩ có một số người muốn dùng tay chạm vào, rồi vô cùng sợ hãi, vội vàng rụt tay lại. "Theo tôi thấy, những bức bích họa này chắc chắn vẽ cảnh tượng lúc chủ mộ còn sống.

Thấy người này mỗi lần ra ngoài đều có rất nhiều người đi theo bên cạnh, nên địa vị của người này khá cao.

Nhưng chúng ta bây giờ đi chỉ biết là chưa có bất kỳ mộ thất nào

bên trong, nên chắc chắn là có động thiên khác, chắc chắn đây chỉ là một chỗ nhỏ." "Ông nội tôi khi đưa tôi vào đã nói với tôi, tuyệt đối đừng nhìn những chỗ nhỏ mà chúng ta đi qua.

Bởi vì từ trước đến nay đều chưa từng nghiên cứu đến nơi sâu nhất.

Dù sao khi còn trẻ đều rất kiêu ngạo, nghĩ cách làm sao để trộm những bảo vật này ra, nhưng khi về già thì lại cảm thấy để chúng yên ở đó thì tốt hơn." "Vì vậy, ông nội tôi ít khi vào sâu hơn nữa, nói với tôi ngôi mộ này vô cùng hung hiểm.

Bảo tôi trong trường hợp bất đắc dĩ tuyệt đối đừng xuống, bởi vì với năng lực của ông ấy cũng từng bị mắc kẹt ở đó mười ngày.

Ông nội tôi cũng đã bị bất ngờ, nếu ông ấy còn có thể bị mắc kẹt thì tôi nghĩ nếu mấy người chúng ta không phản ứng linh hoạt một chút cũng đáng sợ." Nam Mộ Bạch nghe Tiểu Ca nói như vậy xong, rồi đột nhiên nhớ đến lời ông nội dặn, nên cảm thấy chuyện như vậy có cần thiết phải nói với mọi người.

Để mọi người biết và cẩn thận tất cả những điều đã nói, đừng dễ dàng chạm vào những thứ này, bởi vì có khả năng giây tiếp theo sẽ xảy ra nguy hiểm, như vậy thì cũng không có cách nào. "Quả thực với vị trí tôi vừa vào, có thể suy đoán, và những nơi chúng ta đã đi qua cũng như bố cục, và những bức bích họa này, tôi nghĩ nơi này có lẽ chỉ là một hành lang hoặc lối đi.

Tôi còn chưa tìm thấy mộ thất bồi táng nào cả, cũng chỉ là một chỗ nhỏ bây giờ." "Và theo tôi thấy, nếu quy mô lớn như vậy thì chắc chắn là một tử nhân mộ.

Ngôi mộ đó càng hung hiểm hơn rồi.

Vì vậy, tiếp theo tôi phải vực dậy tinh thần hơn nữa, tuyệt đối

không được mắc một chút sai lầm nào.

Đồ vật cũng không thể tùy tiện chạm vào, nếu không thì tôi có khả năng sẽ chôn thân ở đây rồi." Thiên Chân nói xong đã đưa ra suy đoán và dự đoán của mình cho mọi người. "Mộ tại sao lại gọi là tử nhân mộ?" Văn Cẩm không hiểu ý nghĩa của lời Thiên Chân nói, bởi vì cô ấy không hiểu nhiều về phương diện này.

Bình thường đều có nhân viên chuyên nghiệp trong đội ngũ tiến hành phân tích, nên những thứ như vậy cô ấy cũng không đặc biệt hiểu, bèn tò mò hỏi. "Cái gọi là tử nhân mộ là một loại mộ khó giải quyết hơn.

Mộ bình thường đều có quy luật để tuân theo.

Dù sao những người được hạ táng đều hy vọng có thể tồn tại tốt đẹp trên thế giới này.

Vì vậy, mộ bình thường đều có thất kinh bát mạch, giống như một người sống tồn tại trên thế giới này vậy.

Như vậy thì dễ dàng tìm thấy chủ mộ thất ở đâu." "Nhưng nếu là tử nhân mộ, thì thất kinh bát mạch đều bị cắt đứt, nên không có quy luật nào để tuân theo.

Vòng này với vòng kia hoàn toàn không có quy luật, cũng không khớp với nhau.

Tình hình cũng khá phức tạp.

Những nguy hiểm mà chúng ta gặp phải bên trong thì hoàn toàn không biết và không hiểu.

Vì vậy, phải càng cẩn thận hơn.

Loại mộ như vậy cũng khó xuất hiện." "Khó tìm thấy dấu vết, bởi vì không có những người mẹ đồng lòng, nên không hiểu ở đâu có văn

lộ, nên phải thuận theo đâu mà tìm.

Nhưng thường thì loại mộ như vậy, chủ mộ bên trong chắc chắn đều hiểu những thứ thất tinh bát quái, và những người có Dịch kinh thuật." Lâm Dương nghe Văn Cẩm có nghi vấn đó xong, lập tức giải thích vấn đề này cho cô ấy và những người còn lại. "Được lắm, Lâm Dương.

Tôi vốn dĩ tưởng cậu hiểu, chỉ là những đường nhỏ.

Rồi trong nhà thường thì Tam thúc hiểu biết nhiều hơn.

Ai ngờ cậu lại hiểu biết nhiều về phương diện này đến vậy, hoàn toàn đúng rồi.

Không chỉ có Dịch kinh và bát quái, những thứ này đều sẽ có liên quan đến, nên cũng phức tạp." Thiên Chân bày tỏ sự tán thưởng đối với Lâm Dương, và cũng đồng ý với cách nói này, bởi vì Lâm Dương nói hoàn toàn chính xác. "Đối với mọi người tôi thực sự rất xin lỗi, đưa mọi người xuống đây tôi cũng bất đắc dĩ.

Vì vậy, tôi đương nhiên phải nghiên cứu kỹ tất cả những chuyện như vậy rồi.

Đối với chuyện này, căn bản tôi chưa từng tiếp xúc đến.

Chỉ là một thời gian trước khi xuống một ngôi mộ, tình hình khá nguy hiểm, cảm thấy mình hiểu biết quá ít." "Vì vậy, khi ở đó, tôi âm thầm nhận ra, trong lòng sau đó tôi nghĩ mình nên tìm hiểu thêm về những chuyện như vậy.

Nếu không thì đưa mọi người xuống đây cũng là hành vi vô trách nhiệm.

Vì vậy, tôi đã âm thầm học hỏi rất nhiều thứ.

Mặc dù những điều này mọi người đều không biết, tôi nghĩ tôi

cũng đã hiểu biết một chút rồi." Lâm Dương vô cùng khiêm tốn giải thích tại sao mình lại hiểu biết nhiều như vậy.

Chỉ là sau khi ra khỏi ngôi mộ trước đó, anh ta cảm thấy lần trước đã đặt bạn bè của mình vào tình huống nguy hiểm như vậy.

Chương 411

Và cũng không giúp được nhiều, chỉ có một năng lực cơ bản thì thường không đủ.

Nếu không hiểu rõ lai lịch của ngôi mộ này, và sự phát triển của ngôi mộ này, thì căn bản không thể giải quyết được và cũng không thể ra ngoài.

Vì vậy, đối với tình hình lúc đó khiến anh ta cũng vô cùng lo lắng, nhưng không có cách nào lớn.

Vì vậy, sau khi quay về, anh ta âm thầm hạ quyết tâm, cảm thấy những thứ như vậy nên tìm hiểu thêm.

Vì vậy, sau đó mỗi lần đi đến nhà Tam thúc, mỗi lần đều mang về một ít sách loại này, hoặc ở nhà Tam thúc cũng tìm hiểu thêm một chút, hỏi về những tình huống liên quan đến vũ khí, học hỏi từng chút một, sau đó mới hiểu biết nhiều như vậy, những thứ hiểu biết cũng nhiều hơn rồi.

Một thời gian trước, Tam thúc thấy anh ta yêu thích học hỏi như vậy, cảm thấy có chuyện gì đó.

Quay lại một lúc thì đã hiểu chuyện như vậy rồi, chuẩn bị kế thừa gia nghiệp sao?

Sau khi dạy một thời gian.

Phát hiện đứa trẻ này quả nhiên có lẽ là do tổ tiên đều là những người đạo mộ, nên thật sự rất có thiên phú, học những thứ như vậy rất nhanh.

Hiểu và tiêu hóa rất nhanh.

Vì vậy, lần làm dự án này Tam thúc hoàn toàn không muốn đi cùng

anh ấy.

Bởi vì cảm thấy với trình độ hiện tại của Lâm Dương, không dám nói là toàn thân rút lui, nhưng bảo toàn mạng sống thì không thành vấn đề, nên khá yên tâm.

Và cũng thật sự là những người trẻ tuổi cùng nhau đi vào, cảm thấy giữa họ nên có sự giúp đỡ và hỗ trợ, cũng không quá lo lắng cho cháu trai.

Với trình độ hiện tại của Lâm Dương thì cũng không cần quá lo lắng nữa. "Vì ngôi mộ này nguy hiểm như vậy, nhìn tình hình chúng ta phải lo lắng nhiều hơn rồi.

Tuyệt đối không được lơ là, mọi người giữa nhau tuyệt đối phải để ý kỹ.

Bức tường này tôi cảm thấy có vấn đề lớn, tuyệt đối đừng dùng tay chạm vào, thậm chí còn không được động đậy.

Nếu không thì tôi nghĩ sẽ rất nguy hiểm." Tiểu Ca nghe nói như vậy xong, rồi đưa ra kết luận của mình.

Rồi sau khi phân tích xong bức tường, anh ta tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi được một lúc thì đột nhiên trong đội có một thôn phu, vô tình hình như bị vấp ngã rồi chạm tay vào bức tường.

Ngay lập tức, thôn phu đó phát ra tiếng kêu đau đớn, cánh tay của anh ta cũng biến mất, toàn thân cũng lập tức bị hút vào, có cảm giác như bị biến mất và bị thiêu đốt vậy.

Vì vậy, mọi người vội vàng lấy dao chặt đứt cánh tay anh ta, cũng bảo toàn được thân thể của anh ta.

Nhưng cánh tay đó thì quả thực không giữ được.

Cơn đau thấu xương đó, khiến thôn phu đó la hét, tiếng kêu xé lòng đó, khiến người nghe cảm thấy vô cùng kinh hoàng và sợ hãi. "Mau, mau lấy túi y tế và đồ băng bó ra, mau tiến hành sát trùng và băng bó cho anh ta." Tiểu Ca nhìn thấy xong, rồi vội vàng gọi Lâm Dương, Thiên Chân lấy túi cấp cứu và những thứ đó ra, mau băng bó cầm máu cho người đó trước, có thể cứu được một mạng là cứu được một mạng.

Nhưng trong tình huống vô cùng khẩn cấp như vậy, lại phát hiện lại không mang theo cồn sát trùng và những thứ đó, nên may mắn thay Tiểu Ca có mang theo rượu.

Vì vậy, Tiểu Ca nói với thôn phu đó nhất định phải nhẫn nhịn một chút, rồi để người đó uống một ngụm rượu xong, phần còn lại đều đổ lên vết thương của anh ta.

Tiếp theo là bôi thuốc, rồi băng bó các thứ.

Cuối cùng, dùng băng gạc quấn chặt vết thương của anh ta, quấn chặt đến mức có thể ngăn không cho máu chảy nữa, nếu không thì có thể sẽ chết vì mất máu quá nhiều. "Tôi đã nói với mọi người tình hình bên trong vô cùng nguy hiểm, cũng vô cùng không biết tiếp theo sẽ ra sao.

Bảo mọi người đừng hành động hấp tấp, cũng tuyệt đối đừng chạm vào bức tường này.

Trên đó có rất nhiều thứ trông như đang dụ dỗ chúng ta chạm vào vậy.

Vì vậy, cái bẫy như vậy tuyệt đối không thể động vào.

Nhưng đã chạm vào rồi, hóa ra trên đó rải đầy lân phấn." Tiểu Ca nói.

Lâm Dương bèn hỏi lân phấn là gì? "Thứ này là một loại bột.

Chắc chắn khi xây tường đã dùng lân phấn để làm.

Vì vậy, khi vừa dính vào người, rồi bắt đầu cháy.

Điều kiện cháy của lân phấn chỉ cần không khí, rồi có một chút nhiệt độ thôi.

Vì vậy, khi ở trong ngôi mộ này thường ít có nhiệt độ, nhưng một khi chạm vào..." "Vì vậy, tôi khuyên mọi người, tuyệt đối đừng tùy tiện chạm vào thứ này.

Điều quan trọng nhất là chúng ta sẽ mang nhiệt độ cơ thể và hơi thở của mình lên bức tường, rồi bắt đầu cháy.

Vì vậy, cuối cùng đã xảy ra tình huống như vậy.

Nếu không phải chúng ta kịp thời thì có lẽ cả người đã bị thiêu chết bây giờ." Tiểu Ca giải thích cho mọi người.

Mọi người nghe Tiểu Ca nói như vậy, có một người chuyên nghiệp giải thích như vậy, nghe hình tượng hơn nhiều, cũng biết tiếp theo những thứ này tuyệt đối không dám chạm vào.

Mặc dù người đó vô tình, rồi cánh tay chạm vào bức tường đó, nhưng cũng quả thực đã chạm vào, cũng thật không may.

Khiến anh ta trực tiếp mất đi một cánh tay.

Vì vậy, tình huống như vậy đối với họ quả thực là một bài học đắt giá, sẽ không bao giờ dám để xảy ra lần thứ hai nữa.

Chương 412

Vì vậy, tiếp theo khi đi, họ càng chuyên tâm hơn, cẩn thận hơn.

Mấy người đi khá sát nhau, thậm chí còn không dám chạm vào bức tường.

Mặc dù tình huống vừa rồi, Tiểu Ca nói chỉ khi ở đoạn tường đó thì mới có tình huống như vậy, bởi vì trên đó có vẽ đồ vật.

Vì vậy, nhìn nó khiến người ta có cảm giác đó.

Những thứ đó có thể được vẽ lên bằng lân phấn, nên càng phải cẩn thận hơn.

Không thể loại trừ khả năng đó, nên không để mọi người chạm vào.

Nhưng cuối cùng sau khi mọi người chạm vào đã xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên ai cũng không muốn. "Thật lòng mà nói, đám thôn phu này có tố chất khá tốt.

Mặc dù luôn ở trong thôn, nhưng nhìn họ khá dũng cảm.

Đối với chuyện này, họ cũng không quá sợ hãi, giống như những người bình thường chưa được huấn luyện đáng lẽ phải la hét ầm ĩ, nhưng nhìn họ được huấn luyện khá có tố chất." "Đối với chuyện như vậy căn bản không sợ hãi.

Vừa xảy ra chuyện như vậy mà vẫn dám tiếp tục đi về phía trước.

Một nhóm người bình thường rảnh rỗi không có việc gì thì không phải huấn luyện sao?

Cũng để họ có kinh nghiệm xuống mộ mà.

Vì vậy, họ đối với chuyện như vậy hoàn toàn không đặc biệt sợ

hãi và lo lắng." Lâm Dương cảm thấy một nhóm thôn phu này hình như đã được huấn luyện, huấn luyện nghiêm chỉnh.

Trông bình thường có chuyên gia ở đó hướng dẫn họ, và huấn luyện họ.

Vì vậy, cảm thấy đặc biệt tò mò bắt đầu hỏi Nam Mộ Bạch, bởi vì anh ta biết trong thôn này, người duy nhất có thể dạy những thứ này là ai.

Chỉ có thể là tộc trưởng của gia tộc này, Nam Mộ Bạch.

Anh ta biết tất cả nguồn gốc của mọi chuyện chắc chắn đều nằm trên người anh ta, nên chỉ hỏi anh ta mới là tốt nhất. "Cậu đoán không sai, Lâm Dương.

Bình thường tôi quả thực có huấn luyện họ.

Những người này đều nằm trong đội huấn luyện của tôi.

Dù sao thì gia tộc Nam của tôi mặc dù đã rút khỏi những tranh chấp giang hồ, nhưng ông nội tôi luôn nói với tôi, dù thế nào cũng phải có thực lực, nếu không thì chỉ có thể bị người khác bắt nạt trắng trợn." "Vì vậy, gia tộc tôi mặc dù trên giang hồ không còn nổi tiếng như vậy nữa, nhưng chỉ cần bây giờ lôi ra thì vẫn chưa quên những hành động cũ.

Không có bất kỳ ai có thể bắt nạt người trong gia tộc tôi.

Chỉ cần tôi còn ở đây một ngày, tôi sẽ không để gia tộc tôi mất đi danh vọng, luôn đi tiếp." "Vì vậy, bên ngoài luôn có những lời đồn đại rằng người trong gia tộc tôi không còn được nữa, đã sa sút rồi, rồi luôn trốn trong một thôn trang nhỏ.

Cũng có một số người cố gắng tìm gia tộc tôi để khiêu khích, rồi muốn thay thế tôi.

Nhưng không có cách nào, mỗi lần đều thất bại thảm hại, bởi vì họ căn bản không biết thực ra tôi cũng có sự huấn luyện gian khổ ngày qua ngày." Nam Mộ Bạch nói. "Thảo nào!

Tôi thấy những thôn phu vừa rồi thân thủ, và tố chất tâm lý của họ, không giống như những thôn phu bình thường, cũng không giống như những người tùy tiện tìm được.

Giống như đã ở cùng anh rất lâu rồi, cũng có ăn ý với anh, cũng hiểu rõ phong cách hành xử của anh.

Phân phó mệnh lệnh đều có thể rất kịp thời, và cũng phải hiểu được." Lâm Dương và Nam Mộ Bạch đi phía trước, rồi Lâm Dương không nhịn được tò mò hỏi Nam Mộ Bạch về những chuyện này, nhưng Nam Mộ Bạch cũng vô cùng hào phóng, không chút né tránh mà nói cho Lâm Dương biết.

Khiến Lâm Dương cảm thấy anh ấy thật sự coi mình là bạn tốt rồi.

Nếu không thì ngay cả chuyện gia tộc như vậy cũng sẽ nói cho mình biết là điều không thể, nên cảm thấy mối quan hệ giữa hai người chắc chắn khá tốt.

Ít nhất thì anh ta thấy đây là chuyện liên quan đến bí mật gia tộc.

Lâm Dương tuy vừa rồi thấy thân thủ của những thôn phu Nam gia cực kỳ lợi hại, sau đó đoán được một số tình huống và cảnh tượng, nhưng sau khi Nam Mộ Bạch thực sự giải thích, hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Người của gia tộc này có ý thức cực kỳ mạnh mẽ, bất kể thế nào, khả năng tự chủ của họ cũng rất cao.

Mặc dù không lăn lộn giang hồ, cũng không tham gia tranh chấp giang hồ, nhưng việc huấn luyện bản thân chưa một khắc nào dừng

lại.

Họ duy trì thói quen tập võ rất tốt, giống như có một lớp vỏ bọc bên trong mỗi người.

Điều này khiến Lâm Dương cảm thấy hổ thẹn không bằng, là một người của Lâm gia mà lại thấy mình quá phế vật.

Lâm Dương rất lo lắng hỏi Nam Mộ Bạch: "Vậy những người của gia tộc đó chắc không sao chứ?

Dù sao thì ta thấy họ bị thương khá nghiêm trọng, thậm chí có người còn mất nửa cánh tay, nhưng lại không hề có vẻ gì là đau đớn dữ dội hay kinh ngạc quá mức khi được băng bó.

Nếu không thể chịu đựng được nữa, chúng ta có thể rút lui, dù sao thì tính mạng là quan trọng nhất." Nam Mộ Bạch đáp: "Yên tâm đi, người Nam gia của ta một chút vết thương nhỏ có thể chịu đựng được, bọn ta không có thói quen yếu ớt.

Dù sao thì tất cả đều bắt đầu rèn luyện từ nhỏ, thể chất cũng cực kỳ cứng cỏi.

Từ khi sinh ra đã được truyền thụ tư tưởng, chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị thương, giờ đây đối với bọn ta, đó chỉ là một chuyện rất đỗi bình thường thôi." Sau khi nghe Nam Mộ Bạch nói vậy, mọi người đều rất kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Chỉ là những người Nam gia đều vô cùng bình tĩnh, bởi vì chuyện gia thiếu gia nói thực sự là sự thật.

Từ khi còn nhỏ, tầm 10 tuổi đã bắt đầu được triệu tập để huấn luyện, từ ngày đầu huấn luyện đã được dạy cách xử lý bình tĩnh khi bị thương.

Bởi vì, nếu đã xuống mộ thì bên trong vô cùng hiểm ác, không ai biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra, chỉ có thể dựa vào người lãnh

đạo, cũng chính là chủ tử Nam gia.

Hắn mới biết được những chuyện kỳ lạ trong Đạo mộ, vì vậy đối với việc hiểu biết nhiều nhất, và kỹ năng cần có là bảo vệ tộc trưởng của gia tộc.

Chương 413

Có lẽ vì phải bảo vệ những người quan trọng hơn nên hắn luôn ở trong vai trò dễ bị thương, và ngay từ bài học đầu tiên đã học được cách bình thản xử lý vết thương, cũng như cách tự cứu mình.

Nếu không thì căn bản không thể sống đến bây giờ.

Vì vậy, tuy nhìn hắn bây giờ rất nhanh nhẹn và phóng khoáng, nhưng trên người hắn thực sự có đủ loại vết thương do dao, roi, hay gậy gỗ.

Tất cả đều là những vết sẹo để lại sau quá trình huấn luyện và giao đấu lẫn nhau.

Nhưng những chuyện này người ngoài không nhìn thấy được.

Chỉ có người trong gia đình hoặc những người trên trường huấn luyện mới biết, thực ra rất đau, nhưng trải qua những thứ này cũng sẽ càng kiên cường hơn.

Cho nên, hắn căn bản không lo lắng quá nhiều về những vết thương, chỉ cần không đến mức chết người là có thể tiếp tục sống sót.

Văn Cẩm nói: "Vậy việc huấn luyện của gia tộc cậu cũng thật là... nghe có vẻ rất tàn khốc.

Cảm giác như những người được huấn luyện ra, chẳng khác nào mấy tấm chắn thịt vậy, không hề có cảm giác gì nhiều.

Cánh tay bị đứt lìa, ta thấy chỉ lúc ban đầu họ mới có vẻ đau đớn, nhưng về sau thì không hề kêu thêm một tiếng nào nữa..." Nàng cảm thấy nghe những lời Nam Mộ Bạch nói thật tàn nhẫn, nàng vô cùng không đành lòng mà thương cảm cho mấy người thủ hạ, mấy thôn

phu Nam gia.

Nam Mộ Bạch đáp: "Cảm ơn Văn Cẩm cô nương đã quan tâm, nhưng không có cách nào khác, từ nhỏ bọn ta đã như vậy, cũng đã quen rồi, cô không cần phải tiếc nuối đặc biệt.

Có lẽ bọn ta cũng sẽ không hiểu được sự quan tâm của cô, bởi vì những chuyện đã thành thói quen thì sẽ không vì sự quan tâm của cô mà cảm thấy đáng thương." Hắn rất lễ phép nói với Văn Cẩm, bảo nàng không cần phải thấy khó chịu vì người của gia tộc hắn.

Nam Mộ Bạch nói: "Vì chúng ta vừa đi qua hành lang đó, không biết thế nào, nhưng tiếp theo chúng ta cũng nên đến một phòng bồi táng rồi chứ?

Nếu không thì chúng ta đã đi lâu như vậy rồi mà ngay cả mộ thất chính hay phòng bồi táng cũng chưa tới, rõ ràng là cái mộ này thật sự hơi lớn, khiến người ta không biết đâu mà lần." Nam Mộ Bạch không muốn mọi người tiếp tục cảm thấy hứng thú hay lo lắng về chuyện gia tộc hắn, và hắn cũng cảm thấy không khí xung quanh hơi gượng gạo, thấy mọi người đều cho rằng chuyện đó thật tàn nhẫn.

Chỉ là người trong gia tộc hắn không cảm thấy vậy, nên hắn nhanh chóng chuyển đề tài, khiến mọi người không còn chú ý đến chuyện đó nữa.

Thiên Chân nói: "Thật ra thì chuyện này ta không thể đảm bảo, cũng không thể xác nhận tiếp theo có đi vào phòng bồi táng hay không.

Dù sao chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, và thực sự phát hiện ra mộ thất này không phải là nhỏ chút nào.

Có lẽ đây là ngôi mộ lớn nhất mà ta từng gặp, nên ta không dám đảm bảo rằng tiếp theo sẽ phải đi bao lâu nữa mới có thể ra khỏi đây hoặc gặp được một mộ thất khác.

Dù sao thì, mọi người cứ chuẩn bị sẵn sàng đi, đừng chạm linh tinh vào đồ vật, đừng xê dịch lung tung, và quan trọng nhất là phải bảo vệ an toàn cho bản thân." Thế là cả đoàn người tiếp tục đi về phía trước, đi mãi đi mãi thì quả nhiên nhìn thấy một nơi bày mấy chiếc quan tài, xem ra họ thực sự đã vào được một mộ thất rồi.

Thiên Chân nói: "Xung quanh bị bao phủ bởi một lớp giống như mạng nhện vậy à?

Nhìn khá đáng sợ, chắc cũng không thể tùy tiện động vào." Hắn biết những thứ bên trong này không thể tùy tiện chạm vào, nên hỏi mọi người về chúng, nhưng những người khác cũng không biết.

Bởi vì họ cũng không nghiên cứu về những thứ này, nên cũng không dám chạm hay động lung tung, mọi người chỉ có thể cẩn thận nhìn xung quanh.

Sau đó, Lâm Dương đi lại giữa mấy chiếc quan tài đó, rồi phát hiện vị trí đặt chúng giống như hình một ngôi sao, nên hắn suy đoán mộ thất này chắc chắn là một phòng bồi táng, hóa ra bây giờ họ mới chỉ tiến vào một phòng bồi táng thôi à.

Thế là Lâm Dương nói cho mọi người kết luận mà hắn đã suy đoán, sau đó Thiên Chân dời ánh mắt khỏi đống mạng nhện.

Hắn cũng muốn xem những điều Lâm Dương suy đoán có đúng không, và khi quan sát, quả nhiên hắn phát hiện ra một hình ngôi sao và vị trí sắp đặt.

Nhìn nơi này thực sự là một phòng bồi táng, bây giờ vẫn chưa thể xác định được bố cục của phòng bồi táng này có liên hệ gì với mộ thất chính hay không.

Và những hoa văn cùng vị trí sắp đặt có ý nghĩa đặc biệt gì không, nếu nói về thống kê thì cũng không thể nói được rằng đây đều là

những vị trí theo thời thần nào.

Thiên Chân nói: "Quả nhiên không sai, nơi này đúng là phòng bồi táng.

Ta nghĩ nếu vị trí đặt các phòng bồi táng có loại bố cục đặc biệt như vậy, thì có lẽ không chỉ có một mà có vài phòng bồi táng, và bố cục bên trong chắc chắn sẽ khác nhau.

Nếu giống nhau thì càng đáng để tìm hiểu hơn." Thiên Chân rất tán đồng với cách nói của Lâm Dương, và cũng phân tích xem tiếp theo sẽ gặp phải loại phòng bồi táng nào, nhưng hắn không thể nói ra, loại chuyện này không thể nói ra được.

Bởi vì thiên cơ bất khả lộ, hắn vốn dĩ làm nghề này, cũng chỉ có thể dự đoán một chút mọi việc, nếu nói ra tất cả thì những điều tổn hại sẽ quay lại báo ứng lên chính bản thân hắn.

Đột nhiên có một người Nam gia phát hiện ra: "Mau nhìn kìa, đằng sau đống mạng nhện kia hình như có một cánh cửa!" Đằng sau đống mạng nhện đó hình như bọc lấy một cánh cửa, cứ như thể chúng đang bảo vệ cánh cửa đó vậy.

Vì thế, khu vực mạng nhện đó đặc biệt dày và chắc chắn, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thể phát hiện ra phía sau đang giấu một cánh cửa, và cũng không thể tìm được xem bên trong có gì.

Lâm Dương nói: "Đúng là vậy, nhưng mạng nhện này nhìn rất khác thường, ta không dám chạm vào.

Hay là chúng ta dùng vật gì đó cắm vào mạng, rồi kéo ra một lỗ xem có vấn đề gì không?

Dù sao chúng ta cũng không thể chạm trực tiếp, nếu dùng dao để gạt đi thì chắc cũng không cần dùng tay trực tiếp chạm vào, hẳn là không có vấn đề gì lớn." Nhưng Thiên Chân lại khổ não không biết

nên làm thế nào, sau đó Lâm Dương đưa ra một cách như vậy.

Thế là mọi người quyết định, dù sao thì cũng là một cách, vậy thì thử xem sao.

Nếu không, một đám người ở đây căn bản không tìm được lối ra.

Cũng không biết tiếp theo nên làm gì, đúng là không có manh mối.

Vì vậy, chỉ có thể thử trước, dùng dao rạch một lỗ nhỏ trên mạng nhện để xem có thứ gì phản ứng không.

Nếu không thì cũng không biết tiếp theo phải làm gì.

Thế là Tiểu Ca cẩn thận trước hết kéo ra một lỗ nhỏ, xem có thứ gì lao ra không, phát hiện ra không có gì, thế là hắn yên tâm, tiếp tục mở rộng cái lỗ đó.

Sau khi cánh cửa lộ ra, mọi người cố gắng mở nó, nhưng khi chạm vào cánh cửa đó, đột nhiên mạng nhện bắt đầu rung chuyển.

Một vài con côn trùng nhỏ màu vàng bay ra.

Chúng vẫy phấn màu xanh lục quanh mình, không biết là như thế nào, nhưng những con côn trùng này lại không tấn công người.

Đột nhiên chúng bay thẳng lên trần nhà, thế là mọi người nhìn thấy trên đỉnh cái động đó có vô số con côn trùng dày đặc.

Chương 414

Vừa bay lên là chúng lập tức đáp lại nhau, như thể biết nhau và chuẩn bị tấn công vậy.

Thế là một đàn côn trùng bắt đầu tràn xuống, lúc đầu mọi người đều dùng cánh tay hoặc dùng súng đập chết những con côn trùng đó.

Nhưng phát hiện số lượng thực sự quá nhiều, giết chết một đợt rồi lại có vô số đợt côn trùng tràn xuống.

Thế là Tiểu Ca nghĩ đến việc dùng lửa, vì những con côn trùng đó sợ lửa.

Thế là hắn lấy que đánh lửa mang theo bên mình, rồi châm lửa vào một cây gậy gỗ, cầm nó vẫy vẫy.

Quả nhiên, tất cả những con côn trùng đó hoặc bị thiêu chết, hoặc bị ngọn lửa làm cho sợ hãi mà lùi về.

Thiên Chân lo lắng hỏi mọi người: "Chuyện gì vậy?

Rõ ràng chúng ta không hề động vào đống mạng nhện đó, sao chúng lại tấn công tập thể chứ?

Số lượng nhiều đến thế, lại là loại gì nữa, ta cảm thấy hoàn toàn chưa từng thấy.

Vừa rồi những hạt phấn màu xanh đó rơi vào người ta, cảm thấy ghê tởm ghê, không biết có tác dụng phụ gì không, nhỡ về sau mặt ta bị lở loét thì sao." Đợi đến khi hắn quay đầu lại, phát hiện tất cả mọi người đều không đáp lời, cũng không có phản ứng gì, mọi người không biết tại sao lại cảm thấy như đang rơi vào trạng thái cương thi.

Đứng đó không nói một lời, tay vẫn cầm cây gậy gỗ đang cháy, nhưng Thiên Chân dù có vỗ hỏi thế nào cũng không ai nói, cũng không

biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng Thiên Chân vô cùng kiên trì không từ bỏ, liên tục vỗ vào bạn bè của mình, rồi kêu lên: "Chuyện gì vậy?

Tỉnh dậy đi!

Lâm Dương tỉnh dậy đi, Văn Cẩm tỉnh dậy đi, Bàn Tử và Tiểu Ca, tất cả mau tỉnh dậy đi!" Nhưng chỉ có Thiên Chân một mình nói vậy, còn mọi người đều cảm thấy vô tri vô giác, đờ đẫn như gỗ, dường như không nghe thấy giọng nói của hắn.

Rồi cũng không nghe thấy hắn đang làm gì, chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Đột nhiên mọi người cử động, nhưng chỉ trong một phạm vi rất nhỏ, cảm giác như đang mơ.

Họ nhìn thấy những thứ giống như ảo giác, đang diễn cảnh kịch vậy, có vài người miệng lẩm bẩm gọi tên vợ.

Hoặc gọi tên mẹ.

Bàn Tử thì đang bàn bạc với anh em xem làm thế nào để đi báo thù cho người anh em bị giết.

Còn Văn Cẩm thì miệng nói nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ này, hy vọng tổ chức không mất niềm tin vào nàng.

Còn Tiểu Ca thì vẫn bình tĩnh, chỉ mất đi ý chí, nhưng lại là người duy nhất không hề cử động.

Nam Mộ Bạch thì kỳ lạ nhất, miệng hắn thực sự lẩm bẩm, nói với ai đó rằng thân phận của hắn tuyệt đối sẽ không bị bại lộ, tuyệt đối không để người khác phát hiện.

Hắn nhất định sẽ kế thừa gia nghiệp này, phát triển thật tốt, chỉ cần gánh vác nó, nhất định hắn sẽ có một phần trách nhiệm, sẽ không

để người khác phát hiện ra thân phận thật của mình.

Nghe hắn nói mà Thiên Chân mù tịt.

Thiên Chân cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ, nhưng không biết tại sao mọi người lại rơi vào ảo cảnh và nói ra những lời đó. "Hóa ra người đàn ông này luôn lừa dối ta, cũng không đơn thuần như vậy!" Thiên Chân nghĩ thầm, sau khi tiến lại gần, hắn cố gắng nghe rõ những điều Nam Mộ Bạch sắp nói ra.

Thế là khi hắn vừa bước tới, Nam Mộ Bạch chợt tỉnh giấc, làm Thiên Chân giật mình một cái.

Thấy Thiên Chân đang ghé sát bên cạnh, hình như muốn nghe lén, Nam Mộ Bạch liền hỏi: "Có chuyện gì không?

Sao lại gần ta như vậy?

Vừa rồi ta hình như thấy ông nội ta, không biết tại sao, cậu có thấy ảo cảnh không?

Con côn trùng này hình như khiến người ta rơi vào ảo cảnh vậy, không biết tại sao ta lại thấy một cảnh tượng khá đáng sợ, rồi sau đó ta vùng vẫy mãi mới tỉnh lại được." Sau khi Nam Mộ Bạch nói xong, mọi người cũng lần lượt tỉnh lại, và đều tỏ vẻ không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Rồi mọi người đột nhiên giật mình tỉnh dậy, cảm giác khá sợ hãi.

Nhìn Nam Mộ Bạch nói không sai, những gì vừa rồi họ trải qua đều là những thứ đáng sợ nhất.

Cũng giống như những ảo cảnh, những thứ gây ảo giác, vì vậy những chuyện vừa rồi đều là những điều đáng sợ nhất, cũng là những điều đáng lo lắng nhất.

Nhưng bây giờ nhớ lại những lời Nam Mộ Bạch vừa nói, nghe có

vẻ đáng ngờ.

Thân phận thật của hắn, liệu có liên quan đến việc hắn và ông nội hắn bảo vệ gia nghiệp không?

Và tại sao không muốn người khác biết thân phận thật của hắn?

Gia tộc này thực sự quá đáng ngờ, nhưng Thiên Chân lại không tiện trực tiếp nói với Lâm Dương những gì mình vừa nghe thấy.

Hắn cảm thấy nói ra như vậy thật không hay khi ngay trước mặt người ta, vả lại bây giờ mọi việc cũng chưa có kết luận.

Nếu để Nam Mộ Bạch biết được những chuyện hắn vừa nghe thấy, và còn nghi ngờ hắn, biết đâu Nam Mộ Bạch sẽ giết người diệt khẩu, hoặc tìm cớ gì đó để xử lý hắn, nên hắn quyết định đợi về rồi hãy nói.

Bàn Tử cảm thấy vô cùng kỳ lạ mà hỏi: "Chuyện gì vậy?

Vừa rồi sao những thứ ta nhìn thấy đều khác nhau cả, rồi sau khi tỉnh lại thì thành ra thế này?

Vừa mới giây trước ta không phải đang đối phó với lũ côn trùng đó sao?

Tại sao sau đó ta lại nhìn thấy những thứ mà ta không muốn thấy nhất, làm ta giật nảy mình!

Ta cứ tưởng mình lại quay về cảnh tượng hồi đó rồi chứ." Thiên Chân giải thích với mọi người: "Ta nghĩ có lẽ những hạt phấn màu xanh trên người lũ côn trùng đó có tác dụng gây ảo giác.

Chúng rắc những hạt phấn đó, chỉ cần chúng ta hít phải, chúng sẽ gây ra một số mê hoặc, đánh vào ma chướng trong lòng, khiến chúng ta cảm thấy buồn bã nhất, và cũng cảm thấy những chuyện đáng sợ nhất, những chuyện đáng lo lắng nhất." Bởi vì vừa rồi hắn thấy mọi

người cứ đứng yên đó, nhưng dường như lại bị giới hạn trong một nơi nào đó, không thể thoát ra được, nên hắn cũng khá lo lắng cho mọi người.

Bàn Tử đột nhiên hỏi Thiên Chân, người duy nhất tỉnh táo nhất lúc nãy: "Vậy vừa rồi ta có nghe thấy gì không?

Chương 415

Nhưng tại sao ta cũng bị hạt phấn mê hoặc đó làm cho mê hoặc rồi mà lại hoàn toàn không có chút phản ứng nào?

Chẳng lẽ ta đã lén lút uống thuốc giải nên mới không bị hạt phấn trên người lũ côn trùng đó mê hoặc sao?" Thiên Chân đáp: "Chuyện đó đều không quan trọng, không có ý nghĩa gì hết, được không?

Ta cũng không nghe thấy gì.

Ta cũng không biết mọi người đã trải qua điều gì đáng sợ nhất, nghe những chuyện đó đương nhiên ta không thể đoán ra được, vậy sao ta có thể biết được chứ?

Ta nghĩ là... dù sao thì vừa rồi ta cũng bị hạt phấn đó dính vào, nhưng chỉ dính vào cánh tay ta thôi, có lẽ không dính vào mặt ta.

Cho nên vừa rồi ta đã phủi hết hạt phấn đó khỏi cánh tay ta, sau khi phủi xong, ta hỏi xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi ta quay đầu lại, mấy người hoàn toàn không có phản ứng gì, cứ như cương thi đứng đó vậy.

Ta gọi thế nào cũng không được, như thể không có tri giác, trong cơ thể đều có cảm giác tê dại, rồi cứ cứng đơ ra." Nam Mộ Bạch nói: "Xem ra loại côn trùng này không có khả năng tấn công, đối với chúng ta có lẽ chỉ là mê hoặc chúng ta, rồi khiến chúng ta rơi vào ảo cảnh thôi.

Có lẽ khi chúng ta mở cửa, đã kinh động đến lũ côn trùng này, cho nên chúng mới tấn công tập thể như vậy.

Chúng ta mau ra khỏi đây đi, nơi này không thể ở lâu, nhỡ đâu lũ côn trùng lại quay lại thì sao." Nam Mộ Bạch không biết vừa rồi hắn

có nói gì ra không, nếu có điều gì nguy hiểm, liệu những cuộc đối thoại với ông nội hắn có bị lộ ra không.

Nhưng hắn biết Thiên Chân thực ra đã nghe hết, trong lòng hắn có chút sợ hãi, cảm thấy nếu mọi người cứ tiếp tục thảo luận vấn đề này.

Nhỡ đâu Thiên Chân nói ra những gì vừa rồi hắn đã thấy, rồi mọi người lại bắt hắn giải thích, thì hắn không biết nên giải thích thế nào, nên hắn có chút lo lắng.

Trong lòng hắn cũng có chút sợ hãi, thế là hắn nhanh chóng thúc giục, mọi người mau chóng đi qua cánh cửa đó sang một nơi khác, đừng dừng lại ở đây nữa.

Trên danh nghĩa thì hắn nói sợ lũ côn trùng quay lại, nhưng thực tế là muốn mọi người không còn quá chú ý đến những chuyện vừa xảy ra.

Mọi người lại không biết Nam Mộ Bạch vừa rồi khi rơi vào ảo cảnh, đối mặt với ma chướng trong lòng, đã nói ra những lời gì, cho nên không ai cảm thấy Nam Mộ Bạch lúc đó rất đáng ngờ.

Nhưng Thiên Chân thì đã nhìn thấy toàn bộ quá trình, nhìn phản ứng của Nam Mộ Bạch bây giờ, hắn cũng cảm thấy những suy nghĩ vừa rồi của mình hẳn là đúng.

Dù sao đi nữa, người này thực sự khá đáng nghi, xem ra về sau nên chú ý hơn, không thể yên tâm giao phó tất cả mọi việc cho hắn làm được.

Nam Mộ Bạch không biết tại sao, cứ luôn cảm thấy Thiên Chân hình như vẫn luôn âm thầm quan sát mình, như thể đang đánh giá vậy, hắn nghĩ thầm: "Không lẽ bí mật vừa rồi đã bị phát hiện rồi sao?".

Cả đoàn người đi qua cánh cửa đó, tiếp tục đi về phía trước đến

một nơi khác, một hành lang dài.

Họ đi về phía trước, nhưng không biết rằng trong đoàn người có hai người đang có những suy nghĩ và cách làm riêng.

Những điều này thì người khác đều không biết, nhưng mọi người thấy khá hòa thuận, cứ thế đi về phía trước, không nói một lời nào.

Tất cả đều tập trung nhìn xung quanh, bởi vì tình hình dưới đây thực sự rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận một chút.

Nếu phản ứng không nhanh một chút, cuối cùng nếu thực sự xảy ra chuyện thì đó sẽ là một việc vô cùng nguy hiểm.

Mọi người phải giúp đỡ lẫn nhau, ví dụ như tôi nhìn bạn, bạn nhìn tôi.

Nếu chân hoặc đồ vật bị kéo lại, hãy giúp đỡ nhau ra tay, giúp đỡ người đó, mọi người nhất định phải làm vậy.

Lâm Dương đi ở phía trước nhất, rồi cất giọng hơi lớn hơn một chút, hy vọng tất cả mọi người phía sau đều có thể nghe rõ hắn đang nói gì: "Vừa rồi thực sự quá nguy hiểm, ta cũng không biết lũ côn trùng đó là để làm gì, rất nhiều thứ ta căn bản chưa từng tiếp xúc.

Tuy ta đã xem rất nhiều thứ trong những căn phòng tối của Tam Thúc ta, nhưng ta cảm thấy những thứ này hoàn toàn không có ghi chép nào, xem ra ở những nơi này cũng không có, những thứ ở đây cũng không trùng khớp với những nơi khác.

Cho nên ta cảm thấy mộ thất này đối với chúng ta là một thứ vô cùng nguy hiểm.

Bất kể thế nào, bây giờ chúng ta đều phải dốc toàn lực, sau đó đối phó tốt với mọi chuyện sắp tới.

Tuyệt đối không thể thả lỏng tinh thần, nếu không thì nếu thực sự

xảy ra chuyện nữa, ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm, bởi vì dù sao thì chuyện vừa rồi cũng khiến mọi người lòng vẫn còn sợ hãi." Mọi người tuy không trả lời, nhưng Lâm Dương biết nếu mọi người đã nghe thấy lời hắn nói, thì chắc chắn sẽ biết hắn muốn nói gì.

Thế là hắn cảm thấy con đường tiếp theo đi, mọi người nên phối hợp với nhau, dù sao cũng đã ở dưới này và chung sống lâu như vậy rồi.

Giữa bọn họ nên có chút ăn ý, nếu đã đến mức độ này rồi mà mọi người vẫn không hiểu ý của hắn.

Vậy thì con đường dài như vậy đều đã đi một cách vô ích, tình cảm hỗ trợ lẫn nhau cũng đã bồi dưỡng một cách vô ích, nên hắn yên tâm tiếp tục đi về phía trước.

Nếu xảy ra chuyện, có thể ngay lập tức nhìn ra nơi xảy ra chuyện ở đâu, rồi bảo mọi người nhanh chóng tránh né.

Tam Thúc đang cùng Nam Phi Hổ vừa uống trà, vừa tán gẫu và đánh cờ, sau đó Tam Thúc thực sự quá lo lắng, rồi đưa ra suy nghĩ đó: "Lũ nhóc thối tha này cũng không biết đã đi đâu rồi, không về.

Tình hình dưới đó khá nguy hiểm, chắc cả nửa ngày cũng chưa về đâu.

Đã đi được một ngày rồi, chắc thời gian ở dưới đó cũng đủ lâu rồi.

Dù sao cũng đã chuẩn bị đủ lương thực cho một tuần rồi, không biết khi nào mới về được, dù sao còn có cô nương đang đợi mà!" Nhưng ông biết cháu mình và những tên nhóc đó chắc chắn rất nghiêm túc với chuyện này.

Nếu chưa tìm được thứ quan trọng nhất.

Hoặc chưa bị thương thì chắc chắn sẽ không trở về.

Nếu trở về thì hoặc là đã tìm được đồ vật, hoặc là đang mang trọng thương mới trở về.

Nam Phi Hổ nói: "Yên tâm đi, ta thấy ông cứ lo lắng mãi.

Ông lo cái gì?

Con trai ta đã xuống đó rồi, tình hình dưới đó có lẽ con trai ta cũng không biết đâu.

Không phải lần nào thằng bé về cũng không bị thương nặng sao?

Chắc dưới đó cũng không có nhiều thứ nhàn hạ đâu, cho nên đừng sợ.

Còn về cô bé kia thì sao, ở đây thêm một thời gian cũng không sao.

Chương 416

Ta thấy hình như con bé cũng không quá sốt ruột, nhưng vẫn luôn đợi Lâm Dương.

Ta cũng không biết Lâm Dương cảm thấy thế nào về cô bé đó, đừng để lang hữu tình thiếp hữu ý, nếu không thì con gái ta phải làm sao đây?

Cạnh tranh không lành mạnh thì ta cũng có thể chấp nhận." Nam Phi Hổ nói, vì ông thấy con trai mình khi xuống mộ căn bản không bị thương, rồi theo một nhóm người xuống đó, không lâu sau đã quay về.

Không biết lần này sao lại đi lâu như vậy, thực ra ông không biết rằng sau khi con trai ông xuống đó, Nam Mộ Bạch đã không đi quá xa.

Bởi vì mỗi lần gặp nguy hiểm quá lớn, với tư cách là tộc trưởng của một gia tộc, nên hắn dẫn dắt cả gia tộc.

Nếu gặp nguy hiểm, hắn sẽ rút lui, vì vậy trong nhiều trường hợp hắn chưa đi hết 1/3 quãng đường đã quay về rồi.

Vì vậy, bây giờ sau khi thực sự đi hết một lượt mới biết được, có quá nhiều nơi chưa tìm thấy, chưa khám phá, thật đáng tiếc.

Lẽ ra sớm biết thì nên đi nhiều hơn một chút.

Tam Thúc nói: "Xem ra lão già này thực sự yên tâm về con trai mình quá nhỉ, cũng không biết con trai ông đã làm gì mà có thể khiến ông yên tâm đến vậy.

Sau này cháu ta phải học hỏi con trai ông thật nhiều.

Còn kỹ thuật tán gái thì có thể học từ cháu ta, nhưng cái cách khiến cha mẹ yên tâm này nhất định phải học hỏi từ con trai ông thật nhiều." Thực ra chỉ cần nghe Nam Phi Hổ nói vậy là ông đã biết rồi,

xem ra Nam Mộ Bạch khi xuống mộ đã không đi hết toàn bộ ngôi mộ.

Bởi vì nếu muốn khám phá một mộ thất thực sự thì chắc chắn cần rất nhiều thời gian, nhưng hắn chỉ đi tối đa một ngày là về rồi.

Xem ra hắn căn bản không xuống đó chơi bời, cũng không bị thương, đối với hắn mà nói hoặc là công phu đặc biệt mạnh.

Hoặc là dưới đó căn bản không đi xa, cho nên căn bản không đụng phải những thứ thực sự nguy hiểm.

Nhưng nhìn những kỹ thuật của hắn, cũng không giống người có võ công đặc biệt giỏi.

Vì vậy, bây giờ chỉ có một khả năng, đó là hắn căn bản không đi xa.

Cho nên Tam Thúc chỉ cần nghe Nam Phi Hổ nói một câu là đã hoàn toàn biết rõ rồi, nhưng ông không muốn nói cho Nam Phi Hổ biết, bởi vì dù sao con trai đã làm vậy, chắc chắn là không muốn cha mình lo lắng.

Tam Thúc nói: "Thời gian lần này đi lâu đến một ngày rồi, chắc cũng sắp về rồi.

Bởi vì nếu ở dưới lòng đất quá lâu thì cũng sẽ vì thể lực không đủ, rồi tiêu hao quá nhiều tinh lực." Nam Phi Hổ tiếp lời: "Cô bé kia không đặc biệt sốt ruột, thời gian cũng rất dư dả.

Nếu không thì đợi khi nhóm người đó về, chắc là đã không còn thấy cô bé đó nữa rồi, đã giận dỗi bỏ đi thẳng rồi.

Xem ra thằng nhóc Lâm Dương này mỗi lần đều rất may mắn, cứ như có người luôn giúp đỡ vậy." Thực ra là vì ông khá ngưỡng mộ Lâm Dương.

Nếu Lâm Dương sau khi trở về, có một cô bé ở nhà đợi, đó là một

chuyện hạnh phúc biết bao chứ.

Cho nên ông thực sự cảm thấy con gái mình và Lâm Dương có thể ở bên nhau thì tốt hơn.

Nhưng nghe nói cô bé đó có thân thế bi thảm như vậy.

Từ nhỏ đến lớn đều không có cha mẹ, thật đáng thương, cảm thấy nên đối xử công bằng hơn một chút, bởi vì nếu không thì lại cảm giác như người ta cô thân một mình.

Rồi lại có cảm giác như đang bắt nạt người ta vậy.

Với tư cách là một người làm cha mẹ, với tư cách là một người cha, ông có thể giúp con gái mình lập kế hoạch, nhưng cô bé kia lại không có cha mẹ để giúp đỡ.

Cho nên ông có chút ngại ngùng, không dám can thiệp vào những chuyện như vậy nữa, cảm thấy để cho những người trẻ tự giải quyết thì tốt hơn.

Tam Thúc nói: "Thôi được rồi, nếu không đi quân nữa là ta ăn ngay đấy!

Nói nhiều lời vô nghĩa, trong lòng nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Sao không tập trung đánh cờ với ta, cứ lo lắng mãi thế?

Đừng lo nữa, cứ tiếp tục đánh cờ đi, bọn chúng sẽ về trong vài ngày thôi, nhiều nhất là hai ngày nữa thôi." Tam Thúc vừa nhắc nhở Nam Phi Hổ, vừa dùng quân xe ăn quân tượng của ông ta.

Thấy vậy, Nam Phi Hổ không thể không tập trung lại tinh thần, bởi vì nếu cứ tiếp tục thất thần như vậy, chỉ nghĩ mãi về chuyện đó, thì quân cờ của ông ta có thể sẽ bị Tam Thúc ăn hết mất.

Thế là ông ta lập tức tập trung toàn bộ tinh thần để đánh cờ với Tam Thúc.

Cả đoàn người tiếp tục đi về phía trước, con đường phía trước vô cùng tối tăm, cũng không biết tình hình rốt cuộc là như thế nào, bởi vì bóng tối luôn là điều chưa biết.

Thực ra nhìn phía trước khá đáng sợ, nhưng không có cách nào, một nhóm người làm nghề này và làm ăn này.

Nếu ngay cả họ cũng sợ hãi thì chẳng phải sẽ cảm thấy con đường phía trước càng dài đằng đẵng, con đường phía trước càng không biết sẽ thế nào sao?

Vì vậy, mọi người luôn giữ tinh thần cảnh giác, rồi nhìn xung quanh, đặc biệt là Lâm Dương, hắn cảm thấy mắt mình sắp mù lòa đến nơi rồi, cứ thế nhìn về phía trước.

Nhưng cũng không có gì xảy ra, hắn cảm thấy cảnh tượng này tuy đáng sợ thật, nhưng cũng có chút yên tâm, dù sao thì đứng ở phía trước nhất cũng có chút đáng sợ.

Nhưng lại không thấy gì cả, cho nên cũng không còn sợ hãi nhiều như vậy nữa.

Nếu thực sự nhìn thấy thì chắc là đã sợ hãi kêu lên rồi.

Hắn cũng không phải là người có gan lớn đến mức nào, chỉ là vì mọi người cần, nên bất đắc dĩ mới phải đứng ở hàng đầu, nếu không thì không có ai đứng ra có thể bảo vệ.

Cho nên trách nhiệm của Lâm Dương càng lớn, gánh nặng trên người càng lớn, hắn hiểu đạo lý này, cũng cảm thấy hoàn toàn không có vấn đề gì, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn nhìn thấy phía trước có những vệt màu đen, từng cụm từng cụm, giống như những bụi cây màu đen, nhưng những thứ dài dài giống như tóc đó, nhìn thật ghê tởm.

Cũng không biết là cái gì, thế là hắn bước tới chuẩn bị nhìn xem

sao.

Lâm Dương nhắc nhở mọi người: "Mọi người cẩn thận một chút nhé, những thứ này ta chưa từng thấy bao giờ, nhìn nhiều như vậy, chắc là mọc trong này.

Nhưng điều kiện để chúng có thể mọc được thì ta cũng không biết là gì.

Chương 417

Dù sao thì nhìn từng cụm từng cụm, thật ghê tởm, tốt nhất là đừng chạm vào chúng, bởi vì ta cũng không biết sau khi chạm vào sẽ xảy ra chuyện gì.

Mọi người cố gắng đi sát vào vách tường một chút, rồi đừng chạm vào cái thứ tóc màu đen đó, cũng không biết là thứ gì, dù sao thì nó mọc ra rất giống tóc." Lâm Dương là người đầu tiên nhìn thấy, thế là hắn nhắc nhở mọi người, rồi dùng đèn pin chiếu thẳng vào vật đó, quan sát kỹ lưỡng.

Quả nhiên giống như từng cụm tóc mọc trên mặt đất, giống như một đống cây cỏ, nhưng lại biến thành tóc.

Không biết thứ đó là gì, có người hiếu kỳ muốn chạm thử, muốn nhìn thử.

Nhưng ở trong đây, nếu quá hiếu kỳ mà tiếp xúc với những thứ này, thì đó là điều cấm kỵ lớn, bởi vì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nếu lúc đó có thứ gì đó có thể lấy mạng mình thì cũng rất có thể.

Thế là Lâm Dương hết lần này đến lần khác nhắc nhở, phát hiện có người hiếu kỳ muốn chạm vào, thế là hắn lại nhắc lại một lần nữa.

Bởi vì hắn vô cùng sợ hãi, nếu chuyện đó cứ lặp đi lặp lại, số người của họ cứ giảm dần đi một chút, thì chuyện như vậy đối với hắn là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Nam Mộ Bạch nói: "Mọi người đừng chạm vào!

Ta biết những thứ này là gì, ta và ông nội ta hình như đã từng thấy những thứ này, nhưng chúng không mọc ở đây, cũng không mọc dưới lòng đất, mà mọc trên người khác.

Cho nên ta... ta biết, ta cuối cùng cũng biết tại sao ta lại thấy chúng, và thấy chúng ở đâu rồi.

Những thứ này gọi là sinh trưởng đầu phát, nếu bị chạm vào, chúng sẽ thông qua máu của người đó, rồi lan tràn khắp toàn thân, cuối cùng mọc ra từ khắp các nơi trên cơ thể.

Đến cuối cùng, ngũ tạng lục phủ của người đó, và tất cả máu trong cơ thể đều sẽ bị những thứ này thay thế hết, cuối cùng sẽ chết vì không còn máu nữa.

Ta từng cùng ông nội ta thấy một thôn phu gặp phải tình cảnh này, lúc đó ta không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng ông nội ta đã kể cho ta nghe.

Ta hình như lúc đó còn quá nhỏ nên đã quên mất, nhưng sau này, hôm nay nhìn thấy những thứ này, ta như thể đột nhiên nhớ lại cảnh tượng lúc đó." Nam Mộ Bạch nói, và hình như hắn cũng thấy những thứ này rồi, hắn bảo mọi người cẩn thận, tuyệt đối đừng chạm vào.

Sau khi nghe thiếu gia giải thích như vậy, mọi người bắt đầu vô cùng hoảng sợ, bởi vì thiếu gia đã thấy loại thứ này chắc chắn là rất nhiều lần rồi.

Cho nên lời hắn nói chắc chắn không thể là giả được.

Kể từ khi biết những thứ này, hóa ra lại có khả năng giết người và gây hại, thế là mọi người đi lại vô cùng cẩn thận.

Thế là họ rất cẩn thận nhìn xung quanh, rồi men theo vách tường đi qua những nơi đó, bởi vì dù sao thì một khi chạm vào, chắc chắn sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Cho nên chỉ có thể như vậy, vô cùng cẩn thận đi qua những nơi này.

Nhưng điều mà họ không biết là, đối với sự tồn tại như sinh

trưởng đầu phát này, họ hoàn toàn không biết, không hiểu, đối với loại thứ này họ hoàn toàn không thể tiếp xúc.

Cho nên khi phát hiện ra những thứ này, tuy thực sự đã kiêng kỵ, cũng không trực tiếp tiếp xúc, nhưng những thứ này lại có thể tự chủ tấn công người.

Nếu bị kinh động thì chúng có thể tấn công, cho nên khi phát hiện ra, chuyện này đã không kịp rồi.

Có vài người đã khiến những sinh trưởng đầu phát đó thức tỉnh ý thức, thế là chúng cưỡng chế tấn công, trực tiếp vút qua, bay lên đầu, thân thể, thậm chí cả những nơi khác của họ, từ những nơi đó bắt đầu xâm nhập vào da thịt.

Nam Mộ Bạch lần đầu thấy cảnh tượng như vậy, vô cùng chấn động, bởi vì thực ra, là một cô gái, đối với cảnh tượng như vậy không có sự chuẩn bị tâm lý quá lớn.

Cho nên sau khi nhìn thấy thì có chút sợ hãi, nhưng cũng không thể cứ mặc kệ, thế là hắn đối kháng với những cái tóc đó, dùng dao nhỏ hoặc bằng cách nào đó.

Kéo chúng ra khỏi da thịt của người bị chúng bám vào, tuy vô cùng đau đớn, nhưng nếu không trực tiếp kéo chúng ra.

Hậu quả cuối cùng đương nhiên sẽ không thể chịu đựng nổi.

Thế là hắn nhanh chóng lùi về phía sau, cố gắng hết sức không để mọi người tiếp xúc với những thứ đó.

Nếu không thì cứ tiếp tục đi về phía trước như vậy, bị tấn công, cuối cùng cũng không thể rút lui.

Thế là hắn rút lui về phía sau.

Nhưng tất cả mọi người không thể tránh khỏi việc cơ bản đều rơi

vào hỗn chiến, Tiểu Ca, Lâm Dương, Bàn Tử liên thủ, Thiên Chân tuy yếu ớt nhưng vẫn được những thôn phu kia bảo vệ.

Nhưng có lúc hắn cũng đối kháng với những sợi tóc đó, nếu không thì chẳng phải sẽ bị những thứ đó tấn công vô ích.

Rồi cứ thế bỏ mạng sao?

Thế là họ vừa đối kháng vừa lùi về phía sau, ai ngờ Lâm Dương đột nhiên cảm thấy sau lưng mình hình như có một cơn đau.

Nhưng hắn cũng không đặc biệt để ý, đợi khi đã rút ra khỏi nơi đó, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, lại có một người khác bị thương rất nặng.

Nhưng may mắn là đã nhổ được những sợi tóc đó ra khỏi cơ thể, bây giờ chắc không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, hiện tại mọi người chuẩn bị rút lui.

Bởi vì cảm thấy tổn thất nặng nề, và chuyện phía trước khó giải quyết, nghĩ rằng quay về sẽ có cách khác.

Trước tiên tìm cách giải quyết rồi hãy tiến tiếp, nếu không cứ mù quáng tiến về phía trước như vậy, thì sẽ mất mạng, cảm giác như đang dâng đầu người vậy.

Thế là họ rút lui về, nhưng khi rút lui, Lâm Dương cảm thấy đầu váng mắt hoa, không đứng vững được.

Thế là mọi người cũng phát hiện Lâm Dương hình như có chút không ổn, liền quan tâm hỏi.

Tiểu Ca phát hiện Lâm Dương có chút không ổn, liền vô cùng quan tâm nhanh chóng hỏi: "Sao vậy?

Không sao chứ?" Bởi vì sợ Lâm Dương nhỡ đâu trúng chiêu thì sao.

Lâm Dương đáp: "Không sao đâu, ta vừa rồi hình như bị tấn công, rồi đột nhiên đau nhói, ta cũng không biết là thứ gì.

Hay là cậu giúp ta xem thử đi, nhưng ngàn vạn lần đừng để là những thứ vừa rồi nhé." Lâm Dương cảm thấy cơ thể mình không ổn, đầu vô cùng choáng váng, rồi nhìn sự vật phía trước cũng có chút lay động, đi đường cũng không vững.

Chương 418

Và hắn liên tục đổ mồ hôi lạnh, biết vừa rồi chắc chắn đã bị tấn công, thế là hắn vừa cởi áo trên vừa để lộ chỗ vừa đau cho Tiểu Ca xem.

Tiểu Ca nói: "Không có gì đáng lo lắm đâu, bị tấn công, chỉ là một vết rất nhỏ thôi, ta thấy nó chưa xâm nhập vào chỗ khác.

Nhân lúc nó chưa đi sâu vào, để ta cắt bỏ miếng đó đi, như vậy thì không có chuyện gì lớn đâu.

Nếu không thì đợi khi chúng ta quay về, chắc cậu không chịu nổi đến lúc đó đâu." Tiểu Ca vừa nói, rồi vừa lấy tất cả đồ y tế trong ba lô ra, và cầm một con dao nhỏ.

Mọi người thấy Tiểu Ca điềm tĩnh, rồi nghe đối thoại giữa Lâm Dương và Tiểu Ca vừa rồi, sau đó xúm lại, đều vô cùng quan tâm hỏi Lâm Dương thế nào rồi, có sao không, có khó chịu không.

Rồi Lâm Dương nói không sao, thế là Tiểu Ca lấy một miếng băng gạc, bảo Lâm Dương cắn chặt miếng gạc đó, rồi lau khô mồ hôi xung quanh vết thương, sau đó chuẩn bị dùng con dao nhỏ đã được hơ nóng trên lửa để phẫu thuật.

Mọi người đều không dám nói gì, nín thở tập trung nhìn Tiểu Ca đang làm phẫu thuật ở đó, bởi vì cảm giác khá đáng sợ, dù sao thì tuy không trải qua cảm giác như vậy.

Nhưng nhìn tận mắt việc phải rạch một miếng thịt ra, chắc chắn vô cùng đau đớn.

Thế là Tiểu Ca chuẩn bị bắt đầu động thủ.

Rồi hắn bắt đầu dùng dao nhỏ rạch ở chỗ đó, Lâm Dương đột

nhiên khẽ rên rỉ, mọi người đều biết chắc chắn là vô cùng đau đớn, thế là Tiểu Ca bảo hắn nhẫn nhịn một chút.

Nhưng Lâm Dương cũng không nói gì, thế là Tiểu Ca tiếp tục xuống tay, và hắn cảm thấy nếu chuyện này kết thúc càng nhanh thì đối với Lâm Dương hắn là một sự giải thoát.

Rồi con dao của hắn đi càng dứt khoát hơn, mồ hôi của Lâm Dương chảy ra như hạt đậu, liên tục nhỏ xuống, đợi khi Tiểu Ca kết thúc, làm xong.

Và sau khi băng bó qua loa phía sau lưng, nhìn toàn bộ khuôn mặt của Lâm Dương ướt đẫm, thậm chí mồ hôi còn nhỏ xuống đất.

Nhưng Lâm Dương không hề kêu một tiếng nào, xem ra khả năng nhẫn nại của hắn rất mạnh, Tiểu Ca nhìn thấy xong cũng không khỏi khâm phục.

Tiểu Ca nói: "Việc cấp bách trước mắt chúng ta nên quay về thôn Nam gia trước, an trí những người bị thương này, băng bó, cần được cứu chữa kịp thời, nếu không thì chắc chắn sẽ bị nhiễm trùng mà xảy ra chuyện." Tiểu Ca sau khi thu dọn đồ đạc vào ba lô, liền nhắc nhở mọi người nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tiểu Ca vô cùng chấn động, nhìn tình hình như vậy hắn đều cảm thấy vô cùng đáng sợ, nhưng Lâm Dương lại cắn răng không kêu một tiếng nào.

Lúc đầu có thể hắn cảm thấy đau đớn.

Nhưng về sau, Lâm Dương lại hoàn toàn không nói gì, hắn thực sự bội phục Lâm Dương.

Thế là hắn nhanh nhất có thể băng bó vết thương xong, nhanh chóng nhìn Lâm Dương xem có chuyện gì không, liệu Lâm Dương có thể nói chuyện với hắn không.

Tiểu Ca lay nhẹ Lâm Dương: "Thế nào rồi?

Không sao chứ?

Những thứ này ta đã hỏi ra rồi, tiếp theo kế hoạch của chúng ta là quay về bây giờ thì tốt hơn, bởi vì dù sao thì chúng ta bị thương khá nặng nề, sau đó dành thời gian còn lại để nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao chúng ta cũng không thể để cậu tiếp tục đi, phía sau lưng vẫn đang chảy máu, bây giờ chỉ có thể cầm máu tạm thời, nhưng không có tác dụng gì mấy.

Không sao chứ, ý thức hẳn là khá tỉnh táo, có nghe thấy lời ta nói không?

Nếu nghe thấy thì trả lời ta, ta bây giờ đang chuẩn bị kế hoạch quay về rồi.

Thực sự bội phục cậu, vừa rồi sau lưng liên tục chảy nhiều máu như vậy, rồi bị khoét đi một miếng lớn như vậy, vậy mà lại có vẻ nhẹ nhàng như thế." Tiểu Ca làm xong phẫu thuật, rồi lay nhẹ Lâm Dương, xem sắc mặt Lâm Dương có khá hơn một chút không.

Dù sao cũng đã chảy nhiều máu, rồi bị thương nặng như vậy, cho nên nên xem sắc mặt thế nào.

Lâm Dương nói: "Ta có sao đâu, làm sao ta có chuyện gì được chứ, yên tâm đi, ta vẫn khỏe chán.

Vừa rồi trên suốt quãng đường đó ta đều không sao, cho nên tiếp theo ta cũng sẽ không sao đâu.

Nhưng có lẽ bây giờ có một vấn đề rất lớn, ta không thể đi một mình được, có lẽ phải làm phiền Nam thiếu gia tìm một người, hoặc hai người khiêng ta đi, nhưng ngàn vạn lần đừng chạm vào lưng ta." Lâm Dương cảm thấy mình đã dùng giọng điệu cứng rắn nhất để nói ra, nhưng lời yếu đuối nhất là đừng chạm vào lưng hắn.

Mọi người nghe xong, rồi cảm thấy khá buồn cười.

Nhưng đúng lúc Nam Mộ Bạch, sau khi nghe xong liền nói với Lâm Dương rằng đương nhiên không có vấn đề gì, chút chuyện nhỏ này không cần để bụng.

Người của hắn khá đông, bây giờ cậu bị thương thì nên được chăm sóc.

Nhưng hắn lại không hiểu tại sao lại phải tìm người khiêng đi, liệu hắn có biết rằng con đường tiếp theo đều không thể đi được không.

Thế là Nam Mộ Bạch không đưa ra những nghi vấn đó.

Rồi hắn trả lời xong thì Lâm Dương "phanh" một tiếng ngã vật ra bất tỉnh, may mà Tiểu Ca đứng phía trước đỡ được, nếu không thì đã ngã sấp mặt rồi.

Tiểu Ca nói, ôm Lâm Dương như vậy, rồi cảm thấy chuyện này vô cùng buồn cười: "Thằng nhóc này luôn kiên cường như vậy, hóa ra là luôn dựa vào nghị lực để trụ vững, xem ra bây giờ không chịu nổi nữa mới chịu nhắm mắt gục xuống.

Vừa rồi khó chịu như vậy mà không nói gì, giả vờ như không có chuyện gì lớn, cứ như ta trực tiếp khoét bỏ một miếng thịt mà không đau không khó chịu vậy." Thế là Nam Mộ Bạch sau khi nhìn thấy liền nhanh chóng phân phó người trong thôn.

Rồi đón Lâm Dương từ tay Tiểu Ca, sau đó vác lên vai, chuẩn bị rút lui về phía sau.

Dù sao thì con đường phía trước phía sau đều hiểm ác như vậy.

Lúc đầu không hiểu, cũng không biết, cảm giác như không có biện pháp phòng ngừa.

Bây giờ dẫn theo một nhóm người mà ai nấy đều bị thương nặng.

Rồi trên người không có chỗ nào lành lặn, đối với tổn thất nghiêm trọng hiện tại, dẫn nhiều người về như vậy, đương nhiên cũng không biết phải ăn nói thế nào, nhưng không có cách nào khác.

Với tư cách là một thiếu gia Nam gia, đương nhiên hắn sẽ sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi chuyện này, những người bị thương và đã chết, đều sẽ được gia đình an táng và xử lý tử tế.

Bởi vì là một thể thống nhất, chuyện này tuy đã quyết định từ nhỏ, nhất định phải cống hiến tất cả mọi thứ cho gia tộc mình.

Bất kể cuối cùng có mất mạng hay mất mát gì thì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng Nam Mộ Bạch gần đây học được những tư tưởng phương Tây lỗi thời đó, hoàn toàn không có tinh thần như vậy.

Chương 419

Cho nên Nam Mộ Bạch đã lên kế hoạch, đợi khi quay về sẽ đối xử với gia đình của những người đã ra đi như thế này, nhất định phải đích thân đến tận nhà xin lỗi, bởi vì chuyện như vậy đã dẫn theo vài người đi.

Nhưng lại không an trí ổn thỏa được cho tất cả những người này, rồi sau khi gặp khó khăn và nguy hiểm thì lại thành ra bộ dạng này, đương nhiên hắn vô cùng áy náy, cũng cảm thấy không phải.

Cho nên nhất định phải nói rõ ràng với gia đình của họ, rằng lần này là lỗi của hắn, hắn đã buông bỏ tất cả những suy nghĩ về chuyện này.

Rồi hắn đã xem nhẹ quá, nên mới tạo ra kết quả như bây giờ, nếu thái độ cứng rắn hơn một chút, không cho họ tùy tiện chạm vào đồ vật, thì bây giờ có lẽ sẽ không như thế này, mọi người có lẽ bây giờ đã nhảy nhót tung tăng mà đi ra ngoài rồi.

Một người trong nhóm nói: "Thôi được rồi, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi!

Chúng ta vào đây mất hai ngày rồi, cũng không biết lúc ra ngoài cần bao lâu nữa.

Những thứ đó chúng ta đều đã trải qua, tuy phải đối mặt thêm một lần nữa, nhưng lúc ra ngoài hẳn sẽ không gian nan đến thế đâu.

Mọi người ngàn vạn lần đừng chạm vào những cạm bẫy đó nữa." Lần này vì Lâm Dương bị trọng thương, cả người đều trong trạng thái hôn mê, có lẽ cũng vì mất máu quá nhiều, cho nên mọi người cũng tập hợp lại để đi ra ngoài, nhanh nhất thì mất nửa ngày là ra được.

Bởi vì khi vào thì khá khó khăn, vì cần phải thăm dò, rồi mỗi đoạn lại mất một chút thời gian, nên mới cần lâu như vậy.

Nhưng khi ra ngoài thì hẳn sẽ nhanh hơn, và những thứ đó đã biết rồi, cũng không còn sợ hãi nữa.

Nhưng để đề phòng vạn nhất, cần có một người mắt tinh tường.

Rồi người có công phu giỏi đứng ở phía trước nhất, thế là Tiểu Ca không thể chối từ mà đứng ở vị trí đầu tiên, dù sao thì ngoài Lâm Dương ra, những người còn lại ở đây chỉ có năng lực của hắn là có thể.

Thế là mọi người khá yên tâm, từng chút một đi về phía trước, rồi những thôn phu kia vác Lâm Dương đi ở phía sau cùng.

Dù sao bây giờ hắn là nhóm yếu nhất nên nhất định phải bảo vệ tốt, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện nữa.

Quả nhiên khi quay về, không mất nhiều thời gian đã ra khỏi đó.

Nơi đó, tuy khi đi vào đường đi đặc biệt gian nan hiểm trở, giống như địa ngục.

Đối với việc sau khi một người chết đi thì nơi đó giống như địa ngục vậy, nhưng khi đi ra thì thực ra khá thuận lợi, cũng không có nhiều trở ngại lớn.

Phía trước lại có một người dẫn đường, cho nên con đường thuận lợi hơn rất nhiều.

Thế là sau khi ra khỏi đó, họ nhanh chóng đưa người đi về phía thôn.

Bởi vì dù sao bây giờ thời gian cứu chữa vô cùng khẩn cấp, nếu không nắm bắt được thời gian, đến lúc đó xảy ra chuyện, thì không thể nói trước được.

Đối với việc tranh đoạt với tử thần, thực sự là từng phút từng giây đều quý giá.

Không thể để Lâm Dương chết ở đây, dù sao thì Lâm Dương đối với họ là một người anh em và bạn bè rất tốt, và đã đưa ra rất nhiều lời khuyên. "Lão gia, lão gia, thiếu gia về rồi!" Nam Phi Hổ đang ở trong phòng mình uống trà, đọc sách, đột nhiên hạ nhân vội vã vàng, nhanh chóng chạy đến báo tin con trai ông đã về.

Nam Phi Hổ đáp: "Ta biết rồi, thiếu gia về thì về, đây đâu phải lần đầu ra ngoài xa, sao về lại giật mình hoảng hốt như vậy, trông không có chút tố chất nào.

Nhà ta có khách đấy, nếu bị nhìn thấy thì sẽ cảm thấy nhà ta không đủ lễ nghi, ngay cả một người thủ hạ cũng vội vã cuống quýt như thế, làm gì vậy?

Không thể trầm ổn một chút sao?" Nam Phi Hổ tuy khá vui khi nghe tin con trai mình về, nhưng thấy thủ hạ không có chút lễ nghi nào, ông cảm thấy giận tím mặt, thế là ông thậm chí không ngẩng đầu lên, rồi dùng giọng hơi nghiêm khắc quở trách tên hạ nhân đó.

Nhưng tên hạ nhân đó không nói gì, thế là ông gấp sách lại, ngẩng mắt nhìn tên hạ nhân, biểu cảm của hạ nhân khá kinh ngạc.

Cảm giác như đang khá tủi thân, thế là Nam Phi Hổ cảm thấy chuyện này chắc chắn có ẩn tình khác, thế là ông hỏi rốt cuộc là chuyện gì, sao lại vội vã cuống quýt bắt đầu la hét ầm ĩ trong phòng, mọi việc trầm ổn một chút không tốt sao?

Tên hạ nhân đáp: "Lão gia, lần này không phải chỉ thiếu gia một mình về, mà dẫn theo một đám người về.

Nhưng đám người này khi đi ra ngoài thì rất đông đủ, bởi vì đều do tôi tự tay tiễn ra.

Nhưng khi về thì còn lại lác đác, người nào người nấy đều rất tản mát, quan trọng nhất là lúc thiếu gia về thì khắp người toàn là máu, không có chỗ nào nhìn được nữa." Tên hạ nhân tuy vì vừa rồi thất lễ, nói chuyện với lão gia như vậy là vô cùng bất lịch sự, hành vi như vậy thực sự cũng cần phải được dạy dỗ, đối với hắn cũng là một chuyện rất đáng xấu hổ.

Nhưng hắn thực sự vô cùng sốt ruột, thấy thiếu gia thành ra bộ dạng đó, hắn lo lắng nhất, bởi vì hắn từ nhỏ đã lớn lên cùng thiếu gia.

Nếu thiếu gia thực sự xảy ra chuyện thì đương nhiên hắn sẽ vô cùng sợ hãi, thế là vừa thấy liền nhanh chóng quay về bẩm báo lão gia, để lão gia nhanh chóng ra ngoài xem, dù sao đó cũng là con trai của lão gia.

Nếu đến lúc đó lại xảy ra chuyện, ngay cả mặt cuối cùng cũng không nhìn thấy được, thì phải làm sao đây? "Hả?

Chuyện gì vậy?

Chuyện này thật hay giả vậy, đừng có lừa ta chứ!

Ra ngoài một chuyến, sao có thể thành ra bộ dạng đó được?

Dưới đó lại không có thứ gì ăn thịt người, sao có thể đầy mình máu được chứ?

Ta không nghe, đừng có đồn đại lung tung!

Ta phải đi xem một chút, nếu không xảy ra tình huống như vậy thì ngươi chết chắc với ta!" Nam Phi Hổ miệng nói không quan tâm, nhưng hành vi và tâm lý của ông thực ra vô cùng quan tâm đến con trai.

Vừa nghe con trai xảy ra chuyện, ông lập tức không ngừng nghỉ vứt sách và trà xuống.

Vốn dĩ đang yên tĩnh một mình ngồi đó ngây người, bây giờ vậy mà lại lập tức chạy ra ngoài xem con trai rốt cuộc là chuyện gì.

Có xảy ra chuyện gì không.

Thực ra tên hạ nhân đều biết, lão gia này và con trai ông ta, tuy nhìn mối quan hệ không được tốt lắm, nhưng mối quan hệ của hai người thực ra khá ổn, cũng không quá tệ.

Nam Mộ Bạch nói: "Mấy người cứ về trước đi, chuyện lần này thực sự phiền phức, mọi người đã vất vả rồi.

Không phải có một phòng khám tư nhân sao?

Chương 420

Kỹ thuật rất tốt, hẳn là chữa trị cánh tay của anh không thành vấn đề đâu.

Rồi có vài vết thương ngàn vạn lần phải đi khám, đợi khi nào tốn bao nhiêu tiền thì cứ nói với ta, ta sẽ thanh toán.

Còn lần này có một người anh em đi cùng chúng ta, rồi đã chết, trước hết hãy đưa thi thể về nhà.

Quay đầu lại, ta sẽ đích thân đến nhà thăm hỏi, rồi nói lời xin lỗi với cha mẹ của anh ấy.

Dù sao thì lần này ta đã dẫn con trai người ta đi mà không mang về nguyên vẹn, lần này hẳn là lỗi của ta." Nam Mộ Bạch vô cùng có tình có nghĩa, sau khi nói xong những lời này, rồi những thôn phu đó từng chút một đều trở về nhà, và hắn cũng đã đưa tất cả số tiền đáng lẽ phải trả cho họ.

Bất kể thế nào, nếu đã hứa cho người khác tiền thì không nên thiếu của người khác, dù sao đó là thứ mà họ đã đánh đổi bằng mồ hôi xương máu, và việc đi xuống đó chiến đấu cũng vô cùng không dễ dàng.

Tuy lúc đầu khi kêu gọi đi thì mọi người đều coi đó là nghĩa vụ, bởi vì tất cả đều là người cùng gia tộc, nhưng sau này hắn dần dần hiểu ra.

Cái loại thứ này, trước mặt tiền bạc thì không ai là người thân, cho nên điều quan trọng nhất là nếu có tiền thì có thể sai khiến cả quỷ thần, rất tốt.

Nếu có tiền, bất kể yêu cầu gì cũng có người đáp ứng.

Cho nên hắn hiểu đạo lý này, cũng không muốn người khác mạo hiểm lớn như vậy, lại không kiếm được một xu nào, cuối cùng lại chịu nhiều vết thương như thế.

Cần phải... sau này đã hình thành thói quen, mỗi lần đi chiến đấu thì sẽ cho những người đi cùng một ít tiền, tiện thể cũng cứu tế giúp đỡ họ.

Nam Mộ Bạch nhìn vết thương trên người Lâm Dương, cảm thấy thực ra vết thương đó khá nghiêm trọng, nhưng hắn cảm thấy chuyện như vậy chắc phải gọi cha hắn đến thôi.

Thế là hắn vừa gọi hạ nhân, vì hôm nay khi đi vào thì không thấy bao nhiêu hạ nhân, thế là hắn vừa gọi hạ nhân đi gọi cha hắn.

Ai ngờ cha hắn đã vội vàng cuống cuồng chạy đến rồi.

"Ai nha, con gái thối cuối cùng cũng về rồi, cha đã đợi ở đây rất lâu rồi, ta còn tưởng con quên là mình có một gia đình cơ chứ, về một lần mà chậm chạp thật đấy, không phải vì có chuyện gì xảy ra đấy chứ." Nam Phi Hổ mặc dù rất quan tâm đến con gái mình, nhưng lại rất kém trong việc thể hiện sự quan tâm, thường thì khi nói ra, mọi chuyện lại biến thành một mùi vị khác.

Nam Mộ Bạch cũng biết cha rất quan tâm đến nàng, đôi khi cách thể hiện không đúng, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao thì cha cũng là một người đàn ông to lớn, đương nhiên sẽ không trực tiếp nói ra, đàn ông thường rất kém trong việc biểu đạt cảm xúc.

"Ai da, người đầy máu thế này, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Khi ở dưới đất, tình huống như vậy chưa từng xảy ra, lần này đi một quãng đường khá xa vào sâu bên trong, thời gian cũng dùng khá lâu." Nam Phi Hổ nhìn thấy Nam Mộ Bạch trên áo và khắp người dính đầy máu, lập tức quan tâm hơn rất nhiều.

“Không đâu cha, tất cả máu này đều không phải của con, là của người khác.

Con có một đồng đội đã mất mạng ở dưới đó, là người trong thôn mình.

Lát nữa con nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa cho người nhà của cậu ấy, sau đó cũng sẽ sắp xếp ổn thỏa cho cậu ấy.

Cho dù thế nào, lần này cũng là chúng ta phải chịu trách nhiệm, những vết thương này cũng không phải của con.” “Có lần khi tuyết rơi, bạn của chúng ta là Lâm Dương cũng bị thương.

Con không biết có nên nói cho Tam Thúc trước không, nhưng vết thương trên người cậu ấy khá nghiêm trọng.

Con không biết người trong thôn mình có chữa khỏi vết thương như vậy được không, nhưng con nghĩ trước tiên cứ để cha xem qua thì chắc là được.” Nam Mộ Bạch nói xong, Nam Phi Hổ lập tức tiến lên vài bước, nhìn thấy Lâm Dương quả thực đang nằm bất tỉnh trên giường, sau đó kiểm tra vết thương của cậu ấy.

Trên lưng có một vết thương lớn, quả thực gây chảy máu nhiều, nhưng đã được cầm máu kịp thời và rất tốt, vì vậy việc xử lý việc này chắc không khó.

Hắn liền sai người đi chuẩn bị một căn phòng, sau đó đặt Lâm Dương vào trong phòng, đồng thời chuẩn bị đồ dùng để phẫu thuật khâu vết thương, chuẩn bị tiến hành phẫu thuật cho Lâm Dương.

Hơn nữa, việc này chắc chắn phải nói cho Tam Thúc biết, bởi vì hai người họ đã nương tựa vào nhau mà sống, không còn người thân nào khác.

Vì vậy, việc cho Tam Thúc biết trước là điều rất tốt.

Nếu không, vạn nhất Lâm Dương có chuyện gì, Tam Thúc chắc

chắn sẽ lo lắng đến chết.

Hắn liền nhanh chóng sai người hành động, theo lệnh của lão gia nhanh chóng đi chuẩn bị đồ.

Sau đó, một người khác sẽ đi báo cho Tam Thúc rằng cháu trai của ông ấy đang nguy kịch – à không, không phải nguy kịch, dù sao thì chỉ cần Nam Phi Hổ ra tay thì cuối cùng chắc chắn sẽ ổn thôi.

"Cha, sao cha lại thế?

Chuyện xuống mộ như chúng ta thì cha không làm được, nhưng con cảm thấy y thuật của cha rất không tệ, cũng không hề lộ liễu, căn bản không thể nhìn ra được.

Ai biết được chứ, ai nhìn cha cũng thấy văn nhã thư sinh, một người đã biết làm phẫu thuật, những thứ này nghe cũng cảm thấy thật đáng sợ." Bàn Tử nhìn cảnh tượng đó, sau khi mọi người đã bận rộn, vô cùng tò mò hỏi Thiên Chân rằng Nam Phi Hổ rốt cuộc là người thế nào.

Nhưng Nam Mộ Bạch nghe thấy, liền tự mình bước đến trước mặt hai người giải đáp.

"Võ thuật của cha con không được, ông nội con vẫn luôn bồi dưỡng cha, cảm thấy rất không tốt, liền đưa cha ra nước ngoài.

Vì vậy, cha đã học vài năm ở nước ngoài.

Ban đầu, ông nội con tưởng cha đi học những kiến thức về lịch sử võ thuật, ai ngờ cuối cùng cha lại có hứng thú với y thuật." "Lúc đó cha con không nói cho ông nội con biết là mình học y thuật, rồi làm bác sĩ các thứ, bởi vì cha biết mình có trách nhiệm kế thừa sản nghiệp gia đình, căn bản không thể làm những thứ 'tà đạo' bên ngoài đó.

Đương nhiên rồi, làm bác sĩ đối với gia đình con thì là 'tà đạo', nên cha đã đi học ké, học ở đại học." "Dù sao thì hồi đó cha con ở nước

ngoài cũng khá nổi tiếng, lúc đó cha đã cưới mẹ con.

Sau khi đưa mẹ về nhà, chuyện này mới bị người khác vạch trần, rồi không che giấu được nữa, ông nội con cũng phát hiện cha con thực sự không có cách nào, liền khi phát hiện mẹ con mang thai thì cảm thấy có chút hy vọng." "Khi cha con ở nước ngoài, quả thực cũng khá nổi tiếng.

Bây giờ không phải đôi khi cũng có người mời cha đi giảng bài sao?

Vì vậy, những thứ khâu vá cơ bản nhất này, đương nhiên là cha sẽ làm được rồi.

Nổi tiếng nhất là xem một số khoa ngoại, cuối cùng thì vẫn ở lại trong gia tộc để giúp đỡ một chút việc thôi." Nam Mộ Bạch thấy Bàn Tử và Thiên Chân thảo luận cả buổi, chắc chắn cũng không thể tìm ra nguyên nhân, nên đã tự mình nói ra đáp án.

Bởi vì Nam Mộ Bạch cảm thấy việc cha làm không có gì đáng xấu hổ cả.

Ngược lại, nàng còn tự hào về người cha như vậy, bởi vì cha nàng là một bác sĩ, hơn nữa y thuật rất giỏi.

Vì vậy, đôi khi người trong thôn đều tìm cha nàng để khám bệnh, thậm chí cha nàng còn nhận một đồ đệ nhỏ trong thôn.

Chương 421

Đồ đệ đó thường ngày giúp cầm máu, trị bong gân, hoặc phụ giúp cha nàng.

Những việc như vậy đều có thể xử lý dễ dàng.

Vì vậy, khi cha nàng còn ít tuổi, ông ấy còn đến thôn để khám bệnh chuyên nghiệp.

Sau đó giúp mọi người xem bệnh, chỉ là khi có bệnh lạ khó chữa mà đồ đệ của ông không xử lý được, thì đồ đệ đương nhiên sẽ giao những thứ đó cho ông xem xét xem là chuyện gì, lúc đó ông mới khám.

Vì vậy, bình thường thì bây giờ ông ấy nhàn rỗi ở nhà.

"Có chuyện gì vậy?

Lâm Dương sao rồi?

Con có thể gặp cậu ấy không?

Nghe nói có người nói với con cháu trai của con đã về rồi, nhưng hình như vẫn chảy máu không ngừng, khá nghiêm trọng, không có vấn đề gì lớn chứ?

Con chỉ có một đứa cháu trai, ngàn vạn lần phải cứu nó về đấy." Tam Thúc vô cùng sốt ruột, vội vàng chạy theo người hầu vào trong, nhìn thấy Nam Mộ Bạch, Bàn Tử và Thiên Chân ở cửa, liền lo lắng hỏi.

Mấy người thấy Tam Thúc quan tâm Lâm Dương như vậy, biết hai người họ chắc chắn nương tựa vào nhau, bất kể thế nào thì việc này cũng nên nói cho Tam Thúc biết.

Vậy là, Nam Mộ Bạch với vẻ mặt bình tĩnh nói chuyện với Tam

Thúc, muốn Tam Thúc bình tĩnh lại một chút.

“Tam Thúc, việc này không có gì lớn đâu, thực ra cũng không nghiêm trọng lắm đâu.

Con không phải đã đi xuống cái mộ kia sao, nhưng con không ngờ những thứ ở dưới đó lại vượt quá dự liệu của con, cũng hiểm nguy hơn con nghĩ rất nhiều.

Vì vậy, lần này con đã làm mất một người trong đội, làm bị thương vài người, bao gồm cả Lâm Dương.” “Đương nhiên rồi, việc Tam Thúc giao Lâm Dương cho con thì quả thực con phải chịu trách nhiệm.

Con đã làm không đúng, hơn nữa con cũng không bảo vệ tốt cho cậu ấy.

Vì vậy, việc này bây giờ con thực sự rất tự trách.

Cho dù thế nào, con hy vọng Tam Thúc thông cảm cho con, con cũng không muốn như vậy.

Nhưng nếu muốn trách tội, thì hãy trách tội con đi, bởi vì đó là lỗi của con.” “Bây giờ cha con đang ở bên trong khâu vết thương cho cậu ấy, Tam Thúc cứ yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn đâu.

Về cơ bản là đã khâu xong hết rồi, lát nữa Tam Thúc có thể vào xem cháu trai mình sao rồi, chắc là không sao đâu.

Lúc đó con đã xử lý sơ qua, cha con thì xử lý tạm thời rất tốt.” Nam Mộ Bạch thấy Tam Thúc sốt ruột như vậy, biết mình chắc chắn đã làm không tốt, nên đã để cháu trai bảo bối của ông ấy bị thương.

Tam Thúc trong lòng chắc chắn rất đau khổ, vì vậy Nam Mộ Bạch nhanh chóng xin lỗi, bởi vì nàng cảm thấy việc này quả thực là lỗi của mình.

Là một người chủ gia đình, dẫn một đội người xuống, lại không bảo vệ tốt cho tất cả mọi người.

Hơn nữa còn để một thôn dân phải chết, việc này đối với nàng là một chuyện rất day dứt.

Đã xuống mộ bao nhiêu năm như vậy, lại chưa từng gặp phải chuyện như thế này.

Có một người đã chết, nàng cảm thấy việc này tuy kinh ngạc, nhưng đó là lỗi của nàng, nàng sẽ không trốn tránh.

Nếu Tam Thúc muốn trừng phạt nàng.

Hoặc đánh mắng, nàng đều cam chịu, cảm thấy việc này là đương nhiên, Tam Thúc nên làm như vậy.

Sau đó nàng nhắm mắt lại.

Chuẩn bị đợi Tam Thúc trách mắng, ai ngờ không có cảm giác đau đớn như dự liệu.

Vậy là nàng từ từ mở mắt ra, thấy Tam Thúc với vẻ mặt cau mày, nhìn nàng với biểu cảm rất khó xử và nói.

“Con à, việc này làm sao có thể trách con được chứ?

Việc này chỉ có thể trách cháu trai của ta quá bất cẩn thôi.

Dù sao thì chuyện như vậy ai cũng không lường trước được.

Bất kể thế nào, đó cũng là một loại thiên tai nhân họa mà, làm sao ta có thể đổ lỗi cho con được chứ?

Ta cũng biết, người trong lòng đau khổ nhất chính là con, chắc chắn rất tự trách.” “Bởi vì con đã dẫn một đội người xuống, rồi không phải có người không về sao?

Cho nên ta biết trong lòng con mới là người đau khổ nhất.

Con đang an ủi ta ở đây, nhưng bây giờ con mới là người nên nhanh chóng xuống nghỉ ngơi, an tâm dưỡng thần.

Chỉ có khi con tự dưỡng mình thật tốt, con mới có thể giúp đỡ nhiều người hơn, phải không?

Con không cần ở đây đợi cùng ta nữa." Tam Thúc nhìn ra được, thực ra người đau lòng và khó chịu nhất chính là Nam Mộ Bạch.

Những người này đều có liên quan đến nàng, trách nhiệm trên người nàng là lớn nhất.

Đương nhiên rồi, trách nhiệm càng lớn thì năng lực càng lớn phải không?

Bởi vì người có năng lực lớn mới có thể dẫn nhiều người xuống như vậy.

Nhưng nàng chưa đạt đến năng lực đó, đã dẫn nhiều người xuống rồi bây giờ lại xảy ra chuyện.

Chắc chắn nàng sẽ đổ lỗi mọi chuyện lên đầu mình, cũng rất đau khổ.

Tam Thúc biết bây giờ Nam Mộ Bạch trong lòng nhất định không tốt, nên cũng không có ý định trách tội.

Đồng thời an ủi Nam Mộ Bạch và bảo nàng xuống nghỉ ngơi.

Chương 422

Vậy là Nam Mộ Bạch cảm thấy mắt mình đỏ hoe.

Mặc dù bề ngoài nàng là một cậu con trai (tự xưng), nhưng lại là một cô con gái, trong lòng vẫn luôn chịu đựng nhiều thứ như vậy.

Từ trước đến nay chưa từng có ai bảo nàng phải nghỉ ngơi.

Nhưng bây giờ một người hoàn toàn không liên quan, chỉ là một người chú, lại an ủi nàng như vậy, nàng cũng biết trong lòng mình sau khi làm chuyện này rất khó chịu, rất không thoải mái.

Vì vậy, nàng rất cảm ơn Tam Thúc.

Liền nói với Tam Thúc rằng không có chuyện gì lớn đâu, nhất định phải đợi Lâm Dương ra.

Cho dù thế nào, Lâm Dương là vì nàng mà vào trong đó.

Vì vậy, đợi cậu ấy ra là điều nàng nên làm.

Tam Thúc thấy Nam Mộ Bạch cố chấp, liền để nàng đợi ở đó.

Dù sao thì đối với một đứa trẻ, nhìn Lâm Dương không có chuyện gì lớn mà ra ngoài cũng là một loại an ủi.

“Được rồi, Lâm Dương không có chuyện gì lớn đâu, chỉ là mất máu nhiều nên hơi hôn mê thôi.

Ta đã khâu vết thương cho cậu ấy, rồi ta thấy lúc ban đầu xử lý rất tốt, không có dấu hiệu nhiễm trùng.

Một thời gian nữa cần chú ý, tuyệt đối không được dính nước, phải chú ý, không được ăn những thứ cay nóng kích thích, kiêng cữ.” “Những việc khác không có gì cần dặn dò, cũng không có vấn đề gì lớn đâu.

Chàng trai trẻ này đang ở độ tuổi sung sức, một chàng trai trẻ như vậy, bất kể thế nào, hồi phục chắc chắn sẽ nhanh hơn chúng ta những người già rồi.

Vì vậy chắc chắn sẽ không sao đâu, con cũng đừng quá lo lắng nữa.

Việc này quả thực là lỗi của con trai ta, nhưng ta cũng đã khâu vết thương cho cháu trai con rồi." "Yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn đâu, đã khâu hoàn hảo nhất, quan trọng nhất là sau này sẽ không để lại sẹo, dù ta cũng không thể đảm bảo được, nhưng khả năng để lại sẹo rất nhỏ, bởi vì ta đã khâu rất tỉ mỉ.

Dù sao thì chúng ta cũng là người quen mà, ta đã khâu rất tỉ mỉ, ngàn vạn lần đừng cảm ơn ta nha." Nam Phi Hổ nói xong, liền dặn dò gia đình rằng Lâm Dương không có vấn đề gì lớn, đồng thời cũng nói có thể vào thăm.

Thấy mọi người đều có vẻ mặt nghiêm trọng lo lắng Lâm Dương sẽ gặp chuyện, liền cố ý nói đùa một câu, để mọi người thả lỏng tâm trạng.

Như vậy khi vào thăm, sau khi Lâm Dương từ từ tỉnh lại, mọi người chắc chắn sẽ không có cảm giác gì quá lớn nữa, cũng sẽ không vì chuyện này mà trong lòng dao động.

"Ta thấy con mau vào xem đi, ta biết con chắc chắn đang sốt ruột, không thể chờ đợi được nữa.

Bây giờ con có thể vào rồi, sau đó Nam Mộ Bạch đi theo ta." Nam Phi Hổ nói.

Nam Mộ Bạch nhìn vào bên trong, từ cánh cửa căn phòng đó có thể lờ mờ nhìn thấy Lâm Dương đang nằm ở đó, thực ra nàng có chút không yên tâm.

Nhưng lại nhìn cha nàng, Tam Thúc và Bàn Tử, Tiểu Ca đã đi vào, cũng không biết rốt cuộc mình có nên đi vào không.

Nhưng cha lại gọi, vậy là nàng cảm thấy cha đã ra lệnh thì không thể làm trái, trước tiên cứ đi theo cha thì sẽ tốt hơn, cha có việc tìm nàng.

Nếu không thì cha cũng chắc chắn sẽ để nàng vào xem Lâm Dương, dù sao nàng cũng biết mình có chút lo lắng cho Lâm Dương.

Vậy là nàng lại nhìn Lâm Dương một lần nữa, sau đó quay đầu đi theo cha về phía phòng của cha.

Nam Phi Hổ đi vào phòng trước, rồi đợi con gái vào xong, liền thuận tay đóng cửa lại.

Hắn với vẻ mặt rất cẩn thận, nói với Nam Mộ Bạch.

“Việc này con tốt nhất nên cho ta một lời giải thích hợp lý.

Là một tộc trưởng của gia tộc, dẫn nhiều người xuống như vậy, bây giờ lại nói với ta rằng có nhiều người bị thương quay về, rốt cuộc cuối cùng ta nên làm gì đây?

Dù sao thì lỗi này con nên nhận, vì thái độ của con ta nghe có vẻ rất thành khẩn.” “Nhưng không thể tránh khỏi việc này quả thực là lỗi của con.

Ta cần con nói cho ta biết rốt cuộc con đã trải qua chuyện gì ở dưới đó, như vậy ta mới có một kết luận.

Dù sao thì ta cảm thấy việc này chắc chắn không hề đơn giản, nếu không thì với sự liên thủ của mấy người các con không thể trở về trong tình trạng như vậy được, chắc chắn có thứ gì đó ở dưới đó.” Nam Phi Hổ sốt ruột hỏi.

Nam Mộ Bạch thấy cha hỏi như vậy, liền chỉ có thể kể lại tất cả

tình huống đã xảy ra ở dưới đó, đặc biệt là việc đó, rồi việc người đó đã chết như thế nào.

Và máu của nàng có tác dụng gì, những thứ trên đường đi đều là những thứ chí mạng, và có một số sinh vật như vậy, nàng quả thực chưa từng thấy bao giờ.

Lần này cũng là lần đầu tiên nàng thấy.

Mặc dù những thứ đó trông rất đáng sợ và rất kỳ lạ, nhưng nàng lại phát hiện máu của mình đều có công dụng kỳ diệu.

Nàng thấy gia tộc quả thực có một năng lực nhất định, huyết mạch được kế thừa của người trong gia tộc cũng có chút công dụng.

Nói xong những điều đó, Nam Phi Hổ trầm ngâm nói.

“Việc này quả nhiên như ta đã đoán.

Bình thường từ sớm, ta đã nghi ngờ rốt cuộc dưới đất có thứ gì như vậy mới có thể khiến nhiều người trước sau nối tiếp nhau đi vào đó.

Nhưng ông nội lại không ngăn cản, ta cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Theo như ta thấy, những người đó sau khi đi vào đều không trở ra nguyên vẹn.” “Con còn nhớ không?

Lần đầu tiên con đi vào đó, ta đã vô cùng lo lắng, dặn dò con ngàn vạn lần phải cẩn thận, bởi vì ta đã thấy quá nhiều chuyện như vậy rồi.

Nhìn từng cảnh tượng thê thảm, đặc biệt khiến người ta kinh tâm động phách và sợ hãi.

Ta cũng sợ con trai ta trở thành như vậy, nên ta mới dặn dò con hết lần này đến lần khác phải cẩn thận.” “Nhưng lần đầu tiên con trở về

thì thực ra không hề hấn gì, ta tưởng người trong gia tộc chúng ta chắc chắn có ma lực, hoặc đã tìm ra phương pháp.

Nhưng lúc đó ta cũng không hỏi, ta rất tin tưởng và cũng rất yên tâm về con.

Chương 423

Nhưng hôm nay nhìn thấy tình huống như vậy, ta biết chắc chắn lúc đó con đã không đi sâu vào bên trong." Nam Phi Hổ nói như vậy.

"Vậy cha, ý của cha là, những thứ trong cái mộ này không hề đơn giản, có thể là một thứ gì đó rất đáng sợ và rất nghiêm trọng đối với chúng ta.

Vì vậy mới có nhiều người trước sau nối tiếp nhau đi vào, nhưng ngay cả con đi vào cũng không thể chống lại được những thứ khủng khiếp bên trong đó?" Nam Mộ Bạch nghe Nam Phi Hổ nói như vậy, đại khái phân tích ra được ý tứ trong lời nói là gì, liền hỏi.

Đương nhiên rồi, Nam Phi Hổ cũng rất rộng lượng gật đầu thừa nhận.

Sau đó hai người rơi vào trầm tư, rốt cuộc có chuyện gì như vậy chứ?

Đối với gia tộc thì chắc chắn là một chuyện vô cùng quan trọng.

Đương nhiên rồi, cũng có thể không chỉ đối với gia tộc, mà cũng có thể khi thực sự tìm ra thứ đó, thì đó cũng là một chuyện vô cùng nghiêm trọng, khiến tất cả mọi người trên thế gian đều vô cùng sợ hãi.

Vì vậy, nàng do dự không biết lần tiếp theo có nên đi vào cái mộ đó nữa không, rốt cuộc có nên tìm ra thứ đó nữa không.

Nếu để nó xuất hiện trên thế gian, lúc đó nếu gây ra tai họa vô cùng lớn, mặc dù không phải lỗi của nàng, nàng không muốn điều đó, nhưng tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân, đối với nàng cũng là một sự day dứt vô cùng.

"Được rồi, chuyện như vậy đã không xảy ra, chúng ta đừng nói

nhiều nữa.

Lần tiếp theo cũng không biết rốt cuộc là lúc nào, ta cảm thấy có lẽ sẽ phải một thời gian nữa.

Lúc đó chúng ta sẽ quyết định xem chuyện như vậy rốt cuộc nên làm thế nào.

Bây giờ đừng nghĩ nhiều chuyện khiến mình thêm phiền não.

Bây giờ điều quan trọng nhất là ta có một chuyện muốn nói với con." "Trong sân nhà chúng ta hiện giờ đang ở một cô nương.

Cô nương đó tìm Lâm Dương.

Ta nghe Tam Thúc nói giọng điệu của ông ấy thì hình như hai người họ trước đây có một chân, hai người họ có thể có chút quan hệ.

Vì vậy, lần này cô ấy tìm Lâm Dương có lẽ là để ở bên Lâm Dương, hoặc hai người họ đã xảy ra chuyện gì đó." "Cho nên ta không phải đã nhanh chóng báo cáo với con rồi sao?

Dù sao Lâm Dương ta đã nhận định rồi, là con rể của gia đình chúng ta rồi.

Không phải cô nương đó vốn cũng rất đáng thương sao?

Vì vậy, ta để cô ấy ở trong nhà mình, nhìn gia cảnh của cô ấy, thực sự quá đáng thương rồi.

Cho nên ta quyết định để hai người cạnh tranh công bằng, ta cũng sẽ không giúp ai cả." Nam Phi Hổ nói.

"Cha, cha đang nói gì vậy?

Con với Lâm Dương thì có thể như thế nào chứ?

Cha đừng nói lung tung.

Con đi xem Lâm Dương bây giờ vết thương sao rồi, tỉnh chưa?

Chắc là không có vấn đề gì lớn đâu, dù sao thì con đã nói không sao rồi, con khá yên tâm về người mà con tin tưởng, dù sao thì con hiểu mà." Nam Mộ Bạch vừa nghe Nam Phi Hổ nói xong, liền rời đi.

Nhưng trên đường đi ra, Nam Mộ Bạch không thể tránh khỏi việc muốn gặp mặt xem cô nương đó trông như thế nào.

Nam Phi Hổ nhìn bóng lưng con gái rời đi, có lẽ không biết trong lòng con bé đang nghĩ gì?

Chỉ nhìn bóng lưng của con bé là ta đã biết, trong lòng đang chất chứa rất nhiều tâm sự.

"Miệng đứa trẻ nói không quan tâm, nhưng thực ra trong lòng thì lại vô cùng để ý, giả vờ như không hiểu gì với ta.

Không biết trước mặt cha, mọi chuyện đều không thể giấu được sao?

Cứ tưởng chuyện như vậy có thể giấu được, thực ra những suy nghĩ nhỏ bé đã sớm bộc lộ ra hết rồi, chỉ là giả vờ như không quan tâm mà thôi." Nam Phi Hổ uống một ngụm trà, vô cùng đắc ý nói, bởi vì hắn biết Nam Mộ Bạch chắc chắn đã để tâm rồi, chắc chắn đã có ý rồi.

Nếu không thì sao lúc rời đi lại cảm thấy bóng lưng trông khác lạ như vậy chứ?

Nam Mộ Bạch nói không quan tâm, nhưng thực ra nàng rất muốn xem cô nương đó trông như thế nào, có xinh đẹp không.

Dù sao thì cô nương đó có chút quan hệ với Lâm Dương, nàng cảm thấy vô cùng tò mò, bởi vì Lâm Dương trong mắt nàng là một người vô cùng ưu tú.

Nàng rất thích Lâm Dương, trên đường đi Lâm Dương cũng rất chăm sóc nàng.

Bất kể là một cậu con trai hay một cô con gái, nàng cảm thấy nhìn từ góc độ nào thì Lâm Dương cũng là một người đàn ông rất lịch thiệp, và là một cậu con trai rất tốt với những người xung quanh.

Vì vậy, nàng cảm thấy nếu đã như vậy, chắc chắn là cô gái nào cũng sẽ thích chàng trai này.

Nhưng nàng muốn xem xem cô nương có quan hệ rất tốt với Lâm Dương này, hai người họ hình như có chút tình ý, rốt cuộc cô ấy trông như thế nào.

Dù sao thì cũng có chút tò mò.

Vậy là nàng đi đến trước cửa phòng của cô gái kia, đột nhiên không biết vì sao, cảm thấy có chút căng thẳng, nhưng vẫn vươn tay gõ cửa.

Vậy là người bên trong trả lời, mời nàng vào.

"Chào cô, tôi là Nam Mộ Bạch, tộc trưởng và thiếu gia ở đây.

Tôi nghe nói lần trước cô đến tìm Lâm Dương huynh.

Bây giờ tôi đã về rồi.

Trong một thời gian nữa, nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo, cứ nói với tôi, tôi sẽ sai người hầu giúp cô sắp xếp, tất cả yêu cầu cô đều có thể đưa ra.

Dù sao thì đồ đạc ở đây khá đầy đủ, tất cả đều có." Nam Mộ Bạch vừa đẩy cửa vào, quả nhiên nhìn thấy một cô gái.

Chương 424

Cô ấy quả thực trắng trẻo sạch sẽ, nhưng nhìn biểu cảm thì có chút lạnh lùng, hình như mối quan hệ với mọi người không được tốt cho lắm.

Vậy là nàng cảm thấy có lẽ cô ấy không được nhiệt tình với mọi người cho lắm, nhưng quả thực trông rất đẹp.

Lông mày đậm, mắt to, mũi cũng cao và thẳng, miệng nhỏ anh đào như vậy, khuôn mặt thì thon gọn.

Hơn nữa trông cao ráo mảnh mai, quả thực rất đáng yêu.

Nếu thực sự là một cậu con trai thì chắc cũng sẽ thích cô gái như vậy thôi, bởi vì dẫn ra ngoài cũng rất có mặt mũi, không như nàng lại không cao như vậy.

“À, thực sự cảm ơn cô rất nhiều.

Thực ra trong thời gian qua mọi người đã chăm sóc tôi rất tốt, đặc biệt là cha cô.

Vừa nghe tôi có gia cảnh không tốt lắm, các mặt đều rất chăm sóc tôi.

Tôi rất cảm ơn người nhà cô, dù sao thì đây là lần đầu tiên có người đối xử tốt với tôi như vậy, tôi cảm thấy khá ngại.” “Vậy thì, bây giờ đã về rồi, Lâm Dương ở đâu vậy?

Tôi có thể gặp cậu ấy không?

Dù sao thì tôi tìm cậu ấy thực ra là có chút chuyện.

Nếu không thì tôi đến tìm cô hoặc bảo cô tìm tôi cũng được, tôi đợi ở đây cũng được.” A Ninh quả nhiên sốt ruột nhìn về phía sau

Nam Mộ Bạch, xem có người quen nào xuất hiện không.

Không biết vì sao Nam Mộ Bạch đột nhiên có chút không muốn để hai người họ gặp mặt, liền lấp liếm nói.

"Thực ra tôi bây giờ đã về rồi, nhưng có lẽ bây giờ cô không thể gặp mặt được.

Cậu ấy bị thương nhẹ, cần tĩnh dưỡng.

Nhưng nếu cô đi xem thì cũng được, chỉ là nếu có quá nhiều người, tôi sợ cậu ấy hồi phục không tốt, lúc đó vết thương bị ảnh hưởng, tái phát thì không hay." Nam Mộ Bạch không biết rốt cuộc vì sao mình lại như vậy, nghe cô gái này muốn đi xem Lâm Dương, rồi cảm thấy trong lòng có một giọng nói không muốn.

Rồi không muốn để hai người họ gặp mặt, vậy nên nàng đã nói những lời không thật lòng, cũng không biết rốt cuộc vì sao lại nói ra những lời như vậy.

Rõ ràng Lâm Dương bây giờ đã phẫu thuật xong rồi, cả người cũng khá ổn rồi.

Bây giờ Tam Thúc, Bàn Tử và Tiểu Ca đều đang ở bên đó chăm sóc Lâm Dương, có thêm một người nữa cũng không có vấn đề gì lớn, căn bản không cần phải nói chuyện với Lâm Dương, bởi vì Lâm Dương vẫn luôn nhắm mắt, cũng không có chỗ nào có thể làm phiền được.

Vì vậy, nàng không biết vì sao, vì sao lại bịa ra một lý do như vậy, bệnh nhân cần tĩnh dưỡng, như vậy chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Vậy là nàng cảm thấy trong lòng mình như vậy, thực ra đã tốt hơn rồi, nhưng nàng một chút cũng không hiểu vì sao mình lại nói ra những lời như vậy, vô cùng không giống nàng.

“Vậy được rồi, nếu cô đã nói như vậy, tôi sẽ không đi làm phiền Lâm Dương.

Đợi hai ngày nữa khi Lâm Dương khỏe hơn rồi thì nhất định phải nói cho tôi biết.

Rồi tôi ở đây, nhất định phải bảo cậu ấy tìm tôi, nếu không thì tìm ai để báo tin đây?

Rồi tôi đi tìm cậu ấy cũng được, không có vấn đề gì đâu.” Biểu cảm của A Ninh nhìn có chút thất vọng, rồi nói.

Nam Mộ Bạch có chút day dứt, có chút ngại, như vậy là đã lừa dối người ta.

Vậy là nàng vô cùng thờ ơ, lấp liếm trả lời một câu “ừ”, rồi rời đi, đi xem Lâm Dương đây.

Nhưng bây giờ nàng cảm thấy có chút ngại rồi.

Vậy là đợi nàng đi đến phòng của Lâm Dương, nhìn thấy mấy người quả nhiên đang ngồi cạnh Lâm Dương.

Rồi đang ở đó thảo luận, đã trải qua những cảnh tượng gì khi xuống mộ, rồi sau khi nhìn thấy nàng, mọi người đều chào hỏi nàng, hỏi nàng.

“Vừa nãy con đi đâu vậy?

Ta tìm cả buổi cũng không thấy, không phải con vừa nãy ở cửa phòng sao?

Không phải đi ra ngoài nói chuyện với cha rồi sao?

Hai người đều biến mất cùng lúc, cũng không nói với ta một tiếng nào.

Ta còn tưởng con sẽ vào xem Lâm Dương chứ!” Tam Thúc thấy Nam Mộ Bạch rồi, liền chào hỏi nàng, hỏi nàng vừa nãy đã đi đâu.

Nam Mộ Bạch không biết rốt cuộc vì sao, đáng lẽ ra nàng nên nói vừa nãy thực ra đã đi xem cô nương đó trông như thế nào.

Cũng đã gặp mặt, và cũng đã nói chuyện vài câu, chỉ là nàng cũng cảm thấy có một số nội dung trong đó không tiện nói ra mà thôi.

Vậy là nàng quyết định không nói ra, lấp liếm nói với Tam Thúc rằng nàng đi nói chuyện phiếm với cha, rồi cha có việc tìm nàng.

Thấy Nam Mộ Bạch như vậy, Tam Thúc cũng không nghĩ nhiều, bởi vì từ trước đến nay Nam Mộ Bạch luôn là một quân tử chính trực, đối với việc nói dối thì không hề làm vậy.

Nhưng nếu thực sự không muốn cho ông biết một số điều, thì chắc chắn ông sẽ không bao giờ biết được.

Vì vậy, ông cảm thấy việc như vậy nếu không liên quan đến mình thì đừng bận tâm đến chuyện của người khác.

Vậy là ông nhường đường, nói để nàng xem xem bây giờ cậu ấy sao rồi.

Vậy là Nam Mộ Bạch vô cùng ý tứ nhường ra.

Rồi nàng nhìn thấy Lâm Dương bình tĩnh nhắm mắt, môi có chút khô, trông có vẻ vô cùng khát nước, nhưng không có bất kỳ ai làm ẩm môi cho cậu ấy.

Vậy là Nam Mộ Bạch không biết vì sao, như bị trúng tà vậy, cầm lấy cốc trà, rồi dùng tăm bông bên cạnh chấm một chút rồi làm ẩm môi cho cậu ấy.

Vậy là Lâm Dương cảm thấy môi mình trở nên ẩm ướt, cổ họng nuốt khan.

Vậy là cậu từ từ mở mắt ra, tỉnh dậy.

Chương 425

“Đây là đâu vậy?

Có chuyện gì vậy?

Ta mất ý thức sao?

Đau quá à?” Lâm Dương vô cùng yếu ớt hỏi, nhìn một lượt xung quanh, cảnh vật này trông rất quen thuộc, vậy là cậu yên tâm, không có chuyện gì đáng lo xảy ra, trông có vẻ đã bình an trở về, như vậy là tốt rồi.

Sau đó hỏi mọi người có chuyện gì vậy, đã xảy ra chuyện gì.

“Này cậu, mệnh cậu thật lớn đấy!

Nếu không phải Tiểu Ca xử lý đặc biệt kịp thời lúc đó, khi về không chừng đã bị nhiễm trùng rồi, hoặc toàn thân đã bị những thứ kia bò đầy rồi.

Mặc dù ta cũng không biết những thứ kia là gì, nhưng trông khá ghê tởm và đáng ghét.

Lúc về không phải Nam Phi Hổ đã làm phẫu thuật cho cậu sao?” “Hóa ra lại là một bác sĩ khá nổi tiếng, rồi đã làm khá nhiều nghiên cứu, một số điều chúng ta đều không biết.

Cứ tưởng ông ấy chỉ ở nhà chơi bời với con trai mình thôi, thực tế người ta rất có bản lĩnh mà.

Quan trọng là vào thời khắc quan trọng lại có thể cứu mạng người, thực sự quá kỳ diệu rồi, đúng là người như vậy.” “Không phải năng lực hồi phục của cậu cũng quá mạnh rồi sao?

Đã uống thuốc bổ rồi à?

Rõ ràng là một chàng trai trẻ, nhưng mà này, tình trạng mà Nam Phi Hổ tiếp nhận thì bình thường bác sĩ cũng phải mất một ngày mới tỉnh, nên cứ tưởng chắc tối nay mới tỉnh.

Nhưng không ngờ lại tỉnh nhanh như vậy." Bàn Tử thấy Lâm Dương tỉnh nhanh như vậy, cảm thấy khá kinh ngạc, dù sao thì Nam Phi Hổ hôm nay vừa phẫu thuật xong còn dặn dò là tối mới có thể tỉnh, trong thời gian này cố gắng không làm phiền.

Nhưng có thể xem xét, vậy mà lại tỉnh nhanh như vậy.

Lâm Dương đương nhiên biết đó là vì sao, chắc chắn là vì hệ thống Cơ nhân đề thủ của mình.

Dù sao thì đối với những thứ này, nó giống như một loại thuốc bổ, liên tục cung cấp sức mạnh và hỗ trợ.

Nhưng thuốc bổ sẽ có tình huống khan hiếm xảy ra và xuất hiện, giống như khi năng lượng trong cơ thể không đủ, nhưng sau khi tất cả những thứ trong giáp mà hệ thống bổ sung đã dùng hết thì sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Nhưng may mắn là bây giờ cậu cảm thấy trong cơ thể mình vẫn còn chút sức mạnh, vậy là cậu cảm thấy đợi đến lần Cơ nhân đề thủ tiếp theo, lúc đó bổ sung thêm một chút thì sẽ tốt hơn.

Bổ sung những thứ này, cần phải tiến hành tự thân chuyển hóa và tinh hóa.

Nếu xung đột với một số năng lượng của bản thân và một số trường khí xung quanh môi trường thì sẽ trở nên đặc biệt khó chịu.

Nếu những thứ này không tiêu hóa được thì đối với cậu đều là một tác dụng phản phệ, có thể sẽ khiến tất cả những thứ tích lũy và trích xuất đều bị mất đi.

Những thứ này đối với cậu đều vô cùng quý giá, hơn nữa ngay cả

một số năng lực của bản thân cũng sẽ hoàn toàn mất đi.

Vì vậy, đó là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Như vậy thì cậu sẽ càng trân trọng một chút, cũng sẽ nghiêm túc đối đãi.

"Ta cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, có lẽ vì cơ thể ta khá tốt thôi, không còn cách nào khác, trẻ mà.

Đứa trẻ như vậy, dù sao cũng khoảng 20 tuổi thôi, đó không phải là độ tuổi sung sức sao?

Hơn nữa ta thường xuyên vận động nên hồi phục sớm hơn một chút thôi.

Còn các cậu thì sao, không chịu vận động, bình thường chỉ có một mình ta thích vận động thôi." Lâm Dương tùy tiện bịa ra một lý do.

"Ai da, như vậy thì ta không đồng ý đâu.

Già như ta nếu có chuyện gì thì hồi phục không phải rất chậm sao?

Rồi lúc đó nếu ta hồi phục không tốt thì không phải phải nằm trên giường cả 10 ngày nửa tháng sao, không xuống giường được, vậy không phải đều rất tệ rồi sao?

Nhưng lúc đó ai chăm sóc đây?" Tam Thúc nghe Lâm Dương nói mình là chàng trai trẻ, rồi cố ý nói những lời như vậy, nói ngược lại, phá vỡ bầu không khí.

Vậy là Lâm Dương nghe Tam Thúc nói như vậy ở bên cạnh.

Nhanh chóng vội vàng nói không phải ý đó, bảo Tam Thúc đừng nói nhiều.

Chỉ là những lời đó dành cho Bàn Tử thôi.

Tam Thúc đương nhiên biết cháu trai mình đang nghĩ gì rồi.

Ông biết những lời đó không phải thật lòng, nên căn bản không để tâm đến những lời đó, chỉ là nói đùa mà thôi.

Mọi người trong phòng nhất thời vui vẻ nói cười.

Mặc dù Lâm Dương bị thương, nhưng vừa cười vừa nói, vết thương lại bị kéo, đau đến rát.

Đương nhiên rồi, không ai biết trong căn phòng này người duy nhất có tâm sự chính là Nam Mộ Bạch.

Tâm sự của nàng là cô gái đang ở phòng khách trong biệt viện kia.

Nàng nhìn thấy ánh mắt Lâm Dương đều tràn đầy một chút ý chờ mong, không biết với cô gái kia rốt cuộc là quan hệ gì.

Nếu để hai người họ gặp mặt.

Mối quan hệ của hai người sẽ trở nên đặc biệt tốt, rồi lúc đó không biết tình huống sẽ kiểm soát như thế nào.

Mặc dù nàng cũng không biết vì sao mình lại như vậy.

Nam Mộ Bạch nội tâm vô cùng giằng xé, không biết việc này có nên nói cho Lâm Dương biết không.

Chương 426

Nhưng cha nói, hai người họ là bạn bè.

Bạn bè có mối quan hệ khá tốt.

Cô nương đó lần này đến có lẽ là tìm Lâm Dương, vì vậy hy vọng đừng giấu Lâm Dương, nói tất cả mọi chuyện cho Lâm Dương biết.

Ngay lúc Nam Mộ Bạch đang suy nghĩ, cha nàng đột nhiên đến.

Có lẽ người hầu thấy Lâm Dương đã tỉnh, rồi cha nàng có lẽ đã dặn dò.

Nếu Lâm Dương tỉnh rồi thì nhanh chóng thông báo.

Vì vậy, cha nàng vừa lúc Lâm Dương tỉnh rồi thì đến, thời gian trùng hợp vô cùng chuẩn xác, vừa vặn.

"Nghe nói cậu đã tỉnh rồi à, còn sớm hơn nhiều so với thời gian ta dự kiến đấy.

Trông chàng trai trẻ này cơ thể rất tốt.

Ban đầu khi bắt mạch, ta nhìn tướng mạo của cậu thấy là một người rất dương cương, khí huyết cũng rất đầy đủ.

Nhưng không ngờ lại sung mãn như vậy, quả thực có chút kỳ lạ.

Nhưng tỉnh lại là tốt rồi, dù sao tỉnh lại là tốt hơn nhiều rồi." "Thế nào?

Trong cơ thể có chỗ nào khác cảm thấy đau không?

Nếu có thì nhất định phải gọi ta đến xem nha.

Nhất định phải xem xem ta đã khâu như thế nào, tiếc là ở phía sau nên không nhìn thấy.

Nếu không thì nhất định phải để cậu xem xét thật kỹ, thực sự đã khâu quá hoàn mỹ không tì vết, đơn giản là ta đã khâu tốt nhất từ trước đến nay rồi." "Không phải vì có mối quan hệ như vậy với cậu, rồi giữa chúng ta có mối giao hảo không tệ, ta mới không tận tâm, tận lực khâu vá cho người khác như vậy đâu.

Khâu vết thương đó cho cậu cũng đã mất 20 phút đấy, một vết thương nhỏ như vậy mà sao lại thế được chứ?

Chứng tỏ ta đã rất tỉ mỉ, như thể thêu thùa vậy, lần đầu tiên ta cảm thấy mình giống như một cô gái vậy." Nam Phi Hổ nói chuyện dí dỏm, mọi người đều cười.

"Cảm ơn Nam thúc thúc, thực sự vô cùng cảm ơn.

Cháu cảm thấy cơ thể tốt hơn nhiều rồi, rồi cũng không còn cảm giác đau đớn như trước khi hôn mê nữa.

Cháu cảm thấy y thuật của thúc thúc quả thực vô cùng không tệ.

Cháu thấy nơi này có thể tuần hoàn lâu dài như vậy, kiên trì được như vậy, cháu cảm thấy công lao của thúc thúc nhất định có liên quan đặc biệt lớn, nếu không thì thiếu một bác sĩ chắc chắn là một chuyện vô cùng nghiêm trọng." Lâm Dương nói.

"Chàng trai trẻ này được lắm nha, ánh mắt không tệ chút nào.

Vừa nhìn là có thể nhìn ra được ta ở đây là người thế nào, cũng không nhìn ra rốt cuộc ai mới là người quan trọng nhất trong gia tộc này.

Được lắm, được lắm, chứng tỏ rất có tiền đồ nha.

Thúc thúc rất coi trọng cậu.

Nếu đã như vậy thì làm con rể của thúc thúc đi?" Nam Phi Hổ quả nhiên đã để ý đến Lâm Dương.

Bất kể mấy câu cũng không nói đến con gái mình, có con rể là việc của hắn.

Lâm Dương chủ yếu có chút ngượng ngùng, nhưng những người đứng xem náo nhiệt đương nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười.

Cũng không biết vì sao, Nam Mộ Bạch bây giờ mới là người ngượng ngùng nhất, trên mặt đều đỏ bừng, nhưng mọi người đều không chú ý đến Nam Mộ Bạch.

Bởi vì mọi người đều không nghĩ đến Nam Mộ Bạch có mối quan hệ như vậy.

Cứ tưởng nếu đã như vậy thì giữ Lâm Dương lại làm chồng áp trại là được rồi.

"Lâm Dương, thấy thúc thúc hết lần này đến lần khác nhiệt tình mời như vậy, nếu cậu còn không đồng ý thì ta cảm thấy đã làm mất mặt thúc thúc rồi.

Lần này thúc thúc đã cứu mạng cậu đấy.

Nếu không, trong thôn này không có bác sĩ nào có thể làm phẫu thuật tốt như vậy cho cậu, rồi cũng có thể cứu được cậu.

Vì vậy, để cảm ơn thúc thúc, cậu cũng nên ở lại đi." Bàn Tử nói đùa.

"À, cậu không biết đâu, lúc chưa tỉnh, thúc thúc thực ra rất lo lắng, như chăm sóc con trai mình vậy.

Ta thấy ông ấy thực lòng thích cậu đấy.

Nếu đã như vậy thì không phải cô gái kia từ nhỏ đã đính ước với cậu rồi sao?

Chắc cũng khá quen thuộc rồi, trông cũng phải gặp mặt một lần chứ.

Chắc chắn không có chuyện gì đâu, ở lại đi.” Thiên Chân cũng xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, tiếp tục nói.

“Thúc thúc thực sự cảm ơn cách này, cũng thực sự rất tốt.

Cháu bây giờ cũng không có bạn gái, nhưng cháu có nhiệm vụ phải làm, rồi cháu có rất nhiều nơi chưa tìm thấy.

Vì vậy cháu sợ, lúc đó lại làm lỡ dở con gái thúc thúc thì là một chuyện vô cùng không tốt.

Quan trọng nhất là lúc đó cháu không biết ý của con gái thúc thúc nha.” “Vì vậy, đừng để lúc đó lại nói, vừa nhìn cháu như vậy liền thấy lêu lổng, rồi người cũng không tốt, không thích thì không được rồi, phải không?

Quan trọng nhất là chuyện như vậy phải do người trong cuộc đồng ý, quan trọng nhất là bên nữ nhất định phải đồng ý.

Vì vậy, hãy tôn trọng ý kiến của bên nữ mà.

Chương 427

Lúc đó đợi con gái thúc thúc về rồi, sau đó nói chuyện cũng được mà, bây giờ không cần vội.” Lâm Dương vô cùng lịch sự khéo léo từ chối việc này, khiến người khác nghe không một chút sai sót nào.

Nhưng trong tai Nam Mộ Bạch, cậu ấy đã từ chối rồi.

“Thực ra thì không sao đâu, không phải hai người cứ gặp mặt nhau một lần thực sự là được rồi sao?

Ta cảm thấy con chắc chắn sẽ hài lòng.

Bất kể thế nào, ta hiểu con gái ta mà, chắc chắn hiểu nhiều hơn con rất nhiều.

Ta vừa nhìn là biết chàng trai này có làm con hài lòng không rồi.

Hoặc là để em trai con xem cũng được mà, em trai bình thường cũng thường xuyên chơi đùa với con, cũng rất hiểu con.” Nam Phi Hổ cố ý chuyển chủ đề sang Nam Mộ Bạch.

“Cha, người ta đã như vậy rồi, cha đừng từng bước ép hỏi người ta nữa.

Hơn nữa, chị con không phải chưa về sao?

Chuyện tiếp theo từ từ cũng được, không cần vội vàng như vậy.

Nếu không thì nhỡ người ta sợ hãi mà bỏ chạy thì sao đây?

Đừng để ý nha, chị con con không hiểu tất cả mọi chuyện, đương nhiên đều phải dựa vào con nói ra mới được chứ.” Nam Mộ Bạch có chút giận dỗi trừng mắt nhìn cha.

Vậy là Nam Phi Hổ thấy vậy liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại, bởi vì ông biết cô con gái ngoan của mình, chắc chắn cảm thấy việc

này quá mất mặt rồi.

Lại còn nói thẳng ra như vậy.

Nhưng Nam Phi Hổ cảm thấy sợ gì chứ?

Nếu không tranh giành một người con rể tốt thì bị những cô gái khác cướp mất thì sao?

Nếu đã như vậy, nhất định phải tạo áp lực cho con gái mình, nếu không thì căn bản sẽ không thừa nhận, cũng căn bản sẽ không chủ động.

"Bạn gái, cậu đã gặp cô bạn A Ninh kia chưa?" Nam Phi Hổ đột nhiên nhắc đến, việc này khiến mấy người đều không biết phải làm sao.

"Chưa mà, sao lại nhắc đến cô ấy?

Cô ấy là một người bạn của ta, lẽ nào thúc thúc cũng biết?" Lâm Dương cảm thấy đột nhiên có chuyện gì vậy, Nam Phi Hổ, người chú này không đầu không cuối đột nhiên nhắc đến A Ninh, khiến cậu cảm thấy có chút bất ngờ, có chút kích động, đồng thời cũng có chút mong đợi.

Bởi vì cậu đã rất lâu rồi không liên lạc, cũng không gặp mặt A Ninh.

Kể từ lần chia tay trước đó, cậu và A Ninh không biết vì sao hai người đều bận rộn, đều ngại ngùng không tiện liên lạc.

Sau này thực sự cảm thấy con trai nên chủ động một chút thì đột nhiên lại không có số điện thoại của A Ninh, thực sự là một sự thất bại lớn nha.

Vậy là lúc đó cậu hối hận không kịp, cảm thấy nếu đã như vậy thì thôi.

Thực ra hai người họ đều không lưu số điện thoại của nhau, như vậy thì làm sao có thể liên lạc được chứ?

Vậy là cậu chỉ có thể bỏ qua như vậy, cũng tin rằng, nếu sau này có duyên thì chắc chắn sẽ gặp lại ở một nơi khác.

Lúc đó nhất định phải nhắc nhở bản thân, nhớ phải xin số điện thoại.

Kể từ khi cha mình nói ra cái tên A Ninh, Nam Mộ Bạch vẫn luôn nhìn chằm chằm Lâm Dương.

Nhưng khi nhìn thấy biểu cảm kích động như vậy trên mặt cậu ấy, nàng cảm thấy mình đã thua rồi, thua hoàn toàn rồi, thua ở vấn đề thời gian rồi.

Nếu sớm hơn một chút nàng đã gặp Lâm Dương, nếu không phải với thân phận con trai mà gặp Lâm Dương thì nàng với cậu ấy có lẽ sẽ có khả năng.

Nhưng bây giờ thì không còn nữa rồi, nàng cảm thấy mình đã thua ở trên đó.

Nàng cảm thấy vô cùng hổ thẹn, muốn rút lui.

Nhưng thực ra nàng lại cảm thấy vô cùng không cam tâm, không biết vì sao, nàng cảm thấy buông tay như vậy thì không giống tính cách của mình, nên nàng có chút không cam tâm rồi.

Nam Phi Hổ thấy con gái mình như vậy, thực ra cũng rất đau lòng.

Dù sao thì từ nhỏ ông đã nâng niu con bé trong lòng bàn tay mà lớn lên, rồi từ trước đến nay con bé cũng chưa từng trải qua những thứ tình cảm như vậy, cũng chưa từng yêu đương.

Lần đầu tiên thích một chàng trai, ông đều có thể nhìn ra được con gái mình thích chàng trai này.

Nhưng chàng trai này hình như lại không có nhiều ý tứ gì với con bé.

Cũng vì một số chuyện của gia tộc mà, khiến trên người con bé vô hình chung gánh thêm rất nhiều gánh nặng, yêu đương hoặc bộc lộ cảm xúc cũng không dám bộc lộ.

Vậy là Nam Phi Hổ cảm thấy vô cùng khó xử vì con gái mình.

"Không có chuyện gì đâu, ta biết bạn của cậu cách đây một thời gian đã đến tìm ở đây, khoảng ba ngày trước gì đó.

Rồi ta thấy cô ấy không có chỗ ở, dù sao thì thôn này, nơi này khá hẻo lánh, lại ở trong rừng, buổi tối mà ở bên ngoài thôn thì cũng không an toàn.

Vậy là ta đã mời cô ấy ở trong nhà chúng ta." "Dù sao thì trước đây mà, ta không phải cũng nghe nói sao?

Cậu và cô gái đó hình như giữa hai người có một câu chuyện, có một đoạn tình cảm.

Vì vậy, ta nghĩ để cô gái người ta ở bên ngoài một mình thì là một chuyện không hay lắm.

Vì vậy, ta đã mời cô ấy ở trong nhà mình, chắc cậu sẽ không trách ta làm như vậy là tự ý đâu chứ?" Nam Phi Hổ nói.

"Sao lại không chứ, thúc thúc làm như vậy suy nghĩ vô cùng chu đáo, cháu cảm ơn không kịp ấy chứ, sao lại khiến cháu cảm thấy việc này vô cùng hoảng sợ chứ?

Vậy bây giờ cô ấy ở đâu vậy?

Chương 428

Sao cháu bị thương rồi mà cô ấy cũng không đến xem cháu chứ?

Dù sao thì không phải cô ấy tìm cháu sao?" Lâm Dương có chút mong đợi hỏi.

"Cái đó ta không biết rồi, nhưng chỗ cô ấy ở không xa chỗ cậu ở đâu.

Chốc nữa khi cậu về phòng nghỉ ngơi, rồi đi thêm vài căn phòng nữa là đến phòng của cô ấy.

Nếu không biết rốt cuộc cô ấy ở đâu thì hỏi người hầu có một cô gái tên A Ninh gần đây ở đây, cô ấy ở đâu thì họ đều sẽ nói cho cậu biết." Nam Phi Hổ trả lời.

"Được thôi, thực sự cảm ơn thúc thúc.

Dù sao thì một cô gái nhỏ ở bên ngoài thực sự không an toàn, rồi cô ấy có lẽ tìm cháu, thực sự có chuyện cần nói mà, nếu không thì chắc chắn cô ấy sẽ không chủ động tìm cháu, loại cô gái đó cháu cũng không dám tin đâu." Lâm Dương nói.

"Được, không vấn đề gì đâu.

Lúc đó đi tìm là được rồi.

À đúng rồi, vết thương gần đây của cậu, tuyệt đối đừng cứ mãi buồn rầu trong phòng, rồi phải ra ngoài đi dạo nhiều hơn, cũng phơi nắng nhiều hơn, như vậy mới hồi phục nhanh hơn một chút.

Nếu không được thì bảo con trai ta dẫn cậu ra ngoài đi dạo nhiều hơn cũng được, mọi người đều ra ngoài thư giãn tâm trạng, đừng cứ mãi ở trong phòng." "Rồi ta cũng biết lần này xuống dưới không tìm thấy đồ gì, chắc chắn có chút thất vọng.

Lần tiếp theo thì chắc chắn phải xuống một lần nữa.

Vì vậy ta nói với cậu, khi vết thương trên người cậu đã hồi phục hoàn toàn tốt rồi thì hãy xuống.

Đừng để trên người còn vết sẹo mà vẫn cứ muốn xuống dưới." Nam Phi Hổ dặn dò xong những điều đó với Lâm Dương, rồi sau khi cậu ấy cũng đồng ý, Nam Phi Hổ liền rời đi, lại về phòng mình uống trà đọc sách.

Ông cảm thấy con gái mình thực sự cần phải tu luyện thêm.

Đã tạo ra nhiều cơ hội như vậy cho con bé rồi, hy vọng con bé từ từ đều có thể nắm bắt được.

Dù sao thì một người con rể tốt như vậy, đương nhiên rồi, ông cũng hy vọng cậu ấy thuộc về gia đình mình.

Nhưng nếu cuối cùng cậu ấy không thuộc về gia đình mình.

Nhưng hai gia đình trở thành bạn bè tốt thì thực ra cũng có thể chấp nhận được.

Vì vậy, thực ra điều ông mong đợi hơn là trở thành thông gia.

Dù sao thì nếu trở thành con rể của ông, một chàng trai ưu tú như vậy ông cảm thấy cũng có thể chăm sóc tốt cho con gái mình, thực ra thì như vậy, Nam Phi Hổ cũng yên tâm về con gái mình rồi.

Nam Phi Hổ đi rồi, mấy người kia cũng sốt ruột về phòng mình.

Lâm Dương vì muốn lập tức đi gặp A Ninh, thực ra có chút vui mừng, có chút kích động.

Dù sao thì đã lâu như vậy rồi không gặp mặt.

Nhưng những người khác thì chỉ về phòng mình, nghỉ ngơi thật tốt.

Ban đầu cứ tưởng Lâm Dương chắc chắn sẽ không thoải mái, sẽ chăm sóc Lâm Dương.

Nhưng lại phát hiện bây giờ cậu ấy căn bản không có chút chuyện gì, còn vui vẻ hơn, còn vui mừng hơn.

Nếu đã như vậy thì sao chứ, về phòng mình.

Nghỉ ngơi thật tốt đi, không cần ở đây chăm sóc, làm bóng đèn nữa, mọi người đều rất có mắt.

A Ninh một mình trong phòng, thực ra rất lo lắng cho Lâm Dương, không biết bây giờ cậu ấy sao rồi, nghe nói đã về rồi.

Thực ra nàng rất muốn đi xem, nhưng chủ nhà đã nói như vậy rồi, bây giờ trông có vẻ không tiện.

Lâm Dương hình như bị thương.

Khiến nàng càng lo lắng hơn, càng muốn đi xem hơn, nhưng không còn cách nào khác, bởi vì chuyện như vậy thì phải ở nhà người ta mà.

Vì vậy, nếu không nghe lời người khác nói, thì chuyện như vậy nàng cảm thấy không hay rồi.

Vậy là nàng vô cùng sốt ruột đợi trong phòng.

Nhưng một mặt cũng đang suy nghĩ việc như vậy rốt cuộc nên làm thế nào, làm thế nào mới có thể đưa Lâm Dương về.

Quan trọng nhất là có nên đưa Lâm Dương về không, đó là một vấn đề vô cùng nghiêm túc.

Ngay lúc nàng đang suy nghĩ, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

"Có ai không?" "Có, mời vào." Khoảnh khắc cửa được đẩy ra, A Ninh nhìn thấy Lâm Dương, rồi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không biết vì sao khi nhìn thấy Lâm Dương thì khá vui mừng, một

mặt thì có chút cảm giác vui mừng, nhưng mặt khác lại cảm thấy không vui.

Bởi vì nhiệm vụ lần này của nàng là phải đưa Lâm Dương đi, nên không biết rốt cuộc nên làm gì.

Nhưng nhìn thấy Lâm Dương rồi, thấy Lâm Dương đang khỏe mạnh đứng trước mặt, căn bản không có chuyện gì lớn.

Vì vậy, nàng cảm thấy lòng mình đã được đặt xuống, liền hỏi.

"Nhanh khỏi như vậy sao, tôi nghe người khác nói cậu phải nghỉ ngơi một thời gian nữa mà, sẽ không khỏi nhanh như vậy đâu.

Tôi cũng đã nghe chuyện cậu về rồi, chỉ là tôi chưa đi tìm cậu thôi.

Tôi cảm thấy nếu đợi cậu nghỉ ngơi tốt rồi tôi đi tìm thì sẽ tốt hơn.

Tôi nghe nói cậu căn bản còn chưa mở mắt ra mà, bây giờ lại nhìn khỏe mạnh như vậy." A Ninh hỏi.

Chương 429

“Đúng vậy mà, không phải vì cơ thể ta hồi phục khá tốt sao?

Ta khá khỏe mạnh, bình thường lại thích làm những thứ như tập thể dục, nên cơ thể ta căn bản bình thường sẽ không bị thương, nhưng thỉnh thoảng bị thương rồi thì hồi phục khá nhanh.

Dù sao thì bác sĩ làm phẫu thuật cho ta cũng khen ta, cảm thấy ta hồi phục khá tốt.” “Ban đầu vết thương cũng không quá nghiêm trọng, thực ra chỉ bị mất một mảng da nhỏ thôi.

Rồi đã khâu lại, sau đó ta nghỉ ngơi một thời gian là ổn.

Quan trọng là vì mất máu quá nhiều, vì từ nơi đó lại phải chạy về đây, nên tốn khá nhiều thời gian.

Vì vậy, khả năng cơ thể bị suy yếu khá nhiều, nên có chút khí huyết không đủ mà ngất xỉu thôi.” “À đúng rồi, lần này cô đến tìm ta làm gì vậy?

Không phải vì đã lâu không gặp ta, rồi rất nhớ ta, muốn nói chuyện tâm sự với ta sao?

Lại còn chủ động tìm ta, căn bản chưa từng có đâu, thực sự quá kỳ diệu rồi, ta cứ tưởng cô căn bản sẽ không bao giờ chủ động đâu, loại tính cách này ta cũng không dám tin đâu.” Lâm Dương có chút không dám tin hỏi.

Ban đầu đương nhiên rồi, A Ninh muốn phản bác.

Nếu người này tự luyến như vậy thì chắc chắn phải nói vài lời để cho đầu óc cậu ấy tỉnh táo lại.

Nhưng nhìn thấy Lâm Dương trên người có vết thương, đều dính máu, sắc mặt nhìn một chút cũng không hồng hào, trông cũng vô cùng

tái nhợt, vậy là nàng có chút không nỡ, rồi giọng điệu cũng trở nên ôn hòa hơn một chút, nói với cậu ấy.

“Không có chuyện gì lớn đâu.

Cách đây một thời gian chúng ta không phải đã cứu tôi sao?

Tôi cảm thấy lúc đó tôi nên báo đáp ân tình của cậu với tôi.

Bất kể thế nào, mặc dù lập trường giữa chúng ta đối lập, nhưng chuyện như vậy cũng có thể giải quyết riêng tư mà.

Vì vậy, tôi chuẩn bị lần này sẽ đi xuống cùng cậu.” “Tôi cảm thấy có thêm một người, có thêm một cánh tay giúp đỡ nhất định sẽ tốt hơn một chút.

Tôi thấy tình huống lần trước của cậu, mấy người về trông đều không được tốt cho lắm.

Tôi thì khá nhàn rỗi, để tôi vào xem xem bên trong rốt cuộc có chuyện gì, chắc là được thôi.

Với trình độ của tôi thì chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu.

Vì vậy, đó cũng là cách tôi báo đáp ân tình của cậu, trả ân tình của tôi.” A Ninh bịa ra một lý do, nhưng nhất định phải ở bên cạnh Lâm Dương.

Chuyện dưới mộ này ban đầu cũng là do ông chủ dặn dò.

Bởi vì muốn lấy thứ bên trong, đương nhiên rồi, A Ninh không chắc trong tay mình có thứ gì như vậy, nên cũng không chắc khi hỏi xong cậu ấy có cảm thấy vô cùng đột ngột không.

Rồi sẽ nghi ngờ mình.

Vì vậy, nàng chỉ có thể từ từ ở bên cạnh Lâm Dương, rồi mới từ từ nói ra những thứ đó, khiến cậu ấy cảm thấy mình tốt.

Rồi lúc đó từ từ lấy trộm những thứ này, đối với nàng căn bản không phải là một chuyện khó.

Vậy là nàng quyết định trước tiên cứ ẩn mình bên cạnh cậu ấy, rồi mới dễ dàng xử lý những thứ đó trước.

“Tốt lắm, ta cũng muốn cô đi cùng ta.

Nhưng ta cảm thấy dưới đất nguy hiểm lắm nha, một cô gái yếu đuối, ta cảm thấy như vậy không an toàn.

Những người xuống cùng ta đều là con trai, không có một cô gái nào cả, hơn nữa tình huống dưới đó như thế nào, ta cảm thấy ta là lần đầu tiên nhìn thấy.” “Ngay cả ta cũng có mấy kinh nghiệm rồi, nhưng ta cảm thấy con đường như vậy quả thực rất nguy hiểm.

Cô hãy suy nghĩ kỹ đi, đợi ta ở trên cũng được.” Lâm Dương đương nhiên không hề nghi ngờ A Ninh, từ đầu đến cuối đều cảm thấy cô gái này mặc dù đôi khi có chút lạnh lùng, hơn nữa tổ chức mà cô ấy thuộc về cũng không phải là một tổ chức đặc biệt tốt.

Vì vậy cậu cảm thấy lo lắng.

Nhưng tổng thể cậu vẫn cảm thấy cô ấy không phải là một cô gái có tâm tư xấu xa, cậu cảm thấy bất kể thế nào, cô ấy sẽ không lừa dối mình, vì vậy cậu chưa từng cảm thấy lo lắng.

Rồi cũng không hề nghi ngờ.

Vậy là A Ninh đã đề xuất việc này, cậu cũng cảm thấy không có gì không ổn, cũng rất muốn ở bên A Ninh.

Nhưng cậu chỉ cảm thấy dưới đất quá hung hiểm, nên không dám để cô ấy đi.

“Không sao đâu, không có vấn đề gì lớn đâu.

Tôi vẫn luôn khá thích mạo hiểm.

Những việc tôi có thể làm cũng đều có độ khó rất cao, cậu cũng chưa chắc đã làm được đâu.

Vì vậy, tôi đi cùng cậu, chắc cậu phải lén lút vui mừng đấy, chứ không phải từ chối tôi đâu." A Ninh kiên trì.

Sau đó Lâm Dương và A Ninh lại tranh cãi vài lượt nữa, Lâm Dương phát hiện A Ninh thực sự rất cố chấp, cũng vô cùng kiên trì muốn đi cùng cậu.

Vậy là Lâm Dương cảm thấy nếu đã như vậy thì bảo vệ tốt cho cô ấy là được rồi chứ gì?

Vậy là Lâm Dương đã đồng ý với A Ninh.

Rồi A Ninh vốn muốn tranh cãi thêm vài hiệp nữa, nhưng thấy cậu ấy lại đồng ý sảng khoái như vậy, nên nàng lại cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Bởi vì Lâm Dương chắc chắn không biết nàng nguyện ý đi xuống dưới đất cùng cậu ấy, rồi chơi đùa cùng cậu ấy, hoặc hoạt động cùng cậu ấy.

Tất cả đều là vì muốn có được thứ của cậu ấy.

Sau khi có được thứ của cậu ấy thì không chừng sẽ vứt bỏ cậu ấy, vậy thì như vậy không phải cô ấy giống như một kẻ xấu sao?

Vì vậy, nàng cảm thấy ngại, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Chương 430

Nếu đã nói như vậy thì nhất định phải làm đến cùng.

“À đúng rồi A Ninh, tôi nói với cô một chuyện nhé.

Mọi người chúng ta ở cùng nhau, mối quan hệ đều vô cùng tốt.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải hiểu rõ nhau, rồi biết đối phương bình thường khi có chuyện gì thì ở đâu.

Vì vậy, cô xem có nên cho tôi số điện thoại của cô không, nếu không thì lần sau không liên lạc được, rốt cuộc nên làm thế nào đây?” Lâm Dương giả vờ công tư kiêm nhiệm, ngụy tạo mối quan hệ hợp tác.

Nàng đã gặp A Ninh là người đầu tiên trên bề mặt thì lạnh lùng như vậy, nhưng lại khiến người ta không biết vì sao lại vô cùng thân cận.

Rồi sau khi thân cận thì phát hiện người này quả thực là một người rất tốt.

Vậy là nàng là cô gái đầu tiên có mối quan hệ tốt hơn với cậu ấy.

Nàng cảm thấy lần đầu tiên gặp một cô gái như vậy khá kỳ lạ.

Vậy là từ từ ở bên cạnh cô ấy, rồi phát hiện cô gái này thực sự rất tốt.

Vậy là nàng muốn cứ mãi như vậy, thực ra cũng cảm thấy khá tốt.

Vậy là nàng lấy hết dũng khí hỏi số điện thoại của A Ninh, nhưng A Ninh cũng khá sảng khoái.

Nàng cảm thấy việc Lâm Dương làm quả thực không tệ.

Vừa nãy Lâm Dương đồng ý cũng vô cùng sảng khoái, nên nàng đã

trực tiếp cho Lâm Dương số điện thoại của mình, cũng không có chuyện gì khác.

"Nếu đã như vậy thì nghỉ ngơi thật tốt đi, đợi lát nữa thì ra ngoài đi dạo nhiều hơn, rồi phơi nắng nhiều hơn cũng là một việc tốt.

Chỉ là bị mất một lớp da ở lưng thôi, chắc là không có vấn đề gì lớn đâu.

Vì vậy, nhiều nhất là cần nghỉ dưỡng, rồi đợi khi khỏe hơn rồi thì có thể ra ngoài đi dạo nhiều hơn, như vậy sẽ tốt cho cơ thể hơn." A Ninh nói với Lâm Dương, đồng thời bảo Lâm Dương nhanh chóng về nghỉ ngơi, đừng ở trong phòng của nàng nữa.

Nếu không thì một cô gái và một chàng trai ở cùng nhau lâu như vậy.

Người khác sẽ tưởng hai người đang nói chuyện gì đó.

Vậy là Lâm Dương đã về rồi, cũng cảm ơn A Ninh đã quan tâm cậu ấy.

Đương nhiên rồi, Lâm Dương trong lòng âm thầm vui sướng.

Bởi vì hóa ra cô gái này bắt đầu quan tâm cậu ấy, rõ ràng suốt ngày đối xử lạnh lùng với cậu ấy, rồi lại nói ra những lời như vậy.

Mặc dù cậu cảm thấy có chút không dám tin.

Nhưng thực sự nghe xong thì cũng cảm thấy, hóa ra A Ninh là như vậy, bề ngoài vô cùng bình tĩnh, thực ra trong lòng rất nhiệt tình.

Đợi Lâm Dương về phòng của mình, cậu phát hiện tất cả mọi người đều đang đợi trong phòng, hình như có chuyện gì đó, vậy là cậu cũng vô cùng tò mò, không biết mình ra ngoài một thời gian rồi mà mọi người đều tò mò như vậy sao?

"Có chuyện gì vậy?

Lâm Dương vừa nãy đi đâu vậy?

Nghe nói hình như vừa về thì không về phòng mình, cũng không nghỉ ngơi à, hoặc là để đồ gì đó, rồi trực tiếp cầm đồ của mình nhanh chóng đi.

Người ta hình như nói chuyện cả buổi mà, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì đó, vui vẻ không?

Kích động không?

Có phải đã hợp ý cậu rồi không?" Thiên Chân hỏi.

"Nhưng cô gái đó thực ra vào thời điểm đó, trước chúng ta, sau chúng ta, ta cảm thấy không bình thường.

Không biết vì sao, trong lòng ta cảm thấy mơ hồ có một giác quan thứ sáu nói với ta rằng chuyện này không hề đơn giản như bề ngoài.

Chúng ta hãy động tâm nhãn hơn một chút, ngàn vạn lần đừng để bị người khác lừa thì sẽ tốt hơn." Bàn Tử khá cẩn thận, bình thường đối với người khác thì càng không tin bất kỳ ai, càng tin tưởng vào mình và bạn bè hơn một chút.

Nếu là huynh đệ của mình thì sẽ vô điều kiện tin tưởng.

Nhưng nếu bây giờ không có quan hệ với mình, những người như vậy thì căn bản sẽ không tin tưởng, thậm chí những lời ngon ngọt, cũng đều cảm thấy đang lừa dối.

"Đúng vậy mà, ta cũng không biết cô gái này vì sao lại vào thời điểm đó, cảm thấy vừa vặn sao?

Lại có thể tìm thấy nơi này, lẽ nào đã cài định vị GPS vào cơ thể cậu ấy sao?

Hoặc là chuyện gì vậy?

Vừa nãy Lý ca mới đi, rồi lần này lại phái một người mới đến,

không phải là cùng một tổ chức chứ?" Bàn Tử tiếp tục nói.

"Chắc là không đâu, dù sao thì A Ninh lần này nói xong rồi, về cơ bản sẽ đi cùng chúng ta, đi cùng chúng ta một thời gian.

Bởi vì để báo đáp lần trước ta, cái ân tình cứu mạng đó.

Định rằng 'dũng tuyền tương báo', nhưng lúc đó có lẽ tình huống không thích hợp lắm, nên không tìm thấy cơ hội.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội rồi, nên muốn báo đáp chúng ta." Lâm Dương không hề cảm thấy việc này có chỗ nào đáng nghi, ngược lại với vẻ mặt ngây thơ, cậu ấy cảm thấy việc này quả thực giống như bề ngoài đơn thuần như vậy.

"Thực ra thì chuyện này chúng ta không nên nghĩ nhiều quá, không nên quá nghi ngờ người ta.

Nhưng quả thực cũng không nên giống Lâm Dương mà vô điều kiện tin tưởng cô gái này.

Vì vậy, chúng ta tiếp theo nên xem xét, dù sao thì chắc chắn nếu ở cùng chúng ta một thời gian dài, nếu có chuyện gì hoặc làm gì đó, từ từ đều sẽ lộ ra thôi." Tiểu Ca ngồi trên bệ cửa sổ, nghe nói chuyện cả buổi, cũng không trả lời gì.

Chương 431

Vậy là sau khi cuộc đối thoại kết thúc.

Cậu ấy đã nói ra ý kiến của mình.

Mọi người đều thấy quả thực rất có lý, vậy là chuẩn bị làm theo lời Tiểu Ca.

"Nga, đúng rồi, không phải hồi phục khá nhanh sao?

Vậy để mọi người hồi phục nhanh hơn nữa, tôi quyết định ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau đi dã ngoại một chuyến." Bàn Tử đột nhiên nhắc đến những gì vừa thảo luận lúc Lâm Dương không có mặt.

Ở trong phòng Lâm Dương, mọi người đang chờ đợi điều gì đó, cuối cùng cũng quay trở lại chủ đề quan trọng.

"Được nha được nha, vậy chúng ta sẽ đi dã ngoại ở đâu?

Đi chơi chắc chắn phải mang theo đồ chứ, như bài poker này, rồi diều này, cả mấy thứ để bắt cá nữa, nếu gần đó có ao hồ thì tốt quá, ta thích bắt cá nhất!" Lâm Dương nghe nói cuối cùng cũng được ra ngoài thư giãn, lập tức vô cùng vui vẻ, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân không còn đau nhức nữa, nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tôi cảm giác nếu có xe thì có lẽ chiều nay cậu ấy đã có thể ra ngoài ngay lập tức rồi.

Mọi người nhìn thấy cảnh đó đều cảm thấy buồn cười, nhìn một đứa trẻ thực sự cả một buổi tối mà toàn thân đã thả lỏng hoàn toàn.

Cơ bản là không còn cảm giác căng thẳng như vừa nãy nữa, vốn dĩ vừa rồi còn đang biện giải cho A Ninh, giờ thì A Ninh đã hoàn toàn bị quẳng lên chín tầng mây rồi, toàn bộ tâm trí đều bị chuyện ngày mai sẽ đi dã ngoại chiếm lấy.

“Tôi vừa mới quyết định sẽ đi dã ngoại trong rừng, sau đó tôi sẽ đi cùng Nam Mộ Bạch, vì dù sao cậu ta cũng có xe, và nếu đi cùng chúng ta, cậu ta cũng quen địa hình, sẽ không lạc đường.

Nếu A Ninh cũng muốn đi thì cũng có thể dẫn theo.” “Mấy thứ để chơi như vừa nãy ấy, cứ yên tâm đi, chúng ta ra ngoài chơi thì đương nhiên sẽ mang đầy đủ, không thiếu thứ gì đâu.

Ngày mai chúng ta sẽ mang đồ ăn, rồi đến đó bắt đầu ăn luôn.

Hay là mang đồ nướng nhỉ?

Đến đó nướng luôn?” Bàn Tử hỏi Lâm Dương, vì cách nói của hắn khá thiên về nướng BBQ, bởi vì như vậy mọi người có thể ngồi quây quần bên nhau vừa nướng vừa ăn, chắc chắn sẽ cảm thấy rất tuyệt.

“Dù sao thì ta cũng bỏ một phiếu cho nướng BBQ, ta cảm thấy nướng BBQ sẽ tốt hơn một chút.

Nếu mang thức ăn làm sẵn đi thì đến đó sẽ nguội hết.

Hoặc là ăn dọc đường, hoặc là đến nơi phải ăn ngay, nhưng chúng ta còn chưa chơi gì cả, bụng no căng thì làm sao mà ăn nổi?

Vậy nên chúng ta sẽ nướng BBQ đi.” Sau khi mọi người hoàn toàn đạt được thỏa thuận như vậy, ai nấy trở về phòng của mình để nghỉ ngơi, dù sao thì hôm nay cũng vừa mới về.

Cơ thể ai nấy đều khá mệt mỏi, tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, cho nên vốn dĩ lúc mới đầu cũng khá lo lắng cho Lâm Dương.

Nhưng cậu ấy đã hồi phục nhanh như vậy, nên chuẩn bị nghỉ ngơi trước đã, dù sao ngày mai cũng cần đủ tinh thần để cùng mọi người ra ngoài chơi.

Sau khi nghỉ ngơi buổi chiều xong, buổi tối mọi người cùng ăn

một bữa cơm, đồng thời bàn bạc lại mọi chuyện một lần nữa.

Dù sao thì chuyện đã quyết định rồi, nên giữa mọi người chắc chắn phải thông báo trước.

Còn những thứ cần chuẩn bị thì Nam Mộ Bạch sẽ cho người làm đi chuẩn bị.

Mọi người cố gắng đừng lo lắng, ngày mai chỉ cần đúng giờ mà xuất phát là được.

Tuyệt đối không được một mình đến trễ, mọi người đều phải đúng giờ nhanh chóng ra xe, nếu không thì xe chạy mất rồi thì cứ tự đi bộ đến đó vậy.

Đương nhiên mọi người đều biết Nam Mộ Bạch nói đùa vậy thôi, nhưng Lâm Dương cũng nghĩ lần này nếu sau này mọi người còn muốn tiếp tục hợp tác với nhau thì chắc chắn phải bồi dưỡng tình cảm.

Cho nên chắc chắn việc đưa A Ninh đi cùng sẽ tốt hơn một chút.

Vốn dĩ A Ninh lúc đầu cảm thấy trường hợp như vậy không thích hợp và không muốn đi cùng.

Nhưng sau đó dưới sự khuyên nhủ của Lâm Dương, cuối cùng A Ninh cũng đồng ý, và cô ấy cũng cảm thấy đi cùng mọi người để bồi dưỡng tình cảm thì cũng ổn.

Đương nhiên, bên trong, Nam Mộ Bạch cảm thấy vô cùng khó chịu suốt cả quá trình, bởi vì cậu ta không biết tại sao, khi nhìn thấy hai người tương tác thân mật như vậy, cậu ta cảm thấy trong lòng không vui.

Vốn dĩ lúc đầu mối quan hệ giữa cậu ta và Lâm Dương khá tốt đẹp, nhưng từ khi có cô gái kia xuất hiện, cậu ta rõ ràng cảm thấy Lâm Dương có vẻ thiên vị cô ấy trong mọi chuyện.

Mọi việc đều hỏi ý kiến cô gái kia, cho nên cậu ta cảm thấy trong lòng không được thoải mái cho lắm.

Nhưng là một thiếu gia, bề ngoài cậu ta phải giả vờ như không khó chịu đến vậy.

Mọi chuyện đều không thoát khỏi sự tinh tế của Văn Cẩm.

Từ sớm cô ấy đã cảm thấy thiếu gia này đối với Lâm Dương dường như vượt quá tình bạn thông thường, cảm giác có điều gì đó không đúng, dường như cách họ đối xử với nhau giống như một cặp nam nữ bạn bè vậy, cô ấy không biết tại sao lại có cảm giác như vậy, thấy rất kỳ lạ.

Nhưng cô ấy cũng nghĩ có lẽ đó là cách đối xử của thiếu gia này.

Thế nhưng sau đó dần dần cô ấy phát hiện từ khi A Ninh đến, thiếu gia này càng ngày càng không đúng.

Ánh mắt của cậu ta khi nhìn Lâm Dương và A Ninh có chút không ổn.

Vì vậy, dưới sự quan sát tinh tế như vậy, cô ấy cảm thấy sau này cần có một số chuyện để kiểm chứng, nếu không thì có thể sẽ suy nghĩ lung tung và chuyện đó có lẽ là thật.

Tiểu Ca: "Lâm Dương, ta nói cho cậu biết, nếu cậu muốn ra ngoài thì nhớ canh chừng kỹ tài liệu, tuyệt đối đừng để cô ta làm những chuyện kỳ lạ ngay trước mắt chúng ta.

Nếu thật sự cô ta không có ý hối cải, ta nghĩ chuyện này sẽ rất đáng sợ.

Mong rằng lần này cô ta thật sự như lời cậu nói, thành tâm muốn làm bạn với chúng ta." Vào buổi tối khi ngủ, Tiểu Ca nằm trên đất, cố ý nói chuyện với Lâm Dương về chuyện này.

Đương nhiên, Lâm Dương tin tưởng A Ninh vô điều kiện.

Vì vậy, những lời của Tiểu Ca căn bản không thể lay chuyển vị trí của A Ninh trong lòng cậu ấy.

Lâm Dương cũng rất vui vẻ đồng ý với Tiểu Ca, cam đoan sẽ trông chừng A Ninh cẩn thận.

Chương 432

Ngày hôm sau, tại nhà mọi người đều dậy khá sớm.

Sau khi thấy mọi người đã dậy, Nam Mộ Bạch đã chuẩn bị bữa sáng và những thứ cần thiết cho buổi trưa.

Thịt nướng, rau củ, sau đó còn chuẩn bị một số người giúp đỡ, và sắp xếp mọi thứ rất chu đáo.

Tôi cảm thấy bản thân mình căn bản không có tác dụng gì, và lần này ra ngoài, mọi người sẽ cùng vui vẻ chơi đùa thôi.

Nhưng đoán chừng năng lực của tôi cũng không đặc biệt cao, nên tôi biết khá rõ về bản thân mình.

Hy vọng mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau nhiều hơn, nếu không thì trông tôi cũng quá tàn phế rồi.

Bàn Tử: "Được thôi, đại thiếu gia này cũng không ngờ lại lo nghĩ chu toàn đến thế, mọi thứ đều đã được sắp xếp ổn thỏa.

Thật khiến bản gia ta xấu hổ quá đi mất!

Chuyện này vốn dĩ là do bản gia ta đề nghị, đáng lẽ bản gia ta nên làm, nhưng lại bị cậu làm hết cả rồi.

Nếu đã như vậy, bản gia ta mà còn làm bộ làm tịch thì cũng không hay, vậy cứ hoan hỉ chấp nhận thôi." Quả nhiên, Bàn Tử nhìn thấy những thứ đó xong thì rất vui vẻ, không quên nói một lời cảm ơn với đại thiếu gia Nam gia, nhưng cách cảm ơn của hắn thực sự rất đặc biệt.

Chỉ là bạn bè thôi mà, như Lâm Dương, Tiểu Ca, Thiên Chân, những người này đều hiểu tính cách và bản tính của Bàn Tử, đã quá quen với cách cảm ơn kiểu đó rồi.

Thiên Chân: “Ha ha ha, cậu đừng để ý nha, Bàn Tử quả thật là như vậy đó.

Bình thường khi nói chuyện với tôi hay làm gì đó, nó sẽ không trực tiếp bày tỏ, nhưng nó sẽ cảm ơn kiểu này.

Yên tâm đi, kiểu đó có nghĩa là rất cảm ơn rồi.

Cho nên cậu thấy rất hợp ý với những thứ mà cậu đã chuẩn bị đấy.” Thiên Chân nghe Bàn Tử nói vậy, sợ Nam Mộ Bạch hiểu lầm hành vi có phần bất lịch sự của Bàn Tử, nên vội vàng giải thích một lượt.

Nhưng thực ra Nam Mộ Bạch đối với chuyện này đã thấy quen rồi.

Sau khi tiếp xúc một thời gian, nàng biết rằng cách mọi người đối xử với nhau thực ra nên là như vậy.

Nàng cũng dần quen và hiểu rằng mỗi người đều là như vậy, chỉ là cách nói chuyện khác nhau, không có tốt xấu gì, nên thực ra đã quen rồi.

Chỉ là mọi người đều không biết điều đó, nên Nam Mộ Bạch sau khi nghe những lời đó thì không hề tức giận, ngược lại còn khá bình tĩnh nhìn nhận mọi chuyện.

Nam Mộ Bạch: “Được rồi, mọi người bây giờ mau ăn cơm đi, sau đó chúng ta chuẩn bị lên đường.

Dù sao thì thời gian của chúng ta cũng không dư dả gì.

Cho nên tôi đã chuẩn bị trước những thứ này cho mọi người, vì tôi thấy thời gian không đủ nên mới hơi vội, chứ nếu không thì tôi đã hỏi ý kiến mọi người rồi.

Nhưng những thứ tôi chuẩn bị về cơ bản đều là những vật phẩm

thiết yếu.” Nam Mộ Bạch thực ra khá sợ hãi, nếu sắp xếp không chu đáo, đến cuối cùng mọi người không thích thì nên làm thế nào?

Cho nên nàng cũng đã hỏi ý kiến mọi người rồi.

Nàng cảm thấy những thứ đã chuẩn bị thực ra khá đúng quy tắc.

Nếu có ai đó không thích ăn, hoặc có kiêng kỵ gì, thì đều nói ra trước.

Nàng sẽ biết để đổi những thứ đó.

Nhưng mọi người đều không sao, đều rất hài lòng với sự sắp xếp đó.

Vì vậy, Nam Mộ Bạch đã yên tâm, nàng cảm thấy mọi người đều hài lòng, sự sắp xếp và quyết định của nàng thực ra rất tốt, cảm thấy lần này sắp xếp khá ổn.

Vài người vui vẻ ăn sáng xong, sau đó lên xe tiến vào rừng, chọn một khu đất tốt.

Rồi dừng lại ở một nơi vừa phải, dù sao cũng không đi quá sâu vào rừng, nếu không sẽ không an toàn.

Vậy là vài người đã phân công công việc.

Văn Cẩm, Lâm Dương, A Ninh và Nam Mộ Bạch, bốn người ở lại chỗ cũ để chuẩn bị đồ ăn.

Sau đó xử lý và chuẩn bị nguyên liệu.

Còn những người còn lại thì đi nhặt củi, và xem xung quanh có quả gì không thì hái thêm.

Nếu trong sông có cá thì cũng có thể đi bắt.

Vậy là một đội mạo hiểm nhỏ được thành lập, và đội mạo hiểm này cũng khá phấn khích.

Dù sao thì hai người kia đều rất hiếu động, nên phải cử một Tiểu Ca ít nói và trầm mặc đi cùng, vì sợ rằng hai người kia chơi quá đà đến quên cả lối về.

Sau đó có khả năng không tìm được đường về.

Chuyện như vậy cũng đã xảy ra một hai lần rồi, nên bây giờ mọi người đã rút kinh nghiệm.

Lần sau khi cho hai người họ hành động riêng lẻ, bên cạnh nhất định phải có một người đi cùng, nếu không thì sẽ không yên tâm để hai người đó đi ra ngoài.

Lần trước cũng cho hai người đó đi riêng, họ chơi quá đà, không tìm thấy đường về, chỉ đành chờ mọi người phát hiện ra rồi quay lại tìm.

Cuối cùng không biết đã tốn bao nhiêu thời gian.

Lâm Dương: "Bốn người chúng ta chắc sẽ nhanh thôi, nhưng đồ đạc thì khá nhiều.

Hay là đợi một chút đi, chắc khoảng một tiếng là họ sẽ quay lại.

Khoảng thời gian đó chúng ta cũng nên chuẩn bị xong đồ rồi, đợi họ về thì chúng ta có thể nhóm lửa." Lâm Dương: "Làm mấy thứ này thì nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để bị đâm vào tay.

Mấy cái que củi này khá nhọn, lẽ ra lúc đầu nên dùng mấy thanh gỗ đã được làm nhẵn, như vậy thì sẽ không dễ bị thương tay.

Chương 433

Dù sao thì mọi người cứ cố gắng cẩn thận một chút nhé, nếu đã chuẩn bị xong rồi." Lâm Dương nói xong, mọi người bắt đầu chuẩn bị công việc của mình.

Chỉ là A Ninh và Lâm Dương cứ quấn quýt bên nhau một chút, khiến Nam Mộ Bạch thực sự có chút không chịu nổi.

Đương nhiên nàng cũng không biết tại sao lại không chịu nổi, quan hệ giữa hai người họ tốt như vậy lẽ ra không phải sao?

Dù sao thì hai người họ chẳng phải đã thầm chấp nhận nhau rồi sao?

Vì vậy, nàng lấy cái thớt gỗ ra, cảm thấy không được thoải mái lắm, cố gắng xích lại gần phía Lâm Dương và A Ninh.

Sau đó khi có việc gì, về cơ bản ba người họ đều đi cùng nhau.

Sau đó Văn Cẩm nhìn thấy cảnh đó xong thì càng cảm thấy chuyện này thực sự kỳ lạ.

Chẳng lẽ không thể đi cùng một mình sao?

Tại sao cứ nhất định phải đi cùng hai người kia?

Vì vậy, như vậy cũng quá lộ liễu rồi, cô ấy định lúc nào đó sẽ nói chuyện này với Lâm Dương.

Lần này hai người đó quả nhiên có thêm Tiểu Ca đi cùng, nhìn thấy hai người không còn chạy lung tung nữa.

Những nơi nên đến và không nên đến, Tiểu Ca đều sẽ nhắc nhở một câu.

Nếu hai người họ cố tình đi, Tiểu Ca đương nhiên sẽ dùng cả hai

tay nhấc cổ áo của hai người lên.

Rồi dùng sức kéo về phía sau, như vậy hai người họ sẽ không thể nhúc nhích được, và không thể đi đến những nơi xa hơn, nguy hiểm hơn, thậm chí là những nơi dễ lạc đường.

Hai người tuy cảm thấy đi một chuyến như vậy thật mất hứng, nhưng nghe Tiểu Ca nói bên trong có người đang chờ củi.

Và đang chờ họ quay về nhóm lửa ăn cơm.

Vì vậy Bàn Tử nghĩ, nếu đã như vậy, vậy thì thôi đi, nghe lời vậy.

"Chúng ta mau về ăn cơm thôi." Cho nên Tiểu Ca biết câu nói đó thực sự rất hữu dụng, bất kể là ai, chỉ cần nhắc đến chuyện ăn uống, chắc chắn sẽ có tác dụng với Bàn Tử.

Rồi ba người lần này quay về khá sớm, sớm hơn Lâm Dương dự tính mười phút.

Lâm Dương: "Được lắm, ta cứ tưởng phải một tiếng mới về, lần trước còn mất tận một tiếng rưỡi cơ mà.

Lần này có Tiểu Ca đi cùng chắc chắn sẽ không mất nhiều thời gian đến vậy, cho nên ta đã tính toán khoảng một tiếng.

Ai ngờ lần này lại về sớm hơn mười phút, được đấy, hai người đều tiến bộ đáng kể." Lâm Dương: "Ta đã đợi khá lâu rồi, đã sớm chuẩn bị xong mọi thứ.

Tay nghề của bốn người chúng ta khá nhanh nên làm đồ cũng nhanh.

Sau đó làm xong ta ngồi đây nói chuyện.

Ta nói chuyện nửa ngày rồi mà hai người mới về.

Nếu đã về rồi thì chúng ta bắt đầu nhóm lửa thôi." Lâm Dương nói xong, mọi người vui vẻ đứng dậy, rồi quây quần quanh đống lửa, xem

ai có thể đốt lửa trước.

Cuối cùng, Lâm Dương đã đốt lửa thành công.

Mọi người vô cùng phấn khích nhìn về phía Lâm Dương, còn Bàn Tử và Thiên Chân thì lộ vẻ không phục.

Hai người họ cảm thấy tên nhóc này thật sự cướp hào quang quá nhiều rồi.

Tại sao cứ phải khoe khoang như vậy?

Chẳng phải chỉ là nhóm một đống lửa thôi sao?

Chỉ cần cho thêm mười phút, hai mươi phút nữa, chắc chắn họ sẽ tạo ra được lửa, không tin cũng không được.

Nhưng không còn cách nào khác, người ta đã nhóm được lửa rồi, nên đành bị loại khỏi cuộc chơi, chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn một mình Lâm Dương khoe khoang nướng đồ ăn ở đó.

Và cũng chỉ có thể làm chân sai vặt ở đó.

Thôi được rồi, có thể ăn đồ ăn.

Tiểu Ca nhìn nhóm bạn, cảm thấy đã rất lâu rồi mới có không khí vui vẻ như vậy.

Cho nên cậu ấy cảm thấy thỉnh thoảng mọi người ra ngoài thư giãn là rất cần thiết, nếu không thì cứ mãi ở trong nhà.

Và môi trường cũng rất áp lực, thêm vào đó, dưới lòng đất cũng không tốt cho sức khỏe.

Thỉnh thoảng ra ngoài hít thở không khí, tắm nắng đối với cậu ấy mà nói, tuy hiếm khi thấy cảnh như vậy, nhưng từ khi ở cùng nhóm bạn này, cậu ấy dường như đã trở nên lạc quan hơn rất nhiều.

Cả người cũng không còn thích ở lâu trong những nơi tối tăm đó

nữa, cho nên cậu ấy cảm thấy từ khi ở cùng mọi người đã có một số thay đổi.

Không ngờ lại thay đổi nhiều đến vậy một cách vô ý.

Thực ra đôi khi cậu ấy nghĩ về những chuyện này sẽ giật mình, chỉ là từ trước đến giờ cậu ấy chưa từng nhận ra.

Lâm Dương: "Chúng ta đã ở đây rồi, chúng ta sẽ nướng BBQ, ăn xong cũng đừng nằm dài ra đó nghỉ trưa.

Hay chúng ta chơi vài trò chơi đi?

Ví dụ như trốn tìm ở một khu đất rộng lớn như vậy, chắc chắn không quá nguy hiểm.

Hoặc là chơi mấy trò như board game ấy, 37a, rồi lái tàu hỏa và cỏ biển cỏ biển ấy." Lâm Dương: "Chắc mọi người đều biết chơi chứ?

Dù sao thì bạn bè ngồi cùng nhau, những trò cơ bản này mọi người chơi đều khá hiểu rõ phải không?

Chương 434

Nếu ai không biết có thể giới thiệu cho nhau.” Sau khi Lâm Dương đề nghị, mọi người đều cảm thấy khá tốt, nhưng có một điểm không hay lắm là những trò chơi này, mọi người thực sự chưa từng nghe nói đến, cũng không biết.

Vậy là Lâm Dương đã giải thích một lượt, sau đó mọi người đại khái đều hiểu rõ, rồi mọi người chuẩn bị bắt đầu chơi những trò đó.

Thiên Chân: “Lâm Dương này, ai mà biết được lúc bình thường không lộ vẻ gì, hóa ra lại là một tiểu vương tử hộp đêm cơ đấy!

Mấy trò chơi này thật sự không có gì mà cậu không biết, chỉ cần hỏi là cậu biết tất cả rành rọt.

Mấy thứ này đối với tôi đều là những thứ mới mẻ cả, ai ngờ cậu đã chơi qua hết rồi.

Trông cậu có vẻ kinh nghiệm hơn tôi nhiều lắm đấy.” Thiên Chân nói xong khiến mọi người cười ồ lên, sau đó mọi người bắt đầu chơi trò chơi.

Chơi xong thì đều mệt, rồi mọi người đề nghị ra xe.

Thực ra đã mang theo diều, hay là cùng nhau đi thả diều?

Vốn dĩ lúc đầu đã mang theo hai ba cái diều.

A Ninh định thả cùng Lâm Dương, nhưng Nam Mộ Bạch lại nói “chúng ta hai người cùng thả nhé”.

Vậy là cuối cùng một cách khó xử, Nam Mộ Bạch và A Ninh cùng thả diều, sau đó Văn Cẩm và Bàn Tử cùng thả diều.

Thiên Chân và Lâm Dương, Tiểu Ca không thích loại hoạt động

tập thể này, vừa hay cũng không cần một mình thả diều, cũng không thích loại hoạt động chạy lung tung khắp nơi.

Thiên Chân: "Ai, Lâm Dương, cậu phải trông chừng kỹ cô bạn gái tương lai của mình đấy nhé, đừng để bị người khác nhắm trúng mất.

Cậu không thấy Nam Mộ Bạch dạo gần đây từ khi có A Ninh thì có chút không bình thường sao?

Không lẽ cậu ta thích A Ninh rồi à?

Dù sao thì A Ninh tuy tính cách lạnh lùng nhưng thật sự rất xinh đẹp." Thiên Chân: "Có lẽ thằng nhóc đó cũng ở lâu trong rừng sâu núi thẳm một mình, rồi lại chưa từng gặp người phụ nữ ngoại tộc nào khác.

Nên khi thấy một người xinh đẹp như vậy, liền quyết định rước về nhà làm 'tổ trưởng phu nhân' gì đó hấp dẫn làm sao!

Tôi cảm thấy đột nhiên mình không còn sức cạnh tranh nữa rồi." Thiên Chân đùa cợt hỏi Lâm Dương, nhưng thực ra cũng có ba phần nghiêm túc.

Lâm Dương: "Không đời nào, Nam Mộ Bạch là anh em của ta mà.

Chuyện như vậy lẽ ra sẽ không xảy ra chứ?

Đạo lý 'bạn bè thê tử không thể khinh nhờn' thì bất kể lúc nào cũng phải áp dụng.

Ta nghĩ cậu ta cũng là người lịch sự, có lẽ chỉ đơn thuần là muốn thả diều thôi." Lâm Dương nói mà không hề nghi ngờ.

Đương nhiên, bên kia A Ninh và Nam Mộ Bạch vô cùng khó xử.

Bởi vì khi A Ninh mới quen thiếu gia này lần đầu, nàng đã nói với cô ấy rằng vài người vừa mới về, đừng đi thăm dò Lâm Dương.

Cô ấy không biết chuyện gì đang xảy ra, bỗng dưng cảm thấy

người này dường như có chút địch ý với mình.

Nhưng thông thường không ai lại dễ dàng có địch ý với người khác như vậy.

Chẳng lẽ nàng biết mình làm việc ở đâu, và có mối duyên nợ nào đó với mình sao?

A Ninh nghĩ vậy, nhưng cũng cảm thấy không đặc biệt khả thi.

Nếu là như vậy, lẽ ra nàng phải nói chuyện này với Lâm Dương ngay từ đầu rồi, cũng sẽ không để mình ở lại nhà cậu ấy.

Mặc dù hiện tại là như vậy, cô ấy vẫn cảm thấy không bình thường, cần phải quan sát.

Nhưng hai người họ thả diều thực sự chưa bao giờ bay cao, vì hai người thực sự quá khó xử rồi.

Bàn Tử: "Hay là mấy chúng ta tổ chức một cuộc thi thả diều đi!

Người thua thì tối về phải là nhóm lái xe, những người còn lại có thể nghỉ ngơi trên xe hoặc làm việc khác, thế đó." Bàn Tử với tâm lý rất thích chơi đùa, sau đó thấy mấy người kia thả diều không bay cao, rồi phát hiện diều của mình và Văn Cẩm thả là đẹp nhất.

Rồi diều bay cũng cao nhất và đẹp nhất.

Vì vậy trong lòng hắn nảy ra ý kiến này.

Dù sao thì tối về, mọi người chắc chắn đã chơi cả ngày rồi.

Đều mệt mỏi, không ai muốn lái xe.

Rồi tài xế cũng có lẽ sẽ không còn ở đây, nên chỉ có thể tự lái xe về.

Nếu đã như vậy, thì chi bằng tìm một tài xế phục vụ, như vậy cũng tốt.

Rồi Bàn Tử đề nghị như vậy, mọi người nhìn thấy diều của nhau thả đều không ra sao.

Vì vậy cũng đồng ý cuộc thi như vậy bắt đầu.

Giữa mọi người mới thực sự nghiêm túc, những người trong lòng có chút chuyện gì đó bây giờ dường như đều gác lại chuyện đó, đều chuyên tâm chú ý vào diều.

Bàn Tử: "Thôi đi, mọi người cứ bỏ cuộc hết đi!

Bàn gia ta ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm thì hay cùng bạn bè thả diều.

Lúc quan trọng ấy nha, không chỉ kỹ thuật của bản gia ta, mà còn có sự phối hợp vô cùng ăn ý giữa bản gia ta và bạn đồng hành, tiểu thư Văn Cẩm bên cạnh bản gia ta nữa.

Cho nên bản gia ta nhìn thấy mọi người đều yếu xìu, chắc chắn sẽ thua thôi." Bàn Tử khiêu khích nói với mọi người.

Thiên Chân: "Cậu đừng có mà coi thường người khác nha, tôi chỉ là vừa nãy chưa nghiêm túc, chưa dốc hết sức mà thôi.

Chương 435

Đợi tôi xem, tôi bây giờ lập tức nhập trạng thái rồi, cậu căn bản không có sức mà phản kháng đâu.

Cậu giỏi hơn tôi, đỉnh hơn tôi à?

Lúc tôi bắt đầu thả diều thì đã thả từ bé rồi đó, cậu có kỹ thuật 'đồng tử công' như tôi không?" Thiên Chân đáp lại một cách vô cùng ấu trĩ.

Quả nhiên, giữa đàn ông với nhau thật sự ấu trĩ hơn phụ nữ nha.

Dù không hiểu, nhưng giữa đàn ông lại có kiểu cạnh tranh đó.

Đương nhiên, nhóm của Nam Mộ Bạch và A Ninh là nhóm có 'Phật tính' nhất, bởi vì hai người họ thực ra đều là hai cô gái nên thả diều chắc chắn không bằng.

Sự phối hợp giữa mấy chàng trai sẽ tốt hơn một chút.

Vì vậy cuối cùng thực ra Bàn Tử cũng không thắng, tuy lúc đầu diều bay rất tốt.

Nhưng sau đó không cẩn thận bị vướng vào thân cây, rồi diều dần dần mất đi lực, rồi từ từ rơi xuống.

Ngược lại, diều của nhóm Lâm Dương và Thiên Chân bay thẳng tắp và ổn định.

Vốn dĩ Bàn Tử muốn cho diều bay lên cao nữa để thắng.

Nhưng thời gian đã hết nên cuộc thi lần này đương nhiên nhóm Lâm Dương và Thiên Chân đã thắng.

Còn nhóm cuối cùng đương nhiên là A Ninh và Nam Mộ Bạch, không nghi ngờ gì chính là 'tổ hợp Phật tính' nhất.

Vì vậy mọi người đều lần lượt bày tỏ sự áy náy với họ, nhưng trong lòng lại rất vui, vì khi về có thể nằm trong xe tận hưởng, không cần lái xe, cũng không cần lo lắng về tình hình đường xá nữa.

Nam Mộ Bạch: "Xin lỗi nha, lần đầu tiên.

Nếu là khách thì tôi nên nhường một chút, nên lẽ ra tôi phải thả diều tốt hơn.

Nhưng sự phối hợp giữa hai chúng ta dường như không được tốt cho lắm, nên lần này cũng là lỗi của tôi.

Nếu đã như vậy, để tôi lái xe nhé, dù sao thì tôi cũng khá quen thuộc với mọi thứ ở đây." A Ninh: "Không sao đâu, không cần đâu.

Lái xe thì tôi biết.

Vừa nãy tôi thực sự không có tác dụng gì nhiều, nên khá xin lỗi.

Mặc dù tôi là khách lần đầu, nhưng bạn bè của tôi đều ở đây, nên tôi tin rằng mọi người cũng sẽ yên tâm để tôi lái xe.

Vì vậy không cần khách sáo, giữa chúng ta đã có sự tin tưởng tốt đẹp rồi, quan hệ cũng rất tốt, không cần lo lắng." Quả nhiên, cuộc đối đầu giữa các cô gái lại gay gắt như vậy.

Lâm Dương, khi đi từ phía sau, nghe thấy hai người họ đang tranh cãi về chuyện ai sẽ lái xe, cậu ấy cảm thấy đó thực sự là một chuyện quá nhỏ nhặt.

Cần gì phải tranh giành như vậy?

Nếu cả hai người đều thích thì thay phiên nhau lái không phải tốt hơn sao?

Thế là cậu ấy đề nghị với hai người.

Lâm Dương: "Kỹ năng lái xe của hai người cũng tốt quá đi mất, vậy mà lại vì chuyện nhỏ nhặt là lái xe mà tranh giành.

Khi về, người lái xe nhìn những người còn lại đều ngủ say, rồi trong xe một khoảng yên tĩnh, chắc chắn sẽ rất buồn ngủ.

Nếu lái xe không tốt thì tất cả chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đó, nên hãy lắng nghe nhiệm vụ lớn lao này." Lâm Dương: "Cũng không nên quá cứng nhắc.

Nếu hai người thực sự muốn lái như vậy, thì khi một người buồn ngủ, hãy vỗ nhẹ vào người kia, rồi để người kia lái.

Hai người thay phiên nhau lái không phải tốt hơn sao?

Chuyện nhỏ như vậy mà cũng tranh cãi, thật là thú vị quá đi mất.

Chuyện này ta biết phải giúp hai người giải quyết thế nào rồi." Lâm Dương cứ nghĩ mình đã đưa ra một đề nghị rất hay, nhưng Nam Mộ Bạch và A Ninh dường như không đón nhận, sau khi 'cảm ơn' cậu ấy một tiếng một cách miễn cưỡng, rồi cả hai người bỏ đi.

Quả nhiên Nam Mộ Bạch không chút do dự trực tiếp ngồi vào ghế lái.

A Ninh thấy tình huống như vậy thì cũng không muốn tranh cãi nữa.

Nếu không thì sẽ có vẻ quá nhỏ mọn.

Hơn nữa cô ấy cũng là khách, cho nên bất kể thế nào cũng không nên làm những chuyện đó với người ta.

Bởi vì chuyện như vậy mà cãi vã, tranh chấp thì sẽ tỏ ra quá không rộng lượng.

Thế là cô ấy lại trở về vẻ mặt lạnh lùng, ngồi ngoan ngoãn ở ghế sau xe.

Lâm Dương nhìn cảnh này xong cũng có chút khó xử, không biết tại sao Nam Mộ Bạch lại tích cực chủ động như vậy sau khi nhìn thấy

A Ninh.

Mọi thứ đều tranh giành để làm cùng A Ninh, chẳng lẽ thật sự có chút dấu hiệu gì sao?

Đột nhiên cậu ấy nhớ lại, sau khi Thiên Chân nói chuyện với cậu ấy, rồi cảm thấy thực sự có chút băn khoăn.

Cậu ấy không biết nên làm gì, nên trên đường đi đã lén lút quan sát hai người.

Đương nhiên, giữa hai người họ tuy có loại 'tia lửa' đó, nhưng cậu ấy không biết tại sao lại không có cảm giác bình thường, cũng không thấy kỳ lạ.

Rồi giữa hai người họ thực sự dường như không giống với những cặp đôi khác.

Đợi khi về nhà, vài người trở về phòng của mình.

Rồi Văn Cẩm tìm Lâm Dương.

Chương 436

Văn Cẩm: "Lâm Dương, tôi biết chuyện này cậu nói tôi chắc chắn không đúng, nhưng tôi gần đây quan sát mà, phát hiện không biết tại sao, từ khi A Ninh đến, Nam Mộ Bạch có chút cảm giác tranh giành, ghen tuông.

Cậu không cảm thấy như là cậu ấy thích A Ninh sao?

Tôi nghĩ cậu hẳn phải nhìn ra một chút dấu hiệu chứ." Văn Cẩm quả nhiên vẫn luôn quan sát, nhưng sự việc lại không hề phát triển theo hướng khác.

Lâm Dương: "Không có đâu.

Ta cảm thấy kỳ lạ.

Tại sao ta lại cảm thấy dường như thực sự có chút gì đó không đúng, nhưng cảm giác nhiều hơn, ta nghĩ mình cũng không biết diễn tả thế nào.

Lẽ ra con gái phải có tâm tư tinh tế hơn ta chứ, tại sao loại cảm giác này ta lại mạnh mẽ đến vậy mà đoán chừng những người khác thì không ai có?

Dù sao thì ta cũng không diễn tả được." Văn Cẩm: "Dù sao thì cứ cảm thấy vậy đi, tôi nhắc nhở cậu thôi.

Dù sao cậu cũng không có ý gì với cô gái nhỏ đó mà.

Tôi sợ nhìn xem, người ta là gia chủ một gia tộc, gia sản vạn quán, lại có quyền lực, có thế lực, có địa vị nhất định.

So với cậu, vạn nhất người ta thật sự bắt đầu theo đuổi A Ninh thì cậu sẽ trắng tay thôi." Văn Cẩm nói một cách rất đả kích Lâm Dương.

Lâm Dương: “Chúng ta không phải là bạn bè sao?

Giữa những người bạn tốt thì phải giúp đỡ và động viên lẫn nhau chứ, đâu có kiểu bạn bè mà lại nói xấu tôi như vậy.

Chẳng lẽ lúc sau lưng cậu cũng nói tôi như vậy sao?

Không nghĩ tốt cho tôi một chút nào à?

Biết rồi biết rồi, ta sẽ không nỗ lực sao?

Ta đang nỗ lực đây.

Hơn nữa, điều kiện bẩm sinh của người ta là như vậy, ta làm sao mà so được?” Lâm Dương: “Coi như người ta vừa sinh ra đã có tiền rồi, vạch xuất phát còn dài hơn ta mấy trăm mét.

Còn ta thì đang đứng ở vạch đích xuất phát sao?

Trạm đầu thì phải đợi, đợi người khác lên xe.

Ta không phải chậm hơn người ta rất nhiều sao?

Cậu không thể hiểu cho ta sao?

Lẽ ra cậu là người hiểu ta nhất chứ, chúng ta không phải đều là những người bạn khởi đầu từ trạm đầu sao?” Lâm Dương miêu tả rất thú vị khiến Văn Cẩm bật cười.

Thế là Văn Cẩm cũng đành chịu, chuyện này cứ xem sao vậy.

“Dù sao thì tôi cũng đã nhắc nhở rồi, cậu cũng biết trong lòng đại khái cũng nên hiểu chuyện này.

Có chút khó chịu, nếu cảm thấy cấp bách, chắc chắn cũng sẽ rất gấp rút đưa chuyện này vào chương trình nghị sự.

Cho nên không, không cần lo lắng quá.” Lâm Dương: “Được rồi, biết rồi.

Ta biết cậu lo lắng chuyện này, ta cũng biết những điều cậu nhìn

ra, ta đều ghi nhớ hết.

Ta cũng có lén lút quan sát, không cần quá lo lắng.

Yên tâm đi, trong lòng ta cũng có tính toán riêng.

Nhưng cô gái ấy cũng có quyền lựa chọn chứ, ta không thể ép buộc người ta phải làm cái này cái kia.

Nếu cô ấy thích Nam Mộ Bạch, ta chắc chắn sẽ buông tay." Lâm Dương: "Nhưng tin ta đi, đối với ta, ta không cảm thấy giữa hai người họ có tia lửa tình yêu tồn tại.

Ngược lại, giữa họ ta cảm thấy dường như đang so sánh gì đó, ta cũng không biết đang so sánh gì, rất kỳ lạ.

Rõ ràng là giữa những người khác giới thì dễ hấp dẫn lẫn nhau mà, hai người họ cũng đi lại gần gũi, nhưng cái đó dường như không đúng, ta cũng không biết không đúng ở chỗ nào." Lâm Dương thực ra không hề lo lắng.

Thế là Văn Cẩm cảm thấy Lâm Dương không phải là đồ ngốc đó chứ, chuyện như vậy mà lại không lo lắng.

Rồi nói xong Văn Cẩm rời đi.

Thực ra Nam Mộ Bạch khi ở đó cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Chẳng lẽ khả năng diễn xuất của nàng quá tốt sao?

Bởi vì từ nhỏ nàng đã giả làm con trai nên mọi người đều xem nàng như một chàng trai.

Tại sao không một ai nghi ngờ?

Từ trước đến nay nàng luôn không để người khác phát hiện bí mật giả trai của mình, nhưng không biết tại sao bây giờ nàng lại rất muốn người khác phát hiện.

Thế nhưng lại không một ai có thể phát hiện, cũng không một ai ra hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

Cho nên nàng cảm thấy chuyện này có lẽ sẽ không bao giờ tìm được đáp án nữa rồi.

Vì vậy, thực ra nàng cũng có chút từ bỏ rồi.

Không biết tại sao, từ khi gặp Lâm Dương, nàng thực sự cảm thấy có chút 'xuân tâm manh động' như mọi người vẫn nói.

Khi đó nàng vốn dĩ cứ nghĩ là do áp lực nên mới không thích bất kỳ chàng trai nào.

Bây giờ nàng mới biết, nguyên nhân là vì chưa gặp đúng người đó, nên mới không thích thôi.

Chương 437

Nam Mộ Bạch cảm thấy vô cùng bất lực.

Nhưng có năm lý do, nàng phải nói chuyện với cha mình thôi, chắc chắn ông ấy lại sẽ vun vén cho Lâm Dương.

Nhưng để chuyện này phát triển tự nhiên.

Tuy nhiên, thực ra Nam Mộ Bạch không biết rằng trong đám người đó đã có một người nghi ngờ, và đã phát hiện ra điều bất thường của sự việc.

Người đó chính là A Ninh.

Hôm nay khi Lâm Dương đề nghị thả diều cùng mình, nhưng cô ấy phát hiện Nam Mộ Bạch có vẻ không ổn, rồi lại nhất định phải thả diều cùng mình.

Cô ấy cảm thấy người này kỳ lạ, nên đã lén lút quan sát, cảm thấy tại sao một người đàn ông lớn lại trắng trẻo như vậy, rồi lại không có yết hầu.

Và khi ở cùng mình cũng không thực sự cảm thấy nàng cao lớn.

Khi quay về, cô ấy có nhiều cảm giác khác nhau, đều cảm thấy người này giống một người bạn hơn.

Giống như cảm giác của một người bạn nữ vậy.

Có lẽ là giác quan thứ sáu chăng?

Nhưng sau đó khi ngồi trong phòng cẩn thận hồi tưởng lại mọi chuyện đã xảy ra hôm nay, cô ấy cảm thấy những chuyện này càng ngày càng không đúng.

Dường như những người khác đều nghĩ là tranh giành tình yêu,

nhưng khi thực sự hồi tưởng lại kỹ lưỡng, cô ấy phát hiện Nam Mộ Bạch thực ra vẫn luôn chú ý đến Lâm Dương.

Và khi mình đang thả diều, nàng cũng luôn lén nhìn về phía nhóm đó.

Cho nên dường như cô ấy thật sự đã phát hiện ra điều gì đó, cứ lơ đãng suy nghĩ về chuyện này.

Buổi chiều mọi người về ai nấy tự thu dọn đồ đạc, buổi tối cùng ở lại ăn cơm và chơi đùa.

Trong dịp này, mỗi người đều có những suy nghĩ riêng, đặc biệt là ba người Lâm Dương, A Ninh và Nam Mộ Bạch.

Đương nhiên, Nam Mộ Bạch đều nghĩ, tại sao Lâm Dương lại không phát hiện ra mình là con gái.

Mặt khác, nếu Lâm Dương phát hiện ra mình là con gái, liệu cậu ấy có tiếp tục thân thiết như vậy không?

Hai người họ liệu có còn làm bạn thân thiết như vậy không?

A Ninh vẫn luôn nhìn Nam Mộ Bạch dường như đang, thỉnh thoảng lại nhìn Lâm Dương.

Tâm điểm chú ý của Lâm Dương hoàn toàn đặt vào A Ninh và Nam Mộ Bạch, không biết liệu giữa hai người họ có thật sự giấu diếm chuyện gì không.

Thế là khi Lâm Dương vừa ngẩng đầu lên thì vừa đúng lúc thấy A Ninh đang nhìn Nam Mộ Bạch, Nam Mộ Bạch phát hiện bị nhìn cũng nhìn về phía A Ninh, dường như ánh mắt giữa hai người họ có sự giao tiếp.

Trong mắt người ngoài thì vô cùng ám muội, nhưng thực ra giữa hai người họ lại không nghĩ như vậy.

Ngược lại, với tư cách là hai người phụ nữ, trong hoàn cảnh này, khi hai người phụ nữ đối mắt nhau, cảm giác như đối phương là kẻ địch, ánh sáng lóe lên trong ánh mắt đều khá sắc lạnh.

Lâm Dương nhìn cảnh này đột nhiên cảm thấy không hay.

Chẳng lẽ thật sự như mọi người đoán trúng, hai người họ đã lén lút thông đồng với nhau và cảm thấy đã hợp ý rồi sao?

Thiên Chân: "Thấy chưa Lâm Dương, tôi nói đâu có sai!

Giữa hai người họ tuyệt đối có chuyện gì đó.

Cậu không tin tôi à?

Lúc thả diều, tôi đã nhìn thấy hai người họ, tôi biết giữa hai người họ chắc chắn có một câu chuyện rất cẩu huyết.

Ánh mắt đó ấy mà, căn bản là không đúng.

Cậu để ý kỹ một chút, bây giờ chắc là có thể phát hiện ra rồi chứ." Thiên Chân tuy đang ăn cơm, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng cũng quan sát, quả nhiên câu chuyện thú vị nhất trên bàn chính là câu chuyện giữa ba người họ.

Vì vậy mọi người thực ra đều lần lượt, rồi nhìn thêm một chút xem sao.

Ai ngờ sau khi xem cảnh đó tuy cảm thấy hơi khó xử.

Nhưng cảm thấy mọi người đều là bạn bè, trò đùa như vậy, nếu nói ra thì chắc là có thể chịu đựng được.

Thế là Thiên Chân lập tức chỉ ra chuyện đó.

Đương nhiên, Lâm Dương tuy cảm thấy vô cùng khó xử, nhưng cũng không thể để không khí trở nên lạnh lẽo như vậy, nếu không thì mọi người sẽ cảm thấy thật sự có chút gì đó.

Thế là Lâm Dương liên tục từ chối, rồi giục mọi người ăn nhanh lên, nếu không thì đồ ăn sẽ nguội hết.

Thế là sau khi mọi người ngồi vào bàn ăn, A Ninh và Nam Mộ Bạch cũng không dám nhìn nhau lung tung nữa.

Bởi vì hai người họ phát hiện mình giống như nhân vật chính vậy, những người khác đều đang nhìn chằm chằm.

Vào buổi tối, Tam Thúc và Nam Phi Hổ vừa chơi cờ vừa bàn luận một số chuyện vặt.

Tam Thúc: "Vậy là, một thời gian trước, khi làm phẫu thuật cho cháu trai ta, không phải đã lấy ra một chút mẫu vật đó sao?

Ta nhớ hình như có mang về một ít để cậu xem.

Cho nên ta hỏi, bây giờ đã có kết quả chưa?

Hay là căn bản không làm nghiên cứu đó?" Tam Thúc muốn biết rốt cuộc thứ bên trong đó là gì, để đề phòng bất trắc, lần sau khi xuống đó cũng sẽ không đặc biệt hoảng loạn, biết cách đối phó.

Nam Phi Hổ: "Thực sự đã lấy về một ít, nhưng tôi phát hiện chất hoạt tính bên trong đã không còn nữa, cho nên những thứ chiết xuất ra có lẽ cũng không có tác dụng lớn.

Chương 438

Nhưng thực sự có thể biết được rốt cuộc đó là gì, chỉ là nếu tìm ra thứ để đối kháng thì đoán chừng cũng vô dụng, vì nó đã chết nên không thể tiến hành thí nghiệm." Nam Phi Hổ: "Tôi phát hiện loại vật đó thực ra là một loại ký sinh trùng, rất cần máu, giống như đỉa hút máu vậy.

Rồi giống như loại mã hoàng đó, ông biết không?

Loại vật đó khi chạm vào da người thì ra sức chui vào bên trong da để hút máu.

Nhưng vật này thì khi chạm vào da người cũng sẽ ra sức chui vào bên trong, nhưng thứ nó cần không phải là máu, mà là theo máu của con người để nhanh chóng sinh trưởng, sau khi lấp đầy toàn thân, quan trọng nhất là nó sẽ kiểm soát hệ thần kinh của con người, rồi sau khi làm tê liệt hệ thần kinh thì gây ra cái chết của hệ thần kinh trung ương." Nam Phi Hổ: "Cho nên vật này ấy, trông không đáng sợ như vậy, nhưng thực ra lại vô cùng đáng sợ.

May mắn là lần trước đã kịp thời lấy vật đó ra.

Tôi phát hiện chỉ cần có da, có máu, có thịt, thì nó có thể tồn tại trong một khoảng thời gian nhất định.

Chỉ là khi lấy ra thì nó không còn máu, chỉ còn tổ chức da thịt." Nam Phi Hổ chia sẻ kết quả nghiên cứu với Tam Thúc.

Tam Thúc nghe xong cảm thấy khá sợ hãi, cũng rất kinh ngạc, không ngờ lại có thứ như vậy, vậy thì không có cách nào chữa trị sao?

Tam Thúc: "Nếu đã như vậy, chúng ta lại không có mẫu vật hoạt tính, làm sao có thể nghiên cứu để tìm ra phương pháp chữa trị?

Nếu cứ thế này, lần sau bọn trẻ lại xuống đó, chẳng phải sẽ không cứu được sao?

Khi chúng ta xuống đó, đoán chừng cũng không có cách nào." Tam Thúc hỏi Nam Phi Hổ một cách rất nghiêm túc, nhưng Nam Phi Hổ nghe Tam Thúc hỏi vậy, ngược lại lại tỏ ra rất nhẹ nhõm, nhẹ nhõm đến mức khiến người khác tự trách, dường như Nam Phi Hổ đã sớm biết nên làm thế nào.

Rồi nhìn Tam Thúc có vẻ đang lo lắng, thế là Tam Thúc vội vàng hỏi, "Đừng có mà úp mở nữa, nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì." "Đừng có ở đây coi ta như một thằng ngốc, không biết gì cả, rồi nhìn ta ở đây cười ngốc, như vậy trông ta cũng ngốc nghếch lắm có được không?" Thế là Nam Phi Hổ nói chuyện này với Tam Thúc.

Nam Phi Hổ: "Thực ra cũng không có gì.

Tôi vừa nãy chỉ hù ông một chút thôi.

Cháu trai chúng ta không phải đã tìm ra một phương pháp đặc biệt hay sao?

Cắt bỏ cả da lẫn thịt một mảng lớn, không được để lại một chút rễ nào.

Bởi vì nếu còn rễ, nó thực ra sẽ chui vào bên trong, sinh sôi nảy nở.

Chỉ cần chạm vào một chút, bị nhiễm máu thì nó có thể sinh trưởng." Nam Phi Hổ: "Cho nên ý là hiện tại tôi cũng không biết có phương pháp nào.

Tôi vừa nãy chỉ lừa ông một chút thôi để ông bị tôi lừa." Tam Thúc nghe Nam Phi Hổ nói vậy thì vô cùng cạn lời.

Người này thật sự giống như một đứa trẻ, gặp chuyện như vậy mà lại nói đùa.

Ở đây mà còn nói đùa kiểu đó.

Rõ ràng là đang rất sốt ruột, nhưng Nam Phi Hổ lại tỏ vẻ nhẹ nhõm, cũng không biết tại sao.

Tam Thúc và Nam Phi Hổ cứ thế đấu khẩu và chơi cờ, hai người họ cảm thấy không hề e dè chút nào.

Nam Phi Hổ: "À đúng rồi, chuyện này tuy không có cách nào khác, nhưng tôi cảm thấy nên sớm xuống mộ, rồi tiến hành thăm dò một lần nữa, hoặc là đi xem xét kỹ hơn, đi sâu hơn một chút, không chừng có thể phát hiện ra điều gì đó kỳ lạ.

Cho nên tôi nghĩ đó có thể là một cơ hội, tôi cảm thấy lần này không chừng tôi sẽ phải đi cùng vào trong." Biểu cảm của Nam Phi Hổ đột nhiên trở nên nghiêm túc, không còn vẻ đùa giỡn, nói với Tam Thúc.

Tam Thúc nghe Nam Phi Hổ cũng chuẩn bị xuống đó thì có chút lo lắng, dù sao thì ông ấy cũng là một người lớn tuổi rồi.

Tam Thúc: "Được không vậy?

Tuổi của cậu còn lớn hơn ta đó nha.

Già cả xương cốt rồi mà còn xuống đó, vạn nhất gặp chuyện gì thì không chạy thoát được đâu, không thoát được đâu.

Lại còn làm liên lụy đến bọn trẻ, vốn dĩ xuống đó đã có gánh nặng rồi, rồi lại mang thêm một cái 'bình dầu' theo, chẳng phải là đi gây rối sao?

Đừng đi nữa, cứ ở nhà đợi bọn trẻ về đi." Tam Thúc tuy nói trên miệng như vậy, nhưng thực ra ý chính là không muốn cậu ta xuống đó, vì Tam Thúc cảm thấy bên dưới thực sự vô cùng nguy hiểm.

Để tìm kiếm những thứ đó, ông cũng đã xuống rất nhiều nơi rồi.

Tuy không phải ở nơi này, nhưng những ngôi mộ khác, chỉ cần là mộ thì đều có một mức độ hung hiểm nhất định.

Xem như lần trước ở Thương Thành đó.

Và Lâm Dương còn bị thương nặng như vậy, cho nên ông cảm thấy bên dưới chắc chắn không hề đơn giản, nên không muốn Nam Phi Hổ xuống đó mạo hiểm.

Nam Phi Hổ: "Tôi cũng không xuống đó, tôi cũng sẽ ở nhà yên ổn thôi.

Nhưng tôi phát hiện mấy đứa trẻ đó căn bản không thể tự mình lo liệu được.

Cuối cùng, nếu thật sự xảy ra chuyện ngay tại chỗ, thì cũng không có một bác sĩ đáng tin cậy, tự chủ như tôi đi cùng để tiến hành điều trị kịp thời." Nam Phi Hổ: "Ông sẽ không lo lắng cho tôi sao?

Thôi bỏ đi, ông chơi cờ không thắng được tôi thì có thể dùng chuyện này để lo lắng cho tôi.

Nếu tôi xuống đó rồi thật sự không thể quay về, thì sau này ông sẽ không có ai chơi cờ cùng.

Thực ra trong lòng ông không phải là nghĩ như vậy sao, tuyệt đối là vì chuyện không ai chơi cùng, bọn trẻ con cũng không chơi cùng ông đâu." Nam Phi Hổ nói đùa.

Tam Thúc đương nhiên liên tục phủ nhận, vì trong lòng ông không phải là nghĩ như vậy.

Nhưng nếu Nam Phi Hổ kiên trì, Tam Thúc đương nhiên cảm thấy nếu đã như vậy thì chắc chắn không khuyên được.

Đợi lúc nào đó có thể bảo cháu trai của ông ấy hoặc nhóm Lâm Dương mấy đứa trẻ đó khuyên nhủ một chút, nếu người đi cùng

không cho đi thì chắc là cậu ta cũng sẽ bỏ cuộc thôi.

Vì vậy, trong lòng Tam Thúc, yêu cầu của Nam Phi Hổ căn bản không phải là chuyện gì quá lớn, bởi vì ông hoàn toàn có thể tìm người khác để lấp liếm chuyện này.

Nam Mộ Bạch: “À đúng rồi, tôi đột nhiên nhớ đến một giấc mơ.

Khi đó dường như có một mỏ quặng, khi gia tộc tôi chưa sống gần đó, dường như có rất nhiều người sống dựa vào việc khai thác quặng bên trong, rồi đào bới để sinh sống.

Chương 439

Nhưng sau đó dường như đã đào ra một ngôi mộ như vậy thì không còn ai động đến nữa, có lẽ là do mấy tên đạo mộ tặc." Nam Mộ Bạch: "Nhưng có thể dân làng đã phát hiện những người đó vào trong rồi không ai ra nữa, nên cũng không dám tiếp cận nơi đó chăng?

Rồi dần dần bên trong không còn ai nữa." Nam Mộ Bạch: "Lúc đó người khác cũng nhắc nhở tôi đừng vào, nhưng tôi lại cố chấp làm theo ý mình mà.

Rồi cuối cùng bây giờ thành ra thế này.

Cho nên tôi nghĩ không biết liệu hỏi những người gần đó có manh mối gì không?" Nam Mộ Bạch đột nhiên nói ra một chuyện chính sự, nên mới nói với mọi người như vậy, cảm thấy chuyện này có thể giúp ích được một chút cho mọi người, có giúp ích được một chút cũng tốt.

Dù sao thì hiện tại mọi người đều tiến triển khó khăn như vậy, nếu có chuyện gì đó có thể tạo ra một bước đột phá, thì thực ra cũng là một chuyện tốt.

Thế là cô ấy vội vàng chia sẻ điều mình biết với mọi người, mọi người đều cảm thấy đó là một cách rất hay.

Đợi ngày mai mọi người sẽ nhanh chóng ra ngoài hỏi xem gần đó có ai sống trong đó không, không phải người họ Nam, nhưng những người đã sống ở đó lâu năm, những công nhân khai thác quặng bị thuê ở bên trong.

Ngày hôm sau, quả nhiên tìm thấy một gia đình ở gần rừng.

Trong gia đình đó có một bà lão đã lớn tuổi hơn một chút, chỉ có một mình bà sống ở đó.

Lúc đầu mọi người tìm thấy thì đều có chút khó tin, vì làm sao một bà lão có thể sống ở đó lâu như vậy một mình?

Thế là mọi người hỏi.

Mọi người: "Bà ơi, bà sống ở đây một mình lâu rồi sao?

Chỉ có một mình bà thôi à?" Bà lão: "À, ông nhà tôi đã làm việc trong mỏ quặng này từ lâu rồi.

Sau đó dường như có một nhóm đạo mộ, cũng không biết là người thế nào, trông giống ông chủ, khá giàu có, muốn ông nhà tôi dẫn họ xuống xem và chỉ đường.

Vì ông nhà tôi rất rõ địa hình bên trong, cũng hiểu tình hình bên trong, nên đã đi cùng họ xuống đó." Bà lão: "Nhưng ông nhà tôi không bao giờ quay về nữa, bỏ lại tôi và con trai tôi ở lại trong rừng sâu núi thẳm này.

Hai mẹ con tôi, nhưng khi con trai lớn lên thì khuyên tôi nên ra ngoài, đừng ở đây nữa, quá cô lập.

Tôi không đồng ý, tôi cứ nghĩ ông nhà tôi có lẽ chưa chết, có một ngày nào đó sẽ quay về." Bà lão: "Nếu ông nhà tôi không về được, tôi cũng muốn ở lại đây bầu bạn với ông ấy.

Một mình ở đó, vừa lạnh lẽo vừa cô đơn.

Sau đó con trai tôi mỗi tuần về thăm tôi một lần, nó đang làm ăn sinh sống ở ngôi làng bên ngoài không xa lắm.

Nó nghĩ ở cùng một bà lão như tôi ở đây có lẽ quá buồn tẻ rồi." Bà lão kể câu chuyện của mình, mọi người nghe xong đều cảm thấy thương tiếc, nhưng không còn cách nào khác, cuộc đời là như vậy.

Cũng có người khuyên bà lão ra ngoài.

Nhưng nhìn thấy bà đã đưa ra quyết định rồi, chắc chắn bà sẽ rất

kiên trì và không thể thay đổi.

Nếu có thể cứ ở lại đây cùng ông nhà như vậy, thực ra cũng khá tốt.

Vì vậy, một mặt mọi người cảm thấy tiếc, mặt khác lại phải chuẩn bị hỏi vấn đề, dù sao lần này cũng là có việc chính.

Cần phải hỏi thăm xem tình hình bên trong ngôi mộ đó là như thế nào?

Không biết bà lão này có biết không, cũng không chắc chắn.

Lâm Dương nhìn bà lão đáng thương như vậy, trong lòng thực sự cảm động.

Thế là cậu ấy quyết định sau khi quay về lần này, nếu có cơ hội quay lại nơi này, chắc chắn sẽ đến thăm bà lão một lần nữa.

Dù sao thì cậu ấy cũng cảm thấy một bà lão sống ở đây chắc chắn vô cùng không dễ dàng.

Nghe bà lão nói vậy, tình cảm của bà với ông nhà chắc chắn rất sâu đậm.

Thế là cậu ấy quyết định sau này khi rảnh rỗi, khi không có việc gì đều có thể đến thăm bà lão, rồi cũng có thể dặn dò Nam Mộ Bạch, bảo cô ấy chăm sóc bà lão nhiều hơn, dù sao nhìn bà ấy cũng khá đáng thương.

Lâm Dương: "Bà ơi, nếu đã như vậy, cháu hỏi bà một câu nhé.

Bà ở đây lâu như vậy rồi, có thấy ai có thể ra khỏi đó không?

Bởi vì bây giờ cháu gặp phải một vấn đề, không biết làm thế nào để vào trong lấy thứ cháu cần, rồi sau đó bình an vô sự trở ra." Bà lão: "Không thể nào, không có ai có thể ra khỏi đó đâu.

Ông nhà tôi còn không ra được, thì những người không quen địa

hình như các cậu, đương nhiên càng không thể biết làm sao mà ra được.

Trừ khi có thể tìm một người rất quen thuộc đường đi bên trong, như vậy có lẽ mới có một chút cơ hội, nếu không thì căn bản không có cơ hội nào đâu." Bà lão: "Thì ra các cậu hỏi chuyện này à, trông các cậu cũng giống hệt những người đến lấy đồ kia thôi.

Núp dưới danh nghĩa 'có đồ ở bên trong' rồi lấy ra, thực ra đó không phải là đồ của các cậu, đó chỉ là đồ của người khác.

Nếu cứ thế mà lấy đi thì là một chuyện rất không tốt.

Nếu cuối cùng xảy ra chuyện gì, tôi cũng không thể đảm bảo được." Ánh mắt bà lão đột nhiên trở nên lạnh lùng rất nhiều, bởi vì bà cảm thấy nhóm người này cũng không khác gì những người kia, trước khi lấy đồ thì được đối đãi rất tốt.

Rồi sẽ làm điều tốt.

Nhưng khi thực sự vào trong, có lẽ nhìn thấy đồ đạc xong thì lại nói khác.

Nếu không tham lam mà lấy hết đồ đạc đi thì sẽ không có nhiều chuyện xảy ra đến vậy.

Tuy bà lão chưa từng vào trong, nhưng bà rất quen thuộc địa hình bên trong, vì khi yêu ông nhà, ông ấy thường dẫn bà đi lại xuyên suốt bên trong.

Cho nên bà cũng biết một số nơi nên đi để ra ngoài.

Tuy biết đường đi và đã chỉ cho những người kia, nhưng họ đều không thoát ra được vì những đồng tiền đó.

Vì những đồng tiền đó mà họ ở lại trong đó, đáng lẽ ra không nên chết.

Bà lão tuy đã thấy rất nhiều người vào trong mà không một ai ra, đã cầu nguyện cho họ.

Chương 440

Cũng cầu phúc cho họ, nhưng không một ai ra được.

Cho nên bà biết tình hình bên trong chắc chắn còn nguy hiểm hơn nhiều so với ban đầu.

Lâm Dương: "Bà ơi, có lẽ bà hiểu lầm rồi.

Cháu nói không phải là muốn đồ đạc bên trong đó, cũng không phải muốn lấy đồ đạc bên trong đó.

Cháu chỉ lấy về những thứ cháu cần thôi, những thứ khác cháu sẽ không động vào một chút nào.

Cho nên căn bản không thể gặp nguy hiểm.

Cháu chỉ muốn biết làm thế nào để vào trong." Lâm Dương: "Cháu tin rằng nếu ông nhà bà đã từng dẫn người vào trong, bà chắc chắn sẽ có một phương pháp nhất định, hoặc biết một con đường nhất định để vào được.

Điều này cháu vô cùng tin tưởng.

Hy vọng bà sẽ nói cho cháu biết.

Cháu cũng không phải là người tham lam.

Chỉ cần cháu lấy được những thứ cháu cần xong, những thứ còn lại cháu nhất định sẽ giữ nguyên vẹn." Lâm Dương nói rất chân thành.

Thế là bà lão nhìn cậu bé này dường như không giống với những người trộm đồ kia, ánh mắt hài lòng với sự chân thành mà cậu bé thể hiện.

Bởi vì lúc đầu, cậu ấy không hề bày tỏ ý định của mình, ngược lại còn quan tâm đến bà.

Điều đó khiến bà cảm thấy rất tốt.

Sau đó tuy cậu ấy đã đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng bà cũng cảm thấy có thể chấp nhận được, chỉ là không nên dính líu vào chuyện như thế này.

Nhưng bây giờ nhìn cậu bé có thái độ nghiêm túc như vậy, bà cảm thấy không chừng giúp một tay cũng được.

Bà lão: "Cậu nói thật đó chứ?

Chỉ lấy những thứ cần thiết thôi sao?

Nếu những thứ khác không cần thì tuyệt đối không được chạm vào hay động đến.

Nếu không thì cuối cùng có thể sẽ có kết cục giống như những người kia.

Bởi vì tôi đã thấy quá nhiều người như vậy rồi, cuối cùng đều bị lòng tham làm mờ mắt, rồi gặp phải tai họa vì những thứ không cần thiết đó." Bà lão: "Nếu cậu có thể đảm bảo một chút, tôi nghĩ tôi có thể đi cùng cậu một chuyến.

Thật ra tôi cũng muốn vào xem thử xem, ông nhà tôi rốt cuộc còn ở đó không.

Tôi cứ nghĩ ông ấy sẽ quay về, nhưng nếu tôi thực sự không tìm thấy ông ấy trong mộ, không chừng tôi sẽ chết tâm.

Dù sao thì con trai tôi vẫn luôn bảo tôi đi cùng nó." Bà lão: "Mấy năm trước khi cơ thể còn rất khỏe, chân cẳng còn tốt, tôi cảm thấy những lời con trai tôi nói thật sự là vô nghĩa.

Tôi ở đây đợi cha nó về, tại sao lại cứ phải nói những lời như vậy?

Nhưng mấy năm nay cơ thể dần dần yếu đi, rồi người già cũng

không thể đi lại được, cho nên cả người tôi đều chậm chạp lại.” Bà lão: “Ở đây lại càng cần một người để tôi nương tựa, cùng nhau nâng đỡ hoặc chăm sóc tôi.

Nhưng tôi phát hiện con trai tôi sống ở nơi xa tôi rất bất tiện, rồi ông nhà tôi cũng chưa về, không biết rốt cuộc có thể về được không.

Cho nên tôi cứ nghĩ mãi, nếu không thì tôi sẽ đích thân đi xem, tôi muốn đích thân đi tìm.” Bà lão: “Tôi nghĩ như vậy cũng được.

Năm xưa khi tôi yêu, ông ấy vẫn luôn tìm kiếm tôi, vẫn luôn hỏi tôi ở đâu, rồi chạy đến đó.

Thậm chí quê hương của ông ấy vốn dĩ cũng không ở đây.

Nhưng bây giờ tôi cảm thấy mình nên vì ông ấy mà cống hiến một chút, rồi đi tìm ông ấy.

Dù sao thì cũng phải có qua có lại chứ.” Ánh mắt bà lão nhìn về phía trước, dáng vẻ như đang suy tư điều gì đó, dường như đang tưởng tượng cảnh bà và ông nhà khi còn trẻ ở bên nhau, khiến mọi người nhìn vào đều có chút say mê.

Mọi người cảm thấy tình cảm giữa hai người trẻ tuổi đó chắc chắn rất tốt, nên không khỏi có chút ngưỡng mộ.

Nhưng trong đầu Lâm Dương lại hiện lên hình ảnh hai người.

Lâm Dương không biết, nếu nhìn khung cảnh bà lão hạnh phúc như vậy, trong đầu ta lẽ ra chỉ nên hiện lên một mình A Ninh, nhưng lạ thay lại có cả Nam Mộ Bạch đi kèm.

Không biết vì sao lại là Nam Mộ Bạch, nhưng cậu ta là đàn ông mà.

Có lẽ vì dạo này ba người bọn ta bị mọi người nói đến nhiều, sau đó cũng cảm giác như đang trong một mối tình tay ba vậy.

Vì vậy cảm thấy hơi quá rồi, ta lắc đầu, cho rằng cách nghĩ này thật sự quá vớ vẩn, căn bản là chuyện không thể nào, sao lại phải vậy chứ?

Ta thấy có gì đó không đúng, nhưng nhìn khung cảnh của bà lão, ta không khỏi lại có sự khao khát về tình yêu, sau đó lại chuyên chú vào A Ninh.

Ta thật sự rất thích A Ninh, từ lúc bắt đầu ta không có nhiều cảm giác với cô ấy, chỉ đơn thuần thấy cô bé xinh đẹp nhưng sau này phát hiện cô ấy thật sự ngoài lạnh trong nóng thì ta càng thích không thôi.

"Bà ơi, thật sự cháu rất cảm ơn bà, nếu bà có thể đồng ý một chuyện với cháu thì đương nhiên không còn gì tốt hơn, vì cháu nghĩ có lẽ không có mấy ai có thể khiến bà đi cùng xuống đó, nên cháu thấy rất vinh hạnh, nhưng cháu e rằng sức khỏe của bà không chịu nổi, hay là chuyện này chúng ta hãy suy nghĩ thật kỹ rồi hãy nói ạ." Lâm Dương cảm thấy bà lão như vậy, chắc chắn rất tin tưởng vào ta, mới muốn đi cùng xuống dưới, rồi giúp ta tìm tất cả đồ vật, nhưng lại nghĩ nếu dẫn theo một bà lão xuống đó thì.

Đoàn người chắc chắn sẽ rất bất tiện, cũng không có bác sĩ, mọi xử lý cấp cứu đều dựa vào ta, và xử lý toàn bộ các tình huống bị thương chảy máu.

Nhưng nếu một bà lão đột nhiên phát bệnh về tinh thần hoặc tim mạch thì thật sự không thể xử lý được, cho nên chuyện này, nếu không thì phải suy nghĩ lại.

Nếu có cách tốt hơn thì thực ra chuyện này có cách giải quyết khác cũng được, nếu không thì thật sự không thể đi được đâu.

"Ta biết mấy đứa trẻ mấy đứa chắc chắn sẽ chê ta là một gánh nặng khi mang theo một bà lão như ta, nhưng chuyện này ta đã quyết định rồi, không đi không được, bên trong có người quan trọng nhất

của ta, ta đã tìm kiếm rất lâu rồi, nếu trong đời ta không có cơ hội này thì chỉ có thể xuống suối vàng gặp nhau thôi, dù có ở đó hay không thì đó cũng là một sự chia ly." "Vì vậy, dù không được đi cùng, nếu một thời gian nữa các cháu không tìm thấy ta, một thời gian nữa ta cũng sẽ tự mình vào tìm, nếu không tìm được, ta có thể sẽ ở bên trong bầu bạn với ông ấy, ta cũng sẽ không nói cho con trai ta biết, vì ta cảm thấy có những chuyện của cha mẹ thì không nên để con cái tham gia." "Giống như chuyện tình cảm giữa hai người, sẽ có người thứ ba, ta sinh con trai, nhưng nó chỉ có thể biết câu chuyện của ta, chứ không thể cùng ta chia sẻ tình yêu của ta, cho nên dù thế nào ta cũng hy vọng lần này các cháu có thể dẫn ta xuống, đừng cho rằng ta là gánh nặng, cứ việc mang bản đồ xuống." "Bởi vì một thời gian nữa, dù thế nào ta cũng sẽ tự mình đi xuống, nên các cháu hãy cân nhắc đi." Bà lão đột nhiên nói rất nghiêm túc và chân thành, Lâm Dương và Nam Mộ Bạch hiểu rằng, lần này bà lão chắc chắn đã nghiêm túc rồi.

Ta cảm thấy chuyện này nếu không dẫn bà lão đi cùng, nhỡ sau này bà lão tự mình xuống đó, gặp nguy hiểm bên dưới, ta lại không biết xử lý thì phải làm sao đây?

Vì vậy ta thực sự khá lo lắng cho bà lão.

Chương 441

Ta và Nam Mộ Bạch nhìn nhau, sau đó cũng đại khái hiểu ý của đối phương, cả hai đều gật đầu, như vậy thì cả hai càng hiểu rõ hơn ý của đối phương.

Ta quyết định sẽ dẫn bà lão vào, vì thêm một người cũng là thêm một người giúp đỡ mà, dù gì thì bà lão cũng là một người cần được chăm sóc, nếu tìm được ông lão thì đương nhiên càng tốt.

Nhưng nếu không tìm được thì, tuy không biết lúc đó sẽ có chuyện gì, nhưng ta cảm thấy bà lão chắc chắn vì ông lão sẽ làm những chuyện khiến ta kinh ngạc.

Tuy không muốn tưởng tượng, nhưng ta cũng cảm thấy chuyện này là hiện thực, nếu không muốn xem xét thì cuối cùng cũng sẽ xảy ra.

“Bà lão à, vậy thế này nhé, bà có thể đi cùng cháu xuống, rồi chúng ta sẽ hỗ trợ lẫn nhau.

Cháu cũng thực sự cần một bản đồ sống để giúp đỡ cháu, nhưng nếu gặp nguy hiểm, nếu cháu lâm vào nguy hiểm, bà hãy lập tức chạy trốn đi, không cần quan tâm đến cháu, cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức bảo vệ bà.” “Cho nên có một điều chúng ta phải nói rõ trước, nhỡ lúc đó cháu gặp nguy hiểm, bà không cần cứu cháu, cứ thế mà chạy về phía trước là được, cháu có cách của cháu để thoát ra, bà chỉ cần tìm ông lão, những chuyện khác bà không cần lo.” Lâm Dương nói với bà lão rất nghiêm túc và chân thành.

Bà lão nghe xong phát hiện ra đám trẻ này, nhân phẩm thật sự rất tốt, rồi cũng rất tốt với bà.

Nếu gặp chuyện, chắc chắn không thể cứ thế mà bỏ rơi bọn nhỏ

được, tuy không nói ra, nhưng bà cũng cảm thấy đám trẻ này thực sự là những đứa trẻ tốt.

Xem ra quyết định giúp đỡ họ là không sai, không phải là bà cũng vừa vặn gặp được sao, lúc cần tiến vào, nếu không tiến vào thì chắc chắn sẽ gặp nhiều nguy hiểm và khó khăn hơn.

Dù sao thì bà đã ở đó lâu như vậy, bên trong thực ra cũng đã đi thăm dò rồi, chỉ là chưa tìm thấy ông lão mà thôi.

Nhưng đã ở bên trong lâu rồi, nên bà khá quen thuộc với một số tình huống, sau khi đi vào chắc chắn có thể giúp đỡ một chút.

"Vậy được, đã như vậy thì khi nào chúng ta chuẩn bị khởi hành đây?

Mọi chuyện đã thỏa thuận xong rồi, vậy hãy bắt đầu lên kế hoạch ngày đi thôi?" Bà lão tuy miệng đồng ý, nhưng trong lòng lại không yên, muốn cùng họ lên kế hoạch, ngày khởi hành.

"Bà lão à, vậy thế này nhé, thời gian này không vội, vì bạn bè của cháu đều có cả, rồi cháu đi xuống thì chắc chắn phải có trang bị chứ, đều phải chuẩn bị rất đầy đủ, nếu không thì cháu thật sự rất sợ, vì bên dưới rất nguy hiểm." "Cho nên, xin bà cho cháu một chút thời gian, để cháu về nhà chuẩn bị thật tốt, sau khi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, chúng ta có thể xuất phát.

Ngày cụ thể cháu sẽ tìm bà một lần nữa, sau khi ngày đã chốt xong, những chuyện khác mới có thể sắp xếp ổn thỏa." "Vì vậy trong một khoảng thời gian này, bà có thể ở lại với con trai mình hai ngày, rồi tâm sự với nó, dù sao nhỡ đâu bên dưới rất nguy hiểm, rồi cũng biến hóa khôn lường, nếu lúc đó xảy ra chuyện gì, không ai có thể đảm bảo thật sự sẽ sống sót trở về hoàn toàn, cháu cũng không đảm bảo có thể đưa chồng bà về." "Cho nên mỗi lần ly biệt, bà hãy coi đó là lần gặp cuối cùng với con trai mình.

Tuy nói vậy thật sự không hay, cũng không cung kính, nhưng không còn cách nào khác, nếu chuyện này cháu không nói rõ với bà.” “Nhỡ con trai bà thấy bà gấp gáp bàn giao, mà không bàn giao rõ ràng, sau này không bao giờ trở về nữa thì sao, như vậy cũng không tốt lắm.

Dù gì bà đi cùng nó hai ngày cũng tốt, sau này cũng sẽ không cảm thấy hối tiếc.” Lâm Dương nói rất tận tâm, suy nghĩ rất chu đáo.

Bà lão nghe cậu bé này, đã sắp xếp mọi chuyện chu đáo như vậy thì trong lòng thật sự có chút cảm động.

Bởi vì bà không biết người này lại có thể suy nghĩ mọi chuyện chu đáo đến thế.

Nghe giọng điệu này, cậu bé này chắc chắn có một quá khứ rất khác biệt so với người khác.

Đến nỗi tâm tư của cậu ấy lại tinh tế đến vậy, rồi khiến người khác nghe cũng cảm thấy thoải mái đến thế, cho nên bà mới thấy cậu bé như vậy là một cậu bé rất tốt.

“Đã vì ta mà lo liệu chu đáo như vậy, ta cảm thấy nếu ta không chấp nhận thì cũng không hợp lý lắm, ta thấy chuyện này không có hại gì lớn đối với ta cả.

Đã vậy thì chúng ta hãy tự mình xử lý tốt công việc của mình, sau đó hãy chốt thời gian, sắp xếp xong xuôi là được.” Bà lão tuy trong lòng cảm thấy chuyện này, cậu bé đã sắp xếp rất tốt, rất cảm động, nhưng có lẽ vì tuổi già nên miệng bà rất cứng.

Vì vậy, bà cảm thấy nếu nói lời cảm ơn thì người khác cũng không biết tại sao, rất ngại ngùng cũng không tiện nói ra, nên bà chỉ có thể dùng một giọng điệu nghe có vẻ rất cứng rắn.

Nhưng thực ra trong lòng bà rất biết ơn người khác.

Đương nhiên rồi, Lâm Dương đều biết người già mà, ai cũng vậy

thôi, và cậu ấy cũng nhìn ra được rằng bà lão này chắc chắn là kiểu người miệng cứng nhưng lòng mềm.

Nếu không thì bà ấy đã không chịu đi cùng ta, đi cùng ai mà không tốt, tại sao lại muốn đi cùng ta và những người khác chứ?

Cho nên Lâm Dương cũng hiểu.

Bà lão nhìn ta tuy không nói gì, nhưng đối xử với ta không tệ, sẵn lòng giúp đỡ.

Ta và vài người khác từ biệt bà lão xong, lại lái xe trở về nơi ở.

Mấy người bọn ta cảm thấy chuyện hôm nay làm khá thuận lợi.

Tuy không có nhiều người đi, nhưng chuyện bàn bạc tiến triển rất nhanh, mấu chốt là cũng cảm thấy bà lão này là người tốt.

Nếu không phải người tốt, thì không thể tiếp tục nói chuyện, tiếp tục bàn bạc chuyện này, cuối cùng e rằng cũng không có kết quả.

"Đã vậy thì chúng ta đã bàn bạc xong xuôi mọi chuyện rồi, tối nay trên bàn ăn hãy nói chuyện thêm một chút, khi nào chúng ta sẽ đi nhé?

Nếu không có ý kiến gì lớn, dù sao tôi cũng nghĩ, càng sớm càng tốt, ừm, thứ Bảy hoặc Chủ Nhật tuần này đi, tuy bây giờ là thứ Tư, nhưng giữa chừng có rất nhiều thứ cần chuẩn bị." Nam Mộ Bạch nói với Lâm Dương như vậy để thương lượng.

Đương nhiên, Lâm Dương khẳng định cảm thấy thời gian không có vấn đề gì lớn.

Mấy người bọn ta đại khái đã bàn bạc xong xuôi vào buổi tối, nếu không có gì sai sót thì sẽ định vào thứ Bảy tuần này, mọi người chuẩn bị tập thể xuất phát.

Đương nhiên, những hạng mục chuẩn bị này, có những việc đặc biệt khác, thường thì Nam Mộ Bạch xử lý, cho nên sau khi ăn cơm

xong sớm thì mỗi người trở về phòng, phải nghỉ ngơi thật tốt, nhất định phải dưỡng đủ tinh thần.

Trước khi xuống đó, bây giờ ai cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không dưỡng đủ tinh thần thì sau khi xuống đó thể lực hoàn toàn không theo kịp, lần trước đã ăn một vố như vậy rồi.

Cứ tưởng nhiệm vụ bên dưới không có gì lớn, ai ngờ sau khi xuống đó mới phát hiện bên dưới hoàn toàn khác so với những nơi khác, càng nguy hiểm và hung hiểm hơn, cho nên lần này nhất định phải dưỡng đủ tinh thần, sau khi dưỡng tốt thể lực của mình thì mới có thể theo kịp mọi hoạt động.

Vào buổi tối, Nam Mộ Bạch cũng là lúc thư giãn nhất của nàng, mỗi lần vào thời điểm này, nàng đều không cần phải giả dạng thành con trai nữa.

Rồi nàng có thể thoải mái mặc những bộ đồ ngủ hơi nữ tính một chút, rồi thứ bó ngực kia cũng không đeo, nên ngực cũng sẽ hơi nhô ra một chút.

Cảm giác như vậy thì càng giống một cô gái hơn, khi nàng vừa ra ngoài vốn rất nhẹ nhõm và tự tại, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Dương thì nàng vô cùng kinh ngạc.

Nàng cũng sợ Lâm Dương phát hiện nàng là con gái, chỉ cần cậu ấy rời đi thì mỗi khoảnh khắc nàng cũng kinh hãi, cho nên nàng cảm thấy chuyện này có lẽ không thể giấu được nữa, cuối cùng nhỡ bị phát hiện thì đó là một chuyện vô cùng đáng sợ.

“Anh vào phòng tôi làm gì?

Lại còn không được sự đồng ý của tôi đã đi vào, thật là quá vô lễ rồi đó!

Mau ra ngoài cho tôi, anh không thấy tôi bây giờ rất bất tiện sao?”

Nam Mộ Bạch nói với chút tức giận, vì nàng cảm thấy chuyện này đã xâm phạm đến sự riêng tư của mình, bí mật của nàng vốn không thể để bất kỳ ai phát hiện.

Chương 442

Tuy không biết bây giờ Lâm Dương rốt cuộc có biết nàng là con gái hay không, nhưng nàng luôn cảm thấy bị nhìn như vậy là một chuyện vô cùng khó chịu.

Bởi vì Lâm Dương bây giờ vô cùng kinh ngạc, cứ nhìn chằm chằm vào nàng, cảm giác quét mắt từ trên xuống dưới như thể muốn nhìn thấu nàng vậy.

Vì vậy nàng đứng đó vô cùng không thoải mái, cứ như là người ngoài vậy, nàng bảo Lâm Dương mau chóng rời khỏi phòng nàng, nàng không thích người khác vô lễ như vậy.

"Được được được..." Lâm Dương thực ra cũng không biết, nhìn nhìn rồi ngẩn người ra, sau đó cứ ở đó không chịu đi, lại còn nhìn thấy người ta đi ra mà không rời đi.

Sau đó, Nam Mộ Bạch nói rồi Lâm Dương mới thấy ngại, mới biết mình cứ đứng đó nhìn chằm chằm, rồi khiến người ta xấu hổ, ta vội vàng đẩy Lâm Dương ra ngoài đứng.

Lúc đứng ở cửa, ta lại hồi tưởng lại cảnh vừa rồi nhìn thấy, tại sao vừa rồi ta lại cảm thấy Nam Mộ Bạch giống một cô gái đến thế nhỉ.

Ngực hình như cũng lớn hơn một chút, rồi sau khi tắm xong, làn da nhìn thấy, có đủ loại trạng thái, cảm giác không giống đàn ông lắm.

Ta cứ lặp đi lặp lại những suy nghĩ đó ở đó, rồi cứ đi đi lại lại ở cửa.

Nhưng ta vốn vừa định đi, lại nghĩ chắc chắn trong đó có chuyện gì đó, lại còn có thời gian chuẩn bị đồ đạc.

Nếu không hỏi rõ ràng đã đi như vậy thì cuối cùng sẽ không hay chút nào.

Ta ở cửa đi đi lại lại khoảng 15 phút, mới cảm thấy nếu người bên trong đã dọn dẹp gần xong rồi thì.

Bây giờ chắc không có vấn đề gì lớn nữa đâu, ta lại gõ cửa, xem Nam Mộ Bạch đã dọn dẹp xong chưa, lần này ta thật sự có chuyện.

"Cái đó, thực ra lần này tôi có chuyện muốn nói với anh, tôi đã bàn bạc về thời gian đi vào thứ Bảy, hoặc việc sắp xếp đồ đạc chuẩn bị cũng như việc mọi người tập hợp hoặc những chuyện tương tự.

Tôi đã bàn bạc tất cả rồi, nên để tôi nói với anh, nhưng tôi vừa rồi cứ nghĩ anh không có trong phòng nên đứng đợi, ai ngờ anh lại ở trong đó." "Cho nên thật sự là ngại quá, vậy bây giờ tôi có thể vào được không?

Tôi thật sự có chuyện, cho nên sau khi tôi nói rõ chuyện này với anh xong thì tôi sẽ đi, tuyệt đối không làm phiền, được không?

Hay là cứ để tôi vào nói rõ chuyện này trước, dù sao thì việc mọi người cùng ra ngoài vẫn quan trọng hơn một chút." Lâm Dương đứng ở cửa gõ cửa, sau đó tự mình nói, tuy không biết người bên trong có trả lời hay không, rồi có cho vào hay không.

Nhưng ta cảm thấy vẫn phải thử một lần, dù sao lần này không thể không có chuyện gì, rồi sau khi quay về mà mặt mũi bầm dập, nếu bị hỏi đã xảy ra chuyện gì thì ta cảm thấy còn xấu hổ hơn.

Vì vậy ta nghĩ, dù thế nào cũng phải vào nói rõ chuyện này với Nam Mộ Bạch, cũng phải hỏi rõ những chuyện vừa rồi mình nhìn thấy rốt cuộc là sao, vì ta đã đứng ở cửa đi lại nửa ngày rồi.

Rồi ta cũng đã suy nghĩ nửa ngày, sau khi suy nghĩ nửa ngày, ta cảm thấy chuyện này thực sự quá tò mò đối với ta, cho nên nhất định

phải biết.

Rốt cuộc tại sao Nam Mộ Bạch nhìn lại giống một cô gái đến thế, rồi cái cảm giác ngực nhô ra lúc đó, lẽ nào ta sẽ không đoán ra được chuyện đó sao?

Nếu đúng như vậy thì những nghi ngờ hoặc những chỗ ta cảm thấy không đúng, bây giờ hình như đều có thể liên kết lại, hình như đều trở nên suôn sẻ rồi.

Nói xong câu đó rồi nửa ngày sau, ta gõ cửa, rồi một phút sau lại gõ cửa, nhưng phát hiện người bên trong vẫn không có phản hồi.

Rồi vẫn không mở cửa cho ta, ta sợ rằng người bên trong không thể nào tức giận, nên hơi lo lắng, nhưng lại có chút cảm thấy nếu người bên trong thực sự không muốn thì.

Thôi bỏ đi, nếu không như vậy thì quá mạo hiểm, cứ thế mà đi vào thì ta thấy đó là một chuyện quá vô lễ.

Ta vừa định từ bỏ, vừa định đi thì xoay người lại, rồi đột nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, ta kinh ngạc quay đầu lại.

Quả nhiên phát hiện Nam Mộ Bạch trông y hệt như bình thường, nhưng lại có vẻ không giống lắm so với lúc vừa tắm xong, rồi Nam Mộ Bạch mời ta vào.

“Đã có chuyện thì thôi được rồi, nói những thứ đó cho tôi đi, rồi anh có thể đi.

Nhớ lần sau vào phòng tôi nhất định phải gõ cửa, rồi tuyệt đối đừng bao giờ mạo hiểm nữa, và tuyệt đối đừng tự ý vào đợi.

Nếu không có sự cho phép của tôi thì tuyệt đối không được vào, đây là một điều cấm kỵ, và cũng vì hôm nay ở cửa không có ai canh gác.” “Cho nên chuyện hôm nay tôi sẽ không trách anh, nhưng tôi hy vọng chuyện anh đã nhìn thấy tuyệt đối đừng nói ra ngoài.

Dù anh đã nhìn thấy gì, hoặc đã đoán được gì, tôi hy vọng tất cả đều không nói với người khác, cũng đừng nói cho người khác biết.

Tôi hy vọng đây là bí mật duy nhất giữa hai chúng ta." Nam Mộ Bạch nói bằng giọng cảnh cáo.

Lâm Dương không biết tại sao Nam Mộ Bạch lại bắt ta giữ bí mật chuyện vừa rồi.

Lẽ nào chuyện này là một bí mật của nàng?

Hay là một chuyện vô cùng quan trọng đối với nàng.

Vì vậy càng xác minh được phỏng đoán của ta.

Ta nghĩ đã thế thì làm luôn, ta nói tất cả những thông tin về thời gian, địa điểm đã sắp xếp và đồ đạc cần chuẩn bị cho Nam Mộ Bạch.

Nam Mộ Bạch bảo ta chuyện này tuyệt đối đừng lo lắng, cứ yên tâm đi.

"Những chuyện đó tôi đều đã lo liệu xong hết rồi, sắp xếp rất thỏa đáng.

Nếu có nhu cầu đặc biệt thì hãy nói sớm cho tôi." "Vì trong hai ngày tới tôi sẽ nhanh chóng nói hết những thứ này, nếu trước khi tôi chuẩn bị xong tất cả mọi thứ." "... mà anh không nói cho tôi biết thì những thứ đó sẽ không kịp nữa.

Cho nên nếu có thứ gì vô cùng quan trọng thì hãy nói sớm." "Thực ra tôi rất tò mò một chuyện, tôi muốn hỏi anh một chút về cái điều tôi đoán là thật hay giả.

Bây giờ tôi có một phỏng đoán rất phi thực tế, tôi cũng không biết rốt cuộc là thật hay giả, nhưng tôi cảm thấy nếu chuyện vừa rồi anh muốn tôi giữ bí mật thì tôi càng tin rằng chuyện này có lẽ là thật." "Khi tôi vừa nhìn thấy, cảm giác rất giống một cô gái, căn bản không

giống một cậu con trai.

Từ lời nói, cử chỉ hoặc trạng thái sau khi tắm của anh, và cả bộ ngực tôi nhìn thấy, nó nhô ra hơn một chút so với lúc bình thường tôi thấy.

Cho nên tôi cảm thấy hình như có gì đó không đúng." "Tôi vừa rồi đã suy nghĩ nửa ngày.

Nếu tôi không lầm thì lẽ nào anh là nữ giả nam trang, rồi vẫn luôn ở đó làm thiếu gia, và quản lý công việc gia tộc?

Nếu tôi đoán không sai thì tên khác của anh, đừng nói với tôi là Nam Uyển Nhi." Lâm Dương đã hỏi hết những phỏng đoán của mình, vì ta cảm thấy đã bảo ta giữ bí mật thì phải nói cho ta biết bí mật đó là gì thì mới có thể giữ được chứ.

Nếu không thì căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, như vậy thì không thể nói với người khác được.

Chương 443

Hoặc là nếu cứ giữ trong lòng thì chắc chắn sẽ tức chết.

Vì vậy Lâm Dương không phải là loại người sẽ giữ trong lòng chuyện gì, chắc chắn sẽ nói ra.

Nếu tò mò thì sẽ hỏi ra, là một người rất trực tiếp.

Đương nhiên rồi, Nam Uyển Nhi nghe xong cũng cảm thấy chuyện này có lẽ không thể giấu được nữa.

Nàng cảm thấy nếu không nói cho cậu ấy biết thì chuyện vừa rồi chắc chắn sẽ cứ luẩn quẩn trong đầu cậu ấy, nhỡ cậu ấy nói với người khác thì phải làm sao đây?

Vì vậy nàng cảm thấy đã là bí mật giữa hai người thì thực sự nên nói rõ chuyện này, nhưng đây cũng thực sự là một chuyện không thể nói với người khác.

Vì vậy nàng có chút vướng mắc, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lâm Dương thì nàng biết Lâm Dương chắc chắn đã đoán đúng rồi.

Vì vậy nàng cảm thấy chuyện này cũng chẳng sao, dù sao sau này phụ thân cũng định cho nàng trở lại thân phận con gái, chuẩn bị gả chồng cho nàng.

“Nếu anh đã hỏi tôi câu này thì thôi được rồi, ngồi xuống nói chuyện với tôi một chút đi.

Tôi có một câu chuyện rất dài để kể, cho nên nếu anh muốn nghe, chuyện này thật sự rất dài, vậy chúng ta cứ ngồi xuống từ từ mà nói nhé, đã vậy thì anh đã phát hiện ra bí mật này của tôi rồi.” Rồi hai người ngồi xuống, Nam Mộ Bạch chuẩn bị kể toàn bộ chuyện này cho

Lâm Dương nghe.

“Đúng vậy, tôi cảm thấy đúng như những gì anh nhìn thấy, tôi là một cô gái, tôi cũng chính là người đó, Nam Uyển Nhi đã đính hôn với anh.

Tôi chính là chị gái của người mà anh đang đóng giả đó, cũng là một nhân vật mà người khác không thường xuyên gặp phải.

Trong gia tộc tôi thực ra ít người biết, thông thường chỉ có người trong gia tộc tôi mới biết thôi.” “Đại khái sau khi hai gia tộc chúng tôi tuyệt giao, khoảng chừng hai năm, cha mẹ tôi vẫn luôn cố gắng, vì ông nội tôi muốn sinh một đứa con trai để kế thừa gia nghiệp.

Dù sao thì chuyện này là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nếu để một cô gái làm thì đương nhiên thực sự không thực tế lắm.” “Dù sao thì cha mẹ tôi đã cố gắng đủ mọi cách, nhưng không biết tại sao, mẹ tôi không thể mang thai.

Rồi một thời gian sau, mẹ tôi được chẩn đoán mắc bệnh ung thư, rồi không còn sống được bao lâu nữa.

Chuyện này cũng không còn khả năng và không còn thực tế nữa.

Thế là ông nội không còn cách nào, cuối cùng sau khi mẹ tôi mất thì ông đã cắt tóc tôi thành con trai và nuôi dưỡng tôi như một đứa con trai.” “Ông nội lúc đó đã nói với tôi rằng, kể từ khi mẹ mất, trong nhà không còn ai tên Nam Uyển Nhi nữa, sau này tôi chỉ có thể là chị gái của nó, một người em trai mới sinh, thay thế nó mà sống tiếp.

Cho nên tôi chỉ có thể như vậy, vẫn luôn sống với thân phận con trai.

Kể từ đó, ông nội bắt đầu huấn luyện và bồi dưỡng tôi.” “Tôi cho rằng tôi là người đầu tiên trong gia đình có con trai, rồi cũng vô cùng kiêu hãnh.

Dù sao thì tôi đã từ bỏ thân phận con gái, khiến cho mọi điều kiện của tôi đều ưu tú, cũng rất thích hợp, vì ông nội cũng rất quý trọng năng lực của tôi trong những hoạt động và công việc bên dưới đó, từ nhỏ đã rèn luyện tôi ở mọi phương diện." "Vì vậy tôi thực ra vẫn là một cô gái, và tôi chỉ là một cô gái được nuôi dưỡng như con trai mà thôi.

Nhưng tôi cảm thấy không sao cả, dù sao thì tôi đã làm con trai lâu như vậy rồi, tôi thực ra cũng cảm thấy khá thích hợp làm con gái, tính cách có bạn bè qua lại rồi." Nam Uyển Nhi nói xong, Lâm Dương cảm thấy thân thế của cô gái này thực sự rất đáng thương, từ nhỏ đã không thể mặc những chiếc váy đẹp.

Rồi cũng bị ông nội nuôi dưỡng thành một đứa con trai, lại còn phải huấn luyện trong khi nhìn những cô gái khác chơi đùa.

Rồi ông nội vẫn luôn bảo nàng phải đi làm những chuyện vô cùng nguy hiểm và đáng sợ.

Tuy có thể cảm nhận được một đứa trẻ bị huấn luyện từ nhỏ, lại còn là một cô bé gái, đối với những chuyện đó đều vô cùng đáng sợ, nhưng ông nội có lẽ vẫn luôn ép buộc nàng phải đi.

Nam Uyển Nhi phát hiện sau khi nói xong chuyện này với Lâm Dương thì cậu ấy đều ngây người ra, tuy không biết Lâm Dương rốt cuộc đang nghĩ gì, nhưng nhìn dáng vẻ cậu ấy lo lắng.

Cho nên nàng cũng cảm thấy nói nhiều như vậy cũng không tốt lắm, dù sao thì Lâm Dương là một cậu con trai, chắc chắn không thể hiểu được cái tâm trạng bất lực khi lớn lên từ nhỏ như vậy, nàng nói vậy thực ra cũng không phải để lấy lòng thương hại của cậu ấy.

"Tôi nói chuyện này không phải để anh thương hại tôi, tôi chỉ kể cho anh nghe một trải nghiệm thôi.

Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, cho nên tôi không cảm thấy có chuyện gì như vậy cả.

Anh xem tôi nói với anh những chuyện như vậy, không phải cũng thấy rất nhẹ nhàng, rất thoải mái sao!" Nam Uyển Nhi nói.

"Đúng vậy, tôi nghe về hoàn cảnh của anh nhưng lại không khỏi có chút lo lắng, cũng có chút đau lòng.

Nhưng đã như vậy thì chắc chắn anh có một cách sống của riêng mình.

Cho nên tôi cảm thấy sau này tôi có lẽ sẽ đối xử tốt với anh hơn một chút, dù sao bây giờ tôi đã biết anh là con gái rồi, không thể đối xử tùy tiện như vậy nữa." "Chuyện này đã tôi nghe rồi, anh cứ yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giữ bí mật cho anh, tuyệt đối đừng lo lắng.

Rồi chuyện này tôi đã rõ trong lòng, tôi biết phải đối xử với anh thế nào là tốt hơn.

Tôi cũng đã hiểu rồi, sau này, chỉ cần anh không nói, tôi sẽ không nói cho tất cả mọi người biết, quyền quyết định chuyện này hoàn toàn là của anh." Lâm Dương cam đoan với Nam Uyển Nhi, khẳng định sẽ không nói chuyện này cho người khác biết.

"Thực ra anh cũng không cần như vậy, cứ đối xử với tôi như anh vẫn đối xử với tôi, không cần nghĩ tôi là con gái mà khác đi.

Lúc đó quan hệ chúng ta cũng tốt như vậy mà.

Điều quan trọng là, thực ra tôi sợ, nếu bị người khác phát hiện thì sao, nhỡ thái độ của họ đối với tôi thay đổi." "Cho nên tôi nói chuyện này cho anh biết, chỉ vì tôi cảm thấy, đã bảo anh giúp tôi giữ bí mật thì anh nên có một trách nhiệm, hoặc nên có một quyền lợi, là biết rõ chuyện này rốt cuộc là sao.

Cho nên tôi mới nói, chứ anh đừng nghĩ chuyện này là một gánh

nặng rất lớn đối với anh, hoặc là vì tôi mà anh đau lòng lắm." Nam Uyển Nhi thực ra sợ nhất là tình bạn giữa nàng và Lâm Dương, nghe xong như vậy, mối quan hệ giữa hai người sẽ có một chút thay đổi, không tốt lắm.

Bởi vì nàng rất muốn hai người cứ thế mà tiếp tục tốt đẹp, thực ra làm bạn là đủ rồi.

Nếu không thể có một chỗ đứng bên cạnh Lâm Dương thì nàng cũng sẵn lòng, vẫn luôn coi Lâm Dương như một người bạn tốt mà đối xử, vui vẻ.

"Thực ra cũng đúng là như vậy, nhưng dù sao cũng là con gái thì là con gái, phải được đối xử tốt hơn một chút.

Tuy hoàn cảnh của anh không tốt đến thế, tôi biết anh cũng không quá quan tâm đến chuyện này, nhưng tôi cảm thấy dù sao thì, sau này tôi dù gì cũng sẽ chú ý một chút, anh cũng đừng lo lắng." Lâm Dương nói với Nam Uyển Nhi như vậy, thấy nàng không nói gì.

Rồi Nam Uyển Nhi không nói gì nữa, cảm thấy không sao cả, cứ thế đi vậy.

Dù sao Lâm Dương đã biết bí mật của nàng, miễn là không nói cho người khác biết là được.

Dù sao chuyện này đối với nàng là một chuyện vô cùng quan trọng, nàng cũng không hy vọng người khác biết, nếu người khác biết thì nàng sẽ vô cùng sợ hãi.

Và đây cũng là một bí mật trong gia tộc, tuy gia tộc cảm thấy chuyện này là một chuyện đáng xấu hổ mà mọi người đều không muốn nhắc đến, nhưng đối với ông nội hoặc gia đình nàng, đều vô cùng kiêu hãnh.

Rồi Nam Uyển Nhi nói với ta đừng nghĩ nhiều nữa.

Chương 444

Khi ta trở về phòng của mình, Thiên Chân phát hiện ra rằng, ta đã ra ngoài một lát, cảm giác lúc ta quay về tâm trạng trở nên sa sút.

Rồi ta cứ buồn bã không vui, như thể có chuyện gì đè nặng, như thể đã biết được chuyện gì đó.

Dù sao thì ta cảm thấy cậu ấy rất không ổn, rồi hỏi Lâm Dương rốt cuộc là sao.

“Lâm Dương, có chuyện gì vậy?

Tôi cảm thấy cậu ra ngoài một lát trông khá mệt mỏi, cảm thấy, không biết tại sao, tôi cảm thấy như thể trong lòng cậu đang chất chứa chuyện gì đó.

Vốn dĩ ra ngoài vui vẻ mà, ra ngoài một lúc khá lâu rồi, tôi không biết hai người có nói chuyện gì khác không, cảm giác hai người nói chuyện khá lâu rồi.” Lâm Dương nghe Thiên Chân hỏi như vậy liền lập tức tỉnh táo lại, cũng không còn nghĩ đến chuyện vừa rồi nữa, vì nghe Thiên Chân hình như đang nghi ngờ hai người nói chuyện khác, ta liền lập tức trả lời.

“Không không, tôi có lẽ đã nói chuyện khác mà.

Cứ yên tâm đi, khi tôi đến đó đã nói với anh ấy rồi, chúng ta cần một ít thời gian và một số trang bị.

Dù sao thì lúc đó anh ấy nói nếu chúng ta cần đồ đạc thì phải nhanh chóng, trong hai ngày tới sẽ chuẩn bị rồi.

Hy vọng chúng ta hãy nhanh chóng nói với anh ấy trước khi chuẩn bị xong.” “Vì tôi rất sợ không kịp thời gian, nếu không kịp thời gian thì đồ đạc chuẩn bị cũng không kịp, rồi lúc đó nếu chuẩn bị không đầy

đủ thì chúng ta có lẽ cũng không dùng được những thứ tốt như vậy.

Cho nên anh ấy bảo tôi nhanh chóng hỏi một chút, nếu không có gì thì thôi, những cái khác cũng không có gì, chỉ nói chuyện phiếm một lát thôi." "Dù sao thì những thứ nói chuyện đều không quan trọng, ví dụ như chuyện gia đình hay những tình huống, đồ đạc gì đó, dù sao cũng không có gì, chỉ còn lại một ít đồ thôi." Lâm Dương lừa dối như vậy, Thiên Chân vốn dĩ cũng không hỏi chuyện này một cách quá nghiêm túc, lại thấy Lâm Dương không vui như vậy, rồi tiện miệng hỏi một câu rốt cuộc là tình hình thế nào thôi.

Bây giờ Lâm Dương nói đang thiếu đồ đạc ở đâu đó, rồi tinh thần và sự chú ý của cậu ấy liền bị chuyển hướng, chuyển sang chỗ đồ đạc cần thiết.

Sau khi Lâm Dương lừa dối xong thì ta nhẹ nhõm thở phào một hơi, may mà chuyện này đã lừa dối được, nhỡ bị phát hiện thì gay rồi.

Lâm Dương bây giờ biết một bí mật vô cùng lớn, ta cảm thấy chuyện này không biết có giữ được không, vì ta nghĩ nếu giấu tất cả mọi người thì.

Chuyện như vậy là một chuyện rất không tốt, không thể nói với bạn bè, nhưng đã hứa với người khác rồi thì nhất định phải giữ bí mật này.

Nếu là bí mật vô cùng quan trọng của người khác thì chắc chắn sẽ luôn tuân thủ, nhưng nghe người khác đang nghi ngờ thì ta sẽ có chút lo lắng.

Chuyện này cuối cùng nhỡ bị người khác biết thì sao?

Bây giờ thật sự khiến ta vô cùng khó chịu.

"Tôi đi tìm hơi lâu một chút, chẳng qua là vì tôi đã bàn bạc chuyện khác rồi, cũng không có chuyện gì lớn cả, ví dụ như chuyện gia đình

anh ấy, hoặc chị gái anh ấy, những chuyện khác tôi đều có hỏi một chút, vì tôi phải quan tâm người ta mà, chẳng qua cuối cùng cũng không có gì.” Lâm Dương cảm thấy mọi người đối với chuyện của cậu ấy cũng khá tò mò, cũng không biết có nên tò mò thêm một chút nữa không, không cảm thấy chuyện này đối với ta có thể chấp nhận được.

Bạn bè quan tâm như vậy, tuyệt đối không thể nổi nóng với họ, nếu nổi nóng với họ thì họ sẽ biết chuyện này làm rất không đơn thuần.

Rồi cũng không hiểu tại sao lại phải tức giận, cho nên ta cảm thấy chuyện này chắc chắn có gì mờ ám, rồi ta cảm thấy làm như vậy thì.

Thực ra vừa vặn tốt, sau khi giải thích như vậy, mọi người căn bản không để tâm, chuyện vừa rồi cũng không để tâm, cuối cùng bây giờ mọi người căn bản không để ý.

“Khi không có ở đây thì cứ thu dọn đại khái đồ đạc cho tôi, không cần thu dọn hết đâu.

Nếu có đồ nào chưa thu dọn xong thì cứ xem trước, cuối cùng đến ngày đó chúng ta thu dọn cũng được, dù sao thì tuyệt đối đừng quên mang đồ mới là quan trọng nhất.” Mọi người đều đặc biệt tốt bụng nhắc nhở Lâm Dương, đồ đạc tuyệt đối đừng quên mang, bởi vì nếu không mang đồ, không mang trang bị hoặc không mang những vật dụng thiết yếu của mình.

Sau khi xuống đó sẽ là một chuyện vô cùng khó xử, hoặc một chuyện vô cùng không hay, đối với họ, cho nên bình thường thì họ rất.

Họ sẽ nhắc nhở lẫn nhau, rồi nếu trước khi xuống đó, những chuyện này đối với họ đều là một ẩn số.

Cho nên họ đều sẽ cố gắng hết sức sắp xếp mọi chuyện, hoặc sau

khi nhắc nhở lẫn nhau, rồi mới làm những chuyện khác.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, rồi đến ngày thứ hai ta lại đến nơi bà lão ở, nhìn thấy bà lão quả nhiên đang chờ ở đó.

Ta đã quyết định, khi nào sẽ đi, ta vội vàng đến đó nói với bà lão, lúc đó chuẩn bị đi vào thứ Bảy.

Rồi bà lão nói, thời gian này thực ra khá gấp gáp đối với bà, bà chuẩn bị một khoảng thời gian, dù thế nào lúc đó cũng phải nhanh chóng đi tìm con trai mình.

Rồi bà ấy ở cùng con trai một thời gian, nếu không thì e rằng sẽ không còn cơ hội hoặc không còn thời gian để ở cùng con trai mình nữa.

"Bà lão ơi, bà thấy thời gian này có thích hợp không?

Thời gian cháu định hoặc cách này, đối với bà có gì xung đột không, hoặc có chỗ nào thời gian không thích hợp không, cháu đều có thể điều chỉnh, bà cứ yên tâm đi.

Chuyện này đối với cháu không phải chuyện lớn, cũng không phải chuyện đặc biệt khó làm." "Điều quan trọng nhất là, nếu chuyện này phù hợp với nhu cầu của bà, đương nhiên cháu sẽ rất vui.

Vì nếu mọi người cùng đi, cháu sẽ chăm sóc lẫn nhau.

Nếu bà trở thành một thành viên của nhóm cháu, bà sẽ biết không khí giữa chúng cháu rất tốt, mọi người đều chăm sóc lẫn nhau." Lâm Dương khi quyết định chuyện này, khi nói chuyện với bà lão, đương nhiên đã nói hết mọi chuyện với bà lão, rất cố gắng tìm kiếm ý kiến của bà ấy.

Cũng hỏi chuyện này rốt cuộc có thích hợp không, vì ta cảm thấy đã muốn mọi chuyện đều thích hợp thì nên để mọi người đều đưa ra ý kiến của mình.

Nếu không thì ta chỉ sẽ cảm thấy chuyện mình làm không đặc biệt tốt.

Đương nhiên rồi, bà lão sẽ không có ý kiến gì lớn, bà lão chỉ sẽ cảm thấy.

Thực ra chuyện này làm rất tốt, cũng không cảm thấy chuyện này đối với bà thật sự quá gấp gáp thời gian hoặc gì đó, cảm thấy hoàn toàn có thể vừa vặn, cũng không cảm thấy rốt cuộc sẽ có chuyện gì.

"Vậy đã như vậy thì chúng ta vào thứ Bảy lúc 8 giờ sáng tại cái hang đó không gặp không về nhé.

Mấy người chúng cháu sẽ trực tiếp tập hợp ở đó, hoặc nếu có nhu cầu thì cháu cũng có thể đến đón bà.

Chuyện này đều rất tùy ý, tùy bà thôi, vì cháu nghĩ lúc đó bà có lẽ sẽ không đặc biệt thích mấy người chúng cháu, cho nên cháu sợ." "Không sao đâu, lúc đó ta sẽ tự mình đi đến, ta cũng không để các cháu đón ta, ta tự mình đi là được.

Đối với ta, chuyện này là chuyện nhỏ, ta có thể làm được, thành ra cứ yên tâm đi.

Tuy ta có hơi lớn tuổi rồi, nhưng cái xương già này làm một chút chuyện nhỏ, nếu không làm được thì thật sự là già không còn làm được gì nữa rồi." Lâm Dương và bà lão nói chuyện, rồi ta yên tâm bàn giao xong xuôi mọi chuyện, sau đó lái xe đi, không quay về, trên đường về nhà thì chờ đợi.

Lần này Nam Mộ Bạch không đi cùng ta, rồi ta nhìn thấy Nam Mộ Bạch, đợi đến khi nhìn thấy cô ấy, ta cảm thấy cảm xúc lẫn lộn, cũng không biết rốt cuộc nên làm gì.

Có lẽ vì biết thân phận thật của cô ấy, cho nên ta cảm thấy cô ấy vô cùng không đơn giản, rồi cũng cảm thấy người này vô cùng đáng

thương, cho nên đối xử với cô ấy cảm giác càng ngày càng giống.

Chương 445

Mối quan hệ giữa hai người khá tốt, ta cũng không biết lúc nào phát hiện những dấu hiệu đó, hóa ra bây giờ đều là thật.

Nhìn người phụ nữ này thật sự không đơn giản.

Nếu có thể giấu được lâu như vậy thì thật sự rất lợi hại, một mặt khác ta cũng cảm thấy Nam Mộ Bạch thực ra cũng vô cùng bi ai, vì Lâm Dương cảm thấy đối với cô ấy, chuyện này chắc chắn rất khó khăn.

Nam Mộ Bạch thấy Lâm Dương nhìn mình như vậy xong thì biết cậu con trai này trong lòng đang nghĩ gì, vốn dĩ lúc mới gặp Lâm Dương thì không biết, hóa ra cậu ta lại là một người ưu tư, thiếu quyết đoán.

Sau khi biết chuyện này lại cứ mãi đắn đo, sau khi gặp nàng thì biểu cảm đều không đúng nữa, và thái độ đối xử với nàng cũng hoàn toàn khác, có được không chứ.

Nàng vô cùng sợ những người khác nếu phát hiện ra sự thay đổi này của Lâm Dương, và thái độ, ánh mắt như vậy thì phải làm sao đây?

Rồi Nam Mộ Bạch nhân lúc mọi người không để ý thì kéo ta.

Nàng kéo ta vào phòng nàng, có chuyện muốn nói chuyện với ta một chút, rồi Lâm Dương thuận theo ý nàng mà quay lại phòng nàng.

“Anh rốt cuộc là sao vậy?

Không phải anh đã đồng ý với tôi là tuyệt đối không nói chuyện này cho người khác nghe sao?

Nhưng bây giờ anh nhìn xem biểu cảm của mình đi, có thể kiểm

soát và quản lý biểu cảm của mình không?

Bây giờ anh cứ như đang nói cho tất cả mọi người biết rằng giữa hai chúng ta hình như có chút bí mật, rồi khiến người khác phải hỏi vậy." "Chuyện này có thể kiểm soát và quản lý được không?

Dù sao thì chuyện này cũng không thể nói cho người khác biết được, nhưng tôi cảm thấy bây giờ biểu cảm của anh cứ như đang nói cho người khác biết rằng tôi có chỗ không giống người thường, rồi thân phận của tôi kỳ lạ, rồi anh hình như đã biết được gì đó.

Tôi thấy như vậy không tốt đâu." Nam Mộ Bạch đưa ra yêu cầu như vậy với Lâm Dương, lúc đó Lâm Dương mới biết, gần đây không phải là một lúc mà có lẽ là một thời điểm nào đó, vừa rồi khi Nam Mộ Bạch nhìn mình thì Lâm Dương vẫn luôn có loại biểu cảm và ánh mắt đó.

Tuy Lâm Dương không cảm thấy có gì không đúng, nhưng khiến mọi người những người không rõ nguyên do và cũng không biết sự thật, cảm thấy chuyện này chắc chắn rất kỳ lạ.

Cũng không biết giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rồi Lâm Dương nghĩ, vừa rồi quả thực có vài chỗ mình làm hình như không đúng.

Rồi cậu ấy chỉnh lý lại suy nghĩ và tư duy của mình, cảm thấy thực sự cần phải thay đổi một loại tâm trạng, nếu không thì đối với những chuyện này đối với cậu ấy là một đả kích khá lớn.

Hoặc là đối với cách giải quyết sẽ có một số tác động khá lớn, vì Lâm Dương cảm thấy Nam Mộ Bạch thực sự quá đáng thương, vô cùng đồng tình.

"Xin lỗi, tôi vừa rồi thật sự một chút cũng không cảm giác được, cũng không thấy chuyện này đối với tôi có chỗ nào không phù hợp.

Nhưng anh nói như vậy xong thì tôi mới cảm thấy hình như có vài chỗ hơi không ổn.

Đã như vậy thì tôi sẽ cố gắng sửa đổi, dù sao thì chuyện này nếu làm phiền anh thì thực ra không tốt đâu." "Yên tâm đi, chuyện này chỉ cần anh không nói thì là bí mật giữa hai chúng ta.

Chuyện này nếu tôi nói cho người khác biết thì là một chuyện vô cùng thiếu đạo đức.

Nếu anh có thể tin tưởng tôi, rồi cảm thấy nhân phẩm của tôi ổn thì hãy tin tôi, tôi cảm thấy chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết đâu." Lâm Dương trong phòng cam đoan với Nam Mộ Bạch, tuyệt đối sẽ không nói chuyện này ra ngoài.

Nam Mộ Bạch lúc đầu đương nhiên rất tin tưởng, nhưng nhìn dáng vẻ Lâm Dương bây giờ thì không biết phải làm sao.

Nàng cũng không biết rốt cuộc có nên tiếp tục tin tưởng hay không, nhưng cũng không có cách nào khác, nàng chỉ có thể tin tưởng người này.

Đối với Lâm Dương, thực ra ấn tượng của nàng về cậu ấy rất tốt.

Nàng cũng vô cùng tin tưởng Lâm Dương có thể làm tốt chuyện này, và cảm thấy nếu nói chuyện này cho Lâm Dương biết thì Lâm Dương chắc chắn sẽ là một người rất có đạo đức hoặc giúp nàng giữ bí mật, đều hiểu rõ.

Chẳng qua nàng cảm thấy phản ứng của Lâm Dương thực sự quá kỳ lạ, rồi không ngờ lại biến thành dáng vẻ này, có chút hơi quá rõ ràng rồi, cho nên bây giờ nàng có chút hối hận.

"Đã thân thiết như vậy rồi, vậy tôi chỉ có thể vô điều kiện tin tưởng anh một lần nữa.

Nhưng tôi hy vọng lần này anh tuyệt đối đừng làm tôi thất vọng,

đừng khiến tôi cảm thấy chuyện tôi tin tưởng anh tuyệt đối bị lộ.

Dù sao đối với tôi đây là một chuyện vô cùng trọng đại, anh cũng có thể hiểu, nó có ý nghĩa quan trọng đến nhường nào đối với tôi." Nam Mộ Bạch vì vô cùng lo lắng, cho nên đã nhiều lần nhấn mạnh chuyện này với Lâm Dương.

"Yên tâm đi, những chuyện này tôi đều biết hết, nhưng tôi không kiểm soát được biểu cảm của mình.

Tiếp theo đây tôi sẽ cố gắng điều chỉnh, nỗ lực thích ứng với thân phận hiện tại, và nỗ lực thích ứng với sự chuyển biến giữa thân phận hiện tại và thân phận thật.

Yên tâm đi, diễn xuất của tôi nhất định sẽ ngày càng tốt hơn, trình độ lừa gạt người khác cũng sẽ nâng cao." Nam Mộ Bạch nghe Lâm Dương nói như vậy xong thì bật cười, vì nàng cảm thấy người này thực sự quá thú vị, nói chuyện cứ như vô tình nói đùa vậy.

Nhưng biểu cảm của cậu ấy lại nghiêm túc đến thế, cho nên rất thú vị.

Nam Mộ Bạch cũng không biết tại sao mình lại thích một người ngốc nghếch như vậy.

Rồi còn không biết diễn xuất hay lừa người khác nữa, chỉ biết có lẽ giữa hai người có một loại từ trường đặc biệt nào đó, không biết rốt cuộc từ lúc nào bắt đầu.

Rồi giữa hai người có sự ăn ý hoặc cảm giác như vậy, nàng cũng hy vọng loại cảm giác này sẽ từ từ duy trì, nhưng kể từ khi biết cậu ấy là con gái thì không còn cách nào nữa.

Nhưng bây giờ Lâm Dương đã biết nàng là con gái, nếu để cậu ấy chọn lựa giữa nàng và A Ninh thì cũng không biết Lâm Dương rốt cuộc sẽ chọn ai, cho nên Nam Mộ Bạch bắt đầu suy nghĩ chuyện này.

“Đã như vậy thì không có chuyện gì khác anh đi trước đi, hôm nay chúng ta cố gắng đừng gặp mặt, một khoảng thời gian này đều đừng gặp mặt nữa, nếu không thì tôi cảm thấy chuyện này nếu bị người khác nhìn ra thì là một chuyện vô cùng tồi tệ.

Buổi trưa thì phải ăn cơm chứ, không phải cũng không thể không gặp mặt sao.” Nam Mộ Bạch vốn định thông qua việc giảm số lần gặp mặt giữa hai người, có lẽ đối với chuyện này, rồi từ từ sẽ không còn nhạy cảm đến thế, cũng sẽ không còn nhiều suy nghĩ như vậy nữa.

Cho nên nàng cũng có thể sẽ không có phản ứng lớn như vậy sau khi nhìn thấy, nhưng Lâm Dương nói chuyện này căn bản không thể làm được, cũng là một chuyện không thực tế.

“Nếu đã như vậy thì khoảng thời gian này chúng ta hãy cố gắng chấp nhận một thân phận mới của đối phương đi.

Dù sao thì giữa hai chúng ta có một chút duyên phận, nếu thật sự muốn tìm hiểu sâu thì lúc nhỏ quan hệ chúng ta cũng tốt như vậy mà, chẳng qua tất cả đều không còn ấn tượng nữa thôi.” Nam Mộ Bạch và Lâm Dương đang nói chuyện trong phòng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài Bàn Tử và Thiên Chân, hai người đang gọi hai người họ ra ăn cơm.

Không biết rốt cuộc là sao mà họ biết được, hai người họ đang ở trong phòng của mình, nhưng chắc không phải người khác nói cho, chắc là dọa người ta nói.

Vì vậy hai người họ chỉ có thể đi ra ngoài, rồi cuộc nói chuyện cũng dừng lại ở đó.

Đương nhiên rồi, Nam Mộ Bạch khá hưởng thụ khoảng thời gian ở riêng với Lâm Dương.

Chương 446

Bởi vì nàng cảm thấy trong khoảng thời gian đó chỉ có hai người, rồi nói chuyện cũng vô cùng thoải mái, bí mật của nàng cũng bị Lâm Dương biết, tuy sau khi bị biết.

Nhưng nàng cũng cảm thấy loại bí mật này được người thân cận biết thì thực ra cũng không sao cả, cho nên cũng không lo lắng, nhưng chỉ có hôm nay khi nhìn Lâm Dương thì nàng thực sự có chút lo lắng.

Nàng vội vàng gạt bỏ đi nỗi lo lắng của mình, cảm thấy chuyện này đã nói cho người khác biết rồi thì rõ ràng là đã lựa chọn tin tưởng người đó, nhưng như vậy thì phải tin tưởng vô điều kiện.

Cho nên nàng vội vàng gạt bỏ đi những lo lắng của mình, rồi người bên ngoài vẫn luôn gọi ăn cơm, tuy là một chuyện phá vỡ phong cảnh, nhưng hai người họ thực sự đều đói rồi, nghe xong câu đó, rồi hai người đẩy cửa đi ra ngoài.

“Hai cậu làm sao vậy?

Bây giờ hình như giữa hai cậu lời thì thầm càng ngày càng nhiều, quan hệ cũng ngày càng tốt.

Không biết còn tưởng hai người thân thiết đến mức nào nữa, lúc nào cũng muốn ở bên nhau, đến cả lúc này mà còn dám đóng cửa, rồi lén lút nói chuyện sau lưng tôi.

Hay là hai cậu nói với tôi đi.” “Hay là tôi tính toán để hai cậu không ăn cơm, trực tiếp để hai cậu ở trong đó, cứ thế mà nói chuyện.

Cũng không biết rõ ràng là một đống người cùng đi, ai ngờ hai cậu lại giao lưu tốt đến vậy, hai cậu dạo này không phải là kết bái huynh đệ đó chứ, hoặc là thật sự chuẩn bị làm con rể nhà người ta rồi đó.”

Bàn Tử nói vậy.

Nhưng Lâm Dương nghe những lời này thì sẽ cảm thấy có chút.

Bởi vì lúc đó cậu ấy vốn không biết Nam Mộ Bạch là con gái, cho nên căn bản sẽ không lo lắng những chuyện như vậy.

Nếu người khác nói đùa thì cậu ấy cũng cảm thấy dù sao cũng không sao, cứ thế mà cười một cái.

Nhưng bây giờ đã biết người ta là con gái rồi.

Rồi chuyện này có lẽ nếu thật sự không xử lý tốt thì sau khi biến thành thật sẽ cảm thấy khá lo lắng, cũng cảm thấy người ta cũng là con gái thì.

Vì danh dự của nàng cũng không nên nói như vậy, cho nên cảm thấy chuyện như vậy là một chuyện vô cùng không hay, vì vậy giữa hai người họ khá khó xử.

Sau khi nghe những lời như vậy thì Lâm Dương không có cách nào để phản bác, cũng không thể vui vẻ nói đùa, ta cảm thấy Thiên Chân càng lúc càng cảm thấy không ổn mà hỏi.

“Hai cậu làm sao vậy?

Bình thường những chuyện như vậy, người ta là đại thiếu gia không hòa nhập với mấy người bọn tôi thì tôi cũng hiểu, ai ngờ Lâm Dương bây giờ cũng có vẻ mặt khá lớn đó nha, tôi nói đùa với cậu ấy, vậy mà cậu ấy không đáp lại tôi.

Tôi cảm thấy có gì đó không đúng, tôi cũng không biết tại sao, dù sao thì cảm thấy rất khó chịu.” “Hoàn toàn không giống nữa rồi, tuy tôi cảm thấy hình như giữa chừng có chuyện gì đó xảy ra, nhưng tôi cũng cảm thấy chuyện này có lẽ tôi cũng không đặc biệt biết.

Cho nên tôi cảm thấy giữa hai cậu không phải có chuyện gì đó

chưa nói cho tôi biết sao?

Tại sao tôi cảm thấy không khí giữa hai người hoặc khi tôi nói đùa lại khó xử đến vậy chứ?" Thiên Chân cảm thấy mình thực ra khá tinh tế, đối với những chuyện như vậy thật sự rất nhạy cảm, nếu bạn bè có chỗ nào cảm thấy không thoải mái thì.

Có những lúc thực sự đều có thể cảm nhận ra ngay lập tức, cho nên Thiên Chân cũng không biết rốt cuộc sẽ là chuyện gì, rồi hai người họ lại biến thành như vậy, cũng không biết hai người họ ngay cả với mình cũng không nói chuyện.

Rồi chuyện này rốt cuộc có chỗ nào khó xử, chuyện của hai người đàn ông đó tôi sẽ không thành sự thật đâu, chị gái của anh ấy cảm giác một đời cũng sẽ không quay về nữa, lúc đó đều không có tin tức.

Nếu hỏi thì cũng không có tin tức, cũng không biết rốt cuộc trông như thế nào, thực ra khá tò mò, nhưng nhìn phản ứng của hai người như vậy thì cảm giác chuyện này đã bị đoán trúng rồi.

Cho nên cảm giác không thoải mái hoặc khó chịu nằm ở chỗ đó, nhưng hai người kia lại không trả lời, ta cứ như đấm vào bông vậy, căn bản không nhận được phản ứng.

Ai ngờ lúc đó Lâm Dương cảm thấy không thể nghe tiếp được nữa, ta liền nói.

"Đừng có nói lung tung chuyện này nữa, nếu không có chuyện gì thì cứ nói lung tung, lúc đó tôi có thể kiện cậu tội phỉ báng đó.

Chuyện này hoàn toàn không đúng, tất cả đều là lừa người khác.

Tôi cảm thấy, nếu cậu cứ nói linh tinh như vậy nữa thì, nhỡ người khác nghe thấy không thoải mái thì sao, cho nên lần sau đừng nói những lời như vậy trước mặt tôi." "À, chị gái của Nam Uyển Nhi người ta, có lẽ nghe thấy sẽ thoải mái sao?

Tuyệt đối đừng nói đùa chuyện tôi sau này kết hôn với cô ấy nữa.

Tôi cảm thấy như vậy là vô cùng bất kính với người khác.

Tôi cảm thấy những lời nói như vậy của chúng ta, thực ra đều có mức độ." Lâm Dương đột nhiên nói rất nghiêm túc, khiến Bàn Tử và Thiên Chân đều giật mình, Nam Mộ Bạch bên cạnh cũng cảm thấy không hiểu sao, mọi chuyện đã tốt đẹp rồi, nhưng bây giờ lại có cảm giác kỳ lạ đến thế, thực ra sớm biết không nên không nói ra, nếu không thì bây giờ cũng sẽ không có nhiều chuyện khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ như vậy.

"Ừm, chuyện này thì, dù sao thì đúng là không tốt lắm, nhưng tôi cảm thấy không sao, thỉnh thoảng nói đùa một chút cũng không sao cả.

Lâm Dương hôm nay thực sự quá nhạy cảm rồi đó, ha ha ha ha." Nam Mộ Bạch cảm thấy không khí mọi người vô cùng khó xử xong thì cười một tiếng, làm dịu không khí cho mọi người.

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Đương nhiên, Thiên Chân và Bàn Tử không hề biết dạo gần đây Lâm Dương đã gặp chuyện gì.

Tuy họ không biết rõ nhưng lại kiêng kỵ nói chuyện riêng của đàn ông.

Nhưng thấy thái độ nghiêm túc của Lâm Dương gần đây, cảm giác như những chuyện đó đều thành sự thật, họ cũng bắt đầu có chút lo lắng và chuẩn bị cho những chuyện tương tự.

Tốt hơn hết là nên ít đi một chút, vì thấy phản ứng của bạn bè lớn như vậy thì không hay chút nào.

Còn Lâm Dương và Nam Mộ Bạch, hai người họ quyết định sau này sẽ là những người bạn tốt, đặt xuống những rào cản về thân phận trong mối quan hệ.

Tuy Nam Mộ Bạch thích Lâm Dương, nhưng Lâm Dương không hề hay biết, cậu cũng hy vọng hai người sẽ đối xử với nhau chân thành hơn.

Đến tối khi ăn cơm, họ chuẩn bị thảo luận xem lần này sẽ có mấy người cùng xuống.

“Ta nói cho mọi người một chuyện này, ngoài chúng ta ra thì A Ninh cũng rất muốn đi.

Thế nên ta quyết định đưa cô ấy theo.

Dù sao thì cô ấy cũng là người của tổ chức đó, nhưng cũng có kinh nghiệm, lần này cũng là cô ấy tìm ta mà.

Vậy nên ta nghĩ cũng được đấy chứ.” Lâm Dương đột nhiên nói với mọi người.

Mọi người đang ăn cơm thì biểu cảm không đúng lắm, dường như ai cũng khá kinh ngạc về chuyện này, nhưng lại không hoàn toàn đồng ý.

Chương 447

“Lâm Dương, ta thấy chuyện này thật sự rất nguy hiểm.

Sau khi chúng ta đưa một cô gái xuống, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Vậy nên ta nghĩ cậu nên suy nghĩ kỹ lại đi.

Bởi vì chúng ta đã có một bà lão, một người lớn tuổi hơn, vậy nên ta nghĩ an toàn là trên hết.” Tiểu Ca đột nhiên nói với Lâm Dương, anh ấy cũng không hề tán thành quyết định này.

“Thế thì sao?

Chúng ta đã đưa nhiều cô gái xuống rồi mà.

Chẳng phải Văn Cẩm vẫn luôn đi cùng chúng ta đó sao, đến đó lại như cái đuôi sao?

Hơn nữa, bà lão đó cũng nhanh nhẹn lắm chứ, A Ninh thì có võ công, đâu phải đi theo vô dụng đâu.” Lâm Dương nghe vậy, suýt chút nữa đã lỡ miệng nói ra chuyện Nam Mộ Bạch cũng là con gái theo cùng.

Nam Mộ Bạch nghe xong thì sợ hãi vô cùng.

Một người đàn ông vậy mà vì muốn bảo vệ A Ninh, lại đưa A Ninh xuống, còn suýt chút nữa nói toẹt ra thân phận của y, điều đó khiến y giật mình thon thót.

Y cảm thấy người con trai này không còn đáng tin cậy nữa, trong lòng có chút khó chịu.

“Bởi vì Văn Cẩm đã ở cùng chúng ta lâu rồi, quả thực cô ấy cũng có võ công khá tốt.

Ta cũng thừa nhận A Ninh có võ công, nhưng nếu đưa nhiều người quá xuống thì có vẻ không tiện lắm.

Thực ra, có một số chuyện ta cũng không tiện để người ngoài biết, dù sao thì hai người cũng không có quan hệ quá thân thiết, cũng không biết rõ tính cách của cô ấy thế nào." "Vậy nên chuyện này ta nghĩ cần phải suy nghĩ lại.

Dù sao thì dưới lòng đất đâu phải trò đùa, nguy hiểm thế nào chẳng phải lần trước mọi người đều thấy rồi sao, ai cũng sợ hãi.

Lần này lại đưa một cô gái khác xuống nữa, đâu phải đi chơi nam nữ cho vui đâu." Tiểu Ca không biết Lâm Dương đang bướng bỉnh, cũng không biết hai người đang tranh chấp.

Rõ ràng lời anh ấy nói rất có lý, những người khác cũng căn bản không đồng ý.

Để A Ninh đi cùng, thế rồi lại tranh chấp ở đây làm gì chứ?

Vậy nên Tiểu Ca tỏ vẻ không vui khi nói với Lâm Dương ở đó.

"Thôi được rồi, ta thấy mọi người hình như đều khá mệt mỏi.

Nếu lại đưa ta xuống nữa thì phải chăm sóc ta, như vậy thật không hay.

Ta ở lại đây một mình đợi mọi người về đi.

Lần trước ta đi một mình cũng không có gì bất lợi, ta cảm thấy mình cũng không đặc biệt được mọi người hoan nghênh cho lắm." A Ninh trong lòng nhất định muốn xuống mộ, bởi vì chuyện lần này thật sự rất quan trọng, nhất định phải biết xuống dưới đó tìm cái gì.

Đây là nhiệm vụ mà ông chủ giao, nếu cuối cùng không hoàn thành được thì chắc chắn sẽ có hình phạt hoặc những thứ tương tự.

Vậy nên cô mới hạ quyết tâm nhất định phải làm như vậy, bất kể

thế nào, dù phải dùng khổ nhục kế cũng phải xuống.

Bởi vì cô nghĩ, và cũng tin Lâm Dương, sau khi nghe những lời này xong, cậu ấy cũng sẽ để cô tiếp tục làm như vậy.

"Không cần đâu, vì lần này cô đã tìm ta, ta đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm với cô.

Bất kể thế nào, chuyện này cuối cùng ta nhất định sẽ để cô làm.

Đừng lo lắng, bất kể mọi người có đồng ý hay không, ta cũng sẽ đưa cô xuống." Lâm Dương nói với A Ninh bằng giọng điệu đặc biệt kiên định.

"Lâm Dương Tiểu Ca, hai người đừng có kích động.

Chuyện này theo quan điểm của ta, ta thấy không sao cả.

Ta xuống dưới cũng có thân thủ, cũng có năng lực đi theo, sẽ không gây phiền phức lớn đâu.

Vậy nên ta thấy đưa thêm một người nữa cũng không có vấn đề gì lớn.

Cô ấy đâu có phiền phức, một cô gái nhỏ vốn dĩ cũng không cần ai theo sát." "Vậy thì cứ xuống đi thôi, không cần vì chuyện này mà mọi người tranh cãi làm gì, làm tổn thương tình cảm lẫn nhau chứ.

Ta cũng nghĩ người có lòng dạ lương thiện sẽ không làm quá nhiều chuyện xấu.

Nếu làm chuyện xấu thì đến lúc đó chẳng phải sẽ bộc lộ ra sao?

Vậy nên cũng không cần lo lắng đặc biệt." Văn Cẩm đột nhiên thấy không khí trên bàn ăn căng thẳng như vậy, liền nói vài lời hòa giải.

Cô cũng nghĩ, nếu hai người họ đều kiên trì như vậy, thì đưa thêm một người xuống cũng không phải chuyện gì to tát.

Cứ xuống thì xuống.

Văn Cẩm thấy không sao cả.

Nếu người đó thật sự có mưu đồ gì, hoặc muốn lấy thứ gì đó, thì đến lúc đó ở dưới có thể "kiến chiêu sách chiêu", cũng có thể nhìn rõ bộ mặt thật của cô ấy.

Thiên Chân và Bàn Tử nghe Văn Cẩm nói vậy, quả nhiên thấy không khí mọi người đều gượng gạo và căng thẳng, liền nhanh chóng ở bên cạnh hòa giải, nói đủ lời hay ý đẹp.

Ví dụ như xuống cũng không sao, hoặc thực ra ở lại trên này cũng tốt.

Sau khi để cảm xúc hai bên dịu xuống một chút, mọi người mới đồng ý đưa cô ấy xuống.

Không có chuyện gì lớn.

Đương nhiên, Lâm Dương cảm thấy tâm trạng tốt hơn, chỉ là Tiểu Ca có chút tức giận, nhưng Tiểu Ca cũng không có cách nào khác.

Bởi vì những lời đó thực ra khiến Tiểu Ca nghe khá dễ chịu.

Chương 448

Mọi người cũng không ngừng ra hiệu bằng ánh mắt với Tiểu Ca, ý rằng đừng tranh chấp với Lâm Dương, và đừng làm cho một cô gái mất mặt trước mặt mọi người.

Sau đó Tiểu Ca mới nhận ra làm như vậy quả thực có chút không thỏa đáng, rồi dần dần cũng không tranh cãi về chuyện này nữa.

Người duy nhất đứng bên cạnh chứng kiến tất cả đương nhiên là Nam Mộ Bạch.

Từ khi nghe Lâm Dương suýt chút nữa nói ra thân phận thật của y, y trở nên im lặng, rồi có chút không vui.

Bởi vì y cảm thấy vì một cô gái mà cậu ta lại đối xử với bạn bè như vậy, điều này thực sự khiến y cảm thấy rất khó chịu trong lòng, cũng rất đau lòng, nên y dần dần không nói gì nữa.

Về việc mọi người thảo luận chuyện này, y tuy không muốn A Ninh đi xuống, bởi vì y cảm thấy như vậy sẽ không có nhiều cơ hội ở riêng hoặc giao lưu với Lâm Dương.

Nhưng không có cách nào ngăn cản chuyện này xảy ra, vì mọi người đều đã đồng ý rồi.

Nếu y còn ngăn cản thì sẽ có vẻ quá nổi bật.

Cuối cùng, y đành bất đắc dĩ để A Ninh đi cùng.

Đến tối, Nam Mộ Bạch về phòng mình, rồi liên tiếp hai chuyện xảy ra trong phòng y.

Vừa về đến phòng, y phát hiện phụ thân đang đợi trong phòng.

Y liền hỏi ông ấy đến làm gì, rồi phụ thân y nói: “Ta muốn nói với

con chuyện này.

Lần trước ta thấy con trở về với đầy vết thương, rồi con vẫn cứ đi tiếp.

Không có bác sĩ hay nhân viên y tế chuyên nghiệp nào cả, ta thấy chuyện này khá nguy hiểm.

Vậy nên ta định lần tới sẽ sắp xếp một vài nhân viên y tế đi cùng con, con thấy thế nào?" Nam Phi Hổ nói.

"Thôi được rồi, phụ thân thân mến của con, con có điều muốn nói.

Thay vào đó, ngài hãy dạy con cách băng bó hoặc xử lý vết thương cho người khác đi.

Lần trước con thấy Tiểu Ca xử lý rất tốt, nên ngài có thể dạy con.

Không cần sắp xếp thêm người chuyên nghiệp cho con nữa đâu, như vậy đối với con thực ra lại là một gánh nặng.

Con xuống dưới đã phải mang theo nhiều đồ rồi, còn phải chăm sóc người khác nữa.

Lần trước chẳng phải chuyện người chết cũng rất nguy hiểm sao, thực ra lúc đó…" Nam Mộ Bạch hoàn toàn cảm thấy chuyện này thực sự quá nguy hiểm.

Lần tới, y không định đưa nhiều người đi như vậy, mà chuẩn bị tinh giản số lượng người.

Nếu không thì đến lúc đó lại xảy ra chuyện, y căn bản không thể đưa hết mọi người đi được.

Y cũng cảm thấy nếu trong tình huống nguy hiểm như vậy mà đưa tất cả mọi người xuống thì thật sự quá không nên.

Nam Phi Hổ tiếp lời: "Thế con thấy nếu ta đi cùng thì sao?

Ta định lần này sẽ đi một mình thôi.

Ta có thể chăm sóc tốt cho tất cả mọi người.

Tuy ta không giúp con làm những chuyện đó, nhưng ta có thể giúp con xử lý những tình huống khẩn cấp, nếu có người bị thương thì ta có thể làm được.

Vậy nên ta nghĩ ta nên đi cùng con." Nam Mộ Bạch nghe phụ thân nói vậy lại càng kinh ngạc hơn.

Y không ngờ phụ thân mình lại tích cực, chủ động và nhiệt tình đến vậy với chuyện này.

Tuy ông không có… Nhưng y không muốn phụ thân mình xuống, bởi vì y đã tận mắt chứng kiến những tình huống hiểm nguy dưới đó.

Vậy nên nếu là người có chút hiếu thảo, y sẽ không để phụ thân mình dấn thân vào chốn nước sôi lửa bỏng như vậy.

Nếu tình huống nguy hiểm như vậy xảy ra, y cũng không biết lúc đó mình sẽ ra sao.

Vậy nên y cảm thấy nếu để phụ thân làm như vậy thì thực sự rất không tốt.

Nếu đã vậy, chi bằng không để ông xuống.

"Ngài thôi đi được không?

Lão già xương cốt đã yếu rồi mà còn đòi xuống đó, con không thể trông chừng ngài được.

Nếu có tình huống khẩn cấp xảy ra, con phải chăm sóc con hay chăm sóc ngài đây?

Vậy nên tuyệt đối đừng đòi đi cùng con.

Nếu lúc đó con có chuyện gì cũng không sao, không có vấn đề gì

lớn đâu, vậy nên ngài cứ yên tâm đi, con nghĩ con có thể làm được, con sẽ tự tìm cách." Nam Mộ Bạch vội vàng ngăn phụ thân mình tiếp tục nảy ra ý nghĩ đó.

Bởi vì theo tình hình lần trước, dưới đó chắc chắn rất nguy hiểm.

Nếu như phụ thân ông ấy không có bất kỳ kinh nghiệm nào, thậm chí không có bất kỳ năng lực xử lý chuyện này nào, thì việc đưa ông xuống chẳng khác nào đưa Tống tử sao?

Vậy nên, là một đứa con, nếu y có chút suy nghĩ hoặc chút hiếu tâm, căn bản không thể đưa phụ thân đi làm chuyện như vậy.

Y vội vàng khuyên phụ thân từ bỏ.

"Nhưng nếu đến lúc đó xảy ra nguy hiểm thì sao?

Nếu lúc đó con thật sự không xử lý khẩn cấp tốt, rồi lại để lại di chứng, hoặc thật sự không thể quay về được nữa, đó cũng là một chuyện nguy hiểm mà.

Cùng lắm thì lúc đó ta có thể… từ bỏ ta cũng được mà, lúc đó cứ mặc kệ ta." "Thôi được rồi, ngài đừng nói những lời ngốc nghếch đó nữa, đừng nói nữa.

Chương 449

Chuyện đó là không thể nào.

Con sẽ không đồng ý đâu.

Ngài về suy nghĩ kỹ lại đi.

Con nghĩ nếu ngài nói chuyện này với bạn bè hoặc người khác, thì cả đám hậu bối bọn con đều sẽ thấy những lời này rất không ổn, và cũng sẽ không đồng ý đâu." Nam Mộ Bạch và Nam Phi Hổ đã tranh cãi về vấn đề này.

Đương nhiên, phụ thân thua con gái mình, và cuối cùng ông ấy cũng không đi được.

Nam Mộ Bạch nhìn phụ thân mình rất không vui, rồi dường như ông ấy lại nhen nhóm một chút hy vọng, không biết ông ấy sẽ nói với ai hoặc cảm thấy thế nào khi ra ngoài.

Y biết phụ thân mình có một sự cố chấp đặc biệt, biết rằng nếu không đạt được mục đích thì ông ấy chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, hoặc sẽ không từ bỏ cho đến phút cuối cùng.

Đương nhiên ông ấy sẽ không từ bỏ ý nghĩ đó, nhưng ít nhất hiện tại y căn bản không đồng ý chuyện đó xảy ra, cũng căn bản không đồng ý tình huống này xuất hiện.

Không thể nào đưa một người phụ thân đã lớn tuổi như vậy đi cùng.

Rồi thân thể cũng không còn nhanh nhẹn, chỉ biết một chút y thuật, vậy khi đi chẳng phải trực tiếp đưa Tống tử sao?

Vậy nên đương nhiên là không thể rồi.

Y cảm thấy những chuyện vừa rồi thực sự rất hoang đường.

Rồi y cười khẽ một tiếng, lắc đầu, cảm thấy phụ thân mình có lẽ dùng cách này cũng là vì quá quan tâm y.

Y không ngờ khi phụ thân đã lớn tuổi lại thể hiện tình cảm yếu đuối đến vậy, lại dựa dẫm như vậy, điều này khiến y thấy khá thú vị.

Rồi khi y đang chuẩn bị rửa mặt, đột nhiên lại có người gõ cửa, một giọng nói của một cô gái.

Nam Mộ Bạch không biết là ai nên tự mình ra mở cửa, phát hiện ra Văn Cẩm đến tìm y.

"Ta muốn nói chuyện với cô vào buổi tối muộn thế này, ta nghĩ chuyện này cần phải nói chuyện với cô." Văn Cẩm trực tiếp nói thẳng với y.

Lần này cô đến tìm là muốn hai người ngồi xuống nói chuyện.

Nam Mộ Bạch liền hỏi: "Hai chúng ta một trai một gái, tối muộn thế này mà cô đến tìm ta, rồi lại ở chung một phòng, thực ra không hay lắm đâu.

Vạn nhất bị người khác nhìn thấy thì danh tiếng của cô chắc chắn sẽ không được tốt.

Vậy nên ta nghĩ, nếu không phải chuyện đặc biệt khẩn cấp thì để mai nói cũng được.

Cô đừng vào." Nam Mộ Bạch không cho Văn Cẩm vào.

Thực ra là không muốn cô ấy phát hiện trong phòng có một số đồ dùng của con gái, hoặc càng không muốn cô ấy nhìn thấy.

Bởi vì y cảm thấy hiện tại chỉ một chi tiết nhỏ ngẫu nhiên cũng khiến y nơm nớp lo sợ, không biết nên làm thế nào.

Từ sau lần trước bị Lâm Dương phát hiện, y càng ngày càng cẩn

thận hơn.

Nhưng y cũng sợ vạn nhất đến lúc đó lại xảy ra những tình huống không thể kiểm soát, vậy nên y cảm thấy chuyện này tốt nhất nên nói chuyện ở phòng khách, hoặc ở một nơi khác, sẽ tốt hơn một chút.

"Không sao đâu, ta không sợ danh tiếng của cô bị hủy hoại.

Dù sao thì ta nghĩ, nếu ta đi cùng cô, tuy mọi người có thể sẽ nói này nói nọ, nhưng cuối cùng nếu biết chuyện này thì có lẽ sẽ không thấy đó là một chuyện quá chấn động.

Lần này ta cũng có một số chuyện muốn nói với cô." Nam Mộ Bạch nghe ra ý của Văn Cẩm là không sợ tai tiếng sao?

Vậy nên y đành phải mời cô ấy vào.

Nhưng y cũng cảm thấy những lời Văn Cẩm vừa nói hình như có chút khó hiểu.

Y không biết tại sao lại như vậy, dường như cô ấy đã biết chút gì đó rồi, nghe có vẻ như cô ấy đã biết thân phận của y vậy.

Y cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng cũng không thể xác định được.

"Ta đoán cô không phải là đối thủ của Lâm Dương.

Rồi những lời Lâm Dương nói hôm nay, ta thấy quả thực cũng rất không đúng, không hề quan tâm đến cảm nhận của cô.

Ta đã bắt đầu nghi ngờ một thời gian rồi, từng chút từng chút một đều được kiểm chứng.

Ta nghĩ hôm nay ta có việc cần phải nói chuyện với cô." Văn Cẩm nói.

"Ta không biết cô đang nói gì, thật khó hiểu.

Ta có thể có ý với một người con trai sao?

Ta cũng là đàn ông mà, như vậy chẳng phải là có chút tình cảm không bình thường sao?

Xu hướng giới tính của cá nhân ta rất bình thường, không hề có ý nghĩ đó đâu." Nam Mộ Bạch nghe Văn Cẩm nói vậy, quả nhiên có chút hoảng hốt.

Y cảm thấy dường như cô ấy thật sự đã biết chút gì đó, nhưng không có cách nào khác, cũng không biết nên nói gì.

Vậy nên y chỉ có thể cố gắng tỏ thái độ rất cứng rắn.

Rồi y cũng không biết người phụ nữ này đang nghĩ gì, lỡ đâu Văn Cẩm chỉ là đang đoán mò.

Rồi không có nhiều bằng chứng xác thực, không có căn cứ, chuyện này sẽ dần dần chìm xuống.

Y không biết lẽ nào chuyện này là do Lâm Dương nói ra sao?

Y bắt đầu hơi nghi ngờ Lâm Dương, bởi vì nhìn thái độ của cậu ta trên bàn ăn hôm nay, y không biết Lâm Dương rốt cuộc có kể chuyện này cho người khác không.

Chương 450

Nếu ngay cả Văn Cẩm cũng biết rồi, vậy thì Bàn Tử, Tiểu Ca, Thiên Chân và A Ninh có lẽ cũng đã biết từ sớm.

Điều này khiến Nam Mộ Bạch có chút hoảng sợ, nhưng y vẫn cứng miệng, không chịu thừa nhận.

“Chuyện này cô nghe ai nói vậy?

Tuyệt đối đừng nghe đồn linh tinh.

Một số chuyện người khác nói, vạn nhất đều là lừa bịp thì sao, thực ra căn bản không đúng.

Rồi ta cũng căn bản không có những chuyện đó.

Cô đừng có nghĩ nhiều, những chuyện hư vô không đáng tin như vậy vừa nghe đã thấy vô lý rồi còn gì?

Quan trọng là ta thích Lâm Dương thì càng vô lý hơn nữa.” “Chuyện này không phải ta nghe người khác nói, chỉ là ta đoán thôi.

Nếu cô cứ không thừa nhận thì ta cũng không có cách nào.

Chỉ là cô thể hiện quá rõ ràng, dấu vết từng chút từng chút đều lộ ra hết rồi.

Nếu là một người đàn ông mà có ý với đàn ông thì ta đương nhiên không thể chấp nhận được.

Vậy nên ta mới đoán cô là một cô gái.” “Lần trước ta tuy có ý với A Ninh, nhưng sau đó ta phát hiện căn bản không phải tình huống như vậy, hóa ra ta đã nhầm.

Từng chi tiết nhỏ như vậy nếu xâu chuỗi lại, thực ra ta cảm thấy cô luôn nhìn chằm chằm Lâm Dương.

Vậy nên ta mới thấy chuyện này thật sự như đã được làm rõ vậy." "Nhưng một người con trai lại thích một người con trai thì thực sự quá vô lý.

Vậy nên hôm nay ta mới chất vấn cô có phải là một cô gái không.

Ta nghĩ như vậy có lẽ sẽ khiến ta dễ chấp nhận hơn một chút, bởi vì ta bây giờ rất chắc chắn, cô chắc chắn rất thích Lâm Dương." Nam Mộ Bạch vốn tưởng chuyện này là do Lâm Dương nói ra, ban đầu y còn có chút thất vọng.

Sau đó nghe Văn Cẩm nói vậy, y mới hiểu ra.

Hóa ra tất cả mọi chuyện đều là do cô ấy đoán, cô ấy chỉ là một cô gái, không hề có những chuyện đó.

Nhưng y cũng không thể nói ra thân phận thật của mình là ai được.

Nam Mộ Bạch sau khi Văn Cẩm nói nhiều như vậy, thầm nghĩ trong lòng, không biết có nên nói ra chuyện này hay không.

Bởi vì một mặt y cảm thấy không thể giấu được nữa, nên nói ra.

Nhưng mặt khác y lại thấy chuyện này là bí mật.

Chuyện này tất cả mọi người đều không biết, nếu dễ dàng nói ra thì chuyện y đã giấu kín bấy lâu nay có ý nghĩa gì chứ?

Đối với người khác, chuyện này giống như một điều vô cùng sỉ nhục đối với gia tộc, bởi vì không sinh được con trai.

Vậy nên mới nuôi dạy con gái như con trai bấy lâu nay.

Đã kiên trì nhiều năm như vậy rồi, lẽ nào chỉ vì một câu chất vấn mà không thể kiên trì nổi sao?

Y liền chuẩn bị tiếp tục cứng miệng nói: "Chuyện này đừng có nói lung tung nữa, chắc chắn không phải như vậy đâu.

Ta chắc chắn rất bình thường, thích con gái thì đương nhiên là thích con gái.

Cô đừng có đoán ta là con gái nữa, chắc chắn không thể nào.

Cô không biết gì đâu, thật sự quá khó hiểu rồi, hôm nay cô về trước đi." Nam Mộ Bạch cứng miệng nói.

"Nếu cô cứ không thừa nhận thì ta thấy hai chúng ta không cần phải nói chuyện như vậy nữa.

Ta hỏi cô không phải là con gái thì thực ra cũng là vì muốn tốt cho cô.

Nhưng cô lại cứ không dám thừa nhận, ta không hiểu tại sao.

Nếu thật sự là như vậy, cô có dám cho ta xem ngực của cô là con trai hay con gái không?" "Nếu cô muốn tiếp tục như vậy, ta sẽ phải cùng cô tìm hiểu đến cùng.

Vậy nên tốt nhất cô hãy nói cho ta biết thân phận thật của mình đi.

Hy vọng cô đừng giấu giếm ta nữa, dù sao thì mọi người đều là bạn bè.

Ta cũng coi cô là bạn bè rồi mới hỏi chuyện này.

Ta thấy giữa bạn bè với nhau không nên có quá nhiều bí mật." Văn Cẩm nói.

"Được rồi, nếu đã như vậy, chuyện này không giấu được nữa.

Cô đoán quả thực không sai, ta là một cô gái.

Ta cũng không biết cô nhìn ra bằng cách nào, những phân tích đó của cô, dù sao thì ta cũng không tin đâu.

Nhưng ta chỉ biết bí mật của ta đã bị phát hiện rồi, nhưng cô không phải là người đầu tiên phát hiện ra bí mật của ta." "Trong nhà

ta, ngoài tất cả người thân biết bí mật này ra, còn lại là Lâm Dương và cô biết bí mật ta là một cô gái.

Bởi vì lần trước cậu ấy đột nhiên xông vào phòng ta, ta không hề phòng bị, rồi cũng không ngụy trang, nên cuối cùng đã bị cậu ấy phát hiện." "Nhưng ta nói cho cô biết, bởi vì chuyện này là một chuyện vô cùng quan trọng đối với ta, đối với ta đó là một bí mật không thể nói ra.

Nếu bị người khác biết được, ta là con gái mà lại làm tộc trưởng, cuối cùng chắc chắn sẽ có những tộc khác hoặc kẻ thù đến gây khó dễ cho ta." Nam Mộ Bạch đành phải nói thật với Văn Cẩm.

Y nghĩ, nếu đã nói rồi, thì cô ấy chắc sẽ không nói cho người khác biết đâu, bởi vì y rất tin tưởng nhóm người này.

Y cảm thấy sau khi ở chung lâu như vậy, tính cách và khí chất của mọi người y cũng đã hiểu khá rõ rồi.

Y cảm thấy Văn Cẩm cũng là một cô gái rất tốt.

Chương 451

Khi cô ấy ở cùng con trai, giống như một người con trai vậy, rất hào phóng và sảng khoái, khiến người ta thích.

Đôi khi y muốn kết bạn với cô ấy, nhưng lại thấy một nam một nữ ở gần nhau như vậy, sẽ khiến người khác bàn tán.

Nhưng bây giờ cô ấy đã thành bạn nữ thì y sẽ không phải lo lắng những chuyện như vậy nữa.

“Cứ yên tâm đi, vì ta đã dũng cảm hỏi chuyện này, ta rất chắc chắn.

Thật ra, hôm nay dù cô có thừa nhận hay không, ta cũng đều thấy chuyện này vốn dĩ đã rõ như ban ngày.

Bởi vì tất cả các dấu hiệu đều cho thấy cô chắc chắn là một cô gái.

Nếu không phải vậy thì căn bản không thể nào thành ra như thế này.” “Vậy bây giờ ta có một câu hỏi muốn hỏi cô.

Yên tâm đi, ta không nói cho bất kỳ ai đâu.

Tên thật của cô là gì?

Thật sự là Nam Mộ Bạch sao?

Nghe nam tính quá.

Không phải Nam Uyển Nhi sao?” Văn Cẩm quả thực là một cô gái rất thông minh, quả nhiên những lời cô ấy nói rất ăn khớp với những gì Nam Uyển Nhi đang nghĩ hoặc làm.

Nam Uyển Nhi đã gần như cứng họng, không còn lời nào để nói, đành gật đầu thừa nhận thân phận thật của mình, đúng là Nam Uyển

Nhi.

“Ta biết bây giờ cô đã biết tất cả mọi chuyện rồi.

Hy vọng cô đừng nói cho người khác biết.

Sau này nếu cô muốn trò chuyện với ta thì cứ thoải mái.

Cứ trò chuyện với ta đi.

Ta đã làm con trai bấy nhiêu năm rồi, ta thấy chuyện này dần dần đã trở thành một thói quen đối với ta.

Đột nhiên có một người bạn nữ, ta thấy khá không thoải mái.” “Ta hy vọng sau này chúng ta có thể hòa thuận với nhau.

Ta cũng hy vọng cô tuyệt đối đừng nói chuyện này cho người khác biết.

Ta rất sợ, nếu chuyện này thật sự bị truyền ra ngoài thì đó sẽ là một chuyện vô cùng kinh khủng đối với gia đình ta.

Vậy nên vì danh dự của ta, cũng hy vọng cô đừng nói chuyện này ra ngoài.” Nam Uyển Nhi dặn dò Văn Cẩm hết lần này đến lần khác.

“Cứ yên tâm đi, vì ta đã dũng cảm hỏi chuyện này, ta rất chắc chắn.

Thật ra, hôm nay dù cô có thừa nhận hay không, ta cũng đều thấy chuyện này vốn dĩ đã rõ như ban ngày.

Bởi vì tất cả các dấu hiệu đều cho thấy cô chắc chắn là một cô gái.

Nếu không phải vậy thì căn bản không thể nào thành ra như thế này.” “Ta thấy cô cần phải giấu kín cảm xúc của mình hơn.

Thật ra cô thể hiện rất rõ ràng, tình ý của cô dành cho Lâm Dương, ta nghĩ có lẽ cô chưa gặp người con trai nào khác nên mới thích Lâm

Dương đến vậy.

Sau này cô có thể từ từ tiếp xúc với cậu ấy, nhưng tuyệt đối đừng quá vội vàng." "Ta nghĩ một thời gian sau sẽ ổn thôi.

Ngoài ra còn có A Ninh nữa, nếu không thì mọi hành vi đều sẽ trở nên rất kỳ lạ, khiến người khác nhìn vào cứ ngỡ cô thích con trai.

Nhưng thực ra ta biết cô là như vậy mà.

Ta cũng thấy cách hành xử của cô không giống một người con trai thật sự." "Thực ra đối với mối quan hệ giữa hai người, ta đứng về phía cô nhiều hơn.

Nếu không thì tại sao hôm nay ta lại hỏi cô chứ?

Ta thấy A Ninh và ta bình thường cũng không thân, ta cũng không biết rõ ngọn ngành về cô ta.

Vậy nên ta không yên tâm lắm khi giao một người bạn tốt của ta cho cô ta.

Nhưng nếu là cô, ta nghĩ ta sẽ yên tâm." Văn Cẩm nói với Nam Uyển Nhi một cách khó hiểu, cô ấy ủng hộ Nam Uyển Nhi và Lâm Dương.

Nam Uyển Nhi nghe xong thì mặt đỏ bừng, cảm thấy xấu hổ.

Rồi trong khoảng thời gian tiếp theo, Văn Cẩm vẫn luôn nói với cô gái này rằng tuyệt đối đừng cảm thấy ngượng ngùng, đừng cảm thấy xấu hổ về chuyện này.

Nếu thích thì phải dũng cảm nói ra, nếu thật sự có tình ý sâu đậm với Lâm Dương, cô có nỡ để cậu ấy bỏ lỡ một cách uổng phí sao?

Lâm Dương nhìn cũng là một người con trai rất tốt.

Trong số những người con trai, quả thực Lâm Dương cũng khá đứng đắn, rồi nói chuyện cũng đáng tin, rồi bình thường làm việc cũng

khá tốt.

Điều quan trọng nhất giữa hai người là môn đăng hộ đối, vậy nên hai người mới khá xứng đôi.

Rồi Văn Cẩm rất ủng hộ hai người ở bên nhau.

Nhưng Nam Uyển Nhi vẫn luôn thoái thác, không muốn như vậy, nhưng Văn Cẩm có lẽ không nhìn ra điều đó.

Cô ấy ngoài mặt thì đáp ứng, nhưng thực ra lại dẫn dắt theo hướng đó.

Văn Cẩm và Nam Uyển Nhi hai người đã trò chuyện rất lâu, những chủ đề trò chuyện đều liên quan đến Lâm Dương và tình cảm giữa hai người, hoặc là sau này sẽ hỗ trợ ra sao.

Hai người nên phát triển thế nào, điều này khiến Nam Uyển Nhi cảm thấy rất xấu hổ, nhưng nghe cũng thấy thực ra khá tốt, nếu y ở bên Lâm Dương.

Văn Cẩm biết nếu nói chuyện với cô ấy về những chủ đề như vậy, tình bạn giữa hai người chắc chắn sẽ tăng lên rất nhanh.

Chương 452

Vậy nên chỉ trong một buổi tối, hai người đã trở thành những cô em gái thân thiết như không có gì không thể nói.

Những chủ đề của họ về cơ bản đều liên quan đến Nam Uyển Nhi và Lâm Dương.

Tối đến, Văn Cẩm mới rời đi, rồi quay về.

Nam Mộ Bạch lần đầu tiên cảm thấy kết bạn với một người bạn nữ, cảm thấy vui vẻ.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có khi còn rất nhỏ, khi chưa phân biệt nam nữ, mọi người chơi cùng nhau, thực ra rất vui vẻ.

Nhưng khi lớn dần lên, chơi với con trai lại không hòa nhập được.

Chơi với con gái lại thấy rất ngượng ngùng, vậy nên tính cách dần dần trở nên cô độc, sống một mình.

Thực ra có thể trưởng thành như vậy, rất lễ phép, rồi tính cách thích giúp đỡ người khác như vậy thực ra cũng không dễ dàng gì.

Dù sao thì từ nhỏ đến lớn vẫn luôn một mình lớn lên, rồi một mình học tập.

Bình thường cũng không có ai bầu bạn, cùng lắm là người hầu có thể bầu bạn lâu hơn một chút, nhưng bình thường phần lớn thời gian có lẽ đều một mình, vậy nên không trở thành một người lạnh lùng như vậy cũng không dễ dàng gì.

Ngày hôm sau, Nam Phi Hổ trực tiếp tìm Tiểu Ca.

Tiểu Ca khá kinh ngạc, không biết tại sao ông lão lại tìm anh ấy.

Nam Phi Hổ liền nói thẳng: “Thực ra lần này ta muốn xuống dưới

cùng con, nhưng con trai ta luôn không đồng ý, cho rằng chuyện này có lẽ quá nguy hiểm, đối với ta có lẽ không thích hợp cho lắm.

Vậy nên ta nghe nói lần trước con xử lý những chuyện khẩn cấp đều rất tốt." "Dù sao thì lúc đó ta vừa nhìn thấy cách xử lý đó, rồi cách xử lý cũng đặc biệt chuyên nghiệp, mang theo những loại thuốc đó cũng hoàn toàn đủ dùng.

Nếu con có thể xử lý tốt tất cả mọi chuyện khẩn cấp, rồi sau đó đưa về cho ta xử lý, thì cuối cùng ta nhất định có thể sắp xếp chuyện này hoàn toàn ổn thỏa.

Vậy nên ta định dạy con một chút." "Như vậy ta không cần phải xuống cùng con nữa, như vậy ta nghĩ con trai ta cũng sẽ không đặc biệt không hiểu cho ta, không ủng hộ ta, ta nghĩ nó cũng sẽ ủng hộ thôi.

Vậy nên lần này con cần mang theo đồ gì, ta sẽ sắp xếp tất cả cho con.

Tất cả các công hiệu và một số phương pháp xử lý khẩn cấp ta đều sẽ nói cho con." "Nhưng ta bây giờ có một chuyện đặc biệt lo lắng.

Ta bây giờ tự ý tìm con, rồi nhờ con giúp ta, làm những chuyện xử lý khẩn cấp, để con học tập.

Ta thấy chuyện như vậy không ổn cho lắm.

Nếu con không muốn thì hoàn toàn có thể đổi người khác, nhưng ta thấy năng lực của con cao hơn." Nam Phi Hổ thật sự có kỳ vọng cao đối với Tiểu Ca, bởi vì ông ấy cảm thấy Tiểu Ca rất có thiên phú, có lẽ kinh nghiệm nhiều hơn, từng trải sự việc cũng phong phú hơn.

Vừa nhìn đã thấy anh ấy rất thông thạo những thứ này, vậy nên một số chuyện khi dạy có lẽ cũng sẽ không đặc biệt phiền phức.

Nhưng ông ấy, điều duy nhất lo lắng là vạn nhất người ta không học thì sao.

Như vậy tự mình giao tất cả mọi thứ cho người ta, nhưng nếu người ta không học thì không tiếp thu được, cuối cùng dạy nửa ngày cũng không có tác dụng, uổng phí lời nói.

Chi bằng ngay từ đầu hỏi rõ ràng mọi chuyện, nếu không muốn thì từ bỏ, trực tiếp đổi người khác, rồi cũng không cần phải lãng phí lời nói, cũng không cần phải tốn kém tình cảm của hai người, lãng phí thời gian ở đó.

"Không sao đâu, bá phụ, chuyện này con nghĩ con nên làm.

Ngài không dạy thì một số chuyện con cũng sẽ học hỏi.

Bởi vì lần trước con thấy tình huống đó xong quả thực con cũng thấy rất kinh ngạc, nhưng may mắn là tình huống đó con gặp phải, con có thể xử lý khẩn cấp cầm máu ngay lập tức không vấn đề gì." "Vậy nên ngài nguyện ý truyền thụ phương pháp và nghề nghiệp của ngài cho con, con đương nhiên cũng rất nguyện ý làm chuyện này.

Đương nhiên ra ngoài tìm thầy cũng là chuyện cầu còn không được.

Vậy nên ngài đừng lo lắng, cứ giao những thứ này cho con.

Đến lúc đó con sẽ chịu trách nhiệm xử lý những tình huống khẩn cấp thôi, rồi đến lúc về thì lại giao lại cho ngài." Tiểu Ca cảm thấy chuyện này rất thích hợp, liền bảo Nam Phi Hổ đừng lo lắng, nhanh chóng giao tất cả mọi thứ cho anh ấy.

Nam Phi Hổ nghe xong, cảm thấy đứa trẻ này cũng là một người rất tốt.

Rồi hai người bắt đầu dạy một số kiến thức y tế đơn giản, kiến thức cấp cứu.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Nam Phi Hổ.

Tiểu Ca đã có kiến thức cơ bản, vậy nếu đã như vậy, đương nhiên ông ấy sẽ dạy một số thứ cao cấp hơn dựa trên cơ bản.

Vậy nên càng dạy càng cảm thấy học sinh này thực ra rất tốt, rồi thiên phú cũng rất cao, năng lực cũng rất mạnh, vô cùng ưng ý Tiểu Ca.

Nam Phi Hổ và Tiểu Ca ở đó một người dạy kiến thức, một người học kiến thức.

Người dạy thì rất tận tâm, người học thì cũng rất tận tâm.

Rồi Nam Phi Hổ nhìn đứa trẻ này xong, cảm thấy cũng khá ưng ý.

Rồi nhìn qua thì thấy anh ấy cũng khá ưa nhìn, tuy so với Lâm Dương thì quả thực không đẹp trai bằng Lâm Dương.

Nhưng đẹp trai thì có tác dụng gì, sau này cuộc sống tốt mới là quan trọng chứ.

Người già đương nhiên đều coi trọng những đứa trẻ như vậy.

Đứa trẻ này nhìn cũng khá thực thà, rất khiêm tốn, bình thường cũng không nói nhiều, nhưng năng lực thì không tồi.

Vậy nên trong quá trình dạy học, ông ấy nhìn đứa trẻ này càng ngày càng hài lòng.

Vạn nhất gả con gái cho anh ấy thì thực ra cũng không tệ.

Dù sao thì Lâm Dương chẳng phải đã có một cô gái thích cậu ấy rồi sao?

Nếu đã như vậy thì đổi cho con gái một người khác thực ra cũng không tệ.

Chương 453

Hai người cũng đã ở chung một thời gian khá dài, cũng không biết giữa hai người có cảm giác gì không.

Rồi đợi sau khi dạy xong, ông ấy bắt đầu dò hỏi một cách vòng vo, hỏi về hoàn cảnh gia đình.

"À mà ta hỏi này, đại danh của con là gì?

Ta thấy hình như mọi người vẫn luôn gọi biệt danh của con, vậy nên ta cũng không biết tên thật của con là gì, nên khá tò mò.

Rồi trong nhà con có ai không?

Có bạn gái không, có cô gái nào thích không?" Nam Phi Hổ hỏi như vậy tuy kỳ lạ, nhưng Tiểu Ca cảm thấy nếu không trả lời thì đối với một bậc trưởng bối như vậy chắc chắn sẽ rất mất mặt, liền đành phải nói thật những lời đó cho ông ấy biết.

"Con tên đầy đủ là Trương Linh, trong nhà thì cha mẹ con đã qua đời từ sớm, vậy nên chỉ còn lại mình con.

Bây giờ con cũng không có gánh nặng.

Còn về con gái thì con cũng không có ai ưng ý.

Rồi bình thường có lẽ con ở cùng Ca nhiều thời gian hơn, rồi phần lớn thời gian có lẽ con ngồi nghiên cứu dưới lòng đất." Tiểu Ca giải thích.

"Hóa ra là như vậy.

Thế thì, thực ra cũng khá đáng thương, giống như cô gái nhỏ kia.

Người làm nghề này quả thực, nếu nhà nào khá giả một chút, cha mẹ nào nguyện ý để con cái làm chuyện như vậy chứ.

Ta cũng bất đắc dĩ đối với con trai ta, thực ra ta cũng rất không nỡ.” “Vậy ở cùng lâu như vậy, con thấy con gái ta thế nào?

Con người của nó thế nào, rồi tướng mạo thế nào, chẳng phải rất trắng trẻo, thanh tú sao?

Bình thường nhân duyên thực ra cũng khá tốt.

Con có cảm thấy, cảm thấy người trong gia đình ta đều có tính cách như vậy không?” Nam Phi Hổ hỏi.

“Cũng được ạ, con thấy Nam Mộ Bạch là một người rất tốt, lần đầu gặp không hề cảm thấy gò bó, con người cũng rất hào phóng, rồi đối với con gái, rồi đối với con đều rất tốt, bình thường thích giúp đỡ người khác.

Vậy nên con thấy là một người bạn quý giá hiếm có, con nghĩ cần phải trân trọng.” “Thúc thúc đương nhiên cũng rất tốt, vậy nên con thấy khá tốt.

Rồi cả nhà cũng đều bình thường tiếp đãi con cũng nhiệt tình, vậy nên con thấy đều khá tốt mà.” Tiểu Ca trả lời, rồi đột nhiên nhìn trời.

Vị thúc thúc này hỏi những câu hỏi kỳ lạ thế này, cảm giác như muốn giới thiệu bạn gái cho anh ấy vậy.

Rồi nhìn xem có ai có thể cứu anh ấy không, quả nhiên giao lưu với người lớn tuổi thật sự không thể nói chuyện được mà.

Rồi Nam Phi Hổ muốn nói thêm chút gì đó, nhưng đột nhiên cửa bị mở ra, quả nhiên Lâm Dương bước vào, cắt ngang cuộc nói chuyện của ông ấy.

Lúc đó Nam Phi Hổ lại cảm thấy Lâm Dương thật sự đã phá hỏng hành động của mình.

Vốn dĩ đã chọn được một người tốt rồi, bây giờ lại bị cắt ngang

giữa chừng.

Nếu không thì ông ấy đã có thể hỏi thêm nhiều điều rồi, vốn dĩ còn muốn hỏi thêm một chút nữa.

Nhưng nhìn thấy Lâm Dương bước vào, ông ấy cảm thấy chuyện như vậy không hay, trước mặt người khác mà trực tiếp hỏi như vậy sẽ đặc biệt thẳng thừng.

Nếu chỉ hỏi Tiểu Ca một mình, rồi không hỏi Lâm Dương thì như vậy sẽ lộ rõ mục đích quá mạnh.

Vậy nên nhìn thấy Lâm Dương bước vào xong ông ấy liền muốn đi.

"Thúc thúc ngài không ngồi thêm chút nữa sao?

Cháu vừa đến mà.

Vừa rồi hai người đang làm gì thế?

Trông nói chuyện có vẻ vui vẻ lắm.

Cháu vừa đến ngài đã đi rồi sao, không phải là không hoan nghênh cháu đó chứ." "Không không, trong phòng ta có chút việc ta nhớ cần phải xử lý, vậy nên hai người cứ nói chuyện đi.

Dù sao thì ta đã giao tất cả mọi chuyện cho con rồi, đến lúc đó Tiểu Ca sẽ giúp con xử lý thôi.

Vậy nên ta đi về trước đây, không làm phiền hai người nói chuyện nữa.

Ta ở đây hai người cũng không nói chuyện tốt được." Lâm Dương cảm thấy vị thúc thúc này rất kỳ lạ, vừa đến, rồi lại muốn đi, hình như vừa rồi đang nói chuyện gì đó không thể cho người khác biết, rồi giấu giếm người khác.

Vậy nên cậu rất tò mò, muốn nghe xem hai người rốt cuộc đang

nói gì.

Nhưng vị thúc thúc vội vàng bỏ đi, dù Lâm Dương có giữ lại cũng không kiên trì ở lại.

Rồi đợi sau khi ông ấy đi, cậu lập tức quay đầu hỏi Tiểu Ca, vừa rồi hai người đang nói gì.

Nhưng Tiểu Ca cũng tỏ vẻ rất thần bí, lắc lắc đầu như không biết vừa rồi thúc thúc đã hỏi gì vậy.

Lâm Dương liền cảm thấy rất kỳ lạ, rồi chuyện này cứ thế mà bỏ qua.

"Cũng được đấy, thần bí thật đấy, lén lút câu kết với ông lão nhà người ta rồi.

Xem ra sau này ông ấy rất ưng cậu đấy.

Một số chuyện vậy mà đều giao cho cậu, vậy mà không giao cho ta, thật sự quá thiên vị rồi.

Nhìn một cái ta đã thấy rồi, Nam Phi Hổ chắc chắn rất thích cậu đấy.

Xem ra cậu có hy vọng làm con rể nhà người ta rồi." Tiểu Ca nghe Lâm Dương nói vậy, đương nhiên cảm thấy lời cậu ấy nói đương nhiên là giả rồi, chắc chắn không thể tin được, rồi cũng không để ý, ngồi xuống, tiếp tục xem cuốn sách của mình.

Chương 454

Và những kiến thức Nam Phi Hổ vừa dạy cho anh ấy, và những kiến thức đó đối với anh ấy còn khá xa lạ, cũng không thông thạo, anh ấy cũng cần phải ghi nhớ nhiều hơn.

Nếu không thì đến lúc đó cũng không thể đảm bảo có thể sắp xếp mọi thứ tốt được, vạn nhất đến lúc đó lại xảy ra chuyện thì sao?

Lâm Dương nhìn Tiểu Ca không để ý mình, rồi chuyên tâm chú ý, hình như đang học tập ở đó, hoặc lẩm nhẩm một số lời trong miệng.

Dù sao thì cậu cũng không hiểu được, liền cảm thấy có chút vô vị, rồi trêu Tiểu Ca chơi.

Cậu lại nhắc đến chuyện vừa rồi hai người cậu và Nam Phi Hổ đã nói gì.

Bởi vì thực ra cậu khá tò mò, tại sao lúc đầu Nam Phi Hổ lại có thái độ tốt với mình như vậy, rồi hận không thể nói chuyện với mình cả ngày.

Nhưng bây giờ nhìn Tiểu Ca xong lại không muốn nói chuyện với mình nữa.

Vừa rồi hỏi hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì xong lại muốn tránh né, vậy nên cậu cảm thấy có chút thất vọng.

Liền hỏi Tiểu Ca vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Ôi, thật kỳ lạ nha, cậu và bá phụ vừa rồi rốt cuộc đang nói chuyện gì thế?

Sao lại không muốn nói cho ta biết?

Lúc đầu bá phụ đối xử với ta tốt thế mà, nhìn xem bây giờ lại ưng

cậu đấy.

Ta thấy không phải là ông ấy đang tìm con rể đó chứ?

Nếu không thì tại sao hai người đều ngại ngùng không nói với ta chuyện này." Tiểu Ca nghe Lâm Dương hỏi vậy cũng không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, rồi tỏ vẻ biết rõ điều đó.

Lâm Dương vừa nhìn đã thấy ngay.

Nếu biểu cảm rõ ràng như vậy mà còn không nhìn ra thì chẳng phải là ngốc rồi sao?

Cậu liền biết những suy đoán trong lòng mình đều đúng cả rồi.

Nhìn xem hai người vừa rồi nói chuyện có lẽ là vấn đề về con rể tương lai, không chừng cậu ấy đã bị loại khỏi danh sách trong tay Nam Phi Hổ rồi.

Lâm Dương bây giờ đã gặp Nam Uyển Nhi, thực ra cậu biết cô gái đó trông như thế nào, thực ra khá tốt.

Chẳng trách lúc đầu khi đi cùng y.

Cảm giác Nam Mộ Bạch có một loại khí chất rất nữ tính, làm việc gì cũng khá dịu dàng và thanh nhã.

Bất kể thế nào, cậu thấy một người con trai nếu được nuôi dạy thành như vậy, thì cũng phải rất tinh tế.

Cậu thấy phụ thân hoặc mẫu thân của y là loại người tinh tế đó, nhưng nhìn phụ thân của y thì không phải như vậy, tuy chưa gặp mẫu thân.

Nhưng cậu cũng cảm thấy không chừng y cũng ở cùng chị gái, sau khi ở lâu thì trở thành như vậy.

Nhưng sau đó lại chạm vào tay y xong, cảm giác rất khiêm tốn.

Tuy lúc đó không cảm thấy có điều gì đó rất không đúng, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, xem ra đáng lẽ lúc đó nên nghi ngờ nhiều hơn rồi.

Có những lúc thật lòng thật dạ, rồi vô cùng tin tưởng người khác, thì trên vẻ bề ngoài thể hiện như vậy, tin tưởng như vậy, nếu đều phải nghi ngờ thì lúc đó Lâm Dương sẽ biết Nam Mộ Bạch là Nam Uyển Nhi.

Lâm Dương thấy Nam Uyển Nhi hôm đó, thực ra trông rất tốt, mày thanh mắt tú.

Quả nhiên nữ giả nam trang đã đẹp như vậy rồi thì có lẽ khi trở lại trang phục nữ cũng sẽ đẹp thôi.

Nhưng Lâm Dương lúc đó đối với Nam Uyển Nhi không có cảm giác gì lớn, bởi vì cậu thấy con gái mà, vốn dĩ đối với Nam Uyển Nhi có nhiều tâm trạng hơn, cảm giác đặc biệt đau lòng.

Từ nhỏ đến lớn đều chưa từng được làm con gái một lần, chắc chắn rất khó khăn.

Cũng không có cảm giác thích thú đó, chỉ là vạn nhất y ở cùng Tiểu Ca, hai người đều là loại khá trầm tính.

Thực ra lại có lẽ khá thích hợp.

Có những lúc trầm tính rồi không nói chuyện, hai người cũng cứ thế mà dần dần qua đi.

“Thực ra thì, cậu chưa gặp chị gái của Nam Mộ Bạch là Nam Uyển Nhi đâu.

Thực ra cô gái đó trông rất tốt, ta cũng nghe nói cô gái đó trông giống em trai mình mấy phần.

Nếu sau này cậu thật sự, ở bên Nam Uyển Nhi thì thực ra có thể nhìn em trai nhiều hơn.” “Dù sao thì lúc nhỏ, ta cảm thấy Nam Uyển

Nhi, cô gái nhỏ đó trông cũng rất trắng trẻo ngoan ngoãn, cũng hiểu chuyện.

Có những lúc nói chuyện gì đó với cô ấy, cô ấy đều có thể hiểu rõ, rồi cũng ngoan ngoãn đi theo sau ta, dù sao thì là một cô gái rất tốt." Lâm Dương giới thiệu với Tiểu Ca, cũng cố gắng tác hợp hai người.

Dù sao thì nhìn Tiểu Ca cũng đã nhiều năm rồi, cô quả đơn thân, một mình, cậu thấy là một người anh em.

Nếu có cô gái mình thích thì nhất định phải tác hợp cho người anh em của mình một người, như vậy mới tốt hơn một chút.

"Cậu đừng có nói lung tung nữa.

Không phải như vậy đâu, chỉ là phụ thân người ta chỉ dạy con một chút kiến thức cấp cứu như vậy thôi.

Đến lúc đó đợi xuống mộ thì cũng sẽ không có nhiều chuyện đáng sợ như vậy, rồi chúng ta không thể xử lý khẩn cấp được.

Thúc thúc thấy con có chút triển vọng, nên đối với con có chút tán thưởng thôi." "Tuyệt đối đừng nghĩ nhiều như vậy, người ta đâu phải đang giới thiệu con gái quý báu của họ cho con chứ.

Hai người mới là môn đăng hộ đối nhất có được không?

Ở đó mà nói với con, cảm thấy cô gái người ta tốt, không cần đâu?

Tuyệt đối đừng nói với con những lời này, con không hiểu những thứ đó đâu, con cứ chuyên tâm nghiên cứu kiến thức của mình đi." Tiểu Ca cảm thấy có chút xấu hổ, liền từ chối tiếp tục chủ đề này với Lâm Dương.

Chương 455

“Không hiểu sao?

Nhìn phụ thân người ta hôm nay trông như đã nhìn trúng cậu rồi ấy.

Ta nghĩ ông ấy không còn cảm giác gì với ta nữa rồi, bắt đầu tìm kiếm người khác.

Nếu đã như vậy, thì chi bằng ta giúp người anh em của mình tác hợp thì tốt biết mấy chứ, mỡ béo không chảy ra ngoài ruộng người mà.” “Ta và cô gái người ta quan hệ có tốt đến mấy cũng là chuyện hồi nhỏ.

Bây giờ đều đã lớn rồi, ai biết mọi người thế nào.

Vậy nên ta cũng không dám đảm bảo, nhưng ta dám đảm bảo một điều là cô gái người ta chắc chắn là một cô gái rất tốt.

Cậu cũng không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, cứ an tâm ở bên nhau đi.” Lâm Dương tiếp tục trêu đùa hai người, nhưng Tiểu Ca hoàn toàn không để ý đến cậu ấy, bởi vì anh ấy cảm thấy lời cậu ấy nói thực sự quá không đứng đắn, căn bản toàn bộ đều không có.

Đáp lại một câu ở đó, anh ấy cảm thấy không để ý có lẽ là một phương pháp yên tĩnh và tiện lợi nhất, để cậu ấy trực tiếp im miệng, thực ra rất tốt.

Rồi Lâm Dương vẫn luôn ở bên cạnh, rồi Tiểu Ca vẫn luôn không để ý.

Trong vòng một tiếng đồng hồ tiếp theo, nước bọt của Lâm Dương đều sắp cạn khô, cậu phát hiện Tiểu Ca cũng vô động với lời nói của mình.

Nam Phi Hổ rời khỏi phòng của Lâm Dương xong liền đến phòng của Nam Mộ Bạch, xem xem con gái mình có ở đó không.

Rồi vào thời điểm này có lẽ cô ấy cũng đang ở trong phòng đọc sách hoặc làm gì đó.

Bởi vì ông ấy muốn dặn dò con mình những điều nên chú ý, và những điều không nên chú ý trước khi đi.

Và nói cho cô ấy biết ông ấy không đi làm chuyện đó nữa, để cô ấy yên tâm, nếu không thì lại cãi nhau hoặc nảy sinh mâu thuẫn không vui.

Nam Phi Hổ vào phòng Nam Mộ Bạch xong phát hiện cô ấy thật sự ở trong phòng, quả nhiên đúng như ông ấy đoán, không sai chút nào, cha hiểu con gái nhất mà.

"Suốt ngày ngoài việc ở cùng con thì thời gian còn lại đều ở trong phòng à?

Ta vốn tưởng sau khi con đã… sẽ vui vẻ hoạt bát hơn một chút, ai ngờ chỉ được một thời gian đó, một thời gian sau lại trở thành một mình.

Không phải là vì cô gái kia xong con lại không vui đó chứ?" "Con cũng không cần lo lắng đâu, ta thấy thằng nhóc Lâm Dương và cô gái kia, mối quan hệ giữa hai người thực ra khá tốt.

Nếu không thì con cứ từ bỏ đi, đừng đi quấy rầy tình cảm của người ta nữa.

Bây giờ ta thấy một thằng nhóc, ở cùng thằng nhóc Tiểu Ca kia, ta cảm thấy năng lực của cậu ta khá tốt." "Ta thấy con gả cho cậu ta cũng được đấy, dù sao thì ta nguyện ý.

Không biết con cảm thấy thế nào, nhưng ta thấy chuyện như vậy, điều quan trọng nhất là bồi dưỡng tình cảm, từ từ có khả năng.

Ta thấy thằng nhóc Tiểu Ca đó khá trầm tính, một mình, chắc sẽ không có cô gái mình thích hoặc hai người có tư tình đâu." Nam Phi Hổ đặc biệt đắc ý nói với Nam Uyển Nhi.

"Phụ thân nói nhiều quá rồi, ngài đừng lo lắng cho con về chuyện này.

Ngài đâu cần phải đi tìm đối tượng cho con, sao ngài lại trực tiếp bắt tay vào làm rồi thế?

Con thấy chuyện như vậy, phải xem ý nguyện của cá nhân chứ, có phải không?

Nếu con không nguyện ý thì ngài tìm nhiều người như vậy có tác dụng gì chứ?

Vậy nên hy vọng ngài bình tĩnh một chút." "Một số chuyện con đều sẽ xem xét mà làm, ngài đâu biết những lời con nói đều không phải thật.

Con có thích Lâm Dương hay không ngài đều biết hết sao?

Người ta có người mình thích rồi, con cũng sẽ không ở bên người ta.

Không có người mình thích, con cũng sẽ không ở bên người ta.

Thằng ngốc trầm tính kia thì có lẽ còn được." Nam Uyển Nhi nói.

"Tính khí, tính cách, bản tính của con gái ta lẽ nào ta lại không biết sao?

Con nói như vậy ta đều biết trong lòng con nghĩ gì, vậy nên con cũng đừng giấu ta.

Thích thì cứ nói ra đi.

Đâu có, nhưng người ta quả thực có một mối quan hệ khá tốt, ta thấy chắc chắn con không thể chen vào được, vậy nên ta mới bảo con

từ bỏ.” “Và không phải phụ thân ta không ủng hộ, ta cũng ủng hộ đứa trẻ đó.

Dù sao thì hai nhà chúng ta giao tình sâu đậm, cũng là lớn lên cùng nhau, vậy nên ta thấy ở bên nhau cũng rất hợp lý, nhưng người ta cũng có người mình thích rồi, vậy nên không có cách nào.

Thà xây một ngôi miếu còn hơn phá một cuộc hôn nhân chứ, rồi người đến sau thì cần phải xếp hàng.” “Ta vốn nghĩ từ từ rồi sẽ được thôi, con gái ta ưu tú như vậy chắc chắn sẽ được người ta thích.

Nhưng ta lại thấy như vậy lãng phí thời gian quá nhiều, ta thấy không hay.

Nhưng hôm nay ta đột nhiên phát hiện một mầm non rất ưu tú, nhanh chóng nói cho con biết, con cũng có thể chú ý mà.” Nam Phi Hổ nói với Nam Uyển Nhi như vậy, rồi Nam Uyển Nhi nghe càng lúc càng không muốn nghe, liền đuổi phụ thân ra ngoài.

“Được được được, ta không nói chuyện ở đó với con nữa.

Lần này ta quả thực có việc chính đáng muốn nói cho con biết.

Chẳng phải con đã gặp thằng nhóc Tiểu Ca đó rồi sao?

Rồi ta đã giao tất cả một số kiến thức cấp cứu, bất kể là các loại vết thương nhỏ hay vết thương lớn, rồi cả cách phán đoán cơ bản như vậy, ta đều đã giao cho cậu ta.” “Chẳng phải cách đây một thời gian con không cho ta xuống sao?

Ta cũng nghĩ, nếu lúc đó ta mạo hiểm xuống cùng con, thì cũng sẽ là một cái bình dầu, con nói rất đúng.

Vậy nên ta nghĩ nếu đã như vậy, ta ở lại trên này đợi con về đi.

Rồi ta dạy thằng nhóc đó, đứa trẻ đó thiên phú quả thực khá cao.” “Vậy nên khi con ở dưới, chẳng phải con cũng đã được tai nghe mắt

thấy và học được khá nhiều thứ từ ta rồi sao?

Nếu có những thứ gì đó mà thằng nhóc Tiểu Ca đó chưa học được hoặc chưa nhớ được, thì nhớ giúp cậu ta nhé.

Chương 456

Nếu không thì đến lúc đó chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm tập thể, như vậy cần phải giúp đỡ lẫn nhau, rồi mọi người mới cùng nhau xuống chứ." Nam Phi Hổ tuy nói như vậy là để Nam Uyển Nhi giúp đỡ Tiểu Ca, nhưng không biết tại sao Nam Uyển Nhi lại cảm thấy trong lòng phụ thân mình không phải ý đó, mà là muốn cô ấy giúp đỡ Tiểu Ca.

Để hai người có nhiều cơ hội ở riêng hơn, rồi cùng nhau trò chuyện hoặc cùng nhau làm những chuyện khác, bồi dưỡng tình cảm.

Không biết tại sao, y cảm thấy trong lòng phụ thân mình hình như có ý đồ như vậy, cũng không biết có đúng không, nhưng y cảm thấy chuyện này có lẽ đúng đến chín phần mười.

"Con thấy mục đích của ngài dù sao cũng không đơn thuần như vậy, con cũng không quan tâm nữa.

Con nói với ngài chắc chắn không có khả năng lớn đâu.

Người ta tính cách lạnh lùng như vậy, cũng không cho phép người khác tiếp cận mà.

Vậy nên ngài hãy dẹp bỏ ý nghĩ đó đi, tuyệt đối đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.

Suốt ngày quan tâm con quá mức, đến lúc đó ngài kiếm cho con một người mẹ kế sao?" Nam Uyển Nhi đột nhiên nói như vậy, khiến Nam Phi Hổ trở tay không kịp, cảm thấy xấu hổ.

"Đứa trẻ này bây giờ ngay cả phụ thân cũng trêu đùa, thật sự quá không đứng đắn.

Thôi được rồi, ta nói chuyện với con cũng nhiều rồi, những

chuyện khác con cứ tự lo đi.

Ta sắp xếp chuyện của con mà còn chưa rõ ràng sao, chuẩn bị để con sắp xếp chuyện của ta sao?

Thật sự quá nhiều rồi, ta đi về trước đây nhé, con suy nghĩ kỹ lại đi." Nam Phi Hổ tuy bị con gái mình nói như vậy, rồi vội vàng bỏ đi, nhưng vừa đi ông ấy không quên nhắc nhở con gái mình, nhất định phải nhớ kỹ quan sát Tiểu Ca, xem rốt cuộc là người thế nào, có thích hợp làm bạn trai của con gái mình không.

Nam Uyển Nhi kỳ thực vẫn luôn nghĩ đến phụ thân mình.

Nếu phụ thân muốn tìm mẹ kế, nàng sẽ vô cùng thấu hiểu, bởi vì nàng cảm thấy nếu phụ thân cứ một mình như vậy, nhất định sẽ rất cô đơn.

Nếu sau này khi nàng trưởng thành rồi ra ngoài, hoặc có chuyện bên ngoài, phụ thân không có ai bầu bạn, lúc đó nếu xảy ra chuyện gì cũng sẽ rất lo lắng.

Gia tộc lớn mạnh cũng không sợ dung nạp thêm một người phụ nữ.

Nàng cũng cảm thấy mấy năm nay phụ thân có lẽ vì chăm sóc nàng hoặc không muốn nàng mù quáng, đã luôn bầu bạn với nàng rất nhiều.

Vì vậy, nàng cảm thấy sau khi phụ thân già rồi, nhất định phải tìm một người phụ nữ bầu bạn.

Cho nên nàng cảm thấy chuyện phụ thân tìm mẹ kế là không có gì đáng trách, nhưng phụ thân cứ luôn lo lắng cho hôn sự của nàng thì thật sự là quá bận tâm rồi.

Thời gian cứ trôi đi, chẳng mấy chốc đã đến ngày thứ Bảy khởi hành.

Mọi người thuê một chiếc xe bọc thép, loại xe có thể chở người.

Sau đó, họ đặc biệt đi đón lão nãi nãi.

Lão nãi nãi trông như đã đợi rất lâu, dường như có cả con trai bà ở bên cạnh.

Tất cả đều vô cùng kinh ngạc, chẳng phải con trai bà ban đầu không đồng ý cho mẹ ra ngoài sao?

Mọi người đều không hiểu tại sao bây giờ con trai bà lại ở bên cạnh mẹ mình.

Lão nãi nãi cũng nhìn ra tâm trạng của họ, sau đó nói: "Các cậu không cần kinh ngạc.

Chuyện này, ta thật sự đã nói cho con trai mình rồi.

Bởi vì ta cảm thấy nếu con trai là người thân duy nhất của ta, nó có tư cách biết chuyện này của ta, và nó nhất định phải tỏ ra hiểu cho ta.

Và khi ta đi tìm cha của ta, các cậu cũng không cần cảm thấy bi thương, bởi vì ta kỳ thực là đang đi tìm hạnh phúc của mình." "Ta có cuộc sống tốt đẹp của riêng ta, vì sao ta phải quanh quẩn với con trai ta lâu như vậy chứ?

Cho nên ta cũng đã giải thích với nó rồi, nó nhất định sẽ hiểu thôi, dù sao cũng là con của ta mà.

Ta biết nó cũng sẽ biết, sẽ đồng tình với mọi quyết định của ta, các cậu cứ yên tâm đi." Sau khi mọi người nghe lão nãi nãi nói xong, đều cảm thấy lão nãi nãi này có vẻ rất có khí chất và cá tính, mọi việc đều được bà sắp xếp đặc biệt tốt.

Bà khiến mọi người không phải bận tâm, và việc con trai bà có thể hiểu cũng không dễ dàng gì.

Nếu người mẹ muốn đi đến một nơi rất nguy hiểm mà lại muốn con mình hiểu cho, thì chắc chắn là không được.

Vì một người đã chết, chắc chắn nó sẽ không đồng ý.

Nhưng nhìn con trai bà, cậu ta lại vô cùng sẵn lòng ủng hộ mọi suy nghĩ và nguyện vọng của mẹ mình.

Vì vậy, mọi người cảm thấy đứa con trai này có lẽ rất tôn trọng mẹ mình, đối xử với mẹ rất tốt.

Cho nên, sau khi đón lão nãi nãi lên xe, họ dặn con trai bà nhất định đừng lo lắng.

Họ nhất định sẽ trở về sớm nhất có thể, và nhất định sẽ đưa lão nãi nãi về, dốc hết sức mình.

Nhưng nếu lão nãi nãi thực sự không muốn về, họ cũng không có cách nào khác.

“Chuyện này không cần miễn cưỡng.

Nếu mẹ ta thực sự không muốn về, ta tin với tính cách cố chấp của mẹ, ai cũng không kéo được.

Cho nên lúc đó ta nhất định sẽ hiểu.

Đừng lo lắng chuyện này cho ta.

Tuy là một quyết định khó khăn, nhưng một khi ta đã quyết định rồi, ta sẽ không hối hận.” Sau khi mọi người nghe con trai lão nãi nãi nói xong, đều không còn cách nào.

Thế là mọi người ngồi xe tiến vào cái nơi đó.

Khi đến cửa, họ đỗ xe lại.

Về cơ bản, họ được hướng dẫn tiếp theo nên đi đâu, và đi theo hướng nào.

Chương 457

Dù sao, chuyện này cũng khá nguy hiểm.

Sau đó, khi đang đi sâu vào bên trong, đột nhiên họ nghe thấy tiếng bước chân.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, nên họ khá sợ hãi.

Lâm Dương nói: "Mọi người mau tắt đèn pin đi, sau đó tất cả bám sát vào tường.

Và nhất định phải giữ yên lặng.

Lát nữa nếu có động tĩnh gì, tuyệt đối đừng nói chuyện, cũng đừng phát ra tiếng động, nếu không tình hình sẽ vô cùng nguy hiểm." Sau khi Lâm Dương nói với mọi người xong, tất cả liền tắt đèn pin.

Nhưng nhờ ánh sáng còn sót lại trong hang động, họ vẫn có thể nhìn thấy nhau.

Sau đó, họ nhìn thấy bóng đen đó chầm chậm bước tới.

Khi đến gần, họ nhận ra bóng đen đó không phải là một số loài quỷ quái.

Kỳ thực là một người.

Thế là họ lập tức ấn người đó xuống.

Người đó trông khá già, và sau khi bị ấn xuống, ông ta cứ ư ử kêu la ở đó.

"Khoan đã buông tay!

Ta cảm thấy nghe tiếng này hình như là giọng của một ông lão thì phải?" Sau khi vài người buông tay, lập tức bật đèn pin lên, chiếu thẳng vào mặt người đó để xem là ai.

Khi đôi mắt của ông lão bị chiếu vào, lập tức ông ta không thể mở mắt ra được nữa.

Sau đó, cảm thấy vô cùng chói mắt, ông ta lập tức bỏ chạy sau khi được buông ra.

Lão nãi nãi nhìn thấy cảnh này, liền lớn tiếng hô lên: "Lão đầu tử nhà ta!

Người vừa nãy tuyệt đối là lão đầu tử nhà ta!

Hóa thành tro ta cũng nhận ra!

Dù ở trong đó lâu đến mức nào mà trở nên bẩn thỉu xấu xí ra sao, ta cũng vẫn nhận ra lão đầu tử nhà ta!

Mau đuổi theo đi!" Sau khi mọi người nghe lão nãi nãi nói xong, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hóa ra người yêu của bà vẫn chưa chết, mà đã ở trong đó lâu như vậy, trông đã trở nên vô cùng nhếch nhác.

Đối với họ, ông ta hình như cũng không hiểu, phỏng chừng thần trí đã không còn minh mẫn.

Nhưng họ phải đuổi theo, vì khi đến đây, họ đã hứa với lão nãi nãi.

Nhất định sẽ giúp bà tìm thấy lão gia gia.

Nhưng bây giờ đã tìm thấy rồi, họ sợ rằng khi tìm được lão gia gia, những sự thật hoặc tình trạng sức khỏe hiện tại của lão gia gia sẽ khiến lão nãi nãi vô cùng khó chấp nhận.

Vì vậy, họ không ngần ngại mà đuổi theo.

Lão nãi nãi đương nhiên là người kích động nhất.

Nghe tiếng nói đó đương nhiên là quen thuộc nhất.

Mặc dù lúc đầu nhìn thấy bóng người đó hoàn toàn không nhận ra.

Tóc mọc rất dài, bạc trắng, thân hình đều khom lưng, trông thấp hơn một chút so với trước đây.

Nhưng vừa nghe thấy tiếng nói lần thứ tư, cái loại tiếng nói đó, tuy có chút không chắc chắn, nhưng khi nghe tiếng thứ hai, bà đã biết đó tuyệt đối là chồng mình.

Và tuyệt đối là ông ấy.

Thế là lão nãi nãi vô cùng kích động, sau đó nói với mọi người đó là lão gia gia, và mau chóng đuổi theo.

Thế là mọi người cứ theo nơi lão gia gia chạy mà đuổi theo, và liên tục gọi.

Ai ngờ càng gọi thì lão gia gia lại càng chạy nhanh hơn.

Nhưng khi đến một nơi, lão gia gia lập tức biến mất, không biết đã đi đâu.

Thế là mọi người rơi vào một khoảng mê mang, bởi vì phía trước đều là những nơi bị bịt kín.

Nhưng lão gia gia đã biến mất bên trong, nên họ cảm thấy bên trong nhất định có một mật thất ẩn giấu, nếu không thì không thể nào đột nhiên biến mất như vậy được.

"Lão nãi nãi, thật sự là ông ấy sao?

Người đàn ông tóc dài đó, chẳng phải là người yêu của bà sau bao nhiêu năm sao?

Nhưng vì sao ông ấy cứ ở mãi trong đó mà không về nhà?

Ông ấy chạy nhanh như vậy sau khi nhìn thấy chúng ta, và cũng nghe thấy bà gọi mà, đúng không?

Ta cảm thấy lão gia gia nhất định đã xảy ra chuyện gì đó." Văn Cẩm suốt đường đi đều đỡ lão nãi nãi, bởi vì nàng là một cô gái nhỏ,

nên đi cùng lão nãi nãi sẽ thuận tiện hơn một chút, và cũng chăm sóc lão nãi nãi.

Thế là nàng hỏi, bởi vì nàng có thể nhìn ra, lão nãi nãi sau khi nhìn thấy lão gia gia vô cùng kích động, thậm chí Văn Cẩm cũng suýt không đuổi kịp.

Bà ấy có vẻ không màn đến nguy hiểm mà đi tìm lão gia gia, nhưng nghe lão nãi nãi cứ gọi lão gia gia, rồi lão gia gia cứ chạy về phía trước.

Nàng cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vẻ ngoài, thế là nàng tò mò hỏi lão nãi nãi.

Chương 458

“Ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao ông ấy lại không nhận ra ta?

Ta gọi ông ấy biết bao nhiêu lần, vậy mà ông ấy cứ chạy về phía trước.

Lão già thối này chẳng lẽ thực sự không nhận ra ta sao?

Đợi ta tìm được ông ấy rồi, ta nhất định phải dạy dỗ ông ấy một trận thật nặng, đánh cho một trận thật đau!

Hay là ông ấy ở trong đó tìm được tình nhân mới, rồi nhìn thấy ta liền lập tức bỏ chạy.” Lão nãi nãi vô cùng tức giận, tuy không biết rốt cuộc là sao, nhưng cảm giác vô cùng tức tối, tất cả đều bộc phát ra ngoài.

“Nãi nãi, đừng vội.

Mấy người chúng ta trước tiên hãy xem xem bên trong có chỗ nào có thể đi ra không.

Nếu có người biến mất ở chỗ này, tuyệt đối có một chỗ giống như mật thất, có thể ẩn nấp, nếu không thì tuyệt đối không thể nào sau khi rẽ vào trong đó.” “Rồi cả người lập tức biến mất.

Tuyệt đối là một chuyện phi thường không đơn thuần.

Nãi nãi không cần phải vội vàng ở đây, đợi một chút để chúng ta tìm kiếm.

Sau khi tìm được rồi, lập tức đưa nãi nãi đi tìm lão gia gia, tuyệt đối không thể để ông ấy chạy mất, yên tâm đi.” Sau khi Nam Mộ Bạch nói xong, mọi người vô cùng ăn ý ở khu vực đó, sau đó mò mẫm trên tường.

Có chỗ nào có cơ quan, có thể đi vào không?

Thế là, khi cô ấy đang mò mẫm, đột nhiên Lâm Dương nói: "Khoan đã đừng động, nghe trong đó có tiếng động." Lâm Dương hình như đã nghe thấy gì đó, sau đó ra hiệu cho mọi người đừng nói chuyện, rồi bảo họ im lặng lắng nghe tiếng động phát ra từ bên trong bức tường đó.

Mọi người đều lắng nghe kỹ, nhưng thính lực của họ không tốt bằng Lâm Dương.

Nên họ không nghe ra rốt cuộc là chuyện gì.

Lâm Dương nói với họ, bên trong có tiếng nước nhỏ giọt rất yếu ớt, nếu bên trong có tiếng nước nhỏ giọt thì chứng tỏ bên trong có một không gian, có thể lão gia gia đang ở trong đó.

"Đúng vậy, nếu lão gia gia ở trong đó, vậy chúng ta làm sao để vào?

Dù sao chúng ta cũng đã mò mẫm nửa ngày rồi, không thấy bên trong có chỗ nào có thể đi vào.

Nếu không thì chúng ta đã trực tiếp đi vào rồi.

Bây giờ chúng ta đang tìm cửa mà, nếu không thì làm sao mà vào được?" Thiên Chân hỏi Lâm Dương.

Lâm Dương vô cùng cẩn thận và nghiêm túc suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể vào được, thế rồi đột nhiên có một ý tưởng.

Y bảo mọi người mau chóng tắt hết đèn trong tay.

Sau đó, duy trì một môi trường mờ ảo, họ có thể nhìn thấy trên bức tường có một lỗ thủng xuyên ra một tia sáng.

Thế là, sau khi che lại cái chỗ có ánh sáng xuyên ra đó, bức tường đá đó thật sự có thể di chuyển như vậy, rồi bị đẩy ra.

Lúc đó, khi họ đẩy những chỗ khác, đều vô cùng cứng rắn, hoàn toàn không đẩy được.

Nhưng chỉ cần chặn cái lỗ đó, sau đó đẩy bức tường đá thì nó giống như một cánh cửa xoay, vô cùng nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Sau khi đẩy ra, đầu tiên đập vào mắt là một nơi cũng giống như một hang đá ẩn giấu.

Có rất nhiều cỏ.

Vì có cỏ thì nhất định có nước.

Thế là, tiếng nước nhỏ giọt mà họ vừa nghe thấy, bên trên có một chỗ có nước, rồi cứ thế nhỏ giọt xuống, hình thành một vũng nước nhỏ trong hang đá này.

Họ đã tìm ra nguyên nhân.

Sau khi đi vào, họ nhìn thấy lão gia gia đang ngồi trên một trong những chiếc giường.

Trông như một nơi ở bên trong.

Có cảm giác có người ở.

Thế là, bây giờ họ có thể nhìn thấy lão gia gia đang ngồi ở đó vô cùng bình tĩnh, sau đó họ đi đến bên cạnh lão gia gia.

Lão nãi nãi nhìn thấy lão gia gia ngồi như vậy, vô cùng đau lòng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói nhiều năm như vậy cũng không có bất kỳ liên hệ nào.

“Lão đầu tử, ông làm sao vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?

Sao ông không về nhà?

Lại cứ ở mãi trong này, thành ra bộ dạng ma quỷ này chứ?” Lão

nãi nãi tiến lên mấy bước, nắm lấy tay lão gia gia hỏi.

Nhưng lão gia gia hình như bị giật mình, cũng như không nhận ra lão nãi nãi, thế là ông ta bắt đầu la hét điên cuồng, căn bản không thể giữ được lão gia gia.

Nhưng sau khi la hét một lúc, ông ta bình tĩnh lại.

Tiểu Ca sợ lão gia gia sẽ lại làm lão nãi nãi bị thương, thế là y tiến lên trước để gọi lão gia gia tỉnh lại, xem có nhận ra không.

Thế rồi y phát hiện lão gia gia hình như đã khôi phục lại thần trí, lập tức nhận ra bà, và nhận ra vợ mình.

Rồi lão nãi nãi cũng vô cùng kích động.

Thế là hai người lập tức nắm chặt tay, rồi ôm nhau, giống như một cặp tình nhân lâu ngày không gặp.

Từ hai người, có thể nhìn ra rằng tình cảm của họ khi còn trẻ nhất định đặc biệt tốt, bởi vì chỉ có lý do bất đắc dĩ như vậy mới có thể khiến hai người chia lìa.

Chương 459

Nếu không thì họ cảm thấy dù trời long đất lở cũng không thể lay chuyển tình yêu của hai người.

Lão nãi nãi đã đợi lão gia gia lâu như vậy, nhiều năm như vậy.

“Đồ ngốc này!

Ông làm sao vậy?

Tôi không phải đã nói với ông rồi sao, nơi này rất nguy hiểm?

Ông biết đường bên trong nhưng cũng đừng vào mà?

Lúc đó tôi cũng đã nói với ông rồi, nếu tôi không về được thì ông phải tìm một người khác, rồi chăm sóc bản thân cho tốt, tuyệt đối đừng để bị thương.” “Quả nhiên mà, tôi không nên tin lời của người phụ nữ đó.

Cô ta không nói một lời nào.

Hứa với tôi chuyện rồi lại đổi ý, bây giờ có làm được gì không?

Cô ta tìm thấy tôi!

Tôi thật sự không còn cách nào nữa rồi, cũng không biết rốt cuộc nên tức giận hay không nên tức giận nữa.” Lão gia gia vô cùng cưng chiều nói với lão nãi nãi.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy khá ngại ngùng, nhưng cũng cảm thấy đứng ở đây cũng không còn chỗ nào khác, cũng không thể chui đầu xuống đất được, nếu không thì thật sự quá làm phiền hai người ôn chuyện.

Tuy rằng nhìn có chút cảm giác chua xót, Lâm Dương nghe xong những lời này liền nhìn về phía A Ninh, phát hiện A Ninh căn bản

không để ý, thế là y đành tiu nghỉu tiếp tục nhìn về phía hai người.

"Tôi mới là người nên trách ông!

Lúc đó ông không nói một tiếng, không một lời nào mà bỏ tôi lại!

Ông có biết hai chúng ta đã có con trai rồi không?

Ông không màn đến tất cả mà vứt bỏ tôi!

Lúc đó một mình tôi không biết nuôi con lớn lên khó khăn đến mức nào!

Con trai lớn lên căn bản không biết cha mình là ai!" "Tôi mới là người nên trách móc chứ, bao nhiêu năm nay tôi đã kiên trì như vậy?

Đợi ở bên ngoài, không biết chờ đợi khó khăn đến mức nào, ngày qua ngày tôi đều mong ngóng từng ngày, không biết bao giờ ông sẽ ra.

Tôi dù sao cũng luôn cảm thấy ông không xảy ra chuyện gì, vẫn sống tốt, tôi nhất định phải tìm ông về!" Lão nãi nãi có chút tức giận nói.

Lão gia gia nghe xong vô cùng kinh ngạc, không biết hai người có con trai, điều này cũng khiến mọi người giật mình, hóa ra lão gia gia lúc đó không biết lão nãi nãi đã mang thai.

"Thật sao?

Hai chúng ta có con trai rồi, sao cô không nói cho tôi biết?

Nếu tôi biết có con, tôi tuyệt đối sẽ không đi theo nhóm người đó vào!

Nhóm người đó, tôi không biết rốt cuộc là loại người gì, tôi cũng không quen biết.

Họ nói tiếng Tây dương, tôi dù sao cũng không nghe hiểu lời họ nói, nhưng họ đều không nói cho tôi biết, hại tôi lúc đó yên tâm mà bỏ

lại cô.” “Ông có biết không?

Lúc đó tôi cũng không biết, tôi cứ tưởng ông sẽ về sớm.

Những lời đó chỉ là lúc đó thôi, ông cũng có nói những lời như vậy với tôi mà, nhưng tôi đều không coi là thật, ông đều về cả.

Tôi cứ tưởng lần đó ông cũng sẽ về như những lần khác, nhưng thực tế là ông không bao giờ về nữa.

Bây giờ tìm được ông rồi thì tốt rồi.” Lão nãi nãi nói với lão gia gia.

Mọi người nghe lão gia gia nói rằng nhóm người cùng ông ta vào nói tiếng Anh, và trông họ như là người ở nơi khác đang vô cùng thèm muốn những thứ bên trong.

Họ không biết mục đích vào là gì.

“Lão gia gia, ông có biết không?

Mục đích của những người đi cùng ông vào lúc đó là gì?

Họ muốn những thứ gì?

Tại sao họ lại tìm được ông rồi bảo ông dẫn họ vào?” Lâm Dương nghe xong cảm thấy vô cùng tò mò, thế là y vội vàng hỏi lão gia gia tình hình lúc đó ra sao.

“Cái này ta thật sự cũng không rõ.

Bởi vì những thứ họ tìm kiếm chắc hẳn cũng giống như những thứ các cậu muốn thôi.

Dù sao thì cũng có cảm giác thần bí, cũng không muốn nói cho ta biết.

Nhưng ta chỉ là một người dẫn đường, hỏi người ta nhiều như vậy, lúc đó nếu xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ bị nghi ngờ, cho nên tốt

nhất cũng đừng hỏi nhiều, quản nhiều chuyện.” Lão gia gia trả lời vô cùng cẩn thận, sau đó nói rằng hình như ông ấy không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thế là lão nãi nãi vô cùng sốt ruột hỏi: “Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà ông lại trở thành bộ dạng ma quỷ này?

Và vừa nãy khi tôi gọi, ông căn bản không nhận ra tôi.

Ông có biết vừa nãy tôi đang gọi không?

Ông cố ý không nhận ra tôi, chỉ là muốn trốn khỏi nơi này, nếu không thì nếu tôi không tìm thấy ông, tôi căn bản sẽ không tìm thấy được.” Lão nãi nãi vô cùng sốt ruột hỏi lão gia gia.

Nhưng đột nhiên nhìn thấy sắc mặt lão gia gia lập tức biến đổi, sau đó lão gia gia đứng dậy, chậm rãi đi đến chỗ có nước nhỏ giọt.

“Kỳ thực lúc đó ta bị bỏ lại.

Chương 460

Sau khi tìm được những thứ cần thiết, hoặc sau khi tìm được địa điểm, họ liền bỏ rơi ta.

Ta nghĩ mình có thể tự mình thoát ra, nhưng khi trở về thì gặp phải những thứ nguy hiểm.

Tóm lại, cuối cùng ta đã gặp nguy hiểm và không thể thoát ra được." "Bởi vì những gì ta đã trải qua, tinh thần ta trở nên không bình thường.

Có một khoảng thời gian ta có thể nhớ, rồi lại có một khoảng thời gian khác ta lại không nhớ nữa.

Có những lúc ta đột nhiên phản ứng lại, cũng không biết mình đang đứng ở đâu.

Có những lúc ta thực sự khá sợ hãi, nhưng cũng không có cách nào, ta cũng không thể thoát ra được." "Có những lúc ta cũng đã thử, nghĩ cách đi ra, nhưng khi thần trí không minh mẫn, ta sẽ đi ra.

Nếu ta đi ra ngoài, nhất định sẽ liên lụy đến các cậu, lúc đó sẽ gây thêm phiền phức.

Và ta bây giờ giống như một kẻ thần kinh, cuộc sống chắc chắn cũng không thể tự lo liệu được.

Lúc đó kéo theo mọi người thì không hay, cho nên ta cứ ở lại." Lão gia gia kể lại những chuyện mình đã trải qua một cách vô cùng thâm tình và buồn bã.

"Cái lão đầu tử thối này sao lại nói những lời như vậy chứ, dù có điên có khùng, chỉ cần người còn sống tốt, ta đương nhiên đều sẽ muốn.

Và ông không biết chúng ta có một đứa con sao, nó đã trưởng thành khỏe mạnh, ở một nơi rất tốt, có một cuộc sống và thu nhập ổn định.

Ta cảm thấy đều vô cùng tốt, và nó cũng độc lập." "Ta đều không biết bao nhiêu năm nay ông ở trong đó, đã sống sót như thế nào, một mình ông không biết đã sống sót ra sao, thực sự quá đáng sợ.

Ông có thể sống tốt như vậy thì tốt rồi.

Cũng may là ta cũng kiên trì tin tưởng ông, lần này ta nhất định phải tìm được ông, nếu không tìm được thì ta sẽ không quay về nữa." Lão nãi nãi nói vô cùng kích động.

Lão gia gia nghe xong, lập tức cũng vô cùng kích động quay đầu nhìn lão nãi nãi, sau đó hai người lại nắm chặt tay nhau.

Nhìn thấy cảm giác tình cảm cảm động nhất trên thế giới có lẽ không gì bằng điều này rồi.

Hai người yêu nhau sâu đậm như vậy, đứng đó, rồi trong lòng kỳ thực đều có đối phương.

Bất kể có biết đối phương có còn sống trên thế giới hay không, thì trong lòng đều tồn tại đối phương, và khi gặp lại nhau cũng sẽ vô cùng vui vẻ, rồi cũng cảm động.

"Cái chỗ này hình như là nơi được những người thợ mỏ xây dựng khi họ đào quặng.

Dù sao cũng có đồ hộp, đồ ăn đóng gói, trong đó cũng không biết vì sao, và cũng là một điều kiện tự nhiên, lại có nước.

Cho nên ta sống sót ở đây nhờ một số đồ hộp và nước." "Nhưng thực sự có lúc ta cũng khá tiết kiệm một chút, có lúc cả ngày điên điên khùng khùng, cũng không biết rốt cuộc đã ăn cơm hay chưa ăn cơm, tuy rằng có lúc cũng không rõ, cũng không biết, nhưng bây giờ ta

nguyện ý cùng cô ra ngoài, dù sao ta cũng có con bên ngoài mà.

Có cô khiến ta cảm thấy cuộc sống có một chút hy vọng." Lão gia gia nhìn bà, sau đó cười nói.

Lão nãi nãi nghe lão gia gia nói như vậy xong cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi vì cuối cùng cũng gặp được người yêu, và bây giờ ông ấy lại nguyện ý cùng bà ra ngoài.

Cuối cùng, tất cả đều có thể trở về thị trấn, gặp con trai, đó cũng là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Lão nãi nãi đều cảm thấy vô cùng cao hứng, thế là bà và lão gia gia hai người cứ thế nhìn nhau.

"Nếu đã như vậy, hai vị đã tìm thấy nhau rồi.

Con đường tiếp theo, hai vị không cần đi cùng chúng ta nữa, nếu không thì tình huống nguy hiểm ta cũng không dám bảo đảm, lúc đó nếu xảy ra tình huống, hai vị lão nhân gia ta cũng không thể chăm sóc tốt được, cho nên hai vị mau chóng ra khỏi nơi này thì tốt hơn." "Cho nên mấy người chúng ta trước tiên sẽ đưa hai vị ra ngoài.

Dù sao thì bây giờ cũng không đặc biệt xa chỗ cửa động.

Sau khi yên tâm đưa hai vị ra ngoài rồi, chúng ta tiếp tục đi xuống cũng được, hai vị cũng không cần lo lắng cho mấy người trẻ tuổi chúng ta.

Chúng ta nhất định cũng có thể tìm thấy con đường tiếp theo, tự tìm đường cũng được." Tiểu Ca nhìn lão nãi nãi và lão gia gia.

Sau khi họ gặp nhau, y cảm thấy yên tâm, bởi vì lần này họ mang theo hai nhiệm vụ, không chỉ phải tìm những thứ của mình, mà còn phải giúp lão nãi nãi tìm lão gia gia.

Bởi vì không thể nào sau khi đưa lão nãi nãi vào mà lại không chịu

trách nhiệm, bỏ mặc bà một mình sau khi không tìm thấy lão gia gia, rồi bà ấy một mình ở trong đó.

Nhưng nghe nói như vậy y cũng không yên tâm, thế là y quyết định, lúc đó bất kể thế nào, nếu không tìm thấy lão gia gia, sẽ khiến lão nãi nãi từ bỏ, rồi cùng họ đi ra ngoài.

Dù sao thì lúc đó đông người sức mạnh lớn, lão nãi nãi một mình chắc chắn không thể cãi lại nhiều đứa trẻ trẻ tuổi như vậy, nhưng bây giờ thực sự đã tìm thấy lão gia gia, thật sự là công phu không phụ người có lòng.

Phỏng chừng lão thiên gia cũng không muốn nhìn những người thực sự yêu nhau, rồi cứ thế âm dương cách biệt mãi mãi không bao giờ gặp lại nhau, và hai người họ thực sự đều còn sống, thế là một sự sắp đặt của duyên phận.

Bởi vì tất cả đều muốn mau chóng đưa lão nãi nãi và lão gia gia ra ngoài trước, sau đó mới tiếp tục nhiệm vụ tiếp theo.

“Tiểu hỏa tử thật sự cảm ơn cậu rất nhiều!

Suốt chặng đường này, ta biết cậu đã luôn bảo vệ ta, rồi cũng đã giúp ta.

Lần này đưa ta đi cũng là do ta khổ sở cầu xin, dù sao nếu không phải cậu, ta căn bản không thể tìm thấy lão đầu tử của ta, ta thật sự vô cùng cảm tạ.

Nhưng nếu không có ta, cậu có thể tìm thấy những thứ cậu muốn không?” “Dù sao thì, bất kể thế nào, nếu ta không quen thuộc với nơi bên trong, ta tin lão đầu tử nhà ta hẳn là quen thuộc với nơi bên trong hơn ta.

Hay là ta cùng cậu đi tìm đồ vật, sau đó ta sẽ rời đi?

Mọi người cùng đi ta cảm thấy cũng được.” Lão nãi nãi bày tỏ sự

cảm ơn, hy vọng tiếp tục đi cùng, sau đó giúp họ tìm thấy những thứ cần thiết rồi mọi người cùng rời đi.

Nhưng Lâm Dương và Tiểu Ca đều cảm thấy phương pháp này không khả thi.

Nếu dẫn họ theo, lão gia gia đôi khi có thể tinh thần hơi bất thường, lúc đó nếu xảy ra chuyện gì cũng nguy hiểm, không bằng để họ mau chóng đi trước, rồi tình hình còn lại lúc đó cũng được.

"Đừng lo lắng cho ta.

Ta nhất định có thể tìm thấy.

Dù sao thì chúng ta trong này có một vị hành gia mà!

Chương 461

Cho nên các vị cứ yên tâm ra ngoài cũng được rồi, đưa lão gia gia mau chóng về gặp con trai, và mau chóng về trị bệnh đi.

Ta tin chỉ cần người còn sống thì bệnh tật tổng sẽ khỏi thôi, hai người ở bên nhau thì có khó khăn gì mà không vượt qua được chứ, nhất định phải tin tưởng lẫn nhau." Lâm Dương nói với lão nãi nãi xong, lão gia gia và lão nãi nãi đều cảm thấy vô cùng cảm động, thế là lão gia gia nói: "Hiển nhiên là đã giúp lão bà tử nhà ta, tiếp tục muốn giúp ta thì trông cậu cũng tốt đấy, một người như cậu, ta sẽ vẽ một tấm bản đồ về tất cả những gì ta biết về nơi này.

Ta đã ở trong đó lâu rồi, về cơ bản tất cả các nơi ta đều đã mò mẫm rất rõ ràng, những thứ có trong đó ta đều biết, cho nên ta sẽ đưa cái bản đồ này cho cậu." Lão gia gia vừa nói, vừa từ trong lòng ngực lấy ra một tấm vải vô cùng cũ nát, có chút bẩn thỉu, trên đó vẽ những đường nét trông giống như dấu vết.

Lâm Dương nghe lão gia gia nói như vậy xong cũng vô cùng cảm động, bởi vì y cảm thấy nhìn lão gia gia lần này đối với y thật sự là chân tâm thực ý, dốc hết lòng hết dạ, giao phó tất cả mọi chuyện cho y.

Lão nãi nãi suốt chặng đường này kỳ thực cũng đã giúp đỡ không ít, và chuyện chỉ đường đối với một người lớn tuổi như lão nãi nãi thì vô cùng vất vả rồi.

Lúc đó cũng không muốn lão nãi nãi phải chịu đựng đường xa lao đao như vậy, rồi cũng mệt mỏi đến thế, nhưng không có cách nào, bởi vì lão nãi nãi cũng là một người khá cố chấp, rồi cũng khá kiên trì.

Bây giờ tìm thấy lão gia gia xong, có thể nhìn thấy lão nãi nãi có

một mặt dịu dàng như vậy, kỳ thực cũng không tệ.

Cho nên Lâm Dương vội vàng vô cùng kích động dùng hai tay tiếp nhận tấm bản đồ đó.

“Gia gia, nãi nãi, cháu thật sự cảm ơn hai người rất nhiều!

Nếu không có sự giúp đỡ của nãi nãi, cháu phỏng chừng ngay cả đường bên trong cũng không tìm thấy.

Dựa vào sự tâm đầu ý hợp của hai người, hai người đã tìm thấy nhau.

Cháu cũng không giúp được gì nhiều như vậy, cho nên hai người càng nên trân trọng tình cảm của mình.” “Tấm bản đồ này đối với cháu vô cùng ý nghĩa trọng đại, có thể giúp cháu rất nhiều.

Cháu cũng vô cùng cảm ơn hai người nguyện ý đưa ra một thứ quý giá như vậy.

Bởi vì có lẽ hai người không biết giá trị của mộ thất này, rồi cũng không biết bên trong rốt cuộc có những thứ gì, cho nên mới yên tâm giao phó những thứ này cho cháu, cháu tuyệt đối không phụ trọng vọng của hai người.” Lâm Dương tiếp nhận tấm bản đồ đó xong, mở ra xem xét, sau đó nói với lão nãi nãi và lão gia gia như vậy, và trong lòng thầm nghĩ hai người này thật sự là những người vô cùng tốt.

Lão nãi nãi và lão gia gia nhìn thấy những người trẻ tuổi như vậy cũng cảm thấy vô cùng thú vị, giống như con trai của họ, tuổi cũng xấp xỉ như vậy, nhưng đối với y mà nói thì cũng khá thành thục.

Đối với tiểu hỏa tử trẻ tuổi này, làm mọi việc đều khá lễ phép, khiến họ cũng khá hài lòng, cho nên mới có thể yên tâm giao tấm bản đồ trong tay cho y.

Sau đó lão gia gia nói với y: “Tiểu hỏa tử, chuyện này cậu đã sai rồi.

Gia gia ta ở trong này bao lâu rồi, rồi cũng đã gặp bao nhiêu người, đều tìm ta giúp đỡ.

Ta không thể tìm hiểu xem bên trong rốt cuộc có gì, lịch sử bên trong, ta đều khá rõ, cho nên ta kỳ thực đều biết cả." "Ta nguyện ý giao những thứ này cho cậu, chỉ vì cậu chân tâm thực ý đã giúp đỡ ta, rồi ta cũng chân tâm thực ý giúp đỡ cậu.

Ta cũng có thể nhìn ra, đám trẻ các cậu thật sự là những đứa trẻ tốt, tốt hơn rất nhiều so với những người tìm ta giúp đỡ hoặc cho ta tiền." "Ta cảm thấy có thể liên tục tiếp xúc với những thứ như vậy, rồi vẫn giữ được tấm lòng chân thành của mình, là một chuyện vô cùng không dễ dàng.

Ta cũng hy vọng cậu có thể luôn giữ vững điều đó.

Cho nên đối với chuyện như vậy, ta cũng có thể vô điều kiện ủng hộ.

Hy vọng sau khi cậu tìm được đồ vật, mau chóng mang chúng đi, và tuyệt đối đừng để chúng rơi vào tay những kẻ xấu." Lâm Dương nghe lão gia gia nói xong, cảm thấy trong lòng càng thêm cảm động.

Hóa ra lão gia gia này đều biết trong mộ này rốt cuộc có gì, rồi cũng có những thứ vô cùng quý giá.

Vậy mà, ông ấy không có đòi hỏi gì, cũng không muốn những thứ đó, cũng không vì muốn báo thù.

Chỉ vì họ đối xử với ông ấy vô cùng tốt.

Lâm Dương cảm thấy chuyện này nếu là một người trẻ tuổi bình thường, cũng sẽ giúp đỡ cặp vợ chồng già này như vậy, bởi vì tình yêu cảm động của họ cũng vô cùng khiến người ta xúc động, cho nên Lâm Dương cũng không cảm thấy chuyện này đối với mình là một chuyện vô cùng khó khăn.

Hoặc là một chuyện vô cùng gian nan khi giúp đỡ người khác.

Lão gia gia này lại còn đưa ra một tấm bản đồ giá trị như vậy, lão gia gia này biết bên trong rốt cuộc có những bí mật gì, cho nên cũng khiến Lâm Dương kinh ngạc.

Thế là y càng tò mò nhìn Bàn Tử.

"Thúc ơi, vậy cháu hỏi một câu.

Kể từ khi người đã vô cùng hiểu rõ về mọi thứ bên trong, rồi cũng biết tất cả các bí mật bên trong, vậy bên trong rốt cuộc cất giấu những thứ gì, vì sao mọi người đều muốn?

Cháu đến đây hoàn toàn là vì một thứ khác dẫn dắt và chỉ dẫn cháu tìm kiếm những thứ khác, nhưng cháu không biết vì sao những người khác lại muốn." "Nếu người biết, có nguyện ý nói cho cháu biết không?

Bởi vì cháu lần này, kỳ thực là muốn tìm hiểu rốt cuộc bên trong có những thứ gì, rồi khiến nhiều người khao khát như vậy mà theo đuổi những thứ đó, không tiếc đổ máu ở đây, thậm chí làm những chuyện đáng sợ như vậy với người." Sau khi mọi người nghe Bàn Tử hỏi như vậy, rồi đều vô cùng sốt ruột nhìn lão gia gia.

Kỳ thực tất cả đều biết, kể từ khi nghe lão gia gia biết bí mật bên trong, rồi đôi mắt của mọi người đều sáng lên.

Kỳ thực phỏng chừng đều muốn hỏi xem bên trong rốt cuộc có những bí mật gì, nhưng mọi người cảm thấy vô cùng ngại ngùng, bởi vì lão gia gia đã cho họ rất nhiều thứ.

Rồi cũng biết rất nhiều thứ, cũng không tiện mở miệng hỏi nữa, và nếu hỏi nữa thì cảm thấy động cơ của họ khá nặng, lúc đó nếu xảy ra chuyện gì, rốt cuộc nên làm thế nào?

Kỳ thực họ cũng muốn đi theo đội ngũ bên trong cùng Nam Mộ

Bạch, nhưng người nhà kia lão gia gia bên trong mộ đều không biết, rồi lại còn muốn hỏi người khác, như vậy trông người ta không có chút mặt mũi nào đặc biệt, cho nên cũng không tiện hỏi ra.

"Trẻ con à, kỳ thực có một câu nói ta vô cùng muốn nói cho các cậu biết, đám người trẻ các cậu thật sự là một nhóm trẻ con vô cùng tốt, tâm tư cũng khá ngay thẳng.

Ta hiếm khi gặp những người có tâm tư ngay thẳng như vậy bên trong, cho nên ta hy vọng các cậu nắm giữ phẩm chất vô cùng tốt này mà kiên trì tiếp tục, tuyệt đối đừng để bị những thứ bên trong làm ô nhiễm." "Con đường tiếp theo có thể sẽ liên tục có những thứ quấy nhiễu, nhưng ta hy vọng nội tâm của các cậu kiên định, rồi tuyệt đối đừng để bị làm tổn thương.

Tiếp theo ta cũng không thể nói cho các cậu biết rốt cuộc có những thứ gì, bởi vì có một số chuyện cũng là thiên cơ bất khả tiết lộ, trong đó cũng có nguyên nhân của ta." "Cho nên ta hy vọng nếu tiếp theo có những tình huống khác biệt như vậy, các cậu có thể đi tìm hiểu, rồi đi tìm kiếm, dù sao ta biết các cậu đến đây cũng có ý nghĩa, có mục đích, không hy vọng thành quả của mình bị người khác nói ra đúng không?

Ta nói ra thì cũng là đã tiết lộ thiên cơ rồi." "Nếu ở trong đó lâu, các cậu sẽ phát hiện tất cả mọi chuyện bên trong thật sự vô cùng huyền diệu.

Nếu ta tự mình đi tìm hiểu thì khó mà tìm thấy và khó mà phát hiện ra những chuyện này, là một chuyện vô cùng thần kỳ.

Cho nên ta hy vọng các cậu đi khám phá, ta cũng không nói cho các cậu biết nữa, các cậu sẽ không chê ta, lão già này, đặc biệt xấu tính đâu nhỉ?" Mọi người nghe lão gia gia nói như vậy, tuy rằng có chút cảm thấy trong lòng có chút buồn bã, nhưng kỳ thực nghe lão gia gia nói như vậy cũng là một lời khuyên răn, cho họ biết con đường tiếp

theo vô cùng khó đi.

Cần phải tự mình đi, và cần phải tìm hiểu rốt cuộc có những thứ gì, kỳ thực cũng càng kích thích sự hiếu thắng của họ, rồi cũng muốn xem xem rốt cuộc có những thứ gì thực sự không thể nói ra.

Vô cùng nguy hiểm, hy vọng nếu có cơ hội thì nhất định phải tự mình đi xem.

Cho nên kỳ thực những lời như vậy của lão gia gia, cũng phù hợp với tâm ý của họ.

Chương 462

Rồi cũng cảm thấy kỳ thực họ đã tận tâm tận nghĩa hết sức mình rồi, dù sao thì vốn dĩ cũng là người lạ, sau khi cho một tấm bản đồ, cảm thấy con đường tiếp theo sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

"Sao lại không chứ?

Vốn dĩ hỏi ra những chuyện như vậy, cháu vô cùng ngại ngùng, rồi cũng không nên hỏi như vậy, trông cháu thật sự quá đường đột rồi.

Có tấm bản đồ này rồi, cháu đáng lẽ cũng nên vô cùng tri túc rồi, nhưng cháu không tri túc, vốn dĩ làm những chuyện như vậy là cháu không đúng rồi, lão gia gia người dạy dỗ như vậy là đúng rồi." "Người yên tâm đi, người đã giao phó như vậy cho cháu, cháu hiểu rồi.

Hóa ra bí mật đời người dù thế nào cũng không phải là tuyệt đối, những thứ này đều phải thông qua tự mình đi tìm, nếu không thì có một số chuyện đối với chúng ta là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Kể từ khi đã như vậy, cháu trước tiên sẽ đưa hai vị ra ngoài, đợi sau khi ra ngoài rồi cháu sẽ làm tiếp, được thôi." Lâm Dương nói như vậy, sau đó chuẩn bị đưa lão gia gia và lão nãi nãi ra ngoài, nhưng lão gia gia và lão nãi nãi cảm thấy chuyện này làm phiền đám tiểu hỏa tử rồi.

Nếu lại trì hoãn tiếp tục đi xuống thì cảm thấy vô cùng áy náy, thế là họ từ chối để họ tiễn đi.

Nhưng y cảm thấy chuyện này thực sự quá nguy hiểm, nếu để họ quay về một mình, lỡ giữa đường lão gia gia lại xảy ra chuyện gì, rồi lão nãi nãi không chống đỡ nổi lại quay vào, hoặc xảy ra những chuyện nguy hiểm hơn, rốt cuộc nên làm thế nào?

Nên đưa họ an an tâm tâm ra ngoài trước, sau đó liên hệ với con trai của họ, lúc đó mới dám yên tâm rời đi, nếu không thì kỳ thực y cũng không yên tâm, bỏ mặc người già như vậy, rồi hai người cứ thế bỏ đi.

Rồi tiếp tục đi vào bên trong, kỳ thực là hành vi vô cùng vô trách nhiệm, y cũng không phải là người như vậy.

Thế là lão nãi nãi và lão gia gia nhìn thấy họ không phải là đám trẻ con tầm thường, thế là họ đồng ý.

"Chẳng trách mà, hôm nay ta đoán được một điều lạ, chúng ta gặp được một quý nhân, nhưng lại phải tự mình tiễn cái quý nhân này đi, xem ra ta đoán khá chính xác." Thiên Chân nói những điều đó với mọi người, rồi vô cùng đắc ý khoe khoang chiến công của mình, cảm thấy vô cùng oai phong, có thể nói rõ ràng những chuyện này.

Mọi người đều không để ý.

Rồi chỉ gật đầu đồng ý, sau đó tiếp tục đi ra ngoài.

Thiên Chân cảm thấy vô cùng chán, thế là y chỉ có thể trò chuyện và khoe khoang với Văn Cẩm và Bàn Tử.

Bởi vì hai người đó có mối quan hệ tốt nhất với Thiên Chân, bình thường lúc nào cũng có thể bắt chuyện được.

Thế là, Lâm Dương, Tiểu Ca và Nam Mộ Bạch, ba người họ đi phía trước.

Khi đi cùng gia gia và nãi nãi, họ có thể nghe thấy, ba người phía sau cứ liên tục đùa giỡn, rồi cười nói hì hì ha ha như vậy.

Nhìn thấy mối quan hệ khá tốt, rồi trò chuyện cũng khá vui vẻ, cứ luôn nói kiểu "tốt, tốt, quá tốt rồi", rồi người kia lại vô cùng thổi phồng, "đúng vậy, không còn cách nào." Kiểu thực lực không cho phép mà.

Thế là nghe như vậy, mọi người đi phía trước cảm thấy khá thú vị, nhìn thấy trong đội ngũ có một cây hài như vậy.

Khiến họ suốt chặng đường cũng không đặc biệt căng thẳng, cảm thấy giống như sự yên tĩnh trước bão tố vậy, môi trường và cảm giác mọi người trò chuyện đều vui vẻ như vậy, cảm thấy khá tốt.

Khi đang đi về phía trước, không biết vì sao, hòn đá hình như đột nhiên vấp phải Nam Mộ Bạch, rồi đột nhiên cô ấy không nhìn thấy, thế là khi cô ấy sắp ngã xuống, Lâm Dương đột nhiên đỡ lấy Nam Mộ Bạch, ôm lấy vòng eo như vậy.

A Ninh, sau khi nhìn thấy cảnh đó, đôi mắt cô ấy không rõ đang làm gì, đương nhiên đã lay động, nhưng người cô ấy quan tâm nhất lại là Văn Cẩm.

"Sao lại bất cẩn như vậy?

Chúng ta khi đi ra ngoài hoặc đi vào đều nên cẩn thận bước chân, đường bên trong đều vô cùng không bằng phẳng, toàn là đá.

Hy vọng lần sau nhìn rõ hơn một chút, nếu không thì lần sau lại ngã, nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm, bởi vì khi ngã xuống cũng sẽ bị đá làm trầy xước." Lâm Dương tỏ ra vô cùng tức giận, sau đó dặn dò Nam Mộ Bạch.

Thế là Nam Mộ Bạch cũng cảm thấy vô cùng ngại ngùng, chuyện này hình như mình đã làm sai vậy, rồi cô ấy cũng gãi gãi đầu.

Bởi vì Lâm Dương sau khi biết Nam Mộ Bạch là con gái thì đặc biệt quan tâm đến cô ấy, rồi suốt chặng đường cũng chăm sóc, bởi vì y biết Văn Cẩm thường thường sau khi ở lâu với họ, rồi cũng trở nên vô cùng giống con trai.

Y cũng biết Bàn Tử, Thiên Chân, hai ba người họ thường thường đều chơi đùa với nhau, cho nên y đều chăm sóc.

Thế là y chỉ có thể bảo vệ Nam Mộ Bạch, chăm sóc cẩn thận, nếu không thì bị thương, khi quay về sẽ không dễ giải thích với phụ thân cô ấy.

"Thằng nhóc Lâm Dương, không đúng rồi nha, lúc nào mà lại quan tâm người ta như vậy rồi, về sau mấy đứa con trai đừng có đỏng đảnh như vậy, rồi phải hỗ trợ lẫn nhau, bây giờ đã bắt đầu tích cực chủ động giúp đỡ người ta như vậy rồi." Bàn Tử chỉ vì muốn nói đùa, rồi nói như vậy, thế là bầu không khí chung của mọi người lại trở nên vô cùng sôi nổi, căn bản không để chuyện vừa nãy trong lòng, nhưng Văn Cẩm cảm thấy chuyện này có lẽ cần phải để trong lòng, rồi cũng cảm thấy chuyện này phi thường không đơn giản.

Nam Mộ Bạch dù sao cũng có một ý nghĩ phi thường không đơn giản.

Nhưng từ từ nếu cứ đi như vậy, thì sau này sẽ xảy ra chuyện gì, cũng khó mà nói trước được.

Lão gia gia và lão nãi nãi nhìn thấy đám trẻ con đùa giỡn như vậy, dường như hồi tưởng lại cảnh tượng thời trẻ của mình, chỉ là lúc đó khi hai người còn ở bên nhau thì thích ở trong môi trường núi rừng hoang dã như vậy.

Rồi hai người cứ thế yêu đương, rồi trong rừng hai người cũng sẽ đi bộ như vậy, cảm thấy tình cảnh lúc đó khá khiến người ta vui vẻ, bây giờ thì hai người đã quên mất nhau.

Có thể nhớ lại cái cảm giác động lòng lúc đó, chỉ là người già rồi có lẽ không còn nhiều tâm trạng như vậy nữa, nhưng có thể nhớ lại những khoảnh khắc đặc biệt vui vẻ đó.

Không ai phát hiện ra, kỳ thực Tiểu Ca đã lặng lẽ hỏi Nam Mộ Bạch.

Khi mọi người đang đùa giỡn, Tiểu Ca đã vô cùng quan tâm hỏi Nam Mộ Bạch chuyện vừa nãy có sao không, rồi trên người có chỗ nào bị ngã không, có vấn đề gì không.

Những chuyện này mọi người đều không nhìn thấy, và đây cũng là lần đầu tiên họ thấy một Tiểu Ca nhiệt tình như vậy.

Nam Mộ Bạch, kỳ thực cũng ngây người một lát, nhưng cảm thấy Tiểu Ca nói như vậy, cô ấy cũng không tiện làm mất mặt người ta, thế là cô ấy trả lời: "Không sao, tôi ổn.

Anh ấy vừa nãy đỡ lấy tôi, cho nên tôi không có vấn đề gì lớn.

Cảm ơn sự quan tâm của anh.

Chúng ta tiếp tục đi xuống đi, tôi sẽ cẩn thận hơn là được rồi.

Chuyện ngốc nghếch như vậy tôi sẽ không làm lần thứ hai nữa đâu, tôi có chút không để ý bước chân, rồi thái độ cũng có chút không được tốt cho lắm." Nam Mộ Bạch cảm thấy tất cả những khuyết điểm và chỗ không tốt của mình đều bị phơi bày ra như vậy, rồi cô ấy cũng cảm thấy vô cùng ngại ngùng, gãi gãi đầu.

Nhưng Tiểu Ca cũng không cảm thấy có gì sai, rồi cũng không nghe tiếp những lời sau đó.

Rồi y cũng quay đầu tiếp tục đi về phía trước, đưa gia gia và nãi nãi, muốn mau chóng ra khỏi cái động khẩu này, sau đó liên hệ với con trai của họ.

Đợi sau khi gặp con trai họ đón hai người đi rồi, mới có thể yên tâm quay về.

Chương 463

Làm như vậy cũng là một lời giải thích cho người già và con trai họ.

Vốn dĩ lúc đó, y cảm thấy vô cùng có lỗi với đứa trẻ nhà người ta, nhưng bây giờ kể từ khi tìm được cha mẹ người ta rồi, cảm thấy khá tốt.

Nhất định phải gọi điện thoại, rồi phải đích thân đón cha mẹ người ta rồi, mới có thể yên tâm rời đi, làm như vậy đối với y cũng là một chuyện vô cùng có trách nhiệm.

Từ trước đến nay y cũng sẽ làm như vậy, đổi lại một gia đình không quen biết, cũng sẽ giúp đỡ người ta như vậy, dù sao thì những người nhiệt tình như vậy, từ trước đến nay đều giúp đỡ người khác như vậy.

Lão gia gia và lão nãi nãi vốn dĩ cảm thấy chuyện này lúc đầu vô cùng phiền phức, rồi không muốn y tiếp tục ở lại đợi cùng.

Nhưng y nhất quyết làm theo ý mình, rồi cứ kiên trì.

Và trong khi đợi thì liên tục hỏi lão nãi nãi và lão gia gia một số chủ đề, như vậy thì sẽ không khiến họ đặc biệt nhàm chán, rồi cũng sẽ không khiến họ cảm thấy y đang cố ý đi cùng.

Như vậy thì sẽ trông tự nhiên hơn một chút.

Thế là Lâm Dương đã nghĩ ra một chủ đề đặc biệt khó hỏi, y đã nghĩ rất lâu rồi, không biết câu hỏi như vậy, rốt cuộc có nên hỏi hay không, cũng không biết lão gia gia rốt cuộc có biết hay không, nhưng y cảm thấy nếu hỏi ra thì nhất định sẽ tốt hơn, bất kể câu trả lời ra sao, hẳn là đều có thể chấp nhận được rồi.

“Gia gia, kỳ thực có một chủ đề cháu cũng muốn hỏi, lúc đầu khi gặp người ở trong cái động đó, cháu vô cùng muốn hỏi.

Một khoảng thời gian trước đây, cháu đã gặp một thứ lợi hại, trông giống như tóc, nhưng vừa tiếp xúc với da thịt thì bắt đầu chui vào bên trong cơ thể cháu, rồi cũng vô cùng đáng sợ, khiến máu của cháu bắt đầu lan rộng.” “Dù sao thì chỉ cần ai đó chạm vào cháu, rồi nó bắt đầu chui vào bên trong da thịt cháu, rồi theo máu cháu mà đi, cháu khó lòng kiểm soát, rồi cuối cùng cháu phát hiện cháu dần dần tinh thần bắt đầu không bình thường, rồi một số cảm giác không thoải mái đều sẽ xuất hiện như vậy, nhưng cháu cũng không biết có cách nào để đối phó.” “Cháu hiện tại chỉ biết phương pháp đơn giản và khả thi nhất là sau khi nó lên người cháu, rồi cháu dùng phương pháp vô cùng nguyên thủy mà đào nó ra, hoặc là nhổ cỏ tận gốc trực tiếp loại bỏ nó, nhưng cháu hiện tại không có bất kỳ một phương pháp nào có thể ép nó đi, có cách nào khác không?” “Kỳ thực cháu cũng không muốn gặp lại những thứ đó nữa, nếu lại gặp nữa thì cháu không biết có còn mạng thứ hai để đối phó không, bởi vì lần trước nữa, kể từ khi cháu đối phó một lần rồi, cháu đã khoét sâu một miếng thịt, lúc đó tuy rằng khá đau, nhưng không có cách nào, vì muốn sống sót thì nhất định phải làm như vậy.” Lâm Dương nói với vẻ mặt vô cùng căm ghét.

Nhưng mọi người đều có thể nhìn ra, nhìn thấy ảnh hưởng của lần trước đối với Lâm Dương vô cùng chân thực, nhìn thấy kinh nghiệm lần trước vô cùng đau đớn, vốn dĩ miệng thì nói không sao.

Nhưng mọi người từ biểu hiện đó mới có thể nhìn ra, Lâm Dương lúc đó có lẽ cảm thấy vô cùng đặc biệt khó chịu, nhưng chỉ là không nói ra mà thôi.

Lão gia gia nghe những lời như vậy, hình như lập tức hiểu được y đã gặp phải thứ gì, sau đó cũng như có điều suy tư, nói với y: “Hóa ra

cậu đã gặp phải thứ đó nha, nếu đã như vậy ta giúp một tay vậy, kỳ thực nhìn thấy thứ đó quả thật vẫn luôn như vậy, vô cùng đáng sợ, vô cùng nguy hiểm, tốt nhất là ép nó đi, nhưng ta có một phương pháp." "Lúc đó ta cũng không hiểu, tại sao những thứ này lại nguy hiểm như vậy, vậy mà mọi người lại vì tiền mà không quản ngại khó khăn tiến vào đó, căn bản không tìm được cách nào để chữa trị.

Nhưng có một lần ta lại phát hiện ra, bởi vì ta đã ở trong đó rất lâu rồi, cho nên cả người ta vô cùng nhếch nhác cũng không chỉnh trang, bởi vì không có điều kiện và không có khả năng đó." "Cho nên có thể thấy cả người ta bây giờ đều bẩn thỉu, tóc cũng đặc biệt dài, rồi tổng thể cũng vô cùng bẩn thỉu và lộn xộn, nhưng ta phát hiện có một lần, ta không hiểu sao lại xâm nhập vào cái nơi đó, rồi ta cũng không cẩn thận, ta vốn dĩ tưởng mình sắp bị tấn công ngay lập tức, nhưng ta lại kỳ lạ là không động đậy." "Cho nên ta biết, lúc đó tóc của ta rất dài, che kín mặt ta, cho nên nó có thể nghĩ ta là đồng loại của nó, và những sợi tóc đó, nếu có bất kỳ sự dị động nào, phải cúi đầu xuống, dùng tóc của mình tiếp xúc với tóc của chúng.

Như vậy thì sẽ cảm thấy giữa chúng có một loại cảm ứng." "Như vậy thì đám tóc đó sẽ không hành động tùy tiện, cũng sẽ không tấn công, cho nên có lẽ có thể bình an đi ra.

Dù sao ta cũng đã trải qua một thời gian dài, rồi cũng có một ngày không hiểu sao mới phát hiện ra phương pháp này, may mà ta tự mình phát hiện ra, không giống như cậu, đã tốn nhiều thời gian như vậy." "Nhưng ta hy vọng, tuy rằng ta đã giao cho cậu phương pháp và bí quyết này, nhưng ta hy vọng cậu cũng cố gắng cẩn thận, các cậu đều là những người tốt như vậy, ta cũng không hy vọng cuối cùng xảy ra chuyện gì, ta hy vọng cậu cũng có thể bình an trở về, lúc đó cũng cố gắng, thường xuyên đến thăm lão đầu tử ta." Lão gia gia đã nói cho họ biết phương pháp đối phó với những sợi tóc đó trong mộ, một phương

pháp mà ông ấy chưa từng nói với ai khác.

Có một số người sau khi bị bắt, đôi khi vô cùng không tỉnh táo, rồi cũng bị những người đó lợi dụng, nhưng khi họ phản ứng lại, đám người đó đối xử với họ cũng đặc biệt tệ, chỉ là sau khi tìm được cơ hội thì ông ấy cũng nhân cơ hội trốn thoát, bởi vì ông ấy cảm thấy đám người đó căn bản không phải người tốt, cũng không muốn ở lâu với họ, chỉ là ông ấy vô cùng quen thuộc với nơi đó, nếu trốn thoát thì căn bản không đuổi kịp, cho nên lão gia gia có một chút ưu thế.

Cho nên bất kể thế nào, sau khi gặp họ, ông ấy cảm thấy họ là những người khá tốt, kể từ khi gặp được một nhóm người tốt thì ông ấy giao phương pháp của mình cho họ, để họ tìm được một con đường sống trong đó.

Làm như vậy, cũng có thể khiến họ tìm được đồ vật của mình một cách tốt đẹp, sau đó cũng không bị tổn hại, rồi ra ngoài như vậy kỳ thực cũng khá tốt, và ông ấy dặn dò, đợi sau này khi ra ngoài rồi, nếu có cơ hội.

Nhất định phải đến thăm lại, dù sao thì lúc đó cũng muốn xem xem họ có ra ngoài khỏe mạnh không, rồi ở trong đó không biết lại gặp phải chuyện gì.

Bởi vì cũng không biết lúc đó có bị tổn hại không, hoặc cũng không biết rốt cuộc có tìm được những thứ gì trong đó không, dù sao thì thứ đó đối với họ là một chuyện vô cùng nguy hiểm mà, cũng không biết có nên tìm kiếm những thứ đó không.

“Lão gia gia thật sự vô cùng cảm ơn người, chuyện người nói cho cháu biết, thật sự vô cùng hữu ích, chuyện này thật sự cháu vốn không biết, cháu đã khổ não về chuyện này lâu rồi, những thứ đó đối với cháu là một thứ vô cùng khó xử lý, nhưng bây giờ cháu lại biết phương pháp.” “Cho nên người tuyệt đối cũng đừng nói cảm ơn cháu

nữa, dù sao thì gặp được người rồi lại gặp được lão nãi nãi, sau khi nhìn thấy tình yêu vô bờ bến giữa hai người, cháu cảm thấy thật sự mình rất may mắn, cho nên tuyệt đối đừng cảm thấy những thứ này đều nợ cháu, cũng là vì sự tâm đầu ý hợp giữa hai người, rồi mới khiến hai người tìm thấy nhau, chứ không phải cháu đã bỏ ra công sức gì lớn." Lâm Dương cảm thấy tình cảm của mình đối với lão gia gia và lão nãi nãi thật sự quá tốt, và lão gia gia và lão nãi nãi đối với y cũng vô cùng tốt, rồi cũng vô cùng thiện lương, giống như cảm giác có gia gia nãi nãi vậy.

Tuy rằng lâu rồi không gặp gia gia nãi nãi, thậm chí từ lúc sinh ra đã không thể cảm nhận được cái cảm giác có gia gia nãi nãi đó, nhưng bây giờ nhìn thấy hai người, cảm giác tình cảm giữa những người già đều thuần túy như vậy.

Đối với y thật sự là hào phóng không chút bảo lưu, không mục đích, rồi còn nói cho y biết tất cả mọi chuyện, cảm thấy khá cảm động, dù sao thì chuyện như vậy nếu đối với y mà nói.

Cũng không thể tùy tiện nói cho người khác biết, nếu gặp một người rồi nói cho họ biết tất cả mọi chuyện mà không chút bảo lưu, thì cũng là một chuyện vô cùng cần dũng khí.

Và y cũng biết, đối với lão nãi nãi và lão gia gia mà nói, gặp được một người tốt thật sự vô cùng không dễ dàng, cho nên y cũng là người duy nhất chắc chắn sẽ được biết tất cả những chuyện này.

Cho nên kỳ thực y cảm thấy khá may mắn, vô cùng cảm kích đối với những chuyện này.

"Đám trẻ con ngốc nghếch, dù sao thì đều là những người tốt cả, gia gia và nãi nãi đều vô cùng yêu thích, hy vọng sau khi vào trong thật sự phải tự mình bảo trọng cho tốt, rồi tất cả mọi chuyện đều phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng đặc biệt đại ý, bởi vì môi trường bên

trong đối với các cậu cũng là một môi trường vô cùng khó khăn, đại ý một chút thật sự sẽ vô cùng nguy hiểm." "Đợi sau khi ra ngoài rồi, tất cả mọi chuyện đều đã sắp xếp ổn thỏa, nhất định phải thường xuyên đến thăm ta, bởi vì ta cũng muốn biết các cậu có an toàn không, lúc đó ta cũng hy vọng ta có thể gặp các cậu trong trạng thái tinh thần tốt nhất, lúc đó cũng sẽ không cảm thấy trạng thái tinh thần của ta đặc biệt không tốt, rồi sợ hãi." Thế là một đám người trẻ tuổi vì gia gia nãi nãi mà cảm động, rồi vô cùng xúc động, thế là khi mọi người chuẩn bị ôm nhau.

Rồi đột nhiên có một chiếc ô tô chạy tới, đợi khi nhìn kỹ, thì ra là con trai của hai người họ.

Sau khi nhìn thấy con trai của ông bà lão, ta cảm thấy nhiệm vụ cơ bản đã hoàn thành.

Lúc mới vào, ta đã đảm bảo sẽ đưa hai người con trai ra ngoài, nhất định phải chăm sóc tốt cho người mẹ.

Bất kể khi nào người mẹ muốn rời đi, thực ra con trai bà đều đã lặng lẽ dặn dò sau lưng ta rằng nhất định phải đưa mẹ họ ra ngoài.

Nếu không lái xe được thì nhất định phải gọi điện thoại cho họ, bởi vì họ biết mẹ mình trước đó đã từng vào trong cái hang động kia xem xét.

Nếu không thỏa mãn ý nguyện của bà, họ cảm thấy làm con như vậy là rất bất hiếu, nhưng nếu chiều theo bà thì lại sợ bà một mình ở trong đó làm chuyện dại dột.

Dù sao những nơi thế này người thường không nên vào, nhìn qua đã thấy đặc biệt âm sâm, cho nên họ cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt, cũng hy vọng nhóm người tốt bụng bọn ta sẽ ngăn cản mẹ họ một chút.

Nếu thật sự không liên lạc được hoặc xảy ra chuyện gì, họ chắc chắn sẽ rất đau khổ, bởi vì trên thế giới này người thân thiết nhất không còn nữa thì sẽ vô cùng tồi tệ.

Cho nên hiện tại không chỉ đưa được mẹ ra mà còn tìm được cả cha, vì vậy mấy người bọn ta cảm thấy nhiệm vụ đã quang vinh hoàn thành.

Sau đó, trong lúc đợi xe ô tô ngày càng đến gần, ông lão đột nhiên phát bệnh, cư nhiên bắt đầu thần trí không rõ ràng, rồi lại muốn chui tọt vào trong cái hang động kia.

Biết đây có thể là một loại phản xạ bảo vệ theo thói quen, nhưng thấy ông lão như vậy bắt đầu có chút không ổn, thế là mấy người bọn ta vội vàng giữ chặt lấy ông.

Sau đó khi xe chạy tới, con trai ông lão vội vàng xuống xe, bắt đầu xem xét tình hình. "Vừa rồi mấy anh gọi điện thoại cho tôi bảo là đã đưa cả mẹ và cha tôi an toàn ra ngoài, hiện tại cái người này sẽ không phải là cha tôi đấy chứ?

Bây giờ sao lại thành ra cái dạng này?

Tôi hoàn toàn nhận không ra nữa." Hai người con trai có chút không dám tin, nhìn cha mình đang phát bệnh ở đó, cảm giác có chút không dám đến gần, nhưng mẹ của họ đột nhiên bắt đầu mắng: "Mấy đứa trẻ này sao mà ngốc nghếch, không hiểu chuyện thế hả?

Đây là cha các con, không cần phải nghi ngờ, mau giữ chặt lấy ông ấy rồi đưa lên xe.

Ở trong đó quá lâu, thậm chí đầu óc có chút không tỉnh táo, bao nhiêu năm không về nhà, bởi vì vĩnh viễn bị kẹt trong cái động đó, tiềm thức luôn muốn quay lại nơi ấy." "Cho nên chúng ta mau đưa ông ấy đi thôi, mẹ cảm giác bên trong có một loại chấp niệm, hoặc giả bên

trong có thứ gì đó vẫn luôn hấp dẫn ông ấy, điều khiển ông ấy khi thần trí không rõ ràng.

Nếu không thì ông ấy cũng sẽ không tấn công người khác hoặc xảy ra chuyện như vậy.

Chương 464

Chỉ cần chúng ta đưa ông ấy đi, có khả năng sẽ cắt đứt liên hệ với bên trong." Nghe mẹ nói vậy, hai người con trai vội vàng cuống cuồng hô hào mấy người làm, mau chóng giữ chặt lấy cha mình, sau khi mở cửa xe liền hợp lực đưa ông lão vào ghế sau rồi đóng chặt cửa lại.

Lúc này, họ mới vội vàng quay lại dặn dò và cảm ơn bọn ta.

Dù sao lần này bọn ta cũng đã giúp đỡ rất nhiều, đưa được người mẹ ra đã cảm thấy rất không dễ dàng rồi, cư nhiên còn mang cả người cha đang bị bệnh ra cùng.

Vốn dĩ chưa từng gặp cha, họ cảm thấy rất oán hận, bởi vì từ nhỏ đến lớn người khác đều có cha mẹ, còn họ thì không, rồi còn bị chế giễu.

Nhưng mẹ họ vẫn luôn rất kiên cường lại độc lập, một mình nuôi nấng họ khôn lớn, cho nên dần dần họ cũng cảm thấy chuyện này theo tuổi tác lớn lên cũng không còn quan trọng nữa.

Nhưng hiện tại sau khi gặp được cha, những chỗ mềm yếu trong nội tâm dường như lại bị lay động, lại khao khát tình phụ tử, hoặc muốn cảm nhận cảm giác được cha yêu thương.

Thứ tình cảm gia đình ấy khiến họ cảm thấy sau khi trở về nhất định phải trị liệu thật tốt cho cha, cũng muốn bày tỏ lòng cảm kích đối với bọn ta. "Nói thật, chuyện hôm nay thực sự quá cảm ơn các anh, tôi căn bản không nghĩ cha tôi có thể trở về.

Hiện tại sau khi ông ấy về, tôi cảm thấy vô cùng kích động, tôi bao nhiêu năm nay cũng là lần đầu tiên gặp cha, cho nên sau này tôi sẽ trị liệu đàng hoàng cho ông ấy, đợi ông ấy từ từ chuyển biến tốt, tôi tin nhà tôi mọi thứ đều sẽ tốt lên." "Chuyện này không cần cảm ơn tôi

đâu, mau đưa mẹ anh đi đi.

Đợi sau khi tôi ra ngoài, quay đầu có thời gian tôi sẽ đến thăm hai bác, dù sao hai bác đối với tôi cũng rất tốt, dọc đường cũng chiếu cố tôi không ít." "Được, mau đi thôi, rời khỏi chốn thị phi này.

Đã giống như mẹ anh nói, bên trong có thứ gì đó đang vẫy gọi, thì ông ấy cũng không kiên trì được bao lâu đâu.

Chỉ cần mau chóng rời khỏi nơi này khẳng định sẽ an toàn hơn, tôi còn muốn vào trong thám hiểm một chút xem rốt cuộc là thứ gì, nguy hiểm ra sao." Nam Mộ Bạch và ta chia tay gia đình họ.

Con trai ông lão nghe xong, rối rít cảm ơn tái hồi, sau đó lái xe lập tức rời khỏi nơi này, đầu cũng không ngoảnh lại, không có bất kỳ sự lưu luyến nào.

Nhìn bọn họ lái xe đi xa, mấy người bọn ta lại quay trở lại hang động kia, tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu thì quay lại chỗ ông lão từng ở, cảm thấy nơi này tuyệt đối có những thứ rất không bình thường, muốn xem lại bên trong rốt cuộc có gì.

Đối với việc này bọn ta vô cùng hiếu kỳ, muốn tìm một ít manh mối, tuy rằng hiện tại đã có bản đồ, nhưng vừa rồi ở đây bọn ta rất tò mò.

Thực ra A Ninh suốt dọc đường đều cảm thấy có chút không vui.

Tuy rằng đi cùng mọi người nhưng cô ấy cảm giác mình giống như một kẻ ăn bám, như một người ngoài không thể hòa nhập vào.

Cô phát hiện ta vẫn luôn đối xử với Nam Mộ Bạch rất khác, thái độ vô cùng tốt, khiến người ta có cảm giác ghen tị.

Nam Mộ Bạch kia dường như cũng không quá thích A Ninh.

Giữa hai người có một loại địch ý tự nhiên, giống như cảm giác đối kháng giữa hai người phụ nữ, không biết vì sao lại như vậy nhưng tổng cảm thấy hai người này rất không đúng.

Nhưng có thể phát hiện ta vẫn luôn dành cho Nam Mộ Bạch sự chiếu cố đặc biệt.

A Ninh không hiểu vì sao, rõ ràng cô mới là cô gái cần được chăm sóc nhất, vậy mà ta lại đi chăm sóc người kia.

Cho nên cô ấy cảm thấy rất tức giận, suốt dọc đường tâm trạng không được tốt, nhưng do ta cứ mải bận rộn chuyện khác nên không chú ý đến A Ninh.

Nhưng Văn Cẩm suốt dọc đường đối với động thái tình cảm giữa mấy người bọn ta lại đặc biệt hiếu kỳ, cho nên vẫn luôn quan sát, cũng nhận ra A Ninh có chút không vui nhưng ta cũng không có ý tứ đi dỗ dành.

Bởi vì đối với người phụ nữ này thực sự cũng không có bao nhiêu hảo cảm, thời gian tiếp xúc chưa lâu, sau đó lại mạc danh kỳ diệu muốn cùng xuống mộ, cho nên cảm thấy cô gái này rất kỳ quái.

Cũng không biết rốt cuộc mục đích là gì, thế là ta cảm thấy nên tránh xa một chút, quan sát kỹ xem rốt cuộc cô ta muốn làm gì thì sẽ tốt hơn.

Đợi sau khi biết rõ ràng, không chừng thái độ đối với cô ấy sẽ thay đổi.

Nếu cô ấy thực sự toàn tâm toàn ý tốt với ta thì ta cũng có thể chấp nhận, nhưng nếu không phải thì khẳng định phải tìm cách giải quyết phiền phức hoặc khuyên cô ấy rời đi. "Thiên Chân, tôi cảm thấy suốt dọc đường đi, cô gái kia thực sự rất không bình thường.

Ngoài việc quan tâm đến Lâm Dương ra thì đối với những chuyện

khác cô ta quan tâm cũng đặc biệt sâu.

Lúc chuyện của ông lão xảy ra, tôi phát hiện A Ninh cũng lắng nghe đặc biệt nghiêm túc, tôi cảm thấy hình như có chút không ổn." Văn Cẩm đem chuyện này lặng lẽ nói cho Thiên Chân, hy vọng cậu ấy cũng quan sát những điểm bất thường của A Ninh. "Nói thật tôi trước giờ đều không chú ý cô ấy làm động tác gì hay xảy ra chuyện gì, nhưng cô nói vậy rồi, tôi sẽ hơi lưu ý ghi nhớ.

Nếu có động tĩnh gì nữa, tôi nhất định sẽ nhìn kỹ nghiên cứu." Tại sao Văn Cẩm lại đem chuyện này nói cho Thiên Chân?

Bởi vì trước giờ hai người giao du khá mật thiết, biết Thiên Chân biết chút huyền học hoặc nghiên cứu những thứ kia.

Nhờ Thiên Chân tra xét một chút xem người phụ nữ này liệu có mang lại cảm giác gì đó không tự nhiên khi ở đây không.

Nhưng Thiên Chân nghe xong cũng cảm thấy, đã đến đây rồi thì thôi, cũng không soi mói chuyện người khác nữa, nếu không lại có vẻ đàn bà, hoặc khiến người ta phản cảm.

Cho nên cậu ấy gật đầu, cũng không nói gì thêm, cũng không dùng phương pháp gì để kiểm tra A Ninh.

Bởi vì những phương pháp cậu ấy nghiên cứu không thể tùy tiện dùng lên người khác, nếu không có sự cho phép thì là chuyện rất không tốt. "Chúng ta ở chỗ ông lão lâu như vậy rồi, có cảm giác khí trường ở đây rất không đúng không?

Cả một cái mộ thất, tại sao bên trong lại có một nơi mạc danh kỳ diệu như thế, lại còn chừa ra một khoảng trống để làm chỗ ở, ta cảm thấy đặc biệt không bình thường." "Cho nên ta mới kéo chúng ta quay lại, xem kỹ xem bên trong có chỗ nào chúng ta chưa phát hiện không, hoặc là lúc mới bắt đầu vào đây chúng ta không chú ý đến những điểm

khác biệt.

Mọi người nhìn kỹ một chút, tìm một chút, nếu thấy gì thì có thể trao đổi với nhau." Ta nói với mọi người mục đích và nguyên nhân quay lại.

Vốn lúc đầu mọi người có chút không hiểu, nhưng nghe ta giải thích xong thì cảm thấy bên trong khẳng định có chút kỳ xảo, có chút không đúng, nếu không thì tại sao lại phải quay lại.

Nhưng tìm một vòng, mọi người đều phát hiện bên trong chẳng có gì khác lạ.

Mấy cái giường, mấy chỗ có thể ở, hoặc là nguồn nước, chẳng lẽ có gì đặc biệt sao?

Nếu vậy thì việc ông lão sống ở đây bao lâu nay hẳn phải rất bất thường chứ.

Bàn Tử lên tiếng: "Nói thật nhé, bản gia ta tịnh không cảm thấy bên trong có gì khác biệt với những chỗ khác, trừ việc đặc biệt âm u lạnh lẽo ra thì chẳng có cảm giác gì.

Chương 465

Chẳng lẽ ông lão kia có vấn đề?

Nhưng thấy ông ấy cả người đều ổn, lại còn đưa bản đồ cho cậu, bản đồ cũng hoàn toàn là thật." "Bà lão kia chúng ta cũng là tùy cơ gặp được ở bên ngoài, cũng đâu biết mục đích ban đầu của hai người bọn họ là gì, cho nên cũng không thể nào là hai người họ thông đồng trước, sau đó dẫn dụ chúng ta vào đây rồi đưa đồ cho chúng ta được, chuyện đó cũng không quá khả thi đi." Bàn Tử cảm thấy lời ta nói căn bản không đúng, liền đưa ra lý do phản bác.

Ta nghe xong cũng thấy xác thực không thể như vậy.

Nhưng ta cứ cảm thấy bên trong có chỗ nào đó sai sai.

Lúc ta đang nói thì Thiên Chân đột nhiên lên tiếng: "Khoan, hình như đúng như Lâm Dương nói, bên trong thực sự có chỗ cảm giác không được đúng lắm." Thiên Chân đột nhiên tiến vào trạng thái nghiêm túc, giống như thực sự bị nghi thần nghi quỷ.

Không biết vì sao mọi người lại cảm thấy không khí trong này quái dị, vô cùng dị thường, khác hẳn những nơi khác.

Nhưng lại không nói ra được kỳ quái ở chỗ nào, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế là mọi người chỉ có thể nghe theo lời ta, tiếp tục tìm kiếm.

Tuy rằng không biết đang tìm cái gì, nhưng cảm giác bên trong có thể có thứ gì đó rất khác biệt.

Tìm nửa ngày, bọn ta phát hiện ra một mảnh vỡ. "Mọi người nhìn này, mảnh vỡ này không giống với các mảnh vỡ khác, không biết rơi ra từ đâu, nhưng hình như là một mảnh vỡ quan trọng, được giấu đặc

biệt kỹ dưới gầm giường của ông lão, không phải tùy ý là có thể phát hiện." "Không biết tại sao, nếu nhìn như thế này, tôi cứ cảm thấy mảnh vỡ này đang chứa đựng thứ gì đó, hoặc là có ý nghĩa đặc thù nào đấy, mang lại một loại cảm giác khác biệt.

Cho nên tôi cảm thấy cái này không chừng là thứ chúng ta cần tìm, cũng là thứ ông lão không nói cho chúng ta biết." Tiểu Ca tìm được mảnh vỡ xong liền nói ra suy đoán của mình với mọi người, kỳ thực y cũng cảm thấy những nơi này hình như có chút gì đó rất kỳ quái, không biết tại sao, cũng không hiểu được.

Nhưng y cảm thấy không khí và hoàn cảnh chỉnh thể rất không đúng, tuy rằng không nên hoài nghi ông lão có điều gì giấu diếm hay lừa gạt.

Nhưng ta cảm thấy nếu những chuyện này không tìm hiểu rõ ràng thì sẽ thành một thứ khiến người ta mê hoặc, nếu không thì những thứ này sẽ rất khó nghiên cứu minh bạch. "Nếu đã vậy thì để ta xem kỹ xem mảnh vỡ này rốt cuộc là thứ gì.

Ta cảm thấy ông cụ kia đối với chúng ta cũng khá chân thành, đem tất cả mọi chuyện kể cho chúng ta rồi, ta cũng không tin ông ấy sẽ lừa gạt chúng ta điều gì." "Ta cảm thấy cái này có thể là do ông lão vô ý giấu đi, chứ không phải cố tình không nói hay lừa chúng ta.

Chắc ông ấy cũng không hiểu rõ đây là thứ gì, hoặc cũng giống như chúng ta đang ở đây tư duy suy nghĩ." Ta cầm lấy vật đó xem xét, rồi tiếp tục đi về phía trước, dù sao trên đường cũng không thể chậm trễ.

Tìm được thứ kỳ quái này rồi thì mang về nghiên cứu kỹ, xem nó có giá trị hay ý nghĩa gì không.

Có thể đây là một vật rất then chốt, dù sao nếu ông cụ giấu dưới gầm giường thì cảm giác cũng rất tùy ý, có thể là mang về rồi vứt đại

vào đó.

Tuy rằng những thứ này ông lão đều không để ý, nhưng đối với ông ấy ảnh hưởng xác thực vô cùng trọng đại, bởi vì nhìn thấy tình huống vừa rồi của ông lão, phản ứng khi cả người phát bệnh.

Ta cảm thấy có một số thứ có thể đang thao túng ông ấy, thứ thao túng đó không chừng hiện tại đang nằm trong tay ta, chỉ là không biết mảnh vỡ này rốt cuộc sẽ có ảnh hưởng gì, hy vọng sẽ không quá sâu.

A Ninh một đường đi theo mục đích là gì?

Đương nhiên là để xem những thứ này rốt cuộc là cái gì, hoặc là có ý nghĩa gì đối với tổ chức.

Sau đó ông chủ của cô ta nhờ giúp tìm những thứ như vậy, khi gửi về không chừng sẽ tâm mãn ý túc, cho nên cô ta tận lực quan sát xem những thứ này rốt cuộc trông ra sao.

Đợi quay đầu nếu thật sự tìm được, cô ta khẳng định sẽ lấy đi, sau đó len lén bỏ chạy.

Tuy rằng biết làm vậy lại là một lần nữa đả kích Lâm Dương.

Đây là một chuyện vô cùng không tốt, nhưng cô ta cảm thấy tổ chức có ơn tái tạo đối với mình, nếu phản bội tổ chức thì sẽ có hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Cô ta căn bản không dám, cho nên cũng không dám làm trái tổ chức, cũng chỉ có thể có chút xin lỗi với ta thôi.

Nhưng cô ta biết Lâm Dương là người tốt, nếu thật tâm thật ý xin lỗi thì Lâm Dương khẳng định có thể tha thứ, biết cô ta xác thực không cố ý, chuyện này đều có nguyên nhân bất đắc dĩ.

Nhưng A Ninh không biết rằng ta không thể cứ hết lần này đến lần khác bị lừa gạt, nếu bị lừa nhiều quá thì lòng người cũng nguội

lạnh. "Tiếp theo mọi người nhất định phải ngàn vạn lần cẩn thận, nếu chưa từng trải qua những nơi này thì nhất định phải bám sát theo sau tôi, không được hoảng hốt.

Mọi người đều đeo những bộ tóc giả đã chuẩn bị lên, lát nữa gặp phải những thứ kia, tuyệt đối không được tỏ ra căng thẳng, nếu không lộ ra sơ hở khẳng định sẽ bị phát hiện." Nam Mộ Bạch giao đại xong với tất cả mọi người, thế là mọi người lấy tóc giả đã chuẩn bị trước ra đeo lên, giả bộ giống như ma trơi vậy.

Sau đó nhẹ nhàng đi vào trong bụi cỏ rậm rạp toàn tóc kia.

Mọi người đều biết, đống tóc đó nhìn thì thuần lương vô hại, nằm im lìm ở đó, nhưng nếu tấn công thì là chuyện vô cùng nguy hiểm và đáng sợ, căn bản không có sức chống trả, cho nên chỉ có thể lẳng lặng mà đi, trong lòng vẫn sợ hãi.

Có một số người chưa từng vào đây sẽ không biết tính nguy hiểm, lúc đó nếu có bất kỳ sự lơi lỏng hay giải đãi nào đều sẽ là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Thế là mỗi lần di chuyển đều rất chậm, hy vọng mọi người cũng đi chậm một chút.

Phải mất khoảng mười phút mới đi qua hết được đám cỏ tóc kia.

Đi qua rồi mọi người mới phát hiện phương pháp này thật sự hiệu nghiệm, đám tóc kia thật sự không có bất kỳ uy hiếp hay công kích nào đối với chúng ta.

Nếu không nhờ ông lão gợi ý và giúp đỡ, căn bản không thể nào thông qua phiến địa phương này. "Nguyên lai phương pháp này thực sự vô cùng hữu dụng, Bàn gia ta cứ tưởng phương pháp của ông lão chẳng có tác dụng gì lớn đâu chứ, dù sao cũng đã đau khổ bao nhiêu năm như vậy." "Mẹ ơi, khoảnh khắc đó không biết tôi vừa cảm kích

vừa sợ hãi đến thế nào, tôi lúc ấy thật sự sợ nó đột nhiên xông lên bao vây lấy tôi thì phải làm sao?

Vạn nhất bị một đám tóc bao vây, thì buồn nôn chết đi được, khuất nhục biết bao nhiêu.

Bất quản thế nào tôi thà chết ở cơ quan khác còn hơn chết trên đống tóc kinh tởm này." Bàn Tử vừa nói vừa vứt bộ tóc giả xuống đất.

Mọi người cũng lần lượt tháo tóc xuống vứt đi, đều cảm thán một đường đi khá thuận lợi. "Được rồi, tuy rằng vừa rồi chúng ta có cao nhân tương trợ, nhưng tiếp theo chúng ta ngàn vạn lần không được lơ là.

Những chuyện may mắn như vậy tôi đoán sẽ không gặp lại lần nữa đâu, lần sau sẽ không có ai chỉ điểm diệu chiêu cho chúng ta, mọi người nhìn kỹ đường phía trước đi." Nam Mộ Bạch bảo mọi người đừng ồn ào, tiếp tục đi xuống dưới, dù sao vẫn chưa tìm được thứ cần tìm.

Theo bản đồ, có thể thấy cách đây không xa là chủ mộ thất, cũng là nơi cất giấu những thứ cần tìm.

Tiếp tục đi về phía trước, bọn ta phát hiện một bức bích họa.

Trên bích họa vẽ một số thứ, tuy xem không hiểu nhưng cảm giác tổng thể giống như mọi người đang tế tự, nhìn cũng vô cùng âm sâm đáng sợ.

Chương 466

"Này, mọi người có giác bức bích họa này giống như đang đi thẳng về phía trước, đi mãi đi mãi đến chủ mộ thất, rồi đem tất cả đồ cúng dâng hiến cho cái gì đó ở phía trước không?

Nhìn có một loại mùi vị như vậy, tôi cũng không biết cảm giác này có đúng không." Thiên Chân xem xong bích họa, sờ sờ một số đồ án bên trên rồi nhược hữu sở tư nói: "Xác thực không sai, tôi phát hiện một số người trong tay hình như cầm một đống đồ, đi về hướng mà bản đồ của chúng ta chỉ dẫn.

Tôi cảm thấy khả năng phía trước có thứ gì đó bắt họ cung phụng, cho nên đối với họ rất quan trọng, xem ra hướng đi của chúng ta không sai." "Đã vậy thì chúng ta tiếp tục đi thôi, gặp lại những thứ này sau, không chừng có thể tìm được thứ chúng ta thực sự cần.

Tôi nghĩ nếu đúng thì cách chúng ta không xa, nhìn trình độ hiện tại, đi thêm chút nữa khả năng sẽ gặp, mọi người phải cẩn thận hơn." Ta nói với mọi người, thế là ngừng thảo luận, lại thành đàn kết đội tiếp tục đi, đội hình vô cùng chỉnh tề, mọi người phối hợp cũng rất ăn ý.

Lần này may mắn là đi vào trong không có ai xảy ra chuyện, nếu không thì sẽ rất khó khăn, tâm tình đi tiếp cũng không còn.

Đi được một lúc thì thấy một vách đá, trên đó khắc rất nhiều văn tự.

Mọi người nhìn tứ phía xem rốt cuộc có huyền diệu gì, Thiên Chân là người đầu tiên phát hiện ra. "Mau nhìn này, trên vách đá ghi tác giả là Quỷ Cốc Tử, có thể là Cửu Huyền Chi Thư của người sáng lập.

Ở trong này mà gặp được loại tiền bối này thực sự là chúc bất dịch (hiếm có), lại còn khắc Cửu Huyền Chi Thư, những chuyện này chắc chưa có ai từng thấy đâu, đúng là trân bảo nha." Thiên Chân vô cùng kích động gọi mọi người lại xem, chiêm ngưỡng những gì thần tượng sùng bái của mình viết.

Nhưng người khác đều xem không hiểu, bởi vì họ cũng chẳng biết Quỷ Cốc Tử rốt cuộc là ai.

Ở đây chắc cũng chỉ có ta là hiểu được, có thể cùng Thiên Chân hô ứng một chút.

Bàn Tử hỏi: "Quỷ Cốc Tử rốt cuộc là ai?

Dạy huyền học à?

Tại sao lại khắc một quyển sách huyền bí ở đây, để người sau tham khảo sao?

Nhưng cũng chưa chắc có người đi được đến bước này nha, dù sao Bàn gia ta đi một đường này cũng không dễ dàng gì." Bàn Tử có gì không hiểu đều sẽ hỏi, cũng không sợ mất mặt. "Cậu không hiểu đâu, Cửu Huyền Chi Thư cùng Thất Tinh Bát Quái mà tôi nghiên cứu là cùng một mạch nghệ thuật, hai bên có chút uyên nguyên.

Hơn nữa Cửu Huyền Chi Thư nghiên cứu còn thấu triệt hơn, Quỷ Cốc Tử là tổ sư gia mà tôi vô cùng sùng bái, cho nên tôi nhất định phải dập đầu mấy cái." Thiên Chân giải thích như vậy, Bàn Tử liền hiểu ý tứ, thấy Thiên Chân vô cùng thành kính đặt hết hành lý xuống, quỳ xuống dập đầu liền ba cái, sau đó mới bắt đầu từ từ bái đọc văn tự trên đá, bắt đầu niệm: "Sinh sinh tử tử chân chân giả giả giai vi phàm sự kiêm chi, sở sinh vạn vật, sinh diệc tử, tử nhất nhân sinh lưỡng giả chi gian hựu giai khả toàn đô phân đắc thanh.

Như nhược tương sinh tất đắc tiên tử, như nhược tử tất đắc tiên

sinh, thử nãi chi vi cực dã, sinh sinh tử tử phân phân hợp hợp, khởi vi thiên hạ chi đại đạo..." Nghe Thiên Chân niệm, mọi người đều nghe thấy nhưng lại như lọt vào sương mù.

Không biết rốt cuộc sinh sinh tử tử phân phân hợp hợp là cái gì, quá xa vời, nghe không hiểu, không biết có quan hệ gì với nơi này mà lại lập một tấm bia như vậy.

Tuy nhiên ta lại nghe rất nghiêm túc, cũng tần tần gật đầu. "Xem ra lưu lại những gợi ý này đối với hậu nhân chúng ta có chút tác dụng, đại khái có thể là ở trong động huyệt này có thể tìm được chân tích di lưu, có sự chỉ dẫn nhất định." Thiên Chân niệm xong lại dập đầu ba cái, vô cùng cảm kích, nói một đoạn thoại mà mọi người không hiểu, sau đó mới giải thích: "Đúng là một đám nhà quê, đọc ít sách quá mà, lúc quan trọng đến cái này cũng không hiểu, thật sự quá gà mờ.

Tôi nói cho các cậu biết, ý tứ bên trên là nhân thế gian tất cả sự việc thật thật giả giả sinh sinh tử tử đều chỉ trong một ý niệm, sinh tức là tử, tử tức là sinh.

Cho nên tôi cảm thấy đồ vật chôn giấu ở nơi này có quan hệ rất lớn với chuyện chúng ta cần." "Tôi cũng cảm thấy người nhà họ Nam thủ hộ cái mộ này là một cái mộ không đơn giản.

Đợi chúng ta tiến vào sẽ cảm giác được, khí trường hoàn toàn khác với mộ trước.

Cho nên tôi hiếu kỳ, nếu chúng ta tìm được hết cả ba nơi thì rốt cuộc sẽ có hiệu quả gì, chẳng lẽ thật sự giống như trên bia đá nói sao?" "Tất cả mọi thứ đối với chúng ta, những thứ bên ngoài kia toàn là hư giả, chúng ta nhìn thấy chưa chắc là thật, tiếp xúc cũng chưa chắc là thật.

Giống như chúng ta tưởng đang đứng ở đây nhưng chưa chắc đã đứng ở đây, đang sống cũng chưa chắc đã là đang sống sao?

Nếu thực sự biến thành như vậy thì thiên hạ chẳng phải đại loạn rồi à?" Thiên Chân giải thích như vậy khiến mọi người nghe xong có chút hoảng hốt, cảm thấy đồ vật bên trong hẳn là rất đáng sợ.

Ta lên tiếng: "Ta lại không cho là vậy, kỳ thực ta cảm thấy đồ vật bên trong chỉ là một bước ngoặt quan trọng thôi, cũng không nguy hiểm đến thế.

Không nhất định biểu thị sinh tử theo ý nghĩa thực sự, cũng có thể là một loại hư ảo.

Ta cảm thấy đối với chuyện này không cần quá mức nghi thần nghi quỷ, dù sao hiện tại chúng ta chưa tìm được hết đồ vật." Nghe ta nói vậy, mọi người cảm thấy cách giải thích của ta thiết thực hơn, không khủng bố dọa người như Thiên Chân.

Thế là tiếp tục tìm kiếm xung quanh xem có lối đi tiếp không.

Đột nhiên Tiểu Ca nhìn thấy trên bia đá có một chỗ bị khuyết. "Này, đưa mảnh vỡ vừa rồi đây, tôi cảm thấy chỗ này nhìn quen mắt lắm, không chừng mảnh vỡ kia chính là từ tấm bia này mà ra.

Đưa đây ghép thử xem, nếu khớp thì không chừng nó được phát hiện ở đây." Nam Mộ Bạch lấy mảnh vỡ từ trong túi ra đưa cho Tiểu Ca.

Ghép vào phát hiện hoàn toàn ăn khớp.

Vậy là mọi người đã hiểu, xem ra ông lão cũng đã đến nơi này, nhìn thấy tấm bia đá, nhưng không biết tại sao lại lấy đi một mảnh vỡ, khiến người ta rất khó hiểu.

Cũng không biết một mảnh vỡ sẽ có ảnh hưởng gì, nhưng di chứng để lại cho ông lão thật sự rất mãnh liệt.

Tiểu Ca sau khi ghép vào lại tỉ mỉ quan thưởng chữ viết của Quỷ Cốc Tử.

Quả nhiên, sách bên trong nhìn bề ngoài là cảnh báo hoặc thâm ý về học thuật, nhưng thực chất cảm giác là một loại cảnh cáo.

Giống như cảnh cáo đừng có đi vào vậy.

Tiểu Ca nhận ra điều này, nhưng không biết có nên nói cho mọi người hay không.

Nếu nói ra, chặng đường tiếp theo mọi người khẳng định sẽ phải vô cùng cẩn thận, nghi thần nghi quỷ.

Nhưng nếu không nói thì lại cảm thấy giấu diếm mọi người là không tốt.

Y đứng đó vô cùng giằng co.

Ta nhìn ra được, vội chạy lại hỏi có chuyện gì đặc biệt không.

Tiểu Ca thấy ta hỏi, nhưng lại cảm thấy chuyện này nếu nói sớm sẽ không tốt, bèn nói với ta là cũng không phát hiện gì, có thể ông lão lúc thần trí không rõ đã đi đến đây rồi lấy đi mảnh vỡ.

Nhưng Tiểu Ca không biết rằng, với sự thông minh và trí tuệ của ta, ta thừa biết y đang nói dối.

Chương 467

Nếu ông lão thật sự thần trí không rõ mà lấy mảnh vỡ, thì tại sao lại giấu dưới gầm giường?

Lại còn ghi chép bản đồ nữa?

Lý do này hoàn toàn không thành lập.

Ta nhìn Tiểu Ca, ẩn ẩn ước ước cảm giác sự tình không đơn giản như vậy, cũng không đơn giản như lời Tiểu Ca nói.

Nhưng ta biết bất kể thế nào thì tiếp tục đi xuống mới là chuẩn xác nhất.

Đã đi được hơn nửa đường rồi, không thể bỏ cuộc giữa chừng. "Nói thật, Tiểu Ca, nếu trên bia mộ thật sự viết thứ gì đó, ta cảm thấy đó là phát hiện quan trọng.

Ta hy vọng cậu có thể nói cho ta, nhưng nếu cậu cảm thấy dưới sự cân nhắc của cậu mà không nên nói, thì ta tôn trọng ý kiến của cậu.

Dù sao chúng ta bên nhau lâu như vậy, ta biết cậu là người thế nào, khẳng định là lo lắng cho đại cục, cho nên ta sẽ không nghi ngờ, cũng không vì chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng tình nghĩa." Ta lôi Tiểu Ca ra hỏi riêng, nhưng thấy y có ý ẩn giấu, ta cũng không ép nữa.

Dù sao ở chung cũng cần cho nhau chút khoảng cách.

Có thể sau khi cân nhắc kỹ lưỡng y thấy không thích hợp để nói. "Mọi người đừng lưu lại đây quá lâu, không có thứ gì giá trị đâu, chúng ta tiếp tục đi thôi, thời gian không còn sớm nữa." Ta thúc giục mọi người.

Thiên Chân có chút không nỡ, muốn xem thêm chân tích của Quỷ Cốc Tử, nhưng thấy mọi người đều đi nên cũng đành luyến tiếc rời

bước.

Tiếp tục đi về phía trước, cư nhiên phát hiện một nơi giống như đoạn nhai (vách núi dựng đứng), phía trước trống rỗng.

Ở giữa có một tiểu đảo lơ lửng, nhưng không có cách nào qua được vì bên dưới là vực sâu không thấy đáy.

Nếu rơi xuống khẳng định vô cùng nguy hiểm.

Muốn qua bên kia chỉ có thể đi qua một cây cầu gỗ dài, nhìn rất không an toàn, chỉ là một tấm ván gỗ, hai bên không có tay vịn.

Nhìn tấm ván đó là không muốn đi rồi.

Mọi người đứng xì xào bàn tán, ôm nhau thành một đoàn, cảm thấy quá nguy hiểm.

Tuy rằng bọn họ đều được huấn luyện từ nhỏ, nhưng đối diện với cái chết thì ai cũng sợ.

Sĩ diện không quan trọng bằng tính mạng.

Nam Mộ Bạch nghe người trong thôn bàn tán thì cảm thấy tức giận, cảm thấy mất mặt.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy chuyện thường tình.

Ta thấy vậy bèn lên tiếng khuyên can, bảo mọi người bình tĩnh, đừng nội hồng. "Được rồi, đừng cãi nhau nữa.

Chuyện này ai cũng khó chấp nhận.

Tôi biết nếu trốn tránh thì không ai so bì được, nhưng lúc xảy ra chuyện tính mạng thì sao?

Cho nên nếu mấy người không đi thì chúng tôi không ép.

Chuyện khó khăn nguy hiểm này, mấy người bọn tôi làm là được." Ta nói xong, Nam Mộ Bạch cũng cảm thấy trong lòng xuôi xuôi.

Đúng là nếu người ta không có bản lĩnh mà ép lên thì cũng không hay.

A Ninh nãy giờ im lặng, lúc này mới lên tiếng: "Thực ra tôi thấy chuyện này, nếu có người không cần đi thì cũng tốt, giảm nhẹ trọng lượng cho cầu gỗ.

Cây cầu này nhìn không chịu nổi mấy người chúng ta cùng lúc đâu.

Theo kinh nghiệm của tôi, tấm ván này chúng ta có thể đi, nhưng phải từng người một.

Đầu tiên cần một người lên trước thử xem, sau đó mới lần lượt đi tiếp.

Đây là phương pháp an toàn nhất.

Mọi người đừng sợ, tôi nhìn rồi, thứ này có thể chịu được chúng ta, để tôi đi đầu tiên cho." A Ninh chủ động đề xuất, ta cảm thấy rất cảm kích, cũng thấy dọc đường đã hơi lạnh nhạt với cô ấy.

Cô ấy giỏi giang lại hiểu chuyện như vậy, ta dần cảm thấy không cần lo lắng cho cô gái này, nên mới dồn sự chú ý bảo vệ sang Nam Mộ Bạch. "Vậy ý cô là để cô lên thử?

Nhưng người đầu tiên lên nên là người nhẹ cân, thân thủ tốt.

Chắc tìm người như vậy cũng khó, cũng chẳng ai nguyện ý đi đầu đâu nhỉ?" Ta vừa dứt lời, mọi người đều cảm thấy không phục, tranh nhau muốn đi đầu.

Kích động nhất đương nhiên là Nam Mộ Bạch, cô ta cảm thấy không thể thua trong chuyện này.

Dù sao hai người cũng là tình địch, nếu thua ở đây thì rất mất mặt.

A Ninh nói: "Đừng ai tranh với tôi, tôi có võ công, cân nặng cũng

không lớn, tôi lên thử là tốt nhất.

Tôi cảm thấy không ai hợp hơn tôi đâu." Mọi người im lặng, vì thấy đúng là cô ấy hợp nhất.

Ta dặn dò: "Được rồi, nếu đã lên thì nhất thiết phải cẩn thận.

Nếu gặp tình huống khẩn cấp thì quay đầu ngay, hoặc nếu giữa đường gặp nguy hiểm thì lập tức quay lại, chúng ta thà hủy cầu không đi nữa.

Tôi không hy vọng ai xảy ra chuyện, an toàn là trên hết." Nam Mộ Bạch đứng một bên, cảm thấy ghen tị và đau lòng vì thua kém, lại thấy ta quan tâm A Ninh.

Chương 468

Lúc đang buồn bã thì Văn Cẩm vỗ vai cô ta an ủi.

Nam Mộ Bạch vội viện cớ: "Cảm ơn, tôi không sao, chỉ là đột nhiên thấy đầu hơi khó chịu, đứng đây lâu thiếu dưỡng khí thôi." Trong lúc hai người nói chuyện, A Ninh từ từ bước lên cầu gỗ.

Mọi người nín thở theo dõi.

Lên rồi mới thấy cầu rung lắc dữ dội, nếu không có khả năng thăng bằng tốt thì rơi xuống là cái chắc.

Nhưng A Ninh thực sự quá xuất sắc, đi trên đó như đi trên đất bằng, vô cùng nhẹ nhàng.

Khoảng ba phút sau cô ấy sang đến bờ bên kia.

Mọi người thấy đơn giản, nhưng A Ninh ở đầu kia bắt đầu lớn tiếng hét lại: "Tôi nói cho mọi người biết, cái cầu độc mộc này đi lên rất rung, trọng lượng chịu tải cũng có hạn, đại khái khoảng 140 cân (70kg).

Nếu nặng hơn mức đó thì không được lên, yêu cầu thăng bằng rất cao, nhất định phải cẩn thận!" Sau khi A Ninh căn dặn xong mọi việc cần chú ý, mấy người họ liền phân chia, chuẩn bị xem ai nên xuống trước, ai không nên, đồng thời sắp xếp những người có cân nặng dưới 70kg đi qua.

Mọi người lần lượt tiến lên.

Nếu hai người có trọng lượng nhẹ thì có thể đi cùng nhau, nhưng nếu nặng hơn thì tốt nhất nên đi từng người một.

Rốt cuộc, cây cầu độc mộc này trông thực sự không an toàn chút nào, vô cùng chông chênh.

Nếu hai, ba người cùng lúc bước lên, hậu quả chắc chắn sẽ không thể lường được.

Thế là mấy người đứng ở một đầu cầu thảo luận xem nên làm thế nào.

Sau khi bàn bạc xong, họ bắt đầu đi qua.

A Ninh không quan tâm đến cuộc thảo luận của họ mà nhìn quanh hòn đảo nhỏ lơ lửng này xem có thứ gì không.

Có một cây cầu độc mộc duy nhất nối liền hòn đảo, loại cầu không có tay vịn, trông không hề an toàn.

Cô quan sát cây cầu một lúc.

Trên hòn đảo nhỏ lơ lửng giữa không trung có một cỗ quan tài bằng đá pha lê.

Không biết bên trong quan tài đó có thứ gì.

Tương ứng bên dưới, trên mặt đất cũng có một cỗ quan tài khác, làm bằng đá.

Chất liệu này khác hẳn với loại quan tài gỗ thông thường, không biết là của ai, cũng không biết bên trong có gì.

Những thứ này thật sự rất kỳ diệu, nhìn qua đã thấy thần kỳ.

Cô cũng chuẩn bị đợi một lát rồi sẽ tìm hiểu, nhưng A Ninh đứng đó, trong lòng lại nảy sinh suy nghĩ khác. [Nếu mục đích của bọn họ là xem bên trong có gì, vậy chắc chắn phải cất giấu thứ gì đó khiến mình cực kỳ hứng thú.

Nếu đã vậy, nếu ta xem trước khi bọn họ đến và phát hiện ra thứ gì đó, biết đâu có thể thần không biết quỷ không hay mà cuỗm đi.] [Quan trọng nhất là, nếu ta lấy đồ đi vào lúc này, bọn họ cũng sẽ không biết.

Họ cũng không biết ý định và suy nghĩ của ta, như vậy cũng không cần phải vạch mặt nhau.

Biết đâu sau này gặp lại, mọi người vẫn có thể làm bạn.] A Ninh nhìn người tiếp theo là Nam Mộ Bạch, dáng người cũng gầy nhỏ, một mình đi qua chắc cũng rất nhanh, chỉ cần khả năng giữ thăng bằng tốt, có lẽ chưa đến 5 phút là sang tới nơi.

Chỉ là vì cô từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm ngặt, nên đối với những thứ này căn bản không thành vấn đề, cũng không cần đặc biệt lo lắng, nhưng những người khác có thể sẽ tốn nhiều thời gian hơn một chút. 5 phút, không biết có đủ để mở cỗ quan tài kia ra không, nhưng cũng không biết thứ hữu dụng nằm trong cỗ quan tài đá pha lê bên trên, hay là trong cỗ quan tài đá bên dưới.

A Ninh đứng đó phán đoán một hồi, quyết định mở cái gần mình nhất trước, nếu không thì trong 5 phút không thể nào xem hết cả hai được, nếu bị phát hiện thì bọn họ chắc chắn sẽ nghi ngờ. "Đợi thế này chậm quá, tôi thử tìm xem có cơ quan nào không, xem có thể tự mình mở nó ra không.

Nếu mở được thì tôi xem trước, nếu không mở được thì đợi mọi người cũng được." A Ninh hét qua cây cầu độc mộc, nhưng không đợi mọi người đồng ý, cũng không có ai phản ứng lại.

Cô bèn tự mình hành động.

Cô không cần có sự đồng ý của mọi người, chỉ thông báo một tiếng, nếu không lát nữa họ thấy cô đang cạy quan tài ở đây, chắc chắn sẽ nghi ngờ động cơ và ý đồ của cô.

Giờ báo trước một tiếng, lỡ có chuyện gì không ổn, cô có thể nói là tưởng họ đã đồng ý.

Thấy Nam Mộ Bạch đã bước lên cầu, A Ninh nóng lòng vì thời

gian không còn nhiều.

Nếu có thể mở ra trước khi cô ấy đến thì tốt, nếu tìm được thứ gì thì phải giấu đi thật nhanh, rốt cuộc đó chắc chắn là thứ rất hữu dụng.

A Ninh dùng hết sức cạy nắp quan tài vì thời gian thực sự rất gấp.

Nhưng không biết có phải vì thời gian quá gấp hay không, tảng đá đó thật sự quá nặng, một mình cô không thể nào cạy ra được.

Cô lại quên mang theo xà beng, không có công cụ trợ lực, cô căn bản không thể nào mở được.

Cô loay hoay một hồi lâu, Nam Mộ Bạch đã đứng ngay sau lưng cô, khiến cô giật nảy mình nhưng vẫn không mở được nắp quan tài ra, đành phải từ bỏ. "Này tiểu thư, cô đang làm gì ở đây vậy?

Không phải là định lén lút mở thứ này ra, rồi lấy hết đồ bên trong đi đấy chứ?

Chuyện này phải nói cho rõ ràng, tôi đã đứng ở đây rồi, người tiếp theo là Lâm Dương cũng sắp tới rồi đấy, cô nên nói rõ động cơ của mình đi." Nam Mộ Bạch nhìn A Ninh, nói những lời đầy ẩn ý: "Quan trọng nhất là, cô đừng có để lộ ra trước mặt anh ấy, nếu không hình tượng tốt đẹp của cô trong lòng anh ấy sẽ tan thành mây khói.

Tôi hy vọng cô có thể nhận ra chuyện gì nặng chuyện gì nhẹ, đừng vì cái nhỏ mà mất cái lớn, nhặt hạt vừng mà đánh rơi dưa hấu, chuyện này chắc cô không phải chưa từng nghe qua chứ?" A Ninh không hiểu tại sao, cảm thấy Nam Mộ Bạch dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của mình.

Ánh mắt của cô ấy giống như đội trinh sát, nhìn rõ mồn một mọi suy nghĩ và ý đồ trong lòng cô, khiến cô toàn thân run rẩy, lập tức dừng tay, không dám tiếp tục nữa.

Quả thật, cô phát hiện Lâm Dương sắp tới rồi, cô cũng sợ Lâm

Dương sẽ phát hiện ra cô đang làm gì.

Chương 469

Đến lúc đó, nếu anh thất vọng về cô thì không hay chút nào, dù sao cô cũng cảm thấy trong lòng mình khá coi trọng Lâm Dương.

Vì vậy, cô lập tức buông xà beng xuống, không động đậy nữa.

A Ninh không biết Lâm Dương có từng trải qua huấn luyện hay có chuyện kỳ lạ gì không, nhưng khả năng giữ thăng bằng, thị lực cũng như các phương diện võ công của anh đều vô cùng xuất sắc.

Các chỉ số tổng hợp của anh đều rất toàn diện, khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Nhưng cô cũng không thể ghen tị được, vì người mình thích ưu tú như vậy là một điều đáng mừng.

Cô thực sự rất sợ, nếu Lâm Dương không thích mình mà lại thích cô gái khác thì phải làm sao, như vậy cô sẽ không còn sức hấp dẫn nữa.

Cô cảm thấy nếu đánh mất một người ưu tú như vậy, chắc chắn sẽ vô cùng hối hận.

Vì vậy, khi thấy Lâm Dương dùng thời gian còn ít hơn mình, cô không hiểu.

Rõ ràng từ nhỏ đến lớn cô đã trải qua vô số lần huấn luyện thăng bằng, ba phút đã là tốc độ cực nhanh rồi.

Cô còn có thể ước lượng được cây cầu gỗ này chịu được trọng lượng bao nhiêu.

Vì vậy, A Ninh cứ ngỡ mình là người ưu tú nhất ở đây, hiểu rõ những thứ này nhất, nhưng cô đã không nhìn thấu Lâm Dương.

Thực ra, ngay khi nhìn thấy cây cầu gỗ, Lâm Dương đã quan sát kết cấu tổng thể và trọng lượng của các tấm ván để suy ra được trọng lượng tối đa mà nó có thể chịu được.

Những điều này A Ninh đều không làm được, cũng không dám làm.

Cô không ngờ Lâm Dương lại ưu tú đến vậy, năng lực tổng hợp lại tốt đến thế.

Cô từng nghĩ Lâm Dương chỉ tinh thông một vài lĩnh vực, nhưng càng tiếp xúc lâu, cô càng phát hiện ra anh có rất nhiều điểm sáng.

Có những việc cô nghĩ anh không biết, nhưng thực ra anh đều âm thầm biết rõ, rồi lặng lẽ đưa ra phương pháp giải quyết vào lúc cô không biết phải làm thế nào. "Hai người đang bàn tán gì vậy?

Lúc tôi qua đây có nghe loáng thoáng hai người nói gì đó, mục đích lần này, chẳng lẽ hai người có bí mật gì giấu tôi sao?

Chẳng phải bạn bè tốt thì không có bí mật gì với nhau ư?

Có chuyện gì thì nhớ nói cho tôi biết nhé." Lâm Dương thính lực tốt như vậy, sao có thể không nghe thấy hai người họ nói gì?

Thực ra, lúc còn ở bờ bên kia, anh đã nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

Chỉ là sau khi qua đây, anh không vạch trần chuyện đó, dù sao cũng cảm thấy A Ninh không phải là người dễ dàng gây chuyện.

Bất kể cô ấy đang làm gì, chỉ cần biết để đề phòng một chút là được.

Hơn nữa, anh cũng cảm thấy trên đường đi A Ninh đã gặp không ít khó khăn, không giống như kiểu người sẽ giăng bẫy cho người khác nhảy vào, thậm chí còn gây nguy hiểm cho anh.

Nhưng một lần cũng không, A Ninh chưa từng làm như vậy, nên thực ra Lâm Dương cũng không quá đề phòng cô.

Sau khi qua đây, anh cũng không để ý hay chăm sóc cô nhiều.

Nghĩ lại, Lâm Dương cảm thấy có chút áy náy với A Ninh, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao Nam Mộ Bạch cũng là một cô gái.

Kinh nghiệm của cô ấy lại rất ít, trước giờ đều được người trong gia tộc chăm sóc.

Lần này đi cùng với ít người như vậy, đối với Nam Mộ Bạch chắc chắn là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Vì vậy, bất kể thế nào, với tư cách là một người con trai, anh nhất định phải chăm sóc cô ấy, dù cho hành động này trong mắt người ngoài có vẻ không bình thường.

Một người đàn ông lại đi chăm sóc một người đàn ông khác, nhưng trong lòng anh biết rõ chuyện là thế nào.

Anh cũng không thể nói ra, vì đó là bí mật giữa hai người họ, ít nhất Lâm Dương cho là vậy, bí mật độc nhất vô nhị.

Vì vậy, vừa rồi nghe được cuộc trò chuyện thì thầm của hai người họ, Lâm Dương không hỏi thẳng ra, bất kể có nghe thấy hay không, anh đều cảm thấy chuyện này không thích hợp để hỏi trong hoàn cảnh này.

Anh chuẩn bị đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, mọi người đều an toàn trở về một nơi quen thuộc rồi mới hỏi, có lẽ sẽ có chuyển biến tốt hơn.

Nếu không, trong tình huống căng thẳng thế này mà còn tra hỏi mọi người thì thật không hay chút nào. "Không có gì, tôi chỉ hỏi A Ninh một chút, không biết cô ấy có phát hiện ra không, vừa rồi cô ấy

có nói một câu gì đó mà tôi không nghe rõ, nên tôi hỏi lại thôi.

Nếu không nghe rõ mà không hỏi lại thì có vẻ không tôn trọng người ta lắm." Nam Mộ Bạch cũng không che giấu, quả thực cô không nghe rõ câu nói vừa rồi của A Ninh.

Lâm Dương thực ra đã nghe rất rõ, nhưng anh cũng chuẩn bị giả vờ như không nghe thấy, nếu không sẽ tỏ ra quá đặc biệt, cảm giác như năng lực của mình bị phơi bày hết cả. "Ồ, vừa rồi tôi cũng hình như loáng thoáng nghe thấy cô ấy nói gì đó, sau đó không nghe rõ nữa.

Hỏi lại thì cũng không nghe, thế là cô ấy bắt đầu làm rồi.

Chẳng lẽ cô ấy nói là muốn mở cỗ quan tài này ra trước sao?" Lâm Dương vô cùng bình tĩnh hỏi, giống như thật sự không biết gì cả, kỹ năng diễn xuất quả thật rất tốt.

A Ninh thấy hai người hỏi vậy, cảm thấy sau lưng lạnh toát, không biết tại sao lại có cảm giác lời nói của họ có ẩn ý, khiến người ta rất khó chịu.

Hai người họ đứng cùng nhau khiến cô cảm thấy thật khó chịu, nhưng cô cũng không thể nói ra những suy nghĩ nhỏ nhen trong lòng mình, thế là A Ninh đành giải thích với hai người.

Nghe Lâm Dương hỏi vậy, dĩ nhiên A Ninh không thể hoảng loạn được, cô phải bình tĩnh bịa ra một lý do.

Dù sao cô cũng là một kẻ nói dối chuyên nghiệp, bất kể bị hỏi vấn đề gì, cô đều có thể mặt không đỏ tim không đập, đối với A Ninh mà nói, chuyện này vô cùng dễ dàng, nên cô cũng không đặc biệt sợ hãi.

Suy nghĩ một lúc, cô bình tĩnh nói: "Vừa rồi tôi nghĩ, trình độ của mấy người không phải đều không bằng tôi sao?

Dù sao tôi cũng đã được huấn luyện bài bản, nên đối với những chuyện như thế này đã quen rồi.

Chương 470

Tôi đi nhanh như vậy đương nhiên cũng có lý do.

Vì vậy tôi đoán mọi người sẽ mất không dưới 10 phút đâu, có khi còn lâu hơn." A Ninh nói tiếp: "Cho nên tôi đợi cả đội thì chán quá, tôi mới bảo mọi người cứ đi từ từ, không cần vội.

Tôi ở đây thử xem có mở được không.

Nếu mở được, có lẽ một mình tôi cũng đủ, còn nếu không mở được thì những người đến sau chắc chắn sẽ giúp tôi.

Vì vậy tôi nói trước với mọi người một tiếng rồi mới thử.

Nhưng chất liệu này thật sự đặc biệt nặng, tôi muốn mở mà mở không ra, thế là mọi người đến rồi còn gì?

Vừa hay hai người một người thì gầy, một người thì tố chất tốt, nên có lẽ qua đây nhanh hơn một chút." Nam Mộ Bạch tuy không biết A Ninh vừa rồi định làm gì, nhưng bằng trực giác của con gái, cô cảm thấy lời nói vừa rồi của A Ninh không phải có ý đó.

Nhưng cô cũng cảm thấy nếu người ta đã nói vậy rồi, mình cũng không tiện hỏi thêm, dù sao vừa rồi trước mặt Lâm Dương, cô cũng không vạch trần cô gái này định làm gì.

Cô cảm thấy mục đích của người này không hề đơn thuần.

Mặc dù với thân phận hiện tại của cô, nếu nói ra thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ, tự tiết lộ bí mật của mình hay sao?

Chuyện đó không hay chút nào.

Nếu nhờ người ta giữ bí mật, cuối cùng lại tự mình nói ra, vậy thì không tốt.

Vì vậy, tốt nhất là không nên dễ dàng nói ra những lời đó.

Dù sao ai cũng có lúc khó khăn, vạn nhất gặp chuyện không cần người ta giúp đỡ sao?

Cho nên, mọi con đường đều không nên làm quá tuyệt.

Trước khi không có cách nào khác, hoặc không nắm chắc phần thắng, tuyệt đối không nên dễ dàng nói ra những lời đó, nếu không sau này sẽ chẳng ai tin lời cô nữa, biến thành cậu bé chăn cừu.

Vì vậy, thực ra Nam Mộ Bạch làm việc cũng rất cẩn thận.

Còn có một khả năng khác, nếu cô nói ra, bị người ta nói lại thì chẳng ai tin một chàng trai lại có trực giác cả.

Cho nên cô cũng không chuẩn bị nói cho mọi người biết, nhưng cô vẫn cảm thấy chuyện này không ổn.

Thực ra Nam Mộ Bạch đã quyết định trong lòng, sau này cứ quan sát nhiều hơn là được, không cần phải nói cho tất cả mọi người biết. "Nếu đã vậy, thì cứ theo lời A Ninh nói đi, ba chúng ta thử xem có thể dùng sức của ba người mở nắp quan tài này ra không.

Nếu không, đợi những người phía sau từng tốp từng tốp qua đây, tuy không có bao nhiêu người, nhưng chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Lãng phí thời gian đó để làm gì?" Lâm Dương nói: "Nếu chúng ta tận dụng thời gian này, lát nữa đợi họ qua là có thể trực tiếp xem bên trong có gì, rồi mọi người cùng chia sẻ thành quả không phải tốt hơn sao?

Nếu lãng phí thời gian này thì quả thật rất lãng phí, trời tối rồi thì chuyện gì cũng không biết được.

Bất kể là vì cẩn thận hay vì chuyện gì khác, chúng ta đều có thể

mở nó ra ngay bây giờ.

Tôi thấy chuyện này A Ninh làm rất đúng, tôi cũng ủng hộ quyết định này.

Nếu đã vậy, chúng ta ba người cùng ra tay đi.

Nhưng tôi thấy sức của hai người chắc không lớn, tảng đá này, tôi nghĩ đợi một lát Tiểu Ca qua rồi hẵng mở cũng sẽ tốt hơn." Lâm Dương nói với hai người họ, vì biết cả hai đều là con gái.

Nếu ba người hợp sức, cũng chưa chắc đã lay chuyển được.

Anh cũng không muốn để hai cô gái mệt, dù sao con gái mà, những việc nặng nhọc này nên để con trai làm.

Nhưng Bàn Tử thì chắc chắn không được, nên chỉ có thể đợi Tiểu Ca và Thiên Chân qua thôi.

Anh nghĩ Tiểu Ca chắc chắn sẽ khỏe hơn, nên Lâm Dương chuẩn bị đợi Tiểu Ca qua rồi hẵng làm chuyện này cũng không muộn.

Nhưng hai cô gái có lẽ vì chủ đề vừa rồi quá nhạy cảm, nghe Lâm Dương nói vậy liền lập tức đồng ý.

Thế là ba người ngồi đó nhìn những người khác qua cầu, thỉnh thoảng còn cười đùa, cảm thấy dáng vẻ giữ thăng bằng của họ thật sự rất hài hước.

Ba người họ qua đây căn bản không gặp phải khó khăn này, vì khả năng giữ thăng bằng và năng lực của họ đều rất tốt.

Tiểu Ca đương nhiên cũng vậy, cũng là người qua rất nhanh.

Lâm Dương đang cười, bỗng ngẩng đầu lên thì đột nhiên phát hiện trên đầu mình vốn có một cỗ quan tài thủy tinh.

Cỗ quan tài này anh vậy mà không hề để ý, nếu không phải đột ngột ngẩng đầu lên, có lẽ bây giờ anh cũng không phát hiện ra.

Thế là anh đứng dậy, toàn thần chú ý quan sát bên trong cỗ quan tài đó, cảm giác như có một người đang nằm bên trong, có một bóng đen ở đó.

Anh rất tò mò không biết bên trong đang nằm người như thế nào, nhìn kỹ một lúc, dường như đã có chút manh mối.

Lâm Dương nhìn cỗ quan tài thủy tinh kia là biết ngay, người nằm bên trong, nếu không lầm, chính là Quỷ Cốc Tử.

Anh không biết có nên nói cho mọi người biết không, dù sao người trên đó họ cũng không quen, cũng không biết là ai.

Vì vậy, thực ra Lâm Dương càng muốn đợi Thiên Chân qua rồi mới nói cho mọi người.

Dù sao bây giờ ở đây, người duy nhất có thể hiểu rõ thân phận và lai lịch của Quỷ Cốc Tử chính là Thiên Chân.

Thế là anh ngẩng đầu nhìn cỗ quan tài thủy tinh, không biết có nên nói cho mọi người không. "Hai người có biết người nằm trên đó là ai không?

Trong cỗ quan tài thủy tinh ấy?

Chương 471

Trông có vẻ rất lộng lẫy, người này chắc chắn rất cao quý, nếu không tại sao quan tài lại được treo lơ lửng trên cao, không dính bụi đất?" Lâm Dương đặt câu hỏi, hai cô gái liền ngẩng đầu nhìn lên.

Lúc nãy A Ninh thực ra đã phát hiện ra cỗ quan tài thủy tinh này, chỉ có Nam Mộ Bạch là không chú ý quan sát, là người phát hiện ra cuối cùng.

Mặc dù A Ninh nhìn thấy cũng không quá kinh ngạc, nhưng vì không biết thân phận của chủ nhân cỗ quan tài, nên cũng có chút tò mò.

Nghe Lâm Dương nói vậy, cảm giác như anh đã biết chắc đến chín phần mười rồi. "Thật sao, trên đó thật sự có một cỗ quan tài đá pha lê, lúc nãy tôi không nhìn thấy.

Tôi đúng là không chú ý quan sát gì cả.

Nhưng bên trong nằm người như thế nào nhỉ?

Giống như anh nói, cảm giác rất có thân phận.

Anh biết không?

Lâm Dương, nghe anh nói có vẻ chắc chắn lắm." Nam Mộ Bạch nghe ra trong lời nói của Lâm Dương có ẩn ý, dường như cũng biết chủ nhân của cỗ quan tài đá pha lê này là ai, nên rất tò mò hỏi.

Nhưng Lâm Dương lại tỏ ra vẻ như không biết, cũng không đặc biệt quan tâm.

Vì vậy, Nam Mộ Bạch cũng không hỏi tiếp nữa, có lẽ người bên trong anh cũng thật sự không biết.

Đúng lúc này, Tiểu Ca vừa hay đã qua tới.

Thấy mấy người họ đều đang ngẩng đầu không biết nhìn gì, anh đi tới vài bước thì phát hiện mấy người họ đều đang nhìn cỗ quan tài đá pha lê trên cao.

Sau đó Tiểu Ca lên tiếng: "Mấy người nhìn cái đó làm gì?

Tôi nghĩ, người trong cỗ quan tài đá pha lê trên đó chắc là Quỷ Cốc Tử.

Bên ngoài chẳng phải có cái đài khắc thủ thư đó sao, nên tôi nghĩ chắc là ông ấy ở trên đó, dù sao ở trên cao cũng hợp với tính cách của ông ấy hơn." Lâm Dương còn chưa nói gì, Tiểu Ca đã đột nhiên nói ra.

Lâm Dương nhìn anh, rất kinh ngạc.

Xem ra vừa rồi Tiểu Ca có thể đọc hiểu những gì được viết trên vách đá kia.

Chắc chắn có chuyện không nói cho họ biết, nếu không tại sao lại im lặng không nói gì, nhìn thấy thứ đó lại giả vờ như không hiểu, thậm chí như chưa từng thấy.

Cái vẻ không hiểu gì đó thực sự không giống Tiểu Ca chút nào.

Lâm Dương có chút tò mò, không biết anh thật sự không biết hay là đang giả vờ với mình.

Từ trước đến nay, trong lòng Lâm Dương, Tiểu Ca không phải là kiểu người giả heo ăn hổ, năng lực của anh luôn rất tốt, có nền tảng vững chắc.

Nếu anh biết trên vách đá bên ngoài viết gì, bên trong quan tài đá pha lê giấu người nào, Lâm Dương tuyệt đối không hề tò mò hay kinh ngạc, vì anh biết với năng lực của Tiểu Ca, anh có thể làm được những chuyện như vậy. "Sao anh biết?

Vừa rồi tôi quan sát một lúc lâu, hỏi Lâm Dương anh ấy cũng không biết, vậy mà anh vừa qua nhìn một cái đã có kết luận rồi.

Xem ra anh có nghiên cứu nhất định về nơi này nhỉ.

Vừa rồi thứ ở bên ngoài kia, chắc ngoài Thiên Chân và Lâm Dương ra thì anh là người xem thấu đáo nhất rồi phải không?" A Ninh nhìn chằm chằm Tiểu Ca, cảm thấy lời nói của anh cho thấy anh có thể đọc hiểu được những thứ đó.

Nhưng A Ninh không giả vờ, những thứ trên vách đá bên ngoài vừa rồi, cô thật sự không đọc hiểu được.

Cô không chắc bên trong có phải là Quỷ Cốc Tử không, nhưng phản ứng của hai người họ khiến A Ninh đoán ra, bên trong chắc chắn không phải ai khác, chính là Quỷ Cốc Tử.

Bây giờ, điều duy nhất có thể khiến cô chắc chắn là đợi Thiên Chân qua, xem phản ứng của cậu ấy thế nào.

Nếu đúng như vậy, thì những gì viết trên vách đá bên ngoài, Tiểu Ca chắc chắn đã đọc hiểu rõ ràng.

Vừa rồi đứng bên ngoài nhìn lâu như vậy, còn đăm chiêu suy nghĩ, nhưng khi Lâm Dương hỏi thì lại nói không biết, không hiểu, cảm giác này có chút đáng ngờ, giống như đang cố ý che giấu điều gì đó, khiến người ta không khỏi tò mò. "Không có, thứ ở bên ngoài vừa rồi tôi thật sự không hiểu hết, chỉ hiểu được một nửa thôi, đại khái ý tứ cũng đoán ra được, cũng tương tự như những gì mọi người đã nói, nên tôi không cần phải nhắc lại nữa.

Nói nhiều cũng vô ích, kết luận cũng giống nhau, tôi nói lại làm gì?" Tiểu Ca nói tiếp: "Chẳng lẽ cô không tin tôi sao?

Chúng ta làm bạn lâu như vậy rồi, nếu một chút tin tưởng cũng không có thì thật đáng buồn.

Nếu không thì khó xử lắm, nên cô cứ yên tâm, chuyện này tôi chắc chắn không lừa cô đâu." Tiểu Ca thấy mình đã bị lộ, liền bắt đầu tự giải thích.

Nhưng mọi người nghe Tiểu Ca giải thích như vậy, đều cảm thấy không hài lòng, vì có cảm giác anh ta đang che giấu điều gì đó.

Nhưng bây giờ không tìm ra được bằng chứng, cũng không có cách nào buộc tội, cũng không có cách nào nói lời của Tiểu Ca là sai.

Nếu anh ta không muốn nói thì thôi vậy.

Nhưng những bằng chứng này đều cho thấy, anh ta chắc chắn biết lúc đó bên ngoài viết gì, chắc chắn đã đọc được những điều mà họ không đọc được.

Lâm Dương nghe Tiểu Ca đã nói vậy, cũng không tiện tiếp tục truy hỏi nữa, mặc dù cả người anh ta đều lộ ra vẻ hơi bối rối, hoặc có chút hoảng loạn.

Nhưng thực ra anh cũng biết, nếu Tiểu Ca đã nói vậy rồi, thì có truy hỏi nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Một mặt, Tiểu Ca chắc chắn không muốn nói ra chuyện này.

Mặt khác, nếu truy hỏi ra được thì tốt, nhưng nếu không truy hỏi ra được thì tình hình sẽ rất khó xử.

Cuối cùng, khi một người cuối cùng đang thảo luận thì cũng đã qua tới nơi.

Thiên Chân vừa qua tới đã vội vàng phá vỡ sự im lặng, vì cậu ta không biết mọi người đang làm gì, vừa qua tới đã vội vàng hỏi: "Mấy người đang bàn tán cái gì ở đây thế?

Chương 472

Sao không ra giúp tôi một tay?

Vừa rồi tôi suýt nữa thì không đứng vững nổi rồi, vậy mà không có ai giúp tôi.

Mấy người cũng quá mải mê rồi đấy.

Bạn bè anh em kiểu gì vậy, lần sau tôi không tin vào những lời ma quỷ của mấy người nữa đâu.

Quay về tôi thấy giữ được mạng là quan trọng nhất, không nghe mấy người nói những lời hoa mỹ để lừa tôi nữa.

Tôi thấy, thôi thì cứ thế đi, chúng ta mau bắt đầu làm việc thôi.

Mấy người nói đủ chưa, không khí có vẻ không ổn lắm." Lâm Dương nghe Thiên Chân nói một tràng những lời khiến người ta cảm thấy đặc biệt khó xử và mất mặt, liền trực tiếp chỉ tay lên trên.

Dĩ nhiên, Thiên Chân chắc chắn không biết ý anh là gì.

Cậu nhìn theo hướng anh chỉ, thấy cỗ quan tài đá pha lê trên cao, lúc đầu cũng có chút tò mò, không biết bên trong là gì, chỉ thấy có một người đang nằm bên trong.

Cậu đi vòng quanh quan tài một lúc, đột nhiên nghĩ ra bên trong có thể là ai, liền vô cùng kinh ngạc nói: "Bên trong, nếu tôi đoán không lầm, nằm đó là tổ sư gia của tôi, Quỷ Cốc Tử.

Nếu tôi đoán không lầm, phải không?" Thiên Chân hỏi xong, Lâm Dương gật đầu.

Nam Mộ Bạch thấy phản ứng của họ và sự ăn ý ngầm giữa họ, biết rằng mấy người này có lẽ đều đã đoán ra.

Chỉ có mình cô là người đoán ra cuối cùng, thật đúng là ngốc nghếch.

Cô luôn cảm thấy mình là người ngốc nhất trong nhóm, mặc dù có chút võ công, nhưng làm việc gì cũng không đến nơi đến chốn.

Bây giờ xem ra, ngốc quả nhiên có nguyên nhân.

Người ta thông minh hơn mình nhiều như vậy, một mình A Ninh cũng biết nhiều thứ hơn mình gấp bội.

Vì vậy, tuy trong lòng có chút không phục, nhưng cũng không có cách nào, thua là thua.

Cô không nhìn ra được, quả thực là ngốc.

Có những chuyện nếu sai, cô đương nhiên sẽ gánh chịu, cũng sẽ thừa nhận, đó là một đạo lý khác mà gia gia đã dạy cô từ nhỏ đến lớn, cô sẽ không bao giờ trốn tránh. "Thật sự là tổ sư gia của tôi sao?

Thật đáng ngưỡng mộ.

Nếu có thể gặp lại ngài, tôi nhất định phải dập đầu thêm mấy cái nữa.

Dù sao tôi cũng chưa từng thấy người thật của ngài." Thiên Chân nói: "Trong gia tộc tôi, có một vị tiền bối rất thích nghiên cứu những thứ thất tinh bát quái này.

Đối với ngài ấy, những thứ này có thể dễ dàng giải quyết, nhưng đối với tôi, tôi phải nghiên cứu rất lâu.

Vì vậy, sự ngưỡng mộ của tôi đối với ngài đương nhiên là rất lớn.

Những thứ ngài nghiên cứu ra tuy không cùng phương hướng với tôi, nhưng tổng thể lại rất bao quát.

Nếu tôi có thể học được thì chắc chắn là một chuyện rất ghê gớm.

Chỉ tiếc là có lẽ công lực của tôi quá nông cạn, tổ tiên có lẽ đã không làm những việc có đức hạnh, nên đến đời tôi có lẽ đã suy bại rồi." Mọi người nghe Thiên Chân giải thích, cũng cảm nhận được sự tiếc nuối của cậu không chỉ thể hiện qua lời nói mà còn qua hành động.

Tiếc là không gặp được, cũng không học thành tài, nên bây giờ mới một thân một mình, mặc dù hiện tại có chút khó khăn.

Nhưng Thiên Chân vô cùng thành tâm thành ý, lạy bái tổ sư gia Quỷ Cốc Tử.

Bởi vì đối với cậu, người này có ý nghĩa vô cùng trọng đại, vô cùng đáng ngưỡng mộ.

Ở nơi này, bất kể là đối với vị tiên nhân nào cũng nên có thái độ vô cùng tôn kính.

Vì vậy, Thiên Chân đã thành tâm dập đầu chín cái.

Mặc dù chín cái lạy là sự tôn kính đối với di thể, nhưng đây là lần đầu tiên mọi người thấy có người khiến Thiên Chân dập đầu nhiều như vậy, thật sự rất thần kỳ. "Vậy chúng ta không động đến cỗ quan tài đá pha lê trên đó nhé.

Dù sao tôi đoán chúng ta cũng không chạm tới được.

Nhưng tôi cảm thấy bên trong cỗ quan tài đá pha lê đó chắc chắn có giấu một thứ rất quan trọng, nếu không tại sao lại cho chúng ta những chỉ dẫn này.

Nên tôi vừa muốn mở, lại vừa không muốn mở." Lâm Dương nói, rồi hỏi ý kiến của mọi người.

Ai cũng cảm thấy chuyện này không quan trọng, nếu đã đặt ở đây thì cứ tìm hiểu xem bên trong có gì.

Thiên Chân cũng muốn xem xem, những nghiên cứu của Quỷ Cốc Tử có được dùng làm đồ bồi táng đặt ở đây không.

Cậu cảm thấy thay vì bây giờ thảo luận có nên động đến cỗ quan tài thủy tinh hay không, chi bằng cứ mở cỗ quan tài bằng đá trên mặt đất ra trước đã, dù sao nó cũng ở gần nhất, trong tầm tay, xem xem chủ nhân bên trong là ai.

Cỗ quan tài bằng đá này khiến người ta rất tò mò. "Hay là thay vì nhìn cỗ quan tài thủy tinh treo lơ lửng trên cao khó lấy như vậy, bên cạnh còn có xích sắt buộc chặt, chúng ta cứ xem thử cỗ quan tài bên dưới này chứa thứ gì trước đã?" Thiên Chân nói, vì cậu phát hiện ra hướng suy nghĩ và cách làm của mọi người hoàn toàn sai lầm.

Ở đây không phải vì có một hòn đảo nhỏ lơ lửng, bên trên có đặt một cỗ quan tài sao?

Vậy thì cỗ quan tài này đối với họ cũng rất quan trọng, những thứ này đều rất đáng để tìm hiểu.

Cho nên bất kể xem cái nào trước cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng quả thực tìm một cái gần hơn để mở trước cũng sẽ không mệt như vậy. "Được đấy, nhóc con hôm nay đầu óc nhanh nhạy ghê, lúc tôi đang đi chệch hướng còn có thể kéo tôi về lại.

Chương 473

Nếu đã vậy, hôm nay nghe theo cậu, chúng ta cứ mở cái bên dưới này ra trước, rồi xem xem bên trong có thứ gì có thể tương ứng với cái bên trên không, hoặc giữa hai cái chắc chắn có liên hệ, nếu không sẽ không đặt cùng một chỗ." Lâm Dương nói xong, mấy người hợp lực đẩy nắp cỗ quan tài bằng đá ra.

Sau khi đẩy ra, bên trong chỉ có một bộ xương khô, không có bất kỳ đồ bồi táng nào.

Trông vô cùng nghèo nàn, trên người chỉ có một bộ quần áo trông có vẻ lộng lẫy, có lẽ thân phận của người này cũng rất tôn quý, nhưng đồ bồi táng lại không ở trong quan tài, điều này khiến người ta cảm thấy tò mò.

Nhưng người này nằm rất ngay ngắn, trong tay cầm một vật màu trắng, giống như một tấm bảng đá, tròn tròn khiến người ta tò mò.

Thế là họ định lấy thứ đó ra xem là gì.

Nhưng vừa chạm vào, thi thể đó lập tức từ xương cốt biến thành tro bụi, tan biến vào không khí.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc đến mức hồi lâu không thể hoàn hồn.

Có hiện tượng nào có thể giải thích được chuyện này không?

Dĩ nhiên họ cũng không rõ.

Vì vậy, sau khi lấy được tấm bảng đá tròn đó, mọi người cẩn thận quan sát, không biết nó có công dụng gì.

Cỗ quan tài bằng đá này tuy nặng, nhưng sau khi mở ra lại không có tác dụng gì lớn, khiến người ta có chút thất vọng.

Thế là họ bắt đầu nhìn lên cỗ quan tài thủy tinh trên cao.

Bất kể thế nào, đồ bồi táng của Quỷ Cốc Tử chắc chắn sẽ tốt hơn, hoặc có giá trị nghiên cứu hơn.

Vì vậy, họ bắt đầu lên kế hoạch làm thế nào để lấy nó xuống rồi mở ra. "Nói thật nhé, hay là chúng ta thử bẻ gãy mấy sợi xích sắt bên cạnh đi, biết đâu nó sẽ rơi xuống.

Nếu không thì bây giờ cũng không ai có thể bay lên lấy nó xuống được, chắc chắn không ai có khả năng khinh công như vậy đâu." A Ninh đưa ra một ý kiến.

Mọi người nghe xong, ban đầu cảm thấy chuyện này rất không đáng tin, nhưng nghe cô nói vậy, hình như cũng không có cách nào tốt hơn.

Thế là cô nhìn tôi một cái rồi nói, mọi người đều cảm thấy đây có lẽ là phương pháp thích hợp nhất hiện tại.

Sau đó, họ bắt đầu suy nghĩ xem dùng công cụ gì để bẻ gãy được sợi xích sắt đó, dù sao trông nó cũng rất dày và chắc chắn. "Chúng ta bây giờ định bẻ gãy sợi xích sắt đó, nhưng lấy cái gì để bẻ đây?

Chẳng phải là chuyện viển vông sao?

Xích dày như vậy, lại còn cách chúng ta một khoảng, trong tay có công cụ nào có thể bẻ gãy được nó chứ?" Lâm Dương hỏi xong, cảm thấy có chút không thể tin được, lại có chút cụt hứng và chán nản, vì chưa từng gặp phải tình huống như thế này.

Nhưng A Ninh trông có vẻ rất tự tin, cũng không sợ hãi, rồi đắc ý nói: "Mấy người không biết rồi phải không, những người thường xuyên qua lại trong những nơi như thế này như tôi đều biết, những thứ bằng sắt như thế này, đối với tôi không có tác dụng gì cả, vì tôi có bột hóa sắt.

Dù sao có những lúc, một vài sợi xích sắt như thế này nếu thật sự khó mở, quả thực không có cách nào, nên tôi thường mang theo một lọ bên người.

Thứ này thật sự rất hữu dụng, cũng rất hiệu quả.

Không giấu gì mọi người, tôi thường xuyên sử dụng thứ này, nên bây giờ có lẽ không còn nhiều, chắc chỉ đủ để làm đứt một chút thôi.

Nhưng như vậy cũng có thể kéo nó lại gần chúng ta hơn một chút, nếu không thì chúng ta ngay cả nhìn cũng không thấy bên trong là thứ gì." A Ninh nói xong, không biết từ lúc nào Văn Cẩm đã lên hòn đảo lơ lửng này.

Nghe xong những lời đó, Văn Cẩm vô cùng kinh ngạc.

Đây không phải là thói quen của cô sao?

Tổ chức cũng thường phát cho họ những thứ đó, cô cứ ngỡ chỉ có mình mới có, ai ngờ A Ninh cũng có.

Vì vậy, thân phận của A Ninh trong mắt Văn Cẩm càng trở nên bí ẩn hơn.

Hoặc có lẽ, cô càng ý thức được giữa hai người có thể có một số liên hệ, ví dụ như cùng ở trong một tổ chức, chuyện này rất có thể xảy ra.

Nhưng cô không chuẩn bị gì cả.

Khi A Ninh chuẩn bị sử dụng, cô đã lén lút nhét lọ bột hóa sắt mà mình mang theo vào túi của A Ninh, thần không biết quỷ không hay.

Nhưng cô không biết, thực ra Lâm Dương đã sớm phản ứng lại, anh đã nhìn thấy hành động nhỏ của cô, chỉ là không nói ra thôi.

Nếu đã lặng lẽ nhét vào như vậy, chứng tỏ chắc chắn có ý đồ riêng.

Nếu đã vậy, không nên trực tiếp vạch trần chuyện này, nếu không sẽ khiến Văn Cẩm rất mất mặt.

Thế là sau khi A Ninh dùng hết một chút bột hóa sắt, quả thực chỉ làm đứt được một sợi xích.

Đang lúc khổ não, cô sờ vào túi, đột nhiên phát hiện không biết tại sao trong một cái túi khác lại có một lọ đầy, cảm thấy vô cùng không thể tin được, cũng không hiểu tại sao, liền hỏi mọi người xem chuyện gì đã xảy ra. "Tôi nhớ rõ ràng là vừa rồi tôi đã tìm khắp người rồi, chỉ có một lọ bột hóa sắt thôi, tại sao bây giờ trong túi lại xuất hiện một lọ mới chứ?" Văn Cẩm đương nhiên nghe thấy A Ninh hỏi, nhưng không muốn thừa nhận, vì không muốn để A Ninh biết hai người họ có thể có quan hệ gì đó.

Cuối cùng, nếu hai người là đối thủ, rồi lại gặp nhau, biết được thông tin của nhau trong mỗi tổ chức, vạn nhất thật sự cùng làm việc, hoặc thật sự ở trong cùng một nhóm thì phải làm sao?

Lúc đó chắc chắn sẽ rất khó xử.

Vì vậy, cô không thừa nhận, cũng không nói cho ai biết.

Lâm Dương vẫn luôn quan sát, cũng biết từ đầu đến giờ đã xảy ra những chuyện gì.

Anh thấy Văn Cẩm cũng không muốn thừa nhận lọ bột hóa sắt đó là của mình, thế là anh liền giúp cô che đậy: "Chắc là cô nhớ nhầm rồi, lọ bột đó chắc chắn vẫn luôn ở trong túi kia, hoặc là vừa rồi cô sờ không tới thôi.

Hoặc cũng có thể là cô sờ rồi nhưng quên mất, chuyện như vậy cũng có khả năng xảy ra.

Nên chắc chắn không phải là ai đó đặt vào đâu, ai mà biết được thứ này chứ.

Chương 474

Thứ này không phải chỉ có người của tổ chức đó mới có sao?

Nên chắc chắn sẽ không có nhiều đâu, chắc chỉ có cô mang theo thôi, chỉ là vừa rồi không tìm thấy, không sờ tới thôi.

Dù sao cũng không ở cùng một túi, chắc chắn sẽ có lúc sơ suất như vậy.

Nếu đã có rồi thì chúng ta dùng đi, suy nghĩ nhiều làm gì?" Nghe Lâm Dương nói vậy, A Ninh đương nhiên cảm thấy không muốn, cô muốn tìm ra người đó là ai.

Nếu vậy, chẳng phải bên trong có một người khác nữa sao?

Lúc đó chắc chắn sẽ chất vấn người này tại sao lại ở đây.

Hơn nữa cô cũng biết, trong tổ chức này mọi người chưa từng gặp mặt nhau, nên cô chỉ muốn xem người này là ai thôi.

Nhưng những lời này sao có thể nói cho Lâm Dương biết được?

Nếu muốn nói, cũng không thể nói thẳng ra như vậy, nếu không anh sẽ biết bên trong có gián điệp của tổ chức.

Mặc dù không biết người này có phải gián điệp không, nhưng tóm lại nếu biết rồi, hai người chắc chắn sẽ gặp mặt.

Nếu người này cùng một phe với cô, đưa cho cô bột hóa sắt thì cũng nên cho cô biết thân phận chứ.

Nhưng người này lại không nói, cũng không biết có nhận nhau hay không, đã làm đến mức rõ ràng như vậy rồi. "Thôi được rồi, nếu đã vậy, chúng ta bây giờ tự nhiên có thêm một lọ, chứng tỏ chúng ta có cách lấy cỗ quan tài thủy tinh này xuống rồi.

Lát nữa xem cho kỹ, tuyệt đối đừng để rơi xuống đất vỡ nát.

Nếu có thể đỡ được thì tốt." A Ninh nói với mọi người, nhắc nhở họ một tiếng, nếu không lát nữa rơi xuống, vạn nhất đè trúng ai đó hoặc vỡ nát thì quả là một chuyện đáng tiếc.

Vì vậy, sau khi nói trước, mọi người chắc chắn trong lòng đều có sự chuẩn bị, cũng sẽ không đặc biệt hoảng loạn.

Quan sát tình hình một lúc, cô chuẩn bị bắt đầu hành động.

Sau khi rắc hết lọ bột hóa sắt cuối cùng lên xích sắt, quả nhiên mấy sợi xích sắt từ từ đứt hết.

Cỗ quan tài thủy tinh trượt xuống, suýt nữa thì rơi xuống đất.

Cú va chạm cũng làm nắp quan tài bật ra.

Ai ngờ bên trong, sau khi nhìn thấy, khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Quỷ Cốc Tử tiên sinh đang yên tĩnh nằm đó.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là khuôn mặt ông không có bất kỳ thay đổi nào, giống như vừa mới qua đời, vô cùng tươi tắn, trên người cũng không có mùi hôi thối, cả khuôn mặt ngoài việc không có chút huyết sắc ra, những thứ khác đều giống như người bình thường. "Chuyện gì thế này, bí quyết trường sinh bất lão sao?

Tại sao nằm trong này lâu như vậy rồi mà vẫn còn nguyên vẹn, trên người không có một chút hư hại nào?

Là vì cỗ quan tài thủy tinh này sao?

Nhưng hình như cũng chỉ là chất liệu rất bình thường, cũng không có gì kỳ lạ, chỉ là trong suốt một chút thôi.

Tại sao có thể bảo quản lâu như vậy được nhỉ?" Thiên Chân nhìn thấy đương nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Một mặt là nhìn thấy tổ sư gia và thần tượng mà mình ngưỡng mộ, trong lòng khó tránh khỏi có chút kích động.

Nhưng lại thấy thần tượng của mình còn nguyên vẹn như vậy, nằm đó đã một thời gian rất dài, ít nhất cũng phải một hai trăm năm rồi, nên có chút kinh ngạc, không biết là vì chuyện gì.

Cảm giác có chút rùng rợn, toàn thân nổi da gà.

Cậu hỏi mọi người xem chuyện gì đã xảy ra.

Mấy người kia tuy sau khi nhìn thấy cũng có phản ứng tương tự Thiên Chân, không có chút ý tứ sùng bái nào, nhưng cũng có chút kinh ngạc, tại sao một người nằm trong quan tài lâu như vậy mà không có bất kỳ thay đổi nào.

Người nằm trong cỗ quan tài đá kia, cũng không biết đã nằm bao lâu, nhưng cũng đã biến thành xương cốt, không còn chút máu thịt nào.

Nhưng máu thịt trên người Quỷ Cốc Tử lại vô cùng rõ ràng, giống như vừa mới qua đời. "Nhìn xem, trong tay ông ấy cũng đang ôm một viên đá nhỏ màu đen, không phải là một cặp với cái trong quan tài đá sao?

Hai cái hình như giống nhau, hay là lấy ra xem thử đi, xem có gì huyền bí không, tại sao hai người trong tay đều cầm thứ giống nhau, lại còn đặt ở vị trí như vậy?" Lâm Dương nhìn thấy, cảm thấy có chút tò mò, liền đưa tay ra định lấy, rồi xem xem hai cái có phải hoàn toàn giống nhau không, hoặc có phải là một cặp không. "Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta không nên lấy thì hơn.

Vừa rồi có thấy không, chúng ta vừa lấy viên đá nhỏ màu trắng trong tay người trong quan tài đá ra thì người đó lập tức hóa thành tro bụi.

Nên tôi nghĩ viên đá này chắc chắn có huyền cơ, nếu chúng ta lấy

nó từ trong tay Quỷ Cốc Tử ra..." Tiểu Ca nói: "Nói thật, mọi người không sợ hậu quả sao?

Vạn nhất ông ấy cũng biến thành tro bụi thì phải làm sao?

Như vậy thì chứng cứ gì chúng ta cũng không tra ra được." Tiểu Ca lấy ví dụ thực tế, nhắc lại chuyện vừa xảy ra.

Mọi người nghe Tiểu Ca nói vậy quả thực có chút hoảng loạn, không biết nên làm thế nào, đặc biệt là Lâm Dương, tay đã đưa ra giữa không trung, không biết nên lấy vật đó hay nên thu tay về.

Nghe Tiểu Ca nói vậy, trong lòng anh thực sự có chút hoảng sợ, không biết nên làm thế nào.

Thôi thì cứ nghe lời Tiểu Ca vậy.

Nếu tự ý lấy vật đó ra, cuối cùng nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, di thể của Quỷ Cốc Tử vô cùng có giá trị.

Lúc đó nếu thật sự xảy ra chuyện không hay, di thể không thể sử dụng được nữa, như vậy sẽ không còn giá trị nghiên cứu.

Chương 475

Vì để đảm bảo sự nguyên vẹn, Lâm Dương cũng từ từ thu tay về, ngăn chặn hành động vô cùng ngu ngốc này.

Nhưng không ngờ có người đã nhanh tay hơn anh, lập tức lấy viên đá nhỏ màu đen đó ra. "Tôi không tin đâu, từng người một sợ hãi cái gì chứ.

Biến mất thì đã sao, đã nằm trong này 200 năm rồi, nếu biến mất, tôi nghĩ ông ấy cũng sẽ rất vui vẻ.

Dù sao cũng không cảm nhận được bên trong đã xảy ra chuyện gì." Người nói câu này dĩ nhiên là A Ninh.

Cô lấy vật đó ra, muốn xem thứ mình bấy lâu nay tìm kiếm có phải là hai thứ này không, tại sao giờ nhìn thấy rồi lại rụt rè như vậy.

Cô không biết nó có tác dụng gì, nên lấy ra xem thử.

Nhưng thấy vẻ mặt căng thẳng của mọi người, dường như vẫn còn sợ hãi lời nói của Tiểu Ca vừa rồi, mọi người đều lớn tiếng ngăn cản A Ninh đừng lấy, nhưng tay A Ninh quá nhanh.

Cô đã lấy nó ra trước khi mọi người kịp ngăn cản.

Không còn cách nào khác, Quỷ Cốc Tử quả nhiên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, máu thịt bắt đầu teo lại, khuôn mặt không còn tươi tắn căng mọng nữa, trở nên vô cùng gầy gò, giống như trải qua quá trình từ tử vong đến oxy hóa, trực tiếp biến thành một bộ xương khô. "Tay cô cũng quá nhanh rồi đấy, đã bảo không được lấy mà cô lại lấy ngay lập tức.

Tôi đã nói với cô rồi chắc chắn sẽ có vấn đề lớn mà, sao cô không nghe lời người khác gì cả.

Lần sau trước khi động thủ làm ơn hãy suy nghĩ đến ý kiến của tôi.

Nếu chúng ta là một tập thể thì phải nghe lời, nếu không thì cứ tự mình đi đi." Lâm Dương nhìn A Ninh như vậy, cảm thấy vô cùng thất vọng.

Mặc dù anh không biết cô đang nghĩ gì, nhưng cảm thấy biểu hiện hôm nay của cô thực sự khiến anh quá tức giận.

Trong lòng cô đang tính toán điều gì, có lẽ Văn Cẩm đã đoán ra được một vài phần.

Tóm lại, lần này mục đích của người phụ nữ này tuyệt đối không đơn thuần.

Mặc dù cùng hoạt động trong một tổ chức, cũng là đồng nghiệp, nhưng bây giờ mới quen biết, chắc chắn cô cũng sẽ không bảo vệ A Ninh.

Dù sao làm chuyện này, nếu không tốt cho bạn bè của cô, cô đương nhiên sẽ không bảo vệ.

Dù sao hai người cũng không có giao tình gì, tại sao phải che đậy cho cô ta chứ?

Cô nghĩ nếu có cơ hội, có thể nói chuyện này cho anh biết. "Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, cãi nhau ở đây cũng vô ích.

Bây giờ đã làm ra chuyện như vậy rồi, chúng ta chỉ có thể xem xem có thể tìm được manh mối gì từ hai cái đĩa tròn nhỏ một đen một trắng này không.

Dựa vào vị trí đặt của chúng, tôi nghĩ chắc chắn cũng có chút huyền cơ, nếu không sẽ không đặt như vậy đâu." Thiên Chân nói với mọi người, hy vọng họ không cãi nhau nữa.

Vì một chuyện nhỏ mà cãi nhau thì thật không hay, nên hy vọng mọi người có thể yên tĩnh tiếp tục xem có manh mối gì không. "Mau nhìn xem, dưới thân của Quỷ Cốc Tử trong quan tài thủy tinh có cái gì kìa." Nghe Văn Cẩm nói vậy, mọi người vội vàng nhìn theo hướng cô chỉ.

Quả nhiên, lúc nãy khi thi thể còn nguyên vẹn, quần áo trên người đều mặc chỉnh tề, đã che khuất hết những thứ ở dưới thân.

Bây giờ biến thành một bộ xương khô rồi mới có thể nhìn thấy.

Nguyên lai dưới thân của Quỷ Cốc Tử có đè lên một miếng vải, cảm giác như có thứ gì đó ở dưới.

Mặc dù cảm thấy có chút bất kính, nhưng mọi người cũng đã dập đầu lạy bái rồi.

Thế là Lâm Dương mới chuẩn bị đưa tay vào, lấy thứ đó từ dưới thân Quỷ Cốc Tử ra.

Sau khi Lâm Dương lấy ra, mở ra xem, không phải là viên châu và nửa tấm bản đồ còn lại mà họ cần tìm sao?

Có lẽ khi quay về, nó sẽ vừa khít với viên châu màu vàng kia.

Viên châu này màu xanh lam, có lẽ ba viên màu sắc đều không giống nhau.

Nhưng khi họ vừa lấy những thứ này ra, hòn đảo lơ lửng bắt đầu rung chuyển, từng chút từng chút xuất hiện những vết nứt.

Lâm Dương biết chuyện không hay rồi, chắc chắn đã kích hoạt cơ quan, hòn đảo lơ lửng bắt đầu vỡ vụn, anh vội vàng nói: "Mọi người mau cầm đồ rồi chạy mau, ta đoán hòn đảo trên không này sắp sụp rồi.

Ta nghĩ ngôi mộ này cũng sắp vỡ vụn trong thời gian không xa

đâu.

Mọi người mau cầm đồ rồi lên cây cầu gỗ nhỏ kia, từng người một lên, cố gắng nhanh nhất có thể, ta sẽ bọc hậu cho mọi người." Lâm Dương vừa nói, mọi người đã vội vàng từng người một chạy lên cây cầu gỗ.

Nhưng họ phát hiện thời gian trôi qua quá nhanh, chưa đầy một phút, hòn đảo lơ lửng đã sắp nứt ra từ giữa.

Không còn kịp nữa, chỉ có thể tất cả mọi người cùng lên cầu, rồi xem xem có thể đến được nơi khác trước khi nó sụp không.

Dù sao ở lại trên đảo này cũng chết, chi bằng liều một phen, biết đâu có thể sống sót.

Mọi người cắm đầu lao lên cây cầu đó, đương nhiên rồi, vì hòn đảo nhỏ lơ lửng trên không trung cũng đang đứt gãy, nên đầu bên kia của cầu độc mộc cũng từ từ hạ xuống từng chút một, vì vậy cần phải dùng chút sức lực.

Nếu không thì sẽ chẳng còn chỗ nào mà đi.

Xếp ở vị trí đầu tiên đương nhiên là A Ninh, vì thân thủ của cô ấy khá nhanh, cho nên trong thời khắc nguy cơ tồn vong này, không mất quá nhiều thời gian đã sang đến bờ bên kia.

Nhìn thấy tất cả mọi người đã đi được 2/3 quãng đường thì có chút sốt ruột, tuy chỉ còn lại 1/3, nhưng nhìn hòn đảo nhỏ đối diện sắp sập rồi, nếu đợi hòn đảo đó sập xuống, cây cầu gỗ kia cũng sẽ rơi xuống theo một đoạn, cho nên có chút sợ hãi, mau chóng bảo mọi người nhanh lên.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, mọi người đều dùng thêm chút sức lực.

Quả nhiên đều là người luyện võ nên có khác, tuy rằng có chút

kinh tâm động phách nhưng tốt xấu gì mọi người đều đã sống sót.

Chương 476

"Mấy người nhìn xem hiện tại chật vật chưa kìa, bảo đi làm chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, rồi bây giờ chật vật chạy về thế này, nhìn cũng không được nha.

Chi bằng để tôi đi cho, tôi khá nặng nên căn bản không đi được, tôi thấy nếu tôi mà không đi thì chắc cũng suýt chút nữa không về được đâu nhỉ." Bàn Tử nhìn bộ dạng chật vật của mấy người, cảm thấy rất buồn cười, bèn đứng ở đó trêu chọc vài câu, mọi người đương nhiên không có tâm trạng trả lời hắn.

Từng người đều mệt muốn chết, chạy đến mức thượng khí không tiếp hạ khí.

Sau khi nghỉ ngơi được một lúc, mộ huyệt kia bắt đầu rung chuyển, nhìn có vẻ như sắp sụp đổ.

Mọi người cảm thấy rất khẩn cấp, một ngụm hơi cũng chưa kịp thở, tiếp theo lại phải chạy về phía trước.

Lâm Dương chỉ có thể gân cổ lên mau chóng hô hào với mọi người. "Mọi người mau chạy đi, trong mộ huyệt bắt đầu rung chuyển rồi, nhìn có vẻ sắp sập đến nơi, ước chừng đã xúc phát cơ quan, nơi này sắp sập rồi, cho nên mau chóng chạy ra ngoài thôi." Mọi người nhìn thấy vậy quả nhiên đều rất sợ hãi, sau đó tranh tiên khủng hậu chạy ra bên ngoài.

Những người có thể lực tốt đương nhiên chạy cũng đủ nhanh.

Nhưng thực ra mấy người bọn họ ở lại phía sau cũng là để bọc hậu, như vậy lỡ như phía sau có ai bị rớt lại thì cũng có thể giúp đỡ một tay, nếu không thì những người thể lực yếu ở phía sau không biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Cũng không thể đảm bảo đến cuối cùng có thể đưa họ ra ngoài an toàn hay không, phản chính là mọi người an toàn một chút, toàn bộ đều chạy ra ngoài mới là chuyện quan trọng nhất, cũng không cần để ý ai là người đầu tiên ra ngoài.

Ai là người cuối cùng ra ngoài cũng được.

Ta lại một lần nữa đi qua nơi kinh hãi kia, không biết tại sao, đợi lúc đi qua tấm bia mộ mà Quỷ Cốc Tử tiên sinh viết, nhìn thấy những dòng chữ trên đó, không kịp nhìn thêm lần nữa thì bia mộ đã sập xuống.

Những gì viết trên đó, cái gọi là quyền tự chủ đều không còn tồn tại nữa.

Tuy rằng có chút đáng tiếc nhưng hiện tại cũng không còn thời gian, bởi vì trong lúc sống còn này, chạy ra ngoài trước mới là quan trọng nhất.

Thiên Chân thực ra nghĩ trong lòng, Quỷ Cốc Tử tiên sinh khẳng định vô cùng không dễ dàng, không biết năm đó lúc viết tấm bia mộ này là tâm trạng gì, cũng hy vọng ngài ấy có thể lý giải, chúng ta cũng không phải cố ý.

Nhưng lúc đi qua nơi kỳ lạ đó lại cảm thấy đặc biệt thuận lợi, thuận lợi hơn nhiều so với lúc đi vào.

Quả nhiên lúc vào thì khá khó, lúc ra lại càng thêm đơn giản.

Vốn dĩ lúc đi qua đống cỏ tóc dài kia, ta còn nghĩ có cần phải đội tóc giả lên nữa không, lúc đó khẳng định sẽ có nguy hiểm.

Nhưng phát hiện sau khi đợi ở những nơi đó xong, đám tóc dài và đống cỏ đó sớm đã không thấy đâu nữa, nhìn mộ huyệt chuẩn bị than tháp, chúng cũng giống như có sinh mệnh lực vậy.

Thông thường đều biết sắp xảy ra chuyện gì cho nên mọi người

đều mạnh ai nấy chạy, cũng không biết toàn bộ có thể chạy đi đâu.

Ta không cảm thấy những thứ này nên cứ mãi ở lại trong đó, ước chừng đợi lần sau có ai không biết đi vào có thể sẽ gặp phải, cũng có khả năng đó, nhưng cũng không nghĩ nhiều thế được.

Nếu đã không còn thì không cần phải đội cái tóc giả ngốc nghếch kia lãng phí thời gian nữa.

Thế là lúc đi ra chỉ mất mười mấy phút, đối với ta là cực kỳ nhanh.

Mộ huyệt dài như vậy, lúc đi vào mất cả buổi sáng, lúc ra cư nhiên lại nhanh thế, không ngờ lại có thứ gì đó có thể gia tốc như vậy.

Sau khi tất cả mọi người chạy ra ngoài, ai nấy đều nằm vật ra đất, quả thực thượng khí không tiếp hạ khí, không biết trước đó lấy đâu ra tiềm năng lớn như vậy để có thể chạy nhanh đến thế, lại còn có thể chạy trong thời gian dài như vậy.

Mười mấy phút quả nhiên đều luôn chân bôn ba, bởi vì nếu không kịp thì mộ huyệt sụp đổ, nhất định sẽ phải ở lại trong đó mãi mãi.

Tuy rằng mọi người đều hoàn hảo vô tổn mà ra ngoài, nhưng nhìn cái hang động này, lúc đi vào là một cảnh tượng, hiện tại đi ra lại là một cảnh tượng khác, tuy có chút cảm khái cũng có chút đáng tiếc.

Tất cả những thứ bên trong hẳn là rất trân quý, cũng khiến người ta rất hoài niệm, nhưng chúng ta cũng đã mang những thứ cần thiết ra ngoài rồi, ước chừng đây là những thứ bảo quý nhất bên trong.

Cũng có thể là do cơ quan đã bị kích hoạt khi lấy những thứ này mới khiến cho cái hang động bắt đầu sụp đổ từng chút một, nếu không thì cũng sẽ không có tốc độ nhanh như vậy, tuy rằng ta có thể đoán được đại khái nguyên nhân.

Nhưng cầm những thứ đó đương nhiên không thể chia sẻ với

người khác, cũng không thể nói cho người khác biết, nếu không thì sau khi ra ngoài, đối với chúng ta cũng là một chuyện vô cùng nguy hiểm. "Nói thật nhé, vốn dĩ lúc mới bắt đầu tôi đã nghĩ sau khi ra ngoài nhất định phải cho nổ tung cái nơi này, nhưng nhìn tình cảnh hiện tại, ước chừng cũng không cần động thủ nữa, hiện tại nó đã tự hủy hoại rồi.

Tuy có chút đáng tiếc nhưng không còn cách nào khác, hiện thực tàn khốc như vậy đấy, chỉ có thể chấp nhận sự thật thôi." Lâm Dương cứ thế nằm trên mặt đất nhìn cái hang động đã bị hủy hoại, cảm giác vô cùng đáng tiếc nói với mọi người về kế hoạch ban đầu.

Mấy người đều mệt lả, sau khi thoát ra đều cảm giác mười phần mệt mỏi, đối với những chuyện xảy ra bên trong đều không nhắc lại nữa.

Ước chừng sau khi ra ngoài cũng sẽ không nhắc lại, đã lấy được đồ cần thiết, tiếp theo ước chừng phải ghép bản đồ lại, sau khi phát hiện bí mật bên trong thì phải đi đến địa điểm tiếp theo.

Nhưng hiện tại nằm ở cửa động nhìn cái cửa động bị hủy hoại kia, thực ra ta cảm khái khá nhiều.

Lão gia gia đã ở trong đó thời gian dài như vậy, sau đó chúng ta lại thám hiểm trong đó hai lần, hai lần xuống mộ.

Tuy rằng cuối cùng thật sự đã tìm được thứ cần thiết, nhưng thực ra tình cảm đối với bên trong đã vô cùng khác biệt rồi.

Nơi mà mình đã đi một lần, rồi lại một lần nữa, sau đó bảo không có chút cảm giác nào thì lại là kẻ vô cùng nhẫn tâm. "Một đường này thật sự vô cùng kinh hiểm, nếu có lần sau, tôi nhất định không đến loại địa phương này nữa.

Nhưng ước chừng tôi cũng chỉ nói vậy thôi, nếu thật sự có lần

sau, ước chừng có khả năng tôi sẽ lại đến một nơi như thế, rồi lại đi thám hiểm mang tính nghiên cứu.

Dù sao những chuyện hiếu kỳ như vậy, tôi cũng thật sự muốn nhìn xem nhiều hơn một chút." "Không nha, nói với mọi người một chuyện a, lúc ở bên trong xảy ra những chuyện đó tuy rằng đều khó giải thích, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng hiện tại xem như đều là trải nghiệm của chúng ta.

Hơn nữa còn gặp được lão gia gia và lão nãi nãi, thực ra cũng rất tốt, nếu có cơ hội, chúng ta thật sự sẽ quay lại thăm họ, tôi cảm thấy như vậy cũng rất tốt." Bàn Tử không biết bị làm sao, sau khi đi ra nằm ở đó không biết có phải do mệt quá nên đầu óc choáng váng hay không, mà cư nhiên lại nói ra mấy lời bình thường căn bản sẽ không nói.

Có thể khiến ta cảm giác vô cùng chấn kinh, nghe không giống Bàn Tử chút nào.

Hắn nói xong câu đó, mọi người nghe xong đều ngoáy ngoáy lỗ tai, rồi hỏi lại: "Thật hay giả vậy?

Cậu cư nhiên có thể nói ra loại lời này?

Tôi cứ tưởng cậu là loại người đặc biệt thiết thạch tâm tràng, đối với chuyện như vậy căn bản không có cảm giác gì.

Tôi cứ tưởng người có cảm giác như vậy, có khả năng là tôi hoặc là con gái, nhưng nhìn cậu nói thế thì ước chừng trong lòng mọi người khẳng định cũng rất hoài niệm." "Vậy nếu đã như thế, chúng ta có cơ hội nhất định phải đi thăm lão gia gia và lão nãi nãi.

Chương 477

Trước khi chúng ta đi, rời khỏi nơi này, khẳng định phải đi một chuyến, dù sao chúng ta cũng đã hứa với người ta.

Lúc mới bắt đầu đều đã nói với người ta, có cơ hội nhất định sẽ đi thăm lão gia gia, xem thân thể ông ấy có tốt hơn chút nào không." Lâm Dương nói với mọi người chuyện như vậy xong, Nam Mộ Bạch nghe thấy câu nói kia của Lâm Dương, rằng sắp rời khỏi nơi này, thực ra cậu ấy sững sờ một chút.

Thật sự ở lại đây thời gian dài như vậy, tìm được thứ cần thiết, vừa rồi nhìn thấy bọn ta lấy món đồ đó, mau chóng cất đi thì cậu ấy đã biết, tiếp theo ước chừng bọn ta phải rời khỏi nơi này rồi.

Không biết tiếp theo sẽ đi đâu, nhưng một đám bạn bè này thực ra cậu ấy rất trân trọng, và cũng rất luyến tiếc Lâm Dương.

Trong quá trình xuống mộ lần này, phát hiện thực ra Tiểu Ca đối xử với cậu ấy cũng rất tốt.

Dọc đường đều luôn chiếu cố, không biết tại sao, cảm giác Tiểu Ca hình như đã biết chút gì đó, nhưng nhìn biểu tình kia lại cảm thấy hình như không biết gì cả.

Cho nên thật sự vô cùng không xác định, cũng không biết rốt cuộc nên làm sao, nhưng hiện tại đi bước nào tính bước đó.

Lời nói của Lâm Dương thật sự khiến cậu ấy thể hội được quán tính, khẳng định sẽ rời khỏi nơi này, không biết rốt cuộc cậu ấy đang lưu luyến những gì. "Được rồi, mọi người mau chóng quay về thôi, ở lại đây lâu cũng không phải chuyện tốt, lỡ như xảy ra vụ nổ lần hai hoặc là dưới đất đều sụp đổ thì biết làm sao?

Đây có thể là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nếu nơi này đã bị chôn vùi rồi thì không còn cách nào khác, không cần nhìn nữa, ước chừng sau này cũng sẽ không có ai đến đây nữa." Kiểm chứng xong xuôi, mọi người tương hỗ dìu nhau, mau chóng quay về.

Sau khi lên xe tải, tất cả mọi người đều vô cùng mệt, cũng vô cùng bì bại, chẳng ai muốn lái xe.

Nhưng lần này Nam Mộ Bạch cư nhiên chủ động đề xuất muốn lái xe, bởi vì thực ra trong lòng Nam Mộ Bạch nghĩ, nếu đây là lần cuối cùng gặp mặt, thì đây là cơ hội cuối cùng lái xe cho bọn họ.

Cũng không muốn đây trở thành lần cuối cùng, nhưng không có bất kỳ cách nào khác.

Nhưng nếu đã như vậy, cũng phải chăm sóc họ thật tốt, dù sao lần này quen biết với đám bạn này cũng rất vui vẻ.

Bọn họ vẫn luôn chiếu cố cậu ấy rất nhiều, từ khi có khả năng biết được thân phận của cậu ấy vô cùng không đơn giản, thì tuy rằng đối với cậu ấy có hoài nghi, nhưng cũng tận tâm kiệt lực, vẫn luôn chiếu cố, điểm này khiến cậu ấy vô cùng cảm động.

Sau khi trở về, nhìn bộ dạng mấy người đều vô cùng bì bại.

Lúc về đến nơi, Nam Phi Hổ và Tam Thúc đều đang ở trong nhà vừa uống trà vừa đợi chúng ta về.

Nhìn bộ dạng đó hình như đã suy đoán ra được, một lát nữa chúng ta sẽ về, sau đó đã chuẩn bị sẵn cơm nước, đợi chúng ta về thì bảo mau chóng rửa tay, mọi người ăn cơm.

Sau đó mới nghỉ ngơi, nếu không thì sẽ đặc biệt mệt, tinh thần hoặc năng lượng cũng bổ sung không kịp, đó là một chuyện vô cùng không tốt cho thân thể.

Ta cảm thấy hai ông lão này thực tại suy đoán cũng đặc biệt chuẩn

rồi đi.

Mỗi ngày nghỉ ngơi rồi ở lại trong này cũng không làm gì, ước chừng cứ thế mà chiếu cố chúng ta, thực ra như vậy cũng cảm giác rất tốt, mọi người như vậy cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đợi tất cả mọi người đều đã tắm rửa xong, thu dọn đồ đạc xong, ngồi xuống trong phòng, hai ông lão rốt cuộc mới mở miệng, hỏi ra vấn đề muốn hỏi.

Câu hỏi là, lần này xuống dưới có tìm được thứ cần thiết hay không, lỡ như lại vô công trở về thì khẳng định là một chuyện đặc biệt khiến người ta bực mình, không thể cứ đi rồi lại đi mà lần nào cũng không mang được gì về.

Nghe Nam Phi Hổ và Tam Thúc hỏi như vậy, ta biết hai lão già tặc bất lạp ngập này khẳng định muốn tọa thu ngư ông chi lợi, đợi chúng ta về thì thu hết đồ đạc.

Như vậy đồ tìm được chẳng phải không quy về sở hữu của mình sao?

Tuy rằng Lâm Dương trong lòng nghĩ như vậy, cũng cảm thấy Tam Thúc khẳng định là như thế, nhưng thực ra thật sự không phải vậy, chỉ đơn thuần là quan tâm mà thôi.

Thế là mấy người bọn ta lộ ra vẻ mặt đặc biệt thất vọng, để mọi người nhìn cảm giác như thể không tìm được đồ vậy.

Nam Mộ Bạch đương nhiên vô cùng không hiểu, cũng không biết vì sao lại làm như vậy, cứ nhìn bọn ta, cũng không làm ra bất kỳ biểu tình gì.

Thế là Tam Thúc nhìn bọn ta xong, rồi lại nhìn Nam Mộ Bạch.

Đương nhiên biết chuyện này rốt cuộc là thế nào rồi, còn lạ gì cái nết của thằng cháu mình, ở chung bao nhiêu năm rồi, có khả năng sao?

Thế là ông ấy lấy đũa gõ đầu mỗi người một cái. "Mấy cái thằng nhóc thối này, đồ tìm được thì đã tìm được rồi, đồ đạc đều giấu trong túi mà bảo với ta là không tìm được, làm ra vẻ mặt vô cùng hôi tâm tang khí, tưởng ta nhìn không ra à?

Mấy đứa từng đứa một đều đáng bị phạt, ta cũng đâu có cướp đồ của mấy đứa, sợ cái gì chứ?

Nếu còn như vậy nữa thì mau chóng cút ra ngoài cho ta." "Thật là mấy đứa này nhé, nói dối cũng không biết soạn thảo trước, hoặc là thông khí với nhau trước, như vậy mới có thể khiến mọi người biểu hiện không có bất kỳ chỗ nào lấn cấn.

Chứ như vậy nhìn người ta là Nam Mộ Bạch ngồi trong đó còn không hiểu phải làm biểu cảm gì, ý tứ thế nào, thật sự là quá tệ, đều lộ tẩy hết rồi." Tam Thúc nói xong thì ôm đầu, cảm giác vô cùng đau đầu, rồi cũng nhìn biểu cảm của Nam Mộ Bạch.

Hiện tại bị vạch trần rồi, cậu ấy cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cũng không biết mấy người bọn ta đều đang ở trong đó giả bộ cái biểu tình gì, rốt cuộc là đang làm gì.

Nhìn lại thì quả nhiên thật sự đều sai rồi.

Nếu không thì lúc mới bắt đầu đi vào lẽ ra nên thông đồng trước với mọi người, để biết chuyện này thường xuyên làm như vậy, cũng không có ác ý, thực ra chỉ là đùa giỡn chút thôi.

Cũng nghe Tam Thúc nói không cần những thứ đó, nếu cần thì cũng sẽ không đưa, cho nên lúc Tam Thúc muốn những thứ đó, thực ra cũng chưa chắc đã giao cho Tam Thúc.

Dù sao mặc kệ thế nào thì Tam Thúc thực ra đều rất tốt, có những lúc đối xử với ta thực ra rất vô vi bất chí, quan tâm, điểm này thực ra

khiến Lâm Dương cũng cảm giác được, cho nên có những lúc cũng sẽ vô cùng thể tuất Tam Thúc. "Thật sự ngại quá nha, tôi không làm được việc, khiến mọi người cảm giác vô cùng không đúng, cho nên mới để Tam Thúc đánh, tôi cũng không biết chuyện này, lần sau nếu muốn làm chuyện như vậy thì có thể nói trước với tôi, tôi có thể phối hợp diễn cùng, lúc đó chắc sẽ không nhìn ra đâu nhỉ." Mọi người nghe Nam Mộ Bạch cư nhiên lại vì chuyện này mà xin lỗi, cho nên cảm thấy thực ra rất ngại, dù sao chuyện này cũng là do bọn ta không chào hỏi trước với người ta.

Làm ra chuyện như vậy, giữa chúng ta chưa có sự ăn ý, cũng là một chuyện bình thường.

Đảm nhiệm thời gian dài như vậy, mấy người mấy huynh đệ bọn ta mới có sự ăn ý cao như thế.

Lại đi yêu cầu người ta là một cô gái nhỏ hoặc là một người mới chưa ở chung bao lâu phải có sự ăn ý mạnh mẽ như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy không cần trách người ta. "Không cần quản bọn họ, mỗi lần đều âm dương quái khí như vậy, làm việc thực ra đều không nói với chúng ta, chúng ta cũng không biết, rồi cuối cùng lại làm ra vẻ quái tội.

Không cần để ý là được rồi, lần sau nhìn thấy họ làm chuyện ngu ngốc, cũng sẽ không cảm thấy đặc biệt bão khiểm." Chính lúc ta định mở miệng giải thích, bảo Nam Mộ Bạch đừng cảm thấy đặc biệt áy náy, cũng đừng vì chuyện này mà trong lòng thấy khó chịu, thì thực tế Tiểu Ca đã mở miệng trước.

Chương 478

Thế là mọi người nhìn thấy Tiểu Ca, vốn dĩ lúc mới bắt đầu, mọi người luôn tưởng Tiểu Ca là loại người vô cùng không thích nói chuyện, Tiểu Ca cũng không hay tương tác với ai.

Hoặc là không tán gẫu, nhưng lại vì chuyện này mà mở miệng giải thích, ta cảm thấy rất hiếu kỳ.

Văn Cẩm thực ra nhìn thấy chuyện như vậy, cảm thấy Tiểu Ca và Nam Mộ Bạch ở bên nhau ước chừng cũng rất tốt.

Thực ra cũng được, bởi vì trong đội ngũ của bọn ta chỉ có một cô gái, nếu cứ tiếp tục như vậy...

Nếu có thêm một cô gái nữa thì cảm giác thực ra cũng rất tốt, cho nên cô ấy cũng vô cùng muốn Nam Mộ Bạch gia nhập cùng chúng ta.

Thực ra cũng vì Văn Cẩm rất thích Nam Mộ Bạch, nhìn xem tại sao lại không đối xử tốt với A Ninh như vậy, bởi vì cảm giác đối với A Ninh không tốt đến thế.

Cũng biết A Ninh thực ra ở trong này, chuyến đi này cũng không đơn thuần như vậy, giống như mọi người thể hiện ra hiện tượng bề ngoài, đương nhiên nhìn thì vô cùng đơn thuần rồi.

Thực ra sau lưng rốt cuộc mang theo tâm tư gì, mặc kệ thế nào, ta cảm thấy người thông minh như Lâm Dương hẳn là cũng biết nha, tại sao lại phạm hồ đồ trong chuyện này, đương nhiên vô cùng không hiểu rồi.

Cho nên do đó càng thêm chán ghét A Ninh, cũng càng thêm cảm thấy nam sinh như Lâm Dương thực sự quá không đáng tin cậy, cho nên hiện tại Nam Mộ Bạch nếu ở bên cạnh Tiểu Ca, thực ra cô ấy

cảm thấy rất tốt rồi.

Tuy rằng Tiểu Ca bình thường không nói chuyện, nhưng thực ra con người vô cùng nhiệt tình, đối với mọi người cũng đặc biệt tốt, nếu có chuyện gì thì đều là người đầu tiên xông ra ngoài.

Cho nên năng lực của y thực ra trong mắt mọi người cũng vô cùng cường đại.

Vì vậy mặc kệ thế nào, nếu ở bên cạnh Tiểu Ca, thực ra cũng là một chuyện vô cùng mỹ lệ, chỉ là làm bạn bè thời gian dài, cho nên Văn Cẩm cảm thấy đi theo hướng đó không tốt lắm.

Cho nên thực ra Văn Cẩm hiện tại tìm một cô gái nhỏ khác như Nam Uyển Nhi cũng được, nếu ở bên cạnh Tiểu Ca, nhất định là một chuyện vô cùng hạnh phúc hoặc khiến mọi người vô cùng hâm mộ.

Dù sao cá nhân Tiểu Ca thực ra rất tốt, cho nên sau lưng thực ra cô ấy lén lút có tính toán như vậy, nhưng Nam Mộ Bạch, Tiểu Ca và Lâm Dương đều không biết, chỉ cảm thấy hôm nay Tiểu Ca thực ra rất kỳ quái.

Tại sao đột nhiên lại bắt đầu giải thích, trong khi mọi người đều không giải thích, nhưng Tiểu Ca tịnh không cảm thấy làm chuyện này là kỳ quái, chỉ là phi thường tự nhiên nói ra mà thôi.

Tuy rằng có những lúc cũng không biết tại sao, nhưng cứ tuân theo tâm tình như vậy, nếu muốn nói thì cứ trực tiếp nói ra là được.

Cũng sẽ không che giấu.

Tam Thúc nhìn thấy mọi người lúc ăn cơm lại thảo luận chuyện này chuyện kia đương nhiên vô cùng không vui, bèn bảo tiếp tục ăn cơm.

Nhưng cũng không ngăn cản được bước chân thảo luận của bọn ta, ở đó thảo luận xem hôm nay lúc chạy trốn nguy hiểm bao nhiêu, rồi

hai khối đá tròn màu sắc không giống nhau nhưng hình dáng lại giống hệt nhau kia rốt cuộc dùng để làm gì.

Đồng thời cũng nói lúc chạy trốn thật sự vô cùng kinh hiểm, cửa động cũng bị nổ tung, bị hủy rồi.

Nhưng khi nghe đến đây, sắc mặt Nam Phi Hổ lập tức trầm xuống. "Cái gì?

Mộ huyệt đó bị nổ tung rồi sao?" Sắc mặt Nam Phi Hổ trầm xuống, lập tức hỏi rất gấp. "Đúng nha, lúc cháu chạy ra thì nó nổ hủy, vốn dĩ lúc mới bắt đầu cháu đã nghĩ nếu cháu chạy ra được, nơi nguy hiểm như vậy khẳng định không để người nhà mình vào nữa, nếu cháu có thể ra được thì nhất định phải lấy bom làm nổ tung chỗ đó.

Nhưng không đợi cháu làm chuyện như vậy thì nó đã nổ rồi.

Lúc cháu chạy ra tình thế vô cùng khẩn cấp, suýt chút nữa cảm giác không thoát ra được, tốc độ vụ nổ khá nhanh, không biết đã dùng mười mấy phút hay vài phút, phản chính là lúc cháu chạy ra thì rất nhanh, may mà cháu có luyện tập, nếu không cứ ở mãi trong đó thì khẳng định không ra được." Lâm Dương nghe trưởng bối hỏi như vậy liền mau chóng trả lời, đồng thời đem các tình tiết bên trong tô vẽ thêm một chút, nếu không thì không hiển thị ra được việc chạy trốn khẩn cấp đến mức nào. "Ta biết rồi, chuyện này cũng không phải lỗi của các cháu, nhưng các cháu biết không?

Các cháu đã phạm phải một chuyện vô cùng không tốt.

Nếu mộ huyệt đó thật sự bị nổ tung rồi, vậy người Nam gia thôn chúng ta cứ mãi ở lại đây thì tín ngưỡng và mục đích cũng không còn nữa.

Chúng ta vẫn luôn coi việc sống ở vùng lân cận này là để thủ hộ mộ huyệt đó, hiện tại không còn nữa.

Vậy tiếp theo người trong thôn chúng ta rốt cuộc nên đi đâu về đâu?

Đây là một vấn đề vô cùng đáng tham cứu, cũng là một vấn đề vô cùng nghiêm túc.

Điểm này ước chừng con trai ta lúc đó căn bản không nghĩ đến, cho nên hiện tại căn bản cảm thấy chuyện này hình như không có gì, nhưng thực ra là một chuyện vô cùng nguy hiểm." Nam Phi Hổ nói cho bọn ta biết, vì ông ấy cảm thấy chuyện này trong mắt ông ấy là một chuyện vô cùng chấn kinh.

Nghe xong bọn ta cảm thấy quả thực nếu như vậy thì đúng là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nếu không còn mộ huyệt, hoặc không còn cái nơi mà thôn làng dựa vào để sinh tồn cũng như cần phải đi đến đó, vậy rốt cuộc nên làm sao mới có thể ở lại vùng lân cận này đây?

Hoặc là lại nên đi đâu đây?

Cho nên vẫn luôn coi nơi đó là một tín ngưỡng, một thứ vẫn luôn cần phải thủ hộ.

Hiện tại thứ cần thủ hộ đã bị nổ hủy rồi, vậy còn ở lại đây làm gì nữa?

Cho nên ta nói ta cảm thấy chuyện này vô cùng xin lỗi.

Nếu không đem hạt châu và mảnh vỡ bản đồ kia lấy đi, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, tuy rằng chúng ta cần thứ đó, nhưng nếu để cả một thôn làng phải như thế này, thực ra rất không tốt.

Thế là ta không nói gì nữa, mọi người đều vô cùng trầm mặc, tương hỗ nhìn nhau, bởi vì giống như làm sai chuyện vậy, cảm thấy vô cùng áy náy, không biết rốt cuộc nên trả lời thế nào.

Dù sao chuyện này xác thực là chúng ta động thủ trước, cũng là làm sai rồi, cho nên không biết tiếp theo rốt cuộc có phương pháp nào có thể bổ cứu hay không.

Vấn đề như vậy, đúng lúc đó Nam Mộ Bạch đột nhiên lên tiếng. "Thực ra chuyện này con đã liệu được rồi, từ lúc đó con nhìn thấy đã cảm thấy xác thực là một chuyện vô cùng nguy hiểm, con cũng không biết rốt cuộc nên làm sao, nhưng chuyện duy nhất con biết là, nếu con đã làm thì con đương nhiên sẽ không hối hận.

Con xác thực đã làm chuyện như vậy, con với tư cách là một thiếu đương gia, con đương nhiên cũng sẽ gánh vác." "Người sống không thể để nước tiểu làm nghẹn chết (không thể bó tay chịu trói), chuyện này mặc kệ thế nào, đối với con, con cảm thấy chúng ta có thể rời đi, không cần thiết cả đời đều phải thủ hộ ở đây, đúng không cha?

Chúng ta cũng nên tiếp xúc sự vật mới mẻ hoặc là chấp nhận những thứ tốt hơn, cho nên con hy vọng những thứ này đối với mọi người đều có thể giúp tiến bộ, chứ không phải tử thủ ở đây." "Lúc những thứ đó bị nổ hủy, con xác thực cũng có một chút hoảng trương, con cũng không biết rốt cuộc nên làm sao, tiếp theo rốt cuộc nên đi đâu, nhưng con cũng không hỏi, con trên đường đi thực ra cũng đã nghĩ rồi.

Cuối cùng con nghĩ, đại không được thì chúng ta chuyển vào thành phố không tốt sao?" "Phụ thân, bao nhiêu năm rồi, thời gian dài như vậy rồi, chúng ta cũng nên tiếp nhận sự vật mới mẻ, không thể để người Nam gia chúng ta cứ mãi ở lại cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, vì thủ hộ một cái mộ huyệt được.

Chương 479

Hủy thì cũng hủy rồi, con không muốn hủy hoại cả thế hệ sau nữa sao?" Nam Mộ Bạch vô cùng kiên định nói với phụ thân chuyện này, chỉ có phụ thân và vài người thân cận biết nữ nhi thân là con gái mới biết "hủy hoại" này là ý gì.

Những người còn lại đương nhiên đều nghe không hiểu, chỉ cảm thấy đơn thuần là một đứa con, một thiếu đương gia đang thể hiện trách nhiệm, cho nên không để ý lắm.

Nam Phi Hổ nghe con gái mình cư nhiên nói đúng như vậy, ông biết thực ra trong lòng Nam Mộ Bạch vẫn luôn vô cùng không vui vẻ.

Đối với việc từ nhỏ lớn lên đều phải dùng thân phận con trai, khẳng định vô cùng bất nhạc ý.

Tuy rằng không suy xét đến cảm nhận của con, nhưng hiện tại mà nói, thực ra Nam Phi Hổ vẫn luôn vô cùng quan tâm.

Có khả năng thời gian gần đây có chút thiên kích, sau khi gặp được nam sinh mình thích, thì vô cùng không lý giải hoặc không minh bạch chuyện như vậy, cũng vô cùng không thông.

Tại sao không thể dùng thân phận con gái mà tiếp tục sống, ông cảm thấy rõ ràng là một chuyện tốt, nhưng không hy vọng cũng không biết rốt cuộc tiếp theo nên làm gì.

Bởi vì ông biết phụ thân của ông khẳng định sẽ không đồng ý việc tại thời điểm này lại biến thành một cô gái, cũng vô cùng ngại ngùng, đã quen biết bao nhiêu người rồi.

Vốn dĩ đều lấy bộ dạng con trai đối diện với người khác, nhưng hiện tại nếu đột nhiên biến thành một cô gái thì khẳng định sẽ khiến

mọi người chấn kinh.

Cho nên ông cũng không hy vọng bi kịch như vậy lặp lại trên người thế hệ sau.

Bởi vì chuyện như vậy một người chấp nhận đã vô cùng khó chịu rồi, nói gì đến nếu thế hệ sau cũng phải trải qua như vậy, thì khẳng định sẽ cảm giác vô cùng thống khổ.

Ông cũng không hy vọng khiến mọi người cảm giác vô cùng thống khổ, ông cảm thấy loại khó chịu này một mình ông thừa thụ là đủ rồi, cho nên hy vọng chuyện tiếp theo không cần làm khó người khác nữa.

Thế là, Nam Phi Hổ nghe con gái nói những lời đó xong cũng không còn cách nào khác, bởi vì vốn dĩ ông rất đuối lý, thời gian dài như vậy để con chịu nhiều ủy khuất, cũng xác thực vô cùng áy náy.

Thế là chỉ có thể thở dài, tịnh không có câu nào phản bác được.

Tuy rằng chỉ có vài người biết rốt cuộc là vì sao, nhưng mọi người đều không hoài nghi rốt cuộc là vì chuyện gì.

Dù sao nhìn nơi này cũng xác thực không còn lý do để tiếp tục tồn tại nữa, muốn đi nơi khác thì cũng có khả năng.

Tình hình phát triển ở nơi khác khẳng định tốt hơn ở đây.

Tuy rằng đã sinh tồn ở đây thời gian dài, nhưng kinh tế bên trong, hoặc ăn mặc ở đi lại có những lúc phải dựa vào bên ngoài, cho nên mọi người đều sẽ thấy vô cùng mệt.

Nếu thật sự vào trong thành phố, ông cảm thấy một đám người dựa vào năng lực hoặc thực lực của mình, phát triển khẳng định sẽ tốt hơn nhiều so với việc phát triển ở cái thôn nhỏ rách nát này.

Thế là mọi người cũng không ngăn cản. "Mấy người các cháu nếu đã đến đây, vào trong lấy một số thứ, ước chừng một thời gian nữa

cũng sẽ không đi nữa, hoặc là lập tức đều phải rời khỏi nơi này rồi nhỉ?

Nếu ta đoán không lầm thì tiếp theo các cháu muốn đi đâu?

Khẳng định sẽ không tiếp tục về nhà trước đúng không?" Nam Phi Hổ đổi một chủ đề, hỏi nhóm Lâm Dương, hy vọng biết tiếp theo bọn họ muốn đi đâu.

Ông quan tâm, nếu kế hoạch và cách nghĩ của ông vô cùng trùng khớp, thì có khả năng sẽ thực hành cách nghĩ và kế hoạch đó.

Ông cảm thấy cách nghĩ của mình cũng xác thực rất tốt, nhìn dáng vẻ hiện tại, ông cảm thấy buông tay đánh cược một lần có khả năng cũng là quan trọng nhất. "Xác thực thúc thúc nói không sai, cháu đã tìm được thứ cần thiết, hoặc là cháu đã lấy được một số thứ.

Đã như vậy thì cháu tiếp theo không thích hợp lại tiếp tục ở lại nơi này, bởi vì cháu cũng có nhiệm vụ của mình.

Đến nơi này rồi sau đó phải đi đến địa điểm tiếp theo.

Cho nên cháu hy vọng không cần ở lại một nơi quá lâu.

Tuy rằng kết giao được một đám bạn bè, ở trong thôn này sống thật sự vô cùng vui vẻ, cảm thụ được hơi thở cuộc sống, cháu cũng cảm thấy vô cùng không tồi, nhưng mặc kệ thế nào, qua đoạn thời gian này cháu cũng cần tiếp tục đi xuống." "Cũng cảm tạ thời gian qua đã giúp đỡ cháu, cũng như toàn tâm toàn ý vì cháu mà làm nhiều như vậy.

Vốn dĩ lúc đó cháu không nghĩ người trong thôn sẽ đối với cháu tốt thế, vì lúc mới bắt đầu cháu tưởng giữa hai nhà chúng ta có thâm cừu đại hận.

Nhưng nhìn xem, hiện tại mới cảm thấy bất kể thâm cừu đại hận thế nào, chỉ cần là bạn bè thì vẫn luôn sẽ là bạn bè.

Cho nên cháu sẽ xem xét, nếu muốn an đốn trong thành phố, hoặc có chuyện gì khác cần cháu giúp đỡ, chỉ cần một lệnh hạ xuống hoặc gửi cho cháu một tin tức, điểm này ngài cứ yên tâm." "Chỉ cần cháu đang ở đó hoặc cháu có thời gian, cháu sẽ lập tức chạy tới, không có thời gian cũng phải dành thời gian ra, bởi vì chuyện này chỉ cần đối với ngài quan trọng thì đối với cháu cũng vô cùng quan trọng.

Đã giúp cháu rồi, thì so ra nếu cháu không giúp lại, thực tại quá hiển nhiên là lang tâm cẩu phế.

Chúng ta đã là bạn bè rồi, tiếp theo chúng ta cũng sẽ không truyền ra tin tức hai nhà bất hòa nữa.

Cho nên cháu cảm thấy tương hỗ giúp đỡ là một chuyện vô cùng quan trọng, cùng nhau bước tiếp mới là tốt nhất." Lâm Dương xác thực muốn rời khỏi đây, bèn nói ra kế hoạch.

Hắn cũng cảm thấy chuyện này không có gì phải che giấu với người khác, cứ như thực mà nói.

Hắn cũng không biết tuy rằng Nam Phi Hổ nói lời này là ý gì, nhưng cũng cảm thấy người ta là trưởng bối cư nhiên đã hỏi thì khẳng định phải nói nha, nếu không thì để người ta cảm giác vô cùng xấu hổ, cho nên khẳng định phải trả lời.

Đợi tiếng chuông dứt, nhìn thấy mọi người cảm giác đều vô cùng trầm mặc.

Có khả năng là sắp phải phân khai, cho nên giữa lúc phân khai sẽ cảm giác có một loại khí tức ly biệt, mọi người cảm giác có chút bi thương.

Mọi người hơi trầm mặc một lúc, đều cảm thấy bầu không khí như vậy xác thực không đúng lắm.

Nếu cứ trầm mặc mãi như vậy, cả bữa cơm sẽ tràn ngập khí tức

xấu hổ này.

Vừa nãy lúc đề cập đến vấn đề nhạy cảm kia, Nam Mộ Bạch đã tức giận rồi, hiện tại xong vấn đề đó, mọi người lại trầm mặc. "Yên tâm đi, chuyện này không cần thương cảm đâu, lại không phải sau này đều không gặp nữa.

Mọi người có khả năng sẽ có cơ hội ngồi xuống gặp mặt lần nữa.

Nếu mọi người an định ở trấn trên hoặc nơi khác, thông thường mà nói, cũng có thể đến thành phố của tôi, tôi cũng có thể tiếp đãi, giữa mọi người tương hỗ có cái chiếu ứng." Lâm Dương đột nhiên nói một câu, mọi người cảm giác hình như đã ổn hơn, cũng cảm thấy bầu không khí vừa rồi xác thực có chút xấu hổ, cũng không thích hợp cứ mãi duy trì không khí xấu hổ như vậy.

Thế là mọi người hơi đổi sắc mặt, bởi vì nghe thấy tiếp theo hình như sẽ có cơ hội gặp mặt khác, mọi người tịnh sẽ không đặc biệt phân khai, cho nên cảm giác thoải mái hơn nhiều, Nam Mộ Bạch cũng cảm giác vui vẻ hơn một chút.

Chương 480

"Thực ra không phải vậy đâu, thúc thúc có một chuyện muốn bái thác.

Thực ra chuyện này ta cũng vô cùng ngại mở miệng, nhưng ta cảm thấy vì con của ta, sau này ta không biết rốt cuộc nên làm gì thì ta sẽ nhờ vậy.

Ta tin tưởng đây là một đám người trẻ tuổi xứng đáng để thác phó, hy vọng các cháu cũng có thể đáp ứng thỉnh cầu này." "Bởi vì ta cảm thấy con của ta vẫn luôn là một đứa trẻ vô cùng ngoan, nhưng từ nhỏ đến lớn ta bắt nó cư trú ở đây, định sau này cũng để nó làm tộc trưởng của gia tộc.

Ta cảm thấy chuyện này đối với nó không phải là chuyện gì nhẹ nhõm tự do vui vẻ.

Cho nên con của ta vì ta mà không ngừng hy sinh.

Ta cảm thấy hiện tại cũng vô cùng có lỗi với nó, cho nên những ngày tháng sau này ta không định để nó tiếp tục ở lại đây nữa.

Hoặc là ta bù đắp, bởi vì các cháu muốn ra ngoài, hoặc là muốn từng bước đi ra ngoài, ta hy vọng lúc đi ra có thể mang theo con của ta cùng đi, như vậy có thể khiến nó mở mang kiến thức." "Nó là một người vô cùng độc lập, từ nhỏ đến lớn đều không cần ta phải thao tâm, ta cũng hy vọng các cháu có thể giúp đỡ nó thật tốt.

Ta cảm thấy ở cùng các cháu nó cũng vô cùng vui vẻ, ta từ trước đến giờ chưa thấy con ta vui vẻ như vậy trong thời gian dài thế này.

Tuy rằng chỉ mới một đoạn thời gian thôi.

Nó vẫn luôn bị những chuyện trong thôn làm cho vô cùng phiền

não, cũng bị can nhiễu.

Tuy rằng ta biết những chuyện đó, nó tịnh không thích những thứ đó, nhưng ta cũng biết vì ta hoặc giả bởi vì ta, nó đã buông bỏ những chuyện mình thích hoặc cảm thấy vui vẻ khoái lạc.

Cho nên ta cảm thấy những ngày tháng yên tĩnh sắp tới, ta hy vọng nó cũng được vui vẻ khoái lạc hơn một chút." "Hoặc là giúp đỡ các cháu cũng rất tốt, tịnh cái mục đích này mặc kệ thế nào cũng là ta đem thứ mà nhà ta thủ hộ đưa cho các cháu, cho nên cũng mặc kệ, chúng ta đều có một phần tham dự mà.

Cho nên ta cảm thấy mang Nam Mộ Bạch đi, liệu có phải sẽ tốt hơn một chút không, cũng có thể giúp đỡ các cháu.

Mặc kệ thế nào cũng là thêm một phần nhân lực, cho nên ta cũng hy vọng các cháu giúp đỡ nó, nó cũng giúp đỡ các cháu, tương hỗ giữa các bên có một cảm giác giúp đỡ, như vậy trên đường đi cũng sẽ tốt hơn một chút.

Ta cũng hy vọng các cháu có thể mang nó cùng đi." Lúc Nam Phi Hổ nói câu đó, mọi người đều chấn kinh.

Không có ông già nào lại có cách nghĩ như vậy, đem chuyện này nói ra, hẳn là thường khiến người ta cảm giác tâm động.

Đương nhiên rồi, Nam Mộ Bạch có nghĩ đến chuyện như vậy hay không?

Bởi vì với tư cách là một tộc trưởng, khẳng định phải chủ trì đại sự trong nhà, chuyện gì cũng cần có nhân vật.

Căn bản chưa từng nghĩ có một ngày, lão ba của cậu ấy sẽ thả cậu ấy đi, để cậu ấy đi kiến thức thế giới bên ngoài phòng thí nghiệm.

Tuy rằng cậu ấy vẫn luôn muốn như vậy, cũng vô cùng muốn nhìn xem bên ngoài rốt cuộc ra sao, bởi vì cảm thấy những ngày tháng ngốc

ở đây thực tại quá buồn chán, một người cũng không có việc gì để làm.

Vẫn luôn không có bạn bè cùng chung chí hướng, giữa mọi người cũng không có giao lưu, cảm thấy rất chậm chạp.

Cho nên cũng hy vọng có một ngày có thể có năng lực đó, hoặc thoát ly gia tộc này, rồi có thể đi ra ngoài.

Nhưng không ngờ phụ thân của cậu ấy lại biết toàn bộ chuyện này.

Chỉ cần có cách nghĩ, cư nhiên vào lúc thích đáng nguyện ý nói với bạn bè của cậu ấy, thỉnh cầu mang cậu ấy ra ngoài.

Tuy rằng chuyện như vậy cậu ấy cũng cảm thấy vô cùng ngại ngùng, bởi vì nếu bỏ mặc gia tộc của mình ở đó, trí vu bất cố (bỏ mặc không lo), thì đây là một chuyện vô cùng không đạo đức, hoặc là một chuyện cảm giác không tốt lắm.

Thế là từ từ cách nghĩ đó từng chút một đều bị đánh tiêu tan.

Không ngờ hiện tại, phụ thân của cậu ấy cư nhiên đích thân đề xuất chuyện này, khiến cậu ấy thực tại vô cùng kinh ngạc.

Mọi người nghe xong cũng vô cùng chấn kinh, nhưng có thể thấy Nam Phi Hổ có một biểu tình vô cùng chân thành, cùng với ngôn ngữ thỉnh cầu vô cùng thành khẩn, yêu cầu như vậy, cho nên mọi người đều cảm thấy chuyện này xác thực cần suy xét, nhưng cũng chưa chắc không thể là một chuyện tốt. "Nhưng chuyện này nếu thật sự để con trai ngài đi cùng bọn tôi, vậy ngài rốt cuộc phải làm sao?

Một mình ở lại đây nhất định vô cùng cô đơn buồn chán nhỉ.

Nếu cứ mãi ở lại đây một mình như vậy, khẳng định sẽ vô cùng không có lạc thú, bởi vì con người khẳng định cũng cần người khác bầu bạn nha." Tam Thúc đề xuất nghi vấn, vì cảm thấy Nam Phi Hổ

một mình ở lại đây xác thực cũng rất buồn chán, giống như quan hệ tương hỗ bầu bạn với con trai, con bồi cha, cha bồi con.

Hai người mới có thể vẫn luôn ở lại đây sống tốt được.

Tuy rằng hiện tại mọi chuyện đã kết thúc, nơi này không có gì đáng để lưu luyến, hoặc chuyện và nơi chốn để ở lại nữa.

Nhưng tổng cảm thấy chuyện này đối với hai người đều là chuyện vô cùng quan trọng, cũng không nguyện ý phá vỡ tình cảm cha con vô cùng tốt đẹp này.

Cho nên ông ấy đề xuất vấn đề này, hy vọng họ nhận chân tỉ mỉ suy xét, ngàn vạn lần đừng vì nhất thời xúc động mà đưa ra quyết sách như vậy.

Đương nhiên rồi, những lời này của Tam Thúc, đám tiểu bối toàn bộ đều đồng ý.

Nhóm bạn của Nam Mộ Bạch đương nhiên cũng cảm thấy những lời này xác thực nên được cân nhắc.

Nhưng họ cảm thấy nếu phụ thân người ta đã đề xuất, khẳng định đã suy xét vô cùng chu toàn, chuyện này đối với ông ấy khẳng định trong lòng đã có tính toán hơn nhiều rồi.

Tuy rằng không biết rốt cuộc nên khuyên thế nào, nhưng thực ra cảm thấy thêm một người cũng không sao, vì dù sao Nam Mộ Bạch năng lực cũng có, cả người cũng vô cùng độc lập.

Hơn nữa lúc đó khẳng định không biết Nam Mộ Bạch lại là một cô gái, nếu biết là con gái thì có khả năng sẽ suy xét, nhưng nếu là một người con trai, thì trên đường sẽ bớt đi nhiều phiền phức.

Cho nên cũng cảm thấy cầu còn không được, chỉ là Lâm Dương ngại ngùng mà thôi, bởi vì hắn biết bí mật bên trong.

Chỉ có Văn Cẩm có đôi khi cũng không biết phải nghĩ sao, bởi vì cảm thấy đi cùng một chỗ cũng rất tốt, dù sao chỉ có một cô gái thì cũng khá cô đơn. "Chuyện này ta đã suy nghĩ rất lâu rồi, suy nghĩ một thời gian dài rồi.

Nếu hiện tại ta không thể đưa ra quyết định, thì mặc kệ thế nào, ta đối với con trai ta cũng vô cùng không phụ trách nhiệm.

Ta cũng hy vọng các cháu có thể nhận chân suy xét, dù sao chuyện như vậy, ta cũng là đem bảo bối con trai ta, người quan trọng nhất trong cái gia đình này giao cho các cháu rồi." "Cho nên ta hy vọng nếu các cháu đáp ứng thì khẳng định phải có sự nắm chắc hoặc có sự để khí (tự tin), sau đó mới có thể đáp ứng ta chuyện này.

Ngàn vạn lần đừng cảm thấy ta đề xuất rồi thì đi cùng một chỗ, cảm giác chuyện này vô cùng không tồi, hoặc cảm thấy chuyện này có thể đáp ứng, ngàn vạn lần đừng vì muốn đáp ứng mà đáp ứng." Nam Phi Hổ đặc biệt kiên định nói với bọn họ, cũng nói với Tam Thúc, hy vọng Tam Thúc có thể lý giải cách nghĩ và quyết sách của ông.

Tuy rằng Tam Thúc nghe xong cũng cảm thấy chuyện này nếu nói ra thì đặc biệt không tốt lắm.

Chương 481

Cũng cảm thấy nếu người ta đã nói xong rồi, nói nhiều làm gì, vậy thì thuận theo tự nhiên đi.

Nếu người ta thật sự đi, thì chưa chắc không phải là một chuyện tốt.

Giữa mọi người tương hỗ phù trì hoặc tương hỗ giúp đỡ, như vậy đối với bọn họ cũng thêm một người chăm sóc, như vậy cũng sẽ yên tâm hơn nhiều.

Nếu không thì trên đường đi, tóm lại có nhiều người như vậy, cũng vô cùng không yên tâm.

Thêm một người, không phải thêm một phần sức mạnh sao?

Tuy rằng lúc thủ hộ cũng sẽ thêm một phần nguy hiểm, nhưng nếu có thể tương hỗ phù trì thì tốt rồi, nếu giữa mọi người có chút ăn ý thì đương nhiên sẽ càng tốt hơn. "Nhưng phụ thân, nếu con thật sự đi theo bọn họ, một mình cha rốt cuộc phải làm sao?

Cha thật sự yên tâm ư?

Con từ nhỏ đến lớn hai chúng ta đều ở bên nhau, nếu thật sự chia xa, con cảm thấy con cũng sẽ vô cùng không thích ứng, cũng sẽ vô cùng không quen.

Nếu đây là lời nói lẫy nhất thời của cha, con hy vọng cha có thể thu hồi câu nói đó." "Bởi vì thực ra con ở trong thôn này thời gian dài như vậy rồi, mặc kệ có ra ngoài hay không, thực ra đối với con đều không sao cả, con nghĩ con lớn rồi, cho nên chuyện này đối với con, mặc kệ cuối cùng con có thể ra ngoài hay không, hoặc là sau này kết cục của con thế nào, con cảm thấy con đều tâm cam tình nguyện chấp

nhận." "Dù sao thực ra hiện tại con có một cái thôn, con thực ra có một nỗi nhớ mong.

Có cha ở bên cạnh con, con cũng sẽ vô cùng an tâm, nếu không thì con cảm thấy có vài chuyện có khả năng con vô cùng lo lắng, ra khỏi nhà cũng không thể yên tâm hoàn toàn.

Cho nên con cảm thấy có những lúc chăm sóc tốt cho cha cũng là chăm sóc tốt cho con." Nam Mộ Bạch cảm thấy lời nói của phụ thân quả thực không dám tin, quả thực giống như một giấc mộng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, phụ thân cậu ấy lớn tuổi rồi, một mình ở trong thôn này.

Lỡ như lúc đó thật sự không có người chăm sóc, hoặc bị người ta ghét bỏ một ông già, không ai để ý, thì biết làm sao đây?

Khẳng định cũng có nỗi khổ không nói nên lời.

Lúc đó xuất thân ở bên ngoài, khẳng định sẽ vô cùng lười, mấy năm mới về nhà một chuyến, lúc đó thật sự chịu ủy khuất rồi lại không thể giúp giải quyết, cho nên chuyện này là một chuyện vô cùng không tốt.

Nghĩ chi bằng đợi phụ thân, đợi mọi chuyện đều an đốn xong xuôi, hoặc đợi ông có tuổi nhất định, thật sự không còn tư tưởng luyến tiếc gì hoặc không còn quá cô đơn tịch mịch nữa thì mới thật sự đi ra ngoài.

Lúc đó đi kiến thức phong cảnh bên ngoài cũng không nhất định là muộn, lúc đó tìm như ý lang quân cũng là một chuyện vô cùng có khả năng.

Cho nên từ từ cậu ấy đã đả tiêu ý nghĩ đó.

Nhưng hôm nay từ khi phụ thân đề xuất, cảm giác trong lòng đều có một sợi dây đàn lại được nhắc lên, trái tim nhỏ bé hình như bị

người khác phát hiện ra cảm giác đó.

Tuy rằng có chút không tiện, nhưng tại sao lại theo ý phụ thân rồi, bởi vì cảm thấy có những lúc nếu chủ động đề xuất cự tuyệt, thực ra đối với một phương lại là chuyện tốt.

Bởi vì cũng tịnh không biết lỡ như ông không thật tâm thật ý tống xuất (đưa đi), hoặc thật tâm thật ý nhưng không nỡ đưa đi thì sao.

Lúc đó nếu đáp ứng, khẳng định sẽ khiến phụ thân đặc biệt thương tâm.

Chuyện này người ta có nguyện ý hay không, bát tự còn chưa có một phiết (chưa đâu vào đâu) nữa là.

Mọi người nghe Nam Mộ Bạch nói như vậy xong, tỉ mỉ suy xét, xác thực phụ thân người ta tuổi tác đều đã rất lớn, nếu không ở nhà chăm sóc tử tế, hoặc đem ông ấy tống tiễn (ý nói bỏ đi) thì khẳng định sẽ vô cùng không an tâm, cho nên cũng biết có thể lý giải tâm trạng đó của Nam Mộ Bạch.

Nếu thật sự không nguyện ý dùng cách này, đương nhiên cũng sẽ không cưỡng cầu. "Thúc thúc, chuyện này hay là hai người cứ suy xét thật kỹ, bàn bạc thêm đi.

Mặc kệ thế nào, cháu đều vô cùng nguyện ý, bởi vì Nam Mộ Bạch đối với cháu cũng là một người bạn vô cùng tốt, sự ăn ý của chúng cháu từ từ ma luyện cũng khá đủ rồi." Lâm Dương nói với Nam Phi Hổ.

Nam Phi Hổ nghe Lâm Dương nói vậy, cũng cảm thấy đứa trẻ này nhất định là một đứa trẻ đặc biệt hiểu chuyện cũng biết chừng mực.

Ông biết trong lòng con mình có chút lo lắng, cũng có chút do dự, ông biết cần cho con một chút thời gian để suy xét chuyện như vậy.

Nhưng thực ra ông càng biết rõ hơn, nếu lần này không đem con

gái đưa ra ngoài, con gái có khả năng sẽ không bao giờ có cơ hội ra ngoài nữa, hoặc không có cơ hội đi nhìn xem thế giới rộng lớn bên ngoài.

Ông cảm thấy không thể ích kỷ như vậy mà trói buộc con gái mãi bên cạnh mình, để con cứ dùng một thân phận như vậy mà sống tiếp.

Tuy rằng năng lực của con không đủ để làm đương gia của Nam gia, nhưng mặc kệ thế nào, chủ trì cái nhà này hẳn là không có vấn đề gì quá lớn, đại lý xử lý một số sự việc đều có thể xử lý được.

Sau khi ông đi (mất), cho nên thực ra Nam Phi Hổ vẫn luôn muốn con gái mình ra ngoài chơi một chút, trải nghiệm một số đại tràng diện (cảnh tượng lớn).

Sau khi nhìn thấy những chuyện lớn lao rồi quay về quản lý gia tộc cũng là có khả năng, tốt nhất là mang về thêm một chàng rể thì đương nhiên càng vui hơn. "Nha, phụ thân, thực ra Lâm Dương nói tịnh không sai, cần phải suy xét tư khảo thật kỹ.

Đối với con, thực ra con ra ngoài hay không đều không sao cả, vẫn luôn bồi bên cạnh cha mới là chuyện quan trọng nhất.

Dù sao thời gian dài như vậy rồi, con đối với bên ngoài có khả năng sẽ có chút kỳ vọng và mong chờ, cho nên thực ra không ra ngoài cũng không có quan hệ gì quá lớn." Nam Uyển Nhi nhìn phụ thân, cảm thấy chuyện này nếu thật sự làm theo lời phụ thân thì thực ra cũng vô cùng vui vẻ, đương nhiên muốn đi.

Nhưng nhìn thấy phụ thân kiện suy lão (già yếu), thân thể không bằng lúc trước, cảm thấy nếu không thể bồi bên cạnh phụ thân tận hiếu, thì là một đứa con gái vô cùng bất hiếu.

Vốn dĩ từ nhỏ đến lớn đều là phụ thân một mình nuôi con lớn lên, có những lúc nhìn phụ thân một mình cũng vô cùng đáng thương.

Lúc về già, nếu chỉ có một mình, trong nhà chỉ có sinh một người, lúc đó sẽ thương tâm biết bao.

Lúc đó nếu định làm chuyện gì, phụ thân đều không thể làm một mình.

Cho nên nghĩ vậy, cảm thấy buông bỏ chuyện vui vẻ, để chăm sóc phụ thân, thực ra như vậy mà ở lại, cũng nguyện ý, chỉ cần hy sinh chuyện vui vẻ đó.

Nhưng những chuyện đó sau này đối với mình cũng có khả năng sẽ xuất hiện lại, nhưng đối với phụ thân thì cũng không chắc, cho nên nguyện ý hy sinh.

Rồi chăm sóc cả gia tộc và cả gia đình, nguyện ý vẫn luôn gánh vác trách nhiệm không phải của mình ngay từ đầu.

Cho nên hiện tại thực ra đều đã quen rồi, tịnh không cảm thấy có chỗ nào không thích ứng, hoặc cảm thấy không tốt. "Được rồi, chuyện này ta với tư cách là một đương gia chi chủ (chủ gia đình), đã nói như vậy nghĩa là ta đã đồng ý rồi.

Chương 482

Nếu ta đã quyết định, thì những chuyện khác không cần nói nữa, cũng không cần ở đây thảo luận với ta.

Ý kiến của ta đã quyết định, cho nên hãy thu dọn đồ đạc thật tốt, đợi lát nữa lúc đi nhất định phải mang bảo bối con trai ta đi theo." "Quan trọng nhất không phải là mang nó đi, mà quan trọng nhất là chăm sóc nó thật tốt.

Tuy rằng ta chỉ có một đứa con trai bảo bối này, nhưng thân thể nó xác thực vô cùng yếu, có những lúc sẽ có chút tính tình nhỏ nhen.

Hy vọng nếu không dung nhẫn được thì có thể mắng nó một trận, bởi vì có những lúc ta cũng chịu không nổi." "Nhưng hy vọng sau khi ta giao con trai cho các cháu, hãy khoan dung bao dung một chút.

Dù sao nó cũng là người từ nhỏ đến lớn luôn được che chở mà lớn lên, tuy có chút tính xấu, nhưng quan điểm tổng thể hoặc cách nghĩ của nó thực ra rất chính xác.

Có những lúc ta cũng sẽ vì có một đứa con bảo bối như vậy mà cảm giác mười phần kiêu ngạo." "Phải ngàn vạn lần bảo hộ tốt cho nó, nếu có những lúc thật sự ở nơi đặc biệt nguy hiểm, nhất định phải nhắc nhở nó thật kỹ.

Bởi vì có những lúc đối với năng lực của bản thân, nó dự cổ (đánh giá) thực sự quá lớn, phán đoán cũng vô cùng tiền vệ (đi trước), cảm thấy mình có thể đạt được năng lực đó.

Thực ra thực lực tịnh không được như vậy, nhưng nó đều ý thức không được." "Điểm này mới là thứ khiến ta lo lắng nhất, nó thích nhất là cố đấm ăn xôi (đánh sưng mặt giả làm người mập), cho nên phải nhắc nhở thật kỹ.

Năng lực của nó tịnh không tốt như vậy, nếu cứ thế trực tiếp đi thì tương đương với việc đi nộp mạng.

Lúc đó nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, ta khẳng định sẽ không tha cho mấy đứa nhóc các cháu đâu." Nam Phi Hổ cơ bản đem tất cả mọi chuyện đều giao đại (dặn dò) xong xuôi.

Mọi người cũng gật đầu, cái kiểu vô cùng trịnh trọng kỳ sự đó, giống như đem con trai giao cho người khác vậy.

Đương nhiên rồi, mọi người đều không biết tại sao một người con trai đi ra ngoài mà lại lằng nhằng, phải dặn dò một đống chuyện lớn như vậy, cứ như một cô nương không bằng.

Ở trong đó chỉ có Lâm Dương và Văn Cẩm là có thể nghe hiểu rốt cuộc là vì sao.

Cũng vô cùng cảm động, nguyện ý đem con gái giao ra, để con đi đến nơi xa như vậy, thực ra cũng là một chuyện vô cùng khó khăn, với tư cách là một người cha.

Nếu có thể đưa ra quyết định như vậy, thật sự vô cùng vô tư, có khả năng cũng là thật sự yêu con gái mình, cho nên nhìn Nam Uyển Nhi rồi lại nhìn Nam Phi Hổ.

Nhìn hai người thật sự vô cùng tốt, có cảm giác tinh tinh tương tích (trân trọng nhau), sau này phải phân khai rồi thì biết làm sao? "Thúc thúc, thật sự vô cùng vui, yên tâm đi, chuyện như vậy khẳng định không sao đâu, một đấng nam nhi đại trượng phu, chuyện như vậy trong lòng đều tự có tính toán, rốt cuộc nên làm sao.

Cho nên có những lúc không cần bọn cháu nhắc nhở thì cậu ấy cũng biết rốt cuộc nên làm gì.

Ngài cứ phóng 100 cái tâm, giao cậu ấy cho bọn cháu đi." Bàn Tử nghe Nam Phi Hổ thương cảm như vậy, cũng cảm thấy bầu không khí

thế này thực tại không tốt lắm, bèn nói ra những lời đó, ý đồ hoãn hòa bầu không khí.

Đương nhiên rồi, Bàn Tử và Thiên Chân đều không biết rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng Tiểu Ca thì vô cùng lanh lợi.

Sau khi nghe qua tình hình, lại mơ hồ cảm thấy không ổn, kết hợp với những gì đã phát sinh dọc đường đi, kỳ thực trong lòng Tiểu Ca đối với chuyện này cũng đã đoán được đại khái.

Trong lòng đã có chừng mực hoặc đã nắm chắc, cho nên cũng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau đó Bàn Tử liền kêu lên.

Mọi người đều trừng mắt nhìn hắn, hóa ra là Tiểu Ca đã đá một cú nhẹ dưới gầm bàn.

Bàn Tử tuy không biết vì sao, nhưng nhìn thấy mọi người đều hung dữ như vậy, rõ ràng hắn chỉ muốn làm dịu bầu không khí, nhưng xem ra ai nấy đều hằm hằm, đặc biệt là mấy người kia, thế là hắn không cam lòng chu miệng nói: "Mấy người rốt cuộc là làm sao thế, sao lại bạo lực như vậy?

Đặc biệt là vừa nãy đá bản gia ta một cước, có biết là đau lắm không hả?

Chân của bản gia ta cứ như bị cái kích thủy lực ngàn cân đè lên ấy.

Giờ chân ta sắp phế rồi, ta nói cho mà biết, nếu nửa đời sau của ta mà tàn tật..." "Bản gia ta sẽ cứ ám lấy cậu, đến lúc đó cậu phải quản cơm, quản nước, nuôi bản gia ta cả đời.

Trách ai bảo hôm nay cậu đá ta, xem sau này cậu phải hầu hạ ta thế nào.

Bản gia ta cảm giác thiệt thòi quá đi mất, không cho cử động, không cho nói nhảm." Bàn Tử kêu ca một hồi, mọi người đều nhìn

sang Tiểu Ca, không biết vì sao y lại làm thế, cũng không hiểu nên làm gì tiếp theo.

A Ninh kỳ thực phản ứng rất nhanh nhạy, cảm giác bên trong dường như có chút chuyện, vô cùng không thích hợp, cảm giác Tiểu Ca sẽ không tự nhiên mà làm như vậy.

Cô cảm thấy thời gian tiếp theo chắc chắn phải quan sát thật kỹ, xem rốt cuộc chỗ nào không đúng.

Dù sao một khoảng thời gian gần đây, từ sau khi xuống mộ, cô cảm thấy Tiểu Ca chỉnh thể có chút không ổn, đối với Nam Mộ Bạch cả người có chút tích cực thái quá, cũng không biết vì sao lại tích cực như vậy.

Có lẽ là ý muốn bảo vệ, cho nên cô có chút tò mò.

Kỳ thực lúc ở dưới mộ cô đã tò mò rồi, nhưng ngại không dám nói cũng không dám hỏi, cảm thấy Tiểu Ca con người này vô cùng lãnh đạm, nếu hỏi thì y cũng sẽ không nói cho cô biết nguyên do.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, không hỏi thì tò mò chết mất, cho nên cô chuẩn bị đi tìm đáp án.

Mọi người hiện tại nghe Bàn Tử kêu la, đương nhiên cảm thấy vô cùng tò mò, không biết Tiểu Ca vì sao lại làm thế, thế là mọi người vô cùng bình tĩnh nhìn y.

Nhưng Tiểu Ca vẫn giữ bộ dáng khí định thần nhàn, cũng không chuẩn bị giải thích với mọi người vì sao lại làm như vậy.

Làm thì cũng đã làm rồi, có khả năng là vì ghét cái bộ dạng kia của Bàn Tử đi, cho nên mọi người cũng lười đi đoán, cũng lười đi hỏi Tiểu Ca.

Dù sao đoán hay hỏi xong, Tiểu Ca cũng sẽ chẳng thèm hé răng nửa lời.

Bởi vì ai cũng biết tâm tình và tính cách của Tiểu Ca xưa nay đều tương đối lãnh đạm, cho nên nếu chuyện này y đã làm như thế, có khả năng là có đạo lý riêng, tổng không thể nào là vì Nam Mộ Bạch mà đi đá Bàn Tử một cước chứ. "Được rồi cha, chuyện này không cần lo lắng nữa.

Con đã quyết định đi cùng bọn họ ra ngoài, cha cũng nên yên tâm để con đi.

Quan trọng nhất là cha phải chăm sóc tốt thân thể của mình.

Con xuất môn ở bên ngoài thì có mọi người chiếu cố, nhưng cha ở nhà một mình không có con chăm sóc thì phải làm sao?" "Cho nên lúc con đi rồi, cha nhất định phải giữ gìn sức khỏe.

Bất kể con có ở nhà hay không, cha đều phải gọi điện thoại cho con, mỗi ngày báo bình an cũng như hôm nay đã làm những gì, có cùng bạn bè ra ngoài chơi hay không.

Mỗi ngày cha phải ra ngoài đi dạo nhiều một chút, ngàn vạn lần không thể cứ ru rú ở trong nhà mãi." "Lớn tuổi rồi, là một bác sĩ, cha cũng nên hiểu rõ cơ thể mình, từng bước từng bước sẽ yếu đi thế nào, thân thể cũng sẽ không còn được như xưa.

Cho nên nếu muốn kiện kiện khang khang, trường trường cửu cửu ở bên cạnh con, thì hy vọng cha hãy đối xử tốt với bản thân, lần sau bất kể con có ở nhà hay không." "Ngàn vạn lần đều phải giống như con mỗi ngày dặn dò, nghiêm túc rèn luyện, nghiêm túc sinh hoạt, nghiêm túc làm mỗi một việc.

Chương 483

Nếu không, con ở nơi khác chắc chắn sẽ lo lắng.

Mà nếu con lo lắng thì con khẳng định làm việc gì cũng không tốt, cho nên nếu muốn con không phải bận tâm thì cha trước tiên phải an bài bản thân cho thỏa đáng." Nam Mộ Bạch so với cha mình thì bình tĩnh hơn nhiều, những thứ dặn dò cha đều là những điều vô cùng hữu ích, xem ra đối với cha cậu là những thứ vô cùng quan trọng.

Bởi vì sức khỏe của Nam Phi Hổ quả thực không còn tốt, là một bác sĩ, ông rõ ràng biết tình trạng cơ thể mình, cũng biết nên làm gì.

Nhưng ông không chịu làm, kỳ thực khiến Mộ Bạch thực sự rất tức giận, cứ phải thúc giục rèn luyện, hoặc thúc giục sinh hoạt điều độ.

Nhưng ông ấy rất đồi phế, mỗi ngày chỉ biết trốn trong phòng đọc sách, nghiên cứu y học.

Tuy chuyện này cũng không có gì sai trái, nhưng cứ nằm lì trong phòng hít thở không khí tù túng thì đặc biệt không tốt.

Mặc dù có lần Tam Thúc bồi tiếp một thời gian dài, cùng chơi đùa, cùng vận động, hai người cảm giác thú vị hơn nhiều, nhưng Nam Mộ Bạch không yên tâm đợi đến lúc mình đi rồi thì sẽ thế nào, cho nên trong lòng có chút khó chịu, không nỡ rời đi.

Nam Phi Hổ nghe con gái tri kỷ như vậy, giống như một chiếc áo bông nhỏ dặn dò nhiều việc như thế, cũng cảm thấy những lời trên mạng nói thật đúng.

Con gái quả là chiếc áo bông tri kỷ của cha.

Từ nhỏ đến lớn, bất kể Nam Mộ Bạch lấy thân phận gì, con trai

hay con gái, khi sống bên cạnh ông đều vô cùng hiểu chuyện, biết chăm sóc, quan tâm đến sức khỏe của ông.

Có đôi khi ông biết con gái chịu ủy khuất, nhưng cũng không biết nên khuyên giải thế nào.

Những lúc đó Nam Mộ Bạch lại ngoan ngoãn như những con vật nhỏ trong thế giới động vật, tự biết cách giải tỏa, tìm phương pháp tự khuyên nhủ bản thân.

Ông cảm thấy đứa con gái này thực sự là độc nhất vô nhị trên đời, thực sự đặc biệt tốt, cho nên hiện tại ông cũng nguyện ý để con gái mình đi ra ngoài, để nó được mở mang kiến thức.

Bởi vì ông biết tính cách con gái mình, nếu cứ ràng buộc nó ở đây là một chuyện vô cùng không tốt, sẽ làm nó lỡ mất cơ hội tốt. "Được rồi, hôm nay là một ngày vui vẻ, rõ ràng là tiệc tẩy trần đón gió cho các cậu, sao lại vây quanh bàn ăn thảo luận chuyện nghiêm túc thế này?

Chuyện này cứ đợi đến lúc đi rồi hãy tính, còn nhiều thời gian mà.

Kỳ thực lúc đó thảo luận cũng kịp đúng không, cho nên hiện tại chúng ta cứ ăn cơm cho ngon đã." "Ăn cơm thì nên ra dáng ăn cơm, thảo luận chuyện này làm tâm tình mọi người đều không tốt, sao có thể ăn ngon được.

Cho nên hiện tại chúng ta đều không nói chuyện đó nữa, tiếp theo chỉ nên nói chuyện vui chơi, chuyện vui vẻ gặp được dưới mộ, cũng như những trải nghiệm khác, tuyệt đối không thể nói những chuyện làm người ta cảm thấy tang thương nữa." Tam Thúc quả nhiên là cao thủ trong việc khuấy động bầu không khí.

Nhìn thấy không khí mọi người có chút không đúng, ông đột nhiên mở lời, làm mọi người cảm giác dễ chịu hơn.

Ông cũng ý thức được trạng thái này xác thực không tốt, không nên thảo luận chuyện chia ly trên bàn cơm.

Thế là Nam Phi Hổ ngậm miệng, nhưng ông đã quyết định vấn đề này rồi.

Ông cũng biết con gái mình chắc chắn đã biết cách, tuy buổi tối có thể sẽ tìm ông trò chuyện.

Nhưng đã đưa ra quyết định như vậy thì coi như ván đã đóng thuyền.

Bởi vì chỉ cần là việc ông muốn làm, bất kể con gái có khuyên can thế nào, ông cũng sẽ không thay đổi, căn bản sẽ không hoài nghi và do dự.

Kỳ thực trên bàn cơm, người hoàn toàn không nói chuyện chỉ có Thiên Chân và A Ninh.

A Ninh vì cảm thấy không hòa nhập được vào tập thể này nên không nói, Thiên Chân vì cảm thấy mấy chuyện này thực sự quá rối rắm.

Nếu xem vào thì chắc chắn sẽ đặc biệt phiền toái, cho nên chi bằng không nói, hơn nữa cậu với gia đình này cũng không có tiếp xúc quá lớn.

Bất kể bọn họ quyết định thế nào, cậu chỉ biểu thị ủng hộ và tán đồng mà thôi.

Dù sao nhìn bạn bè đều ủng hộ chuyện này, kỳ thực cậu đối với Nam Mộ Bạch ấn tượng cũng không tồi.

Thêm một người là thêm một tay giúp đỡ, dù sao lúc xuống dưới mọi người tương hỗ lẫn nhau.

Nhìn Nam Mộ Bạch cũng có chút khí lực, có chút năng lực, nếu

không thì sao có thể giúp được nhiều việc như thế, cho nên việc gia nhập này cậu cũng cảm thấy không sao cả.

Kỳ thực nửa sau bữa cơm, mọi người ăn vô cùng vui vẻ.

Bởi vì Nam Uyển Nhi kỳ thực trong lòng cũng rất muốn đi ra ngoài, nếu cha đã nói như vậy, cô thực sự rất vui.

Nhưng mặt khác lại có một con ác ma đang đấu tranh: Nếu mình đi rồi, cha mình phải làm sao?

Ai sẽ chăm sóc ông?

Nếu một mình ông cô độc chung lão ở nhà thời gian dài như vậy, không có ai bầu bạn, chắc chắn sẽ cô đơn lắm.

Làm một người con gái như vậy thì thực sự quá bất hiếu rồi.

Tuy cô đã gánh vác rất nhiều thứ, nhưng không biết hiện tại người già cần nhất là sự bầu bạn sao.

Cho nên kỳ thực trong lòng cô có chút áy náy, bởi vì trong lòng có hai con ác ma và thiên sứ đang đấu tranh, không biết nên làm sao.

Ăn cơm xong, đúng như Nam Phi Hổ dự đoán, con gái ông quả nhiên có chuyện muốn nói riêng với ông.

Nam Phi Hổ vốn không muốn nói chuyện nữa vì cảm thấy việc đã quyết, không cần thảo luận thêm.

Nhưng nhìn biểu tình kia của con gái, ông cảm thấy nếu mọi chuyện không giải thích rõ ràng thì con bé chắc chắn sẽ để tâm, hoặc cứ mãi suy nghĩ nên làm thế nào.

Trong lòng nó sẽ nảy sinh cảm giác áy náy, cảm thấy đặc biệt không tốt.

Dù sao con gái cũng là người trong cuộc, nếu không để người trong cuộc suy nghĩ thông suốt thì có thể là một chuyện vô cùng thống

khổ. "Con gái à, cha biết con muốn hỏi những chuyện này, nhưng chuyện này cha chẳng phải đã nói trên bàn cơm rồi sao?

Ký nhiên cha đã quyết định, tại sao con cứ nhất tái nhất tam do dự, hoài nghi cha?

Cha đã nói chẳng lẽ cha không cho con đi sao?

Chương 484

Yên tâm đi, chuyện này đã quyết rồi." "Cha biết, nhưng ý con không phải chuyện này, con cũng không phải là không vui.

Con muốn nói chuyện với cha, thật sự ổn chứ ạ?

Chẳng lẽ giống như cha nói, xác thực là thật sao?" Nam Uyển Nhi nói. "Nếu con đã không tin, đã hoài nghi như vậy, cha hỏi một câu, rốt cuộc con có đi hay không?" Nam Phi Hổ nhìn thấy con gái do dự như vậy liền hỏi.

Nam Mộ Bạch nghe cha hỏi như vậy, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, bởi vì không phải là không muốn đi.

Kỳ thực cậu là một người rất muốn đi, nhưng lại lo lắng cho cha, giống như hai luồng tư tưởng không ngừng đấu tranh trong lòng.

Con người sao lại mâu thuẫn như một cá thể thống nhất vậy chứ.

Nam Phi Hổ kỳ thực đều nhìn ra được con đang nghĩ gì, liền nói: "Con à, cha cho con đi ra ngoài là để con mở mang kiến thức, đám bạn bè này con không thích sao?

Cha cảm thấy nếu lần này bỏ lỡ, lần sau muốn gặp lại những người bạn chân thành như vậy, cũng không biết là đến bao giờ.

Cho nên cha cảm thấy đây là cơ hội vô cùng hiếm có, cứ giao cha cho bọn họ, cha rất yên tâm." "Cho nên ngàn vạn lần đừng sợ hãi, trong nhà còn có bao nhiêu gia đinh, hơn nữa có chuyện gì chúng ta không phải là không thể liên lạc.

Điện thoại chẳng phải đều có thể liên lạc sao?

Hiện tại phương thức tiện lợi như vậy, con còn sợ cái gì?

Cha đều biết con rất vui, vui đến mức không giấu được rồi kia kìa." "Cũng không đến mức vui như thế, phản chính trong lòng con vẫn có chút lo lắng.

Nhưng xác thực vì chuyện này con cảm thấy rất kích động, bởi vì thực sự chưa từng ra ngoài ngắm nhìn, đối với thế giới bên ngoài cũng có chút mong đợi.

Con cảm thấy, bất quản thế nào, con cũng muốn thử đi ra ngoài xem một chút." "Ký nhiên cha đã nói với con như vậy, thì con cũng ngại từ chối nữa.

Nếu đã như thế, sau này thực sự có chuyện gì, cha phải mau chóng liên lạc với con, nếu không thì đối với mọi người đều là chuyện đặc biệt phiền toái.

Con cũng sẽ nhờ người chăm sóc nhiều hơn, nếu có chuyện gì con sẽ quan tâm cha ngay lập tức." Nam Phi Hổ nhìn con gái ngoan ngoãn như vậy, đương nhiên vô cùng an ủi.

Hai người lại nói thêm một số chuyện khác, ví dụ như ra ngoài nhất định phải tự chăm sóc bản thân, không nên dễ dàng tin tưởng người khác, bởi vì người xấu bên ngoài rất nhiều, không giống như trong thôn.

Nam Phi Hổ lấy thân phận người từng trải, kể cho con gái nghe những chuyện ông từng trải qua thời trẻ, có những lần bị lừa gạt thế nào, đưa ra cảnh báo cho Nam Mộ Bạch, hy vọng cậu nghe lọt tai.

Nam Mộ Bạch nghe xong cảm thấy hiểu hơn về một khía cạnh khác của cha mình, kỳ thực cũng rất vui vì hai người đã lâu không ngồi xuống chân tình trò chuyện như vậy. *** "Lâm Dương, cậu có thấy đồ vật chúng ta lấy được có chút không đúng không?

Cậu xem hai hòn đá hắc bạch kia, rốt cuộc là như thế nào?

Nó ngụ ý cái gì?

Tôi cảm thấy không chừng hai chúng ta cùng nghiên cứu sẽ có suy nghĩ và tư duy giống nhau đấy?" Thiên Chân đến phòng Lâm Dương, muốn cùng hắn thảo luận tất cả những chuyện phát sinh trong mộ cũng như một số đồ vật mang ra. "Kỳ thực lúc nhìn thấy cái đó, tôi đã thấy hơi kỳ quái rồi.

Cậu không thấy trong tay mỗi người cầm một viên đen, một viên trắng, cùng với màu sắc của quan tài kia, chuyện này rất kỳ quái sao?

Khẳng định có chỗ không ổn, chúng ta phải nhìn kỹ, rồi liên kết lại..." Lâm Dương cảm thấy thảo luận chuyện này đương nhiên là không có gì đáng trách, cũng vô cùng đồng ý, thế là bắt đầu cùng thảo luận.

Hai người dường như cùng suy nghĩ kỹ một chút, đồng thời nghĩ đến một sự việc, trăm miệng một lời nói: "Cậu không thấy chỗ đó âm dương bát quái vô cùng hài hòa sao?

Giống như trong Thái Cực vậy.

Nếu đã như thế, trong tay một người cầm màu đen, một người cầm màu trắng, cùng với sự phối hợp màu sắc của quan tài, như vậy tương hỗ chẳng phải đạt đến một trạng thái vô cùng hài hòa sao?

Đó chẳng phải là tượng trưng cho Thái Cực và Âm Dương sao?" Hai người đồng thời thốt ra câu đó, rồi cùng cười, gật đầu, xem ra cách nghĩ của hai người vô cùng nhất trí đối với chuyện này.

Hai người đều có nghiên cứu nên Thiên Chân mới tìm Lâm Dương thảo luận, không đi tìm người khác.

Cậu cảm thấy nếu tìm người khác thảo luận chuyện này thì họ chắc chắn sẽ không lý giải được.

Tuy biết có đôi khi Tiểu Ca thực ra đều biết hết, nhưng y lại

không nguyện ý nói cho người khác, cứ thích một mình chịu đựng.

Thiên Chân thích thảo luận với Lâm Dương nhất, bởi vì cảm giác được lợi rất nhiều, cũng có thể từ trong thảo luận mà tìm ra điểm mình chưa phát hiện. "Xem ra chuyện này, nếu đã như vậy, cổ kế hai chúng ta đoán đều chính xác.

Bởi vì nếu hai chúng ta đồng thời đều nghĩ như vậy, tôi cảm thấy bất kể thế nào, chuyện này tuyệt đối không thể khác đi được, chắc chắn là đại sai bất sai (không sai biệt lắm), tuy không thể hoàn toàn chính xác." Lâm Dương vô cùng tán đồng nói.

Thiên Chân cũng ám tự gật đầu.

Nếu theo cách nói này, thì tiểu đảo lơ lửng ở giữa kia chỉnh thể hoàn cảnh vô cùng hài hòa.

Phía trên là bạch cực, phía dưới là hắc cực.

Như vậy, hai nơi tiếp xúc lại hài hòa và song song, một cái trên không một cái dưới đất, hai người vừa vặn có thể ghép thành một bức Thái Cực đồ.

Lý giải xong, họ lại cảm thấy nơi đó khẳng định viễn viễn không đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy, khẳng định còn có thứ khác.

Lâm Dương cảm thấy nơi đó nếu đã không đơn giản như vậy, thì chắc chắn sẽ có điềm báo khác.

Hắn nhớ lại ngôi mộ đó không có thất kinh bát mạch sao?

Như vậy có thể biết ngôi mộ này cư nhiên là một ngôi mộ người chết, nếu là mộ người chết thì cũng sẽ không kinh kỳ đến mức ở vị trí trung tâm lại đặt một bức Thái Cực đồ.

Thái Cực đồ này do hai cỗ quan quách cùng hai cái xác ghép thành.

Nếu như vậy, bên trong ẩn tàng huyền cơ rất lớn.

Chương 485

Hắn chợt nhớ tới ông lão kia.

Hình như lúc cuối cùng ông ấy bị thứ gì đó khống chế, cảm giác không chừng là do bức Thái Cực đồ kia giở trò, thậm chí tín hiệu truyền ra cũng là từ trong đó.

Cho nên hắn cảm thấy chuyện này thực sự có chút không đơn giản.

Đợi Lâm Dương nghĩ xong, đang chuẩn bị mở miệng thì Thiên Chân có cùng suy nghĩ, đã cướp lời trước: "Cậu không thấy ông lão kia lúc cuối cùng rời đi dường như bị khống chế sao?

Chuyện đó thực sự vô cùng quỷ dị, cũng vô cùng không đúng?

Tôi cảm thấy nơi đó khẳng định có thứ gì chúng ta chưa tham cứu ra, nhưng có cảm giác nó phảng phất ngay trước mắt chúng ta vậy." Lâm Dương nghe Thiên Chân nói thế, biểu thị tán đồng: "Xác thực vừa nãy chúng ta thảo luận xong, tôi đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Tôi cũng thấy ông lão kia có chút không ổn.

Hiện tại xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại, thực sự cảm giác trong đó có một số chỗ không thuận, nhưng hiện tại không có biện pháp gì lớn." "Nơi đó hiện tại bị hủy sạch sẽ triệt để, giống như cảm giác không cho chúng ta tiến vào lần nữa.

Không biết bên trong rốt cuộc là tình hình gì, khẳng định có nơi chúng ta chưa tra xét, hoặc là xem xong rồi mà không nhận ra chỗ không ổn, nhưng chúng ta đã đi ra rồi." "Quan trọng nhất là nơi đó bị nổ hủy, tuy không phải do chúng ta hủy hoại, nhưng hề kiều (cầu thang/lối đi) lại mạc danh kỳ diệu bị phá hủy, tuy không phải chúng ta

làm nhưng cũng xác thực có quan hệ với chúng ta.

Cho nên tôi cảm thấy chuyện này không đơn thuần như vậy.

Nhưng hiện tại muốn đi tham cứu, muốn đi xem lại cũng không có cách nào." Lâm Dương nghe Thiên Chân nói, phân tích ra kết quả, chỉ là cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Tuy đã đi thám hiểm, cũng tra ra một số chỗ vô cùng không ổn, nhưng hiện tại cũng không có cách nào tiếp tục nghiên cứu, cũng không có cách nào tra ra rốt cuộc là chuyện gì.

Cho nên cảm giác rất đáng tiếc, nhưng sự tình đã thành như vậy, về tình về lý không có biện pháp nào khác, chỉ có thể chấp nhận. "Không đúng không đúng, kỳ thực chúng ta còn một phương pháp, chỉ là chưa nghĩ đến thôi.

Phương pháp này đã bị tôi mang ra rồi.

Ông lão kia cậu biết không?

Trước khi đi chẳng phải có phản ứng vô cùng mãnh liệt sao?

Tuy chúng ta không biết là chuyện gì, nhưng chúng ta mang mấy hòn đá này đi thử một chút, xem có quan hệ gì với mấy thứ này không." "Hai ngày nữa chúng ta chẳng phải sẽ đi sao?

Trước khi đi không phải nên đi thăm ông lão kia một chút sao?

Cho nên trước khi đi nhất định phải nghiên cứu kỹ mấy thứ này, tôi không tin thứ này đối với chúng ta sẽ có khó khăn gì lớn." Thiên Chân nói.

Lâm Dương nghe xong cũng cảm thấy rất đúng, cũng vô cùng đồng ý quan điểm này.

Hắn cảm thấy nhất định có thể tra rõ chuyện này, tra ra nguyên nhân vì sao ông lão lúc đó lại thống khổ như vậy.

Dường như là cảm giác bị thứ gì đó khống chế.

Thế là, đại khái hẹn ngày mai sẽ đi một chuyến.

Hai người kỳ thực len lén quyết định chuyện này, trước tiên không nói cho người khác biết.

Nếu đợi thật sự tra ra được chút gì đó rồi mới nói, bởi vì nếu không xảy ra chuyện gì, hoặc không có kết luận gì, mà nói ra thì sợ mọi người mất công đi theo một chuyến uổng phí.

Hoặc là để mọi người cùng đoán mò lãng phí thời gian thì cũng cảm thấy rất ngại, cho nên chuyện này trước tiên không nên nói cho người khác.

Để hai người tra trước, nếu thật sự có chút manh mối rồi thì lúc về sẽ nói với mọi người, có thể lại đi tra lần nữa.

Còn nếu không có manh mối thì đành chịu.

Cho nên đi trước một chuyến vẫn bảo hiểm hơn.

Thế là ngày hôm sau hai người không nói với bất kỳ ai là đi đâu, kết bạn đi đến căn nhà gỗ nhỏ tìm nơi ở của bà lão.

Nếu không tìm được thì phải mau chóng liên hệ con trai bà ở trong thành phố, nếu không sợ thời gian không kịp, đến lúc phải đi rồi.

Hai người sáng sớm đã thu dọn đồ đạc, lái xe chuẩn bị xuất môn.

Mọi người đều không phát hiện, chỉ có người hầu mới tỉnh dậy giờ đó, thấy hai người đi ra nhưng cũng không hỏi đi đâu, vì không có quan hệ quá lớn nên cũng sẽ không hỏi lung tung.

Sáng sớm đến nhà gỗ nhỏ, gõ cửa nửa ngày không có ai hồi đáp.

Xem ra đã muộn, ông lão và bà lão không còn ở đây.

Nhìn bộ dạng cửa đóng then cài, cũng không giống có người ở, thế

là đành bỏ cuộc, quay về tận lực nghe ngóng tứ xứ xem họ dọn đi đâu.

Quả nhiên con trai họ ở thị trấn cách đó không xa.

Tìm được rồi thì mã bất đình đề (ngựa không dừng vó) chạy tới thị trấn, đến nhà người con trai.

Nhìn cuộc sống của anh ta vô cùng không tồi, có xe có phòng, ở cũng rất thoải mái.

Gõ cửa đi vào, người con trai vừa vặn nhận ra hai người, liền hỏi: "Nhị vị đến thăm cha mẹ tôi sao?

Tôi nhớ lần trước lúc từ biệt hình như có nói sẽ quay lại thăm, lần này chắc là để thực hiện lời hứa trước khi đi phải không?" Nghe người con trai hỏi vậy, hai người gật đầu, mặc nhận là đến thăm hai cụ.

Người con trai tiếp tục nói: "Vậy vào đây đợi một lát đi, hai người họ hiện tại chắc là khám bệnh xong rồi, đang trên đường về.

Thời gian này cha mẹ tôi hay ra ngoài đi dạo, đi loanh quanh ngắm nhìn tứ phía.

Cha tôi cũng có bệnh nên vẫn luôn trị liệu.

Mỗi ngày hai người họ cơ bản đều đến bệnh viện kiểm tra một chút, uống thuốc, rồi đi dạo về.

Phòng khám cũng không xa đây lắm, lát nữa là họ về thôi, vừa mới ra ngoài không bao lâu." Nói xong, người con trai chiêu đãi hai người ngồi xuống, nhiệt tình rót nước, mời vừa uống vừa trò chuyện trong lúc chờ đợi.

Chương 486

Anh ta bắt đầu hỏi thăm hai người làm gì, gia đình ở đâu... rồi cảm thán thành phố này cũng rất phồn vinh, hoàn cảnh chỉnh thể cũng rất tốt, không ngờ ở thị trấn nhỏ này lại làm người ta kinh hỉ như vậy.

Nói chuyện phiếm một lúc không bao lâu, quả nhiên thấy ông lão và bà lão nắm tay nhau, vô cùng ân ái đi về nhà. "Ba mẹ, lần trước là đám tiểu hỏa tử này giúp đỡ, lần này họ chuyên môn đến bái phỏng đấy, đang ngồi đợi một lúc rồi." Người con trai đi lên trước nói.

Bà lão nhìn thấy hai người, liền nói: "Có chuyện gì thế?

Hôm nay hai người các cậu đến tìm ta từ biệt sao?

Cảm giác người ít như vậy hình như không giống lắm nhỉ?

Bình thường chẳng phải cả một đám người tụ tập cùng một chỗ sao?

Cảm giác hai người lần này đến không giống để tiễn đưa ta, mà giống như đến để hỏi ta một số vấn đề." Quả nhiên bà lão vừa nhìn liền đoán được mục đích của hai người.

Hai người nhìn nhau, biết chuyện này khẳng định giấu không được, bèn nói với bà lão: "Đúng vậy, bà nói không sai.

Chúng cháu lần này nhờ kinh nghiệm chỉ điểm, nhanh chóng tìm được nơi đó.

Chúng cháu nhìn thấy một cảnh tượng chưa từng thấy, mang ra được một số đồ vật.

Chúng cháu không biết những thứ đó rốt cuộc là gì, nhưng tổng cảm thấy những thứ đó có thể có chút quan hệ với bệnh của ông." "Hai chúng cháu không nói với người khác, chỉ có hai người đến đây,

muốn xem chuyện này có giống như suy đoán của chúng cháu hay không.

Cháu cảm thấy chuyện này quả nhiên có chút hề kiều (manh mối/ bí ẩn), nếu không khẳng định sẽ không có kết quả như vậy.

Cho nên lần này thiện tự (tự tiện) đến đây, cũng hy vọng hai bác đừng trách tội." Lâm Dương giải thích mục đích đến đây, khẳng định phải hỏi cho ra kết quả, nếu không chuyến này đi công cốc.

Bà lão nghe xong cũng không trách tội, dù sao lần trước họ cũng đã cứu mạng, hơn nữa hiện tại đến đây cũng là vì niệm niệm bất vong bệnh tình của ông lão.

Bà biết họ muốn giúp đỡ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nên trong lòng cũng cảm động.

Thế là bà mời họ vào trong nhà, mọi người ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, đừng đứng ở cửa nữa. "Bà xem hai khối đá màu đen và màu trắng này là cháu lấy ra được, khẳng định có lực dẫn và huyền cơ nhất định.

Bốn phía dường như có từ trường, cháu hoài nghi luồng từ trường này mới khiến cho ông có phản ứng lớn như vậy, cháu cũng cảm thấy lúc đó nó đang triệu hoán ông." Lâm Dương bày hai hòn đá lên bàn.

Bà lão vô cùng kỳ quái cầm lấy xem xét rồi đưa cho ông lão.

Ông lão nhìn thấy vật này, xác thực chấn kinh, đột nhiên cảm giác rùng mình một cái, nhìn một hồi rồi nói: "Chuyện này không biết có nên nói hay không, bởi vì ta cảm thấy nếu ta nói ra, đối với các cậu hẳn là một câu chuyện không nhỏ, cho nên ta đang nghĩ rốt cuộc có nên nói hay không đây." Lâm Dương và Thiên Chân nghe ông lão nói vậy đều vô cùng khó hiểu, vì sao lại hỏi như thế, nhưng đã nói đến nước này thì khẳng định chuyện này là có nguyên do.

Họ cảm thấy chuyện này đáng để tham cứu, nhất định phải tìm ra nguyên nhân. "Bác đã nói như vậy, khẳng định là có vấn đề gì đó.

Cho nên cháu hy vọng bác có thể nguyên nguyên bản bản kể lại chuyện này cho cháu.

Cháu đến một chuyến, kỳ thực cũng là muốn tham cứu nguyên nhân, cho nên cháu đã chuẩn bị tâm lý rồi, bất quản thế nào cháu đều muốn nghe." Lâm Dương ánh mắt vô cùng kiên định.

Ông lão thở dài: "Ký nhiên cậu đã hỏi như vậy, lại chuyên môn chạy đến một chuyến, ta cũng biết cách nghĩ của cậu.

Ký nhiên cậu kiên trì, ta sẽ nói cho cậu biết nguyên nhân.

Kỳ thực hai khối đồ vật này giống như cậu đoán, xác thực không sai, là ngọn nguồn của mọi tội ác." "Nếu không phải vì hai thứ này, điện từ ba (sóng điện từ) của ta cũng sẽ không hỗn loạn.

Hai khối này hẳn là cùng một chất liệu, nằm trong quặng mỏ đó, đối với mọi người có ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, hô ứng với từ trường xung quanh, cho nên mới sản sinh ra tình huống can nhiễu não điện ba nghiêm trọng như vậy." "Cho nên lúc ta ở trong đó mới thỉnh thoảng cảm thấy đau đầu, thậm chí làm ra một số động tác phát hôn phát hoảng (mê muội/hoảng loạn).

Nhưng sau khi ra ngoài thì chỉ xuất hiện gián tiếp, tình trạng này ngày càng ít đi.

Cho nên kỳ thực ta cũng đoán, khẳng định là do hai khối này.

Vừa nhìn thấy chúng, ta cảm giác não điện ba của ta dường như lại đau hơn nhiều." "Cho nên nếu cậu đoán phù hợp với suy đoán của ta, thì thứ này là thứ quan trọng trong mỏ quặng.

Nếu cậu mang nó ra ngoài, tin tức này truyền đi có thể sẽ rước lấy phiền toái lớn, khẳng định sẽ có người tìm các cậu." "Bởi vì theo ta

được biết, mọi người dường như tìm kiếm thứ này để làm thực nghiệm, làm nghiên cứu.

Người giống như các cậu tìm đến nườm nượp không dứt đi vào trong đó.

Lúc đó ta cũng gặp rất nhiều người, nhưng không có ai đi ra.

Ký nhiên cậu mang được nó ra, khẳng định là có nguyên nhân." "Nhưng nói thật, ta duy nhất có một chuyện không giải thích được, đó là vì sao ta lại làm ra những động tác kia, cảm giác như có người đang hô ứng với ta vậy.

Chuyện này xác thực vô cùng huyền diệu.

Ta đi ra xong ngẫm lại cũng không tìm ra nguyên do, cho nên ta không chuẩn bị quy kết nó vào những tình huống phi tự nhiên." "Bởi vì ta cũng hy vọng tình huống này xác thực là hiện tượng tự nhiên sinh ra, chỉ là ta nghi thần nghi quỷ sai hướng mà thôi.

Cho nên ta vốn không định nói chuyện này dễ dàng với ai, hoặc đợi lần sau mới nói cũng được.

Không ngờ hai cậu thông minh cơ trí nhìn cái là biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì." Mọi người đều tụ tinh hội thần nghe ông lão kể.

Bà lão một bộ dáng dường như đã biết trước, hoặc là không có gì hi kỳ.

Xem ra bà biết tin tức khẳng định nhiều hơn, phong phú hơn.

Tất cả mọi thứ đều do hai hòn đá này giở trò.

Nhìn hai hòn đá này, mọi người tranh tiên thưởng hậu (tranh nhau) muốn đoạt lấy, xuống nơi đó rồi liều mạng đi vào cũng muốn tìm nó.

Nhưng không biết hai thứ này xác thực có từ tính và từ lực nhất định, nhưng nhất định phải hợp lại cùng một chỗ.

Phải có phương thức chính thức nhất định, nếu giống như bãi thành Bát Quái đồ thì kỳ thực có thể phát huy cực hạn, cũng ảnh hưởng cực sâu đến ông lão.

Chương 487

Không biết lúc ở bên trong rốt cuộc đã phát sinh tình huống gì, hiện tại một chút cũng không biết tất cả những gì xảy ra bên trong là thật hay giả.

Hư ảo chân thực, chuyện như vậy hiện tại nhớ lại đều thấy rất sợ hãi.

Cho nên hiện tại cũng không dám hạ định luận, nhưng cũng không nói với người khác, hy vọng chuyện này được bảo mật. "Chuyện này kỳ thực cháu có một chỗ không hiểu.

Ký nhiên nhiều người xuống dưới như vậy, tìm đều là cái này, thì hẳn là phải có manh mối hoặc tin tức lưu lộ ra chứ.

Nhưng cháu hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ thông tin nào về thứ này, cho nên lúc cháu nhìn thấy cũng không lý giải nổi, đều là do cháu đoán ra." "Cho nên chuyện này có chút không khớp với suy nghĩ của cháu, cũng không nằm trong ấn tượng của cháu.

Chuyện như vậy hoàn toàn không được đề cập, người trong gia tộc cũng không nói với cháu họ thủ hộ rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng hiện tại cháu tìm được rồi cũng không lý giải nổi." Lâm Dương đưa ra nghi vấn, Thiên Chân cũng cảm thấy chuyện này dường như đúng là như vậy.

Nếu bên trong thực sự có thứ quan trọng như vật thể từ trường này, được mọi người sùng bái nghiên cứu, thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người biết.

Nếu biết thì rất nguy hiểm.

Cho nên cảm thấy chuyện này hiện tại nhớ lại, dường như đúng là

chưa từng nghe nói. "Nói thật, chuyện này không nên tiếp tục hỏi ta.

Ta biết tin tức cũng chỉ có bấy nhiêu, cũng chỉ có thể cung cấp cho các cậu bấy nhiêu thôi.

Tin tức tiếp theo ta xác thực không biết.

Ta vốn là một thợ mỏ làm việc bản bản phân phân (an phận thủ thường) ở trong đó, mạc danh kỳ diệu bị trệ lưu lại, ta cũng rất bất đắc dĩ." "Hiện tại khó khăn lắm mới ra được, ta cũng không hy vọng người khác quấy rầy cuộc sống phu thê, cũng như cuộc sống gia đình ta nữa.

Những ngày tháng tiếp theo ta chỉ muốn cùng người nhà sống bình bình tĩnh tĩnh ở đây.

Ta cảm thấy rất tốt, bởi vì ta cảm thấy ngày tháng của ta cũng không còn dài nữa." "Cho nên ta cũng không hy vọng trong khoảng thời gian này có ai chọc ta tức giận, hoặc nhắc lại chuyện này, làm ta trong lòng không thoải mái.

Chắc các cậu cũng hiểu ý ta rồi chứ.

Cho nên ta nghĩ chuyện này tiếp theo không nên tiếp tục hỏi ta nữa, hãy tự đi tham cứu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Thái độ của ông lão đột nhiên thay đổi, nói những lời như muốn đuổi khách, cự tuyệt thỉnh cầu.

Dường như không hy vọng tiếp tục bị hỏi nữa.

Cảm giác ông lão dường như biết gì đó nhưng lại trốn tránh, càng làm bọn họ hoài nghi.

Tuy hoài nghi nhưng cũng ngại không dám hỏi tiếp, bởi vì người ta đã nói đến thế, nếu tiếp tục thì thật là không biết điều.

Bầu không khí trở nên lúng túng, gượng gạo.

Thiên Chân bèn mở lời trước: "Hôm nay thấy ông vừa xuất viện, người không được khỏe, nếu vậy cháu không tiện quấy rầy nữa.

Hy vọng hai bác đừng trách cháu mạo muội.

Cháu cũng hiểu tâm tình của bác lúc này, cho nên không có cách nào, gấp gáp quá cũng không mang theo quà cáp, cảm giác rất áy náy." "Hy vọng hai vị lão nhân gia đừng để ý.

Lần sau chúng cháu sẽ cùng mọi người đến thăm.

Hy vọng thời gian tới bác tịnh dưỡng thân thể thật tốt.

Cháu cũng không còn việc gì khác, cháu xin phép về trước." Lâm Dương nghe Thiên Chân nói vậy cũng hiểu ý.

Hai người đứng dậy chuẩn bị đi về.

Đương nhiên người con trai muốn giữ hai người lại ăn cơm trưa rồi hãy đi cũng không muộn, nhưng hai người nhìn không khí hiện tại chắc là không thích hợp ở lại ăn cơm.

Ông lão dường như rất giận, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn.

Thế là nhân lúc còn chút mắt nhìn, mau chóng chuồn thôi.

Bọn họ từ chối người con trai đang nhiệt tình mời mọc.

Tuy từ chối có chút ngại, nhưng không còn cách nào khác.

Lúc sắp ra đến cửa, bà lão đột nhiên lên tiếng: "Mấy đứa à, lần này đừng để ý nhé.

Có khả năng là hôm nay ông ấy vừa làm trị liệu xong, tâm tình không tốt, lại vừa uống thuốc.

Bình thường ông ấy cũng sẽ không xung, tính khí không lớn như vậy đâu, cho nên hôm nay lời nói có thể nặng nề một chút.

Yên tâm đi, tối về ta nhất định sẽ giáo huấn ông ấy." "Ta đối với

thái độ của ông ấy hôm nay vô cùng tức giận.

Sao có thể đối với trẻ con như vậy chứ, quá bất lịch sự, cũng không phải chuyện tốt.

Tôn lão ái ấu, chuyện này ai cũng cần tuân thủ mà.

Lần sau bà vẫn ở đây đợi, các cháu nhớ đến thăm bà nhiều hơn nhé." "Bà ở đây chờ, đợi hai ngày nữa các cháu thật sự phải đi rồi thì nhớ đến chào từ biệt bà một tiếng.

Bà không nỡ để các cháu cứ thế đi đâu, nếu không bà sẽ rất đau lòng.

Dù sao mọi người cũng chơi với nhau lâu như vậy rồi." Kỳ thực hai người nghe bà lão nói vậy rất vui vẻ.

Bà lão đối với họ rất tốt, vẫn luôn quan chiếu, giúp đỡ.

Họ vô cùng cảm động vì trong lúc lúng túng thế này bà vẫn đứng ra nói đỡ, đứng về phía họ.

Lâm Dương và Thiên Chân cảm ơn bà lão rồi rời đi, không dám ở lại vì sợ ông lão tức giận thêm.

Chương 488

Về đến nhà, vừa vào cửa thì gặp Nam Mộ Bạch. "Hai người sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu, tôi tưởng đi đâu ăn sáng rồi chứ, ai ngờ bây giờ mới về.

Hai người đi đâu mà không nói với tôi, lại còn hành động đơn độc.

Tôi thấy hình như hai người lái xe đi, làm tôi sợ hết hồn." Nam Mộ Bạch hỏi.

Mọi người đều im lặng, nhất thời không biết nên làm sao.

Lâm Dương chủ động nói: "Không có gì, hôm nay cảm giác tâm tình không tốt lắm nên gọi Thiên Chân ra ngoài, nhàn rỗi không có việc gì thì hai người đi lượn một vòng cho thoải mái.

Nếu không cứ ru rú trong phòng, tuy nhà rất lớn nhưng cũng làm người ta bí bách đến không thở nổi." Nam Mộ Bạch nghe xong cũng không hoài nghi gì, chào hỏi rồi về phòng mình.

Lâm Dương và Thiên Chân lại vội vàng về phòng, lôi hai khối đá nam châm ra nghiên cứu kỹ.

Hiện tại không biết từ thạch này rốt cuộc còn có từ lực hay tác dụng gì không.

Vì mang nó ra lâu như vậy rồi, cảm giác mọi thứ xung quanh vẫn rất bình thường.

Cũng không có cảm giác giống như ông lão mô tả, chỉ là hôm nay thấy ông lão rất kỳ quái thôi.

Tuy không thông suốt, cũng không biết nên phát triển theo hướng nào, nhưng hiện tại xác thực không có tư duy.

Đi hỏi lung tung thì lại như vạch áo cho người xem lưng.

Không biết chuyến đi hôm nay rốt cuộc có ý nghĩa gì, ngoại trừ biết được thứ này xác thực rất quan trọng, là hai điểm trong Bát Quái đồ, đại biểu cho thứ có tác dụng từ tính cường đại.

Còn lại đều không biết, cũng không biết tiếp theo nên làm thế nào.

Hai người nhìn chằm chằm hai hòn đá, tay chân luống cuống. "Hai người hôm nay rốt cuộc đi đâu?

Sáng sớm đã không thấy bóng dáng.

Vừa nãy Nam Mộ Bạch hỏi tôi là chuyện gì, hai người đi đâu, tôi cũng tìm một vòng, hiện tại quyền phát ngôn lại quay về trong phòng này." Tiểu Ca đang lúc hai người bách tư bất đắc kỳ giải (trăm mối vẫn không có cách giải quyết) thì đột nhiên đi vào.

Hai người vội vàng giấu hòn đá đi, nhưng động tác quá chậm, Tiểu Ca kỳ thực đều nhìn thấy rồi.

Hai người vừa nãy vây quanh hai hòn đá thảo luận, vốn dĩ không có chuyện đi dạo, nhưng Tiểu Ca đương nhiên không tin lý do đó. "Hai người cũng không cần giấu giếm lộ liễu thế đâu, tôi đều nhìn thấy rồi.

Hai người muốn giấu sau lưng thì khẳng định không qua mắt được tôi.

Lấy ra đi, nói xem hôm nay hai người ra ngoài tìm hiểu thứ này là vì sao, nó có tác dụng gì?" "Nhưng tôi đoán chừng hai người cũng chưa tìm ra được gì, nếu không hiện tại cũng sẽ không có bộ dạng bách tư bất đắc kỳ giải như thế.

Lấy ra đi, giấu sau lưng làm gì?

Phản chính cũng chẳng có bí mật nào tôi không biết." Tiểu Ca vừa

nói vừa ngồi xuống.

Chuyện này căn bản không cần giấu, vốn cũng không giấu được.

Cho nên hai người hôi lưu lưu (xấu hổ) lấy hai hòn đá một trắng một đen từ sau lưng ra.

Tiểu Ca cầm lấy đoan tường (ngắm nghía) kỹ lưỡng.

Xác thực từ lúc mới bắt đầu nhìn thấy khối đá này, y đã cảm thấy tuyệt đối là một chuyện không làm người ta yên tâm.

Bên trong tuyệt đối có chỗ kỳ quái, nhưng y không nói ra, cũng không nói với mọi người, tấm bia đá kia y cũng không nói cho ai biết.

Bởi vì y cảm thấy chuyện này nếu nói ra thì sau này mới xảy ra loạn tử, lúc đó mới khó khống chế.

Cho nên y cũng không thích, cũng không hy vọng nói nhiều như vậy.

Nhưng hiện tại hai người này cư nhiên lén lút sau lưng phát hiện ra nhiều chuyện như thế, y cảm thấy không thể tiếp tục giấu giếm nữa, tài nguyên nên cùng chia sẻ.

Tiểu Ca cầm hai hòn đá tung tung ước lượng trọng lượng, sau đó nói: "Hai người không phát hiện bên trong có chỗ không ổn sao?

Cũng cảm giác được rốt cuộc chỗ nào đặc biệt không tốt, rồi cũng đi hỏi người ta xem rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Nếu có tin tức, tôi hy vọng kịp thời nói cho tôi biết." "Tôi không hy vọng giữa chúng ta ngay cả chuyện nhỏ nhặt này cũng cần phải giấu giếm nhau.

Như thế tôi cảm thấy không giống bạn bè tốt lắm, đúng không?

Nếu thật sự tìm ra chuyện gì thì tôi hy vọng hai người nói với tôi một tiếng." Tiểu Ca hai tay cầm hai hòn đá, vô cùng bình tĩnh nói

những lời này.

Hai người nhìn nhau, cảm thấy chuyện này xác thực không nên giấu bạn bè.

Tuy là lén đi điều tra, có ý tốt, nhưng người ta đã nói như vậy thì nên chia sẻ.

Lâm Dương mở miệng nói: "Kỳ thực tôi cũng không có chuyện gì lớn, cũng không có cách nào.

Tôi cảm giác hai hòn đá này dường như không đúng lắm, bèn mang đi hỏi ông lão, bởi vì tôi thấy tất cả những điểm bất thường đều phản ánh lên người ông ấy.

Tôi tối qua mới phát hiện, sáng nay đi hỏi một chút, vừa mới về.

Sở dĩ không nói cho cậu là vì tôi cảm thấy chuyện này nếu không nắm chắc mà nói ra, để mọi người cùng hùa vào thì thực sự quá ngốc.

Thế là tôi đi hỏi thăm, nếu có tình huống thì mới nói." "Tôi đi hỏi thì phát hiện ông lão nhìn thấy cái này tâm tình rất kích động, giải thích với tôi mấy thứ mà tôi cũng không hiểu, nghe không rõ ràng lắm.

Cho nên tôi cảm thấy căn bản không thu được tin tức hữu dụng nào, lúc về cũng không nói." Lâm Dương giải thích động cơ cho Tiểu Ca nghe.

Chương 489

Đương nhiên, Tiểu Ca nghe xong cũng không có biểu tình kinh ngạc, ngược lại biểu thị ra một bộ dáng "tôi đã biết từ sớm".

Thiên Chân nhìn phản ứng của Tiểu Ca, cảm thấy người này biết nhiều tin tức hơn hai người bọn họ nhiều, nhưng lại có chuyện không nói.

Đang định hỏi thì Tiểu Ca chủ động nói: "Kỳ thực chuyện này tôi cũng sớm biết rồi, hoặc là trong lòng sớm đã có tính toán.

Chuyện này tôi xác thực có chút cảm giác, từ trường bên trong đó căn bản không bình thường, chuyện như vậy chỉ có thể cảm giác ra được.

Hơn nữa trên tấm bia đá kia cũng đại hữu huyền cơ." "Tấm bia đá kia có thể mọi người xem không hiểu, nhưng tôi không biết vì sao lại xem hiểu ngôn ngữ và ý nghĩa viết trên đó.

Đại khái ý tứ là bên trong là một thứ nguy hiểm, có sự tình nguy hiểm, cảnh cáo chúng ta đừng đi vào." "Lúc đó tôi có suy nghĩ là nên tiến vào hay không, có nên nói cho mọi người hay không.

Nhưng sau đó tôi cảm thấy chuyện này nếu chưa có đầu có đuôi, chưa phát sinh chuyện gì thì tại sao phải nói?

Nói ra sẽ có vẻ đặc biệt không tốt, dù sao cũng đã đi đến đây rồi." "Lúc đó có khả năng tôi cũng nhất thời tham tâm, nên không nói, trực tiếp giấu giếm chuyện này đi.

Hiện tại tôi thấy chuyện lúc đầu thật sự vô cùng không nên, cũng không nên làm như vậy.

Cho nên sau này nếu thật sự có chuyện, tôi sẽ cẩn thận suy nghĩ

hơn, và sẽ nói cho mọi người." "Tôi không nói, sau đó vô cùng hối hận.

Tôi cũng cảm thấy nếu không phải vì tôi thì sẽ không phải trải qua nhiều chuyện như vậy." Hai người nghe Tiểu Ca nói xong đều ngẩn tò te, không ngờ Tiểu Ca biết nhiều tin tức hơn bọn họ như vậy mà còn quay ra hỏi ngược lại bọn họ, thật là quá châm chọc rồi.

Sau khi nghe Tiểu Ca giải thích, Lâm Dương cảm thấy trong bụng có vô vàn nghi vấn, muốn hỏi cho rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Tiểu Ca lại ném cho hắn một ánh mắt, dường như ra hiệu rằng đừng nên hỏi tiếp nữa.

Đương nhiên, cả Thiên Chân và Lâm Dương đều không phải là người giấu được tâm sự.

Sau khi ba người nhìn nhau một lúc, Lâm Dương vẫn hỏi ra những điều cần hỏi.

“Chuyện này ta thấy chúng ta thực sự nên bàn lại một chút.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu không, nếu chúng ta không thảo luận rõ ràng chuyện này trước khi đi, chắc chắn sẽ là một việc khiến người ta vô cùng khó hiểu hoặc gây tranh cãi.” “Nếu mọi người đều đã biết rõ ràng tường tận cả rồi, vậy thì ta thực sự muốn hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Và lúc ở bên trong, mọi người có quan sát thấy chỗ nào không ổn không?

Bởi vì lúc đó, ta không biết nhiều thông tin hay toàn bộ thông tin như vậy, nên không chú ý quan sát.” “Hiện tại những gì ta biết chỉ có hai hòn đá đen trắng, ngoài ra ta không rõ lắm, cũng không biết gì nhiều.

Ta cũng chỉ biết vị trí sắp đặt của cái Bát quái đồ đó, tuy không biết ý nghĩa là gì, nhưng cảm giác dường như có tác dụng nào đó, ngoài ra không rõ lắm." Lâm Dương nói xong, liền nhìn Tiểu Ca, hy vọng anh ấy có thể giải đáp thắc mắc.

Tiểu Ca thực ra trong lòng cũng đang cân nhắc, có nên nói thật với họ không, có nên khai thật toàn bộ sự việc hay không.

Dù sao thì chữ trên bia đá y cũng đã nói hết cho họ rồi, nếu bây giờ còn giả vờ hay biết rõ mà làm ra vẻ hồ đồ, thực sự là một chuyện không hay.

Sau khi suy nghĩ, y cảm thấy nên nói ra thì hơn, nếu không cứ giữ trong lòng, bản thân cũng sẽ cảm thấy vô cùng áy náy, dù sao tất cả đều là huynh đệ.

Nếu giấu diếm nhiều chuyện như vậy, trong lòng thực sự cũng có chút không thoải mái.

Vì vậy, sau một hồi đắn đo, y quyết định nói ra toàn bộ sự thật.

"Thật ra, lúc vào trong ta cũng đã quan sát kỹ.

Trước khi chúng ta vào, ta đã phát hiện nơi đó dường như có một từ trường rất kỳ lạ.

Sau khi vào trung tâm, cũng giống như ngươi nói, ta không biết tác dụng của Bát quái đồ đó là gì, nhưng nó đã bị phá hủy, và hai nút thắt quan trọng nhất ở giữa đã bị lấy đi." "Làm như vậy sau này sẽ xảy ra chuyện gì ta không biết, nhưng điều duy nhất ta biết chắc chắn là một chuyện rất tồi tệ.

Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra rằng ở bên trong, toàn bộ từ trường hay toàn bộ không khí đều rất kỳ lạ sao?

Sau khi vào đó, ta cảm thấy không phân biệt được thật giả hư thực.

Lúc ở bên trong, ta còn tưởng mình đã bị thương." "Nhưng khi ta ra khỏi đó, lại phát hiện trên người mình không hề hấn gì, hoặc không có vấn đề gì cả.

Hóa ra tất cả đều do ta tưởng tượng ra.

Chuyện này thực sự quá đáng sợ, ta cũng không biết rốt cuộc tại sao lại như vậy, hay đã xảy ra chuyện gì, cho nên lúc đó ta cũng không nói gì." Tiểu Ca nói xong liền nhìn hai người họ.

Cả hai cũng cảm thấy chuyện này thật khó hiểu, nếu ngay cả Tiểu Ca cũng không biết rốt cuộc tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, hoặc đã xảy ra chuyện gì, thì làm sao hai người họ biết được.

Thế là cả ba quyết định nhất định phải điều tra kỹ chuyện này.

Sau khi về hẳn là cũng có thể điều tra được.

Chỉ cần lấy hai thứ đó đi, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đặc biệt lớn.

Dù sao những thứ này tuy vẫn luôn được cất giữ ở đó, nhưng bất kể thế nào, chúng đều thuộc về quốc gia.

Nếu một ngày nào đó có cơ hội, chắc chắn sẽ trả lại cho quốc gia, và để các chuyên gia của quốc gia nghiên cứu kỹ lưỡng.

Khi đó, kiến thức của họ chắc chắn sẽ nhiều hơn của mình, hoặc những thứ họ có thể nghiên cứu ra, quan sát được chắc chắn sẽ phong phú hơn.

Cho nên lúc đó có thể sẽ có những ý tưởng tốt hơn.

Sau khi đưa ra quyết định, họ chuẩn bị rời khỏi đây trong khoảng hai ngày nữa, có thể là ngày mai hoặc ngày kia.

Dù sao ở lại quá lâu cũng không tốt, cứ thế phủi mông bỏ đi thực sự là một chuyện không hay.

Họ chuẩn bị nhất định phải chào hỏi một tiếng, rồi mọi người cùng ăn một bữa cơm mới đi, như vậy cũng là một việc lịch sự.

Nhưng họ không biết rằng tất cả những chủ đề họ thảo luận, tất cả mọi chuyện, hiện tại đều đang bị người khác theo dõi từ bên ngoài, và tất cả kế hoạch, suy nghĩ của họ đều bị nghe thấy rõ mồn một.

Ngay sau khi vừa nói xong chuyện sắp đi, Lâm Dương liền đi tìm Nam Mộ Bạch.

Chương 490

Tuy để Tiểu Ca đi tìm cũng được, nhưng Lâm Dương cảm thấy mình đi thì tốt hơn một chút.

Dù sao hắn cũng biết một vài chuyện, hoặc hiểu rõ hơn một chút.

Sau khi suy đi nghĩ lại, hắn cảm thấy mình đi tìm sẽ tốt hơn.

Hắn cũng muốn bàn bạc kỹ với Nam Mộ Bạch, xem tối nay cô ấy có quyết định hay lên kế hoạch gì không, rốt cuộc là đi cùng họ hay ở lại đây.

Thế là sau khi tìm thấy Nam Mộ Bạch, hắn nói thẳng vào vấn đề, bày tỏ suy nghĩ của mình.

Nam Mộ Bạch nghe xong cảm thấy khá tiếc nuối vì họ phải đi nhanh như vậy, và cũng đang suy nghĩ xem có nên đi cùng họ hay không.

Đương nhiên Lâm Dương cũng muốn cô đi cùng, nhưng nếu việc nhà thực sự quá bận rộn, hắn cũng sẽ không ép buộc.

Dù sao đó cũng là sự tự nguyện và suy nghĩ của người ta, nếu phá vỡ chuyện người ta đang làm thì tính chất và ý nghĩa sẽ thay đổi.

Hơn nữa, đó cũng không phải là điều cha cô ấy giao phó cho hắn, rằng cần phải chăm sóc cô ấy.

Vì vậy hắn cũng sẽ không có chút ép buộc nào, hoặc cũng không đưa ra ý kiến gì, chỉ lắng nghe suy nghĩ của cô, rồi để cô tự quyết định và suy nghĩ về chuyện này.

Nam Mộ Bạch nghe Lâm Dương nói chân thành như vậy, sau khi được hỏi câu hỏi đó, cô thực sự cũng đã suy nghĩ kỹ, cân nhắc xem rốt cuộc có nên đi cùng họ không.

Trong lòng cô có chút dao động và có chút phấn khích, đó là một cảm xúc rất thật.

Thật ra cô cũng biết, chỉ là có chút không yên tâm về gia đình mà thôi.

Cô không biết rốt cuộc nên làm thế nào, nhưng suy đi nghĩ lại, thật ra Lâm Dương cũng muốn cô đi cùng, có lẽ nơi đó hoặc có những ký ức sai lầm nào đó nên cô mới có suy nghĩ và tâm trạng như vậy.

Cho nên, nếu đã như vậy, không bằng để cô nhìn rõ hơn tấm chân tình hoặc suy nghĩ của mình.

Nếu không, đến lúc họ đi rồi, chắc chắn Nam Mộ Bạch cũng sẽ cảm thấy vô cùng hối hận vì đã không đi cùng, hoặc không cùng mọi người rời đi.

"Thật ra không cần sợ hãi, có những lúc con người phải sống vì chính mình.

Cha mẹ hay người nhà cô, nếu họ ủng hộ quyết định của cô thì đương nhiên là một chuyện rất tốt, nhưng nếu họ không ủng hộ, cô nhất định phải có suy nghĩ và kế hoạch của riêng mình, tuyệt đối không thể để người khác dễ dàng chi phối." "Cho nên đối với chuyện này, ta cũng hiểu sự dằn vặt của cô, và hiểu được cô bối rối không biết nên làm thế nào.

Những chuyện này ta đều hiểu.

Cho nên ta thấy bây giờ cô nên bình tâm lại suy nghĩ kỹ, rốt cuộc trong lòng cô điều gì là quan trọng nhất.

Chẳng lẽ cả đời này cô định ở lại đây cùng cha mình sao?" "Hay chuyện quan trọng nhất lại là cùng ta ra ngoài, đi khắp non sông đất nước, ngắm những phong cảnh chưa từng thấy, trải nghiệm những chuyện chưa từng trải qua?

Ta biết trong hai lựa chọn đó, cái nào có sức hấp dẫn hơn.

Có thể cô sẽ không thích nghe, nhưng chuyện ta nói không phải là dụ dỗ, chỉ là muốn cô hiểu rõ." "Bây giờ tất cả mọi chuyện và mọi lựa chọn đều đã được đặt trước mặt cô.

Ta thấy bất kể thế nào, ta đã cho cô đủ thời gian cân nhắc và một số sự chuẩn bị đầy đủ, cũng như để cô suy nghĩ kỹ rồi.

Nếu như vậy mà vẫn không quyết định được thì cô thực sự là một người quá do dự thiếu quyết đoán.

Cho nên ta đang đợi câu trả lời của cô, vẫn luôn ở đây đợi đấy." "Hy vọng cô có thể nói cho ta biết sớm nhất có thể.

Trước lúc ta lên đường, cô phải cho ta một câu trả lời chắc chắn.

Đương nhiên ta không thích phải kiên nhẫn chờ đợi, chỉ sợ lúc cô cân nhắc xong một cách hoàn hảo thì đã quá muộn.

Cho nên ta vẫn hy vọng sớm hơn một chút, nhanh hơn một chút, phải nắm bắt mọi cơ hội." Lâm Dương nói xong những lời này liền trực tiếp rời đi, cũng không đợi Nam Mộ Bạch, hoặc để cô nhìn ra suy nghĩ của hắn, hay có những suy tư khác, rồi trực tiếp rời đi.

Cho nên Nam Mộ Bạch đột nhiên cảm thấy có chút không quen.

Hắn không nói thêm gì, không cho cô thêm thời gian suy nghĩ, hoặc đưa ra lời khuyên nào, chỉ nói cho cô biết sự lợi hại giữa hai lựa chọn, rồi để cô tự chọn.

Tuy cô biết chuyện này đối với cô là công bằng nhất, chính trực nhất, và là một quyết định tốt nhất, để cô suy nghĩ kỹ, dù sao tất cả mọi chuyện đều phụ thuộc vào cô.

Nhưng cô luôn cảm thấy phương pháp này đối với mình thật quá tàn nhẫn.

Hai phương pháp đều liên quan mật thiết đến cô, đều rất quan trọng.

Một mặt là ở lại chăm sóc cha, mặt khác lại là đi cùng họ.

Thật ra suy nghĩ như vậy, cô không biết tại sao, quả thực rất khó xử.

Thế là buổi tối cô vẫn đang dằn vặt.

Không đợi Lâm Dương đi lâu, Văn Cẩm đã đến.

"Cô đến rồi à?

Ta còn tưởng là Lâm Dương chứ.

Cậu ấy vừa mới từ chỗ ta đi ra.

Ta còn tưởng hai người hẹn nhau, ai ngờ cậu ấy vừa đi thì cô lại đến.

Hai người không phải là cùng đến tìm ta thảo luận chuyện có nên đi cùng họ không đấy chứ?" Nam Mộ Bạch nhìn Văn Cẩm, rồi mời cô vào.

Sau đó cũng nói với cô rằng Lâm Dương vừa mới rời đi.

Văn Cẩm nghe xong khá kinh ngạc, không ngờ chuyện của hai người họ lại trùng hợp đến vậy, lại tương tự đến thế.

Chuyện của cô quả thực cũng là chuyện này, và cô cũng không biết rốt cuộc nên mở lời thế nào.

Không ngờ Lâm Dương đã nói trước rồi.

Chương 491

Nếu đã như vậy, mượn lời của hắn, nếu tiếp tục nói xuống, chắc cũng là một chuyện tương đối đơn giản.

“Đúng vậy.

Nhưng cậu ấy không nói cho ta biết khi nào họ đi.

Ta thấy dù sao cũng chỉ là một thời gian ngắn, khoảng một tuần, chắc sẽ không quá chậm, vì nhìn tiến độ hay cách suy nghĩ của họ có vẻ rất muốn đi.

Cho nên ta tranh thủ thời gian đến nói chuyện kỹ với cô.” “Nghe ta nói này, nếu cô đi cùng chúng ta, thật sự sẽ rất vui, mọi người cũng sẽ giúp đỡ chăm sóc lẫn nhau.

Chuyện này cô không cần lo lắng chút nào.

Ta thấy cha cô không lo lắng, chắc chắn cũng vì ông ấy thấy nhân phẩm của ta cũng là một người rất tốt, chắc chắn có thể chăm sóc tốt cho cô.” “Thật ra ta biết ta nói thẳng với cô như vậy, quả thực có chút tư tâm.

Bởi vì trong đám người của ta, ta là con gái duy nhất, cho nên nếu cô đến, đương nhiên ta sẽ rất vui.

Sau này cuối cùng cũng có người cùng ta trò chuyện, nói chuyện phiếm, biết đâu hai chúng ta có thể cùng nhau nói những lời tâm sự?” “Nhưng nếu cô không đến, vậy chắc chắn là A Ninh.

Vì nhìn bộ dạng đó, có vẻ lần sau cô ta cũng muốn đi cùng chúng ta.

Cũng không biết rốt cuộc cô ta muốn làm gì, nhưng ta thấy ta với cô ta chắc chắn không hợp nhau, vì cảm giác giữa hai người chúng ta

không ưa nhau, dù sao ta cũng không thích cô ta.” Văn Cẩm nói ra cả những điều nên và không nên nói, vì cô cảm thấy nếu đặt tất cả các điều kiện và suy nghĩ trước mặt Nam Mộ Bạch, cô ấy chắc chắn sẽ lắng nghe lời khuyên của mình.

Như vậy động cơ của lời nói này có vẻ nhẹ nhàng hơn một chút.

Cô hy vọng có thể như vậy, cũng hy vọng lần này thật sự có thể kết giao được một người bạn tốt, cùng nhau lên đường.

Điều khiến Nam Mộ Bạch không ngờ là, Văn Cẩm lại khá thích cô.

Giữa hai người tuy không có nhiều giao tiếp, nhưng thái độ của Văn Cẩm đối với cô, hành vi đối với cô cũng đều rất tốt.

Hai người từ trước đến nay giống như một đôi bạn không cần nói nhiều nhưng cảm thấy rất thân thiết.

Cho nên bây giờ Văn Cẩm nói những lời này, cô cảm thấy có lẽ Văn Cẩm cũng thật lòng thích mình.

Chỉ là vì có lúc cô cải nam trang, hoặc thể hiện ra dáng vẻ con trai cho người khác xem, nên không thể tỏ ra quá thân cận, nếu không sẽ khiến người ta nghĩ giữa hai người có vấn đề gì đó.

Cho nên cô cũng cảm thấy chuyện này không hay.

Vì vậy cô thấy Văn Cẩm cũng rất tốt.

Chuyện có thêm một cô gái nhỏ bầu bạn lại cho cô thêm một lý do để dao động.

“Thật ra ta thực sự rất muốn đi, hoặc nếu đi cùng mọi người, ta thấy ta cũng sẽ trở nên rất vui vẻ.

Cho nên cũng cảm ơn cô đã nói những lời này với ta.

Đương nhiên ý kiến của cô thực sự cũng nằm trong phạm vi tham

khảo của ta.

Sau này chúng ta chắc chắn có thể trở thành những người bạn rất tốt.

Ta từ trước đến nay chưa từng có bạn gái." "Từ nhỏ lúc có vài cô bé chơi cùng ta, lớn lên rồi thì con trai chơi cùng cũng ít, con gái chơi cùng cũng ít.

Cho nên bây giờ biến thành một người cô độc như vậy.

Ta không hy vọng chuyện này cứ tiếp diễn, cho nên ta mới muốn thay đổi." "Rồi kết bạn với cô.

Cô tốt như vậy, lại đối với ta chân thành, ta rất cảm động, cũng không muốn từ bỏ người bạn này.

Cho nên lần này ta mới có chút dao động, muốn đi cùng mọi người.

Nhưng thực sự tình hình sức khỏe của cha ta cũng không biết sẽ thế nào, cho nên có chút lo lắng." Nam Mộ Bạch tránh nặng tìm nhẹ, không đề cập đến vấn đề A Ninh.

Vì cô cảm thấy vấn đề A Ninh đối với cô bây giờ là một chuyện đặc biệt khó xử hoặc đặc biệt nghiêm trọng.

Cô và A Ninh không có nhiều giao tiếp, sau lưng nói xấu người ta, thực sự là một chuyện không tốt.

Tuy cô ta thích Lâm Dương, nhưng cũng không nên thể hiện rõ ràng như vậy.

Lời nói của Lâm Dương rõ ràng cho thấy cảm giác của hắn đối với A Ninh sâu hơn một chút.

Dù sao hai người họ cũng đã quen biết, đã gặp mặt, cảm giác hòa hợp với nhau cũng rất tốt, dường như hai người đều có cảm giác với

nhau.

Cho nên cô cảm thấy bây giờ mình chen chân vào là một chuyện rất không hay.

Vì vậy cô không chuẩn bị đề cập đến chủ đề nhạy cảm đó.

Văn Cẩm nghe xong, cũng là một cô bé thông minh, cũng biết chuyện gì đang xảy ra, rồi cũng không tiếp tục.

Vì cô cảm thấy nếu cô ấy không đề cập, thì mình cũng sẽ không chủ động nói ra, nếu không sẽ khiến cả hai đều rất khó xử.

Cho nên Văn Cẩm cảm thấy nếu mình nói quá nhiều so với người ta, cũng sẽ khiến động cơ của mình trở nên đặc biệt rõ ràng.

Có những lúc nên cho người ta một không gian để suy nghĩ.

Dù sao chuyện này bất kể thế nào cũng là chuyện của người ta, nếu mình can thiệp quá nhiều vào chuyện nhà người ta, ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy rất phản cảm, lúc đó họ không đi cùng mình nữa thì sao?

Thật ra trong lòng cô rất muốn, vì cô cảm thấy có một cô gái đi cùng sẽ rất tốt, cũng rất vui.

Cô không thích A Ninh, vì cảm thấy tâm cơ của A Ninh quá sâu và quá nặng.

Nam Mộ Bạch là một cô gái tương đối đơn thuần, hỏi gì cũng sẽ thật lòng trả lời.

Có lúc cô ấy giấu giếm chút gì đó, cũng có thể nhìn ra rõ mồn một trên mặt.

Chương 492

Cô thích giao tiếp với những cô gái như vậy sẽ tốt hơn, sau này không chừng có thể trở thành bạn tốt.

Có những người nhìn thấy lần đầu tiên đã biết hai người không thể làm bạn tốt.

Cho nên từ trước đến nay cô không hy vọng có quan hệ tốt với A Ninh.

“Không sao, chuyện này cô cứ suy nghĩ kỹ đi.

Nhưng có một chuyện kỳ lạ, ta muốn nói với cô, ta thấy người phụ nữ đó hôm nay, à không phải hôm nay, lần trước có một số hành vi khiến ta khó hiểu, có một số suy nghĩ, dù sao ta cảm thấy cô ta không hề đơn thuần, chúng ta phải quan sát kỹ.” “Ta thấy không thể nói hết mọi chuyện cho A Ninh biết, vì ta cảm thấy người phụ nữ này trong lòng dường như lần trước đến mang theo một số mục đích.

Bất kể thế nào, chuyện này đối với chúng ta đều có một số uy hiếp.

Ta thấy chuyện này rất nghiêm trọng, cho nên ta quyết định ta cũng sẽ quan sát kỹ.” “Nhưng chuyện này hiện tại ta chưa nói với ai cả, chỉ nói với cô, vì ta thấy quan điểm và thái độ của hai chúng ta bây giờ rất nhất quán, suy nghĩ cũng rất tương tự.

Ta thấy nếu nói với đám con trai kia, họ chắc chắn sẽ không hiểu ta đang nói gì, cũng sẽ cho rằng ta nói hoang đường, đặc biệt là Lâm Dương.” “Nhưng ta không thể nói với họ rằng chuyện này là trực giác của ta được.

Dù sao trực giác của con gái có lúc cô nên biết đấy, thực ra rất

chuẩn, và có lúc thực sự cảm thấy rất chính xác, nhưng không biết tại sao lại không giải thích được.

Lại không thể dùng trực giác của mình để nói chuyện với người ta." Văn Cẩm tâm sự rất nhiều với Nam Mộ Bạch, rồi nói cho cô biết những điều mình quan sát được trong thời gian gần đây, bảo cô phải cẩn thận một chút.

"Ta thấy người phụ nữ đó lần trước rất không đơn thuần." Nam Mộ Bạch tuy cũng có chút cảm giác, nhưng luôn cho rằng có lẽ vì mình thích Lâm Dương, và cô ta cũng thích Lâm Dương, nên khí trường giữa hai người không hợp nhau, cũng không nghĩ lung tung ở những chỗ khác.

Nhưng bây giờ Văn Cẩm nói một câu như vậy, dường như cô cũng có cảm giác đó, và cũng cảm thấy quả thực giống như cô ấy nói, có chỗ nào đó cảm thấy không ổn lắm.

Sau này cô cũng sẽ tự nhắc nhở mình, phải chú ý quan sát nhiều hơn, rồi xem kỹ những chuyện này có phải thực sự bất thường như Văn Cẩm nói không.

Quả thực cô cũng có chút cảm giác từ một số hành vi bình thường.

Sau khi hai người nói xong chuyện này, Văn Cẩm cảm thấy hôm nay đã nói khá nhiều, thế là sớm cáo từ.

Cô cảm thấy những chuyện tiếp theo, cô đã nói cho Nam Mộ Bạch, để cô ấy sớm quyết định có đi cùng không.

Nếu quyết định đi, đương nhiên cô sẽ rất vui.

Nếu không đi cùng, thực sự sẽ rất buồn, nhưng cô cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của Nam Mộ Bạch.

Chuyện này, cô cũng đã nói với Nam Mộ Bạch rồi.

Nam Mộ Bạch đương nhiên cảm thấy rất vui, dù sao như vậy cảm giác như đã kết giao được một người bạn chân thành, đối với cô cũng rất tốt, có chuyện gì cũng nói với cô.

Cho nên cô cảm thấy rốt cuộc có nên đi không?

Thực ra cô cũng bắt đầu hoài nghi và do dự.

Thế là sau khi Văn Cẩm đi, cô lại suy nghĩ kỹ vấn đề này.

"Nếu mình đi, chắc chắn sẽ được mở mang kiến thức.

Cha cũng đã đồng ý chuyện này, vậy thì mình không nên có cảm giác do dự hay dằn vặt mới phải.

Cứ yên tâm mạnh dạn đi đi, dù sao cha cũng đã đồng ý rồi, còn ở đây lo lắng, dằn vặt cái gì, cũng quá ủy mị rồi." "Nhưng bất kể thế nào, ngươi cũng là người giỏi nhất trong làng chúng ta, vẫn luôn quản lý gia tộc này.

Nếu ngươi đi, cha ngươi sẽ phải ra mặt làm người đứng đầu.

Nếu có chuyện gì xử lý không tốt, những người trong tộc kia lại nổi giận với cha ngươi, ngươi có yên tâm được không?

Ông ấy đã già như vậy rồi, có chịu được mọi người cãi vã không?" "Sao vậy?

Thế giới này không có điện thoại sao?

Không thể liên lạc, giao tiếp với nhau à?

Máy bay cũng phát triển như vậy, có chuyện gì thì bay về.

Không chừng cả làng chúng ta đều sẽ chuyển đến thành phố lớn, lúc đó sẽ càng tiện lợi hơn.

Không chừng lúc đó mọi người không còn sống cùng nhau nữa." "Nếu mọi người không sống cùng nhau nữa, giữa họ chắc chắn vẫn

có quan hệ chứ.

Hợp hành hay gì đó, chắc chắn cũng sẽ xảy ra một số chuyện nhỏ, lúc đó xử lý thế nào?" "Những chuyện đó là của sau này, bây giờ ở đây cân nhắc dằn vặt làm gì?

Ngay cả bước đầu tiên còn chưa bước ra, vậy mà đã lo chuyện sau này, cũng quá khoa trương viển vông rồi.

Ta thấy có lúc ngươi thực sự quá do dự thiếu quyết đoán.

Tại sao hồi đó ông nội lại bảo ngươi làm con trai, cứ trực tiếp làm con gái đi cho rồi." "Vậy ta tôn trọng ông nội được không?

Cũng không phải vì lý do đó.

Nếu ta không gánh vác cái nhà này, ai có thể gánh vác được?

Lại không có một người em trai, cũng không có một người con trai nào có thể gánh vác.

Trong nhà này, ta chỉ có thể làm những việc như vậy.

Chẳng phải sau này sự thật đã chứng minh ta xử lý không tồi sao?" "Được rồi, được rồi, hai người đừng cãi nữa, ta quyết định rồi, ta sẽ đi." Nam Mộ Bạch đột nhiên cắt ngang cuộc đối thoại giữa ác quỷ và thiên thần đang tranh luận trong lòng mình.

Cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn đầu óc sẽ nổ tung, tinh thần phân liệt.

Nếu đã muốn đi như vậy, tại sao không dứt khoát đi?

Từ trước đến nay cô chưa từng ích kỷ, cũng chưa từng vì chuyện khác mà quan tâm đến cảm nhận của mình.

Từ trước đến nay luôn đặt suy nghĩ và cảm nhận của người khác lên hàng đầu.

Chương 493

Như vậy, thực ra rất đáng thương.

Thế là cô chuẩn bị đi, vì hai người họ đột nhiên nói đến lời hứa với ông nội lúc còn nhỏ.

Cô nhớ sâu sắc nhất là lúc còn nhỏ, ông nội bảo cô phải đóng giả làm con trai.

Cô đã khóc lóc rất lâu, cũng rất đau lòng và buồn bã, cảm thấy không thể hiểu được.

Tại sao ông nội lại rất thích con trai, cô là một cô bé, ông không thích nữa sao?

Thế là có một lần, cô nhân lúc "nghé con mới sinh không sợ hổ", đã hỏi ông nội.

Mấu chốt là hôm đó ông nội cũng vừa uống rượu, cho nên những lời nói với cô, cũng không biết rốt cuộc là rượu vào lời ra hay là nói nhảm sau khi say.

"Ông ơi, ông ơi, tại sao con không thể làm một cô bé bình thường?

Con không có cô bé nào chơi cùng con cả.

Con không thể làm con gái, con cũng không muốn đóng giả làm một cậu bé như vậy.

Mấy người đó đều cho rằng con là đồ thần kinh, không chơi với con.

Mấy cậu bé lại cho rằng con quá yếu đuối, cũng không chơi với con." "Bây giờ con không có bạn bè, một người bạn cũng không có.

Con là một con quái vật.

Sau này sẽ không ai chơi với con nữa.

Bây giờ con không có bất kỳ ai, không có bất kỳ một người bạn nhỏ nào.

Con có chút cô đơn.

Đều là tại ông, đều tại ông bảo con trở thành một cậu bé.

Con không thể làm những việc của con gái, cũng không thể mặc váy hoa nhỏ của con, cùng các bạn gái nhảy dây." Lúc nhỏ, Nam Mộ Bạch đã khóc lóc hỏi ông nội như vậy.

Lúc đó cô trông rất yếu đuối, nhỏ bé khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Đặc biệt là lúc khóc, đứa trẻ đó rất đáng yêu, vừa khiến người ta buồn cười vừa cảm thấy trong lòng rất đau.

Lúc đó làm sao ông nội có thể không đau lòng được.

Thế là...

"Làm sao ông nội lại không biết cháu buồn đến mức nào?

Nhưng chuyện trong gia tộc chúng ta, thực sự không có ai giúp đỡ nữa rồi.

Cho nên ông nội chỉ có thể tìm đến cháu.

Cũng hy vọng cháu ghi nhớ lời dạy của ông.

Từ trước đến nay ông dạy cháu phải kiên cường, rồi có chuyện gì thì phải giúp đỡ lẫn nhau." "Chuyện trong gia tộc chúng ta sao có thể để người ngoài can thiệp?

Nếu không có một người con trai kế thừa, đó là một chuyện rất đáng sợ.

Cha cháu cũng không muốn kế thừa chuyện này, thậm chí còn cãi

nhau với ông rồi bỏ nhà ra đi.

Ông nội bây giờ chỉ có cháu là chiếc áo bông nhỏ tri kỷ duy nhất.

Từ trước đến nay chẳng phải cháu luôn muốn giúp ông sao?" "Vậy ông ngoéo tay với cháu nhé.

Nếu cháu giúp ông chuyện này, lần sau nếu cháu muốn làm chuyện gì, muốn khôi phục thân phận con gái, ông đều sẽ đồng ý, sẽ không cản trở nữa, được không?" Lúc đó, Nam Mộ Bạch rất nhỏ, rất đơn thuần, cảm thấy chuyện này đối với mình dường như cũng không thiệt thòi gì đặc biệt, thế là cô đồng ý với ông nội, cùng ông ngoéo tay.

Bây giờ đột nhiên lúc đưa ra quyết định lại nhớ đến ông nội, dường như ông nội đang nói với cô rằng cô có thể đi, có thể ra ngoài rời khỏi đây.

Cô đã đến lúc thực hiện lời hẹn ước với ông nội rồi.

Sau khi quyết định xong, cô cảm thấy rất yên tâm, cũng cảm thấy chuyện này đối với mình không cần phải cân nhắc nữa.

Sau khi cảm thấy rất an tâm, cô liền nằm lên giường đi ngủ.

Ở một nơi cô không biết, có một người lén lút lẻn vào phòng của Lâm Dương, rồi lục lọi khắp nơi xem thứ hắn tìm rốt cuộc ở đâu.

Thế là trong lúc lục lọi, người đó đột nhiên tìm thấy hai hòn đá màu trắng và đen.

Người đó do dự không biết có nên lấy đi không, dù sao chuyện hôm nay rất huyền bí, không biết có nên làm như vậy không.

Nhưng nghĩ lại dường như cấp trên không bảo mình lấy thứ này.

Hoặc là lấy thứ này về giao nộp cũng được.

Thế là người đó lấy đi hai hòn đá đen và trắng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều phát hiện không tìm thấy A Ninh đâu.

Không biết cô ta đi đâu, cũng không nói một lời nào với mọi người.

Tìm khắp mọi nơi cũng không thấy.

Thế là Lâm Dương có chút lo lắng, không biết tại sao cô ta lại đột nhiên rời đi.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Chương 494

Nếu xảy ra chuyện khẩn cấp thì cũng nên chào hỏi một tiếng chứ, cũng phải có lý chứ.

Văn Cẩm như đột nhiên nghĩ ra điều gì, vội vàng nói với Lâm Dương, bảo hắn về xem đồ đạc trong phòng có bị mất gì không.

"Ta vẫn luôn ở trong phòng của ta mà?

Chắc không biết đồ của ta bị mất hay còn.

Chuyện này chắc không cần lo lắng đâu.

Ta lại không ngốc, chẳng lẽ cô cho rằng A Ninh trộm đồ rồi bỏ trốn sao?

Chắc cô ta không phải loại người đó đâu, chuyện trộm cắp vặt vãnh đó ta thấy cô ta không làm ra được." Lâm Dương có chút không tin lời Văn Cẩm nói, cũng không tin tại sao cô lại bảo hắn vội vàng về phòng tìm đồ.

Tuy nói vậy, nhưng hắn vẫn nghi ngờ trở về phòng mình.

Nhìn xung quanh mọi thứ đều rất yên bình, cũng không có dấu vết đồ đạc bị lục lọi.

Nhưng đột nhiên lúc này, hắn phát hiện trong tủ lộ ra một mảnh giấy nhỏ.

Hắn cảm thấy không ổn, dường như tình trạng này không giống lắm với lúc hắn dọn dẹp xong.

Thế là Lâm Dương vội vàng kéo tủ ra, xem bên trong rốt cuộc thiếu thứ gì.

Hắn phát hiện hai viên đá từ tính đặt trong tủ đã biến mất.

Hắn vỗ đầu, có chút thở dài nói.

“Hóa ra là thật.

Ta đã nghĩ cô sẽ không đối xử với ta như vậy.

Không ngờ tình cảm giữa hai chúng ta... ta thật sự đã nhìn lầm người.

Lâu nay mai phục bên cạnh ta, đối xử với ta tốt như vậy, ta còn tưởng giữa hai chúng ta đều là thật lòng.

Ai ngờ trộm đồ xong ngay cả chào một tiếng cũng không có, trực tiếp chạy mất.” Nghe Lâm Dương nói vậy, mọi người đều cảm thấy rất áy náy.

Vì chuyện này nếu mất đồ, chắc chắn cũng không phải lỗi của một mình hắn.

Nếu mọi người có nghi ngờ, đáng lẽ nên sớm nói ra.

Họ cũng cảm thấy dường như cũng không nghi ngờ Văn Cẩm, dù sao cũng cho rằng nơi này là thôn Nam gia, chắc sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng ai ngờ lại thực sự xảy ra chuyện này.

Cho nên thực ra họ cũng rất hối hận vì đã không sớm biết chuyện này, không cảm nhận được chuyện này.

“Chuyện này không cần cảm thấy khổ não, cũng không cần tự trách.

Thật ra ta cũng có một phần trách nhiệm.

Ta đáng lẽ nên sớm nói cho các ngươi biết chuyện này.

Dù sao ngay từ đầu, từ lúc đó lấy ra bột sắt vẽ tranh, ta đã bắt đầu nghi ngờ.

Thời gian cô ta xuất hiện cũng rất đột ngột, ta còn tưởng không có gì." "Cho nên lúc đó ta cũng không nói, vì ngay từ đầu có người ở ngoài làng chặn chúng ta, rồi yêu cầu đưa chúng ta về, nhưng cuối cùng không thành công.

Sau một thời gian, A Ninh đột nhiên tìm đến, lại biết được tung tích của chúng ta, vị trí chính xác như vậy, ta đã cảm thấy có chút không ổn rồi." "Cho nên bất kể thế nào, chuyện này ta thực sự có một phần trách nhiệm lớn.

Lỗi là ở ta đã không nói trước những điều ta cho là không quan trọng, hoặc rất quan trọng.

Sau này, ta sẽ cố gắng, nếu có nghi ngờ chuyện gì sẽ nói với các ngươi, nếu không sẽ xảy ra chuyện như thế này." Văn Cẩm cảm thấy Lâm Dương thực sự quá vô trách nhiệm, cũng không muốn để hắn như vậy, cho nên cô cảm thấy gánh một phần trách nhiệm rồi có thể khiến hắn không buồn như vậy nữa.

Thế là cô nói với hắn như vậy.

Thật ra trong lòng cô không nghĩ vậy.

Sở dĩ không nói cho Lâm Dương biết, thật ra là vì sợ Lâm Dương và A Ninh quan hệ rất tốt.

Sau khi nói ra, chắc chắn hắn cũng sẽ không tin lời cô, cuối cùng chắc chắn là phí công.

Cho nên thay vì lãng phí nước bọt, không bằng tự mình điều tra.

Nếu điều tra ra cô ta thực sự làm vậy, hoặc có chuyện như vậy, người này đáng bị nghi ngờ, lúc đó mới có bằng chứng xác thực đặt trước mặt mọi người, chắc chắn sẽ không ai nói gì nữa.

Nhưng không ngờ người này ra tay nhanh như vậy, ngay lúc mình không để ý, buổi tối đã trực tiếp ra tay rồi bỏ trốn.

Cũng không biết có phải vì mọi hành vi của mình có chút lộ liễu, cô ta có thể cảm giác được dường như mình đang quan sát không.

“Không cần đâu, chuyện này không cần nói nữa.

Thực sự là lỗi của chính ta.

Từ trước đến nay ta cũng rất tin tưởng cô ta, ta không ngờ cô ta sẽ đối xử với ta như vậy, ta không ngờ cô ta là người như vậy.

Lần sau gặp lại, nhất định phải chất vấn cho rõ, tại sao lại đối xử với ta như vậy, tại sao lại làm ra chuyện như vậy, ta rõ ràng đã tin tưởng cô ta đến thế.” Lâm Dương nói ra những lời này cảm thấy rất đau lòng.

Mọi người cũng không còn lời nào để nói, dù sao chuyện này thực sự quá khinh địch, cũng quá tin người.

Tại sao không thể cẩn thận hơn một chút?

Chương 495

Nếu đã thích người ta, khi cảm thấy hành vi của họ không ổn, đáng lẽ phải có một số phản ứng chứ.

Nhưng mọi người đều không nói ra.

Dù sao mất đi hai viên đá từ tính cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng, biết đâu đó cũng là một thứ không may mắn.

Mọi người thấy Lâm Dương buồn như vậy, lại tự trách như vậy, chuyện này mọi người cũng cảm thấy rất áy náy, dù sao chuyện này họ cũng nên có một phần trách nhiệm.

Mọi người đều nên có nghĩa vụ trông coi thứ đó, cho nên không nên để một mình hắn tự trách như vậy, rồi buồn bã đau khổ như vậy.

Thế là mọi người ra sức an ủi, rồi nói với hắn rằng chuyện này không sao, chúng ta còn có những thứ khác, viên châu của chúng ta vẫn còn trong tay, và chúng ta sắp đi tìm viên châu màu xanh lam đó.

Nếu đoán không lầm, viên châu đó chắc chắn ở một nơi nào đó ở phương Nam, cách đây thực sự có chút xa.

Lần này rời khỏi đây, chuẩn bị cho lần chuyển tiếp theo là trực tiếp đi về phương Nam.

Ngôi mộ đó có lẽ là một ngôi mộ rất quan trọng, nếu không tại sao lại ẩn giấu như vậy, những nơi đó đều cần phải ghép lại mới có thể tìm ra.

"Được rồi, cũng không cần tự trách và cảm thán nữa.

Nếu chuyện như vậy đã xảy ra với chúng ta, thì không cần quá buồn hay đau lòng.

Nếu đã xảy ra rồi, thì cứ để nó qua đi.

Việc cấp bách của chúng ta bây giờ là phải nhanh chóng xuất phát.

Thời gian trước chúng ta vẫn luôn nghiên cứu chuyện này, nhưng chưa nghiên cứu kỹ viên châu đó." "Chúng ta trước tiên phải tìm một ngày, rồi nhanh chóng thảo luận về viên châu đó, và vị trí chính xác của nơi đó, tình hình đại khái, rồi chúng ta trao đổi với Tam Thúc.

Sau khi biết rồi, chúng ta nhanh chóng đến địa điểm tiếp theo, cũng không đến mức lãng phí thời gian ở đây, vậy mà không biết thứ quan trọng nhất của chúng ta là gì." Tiểu Ca nói với Lâm Dương như vậy, rồi an ủi hắn.

Quả nhiên Lâm Dương cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn một chút, không còn buồn bã đau khổ như vừa rồi.

Có lẽ hắn cũng cảm thấy, nếu A Ninh đã đối xử với mình như vậy, cũng không nên tiếp tục tin tưởng nữa.

Nếu tiếp tục tin tưởng, vậy cũng quá ngốc rồi.

Rồi cảm thấy tâm trạng không còn tệ như vậy nữa, không nên cứ dằn vặt hay tập trung vào chuyện đó.

Thực ra cũng tốt.

Rồi mấy người chuẩn bị hai ngày nữa sẽ xuất phát.

Tuy xảy ra chuyện như vậy, đối với họ là một sự phá hoại tâm trạng rất lớn, cũng khiến họ rất không thoải mái, nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể thay đổi tâm trạng, rồi chỉnh đốn trang bị tiếp tục xuất phát.

Lúc này, Nam Mộ Bạch đã lâu không nói gì đột nhiên lên tiếng.

"Ta đã quyết định rồi.

Thấy mọi người đoàn kết như vậy, quan hệ cũng tốt như vậy, ta

thấy đi cùng mọi người chắc cũng không sao.

Ta cũng thực sự muốn ra ngoài xem rốt cuộc tình hình bên ngoài thế nào.

Cho nên ta thấy ta sẽ cùng mọi người ra ngoài, cùng xuất phát đến địa điểm tiếp theo." "Nhưng ta hy vọng trên đường đi nếu ta thật sự làm sai chuyện gì, hoặc nếu đặc biệt ngốc nghếch, cũng đừng ghét bỏ ta.

Dù sao ta cũng là lần đầu tiên làm những chuyện như vậy, cũng là lần đầu tiên trải nghiệm những thứ này, cho nên ta cũng hy vọng mọi người có thể bao dung và chăm sóc ta.

Dù sao có những thứ ta cũng thực sự không hiểu lắm." Thật ra nghe thấy cô nói vậy, mọi người đều cảm thấy rất vui, cũng rất hoan nghênh.

Họ cảm thấy chuyện này đối với họ cũng là một chuyện khá tốt, vì mọi người có thể cùng nhau đi, cùng nhau sinh hoạt, hoặc chăm sóc lẫn nhau, họ cũng sẽ cảm thấy rất tốt.

Vì dù sao cũng là một đám bạn bè ở cùng nhau, đối với tình huống như vậy họ rất vui.

Cho nên cũng hy vọng mọi người đều có thể tốt đẹp, chăm sóc lẫn nhau, rồi cùng nhau lên đường.

Dù sao Nam Phi Hổ cũng đã đồng ý cho con trai mình đi cùng họ để tăng trưởng kiến thức, cũng được, dù sao hắn và cha cô cũng khá hợp nhau.

Sau khi mấy người quyết định sẽ cùng nhau ra ngoài, mọi người vào phòng của Lâm Dương, rồi muốn thảo luận kỹ, tiếp theo rốt cuộc nên làm thế nào, cũng nên suy nghĩ kỹ.

Rồi viên châu đó và bản đồ đó, nếu ghép lại, sẽ là một cảnh

tượng, hoặc bối cảnh như thế nào, để con đường tiếp theo rốt cuộc nên đi thế nào.

Thế là sau khi vào phòng, họ lấy ra hai viên châu màu sắc khác nhau, một viên châu màu đỏ và một viên châu màu vàng đặt cùng nhau.

Rồi ghép hai mảnh bản đồ vỡ lại, phát hiện ra địa điểm cuối cùng, chỉ đến một thành phố rất xa ở phương Nam.

Quả nhiên mấy địa điểm này không sai so với họ đoán, đều rất gần rìa thế giới, bất kể là ba địa điểm ở phía xa nhất bên trái, bên phải hay bên dưới, sau khi nối lại, phát hiện bản đồ này ngụ ý hoàn toàn là một hình tam giác.

Không biết tại sao, họ cảm thấy địa điểm cuối cùng chắc chắn rất đặc biệt.

"Mọi người mau nhìn chỗ này, bất kể thế nào, nếu nơi này được khoanh tròn, lại còn là một đỉnh của tam giác, ta thấy chắc chắn là một nơi rất quan trọng.

Bất kể thế nào, chúng ta đến đó chắc chắn phải cẩn thận.

Vì ta thấy nếu nơi đó ngay từ đầu chúng ta không tìm thấy, bị ẩn giấu đi, vậy cuối cùng chắc chắn có thứ gì đó, không muốn cho chúng ta biết, hoặc không muốn cho chúng ta tìm thấy.

Bây giờ chúng ta đã tìm thấy rồi, vậy phải hết sức cẩn thận mới có thể đến đó, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra những chuyện đáng sợ không ngờ tới." Lâm Dương chỉ vào bản đồ, sau khi nói xong, mọi người nhìn xem rồi đều im lặng.

Không biết tiếp theo đến nơi đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào.

Họ chuẩn bị bắt đầu đặt vé máy bay.

Thực ra lần này họ đã đi gần nửa đất nước, có lẽ đã đi vòng quanh

tất cả các nơi, chỉ là đều có việc mới đi.

Nếu không thì thực sự nên đi du lịch một chuyến, thư giãn tâm tình.

Chương 496

Chỉ là những thứ này nếu tìm ra, chắc chắn là một chuyện rất đáng sợ hoặc trọng đại.

Hắn mơ hồ cảm thấy hai viên đá từ tính bị mất cũng là những thứ rất quan trọng.

Nếu sau này ở một nơi khác, hắn cũng cảm thấy viên đá từ tính đó cũng có một tác dụng và ý nghĩa rất lớn.

Bên phía A Ninh, từ khi lấy được đồ, cô đã gửi tin tức cho ông chủ.

Ông chủ nghe nói cô thực sự đã lấy được đồ về, quả thực rất kinh ngạc.

Vì dù sao ngay từ sớm ông ta đã biết quan hệ giữa A Ninh và Lâm Dương, biết quan hệ giữa họ rất không bình thường, chắc chắn có những chỗ ông ta không biết.

Hoặc những chỗ đó ông ta đều biết, nhưng quan hệ của hai người rất thân mật.

Ông ta tưởng A Ninh sẽ phản bội, ai ngờ A Ninh lần này không phản bội, cũng đã lấy về thứ ông ta cần.

Tuy bây giờ chưa nhìn thấy đồ, nhưng ông ta cảm thấy bất kể thế nào, A Ninh đã theo ông ta lâu như vậy, chắc cũng sẽ không mang về một thứ vô dụng.

Thế là A Ninh đã mang về cho ông chủ thứ họ vẫn luôn thảo luận, cho nên ông chủ rất kích động, muốn biết rốt cuộc là thứ gì.

Đợi đến khi A Ninh mang đồ về, đặt trước mặt ông chủ trên bàn, ông chủ sững sờ.

Thế là với vẻ mặt rất cạn lời, ông ta hỏi A Ninh.

“Thứ này để làm gì?

Cô mang về cho ta hai hòn đá một đen một trắng, trông giống hệt nhau.

Đừng nói với ta là chúng có huyền cơ gì lớn nhé.

So với thứ ta muốn, hoàn toàn khác xa một trời một vực.

Cô có biết ta rốt cuộc muốn gì không?

Vậy mà cô lại mang về thứ này cho ta.

Làm việc không phải như vậy đâu nhé.

Bây giờ sao lại không hiểu chuyện như vậy rồi?” A Ninh nghe ông chủ nói vậy, trong lòng có chút hoảng hốt, thế là vội vàng luống cuống tay chân nói.

“Thứ này thực ra tôi cũng không biết có tác dụng lớn đến đâu.

Nhưng tôi nghe nói trong một khoảng thời gian, họ vẫn luôn nghiên cứu thứ này, và đã đến một nơi rất xa, tìm người, hoặc hỏi han những người trong ngành xem rốt cuộc đây là thứ gì.

Dù sao những thứ như vậy người ta cũng không dám nói, cũng không dám nói với họ.” “Khi tôi vào đó, hai thứ này được đặt trong hai cỗ quan tài có chất liệu khác nhau, cho nên lúc đó tôi cũng cảm thấy thứ này chắc chắn có huyền cơ lớn.

Vốn dĩ tôi cũng định trộm nó ra, nhưng lúc đó nó lại ở trong tay họ, thế là tôi không động thủ.

Sau đó lại nghe lén cuộc nói chuyện của họ, quả nhiên họ rất coi trọng nó.” “Thế là tôi cảm thấy thứ được coi trọng như vậy bên trong chắc chắn có điều gì đó khác thường, hoặc có chỗ đáng để chúng ta nghiên cứu.

Thế là tôi đã mang nó về.

Tôi cũng không biết rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng tôi nghe nói thứ này dường như có một số từ lực, và hai thứ này ở cùng nhau có thể tạo ra một từ trường rất mạnh." "Tôi thấy nếu chúng ta có thể sử dụng tốt những thứ này, hoặc sau này có thể sử dụng tốt những thứ này, chắc chắn là một chuyện tốt.

Tuy bây giờ không biết từ trường và từ lực lớn như vậy rốt cuộc dùng để làm gì, nhưng tôi thấy chuyện này không đơn giản, cho nên tôi đã mang nó về." A Ninh rất nghiêm túc, cũng rất căng thẳng kể lại toàn bộ những gì mình nghe được, những gì mình biết cho ông chủ của mình.

Ông chủ vốn cảm thấy A Ninh làm chuyện này thật quá ngốc, mang hai hòn đá về làm gì.

Thế là sau khi nghe A Ninh nói vậy, ông ta cảm thấy cấp dưới của mình chắc cũng sẽ không lừa mình.

A Ninh từ trước đến nay đối với ông ta rất trung thành.

Chuyện lần này vốn là để thử cô, ai ngờ cuối cùng cô lại chọn phe ông ta.

Xem ra ông ta rất có bản lĩnh.

Cho nên ông ta cảm thấy thứ này bất kể thế nào, chắc cũng có chút tác dụng.

Thế là ông ta lấy hai thứ đó ra, quan sát kỹ, nhưng nhìn không giống có bất kỳ từ lực nào, giữa hai viên cũng không có lực hút, cảm giác còn không bằng một viên đá nam châm.

Tuy không hiểu và cũng không biết, nhưng những thứ này ông ta sẽ tạm thời giữ lại.

Đợi đến lúc có cơ hội sẽ nghiên cứu kỹ xem trên đó rốt cuộc có thứ gì.

“Chuyện này, lúc đó tôi nghe nói, có người nối gót nhau vào ngôi mộ đó để tìm, muốn tìm thứ này.

Cho nên tôi thấy chắc có một số chuyện rất quan trọng.

Tuy tôi không biết rốt cuộc họ đã tìm được thứ gì, viên châu trong tay họ, nhưng nhìn thái độ sau này của họ...” “Sau khi lấy được những viên châu và bản đồ đó, nhưng họ lại càng coi trọng hai viên đá từ tính này hơn.

Cho nên tôi cảm thấy hai viên từ tính này chắc là thứ quan trọng hơn.

Thế là tôi mới mang hai thứ này về.

Cũng không biết đúng hay sai, nhưng tổng thể tôi cảm thấy chắc là đúng.

Nếu không thì bây giờ họ cũng không tức giận như vậy đâu.” A Ninh kể lại toàn bộ mọi chuyện cho ông chủ của mình.

Ông chủ nghe xong có chút kinh ngạc.

Hai viên từ tính nhỏ bé này thực sự khiến nhiều người mê mẩn đến vậy sao?

Chẳng lẽ bên trong thực sự có huyền cơ mà mình không hiểu, cũng không biết?

Chương 497

Thế là ông ta quyết định sẽ điều tra nghiên cứu kỹ, xem trong thứ này rốt cuộc ẩn giấu huyền cơ gì.

Nếu không điều tra ra được, chắc chắn sẽ rất hối hận.

Nếu không thì tại sao hai hòn đá này lại có thể khiến nhiều người tôn sùng, khiến nhiều người thích đến vậy?

Cho nên ông ta cảm thấy bên trong chắc chắn ẩn giấu một số năng lượng mà ông ta không biết, hoặc một thứ rất mạnh mẽ.

Thế là ông ta rất cảm ơn A Ninh.

Nhưng đột nhiên nghe A Ninh nói đến viên châu đó, ông ta có chút kinh ngạc.

Ngay từ đầu, thứ ông ta bảo cô tìm chẳng phải là cái đó sao?

Thế là ông ta bắt đầu...

“Nếu ta đoán không lầm, viên châu đó ngay từ đầu là thứ ta bảo cô tìm đúng không?

Thứ ta muốn ngay từ đầu, thực ra là những viên châu đó.

Ta không cần thứ gì khác, chỉ cần ba viên châu đó hợp nhất, mang về cho ta là một chuyện rất thành công rồi, đó mới là đại nghiệp của chúng ta.” “Vậy mà cô lại từ bỏ ba viên châu đó, mang hai hòn đá vỡ về cho ta.

Ta không biết rốt cuộc cô nghĩ gì.

Chẳng lẽ cô cố ý à?” Giọng của ông chủ trở nên nghiêm khắc, rồi cũng tức giận với A Ninh.

A Ninh nghe xong đột nhiên có chút sợ hãi.

Bởi vì ngay từ đầu, A Ninh tưởng rằng những thứ ông chủ tìm chắc chắn là những thứ mà cả đám người kia coi trọng nhất.

Nhưng sau khi phát hiện ra viên châu đó, họ lại không coi trọng nó lắm, ngược lại càng coi trọng hai hòn đá vỡ mà ông chủ nói.

Cho nên cô không biết rốt cuộc nên làm thế nào, cũng không biết mình làm đúng hay sai, cho nên bây giờ có chút sợ hãi và căng thẳng.

Vì cô có thể thấy tình hình hiện tại của ông chủ chắc chắn rất tức giận.

Chuyện này có lẽ cô đã làm sai rồi.

Nhưng có lẽ cũng không đi được nữa, vì đã bị lộ.

Thế là A Ninh trực tiếp quỳ xuống nói với ông chủ.

“Xin lỗi ông chủ, chuyện này thực sự là tôi làm sai.

Nhưng có lẽ tôi không thể quay lại được nữa.

Vì dù sao lần này tôi đã trộm hai hòn đá, sau khi về họ sẽ biết thân phận của tôi, hoặc không biết thân phận của tôi đi nữa, nhưng chắc chắn sẽ nghi ngờ tôi.

Cho nên nếu tôi vào lại lần nữa, chắc chắn họ sẽ không đồng ý.” “Chuyện này tôi làm sai rồi, tôi quá hấp tấp.

Vốn dĩ tôi nên sớm mang những thứ này về là có thể sớm kết thúc mọi chuyện.

Ai ngờ những thứ này lại không phải là thứ cuối cùng họ tìm.

Theo như tôi biết, hiện tại họ chắc chỉ có hai viên châu.

Nhìn thái độ của họ đối với những viên châu đó, dường như họ không biết những viên châu đó rốt cuộc để làm gì.” “Cho nên nhìn họ đối với hai hòn đá sẽ càng coi trọng hơn, cũng sẽ nghiên cứu xem hai

hòn đá này dùng để làm gì.

Nhưng bây giờ họ căn bản không có hứng thú với những viên châu đó.

Nhìn những viên châu đó dường như không quan trọng.

Nếu không thì tại sao tôi lại lấy nhầm những thứ đó?

Tuy đó không phải là lý do của tôi, nhưng thực sự tình hình là như vậy." A Ninh rất cung kính nói với ông chủ của mình.

Thế là ông chủ nghe xong, rồi suy nghĩ một cách đăm chiêu, rồi cho cô lui ra.

"Trước tiên cứ vậy đi.

Nếu đã làm như vậy rồi, thì có lẽ họ cũng không biết mấy viên châu đó rốt cuộc để làm gì.

Bây giờ tìm được hai viên, có lẽ tìm viên tiếp theo cũng không khó.

Dù sao ba viên châu đều sẽ tương ứng với nhau.

Nếu họ tìm được tất cả, hậu quả thật sự không thể lường được." "Chuyện này ta biết rồi.

Dù sao lần này làm chuyện này, cũng đã bại lộ thân phận của cô.

Ta thấy lần sau cố gắng tiếp cận với thân phận bạn bè, rồi để họ không nghi ngờ cô.

Đợi đến lúc họ tìm được tất cả mọi thứ, lại mang những thứ đó đi." "Nhưng lần này ta sẽ cử một người hỗ trợ và giúp đỡ cô.

Tuy năng lực của người đó không tốt lắm, cảm giác làm việc không được gọn gàng sạch sẽ, nhưng bất kể thế nào, hai người giúp đỡ nhau một chút, chắc cũng sẽ tốt hơn.

Nếu không mỗi lần cô đều đơn thương độc mã, ta cũng rất không

yên tâm.

Thực sự xảy ra chuyện cũng không hay lắm." Thế là A Ninh rất cảm ơn ông chủ, sau khi nói lời cảm ơn, cô liền lui ra.

Nghe ông chủ nói vậy, cô cũng không biết rốt cuộc ai sẽ giúp đỡ mình.

Nhưng thực ra trong lòng cô, sau khi tìm được thứ này, hoàn thành lời dặn dò của ông chủ, như vậy cô và ông chủ sẽ không còn nợ nần gì nhau nữa.

Chương 498

Giữa hai người sau này sẽ không có cảm giác nợ nần, vì ông ta đối với cô cũng có ơn cứu mạng và dưỡng dục.

Cho nên cô mới không dám trái ý ông ta.

Nhưng bây giờ, nếu giúp ông ta tìm được thứ ông ta cần, vậy thì cô và ông ta không còn quan hệ gì lớn nữa.

Cho nên lần này cô mới vội vàng mang hai hòn đá về như vậy.

Lần này làm xong, cô sẽ có cuộc sống của riêng mình, ra ngoài chơi một chuyến, rồi đi khắp non sông vạn dặm, ngắm nhìn những phong cảnh khác nhau.

Không thể cứ ở lại đây, rồi ở đây lãng phí cuộc đời của mình thực sự quá tệ.

Những việc cô làm đều không khiến cô cảm thấy đặc biệt thoải mái, đặc biệt thích.

Dù sao đối với cô, tiếp xúc quá lâu với những thứ dưới mộ cũng rất không thoải mái.

Cô muốn tiếp xúc nhiều hơn với ánh nắng, cũng không muốn lúc nào cũng mặc đồ đen, đến những nơi có phong cảnh đẹp, thay một số bộ quần áo đẹp, mặc những bộ quần áo xinh đẹp.

Chụp một số bức ảnh đẹp, chẳng phải các cô gái đều như vậy sao?

Mấu chốt nhất là tìm một người bạn trai giống như Lâm Dương.

Vốn dĩ ngay từ đầu cô cảm thấy lần này đã phản bội hắn.

Rồi lúc đó nếu thật sự xin lỗi hắn, rồi cũng thoát khỏi tổ chức này,

chắc hẳn có thể tha thứ cho cô.

Nhưng bây giờ cô không có đủ tự tin, hoặc cũng không có lý do để nói ra những lời như vậy, vì bất kể thế nào, bây giờ cô đã biến thành bộ dạng này rồi.

Cho nên chuyện lần này vốn dĩ muốn sớm hoàn thành, rồi có thể sớm giao nộp cho ông chủ.

Không ngờ chuyện này tuy đã hoàn thành, nhưng hoàn thành dường như không được tốt lắm.

Ông chủ đối với thứ cô hoàn thành lần này không hài lòng lắm.

Nếu đã như vậy, có lẽ sau này cô phải tiếp tục hoàn thành, hoặc tiếp tục làm việc cho ông chủ.

Nếu không thì cô chưa hoàn thành ơn cứu mạng và dưỡng dục của ông ta, phải tiếp tục ở bên cạnh ông ta.

Tuy không thể ở cùng Lâm Dương, bây giờ cũng không thể thoát khỏi tổ chức này, nhưng cô luôn cảm thấy sắp kết thúc rồi, cô đang háo hức mong chờ.

“Những thứ này chúng ta thực sự không hiểu rõ.

Ta thấy nếu chúng ta muốn hiểu rõ hơn, hoặc sắp xếp tốt chuyện này, rồi chúng ta mới ra ngoài, hiện tại có một người có lẽ đối với chuyện này hiểu biết hơn chúng ta một chút.

Ta cũng thấy thực sự nên đi hỏi một chút, nếu không chúng ta cứ ở đây đoán mò.” “Đến lúc đó chắc chắn sẽ không biết rốt cuộc nên làm thế nào, cho nên đi tìm người mới là một chuyện đặc biệt an toàn.” Mọi người nghe xong, Lâm Dương nói vậy, không cần hỏi cũng biết, chắc chắn là Tam Thúc.

Tam Thúc lâu như vậy, nghiên cứu nhiều cổ thư điển tịch như

vậy, đối với chuyện này chắc chắn đặc biệt thông thạo.

Đối với nơi đó họ không hiểu rõ như vậy, Tam Thúc chắc chắn chỉ cần nhìn một cái là biết ở đâu có mộ huyệt.

Đột nhiên nghĩ thông suốt mọi chuyện, ta đoán chỉ có Tam thúc mới có thể giải đáp tất cả những nghi vấn này, thế là ta liền đi đến phòng của Tam thúc.

Dẫu sao, gặp khó khăn thì tìm Tam thúc, đó là chân lý ngàn đời, bởi vì Tam thúc là người lớn tuổi nhất ở đây, kinh nghiệm cũng phong phú nhất.

Tuy những chuyện khác có thể chú ấy không rành, nhưng riêng về trộm mộ thì chắc chắn chú ấy là người am hiểu nhất.

Mọi người có gì không hiểu về trộm mộ, hoặc những thứ nhìn không rõ dưới lòng đất, cứ đến hỏi Tam thúc là đúng bài.

Đột nhiên nghĩ đến đây, Lâm Dương tự vỗ vào đầu mình, cảm thấy bản thân thực sự quá ngốc.

Tại sao lúc trước không mang hai hòn đá kia đi hỏi Tam thúc xem rốt cuộc là thứ gì?

Lại cứ ở đó đoán già đoán non, rồi còn chạy đi tìm ông cụ, kết quả không nói tiếng nào đã bị Tiểu Ca phát hiện.

Hiện tại hòn đá cũng mất rồi, Tam thúc cũng chưa kịp nhìn thấy. "Ta cũng thực sự quá ngốc rồi, khoảng thời gian trước tìm không ra lai lịch hòn đá, vì sao không để Tam thúc xem thử chứ?

Lúc quay về ta lại quên béng mất chuyện này, hiện tại có manh mối về vị trí địa lý thì ta mới nhớ đến Tam thúc sao?" "Ta cũng quá đần độn đi, lúc đó không có ai nhắc nhở ta, nếu có người nhắc, chắc ta cũng không phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy." Lâm Dương cảm thấy vô cùng tiếc nuối, sau đó nói chuyện với Tiểu Ca và Thiên

Chân.

Hai người họ cũng cảm thấy quả thực lúc đó quá sơ suất, sao lại không đi tìm Tam thúc chứ.

Mang theo đầy bụng tiếc nuối, ba người đi đến trước cửa phòng Tam thúc.

Sau khi được cho phép vào, Lâm Dương cũng không vòng vo mà hỏi thẳng, không muốn vì chuyện này mà giấu giếm nữa.

Lâm Dương gật đầu hối lỗi, Tam thúc dường như đã biết hết mọi chuyện, liền nói: "Được rồi, chuyện lần này cũng không trách cháu.

Ta biết đại khái cháu làm vậy là vì chuyện gì.

Quả thực cháu hoàn toàn không có tâm phòng bị, nhưng cô nương kia xác thực cũng rất đáng thương.

Ta cảm thấy những lời Nam Phi Hổ nói với ta lúc đó hẳn không phải là nói dối, cũng không giống như bịa đặt." "Cho nên nếu nó đã muốn hai hòn đá đó thì cứ cho đi.

Dù sao công năng của hòn đá đó hiện tại chúng ta cũng không rõ ràng, ta cũng chưa từng thấy qua.

Hiện tại mất rồi cũng không biết tình huống cụ thể ra sao, không biết nó quan trọng đến mức nào, chắc là không có vấn đề gì quá lớn đâu." "Sở dĩ cháu cũng không cần quá tự trách.

Rồi, giờ ta biết cháu muốn hỏi ta một số chuyện, lấy bản đồ ra đây, để ta xem kỹ xem vị trí cụ thể đó rốt cuộc nằm ở đâu.

Ta chỉ biết đó hẳn là địa điểm cuối cùng, còn lại cũng không rõ lắm, quan trọng nhất là phải xem bản đồ." Sau khi Tam thúc nói xong, liền đưa tay ra đòi bản đồ.

Lâm Dương lấy bản đồ từ trong túi ra, đồng thời lấy luôn hai hạt

châu kia ra, cảm thấy hiện tại có chuyện gì cũng không nên giấu Tam thúc nữa.

Chương 499

Bởi vì sau khi chung sống với Tam thúc, cậu cảm thấy Tam thúc chắc chắn làm mọi thứ đều vì muốn tốt cho mình, bất kể thế nào cũng không nên giấu giếm.

Nhớ lại lúc trước không mang hai hòn đá kia cho Tam thúc xem, đúng là ngốc thật, cư nhiên quên sạch sành sanh, có khả năng là do tưởng Tam thúc không đi cùng bọn họ.

Tam thúc nhìn kỹ bản đồ, sau đó ghép nối lại, cầm bút đánh dấu và ghi chép một số ký hiệu lên cuốn sổ. "Nơi này quả thực nằm hơi lệch về phía Nam, nhưng lại là một vùng khá khô hạn ở phương Nam.

Ta cảm thấy nơi này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Theo ta được biết, dựa vào địa hình thì đây là nơi duy nhất có một ngôi mộ lớn, luôn bị người ta nhòm ngó nhưng chưa ai có thể thám hiểm thành công." "Chính là vị trí được khoanh vùng này.

Ngôi mộ đó có tên là Lưu Sa mộ (Mộ cát chảy), vô cùng đáng sợ.

Có những người đã đến đó nhưng chẳng mấy ai sống sót trở về.

Cho nên mọi người dựa vào đặc điểm và mức độ đáng sợ của nó để đánh giá cấp sao, theo ta thấy, cái này phải thuộc dạng bốn sao." "Nhưng ta cảm thấy với trình độ này, nếu mọi người siêu thường phát huy thì có khả năng sẽ đi vào được, hoặc mang được một ít đồ ra, nhưng ta nghĩ cũng khó mà thám hiểm hết được.

Quan trọng nhất là Lưu Sa mộ này sẽ thay đổi hình thái, địa chất cũng sẽ tiến hành một số biến đổi." "Đáng sợ nhất là lối vào và lối ra mỗi năm đều thay đổi toàn bộ.

Chỉ cần đi vào rồi, lối vào và lối ra có khả năng lập tức thay đổi.

Cũng chưa có ai thống kê một năm nó thay đổi bao nhiêu lần.

Trong một ngày, cũng như khi gặp tình huống đặc biệt, nó sẽ tiến hành biến đổi.

Tóm lại, người đi vào rồi rất khó tìm được đường ra." Tam thúc đã nói cho họ biết tình huống đại khái về ngôi mộ, nghe xong quả thực cảm thấy rất đáng sợ, hệ số nguy hiểm cao đến mức đó.

Lâm Dương bắt đầu nghi ngờ năng lực của bản thân liệu có làm được chuyện này hay không, dù sao bọn họ cũng có vài người mới, mọi người liên hợp lại thì năng lực cũng chưa chắc đã mạnh đến thế.

Ngay cả người như Tam thúc cũng không có nắm chắc quá lớn, thì bọn họ đương nhiên càng không có nắm chắc, cho nên không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Hy vọng nếu mọi người thực sự có thể liên hợp lại thì tình hình sẽ khá hơn một chút.

Nhưng Tam thúc hiện tại miêu tả tình huống đáng sợ như vậy, nghe mà rợn người, cho nên hiện tại đối với ngôi mộ kia, bọn họ hoàn toàn mù tịt.

Chỉ dựa vào những gì Tam thúc biết thì đương nhiên là quá ít, nhưng cũng đủ thấy mức độ kinh khủng của nó.

Lâm Dương nghe xong những lời này, cảm thấy không biết rốt cuộc có nên đi hay không.

Ngôi mộ này nghe cái tên thôi đã thấy không giống những nơi ở Tây Bắc bọn họ từng đi.

Nghe về vị trí địa lý và hình thái cơ bản, hoàn toàn là những thứ không phù hợp với quy luật thông thường, những thứ này nghe qua thật sự khiến người ta vô cùng đau đầu.

Cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào, nhưng nếu không nghe theo thì quả thực cũng muốn tiến lên thử một lần, xem bên trong rốt cuộc là cái dạng gì.

Nhiều người cùng đi như vậy, hy vọng có thể bảo đảm an toàn cho mọi người.

Dù sao năng lực của Lâm Dương, kỳ thực cậu cũng tự biết, sau khi hấp thu nhiều thứ như vậy, năng lực hiện tại xác thực đã đạt đến một trình độ nhất định.

Hiện tại tất cả mọi người về cơ bản đều phải dựa vào thực lực của cậu và Tiểu Ca.

Lúc mới bắt đầu, cậu đánh không lại Tiểu Ca, nhưng hiện tại trình độ của cậu đã từ từ ngang ngửa với Tiểu Ca, hoặc có đôi khi nếu tiếp tục phát triển, Lâm Dương cảm thấy trình độ của mình có khả năng còn cao hơn Tiểu Ca.

Chính vì vậy mới có áp lực.

Bởi vì như vậy, cậu cảm thấy mình phải dẫn dắt mọi người cùng tiến lên, lại còn phải bảo đảm an toàn cho tất cả, cho nên mới trở nên vô cùng căng thẳng, cẩn thận từng li từng tí khi dẫn dắt mọi người.

Hy vọng tất cả mọi người đều không xảy ra sai sót, cũng hy vọng mọi sự sắp xếp của mình sẽ khiến mọi người hài lòng.

Lần này lại gia nhập thêm một thành viên mới, lại là một cô nương, cũng hy vọng lúc xuống đó đừng phát sinh chuyện gì khiến người ta cảm thấy quá đáng sợ. "Các cháu ngàn vạn lần đừng có áp lực, cứ thả lỏng là tốt nhất.

Ta đoán thứ cần tìm trong ngôi mộ này cũng vô cùng quan trọng, nếu không thì sao ba ngôi mộ lại có liên hệ với nhau được.

Nếu có thể nhẹ nhàng lấy được thứ cuối cùng thì đương nhiên là

chuyện không thể nào." "Cho nên ta cảm thấy kỳ thực mấy đứa đi xem ngôi mộ này, tìm hạt châu cuối cùng, cũng sẽ biết được một số tình huống, chắc chắn sẽ không đơn giản hay nhẹ nhàng gì, trong lòng cũng nên có tính toán.

Cho nên hiện tại ta nói như vậy, các cháu hẳn là hiểu được vấn đề và cách nhìn của ta." "Nhưng quan trọng nhất, tuy rằng ta nói vậy, cũng không hy vọng các cháu lơ là cảnh giác.

Ta hy vọng các cháu sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, lên kế hoạch thật tốt.

Ngộ nhỡ đến lúc đó chuyện này không ổn, hoặc phát sinh ý ngoại gì khác, ta hy vọng các cháu có thể tự chăm sóc tốt cho mình." Tam thúc thấy ba người mặt lộ vẻ khó xử, khẳng định cảm thấy chuyện này vô cùng khó hoàn thành, cũng vô cùng khó giải quyết, bèn bắt đầu an ủi, cũng hy vọng bọn họ đừng quá thương tâm hoặc tự trách.

Tam thúc biết giữa bọn họ khẳng định có sự ăn ý khó ai biết được, cho nên tình huống phối hợp khẳng định không tệ đến mức đó, chỉ là Tam thúc quen thói nói mọi chuyện theo hướng xấu nhất.

Như vậy sẽ khiến bọn họ cảm thấy chuyện này rất khó, ngay từ đầu không ôm hy vọng quá lớn, vì nếu hy vọng quá lớn thì kỳ vọng cuối cùng sẽ rất cao.

Nếu không đạt được, chắc chắn sẽ là một chuyện khiến mọi người vô cùng đau khổ.

Thà rằng ngay từ đầu nói rõ mọi chuyện khó khăn, nếu cuối cùng đạt được thành quả, bọn họ sẽ cảm thấy bản lĩnh của mình lớn hơn, như vậy đối với đám trẻ này cũng là một loại chính sách khích lệ tích cực.

Tam thúc luôn hiểu đạo lý này, cho nên vẫn luôn dùng cách này để

dạy dỗ Lâm Dương, giúp cậu có phương pháp trưởng thành.

Bất kể thế nào, chú ấy vẫn luôn chèn ép nhiều hơn là khen thưởng, nhưng nếu thực sự làm thành chuyện, Tam thúc cũng sẽ hào phóng biểu dương. "Tam thúc, chuyện này chẳng lẽ chú không biết thêm tin tức gì nữa sao?

Chẳng lẽ tất cả tin tức chỉ có vậy thôi à?

Đối với chúng cháu thực sự là quá ít, cháu hy vọng chú cho cháu thêm chút chủ ý, thêm chút tin tức, nếu không những gì cháu biết quá hạn hẹp, đến lúc đó cháu cũng không biết nên làm thế nào khi đến nơi." Tiểu Ca nghe Tam thúc nói vậy, cũng cảm thấy tin tức lần này cho quả thực có chút ít, khiến người ta cảm thấy có chút tay chân luống cuống nếu dẫn theo một đám người đi vào.

Đến đó rồi cũng không biết tình huống cụ thể đại khái ra sao, cũng không biết tìm kiếm như thế nào, có khi còn phải cầu viện người địa phương, cho nên hy vọng biết thêm được chút tin tức thì đương nhiên là tốt.

Chương 500

Dù sao Tam thúc cũng bác học đa tài, khẳng định hiểu biết nhiều hơn bọn họ một chút, thế là cậu không cam lòng, muốn tiếp tục hỏi xem có tin tức gì khác không.

Tam thúc ngại ngùng lắc đầu: "Ta biết tin tức trên sách vở thường khá nhiều, cho nên những gì ta cho các cháu cũng là tin tức ta đọc được từ sách, ta cũng chỉ biết có thế thôi.

Sách vở nói cho ta biết bao nhiêu thì ta nói bấy nhiêu, cho nên ta hy vọng các cháu có thể tự rèn luyện." "Có những thứ cần phải đích thân trải nghiệm, sau đó mới diễn đạt, lý giải và hiểu được.

Ta cũng hy vọng những thứ như vậy đối với mọi người không phải là chuyện quá khó khăn.

Ta cũng hy vọng sau khi các cháu từ từ trưởng thành, sẽ học được cách tự lý giải, có một số thứ sẽ không còn phải dựa dẫm vào ta giải đáp nữa." Tam thúc biết tin tức thực sự có hạn, cho nên chỉ có thể dạy cho bọn họ nhiều đạo lý, để bọn họ tự mình suy ngẫm.

Ba người biết được tình huống đại khái, nói lời cảm ơn Tam thúc rồi rời khỏi phòng.

Dù sao nếu Tam thúc đã không biết, đoán chừng cũng không có người khác biết tình huống này nhiều hơn.

Chỉ có thể về phòng bàn bạc xem rốt cuộc cần những thứ gì, phải mang theo những gì, và sắp xếp hành trình tiếp theo.

Dù sao con đường sắp tới Tam thúc đã nói là vô cùng hung hiểm.

Đây cũng là lúc khảo nghiệm năng lực hiệp tác của đoàn đội, cũng như năng lực lãnh đạo và sắp xếp của bọn họ.

Nếu chuyện này sắp xếp không tốt, đến lúc đó phát sinh chuyện gì cũng đều có khả năng.

Đối với bọn họ, đó khẳng định là một chuyện vô cùng đáng sợ, cho nên không thể để bị thiệt thòi hoặc phát sinh ý ngoại gì ở bên trong. "Làm sao bây giờ?

Chuyện này thật sự là lần đầu tiên gặp phải, nghe Tam thúc nói xong, tôi quả thực có chút hoang mang.

Tin tức như vậy có nên nói cho mọi người biết ngay bây giờ không?

Nhưng tôi cảm thấy biết sớm hay biết muộn thì đằng nào cũng phải biết, chi bằng nói trước đi, dù sao mọi người đi cùng nhau thì đều phải cùng nhau gánh vác." Thiên Chân có chút hoảng loạn nói.

Ba người về phòng, Thiên Chân không biết tiếp theo nên sắp xếp thế nào, bởi vì trước giờ chưa từng nghe thấy loại chuyện này, cũng chưa từng vì loại chuyện này mà khổ não.

Nhưng hiện tại vấn đề thực tế đã bày ra trước mắt, không thể không đi, cho nên cảm thấy dù thế nào cũng phải cân nhắc.

Cậu hỏi mọi người nên làm thế nào mới tốt.

Tiểu Ca và Lâm Dương suy nghĩ một chút, cảm thấy cách làm của Thiên Chân là đúng.

Quyết định nói cho tất cả mọi người biết hành trình lần này vô cùng khó khăn nguy hiểm, nếu mọi người thực sự không muốn đi cùng, không muốn mạo hiểm, thì đương nhiên cũng có thể hiểu được.

Lâm Dương cũng đồng ý, dù sao Tống tử (cương thi) loại này ai mà chẳng sợ, nếu sợ mà còn cố đi lên phía trước thì là chuyện rất đáng sợ, đến lúc đó phát sinh chuyện gì cũng không biết chừng. "Tôi đồng ý với cách nghĩ của cậu.

Đã vậy thì tối nay chúng ta nói chuyện này ra một chút.

Kết quả hiện tại đối với mọi người xác thực không phải là một kết quả viên mãn, tôi biết đáp án này cũng khiến tôi rất khổ não, không biết tiếp theo nên sắp xếp thế nào.

Nhưng người đông sức mạnh lớn, cách này tôi khá đồng ý." Lâm Dương nói xong, ba người nhìn nhau gật đầu, trao đổi ánh mắt đầy ăn ý.

Quả nhiên tại bàn ăn tối hôm đó, chuyện này do Thiên Chân đề xuất và nói ra.

Mọi người nghe xong, ban đầu biểu cảm đều khá ngưng trọng, sau đó Bàn Tử tích cực vỗ bàn nói: "Sợ cái gì!

Có Bàn gia ta ở đây, từ trước đến nay chưa từng sợ mấy thứ này.

Một cái mộ huyệt bất động dù thế nào cũng sẽ không uy hiếp được ta.

Ta đã trải qua bao nhiêu chuyện, chút chuyện cỏn con này đối với ta căn bản không là gì, không cần cân nhắc, ta khẳng định sẽ đi, dù sao nhất định phải tính cả ta vào trong đó." Bàn Tử nói xong, Lâm Dương gật đầu.

Cậu biết Bàn Tử chắc chắn sẽ đáp ứng, dù sao từ trước đến nay dũng khí của Bàn Tử luôn lớn nhất trong mấy người bọn họ.

Có đôi khi dù có nắm chắc hay không, kỳ thực Bàn Tử luôn có dũng khí sung túc hơn nhiều, tuy rằng không biết chuyện đó rốt cuộc có làm được hay không.

Nhưng Bàn Tử luôn biết cách cổ vũ, cho nên Bàn Tử thực ra đóng một vai trò vô cùng quan trọng trong đội ngũ này.

Nếu thiếu cậu ấy, đoán chừng đội ngũ sẽ không có lực đoàn kết và

ngưng tụ lớn đến vậy, cũng như thiếu đi khả năng hóa giải sự xấu hổ bằng những tràng cười khi có chuyện hài hước xảy ra.

Tuy Bàn Tử đã đáp ứng, nhưng không biết những người khác trong lòng nghĩ thế nào.

Hiện tại còn lại hai cô nương (ý chỉ Nam Mộc Bạch và một người nữa, có thể là cô gái đi cùng đoàn), nếu họ không đồng ý hoặc không đáp ứng thì sao.

Lâm Dương cảm thấy chuyện này đối với bọn họ xác thực có mức độ yêu cầu nghiêm khắc nhất định.

Nhưng loại chuyện này xác thực chỉ có Lâm Dương biết rõ.

Nhìn sang Nam Mộc Bạch, rõ ràng là một nam hài tử (con trai), sao lại do dự ở đó? "Chúng ta đều là huynh đệ đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau một thời gian dài rồi, cho nên chuyện này dù thế nào cũng phải gánh vác nha.

Tôi cảm thấy nếu ở cùng nhau, tôi khẳng định sẽ vô cùng an toàn.

Tôi có chút lòng tin này, yên tâm đi, khẳng định sẽ không lâm thời bỏ chạy đâu." Cô gái còn lại (Văn Cẩm/Thành viên nữ) trầm ngâm một lát rồi cũng cảm thấy nên đi cùng, không nên vứt bỏ huynh đệ, nghe vậy liền gật đầu.

Hiện tại chỉ còn lại Nam Mộc Bạch.

Lâm Dương cảm thấy nếu Nam Mộc Bạch thực sự có suy tính và đắn đo, không đi cùng thì đương nhiên cũng có thể hiểu được, tình huống nguy hiểm như vậy, nếu năng lực không đủ cũng không muốn liên lụy người khác.

Nhưng Bàn Tử thấy vậy thì vô cùng nghĩa phẫn điền ưng, vỗ vai Nam Mộc Bạch nói: "Một tên con trai rành rành ra đó, sao lại do dự như đàn bà thế kia?

Chuyện này tôi đều đã đáp ứng rồi, mọi người tương trợ giúp đỡ, chăm sóc lẫn nhau, khẳng định sẽ không xảy ra chuyện.

Chương 501

Yên tâm đi, sợ cái gì, có chút năng lực này, phải tin tưởng mấy ông anh chúng tôi sẽ chiếu cố lẫn nhau, sự ăn ý giữa chúng ta rất không tồi mà." Nam Mộc Bạch vốn đang phát lăng, bị Bàn Tử vỗ một cái liền tỉnh cả người, nghe Bàn Tử nói vậy, mày đang nhíu chặt đột nhiên giãn ra đôi chút.

Nam Mộc Bạch thấy chuyện này nguy hiểm như vậy, so với dự tính lúc đầu đương nhiên là khác biệt.

Vốn tưởng đi theo mọi người chỉ là có chút tinh thần thám hiểm, hẳn sẽ không gặp thứ gì quá nguy hiểm.

Giống như lần trước, tình huống nguy hiểm hẳn là thiếu chi lại thiếu.

Nhưng hiện tại nghe mọi người nói tình huống nguy hiểm đến thế, xác thực có chút do dự.

Lý do chính là vì phụ thân.

Nếu cậu không còn ở đó chăm sóc phụ thân thì sao?

Đương nhiên cậu sẽ không do dự nhiều như vậy nếu không có phụ thân ở đây.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, ở bên ngoài hẳn là sẽ khiến phụ huynh vô cùng lo lắng.

Cho nên kỳ thực cậu sợ phụ thân Nam Phi Hổ sau khi nghe được lời này sẽ từ chối, sẽ không cho cậu ra ngoài nữa, thậm chí sẽ nuốt lời.

Cậu sợ tình huống như vậy hơn.

Đi cùng một đám bạn bè, dù thế nào cậu cũng sẽ vô cùng cứng cỏi, kiên trì, cảm thấy chuyện này cũng không sao cả.

Nhưng cậu sợ phụ thân lo lắng.

Nếu thật sự khiến phụ thân lo lắng, cậu khẳng định sẽ không kiên trì nữa, bởi vì nếu ngay cả phụ thân cũng không bảo đảm được tâm tình tốt, thì tiếp theo làm gì cũng sẽ vô cùng thất bại.

Cho nên cậu quyết định, nếu phụ thân cuối cùng cảm thấy chuyện này không khả thi và đổi ý, cậu cũng sẽ không tiếp tục kiên trì nữa.

Cậu nói với mọi người: "Nói thật, tôi thực sự coi các bạn nữ và huynh đệ ở đây là người nhà.

Ở cùng nhau, tôi chưa bao giờ phải sợ hãi xem liệu có xảy ra chuyện gì không, bởi vì tôi cảm thấy mọi người đều sẽ tương trợ, giúp đỡ lẫn nhau.

Cho nên tôi cảm thấy ở đây vô cùng an toàn, tôi cũng không lo lắng, cũng không sợ hãi.

Nhưng hiện tại tôi có một chút lo lắng." "Bởi vì tôi sợ khi phụ thân tôi nghe được tin tức này, ông ấy sẽ ngăn cản tôi làm chuyện này.

Nếu như vậy, hậu quả đương nhiên sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nếu không bị cản thì đây là chuyện có thể làm được.

Cho nên tôi cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào, quan trọng nhất kỳ thực phụ thuộc vào ý tứ và tâm tình của phụ thân tôi." Nam Mộc Bạch vừa dứt lời, Nam Phi Hổ cũng bước vào.

Tuy ông đến trễ một chút, nhưng cũng muốn nhìn xem mọi người thế nào.

Dù sao con mình sắp đi cùng một đám bạn bè, nếu có cơ hội hoặc thời gian, ông đều cố gắng hết sức gặp mặt nhiều hơn.

Như vậy sẽ khiến ông cảm thấy an tâm, gặp con nhiều một chút thì sau này sẽ không cảm thấy hối tiếc khi không nhìn thấy. "Đang nói gì thế?

Ta hình như nghe thấy có người nói xấu sau lưng ta nha.

Lần này rốt cuộc bị ta bắt được nguyên hình rồi nhé.

Bình thường nói xấu ta thì ta mặc kệ, nhưng hôm nay thì ta phải truy cứu đấy.

Ngồi trước bàn ăn một đống người bàn luận về ta, thế thì không tốt lắm đâu, nghe xong sẽ khiến ta không vui đấy." Nam Phi Hổ trước giờ đối với mọi người đều là một người cha đặc biệt cởi mở, thiện lương, nhưng thấy mọi người ngay cả nói đùa cũng không vui, liền cảm thấy không thoải mái, chắc chắn có chuyện gì xảy ra rồi.

Ông hỏi vấn đề là gì, hy vọng được cho biết rõ ngọn ngành.

Nhìn biểu cảm từng người, đặc biệt là biểu cảm của con mình thực sự đặc biệt sầu não, không biết còn tưởng sắp xảy ra đại sự gì, nhìn Bàn Tử cũng chẳng còn vẻ hoạt bát.

Cho nên ông cảm thấy vô cùng tò mò, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết con gái ông có nguyện ý nói hay không.

Sau khi mọi người nhìn nhau vài lần, liền kể lại sự tình.

Nam Phi Hổ nghe xong quả thực rơi vào trầm tư.

Kỳ thực trong lòng Nam Phi Hổ biết chuyện này xác thực nguy hiểm hơn dự tính ban đầu rất nhiều, cũng thực sự quá khó lường.

Ông không biết rốt cuộc nên làm thế nào, có dám giao con gái mình ra một cách yên tâm như vậy không.

Nhưng nhìn thần tình chờ mong của con gái, ông lại một lần nữa dao động.

Ông cảm thấy nếu con thực sự thích, thì cũng nên tin tưởng.

Thế là ông không nói hai lời, trực tiếp đi đến trước mặt Lâm Dương. "Ta không biết cậu có biết tâm tình của ta đối với con hay không, nhưng tâm tình của mỗi người cha hẳn là cậu cũng hiểu.

Ta đối với con ta, tình cảm đương nhiên không ít hơn ai, khẳng định chỉ có hơn chứ không kém.

Ta hận không thể đem tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất cho nó.

Ta cũng hy vọng, hai gia đình chúng ta cũng quen biết nhau đã lâu, hai đứa nhỏ lúc trước cũng có chút giao tập, quen biết nhau, cho nên ta hy vọng đến lúc đó cậu chiếu cố nó nhiều hơn một chút." "Dù sao thân thể nó cũng không tốt.

Ra ngoài đoán chừng sẽ có chuyện, nhất định sẽ gây phiền phức, đến lúc đó ngàn vạn lần đừng chê phiền, hãy coi nó như bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên mà đối đãi.

Ta hiện tại nói những lời này, hoàn toàn là từ góc độ một người cha đối với con mình.

Tuy ta không biết cậu có thể hiểu được tâm tình này của ta không, cũng không biết cậu có hiểu được thân phận nghiêm trọng đến mức nào, cho nên ta cũng hy vọng cậu ngàn vạn lần phải đối đãi đặc thù với nó, cũng đừng cảm thấy đây là chuyện đặc biệt kiểu cách.

Chương 502

Ta hy vọng cậu đối tốt với nó." Nam Phi Hổ nói như vậy kỳ thực là biến tướng thác phó con gái mình cho Lâm Dương, nhưng một đám đàn ông nghe xong lại cảm thấy vô cùng mạc danh kỳ diệu.

Đương nhiên bọn họ không biết thân phận thật sự của Nam Mộc Bạch.

Cho nên thấy người cha nói như vậy, mọi người cảm thấy chẳng lẽ một thằng con trai thân thể dù yếu đuối đến đâu, từ nhỏ lớn lên cũng phải mạnh hơn con gái chứ.

Dẫn cậu ta đi mà cứ như dẫn theo một cô bé, người cha này lại còn tái tam cường điệu, khiến ai nấy đều không thể lý giải, cũng không hiểu rốt cuộc là thao tác gì.

Lâm Dương nhìn Nam Phi Hổ nói xong cũng không đợi trả lời mà quay người đi, không biết ông chú này rốt cuộc muốn đối với mình thế nào.

Đương nhiên cậu cũng cảm thấy vô cùng tò mò.

Sau đó Nam Phi Hổ trực tiếp nói rõ cách nghĩ, Lâm Dương cảm thấy vô cùng thấu hiểu, cũng biểu thị chuyện này đương nhiên biết nên làm thế nào.

Dù sao người ta là con gái, người khác không biết thân phận chân thực của Nam Mộc Bạch, nhưng cậu thì khẳng định biết.

Tuy Nam Phi Hổ cũng không biết là cậu đã biết đó là một cô gái, nhưng bất kể thế nào, nếu đã biết người ta là con gái thì khẳng định phải chiếu cố.

Tuy tất cả mọi người đều nghe không hiểu đoạn thoại này của

Nam Phi Hổ có ý gì, nghe cứ như Nam Mộc Bạch từ nhỏ thân thể vô cùng không tốt, cảm giác đặc biệt kiểu cách.

Nhưng tại hiện trường xác thực có vài người biết nguyên nhân vì sao.

Cho nên Lâm Dương vô cùng đồng cảm với Nam Phi Hổ, nghe xong cũng cảm thấy Nam Phi Hổ đối với con gái thực sự đặc biệt tốt, khẳng định đặc biệt yêu thương con mình.

Cho nên hiện tại mới có thể giao đại nhiều như vậy, lo lắng nhiều như vậy, nhờ cậy cậu chiếu cố con gái ông thật tốt.

Nam Phi Hổ nắm lấy tay Lâm Dương.

Lâm Dương nghe xong những lời đó cũng nắm chặt tay Nam Phi Hổ, trao cho ông sự thấu hiểu và ủng hộ.

Nam Phi Hổ đương nhiên cảm thấy vô cùng mạc danh kỳ diệu, cũng vô cùng chấn kinh.

Một thằng con trai cư nhiên có thể nghe hiểu ông đang nói gì, cũng nguyện ý giúp ông chăm sóc con, đương nhiên ông vừa kích động lại vừa cảm động.

Ông cảm thấy đem con gái thác phó cho loại nam nhân này, hẳn là cả đời sẽ có đảm đương, có trách nhiệm.

Bất kể thế nào, tìm bạn trai hay tìm chồng cũng nên tìm một người có đảm đương, có trách nhiệm như vậy.

Nếu không thì ông cũng không yên tâm đem con gái cả đời thác phó cho một người đàn ông không ra gì. "Thúc thúc yên tâm, chuyện này chỉ cần chú đề xuất, cháu khẳng định sẽ làm.

Dù sao hai nhà chúng ta từ nhỏ đến lớn cũng quen biết đã lâu, sự chiếu cố của chú đối với nhà cháu, cháu vẫn luôn ghi nhớ.

Lần này chú cũng giúp đỡ cháu rất nhiều, cũng không hẳn là vì nguyên nhân gì, quan trọng nhất là sự tin nhiệm lẫn nhau." "Đương nhiên rồi, nếu chú đã nói như vậy, cháu nhất định sẽ tuân thủ.

Cháu cũng hy vọng chú có thể cho cháu chút tín nhiệm, biết cháu có thể làm thành chuyện này.

Chú đã giao phó và chúc thác cho cháu, cháu cảm thấy chú đối với cháu có cảm giác tín nhiệm sung túc, cho nên cháu cảm thấy đây là một chuyện vô cùng tốt." "Chú ngàn vạn lần đừng như vậy, bất kể là với tư cách một người cháu, hay tư cách một người bạn, cháu đều nên giúp đỡ.

Mọi người đều sẽ cùng nhau giúp đỡ, chú một điểm cũng không cần lo lắng, chúng cháu tất cả mọi người đều ở cùng nhau, tương trợ lẫn nhau đương nhiên là chuyện luôn có thể." Lâm Dương nghe Nam Phi Hổ nói vậy liền trả lời, hy vọng mang lại hiệu quả an tâm, để ông biết bất kể thế nào mọi người đều sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Để ông cũng không cần lo lắng như vậy.

Tâm trạng của một người làm cha, cậu có thể hiểu được.

Nếu con gái đi cùng một đám người không hiểu rõ sự tình, đương nhiên ông sẽ muốn thác phó cho một người hơi tin nhiệm một chút, từ nhỏ đến lớn cũng nhìn con mình lớn lên.

Dù sao hai nhà trước kia cũng có chút uyên nguyên, cho nên đem Nam Uyển Nhi thác phó cho cậu, chuyện này cậu có thể lý giải. "Con à, con xem, Lâm Dương đều đã nói như vậy, sẽ chiếu cố con, con còn lo lắng cái gì nữa?

Lần này cha cho con đi, con nên yên tâm to gan lớn mật mà đi cùng mọi người.

Căn bản không cần hoài nghi cha, ngay cả cha mình con cũng

không nhận ra sao?

Không tin tưởng cha sao?

Từ nhỏ đến lớn cha có khi nào lừa con?" "Lần này cứ an an tâm tâm đi cùng bạn bè ra ngoài chơi, giúp được thì giúp, không giúp được thì về sớm một chút.

Nếu cảm thấy chơi mệt rồi thì trong nhà vẫn luôn là nhà của con, vẫn luôn chờ con.

Nhưng nếu cảm thấy ở cùng bọn họ rất vui vẻ thì có thể ở thêm một thời gian, cha cũng không gấp." Nam Phi Hổ quay đầu nói với con gái.

Mọi người đều không lý giải, sao hai cha con làm như "nhất biệt lưỡng khoan" (chia tay đường ai nấy đi) vậy, cứ như sau này không bao giờ gặp lại nữa.

Cho nên cảm giác đặc biệt tò mò, cũng không biết rốt cuộc là vì sao, đối với chuyện này bọn họ hoàn toàn không thể lý giải.

Loại tình cảm này đoán chừng cả đời bọn họ cũng sẽ không hiểu được.

Dù sao cha mẹ bọn họ hoặc là không còn, hoặc là sẽ không đối tốt với họ như vậy.

Phàm là người có một gia đình ấm áp thì cũng không thích bôn ba bên ngoài.

Nam Uyển Nhi cũng đặc biệt cảm động vì phụ thân cư nhiên lại đối xử với cô như vậy.

Cô vẫn luôn tùy hứng, vậy mà phụ thân cư nhiên không so đo hiềm khích lúc trước, tha thứ cho cô, rồi còn đem cô thác phó cho một người khá đáng tin cậy, cho nên cô cảm thấy rất cảm động. "Đã như

vậy thì lần này con đi đây.

Con hy vọng cha ở nhà chăm sóc tốt thân thể, đợi lúc con rảnh rỗi không có việc gì, con sẽ thường xuyên về thăm cha.

Cha cũng đừng chạy lung tung, ở trong nhà dưỡng bệnh cho tốt, ngày ngày cùng các chú đánh cờ uống rượu cũng được, nhưng rượu không thể thường xuyên uống nha, đối với thân thể không tốt." Nam Mộc Bạch (Uyển Nhi) ngồi ở đó vừa ăn cơm vừa trò chuyện với phụ thân, bàn bạc xem sắp xếp thế nào, sau đó xử lý trạm tiếp theo đi đâu.

Chương 503

Mấy người bọn họ đều đang lên kế hoạch cho chuyện này.

Đương nhiên, Nam Phi Hổ thấy con gái vui vẻ vì chuyến đi sắp tới như vậy, cũng cảm thấy mạc danh kỳ diệu vui lây.

Nam Mộc Bạch nghe được sự tin tưởng lớn nhất của phụ thân, đương nhiên là cảm thấy kích động và vui vẻ nhất.

Từ trước đến nay, cô vẫn luôn cảm thấy phụ thân chắc chắn không tin tưởng mình, vì cô là con gái, từ nhỏ đến lớn cũng chưa làm được chuyện gì đặc biệt thành tựu, cũng không có làm đại sự gì xuất hiện.

Cho nên cô cảm thấy trước giờ phụ thân đối với mình đều không mặn không nhạt, trong lòng kỳ thực có đôi khi hơi chán nản, hơi thương tâm.

Nhưng về sau cô phát hiện phụ thân cư nhiên biểu thị sự thấu hiểu rất lớn đối với mình.

Càng lớn lên, sự đánh mắng trách cứ càng ngày càng ít, thay vào đó là nhiều sự khích lệ hơn.

Hiện tại hai người trở thành bạn bè vô cùng thân thiết, cô cảm thấy trạng thái này vô cùng tốt.

Nhìn thiên hạ cha mẹ, đâu phải ai cũng thật lòng không trách cứ con cái, hoặc có người còn ghét bỏ con mình, cho nên cô biết chuyện như vậy đối với cô cũng là phi thường may mắn.

Hồi nhỏ cha bắt cô giả làm con trai, giờ cô cảm thấy cũng có thể tha thứ cho phụ thân rồi.

Những người ngoài đứng ở tình cảnh này cảm thấy không thể hòa

nhập được, nhưng cũng cảm thấy tình phụ tử này thực sự quá làm người ta cảm động.

Phụ thân có thể xả bỏ tất cả để cứu con gái, rồi đứa con cũng có thể xả bỏ tất cả để luôn hướng về cha mẹ.

Cảm thấy sự ràng buộc thân tình này thực sự quá làm người ta đau lòng.

Có những người đều không có cha mẹ, hoặc là bị bỏ rơi, trước giờ cô gái còn lại trong đoàn (Lưu Tư Vũ/Văn Cẩm?) vẫn luôn cảm thấy mình mới là người thảm nhất, bởi vì ngay cả cha mẹ là ai cũng không biết, cũng không biết vì sao lại bị bỏ rơi, từ trước đến nay đều được cha mẹ nuôi thu dưỡng.

Chuyện như vậy đối với cô ấy thực sự quá bi ai, cho nên vẫn luôn cảm thấy mình là người đáng thương nhất.

Nhưng hiện tại nhìn thấy cảnh này, cảm thấy nếu điều đáng sợ nhất là để cho con cái gặp mặt cha mẹ ruột rồi lại phải chia ly như vậy thì là một chuyện đặc biệt tàn nhẫn.

Cho nên kỳ thực cô ấy hiện tại nghe những lời này, trong lòng không đặc biệt có thể tiếp nhận, nhưng cũng có thể lý giải, cảm thấy đối với họ thực sự quá khó khăn.

Cũng cảm thấy kỳ thực Nam Uyển Nhi có một người cha như vậy, luôn chiếu cố, giúp đỡ, là một chuyện tốt biết bao.

Ăn cơm xong, mọi người trở về phòng thu dọn đồ đạc, bởi vì ngày mai chuẩn bị xuất phát.

Đã định ra những ai đi, những ai ở lại, mọi chuyện đều quyết định xong xuôi, hy vọng mau chóng xuất phát, bởi vì chuyện này không hy vọng trì hoãn quá nhiều thời gian.

Nếu lãng phí thời gian thì dù thế nào cũng là tổn thất lớn, sự lãng

phí này thực sự vô cùng đáng ghét.

Thế là sau khi quyết định mau chóng rời đi, bọn họ về phòng lấy một ít đồ dùng thiếp thân hoặc vật dụng cần thiết, rồi chuẩn bị xuất phát.

Dù sao đồ đạc cần dùng cũng không có bao nhiêu, thu dọn rất nhanh.

Bôn ba một chuyến này, lần này cũng không cần quay lại đây nữa. "Mọi người thu dọn đồ đạc xong chưa?

Vé máy bay mua rồi, chúng ta mau chóng ra sân bay sớm một chút đi, nếu muộn lại không kịp.

Lần trước thời gian của tôi đặc biệt gấp, suýt chút nữa không đuổi kịp, may mà lần trước tôi xuất phát sớm hơn một chút, trên đường cũng không tắc." "Nam Mộc Bạch, cậu trước giờ chưa từng đi máy bay à?

Tôi nói cậu nghe, đi máy bay cảm giác kỳ thực rất tốt.

Tôi đoán bình thường cậu đi đâu cũng đều tự lái xe, bởi vì lộ trình cũng khá gần, cho nên lái xe đối với cậu cũng vô cùng đơn giản dễ dàng.

Lần này đưa cậu đi trải nghiệm cảm giác đi máy bay, dù sao chúng ta cũng sắp đi rồi.

Lần này lộ trình khá xa xôi, đi máy bay sẽ nhanh hơn một chút, cũng không cần lãng phí quá nhiều thời gian." Lâm Dương hôm nay không biết vì sao nói đặc biệt nhiều, lại còn giao đại cái này cái kia, thấy sắp rời đi liền đặc biệt hưng phấn.

Tam thúc nhìn bộ dạng này của thằng cháu, không biết rốt cuộc nó đang nghĩ gì.

Rõ ràng không thích con gái nhà người ta, nhưng lại làm một số chuyện khiến người ta cảm giác đặc biệt mạc danh kỳ diệu, cảm giác kỳ quái.

Tuy không biết thế nào, nhưng chú cũng cảm thấy nếu đã là chuyện của bọn trẻ thì không nên dính dáng quá nhiều, hoặc can thiệp quá nhiều chuyện riêng tư.

Tiếp theo làm gì thì cứ làm đi.

Cùng cô nương kia hay cùng ai có liên hệ gì thì cũng không quan hệ quá lớn tới chú, chú chỉ là thúc thúc của nó thôi.

Không muốn can nhiễu đời tư của cháu quá nhiều, như vậy sẽ khiến nó cảm thấy không tốt, lại còn chiêu người phiền, chú mới sẽ không làm một ông chú đáng ghét đâu.

Thấy tình cảm xử lý quan hệ phi thường phức tạp, chú tiễn bọn họ đi một đoạn, rồi quyết định ở lại Nam Gia thôn.

Bởi vì Tam thúc vẫn luôn cảm thấy môi trường sinh hoạt trong Nam Gia thôn không tồi, gặp được một người bạn già, ở lại chơi thêm một chút, sau này lại về căn nhà một mình kia thì cô đơn tịch mịch lắm.

Thế là mấy người bọn họ cùng nhau ngồi xe ra sân bay, quả nhiên cũng kịp chuyến bay, đăng ký lên máy bay rất đúng giờ.

Nam Phi Hổ khi con gái đi cũng không ra sân bay tiễn, chỉ tiễn đến cửa nhà.

Kỳ thực ông sợ nhất là làm chuyện tiễn con đi xa.

Bởi vì ông cảm thấy như vậy sẽ có vẻ đặc biệt nhu nhược.

Là một người cha, ông cảm thấy nếu khóc ngay tại chỗ thì khẳng định là một chuyện vô cùng không thích hợp, cũng không tốt lắm, cho

nên ông không thích khóc lóc, cũng không thích đi tiễn con gái.

Tuy Nam Mộc Bạch biết phụ thân vô cùng yêu mình, nhưng có đôi khi xác thực đối với một số hành vi của phụ thân không thể lý giải, bởi vì phụ thân không thích nói, chỉ thích làm.

Cho nên vẫn luôn làm mà không nói sẽ khiến cô cảm thấy có một số chuyện rất mê hoặc, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Cho nên cũng hy vọng phụ thân lần sau có thể nói nhiều hơn một chút, mở miệng nhiều hơn một chút, như vậy cô mới hiểu được tâm tư của ông.

Chương 504

"Tiểu bối đột nhiên đi rồi, cái nhà to thế này có vẻ quạnh quẽ nhỉ.

Phải ở lại đây một mình, bao nhiêu là cô đơn tịch mịch nha.

Xem tôi đối với ông tốt thế nào, đột nhiên ở lại bồi ông, tôi cảm thấy ông nên đặc biệt cảm động, đặc biệt kích động mới phải.

Tôi cư nhiên có thể đối xử với ông như vậy, không cảm động đến phát khóc sao?" Tam thúc đặc biệt "bì" (nhây) nói với Nam Phi Hổ. "Khóc cái gì mà khóc, tôi thật sự không thể hiểu nổi ông.

Khóc lóc cái gì, quá buồn cười rồi.

Con trai tôi thường xuyên một mình ở nhà, có đôi khi tôi đều phải ra ngoài hành y khám bệnh cũng như làm một số chuyện mình thích, cho nên thời gian nó một mình ở nhà khá nhiều.

Để nó một mình ở nhà cũng không đặc biệt cô đơn tịch mịch đâu." "Hiện tại xem thử lúc bị tôi để ở nhà nó làm những gì.

Nếu không thì tôi hiện tại cũng biết nên làm gì rồi, nhưng mà, tâm tình này quả thực rất ức chế, không kìm nén được." Nam Phi Hổ vốn tưởng sẽ không biểu đạt tâm tình của mình quá trực bạch, ai ngờ lại nói thẳng ra như vậy, vô cùng nhớ con trai (con gái) ông.

Nhìn xem con mình đang làm gì...

Tam thúc cảm thấy lão nam nhân này thật sự vô cùng đáng thương, chỉ có một đứa con.

Hiện tại nếu thả con ra ngoài đi kiến thiết thế giới rộng lớn hơn, thì ông phải một mình ở nhà, đây đúng là một chuyện vô cùng cô đơn.

Tuy có chút đáng thương, cũng cảm thấy chuyện này xác thực có

chút khiến người ta cảm giác oản tích, nhưng không có biện pháp, thực tế hiện thực là như vậy.

Cho nên đối với loại chuyện này cũng sẽ không đặc biệt đa sầu đa cảm.

Dù sao tuy có thể cảm nhận được một chút cảm giác không vui hoặc không thoải mái, nhưng tóm lại con nhà người ta đi rồi, chỉ có thể vỗ vỗ lưng Nam Phi Hổ an ủi đôi chút, để ông biết cũng có người ở bên cạnh, như vậy hẳn là sẽ không quá khó chịu. *** Bên kia, A Ninh đứng trước một cái bàn.

Người ngồi đó chính là Lão đại, nhìn niên kỷ khá lớn, khoảng bốn năm mươi tuổi, tịnh không phải là người Thiên triều thuần chính.

Lão cất giọng vô cùng âm trầm: "Thời gian qua nghỉ ngơi thế nào rồi?

Ta nghe ngóng được nhóm người Lâm Dương đã xuất phát.

Ta cảm thấy nghỉ ngơi tiếp nữa cũng không hợp thích đâu, chúng ta đến lúc nên động thủ rồi chứ?" A Ninh nghe xong đương nhiên cảm thấy vô cùng không tốt, cũng vô cùng không vui, bởi vì cô không muốn đi truy đuổi, cũng không muốn đi tìm bọn họ nữa.

Qua chuyện lần trước, cô biết danh dự của mình trong mắt bọn họ đã hỏng bét rồi, nếu lại đi tìm, sẽ tỏ ra động cơ thực sự quá nghiêm trọng.

Cô cũng hy vọng lần sau gặp lại Lâm Dương, quan hệ sẽ đặc biệt tốt, hai người có thể không so đo hiềm khích lúc trước, cuối cùng biến thành bộ dáng nam nữ bằng hữu.

Hy vọng lần tới gặp mặt sẽ là như vậy, nhưng không ngờ lần ly biệt này lại ngắn như thế, không như dự tính của cô, cũng không phải khung cảnh mà cô mong muốn, cho nên có chút không vui.

Nhưng A Ninh lại có biện pháp nào đâu?

Người này đối với cô vô nghi là cha mẹ tái sinh, từ nhỏ cô không có cha mẹ, vẫn luôn được người đàn ông này thu dưỡng.

Bất kể thế nào, trên danh nghĩa ông cũng là người nuôi nấng cô, từ nhỏ nuôi cô lớn, cô cũng không thể phản bội như vậy được.

Nơi này cũng là nhà duy nhất của cô.

Tuy rằng hoàn cảnh bên trong, hoặc bầu không khí, cũng như mọi người đối với cô đều khiến cô cảm thấy mình như một quân cờ, chịu sự sai khiến, hống hách của kẻ bề trên, nhưng cô vẫn hy vọng cuối cùng sẽ có một kết cục tốt, giống như được ở bên Lâm Dương, sống hạnh phúc mỹ mãn.

Kết cục đó giống như trong phim truyền hình, nhưng cô phát hiện hiện thực cuộc sống căn bản không có tình huống như vậy, hiện tại cô chỉ khiến Lâm Dương chán ghét. "Nhưng mà lần trước tôi trộm đồ của hắn, hắn đã sát giác được thân phận của tôi vô cùng không đơn giản, khẳng định cũng có sở đề phòng đối với tôi.

Đợi lần tới tôi đi, hắn khẳng định sẽ không dễ dàng tiếp nhận tôi như vậy.

Cho nên tôi cảm thấy chuyện này nếu giao cho tôi làm, liệu có phải không quá thích hợp không?

Hoặc đến lúc đó nếu xảy ra chuyện thì làm sao?" A Ninh tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng kỳ thực trong lòng có một vạn một ngàn cái không nguyện ý.

Bởi vì cô cảm thấy loại chuyện này thực sự quá phiền toái.

Nếu có thể ngoan ngoãn làm thành chuyện này thì đương nhiên rất tốt, nếu làm không thành thì không nên tiếp tục như vậy nữa, nếu không trong lòng sẽ vô cùng khó chịu.

Cũng cảm thấy chuyện này tệ đoan thực sự quá lớn, lần sau gặp lại khẳng định sẽ bị chất vấn lần trước rốt cuộc là chuyện gì.

Ngồi ở đối diện A Ninh là Boss.

Vì quang tuyến khá tối tăm, A Ninh kỳ thực nhìn không ra rốt cuộc tâm lý ông ta đang nghĩ gì.

Kỳ thực từ trước đến nay nhìn biểu tình của A Ninh, ông ta cũng không thể biết rốt cuộc cô đang nghĩ gì, bởi vì người này vẫn luôn đặc biệt thần bí, chuyện gì cũng sẽ không nói, nếu có kế hoạch thì chỉ huy phân phó đi làm.

Chỉ biết cảm giác của A Ninh từ nhỏ đến lớn, kỳ thực biết người này đối với cô không tồi, tương đương với một vai diễn người cha, nhưng đối với cô lại cực kỳ nghiêm khắc.

Không biết vì sao từ nhỏ đến lớn phải bồi dưỡng một cô gái trở thành bộ dáng nghiêm khắc như vậy.

Cô chỉ hy vọng vui vẻ khoái lạc sinh hoạt, nhưng đợi đến khi bị vặn vẹo xã hội quan, mọi chuyện đều thuận theo người cha trên danh nghĩa này, thì đến lúc gặp được Lâm Dương, cô mới phát hiện tất cả mọi chuyện mình làm đều là sai.

Lúc đó mới cảm thấy có một loại tâm tình hối cải.

Thật sự cảm thấy trước kia làm mọi chuyện toàn bộ đều sai lầm, thế là tại giờ khắc kia, mới bắt đầu từ từ đản sinh quan niệm đúng sai.

Cảm thấy có một số việc không nhất định phải luôn thuận theo người nuôi dưỡng mình.

Tuy ông ấy nuôi mình lớn, nhưng cũng không nên vì thế mà bất chấp tất cả, phản đối tất cả lý niệm đúng đắn, rồi tin tưởng mù quáng như vậy.

Làm chuyện này, kỳ thực cuối cùng rất tổn thương tất cả mọi người.

Chương 505

Cho nên hiện tại cô đã nhận rõ rất nhiều, cũng nhìn rõ rất nhiều, dần dần học được cách phản kháng, học được do dự, cũng như học được cự tuyệt, giống như hiện tại vậy.

Dũng cảm đề xuất rằng chuyện này không phù hợp tâm ý, muốn cự tuyệt chuyện này.

Nhưng đương nhiên, người đàn ông này có khả năng sẽ thả cỗ máy giết người và công cụ làm việc được bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn ra đi dễ dàng như vậy sao?

Để cô rời đi nhẹ nhàng như vậy ư? "Hiện tại cư nhiên học được cách phản kháng rồi sao?

Ta thật sự thấy con ra ngoài một chuyến, cả người khí chất đều không giống trước nha.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Nếu còn như vậy, ta sẽ cho con nếm thử mùi vị của phòng tối đấy.

Con không theo ta nữa sao?

Ta sẽ tìm người giúp con, sợ cái gì?

Không phải là tiếp cận dưới danh nghĩa tình cảm sao?

Ta không phải đã tìm cho con một người rồi sao?" "Đến lúc đó phát sinh chuyện gì, người đó đều sẽ giúp con.

Bởi vì ta đã giao đại cho hắn, cho nên con còn lo lắng cái gì?

Chẳng lẽ không muốn làm việc cho ta nữa sao?

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên con dám ngỗ nghịch quyết định của ta nha.

Chẳng lẽ vì một đám đàn ông, vì tên Lâm Dương đó sao?" Lão đại nhìn A Ninh.

Tuy A Ninh không nói gì, nhưng ở mức độ nhất định cũng đã mặc nhận sự lựa chọn và quyết định của mình.

Lão đại đối diện vô cùng chấn kinh nhìn cô.

Bởi vì cảm thấy đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn vẫn luôn vô cùng nghe lời, từ nhỏ được lão nuôi lớn từng chút một, tuy ngay từ đầu đều mang theo mục đích, nhưng về sau bất kể thế nào, đối với cô cũng có tâm tình như con gái, hơi có chút tình cảm, cho nên cảm thấy cũng luyến tiếc để cô chịu nhiều ủy khuất.

Nhưng hiện tại nhìn bộ dáng này, cảm giác như cô sắp phản bội lão.

Lão vô cùng không cam lòng, cũng vô cùng tức giận.

Bởi vì lão cảm thấy nếu đã có người dám phản bội mình lần đầu, thì lần sau khẳng định sẽ lại có người phản bội.

Chi bằng giết gà dọa khỉ cho một bài học.

Nhưng nhìn cô gái này, đứa trẻ mình nuôi từ nhỏ đến lớn, kỳ thực có chút không nhẫn tâm.

Cho nên chỉ có thể gọi Lý Ca (Hắc y nam tử) ra giúp A Ninh một tay, cũng hy vọng chuyện này có thể thuận lợi tiến hành.

Sau đó đánh tan mọi nghi lự, nếu không đến lúc đó sẽ cảm thấy quá nghi thần nghi quỷ, không chừng sẽ mất đi một đứa con gái.

Dù sao bất kể thế nào cô cũng là một công cụ.

Nếu không có tình cảm thì cũng phải cân nhắc giá trị của công cụ này, đến lúc đó nếu có công dụng thì có thể tiếp tục dùng, nếu không thì thực sự quá lãng phí.

Đối với công cụ chưa hết hạn sử dụng, chưa hết giá trị lợi nhuận thì sao có thể từ bỏ?

Lão sẽ không dễ dàng tặng cho người khác, củng thủ nhường thứ mình bồi dưỡng bao nhiêu năm cho người ta như vậy. "Lão đại, ngài tìm tôi làm việc ạ?

Chuyện lần trước thực sự không phải lỗi của tôi, hy vọng ngài có thể tha thứ cho tôi, cho tôi thêm một cơ hội.

Nếu có nhiệm vụ khác hoặc cơ hội, tôi cũng hy vọng có thể giao cho tôi, bởi vì tôi không hy vọng chuyện này cuối cùng lại làm không tốt.

Tôi nhất định sẽ trân trọng cơ hội lần sau." Lý Ca vừa lên liền nhanh chóng xin lỗi Lão đại, thừa nhận sai lầm, bởi vì chuyện lần trước thực sự vô cùng ngại ngùng, cũng không biết cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng đó, lại còn bị bại lộ.

Hắn không biết cuối cùng nên làm thế nào, nhưng làm sai rồi thì cảm thấy chi bằng xin lỗi trực tiếp. "Được rồi, chuyện đã qua cũng không quản nữa, dù sao ngươi cũng là trợ thủ đắc lực của ta.

Lần này cho ngươi thêm một cơ hội.

Hai người các ngươi cũng quen biết nhau, bình thường trong tổ chức không cho phép tương hỗ nhận thức, nhưng hai đứa xác thực có phương diện cần hợp tác, cho nên ta để hai đứa nhận thức, lần sau hợp tác cho tốt." "Đây cũng là một lần ta bố trí nhiệm vụ chung cho hai đứa.

Bởi vì ta cảm thấy chuyện này nếu hai đứa liên thủ, hẳn là sẽ làm đặc biệt tốt.

Ta cũng hy vọng các ngươi nhận nhận chân chân mà làm, ta không muốn lại giống như lần trước khiến ta thất vọng như vậy nữa.

Đi giúp A Ninh làm thành một số việc đi." Lão đại giao đại cho hai người, để bọn họ nhận biết nhau, dù sao nhiệm vụ tiếp theo phải ban bố cho cả hai người cùng nghe.

A Ninh không biết vì sao lại nói nhiều như vậy, cô không nghe, cũng không muốn chấp nhận những chuyện đi theo sau đó.

Cô không biết rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể lắng nghe ý kiến và cách làm của người khác, cho nên cũng hy vọng những chuyện tiếp theo, nếu cứ phát triển theo hướng này, hoặc giả cứ tiếp tục như vậy thì có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Cô không hiểu cũng không biết tiếp theo rốt cuộc sẽ ra sao, sau đó để hai chúng ta rốt cuộc phải làm những gì.

Ta hy vọng chuyện tiếp theo dù thế nào cũng đừng vượt quá dự tính, hoặc giả đừng làm những chuyện quá khó khăn, nếu không thì kỳ thực ta đã có tình cảm khá sâu sắc với Lâm Dương rồi.

Nếu lại biết mình vẫn bị lừa dối thì sẽ vô cùng ngại ngùng, bởi vì cảm thấy nếu gặp lại Lâm Dương, cũng không thể giải thích chuyện lần trước là do không cẩn thận.

Dù sao cũng là cố ý đào tẩu, nhất thời cũng không tìm được lý do nào hay ho, nhưng hiện tại lại mang thêm một người đi, nếu gây tổn hại thì vô cùng không tốt.

Chương 506

Lâm Dương để hai người làm quen, vì thế hai người chủ động bắt tay, nhưng A Ninh vô cùng lạnh lùng.

Là một cô nương, sau khi bắt tay ta xong liền lập tức rút về.

Bất kể Lâm Dương tiếp theo muốn đối đãi thế nào, cô cũng không muốn cứ mãi dây dưa, cũng không hy vọng có quá nhiều giao tế với hắn.

Hai người chỉ là quan hệ hợp tác, không hy vọng bước tiếp theo rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì.

Cho nên cô cũng sẽ không đặt quá nhiều tình cảm và kỳ vọng vào cá nhân hắn, lỡ như lúc đó xảy ra chuyện gì thì thật đáng sợ.

Lâm Dương phát hiện cô nương này vẫn luôn giữ vẻ mặt vô cùng lạnh lùng hoặc giả tâm địa khá băng giá, nhưng dáng dấp lại vô cùng không tệ.

Nhìn một chút, lão đại cuối cùng cũng sắp xếp cho một nữ cộng sự.

Kỳ thực khá vui vẻ, dù sao nếu có một cô gái xinh đẹp đi cùng, cảm giác động lực quả thực mười phần.

Tuy rằng không biết lần này rốt cuộc phải đi làm gì, nhưng cảm thấy hiện tại có một người cộng sự thì hẳn là sẽ làm chơi ăn thật.

Cũng hy vọng hai người hợp tác có thể thân mật khăng khít, từ từ biến thành cảm giác "Song Sát Thư Hùng" hoặc giả có thể tán đổ được cô ấy thì cũng là một chuyện rất tốt. "Được rồi, hai người các cô cậu ngoại trừ hợp tác ra, đừng làm chuyện gì khác lạ nhé, dù sao công việc của hai người đều vô cùng quan trọng, đều là tướng tài đắc

lực.

Tôi cảm thấy thiếu bên nào cũng là một chuyện vô cùng không tốt, tôi cũng hy vọng chuyện này dù thế nào, cũng coi như là một cơ hội lấy công chuộc tội, phải nắm bắt cho tốt, đừng làm chuyện gì khác, cứ chăm chỉ làm việc là được." "Lần này giao việc cho các cô cậu, hy vọng lấy về cho tôi ba viên châu kia.

Chỉ cần tìm được ba viên châu đó, nhiệm vụ của chúng ta coi như viên mãn kết thúc.

Trong tay tôi hiện tại có hai khối từ thạch, tôi cảm thấy chuyện này đối với tôi hẳn không phải là chuyện gì đặc biệt khó khăn, đừng nói với tôi lần nhiệm vụ này có độ khó đấy nhé." Bàn Tử nhìn ra được Lâm Dương đang ở đây, cũng ngăn cản cách làm của hắn, cũng nói cho hắn biết nhiệm vụ lần này rốt cuộc phải làm những gì, khích lệ hắn hẳn là có thể làm được.

Nhưng A Ninh không nói gì, Lâm Dương ngược lại gật gật đầu, bởi vì chuyện lần trước làm việc kia đối với cô hắn cảm thấy vô cùng xin lỗi, cũng ngại ngùng vì chuyện đó.

Cho nên hy vọng lần này cũng là một cơ hội lấy công chuộc tội, sau đó sớm một chút làm xong thứ này, rồi có thể sớm một chút làm chuyện khác.

Đối với một chuyện khiến hắn cảm thấy có thể chấp nhận được, nếu không thì cũng không hy vọng rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì không hay.

Cho nên cảm thấy nếu lần trước đã làm sai, thì cơ hội lần này dường như chỉ dẫn đến một lần lấy công chuộc tội, hắn cũng chuẩn bị giả bộ nắm bắt thật tốt cơ hội này.

Lâm Dương nhìn thoáng qua nữ cộng sự, bởi vì vô cùng có lòng

tin nên liếc mắt nhìn cô một cái, nhưng phát hiện nữ cộng sự hoàn toàn không thèm để ý, nhìn thật sự lạnh lùng.

Sao con người này lại không có chút lòng tin nào thế nhỉ?

Hắn vỗ vỗ vai A Ninh, ý là truyền cho cô tất cả lòng tin, ý bảo A Ninh cứ yên tâm tin tưởng ca ca có thể "gánh" (carry) toàn tràng.

Nhìn cái tên mặt mũi đang làm trò mèo trước mặt, A Ninh đương nhiên không thèm để ý, vì thế Lâm Dương nhìn hai người bọn họ, thật sự cảm giác hai người giống như hoan hỉ oan gia vậy.

Cư nhiên lại đánh đánh nháo nháo ngay trước mặt, đương nhiên là một chuyện vô cùng không tôn trọng, cho nên để bọn họ nhanh chóng lui xuống, cũng hy vọng lần này tái tam giao phó chuyện kia.

Đây là một chuyện vô cùng quan trọng, hắn cũng vô cùng coi trọng hai người, hy vọng lần này đừng làm hắn thất vọng nữa, cả hai đều đã từng khiến hắn thất vọng.

Cho nên nếu lần này lại khiến hắn thất vọng, hậu quả hẳn là khá nghiêm trọng.

Vì thế ngay lúc mới bắt đầu, Lâm Dương đã giao phó chuyện này cho hai người.

Cũng hy vọng hai người sau khi nghe xong chuyện này, biết được sự tình đáng sợ thế nào, sau đó sẽ đối đãi tử tế với thứ đó.

Sau khi hai người đi ra khỏi cửa, Lâm Dương bước lên phía trước chào hỏi: "Hi, mỹ nữ tên là gì thế?

Hai chúng ta làm quen chút đi, chẳng phải vẫn luôn làm việc trong cùng một tổ chức sao, bao nhiêu năm rồi đều không gặp, nếu để ta gặp được nhé, nhất định sẽ nhớ thật kỹ, sau đó nhất định sẽ sống chết tìm cách làm quen.

Cho nên ta cũng hy vọng hai chúng ta hiện tại bắt đầu làm quen cũng chưa muộn." A Ninh nghe Lâm Dương nói vậy, quay đầu đi, vô cùng nhàn nhạt nhìn thoáng qua, sau đó lại liếc mắt đi chỗ khác, ý là không thèm để ý.

Lâm Dương thấy mình bị bơ đẹp, A Ninh cũng càng lúc càng đi về phía trước.

Hắn biết cô nàng này nhìn thì nóng bỏng, thật sự nóng bỏng, nhưng là kiểu thật sự không dễ chọc.

Một đám người sau khi xuống máy bay, cảm giác một luồng hơi nước phả vào mặt, thảo nào địa phận phương Nam lại ẩm ướt như vậy.

Giống như có người thường nhổ nước bọt vào mặt đất vậy, tuy rằng loại cảm giác này đối với người vẫn luôn sinh sống ở phương Bắc thật kỳ diệu.

Nhưng cũng cảm thấy nơi ẩm ướt thế này hẳn là môi trường sinh tồn rất tốt cho da dẻ, chả trách người ta bảo phương Nam thủy thổ đặc biệt dưỡng người.

Nếu không thì sao các cô nương phương Nam đều lớn lên đặc biệt xinh đẹp.

Cho nên xuống máy bay cảm giác khá thoải mái, sự mệt mỏi vì ngồi suốt bốn năm tiếng đồng hồ trên máy bay đều tan biến. "Được đấy, hoàn cảnh nơi này của lần này khá tốt.

Đã như vậy thì chúng ta có thể ở lại bên này thêm một thời gian, không cần vội vã trở về.

Dù sao hoàn cảnh bên này tốt như vậy, đối với chúng ta cũng rất thoải mái.

Nếu chúng ta tiếp tục có thể ở lì trong này thì hẳn là cũng rất vui

đi." Bàn Tử nói với mọi người.

Mọi người nhìn Bàn Tử, cũng không thèm để ý.

Ai cũng biết hoàn cảnh và thời tiết bên này rất tốt, ai cũng muốn lưu lại đây, nhưng đâu chỉ nhìn thời tiết tốt một lúc là được.

Rồi thủy thổ tốt, lỡ như thời tiết không tốt, hoàn cảnh không tốt thì có xem hay không?

Cho nên không có khả năng đó.

Cũng cảm thấy phương pháp này có chút quá không thực tế, có thể cứ thế trực tiếp lưu lại đây sao, lại không phải ở nhà rảnh rỗi không có việc gì. "Thời gian tiếp theo hay là chúng ta cứ đi dạo loanh quanh du lịch trước đã, nếu không thì cảm giác chuyến này chúng ta đi phí công.

Chương 507

Dù sao bên này có nhiều danh lam thắng cảnh như vậy, có một hòn đảo nhỏ cũng rất nổi tiếng, có một trường đại học cách bên này cũng rất gần mà.

Cho nên chúng ta cứ đi xem nhiều một chút, sau đó chúng ta hẵng đi tìm nơi đó." "Tôi cảm thấy nơi đó hẳn là tìm không khó đâu, dù sao nếu mọi người đều đồng hành, lại quen biết cũng khá nhiều người, những nơi biết đến khẳng định cũng không ít.

Đến lúc đó khẳng định đều biết nơi đó ở đâu, mọi người đi hỏi phỏng chừng đều có thể hỏi ra, cho nên lúc đó hẳn là không có khó khăn gì.

Đã như vậy thì chúng ta cứ đi dạo trước, nghỉ ngơi một chút." Lâm Dương nói với mọi người.

Nghe Lâm Dương nói vậy, mọi người hô to đặc biệt tán thành, bởi vì cảm thấy lúc đi đến nơi đó đều không có thời gian, cũng không có tâm tình ở lại đó.

Hoặc giả lưu lại đó chơi, lần này phỏng chừng trở về thời tiết tốt tâm tình tốt, cho nên mọi người cũng có chút tâm tình muốn ở lại chơi một chút, nhìn ngắm nhiều hơn, cho nên mới có thể như vậy, kỳ thực cũng khá tốt.

Sau khi Lâm Dương đưa ra yêu cầu này, mọi người hân hoan đáp ứng, bởi vì cũng muốn ở trong này chơi thêm một lát, nếu không thì phí công.

Ngồi máy bay một chuyến cũng lạ lẫm mệt mỏi, sao không đi sớm về sớm, dù sao ở trong nhà cũng có chuyện khác.

Cho nên cũng sẽ không dành quá nhiều thời gian cho việc du lịch vui chơi, tận lượng dành nhiều thời gian vào việc tìm đồ vật đi.

Mọi người đều không chú ý tới, từ sau khi xuống máy bay, Thiên Chân vô cùng thảm thắc, trong lòng có chút tâm sự giấu kín.

Nhưng lại không dám nói với mọi người, cho nên hiện tại vô cùng rối rắm, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Tiểu Ca chú ý tới Thiên Chân đang lo lắng ưu sầu, vì thế lúc mọi người đang nói đùa, Tiểu Ca chạy tới hỏi Thiên Chân: "Không có việc gì chứ?

Cảm giác sau khi xuống máy bay cả người trạng thái không đặc biệt tốt, nếu cảm thấy hôm nay không thoải mái thì hay là chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi sớm một chút.

Xuống máy bay xác thực có chút không đặc biệt thoải mái, làm sao vậy?

Sẽ không phải vì nơi này có chuyện gì sẽ phát sinh chứ?" Thiên Chân biết Tiểu Ca cư nhiên nhìn ra trạng thái cả người không đặc biệt tốt của mình, nhưng cũng không đem chuyện này nói cho hắn sớm.

Nếu không thì chuyện này đối với tất cả mọi người hẳn cũng là một chuyện đặc biệt chấn động.

Dù sao bởi vì có liên quan mật thiết tới chuyện này, cho nên không thể nói, vậy thì sau khi Tiểu Ca hỏi xong, cậu tùy tiện tìm một lý do ý đồ qua loa tắc trách. "Không có chuyện gì quá lớn đâu, kỳ thực là xuống máy bay không được thoải mái lắm, giống như anh nói, ngồi xong cả người có chút chóng mặt.

Tôi đã lâu không ngồi máy bay, cho nên nhất thời có chút không thích ứng như vậy, cảm giác vẫn ổn, nhưng hiện tại không ổn lắm.

Khả năng cũng vì lớn tuổi rồi, các cơ quan chức năng cũng không

còn tốt như vậy nữa." "Không cần lo lắng, hẳn là không có chuyện gì quá lớn, vậy lát nữa chúng ta tìm cái khách sạn, sau đó để đồ đạc ở đó rồi nghỉ ngơi thật tốt.

Tôi cảm thấy trạng thái của tôi hẳn sẽ khôi phục được một chút, cho nên cũng không cần quá lo lắng tôi không có việc gì quá lớn đâu." Tiểu Ca nghe Thiên Chân nói vậy vẫn không yên lòng, bởi vì cảm thấy Thiên Chân dường như không đơn thuần chỉ vì chuyện này, nhưng nếu người ta đã nói như vậy, cũng ngại tiếp tục truy vấn.

Bởi vì người ta nếu đã muốn giấu như vậy, khẳng định có lý do riêng, nếu không chịu nói, lại tiếp tục truy vấn, người ta cũng sẽ không kể.

Cho nên hắn không có tâm tình kiểu nắm chặt người khác không buông, sau đó "đập vỡ nồi đất hỏi đến cùng", nghe Thiên Chân nói xong cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Ngược lại Lâm Dương thấy hai người đang thảo luận chuyện gì đó ở đây, bèn nhanh chóng ghé mồm vào, nghe Thiên Chân xác thực có chút không thoải mái, muốn đi nghỉ ngơi.

Hắn vô cùng quan tâm Thiên Chân, nói với mọi người đi tìm chỗ, sau đó để đồ đạc ở đó rồi nghỉ ngơi thật tốt.

Nếu không thì đường xá xa xôi, tốn nhiều thời gian trên đường như vậy xác thực sẽ có hiện tượng không thoải mái tồn tại.

Hắn cũng không hy vọng dẫn đội mà để tình trạng thân thể mọi người xuất hiện vấn đề, sau đó sẽ nguy hiểm biết bao.

Dù sao thân thể mới là vị trí số một, bất kể sau đó phát sinh chuyện gì, có tìm được món đồ kia hay không, đều phải chăm sóc thân thể cho tốt.

Như vậy mới có thể có tính toán cho bước tiếp theo, nếu không thì

đến vốn liếng thân thể cũng không còn, tiếp theo bất kể làm gì cũng là uổng công.

Thế là mấy người ngựa không dừng vó mau chóng tìm một chỗ, để cho Thiên Chân ngồi xuống nghỉ ngơi thật tốt, bởi vì nhìn trạng thái Thiên Chân cảm giác kiểu đặc biệt khó chịu.

Mọi người không thể cưỡng ép một người như vậy phải gắng sức bán mạng làm việc và lao động, cho nên cứ để người ta nghỉ ngơi, có khả năng sẽ thoải mái hơn một chút, tốt hơn một chút, cảm giác trạng thái hồi phục lại.

Cho nên cứ như vậy, tìm một cái nhà nghỉ dừng lại.

Sau khi để đồ đạc xuống, để Thiên Chân nghỉ ngơi tử tế, mấy người còn lại là Lâm Dương, Bàn Tử và Nam Mộ Bạch cùng đi mua đồ ăn, dù sao mọi người đều đói bụng.

Thời gian dài như vậy đều không ăn gì, cho nên cũng cần bổ sung năng lượng, cũng phân công hợp tác rồi, mấy người còn lại cứ ở trong nhà nghỉ mà nghỉ ngơi.

Thiên Chân ngồi trong phòng mình, may mà có Lâm Dương và Bàn Tử ở cùng một phòng, như vậy sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lúc này trong phòng cũng không có ai, đang lúc cậu nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào, đột nhiên có người gõ cửa, cậu có chút kinh hoảng thất thố.

Không biết giờ này sẽ có ai gõ cửa, chẳng lẽ đến chất vấn sao?

Cậu mở cửa ra thì thấy Văn Cẩm đang đứng bên ngoài, bèn hỏi Văn Cẩm rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng Văn Cẩm lại nhìn cậu chằm chằm, bởi vì cảm thấy hôm nay nhìn bộ dạng cậu như vậy, có khả năng không thoải mái.

Nhìn Thiên Chân một chút cũng không có ý định mời Văn Cẩm vào.

Đang định bảo không có việc gì, ai ngờ Văn Cẩm sau khi vào lại nói một chuyện khác khiến Thiên Chân kinh hoảng thất thố, không biết rốt cuộc nên trả lời thế nào. "Cậu biết tôi làm nằm vùng, lại hay nhìn biểu cảm của người khác, biết tâm tư người khác, loại chuyện này...

Nếu cậu nói với tôi vì đường xá xa xôi thân thể không thoải mái thì có khả năng tôi tin, nhìn không ra rốt cuộc là sao.

Nhưng cậu cảm thấy chuyện này đối với một chuyên gia như tôi, cậu cảm thấy có khả năng là một chuyện bình thường sao?" "Cho nên tôi biết, cậu xuống máy bay cảm giác thân thể không thoải mái, khẳng định là vì một chuyện khác, tịnh không phải vì chuyện say máy bay.

Tôi hy vọng giữa bạn bè chúng ta có thể chân thành một chút, không có lời nói dối, nhưng cậu cư nhiên lại lừa gạt tôi như vậy.

Tôi cảm thấy như vậy không đặc biệt tốt đâu, nếu để mọi người biết cậu đối với họ có sự giấu giếm..." "Nếu như vậy, cậu cảm thấy mọi người có coi cậu là A Ninh thứ hai hay không?

Dù sao chuyện như vậy chúng ta cũng có vết xe đổ, thật sự va chạm vào ban đêm rất sâu sắc, nhưng cậu lại muốn làm người thứ hai bắt đầu thương hại chúng tôi sao?

Chương 508

Cho nên tôi hy vọng cậu nhận thức rõ vấn đề này." Quả nhiên Văn Cẩm vừa vào trong phòng, đóng cửa lại liền đi thẳng vào vấn đề, hỏi rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Thiên Chân thật sự cảm thấy chấn kinh, Văn Cẩm thật sự có tài.

Thảo nào lúc đó có năng lực làm được vị trí cao như vậy, tịnh không phải dựa vào bản lĩnh nữ sinh, mà là dựa vào cái này, nếu không thì sao hiện tại có thể nhìn cậu rõ ràng như vậy.

Cũng thật sự không tồi, Tiểu Ca và Lâm Dương đều không nhìn nội tâm cậu thấu đáo như vậy, cư nhiên cô ấy lại có thể biết trong lòng cậu đang giấu chuyện.

Cũng cảm thấy nghe Văn Cẩm nói xong, xác thực khá ngại ngùng, giấu giếm huynh đệ, bạn bè, như vậy cảm giác trong lòng giống như đang lừa gạt vậy.

Vì thế cậu đem sự tình nói cho Văn Cẩm.

Văn Cẩm nghe xong, cũng vẻ mặt chấn kinh nhìn cậu.

Thiên Chân không có biện pháp nhún vai, nói với cô: "Đấy, chị biết tôi hiện tại tình huống có bao nhiêu bất đắc dĩ rồi chứ.

Tôi mong chị hiểu cho tôi, nhưng tôi cảm thấy chuyện này nếu tôi nói ra, mọi người cũng sẽ vô cùng chấn kinh.

Tôi cảm thấy đúng là nên nói, nhưng tôi không có một cơ hội và tình huống thích hợp để nói ra.

Nếu không thì hiện tại tình huống nghiêm trọng như vậy, tôi cảm thấy cũng không đặc biệt thích hợp để mở miệng." "Cho nên tôi cũng hy vọng tôi nói cho chị rồi thì chị cũng có thể giúp tôi bảo thủ bí mật.

Dù sao chuyện này... chị xem đi, tôi nói cho chị trước, nhìn trạng thái của chị xong tôi cảm thấy chị cần tiêu hóa đã.

Đợi lát nữa tôi nói ra thì lại thế nào đây, cho nên trước tiên đừng nói vội, đợi gặp rồi hãy nói." Thiên Chân nhìn phản ứng của Văn Cẩm, hy vọng Văn Cẩm đừng nói cho mọi người, bởi vì không hy vọng tất cả mọi người đều giống như Văn Cẩm đều biết chuyện này.

Chuyện này quá kinh ngạc, đến lúc đó lại bị đối xử đặc biệt thì sao?

Chỉ là bạn bè lại tịnh không phải người khác, cậu cũng không hy vọng tất cả mọi người vì chuyện như vậy mà đối với cậu thay đổi cái nhìn, cho nên hy vọng Văn Cẩm khoan hãy nói cho người khác.

Văn Cẩm nghe Thiên Chân nói vậy, rồi hiểu ý gật gật đầu. "Tôi đáp ứng cậu như vậy không phải vì muốn giúp cậu giấu giếm bất kỳ chuyện gì.

Tôi muốn giúp cậu, tôi cũng hy vọng đợi có một ngày cậu có thể quang minh chính đại, trực tiếp nói ra, chuyện này tịnh không cần tôi giúp cậu giấu giếm nữa.

Lúc đó tôi cảm thấy cậu mới có dũng khí chân chính, cũng có đảm đương và trách nhiệm, tôi cảm thấy như vậy mới là tốt nhất." "Cho nên tôi hiện tại đáp ứng cậu, bởi vì muốn đợi ngày đó cũng muốn đợi lúc đó, tịnh không phải cảm thấy vì chuyện gì khác, nếu không thì sẽ có vẻ động cơ đặc biệt, khá nặng nề.

Cho nên tôi cũng hy vọng chúng ta cũng là quan hệ tương hỗ giúp đỡ, tôi cũng hy vọng cậu đối đãi tốt với chuyện này, tôi cũng sẽ đối đãi tốt với nó." "Tôi sẽ giúp cậu giấu giếm chuyện như vậy, cho nên không cần lo lắng.

Hiện tại việc cấp bách là phải tìm một thời gian mau chóng nói ra.

Tôi không hy vọng tôi giúp cậu giấu giếm, nhưng cuối cùng lại biến thành lừa gạt, bởi vì tôi không hy vọng giúp cậu giấu giếm thời gian dài, rồi cuối cùng mọi người phát hiện hoặc là tra ra chuyện này." "Như vậy thì tôi sẽ cảm thấy tôi cũng vô cùng có lỗi với huynh đệ và bạn bè của tôi, dù sao bọn họ với tôi cũng là quan hệ bạn bè nha!" Văn Cẩm vô cùng nghiêm túc nhìn Thiên Chân, nói thẳng thắn như vậy.

Sau khi Văn Cẩm nói nghiêm túc với Thiên Chân xong, Thiên Chân gật đầu, Văn Cẩm cũng yên tâm, tin tưởng bạn bè hẳn là loại người nói được làm được.

Nếu không thì thời gian dài ở chung như vậy, lại giống như ở chung với một người bạn giả tạo, đương nhiên là không có khả năng rồi, cô cũng khá hiểu rõ đám người này.

Cho nên cô yên tâm rời khỏi Thiên Chân.

Sau khi tiễn Văn Cẩm đi, Thiên Chân vẫn luôn tự hỏi vấn đề như vậy, rốt cuộc nên mở miệng thế nào đây?

Không có đáp án.

Đại khái nửa giờ sau bọn họ trở về, mấy người gọi những món khác nhau: Thiên Chân cầm cơm, Nam Mộ Bạch cầm gà rán, Bàn Tử cầm một đống đồ ăn vặt linh tinh về.

Nhìn mấy người mua đồ đều không giống nhau, sao không vì một người mà cầm đồ giống nhau nhỉ?

Lâm Dương gọi tất cả mọi người vào một phòng, sau đó mọi người bắt đầu ăn, phối trí còn có bia rượu nữa. "Tôi bảo này, sao cứ phải ăn khác nhau thế, tùy tiện ăn một chút không phải đều tốt sao?

Hai người các cậu chuyện thật sự nhiều, đặc biệt là cái tên Bàn Tử kia, vừa đòi ăn cái khác xong, rồi Nam Mộ Bạch cũng học cái thói xấu lập tức cũng mua đồ không giống.

Nhìn mấy người thật sự có tiền nha, quay về nhớ mời chúng tôi ăn cơm." Lâm Dương vừa ăn vừa nói với mọi người hôm nay lúc đi ra ngoài đã phát sinh chuyện gì, cũng đề cập đến những địa phương bên ngoài, có một cái trung tâm thương mại lớn bán đủ thứ.

Cho nên lát nữa ăn cơm xong thì căn bản không cần đi bao xa, cũng không cần tốn bao nhiêu sức.

Nghe Lâm Dương nói như vậy, dù sao ở đây phỏng chừng cũng không ở được thời gian đặc biệt lâu.

Quay về còn mang theo nhiệm vụ nữa, ăn xong rồi phải trở về nghỉ ngơi.

Có một điểm khá làm khó cho Nam Mộ Bạch, bởi vì vừa rồi lúc đặt phòng đã phát sinh một chuyện.

Vừa rồi ở trong khách sạn, vốn dĩ mấy cậu con trai ở một phòng, nhưng ba người một phòng thì thừa ra một người, cho nên chỉ có thể có ba cậu con trai và hai người (Nam Mộ Bạch và Tiểu Ca?) cùng cấp cho Văn Cẩm một mình mở một phòng.

Nếu không thì để người ta một cô gái ở cùng, mọi người đều không biết Nam Mộ Bạch là con gái, cho nên cũng không biết rốt cuộc nên chiếu cố thế nào.

Chỉ có Lâm Dương và Văn Cẩm biết.

Lâm Dương định bảo để mình ở cùng Nam Mộ Bạch một gian là tốt rồi, như vậy cũng sẽ không gia tăng hiềm nghi, cũng có thể đối đãi tương kính như tân.

Thế nhưng cái tên Bàn Tử nhiều chuyện kia cứ nằng nặc đòi đã lâu không được ở cùng Lâm Dương, nhất quyết muốn ở cùng một gian, cứ sống chết đòi ở cùng bọn họ, thế là hết cách.

Nhưng lại phát sinh một sự trùng hợp kinh người, biến thành Tiểu

Ca và Nam Mộ Bạch ở cùng một phòng, Thiên Chân, Bàn Tử, Lâm Dương ba người ở cùng một phòng.

Tuy rằng Lâm Dương ý đồ cự tuyệt, nhưng mọi người đều vội, nhất là Bàn Tử, bảo người ta cũng là nam, hai người đàn ông có thể phát sinh chuyện gì, cũng quá lo lắng rồi đi.

Nam Mộ Bạch cũng cảm thấy chuyện này không tiện nói thêm, nếu không thật sự bị phát hiện một số chuyện thì gay go.

Cô nhìn nhìn Tiểu Ca, hẳn là loại người vô cùng có chừng mực, biết phải làm gì.

Chương 509

Nếu không thì lúc đó sẽ thảm.

Cũng không biết tiếp theo rốt cuộc nên làm gì, phản chính phỏng chừng phải tiên hồi phòng gian bên trong rồi.

Xác thực có một chút lo lắng, nhưng về đến phòng, hai người cảm giác đều rất xấu hổ và câu nệ.

Tiểu Ca bảo Nam Mộ Bạch đi tắm trước, sau đó đợi cô xong rồi hắn mới dùng.

Nam Mộ Bạch vốn định bảo Tiểu Ca đi trước, nhưng hắn đã nói vậy thì đi trước đi.

Đợi sau khi vào trong cởi hết quần áo rồi mới nhớ ra không mang đồ để thay.

Sau đó cô gọi Tiểu Ca giúp lấy.

Vốn dĩ sợ hãi nếu mở một khe cửa, Tiểu Ca trực tiếp kéo cửa ra thì làm sao?

Nhưng khi không có việc gì mở ra một khe cửa, cư nhiên phát hiện quần áo được đặt chỉnh tề ngay trên tủ ở cửa.

Cô cảm thấy chuyện này Tiểu Ca làm cũng quá chu đáo rồi đi, giống như cố ý không nhìn vậy.

Chẳng lẽ bởi vì bản thân Tiểu Ca không đặc biệt thích nhìn trộm người khác sao?

Nhưng hai người đàn ông ở cùng một phòng, bất kể thế nào cũng sẽ không làm thế chứ, cũng sẽ không đem quần áo đặt chỉnh tề ở bên cạnh như vậy.

Nam Mộ Bạch cảm giác có chút không lý giải nổi, nhưng không nghĩ nhiều, cầm quần áo đi vào.

Tiểu Ca nhìn thấy một bàn tay nhỏ nhắn tiêm tế lại trắng nõn cầm quần áo vào xong, nhanh chóng đóng cửa lại, ẩn ẩn ước ước nhếch môi.

Đợi lúc Nam Mộ Bạch vừa vặn tắm xong, Lâm Dương đột nhiên đến phòng bọn họ, tuy rằng không biết làm gì, nhưng đẩy cửa ra.

Mở cửa xong, Tiểu Ca đi rót cho Lâm Dương một ly nước uống.

Nhân lúc trống trải này, Lâm Dương nhanh chóng lặng lẽ hỏi Nam Mộ Bạch, bởi vì nhìn bộ dạng cô vừa tắm xong, hắn vô cùng lo lắng hỏi: "Không có phát sinh chuyện gì chứ, sao nhanh thế đã tắm xong rồi?

Không phát hiện thân phận của cô chứ, lúc tắm cũng không làm chuyện gì xuất cách chứ?

Nếu phát sinh chuyện gì thì hét lớn lên tôi đều ở đây.

Hắn là không có việc gì đâu, Tiểu Ca bình thường cả người cũng khá thân sĩ, cho nên cứ yên tâm." "Yên tâm đi, không sao, vừa rồi lúc nãy bảo tôi tắm rửa trước thôi.

Buổi tối đều không tắm sao?

Ở đây oi bức như vậy phải tắm nhiều chứ, tôi nghe nói người phương Nam bình thường đều một ngày tắm một lần, cho nên tình huống này đều bình thường, đừng có ở đây đại kinh tiểu quái, cảm giác như Lưu mỗ mỗ tiến Đại Quan Viên vậy, cứ như chưa từng thấy bao giờ." Nam Mộ Bạch vì cảm thấy không có gì phát sinh, cho nên cảm thấy Lâm Dương khẳng định đại kinh tiểu quái, căn bản đều không có chuyện gì, cư nhiên lại ở đó hoài nghi cái này cái nọ.

Lúc này, Tiểu Ca bưng một ly nước tới, đưa cho Lâm Dương.

Lâm Dương nhận nước xong nói câu cảm ơn.

Tiểu Ca hỏi lần này tới làm gì, Lâm Dương đặt ly nước xuống, nói: "Tôi suýt nữa thì quên, lần này có chính sự thảo luận với các cậu, chúng ta rốt cuộc sẽ đi những nơi nào chơi, tôi quy hoạch cũng hòm hòm rồi, cũng thông báo cho các cậu một chút." Nam Mộ Bạch không biết Lâm Dương vì sao lúc mới bắt đầu lại có thái độ như vậy, sau đó nói "hiện tại tôi biết cô là con gái rồi", liền đối xử tốt như vậy.

Khiến cô mạc danh kỳ diệu cảm giác trong lòng có chút rung động, cô không thích cảm giác kiểu này.

Cũng không thích ý chí của mình không kiên định, cho nên vẫn luôn liều mạng khắc chế.

Nhưng cứ hết lần này đến lần khác nhìn thấy Lâm Dương đối xử tốt với mình.

Đương nhiên trái tim cô cũng không phải làm bằng đá, vốn lúc mới bắt đầu có chút thích hắn, nhưng hiện tại cảm thấy hai người từ từ không còn gì quá lớn, ngoại trừ tình cảm bạn bè ra.

Nhưng mạc danh kỳ diệu Lâm Dương cứ làm một số thứ khiến tâm tư cô cảm giác vô cùng hỗn loạn, cảm giác như vậy vô cùng không tốt.

Cô cố ý lảng tránh, trốn tránh, cũng như có một số chuyện...

Đương nhiên, cô không muốn làm ra câu trả lời chính diện với hắn, nhưng phát hiện chuyện như vậy đối với hắn căn bản đều không có tác dụng, từ từ hắn cũng sẽ gõ trống rung chuông tìm hiểu.

Cô không hiểu Lâm Dương rốt cuộc có ý gì hay không? "Được nha, nếu có tình điều thì đi cùng tôi, bất quá nếu đã định rồi thì tôi cảm thấy tôi hắn là không có vấn đề gì quá lớn.

Lại không có lý do gì, nhìn mấy nơi khá nổi tiếng chơi một chút là

được rồi.

Dù sao chính sự của chúng ta cũng không phải cái này, ngàn vạn lần đừng bỏ gốc lấy ngọn, đem trọng tâm mọi chuyện đều đặt ở trên đó." "Cho nên nếu đều quyết định tốt rốt cuộc đi đâu rồi thì tôi đương nhiên sẽ không phản bác quyết định và cách làm của cậu.

Chuyện này vốn dĩ đã định rồi, nói với tôi làm gì, không phải cho tôi nghe một chút, sau đó đến lúc đó đừng rớt lại sao?

Yên tâm đi, tôi đều hiểu ý cậu, cũng không cần đặc biệt lo lắng." Tiểu Ca nói.

Lâm Dương nghe Tiểu Ca nói vậy, cảm giác có chút kỳ quái.

Lần đầu tiên cảm thấy Tiểu Ca đối thoại cư nhiên lại xung như vậy, dường như từng câu từng chữ đều đang châm chọc hắn.

Không biết gần đây rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, không cảm thấy có một lần nào sao?

Từ sau khi từ dưới mộ trở về phát hiện Tiểu Ca dường như đối với thái độ của hắn đều thay đổi, không giống như lúc trước tin tưởng như vậy.

Mạc danh kỳ diệu, dường như đối với hắn có một loại địch ý, nhất là khi ba người ở cùng một chỗ.

Hắn cũng không hiểu rốt cuộc vì sao, giống như biết một số chuyện gì đó, dường như liên quan đến chuyện đặc biệt không tốt vậy.

Phản chính cảm giác trong lòng Tiểu Ca dường như hắn đã "thất sủng". "Kỳ thực không có đâu, chuyện như vậy, tôi lúc mới bắt đầu đều chưa định xong, hoặc giả chỉ nói vài địa điểm, tịnh không phải những nơi đó quá nhiều, tôi đương nhiên phải làm sàng lọc cuối cùng.

Nhưng để cậu xem một chút, xem có nơi nào muốn chơi thì đề xuất trước, như vậy thì mọi người chúng ta có thể thương lượng tốt hơn." "Tôi cũng không hy vọng đến lúc đó chân chính phát sinh tình huống khẩn cấp, dù sao nếu tôi dẫn đội thì tôi đương nhiên phải phụ trách toàn bộ trách nhiệm của tôi.

Chương 510

Tịnh thả đến lúc đó tôi khả năng sẽ tìm một hướng dẫn viên giúp đỡ tôi, khả năng tôi cũng chỉ giúp đỡ hướng dẫn viên kia thôi, phản chính hẳn là sẽ không có chuyện gì quá lớn, an tâm đi theo tôi là được." Lâm Dương tuy rằng thấy thái độ của Tiểu Ca có chút kỳ quái, cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào, nhưng trong lòng cảm thấy chuyện như vậy hẳn là do mình suy nghĩ lung tung.

Dù sao mọi người làm bạn bè thời gian dài như vậy rồi, nếu để tử biến thành như vậy, đương nhiên là một chuyện không tốt lắm.

Cũng không biết rốt cuộc chuyện này có phải như mình đoán hay không.

Nếu đoán sai thì không phải có vẻ đặc biệt xấu hổ sao?

Cho nên thứ này nếu không cảm nhận được địch ý xác thực thì đương nhiên sẽ không có chuyện như vậy.

Cho nên hắn cũng hy vọng Tiểu Ca tiếp theo đối với thái độ của hắn hơi sáng tỏ một chút, không hiểu rốt cuộc vì sao.

Sau khi giao phó xong mọi chuyện, nhìn hai người có vẻ khá mệt, hắn cáo từ, dặn dò phải nghỉ ngơi sớm một chút.

Tiểu Ca gật đầu, tiễn hắn ra cửa, sau đó đóng cửa lại.

Lâm Dương đứng ở cửa nghe tiếng đóng cửa, có chút vô ngữ, cũng không biết rốt cuộc là sao, bèn trở về phòng mình. "Hai người các cậu gần đây có cảm thấy Tiểu Ca cả người cảm giác đặc biệt kỳ quái hay không?

Tôi cảm giác không biết vì sao cậu ấy không giống trước nữa, giống như đổi thành một người khác vậy.

Đối với thái độ của tôi lại càng không giống, hiện tại tôi mạc danh kỳ diệu, cư nhiên cảm giác có chút ác liệt, cảm giác cậu ấy không đặc biệt vui vẻ." Lâm Dương cảm giác chuyện này xác thực vô cùng kỳ quái, cũng không biết rốt cuộc nên làm gì, bèn nói cho bạn bè, hy vọng cho một chút ý kiến.

Nhưng Thiên Chân và Bàn Tử nghe xong, đều cảm thấy những lời này của Lâm Dương quả thực là vô căn cứ.

Có khả năng sao?

Không cảm giác ra thái độ của Tiểu Ca có chút thay đổi gì, chỉ có một mình hắn cảm giác ra.

Bàn Tử lắc đầu, nói với hắn: "Gần đây có phải áp lực đặc biệt lớn không nha?

Tôi hy vọng cậu có muốn đi khám bệnh, hoặc giả suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc là chuyện gì, ngàn vạn lần đừng nghĩ quá nhiều.

Người ta có thể đối với cậu không có địch ý gì quá lớn đâu, phản chính tôi không nhìn ra.

Thái độ đối với tôi cũng giống như trước nay vẫn vậy nha, khẳng định là cậu nghĩ nhiều rồi." Bàn Tử nói với Lâm Dương như vậy, Lâm Dương nghe xong cũng lắc đầu, suy nghĩ về tất cả những chuyện phát sinh thời gian gần đây, cũng cảm thấy hắn là nghĩ nhiều rồi, ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều.

Vạn nhất đến lúc đó thật sự xảy ra chuyện, Tiểu Ca khẳng định cảm thấy hắn là một người vô cùng nhiều chuyện, cho nên cũng không hy vọng Tiểu Ca đối với thái độ của hắn có chút thay đổi.

Tịnh thả mọi người đều là bạn bè mà, chuyện như vậy nếu đối với hắn không có uy hiếp gì quá lớn, cũng không hy vọng đề xuất chuyện này ra, khiến tất cả mọi người đều xấu hổ.

Vì thế hắn cảm thấy thôi đi, không cần nữa.

Đêm khuya thanh vắng, mọi người đều chuẩn bị tắm rửa đi ngủ.

Lâm Dương đem tất cả đồ đạc, thông báo một lượt cho bạn bè ở các phòng, sau đó mới là người cuối cùng vào phòng mình tắm rửa.

Lúc này trong phòng của Nam Mộ Bạch và Tiểu Ca, hai người đã sớm nằm xuống, vô cùng bình tĩnh đi ngủ.

Nam Mộ Bạch vốn xoay lưng về phía Tiểu Ca mà ngủ.

Nhưng buổi tối lúc ngủ vô ý lại xoay người, xoay về bên kia, vì thế trong bóng đêm có thể nhìn thấy Tiểu Ca, kỳ thực vẫn luôn nhìn chằm chằm Nam Mộ Bạch.

Tịnh thả ý vị thâm trường cứ nhìn mặt cô, bộ dáng như có điều suy nghĩ, làm cho người ta thực sự đoán không ra rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

Nếu lúc đó Nam Mộ Bạch còn thức, nhìn thấy Tiểu Ca nhìn mình như vậy khẳng định sẽ cảm thấy vô cùng kỳ quái, không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng đáng tiếc hiện tại cô đang ngủ.

Tiểu Ca cứ nhìn chằm chằm hoảng hốt, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, đợi đến nửa đêm về sáng mới một chút một chút nhắm mắt lại, đi vào mộng đẹp, cũng không xoay người đi mà cứ đối diện với Nam Mộ Bạch như vậy ngủ.

Đợi sáng sớm hôm sau, Tiểu Ca tỉnh khẳng định sớm hơn Nam Mộ Bạch.

Tiểu Ca sớm đã đi ra ngoài rèn luyện đi bộ, bởi vì cảm thấy người cần phải dậy sớm, nhất định phải hấp thu dưỡng khí buổi sáng, khẳng định cả một ngày sẽ đều vô cùng thoải mái.

Tuy rằng mọi người đều không hiểu, vì sao một người trẻ tuổi

như vậy lại giống như người già, mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm làm vận động.

Chuyện như vậy khiến người ta thật sự không cách nào lý giải, nhưng từ từ cũng quen, sẽ không nảy sinh nghi vấn gì quá lớn.

Lần đầu tiên Nam Mộ Bạch ở cùng một phòng với hắn, sáng sớm tỉnh dậy nhìn thấy Tiểu Ca không ở đây, xác thực khá kinh ngạc, cũng không biết là chuyện gì.

Cô nhanh chóng đi sang phòng Lâm Dương, gõ cửa hỏi lúc tỉnh không thấy Tiểu Ca đâu là chuyện gì.

Nghe Nam Mộ Bạch hỏi vậy, Thiên Chân giải thích: "A, cái tên người sắt đó hả, yên tâm đi, không có chuyện gì, chỉ là đi ra ngoài vận động đi dạo một chút thôi, khẳng định buổi sáng không nhàn rỗi được.

Bởi vì hắn dậy sớm, nếu không cho hắn ra ngoài đi dạo thì khẳng định sẽ nhàn đến phát hoảng, cho nên cũng không cần quản, đợi xấp xỉ sắp đến buổi trưa, khả năng hắn sẽ về." "Thói quen như vậy, tôi nhớ lúc ở trong phủ cũng vậy, hắn cũng thích thường xuyên đi ra ngoài đi dạo, chẳng lẽ cô đều chưa nghe nói chuyện như vậy sao?

Tôi tưởng cô sớm đã biết rồi cơ, ai ngờ cảm giác giống như lần đầu tiên nghe thấy vậy, nhìn bộ dạng khá kinh ngạc nhỉ, khẳng định là không biết rồi?" Thiên Chân mở cửa, nghe Nam Mộ Bạch hỏi xong liền đem tất cả tình huống kể lại đúng sự thật.

Nam Mộ Bạch nghe xong đứng ở cửa vô cùng ngẩn người lắc đầu.

Thật sự không ngờ, thanh niên thiếu nữ thế kỷ 21 cư nhiên có thói quen như vậy, thật sự không cách nào lý giải, tuy rằng không biết rốt cuộc là chuyện gì. "Vậy chúng ta buổi sáng có muốn ăn một chút gì không a?

Đã dậy sớm như vậy, tôi cảm thấy nếu không ăn chút điểm tâm thì khẳng định một ngày đều sẽ không có tinh thần.

Nếu vậy thì chúng ta cùng đi ăn cơm đi, nếu không thì tôi một mình ở trong phòng kỳ thực cũng khá sợ hãi, khá buồn chán đấy." Nam Mộ Bạch nhìn mọi người đều chưa dậy, vì thế cũng muốn gọi mọi người dậy sớm, bèn đề xuất kiến nghị này.

Thiên Chân đương nhiên không đáp ứng, tịnh thả cũng đóng cửa lại, nhanh chóng đuổi cô ra ngoài.

Nam Mộ Bạch bèn chen chân vào trong phòng, thôi thúc bọn họ mau chóng đi tắm rửa mặc quần áo, hy vọng nhanh một chút rời giường.

Tuy rằng có chút không tình nguyện, nhưng không có biện pháp, để người ta dậy sớm hơn rồi quản mình, dù sao hôm nay xác thực có việc.

Chương 511

Sớm chút thu dọn kỳ thực cũng khá tốt, vì thế cô vô cùng không tình nguyện đi vào trong phòng, một mình đi vào phòng bọn họ, nghe thấy Bàn Tử cư nhiên đang ngủ, ở đó ngáy o o.

Đương nhiên rồi, con trai đều ngáy, Lâm Dương cũng đào không thoát túc mệnh như vậy.

Cô vỗ vỗ cả hai người, đánh thức xong, nhanh chóng thôi thúc bọn họ xếp hàng cùng đi tắm rửa, lát nữa kiểm tra, bởi vì hiện tại phải đi gọi Văn Cẩm dậy.

Đương nhiên rồi, Nam Mộ Bạch nếu đi gọi Văn Cẩm thì đương nhiên là trạng thái vô cùng ôn nhu, kiểu năn nỉ ỉ ôi.

Sau khi gọi Văn Cẩm, nhìn cô ấy tắm rửa xong, rồi về phòng mình, mang theo Văn Cẩm cùng quay lại, dù sao thêm một nữ sinh thì khẳng định gọi sẽ càng dễ dàng hơn một chút.

Ai ngờ hai người kia hư như vậy, vẫn nằm ườn trên giường.

Nhìn thấy Thiên Chân một mình tắm rửa xong quần áo đều thay xong rồi, ở bên cạnh vô cùng vô lực cứ mãi thôi thúc hai người kia dậy.

Văn Cẩm đi vào xong liền liếc mắt ra hiệu cho Thiên Chân, ý bảo cậu tránh sang một bên, đừng động đậy, để chuyện như vậy cho cô.

Thiên Chân đương nhiên vô cùng nghe lời.

Lúc này loại chuyện này đều là Văn Cẩm làm, cho nên hiện tại cậu cũng sẽ không tranh việc với Văn Cẩm, nhanh chóng chạy sang một bên, tìm một chỗ thanh tịnh ngồi xuống xem kịch vui. "Hai người các cậu mau chóng dậy cho tôi, nếu không dậy thì hẳn là biết tôi là ai rồi

chứ, tiếp theo có hậu quả gì hẳn là cũng đoán được.

Nếu không muốn chịu một chút đau đớn da thịt và gân cốt thì tốt nhất dậy sớm cho tôi, ngàn vạn lần đừng để tôi đếm đến ba.

Nếu tôi đếm đến 3, ai chưa chạy vào nhà xí cho tôi thì biết tay đấy." Nam Mộ Bạch ở một bên nhìn, dù sao đều là người có ăn ý rồi, lúc này khẳng định cũng đều gọi dậy như vậy, cho nên cô cũng sẽ không thọc gậy bánh xe.

Nếu không thì có vẻ quá không thông minh rồi.

Cô đứng ở bên cạnh cũng nhìn tình huống như vậy, chưa đợi Văn Cẩm đếm đến 3 đâu, mới đếm đến 1, hai người kia đã "phanh" một cái ngồi dậy.

Nhìn công lực gọi người dậy của Văn Cẩm xác thực khá bổng nha, như vậy đều có thể, cũng thật sự không ai dám thử.

Nam Mộ Bạch nhìn hai người bọn họ từ lúc mới bắt đầu gọi thế nào cũng không dậy, hiện tại Văn tỷ vừa gọi một cái, hai người lập tức ngồi dậy.

Xem ra cô đối với hai người này đặc biệt ôn nhu rồi, lần sau trực tiếp đánh luôn, xem lúc đó có dám không tỉnh hay không.

Đợi như vậy, khẳng định cũng sẽ biến thành tình huống giống như Văn Cẩm hiện tại, đem chuyện này xử lý vô cùng tốt, đương nhiên cô cũng vô cùng hâm mộ người như vậy.

Chỉ là hiện tại cô chưa luyện được tính cách như vậy, cũng chưa từ từ cùng bọn họ lăn lộn đến mức đặc biệt thân, vẫn hơi có chút câu nệ, dù sao mới bắt đầu xác thực đều có chút ngại ngùng, là một cô gái mà.

Hai người kia tranh tiên khủng hậu chạy vào nhà xí, Thiên Chân vô cùng vô ngữ nhún vai, trong lòng nghĩ vừa rồi mình gọi không dậy,

hiện tại thì hay rồi, cứu binh đến xong, chịu khổ da thịt rồi chứ.

Gọi dậy mà dám không nghe, đương nhiên rồi, trong lòng Thiên Chân phần nhiều là một loại cảm giác hả hê, thích nhìn huynh đệ của mình biến thành bộ dạng như vậy, cảm thấy như mình bị bắt nạt được trả thù vậy, rất vui.

Cho nên chuyện như vậy đối với cậu là một chuyện vô cùng có lạc thú.

Đang lúc mọi người tranh nhau tắm rửa ở đó, ai ngờ Tiểu Ca đã về.

Điều này làm cho Thiên Chân khá chấn kinh, nghe thấy Tiểu Ca về liền lập tức nói với hắn: "Hôm nay buổi sáng làm sao vậy?

Vô cùng không thích hợp nha, cư nhiên một mình đi ra ngoài làm xong lại về nhanh như vậy.

Bình thường cậu phải tốn thời gian rất dài, điểm này tôi đều biết, không ngờ hiện tại cư nhiên nhanh chóng như vậy.

Xem ra mấy ngày không cùng cậu tập luyện một buổi sáng, tốc độ của cậu đều có chút tăng trưởng nha, phỏng chừng lần sau không đuổi kịp rồi." Thiên Chân ở đó cảm thán, nhưng Tiểu Ca không thèm để ý, bởi vì cái tên lắm mồm Thiên Chân này kỳ thực đều biết, những lời này đương nhiên cũng không phải ý tứ cần thiết trong lòng.

Chỉ là có khả năng không có chuyện gì kiếm chuyện để nói thôi.

Đương nhiên rồi, Tiểu Ca đều biết, dù sao mọi người ở cùng một chỗ lâu như vậy, điểm này sao có thể không biết, trong lòng không rõ ràng sao?

Tiểu Ca cũng không để ý, sau đó len lén đem bữa sáng sau lưng lấy ra.

Tuy rằng mua không nhiều lắm, nhưng nhìn qua cũng giống như bộ dạng muốn đưa cho ai đó ăn.

Nhưng không biết vì sao tổng cảm thấy bữa sáng này hình như không phải mua cho mình, bởi vì nếu không thì hắn đã trực tiếp về phòng rồi.

Vừa rồi Thiên Chân nghe thanh âm của Tiểu Ca thì giống như hắn muốn về phòng mình, chẳng lẽ muốn mua "ăn mảnh" sau đó trở về cùng Nam Mộ Bạch chia sẻ mà không mang cho bọn họ sao?

Chẳng lẽ Tiểu Ca đối với bọn họ thay lòng đổi dạ, không thích nữa sao?

Lúc trước chạy bộ xong hoặc là vận động trở về, Tiểu Ca đều sẽ mang cho bọn họ chút đồ ăn, làm bữa sáng, tuy rằng có đôi khi căn bản đều không ăn. "Tiểu Ca không đúng nha, vì sao có một chút đồ vật, so với lúc trước cậu mang đồ về cho chúng tôi hoàn toàn không thể so sánh nha?

Hiện tại ví tiền co lại rồi, tâm cũng co lại rồi, đối với tôi đều không tốt như vậy nữa, như vậy tôi cảm giác đều không vui vẻ rồi." Thiên Chân nhìn bữa sáng Tiểu Ca mang về xong, tử tế phát hiện vấn đề nằm ở đâu, chỉ ra xong, Nam Mộ Bạch và Văn Cẩm toàn bộ đều nhìn Tiểu Ca, làm cho Tiểu Ca nhất thời có chút xấu hổ, không biết làm sao.

Không biết rốt cuộc nên giải thích thế nào, chuyện như vậy xác thực có một chút xấu hổ, bởi vì xác thực cũng không mang đồ ăn cho bọn họ, cũng không biết rốt cuộc nên nói gì.

Sau khi thấy Lâm Dương và Bàn Tử vẫn luôn ở trong nhà xí tắm rửa, đột nhiên nghĩ ra rốt cuộc nên làm gì, hắn hắng giọng, sau đó giả bộ một bộ dạng vô cùng đứng đắn bắt đầu nói: "Thôi đi, lúc trước tôi không mang cho cậu ăn cũng như vậy, rồi lại cái bộ dạng lang tâm

cẩu phế đó.

Cậu nói nữa tôi cũng đau lòng đấy, lúc trước mang cho cậu, rõ ràng cậu đều không trân trọng được không?

Đều muộn như vậy mới dậy, rốt cuộc nên để tôi làm sao nha?

Tôi còn chưa nói gì, cậu cư nhiên ở đây lải nhải." Thiên Chân nghe Tiểu Ca cư nhiên dùng từ hoa mỹ như vậy, cảm thấy thật sự vô cùng buồn cười, tên này học được lúc nào thế, cư nhiên loại lời này thật sự đặc biệt thần kỳ.

Nghe cũng quá vui đi, cậu cười cười cũng không nói gì, có khả năng lời này của Tiểu Ca đối với cậu là thật đi, cũng có khả năng là lừa gạt.

Nhưng cậu cảm thấy không sao cả, có mang cơm hay không, cậu đều sẽ không trách Tiểu Ca, dù sao trước kia cũng mang cho cậu, cho nên cũng sẽ không so đo mấy vấn đề này.

Nhưng cậu nói với Tiểu Ca: "Tôi bảo này, phỏng chừng bữa sáng này căn bản không dùng được rồi, bởi vì tôi hiện tại quyết định đi ra ngoài ăn.

Tôi thấy mọi người lần này dậy khá sớm, nghĩ là nếu cùng đi ra ngoài ăn thì hẳn là rất tốt.

Chương 512

Sau khi gọi được hai cái tên đại lười biếng trên đời này dậy, chúng tôi chuẩn bị lôi kéo nhau cùng đi ăn buffet khách sạn nếm thử một chút." "Cậu bỏ bữa sáng xuống đi, chúng ta lúc nào ăn chả được.

Nhà hàng buffet của khách sạn này khá phong phú, phỏng chừng cũng là nguyên nhân Lâm Dương đặt khách sạn này.

Nếu không tỉnh thì thôi, tỉnh rồi phỏng chừng cũng gọi chúng ta đi nếm thử, như vậy cũng đừng lãng phí tâm cơ của cậu ấy, chúng ta gọi cậu ấy dậy đi." Thiên Chân bảo mọi người cùng đi ăn cơm, Tiểu Ca nhìn nhìn cơm trong tay xác thực cũng không nhiều, nhưng vừa vặn lượng cho hai người.

Không biết lúc đó đi đâu vì sao nhất định phải mua cơm?

Chẳng lẽ sợ có một số người dậy xong sẽ đói sao?

Cũng không biết người đó lúc nào tỉnh, nhưng tổng cảm thấy hình như cũng sẽ dậy sớm, vì thế liền mua cơm.

Không ngờ sau khi trở về cư nhiên mấy người lại muốn cùng đi ra ngoài ăn cơm, tịnh không nói cho hắn biết, mạc danh kỳ diệu cảm giác trong lòng có một chút thương tâm, nhưng không nói ra, cũng cảm thấy nói ra không tốt lắm.

Tiểu Ca tuy rằng không biết rốt cuộc bọn họ đang làm gì, nhưng cũng cảm thấy chuyện như vậy không thích hợp lại đi nữa, dù sao đã mang bữa sáng về.

Nếu không thì như vậy có vẻ động cơ chẳng phải đặc biệt rõ ràng sao, cũng không hy vọng đồ vật của mình quá ư rõ ràng, sau khi bị phát hiện nhất định là một chuyện vô cùng không tốt.

Cho nên hắn muốn cự tuyệt, nói cùng ăn bữa sáng thì khẳng định sẽ vô cùng xấu hổ, tuy rằng biết lần này mang bữa sáng về...

Không biết rốt cuộc là vì sao, cảm giác có một chút... cảm thấy tâm tư của mình xác thực cần tĩnh một chút.

Thời gian này xác thực có một chút kỳ quái.

Đối với thái độ của Lâm Dương cũng mạc danh kỳ diệu, xác thực có một chút không tốt, không biết rốt cuộc vì sao làm vậy.

Nhưng có đôi khi nhìn thấy người kia và Lâm Dương ở cùng một chỗ, trong lòng xác thực sẽ có chút cảm giác không thoải mái, cũng không biết rốt cuộc vì sao sẽ như vậy.

Cho nên cần tĩnh một chút, sau đó xem rốt cuộc vì sao sẽ làm như vậy, cũng không hy vọng chuyện như vậy tái phát sinh.

Dù sao đều là huynh đệ, đều là ca, nếu lại phát sinh chuyện như vậy thì nhất định vô cùng không tốt, quan hệ giữa mọi người trở nên xấu hổ, rốt cuộc sẽ làm sao đây, cho nên cũng không thích như vậy.

Khi bọn họ mời Tiểu Ca đi ăn cơm, Tiểu Ca lắc đầu cự tuyệt lấy lý do là đã mang cơm về rồi.

Kỳ thực không ngờ buổi sáng cư nhiên sẽ dậy sớm như vậy.

Mọi người cùng đi ăn cơm, chuyện như vậy cũng căn bản không có báo trước.

Mọi người nhún vai, cảm thấy chuyện như vậy xác thực không hẹn trước, Tiểu Ca buổi sáng thực sự đi ra ngoài quá sớm.

Nếu muốn báo chuyện như vậy thì cũng phải nói sớm, cho nên căn bản là một chuyện không có khả năng, cho nên không trách hắn, cũng cảm thấy không có việc gì.

Bất quá mọi người có đôi khi đi ăn cùng nhau, nếu có thể ăn cùng

một chỗ thì ăn, nếu không ăn cùng được thì tách ra ăn cũng không có vấn đề gì.

Dù sao đồ Tiểu Ca mang về nhìn khẳng định đủ cho một người ăn, mọi người cũng không để ý, sau đó cùng nhau kết bạn rời khỏi nơi này.

Tiểu Ca trở về phòng mình, đóng cửa lại nhìn hoàn cảnh trong phòng, đột nhiên như có điều suy nghĩ, cảm giác không biết trong lòng đang nghĩ gì, nhưng hình như đang có cảm giác gì đó, bởi vì cảm thấy thứ như vậy đối với hắn xác thực có một chút cần thiết. "Gần đây mình thật sự cảm thấy rất kỳ quái, không biết rốt cuộc đang làm gì, ta cũng không hiểu rốt cuộc vì sao sẽ có tâm tình như vậy.

Mạc danh kỳ diệu lúc thì sẽ thế này... ta không biết rốt cuộc nên làm gì, cũng không biết chuyện như vậy đối với...

Cư nhiên sẽ như vậy, sau này khả năng không tái diễn như vậy nữa đâu, cũng hy vọng có thể cảnh tỉnh." Tiểu Ca mạc danh kỳ diệu nói một đoạn như vậy, cảm thấy những lời này không biết vì sao lại từ trong miệng mình nói ra.

Từ trước đến nay hắn đều không có tình cảm gì quá lớn, hoặc giả không có tâm tình gì quá lớn đối với tất cả mọi người, cũng không có cảm giác.

Nhưng lần này, mạc danh kỳ diệu lại có cảm giác như vậy.

Cho nên cũng không có tự do, cư nhiên sẽ như vậy.

Hắn lắc đầu cũng không tiếp tục suy nghĩ kỹ chuyện như vậy nữa.

Bên này, mọi người đi bộ tới nhà hàng buffet bữa sáng xem có gì ăn.

Bởi vì nhất định phải ăn một chút cơm, nếu không thì buổi sáng khẳng định sẽ vô cùng không thoải mái, dù sao sáng sớm như vậy,

cũng là vì ăn một bữa sáng như thế này nha.

Nhưng Lâm Dương không biết vì sao đứng ở phía sau, có vẻ có vấn đề.

Văn Cẩm nhìn thấy, bèn đi chậm lại vài bước cùng hắn đi trên một đường thẳng, sau đó hỏi: "Làm sao vậy?

Gần đây đa sầu đa cảm thế, chẳng lẽ thích cô nương nhỏ nào rồi?

Hoặc giả sẽ không phải trong lòng đang chứa chuyện gì chứ, một đại nam nhân sao nhiều chuyện thế làm gì?

Một ngày lại một ngày, vui vui vẻ vẻ không sao cả, nhiều chuyện thế khẳng định sẽ vô cùng không thoải mái, giống như bộ dạng hiện tại của cậu, như thâm khuê oán phụ ấy." "Không phải chứ, hai chúng ta coi như là huynh đệ và chị em, nếu có chuyện gì thật sự giải quyết không được thì ngàn vạn lần nhất định phải nói cho tôi, tôi có khả năng sẽ giúp cậu giải quyết.

Những chuyện này tôi nói cho cậu biết, bảo đảm không thu phí tư vấn đâu, tôi làm buôn bán xưa nay đều không đặc biệt lấy đắt." "Tôi bảo này, trước mắt mà nói chỉ cần có người tìm tôi làm tri tâm đại tỷ tỷ, chuyện như vậy đều vô cùng hợp, cũng vô cùng hời.

Dù sao chuyện như vậy tôi vẫn luôn làm du nhận hữu dư (thành thạo điêu luyện), cũng thông qua kỹ thuật vô số lần khai đạo cho bất cứ ai.

Cho nên nếu cậu tư vấn tôi, tôi giảm giá cho cậu 89%." Văn Cẩm nhìn thấy Lâm Dương trong lòng hình như đang có chuyện gì, bèn hỏi thăm.

Kỳ thực Văn Cẩm với tư cách là nữ sinh trong đoàn đội này, vẫn luôn vô cùng thích bát quái.

Tuy rằng cùng con trai ở lâu, dường như từ từ cũng không có

chuyện gì để tán gẫu, nhưng hiện tại không phải là có thêm một cô gái sao (Nam Mộ Bạch), nhưng kỳ thực trong lòng vẫn luôn giữ hình tượng nữ hài tử.

Cho nên vẫn luôn thích bát quái chuyện như vậy.

Thấy trong đoàn đội có người không thoải mái, hoặc giả lúc không vui, cô thích sung đương vai trò "tri tâm đại tỷ tỷ", giải đáp nghi hoặc cho họ.

Chương 513

Như vậy cảm giác vị trí của mình đặc biệt quan trọng, đối với đoàn đội này với tư cách là một nhân vật vô cùng quan trọng mà nảy sinh.

Tuy rằng Lâm Dương nhìn nhìn Văn Cẩm, nhưng cũng không biết chuyện như vậy rốt cuộc có nên nói hay không, dù sao nói xấu bạn bè cũng không tốt lắm.

Lâm Dương suy nghĩ chuyện này, rốt cuộc nên làm thế nào đây.

Nếu nói ra thì sau đó lại làm những chuyện kia không tốt lắm, lại bị phê bình thì làm sao?

Dù sao mọi người đều là bạn bè trong cùng một đoàn đội, nếu đến lúc đó thật sự phát sinh chuyện gì, ai đứng bên cạnh ai cũng không nhất định nha.

Cũng không có niềm tin tất cả mọi người đều sẽ đứng bên cạnh mình, cho nên hắn cảm thấy thôi đi.

Lâm Dương đấu tranh nội tâm hồi lâu, do dự mãi xem rốt cuộc có nên nói ra chuyện này hay không, cuối cùng cậu lắc đầu với Văn Cẩm, cảm thấy quả thực cũng không cần thiết.

Nếu nói ra, lỡ như kết quả sau đó cậu không gánh vác nổi thì sao?

Cậu cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Nếu đứng về phía cậu thì tốt, nhưng nếu không đứng về phía cậu, nói chuyện này ra, đương nhiên là một chuyện không hay, lại còn làm tổn thương anh em.

Chuyện này cậu cũng chưa từng nói với ai, có đôi khi cậu cũng cảm thấy mình đặc biệt nhạy cảm, cảm thấy chuyện này nói ra quả

thực không thích hợp lắm.

Lâm Dương lại lắc đầu nói với Văn Cẩm: “Thôi đi, chuyện này chắc chắn chị không thể hiểu được đâu.

Một cô gái như chị nghe mấy chuyện này làm gì.

Nếu tôi có vấn đề tình cảm hay vấn đề tâm lý, chị có thể khai sáng cho tôi, dù sao chị cũng có giấy phép bác sĩ tâm lý cấp một mà.” “Nếu cậu có vấn đề muốn hỏi tôi, đương nhiên tôi đều có thể nghe, nghe xong rồi thì thôi, cho nên cậu căn bản không cần lo lắng, cứ yên tâm kể cho tôi nghe.

Đừng có vội, có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi hứa sẽ không 'đập vỡ nồi đất hỏi tới cùng' đâu.” Nghe Lâm Dương nói vậy, Văn Cẩm đương nhiên không hài lòng với câu trả lời này.

Nếu đã nói đến thế, trong lòng cậu ta chắc chắn đang giấu chuyện gì đó.

Có vấn đề, lại còn là chuyện có khả năng liên quan đến một người nào đó, hoặc chuyện mà mọi người đều biết, quan hệ rất lớn.

Văn Cẩm ngẫm nghĩ, là Nam Mộ Bạch sao?

Chẳng lẽ có liên quan đến Nam Mộ Bạch?

Hay là liên quan đến người bạn nào đó?

Nhưng xét về hoàn cảnh sinh hoạt hiện tại, mọi người đều ở cùng nhau, trừ một nhóm bạn này ra thì chắc chắn cũng không còn người nào khác, cho nên chắc chắn không phải mâu thuẫn với người ngoài.

Cũng chắc chắn không phải với người nhà, người nhà của cậu ta chỉ có Tam Thúc, mà Tam Thúc dạo này cũng không liên lạc.

Cho nên, chắc chắn là người trong đội, là chuyện giữa bạn bè với nhau.

Văn Cẩm quyết định tiếp tục hỏi, dù sao cô cũng thực sự tò mò, muốn biết ngọn ngành.

“Nếu tôi đoán không lầm, chắc chắn có liên quan đến nhóm bạn của chúng ta đúng không?

Sẽ không phải là vấn đề tình cảm hay tâm lý gì đâu, là cãi nhau với ai hả?

Gần đây quan hệ với ai không tốt lắm sao?

Cứ nói cho tôi biết đi, chúng ta cũng chỉ là tán gẫu, rảnh rỗi đứng đây cũng chẳng có việc gì.” Nghe Văn Cẩm nói trúng tim đen, mắt Lâm Dương trừng lớn, giống như bị chọc thủng bí mật nhỏ vậy.

Văn Cẩm biết mình đoán đúng rồi, người này chắc chắn cậu ta có quen biết hoặc có quan hệ thân thiết, nếu không sẽ không phản ứng như vậy.

Lâm Dương điều chỉnh lại tâm trạng.

Dù sao cô ấy cũng chưa đoán ra cụ thể là ai, tuy đoán được là người trong nhóm nhưng cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, hoặc ai đã làm gì ai.

Lâm Dương quyết định chỉ cần mình "chết cũng mạnh miệng" không nói, cô ấy chắc chắn sẽ không hỏi ra được là ai.

Hai người cứ đứng dây dưa ở đó, ngay chỗ bàn ăn.

Lâm Dương cảm thấy nếu cứ hỏi mãi ở đây, chắc chắn sẽ khiến mọi người đều biết.

Chuyện ầm ĩ lên cũng không tốt lắm, vạn nhất đoán ra được chuyện gì thì thật sự rất khó xử.

Lâm Dương bèn gọi Văn Cẩm sang một bên, quyết định nói ra chuyện này.

“Được rồi, nếu chị đã cứ hỏi mãi như thế, tôi cũng không hy vọng bị vạch trần trước mặt mọi người.

Nếu cứ tiếp tục hỏi ở đây, bị phát hiện thì sẽ rất phiền phức, cho nên tôi quyết định nói cho chị biết.

Nhưng tôi hy vọng chị biết rồi thì tuyệt đối đừng nói cho người khác, bởi vì tôi nói ra là vì tôi tin tưởng chị.” “Nếu chị nói chuyện này cho người khác, tôi chắc chắn sẽ rất đau lòng, bởi vì tôi tin chị.

Nếu chị kể với người khác, vậy thì niềm tin của tôi đối với chị sẽ biến mất.

Chuyện này tôi chỉ nói với một mình chị, đây là một chuyện rất rõ ràng, nếu để người khác biết, tôi đương nhiên cũng biết là do ai nói ra.” “Tôi hy vọng nếu tôi đã tin tưởng chị, thì lúc đó chị cũng phải tin tưởng tôi.

Chuyện này tôi không muốn đồn ra ngoài, chị cũng biết người trong đội chúng ta, nếu lộ ra, chắc chắn sẽ khiến mọi người quân tâm bất ổn.

Như vậy quả thực sẽ nảy sinh một số vấn đề, hy vọng chị hiểu cho.” Lâm Dương nói vô cùng chân thành.

Văn Cẩm nhìn bộ dạng này của cậu, cảm thấy chuyện này chắc chắn không phải chuyện nhỏ, hoặc là người kia có địa vị cửu túc khinh trọng trong đội.

Nếu không thì vì sao sau đó mọi người lại thực sự thay đổi cách nhìn về cậu ta chứ?

Văn Cẩm nóng lòng muốn nghe xem rốt cuộc là chuyện gì, người đó rốt cuộc là ai.

“Thật ra người đó...

Chương 514

Chị cũng biết đấy, trong đội chúng ta, mọi người đều rất thích cậu ấy.

Nhưng tôi cảm thấy dạo gần đây, cậu ấy có địch ý với tôi.

Cũng không biết vì sao, một cảm giác rất mạc danh kỳ diệu, thái độ của cậu ấy đối với tôi không còn tốt như trước nữa, cũng có thể là do tôi nghĩ nhiều." Lâm Dương tiếp tục nói, Văn Cẩm nghe xong cũng cảm thấy mơ hồ, người đó rốt cuộc là ai?

"Người đó thật ra là Tiểu Ca." Đợi Lâm Dương nói xong câu này, Văn Cẩm vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm Lâm Dương.

Bị nhìn như vậy, Lâm Dương đương nhiên cảm thấy mặt mũi không tự nhiên.

Nhưng thực sự trong lòng cậu nghĩ vậy, dạo gần đây thái độ của Tiểu Ca đối với cậu quả thực rất lạ, không biết vì sao lại như vậy, cậu không hiểu cũng không lý giải nổi.

Bình thường hai người quả thực rất hay giúp đỡ lẫn nhau, quan hệ rất tốt, vẫn luôn hợp tác thân mật vô gian.

Lâm Dương vẫn luôn cảm thấy như vậy rất tốt, cứ thế này mãi cũng ổn.

Nhưng một thời gian gần đây không biết vì sao lại đắc tội hắn, có chỗ nào khiến hắn không vui hay không thoải mái sao?

Không biết vì sao gần đây thái độ của hắn lại như vậy.

Văn Cẩm cứ nhìn chằm chằm khiến Lâm Dương cảm thấy rợn cả người.

Văn Cẩm cũng cảm thấy nhìn người ta như vậy mãi chắc chắn không tốt lắm, bèn hỏi: “Vì sao chứ?

Rốt cuộc vì sao lại có cảm giác như vậy?

Tôi cảm thấy mối quan hệ của hai người lẽ ra là tốt nhất trong nhóm chứ, giống như Thiên Chân và Bàn Tử vậy, là kiểu có thể nói chuyện hợp nhất.

Chẳng lẽ cậu đã làm chuyện gì, nên cậu ấy mới như vậy sao?” “Tôi thấy có khi nào cậu nghĩ nhiều quá không?

Có vài chuyện có khả năng đều là vô trung sinh hữu, chắc chắn là hiểu lầm rồi, tuyệt đối không có chuyện như vậy đâu.

Cậu nhớ lại kỹ xem, thật sự là như vậy sao?

Nếu thật sự như vậy thì ai mà chịu nổi, nhưng nếu không phải thì có chút quá xàm xí rồi.” Văn Cẩm thực sự vô cùng kinh ngạc chất vấn Lâm Dương.

Lâm Dương cũng cảm thấy nói ra lời này quả thực giống như não bị cửa kẹp, nhưng cũng không còn cách nào khác, quả thực cậu có cảm giác đó.

Nếu đã như vậy, mà chị ấy cứ hỏi mãi, chắc chắn phải cho chị ấy biết.

Bây giờ lại nói mấy lời này, mấy lời rất đáng ghét.

Rõ ràng là những lời phát ra từ tận đáy lòng chưa từng nói với ai, thế mà lại bị chất vấn.

Rồi lại hỏi xem những lời này rốt cuộc có suy nghĩ kỹ chưa.

Thật sự là đã suy nghĩ rất lâu rồi mới kể, kể xong lại bị khinh bỉ.

Cho nên Lâm Dương cảm thấy có chút không chấp nhận được, trong lòng cũng có chút khó chịu, bởi vì những lời này chưa từng nói

với ai, chuyện này đối với cậu cũng khá riêng tư.

Bởi vì không thể nói cho người khác biết, dù sao Tiểu Ca bình thường đối xử với cậu cũng rất tốt, chỉ là dạo gần đây không biết vì sao lại như vậy.

“Quả thực không giấu gì chị, tôi thật sự cảm thấy nói ra lời này mình rất hỗn đản, cũng không nên nói những lời như vậy.

Nhưng chị cứ 'đập vỡ nồi đất hỏi tới cùng', cứ hỏi tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi không thể không nói a.

Nếu không nói, chị chắc chắn sẽ hỏi mãi.” “Cho nên tôi không phải là sợ sao?

Nếu sau này xảy ra chuyện, tôi chắc chắn không kiểm soát được, rồi để mọi người đều biết thì lại tỏ ra như tôi có địch ý với cậu ấy vậy.

Nhưng dạo gần đây, thái độ của cậu ấy đối với tôi quả thực mạc danh kỳ diệu, nhất là khi tôi ở cùng một chỗ với Nam Mộ Bạch, có khi nào cậu ấy biết chuyện gì rồi không?” “Trước kia cậu ấy đối với tôi rất tốt, hiện tại cũng tốt, nhưng nếu thái độ không chuyển biến thì tôi đương nhiên sẽ không cảm giác ra được.

Nhưng trước kia tốt như vậy, mà hiện tại lại đối với tôi như thế, thì tôi khẳng định có thể cảm giác rõ ràng thái độ của cậu ấy có chút thay đổi, là bởi vì một người nào đó.” “Dù sao tôi cảm thấy nếu chị chịu quan sát kỹ chuyện này, tôi tuyệt đối không lừa chị, cũng tuyệt đối không nói dối.

Dù sao chúng ta làm bạn bao lâu nay, chị cảm thấy tôi sẽ lừa gạt chuyện như vậy sao?

Đương nhiên là không thể rồi, mọi người nếu đều biết chuyện này thì có gì mà lừa chứ?” Nghe Lâm Dương đảm bảo thành khẩn như

vậy, Văn Cẩm cũng cảm giác lời cậu nói có khi nào là đúng hay không, nhưng cũng không có khả năng, cũng không có lý do gì để xảy ra chuyện như vậy a.

Cho nên cô quyết định thời gian tới sẽ quan sát kỹ xem Tiểu Ca rốt cuộc bị làm sao.

Dạo này vì sao lại kỳ quái như vậy, cư nhiên lại khiến Lâm Dương nói ra những lời thế này.

Bình thường Lâm Dương với hắn có lẽ là quan hệ tốt nhất, cho nên cô cũng không tin rốt cuộc sẽ có chuyện như vậy phát sinh.

Cũng cảm thấy nếu quả thực là như thế, thì cũng không biết nên làm thế nào.

Hy vọng thứ này ngàn vạn lần đừng để mọi người cảm thấy quá đáng sợ, hoặc khiến mọi người cảm thấy thất vọng, lạnh lòng, cho nên cô quyết định nhanh chóng điều hòa từ giữa.

Tuy nhiên, Văn Cẩm nghe xong, dù không biểu đạt quá nhiều nhưng cũng có chút cảm nhận.

Cô ẩn ẩn cảm thấy chuyện này khẳng định không đúng, vì sao lại phát sinh chuyện như vậy, chắc chắn là vì một số điều kiện nào đó.

Sáng hôm nay, Tiểu Ca ra ngoài sớm như vậy để đi mua bữa sáng.

Tuy nói là đi mua, nhưng cô loáng thoáng cảm thấy chuyện này hình như không phải mua cho mọi người.

Thấy mọi người đều tỉnh dậy, cùng đi ăn sáng, hắn cố ý giấu bữa sáng mua về ra sau lưng, hình như không muốn cho người ta thấy mình mua cái gì, cũng không muốn cho người ta thấy mua mấy phần.

Cho nên cô cảm thấy bên trong có thể có chỗ nào đó không đúng.

Văn Cẩm im lặng giấu chuyện này vào đáy lòng, sau đó hai người

quay về ăn cơm, cô quyết định tự mình điều tra bằng trí thông minh của mình.

Đương nhiên rồi, chuyện như vậy Văn Cẩm sẽ không nói cho bất kỳ ai, Lâm Dương cũng ngại nói chuyện này ra.

Chương 515

Và quan trọng nhất là nếu nói ra thì chắc ai cũng không tin, chuyện này nếu ngay cả Văn Cẩm cũng không tin thì người khác nghe xong lại càng không tin.

Cho nên cũng sẽ không ai cảm thấy chuyện này giống như Lâm Dương nói là sự thật, dù sao Tiểu Ca trước giờ đối với mọi người đều rất lãnh đạm.

Giống như kiểu người không có cảm xúc vậy, cho nên trước giờ cũng đoán không ra, rốt cuộc Tiểu Ca đang nghĩ gì, cũng không biết rốt cuộc hắn là người như thế nào.

Nhưng hiện tại cư nhiên nói Tiểu Ca tính tình không tốt, nhắm vào người khác, đương nhiên là một chuyện không thể nào rồi, cho nên ai cũng không tin, ngay cả Lâm Dương cũng không tin nổi chính mình.

Đó cũng là lý do cậu cứ ấp a ấp úng không nguyện ý nói cho Văn Cẩm nguyên nhân, vì cảm thấy chuyện này giống như bị thần kinh vậy.

Nếu người khác thật sự nghe được chuyện này, cũng sẽ cảm thấy cậu chắc chắn là sai rồi.

"Hai người vừa đi làm gì mà thần thần bí bí, quỷ quỷ túy túy thảo luận cả nửa ngày thế?

Tôi ăn sáng sắp xong rồi hai người mới về.

Không phải là giấu tôi đi làm chuyện mờ ám gì, hoặc là đi ăn mảnh đấy chứ?

Không thể giống như Tiểu Ca mang đồ ngon về mà không chia sẻ cho tôi đâu nhé." Bàn Tử thấy hai người quay lại liền trêu chọc như

vậy.

Lâm Dương nghe thấy tên Tiểu Ca, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bàn Tử.

Những người khác nhìn thấy cũng cảm thấy mạc danh kỳ diệu, không phải chỉ là nói đùa thôi sao, sao phản ứng lại lớn như vậy?

Lần đầu tiên thấy Lâm Dương phản ứng lớn thế đối với cái tên này.

Cho nên mọi người cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, nhưng cũng không nói lên lời.

Dù sao chuyện này nếu người khác không nói, sao biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Dương cảm giác thái độ vừa rồi có chút thất lễ, bèn bắt đầu xin lỗi mọi người, nếu không thì sợ những người này nghĩ nhiều, nếu nghĩ nhiều thì chẳng phải lộ tâm trạng của cậu sao?

Chuyện này nghĩ nhiều thì đáng sợ lắm.

"Úc, ngại quá, vừa rồi phản ứng của tôi hơi lớn.

Thật ra cũng không có chuyện gì, gần đây tôi đang thương lượng với Tiểu Ca chuyện từ chức kia, cho nên vừa nghe tên cậu ấy, hôm nay xem cậu ấy có ở đây không, không thấy ở đây tôi đương nhiên sẽ tức giận rồi.

Bình thường tôi quan hệ tốt nhất với Tiểu Ca mà, cho nên cậu ấy làm vậy tôi đương nhiên không phục." Lâm Dương tùy tiện bịa một lý do, mọi người đương nhiên cũng không nghi ngờ, dù sao quan hệ bình thường giữa hai người quả thực không tồi.

Nếu hai người cãi nhau, hoặc giận dỗi không thèm để ý đến đối phương nữa, đương nhiên là chuyện vô cùng khó tin.

“Được rồi, không tán dóc với hai người nữa.

Vừa rồi nói mấy câu đó thật ra cũng là nói đùa thôi, làm gì mà để ý thế, không cần kích động như vậy.

Mau ngồi xuống ăn cơm đi, hai người mà không ăn nữa là tôi ăn xong tôi đi trước đấy, không đợi hai người nữa đâu, chậm như rùa vậy, thật là...” Thiên Chân nhìn phản ứng hôm nay của Lâm Dương, cảm thấy chắc chắn có chuyện phát sinh, chuyện này đối với cậu ấy có khả năng là chuyện rất lớn.

Cho nên cậu có chút hoài nghi, nhưng cảm thấy trước khi có bằng chứng hoặc chưa nắm chắc thì khoan hãy nói, nếu không sẽ bứt dây động rừng, khiến cậu ấy cảm giác chuyện này bị nghi ngờ.

Nếu để lộ ra là có gì không đúng, sẽ giống như tiêm cho cậu ấy liều thuốc phòng bệnh trước, cậu ấy sẽ làm mọi hành động không quá rõ ràng, khiến người ta không chú ý được.

Đến lúc đó phát hiện lại càng khó khăn, nên Thiên Chân vội vàng giải vây cho mọi người, cũng là để xem tiếp theo chuyện này rốt cuộc sẽ phát triển thế nào.

Dù sao nhìn chuyện này hình như cũng không đơn giản.

Cậu hy vọng mọi người không vì chuyện này mà xảy ra sai sót hoặc cãi vã lẫn nhau thì không tốt, cũng hy vọng điều hòa từ giữa, nên cứ mai phục như vậy đã.

Hai người quả nhiên cũng không nói gì thêm, ngồi xuống xong thì cảm thấy chuyện vừa rồi đối với mọi người chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, đều là bạn bè, làm gì phải so đo mấy chuyện đó.

Nếu so đo quá nhiều, cuối cùng không làm bạn được nữa thì phải làm sao?

Cho nên thật ra giữa bọn họ rất dễ tha thứ cho nhau, đối với

chuyện như vậy cũng sẽ không quá để ý.

Dù sao đều là mấy thằng đàn ông, nếu để ý chuyện này quá thì có vẻ đặc biệt bà bà mụ mụ.

Nhưng Nam Mộ Bạch luôn cảm thấy có chuyện gì đó không đúng.

Tuy vẫn luôn đóng giả là con trai, nhưng giác quan thứ sáu của con gái vẫn tồn tại, đối với loại chuyện này, vẫn có chút năng lực phán đoán.

Ăn cơm xong, mọi người chuẩn bị quay về, dù sao cũng đã có kế hoạch, phải chơi cho đã ở đây một chuyến.

Bất kể thế nào, đây cũng là lần đầu tiên đến phương Nam, ngay cả không khí cũng mỹ diệu như thế.

Cho nên đương nhiên thích chơi thêm ở trong này.

Tuy không biết rốt cuộc phải đi đâu, nhưng hành trình cơ bản đều giao cho công ty du lịch, là kiểu du lịch ba ngày.

Tuy thời gian không nhiều, nhưng đã rút ra được ba ngày.

Thật ra trong ba ngày này người bận rộn nhất hẳn là Lâm Dương, vừa phải giúp mọi người sắp xếp chuyện du lịch, vừa phải tìm địa điểm kia.

Địa chỉ cụ thể rốt cuộc ở đâu, thật ra cũng là để tiêu tốn chút thời gian, vốn dĩ không tìm thấy nơi đó, lỡ như để mọi người cùng sốt ruột tìm kiếm thì sẽ lỡ việc.

Cho nên cậu chuẩn bị gánh vác áp lực này, xem nơi đó rốt cuộc ở đâu, đồng thời mượn cớ dẫn dắt sự chú ý của Tiểu Ca, để cậu ấy đi chơi cho vui vẻ, mọi người cùng thư giãn.

Suốt quãng thời gian đó mọi người chơi vô cùng vui vẻ, bởi vì không cần lo nghĩ gì, chỉ cần vui vẻ mà chơi.

Đương nhiên, những lời này là do Lâm Dương bảo, cho nên mọi người cũng rất nỗ lực tuân thủ.

Mọi người không muốn hỏi đến vấn đề kỳ quái kia, dù sao con đường tiếp theo cũng không biết nên đi thế nào.

Căn bản không biết vị trí kia rốt cuộc ở đâu, tình huống hiện tại đều mù mịt, cho nên nghe lời Lâm Dương chơi cho đã không tốt hơn sao?

Chương 516

Trong thời gian này, Văn Cẩm vẫn luôn quan sát Tiểu Ca xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Cô phát hiện Tiểu Ca gần đây hình như đúng là có chút lãnh đạm với Lâm Dương.

Không biết rốt cuộc là vì sao, cô cảm thấy thứ này chắc sẽ không đơn giản như vậy, hoặc là dễ dàng không thích một người như vậy.

Nếu không thì trước kia cũng không thể quan hệ tốt thế được, nhưng hiện tại giữa hai người quả thực nhìn qua có chút ngăn cách.

Điểm này khiến Văn Cẩm đặc biệt mê hoặc, cho nên chuẩn bị tiếp tục tĩnh quan kỳ biến, dù sao thời gian còn dài, có thể quan sát thêm một đoạn thời gian.

Và rồi cô thực sự phát hiện ra, dạo gần đây, Tiểu Ca mạc danh kỳ diệu lại càng ngày càng gần gũi với Nam Mộ Bạch, hai người ở chung khá tốt.

Chẳng lẽ là vì hai người ở cùng một chỗ sao?

Nhưng nhìn cảm giác đó, hình như Tiểu Ca tuy bề ngoài không nói gì, cả người toát ra vẻ rất lãnh đạm, nhưng thực ra đối với Nam Mộ Bạch cũng rất tốt.

Khi cậu ta bị thương cũng quan tâm, luôn lơ đãng giúp đỡ, một số chi tiết nhỏ, đoán chừng chính Tiểu Ca cũng không chú ý, cũng không ngờ mình lại là người như vậy.

Cho nên thật ra Văn Cẩm nhìn thấy cũng có chút kinh ngạc, không biết Tiểu Ca như vậy rốt cuộc là người thế nào, lại có thể làm ra sự thay đổi như thế.

Cho nên Văn Cẩm cảm thấy có khả năng Nam Mộ Bạch đã lơ đãng làm ra chuyện gì đó khiến Tiểu Ca nảy sinh hứng thú, cho nên hiện tại Tiểu Ca cư nhiên lại ở gần cậu ta như vậy, nhìn qua hình như rất có hứng thú với cậu ta, điểm này làm cô chú ý.

Hiện tại điều duy nhất Văn Cẩm xác định được là giác quan thứ sáu của Lâm Dương quả thực chính xác.

Tuy không biết con trai có giác quan thứ sáu hay không, cô cũng không tin cư nhiên lại có thứ này, nhưng điều duy nhất biết được là Lâm Dương không lừa cô, cho nên chuyện này chọn tin tưởng là một việc khá sáng suốt.

"Tôi thấy chuyện này tôi nhìn ra rồi, phản chính chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

Đợi một thời gian nữa tôi sẽ đi hỏi Tiểu Ca xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tôi đoán chừng cậu ấy làm mấy hành động đó cũng là theo tiềm thức, căn bản không chú ý, cho nên cậu cũng đừng quá sốt ruột hoặc quá để ý." "Vạn nhất người ta đều không chú ý, mà hiện tại mình chuyện bé xé ra to, chẳng phải sẽ trở nên vô lý gây rối sao?

Cho nên chuyện này đợi tôi đi tra xét kỹ càng đã.

Sau khi tra ra rồi thì bước tiếp theo nên làm thế nào?

Hai người các cậu tuyệt đối phải giải quyết chuyện này, nếu không cứ dây dưa mãi căn bản không phải là cách." Sau khi Văn Cẩm âm thầm điều tra được một thời gian, cảm thấy chuyện này không đúng lắm, cô quyết định giúp đỡ.

Cô cũng biết hai người bạn này chắc chắn trước kia quan hệ rất tốt.

Cho nên hiện tại xảy ra tình huống này, hai người chắc chắn cũng

cảm thấy không biết nên giải quyết thế nào.

Vì vậy cô đứng giữa làm người hòa giải là hợp lý nhất, cô cũng rất vui lòng đảm nhận vai trò này.

Đương nhiên cô cũng không biết người khác nghĩ sao, cho nên mới hỏi Lâm Dương, để người trong cuộc cho một ý kiến.

Sau khi Lâm Dương đồng ý, cô cảm thấy vô cùng có cơ sở, cũng biết rốt cuộc nên làm gì.

Văn Cẩm đặc biệt hy vọng hai người hòa giải, cũng không muốn thấy hai người cãi nhau, bèn làm người hòa giải ở giữa, khuyên giải hai người.

"Chuyện này thật sự cảm ơn chị, nếu đã nói như vậy thì tôi yên tâm rồi.

Nếu tôi vô ý làm gì, đương nhiên sẽ muốn hỏi xem rốt cuộc vì sao lại như thế.

Nếu cậu ấy làm ra chuyện như vậy, chắc chắn là có ý kiến gì đó với tôi, tôi cũng hy vọng cậu ấy thẳng thắn nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì." "Cho nên tôi cũng cảm ơn chị chuẩn bị giúp tôi hỏi xem rốt cuộc là thế nào.

Chuyện này đối với tôi thật sự là một thứ vô cùng quan trọng, người bạn này tôi đặc biệt không muốn đánh mất, cho nên cũng hy vọng chị giúp tôi xử lý tốt, tôi thật sự toàn quyền nhờ cậy chị." Ở chung bao lâu nay, chẳng lẽ không biết bạn bè hoặc đồng đội của mình rốt cuộc là người như thế nào sao?

Cậu biết con người Văn Cẩm thật sự đặc biệt tốt.

Đặc biệt nhiệt tình, thích giúp đỡ người khác, nếu có khó khăn, cô ấy sẽ chăm sóc.

Chuyện này coi như là thỏa thuận miệng giữa hai người, bất kể chuyện này có giúp được hay không, thật ra cũng rất tốt, sẽ có một loại cảm giác tồn tại.

Trong một nhóm người, Văn Cẩm đặc biệt thích giúp đỡ người khác, nếu người khác đưa ra yêu cầu, bình thường cô đều sẽ không từ chối, và hy vọng nếu có năng lực thì sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ.

Cho nên có vài người cũng rất thích cô gái này, cảm thấy đặc biệt vui vẻ, sảng khoái lại hào phóng.

Đương nhiên rồi, trong đội cũng có một người đang được gán ghép (ship CP) với cô ấy.

Chỉ là người đó hiện tại không có quá nhiều tình cảm, việc quan trọng nhất bây giờ là tìm ba viên châu, tập hợp đủ ba viên châu xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao mọi người đều đang tìm, cho nên có chút tò mò.

Chuyện này chỉ cần hai người biết, những người khác đều không biết, tuy bọn họ có chút suy đoán, cũng cảm thấy bên trong hình như có chuyện gì đó không đúng.

Nhưng bất kể thế nào mọi người đều không đoán ra nguyên nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy hình như có thứ gì đó mình không chú ý đến.

Nhưng nếu đã không tìm ra thì cũng sẽ không tìm kỹ, cảm thấy thứ này đối với mình nếu không quan trọng, mọi người không nói thì chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì quan trọng.

Cũng không có tình huống gì xấu, nếu là mâu thuẫn nội bộ, đương nhiên có thể là một số chuyện nhỏ.

Những chuyện này nếu mọi người không ngồi lại thảo luận thì chắc không thành chuyện công cộng của cả nhóm, cho nên cũng không

đáng thảo luận.

Cũng không ai tiếp tục nghi ngờ, nhưng cũng không đưa ra được căn cứ hợp lý.

Quan trọng nhất là không ai tiếp tục truy tra nguyên nhân, bởi vì thực ra bị chuyến du lịch vui vẻ này làm cho quên sạch rồi, cảm thấy chuyến đi này quả thực quá tuyệt vời.

Lúc đến mỗi địa điểm đều có công việc, có chuyện cần làm, nhưng hiện tại có thể toàn tâm toàn ý đi du lịch như vậy, thật sự thả lỏng tâm hồn.

Cảm thấy đây là một chuyện đặc biệt hạnh phúc cũng đặc biệt mỹ diệu, không biết phúc lợi này rốt cuộc là ai sắp xếp, cũng cảm thấy quyết sách như vậy thực sự quá đúng đắn.

Mọi người đã bận rộn một thời gian, trong tình huống nguy hiểm như vậy thì nên nghỉ ngơi, nếu không nghỉ ngơi thì thật sự sẽ xuất hiện vấn đề rất nguy hiểm.

Cho nên cảm thấy hoạt động lần này sắp xếp đặc biệt tốt, quả thực muốn giơ ngón tay cái cho "Lâm Dương thúc".

Chương 517

Mọi người vui vẻ chơi đùa ở đó, chuyện khác cũng không lo nghĩ.

Thật ra không phải không có chuyện cần lo, chỉ là Lâm Dương không nói ra vì muốn mọi người chơi vui vẻ, không để mọi người bận tâm vấn đề này, nếu không thì cảm thấy thực sự quá có lỗi.

Thời gian gần đây Văn Cẩm vẫn luôn tìm cơ hội, nếu lúc nào rảnh rỗi nhất định phải nói chuyện riêng với Tiểu Ca, dù sao cũng có một chuyện quả thực muốn hỏi.

Chuyện này giấu trong lòng cô cũng được một thời gian rồi, dạo gần đây đặc biệt mãnh liệt, không biết rốt cuộc vì sao sự việc lại biến thành thế này.

Nhưng cô cũng hy vọng là mình không đoán sai, cũng hy vọng Tiểu Ca có thể nghiêm túc nói chuyện với cô, chính thị nội tâm của mình, xem gần đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chắc chắn cô cũng sẽ không ép cậu ấy.

Thế là có một hôm, khi mọi người đều đang đợi ở đại sảnh, phát hiện Tiểu Ca không có mặt, cảm thấy cậu ấy chắc là đang ở trong phòng.

Văn Cẩm bèn chạy vào phòng tìm, thấy Tiểu Ca quả nhiên đang ở trong đó.

Tiểu Ca hỏi cô đến làm gì, Văn Cẩm nói: "Thật ra tôi tìm cậu cũng không có chuyện gì quá lớn, chỉ là gần đây thấy một số tình huống.

Tôi lại cảm thấy mọi người đã là một tập thể, nếu chuyện này không nói ra, chắc chắn cậu cứ giữ trong lòng.

Cứ giữ trong lòng thì chắc chắn tâm lý cũng không thoải mái, cho

nên tôi cảm thấy có vài chuyện nhất định phải nói ra." "Nhưng tôi sợ chuyện này nếu hỏi ra thì ảnh hưởng đến cậu không tốt lắm, liệu cậu có cảm thấy tôi đặc biệt thẳng thắn, hoặc là có vài lời đều không giữ được, không giấu được hay không?

Tôi cảm thấy mấy vấn đề này liên quan đến cậu, nếu cậu có thể trả lời tôi đàng hoàng, tôi sẽ càng sẵn lòng hỏi hơn.

Nếu không muốn trả lời..." "Cậu cứ yên tâm, chúng ta ở chung lâu như vậy, cậu cũng biết tôi là người thế nào, bất kể là người ra sao, chắc chắn không phải là người cường nhân sở nan (ép người quá đáng), đúng không?

Cho nên thứ này cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không hỏi mấy câu đặc biệt xóc ói, khiến cậu đặc biệt xấu hổ khó mở miệng đâu, chắc chắn là có lý có cứ." Tiểu Ca nghe Văn Cẩm nói vậy, cảm giác có phải có chuyện gì xảy ra rồi không, cư nhiên cô lại dùng thái độ nghiêm túc như vậy để hỏi.

Bình thường khi giao lưu, tuy mọi người đều hoạt động tập thể, nhưng giao lưu riêng tư quả thực rất ít.

Cũng biết mọi người hỗ trợ nhau đều là bạn bè, tương hỗ cũng sẽ không kiêng kỵ gì, nhưng hiện tại hỏi thẳng vấn đề như vậy, lại còn nghiêm túc như thế, thực ra đây cũng là lần đầu tiên.

Cho nên làm cho hắn có chút căng thẳng, nhưng cũng cảm thấy giữa bạn bè thì có gì không thể hỏi, nếu đã nói đến thế.

"Chuyện này nếu đã muốn hỏi như vậy, nếu có vấn đề tôi chắc chắn sẽ nói cho cô biết.

Nhưng những vấn đề đó hy vọng thật sự như cô nói, sẽ không chạm đến điểm mấu chốt của tôi, sẽ không chạm đến tầng diện mà tôi không muốn trả lời.

Nếu thật sự như vậy, thì lần sau tôi sẽ không bao giờ trả lời vấn đề của cô nữa, hy vọng giữa chúng ta có chút tin tưởng.” Tiểu Ca quả nhiên vẫn luôn là một chàng trai vô cùng dứt khoát.

Tuy tính tình không tốt lắm, luôn đối xử lạnh nhạt với người khác, nhưng mọi người thực ra đều biết người này ngoài lạnh trong nóng cực kỳ, đối đãi với bạn bè đương nhiên cũng vô cùng quan tâm yêu thương.

Cho nên mọi người rất thích người bạn này.

Nhưng hiện tại hỏi vấn đề, cũng không biết sau đó có nảy sinh ảnh hưởng gì không tốt hay không, quan trọng nhất là có thể tiếp tục làm bạn hay không.

“Thật ra cũng không có chuyện gì đặc biệt lớn.

Dạo gần đây tôi phát hiện, thái độ cả người cậu hình như không giống bình thường lắm, lúc ở cùng tôi cũng không giống.

Cho nên tôi cảm thấy có chút kỳ quái, và chuyên môn khi đối đãi với một người thì lại có chút đặc biệt, không biết cậu có phát hiện ra không?” Văn Cẩm quả nhiên "có một nói một", hỏi vô cùng thẳng thắn, cô không có thời gian vòng vo tam quốc với người này.

Bởi vì Văn Cẩm cũng cảm thấy đối với Tiểu Ca, trực tiếp "múa rìu qua mắt thợ" mới là phương thức trực tiếp nhất.

Tiểu Ca nghe xong nhíu nhíu mày.

Sở dĩ Tiểu Ca cảm thấy có chút căng thẳng khi Văn Cẩm hỏi như vậy, thậm chí còn cảm thấy có chút không biết làm sao, không biết rốt cuộc nên trả lời thế nào.

Bởi vì quả thực hắn không biết dạo gần đây mình có làm ra hành vi gì quá phận đối với người khác hay không, cũng không biết dạo gần đây mình đang làm cái gì.

Có đôi khi thực ra cũng cảm thấy có chút vô lý đầu (vô nghĩa), cho nên mới khó trả lời câu hỏi của Văn Cẩm.

Có chút ngại ngùng, dù sao cô gái này tuy thẳng thắn, nhưng vẫn luôn là bạn bè, có lời gì hỏi trực tiếp cũng tốt.

Hắn rất thích tính cách này, nhưng hiện tại lại cảm thấy giống như bị người ta giẫm phải đuôi vậy.

Cảm giác có chút luống cuống, không biết nên làm thế nào, cho nên bộ dạng không trả lời đó đương nhiên Văn Cẩm cũng nhìn ra.

Cô thừa thắng xông lên, hy vọng nói thêm một chút để hắn thay đổi tâm ý, nếu không thì không nói ra có khả năng hắn mãi mãi không biết.

"Thật ra chuyện này nếu cậu nói cho tôi biết, tôi chắc chắn cũng sẽ không nói cho người khác.

Nhưng tôi cảm thấy có nghĩa vụ và trách nhiệm đi giải thích với Lâm Dương, dạo này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại kỳ quái như vậy.

Dù sao hai người vẫn luôn là bạn tốt như thế, tôi cũng không hy vọng tình cảm giữa hai người xảy ra vấn đề." "Thật ra đấy, mọi người vẫn luôn là một đội, chuyện này cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, cậu cảm thấy có thể giấu được cả đời sao?

Sau này tình huống này chắc chắn sẽ tiếp tục phát sinh, cho nên tôi cũng hy vọng, cậu ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện ngốc nghếch như vậy, nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, sau đó hãy đưa ra quyết định." "Nhưng nếu cậu nói cho tôi biết, thật ra cũng có thể, tôi cũng có thể giúp cậu giấu giếm chuyện này.

Dù sao hai chúng ta cũng là bạn bè.

Trước giờ tôi tìm cậu nói chuyện rất ít, nhưng mỗi lần tôi tìm một

người nói chuyện đều là biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó khiến tình cảm giữa mọi người không tốt lắm.

Tôi ôm ý nguyện tốt, có chủ ý tốt, hy vọng mọi người trở nên tốt hơn một chút." "Bởi vì dù sao mọi người vẫn luôn ở cùng nhau, nếu sau này thực sự xảy ra chuyện khiến mọi người xuất hiện ngăn cách mâu thuẫn, rồi cuối cùng chia rẽ, đương nhiên là một chuyện đáng tiếc.

Đã bao nhiêu thời gian mọi người đều ở bên nhau, cho nên tôi cũng hy vọng có lời gì có thể nói rõ ràng minh bạch." Tiểu Ca nghe Văn Cẩm hỏi như vậy, quả thực có chút không đỡ nổi, dù sao cô nương này quả thực rất biết cách "gài" người ta khi hỏi chuyện.

Quả thực hỏi vô cùng thẳng thắn, có đôi khi khiến người ta có chút ngại ngùng, nhưng có đôi khi lại cảm thấy lời cô ấy nói quả thực rất có đạo lý, có thể nghe theo.

Đa số lời của cô nương này quả thực có chút chọc trúng điểm yếu của người khác, nhưng ngẫm lại kỹ, người ta hỏi ra thật ra cũng là chuyện tốt.

Hắn bắt đầu do dự xem có nên nói hay không.

Bất kể thế nào chuyện này đối với hắn cũng rất rối rắm, dù là chuyện tình cảm hay là sự thay đổi gần đây.

Chương 518

Thật ra hắn cũng có chút không biết, cho nên rốt cuộc nên trả lời người khác thế nào đây?

Tuy không hiểu, cũng không biết nên làm thế nào, nhưng hắn nghĩ, nếu cô ấy đã hỏi, nếu thẳng thắn trả lời tất cả mọi chuyện cũng như những điều mình không biết thì cô ấy hẳn sẽ hiểu, và giúp hắn phân tích cũng như giải quyết tất cả những chuyện phát sinh gần đây.

"Thật ra những chuyện xảy ra gần đây, tôi cảm giác đều có chút mạc danh kỳ diệu.

Cô hỏi tôi có nguyện ý nói, nguyện ý giải thích với cô hay không, tôi đương nhiên nguyện ý nói với tất cả mọi người nha.

Nhưng tiền đề là tôi phải biết rốt cuộc tôi đang làm cái gì đã.

Nếu tôi cũng không biết thì tôi nên giải thích với cô thế nào?" "Cho nên lúc cô hỏi tôi, tôi thật sự... nhưng tôi không có cách nào, bởi vì tôi không biết rốt cuộc nên nói ra thế nào một chuyện mà chính tôi cũng không biết.

Tôi nói cho cô biết tôi không phải kẻ ngốc sao?

Cho nên tôi cũng hy vọng nếu cô cứ tiếp tục hỏi, cũng có thể chấp nhận một tôi hoàn toàn không biết rốt cuộc mình đang làm gì, cũng không lý giải nổi bản thân mình như thế này." Tiểu Ca vô cùng chân thành kể hết những chuyện mình biết cho Văn Cẩm, cũng liên quan đến tâm trạng của hắn.

Đúng vậy, Tiểu Ca cũng không biết dạo gần đây rốt cuộc mình đang làm gì.

Cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt hơn, cũng hy

vọng chuyện này đối với hắn, ngàn vạn lần đừng để người khác nghe thấy rồi cảm giác hắn như một kẻ thần kinh.

Cho nên mới hy vọng nếu nói chuyện này cho Văn Cẩm, cô có thể giúp hắn phân tích.

Bất kể thế nào, thêm một người giúp đỡ cũng tốt hơn.

Dù sao hắn cũng coi cô là bạn bè thật lòng, nếu là bạn bè thật lòng thì giống như Văn Cẩm nói, không nên giấu mọi người, lén lút làm chuyện như vậy.

Hơn nữa lại dần dần xa lánh Lâm Dương, trước kia vẫn luôn mặt lạnh như băng (bình thường), nhưng hiện tại quả thực không tốt lắm.

Đương nhiên rồi, Văn Cẩm nhìn thấy Tiểu Ca thống khổ như vậy, thật ra cũng không muốn cứ bức ép mãi, nhưng giữa bạn bè nếu xuất hiện vấn đề, đương nhiên phải hỏi rõ ràng.

Giúp hắn giải quyết vấn đề.

Thật ra nhìn trạng thái này của Tiểu Ca, trong lòng Văn Cẩm cũng đại khái biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vấn đề này bất kể thế nào, chắc chắn liên quan đến loại vấn đề tình cảm, bởi vì Tiểu Ca dù sao từ trước đến nay chưa từng phát sinh chuyện như vậy.

Nhân vật chính đoán chừng cô đoán cũng không sai biệt lắm.

Trước kia đều không có tình huống này, vì sao dạo gần đây cư nhiên lại có?

Tiểu Ca cũng không lý giải được tình cảm của mình.

Thật ra nếu nói ra, hẳn là cũng có thể biết nên lý giải người đó là ai, rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng chưa xác định, đương nhiên phải đợi Tiểu Ca chính miệng

nói ra, mọi manh mối ẩn ẩn ước ước mới có thể khẳng định.

Văn Cẩm nhìn Tiểu Ca như vậy, trong lòng quả thực có chút không đành lòng, nhưng ở góc độ bạn bè, nếu không kiên trì hỏi tiếp, thật ra cũng là hại cậu ấy.

Bất kể một phương diện là vì cô bát quái, tuy có đôi khi cũng sẽ tìm lý do cho sự bát quái của mình, nhưng nếu bạn bè hiện tại gặp vấn đề tình cảm, và vì vấn đề này mà đang khổ não, đau đầu, đương nhiên cô sẽ giúp đỡ.

Và nhìn trạng thái hiện tại của Tiểu Ca, nếu không đoán sai thì chắc chắn giống hệt những gì cô đoán.

Cho nên cô cũng hy vọng giúp đỡ, nếu có thể giúp được thì cũng sẽ cảm thấy chuyện này đặc biệt vinh dự, đặc biệt vui vẻ.

Cũng hy vọng thông qua câu hỏi của mình, sau đó hai người đối thoại có thể tìm ra chút manh mối.

Cô chuẩn bị dùng ngữ khí bình thản hơn một chút để tiến hành đối thoại.

"Không sao đâu, nếu không nói ra được thì đừng cố sức nữa, nếu không thì thật ra cũng không tốt cho cậu.

Cho nên cứ nói chuyện với tôi, tôi biết đại khái tình huống phát sinh, yên tâm chuyện này nếu cậu không cho tôi nói với người khác, cuối cùng sau khi có đáp án thì chỉ có hai người chúng ta biết." "Cho nên cũng không cần đặc biệt lo lắng tôi dùng phương pháp gì, đương nhiên cũng không phải phương pháp đặc biệt kịch liệt, hai chúng ta cứ tán gẫu như vậy, tôi đại khái biết rốt cuộc cậu đang bị làm sao.

Cũng không cần căng thẳng, dù sao chuyện này tôi thấy quen rồi.

Thật ra tôi đoán cũng gần đúng rồi, chỉ là để cậu nhận thức rõ nội tâm mình thôi." Nghe Văn Cẩm nói vậy, Tiểu Ca quả thực cảm giác

tim mình hình như nhẹ nhõm hơn nhiều, không còn căng thẳng như vừa rồi.

Vừa nghe muốn hỏi một số chuyện là áp lực lớn như vậy, giờ thì giống như bạn bè tán gẫu, cũng không có ý tứ bức bách từng bước.

Thế là hắn vô cùng yên tâm tiếp tục chủ đề tiếp theo với cô.

Văn Cẩm chuẩn bị xong câu hỏi, bắt đầu hỏi.

"Tôi hỏi nhé, dạo gần đây, có phải trong lòng cậu luôn nhớ thương một người?

Sau đó ví dụ như khi làm việc gì đó, đều muốn chia sẻ với người ấy, lại gần người ấy một chút?

Bất kể người khác khuyên can, thậm chí sẽ có một số người, cậu cảm giác như họ đang tranh giành với cậu, rồi cảm giác không thoải mái?" "Có đôi khi nhìn người đó, cậu sẽ vô cùng vui vẻ, cảm thấy lúc người ấy cười thật sự rất đẹp.

Bất kể làm chuyện gì, cảm giác người khác thấy ngốc nghếch, rồi mắng sao mà ngu thế, nhưng cậu lại đứng ra nói đỡ, nói như vậy mới thuần chân, vô cùng đáng yêu.

Có đôi khi lại muốn chỉ có một mình người đó ở bên cạnh, khiến người khác đều không nhìn thấy?" "Người khác ấy mà, hơi nói nhiều với người ấy một chút, cậu liền cảm thấy người kia có ý đồ, sẽ có suy nghĩ phải bảo vệ người ấy thật tốt, để không bị người khác cướp mất?

Đại khái là mấy suy nghĩ kiểu này...

Nếu có những suy nghĩ như vậy, xin hãy nói cho tôi biết là ai, được không?

Những hành vi kỳ quái gần đây không phải đều bắt đầu từ trên

người đó sao?" Nghe Văn Cẩm nói vậy, Tiểu Ca quả thực không chú ý, bèn ngẫm nghĩ kỹ lại xem dạo gần đây rốt cuộc là chuyện gì, đã xảy ra cái gì?

Nghĩ xong hắn cảm thấy hình như quả thực có một người như vậy lơ đãng xông vào cuộc sống của hắn, rồi sắp xếp rất nhiều chuyện, hành động, quỹ tích của hắn đâu ra đấy, giống như nhân sinh của hắn hiện tại mới bắt đầu vậy.

Cuộc sống xoay quanh người đó, tuy trong lòng có chút không biết rốt cuộc vì sao lại như vậy, nhưng mạc danh kỳ diệu lại cảm giác vui vẻ, thoải mái, cũng sẽ không có nghi vấn.

Chương 519

Và cảm thấy khi ở bên cạnh người đó mới an tâm nhất.

Đều là bạn bè anh em, hiện tại cư nhiên bắt đầu ngày đêm mong nhớ, có đôi khi nhìn người ta cũng sẽ mạc danh kỳ diệu phát ngẩn người không biết là chuyện gì, cảm giác có khả năng bị bệnh rồi.

Văn Cẩm nhìn thấy Tiểu Ca suy nghĩ lâu như vậy cũng không trả lời, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Thật ra cô biết đáp án rồi, chắc chắn dạo gần đây đã xảy ra tình huống như vậy mới lâu thế, nếu không thì căn bản sẽ không do dự.

Dù sao bình thường Tiểu Ca là kiểu người vô cùng thẳng thắn, cô hỏi, hắn sẽ trả lời trực tiếp.

Căn bản sẽ không vòng vo tam quốc với cô, hoặc là kiểu giấu giấu giếm giếm.

Hiện tại cư nhiên lâu như vậy chắc chắn là vì trong lòng có chuyện.

Chắc chắn là vì nghĩ không thông, vì sao lại làm chuyện như vậy, cho nên mới thế, cũng có thể lý giải được.

“Người đó là ai thế?

Nói cho tôi biết dạo gần đây người vẫn luôn ở trong lòng cậu rốt cuộc là ai là được rồi.

Hoặc là không nói cho tôi cũng được, tôi cũng không tò mò, chỉ cần cậu xác nhận rõ những lời tôi nói, có phải là người đó hay không là được rồi.

Nếu đúng là người đó, chúc mừng cậu, cậu trúng chiêu rồi, suy

nghĩ kỹ xem nên làm thế nào đi.” Quả nhiên Tiểu Ca nghe Văn Cẩm nói vậy liền trừng lớn mắt, nhìn cô một cách kinh ngạc.

Nhìn ánh mắt không thể tin nổi như vậy, đoán chừng hắn cũng biết rốt cuộc là ai rồi.

Dù sao trong tập thể này hiện tại chỉ có hai cô gái nha, trừ cô ra thì còn có ai chứ?

Có ai có thể được Tiểu Ca thích chứ?

Nhìn Tiểu Ca cố ý rối rắm như vậy, điểm mấu chốt là ở chỗ có khả năng là một chàng trai, một người vẫn luôn ở bên cạnh.

Cho nên Tiểu Ca vô cùng rối rắm, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Nhưng với tính cách chậm nhiệt này của Tiểu Ca, đoán chừng hắn rõ ràng là thực sự thích người ta cũng sẽ không nói.

Dù sao hắn là kiểu thích thầm mến rồi im lặng ngốc ở bên cạnh người khác.

Cho nên tuy nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, đoán chừng cũng là vì mối quan hệ giữa Nam Mộ Bạch và Lâm Dương.

Thế nên Tiểu Ca dạo gần đây mới có thái độ kém như vậy với Lâm Dương, khiến Lâm Dương không biết mình làm sai cái gì.

Có khả năng Lâm Dương cũng bảo hộ thân phận của Nam Mộ Bạch để không bị phát hiện, nhưng mạc danh kỳ diệu lại bị Tiểu Ca ghét, không biết là chuyện gì nữa.

Văn Cẩm quả thực tuân thủ ước định của mình, không nói ra, người kia cũng không hỏi ra người đó rốt cuộc là ai, thật ra trong lòng đều biết rồi.

Làm gì phải nói ra những lời đó khiến người khác cảm thấy vô

cùng nan kham chứ.

Thế là sau khi hỏi xong, trong lòng cũng biết rồi, cô chuẩn bị đi nói chuyện với Lâm Dương, kể cho cậu ấy biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hy vọng cậu ấy hiểu rõ rồi thì đừng làm những chuyện khiến người khác hiểu lầm nữa, nếu không sẽ khiến người khác cảm thấy có một số chuyện...

Đợi Tiểu Ca mở cửa, tiễn Văn Cẩm đi xong, hắn bắt đầu ngồi đó rối rắm.

Bởi vì là một người đàn ông bình thường, vừa rồi cư nhiên bị Văn Cẩm hỏi như vậy, sau đó trong đầu bộc phát ra cái tên đầu tiên.

Người đầu tiên hiện ra dung mạo cư nhiên là Nam Mộ Bạch.

Không phải là một chàng trai sao?

Nguyên lai dạo gần đây buổi tối lão hay nhìn sang bên kia lúc đi ngủ.

Và cảm thấy người đàn ông này mạc danh kỳ diệu, dáng vẻ có chút khí chất "tiểu bạch kiểm" (trai bao/mặt trắng), cười lên trắng trắng mềm mềm, cái răng khểnh lộ ra bên ngoài thập phần đáng yêu.

Làm con trai thực sự quá đáng tiếc, mạc danh kỳ diệu cư nhiên nhìn lén.

Hiện tại nói ra, vẽ ra xong thì người đầu tiên... tuy cảm thấy không bình thường lắm.

Đầu óc hỏng mất rồi, cảm giác như vậy, cho nên cảm thấy chắc chắn nghĩ nhiều, không phải như vậy đâu, lời Văn Cẩm nói có khả năng một chút cũng không đúng.

Nhưng bất kể thế nào, dạo gần đây quả thực rất kỳ quái, buổi

sáng sẽ mang cơm sáng cho người ta, buổi tối thì nhìn người ta đi vào giấc ngủ.

"Xem ra dạo gần đây cảm giác đều không bình thường, có một số nguyên nhân và cách cư xử...

Nếu đã như vậy thì chỉnh đốn lại tâm trạng thật tốt đi, không thể tiếp tục như vậy.

Nếu cứ tiếp tục thế này, đoán chừng sẽ bị tất cả mọi người nhìn ra." Tiểu Ca tự nhủ những lời này đều đúng, không muốn làm mọi chuyện trở nên quá rõ ràng, khiến người khác nhìn vào thực sự giống như có tâm tư vậy.

Bởi vì cảm thấy chuyện này cũng là một chuyện xấu hổ, nếu đối phương là một cô gái thì cũng ngại bày tỏ nha, quan trọng đối phương hiện tại là một chàng trai.

Loại tình cảm này chắc chắn không được thừa nhận cũng không được tán thành, cho nên không biết cây vạn tuế ngàn năm ra hoa này sau khi nở hoa cư nhiên lại thích một người hoàn toàn không thể ở bên nhau, không biết vì sao lại như vậy.

Hiện tại cũng không khẳng định tâm trạng của mình, bởi vì cây vạn tuế ngàn năm này từ trước đến nay chưa từng yêu đương, cũng chưa từng thích ai, cho nên không biết loại tình cảm này rốt cuộc chính xác hay không chính xác, có biết hay không, rốt cuộc nên làm thế nào.

Trong lòng Văn Cẩm thật ra cảm giác Tiểu Ca thực sự quá đáng thương, không biết thân phận thực sự của Nam Mộ Bạch.

Nếu biết, chắc sẽ cảm giác hơi yên tâm mạnh dạn hơn một chút.

Và hiện tại nhìn thấy Tiểu Ca thống khổ như vậy, cũng không biết rốt cuộc nên nói ra hay không.

Cũng cảm thấy nếu nói ra, nhất định phải trưng cầu sự đồng ý của Nam Mộ Bạch, dù sao mọi người đều không biết.

Chương 520

Nếu nói toạc ra như vậy thì là một chuyện không tốt lắm, và người ta là Nam Mộ Bạch đã giấu lâu như vậy.

Rồi để cô nói ra, đến lúc đó trong lòng người ta cũng sẽ cảm giác không thoải mái, cho nên cô cũng rối rắm.

Nhưng cô biết Lâm Dương chắc chắn biết thân phận của Nam Mộ Bạch.

Cũng có thể nhìn ra tâm trạng của tất cả mọi người, có phản ứng gì, cho nên chuyện này nếu đã biết, thì nên đường đường chính chính minh bạch nói cho Lâm Dương, để cậu ấy biết rốt cuộc sai ở đâu, cũng biết rốt cuộc nên làm gì.

Thế là Văn Cẩm thực sự đi đến phòng Lâm Dương vì chuyện này.

Dù sao lúc mới bắt đầu Lâm Dương đã nhờ vả, nếu đưa ra được kết luận và tìm ra nguyên nhân sự việc thì nên nói chuyện này cho Lâm Dương.

Lâm Dương mời Văn Cẩm vào, vừa vào xong Văn Cẩm vô cùng thẳng thắn nói ra sự việc.

“Tôi nói cho cậu biết, tất cả những hành vi quái dị cũng như không hiểu rốt cuộc cậu ấy đang làm gì của Tiểu Ca dạo gần đây, toàn bộ đều là vì trái tim cậu ấy 'có nơi có chốn' rồi.

Quả thực là đã thích một người đồng hành của chúng ta, Nam Mộ Bạch.

Không biết vì sao lại như vậy, nhưng tôi cũng hy vọng dạo này cậu giữ khoảng cách với Nam Mộ Bạch xa một chút.” “Nếu không, tôi cảm thấy Tiểu Ca cuối cùng có khả năng sẽ từ từ càng ngày càng ghét

cậu.

Tôi cảm thấy nguyên nhân ghét cậu, có khả năng là vì cậu đi lại đặc biệt gần gũi với người kia, cho nên cậu ấy mới không lý giải được.

Chỉ cần cậu cố gắng hết sức phủi sạch quan hệ với Nam Mộ Bạch, hai người không giao lưu, cuối cùng Tiểu Ca chắc chắn sẽ từ từ quay lại làm anh em tốt với cậu." "Nhưng tôi nói thật nhé, chuyện này nếu trong lòng cậu không nghĩ thế, hoặc trong lòng cậu cũng có người mình thích, cũng thích người ta, thì tốt nhất đừng nghe lời tôi làm như vậy, nếu không chắc chắn sẽ vô cùng khó chịu.

Cho nên chuyện tiếp theo cậu tự suy nghĩ xem rốt cuộc nên làm thế nào, giữ khoảng cách hay không giữ khoảng cách." Lâm Dương nghe Văn Cẩm nói vậy, cố tỏ ra kiên cường đáp: "Vậy sao?

Cậu ấy có khả năng thích người đàn ông kia sao?

Đó là một chàng trai nha, tôi thật không lý giải nổi vì sao Tiểu Ca lại thích.

Tôi dù sao cũng chắc chắn sẽ không, nhưng người ta thích rồi thì tình yêu không nên có sự khác biệt, tôi cũng sẽ không đi ngăn cản tâm tình của người ta.

Cho nên chị yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ không xen vào, cũng sẽ không có tình cảm gì khác." Văn Cẩm không biết Lâm Dương rốt cuộc nghĩ gì, nếu đã như vậy thì tùy cậu ấy đi.

Xong chuyện này coi như hoàn thành mọi nhiệm vụ, không cần thiết phải ở đây thảo luận tiếp.

Cô bèn quay về, rời khỏi phòng Lâm Dương về phòng mình.

Đợi Lâm Dương đóng cửa lại, trong ánh mắt cậu lộ ra một sự lạc lõng.

Cậu cũng không biết chuyện này rốt cuộc nên làm thế nào, cứ tiếp tục thế này thì sự việc hình như đều không nằm trong tầm kiểm soát của cậu.

Nếu cậu ấy thật sự thích Nam Mộ Bạch thì phải làm sao?

Lâm Dương thực ra đã sớm biết, đối với Nam Mộ Bạch lẽ ra không nên có quá nhiều cảm giác.

Sau khi biết đó là con gái, hắn cũng không có suy nghĩ gì quá phận.

Hắn vẫn luôn cảm thấy quan hệ bạn bè giữa mọi người rất tốt, cảm thấy nếu mọi người ở cùng nhau, dù là hợp tác hay làm bất cứ việc gì thì cũng rất ăn ý.

Hắn thích cảm giác này, cũng thích mọi người ở cùng một chỗ.

Không biết vì sao tâm trạng lại trở nên không tốt, sau khi nghe những lời kia, hắn mới biết gần đây Tiểu Ca vì sao lại như vậy.

Hắn cũng cảm thấy Tiểu Ca nếu đã có loại cảm giác kia trong tình huống không biết đối phương là con gái, vậy nếu sau này biết Nam Mộ Bạch thực ra là nữ, thì rốt cuộc sẽ ra sao?

Không dám nghĩ cũng không biết được, nhưng khi đó hắn cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác dị dạng, chua chua.

Không biết từ lúc nào bắt đầu có cảm giác này, trong sự lặng lẽ dường như đã thay đổi, mạc danh kỳ diệu muốn bảo vệ.

Thực ra suy nghĩ kỹ lại, sau khi Văn Cẩm rời đi, lại lặng lẽ quay lại trong khoảng thời gian gần đây.

Nhưng hắn cảm thấy có khả năng vì biết đối phương là con gái nên mới như vậy đi.

Nhớ tới đối với A Ninh vẫn luôn không có cảm giác này, dù cảm thấy A Ninh cũng là một cô gái rất tốt.

Cũng không có loại tình cảm muốn bảo vệ kia, có khả năng hắn thuộc loại hình "điều hòa trung tâm" chăng, cho nên cũng không nghĩ kỹ, cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy sau này nên giữ khoảng cách với Nam Mộ Bạch.

Có lẽ Tiểu Ca đối với chuyện này cảm giác sẽ không nhạy bén như vậy đâu, nếu không thì có khả năng sẽ có chút sợ hãi, dù sao mọi người đã làm anh em bao nhiêu lâu rồi. "Mọi người dạo này chơi cũng vui vẻ rồi chứ?

Đã như vậy, ta cũng đã quy hoạch xong xuôi mọi thứ, tất cả đồ đạc đều đã chuẩn bị ổn thỏa.

Dù sao chúng ta đối với nơi này hiểu biết không đủ thấu triệt, cho nên đồ ta mang theo xác thực có hơi nhiều, nhưng đều là thứ chúng ta cần dùng, đều là mấy món thuận tay." "Lần này ta không thuê hướng dẫn viên, dù sao chúng ta đi tới mộ huyệt kia tuy rằng không nổi danh, địa điểm cũng khó tìm, nhưng mấy ngày ta ở chỗ này chơi cũng đã làm rất nhiều bài tập rồi.

Cho nên đừng có coi thường, ta tuyệt đối có thể đưa mọi người an an toàn toàn đến nơi, tin tưởng ta đi." Kỳ nghỉ vui vẻ kéo dài nhiều ngày cứ thế kết thúc, cảm thấy ngày nghỉ ngơi khó có được phải dừng lại, đương nhiên có chút không cam lòng.

Thấy mọi người biểu hiện ra dáng vẻ không vui, Lâm Dương cũng không còn cách nào, chỉ đành nhún vai làm ra cái biểu cảm "ta cũng vô lực nha", dù sao cũng phải đi, có không vui cũng vậy.

Thời gian qua người làm việc nhiều nhất là hắn, Tiểu Ca thì vẫn thế, vẫn giữ nguyên biểu tình lạnh nhạt.

Hiện tại Lâm Dương nói câu nào cũng sẽ nhìn Tiểu Ca một chút, lại nhìn Nam Mộ Bạch một chút.

Cũng sẽ quan chú hai người một chút.

Hy vọng những lời kia của Văn Cẩm là không đúng.

Không biết vì sao, lại cảm thấy hắn là đúng, mà nên là không đúng thì tốt hơn.

Trong lòng rối bời, cho nên hắn dứt khoát lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, cứ đi theo xuất phát nhanh là tốt nhất. "Được rồi, mọi người cũng đừng ủ rũ nữa.

Chương 521

Thời gian qua người chơi ít nhất chính là Lâm Dương.

Mỗi lần chúng ta đi ra ngoài chơi bời, tôi đều thấy cậu ấy ở trong phòng làm trước rất nhiều bài tập.

Bất kể là giúp chúng ta tìm địa điểm, hay an bài lộ trình hiện tại, kỳ thực cậu ấy đều bỏ ra rất nhiều công sức, không ai làm nhiều hơn cậu ấy đâu." "Tôi ai chẳng muốn ở lỳ đây chơi, nhưng không còn cách nào, chúng ta đã mang theo nhiệm vụ thì chơi vui là được rồi.

Dù sao thời gian trước chúng ta quả thực quá mệt mỏi, mọi người cũng cần điều tiết, nghỉ ngơi một thời gian trước cũng tốt mà.

Cậu ấy an bài cũng vô cùng thỏa đáng, cho nên hiện tại đừng có ở đó mà than ngắn thở dài." "Mọi người nếu muốn đi thì mau đi thôi, ngàn vạn lần đừng lề mề, nếu không sẽ làm Lâm Dương khó chịu.

Người ta đã lên kế hoạch dài như vậy, lo liệu nhiều việc như vậy, khẳng định đã sắp xếp mọi kế hoạch của chúng ta đâu ra đấy, cho nên cũng hy vọng đừng phụ khổ tâm của cậu ấy." Thiên Chân thấy một đám người ở đây than thở, bộ dạng như không muốn đi, vì lúc chơi thì chơi rất vui vẻ.

Hiện tại mọi việc đều do Lâm Dương làm, một người vì đoàn đội bỏ ra nhiều như vậy mà mọi người lại không hiểu, khiến cậu ấy có chút tức giận.

Thế là cảm thấy có cảm giác như đang bắt nạt người thật thà, bèn đứng ra nói đỡ cho Lâm Dương.

Đương nhiên, Lâm Dương cảm thấy không sao cả, cũng cảm thấy không cần nói lời nặng nề với bạn bè như vậy.

Bởi vì hy vọng mọi người coi trọng tình cảm, đừng vì một chuyện nhỏ nhặt mà mất vui, hoặc khiến tình cảm giữa nhau sứt mẻ.

Mọi người đương nhiên sẽ không tức giận, cũng cảm thấy chỉ là nói đùa thôi.

Thiên Chân nói như vậy, bọn họ cũng cảm thấy quả thực mình đã sai.

Lúc chơi vui vẻ đúng là không nghĩ nhiều, nhưng hiện tại vừa không vui liền đi trách cứ người ta, đây là một chuyện không tốt, thế là bắt đầu xin lỗi Lâm Dương.

Đương nhiên, Lâm Dương nhất thời không phản ứng kịp, bởi vì cả nhóm trước giờ vẫn luôn ở trạng thái tương trợ nhưng hay "tổn" nhau.

Cho nên hiện tại cư nhiên có người nói những lời này, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Cư nhiên có người xin lỗi mình, thật sự có chút không quen.

Cảm thấy chuyện này đúng là nên xin lỗi người ta, nhưng Lâm Dương cũng không để bụng, bởi vì trước giờ hắn chưa từng quái tội bạn bè, sống cùng nhau thì nên thấu hiểu.

Sau khi mọi người xin lỗi Lâm Dương xong, Lâm Dương không quên giao đại, ngàn vạn lần đừng để chuyện này trong lòng, đều biết Lâm Dương là một người rất tốt.

Nếu đem mọi việc an bài thể thống, chu đáo như vậy thì cha mẹ hắn cũng không làm được đến thế, quả thật rất vất vả.

Lúc chơi hắn căn bản không khuyên can, hoặc căn bản không nói mọi người đừng chơi nữa, hay chú ý một chút, cũng không làm mọi người mất hứng.

Mọi người sẽ cảm thấy kỳ thực như vậy rất tốt, hiện tại ngẫm lại Lâm Dương vẫn luôn giống như một vị phụ huynh, luôn chăm sóc mọi người, tuy rằng tuổi cũng không lớn.

Ở trong này hắn quả thực thuộc dạng rất nhỏ, nhưng cá nhân hắn vô cùng có đảm đương, vô cùng có năng lực, tác dụng trong đoàn đội tuyệt đối là tác dụng của một đội trưởng.

Đã gia tăng đoàn kết và ngưng tụ lực, cho nên kỳ thực có một người bạn như vậy cũng rất vui, mọi người ngoan ngoãn quay về thu dọn đồ đạc.

Lâm Dương cũng ngẩn ra, không ngờ bây giờ dùng khổ nhục kế lại quản dụng hơn là cứng rắn.

Dù sao chuyện này nếu đàm luận cường ngạnh thì chắc chắn sẽ rất tức giận, cũng cảm thấy không được tôn trọng.

Nhưng hiện tại nói như vậy, bọn họ lại cảm thấy có thể lý giải.

Cho nên cảm thấy đám người này thật sự vô cùng buồn cười, nhưng cũng là bạn bè của hắn, vẫn luôn hiểu rõ, cũng biết nguyện ý xin lỗi hắn.

Cũng bởi vì cảm thấy chuyện này làm sai rồi.

Kỳ thực hắn cũng không quái tội, cũng cảm thấy mọi người không cần để ý, đều là bạn bè, đã là bạn bè thì phải tương trợ lẫn nhau.

Đương nhiên, không chỉ là lợi dụng. "Mọi người hiện tại thu dọn xong xuôi thì theo chiếc xe ta thuê cùng xuất phát.

Thời gian chắc sẽ không quá dài, bởi vì cách bên này cũng không phải nơi hẻo lánh, có thể đường đi khá gần.

Nơi đó núi kỳ thực rất nhiều, mọi người đến nơi nhất định phải cẩn thận một chút, bởi vì đường đặc biệt khó đi." "Chuyện này ta hy

vọng mọi người đều cân nhắc, cũng nên nhắc nhở trước, tiếp theo ngàn vạn lần đều phải mang theo lều trại, có túi ngủ, nếu không thì ngủ ở đó khẳng định sẽ vô cùng không thoải mái.

Kỳ thực địa hình bên kia ta đều xem rồi, cũng hỏi qua người ta, thông thường phương pháp và địa điểm thích hợp nhất rốt cuộc ở đâu, kỳ thực đều không có." "Cho nên ta cảm thấy nhiệm vụ lần này của chúng ta, bề ngoài nhìn không phải nhiệm vụ đặc biệt nặng nề, nhưng thực tế ước chừng cũng gian nan hiểm trở, trùng trùng trở cách.

Cho nên ta cũng hy vọng mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện, nếu không thì lúc đó thật sự là lỗ vốn to nha." Lâm Dương giống như một ông bố tri kỷ, giao đại xong xuôi mọi chuyện, mọi người nghe xong liền vỗ vỗ vai hắn bảo thả lỏng.

Dù sao mọi người cũng không phải lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, cũng không phải lần đầu tiên đi tới những nơi như thế, làm gì mà phải khẩn trương, cho nên vỗ vỗ vai hắn.

Sau đó từng người lên xe.

Đương nhiên, người cuối cùng là Tiểu Ca đi qua cũng vỗ vỗ vai hắn.

Lâm Dương cảm giác quả nhiên mình đã giữ khoảng cách nhất định với Nam Mộ Bạch rồi.

Sau đó cũng không đi tìm hiểu xem Tiểu Ca đối với hắn có địch ý lớn hay không, chuyện hôm nay ước chừng vẫn ở trong lòng Tiểu Ca.

Hắn cũng đã thụ lập một hình tượng vô cùng không tồi, làm cho cảm giác cá nhân rất tốt, thái độ đối với hắn cũng không cương ngạnh như vậy nữa.

Kỳ thực Lâm Dương làm bạn với Tiểu Ca lâu như vậy, sao có thể không biết trong lòng Tiểu Ca nghĩ gì.

Kỳ thực hắn cũng biết, nếu chuyện này xảy ra, Tiểu Ca khẳng định cũng cảm thấy vô cùng cạn lời.

Nếu không phải Văn Cẩm điểm phá, có khả năng chính y cũng không biết mình đối với Nam Mộ Bạch có tâm tình hay cái nhìn như vậy.

Nếu điểm phá rồi thì kỳ thực càng xấu hổ.

Bởi vì một người con trai bề ngoài đối đãi với người khác, nếu biến thành một cô gái thì chuyện này còn dễ lý giải một chút.

Nhưng nếu là một người con trai, thì chuyện này cảm giác có chút đáng sợ rồi.

Chương 522

Cho nên chuyện này đối với y là một chuyện không thể tin nổi, vẫn luôn không nói toạc ra, vẫn luôn yên lặng quan sát Nam Mộ Bạch.

Mọi người bất kể đi đâu, kỳ thực vẫn luôn tràn ngập tiếng cười nói.

Đối với loại tình huống này thái độ của mọi người cũng tích cực lạc quan, bởi vì cảm thấy nếu có chuyện tày đình thì cười một cái, kỳ thực cũng qua rồi.

Hoặc là mọi người nắm tay nhau cùng dìu dắt vượt qua, ngàn vạn lần đừng làm chuyện trở nên đặc biệt khó chịu, bởi vì nếu không sẽ làm tất cả mọi người lâm vào tình cảnh đặc biệt xấu hổ.

Sau đó cũng sẽ cảm thấy mọi người đối đãi mọi chuyện bầu không khí không được tốt.

Cho nên Nam Mộ Bạch, kỳ thực nhất thời ở trong đoàn đội này, lúc mới bắt đầu không quen lắm.

Nhưng chậm rãi về sau cũng sắp quen, bởi vì phát hiện họ vẫn luôn là những người vô cùng hòa khí.

Mọi người ở cùng nhau đều phải vui vẻ, bất kể gặp phải tình huống gì.

Mọi người đều phải cười đối mặt.

Người nào bị thương, chảy máu cũng phải nói với mọi người là không sao, nếu không thì tất cả mọi người sẽ lo lắng.

Kỳ thực một đoàn đội như vậy là một chuyện rất tốt.

Mọi người sẽ không đem thống khổ của mình nói ra, khi bị

thương cũng sẽ tiếp cận quyền lợi được chữa trị, dù bính hết chút sức lực cuối cùng cũng phải bảo trụ huynh đệ mình.

Những người này làm cho hắn vô cùng kính bội, cho nên lần này gặp được nhiều bạn bè như vậy, không nỡ rời đi.

Sau đó cũng không nỡ nói lời tạm biệt với bọn họ, bởi vì nhìn thấy phẩm chất ưu tú, cũng cảm thấy đi theo bọn họ mình cũng sẽ biến thành người ưu tú.

Hành trình lần này kỳ thực cũng không xa lắm, vốn là một thành phố biển, nơi muốn đi cách bờ biển xác thực rất gần, ngồi xe đại khái khoảng hai tiếng.

Ước chừng chỉ là khoảng cách từ thành phố ra ngoại ô thôi.

Đến nơi rồi cảm giác ở đây thật sự thần thanh khí sảng.

Vì sao bờ biển lại có nhiều núi như vậy?

Bởi vì phải che chắn bớt gió biển.

Có sóng thần hay những thứ kia, nếu không có nhiều núi như vậy, kỳ thực gió biển thổi vào nội địa sẽ vô cùng không thoải mái, cũng sẽ dấy lên sóng lớn hơn.

Cho nên đây là chuyện vô cùng đáng sợ.

Có một số địa chất học thật sự vô cùng thần kỳ, không biết vì sao lại diễn biến thành như vậy.

Mọi người đều cảm giác đặc biệt thần thanh khí sảng, cũng thoải mái.

Bách bất cập đãi muốn leo lên đỉnh núi nhìn xem bên trong rốt cuộc là một mảnh đại hảo hà sơn như thế nào, bởi vì nhìn ra một mảng mênh mông vô bờ.

Nhìn về phía trước là một nơi vô cùng quảng khoát.

Những nơi này nhìn vào giống như không có điểm cuối, nhìn cũng rất đẹp, một vùng đất rộng lớn, cảm giác nơi này giống như đang câu dẫn người ta.

Giống như câu dẫn người ta muốn xem điểm cuối rốt cuộc ở nơi nào, cho nên rất khiến người ta muốn nghiên cứu, nhưng hiện tại không có thời gian.

Nếu có thời gian cũng sẽ không tiêu hao ở đây.

Hắn cảm thấy mộ huyệt kia hẳn là ở nơi này, nhưng không lý giải được.

Nơi này cũng không hợp phong thủy học, an bài mộ ở đây hẳn là một chuyện không tốt lắm, bèn vô cùng không hiểu hỏi Thiên Chân. "Đúng vậy, không giấu gì cậu, vừa rồi trên xe tôi cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Nơi này nếu dựa biển, kỳ thực là một chuyện vô cùng không cát lợi, tương đương với ương cập trì ngư.

Cho nên nếu an bài mộ huyệt không phải ở một nơi ổn định, thì là một chuyện vô cùng không cát lợi." "Bởi vì nếu an bài ở phía sau nước biển, nước này xâm nhập vào bên trong mộ huyệt thì tương đương với việc nhà của mình cũng bị dìm ngập, cho nên xác thực là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Chuyện này tạm thời không quản nữa, chúng ta đều sẽ hảo hảo suy xét.

Nhưng hiện tại tình huống này xác thực không biết là vì sao." Thiên Chân biết hắn đang tò mò, cũng biết hắn muốn hỏi vấn đề gì, thế là trước khi hắn mở miệng hỏi, bởi vì hắn đã mang theo mục đích tính nhìn về phía Thiên Chân.

Cho nên Thiên Chân nhìn hắn như vậy xong, liền giải thích với

hắn về cách nhìn cùng với những suy đoán, quả nhiên cùng hắn nghĩ không khác biệt lắm, chỉ là mọi người đều không biết kết quả mà thôi. "Nếu tôi đoán không sai, tôi hẳn là biết nơi này rốt cuộc vì sao hiện tại lại biến thành như vậy.

Lúc trước nơi này hẳn là một vùng đất bằng phẳng, lưng dựa núi, là một nơi đặt mộ huyệt phi thường tốt.

Nhưng hiện tại bởi vì thương hải tang điền (biển xanh hóa nương dâu), cho nên từ từ nơi này bị dịch chuyển rồi biến thành dáng vẻ này." "Cho nên mọi người cũng không cần kỳ quái, hiện tượng như vậy là bình thường, vẫn luôn sẽ có hiện tượng thương hải tang điền biến hóa như vậy.

Cho nên lúc mới bắt đầu, có khả năng những người mai táng kia không đặc biệt chú ý, hoặc cảm thấy dựa vào ai thì tốt hơn, cũng có khả năng không chú ý tới sau này sẽ biến thành như vậy, chuyện này không thể biết được." "Nhưng có cảm thấy một chuyện đặc biệt kỳ quái hay không?

Ba viên châu tử đặt ở nơi yêu dị như thử xảo diệu, lại hài hòa, vừa vặn thành một vị trí tam giác, giống như bị người ta cố ý an bài vậy.

Ba cái mộ huyệt giống như có thể liên kết với nhau, hơn nữa ba cái có một tấm bản đồ, nếu là như vậy thì thế đi hẳn là giống nhau." "Nếu thế đi giống nhau, đều hẳn là tử nhân mạch lạc, vậy thì chúng ta căn bản tìm không ra.

Quan trọng nhất là nếu dựa nước lại dựa núi, thì minh đường hẳn là có thất tình bát mạch, hẳn là có mạch lạc.

Cho nên tôi cảm thấy mộ huyệt này cùng mấy cái chúng ta tìm trước đó lại không quá giống nhau, tôi cảm thấy rất đáng nghiên cứu." Lâm Dương nói xong những lời này, Thiên Chân gật gật đầu, lại nhìn

xem thổ chất bên trong cùng với hướng đi của ngọn núi này, trình hiện một thế đi như vậy, cùng với sự biến hóa của nguồn nước.

Sau đó rút ra một kết luận, nhìn Lâm Dương xác thực không sai, công lực của hắn còn thâm hậu hơn mình nha, đối với loại chuyện này cư nhiên có nghiên cứu.

Vẫn luôn cảm thấy chỉ có mình mới hiểu những chuyện như vậy.

Không ngờ cũng sẽ có một người trong nghề hiểu những thứ này, cho nên cảm thấy rất kinh ngạc.

Chương 523

Tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng cũng không thể biểu hiện ra trạng thái không tiếp thu đó.

Thế là cũng gật gật đầu vô cùng tán thán. "Xác thực là tình huống này, tôi vừa rồi lại nhìn kỹ, xác thực giống như cậu nói.

Nơi này xác thực kinh qua bình di (dịch chuyển), nhưng tôi cảm thấy người kia hẳn là cố ý.

Nếu không thì sao lại xảo diệu như vậy, tại thời điểm này cũng không làm cho mộ huyệt bị ngập đi, hơn nữa hiện tại y sơn bàng thủy (dựa núi gần sông) cũng là một nơi không tồi." "Nhưng nếu hiện tại y sam lam lũ (rách rưới/hoang tàn) như vậy, một vùng đất rốt cuộc là nơi như thế nào, vì sao lại muốn đặt ở đây nhỉ?

Chẳng lẽ sớm đã có thể dự đoán sau này nơi này sẽ biến thành dáng vẻ hiện tại sao?

Vậy tôi cảm thấy thực tại quá đáng sợ, bởi vì với kỹ thuật trước kia thì hẳn là không quá khả năng." Thiên Chân nói xong, mọi người đều lâm vào trầm mặc, bởi vì đều đang suy tư chuyện này.

Nếu giống như Thiên Chân nói, thì quả là một chuyện khá đáng sợ.

Đều là chuyện không ai dự đoán được, cư nhiên so với người khác toàn bộ đều dự đoán được ý tứ, cảm giác giống như dự đoán hiện tại sẽ ở đây vậy.

Những chuyện này giống như được người thế hệ trước an bài tốt, hiện tại bọn họ có thể tương ngộ, sau đó đến nơi này rồi lại làm nhiều việc như vậy.

Những chuyện này thật sự làm cho người ta cảm giác "tế ti cực

khủng" (ngẫm lại cực sợ), không biết nói sao, giống như tất cả mọi việc đều đã được an bài.

Đương nhiên, Lâm Dương cũng không biết rốt cuộc là vì sao, cho nên khi mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn, hắn chỉ có thể nhún vai.

Cũng nhìn xem phụ cận rốt cuộc là tình huống gì, chưa từng thấy qua, nhưng cũng không biết rốt cuộc nên làm gì.

Tuy rằng là lần đầu tiên đến nơi không tốt này, nhưng cảm giác có bản đồ trong tay thì đối với tình huống kỳ lạ cũng sẽ không cảm thấy đặc biệt nguy hiểm.

Nếu xảy ra chuyện, cảm thấy cũng đại khái có thể ứng đối.

Cho nên cũng không đặc biệt lo lắng, cũng hy vọng chuyện lần này có thể thuận thuận lợi lợi kết thúc, hoàn thành xong có thể bình bình an an về nhà.

Ba viên châu tử có liên hệ tương hỗ, hắn biết trong cõi u minh có một loại sức mạnh mang theo một loại áy náy.

Loại sức mạnh đó là một loại sức mạnh vô cùng thần kỳ, đáng sợ.

Không biết cỗ sức mạnh kia rốt cuộc là sức mạnh gì, tất cả những người dường như biết bí mật này, hoặc biết bất cứ chuyện gì liên quan đến châu tử đều ngậm miệng không nói, mọi người giống như đã bàn bạc kỹ vậy.

Ngàn vạn lần đừng nhắc lại chuyện này, cho nên hắn cảm giác vô cùng mê hoặc, không biết rốt cuộc vì sao lại như vậy.

Đương nhiên, chân tướng mọi việc đều sẽ được nói cho hắn.

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Có thể ở đây, có thể tương tụ cùng nhau cũng không phải chuyện

đơn giản.

Cho nên Lâm Dương hiện tại bắt đầu hoài nghi cuộc gặp gỡ với những người bạn này cùng với con đường bọn họ đang đi.

Có phải có người lặng lẽ bố cục hay không?

Những thứ này đối với hắn tuy rằng không nhận thức được, nhưng ẩn ẩn trong đó cảm giác có chút đáng sợ.

Nếu hắn có thể cảm giác được thì chắc chắn cũng sẽ biết.

Có thể cùng hắn kiên trì, vẫn luôn đi tiếp, nhìn xem thật sự là những người bạn rất tốt.

Tuy rằng đối với đám người này thật sự yêu thích, nhưng cũng không hy vọng mang theo bọn họ cùng mạo hiểm.

Cho nên tình huống này cũng không biết rốt cuộc tiếp theo nên làm gì.

Mọi người kỳ thực đối với tiền lộ tràn ngập mê mang, quan trọng nhất là có thể cảm giác được có một cỗ sức mạnh đang hấp dẫn, lôi kéo, liên hệ bọn họ. "Hôm nay sắc trời không còn sớm, tới đây cũng vô cùng mệt mỏi rồi.

Ta cảm thấy tiếp theo đi nữa cũng là chuyện của ngày mai.

Dù sao thời gian của ta tuy rằng gấp gáp, nhưng cũng không kém một chốc lát.

Cho nên muốn an doanh trát trại thì hiện tại ở loại địa thế tương đối bằng phẳng này có thể dựng trại, nếu không thì đợi lên phía trên địa hình càng thêm gập ghềnh, chúng ta không dễ làm chuyện đó." "Cho nên ta cũng hy vọng ở đây đem tất cả mọi việc an bài thỏa đáng, nếu không lúc lên đó sẽ phát hiện sự tình tịnh không như trong lòng suy nghĩ.

Ta dù sao cũng đã điều tra, cho nên mọi người cũng nên tin tưởng ta nói một số việc." Lâm Dương dặn dò mọi người.

Hiện tại khu vực này tương đối bằng phẳng, tương đối hòa hoãn, nếu xảy ra sự cố cũng dễ chạy trốn, cho nên nói cho chúng ta biết địa phương có thể cắm trại ở đây, đại bản doanh có thể đặt ở đây.

Nhưng chúng ta cũng có thể mang theo lều trại tiếp tục đi lên phía trên, bởi vì nơi đó tuy rằng không bằng phẳng, nhưng cũng thích hợp cư trú, chỉ là nơi đó khả năng lúc rút lui về phía sau sẽ an toàn hơn một chút.

Cho nên hy vọng để đồ đạc ở đây.

Mọi người đương nhiên vô cùng tin tưởng Lâm Dương, bởi vì lúc mới bắt đầu Lâm Dương ở đây xem xét địa hình, những phán đoán về địa hình của Lâm Dương đều cảm giác vô cùng hợp lý, cho nên lần này cũng sẽ không hoài nghi, trực tiếp ở đây an sáp đại bản doanh.

Nam Mộ Bạch có người giúp dựng lều, Văn Cẩm cũng có người giúp dựng lều, không biết vì sao lại khéo như vậy chỉ có hai cái.

Thế là Văn Cẩm đi đưa nước cho Thiên Chân, Bàn Tử.

Nam Mộ Bạch nhìn xong cũng cảm thấy nếu không đưa nước cho mấy người kia thì có vẻ không tốt lắm, bèn cũng lấy nước đi đưa cho Lâm Dương.

Nhìn thấy Nam Mộ Bạch tới, Lâm Dương cố ý tránh đi, ngay cả nước Nam Mộ Bạch đưa cũng không nhận.

Thế là Nam Mộ Bạch không biết gần đây rốt cuộc mình làm sai cái gì mà hắn cứ lảng tránh.

Chẳng lẽ vì mình nói lời không đúng sao?

Hắn biết bí mật của mình, hiện tại lại trốn xa như vậy.

Chương 524

Giống như hiển nhiên giữa hai người có cái gì đó.

Thế là chỉ có thể đưa nước cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca vô cùng hân nhiên, nhận nước xong một hơi uống cạn sạch. "Thật sự vô cùng cảm ơn đã giúp tôi dựng lều.

Quả nhiên nha, đi cùng con trai có cái lợi là những việc này căn bản không cần động thủ, nếu không thì tôi sẽ phải tự mình làm việc.

Cho nên kỳ thực rất cảm tạ cậu, đợi cậu giúp tôi dựng lều xong, tôi cũng có thể đi giúp cậu một tay nha, dù sao tôi cũng có sức lực mà." Nam Mộ Bạch đưa nước cho Tiểu Ca xong liền tán gẫu vài câu.

Suýt chút nữa nói mình là con gái không có sức lực, lời như vậy nói ra vừa hay để Văn Cẩm và hai người kia không cần che giấu nữa.

Lời sắp ra khỏi miệng, ai ngờ chuyển niệm nghĩ lại dường như không đúng lắm, bèn mau chóng ngậm miệng, cuối cùng nói là có thể đi giúp dựng lều.

Tiểu Ca nhìn nhìn, chỉ cười cười cũng không tiếp lời.

Nam Mộ Bạch đương nhiên cảm giác không có ý tứ liền đi mất.

Trước giờ Tiểu Ca vẫn luôn như vậy, cả người đều lạnh lùng.

Nói chuyện với y cũng không nhất định sẽ được hồi đáp, nhưng kỳ thực y đều nghe thấy, có khả năng chỉ là không trả lời thôi.

Nam Mộ Bạch nghĩ thầm trong lòng, kỳ thực Tiểu Ca nghe Nam Mộ Bạch nói chuyện cũng rất muốn trả lời, nhưng không biết nói sao, trước giờ đều một mình quen rồi.

Rốt cuộc vì sao một thời gian lại kỳ quái như vậy?

Hắn cảm thấy không thể đối mặt với người này nữa, cho nên mới có thể khắc ý lảng tránh, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Văn Cẩm thấy cánh đàn ông đều đang bận, chuyên môn để hai người bọn họ thảnh thơi, nhìn tình huống này là cố ý a, cũng không biết có phải do người khác sủng ái hay không.

Bởi vì thân phận hai người đã bị biết rõ ràng rồi.

Thế là nhìn mọi người, sắp dựng lều xong cảm giác thiếu một chút gì đó.

Đợi buổi tối khẳng định cần sinh hoạt.

Ở nơi như thế này nếu muốn sưởi ấm hoặc ăn đồ nung, khẳng định phải dùng lửa.

Thế là cô kéo Nam Mộ Bạch, nói với mọi người là muốn đi dạo quanh đây một chút.

Sau đó tìm xem có thứ gì có thể ăn hoặc có gì hay ho, cũng như nhặt một ít củi lửa.

Nam Mộ Bạch nghe xong đương nhiên vui vẻ.

Ở đây đứng không cũng chẳng có việc gì, hơn nữa nhìn bên trong kia cũng vui, cảm giác đi dạo một chút cũng vô thương đại nhã.

Văn Cẩm cùng Nam Mộ Bạch đi được một đoạn liền trực tiếp khoác tay Nam Mộ Bạch.

Đây là lần đầu tiên Nam Mộ Bạch được chị em tốt khoác tay, cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Từ nhỏ đến lớn, lúc có ý thức, hoặc nhìn các cô gái khác chơi đùa cùng nhau, vì là "con trai", cậu không thể như vậy.

Nếu làm như vậy thì thân phận có khả năng sẽ bị hoài nghi.

Vẫn luôn đặc biệt kiên cường, nhưng hiện tại phương thức ở chung với chị em tốt thế này, cảm thấy rất thả lỏng, cũng rất vui vẻ. "Em còn nhớ không?

Lần đầu tiên chị đi tìm em, chị nhận ra thân phận của em, là vì sao?

Chị nhớ lúc đó hai chúng ta cũng nói chuyện rất lâu, nghe xong tao ngộ của em, chị cũng quyết định sẽ không đem thân phận của em nói cho bất luận kẻ nào.

Lúc đó chị cũng cảm thấy rất vui, có em ở đây, sau đó mọi người lại có thể cùng nhau đi ra ngoài, như vậy chị lại có thêm một người bạn." Văn Cẩm hỏi Nam Mộ Bạch có nhớ hay không. "A, lần trước chị tìm em trực tiếp hỏi em có phải không thích Lâm Dương, tuy rằng có chút đường đột, nhưng lúc đó em xác thực không biết trả lời thế nào, cũng không biết tâm ý của hắn rốt cuộc ra sao.

Nhưng ở chung thời gian dài như vậy, em phát hiện lúc đó lời chị nói với em xác thực là đúng.

Em không bình thường toàn bộ đều là vì hắn, em hiện tại cũng dám thừa nhận rồi." "Cho nên chuyện này đối với em, hiện tại biến thành dường như không giống lắm.

Nhưng em cảm thấy chúng ta đi ra ngoài như vậy giống như hai chị em gái, tùy tiện đi dạo, giống như đi trung tâm thương mại, có bạn bè đi theo dạo phố, cảm giác giống như vậy, kỳ thực rất tốt.

Em là lần đầu tiên cảm giác giống một cô gái đi chơi như thế này." Nam Mộ Bạch quả nhiên là một người vô cùng sảng lượng (thẳng thắn), có khả năng vẫn luôn xử lý theo phương thức của con trai đi, nói chuyện cũng tương đối thẳng, tâm thái cũng thẳng.

Nếu người khác hỏi về quan điểm sự việc, chỉ cần rõ ràng thì sẽ

vô cùng trực bạch nói cho người đó biết.

Nếu cứ giấu giấu diếm diếm thì chứng tỏ quan hệ với người đó không tốt, cũng không nguyện ý kết giao tri kỷ.

Cho nên hiện tại minh minh bạch bạch đem tất cả sự tình nói cho Văn Cẩm, cũng chứng minh đối với Văn Cẩm là móc tim móc phổi, chuyện này cũng cảm thấy không cần giấu diếm.

Hơn nữa cũng cảm thấy không có gì, mọi người đều là bạn bè ở cùng một chỗ.

Cũng cảm thấy Văn Cẩm trước giờ đóng vai trò giống như anh em bạn bè, ở chung với mọi người cũng không có cảm giác có ý với chàng trai nào.

Nếu đi lại rất gần hoặc rất tốt thì cũng chỉ có Thiên Chân và Bàn Tử thôi. "Vậy thời gian gần đây, em có còn tiếp tục thích Lâm Dương không?

Hoặc là có cảm giác người khác đối với em có tâm ý khác thường, rồi có chút dao động không?

Phản chính theo chị biết, chị cảm thấy thời gian gần đây mọi người dường như có chút không bình thường, nhất là trong nhóm chúng ta có hai người, dường như vì em mà trở nên không bình thường." "Nhưng chị cảm thấy sau khi em đi cùng chị, trạng thái chỉnh thể kỳ thực khá tốt, so với lúc ở nhà bày ra cái dáng vẻ kiều nhu kia, cảm giác tốt hơn quá nhiều.

Chương 525

Cho nên chị cũng cảm thấy từ từ tốt lên, cũng không biết rốt cuộc có nên hỏi hay không, nhưng chị nghĩ đi nghĩ lại mọi người đều là bạn bè, nếu không hỏi thì trong lòng chị lại khó chịu." "Quan trọng nhất là từ cái nhìn đầu tiên, chị cảm thấy em là một người rất tốt, cho nên chị không biết sau khi chuyện này phát sinh em thật sự không có cảm giác gì sao?

Hắn cố ý trốn tránh em, biết chuyện như vậy nhưng lại đùa giỡn hai người, cho nên không đem loại cảm giác kia nói ra.

Nếu là như vậy, thì chị cảm thấy chị nhìn lầm người rồi." "Chị cũng hy vọng lúc em nói cho chị chân tướng sự việc, giống như vừa rồi nói với chị vậy, đặc biệt thống khoái, sạch sẽ lưu loát đem tất cả sự tình nói cho chị.

Đương nhiên, nếu cách nhìn của em với chị không giống nhau thì chị cũng có thể tiếp nhận, dù sao người với người xác thực có cách nhìn không giống nhau." "Nhưng nếu thương hại anh ca và huynh đệ của chị thì chị đương nhiên không thể tha thứ, lúc đó chị cảm thấy chúng ta có khả năng không còn quan hệ gì nữa.

Cho nên chị cũng hy vọng ngàn vạn lần đừng làm hại họ.

Chị cũng hy vọng chuyện này em đem tất cả chân tướng nói cho chị, chị không cảm thấy người khác lừa gạt chị là một chuyện làm cho chị vui vẻ, cho dù là lời nói dối thiện ý." Văn Cẩm hỏi như vậy, Nam Mộ Bạch cảm giác mờ mịt, căn bản không hiểu rốt cuộc là cái gì, cảm giác cái gì?

Trực tiếp cảm thấy thời gian gần đây, dường như Lâm Dương vẫn luôn cố ý trốn tránh mình.

Không biết rốt cuộc mình làm sai cái gì.

Kỳ thực có đôi khi có cơ hội, ngồi xuống cùng hai người nói chuyện đàng hoàng, xem gần đây rốt cuộc có phải đắc tội gì không.

Hoặc là phát sinh chuyện gì khiến hắn không vui.

Cho nên thời gian gần đây vẫn luôn tìm hắn, nhưng hắn đều luôn trốn tránh, bất kể là các loại ánh mắt hay động tác cơ thể.

Cũng như khoảng cách giữa hai người đều cảm giác đang từ từ bị kéo ra, cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng không biết hiện tại nên làm sao, dù sao cũng là lần đầu tiên động tâm.

Văn Cẩm vốn định hỏi xem Nam Mộ Bạch có biết rốt cuộc là vì sao không, nhưng nhìn bộ dạng mờ mịt luống cuống như không biết gì hiện tại, cảm thấy mình đoán sai rồi chăng?

Có một loại cảm giác vu oan cho người tốt.

Cảm thấy nếu đoán sai như vậy thì không tốt lắm, dù sao hai người là bạn, quan hệ vẫn luôn rất tốt.

Ở trong một đoàn đội mà hỏi thẳng thừng như vậy, nói xong nếu không có chuyện gì phát sinh, người ta cũng không biết thì sẽ ra sao?

Nhưng kỳ thực trong lòng chuyển niệm nghĩ lại cũng không phải chuyện gì lớn.

Đã là bạn bè thì chuyện này hẳn là dễ dàng được tha thứ.

Dù sao nếu hỏi ra những lời như vậy, cũng là vì lo lắng và sốt ruột cho cả tập thể, không hy vọng bên trong có bất kỳ ai bị thương, dù sao cô cũng là vai trò đại tỷ nhiệt tình. "Nói thật tôi cũng không hiểu rốt cuộc là cái gì, nhưng cảm giác tình huống rất nghiêm trọng.

Nếu thật sự phát sinh chuyện gì, tôi hy vọng phi thường trực bạch trực tiếp nói cho tôi biết.

Thứ này nếu tôi thật sự làm, cậu sẽ không hiểu rõ cách làm người của tôi sao?

Vẫn luôn là loại chuyện tôi ngay cả nói đùa cũng chậm chạp, tôi sẽ minh bạch tâm ý của người khác sao?" "Có đôi khi có tình huống tôi cũng xác thực không hiểu nổi.

Thời gian gần đây tôi cũng không biết tôi rốt cuộc làm sai cái gì mà Lâm Dương lại luôn lảng tránh tôi.

Tôi muốn tìm hắn nói chuyện đàng hoàng xem rốt cuộc vì sao, tôi rốt cuộc làm sai cái gì, nhưng dường như hắn tịnh không cho tôi cơ hội.

Tôi cảm thấy hai chúng tôi có khả năng xong rồi." "Nhưng làm cho tôi cảm thấy vô cùng thương tâm là hôm nay cô cư nhiên chất vấn tôi chuyện này, tôi rõ ràng đều không biết.

Hiện tại vì tâm ý của hắn, kỳ thực tôi có chút tâm phiền ý loạn.

Cho nên tôi không hiểu tôi rốt cuộc làm sai cái gì rồi để cô chất vấn tôi, chẳng lẽ vì thân phận của tôi sao?

Tôi rõ ràng vẫn luôn ẩn giấu không nói cho bất luận kẻ nào." "Cho nên tôi không biết, tôi cũng không minh bạch rốt cuộc là chuyện gì.

Hôm nay cô chuyên môn kéo tôi ra, sau đó hỏi tôi, tôi cũng không biết nguyên nhân rốt cuộc là gì.

Tôi cũng hy vọng tôi đã đem tất cả sự tình nói thẳng thắn như vậy, ý nghĩ lúc đó của tôi, hiện tại cô hỏi tôi cũng đều nói rồi." "Đã như vậy tôi cũng hy vọng chuyện này cô cũng có thể vô cùng trực bạch nói cho tôi, rõ ràng rành mạch.

Tôi không hy vọng có người lừa tôi, tôi không hy vọng trong đó có bất kỳ sự tình gì giấu diếm tôi.

Tôi cũng đâu phải trẻ con, không thể tiếp thu sao?

Tôi là con gái hay là con trai, sự khác biệt về thân phận giới tính hẳn là không sao chứ." Nam Mộ Bạch thật sự rất suy sụp, không biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Thời gian gần đây sống cũng mơ mơ hồ hồ, giống như có người đang đối tốt, lại giống như có vài người đang dần dần xa lánh.

Xác thực đều có thể cảm giác được, nhưng không nói lên được rốt cuộc là ai.

Loại cảm giác này lại vô cùng nhẹ, vô cùng nhạt, giống như một làn khói, đợi khi ngửi thấy chút mùi vị thì lập tức bay đi mất.

Ở trong không khí không lưu lại bất cứ dấu vết gì, căn bản không nhìn thấy hình dạng, bởi vì không có bất cứ hình thái nào, cũng không lưu lại bất cứ chỉ thị nào, cho nên không biết rốt cuộc làm sai cái gì.

Một thời gian, xác thực cũng có chút rối rắm, có một số người thi hành bạo lực lạnh, cảm giác trong lòng vô cùng ủy khuất.

Nhưng hiện tại người bạn nữ duy nhất có thể nói chuyện lại cư nhiên chất vấn như vậy.

Như vậy chẳng lẽ không phải là bạn bè sao?

Ở trong đoàn đội này vì là người đến sau cho nên mới không được coi là bạn bè sao?

Cho nên cảm giác như vậy vô cùng không công bằng, mọi người vì sao lại đối xử như thế? "Ngại quá, chuyện này nếu em không biết thì chị chất vấn như vậy xác thực là chị sai.

Chị cũng chỉ là có chút nóng vội mà thôi.

Dù sao em cũng là bạn chị, chị biết em cũng là bạn, mọi người đều là bạn, mà bạn bè với nhau xác thực không nên có điều gì giấu diếm.

Chẳng lẽ chị hỏi chuyện như vậy là không đúng sao?

Chương 526

Cho nên chị hỏi kỳ thực cũng là coi em là bạn rồi." "Yên tâm đi, chuyện này chị đương nhiên sẽ nguyên bản nói cho em.

Nhưng chị cảm thấy chuyện này nếu nói với em, em sẽ cảm giác có chút khó chấp nhận, hoặc không thông suốt vì sao lại như vậy.

Nhưng mọi việc kỳ thực đều có dấu vết để lần theo.

Nếu em có thể ngẫm nghĩ kỹ lại...

Chị hôm nay hỏi như vậy xác thực là chị không đúng, nhưng chị cũng không hối hận." Văn Cẩm nói xong, đem tất cả sự việc phát sinh gần đây cùng với suy đoán của cô nói hết cho Nam Mộ Bạch.

Đương nhiên Nam Mộ Bạch nghe xong cảm thấy có chút khó chấp nhận.

Cô không tin Tiểu Ca là người như vậy, có suy nghĩ như vậy.

Hơn nữa nếu là như thế, thì trong mắt y cô chẳng phải là một cậu con trai sao?

Vậy khả năng Tiểu Ca thích con trai tịnh không nhỏ nha.

Cho nên cảm thấy chuyện này có chút không thể tin nổi, khó chấp nhận.

Kỳ thực ở chỗ này, không biết rốt cuộc nên trả lời thế nào.

Nếu biết rồi, cảm giác quan hệ tiếp theo sẽ trở nên đặc biệt xấu hổ.

Cho nên cảm thấy sau khi nghe những lời này, chớp mắt liền muốn quên hết đi.

Giống như hôm nay lúc nói chuyện với Văn Cẩm, chỉ đơn thuần

nhặt chút củi lửa, hái chút quả, tịnh không làm việc gì khác, cũng không thảo luận những chuyện làm cho mọi người cảm giác đặc biệt xấu hổ.

Quan trọng nhất là nghe Văn Cẩm nói đã đem chuyện này nói cho Lâm Dương, cô cảm thấy như vậy có vẻ không tốt lắm.

Dù sao đối với Lâm Dương xác thực có chút tâm tư, bất kể thế nào đi nữa.

Lâm Dương đối với cô xác thực có chút không giống, cùng tất cả mọi người đều có loại tình cảm khác biệt, không biết diễn tả thế nào.

Nhưng tổng cảm giác trong lòng có chút dị dạng, khi đối mặt với hắn, cả người đều cảm giác không giống chính mình, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Văn Cẩm và Nam Mộ Bạch đại khái đi dạo hai vòng rồi về, nhặt được củi lửa.

Bên trong tuy rằng đá tảng khá nhiều, nhưng tập trung có một số nơi có rừng cây, dù sao cũng không thể không có cây, thế là nhặt được củi cũng khá nhiều, dùng để sinh hoạt đương nhiên đủ rồi.

Tối nay ở lại một đêm, ngày thứ hai là đi rồi.

Cho nên cũng không lấy bao nhiêu đồ, cảm thấy chuyện như vậy hẳn là cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Nam Mộ Bạch từ khi biết chân tướng mọi việc, lúc cùng Lâm Dương trở về xác thực có chút xấu hổ.

Hai người kiểu như đều biết đối phương trong lòng có khả năng đều có chút gì đó rồi.

Lâm Dương nhìn thấy Nam Mộ Bạch như vậy, kỳ thực cũng biết hai người đi ra ngoài rốt cuộc đã nói những vấn đề gì, phản chính

những vấn đề kia khẳng định liên quan đến những chuyện phát sinh thời gian trước.

Nhưng kỳ thực Lâm Dương cũng cảm thấy không sao cả, đã làm chuyện như vậy thì không sợ người khác nói.

Hiện tại vô cùng rõ ràng rồi, cho nên kỳ thực không nói thì ai cũng đều có thể nhìn ra, cũng không có gì kiêng kỵ.

Mọi người ở cái nơi khá trống trải bằng phẳng này dựng trại xong, cũng là căn cứ địa để lúc rút lui quay về. "Mọi người mau chóng xuất phát đi, đừng ở đây lề mề nữa, còn nhiều thời gian mà.

Dù sao tới đó chúng ta phải tìm hang động kia.

Ta tuy rằng đã đem địa hình nơi này toàn bộ thăm dò, cơ bản đã tìm khắp nơi, nhưng vị trí cụ thể ta xác thực không tìm được.

Ta cứ nghĩ đi cùng một chỗ thì mọi người năng lực lớn, người đông thế mạnh là có thể tìm được rồi." "Cho nên mọi người mau chóng sớm một chút xuất phát đi, nếu không kế hoạch của ta toàn bộ đều không sắp xếp được nữa, dù sao chuyện này đối với mọi người là một chuyện rất quan trọng." Mọi người nghe Lâm Dương nói như vậy, biết ngay thằng nhóc này khẳng định không đáng tin.

Vốn tưởng rằng làm xong hết mọi việc rồi, để bọn họ nhẹ nhàng nằm thắng.

Ai ngờ lại làm ra một chuyện không đáng tin như vậy, tưởng rằng đi rồi có thể trực tiếp an bài mọi chuyện ngon nghẻ.

Ai ngờ đến nơi rồi còn phải tìm chỗ.

Đã không đáng tin như vậy, hiện tại chỉ có thể mau chóng thu dọn đồ đạc, sau đó chỉ có thể dựa vào chính mình.

Bất quá dựa vào chính mình hẳn là cũng được đi.

Thế là mau chóng thu dọn xong xuôi, mang theo những thứ cần thiết.

Kinh qua một thời gian trèo đèo lội suối, rốt cuộc cũng đến nơi đó, phát hiện địa hình nơi này xác thực rất gập ghềnh.

Đến nơi cũng không có chuyên nhân chỉ đạo.

Vốn tưởng rằng đến nơi rồi Lâm Dương sẽ nói cho biết rốt cuộc là địa hình gì, cùng với rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Nhưng hiện tại phát hiện giản trực là tìm một hướng dẫn viên quá không đáng tin.

Đến nơi rồi căn bản không có tình huống gì có thể biết, chỉ có thể ở đó mày mò địa hình.

Sau đó leo lên cũng tịnh không có nơi nào có thể đi đường tắt, cảm thấy hướng dẫn viên này thực tại không đáng tin.

Thế là tìm nửa ngày kỳ thực đều không tìm thấy lối vào kia, cảm thấy vô cùng phản khoa học.

Bởi vì kỳ thực thông thường lối vào mộ huyệt có ba loại hình phổ biến nhất: kiểu mở, kiểu thất bại ẩn tàng và kiểu ẩn tàng.

Nhưng đã thông qua ba phương pháp tìm kiếm mà toàn bộ đều không tìm thấy, vậy nơi này thật sự có mộ huyệt sao?

Chương 527

Nhưng dựa theo định vị trên bản đồ thì chuyện này hẳn là thật nha.

Cho nên không biết rốt cuộc nên làm gì, thế là mọi người chuẩn bị cầu trợ Thiên Chân.

Dù sao đối với địa chất, bát quái các thứ thì Thiên Chân nghiên cứu nhiều hơn.

Cho nên lúc nhìn về phía Thiên Chân, Thiên Chân biết mình phải ra tay rồi.

Dù sao mọi người rất ăn ý, biết rốt cuộc giúp ở đâu, giúp thế nào, xác thực cũng tìm không ra. "Tôi nói với mọi người này, nơi này vừa tới tôi đã cảm thấy phong thủy không đúng, phản chính cùng những nơi chúng ta bình thường thấy khẳng định vô cùng không giống nhau.

Để tôi lấy bản vẽ của tôi ra, tôi xem xét kỹ lưỡng, tôi khẳng định đều có thể tìm ra lối vào rốt cuộc ở đâu.

Trước tiên đừng vội a, ở chung quanh xem một chút, không chừng cũng có thể tìm được đấy." "Nhưng có một điểm tôi có thể vô cùng khẳng định, nơi này cùng những chỗ chúng ta bình thường thấy đều không giống, nếu muốn dựa theo những phương pháp bình thường để tìm thì ước chừng tìm bao lâu cũng không ra, cho nên chúng ta phải dựa theo một số phương pháp không tầm thường, ước chừng có thể tìm được." Thế là không nghe Thiên Chân nói nữa, đi dạo một chút, vạn nhất có thể tìm được thì sao?

Cầu người không bằng cầu mình, lúc đó chẳng phải cũng dựa vào Lâm Dương sao?

Hiện tại cũng không dựa được, chung quy đã biết chuyện này nên tìm ai giải quyết, cho nên chỉ có thể nỗ lực thử xem, xem có thể tìm được lối vào nơi đó hay không.

Thế là tìm một vòng quả nhiên đều không phát hiện, tìm mệt rồi, chỉ có thể ngồi bên cạnh một cái cây nghỉ ngơi.

Hôm nay mặt trời khá lớn, cho nên mọi người nghỉ ngơi ở chỗ râm mát cũng được.

Nghỉ ngơi nhìn Thiên Chân ở đó thần thần thao thao, không biết đang làm gì, mặc kệ cậu ta, ước chừng là đồ vật của phương diện kia, phản chính cũng không hiểu nên không có cách nào tùy ý bình phán người khác.

Chỉ cảm thấy động tác kia, trạng thái kia cảm giác giống như đang nhảy đại thần (lên đồng), cảm giác vô cùng buồn cười.

Nếu không phải là bạn bè, nếu không biết rốt cuộc cậu ta đang làm gì, ước chừng lát nữa sẽ cười đến tiền ngưỡng hậu hợp (nghiêng ngả).

Nhưng mọi người hiện tại mệt mới là quan trọng nhất, tất cả mọi người đều mệt đến không chịu được.

Tất cả mọi người đều dựa vào một cái cây, nói chuyện phiếm cũng ít, cơ bản đều không nói, ngồi ở đó nghỉ ngơi mới cho cảm giác trạng thái thoải mái nhất.

Dù sao đã đi cả buổi sáng, hiện tại giữa trưa, ở đây vừa nắng vừa mệt, vừa rồi tìm nửa ngày không thấy, làm cho tâm bọn họ mệt mỏi.

Thiên Chân quả nhiên lấy bản vẽ ra, tịnh ở đó lại xem, trong miệng lại lẩm bẩm cái gì mà "thiên hạ thiên luân hành ngã thường", loại chuyện này tuy rằng nghe không hiểu, nhưng cảm giác nghe rất huyền hồ, là một loại đồ vật rất huyền diệu, ước chừng có thời gian

sẽ biết bên trong rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng hiện tại lúc khẩn cấp như vậy, chỉ cần tìm ra rốt cuộc lối vào ở đâu là được.

Thế là Thiên Chân làm xong, cư nhiên chỉ vào một tảng đá, nói tảng đá này nhìn có vẻ rất khác biệt.

Cũng không biết rốt cuộc có lý hay không, nghe xong cảm thấy cũng quá buồn cười đi.

Xem nửa ngày, hiện tại ở đây đoán mò rốt cuộc có lý hay không, thế là bắt đầu thổ tào. "Không được nha đại tiên, loại chuyện này nếu không xác định thì tôi sao có thể khẳng định chuyện này rốt cuộc đúng hay không đây?

Nếu đoán mò như vậy, vừa rồi tôi kiểm tra tảng đá kia rồi, dường như không có vấn đề nha.

Cho nên hay là xem lại cái khác, hoặc là đoán lại cái khác không chừng có thể đoán trúng, cuối cùng tổng có một khối sẽ trúng thôi." Lâm Dương nghe lời như vậy liền cười cười, mọi người nghe xong cũng cười cười.

Nhưng chỉ có Thiên Chân là khá nghiêm túc, tiếp tục đi xem tảng đá kia.

Thế là sau khi sờ soạng trên tảng đá đó, phát hiện tảng đá kia có hai chỗ ao hãm (lõm xuống).

Hai chỗ lõm đó rất tròn, nhìn công chỉnh, trải qua thời gian dài như vậy cũng tịnh không có chút biến hóa và tiêu thất nào.

Cho nên khẳng định là một chỗ không thích hợp.

Thế là gọi mọi người mau tới.

Cảm thấy Thiên Chân khẳng định không phát hiện gì mà gọi làm

cái gì a, tuy rằng trong lòng mọi người nghĩ như vậy, ngoài miệng có chút thổ tào, nhưng cũng là huynh đệ, nhớ tới huynh đệ gọi thì đương nhiên ngoan ngoãn đi qua.

Thế là mấy người rất ngoan đi tới, đi tới phát hiện Thiên Chân chỉ vào hai chỗ lõm kia.

Sau khi bảo bọn họ nhìn, xác thực cảm giác có chút không đúng, nhất là Tiểu Ca.

Y đi về phía trước thêm vài bước, sau đó dùng tay sờ sờ chỗ lõm kia.

Mọi người có chút không giải thích được, thế là chờ động tác của Tiểu Ca, xem có thể tìm ra chuyện gì, cho một chút chỉ đạo, nhưng phát hiện dường như tịnh không có cơ quan, cũng không có động tĩnh.

Chẳng lẽ thật sự sai rồi sao?

Thiên Chân cũng có chút hoài nghi. "Mọi người không cảm thấy vị trí cùng với hình dạng chỉnh thể của hai chỗ này thật sự quen mắt sao?

Đều là hình tròn, tịnh thả ở đây, khẳng định có cơ quan, không thể đơn thuần điền không lên là được.

Cho nên không cảm thấy hai cái địa phương trống rỗng này dường như chúng ta từng thấy ở đâu đó sao?" Tiểu Ca hỏi như vậy, nhưng Bàn Tử, Văn Cẩm cùng với Nam Mộ Bạch ba người vẻ mặt mê mang, không biết đang nói gì.

Thiên Chân nhìn, cảm giác nói như vậy rất đúng nha, xác thực từng thấy ở đâu đó, thật sự rất quen mắt.

Lâm Dương nghe Tiểu Ca nói vậy, mới biến thành một bộ biểu tình tương đối nghiêm túc, bắt đầu nỗ lực hồi tưởng.

Nếu Tiểu Ca đã nói như vậy thì khẳng định là nơi chúng ta đều

từng thấy.

Nhưng Văn Cẩm nhìn một chút cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, cái này tròn tròn dẹt dẹt, sờ kích cỡ dường như rất quen mắt.

Thế là Lâm Dương cũng tiến lên sờ sờ xem rốt cuộc là thứ gì. "Cái này không phải là hai cái từ thạch (nam châm) chúng ta mang về từ mộ huyệt trước sao?

Chương 528

Một đen một trắng, hai cái đó quả nhiên đặt ở trong này hẳn là vừa vặn.

Mọi người xem hình dạng kia không giống hình dạng một cái bát quái đồ sao?

Ta cảm thấy giữa chúng khẳng định có liên hệ, mộ huyệt này cùng mộ huyệt trước tuyệt đối có quan hệ." "Thảo nào, đã như vậy thì kẻ trộm đi cái thứ kia chẳng phải cũng muốn vào trong này sao?

Chúng ta cư nhiên không biết, đến nơi rồi mới phát hiện những thứ kia có dụng.

Sớm biết lúc trước ta nên hảo hảo quản lý, không ngờ giữa hai mộ huyệt cư nhiên có liên hệ thâm thiết như vậy, thảo nào đều ở trên một tấm bản đồ." Lâm Dương nói xong, Tiểu Ca và Thiên Chân đều bừng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc từng thấy những thứ này ở đâu rồi.

Văn Cẩm không thấy qua cũng không cần ngạc nhiên, bởi vì từ đầu tới cuối thấy thứ kia cũng không quá hai lần, cũng có khả năng lúc ở trong mộ huyệt nhìn thấy một lần, nhưng lúc mang về có khả năng bị trộm mất rồi.

Cho nên một chút cũng không hi kỳ, cũng không cảm thấy chuyện như vậy có gì lạ.

Lúc đó hẳn là cũng không có vấn đề gì quá lớn, cho nên mấy người bọn họ có thể nhớ đến thứ này mới là bình thường.

Nói xong cũng không có cách nào, hiện tại làm gì có cách nào tìm thứ thay thế hai cái đó để đi vào chứ?

Nếu đoán không sai thì chỗ đó tuyệt đối là lối vào.

Nếu không thì sẽ không bày một tảng đá ở đây.

Nhưng có một điểm làm cho bọn họ cảm giác tức giận là đồ vật bị trộm mất rồi nha, như vậy căn bản không vào được nơi này.

Cho nên cảm giác có chút áo não, lần trước làm quyết định kia thật sự quá thảo suất cũng quá khinh suất, nếu không thì căn bản sẽ không biến thành dáng vẻ này.

Hiện tại ở đây vò đầu bứt tai, cũng không biết rốt cuộc nên làm gì? "Vậy chúng ta hiện tại rốt cuộc nên làm gì đây?

Không có hai tảng đá kia, ước chừng chúng ta ngay cả lối vào cũng không vào được.

Xem Thiên Chân nói rất chuẩn, loại chuyện này chúng ta nên sớm một chút dự liệu, nếu không sớm dự liệu chuyện như vậy, chúng ta hiện tại sẽ không phải ở đây khổ não cũng tìm không ra đáp án." Bàn Tử nghe mọi người nói xong, ước chừng chuyện này làm không xong rồi, đều tìm được lối vào nhưng cư nhiên không vào được, thực tại là một chuyện khiến người ta vô cùng tức giận nha.

Đều tại cô nàng A Ninh kia, nếu không phải tại cô ta thì hiện tại đều vào được rồi, nếu không phải tại cô ta thì tảng đá kia cũng sẽ không mất, chuyện như vậy cũng không xảy ra.

Dù sao quan hệ của A Ninh với Lâm Dương khá mẫn cảm, nếu nói ra thì giống như đang quái tội Lâm Dương mang theo A Ninh vậy.

Lâm Dương nghe mọi người an ủi xong, trong lòng đương nhiên cũng có chút ảo não.

Từ lúc mới bắt đầu, quả thực là hắn muốn giữ A Ninh lại, tất nhiên cũng có một số người phản đối.

Nhưng hắn cảm thấy mọi người đều là bạn bè, quan hệ với A Ninh cũng thực sự rất tốt, vẫn luôn cho rằng cô là một người đặc biệt

lương thiện.

Bất kể thế nào, nếu con người có thay đổi, thì tính cách và tâm tính của A Ninh cũng không nên thay đổi mới đúng.

Cho nên hắn cảm thấy những suy đoán của những người kia chắc đều không chuẩn xác, bất kể ra sao, hắn cảm thấy A Ninh mà hắn nhìn thấy trong mắt mình mới là A Ninh chính xác nhất.

Sở dĩ vẫn luôn vô cùng tin tưởng cô, không ngờ đến cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy.

Tuy nhiên hắn cũng không quá tức giận vì bị lừa gạt tình cảm, nhưng cũng không còn cách nào khác, sự việc đã phát sinh rồi, chỉ có thể tìm việc khác để bù đắp thôi.

Nhưng hiện tại thì phát hiện ra thật sự có hiệu ứng cánh bướm, thứ này quả thực vô cùng đáng sợ.

Một vòng tiếp một vòng, lại khấu chặt vào một vòng khác, hiện tại loại chuyện này hoàn toàn không có cách giải quyết, chỉ có thể cảm thấy xin lỗi mọi người.

Vì vậy không đợi Bàn Tử bày tỏ tâm tình, cũng không đợi mọi người nói ra lời trách cứ, Lâm Dương bắt đầu cảm thấy vô cùng áy náy mà lên tiếng xin lỗi: "Chuyện này xác thực là tôi làm không đúng, tôi thực sự vô cùng xin lỗi.

Nếu tôi không giữ cô ấy lại, chúng ta hiện tại đã tiến vào trong rồi.

Chuyện này xác thực là tôi mang cô ấy về, nhưng tôi cảm thấy nếu thật sự cầm mấy khối từ thạch kia về thì chắc là sẽ dùng được thôi, chứ nếu không thì cầm mấy hòn đá đó làm gì?" "Nhưng tôi sợ không biết mấy hòn đá đó rốt cuộc dùng để làm gì, cho nên cũng sẽ không mang theo mãi.

Tôi cảm thấy chúng ta đi ra ngoài không bao lâu nữa chắc là sẽ

gặp được thôi, ở đây chờ mãi cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Dù sao lần tới gặp lại, tôi nhất định sẽ làm rõ ràng rành mạch chuyện này." "Dù sao chuyện này từ lúc mới bắt đầu là lỗi của tôi, nếu không phải tôi dẫn một người về thì cũng không thể phát sinh sai lầm nghiêm trọng như vậy, lại còn giữ cô ấy lại.

Cho nên tôi cũng hy vọng mọi người đừng quá trách cứ người khác, dù sao đều là lỗi của tôi, cho nên tôi cảm thấy rất ngại, chuyện này tôi cũng sẽ cố gắng hết sức để bù đắp." Mọi người nghe Lâm Dương nói vậy xong, cảm giác trong lòng có chút không thoải mái.

Dù sao mọi người đều là bạn bè, nói lời xin lỗi như vậy thì ai mà chịu được.

Bất kể thế nào, họ cũng vô cùng bao che khuyết điểm (hộ đoản).

Giữa mọi người với nhau đều vô cùng quan tâm, cho nên cũng không hy vọng làm cho bạn bè quá mức khó chịu, sau đó lại cảm thấy đặc biệt áy náy về chuyện này, dù sao mọi người cũng đã ở bên nhau một thời gian dài như vậy rồi.

Họ vô cùng hiểu rõ Lâm Dương rốt cuộc là người như thế nào, xác thực là một người vô cùng tốt, cũng dễ dàng bị phụ nữ khác mê hoặc, móc hết ruột gan, bởi vì thực sự quá tốt bụng.

Cho nên nhìn thấy ai xinh đẹp, hoặc thấy người ta có tâm địa tốt một chút liền cảm thấy khẳng định đó là một người vô cùng tốt, nhưng những người đó rốt cuộc tốt hay không thì là chuyện không nhất định.

Cho nên lúc đó cũng chưa nhận thức rõ, cũng chưa đánh bóng hai mắt, xem ra sau này cần phải chú ý nhiều hơn, nhưng chuyện này sẽ không trách tội Lâm Dương.

"Chuyện này không sao đâu, dù sao cũng không phải lỗi của cậu.

Nếu muốn truy căn nguyên thì có khả năng là lỗi của cha tôi (Chú Ba) đấy.

Lúc bắt đầu tìm thấy, lẽ ra nên để cha tôi đuổi cô ta ra ngoài.

Cô nương này mấu chốt là quá khéo mồm, hoặc giả câu chuyện của cô ta cũng xác thực có một phần là đúng, thân thế của cô ta cũng xác thực có chút đáng thương." "Cho nên cha tôi khi đó cũng nói với tôi, sau đó cũng bảo tôi phải đối đãi tốt với cô gái kia, cho nên tôi mới để cậu giữ cô ấy lại.

Vì vậy bất kể chuyện này thế nào, cũng có một phần trách nhiệm của tôi, sau đó cũng có một phần trách nhiệm từ gia đình tôi nữa, cho nên truy căn nguyên thì quy về trên người tôi rồi, cậu không cần phải ôm đồm hết vào mình đâu." Nam Mộ Bạch cảm giác Lâm Dương nói như vậy thì vô cùng áy náy rồi.

Bất kể thế nào, lúc mới bắt đầu người cho phép cô ta ở lại trong nhà cũng là cha của Thiên Chân.

Cho nên hiện tại nhận sai cũng không nên là Lâm Dương nhận sai, từ lúc bắt đầu Lâm Dương nhận thức không có sai, vẫn luôn giúp đỡ người khác, là tâm địa người khác không có ý tốt mà thôi.

Chương 529

Cho nên mới để hắn chịu nhiều ủy khuất như vậy, sau đó để cho mọi người cảm giác có chút dị nghị.

Vì vậy cảm thấy chuyện này nếu trách tội hắn thì là một chuyện vô cùng không tốt.

Nam Mộ Bạch cảm thấy nên đứng ra nói vài câu, nhưng lại không chú ý tới sắc mặt Tiểu Ca lập tức trầm xuống.

Đương nhiên rồi, Tiểu Ca đều chưa minh bạch rốt cuộc nên làm gì.

Thiên Chân nói: "Nha, chuyện này đừng trách tội nữa, bất kể thế nào tôi cũng có một phần trách nhiệm.

Nếu đem tất cả trách nhiệm đều ôm vào người mình thì đương nhiên là không tốt.

Thời gian trước mấy thứ đó toàn bộ đều do cậu sắp xếp, đều không nói với tôi, cũng không bàn với tôi, tóm lại là tôi kỳ thực vô cùng ngại." "Nếu để một người làm tất cả mọi chuyện thì đương nhiên sẽ có chút lực bất tòng tâm.

Nếu chúng ta sớm biết trước, mọi người phân công phối hợp một chút nhiệm vụ thì căn bản sẽ không xuất hiện tình huống như hiện tại.

Chúng ta hiện tại có khả năng sẽ phải đợi ở trong thành, cho nên tôi cũng hy vọng cậu đừng đặc biệt tự trách, bất kể thế nào, một bàn tay vỗ không kêu." "Mấu chốt nhất là lúc đó tôi cũng gặp A Ninh, cũng thấy xác thực là một cô gái vô cùng tốt, cũng cảm thấy hai người có khả năng sẽ có chút phát triển, cho nên mới để cô ấy lưu lại.

Hiện tại thành ra thế này, sớm biết thế lúc đầu tôi không nói mấy

câu đó nữa, cũng sẽ không để cô ấy ở lại.

Mọi người đều có lỗi, tại sao lại phải trách tội như vậy chứ?" Thiên Chân cảm thấy việc cấp bách là giải quyết vấn đề mới quan trọng, cho nên ở đây đùn đẩy trách nhiệm hoặc đem trách nhiệm đặt lên người khác là một chuyện vô cùng không minh trí.

Mấy người sau khi biết lối vào mộ huyệt, hiện tại càng thêm chân tay luống cuống, không biết rốt cuộc nên làm gì.

Bởi vì vẫn luôn cho rằng chuyện như vậy đối với bọn họ vô cùng dễ giải quyết, không biết là cư nhiên cần một số cơ quan.

Lối vào này với những nơi khác đều không giống nhau, lại là một cái có tính liên đới.

Hơn nữa lại có liên hệ sâu sắc với mộ huyệt trước đó, cho nên sau khi biết chuyện này đều khá kinh ngạc, cảm thấy chuyện này lúc mới bắt đầu đã không tốt rồi.

Chuyện này là sai lầm, dù sao thứ này lúc mới bắt đầu không tính toán kỹ rốt cuộc nên làm thế nào, hiện tại thì tất cả mọi sự chuẩn bị đều không chu toàn.

Hiện tại biết tình huống này, xác thực có chút hối hận không kịp.

Lúc đó lại để A Ninh đi một cách dễ dàng như vậy, xác thực có chút hối hận.

Thế là hiện tại quay về đại bản doanh, ở lại chỗ này thì vị trí kỳ thực cũng lộ rồi.

Nếu như vậy thì A Ninh chắc không mất bao lâu thời gian có khả năng sẽ tìm tới.

Cho nên trước tiên rút về đại bản doanh, nếu không thì trước tiên về chỗ ở cũ lúc đầu, sau đó đợi một thời gian, nếu không thì làm ra

chút chuyện để cô ta chú ý, như vậy có thể sẽ tốt hơn.

Cho nên mấy người bắt đầu rút lui về đại bản doanh, phát hiện đồ đạc để ở đó vẫn khá an tâm, nhìn xem cái nơi hoang vu hẻo lánh này có người hay không.

Đem đồ vật để ở đây cũng không cần lo lắng sẽ bị người khác lấy đi, cũng khá tốt.

Tiếp theo bắt đầu thương lượng rốt cuộc bước tiếp theo nên làm gì?

Có nên về trước, báo tin cho người trong tổ chức kia, xem tình huống thế nào, có thể thu hút sự chú ý của cô ta hay không.

Bàn Tử nói: "Tôi thấy nhé, chúng ta đã đến đây rồi thì không thể đi công cốc một chuyến.

Chuyện này đối với chúng ta xác thực là ở vị trí yếu thế rồi.

Lúc mới bắt đầu, sau khi chúng ta làm mất hai khối từ thạch kia thì xác thực có chút yếu thế.

Cho nên tình huống tốt nhất hiện tại là chúng ta cứ ở đây chờ đi, đợi đến lúc thích hợp là được." Văn Cẩm lên tiếng: "Tôi lại không đồng ý.

Tôi cảm thấy ở trong này ở lại không đẹp, sau đó cũng không thoải mái, cả người cũng khá khó chịu.

Vật tư của chúng ta cũng có hạn, nhỡ đâu đợi người ta thực sự tìm đến chúng ta, sau đó bắt chúng ta đi, chúng ta lại cướp lại đá, thế thì tài nguyên của chúng ta cũng hết, lúc đó thực sự vào được rồi thì làm sao tiếp tục đi xuống dưới nữa?" "Cho nên tôi cảm thấy phương pháp tốt nhất hiện tại là chúng ta nên quay về tìm một nơi thoải mái chút để an thần dưỡng sức.

Bất kể thế nào, chúng ta chỉ cần dưỡng sức cho tốt, chuyện tiếp theo kỳ thực đều sẽ nước chảy thành sông thôi, cho nên căn bản không cần đặc biệt sốt ruột.

Mọi người làm gì mà phải trồng cây si ở đây chứ, rõ ràng có nơi thoải mái lại không ở." Văn Cẩm bình thường có rất nhiều chủ ý, cho nên gặp loại chuyện này xong đều biết rốt cuộc nên làm gì, cảm thấy cứ ở lì trong này cũng không phải là một cách hay.

Dù sao mọi người đều là một đại gia đình, một tập thể, mọi người đều cần sự nỗ lực tương trợ lẫn nhau, gặp chuyện như này xong cũng không thể chỉ để một người gánh vác.

Cho nên cô cảm thấy nếu ở không thoải mái hoặc tâm tình tiếp theo không tốt thì phỏng chừng mọi sự tình xử lý đều sẽ không tốt như vậy, cho nên hy vọng dẫn tất cả mọi người về trước rồi tính.

Dù sao mọi người sắp xếp ổn thỏa thì mọi thứ sẽ biến chuyển tốt hơn một chút.

Thế là mọi người nghe xong cảm thấy chủ ý của cô ấy khá tốt.

Văn Cẩm cũng từng ở trong tổ chức kia, cho nên có khả năng cũng biết một số phương pháp, tiến hành liên hệ với bọn họ, tiết lộ tin tức bên này.

Thế là trên đường rút lui, Lâm Dương nói với Văn Cẩm: "Tôi cảm thấy chuyện này nếu để tôi thông báo thì khẳng định vô cùng không thích hợp.

Tôi đối với người bên trong đó cũng không có hiểu biết lớn lắm, cho nên tôi cảm thấy chuyện này nếu giao cho cô thì có khả năng sẽ thích hợp hơn một chút.

Tôi cũng hy vọng chuyện này đối với cô sẽ không có khó xử quá lớn, dù sao trước đây cô cũng có liên hệ với bọn họ." "Thế nhưng

hiện tại có một vấn đề lớn nhất, kỳ thực cô đã rút lui rồi, nếu hiện tại cứ thế im lặng quay về thì có vẻ động cơ không đặc biệt quan trọng lắm, cho nên tôi cảm thấy có chút không tốt lắm, cảm giác cô giống như đang lao đầu vào hang cọp, tự mình dâng xác về vậy.

Cho nên tôi cảm thấy đến lúc đó liệu có xảy ra chuyện gì không." "Nếu cô cảm thấy có chỗ nào không ổn, hoặc có chỗ nào không tốt thì nói với tôi, có thể cho tôi biết.

Tôi cảm thấy nếu được thì tôi sẽ nghe theo ý kiến của cô.

Tôi cảm thấy loại chuyện này là mọi người cùng nhau thương lượng, tịnh không phải chỉ có mình tôi, đúng không?

Tôi hiện tại chỉ là có chút sốt ruột nên đưa ra một phương pháp giải quyết mà thôi." Lâm Dương nói với Văn Cẩm như vậy xong, Văn Cẩm suy nghĩ một chút, sau đó gật gật đầu nói với hắn: "Cái chuyện này ấy à, xác thực tôi cũng đã cân nhắc.

Bất kể thế nào thì thứ này đối với tôi xác thực là một chuyện khá khó khăn, tôi không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Nhưng bất kể ra sao, kênh thông tin của tôi khẳng định nhiều hơn cậu một chút, liên hệ khẳng định tốt hơn một chút.

Chương 530

Tôi cũng có khả năng lúc đó vẫn còn bạn bè ở bên trong." "Tôi thử xem sao, xem tôi trong lúc nói chuyện vô tình tiết lộ chuyện này thì họ có mách lẻo cho tôi biết tôi đang ở đâu không.

Nếu thực sự nói cho lão đại, ông chủ của tôi biết, thì chuyện đó cũng tốt.

Nếu thực sự không nói thì chuyện này cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào." "Tôi có một chuyện kỳ thực cậu phải nghe tôi.

Bất kể tính cách ông chủ tôi thế nào, tôi biết rõ cũng hiểu rõ, đồ vật này và chuyện này, nếu thực sự ông chủ biết được thì tôi cảm thấy sẽ tận lực đuổi cùng giết tận chúng ta.

Dù sao người kia tàn nhẫn như vậy, sẽ không lưu lại người sống đâu, cho nên tôi cảm thấy một thời gian nữa có khả năng sẽ có người tới." Văn Cẩm chỉ đưa ra suy đoán.

Lâm Dương nghe Văn Cẩm nói vậy xong, trong lòng xác thực yên tâm hơn một chút.

Nếu không đuổi theo thì kỳ thực hiện tại có chút phát sầu, dù sao mấy thứ kia đối với hắn là một số thứ khá quan trọng.

Cho nên nếu không lấy mấy thứ đó về thì lúc đó cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Đã nói như vậy rồi thì cứ tin tưởng đã, nhưng bất kể thế nào thì cũng chỉ là một loại suy đoán nha, vạn nhất không giống, không phù hợp với tình hình thực tế thì sao?

Cho nên cảm thấy loại chuyện này xác thực cần một sự bảo đảm, nếu không thì mọi người đều không xác định, cuối cùng làm ra đồ vật

khẳng định cũng không xác định, kỳ thực là nhất định phải có.

Nếu không thì mọi kế hoạch kỳ thực toàn bộ đều ngâm nước nóng (đổ sông đổ bể) rồi.

Nhưng nghe Văn Cẩm nói vậy cũng hơi yên tâm một chút, nhưng hy vọng có thể liên hệ được một chút.

Văn Cẩm làm sao không biết trong lòng Lâm Dương nghĩ gì chứ?

Tuy rằng nói với Lâm Dương như vậy, nhưng đã lâu không ở lại nơi đó, bất kể là ông chủ hay những người làm công.

Cái suy đoán này đều không nên coi là thực tế quan trọng nhất hoặc phương pháp thiết thực khả thi nhất.

Nhưng cô thật sự đi làm chuyện này, giống như Lâm Dương nói, đi liên hệ người bên trong.

Dù sao người đó cũng là bạn của cô, hy vọng hiện tại quan hệ hai người không biến thành quá tệ, hơi thổ lộ một chút tin tức, hẳn là đối với việc thăng quan phát tài của người đó cũng là một chuyện tốt.

Cho nên nghĩ rằng bất kể thế nào thì cứ làm tốt chuyện này, đối phương chắc sẽ đưa ra phản ứng.

Thế là cô lập tức lấy điện thoại ra, tiến hành liên hệ với một người có quan hệ khá tốt.

“Tiểu Hàn, dạo này làm gì thế?

Có lên chức đội trưởng chưa?

Lúc tôi không ở đó ông chủ có gây khó dễ không a?

Dù sao lúc chúng ta ở đó quan hệ cũng khá tốt, nếu lão gây khó dễ thì lúc nào đó nói với tôi, tôi quay về tìm lão nhất định sẽ xích lão lại, sau đó đánh cho mặt mũi bầm dập.” “Trời ơi, Văn Cẩm thật đấy à?

Cư nhiên lại nhắn tin cho tôi, tôi cứ tưởng hai chúng ta sau này đều không thể liên lạc lại nữa chứ.

Dù sao hiện tại ở hai phe đối lập, ông chủ vẫn luôn phong tỏa tin tức này, người trong tổ chức kỳ thực toàn bộ đều biết, cho nên khá là sợ hãi, tôi tưởng cô sẽ không bao giờ tìm tôi nữa." "Sao thế được?

Tôi có khả năng sẽ không tìm cậu, nhưng tôi vẫn luôn đặc biệt quan tâm, cũng đặc biệt lo lắng rốt cuộc cậu sẽ xảy ra chuyện gì, hoặc rốt cuộc làm sao?

Tôi chỉ là vẫn luôn không dám liên hệ với cậu, bởi vì tôi sợ ông chủ đối với việc cậu làm sẽ xử lý thế nào?

Dù sao tôi cũng sợ vạn nhất chuyện của tôi sẽ liên lụy đến cậu." "Vậy thì tôi yên tâm rồi, một thời gian nữa sẽ ổn thôi.

Tôi kỳ thực khá lo lắng, cậu đi cùng đám người kia có phúc lợi đãi ngộ tốt không nha?

Nếu có thì tôi có thể đi theo cậu, bất kể thế nào, quan hệ hai chúng ta tốt bao nhiêu chứ, hiện tại cậu đi rồi tôi ở lại đây một mình khá buồn." "Ai nha, cũng không cần đặc biệt nhớ tôi.

Tôi hiện tại đang ở một thành phố nhỏ phía Nam tìm ngôi mộ cuối cùng đây.

Nếu tôi tìm được cái mộ này thì đồ vật của tôi thu thập đủ rồi, đến lúc đó phỏng chừng ông chủ kia cũng không cản được tôi nữa.

Tôi cảm thấy dã tâm của ông ta có khả năng cũng lớn lên rồi, cho nên tôi phải nhanh chân lên." "Ồ, ra là như vậy nha, cũng khá tốt.

Xem ra các cậu phối hợp với nhau cũng khá tốt đấy, vẫn luôn không bị ông chủ bắt được sao?

Tôi cảm thấy bản lĩnh của cậu cũng khá lớn đấy.

Có người gọi tôi rồi, đợi lần tới hai chúng ta lại tán gẫu tiếp nhé, lần sau có thời gian thì nên cùng ra ngoài ngồi một chút." "Được nha, vậy cậu mau đi làm việc đi.

Nếu có việc gì cần tôi giúp đỡ thì nhất định phải tìm tôi.

Bất kể thế nào, quan hệ giữa hai chúng ta tốt như vậy, lúc trước lại thường xuyên ở cùng nhau, ăn cơm cùng nhau, làm việc cùng nhau, tôi vẫn luôn cảm thấy sự ăn ý giữa hai chúng ta đều rất tốt." "Được." Văn Cẩm cảm thấy nói chuyện với người bạn này xác thực đã xa lạ đi rất nhiều rồi.

Nói được vài câu thì không nói được nữa.

Trong ký ức lúc trước có thể tán gẫu mãi không dứt, không giống như hiện tại.

Tình cảm giữa hai người cư nhiên trở nên bình đạm như vậy, không biết vì sao lại thế, nhưng ẩn ước cảm giác như vậy hình như không giống cậu ấy lắm.

Kỳ thực như vậy cũng khá tốt, như vậy không phải đạt được mục đích rồi sao?

Nhưng bất kể thế nào trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Tuy rằng đây là cách làm của cô, cũng là suy đoán của cô, không ngờ suy đoán của cô thực sự thành hiện thực xong...

Trong lòng lại khó chịu như vậy, sẽ cảm thấy bị bạn bè vứt bỏ.

Người bạn từng chung sống tốt như vậy, hiện tại cư nhiên đối xử lạnh nhạt thế, nhìn biểu tình kia...

Nghe ngữ khí kia giống như sau này sẽ không qua lại nữa vậy, giống như tùy thời sẽ bán đứng cô vậy.

Chương 531

Cảm giác sống lưng ớn lạnh.

Cô cảm thấy nếu quan hệ giữa hai người phát triển như vậy thì khả năng không bao lâu nữa người bên kia sẽ tìm tới.

“Tôi nói chuyện này, bất kể thế nào đi nữa, đối với mọi người đều khá tốt.

Có khả năng tôi và cậu ấy quan hệ hình như có chút xa lạ rồi.

Hơn nữa nói với tôi cũng có chút quan miện đường hoàng.

Tôi không biết cậu ấy nghĩ thế nào, nhưng ẩn ước cảm giác hình như muốn từ bỏ tôi vậy.

Hơn nữa nghe tin tức như vậy, tuy rằng không có gì...” “Nhưng tôi cảm giác ngữ khí kia ấy à, giống như giây tiếp theo sẽ bán đứng tôi vậy.

Cậu có thể hiểu cảm thụ đó của tôi không?

Cậu khẳng định cũng sẽ không biết được đâu.

Thôi được rồi, dù sao chỉ cần biết là tôi cảm thấy chúng ta cách ngày gặp người tổ chức kia chắc không xa nữa đâu.

Cậu ta đã đem tin tức cũng như vị trí của chúng ta tiết lộ ra ngoài rồi.” Chuyện này nhanh chóng được giải quyết như vậy, đều không dám tin tưởng.

Thế là mọi người nhìn nhau vài lần, cứ như vậy trước đã.

Kỳ thực khiến cho cậu ta không biết cũng không rõ ràng, kỳ thực nhân viên nhỏ kia đối với cô cũng không có quan hệ lợi ích quá lớn.

Chuyện như vậy sau khi Văn Cẩm nói ra...

Lúc trước quan hệ hai người tốt như vậy, cô cũng cảm thấy loại chuyện này không nên nói cho người khác, cho nên cũng giấu trong lòng.

Tuy rằng thật sự muốn trèo cao, nhưng cũng cảm thấy quan hệ hai người tốt như vậy...

Tuy rằng không tán gẫu, hoặc lúc nói chuyện vài câu là hết, nhưng tổng cảm thấy giữa hai người có một số liên hệ, sau này còn phải gặp mặt.

Cho nên loại chuyện này đối với cậu ta mà nói, sẽ giúp Văn Cẩm bảo thủ bí mật.

Cho nên mấy thứ này Văn Cẩm đều không biết, nhưng méo mó thế nào lại trúng, bởi vì ông chủ của cậu ta muốn đồ vật chỉ là ba viên châu kia.

Hai khối từ thạch kia đối với lão tịnh không có công dụng quá lớn, cho nên ông chủ kia cũng không biết hai khối từ thạch rốt cuộc để làm gì, cũng nghiên cứu một chút, sau đó xem đồ vật rốt cuộc làm bằng gì.

Thế là lão sai cậu ta mau chóng đi truy tung xem đám người này rốt cuộc đi đâu rồi.

Bởi vì ông chủ chỉ cần truy tung được bọn họ, sẽ biết hạ lạc của ba viên châu kia.

Bất kể thế nào, quan trọng nhất là ba viên châu kia.

Chỉ cần tìm được ba viên châu kia, lão cảm thấy sẽ thiên hạ vô địch, cho nên hai khối từ thạch hiện tại cũng không đi nghiên cứu.

Nhưng A Ninh và Lý Ca đang trên đường xuất phát rồi.

Hai người ngồi trên máy bay, chuyện này méo mó có khi lại trúng.

Sau cùng thì Văn Cẩm có khả năng hiểu lầm bạn mình, tuy rằng

không tốt lắm, nhưng Văn Cẩm cảm thấy thứ này là lúc khảo nghiệm hữu nghị.

Trong lòng cảm giác có một chút bứt rứt, đã để bạn mình bán đứng, sau đó đổi lấy đồ vật.

Như vậy... có thể đạt được đồ vật cần thiết, lại không khiến cô sủng ái bạn mình, bởi vì cảm thấy quan hệ hai người khá tốt.

Một đám người kỳ thực lúc mới bắt đầu tán gẫu xong, cũng không xác định người kia có đem tin tức tiết lộ ra ngoài hay không, dù sao người kia nói chuyện ba phải cái nào cũng được, cho nên cũng không biết người kia rốt cuộc là một người như thế nào.

Cho nên chỉ có thể suy đoán, nhưng cảm thấy bất kể ra sao, hiện tại cũng chỉ có thông qua một phương pháp này thôi.

Hoặc là lúc đó khẳng định hiện tại lui về, sau khi rút lui về nơi ở, rồi lại từ từ chờ đợi tin tức.

Mấy tin tức này đối với bọn họ xác thực là một số tin tức khá quan trọng.

Mấy người bọn họ thời gian trước đã chơi xong các hạng mục cần chơi rồi.

Sớm biết thế thì không vội vàng như vậy, cũng sẽ không xảy ra tình huống hiện tại.

Đương nhiên rồi, A Ninh và Lý Ca không bao lâu nữa là xuống máy bay.

Bọn họ chạy về hướng này, dù sao nếu ông chủ kia biết tin tức và vị trí của bọn họ thì mấy thứ này đều không thành vấn đề.

"Tiểu mỹ nữ, sao đối với tôi lạnh nhạt thế?

Có phải đối với người đàn ông khác thì nhiệt tình hơn một chút

không nha?

Tôi nói với cô này, đàn ông trên thế giới này nha, đều không đáng tin.

Mấy tên đẹp mã khéo mồm sẽ lừa gạt mấy cô nương nhỏ, tôi cảm thấy cô nên đánh bóng hai mắt mà nhìn, hình như loại người hàm hậu thật thà như tôi mới là người đi cùng cả đời, giống như loại người như tôi này.” Nằm trên ghế dựa máy bay, Lý Ca vẫn luôn nói với A Ninh bên cạnh những lời này, khiến A Ninh nghe xong đầu óc đều có chút đau, không thèm để ý.

Lý Ca nói nhiều xong cũng cảm thấy...

Vốn dĩ khá có hứng thú, dù sao người ta trông xinh đẹp như vậy, đối với cô nương lạnh lùng thế này cũng muốn trêu chọc một chút, cho nên cảm giác khá hiếu kỳ, muốn tán gẫu.

Nhưng đợi thời gian dài xong sẽ cảm thấy loại chuyện này kỳ thực khá vô liêu, nếu chỉ có một người ở đó nói, người kia không đáp lại thì kỳ thực cảm thấy vô cùng không có ý nghĩa.

Thế là A Ninh trực tiếp lấy một cái chăn, sau đó nhắm mắt lại dựa vào ghế, căn bản một câu cũng không nói, mặc kệ Lý Ca hỏi gì.

Kỳ thực trong lòng A Ninh thực sự thấy xui xẻo tám đời, cư nhiên cùng làm việc với loại người này, thỉnh thoảng lại phải nói vài câu, thật sự làm lỡ dở sự tình, lúc về nhất định phải báo cáo lên trên.

Chương 532

“Anh có thể đừng nói nữa không?

Nghỉ ngơi cho tốt đi, thời gian dài như vậy rồi chẳng lẽ đều không mệt sao?

Từ lúc lên máy bay bắt đầu vẫn luôn nói với tôi mấy câu tán tỉnh ghẹo gái, mấy lời thổ lộ tình cảm sến súa, tôi thật sự cảm thấy không có bất kỳ thứ gì có thể lay chuyển được tôi, anh đều không cảm giác được sao?

Cư nhiên ở đây kiên trì không ngừng lải nhải, tôi cảm thấy anh cũng thật sự vô cùng thần kỳ a, thật bội phục.” “Tôi không thích con trai như thế này, chắc là vấn đề của tôi đi.

Cư nhiên quan tâm như vậy, ngại quá, anh chỉ có thể làm đồng nghiệp của tôi, không thể làm người tôi thích, dù sao trong lòng tôi đã có người trong mộng, cho nên đừng ở đây si tâm vọng tưởng nữa, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Ngậm miệng lại an an tĩnh tĩnh nằm ở đây một lát, đừng nói chuyện với tôi được không?” A Ninh ngữ khí y nguyên lạnh nhạt.

Lúc nói ra việc có người mình thích, cũng là lời nói vô cùng lạnh nhạt.

Như vậy làm cho Lý Ca cảm giác đều không dám tin tưởng.

Thật vậy sao?

Một cô nương nhỏ khi thích người khác, cư nhiên không có bất kỳ ngữ khí nào, ôn hòa mà lạnh nhạt như vậy.

Một người cảm giác như vậy...

Chắc sẽ làm cho bạn trai cô ta vô cùng không chịu nổi, bởi vì bạn trai cô ta sẽ cảm thấy đoán không ra tâm ý của nữ sinh như vậy, khẳng định cũng không hiểu nổi một cô gái như thế.

Cho nên nhìn nhìn A Ninh nhắm mắt lại, trông cũng khá xinh đẹp, nhưng cả người cư nhiên tính lãnh đạm.

Không biết sai ở đâu, cho nên cảm giác cô gái này khá đáng thương.

"Đã có người mình thích rồi à?

Vậy để anh trai đoán xem, nhất định không phải là lần này chúng ta đi tìm cái đám 'chuột bạch' (vật thí nghiệm) kia chứ?

Cái tên trông đẹp trai nhất kia ấy à?

Sau đó năng lực cũng khá mạnh, vẫn luôn là chủ lực trong đoàn đội kia chứ gì?

Trông xác thực cũng khá đấy nha, nhưng người thì không biết thế nào." Lý Ca kỳ thực tùy tiện đoán mò, dù sao cảm giác bình thường A Ninh căn bản đều không tiếp xúc với người khác, sao có thể có suy nghĩ như vậy, có tâm tư như vậy chứ, cho nên khẳng định là nằm trong số những người đã tiếp xúc.

Cuối cùng cũng yên tĩnh lại, A Ninh cảm thấy hoàn cảnh bên cạnh bình tĩnh rồi, cảm thấy tâm cũng tĩnh rồi.

Ngồi trên máy bay, ngắm nhìn những đám mây bên ngoài, từng chút từng chút trôi qua, giống như thời gian tĩnh chỉ vậy, căn bản không chuyển động.

Xuyên qua những đám mây trong một thế giới trắng xóa, cảm giác trên những đám mây hình như đều là Lâm Dương vậy.

Không biết vì sao, thật sự đối với hắn sâu đậm như vậy sao?

Thích như vậy sao?

Xác thực có chút không thể tưởng tượng nổi, chưa từng đối với một người có cảm giác như vậy, chưa từng để một người lưu lại trong lòng thời gian dài như vậy.

Hình như mọi chuyện đều khá tốt.

Cho nên biết có một số việc bất kể thế nào, hình như từng chút một biến chuyển tốt hơn, làm cho cô cũng cảm giác vui vẻ.

Biết tâm tư của mình thế nào, cũng khó đối mặt với cách nghĩ của mình, bởi vì mỗi lần đối mặt, ở giữa lại cách nhiều người như vậy.

Có nhiều chuyện như vậy khiến cô không biết rốt cuộc nên làm thế nào, cho nên từ từ cũng cảm giác có chút mệt mỏi rồi, cũng không dám thâm hãm trong đó.

Cảm giác có khả năng hãm quá sâu thì có khả năng cũng sẽ phát sinh chuyện khác, nếu thực sự trở nên vô cùng không tốt, cũng cảm thấy loại chuyện này nếu biến thành như vậy thì hy vọng sau này sẽ không quá tệ.

"Chúng ta thực sự rút lui về rồi, vạn nhất người kia không nói cho ông chủ của cô, sau đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì thì phải làm sao?

Vậy chúng ta đánh xe về chờ ở đó, không phải lãng phí thời gian sao?

Như vậy chúng ta cũng không xác định rốt cuộc cậu ta có đi mách lẻo với cấp trên hay không nha, tôi cảm thấy có chút huyễn hoặc (không chắc chắn)." Bàn Tử cảm giác bởi vì chuyện này đặc biệt không dám xác định, cho nên cũng không biết rốt cuộc có thật sự giống như cô nói hay không, thật sự sẽ phát sinh tình huống như cô dự đoán hay không.

Nếu tình huống thực sự không giống thì nhất định sẽ biến thành tệ

hơn, cho nên không biết chuyện như vậy có tính xác định hay không.

Vì để cam đoan vạn vô nhất thất, Bàn Tử kỳ thực cũng hy vọng mọi người có thể khẳng định một chút.

“Dù sao tôi nghe ngữ khí của cậu ta, tôi cảm thấy chuyện này chắc là tám chín phần mười, cũng có khả năng sẽ nói cho ông chủ thôi.

Dù sao tôi cảm thấy chuyện này bất kể nói hay không, đối với chúng ta khẳng định có giám thị, chắc là không có vấn đề quá lớn.

Chúng ta đợi một chút đi, tối đa một tuần thời gian, đợi không được thì chúng ta rút lui trước, không được thì chúng ta đi tìm cũng được.” “Dù sao lần này nếu không tìm được người mở mật mã, tìm được chìa khóa thì đương nhiên là tốt nhất, nếu không tìm được thì tôi vĩnh viễn sẽ không thiện bãi cam hưu, tôi nhất định phải tìm.

Tôi không tin, thiếu mất viên châu cuối cùng mà tôi lại tìm không được.” Lâm Dương nói với Bàn Tử.

Thế là Bàn Tử nghe xong cũng không nói gì, mọi người gật gật đầu, sau đó về khách sạn, ai về phòng nấy, cũng xêm xêm chỗ ở cũ.

Dù sao tối đa cũng chỉ đổi phòng, nhưng vị trí mọi người ở cùng nhau không thay đổi.

Đương nhiên rồi, Lâm Dương nhìn Tiểu Ca cùng Nam Mộ Bạch lại về phòng của mình, trong lòng không biết vì sao xác thực cảm giác có chút không thoải mái.

Cảm thấy thời gian gần đây có khả năng bị bệnh rồi, cư nhiên sẽ có suy nghĩ như vậy, não chắc cũng không tốt lắm rồi.

Thế là cảm giác ngàn vạn lần đừng như vậy.

Nếu không thì khẳng định sẽ phát sinh chuyện đặc biệt lớn.

Cảm thấy nếu mọi người đã muốn thẳng thắn với nhau thì đều là

huynh đệ, ngàn vạn lần đừng làm như vậy, nếu không thì thật sự sẽ vô cùng khó xử.

Cho nên lý giải được đầu mối xong, hắn mau chóng về phòng của mình, cảm thấy chuyện này ngàn vạn lần đừng như mình nghĩ, hẳn là không đâu, chỉ là hồ loạn thôi.

Chương 533

Máy bay lập tức sắp hạ cánh, nhưng A Ninh hắt hơi ba cái, không biết vì sao, cảm giác trong lòng hình như có chút không thoải mái.

Có mấy thứ hình như đang từ từ lưu thất, cảm thấy trong lòng mạc danh kỳ diệu (khó hiểu), xác thực có chút hoảng, không biết rốt cuộc là chuyện gì, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên cảm thấy chuyện này đối với mình có chút không thoải mái, cho nên hoảng, cũng không biết rốt cuộc phải làm sao.

Nhưng nghĩ lại cảm thấy chắc không có chuyện gì quá lớn đâu.

Nếu không thì sẽ thế nào chứ, chắc là khá bình thường thôi.

Thế là lắc lắc đầu, cảm thấy loại chuyện này ngàn vạn lần đừng nghĩ quá nhiều, sau đó cảm thấy thôi bỏ đi, xuống máy bay trước rồi tính.

"Lần này lão đại giao cho chúng ta nhiệm vụ, nhưng phải đi truy tìm, đem bọn họ về.

Cô cảm thấy có lòng tin không?

Hiện tại trạng thái này có thể đem bọn họ tìm về không?

Tốt nhất đừng vì tình cảm riêng tư mà làm lỡ đại sự, tôi cảm thấy nếu như vậy thì ông chủ đến lúc đó khẳng định sẽ không tha cho cô đâu, nhìn cho rõ cái nào nặng cái nào nhẹ." "Bình thường chuyện như vậy tốt nhất cứ để tôi làm bên ngoài, nếu không thì đến lúc đó phát sinh chuyện gì, ông chủ nhờ tôi nhất định phải làm, nếu giao cho cô thì khẳng định đến lúc đó sẽ vô cùng tàn nhẫn.

Dù sao tôi hy vọng cô nhìn cho rõ, bất kể thế nào, đại gia đình của cô đều đang ở phía sau, tịnh không phải hiện tại muốn đi truy tìm

người kia, đừng để bị lời ngon tiếng ngọt lừa gạt." Lý Ca con người này, có khả năng không nhìn ra tâm tư của A Ninh sao?

Không nhìn ra toàn bộ trạng thái đều không đúng sao?

Thế là nhắc nhở một chút, cảm thấy nhất định phải để cô hiểu rõ hiện tại phải đi làm việc, chuyện này đương nhiên quan trọng hàng đầu, đương nhiên cô cũng biết.

A Ninh hiện tại trong lòng đều có khả năng đang nghĩ tới người khác, người kia có khả năng là phe địch, cho nên phải để cô gái này tỉnh táo một chút.

Ngàn vạn lần đừng vì chuyện tình cảm mà làm lỡ chuyện quan trọng, nếu không thì cuối cùng phát sinh chuyện gì, không thể khống chế được.

Dù sao thủ đoạn tàn nhẫn của lão đại bọn họ cũng đã thấy rồi, nhưng đối với một cô nương nhỏ khẳng định chịu không nổi.

Cho nên cảm thấy ngàn vạn lần không thể để đứa nhỏ này một lần sẩy chân để hận nghìn đời, cho nên cảm thấy con gái cũng cần bảo vệ, phải nói cho rõ ràng.

A Ninh nghe Lý Ca nói đúng xong cũng không để ý, vẫn luôn cảm thấy Lý Ca hiện tại nói chuyện với cô khẳng định là châm chọc khiêu khích.

Dù sao người đàn ông này từ lúc lên máy bay bắt đầu vẫn luôn bắt chuyện với cô, cô đều không để ý cũng không trả lời những câu đó, hắn vẫn luôn hỏi, vẫn luôn nói, cho nên như vậy làm cho cô cảm giác có chút không chấp nhận được.

Bất kể thế nào đi, chuyện này đối với cô, cũng hy vọng đến cuối cùng có thể biến chuyển tốt hơn một chút, cho nên cũng không nghe lời Lý Ca, nhưng lại cảm thấy lời hắn nói xác thực khá có đạo lý.

Kỳ thực cô là một người vô cùng có tự biết mình, cũng cảm thấy đối với loại chuyện này khá có thể lý giải.

Tuy rằng đối với sự tình có thể lý giải, nhưng người khác khuyên như vậy thì sẽ không nghe.

Dù sao người này đối với cô là người cô không thích như vậy, từ lúc mới bắt đầu, cái loại ánh mắt sắc mị mị của hắn đã đặt nền móng cho sự chán ghét rồi.

Nhưng kỳ thực cô không biết, Lý Ca hiện tại nói với cô tịnh không có ác ý quá lớn, tịnh đối đãi với cô như một cô em gái nhỏ vậy, chỉ là nhắc nhở cô em gái.

Có một số việc nên làm, có một số việc không nên làm, nhưng những lời này A Ninh đương nhiên đều nghe không lọt tai rồi, cảm thấy hiện tại tất cả lời nói đều do một mình Lý Ca ở đó nói thôi.

Căn bản không nghe những lời này, cảm thấy mấy chuyện này là một loại chuyện cảm giác không thoải mái, cũng cảm thấy hy vọng chuyện này... thôi bất kể thế nào, có thể biến chuyển tốt hơn một chút.

Hy vọng lần này kết thúc nhiệm vụ xong, sau này sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa, nếu không thì đến lúc đó phát sinh chuyện gì cảm thấy đều không nhất định, nếu gặp lại thì...

Phỏng chừng tức chết hoặc căn bản gặp cũng không gặp cũng có khả năng.

Đương nhiên rồi, mấy chuyện này Lý Ca đâu có biết, Lý Ca chỉ cảm thấy cô nương nhỏ này trông kỳ thực khá xinh đẹp.

Sau đó cũng giúp đỡ một chút, đương nhiên rồi ái mỹ chi tâm nhân giai hữu chi (lòng yêu cái đẹp ai cũng có), cảm thấy giúp đỡ một cô nương nhỏ như vậy thì sẽ vui vẻ, nhưng cũng không biết nguyên do lúc mới bắt đầu.

Cái loại phương pháp thân cận với người khác đó làm cho cô cảm giác có chút chán ghét rồi, nhưng kỳ thực tâm Lý Ca rất tốt, cái thái độ thích giúp đỡ người khác đó cũng đều khá tốt.

Cho nên A Ninh có chút bắt đầu chán ghét không mục đích, A Ninh xác thực biết chuyện như vậy là không đúng, nhưng chuyện hắn làm cũng khiến cô không thoải mái.

"Được rồi, đừng nói nữa.

Quan trọng nhất hiện tại là mau chóng phải tìm được vị trí của bọn họ, sau khi tìm được thì mau chóng đem bọn họ về.

Trên người bọn họ có đồ vật ông chủ chúng ta cần dùng, nếu anh cứ ở đây nói mãi với tôi chuyện này, ông chủ chúng ta cuối cùng cần đồ vật đương nhiên cũng tìm không được." "A, đến lúc đó trách nhiệm thuộc về ai thì khẳng định đều là một chuyện đặc biệt tồi tệ.

Tôi hy vọng anh nhận thức rõ chuyện này, cho nên tôi cũng cảm thấy ngàn vạn lần đừng đối với loại chuyện này mà vô sở cầu (thờ ơ).

Chuyện như vậy đối với tôi là một chuyện quan trọng, giúp ông chủ hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên tất cả mọi thứ của tôi xếp vị trí thứ nhất, ngàn vạn lần đừng không để ý." A Ninh nói xong những lời này, sau đó trực tiếp cũng không nhìn Lý Ca, trực tiếp đi luôn.

Đương nhiên rồi, Lý Ca cũng không biết cô nương nhỏ này có nghe lọt hay không, những lời hắn nói, cũng hy vọng những lời vừa rồi nói với cô...

Khiến cô cảm giác không khó chấp nhận như vậy, trong lòng hơi thoải mái một chút.

Cũng cảm thấy ngữ khí hơi biến tốt hơn một chút nha, tuy rằng nhìn hình như có ý với người ta.

Nhưng bất kể thế nào, nếu có thể khuyên người khác, bất kể dáng

vẻ thế nào thì cảm thấy cũng có thể chấp nhận.

Thế là nghĩ, đã như vậy thì cứ đi thẳng về phía trước trước đã.

Không chắc có thể tìm được, nhưng không biết là ông chủ cũng đã đưa cho cô một cái thiết bị định vị, những cái định vị đó toàn bộ đều đã định vị vị trí của những người kia rồi.

Cho nên A Ninh kỳ thực trong tay vẫn luôn cầm những cái định vị đó, chỉ là không nói cho Lý Ca, bởi vì cảm thấy nếu nói ra thì vị trí đám người kia đều lộ rồi, mọi người coi là bạn bè rồi.

Nếu như bán đứng vị trí cùng những tin tức này thì là một chuyện vô cùng không tốt, cảm thấy mọi người đã làm bạn bè thì không thể như vậy.

Cho nên cũng không biết ông chủ rốt cuộc từ những nơi nào tìm được mấy thứ này, nhưng duy nhất biết là hiện tại vị trí cũng như thân phận tin tức đều lộ rồi, không biết là (bọn họ) ngốc nghếch hay sao.

Chương 534

“Tôi nghe ông chủ nói nha, đưa cho cô một thứ có thể tìm được vị trí của bọn họ, mấy thứ đó không phải đều đang ở trong tay cô cầm sao?

Mau chóng lấy ra xem một chút, nếu không chúng ta ở đây tìm kiếm không mục đích, phiền phức biết bao, đợi lúc chúng ta tìm được thì họ chạy mất, phải xem một chút rốt cuộc giờ khắc này họ đang ở đâu chứ.” Lý Ca đi theo phía sau A Ninh.

A Ninh đi thật sự vô cùng nhanh, Lý Ca cũng nỗ lực đuổi theo, bởi vì vóc dáng A Ninh cũng khá cao, chân cũng khá dài, cho nên đi đường nếu tức giận thì đi thật sự giống như mang theo gió vậy.

Cho nên cái loại nhanh vù vù đó, đối với hắn cũng cảm thấy đuổi không kịp, nhưng cảm thấy trong tay cô ấy hình như có đồ vật, cho nên đuổi theo xem sao.

Nhưng A Ninh đương nhiên không thể để hắn đuổi kịp rồi, nếu để hắn phát hiện trong tay có mấy thứ này thì thật sự là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Bởi vì cảm thấy a, Lý Ca cùng cô đương nhiên không cùng một phe, cả người không biết vì sao cảm giác từ sau lần trước quay về một chuyến, cả người xác thực trở nên có chút không giống rồi.

Cảm giác trong lòng hình như có một số thứ thay đổi, không nói ra cũng không nói cho bất kỳ ai, cũng cảm thấy chuyện như vậy đối với cô xác thực là một chuyện làm cho cô cảm giác không tốt lắm.

Nhưng không có nguyên nhân, bởi vì cảm thấy bất kể có tệ thế nào thì tùy tiện nói cho người khác khẳng định sẽ khiến người ta có tâm phòng bị, nhất là ở tại một cái tổ chức như vậy, khó chịu biết bao

nha.

Lý Ca thật sự không biết một cô gái đi nhanh như vậy làm gì?

Thật sự có bao nhiêu dáng vẻ không muốn nói chuyện với tôi chứ, thực sự quá đáng, căn bản đuổi không kịp.

Xem trong tay rốt cuộc cầm cái gì, có lợi cho hắn hay không, là thứ không cần thiết thì thôi.

Cắm đầu cắm cổ đi thẳng về phía trước, căn bản không quan tâm đoái hoài.

Cho nên một điểm này làm cho Lý Ca cũng cảm giác có chút tức giận, cho nên cảm thấy thôi, đã như vậy thì cũng mặc kệ, rốt cuộc trong tay cầm cái gì cũng không để ý nữa, chỉ cần đi theo là được bái.

Dù sao nhìn cũng không thèm để ý lắm, cô nữ sinh này cũng thực sự quá cao ngạo rồi, cả người tính khí cũng không tốt như vậy, làm cho hắn nhìn xác thực khá tức giận.

Thế là cảm thấy chuyện này đối với hắn là tức giận, nhưng kỳ thực cũng không có tức giận như vậy, bệnh nhân là một cô nương nhỏ, làm việc thì...

Nhất là cô nương nhỏ xinh đẹp thì dễ dàng được tha thứ, dễ dàng được dỗ dành.

“Chúng ta hiện tại đi đến một khách sạn mới, ở tại cái khách sạn đó, không cần hỏi tôi mấy tin tức này đều lấy từ đâu, chỉ cần đi theo tôi là được, đừng hỏi nhiều như vậy, nếu không thì tôi cảm thấy quá phiền phức, tôi khẳng định sẽ xin với tổ chức điều anh đi đấy.

Nói nhảm nhiều như vậy, việc thì không làm, đây không phải là việc một thằng con trai nên làm đâu.” A Ninh nói xong cũng chỉ quay đầu lại với Lý Ca, nói xong câu đó, sau đó tiếp tục dẫn đường đi về phía trước.

Cư nhiên lúc lên taxi cũng không đợi, hại hắn suýt chút nữa thì không lên được xe.

Lý Ca cảm thấy thật sự tuyệt rồi, cùng một cô nương đi ra ngoài, không có tính khí tốt cư nhiên lại lớn lối như vậy, cũng không biết rốt cuộc đắc tội chỗ nào, cho nên lời vừa rồi...

Rốt cuộc hai người có nghe lọt hay không cũng không biết, cho nên cảm thấy chuyện này đối với hắn cũng khiến người ta khá khó chịu.

Không tốt là cá nhân hắn nhìn thấy tâm tư cô cũng tịnh không ác độc bao nhiêu.

Nhìn hình như coi đám người kia là bạn bè rồi, cho nên Lý Ca mới cảm thấy đau lòng nhất, mới nhắc nhở chỗ này, bởi vì cảm thấy đám người kia bất kể thế nào cùng cô cũng là người của hai thế giới.

Đã là người hai thế giới thì đừng cưỡng cầu, làm gì mà nhất định phải bước qua thế giới của người ta chứ, nếu không thì chuyện này đối với cô khẳng định sẽ thương tâm.

Cũng không hy vọng một cô nương xinh đẹp như vậy sau đó lại đau lòng thì rốt cuộc phải làm sao?

Cho nên Lý Ca hiện tại nói tuy rằng trực tiếp như vậy, cũng to gan như vậy, nhưng khuyên một chút, để cô biết có một số thứ hoặc giả có một số người căn bản không thích hợp làm bạn bè.

Hai người coi như kẻ địch quan hệ tốt là được rồi, chỉ cần không đánh nhau thì những quan hệ khác căn bản đừng xa cầu nữa, cũng hy vọng cô tỉnh táo một chút.

Nếu không thì chuyện này đối với mọi người đều không tỉnh táo, sau đó cũng không biết rốt cuộc đang làm gì thì cuối cùng khẳng định là một chuyện vô cùng khiến người ta gặp nạn.

Cũng cảm thấy bất kể thế nào thì cô nương trong nhà phải đảm đãi (bao dung/chăm sóc) nhiều hơn một chút, nếu không thì đến lúc đó ở bên ngoài chịu ủy khuất, thậm chí nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao, dù sao mọi người đều đang làm việc trong cùng một tổ chức.

Hơn nữa nếu lão đại giới thiệu cho hắn thì chứng minh cô nương này rất được lão đại tín nhiệm.

Bất kể thế nào, bất kể cùng lão đại có quan hệ gì nhưng bảo vệ người ta cũng là điều con trai nên làm.

"Ông chủ xác thực đưa cho tôi thứ đó, nhưng tôi cảm thấy trước khi ông chủ đưa cho tôi, có thể để tôi cầm mãi được không.

Tôi xác thực biết, có một số việc thái độ của tôi đối với anh xác thực không đặc biệt tốt, nhưng tôi cảm thấy, chúng ta không phải người cùng một thế giới sao?

Chúng ta không phải người trong cùng một tổ chức sao?

Tôi cảm thấy nếu tôi đối xử với anh như vậy, hắn cũng là một chuyện bình thường." "Dù sao dọc đường bớt nói với tôi mấy đề tài khác đi, nếu không thì tôi khẳng định sẽ đuổi anh xuống, không coi anh là người đâu.

Tôi cũng hy vọng anh nhận thức rõ, ngàn vạn lần đừng cảm thấy cóc ghẻ có thể ăn thịt thiên nga, hoặc đối với tôi như vậy, chuyện như vậy đương nhiên cao phàn (trèo cao) không nổi.

Tuy rằng chỉ có hai chúng ta, nhưng anh xem anh có thể đánh thắng được tôi không đã." A Ninh cảm thấy Lý Ca hình như có ý đồ xấu với mình, thế là đem sự tình giao đại rõ ràng rành mạch với hắn.

Lý Ca nghe cô nương nhỏ nói như vậy xong cảm giác khá buồn cười, cô nương này cư nhiên nghĩ nhiều như vậy.

Lúc mới bắt đầu xác thực thân cận với cô, hoặc là cái kiểu mặt

dày mày dạn đó, cho nên mới như vậy, cứ tưởng người trong tổ chức toàn bộ đều biết hắn rốt cuộc là dáng vẻ gì, một thằng đàn ông mà.

Cho nên căn bản sẽ không kinh ngạc cũng sẽ không kỳ quái, rốt cuộc vì sao lại như vậy, nhưng không có...

Cư nhiên có một cô gái đơn thuần như vậy, bởi vì làm một số việc hoặc một số động tác thì sẽ hiểu lầm.

Cảm thấy loại con gái này thật sự đặc biệt ít rồi, nhưng cũng cảm thấy kỳ thực như vậy cũng khá tốt, nếu giữ được sự đơn thuần thì...

Vẫn luôn kỳ thực ngoại biểu vô cùng lãnh mạc, nhưng kỳ thực nội tâm đặc biệt hỏa nhiệt.

Kỳ thực Lý Ca ở trên máy bay đều nhìn thấy rõ ràng rành mạch, nếu không thì lúc xuống máy bay vì sao lại giải thích với cô nhiều như vậy.

Cũng hy vọng cô đừng đi động tâm với người khác nữa, biết trong đó tuyệt đối có một người khiến cô thích, nếu không thì sẽ không hồn bất thủ xá (mất hồn mất vía) như vậy, cũng khẩn trương đi tìm.

"Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ không nói nhiều như vậy, cũng không cần nói nhiều như vậy nữa, được không?

Chuyện tiếp theo chúng ta hiện tại là bạn bè cùng hợp tác, ở trong cùng một tổ chức làm tốt một việc là được rồi.

Chương 535

Nếu không xử lý tốt chuyện của ông chủ thì những chuyện khác của chúng ta, ông chủ đều sẽ mắng chúng ta một trận." Lý Ca nhìn cô nương nhỏ này thật sự vô cùng đơn thuần, thế là cười, xác thực lớn hơn cô vài tuổi, nhưng cũng là lần đầu tiên gặp cô nương nhỏ đơn thuần như vậy, xác thực cảm thấy cô nương này người cũng khá tốt.

Phỏng chừng nội tâm cũng khá lương thiện, chỉ là dùng ngoại biểu lãnh mạc vẫn luôn ẩn giấu, không để mình chịu thương hại mà thôi.

Mấy người về khách sạn, cũng về trong phòng, nghỉ ngơi một bên cũng vô cùng mệt mỏi rồi.

Nhất là Lâm Dương, cảm thấy đi dạo một chuyến lâu như vậy, đồ vật đều không thăm dò rõ ràng.

Sớm biết thế lúc mới bắt đầu biết nơi đó, tìm chìa khóa lối vào trước rồi.

Nhất định phải mang theo Thiên Chân cùng đi, không có bản đồ cấp cho thì nhẹ nhàng, tiết kiệm thời gian, không có cái lối vào này thì lối vào khác hoàn toàn đều không giống nhau.

Cư nhiên phải kích hoạt cơ quan, làm cho hắn quả thực vô cùng đau đầu, hiện tại làm mấy chuyện này quả thực là tự mình đa tình.

Biến thành cũng cảm giác hại mọi người vậy, rõ ràng đi một chuyến, sau đó cũng không có kết quả mà về, cho nên xác thực có chút áy náy.

Sau đó ngồi ở trên giường của mình, Bàn Tử ngủ rồi, ngáy o o.

Nhưng Thiên Chân không ngủ, hình như đang nghiên cứu Bát Quái Đồ và Bát Quái Phổ.

Thế là đợi cậu xem xong, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Dương ngồi ở trên giường.

Hình như đang nghĩ ngợi gì đó, hai mắt đờ đẫn, nhìn chằm chằm phía trước, xem ra thần tình vô cùng lạc lõng.

Thế là Thiên Chân cảm thấy có khả năng Lâm Dương hôm nay thật sự không vui rồi.

Thế là Thiên Thiên (Thiên Chân) cảm thấy an ủi Lâm Dương sẽ tốt hơn, sau đó từ từ đi đến bên cạnh một người, ngồi xuống, lặng lẽ không một tiếng động, Lâm Dương cũng không phát hiện.

Đợi Thiên Chân nhìn một lúc, phát hiện Lâm Dương thật sự không biết cậu đã đến bên cạnh, sau đó mới bắt đầu nói chuyện, gọi hắn tỉnh lại, nếu không thì cứ ngẩn người mãi, mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Không biết rốt cuộc đang nhìn cái gì, làm cho Thiên Chân cảm giác thật sự vô cùng buồn cười, người này thật vui tính nha, giống như một con mèo nhỏ đang ngẩn người vậy, vẫn luôn ở đó, nhìn phía trước cũng không biết rốt cuộc đang nhìn cái gì.

"Sao thế?

Có phải có tâm sự không?

Cứ nhìn phía trước ngẩn người ở đó?

Tôi đi đến bên cạnh đều không có bất kỳ phản ứng nào, bởi vì không nhìn thấy tôi à, hay bởi vì căn bản không để ý đến tôi, cho nên tôi đến bên cạnh xong căn bản để ý cũng không thèm để ý." Thiên Chân ngồi bên cạnh Lâm Dương xong, Lâm Dương mới phản ứng lại.

Lâm Dương có một khoảng thời gian xác thực bị dọa, Thiên Chân nhìn xong lời vừa ra khỏi miệng liền biết sai rồi.

Phỏng chừng Lâm Dương xác thực chỉ đơn thuần là vậy thôi, chỉ là bởi vì đang ngẩn người, không biết vì sao Lâm Dương hôm nay cảm giác tâm thần bất ninh (không yên).

Hình như từ lúc ở đó về, lúc ở trên xe đã thích ngẩn người, Bàn Tử đều buồn ngủ ngủ thiếp đi rồi, Lâm Dương cư nhiên đều không ngủ, ngồi ở đó giống như đang suy tư.

Thế là không kìm nổi, có chút hiếu kỳ hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu thực sự là một chuyện làm cho hắn cảm giác khó chịu thì không chừng có thể khai đạo (khuyên giải), nếu không thì cũng sợ Lâm Dương trong lòng quá mức khó chịu thì làm sao?

"Không có gì đâu, tôi chỉ đơn thuần cảm giác gần đây làm rất nhiều chuyện đều đặc biệt ngốc nghếch, hình như đều không làm được việc gì khiến tôi cảm giác đặc biệt hài lòng.

Hơn nữa thời gian gần đây, cảm thấy não mình càng ngày càng không tốt, có đôi khi làm một số việc rõ ràng là tốt, nhưng cuối cùng làm ra hiệu quả lại tịnh không như vậy." "Có một phương diện tôi kỳ thực cảm thấy thời gian gần đây gây thêm quá nhiều phiền phức cho các cậu, cậu xem tôi dẫn một A Ninh về gây thêm bao nhiêu phiền phức cho các cậu rồi.

Sau đó hiện tại lại phiền phức như vậy, sau đó trước tiên phải về, rồi lại quay lại, như vậy làm lỡ bao nhiêu thời gian.

Tôi vốn dĩ kỳ thực là có ý tốt, các cậu hẳn là có thể biết con người tôi rốt cuộc thế nào mà." "Nhưng hiện tại mọi chuyện biến thành như vậy, tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, cho nên cũng hy vọng loại chuyện này có thể tương trợ lý giải đi.

Tôi chỉ cảm thấy tôi đang phản tư (kiểm điểm) xem thời gian gần

đây rốt cuộc là chuyện gì, hy vọng tôi lần sau khẳng định hấp thu mấy lần giáo huấn này, ngàn vạn lần đừng làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa, tôi đều cảm thấy có chút ngốc." Lâm Dương nói xong như vậy cũng tịnh không có cảm tình dao động quá lớn, bởi vì cảm thấy thứ này đối với hắn, xác thực là một chuyện khiến hắn cảm giác khá vô ngữ (cạn lời).

Cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào, cũng không biết rốt cuộc nên làm sao, cho nên cũng không còn cách nào, cũng hy vọng chuyện này... hy vọng có thể tốt hơn một chút.

Sau đó cũng hy vọng có thể trở nên từ từ vui vẻ hơn một chút, sau đó cũng hy vọng lúc chờ đợi thì thứ này có thể từng chút một biến chuyển tốt đẹp.

Thiên Chân nghe xong đương nhiên cũng cảm thấy thương tâm khổ sở.

Dù sao chuyện này lúc mới bắt đầu không trách hắn, hiện tại hắn tự trách như vậy, làm cho hiện tại giống như đều đang trách tội hắn vậy.

Kỳ thực căn bản không có trách tội, dù sao mọi người đều là bạn bè mà.

Thời gian trước mọi người lúc đi chơi, xác thực cũng không chơi, vẫn luôn làm việc, vốn dĩ cho rằng hắn vô cùng khắc khổ nỗ lực chuyên tâm học tập cơ.

Vẫn luôn vì bọn họ sắp xếp mấy chuyện này, hiện tại kỳ thực trong lòng đều khá áy náy, cũng cảm thấy vô cùng có lỗi với Lâm Dương.

Kỳ thực nếu lúc đó...

Lâm Dương nếu đem chuyện này nói ra, cùng bọn họ đồng cam

cộng khổ thì có khả năng kết quả sẽ tốt hơn một chút.

“Chuyện này đừng nói nhiều nữa, kỳ thực có một phần cũng trách tôi, tôi cũng không biết trước chuyện như vậy.

Sau này nếu có việc gì, nhất định phải thương lượng với tôi, bàn bạc cho tốt, nếu không thì tôi cảm thấy tôi không biết gì cũng sẽ cảm giác vô cùng thống khổ, có nạn cùng chịu.” “Chúng ta mọi người đều là một tập thể, nếu để một người gánh vác (kháng hành) thì khẳng định sẽ cảm thấy vô cùng ngại.

Kỳ thực tôi trước nay cũng đều biết, dưới sự sắp xếp của cậu tôi đã làm thành sự tình, cũng vô cùng hưởng thụ loại cảm giác không cần động não này, nhưng hiện tại xem ra tôi vẫn luôn làm xác thực không đúng lắm.” Thiên Chân vô cùng nghiêm túc nói với Lâm Dương chuyện này, cũng hy vọng Lâm Dương có thể nghe hiểu, nghe rõ ý của cậu, những lời trong lòng cậu.

Lâm Dương nghe lời khuyên của Thiên Chân nhưng trong lòng vẫn còn rối bời, sau này nếu có chuyện gì thì mọi người đều phải bàn bạc với nhau.

Chuyện này cũng không ai trách tội cậu, tuy anh em bạn bè không trách, nhưng trong lòng cậu sao có thể thoải mái được?

Rốt cuộc thì việc này cũng là một sai lầm.

Cho nên thực ra trong lòng cậu chẳng dễ chịu chút nào, cảm thấy chuyện này đối với mình đúng là một việc cần phải hối cải, lần sau nhất định phải nhận rõ mọi thứ.

Chương 536

Nhất định phải sửa chữa sai lầm của mình, nếu không thì cậu phát hiện chuyện này sẽ khiến mình ngày càng ngốc nghếch, có những lúc thật sự có thể nói cho bạn bè biết.

Không nói cho bạn bè, nhưng có chuyện lại không nói, nên dạo gần đây mới cảm thấy không thoải mái, thực ra mấu chốt là ở khoảng thời gian trước đó.

A Ninh đã trực tiếp làm tâm trạng của cậu nổ tung, cậu vẫn luôn cho rằng A Ninh là người tốt, sau khi đưa cậu về nhà cũng cảm thấy cô ấy sẽ không bán đứng mình.

Bởi vì cậu cảm thấy A Ninh tuy vẻ ngoài vô cùng lạnh lùng, cả người ăn mặc cũng giống một cô gái lạnh lùng, nhưng thực ra nội tâm của cô ấy cậu cũng có thể cảm nhận được sự nhiệt tình.

Cho nên cậu vẫn luôn rất thích A Ninh, cũng cảm thấy cô gái này rất thú vị, ở bên nhau chắc sẽ không nhàm chán như vậy, nhưng bây giờ lại phát hiện ra.

Người này vẫn luôn lừa dối mình, bất kể từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ sau khi cô ấy trộm đồ đi, cũng không nói hết mọi chuyện cho cậu.

Ban đầu cậu vẫn nghĩ chỉ cần hai người ở bên nhau, dần dần mọi chuyện sẽ được giải quyết, nhưng bây giờ lại có một chuyện khác khiến cậu phiền lòng, đó là Nam Mộ Bạch, không biết trong lòng cô ấy rốt cuộc nghĩ gì.

Cậu biết thân phận thật của cô ấy là một cô gái, nhưng lại đi gần với Tiểu Ca như vậy, Văn Cẩm đã nhắc nhở cậu, nếu không có cảm giác gì thì đừng lại gần người ta như thế.

Nhưng bây giờ cậu cảm giác trong lòng dường như có thứ gì đó đang từ từ cháy lên, rồi từ từ nảy mầm như một chồi non, không biết thứ cảm giác này có nên nói với người khác không.

Cũng không biết có nên nói với Văn Cẩm không, cậu cảm thấy bây giờ vô cùng bối rối, thực sự phát hiện ra mọi chuyện vào lúc xui xẻo, lúc đau đầu, thật sự đều nối đuôi nhau kéo đến làm cậu khó chịu, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Cảm giác thật không gì sánh bằng, cho nên cậu không biết rốt cuộc nên làm gì, cũng hy vọng chuyện này đối với mình có thể tiến triển tốt đẹp, nhưng chuyện này không biết rốt cuộc nên làm thế nào mới là quan trọng nhất.

"Tôi biết cậu nói những lời này với tôi là có ý gì, tôi cũng có thể hiểu, nhưng có lúc trong lòng người ta như có một thứ gì đó, nếu không thông suốt thì bất kể người khác có nói gì với cậu, cậu cũng không thông suốt được chuyện này rốt cuộc nên làm thế nào, cho nên tôi cũng cảm thấy, có một số chuyện, tôi cũng sẽ cố gắng, cố gắng hết sức để giải quyết." "Tôi cũng rất cảm ơn những lời cậu nói với tôi hôm nay, tôi cũng hy vọng lần sau, nếu có cách nào, nếu cậu cảm thấy không thoải mái, cũng có thể tìm tôi để giải tỏa, dù sao lần này những lời cậu nói với tôi cũng tác động đến tôi khá lớn, nếu không cũng sẽ không khiến tôi có suy nghĩ như vậy, cũng sẽ không khiến tôi có cảm giác như vậy." Thiên Chân nghe Lâm Dương nói vậy, cũng cảm thấy Lâm Dương không lừa mình, nếu không thì hai gã đàn ông lừa nhau có giải quyết được vấn đề gì không?

Thật là nhàm chán.

Cho nên cũng không nói nhiều, sau đó khi Lâm Dương nói xong, cậu ta cũng cảm thấy khá mệt, nên nghỉ ngơi, dù sao cũng đã làm việc lâu như vậy.

Vừa rồi lại đi nghiên cứu, xem có phương pháp nào khác ngoài phương pháp kia để mở cánh cửa đó không, nhưng hiện tại phát hiện không có cách nào phá giải được.

Sau đó cảm thấy nên nghỉ ngơi một chút, nếu không thì đã bôn ba cả ngày rồi, tối hôm qua chỗ ngủ lại không tốt, mặt đất vốn không bằng phẳng.

Tuy ở một nơi tương đối bằng phẳng, nhưng hơi có chút sỏi đá, gập ghềnh nên ngủ cũng không đặc biệt thoải mái, nghỉ ngơi cũng không được tốt.

Cho nên lúc quay về mọi người đều về phòng của mình, lúc nghỉ ngơi căn bản không ai nói chuyện với ai, cũng rõ ràng là mọi người đều mệt rồi, thế là cậu ta vỗ vỗ vai Lâm Dương.

Về giường nằm nghỉ đi, cũng không hỏi Lâm Dương sẽ thế nào nữa, Lâm Dương cũng nằm vào trong chăn của mình, nhưng thực ra không nhắm mắt, trong lòng nhìn lên trần nhà vẫn đang suy nghĩ về chuyện đó.

Thế là cứ nằm như vậy, từ từ cũng nhắm mắt lại, dù sao hôm qua mọi người nếu không nghỉ ngơi tốt, thực ra đều ở cùng một chỗ, có thể đều nghỉ ngơi không tốt.

Cho nên thực ra từ từ chỉ cần nằm trong chăn ấm, rồi từng chút một thư giãn thể xác và tinh thần, những chuyện như vậy không biết vì sao sau khi tinh thần hoảng hốt dường như cũng không còn nhiều nữa.

Những lời khuyên vừa rồi của Thiên Chân đối với cậu quả thực có tác dụng, sẽ khiến trong lòng cậu không suy nghĩ nhiều nữa, nếu không thì thực ra cậu rất tự trách.

Trong lòng vẫn luôn nghĩ về nó, cho nên sau khi nhắm mắt lại, rồi

từng chút một ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại thì lại bị Văn Cẩm đánh thức.

Văn Cẩm, không biết vào từ lúc nào, cũng không biết ai đã mở cửa cho cô ấy vào, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì hình như là Bàn Tử mở cửa.

"Tôi nói cho cậu nghe, vừa rồi ở dưới lầu tôi thấy ai không?" Văn Cẩm kinh ngạc nói.

Không đợi mấy người trả lời, Văn Cẩm đã không thể chờ đợi được mà muốn nói ra đáp án.

"A Ninh, còn có Lý ca, người mà dạo trước cứ tìm chúng ta ấy, cũng ở bên cạnh." Nghe Văn Cẩm nói vậy, mọi người đều kinh ngạc, không phải theo kế hoạch và dự tính thì chuyện này phải một thời gian nữa mới xuất hiện sao?

Ngủ một giấc trưa xong lại xảy ra tình huống như vậy.

Chẳng lẽ người kia báo tin nhanh như vậy sao?

Làm cái quái gì vậy, mình mới vừa nói xong mọi chuyện với người kia, thế mà buổi chiều đã đến đây rồi.

Nhưng quan trọng nhất là họ có biết mình cũng ở khách sạn này không, nếu biết thì gay go rồi, vậy chắc chắn hành động của mình đã bị giám sát.

Nếu không sao có thể chính xác như vậy, nếu họ không biết, thì làm thế nào để tình cờ gặp nhau, rồi lấy lại đồ vật đây, thực ra cậu cũng đang đoán mò.

Bởi vì đây là khách sạn lớn nhất trong thị trấn này, cho nên có khả năng gặp người quen cũng là chuyện rất có thể, ban đầu cậu cũng không vội, trước tiên cứ bàn bạc một chút mới là quan trọng nhất.

“Không đúng chứ, hôm nay chúng ta vừa mới về, trước đó nhờ Văn Cẩm tìm người bạn kia, rồi mới nói những lời như vậy, nhưng bất kể thế nào, từ nơi đó chạy đến đây cũng phải mất một khoảng thời gian chứ, sao có thể nhanh như vậy được, chẳng lẽ họ biết trước hành tung của chúng ta, rồi mới đến đây sao?” Lâm Dương nghe Văn Cẩm nói vậy, liền đưa ra nghi vấn và suy đoán của mình, nghe xong quả thực cảm thấy chuyện này không đơn giản như mình nghĩ.

Vốn tưởng rằng tin nhắn mà Văn Cẩm gửi, cuộc điện thoại mà cô ấy gọi cho đồng nghiệp có tác dụng, nhưng bây giờ phát hiện mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy, nếu họ thật sự tìm đến đây.

Thực ra thì phiền phức rồi, dù sao như vậy cũng có nghĩa là tất cả vị trí của mình đều bị người khác giám sát, bị người khác biết rồi, cho nên bây giờ rốt cuộc đang làm gì.

Hoặc là đi đâu, có lẽ đều có người, ngay lập tức nắm bắt được thông tin, và ghi lại tất cả những thông tin này.

“Đúng vậy, chuyện này thật sự rất kỳ lạ, rốt cuộc là sao vậy?

Tôi cũng rất không dám tin, không biết rốt cuộc là chuyện gì, đồng nghiệp của tôi dù có nhanh đến đâu cũng phải giao thiệp với sếp trước, không thể báo cáo trực tiếp tình hình này được, như vậy quá đột ngột rồi.” “Hơn nữa thời gian cũng không kịp, cậu biết không?

Tổng bộ của họ thực ra ở tỉnh lỵ nhà Lâm Dương cơ, cho nên tuy không xa nhà Lâm Dương, nhưng cách đây thì một trời một vực, dù có vội đến đâu, thời gian cũng không đủ, dùng phương tiện giao thông nhanh nhất là máy bay cũng không thể.” Văn Cẩm nghe xong liền ủng hộ suy đoán của cậu, cũng có nghi vấn, cũng cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy mà xảy ra.

“Cho nên bây giờ sự thật có lẽ chỉ có một, xem ra đồng nghiệp của

cô không hề tiết lộ chuyện này ra ngoài, xem ra mối quan hệ của hai người đã qua thử thách của thực tế, rất tốt, nhưng điều tồi tệ nhất bây...

à không, bây giờ chuyện còn tồi tệ hơn tôi biết rồi, có người giám sát chúng ta, vẫn luôn như vậy." "Thảo nào chúng ta đi đâu, họ đều có thể biết chúng ta rốt cuộc ở đâu, và cũng biết vị trí chính xác của chúng ta, mỗi lần tìm chúng ta, tôi thực sự đều có chút không thể tin được, nhưng rốt cuộc họ đã cài thứ gì ở đâu, rồi định vị vị trí của chúng ta nhỉ, tôi cảm thấy rất tò mò, tôi nghĩ chúng ta nên tìm ra." "Nếu không tìm ra, tôi nghĩ lần sau chúng ta làm những chuyện khác, cũng sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa bí mật như vậy đều nằm trong tay người ta, bất kể chúng ta đi làm gì, họ chỉ cần xem trên mạng, rồi giám sát chúng ta một cách khéo léo, là một chuyện rất tồi tệ, tôi nghĩ chúng ta phải làm rõ." Thiên Chân nghe xong, liền giải thích cho mọi người một lượt, chuyện này rốt cuộc là sao, cậu ta đã đoán ra được.

Thế là mọi người đều khá đồng ý, gật gật đầu, rồi cũng cảm thấy chuyện này rốt cuộc, là lúc nào đã đặt thứ đó lên người mình nhỉ, vẫn luôn thay đổi nhiều đồ vật như vậy.

Ví dụ như ba lô hay những thứ tương tự, rốt cuộc có thứ gì không đổi, có thể khiến mình luôn mang theo, rồi tiến hành giám sát mình nhỉ, và còn đảm bảo mọi người sẽ không đi lạc.

Ví dụ như khi sáu người ở cùng nhau, bất kể thế nào, một người đó chắc chắn không thể đi nơi khác được, nếu đi nơi khác, thì việc giám sát của họ chẳng phải thất bại rồi sao?

Một người đi thì những người khác cũng sẽ đi theo, làm thế nào để phân biệt được một người đi hay một đám người đều ở đó nhỉ, cho nên cảm thấy rất tò mò.

Cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào, nên đặt loại công nghệ

cao này ở đâu thì sẽ khoa học hơn, mà nó vẫn luôn ở đó.

Chương 537

“Mấy người cũng ngốc quá rồi, chuyện nhỏ như vậy cũng không thông, tôi thật sự không hiểu, tôi xuống dưới xem thử, họ ở đâu?

Ở phòng nào?

Vừa rồi tôi xuống dưới định ăn chút gì, nhưng phát hiện họ đang đăng ký nhận phòng, thế là nhân lúc người ta chưa nhìn thấy, tôi liền vội vàng chạy về báo tin cho các cậu.” Văn Cẩm đứng đó nhìn họ thảo luận, nhưng nửa ngày cũng không ra được kết quả gì, cảm thấy đứng đây cùng họ thật là lãng phí thời gian, không bằng xuống dưới tìm hiểu tình hình trước, xem rốt cuộc thế nào.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận không thua mà, chỉ có biết họ rốt cuộc ở đâu, biết rốt cuộc họ có suy nghĩ gì, thì không chừng có thể giải quyết được.

Dựa vào một đám đàn ông vô dụng không bằng dựa vào mình, cô cảm thấy năng lực của mình có thể còn mạnh hơn họ, thế là cô cũng rời khỏi phòng họ, định trực tiếp đi xuống.

Rồi xem thử rốt cuộc họ đến đây làm gì, nhưng nghĩ lại hình như chuyện này cũng phải nói cho Tiểu Ca biết, nếu không thì quá không tôn trọng đồng đội rồi.

Văn Cẩm chạy đến cửa phòng Tiểu Ca, muốn nói cho Tiểu Ca biết chuyện này, thế là gõ gõ cửa, Tiểu Ca quả nhiên mở cửa ra.

Tiểu Ca hỏi Văn Cẩm có chuyện gì, thế là Văn Cẩm lặp lại một lần nữa chuyện vừa nói cho Lâm Dương nghe cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca nghe xong, quả thực cảm thấy chuyện này có lẽ không phải do người bạn kia của Văn Cẩm tiết lộ, nếu không thì căn bản

không thể nhanh như vậy.

Theo lẽ thường, đến đây quả thực cần một khoảng thời gian, cho nên suy đoán này chắc là đúng, vẫn luôn có thứ gì đó được cài trên người chúng ta.

Nếu đã như vậy, thì chuẩn bị quay về tìm xem rốt cuộc là thứ gì, mà vẫn luôn có thể mang theo bên mình, cũng không rơi, thậm chí còn có thể đảm bảo không tách rời.

Những thứ đó nhất định là một thứ rất quan trọng, có lúc hai người có tiếp xúc không, có cầm những thứ như vậy không.

Cũng không biết rốt cuộc khi nào có cơ hội, nhưng thực ra mọi người đều cảm thấy Tiểu Ca và Văn Cẩm tuy không nói trước mặt Lâm Dương.

Nhưng cũng cảm thấy chuyện này nếu không nói ra, thực ra trong lòng đều biết rõ, nhưng cũng không cảm thấy đặc biệt thoải mái, thực ra là như vậy.

Nếu thật sự có một thứ như vậy, thì cảm thấy thứ đó có lẽ đã sớm được sắp đặt cho Lâm Dương rồi, dù sao chuyện như vậy, đối với Lâm Dương, chắc chắn không để ý.

Tình cảm của cậu ấy đối với A Ninh thực ra mọi người cũng biết, có thể hiểu được suy nghĩ của cậu ấy đối với A Ninh có chút gì đó, nhưng nhìn bây giờ hai người hoàn toàn không có khả năng gì.

Chỉ vì A Ninh không nắm bắt được cơ hội này, bất kể thế nào, Lâm Dương cũng là một đứa trẻ khá tốt, đối với những chuyện như vậy, mọi người cảm thấy thực ra cũng khá tốt.

Lâm Dương sẽ không bị tổn thương đặc biệt, nếu không thì chắc chắn trong lòng sẽ rất đau khổ, dù sao chuyện như vậy đối với cậu ấy cũng là lần đầu yêu.

Hai người chưa bắt đầu, nhưng thực ra Văn Cẩm với tư cách là người ngoài cuộc, người ngoài cuộc tỉnh táo mà, những chuyện như vậy thực ra đều nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

A Ninh kia rõ ràng cũng thích Lâm Dương, trong lòng rõ ràng cũng có cảm giác, nhưng tại sao lại làm những chuyện tổn thương người khác như vậy, khiến ấn tượng của Lâm Dương đối với cô ấy trở nên tồi tệ như bây giờ.

Cho nên cũng cảm thấy chuyện như vậy rõ ràng là một chuyện rất không tốt, nhưng họ đều đã làm như vậy, cho nên có chút không hiểu, cũng không biết rốt cuộc tại sao.

Nhưng cảm thấy chuyện như vậy, cũng có liên quan đến người ta, những thứ không có quan hệ quá lớn với mình thì đừng quản, nếu không thì sẽ rước lấy một thân phiền phức.

Nếu đã có vấn đề, thế là sau khi nói xong với Tiểu Ca cũng quả thực cảm thấy lúc rảnh rỗi quay về, nhất định phải quan sát kỹ xem trên người Lâm Dương có thứ gì như vậy không.

Người khác đưa hay không, hay bản thân đã có, nhìn đứa trẻ này tính tình rất rộng rãi, bình thường căn bản không chú ý đến những thứ này đối với cậu, khoảng thời gian trước.

Tiểu Ca thấy Nam Mộ Bạch và Lâm Dương dường như không có quan hệ gì lớn nữa, trong lòng cũng không còn nhiều cảnh giác, bất kể thế nào, hai người dường như đã trở lại thời kỳ anh em tốt rồi.

“Nếu đã như vậy, cậu đi tìm Lâm Dương nói chuyện cho rõ, rồi tiện thể cũng tìm xem trên người cậu ấy rốt cuộc có thứ gì, tuyệt đối đừng làm tổn thương lòng cậu ấy, dù sao chuyện lần trước quả thực rất đau lòng.

Tôi cũng phát hiện ra, có lẽ vì chuyện này làm không đúng, rồi bất

kể thế nào, thực ra thứ này đối với cậu ấy cũng rất để ý.

Cho nên tôi có thể nhìn thấy biểu cảm của cậu ấy, tâm trạng của cậu ấy, quả thực có chút không ổn, lúc đó tôi cũng muốn khuyên cậu ấy một chút, nhưng cũng cảm thấy nếu không có bản lĩnh.

Cũng đừng nói quá nhiều chuyện với cậu ấy, và cũng cảm thấy chuyện này đối với mọi người quả thực là một chuyện không tốt lắm, cũng không dễ xử lý.

Cho nên tôi xuống dưới xem kỹ hai người họ rốt cuộc làm gì, không phải lại tìm Lâm Dương chứ.

Tôi cảm thấy trên người Lâm Dương không còn giá trị gì để họ tìm kiếm những chuyện như vậy nữa, cho nên tôi cũng cảm thấy những thứ như vậy đối với tôi, tôi sẽ giúp đỡ bạn bè của mình.

Bất kể thế nào, tôi cũng không để bạn bè của mình chìm sâu vào trong nỗi đau khổ này, một người bạn vẫn luôn bị che giấu, đều là những người đặc biệt tốt, nhưng người tốt như vậy cũng sẽ bị mọi người lừa dối, cũng bị lừa dối hết lần này đến lần khác, cho nên lần này tôi nhất định phải giúp cậu ấy thoát khỏi tình thế khó khăn này." Văn Cẩm quả thực là một cô gái rất có chính nghĩa, rồi trong đội tuy là một cô gái, nhưng vẫn luôn đóng vai trò là chất bôi trơn.

Cho nên mối quan hệ của họ vẫn luôn tốt như vậy cũng là do Bàn Tử, Thiên Chân, Văn Cẩm ba người vẫn luôn có cảm giác vô tư, đùa giỡn.

Hai người còn lại tuy không nói, nhưng thỉnh thoảng cũng tương tác với nhau, nhưng Tiểu Ca lại hoàn toàn là người ngoài cuộc, là một người khá lạnh lùng.

Nhìn họ đùa giỡn ở đó, chỉ là có lúc nếu bảo cậu ấy phối hợp, thực ra phát hiện Tiểu Ca sẽ rất phối hợp, cho nên cũng cảm thấy rất

kinh ngạc.

Tưởng rằng sau khi phát hiện ra sự thật của những chuyện như vậy, lần sau khi làm những hoạt động tập thể như vậy, căn bản sẽ không sợ hãi nữa.

Bởi vì bất kể thế nào, Tiểu Ca thực ra là người khẩu xà tâm phật, bất kể miệng có nói gì, hành động thực tế của cậu ấy thực ra sẽ giúp bạn.

Bởi vì những thứ như vậy đối với cậu ấy có thể là một chuyện khá tốt, cho nên cũng cảm thấy những thứ như vậy đối với mọi người cũng khá chấp nhận được, cho nên cũng từ từ yên tâm.

Sau này khi tổ chức những hoạt động như vậy, căn bản không sợ những chuyện như vậy, đối với họ có phiền phức rất lớn, cũng không cần lo lắng những thứ đó nữa, sau này ngày càng táo bạo, trong đội.

Thế là sau khi biết nhiệm vụ và mệnh lệnh của mình, liền vội vàng xuống dưới xem rốt cuộc họ ở phòng nào, có gần phòng mình không, nếu gần.

Vậy chắc chắn là có ý đồ, có suy nghĩ gì đó muốn làm với mình, nếu không gần, vậy có lẽ chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Cho nên thực ra trong lòng đoán như vậy, nhưng cũng cảm thấy nếu ở cùng nhau, không cảm thấy mục tiêu như vậy rất lớn sao.

Nếu bị người khác phát hiện, những chuyện như vậy, vậy không phải tất cả mọi người đều chạy trốn sao, nếu không chạy trốn mới là một chuyện rất kinh ngạc.

Nhưng lần này quả thực là ngẫu nhiên, nếu ở cùng nhau, thực ra là một chuyện khá tốt, bởi vì như vậy, có thể đến phòng họ trộm đồ.

Dù sao thứ mình cần vẫn chưa lấy lại được, chỉ cần không có thứ đó, căn bản không thể vào được ngôi mộ kia, cuối cùng chắc chắn

không có chuyện gì lớn có thể làm.

Cho nên chuyện như vậy đối với hiện tại quả thực như có thần trợ vậy.

Thế là cô lén lút nghe trộm những lời họ nói với cô lễ tân khi đăng ký nhận phòng, quả nhiên nghe trộm được, thực sự ở rất gần mình.

Chương 538

Xem ra có thể họ đã nắm rõ mọi tình hình, điều này thực ra khiến Văn Cẩm trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi, bởi vì cô cảm thấy bất kể thế nào.

Cũng không nên làm phiền cuộc sống bình thường của tôi, cũng như công việc bình thường của tôi, dù sao chuyện này đối với mọi người đều nên có cuộc sống riêng tư hoặc khi đã đồng ý với nhau.

Đều nên có suy nghĩ của mình, nhưng nếu như vậy, làm phiền cuộc sống của tôi, nếu như vậy, vậy khiến tôi cảm thấy đặc biệt không thoải mái, nếu khiến tôi không thoải mái, vậy tôi cũng có thể làm gì đó với các người.

Thế là phát hiện A Ninh dẫn theo một người, cũng là Lý ca lần trước đi cùng cô, tuy người này khiến cô cảm thấy ấn tượng rất không tốt.

Nhưng nhìn chung, lần này dường như là một chính nhân quân tử, rồi vẫn luôn ở bên cạnh A Ninh, nhìn hai người họ như có tư tình.

Hoặc có chút gì đó, Lý ca kia vẫn luôn cười hì hì đối đãi với A Ninh, tuy A Ninh bề ngoài có chút không thoải mái, rồi nhìn tình hình như vậy.

Cảm giác như đang làm phiền một chuyện gì đó, nhưng nhìn chung, cảm giác nếu A Ninh không đẩy anh ta ra thì chứng tỏ Lý ca có điểm gì đó khiến cô ấy thích.

Nhưng bây giờ những điều đó đều không quan trọng nhất, quan trọng nhất là nhất định phải tìm ra, rốt cuộc nguyên nhân gì, có thể tìm được định vị, có thể tìm được vị trí.

Và lần này có mang theo hai khối từ thạch đó không, thôi thì cứ thẳng thắn đi, đến trước cửa phòng họ đợi, dù sao tiên hạ thủ vi cường mà.

Nếu mình đợi ở đó trước, rồi mai phục, cuối cùng nếu xảy ra chuyện gì như vậy, chắc chắn mình sẽ ở thế thượng phong, cũng không phải, hai người họ.

Tại sao lại có gan lớn như vậy, hai người, mà lại dám tìm nhiều người như chúng ta, chúng ta có năm sáu người đấy, mọi người đều ở cùng nhau, bây giờ rất đoàn kết, phối hợp cũng tốt như vậy.

Nhưng họ lại tích cực tìm đến như vậy, chứng tỏ họ có nắm chắc về chuyện này, có thể họ đã tìm thấy gì đó ở đây hoặc nếu không sai thời gian.

Sẽ tìm thấy thôi, tuy sau những chuyện như vậy, nhưng tôi không thể chắc chắn, và cũng không biết suy nghĩ của người ta, chỉ đoán mò như vậy.

Nếu đã đoán mò như vậy, thì đừng dễ dàng nói ra suy đoán của mình, dễ dàng nói cho người khác biết, nếu lúc đó đoán không đúng, lại là một chuyện kỳ lạ khác.

Cho nên Văn Cẩm cũng biết, cũng cẩn thận từng lời nói, rồi làm từng việc.

Thế là Văn Cẩm chạy trước đến cửa đợi, quả nhiên khi Lý ca và A Ninh lên lầu, còn chưa lên đến nơi, đã có thể nghe thấy giọng nói nham nhở của Lý ca, vẫn luôn nói với A Ninh những câu như đi chơi cùng nhau, hoặc bình thường quen biết nhau cũng để lại số điện thoại, chưa đủ thân quen.

Muốn để lại một số phương thức liên lạc, ví dụ như WeChat, QQ những phương thức liên lạc này, nghe có vẻ như Lý ca này không

giống người tốt.

Nếu không thì tại sao lại tích cực, ân cần với con gái nhà người ta như vậy, những chuyện như vậy nghe rất phản cảm, cho nên lúc đứng ở cửa cảm giác sắp nghe không nổi nữa.

May mà họ đã nhìn thấy cô, đương nhiên, hai người họ cũng không có vẻ gì là kinh ngạc, như đã biết trước rồi, lúc cô đợi ở cửa, họ cũng không kinh ngạc.

Mở cửa hỏi cô có muốn vào ngồi không, đương nhiên Văn Cẩm sẽ không đứng ngốc ở cửa như vậy, sau khi vào trong cũng cảm giác không hề để ý, rất tự nhiên.

Như nơi này là nơi mình quen biết vậy, cho nên cảm thấy những thứ như vậy thực ra rất thú vị, cũng cảm thấy thứ này đối với mọi người cũng rất có ý nghĩa.

"Các người mời tôi vào thì đương nhiên tôi sẽ vào, chuyện này không phải các người cần giải thích cho tôi sao?

Nhìn các người ăn mặc lý lẽ hùng hồn như vậy.

Như vậy thực sự không tốt lắm đâu, nếu không giải thích rõ ràng cho tôi, chuyện này tôi nghĩ sẽ không xong đâu, hoặc nếu xảy ra chuyện gì, cuối cùng chắc chắn phải chịu một phần trách nhiệm." Văn Cẩm vừa đi vào một cách thong thả, như thể không hề sợ hãi, cũng nghĩ dù sao trong khách sạn này có nhiều bạn bè như vậy.

Gửi một tín hiệu, không chừng họ sẽ đến ngay lập tức, tuy lần này chỉ là đi dò la tin tức, nhưng phát hiện mình đã không nhịn được mà trực tiếp vào rồi.

Nhưng hai người kia nghe cô nói vậy, trong lòng chắc chắn cũng không hoảng, dù sao cảm giác tình hình hiện tại giống như một loại bắt rùa trong chum, đương nhiên hai người họ sẽ không hoảng.

Nhưng người hoảng tôi nghĩ nên là Văn Cẩm, dù sao cảm thấy những chuyện như vậy đối với họ đã trải qua chắc chắn nhiều lần rồi, cho nên những thứ này đối với họ đã quen rồi.

Cũng cảm thấy không hề để ý, cũng cảm thấy những thứ này, đối với họ, chỉ cần có thể làm tốt chuyện này là được.

"Thôi được, tôi biết các người đều đã biết rồi, chuyện này là do tôi làm, tôi vẫn luôn làm việc trong tổ chức này, tôi cũng phát hiện ra.

Hình như cô cũng đã từng làm việc trong tổ chức này, xem ra lúc đó ba chúng ta là ba người đứng đầu trong cả tổ chức, chỉ là có một ngày có một đường dây bị phá vỡ.

Cho nên từ trước đến nay tôi đều kiêm nhiệm nhiệm vụ của hai đường dây, tôi không hiểu tại sao lại không để một người khác tiếp quản những chuyện như vậy, cuối cùng mới phát hiện, tất cả mọi thứ đều quá bí mật.

Chỉ là vì mối quan hệ rất đặc biệt giữa tôi và ông chủ lớn của chúng ta, nên ông ấy mới giao cho tôi hoặc tiếp đãi những chuyện như vậy nhiều hơn một chút, nhưng tôi không hề cảm thấy vui vẻ.

Ngược lại vì thân phận của mình, có lúc tôi cảm thấy lo lắng, không thể sống yên ổn vì cảm thấy thân phận của mình bán đứng người khác, rồi đưa người khác đến những nơi đó.

Và cả tâm lý hối hận khi không đưa anh em trở về, tôi cũng rất khó chịu không muốn trải qua hết lần này đến lần khác.

Thế là tôi quyết định rời khỏi ngành này, lần đầu tiên quyết định rời khỏi ngành này chỉ vì Lâm Dương đã cứu tôi, thế là ngày hôm đó, sau khi tôi từ nhà Lâm Dương trở về.

Tôi đã suy nghĩ về vấn đề, cảm thấy cả đời mình nếu cứ như vậy có đáng không, dù sao ông chủ đối với tôi quả thực có ơn cứu mạng.

Nhưng tôi cảm thấy cả đời mình quả thực sống quá không đáng, tuy có ơn cứu mạng như vậy, nhưng vốn dĩ nên báo đáp cho ông ấy.

Cho nên tôi cảm thấy bất kể thế nào, những thứ này đối với tôi không nên là một chuyện quá khó chịu nữa, cũng biết có một số thứ đối với tôi mà nói.

Hy vọng những thứ này có thể từ từ từng chút một trở nên tốt hơn, cũng hy vọng những thứ này đối với tôi bất kể thế nào cũng có thể trở nên rất vui vẻ, cũng rất kích động.

Nhưng sau đó phát hiện tất cả mọi chuyện đều không phải như vậy, giữa suy nghĩ trong lòng và chuyện cuối cùng đạt được quả thực có sự khác biệt rất lớn, tuy lúc đó sự khác biệt đó tôi cảm thấy có thể chấp nhận.

Dù sao quần áo của tôi, từ nhỏ đến lớn đều không có ai nuôi dưỡng, nhưng ông ấy đã nhận nuôi tôi, cho tôi ăn ở, cuối cùng điều kiện sống của tôi thực ra đã tốt hơn rất nhiều so với một số trẻ mồ côi.

Cho nên tôi chỉ có thể cảm ơn, vẫn luôn giúp ông ấy làm việc, vì ông ấy mà cống hiến, và quần áo của tôi từ trước đến nay đối với tôi thực ra rất tốt.

Cho nên tôi không thể đối xử với ông ấy như vậy, vì một tầng quan hệ đặc biệt, cho nên trong mắt các người, tôi có thể là một người rất ngốc, hoặc một người rất đáng ghét.

Nhưng không có cách nào, những chuyện như vậy đối với tôi tôi đã quen rồi, tôi không thể thay đổi, tôi cũng không thể làm, dù sao tôi vẫn luôn giống như một con cờ, bị người ta mặc sức sắp đặt.

Từ nhỏ đã định đoạt tôi là một con cờ, sự thật này cho nên tôi cũng không thể làm gì để thay đổi suy nghĩ của tôi, cuộc sống của tôi,

tôi chỉ có thể tuân theo, phục tùng.

Tuy tôi đều biết bên trong có những mối quan hệ bẩn thỉu, cũng cảm thấy những chuyện như vậy rất không tốt, nhưng tôi không có cách nào, trợ giúp cho kẻ ác, những chuyện như vậy, tôi đã làm hơn nửa tháng rồi.

Từ nhỏ đến lớn, những chuyện như vậy tôi đều không có cách nào thay đổi, bởi vì tôi vẫn luôn là một người mặc người ta sắp đặt, cho nên đừng thấy tôi cả ngày sống hào nhoáng.

Chương 539

Lấy đi nhiều thứ như vậy, nhưng thực ra tôi đối với các người cũng có tình cảm thật, nếu không thì các người có thể cảm nhận được tôi đối với các người thực ra rất tốt.

Bởi vì tôi cũng có tình cảm với các người, nếu không có tình cảm, tôi có thể làm nhiều chuyện như vậy sao, cho nên cũng tuyệt đối đừng hận tôi, nếu hận tôi, tôi cũng không có cách nào.

Phát hiện những chuyện như vậy tôi vẫn luôn làm sai, cho nên tôi cũng hy vọng có thể làm như vậy, có thể giúp tôi một chút, rồi cho tôi biết những chuyện như vậy đối với tôi rất tốt.

Rồi cũng khiến tôi cảm thấy bất kể thế nào, tôi cũng hy vọng những chuyện này từng chút một trở nên tốt hơn, rồi mọi người có thể trở nên rất hòa bình, nhưng bây giờ thì đương nhiên không thể rồi." Trước khi nói những lời này, A Ninh đã bảo Lý ca nhanh chóng ra ngoài, dù sao cô cảm thấy những lời này nếu nói trước mặt người trong tổ chức, rất không tốt, bây giờ cũng không muốn để Lý ca biết, vốn dĩ, Văn Cẩm thực ra cũng là một thành viên trong tổ chức.

Dù sao bây giờ Văn Cẩm không làm ngành này nữa, cũng không chơi cùng mình nữa, không cảm thấy chuyện này có thể tùy ý nói cho người khác biết, rồi có thể tùy ý nói ra.

Cũng hy vọng nếu người khác nói, có thể nói tốt chuyện này một chút, có thể khiến chuyện này trở nên tốt hơn một chút, cho nên có lúc cũng cảm thấy.

Chuyện này không biết vì sao, lại có tình nghĩa như vậy, rồi cũng trượng nghĩa như vậy, đương nhiên, Văn Cẩm nghe xong, cảm thấy trong lòng quả thực có chút đồng cảm, đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn quả

thực rất cô đơn.

Nhưng có thể làm gì, không có cách nào cô đơn, cuối cùng kinh nghiệm bi thảm này cũng có thể hiểu được, nhưng không thể làm những chuyện như vậy.

Nếu làm những chuyện như vậy, khiến người khác cảm thấy không thoải mái, cuối cùng xảy ra những chuyện như vậy, đều là do mình ở giữa thúc đẩy.

Vậy không phải là một chuyện tốt rồi, không thể tán dương hành vi này, cũng không thể cảm thấy là một người đặc biệt đáng thương.

Thực ra những chuyện này Văn Cẩm, từ trước đến nay đều không biết, không ngờ A Ninh lại tâm sự với mình nhiều như vậy.

Tuy Lý ca không ở đây, nhưng nghe những lời này cũng quả thực rất kinh ngạc, giống như bí mật giữa hai cô gái nhỏ.

Cô cũng quyết định không nói chuyện này cho người khác biết, nếu nói cho người khác biết, cảm thấy đối với A Ninh thực sự quá không tôn trọng.

Chuyện như vậy người ta đã nói cho mình, chắc chắn rất tin tưởng mình, nếu đã tin tưởng như vậy, chuyện này không nên nói với người khác.

Cho nên cũng biết tình huống này, cũng hiểu suy nghĩ này, cũng biết lúc nào, nếu làm sẽ tốt hơn một chút.

Rất hy vọng A Ninh có thể buông bỏ cảnh giác và một số suy nghĩ không tốt về cuộc sống, cảm thấy nếu lúc này.

Rồi trong chuyện này có thể đối với chuyện này canh cánh trong lòng, không ngờ A Ninh làm một chuyện đều là vì báo ân, mọi chuyện.

Tuy trong mắt mình quả thực có chút không hợp lý, đối với mình

quả thực có chút phẫn nộ, có chút tức giận.

Bởi vì tôi coi cô là bạn, sao cô có thể làm ra chuyện bất nhân bất nghĩa với tôi, thậm chí hãm hại tôi.

Cho nên sẽ rất tức giận, nhưng A Ninh nhìn dáng vẻ của cô ấy dường như không quan tâm, có thể cảm thấy bạn bè của mình.

Quả thực từng chút một đều đang mất đi, không biết có phải vì mình đã bán đứng họ không, nhưng A Ninh cảm thấy dường như chuyện như vậy đối với cô không có vấn đề gì lớn.

Bởi vì cô cảm thấy không quan trọng, lâu như vậy, trong những ngày dài như vậy đều một mình như vậy, một mình.

Xong việc cũng không có ai có thể ở bên cạnh, và quan trọng nhất là những người đó rất không hiểu mình cũng không biết mình, không nói những lời này cho người khác biết.

Bởi vì cảm thấy đó là một điểm yếu, khiến người khác nghe xong cảm thấy đặc biệt không tốt, nhưng hôm nay đều đã vào phòng mình rồi.

Biết mình muốn hỏi rốt cuộc muốn làm gì, vậy thì nói rõ ràng rành mạch mọi chuyện.

Nếu không thì lúc nào xảy ra chuyện gì không biết, lại tưởng mình ở đó làm trò quỷ gì, dù sao từ trước đến nay những cái nồi đen mình gánh thực ra rất nhiều.

Không muốn lại gánh thêm một cái nồi đen nữa, bởi vì cảm thấy chuyện như vậy đối với mình rất không công bằng.

Rõ ràng đối xử với mọi người đều rất thân thiện, từ lúc mới bắt đầu kết bạn với mình đều rất vui vẻ.

Chân thành kết giao với mình, cho nên đến bây giờ cũng không hy

vọng, chuyện như vậy đối với mình sẽ trở nên đặc biệt tồi tệ.

Bởi vì cảm thấy mình đã bỏ ra chân tình, người khác cũng phải báo đáp chân tình, chỉ là có lúc làm những chuyện quả thực là bất đắc dĩ.

Giải thích với những người đó nhưng họ căn bản sẽ không nghe mình nữa rồi, những chuyện mình làm quả thực cũng không phải tình thế bắt buộc, nếu không làm.

Phản kháng thì tay cầm của mình đang nắm trong tay ông chủ lớn, tuy từ nhỏ đến lớn đều sống cùng nhau nhưng ông ấy cũng là cha nuôi của mình.

Bất kể đã sống bao nhiêu năm rồi cũng đã trưởng thành lớn như vậy, ơn huệ của ông ấy đối với mình quả thực rất nhiều, không có cách nào từ chối bất kỳ yêu cầu nào của ông ấy.

Bởi vì là cha nuôi của mình cho nên một số yêu cầu căn bản không có cách nào từ chối, cho mình tiền tiêu, rồi cho mình nhiều ơn huệ như vậy.

Từ nhỏ đến lớn cứu mình ra khỏi cô nhi viện, có lúc thực ra có nghĩ, nếu lúc đầu không được cứu ra khỏi cô nhi viện.

Nếu cứ như vậy từ từ lớn lên, chắc cũng sẽ sống một cuộc sống bình thường, không phải cuộc sống gà bay chó sủa, rồi kinh tâm đảm chiến như bây giờ.

Và một người bạn bình thường cũng không có, và nội bộ tổ chức căn bản không cho phép giao lưu với nhau, lúc đó mình cũng không biết.

Lại có người như Văn Cẩm, cũng sau khi cô ấy rời đi cuối cùng mới biết, cho nên biết chuyện này muộn rồi, tuy biết.

Nhưng cũng không có tác dụng nữa, cho nên những người có chút

năng lực hoặc có chút quan niệm chính xác đều biết những chuyện như vậy là một chuyện rất không tốt.

Muốn rời khỏi tổ chức đó cũng nhìn thấy ngày càng nhiều người rời khỏi tổ chức đó, từ lúc đầu tâm phúc quả thực có.

Rồi sau này từ từ cha của mình bây giờ bên cạnh thuộc hạ cũng không có bao nhiêu, cho nên có thể biết.

Nếu lại từ chối yêu cầu của cha, quả thực là một chuyện không tốt, bởi vì nhân lực có thể dùng không còn nhiều.

Lúc đó thực sự sống như một tiểu thư, không biết vì sao, luôn cảm thấy ông chủ này dường như có chút lương tâm, cung cấp ăn.

Cung cấp mặc, cho mình cuộc sống tốt như vậy, cho mình mọi thứ tốt như vậy, lúc đó căn bản không bắt mình làm việc, có lúc chỉ bắt mình đi học.

Cảm thấy những ngày tháng đó sống rất nhẹ nhàng, bình dị và thoải mái, nhưng sau này dường như mọi thứ đều từ từ thay đổi như vậy.

Không biết từ lúc nào bắt đầu, những thứ này đối với mình dường như không còn dứt khoát, không còn bình dị như vậy nữa.

Dường như bắt đầu yêu cầu mình làm việc, tuy trong lòng có chút không vui, có chút không vui vẻ, nhưng không có cách nào, không thể làm bất cứ chuyện gì.

Chương 540

Đừng ở đây yêu cầu những chuyện khác nữa, dù sao yêu cầu của cha đối với A Ninh vẫn luôn không thể từ chối, bởi vì cô cũng không phải là một người vô ơn.

Người khác tốt với mình, mình sẽ tự nhiên tốt với người khác, làm ra những chuyện đó quả thực không có cách nào giải thích, cũng không có cách nào hiểu được.

Đương nhiên, người bình thường không có cách nào hiểu được, nhưng nếu là người có cùng hoàn cảnh, mới cảm thấy đồng cảm với nhau, vốn dĩ.

A Ninh cảm thấy Lâm Dương sẽ là người tiếp theo hiểu mình, cho nên rất vui vẻ tìm được tri kỷ, nhưng chuyện lần này cảm giác hoàn toàn ngăn cách mối quan hệ giữa hai người.

Cũng biết sau này hoặc là không gặp mặt, hoặc là gặp mặt thì như kẻ thù, không biết tại sao lại thành ra như vậy, nhưng nhìn chung chuyện như vậy chắc chắn là do mình gây ra.

Văn Cẩm nghe hết mọi chuyện, quả thực rất kinh ngạc, trong lòng cũng suy nghĩ, có nên khuyên cô ấy không.

Nhưng nghĩ lại, dù sao người ta cũng là một cô gái, trong lòng cũng rất yếu đuối, nếu không khuyên.

Lúc nào xảy ra chuyện gì quả thực cũng khiến mọi người hối hận không kịp, cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào, không biết những chuyện này đối với mình có ý nghĩa gì.

Nhưng nhìn chung biết rằng tuy không hiểu người khác, nhưng nên đồng cảm với hoàn cảnh của người khác.

Đều nên hiểu người khác dù sao có những chuyện mình không trải qua, hoặc chưa xảy ra một số chuyện, quả thực có chút khó khăn, có chút đau lòng.

Đối với bất kể người khác hay người của mình chuyện này, bất kể thế nào, thực ra đều khá tốt, nếu cuối cùng trở thành như vậy.

Quả thực cũng là một chuyện rất khó, thông qua lời kể của người khác, thông qua kinh nghiệm và hoàn cảnh của người khác, thực ra đều có thể nghe thấy cuộc sống có những phương diện khác nhau.

Cho nên cũng đồng cảm với cô gái A Ninh này, dù sao từ lúc mới bắt đầu đến bây giờ mọi chuyện.

Từ từ trở nên dường như có chút không giống nhau, mọi chuyện dường như khiến người ta cảm thấy có chút không thể suy nghĩ hoặc không thể hiểu được.

Có một số chuyện đã thay đổi, tuy không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng đã không còn giống trước nữa, cho nên cũng không có cách nào trách tội A Ninh.

Dù sao những chuyện như vậy mình chưa trải qua, giống như những chuyện mình không hiểu của người khác, có thể họ sẽ hiểu, đều không hiểu chuyện rồi.

Lại không thể nào hiểu được, cho nên chuyện này chỉ có thể đứng bên cạnh chắc chắn tiến thoái lưỡng nan, vừa không muốn làm thế này cũng không muốn làm thế kia.

Nếu không thì cũng sẽ không đuổi Lý ca ra ngoài rồi để hai người nói chuyện riêng, thực ra Lý ca này cũng khá tốt.

Nếu không thì sẽ không lui ra ngoài, hai người hai cô gái ở đó thảo luận có thể thảo luận chuyện gì, chẳng lẽ có thể đánh nhau sao?

Đương nhiên, nếu như vậy, Lý ca đương nhiên sẽ không giúp,

nhưng biết con gái ở cùng nhau sẽ nói chuyện nhỏ hoặc một số lời tâm sự.

Dù sao hai người cũng không có mâu thuẫn gì lớn, tuy toàn bộ mâu thuẫn đều từ nội bộ đội của họ nảy sinh, nhưng bản tính của hai người đều khá tốt.

Nếu có thể làm bạn, hai người chắc cũng sẽ rất vui vẻ, nhưng Văn Cẩm cảm thấy mọi chuyện đều đã muộn.

Dù sao có những chuyện nên xảy ra đều đã xảy ra rồi, bây giờ không còn cơ hội nữa.

"Thôi được, tôi cũng biết hoàn cảnh của cô quả thực có bất hạnh, cô biết không?

Những vấn đề này cô không nên nói với tôi.

Cô nên tự giải quyết, nếu có vấn đề gì không giải quyết được, lại nói với người khác cũng được, nhưng tôi nghĩ những vấn đề nhỏ này.

Đều nên có thể hiểu được, cô nên cân nhắc giữa tình thân và tình bạn, đương nhiên tôi cũng biết tình thân là thứ quan trọng nhất.

Cho nên sau khi cô nói với tôi như vậy, tôi cũng có thể hiểu được tâm trạng của cô bây giờ, cũng biết tại sao cô lại phản bội tôi.

Tôi cũng sẽ không trách cô, bởi vì nếu là tôi, tôi cũng sẽ chọn tình thân, dù sao tình thân của tôi bất kể thế nào, tuy tình bạn của tôi quả thực có thiếu.

Nhưng tuy tình bạn thiếu, nhưng sau này tôi có cơ hội gặp gỡ, nhưng tình thân thì không chắc, chỉ có mấy người đó thôi, còn lại cũng chỉ có mấy người đó.

Cho nên tôi không thể đối xử như vậy, trừ khi phải chọn giữa tình bạn và tình bạn, tôi có thể sẽ do dự một chút, sẽ chọn những người

bạn thật lòng với tôi.

Sẽ không khiến tôi đặc biệt đau lòng, nhưng bây giờ cô nói với tôi những điều này cũng vô ích rồi, mọi người đều cho rằng cô là người như vậy.

Bây giờ trong đội của tôi suy nghĩ hoàn toàn khác rồi, lúc đó tôi rất hoan nghênh cô, nếu cô đến chỗ tôi.

Tôi đương nhiên sẽ hoan nghênh, nhưng bây giờ nếu cô lại yêu cầu tôi đi cùng cô, hoặc vào đội của tôi.

Cô nghĩ họ sẽ tin sao?

Bị lừa hết lần này đến lần khác.

Chuyện như vậy, cô không nghĩ họ sẽ lại nghi ngờ đây lại là một khổ nhục kế, rồi sau khi vào lại lấy được bí mật của tôi.

Lấy đồ của tôi rồi chạy trốn sao, đúng rồi, chuyện như vậy, lần trước không phải cô đã trộm mất hai khối từ thạch của tôi sao.

Một khối đá đen một khối đá trắng đối với tôi là những thứ rất quan trọng, nếu có thể, cô có thể đưa cho tôi đương nhiên là tốt nhất.

Nhưng nếu không thể đưa cho tôi, tôi cũng sẽ đoạt lại những thứ đó, nhưng bây giờ tôi muốn biết nhất là thứ đó có mang theo bên mình không.

Nếu không có thì rất tồi tệ, đó là một chuyện rất đau lòng, nếu cô muốn thể hiện thành ý với tôi.

Nếu cô thực sự muốn làm bạn với tôi, chuyện này là chuyện đầu tiên cô thể hiện thành ý, nói cho tôi biết.

Nếu ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng không muốn nói cho tôi, tôi làm sao tin cô làm chuyện này, có thành ý chứ.

Cho nên tôi cũng hy vọng lần sau đối với những thứ này cô nên

nghiêm túc một chút, rồi sau khi xem nhẹ những chuyện này sẽ xảy ra những chuyện tốt.

Tôi cũng hy vọng có một số thứ đối với cô hoặc đối với tôi có thể trở nên tốt hơn một chút, có thể không có quá nhiều nơi phải lo lắng." Văn Cẩm quả thực sau khi nghe những lời này của A Ninh, thái độ của cả người trở nên ôn hòa hơn một chút.

Cảm thấy đối với một cô gái nhỏ như người ta quả thực không nên nói những lời như vậy, cũng không nên làm những chuyện như vậy, một mình chạy đến chất vấn.

Và cũng cảm thấy A Ninh này, bây giờ quả thực khá tốt, trừ việc đối với mình, không biết lúc nào là thật lòng.

Chương 541

Không biết lúc nào lại có tình cảm khác với mình, cho nên chuyện như vậy khiến mình không đoán được, những chuyện khác thực ra đều tốt.

A Ninh nghe Văn Cẩm bắt đầu, vì chuyện này mà bắt đầu thay đổi thái độ và hòa hoãn.

Cô cũng cảm thấy những chuyện này từ lúc mới bắt đầu đã sai, bởi vì những thứ đó quả thực là do cô lấy.

Lấy thứ đó cũng là do ông chủ lớn chỉ thị, cũng là cha của cô, cho nên căn bản không thể phản kháng.

Dường như ông ấy biết mọi hình thành của đội ngũ này, bất kể đi đâu, hoặc bất kể làm gì.

Dường như đều có người báo cáo với ông chủ, dạo gần đây đang làm gì hoặc lại thu được thứ gì, không biết ông chủ cuối cùng muốn gì.

Bắt cô làm hết lần này đến lần khác, không phải một lần, may mà có chút gợi ý, hạt châu trong tay cô, vốn dĩ lúc mới bắt đầu cũng quả thực là dùng khổ nhục kế.

Rồi lại ở cùng họ, như vậy cảm giác có thể nhìn Lâm Dương nhiều hơn một chút, dù sao một khoảng thời gian, đã làm nhiều chuyện sai như vậy.

Cảm thấy có lỗi nhất là với Lâm Dương, cảm thấy những chuyện này nếu để Lâm Dương hết lần này đến lần khác phải chịu đựng, quả thực là một chuyện rất đau khổ, cũng không trượng nghĩa.

Cũng hy vọng những thứ này đối với mình có thể trở nên tốt hơn

một chút, cũng có thể trở nên tốt hơn một chút, bất kể thế nào, lừa người, lừa lâu như vậy.

Rồi cũng lừa nhiều người như vậy, bây giờ trở thành tình huống này quả thực không ngờ, cũng quả thực không biết.

Có một số chuyện trước khi xảy ra có thể dự đoán được, nhưng bây giờ sau khi xảy ra, cũng cảm thấy có chút đau khổ và khó chịu.

Bởi vì cũng không biết chuyện này rốt cuộc tại sao lại xảy ra như vậy, cho nên có lúc sẽ có chút đau khổ, nhưng chuyện như vậy đối với mình quả thực có thể hiểu được.

Hoặc cảm thấy có một số chuyện có thể biết rốt cuộc nên làm thế nào, nhưng thực sự rất, hiếm khi, cũng càng thêm bối rối.

Rốt cuộc không biết nên làm thế nào, cho nên cũng hy vọng nếu có người có thể hiểu được, đương nhiên là vui nhất, nhưng nếu không hiểu.

Cũng có thể một mình sống tiếp như vậy, tại sao hôm nay lại nói nhiều như vậy với Văn Cẩm.

Nói nhiều chuyện như vậy cho cô ấy biết, thực ra là để cô ấy biết mình là người đã cải tà quy chính, Lý ca lui ra ngoài cũng là mệnh lệnh của cô, bởi vì thực hiện khổ nhục kế này có lẽ sẽ dễ hơn một chút, dù sao một gã đàn ông, nếu thực hiện khổ nhục kế.

Cuối cùng ai cũng sẽ không tin, cũng cảm thấy chuyện này rất giả, chắc chắn sẽ bắt đầu nghi ngờ, nhưng nếu là mình.

Cuối cùng có thể chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn một chút, hoặc trở nên nhanh hơn một chút, cũng sẽ không trở nên khó chịu như vậy, cho nên cũng hy vọng có một số thứ thực sự thay đổi.

Hoặc thực sự thay đổi mới có thể trở nên ngày càng tốt hơn, rồi cũng cảm thấy những chuyện này nếu thực sự muốn thực hiện khổ

nhục kế.

Vậy chắc chắn phải bán đứng năng lực của mình, tuy không có năng lực gì lớn, lần này không để họ tin.

Nhưng cảm thấy nói thật chắc chắn không sai, nếu nói thật với họ, họ sẽ cảm thấy đáng thương, đặc biệt là Văn Cẩm.

Thực ra lúc mới bắt đầu không cảm thấy Văn Cẩm là một người đặc biệt lương thiện, lòng dạ cũng đặc biệt mềm yếu, nhưng cũng phát hiện ra có lúc tìm đến mình.

Cũng không làm những chuyện kỳ lạ gì khiến mình đặc biệt khó xử, đặc biệt ngại ngùng, dù sao nếu chuyện này thực sự bị phát hiện.

Người đầu tiên phát hiện, hoàn toàn có thể nói với mọi người, rồi gọi tất cả mọi người trong đội đến đánh mình.

Cùng nhau tìm mình, chuyện như vậy đối với mình quả thực là một chuyện rất sợ hãi, có lúc cũng cảm thấy khó đối mặt hoặc khó gặp những người đó.

Bởi vì cảm thấy những người đó đối với mình là những người rất quan trọng, những người này vẫn luôn cho mình sự cổ vũ và ủng hộ.

Nhưng mình đã phụ lòng họ, phụ lòng sự tin tưởng và hy vọng của họ, cho nên sẽ cảm thấy đặc biệt xấu hổ, đặc biệt tàn nhẫn, nhưng bây giờ.

Cảm thấy mình đã rèn luyện thành người hoàn toàn không có mặt mũi, không có da rồi, không có cách nào, để đạt được mọi chuyện, những chuyện mình làm quả thực, lại làm những chuyện sai trái.

Tuy những chuyện sai trái này thực sự hối cải, hoặc nếu có năng lực sửa chữa, đương nhiên sẽ làm như vậy, nhưng không có năng lực sửa chữa.

Cho nên không có cách nào lớn, chỉ có thể nhìn những chuyện này từng chút một thay đổi, cho nên cảm thấy tuy là người như vậy.

Nhưng bất kể thế nào nội tâm của mình là lương thiện, vẫn luôn đối với họ ít nhất là chân thành, suy nghĩ làm bạn với họ cũng là thật.

Bất kể thế nào, lúc mọi người ở cùng nhau làm bạn, những ngày tháng vui vẻ đó, quả thực đáng nhớ, cũng đáng lặp lại.

Những thứ này đối với mình rất đáng nhớ, nhưng bây giờ chắc không còn cơ hội lớn nữa, sau này sẽ không có nhiều giao du và liên lạc với họ nữa.

Cũng hy vọng sau này, mọi người gặp nhau sẽ không đặc biệt tức giận, cũng biết Văn Cẩm quả thực là một cô gái rất tốt.

Vẫn luôn quan hệ với cô ấy tuy không tốt như vậy, cũng sau khi mọi chuyện kết thúc hai người mới quen biết, quả thực gặp nhau không đúng lúc.

Nếu lúc đó, không chừng có thể làm bạn, nhưng thực ra trong lòng Văn Cẩm hoàn toàn không nghĩ như vậy, bởi vì cô cảm thấy bất kể hai chúng ta thế nào.

Rất không thể làm bạn, bởi vì tính cách hoàn toàn không hợp, với cô ấy hoàn toàn không nói chuyện được, dù sao cô ấy rất bảo vệ bạn bè của mình.

Nếu giống như Văn Cẩm, người mà bất kể ba bảy hai mốt cũng không thể tùy tiện bán đứng bạn bè của mình, hoàn toàn không thể hiểu được.

Nhưng cũng cảm thấy chuyện này có thể mỗi người có nỗi khổ riêng, cũng không đáng vì chuyện như vậy mà đi thảo luận những chuyện này với cô ấy, giữa họ không thể hiểu nhau.

Văn Cẩm bởi vì đồng tình với A Ninh, cho nên cảm thấy chuyện

này nếu hiện tại còn tiếp tục nói nữa, hai người khẳng định sẽ không có kết quả gì tốt đẹp.

Cô cũng cảm thấy đối với chuyện này xác thực không nên quá mức điêu toa, hoặc là đối với một cô gái như A Ninh quá mức hà khắc, dù sao trải nghiệm trước giờ của cô ấy cũng đều bi thảm như vậy.

Nhưng cô thật sự muốn hỏi cho rõ ràng ngọn ngành mọi chuyện, thế nên đem những lời kia toàn bộ đều hỏi ra.

A Ninh nghe xong, tôi không biết rốt cuộc vì sao Văn Cẩm lại hỏi như vậy.

Nhưng cũng cảm thấy đã thực hiện khổ nhục kế rồi, hiện tại sự tình đối với tôi xác thực không thuận buồm xuôi gió, cho nên nếu cô ấy hỏi như vậy, đích xác sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng khả năng sẽ không hoàn toàn như vậy, nhưng vì sao lại muốn hai khối từ thạch kia để làm gì chứ?

Chẳng lẽ Lão bản không biết sao, lúc này căn bản là không có tác dụng.

Chương 542

Nếu muốn ba viên châu kia, cho nên cảm thấy khả năng là cầm nhầm đồ vật, nhưng đối với thời điểm hiện tại, đám người kia muốn, vậy chứng minh đám người kia đối với thứ này có nhu cầu, khẳng định là muốn lấy.

Thứ này khẳng định hữu dụng, nếu không thì bọn họ căn bản sẽ không hướng tôi đề xuất chuyện này, Văn Cẩm trước giờ cùng tôi đều không có quá nhiều giao tập.

Bình bạch vô cố đối với tôi khẳng định sẽ không có tâm tình tốt đặc biệt gì, đề xuất chuyện này, chắc hẳn là đồng tình nha, sớm biết thế nên tìm một nam hài tử.

Đem những lời này đào tâm đào phế mà nói ra, rốt cuộc diễn một màn khổ nhục kế như vậy xác thực rất phí sức, tốn thời gian lại tốn sức lực, nếu không thành thì thật uổng công.

Nếu thật sự tìm một người không biết đồng tình, vậy thật sự là một chuyện đặc biệt không tốt, nhớ tới lần trước đối với Nam Phi Hổ tố khổ thành công chuyện này.

Tuy rằng khi đó xác thực cảm thấy rất ngại ngùng, bất quá cũng có 80% là chân tâm, cho nên về sau cảm thấy không sao cả, rốt cuộc cũng đem bí mật của tôi nói cho Nam Phi Hổ.

Không có nói với người khác, xác thực cũng làm tôi cảm giác đặc biệt kinh ngạc, xem ra lão nhân gia tính cách đều phi thường tốt. "Tôi hai lần trước tịnh không có đem khối từ thạch kia lấy về, nhưng xác thực thứ đó là do tôi cầm, bởi vì chị cũng biết đại Lão bản mà, nếu để cho tôi làm việc, tôi nhất định sẽ đi làm, mặc kệ lên núi đao xuống biển lửa.

Quan trọng là không có đưa ra cho tôi yêu cầu cụ thể, cho nên tôi không biết rốt cuộc có làm được hay không." "Nhưng chị phải tin tưởng tôi, tôi đối với ngài ấy phi thường trung thành, bất kệ là chuyện gì, tôi đều sẽ tuân thủ.

Bởi vì ngài ấy đối với tôi có ơn cứu mạng, trước giờ nuôi nấng tôi, bảo dưỡng tôi lớn đến chừng này, sau đó bồi dưỡng tốt như vậy, tôi cũng đào tâm đào phế, chị hiểu rồi đó, tôi cũng không hy vọng chị nói cho ngài ấy." "Bất quá quan trọng nhất là nếu muốn hai khối từ thạch kia, tôi có thể tìm người giúp tôi gửi về, sau đó trộm lấy ra cho chị.

Bất quản thế nào, thời điểm hiện tại hẳn là không có tác dụng gì quá lớn, nếu trước khi bị phát hiện tôi lại lấy về, hẳn là có thể, đến lúc đó Lão bản cũng sẽ không nói tôi cái gì." *** A Ninh biết làm một cái khổ nhục kế, cũng bày ra bộ dáng chân thành nhất, sau đó Văn Cẩm mới tin tưởng, bất quản chuyện này xác thực là làm sai rồi.

Nếu không kỳ nhược hoặc là không để cho người ta cảm giác phi thường đuối lý, người ta sẽ cảm thấy phi thường mạc danh kỳ diệu, hoặc là hiếu kỳ rốt cuộc có phải hay không, chân chính có trải nghiệm bi thảm như vậy.

Hoặc là đối với tôi khẳng định sẽ đặc biệt hoài nghi, hiện tại cũng không bị hoài nghi, tôi cũng cảm thấy chuyện này nếu dễ dàng bị người khác tin tưởng như vậy, là một chuyện phi thường tốt.

Cho nên từ lúc vừa mới bắt đầu đề xuất yêu cầu này, nghĩ thầm, nếu giúp lấy tảng đá kia, vậy khẳng định công tác là vô hạn.

Đến lúc đó cả tổ chức khẳng định sẽ phi thường tin tưởng, sau đó lại một cước đem Lý Ca đá đi, vậy cũng sẽ không có tai mắt nào khác quan sát, là cái loại lưỡng bên đều có thể thông ăn.

Kỳ thực A Ninh mặc kệ có thông ăn hai bên hay không, kỳ thực ý

tưởng của cô chỉ có một cái, kỳ thực lại muốn giúp Lâm Dương, sau đó lại một phương diện khác, kỳ thực muốn giúp nghĩa phụ của cô.

Bất quản thế nào, từ nhỏ lớn lên đối với cô tốt như vậy, rốt cuộc người có dưỡng dục chi ân xác thực không nhiều lắm, nếu không phải nghĩa phụ, hiện tại cô vẫn đang ở một nơi phi thường nhỏ bé.

Cũng không biết bị một gia đình như thế nào thu dưỡng, cho nên có đôi khi tôi cảm thấy phi thường chán ghét, nhưng có đôi khi lại cảm thấy phi thường cảm kích, cảm thấy tâm tư con gái khả năng là như vậy đi, phi thường phiêu hốt bất định.

Nhưng tổng thể mà nói, dưỡng dục chi ân lớn hơn một chút, cho nên tôi cũng sẽ hoàn thành tất cả mệnh lệnh mà nghĩa phụ giao cho. "Đã như vậy, vậy tôi xác thực hiện tại cần từ thạch kia rồi, nếu cô nguyện ý hỗ trợ, tôi đương nhiên vui vẻ.

Tôi cũng nguyện ý ở trước mặt Lão bản nói giúp cô, cũng không nguyện ý cô cứ như vậy mãi, xác thực làm nhiều việc đa đoan, vẫn luôn nghe Lão bản, cũng thích xúi giục người khác." "Đương nhiên rồi, tôi cảm thấy cô năng hối cải là một chuyện phi thường tuyệt vời.

Là một cô gái, cứ ngoan ngoãn như vậy không tốt sao?

Trước giờ, nếu cứ trợ trụ vi ngược, vậy sẽ không có chàng trai nào thích cô nữa đâu.

Lâm Dương xác thực cũng bởi vì chuyện lần trước đối với cô phi thường tức giận, nếu hiện tại nhìn thấy cô, nhất định sẽ tức chết." "Chờ tôi cùng cậu ấy hảo hảo thương lượng một chút đi, trước tiên nghe xem ý cậu ấy thế nào.

Nếu cậu ấy biết đối với chuyện này cô phi thường hối hận, hoặc là có ý tưởng giúp đỡ, thì rốt cuộc sẽ như thế nào, bởi vì tôi cũng không biết cô có trải nghiệm thảm thống như vậy, cậu ấy có thể lý

giải hay không, rốt cuộc đều là một đám con trai, cũng sẽ không nhìn ra vạn nhất có sơ hở gì đâu." A Ninh nghe Văn Cẩm nói như vậy, đột nhiên có một chút kinh ngạc, sợ bị nghe ra sơ hở, giống như biết rốt cuộc trong lòng cô đang nghĩ cái gì giống nhau.

A Ninh đột nhiên chi gian có một chút sợ hãi, sau đó có điểm hoảng loạn, đang muốn hỏi một chút Văn Cẩm vì sao lại nói như vậy, ai ngờ còn chưa đợi A Ninh mở miệng, Văn Cẩm đột nhiên trả lời. "Ngại quá a, vừa rồi tôi nói sai rồi, không phải có sơ hở, đối với ý tưởng của cô rốt cuộc như thế nào, tôi gần đây miệng mồm cứ hay nói hươu nói vượn, nói chữ không đúng nghĩa, tôi cũng không biết vì sao, trong lòng cùng trên miệng xác thực không giống nhau." "Vừa rồi đừng để ý nhé, rốt cuộc thứ này đối với cô hẳn là cũng không có chuyện gì quá lớn, chỉ cần trong lòng không có quỷ, thứ này hẳn là đối với cô không thành vấn đề.

Sau đó cũng không cần cảm thấy chuyện này đặc biệt xấu hổ, đặc biệt sợ hãi, rốt cuộc bất quản thế nào, đều là một chuyện rất tốt." Văn Cẩm lại đột nhiên nói như vậy, nhưng A Ninh chỉ có thể cười cười đối đáp a, cũng không có gì, nhưng kỳ thực trong lòng xác thực rất lo lắng, bởi vì cảm thấy chuyện này tịnh không đột nhiên như vậy.

Cũng tịnh không giống như ngoài mặt hoàn toàn không để ý, xác thực rất để ý chuyện này, từ khoảnh khắc vừa mới bắt đầu nói ra khỏi miệng.

Trong lòng cảm giác có quỷ giống nhau, ở nơi đó thình thịch thình thịch nhảy, cũng không biết rốt cuộc nên làm sao, nhưng tổng thể cũng không thể biểu hiện ra ngoài, nếu không thì lộ ra vẻ quá cố ý.

Vốn dĩ lúc trước cùng cô ta nói như vậy, bởi vì cảm thấy loại đồ vật này đối với cô ta khả năng có thể che giấu được, vừa rồi nghe xong Văn Cẩm nói những lời đó.

Thiếu chút nữa tưởng là bại lộ, nhưng hiện tại xem ra lại đều không có, sợ vừa rồi Văn Cẩm nói như vậy là vì đang trắc thí.

Chờ Văn Cẩm đi ra khỏi cửa phòng, sau đó Lý Ca đi vào, hai người cũng đối diện nhìn nhau một cái, nhưng Văn Cẩm cũng không nói gì, Lý Ca cũng không nói gì.

Chờ Lý Ca đi vào nhìn A Ninh cái dạng kia, liền hỏi vừa rồi có phải hay không đã xảy ra chuyện gì, A Ninh trừng mắt liếc một cái, tịnh cảm thấy loại đồ vật này hẳn là không cần cùng hắn giao đại.

Cũng không muốn nói cùng hắn quá nhiều, tịnh cảm thấy hắn đi theo, mọi chuyện đều tọa hưởng kỳ thành, cái gì cũng không cần làm, cảm thấy nếu có cơ hội, nhất định phải bán đứng hắn.

Sau đó đem hắn chạy nhanh đuổi đi, như vậy không cần đi theo làm cái đuôi, cũng sẽ không giám thị bất cứ chuyện gì, nếu làm được, vậy phỏng chừng đều được việc.

Cảm giác đặc biệt sảng khoái, tuy rằng không am hiểu loại đồ vật này, nhưng cũng cảm thấy đối đãi với Lâm Dương khẳng định sẽ không như vậy, khẳng định toàn tâm toàn ý đối đãi.

Lần trước giúp hắn quần áo, lần này hẳn là đến phiên hắn có thể trợ giúp Lâm Dương rồi đi.

Cảm thấy ở giữa hai người, tả giúp một chút hữu giúp một chút, như vậy kỳ thực rất tốt, ai cũng không đắc tội. "Vừa rồi cô ta vào không có làm gì chứ?

Tôi nghe hai người ở bên trong thảo luận rất kịch liệt, cảm giác thảo luận quan hệ rất tốt, tôi cũng không biết hai người rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng tóm lại tôi cảm thấy hai người thảo luận đề tài hẳn là tôi tham dự không vào, cho nên tôi đi ra ngoài." "Tôi cảm thấy nếu tôi ở giá, hai người hẳn là nói chuyện cũng sẽ không đặc biệt tự nhiên.

Bất quản hai người nói cái gì, tôi toàn bộ đều không có nghe lén, cũng không xác định rốt cuộc đang nói cái gì, cô cũng nên tin tưởng tôi, tôi sẽ không đem chuyện này nói cho Lão bản, bởi vì chuyện này là việc riêng của cô, nếu tôi nói cho ngài ấy, cũng phải được sự đồng ý của cô." "Nhưng tôi hy vọng cô đừng phản bội Lão bản, cũng đừng trộm giấu ngài ấy làm ra một ít chuyện khiến ngài ấy phi thường thương tâm khổ sở, tôi có thể nhìn ra được, Lão bản trước giờ đều phi thường coi trọng cô, sự tình đều giao cho cô, cô làm việc, ngài ấy đối với cô tín nhiệm cũng nhiều hơn tôi, tôi cũng hy vọng cô nghiêm túc coi trọng chuyện này." A, ngài cảm thấy Lý Ca nói như vậy với tôi thật mạc danh kỳ diệu, sau đó cũng cảm thấy hắn vừa rồi nói những lời đó, quả thực là 'lạy ông tôi ở bụi này', nếu không có nghe được, hiện tại sao lại vẻ mặt liên tục biểu cảm đặc biệt như vậy, cảm giác đáng thương hề hề nhìn tôi chứ, cho nên cảm thấy cá nhân hắn không chừng đem tất cả mọi thứ đều nghe hết rồi, nhưng cảm thấy không có tất yếu vạch trần.

Bởi vì hai người sau này cũng sẽ không có quá nhiều giao tập.

Cảm thấy hiện tại hai người bảo trì loại quan hệ ngoài mặt này, kỳ thực rất tốt, tôi cùng hắn kết giao sâu làm gì.

Ngược lại sẽ cảm thấy trong lòng phi thường không thoải mái, cái loại cảm giác này, cũng cảm thấy đến lúc đó khẳng định sẽ phi thường có lỗi với người ta, rốt cuộc chuyện này từ lúc vừa mới bắt đầu.

Đối với hắn sử dụng thủ đoạn tương đối nhiều, cũng cảm thấy về sau, nếu hắn không biết thì thôi, kỳ thực ngược lại không có gì.

Nhưng nếu đã biết, cho nên cảm thấy ký nhiên hắn giả vờ không biết hoặc là không nghe thấy, vậy coi như không có đi.

Chương 543

Tịnh thả hiện tại việc cấp bách nhất định phải từ trong tay Lão bản đem hai khối từ thạch kia lấy về, ký nhiên đã đáp ứng Văn Cẩm, vậy phải đem chuyện này làm thành.

Bất quản thế nào, khổ nhục kế ký nhiên đã làm, vừa mới bắt đầu, vậy phải làm cho đến nơi đến chốn, cho nên căn bản không có để ý tới Lý Ca.

Tuy rằng như vậy, A Ninh cũng nhìn nhìn hắn, nhưng nghĩ tới phụ thân của mình, sau đó cũng không có trả lời. "Tôi hy vọng có một số thứ cô đừng gạt tôi, tôi cũng hy vọng cô có thể chính diện nói với tôi, nếu cần tôi hỗ trợ địa phương nào, có thể cứ việc đề xuất, tôi cũng không phải loại người không thông tình đạt lý.

Đối với có một số việc, nếu nói rõ ràng với tôi hoặc là những cái đó, tôi cảm thấy là một chuyện tốt, tôi sẽ giúp cô một tay." Cảm giác Lý Ca giống như nhìn ra trong lòng tôi đang nghĩ gì giống nhau, cư nhiên đề xuất muốn giúp tôi một tay, A Ninh xác thực có điểm không thể tin được, nhưng cảm thấy nếu chuyện này nói ra.

Khẳng định bại lộ mục đích của mình, đến lúc đó vạn nhất hắn đi mách lẻo, sau đó ở bên kia đâm một dao thì phải làm sao?

Có thể không xảy ra vấn đề nếu hắn xuất hiện ở sau lưng sao.

Thình lình xảy ra một dao, ai có thể chịu được? *** A Ninh ậm ừ qua loa cũng không có để ý, Lý Ca thấy A Ninh trước giờ đối với mình đều hờ hững, sau đó cũng không có khuyên nữa.

Rốt cuộc người nào có thể mặt nóng dán mông lạnh dán lâu như vậy chứ.

Văn Cẩm cảm thấy chuyện này đệ nhất hạ vẫn là phải nói cho Lâm Dương tương đối tốt, rốt cuộc ngay từ đầu quan hệ của bọn họ là như vậy.

Cho nên Văn Cẩm cảm thấy người có tư cách biết chuyện này nhất, vậy trừ bỏ Lâm Dương thì sẽ có ai đâu?

Cho nên nhất định phải đem tin tức này nói cho Lâm Dương.

Tịnh thả để cậu ấy khống chế tốt cảm xúc, bất quản thế nào, hiện tại cũng biết, A Ninh đã đứng về bên này rồi, nhưng lại không biết, A Ninh nguyện ý trợ giúp.

Nếu đã biết, vậy nhất định là một chuyện phi thường thảm liệt, cũng không biết Lâm Dương sẽ đối đãi A Ninh như thế nào.

Phản chính hai người quan hệ không có tốt như vậy, một điểm này Văn Cẩm cũng có thể nhìn ra được. "Lâm Dương, tôi nói với cậu chuyện này, A Ninh nói với tôi về cảnh ngộ của cô ấy, xác thực rất không tốt, cho nên tôi cảm thấy kỳ thực tiểu cô nương kia xác thực cũng rất đáng thương.

Nếu thật có chuyện gì, tôi cảm thấy cậu cũng có thể đối với cô ấy hơi tốt một chút, hơi bao dung một chút, tôi cảm thấy hẳn là cũng có thể." "Cho nên tôi cảm thấy chuyện này đi, khả năng cậu cũng không nguyện ý như vậy, phản chính vừa rồi cô ấy nói với tôi những lời đó, tôi nghe xong cảm giác đứa nhỏ này rất đáng thương.

Từ nhỏ lớn lên cũng không có tao ngộ đặc biệt tốt, cho nên trước giờ làm những chuyện như vậy, tôi cảm thấy không biết có thể hay không lý giải, phản chính tôi cảm thấy tôi không trách tội." "Bất quá tôi cảm thấy nếu cậu muốn không tha thứ thì cũng không sao cả, bởi vì không nhất định chuyện này chỉ là lừa gạt tôi mà thôi, tôi chỉ là quá đơn thuần, sau đó tin tưởng mà thôi.

Tôi cảm thấy cậu tiếp tục kiên trì ý tưởng của mình hẳn là cũng đúng, không có tất yếu bởi vì tôi một câu từ, sau đó thay đổi cách nghĩ và chủ ý, như vậy mới là không có chủ kiến." "Từ thạch loại đồ vật này đi, lần trước không có mang theo, lần tới, ân, một đoạn thời gian nữa cô ấy sẽ tìm người, sau đó đem khối từ thạch kia mang tới, tịnh thả cũng nguyện ý trợ giúp chúng ta.

Tôi không biết là thật hay giả, phản chính trước giờ cô ấy lừa chúng ta cũng rất nhiều, tôi cảm thấy tạm thời tính, cứ tiên đem từ thạch làm tới tay đã." Văn Cẩm nói cho Lâm Dương những lời này xong, sau đó thấy Lâm Dương giống như cũng không có phản ứng gì quá lớn, Văn Cẩm có điểm không biết làm sao. "Ai nha, không cần cảm thấy chuyện này có một chút áy náy, tôi cảm thấy không sao cả, phản chính quan hệ giữa tôi và hai người cũng thành như vậy rồi.

Trước kia cô ấy lừa tôi cũng khá nhiều, rất tàn nhẫn, tôi nếu sớm một chút nhận thức loại người như vậy, cũng có thể tránh miễn loại sự tình này, nhưng không nghĩ tới hiện tại thành ra như vậy." Lâm Dương nói như vậy.

Kỳ thực Văn Cẩm nghe Lâm Dương nói như vậy xong, liền biết cậu ấy ở trong đoạn tình cảm này khẳng định cũng bỏ ra nhất định trách nhiệm cùng tình cảm.

Nhưng cảm thấy bất quản thế nào đi, có thể cảm giác A Ninh đối với Lâm Dương tình cảm xác thực rất thâm hậu, vẫn luôn lừa gạt hoặc là như vậy.

Cũng phát hiện A Ninh giống như thật sự rất thích Lâm Dương, sau đó cũng không thể không thừa nhận, cho nên có đôi khi đi, cũng cảm thấy loại đồ vật này đối với cậu ấy không biết nên nói như thế nào, cũng không biết nên trả lời ra sao.

Có một số thứ khả năng mỗi người cái nhìn bất đồng, sau đó cách

nghĩ cũng bất đồng, khả năng phương thức xử lý cũng bất đồng, cho nên cũng không có biện pháp, quản chuyện của người khác.

Nếu người khác thật sự không thích nữa, vậy cũng không thể khuyên bảo người khác, như vậy kỳ thực là một chuyện làm cho người ta cảm giác cũng rất xấu hổ, người ta đều không có nhờ mình giúp, cư nhiên lại lắm lời như vậy. "Được rồi, chuyện này tôi sẽ nhìn xử lý, phản chính tôi nói như vậy, bởi vì cùng cậu có quan hệ mà, cho nên tôi cảm thấy báo trước một tiếng sẽ tương đối tốt, nếu không đến lúc đó căn bản không có chuẩn bị, tôi cảm thấy đối với cậu cũng là một chuyện phi thường không công bằng." "Bất quản thế nào, hoặc là cậu để ý, sau đó hơi có một chút chuẩn bị; hoặc là không để ý đi, cũng muốn hơi có chút chuẩn bị.

Phản chính có một số việc đối với tôi mà nói tôi không sao cả, hai người chi gian muốn thảo luận, hẳn là hảo hảo ngồi xuống, tâm bình khí hòa tham thảo sự tình rốt cuộc vì sao." Văn Cẩm nói như vậy với Lâm Dương, kỳ thực muốn để Lâm Dương suy xét rõ ràng, rốt cuộc trước kia cậu ấy rất thích A Ninh, nhìn thái độ của cậu ấy đối với A Ninh và bộ dáng kia.

Cảm giác tìm được một người tương đối thích, cho nên cũng thiệt tình vì cậu ấy cao hứng, cũng nghĩ nếu chuyện này Lâm Dương có thể nghĩ thông.

Sau đó cảm thấy không sao cả, bất quản đến lúc đó đứng ở bên nào, cuối cùng vẫn là bằng hữu, bất quản thế nào cũng có thể đem A Ninh lôi kéo lại đây nha.

Nhưng kỳ thực Lâm Dương trong lòng tịnh không nghĩ như vậy, trong lòng cảm giác giống như cũng không có thích đến thế, không có cảm giác giống như bộ dáng rất thích lúc trước.

Người con gái này, hiện tại làm cho hắn cảm giác tịnh không có

khăng khăng một mực thích như vậy, cũng không biết vì sao, chẳng lẽ bởi vì là một nam sinh, sau đó liền tam tâm nhị ý sao?

Cảm thấy hẳn là không phải, hắn cảm thấy gần đây một đoạn thời gian cả người đều không đặc biệt đúng, khả năng trong lòng lại chứa thêm một người khác, mà người kia hắn cảm thấy không thể dễ dàng cùng người ta kỳ hảo, nếu không thì tình cảm huynh đệ đều không tốt. "Lâm Dương, tôi nói với cậu, trong lòng nếu đã động tâm tư khác, tôi khuyên cậu hảo hảo nghĩ rõ ràng một chút.

Bởi vì rốt cuộc cũng là tình cảm huynh đệ chi gian, có đôi khi đi, có một số thứ không động thì đừng động, nhất định phải hảo hảo nghĩ rõ ràng chuyện này có đáng giá hay không, sau đó lại quyết định có nên làm như vậy hay không." Văn Cẩm giống như nhìn ra tâm tư nhỏ của Lâm Dương, vu thị nói nhắc nhở, Lâm Dương nghe Văn Cẩm nói xong cũng không có biểu tình gì quá lớn, cũng không có làm ra phản ứng gì, chỉ nghe xong gật gật đầu cũng không nói gì. *** Trong chuyến hành trình lần này cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, Lâm Dương cũng không tiện tiếp tục cùng A Ninh hành động chung, liền một mình trở về huyện thành.

Lâm Dương độc tự một người rời đi, không có cùng bất luận kẻ nào kết bạn, bởi vì những rối rắm giữa bọn họ làm Lâm Dương cảm thấy một ít mệt mỏi.

Lâm Dương tịnh không phải người của thế giới này, ở chỗ này đi theo A Ninh cùng nhau hành động, cũng chỉ là vì đạt được một ít cơ hội có thể tăng cường gen, thuận tiện hảo hảo lợi dụng "Cơ nhân đề thủ hệ thống".

Khả hiện tại A Ninh làm ra cử động giống như phản bội, Lâm Dương không có biện pháp tiếp tục nhẫn nại được nữa.

Ở trong lữ đồ, Lâm Dương ngay từ đầu đem mấy người A Ninh

coi như công cụ người để sử dụng, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy về sau, Lâm Dương cũng nhận đồng A Ninh, đem A Ninh coi như huynh đệ mà nhìn.

Nhưng hiện tại cử động của A Ninh lại khiến cho Lâm Dương cảm thấy hàn tâm.

Bởi vì Văn Cẩm khuyên bảo, Lâm Dương cũng ý thức được, A Ninh khả năng đích xác có một ít nỗi khổ không thể dễ dàng nói cho người khác, hoặc là đích xác thân bất do kỷ, nhưng lại cùng Lâm Dương có quan hệ gì đâu?

Dưới tình huống này, Lâm Dương không muốn tiếp tục cùng A Ninh hợp tác nữa.

Thời điểm rời đi, Văn Cẩm hỏi Lâm Dương muốn đi đâu, Lâm Dương không có nói, chỉ nói muốn tĩnh tâm, sau đó rời đi.

Hiện tại tới một cái huyện thành mới, Lâm Dương cũng muốn vì bước tiếp theo của mình làm tính toán.

Chương 544

Đối với đạo mộ thế giới này hắn có nhất định hiểu biết, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Dương không muốn tái cùng nhóm người Văn Cẩm chạm mặt, cho nên Lâm Dương tính toán đi triệu tập một ít đồng bạn, đi đạo mộ.

Cũng không phải bởi vì Lâm Dương đối với tài bảo trong mộ địa có đặc biệt yêu thích, chỉ là vì, phía trước hấp thu một ít gen đều làm cho Lâm Dương nếm được ngon ngọt, Lâm Dương tự nhiên sẽ không cứ như vậy từ bỏ những cơ hội có khả năng đạt được cường hóa.

Muốn tìm kiếm một ít đồng bạn mới, nhưng Lâm Dương tạm thời lâm vào tình huống hào vô đầu mối.

Rốt cuộc muốn tìm kiếm đồng bạn đạo mộ, loại công việc không đứng đắn này, cũng không thể ở trên đường cái rao to lên là tìm đồng bọn đạo mộ các loại, nếu Lâm Dương làm như vậy, phỏng chừng không bao lâu sẽ trực tiếp bị cảnh sát mang đi.

Tuy rằng hiện tại Lâm Dương có thể làm được trước khi cảnh sát phát hiện sự tồn tại của hắn rồi rời đi, nhưng Lâm Dương không định sinh sự đoan.

Bởi vì những đồng bạn đáng tin cậy cũng không có khả năng ở trên đường cái rao to là có thể tìm được.

Lâm Dương tính toán ở trong huyện thành này nghe ngóng một ít manh mối.

Cái huyện thành này Lâm Dương không phải tùy tiện chọn, là có mục đích tìm kiếm.

Không phải bởi vì huyện thành này có bao nhiêu nổi danh, mà là vì,

phụ cận huyện thành này có một ngọn núi lớn.

Ngọn núi kia nhìn qua thực bình thường, người địa phương cũng không có đặt tên cho nó, nhưng Lâm Dương rốt cuộc đi theo A Ninh trải qua thời gian dài đạo mộ như vậy.

Chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, Lâm Dương có thể khẳng định, trên ngọn núi này có đồ vật.

Hoặc là mộ địa của một đại nhân gia nào đó, hoặc là một ít dưỡng thi địa của dưỡng thi nhân, tóm lại, địa phương này tuyệt đối không bình phàm.

Kiến thức nhiều sự vật bất đồng tầm thường như vậy về sau, Lâm Dương có thể từ trên ngọn núi này ẩn ẩn ước ước cảm giác được một tia linh khí.

Hoặc là Lâm Dương phán đoán sẽ có sai lầm, nhưng một tia linh khí kia, Lâm Dương sẽ không cảm giác sai, ngọn núi này cho Lâm Dương cảm giác, cùng mấy tòa mộ phía trước đều có chỗ tương tự.

Lâm Dương tìm được một quán cơm, ở trong quán cơm tùy tiện gọi mấy món ăn sáng, ý bảo không ghép bàn về sau, trực tiếp ở trong tiệm tìm một góc, lắng nghe cuộc nói chuyện của một ít người.

Bởi vì gen trong cơ thể bị cường hóa nguyên nhân, cho nên Lâm Dương có thể rõ ràng nghe được mỗi người trong quán cơm nói chuyện, thậm chí có thể nghe được tiếng bước chân bất an của những người đang lo âu hoặc phiền táo.

Người trong quán cơm, đa số đều đang nói một ít chuyện nhà, đối với Lâm Dương mà nói, đều là một ít đồ vật không có bất luận ý nghĩa gì.

Bất quá Lâm Dương vẫn tiếp tục lắng nghe, bởi vì chỉ cần nỗ lực bỏ thời gian sưu tập, tổng có thể thu thập được manh mối thích hợp.

Rất nhanh, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân bình ổn, cái bình ổn này không chỉ là loại bình ổn bình thường, bên trong có kỹ xảo đặc thù ở bên trong.

Tuy rằng Lâm Dương không có cách nào phán đoán ra loại bước chân này rốt cuộc có chỗ nào huyền diệu, nhưng Lâm Dương cũng có thể khẳng định, những người này đều là luyện gia tử, đều là giống như A Ninh vậy, có luyện qua.

Lâm Dương đem ánh mắt vọng hướng cửa, nhìn thấy mấy người đi vào trong quán cơm.

Mấy người này thân hình đều tương đối khôi ngô, nhưng cánh tay đều bị tay áo dài che khuất, Lâm Dương không có cách nào nhìn thấy cơ bắp của bọn họ.

Dù vậy, Lâm Dương cũng có thể thông qua biểu hiện ra một ít chi tiết, nhìn ra bọn họ có nền tảng luyện võ.

Hiện tại niên đại này, tuy rằng có một ít địa phương không yên ổn, nhưng đại bộ phận địa phương không còn sùng thượng võ lực, đột nhiên xuất hiện một nhóm người như vậy, khẳng định có vấn đề, Lâm Dương vội vàng đem lực chú ý tập trung lên trên người đám người kia.

Lâm Dương làm bộ ăn cơm thừa trên mặt bàn, lại đem khóe mắt dư quang cùng thính lực lỗ tai đều đặt ở trên người đám người kia.

Mấy gã đàn ông đi vào, sau khi vào tiệm liền nhìn quanh một vòng, sau đó trực tiếp đi đến một góc khác trong tiệm, tựa hồ có sự tình bí mật muốn thương đàm.

Nhìn động tác của những người đó, Lâm Dương nháy mắt trở nên có một chút kích động.

Những người đàn ông này, cũng hứa có thể cung cấp manh mối

hữu dụng cho Lâm Dương.

Đám người kia cũng giống như Lâm Dương, gọi một ít món ăn thường ngày, sau đó ở trên bàn bắt đầu từ tốn ăn uống.

Chỉ bất quá, bọn họ tịnh không giống như Lâm Dương tưởng tượng, trực tiếp bắt đầu đàm luận đề tài, mà là ở nơi đó tỉ mỉ ăn cái gì.

Lâm Dương đều có một chút hoài nghi, có phải mình quá đa nghi hay không, cũng hứa người ta thật sự chỉ tới đây ăn bữa cơm mà thôi.

Bất quá, Lâm Dương rất nhanh đã có phát hiện mới.

Lâm Dương thấy, trong đám người kia có một gã râu ria xồm xoàm, giống như trầm không được khí, mấy lần đều ở trên bàn muốn nói lại thôi, đều bị một gã đàn ông khác bên cạnh ngăn lại.

Lâm Dương gọi nhiều đồ ăn, cho nên Lâm Dương có thể vẫn luôn ngồi ở trên bàn, tinh tế quan sát bàn bên kia.

Rốt cuộc, đám đàn ông kia đem đồ ăn đều ăn xong rồi.

Lúc này, gã râu ria xồm xoàm rốt cuộc mở miệng nói chuyện.

Gã râu ria vừa nói chuyện, một người đàn ông ngồi ở đối diện sắc mặt nháy mắt đại biến, sau đó đương trường răn dạy gã râu ria kia, hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong quán cơm.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người, sắc mặt của người vừa mở miệng răn dạy cũng biến kém, không hề mở miệng nữa, dùng ánh mắt hung ác trừng gã râu ria, sau đó dẫn đầu, lĩnh một hàng người rời đi quán cơm.

Lâm Dương thì ở bên cạnh yên lặng nhìn hết thảy, nhìn bọn họ tranh cãi, sau đó khi những người này rời đi, hắn cũng vội vàng rời đi, không hề chú ý tới những đồ ăn chưa ăn xong trên bàn, chỉ ở trong ánh

mắt kinh ngạc của người phục vụ mà rời đi.

Phải biết rằng, Lâm Dương lưu lại trên bàn đồ ăn cũng không phải là ít, những cái đó đồ thừa cũng đều không phải hàng rẻ tiền.

Bất quá ký nhiên Lâm Dương đều rời đi rồi, nhìn bộ dáng của Lâm Dương tựa hồ có việc gấp, trong tiệm cũng không có người đi đem Lâm Dương gọi lại.

Lâm Dương đi ra khỏi quán cơm, không có trực tiếp đi theo đám người kia, mà cố ý đi đường vòng.

Đi ở con đường bên cạnh, Lâm Dương lợi dụng năng lực thính thanh biện vị đạt được từ gen để đi theo đám đàn ông kia.

Đám người kia tuy rằng đều đang cẩn thận xem có người đi theo hay không, nhưng cũng không nghĩ tới, sẽ có người ở tình huống cách một con đường mà theo dõi.

Cứ như vậy, Lâm Dương ở dưới tình huống đám người kia hoàn toàn không hay biết gì, vẫn luôn đi theo bọn họ, đồng thời cũng đang âm thầm tự hỏi.

Tại vừa rồi, Lâm Dương khi nghe trộm đám người kia nói chuyện, nghe được một ít từ ngữ phi thường không tầm thường, cho nên Lâm Dương xác định, đám người này cư nhiên đối với hắn có bí mật không thể cho ai biết.

Từ động tĩnh mà Lâm Dương có thể nghe được, đám người này tựa hồ đang tìm kiếm một địa phương ẩn tế, một địa phương giống như cứ điểm.

Chương 545

Tiếng bước chân của bọn họ sau một trận tiếng mở cửa, biến thành thanh âm đạp ở trên bậc thang, sau đó tiếng bước chân ở bên tai Lâm Dương càng ngày càng nhỏ, thẳng đến khi biến mất.

Lâm Dương biết, không thể cứ như vậy đi theo ở nơi xa, cần thiết phải tự mình đi qua mới được.

Lâm Dương đi tới địa phương mà tiếng bước chân của đám đàn ông kia biến mất, nơi này là một cái ngõ nhỏ, trong ngõ nhỏ không có địa phương gì đặc biệt, chỉ có một cái cửa nhỏ đặc biệt hiển nhãn.

Đó là một cánh cửa gỗ đầy bụi đất, nhìn qua giống như thật lâu đều không có người rửa sạch.

Nhưng trên cửa gỗ lại có một đạo dấu tay, hôi trần trên dấu tay kia bị lau đi, Lâm Dương có thể khẳng định, đám người kia đi vào nơi này.

Lâm Dương trực tiếp đem cửa đẩy ra, hoàn toàn không lo lắng sau cửa sẽ có người, bởi vì vừa rồi thời điểm đếm tiếng bước chân biến mất, Lâm Dương có thể khẳng định, ba người đàn ông hắn truy tung đều đã rời đi, sau cánh cửa gỗ này không có khả năng có người tồn tại.

Tự tin đem cửa đẩy ra, sau cửa quả nhiên không có ai, nhìn thoáng qua, không có tìm được đồ vật gì có giá trị, Lâm Dương trực tiếp đem ánh mắt chuyển xuống bậc thang trước mắt.

Đó là cái bậc thang nơi Lâm Dương nghe thấy tiếng bước chân biến mất, trước mắt là một cái cầu thang hướng về phía lòng đất kéo dài.

Cái cầu thang này nhìn không thấy điểm cuối, nhưng bởi vì không có bất luận ngọn đèn nào, Lâm Dương không có biện pháp nhìn thấy chiều dài cụ thể, cho dù có chút ít ánh mặt trời từ cửa chiếu vào cũng như vậy.

Nhìn cái cầu thang hướng phía dưới duỗi thân trước mắt, Lâm Dương do dự, không biết có nên tiếp tục hướng phía dưới đi hay không.

Bởi vì từ phía dưới cầu thang, Lâm Dương không có biện pháp nghe được bất luận động tĩnh gì, cho dù thính lực của hắn đã trải qua cường hóa đặc biệt, cũng không có từ trong bóng tối cảm nhận được bất luận thứ gì.

Nguyên nhân, Lâm Dương cũng có sở sai trắc, đại khái suất là dưới cái cầu thang này có một ít phòng khác, trong khoảng thời gian vừa rồi, những người mà Lâm Dương truy tung hắn là lại lần nữa tiến vào không gian khác, cho nên Lâm Dương không có biện pháp nghe được bất luận thanh âm gì.

Nhưng đây chỉ là một trong những khả năng mà thôi, còn có một loại khả năng, đó là thanh âm mở cửa của Lâm Dương bị đám đàn ông bên trong nghe được, cho nên đặc địa đem thanh âm che giấu đi.

Lâm Dương bắt đầu hối hận vì sao lại lỗ mãng trực tiếp đem cửa mở ra như vậy, nhưng hối hận cũng vô dụng, bởi vì Lâm Dương hiện tại đã tới đây rồi, đâu có lý do lại đi ra ngoài a.

Nhìn một mảnh hắc ám trước mắt, Lâm Dương do dự một lát, cuối cùng quyết định trực tiếp đi xuống thì tốt hơn. "Cơ nhân đề thủ hệ thống" đối với Lâm Dương cường hóa không chỉ là trên thính lực, đồng thời cũng cường hóa phản ứng lực và thể lực của Lâm Dương, tuy rằng nếu đồng thời đối mặt đám người kia thì không có tác dụng lớn, nhưng tối thiểu tự vệ là không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương giống như làm xong quyết định, trực tiếp đạp lên cầu thang, bắt đầu hướng phía dưới đi đến.

Tiếng bước chân của Lâm Dương ở trong lâu đạo quanh quẩn, đồng thời vị trí của Lâm Dương cũng đang hướng về phía lòng đất tiến phát.

Tùy theo thời gian trôi đi, Lâm Dương cũng tới điểm cuối của cái lâu đạo này.

Điểm cuối nơi này không có mấy gã đàn ông như Lâm Dương tưởng tượng, ngược lại có mấy cánh cửa lớn, cùng với ánh đèn chói mắt.

Nơi này rõ ràng cùng cái cửa gỗ trên lầu không giống nhau, dưới lòng đất là trường kỳ đều có người cư trú.

Bất đồng với cửa gỗ bên trên, nơi này không có bất luận hôi trần nào, rõ ràng có người vẫn luôn quét tước.

Kết quả, nhìn thấy cái dạng này, ý tưởng nguyên bản của Lâm Dương cũng trực tiếp bị đánh tan.

Nguyên bản Lâm Dương nghĩ, nếu xuống dưới nhìn thấy có phòng khác, Lâm Dương sẽ trực tiếp đi vào, bởi vì Lâm Dương trước khi xuống, đã làm tốt chuẩn bị trực diện đánh nhau với đám người kia.

Chỉ bất quá, nhìn thấy có nhiều phòng như vậy, Lâm Dương ở thời điểm này cảm thấy lùi bước, không phải bởi vì sợ hãi, mà là có ý tưởng tốt hơn.

Bằng vào thính lực linh mẫn đã bị cường hóa, Lâm Dương có thể xác định, ở cách vách một cái phòng, là nơi đám người kia đang ngốc, bọn họ tựa hồ đang răn dạy gã râu ria kia.

Đương nhiên, đây chỉ là Lâm Dương sai trắc mà thôi, bởi vì những cánh cửa lớn này tịnh không phải cấu tạo cửa gỗ như bên trên, đều là

cửa sắt thực tâm, tựa hồ còn sâm lẫn kim loại khác, Lâm Dương tịnh không có biện pháp nghe rõ ràng nội dung đàm thoại bên trong là gì, chỉ từ thanh âm a xích lớn tiếng bên trong, cùng với một thanh âm tựa hồ đang điệu thấp hạ khí mà phán đoán ra.

Nghe tiếng ồn ào trong phòng, Lâm Dương chậm rãi sờ về phía những gian phòng ở một bên, Lâm Dương muốn nhìn xem trong những gian phòng đó rốt cuộc đều có cái gì.

So với việc dán ở cạnh cửa nghe những lời nói mơ hồ không rõ, Lâm Dương càng muốn đi tìm kiếm một ít manh mối có giá trị.

Đầu tiên, Lâm Dương đi tới một cái phòng có cự ly xa nơi tranh cãi nhất, cửa lớn của phòng này cũng là một cánh cửa sắt, chỉ bất quá cánh cửa này khép hờ, tịnh không có khóa lại.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Lâm Dương đem ánh mắt nhìn vào bên trong.

Cái phòng này nhìn giống như một cái kho hàng, bên trong có các loại đồ vật lộn xộn.

Bất quá ở trong đống tạp vật ngũ hoa bát môn, ánh mắt Lâm Dương lại bị một thứ trong đó gắt gao hấp dẫn.

Đó là một cái linh đang, không phải linh đang bình thường, là linh đang có một cỗ hơi thở khó có thể miêu tả.

Lâm Dương chỉ đứng ở cạnh cửa, nhưng ánh mắt lại tình bất tự cấm bị cái linh đang kia hấp dẫn.

Không phải bởi vì linh đang có bề ngoài hoa lệ bao nhiêu, cái linh đang này ngược lại còn là một bộ dáng cũ nát.

Nhưng, Lâm Dương chỉ xa xa nhìn, giống như muốn bị hút vào trong đó, linh đang phảng phất có một loại ma lực thần bí, vẫn luôn hấp dẫn Lâm Dương đi tới gần.

Tùy theo linh đang hô hoán, Lâm Dương giống như thu được tin tức, chậm rãi hoảng thần đi về hướng linh đang. ...

Chờ Lâm Dương hồi thần, linh đang đã bị Lâm Dương chộp vào trên tay.

Nhìn cái linh đang trong tay, Lâm Dương lâm vào trầm mặc.

Tại một tiểu đoạn thời gian vừa rồi, Lâm Dương phảng phất như đang xem điện ảnh, ý thức của hắn tồn tại, nhưng lại vô pháp thao túng thân thể của mình, giống như linh hồn bay ra khỏi thể xác, ở trong hư không nhìn thân xác đang hành động vậy.

Lâm Dương cứ như vậy nhìn thân thể của mình đi về phía trước, chộp lấy cái linh đang rõ ràng không thích hợp kia, sau đó tùy theo tầm mắt một trận mơ hồ, Lâm Dương trở về trong thân thể.

Cái linh đang này, có ma lực khiến người ta si mê, cũng không biết vì sao đám người kia có thể đạt được nó?

Hoặc là đám người kia từ đâu đạt được cái linh đang này.

Trên linh đang có một ít đất bùn không có bị lau sạch sẽ, rõ ràng là bị trường kỳ chôn sâu dưới lòng đất, xem ra là thời gian trước bị người đào ra.

Lại nhìn về phía những công cụ khai quật dùng cho đạo mộ ở bên cạnh kho hàng, Lâm Dương minh bạch, những người này cùng A Ninh cũng tính là đồng hành, đều là đạo mộ.

Chương 546

Chỉ bất quá từ những công cụ này xem ra, những người này rõ ràng về mặt kỹ thuật lực không có cao như A Ninh, đang sử dụng những công cụ phổ thông có thể mua trên thị trường, giống như xẻng các loại.

Cái linh đang này, phỏng chừng là đồ vật đào ra được.

Chỉ bất quá Lâm Dương không rõ, vì sao cái linh đang này lại bị ném cùng một chỗ với đống tạp vật, cái linh đang này đối với Lâm Dương có một cỗ hấp dẫn lực mạc danh, cho dù hiện tại Lâm Dương đã hồi thần, nhưng vẫn có thể từ trên linh đang cảm nhận được một cỗ ma lực, đang mê hoặc hắn, chỉ là ý chí Lâm Dương kiên cường, có thể cự tuyệt loại dụ hoặc này mà thôi.

Chẳng lẽ, cái linh đang này ở trước đó vẫn luôn là bình thường sao?

Nhìn trần thổ tàn lưu trên linh đang, Lâm Dương có suy đoán như vậy.

Nếu là như vậy thì nói thông được, vì sao cái linh đang này lại xuất hiện ở nơi này.

Lâm Dương yên lặng đem cái linh đang bỏ vào trong túi, sau đó rời đi cái kho hàng này, kho hàng này không có đồ vật gì đặc biệt khác, còn lại đều là một ít đồ vật có thể dễ dàng mua trên thị trường.

Ký nhiên cái linh đang này không có bị coi ra gì, vậy thì do hắn phát hiện giá trị của linh đang tới bảo quản đi, Lâm Dương hào không tu sỉ, hoàn toàn không có một điểm giác ngộ trộm đồ của người khác.

Rốt cuộc đạo mộ một hành, cũng là đang trộm đồ của người khác,

chỉ bất quá trộm đồ của người chết, ta trộm đồ của người sống, ở trong đại đa số tình huống, người chết còn khủng bố hơn người sống nhiều.

Tuy rằng cái linh đang này tựa hồ sẽ đối với tinh thần của hắn tạo thành ảnh hưởng nhất định, nhưng Lâm Dương tịnh không để ý, bởi vì Lâm Dương hạ ý thức cảm thấy, cái linh đang này tịnh sẽ không hại hắn, ngược lại sẽ ở nơi nào đó có tác dụng quan trọng.

Chỉ bất quá, Lâm Dương cũng không rõ ràng, rốt cuộc vì sao hắn lại cho rằng như vậy, linh đang làm hắn nảy sinh ý tưởng như vậy, Lâm Dương không có đi thâm tư.

Trong túi mang theo cái linh đang, Lâm Dương tiếp tục ở trong phòng khác sưu tác.

Bất quá những phòng khác không giống như cái kho hàng này, đều là khóa cửa, Lâm Dương căn bản không có biện pháp đi vào.

Nhưng có một gian phòng, lại hấp dẫn Lâm Dương chú ý, gian phòng kia cửa lớn cùng những phòng khác không có bất luận khác biệt gì.

Nhưng ở trên phương thức khóa lại hoàn toàn bất đồng.

Những phòng khác đều dựa vào khóa tự mang trên tay nắm cửa để khóa.

Nhưng gian phòng này, trừ bỏ khóa trên tay nắm cửa ra, còn có một cái khóa lớn đặc biệt hiển nhãn, một cái khóa lớn màu hoàng đồng, trực tiếp đem tay nắm cửa khóa lại, dưới một loại khóa pháp như vậy, nếu gần chỉ đem khóa tay nắm cửa mở ra, cũng sẽ bị cái khóa lớn hoàng đồng kia tạp trụ tay nắm cửa.

Xem ra, bên trong có đồ vật đặc biệt trân quý.

Nhớ tới những đạo cụ nhìn thấy ở kho hàng, Lâm Dương hạ phán

đoán như vậy.

Lúc quật mộ, hẳn là đào được một ít đồ vật đặc biệt, những đồ vật đó hẳn là bị đặt ở nơi này.

Sờ soạng cái linh đang thần bí trong túi, Lâm Dương đối với đồ vật trong phòng cảm thấy tò mò, rốt cuộc là đồ vật như thế nào, có thể bị đám người kia cho rằng còn trân quý hơn cái linh đang này nhiều chứ.

Tại lúc Lâm Dương hồ tư loạn tưởng, Lâm Dương nghe được một trận tiếng hít thở dồn dập lại kỳ dị.

Tần suất hô hấp phải nhanh hơn người bình thường một chút, nhưng cũng có khả năng là do khẩn trương, quan trọng nhất, Lâm Dương có thể thông qua thính giác cường hóa phán đoán ra, tiếng hít thở kia là dán sát vào cái cửa sắt này.

Nhưng Lâm Dương không phải bởi vì vị trí tiếng hít thở mà cảm thấy kinh kỳ, mà là bởi vì bản thân tiếng hít thở này đặc biệt.

Thính lực Lâm Dương bị cường hóa, không chỉ có thể làm được thính thanh biện vị, còn có thể ở trong cự ly nhất định nghe rõ ràng người khác hô hấp, cùng với cụ thể lưu hướng của không khí hít vào.

Cái tiếng hít thở dán vào cửa sắt này, tùy theo hô hấp hít vào, khí thể lưu hướng kỳ quái, không có kinh qua phổi người, trực tiếp đạt tới bụng, sau đó bút trực lại từ trong cơ thể đi ra.

Tiếng hít thở kỳ dị này, khiến cho Lâm Dương nghĩ tới một thứ.

Đầu tiên, phương thức hô hấp này khẳng định không phải nhân loại có thể sở hữu, nhưng từ lượng hô hấp này xem ra, đây cũng khẳng định không phải tiểu động vật ôn thuận.

Nhưng Lâm Dương lại không có nghĩ về hướng mãnh thú hung mãnh, không phải bởi vì có chứng cứ xác thực, gần chỉ bởi vì, đương

thời tại cái quán rượu kia, Lâm Dương nghe được từ ngữ đó.

Đương thời tại cái quán rượu kia, gã râu ria xồm xoàm, bởi vì không cẩn thận thấu lộ một câu nói đó, cho nên mới có thể bị đồng bạn ở một bên răn dạy.

Đương thời người đàn ông kia không có nhịn được buột miệng thốt ra: "Tống tử thật sự có sao?" Lời của người đàn ông nhìn giống như đang hỏi có hay không có cái gì ăn vậy (Tống tử cũng có nghĩa là bánh chưng).

Nhưng Lâm Dương đi theo A Ninh lăn lộn một đoạn thời gian như vậy, sao có thể nghe không hiểu chứ.

Lại tăng thêm phản ứng của mấy gã đồng bạn kia, tắc càng thêm kiên định ý tưởng của Lâm Dương.

Chuyện lúc trước, lại nhìn sinh vật phi nhân vị tri sau cái cửa sắt trước mắt, Lâm Dương có một ý tưởng to gan.

Vốn dĩ Lâm Dương cho rằng, một hành nhân bọn họ có tung tích của Tống tử, cho nên mới có thể trở về thương lượng đối sách cụ thể.

Vạn vạn không nghĩ tới, đám người này to gan như vậy, trực tiếp đem Tống tử mang về.

Không sai, sinh vật sau cửa kia hẳn là Tống tử, lúc này bởi vì sát giác được Lâm Dương, cảm nhận được sinh khí của người sống, cho nên chạy tới bên cạnh cửa.

Sau khi đoán được chân tướng sự tình, Lâm Dương yên lặng hướng về phía sau lui mấy bước, rời xa cái cửa sắt này.

Dĩ năng lực hiện tại của Lâm Dương, tự nhiên sẽ không để ý Tống tử có thể nguy hại, nhưng tới gần Tống tử loại đồ vật này, sẽ khiến Lâm Dương không khỏi cảm giác một trận không thoải mái, là phản ứng sinh lý.

Nhớ tới vừa rồi cẩn thận nghe những khí thể hủ xú mà Tống tử hít vào thở ra trong cơ thể, Lâm Dương liền cảm thấy ghê tởm.

Tại lúc này, phòng bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, Lâm Dương ánh mắt ngưng trọng, biết những người đó muốn đi ra.

Nhìn tứ phía, không có nhìn thấy địa phương có thể tàng thân, Lâm Dương quay đầu lại, hướng về phía gian phòng không khóa lúc trước chạy tới.

Trốn ở trong kho hàng, Lâm Dương nghe động tĩnh của đám người kia, đồng thời cũng đang lẳng lặng tự hỏi hành động của mình.

Đám người kia tựa hồ chạy tới bên gian phòng quan Tống tử bên kia.

Lâm Dương nghe được một trận tiếng mở khóa, sau đó truyền đến tiếng kinh hô của một người đàn ông, cùng với một ít thanh âm khác.

Người đàn ông phát ra tiếng kinh thán kia tựa hồ vẫn luôn đại hô tiểu khiếu, giống như chưa từng thấy qua Tống tử bao giờ, sau đó bị một người đàn ông khác lớn tiếng răn dạy, liền không nói nữa.

Chỉ bất quá, tức sử những người này đều an tĩnh xuống, Lâm Dương vẫn có thể nghe được một ít đồ vật.

Chương 547

Trừ bỏ tiếng bước chân của những người này, Lâm Dương còn có thể nghe được, tiếng tê hống vi vi của Tống tử kia, Lâm Dương có thể nghe thấy, Tống tử kia tựa hồ đang hướng về phía đám người đê hống, tùy sau, phát ra thanh âm xích sắt va chạm.

Lâm Dương minh bạch, cái Tống tử này là bị khóa ở cạnh cửa, trách không được đám người này dám trực tiếp đi vào.

Bất quá những người này cũng là vận tốt, có thể đem một cái Tống tử mang về, phải biết rằng, người bình thường nếu không cẩn thận bị thấp khí bên trong Tống tử ô nhiễm, dùng không được bao lâu sẽ tử vong.

Nhưng những người này hiện tại đều có nói có cười, rõ ràng không phải bộ dáng đã trải qua đại giới thảm đạm.

Đám người kia chỉ ở trong phòng Tống tử ngốc một hồi nhỏ, sau đó lập tức rời đi.

Sau khi đem khóa phòng giam quan Tống tử một lần nữa khóa lại, Lâm Dương nghe được bọn họ đàm thoại. "Tam Ca, cái địa phương kia, thật sự không có Tống tử nào khác nữa sao?" Thanh âm này Lâm Dương có ấn tượng, là thanh âm của người đàn ông vừa rồi phát ra tiếng kinh hô, hiện tại đi ra khỏi phòng, Lâm Dương nghe được càng thêm rõ ràng, người đàn ông này chính là gã râu ria bị răn dạy trong quán cơm lúc trước. "Đương nhiên không có, nơi đó ta đều tìm biến, nếu không phải nhân thủ không đủ, sao lại sẽ tìm các cậu chứ.

Tiểu tử cậu nói như vậy, là không tin tưởng ta?" Người đàn ông tên Tam Ca kia thanh âm nghe có một chút tang thương, tựa hồ tuổi không nhỏ, đến phía sau, trong ngữ khí có một chút không kiên nhẫn.

"Đâu có đâu có, ta nào dám chất nghi Tam Ca ngài chứ, ta chỉ là xác định lại thôi mà, rốt cuộc thứ kia hung như vậy, cái thân thể nhỏ bé của ta khả năng đỉnh không được a." Trong ngữ khí của gã râu ria tựa hồ mang theo một tia ý vị trêu chọc.

Nghe thấy ngữ khí của gã râu ria, Tam Ca cũng không nói gì, chỉ phát ra một tiếng hừ lạnh, sau đó mang theo mấy người kia cùng nhau rời đi.

Tùy theo bọn họ rời đi, Lâm Dương cũng chậm rãi sờ ra khỏi cái kho hàng.

Nhìn thân ảnh đám người đi xa, Lâm Dương cũng lâm vào một trận trầm tư.

Nghe bọn họ nói, tựa hồ tính toán tiếp tục đi tới cái mộ địa phía trước.

Nếu thật giống như bọn họ nói, uy hiếp duy nhất trong mộ địa là một con Tống tử này, như vậy Lâm Dương cũng không có tất yếu phải đi.

Bởi vì bảo vật bên trong càng trân quý, một bàn mộ địa rủi ro cũng càng lớn, sinh tiền càng phú quý, như vậy đối với bình tĩnh sau khi chết cũng càng để ý.

Nhưng, sờ soạng cái linh đang trong túi, cái linh đang mà tức sử tại thời điểm này đều có thể mang đến cho Lâm Dương một loại cảm giác kỳ diệu, Lâm Dương cho rằng, cái mộ địa này tuyệt đối không có đơn giản như nhìn qua.

Lâm Dương cũng không cho rằng, tùy tùy tiện tiện một cái mộ địa, là có thể tìm được loại bảo vật kỳ diệu này.

Sau khi đem ngân tích của địa phương bị lục lọi che giấu tốt, Lâm Dương tĩnh tiễu từ cái cầu thang kia trở về, rời đi cái tầng hầm ngầm

này.

Tuy rằng đám người kia tính toán lại một lần nữa đi sấm mộ địa, nhưng xem ra, những người này căn bản không có kinh nghiệm gì, chỉ bằng vào vận khí của bọn họ lộng được những đồ vật đó.

Nghĩ đến đây, đôi chân bôn ba trong huyện thành của Lâm Dương cũng gia nhanh tốc độ, những người này ký nhiên không hiểu nghề, vậy chỉ có thể dựa vào hắn.

Tuy rằng Lâm Dương ở phương diện này cũng không tính là chuyên nghiệp bao nhiêu, nhưng tốt xấu gì cũng đi theo A Ninh đi nhiều nơi như vậy, lại sẽ không biết muốn chuẩn bị cái gì sao?

Có một số thứ tương đối trân quý, không có nhất định con đường thì không lộng được, nhưng có một số thứ lại có thể mua được trên thị trường, đó là mục tiêu của Lâm Dương.

Bận rộn cả một ngày, chạy biến rất nhiều nơi trong huyện thành, Lâm Dương rốt cuộc đông bính tây thấu đem đồ vật nhu yếu thấu tề.

Tuy rằng có một ít đồ vật không kịp lộng tề, nhưng những thứ quan trọng nhất đã chuẩn bị tốt.

Nhìn đồ vật trang trong ba lô leo núi, Lâm Dương vừa lòng gật gật đầu, sau đó chuẩn bị ra cửa.

Tại đoạn thời gian ở trong tầng hầm ngầm trước đó, Lâm Dương từ trong đàm thoại của đám người kia nghe được thời gian hành động cụ thể, biết hôm nay buổi tối bọn họ muốn hành động, Lâm Dương tính toán trộm đi theo phía sau bọn họ.

Tuy rằng Lâm Dương hiện tại không có tìm tiểu hỏa bạn, nhưng cô thân một người cũng có nhất định chỗ tốt, tỷ như, giống như hiện tại đi theo phía sau người khác, xác suất bị phát hiện có thể đại đại hạ thấp.

Lâm Dương tới cửa huyện thành, chờ đợi những người đó.

Sở dĩ là cửa huyện thành, bởi vì, từ huyện thành muốn lên núi chỉ có một con đường này để đi.

Nếu từ địa phương khác lên núi, phải tốn thêm nửa ngày công phu, Lâm Dương xác tín, đám người kia muốn đi đào mộ địa, khẳng định là ở trên núi.

Ở cửa chờ một hồi, Lâm Dương nghe được thanh âm một chiếc xe tải hướng về phía bên này chạy tới.

Nhìn về phía xe tải, nhìn thấy mấy người quen thuộc ngồi trên buồng lái, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên biến bạch.

Lâm Dương phát hiện, ý nghĩ của hắn quá đơn giản, vốn tưởng rằng đám người kia sẽ lén lút lên núi, không nghĩ tới, đám người kia dám lái xe lên núi.

Bất quá nghĩ đến việc đám người này dám đem Tống tử mang về, Lâm Dương cũng có thể lý giải, rốt cuộc là người ngoài nghề, lại tăng thêm nơi này chỉ là một cái huyện thành hẻo lánh, làm ra sự tình như vậy, cũng có thể lý giải.

Bất quá lý giải quy lý giải, trong lòng Lâm Dương đang oán trách đám người kia.

Bởi vì, đám người kia ngồi ở trên xe, nhưng Lâm Dương lại phải dùng đôi chân đi bộ ở nơi này hành tẩu.

Nhìn xe tải không ngừng tiến về phía trước, Lâm Dương không ngừng ở phía sau đi theo, nhưng cự ly song phương chỉ có thể tiệm hành tiệm viễn.

Vì để tránh miễn bị những người đó nhìn thấy từ trong kính chiếu hậu, Lâm Dương thậm chí không thể trực tiếp chạy ở phía sau xe tải, chỉ có thể từ bên cạnh cách một ít chướng ngại mà truy tung.

Bất quá xe tải đi đường lớn, lại đi lộ tuyến gần nhất, Lâm Dương sao có thể đuổi kịp.

Không bao lâu, trong mắt Lâm Dương mất đi tung tích xe tải, trong mắt Lâm Dương chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn xe tải lập lòe trong màn đêm, đến nỗi thân ảnh xe tải, tại cự ly này, đã bị ánh đèn che giấu, Lâm Dương hoàn toàn không có biện pháp nhìn thấy.

Nhìn ánh đèn trước mắt, Lâm Dương cũng dừng lại bước chân bôn bào.

Ký nhiên không có biện pháp đuổi kịp, vậy chỉ có thể chậm rãi đuổi theo, nhìn ngân tích xe tải lưu lại trên mặt đất, Lâm Dương thuận theo ngân tích hướng về đại đạo phía trước đi.

Lốp xe tải có dính bùn lầy, những người này căn bản không có thanh lý, cho nên cho Lâm Dương khả năng tính để truy tung.

Tại tình huống không tổn hao quá nhiều thể lực, Lâm Dương bước nhanh hướng về phương hướng phía trước hành tẩu, đồng thời cũng đang chú ý chung quanh, cũng hứa đột nhiên sẽ ở nơi nào đó nhìn thấy chiếc xe tải kia.

Ôm ý tưởng như vậy, bộ phạt của Lâm Dương tuy rằng không tính là có bao nhiêu chậm, nhưng cũng không nhanh đi nơi nào.

Chờ khi Lâm Dương tìm thấy chiếc xe tải kia, ánh đèn trên xe đã tắt, xem ra, những người đó đã xuống xe.

Chương 548

Lâm Dương thật cẩn thận vây quanh xe tải đi dạo một vòng, phát hiện trong xe tịnh không có người trông coi, xem ra, đám người kia toàn bộ đều đi xuống, nghĩ đến đây, Lâm Dương nảy sinh một ít tâm tư khác.

Móc ra công cụ đã chuẩn bị, trực tiếp đem thùng xe bị phong tỏa phía sau mở ra, Lâm Dương chui vào trong xe tải, nhìn xem rốt cuộc có thứ gì.

Chỉ bất quá sau khi đi vào, Lâm Dương đại sở thất vọng.

Đám người này mang theo đồ vật căn bản không có bất luận giá trị lợi dụng gì.

Đều là một ít công cụ phá thổ đơn giản, nếu đối phó sinh vật như Tống tử, không có bất luận thứ gì hữu dụng.

Xem ra, thật sự giống như gã Tam Ca kia nói, bọn họ căn bản không nghĩ tới khả năng trong mộ địa sẽ có uy hiếp khác.

Cũng không biết rốt cuộc là bọn họ vận tốt, tìm được một cái mộ địa mà uy hiếp đã mất hiệu lực, hay là vận không tốt, một chuyến trước đó có uy hiếp nhưng không có bị trừng phạt đây.

Lâm Dương không biết, nhưng rất nhanh sẽ biết, nhìn một cái cửa động bị đào ra, Lâm Dương chỉ nhìn thoáng qua, sau đó súc thân mình bò đi vào.

Bên trong cửa động rất đen, nhưng Lâm Dương lại không có bật đèn.

Tuy rằng xác định đám người kia đã đi vào được một đoạn thời gian, nhưng không có biện pháp bảo đảm đám người kia có thể hay

không bị một số thứ phía trước ngăn trở.

Vì để không bị đám người kia phát hiện, Lâm Dương quyết định ở trong một mảnh hắc ám sờ soạng đi tới.

Phản chính thân thể Lâm Dương đã cụ bị cơ nhân cường hóa, hành tẩu trong bóng tối hoàn toàn không thành vấn đề.

Khoan nói đến thị lực đã trải qua cường hóa của Lâm Dương có thể đem đồ vật trong cái động huyệt nhỏ này nhìn thất thất bát bát, quang bằng vào năng lực thính thanh biện vị của Lâm Dương, cũng có thể nhẹ nhàng ở trong mảnh hắc ám này đi tới.

Không có mượn dùng bất luận ánh đèn nào, Lâm Dương cứ như vậy hướng về phía trước đi tới, đồng thời cũng đang quan sát vách tường chung quanh.

Đất bùn trên vách tường chung quanh trở nên có chút khô ráo, xem ra, cái động huyệt này là lần trước đào xong.

Nghĩ đến đây, bước chân Lâm Dương gia nhanh rất nhiều, ký nhiên là địa phương cũ, như vậy cũng sẽ không ở loại địa phương này dừng lại.

Bất quá rất nhanh, Lâm Dương gặp một cái nan đề, bởi vì ở phía trước Lâm Dương, có hai cái động huyệt.

Bất quá cái động huyệt này không phải trời sinh có hai cái, rõ ràng, hai cái động huyệt này đều là bị đám người kia đào ra.

Nhìn đến đây, Lâm Dương một trận vô ngữ, cũng thật sự là quá nghiệp dư rồi đi.

Hai cái động huyệt, rõ ràng có một cái là lúc mới bắt đầu định vị bị sai, cho nên không có đào chuẩn dẫn tới.

Đến nỗi cái còn lại, mới là lộ tuyến chân chính.

Bất quá sự ngu xuẩn từng có của đám người kia, hiện tại lại ảnh hưởng tới quyết trạch của Lâm Dương.

Bởi vì theo Lâm Dương thấy, hai cái động huyệt độ sâu đều không sai biệt lắm, không có biện pháp thăm dò trình độ, cũng chính là nói, nếu muốn tiếp tục đi tới, cần thiết phải ở bên trong tiến hành nhị tuyển nhất.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương lâm vào thật sâu khổ não.

Tại ngã ba đường, do dự một hồi, Lâm Dương tùy tiện dựa vào cảm giác chọn một lối đi rồi thẳng tiến vào trong.

Nhưng không lâu sau khi tiến vào, Lâm Dương dường như phát hiện ra điều gì đó, vội vàng lùi ra, sau đó cẩn thận dò xét bên cạnh cửa động.

Lúc tiến vào cửa động đó, Lâm Dương đã phát hiện ra vết tích cố định thiết bị khai quật.

Hơn nữa, đám người kia dùng thiết bị khai quật bằng điện, qua vết tích đó, Lâm Dương có thể phán đoán được cửa động nào được hình thành trước, chỉ cần quan sát mức độ cũ mới của đất đá bên cạnh vết tích là được.

Cẩn thận quan sát vết tích để lại ở hai cửa động, Lâm Dương nghiêm túc so sánh một lúc lâu, cuối cùng cũng đưa ra kết luận.

Mặc dù thời gian hình thành hai động huyệt chỉ chênh nhau vài giờ, nhưng tổng thời gian hình thành cũng không quá mấy chục giờ, nên Lâm Dương có thể phán đoán ra được.

Hướng về phía động huyệt đã chọn, Lâm Dương tự tin tiến về phía đó.

Sau khi đi về phía trước một đoạn, Lâm Dương càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy ánh đèn, nhưng không phải là đèn lồng trong tay đám người kia, mà là ánh đèn được cố định trên vách tường.

Bất kể ánh đèn này là lần này để lại hay lần trước để lại.

Nếu đã có dấu vết của ánh đèn ở đây, vậy chứng tỏ đây là con đường chính xác.

Sau khi xác định được phương hướng chính xác, bước chân của Lâm Dương lại nhanh hơn một chút.

Nếu đám người kia đã quen thuộc nơi này đến mức có thể bố trí cả đèn chiếu sáng, vậy hành động của bọn họ chắc chắn rất nhanh chóng, Lâm Dương phải mau chóng đuổi theo.

Nhưng Lâm Dương cũng đang cảm thấy kỳ lạ, liệu chiếc chuông đó có nhầm lẫn không, liệu nó có phải vốn không được đào ra từ ngôi mộ này không, hắn rơi vào nghi ngờ.

Lâm Dương chỉ tìm thấy đèn lồng trong nhà kho của đám người kia nên mới đưa ra phán đoán như vậy, nhưng đám người kia lại ngang nhiên quậy phá trong ngôi mộ này mà không có bất kỳ phản ứng nào, cứ như đây chỉ là một ngôi mộ bình thường.

Nhìn chiếc đèn lồng trong tay không có bất kỳ thay đổi nào, Lâm Dương bước về phía trước.

Dù sao đi nữa, đã đến đây rồi thì phải đi vào trong, dù không thu hoạch được gì cũng phải khiến bản thân tâm phục khẩu phục, nếu cứ thế này mà tay không trở về, Lâm Dương chắc chắn sẽ không cam lòng.

Không ngừng tiến về phía trước, đột nhiên, một mùi máu tanh xộc đến bên cạnh Lâm Dương, ngửi thấy mùi này, bước chân của hắn cũng dừng lại.

Xem ra, đám người kia có người bị thương rồi, nơi này quả nhiên

không đơn giản như vậy.

Nhưng, sau khi biết nơi này có thể tồn tại nguy hiểm, Lâm Dương lại lộ ra nụ cười.

Không sai, là nụ cười, bởi vì nơi càng nguy hiểm thì bảo vật bên trong càng quý giá, đồng thời khả năng bổ sung gen cũng càng cao.

Theo mùi máu tanh, Lâm Dương tìm thấy một thi thể, một thi thể của người đàn ông xem ra vừa mới chết không lâu.

Người đàn ông này, Lâm Dương có ấn tượng, chính là người đã lớn tiếng quát mắng gã đàn ông râu quai nón trong quán ăn.

Chương 549

Xung quanh thi thể không có bất kỳ dụng cụ nào, xem ra đều bị đồng bạn mang đi rồi, nhưng nhìn những dấu chân vội vã xung quanh thi thể, Lâm Dương biết đám người kia cũng không hề dễ dàng, xem ra đã vì chuyện này mà hoảng loạn.

Nhìn thi thể trước mắt, Lâm Dương rơi vào trầm tư.

Người đàn ông này đã chết hoàn toàn, từ sắc mặt đã tái xanh kia xem ra, dường như là do trúng độc.

Nhưng Lâm Dương lật người đàn ông lại cũng không tìm thấy vết thương nào lộ ra bên ngoài, hắn cảm thấy khó hiểu.

Chẳng lẽ, vết thương ở dưới lớp quần áo sao?

Dù có suy đoán như vậy, Lâm Dương cũng không định lột quần áo của người đàn ông ra.

Thứ nhất, người chết là lớn nhất, nếu Lâm Dương làm vậy thì đó là sự bất kính cực lớn đối với người đàn ông.

Thứ hai, nếu chất độc trên vết thương chưa tan hết, vậy nếu Lâm Dương chạm tay vào vết thương, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Người đàn ông này một giờ trước còn sống sờ sờ, nhưng lúc này lại biến thành một cỗ thi thể trên mặt đất.

Sự tương phản lớn lao cũng khiến Lâm Dương nhớ lại những trải nghiệm trước đây của mình.

Lắc lắc đầu, ném những trải nghiệm không vui trước đây ra sau đầu, Lâm Dương không để ý đến người đàn ông này nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Nếu những người kia bỏ lại người này mà vẫn dám tiếp tục đi, vậy nguyên nhân cái chết của người này có thể liên quan đến ngôi mộ này.

Lâm Dương đưa ra phán đoán của mình.

Chỉ có điều, lúc này Lâm Dương đã quên một chuyện, đó là, những người đàn ông ở đây không phải là dân chuyên nghiệp, chỉ là một số người chưa nhập môn vì tiền tài mà thôi.

Không ngừng tiến về phía trước, Lâm Dương nghe thấy tiếng nước chảy.

Nghe thấy âm thanh này, hắn tăng nhanh bước chân, gấp rút đến nơi phát ra tiếng nước chảy.

Sau đó, Lâm Dương nhìn thấy một nơi giống như một vũng nước.

Bây giờ Lâm Dương đã tiến vào một hang động giống như một căn phòng nhỏ.

Hang động này trông có vẻ vuông vức, cộng thêm những khối đá phủ đầy bụi trên vách tường, rõ ràng là một nơi đã hình thành từ lâu, đây không phải do những người kia đào ra.

Hiện tại, đi qua một đoạn đường như vậy, Lâm Dương cuối cùng cũng đã đến cửa vào của ngôi mộ này.

Vũng nước trước mắt không ngừng sủi bọt, xem ra bên dưới vũng nước không hề yên tĩnh.

Nhặt một hòn đá bên cạnh, Lâm Dương ném hòn đá vào vũng nước, sau đó chăm chú lắng nghe âm thanh của hòn đá phát ra bên trong.

Sau khi hòn đá rơi xuống, chỉ một lát sau, đã có tiếng rơi xuống đáy nước, sau đó âm thanh đó truyền ra xung quanh, tạo ra tiếng vang

dưới đáy ao.

Chỉ có điều, trong tiếng vang vọng bốn phía, có một nơi mãi không có tiếng vang vọng lại, Lâm Dương biết, đó chính là lối vào của ngôi mộ.

Bên dưới vũng nước này có một dòng chảy ngầm, có lẽ có thể đi thẳng vào trong mộ.

Chỉ là, Lâm Dương không có cách nào xác nhận dòng chảy ngầm đó dài bao nhiêu, vì tiếng vang của hòn đá mãi không truyền về.

Nhưng may mắn là, trong số các công cụ mà Lâm Dương chuẩn bị cũng có thứ để đối phó với tình huống này.

Lấy ra chiếc mũ trùm đầu đã chuẩn bị sẵn, Lâm Dương trực tiếp trùm kín đầu mình, sau đó lao thẳng xuống vũng nước.

Sau khi vào vũng nước, Lâm Dương chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh thấu tim gan truyền đến từ trong vũng nước, khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Lâm Dương vạn lần không ngờ tới, ở một nơi như thế này, vũng nước lại có thể lạnh đến vậy.

Nếu ở dưới lòng đất thì cũng thôi đi, nhưng thời tiết hiện tại tuy không thể nói là lạnh lẽo, nhưng cũng là mùa mà mọi người đều mặc áo cộc tay trên đường, một vũng nước gần bề mặt đất như thế này lại có nhiệt độ thấp đến vậy, dù sao cũng là một chuyện kỳ lạ.

Nhưng, Lâm Dương không tiếp tục suy nghĩ sâu hơn, bởi vì ngay khi vừa vào vũng nước, hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong vũng nước này, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng có một lực kéo đang lôi kéo hắn hướng về phía dòng chảy ngầm đã thăm dò trước đó.

Thả lỏng cơ thể không chống cự, Lâm Dương thuận theo hướng dòng chảy ngầm đó lao tới, đồng thời cơ thể cũng duỗi ra, đề phòng gặp phải bất trắc.

Chỉ một lát sau, Lâm Dương đã bị lực kéo đó lôi vào một vùng tăm tối, lúc này, hắn chỉ có thể nhìn thấy một chút ánh sáng từ phía trên vũng nước truyền đến, trong lối đi này không có gì cả, chỉ có một màu đen kịt.

Lâm Dương cố gắng nín thở, đề phòng không có mục tiêu mà nín không nổi.

Nếu những người đàn ông trước đó đều có thể vào được, vậy chứng tỏ chiều dài của lối đi này không quá dài, Lâm Dương chỉ cần khống chế tốt lượng khí dự trữ là được.

Không lâu sau, Lâm Dương nhìn thấy một vùng sáng, lúc này việc nín thở của hắn cũng gần như đã đến giới hạn.

Nhìn thấy ánh sáng, Lâm Dương bơi về phía đó, đồng thời cũng chống lại lực kéo kia.

Lực kéo trong lối đi vẫn tiếp tục, nhưng không phải hướng về phía ánh sáng, mà là hướng xuống sâu hơn, theo sự xâm nhập của lối đi, sức mạnh của lực kéo đó cũng ngày càng mạnh, Lâm Dương phải mau chóng đến chỗ có ánh sáng mới được.

Hắn trực tiếp đưa tay ra khỏi vùng sáng đó, tay vung vẩy bên ngoài, sau đó nắm lấy một khối đá cứng, Lâm Dương dùng sức kéo một cái, kéo cơ thể mình ra khỏi dòng chảy ngầm đang cuộn trào.

Trồi lên khỏi mặt nước, Lâm Dương nhìn thấy trước mắt là một nơi rộng rãi giống như một đại sảnh.

Nơi này trông vuông vức, vách đá xung quanh được xây dựng phẳng phiu, Lâm Dương trồi lên từ một hồ nước ở giữa nơi này.

Chống hai tay lên mặt đất, Lâm Dương kéo cơ thể mình ra khỏi mặt nước.

Nhìn những giọt nước trên người, Lâm Dương không khỏi nhíu mày.

Kể từ khi vào đây, Lâm Dương đã cảm thấy một luồng khí lạnh, không chỉ vì những giọt nước còn sót lại trên người, mà còn là cảm giác mà nơi này mang lại cho hắn.

Hơi thở của nơi này thổi phất qua người Lâm Dương, khiến cả người vốn đã ướt sũng của hắn càng thêm lạnh lẽo, Lâm Dương nổi hết cả da gà.

Chương 550

Xem ra đã có chút thất sách, Lâm Dương rơi vào hối hận.

Bởi vì nguyên nhân thời tiết, nên Lâm Dương hoàn toàn không nghĩ mình sẽ rơi vào tình trạng này, cũng không chuẩn bị quần áo dự phòng.

Hiện tại ở dưới lòng đất, một nơi gần như không thông gió, lại thêm những cơn gió lạnh thổi qua, quần áo của Lâm Dương e rằng một chốc một lát không thể nào khô được.

Suy nghĩ một lát, Lâm Dương cởi áo trên của mình ra, sau đó nhét vào ba lô.

Chiếc ba lô này vì lúc mua đã cố gắng mua loại tốt nhất có thể, nên có chức năng chống nước, dù bây giờ bên ngoài ba lô đã ướt sũng, nhưng vật phẩm bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Đặt quần áo ướt vào một ngăn nhỏ, Lâm Dương trực tiếp tiếp tục khám phá nơi này.

Nơi này hiện tại, tuy trông rộng rãi, nhưng Lâm Dương lại rơi vào mông lung.

Bởi vì ở nơi này, Lâm Dương không thể nhìn thấy bất kỳ con đường nào, hắn bây giờ giống như đang ở trong một mật thất, hoàn toàn không tìm thấy lối ra nào.

Không ngừng mò mẫm trên vách tường, Lâm Dương cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, khiến hắn rơi vào im lặng.

Chẳng lẽ, ngôi mộ thực sự ở dưới dòng chảy ngầm kia sao, nhìn hồ nước duy nhất có thể ra ngoài, Lâm Dương rơi vào suy tư.

Ở nơi này, Lâm Dương không tìm thấy bất kỳ lối ra nào, đồng

thời, hắn cũng không nhìn thấy vết nước nào do người khác tạo ra ngoài mình, phải biết rằng, dưới khí hậu ẩm ướt lạnh lẽo như ở đây, nếu những người đàn ông kia để lại vết nước, thì hoàn toàn không thể trong thời gian ngắn mà biến mất được.

Cho nên, đã đi sai đường rồi sao.

Lâm Dương bắt đầu trầm tư.

Nhưng hắn lại không dám chắc chắn nó có thực sự ở dưới hồ nước đó không.

Bởi vì chỉ riêng việc lên đây, lượng khí nín thở của hắn đã tiêu hao gần hết, nếu tiếp tục di chuyển xuống dưới hồ nước, chưa chắc đã tìm được lối ra.

Ở gần dòng chảy ngầm, lực kéo đã mạnh đến mức Lâm Dương phải mượn ngoại lực mới có thể thoát ra được.

Nếu tiếp tục đi xuống, lỡ như không có bất kỳ lối ra nào, vậy Lâm Dương e rằng không thể nào lên được, lực kéo ngày càng mạnh đó sẽ nhốt chết hắn ở dưới.

Chẳng lẽ, bây giờ phải quay về sao.

Nếu chỉ quay về, vậy lực kéo chưa trở nên đủ mạnh đó, chắc chắn có thể chống lại được.

Lúc này, Lâm Dương đang do dự, rốt cuộc có nên trả giá cho một phút bốc đồng hay không.

Trong tình huống không có bất kỳ kế hoạch và hiểu biết nào, Lâm Dương đã theo đám người kia đến đây, đã tốn rất nhiều thời gian, nếu cứ thế này mà quay về, vậy chắc chắn không đáng.

Nhưng lỡ như mất mạng ở dưới đó, vậy thì tất cả đều không còn nữa.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương định rời đi, bởi vì hắn có hệ thống chiết xuất gen trên người, không cần thiết vì một chút lợi ích không biết có tồn tại hay không mà đánh cược tính mạng của mình.

Dù cho dựa theo phán đoán hiện tại của Lâm Dương, khả năng cao là có một lối ra ở dưới, nhưng Lâm Dương không định mạo hiểm như vậy.

Dù sao Lâm Dương cũng chỉ dựa vào những manh mối có thể tìm thấy tại hiện trường để đưa ra phán đoán mà thôi, không thể chắc chắn phán đoán đó có thực sự chính xác không.

Lâm Dương tiến vào trong hồ nước.

Nhìn lối đi sâu hun hút không biết bao nhiêu ở phía dưới, Lâm Dương chỉ nhìn một lát rồi quay đầu đi, sau đó thuận theo hướng ngược lại bơi lên trên.

Vì có lực kéo của dòng chảy ngầm, nên tốc độ của Lâm Dương khá chậm, nhưng cuối cùng cũng đang từ từ di chuyển lên trên.

Cùng với vị trí của Lâm Dương từ từ dâng lên, đồng thời tốc độ của hắn cũng ngày càng nhanh, rất nhanh, Lâm Dương đã quay lại nơi ban đầu.

Trồi lên từ chỗ có ánh sáng, Lâm Dương hít một hơi thật sâu, ở trong nước, hắn đã đạt đến giới hạn của mình.

Lên không giống như xuống, chỉ riêng việc xuống đã gần như tiêu hao hết lượng khí nín thở của Lâm Dương, huống chi là còn phải chống lại sức mạnh của dòng chảy ngầm để bơi lên.

Nhưng may mắn là, cuối cùng Lâm Dương cũng đã lên được.

Vừa trồi lên mặt nước, hắn đã cảm nhận được cơn gió từ ngoài cửa động thổi vào, thổi phất qua cơ thể dính đầy nước hồ của hắn.

Nhưng, cơn gió lạnh tựa đêm đông đó lại không khiến Lâm Dương cảm thấy một chút lạnh lẽo nào, thậm chí còn khiến hắn cảm thấy có chút ấm áp.

Lâm Dương trồi lên khỏi mặt nước, cảm nhận sự ấm áp bên ngoài, đồng thời cũng nghi hoặc nhìn hồ nước.

Lâm Dương lúc này mới nhớ ra, cơ thể mình đã được gen cường hóa.

Không chỉ năng lực cơ thể được cường hóa, mà thể chất cũng được cường hóa đầy đủ, chỉ là dính nước vào ban đêm mà thôi, sao lại có thể cảm thấy lạnh lẽo như vậy.

Cơ thể của Lâm Dương hiện tại đang run lên vì lạnh.

Nhìn hồ nước lạnh lẽo bất thường này, hắn rơi vào trầm tư.

Cùng với đoạn đường đi lên đó, Lâm Dương cảm nhận được, càng gần phía trên, nhiệt độ càng ấm áp, cũng có nghĩa là, bên dưới hồ nước này, cực kỳ lạnh lẽo.

Đặt tay vào trong hồ nước, cảm nhận nước hồ chỉ thấp hơn gió đêm bên ngoài một chút, Lâm Dương cảm thấy bối rối.

Hiện tại mọi thứ đều đang chứng tỏ rằng, trong hồ nước này có một thứ gì đó đặc biệt.

Nhưng, đều không liên quan đến chuyện của hắn.

Lâm Dương trực tiếp quay đầu, rời khỏi nơi này.

Bởi vì Lâm Dương quan tâm đến mạng sống của mình, nhiệt độ bên dưới chắc chắn cực thấp, sự chuẩn bị của hắn phần lớn là để sinh tồn và các tình huống đặc biệt, còn với tình huống này, hắn hoàn toàn không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Bởi vì tình huống này thực sự quá đặc biệt, đặc biệt đến mức Lâm

Dương không có một chút chuẩn bị nào.

Sau khi rời khỏi hang động này, Lâm Dương nhìn thấy người đàn ông trước đó, người đàn ông không biết đã chết kia.

Chương 551

Nhìn qua tình trạng của người đàn ông, Lâm Dương lắc đầu, trực tiếp phớt lờ hắn, đi ra ngoài.

Đột nhiên, bước chân của Lâm Dương dừng lại, như thể phát hiện ra thứ gì đó không thể tin được.

Nhanh chóng quay người lại, Lâm Dương đến bên thi thể người đàn ông, sờ lên thi thể hắn.

Chính xác là đang sờ lên quần áo trên thi thể người đàn ông.

Quần áo của người đàn ông rất dày, trước đó vì sợ chạm phải vết thương có thể có trên người hắn nên Lâm Dương cứ mãi không chạm vào, lúc này khi đặt tay lên, Lâm Dương cảm nhận được quần áo hắn được làm từ dược liệu đặc biệt.

Đơn giản mà nói, là loại chống lạnh, bên trong dường như có một số thứ đặc biệt, khiến cho bộ quần áo này không ngừng tỏa ra nhiệt lượng nhàn nhạt.

Nhìn quần áo của người đàn ông, động tác của Lâm Dương trở nên chậm lại, tay không ngừng sờ mó trên quần áo của hắn, đồng thời cũng đang yên lặng suy nghĩ.

Một lúc sau, Lâm Dương đã đưa ra quyết định của mình.

Quả nhiên, không cam lòng từ bỏ ở đây a.

Ma lực mà chiếc chuông thần bí đó sở hữu, vẫn luôn quẩn quanh trong lòng Lâm Dương, thúc giục hắn đi tìm hiểu ngọn ngành, trước đó, hắn vì quan tâm đến tính mạng của mình nên đã chọn từ bỏ.

Nhưng lúc này, Lâm Dương đã nhìn thấy hy vọng, nhìn thấy hy vọng có thể làm được.

Lâm Dương tay chân cùng lúc, nhanh chóng lột sạch quần áo trên người người đàn ông dưới đất, không chỉ quần áo, mà cả quần của người đàn ông cũng bị lột xuống.

Quần của người đàn ông này cũng giống như áo, được làm từ dược liệu đặc biệt, tuy không tỏa ra nhiệt lượng như áo khoác, nhưng sờ vào có một cảm giác dày dặn đặc biệt.

Cất quần áo của người đàn ông vào ba lô của mình, đồng thời cũng vứt bỏ một số thứ không cần thiết để dành ra đủ không gian cho ba lô.

Cuối cùng, Lâm Dương liếc nhìn người đàn ông bị lột chỉ còn lại một chiếc quần lót, nghĩ ngợi, rồi ném bộ quần áo ướt sũng trước đó của mình lên người hắn, cũng che đi cơ thể hắn.

Nếu người đàn ông này đã chết rồi, vậy thì coi như trao đổi đồng giá đi, dù sao đối với hắn mà nói, bây giờ quần áo cũng không còn quan trọng nữa.

Lâm Dương quay đầu, trực tiếp quay lại hang động vừa rồi.

Đến bên hồ nước, Lâm Dương kiểm tra ba lô của mình, xác định đã được niêm phong hoàn toàn, sau đó trực tiếp lặn vào.

Lần này, Lâm Dương không chống lại lực kéo đó, đồng thời cũng bơi về phía hướng của lực kéo.

Không lâu sau, Lâm Dương nhìn thấy một vùng sáng, hắn quen đường quen lối trực tiếp trồi ra khỏi vùng sáng đó, sau đó nhìn nơi trước đó, hít một hơi thật sâu, tích trữ lại không khí trong bụng, rồi tiếp tục tiến vào bóng tối phía dưới.

Nếu người đàn ông kia mang theo loại quần áo này, vậy chứng tỏ đám người kia quả thực đã đến được phía dưới nơi này, nhiệt độ ở dưới cũng quả thực cần một chiếc áo khoác làm từ dược liệu đặc

biệt.

Thuận theo dòng chảy ngầm, Lâm Dương nhanh chóng bơi xuống dưới, đồng thời cũng dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm vì nín thở.

Dù đã đổi khí một lần, nhưng dung tích phổi của Lâm Dương khó mà duy trì được, nhưng đã đến đây rồi, sao có thể dừng lại, hắn cố gắng vung vẩy cánh tay, tăng tốc bơi.

Cuối cùng, trước mặt Lâm Dương xuất hiện một vệt sáng, lúc này ý thức của hắn đã có chút mơ hồ vì nín thở.

Dùng hết sức lực còn sót lại trong cơ thể, Lâm Dương thay đổi tư thế hướng về phía ánh sáng.

Khi tiếp cận vệt sáng đó, hắn cảm thấy sức mạnh vốn bấy lâu nay lôi kéo mình đột nhiên thay đổi phương hướng, ném hắn ra ngoài về phía ánh sáng.

Đến khi Lâm Dương tỉnh lại ý thức, hắn đã rời khỏi hồ nước đó.

Lúc này, hắn vì không mặc áo trên nên cả người đều ướt sũng, đồng thời nhiệt độ bên dưới cũng càng thêm lạnh lẽo, cơ thể Lâm Dương không khỏi run rẩy.

Nơi này trông chật hẹp, nhưng hắn không thể nhìn rõ hoàn cảnh cụ thể.

Lấy chiếc đèn nhỏ trong ba lô ra, chiếu sáng một vùng xung quanh.

Thấy xung quanh không có gì đáng chú ý, Lâm Dương cũng không có tâm tình quan sát kỹ, nhanh chóng lấy ra bộ quần áo đã lột từ người đàn ông kia trong ba lô.

Cởi cả quần trên người, toàn thân đều thay bằng quần áo của người đàn ông đó.

Mặc dù bộ quần áo này là của người chết mặc, nhưng vì người

đàn ông đó mới chết không lâu, cơ thể vẫn còn nguyên vẹn, Lâm Dương có thể chấp nhận được.

Dù sao vào thời khắc nguy cấp thực sự, dù cơ thể đã mục nát, quần áo trên người cũng phải mặc.

Nhiệt độ ở đây lạnh lẽo, lại thêm hồ nước bên cạnh không ngừng tỏa ra hơi lạnh, bên cạnh hồ nước Lâm Dương vẫn cứ run rẩy không thôi.

Sau khi mặc bộ quần áo vào, hắn cảm thấy một chút ấm áp, hơi nóng từ trong ra ngoài tỏa ra từ chiếc áo khoác, không ngừng sưởi ấm cơ thể Lâm Dương, đồng thời đôi chân bị đông cứng đến mức có chút tê dại lúc này cũng đã hồi phục tri giác.

Lúc này, Lâm Dương mới có thời gian quan sát những thứ xung quanh.

Quay đầu nhìn lại, phía sau hắn có một hồ nước, hoặc là một dòng nước từ trên xuống chảy vào một cửa động bên dưới, chỉ là đường kính của cửa động này lớn hơn đường kính của dòng nước một chút, nên trông giống như một hồ nước.

Xem ra, vừa rồi hắn đã ra khỏi dòng nước đó, sau khi đến đây, có lẽ vì sự thay đổi áp suất không khí hay nguyên nhân gì đó, nên đã bị ném ra ngoài.

Xung quanh hồ nước có vài thứ giống như mặt nạ thở dùng để lặn.

Thấy vậy, Lâm Dương hiểu ra, những người đàn ông kia quả nhiên đã vào đây, và còn mang theo những thiết bị này.

Chỉ có điều, tại sao người đàn ông ở ngoài kia lại không có?

Nếu đã mang những thiết bị này lên, thì đáng lẽ phải mỗi người một cái mới đúng, tại sao trên người người đàn ông ở ngoài lại không

có chiếc mặt nạ này?

Lâm Dương nghĩ một chút, chỉ có thể quy kết rằng đồng bạn của người đàn ông đã mang chiếc mặt nạ đó đi rồi.

Nếu lúc đó bên cạnh người đàn ông kia có chiếc mặt nạ này, Lâm Dương có lẽ đã trực tiếp xuống rồi, sẽ không do dự lâu như vậy.

Bây giờ vì Lâm Dương vừa rồi lề mề một lúc, khoảng cách giữa hắn và đám người kia cũng ngày càng xa.

Nhưng không sao, nhìn những vệt nước còn sót lại trên mặt đất trước mắt, Lâm Dương lộ ra nụ cười.

Chương 552

Lúc này ở đây, vì không khí ẩm ướt lạnh lẽo, vệt nước trên mặt đất sẽ còn lại rất lâu, dấu vết mà những người đàn ông kia để lại, hiện tại vẫn chưa khô hoàn toàn.

Men theo vệt ẩm trước mắt, Lâm Dương tiến về phía trước, sau đó bước ra khỏi khu vực chật hẹp này.

Sau khi bước ra ngoài, tầm nhìn của hắn cũng vì thế mà trở nên rộng mở.

Sau khi Lâm Dương bước ra ngoài, hắn cảm thấy tinh thần bị chấn động.

Trước mắt không phải là một con đường, mà là một thứ giống như một cái hố sâu, cái hố này trông không lớn lắm, nhưng Lâm Dương lại không thể nhìn thấy đáy hố.

Ngoài cái hố sâu này ra, Lâm Dương không thấy nơi nào đặc biệt, trừ những cửa động khác giống hệt cửa động hắn vừa ra, phía trước những cửa động này đều có một bậc thang kết nối.

Những bậc thang rõ ràng do con người xây dựng này men theo hố sâu không ngừng xoắn ốc đi xuống, thông thẳng đến tận đáy của cái hố sâu này.

Thấy vậy, Lâm Dương im lặng, không ngờ lại là một nơi như thế này.

Trước đó khi nghe lén cuộc nói chuyện của đám người kia, Lâm Dương tưởng rằng họ chỉ tìm thấy một ngôi mộ bình thường mà thôi, vạn lần không ngờ lại là một nơi như thế này.

Ngẩng đầu nhìn lên, hắn có thể thấy, hiện tại mình không ở trên

đỉnh cao nhất, trên những bậc thang phía trên, ở đó cũng có một số cửa động có thể cho người ra vào.

Chỉ là Lâm Dương không thể hiểu được, tại sao đám người kia, sau khi nhìn thấy một nơi như thế này, lại có thể bình tĩnh trở lại?

Nơi này nhìn là biết không phải là nơi mà một cá nhân có thể xây dựng được, có lẽ là nơi hội họp quy mô lớn của một tổ chức nào đó, mỗi thành viên đều có một cửa động, còn dưới đáy hố sâu này có lẽ là nơi ở của thủ lĩnh tổ chức.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên ý thức được, tại sao mình có thể nhìn rõ như vậy.

Phải biết rằng, ở đây không có thứ gì giống như đèn chiếu sáng cả, nhưng Lâm Dương lại có thể nhìn rõ đến vậy.

Dưới sự tìm kiếm của Lâm Dương, hắn đã tìm thấy nguồn sáng, nguồn sáng ở trên những khoáng thạch kỳ dị bên cạnh bậc thang, từ trên kéo dài xuống dưới, những khoáng thạch này được lát xung quanh bậc thang, không ngừng tỏa ra ánh sáng.

Chỉ có điều, cùng với sự sâu dần của hố sâu, những ánh sáng này cũng ngày càng yếu đi, cũng không biết rốt cuộc bên dưới có gì, tất cả đều nằm trong một vùng tăm tối không xác định.

Không cần phải tìm kiếm dấu vết mà những người đàn ông trước đó để lại, Lâm Dương biết, mình nên đi xuống dưới.

Bởi vì ở nơi này, phía trên có thể nhìn thấy, không bao lâu nữa là đến đỉnh, ngược lại phía dưới nơi này lại có một cái hố sâu cực sâu.

Nếu muốn khám phá, cũng chỉ có thể khám phá nơi sâu nhất của nơi này.

Xem ra, độ sâu của cái hố này dường như đã vượt quá chiều cao của ngọn núi này rồi, phải biết rằng, Lâm Dương thuận theo dòng

nước đi xuống, đã chảy qua một đoạn đường rất dài, nơi hắn xuống lúc đó cũng chỉ ở lưng chừng núi mà thôi, vị trí hiện tại lại ở trên đỉnh của cái hố sâu này.

Lâm Dương thực sự không dám tưởng tượng, ở đáy của cái hố sâu này, rốt cuộc sâu đến mức nào.

Nhưng dù sao đi nữa, Lâm Dương vẫn men theo bậc thang đi xuống.

Bậc thang này được xây dựng rộng bằng hai người, chỉ cần chú ý một chút, sẽ không có nguy cơ rơi xuống, chỉ là cùng với sự di chuyển của Lâm Dương, thỉnh thoảng sẽ có một số mảnh đá rơi xuống, khiến hắn cảm thấy có chút khó xử.

Việc những mảnh đá này rơi xuống là bất khả kháng, chỉ cần đi trên bậc thang này, sẽ dẫn đến việc này xảy ra, nhưng cũng vì thế mà đã báo cho người ở dưới một tin tức, đó là, có người ở trên đến rồi.

Lâm Dương không hy vọng đám người kia phát hiện ra mình.

Nhìn những mảnh đá đang rơi xuống hố sâu, Lâm Dương rơi vào im lặng ngắn ngủi, sau đó nhanh chóng tăng tốc bước chân, đi nhanh xuống dưới.

Nếu vì những mảnh đá này mà không thể tiếp tục che giấu tung tích, vậy không bằng đi nhanh xuống, sớm xem xét tình hình cụ thể.

Tiếng rơi của những mảnh đá trong không trung rất rõ ràng, Lâm Dương thậm chí không nghe thấy tiếng đá rơi xuống đất, dù là âm thanh nhỏ nhất cũng không nghe thấy, cũng không biết rốt cuộc là vì những mảnh đá đang rơi trong không trung, hay vì hố sâu quá sâu, Lâm Dương hoàn toàn không thể nghe thấy tiếng rơi xuống đất.

Lâm Dương nhanh chóng đi xuống phía dưới, đồng thời cũng chú ý đến cơ thể mình, đề phòng không cẩn thận ngã xuống.

Mặc dù những bậc thang ở đây đều được xây dựng rất rộng rãi, để một mình Lâm Dương đi trên đó có thể dư dả, nhưng hắn lại có chút lo lắng.

Bởi vì những bậc thang ở đây rõ ràng không biết đã được xây dựng từ bao lâu, trong khoảng thời gian này, biến đổi địa chất cũng không biết đã trải qua bao nhiêu, hiện tại có thể nhìn thấy bậc thang hoàn chỉnh như vậy quả thực là hiếm có, còn yêu cầu nó vẫn giữ được sự vững chắc ban đầu quả thực là quá nhiều.

Sau khi đi xuống một lúc, Lâm Dương nghe thấy một số âm thanh.

Lâm Dương vội vàng dừng hành động của mình lại, sau đó cẩn thận lắng nghe những âm thanh đó từ đâu truyền đến.

Cẩn thận lắng nghe, âm thanh này dường như đang từ dưới không ngừng truyền lên, sau đó Lâm Dương cảm thấy tiếng bước chân không ngừng được phóng đại bên tai mình.

Lâm Dương biết, có người đang chạy lên, vì thính lực của Lâm Dương vượt xa người thường, nên lúc này khoảng cách giữa hắn và chủ nhân của tiếng bước chân đó có một khoảng cách không ngắn.

Nhưng Lâm Dương lại không có bất kỳ ý định né tránh nào, vì tiếng bước chân này rất kỳ lạ.

Rõ ràng có mấy người đàn ông, tại sao chỉ có một người đàn ông đang chạy ngược lại?

Nếu Lâm Dương không nghe nhầm, trong âm thanh hắn nghe được, dường như có thể nghe thấy tiếng khóc thét của một người đàn ông, dường như có người đã bị dọa vỡ mật.

Tổng hợp lại, Lâm Dương không định né tránh, trực tiếp đứng ở giữa bậc thang, yên lặng đón nhận âm thanh đang từ dưới chạy lên đó.

Rất nhanh, tiếng bước chân đó đã đến gần vị trí của Lâm Dương,

từ tiếng bước chân mà Lâm Dương nghe được để phán đoán, chủ nhân của tiếng bước chân này dường như đã cảm thấy mệt mỏi, tốc độ chạy đã giảm đi không ít, nhưng dù vậy, người đàn ông đó vẫn không ngừng di chuyển lên trên.

Lúc này, Lâm Dương lại nghe thấy một âm thanh khác, một tiếng lách cách từ phía sau tiếng bước chân đó truyền đến, vì âm thanh này thực sự quá nhỏ nên trước đó Lâm Dương vẫn luôn không chú ý.

Hiện tại chủ nhân của tiếng bước chân đó đã ở dưới Lâm Dương, vì bậc thang hình xoắn ốc, nên hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy rốt cuộc bên dưới đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể biểu cảm nghiêm trọng nhìn về phía trước.

Lúc này vì Lâm Dương đã đi xuống một đoạn, ánh sáng do khoáng thạch xung quanh tỏa ra không còn nhiều nữa, dù dựa vào thị lực được cường hóa, hắn cũng không thể nhìn thấy quá xa.

Lâm Dương cẩn thận nhìn con đường có thể nhìn rõ trước mắt, cẩn thận chuẩn bị.

Rốt cuộc là thứ gì, có thể truy đuổi một người đàn ông điên cuồng chạy trốn ở đây?

Mấy người đàn ông đó đều thuộc loại trông khá vạm vỡ, nên về mặt võ lực chắc chắn sẽ không yếu đi đâu được, nhưng những người như vậy lại rơi vào tình cảnh này.

Nhưng Lâm Dương cũng không cảm thấy quá kỳ lạ, vì cái hố sâu này vốn là một nơi quỷ dị, trong thời đại cổ đại mà công cụ lao động không phát triển như vậy, có thể tạo ra một cái hố sâu lớn như thế, có thể chứng minh sự phi thường của nơi này, những người đàn ông này không có bất kỳ sự chuẩn bị nào mà đến đây, có thể coi là tự tìm đường chết.

Chương 553

Cùng với tiếng bước chân không ngừng phóng đại bên tai Lâm Dương, hắn cũng đã nhìn thấy chủ nhân của tiếng bước chân.

Đó là một người đàn ông mà Lâm Dương có ấn tượng, người đàn ông râu quai nón, trên mặt người đàn ông bây giờ không còn vẻ bình tĩnh lạnh lùng lúc đầu, ngược lại trông vô cùng hoảng sợ.

Người đàn ông râu quai nón chạy bán sống bán chết lên bậc thang, dù mỗi bước trông đều đã kiệt sức, nhưng hắn vẫn nỗ lực chạy về phía Lâm Dương, vắt kiệt từng thớ cơ trên cơ thể.

Người đàn ông nhìn thấy Lâm Dương, trước tiên cảm thấy kinh ngạc, sau đó lại như không nhìn thấy Lâm Dương, tiếp tục chạy về phía sau hắn.

Khi Lâm Dương đang tò mò về thứ ở phía sau người đàn ông, lúc người đàn ông chạy đến bên cạnh Lâm Dương, đã nhẹ nhàng để lại một câu.

"Mau chạy!" Giọng nói của người đàn ông vì cơ thể mệt mỏi mà hụt hơi, nhưng trong tình huống này hắn vẫn không quên bảo Lâm Dương rời đi, không khỏi khiến Lâm Dương sinh ra một chút hảo cảm với hắn.

Đồng thời, Lâm Dương cũng đã nhìn thấy sự tồn tại vẫn luôn truy đuổi người đàn ông.

Tiếng lách cách từ trong bóng đen phía sau người đàn ông trồi ra, Lâm Dương cũng đã nhìn rõ, rốt cuộc là thứ gì.

Đầu tiên hiện ra là một cái đầu lâu màu đỏ đen dẹt như một con bọ cánh cứng, sau đó cơ thể tiếp theo cũng trồi ra, khiến Lâm Dương

nhìn thấy toàn bộ diện mạo của nó.

Một con ngô công toàn thân đen kịt, nhưng lại ẩn hiện một màu đỏ.

Nếu chỉ là một con ngô công bình thường, vậy chắc chắn không thể nào khiến người đàn ông râu quai nón đó phải tháo chạy.

Nhưng, kích thước của con ngô công này thực sự quá kinh người.

Chỉ riêng cái đầu lâu dẹt của con ngô công đó đã ngang bằng kích thước đầu lâu của một người.

Cũng có nghĩa là, nếu tính cả cơ thể đầy rẫy những xúc tu của con ngô công đó, vậy thì con ngô công này còn lớn hơn Lâm Dương không ít.

Nhìn thấy một thứ như vậy, Lâm Dương cũng đã hiểu, tại sao người đàn ông râu quai nón đó lại chạy bán sống bán chết như vậy.

Thứ này, trông thế nào cũng không phải ăn chay, có lẽ nuốt chửng cả một người trưởng thành cũng không thành vấn đề.

Sau khi nhìn thấy con ngô công này, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là chạy trốn như người đàn ông kia, vì thứ này dù về mặt tâm lý hay sinh lý, đều cực kỳ phản nhân loại, những cái chân không ngừng run rẩy đó không khỏi khiến hắn cảm thấy buồn nôn.

Con ngô công nhìn về phía Lâm Dương đang nhìn chằm chằm vào nó.

Dường như vì người đàn ông đã chạy ra phía sau Lâm Dương, khiến cho hiện tại Lâm Dương là người gần con ngô công nhất, con ngô công chuyển sự chú ý sang hắn.

Vì vừa rồi đang sững sờ nhìn con ngô công, nên lúc này khoảng cách giữa Lâm Dương và nó có thể nói là trong tầm tay, những sợi

lông nhỏ trên người con ngô công, thậm chí có thể được Lâm Dương nhìn rõ vết tích run rẩy.

Con ngô công cứ thế đối diện với Lâm Dương.

Vì quá gần, nên Lâm Dương không dám manh động, lỡ như con ngô công này đột nhiên lao vào người hắn, thứ này, trông không hề vô hại.

Đầu Lâm Dương vì thế mà toát ra một ít mồ hôi lạnh, trong lòng run sợ nhìn con ngô công khổng lồ này.

Con ngô công trước tiên vì hành động của Lâm Dương mà ngây người một lúc, sau đó quan sát Lâm Dương một hồi, dường như phán đoán rằng hắn không có khả năng chống cự, liền trực tiếp lao về phía vị trí của Lâm Dương.

Nhìn con ngô công đang lao về phía mình, cùng với cái bụng có những vệt màu đỏ dưới thân nó, Lâm Dương đã có chuẩn bị từ trước trực tiếp né tránh, sau đó nghiêng người, trực tiếp đá một cước vào con ngô công.

Chân của Lâm Dương đá vào người con ngô công, mặc dù trên người nó có một lớp vỏ ngoài trông rất cứng, nhưng cơ thể bị đá của con ngô công lại co giật như một sợi dây cao su, sau đó không ngừng run rẩy trên mặt đất.

Chân của Lâm Dương thì vì lớp vỏ ngoài cứng rắn trên người con ngô công mà đau đớn nhìn cái chân bị thương, vừa rồi, Lâm Dương đã chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu trực diện, nhưng độ cứng của con ngô công đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Lớp vỏ ngoài của con ngô công cho Lâm Dương cảm giác, như thể cứng hơn cả thép, nếu không phải cùng với cú tấn công của hắn, cơ thể con ngô công lập tức trở nên cong queo, có lẽ vết thương ở

chân của Lâm Dương sẽ nghiêm trọng hơn không ít.

Nhưng dù vậy, chân trái của Lâm Dương có lẽ cũng đã có chút sưng tấy, cảm nhận sự khó chịu của cơ thể, hắn nhíu mày, sau đó nhìn con ngô công đang không ngừng co giật trước mắt.

Con ngô công dường như vì sống lâu ở đây nên không bị tấn công, lúc này vì cú tấn công của Lâm Dương mà cũng tỏ ra vô cùng đau đớn, không ngừng uốn éo cơ thể của mình.

Nhìn con ngô công như vậy, Lâm Dương không chút do dự, chú ý đến vị trí của mình, cẩn thận để không bị con ngô công chạm vào, sau đó nhắm đúng hướng, trực tiếp đá thêm một cú vào cơ thể con ngô công.

Cú đá này, con ngô công trực tiếp bị Lâm Dương đá bay ra khỏi bậc thang, rơi xuống hố sâu bên dưới.

Sau khi con ngô công rơi xuống, hố sâu bên dưới dường như có một chút chấn động, Lâm Dương nghĩ, con ngô công này nặng đến vậy sao?

Nhưng hắn không nghĩ nhiều, chuyển ánh mắt về phía sau, lúc vừa rồi đang dây dưa với con ngô công, Lâm Dương cũng cảm nhận được, người đàn ông kia đã quay đầu lại, ở phía sau hắn, nhìn hắn chiến đấu với con ngô công.

Nhìn người đàn ông râu quai nón, biểu cảm của hắn vẫn là biểu cảm kinh hãi như vậy.

Lâm Dương không khỏi thở dài một hơi, con ngô công đều đã rơi vào hố sâu rồi, không chết cũng tàn phế, tại sao người đàn ông này lại như vậy?

Chẳng lẽ là một gã cơ bắp vô dụng sao.

Khi Lâm Dương định an ủi người đàn ông vài câu, hắn đã nhìn

thấy, trong ánh mắt kinh hãi của người đàn ông, hắn đã nhìn thấy một thứ khác.

Mắt của người đàn ông vì kinh hãi mà trợn rất to, kết hợp với thị lực của Lâm Dương, hắn có thể nhìn rõ thế giới trong đồng tử của người đàn ông.

Trong thế giới đó, ngoài Lâm Dương với biểu cảm có chút khinh thường được phản chiếu, còn có một thứ khiến Lâm Dương cảm thấy sởn gai ốc.

Đó là một con ngô công, trông dường như nhỏ hơn con ngô công trước đó rất nhiều, nhưng con ngô công đó lúc này lại đang đến gần cơ thể Lâm Dương.

Bậc thang này có dạng xoắn ốc từ trên xuống, nên trên đầu Lâm Dương có đáy của bậc thang phía trên.

Khoảng cách giữa hai bậc thang rất ngắn, chỉ vừa đủ cho một người đi trong đó, sau đó để lại một chút không gian dư thừa.

Trong đồng tử của người đàn ông, Lâm Dương đã nhìn thấy, trên phiến đá trên đầu mình, có một con ngô công nhỏ hơn một chút.

Con ngô công quấn cơ thể mình trên bậc thang phía trên, rủ cơ thể mình xuống theo vách đá của bậc thang, lúc này sắp chạm vào Lâm Dương.

Lâm Dương trong đồng tử của người đàn ông nhìn rõ, con ngô công đó trước tiên điều chỉnh vị trí của mình, sau đó đột ngột lao về phía vị trí của Lâm Dương.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương cũng đã phản ứng lại, không còn ngơ ngác nhìn nữa, né tránh cú tấn công của con ngô công.

Chương 554

Vì biết thế giới trong đồng tử là hình ảnh phản chiếu, nên Lâm Dương trực tiếp ngã nhào về phía trước, trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, Lâm Dương biết không thể nào phân biệt chính xác được bên nào là phương hướng chính xác, vậy thì, chỉ cần né về phía dù thế nào cũng chính xác là được rồi.

Cùng với việc Lâm Dương lao xuống mặt đất, cú đột kích của con ngô công đó cũng đã thất bại.

Đến khi Lâm Dương chống người dậy trên mặt đất, lại nhìn thấy một cảnh khó tin.

Con ngô công đó, trực tiếp đu trên bậc thang.

Giống như đu xích đu, con ngô công trực tiếp đu trong không trung, sau đó khi Lâm Dương nhìn sang, đúng lúc con ngô công buông chân ra, đu về phía Lâm Dương.

Lúc này, hai tay của Lâm Dương đều đang chống trên đất, cơ thể cong lại, không có không gian để hoạt động, chỉ có thể cứ thế nhìn con ngô công trước mắt lao về phía mình.

Hình ảnh con ngô công trong mắt Lâm Dương không ngừng phóng đại, hắn thậm chí có thể cảm nhận được mùi hôi thối trên người con ngô công.

Chẳng lẽ, phải chết ở đây sao?

Lâm Dương nhìn cái miệng đang mở của con ngô công lao về phía mình, tuy con ngô công này nhỏ hơn con ngô công trước đó một chút, nhưng hắn có thể chắc chắn, loại ngô công này tuyệt đối không phải là thứ vô hại, có tính công kích mạnh như vậy.

Mùi tanh hôi của con ngô công tràn ngập khứu giác được cường hóa của Lâm Dương, mắt hắn lúc này đã bị cơ thể con ngô công lấp đầy, trong mắt chỉ có cơ thể con ngô công không ngừng phóng đại.

Ngay khi cơ thể con ngô công sắp chạm vào má của Lâm Dương, hình ảnh con ngô công đột nhiên biến mất, quay đầu đi, Lâm Dương nhìn thấy, người đàn ông râu quai nón, cùng với cái chân chưa thu về trên không trung.

Thấy người đàn ông này đã cứu mình, Lâm Dương không khỏi cảm thấy một chút may mắn, vừa rồi thực sự, chỉ thiếu một chút nữa thôi, là bị con ngô công tấn công rồi.

Xem ra, người đàn ông này cũng không vô dụng như trong tưởng tượng.

Hơi thở của người đàn ông râu quai nón bây giờ cũng rất gấp gáp, xem ra cú tấn công vừa rồi đối với hắn cũng là một thử thách, hiện tại sau khi thấy con ngô công bị đá xuống hố sâu, người đàn ông miễn cưỡng đứng vững cũng mềm nhũn, lập tức ngồi phịch xuống đất.

Con ngô công nhỏ hơn một chút đó rơi xuống đáy hố sâu cũng truyền đến một trận chấn động.

Nhìn người đàn ông râu quai nón trước mắt, Lâm Dương có câu hỏi muốn hỏi, nhưng trước tiên hãy hỏi câu quan trọng nhất đã.

“Những người bạn của ngươi đâu rồi?” Lâm Dương nhìn cơ thể đang run rẩy của người đàn ông râu quai nón.

Người đàn ông sau khi nghe câu hỏi này của Lâm Dương, dường như nhớ lại ký ức không muốn nhớ lại, cơ thể không ngừng run rẩy, một lúc sau, hắn mới lên tiếng.

“...Đều chết cả rồi. ....Bị ngô công ăn thịt rồi.” Lời nói của người đàn ông khiến sắc mặt Lâm Dương đại biến.

Bởi vì lúc này Lâm Dương mới ý thức được, ngô công ở nơi này không chỉ có một con.

Trước đó Lâm Dương nhìn thấy con ngô công truy đuổi phía sau người đàn ông, nên tưởng rằng đó là mối đe dọa duy nhất ở đây, sau khi giải quyết được con ngô công đó, cũng đã thả lỏng.

Bây giờ lời nói của người đàn ông, cộng thêm con ngô công vừa xuất hiện trên đầu Lâm Dương, đều đang chứng thực một sự thật, nơi này, có thể là một ổ ngô công.

Quay đầu nhìn xuống bậc thang phía dưới, thấy không có con ngô công nào khác đuổi đến, Lâm Dương cũng thở phào một hơi, sau đó lại chuyển ánh mắt sang người đàn ông.

Lúc này, Lâm Dương chú ý, dù trong lúc này, người đàn ông vẫn chú ý giữ khoảng cách với vách tường, ngồi ở chính giữa bậc thang.

Lâm Dương đang chuẩn bị hỏi người đàn ông lý do đặc biệt này, sau đó hắn nhìn thấy, trên một vách tường ở xa, vốn chỉ là một phiến đá, đột nhiên như có thứ gì đó nở ra, phiến đá dần dần xuất hiện vết nứt, sau đó một bóng người từ trong phiến đá trồi ra.

Bóng người đó là con ngô công mà Lâm Dương đã thấy vài lần, con ngô công này và những con ngô công trước đó cũng không khác nhau nhiều về kích thước, sự khác biệt duy nhất có lẽ là, con ngô công này xuất hiện trước mắt Lâm Dương.

Lâm Dương im lặng, bây giờ hắn đã hiểu, tại sao người đàn ông này lại ngồi ở giữa bậc thang, bởi vì nếu cứ ở sát mép tường, ai biết lúc nào sẽ có một con ngô công chui ra.

Đồng thời, Lâm Dương cũng hướng mắt vào trong hố sâu.

Lâm Dương nhìn thấy, trên vách tường phía dưới, mặc dù vì bóng tối nên hắn không thể nhìn rõ mọi thứ, nhưng hắn có thể thấy, trong

vùng tăm tối đó, có một số màu đỏ sẫm đang không ngừng lưu động trên vách tường, hắn biết, đó là những con ngô công.

Sắc mặt Lâm Dương cũng có chút tái đi, xem ra, càng gần phía dưới, những con ngô công này càng nhiều.

Chuyển ánh mắt sang người đàn ông trước mắt, nghi vấn của Lâm Dương cũng ngày càng nhiều.

"Lần trước không thấy những thứ này sao?" Mặc dù Lâm Dương đã đoán được câu trả lời cho câu hỏi này, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận.

Sau khi nghe câu hỏi của Lâm Dương, người đàn ông này rõ ràng cũng cảm thấy ngạc nhiên, ngạc nhiên vì Lâm Dương biết được động tĩnh của đội ngũ mình, nhưng vẫn thành thật trả lời câu hỏi của Lâm Dương, dù sao vừa rồi hai người cũng có thể coi là hoạn nạn có nhau.

"Không có. ..Tam ca, trong những căn phòng này đều có một số bảo vật, trước đó chúng tôi đã mang đi một số, nhưng lần này, ngoài bảo vật ra, tôi đã gặp phải ngô công." Sau khi nghe lời của người đàn ông râu quai nón, Lâm Dương cũng đã hiểu, tại sao những người này lại dám đến đây thám hiểm.

Lúc vừa ra khỏi đây, Lâm Dương cũng đã khám phá những căn phòng xung quanh, nhưng những căn phòng đó đều trống không, hiện tại xem ra, đồ vật bên trong đều đã bị đám người này lấy đi rồi.

Nơi này đáng lẽ phải cất giữ rất nhiều bảo vật, chỉ không biết, từ khi nào, nơi này đã biến thành sào huyệt của những con ngô công này.

Nhìn cái hố sâu đầy rẫy ngô công ở dưới, khuôn mặt Lâm Dương viết đầy vẻ không cam lòng.

Đã đến đây rồi, lại chỉ có thể tay không trở về.

Nhìn người đàn ông đang bối rối trước mắt, Lâm Dương có ý nghĩ

khác.

“Thi thể của đồng bạn ngươi ở dưới không xa phải không.” Nghe câu hỏi của Lâm Dương, ánh mắt người đàn ông nhìn hắn đầy kinh ngạc, đương nhiên rồi, mọi người đến đây đều vì bảo vật, lời nói của Lâm Dương, ý nghĩa trong đó cũng không cần nói cũng hiểu.

Lâm Dương muốn lấy bảo vật từ người chết.

Nhưng người đàn ông này dường như cũng không có quan niệm người chết không thể xúc phạm, chỉ do dự một lát, đã nói cho Lâm Dương biết vị trí của đám người kia cách đây.

“Ở dưới khoảng hai ba tầng thang, nhưng, lúc tôi đi, đã có rất nhiều con ngô công chui ra.” Hai ba tầng dưới?

Lâm Dương nhớ lại hình ảnh vừa nhìn thấy, màu đỏ sẫm trên bức tường đó, không khỏi rùng mình một cái.

Chia di sản, Lâm Dương có lẽ không lấy được rồi.

Chương 555

Nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ, những con ngô công có cơ thể lớn hơn người đầy rẫy trên bậc thang, Lâm Dương phải xuyên qua đám ngô công đó để lấy đồ vật bên trong, từ những thi thể bị ngô công bao vây.

Lâm Dương cảm thấy khó khăn, chuyện này, không phải hắn có thể làm được.

Nghĩ lại, người đàn ông râu quai nón có thể thoát ra cũng là may mắn, nếu chậm hơn một chút, sẽ bị nhấn chìm trong biển ngô công, hoặc nếu không gặp Lâm Dương, sẽ vì kiệt sức mà bị con ngô công phía sau đuổi kịp.

Một đám người, mang theo thiết bị tự cho là hoàn hảo, khám phá ở nơi nguy hiểm này.

Khi lấy được bảo vật mong muốn, lại đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào đã bị ngô công bao vây.

Điều khiến người ta tuyệt vọng hơn là, ngô công không ngừng chui ra từ vách tường, số lượng ngày càng nhiều.

Hoặc là đang chạy trốn, hoặc là đang kháng cự, hoặc là đang đấu đá nhau dùng người khác làm mồi nhử.

Tóm lại, cuối cùng trong đám người kia chỉ có người đàn ông râu quai nón này sống sót.

Mặc dù có thể giải thích là do người đàn ông này chạy nhanh, nhưng Lâm Dương không định coi thường hắn như vậy.

Cả một đám người cùng lúc gặp nạn, tại sao chỉ có người đàn ông này rời đi được, xem ra, hắn không bị thương, chỉ là cơ thể mệt mỏi

mà thôi.

Sau khi xác định di sản mà những người đàn ông kia để lại không thể động vào, Lâm Dương định rời đi, từ những con ngô công ở dưới nơi này xem ra, đây không phải là lãnh địa mà người thường có thể tùy ý bước vào.

Qua thị lực được cường hóa của Lâm Dương mà nhìn, màu đỏ sẫm đại diện cho ngô công ở dưới đang dần dần lan lên độ cao mà Lâm Dương đang đứng, xem ra, giống như những con ngô công này đột nhiên tỉnh giấc từ trong giấc ngủ sâu.

"Ta định rời đi, ngươi thì sao?" Lâm Dương trưng cầu ý kiến của người đàn ông râu quai nón.

"Ta đi cùng ngươi, hai người sẽ an toàn hơn nhiều." Lúc này, thể lực của người đàn ông râu quai nón dường như đã hồi phục, bắt đầu đi lên bậc thang.

Thấy người đàn ông râu quai nón đi trước dẫn đường, Lâm Dương cũng đi theo.

"Đúng rồi, ngươi tên gì." Lâm Dương đi phía sau hỏi người đàn ông.

Người đàn ông nghe lời Lâm Dương không trả lời ngay, nhưng bước chân không dừng lại, một lúc sau, mới có tiếng của hắn truyền đến.

"Lưu Bào, cứ gọi ta là A Bào là được." Trong giọng nói của người đàn ông có một chút hoài niệm, có lẽ vì "A Bào" là cách gọi trong nhóm nhỏ đó, chỉ là bây giờ hắn là người duy nhất còn lại.

"Ta tên Lâm Dương." Nghe ra tâm trạng không muốn hồi tưởng quá khứ của A Bào, Lâm Dương cũng chỉ đơn giản trả lời một câu, không có ý định hỏi thêm.

Hai người cứ thế bắt đầu đi lên trên.

Hiện tại Lâm Dương và A Bào đang ở nơi khá sâu của hố sâu, một chốc một lát không thể nào lên được.

Để tiết kiệm thể lực, hai người đều sử dụng bước đi bình thường, từ từ đi lên trên, dù sao đám ngô công ở dưới, trong thời gian ngắn cũng không thể nào lên được.

Nhưng, trong đoạn đường này, sắc mặt Lâm Dương lại ngày càng tệ.

Ban đầu A Bào tưởng rằng Lâm Dương không khỏe, nhưng rất nhanh, sắc mặt A Bào cũng trở nên tệ đi, như thể nhìn thấy chuyện khó tin.

Bậc thang dưới chân đang run rẩy nhẹ, từ lúc nãy đã liên tục rung động, Lâm Dương cảm nhận được đầu tiên, sau đó khi biên độ run rẩy lớn hơn một chút, A Bào cũng cảm nhận được.

Cảm nhận sự run rẩy dưới chân, sắc mặt hai người tái nhợt, nhìn nhau, xác định không phải là ảo giác.

“Không... không lẽ là...

động đất rồi chứ.” A Bào nói ra cũng có chút lắp bắp, điều này hiện rõ trên người người đàn ông vạm vỡ này trông thật nực cười.

Nhưng Lâm Dương lại không có tư cách chế nhạo, vì hắn cũng đang sợ hãi.

Vì có cảm giác siêu phàm, nên đối với sự rung động này, Lâm Dương cảm nhận rõ ràng hơn A Bào rất nhiều.

Lâm Dương cũng vì thế mà cảm thấy sợ hãi hơn.

“Không, không phải động đất.” Trong thời khắc nguy cấp này, Lâm Dương vẫn giữ được bình tĩnh, chỉ là sắc mặt không tốt mà thôi.

Nghe lời Lâm Dương, A Bào dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, không biết tại sao hắn lại chắc chắn như vậy.

Lúc này, rung động đột nhiên trở nên dữ dội, để đề phòng bị hất xuống, hai người đều nắm chặt vào vách tường bên cạnh, cố định bản thân.

Còn về những con ngô công có thể ẩn nấp trong vách đá?

Lúc này không nằm trong phạm vi cân nhắc của hai người.

Vách đá trong hố sâu này không ngừng run rẩy, sắc mặt hai người cũng ngày càng tái xanh, trong đó, Lâm Dương biểu hiện rõ nhất.

Lâm Dương ngoài sắc mặt tái xanh ra, dường như còn mang theo một chút sợ hãi, sợ hãi đối với sự rung động này.

Có lẽ người khác sẽ tưởng rằng Lâm Dương đang sợ rơi vào hố sâu, nhưng hắn hiểu rằng, tuy quả thực sợ rơi vào hố sâu, nhưng lúc này, Lâm Dương lại đang sợ hãi một thứ khác.

"Không phải động đất, mà dữ dội như vậy." A Bào bám vào một chỗ lồi ra của một khối đá bên cạnh, lớn tiếng hét về phía Lâm Dương, lúc này vì tình huống nguy cấp, nên A Bào cũng hết lắp bắp.

Đối mặt với sự nghi ngờ của A Bào, Lâm Dương chỉ dùng một câu nói đã dập tắt nó, thậm chí cả khuôn mặt của A Bào cũng tràn đầy sợ hãi.

"Sự rung động này, từ dưới truyền lên, dường như có một gã khổng lồ sắp lên rồi." Lúc Lâm Dương nói ra câu này, mặt không biểu cảm, nỗi sợ hãi trên mặt cũng tạm thời biến mất, vì, cảm giác rung động ngày càng rõ ràng.

Nghe lời Lâm Dương, A Bào ban đầu không hiểu, nhưng từ từ gã như đã hiểu ra, chỉ dám bám từ xa vào vách tường nhìn cái hố sâu đó, hoàn toàn không dám đến gần.

A Bào bây giờ ý thức được, nếu ở đây có nhiều ngô công như vậy, vậy thì có một con vua ngô công cũng là bình thường.

Hai con ngô công trước đó bị Lâm Dương và A Bào làm rơi xuống đều đã gây ra rung động ở đáy hố sâu, hiện tại xem ra, có thể là do gã khổng lồ ở dưới đó gây ra.

Nhưng, từ biên độ rung động này xem ra, con ngô công ở dưới đó, cũng thực sự quá lớn rồi.

Chương 556

Nghĩ đến đây, A Bào không nhịn được muốn phản bác Lâm Dương, dù sao một sinh vật lớn như vậy, không thể nào tồn tại được, bộ xương của tổ chức sinh vật đó hoàn toàn không thể chống đỡ được.

Nhưng A Bào chợt nghĩ lại cũng đã hiểu, nơi này có lẽ có những thứ khác với thế giới bên ngoài, dù sao cũng đã nhìn thấy nhiều ngô công lớn hơn người, có một con siêu lớn, cũng có thể hiểu được.

Lúc này, một mùi tanh hôi cực kỳ nồng nặc từ dưới hố sâu truyền lên, khiến Lâm Dương và A Bào đều không khỏi che miệng mũi lại.

Cùng lúc đó, sự rung động của vách đá cũng càng thêm dữ dội.

Xem ra, gã khổng lồ đó, đang đến gần vị trí của Lâm Dương.

A Bào dùng ánh mắt hỏi han nhìn Lâm Dương, muốn tìm cách giải quyết tình thế hiện tại.

Nhìn ánh mắt của A Bào, khuôn mặt Lâm Dương cũng vô cùng lo lắng, nhìn quanh tứ phía, không ngừng tìm kiếm nơi có thể che chắn.

Tìm một lúc, Lâm Dương như đã phát hiện ra điều gì đó, mắt sáng lên, sau đó trực tiếp buông tay đang nắm vách đá, lao về phía đó.

"Theo sau." Giọng nói của Lâm Dương truyền vào tai A Bào.

A Bào nghe xong, nhìn Lâm Dương phía trước vì rung động mà không ngừng điều chỉnh bước chân nhưng vẫn đang chạy, cắn răng, cũng đuổi theo.

Mặc dù không biết Lâm Dương muốn làm gì, nhưng A Bào biết rõ một điều, đó là, nếu tiếp tục ở đây, chắc chắn sẽ chết, không có gã khổng lồ đó, cũng có vô số ngô công.

A Bào theo sát sau lưng Lâm Dương, di chuyển lên phía trên cầu thang.

Sự rung chuyển đang dần tăng tốc, đồng thời kèm theo một mùi hôi thối nồng nặc.

Trong tình huống khó di chuyển như vậy, A Bào vất vả đi theo Lâm Dương, vì hoàn cảnh chấn động nên thường xuyên phải vịn vào những khối đá trên vách đá mới có thể giữ vững được tư thế.

A Bào kinh ngạc nhìn Lâm Dương trước mắt, cho dù trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, tốc độ di chuyển của Lâm Dương vẫn rất nhanh.

Mặc dù có thể thấy rõ Lâm Dương cũng đang điều chỉnh bước chân vì cầu thang rung chuyển, nhưng A Bào có thể thấy bước chân của Lâm Dương rất vững vàng, tuy đường đi dưới chân không phải là một đường thẳng, nhưng hắn vẫn chao đảo tiến thẳng về phía trước.

Nhìn hành động của Lâm Dương, cộng thêm sự rung chuyển ngày càng dữ dội bên cạnh, A Bào nghiến răng, buông tay đang nắm chặt vách đá ra, lao thẳng về phía Lâm Dương.

Có lẽ do may mắn, dù A Bào chạy bị rung chuyển làm cho không ổn định, nhưng hắn không ngừng lao về phía trước, dùng quán tính của cơ thể để triệt tiêu sức mạnh khiến cơ thể nghiêng ngả muốn ngã, A Bào loạng choạng đi theo sau lưng Lâm Dương.

Lúc này, A Bào cũng nhìn thấy đích đến của Lâm Dương, đó là một căn phòng nhỏ, những căn phòng nhỏ mà nhóm người của A Bào trước đó đã tìm kiếm bảo vật.

Nhìn thấy căn phòng nhỏ đó, A Bào cũng hiểu ra ý đồ của Lâm Dương, bước chân càng thêm kiên định.

Khi hai người tiến lên, họ nhanh chóng đến cửa phòng, rồi lao

thẳng vào trong, hoàn toàn không kiểm tra xem có cơ quan nào tồn tại hay không.

Nếu bên trong thật sự có cơ quan, vậy chỉ có thể dựa vào khả năng tùy cơ ứng biến của hai người, bây giờ mùi hôi thối từ phía sau truyền đến vô cùng rõ ràng, hai người không có thời gian để trì hoãn.

Hai người lao vào trong phòng, sau đó lập tức tìm một số thứ có thể bám vào để cố định lại.

Lâm Dương bám vào một thứ giống như cột trụ bên trong, còn A Bào thì bám vào khung cửa đá bên cạnh.

Hai người cố định được vị trí, đều thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng, sự rung chuyển đột nhiên trở nên dữ dội.

Vốn dĩ sự rung chuyển chỉ ảnh hưởng đến việc di chuyển của hai người, nhưng lúc này, cơn chấn động hiện tại khiến cả hai đều không thể đứng vững.

Hai người cảm giác như trọng tâm cơ thể bị đảo lộn, nhưng cảm giác dưới chân lại rõ ràng cho họ biết, họ đang đứng trong phòng.

Sau một trận chấn động ngắn, sự rung chuyển cuối cùng cũng ổn định lại, tuy vẫn có chút rung lắc, nhưng không còn dữ dội như vậy.

A Bào đang chuẩn bị quay đầu lại xem rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, thì nhìn thấy biểu cảm của Lâm Dương đối diện.

Biểu cảm của Lâm Dương như thể đã nhìn thấy một thứ gì đó khó tin.

Thấy Lâm Dương như vậy, A Bào càng thêm tò mò về những gì đã xảy ra bên ngoài, hắn quay đầu nhìn ra cửa.

Nhưng A Bào vừa mới quay đầu ra ngoài, liền nhìn thấy một thứ khiến hắn vô cùng kinh hãi.

Một con ngô công có kích thước tương đương với con trước đó, lúc này đang quấn quanh khung cửa, dùng đôi mắt màu đỏ sẫm nhìn chằm chằm A Bào đang bám vào khung cửa.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, chân A Bào tức thì mềm nhũn, bởi vì hắn nhìn thấy, con ngô công đó đang há cái miệng đầy máu về phía hắn, và bắt đầu bò về phía hắn.

Ngay lúc A Bào còn đang đứng ngây người vì sợ hãi, Lâm Dương cũng đã hành động.

Bây giờ sự rung chuyển đã nhỏ lại, cho dù không cần dựa vào tường để cố định, Lâm Dương cũng có thể dễ dàng đi lại trên mặt đất.

Lâm Dương nhanh tay lẹ mắt đá bay con ngô công đó đi, sau đó hướng ánh mắt ra ngoài cửa, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Thứ khiến Lâm Dương trước đó dùng ánh mắt đó để nhìn đương nhiên không phải chỉ là con ngô công này, loại ngô công cỡ này, Lâm Dương và A Bào đã cùng nhau nhìn thấy rồi, thứ khiến Lâm Dương cảm thấy sợ hãi, là bóng dáng ở ngoài cửa lúc này.

A Bào sau khi hoàn hồn, cũng chuyển tầm mắt ra ngoài cửa, cùng Lâm Dương nhìn vào bóng dáng trong hố sâu đó, miệng bất giác há ra.

Trong hố sâu ngoài cửa, có một cột thịt khổng lồ màu đỏ sẫm chiếm trọn khu vực trống rỗng vốn có, hoặc có lẽ nói chiếm trọn cũng không thích hợp, bởi vì trông có vẻ như cái hố sâu này được tạo ra riêng cho sinh vật này.

Một con ngô công cực kỳ khổng lồ, so với nó, những con ngô công to hơn người lúc trước cũng chỉ là dạng mini.

Cơ thể con ngô công này hiện đang đứng thẳng trong hố sâu, và từ chuyển động của cơ thể có thể thấy, con ngô công này đang không ngừng bò lên trên.

Từ căn phòng mà Lâm Dương đang ở, không thể nhìn thấy xúc tu của con ngô công khổng lồ này, nhưng qua phần thân thể có thể nhìn thấy, có thể biết sinh vật này khổng lồ đến mức nào.

Thậm chí, có lẽ không thể gọi nó là ngô công, hoặc giả, cho dù ở một nơi có thể sinh ra những con ngô công kỳ dị to bằng con người, việc xuất hiện một con ngô công khổng lồ như vậy, cũng khiến Lâm Dương và A Bào cảm thấy khó tin.

Tuy nhiên, cái giá phải trả cho thân hình khổng lồ, qua quan sát chuyển động của con ngô công khổng lồ, Lâm Dương có thể phán đoán rằng, tốc độ di chuyển của con ngô công này vô cùng chậm chạp, không biết có phải vì phải chống lại trọng lực khổng lồ của cơ thể để bò lên trên hay không, tốc độ hành động của con ngô công vô cùng chậm. "...

Chắc là tổ tông của bầy ngô công rồi." A Bào ngây ngốc nhìn bóng dáng khổng lồ trước mắt, đồng thời trong mắt ngoài sự kinh ngạc ra, không còn gì khác.

Chương 557

"Ừm, e là mấy con ngô công ta đá xuống lúc trước đã chọc giận nó rồi." Khác với A Bào, lúc này Lâm Dương lại vô cùng bình tĩnh.

Bởi vì không bình tĩnh không được, Lâm Dương không muốn giao mạng mình ở đây.

Mặc dù nhìn thấy sinh vật kỳ dị như vậy, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng chỉ như vậy, không đáng để Lâm Dương phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Lâm Dương nhìn ra ngoài, không ngừng suy nghĩ cách rời khỏi đây.

Con đường ban đầu men theo cầu thang quay trở lại đã không còn tồn tại, bởi vì Lâm Dương có thể thấy, những bậc thang trước cửa đã bị con ngô công khổng lồ này phá nát.

Nếu không có gì bất ngờ, những bậc thang ở phía trên cũng đã gãy, Lâm Dương không thể nào đi qua những bậc thang gãy đó để rời khỏi đây.

Những bậc thang gãy đó không phải là mấu chốt, mấu chốt nhất là, có rất nhiều ngô công.

Trước đó vì bóng dáng của con ngô công khổng lồ, nên Lâm Dương không để ý, bây giờ nhìn kỹ lại, cùng với việc con ngô công khổng lồ bò lên, những con ngô công nhỏ cũng bò lên theo, bám chặt vào thân thể con ngô công khổng lồ.

Đương nhiên, ngô công nhỏ cũng chỉ là so với con ngô công khổng lồ này mà thôi, nếu so sánh thực sự, chúng đều là những con ngô công lớn hơn cả người Lâm Dương.

Có một bộ phận lớn ngô công, vì bị con ngô công khổng lồ và vách tường chèn ép biến thành thịt nát, nhưng vẫn có một bộ phận ngô công giữ được thân thể hoàn chỉnh, sau đó men theo thân thể con ngô công khổng lồ bò lên trên.

Thấy vậy, Lâm Dương hiểu rằng, nếu không nhanh chóng rời đi, thì căn phòng nhỏ tạm thời trốn tránh này, cũng sẽ nhanh chóng bị những con ngô công đó phát hiện.

Đến lúc đó, Lâm Dương và A Bào có thể đối phó được một bộ phận, nhưng cô lập không có viện trợ thì làm sao đối mặt với số lượng ngô công đông đảo đây.

Căn phòng này cũng không có nơi nào giống như mật đạo, ngay cả thứ có thể dùng để chặn cửa cũng không tìm được.

Con ngô công suýt nữa tấn công A Bào lúc trước, là men theo vách đá bên ngoài bò vào, nếu còn do dự nữa, e là sẽ có nhiều ngô công hơn bò vào. "Chúng ta ra ngoài." Lâm Dương đi thẳng ra cửa, lời nói mang theo cảm giác không cho phép nghi ngờ.

Nghe lời Lâm Dương, trên mặt A Bào hiện lên vẻ hoảng sợ.

Dù vậy, A Bào cũng hiểu, lựa chọn của Lâm Dương là chính xác.

Bất luận là quyết định chạy ra ngoài, do Lâm Dương đưa ra là một việc đúng đắn.

Bởi vì lúc này trong hai người, chỉ có Lâm Dương là giữ được một phần khả năng suy nghĩ bình tĩnh.

A Bào hiểu, với bộ dạng run rẩy của mình hiện tại, không thể nào một mình rời khỏi đây được, cách duy nhất để sống sót, là dựa vào Lâm Dương, người có thể đưa ra phán đoán rõ ràng này.

A Bào theo sau Lâm Dương, rời khỏi căn phòng nhỏ, đi ra ngoài.

Ra ngoài rồi, Lâm Dương mới phát hiện, suy nghĩ trước đó của mình quá tốt đẹp rồi, tình cảnh bên ngoài còn tồi tệ hơn trong tưởng tượng.

Vừa ra ngoài, Lâm Dương và A Bào đã bị những con ngô công xung quanh phát hiện, đồng thời những con ngô công đó cũng đang bò về phía hai người.

Nhưng hai người không có đường để chạy, bởi vì không chỉ những bậc thang trước cửa phòng nhỏ, mà cả những bậc thang xung quanh cũng đã gãy, có nơi thậm chí còn xuất hiện những khoảng trống khổng lồ.

Trong tình huống này, Lâm Dương và A Bào bị mắc kẹt trên một phiến đá, chẳng khác nào cá nằm trong chậu, chờ đợi những con ngô công này tấn công.

Lâm Dương nhìn thấy tất cả, A Bào tự nhiên cũng nhìn thấy.

Nhìn những con ngô công đang không ngừng bò về phía mình, trong mắt A Bào chỉ còn lại sự sợ hãi, và cơ thể run rẩy.

Lâm Dương, với tư cách là người duy nhất trong hai người có thể giữ được bình tĩnh, thì trong tình huống này, lại bình tĩnh suy nghĩ cách thoát thân.

Nơi này, Lâm Dương và A Bào đang ở trong tình trạng bị bao vây, hoàn toàn không có đường thoát, lối thoát duy nhất dường như chỉ có căn phòng nhỏ không có bất kỳ mật đạo nào.

Mọi thứ, dường như đều báo trước rằng, lựa chọn tốt nhất của Lâm Dương và A Bào, là quay trở lại căn phòng nhỏ đó, sau đó tìm cách chống lại những con ngô công này, rồi sau khi kiệt sức thì bị nhấn chìm trong biển ngô công.

A Bào cũng đang nỗ lực suy nghĩ, từ ánh mắt thỉnh thoảng liếc về

căn phòng phía sau, A Bào có lẽ cũng đoán được kết cục tiếp theo của hai người.

Nhưng khác với A Bào, nơi Lâm Dương nhìn đến lại không phải là căn phòng nhỏ đó, mà là thân thể của con ngô công khổng lồ trước mắt.

Hiện tại xem ra, tất cả các con đường rời đi đều vì con ngô công khổng lồ này mà bị đứt gãy, nhưng, trước mắt không phải có một con đường sẵn có sao.

Nhìn cơ thể của con ngô công khổng lồ trước mắt được bao phủ bởi những vằn màu đỏ sẫm, Lâm Dương lao thẳng về phía đó.

A Bào, tuy không biết Lâm Dương muốn làm gì, nhưng hắn không muốn chấp nhận kết cục bị ngô công nuốt chửng, nếu Lâm Dương chọn rơi xuống hố sâu, đó cũng là kết cục mà A Bào có thể chấp nhận.

Lâm Dương cứ như vậy, trong mắt A Bào, chạy về phía hố sâu, trông như đang tìm đến cái chết, bước chân của A Bào cũng chậm lại.

Dù sao thì chưa đến giây phút cuối cùng, A Bào cũng không muốn tự sát.

Thế nhưng, khi Lâm Dương chạy đến rìa cầu thang, hắn lại làm một việc khiến A Bào hoàn toàn không ngờ tới.

Lâm Dương ở rìa cầu thang, lợi dụng quán tính của cú chạy, nhảy thẳng về phía trước, sau đó nhảy lên thân thể của con ngô công khổng lồ.

Trên thân thể con ngô công khổng lồ có một số hoa văn, nhưng dù vậy, cũng không phải thứ mà Lâm Dương có thể bám vào.

Tay Lâm Dương đặt lên thân con ngô công khổng lồ, quả thực không ngừng trượt xuống, lớp vảy trong tay hoàn toàn không thể bám chắc.

Nhưng Lâm Dương đã sớm có chuẩn bị, trong quá trình trượt xuống, Lâm Dương đưa tay vào đống thịt nát mơ hồ của xác ngô công bị chèn ép bên cạnh, sau đó lục lọi bên trong, moi ra một vật dài nhỏ, rồi cắm thẳng vào cơ thể con ngô công khổng lồ trước mắt.

Bởi vì Lâm Dương chọn vị trí giữa các lớp vảy, nên dễ dàng cắm vật trong tay vào, sau đó dùng nó để cố định cơ thể, không còn trượt xuống dưới nữa.

A Bào, lúc này cũng đã nhìn rõ Lâm Dương rốt cuộc đang làm gì, Lâm Dương vừa rồi, đã lấy ra một chiếc chân ngô công từ xác con ngô công đó, vì kích thước của ngô công, một chiếc chân của nó, cũng có thể chống đỡ toàn bộ trọng lượng của Lâm Dương.

Thấy hành động của Lâm Dương, A Bào cũng hiểu ra kế hoạch của hắn là gì, do dự một lúc.

Kế hoạch này thực sự quá mạo hiểm, nhưng, lại là con đường duy nhất có thể lựa chọn.

A Bào nhìn những con ngô công đang nhanh chóng bò về phía sau, cũng dứt khoát nhìn về phía trước, sau đó bắt đầu lao đi.

Chương 558

Cùng với cú nhảy của A Bào ở rìa phiến đá, hắn cũng giống như Lâm Dương, nhảy lên thân con ngô công khổng lồ, sau đó học theo Lâm Dương, tìm một chiếc chân ngô công từ xác chết bên cạnh để cố định cơ thể, cắm thẳng vào cơ thể con ngô công khổng lồ.

Thấy A Bào chọn đi cùng mình trên con đường cực kỳ nguy hiểm này, Lâm Dương ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì nếu A Bào vì gánh nặng tâm lý hay các yếu tố khác mà chần chừ không chịu bò lên, thì A Bào chỉ có thể bị những con ngô công đó nuốt chửng ở dưới, như vậy, Lâm Dương chứng kiến tất cả cũng sẽ bị ám ảnh tâm lý.

Nếu A Bào đã học theo và đến được đây, vậy Lâm Dương cũng không cần phải tiếp tục giữ tư thế này nữa.

Lâm Dương lúc này đã dùng một chiếc chân ngô công để cố định vị trí của mình, vậy thì, bây giờ Lâm Dương, chỉ cần kiếm thêm một chiếc chân ngô công nữa, là có thể bắt đầu bò lên trên.

Dường như vì cơ thể con ngô công khổng lồ này quá lớn, nên vết thương mà Lâm Dương và A Bào gây ra trên người nó, con ngô công khổng lồ lại không có bất kỳ phản ứng nào, có lẽ thời gian dài ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời này, đã khiến gã khổng lồ này mất đi cảm giác.

Lâm Dương đưa tay vào xác con ngô công bên cạnh, bắt đầu lật tìm trong đống thịt nát.

Nhưng cùng với động tác trên tay, lông mày Lâm Dương cũng nhíu lại.

Bởi vì, trong cái xác này, Lâm Dương không tìm thấy thứ gì khác có thể dùng để chống đỡ, nói cách khác, những chiếc chân khác của con ngô công này, hoặc là đã biến thành thịt nát giống như cơ thể, hoặc là đã rơi xuống trong lúc ma sát.

Ánh mắt Lâm Dương nhìn cái xác đó trở nên vô cùng phức tạp.

Lúc lựa chọn điểm rơi, Lâm Dương đã cố ý chọn một nơi có xác chết tương đối hoàn chỉnh để rơi xuống, đó là lựa chọn tốt nhất mà Lâm Dương có thể làm, những nơi có nhiều xác chết hơn, lại cách xa nơi Lâm Dương có thể nhảy tới một đoạn.

Nhìn chiếc chân ngô công duy nhất trên tay có thể dùng để cố định, Lâm Dương rơi vào im lặng, nếu không tìm được điểm tựa khác, vậy Lâm Dương chỉ có thể treo lơ lửng trên con ngô công này.

Nhìn xuống dưới thân con ngô công khổng lồ, Lâm Dương có thể thấy một số con ngô công chưa bị nghiền nát, hoặc những con ngô công đã bò lên lại, vì những bậc thang bị ma sát với con ngô công khổng lồ đã bị phá hủy, nên những con ngô công này lại quay trở lại thân con ngô công khổng lồ, bắt đầu bò lên trên.

Nếu Lâm Dương cứ tiếp tục treo ở đây không động đậy, vậy thì thứ chờ đợi hắn, có lẽ là một kết cục còn thê thảm hơn cả việc cố thủ trong căn phòng nhỏ đó.

Khác với Lâm Dương, vận may của A Bào lại tốt hơn rất nhiều.

Lúc A Bào nhảy xuống, hắn không hề lựa chọn, mà nhảy xuống trong lúc cấp bách.

Khi ở trên không, A Bào tay chân luống cuống bám vào một chỗ, ở một góc chết mà Lâm Dương không thể nhìn thấy, tuy vị trí thấp hơn chỗ của Lâm Dương không ít, nhưng, tài nguyên xác chết gần đó lại phong phú hơn rất nhiều.

A Bào chỉ tùy tiện tìm một lúc, đã chuẩn bị xong hai điểm tựa cần thiết để leo lên.

Lâm Dương đang ở trên cao rơi vào tuyệt cảnh cũng nhìn thấy tình hình của A Bào, trong tuyệt vọng cũng nhìn thấy tia hy vọng. "A Bào,... mang... một... chiếc... chân... lên...

đây!" Lâm Dương sợ A Bào không nghe thấy, nên hét to từng chữ một, từ khuôn mặt hoảng hốt bừng tỉnh của A Bào sau khi nhìn rõ tình cảnh của mình, có lẽ hắn đã hiểu, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vui mừng.

Chỉ thấy A Bào cất một điểm tựa dư thừa vào trong áo, sau đó bắt đầu leo về phía vị trí của Lâm Dương.

Thấy A Bào đang chạy đến đây, Lâm Dương cũng cảm thấy may mắn vì hành động cứu A Bào của mình, trong tình huống này nếu không có gã giúp đỡ thì chỉ dựa vào một mình hắn, có lẽ căn bản không có cách nào sống sót ra ngoài.

Việc leo lên bằng hai điểm tựa như thế này vô cùng tốn thể lực, nhưng may mà thân hình vạm vỡ của A Bào không phải là giả, nên tạm thời không thấy biểu cảm gắng sức trên mặt hắn.

Dưới ánh mắt đầy hy vọng của Lâm Dương, A Bào đến bên cạnh hắn, sau đó lấy ra điểm tựa đó từ trong lòng. "Cảm ơn nhiều, giúp ta một việc lớn rồi." Lâm Dương nhận lấy điểm tựa từ tay A Bào, sau đó bắt đầu leo lên trên.

Bởi vì thể lực của Lâm Dương cũng đã được tăng cường, nên đối với hắn, việc leo lên trên cũng không phải là chuyện gì quá tốn sức.

Chỉ là, khi Lâm Dương quay người đi, hắn không phát hiện, ở phía sau, A Bào đang dùng một ánh mắt phức tạp nhìn hắn, hoặc là nhìn bộ quần áo trên người hắn.

Bộ quần áo trên người Lâm Dương, giống hệt bộ trên người A Bào, là cùng một loại trang bị.

Nhưng A Bào không nói gì, tiếp tục theo sau Lâm Dương, không ngừng di chuyển lên trên.

Khi Lâm Dương xuất hiện, A Bào không hỏi về lai lịch của hắn, chỉ từ việc Lâm Dương hiểu rõ về bọn họ, A Bào đã đoán được đại khái, bây giờ lại nhìn kỹ quần áo trên người Lâm Dương, vậy thì, gần như có thể khẳng định, Lâm Dương đang đi theo sau hắn.

Mặc dù đã rõ những điều này, nhưng A Bào không định nói thẳng với Lâm Dương ở đây, bởi vì trong hoàn cảnh hiện tại, nếu muốn sống sót, thì hai người phải dựa vào nhau, nếu mất đi ai, thì khả năng sống sót rời khỏi đây sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng, A Bào tuy trông có vẻ rụt rè, can đảm cũng không xứng với thân hình của hắn, thế nhưng, A Bào lại nhớ một chuyện, đó là, người đồng đội canh gác bên ngoài, cũng nên mặc một bộ quần áo giống hệt Lâm Dương, thậm chí cả chi tiết cũng y hệt.

A Bào bây giờ không nói, không có nghĩa là lát nữa sẽ không gây khó dễ, đi theo sau lưng Lâm Dương, trong mắt A Bào lóe lên ánh sáng kỳ dị, bắt đầu suy nghĩ những việc cần làm tiếp theo.

Cứ như vậy, hai người với những suy nghĩ riêng, không ngừng leo lên trên thân thể con ngô công khổng lồ.

Nhưng leo trèo, thực ra tốc độ di chuyển của hai người vô cùng chậm, ngoài việc phải luân phiên sử dụng hai điểm tựa, còn có một nguyên nhân quan trọng, đó là con ngô công khổng lồ này đang di chuyển, đang không ngừng bò lên trên.

Mặc dù tốc độ bò của con ngô công khổng lồ vô cùng chậm, nhưng thỉnh thoảng vì chạm vào cầu thang gây ra rung động, đã ảnh

hưởng đến hành động của Lâm Dương và A Bào, khiến tiến độ của hai người chậm lại.

Bởi vì cơ thể con ngô công khổng lồ không ngừng rung lắc, nên tốc độ di chuyển của Lâm Dương và A Bào đều rất chậm.

Dù vậy, hai người vẫn không ngừng tiến lên.

Chỉ là, không biết từ lúc nào, sự rung lắc đã dừng lại, Lâm Dương và A Bào đều dùng ánh mắt nhìn nhau. "Có lẽ, đã đến đỉnh rồi." Lâm Dương đưa ra kết luận như vậy, rồi động tác leo lên cũng nhanh hơn không ít.

Không chỉ vì rung động đã dừng lại nên tốc độ có thể tăng lên, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, đó là, con ngô công khổng lồ này bây giờ đã đến đỉnh của cái hố sâu, không thể tiếp tục tiến lên, nếu con ngô công khổng lồ này có hành động tiếp theo, thì chỉ có thể di chuyển xuống dưới, quay trở lại nơi nó đã sinh tồn bấy lâu.

Chương 559

A Bào cũng hiểu đạo lý này, nhanh chóng theo sau Lâm Dương, bò lên trên.

Con ngô công khổng lồ này lúc này không biết vì sao lại dừng ở đây, không có động tác gì khác, nhưng điều không ảnh hưởng là, mục đích của Lâm Dương và A Bào không thay đổi, vẫn phải tiếp tục tiến về phía đỉnh của hố sâu.

Các bậc thang xung quanh đều bị con ngô công khổng lồ dùng thân thể phá hủy, nói cách khác, hiện tại thân thể con ngô công khổng lồ là con đường duy nhất có thể lựa chọn, nếu rời khỏi đây, thì Lâm Dương và A Bào có lẽ chỉ có thể tìm cách bò lên từ những vách đá ẩn giấu ngô công, so sánh ra, thân thể con ngô công khổng lồ này ngược lại an toàn hơn không ít.

Leo lên được một đoạn khá dài rồi, thông qua quan sát cơ thể con ngô công khổng lồ, có thể thấy, những vệt màu đỏ sẫm trên cơ thể đã nhạt đi, nói cách khác, Lâm Dương cũng sắp leo hết cơ thể con ngô công khổng lồ này rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Dương có thể thấy đỉnh của hố sâu, đồng thời cũng có thể thấy, cái đầu của con ngô công khổng lồ đang chôn sâu vào trong khối đá.

Cái đầu dẹt của con ngô công khổng lồ giống như một cái xẻng, cắm thẳng vào phiến đá đó, đồng thời cũng đang hơi di chuyển, dường như muốn khoan vào trong đó.

Thấy vậy, sắc mặt Lâm Dương biến đổi, không kịp nhắc nhở A Bào, chỉ có thể vội vàng nắm chặt điểm tựa trong tay, sau đó cố định cơ thể mình.

Cùng với sự rung động của đầu con ngô công khổng lồ, thân thể nó cũng vì thế mà rung chuyển dữ dội, Lâm Dương có thể cảm giác được, dù đã nắm chặt điểm tựa trong tay, nhưng cơ thể vẫn không ngừng lắc lư.

Điều này cũng là đương nhiên, dù sao cũng khác với việc đứng trên mặt đất, tay Lâm Dương hiện tại chỉ có hai chiếc chân ngô công làm điểm tựa, toàn bộ trọng tâm cơ thể đều dồn lên đó.

Không chỉ cơ thể không ngừng lắc lư, Lâm Dương thậm chí còn cảm giác, dường như mình sắp tuột ra.

Rõ ràng tay mình đang nắm chặt điểm tựa, vậy cảm giác này từ đâu truyền đến?

Lâm Dương mở mắt ra, và rồi hắn nhìn thấy, nhìn thấy điểm tựa trong tay mình, điểm tựa cắm trong cơ thể con ngô công khổng lồ, đang từ từ tuột ra ngoài.

Vì cơ thể con ngô công khổng lồ lắc lư, điểm tựa mà Lâm Dương vốn cắm không sâu lắm, hiện tại đang không ngừng trượt ra ngoài.

Nhìn điểm tựa trượt ra, sắc mặt Lâm Dương dần cứng lại, dù đã đoán được chuyện sắp xảy ra, nhưng Lâm Dương hiện tại cũng không có cách nào ngăn cản.

Bởi vì cơ thể con ngô công khổng lồ dao động quá mạnh, Lâm Dương hiện tại có thể nắm chặt điểm tựa này đã là may mắn lắm rồi, làm sao có sức để cắm điểm tựa này sâu hơn nữa.

Vì điểm tựa này, Lâm Dương đã thấy được hy vọng rời khỏi đây, nhưng, bây giờ cũng vì điểm tựa này, hy vọng của Lâm Dương cũng tan vỡ.

Trong lúc không ngừng dao động, Lâm Dương chỉ có thể trơ mắt nhìn điểm tựa trong tay không ngừng trượt ra ngoài, sau đó hoàn toàn

bị hất văng.

Khi điểm tựa hoàn toàn tuột ra, Lâm Dương mất đi thứ có thể cố định, sau đó bị thân thể con ngô công khổng lồ va vào trên không, bay thẳng sang một bên, trong tay vẫn nắm chặt hai điểm tựa không buông.

Mặc dù đó chỉ là một cú lắc mình bình thường của con ngô công khổng lồ, nhưng lực va chạm đó, đối với Lâm Dương mà nói không hề nhẹ.

Lâm Dương chỉ cảm thấy một lực va chạm cực lớn ập tới từ bên hông, sau đó bị hất bay đi.

Dường như bị thứ gì đó cản lại, Lâm Dương cảm thấy cơ thể mình rơi xuống một vật gì đó, sau đó không ngừng lăn lộn, cho đến khi bị một khối đá cứng cản lại.

Lâm Dương gắng gượng mở mắt ra, nhìn con ngô công khổng lồ đang không ngừng quằn quại cơ thể.

Trên đó, bóng dáng của A Bào đã sớm biến mất, như vậy, A Bào cũng đã tuột tay rồi.

Điều đó cũng bình thường, khi nhìn thấy con ngô công khổng lồ có dấu hiệu quằn quại, Lâm Dương đã lập tức nắm chặt điểm tựa trong tay, kết quả còn rơi vào tình cảnh này.

Nếu là A Bào, có lẽ lúc con ngô công khổng lồ bắt đầu quằn quại, đã vì không chú ý mà bị hất văng ra rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương bắt đầu cảm thấy có chút áy náy với A Bào, nhưng ý thức lại dần trở nên nặng nề, tầm nhìn cuối cùng của Lâm Dương, dừng lại ở những khối đá không ngừng rơi xuống do sự quằn quại của con ngô công khổng lồ.

Không biết qua bao lâu, Lâm Dương cuối cùng cũng hồi phục ý

thức.

Sau khi mở mắt ra, Lâm Dương nhìn thấy, nơi mình đang ở.

Hiện tại giống như bị nhốt trong một mật thất được xây bằng đá, phía trước bị những khối đá rơi xuống chặn lại.

Không đúng, mình có thể nhìn thấy mọi thứ.

Lâm Dương quay đầu lại, và rồi hắn nhìn thấy, một ngọn đèn phía sau.

Đó là một ngọn đèn dầu, từ lớp bụi bám dày đặc trên đó có thể thấy, ngọn đèn này đã được đặt ở đây một thời gian rất dài.

Đây là đâu?

Lâm Dương dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt.

Trước mắt Lâm Dương, ngoài một ngọn đèn dầu rõ ràng đã cũ, còn có một cánh cửa đá, một cánh cửa đá đã được mở ra.

Mình, dường như đã bị hất vào một nơi không tầm thường rồi.

Lâm Dương nhìn nơi trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kỳ lạ.

Nơi này, tuy không biết để làm gì, nhưng có thể xuất hiện ở đây, được xây dựng bên cạnh con ngô công khổng lồ đó, đã chứng minh sự bất thường của nó, người bình thường không thể nào xây dựng ở nơi như thế này.

Vì bị con ngô công khổng lồ hất văng ra, Lâm Dương đã lăn vài vòng trên mặt đất.

Nhưng bộ quần áo mà Lâm Dương lấy từ người khác, chất lượng có vẻ không tồi, lúc này tuy dính đầy bụi đất, nhưng Lâm Dương có thể cảm giác được, cơ thể mình dưới sự bảo vệ của bộ quần áo này, không có vết thương rõ ràng nào, chỉ vì lực va chạm cực lớn, dường như có một vài vết bầm tím mà thôi.

Sau khi thấy vết thương trên người không nghiêm trọng, Lâm Dương cũng có một vài ý nghĩ.

Nếu đã tình cờ đến được nơi thần kỳ này, vậy thì hãy khám phá thật kỹ.

Nhưng trước mắt Lâm Dương, cánh cửa đá đã mở, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nơi này, rõ ràng không phải là thứ của thời hiện đại hay cận đại, tại sao cánh cửa đá này lại mở?

Trừ phi, gần đây có người đã vào.

Lâm Dương đột nhiên có một ý nghĩ.

Bởi vì trước đó, Lâm Dương cũng đã nhìn thấy, nhìn thấy người đàn ông chết một cách bất ngờ, trông như bị trúng độc.

Chương 560

Cộng thêm ánh mắt A Bào nhìn mình vô cùng không đúng, lúc đầu A Bào không nhận ra, sau khi bình tĩnh lại, Lâm Dương phát hiện, A Bào thường xuyên dùng ánh mắt phức tạp nhìn bộ quần áo của Lâm Dương.

Ban đầu, Lâm Dương tưởng A Bào đang trách mình xúc phạm người chết.

Nhưng mỗi lần, khi Lâm Dương chuyển ánh mắt qua, đều thấy A Bào đang giả ngu ngơ, nói cách khác, trong mắt A Bào, việc mình làm dường như không đơn giản là xúc phạm người chết.

Bây giờ xem ra, người đàn ông đã chết bên ngoài, lúc A Bào vào, có lẽ vẫn còn sống.

Lâm Dương cúi xuống dưới cánh cửa đá, nhìn vết xước trên mặt đất do cửa đá mở ra, xác nhận ý nghĩ của mình.

Vết xước trên mặt đất còn rất mới, nói cách khác, vừa mới bị cào ra không lâu.

Cứ như vậy xem ra, cánh cửa đá này, vừa mới bị đẩy ra.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Dương lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Nếu suy đoán của Lâm Dương không sai, vậy thì cánh cửa đá này, là do một người đàn ông khác cùng nhóm mở ra, còn Lâm Dương, thì chậm hơn người bí ẩn này một bước.

Người đàn ông đã chết bên ngoài, cũng có khả năng, bị người bí ẩn này giết chết.

Bởi vì bây giờ Lâm Dương nhớ lại, người đàn ông bên ngoài, biểu cảm của hắn dừng lại ở sự kinh ngạc và hoảng sợ, nếu chết trước

mặt đồng đội của A Bào, không nên như vậy.

Chắc hẳn người bí ẩn này đã giết chết người đàn ông đó, sau đó mặt nạ của người đàn ông cũng bị lấy đi, tạo cho Lâm Dương một cảm giác kỳ lạ.

Chẳng trách lúc đó Lâm Dương không tìm thấy mặt nạ trên xác người đàn ông, thì ra là vậy.

Nhưng may mắn thay, Lâm Dương đã lột bộ quần áo trên người đàn ông, nếu không, có lẽ cũng không có cách nào đến được đây.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành sự việc, tay Lâm Dương đặt trên cửa đá cũng do dự.

Nếu thật sự như vậy, vậy có nghĩa là, người bên trong, là một kẻ giết người không chớp mắt.

Lâm Dương không biết thu hoạch bên trong có đáng để mạo hiểm như vậy không.

Nhưng nhìn lại lối ra bị đá vụn che lấp phía sau, Lâm Dương nghiến răng, chuẩn bị đẩy cửa bước vào.

Khi Lâm Dương đặt tay vào giữa cánh cửa đá, một cảm giác kỳ dị truyền đến tay hắn.

Lâm Dương nhìn về phía vị trí tay mình, sau đó trên cửa, nhìn thấy một số hoa văn.

Những hoa văn này vì sự bào mòn của năm tháng, đã trở nên có chút mơ hồ không rõ, Lâm Dương cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ những gì được khắc trên đó.

Nhìn kỹ, dường như là về một nhóm người đang cúng bái một thứ gì đó.

Những người này đều đứng trên bậc thang, hướng về một vật

khổng lồ mơ hồ ở giữa để cúng bái.

Thấy vậy, Lâm Dương hiểu ra, bức tranh này, có lẽ ghi lại cảnh tượng ở hố sâu bên ngoài.

Những người cúng bái đó, có lẽ đứng trong những căn phòng xung quanh hố sâu.

Con ngô công khổng lồ đó, là sinh vật được cúng bái, chỉ không biết con hiện tại, có phải là con được cúng bái, hay là hậu duệ của con đó, nếu là vế trước, vậy thì khiến Lâm Dương cảm thấy sợ hãi rồi, dù sao có thể sống lâu như vậy, cũng không thể coi là vật phàm được nữa.

Nhưng lúc này, trong mắt Lâm Dương cũng lóe lên một tia sáng.

Theo phán đoán của Lâm Dương, e là vế trước, con ngô công đó, là con trên bức bích họa, là con được cúng bái nhiều năm.

Từ trên bích họa có thể thấy, con ngô công lúc đó đã rất lớn, nhưng chưa đến mức có thể va chạm vào các bậc thang xung quanh, nhưng con hiện tại, thân hình khổng lồ đến mức có thể ép nát các bậc thang xung quanh, ở dưới lòng đất không có chút ánh sáng mặt trời nào, Lâm Dương không thể tin sẽ có một con ngô công khác có thể lớn đến như vậy.

Có những loại cây không cần ánh sáng mặt trời làm chất dinh dưỡng, nhưng, không có ánh sáng mặt trời, chỉ dựa vào năm tháng tích lũy, muốn tự nhiên lớn đến như vậy, là điều khó khăn.

Nếu con ngô công đó là con được cúng bái, vậy có nghĩa là, trên người con ngô công đó, cũng có cái gọi là "gen trường sinh".

Lâm Dương rơi vào suy tư, trước đó khi bám trên người con ngô công khổng lồ, Lâm Dương vì lúc đó chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng rời đi, nên không thể sử dụng chức năng trích xuất gen, bây giờ đã

biết, vậy thì, Lâm Dương nhất định phải quay lại.

Nhìn đống đá vụn dày đặc phía sau, Lâm Dương không nghĩ đến những chuyện này nữa, trực tiếp đẩy cánh cửa đá trước mắt ra, đi vào.

Vừa bước vào, Lâm Dương cảm thấy, một luồng khí ẩm hơi khô ập tới, khiến Lâm Dương trong khoảnh khắc đó thậm chí có chút khó thở.

Nhưng sau khi vào trong, Lâm Dương biết, đây có lẽ là một ngôi mộ.

Lâm Dương có thể thấy, ở phía trước hắn, đặt một chiếc quan tài, một chiếc quan tài đã được mở ra.

Sau khi thấy quan tài đã được mở, Lâm Dương cũng xác nhận, ở phía trước hắn, quả thực có một người đã đến, người này, rõ ràng biết cách tìm đúng lăng mộ, khi Lâm Dương và nhóm người của A Bào đang đi lòng vòng trong hố sâu, người này đã lấy đi bảo vật ở đây.

Nắp quan tài không bị nhấc ra, chỉ bị đẩy ra một phần, nhưng Lâm Dương có thể nhìn thấy thứ bên trong.

Trong quan tài, dường như có một cái xác đang ở đó, trên đầu cái xác, Lâm Dương dường như mơ hồ nhìn thấy một thứ gì đó.

Nhìn thấy cái xác trong quan tài, Lâm Dương do dự một lúc, sau đó đi lên.

Thi biến, Lâm Dương tạm thời không lo lắng, bởi vì theo kinh nghiệm của hắn, nếu cái xác này muốn thi biến, đã sớm thi biến rồi, làm sao có thể vừa hay lúc này mới xảy ra biến hóa chứ.

Hơn nữa, lúc nãy nhìn từ xa, thứ trên đầu cái xác mà Lâm Dương nhìn thấy, dường như có chút quen thuộc, đó, trông giống như một tờ

giấy.

Thứ này, khiến Lâm Dương có một vài suy nghĩ, một suy nghĩ mà Lâm Dương muốn xác minh.

Đi về phía trước, Lâm Dương nhìn vào bên trong quan tài đã bị đẩy ra.

Bên trong có một xác chết nam giới, trên người mặc một bộ quần áo hoàn chỉnh, thuộc loại tư phục, trên người cũng không có trang sức đặc biệt nổi bật, Lâm Dương không thể dựa vào đó để phán đoán thân phận lúc còn sống của chủ nhân cái xác.

Nhưng ánh mắt Lâm Dương nhìn cái xác lại vô cùng kinh ngạc.

Bề mặt cái xác không hề có dấu hiệu mục nát, trông vô cùng hoàn chỉnh, từ việc nó không bị gió thổi thành bụi, có thể thấy, cái xác này, rõ ràng đã bảo quản được thân thể một cách hoàn chỉnh.

Chương 561

Da của cái xác có màu trắng bệch, trong đó có thể thấy rõ những mạch máu màu xanh lục nổi lên, điều khiến Lâm Dương kinh ngạc nhất, là tờ giấy dán trên đầu cái xác.

Đó đâu phải là giấy, rõ ràng là một lá bùa.

Một lá bùa màu vàng đất, trên đó vẽ một vài ký hiệu đơn giản mà Lâm Dương không hiểu, dù vậy, Lâm Dương cũng có thể từ vẻ ngoài mà phán đoán đó là một lá bùa.

Không ngờ, trong thực tế lại thực sự tồn tại thứ như bùa chú, hơn nữa, còn giống với những thứ trên TV đến vậy.

Sự khác thường của cái xác này, cộng thêm lá bùa dán trên đầu, khiến Lâm Dương bất giác tin vào tính chân thực của lá bùa, dù sao, nhìn xem, xác nam trước mắt hiện tại vẫn giữ được thân thể hoàn chỉnh, không giống một cái xác bình thường.

Lá bùa này, trông có vẻ khá mới, không giống như đã được dán từ lâu.

Nói cách khác, lá bùa này, gần đây mới được dán lên, cũng có khả năng, là do người bí ẩn vào trước đó làm.

Nếu người bí ẩn đó có thủ đoạn như vậy, Lâm Dương có chút lo lắng, một người có thủ đoạn như vậy lại cố chấp khám phá ngôi mộ này, rốt cuộc có thứ gì.

Dù vậy, Lâm Dương cũng không có lựa chọn nào khác, bất luận Lâm Dương có đối đầu với người bí ẩn đó hay không, chỉ cần Lâm Dương muốn tiếp tục khám phá trong ngôi mộ này, tất nhiên sẽ ở trong một mối quan hệ đối địch với người bí ẩn đó.

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ, hắn đột nhiên cảm thấy, chiếc chuông trong túi, lúc này dường như tỏa ra một luồng nhiệt, Lâm Dương có thể cảm giác được, có một nơi cảm thấy nhiệt độ cao rõ rệt.

Lấy ra chiếc chuông đã trở nên hơi nóng, Lâm Dương thấy, bụi bẩn trên chuông, không biết từ lúc nào đã biến mất, giống như bị nhiệt độ cao làm tan chảy, trước đó, Lâm Dương đã từng rửa chiếc chuông này, nhưng lại không thể rửa sạch lớp đất trên đó, giống như đã hợp làm một với chiếc chuông.

Chiếc chuông lúc này, đã hiện ra hình dạng ban đầu, không còn bụi bẩn che khuất, Lâm Dương cũng có thể nhìn rõ hình dạng cụ thể của chiếc chuông.

Bề mặt chuông trông rất thô ráp, nhưng lại khiến người ta kinh ngạc, bề mặt chuông đang tỏa ra một luồng ánh sáng vàng nhạt, Lâm Dương có thể thấy, chuông dường như đang hấp thụ thứ gì đó, giống như có thứ gì đó đang bị hấp thụ vào trong chuông.

Đó là một thứ vô sắc trong suốt, Lâm Dương không nhìn thấy, nhưng lại có thể thấy, có một dòng không khí nhỏ như bị bóp méo, trở nên cong vẹo trên không, dòng nhỏ đó trực tiếp thông đến bề mặt chuông.

Một lúc sau, ánh sáng nhạt của chuông biến mất, dòng không khí bị bóp méo đó cũng biến mất.

Đồng thời, Lâm Dương ngửi thấy một mùi kỳ dị, giống như miếng thịt để lâu bị mốc, nếu Lâm Dương không cảm giác sai, lúc này bên tai hắn, dường như có một luồng khí ẩm lạnh không ngừng quẩn quanh, giống như hơi thở của ai đó.

Hơi thở của người bình thường tự nhiên sẽ không ẩm lạnh như vậy, nhưng, nếu không phải là người thì sao.

Lâm Dương cứng ngắc quay đầu lại, và rồi nhìn thấy chủ nhân của hơi thở đó, chính là cái xác lúc nãy còn đang nằm trong quan tài.

Bây giờ xác nam đó, không biết đã đứng dậy từ lúc nào, đồng thời đưa đầu đến bên tai Lâm Dương, đang thở vào tai hắn.

Nhìn cái xác nam đã thi biến trước mặt, cơ thể Lâm Dương vô cùng cứng đờ.

Lúc này Lâm Dương, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Cái xác này sẽ thi biến, là điều không cần nghi ngờ, dù sao cái xác này sau khi trải qua một thời gian dài như vậy, lại không bị gió thổi thành bột mịn, đã cho thấy sự kỳ lạ của nó.

Nhưng Lâm Dương vẫn luôn yên tâm ở bên cạnh cái xác, bởi vì, trên đầu cái xác có một lá bùa dán ở đó.

Trước đó Lâm Dương đã đặc biệt quan sát, xác nhận lá bùa đó được dán rất chắc chắn, tại sao lại rơi ra như vậy.

Ánh mắt Lâm Dương quét qua lá bùa không biết từ lúc nào đã rơi xuống chân, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết nên nói gì cho phải.

Không đợi Lâm Dương nghĩ nhiều, xác nam đã tấn công hắn.

Hai tay của xác nam bóp về phía cổ Lâm Dương.

Mặc dù bị tấn công bất ngờ, nhưng phản ứng của Lâm Dương rất xuất sắc, hắn trực tiếp né được đòn tấn công, đồng thời nhanh chóng cúi người xuống, nhặt lá bùa dưới đất lên.

Xác nam thấy Lâm Dương né được đòn tấn công, trở nên cuồng bạo hơn, định tấn công Lâm Dương, nhưng xác nam lúc này đang ở trong quan tài, bị va chạm làm cho vấp ngã, trực tiếp ngã ra ngoài quan tài.

Căng thẳng nhìn xác nam trước mắt, Lâm Dương cầm lá bùa trong

tay, đang tìm thời cơ thích hợp để dán lên người nó.

Xác nam lúc trước, ở trong quan tài, nên hành động của nó đều bị cản trở, nhưng bây giờ đã khác, xác nam đã bị hất ra ngoài quan tài, bây giờ nó, có thể truy đuổi Lâm Dương.

Nắm chặt lá bùa trong tay, thuận tay cất chiếc chuông vào túi, sau đó cẩn thận quan sát hành động của xác nam trước mắt.

Xác nam từ từ đứng dậy, sau đó đứng ngây người một lúc, dường như đang ngẩn ngơ vì chuyện bị vấp ngã, rồi lao về phía vị trí của Lâm Dương.

Xác nam này dường như vì vừa mới tỉnh lại, nên động tác hành động trông rất cứng nhắc, nhưng dù vậy, Lâm Dương cũng không dám lơ là, bởi vì từ những ngón tay trông xanh lè đến rợn người của xác nam, rõ ràng là có độc.

Nghiêng người né được một cú vồ của xác nam, sau đó Lâm Dương trực tiếp dán lá bùa luôn cầm trên tay lên trán nó.

Dưới sự ép kép của lực tay Lâm Dương và cú va chạm của xác nam, lá bùa đã ổn định dán vào chính giữa trán nó.

Thấy hành động của xác nam vì thế mà chậm lại, Lâm Dương gật gật đầu, tự khen ngợi hành động của mình.

Có thể trong tình huống này bình tĩnh đưa ra phản ứng chính xác, không hổ là ta!

Nhưng, sự tự mãn vừa mới dâng lên của Lâm Dương đã nhanh chóng tan biến, bởi vì hắn nhìn thấy, xác nam đang từ từ quay người về phía hắn, không hề vì lá bùa mà dừng lại.

Lúc này tay phải của Lâm Dương đang đặt trên trán xác nam, lúc này, Lâm Dương có thể chắc chắn, lá bùa vừa dán lên, vẫn đang ở đó, dán chính xác vào giữa trán của xác nam.

Nhưng, lúc này xác nam lại có thể tự do hành động.

Những hành động này, đều đang chứng minh một điều.

Lá bùa lúc nãy không phải vô duyên vô cớ rơi xuống, bởi vì, không biết nguyên nhân gì đã khiến lá bùa đó xảy ra vấn đề, bây giờ không dùng được nữa.

Chẳng trách lúc nãy nhìn thấy, lá bùa đó xuất hiện bên ngoài ánh sáng.

Nhìn xác nam trước mắt, Lâm Dương đã biết nguyên nhân.

Chỉ là không biết đầu đuôi câu chuyện, Lâm Dương không thể yên tâm như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Dương không có cách nào để khống chế xác nam trước mắt.

Xác nam trước mắt, lúc này đang quay về phía Lâm Dương, đồng thời, Lâm Dương có thể ngửi thấy mùi hôi thối trên người nó.

Chương 562

Nếu đã biết lá bùa mất tác dụng, vậy Lâm Dương sẽ không tiếp tục giữ động tác này nữa.

Rút tay khỏi đầu xác nam, sau đó Lâm Dương quay người, bắt đầu tìm cách đối phó với nó.

Theo Lâm Dương thấy, nơi này hiện tại không có bất kỳ vách ngăn rõ ràng nào, rìa đều là những bức tường đá, Lâm Dương hoàn toàn không có đường để đi tiếp.

Con đường duy nhất có thể dùng để trốn tránh xác nam này, là nơi Lâm Dương vừa vào, nhưng Lâm Dương không chạy về đó, nguyên nhân đơn giản, nơi đó, cũng có điểm cuối, lối ra đã bị những viên đá vỡ do con ngô công khổng lồ làm rơi xuống phong tỏa, Lâm Dương chạy đến đó, cũng chỉ có thể cô lập không có viện trợ đối mặt với xác nam này.

Nơi này không biết đã bị người bí ẩn đó lấy đi hết đồ, vốn dĩ trống rỗng như vậy, Lâm Dương không phát hiện được thứ gì có thể dùng làm vũ khí.

Lúc này, trong khi Lâm Dương đang tìm cách đối phó với xác nam, nó đã quay người lại, bắt đầu tấn công hắn.

Lâm Dương cảm nhận được động tĩnh của xác nam phía sau, cũng biết, không còn nhiều thời gian để do dự nữa, nhìn nơi trống rỗng không có bất kỳ thứ gì có thể giúp đỡ trước mắt, Lâm Dương nghiến răng, đưa ra phương pháp duy nhất có thể làm bây giờ.

Dựa vào cảm giác né được đòn tấn công của xác nam phía sau, Lâm Dương chạy về phía vị trí của chiếc quan tài.

Nếu ở đây không có thứ gì có thể dùng để tấn công xác nam này, vậy Lâm Dương từ bỏ ý định giết chết nó, chỉ cần đưa nó trở lại quan tài là được.

Nắp quan tài đó Lâm Dương đã thử qua, là một chiếc quan tài rất nặng, nếu đưa xác nam vào lại, thì với thân thể của nó, sức lực có tăng thêm bao nhiêu, cũng không có cách nào đẩy ra được.

Lâm Dương chạy ra phía sau quan tài, sau đó căng thẳng nhìn xác nam đang đi về phía mình.

Nếu xác nam giống như lúc nãy ngã ra khỏi quan tài, đâm thẳng vào rìa quan tài, vậy có khả năng sẽ rơi lại vào trong, Lâm Dương đang chờ đợi cơ hội này.

Tập trung sự chú ý vào xác nam trước mắt, tay Lâm Dương cũng sờ vào bên cạnh nắp quan tài, định lát nữa sẽ trực tiếp đóng quan tài lại.

Chỉ là, hành động tiếp theo của xác nam lại khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng thất vọng.

Xác nam lúc trước khi vừa tỉnh lại, hoàn toàn không nhận ra chiếc quan tài dưới chân, trực tiếp ngã nhào, nên đã tạo cho Lâm Dương một ảo giác rằng nó hoàn toàn không có lý trí.

Nhưng bây giờ xem ra, ít nhất, xác nam này có khả năng phân biệt chướng ngại vật.

Xác nam đi vòng qua bên cạnh quan tài, bắt đầu đuổi theo Lâm Dương.

Nhìn bộ dạng của xác nam, Lâm Dương do dự một lúc, sau đó đưa ra một hành động táo bạo.

Lâm Dương chủ động chui vào trong quan tài, sau đó dựa vào nơi đối diện với xác nam, từ từ thu hút nó tấn công.

Nếu xác nam không chủ động vào, vậy Lâm Dương chỉ có thể dùng cách này, lấy mình làm mồi nhử, lừa nó vào trong.

Xác nam vì Lâm Dương ở trong quan tài, nên cứ đi vòng quanh bên ngoài, định tiếp cận hắn, nhưng mỗi lần Lâm Dương đều đi sang phía đối diện của quan tài, khiến xác nam không thể chạm vào mình.

Cuối cùng, xác nam dường như vì thế mà chán nản, hoặc đã xảy ra biến đổi khác.

Nó không còn đi vòng quanh nữa, bắt đầu di chuyển thẳng về phía quan tài.

Lâm Dương cứ như vậy nhìn, xác nam lật người vào trong quan tài, nhìn động tác của nó trở nên trôi chảy như vậy, lòng Lâm Dương chùng xuống, sau đó vội vàng lùi ra sau, rời khỏi quan tài.

Khi xác nam lao về phía Lâm Dương, Lâm Dương nhanh tay lẹ mắt đặt tay lên nắp quan tài, bắt đầu dùng sức đẩy nắp quan tài.

Nắp quan tài rất nặng, với sức lực của Lâm Dương, cần phải dồn toàn bộ sức lực mới có thể đẩy được.

Lâm Dương dùng hết sức, chân phải đạp đất, bắt đầu đẩy về vị trí chính xác.

Nhưng kế hoạch của Lâm Dương không hoàn hảo, hắn đã bỏ sót điểm mấu chốt nhất, đó là, cơ thể của xác nam.

Cơ thể xác nam lúc này không nằm thẳng trong quan tài, nói cách khác, cơ thể nó sẽ cản trở hành động đẩy nắp quan tài của Lâm Dương.

Lâm Dương cũng đẩy được một nửa, mới phát hiện ra điểm này, nhìn cục diện như vậy, Lâm Dương nhất thời hoảng hốt, nhưng không còn cách nào khác, hắn vẫn tiếp tục đẩy nắp quan tài.

Bởi vì Lâm Dương không còn lựa chọn nào khác, đây là cách duy nhất hắn có thể tìm ra để chế ngự xác nam này.

Nắp quan tài đang ép về phía cơ thể xác nam, đồng thời cũng bị nó chống cự lại.

Khi nắp quan tài chạm vào xác nam, nó rõ ràng cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh tồn tại, mặc dù với lý trí của xác nam, không thể đưa ra giải pháp tối ưu, nhưng nó theo bản năng chống lại luồng sức mạnh đó.

Bởi vì sự chống cự của xác nam, nên sức mạnh mà Lâm Dương cần dùng để đẩy nắp quan tài yêu cầu cao hơn, Lâm Dương cứ như vậy giằng co với nó.

Thời gian từ từ trôi đi, Lâm Dương cũng chỉ đẩy được nắp quan tài một đoạn ngắn, bởi vì cho dù xác nam chỉ dùng cơ thể chống cự lại Lâm Dương một cách vô thức, nhưng sức mạnh đó cộng thêm trọng lượng của nắp quan tài, gần như đã đạt đến giới hạn sức lực của Lâm Dương.

Cảm nhận được sự chống cự từ phía đối diện, trên đầu Lâm Dương cũng đổ vài giọt mồ hôi lạnh.

Dù vậy, Lâm Dương cũng không có cách nào tiếp tục tiến lên, chỉ có thể tiếp tục tiêu hao sức lực với xác nam như vậy.

Nhưng xác nam vì đã biến thành thi thể, thể lực có thể nói là gần như vô hạn, làm sao một con người như Lâm Dương có thể so sánh được.

Dần dần, Lâm Dương cũng nhận ra, nắp quan tài đang di chuyển về phía mình, sức lực trên tay Lâm Dương không hề buông lỏng, nhưng hắn biết, không phải sức lực của đối phương mạnh lên, mà là mình đã mệt.

Vì cứ mãi đẩy nắp quan tài, tay của Lâm Dương lúc này đã nổi gân xanh, từ những cơ bắp căng cứng trên người có thể thấy Lâm Dương đang ở trong tình trạng kiệt sức.

Ý thức được sức lực không đủ, Lâm Dương từ bỏ việc chống cự, nắp quan tài trong tay bắt đầu trượt ra ngoài, xác nam đã thành công giành chiến thắng trong cuộc đối đầu này.

Sau đó Lâm Dương nhìn thấy, xác nam đi về phía hắn, lúc này nắp quan tài, không thể ngăn cản được bước chân của nó, hai chân Lâm Dương lúc này cứng đờ, nhất thời cũng không thể chạy được.

Lâm Dương chỉ có thể đứng đó nhìn xác nam đi về phía mình, nhưng bất lực, cũng không thể làm gì được.

Nắp quan tài vì bị đẩy ra một phần, không cản trở hành động của xác nam, nó cũng không để ý đến nắp quan tài, chỉ tiến về phía con mồi trước mắt.

Nhìn chiếc quan tài đã đóng được hơn nửa, trong lòng Lâm Dương dần có một vài ý nghĩ khác.

Lâm Dương lùi về phía sau, xác nam cũng bị thu hút rời khỏi quan tài.

Lúc này, Lâm Dương đã làm một hành động mà trước đó không dám nghĩ đến, hắn lại chui vào trong quan tài, sau đó nắm lấy nắp quan tài, bắt đầu kéo lại.

Chương 563

Tốc độ quay người của xác nam rất chậm, đợi nó quay về phía Lâm Dương, hắn đã kéo nắp quan tài được hơn một nửa, xác nam đưa hai tay về phía Lâm Dương, đồng thời cơ thể cũng đang tiến lại gần.

Nhưng vì sự cản trở của quan tài, xác nam bị quan tài chặn lại, chỉ có thể đưa tay về phía Lâm Dương.

Nhưng tay của xác nam làm sao có thể dài bằng chiếc quan tài chứ.

Nó đưa tay ra, chỉ không ngừng sờ soạng trên quan tài, nhưng lại không thể chạm vào Lâm Dương.

Nhìn xác nam như vậy, Lâm Dương cười, đúng vậy, chỉ cần đảo ngược vị trí của hai bên, làm việc này đơn giản biết bao.

Hai tay của xác nam cọ xát trên quan tài, nhưng lại không nắm chặt được, dù có nắm chặt, với trí tuệ của nó, có lẽ cũng không biết kéo nắp quan tài về phía mình.

Đồng thời, Lâm Dương cũng đã kéo nắp quan tài gần xong, hắn nhìn xác nam đang sờ soạng ở đối diện, chui vào trong quan tài, sau đó dùng tay nắm lấy nắp quan tài, kéo mạnh một cái.

Cùng với cú kéo của Lâm Dương, nắp quan tài cũng vì thế mà đóng lại, hoàn toàn phong tỏa chiếc quan tài, Lâm Dương ở bên trong, không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào, xem ra đã đóng rất kín.

Chỉ là, lúc này tạm thời trốn được xác nam, nhưng trên mặt Lâm Dương lại chỉ có vẻ cay đắng.

Bởi vì, đây chỉ là một biện pháp tạm thời, không khí trong quan tài này có hạn, Lâm Dương không bao lâu nữa sẽ phải ra ngoài, hiện tại

ở trong quan tài này, chỉ để Lâm Dương có thể hồi phục một phần thể lực mà thôi.

Nhìn bóng tối trống rỗng, Lâm Dương lấy chiếc chuông trong túi ra, sau đó dùng lòng bàn tay sờ soạng rìa của nó.

Vừa rồi, sau khi chiếc chuông này tỏa ra một luồng ánh sáng, lá bùa trên trán xác nam đã mất hiệu lực.

Lâm Dương không cho rằng đây là sự trùng hợp, phải biết, khi Lâm Dương kiểm tra cái xác đó, lá bùa đó vẫn luôn được cố định chắc chắn trên đầu nó, gió thổi vào, cũng không làm lá bùa đó di chuyển dù chỉ một phân, xem ra có thể tiếp tục phong ấn.

Lá bùa đó gần đây mới được dán lên, không thể nào nhanh chóng mất hiệu lực như vậy, lại trùng hợp như vậy, đều là vì chiếc chuông này, mới dẫn đến chuyện này xảy ra.

Trước đó, thứ vô hình trong không khí, đã bị chiếc chuông này hấp thụ, vừa rồi ngoài việc phát sáng ra, chiếc chuông không có gì khác thường.

Trực giác của Lâm Dương cho hắn biết, thứ đó, có lẽ là mấu chốt để lá bùa có thể phong ấn được xác nam.

Nhưng bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, Lâm Dương phải nhanh chóng hồi phục thể lực, lát nữa ra ngoài còn phải đối phó lại với xác nam đó.

Nơi này, đạo cụ duy nhất có thể cung cấp cho Lâm Dương là chiếc quan tài, muốn đánh bại hoặc nhốt xác nam, thứ duy nhất có thể dựa vào cũng chỉ có chiếc quan tài này.

Lâm Dương đang yên lặng suy nghĩ, rồi đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm, đó là tiếng gầm của xác nam.

Trong bóng tối này, âm thanh mơ hồ không rõ, nhưng Lâm Dương

cũng chú ý rõ ràng.

Sau khi hắn vào trong, xác nam kia như bị kẹt, chỉ cọ xát với quan tài một lúc rồi không phát ra tiếng động nữa, nhưng lúc này, xác nam lại phát ra âm thanh.

Nói cách khác, sau khi Lâm Dương vào trong quan tài, bên ngoài lại xảy ra chuyện gì đó, Lâm Dương áp tai vào quan tài.

Bên ngoài quan tài dường như đã xảy ra chuyện, Lâm Dương nghe thấy tiếng đánh nhau.

Chẳng lẽ có người đến?

Lâm Dương ngay lập tức nghĩ đến người bí ẩn kia, nếu người đó chưa rời đi thì quả thực có khả năng quay lại.

Tiếng đánh nhau nhanh chóng biến mất, nghe qua thì có vẻ như nam thi đã bị khống chế, đối với điểm này Lâm Dương không hề thấy kỳ lạ, bởi vì người bí ẩn kia có khả năng sử dụng phù chú.

Bất kể người đó làm ra phù chú hay lấy được từ một kênh nào đó, điều đó đồng thời chứng minh rằng người bí ẩn này có sở trường ở phương diện này.

Sau khi trận đấu bên ngoài kết thúc, lòng Lâm Dương trở nên căng thẳng, bởi vì nếu nam thi đã bị giải quyết thì ở nơi giống như mật thất này, chỉ còn lại Lâm Dương và người bí ẩn kia.

Hiện tại nắp quan tài đang đậy kín, nếu người bí ẩn vì tò mò mà mở ra thì sẽ phát hiện Lâm Dương đang trốn bên trong, và Lâm Dương không cho rằng mình có thể chiến thắng kẻ đó.

May mắn là, sau một tiếng nổ lớn, âm thanh bên ngoài biến mất, Lâm Dương không còn nghe thấy tiếng gì nữa.

Ta đoán người bí ẩn kia đã cho nổ tung đống đá vụn bên ngoài rồi

rời đi.

Mang theo suy nghĩ này, Lâm Dương từ từ đẩy nắp quan tài ra, bắt đầu quan sát bên ngoài.

Ta thò đầu ra, phát hiện bên ngoài trống không, không chỉ không thấy bóng dáng người bí ẩn, mà ngay cả nam thi cũng biến mất.

Ta tìm kiếm trên mặt đất, không thấy dấu vết đặc biệt nào, chỉ phát hiện lá bùa chú bị lật ra trước đó cũng đã biến mất, có lẽ đã bị người bí ẩn thu hồi.

Ra khỏi quan tài, Lâm Dương nhìn quanh nhưng không tìm thấy lối đi bí mật nào, có lẽ đã bị người bí ẩn kia đóng lại.

Nhưng Lâm Dương cũng không để tâm, bởi vì hiện tại, sau mấy lần chết đi sống lại, ta không còn cố chấp với bảo vật như vậy nữa, tự nhiên sẽ không tiếp tục tìm kiếm đồ vật.

So với việc đi tìm những bảo vật chưa chắc đã còn lại, đối với Lâm Dương mà nói, bây giờ nhanh chóng trở về nhà trọ trong huyện thành nghỉ ngơi mới là thật.

Lâm Dương bắt đầu đi ra ngoài, muốn rời khỏi nơi này.

Đến chỗ đống đá vụn lúc trước, Lâm Dương phát hiện đống đá đã bị nổ tung, đồng thời cũng thấy bên ngoài đầy rẫy ngô công đang bò lúc nhúc, một số con đang tiến vào trong đống đá vụn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Dương cũng hiểu ra, phải mau chóng rời đi.

Theo thời gian trôi qua, những con ngô công này sẽ bò đến nơi này, nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian, vị trí hiện tại của Lâm Dương cũng sẽ sớm bị chúng chiếm đầy.

Không biết những con ngô công này dựa vào đâu để sinh tồn,

chúng không chỉ có kích thước bằng người thường mà số lượng cũng vô cùng nhiều, lúc ở trong hố sâu, Lâm Dương thấy số lượng ngô công có thể lên tới hàng vạn con.

Vừa ra khỏi đống đá vụn, Lâm Dương đã thấy được vị trí hiện tại của mình.

Hiện tại, ta đang ở một nơi giống như hang động, từ cửa hang không xa phía trước có thể thấy được hố sâu bên ngoài.

Nói cách khác, nơi này vốn là một hang động trên bề mặt hố sâu, Lâm Dương chỉ tình cờ bị con ngô công khổng lồ quăng vào mà thôi.

Sau khi biết được vị trí, bước chân của Lâm Dương cũng nhanh hơn không ít, bắt đầu di chuyển nhanh về phía trước.

Đám ngô công kia cũng phát hiện sự tồn tại của Lâm Dương, bắt đầu chen chúc về phía ta, khiến cho bước đi nhanh của Lâm Dương biến thành chạy như bay.

Chương 564

Đến chỗ cửa hang, Lâm Dương nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Con ngô công khổng lồ kia đã biến mất tự lúc nào, có lẽ đã quay về đáy hố sâu, bây giờ hố sâu cũng không khác mấy so với lúc Lâm Dương mới đến.

Chỉ có điều, trong đó có điểm khác biệt, vì bây giờ trong hố sâu, trên các bậc thang lác đác có một vài con ngô công đang bò, có lẽ phần lớn ngô công đều đã bò vào những hang động giống như nơi Lâm Dương đang ở, hoặc những căn phòng kia.

Những bậc thang vốn dùng cho công nhân đi lại đã có một vài chỗ bị gãy, những nơi khác cũng bị con ngô công khổng lồ mài mòn không còn như ban đầu, nhưng dựa vào ký ức mơ hồ, Lâm Dương đã tìm thấy lối ra, chính là căn phòng lúc ta tiến vào.

Bậc thang phía trước căn phòng đó hiện vẫn còn, may mắn là không bị con ngô công khổng lồ phá hủy, Lâm Dương chỉ cần đến được đó là có thể rời đi.

Chỉ có điều, một vấn đề nan giải khác đang đặt ra trước mắt Lâm Dương, đó là ta bắt buộc phải di chuyển liên tục trên những bậc thang đá bị gãy vỡ này, mà đích đến đối với vị trí hiện tại của ta mà nói, có chút xa.

Đúng lúc này, Lâm Dương phát hiện một bóng người, một bóng người mặc áo choàng đen.

Lâm Dương lập tức co người vào trong hang động, sau đó lén lút quan sát bóng người đó.

Đó không phải một người, mà là hai người, cả hai đều bị áo

choàng đen che kín thân thể.

Trong đó, một bóng người tương đối nhỏ bé, được bóng người còn lại cõng trên lưng.

Bóng người cao lớn hơn thì cõng người kia, liên tục nhảy nhót trên những bậc thang đá.

Những con mương sâu mà người thường khó lòng vượt qua đều bị bóng người đó dùng sức bật kinh người nhảy qua.

Nhưng theo Lâm Dương thấy, bóng người đó ngoài tố chất cơ thể kinh người ra, còn có một điểm đặc biệt thu hút sự chú ý của ta, đó là động tác của người đó trông có vẻ hơi cứng nhắc.

Sức bật vượt xa người thường, cộng thêm cơ thể cứng nhắc, không biết tại sao, Lâm Dương lại nghĩ đến cỗ nam thi kia.

Nam thi lúc đối đầu với Lâm Dương cũng có đặc trưng như vậy.

Mặc dù khó tin, nhưng theo Lâm Dương thấy, điều này rất có khả năng.

Người bí ẩn kia hẳn là bóng người nhỏ bé trên lưng, đã dùng cách nào đó để khống chế cỗ nam thi.

Một người bí ẩn có thể sử dụng loại phù chú thần kỳ đó thì có năng lực như vậy cũng không có gì lạ.

Chỉ là, nhìn bóng người đang rời đi, tâm trạng của Lâm Dương lại ngũ vị tạp trần.

Họ cũng đang di chuyển về phía nơi Lâm Dương tiến vào lúc trước, nói cách khác, nơi đó đúng là lối ra.

Nhưng có một vấn đề, Lâm Dương không có sức bật như của nam thi kia.

Hai bóng người đó, dựa vào sức bật kinh người của nam thi, đi

thẳng một con đường như lối tắt, trực tiếp bật nhảy liên tục quanh vách tường, nhanh chóng đến được đích mà không bị đám ngô công hành động tương đối chậm chạp quấy nhiễu.

Nhưng Lâm Dương chỉ là một người bình thường, dù gen đã được cường hóa một phần, làm loại chuyện này đối với ta mà nói vô cùng khó khăn.

Điều đó cũng có nghĩa là, Lâm Dương bắt buộc phải tự tìm đường rời đi.

Nhìn đám ngô công đang tiến về phía mình ở sau lưng, Lâm Dương cũng biết phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Để né tránh sự truy đuổi của đám ngô công sau lưng, Lâm Dương không lựa chọn kỹ lưỡng, chỉ dựa vào cảm giác, vạch ra một con đường có thể rời khỏi đây, sau đó nhảy lên một tảng đá gần đó.

Đó là một tảng đá nối liền giữa hai đoạn thang đá, đơn độc nhô ra trên vách tường.

Sau khi nhảy lên, Lâm Dương định tiếp tục di chuyển về phía trước, nhưng lại phát hiện cơ thể mình đang rơi xuống.

Chuyển ánh mắt kinh hãi xuống dưới, Lâm Dương phát hiện tảng đá mình vừa chọn không chống đỡ được cơ thể, hiện đang trượt khỏi vách đá.

Cứ như vậy, Lâm Dương tiếp tục rơi xuống đáy hố sâu.

Vì đang ở trên một tảng đá giữa không trung, Lâm Dương muốn nhảy lần nữa cũng không có chỗ mượn lực.

Không còn cách nào khác, Lâm Dương chỉ có thể nhìn quanh, hy vọng tìm được một chỗ có thể cố định.

Sau khi rơi xuống một đoạn ngắn, Lâm Dương cũng thấy một bậc

thang đá xuất hiện ngay bên dưới.

Ta nhắm chuẩn vị trí cụ thể, tính toán thời gian, khi trượt đến gần, Lâm Dương trực tiếp tóm lấy phần trên của bậc thang đá đó.

Có điểm tựa mới, Lâm Dương không còn dựa vào tảng đá dưới chân nữa, mà dùng hai tay bám chặt vào bậc thang trước mắt.

Tuy chỉ trong chốc lát, nhưng khi rơi từ trên cao xuống, trọng lực cộng dồn khiến Lâm Dương cảm thấy rất vất vả.

Lúc hai tay chạm vào bậc thang đá, ta có thể cảm nhận được hai tay mình như muốn gãy rời, cơ thể bị kéo căng liên tục giữa người và bậc thang.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Lâm Dương cảm thấy cơ bắp trên cánh tay đã bị rách.

Mặc dù lúc này Lâm Dương vì cơ bắp bị tổn thương mà bắt đầu cảm thấy đau đớn, nhưng ta phải kiên trì, không thể buông tay, phải bám chặt lấy bậc thang này.

Nếu lại rơi xuống nữa, không biết có may mắn gặp được bậc thang hay tảng đá nào ngay bên dưới để bám vào không.

Nhưng cơ bắp vì bị rách nên Lâm Dương chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cơ thể ở đây, căn bản không thể nào chống người lên được.

Cảm nhận sự đau nhức và vô lực của cơ bắp trên hai tay, trong mắt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ không cam lòng.

Ta không ngờ mình sẽ chết ở đây vì một chuyện như thế này.

Khi né tránh con ngô công khổng lồ và đấu với nam thi, Lâm Dương đều sống sót, vậy mà lúc này lại vì bước hụt một tảng đá mà đối mặt với cục diện này.

Bất kể Lâm Dương bây giờ có không cam lòng thế nào, với năng

lực của ta, không có cách nào đảo ngược tình thế này.

Thân là một người bình thường, dù đã làm tốt, gen đã được cường hóa, nhưng Lâm Dương vẫn là một con người, không vượt qua phạm trù của loài người, tự nhiên không thể làm ra những chuyện phi thường đó.

Lâm Dương cảm nhận sự đau nhức của cơ bắp, đồng thời cũng đưa mắt nhìn xuống hố sâu bên dưới, trong lòng đầy bi thương.

Chương 565

Nếu rơi từ đây xuống, dù may mắn không tan xương nát thịt thì cũng chắc chắn sẽ trở thành bữa ăn trong bụng bầy ngô công bên dưới, đó không phải là điều Lâm Dương dám nghĩ tới.

Ngay khi Lâm Dương chuẩn bị từ bỏ, định buông tay, ta cảm nhận được một xúc cảm kỳ lạ từ tay mình, dường như có thứ gì đó chạm vào cánh tay ta.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là, chẳng lẽ bị đám ngô công kia chạm vào rồi sao, sau đó theo phản xạ muốn buông tay, nhưng rất nhanh, ta ý thức được, thứ nắm lấy tay mình không phải ngô công, mà là một bàn tay.

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng đó là một bàn tay người, và bàn tay này đang dùng sức kéo cơ thể Lâm Dương lên trên.

Mặc dù Lâm Dương vừa rồi đã chuẩn bị từ bỏ, nhưng không có nghĩa là ta muốn tìm cái chết, nếu đã có người cứu thì chắc chắn phải phối hợp.

Phối hợp với người ở trên, Lâm Dương từ từ đi lên bậc thang.

Lên đến nơi rồi, Lâm Dương mới phát hiện, người kéo mình lên chính là A Bào.

Tình trạng của A Bào trông cũng không tốt, quần áo trên người có vài vết rách, đồng thời có thể thấy một ít vết máu dính trên người.

Nhưng nhìn những xác ngô công sau lưng A Bào, đó hẳn không phải là máu của anh ta, mà là máu của đám ngô công kia.

Đến đây, Lâm Dương không khỏi nhìn A Bào với ánh mắt khác.

Không ngờ dưới chấn động như vậy, A Bào không những không

chết mà ngược lại còn sống sót sau trận chiến với ngô công, điều này không khỏi khiến Lâm Dương phải nhìn bằng con mắt khác.

Sau khi kéo Lâm Dương lên, A Bào dường như kiệt sức, trực tiếp ngồi bệt xuống đất, bắt đầu thở hổn hển.

Trong lúc Lâm Dương tò mò, ta nhìn thấy vết máu đang chảy ra từ xác những con ngô công.

Nếu máu trên xác vẫn còn chảy ra ngoài, điều đó có nghĩa là một điều, đám ngô công này vừa mới bị giết.

Tự nhiên không thể là trùng hợp, chỉ có thể là A Bào thấy Lâm Dương đang rơi xuống, rồi gặp phải đám ngô công trên đường chạy đến cứu ta.

Sau khi hiểu rõ nguyên do, ánh mắt Lâm Dương nhìn A Bào tràn đầy cảm kích.

Nếu A Bào không cứu ta, vậy thì, bây giờ Lâm Dương có lẽ đã biến thành một đống thịt nát dưới đáy hố sâu.

Lâm Dương đưa tay về phía A Bào, muốn nắm lấy kéo anh ta dậy, nhưng lại bị A Bào xua tay từ chối.

Thấy A Bào dường như rất mệt, Lâm Dương cũng không miễn cưỡng, cũng ngồi xuống bên cạnh anh ta, bắt đầu nghỉ ngơi.

Hai người nghỉ ngơi một lúc, đều hồi phục được một chút thể lực, sau đó đứng dậy, bắt đầu tìm kiếm con đường có thể rời đi.

Hiện tại, hai người cách lối ra một đoạn không ngắn, trên đường đi có những tảng đá giống như tảng mà Lâm Dương đã bước hụt lúc trước.

Mặc dù những tảng đá đó trông vô cùng nguy hiểm, thậm chí Lâm Dương còn suýt mất mạng vì nó, nhưng đối với hai người mà nói,

thực ra căn bản không có lựa chọn nào khác.

Cả hai đều là người bình thường, lúc này đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đều cảm thấy mệt mỏi.

Đối mặt với khoảng cách xa giữa các bậc thang, cả hai đều không có cách nào khác để qua.

Dù biết nguy hiểm, hai người cũng chỉ có thể nhắm mắt làm liều.

Vì có bài học xương máu của Lâm Dương ở đó, nên cả hai đều không dễ dàng hành động trên những tảng đá đó, mà nhặt một vài viên đá, dùng để ném vào những tảng đá kia, nhằm kiểm tra sức chịu nặng của chúng.

Mặc dù làm như vậy không thể hoàn toàn xác định tảng đá có thể chịu được trọng lượng của hai người hay không, nhưng đó là cách tốt nhất hai người có thể làm trong thời gian ngắn.

Hai người bắt đầu từng bước cẩn thận rời khỏi đây.

Có lẽ là do may mắn, sau khi dùng đá làm rơi vài tảng đá lỏng lẻo, hai người đã an toàn đến gần bậc thang có lối ra.

Chỉ có điều, bây giờ hai người phát hiện ra một tình huống khó xử, đó là, phía trước họ, không còn tảng đá nào tồn tại.

Không biết có phải là trùng hợp hay không, trước mặt họ, chỉ có bậc thang có lối ra ở xa xa, và những vách đá trơn nhẵn ở giữa, hoàn toàn không có bất kỳ điểm tựa nào để đi.

Nhìn thấy tình trạng này, hai người nhìn nhau, đều im lặng.

Hiện tại, họ đã đến gần đích, nhưng lại bị kẹt ở bước cuối cùng, cả hai đều cảm thấy uất ức trong lòng.

Nhưng rất nhanh, A Bào đã nghĩ ra một cách.

Sau khi nghe ý tưởng của A Bào, Lâm Dương cũng cảm thấy anh

ta nói có lý, định làm theo lời A Bào.

Bậc thang trước mắt, tuy trông xa, nhưng thực ra cũng chỉ xa hơn khoảng cách nhảy của người thường một chút thôi.

Chỉ cần có thể tác động thêm một chút ngoại lực, là có thể nhảy qua được.

Lúc này ở nơi này, ngoài hai người ra, không có thứ gì khác, nên nguồn ngoại lực cũng chỉ có thể là đối phương.

Theo kế hoạch của A Bào, chỉ cần lúc Lâm Dương lao tới, A Bào cho Lâm Dương một lực đẩy từ bên ngoài, vậy thì Lâm Dương chỉ cần có thể điều khiển chính xác hướng lực, là có thể chính xác đến được bờ đối diện.

Đợi Lâm Dương sang được bờ đối diện, Lâm Dương lại tìm cách đón A Bào qua là được.

Kế hoạch này của A Bào nghe không tồi, hai người bàn bạc một lúc, quyết định thực thi.

Người đi trước là Lâm Dương, nên ta chuẩn bị tại chỗ một lúc, sau đó hít một hơi thật sâu, ra hiệu cho A Bào chuẩn bị.

A Bào đứng ở gần mép vực, đồng thời đưa tay ra, còn Lâm Dương ở phía sau làm tư thế chạy.

Theo sau cú lao của Lâm Dương, A Bào cũng đưa tay ra giữa không trung, nhắm vào tay phải của Lâm Dương.

Khi Lâm Dương lao đến bên cạnh A Bào, A Bào dùng hai tay nắm lấy Lâm Dương, sau đó dùng sức quăng về phía trước.

Mặc dù vì bị A Bào nắm lấy, tốc độ lao của Lâm Dương bị chậm lại, nhưng cộng thêm cú quăng của A Bào, khi Lâm Dương nhảy, biên độ tiến về phía trước lớn hơn, sau khi điều chỉnh vị trí cơ thể một

cách kinh hãi giữa không trung, cuối cùng cũng đến được bậc thang đối diện.

Sau khi đáp xuống đất, Lâm Dương mới phát hiện, vì căng thẳng mà toàn thân ướt đẫm mồ hôi, rõ ràng chỉ mới vài giây điều chỉnh vừa rồi thôi.

Chương 566

Đã đến nơi rồi, vậy thì tiếp theo, đến lượt A Bào.

Lâm Dương chuyển ánh mắt qua.

Sau đó, Lâm Dương thấy, A Bào trực tiếp như kiệt sức, ngã ngồi trên mặt đất, hoàn toàn không có ý định di chuyển về phía này.

"A Bào, anh cần nghỉ ngơi bao lâu." Lâm Dương tưởng A Bào mệt, liền trực tiếp gọi về phía anh ta.

A Bào nghe thấy lời của Lâm Dương, chỉ cười một tiếng, sau đó nói ra những lời khiến Lâm Dương khó tin.

"Ta không đi được, ta không xong rồi, vừa rồi là chút sức lực cuối cùng của ta." Ban đầu Lâm Dương tưởng A Bào đang nói đùa, nhưng khi A Bào vén tay áo lên, Lâm Dương cũng thấy, trên tay A Bào, có những mảng lớn giống như vết bầm, nhưng nhìn kỹ lại không có bất kỳ vết thương nào.

Theo Lâm Dương thấy, giống như trên da được bôi một lớp màu xanh lục.

Nhìn thấy tay của A Bào, Lâm Dương cũng ý thức được.

"...Trúng độc rồi?" Nhìn cánh tay A Bào đã biến thành màu xanh đen, Lâm Dương chỉ có thể giải thích như vậy.

Nếu tất cả đều là thật, vậy thì Lâm Dương cũng hiểu rõ lý do A Bào không muốn chạm vào cơ thể mình lúc nãy.

Đối mặt với Lâm Dương, A Bào chỉ cười thảm gật đầu, sau đó tiếp tục ngồi bệt ở đó.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Lâm Dương cũng im

lặng.

Ta có thể thấy, sự mệt mỏi trên người A Bào ngoài việc chạy trốn ra, phần lớn là do tổn thương bên trong cơ thể.

Chẳng trách A Bào mệt nhanh như vậy, nhưng, Lâm Dương không định từ bỏ A Bào như thế.

"Nhanh lên, đợi đến bệnh viện, chắc chắn có thể cứu được." Lâm Dương hét về phía A Bào, cố gắng khơi dậy ý chí sinh tồn của anh ta.

A Bào bây giờ dường như đã từ bỏ hy vọng sống sót, chỉ duy trì nụ cười đó với Lâm Dương, sau đó không nói gì, chỉ nhìn ta.

Nhìn hành động của A Bào, Lâm Dương thực sự không thể hiểu nổi.

Tại sao A Bào lại dễ dàng từ bỏ sinh mạng của mình như vậy, rõ ràng bây giờ trông có vẻ, A Bào không phải đang trong tình thế tất tử, chỉ cần đến được đây, là có thể được cứu.

Trong lúc Lâm Dương suy nghĩ, trong mắt ta lại dâng lên sự kinh ngạc, bởi vì Lâm Dương thấy, bên cạnh A Bào, vách tường ở đó đang từ từ nứt ra.

Lâm Dương biết điều đó báo hiệu điều gì, điều đó cho thấy, bên trong đó cũng có một con ngô công, lúc này sắp tỉnh lại.

"A Bào, mau tránh ra, trong vách đá có ngô công." Lâm Dương hét lớn về phía A Bào.

Nghe thấy lời của Lâm Dương, A Bào cũng cảm thấy kinh ngạc, sau đó quay đầu về phía vách đá, nhìn con ngô công đó từng chút một chui ra khỏi vách đá.

Con ngô công này trông không lớn lắm, chỉ bằng nửa người, nhưng đối với A Bào lúc này, đó là một mối đe dọa lớn.

Sau khi nhìn thấy con ngô công đó, sắc mặt A Bào cũng trở nên vô cùng khó coi, cố gắng di chuyển cơ thể, muốn né tránh đòn tấn công của con ngô công.

Chỉ có điều, như A Bào đã thể hiện, thể lực của anh ta không còn nhiều nữa.

Nhìn con ngô công đó bò đến bên cạnh, cơ thể A Bào cũng chỉ di chuyển được một đoạn ngắn sang bên cạnh, chỉ bò trên mặt đất.

A Bào dùng đôi bàn tay đã biến thành màu xanh lục không ngừng di chuyển về phía trước trên mặt đất, đồng thời kéo theo cả cơ thể, A Bào dùng cách đó, không ngừng bò trên mặt đất, né tránh ngô công.

Nhưng chỉ dựa vào việc bò, A Bào làm sao có thể thoát khỏi sự truy đuổi của ngô công chứ.

A Bào cố hết sức bò trên mặt đất, rời khỏi con ngô công đang ngày càng đến gần mình, chỉ có điều dù A Bào lúc này đã dốc toàn lực, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn con ngô công đó, dần dần đến gần mình.

Lâm Dương, thì chỉ có thể ở bên kia, nhìn cảnh tượng khó chấp nhận, trơ mắt nhìn A Bào bị ngô công truy đuổi.

Ngô công nhanh chóng tiếp cận A Bào, sắp bò lên người anh ta.

Khoảnh khắc ngô công chạm vào A Bào, A Bào cũng hét lên một tiếng thảm thiết.

Con ngô công chỉ đơn thuần chạm vào A Bào thôi, không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho anh ta, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng A Bào đã khiến anh ta hét lên như vậy.

A Bào bị ngô công quấn lấy, sau đó di chuyển cơ thể, bắt đầu không ngừng di chuyển cơ thể mình trên bậc thang đó.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, A Bào đã đưa cơ thể mình

đến mép bậc thang, nếu di chuyển sang bên cạnh một lúc nữa, sẽ rơi vào hố sâu.

"Cẩn thận!" Nhìn thấy tình cảnh của A Bào, Lâm Dương lập tức lớn tiếng nhắc nhở.

A Bào cũng nghe thấy lời nhắc nhở của Lâm Dương, sau đó quay đầu lại nhìn thấy mép bậc thang, động tác của cơ thể cũng cứng lại.

Sau đó, A Bào dường như đã đưa ra quyết định, chỉ nhìn một cái về phía Lâm Dương, sau đó tiếp tục di chuyển cơ thể, như thể đang chủ động tìm đến cái chết, đưa cơ thể mình vào con đường dẫn đến hố sâu.

Lâm Dương thì ở bên kia, im lặng nhìn hành động của A Bào, bởi vì dù ta muốn giúp, cũng không thể giúp được A Bào, khoảng cách giữa hai người không thể dễ dàng vượt qua.

A Bào dưới sự quấn lấy của ngô công, nhanh chóng đưa cơ thể mình đến mép hố sâu, sau đó thẳng tắp rơi xuống.

Lúc A Bào rơi xuống, Lâm Dương cũng nghe thấy những lời cuối cùng của anh ta.

"Cẩn thận… tóc xanh lục…." Lời của A Bào chưa nói xong đã rơi xuống nơi Lâm Dương không thể nghe rõ âm thanh, nhưng thông tin A Bào tiết lộ đã đủ.

Độc tố trên người A Bào, xem ra không phải do ngô công gây ra, nếu không, lúc nãy khi con ngô công quấn lấy A Bào, anh ta cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt kinh hãi như vậy.

Vậy thì, câu trả lời chỉ có một, độc tố của A Bào là do người bí ẩn kia hạ, từ thông tin có được từ miệng A Bào, tóc của người bí ẩn đó dường như có màu xanh lục.

Điểm này khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại là màu

xanh lục?

Phải biết rằng, ở thời đại này, nhuộm tóc chưa thịnh hành, nếu có một mái tóc màu xanh lục, đi trên đường phố chắc sẽ bị người ta chỉ trỏ.

Lúc ở trong huyện thành, Lâm Dương đáng lẽ phải có chút nhận ra mới đúng.

Chương 567

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương không tìm ra manh mối, chỉ có thể quy kết rằng người bí ẩn kia ngay cả ở trong huyện thành cũng mặc một bộ áo choàng đen.

Nhìn dấu vết cuối cùng A Bào để lại trên bậc thang, trong lòng Lâm Dương không hề dao động, không phải vì ta vô tình vô nghĩa, mà mối quan hệ giữa hai người chỉ là như vậy.

Hai người vốn chỉ là quan hệ giúp đỡ nhau trong hố sâu, chỉ là lúc này, A Bào vì không may mắn gặp phải người bí ẩn nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng từ những gì vừa xảy ra, A Bào đang cố gắng giúp Lâm Dương sống sót, nếu không, một A Bào đã định trước cái chết căn bản không cần phải cùng Lâm Dương đến đây.

Cũng có nghĩa là, Lâm Dương nợ A Bào một mạng, nếu không có sự giúp đỡ của A Bào, Lâm Dương có lẽ lúc này cũng đã bị đám ngô công kia quấn lấy rồi.

Lâm Dương không có cách nào làm A Bào sống lại, cũng không thể đem tính mạng của mình phó thác, vậy thì, điều Lâm Dương có thể làm, chỉ là báo thù cho A Bào.

Chỉ tiếc là, cuối cùng A Bào cũng chỉ nói cho Lâm Dương một manh mối, đó là người bí ẩn kia có mái tóc màu xanh lục.

Sau khi nhìn lại hố sâu lần cuối, Lâm Dương không thấy dấu vết nào A Bào để lại, chỉ im lặng quay đầu sang hướng khác, sau đó chuẩn bị rời đi.

Hiện tại Lâm Dương đã trở lại nơi lúc tiến vào, căn phòng này

trông không khác gì những căn phòng khác, nhưng Lâm Dương biết, căn phòng này có thể dùng để rời đi, từ những dấu vết bên cạnh có thể thấy được.

Sau khi đi vào, Lâm Dương thấy được cái hồ nước mà mình đã chui ra lúc trước, cũng như lối đi bí mật bên cạnh, xem ra là do người bí ẩn kia mở ra.

Trên đường đi, A Bào đã nói cho Lâm Dương biết, phương pháp đi lên là thông qua lối đi bí mật đó.

Đi vào trong lối đi bí mật, bên trong vô cùng yên tĩnh, xem ra, người bí ẩn kia đã đi xa rồi.

Trong lối đi bí mật không có bất kỳ ánh đèn nào, Lâm Dương chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra bên trong có một cái cầu thang dường như đang di chuyển lên trên.

Men theo cầu thang đi lên, Lâm Dương có thể nghe rõ tiếng bước chân của mình.

Theo thời gian trôi qua, vì thăm dò trong thời gian dài, Lâm Dương cũng cảm nhận rõ ràng cơ thể mình đã rơi vào trạng thái mệt mỏi, không chỉ cơ thể, mà cả về mặt tinh thần, Lâm Dương cũng cảm thấy một chút mệt mỏi.

Nhưng dù vậy, Lâm Dương cũng biết, bây giờ không phải là lúc nghỉ ngơi, ta đang cố gắng tiến lên trên.

Trong mắt Lâm Dương, dần dần cũng xuất hiện một chút ánh sáng, sau đó, ta phát hiện mình không biết từ lúc nào đã ở một nơi quen thuộc, ngã rẽ trong hang động đó.

Sau khi đi ra ngoài, ta nhìn chủ nhân của bộ quần áo trên người mình, đó là cái xác đang nằm trên đất, và chiếc xe tải ở bên ngoài.

Không để ý đến chiếc xe tải đã trở thành vô chủ, Lâm Dương chỉ

trở về huyện thành, sau đó nghỉ ngơi.

Lúc Lâm Dương ra ngoài, trời đã hơi sáng, ta đã ở trong nơi đó cả một đêm, chẳng trách lại cảm thấy mệt như vậy.

Đợi Lâm Dương tỉnh dậy, đã là chạng vạng, ta kéo lê thân thể mệt mỏi đi xuống nhà trọ, chỉ thấy, đám người đi đường trên phố dường như có chút ồn ào.

"Trên núi hình như có người mất tích, biết không?" "Là chiếc xe tải tìm thấy trên núi vào buổi trưa à?" "Đúng vậy, nghe nói có mấy người đều mất tích, trong cái hố đào ra, chỉ phát hiện một xác đàn ông thôi." Mấy người trông có vẻ quen biết nhau, đang thảo luận về chuyện xảy ra hôm nay.

Huyện thành này không lớn, nên chỉ cần một chút chuyện thú vị, rất nhanh có thể lan truyền khắp cả huyện.

Nghe đến đây, Lâm Dương cũng hiểu ra, nhóm người của A Bào đã bị phát hiện.

Bị phát hiện, Lâm Dương không cảm thấy kỳ lạ, bởi vì chiếc xe tải của họ cứ thế đỗ trên đường núi, cộng thêm hang động không che đậy bên cạnh, chỉ cần người có mắt, đều có thể nhìn ra chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy một chút căng thẳng, bởi vì nghe họ thảo luận về cái xác đó, ta mới nhớ ra, trên người mình, đang mặc bộ quần áo lột từ xác người đàn ông đó.

Bởi vì lúc trở về, Lâm Dương đang trong trạng thái đặc biệt mệt mỏi, cộng thêm trên quần áo cũng không có gì, Lâm Dương tự nhiên không có ý định thay đồ, cứ như vậy, ta mặc bộ quần áo của người chết ngủ thiếp đi, lúc đó ta cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Nhưng bây giờ sau khi tỉnh táo lại, nghe những người qua đường

nói chuyện, Lâm Dương cũng cảm thấy không tự nhiên với bộ quần áo trên người mình.

Không thèm tiếp tục nghe những người qua đường tán gẫu, Lâm Dương trực tiếp trở về phòng, thay một bộ quần áo sạch sẽ, tắm rửa cơ thể.

Lúc Lâm Dương trở về phòng, ở một góc mà ta không chú ý, có một ánh mắt đang hướng về phía ta, chính xác là hướng về bộ quần áo của ta.

Lâm Dương tự nhiên không biết chuyện này, chỉ sau khi chỉnh trang xong, liền ra ngoài, bắt đầu bổ sung thức ăn.

Tính ra, Lâm Dương đã một ngày một đêm không ăn gì, trong khoảng thời gian này, không phải là mệt mỏi trên đường, thì là vì mệt mỏi mà ngủ say, cơ thể Lâm Dương phát ra sự phản kháng mạnh mẽ, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua phản ứng của cơ thể.

Trong lúc Lâm Dương đang tiêu hóa thức ăn, người trong quán ăn cũng đang thảo luận về chuyện của nhóm người A Bào.

Không còn cách nào khác, trong cái huyện thành yên tĩnh này, đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị người ta quên lãng.

Nhưng nội dung thảo luận phần lớn đều giống nhau, không có thông tin gì có giá trị, không nhiều bằng những gì Lâm Dương biết, ta chỉ nghe một lúc, rồi không tiếp tục nghe nữa.

Bởi vì theo Lâm Dương thấy, thay vì nghe họ nói nhảm ở đây, thà suy nghĩ chuyện của mình còn thực tế hơn.

Ngay khi Lâm Dương chuẩn bị rời đi, ta lại nghe thấy một chuyện mà mình quan tâm.

Đó là chuyện mà khách ở bàn bên cạnh Lâm Dương đang thảo

luận.

Lâm Dương không cố ý nghe, nhưng cũng chú ý đến.

“Tối qua không phải là động đất chứ, ta cảm giác hình như rung lắc một lúc.” Một thanh niên mặt đầy mụn nói với một người đàn ông mập mạp ở phía trước.

“Động đất cái gì, nếu thật sự có động đất, chẳng lẽ ta lại không có cảm giác gì.” Đối mặt với nghi vấn của thanh niên, người đàn ông mập mạp tỏ vẻ khinh thường, trông như không tin lời của thanh niên.

“Nhưng hôm qua ta thật sự cảm nhận được, kéo dài một lúc lâu, hình như... truyền từ phía núi.” Đối mặt với sự nghi ngờ của người đàn ông mập mạp, thanh niên do dự một lúc, sau đó nói ra suy đoán của mình.

“Đừng tưởng ta chủ yếu ở rìa phía tây, là có thể dùng loại thông tin giả này lừa ta, chẳng qua là nghe chuyện hôm nay, muốn hùa theo thôi, tưởng ta sẽ tin sao?” Người đàn ông mập mạp không tin lời của thanh niên, cho dù thanh niên đã cung cấp thông tin có trọng lượng nhất định.

Nghe thấy lời của người đàn ông mập mạp, ánh mắt của thanh niên cũng trở nên ảm đạm, không tiếp tục tranh cãi với người đàn ông này, chỉ nói vậy.

“Thôi được, vậy có lẽ là ta cảm giác sai rồi.” Sau đó hai người lại bắt đầu nói sang chuyện khác.

Nghe những người này nói chuyện, Lâm Dương ý thức được, chấn động mà họ nói, hẳn là chấn động do con ngô công khổng lồ để lại khi leo lên vách đá tối qua.

Chương 568

Không ngờ động tĩnh của con ngô công khổng lồ lớn đến vậy, ngay cả người trong huyện thành cũng cảm nhận được.

Nếu có người cảm nhận được, vậy thì chắc chắn không phải là trùng hợp, chắc chắn có người khác cũng cảm nhận được.

Cộng thêm việc nhóm người của A Bào mất tích bị phát hiện, Lâm Dương định nhanh chóng rời khỏi đây.

Bởi vì nơi này sắp bị những người nghe thấy động tĩnh kéo đến làm náo loạn.

Lúc Lâm Dương rời đi, ta không đóng lối đi bí mật lại, không chỉ vì tình trạng cơ thể của ta lúc đó hạn chế, mà còn một lý do khác, Lâm Dương căn bản không biết làm thế nào để đóng lối đi bí mật đó.

Nếu có người đi vào hang động đó, vậy thì rất nhanh sẽ phát hiện ra hố sâu kia, những con ngô công trong hố sâu đó cũng sẽ theo đó xuất hiện trong tầm mắt của thế nhân.

Chỉ tiếc là, cuối cùng, Lâm Dương đều không kịp chiết xuất gen trên người con ngô công khổng lồ đó.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương không khỏi than một tiếng, nhưng chuyện đã thành ra như vậy, cũng không còn cách nào khác.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lâm Dương rời khỏi quán ăn, sau đó bắt đầu tìm kiếm bên ngoài.

Mặc dù Lâm Dương đã quyết định rời khỏi đây, nhưng trước đó, ta định thử, thực hiện lời hứa trong lòng, đó là, tìm người bí ẩn kia cho A Bào.

Trong lòng Lâm Dương, ta đã nhận định người bí ẩn kia đã hạ độc

A Bào, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Đặc điểm của người bí ẩn, Lâm Dương đã biết một phần rồi, mái tóc màu xanh lục, vô cùng nổi bật, chỉ cần có tâm đi tìm, vậy thì sẽ không bỏ sót.

Sau khi tìm kiếm trong huyện thành một lúc, cũng không thấy người nào có màu tóc đáng ngờ, Lâm Dương cũng vì thế mà cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ, người bí ẩn kia đã trực tiếp rời khỏi đây rồi sao, thậm chí còn không nghỉ ngơi sao?

Khả năng này cũng có thể xảy ra, Lâm Dương vì thế mà cảm thấy thất vọng, bởi vì đã quyết định, sáng mai, sẽ rời khỏi đây.

Cho nên, không tìm thấy người nào nghi là người bí ẩn, Lâm Dương cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

Rất nhanh, ngày thứ hai, Lâm Dương cũng đã lên chiếc xe buýt đã chuẩn bị sẵn, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nghe nói sáng nay, trong huyện thành có người đã chuẩn bị một đội thám hiểm để vào hang động đó tìm kiếm nhóm người của A Bào, dù sao cũng có khả năng lớn đã chết, phải tìm thi thể.

Chỉ có điều Lâm Dương biết, đội thám hiểm ngay cả thi thể của A Bào cũng không có cách nào tìm thấy, bởi vì, thi thể của anh ta đã sớm rơi vào hố sâu rồi.

Chỉ không biết, khi đội thám hiểm phát hiện, ngoài những con ngô công to hơn người một vòng, còn có một con ngô công khổng lồ, trên mặt sẽ lộ ra biểu cảm như thế nào.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy tò mò và một trận vui vẻ.

Chuyến đi trên xe vô vị, Lâm Dương vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có điều đôi mắt thỉnh thoảng mở ra của ta, đều bị một cô gái ở phía trước thu hút.

Đó là một cô gái trông khoảng mười mấy tuổi, có một mái tóc đen nhánh, không nhìn rõ mặt, nhưng từ sau lưng nhìn, là một cô gái thanh tú.

Đương nhiên, Lâm Dương bị thu hút sự chú ý, dĩ nhiên không phải vì vẻ đẹp của cô gái, mà là vì, cô gái này có một khí chất đặc biệt.

Mỗi lần Lâm Dương nhìn, cô gái đều trong bộ dạng như vậy, mắt không chớp nhìn thẳng về phía trước, đồng thời Lâm Dương có thể thấy, mỗi lần xe rung lắc, cơ thể của cô gái đều vững vàng, không bị rung động như những hành khách khác.

Cô gái bí ẩn này đã khơi dậy sự tò mò của Lâm Dương, nhưng ta cũng không chuyên môn đi hỏi chuyện riêng tư của người ta, chỉ lúc nhắm mắt nghỉ ngơi, thỉnh thoảng sẽ nghĩ đến sự tồn tại của cô gái này.

Chuyến xe buýt này đi đến một huyện thành khác bên cạnh, giữa đường không có bất kỳ trạm trung chuyển nào, nên Lâm Dương yên tâm ngủ trên xe.

Đợi Lâm Dương tỉnh dậy, đã đến trạm, bị tài xế chuẩn bị thu dọn đóng cửa gọi dậy.

Sau khi tỉnh dậy, Lâm Dương phát hiện, trên xe ngoài mình ra, không còn một ai.

Nhìn khoang xe trống không, lại nhìn tài xế đang thúc giục, Lâm Dương mới chú ý, hóa ra đã đến đích rồi.

Sau khi xuống xe, Lâm Dương chuẩn bị lấy hành lý của mình ra.

Lâm Dương để tất cả đồ đạc của mình vào hành lý, ngoài những thứ như chứng minh thư phải mang theo người, ta nhét tất cả đồ đạc vào vali, bao gồm cả chiếc chuông bí ẩn đó.

Kể từ khi chiếc chuông đó vô cớ làm mất tác dụng của lá bùa chú

lúc trước, Lâm Dương không còn bị ma lực của nó thu hút nữa.

Không phải vì ý chí của Lâm Dương đột nhiên trở nên mạnh mẽ, mà từ một thời điểm nào đó, ta phát hiện, chiếc chuông đó đã biến thành một chiếc chuông bình thường.

Nếu không phải trên đó còn sót lại một vài dấu vết nhỏ quen thuộc, có lẽ Lâm Dương đã cho rằng nó đã bị thay thế.

Tìm vali ở bên hông xe buýt, lông mày Lâm Dương lại vì thế mà nhíu lại.

Lâm Dương là người cuối cùng rời đi, nên về lý thuyết, ở đây chỉ có vali của một mình ta, đáng lẽ phải tìm thấy ngay mới đúng.

Nhưng điều Lâm Dương không ngờ là, trước mặt ta, chỉ có một ngăn chứa đồ trống không, bên trong không có gì cả, vali của Lâm Dương đã biến mất.

Thấy vali của mình biến mất, Lâm Dương cũng lập tức lo lắng, phải biết rằng, quần áo của ta đều để trong đó, trên người cũng chỉ mang theo một phần tiền thôi.

Nếu vali bị mất, vậy thì cuộc sống tiếp theo của Lâm Dương sẽ gặp phải vấn đề lớn.

“Sao vậy?” Tài xế bên cạnh cũng chú ý đến sự khác thường của Lâm Dương, vừa định hỏi ta rốt cuộc có chuyện gì, nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã bị Lâm Dương lờ đi.

Bởi vì Lâm Dương chú ý đến, trên con phố ở xa, có một người mặc áo choàng đen, tay cầm vali của ta.

Lâm Dương chắc chắn, đó là vali của mình, liền lập tức đuổi theo.

Tài xế chỉ có thể nhìn Lâm Dương chạy về phía trước, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

Trên đường truy đuổi, Lâm Dương đang suy nghĩ một chuyện.

Người mặc áo choàng đen đó, rốt cuộc là ai.

Phải biết rằng, nếu không phải là hành khách trên xe, tài xế sẽ không cho phép động vào đồ trên giá hành lý.

Nhưng lúc lên xe, Lâm Dương đã xác định, người trên xe đều mặc đồ bình thường, căn bản không có người mặc áo choàng đen như vậy.

Chương 569

Bộ áo choàng đen đó, khiến Lâm Dương nhớ đến người bí ẩn mình thấy trong hố sâu, người bí ẩn đó cũng mặc một bộ áo choàng đen.

Động tác của Lâm Dương nhanh, nhưng người lấy trộm hành lý của ta dường như cũng nhận ra động tĩnh của Lâm Dương, động tác dưới chân vô cùng nhanh, trực tiếp chạy nhanh trên đường phố.

Hai người cứ như vậy triển khai một cuộc rượt đuổi trên đường phố.

Người mặc áo choàng đen đó đột nhiên nhảy lên tường, thể hiện sức bật kinh người, lật qua tường.

Thấy tình huống như vậy, Lâm Dương tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng theo đó lật qua tường.

Nhưng Lâm Dương không có cách nào nhảy lên, chỉ có thể từ từ leo lên từ dưới.

Đợi Lâm Dương cuối cùng cũng lật qua một bức tường, ta cũng phát hiện, vali của mình đang ở chính giữa con hẻm này.

Chỉ có điều, vali của Lâm Dương đã bị mở ra, quần áo bên trong vô cùng hỗn loạn, trông như bị người ta lục tung.

Thấy cảnh này, động tác của Lâm Dương cũng nhanh hơn không ít, đẩy nhanh động tác, ta đến bên cạnh hành lý của mình, sau đó sắp xếp lại hành lý, đồng thời cũng kiểm tra, xem có mất gì không.

Người áo choàng đen đó, lấy trộm hành lý của ta, chắc chắn không phải để cho vui.

Sau khi lục lọi trong vali một lúc, Lâm Dương phát hiện, ví tiền và

một số giấy tờ của mình đều còn nguyên, vậy thì, rốt cuộc mất gì?

Lâm Dương rơi vào suy nghĩ, không lẽ người đó chỉ lấy vali của ta để trêu chọc chứ, ta không cho rằng trên thế giới này lại có người nhàm chán như vậy.

Lại lục lọi một lúc, Lâm Dương phát hiện, dường như đúng là mất một thứ.

Đó là chiếc chuông có được lúc trước.

Chiếc chuông đó vì dường như đã mất đi sức mạnh của nó, nên bị Lâm Dương để sang một góc, chỉ có chỗ trống mới mang theo thôi.

Lúc này, nơi đó chỉ còn lại một cái túi nhỏ trống không, chiếc chuông vốn nên đựng bên trong đã biến mất không thấy.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương rơi vào im lặng.

Theo Lâm Dương thấy, nếu mục đích của người áo choàng đen đó thực sự là chiếc chuông, vậy thì khả năng đó là người bí ẩn kia sẽ cao hơn.

Bởi vì ở bên cạnh quan tài đó, chiếc chuông này đã phát huy tác dụng kỳ diệu trong tay Lâm Dương, đến nỗi lá bùa chú mà người bí ẩn dán lên đã mất hiệu lực.

Nếu người bí ẩn kia biết được thân phận của ta, vậy thì để tìm ra nguyên nhân phù chú mất hiệu lực, đến tìm ta cũng không có gì lạ.

Chỉ có một điểm Lâm Dương thấy kỳ lạ, nếu vậy, chiếc chuông đó có lẽ không đơn giản như vẻ bề ngoài, thậm chí có thể là một thứ có chút danh tiếng, nếu không, cũng sẽ không đến nỗi bị người áo choàng đen lấy đi trong thời gian ngắn như vậy.

Phải biết rằng, sau khi người áo choàng đen lật qua tường, Lâm Dương lập tức theo sau, khoảng thời gian đó, chỉ ngắn ngủi mười

mấy giây thôi.

Trong thời gian ngắn như vậy, người áo choàng đen đã tìm thấy chiếc chuông, rõ ràng đã có sự chuẩn bị từ trước.

Hiện tại có một điều đang làm Lâm Dương bối rối, đó là, người áo choàng đen lấy trộm vali, trông không giống bóng người nhỏ bé mà ta thấy trong hố sâu, lẽ nào, có băng nhóm gì đó sao.

Suy nghĩ kỹ một lúc, Lâm Dương phát hiện không có cách nào tìm ra manh mối, liền không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, thu dọn vali của mình, sau đó rời khỏi đây, tìm một nhà trọ nghỉ ngơi.

Mặc dù Lâm Dương hiện tại đã mất một chiếc chuông, nhưng ta đang trong trạng thái mơ hồ, không chỉ không biết ai đã lấy trộm chuông, thậm chí không biết tại sao chuông lại bị lấy đi.

Lâm Dương hiện tại có chút tức giận, nhưng cũng vô ích.

Sau khi nghĩ thông suốt, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên buồn bã, sau đó bắt đầu ăn trưa.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Dương ra đường phố, bắt đầu đi lang thang không mục đích.

Lâm Dương rời khỏi huyện thành trước đó, nguyên nhân cũng chỉ để né tránh một số rắc rối có thể xảy ra tiếp theo, nhưng ở nơi này, ta không có mục đích cụ thể, chỉ mang theo tâm thái né tránh đến đây thôi.

Ở đây một không có người quen, hai không có thứ gì thú vị, Lâm Dương tự nhiên không có gì để làm.

Trong lúc lang thang trên phố, Lâm Dương giống như một kẻ vô công rỗi nghề, đều nhìn, nhưng lại đều không tập trung chú ý.

Ở một góc phố, Lâm Dương thấy một cô gái quen thuộc, là cô gái

mà ta đã thấy trên chiếc xe buýt lúc trước.

Cô gái đó hiện đang quay lưng về phía Lâm Dương, tay dường như đang cầm thứ gì đó ngắm nghía.

Cô gái ở trong một con hẻm nhỏ, trong hẻm rất tối, nhưng Lâm Dương lại thấy ánh sáng.

Một vầng sáng trắng mờ nhạt tỏa ra từ tay cô gái, vì quay lưng về phía Lâm Dương, nên ta căn bản không thấy thứ trong tay cô gái là gì, chỉ biết, cô gái giơ tay lên, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Không có việc gì làm, Lâm Dương thấy cảnh này, tự nhiên dùng ánh mắt tò mò dừng lại gần đó.

Cô gái không phát hiện Lâm Dương xuất hiện sau lưng mình, đang ngắm nghía ánh sáng trong tay.

Ngay khi Lâm Dương chuẩn bị lên tiếng, ta thấy một bóng người, một người mặc áo choàng đen từ phía bên kia hẻm đi ra.

Lâm Dương đột nhiên kinh hãi, giấu mình đi.

Lúc trước, vì trong hẻm tối đen, nên Lâm Dương căn bản không phát hiện có người bên trong, nên người áo choàng đen trong tầm mắt của ta, giống như bước ra từ bóng tối.

Khoảnh khắc nhìn thấy người áo choàng đen, Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc.

Mũ của người áo choàng đen che đi phần lớn khuôn mặt, nhưng từ cái cằm lộ ra, Lâm Dương lại cảm thấy quen mắt.

Mặc dù nhất thời Lâm Dương không nhớ ra, người áo choàng đen này rốt cuộc là ai, nhưng màu trắng bệch trên cằm đó, lại để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng ta.

Từ chiều cao phán đoán, người áo choàng đen này, dường như là

người đã lấy trộm vali của Lâm Dương lúc trước.

Nếu vậy, chẳng lẽ, cô gái đó cũng cùng một phe với họ sao?

Lâm Dương rơi vào trầm tư, đồng thời cũng cố gắng áp tai vào con hẻm nhỏ bên cạnh, nghe trộm âm thanh bên trong.

Chương 570

Bên trong không có bất kỳ tiếng nói chuyện nào, chỉ có thể từ tiếng xé gió mơ hồ trong không khí, Lâm Dương có thể xác định, họ đang làm một số động tác.

Cảm thấy tò mò, Lâm Dương không nhịn được lại thò đầu ra, sau đó thấy, người áo choàng đen đang đi vào trong hẻm, đồng thời, cô gái đang quay người lại.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng lập tức thu lại cơ thể vừa thò ra, để né tránh ánh mắt của cô gái, đồng thời trong lòng cũng đang suy nghĩ.

Đúng lúc này, ánh sáng trong tay cô gái tan biến, kết hợp với âm thanh Lâm Dương vừa nghe được, vậy thì, thứ trong tay cô gái vừa rồi, đã không còn trong tay cô gái nữa sao?

Lâm Dương rơi vào trầm tư, nếu đúng là như vậy, theo suy đoán, thứ đó, có khả năng là chiếc chuông đã mất, hoặc những thứ liên quan.

Dù sao Lâm Dương cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, vào lúc chiếc chuông vừa mất, kẻ đầu sỏ là người áo choàng đen lại tiếp xúc với một thứ như vậy.

Loại ánh sáng đó, Lâm Dương rất chắc chắn, tuyệt đối không phải là ánh đèn.

Đột nhiên, Lâm Dương nghe thấy tiếng bước chân từ trong hẻm truyền ra.

Lâm Dương nhíu mày, không cần nghĩ, chắc chắn là cô gái đó hiện đã quay đầu lại, đang chuẩn bị ra ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân này, Lâm Dương vội vàng chạy vào đám người bên cạnh, trong ánh mắt kỳ lạ của người đi đường trốn sang một bên.

Mặc dù hành động của Lâm Dương vô cùng kỳ lạ, nhưng ta ăn mặc rõ ràng là người ngoài, cộng thêm xung quanh cũng không có ai quen biết Lâm Dương, tự nhiên sẽ không có ai để ý đến ta.

Rất nhanh, cô gái đó từ trong hẻm đi ra.

Lâm Dương cũng thấy, sau khi cô gái đi ra, đã nhìn về phía đám người, dường như đang quan sát, sau đó đi vào dòng người, biến mất ở đó.

Đúng lúc này, Lâm Dương cũng cuối cùng nhìn rõ diện mạo cụ thể của cô gái này.

Khác với mái tóc đen nhìn từ phía sau, khi cô gái quay người lại, Lâm Dương thấy, tướng mạo của cô gái dường như không giống người Thiên Triều, đường nét trên khuôn mặt vô cùng rõ ràng, cộng thêm đôi mắt có chút đỏ rực, Lâm Dương có thể xác định, cô gái này, hẳn là một đứa trẻ lai.

Sau khi cô gái ra ngoài, không gây ra bất kỳ sự chú ý của ai, cứ như vậy hòa vào dòng người.

Sau khi xác định cô gái đã đi xa, Lâm Dương cũng lén lút lẻn vào con hẻm vừa rồi.

Sau khi đi vào trong hẻm, Lâm Dương cũng vì thế mà cảm thấy kinh ngạc.

Con hẻm này, là một ngõ cụt.

Bên trong hẻm, không có bất kỳ ngã rẽ nào, thậm chí cũng không có bất kỳ nơi nào có thể trốn.

Nhưng lúc này, Lâm Dương không thấy ai cả.

Thấy vậy, lông mày Lâm Dương cũng nhíu lại.

Lâm Dương rất chắc chắn, lúc nãy, tuyệt đối không có bất kỳ ai đi ra sau lưng cô gái, vậy thì, người áo choàng đen đó lại đi đâu rồi?

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, sau đó nhìn về phía bức tường đá phía trước.

Nếu người áo choàng đen thực sự đã rời đi, vậy thì chỉ có thể rời đi từ nơi này.

Nghĩ đến động tác nhanh nhẹn của người áo choàng đen lúc trước, Lâm Dương cũng đã hiểu, người áo choàng đen khi mang theo vali của ta còn có thể nhanh chóng lật qua tường cao, huống chi là khi không có gánh nặng bên người.

Chỉ tiếc là, đã mất dấu của người áo choàng đen đó.

Nhưng, khóe miệng Lâm Dương lại vì thế mà có ý cười.

Mặc dù dấu vết của người áo choàng đen đã mất, nhưng Lâm Dương có một manh mối, đó là cô gái kia.

Tướng mạo của cô gái đó không phải là xuất chúng, hẳn chỉ là mức trung bình, nhưng đặc điểm của cô gái lại vô cùng rõ ràng, khuôn mặt góc cạnh cộng thêm đôi mắt khác màu, loại người này, chỉ cần hỏi trên đường, hẳn là có thể tìm ra manh mối.

Chỉ cần Lâm Dương có thể theo dõi hành động của cô gái này, nhất định có thể tìm ra manh mối của nhóm người áo choàng đen đó.

Lâm Dương dần dần có một vài ý tưởng.

Chỉ có điều, kế hoạch của Lâm Dương tuy không tồi, nhưng thực tế luôn trái ngược.

Khi ở trong phòng vào buổi tối, kế hoạch của Lâm Dương đã bị

phá vỡ, bị cô gái chủ động tìm đến này phá vỡ.

Buổi tối khi Lâm Dương chuẩn bị nghỉ ngơi, bên ngoài truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là, có phải là có dịch vụ đêm đặc biệt không, nhưng ta cũng chỉ nghĩ vậy thôi, dù sao ở thời đại này, chưa cởi mở đến mức đó.

Chỉ có điều khi Lâm Dương mở cửa, bên ngoài đúng là một cô gái xinh đẹp, nhưng nhìn khuôn mặt góc cạnh của cô gái, Lâm Dương im lặng.

Cô gái này rõ ràng không phải là loại nhân viên hành nghề đặc biệt trong suy nghĩ lung tung của ta lúc trước.

Đó là cô gái mà Lâm Dương định đi theo dõi.

Không ngờ, trước khi đi tìm, cô gái này đã chủ động tìm đến cửa.

Lâm Dương thốt lên cảm thán, đồng thời cũng đưa cô gái vào phòng.

Quan sát kỹ lưỡng, Lâm Dương mới phát hiện, hóa ra lúc gặp trên đường phố trước đó, cô gái đang trong trạng thái mặt mộc, nhưng lúc này, cô gái đã trang điểm kỹ lưỡng.

Trên mặt cô gái trang điểm một lớp trang điểm nhẹ, che đi một số bộ phận nổi bật trên khuôn mặt, tăng thêm không ít nhan sắc.

Nhìn cô gái đột nhiên chủ động tìm đến cửa, tâm tình của Lâm Dương có chút hoảng loạn.

Lâm Dương hoàn toàn không ngờ, cô gái này sẽ chủ động tìm đến cửa, từ vẻ ngoài trang điểm kỹ lưỡng của cô gái, dường như có chuyện quan trọng.

“Anh hẳn là biết tôi đến tìm anh vì chuyện gì rồi chứ.” Trong lúc

Lâm Dương đang rối rắm, cô gái tự nhiên ngồi xuống giường của ta, sau đó nói.

Khi lời của cô gái vang lên, Lâm Dương lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Chương 571

Giọng của cô gái vô cùng tang thương, hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi mà cô thể hiện, nghe như một bà lão bảy tám mươi tuổi.

Nhưng ngoại hình của cô gái, trông như một cô bé chỉ mười mấy tuổi, kết hợp với giọng nói tang thương, không khỏi khiến Lâm Dương cảm thấy một sự tương phản lớn.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Dương, cô gái dường như cũng ý thức được, trên mặt cũng vì thế mà có chút hoảng hốt, sau đó ho nhẹ vài tiếng, điều chỉnh lại hơi thở, rồi lại lặp lại một lần nữa lời của mình.

"Anh biết tôi đến tìm anh vì chuyện gì rồi chứ." Lần này, giọng của cô gái nghe đáng yêu hơn rất nhiều, không còn cảm giác tang thương ban đầu, cảm giác mang lại cho người khác cũng phù hợp với độ tuổi của cô gái.

Nhưng sau khi vừa nghe thấy giọng nói tang thương của cô gái đó, Lâm Dương cũng từ giọng nói trong trẻo này nghe ra được.

Giọng nói này của cô gái, dường như là giả, cảm giác như đã qua thời gian dài luyện tập bắt chước, không phải là giọng thật của cô gái.

Nghĩ đến đây, cảm giác của Lâm Dương khi nhìn cô gái cũng trở nên kinh dị hơn, nhưng kinh dị thì kinh dị, cô gái đã chủ động sử dụng giọng nói này, Lâm Dương tự nhiên cũng sẽ không chủ động đi tìm chuyện.

Mặc dù giọng nói này nghe vào tai Lâm Dương dường như có chút giả tạo, nhưng theo ta thấy, so với giọng nói tang thương kia, giọng nói như vậy phù hợp với cô gái hơn.

“Không, ta không biết?” Đối mặt với câu hỏi của cô gái, Lâm Dương cũng chỉ giả ngu thôi, ta cũng thật sự không biết cô gái đến vì chuyện gì.

Lâm Dương quả thật đã có chút hiểu biết về cô gái, nhưng đó cũng chỉ là thông qua sự quan sát lén lút của hắn, Lâm Dương tự cho rằng mình không bị cô gái phát hiện.

Lúc này, cô gái dường như cho rằng hắn nên biết nguyên nhân, Lâm Dương cảm thấy hoang mang, lẽ nào là vì chiếc chuông đó sao?

Hắn có vài phỏng đoán về sự việc, nhưng không rõ ngọn ngành, Lâm Dương chỉ có thể giả ngốc.

Sau khi thấy bộ dạng của Lâm Dương, sắc mặt cô gái cũng trở nên có chút kỳ quái.

Mặc dù Lâm Dương rõ ràng đang giả ngốc, nhưng từ giữa hai hàng lông mày của hắn, cô gái có thể nhận ra Lâm Dương thật sự đang bối rối.

Lẽ nào, mình nhầm rồi sao?

Trong lòng cô gái nảy sinh suy nghĩ khác lạ, rồi nhanh chóng lắc đầu, xua tan những suy nghĩ đó.

“Hắn là người của gia tộc đó.” Cô gái lại chất vấn Lâm Dương, giọng nói lúc này dùng thứ âm thanh giả tạo đó, nhưng trong đó lại ẩn chứa một sự nghiêm túc.

Nghe lời cô gái nói, trong mắt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ suy tư.

Gia tộc đó, có ý gì?

Chẳng lẽ là gia tộc mà cô gái này quen biết sao?

Nhưng manh mối Lâm Dương biết quá ít, hoàn toàn không có cách nào để hắn đưa ra câu trả lời chính xác.

Đồng thời, giọng nói lúc thì tang thương, lúc thì trong trẻo của cô gái trước mắt cũng khiến Lâm Dương cảm thấy một tia sợ hãi.

Bởi vì trong mắt cô gái, Lâm Dương chỉ thấy sự thờ ơ, đúng vậy, sự thờ ơ, dường như trong mắt cô ta, hắn giống như một món đồ, có thể bị tiêu hao bất cứ lúc nào.

Nghĩ một lát, Lâm Dương quyết định không giả ngốc nữa, vì cảm giác mà cô gái này mang lại cho hắn thực sự quá kỳ lạ.

Không chỉ là giọng nói có thể biến đổi, mà trên khuôn mặt cô gái, Lâm Dương không nhìn thấy bất kỳ nếp nhăn nào, không phải loại nếp nhăn do tuổi tác, mà là những vết hằn tự nhiên do thỉnh thoảng nhíu mày hay các động tác khác để lại trên da.

Trên mặt cô gái này, dù có lớp trang điểm nhẹ che đi, Lâm Dương không thể nhìn quá rõ, nhưng hắn có thể khẳng định, trên mặt cô gái không có bất kỳ nếp nhăn nào, giống như làn da của một đứa trẻ sơ sinh.

Lâm Dương quyết định nói thẳng.

"Ta không hiểu ý của ngươi." Để thể hiện sự thành thật của mình, Lâm Dương nhún vai, dùng hành động cơ thể để ra hiệu.

Nhưng cô gái không nhìn động tác của Lâm Dương, mà cứ dùng đôi mắt đỏ rực đó nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

Cô gái nhìn Lâm Dương một lúc, dường như đã xác định những gì hắn nói đều là sự thật, cô gái cũng thở dài một hơi.

"Chiếc chuông này, là của ngươi đúng không." Cô gái như thể đã từ bỏ, trực tiếp lấy ra một chiếc chuông từ sau lưng.

Chiếc chuông này rất giống với chiếc chuông trước đây của Lâm Dương, chỉ là hắn không dám khẳng định ngay lập tức, vì chiếc chuông lúc này không giống như khi còn trong tay hắn.

Chiếc chuông vốn trông có vẻ mộc mạc, lúc này lại tỏa ra ánh kim nhàn nhạt, như thể được mạ một lớp vàng mỏng.

Nhưng từ những vết xước nhỏ trên chuông, Lâm Dương có thể nhận ra, đây chính là chiếc chuông hắn đã làm mất, chỉ không biết vì lý do gì mà biến thành bộ dạng này.

"Sao nó lại biến thành thế này." Đối với sự thay đổi của chiếc chuông, Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng tò mò, vì trước đây chuông có một ma lực kỳ lạ dụ dỗ hắn, sau đó ma lực đó lại tan biến.

Lúc này nhìn chiếc chuông có ngoại hình lại thay đổi, Lâm Dương cảm thấy khó hiểu.

Đối mặt với Lâm Dương, cô gái xoa xoa trán, dường như cảm thấy bất lực.

"Xem ra ngươi thật sự không biết gì cả." Giọng nói của cô gái lộ ra một tia thất vọng.

"Ta nên biết sao?" Lời nói của cô gái cứ mập mờ, Lâm Dương hoàn toàn không thể hiểu cô ta rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì.

"Ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã dùng chiếc chuông này hấp thụ sức mạnh của một lá bùa chú không." Cô gái giơ chiếc chuông lên trước mặt Lâm Dương, đồng thời hỏi một câu như vậy.

Nghe câu hỏi của cô gái, Lâm Dương cũng sững sờ, chiếc chuông này, lúc đó đã hại hắn bị cái nam thi kia truy đuổi cả buổi.

"Hình như có chuyện đó." Lâm Dương có chút không chắc chắn nói, dù sao lúc đó tuy vì chuông phát sáng mà nam thi thoát khốn, nhưng Lâm Dương không thể xác định, dù sao trong đó cũng có thể có sự trùng hợp ngẫu nhiên.

"Ngươi đã không biết, vậy chiếc chuông này ngươi lấy từ đâu ra." Đối mặt với sự truy vấn của cô gái, Lâm Dương do dự một lúc,

không nói là trộm của người khác, mà trực tiếp bịa ra một lý do.

“Nhặt được trên núi.” “Ngươi đừng coi ta là kẻ ngốc!” Nghe câu trả lời của Lâm Dương, cô gái hiển nhiên trở nên tức giận, trực tiếp dùng sức ấn chiếc chuông vào ngực hắn.

Lâm Dương cũng vì thế mà cảm thấy hơi đau, không ngờ trong thân hình nhỏ bé của cô gái này lại có sức lực lớn như vậy.

Nhưng đó không phải là trọng điểm chú ý của Lâm Dương, hắn chỉ chú ý, sắc mặt của cô gái dường như trở nên mất kiên nhẫn.

Mặc dù chọc giận con gái có thể không tốt, nhưng bị hỏi liên tục nhiều câu như vậy, Lâm Dương đều đã trả lời, bị cô gái đối xử với thái độ này, hắn cũng cảm thấy có chút bực bội.

Chương 572

Dựa vào đâu ta phải thuận theo ngươi chứ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng dùng thân thể đẩy tay cô gái đang ấn trên ngực mình ra, đồng thời cũng dùng ánh mắt không thiện cảm nhìn cô ta.

"Ta đã trả lời hết rồi, nếu ngươi muốn chiếc chuông này, thì cứ lấy đi, đừng ở đây làm phiền ta." Nói xong câu đó, Lâm Dương tóm lấy cô gái, rồi đẩy cô ta về phía cửa, định trực tiếp đẩy cô ta ra ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn đó, cô gái không hề ngăn cản Lâm Dương, ngược lại còn tập trung ánh mắt vào chiếc chuông trong tay.

Lâm Dương không chú ý cô gái đang làm gì, chỉ mải đẩy cô ta về phía cửa.

Khi đẩy cô gái đến gần cửa, Lâm Dương đang chuẩn bị tiến thêm một chút nữa để có thể mở cửa, thì đột nhiên phát hiện, cô gái giống như một khối thép nặng, hắn đột nhiên không đẩy được nữa.

Nhìn cô gái đột nhiên trở nên bất động trước mắt, Lâm Dương cảm thấy khó hiểu, tại sao cô gái lại đột ngột phản kháng.

Lúc trước, hắn đã biểu hiện rất thật rồi, cho nên cô gái này hẳn là sẽ không tiếp tục quấn lấy hắn mới phải.

Cái gia tộc mà cô gái nói, Lâm Dương hoàn toàn chưa từng nghe qua, sao có thể là người của gia tộc đó chứ.

Lúc này, Lâm Dương mới phát hiện, chiếc chuông trong tay cô gái, không biết từ lúc nào, đã tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như lúc hắn nhìn thấy trong con hẻm.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Dương dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chiếc

chuông, xem ra, việc cô gái đột nhiên dừng bước, có liên quan đến việc chiếc chuông phát sáng.

Nhìn chiếc chuông trong tay, biểu cảm vốn có chút thất vọng của cô gái lại trở nên đa sắc.

Cô gái nhìn về phía Lâm Dương, trong mắt tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

"Ngươi, ngươi nhìn ta làm gì?" Thấy bộ dạng của cô gái, Lâm Dương không khỏi có chút rùng mình, nhìn ánh sáng trong mắt cô gái dần dần phóng đại, hắn có chút hoảng sợ.

"Xem ra, phỏng đoán của ta không sai, ngươi đúng là người của gia tộc đó." Cô gái nhìn Lâm Dương, ngữ khí trong miệng đầy tự tin, cô gái hiện tại, đưa ra phán đoán vô cùng chắc chắn.

Nghe phán đoán của cô gái, Lâm Dương cũng ngớ người.

Vừa rồi khó khăn lắm mới khiến cô gái này tin tưởng, bây giờ lại nữa rồi, cô gái này lại đưa ra phán đoán như vậy, ánh mắt Lâm Dương có chút mông lung, sự chú ý cũng không đặt trên người cô gái.

Nếu trong khoảng thời gian ngắn này thật sự có biến hóa, vậy thì là do chiếc chuông phát sáng, cũng có nghĩa là, người của gia tộc đó có thể khiến chiếc chuông này phát sáng.

Tiếp theo, chỉ cần chứng minh việc chiếc chuông phát sáng không liên quan đến mình là được.

Lâm Dương trong lòng cũng có ý niệm, nhưng nghĩ lại, lòng hắn cũng đầy thất lạc, vì hắn hoàn toàn không có cách nào chứng minh một việc, trong mắt hắn, chỉ thấy chiếc chuông này đột nhiên phát sáng một cách khó hiểu, hắn hoàn toàn không biết nguyên lý phát sáng của nó.

Nếu thật sự có liên quan đến Lâm Dương, vậy thì chỉ có lúc nãy khi cô gái ấn chiếc chuông vào ngực hắn.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Dương đột nhiên có một tia kinh ngạc, lúc nãy khi đẩy cô gái đi, ánh mắt cô ta vẫn luôn nhìn vào chiếc chuông, chiếc chuông vừa rời khỏi ngực hắn, tuy không biết tại sao, nhưng cô gái dường như vì chuyện này mà đưa ra phán đoán chắc chắn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương nhìn cô gái trước mắt cực kỳ phức tạp, thân phận của cô gái này vô cùng bí ẩn, chưa nói đến giọng nói gốc tang thương kia, sức lực khổng lồ phi lý trong cơ thể, hoàn toàn không giống một người bình thường sở hữu.

"Ta...

à, ngươi nhìn ta làm gì, cảm thấy ta nói có chỗ nào không đúng sao?" Dường như vì Lâm Dương cứ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, nên cô gái có chút tức giận.

Cùng với sự tức giận của cô gái, trên má cô cũng ửng lên một chút hồng không tự nhiên, trông rất đáng yêu.

Nhưng Lâm Dương lại không có tâm trạng thưởng thức, vì cô gái không chỉ nói suông, lúc cô ta tức giận, tay cô ta cũng đã nắm lấy cánh tay Lâm Dương, để hắn tự mình cảm nhận sức lực của cô gái.

Cô gái dường như có chút kiềm chế, Lâm Dương có thể cảm nhận được, cánh tay hắn không hề bị áp lực gì, chỉ bị một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nắm lấy mà thôi, nhưng, trên bàn tay nhỏ đó, lại có một sức mạnh mà Lâm Dương không thể chống cự.

Lâm Dương thử di chuyển tay mình ra, nhưng động tác vừa sắp hoàn thành, đã cảm nhận được một lực cản khổng lồ từ tay cô gái, đang ngăn cản hắn rời đi.

Cảm nhận được sức mạnh của cô gái, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi, cô gái dùng sức lớn như vậy nắm lấy hắn, tự

nhiên không thể đơn thuần chỉ vì tức giận lúc nãy, khả năng lớn hơn là, cô gái muốn biểu đạt rằng sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

"Cái gia tộc mà ngươi nói, ta hoàn toàn chưa từng nghe qua, tại sao lại nhận định ta là người của gia tộc đó chứ." Nhìn cô gái trước mắt, trong mắt Lâm Dương ngoài sự khó xử vì tức giận lúc nãy, còn có một tia bất lực.

Nếu có thể, Lâm Dương không muốn có bất kỳ giao du nào với cô gái này, tuy ngoại hình cô gái này không tệ, đồng thời cũng là người biết chuyện về chiếc chuông đó, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, nếu để hắn lén lút điều tra thì được, nhưng nếu để hắn đích thân giao tiếp với cô gái này, Lâm Dương không hề muốn.

Bởi vì cô gái này, khắp nơi đều toát ra vẻ bí ẩn và nguy hiểm, bất luận là giọng nói tang thương, gã hắc bào nhân có thân thủ kỳ dị kia, hay sức mạnh khổng lồ mà cô gái đang sử dụng, đều khiến Lâm Dương muốn tránh xa.

Nhưng cô gái này lại dường như đã nhận định thân phận của Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy bất lực.

"Ngươi cũng thấy rồi đó, ánh sáng trên chiếc chuông này." Tay kia cầm chiếc chuông, cô gái nói với Lâm Dương với giọng điệu hưng phấn.

"Đúng vậy, ta thấy rồi, thì sao?" Ngược lại, giọng điệu của Lâm Dương bình tĩnh, hoàn toàn không có bất kỳ dao động nào.

Nhưng giọng điệu như vậy của Lâm Dương không hề làm giảm hứng thú của cô gái, sắc mặt cô ta ngược lại càng trở nên kích động hơn.

"Điều đó chứng minh, ngươi là người của gia tộc đó." Giọng điệu của cô gái vô cùng tự tin, không có bất kỳ suy nghĩ nào về khả năng

nhầm lẫn.

“Tại sao?” Sự tự tin không biết từ đâu ra của cô gái, tự nhiên khiến Lâm Dương khó có thể chấp nhận, nếu không làm rõ nguyên lý này, thì hoàn toàn không có cách nào rửa sạch thân phận này.

“Chỉ có người của gia tộc đó, mới có thể khiến chiếc chuông này tỏa ra ánh sáng, đó là minh chứng cho thân phận.” Sắc mặt cô gái lúc này đã khôi phục bình tĩnh, ánh mắt nhìn Lâm Dương cũng lộ ra một cảm giác kỳ quái, dường như... là cưng chiều?

Nhìn ánh mắt của cô gái giống như bà nội nhìn cháu trai, Lâm Dương lập tức cảm thấy nổi da gà.

Đồng thời, Lâm Dương cũng hướng ánh mắt về phía chiếc chuông trước mắt.

Nếu như vậy, vậy thì chiếc chuông này, rốt cuộc tại sao lại bị mình làm cho phát sáng?

Lâm Dương rơi vào trầm tư, vấn đề này rất quan trọng.

Chiếc chuông tỏa ra ánh sáng sau khi tiếp xúc với Lâm Dương, hắn chắc chắn, từ vẻ mặt của cô gái cũng có thể thấy, cô gái cũng chắc chắn, là vì tiếp xúc lúc nãy, nên chiếc chuông mới tỏa ra ánh sáng.

Nhưng trong đó có một số vấn đề, đó là...

Chương 573

"Nhưng trước đây khi chiếc chuông này ở trong tay ta, ta không thấy nó phát sáng." Chiếc chuông này là Lâm Dương trộm từ trong mật thất đó, lúc đó tuy chuông tỏa ra một ma lực kỳ dị, nhưng đúng là không có ánh sáng nào cả.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, sức hấp dẫn của chiếc chuông lúc đó, cũng đúng là một chuyện vô cùng phi lý.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt nhìn chiếc chuông của hắn cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Thấy sắc mặt Lâm Dương, cô gái lại cười.

"Thật sự không có sao, trước đây ở bên cạnh thi thể đó, chiếc chuông này không phải cũng phát sáng sao?" Nghe câu trả lời của cô gái, Lâm Dương cũng sững sờ, rồi cũng nghĩ ra.

Lúc đó, chiếc chuông đó đúng là đã phát sáng, Lâm Dương cũng vì thế mà bị nam thi được đánh thức truy đuổi một đoạn thời gian.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lâm Dương nhìn cô gái vô cùng kinh ngạc, đồng thời trong mắt cũng đầy cảnh giác, cô gái này, biết chuyện đó.

Cô gái thấy sắc mặt Lâm Dương, càng khẳng định thêm phỏng đoán của mình, trên mặt đầy vẻ đắc ý.

"Lúc đó ngươi hẳn là đang trốn trong quan tài đó nhỉ, tiếc là lúc đó ta không nghĩ nhiều, nếu không, đã trực tiếp bắt ngươi ra rồi." Nghe lời cô gái nói, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng đặc sắc.

Thì ra, người bí ẩn đã chế ngự nam thi bên ngoài, chính là cô gái này.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương đặc biệt đánh giá cô gái trước mắt,

chiều cao của cô gái này, dường như đúng là tương đương với bóng hình nhỏ nhắn trên lưng nam thi mà hắn nhìn thấy lúc đó.

Nhưng ánh mắt của Lâm Dương lại khiến cô gái hiểu lầm.

"Lại dùng ánh mắt đó, ta nói cho ngươi biết, đừng thấy ta lùn, ta lợi hại lắm đấy." Sức trên tay cô gái nắm lấy Lâm Dương cũng siết chặt hơn một chút, khiến hắn cảm thấy hơi đau.

"Cũng có nghĩa là, lá bùa đó là do ngươi dán lên." Lâm Dương nhìn bộ dạng của cô gái trước mắt, ngữ khí trong miệng cũng thả lỏng đi không ít.

"Đúng vậy, quả nhiên ngươi chính là người lúc đó, sức mạnh trên đó của ta đã mất rồi.

Nếu không phải ta đã thuần phục được nam thi đó, có lẽ ngươi đã chết ở đó rồi." Nghe lời cô gái nói, trong lòng Lâm Dương cũng thầm đồng ý với quan điểm này, chỉ là trên mặt hắn không hề biểu hiện ra.

Nhưng, dù cô gái đã đưa ra nhiều bằng chứng như vậy, Lâm Dương vẫn có một chút không tin.

Bởi vì, theo lời A Bào nói, người bí ẩn đó, dường như có một mái tóc màu xanh lục đậm mới đúng.

Nhưng cô gái trước mắt, tóc đen nhánh, dù trong bóng tối, cũng không thể nhầm lẫn với màu xanh lục đậm, nói như vậy, trừ phi nơi đó ngoài cô gái này ra còn có người khác, nếu không không thể giải thích được.

So với việc ở đó có thế lực thứ tư, Lâm Dương càng tin rằng cô gái trước mắt đang lừa gạt mình.

Nhưng hành động tiếp theo của cô gái khiến Lâm Dương cảm thấy á khẩu không nói nên lời.

Cô gái đi đến bên cửa, mở cửa ra, khi Lâm Dương còn đang thắc mắc cô gái định làm gì, hắn đã thấy một bóng người đứng sẵn ở cửa.

Đó là một bóng người quen thuộc của Lâm Dương, một hắc bào nhân, từ chiều cao mà xem, dường như là hắc bào nhân đã trộm vali hành lý của hắn trước đây.

Lúc này hắc bào nhân, vì ánh đèn trong phòng, dù có áo choàng đen che khuất, Lâm Dương cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt bên trong áo choàng, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Người này, không đúng, nên nói là bóng người này, chính là nam thi trước đây.

Từ khuôn mặt trắng bệch, Lâm Dương nhanh chóng nhận ra khuôn mặt quen thuộc của nam thi đó, lúc đó gã nam thi đã truy đuổi Lâm Dương một trận chiến không ngắn, Lâm Dương không thể nào quên nhanh như vậy khuôn mặt này.

Cô gái cũng thấy sắc mặt của Lâm Dương, động tác vốn định cởi mũ của hắc bào nhân cũng dừng lại, đồng thời nhìn về phía Lâm Dương.

"Xem ra, ngươi nhận ra rồi, không sai, chính là nam thi lúc đó." Lời nói của cô gái lúc này có một hương vị khó tả, nghe ra, dường như đang cảm thấy khổ não về thân phận của nam thi này.

Trong lúc kinh ngạc, Lâm Dương cũng kinh ngạc về sự táo bạo của cô gái.

Thì ra trước đây, gã nam thi trộm vali hành lý chính là nó, nói như vậy, mọi chuyện đều dễ giải thích rồi.

Ví dụ như tại sao hắc bào nhân có thể mang vali hành lý của hắn vượt qua tường cao, cũng như tố chất cơ thể mạnh mẽ đến phi lý đó, lúc này, Lâm Dương đều đã có câu trả lời.

“Ngươi dám mang thứ này vào trong thành?” Đối với sự táo bạo của cô gái, Lâm Dương cũng cảm thấy cạn lời.

Thi thể mà, lại còn là thi thể đã biến đổi, cô gái này cứ thế mang vào, không sợ xảy ra chuyện sao.

Đối với câu hỏi của Lâm Dương, cô gái hoàn toàn không ý thức được hành động của mình có vấn đề gì, chỉ dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía hắn.

“Có vấn đề gì sao, dù sao ta cũng sẽ quản tốt nó, chỉ cần mặc một bộ áo choàng đen, không ai phát hiện được.” Cô gái nhìn Lâm Dương với ánh mắt đầy tò mò, như thể đang tò mò tại sao hắn lại kinh ngạc vì vấn đề này.

Nhìn bộ dạng ngây thơ của cô gái, Lâm Dương nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Được rồi, bây giờ ngươi đã chứng minh được mình là người lúc đó, nhưng vậy thì sao, việc chiếc chuông phát sáng, lại liên quan gì đến thân phận của ta?” Về thân phận của mình, Lâm Dương rất rõ ràng, tự nhiên không thể là người của gia tộc đó, phải biết, hắn không phải là người của thế giới này, chẳng lẽ DNA của hắn lại vừa hay trùng hợp với một gia tộc nào đó ở đây.

Nhắc đến DNA, Lâm Dương như ý thức được điều gì, đồng tử trong mắt cũng trong khoảnh khắc phóng đại một chút.

Nói như vậy, liệu có liên quan đến hệ thống cường hóa cơ nhân của bản thân không.

Phải biết, cơ nhân của Lâm Dương đã được cường hóa, từ một mức độ nào đó, cơ nhân của hắn, không liên quan đến người bình thường.

Nếu gia tộc đó cũng có cơ nhân như vậy, vậy thì có khả năng bị

phán đoán nhầm.

Lần này, cô gái không nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Lâm Dương, vì cô đang đóng cửa.

Mặc dù bóng dáng của nam thi đều bị áo choàng đen che khuất, nhưng một thân áo choàng đen có chút bắt mắt, cô liền đóng cửa lại, đồng thời cũng để nam thi đứng sang một bên, bắt đầu giải thích với Lâm Dương.

Nghe xong lời giải thích của cô gái, Lâm Dương sững sờ, nhưng cũng dần dần hiểu ra, tại sao mình lại bị phán đoán nhầm.

Gia tộc này, tên cụ thể, cô gái cũng không rõ, cô chỉ biết, rất lâu trước đây, có một gia tộc luôn nghiên cứu phương pháp trường sinh, thậm chí thường xuyên đi tìm một số động vật sống lâu để nghiên cứu, lâu dần, gia tộc này cũng phát hiện ra một số thứ kỳ quái, rồi để lại một số sản vật có tác dụng đặc biệt.

Chiếc chuông này là một trong số đó, nó có thể làm tan biến sức mạnh của những thứ như bùa chú, chỉ cần sử dụng sức mạnh của chiếc chuông này xung quanh lá bùa, lá bùa đó sẽ biến thành một tờ giấy vụn.

Chỉ là, tuy số lượng chuông này lưu truyền trong thế gian rất nhiều, nhưng vì yêu cầu sử dụng chuông khá hà khắc, nên thông thường, đều khó phân biệt thật giả.

Chương 574

Muốn sử dụng chiếc chuông này, bắt buộc phải có huyết mạch của gia tộc đó mới được.

Mặc dù các năng nhân dị sĩ đều nghiên cứu cách phá giải chiếc chuông này, nhưng tác dụng đó của chuông, dường như bắt buộc phải có tộc nhân của gia tộc đó tiếp xúc mới có thể kích hoạt, vì nguyên nhân khó phá giải, những chiếc chuông này cũng dần dần thất truyền trên thị trường.

Nghe xong lời cô gái, Lâm Dương rơi vào trầm mặc.

Bây giờ hắn đã hiểu, tại sao mình lại bị nhận là người của gia tộc đó.

Nếu gia tộc đó muốn nghiên cứu trường sinh, vậy thì chắc chắn đã tiến hành nghiên cứu trên cơ thể người, nếu không nghiên cứu trường sinh mà không nghiên cứu cơ thể người thì thật nực cười, nếu táo bạo hơn một chút, thì việc tiến hành một chút thay đổi trên cơ nhân cũng có thể hiểu được.

Trên người Lâm Dương, cũng có cơ nhân trường sinh, mặc dù cơ nhân trường sinh được lưu trữ trong hệ thống chiết xuất cơ nhân, nhưng cũng có thể tồn tại trên người hắn.

Nói như vậy, nguyên nhân chiếc chuông phát sáng vì tiếp xúc với Lâm Dương, hắn cũng đã hiểu.

Sau khi thông suốt một điểm, Lâm Dương cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng có một vấn đề khiến hắn cảm thấy bối rối, đó là cô gái này.

Cô gái này rõ ràng không giống như chỉ đơn thuần phán đoán thân phận của hắn.

“Ngươi tìm ta làm gì.” Vô sự bất đăng tam bảo điện, cô gái này tuyệt đối không thể vì thân phận đặc thù mà đến chỉ điểm.

Thấy Lâm Dương hiểu chuyện như vậy, sắc mặt cô gái cũng trở nên vui mừng.

“Ngươi có thể hiểu nhanh như vậy thật tốt quá, ta tìm ngươi, vì ta gặp phải một số khó khăn, hy vọng ngươi có thể giúp ta, đương nhiên, không phải là vô thường, ta có thể cho ngươi một số báo đáp.” Cô gái nhìn Lâm Dương với đôi mắt mở to, dường như không muốn hắn từ chối.

Nhưng nghe lời cô gái, Lâm Dương lại trầm mặc một lúc.

Bởi vì Lâm Dương biết, năng lực của cô gái này, vô cùng mạnh mẽ, chưa nói đến việc có thể điều khiển một gã nam thi, chỉ riêng sức lực của cô gái, cũng có thể thấy, năng lực chiến đấu của bản thân cô ta cũng không yếu đi đâu được.

Chuyện mà ngay cả cô gái này cũng không có cách giải quyết, chắc chắn không dễ giải quyết, nói như vậy, nếu đồng ý giúp cô gái này, Lâm Dương có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng, hắn vừa mới thoát chết được vài ngày, tự nhiên không đồng ý.

Đúng lúc Lâm Dương định từ chối, hắn lại nghĩ đến, bộ dạng của A Bào lúc hấp hối cũng muốn đưa mình sang bờ bên kia, lời định nói ra của Lâm Dương cũng dừng lại, trầm mặc tại chỗ, lâu không nói.

Thấy Lâm Dương không từ chối thẳng thừng, cô gái cũng biết có hy vọng, chạy đến bên cạnh hắn, dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn.

“Báo đáp là gì.” Lâm Dương đưa ra yêu cầu trước.

Nghe câu hỏi của Lâm Dương, cô gái suy nghĩ một lúc, rồi giơ tay ra hiệu một con số với hắn.

Thấy con số đó, Lâm Dương dù đã chuẩn bị tâm lý, cũng cảm thấy

kinh ngạc, số tiền này, thật sự quá nhiều, nói như vậy, nơi đó chắc chắn rất nguy hiểm.

Nhưng dù vậy, Lâm Dương cũng có việc phải làm.

"Ta không cần tiền, giúp ta điều tra một người, được không." Nhìn cô gái trước mắt, Lâm Dương cũng đưa ra điều kiện của mình, đồng thời, hắn cũng lộ ra nụ cười chua chát, không ngờ, vì giúp A Bào báo thù, lại phải đánh đổi nhiều tiền như vậy.

"Người như thế nào, đặc điểm gì." Cô gái không do dự, trực tiếp nhìn về phía Lâm Dương.

"Có mái tóc màu xanh lục đậm, ngày hôm đó cũng xuất hiện trong cái hố sâu đó." Lâm Dương bình thản nói xong người mình muốn tìm, rồi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô gái, sau đó lông mày hắn cũng nhíu lại.

"Ngươi, ngươi quen người đó sao." Lâm Dương dùng giọng điệu chất vấn nói với cô gái.

Nghe xong câu hỏi của Lâm Dương, cô gái chỉ thở ra một hơi dài, rồi mới trả lời hắn.

"Ta biết người đó, nếu ngươi giúp ta việc này, ta có thể cho ngươi biết thông tin của hắn, chỉ là, ngươi sẽ không nhận được bất kỳ lợi nhuận nào từ chuyện này." Nghe câu trả lời dứt khoát của cô gái, Lâm Dương lập tức gật đầu, rồi nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ, dường như nhìn thấy A Bào đã không còn, lẳng lặng suy nghĩ.

Điều mà Lâm Dương không nhìn thấy là, sau khi hắn quay đầu đi, vẻ mặt mà cô gái lộ ra, không còn sự kinh ngạc lúc nãy, ngược lại trông cô độc, giống như một ông lão cô đơn.

Nhưng rất nhanh, cô gái thu lại biểu cảm của mình, trước khi Lâm Dương quay đầu lại, đã khôi phục lại bộ dạng ban đầu.

Nhìn Lâm Dương đã quay lại, cô gái bắt đầu nói kế hoạch với hắn.

"Trước tiên tự giới thiệu nhé, ta tên là Lưu Tư Vũ, nhưng đừng gọi ta là tiểu Lưu, nhớ gọi cả họ tên, nếu không ta sẽ không để ý đến ngươi đâu." Nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô gái, Lâm Dương không khỏi cảm thấy buồn cười.

Dù cô gái này có nhiều điểm bí ẩn, nhưng qua những chi tiết này, có thể thấy, cô gái này đúng là một đứa trẻ.

Chỉ là, tiếp theo Lâm Dương lại bị cô gái làm cho kinh ngạc.

Từ miệng Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng biết được nơi mình cần đến.

Theo lời Lưu Tư Vũ, Lâm Dương phải cùng cô ta quay lại nơi có cái hố sâu đó một lần nữa, lấy ra một số thứ từ bên dưới hố sâu.

Vừa nghe phương án của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương liền liên tục nói không làm được, dù sao mọi thứ về cái hố sâu đó, hắn đều còn nhớ như in, trong hố sâu đó, có số lượng lớn những con ngô công, hắn không muốn quay lại vòng vây của chúng lần nữa.

Nghĩ đến cảnh những con ngô công lặng lẽ xuất hiện trên vách đá, Lâm Dương cảm thấy từng cơn lạnh sống lưng.

Lưu Tư Vũ cũng nhìn ra sự do dự của Lâm Dương, lập tức dập tắt ý định của hắn.

"Ta không muốn ngươi đi thẳng xuống dưới hố sâu, trong hang động đó, bên cạnh quan tài có một con đường bí mật." Nghe lời Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hoàn hồn.

Lâm Dương đương nhiên biết con đường bí mật mà Lưu Tư Vũ nói, lúc đó hắn bị nam thi ép phải trốn trong quan tài, con đường bí mật đó là do Lưu Tư Vũ đi ra.

Lúc đó vì vội vàng rời khỏi đó, nên hắn không có nhiều thời gian để tìm đường bí mật, bây giờ nghe không cần phải đấu trí đấu dũng với những con ngô công đó, Lâm Dương lập tức yên tâm.

Thấy bộ dạng của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ dường như đã đoán được điều gì, chỉ nhẹ nhàng cười, rồi tiếp tục nói về các phần của kế hoạch với hắn.

Nhưng phần quan trọng nhất trong kế hoạch, nơi cần Lâm Dương phát huy tác dụng, Lưu Tư Vũ lại không đề cập, dù Lâm Dương có hỏi, cô ta đều lảng tránh, chỉ nói đợi hắn đến đó rồi sẽ nói cho hắn biết.

Thấy Lưu Tư Vũ rõ ràng không có ý định hãm hại mình, Lâm Dương cũng chỉ do dự một lát rồi đồng ý.

Sau đó hai người lại quay trở lại thị trấn nhỏ trước đây, mang theo một nam thi mặc áo choàng đen.

Vì hành động lần này có khả năng sẽ chạm mặt người khác, nên Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng mặc áo choàng đen, đi cùng với nam thi, trông giống như ba kẻ khả nghi.

Hai người ở trong quán trọ đợi đến tối mới hành động.

Chương 575

Kể từ khi hai người rời khỏi cái hố sâu đó, đã qua hai ngày.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Dương đi cùng Lưu Tư Vũ đến một số cửa hàng tạp hóa để cô chuẩn bị một số đạo cụ, nói là đạo cụ, thực ra cũng chỉ là một số tờ giấy bình thường, và một ít máu động vật mà thôi.

Rõ ràng chỉ là một tờ giấy trắng bình thường, trông có vẻ chỉ cần dùng sức một chút là có thể xé nát, nhưng sau khi được Lưu Tư Vũ tùy tay vẽ vài nét lên trên, những tờ giấy trắng này lại mang đến cảm giác khác hẳn, chỉ vài nét vẽ bùa đơn giản, những tờ giấy này đã sở hữu sức mạnh thần bí.

Lâm Dương thử xé những tờ giấy đó, chỉ là, độ dai của chúng cũng được tăng lên đáng kể, những tờ giấy vốn có thể dễ dàng xé nát, Lâm Dương phải tốn rất nhiều sức mới có thể xé được.

Sau khi chứng kiến cảnh tượng như vậy, Lâm Dương càng thêm khao khát sức mạnh mà Lưu Tư Vũ nắm giữ.

Trên đường đi, Lâm Dương ám chỉ với Lưu Tư Vũ, bày tỏ muốn học kỹ thuật này.

Chỉ là, mỗi lần Lưu Tư Vũ đều như không nhìn thấy, trực tiếp lờ đi ám chỉ của hắn, nhưng Lâm Dương có thể khẳng định, cô ta đã quyết định không hiểu ám chỉ của mình, mỗi lần Lưu Tư Vũ từ chối, đều sẽ quay đầu đi, cố ý không đối mặt với hắn.

Nhưng nếu đương sự không muốn, vậy thì Lâm Dương tự nhiên cũng không thể ép buộc Lưu Tư Vũ dạy.

Trời dần tối, Lâm Dương cũng đi theo sau Lưu Tư Vũ, bắt đầu đi

về phía ngọn núi.

Thi thể được phát hiện trong hang động trước đây, đã thu hút sự chú ý lớn của thị trấn, có người đã đến đây tuần tra, bên ngoài hang động cũng đã giăng dây cảnh giới, xem ra, hai người muốn lẻn vào cũng không phải chuyện đơn giản.

Xem ra, con đường bí mật dẫn đến hố sâu bên trong đã bị phát hiện, nếu không, sẽ không tốn công tốn sức phong tỏa nơi này như vậy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương trở nên lo lắng, Lưu Tư Vũ cũng nhìn thấy biểu cảm của hắn.

"Đừng lo, đợi chúng ta vào trong, chắc sẽ không có ai canh gác đâu, bên trong còn có những con ngô công đó." Lưu Tư Vũ tuy đang chăm chú quan sát sơ hở của những người bảo vệ, nhưng giọng điệu của cô lại hoàn toàn không căng thẳng, trông rất thoải mái.

Nghe lời Lưu Tư Vũ nói, Lâm Dương cũng hiểu ra, đúng vậy.

Trong cái hố sâu này, có vô số ngô công, chỉ cần có thể vào được thành công, vậy thì sẽ không có vấn đề gì, bây giờ những nhân viên thám hiểm chuyên nghiệp chưa được mời đến, Lâm Dương có thể lẻn vào.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cùng nhau quan sát động tĩnh của những người bảo vệ, tìm kiếm cơ hội thích hợp để lẻn vào.

Cứ như vậy, thời gian từ từ trôi đi, hai người cũng phát hiện ra một số quy luật, khi những người bảo vệ này tuần tra, sẽ có một con đường xuất hiện trong điểm mù của họ, đó là con đường mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ có thể lựa chọn.

Chỉ là, bây giờ có một vấn đề, nếu nhất quyết đi từ điểm mù đó, vậy thì, nam thi đi cùng sẽ gặp rắc rối.

Nam thi tuy có tố chất cơ thể cao, nhưng động tác của nó vô cùng cứng nhắc, con đường thỉnh thoảng xuất hiện trong điểm mù, chỉ có thể miễn cưỡng cho một người đi qua, khi nam thi đi, nếu có biến động, vậy thì nó sẽ dễ dàng bị phát hiện.

Với động tác cứng nhắc và tốc độ xoay người chậm chạp của nam thi, hoàn toàn không có cách nào né tránh sự trinh sát của những người bảo vệ đó.

Không chỉ Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra điểm này, sau đó dùng ánh mắt do dự nhìn về phía nam thi, rồi suy nghĩ một lúc, trực tiếp để nam thi rời khỏi đây.

Sau khi nam thi rời đi, đã tạo ra một trận động tĩnh trong bụi cỏ, sau đó có vài người bảo vệ hỏi thăm, khiến số lượng người bảo vệ ở đây cũng ít đi.

Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

"Nếu đã không mang vào được, vậy thì để nó phát huy một chút tác dụng đi." Đối mặt với ánh mắt của Lâm Dương, giọng điệu của Lưu Tư Vũ ngược lại vô cùng bình tĩnh, dường như sớm đã có tính toán.

Thấy Lưu Tư Vũ ra vẻ tràn đầy tự tin, Lâm Dương cũng không nói gì, chỉ có thể đi theo sau cô ta.

Vì có vài người bảo vệ bị nam thi dụ đi, nên bây giờ nơi này, người canh gác tuy cẩn thận hơn, nhưng điểm mù trong tầm nhìn cũng nhiều hơn, cho Lâm Dương không gian thi triển lớn hơn.

Nhắm chuẩn một khe hở do một người bảo vệ để lộ ra, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ lẻn vào.

Người bảo vệ bên ngoài chỉ cảm thấy bên cạnh có một cơn gió thổi qua, nhưng khi dùng mắt nhìn xung quanh, lại không thấy gì cả.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, đang tiến vào trong hang động.

Sau khi vào trong, Lâm Dương mới phát hiện, hang động bây giờ hoàn toàn khác với lần trước.

Lần trước khi Lâm Dương đến, trong hang động chỉ có chút ánh sáng do nhóm người của A Bào để lại, nhưng hang động hiện tại, bên trong vô cùng sáng sủa.

Cứ đi vài bước, trên vách tường hai bên đều có đèn đủ sáng, hoàn toàn có thể nhìn rõ các chi tiết xung quanh.

Đi đến ngã rẽ phía trước, Lâm Dương cũng nhìn thấy, nơi vốn có một thi thể nằm, thi thể đó đã được thu dọn sạch sẽ, chỉ còn lại một đường vạch trắng trên mặt đất, cho thấy nơi đây từng có người chết.

Thấy vậy, Lâm Dương cùng Lưu Tư Vũ đi về phía ngã rẽ có con đường bí mật.

Hai ngã rẽ, một cái trực tiếp theo dòng nước đến con đường dưới hố sâu, còn một cái thì có thể từ dưới lên con đường có đường bí mật.

Trước đây sau khi Lâm Dương lên, vì không biết cách đóng lại, nên không đóng con đường bí mật đó, lúc này, con đường bí mật đó hẳn là đang mở.

Hai người đi về phía trước, rồi nhìn thấy con đường bí mật quen thuộc, chỉ là, bên trong không còn là một mảng tối đen, trong đường bí mật, xuất hiện ánh đèn sáng, chiếu sáng những bậc thang vốn không thể nhìn thấy trong môi trường xung quanh.

Lâm Dương cũng lần đầu tiên nhìn thấy toàn bộ diện mạo của bậc thang này, một bậc thang đá, những khối đá trên đó đã bị ăn mòn có chút lồi lõm, nhưng tổng thể vẫn giữ được sự hoàn chỉnh, bậc thang này thẳng tắp dẫn xuống phía dưới, thẳng đến mảng tối không có ánh đèn.

Lâm Dương đoán, mảng tối đó, có lẽ là bên trong hố sâu.

Những người điều tra đó, có khả năng đã mang đèn đến đó, vì ngô công bên trong nên đã dừng bước, chỉ mang đèn đến đó.

Nghĩ đến đây, bước chân của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đi xuống cũng chậm lại không ít, vì không muốn tiếng động truyền xuống dưới, tránh kinh động đến những con ngô công có thể tồn tại.

Trong cái hố sâu lúc đó, khắp nơi đều là ngô công, bò lên vài con theo bậc thang này cũng không có gì lạ.

Tiếng bước chân của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ rất nhẹ, nhưng trong không gian trống trải này, lại vang vọng rõ ràng, cả hai đều đang nghĩ chuyện riêng, không nói chuyện, chỉ có tiếng bước chân vang vọng bên tai.

Lưu Tư Vũ không biết đang nghĩ gì, biểu cảm trên mặt cũng dần trở nên nghiêm túc, còn Lâm Dương, thì nghĩ đến A Bào.

Dưới bậc thang này, là nơi A Bào đã chết, nghĩ đến A Bào, Lâm Dương lại hướng ánh mắt về phía Lưu Tư Vũ bên cạnh.

Người có mái tóc màu xanh lục đậm đó, Lưu Tư Vũ rõ ràng biết, nhưng cô ta không muốn nói, Lâm Dương chỉ có thể thông qua việc giúp đỡ Lưu Tư Vũ để lấy thông tin.

Đương nhiên, đối với Lâm Dương mà nói, mặc dù quay lại nơi này, đúng là khiến hắn cảm thấy khó chịu và không thoải mái, nhưng nghĩ đến việc A Bào trong tình huống đó cũng muốn để mình sống sót, tâm trạng của hắn trở nên vô cùng nặng nề.

Chương 576

Phải tìm được người có mái tóc màu xanh lục đậm đó, mới có thể báo thù cho A Bào, đây là chuyện quan trọng nhất đối với Lâm Dương hiện tại.

Thời gian không ngừng trôi, bước chân của hai người cũng không ngừng nhanh hơn, không gian tịch mịch không tiếng động đều khiến bước chân của cả hai nhanh hơn không ít, ý định giấu tiếng động ban đầu đã không còn.

Sau khi xuống dưới, đi ra khỏi nơi giống như một cái cửa, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều đồng thời cảm thấy kinh ngạc.

Ở nơi này, không có những con ngô công đang chờ đợi như trong tưởng tượng, ngược lại chỉ có một số con đường được xây dựng nhân tạo.

Vì những bậc thang bị ngô công khổng lồ phá hủy đã được dùng rất nhiều tấm ván gỗ để tạm thời bắc đường, có thể cho người đi qua.

Quan trọng nhất, nơi này, thoang thoảng một mùi vị kỳ quái, xem ra, mùi vị này, đã xua đuổi những con ngô công tránh xa nơi này.

"Xem ra, những chuyên gia đó nhanh thật, hành động nhanh như vậy." Khác với Lâm Dương đang ngơ ngác, Lưu Tư Vũ nhanh chóng hoàn hồn, rồi nhìn về phía con đường được bắc bằng gỗ phía trước, trực tiếp đi đầu.

Nếu Lưu Tư Vũ đã đi đầu, Lâm Dương tự nhiên không thể tụt lại phía sau, cũng đi theo sát.

"Ý ngươi là sao?" Đối với những lời vừa rồi của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương có chút không hiểu, chuyên gia, có ý gì?

“Mùi vị này của ta, là hương liệu được điều chế đặc biệt cho ngô công ở đây, gần như không có hại cho cơ thể người, ngược lại có thể xua đuổi những con ngô công đó, có thể điều chế ra loại hương liệu này trong thời gian ngắn như vậy, tuyệt đối là một cao thủ.” Sắc mặt Lưu Tư Vũ hiếm khi trở nên vô cùng nghiêm túc, dường như cao thủ có thể tồn tại này sẽ gây trở ngại cho hành động của cô.

“Ngươi cảm thấy, người này sẽ ảnh hưởng đến hành động của chúng ta sao?” Thấy biểu cảm của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng đoán được cô đang nghĩ gì.

“Không sai, người như vậy, tuyệt đối không phải là người mà quan phương có thể tùy tiện mời được, bên trong nhất định có thứ có thể dụ dỗ hắn.” Biểu cảm của Lưu Tư Vũ tỏ ra vô cùng nghiêm trọng, xem ra người đột nhiên xuất hiện này cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Nhưng không giống với Lưu Tư Vũ, tâm trạng của Lâm Dương tương đối bình tĩnh, vì ngửi thấy mùi hương này, không biết tại sao, hắn cảm thấy cơ thể mình trở nên hưng phấn, giống như vừa tiêm thuốc kích thích.

Cũng có nghĩa là, mùi hương này, ngoài việc có thể xua đuổi ngô công, còn có tác dụng khác.

Trong cơ thể ẩn chứa cơ nhân của những sinh vật đó, đối với chuyên gia đột nhiên xuất hiện này, Lâm Dương có một số phỏng đoán mơ hồ.

Sau khi bước lên con đường được bắc bằng ván gỗ, Lâm Dương phát hiện, ván gỗ này vô cùng chắc chắn, xem ra, ngoài người ra, có lẽ còn có các thiết bị lớn khác cũng được vận chuyển vào.

“Hành động của người này nhanh như vậy, có lẽ sớm đã có ý định, lần này nhân cơ hội này, vào đây thăm dò.” Lưu Tư Vũ hướng

ánh mắt về phía trong hố sâu, giọng điệu đầy vẻ ngưng trọng.

Lâm Dương cũng theo đó nhìn vào trong hố sâu, rồi hắn nhìn thấy, trong cái hố sâu này, những bậc thang bị phá hủy, đều đã được bắc ván gỗ, từng tầng một xếp chồng lên nhau.

Xem ra, chuyên gia đó, đã đi đến một nơi rất sâu rồi.

Không biết, chuyên gia đó có nhìn thấy con ngô công lớn đó không nhỉ?

Lâm Dương không khỏi nghĩ một cách ác ý.

"Đừng nhìn lung tung nữa, chúng ta mau đi thôi." Lưu Tư Vũ ngắt lời suy nghĩ lung tung của Lâm Dương, rồi dẫn hắn đi về phía nơi có con đường bí mật.

Vì những bậc thang bị gãy đều đã được lót ván gỗ, nên Lâm Dương và Lưu Tư Vũ dễ dàng tìm được nơi trước đây, rồi đi vào.

Sau khi vào trong, Lâm Dương cũng phát hiện, nơi này cũng có dấu vết bị người lật tìm, không khỏi có chút căng thẳng, lỡ như con đường bí mật bên trong bị phát hiện thì sao.

Chỉ là sau khi đi vào, nhìn thấy biểu cảm thở phào nhẹ nhõm của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hiểu, con đường bí mật này, có lẽ chưa bị phát hiện.

Quan tài bên trong đã được khiêng đi, nơi này trở thành một nơi trống rỗng, trên bề mặt không có bất kỳ thứ gì giống như cơ quan.

Lâm Dương hướng ánh mắt về phía Lưu Tư Vũ, xem cô làm thế nào để mở con đường bí mật.

Lưu Tư Vũ đi đến mép tường phía trước, rồi đặt tay lên tường, dường như đang mò mẫm, một lúc sau, biểu cảm của Lưu Tư Vũ có thay đổi, có lẽ đã tìm được rồi.

Sau đó Lưu Tư Vũ từ trong túi lấy ra một tấm thẻ cứng, trông giống như một tấm thép được làm từ sắt thép, chỉ có kích thước của một tấm thẻ mà thôi.

Lưu Tư Vũ nhét tấm thẻ nhỏ đó vào khe tường mà cô vừa mò được, sau đó, con đường bí mật mở ra.

Ở chính giữa bức tường mà Lưu Tư Vũ đang ấn, những khối đá từ từ tách ra hai bên, rồi lộ ra con đường bí mật bên trong.

Con đường bí mật này là một nơi giống như hang động, không có thứ gì được xây dựng, giống như bị bỏ hoang sau khi được khai quật đơn giản, có thể thấy bụi bặm tích tụ bên trong, cùng với việc con đường bí mật mở ra, những lớp bụi này cũng thổi về phía hai người.

Che miệng mũi, Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ với ánh mắt đầy kinh ngạc, con đường bí mật này, rõ ràng không phải là đường chính, có lẽ chỉ là một phương án bị loại bỏ, mà Lưu Tư Vũ lại tìm được.

Lưu Tư Vũ nhìn thấy ánh mắt của Lâm Dương, nhưng không giải thích, chỉ gọi một tiếng Lâm Dương, rồi đi vào.

"Mau vào đi." Theo sát bước chân của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng đi vào, sau khi vào không lâu, Lưu Tư Vũ đi đến một chỗ nhô ra trong hang động, rồi dùng sức ấn vào đó một cái, lối vào của con đường bí mật phía sau bị đóng lại.

Sau khi kiểm tra, con đường bí mật phía sau không lộ ra bất kỳ ánh sáng nào, Lưu Tư Vũ yên tâm đi phía trước, di chuyển về phía trước.

Trong hang động này không có bất kỳ ánh sáng nào, hai người dựa vào đèn pin mang theo mới có thể nhìn rõ những thứ xung quanh, nhưng thực ra đèn pin ở đây cũng không có tác dụng lớn, vì hang động này thực ra rất hẹp, hoàn toàn không thể đi nhầm, một hang động không ngừng xoắn ốc kéo dài xuống dưới, đi trên đó, Lâm Dương có

thể cảm nhận rõ ràng mình đang di chuyển xuống dưới.

"Con đường này dài bao nhiêu?" Sau khi đi một đoạn, thấy môi trường xung quanh dường như không có bất kỳ thay đổi nào, Lâm Dương cũng hỏi Lưu Tư Vũ.

"Chúng ta đi được gần một nửa rồi." Lưu Tư Vũ vì không phải lần đầu tiên, nên trông rất bình thản.

Chỉ nghe lời nói của Lưu Tư Vũ, trong mắt Lâm Dương lại đầy lo lắng.

Vì đi xuống một đoạn đường dài như vậy, Lâm Dương không phải vì phải mất thêm nhiều thời gian nữa mà phiền não, mà là vì, vị trí của hai người hiện tại nếu đổi lại, đã ra khỏi hố sâu rồi, mà khoảng cách này chỉ gần một nửa, Lâm Dương trầm mặc.

Cả hai đều không nói chuyện, từ từ đi xuống dưới, xung quanh tĩnh lặng không tiếng động, ngoài tiếng bước chân của cả hai.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương nghe thấy âm thanh, hắn nghe thấy tiếng nước.

Thấy biểu cảm của Lưu Tư Vũ không thay đổi, Lâm Dương suy đoán, là vì Lưu Tư Vũ lần trước đã thấy rồi, nên hắn cũng không hỏi.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương phát hiện ra một chút không ổn, vì tiếng nước nhỏ giọt đó xuất hiện bên tai hắn ngày càng rõ ràng, nhưng hắn vẫn không nhìn thấy bất kỳ giọt nước nào xung quanh.

Lại một lúc sau, phán đoán từ âm thanh, tiếng nước đó, đã đến bên tai Lâm Dương, nhưng, hắn vẫn không nhìn thấy, một hang động trống rỗng như vậy, Lâm Dương ý thức được không ổn, vội vàng hỏi Lưu Tư Vũ.

"Ngươi có nghe thấy tiếng nước tí tách không." Nghe lời Lâm Dương, Lưu Tư Vũ chỉ cảm thấy khó hiểu.

Chương 577

Sao lại có tiếng nước nhỉ, ở đây không phải chỉ có tiếng bước chân của hai chúng ta sao?

Vốn Lưu Tư Vũ định chế giễu Lâm Dương đã bị ảo giác, nhưng khi cô quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt của hắn, lại không nói ra được.

Biểu cảm của Lâm Dương lúc này vô cùng trắng bệch, trong mắt hắn lộ ra một số ánh sáng mờ mịt, xem ra, hắn giống như đã rơi vào trạng thái ảo giác.

Đặt tay lên trán Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng nhíu mày.

Thân nhiệt của Lâm Dương bình thường, nhưng trong tình huống này, sự bình thường này cũng trở nên bất thường.

Lưu Tư Vũ có thể nhìn rõ, quần áo của Lâm Dương đã bị mồ hôi của hắn làm ướt, nhưng không đến mức khiến hắn nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Rốt cuộc là chuyện gì, Lưu Tư Vũ cảm thấy kỳ quái, rồi nhìn thấy thứ đó, thứ đang bám sau lưng Lâm Dương.

Sau lưng Lâm Dương, có một cái bóng nhỏ màu đen, nhờ ánh sáng của đèn pin chiếu lên tường phản xạ lại, Lưu Tư Vũ có thể nhìn thấy.

Sau lưng Lâm Dương, Lưu Tư Vũ nhìn thấy cái bóng đen nhỏ đó, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Một thứ trông có vẻ giống một con khỉ, nhưng trên đầu cái bóng đen đó, có hai thứ giống như sừng nhỏ, tuyệt đối không thể là thứ như khỉ, Lưu Tư Vũ rất chắc chắn.

Lâm Dương cũng chú ý đến sắc mặt của Lưu Tư Vũ, nhìn bộ dạng cứng đờ của cô, cũng nhận ra.

Bên tai Lâm Dương, tiếng nước nhỏ giọt đang vang lên "tí tách", đồng thời, nhìn ánh mắt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương bây giờ mới nhận ra, ở sau gáy mình, dường như có một thứ nhỏ đang bám vào.

Cảm nhận được cái gai nhọn nhỏ ở phía sau như xuyên qua da mình, sắc mặt Lâm Dương cứng đờ, chỉ có thể dùng ánh mắt mong chờ nhìn Lưu Tư Vũ trước mắt, hy vọng cô có thể giúp mình giải quyết chuyện này.

Nhưng không đợi Lâm Dương giải quyết, cùng với việc hắn nhận ra thứ đó sau lưng, hắn cũng phát hiện ra, khắp cơ thể mình đều toát ra một thứ giống như hàn khí, khiến cơ thể hắn khó có thể cử động.

Lưu Tư Vũ, cũng nhìn thấy biểu cảm của Lâm Dương, đang suy nghĩ cách giải quyết.

Xem ra, thứ đó sau lưng Lâm Dương, đã khiến hắn rơi vào ảo giác, chỉ cần xua đuổi thứ đó đi, vậy thì không có chuyện gì nữa.

Nhưng nhìn cái bóng đen bám chặt sau lưng Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng có chút rùng mình, xem ra, thứ này, là một trong những cơ chế phòng thủ của khu mộ này rồi.

Vốn trước đây khi Lưu Tư Vũ đến đây thăm dò, còn cảm thấy phòng thủ ở đây tương đối yếu, ngoài vài con ngô công ra, không có thứ gì khác, nhưng bây giờ xem ra, Lưu Tư Vũ quá ngây thơ rồi.

Lần trước một mình Lưu Tư Vũ đi qua đây, không gặp phải thứ này, cô hoàn toàn an toàn, bây giờ ở đây xuất hiện thứ này, cũng có nghĩa là, ở đây đã xảy ra biến hóa.

Nghĩ đến đây, Lưu Tư Vũ không khỏi cảm thấy lo lắng, nhưng trước mắt lại có một chuyện quan trọng hơn, đó là cứu Lâm Dương ra, hắn là một mắt xích rất quan trọng trong kế hoạch.

Sắc mặt Lâm Dương trông càng ngày càng trắng bệch, xem ra tình

trạng cơ thể ngày càng tệ đi, dường như thứ đó phía sau có thể hấp thụ tinh khí của hắn.

Nghĩ đến đây, động tác của Lưu Tư Vũ nhanh hơn, không dám đưa tay ra sờ vào thứ đó, chỉ chiếu ánh sáng của đèn pin trong tay vào người cái bóng đen đó.

Cái bóng đen đó bị ánh sáng chiếu vào trong khoảnh khắc, như cảm thấy sợ hãi, phát ra một tiếng gầm kỳ quái, rồi ẩn sau gáy Lâm Dương, trốn ở nơi mà đèn pin của Lưu Tư Vũ không chiếu tới được.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó, Lưu Tư Vũ cũng đã nhìn rõ bộ dạng của thứ đó.

Thân thể có cảm giác hơi đen, sau đó có một cái đầu giống như của con người, chỉ là, khuôn mặt trên đầu sinh vật này vô cùng kinh tởm, da mặt không hề bằng phẳng, giống như từng con mọt sách bám trên đó.

Sau khi nhìn rõ mặt của cái bóng đen đó, động tác của Lưu Tư Vũ lại cứng đờ, dù sao Lưu Tư Vũ cũng chỉ là một cô gái, tuy có năng lực thần bí, nhưng đột nhiên nhìn thấy thứ này, cũng sẽ có chút buồn nôn.

Lâm Dương không biết Lưu Tư Vũ đã thấy gì, nhưng thấy động tác của Lưu Tư Vũ dừng lại, hắn cũng cảm thấy lo lắng, cố gắng cử động cơ thể, muốn quay người lại.

"Đừng động!" Khi cơ thể Lâm Dương vừa cử động một chút, lời nói của Lưu Tư Vũ truyền đến tai hắn, động tác của hắn cũng dừng lại, rồi dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ bây giờ như đã hiểu ra điều gì, sắc mặt bình tĩnh lục lọi trong ba lô, hoàn toàn không để ý đến Lâm Dương phía trước.

Một lúc sau, Lưu Tư Vũ từ trong ba lô lấy ra một thứ giống như một cái túi thơm, sau khi nhìn thấy thứ đó, sắc mặt Lâm Dương liền

thay đổi trước.

Nhưng không đợi Lâm Dương tỏ thái độ phản đối, Lưu Tư Vũ trực tiếp ném cái túi thơm đó vào bức tường bên cạnh hắn.

Túi thơm va vào tường, rồi như bị rò rỉ, một lượng lớn khí màu trắng từ trong túi thơm tỏa ra, đồng thời cũng mang theo một mùi hôi thối.

Lưu Tư Vũ sớm đã chuẩn bị, trực tiếp dùng tay che miệng, rồi nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt.

Sắc mặt Lâm Dương lại trở nên cực kỳ khó coi, không phải vì cơ thể trở nên yếu hơn, mà là vì cái túi thơm đó vỡ ra.

Đầu tiên một mùi hôi thối khó chịu xông vào não Lâm Dương, sau đó hắn cảm thấy, cơ thể vốn khó cử động bây giờ có thể hành động được rồi, không kịp nhìn tung tích của cái bóng đen phía sau, Lâm Dương vội vàng giơ tay lên, che miệng mũi.

Nhưng động tác của Lâm Dương đã muộn, một phần khí đã vào trong cơ thể hắn, cảm nhận được những khí thể có mùi kỳ lạ đang xông vào trong cơ thể, hắn không khỏi muốn mở miệng nôn ra, nhưng không được, bây giờ hắn phải nhịn, vì bên ngoài còn có những khí thể như vậy.

Một lúc lâu sau, những khí thể màu trắng đó cũng đã tan đi gần hết, mùi vị còn sót lại trong không gian cũng không đến mức không thể chịu được.

Lâm Dương vội vàng buông miệng ra, rồi vịn vào tường, nôn khan xuống đất, như muốn nôn ra hết những khí thể vừa nuốt vào.

Cái túi thơm này là Lâm Dương đã nhìn thấy Lưu Tư Vũ điều chế, bên trong có nội tạng động vật, thậm chí còn trộn lẫn một ít phân động vật, đối với khứu giác của con người, là một mùi vị khó có thể

chịu đựng.

Nhưng bây giờ Lâm Dương không trực tiếp trách mắng Lưu Tư Vũ, mà quay về phía sau lưng mình, tìm kiếm cái bóng đen đó.

Chỉ là khi hắn quay đầu lại, hắn không thấy gì cả, chỉ có thể thấy hang động trống rỗng, và những vết máu còn lại trên tường, giống như vết tích để lại khi trèo lên.

Sau khi nhìn thấy những vết máu đó, Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra, dường như vừa rồi da mình đã bị đâm rách.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương vội vàng đưa tay sờ lên gáy, xem tình hình cụ thể.

Sau gáy có hai vết thương nhỏ, chỉ là, sờ vào chỉ có vết sẹo đã lành mà thôi.

Cảm nhận được vết thương sau gáy đã lành lại, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái.

Tuy Lâm Dương quả thực đã cường hóa gen, khiến thể chất của cậu tốt hơn người thường một chút, nhưng loại năng lực chữa lành vết thương kinh khủng này không phải là thứ mà Lâm Dương có thể sở hữu.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương lập tức nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Chương 578

"Thứ vừa rồi..." "Không biết, chắc là sản phẩm thất bại của gia tộc đó." Nghe câu hỏi của Lâm Dương xong, Lưu Tư Vũ chỉ lắc đầu, rồi dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía cậu.

Vừa rồi khi Lâm Dương quay lưng về phía Lưu Tư Vũ, cô đã thấy những vết thương trên người cậu, vì vậy, Lưu Tư Vũ càng thêm chắc chắn về thân phận của Lâm Dương.

Chỉ có người của gia tộc đó mới có thể sở hữu năng lực hồi phục như vậy.

Nhưng Lâm Dương không chủ động đề cập, Lưu Tư Vũ tự nhiên cũng sẽ không hỏi.

Hai người nhanh chóng đạt được nhận thức chung, không để ý đến bóng đen đã bỏ chạy kia, tiếp tục đi về phía trước.

Đã đi được hơn nửa quãng đường rồi, sao có thể bỏ cuộc giữa chừng được.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ đi được một đoạn ngắn, Lâm Dương cảm thấy cơ thể khó chịu.

Rõ ràng cảm thấy thể lực rất dồi dào, nhưng đầu óc Lâm Dương lại choáng váng.

Nhìn thế giới dần trở nên mơ hồ, Lâm Dương vội vàng níu lấy Lưu Tư Vũ phía trước, tay còn lại vịn vào vách tường để giữ thăng bằng. "Làm gì vậy?" Dường như vì bị tóm lấy bất ngờ, giọng điệu của Lưu Tư Vũ vô cùng tức giận.

Nhưng khi quay đầu lại, thấy bộ dạng của Lâm Dương, Lưu Tư

Vũ cũng hiểu ra tại sao.

Xem ra, Lâm Dương có lẽ vì bị cắn lúc nãy, hiện tại trong cơ thể vẫn còn chút độc tố.

Độc tố khiến Lâm Dương sinh ra ảo giác vừa rồi vẫn chưa được cơ thể loại bỏ hoàn toàn.

Nhìn Lâm Dương đang lảo đảo trước mắt, vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Nếu cơ thể Lâm Dương chưa hoàn toàn hồi phục, vậy thì không thể tiếp tục đi về phía trước được.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều ngồi xuống đất, bắt đầu nghỉ ngơi.

Lưu Tư Vũ đang suy nghĩ chuyện gì đó, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn Lâm Dương.

Còn Lâm Dương thì vẫn luôn cúi đầu, đồng thời trong mắt cũng tràn đầy kinh ngạc.

Sau khi bóng đen kia bị đuổi đi, Lâm Dương đột nhiên nghe thấy một giọng nói bên tai, là âm thanh của hệ thống đã lâu không nghe thấy.

Lúc nãy rõ ràng Lâm Dương đang bị bóng đen kia hút thứ gì đó, nhưng nghe ra, dường như người được lợi lại là Lâm Dương, vì căn cứ theo lời hệ thống, Lâm Dương có thể nhận được một ít gen trường sinh từ trên người bóng đen kia.

Nói vậy, tuy cơ thể Lâm Dương vì thế mà trở nên khó chịu một chút, nhưng cậu lại lời to.

Chỉ là lát nữa còn phải cùng Lưu Tư Vũ đi xuống dưới, Lâm Dương cũng chỉ nhìn con đường phía sau một cái, không nói nhiều.

Quả nhiên, gia tộc đó có liên quan đến việc chiết xuất gen trường sinh, cũng vì nguyên nhân này nên mới bị nhận nhầm.

Nhưng thực ra vấn đề cũng không lớn, vì Lâm Dương có thể kích hoạt chiếc chuông kia, tuy không rõ nguyên lý, nhưng nếu có thể kích hoạt thì không có vấn đề gì.

Lúc trước, Lưu Tư Vũ đã cố ý đặt chiếc chuông lên người Lâm Dương, lần này muốn phát huy tác dụng của nó, Lâm Dương chỉ là một công cụ mà thôi.

Nghỉ ngơi một lát, Lâm Dương cảm thấy cơ thể đã hồi phục, liền đề nghị tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn thấy tinh thần của Lâm Dương, cảm thấy cậu quả thực không có vấn đề gì, Lưu Tư Vũ liền đi trước dẫn đường.

Sau một lúc, Lâm Dương cảm nhận được có lối ra ở phía trước.

Mặc dù phía trước không có chút ánh sáng nào, nhưng cách một đoạn, Lâm Dương cảm nhận được một luồng gió đang thổi về phía mình, đó chính là đích đến.

Lâm Dương đi theo Lưu Tư Vũ ra ngoài, rồi bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến không dám nhúc nhích.

Sau khi ra ngoài, xuất hiện trước mặt Lâm Dương là một hình ảnh mà trong thời gian ngắn cậu sẽ không thể nào quên được, đó chính là con rết khổng lồ kia.

Hiện tại trước mặt Lâm Dương, con rết khổng lồ đó đang nằm trên mặt đất, như đang nghỉ ngơi, đồng thời bên cạnh cũng có rất nhiều con rết khác đang bò trên người nó.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng hiểu ra, mình đã cùng Lưu Tư Vũ đến đáy của một cái hố sâu.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng hiểu ra, có lẽ lần trước con rết khổng lồ tỉnh lại, không phải vì mình và A Bào ném xác rết xuống, mà có lẽ là do Lưu Tư Vũ đã đánh thức nó ở đây.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lưu Tư Vũ.

Nói vậy, cái chết của A Bào, thực ra cũng có chút liên quan đến Lưu Tư Vũ.

Lúc này Lưu Tư Vũ cũng nhìn về phía Lâm Dương.

Đương nhiên, Lưu Tư Vũ không đoán được Lâm Dương đang nghĩ gì, chỉ ra hiệu im lặng với cậu, rồi dẫn đầu đi về phía trước.

Lưu Tư Vũ đã tắt đèn pin, Lâm Dương cũng làm theo.

Tuy không còn ánh đèn, nhưng trong bóng tối, hai người vẫn có thể miễn cưỡng nhìn thấy nhau.

Tuy Lâm Dương không biết đường, nhưng có thể đi theo sau Lưu Tư Vũ, tiến về phía trước.

Hai người dò dẫm trong bóng tối, đồng thời cũng đi ngang qua mấy con rết, nhưng những con rết này dường như đa phần đều đang ngủ say, nên hai người không bị phát hiện.

Đi về phía trước một đoạn, Lâm Dương phát hiện một nơi vô cùng bắt mắt.

Nơi đó có một thứ giống như đèn dầu, rõ ràng trông dầu bên trên sắp cạn, nhưng ánh đèn vẫn sáng rực.

Phía sau ngọn đèn dầu là một nơi giống như căn phòng.

Điều khiến Lâm Dương kinh ngạc nhất là, lũ rết xung quanh dường như đang sợ hãi ngọn đèn dầu đó, căn bản không dám đến gần phạm vi của nó.

Chương 579

Trong khu vực đó, không có một con rết nào.

Nhìn thấy nơi đó, Lâm Dương cũng hiểu ra, nơi đó có lẽ chính là đích đến của họ.

Đi theo Lưu Tư Vũ phía trước, Lâm Dương cũng tiến về nơi đó.

Đợi đến khi hai người đi vào phạm vi của đèn dầu, lũ rết kia cũng không phát hiện, họ trực tiếp bước vào bên trong cánh cửa lớn thần bí.

Ngay khi bước vào, Lâm Dương như được thả lỏng, vội vàng thở phào một hơi.

Phải biết rằng, vừa rồi hai người có thể nói là đang ở ngay dưới mí mắt của con rết khổng lồ kia, trải nghiệm kinh tâm động phách này, áp lực mang lại cho Lâm Dương không phải dạng vừa.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Bên trong căn phòng này có một chiếc quan tài trông vô cùng chắc chắn.

Quan tài được đúc bằng kim loại màu đen, trên quan tài có vài sợi xích đang khóa nó lại, trông như đang phong ấn thứ gì đó.

Chỉ là trên những sợi xích đó có một vài vết nứt, thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Những sợi xích đó dường như đã bị gãy, trông như có người đã mở chiếc quan tài này.

Lúc này, Lâm Dương cũng chuyển ánh mắt sang Lưu Tư Vũ bên cạnh, chắc hẳn là do cô ấy làm. "Tiếp theo ta nên làm gì?" Thấy đã đến đích của chuyến đi, Lâm Dương tự nhiên phải hỏi Lưu Tư Vũ.

Nhưng Lưu Tư Vũ lúc này lại không trả lời Lâm Dương, cô đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn những bức tường xung quanh, dường như đã phát hiện ra thứ gì đó kinh khủng.

Nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hướng ánh mắt lên phía trên bức tường, rồi nhìn thấy một vài vết máu.

Trên tường dính đầy máu tươi, những vết máu trông như dấu tay người chi chít rải rác trên tường.

Lâm Dương ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt từ trên đó, kết hợp với màu sắc của những dấu tay máu này, cậu biết, những dấu tay này được in lên trong vài ngày gần đây.

Hiểu ra rồi, Lâm Dương cũng hiểu tại sao Lưu Tư Vũ lại có vẻ mặt như vậy, đồng thời vẻ mặt của cậu cũng trở nên cẩn trọng, quan sát xung quanh.

Không chỉ bức tường, mà gần chiếc quan tài cũng có một vài vết máu.

Dưới sự phán đoán cẩn thận của Lâm Dương, cậu phát hiện mùi máu tanh mình ngửi thấy dường như phát ra từ bên trong chiếc quan tài đó.

Nghĩ đến đây, động tác của Lâm Dương cũng cứng lại, vì cậu không thể ngờ, trong căn phòng này lại xảy ra chuyện như vậy, Lâm Dương cảm thấy kinh hãi.

Bởi vì điều này không chỉ đại diện cho việc trước đó có người đã đến đây, mở chiếc quan tài này ra, mà quan trọng nhất là, dường như đã xảy ra một bi kịch. "Bên trong quan tài này, rốt cuộc là gì?" Sau khi nghĩ đến những điều này, Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, hy vọng cô có thể cho một câu trả lời hợp lý.

Lưu Tư Vũ bây giờ cũng đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mọi

thứ trước mắt.

Nghe câu hỏi của Lâm Dương, cô cứng người một lúc, rồi mới trả lời. "Tổ tiên của ta." Lâm Dương im lặng, cậu biết, không thể nào là tổ tiên của cô, chỉ là bậc tiền bối của gia tộc đó mà thôi.

Nhưng dù vậy, Lâm Dương vẫn cảm thấy khó chấp nhận, vì phán đoán từ giọng điệu của Lưu Tư Vũ, dường như người bên trong không phải là một cái "tống tử", mà là người sống.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương muốn bật cười, bởi vì từ những hoa văn cổ xưa trên quan tài có thể thấy, những thứ này đều đã rất lâu rồi, sao có thể có người sống đến tận bây giờ.

Nhưng rồi lại nghĩ đến bóng đen nhỏ thần bí gặp trong hang động trước đó, nghĩ đến gen trường sinh chiết xuất được, Lâm Dương lại im lặng.

Bởi vì gia tộc đó, theo thông tin Lâm Dương có được, là một gia tộc chuyên nghiên cứu gen trường sinh, nếu thực sự nghiên cứu ra được thứ gì đó, vậy thì việc sống đến bây giờ cũng không phải là không thể.

Suy cho cùng, bên ngoài còn có một con rết khổng lồ đã sống không biết bao nhiêu năm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương nhìn chiếc quan tài cũng trở nên căng thẳng hơn.

Bởi vì nếu người trong quan tài còn sống, vậy thì chắc chắn đã biến thành một tồn tại giống như kẻ điên rồi, Lâm Dương khẳng định.

Dựa vào chiều sâu tư tưởng của người xưa, không thể nào chịu đựng được sự cô đơn lâu như vậy.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy người bên trong, dù duy trì được hoạt tính cơ thể, chắc chắn cũng là một tồn tại không khác gì

"tống tử".

Trong lúc Lâm Dương đang nghĩ ngợi, Lưu Tư Vũ đã đi đến bên cạnh quan tài.

Nhìn bộ dạng của cô, dường như muốn mở nó ra.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng bước lên phía trước, luôn chuẩn bị sẵn sàng để giúp đỡ.

Bởi vì từ những vết máu xung quanh có thể thấy, thứ bên trong quan tài này chắc chắn không phải là loại hiền lành.

Lưu Tư Vũ đặt tay lên quan tài, rồi ra hiệu cho Lâm Dương, bắt đầu đẩy nắp quan tài.

Theo tiếng nắp quan tài bị đẩy ra, thứ bên trong cũng lộ ra.

Lâm Dương trực tiếp nhìn thấy một thân thể người, trên đó đầy vết máu, dưới thân chảy ra rất nhiều máu tươi, trông như đã chết được một thời gian.

Thấy cảnh này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau một cái, rồi tiếp tục đẩy nắp quan tài, muốn xem tình hình cụ thể bên trong.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên chú ý thấy có gì đó không ổn.

Thân thể giống như thi thể bên trong quan tài kia cử động.

Không phải cỗ thi thể đó đang động đậy, mà Lâm Dương có thể cảm nhận được, dường như có thứ gì đó đang đẩy cỗ thi thể. "Dừng lại, đừng đẩy nữa!" Thấy cảnh này, Lâm Dương lập tức phản xạ có điều kiện hét lớn.

Chương 580

Lưu Tư Vũ nghe thấy giọng Lâm Dương, cũng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía cậu.

Rồi Lưu Tư Vũ cũng cảm nhận được sự khác thường của chiếc quan tài.

Bởi vì chiếc quan tài vừa mới ổn định, lúc này lại đang rung động.

Hai tay Lưu Tư Vũ đặt trên nắp quan tài có thể cảm nhận được, dường như có thứ gì đó đang đẩy nắp quan tài.

Nhìn vào phần đã được đẩy ra, có thể thấy thi thể bên trong vẫn giữ nguyên trạng, nhưng xuyên qua thi thể đó, có thể thấy bên dưới nó có một cái xác trông như của con người.

Lúc này thứ đó đang điên cuồng đẩy lên trên, xem ra muốn hất tung nắp quan tài.

Thấy cảnh này, Lâm Dương lập tức đến bên cạnh Lưu Tư Vũ, giúp cô đè nắp quan tài lại, để cô có thể rảnh tay.

Lưu Tư Vũ đang lục lọi trong chiếc ba lô sau lưng.

Xuyên qua thi thể trong quan tài, có thể thấy bóng người ẩn dưới thi thể, trên người có một số dị vật giống như sâu sách, có điểm tương đồng với con quỷ nhỏ trong hang động trước đó.

Lục lọi một lúc, Lưu Tư Vũ lại lấy ra từ trong túi loại túi thơm lần trước. "Cẩn thận!" Lưu Tư Vũ hét lên một tiếng, rồi ném túi thơm vào trong quan tài, khí trắng bắt đầu lan tỏa bên trong.

Lâm Dương đã sớm chuẩn bị, bịt mũi miệng lại, nhìn nắp quan tài đang rung lắc dần bình tĩnh trở lại.

Xem ra, thứ bên trong đã yên tĩnh rồi.

Nhìn chiếc quan tài đã mở được khoảng một nửa trước mắt, Lâm Dương do dự, không biết có nên tiếp tục mở ra hay không, cậu nhìn sang Lưu Tư Vũ bên cạnh. "Tiếp tục, người bên trong tạm thời không thể động đậy được nữa." Vẻ mặt Lưu Tư Vũ tuy không bình tĩnh, nhưng giọng điệu lại rất kiên định.

Nghe lời Lưu Tư Vũ, Lâm Dương dùng sức trên tay, đẩy toàn bộ nắp quan tài xuống, hình dạng bên trong cũng hoàn toàn hiện ra.

Lâm Dương thấy, bên trong quan tài có một người đàn ông trên người có những vết lõm lỗ chỗ, máu tươi trên người không còn chảy nữa, xem ra đã chảy gần hết.

Bên dưới thi thể này, có một bóng người.

Vì bị thi thể và máu tươi phía trên che khuất, nên Lâm Dương không thể nhìn rõ bóng người bên dưới.

Chỉ từ phần cơ thể lộ ra có thể thấy, trên người toàn là những thứ giống như giun đất bám vào, chỉ nhìn một phần, Lâm Dương đã cảm thấy buồn nôn.

Khác với Lâm Dương, Lưu Tư Vũ dường như đã đoán trước được cảnh này, lúc này vẻ mặt cô cũng đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Lưu Tư Vũ trực tiếp đưa tay, kéo thi thể người đàn ông phía trên ra, để lộ bóng người bên trong.

Bóng người bên trong trông là một người đàn ông, chỉ là trên người toàn là những thứ giống như giun đất nhô ra khỏi da thịt.

Khi nhìn vào khuôn mặt người đàn ông, Lâm Dương mới phát hiện, hai mắt của người đàn ông này đang động đậy.

Nhãn cầu của người đàn ông rất lớn, lồi ra ngoài, lúc này cơ thể

tuy không động đậy, nhưng Lâm Dương có thể thấy nhãn cầu của hắn đang chuyển động, cứ đảo qua lại trên người Lưu Tư Vũ và mình.

Nhìn những vết máu chưa khô trên người hắn, Lâm Dương không cho rằng hắn chỉ đơn giản là đang quan sát họ.

Nếu không phải túi thơm của Lưu Tư Vũ khiến người đàn ông này không thể hành động, có lẽ hai người lúc này cũng giống như thi thể vừa rồi.

Lâm Dương đang quan sát người đàn ông bên dưới, còn Lưu Tư Vũ thì trực tiếp ra tay.

Lưu Tư Vũ đưa hai tay đến ngực người đàn ông kia, rồi như đang moi thứ gì đó, lấy ra từ ngực hắn một vật giống như cái đĩa, trên đó dính đầy máu đông nửa khô nửa ướt, Lâm Dương không thể nhìn rõ hình dạng cụ thể của nó.

Người đàn ông đang nằm trong quan tài cũng nhìn thấy động tác của Lưu Tư Vũ, vẻ mặt vốn bình tĩnh lập tức thay đổi, đôi mắt lồi ra càng rõ hơn, đồng thời cũng có thể thấy cơ thể không thể động đậy của hắn lúc này bắt đầu run rẩy.

Lưu Tư Vũ cũng chú ý đến sự thay đổi của người đàn ông, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng. "Mau đóng nắp!" Nghe lời Lưu Tư Vũ, Lâm Dương lập tức đi sang một bên, nhặt nắp quan tài lên, đóng nó lại.

Khi nắp quan tài được đóng lại hoàn toàn, Lâm Dương cảm nhận được nắp quan tài trong tay mình đang rung lên, người đàn ông bên dưới bắt đầu động đậy.

Để ngăn người đàn ông thoát ra, Lâm Dương trực tiếp ngồi lên nắp quan tài.

Nắp quan tài bằng kim loại cộng thêm trọng lượng của Lâm

Dương, đã thành công khiến người đàn ông bên dưới không thể thoát ra.

Nhưng cảm nhận động tác của người đàn ông đang không ngừng rung động dưới mông, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên tệ đi rất nhiều.

Bởi vì từ sức phản kháng của người đàn ông, dường như chỉ cần Lâm Dương rời khỏi đây, hắn sẽ lập tức thoát ra khỏi quan tài.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương không khỏi nhìn về phía vật giống la bàn mà Lưu Tư Vũ đang nhét vào túi.

Thứ đó chỉ lớn bằng một lòng bàn tay, tuy trên đó dính đầy máu đông, nhưng Lâm Dương có thể thông qua hoa văn xung quanh mà nhận ra, thứ này có lẽ đã có lịch sử lâu đời.

Cũng không biết thứ này rốt cuộc là gì mà có thể khiến người đàn ông dưới thân có phản ứng kích động như vậy. "Tiếp theo phải làm sao, sức của người đàn ông này càng lúc càng lớn, ta có thể sắp không đè nổi nữa rồi." Sau khi thấy Lưu Tư Vũ cất chiếc la bàn vào, Lâm Dương nhìn cô, đồng thời sắc mặt cũng xấu đi một chút, vì cậu có thể cảm nhận được, sự rung động dưới thân ngày càng mạnh, cơ thể cậu cũng bị rung theo.

Lúc này Lưu Tư Vũ cũng chú ý đến tình thế khó xử của Lâm Dương, cô suy nghĩ một lúc tại chỗ, rồi chạy sang một bên nghiên cứu những sợi xích kia.

Những sợi xích đó vì đã bị đứt từ sớm, nên lúc Lâm Dương chuẩn bị mở nắp quan tài, đã bị vứt sang một bên.

Nhìn Lưu Tư Vũ đang tìm cách, cảm nhận sự rung động của cơ thể, Lâm Dương bất đắc dĩ, chỉ có thể xoay người, bắt đầu dùng hai tay chống nắp quan tài.

Làm vậy, độ khó để người đàn ông trong quan tài thoát ra đã tăng lên không ít.

Sau một lúc, khi Lâm Dương cảm thấy hai tay mình có chút tê dại, cuối cùng cậu cũng thấy Lưu Tư Vũ quay lại.

Lúc này, Lâm Dương phát hiện những sợi xích bị đứt đã được Lưu Tư Vũ dùng cách nào đó cố định lại.

Chương 581

Chỗ bị đứt đã được nối lại, các mắt xích được lồng vào nhau một cách tinh xảo, khiến hai đoạn xích bị đứt nối lại với nhau, từ trên vẫn có thể nhìn thấy vết nứt. "Thứ này thật sự không có vấn đề gì chứ?" Nhìn vết nứt rõ ràng trên đó, Lâm Dương tỏ ra có chút do dự. "Không biết, nhưng không thể không thử." Lưu Tư Vũ nói xong, đi đến bên cạnh quan tài, bắt đầu dùng một sợi xích được nối lại một cách miễn cưỡng, quấn quanh quan tài vài vòng.

Đợi Lưu Tư Vũ làm xong, Lâm Dương buông tay ra, đương nhiên không hoàn toàn rời đi, mà vẫn đặt trên nắp quan tài.

Lâm Dương đang quan sát xem sự kết hợp của quan tài và xích sắt có thể nhốt được người đàn ông bên trong không.

Sau khi Lâm Dương rời đi, nắp quan tài rung lên, rồi dường như vì không cảm nhận được sự phản kháng nên đã dừng lại.

Một lúc sau, toàn bộ nắp quan tài như bị thứ gì đó đẩy lên, cả chiếc quan tài cũng rung động theo.

Khi Lâm Dương chuẩn bị đặt tay lên lại, cậu nhìn thấy, những sợi xích bên cạnh đã khóa chặt quan tài lại.

Vì Lưu Tư Vũ chỉ quấn tạm thời sau đó, nên quan tài không được niêm phong hoàn toàn.

Khe hở giữa nắp quan tài và thân quan tài bị mở ra một đường, tuy khoảng cách giữa chúng bị xích sắt khống chế, nhưng qua khe hở đó, một cánh tay của người đàn ông bên trong đã thò ra.

Khi thấy một cánh tay thò ra, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là giật mình, rồi vội vàng né tránh.

Vì phải xem tình hình có bất ổn để đè lại hay không, Lâm Dương là người ở gần quan tài nhất.

Nhưng động tác của cánh tay đó vô cùng nhanh, mà Lâm Dương lại nhìn thấy rồi mới bắt đầu né tránh, nên cậu không hoàn toàn tránh được đòn tấn công của người đàn ông.

Cánh tay của người đàn ông trực tiếp tóm lấy eo của Lâm Dương.

Cảm nhận được bị tóm lấy, Lâm Dương cắn răng, dùng sức lùi về phía sau, rồi quần áo ở eo bị xé rách.

Lùi về khoảng cách an toàn, Lâm Dương nhìn vào eo mình, qua lớp quần áo bị xé rách, cậu có thể thấy, bên hông trái của mình bị ngón tay của người đàn ông cào ra mấy vệt đỏ, trong đó dường như đang rỉ máu.

Nhìn cánh tay đang không ngừng vươn ra ngoài một cách hỗn loạn, sắc mặt Lâm Dương cũng không tốt lên.

Từ những móng tay đã xanh mét trên bàn tay đó, có lẽ có một số vi khuẩn lâu đời bám trên đó.

Với sức đề kháng trong cơ thể Lâm Dương, cũng không biết có thể chống lại được không.

Cánh tay người đàn ông trong quan tài vươn ra ngoài rồi lại rụt vào.

Qua khe hở giữa quan tài và nắp quan tài, Lâm Dương có thể thấy, trong bóng tối đó, có một bóng người với đôi mắt lồi ra đang nhìn trộm bên ngoài từ trong quan tài.

Người đàn ông vẫn chưa ra ngoài được, dường như hắn đã nhìn thấy Lâm Dương, biên độ rung động của quan tài trở nên lớn hơn, những sợi xích xung quanh bị rung động phát ra tiếng va chạm.

Lâm Dương mắt tinh chú ý đến một chuyện, đó là khớp nối của sợi xích do Lưu Tư Vũ tạm thời nối lại, vừa rồi dường như có chút lỏng ra.

Cậu chắc chắn mình không nhìn nhầm, dưới sự rung động của người đàn ông, sợi xích đó đã vô tình dịch ra ngoài một chút.

Nếu sự trùng hợp như vậy xảy ra thêm vài lần nữa, vậy thì sợi xích lỏng lẻo này có lẽ không thể nhốt được người đàn ông bên trong.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương định nhanh chóng rời khỏi đây cùng Lưu Tư Vũ.

Nhưng lại thấy, bóng lưng của Lưu Tư Vũ đang dừng lại ở cửa, không biết đang nhìn cái gì.

Lâm Dương bước lên, rồi cơ thể cũng cứng lại như Lưu Tư Vũ.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài cửa đã đầy rết.

Dưới ánh sáng của đèn dầu, lũ rết không dám đến gần, nhưng đều đang chậm rãi lượn lờ trong bóng tối.

Qua ánh đèn có thể thấy, chúng dường như đã bao vây nơi này.

Nhưng quan trọng nhất, Lâm Dương có thể thấy thân thể của con rết khổng lồ vốn ở xa hơn một chút, lúc này đã ở gần đó.

Nói cách khác, trong lúc nãy, con rết khổng lồ đã tỉnh lại, đồng thời di chuyển một đoạn về phía căn phòng này.

Lâm Dương đột nhiên như cảm nhận được điều gì, bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy vật thể phẳng lì khiến cậu cảm thấy sợ hãi ở phía trên.

Trên đỉnh đầu không xa của Lâm Dương, có một mái vòm bằng đá, lúc này ở nơi đó, Lâm Dương nhìn thấy thứ quen thuộc, đó là đầu của con rết khổng lồ.

Thân thể con rết khổng lồ đang lượn lờ ở phía trước Lâm Dương, nhưng đầu của nó lại đã đến ngay trên đỉnh đầu cậu.

Những con rết bình thường, vì sợ hãi ánh sáng của đèn dầu nên không dám đến gần, nhưng con rết khổng lồ này đối với nỗi sợ đèn dầu không mạnh mẽ đến vậy, nó đã đến ngay trên đỉnh đầu họ.

Mọi chuyện đều diễn ra trong im lặng, nếu không phải Lâm Dương linh tính mách bảo ngẩng đầu lên, có lẽ cũng không thể chú ý đến việc này.

Lưu Tư Vũ bên cạnh thấy bộ dạng của Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, rồi thuận theo ánh mắt của cậu nhìn lên trên, cả người đều cứng lại, đồng thời sắc mặt cũng dần trở nên xanh mét.

Lúc này, đầu của con rết khổng lồ đó chỉ cách hai người vài mét ngắn ngủi.

Hoàn hồn, Lâm Dương lập tức nắm lấy tay Lưu Tư Vũ bên cạnh, rồi lùi lại vài bước, trở về trong phòng.

Sắc mặt Lưu Tư Vũ vô cùng cứng đờ, như một người máy, đầu cô giật giật quay về phía Lâm Dương, rồi dùng vẻ mặt như sắp khóc nhìn cậu. "Làm sao bây giờ?" Lúc này, Lâm Dương phát hiện, vẻ mặt luôn bình tĩnh của Lưu Tư Vũ đã trở nên kinh hoàng, trong giọng nói mang theo cả tiếng khóc.

Nhưng vào lúc này, Lâm Dương cũng không có ý định trêu chọc gì.

Bởi vì cũng giống như Lưu Tư Vũ, lúc này, sau khi chứng kiến con rết khổng lồ ở khoảng cách gần như vậy, hai chân cậu cũng có chút mềm nhũn.

Nghĩ đến con rết khổng lồ bên ngoài, Lâm Dương không còn cách nào để rời khỏi đây.

Căn phòng vốn định rời đi, lúc này lại trở thành một nơi giống như

bến cảng tránh bão.

Chương 582

Chỉ là Lâm Dương chỉ có thể nhìn thấy một phần, thấy được thân thể và đầu của con rết khổng lồ, có lẽ ở nơi Lâm Dương không thấy, con rết khổng lồ đã dùng thân thể mình bao vây căn phòng này, cũng có khả năng, dù sao con rết khổng lồ đó cũng có đủ vốn liếng để làm vậy. "Xem ra, chúng ta chỉ có thể ở đây trốn một lúc rồi." Nhìn Lưu Tư Vũ đang run rẩy bên cạnh, Lâm Dương chỉ có thể đưa ra đề nghị như vậy.

Nghe lời Lâm Dương, Lưu Tư Vũ nào có ý kiến, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Nhưng tiếng xích sắt va chạm không ngừng truyền đến từ phía sau đang nói cho họ biết, nơi này cũng không an toàn đến thế, có lẽ giây tiếp theo sẽ biến thành chốn chui đầu vào lưới.

Lâm Dương hiện tại đang ở trong tình thế trước sau đều có địch.

Bây giờ Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đang ở trong một tình thế vô cùng khó xử.

Bên ngoài có lũ rết dường như đã bao vây căn phòng, mà trong phòng cũng không an toàn, bên trong còn có một người đàn ông hung ác đang cố gắng thoát khỏi những sợi xích.

Hai người hiện tại tiến thoái lưỡng nan.

Sau khi bình tĩnh lại, họ suy nghĩ một lúc, nhưng không đưa ra được kết luận hữu ích nào.

Bởi vì đối với hai người hiện tại, chỉ có hai lựa chọn trước mắt, một là khống chế người đàn ông trong phòng, một là thoát khỏi vòng vây của lũ rết bên ngoài.

Độ khó của hai lựa chọn này, hai người dễ dàng đưa ra kết luận hợp lý, họ cùng chuyển ánh mắt về phía chiếc quan tài trong phòng.

Chỗ nối của những sợi xích trên đó vì người đàn ông giãy giụa mà đã có chút lỏng ra, nắp quan tài đã trượt xuống hơn một nửa, lúc này người đàn ông đã lộ ra nửa người.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ thì đang cẩn thận quan sát người đàn ông này.

Hai người đã đưa ra lựa chọn của mình, khống chế người đàn ông này, rồi tìm một cơ hội thích hợp để rời khỏi đây.

Bầy rết bên ngoài dường như vì ngọn đèn dầu kia mà không dám đến gần, hai người chỉ cần đợi chúng tản đi là có thể tìm cơ hội rời đi, cửa hang động của họ cách đây không xa.

Nhưng nếu hai người muốn ở trong phòng, thì người đàn ông này phải được giải quyết. "Túi thơm lúc trước còn không?" Nhìn ánh mắt hung ác của người đàn ông, Lâm Dương nhìn sang Lưu Tư Vũ bên cạnh hỏi. "Còn túi cuối cùng, nhưng hiệu lực không mạnh bằng." Lưu Tư Vũ không do dự, trực tiếp nói cho Lâm Dương biết.

Lâm Dương nghe kết quả này, cũng do dự một lúc, rồi nhìn về phía trước, nơi người đàn ông đang giãy giụa thoát ra.

Những sợi xích xung quanh đã bị rung bật ra trong lúc hai người vừa nói chuyện, người đàn ông bên trong cũng đã chui ra, những chỗ lồi lõm khiến người ta buồn nôn trên cơ thể hắn cũng hiện ra trước mặt hai người.

Ngoài cơ thể kỳ quặc ra, trên người người đàn ông còn dính đầy máu tươi từ trước, máu tươi đã đông lại, trên người hắn hiện ra màu đỏ sẫm.

Sau khi người đàn ông ra ngoài, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ lập

tức chuẩn bị sẵn sàng, nhưng điều khiến họ kinh ngạc là, người đàn ông không trực tiếp tấn công Lâm Dương, mà quay người sang một bên, nơi có thi thể.

Đó là người đàn ông mà Lưu Tư Vũ đã lôi ra khỏi quan tài trước đó, một cỗ thi thể.

Người đàn ông đi đến gần thi thể, dưới ánh mắt khó tin của Lâm Dương, hắn cúi người xuống, dí miệng vào người thi thể, rồi những vệt máu tươi trên thi thể như bị hút lấy, chảy về phía miệng hắn, dù cách nửa người, những vệt máu đó cũng bị hút đi.

Thấy cảnh này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy da đầu tê dại, vì xem ra, người đàn ông này dường như ăn thịt người, tuy hiện tại chỉ thể hiện ra mặt hút máu, nhưng từ những vết lõm trên cơ thể thi thể kia có thể thấy, người đàn ông này rõ ràng sẽ gặm xác.

Người đàn ông như đang bổ sung năng lượng, trước mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, sau khi hút một phần máu tươi trên thi thể, hắn dừng động tác, quay về phía hai người.

Lâm Dương nhìn thấy trong mắt người đàn ông, những mạch máu đỏ tươi đang đập, như có những vật thể hình sợi màu đỏ trong nhãn cầu của hắn.

Người đàn ông nhìn hai người một lúc, rồi lao về phía họ.

Hắn không đứng thẳng, mà giữ tư thế cúi người lúc nãy, bây giờ giống như một con chó nhỏ, dùng cả tay cả chân chạy đến, chỉ là dù động tác kỳ quặc như vậy, tốc độ của hắn cũng vô cùng nhanh, nhanh chóng đến trước mặt Lâm Dương, há miệng về phía cậu, xem ra muốn cắn lên người cậu.

Nhìn cái miệng đang phóng đại trước mắt, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên ngưng trọng, trực tiếp nhét quần áo của mình vào miệng

người đàn ông.

Hắn chỉ có thể ú ớ kêu lên, rồi đưa tay muốn lấy dị vật trong miệng ra.

Lâm Dương lúc nãy thấy người đàn ông gặm xác, đã nảy ra ý định cởi áo của mình ra.

Khi tay người đàn ông đưa lên miệng, Lâm Dương như tìm được cơ hội, trực tiếp tóm lấy hai tay hắn.

Từ việc đối kháng với nắp quan tài lúc nãy, Lâm Dương biết sức mạnh của người đàn ông này không lớn lắm, chỉ ở mức người thường, nên việc giữ tay hắn cũng rất chắc chắn. "Nhanh lên!" Lúc này, Lâm Dương cũng quay sang Lưu Tư Vũ bên cạnh, bắt đầu hét lớn.

Nghe Lâm Dương hét, Lưu Tư Vũ vừa rồi còn sững sờ, bây giờ lập tức như phản ứng lại, lấy ra túi thơm đã chuẩn bị sẵn.

Túi thơm này nhỏ hơn hai túi trước một chút, vì nó chỉ là một sản phẩm thất bại, được mang theo để dự phòng mà thôi.

Lưu Tư Vũ đưa tay kéo quần áo trong miệng người đàn ông ra, rồi nhân lúc hắn há miệng định phản kháng, liền ném túi thơm vừa lấy ra vào miệng hắn.

Người đàn ông cảm thấy có thứ gì đó vào miệng, lập tức dùng răng cắn lên túi thơm, rồi túi thơm lập tức vỡ ra, khí trắng bắt đầu tràn ngập trong miệng hắn.

Động tác của người đàn ông lập tức dừng lại.

Lâm Dương bên cạnh chịu đựng một mùi hôi thối thoang thoảng, kéo người đàn ông đi ra ngoài cửa, nhìn về phía những con rết bên ngoài.

Cơ thể người đàn ông rất nhẹ, giống như một cái túi da rỗng, nên Lâm Dương như đang ném một vật nhỏ, dễ dàng ném thân thể người đàn ông ra xa, ném đến nơi có bầy rết kia.

Người đàn ông bị Lâm Dương ném ra, rơi xuống gần một bầy rết.

Bầy rết tự nhiên không biết thân phận của hắn, chỉ thấy có một người ở gần mình, lập tức kéo bầy kéo lũ chạy đến bên cạnh hắn, rồi nhấn chìm hắn.

Sau một lúc, Lâm Dương nhìn thấy bóng dáng người đàn ông còn lại sau khi lũ rết tản đi, trông vô cùng bi thảm, nơi đó chỉ còn lại một cái xác khô như bị hút cạn nước.

Nhìn thấy thảm trạng của người đàn ông, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy có chút kinh hãi.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là, hiện tại họ tạm thời an toàn.

Chương 583

Bây giờ trong căn phòng này không còn thứ gì nguy hiểm khác, có thể tạm thời nghỉ ngơi ở đây, đợi lũ rết bên ngoài tản đi.

Lũ rết bên ngoài xem ra trong một chốc một lát sẽ không có ý định rời đi, nhưng Lâm Dương và Lưu Tư Vũ thì thả lỏng ngồi xuống đất, hồi phục thể lực.

Trong những thứ Lưu Tư Vũ mang theo, không có bất kỳ đạo cụ nào có thể đối phó với rết, nên đối mặt với một bầy rết, hai người không có đạo cụ nào để chống lại.

Nhưng, Lưu Tư Vũ đã chuẩn bị một số biện pháp phòng ngừa, đó chính là Lâm Dương. "Phía sau căn phòng này có một ngọn đèn dầu, ngươi có thể đi lấy nó, cũng chỉ có ngươi mới có thể lấy được nó." Lưu Tư Vũ sau khi nghỉ ngơi một lúc, nói với Lâm Dương. "Cần đến ta là có nguyên nhân mà." Nghe lời Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng không cảm thấy kỳ lạ, vì điều đó cũng rất bình thường.

Ở đây một thời gian, đều không có chỗ nào cần dùng đến Lâm Dương, Lưu Tư Vũ lại không thể nào chỉ vì muốn tìm một người bạn đồng hành.

Bây giờ xem ra, Lưu Tư Vũ cũng đã dự liệu được tình huống này có khả năng xảy ra, nên mới mang theo mình.

Chỉ là, nhìn căn phòng này, cũng không có lối ra nào khác.

Nói cách khác, nếu Lâm Dương muốn vòng ra sau phòng, phải đi ra từ cửa chính, chui ra từ dưới mí mắt của một bầy rết.

Nghĩ đến bầy rết đang hổ báo rình mồi bên ngoài, Lâm Dương cảm thấy da đầu tê dại, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ngọn đèn dầu ở cửa kia, trông là một ngọn đèn dầu, thực ra chỉ là đặt dầu đèn vào một tác phẩm điêu khắc hình đèn dầu mà thôi, căn bản không thể nhổ lên được.

Nếu Lâm Dương và những người tương tự muốn rời khỏi đây, cần phải có cách khác.

Đợi bầy rết bên ngoài rời đi là một cách, nhưng để thực hiện cách này, đối với hai người mà nói, áp lực có chút lớn.

Bởi vì lũ rết tuy không biết gì, nhưng nếu có thể sống trong hố sâu lâu như vậy, có nghĩa là chúng có thể tồn tại lâu dài ở dưới này.

Ngược lại, Lâm Dương chỉ là người thường, thức ăn mang theo chỉ có mấy bình nước, đồ ăn cũng không có, tự nhiên không thể ở trong căn phòng này so kè thời gian với lũ rết.

Nếu lũ rết mãi không rời đi, vậy có nghĩa là Lâm Dương sẽ bị đói chết ở bên trong.

Thay vì đợi đến khi cơ thể đói lả trạng thái không tốt mới tìm cách, chẳng bằng bây giờ tích cực tìm đường lối và cách thức có thể rời khỏi đây.

Vì vậy, dù kế hoạch Lưu Tư Vũ đề xuất, đối với Lâm Dương mà nói giống như hành vi đi nộp mạng, nhưng Lâm Dương cũng phải hoàn thành.

Đi đến gần đèn dầu bên ngoài, rồi bắt đầu quan sát con đường phía sau nó.

Phạm vi ánh sáng của ngọn đèn dầu không lớn, chỉ có thể chiếu sáng khu vực gần cửa, xa hơn một chút, chỉ có thể mượn ánh sáng le lói để nhìn.

Nếu Lâm Dương muốn đi đến phía sau phòng, vậy thì phải rời khỏi phạm vi ánh sáng này, tiến vào khu vực có bầy rết.

Ước tính chiều dài của căn phòng, Lâm Dương phán đoán khoảng cách cụ thể đến phía sau, rồi cắn răng, trực tiếp lao vào bầy rết, bắt đầu chạy vòng quanh căn phòng.

Lâm Dương chọn một nơi trông có vẻ ít rết hơn, cậu vừa chạy vào liền bị lũ rết xung quanh chú ý.

Lũ rết đó lập tức xì xào bò về phía Lâm Dương, tốc độ cực nhanh.

Lâm Dương cũng cảm nhận được, sau lưng mình có tiếng bước chân chi chít, nhưng cậu không quay đầu lại, vì cậu biết, khi đã bước ra ngoài, sẽ không có đường lùi.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân cũng rung chuyển, cậu hiểu ra, con rết khổng lồ bắt đầu bò, nghĩ đến đây, động tác của Lâm Dương cũng trở nên nhanh nhẹn hơn.

Những con rết nhỏ kia, tuy hình thể cũng không nhỏ, nhưng tốc độ bò cũng chỉ nhanh hơn Lâm Dương một chút, Lâm Dương di chuyển trước, lại thêm có thể thay đổi lộ trình chạy, nên có thể dễ dàng bỏ chúng lại phía sau.

Nhưng con rết khổng lồ thì khác, thân thể nó thực sự quá lớn, trông động tác chậm chạp, nhưng đó cũng là đối với nó, đối với Lâm Dương mà nói, dù là động tác chậm chạp đó, cũng có thể dễ dàng vượt qua cậu.

Lâm Dương chạy đến ven phòng, nhìn thấy một vùng sáng phía trước, ở nơi đó, quả thực có một thứ giống như đèn dầu.

Chỉ là không giống như Lâm Dương tưởng tượng, ánh sáng của ngọn đèn dầu đó không sáng, chỉ chiếu sáng một mảng nhỏ bên cạnh, trông vô cùng bất thường.

Chạy lại gần một chút, Lâm Dương mới phát hiện, ngọn đèn dầu trước mắt có một số dị vật trên đó.

Trên đó dán một số lá bùa, những lá bùa này cho Lâm Dương cảm giác tương tự như lá bùa Lưu Tư Vũ lấy ra lúc đó, chỉ là mấy lá bùa trước mắt trông cổ xưa hơn rất nhiều.

Nhìn những lá bùa trước mắt, Lâm Dương cũng hiểu ra, tại sao ánh sáng của ngọn đèn dầu này lại yếu ớt như vậy.

Vội vàng lấy ra từ trong túi chiếc chuông đã đặt lên người trước đó, rồi thử làm cho nó phát sáng.

Chỉ là chiếc chuông này được Lâm Dương cầm trong tay, cứ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn luôn có vẻ tối tăm không chút ánh sáng, khiến Lâm Dương bắt đầu lo lắng.

Bởi vì sự rung động ngày càng gần phía sau đang nói cho Lâm Dương biết, con rết khổng lồ phía sau đã đến gần.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương làm giống như lúc phát sáng trước đó, dùng sức ấn chiếc chuông vào ngực mình, rồi nhìn lên chuông, nó bắt đầu hơi lóe lên một chút ánh sáng.

Thấy cảnh này, Lâm Dương lập tức đưa tay ra, đặt lên những lá bùa trước mắt, dùng sức kéo xuống, muốn xé chúng ra.

Chỉ là, những lá bùa đó vẫn không hề nhúc nhích.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, chúng đang từ từ trượt xuống theo lực của cậu, nhưng quá chậm.

Tốc độ di chuyển của những lá bùa này thực sự quá chậm, Lâm Dương căn bản không thể chấp nhận được.

Lúc này, Lâm Dương cũng ngửi thấy một mùi tanh hôi từ phía sau truyền đến.

Cảm thấy không ổn, Lâm Dương lập tức buông tay, rồi lao người về phía trước.

Rồi, nơi Lâm Dương vừa đứng, xuất hiện thêm một bóng người.

Mượn ánh sáng yếu ớt, Lâm Dương có thể khẳng định, đó là bóng của con rết khổng lồ.

Lúc này Lâm Dương nhìn thấy đầu của con rết khổng lồ, ở gần một ngọn đèn dầu.

Chương 584

Ngọn đèn dầu hiện đang ở giữa con rết khổng lồ và Lâm Dương, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Tuy một tia sáng rất yếu ớt, nhưng con rết khổng lồ dường như đang sợ hãi tia sáng đó, nên chỉ đang đối mặt với Lâm Dương qua ngọn đèn dầu.

Khi Lâm Dương vừa thở phào một hơi, cậu nhìn thấy, gần đầu của con rết khổng lồ, những con rết nhỏ cũng bắt đầu bò đến.

Thấy những con rết bắt đầu chi chít bò về phía mình, lòng Lâm Dương cũng thắt lại, rồi lập tức đưa tay lên trên ngọn đèn dầu.

Vì vừa rồi bị trì hoãn một lúc, nên những lá bùa trên đó trở nên lỏng hơn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn có thể xé ra được.

Nhìn những con rết đang đến gần, Lâm Dương lập tức luống cuống tay chân bắt đầu chống cự lại sự tấn công của chúng.

Vì phải dùng một tay ấn chiếc chuông vào ngực, nên Lâm Dương chỉ còn một tay có thể dùng để phòng thủ trước sự tấn công của những con rết này.

Tay trái đang liều mạng vung xung quanh như đang xua đuổi, nhưng những con rết kia hoàn toàn không bị động tác của Lâm Dương dọa lùi, chúng đang đuổi về phía Lâm Dương.

Điều đó cũng bình thường, dù sao số lượng rết có thể nhấn chìm Lâm Dương.

Có một con rết nhảy lên đầu tiên, trực tiếp lao về phía mặt Lâm Dương.

Nhìn thân thể con rết đang không ngừng phóng đại trước mắt, Lâm

Dương cảm thấy kinh hoảng, không thể tiếp tục giữ chiếc chuông nữa, cậu đưa hai tay ra, định chống lại con rết đó.

Ngay khoảnh khắc hai tay Lâm Dương chạm vào con rết, đột nhiên, cậu cảm thấy bóng tối trước mắt bị một vùng ánh sáng bao phủ.

Nhìn ra xa, ngay khoảnh khắc tay cậu chạm vào con rết, chiếc chuông trong tay Lâm Dương đã tỏa ra ánh sáng rực rỡ, không phải là thứ ánh sáng yếu ớt trước đó, mà như một bóng đèn điện đủ năng lượng, ánh sáng tỏa ra vô cùng chói mắt.

Sau khi chiếc chuông tỏa ra ánh sáng rực rỡ, con rết bị Lâm Dương chạm vào đang lao về phía cậu, sau khi rơi xuống đất, lập tức như đang sợ hãi vật trước mắt, tư thế hung hãn lúc nãy biến mất, nó lập tức lẩn vào bóng tối phía sau.

Lúc này, Lâm Dương mới chú ý, ngọn đèn dầu phía sau, những lá bùa trên đó, trong ánh sáng mà chiếc chuông vừa phát ra đã rơi xuống, có thể thấy bên trong có một phần dầu còn sót lại đang cháy rực.

Đầu của con rết khổng lồ phía trước, cũng không biết từ lúc nào, đã lùi lại một đoạn, trốn ở nơi ngọn đèn dầu không thể chiếu tới.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương cũng quay đầu nhìn chiếc chuông trong tay.

Chiếc chuông đã phát huy tác dụng vào thời khắc mấu chốt, lúc này ánh sáng trên đó đã tiêu tan, trở lại vẻ tối tăm ban đầu.

Nhìn chiếc chuông trong tay, lòng Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Vào lúc nãy, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chiếc chuông trong tay đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt như vậy, lẽ nào?

Lâm Dương nhìn về phía lũ rết kia.

Trong suy đoán của cậu, chiếc chuông được kích hoạt bởi gen trường sinh nên mới phát ra ánh sáng như vậy.

Khoảnh khắc vừa rồi, ánh sáng của chuông rực lên, liệu có phải vì gen trường sinh trên người lũ rết này không?

Có khả năng, bởi vì hình thể không thể tin nổi của những con rết này, cộng thêm việc chúng canh giữ căn phòng này, của một gia tộc nghiên cứu gen trường sinh, đều cho thấy, trên người những con rết này chắc hẳn cũng có gen trường sinh.

Những con rết này hẳn là sản phẩm thí nghiệm của gia tộc đó năm xưa.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương không khỏi tự giễu một tiếng.

Nói vậy, lượng gen trường sinh trong cơ thể mình, trong mắt chiếc chuông này, chẳng phải là không nhiều bằng trên người lũ rết sao?

Nhưng vì sự việc đã giải quyết xong, Lâm Dương cũng không quan tâm nhiều nữa, cầm lấy ngọn đèn dầu trước mắt, chuẩn bị trở về căn phòng ban đầu.

Nhấc ngọn đèn dầu lên tay, Lâm Dương mới phát hiện, trọng lượng của nó thực sự không nhẹ.

Ngọn đèn dầu này có cấu tạo giống như cái trước phòng lúc trước, đều được đúc bằng đá, chỉ là ngọn đèn này không bị khóa chặt với mặt đất, nên Lâm Dương có thể nhấc lên.

Một ngọn đèn dầu hoàn toàn được làm bằng đá, trọng lượng của nó tự nhiên không nhẹ.

Nhưng may là, xem ra lượng dầu còn lại bên trong có thể cháy lâu, Lâm Dương yên tâm nhấc nó lên trước người, rồi bắt đầu quay trở về phòng.

Trên đường đi, theo sự di chuyển của Lâm Dương, những con rết đang bò trước mắt đều vì ánh sáng mà bắt đầu lùi về phía sau, trông vô cùng sợ hãi ngọn đèn dầu.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng yên tâm hơn, dễ dàng đi trở lại căn phòng đó.

Vừa vào, Lâm Dương nhìn thấy bóng dáng Lưu Tư Vũ đang nhìn ngó xung quanh.

Lưu Tư Vũ vì lo lắng cho Lâm Dương, cũng không ngừng thò đầu ra nhìn ở cửa, nhưng lại sợ lũ rết bên ngoài, nên không ra ngoài. "Cuối cùng cũng về rồi, ta cứ tưởng ngươi không về được, con lớn kia cũng đi đuổi ngươi." Lưu Tư Vũ thấy Lâm Dương trở về thì thở phào một hơi, xem ra vừa rồi cô cứ luôn lo lắng treo tim lên cuống họng. "Được rồi được rồi, ta suýt chút nữa không về được." Thấy bộ dạng này của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút thú vị, chỉ đơn giản kể lại kinh nghiệm vừa rồi, rồi chuẩn bị cùng Lưu Tư Vũ rời khỏi đây.

Bây giờ đã có điều kiện để rời khỏi đây.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ rời khỏi phòng, sau khi xác nhận lần cuối không bỏ sót thứ gì trong phòng, hai người rời đi, dưới sự bảo vệ của ánh đèn, trở về hang động mà họ đã sử dụng lúc trước.

Đặt ngọn đèn dầu ở cửa hang động.

Đặt ngọn đèn dầu ở cửa hang động, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Tuy tác dụng của một ngọn đèn dầu trông rất tốt, nhưng trọng lượng của nó cũng vô cùng kinh người, hai người không thể mang lên trên được.

Thay vì xách một gánh nặng như vậy không ngừng tiến lên trong

hang động, chẳng bằng đặt ngọn đèn dầu ở cửa hang, để lũ rết phía sau không đuổi vào.

Hai người tiến vào hang động quen thuộc, bắt đầu đi lên trên.

Tuy có đèn dầu ở phía sau ngăn cản lũ rết, nhưng sắc mặt của hai người cũng không hề nhẹ nhõm, vì bây giờ, hai người vẫn còn nhớ, lúc đi xuống, bóng đen nhỏ đã bò lên lưng Lâm Dương.

Bây giờ trên người hai người không còn túi thơm có thể khắc chế bóng đen đó nữa, nếu một lần nữa bị bóng đen nhỏ đó bám lấy, sẽ rất phiền phức.

Chương 585

Sắc mặt hai người vô cùng cẩn trọng.

Đi được một đoạn, hai người không thấy tung tích của bóng đen nhỏ kia, mà lại thấy tung tích của thứ khác.

Từ những dấu vết trên mặt đất, dường như có một con rết đã vào đây.

Trên mặt đất có một số dấu chân nhỏ chi chít, xem ra, sau khi hai người vào căn phòng đó, có một con rết đã bò vào đây.

Nhìn những dấu vết của rết, sắc mặt hai người cũng trở nên vô cùng lo lắng, vì bây giờ hai người, trên người không có thứ gì có thể dùng làm vũ khí, ngược lại vì đối kháng với người đàn ông kia trước đó, cả hai đều có chút mệt mỏi.

Nhìn cửa hang đã đi xa phía sau, Lưu Tư Vũ biết, hai người không thể quay lại lấy ngọn đèn dầu đó, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Là người dẫn đầu lần này, Lưu Tư Vũ chỉ có thể ra lệnh. "Tiếp tục đi về phía trước." Nghe lời Lưu Tư Vũ, Lâm Dương chỉ do dự một lúc, rồi theo kịp bước chân của cô, vì cậu cũng không có cách nào tốt hơn.

Theo bước chân của hai người, rất nhanh, họ nhìn thấy con rết đó, nhưng hai người lại không bị tấn công gì, vì con rết trước mắt là một cỗ thi thể.

Trông như bị hút cạn nước, con rết trước mắt, cơ thể trở nên cực kỳ khô quắt, đồng thời cơ thể cũng bị đặt một cách vặn vẹo, trông vô cùng không tự nhiên.

Nhìn thấy thi thể rết trước mắt, hai người bất giác nghĩ đến thảm

trạng của thi thể bị người đàn ông kia hút lúc trước.

Xem ra, con rết này hẳn là đã gặp phải bóng đen nhỏ kia ở đây, rồi bị nó giết chết.

Nhìn thảm trạng của con rết, sắc mặt hai người cũng trở nên cẩn trọng hơn.

Bởi vì về bóng đen nhỏ đó, hai người thực ra biết rất ít thông tin, chỉ có Lưu Tư Vũ nhìn thấy bộ dạng của nó.

Bóng đen nhỏ đó dường như khi hành động âm thanh vô cùng nhỏ, trong môi trường yên tĩnh như lúc trước, Lâm Dương cũng bị nó bám lên một lúc sau mới cảm thấy không ổn.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương bất giác đưa tay ra sau gáy, nơi đó có vết thương do bóng đen nhỏ đó gây ra.

Chỉ là, khi tay Lâm Dương đưa ra phía sau, trước khi chạm vào vết thương, cậu cảm thấy tay mình chạm vào một thứ gì đó, một thứ nhỏ bé, thứ đó hiện đang ở sau gáy Lâm Dương, không biết đang làm gì.

Khi Lâm Dương chạm vào thứ đó một khoảnh khắc, thứ đó lập tức động đậy.

Khi Lâm Dương quay đầu lại, không thấy bất kỳ điều gì khác thường.

Nhưng Lâm Dương hiểu, vừa rồi chắc hẳn đã gặp phải bóng đen nhỏ đó. "Vừa rồi, trên lưng ta hình như xuất hiện bóng đen đó." Lâm Dương lập tức gọi Lưu Tư Vũ đang ở phía trước, bắt đầu kể lại cuộc gặp gỡ vừa rồi.

Lưu Tư Vũ nghe lời Lâm Dương, sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Trên đoạn đường vừa đi, hai người đều vô cùng cẩn trọng, nhưng vẫn không cảm nhận được bóng đen đến gần.

Nếu vừa rồi không phải Lâm Dương đột nhiên đưa tay ra sau, có lẽ cậu lại bị bóng đen nhỏ đó hút đi một số thứ trong cơ thể.

Nghĩ đến cách xuất hiện thần bí khó lường của bóng đen nhỏ, sắc mặt hai người đều có chút xanh mét.

Trong đoạn đường tiếp theo, hai người thỉnh thoảng lại đổi vị trí, lúc thì Lâm Dương đi trước, lúc thì Lưu Tư Vũ đi trước, để xem phía sau mình có bị bóng đen đó bám lên không.

Hai người dùng một cách phức tạp như vậy, chậm rãi tiến lên trên.

Có lẽ vì biện pháp phòng hộ hoàn hảo như vậy của hai người, nên trong chuyến đi tiếp theo, hai người đều không gặp lại bóng đen nhỏ đó nữa, họ đã trở lại nơi mở lối đi bí mật.

Lưu Tư Vũ đang lục lọi trong ba lô của mình tìm thẻ để mở lối đi bí mật.

Lúc này, cô phát hiện ba lô của mình dường như có chút lớn, hình như có thêm đồ vật, Lưu Tư Vũ lôi thẻ đó ra, định xem trong ba lô rốt cuộc có những vật gì. "Nhanh lên, đừng lề mề nữa." Lúc này, tiếng thúc giục của Lâm Dương từ phía sau truyền đến tai Lưu Tư Vũ, cô cũng dừng động tác định làm tiếp theo, chuẩn bị mở lối đi bí mật.

Trong lòng Lưu Tư Vũ, thực ra đối với việc ba lô đột nhiên lớn lên, không có cách nào, vì Lưu Tư Vũ không phải đã lấy được một chiếc la bàn từ dưới đó sao, có lẽ vị trí đặt la bàn vào không đúng, nên mới thành ra như vậy.

So với việc sắp xếp lại ba lô, nhanh chóng rời khỏi đây quan trọng hơn.

Sau khi mở lối đi bí mật, hai người rời khỏi đây, trở lại phía trên những bậc thang trong hố sâu đó.

Đợi đến khi ra ngoài, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hai người mới phát hiện, hiện tại hố sâu này, không còn yên tĩnh như lúc hai người đi xuống nữa.

Có thể thấy, dường như có một số thiết bị được vận chuyển xuống, đồng thời cũng có những nhân viên công tác mặc đồng phục, đang bắt đầu sắp xếp đồ vật trên vách tường ở đây.

Thấy cảnh này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trốn trong cửa hang, yên lặng quan sát hành động của họ.

Cả hai đều không có giấy tờ cho phép vào đây của cơ quan chức năng, lúc này nếu chạm mặt những người đó sẽ rất phiền phức.

Những người đó có lẽ là nhân viên chuyên nghiệp được chính quyền mời đến.

Nghĩ đến tầng này, cả hai đều cảm thấy có chút khó giải quyết.

Bây giờ bên ngoài đâu đâu cũng có người, hai người làm sao rời đi đây.

Nhìn những người đang vận chuyển thiết bị ở phía trước, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng dừng lại quan sát.

Trên người họ là những thiết bị trông khá chuyên nghiệp, có vẻ như có thể kiểm tra chất lượng không khí bên dưới hố sâu, và xét theo độ mới của chúng, hẳn là mới được sản xuất gần đây.

Xem ra, lần này chính phủ rất xem trọng, nhìn những thiết bị đắt tiền kia, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều chìm vào suy tư.

Đúng lúc này, một nhân viên công tác đang vác một chiếc hòm dường như đã chú ý đến sơn động nhỏ nơi Lâm Dương đang ở.

Tuy sơn động này khá khuất, nhưng vì có quá nhiều người xuất hiện ở đây nên đã có người phát hiện và đang di chuyển về phía họ.

Thấy nhân viên mặc đồng phục xanh trắng đó đi tới, Lâm Dương và Lưu tư Vũ đều có chút căng thẳng.

Chương 586

Người nhân viên nhìn quanh một lát, sau đó lớn tiếng chào đồng nghiệp của mình rồi tiếp tục đi về phía hai người.

Chiếc hòm lớn vốn mang trên người cũng đã được đặt xuống đất.

Rất nhanh, người nhân viên đã đến mép động khẩu.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đang ẩn mình trong bóng tối nên hắn không thể nhìn thấy hai người, nhưng vẻ mặt hắn cũng lộ ra sự kinh ngạc, vì ở đây có một hang động mà hắn không hề biết, quả là một chuyện vô cùng kỳ lạ.

Nhân viên công tác lập tức cúi người, chuẩn bị tiến vào trong hang.

Lâm Dương đã sớm có chuẩn bị, ngay khoảnh khắc người nhân viên bước vào, hắn liền tung một chưởng thật mạnh vào gáy đối phương.

Người nhân viên cảm giác được có điều bất thường, định la lớn lên nhưng đã bị Lưu Tư Vũ bịt miệng lại, sau đó ú ớ vài tiếng rồi bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đánh ngất.

Cho đến khi ngã gục xuống đất, người nhân viên này vẫn chưa nhìn thấy mặt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Nhìn nhân viên công tác đã hôn mê trên đất, Lâm Dương chỉ suy nghĩ một lát rồi cởi quần áo của người này ra.

Sau khi lột quần áo của nhân viên công tác, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ.

Bởi vì bộ quần áo này quá phức tạp, cách may đo đều vừa khít với thân hình của người đó, nói cách khác, người có thân hình không phù

hợp thì không thể mặc vừa.

Lâm Dương thử mặc bộ quần áo này vào người, nhưng phát hiện nó hơi nhỏ.

Phần cổ tay của bộ quần áo có thể cảm nhận rõ ràng sự bó chặt, xem ra thân hình của Lâm Dương và người nhân viên này có sự khác biệt.

Trong lúc Lâm Dương đang nghiên cứu làm thế nào để mặc bộ quần áo này, người nhân viên công tác đứng gần đó cũng đã phát hiện ra điều bất thường.

Có lẽ vì thấy đồng nghiệp đi qua đó đã lâu mà không quay lại, nên một nhân viên khác cũng đi tới.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ có thể nhìn thấy rõ, đó là một người phụ nữ.

Người phụ nữ này đến gần hang động, sau đó cũng bị Lưu Tư Vũ và Lâm Dương đánh ngất giống như người đàn ông trước đó.

Họ cũng lột quần áo của cô ta, miễn cưỡng chắp vá được hai bộ đồng phục không vừa người.

Hai người hài lòng nhìn bộ quần áo trên người, gật gật đầu, sau đó rời khỏi đây, di chuyển lên phía trên.

Trên đường, họ cũng gặp một vài nhân viên công tác khác, nhưng những người này dường như được tập hợp tạm thời nên không ai nhận ra thân phận của hai người.

Thỉnh thoảng có người hỏi tại sao lại đi ngược lại, đều bị họ dùng cớ quay lại lấy đồ để thoái thác.

Rất nhanh, hai người đã rời khỏi hang động và ra đến bên ngoài.

Nhưng sau khi ra ngoài, hai người lập tức nhận ra có điều không

ổn.

Bởi vì ở bên ngoài, có một vài quân nhân mặc đồ rằn ri, tay đều cầm súng.

Lúc này thấy hai người bước ra, họ cũng chĩa súng về phía cả hai.

"Sao lại ra đây?" Một người trông có vẻ là đội trưởng hỏi hai người.

"Tôi... tôi ra lấy đồ, có đồ quên chưa lấy." Nhìn họng súng trước mắt, Lâm Dương có chút hoảng loạn, nhưng giọng điệu vẫn giữ được sự bình tĩnh vốn có, cố gắng không để lộ ra vẻ bất thường.

"Được rồi, đưa thẻ ID của các người cho tôi xem." Nghe người này hỏi, Lâm Dương từ trong túi móc ra tấm thẻ ID đã thuận tay lấy được, sau đó đưa vào tay người đội trưởng, đồng thời cũng ra hiệu cho Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ thấy động tác của Lâm Dương, cũng khẽ gật đầu, sau đó cũng đưa thẻ ID của mình qua.

Người đội trưởng kiểm tra thẻ ID của hai người, sau đó lại nhìn mặt của họ.

Chỉ một thoáng, đội trưởng lại cúi đầu xuống, bắt đầu so sánh giữa ảnh trên thẻ ID và khuôn mặt của hai người.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tự nhiên biết nguyên nhân, rất đơn giản, vì hai người ngoài việc có thân hình khá tương đồng với hai người kia, thực ra ngoại hình hoàn toàn khác nhau.

Chỉ cần phân biệt kỹ một chút là có thể nhận ra họ là những người khác nhau.

Vẻ mặt của người đội trưởng nhìn hai người cũng trở nên nghiêm túc, dường như sắp nói gì đó, tay cũng giơ lên, định ra hiệu.

Thấy động tác của đội trưởng, Lưu Tư Vũ và Lâm Dương lập tức hành động.

Nhấc đầu gối lên, Lâm Dương đá vào bụng đội trưởng, khiến ông ta không tự chủ được mà ôm bụng.

Sau đó Lâm Dương cũng tóm lấy thân thể của đội trưởng, kéo ông ta ra trước mặt mình, rồi dùng ông ta làm lá chắn cho hai người, từ từ lùi về phía sau.

Thấy tình hình bất thường ở đây, những họng súng vốn đã hơi hạ xuống xung quanh lập tức giơ lên, nhắm thẳng vào hai người, trông như thể có thể nổ súng bất cứ lúc nào.

Chỉ là vì thấy đội trưởng bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ uy hiếp, họ đều không nổ súng, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người.

"Mau buông tay!" Trong lúc hai người đang lùi lại, có người hét lên với họ.

Nghe thấy tiếng hét của người đó, Lâm Dương cũng chuẩn bị làm theo.

Hai người lùi đến gần một bụi cây, sau đó hắn ra hiệu cho Lưu Tư Vũ ở phía sau đi trước, rồi dùng thân mình che đi bóng dáng bỏ chạy của cô, sau đó đợi Lưu Tư Vũ rời đi một đoạn, Lâm Dương cũng buông tay khỏi người đội trưởng.

Lúc này, các quân nhân xung quanh bắt đầu nổ súng.

Từng viên đạn bắn ra từ họng súng, tấn công một cách vô trật tự về phía Lâm Dương.

Nhìn quỹ đạo của những viên đạn trước mắt, Lâm Dương cũng vô cùng cẩn thận.

Dù gen đã được cường hóa, nhưng đối với những viên đạn này,

Lâm Dương cũng chỉ có thể nhìn thấy một vài quỹ đạo mà thôi, không thể dễ dàng né tránh được.

Chương 587

Nhưng vì đội trưởng vừa mới được thả ra, những phát bắn này đều nhắm vào nửa trên của Lâm Dương, hắn nhìn rất rõ, nên hắn liền cúi thấp người xuống, né được những đòn tấn công đó, sau đó chui vào bụi cây phía sau, nằm rạp trên mặt đất, bắt đầu bò về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Thấy bóng dáng Lâm Dương biến mất trong bụi cây, tia lửa từ những họng súng cũng nhiều hơn, đạn trút xuống bụi cây như mưa, muốn tấn công Lâm Dương đang ẩn nấp phía sau.

Chỉ là tốc độ bò trên mặt đất của Lâm Dương vô cùng nhanh, dưới làn đạn quét của các quân nhân, họ không tìm thấy bóng dáng hắn, ngược lại tiếng súng đã che lấp đi âm thanh hắn rời đi.

Một lúc sau, nhìn bụi cỏ tan hoang trước mắt, họ cũng biết, Lâm Dương đã đi rồi.

Rời khỏi đó, Lâm Dương nhanh chóng chạy xuống núi.

Bởi vì những quân nhân đó rõ ràng là người của chính phủ, nên bắt buộc phải rời khỏi đây.

Phải biết rằng, họ đang điều tra cái hố sâu đó ngay dưới mí mắt của chính phủ.

Tuy không biết chính phủ đã hiểu về cái hố đó đến mức nào, nhưng xem tình hình này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tự ý tiến vào đó, có lẽ sẽ bị khép vào trọng tội.

Sau khi xuống núi, Lâm Dương cũng nhìn thấy Lưu Tư Vũ, lúc này cô cũng đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn hắn.

“Không bị thương chứ?” Lưu Tư Vũ có sự lo lắng như vậy cũng

là bình thường, vì cô đã rời đi trước, và không lâu sau khi rời đi, cô đã nghe thấy tiếng súng ở phía sau.

Lúc này nhìn xem, tuy bề ngoài Lâm Dương không có vết thương, nhưng Lưu Tư Vũ vẫn sợ hắn bị thương.

"Ừm, không sao, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Lâm Dương an ủi Lưu Tư Vũ, sau đó cùng cô đi về phía nhà trọ.

Lúc này đối với hai người mà nói, điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Bởi vì vừa rồi họ đã đối đầu với quân đội, đó là hành động bất đắc dĩ trong tình thế cấp bách.

Bây giờ nghĩ lại, có thể hai người đã quá bốc đồng, nhưng nếu hai người khai thật, khả năng lớn là chiếc la bàn mà Lưu Tư Vũ có được sẽ bị thu giữ, đó là điều cả hai đều không thể chấp nhận.

Lưu Tư Vũ vì chiếc la bàn này mà đích thân đến đây, xem ra đã trải qua bao nhiêu trắc trở, tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Đối với Lâm Dương mà nói, điều này liên quan đến việc có thể báo thù cho A Bào hay không.

Nếu chiếc la bàn bị mất ở gần đây, vậy hắn cũng không còn mặt mũi nào đi hỏi Lưu Tư Vũ về thông tin cụ thể nữa.

Sau khi hai người trở về nhà trọ, lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc, sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào.

Đồ đạc của Lâm Dương rất ít, chỉ mất vài phút đã thu dọn xong.

Hắn đến cửa phòng Lưu Tư Vũ, đợi cô.

Đứng ở cửa đợi một lúc, Lâm Dương dường như nghe thấy một tiếng hét thất thanh.

Lâm Dương kinh ngạc nhìn cánh cửa trước mặt, sau đó nghe thấy

tiếng vật nặng đổ sập từ bên trong.

Đến lúc này, Lâm Dương biết đó không phải là ảo giác của mình.

Dùng sức đá văng cánh cửa trước mặt, Lâm Dương tiến vào trong phòng.

Sau khi vào trong, Lâm Dương nhìn thấy Lưu Tư Vũ đang trốn ở một bên, và một cỗ thi thể không đầu ở chính giữa căn phòng.

Cỗ thi thể này trông có chút quen mắt, nhìn kỹ mới phát hiện, đó là cỗ thi thể nam lúc trước, đáng lẽ đã bị Lưu Tư Vũ khống chế rồi mới phải, vậy tại sao cô lại la hét như vậy chứ?

Chỉ một lát sau, Lâm Dương đã phát hiện ra sự thật.

Trên cơ thể của thi thể nam đó, có một vật nhỏ đang ngọ nguậy.

Đó là một sinh vật trông giống như mèo, toàn thân màu đen, trên người không có lông, nhưng cũng không thấy xương cốt lộ ra.

Thông qua đôi sừng trên đầu nó, Lâm Dương có thể xác nhận, đó chính là bóng đen mà hai người đã gặp trong hang động tối tăm kéo dài xuống dưới.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Dương nhìn sang Lưu Tư Vũ, hỏi nguyên nhân sự việc, tại sao bóng đen trong hang động lại xuất hiện ở đây.

"Tôi cũng không biết, tôi vừa mở ba lô ra, nó đã trực tiếp chui ra." Nghe lời của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hiểu ra, tại sao lúc đó trong hang động hai người không bị sinh vật này tấn công nữa, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là vì sinh vật này đã trốn trong ba lô của Lưu Tư Vũ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương nhìn sinh vật này trở nên cẩn thận hơn.

Nhiều dấu hiệu cho thấy sinh vật này có lẽ sở hữu một mức độ trí

tuệ nhất định, vừa biết tấn công khi người khác không đề phòng, vừa biết lợi dụng ba lô của Lưu Tư Vũ để rời khỏi nơi đó.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương lặng lẽ từ trong túi móc ra con dao nhỏ, vốn là để phòng ngừa tai nạn trên đường nên mới để trong túi, lúc này đã có đất dụng võ.

Con vật giống mèo kia, sau khi ngọ nguậy trên cơ thể thi thể nam một lúc, liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lâm Dương.

Lâm Dương cũng nhìn thấy, cơ thể của thi thể nam kia trở nên khô quắt hơn.

Vốn dĩ vì là thi thể nên trông đã không bình thường, lúc này lại vì sinh vật kia mà xẹp xuống như quả bóng xì hơi.

Xem ra, thi thể nam này e là không thể tiếp tục sử dụng được nữa.

Sinh vật giống mèo ngẩng đầu lên, Lâm Dương cũng lần đầu tiên nhìn thấy chính diện của nó.

Ngoài khuôn mặt đầy nếp nhăn, điều khiến Lâm Dương chú ý nhất là đôi mắt của sinh vật này, màu xanh lục.

Nếu Lâm Dương không nhìn lầm, đó là màu xanh lục tỏa ra ánh sáng u tối.

Con vật này nhìn Lâm Dương một lúc, sau đó lao về phía hắn, đồng tử màu xanh lục vạch ra một đường xanh trong không trung, cũng khiến Lâm Dương xác nhận được suy đoán của mình.

Nhìn sinh vật đang tấn công mình, Lâm Dương cầm con dao trong tay, nhắm vào bụng của nó, rồi đâm tới.

Lưỡi dao rạch bụng của sinh vật, máu tươi bên trong cũng bắn ra.

Máu của sinh vật kỳ dị này bắn tung tóe trên mặt đất, lại khiến Lâm Dương cảm thấy phải tránh xa, vì máu đó không phải màu đỏ,

mà là màu đen.

Chương 588

Chất lỏng giống như sơn đen, bắn lên sàn nhà, sau đó nhanh chóng đông lại thành một cục trên mặt đất, và tỏa ra một mùi kỳ lạ.

Sinh vật này cũng vì bị Lâm Dương tấn công mà phát ra một tiếng gầm rú không rõ, sau đó nhảy vài cái trong phòng, rồi từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Lâm Dương đuổi theo đến bên cửa sổ, thấy sinh vật này đang liên tục nhảy trên mái nhà, không bao lâu đã chạy ra xa, xem ra không có cách nào đuổi kịp.

Hắn quay đầu lại, nhìn Lưu Tư Vũ trong phòng, hỏi: "Làm sao bây giờ, sinh vật này có cần phải xử lý không?" Sinh vật này trông vô cùng bất thường, vì động vật bình thường làm sao có thể sống trong hang động tối tăm đó lâu như vậy.

Từ việc nó có thể săn những con rết lớn như vậy, e là cũng không phải động vật vô hại.

Nhưng Lưu Tư Vũ trước mắt, dường như đã sợ đến ngây người, không trả lời câu hỏi của Lâm Dương, chỉ đứng đó ngẩn ngơ.

Nhìn Lưu Tư Vũ như vậy, Lâm Dương cũng hết cách, đành cúi người xuống, bắt đầu dọn dẹp mặt đất.

Trên mặt đất có vết máu đen mà sinh vật kia vừa bắn ra.

Ngửi mùi, có cảm giác giống như thứ gì đó bị cháy khét.

Lâm Dương không dám dùng tay trực tiếp xử lý, chỉ có thể cách một lớp giấy để chạm vào.

Cảm giác khi chạm vào, giống như một vật rắn, xem ra chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, máu đã đông lại.

Sau khi dọn dẹp những vết máu này, Lâm Dương nhìn vết đen trên mặt đất, chìm vào suy nghĩ.

Trên mặt đất vẫn còn sót lại một chút màu đen, dùng cách lau chùi đơn giản, không thể nào làm sạch được.

Đồng thời, Lâm Dương cũng chú ý, trên tay mình cũng dính một chút màu đen, chính là vị trí vừa chạm vào cục máu kia.

Điều này cũng khiến Lâm Dương kinh ngạc, phải biết rằng, lúc nãy khi dọn dẹp mặt đất, hắn đã cách một lớp giấy, vậy mà thứ này lại thấm qua lớp giấy đó, để lại vết tích trên tay hắn.

Dùng nước rửa đơn giản cũng không thể rửa sạch, Lâm Dương cũng không tiếp tục để ý.

Thứ này, e là có độ dính rất mạnh, đợi vài ngày, có lẽ sẽ tự nhiên tan biến.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đã hoàn hồn, sau đó ngồi phịch xuống đất, sắc mặt cũng trở nên vô cùng tái nhợt.

"Này, sao vậy, sao lại thành ra thế này?" Lâm Dương đưa tay ra trước mặt Lưu Tư Vũ huơ huơ, biểu cảm của cô sao lại ngây dại như vậy.

Lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện ra, trên cổ của Lưu Tư Vũ, dường như có một thứ giống như vết thương, có hai lỗ nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương hiểu ra, Lưu Tư Vũ có lẽ đã bị cắn, giống như Lâm Dương lúc ở trong hang động tối tăm.

Lúc này có lẽ cô cũng đang nhìn thấy những ảo ảnh kinh hoàng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng nắm lấy hai vai của Lưu Tư Vũ, bắt đầu không ngừng lay động, muốn đánh thức cô.

Sau một lúc, Lưu Tư Vũ cuối cùng cũng tỉnh lại, biểu cảm ngây

dại cũng khôi phục lại như cũ, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi hiếm thấy, cùng với một tia phẫn nộ.

"Chúng ta, đi tìm con vật đó." Giọng điệu của Lưu Tư Vũ nghe có vẻ vô cùng phẫn nộ, xem ra, ảo ảnh vừa rồi sau khi bị sinh vật kia cắn, đã khiến cô cảm thấy tức giận.

Nghe cách nói của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng không có ý kiến phản đối.

Bởi vì sinh vật đó rõ ràng là có hại, nếu để nó hoành hành trong thành phố này, có thể sẽ gây ra thương vong nhất định.

Chỉ là hiện tại hai người, có lẽ không phải là người thích hợp nhất để làm việc này.

"Chúng ta nhiều nhất chỉ có thể tìm một ngày, vì chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây." Lâm Dương nói với Lưu Tư Vũ như vậy, cô cũng gật đầu, tỏ ý đã biết, bởi vì hiện tại hai người đang trong tình trạng bị chính phủ truy nã.

Trong thời gian ngắn, có lẽ hành động của chính phủ không nhanh như vậy, nhưng nếu muộn hơn một chút, lệnh truy nã của hai người, e là sẽ được dán đầy trong thành phố.

Hai người đeo ba lô lên lưng, sau đó bắt đầu tìm kiếm tung tích của sinh vật đó trong thị trấn này.

Vì phải nhanh chóng rời đi, nên hai người đã thống nhất một điểm, đó là, nếu đến tối mà vẫn không tìm thấy, thì hai người sẽ rời khỏi đây.

Sau khi tìm kiếm trong thành phố một thời gian, hai người không tìm thấy tung tích của sinh vật đó, ngược lại tìm thấy một vài nạn nhân.

Có hai người qua đường, đều đang trong tình trạng giống như hôn

mê, lúc này đang nằm trên đất, bị người xung quanh vây xem, trông tình trạng đều rất không ổn.

Thấy tình hình như vậy, hành động của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều nhanh hơn rất nhiều.

Cuối cùng, hai người cũng phát hiện ra bóng dáng của sinh vật đó.

Nhưng lúc này, sinh vật đó đã chết rồi, trên người có vài lỗ đạn, xem ra đã bị quân đội bắn chết.

Thấy cảnh này, hai người ngoài cảm thấy nhẹ nhõm, cũng cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Nếu quân đội đã bắt đầu xuất hiện trong thị trấn này, vậy có nghĩa là lệnh truy nã của hai người sắp được ban hành rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ lập tức đi về phía ngoại ô thị trấn.

Trên đường, họ cũng gặp một vài người dường như đang dán thông báo, trông có vẻ là thông báo liên quan đến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Chỉ là nơi đó lúc đó không có camera giám sát hay những thứ đại loại vậy, nên không có ảnh của hai người, chỉ có một vài mô tả đặc điểm cơ thể đơn giản mà thôi.

Nhưng khi đến nơi ra khỏi thành phố, sắc mặt của hai người đều trở nên xấu đi rất nhiều.

Bởi vì ở cổng thị trấn, hai người đều nhìn thấy những người đó, những quân nhân đang kiểm tra người ra khỏi thành phố, xem ra, người đội trưởng mà hai người đã khống chế trước đó cũng đang ở đó.

Nhưng nếu đã đến đây rồi, hai người cũng không tiện rời đi, nếu

không, hành động của họ sẽ quá kỳ quặc.

Người muốn ra khỏi thành phố không có mấy ai, bóng dáng của hai người cũng đã bị quân đội bên đó chú ý.

Lúc này những người đang kiểm tra, đang vẫy tay với hai người, xem ra là muốn hai người qua đó để kiểm tra.

Chương 589

Cứng rắn bước tới, hai người đi lên.

Lâm Dương đi trước Lưu Tư Vũ, đi đến trước mặt những quân nhân đó.

Người đội trưởng đã bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ uy hiếp trước đó đi đến trước mặt hai người, dò xét họ, trong ánh mắt mang theo sự nghi ngờ.

Lúc hai người ra ngoài, vì khá vội vàng, nên không thay đổi nhiều về ngoại hình.

Lúc này, hai người rất có khả năng bị người đội trưởng trước mắt phát hiện.

Về phần mình, Lâm Dương không lo lắng, vì lúc đi về phía đội trưởng, Lâm Dương đã ép xương cốt của mình dịch chuyển một phần, ở đây chỉ là xương trên mặt.

Hiện tại Lâm Dương, tuy trông vẫn có chút dáng vẻ ban đầu, nhưng hình dáng khuôn mặt hoàn toàn khác, sẽ không bị nhầm lẫn.

Còn về Lưu Tư Vũ, chỉ có thể xem cô có cách nào không.

Lâm Dương dùng thân mình che mặt Lưu Tư Vũ, một mình đối mặt với người đội trưởng đang kiểm tra trước mắt.

Người đội trưởng nhìn mặt Lâm Dương một lúc, cảm thấy khuôn mặt này có chút quen mắt, nhưng so với hai người buổi sáng, khuôn mặt này rõ ràng không phải là một trong hai người đó.

Suy nghĩ một lúc, đội trưởng cho Lâm Dương đi, coi như chỉ là gặp trên đường mà thôi.

Ngay khi Lâm Dương nghĩ rằng đã thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, đội trưởng đột nhiên gọi hai người lại.

"Đợi đã, cô gái phía sau, cho tôi xem mặt cô." Nghe thấy tiếng của đội trưởng, Lâm Dương cũng cảm thấy không ổn.

Lúc này, hắn chỉ có thể cầu nguyện, Lưu Tư Vũ có cách nào đó để lừa gạt qua.

Đội trưởng nhìn một lúc, Lâm Dương cũng chuẩn bị quay người lại, để giúp Lưu Tư Vũ giải thích, đột nhiên nghe thấy mệnh lệnh cho đi của đội trưởng.

Tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng nếu có thể rời đi, Lâm Dương tự nhiên sẽ không tiếp tục ở lại đây, bước nhanh về phía trước.

Đợi đến khi đã đi được một đoạn, Lâm Dương mới quay đầu lại, nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

"Vừa rồi cô đã lừa họ như thế nào?" Nhìn Lưu Tư Vũ vẫn nguyên dáng vẻ ban đầu, Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc, vì trông cô căn bản không có bất kỳ khác biệt nào so với lúc đầu.

"Chuyện này đừng truy cứu nữa, không phải anh cũng đã lừa được họ sao?" Lưu Tư Vũ thì lại đang cười tủm tỉm nhìn Lâm Dương, xem ra cũng đang vì đã thoát khỏi khả năng bị bắt mà cảm thấy vui vẻ.

Thấy Lưu Tư Vũ như vậy, Lâm Dương cũng không tiếp tục truy hỏi.

Lâm Dương vì sự thay đổi trên gen, có thể thay đổi một chút hình dáng khuôn mặt, nên mới có thể lừa gạt qua được.

Có lẽ Lưu Tư Vũ cũng có năng lực tương tự, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nếu cô không truy hỏi bí mật của hắn, tự nhiên hắn cũng sẽ không chủ động truy hỏi.

Sau khi hai người rời khỏi thị trấn một thời gian, Lâm Dương cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bắt đầu hỏi Lưu Tư Vũ.

“Bây giờ có thể nói cho tôi biết, về chuyện của người có mái tóc xanh lục đó rồi chứ.” Nghe lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng nhìn về phía hắn, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Buổi tối đi, bây giờ không tiện.” Nghe thời gian mà Lưu Tư Vũ nói, Lâm Dương tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không nói gì, Lưu Tư Vũ không thể nào buổi tối đột nhiên bỏ chạy được.

Đến tối, vì đi bộ, hai người không tìm thấy nhà dân gần đó, chỉ có thể ở lại ngoài trời.

Chỉ là, trước khi rời đi, hai người đã tính đến khả năng này, nên đã mang theo một số đồ cắm trại.

Trong một khu rừng nhỏ, sau khi dựng lều xong, họ bắt đầu cuộc hỏi han nghiêm túc.

“Bây giờ có thể nói cho tôi biết rồi chứ, dù sao tôi cũng đã đến đây rồi, không thể cứ kéo dài mãi được.” Nghe lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ do dự một lúc, sau đó đưa tay ra sau lưng, lấy ra một vài sợi tóc rơi trên cổ áo, rồi cúi đầu xuống.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Dương, hắn nhìn thấy, mái tóc của Lưu Tư Vũ đang từ từ đổi màu.

Mái tóc đen nhánh ban đầu, đột nhiên chuyển sang màu xanh lá cây.

Chỉ trong một thời gian ngắn, hắn đã thấy, mái tóc của Lưu Tư Vũ biến thành màu xanh lục.

Thấy cảnh trước mắt, Lâm Dương sao có thể không hiểu, người xuất hiện trong hố sâu đó, chính là Lưu Tư Vũ.

Vậy tại sao, Lưu Tư Vũ lại giết A Bào?

Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ trước mắt, ánh mắt cũng đầy nghi ngờ.

Phải biết rằng, trong hai ngày ở cùng Lưu Tư Vũ, Lâm Dương không cảm thấy cô là loại người sẽ tùy ý giết người.

Nếu không, lúc ở trong hố sâu, Lưu Tư Vũ có rất nhiều cơ hội có thể dùng Lâm Dương làm mồi nhử để một mình rời đi, hoàn toàn không cần phải như hiện tại, hai người cùng nhau đối đầu với chính phủ.

"Tóc của cô, là sao vậy?" Nhìn mái tóc của Lưu Tư Vũ lúc này đang chuyển dần về màu đen, giọng điệu của Lâm Dương cũng đầy kinh ngạc.

Như vậy, tóc của Lưu Tư Vũ, chẳng phải là có thể tùy ý thay đổi màu sắc sao?

Nếu vậy, việc trước đó có thể thoát khỏi sự kiểm tra của người đội trưởng kia, cũng có thể hiểu được.

Lưu Tư Vũ cũng ngẩng đầu lên, Lâm Dương nhìn thấy, lúc này, trên mặt cô, còn sót lại một vài vết gân máu nổi lên.

Nhưng rất nhanh, những vết tích đó đã tan biến, xem ra, chỉ cần Lưu Tư Vũ biến thành bộ dạng tóc xanh lục đó, trên mặt cũng sẽ xảy ra thay đổi, chỉ là lúc đó Lưu Tư Vũ đã cúi đầu xuống, nên Lâm Dương không nhìn thấy mặt cô rốt cuộc đã biến thành như thế nào.

"Chuyện của tôi anh đã biết rồi, bây giờ anh định làm gì, nếu đã biết sự thật, đối với tôi hẳn là không có thiện cảm gì đâu." Giọng điệu của Lưu Tư Vũ hiện tại đã khôi phục lại giọng điệu tang thương như lần đầu tiên nói chuyện với Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn thấy, trên trán của Lưu Tư Vũ, có

một vài thứ giống như nếp nhăn.

“Lúc đó ở trong hố sâu, A Bào, có phải là cô giết không?” Lâm Dương không do dự, trực tiếp hỏi ra nguyên nhân tìm kiếm người có mái tóc xanh lục, phải biết rằng, cái chết của A Bào, rốt cuộc là do ai gây ra.

“Người đàn ông mặc một bộ quần áo dày cộp đó sao?” Lưu Tư Vũ nghiêng đầu một lúc, sau đó nói ra dáng vẻ của A Bào, miêu tả lại.

“Không sai, chính là anh ấy.” Nghe Lưu Tư Vũ miêu tả, Lâm Dương cũng khẳng định, người mà A Bào nói lúc đó, chính là Lưu Tư Vũ.

Chương 590

"Người đàn ông đó, là bạn của anh sao, đúng là tôi đã hạ độc, chắc là chết rồi nhỉ?" Lưu Tư Vũ không hề che giấu, trực tiếp nói cho Lâm Dương biết chuyện đã xảy ra lúc đó.

Nghe lời của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương im lặng, nắm đấm trên tay cũng siết chặt, đang run lên nhè nhẹ.

"Tại sao lại giết anh ấy?" Nhớ lại bộ dạng của A Bào lúc đó, Lâm Dương bây giờ vẫn còn cảm thấy phẫn nộ.

"Không có tại sao cả, lúc đó anh ta nhìn thấy bộ dạng xấu xí của tôi, nên tôi chỉ có thể giết anh ta thôi." Lưu Tư Vũ chỉ nói qua loa, đưa ra một cái cớ.

Nghe giải thích của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cảm thấy đặc biệt khó hiểu.

Hiện tại, Lưu Tư Vũ sau khi giết A Bào, trên mặt cũng không có bất kỳ vẻ áy náy nào, trông như một chuyện đã quen.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương trực tiếp vung một cú đấm về phía Lưu Tư Vũ, nắm đấm nhắm thẳng vào mặt cô.

Chỉ là, Lâm Dương không tấn công được Lưu Tư Vũ, không phải vì hắn chủ động dừng lại, mà vì, Lưu Tư Vũ đã chặn được đòn tấn công của hắn.

Lưu Tư Vũ giơ tay lên, trông vô cùng nhẹ nhàng, trực tiếp tóm lấy cổ tay của Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương lại một lần nữa cảm nhận được, sức mạnh trong cơ thể nhỏ bé của Lưu Tư Vũ, rốt cuộc lớn đến mức nào.

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, cổ tay của mình, lúc này vì

bị Lưu Tư Vũ khống chế, hoàn toàn không thể cử động được nữa, cảm giác như bị kìm kẹp lại, hoàn toàn không thể di chuyển dù chỉ một chút.

Nhưng dù vậy, ánh mắt Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ cũng đầy phẫn nộ.

"Vậy bây giờ thì sao, anh biết là tôi muốn báo thù cho A Bào, cô định làm gì?" Nghe lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ chỉ nghiêng đầu, dường như vì lời của hắn mà cảm thấy buồn cười.

"Tôi không có ý định gì cả, bây giờ la bàn đã lấy được rồi, vậy tôi cũng không cần phải tìm anh nữa, dù sao anh cũng không có cách nào giết được tôi." Nghe những lời tự tin của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương biết, không thể phản bác được.

Chỉ từ tình hình hiện tại, nắm đấm của Lâm Dương dễ dàng bị Lưu Tư Vũ chặn lại, hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội nào để tiếp tục di chuyển, có thể thấy, thể chất của Lưu Tư Vũ hoàn toàn vượt trội hơn hắn.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương buông lỏng nắm đấm của mình.

Cảm nhận được Lâm Dương thả lỏng, Lưu Tư Vũ cũng buông tay ra, sau đó Lâm Dương thu tay về.

"Vậy tạm biệt, nếu đã như vậy, tôi cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa." Lâm Dương thu dọn đồ đạc của mình, những thứ vừa mới bày ra, lúc này lại từng cái một bỏ vào ba lô.

"Ừm, được thôi." Lưu Tư Vũ chỉ nhìn động tác của Lâm Dương, không có bất kỳ cảm xúc nào dao động, dường như hoàn toàn không để ý đến hành động của hắn.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc, Lâm Dương rời khỏi đây, đi xuyên đêm về phía có khói bếp mà hắn nhìn thấy gần đó.

Tuy trời đã tối, nhưng so với việc ở gần Lưu Tư Vũ, Lâm Dương thà một mình trong bóng tối còn hơn.

Bởi vì trong mắt Lâm Dương, Lưu Tư Vũ có thể tùy ý giết chết A Bào, vậy đối với hắn mà nói, e là cũng chỉ là một vật tiêu hao mà thôi.

Nếu lúc này không còn tác dụng, có lẽ lúc nào đó sẽ bị Lưu Tư Vũ giết chết.

Về mặt chiến lực, Lâm Dương hoàn toàn không có cách nào so sánh với cô.

Đi trong bóng tối, Lâm Dương cũng nhận ra, hành động của mình dường như có chút bốc đồng, không nên rời đi như vậy, ít nhất cũng nên ở đó ăn chút gì đó.

Lâm Dương không mang theo lương khô, những thứ đó đều do Lưu Tư Vũ mang theo, nên hiện tại hắn, đã một thời gian không ăn gì rồi.

Lúc này đi trên con đường gập ghềnh, Lâm Dương cũng cảm thấy, cơ thể mình đang dần trở nên mệt mỏi.

Nhưng cũng không có cách nào, vì trong trạng thái của Lâm Dương lúc đó, thực sự khó có thể tiếp tục suy nghĩ một cách bình tĩnh, ở cùng một người giống như kẻ giết người hàng loạt, chỉ nghĩ thôi cũng khiến Lâm Dương cảm thấy đứng ngồi không yên.

Nhưng may mắn là, ở phía trước, hắn cũng nhìn thấy khói bếp bốc lên không xa, xem ra, ở đó dường như là một nơi giống như một ngôi làng.

Ngay khi Lâm Dương chuẩn bị tăng tốc, hắn đột nhiên cảm giác, không biết từ lúc nào, phía sau lưng mình, đã có một người.

Nhận ra mọi thứ, Lâm Dương lập tức quay đầu lại, nhưng chưa kịp nhìn rõ bóng người phía sau, hắn đã ngã xuống, bị bóng người đó

đánh ngã.

Ngã xuống đất, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là bò dậy, nhưng hành động của bóng người đó vô cùng nhanh, nhanh chóng trói hai tay Lâm Dương lại, sau đó vác hắn lên người, bắt đầu chạy như điên về một hướng nào đó.

Lúc này, Lâm Dương cũng ý thức được có điều không ổn, mình, dường như đã gặp phải chuyện bắt cóc.

Nhưng vừa rồi bị bóng người đó dùng sức đánh một cái, cú va chạm của Lâm Dương với mặt đất khiến hắn có chút choáng váng, cộng thêm tình trạng đói và mệt mỏi cùng lúc, rất nhanh, Lâm Dương đã mất khả năng phản kháng, hai tay đang giãy giụa cũng dừng lại, không còn động tĩnh.

Mơ màng, Lâm Dương cảm giác cơ thể mình dường như bị vận chuyển, trải qua một quãng đường khá dài, trên đường cũng vô cùng xóc nảy.

Khi Lâm Dương tỉnh lại, hắn phát hiện, mình bị trói trên một chiếc ghế, trói chặt bằng mấy sợi dây đen mảnh.

Lâm Dương nhận ra, cơ thể mình vô cùng mệt mỏi, lúc này bị những sợi dây này trói chặt, căn bản không thể dễ dàng thoát ra.

Lâm Dương nhìn xung quanh, phát hiện mình dường như đang ở trong một căn phòng nhỏ.

Bức tường xung quanh đều là gạch men có hoa văn màu đen, trông có vẻ là một ngôi nhà đã có lịch sử khá lâu.

Ở góc tường, Lâm Dương có thể nhìn thấy rất nhiều bụi bẩn, xem ra đã lâu không có ai dọn dẹp ở đây.

Lâm Dương giãy giụa một lúc, phát hiện những sợi dây trói mình vô cùng chắc chắn, nhất thời, hắn không có cách nào thoát ra.

Lúc này, khi Lâm Dương đang sốt ruột, cánh cửa phía trước mở ra.

Cửa mở, bóng người bước vào, là một bóng người quen thuộc, Lưu Tư Vũ.

Thấy bóng dáng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương theo phản xạ định mở miệng mắng chửi, đồng thời cũng cảm thấy phẫn nộ, phẫn nộ đối với cô.

"Không phải cô nói sẽ không làm gì sao, tại sao lại đưa tôi đến đây?" Giọng điệu của Lâm Dương vô cùng không khách khí, vì trong mắt hắn, việc mình xuất hiện ở đây, rõ ràng là do Lưu Tư Vũ ngoài mặt một đằng, sau lưng một nẻo mới thành ra như vậy.

Lưu Tư Vũ vì sự phẫn nộ của Lâm Dương, vẻ mặt cũng có chút xấu hổ.

"Tôi không biết tại sao anh lại như vậy, không liên quan đến tôi, là 'hắn' làm," Giọng điệu và vẻ mặt của Lưu Tư Vũ trông vô cùng vô tội, đồng thời Lâm Dương có thể nhìn ra sự áy náy của cô đối với mình.

Chương 591

Nghe Lưu Tư Vũ nói đến 'hắn', Lâm Dương cũng ý thức được, ở đây ngoài hắn và Lưu Tư Vũ ra, còn có người khác tồn tại.

Lâm Dương nhìn ra sau lưng Lưu Tư Vũ, thấy một bóng người mặc một bộ quần áo màu đen đỏ.

Bóng người đó đi ra trước mặt Lưu Tư Vũ, đồng thời cũng bảo cô rời đi, đóng cửa lại, một mình ở cùng phòng với Lâm Dương.

"Ngươi là ai?" Thấy bóng người trước mắt, vẻ mặt Lâm Dương trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, đồng thời trong mắt cũng mang theo một chút kinh ngạc, vì người trước mắt, trên mặt, đang đeo một chiếc mặt nạ.

Đó là một bóng người trông vô cùng nhỏ bé, một bộ quần áo đen đỏ, Lâm Dương không thể nhìn rõ vóc dáng cụ thể của người này.

Nhưng có một điểm, Lâm Dương có thể cảm nhận rất rõ, đó là, từ trên người người này, hắn có thể ngửi thấy một mùi kỳ lạ, mùi đó, có chút hôi thối.

Lúc này Lâm Dương đang ở thế bị động, tự nhiên sẽ không nói ra những điều có thể khiến đối phương cảm thấy không vui.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, hiện tại là ngươi." Một giọng nam, nghe rất rõ ràng, mang theo một cảm giác kỳ lạ.

"Ý ngươi là sao?" Nhưng những lời mà người đàn ông này nói, khiến Lâm Dương cảm thấy không hiểu, vì những lời đó, căn bản không giải thích bất kỳ điều gì cho hắn.

"Ta nghe Lưu Tư Vũ nói rồi, ngươi dường như là tộc nhân bị thất lạc bên ngoài của ta." Nghe lời của người đàn ông, vẻ mặt Lâm

Dương cũng trở nên vô cùng đặc sắc.

Theo lời của người đàn ông này, hắn ta và Lưu Tư Vũ, dường như đều là người của gia tộc đang nghiên cứu gen trường sinh.

Nhưng nhìn người đàn ông trước mắt, Lâm Dương lại nảy sinh nghi ngờ khác.

"Người đàn ông trong hố sâu đó là sao?" Nếu người đàn ông này và Lưu Tư Vũ đều là người của gia tộc đó, vậy người đàn ông bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ bỏ lại trong bầy rết đó, không phải là đồng tộc sao?

Nhưng xem thái độ của Lưu Tư Vũ đối với người đàn ông đó trước đây, Lâm Dương không thấy bất kỳ sự tôn kính nào, thậm chí lúc bỏ người đó lại, hành động của Lưu Tư Vũ vô cùng dứt khoát, không có bất kỳ do dự nào.

Nghe lời của Lâm Dương, người đàn ông trước mắt dường như có chút do dự, cơ thể cứng đờ một lúc, sau đó mới nói ra sự thật.

"Người đàn ông đó, là một trong những sản phẩm thất bại của tiền bối chúng ta.

Lưu Tư Vũ đến đó, ngoài việc lấy đi la bàn, mục đích chính là để giết người đó." Nghe lời của người đàn ông, Lâm Dương cũng hiểu ra.

Lúc đó khi chiếc chuông bị Lưu Tư Vũ cầm trên tay, ở trong con hẻm đó, Lâm Dương đã nhìn thấy ánh sáng phát ra từ tay cô, điều đó cũng chứng minh Lưu Tư Vũ đúng là người của gia tộc này.

"Vậy tại sao lại muốn tôi cùng Lưu Tư Vũ xuống hố sâu đó một chuyến, như vậy xem ra, tôi chẳng phải là thừa thãi sao?" "Bởi vì Lưu Tư Vũ cần phải phán đoán, ngươi có phải thật sự là người của tộc ta không.

Sau khi xác định, Lưu Tư Vũ đã báo cho ta biết, ta cũng đã phái người đưa ngươi đến đây." "Nếu ta không cùng tộc với các ngươi thì sao?" "Vậy thì chết ở đó đi, nếu còn sống sót, Lưu Tư Vũ cũng sẽ giết ngươi." Giọng của người đàn ông vô cùng lạnh lùng, giữa những lời nói không có bất kỳ ý nghĩa nào có thể thương lượng.

Nghe lời của người đàn ông, hắn cũng im lặng một lúc.

Xem ra, Lưu Tư Vũ đúng là không cố ý đưa hắn đến đây, hoặc là, trên ý chí chủ quan, cô không có bất kỳ ý định nào bất lợi cho hắn.

Lúc này, Lâm Dương lại nhớ đến một từ của người đàn ông lúc trước.

"Người đàn ông đó là sản phẩm thất bại, vậy thành phẩm chỉ có ngươi sao?" Ánh mắt Lâm Dương vô cùng tò mò, dường như đó là một chuyện quan trọng.

"Không, ta không phải là thành phẩm, có lẽ nhiều nhất chỉ có thể coi là một bán thành phẩm.

Trong chúng ta không có một ai là thành phẩm, người gần thành công nhất, là Lưu Tư Vũ." Nói xong câu đó, người đàn ông tháo mặt nạ xuống, Lâm Dương cũng nhìn thấy, trên mặt gã, có những nếp nhăn giống như người đàn ông trong hố sâu, trông khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Thấy biểu hiện của Lâm Dương, trên khuôn mặt xấu xí của người đàn ông cũng không có bất kỳ vẻ phản cảm nào, dường như đã quen, rồi lại đeo mặt nạ lên.

Lúc này, Lâm Dương cũng xác định, những gì người đàn ông vừa nói, đúng là sự thật.

E là người đàn ông trong hố sâu là sản phẩm thất bại vì, người đó đã mất đi lý trí, còn người đàn ông trước mắt, và Lưu Tư Vũ đều giữ

được lý trí.

Chỉ là, da của họ e là đều xấu xí như nhau.

Lâm Dương nhìn quần áo của người đàn ông trước mắt, dường như có thể nhìn xuyên qua bộ quần áo rộng thùng thình của gã.

Nhưng, không đúng, da của Lưu Tư Vũ rất bình thường.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, nếu như vậy, tại sao da của Lưu Tư Vũ trông lại giống như một người bình thường.

Trong mắt Lâm Dương, da cô rất mịn màng.

"Da của Lưu Tư Vũ tại sao lại bình thường, không giống ngươi, ghê tởm như vậy." Lâm Dương do dự, nói ra cảm nhận của mình.

"Cho nên ta mới nói, Lưu Tư Vũ là người gần thành công nhất trong chúng ta, chỉ là, chưa đủ hoàn mỹ." Người đàn ông thở dài một hơi, sau đó nhìn về phía Lâm Dương.

Dù cách một lớp mặt nạ, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận rõ ràng, ánh mắt của người đàn ông trước mắt nóng rực đến mức nào, dường như muốn thiêu đốt khuôn mặt của hắn.

Ánh mắt của người đàn ông trước mắt, ánh sáng trong đó khiến Lâm Dương cảm thấy sợ hãi, dường như có liên quan đến mình.

"Tại sao lại trói ta?" Nhìn hành động rõ ràng không bình thường của người đàn ông trước mắt, Lâm Dương bắt đầu có chút kinh hãi.

Hiện tại Lâm Dương, bị sợi dây chắc chắn trói trên ghế, sau đó ở trước mặt hắn, có một người đàn ông với ánh mắt lóe lên tia sáng, trông, Lâm Dương đều cảm thấy tình cảnh hiện tại vô cùng nguy hiểm.

"Bởi vì chúng ta đều là bán thành phẩm a, còn ngươi, là trường

hợp thành công đó.

Nhìn làn da của ngươi đi, mịn màng như vậy, có một khuôn mặt, không có bất kỳ khác biệt nào với người thường, đó là điều mà ta hằng theo đuổi.” Người đàn ông dù đeo một chiếc mặt nạ, khiến Lâm Dương không thể nhìn rõ sắc mặt của gã, nhưng hắn cảm nhận được, sự cuồng nhiệt của người đàn ông đó.

Tay của gã đặt lên da và mặt của Lâm Dương, giống như đang vuốt ve người yêu, tỉ mỉ sờ nắn.

Lâm Dương vì thế mà nổi hết da gà, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trên tay của người đàn ông, cũng giống như mặt của gã, có những nếp nhăn đó, những nếp nhăn dày đặc như vỏ cây, khi sờ lên mặt Lâm Dương, những nếp nhăn đó dường như biết di động, Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu, trên mặt cũng trở nên ngứa ngáy.

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Lâm Dương hỏi ra nghi ngờ của mình.

Hiện tại xem ra, mình đã bị coi là thành phẩm của gia tộc đó.

Với phong cách có thể dễ dàng dùng thân thể của mình làm vật liệu thí nghiệm như vậy, Lâm Dương không cho rằng mình sẽ có kết cục tốt đẹp.

Chương 592

Nhưng Lâm Dương cũng không vì thế mà hoảng loạn, vì trong tình huống này, hoảng loạn cũng không có tác dụng gì, dù sao hiện tại Lâm Dương cũng đang bị trói, cộng thêm sự mệt mỏi của cơ thể, nên hắn không có cách nào thoát khỏi sự khống chế.

"Ta sẽ nghiên cứu kỹ cơ thể của ngươi, cố gắng nhanh chóng làm ra thế hệ thành phẩm mới tiếp theo." Người đàn ông lúc này cũng trở nên bình tĩnh hơn một chút, vì thấy được khuôn mặt bình tĩnh của Lâm Dương, hắn cũng hiểu ra, Lâm Dương là tộc nhân thất lạc, không có ký ức liên quan đến họ, nên tự nhiên cũng không thể hiểu được sự cuồng nhiệt của hắn.

Nhưng dù biểu cảm của Lâm Dương bình tĩnh như vậy, trong giọng điệu của người đàn ông vẫn có sự hưng phấn khó che giấu.

Bởi vì sau bao nhiêu năm nỗ lực không có kết quả, trước mắt, lại nhìn thấy thứ mà mình vẫn luôn theo đuổi, người đàn ông sao có thể dễ dàng buông tha.

Tuy biết làm vậy có chút không phải với Lâm Dương, nhưng đối với người đàn ông mà nói, chỉ cần có thể hoàn thành tâm nguyện của cả tộc, vậy hy sinh một tộc nhân mà thôi, hoàn toàn không đáng để bận tâm.

Chỉ là người đàn ông không biết, Lâm Dương căn bản không phải là tộc nhân của hắn, chỉ vì sự trùng hợp, nên mới có thể kích hoạt cơ chế kiểm tra gen trường sinh của chiếc chuông đó mà thôi.

"Vậy thì, có thể cho ta ăn chút gì trước không, ta bây giờ rất đói." Không để ý đến bộ dạng cuồng nhiệt của người đàn ông trước mắt, Lâm Dương muốn bổ sung lại thể lực của mình trước.

“Không vấn đề, lát nữa sẽ có người mang đến cho ngươi.” Người đàn ông nói xong câu đó, rời khỏi đây, đóng cửa lại, Lâm Dương bị khóa trong căn phòng này, lại trở thành một mình.

Ở ngoài cửa, người đàn ông dường như đang nói chuyện với ai đó, xem ra, bên ngoài có người đang canh giữ.

Thấy tình hình như vậy, lông mày của Lâm Dương cũng vì thế mà nhíu lại.

Không chỉ bị trói, còn có người canh giữ, Lâm Dương hiện tại không biết vị trí mình đang ở là đâu.

Dù có thể rời khỏi căn phòng này, nếu bên ngoài là một nơi như tầng hầm, vậy đối với hắn mà nói đó là một nơi vô cùng hiểm trở, đất khách quê người không hề quen thuộc.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy khó xử.

Bữa ăn mà người đàn ông đã hứa nhanh chóng được mang đến, là một cô bé trông khá nhỏ, nhưng từ quần áo trên người và chiếc mặt nạ đó, e là cô bé này và người đàn ông kia giống nhau, trên người cũng biến thành những nếp nhăn.

Không biết đã bao lâu, Lâm Dương vẫn ở trong căn phòng bí mật này, không có ai đến thăm hắn, ngay cả người đàn ông muốn dùng hắn làm vật liệu thí nghiệm cũng không xuất hiện nữa.

Dần dần, Lâm Dương chìm vào giấc ngủ mê mệt.

Cơ thể giữ một tư thế trong thời gian dài, khiến hắn vô cùng mệt mỏi.

Khi tỉnh lại, Lâm Dương phát hiện, không biết từ lúc nào, những sợi dây trên người mình đã được cởi ra.

Nhìn những sợi dây vương vãi trên đất, Lâm Dương phán đoán, có

lẽ đã bị vật sắc nhọn cắt đứt trực tiếp.

Những sợi dây vặn vẹo rải rác trên mặt đất, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao, sợi dây trên người mình lại được cởi ra chứ?

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn thấy, cánh cửa trước mặt, vốn bị đóng chặt, lúc này đã mở ra, lộ ra một khe hở nhỏ.

Ngửi ngửi, Lâm Dương cảm giác dường như ngửi thấy mùi kỳ lạ.

Mang theo nghi ngờ, Lâm Dương đẩy cánh cửa trước mặt ra, nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài.

Bên ngoài, có một hành lang dường như được xây bằng đá, nhưng Lâm Dương không chú ý đến cảnh vật phía xa, mà bị một vật tựa vào cửa thu hút ánh mắt.

Trước mặt Lâm Dương, có một thứ giống như người đang nằm ở bên cửa, ngồi phịch ở đó, tựa vào bức tường cạnh cửa.

Người đang nằm đó, có thể nhìn ra là cùng một nhóm với những người đã trói Lâm Dương, trên người cũng mặc quần áo đen đỏ, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ kín mít.

Đưa tay ra, Lâm Dương do dự một lúc, tháo chiếc mặt nạ đó xuống, sau đó vội vàng lại đậy mặt nạ lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Dưới chiếc mặt nạ đó, không ngoài dự đoán của Lâm Dương, là một khuôn mặt đầy nếp nhăn gồ ghề, nhưng trên khuôn mặt đó, có một vết cắt.

Nếp nhăn trên mặt người này, bị vết cắt đó rạch qua, để lại một vệt máu đỏ tươi trên mặt.

Sau khi ổn định lại tâm trạng, Lâm Dương dùng vẻ mặt nghiêm túc, nhìn về phía trước.

Chuyện gì đây, người canh giữ Lâm Dương, tại sao lại chết ở

đây?

Mùi kỳ lạ mà Lâm Dương ngửi thấy lúc nãy, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là mùi của tử thi sau khi người này chết và mùi máu tanh hòa quyện vào nhau.

Ở phía trước, Lâm Dương nhìn thấy một con đường thẳng tắp được lát bằng gạch đá.

Lâm Dương có thể nhìn thấy có vài căn phòng ở phía trước, trên đó có những thứ giống như biển số nhà, chỉ là đều bị vật cùn phá hủy, hắn không thể nhìn rõ biển số cụ thể.

Đi đến cửa một căn phòng gần đó, Lâm Dương đẩy cửa ra.

Cửa vừa được đẩy ra, một mùi chua xộc vào mũi Lâm Dương, khiến hắn không khỏi bịt mũi lại, đồng thời cũng nhíu mày, nhìn vào bên trong căn phòng.

Trong căn phòng này, Lâm Dương nhìn thấy một người bị trói trên ghế.

Xem ra, cũng là một người bị bắt giống Lâm Dương, chỉ là đãi ngộ của người trước mắt rõ ràng không tốt bằng hắn.

Lúc đó những sợi dây trói Lâm Dương, tuy có hơi siết, nhưng không gây ra thương tổn thực chất.

Nhưng người trước mắt Lâm Dương hiện tại thì không giống vậy.

Khuôn mặt của người trên ghế bị một miếng vải che lại, Lâm Dương không thể nhìn rõ diện mạo cụ thể, nhưng từ những thứ giống như gai nhọn, lại giống như băng gạc xuyên qua cơ thể người này, Lâm Dương cũng hiểu, người này tuyệt đối vô cùng đau đớn.

Những thiết bị trông như chưa được khử trùng, cứ như vậy xuyên

qua cơ thể người này, cố định anh ta trên ghế.

Tuy mặt của người này hiện tại bị che khuất, nhưng nhìn thảm trạng, Lâm Dương biết, người này có lẽ đã chết rồi.

Cố nén cảm giác buồn nôn, Lâm Dương đưa tay ra, nắm lấy miếng vải che trên mặt, sau đó từ từ vén lên, nhìn một cái, Lâm Dương lại buông xuống.

Xem ra, người này cũng là một thành viên của gia tộc đó, trên mặt anh ta, Lâm Dương nhìn thấy những nếp nhăn gồ ghề.

Trên trán anh ta, Lâm Dương nhìn thấy một thứ kỳ lạ, giống như sừng của côn trùng, có một thứ không rõ, xuyên qua trán người đàn ông, trông giống như một cơ quan trên cơ thể.

Đến đây, Lâm Dương đại khái đã có kết luận.

Chương 593

Đây có lẽ là phương pháp nghiên cứu trường sinh của gia tộc này, lợi dụng cơ quan của sinh vật khác, để cải tạo con người, thay đổi cấu tạo vật lý của con người.

Rút khỏi căn phòng đó, Lâm Dương lại tìm kiếm ở các phòng khác, mỗi phòng đều có một chiếc ghế giống như trong phòng này, trên đó đều có một vật liệu thí nghiệm, cơ quan sinh vật được ghép trên mỗi người đều khác nhau, có người ở trên đầu, có người ở trên tay, có một số ở trên ngực.

Chỉ là, trong những căn phòng này, Lâm Dương phát hiện ra một căn phòng kỳ lạ, trên chiếc ghế trong phòng này, không có ai.

Không phải là không có ai ở trên đó, mà trên đó có thể nhìn thấy rõ những vết trói.

Giống như Lâm Dương, người ở đây bị dây thừng trói buộc, chỉ là sợi dây ở đây, cũng đã bị giãy thoát.

Xem ra khác với Lâm Dương, sợi dây của hắn bị người khác dùng vật sắc cắt đứt, còn sợi dây trên mặt đất trước mắt, có thể nhìn thấy rõ ràng, đã bị sức mạnh ghê gớm giằng đứt.

Đến đây, Lâm Dương chìm vào suy tư.

Vì đã từng bị trói, nên Lâm Dương rất rõ, khi bị những người này trói, sự ràng buộc phải chịu đựng mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng trước mắt lại nhìn thấy một trường hợp đã giãy thoát được, không khỏi khiến Lâm Dương cảm thấy kinh hãi.

Lẽ nào, những người này, sau khi bị gia tộc này thí nghiệm, có thể sở hữu sức mạnh phi nhân sao?

Ở phía sau chiếc ghế, Lâm Dương nhìn thấy một người, đó là một người mà hắn có chút quen mắt.

Điều Lâm Dương quen mắt không phải là người trước mặt, mà là chiếc mặt nạ trên đầu người đó.

Chiếc mặt nạ đó Lâm Dương còn nhớ, là người lúc đầu đã cuồng nhiệt tuyên bố sẽ biến hắn thành vật thí nghiệm, lúc này đang ngã trên đất.

Trên lưng người đàn ông này, có thể nhìn thấy một mảng máu, xem ra có thứ gì đó đã tấn công từ sau lưng gã.

Với thái độ của người đàn ông trong phòng lúc đó, và thái độ của những tộc nhân đối với gã, Lâm Dương không cho rằng người đàn ông này là vật thí nghiệm trên ghế.

Nhìn sợi dây đã bị giằng đứt, Lâm Dương có một suy đoán táo bạo.

Có lẽ người đàn ông này, đã bị vật thí nghiệm đó giết chết, sau đó vật thí nghiệm sau khi nhìn thấy mình, đã cởi trói cho mình cũng không chừng.

Đó là một lời giải thích hợp lý mà Lâm Dương có thể nghĩ ra.

Không đi xem thi thể của người đàn ông đó, sau khi xác định đã chết hẳn, Lâm Dương rời khỏi đây, đi về phía một nơi giống như cầu thang ở phía trước, bắt đầu đi lên.

Khi đi lên cầu thang, Lâm Dương phát hiện, trên cầu thang, có một vài vết máu, trông giống như có người mang theo vết thương rời khỏi đây.

Nhìn lại mặt đất phía sau, Lâm Dương mới phát hiện trên đó cũng có những vết máu nhạt, chỉ là trên loại gạch men đặc biệt đó vết máu hiện ra có chút mơ hồ nên trước đó hắn vẫn luôn không phát hiện.

Hiện tại, Lâm Dương càng khẳng định hơn về suy đoán trước đó của mình, sau đó bước chân di chuyển về phía trước cũng nhanh hơn không ít.

Nếu vật thí nghiệm đó đã đi theo hướng này, chứng tỏ đây nên là con đường chính xác.

Lâm Dương không cho rằng vật thí nghiệm đó sau khi giết người đàn ông có thân phận rõ ràng không tầm thường kia, sẽ quay trở lại trong tộc.

Sau khi đi lên, Lâm Dương phát hiện ra một nơi khác thường, bên ngoài, không có ánh đèn.

Trong hành lang vừa rồi, vì trên trần nhà có đèn, nên Lâm Dương có thể nhìn rõ mọi vật, nhưng sau khi ra ngoài, hắn mới phát hiện, nơi này, e là ở một nơi giống như tầng hầm.

Phía trên cầu thang này, Lâm Dương không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào, theo sự đi lên của hắn, hắn cũng cảm nhận được một cảm giác ẩm ướt, dường như phía trên có rất nhiều hơi nước.

Khi Lâm Dương đi ra khỏi cầu thang, hắn phát hiện, mình nên đang ở trong một hang động hoang dã.

Bên ngoài lối ra, có một con sông, đang chảy chậm rãi, cảm giác ẩm ướt mà Lâm Dương cảm nhận được có lẽ là từ đây.

Sau khi lên, Lâm Dương cảm thấy da mình trở nên ngứa ngáy, nhìn những con muỗi đang bay lượn xung quanh, hắn nhíu mày, xua tay.

Sau khi xua đuổi lũ bọ vằn, Lâm Dương nhìn sang hoàn cảnh xung quanh.

Một dòng sông chảy ra từ một hang động nhỏ và thấp, cửa hang chỉ cao hơn mặt sông một chút.

Ở phía bên kia, có thể thấy một con đường quanh co, rẽ sang một hướng khác ở phía trước.

Do dự một lúc, Lâm Dương đi về phía con đường đó.

Đây là con đường duy nhất hắn có thể tìm thấy lúc này, dù đúng hay sai, hắn cũng phải đi theo nó để rời khỏi đây.

Chỉ là lúc rời đi, Lâm Dương cảm thấy, những nơi bên trong kia, tường xung quanh đều được trang trí, nhưng sau khi ra ngoài này lại giống như một môi trường hoang dã, xung quanh toàn là đá vụn, mặt đường cũng không bằng phẳng, khiến Lâm Dương phải tập trung chú ý xuống đất.

Đi dọc bờ sông, thuận theo hướng chảy của dòng nước, Lâm Dương nhanh chóng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Dường như, luôn có một mùi hương thoang thoảng truyền đến chóp mũi của hắn.

Cảm thấy kỳ lạ, Lâm Dương nhìn xuống dòng sông, rồi trợn tròn mắt, dường như không thể tin vào những gì trước mắt.

Lâm Dương thấy, dưới đáy sông, có thứ gì đó.

Thứ đó, Lâm Dương không nhìn rõ, nhưng hắn có thể khẳng định, những thứ đó tuyệt đối không phải là cá.

Dù chỉ là một bóng đen thỉnh thoảng hiện lên, Lâm Dương cũng có thể phán đoán, kích thước của thứ đó, có lẽ bằng một người.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương bất giác lùi lại một bước, tránh xa dòng sông.

Tuy không biết thứ trong sông là gì, nhưng nếu nó có liên quan đến gia tộc kia, Lâm Dương thật sự không dám lại gần, hơn nữa tình trạng cơ thể của hắn bây giờ cũng không tốt, nếu gặp phải quái vật, e rằng

cũng khó đối phó.

Vừa cẩn thận quan sát động tĩnh dưới sông, Lâm Dương vừa dè dặt tiến về phía trước.

Ở khúc quanh phía trước, Lâm Dương nhìn thấy một vật bị kẹt trên tảng đá ven sông, không bị nước cuốn đi, lúc này đang không ngừng lay động dưới sự va đập của dòng nước.

Sau khi lại gần, Lâm Dương phát hiện, thứ hắn vừa thấy là một bộ quần áo, chính là loại quần áo màu đen đỏ mà hắn đã thấy ở bên dưới.

Chương 594

Trên quần áo dường như có vài vết máu nhàn nhạt, nhưng vì bị nước sông xối rửa nên đã trở nên rất khó thấy.

Bộ quần áo này hiện đang bị kẹt trên tảng đá, nên Lâm Dương mới nhìn thấy.

Nhìn bộ quần áo trước mắt, Lâm Dương suy tư.

Bộ quần áo này, hẳn là của vật thí nghiệm đã chạy thoát, nhưng lại có một vấn đề mới, đó là, tại sao vật thí nghiệm đó lại có bộ quần áo này, đây là một chuyện đáng để suy ngẫm.

Ở những căn phòng bên dưới, cùng là người một tộc, những người bị đặt trên ghế để làm vật thí nghiệm cũng chỉ mặc quần áo bình thường, không có ai mặc loại quần áo đen đỏ này.

Ở bên dưới cũng không có thêm thi thể nào, vậy thì, bộ quần áo trước mắt này, từ đâu ra?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương nhìn về phía trước trở nên sâu thẳm.

Đúng lúc này, Lâm Dương đột nhiên nghe thấy một âm thanh bất thường.

Ở nơi này, Lâm Dương chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình và tiếng nước chảy xung quanh, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, Lâm Dương đã nghe thấy một âm thanh giống như có thứ gì đó nổ tung, sau đó có thứ gì đó bật ra.

Vội vàng quay đầu lại, Lâm Dương thấy sau lưng mình xuất hiện một con quái vật ướt sũng.

Đó là một sinh vật hình người, nhưng Lâm Dương không thể gọi

nó là người, bởi vì trên người nó, có những sợi lông bết lại vì dính nước, phủ kín toàn thân con quái vật, rõ ràng không phải là lượng lông mà con người có thể có.

Trên đầu con quái vật này không thấy mắt, chỉ có một mảng đen kịt, nhưng nó lại đi một cách chính xác về phía Lâm Dương.

Nhìn con quái vật đang tiến lại gần, Lâm Dương cũng cảm thấy phiền phức.

Vì bị bắt, nên trên người Lâm Dương căn bản không có vũ khí sắc bén nào.

Lúc ở bên dưới, ngoài mấy cái ghế ra, Lâm Dương cũng không thấy vũ khí nào có thể dùng để phòng thân, cho nên bây giờ trên người Lâm Dương không có thứ gì có thể dùng làm vũ khí.

Con quái vật trước mắt, sau khi đi về phía Lâm Dương vài bước, liền đột ngột lao tới.

Động tác của con quái vật rất đơn giản, Lâm Dương dễ dàng né được, nhưng những giọt nước trên người con quái vật cũng bắn một ít lên người Lâm Dương, những giọt nước vô cùng lạnh lẽo, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó chịu.

Con quái vật thấy đòn tấn công của mình không hiệu quả, lại chỉnh đốn lại động tác, một lần nữa lao về phía Lâm Dương, còn Lâm Dương thì đổi hướng, bắt đầu chạy.

Lâm Dương nhìn về phía bộ quần áo, chạy về hướng đó.

Nếu xung quanh không có thứ gì có thể dùng làm vũ khí, vậy thì bộ quần áo trước mắt, có lẽ là thứ duy nhất Lâm Dương có thể lợi dụng.

Nhìn bộ quần áo rộng thùng thình đó, trong lòng Lâm Dương dần dần nảy ra một ý niệm.

Cúi người xuống, né được cánh tay của con quái vật phía sau, Lâm Dương chộp lấy bộ quần áo trước mặt, rồi trực tiếp quay người, trùm bộ quần áo trong tay lên mặt con quái vật như trùm một tấm vải.

Con quái vật bị tấn công như vậy, động tác trên tay cũng thay đổi, bắt đầu đưa lên đầu mình, muốn giật bộ quần áo ra.

Sau khi thấy động tác của con quái vật, Lâm Dương cũng xác định được, con quái vật này tuy không có mắt, nhưng cơ quan dùng để phán đoán phương vị chắc chắn nằm trên đầu, cho nên sau khi bị Lâm Dương trùm lại như vậy, nó không thể tiến hành tấn công nữa.

Trong khoảng thời gian con quái vật không thể phản công, Lâm Dương nhanh chóng mở bộ quần áo trong tay ra, rồi quấn chặt quanh đầu con quái vật, sau đó thắt một nút.

Động tác của Lâm Dương vô cùng nhanh chóng, hoàn thành một loạt công việc trước khi con quái vật kịp tóm lấy bộ quần áo trên đầu, sau đó con quái vật bị mù, đứng yên tại chỗ, đưa tay lên đầu, không ngừng muốn cọ xát bộ quần áo, muốn gỡ nó xuống.

Lâm Dương vừa rồi vội vàng trói nên không chắc chắn lắm, chỉ cần một lúc, con quái vật sẽ gỡ được sự trói buộc đó.

Sau khi thấy cảnh này, Lâm Dương lại gần con quái vật, rồi đạp một cước vào nó.

Theo cú đá của Lâm Dương, con quái vật rơi xuống dòng sông bên cạnh, vang lên một trận tiếng nước bắn tung tóe, con quái vật đã bị dòng sông cuốn đi.

Còn Lâm Dương, thì đang suy nghĩ.

Ở nơi này, xuất hiện một con quái vật hình người, tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Lâm Dương cảm thấy, đó có thể là một sản phẩm thất bại mà gia

tộc kia tạo ra.

Có thể thấy, con quái vật đó không có bất kỳ lý trí nào, giống như một kẻ canh gác.

Nếu con quái vật đã bị dòng sông cuốn đi, vậy thì Lâm Dương không cần phải ở lại đây nữa, hắn tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi qua khúc quanh, Lâm Dương nhìn thấy ánh sáng, chỉ là điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ, cường độ của ánh sáng đó, dường như không phải là ánh sáng mặt trời, mà là ánh sáng trắng nhân tạo.

Đi về phía trước, Lâm Dương cũng nhìn rõ, ở phía trước, có mấy bóng đèn điện treo trên cao, đồng thời hắn cũng quay đầu lại, nhìn về những nơi phía sau.

Trên trần nhà của con đường vừa đi qua, cũng có những thứ giống như bóng đèn điện, chỉ là khác với ở đây, những bóng đèn đó đều trong trạng thái tắt ngấm, xem ra là do lâu ngày không được sửa chữa.

Ở nơi này, Lâm Dương nhìn thấy một cánh cửa, một cánh cửa đang đóng, xem ra, đó là lối ra.

Tại sao Lâm Dương lại chắc chắn như vậy?

Bởi vì ở phía trước, Lâm Dương thấy một cái móc, trông giống như dùng để treo đồ dùng cá nhân, bây giờ cái móc đó trống không, nhưng Lâm Dương tin vào phán đoán của mình.

Đẩy cửa ra, Lâm Dương phát hiện, bên ngoài cửa là một mảng đen kịt, nhưng hắn có thể khẳng định, đã đến được bên ngoài, vì không khí truyền vào, cho hắn một cảm giác khác biệt.

Tuy rất lạnh lẽo, khiến cơ thể Lâm Dương có chút run rẩy, nhưng hắn có thể cảm nhận được mùi vị quen thuộc trong không khí đó, mùi đất của hoang dã.

Đi ra ngoài, Lâm Dương phát hiện, mình dường như đang ở một nơi giống như đỉnh núi, xung quanh đều là những con đường trải dài xuống dưới, ngẩng đầu có thể nhìn thấy bầu trời.

Sau khi thấy cảnh tượng này, Lâm Dương cũng cảm thấy kinh ngạc về gia tộc kia.

Không ngờ, họ lại tạo ra một thứ giống như căn cứ ở trong núi, còn không quản ngại vạn dặm đưa hắn đến đây.

Nhìn xuống chân núi, Lâm Dương thấy huyện thành quen thuộc, chính là huyện thành mà hắn đã ở trước đó.

Xem ra, đi một vòng lớn, lại bị đưa về đây.

Chương 595

Ngay khi Lâm Dương định cảm thán một phen, hắn đột nhiên nhận ra điều bất thường, ở phía sau hắn, dường như có thứ gì đó, Lâm Dương định quay đầu lại. "Không được quay đầu lại!" Sau khi nghe thấy giọng nói phía sau, động tác quay người của Lâm Dương dừng lại.

Giọng nói này nghe có chút quen tai, nhưng không phải vì lý do đó, mà vì Lâm Dương cảm thấy, có một vật sắc nhọn, hiện đang dí vào sau lưng hắn.

Nếu người phía sau muốn, có thể tùy thời làm hắn bị thương nặng, trong tình huống này, Lâm Dương tự nhiên không dám động đậy.

Giọng nói này nghe có chút quen tai, nhưng Lâm Dương nhất thời không nhận ra, sau khi do dự một lúc, hắn lên tiếng. "Lưu Tư Vũ phải không?" Sau khi nghe thấy giọng Lâm Dương, vật sắc nhọn dí sau lưng hắn run lên, làm Lâm Dương sợ hết hồn. "Bình tĩnh một chút, đừng cử động lung tung." Lâm Dương cảm thấy áo mình bị rách, vật sắc nhọn đó, dường như đã dí thẳng vào da ở sau lưng, hắn có thể cảm nhận được một cảm giác lạnh buốt từ đó. "Không ngờ ngươi ra được." Giọng nói phía sau giờ lại thay đổi, biến thành giọng nói quen thuộc mà Lâm Dương biết, loại giọng nói khá phù hợp với tuổi của Lưu Tư Vũ.

Nhưng Lâm Dương biết, vẻ ngoài đó, e rằng không phải là tuổi thật của Lưu Tư Vũ, vì theo lời người đàn ông bên trong, Lưu Tư Vũ là một bán thành phẩm, cũng có nghĩa là, tuổi của Lưu Tư Vũ không thể trẻ như vẻ ngoài, Lâm Dương cảm thấy, Lưu Tư Vũ hẳn phải có

tuổi tác tương xứng với giọng nói già nua thỉnh thoảng xuất hiện kia mới đúng.

Nhưng lúc này sau lưng Lâm Dương đang bị uy hiếp, hắn tự nhiên sẽ không nhắc đến chuyện này. "Không phải cô thả ta ra sao?" Nghe Lưu Tư Vũ nói, Lâm Dương cũng hỏi ngược lại. "Ta đã cởi trói cho ngươi, nhưng ta không nói, ngươi có thể một mình rời khỏi đây." Trong giọng nói của Lưu Tư Vũ đầy vẻ hiếu kỳ, dường như cô ta đang tò mò về quá trình Lâm Dương rời đi. "Cô cũng biết đấy, thân thủ của ta không tệ, tự nhiên có thể rời khỏi đó." Lâm Dương cũng biết Lưu Tư Vũ đang tò mò, trên đường ra, mối đe dọa duy nhất, chính là con quái vật kia, xem ra, bộ quần áo bị vứt bỏ đó, là do Lưu Tư Vũ vứt lại, cũng có nghĩa là, Lưu Tư Vũ cũng đã gặp con quái vật đó.

Nghe Lâm Dương trả lời xong, Lưu Tư Vũ suy nghĩ một lúc, phát hiện hình như đúng là như vậy, sau đó im lặng, chỉ là hung khí dí sau lưng Lâm Dương vẫn chưa hề rút đi.

Nhưng sau khi Lưu Tư Vũ không nói gì nữa, Lâm Dương lại cảm thấy sợ hãi, vì nếu Lưu Tư Vũ không nói, hắn không có cách nào phỏng đoán ý đồ của cô ta, cứ bị Lưu Tư Vũ uy hiếp như vậy cũng không ổn. "Tại sao lại giết họ." Về vấn đề này, không phải Lâm Dương không có chuyện gì để nói, mà hắn thật sự cảm thấy khó hiểu.

Phải biết rằng, những người đó, hắn là tộc nhân của Lưu Tư Vũ, nhưng Lưu Tư Vũ lại giết hết họ.

Nghe câu hỏi của Lâm Dương, động tác của Lưu Tư Vũ rõ ràng run lên, Lâm Dương có thể cảm nhận, vật sắc nhọn sau lưng, lúc này đã đâm vào da thịt sau lưng, đương nhiên, không sâu, nhưng hắn có thể cảm nhận, chỗ đó đang chảy máu.

Trong đêm lạnh giá này, máu tươi chảy trên bề mặt cơ thể, Lâm

Dương không thể không để ý.

Nhưng lần này Lâm Dương không bảo Lưu Tư Vũ bình tĩnh lại, vì vào lúc này, tâm trạng của Lưu Tư Vũ chắc chắn không bình tĩnh, hắn cũng không tiếp tục kích động cô ta nữa.

Một lúc lâu sau, Lưu Tư Vũ cuối cùng cũng nói cho Lâm Dương biết lý do tại sao lại làm vậy.

Còn Lâm Dương, biểu cảm trên mặt cũng theo lời nói của Lưu Tư Vũ mà trở nên kỳ quái hơn. "Ngươi hẳn là biết rồi nhỉ, ta là bán thành phẩm trong tộc." Lúc này, trong giọng nói của Lưu Tư Vũ đầy vẻ chế giễu, dường như đang tự giễu về thân phận của mình.

Lâm Dương không nói gì, chỉ gật đầu. "Ta không phải bán thành phẩm, không có thành công, tất cả mọi người đều là sản phẩm thất bại.

Ta cũng biết, thực ra họ căn bản không phải tộc nhân của ta, nếu là tộc nhân của ta, sao có thể có sản phẩm thành công xuất hiện chứ?" Nghe Lưu Tư Vũ nói, biểu cảm trên mặt Lâm Dương càng trở nên rõ ràng hơn, lượng thông tin trong lời nói của Lưu Tư Vũ quá lớn, lớn đến nỗi Lâm Dương nhất thời không biết nên hỏi từ đâu.

Nhưng Lưu Tư Vũ cũng không đợi Lâm Dương đặt câu hỏi, trực tiếp tiếp tục mô tả của mình. "Người của gia tộc này, vẫn luôn làm công việc cấy ghép tế bào động vật lên người, lần nào cũng như vậy, lần nào cũng thất bại, nhận được hoặc là người điên, hoặc là người sống không lâu, cho đến một ngày, đột nhiên có một ý tưởng mới, đó là, người cấy ghép với người." Nghe đến đây, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng có một suy đoán. "Ta, là một trong những vật thí nghiệm lúc đó.

Khi đó, ta, không, hẳn là có một ông lão, tuổi đã cao, sắp chết, tự nguyện trở thành vật thí nghiệm, sau đó tìm một cô bé, rồi sau một

thời gian thí nghiệm, đã tiến hành thí nghiệm trên hai người họ." Nghe Lưu Tư Vũ nói, Lâm Dương cũng hiểu ra những gì cô ta đã trải qua. "Sau khi thí nghiệm kết thúc, quá trình cụ thể ta không biết, tóm lại kết quả là, ý thức của ông lão đó, đã thành công sinh ra trong cơ thể của cô bé kia, cũng có nghĩa là, ông lão đó, đã thành công kéo dài mạng sống của mình." Dù đã có suy đoán về điều này, nhưng khi nghe chính miệng Lưu Tư Vũ nói ra những chuyện này, Lâm Dương vẫn vô cùng kinh ngạc. "Cũng có nghĩa là, đã thành công thực hiện được thuật trường sinh sao?" Lâm Dương vốn định im lặng nghe tiếp, nhưng không nhịn được nữa.

Từ biểu hiện của Lưu Tư Vũ, có thể thấy, cô ta sống rất bình thường, nếu tất cả đều là thật, chẳng phải đã hoàn thành thuật trường sinh rồi sao. "Không, ta đã thất bại." Giọng điệu của Lưu Tư Vũ vô cùng bình thản, không có bất kỳ gợn sóng nào.

Nghe Lưu Tư Vũ nói, trên mặt Lâm Dương cũng đầy vẻ kinh ngạc, sau đó chờ Lưu Tư Vũ nói tiếp. "Lúc đó họ đều tưởng đã thành công, cảm thấy rất vui mừng, vì cô bé đó, bất luận là thói quen sinh hoạt, mức độ hiểu biết về họ, đều không khác gì ông lão kia, nhưng cô bé đó biết, mình không phải là ông lão đó." Nói đến đây, giọng Lưu Tư Vũ dừng lại, dường như đang hồi tưởng, rồi tiếp tục nói. "Cô bé đó chỉ không biết tại sao, đột nhiên lại quen biết những người đó, nhưng trong đầu cô bé, không có bất kỳ ký ức nào về những người đó, chỉ là khi nhìn thấy họ có thể gọi tên họ mà thôi.

Tình huống như vậy, có thể coi là thành công được sao?" "Lẽ nào họ không nhận ra sao?" Lâm Dương lại bắt đầu cảm thấy khó hiểu. "Đương nhiên là nhận ra rồi.

Sau một thời gian, họ nhận ra sự khác thường của cô bé, nhưng không coi đó là chuyện gì to tát, chỉ cho rằng cô bé bị mất một phần ký ức mà thôi, vì thói quen sinh hoạt của cô bé và ông lão kia thực sự quá

gần gũi, nên không ai nghi ngờ." "Vậy, bây giờ cô là ai, là ông lão đó, hay là cô bé kia." Lâm Dương hỏi Lưu Tư Vũ sau lưng. "Cô bé đó biết, mình tuyệt đối không thể là ông lão đó, cũng không thể chỉ vì mất một phần ký ức.

Cô bé nhớ rõ, trước khi đến đây, cô bé có gia đình của mình, có những thứ mình thích.

Nhưng theo thời gian, cô bé phát hiện, hành động của mình, đang dần dần thay đổi theo dáng vẻ của ông lão kia.

Cô bé cảm thấy sợ hãi, muốn trốn chạy, nhưng nhanh chóng bị bắt lại.

Sau một thời gian, cô bé chấp nhận sự thật này, vẫn luôn coi mình là người của gia tộc đó." "Vậy bây giờ lại xảy ra chuyện gì?" Lâm Dương tiếp tục hỏi, tiếp theo Lưu Tư Vũ chắc chắn đã gặp phải chuyện gì đó, nếu không, không cần phải giết chết những tộc nhân kia. "Bởi vì ngươi, bởi vì sự xuất hiện của ngươi, nên cô bé đó phải trở thành vật thí nghiệm một lần nữa.

Họ có kinh nghiệm của cô bé, nên tin rằng, sẽ có cái gọi là sản phẩm thành công, nhưng cô bé biết, không có sản phẩm thành công, chỉ có những thí nghiệm thất bại mà thôi.

Chương 596

Cô bé đã lớn, không muốn tiếp tục bị thí nghiệm nữa, nên đã rời đi.

Lúc rời đi, để thoát thân, chỉ là đã sử dụng một số thủ đoạn bạo lực mà thôi." Lời của Lưu Tư Vũ kết thúc ở đây, Lâm Dương cũng phát hiện, không biết từ lúc nào, vật sắc nhọn vẫn dí sau lưng hắn cũng đã được thu lại, giọng nói của Lưu Tư Vũ cũng dần dần xa đi.

Lâm Dương quay đầu lại, rồi nhìn thấy Lưu Tư Vũ đang ngơ ngác không biết đang suy nghĩ gì.

Trên người Lưu Tư Vũ chỉ có một chiếc áo blouse trắng, trông giống như loại áo mà những người bị dùng làm thí nghiệm mặc, xem ra những gì Lưu Tư Vũ nói có lẽ là thật.

Trên khuôn mặt cô, Lâm Dương không thấy được cảm giác hạnh phúc khi cuối cùng cũng được rời đi, mà chỉ thấy sự ngơ ngác, bởi vì đối với Lưu Tư Vũ mà nói, cô của hiện tại, đã không còn mục đích nữa.

Từ nhỏ đã bị coi là thế thân của người khác, vẫn luôn đóng vai người khác, lúc này khó khăn lắm mới nỗ lực giành được tự do, nhưng lại không có cách nào tìm lại chính mình.

Bởi vì Lưu Tư Vũ đã quên ký ức của cô bé năm đó, những gì cô nhớ, chỉ là một câu chuyện mà thôi, không nhớ, gia đình thực sự ở đâu.

Nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng im lặng, nhất thời không biết phải nói gì, do dự một lúc, hắn bước tới. "Hay là, cô đi theo ta một thời gian nhé." Nghe Lâm Dương nói, Lưu Tư Vũ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đầy vẻ phức tạp, sau đó lắc đầu. "Tại

sao lại từ chối?" Nhìn biểu hiện của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương không hiểu, vì Lưu Tư Vũ đã kể hết câu chuyện của mình cho hắn, cũng có nghĩa là, bí mật của Lưu Tư Vũ hắn đã biết.

Nếu đã như vậy, vậy tại sao Lưu Tư Vũ lại từ chối?

Nghe câu hỏi của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ đưa tay ra, đồng thời màu tóc cũng thay đổi.

Lâm Dương có thể thấy, theo sau mái tóc của Lưu Tư Vũ biến thành màu xanh lục, trên khuôn mặt cô cũng đầy nếp nhăn, trên ngón tay Lưu Tư Vũ, móng tay bắt đầu mọc dài ra, trông giống như thứ vừa rồi dí sau lưng Lâm Dương.

Vừa rồi là một cô gái xinh đẹp, bây giờ trong chốc lát đã biến thành bộ dạng khó coi như vậy. "Dáng vẻ này, ngươi có bằng lòng không?" Lưu Tư Vũ nói với Lâm Dương. "Ta hiểu rồi." Nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hiểu được nỗi lo của cô, vì từ bộ dạng của cô mà xem, căn bản không phải là một con người bình thường, xem ra, cô cũng đã bị cấy ghép thứ khác vào.

Nhưng từ câu chuyện vừa rồi, Lâm Dương không hề nghe thấy chuyện gì tiếp tục xảy ra trên người cô bé kia. "Ông lão đó, nếu đã là người của gia tộc này, không thể có một cơ thể hoàn chỉnh được.

Sau khi thí nghiệm đó kết thúc, họ vốn có chút nghi ngờ ta, nhưng khi ta biến thành tư thái này, tất cả nghi ngờ đều tan biến, vì đây là dáng vẻ lúc sinh thời của ông lão đó." Nghe Lưu Tư Vũ nói, Lâm Dương im lặng, đồng thời cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lưu Tư Vũ trước mặt. "Dù biến thành bộ dạng này, cô cũng chắc chắn, mình là mình sao?" Lưu Tư Vũ nghe Lâm Dương nói, cũng im lặng một lúc, rồi mới nói. "Ta không biết, nhưng ta chắc chắn ta là ta, ta cho rằng ta là ta, là đủ rồi." Lời của Lưu Tư Vũ nghe có chút cô đơn, vì thân phận của Lưu Tư Vũ, vẫn luôn ở trong trạng thái dao động, không chỉ

người xung quanh sẽ coi Lưu Tư Vũ là ông lão đó, e rằng chính Lưu Tư Vũ cũng sẽ có cảm giác như vậy.

Ký ức của Lưu Tư Vũ đã mơ hồ, lại thêm bộ dạng này, đối với việc nhận thức thân phận, ngay cả Lưu Tư Vũ cũng cảm thấy mờ mịt, nhưng chỉ cần Lưu Tư Vũ cho rằng mình là cô bé đó, không phải là ông lão đó, vậy thì Lưu Tư Vũ tự nhiên là cô bé đó.....

Ở huyện thành quen thuộc, những cáo thị truy nã Lâm Dương và Lưu Tư Vũ dán trên tường đã bị gỡ xuống, không còn dấu vết gì.

Bởi vì nơi đó lúc ấy, không có bất kỳ camera nào, chỉ dựa vào ký ức của đội trưởng đó, khó mà tìm được người, hơn nữa chính quyền cách đây không lâu đã phong tỏa hang động đó.

Cụ thể xảy ra chuyện gì, Lâm Dương không biết, nhưng nghe nói nơi đó đã xảy ra nhiều trận chấn động, cuối cùng chính quyền dường như đã dùng thuốc nổ, cuối cùng phong tỏa triệt để nơi đó.

Bây giờ nếu không lại gần ngọn núi đó, căn bản không thể thấy được người của quân đội, huyện thành này đã khôi phục lại dáng vẻ xưa, chỉ là trong các quán ăn, mọi người đều có thêm một chủ đề để bàn tán mà thôi.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, thì lại một lần nữa xuất hiện ở đây.

Lúc đó sau khi Lưu Tư Vũ hiện ra bộ dạng khác, Lâm Dương tuy bị dọa một phen, nhưng vẫn mang theo Lưu Tư Vũ, hai người sẽ cùng hành động một thời gian.

Bây giờ Lưu Tư Vũ, không có phương hướng hành động, nhưng Lâm Dương thì có.

Lâm Dương có thể cho Lưu Tư Vũ phương hướng, như vậy, Lưu Tư Vũ cũng có phương hướng.

Lâm Dương định đi tìm những sinh vật có gen trường sinh trên

người, để hoàn thiện Hệ thống chiết xuất gen của mình.

Nếu có thể thu thập hoàn chỉnh tất cả gen trường sinh, có lẽ dị trạng trên người Lưu Tư Vũ, có thể được phục hồi.

Đương nhiên, Lâm Dương không nói những điều này cho Lưu Tư Vũ, Lưu Tư Vũ sống lâu dài trong gia tộc đó, đối với thí nghiệm trên cơ thể người có lẽ rất nhạy cảm, Lâm Dương cũng không định làm cô ta bất an.

Trên đường đi, Lưu Tư Vũ hỏi, tại sao Lâm Dương có thể làm cho cái chuông đó phát sáng.

Nhưng Lâm Dương giải thích, sau khi tiếp xúc với những con rết đó, trên người có thể mang theo mô da thịt của chúng, nên chuông mới phát sáng.

Tuy biểu cảm của Lưu Tư Vũ trông đầy nghi ngờ, nhưng cũng không truy cứu.

Bây giờ, sau khi hai người xuống núi, nghỉ ngơi một thời gian, định tiến về mục tiêu tiếp theo.

Trong ngọn núi đó, hẳn là có những phần còn lại của những con rết kia, dù bị nổ tung, Lâm Dương cũng có thể chiết xuất một phần gen từ đó, nhưng hắn không định đi.

Bởi vì nơi đó đã bị quân đội phong tỏa, nếu chỉ có một mình Lâm Dương, có thể sẽ đi, nhưng ở đây, lại có Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương không định mang theo Lưu Tư Vũ đi mạo hiểm.

Tuy Lưu Tư Vũ vì nguyên nhân dị thường trên cơ thể, sức chiến đấu xem ra mạnh hơn Lâm Dương không ít, nhưng xem ra, Lưu Tư Vũ rất ghét biến thành như vậy, vì đối với cô mà nói, đó là một người khác, không phải là mình.

Hai người đang trên một chiếc xe buýt, tiến về một nơi hẻo lánh, nơi đó, theo lời Lưu Tư Vũ, có một ngôi mộ cổ.

Gia tộc đó đã nuôi dưỡng Lưu Tư Vũ lâu như vậy, cũng đã cho cô ta rất nhiều thông tin, vì người trong tộc đều là dị loại, nên những thông tin mà người thường không biết họ cũng hiểu rất rõ.

Sau khi Lâm Dương biết được thông tin từ đó, liền vội vàng mang theo cô ta, bắt đầu gấp rút đi về hướng đó.

Sau khi đến ngôi làng đó, Lâm Dương cũng phát hiện, ngôi làng này, dường như có chút không ổn.

Ngôi làng này, trông rất bình thường, giữa trưa, khói bếp lượn lờ trên không trung, nhưng trên đường, Lâm Dương không thấy một ai, không một người nào đang đi trên đường.

Tuy có thể là trùng hợp, nhưng điều đó khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Chương 597

Đi đến một trong những ngôi nhà, Lâm Dương gõ cửa, sau đó có một giọng nói thiếu kiên nhẫn vang lên. "Ai vậy, giờ này tìm tôi." Sau khi đẩy cửa ra, đi ra là một ông lão trông đã lớn tuổi, ông lão này cong lưng, đồng thời quần áo trên người cũng rất lôi thôi, xem ra đã một thời gian không giặt giũ.

Cố gắng phớt lờ mùi hôi truyền vào mũi, Lâm Dương nở một nụ cười, bắt đầu hỏi thăm chủ nhà. "Lão gia, làng này có nhà trọ nào không ạ." Trong lời nói của Lâm Dương có chút nịnh nọt.

Ông lão sau khi nghe Lâm Dương nói, trên mặt lộ ra vẻ ngơ ngác, dường như không nghe rõ Lâm Dương nói gì, sau đó Lâm Dương lại lặp lại một lần nữa.

Sau khi Lâm Dương lặp lại một lần, ông lão cuối cùng cũng nghe rõ Lâm Dương nói gì, đồng thời trên mặt cũng lộ ra vẻ kỳ quái. "Không có thứ đó đâu, đây chỉ là một ngôi làng nhỏ, làm sao có thứ đó được." Nghe ông lão nói, Lâm Dương cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ có chút thất vọng, vì một ngôi làng nhỏ không có nhà trọ cũng là chuyện bình thường.

Sau một lúc, Lâm Dương hoàn hồn, lại hỏi ông lão trước mặt. "Vậy ông có biết nhà nào ở đây có phòng trống không ạ, cháu muốn ở nhờ." Nghe Lâm Dương nói, ông lão rõ ràng suy nghĩ một lúc, sau đó đưa ra một câu trả lời. "Chắc là không có đâu, nhà ở đây đều vừa đủ dùng, mỗi lần thêm người đều phải xây nhà mới, không có nhà dư, nhưng ở phía trong kia, có một nhà kho bỏ hoang, có thể đến đó ở." Nghe ông lão nói, biểu cảm của Lâm Dương trở nên có chút khó coi, đồng thời cũng nhìn sang Lưu Tư Vũ bên cạnh, muốn xem ý kiến của

cô ta.

Đối với Lâm Dương mà nói, ở đâu cũng được, nhưng Lưu Tư Vũ thì không ổn, dù sao Lưu Tư Vũ cũng là một cô gái trẻ.

Nhưng ngoài dự liệu của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ không hề do dự, trực tiếp gật đầu với hắn, sau đó cảm ơn ông lão một tiếng, rồi tiến về phía nhà kho mà ông lão nói.

Đó là một ngôi nhà tranh trông cũ nát, được dựng bằng mấy cây gỗ xung quanh, chỉ là trông có vẻ khá chắc chắn.

Đi vào trong, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ lập tức bịt mũi, vì bên trong căn phòng này, có rất nhiều bụi, chỉ cần một cơn gió nhẹ do hai người mang vào, cũng đủ làm Lâm Dương cảm thấy khó chịu.

Hai người nhìn nhau, sau đó nhanh chóng dọn dẹp ở đây, nhanh chóng quét sạch bụi bẩn, miễn cưỡng tạo thành một môi trường có thể ở được.

Sau đó sau khi trải chăn nệm ra, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ rời khỏi ngôi làng, tìm kiếm mục tiêu thích hợp bên ngoài làng.

Theo thông tin mà Lưu Tư Vũ có được, ngôi mộ cổ đó, ở dưới ngôi làng này.

Đương nhiên, nếu hai người muốn tiến hành khai quật trong làng, vậy thì chắc chắn sẽ không được cho phép, nhưng nếu hai người chỉ ở nhờ, thì có thể làm được.

Mục đích của hai người đến ngôi làng này, là vì ngôi mộ bên dưới, tự nhiên không thể vì không được cho phép mà không đi.

Ở ngoài hoang dã, hai người tìm kiếm một nơi thích hợp, muốn trực tiếp đào xuống.

Nơi đó, hẳn là không sâu, chỉ cần có thể tìm được vị trí thích hợp,

chỉ cần đào vài mét là được.

Chỉ là bất kể Lâm Dương hay Lưu Tư Vũ, đối với phong thủy, đều không hiểu biết gì, chỉ có thể đi lang thang bên ngoài mà thôi.

Sau khi tìm kiếm một lúc, Lâm Dương thấy một nơi khá kỳ lạ.

Thời tiết hiện tại khá ẩm lạnh, nhưng ở nơi đó, có thể thấy một chút hơi nước, không phải loại hơi nước bị người ta tưới lên, mà giống như, hơi nước từ dưới bốc lên.

Sau khi thấy dị trạng ở đó, Lâm Dương gọi Lưu Tư Vũ lại, hai người cùng nhìn về phía đó. "Cô thấy có phải ở đây không." Dù sao nơi này, thực sự hoàn toàn khác với những nơi khác, đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Còn Lưu Tư Vũ, thì đi đến khu vực đó, ngồi xổm xuống, sau đó ngửi một cái, sắc mặt lập tức đại biến, lùi lại mấy bước về phía sau, trên mặt mang vẻ kinh hoảng. "Sao vậy?" Nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, hỏi. "Ngươi ngửi đi thì biết." Nghe Lâm Dương nói, biểu cảm của Lưu Tư Vũ rất bất mãn, trực tiếp nói như vậy với Lâm Dương.

Lâm Dương làm theo như Lưu Tư Vũ vừa rồi, ngồi xổm ở đó ngửi một cái, sau đó sắc mặt cũng theo đó mà đại biến.

Nếu Lâm Dương không ngửi nhầm, nơi này, hẳn là thông đến hầm phân của làng, cũng có nghĩa là, những hơi nước này, thực ra là những thứ uế bẩn đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương lập tức tái mét, sau đó mang theo Lưu Tư Vũ vội vàng rời khỏi đây, bắt đầu tìm kiếm ở phía khác.

Cứ như vậy, hai người đi một vòng lớn, cho đến khi trời tối, cũng không thấy nơi nào đáng chú ý.

Nghĩ đến đây, hai người có chút bất lực, nhưng không có cách nào,

trời đã tối, hai người phải nhanh chóng quay về làng, để không gây nghi ngờ.

Bây giờ trời đã tối, trên đường, Lâm Dương có thể thấy một số dân làng.

Nhưng những người dân làng này không chào hỏi nhau, đều đang vội vã đi, dường như rất bận rộn, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng không tiện làm phiền.

Khi thấy nhà kho bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ sử dụng, trên mặt họ cũng không lộ ra biểu cảm gì, chỉ có một chút kỳ quái mà thôi, nhưng cũng không hỏi han.

Xem ra giống như ông lão đã nói, nhà kho này, đã bị bỏ hoang.

Nhưng lúc này, Lâm Dương chú ý đến một chuyện, đó là, trên người những người dân làng này, đều có một mùi lạ thoang thoảng.

Trước đó trên người ông lão, Lâm Dương cũng đã ngửi thấy, lúc đó hắn tưởng ông lão không thích tắm rửa nên mới như vậy, nhưng bây giờ xem ra, rõ ràng không phải như vậy, không chỉ những người đàn ông, ngay cả những người phụ nữ trang điểm nhẹ trên mặt, trên người cũng có mùi này.

Sau khi Lâm Dương nói phát hiện của mình cho Lưu Tư Vũ, Lưu Tư Vũ hồi tưởng lại, cũng tỏ vẻ khẳng định.

Cũng có nghĩa là, ngôi làng này, có một thứ gì đó mà họ cùng tuân thủ, thứ đó, là nguyên nhân khiến trên người họ có mùi lạ.

Nếu ở nơi khác, có lẽ Lâm Dương sẽ không đi tìm hiểu, nhưng bây giờ ở nơi này, không khỏi khiến Lâm Dương liên tưởng đến ngôi mộ bên dưới.

Quay đầu nhìn Lưu Tư Vũ bên cạnh, phát hiện cô ta cũng đang nhìn mình, Lâm Dương biết, suy nghĩ của Lưu Tư Vũ bây giờ cũng

giống mình.

Hai người bàn bạc, chuẩn bị hành động vào đêm khuya, lúc đó khó bị phát hiện hơn, hai người tùy tiện ăn một chút lương khô trong nhà kho, chờ đến đêm khuya.

Thời gian trôi qua nhanh, trong lúc hai người suy nghĩ lung tung và sắp xếp chăn nệm, đã nhanh chóng đến đêm khuya, hai người cũng đã nghỉ ngơi một lúc ngắn, tinh thần bây giờ khá sung mãn.

Hai người thảo luận một lúc, quyết định lẻn vào nhà ông lão đã hỏi đường lúc trước để xem xét.

Chương 598

Bởi vì ngôi nhà đó, dường như chỉ có một mình ông lão ở, đến đó cũng an toàn hơn.

Hai người lặng lẽ ra ngoài ngôi nhà, đồng thời áp tai lắng nghe động tĩnh bên trong.

Không nghe thấy động tĩnh gì, Lưu Tư Vũ ra một thủ thế, sau đó Lâm Dương đặt tay lên cửa sổ bên cạnh.

Tình hình kinh tế của ông lão có lẽ không khá giả, cửa sổ rất cũ nát, trên đó có vết rỉ sét rõ ràng, Lâm Dương cẩn thận đẩy cửa sổ, nhưng lại phát ra một tiếng "két" trong khoảnh khắc.

Ngay khi tiếng động này vang lên, động tác của Lâm Dương dừng lại, sau đó nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Tai của Lưu Tư Vũ hiện đang áp vào tường, lắng nghe âm thanh bên trong.

Tuy tiếng động vừa rồi từ phía Lâm Dương đã làm Lưu Tư Vũ giật mình, nhưng sau một lúc, Lưu Tư Vũ ra một thủ thế về phía Lâm Dương, ý bảo có thể tiếp tục.

Nhìn thủ thế của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng thở phào một hơi, động tác tiếp theo càng cẩn thận hơn.

Sau khi đẩy cửa sổ ra, Lâm Dương ngửi thấy, từ trong ngôi nhà này, truyền ra một mùi vị kỳ quái, không phải loại mùi đã ngửi thấy trên người dân làng trước đó, mà là một thứ khác, cho Lâm Dương cảm giác, giống như có thứ gì đó bị mốc.

Lâm Dương nhìn vào bên trong, xác định không có chướng ngại vật, liền nhẹ nhàng trèo vào, sau đó mò mẫm bên trong.

Sau khi vào trong, Lâm Dương mới phát hiện, ở nơi này, có hai căn phòng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương cũng thay đổi.

Ông lão lúc trước nói, trong làng này không có nhà trống, cũng có nghĩa là, hai căn phòng bên trong, một cái cho ông lão ở, còn một cái, là người nhà của ông lão sao?

Trước đó Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều ở bên ngoài tìm mục tiêu, nên cũng không biết rốt cuộc ông lão có người nhà khác không.

Lúc này thấy tình hình như vậy, động tác của Lâm Dương cũng chậm lại rất nhiều, sau đó mò mẫm trong đại sảnh và nhà bếp.

Dưới ánh trăng yếu ớt, Lâm Dương tìm kiếm những nơi có thể tìm trong nhà, sau đó phát hiện, không có nơi nào đặc biệt, rồi hắn quay lại đại sảnh, bắt đầu nhìn hai căn phòng đó và chìm vào suy tư.

Nếu thực sự có nơi đặc biệt, chắc chắn ở trong hai căn phòng đó, nhưng Lâm Dương lại không dám vào.

Vì tính chất đã khác, nếu bị người trong nhà phát hiện, vậy thì tội xông vào nhà dân, chắc chắn không thể tiếp tục ở lại trong làng này, kết quả như vậy không phải là điều Lâm Dương muốn, khi chưa tìm được hướng đi của ngôi mộ.

Lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện, một trong những cánh cửa, đang khép hờ, mùi vị giống như mục nát mà hắn ngửi thấy lúc trước, chính là từ căn phòng này truyền ra.

Sau một lúc, Lâm Dương lặng lẽ đi đến bên cạnh cửa phòng, sau đó ghé mắt qua khe cửa, nhìn vào bên trong.

Bên trong phòng, rất trống trải, trông không giống có người ở.

Lâm Dương điều chỉnh góc nhìn của mình, đột nhiên, hắn nhìn

thấy một thứ, một thứ giống như bài vị dùng để cúng bái, được treo trên một cái bàn, đồng thời ở đó cũng có một ngọn nến đang cháy, ánh sáng đó, giúp Lâm Dương có thể nhìn thấy chi tiết trong phòng.

Không nhìn kỹ những gì viết trên bài vị, Lâm Dương tiếp tục nhìn ra rìa căn phòng, sau đó phát hiện, ở mép tường trong phòng, có một thứ giống như cái hộp, được đặt ở đó.

Đó là một cái hộp đóng kín, hình chữ nhật dài, trông, có vẻ hơi giống quan tài.

Lâm Dương đột nhiên bị suy đoán của mình dọa sợ, vì trong một căn phòng, có nến, có quan tài, đều là những chuyện đáng sợ.

Ngay khi Lâm Dương muốn tiếp tục quan sát kỹ hơn chi tiết bên trong, đột nhiên từ trong phòng, truyền ra một trận tiếng bước chân.

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương nào dám tiếp tục cúi đầu nhìn trộm, chỉ có thể tìm một chướng ngại vật trong phòng, rồi trốn sau đó, nhìn về phía cửa phòng.

Cửa phòng bị đẩy ra, đi ra là ông lão đã giải đáp vị trí ở trọ cho Lâm Dương lúc trước.

Sau khi ông lão đi ra, quay đầu khóa cửa phòng vừa ra, rồi quay về phòng của mình, không chú ý đến cửa sổ đã bị mở.

Còn Lâm Dương, thì phát hiện, sau khi cửa phòng bị đóng lại, mùi mục nát đó dần dần tan đi, nhưng trong phòng lại đột nhiên có thêm một mùi khác, từ trên người ông lão, mùi trên người ông lão, trở nên nồng hơn, lúc này đang lan tỏa ra xung quanh.

Ông lão đi vào phòng của mình, sau đó đóng cửa lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Lâm Dương thấy cánh cửa phòng lúc trước đã bị khóa lại, trông là một cái khóa rất chắc chắn, sau khi do dự một lúc, hắn từ cửa sổ rời

đi.

Sau khi Lâm Dương ra ngoài, nhìn thấy biểu cảm lo lắng của Lưu Tư Vũ. "Không sao chứ, vừa rồi ta nghe thấy tiếng mở cửa." Biểu cảm của Lưu Tư Vũ trông vẫn còn trong cơn kinh hoảng vừa rồi, vì tạo ra động tác lớn như vậy trong nhà, tự nhiên không thể là Lâm Dương, chỉ có thể là chủ nhân của ngôi nhà.

Sau khi trấn an nỗi lo của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương kể cho cô ta nghe tình hình trong phòng. "Trong căn phòng đó, có nến, dường như đang cúng bái gì đó, sau đó ở một bên, hình như có một thứ giống như quan tài, ông lão đó ra quá nhanh, ta không nhìn rõ....

Khoan đã, ông lão từ đâu ra." Lúc đầu, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ hồi tưởng, vì cảnh tượng đó thực sự quá sâu sắc đối với hắn, nên ký ức rất rõ ràng, nhưng khi nói đến đoạn sau, Lâm Dương nhận ra điều không đúng.

Sau cái nhìn lúc trước, Lâm Dương chắc chắn, đã nhìn rõ toàn bộ căn phòng, không thấy bóng dáng của ông lão đó.

Từ tiếng bước chân nghe được, ông lão cũng không thể ở phía sau cửa, cũng có nghĩa là, trong căn phòng đó, có thứ giống như mật đạo.

Nghĩ đến đây, biểu cảm của Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ cũng đầy vẻ vui mừng.

Sau khi nói cho Lưu Tư Vũ phát hiện của mình, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ quay về nhà kho, sau đó bắt đầu nghỉ ngơi.

Vì căn phòng đó đã bị ông lão khóa lại, nếu bên trong thật sự có mật đạo, cũng không thể vào ngay được, định chọn ngày khác rồi vào.

Vì đã xác định được vị trí của mật đạo, nên hai người cũng không vội nữa, yên tâm trải qua một đêm.

Nhưng khi tỉnh dậy vào ngày thứ hai, hai người quả thực biết

được một tin tức khiến người ta kinh hãi, đó là, ông lão đó đã chết, ông lão ở nhà đó hôm qua đã chết.

Nghe tin này, trong mắt Lâm Dương đầy vẻ kinh ngạc, ông lão tối hôm qua còn khỏe mạnh, đột nhiên lại chết.

Nhưng điều khiến Lâm Dương kinh ngạc hơn, là cái chết của ông lão, không mang lại cảm xúc đặc biệt nào cho dân làng, giống như đã quen rồi.

Mỗi người trong làng, đều không có biểu cảm đặc biệt, chỉ thấy có mấy người bận rộn một lúc trong nhà ông lão, sau đó không hề quan tâm nữa, ngay cả cửa nhà cũng không đóng, giống như nhà kho mà Lâm Dương đang ở, bị bỏ hoang.

Chương 599

Các thủ tục như chôn cất, Lâm Dương cũng không thấy, vì vậy, hắn nảy sinh một suy đoán, đó là, quan tài của ông lão ở trong nhà.

Nghĩ đến thứ nghi là quan tài mà hắn thấy trong phòng hôm qua, Lâm Dương cảm thấy, suy đoán của mình chắc không sai.

Ngôi làng này, hẳn là có một phong tục kỳ quái.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương bất giác giữ khoảng cách với những người dân làng xung quanh, đồng thời cũng nói suy đoán của mình cho Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ đối với suy đoán của Lâm Dương, thì tỏ vẻ phản đối, vì theo cô ta thấy, đó đều chỉ là trùng hợp mà thôi.

Nhưng Lâm Dương không cho rằng đó tuyệt đối chỉ là trùng hợp.

Theo Lâm Dương thấy, mọi nơi trong ngôi làng này, đều đầy vẻ quái dị, ngay cả ngôi nhà mà hắn đã lén vào tối hôm qua, cũng đầy một cảm giác bất tường.

Trong lúc Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tranh luận, trời sắp tối, hai người lại một lần nữa đến ngôi nhà đó, ngôi nhà đã vào hôm qua.

Cửa nhà không đóng, chỉ khép hờ, vì hôm nay cả ngày đều chú ý đến đây, nên hai người có thể khẳng định, trong ngôi nhà này, không có người.

Trực tiếp đẩy cửa phòng, hai người tiến vào trong.

Vừa vào, Lâm Dương cảm thấy kỳ quái, mùi vị ngửi thấy hôm qua, lúc này đã bay đi gần hết, bất luận là mùi mục nát, hay mùi trên người ông lão, đều trở nên rất nhạt, nếu không phải Lâm Dương cố ý đi tìm, e rằng căn bản không thể tìm ra.

Lâm Dương đi đến cánh cửa bị ông lão khóa, lúc này ổ khóa trên đó đã bị phá hỏng, xem ra là bị những người dân làng phá vào buổi sáng.

Lâm Dương trực tiếp đẩy cửa ra, Lưu Tư Vũ theo sau Lâm Dương, cùng tiến vào căn phòng này.

Bây giờ căn phòng này, bên trong không có bất kỳ ánh sáng nào, không có ánh nến mà Lâm Dương đã thấy hôm qua.

Lâm Dương bật đèn pin đã chuẩn bị sẵn, sau đó lập tức cảm nhận được Lưu Tư Vũ sau lưng đang nắm chặt tay mình.

Ánh sáng của đèn pin, chiếu thẳng vào một thi thể, thi thể của ông lão.

Thi thể đó hiện đang được đặt ở trung tâm phòng, trên đó không có bất kỳ vật che đậy nào, biểu cảm của ông lão rất bình tĩnh, trông giống như chết tự nhiên.

Chuyển ánh sáng đèn pin, Lâm Dương nhìn sang vật dài tương tự ở một bên, cũng xác định được suy đoán của mình, vật đó, là một cái quan tài.

Đó là một cỗ quan tài đen kịt, trên bề mặt quan tài, đã được khóa kỹ, dường như để ngăn thứ bên trong ra ngoài.

Lâm Dương chỉ nhìn một cái, thấy không có cách nào mở ra, liền không để ý nữa, tiếp tục dùng đèn pin tìm kiếm trong phòng, tìm kiếm khắp cả phòng.

Trên bài vị được cúng bái, không có chữ nào, chỉ có một hình đầu người giống như quỷ vẽ bùa ở đó, nến bên dưới đã bị dập tắt, không phải vì cháy hết, mà là bị người ta dập đi.

Thấy vậy, Lâm Dương hiểu ra, đó là do những người dân làng làm.

Tối hôm qua khi ông lão từ căn phòng này ra, ngọn nến này đang cháy, Lâm Dương có thể nhìn thấy qua khe cửa.

Những người dân làng đó, không hề cảm thấy kỳ quái với quan tài và vật được cúng bái trong phòng, không khỏi khiến Lâm Dương có một suy đoán, đây, không phải là tập tục của dân làng chứ.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng có phát hiện của mình.

Lưu Tư Vũ chỉ vào mặt đất nơi thi thể ông lão đang nằm, Lâm Dương cũng nhìn thấy, đất ở khu vực đó, có chút khác với những nơi khác, trông có vẻ ẩm hơn một chút.

Lâm Dương ngồi xổm xuống, đưa tay sờ vào, sau đó xác định, đây, là đất mới được lấp vào hôm nay, đất chưa hoàn toàn cứng lại.

Đồng thời, Lâm Dương cũng nhìn sang cái xẻng ở góc tường, xem ra, cái xẻng này là do đám dân làng để lại.

Không hề do dự, Lâm Dương dời thi thể ông lão sang một bên, nhìn thấy mắt ông lão đang mở, Lâm Dương tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn đưa tay ra, nhắm mắt ông lão lại.

Trong khoảnh khắc mắt ông lão được nhắm lại, Lâm Dương nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta kinh hãi.

Ngọn nến đã bị dập tắt, bỗng cháy lên, giống như có tàn lửa còn sót lại bên trong, đột nhiên bùng cháy, tỏa ra ánh sáng trong không gian chật hẹp này.

Không chỉ Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng bị dọa một phen.

Sau khi phát hiện ngọn nến được thắp sáng, biểu cảm của Lưu Tư Vũ và Lâm Dương giống hệt nhau, đều là một bộ dạng như gặp ma. "...Chuyện gì vậy?" Trong giọng nói của Lưu Tư Vũ có chút run rẩy, vì thực sự quá linh dị. "...Ta vừa mới giúp ông lão này nhắm mắt lại." Lâm Dương im lặng một lúc, sau đó nói ra việc mình vừa làm, nhưng

lại phát hiện, vì lời nói của mình, ánh mắt Lưu Tư Vũ trở nên kinh hoàng hơn.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng hiểu ra, nếu ngọn nến cháy lên vì mắt ông lão được nhắm lại, vậy chẳng phải có nghĩa là.....

Sau khi ngọn nến đột nhiên bùng cháy, hai người đều chìm vào im lặng, không nói gì với nhau nữa, chỉ có một mình Lâm Dương đang đào khu đất đó.

Rất nhanh, Lâm Dương đã đào ra một cái hố, vì đất vừa mới được lấp vào không lâu, nên Lâm Dương nhanh chóng đào được nơi đó.

Sau đó ở bên dưới, hắn thấy một cái thang, một cái thang gỗ cắm trong đất.

Thấy vậy, Lâm Dương biết, suy đoán của mình không sai, động tác trong tay cũng trở nên nhanh hơn rất nhiều, đất được chất đống bên cạnh thi thể ông lão.

Lại một lúc sau, một khu vực đã bị Lâm Dương đào ra.

Bên dưới là một cái hố nhỏ, mép hố có một cái thang gỗ dựng ở đó, lúc này nơi đó, đã bị Lâm Dương đào ra, để lộ con đường bên trong.

Bên trong, có một lối vào đã được đào ra, trông giống như kéo dài đến một vị trí nào đó bên trong.

Nhìn vào bóng tối đó, Lâm Dương ngửi thấy mùi vị lúc trước, loại mùi trên người ông lão sau khi ra ngoài, mùi vị rất nhạt, nhưng Lâm Dương chắc chắn, nó truyền ra từ sâu trong hang động.

Vẫy tay gọi Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đi đầu vào trong hang động, bắt đầu khám phá bên trong, Lưu Tư Vũ cũng theo sau.

Cái thang gỗ này trông đã được sử dụng một thời gian dài, ngoài

việc dính đất ẩm ướt trên đó, còn có những vết tích sử dụng lâu ngày, xem ra, đã được sử dụng một thời gian dài.

Trên bề mặt thang, Lâm Dương thấy một số vết tích giống như bị cắt, xem ra đã có chuyện gì đó xảy ra, chỉ là những vết tích đó đều bị đất che đi một phần, khiến Lâm Dương không thể nhìn rõ toàn bộ, hơn nữa ánh sáng của đèn pin cũng không đủ, nên Lâm Dương không tốn quá nhiều thời gian trên đó.

Chương 600

Sau khi xuống dưới, Lâm Dương có thể cảm nhận được một chút hơi lạnh từ bóng tối đối diện, xem ra, phía đối diện cũng có thể thông đến một lối ra khác.

Sau khi trải qua những chuyện này, Lâm Dương có một suy đoán, lối ra ở phía đó, e rằng cũng ở trong nhà của một người dân làng nào đó.

Hành động của những người dân làng này rất đáng ngờ, người chết cũng không có phản ứng, lại đặt quan tài trong nhà, quan trọng nhất là, cái hố vừa mới được lấp không lâu này, trông rất không ổn.

Hai người tiến về phía trước, sau khi đi được một đoạn đường, họ nhìn thấy, ở phía trước, cũng có vài tia sáng lóe lên, phía trước dường như xuất hiện một ngã rẽ.

Thấy cảnh tượng này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tắt đèn pin, sau đó áp sát vào tường, nhìn về phía ngã rẽ.

Từ hướng góc cua, một người đàn ông đi ra, trên tay cầm một ngọn đèn dầu, không phải loại đèn dầu có thể mua bên ngoài, chỉ là trang trí trông cổ xưa mà thôi.

Khi người đàn ông này đi qua ngã rẽ nơi hai người đang ở, không dừng lại, trực tiếp đi qua, cũng khiến hai người thở phào một hơi.

Nơi hai người đang ở, rất chật hẹp, nếu ánh đèn chiếu vào, dù hai người có trốn sát tường, cũng sẽ bị phát hiện.

Lâm Dương đến gần ngã rẽ trước, sau đó áp tai nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng dường như vì đất ở đây khá mềm, nên hắn không nghe thấy âm thanh gì.

Sau khi do dự một lúc, Lâm Dương đưa ra một quyết định táo bạo, thò đầu ra ngoài.

Thò đầu ra, hắn nhìn thấy, trên con đường bên ngoài, có vài ngọn đèn, không chỉ trên một ngã rẽ trước mặt Lâm Dương, xem ra, bên dưới rộng rãi, dù ở một nơi xa hơn một chút, cũng thấy được ánh đèn.

Ở bên ngoài, có thể thấy một số thứ giống như lan can sắt, ánh đèn xuyên qua những lan can đó chiếu vào đây.

Đột nhiên, Lâm Dương cảm thấy dường như có một tia sáng chiếu vào mặt mình, trong lòng kinh hãi, nhưng lại không dám quay đầu lại nhìn, đó là ánh sáng chiếu từ ngã rẽ bên cạnh.

Ngay khi nhận ra, Lâm Dương rụt đầu lại, quay về trong ngã rẽ.

Sau đó Lâm Dương nghe thấy tiếng kinh hô của một người đàn ông, và tiếng chạy về phía này.

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng lo lắng, bắt đầu nhìn vào trong lối vào này, xem có nơi nào có thể ẩn náu không.

Nhưng giống như Lâm Dương đã thấy trước đó, lối vào này rất đơn sơ, làm sao có thể có góc cua nào để che giấu hai người chứ.

Nghe tiếng bước chân ngày càng gần, sắc mặt Lâm Dương cũng ngày càng tệ, sau đó trong sự kinh ngạc của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương bịt miệng cô ta, ôm cô ta vào lòng.

Rất nhanh, người đàn ông đó đã đến gần lối vào, sau đó chiếu ánh đèn trong tay vào trong.

Lối vào này không dài, ánh đèn trong tay người đàn ông dễ dàng chiếu sáng cả lối vào, cũng thấy được cái thang ở đối diện.

Thấy cảnh tượng này, trên mặt người đàn ông cũng lộ ra vẻ ngơ ngác, vừa rồi, rõ ràng thấy có người xuất hiện ở đây, sao lại biến mất

nhanh như vậy?

Rất nhanh, động tĩnh của người đàn ông này cũng thu hút một người đàn ông khác, người kia đến sau, bắt đầu hỏi người đàn ông này. "Sao vậy, tự nhiên chạy đến đây." Nghe giọng, dường như là đồng bọn. "Ta vừa rồi, hình như thấy có người ở đây." Người đàn ông lúc đầu dùng vẻ mặt ngơ ngác nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại lộ ra vẻ không tự tin, vì trong thời gian ngắn như vậy, người hắn thấy chắc chắn không thể trốn được, xem ra, người đàn ông đó đi đâu rồi? "Chắc ngươi nhìn lầm rồi.

Đây là đường hầm nhà lão Lý mà, sáng nay lão chẳng phải đã quy hương rồi sao?" Giọng của người đàn ông kia thì rất bình tĩnh, có lẽ cảm thấy đồng bạn quá kinh ngạc. "Có lẽ vậy....

Khoan đã, nhìn kia, sao lại có thang ở đó?

Sáng nay không phải đã lấp lối vào rồi sao?" Người đàn ông đầu tiên trước tiên cảm thấy kỳ quái, sau đó quay người, giống như đã chấp nhận cách nói này, rồi nhanh chóng hét lớn một tiếng, quay người lại, chiếu ánh đèn trong tay vào cái thang ở cuối lối vào.

Người đàn ông kia, lúc này cũng vì vậy mà sắc mặt trở nên khó coi.

Hai người đàn ông biết rất rõ, theo tập tục của làng, lối vào nhà Lão Lý đáng lẽ phải bị bịt kín lại mới đúng, vậy thì làm sao có thể nhìn thấy cái thang được chứ, cái thang đó cũng phải bị chôn đi rồi.

“Xem ra đúng là có người rồi.” Giọng của một trong hai người đàn ông vô cùng nghiêm trọng, như thể đã phát hiện ra chuyện gì quan trọng lắm.

“Ừm, có lẽ là do hai người ngoài hôm qua làm, bây giờ tôi qua bên cái hầm đó xem sao, ông mau về báo cho trưởng thôn.” “Ừm, được.”

Hai người đàn ông nhanh chóng tách ra, một người đi ra ngoài, người còn lại thì tiến về phía lối vào phía trước, rồi trèo lên cái thang đó.

Khi hai người đàn ông rời đi, ở trên đỉnh lối vào, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng thở phào một hơi, bắt đầu thở hổn hển.

Vừa rồi Lâm Dương nhanh trí ôm lấy Lưu Tư Vũ, sau đó bám vào khối đá trên đỉnh lối vào, cố định cơ thể ở trên đó, vì ở ngay phía trên hai người kia nên đã không bị họ phát hiện.

Nhưng khi nghe nội dung cuộc nói chuyện và những nghi ngờ sau đó của hai người đàn ông, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên vô cùng căng thẳng.

Lâm Dương có thể cảm nhận được cơ thể Lưu Tư Vũ trong vòng tay mình đang khẽ run rẩy.

May mắn là, cho đến cuối cùng, hai người đàn ông đều không ngẩng đầu lên nhìn, nên vị trí của cả hai đã không bị lộ.

"Xem ra, chúng ta chỉ có thể ở lại đây đêm nay nữa thôi." Lâm Dương nói với Lưu Tư Vũ, cô cũng gật đầu đồng tình.

Người đàn ông kia đã đi lên từ lối vào đó, chẳng bao lâu nữa, tin tức về nơi này bị đào ra sẽ bị lộ.

Trong làng này chỉ có Lâm Dương và Lưu Tư Vũ là người ngoài, nên sẽ rất nhanh chóng xác định được thân phận của họ.

Lần này bất kể có thu hoạch được gì hay không, ngày mai cả hai đều phải rời đi.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau một cái, vì sợ tiếng nói sẽ truyền ra ngoài nên không nói gì, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nếu đã bị phát hiện, vậy thì không cần thiết phải quay về nữa, cứ tiếp tục khám phá ở đây thôi.

Đi về phía trước, những lan can sắt đã phủ đầy rỉ sét, vừa nhìn đã biết đã để đây một thời gian dài mà không có ai bảo trì.

Có lẽ số người ở mỗi khu vực trong đây đều có hạn.

Sau khi hai người đàn ông kia rời đi, gần đó không còn ánh đèn nào nữa, đèn đuốc đều ở những nơi khá xa, hai người cũng không lo bị người khác nhìn thấy.

Chương 601

Dựa vào ánh sáng mờ ảo, cả hai không bật đèn pin mà trực tiếp khám phá trong bóng tối.

Có thể thấy, đây là một nơi có kết cấu phức tạp, xung quanh đều là tường sắt, nhất thời Lâm Dương cũng không có cách nào tìm được con đường chính xác, chỉ có thể tùy tiện chọn một con đường rồi đi tiếp.

Đi được một đoạn, Lâm Dương cảm thấy tiếng bước chân của Lưu Tư Vũ phía sau đã dừng lại.

Cảm nhận được điều đó, Lâm Dương quay đầu nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Lúc này, Lâm Dương mới phát hiện, lúc nãy đi qua đã bỏ sót một thứ, một bức tượng điêu khắc hình mặt quỷ, nằm trên một bức tường gần đó.

Bức tượng này khác với bức tường, trên đó không có chút bụi bặm nào, trông như thường xuyên có người lau dọn.

Sau khi chú ý đến sự bất thường của bức tượng, Lâm Dương cũng quay người lại, cẩn thận xem xét nó.

Đó là một mặt quỷ làm bằng đá, những đường vân trên đó vô cùng rõ ràng, không phải là thứ được chế tác thô sơ.

Đặt tay lên trên, Lâm Dương có thể cảm nhận được nhiệt độ của mặt quỷ không hề lạnh lẽo, dường như bên trong có thứ gì đó đang phát nhiệt.

Rõ ràng đây chỉ là một khối đá lạnh lẽo, nhưng lại khiến đầu ngón tay Lâm Dương cảm nhận được một chút ấm áp.

Đột nhiên, Lâm Dương cảm thấy một cơn đau nhói, lập tức rụt tay lại, thì thấy ngón tay mình, chỗ vừa chạm vào mặt quỷ, đã bị rách một vết nhỏ.

Hắn nhìn về phía mặt quỷ, trên đó còn sót lại vết máu của mình.

Lưu Tư Vũ cũng chú ý đến điều này, bàn tay vốn định đưa lên cũng dừng lại, rồi dùng ánh mắt phức tạp nhìn mặt quỷ.

"Xem ra, thứ này dường như được dùng để tế bái." Lưu Tư Vũ chỉ vào nơi bên dưới mặt quỷ, Lâm Dương chú ý, lớp đất ở đó dường như có chút cháy đen, trông như thường xuyên có người đốt thứ gì đó ở đây.

Lưu Tư Vũ nhắc đến tế bái, Lâm Dương nhớ lại tấm bài vị đã thấy trong căn phòng phía trên.

Bức vẽ bùa kỳ lạ trên tấm bài vị đó, bây giờ đối chiếu với mặt quỷ này, hắn cảm nhận được sự tương đồng nhất định, xem ra chúng là cùng một loại.

Sau khi Lâm Dương nói suy đoán của mình cho Lưu Tư Vũ, cô suy nghĩ một lúc rồi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nơi này ngoài mặt quỷ ra thì không có gì đáng chú ý, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có thể thấy một vài lối vào, trông cũng tương tự như lối vào mà Lâm Dương đã đi xuống, có lẽ chúng nối với nhà của các dân làng.

Không lâu sau khi Lâm Dương rời đi, tại nơi hắn vừa dừng lại, vết máu tươi trên ngón tay Lâm Dương còn sót lại trên mặt quỷ đã biến mất, dường như đã bị nó hấp thụ.

Tiếp tục đi về phía trước, có lẽ vì vận may của hai người không tệ, nên trên đường đi không gặp phải ai, chỉ thấy thêm vài cái mặt quỷ

giống như trước.

Có kinh nghiệm từ trước, Lâm Dương cũng không tiếp tục chạm vào những thứ đó nữa.

Sau khi đi được một đoạn, Lâm Dương cũng đến ngã rẽ đầu tiên.

Lâm Dương có thể chọn tiếp tục đi thẳng, hoặc rẽ phải.

Nếu tiếp tục đi thẳng, có lẽ cảnh tượng tiếp theo cũng không khác gì những gì hai người đã thấy trên đường, vẫn là những lối vào lặp đi lặp lại, kèm theo một cái mặt quỷ.

Nhưng ở phía bên phải, lại có thể nhìn thấy vài ánh đèn.

Sau khi do dự một lúc, Lưu Tư Vũ đi đầu lựa chọn, bắt đầu tiến về phía bên phải.

Bởi vì nếu tiếp tục đi thẳng, tuy an toàn nhưng lại không thể thu hoạch được gì, rõ ràng không phải mục đích của hai người, không thể vì cái gọi là an toàn mà từ bỏ mục đích, Lưu Tư Vũ biết rõ điều này.

Sau khi rẽ, động tác của hai người chậm lại rất nhiều, vì bên này rõ ràng có người, cả hai đều không muốn bị phát hiện.

Không biết có phải vì người đàn ông kia đã quay về báo tin, hay vì nơi này vốn dĩ đã có người canh gác, bây giờ có thể thấy vài người đàn ông tay cầm đèn đuốc, không ngừng đi tuần tra, tìm kiếm những người xung quanh.

Con đường ở đây cũng giống như bên trong lối vào, đều thẳng tắp, ngoài những khúc cua thỉnh thoảng gặp phải, không có bất kỳ đoạn cong queo nào.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần bị người tuần tra đến gần, hai người chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Vì không hiểu rõ đường đi ở đây, nên hai người không có cách nào

tìm được một con đường phù hợp để rời đi trong bóng tối.

Sau khi chờ đợi một lúc, họ thấy một người cầm đèn dầu đi tới, vẻ mặt không ngừng nhìn quanh, tìm kiếm những kẻ có thể đã xâm nhập.

Nhìn thấy bộ dạng của người đàn ông, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, rồi đưa ra quyết định.

Người đàn ông đến gần khúc cua, lia đèn qua, phát hiện không có gì khác thường, chuẩn bị đi tiếp.

Nhưng đi được vài bước, hắn phát hiện có điều kỳ lạ, bên cạnh mình dường như có thứ gì đó.

Người đàn ông nhanh chóng quay người lại, thì thấy một cô gái nhỏ, lúc này đang mỉm cười nhìn hắn.

Nhìn thấy cô gái như vậy, sắc mặt người đàn ông trở nên cứng đờ, nhất thời không biết nên ứng phó thế nào.

Mất một lúc, hắn mới nhớ ra lời của trưởng thôn, có người ngoài lẻn vào đây, hắn định hét lớn, nhưng miệng lại bị bịt lại.

Lâm Dương xuất hiện sau lưng người đàn ông, bịt chặt miệng hắn lại, khiến hắn chỉ có thể phát ra âm thanh "ô ô ô".

Thấy mình bị khống chế, người đàn ông định vung cây đèn trong tay, cố gắng thu hút sự chú ý của đồng bọn, nhưng lại phát hiện cánh tay mình bị một lực lớn hơn đè chặt, còn mạnh hơn cả lực của Lâm Dương phía sau.

Lưu Tư Vũ đã nắm chặt cánh tay người đàn ông, rồi giật lấy cây đèn dầu của hắn.

Thấy đèn dầu bị giật mất, trong mắt người đàn ông tràn đầy kinh ngạc, rồi lộ ra một chút hoảng sợ.

Vì bây giờ bị khống chế, không biết chuyện gì sẽ xảy ra, ý thức được hậu quả, hắn cố gắng giãy giụa cơ thể, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Lâm Dương phía sau.

Nhưng không có tác dụng gì.

Chỉ sau một lúc giãy giụa, Lâm Dương mất kiên nhẫn, trực tiếp đánh mạnh một cái vào gáy người đàn ông, hắn nhanh chóng ngất đi, ngã xuống đất.

Chương 602

Vì chuyện xảy ra ở góc cua, lại có vài cột đá che khuất tầm nhìn của những người xung quanh, nên những việc hai người làm ở đây không bị ai phát hiện.

Những người xung quanh chỉ thấy đồng bọn của họ sau khi đi đến góc cua đó, dừng lại một chút, rồi ánh đèn lại tiếp tục đi tới, hoàn toàn không biết đồng bọn của mình đã bị tráo đổi trong khoảnh khắc đó.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã có được ánh sáng phù hợp, rồi thuận theo hướng người đàn ông vừa định đi tới, tiếp tục khám phá phía trước.

Lấy được đèn dầu của dân làng, hai người cũng có được ánh sáng.

Vì sự khác biệt giữa ánh sáng đèn pin và ánh sáng đèn dầu, nên Lâm Dương không dám bật đèn.

Nhưng lúc này đã khác, có ánh sáng mờ ảo của đèn dầu, hai người cũng có thể nhìn rõ con đường gần đó.

Nhưng lúc này, hai người cũng gặp phải một vấn đề nghiêm trọng, đó là, dù có ánh sáng phù hợp, họ không thể gặp mặt những người khác.

Không cần gặp mặt, chỉ cần đến gần một khoảng cách nhất định, diện mạo của họ sẽ bị nhìn rõ, như vậy, thân phận của hai người sẽ bị bại lộ.

Dân làng ở đây đều mặc thường phục, không có đồng phục gì cả, hai người lại là gương mặt xa lạ, rất khó che giấu thân phận.

Khi đi về phía trước, hai người cố gắng tìm những nơi có ít ánh sáng hơn để đi.

Cũng vì vậy, họ đã đi lòng vòng ở cùng một chỗ mấy lần, nhưng cũng không có cách nào khác.

Không biết là lần thứ mấy đến ngã rẽ này, người ở gần đó cuối cùng cũng rời đi, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng lần đầu tiên bước vào trong ngã rẽ đó.

Ngay khi bước vào, hai người phát hiện ngã rẽ này có sự khác biệt so với những nơi trước đó.

Bức tường ở đây không giống những nơi khác được làm bằng lan can sắt, mà là những bức tường vững chắc, xung quanh không lọt ánh sáng.

Khi hai người còn đang do dự, phía sau họ truyền đến tiếng bước chân, không còn cách nào khác, hai người bị buộc phải tiến vào trong thông đạo này.

Sau khi vào trong, bước chân của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ không dừng lại, mà đi về phía trước với nhịp độ ổn định.

Người phía sau kinh ngạc một lúc rồi cũng không nghi ngờ người bên trong.

Nhìn lại thông đạo phía sau, Lâm Dương biết hai người không dễ dàng ra ngoài được.

Vì xem ra, thông đạo này là một điểm thường xuyên bị tuần tra, hai người cũng phải rất vất vả mới tìm được cơ hội vào trong.

Lúc này bức tường xung quanh không lọt ánh sáng, hai người tự nhiên cũng không thể biết được số người cụ thể bên ngoài.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương ra hiệu cho Lưu Tư Vũ, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Trong quá trình đi về phía trước, Lâm Dương đột nhiên dừng

bước, vì vừa rồi hắn nghe thấy tiếng bước chân giòn giã.

Cúi đầu xuống, hắn mới phát hiện, sau khi vào đây, mặt đất không còn là đất bùn nữa, mà được lát bằng gạch.

Phát hiện ra điều này, động tác của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Họ chậm rãi tiến về phía trước, đi được một đoạn, Lâm Dương nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, dường như phía trước có chuyện gì đó đang xảy ra.

Ở một góc cua phía trước, có thể nhìn thấy một vài ánh đèn.

Lâm Dương đưa đèn dầu cho Lưu Tư Vũ, rồi một mình đi về phía góc cua đó.

Đến góc cua, Lâm Dương mới phát hiện, đây không phải là một góc cua, mà là một cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Ở phía dưới không xa là một căn phòng khá lớn, trong phòng có người, lúc này đang quỳ lạy trước một bức tượng, miệng lẩm bẩm khấn vái.

Nhóm người đó vây quanh bức tượng, ánh sáng có chút mờ ảo, không thể nhìn rõ hình dạng cụ thể của bức tượng, chỉ có thể lờ mờ đoán rằng, trông nó có vẻ giống với những mặt quỷ đã thấy trên đường trước đó.

Lâm Dương cẩn thận thò đầu ra ngoài, nhưng lại không dám bước ra khỏi bóng tối.

Ánh sáng bên ngoài tuy mờ nhạt, nhưng nhìn thấy bóng người lại rất dễ dàng, Lâm Dương không muốn bại lộ thân phận của mình.

Sau một lúc, Lâm Dương thấy một ông lão từ trong đám người đó bước ra, trên người mặc một bộ quần áo được chế tác đặc biệt, trông

rất cổ xưa.

Ông lão này Lâm Dương nhận ra, đã gặp vào ban ngày, chính là trưởng thôn của ngôi làng này.

Trưởng thôn đi đến trước bức tượng, trên tay cầm một cục gì đó đỏ hỏn, ánh sáng quá tối, không thể nhìn rõ.

Trưởng thôn bôi thứ đó lên mặt mình, đồng thời cũng đang nói gì đó, giọng quá nhỏ, Lâm Dương không thể nghe rõ.

Một lúc sau, trưởng thôn bắt đầu múa may tay chân, trông giống như những người nhảy múa lên đồng.

Lâm Dương nhìn trưởng thôn, ánh mắt cũng trở nên nặng nề.

Đột nhiên, không biết có vấn đề gì xảy ra, ánh sáng đột ngột nghiêng đi, chiếu lên mặt trưởng thôn, Lâm Dương cũng nhìn rõ, thứ màu đỏ đó rốt cuộc là gì.

Đó là nội tạng của một sinh vật nào đó, máu tươi trên mặt trưởng thôn, dưới ánh đèn trông vô cùng đáng sợ.

Khối nội tạng đó, trưởng thôn vẫn luôn cầm trong tay khi nhảy múa, tay phải của ông ta đã bị máu tươi vắt ra thấm đẫm.

Thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt Lâm Dương cũng ngưng trọng lại.

Đột nhiên, hắn cảm thấy bị ai đó níu lấy, vội vàng quay đầu lại, mới phát hiện, không biết từ lúc nào, Lưu Tư Vũ cũng đã đến đây.

Lưu Tư Vũ đặt ngọn đèn dầu ở giữa lối đi, rồi một mình đi tới, sau khi thấy cảnh tượng vừa rồi rõ ràng đã bị dọa một phen.

Nhưng khác với Lâm Dương, tuy Lưu Tư Vũ bị dọa một phen, nhưng trên mặt cô, Lâm Dương không thấy bất kỳ sự sợ hãi nào, ngược lại còn thấy một vài cảm xúc khác.

Sắc mặt đó, giống như cảm thấy phiền phức vậy.

“Sao vậy?” Lâm Dương nhỏ giọng hỏi.

Chương 603

“Sinh vật đó... cũng là vật thí nghiệm của ta.” Lưu Tư Vũ im lặng một lúc, rồi đưa ra câu trả lời như vậy, trong lời nói dường như có chứa đựng những chuyện đã qua trong gia tộc, trông có vẻ hơi khó khăn.

Không đi an ủi Lưu Tư Vũ, sắc mặt Lâm Dương ngược lại trở nên kỳ quái.

Lẽ nào, thứ mà đám dân làng này đang tế bái, chính là vật thí nghiệm của gia tộc Lưu Tư Vũ sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương nhìn đám dân làng trở nên không thiện cảm.

Lâm Dương biết rõ, những sản phẩm thất bại mà gia tộc đó nghiên cứu ra, toàn bộ đều có thú tính, không thể nào thân thiện với con người.

Đám dân làng này đã chọn tế bái sinh vật đó, vậy tức là, mặt hung tàn của sinh vật đó, họ cũng đã chấp nhận.

Nghĩ đến đây, ấn tượng của Lâm Dương về đám dân làng này đã xấu đi rất nhiều.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ họ là một đám dân làng có tín ngưỡng ngu xuẩn, không ngờ lại như vậy.

Lúc này, Lâm Dương chú ý, sắc mặt Lưu Tư Vũ đột nhiên trở nên tệ đi, như thể đã nghĩ ra điều gì đó.

“Sao vậy?” Nhìn sắc mặt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương vô cùng lo lắng.

“Ta nhớ ra rồi, Lão Lý, thi thể trong căn phòng mà ta đi xuống.

Trên người ông ấy, có một vết hằn như bị rạch ra.

Lúc đó ta không chú ý, tưởng là hoa mắt, nhưng bây giờ...” Lưu Tư Vũ không nói rõ, nhưng ánh mắt cô vẫn luôn đặt vào thứ trong tay trưởng thôn, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng hiểu Lưu Tư Vũ rốt cuộc đã nghĩ ra điều gì, sắc mặt trở nên càng tệ hơn.

Nếu khối nội tạng đó thật sự là của Lão Lý, vậy thì lý do Lão Lý chết đã có lời giải đáp.

Ban đầu tưởng là chết già, nhưng nếu đám người này, vì để có được nội tạng của Lão Lý mà giết ông ta, vậy thì là phạm pháp rồi.

Cơ thể Lâm Dương cũng trở nên có chút cứng đờ.

Nếu suy đoán là thật, vậy thì sau khi bị bắt, e là không thể có kết cục tốt đẹp, khả năng cao sẽ trở thành nguyên liệu cho vật tế tiếp theo.

Trong lúc Lâm Dương đang ngẩn người, buổi tế bái bên dưới dường như đã kết thúc.

Đám người đó bắt đầu lần lượt tản ra, có người bắt đầu đi lên trên.

Nhìn những người dân làng đã đặt chân lên cầu thang, Lâm Dương vội vàng nắm lấy tay Lưu Tư Vũ, bắt đầu di chuyển về phía sau.

Sau khi hai người đi được một đoạn, họ cảm thấy từ phía sau lối đi có một luồng ánh sáng chiếu về phía mình.

Cũng có nghĩa là, họ đã bị phát hiện.

Không quay đầu lại, hai người tiếp tục di chuyển về phía góc cua phía trước.

Ngay khi ra khỏi góc cua, họ thấy bên cạnh có một người đàn ông

tay cầm đèn đuốc.

Lâm Dương không để ý, trực tiếp nắm lấy Lưu Tư Vũ lướt qua người đàn ông đó.

Người đàn ông cũng ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại, rồi hét lớn.

Bị người đó la lên, những người khác ở đây cũng bắt đầu tìm kiếm hai người.

Hai người thử chạy theo đường cũ trở về, nhưng phát hiện bên đó có người, nên không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm một con đường trông có vẻ ít người hơn mà đi tới.

May mắn là hai người đã lấy được một ngọn đèn dầu từ một người dân làng, nếu không, e là vị trí của họ đã sớm bị lộ rồi.

Dựa vào ngọn đèn dầu có kiểu dáng giống nhau này, hai người đã đục nước béo cò mà di chuyển về phía đó.

Đến gần, hai người cảm thấy có gì đó không ổn.

Gần đó không có một ai, có thể thấy ánh đèn đều ở những nơi khá xa.

Xem ra, đây dường như là nơi không thể tùy tiện vào được.

Nhìn về phía trước, trước mặt họ có một con đường nhỏ, nhưng ở giữa lại xuất hiện một đoạn đứt gãy.

Đoạn giữa dường như đã bị phá hủy một cách có chủ ý, mặt đường biến mất, biến thành một vũng nước thải bốc lên mùi hôi thối nồng nặc.

Lâm Dương nhìn về phía trước con đường nhỏ, suy nghĩ một lúc, rồi nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ thì chỉ vào những vết lõm trên tường.

Quay đầu lại, Lâm Dương thấy trên tường có những vết hằn lồi lõm, gạch đá vỡ nát.

Nếu chú ý một chút, có thể đi qua được.

Lâm Dương dùng tay bám vào tường, từng chút một cố gắng di chuyển về phía trước, đồng thời phải chịu đựng mùi hôi thối không ngừng bốc lên từ bên dưới, giống như đang ở trong hầm phân vậy.

Khoảng cách không dài, Lâm Dương nhanh chóng đến được bờ bên kia của con đường nhỏ, nhẹ nhàng đu người qua, rồi quay đầu lại nhìn Lưu Tư Vũ.

Kết quả, việc Lưu Tư Vũ làm lại khiến Lâm Dương cảm thấy xấu hổ.

Lưu Tư Vũ lùi lại một chút, sau đó lấy đà chạy rồi nhảy một phát, trực tiếp nhảy sang bờ bên kia.

Vừa rồi Lâm Dương phải mất rất nhiều công sức, làm bẩn cả quần áo trên người, kết quả Lưu Tư Vũ chỉ cần nhảy một cái là qua được.

Sau khi nhảy qua, sắc mặt Lưu Tư Vũ không có chút gì khác thường, xem ra khoảng cách này vẫn chưa phải là giới hạn của cô.

Chương 604

Hiểu được thể lực của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương chỉ có thể tỏ ra bất lực.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ vì muốn qua bờ, nên ngọn đèn dầu đã bị hai người bỏ lại bên kia.

Bây giờ hai người trong tay không có đèn dầu nữa, chỉ có thể sử dụng đèn pin của mình.

Ánh sáng của đèn pin đầy đủ hơn, nhưng lại có thể thu hút những người ở xa.

Sau khi suy nghĩ một lúc, cả hai đều không bật đèn pin, định mò mẫm trong bóng tối một lúc trước đã.

Tiếp tục đi về phía trước, Lâm Dương cảm thấy một luồng mùi hôi thối nồng nặc ập vào mặt, cảm giác giống như mùi của vũng nước thải phía sau.

Nhưng hai người đã đi xa khỏi vũng nước thải đó rồi.

Cũng có nghĩa là, phía trước họ có thứ tương tự.

Bịt mũi, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều tỏ vẻ khó chịu, tiếp tục đi về phía trước.

Dần dần, con đường nhỏ dường như đã đến cuối, hai người cũng nhìn thấy nguồn gốc của mùi hôi thối.

Một cái hồ lớn, bên trong toàn là thứ nước thải bốc mùi hôi thối đó.

Điều quan trọng nhất là, nếu Lâm Dương không nhìn nhầm, trong

cái hồ đó dường như có thứ gì đó.

"Kia kìa, cô có thấy không?" Lâm Dương chỉ tay về một nơi trong hồ, nước thải ở đó đang gợn sóng, di chuyển về một phía.

Lưu Tư Vũ quay về phía Lâm Dương chỉ, gật đầu.

Sau khi nhận được sự xác nhận của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương chắc chắn mình không nhìn nhầm, sự kinh ngạc trong mắt càng thêm sâu sắc.

Bởi vì có thể bơi lội trong thứ nước thải hôi thối này, tự nhiên không thể là cá bình thường, rõ ràng là thứ gì đó khác.

Phía trước hai người không còn đường, xung quanh cũng không có bất kỳ lối đi nào.

Cũng có nghĩa là, điểm cuối của con đường này chính là cái hồ nước thải này.

"Cô nghĩ nó dùng để làm gì?" Lâm Dương hỏi Lưu Tư Vũ, đồng thời chỉ tay vào mảnh đất ở giữa hồ nước thải bên dưới.

Đó là nơi duy nhất có thể đứng được trong hồ nước thải, ở ngay chính giữa.

Trước đó vì bị màu nước thải nhuộm vào nên không phát hiện ra ngay, nhưng bây giờ quan sát kỹ, có thể phân biệt được sự khác biệt giữa chất lỏng và chất rắn.

Mảnh đất nhô lên này, cũng giống như hồ nước thải, đều có màu xám xanh.

Đồng thời trên đó, có một vài vết hằn rất không tự nhiên, không phải bị thời gian hay dòng nước ăn mòn, mà giống như bị vật nặng va vào, những vết hằn trên đó cũng lồi lõm không đều.

"Ta nghĩ, có lẽ là nơi cung cấp thức ăn cho sinh vật đó chăng."

Lưu Tư Vũ suy nghĩ, rồi chỉ vào một vết hằn trên mảnh đất đó.

Lâm Dương lúc này mới phát hiện, trên mảnh đất đó có một vài vết màu đỏ tươi, bên dưới màu đỏ có thể thấy rất nhiều đốm màu đỏ sẫm.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương từ trong túi ba lô lấy ra một miếng lương khô, rồi trực tiếp ném lên mảnh đất đó.

Miếng lương khô rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh trầm đục, rồi nảy lên vài lần, rơi xuống mép đất, gần hồ nước thải.

Sau đó, giống như Lưu Tư Vũ đã nói, sinh vật trong hồ nước thải nhanh chóng bơi tới, rồi trực tiếp nhảy lên mặt đất.

Lâm Dương cũng nhìn rõ toàn bộ diện mạo của sinh vật này.

Vì có một lớp nước thải chưa chảy hết, nên không thể nhìn rõ hình dạng cụ thể, nhưng hình dáng đại khái của sinh vật đã được nhìn thấy.

Một sinh vật trông giống như một con chó nhỏ, trên người dính đầy nước thải, không có lông mà toàn là những thứ như vảy cá.

Sau khi sinh vật đó lên bờ, nó nhìn về phía miếng lương khô vừa bị Lâm Dương ném xuống, đồng thời cũng há miệng ra.

Lâm Dương cũng thấy, răng của sinh vật này rất thô, phần nhọn bên ngoài đã bị ăn mòn, chỉ còn lại vài chiếc răng hình trụ.

Nó cắn miếng lương khô vào miệng, rồi không nhai, trực tiếp nuốt vào bụng.

Dường như vì khẩu vị và hương vị không đúng, nó nhìn xuống đất, xác định không còn thứ gì khác rồi, lại nhảy xuống nước, chỉ để lại một ít nước thải trên mặt đất, tiếp tục ăn mòn mặt đất.

Thấy cảnh tượng này, Lâm Dương cũng tin vào những gì Lưu Tư

Vũ vừa nói, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thứ này, rõ ràng không phải là vật thí nghiệm của gia tộc kia.

Vì nó quá nhỏ, chỉ bằng một con chó nhỏ.

Khi gia tộc kia làm thí nghiệm, đều dùng con người làm vật thí nghiệm, không thể xuất hiện một sản vật nhỏ như vậy.

Trong lúc Lâm Dương đang cảm thán, hắn chú ý đến một nơi, ở mép hồ nước thải, dường như có một chỗ giống như cống thoát nước.

Nhìn kỹ, có thể phát hiện, có nước thải đang chảy vào trong đó.

Sinh vật giống con chó nhỏ đó, sau khi vào trong nước thải, bắt đầu bơi về phía cống thoát nước đó, nhanh chóng bơi đến nơi đó, rồi trực tiếp chui qua.

Không chỉ Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng thấy cảnh tượng này.

Cũng có nghĩa là, ở phía bên kia bức tường, cũng có một hồ nước thải.

"Bên đó, dường như là bên dưới nơi dân làng vừa tế bái." Cảm giác phương hướng của Lưu Tư Vũ rất tốt, giọng điệu cũng vô cùng chắc chắn.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhớ ra, lúc đó khi đám dân làng đi lên, không phải tất cả mọi người đều đi cùng nhau.

Chương 605

Trưởng thôn, và vài người nữa, đều di chuyển xuống dưới, xem ra, là đã đi qua bên đó.

Thấy ở đây không có gì đáng để nghiên cứu nữa, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ quay đầu, chuẩn bị rời đi.

Chỉ khi đến con đường nhỏ, họ thấy có bóng người.

Ánh đèn mà hai người để lại bên kia đã được tìm thấy.

Tức là, hai người đã bị phát hiện.

Bây giờ ở bên đó, có vài người đang chặn ở đó, nhìn sắc mặt, đều là loại rất hung hãn.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đứng ở xa, không đến gần, trốn ở góc cua bàn bạc kế sách.

"Tiếp theo chúng ta làm gì?" Nghe Lâm Dương hỏi, Lưu Tư Vũ cũng rơi vào im lặng.

Bây giờ hai người đã bị chặn đường lui, ở đây lại không có bất kỳ con đường nào có thể rời đi.

Cũng có nghĩa là, hai người bây giờ là cá nằm trên thớt.

Hai người không có cách nào hay, chỉ có thể chờ đợi ở đây.

May mắn là lúc xuống đây họ có mang theo một ít lương khô, nên có thể cầm cự một lúc.

Chỉ là hai người không mang theo nước, nên cũng không thể ở lại quá lâu.

Những người bên ngoài đã đổi mấy ca, nhưng không có một ai đi vào, không biết là đang sợ hãi điều gì, không biết là có thể đi qua từ

mép tường.

Khoảng hai tiếng sau, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ngủ rồi lại tỉnh.

Trong môi trường u ám này, trong tình huống không bật đèn, quả thực rất dễ ngủ.

Sau khi tỉnh lại, Lâm Dương phát hiện, những người bên ngoài đã rời đi, hoặc là, đột nhiên biến mất.

Không giống như rời đi có trật tự, ngọn đèn dầu của Lâm Dương vẫn còn ở đó, không bị mang đi.

Có nghĩa là, có sự kiện đột xuất xảy ra.

Chú ý đến điều này, Lâm Dương đẩy Lưu Tư Vũ tỉnh dậy, rồi đi ra ngoài.

Bật đèn pin, xác định gần đó không có ai ẩn nấp, Lâm Dương lại như trước, trèo qua từ bên tường.

Lưu Tư Vũ thì cầm đèn pin nhìn về phía trước, chú ý an toàn cho Lâm Dương.

Ánh mắt Lưu Tư Vũ có chút lơ đãng, vì vừa mới bị Lâm Dương đánh thức, nên có chút mơ màng, cảnh sắc trước mắt dường như cũng trở nên mờ ảo.

Không đúng, Lưu Tư Vũ nhanh chóng ý thức được, không phải tầm nhìn của mình trở nên mờ ảo, mà là thật sự có thứ gì đó.

Chùm sáng đèn pin không ngừng tìm kiếm những góc tối, nhưng đều không thấy bất kỳ thứ gì.

Đột nhiên, khi ánh sáng chiếu vào một góc tối gần đó, Lưu Tư Vũ thấy một thứ gì đó, không kịp phản ứng, chỉ có thể lớn tiếng hét lên.

“Cẩn thận!” Giọng Lưu Tư Vũ vô cùng gấp gáp.

Lâm Dương lập tức chú ý, rồi quay đầu, nhìn về phía Lưu Tư Vũ đang chiếu tới.

Ở đó, Lâm Dương thấy một thứ gì đó hơi quen thuộc, giống như con chó nhỏ đã thấy trong hồ nước thải trước đó.

Nhưng không giống, con trước mặt này rõ ràng lớn hơn rất nhiều.

Có lẽ vì là thể hoàn chỉnh, nên con trước mắt Lâm Dương, trên người không chỉ có vảy, trên đầu còn có một vài thứ giống như hoa văn.

Chỉ nhìn một cái, Lâm Dương có thể xác định, đó chính là thứ mà đám dân làng đang tế bái, hoa văn đó, thực sự quá giống với mặt quỷ mà dân làng vẽ.

Ngay khi sinh vật đó bị ánh sáng chiếu vào, nó lập tức phát ra tiếng gầm gừ, rồi lao về phía Lâm Dương, há cái miệng lớn đầy răng nhọn.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Dương chỉ có thể trợn to mắt, nhưng lại không thể làm gì.

Vì bây giờ Lâm Dương đang treo trên tường, chân không có điểm tựa, nên cả tay và chân đều phải dùng để chống đỡ cơ thể.

Đối mặt với con sinh vật này, Lâm Dương không thể rút ra bất kỳ bộ phận nào để phản công.

Ngay khi sinh vật giống con chó đó sắp chạm vào Lâm Dương, hắn thấy nó bị thứ gì đó va phải, đang trượt xuống dưới, trông vô cùng thảm hại.

Ngẩng đầu lên, Lâm Dương phát hiện, vừa rồi, Lưu Tư Vũ đã trực tiếp nhảy lên người sinh vật đó, rồi mượn lực tung một cú đá thật mạnh, khiến con sinh vật rơi thẳng xuống vũng nước thải bên dưới.

Con sinh vật rơi xuống, nhưng Lưu Tư Vũ lại không rơi xuống.

Sau khi xác định nó đã bị đánh rơi, Lưu Tư Vũ bám vào người Lâm Dương, treo trên người hắn, đảm bảo an toàn cho mình.

Cảm nhận được trọng lượng của Lưu Tư Vũ treo trên người, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ kỳ quái.

Hắn có thể dễ dàng cảm nhận được, trọng lượng của Lưu Tư Vũ ở mức của một cô gái bình thường.

Tuy treo trên người hắn khiến việc giữ thăng bằng trở nên mệt mỏi hơn, nhưng cũng không đến mức kinh khủng.

Nhưng sức mạnh mà Lưu Tư Vũ thể hiện ra, thực sự quá kinh người.

Không nghĩ nhiều, Lâm Dương tiếp tục trèo trên tường, tiến về phía trước.

Vì Lâm Dương thấy vũng nước thải bên dưới, cũng có bong bóng bắt đầu nổi lên.

Xem ra, con sinh vật đó lại sắp trồi lên rồi.

Chương 606

Từ con chó nhỏ giống như hậu duệ mà hắn thấy trước đó, có thể thấy nó biết bơi, nên Lâm Dương không có chút may mắn nào, động tác trên tay đang nhanh hơn.

Hai người đến được bờ bên kia, vội vàng tiếp tục chạy về phía trước, không nghỉ ngơi.

Vì bong bóng trong nước thải nổi lên ngày càng nhiều.

Sau khi rời đi một khoảng cách nhất định, Lâm Dương nghe thấy tiếng nước bắn tung tóe, không cần quay đầu cũng biết sinh vật đó đã bò lên rồi.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu ra, vì sao đám dân làng đó đều rời đi, nguyên nhân là đây.

Con sinh vật đó đã được thả ra, đồng thời dùng để tấn công Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Chỉ có điều hơi buồn cười, rõ ràng là một sinh vật được tế bái, nhưng lại bị dùng như một vũ khí, cũng không biết tại sao đám dân làng đó vẫn luôn giữ thái độ tôn kính như vậy.

Tiếp tục di chuyển về phía trước, trên đường không có bất kỳ ánh đèn nào, xem ra đám dân làng đó đều đã rời đi, không để lại biển chỉ đường.

Không có ánh sáng cũng không sao, hai người có đèn pin.

Nhưng nếu không có thứ gì chỉ đường, hai người có thể phải đi lang thang ở đây.

May mắn là cảm giác phương hướng của Lưu Tư Vũ không tệ, nhanh chóng chỉ về một hướng, hai người đang chạy về phía đó.

Trên đường không có bất kỳ dân làng nào cản trở, tốc độ của hai người rất nhanh.

Chẳng mấy chốc đã đến được nơi có một loạt lối vào.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ liền đi vào một lối, bắt đầu chạy vào bên trong.

Chạy đến cuối, họ thấy cái thang dùng để đi lên.

Chỉ có điều, phía trên đã bị bịt kín.

Phía trên đó, nơi thông đến ngôi làng, đã bị bịt kín, trông giống như một tấm sắt.

Lâm Dương trèo lên thang, dùng sức đẩy tấm sắt đó, nhưng trên đó dường như có vật nặng đè lên.

Sau khi bị Lâm Dương chạm vào, nó vẫn không nhúc nhích.

Lưu Tư Vũ thấy cảnh này, định trèo lên thang, vì sức của cô lớn hơn Lâm Dương không ít.

Nhưng lại bị Lâm Dương ngăn lại.

Đối mặt với ánh mắt không hiểu của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương không nói gì, chỉ kéo cô chạy ra khỏi thông đạo này, chạy sang một hướng khác.

"Sao không để tôi thử, biết đâu mở được thì sao?" Tuy đang chạy theo sau Lâm Dương, nhưng Lưu Tư Vũ cảm thấy không hiểu hành động vừa rồi của hắn.

"Lỡ như không mở được, chúng ta sẽ bị nó đuổi kịp." Lưu Tư Vũ nghe Lâm Dương nói xong, lúc này mới chú ý, hóa ra con sinh vật đó đã đến gần, quay đầu lại có thể thấy bóng lưng nó ở xa.

Nếu vừa rồi hai người không trực tiếp rời đi, vậy thì sẽ gặp nó trong không gian chật hẹp đó.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ, không thể cứ chạy mãi thế này được.” Tuy biết Lâm Dương nói có lý, nhưng Lưu Tư Vũ có chút không phục, vì bây giờ không có đường sống.

Nếu lối vào đó đã bị bịt kín, vậy thì những lối vào khác cũng sẽ bị bịt kín, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bịt kín lối vào có lẽ là việc mà đám dân làng đó làm để giết chết hai người.

“Phía trước có một nơi, chắc là chưa kịp bịt, là lối vào của Lão Lý.” Lâm Dương không ngừng tìm kiếm những chi tiết quen thuộc trong cảnh sắc xung quanh, muốn tìm ra lối vào mà mình đã đi xuống.

Lưu Tư Vũ lúc này mới hiểu Lâm Dương muốn làm gì.

Những lối vào đó chắc chắn là do dân làng thuận tay bịt lại sau khi quay về.

Nhưng lối vào nhà Lão Lý, không có ai, Lão Lý đã chết rồi.

Cũng có nghĩa là, phải cử người khác đến bịt lại.

Tuy có thể đã bị bịt kín, nhưng chỉ có thể đánh cược thôi, cược vào khả năng này.

Khi chạy qua một lối vào, Lâm Dương tiếp tục chạy về phía trước, nhưng lại cảm thấy mình bị kéo lại.

Quay đầu lại, hắn thấy Lưu Tư Vũ đã đi vào lối vào bên cạnh, nắm lấy áo mình.

“Là ở đây, nhìn đám đất bùn dưới chân này, là do ta làm lúc nãy.” Lưu Tư Vũ chỉ vào đám đất bùn dưới chân, rồi nhanh chóng di chuyển về phía trước, Lâm Dương cũng theo sau.

Chạy đến cuối, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên, nơi này không bị bịt kín, hai người có thể rời đi.

Nhìn về phía lối vào, con sinh vật đó đã đuổi đến mép lối vào rồi, lúc này đang dùng ánh mắt hung tợn nhìn hai người.

Chỉ có một điều ngoài dự đoán của hai người, nơi này vốn dĩ đặt một cái thang, đã biến mất, hai người không có cách nào để lên được.

Lúc này, hai người mới nhớ ra, nhưng trong lối vào này, có một người đã từ đây quay về, có lẽ đã mang thang đi vào lúc đó.

Nhìn sinh vật đang chậm rãi tiến về phía hai người, Lâm Dương mím môi, rồi ôm lấy Lưu Tư Vũ.

"Mau, lên đi!" Lâm Dương nâng Lưu Tư Vũ lên, đặt lên vai mình, để cô có thể chạm tới mặt đất phía trên.

Lưu Tư Vũ vươn tay bám vào phía trên, rồi nhanh chóng trèo lên.

"Nhảy lên, tôi đỡ được." Sau khi Lưu Tư Vũ lên trên, cô thở phào một hơi, rồi nhanh chóng đưa tay xuống lối vào, vươn về phía Lâm Dương.

"Không, không kịp nữa rồi." Vì không có thang, vừa rồi nâng Lưu Tư Vũ lên đã tốn một chút thời gian, nên bây giờ con sinh vật đã đến trước mặt Lâm Dương, miệng hơi hé mở, trông như muốn cắn chết Lâm Dương ngay tại đây.

Khóe miệng nó còn sót lại một ít máu tươi, rơi xuống nước thải cũng không rửa sạch hoàn toàn.

Chương 607

Lâm Dương tự nhiên có thể kết luận đây là một sinh vật ăn thịt.

Từ sự nhanh nhẹn trong hành động vừa rồi của nó, nếu Lâm Dương nhảy lên, tuy có thể được Lưu Tư Vũ đỡ lấy, nhưng cũng sẽ đối mặt với một vấn đề, đó là chỉ có thể dùng một đôi chân để phản công, như vậy không có cách nào chống lại con mãnh thú trước mắt.

Con mãnh thú không suy nghĩ như Lâm Dương, sau khi xác định Lâm Dương sẽ không làm gì, nó liền nhảy lên, lao về phía Lâm Dương, móng vuốt sắc nhọn vươn ra, hướng về phía hắn.

Nhìn đòn tấn công của mãnh thú trước mắt, Lâm Dương nhíu mày, rồi ngồi xổm xuống, để con mãnh thú lướt qua đỉnh đầu mình, rồi ngẩng đầu lên, nhưng lại trợn to mắt vì hành động của con mãnh thú.

Cơ thể con mãnh thú đáng lẽ phải theo quán tính mà tiếp tục di chuyển về phía trước, lại bị dừng lại.

Nó bấu móng vuốt vào tường bên cạnh, dừng cơ thể lại ở phía trên, rồi nhanh chóng quay người, dùng móng vuốt bắt đầu tấn công Lâm Dương lần nữa.

Lâm Dương, cũng thuận thế đứng lên, định đối đầu trực diện với con mãnh thú.

Nhanh nhẹn né được móng vuốt của con mãnh thú, Lâm Dương dùng vai mình, đâm vào vị trí cằm của nó.

Hắn cảm nhận được xương đầu của con mãnh thú va vào vai mình, rồi tăng thêm lực, dùng sức đẩy lên.

Khi Lâm Dương thực hiện phản ứng này, hắn không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ dùng sức đẩy là xong chuyện.

Nên sau khi mọi việc kết thúc, hắn chỉ cảm thấy vai mình như phế đi, cảm giác trên đó như biến mất, Lâm Dương không còn cảm giác gì nữa.

Nhưng con mãnh thú cũng vì thế mà bị hất ngã, nằm trên đất, có lẽ nhất thời cũng không dậy nổi, Lâm Dương đã tấn công vào cằm của nó.

Lâm Dương vươn tay về phía lối ra, Lưu Tư Vũ đã chuẩn bị sẵn ở đó, nắm lấy Lâm Dương, rồi kéo lên.

Đợi đến khi con mãnh thú lật người lại được, Lâm Dương đã rời khỏi lối ra, nó chỉ có thể ở dưới ngước nhìn lên mà gầm gừ giận dữ, nhưng đành bất lực.

Sau khi lên trên, Lâm Dương phát hiện, nơi này đã khác so với lúc đi xuống.

Thi thể của Lão Lý không biết đã bị chuyển đi đâu, xung quanh được cắm vài ngọn nến le lói, chiếu sáng căn phòng u ám.

Đồng thời, có một âm thanh vang lên, "cạch cạch cạch", giống như có thứ gì đó đang va đập.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ căng thẳng nhìn xung quanh, âm thanh đó rõ ràng phát ra từ gần đây.

Nhưng trong căn phòng này, không có thứ gì có thể phát ra âm thanh như vậy, cả hai chỉ có thể lộ ra vẻ mặt khó hiểu nhìn nhau.

Rồi hai người cùng dùng ánh mắt nặng nề nhìn về phía quan tài.

Đó là nơi duy nhất trong căn phòng này có thể phát ra âm thanh kỳ lạ đó, những thứ khác đều đã bị người ta lấy đi, ở đây không còn gì cả.

"Mau đi!" Trong lúc Lâm Dương định đi xem thử, hắn nghe thấy

giọng của Lưu Tư Vũ.

Lúc nói, Lưu Tư Vũ đã đè giọng xuống rất trầm, trông như đang lo lắng sẽ làm ồn đến thứ gì đó.

Lâm Dương cũng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Lưu Tư Vũ, nhưng lại phát hiện, ánh mắt của cô vẫn luôn đặt ở phía quan tài, không nhìn hắn.

Nghe theo lời cô, Lâm Dương tiếp tục quay ánh mắt, nhìn về phía quan tài đó, rồi cũng phát hiện ra một cảnh tượng kinh người.

Vừa rồi không chú ý, nhưng bây giờ Lâm Dương đã thấy, những sợi xích trên quan tài lúc này đang rung lên nhè nhẹ, dường như có thứ gì đó đang động đậy bên trong.

Lúc này, Lâm Dương mới phát hiện, những sợi xích ở đây, không biết vì sao, đã bị đứt.

Những sợi xích vốn dĩ nên được khóa chặt, lúc này lại bị một số thứ giống như hoa cải dầu đặt lên trên, rồi những sợi xích đó cũng xuất hiện một vài vết đứt gãy kỳ lạ, trông như bị người ta cố ý phá hoại.

Sau khi nhìn rõ mọi thứ, Lâm Dương cũng hiểu nguyên nhân lo lắng của Lưu Tư Vũ, bắt đầu từ từ di chuyển ra phía cửa.

Nhanh chóng, họ đã đến bên cửa, nhưng Lâm Dương lại phát hiện, cửa sổ và cửa ra vào của căn nhà đều đã bị đóng chặt.

Trong mắt Lâm Dương hiện lên vẻ mặt khó hiểu, vì lúc đi, chúng đều không đóng.

Rồi như ý thức được điều gì đó, hắn đột nhiên nắm lấy cửa lớn, bắt đầu dùng sức lay mạnh, cánh cửa gỗ vốn không vững chắc cũng vì thế mà rung lên.

Tiếng cửa gỗ rung động đã kinh động đến Lưu Tư Vũ.

Cô quay đầu lại, sắc mặt có chút bất mãn, vì Lâm Dương đã phát ra âm thanh lớn như vậy.

Nhưng sau khi thấy hành động của Lâm Dương, cô cũng ý thức được vấn đề, những lời định mắng ra cũng dừng lại ở bên miệng, chỉ có thể nhìn Lâm Dương tiếp tục lay cửa ở đó, rồi quay đầu lại, định tiếp tục nhìn chằm chằm vào quan tài.

Chỉ khi Lưu Tư Vũ quay đầu lại, đồng tử trong mắt cô lại không ngừng phóng đại, đồng thời sự sợ hãi cũng xuất hiện trong mắt cô.

Chiếc quan tài vừa rồi còn đóng kín, không biết từ lúc nào, đã bị đẩy ra, không phát ra một chút động tĩnh nào.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, nó đã bị đẩy ra.

Vừa rồi Lưu Tư Vũ có chút mất tập trung, nhưng cũng không đến mức bỏ lỡ tiếng quan tài bị đẩy ra.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lưu Tư Vũ cũng trầm xuống, rồi dùng ánh mắt ngưng trọng, bắt đầu không ngừng quan sát trong bóng tối.

Một chiếc đèn pin đã bị bỏ lại trong quá trình chạy trốn bên dưới, bây giờ chỉ còn một chiếc, đang ở trong tay Lưu Tư Vũ.

Cô bật đèn pin lên, ánh sáng hoàn toàn xua tan bóng tối trong căn phòng.

Nhưng trong phòng, không có bất kỳ thứ gì, vẫn là bộ dạng như trước.

Sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên càng khó coi hơn.

Lẽ nào, thứ đó không ra khỏi quan tài sao?

Ánh mắt cô nhìn về phía quan tài, rồi đột nhiên cảm nhận được một cơn gió nhẹ từ bên cạnh mình.

Vội vàng quay đầu lại, cô thấy, một người trên người thấm máu, đang di chuyển về phía Lâm Dương, tốc độ không nhanh, nhưng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào, bước chân giẫm trên sàn nhà, thậm chí không làm tung bụi bẩn.

Chương 608

Tuy hành động của người này vô cùng kinh người, nhưng Lưu Tư Vũ hiểu rằng, thứ từ trong quan tài ra, không phải là không ra, mà là đã đến sau lưng cô, nên cô mới không phát hiện.

“Lâm Dương, cẩn thận phía sau!” Lần này Lưu Tư Vũ không còn để ý đến giọng nói nữa, trực tiếp hét lớn về phía Lâm Dương.

Vì thứ đó đã ra rồi, không cần thiết phải tiếp tục nói nhỏ nữa.

Nghe thấy giọng nói đột nhiên lớn hơn, Lâm Dương cũng ý thức được có vấn đề, tay vẫn nắm trên tay nắm cửa, quay đầu lại, thấy người thấm máu đó đang di chuyển về phía mình.

Gương mặt người này, Lâm Dương có chút quen mắt, dường như là Lão Lý.

Lão Lý đã chết trước đó, không biết vì sao, lúc này lại đứng dậy.

Đây là một chuyện vô cùng kinh ngạc, vì thi biến cũng không thể nhanh như vậy được.

Trong một môi trường bình thường, có thể chỉ mất một ngày để thi biến.

Cũng có nghĩa là, trong quan tài đó, có thứ gì đó khác, thứ đã khiến Lão Lý thi biến.

“Lưu Tư Vũ, trong quan tài có thứ gì đó.

Là Lão Lý, là thi thể của Lão Lý đã biến mất trước đó.” Nhìn Lão Lý đang đến gần trước mắt, Lâm Dương không quên nhắc nhở Lưu Tư Vũ.

Nếu thứ khiến Lão Lý thi biến là vật chết thì tốt, nhưng lỡ như, lỡ

như là một vật sống, vậy thì khó đối phó rồi.

Lâm Dương chưa từng nghe nói có phương pháp nào có thể khiến thi thể chỉ mất một ngày là có thể thi biến.

Thứ trong quan tài đó, bất kể là sống hay chết, đều là thứ không tầm thường.

Hành động của Lão Lý vô cùng chậm, tuy đã bị Lâm Dương phát hiện, nhưng vẫn giữ bộ dạng điềm tĩnh, không tiếng động, chậm rãi tiến về phía Lâm Dương.

Lâm Dương cũng có thời gian nhìn về phía Lưu Tư Vũ trong phòng.

Lưu Tư Vũ sau khi nghe lời Lâm Dương nói, đã quay đầu lại, nhìn về phía quan tài.

Không để ý đến Lão Lý đang tiến về phía Lâm Dương, Lưu Tư Vũ bắt đầu đi về phía quan tài, rồi thấy, bên trong quan tài, có một khối màu đỏ máu.

Ban đầu, Lưu Tư Vũ tưởng đó là vết máu trên người Lão Lý để lại, không để ý.

Nhưng nhanh chóng, Lưu Tư Vũ biết mình đã sai, vì khối màu đỏ máu đó đang động đậy.

Nhanh chóng, Lưu Tư Vũ phát hiện ra bộ mặt thật của khối màu đỏ đó.

Cùng với tiếng "cót két" của quan tài vang lên, một con Huyết thi đứng dậy.

Trên người Huyết thi toàn là máu tươi, không thấy bất kỳ thứ gì thừa thãi, chỉ lộ ra một đôi mắt đen, những bộ phận còn lại đều bị máu tươi bao bọc, hoặc là, bị những khối thịt màu đỏ không ngừng rỉ

ra ngoài bao bọc.

Sau khi Huyết thi đứng dậy, nó trực tiếp nhấc chân rời khỏi quan tài, đi về phía Lưu Tư Vũ.

Nhìn dấu chân máu dưới chân Huyết thi, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra, hóa ra những vệt máu trên người Lão Lý là dính từ trên người con Huyết thi này.

Không biết vì mục đích gì, thi thể của Lão Lý bị đặt vào trong quan tài, đặt cùng với con Huyết thi này, rồi nhanh chóng xảy ra thi biến.

"Lưu Tư Vũ, mau, cửa mở rồi!" Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng nghe thấy tiếng gọi của Lâm Dương phía sau.

Quay đầu lại nhìn, Lão Lý vì hành động chậm chạp, đã bị Lâm Dương chế ngự, bây giờ đang chậm rãi lật cái gậy dưới thân, cố gắng bước qua, nhưng vì cái gậy được Lâm Dương dùng kỹ thuật đặc biệt đặt ở đó, nên dù Lão Lý làm thế nào cũng không thể qua được.

Nhìn con Huyết thi phía sau, Lưu Tư Vũ không do dự, chạy đến bên cạnh Lâm Dương.

Lâm Dương bây giờ đang đứng ở cửa lớn đã được mở.

Vừa ra khỏi cửa, họ thấy dân làng bên ngoài đã bao vây nơi này, tay đều cầm đèn dầu, có lẽ vì động tĩnh lay cửa của Lâm Dương vừa rồi đã thu hút họ đến.

Những bộ quần áo bình thường trên người dân làng đều đã được cởi ra, đồng thời trên người mặc những bộ đồng phục có kiểu dáng tương tự như lúc dân làng tế bái trước đó, đầu cúi thấp, vây quanh căn nhà này và lẩm bẩm khấn vái.

Thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, Lâm Dương dù đã từng trải cũng cảm thấy một trận kỳ quái.

Đồng thời hắn cũng nhìn vào trong nhà, Huyết thi trong nhà đang di chuyển ra ngoài, động tác ngày càng nhanh.

Con Huyết thi vốn hành động chậm chạp, bây giờ động tác đã trở nên nhanh hơn người thường không ít.

Dấu chân máu trên mặt đất cũng không ngừng tăng lên, nhanh chóng đến cửa nhà, bắt đầu bước ra ngoài.

Khi Huyết thi bước ra ngoài, có người trong đám dân làng phát ra tiếng la hét thất thanh.

Nhanh chóng, những người dân làng đang cúi đầu cũng ngẩng đầu lên.

Sau khi thấy Huyết thi, rõ ràng là chuyện ngoài dự đoán của họ, từng người một trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hoàng.

Rồi đám người vừa mới vây quanh Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, lập tức tản ra, bắt đầu chạy tán loạn về các hướng.

Thấy cảnh tượng này, Lâm Dương cũng hiểu ra, Huyết thi không phải do đám dân làng này thả ra.

Cũng có nghĩa là, sự thức tỉnh của Huyết thi cũng không nằm trong kế hoạch của đám dân làng này.

Nếu đám dân làng này không có cách nào đánh thức Huyết thi, vậy thì bất kể vì sao Huyết thi bị đánh thức, dân làng chắc chắn cũng không chuẩn bị phương án để chế ngự nó.

Những khối máu trên người Huyết thi, rõ ràng không phải do thủ đoạn thông thường tạo thành, nên là một con Huyết thi được tạo ra bởi một người có kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

Thứ này, Lâm Dương không nghĩ rằng chỉ dựa vào một kẻ chỉ biết dùng sức mạnh như hắn và Lưu Tư Vũ có thể giải quyết được.

Lâm Dương nắm lấy tay Lưu Tư Vũ, bắt đầu chạy trốn trong ngôi làng này.

Huyết thi dường như đã nhắm vào hai người, vẫn luôn đuổi theo họ.

Chương 609

Cơ thể hành động chậm chạp không lâu sau đã trở nên nhanh hơn người thường không ít.

Nếu không phải Huyết thi không có lý trí, chỉ biết ngây ngốc đuổi theo sau hai người, có lẽ cả hai đã bị bắt rồi.

Bây giờ họ phải dựa vào việc chạy vòng quanh các công trình kiến trúc này mới miễn cưỡng kéo dài khoảng cách với Huyết thi.

Nhưng đây không phải là kế lâu dài, vì đám dân làng kia cũng đã phát hiện mục tiêu của Huyết thi là hai người.

Họ vừa tránh hai người, đồng thời cũng đang tạo ra khó khăn cho hành động của hai người.

Trong mắt họ, có lẽ Huyết thi sau khi ăn thịt hai người sẽ quay về.

Đối mặt với sự bao vây kép của dân làng và Huyết thi, nơi hai người có thể trốn thoát ngày càng ít.

Nhanh chóng, hai người rơi vào một nơi như tuyệt cảnh, con đường phía trước bị vài người dân làng chặn lại, không cho Lâm Dương đi qua, Huyết thi phía sau cũng đã lao tới.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, biểu cảm trên mặt Lâm Dương cũng dần trở nên tuyệt vọng.

Trong tình huống này, Lưu Tư Vũ hành động.

Cô đi đến trước mặt dân làng, định đẩy đám người ra, nhưng dân làng đương nhiên không muốn.

Tuy sức của Lưu Tư Vũ lớn, nhưng cũng không có cách nào đẩy đám dân làng ra được.

Lâm Dương thì tập trung sự chú ý vào khuôn mặt của Huyết thi trước mắt, thấy hành động của Lưu Tư Vũ, đang định gọi cô từ bỏ, rời đi cùng mình đối đầu với con Huyết thi trước mắt.

Nhưng điều khiến Lâm Dương khó tin là, Lưu Tư Vũ thấy không có cách nào thoát khỏi đám người, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng lạnh lùng, rồi nắm lấy ngực một người đàn ông trước mặt, sau đó kéo hắn ra.

Vì Lưu Tư Vũ đột ngột ra tay, không có bất kỳ dấu hiệu nào, nên những người dân làng khác đều không kịp phản ứng, người dân làng đó đã bị Lưu Tư Vũ tóm trong tay.

Lưu Tư Vũ nhấc bổng một người dân làng cao lớn hơn mình lên, rồi dùng sức khống chế không cho hắn rời đi, sau đó đi về phía vị trí của Huyết thi.

Nhìn thấy mình không ngừng bị kéo đi, người dân làng bị bắt dường như cũng hiểu ra kết cục sắp phải đối mặt, liều mạng muốn thoát khỏi sự khống chế của Lưu Tư Vũ.

Nhưng giống như Lâm Dương lúc trước, sức mạnh của Lưu Tư Vũ không phải người thường có thể chống lại, nên hành động của hắn cũng vô ích.

Sau khi Lưu Tư Vũ kéo người dân làng đó đến trước mặt Huyết thi, Huyết thi cũng chuyển sự chú ý sang người Lưu Tư Vũ, hướng cơ thể cũng thay đổi một chút, mặt hướng về phía cô.

Lưu Tư Vũ không chút do dự, ném người dân làng trong tay vào người Huyết thi.

Huyết thi đột nhiên bị một người đang sống đè lên, cơ thể không kịp phòng bị ngã ngửa ra sau, rồi điên cuồng cào cấu người đàn ông trước mắt, muốn hất người đàn ông này ra.

Đợi đến khi người dân làng đó bị Huyết thi hất ra, trên người hắn đã có thêm nhiều vết thương, máu tươi trên đó không phân biệt được là của dân làng hay của Huyết thi, máu tươi không ngừng chảy trên mặt đất.

Lưu Tư Vũ thấy Huyết thi lại đứng dậy, tiếp tục đi về phía đám dân làng đang vây quanh.

Không nói một lời, chỉ vươn tay ra, vòng vây của dân làng vốn đang chặn đường lập tức tan rã, ai nấy đều sợ bị Lưu Tư Vũ bắt lấy.

Tuy muốn hy sinh Lưu Tư Vũ và Lâm Dương để đổi lấy sự bình an cho mình, nhưng nếu phải dùng mạng sống của mình làm giá, ai cũng không muốn.

Người dân làng bị Huyết thi tấn công kia, rõ ràng vết thương trên người không sâu, nhưng lúc này lại nằm trên mặt đất, không ngừng la hét đau đớn, gò má cũng nổi lên màu xanh xám.

Các thôn dân đều sợ hãi Lưu Tư Vũ, bắt đầu nép sang một bên, trước mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng xuất hiện một con đường để rời đi.

Lưu Tư Vũ thấy vậy liền nắm lấy Lâm Dương, người đang chuẩn bị đối phó với Huyết thi trước mặt, trực tiếp chạy vào con đường giữa đám đông.

Huyết thi phía sau dường như càng thêm cuồng bạo vì vừa bị ném trúng, lúc này cũng nhanh chóng lao về phía hai người đang bỏ chạy, bất chấp đám đông xung quanh.

Chỉ riêng mùi máu tanh tỏa ra từ người Huyết thi cũng đủ khiến các thôn dân cảm thấy khó chịu.

Thấy Huyết thi vẫn đang đuổi theo hai người, Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Nếu ngay từ đầu, hai người là những kẻ đầu tiên bị Huyết thi nhìn thấy sau khi tỉnh lại, thì việc bị truy đuổi mãi cũng không có gì lạ.

Nhưng sau khi Huyết thi gặp nhiều người như vậy, thậm chí còn bị một thôn dân ném trúng người, mà nó vẫn giữ nguyên bộ dạng này, khiến Lâm Dương nảy sinh nghi ngờ.

Các thôn dân cũng không ngờ Huyết thi sẽ tỉnh lại, đó là chuyện do người khác làm.

"Lưu Tư Vũ, chúng ta tách ra đi." Lâm Dương nhìn thấy một ngã rẽ phía trước, liền nói với Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ không nói gì, nhưng vẻ mặt đã thể hiện rõ sự đồng tình.

"Nếu ta không đoán sai, Huyết thi này có người điều khiển, hoặc nhận được chỉ dẫn của ai đó.

Cô đi giải quyết kẻ đó đi, Huyết thi cứ để ta cầm chân." Thấy vẻ mặt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương giải thích thêm, sau đó ở ngã rẽ phía trước liền rẽ trái, bỏ Lưu Tư Vũ lại phía sau.

Thấy Lâm Dương rời đi, Lưu Tư Vũ cũng chạy về hướng còn lại.

Khi Huyết thi đến góc cua, vì Lâm Dương cố ý dừng lại một lát, nên trong mắt Huyết thi, Lâm Dương ở gần hơn, nó liền tiến về con đường bên trái.

Lâm Dương cũng nhận ra mình có hơi ngây thơ.

Ban đầu ta định dùng việc không ngừng chạy để Huyết thi luôn theo sau, từ đó cầm chân nó.

Nhưng sau khi qua vài góc cua, Lâm Dương phát hiện, mình hoàn toàn không quen thuộc với ngôi làng này.

Hiện tại, trước mặt Lâm Dương là một ngõ cụt, còn sau lưng là

Huyết thi đang đuổi tới.

Quay đầu nhìn Huyết thi, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên khó coi, bây giờ hắn đã không còn đường lui.

Thịt trên mặt Huyết thi co giật, để lộ ra một thứ trông như nụ cười, nhưng vì bị máu tươi che phủ, sắc mặt nó càng thêm khủng bố.

Lâm Dương hạ thấp người, vào tư thế chuẩn bị chạy, định nhanh chóng lướt qua Huyết thi, bắt đầu lại một cuộc rượt đuổi mới.

Chương 610

Những cảnh tượng xảy ra tiếp theo lại khiến Lâm Dương khó tin.

Huyết thi như có trí tuệ, thấy động tác của Lâm Dương, tốc độ co giật của thịt trên người nó cũng nhanh hơn rất nhiều.

Như từng con từng con côn trùng, những miếng thịt đỏ từ trên người Huyết thi rơi xuống mặt đất, sau đó không ngừng nhảy lên.

Tiếp đó, những miếng thịt kia đúng như Lâm Dương tưởng tượng, nhanh chóng biến thành từng con côn trùng, bò trên mặt đất.

Bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, Lâm Dương không lập tức rời đi, chỉ sững sờ nhìn chằm chằm, những con côn trùng màu đỏ máu nhanh chóng bò lên các bức tường xung quanh.

Cùng với việc thịt trên người Huyết thi không ngừng rơi xuống, những con côn trùng kia cũng bò kín cả bức tường, dày đặc, trông như thể sắp bao phủ hoàn toàn bức tường bất cứ lúc nào.

Những con Huyết trùng trên tường thỉnh thoảng lại nhảy lên, trông như bọ chét, có sức bật cực tốt.

Nhìn cảnh này, Lâm Dương hiểu ra, kế hoạch xuyên qua bên cạnh Huyết thi đã phá sản.

Nếu muốn đi men theo tường, dù có thể khống chế tốt cơ thể không chạm vào tường, thì những con côn trùng bám trên đó cũng sẽ nhảy lên người Lâm Dương.

Tuy không biết những con côn trùng này có tác dụng gì, nhưng nhìn chúng, Lâm Dương dần dần nhớ ra, sau khi Lão Lý ngã xuống, trên người ông cũng có máu tươi rỉ ra.

Ban đầu, Lâm Dương tưởng là dính máu của Huyết thi, bây giờ

xem ra, có lẽ là do đám Huyết trùng này.

Khi Huyết trùng trên người Huyết thi rơi xuống, Lâm Dương cũng nhìn thấy được dung mạo của nó.

Những khối máu trên mặt Huyết thi đã ít đi một chút, có thể lờ mờ nhận ra đó là một nam thanh niên, trong mũi của người này có những thứ giống như côn trùng.

Đột nhiên, Huyết thi mở miệng, phát ra tiếng "chi chi ô ô", rõ ràng không có chút uy hiếp nào, nhưng Lâm Dương lại bị dọa sợ, vì trong miệng Huyết thi cũng đầy những con côn trùng đó.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Dương đột nhiên có một suy nghĩ táo bạo, đó là, Huyết thi trước mắt không phải là một cỗ thi thể, mà thực chất chỉ là một khối hợp thể của rất nhiều Huyết trùng mà thôi.

Đám Huyết trùng này đã điều khiển thi thể của người đàn ông, khiến nó hành động, sau đó không ngừng sinh sôi trong cơ thể người đàn ông, rồi biến thành bộ dạng này.

Bây giờ trong cơ thể Lão Lý, chắc cũng đầy dấu vết của đám Huyết trùng đó, chúng đang sinh sôi nảy nở trong cơ thể ông.

Dần dần, Lão Lý cũng sẽ biến thành bộ dạng như người đàn ông này, cơ thể đầy Huyết trùng, không ngừng tràn ra ngoài, cuối cùng lại đi xâm chiếm cá thể khác.

Ánh mắt người đàn ông trước mặt Lâm Dương đờ đẫn vô hồn, vì vậy Lâm Dương cảm thấy suy đoán của mình không sai.

Có ánh mắt như vậy chứng tỏ người này không có ý thức chủ quan.

Nhưng việc đám Huyết trùng chặn đường lại cho thấy có một cá thể có ý thức tồn tại ở đây.

Lâm Dương cho rằng, đó chắc là một con đầu trùng giống như thủ lĩnh, chỉ huy hành động của đám Huyết trùng, vì vậy mới có thể kiên trì không buông tha mà đuổi theo hắn và Lưu Tư Vũ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng bắt đầu lo lắng cho hướng đi của Lưu Tư Vũ, vì theo Lâm Dương thấy, người mà Lưu Tư Vũ đang đi tìm, có lẽ bên cạnh cũng có thứ tương tự.

Mặc dù đã xác định trong cơ thể Huyết thi có một con đầu trùng, nhưng Lâm Dương không cho rằng trí thông minh của con đầu trùng này có thể đạt đến trình độ như vậy.

Ở một nơi nào đó, nhất định có một người đang chỉ huy con đầu trùng này, thông qua một phương thức mà chỉ chúng mới có thể cảm nhận được, không ngừng chỉ huy.

Sau khi tách khỏi Lâm Dương, Lưu Tư Vũ chìm vào suy tư.

Huyết thi đã đuổi theo Lâm Dương, bây giờ sau lưng Lưu Tư Vũ không có kẻ địch, tự nhiên cũng không có ai quấy rầy suy nghĩ của cô.

Mặc dù bây giờ có thể đi giúp Lâm Dương, nhưng cô không có ý định đó.

Đã quyết định giải quyết chuyện này, thì sẽ không lùi bước.

Suy nghĩ một lúc, Lưu Tư Vũ vẫn không có manh mối, bèn quay lại nhà Lão Lý.

Trong ấn tượng của Lưu Tư Vũ, ở nhà Lão Lý, đáng lẽ phải có Lão Lý đột nhiên bị thi biến ở đó mới đúng.

Lưu Tư Vũ bước vào nhà Lão Lý.

Lão Lý bị Lâm Dương trói lại đã không biết rời đi từ lúc nào, cây gậy kia cũng lăn trên mặt đất.

Thấy Lão Lý biến mất, Lưu Tư Vũ tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng

cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng cây gậy mà Lâm Dương đặt không được vững chắc mà thôi.

Đi đến chiếc quan tài mà Huyết thi đã bước ra, Lưu Tư Vũ cẩn thận quan sát, sau đó nhìn thấy một vài thứ khác.

Bên trong quan tài, ngoài những vết máu đã khô, còn có một vệt nhỏ, giống như vết cành cây cào qua.

Lưu Tư Vũ cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại không có manh mối nào.

Quay đầu lại, Lưu Tư Vũ rời khỏi nhà Lão Lý, chuẩn bị truy tìm Lão Lý.

Lão Lý di chuyển bằng bước đi chậm chạp đó, có lẽ bây giờ cũng chưa đi được bao xa.

Trên mặt đất, có những vết máu do Lão Lý để lại, Lưu Tư Vũ có thể men theo đó mà đuổi theo, việc truy đuổi này không có chút khó khăn nào.

Nhưng trong quá trình truy đuổi, sắc mặt Lưu Tư Vũ lại trở nên ngưng trọng, vì lượng máu ở những vết này luôn không đổi, không hề suy giảm.

Nếu những vệt máu trên người Lão Lý thật sự là dính từ Huyết thi, thì đáng lẽ phải sớm khô rồi mới đúng.

Nhưng đã đi một đoạn đường, vết máu trên mặt đất vẫn giữ một quy luật nhất định, lượng máu luôn xấp xỉ như nhau, như thể chính Lão Lý đã tạo ra chúng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía trước cũng nheo lại.

Những vết máu này biến mất trước một ngôi nhà, vết máu cuối cùng nằm ngay trong cửa nhà đó.

Nếu không có gì bất ngờ, thì Lão Lý hẳn đã vào trong ngôi nhà này.

Lưu Tư Vũ suy nghĩ một lúc, không trực tiếp đi vào từ cửa chính mà trèo lên tường, đi vào từ bên ngoài.

Chương 611

Những dấu hiệu này đều cho thấy, kẻ điều khiển Huyết thi, hẳn là ở trong ngôi nhà này.

Sau khi leo lên trên tường, Lưu Tư Vũ cũng nghe thấy một tiếng sáo du dương.

Giai điệu nghe rất quỷ dị, Lưu Tư Vũ thậm chí còn cảm thấy hơi choáng váng vì nó.

Cảnh tượng trước mắt thì khiến sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên trắng bệch.

Trước mặt cô là sân của ngôi nhà.

Cái sân này, bây giờ một màu đỏ rực.

Nhìn kỹ, toàn bộ mặt đất trong sân đều là những con côn trùng đỏ tươi, đang không ngừng co giật.

Ở chính giữa mảng đỏ rực đó, có một vật hình người bị côn trùng bao phủ, từ góc áo thỉnh thoảng lộ ra có thể phán đoán đó là Lão Lý.

Sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên cực kỳ khó coi.

Mặc dù Lưu Tư Vũ đã thấy đủ loại thí nghiệm trên cơ thể người trong gia tộc, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái, đột nhiên thấy thứ này, cũng sẽ cảm thấy buồn nôn.

Đột nhiên, Lưu Tư Vũ cảm thấy đầu óc mình có chút choáng váng, suýt nữa thì ngã xuống.

Vội vàng vịn vào tường, Lưu Tư Vũ dùng ánh mắt kinh hãi nhìn những con côn trùng bên dưới, sau đó ánh mắt cũng trở nên cực kỳ cảnh giác.

Cơn chóng mặt vừa rồi của Lưu Tư Vũ không phải vì nhìn thấy thứ ghê tởm, mà là vì tiếng sáo du dương.

Giai điệu của tiếng sáo không tự nhiên, tuy không có tiết tấu đột ngột ngắt quãng, nhưng Lưu Tư Vũ lại cảm thấy toàn thân khó chịu vì nó.

Đột nhiên, cửa phòng phát ra tiếng sáo được mở ra, một người phụ nữ từ trong bước ra.

Đó là một người phụ nữ xấu xí, trên mặt có những vết sẹo chằng chịt, giống như cành cây khô, đan xen trên mặt, khiến Lưu Tư Vũ ngay lập tức bỏ qua thân hình thon thả của người phụ nữ, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào khuôn mặt cô ta.

Người phụ nữ như cảm nhận được điều gì, liền quay ánh mắt về phía Lưu Tư Vũ đang ẩn nấp.

Thấy vậy, Lưu Tư Vũ lập tức thu người lại, nấp sau mái hiên.

Nhìn ngôi nhà bình thường trước mắt, người phụ nữ lộ vẻ nghi ngờ, sau đó lại cầm sáo lên, nhanh và gấp gáp thổi mấy tiếng.

Cùng với tiếng sáo, mấy con Huyết trùng từ góc tường tiến về phía người phụ nữ vừa cảm nhận được điều gì đó.

Nơi đó, chính là chỗ Lưu Tư Vũ đang ẩn nấp.

Vì đã thu người lại, Lưu Tư Vũ không để ý đến điều này, chỉ cố gắng thu nhỏ cơ thể, muốn qua mắt người phụ nữ kia, đồng thời cũng kinh ngạc trước khả năng quan sát nhạy bén của cô ta.

Vừa rồi, Lưu Tư Vũ không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ vì ngoại hình xấu xí của người phụ nữ mà quan sát nhiều hơn một chút, vậy mà suýt nữa đã bị phát hiện.

Lưu Tư Vũ đang suy nghĩ xem nên hành động thế nào tiếp theo.

Trong lúc Lưu Tư Vũ đang suy nghĩ, trước mắt cô xuất hiện một thứ khiến cô kinh hãi.

Có mấy con Huyết trùng từ mép tường bò ra, đến gần Lưu Tư Vũ.

Nhìn con Huyết trùng trước mắt, ở khoảng cách này, Lưu Tư Vũ có thể dễ dàng nhìn thấy cấu trúc cơ thể từng vòng từng vòng của nó, cảm giác như bụng đang cuộn trào, dịch vị trào ngược, Lưu Tư Vũ cảm thấy buồn nôn.

May mắn là con Huyết trùng bò lên này đi về hướng khác, không bò về phía Lưu Tư Vũ.

Trong lúc Lưu Tư Vũ thở phào nhẹ nhõm, mắt cô lại mở to hơn không ít, vì ở nơi con Huyết trùng vừa bò lên, lại có thêm mấy con nữa bò ra, lần lượt tiến về các hướng khác nhau, trong đó có một con đang tiến về phía Lưu Tư Vũ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra, người phụ nữ kia chắc chắn đã cảm nhận được điều gì đó, nên mới cho đám Huyết trùng này đi trinh sát, còn Lưu Tư Vũ thì không có cách nào.

Vì không có cách đối phó, nên Lưu Tư Vũ chỉ có thể trơ mắt nhìn con Huyết trùng không ngừng tiến lại gần.

Bây giờ, Huyết trùng đã đến mép giày của Lưu Tư Vũ, trông có vẻ như nó muốn đi thẳng về phía trước, như vậy, nó sẽ bò lên giày của Lưu Tư Vũ.

Nhìn con côn trùng này, vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên càng lúc càng tệ, sau đó trơ mắt nhìn con côn trùng trực tiếp bò lên giày của mình, rồi tiếp tục bò về phía trước.

Lần này Lưu Tư Vũ đi một đôi bốt cao cổ, nên tạm thời không cần lo lắng côn trùng sẽ chui vào trong ống quần, nhưng nhìn con côn trùng này, Lưu Tư Vũ lại cảm thấy có chút sỉ nhục.

Vì chuyện như thế này mà bị côn trùng bò lên người.

Nhưng dù cảm thấy sỉ nhục, Lưu Tư Vũ cũng không có cách nào tốt để giải quyết chuyện này.

Huyết trùng di chuyển trên đôi bốt của Lưu Tư Vũ một lúc, đi vòng một vòng, nhưng mãi vẫn không rời đi.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên trắng bệch, vì từ bộ dạng của Huyết trùng, có vẻ như nó muốn tiếp tục bò lên trên.

Quả nhiên, đường đi của Huyết trùng nhanh chóng thay đổi, trở thành hướng lên trên, bắt đầu bò về phía trên của đôi bốt.

Vị trí của Huyết trùng không ngừng dâng lên, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên càng lúc càng tệ, vì...

điều này quá kinh khủng.

Thấy Huyết trùng sắp bò đến đỉnh đôi bốt, cơ thể Lưu Tư Vũ cử động, không còn mặc cho Huyết trùng tùy ý di chuyển như trước nữa.

Lưu Tư Vũ đứng dậy, dùng sức đập chân vào viên gạch bên cạnh, Huyết trùng trực tiếp bị đập thành một vũng máu, để lại trên giày của Lưu Tư Vũ một chút thịt máu ghê tởm.

Không đi dọn dẹp xác Huyết trùng, Lưu Tư Vũ nhìn lướt qua cảnh tượng trong sân một lần nữa, rồi rời khỏi đó, bắt đầu nhảy xuống bên ngoài.

Nơi Lưu Tư Vũ ẩn nấp rất chật hẹp, nên sau khi bị Huyết trùng đến gần, Lưu Tư Vũ cũng không thể thực hiện động tác lớn nào.

Bây giờ sau khi giết chết Huyết trùng, hành động của Lưu Tư Vũ chắc chắn sẽ bị phát hiện, vì vậy Lưu Tư Vũ sau khi nhìn lần cuối vào bên trong, liền rời đi.

Trong sân, người phụ nữ xấu xí nhìn Lưu Tư Vũ đứng dậy, trên

mặt lộ ra nụ cười, sau đó tiếp tục thổi sáo.

Chương 612

Đám Huyết trùng cũng bắt đầu đuổi theo Lưu Tư Vũ, còn Lưu Tư Vũ thì nhảy xuống con đường bên dưới.

Mặc dù đã nhảy xuống, nhưng Lưu Tư Vũ không có ý định rời đi, chỉ vì trong sân có đám Huyết trùng đó, nên Lưu Tư Vũ không có cách nào tiến vào từ đó mà thôi.

Lưu Tư Vũ có cách khác.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng nhìn thấy Lâm Dương đang đến.

Lâm Dương bước đi loạng choạng, trông như chân bị thương, nhưng thấy Lâm Dương không bị thương nặng, Lưu Tư Vũ cũng yên tâm. .....

Ở góc tường chật hẹp, Lâm Dương nhìn Huyết thi đang chặn đường mình, ánh mắt trở nên ngưng trọng, đồng thời cũng lùi lại mấy bước, nhặt mấy viên đá dưới chân.

Những viên đá này đều không lớn, có lẽ là do trẻ con nghịch ngợm cạy ra từ tường để lại, nhưng đối với Lâm Dương bây giờ, đây là vũ khí tốt nhất có thể tìm thấy.

Nắm mấy viên sỏi trong tay, Lâm Dương nhìn chằm chằm vào động tác của Huyết thi trước mặt.

Huyết thi không có kiên nhẫn như Lâm Dương, nó lao về phía Lâm Dương trước, đồng thời những con côn trùng xung quanh Huyết thi cũng nhảy từ trên tường về phía Lâm Dương.

Trước tiên ném một viên sỏi lớn hơn vào mặt Huyết thi, Lâm Dương dùng hết sức, lực của viên sỏi rất mạnh, trực tiếp xuyên vào má Huyết thi, thịt của người đàn ông mỏng manh như giấy, dễ dàng bị

xuyên thủng.

Nhưng hành động của Huyết thi lại không hề bị cản trở, điều này càng khiến Lâm Dương tin chắc vào suy đoán của mình.

Hành động của Huyết thi không dừng lại, tiếp tục lao về phía Lâm Dương.

Khi đến gần, Huyết thi bổ nhào tới, không dùng hai tay, trông như muốn đè bẹp Lâm Dương.

Vì hành động của Huyết thi khá nhanh, nên trong chốc lát, Lâm Dương cũng không có cách nào né tránh.

Nhìn thi thể Huyết thi đang nghiêng về phía mình, sắc mặt Lâm Dương trở nên xấu đi rất nhiều, sau đó cắn răng, thúc đầu gối lên, trực tiếp thúc vào ngực Huyết thi.

Bị Lâm Dương thúc như vậy, Huyết thi dường như bị một cú va chạm lớn, từ trong cơ thể nó, một số Huyết trùng bị giũ ra, rơi xuống đất.

Sau đó Lâm Dương tiếp tục giữ chặt Huyết thi, không quan tâm đến những con Huyết trùng có thể rơi trên người mình, không ngừng lặp lại động tác dùng đầu gối thúc vào Huyết thi.

Vì cơ thể Lâm Dương không ngừng vận động kịch liệt, nên những con Huyết trùng rơi trên người hắn không cắn Lâm Dương, chỉ theo động tác của hắn mà không ngừng rung lên trên quần áo, nhưng chúng bám rất chặt vào quần áo, không bị văng ra.

Động tác dùng đầu gối tấn công kéo dài mấy lần, Lâm Dương cảm thấy Huyết thi trước mắt dường như không còn cử động nữa, liền buông tay, nhìn Huyết thi trực tiếp nằm trên đất, không cử động nữa.

Những con Huyết trùng thì tản ra xung quanh, diện mạo của người

đàn ông bên trong Huyết thi lộ ra.

Xem ra, cơ thể này đã bị đám Huyết trùng từ bỏ.

Thấy cảnh này, Lâm Dương vội vàng kiểm tra cơ thể mình.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn quần áo của mình, Lâm Dương cảm thấy một trận kinh hãi, sau đó nhanh chóng dùng tay phủi khắp quần áo và cánh tay.

Những con Huyết trùng này bò lên người Lâm Dương, dường như muốn biến hắn thành một vật chủ mới.

Chỉ là Lâm Dương bây giờ là một người sống sờ sờ, tự nhiên sẽ không để chúng tự tung tự tác.

Sau khi phủi sạch Huyết trùng trên người, sắc mặt Lâm Dương lại càng trở nên tồi tệ hơn.

Ở vị trí đầu gối của Lâm Dương có một vết thương.

Vừa rồi vì dùng bộ phận này để tấn công Huyết thi, nên Lâm Dương không để ý.

Bây giờ nhìn vết thương này, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng cơn đau, quan trọng nhất là, bên trong chân Lâm Dương, có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của dị vật, thứ đó đang không ngừng di chuyển, rõ ràng là đám Huyết trùng.

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong đầu gối của mình, có côn trùng đang co giật.

Nói cách khác, vừa rồi, khi Lâm Dương dùng đầu gối tấn công Huyết thi, có Huyết trùng đã bò vào trong đầu gối của hắn.

Nhìn Huyết thi không còn động đậy, trong lòng Lâm Dương có một suy nghĩ tồi tệ, con chui vào đầu gối mình, không phải là đầu trùng chứ.

Phải biết rằng, thời điểm này thực sự quá trùng hợp.

Ngay sau khi Huyết thi ngừng hành động, một con côn trùng đã chui vào đầu gối hắn.

Sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên xấu đi rất nhiều.

Hắn càng lúc càng cảm thấy đây là sự thật, vì nếu nói rằng con đầu trùng vừa hay nằm trong số những con bị hắn đè nát, Lâm Dương khó mà tin được.

Mặc dù không biết đầu trùng có gì đặc biệt, nhưng nếu đã có thể chỉ huy những con côn trùng khác thì khả năng sinh sản cơ bản nhất cũng nên có.

Nghĩ rằng trong cơ thể mình có thể có một số trứng Huyết trùng, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên trắng bệch.

Nhìn viên sỏi vừa nhặt trên tay, ánh mắt Lâm Dương ngưng lại, sau đó hít một hơi thật sâu, xoay viên sỏi trong tay, dùng mặt nhọn chĩa vào vết thương ở đầu gối, rồi dùng sức đâm xuống.

Viên sỏi nhanh chóng tạo ra một vết thương mới trên vết thương cũ.

Lâm Dương cảm thấy đau đớn dữ dội, vì vết thương rách chồng lên nhau, nên cơn đau mà Lâm Dương cảm nhận được cũng vô cùng rõ ràng.

Nhưng Lâm Dương lại nhịn được cơn đau này, cắn răng, tiếp tục dùng sức ấn viên sỏi.

Viên sỏi nhanh chóng chui sâu vào vết thương ở đầu gối, cả viên đều lọt vào trong.

Sau đó Lâm Dương xoay lòng bàn tay mấy cái, kéo theo viên sỏi cũng xoay theo, vết thương cũng theo đó mà mở rộng ra.

Ngoài cơn đau, Lâm Dương cảm nhận nhiều hơn là cảm giác tê dại từng cơn, giống như chân trái đã bị phế, dần dần mất đi tri giác.

Hành động của Lâm Dương cũng vì thế mà bị ảnh hưởng nhất định.

Chương 613

Nhìn đầu gối của mình, ánh mắt hắn trở nên có chút không nỡ, sau đó nhắm mắt lại.

Chỉ dựa vào cảm giác, Lâm Dương ném viên sỏi ra, sau đó đưa ngón tay vào.

Vết thương vốn đã nhỏ, sau khi bị viên sỏi mở rộng ra, ngón tay cũng có thể dễ dàng đưa vào.

Lâm Dương đưa tay vào trong đầu gối, sau đó sờ soạng bên trong.

Cuối cùng, khi ngón tay sắp chạm đến nơi sâu nhất, nó chạm vào một thứ gì đó, một thứ mềm mềm đang bò.

Chạm được thứ đó, Lâm Dương mở to mắt.

Đã có thể chạm được, chứng tỏ nỗ lực vừa rồi không uổng phí.

Sau đó hắn duỗi thẳng ngón tay còn lại đang ở bên cạnh, muốn tiếp tục mở rộng vết thương này.

Rất nhanh, trong cơn đau đớn, Lâm Dương đồng thời đưa hai ngón tay vào, cùng lúc chạm vào con Huyết trùng đang bò kia.

Hai ngón tay kẹp lại, Lâm Dương kẹp chặt thân con Huyết trùng, sau đó nhanh chóng và chính xác rút thẳng ra ngoài, kéo con Huyết trùng ra.

Chỉ là khi Lâm Dương chuẩn bị thở phào, nhìn thứ trên tay, hắn im lặng.

Trên tay Lâm Dương, đúng là Huyết trùng bị hắn rút ra, chỉ là không hoàn chỉnh.

Có lẽ vì đồng thời đưa ngón tay vào để mở rộng vết thương, nên

giữa các ngón tay Lâm Dương chỉ có một nửa thân của con Huyết trùng đó.

Cũng có nghĩa là, nửa trước của con Huyết trùng, vẫn còn ở trong đầu gối của Lâm Dương.

Bên trong Lâm Dương trở nên căng thẳng, sau đó cảm nhận cảm giác trong đầu gối.

May mắn là, sau khi cơ thể bị đứt lìa, con côn trùng đó dường như đã chết ngay lập tức, thậm chí không giãy giụa, vì vậy Lâm Dương vốn định đưa tay vào lần nữa cũng dừng lại bên ngoài.

Lý trí mách bảo Lâm Dương, nếu muốn lấy nửa còn lại của con côn trùng ra, thì bây giờ là thời cơ tốt nhất.

Vết thương vừa mới được mở rộng, không nhanh lành như vậy, chỉ cần Lâm Dương có thể chịu được đau đớn, là có thể lại đưa ngón tay vào.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại chùn bước, vì hắn cảm thấy sợ hãi.

Mặc dù vừa mới đưa ngón tay vào, nhưng bây giờ không giống nữa.

Vừa rồi vì trong sâu đầu gối có một con côn trùng đang co giật, so với đau đớn, việc có một con côn trùng đang di chuyển trong cơ thể càng khiến Lâm Dương cảm thấy kinh hãi hơn, vì vậy hắn mới có thể làm ra hành động như vậy.

Nhưng bây giờ không giống nữa.

Bây giờ Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, con côn trùng đó đã chết, không còn động đậy nữa.

Lúc này, cơn đau từ vết thương ở đầu gối cũng càng lúc càng kích

thích thần kinh của Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy đau đớn không chịu nổi.

Nhìn đầu gối do dự một lúc, Lâm Dương buông ngón tay đầy máu tươi xuống, sau đó chuyển tầm mắt về phía trước.

Con trong đầu gối Lâm Dương vừa rồi hẳn là đầu trùng rồi.

Sau khi đầu trùng chết, những con Huyết trùng vốn đang tiến lại gần Lâm Dương lập tức tản ra, giống như đang đi dạo phố, đi lang thang không mục đích xung quanh, chỉ có một vài con khi đối mặt với vật thể khổng lồ như Lâm Dương mới dám tiến lại gần.

Thấy mình đã an toàn, Lâm Dương lập tức cởi áo khoác ngoài ra, sau đó làm theo những gì đã từng xem, xé quần áo thành từng dải, quấn quanh đầu gối, rồi dùng sức kéo một cái, buộc chặt lại.

Nhìn vết thương đã được băng bó tốt, Lâm Dương hài lòng gật đầu, định đi đến chỗ của Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương bây giờ rất lo lắng cho Lưu Tư Vũ, vì tác hại của những con Huyết trùng này sau khi vào cơ thể người thực sự quá lớn.

Không nói đến tác hại, chỉ riêng cảm giác có dị vật đang động đậy trong cơ thể, Lâm Dương có thể cảm nhận sâu sắc.

Đứng dậy, Lâm Dương thử đi thẳng về phía trước, nhưng vết thương trên đầu gối đã cản trở hắn.

Lâm Dương cảm thấy đau đớn dữ dội, và không thể truyền sức mạnh đến khớp gối.

Dường như vì vết thương quá sâu, Lâm Dương chỉ có thể miễn cưỡng kiểm soát bộ phận đó hoạt động, nhưng lại không có cách nào dùng sức di chuyển chân trái.

Cảm giác sức mạnh như gặp phải chướng ngại vật, không thể

truyền qua vết thương đã bị khoét một lỗ nhỏ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó bắt đầu vịn vào bức tường bên cạnh để di chuyển về phía trước.

Vì Huyết thi vừa rồi đã náo loạn trong làng một phen, nên lúc này trên đường làng không có ai, về cơ bản đều đã về nhà, đóng chặt cửa, chỉ có một vài hộ gia đình nhìn ra ngoài qua cửa sổ.

Lâm Dương vịn tường, không ngừng tìm kiếm trên đường.

Có lẽ vì vận may của Lâm Dương tốt, sau khi đi qua vài góc cua, khi Lâm Dương cảm thấy vết thương không ngừng tê dại, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy bóng dáng của Lưu Tư Vũ.

Lúc này Lưu Tư Vũ đang trèo xuống từ một ngôi nhà.

Trên ngôi nhà đó, Lâm Dương cũng nhìn thấy mấy con Huyết trùng.

Nói cách khác, nơi này chính là nơi ở của nhân vật bí ẩn kia sao?

Lưu Tư Vũ nhìn thấy bộ dạng của Lâm Dương cũng cảm thấy kinh ngạc.

Lâm Dương bây giờ đi cà nhắc, vịn tường để di chuyển.

Ở vị trí đầu gối chân trái của Lâm Dương, có một lớp quần áo bao bọc vết thương, máu đang rỉ ra ngoài.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lưu Tư Vũ vội vàng đến bên cạnh Lâm Dương.

“Anh, không sao chứ?” Giọng điệu của Lưu Tư Vũ rất lo lắng, vì trông Lâm Dương có vẻ bị thương nặng.

Chương 614

"Không sao, chỉ là đi lại hơi bất tiện thôi." Lâm Dương bình tĩnh nói, tỏ ra vẻ tùy ý, nhưng động tác nghiến chặt răng vì đau đớn một cách vô thức của hắn cũng bị Lưu Tư Vũ nhìn thấy rõ.

Thấy Lâm Dương không muốn mình lo lắng, Lưu Tư Vũ cũng không hỏi tiếp, đem những gì vừa nhìn thấy nói hết cho Lâm Dương, Lâm Dương cũng cùng Lưu Tư Vũ suy nghĩ đối sách.

Người phụ nữ trong nhà kia biết Lưu Tư Vũ đang quan sát mình, nhưng lại không ra ngoài tìm kiếm dấu vết, trông rất bình tĩnh.

Lâm Dương sau khi suy nghĩ một lúc, đã có kế hoạch, bèn bảo Lưu Tư Vũ đến nhà Lão Lý lấy một ít đồ ra.

Vì trong ngôi làng này, chỉ có nhà Lão Lý là mở cửa, cũng chỉ có đồ của nhà Lão Lý là vật vô chủ, những thứ khác đều không tiện lấy.

Lâm Dương thì ở nguyên tại chỗ chờ Lưu Tư Vũ quay lại.

Trong lúc chờ đợi, Lâm Dương cũng nhìn thấy những con Huyết trùng thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trên nóc nhà.

Vì chiều cao, nên Lâm Dương không thể nhìn rõ chi tiết cụ thể, nhưng Lâm Dương biết, Huyết trùng xuất hiện trên nóc nhà, hẳn là để đề phòng Lưu Tư Vũ tiếp tục trèo lên.

Nhưng biện pháp đối phó này lại không thể đối phó với hành động của Lâm Dương.

Lưu Tư Vũ nhanh chóng quay lại, trên tay cũng mang đầy một bó vải và mấy thứ trông như đá.

"Cái này, không phải tôi bảo cô đi lấy bật lửa sao?" Nhìn thứ trên tay Lưu Tư Vũ, Lâm Dương ngửi thấy mùi quen thuộc, nhưng lại

không thể nhớ ra, vì vậy cảm thấy nghi ngờ.

"Đá lửa.

Trong nhà Lão Lý không có bật lửa hay thứ gì tương tự, chỉ có một cây đèn dầu đã tắt, đốt nó quá phiền phức, nên tôi mang cái này về." Nhìn mấy viên đá lửa trong tay Lưu Tư Vũ, Lâm Dương im lặng một lúc, sau đó đưa tay ra, bắt đầu không ngừng va chúng vào nhau trong tay.

Tiếng đá lửa rất rõ ràng, trong con đường vắng lặng như thế này, chắc chắn sẽ truyền vào trong nhà.

Nhưng Lâm Dương cũng không định giấu người bên trong, chỉ cần hoàn thành mọi việc trước khi họ kịp phản ứng là được.

Lâm Dương thử mấy lần, vì vết thương nên không thể dùng sức quá nhiều, nên chỉ tóe ra một chút tia lửa, không thể đốt cháy những dải vải này.

Lưu Tư Vũ thấy vậy, liền lấy đá lửa đi, sau đó nhét dải vải vào lòng Lâm Dương, xé ra một dải.

Lưu Tư Vũ mỗi tay cầm một viên đá lửa, sau đó ở phía dưới dải vải, nhanh chóng va vào nhau.

Sức của Lưu Tư Vũ rất lớn, mỗi lần va chạm đều có thể nhìn thấy vết mài mòn rõ rệt trên đá lửa.

Mặc dù không phải là cách sử dụng chính xác, nhưng vì thế mà tạo ra một số tia lửa.

Sau nhiều lần va chạm lặp đi lặp lại, dải vải trong tay Lâm Dương nhanh chóng cũng bắt lửa, bắt đầu tỏa ra nhiệt lượng.

Thấy dải vải đã cháy, Lưu Tư Vũ lập tức ném đá lửa trong tay xuống, lấy những dải vải còn lại, rồi cùng đốt cháy.

Sau khi đốt cháy, cô vo thành những quả cầu vải, sau đó ném vào trong sân.

Những quả cầu vải mang theo lửa bay qua tường sân, nhanh chóng trong đó phát ra rất nhiều tiếng "phốc xuy", nghe như có thứ gì đó bị cháy khét.

Thấy có hiệu quả, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhanh chóng ném những dải vải còn lại vào trong sân.

Tiếng đồ vật bị cháy khét không ngừng vang lên, sau đó Lâm Dương cũng nhìn thấy, từ mép tường và khe cửa của sân, có rất nhiều Huyết trùng đỏ tươi đang chui ra, sau đó chạy trốn ra ngoài.

Những con côn trùng này có tác dụng đặc biệt, nhưng vẫn là côn trùng, sẽ sợ lửa, trong ngọn lửa, chắc chắn phải chạy trốn.

Chờ một lúc, Lâm Dương lại cảm thấy kỳ lạ, vì lửa không dừng lại.

Theo lý mà nói, những dải vải ném vào đáng lẽ phải cháy gần hết rồi mới đúng chứ.

Sau đó Lâm Dương nhìn thấy khói trắng bốc lên từ phía trên sân, rồi cũng hiểu ra.

Có lẽ vì xác của những con Huyết trùng đó, lửa trên quả cầu vải cũng rơi xuống đất, sau đó ngôi nhà này cũng bắt đầu cháy.

Suy đoán của Lâm Dương nhanh chóng được khẳng định, vì ngọn lửa bùng lên rất nhanh, ở bên tường, Lâm Dương cũng cảm nhận được nhiệt lượng rõ rệt đang truyền đến.

Nhìn Lưu Tư Vũ, Lâm Dương gật đầu, sau đó dưới sự dìu dắt của Lưu Tư Vũ, cùng nhau đi vào trong sân.

Cửa lớn của sân không khóa, Lưu Tư Vũ dùng chút sức đã đẩy ra

được.

Cửa lớn vừa bị đẩy ra, bộ dạng của những xác côn trùng bên trong cũng lộ ra.

Rất nhiều xác côn trùng bị cháy đen đang nằm trên đất trong sân, đồng thời đang góp phần làm cho ngọn lửa ngày càng lớn hơn.

Lửa lan lên trên tường, những thứ trông như dịch cơ thể do côn trùng để lại trên tường cũng bị đốt cháy.

Có lẽ không bao lâu nữa, ngôi nhà này sẽ bị thiêu rụi hoàn toàn.

Ở phía trước, là người phụ nữ xấu xí đó.

Mặc dù trước đó đã nghe Lưu Tư Vũ nói, nhưng đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt đầy sẹo của người phụ nữ này, Lâm Dương vẫn bị dọa giật mình.

Vẻ mặt của người phụ nữ trông rất tức giận, cũng là điều tự nhiên, vì Lâm Dương không chỉ xua đuổi và giết chết đám côn trùng mà cô ta nuôi, mà ngôi nhà này cũng bị Lâm Dương đốt cháy.

Bên cạnh Lâm Dương là Lưu Tư Vũ, người phụ nữ nhớ rất rõ bóng dáng đã xuất hiện trên nóc nhà của cô ta trước đó.

Sau khi thấy Lâm Dương bước vào, sự chú ý của người phụ nữ cũng đặt lên vết thương ở đầu gối của Lâm Dương.

Không biết đã nghĩ đến điều gì, cô ta phát ra một tiếng cười lạnh.

Tiếng cười lạnh của người phụ nữ khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn, đang định hỏi cho ra nhẽ, thì thấy người phụ nữ lấy cây sáo ra, bắt đầu thổi, phát ra giai điệu du dương.

Lâm Dương biết người phụ nữ dùng sáo để điều khiển Huyết trùng, nhưng bây giờ xung quanh không có Huyết trùng nữa, vậy người phụ nữ bây giờ thổi sáo ở đây để làm gì?

Lâm Dương cảm thấy nghi ngờ.

Chương 615

Sau đó từ trong ngôi nhà phía sau người phụ nữ, một bóng người bước ra, bóng người đó Lâm Dương còn nhớ, là thôn trưởng của ngôi làng này.

Cơ thể của thôn trưởng trông không có gì khác thường, chỉ là mắt của ông ta nhắm chặt, giống như một thi thể không có ý thức.

Thôn trưởng đi ra theo tiếng sáo của người phụ nữ, Lâm Dương cũng đoán ra được, trong cơ thể thôn trưởng, hẳn là có Huyết trùng.

Nương nhờ vào thể xác của thôn trưởng, những con Huyết trùng đó tạm thời tránh được sức nóng của ngọn lửa, vì vậy có thể tiếp tục hành động ở đây.

Lâm Dương đem suy nghĩ của mình về đầu trùng nói cho Lưu Tư Vũ, đặc biệt dặn dò không được bất cẩn như mình, sau đó để Lưu Tư Vũ đi đối phó với thôn trưởng.

Người phụ nữ chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, hoàn toàn không có ý định chế ngự Lâm Dương, một kẻ bị thương, sau khi Lưu Tư Vũ rời đi.

Lưu Tư Vũ đến trước mặt thôn trưởng, giơ chân lên, trông như muốn trực tiếp đá vào người ông ta.

Thôn trưởng không né tránh, trực tiếp bị Lưu Tư Vũ đá trúng, nhưng Lưu Tư Vũ lại nhíu mày, vì cơ thể thôn trưởng chỉ hơi cong lại một chút mà thôi.

Về sức lực của mình, Lưu Tư Vũ cũng có nhận thức rõ ràng, dưới lực độ vừa rồi, thôn trưởng đáng lẽ phải bị đá bay mới đúng, nhưng lại cứng rắn đỡ được, cơ thể không bị thương.

Sau đó Lưu Tư Vũ nhìn thấy, ở nơi bị đá trúng, cơ thể thôn trưởng co giật một lúc, sau đó biến dạng một chút.

Nhìn đến đây, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra, có lẽ đám côn trùng đó đã đỡ được cú đá này, vì đều là những khối thịt, nên cảm giác khi đá vào cũng không khác gì đá trực tiếp vào cơ thể người.

Lưu Tư Vũ bắt đầu dùng ánh mắt cẩn thận nhìn thôn trưởng.

Cơ thể thôn trưởng đang trở lại bình thường, những con côn trùng đó đang điều chỉnh vị trí, sau đó lao về phía Lưu Tư Vũ.

Hành động của thôn trưởng rất chậm chạp, không nhanh nhẹn như Huyết thi trước đó, có lẽ vì cơ thể vừa mới bị chiếm giữ không lâu, bên trong chưa hoàn thành việc cải tạo thích hợp, nên Lưu Tư Vũ dễ dàng né được cú bổ nhào của thôn trưởng.

Sau đó đồng tử của Lưu Tư Vũ giãn ra, vì sau khi né được đòn tấn công của thôn trưởng, Lưu Tư Vũ nhìn thấy, có mấy con Huyết trùng từ tai thôn trưởng chui ra, sau khi nhìn thấy Lưu Tư Vũ, liền nhảy về phía cô.

Huyết trùng bay vọt trên không trung, còn Lưu Tư Vũ thì đang ở trong trạng thái vừa mới dùng lực, nhất thời không thể dùng lực lần nữa.

Nhìn Huyết trùng ngày càng gần, Lưu Tư Vũ trực tiếp đổi hướng chân, lấy gót chân làm trụ, trong nháy mắt phá vỡ sự cân bằng của bản thân.

Mất đi thăng bằng, Lưu Tư Vũ ngã xuống đất, sau đó dùng ánh mắt cẩn thận nhìn thôn trưởng.

Trong cơ thể thôn trưởng có Huyết trùng tồn tại, bất cứ lúc nào cũng có thể chui ra từ một nơi nào đó không biết.

Sau khi nhìn thấy thảm trạng của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ không

muốn mình cũng bị đám côn trùng đó bám lên người.

Nhìn cơ thể không linh hoạt của thôn trưởng, Lưu Tư Vũ cũng có cách, nhanh chóng bò dậy.

Mấy con Huyết trùng bay ra vừa rồi rơi xuống đất, Lưu Tư Vũ chỉ dùng đôi bốt cao cổ dẫm mạnh lên, thấy côn trùng bị nghiền nát, sau đó lao về phía thôn trưởng.

Chạy đến trước mặt thôn trưởng, Lưu Tư Vũ không nói nhiều, vác ông ta lên, sau đó Huyết trùng trong cơ thể thôn trưởng cũng tuôn ra một ít, muốn đến gần Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ đã sớm lường trước được điều này, liền giữ chặt cơ thể thôn trưởng, sau đó dùng sức ném về phía người phụ nữ xấu xí kia, người vẫn luôn đứng xem trận đấu.

Thôn trưởng bị ném bay đi, mấy con Huyết trùng cũng vì thế mà rơi xuống đất, nhưng nhiều hơn thì vẫn ở trên người thôn trưởng.

Độ chính xác của cú ném của Lưu Tư Vũ rất chuẩn, nên đã đập trúng người phụ nữ kia.

Người phụ nữ tự nhiên không có khả năng chịu đựng như Lưu Tư Vũ, trực tiếp bị đập ngã, bắt đầu nằm trên đất.

Những con Huyết trùng cũng có một số con rơi lên người người phụ nữ, bắt đầu bò lên cơ thể cô ta, để lại trên bề mặt cơ thể những vệt dịch nhầy.

Người phụ nữ như không có cảm giác, chỉ cầm cây sáo của mình, rồi lại thổi lên.

Cùng với giai điệu vang lên, không bao lâu, những con côn trùng đó từ trên người người phụ nữ xuống, quay trở lại cơ thể thôn trưởng, nhưng không phải tất cả Huyết trùng đều quay lại, nhiều hơn thì đang chạy trốn ra ngoài sân.

Chỉ trong một lúc ngắn ngủi, ngọn lửa trong sân đã trở nên lớn hơn.

Sau khi rời khỏi cơ thể thôn trưởng, những con Huyết trùng này cũng cảm nhận rõ ràng được sức nóng bên ngoài, tự nhiên cũng bắt đầu chạy trốn.

Thấy bộ dạng chạy trốn của Huyết trùng, sắc mặt người phụ nữ kia cũng trở nên xấu đi rất nhiều, đồng thời cũng nhìn về phía Lâm Dương đang đứng bên cửa.

Mặc dù Lâm Dương trông có vẻ bị thương, nhưng người phụ nữ không dám đến gần, vì cô ta biết rõ, Huyết thi mà mình khó khăn lắm mới tạo ra mạnh đến mức nào.

Lâm Dương có thể thoát ra khỏi đó, có lẽ thể chất cũng không kém là bao.

Ánh mắt của người phụ nữ dừng lại trên vết thương ở đầu gối Lâm Dương, sau đó lại cầm sáo lên, một giai điệu với tiết tấu hoàn toàn khác trước đó vang lên.

Lâm Dương cũng vì thế mà cảm thấy khác thường.

Cùng với tiếng sáo vang lên, đầu gối vốn đã ổn định, bây giờ lại có những phản ứng khác.

Bên trong đầu gối của Lâm Dương, có thứ gì đó, bây giờ đã hoạt động trở lại.

Ngay lập tức, Lâm Dương nghĩ đến con Huyết trùng đã chui vào đầu gối mình trước đây, sau đó lại nghĩ, con Huyết trùng đó đã bị mình bóp đứt, từ lúc đi một đoạn đường dài như vậy cũng không động đậy, đáng lẽ phải chết hẳn rồi mới đúng.

Nói cách khác, thứ trên chân Lâm Dương bây giờ, hẳn là trứng do con Huyết trùng đó để lại.

Nhìn đầu gối, sắc mặt Lâm Dương trở nên trắng bệch, trong ánh mắt cũng có sự sợ hãi dần dần hiện lên.

Không còn cách nào khác, dù sao những con côn trùng ghê tởm đó, khi biết chúng có thể tồn tại trong cơ thể mình, phản ứng vô thức của người bình thường sẽ là cảm thấy sợ hãi.

Lưu Tư Vũ cũng chú ý đến sự khác thường của Lâm Dương, định hỏi.

"Lưu Tư Vũ, đừng quan tâm đến ta, chuyên tâm đối phó với người phụ nữ đó đi, ta ở đây có thể giải quyết được." Lâm Dương vội vàng hét lớn với Lưu Tư Vũ.

Ngôi nhà ở đây đang cháy, nếu không nhanh chóng, hai người phải rời đi, lúc đó càng khó tìm được người phụ nữ này.

Mặc dù trông như không có thù oán gì với người phụ nữ này, nhưng cô ta rõ ràng đang ở đây hại người, sau đó Lâm Dương cũng trở thành một trong những người bị hại.

Chương 616

Lưu Tư Vũ sau khi nghe lời Lâm Dương, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn một lượt, sau đó quay người, lao về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ bỏ sáo trong tay xuống, tiếng sáo theo đó mà ngừng lại, sau đó nhanh chóng quay người, chạy trốn vào trong nhà.

Sau đó, thôn trưởng bị Huyết trùng nhập xác lại đứng dậy.

Lưu Tư Vũ thì dùng ánh mắt cảnh giác nhìn thôn trưởng.

Vì bị Huyết trùng điều khiển, nên tốc độ hành động của thôn trưởng rất chậm, Lưu Tư Vũ có thể đối phó được.

Nhưng có một vấn đề, đó là trên người thôn trưởng thỉnh thoảng sẽ phun ra một số Huyết trùng từ một số nơi.

Sau khi biết được tác hại của Huyết trùng từ Lâm Dương, Lưu Tư Vũ đặc biệt cẩn thận với các cuộc tấn công của chúng.

Thôn trưởng đang chặn trước mặt Lưu Tư Vũ, nếu Lưu Tư Vũ muốn đuổi theo người phụ nữ kia, thì phải đánh bại thôn trưởng, cũng tức là phải giết chết con đầu trùng trong cơ thể ông ta.

Nghĩ đến đây, Lưu Tư Vũ nhìn những ngôi nhà đang cháy bên cạnh, trong lòng đã có kế sách.

Thôn trưởng mở miệng lao về phía Lưu Tư Vũ, trong miệng đầy Huyết trùng, trông như thể sắp bắn ra bất cứ lúc nào.

Lưu Tư Vũ thì nghiêng người, né đòn tấn công của thôn trưởng, sau đó một tay nắm lấy cánh tay ông ta.

Trước khi những con Huyết trùng đó bò lên người mình theo cánh tay, Lưu Tư Vũ dùng một đòn quật vai, ném thôn trưởng vào bức

tường đang cháy.

Ngọn lửa nhanh chóng lan theo quần áo của thôn trưởng.

Không bao lâu, trên người thôn trưởng không ngừng cháy lửa, một lượng lớn nhiệt lượng bắt đầu truyền vào cơ thể, Huyết trùng lần lượt chạy trốn ra ngoài.

Nhưng không có một con Huyết trùng nào rời đi được.

Khi đến gần ngọn lửa xung quanh, những con Huyết trùng này sẽ lập tức bị nướng khô, biến thành một thứ như xác khô biến dạng ở đó.

Rất nhanh, cơ thể thôn trưởng không còn động đậy nữa.

Nhìn Lâm Dương một cái, Lâm Dương mỉm cười với Lưu Tư Vũ, ra hiệu mình không sao, sau đó Lưu Tư Vũ đuổi vào trong nhà.

Sau khi Lưu Tư Vũ vào trong, khuôn mặt vốn tỏ ra không có gì của Lâm Dương cũng trở nên đau đớn không chịu nổi.

Ngoài cơn đau từ trong đầu gối, quan trọng nhất là, trong lòng Lâm Dương không ngừng cảm thấy sợ hãi.

Sau khi bị tiếng sáo của người phụ nữ đó đánh thức, những con Huyết trùng mới sinh này đang không ngừng hoạt động.

Lâm Dương đang lo sợ một chuyện khác, nếu những con Huyết trùng này tiếp tục sinh sôi, thì không bao lâu, cơ thể Lâm Dương sẽ đầy những con côn trùng này.

Cảm nhận cơn đau do những con Huyết trùng co giật mang lại, cảm quan của Lâm Dương có chút bị tê liệt, vì cơn đau không lớn, nhưng lại phát sinh mỗi giờ mỗi khắc, vô thức đã che lấp một phần.

Lâm Dương dựa vào bên cửa, lặng lẽ chờ đợi sự phát triển của sự việc.

Về những con Huyết trùng trong cơ thể, Lâm Dương cũng không biết phải xử lý thế nào, vì những con Huyết trùng này đang không ngừng đi sâu vào trong, không thể dùng cách trước đó để tiếp tục đào ra được.

Không nói Lâm Dương có dũng khí để làm như vậy hay không, chỉ riêng khả năng thực thi cũng không có.

Lâm Dương cảm thấy một trận tuyệt vọng.

Đột nhiên, Lâm Dương cảm nhận được nhiệt lượng truyền đến từ phía sau, quay đầu lại, ngọn lửa đã lan đến bên cửa, đến bên cạnh Lâm Dương.

Nhưng nhìn những ngọn lửa đang dần bao vây mình, ánh mắt Lâm Dương lại sáng lên, vì hắn nhớ ra, trước đó thôn trưởng bị ném vào trong ngọn lửa, những con Huyết trùng đó đã nhanh chóng hoảng loạn chạy trốn ra ngoài, sau đó chết đi.

Lâm Dương nhìn bức tường có ngọn lửa cháy mạnh nhất, sau đó ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt, rồi nhấc đầu gối lên, hơi đến gần ngọn lửa đó.

Đùi của Lâm Dương đã cảm nhận được một chút nhiệt lượng, nhưng Huyết trùng bên trong dường như không bị ảnh hưởng gì, vẫn tự do hoạt động.

Chớp mắt, Lâm Dương cắn răng một cái, đặt chân vào trong ngọn lửa.

Ngọn lửa đang thiêu đốt trên đùi Lâm Dương, đồng thời hắn cũng cảm nhận được cơn đau bỏng rát.

Cảm giác này khác với cơn đau do Huyết trùng mang lại trước đó, nên Lâm Dương không thể phớt lờ.

Tiềm thức đang mách bảo Lâm Dương, nếu tiếp tục làm như vậy,

sẽ gây ra tổn thương không thể cứu vãn cho cơ thể.

Nhưng Lâm Dương không thu chân lại, ngược lại vẫn giữ nguyên tư thế đó, để ngọn lửa không ngừng thiêu đốt trên đùi.

Chỉ là khi cảm thấy những con Huyết trùng đó như không bị ảnh hưởng gì, trong lòng Lâm Dương lại cảm thấy tuyệt vọng.

Đã làm đến bước này rồi, mà những con Huyết trùng đó vẫn đang không ngừng tiến về phía đũng quần của hắn.

Ngay khi Lâm Dương chuẩn bị từ bỏ, hắn cảm thấy, hướng đi của những con Huyết trùng bắt đầu thay đổi.

Xem ra, nhiệt lượng đã xuyên qua đùi của hắn, bắt đầu tiến về nơi những con Huyết trùng đó đang ở.

Những con Huyết trùng đó đang quay người, đồng thời cũng mang lại cho Lâm Dương một cơn đau mới, nhưng trên mặt hắn, ngược lại lại hiện lên nụ cười.

Đứng bên cạnh ngọn lửa, dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn đùi bị thiêu đốt, khóe mắt mang theo một chút ý cười, còn có cả nước mắt.

Sau khi những con Huyết trùng đó quay người, bắt đầu tiến về phía vết thương ở đầu gối, tốc độ có thể nói là nhanh hơn không ít so với lúc bò về phía đũng quần trước đó, tốc độ vô cùng nhanh.

Nhưng Huyết trùng không thành công bò ra ngoài, chúng không còn động đậy nữa.

Lâm Dương nhìn chiếc đùi đã bị cháy rách da, lộ ra thịt bên trong, im lặng, không nói gì.

Xem ra, những con Huyết trùng đó đã chết trước khi chạy ra ngoài.

Mặc dù có thể thu chân lại, nhưng Lâm Dương không lập tức thu lại, tiếp tục đặt đùi dưới ngọn lửa thiêu đốt, vì có kinh nghiệm trước

đó, Lâm Dương sợ trong đùi mình còn sót lại trứng hay thứ gì đó.

Chương 617

Một lúc sau, Lâm Dương mới đặt đùi xuống.

Trong lúc buông hai tay đang giữ chân trái ra, Lâm Dương mất đi thăng bằng, và không thể điều chỉnh, vì từ chân trái, Lâm Dương cảm thấy gần như không có tri giác, chỉ có đau đớn đang lan tỏa trên chân, sau đó lan ra toàn bộ cơ thể.

Cảm nhận nỗi đau như vậy, Lâm Dương nằm trên đất, thậm chí còn ngửi thấy mùi thứ gì đó bị nướng chín.

Không cần nghĩ, Lâm Dương cũng biết đó là thứ gì, cười khổ, hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhìn bầu trời vì ngôi nhà này cháy mà trở nên đỏ rực, nước mắt ở khóe mắt chưa kịp chảy ra đã khô cạn.

Vì vết thương trên người, Lâm Dương nhanh chóng cảm thấy ý thức của mình trở nên nặng nề.

Quay đầu, chuyển tầm mắt vào trong nhà, không thấy bất kỳ ai, sau đó mất đi ý thức, nằm trên đất. . .....

Sau khi Lưu Tư Vũ đuổi vào trong nhà, nhìn thấy một lối đi giống như mật đạo đã được mở ra.

Trong nhà, có một lối đi kéo dài xuống dưới mặt đất, người phụ nữ kia hẳn là đã đi xuống từ đây.

Không chút do dự, Lưu Tư Vũ đuổi theo, vì trong ấn tượng của cô, Lâm Dương ở bên ngoài dường như không có vấn đề gì, không còn trở ngại nào khác, Lâm Dương hẳn có thể tự mình rời khỏi đây.

Sau khi đuổi vào mật đạo này, Lưu Tư Vũ ngửi thấy một mùi kỳ lạ, mùi này giống hệt mùi tỏa ra từ nơi dưới lòng đất của ngôi làng đó.

Tiếp tục đi về phía trước, Lưu Tư Vũ nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, không gian dưới lòng đất có những lan can sắt xung quanh làm tường.

Ở không xa, Lưu Tư Vũ cũng nhìn thấy ánh đèn, ánh đèn đó đang không ngừng di chuyển, hẳn là người phụ nữ kia đang chạy trốn.

Lưu Tư Vũ thấy vậy liền đuổi theo về phía đó, đồng thời mái tóc cũng dần chuyển thành màu xanh lục, móng tay cũng dài ra không ít.

Trong tình huống tối tăm này, để di chuyển nhanh chóng, đối với Lưu Tư Vũ, bộ dạng này thuận tiện hơn một chút.

Quan trọng nhất là, ở đây không có Lâm Dương.

Khi ở bên ngoài, vì có Lâm Dương ở gần, nên khi chiến đấu cảm thấy khó khăn, Lưu Tư Vũ đều không muốn biến thành như vậy, vì cô không muốn để Lâm Dương nhìn thấy bộ dạng này của mình.

Sau khi thay đổi hình thái, hành động của Lưu Tư Vũ trở nên vô cùng nhanh nhẹn, nhanh chóng tiếp cận người phụ nữ phía trước.

Nhìn bóng lưng của người phụ nữ, Lưu Tư Vũ bổ nhào tới, dùng sức cào tới.

"Xoẹt." Tiếng quần áo bị xé rách, quần áo của người phụ nữ bị Lưu Tư Vũ xé nát, đồng thời cũng bị móng tay sắc nhọn của Lưu Tư Vũ cào xuống một nhúm tóc.

Lưng của người phụ nữ bị Lưu Tư Vũ cào bị thương, vì vậy phát ra một tiếng hét thảm, sau đó quay người lại.

Nhờ ánh đèn, người phụ nữ cũng nhìn thấy bộ dạng của Lưu Tư Vũ, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, sau đó vẻ mặt trong mắt nhanh chóng trở nên thú vị.

Đưa tay lên miệng, người phụ nữ huýt một tiếng sáo, sau đó ở gần

đó, truyền đến tiếng có thứ gì đó đang di chuyển nhanh chóng.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng nhớ ra, ở nơi này, có một con mãnh thú tồn tại.

Nghĩ đến đây, Lưu Tư Vũ vội vàng nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy con mãnh thú đó lao ra, sau đó bổ nhào về phía mình.

Trong tình thế cấp bách, Lưu Tư Vũ chỉ có thể bảo vệ những bộ phận yếu hại của mình, sau đó bị mãnh thú đè lên.

Người phụ nữ kia thì đứng bên cạnh dùng giọng điệu vui vẻ nói chuyện.

"Ồ, cũng là quái vật à, quái vật và quái vật chiến đấu, thật thú vị." Giọng điệu của người phụ nữ nghe rất vui vẻ, trên mặt cũng mang theo nụ cười.

Sau khi nghe lời của người phụ nữ, Lưu Tư Vũ cũng nghiêm túc nhìn con mãnh thú trước mắt.

Trên mặt con mãnh thú này, có dấu vết của khuôn mặt người.

Lưu Tư Vũ đáng lẽ phải biết sớm hơn, thứ này cũng là sản phẩm của gia tộc đó, giống như cô, đều là sản phẩm của sự dung hợp giữa các sinh vật khác nhau.

Chỉ khác là, con mãnh thú đang đè lên Lưu Tư Vũ trước mắt, trong cơ thể nó dường như phần là người rất ít, nên Lưu Tư Vũ trước đó không nhìn ra.

Mãnh thú mở miệng, bắt đầu cắn xé Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ chỉ có thể không ngừng dùng móng tay của mình làm vũ khí tấn công vào hàm dưới và cổ họng của mãnh thú, để buộc nó từ bỏ tấn công.

Lúc này, người phụ nữ cũng đang đi về phía Lưu Tư Vũ, xem ra

cô ta dường như muốn làm gì đó.

Mặc dù sự chú ý đều đặt trên người mãnh thú, nhưng động tác của người phụ nữ Lưu Tư Vũ đều nhìn thấy.

Thấy người phụ nữ dường như có ý đồ khác, Lưu Tư Vũ dùng sức đẩy con mãnh thú trước mắt ra một khoảng cách, chui ra từ dưới thân nó, sau đó chạy đi, lao về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ sau khi nhìn thấy cảnh này, biểu hiện trên mặt cũng trở nên kinh ngạc, có một chút hoảng loạn, vội vàng muốn lùi lại, nhưng đã muộn.

Tốc độ của Lưu Tư Vũ ở trạng thái này không phải là người phụ nữ có thể sánh được, huống chi người phụ nữ còn chủ động đến gần Lưu Tư Vũ một khoảng cách.

Lưu Tư Vũ bắt được người phụ nữ, dùng tay bóp cổ cô ta, đứng ở phía sau.

"Ra lệnh cho nó rời đi." Con mãnh thú bị Lưu Tư Vũ đẩy ngã trước mắt cũng đã đứng dậy trở lại, bắt đầu dùng ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Lưu Tư Vũ, và đang từ từ tiến lại gần.

Uy hiếp người phụ nữ trong tay, sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên khó coi hơn không ít.

Không ngờ, ở dưới này lại bị người phụ nữ này chơi một vố, con mãnh thú này cũng do người phụ nữ này điều khiển.

"A ha ha ha ha!" Điều khiến Lưu Tư Vũ không ngờ tới là, sau khi bị uy hiếp, người phụ nữ không những không nghe lời mà còn phá lên cười.

Tiếng cười của cô ta tràn đầy hưng phấn, dường như hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng của mình.

Lưu Tư Vũ cho rằng lời đe dọa của mình chưa đủ mạnh, bèn dùng thêm sức ở bàn tay đang nắm lấy cổ người phụ nữ, móng tay bắt đầu lún vào da thịt, một ít máu tươi bắt đầu chảy ra.

Chương 618

"Khụ khụ khụ." Do bị bóp cổ, người phụ nữ đang cười điên cuồng lập tức không thể cười thành tiếng, thay vào đó là những tiếng ho sặc sụa vì không gian hít thở bị thu hẹp.

Cô ta đưa tay lên cổ, muốn nắm lấy tay Lưu Tư Vũ nhưng không thể, vì tay còn lại của Lưu Tư Vũ đã nhấc bổng cô ta lên.

Hiện tại, người phụ nữ bị Lưu Tư Vũ bóp cổ nhấc bổng lên không trung, vì không khí có thể hít vào giảm đi, cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu, không ngừng giãy giụa.

Không lâu sau, cô ta ngừng giãy giụa, động tác dừng lại giữa không trung, không còn cử động nữa.

Xem ra, người phụ nữ đã bị giết chết.

Chứng kiến cảnh này, vẻ mặt của Lưu Tư Vũ không có bất kỳ thay đổi nào.

Khác với Lâm Dương, Lưu Tư Vũ không hề kiêng dè chuyện giết người.

Khi còn ở trong gia tộc, cô thường xuyên phải thực hiện những nhiệm vụ không thể để người ngoài biết theo lệnh của gia tộc.

Sau này, để rời khỏi đó, Lưu Tư Vũ thậm chí đã giết chết tất cả những người đó.

Lâm Dương, người đã mang Lưu Tư Vũ theo bên mình, lại quên mất chuyện này, quên rằng Lưu Tư Vũ là một kẻ giết người không ghê tay.

Bởi vì tính cách của Lâm Dương, nên khi ở trước mặt hắn, Lưu Tư Vũ đều không tiếp tục làm như vậy, che giấu suy nghĩ của mình,

nỗ lực tỏ ra như đang giúp đỡ Lâm Dương.

Nhưng trước đó, khi hai người bị dân làng bao vây, Lưu Tư Vũ đã từ bỏ suy nghĩ này, vì cô ý thức được rằng, trong tổ hợp hai người họ, Lâm Dương sẽ không chủ động đi giết người, vậy thì việc giết chóc chỉ có thể do cô làm.

Nếu không, mọi chuyện sẽ trở nên bó tay bó chân.

Nếu lúc đó cô không chủ động bắt lấy một người dân làng ném về phía huyết thi, có lẽ Lâm Dương đã chôn chân tại chỗ rồi.

Bây giờ trên tay cô lại có thêm một mạng người, nhưng vẻ mặt Lưu Tư Vũ vẫn bình thản như vậy, cô tiện tay ném thi thể trên tay xuống đất, sau đó con mãnh thú vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cô cũng lao tới cắn xé cái xác không hồn kia.

Lưu Tư Vũ nhận ra, con mãnh thú này dường như đã lâu không có thức ăn, cảm thấy đói khát, nên mới bị người phụ nữ kia sai khiến.

Bây giờ có thức ăn bày sẵn, mãnh thú tự nhiên sẽ không quan tâm đến sự giúp đỡ từng nhận được từ người phụ nữ đó, điều quan trọng nhất là có thể sống sót.

Nhìn con mãnh thú không ngừng gặm nhấm thi thể người phụ nữ, vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng có chút đăm chiêu.

Dưới lớp quần áo bị mãnh thú xé toạc, để lộ ra da thịt của người phụ nữ, Lưu Tư Vũ cũng nhìn thấy, trên người cô ta có những thứ giống như vảy cá.

Vén lớp áo lên, nhìn kỹ những chiếc vảy màu xanh đó, Lưu Tư Vũ trầm mặc, rồi rời đi.

Xem ra, người phụ nữ này cũng là người của gia tộc đó, lẽ nào, gia tộc đó vẫn còn người sống sót, nên cô ta mới được phái tới đây sao?

Lưu Tư Vũ bắt đầu suy tư, đồng thời cũng rời khỏi nơi này.

Đi được một lúc, Lưu Tư Vũ cảm giác có thứ gì đó đang đuổi theo mình.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy con mãnh thú kia, đang đi theo sau lưng mình, đồng thời dùng ánh mắt khao khát nhìn cô.

Xem ra sau khi được dung hợp một phần gen người, con mãnh thú này cũng có một chút nhân tính, sau khi được Lưu Tư Vũ cho thức ăn, nó muốn đi theo cô.

Nhìn vóc dáng của con mãnh thú, Lưu Tư Vũ trực tiếp xua tay về phía nó.

Thấy cử chỉ của Lưu Tư Vũ, con mãnh thú dường như hiểu ý, không tiếp tục đuổi theo cô nữa, nó quay đầu, tiếp tục đi gặm nhấm thi thể người phụ nữ kia.

Lưu Tư Vũ thì quay trở lại theo đường cũ, trở về căn nhà đang bốc cháy ngùn ngụt.

Vừa bước vào, Lưu Tư Vũ phát hiện, dường như mình không nên quay lại theo đường cũ, vì căn nhà này sắp sập rồi.

Không chỉ bề ngoài, mà bên trong nhà cũng bắt đầu cháy, mấy cây cột chịu lực cũng bị lửa bao trùm.

Lưu Tư Vũ chuẩn bị quay người trở lại không gian dưới lòng đất, ở đó có lối đi thông sang nhà của những người dân làng khác.

Nhưng khi quay người, khóe mắt Lưu Tư Vũ dường như quét qua một thứ gì đó.

Trong sân, có một vật hình người đang nằm ở đó, không chút động đậy.

Bị ngọn lửa che khuất, Lưu Tư Vũ không thể nhìn rõ vật đó là gì.

Suy nghĩ một chút, Lưu Tư Vũ cho rằng đó hẳn là trưởng thôn bị ném vào tường, cô quyết định mặc kệ, nhưng bước chân chuẩn bị tiến xuống dưới lại dừng lại, bởi vì Lưu Tư Vũ bắt đầu nghi ngờ.

Trước khi xuống đây, sắc mặt Lâm Dương đã thay đổi, cộng thêm sự tự tin của người phụ nữ kia, và cả vết thương trên đầu gối của Lâm Dương, đều cho Lưu Tư Vũ một phỏng đoán không tốt.

Cô quay đầu lại, bất chấp ngọn lửa trước mắt, lao ra ngoài.

Nhưng đột nhiên, ngôi nhà sập xuống, mấy tấm ván gỗ trên cửa rơi xuống, chặn kín lối ra.

Nhìn con đường bị chặn trước mắt, Lưu Tư Vũ không lùi bước, cũng không do dự, như thể không nhìn thấy gì, cô lao thẳng ra ngoài.

Ngọn lửa lướt qua người Lưu Tư Vũ, thiêu rụi một phần tóc của cô.

Lưu Tư Vũ cũng đã ra đến sân, nhìn thấy Lâm Dương đang nằm trên mặt đất.

Lâm Dương nằm trên đất, mắt nhắm nghiền, rõ ràng đã hôn mê.

Chân trái của hắn có một vết thương trông thật thảm thương, giống như ảnh chụp hiện trường vụ hỏa hoạn, những mảng thịt đỏ tươi lộ ra ngoài, đồng thời cũng có những chỗ bị cháy đen.

Lưu Tư Vũ cúi người xuống, ôm lấy thân thể Lâm Dương, rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

Không lâu sau khi cô rời đi, căn nhà cũng theo đó sập xuống, ngọn lửa cháy càng lúc càng dữ dội.

Còn Lưu Tư Vũ, cô chạy đến chỗ bác sĩ trong thôn.

Mặc dù dân làng ở đây đối xử với họ không mấy thân thiện, nhưng đối mặt với sự uy hiếp bằng vũ lực của Lưu Tư Vũ, rất nhanh,

Lâm Dương đã được bác sĩ chăm sóc, đang trong quá trình điều trị.

Chương 619

Đợi đến khi vết thương của Lâm Dương hồi phục, đã là chuyện của mấy tháng sau.

Sau khi được xử lý vết thương sơ bộ trong ngôi làng đó, Lâm Dương được đưa đến bệnh viện ở một thành phố lớn, sau đó ở lại đó mấy tháng.

Bây giờ sau khi xuất viện, nhờ vào khả năng hồi phục vượt trội của Lâm Dương, vết thương đã lành lại rất nhanh.

Điều duy nhất không tốt là ở đầu gối trái của hắn có một vết sẹo, vết sẹo do bị lửa đốt.

Lúc mới nhập viện, Lưu Tư Vũ ở bên cạnh chăm sóc Lâm Dương, nhưng cơ thể hắn hồi phục rất nhanh, không bao lâu đã có thể miễn cưỡng tự sinh hoạt.

Lưu Tư Vũ liền rời đi, nói rằng có việc cần xử lý, bảo Lâm Dương sau khi hồi phục thì đến tìm cô.

Đi trên con đường đến nhà ga, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ khi nào thì nên đi tìm Lưu Tư Vũ.

Mặc dù cô bảo hắn hồi phục xong thì lập tức đi tìm, nhưng Lâm Dương không định làm như vậy.

Ở trong bệnh viện mấy tháng, gần như chẳng làm được việc gì, mỗi ngày chỉ có thể đọc sách để giết thời gian.

Bây giờ khó khăn lắm mới được ra ngoài, Lâm Dương định đi chơi xung quanh trước, men theo một con đường để đến thành phố của Lưu Tư Vũ.

Đến nhà ga, Lâm Dương định mua thẳng một vé tàu đến thành phố

gần đó.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là, nhà ga hôm nay đông người một cách kỳ lạ, trong ga không còn vé thừa.

Không chỉ mấy chuyến tàu hắn định đi, mà ngay cả những tuyến đường đặc biệt hẻo lánh cũng chỉ còn lại vài tấm vé lẻ tẻ.

Vì đã ở trong bệnh viện mấy ngày, nên Lâm Dương không thể xác định được liệu thành phố này có phải đã trở nên sầm uất hơn hay không.

Trong tình huống không mua được vé, Lâm Dương đã đưa ra một lựa chọn, đó là đi bộ rời khỏi đây, tiến về phía đích đến.

Sau khi mua qua loa một ít lương khô, Lâm Dương ra khỏi thành.

Hắn đi dọc theo lề đường lớn.

Phải nói rằng, thành phố này quả thực phồn hoa hơn nhiều so với những thành phố Lâm Dương từng đến trước đây.

Ít nhất sau khi rời khỏi thành phố, vẫn có mặt đường hoàn chỉnh để đi.

Ở mấy huyện lỵ nhỏ trước đó, một khi Lâm Dương rời khỏi thành phố không bao lâu, hắn đã phải đi trên đất bùn.

Không phải không có đường lát, chỉ là bụi đất xung quanh đã phủ kín mặt đường, rồi lại không có người dọn dẹp, đi lại không khác gì đi trên đất bùn, chỉ có điều không có cây cỏ cản trở bước chân người đi đường.

Bận rộn một hồi trong thành phố, đến lúc Lâm Dương ra ngoài thì đã là giữa trưa, mặt trời chói chang, Lâm Dương cảm thấy toàn thân khó chịu, mồ hôi trên người cũng bắt đầu nhỏ giọt.

Trong tình huống này, Lâm Dương nhìn thấy trên đường có một

chiếc xe, đang chạy về phía sau hắn.

Không nghĩ ngợi gì, Lâm Dương chặn trước chiếc xe đó, đứng chắn ngang đường.

Chiếc xe bị buộc phải dừng lại, sau đó một người đàn ông bước ra, trông mặt đầy vẻ thiếu kiên nhẫn, mặc một bộ vest đen.

"Cậu nhóc làm gì đấy, sao lại chặn đường?" Nghe người đàn ông quát mắng, Lâm Dương cũng nhận ra, làm như vậy hình như có chút không đúng.

Nhưng đã chặn rồi, trên trời lại có mặt trời lớn như vậy, Lâm Dương không định tiếp tục đi bộ nữa.

"Anh trai, có thể cho em đi nhờ một đoạn được không, anh xem trời nóng thế này, em có thể trả một chút tiền." Nhìn vẻ mặt tức giận của người đàn ông, giọng điệu của Lâm Dương cũng trở nên có chút nịnh nọt.

Người đàn ông sau khi nghe lời Lâm Dương, cũng ngẩng đầu lên, sau đó nheo mắt lại, rõ ràng là bị mặt trời chiếu vào, rồi mày cũng nhíu lại.

"Nếu cậu có tiền, vậy tại sao lại phải đi bộ, dạo này trời lúc nào cũng nóng như vậy." Đối mặt với câu hỏi của người đàn ông, Lâm Dương không do dự, kể lại hoàn cảnh của mình cho ông ta nghe.

Sau khi biết trong thành phố không còn vé tàu, vẻ mặt người đàn ông cũng đầy ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Lâm Dương cũng lộ ra vẻ nghi ngờ.

Nhìn biểu hiện của người đàn ông, Lâm Dương cũng hiểu ra, việc vé tàu trong thành phố được bán hết không phải là tình trạng bình thường.

Nhưng dù sao cũng đã rời đi rồi, vậy thì không cần phải quan tâm

đến những chuyện đó nữa.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương nhìn sang khuôn mặt người đàn ông, trên mặt nở một nụ cười mà hắn cho là chân thành nhất.

Có lẽ nụ cười của Lâm Dương đã có tác dụng, người đàn ông sau khi nhìn hắn một lúc, suy nghĩ một hồi, rồi đi vào trong xe, dường như đang trao đổi với người bên trong.

Lâm Dương có thể nhìn qua cửa sổ xe, ở hàng ghế sau trong xe, dường như có một người phụ nữ ở đó.

Vì ánh nắng phản chiếu trên cửa sổ xe quá chói mắt, nên Lâm Dương không thể nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ đó.

Một lúc sau, người đàn ông chui ra khỏi xe, nhìn về phía Lâm Dương.

"Cậu có thể vào, nhưng đến thành phố tiếp theo thì phải xuống, đừng có lắm mồm trong xe." Vẻ mặt người đàn ông dường như mang theo một chút miễn cưỡng, nhưng lại không thể không làm như vậy.

Lúc này Lâm Dương cũng hiểu ra, người đàn ông trước mắt hẳn là tài xế riêng gì đó, trong xe có lẽ là một quý phu nhân nào đó.

Được cho phép, Lâm Dương cảm kích gật đầu, rồi đi đến hàng ghế sau.

Người đàn ông thấy Lâm Dương đi về phía hàng ghế sau, vẻ mặt cứng lại, sau đó thấy người phụ nữ trong xe không có vẻ gì phản đối, cũng không để ý nữa, trở lại ghế lái, bắt đầu tiếp tục khởi động xe.

Sau khi vào trong, Lâm Dương cảm thấy một trận sảng khoái, luồng gió mát trong xe khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, hoàn toàn không giống như môi trường khắc nghiệt bên ngoài trước đó.

Có lời dặn của người đàn ông, Lâm Dương cũng không bắt

chuyện với người phụ nữ ngồi bên cạnh, mà chỉ nhìn thẳng về phía trước, không nhìn người phụ nữ đó.

Dù sao người ta đã tốt bụng cho mình đi nhờ, mình cũng không nên gây ra chuyện không vui.

Chỉ là lúc bước vào, ánh mắt Lâm Dương đã lướt qua người phụ nữ đó, tuy chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng hắn đã nhìn rõ trang phục của cô ta.

Người phụ nữ đeo một cặp kính râm lớn trên mặt, dường như là loại dùng để che nắng, Lâm Dương không thể nhìn rõ khuôn mặt cô ta.

Chương 620

Nhưng trang phục của cô ta lại vô cùng thời thượng, ở thời đại này, mặc loại quần áo này đi trên phố, chắc chắn sẽ bị người đi đường xung quanh vây xem.

Kết hợp thêm hệ thống tản nhiệt tốt bên trong xe, cũng có thể nói, người phụ nữ này hẳn là thuộc loại người có tiền, chỉ không biết là dựa vào năng lực của bản thân hay dựa dẫm vào người khác.

Trên xe yên tĩnh, Lâm Dương không nói chuyện, người phụ nữ kia cũng không dành nhiều sự chú ý cho hắn, chỉ liếc nhìn hắn một cái lúc đầu.

Còn người đàn ông trên ghế lái, sau khi lên xe, giống như một con rối, không nói gì, cũng không có động tác thừa, chỉ làm tốt chức trách của một tài xế.

Tuy thiết bị tản nhiệt trên xe rất tốt, nhưng trong đoạn đường này, Lâm Dương nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, vì cảnh sắc ngoài cửa sổ không có gì đặc sắc, sự chú ý của hắn nhanh chóng trở nên lơ đãng.

Đến khi Lâm Dương mở mắt lần nữa, đã đến nơi.

Sau khi vào thành phố thì trời đã về chiều, tiếng ồn ào của người đi đường trên phố đã đánh thức hắn.

Thấy mình vẫn đang ở vị trí ban đầu, không có gì thay đổi vì ngủ gật, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu lộ ra tư thế ngủ không đẹp mắt, tuy không có chuyện gì, nhưng trong tình huống có một người phụ nữ ở bên cạnh, Lâm Dương cảm thấy khá mất mặt.

Sau khi xuống xe, Lâm Dương cảm ơn hai người rồi đi đến quán

trọ trong thành phố.

Ngồi trong phòng, Lâm Dương lấy ra tấm bản đồ mới mua không lâu, đang nghiên cứu lộ trình.

Đi nhờ xe của người lạ, đã tiến được một đoạn không ngắn, khoảng một phần ba quãng đường rồi.

Như vậy, chỉ cần mất thêm hai ngày nữa, Lâm Dương có thể đến được nơi của Lưu Tư Vũ.

Đó là nếu Lâm Dương cứ tiếp tục đi đường.

Lúc vào thành, Lâm Dương nhìn thấy, gần thành phố có một ngọn núi cao, gần ngọn núi đó có một cái hồ.

Lâm Dương chuẩn bị ngày mai đi xem.

Trong thời tiết nóng nực này, đến gần hồ tận hưởng làn gió mát lành để cơ thể trở nên sảng khoái cũng là một loại hưởng thụ.

Đêm đó, Lâm Dương ngủ không yên, vì tối muộn, hắn thường xuyên có thể cảm nhận được tiếng động của có người đi lại gần đó.

Không chỉ ở hành lang ngoài cửa, mà ngay cả trên đường phố cũng thỉnh thoảng có tiếng xe ngựa chạy qua.

Lâm Dương nửa đêm tỉnh giấc mấy lần, mãi đến nửa đêm về sau, nơi này mới trở nên yên tĩnh.

Ngày hôm sau, Lâm Dương vốn định tìm ông chủ để phản ánh tình hình tối qua, nhưng ông chủ không biết đi đâu mất, đứng ở quầy lễ tân là một cậu trai trẻ hôm qua chưa từng thấy, có lẽ là loại làm thuê.

Lâm Dương chỉ đành mang theo sự bất mãn vì thiếu ngủ mà rời đi.

Trên đường đến hồ, trong lòng Lâm Dương tràn đầy mong đợi, vì bây giờ là ban ngày, nhưng cái nóng của mặt trời đã thể hiện rõ rệt.

Lâm Dương rời quán trọ không bao lâu đã cảm thấy trên người đổ mồ hôi đầm đìa.

Tiếp tục đi về phía trước, đã đến vị trí của cái hồ kia, nhưng Lâm Dương lại có một dự cảm không lành.

Chưa đến nơi, hắn đã có thể nghe thấy tiếng ồn ào từ phía đó.

Đến khi Lâm Dương đến nơi, cảnh tượng trước mắt khiến sự hứng khởi của hắn nguội lạnh, chỉ có thể ngây người nhìn.

Xung quanh hồ, sớm đã đầy ắp người đến du ngoạn, vây kín mít, có lẽ nhiệt lượng tỏa ra từ trong đám đông còn nhiều hơn cả nhiệt lượng do mặt trời tạo ra.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương lùi bước, sau đó trong sự thất vọng, hắn đi sang một bên, tìm kiếm những cảnh điểm thú vị xung quanh.

Mặc dù nơi muốn đến không đến được, nhưng việc tìm kiếm những điều chưa biết ở bên ngoài như thế này cũng là một niềm vui.

Tại một chân núi hẻo lánh, Lâm Dương nhìn thấy một con đường dường như có thể leo lên.

Gọi là đường, nhưng không phải loại để cho người đi, từng khối đá tạo thành một con đường có thể dùng để leo trèo bên sườn núi.

Trông không giống như tự nhiên hình thành, những khối đá đó được đặt ở đó một cách có quy luật, như thể có người cố ý xây dựng.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương đeo ba lô lên, bắt đầu leo lên trên.

Mặc dù việc leo trèo tùy tiện như vậy có thể nguy hiểm, nhưng Lâm Dương không quan tâm đến rủi ro này.

Vì đã nhàn rỗi trong bệnh viện mấy tháng, sức sống tích lũy trong khoảng thời gian này khiến Lâm Dương vô cùng tự tin, cho rằng tuyệt

đối không thể xảy ra chuyện gì.

Leo trèo trên vách tường, lên được một đoạn, Lâm Dương mới phát hiện, động tác này tốn thể lực hơn trong tưởng tượng một chút.

Nhưng không sao, Lâm Dương không để tâm, vì hắn cảm thấy có thể leo lên một đoạn dài hơn nữa.

Tiếp tục leo lên trên, nhưng ngoài dự liệu của Lâm Dương, sau khi leo lên thêm mấy chục mét nữa, không còn không gian để tiếp tục leo nữa.

Trong quá trình leo trèo đoạn đường này, Lâm Dương đã xác định, đây là con đường được xây dựng nhân tạo.

Mỗi lần đưa tay ra, đều có thể tìm thấy khối đá thích hợp để nắm chặt, những khối đá dưới chân Lâm Dương cũng vô cùng vững chắc, không có bất kỳ dấu hiệu lỏng lẻo nào.

Ngẩng đầu nhìn lên trên, xác định không có bất kỳ vật gì nhô ra, đưa tay sờ lên trên, cũng không sờ thấy bất cứ thứ gì.

Lẽ nào, đây là một cảnh điểm chưa hoàn thành sao?

Lâm Dương bắt đầu suy nghĩ như vậy, vì nơi này nếu đã được xây dựng nhân tạo, vậy thì không nên đột ngột bị đứt đoạn mới đúng, trừ phi vì một lý do nào đó mà không cần tiếp tục xây dựng nữa.

Sau khi xác định không có bất kỳ khả năng nào để tiếp tục đi lên, Lâm Dương định trèo xuống dưới.

Sau khi di chuyển xuống được vài mét, Lâm Dương cảm thấy, so với việc leo lên, đi xuống còn khó khăn hơn, vì phải dùng chân co xuống trước.

Như vậy, việc giữ thăng bằng cho tay chân sẽ vô cùng khó khăn.

Chương 621

Có mấy lần động tác của Lâm Dương quá nhanh, dẫn đến cơ thể mất ổn định, suýt chút nữa là ngã xuống.

Lau đi những giọt mồ hôi trên trán, Lâm Dương cũng hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tiếp tục trèo xuống.

Sau đó hắn nhìn thấy, ở phía dưới, ngoài mấy con đường dùng để đi xuống, còn có một khối đá nhô ra ở bên cạnh, không phải loại dùng để lên xuống, mà lại kéo dài sang bên cạnh.

Lâm Dương dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía đó, phát hiện ngoài khối đá vừa thấy, còn có một số khối đá kéo dài về phía đó, trông như muốn thông đến một nơi nào đó.

Chỉ nhìn những khối đá này, vẻ mặt Lâm Dương lại có chút do dự.

Những khối đá này không bằng phẳng như vậy, tương đối tùy ý hơn rất nhiều, ở giữa cũng có khoảng cách lớn.

Lúc Lâm Dương leo lên xuống, khoảng trống giữa những khối đá này đều vừa vặn, có thể khiến hắn di chuyển thoải mái.

Nhưng con đường kéo dài sang bên cạnh này thì khác, khoảng cách giữa chúng quá lớn, thậm chí phải dang cả hai chân ra mới có thể chạm vào nhau.

Điều quan trọng nhất là, hình dạng của những khối đá đó có chút không quy luật, không bằng phẳng như những thứ hắn đang nắm trong tay, có khả năng là một sự trùng hợp do tự nhiên hình thành.

Nhưng sau khi suy nghĩ một lát, Lâm Dương thay đổi phương hướng, bàn chân vốn định di chuyển xuống dưới lại đưa sang bên kia,

rồi đạp lên, sau đó từ bên đó dò dẫm đi.

Nếu đã chọn một con đường sai lầm, vậy thì sai đến cùng đi.

Sau khi không tìm thấy hồ, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút buông thả, dù sao cũng đều là giết thời gian, tìm ở đâu mà không được.

Nhón chân trên khối đá, xác định sẽ không sụp đổ, Lâm Dương hai chân cùng đạp lên, sau đó bám vào vách đá, từng chút một dò dẫm về phía đó.

Lần di chuyển này còn vất vả hơn nhiều so với việc leo lên trên.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, những khối đá này tuy vô cùng cứng rắn và vững chắc, nhưng vì không có người chăm sóc, trên đó có chút trơn trượt, khiến lúc Lâm Dương đặt chân lên, thậm chí còn cảm thấy có chút bất an.

Rất nhanh, Lâm Dương đã vượt qua mấy khối đá, đến một bên, có cảnh sắc khác lạ.

Đến đây, những thứ hiện ra trên vách đá đã khác.

Lâm Dương có thể nhìn rõ, trên vách đá xuất hiện từng vết nứt do gió thổi mưa đập hình thành, bao trùm cả một mặt vách đá, trông vô cùng hùng vĩ.

Trong những vết nứt này, sự chú ý của Lâm Dương đặt vào một vết nứt, vết nứt đó trông có chút khác biệt so với những nơi khác.

Lâm Dương đưa tay ra, sờ lên vết nứt đó, sau đó sắc mặt cũng dần trở nên kỳ lạ.

Những vết nứt khác đều chỉ là nứt nẻ trên bề mặt của núi đá, nên rất bình thường.

Nhưng vết nứt này, sau khi Lâm Dương sờ vào, phát hiện, bên

trong vết nứt này là rỗng, không có bất kỳ thứ gì cản trở, Lâm Dương đưa cả bàn tay vào.

Sau khi phán đoán được điều này, Lâm Dương nhanh chóng rút tay lại, rồi cảnh giác nhìn vết nứt trước mắt.

Nếu thật sự là rỗng, vậy thì có khả năng là hang ổ của rắn rết, bây giờ mình đang ở tư thế nguy hiểm, nếu gặp phải thứ như rắn, Lâm Dương khó mà rời đi được.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương nhìn vết nứt cũng đầy bất an, muốn nhanh chóng rời đi.

Sau đó khi quay người, hắn nhìn thấy ở rìa một vết nứt, dường như có một chỗ giống như lối vào.

Đó là một cái hang đen kịt, nhờ ánh nắng, có thể thấy bên trong có một khoảng không gian.

Gần đó, có một đám cỏ dại che khuất cái hang này, nên liếc qua sẽ dễ dàng bỏ qua.

Nhưng giữa vị trí của Lâm Dương và nơi đó, không có bất kỳ con đường nào, trên vách đá không có bất kỳ điểm nhô ra nào.

Tuy không trơn tru, nhưng cũng không phải nơi Lâm Dương có thể đến được.

Vì vậy sau khi tò mò nhìn một cái, Lâm Dương định rời đi.

Sau khi quay người, đồng tử Lâm Dương đột nhiên co lại.

Phía trước hắn, xuất hiện một con rắn dài có vằn xám trên thân, hiện đang nghỉ ngơi trên một vách đá không xa Lâm Dương.

Chỉ cần Lâm Dương tiếp tục tiến về phía đó, nhất định sẽ đụng phải con rắn này.

Lâm Dương không hiểu biết về loài rắn, nên không thể phân biệt

con rắn này có độc hay không, nhưng bản năng đang cảnh báo hắn, đừng đến gần.

Con rắn dường như không phát hiện ra Lâm Dương, hoặc là không có hứng thú với hắn, nên vẫn luôn nghỉ ngơi ở đó.

Chỉ là thỉnh thoảng con rắn sẽ ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, Lâm Dương có thể biết, hắn là trường hợp sau.

Thời gian trôi đi từng chút, Lâm Dương cũng cảm thấy mệt mỏi.

Phía trước hắn có một con rắn không rõ mức độ nguy hiểm đang cản đường, để đảm bảo không bị rơi xuống, Lâm Dương phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể cố định được cơ thể.

Không bao lâu, Lâm Dương cảm thấy, tay hắn trở nên mỏi nhừ.

Hắn vung vẩy tay, sau đó con rắn dường như bị động tác vung tay của hắn thu hút, cơ thể cũng bắt đầu ngọ nguậy, rồi bắt đầu chậm rãi trườn đi, hướng về phía Lâm Dương.

Chú ý đến hướng đi của con rắn, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên khó coi, sau đó phức tạp nhìn về phía tay mình, không ngờ, con rắn lại bị thu hút như vậy.

Nhìn con rắn càng ngày càng gần, trong đầu Lâm Dương một mảng trống rỗng, hoàn toàn không biết nên làm gì cho phải.

Vì bây giờ bất kể là tiếp tục đi về phía trước hay lùi lại, đều không phải là một lựa chọn tốt, hoặc là, Lâm Dương căn bản không thể lựa chọn.

Con rắn lúc đến gần Lâm Dương, thỉnh thoảng sẽ há miệng ra, sau đó dường như chép chép miệng về phía hắn, rồi lại ngậm lại.

Nhìn động tác của con rắn, cơ thể Lâm Dương cũng trở nên cứng đờ, nhưng hắn biết, mình phải hành động rồi, không thể đứng ngốc ở

đây chờ đợi nữa.

Lâm Dương quay đầu, nhìn về phía cái hang bị cỏ dại che phủ, ở đó, hắn nhìn thấy hy vọng.

Chương 622

Có lẽ là chó cùng rứt giậu đi, Lâm Dương bây giờ hoàn toàn không còn cách nào khác.

So với việc đối mặt với con rắn không chắc có độc kia, có lẽ lựa chọn mà hắn chuẩn bị đưa ra bây giờ có thể là một lựa chọn tồi tệ hơn.

Tìm thấy mấy chỗ trên vách đá miễn cưỡng có thể làm điểm đặt chân, sau đó Lâm Dương nhảy qua.

Đầu tiên đạp lên điểm đặt chân thứ nhất, Lâm Dương cảm thấy cơ thể mình đang nghiêng về phía dưới, sau đó lại một bước nhảy, nhảy lên điểm đặt chân phía trước, rồi dùng hai tay nắm lấy một cành cây khô phía trước, cố định vị trí của mình.

Cành cây khô trong tay Lâm Dương dường như không mấy chắc chắn, hắn phải tiếp tục tiến lên.

Phía trước hắn, là điểm đặt chân cuối cùng.

Bây giờ tạm thời an toàn, Lâm Dương quay đầu nhìn con rắn kia, con rắn đó đã đến chỗ hắn vừa dừng lại.

Dường như vì hắn đã rời đi, tốc độ di chuyển nhanh hơn rất nhiều, xem ra nó đang truy đuổi hắn.

Thấy cảnh này, Lâm Dương tiếp tục nhảy về phía trước, nhưng khi đạp lên, hắn cảm thấy, lòng bàn chân mình dường như trượt đi.

Khi đạp lên điểm đặt chân cuối cùng, Lâm Dương có thể cảm nhận được, dường như mình đã đạp phải đá vụn, sau đó lòng bàn chân có một chút dấu hiệu trượt đi.

Thấy không có cách nào đứng vững ở đây, trên mặt Lâm Dương

cũng xuất hiện vẻ hoảng hốt, kinh hãi nhìn cái hang trước mắt.

Bây giờ cái hang đó cách Lâm Dương gần một mét, không còn cách nào khác, Lâm Dương cắn răng, chỉ có thể liều mạng.

Mặc dù chân trượt, nhưng có điểm tựa, Lâm Dương dậm mạnh chân, nhảy về phía đó, nương theo lực phản tác dụng của vách đá mà di chuyển.

Chỉ vì chân trượt, nên hướng dùng lực dường như có chút không đúng.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, mình đúng là đang di chuyển về phía cái hang đó, nhưng độ cao không đúng, cứ thế này, căn bản không thể đến được mặt đất của hang.

Liếc nhìn mặt đất không biết cách bao xa ở phía dưới, Lâm Dương nhìn về phía trước, sau đó đưa tay ra, nắm lấy rìa hang, treo mình trước cửa hang.

May là vận khí của Lâm Dương không tệ, đã thành công nắm được chỗ có thể bám chắc.

Nếu tay hắn cũng nắm phải một chỗ trơn tuột, vậy thì có lẽ sẽ rơi thẳng xuống.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy trong cơ thể trào dâng sức lực, sự mệt mỏi ban đầu tan biến hết, lập tức dùng sức đẩy người lên trên vách đá, dựa vào việc không ngừng ma sát, từng chút một dùng tay kéo cơ thể lên.

Khó khăn lắm mới bò vào trong hang núi, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi trên đất không ngừng thở dốc, đồng thời cũng nhìn xung quanh.

Con rắn vừa rồi muốn truy đuổi hắn không biết đã đi đâu, có thể đã rơi xuống rồi.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lâm Dương nở một nụ cười.

Sau đó rất nhanh, hắn không cười nổi nữa.

Cái hang này có một ít cỏ dại che phủ, Lâm Dương ngồi ở đây, tay cũng đặt trên mặt đất nghỉ ngơi.

Vừa rồi, dường như có thứ gì đó chạm vào cánh tay hắn, giống như một vật gì đó ẩm ướt, trơn trượt.

Nghĩ đến con rắn trước đó, vẻ mặt Lâm Dương trở nên vô cùng uất ức, như sắp khóc.

Không sai, con rắn đó chạy còn nhanh hơn hắn, đã đến bên tay hắn rồi.

Lâm Dương cúi đầu nhìn vào giữa đám cỏ dại, cũng nhìn thấy đuôi con rắn xám đang quẫy động trong bụi cỏ, không ngừng quanh quẩn bên tay hắn.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Lâm Dương cảm thấy tim mình đập rất nhanh, có thể nghe thấy tiếng động rõ ràng.

Nhưng hắn lại không dám dời tay đi, chỉ có thể hy vọng con rắn này có thể mau chóng rời đi.

Con rắn xám lượn vài vòng quanh tay Lâm Dương, như thể đã mất hứng thú, bắt đầu rời đi, tiến vào sâu trong hang.

Lúc này, Lâm Dương cũng đưa tầm mắt vào trong hang.

Bên trong hang vô cùng u ám, chỉ có một tia sáng yếu ớt chiếu vào từ vết nứt bên vách đá.

Ở một nơi phía trước, dường như có một vật gì đó thô dài đang nằm trên đất, nằm ngang đối diện với Lâm Dương.

Vì quá mờ ảo, nên Lâm Dương không thể nhìn rõ, nhưng cũng không để ý, có lẽ là một vài khối đá gì đó.

Sau khi xác nhận mình đã an toàn, Lâm Dương đứng dậy, chuẩn bị tiến vào trong hang núi.

Sau đó hắn nhìn thấy, con rắn xám vừa mới trườn vào lại bò ra, tốc độ vô cùng nhanh, di chuyển về phía hắn.

Thấy cảnh tượng như vậy, mắt Lâm Dương cũng trợn to, lại quay lại?

Nhưng con rắn xám chỉ nhanh chóng lướt qua người hắn, hoàn toàn không để ý đến Lâm Dương đang trong trạng thái căng thẳng, như thể đang chạy trốn.

Nhìn bộ dạng hoảng hốt không chọn đường của con rắn xám khi rời đi, Lâm Dương cũng vỗ vỗ ngực, cảm giác như vừa bị một phen kinh hãi lớn, sau đó lại nhìn vào trong hang núi.

Nhưng khi nhìn khối đá trong bóng tối, cơ thể Lâm Dương cũng theo đó cứng đờ.

Nếu không nhớ nhầm, khối đá thô dài hắn vừa thấy, hẳn là nằm ngang đối diện hắn mới đúng, nhưng cái hiện tại, rõ ràng đã lệch đi, có một bên đã tiến gần ra ngoài một chút.

Trong lúc Lâm Dương đang nghi ngờ trí nhớ của mình, hắn cũng nhìn thấy, vật đó quả thực đang di chuyển, lúc này đang di chuyển ra ngoài.

Khi đầu gần bên ngoài di chuyển vào đây, Lâm Dương nhờ ánh nắng cũng nhìn thấy một chút đường nét, dường như là một sinh vật có đầu nhọn.

Một cái đầu hình nón, trên đó có hai luồng sáng như mắt, Lâm Dương lập tức phản ứng, không phải là rắn sao.

Ý thức được điều này, Lâm Dương lùi lại mấy bước, sau đó những khối đá phía sau cũng rơi xuống một ít.

Lâm Dương cũng biết, mình đã đứng ở rìa hang rồi.

Chương 623

Sau đó Lâm Dương nhìn thấy, một cái đầu rắn khổng lồ màu trắng thò ra từ trong hang, trong miệng không ngừng phun ra lưỡi rắn, dường như rất có hứng thú với hắn.

Bây giờ Lâm Dương cũng hiểu ra, tại sao con rắn xám vừa rồi lại hoảng hốt rời đi như vậy, nguyên nhân là vì gặp phải tổ tông của nó.

Một con rắn khổng lồ màu trắng, trông kích thước vô cùng kinh người, chỉ riêng cái đầu của nó đã cao gần bằng Lâm Dương.

Nhưng không biết tại sao, con rắn trắng không lao về phía hắn, chỉ ở trong hang phun lưỡi rắn về phía hắn, nhưng không đến gần.

Lâm Dương cũng hiểu ra.

Con rắn trắng này, e rằng đã bị thứ gì đó trói buộc, nên không thể rời khỏi đây.

Nếu không, có lẽ sẽ không có chuyện hắn gặp phải một con rắn lớn như vậy.

Thân hình con rắn trắng này vô cùng dị thường, nếu bị người khác nhìn thấy, vậy thì chắc chắn sẽ bị bắt đi nghiên cứu, đâu đến lượt Lâm Dương ở đây bị kinh hãi.

Mặc dù biết điều này, Lâm Dương cũng đang vì cái đầu rắn khổng lồ trước mắt mà cảm thấy chân mềm nhũn.

Từ trong mắt con rắn trắng, Lâm Dương không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc nào, một bộ dạng của kẻ săn mồi máu lạnh, hoàn toàn không có dáng vẻ sống quá lâu mà thành tinh, xem ra nếu điều kiện cho phép, có lẽ nó cũng không ngại ăn thịt Lâm Dương.

Lâm Dương cũng quay đầu lại, nhìn nơi mình đã nhảy qua, nhìn

thấy nơi vừa rồi chân bị trượt.

Chỗ vừa rồi chân Lâm Dương bị trượt, bây giờ hắn mới nhìn thấy.

Hóa ra vừa rồi chân bị trượt, không phải vì đạp phải thứ gì, mà là vì, khối đá đó vốn không vững chắc.

Do trọng lượng chồng lên, khối đá đó đã bị nứt, ở chỗ tiếp giáp xuất hiện vết nứt, có lẽ Lâm Dương đi thêm một lần nữa, nó sẽ hoàn toàn bị gãy.

Xem ra, Lâm Dương không có cách nào từ đây đi xuống được.

Trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ khó xử, sau đó vịn vào vách đá, nhìn xuống dưới.

Chỉ nhìn một cái, Lâm Dương cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

Ở dưới, không phải là đường lớn, mà là những khối đá nhọn hoắt đang chờ đợi hắn, cũng không có bất kỳ chỗ nào có thể đặt chân.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy mình thật lắm chuyện, thấy nơi kỳ lạ liền đi quan sát.

Nếu không, cũng sẽ không gặp phải con rắn xám đó, không gặp con rắn xám đó, cũng sẽ không đến đây.

Để tránh vô ý rơi xuống, Lâm Dương lùi lại mấy bước, sau đó cảm thấy, phía sau mình, dường như có luồng khí ẩm lạnh truyền đến.

Cơ thể Lâm Dương cũng trở nên cứng đờ, hắn nhớ, khoảng cách với con rắn trắng dường như không gần như vậy mới đúng, sao mới đi mấy bước đã cảm nhận được hơi thở của nó.

Vội vàng quay đầu lại, Lâm Dương bị dọa đến mức lùi ra ngoài hang mấy bước, lùi đến tận mép rìa.

Khoảng cách con rắn trắng thò ra, còn gần Lâm Dương hơn, xa hơn vị trí nó dừng lại lúc nãy khoảng hai ba mét.

Nhìn con rắn trắng này, Lâm Dương cũng hiểu ra, con rắn trắng này tuy trông giống súc sinh, nhưng đã hiểu cách dụ dỗ con mồi, có lẽ đây cũng chỉ là bản năng còn sót lại của nó.

Vừa rồi, con rắn trắng có lẽ chưa thò ra hết, chắc là muốn để Lâm Dương thả lỏng cảnh giác, sau đó ở khoảng cách thích hợp trực tiếp ăn thịt hắn.

Vừa rồi nếu Lâm Dương lùi thêm một bước, sẽ bị con rắn trắng cắn rồi.

Con rắn trắng thấy Lâm Dương tránh được, cũng không có phản ứng kích động, chỉ co cơ thể lại, trở lại trong bóng tối.

Lâm Dương chỉ có thể nhìn thấy trong bóng tối có mấy vật hình dài, nhưng không biết cái đầu rắn trắng ở đâu, cũng không dám đến gần.

Lâm Dương ở đây đối đầu với con rắn trắng trong bóng tối, hoặc là đang đấu tranh với tâm lý của mình.

Vì từ phía sau nhìn, Lâm Dương tuyệt đối không thể rời khỏi đây.

Như vậy, hắn phải tìm một lối thoát mới trong hang động này.

Chỉ là sự tồn tại của một con rắn trắng khiến Lâm Dương không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vì không có vật tham chiếu là con rắn trắng ở đó, Lâm Dương thậm chí đã quên mất con rắn trắng rốt cuộc có thể vươn ra bao xa, quên mất khoảng cách an toàn, chỉ có thể đứng ngốc ở cửa hang, hứng gió nóng bên ngoài.

May mà bây giờ là trời nóng, nếu không, luồng gió lạnh thỉnh

thoảng thổi ra từ trong hang có lẽ sẽ khiến Lâm Dương không chịu nổi.

Đợi đã, luồng gió lạnh thổi ra từ trong hang?

Lâm Dương đột nhiên ý thức được.

Gió lớn như vậy, chắc chắn không thể là từ một khe nứt nhỏ nào đó, cũng có nghĩa là, trong hang động này, còn có lối ra khác.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương nhìn con rắn trắng bên trong, trong mắt có sự suy tính.

Nhưng con rắn trắng vẫn ở bên trong không nhúc nhích, như thể đã chết, khiến Lâm Dương không dám vào trong tìm hiểu.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Dương đều cảm thấy cơ thể mình đã đổi mấy hướng, để tránh bị một bên gió lạnh một bên khí nóng kẹp giữa.

Từ một nơi nào đó trong hang, truyền đến một tiếng huýt sáo.

Cùng với tiếng huýt sáo truyền đến, hang động xảy ra chấn động, Lâm Dương vội vàng bám chặt vào vách đá bên cạnh, nhìn vào trong hang, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Dương chỉ thấy, trong bóng tối, dường như có một bóng đen lướt qua, nhưng không nhìn rõ chi tiết.

Khi Lâm Dương định thần lại, hắn nhìn thấy, con rắn trắng đã biến mất, vật thể hình dài ban đầu có thể nhìn thấy đã biến mất, con rắn trắng đã rời đi.

Lâm Dương cũng hiểu ra, người thổi sáo kia, hẳn là người cho con rắn trắng ăn.

Con rắn trắng ở nơi này, khả năng lớn là không có nguồn thức ăn, bắt buộc phải có người cho ăn mới được.

Chương 624

Không suy nghĩ và do dự, Lâm Dương nhanh chóng tiến vào bóng tối, bắt đầu dò dẫm về phía nơi con rắn trắng vừa rời đi.

Không có ánh nắng, vật thể trong mắt Lâm Dương có chút mơ hồ.

Nhưng dường như vì bị cơ thể con rắn trắng ma sát, bên trong có một dấu vết rõ ràng, một dấu vết bị thứ gì đó kéo đi.

Xem ra, đây là con đường con rắn trắng thường đi qua.

Lâm Dương đi dọc theo một bên con đường này, men theo con đường tiến lên, có thể cảm nhận được, dường như đang đi chậm rãi lên trên.

Sau khi đi một đoạn đường, Lâm Dương nín thở, vì hắn nhìn thấy, phía trước hắn, xuất hiện thứ đó.

Lâm Dương nhìn thấy cơ thể con rắn trắng, ở phía trước, có ánh sáng xuyên qua.

Con rắn trắng đang ở trên nguồn sáng đó, nhìn chằm chằm vào nguồn sáng, thỉnh thoảng đưa lưỡi ra, cuộn một ít đồ vật bỏ vào miệng, sau đó nuốt vào.

Lâm Dương cũng xác định được cái gọi là lối ra, chỉ không biết tại sao, ở phía bên kia nguồn sáng, dường như có chút ồn ào, nên tiếng động của hắn không bị con rắn trắng phát hiện.

Không do dự, Lâm Dương chạy lên, đến nguồn sáng, một khe nứt trên mặt đất của một hang động.

Ở dưới, có thể thấy một cầu thang rõ ràng có người qua lại, trông giống như một khu danh lam thắng cảnh.

Con rắn trắng, lúc này cũng nhìn thấy Lâm Dương, ánh mắt cũng xuất hiện thay đổi.

Trong ánh mắt vốn lạnh lùng dường như tràn đầy kinh ngạc, sau đó tấn công về phía Lâm Dương, đầu lâu hướng về phía hắn, chỉ không biết tại sao, động tác của con rắn trắng khá chậm chạp, không phát ra một tiếng động nào.

Nhìn phong cảnh bên dưới, Lâm Dương trực tiếp nhảy xuống, từ trong khe nứt chui xuống.

Khi Lâm Dương tiếp đất, hắn cũng nhìn đám đông xung quanh.

Nơi này dường như là một cảnh điểm, xung quanh đều là những du khách đeo ba lô, đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Dương, sau đó ngẩng đầu nhìn khe nứt phía trên.

Lâm Dương cũng nhìn về phía khe nứt đó, đầu lâu của con rắn trắng trên khe nứt đã biến mất, trông giống như một khe hở bình thường.

Cũng có nghĩa là, con rắn trắng bình thường ở nơi đó chờ đợi người khác cho ăn sao?

Vậy thì, trong số những du khách ở đây, có chủ nhân của con rắn trắng đó không?

Lâm Dương không cho rằng người nuôi con rắn trắng đó là một người tốt bụng gì đó.

Những du khách đó cũng tò mò đi đến bên cạnh Lâm Dương.

"Xin chào, vị này... từ đâu xuống vậy?" Một du khách nam tò mò chỉ vào khe nứt trên đầu, trông rất ngạc nhiên, vì từ góc nhìn bên dưới, khe nứt phía trên tuy lớn, nhưng dường như không có không gian để giấu người.

Ánh mắt Lâm Dương quan sát khuôn mặt của du khách nam này, nhìn vẻ mặt không giả tạo của anh ta, hiểu ra, không phải gã này.

Khi Lâm Dương chuẩn bị trả lời, một người phụ nữ ở đây đã giúp hắn giải vây.

"Anh ấy là nhân viên của chúng tôi, vừa rồi đang ở trên đó sửa chữa thiết bị thủy lợi, gần đây chỗ chúng tôi dường như có chút rò rỉ nước." Một người phụ nữ trông khá xinh đẹp giải thích giúp Lâm Dương, sau đó các du khách xung quanh cũng chấp nhận quan điểm này.

Vì ở những cảnh điểm này, những cảnh quan này tuy đều mang danh nghĩa tự nhiên hình thành, nhưng mọi người đều biết, đều được xây dựng nhân tạo thành như vậy, do đó cũng không lộ ra vẻ mặt khó tin, chỉ là sự tò mò trên mặt đã tan biến, cảm thấy có chút thất vọng.

Lâm Dương cũng nhìn về phía người phụ nữ này, cô ta dường như có chút quen mắt, hình như gần đây đã gặp qua, nhưng Lâm Dương không nhớ ra, có lẽ là gặp trên đường.

Người phụ nữ nắm lấy cánh tay Lâm Dương, tiến về phía một nơi không có du khách, đến một nơi khá hẻo lánh.

"Anh đã thấy rồi chứ, thứ bên trong." Sau khi đến đây, vẻ mặt của người phụ nữ trở nên nghiêm túc, trông vô cùng nghiêm túc.

"Ừm, thấy rồi, con rắn trắng đó, thật là lớn, tôi suýt chút nữa bị nó ăn thịt rồi." Thấy cách nói rõ ràng như vậy của người phụ nữ, Lâm Dương cũng biết, người phụ nữ này không phải người cho ăn, cũng là người biết chuyện, nên tự nhiên không cho cô ta sắc mặt tốt.

Sau khi Lâm Dương thừa nhận không chút che giấu như vậy, vẻ mặt của người phụ nữ cũng thay đổi, trong khoảnh khắc vừa rồi dường như đã sững sờ.

“Thật là phiền phức, quả nhiên lúc đó không nên đồng ý.

Anh từ đâu vào đó, khe hở ở đây không thể vào được.” Người phụ nữ dường như cảm thấy phiền phức, giọng điệu tràn đầy bất lực.

Sau khi nghe lời của người phụ nữ, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên kinh ngạc, hắn nhớ ra rồi, ở đâu gặp người phụ nữ này, là người phụ nữ mà hắn đi nhờ xe trên đường lúc đó.

Nhưng vì sự giúp đỡ của người phụ nữ này, Lâm Dương cũng không nói cho cô ta biết suy nghĩ của mình, trước tiên phải biết mục đích nuôi rắn của cô ta.

“Tại sao lại nuôi thứ này, ở nơi này, nếu nó thoát ra, người ở đây đều sẽ bị ăn thịt.” Về điểm này, Lâm Dương vô cùng tự tin, từ ánh mắt con rắn trắng nhìn chằm chằm vào hắn có thể thấy, con rắn trắng tuyệt đối ăn thịt người.

“Ai, quả nhiên không có cách nào giải quyết ổn thỏa được.” Nhìn biểu hiện của Lâm Dương, người phụ nữ như thể đã hiểu ra, vỗ tay mấy cái, sau đó ở một bên, cũng xuất hiện mấy người đàn ông, trông giống như vệ sĩ, đều mặc đồ đen.

Lâm Dương, thì sắc mặt phức tạp nhìn tất cả những điều này.

Xem ra, người phụ nữ này dường như muốn làm hành vi tương tự như diệt khẩu, Lâm Dương nhíu mày, đồng thời cũng cảnh giác nhìn những người đàn ông đang đến gần.

“Cô muốn làm gì, tôi sẽ la lên đó.” Lâm Dương lên tiếng uy hiếp.

“Tùy anh, cho dù vào đồn cảnh sát, tôi cũng có thể khiến anh ngậm miệng.” Người phụ nữ không bị lời nói của Lâm Dương uy hiếp, ngược lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Nghe người phụ nữ dường như không nói dối, Lâm Dương cũng không tiếp tục, chỉ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô ta, dường như

muốn ghi nhớ dung mạo của cô ta.

Người phụ nữ này có thể ở nơi này nuôi thứ đó, không thể là hành vi cá nhân không ai hay biết, ít nhất những nhân viên này đều biết.

Cũng có nghĩa là, thế lực của người phụ nữ này có lẽ không đơn giản.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương bắt đầu quan sát những người đàn ông đó, nếu có thể, hắn không muốn dây dưa với phiền phức như vậy.

Vận khí hôm nay thật tệ, suýt chút nữa bị con rắn trắng ăn thịt, bây giờ lại gặp phải phiền phức này, Lâm Dương cảm thấy tâm trạng mình tồi tệ.

Chương 625

Nhìn mấy người đàn ông đang dần đến gần, Lâm Dương không ra thế, ngược lại tiến gần về phía một trong số họ, sau đó khi đến gần, Lâm Dương đẩy ngã người đàn ông đó.

Hắn dùng sức rất lớn, lại có chuẩn bị, người đàn ông bị hắn đẩy ngã.

Vì Lâm Dương có cường hóa gen, sức lực tuy không bằng Lưu Tư Vũ cái quái thai kia, nhưng đẩy ngã một người bình thường thì không có vấn đề gì.

Sau khi một người đàn ông bị đẩy ngã, những người còn lại cũng phản ứng lại, muốn bắt lấy Lâm Dương, nhưng đã muộn.

Trong khoảnh khắc người đàn ông ngã xuống, Lâm Dương đã chạy ra ngoài, hòa vào đám du khách kia.

Đám người này không thể tìm thấy Lâm Dương, trước mặt nhiều người như vậy, chắc chắn không thể tiếp tục đối phó với hắn.

Theo dòng người, Lâm Dương nhanh chóng rời khỏi cảnh điểm, lúc này mới phát hiện, vừa rồi mình ở phía bên kia của ngọn núi đã leo, trên mặt đá có xây dựng cầu thang, những du khách này từ đây đi lên.

Rời khỏi cảnh điểm này, Lâm Dương quay trở về thành phố.

Không chỉ vì muốn rời xa nơi này, mà bây giờ, trời cũng đã có chút tối, có lẽ không bao lâu nữa trời sẽ tối.

Trở về quán trọ, Lâm Dương tắm rửa một hồi, sau đó thở ra một hơi, như thể muốn rũ bỏ hết những chuyện phiền lòng gặp phải trong một ngày, chuẩn bị bắt đầu nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, cửa lớn của phòng bị gõ, xem ra có người tìm Lâm Dương.

Cơ thể Lâm Dương sững lại, mặt mày nghiêm nghị nhìn cánh cửa đang bị gõ.

Một lúc sau, dường như vì Lâm Dương không trả lời, cửa lại bị gõ lần nữa.

Do dự một lúc, Lâm Dương mở cửa, sau đó nhìn thấy, người phụ nữ lúc trước đã gặp xuất hiện trước cửa phòng hắn, sau lưng cô ta, cũng đứng mấy người đàn ông mặc đồ đen.

"Cô muốn làm gì?" Nhìn tư thế của người phụ nữ, dường như không giống như muốn dùng vũ lực, nên giọng điệu của Lâm Dương cũng tốt hơn một chút.

Người phụ nữ không nói gì, chỉ để một người đàn ông đi cùng mình vào phòng Lâm Dương, sau đó những người còn lại đều chờ ở ngoài cửa.

Lâm Dương thì nhìn người phụ nữ như đang ở trong nhà mình, không có chút gì không tự nhiên.

"Trước tiên tự giới thiệu, tôi tên Hàn Mộc Nghiên, đây đều là thuộc hạ của tôi, không cần giới thiệu." Người phụ nữ sau khi nhìn chiếc ghế, như thể chê bai, đi đến giường ngồi ở đó.

"Tôi tên Lâm…" Nghe Hàn Mộc Nghiên tự giới thiệu, Lâm Dương cũng chuẩn bị, nhưng lại bị ngắt lời.

"Không cần, tôi biết anh tên Lâm Dương, tôi đã điều tra rồi." Thần sắc Hàn Mộc Nghiên vô cùng tự nhiên, không có chút gì cảm thấy không ổn khi tự ý đi điều tra thông tin của người khác.

Đối mặt với dáng vẻ có chút mặt dày vô sỉ của Hàn Mộc Nghiên, Lâm Dương cũng không nói gì, vẻ mặt cũng khá bình tĩnh, không có

bất kỳ biểu hiện khác thường nào.

“Vậy sao, vậy cô tìm tôi có việc gì.” Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, xem ra thế lực đứng sau Hàn Mộc Nghiên cũng khá lớn.

Trong tình huống này, tại sao lại đến đây tìm hắn?

Rõ ràng đối phương có thể tự ý giải quyết hắn.

“Hình như trước đây anh ở bên kia đã nhìn thấy con ngô công khổng lồ phải không.” Hàn Mộc Nghiên không nói lời thừa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nghe những lời Hàn Mộc Nghiên nói, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nhanh chóng thu lại, không nói một lời, trầm mặc ở đó.

Hàn Mộc Nghiên, thì đã bắt được sự thay đổi biểu cảm trên mặt Lâm Dương vừa rồi.

“Xem ra anh quả thực đã thấy.

Không giấu gì anh, con rắn khổng lồ này cũng được chế tạo bằng phương pháp tương tự như thứ đó.

Bây giờ tôi muốn di chuyển nó đi, nhưng lại không có cách nào, vì nó ăn thịt, vô cùng có tính công kích, nên xem xem anh có thể mang nó đi được không.” Lời của Hàn Mộc Nghiên khiến sắc mặt Lâm Dương thay đổi, vốn dĩ khi nhìn thấy con rắn trắng khổng lồ đó, hắn đã có chút suy đoán, bây giờ xem ra, quả thực là như vậy.

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Nhưng Lâm Dương lại không định đồng ý, vì con rắn trắng đó hắn đã tận mắt chứng kiến, nếu con rắn trắng động đậy, hắn căn bản không thể ngăn cản, Lâm Dương không muốn lấy thân mình ra mạo hiểm.

“Vậy cũng sẽ không sao, chỉ là có lẽ anh không thể rời khỏi thành

phố này.” Hàn Mộc Nghiên như thể đã đoán trước được những lời Lâm Dương sẽ nói, biểu cảm vô cùng bình tĩnh, trong đó lộ ra một chút cảm giác kiêu ngạo.

“Ý cô là gì.” Nghe lời của Hàn Mộc Nghiên, sắc mặt Lâm Dương trở nên tức giận, nắm đấm cũng siết chặt.

Người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh lúc này cũng đứng chắn trước mặt Hàn Mộc Nghiên, che khuất tầm mắt của Lâm Dương.

“Không có gì, tôi sẽ tuân thủ pháp luật, chỉ là vì lý do kiểm soát giao thông, có lẽ thủ tục ra khỏi thành phố sẽ phiền phức hơn một chút thôi.” Hàn Mộc Nghiên đưa tay kéo người đàn ông mặc đồ đen ra, nhìn về phía Lâm Dương, trong mắt lộ ra vẻ trêu chọc, cảm giác như biết Lâm Dương sẽ đồng ý.

Lâm Dương do dự một lúc, sau đó gật gật đầu, chuẩn bị đồng ý.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên xảy ra một trận xôn xao, có một vài tiếng cãi vã.

“Sao vậy?” Hàn Mộc Nghiên dường như cảm thấy tức giận, lớn tiếng quát về phía người bên ngoài.

Không lâu sau, tiếng cãi vã bên ngoài dừng lại, sau đó một người đàn ông mặc đồ đen đi vào.

“Vừa rồi bên ngoài có người muốn nhìn trộm vào đây, bị tôi ngăn lại rồi.” Giọng điệu của người đàn ông mặc đồ đen vô cùng trầm thấp, dường như cảm thấy có lỗi vì đã làm phiền Hàn Mộc Nghiên và Lâm Dương nói chuyện.

“Không phải các người ở bên ngoài sao, sao lại có người.” Hàn Mộc Nghiên lại phát hiện ra một sơ hở, dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn người đàn ông này.

“Cái này… vừa rồi tôi lơ đãng một chút, sau đó một người đàn ông

xuất hiện ở đây, dường như định mở cửa, sau khi bị tôi ngăn lại, đã rời đi rồi.” Người đàn ông mặc đồ đen dường như cảm thấy có chút xấu hổ, nên do dự mới nói ra.

“Người đàn ông đó trông thế nào?” Thần sắc Hàn Mộc Nghiên trở nên càng thêm phẫn nộ.

“Không biết, không nhìn rõ, đội mũ, chỉ biết trên người anh ta có một mùi vị kỳ lạ.” Người đàn ông mặc đồ đen dường như đã nhận ra, giọng điệu nói chuyện đều có chút run rẩy.

Hàn Mộc Nghiên nghe xong, không nói gì, chỉ im lặng rời khỏi đây.

Khi đi đến cửa phòng, cô ném lại một câu cho Lâm Dương rồi rời đi.

“Suy nghĩ kỹ đi, nghĩ xong thì đến tìm tôi.” Sau đó cửa bị đóng sầm lại.

Chương 626

Xem ra, Hàn Mộc Nghiên đối với hành vi có người mạo phạm này cảm thấy vô cùng tức giận.

Lâm Dương, cũng cảm thấy buồn bực trên giường.

Mặc dù vị trí này vừa mới bị Hàn Mộc Nghiên ngồi qua, lẽ ra phải còn lại một chút hơi ấm, nhưng ngồi ở đây, Lâm Dương lại cảm thấy trong lòng lạnh buốt, giống như cảm giác khi đối mặt với con rắn trắng lúc đó.

Lúc đó, Lâm Dương có thể dựa vào sự cơ trí của mình để tránh né một số hậu quả không tốt.

Nhưng bây giờ như thế này, hắn cảm thấy buồn bực, không có cách nào khác, vì từ thái độ vừa rồi của Hàn Mộc Nghiên có thể thấy, cô ta không phải đang ra vẻ, có lẽ thật sự định làm như vậy.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm nhận được, sức lực của một người thật yếu ớt, căn bản không thể chống lại sự tồn tại của những người này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lâm Dương cũng đầy vẻ sầu muộn.

Còn người đàn ông bí ẩn kia, trên người mang theo mùi vị kỳ lạ, không biết tại sao, Lâm Dương luôn cảm thấy người đàn ông đó nhắm vào mình, chứ không phải nhắm vào Hàn Mộc Nghiên.

Mặc dù có chút tự luyến, nhưng Lâm Dương cảm thấy mình đã bị nhắm đến.

Ở thành phố trước đó, thật sự trùng hợp đến mức không có bất kỳ vé tàu nào sao?

Cảm giác đều vô cùng kỳ lạ.

Cả những tiếng động không ngừng vang lên trong hành lang tối qua, đều không giống như ngẫu nhiên, mà dường như đã bị một số người theo dõi.

Sau đó bây giờ vì vô tình nhìn thấy con rắn trắng đó mà dây dưa với người phụ nữ không nói lý lẽ như Hàn Mộc Nghiên, Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Dương cảm thấy phiền lòng, không nghĩ đến những chuyện đó nữa, nằm trên giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay, hành lang bên ngoài ồn ào khác thường, có thứ gì đó đang đi qua.

Hôm nay lúc ra ngoài, Lâm Dương cuối cùng cũng gặp được ông chủ quán trọ, bèn tiến đến than khổ với ông ta.

"Ông chủ, quán trọ này là sao vậy, tại sao tối nào bên ngoài cũng ồn ào muốn chết thế." Giọng Lâm Dương lộ rõ vẻ bất mãn, trông vô cùng không vui.

"Tiếng động à, chỗ của tôi buổi tối không cho phép ra vào, có thể là có người kinh động gì đó, chắc chắn là nhầm lẫn rồi." Đối mặt với sự chất vấn của Lâm Dương, giọng ông chủ cũng rất chắc nịch, trong ngữ khí còn mang theo một chút bất mãn, dường như Lâm Dương đang vu oan cho ông ta.

"Ồ, vậy có lẽ là ta nhầm rồi." Thấy ông chủ thề thốt đảm bảo, Lâm Dương nhíu mày, sau đó không tiếp tục dây dưa với ông ta nữa mà rời khỏi quán trọ.

Sau khi Lâm Dương rời đi, có một điều hắn không nhìn thấy, đó là sau lưng ông chủ đã toát ra một lớp mồ hôi lạnh, cơ thể không ngừng run rẩy, dường như cảm thấy sợ hãi.

Đi trên đường, Lâm Dương thấy ở cổng thành có một hàng dài người đang xếp hàng, chắc là do lệnh kiểm soát giao thông mà Hàn Mộc Nghiên đã nói, có lẽ là để tìm người đàn ông tối qua.

Xem ra, nhất thời nửa khắc cũng không có cách nào ra ngoài được, Lâm Dương bèn đi lang thang không mục đích trong thành, chỉ là lúc Lâm Dương quay về, hàng người xếp ngoài cổng vẫn dài như vậy, không hề rút ngắn mà ngược lại còn dài thêm không ít.

Cảm thấy tò mò, Lâm Dương đi về phía trước, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Này, cậu kia làm gì thế, không được chen hàng." Thấy bóng dáng Lâm Dương đi về phía trước, một người đàn ông có vẻ bất mãn, tâm trạng vốn đã không vui vì phải xếp hàng nãy giờ liền trút giận, tóm lấy vai Lâm Dương.

Cảm thấy bị túm lấy, Lâm Dương quay đầu lại, hung hăng liếc nhìn người đàn ông kia một cái, sau đó dùng sức kéo tay gã ta xuống, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi tay bị Lâm Dương kéo xuống, người đàn ông đáng lẽ phải chửi ầm lên, nhưng lại không nói được lời nào, bởi vì gã đang ôm lấy tay mình với vẻ mặt đau đớn, bàn tay vừa đặt lên vai Lâm Dương ban nãy đã bị hắn bẻ gãy.

Tâm trạng của Lâm Dương lúc này rất tệ, bởi vì ở phía trước, hắn đã thấy một vài chuyện không hay ho.

Tại cổng thành, đã xảy ra một vài tranh chấp, cho nên hàng người ở đây tiến lên rất chậm, thậm chí còn bị đình trệ.

Ở đó, có một người đàn ông tướng mạo thanh tú bị người ở cổng thành bắt giữ, gần đó có mấy người đàn ông mặc đồ đen đang thô bạo khống chế anh ta, sau đó áp giải đi nơi khác như phạm nhân.

Ở một bên khác của cổng thành, có một chỗ dừng lại mấy người, đều là đàn ông, tuổi tác lớn nhỏ khác nhau, nhưng đều có một điểm chung là trên người có dấu vết bị đánh đập, xem ra đã bị đối xử bạo lực.

"Chuyện gì thế này, tại sao lại làm vậy?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương cảm thấy tức giận.

Hắn có thể hiểu lý do Hàn Mộc Nghiên thực hiện kiểm soát giao thông ở nơi này, chẳng qua là vì muốn hắn đáp ứng yêu cầu của cô ta, nhưng điều khiến hắn không thể chấp nhận được là tại sao những người qua đường này cũng bị đối xử như vậy.

"Tiểu thư hôm qua rất tức giận, cho nên nhất định phải bắt được người đàn ông kia, nếu không, kết cục của chúng tôi e là sẽ không tốt đẹp." Một trong những người đàn ông mặc đồ đen dường như nhận ra Lâm Dương là người mà Hàn Mộc Nghiên đã gặp tối qua, nên ngữ khí cũng khá khiêm tốn.

"Họ có điểm nào đáng ngờ, đáng để bị đối xử như vậy sao?" Mệnh lệnh vô lý của người phụ nữ đó, vậy những người này có điểm nào đáng bị nghi ngờ không?

"Trên người họ đều xịt nước hoa, nên bị tiểu thư cho người lôi ra." Ngữ khí của người đàn ông mặc đồ đen cũng rất bất đắc dĩ, nhưng xem ra, vì đây là mệnh lệnh rất quan trọng, nên họ cũng bắt buộc phải chấp hành.

Nhìn những người đàn ông mặc đồ đen đối xử với những người này như đang tra khảo, Lâm Dương cảm thấy bất mãn, nhưng cũng không có cách nào.

"Tiểu thư đang ở cổng thành à." Lâm Dương chú ý đến nội dung trong câu nói vừa rồi của người đàn ông áo đen.

“Vâng.” Sau khi biết được vị trí cụ thể của Hàn Mộc Nghiên, Lâm Dương tiến về phía đó, không lâu sau, hắn đã thấy Hàn Mộc Nghiên ở cổng thành.

Bên cạnh Hàn Mộc Nghiên có mấy người đàn ông mặc đồ đen, lúc này đang cùng cô ta tiến hành kiểm tra.

Phàm là phụ nữ thì được cho qua thẳng, còn đàn ông thì phải trả lời một loạt câu hỏi, nếu câu trả lời khiến Hàn Mộc Nghiên không hài lòng, sẽ bị lôi ra ngoài thẩm vấn một phen.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Dương cũng đi đến trước mặt Hàn Mộc Nghiên, rồi nhìn cô ta, bắt đầu cuộc nói chuyện.

Sau một hồi, những người đàn ông bị bắt đều được thả ra, Lâm Dương đi theo Hàn Mộc Nghiên lên xe, bắt đầu tiến về phía khu danh lam thắng cảnh đó.

Lâm Dương nghĩ rồi, nếu Hàn Mộc Nghiên vì tìm người đàn ông kia mà có thể đối xử với những người qua đường như vậy, thì e rằng mình cũng rất khó rời đi, chi bằng đồng ý thì hơn, sớm giải quyết xong chuyện ở đây rồi nhanh chóng rời đi, nếu không cứ ở lại đây cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngồi trên một chiếc xe con, ngoài Hàn Mộc Nghiên ra, chỉ có Lâm Dương và một tài xế, những người khác dường như đều ở lại trong thành để duy trì trật tự, dù sao thì chuyện Hàn Mộc Nghiên làm trước đó thật sự quá hoang đường.

“Đối xử với những người đó như vậy, lúc sau giải quyết hậu quả thế nào?” Lâm Dương nhìn Hàn Mộc Nghiên, trong mắt đầy vẻ tò mò, hắn không ngờ cái gọi là kiểm soát giao thông trong miệng Hàn Mộc Nghiên lại là thứ nghiêm trọng đến thế.

“Chỉ cần cho họ một ít tiền, phần lớn mọi người sẽ không có vấn

đề gì, phần nhỏ còn lại không thèm để ý cũng được." Hàn Mộc Nghiên đã sớm có cách xử lý, nhanh chóng cho Lâm Dương câu trả lời, Lâm Dương cũng vì thế mà im lặng.

Xem ra, cách giải quyết hậu quả của Hàn Mộc Nghiên không có vấn đề gì, chỉ cần bịt miệng được phần lớn người, phần nhỏ còn lại cũng không cần để ý, có vẻ như Hàn Mộc Nghiên cũng không phải lần đầu làm chuyện này, đối mặt rất thành thạo.

Chương 627

Rất nhanh, mấy người đã đến chân khu danh lam thắng cảnh, chỉ cần đi lên phía trên là được.

"Đến phía sau trước đi, để mấy người ở đó canh giữ." Lâm Dương bảo chiếc xe đi đến phía sau núi, nơi đó có một cái khe hở, là nơi Lâm Dương đã thấy con rắn trắng.

Hàn Mộc Nghiên tìm mấy người để họ ở lại đó.

Sau đó, mấy người cùng đi vào trong khu danh lam thắng cảnh.

Có lẽ lúc Hàn Mộc Nghiên đến đã thông báo, du khách bên trong đều đã được sơ tán, lúc này chỉ có Lâm Dương và người của Hàn Mộc Nghiên.

"Ta phải vào trong đó." Lâm Dương nhìn về phía Hàn Mộc Nghiên, vẻ mặt đầy kiên quyết, nơi hắn vào trước đó chắc chắn không thể vào lại được nữa, vì nơi đó quá nguy hiểm, hắn không muốn tiếp tục mạo hiểm.

"Ở trên đó có một cửa động, cửa động đó khá nhỏ, con rắn trắng kia không ra được." Hàn Mộc Nghiên chỉ vào một nơi, sau đó bảo Lâm Dương đi theo mình.

Rất nhanh, họ đến một nơi, một góc khuất bị hàng rào chắn lại, du khách bình thường không thể đến được.

Trên bức tường ở đó, có một cửa động, trông chỉ đủ rộng để một người bò vào.

"Ý của cô là, để ta từ đây vào, sau đó thuần phục con rắn trắng kia?" Nhìn cửa động này, ngữ khí của Lâm Dương lại trở nên bất mãn, cũng là điều tự nhiên, cửa động này chỉ có thể miễn cưỡng cho

một người trưởng thành bò vào, nếu ở bên trong đột nhiên gặp phải con rắn trắng, chắc chắn không thể lập tức ra ngoài được.

"Không cần lo lắng, ta cũng sẽ cùng ngươi vào, chỉ cần ngươi đảm bảo an toàn cho ta là được, việc thuần phục cứ giao cho ta." Vẻ mặt của Hàn Mộc Nghiên rất tự nhiên, hoàn toàn không có cảm giác gì là đang nói những lời kinh người.

"Ngươi, cùng ta vào trong, trước đây không phải chưa từng làm à?" Ngữ khí của Lâm Dương cũng trở nên kinh ngạc, không ngờ Hàn Mộc Nghiên lại dám cùng mình đi vào.

"Con rắn trắng đó, ta đã chơi cùng nó từ rất lâu rồi, chỉ cần ngươi đảm bảo an toàn cho ta là được." Nghe lời Hàn Mộc Nghiên nói xong, Lâm Dương cũng hiểu ra, hóa ra mình chỉ có tác dụng như một biện pháp bảo hiểm.

Lời của Hàn Mộc Nghiên cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc, rất lâu, vậy chẳng phải là hơn mười năm trước sao, một đứa trẻ như Hàn Mộc Nghiên lại chơi đùa cùng một con rắn khổng lồ như vậy, Lâm Dương cảm thấy một trận da gà nổi lên.

"Những người đàn ông kia không thể thay thế tác dụng của ta được sao?" Nghe Hàn Mộc Nghiên nói xong, Lâm Dương lại nảy sinh nghi vấn mới.

"Ngươi sợ con rắn khổng lồ đó sao?" "Sợ, không phải nói nhảm sao?" "Bọn họ cũng sợ, thấy con rết khổng lồ đã sợ rồi, nếu thấy con rắn trắng kia, e là không thể động đậy được nữa." Nghe Hàn Mộc Nghiên nói xong, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên ngưng trọng.

Hắn nghĩ lại, lúc ở trong cái hố sâu đó, nhìn con rết khổng lồ, lúc đó Lâm Dương quả thực có một khoảnh khắc cảm thấy tay chân lạnh ngắt không nghe sai khiến, nhưng cũng chỉ một lúc mà thôi.

Sau đó, hắn và Hàn Mộc Nghiên cùng chui vào trong cửa động đó.

Trước tiên, họ ném vào một chiếc gương phản quang, xác định con rắn trắng không có ở xung quanh, sau đó Lâm Dương vào trước, Hàn Mộc Nghiên theo sau bò vào.

Sau khi vào trong, đây là một không gian tối đen, Lâm Dương chỉ thấy có một vài tia sáng le lói chiếu vào từ mấy khe hở.

Hai người bắt đầu tìm kiếm con rắn trắng bên trong, do Hàn Mộc Nghiên dẫn đường, vì cô ta có kinh nghiệm hơn.

Sau khi đi được một đoạn, Lâm Dương lại cảm thấy có gì đó không ổn.

"Có lẽ ngươi nói đúng, vậy tại sao cần ta, không phải ngươi quen con rắn trắng đó sao?" "Nó hình như không nhận ra ta nữa, ta phải khơi gợi lại ký ức của nó." Vẻ mặt của Hàn Mộc Nghiên vẫn bình tĩnh như vậy, nhưng đồng tử của Lâm Dương lại vì thế mà giãn ra không ít.

"Cô điên rồi sao?

Lỡ như không thành công, ta không phải sẽ bị ăn thịt sao?" Lâm Dương túm lấy vai Hàn Mộc Nghiên, thần sắc trở nên căng thẳng.

Vốn dĩ vì nghe Hàn Mộc Nghiên nói quen biết con rắn trắng đó nên hắn mới cùng vào, bây giờ biết được sự thật, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên dữ tợn.

"Không sao đâu, ta tin ta có thể làm được." Hàn Mộc Nghiên gạt tay Lâm Dương ra, trên mặt không có chút áy náy nào.

"Ồ, hy vọng là vậy." Thấy Hàn Mộc Nghiên như vậy, Lâm Dương cũng từ bỏ việc tiếp tục tranh cãi, không phải vì Lâm Dương thông suốt, mà là vì hắn đã nhìn thấy mục tiêu.

Ở phía trước không xa, có một con rắn trắng đang quấn quanh một cây cột, dường như đang nghỉ ngơi.

Phía trên cây cột đó, có một cái vòng đá không biết hình thành từ đâu, siết chặt một chỗ trên đuôi con rắn trắng, xem ra chính vì thứ này mà con rắn trắng không thể rời khỏi đây.

"Ta đi trước đây." Hàn Mộc Nghiên sau khi thấy con rắn trắng, trên mặt lộ ra vẻ kích động, bắt đầu di chuyển về phía trước, sau đó cảm thấy cơ thể bị kéo lại, bất mãn nhìn về phía Lâm Dương.

"Làm gì vậy." "Đợi chút, để ta bình tĩnh lại." Lâm Dương không để ý đến sự bất mãn của Hàn Mộc Nghiên, ở đây không ngừng điều chỉnh lại hơi thở, bởi vì con rắn trắng trước mắt thật sự quá đáng sợ.

Lâm Dương đã thấy nó một lần rồi, lúc này lại thấy lần nữa, nhìn con rắn trắng quấn quanh cây cột đá khổng lồ, cảm thấy căng thẳng, với thân hình như vậy, nếu nó muốn ăn thịt hai người họ, e là còn chưa đủ nhét kẽ răng.

Sau một lúc, Lâm Dương gật đầu, sau đó Hàn Mộc Nghiên di chuyển về phía trước.

Lâm Dương thì đi theo sau Hàn Mộc Nghiên, tuy cơ thể đang không ngừng tiến lên, nhưng trong lòng Lâm Dương lại toàn là sự hối hận, sao mình lại nhất thời không nghĩ thông mà đi cùng con điên này vào đây.

Hàn Mộc Nghiên đi đến phía sau thân rắn, ở phía bên kia đầu của con rắn.

Đưa tay lên lớp vảy của con rắn trắng, Hàn Mộc Nghiên nhẹ nhàng vuốt ve, trên mặt bắt đầu lộ ra vẻ hoài niệm, khi còn trẻ, cô đã bầu bạn bên cạnh con rắn trắng như thế này.

Con rắn trắng ban đầu không hề có bất kỳ cảm giác nào, nhưng

dường như hành động của Hàn Mộc Nghiên đã khiến nó trở nên nhạy cảm hơn.

Một lúc sau, thân thể con rắn vốn đang nghỉ ngơi bắt đầu động đậy, phần thân quấn phía trên cột đá đang trườn ra ngoài.

Sau đó, cái đầu khổng lồ của con rắn trắng nhìn về phía Lâm Dương và Hàn Mộc Nghiên, dùng đôi mắt trắng đó nhìn chằm chằm hai người từ trên không, không ngừng lè lưỡi rắn.

"...Đây là dáng vẻ quen thuộc của con rắn trắng sao?" Hàn Mộc Nghiên không chú ý đến sự thay đổi của con rắn trắng, Lâm Dương kéo cô ta, chỉ về phía con rắn.

Con rắn trắng từ trên cao nhìn xuống hai người, trong mắt dường như lộ ra vẻ chế nhạo, lại dường như lạnh lùng vô cảm.

Hàn Mộc Nghiên sau khi bị Lâm Dương kéo, cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía con rắn trắng, sau đó cơ thể bắt đầu run rẩy một cách không tự nhiên.

"...Ta chưa từng thấy nó như vậy." Ngữ khí của Hàn Mộc Nghiên rõ ràng lộ ra vẻ sợ hãi, xem ra đã bị dáng vẻ của con rắn trắng dọa cho khiếp sợ.

"Chết tiệt!" Sau khi phát hiện ra điều này, Lâm Dương chỉ có thể buột miệng một câu chửi thề kinh điển, sau đó kéo Hàn Mộc Nghiên chạy về một bên.

Con rắn trắng tuy bây giờ trông không có ý định chủ động tấn công, nhưng cũng có thể là do hai người vừa đánh thức nó, nên nó chưa hoàn toàn tỉnh táo, vẫn còn ngơ ngác.

Sau khi hai người bắt đầu chạy, con rắn trắng cũng bắt đầu động đậy.

Chương 628

Thân thể quấn trên cột đá bắt đầu từ từ bung ra ngoài, kéo dãn cơ thể xuống, đồng thời cơ thể con rắn cũng di chuyển nhanh chóng trong hang động, nhanh chóng đuổi theo sau lưng hai người Lâm Dương, xem ra nó không có ý định dừng lại.

Thấy một góc rẽ bên cạnh, Lâm Dương vội vàng tóm lấy Hàn Mộc Nghiên, di chuyển về phía góc rẽ đó, né được cú lao tới của con rắn trắng, thấy phía trước có thể tiếp tục tiến lên, họ không ngừng chạy.

Con rắn trắng sau khi vồ hụt hai người, cơ thể theo quán tính di chuyển về phía trước một đoạn, một lúc sau mới quay người lại, nhìn vào góc rẽ, dùng đôi mắt trắng đó dò xét, bóng dáng của Lâm Dương và Hàn Mộc Nghiên đã biến mất trong đó, trong đó không có một bóng người nào, con rắn trắng dường như cảm thấy phẫn nộ, cơ thể bắt đầu không ngừng lăn lộn trong hang động, hang động vốn rộng rãi cũng vì thế mà rung chuyển, cả hang động đều rung lắc.

Lúc này, Lâm Dương đang bịt chặt miệng Hàn Mộc Nghiên, nín thở sau một tảng đá, cẩn thận nhìn cảnh tượng trước mắt.

Họ đang trốn sau một tảng đá, phía bên kia tảng đá là nơi con rắn trắng đang ở, bây giờ hai người có thể thấy, đuôi của con rắn trắng đang không ngừng vẫy, quật lung tung trong hang động này, trông như đang tìm kiếm tung tích của hai người.

"Bây giờ đi đâu?" Hàn Mộc Nghiên đưa tay ra, kéo tay Lâm Dương đang bịt miệng mình xuống, nhỏ giọng nói với hắn.

Thấy dáng vẻ của con rắn trắng, Hàn Mộc Nghiên cũng ý thức được, con rắn trắng này, e là đã quên cô rồi, cho nên mới không ngừng

truy đuổi hai người như vậy.

Mặc dù đối với con rắn trắng, Hàn Mộc Nghiên có chút hoài niệm, muốn cùng con rắn trắng quay về khoảng thời gian từng chơi đùa bên nhau, nhưng bây giờ con rắn trắng rõ ràng không nhớ chuyện xưa nữa, có lẽ lúc đó chơi đùa cùng Hàn Mộc Nghiên, nó cũng chỉ xem cô như một loại thức ăn đang phát triển mà thôi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Hàn Mộc Nghiên tuy có chút tồi tệ, nhưng lại không hề trở nên chán nản, bởi vì cô đã lớn rồi, không còn giống như lúc nhỏ nữa.

Vì không có ai chơi cùng, cô đã chui vào một hang động, sau khi thấy một con rắn trắng khổng lồ như vậy, tiểu Hàn Mộc Nghiên lúc đó cũng không có chút sợ hãi nào, chỉ đến bên cạnh thân rắn, nhẹ nhàng vuốt ve nó, sau đó con rắn trắng cũng quay người lại.

Không biết tại sao nó không ăn thịt Hàn Mộc Nghiên, mà lè lưỡi rắn vuốt ve cô.

Một người một rắn lúc đó đã trải qua một khoảng thời gian rất vui vẻ.

Chỉ là cảnh đẹp không kéo dài, Hàn Mộc Nghiên vì thường xuyên một mình tiến vào hang động này, nên con rắn trắng bên trong cũng nhanh chóng bị phát hiện, Hàn Mộc Nghiên cũng bị cấm đến gần đây.

Nếu không phải vì Hàn Mộc Nghiên kiên trì, con rắn trắng này, e là sớm đã bị giết hoặc bị đem đi làm nghiên cứu rồi.

Bây giờ nhìn thấy dáng vẻ của con rắn trắng, Hàn Mộc Nghiên cũng hiểu ra, nên đưa ra quyết định dứt khoát rồi.

“Nhìn kìa, không phải có ánh sáng sao, chắc là cửa động mà ta nói.” Lâm Dương chỉ về một phía, nơi đó có một góc rẽ, bên kia góc rẽ có một chút ánh nắng chiếu xuống.

Lúc đó Lâm Dương từ cửa động đó vào cũng đã đi qua một góc rẽ, chắc là hướng đó.

Thấy Hàn Mộc Nghiên gật đầu, hai người chạy về phía đó.

Rung động do hai người chạy gây ra khiến con rắn trắng phát hiện tung tích của họ, nó quay người lại, bắt đầu lao về phía hai người.

Rõ ràng vừa rồi đầu con rắn trắng còn ở khá xa, nhưng sau khi cơ thể nó uốn lượn trên mặt đất vài cái, liền văng cái đầu của mình ra như một quả cầu bowling, nhanh chóng đến sau lưng Lâm Dương và Hàn Mộc Nghiên, đồng thời há to miệng, lao về phía hai người.

Hai người không chú ý đến đòn tấn công của con rắn trắng, chỉ một lòng một dạ di chuyển về phía trước, bởi vì lúc con rắn trắng quay hướng đã tạo ra động tĩnh rất lớn, không cần quay đầu hai người cũng hiểu, con rắn trắng đã phát hiện ra họ rồi.

Quẹo qua góc rẽ, hai người nghe thấy phía sau có tiếng va chạm, quay đầu lại, cũng phát hiện ra, nếu vừa rồi chậm một bước, sẽ bị con rắn trắng tấn công.

Bây giờ con rắn trắng đã đâm vào tường, nhưng nó trông không có gì khác thường, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn về phía hai người, Lâm Dương thì kéo Hàn Mộc Nghiên chạy về phía trước.

Phía trước chính là cửa động mà Lâm Dương vào lúc trước, chạy đến rìa cửa động, Lâm Dương cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía con rắn trắng.

Con rắn trắng vì một chỗ ở đuôi bị trói buộc, nên không thể rời khỏi đây, vừa vặn chỉ có thể thò đầu ra một đoạn ngắn.

Lâm Dương kéo Hàn Mộc Nghiên ra phía sau, rồi nhìn chằm chằm con rắn trắng đang ẩn mình trong bóng tối.

“Vị trí này an toàn rồi, con rắn trắng không đến được, đừng đi về

phía trước nữa, nó có thể thò ra thêm một đoạn nữa đó." Nhìn con rắn trắng ẩn trong cửa động, Lâm Dương nhắc nhở Hàn Mộc Nghiên, đề phòng đột nhiên bị con rắn trắng lao ra cắn một miếng.

Nhưng Hàn Mộc Nghiên lại không hề có bất kỳ phản ứng nào, Lâm Dương nhìn sang, phát hiện Hàn Mộc Nghiên lúc này đang ngơ ngác nhìn con rắn trắng, trong mắt tràn đầy vẻ nhớ nhung, dường như đang hoài niệm điều gì đó, sau đó bước chân cũng bắt đầu di chuyển về phía cửa động phía trước.

Lâm Dương thấy vậy, lập tức kéo Hàn Mộc Nghiên lại, trừng lớn mắt nhìn cô ta.

"Cô muốn chết à?" Thấy hành động không nghe lời mà muốn tiếp tục tiến lên của Hàn Mộc Nghiên, Lâm Dương cảm thấy vô cùng phẫn nộ, mình bị coi như vệ sĩ dẫn vào đây, người phụ nữ này không nghe lời mình, chẳng lẽ muốn bị thế lực nhà cô ta dạy dỗ sao?

"Xin lỗi." Hàn Mộc Nghiên cũng ý thức được mình đang làm gì, vội vàng lùi lại, đồng thời dùng ngữ khí xin lỗi nói với Lâm Dương.

Vừa rồi ánh mắt con rắn trắng nhìn cô ta, Hàn Mộc Nghiên cảm thấy có chút quen thuộc, giống như lúc chơi đùa cùng nó ngày xưa thường có thể thấy được.

"Này, liệu nó có thực sự nhớ ta không, những hành động trước đó, chỉ là đang tức giận mà thôi, dù sao, với thân hình to lớn như vậy, không có lý do gì lại không đuổi kịp chúng ta." Hàn Mộc Nghiên sau khi nghỉ ngơi một lúc, như nghĩ ra điều gì đó, lời nói ra mang theo chút hy vọng.

"Cô ngốc à, chẳng lẽ muốn dùng tính mạng để phán đoán điều đó sao?" Thấy Hàn Mộc Nghiên nói ra những lời ngây thơ như vậy, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên lạnh lùng, nếu Hàn Mộc Nghiên có bất kỳ ý định nào muốn tiến về phía cửa động, hắn tuyệt đối sẽ không để

yên cho hành động của cô ta.

Hàn Mộc Nghiên nghe lời Lâm Dương nói xong, cũng lắc đầu, sau đó chỉ dùng ánh mắt có chút cô đơn nhìn con rắn trắng.

Có lẽ con rắn trắng quả thực còn nhớ cô, nhưng cô không muốn đánh cược, bây giờ cô và ngày xưa không giống nhau nữa, cô của lúc đó, chỉ có thể tìm con rắn trắng làm bạn chơi, còn cô của bây giờ, mỗi ngày đều có rất nhiều việc phải xử lý, không thể tiếp tục dành thời gian làm bạn với con rắn này được.

So với việc có thêm một người bạn chơi khả dĩ, việc biến con rắn này thành vật liệu nghiên cứu có giá trị hơn một chút.

Hàn Mộc Nghiên đã lớn, cách suy nghĩ tự nhiên cũng trở nên thực tế hơn.

Nhìn ánh mắt con rắn trắng đang nhìn chằm chằm hai người, Hàn Mộc Nghiên chỉ nói một tiếng xin lỗi trong lòng, sau đó không tiếp tục nhìn nữa, vì cô không nỡ.

Lâm Dương thì đang hét lớn xuống phía dưới, những người mà Hàn Mộc Nghiên giao phó trước đó ở đây, đáng lẽ không lâu nữa có thể gọi họ ra.

Nhưng Lâm Dương hét mấy tiếng, đều không thấy ai, phía dưới không một người nào đáp lại hai người họ.

Lâm Dương nhìn về phía Hàn Mộc Nghiên, trong mắt đầy nghi vấn, Hàn Mộc Nghiên cũng ý thức được sự cấp bách của sự việc, vội vàng lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi những số đó.

Nhưng số của Hàn Mộc Nghiên, liên tục gọi mấy lần, đều không gọi được, không phải không có tín hiệu, mà là không có người nghe.

Lúc này, Hàn Mộc Nghiên cũng ý thức được, phía dưới chắc đã xảy ra chuyện rồi, vội vàng đổi một số khác, lần này gọi được, Hàn

Mộc Nghiên thông báo cho những người đó nhanh chóng phái người đến đón, sau đó dùng ánh mắt lo lắng nhìn khung cảnh phía dưới.

Mặc dù không thể nhìn thấy bất kỳ người hay vật nào trên mặt đất, nhưng Hàn Mộc Nghiên biết, những người cô gọi trước đó đáng lẽ phải ở đó, nhưng lúc này lại không có ai có thể đáp lại, chẳng lẽ?

Hàn Mộc Nghiên nghĩ đến người đàn ông đội mũ tối qua, theo lời thuộc hạ của cô, người đàn ông đó thân thủ rất lợi hại.

Nếu là người đàn ông đó, thì việc có thể hạ gục thuộc hạ của cô cũng không thành vấn đề, nhưng có một vấn đề, tại sao lại phải làm vậy?

Chương 629

Khi Hàn Mộc Nghiên rơi vào suy tư, Lâm Dương sau khi thấy Hàn Mộc Nghiên đã gọi người, thì ngồi xuống tại chỗ, dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn con rắn trắng trong cửa động.

Bây giờ hai người họ cũng giống như con rắn trắng, đều bị yếu tố bên ngoài giam cầm ở đây, không thể rời đi.

Sắp có thể rời đi rồi, con rắn trắng cũng sẽ bị đưa đi, chỉ khác là sau khi bị đưa đi không biết nó sống chết ra sao, bởi vì với thân hình khổng lồ như vậy e là không có mấy phòng thí nghiệm có đủ không gian để sắp xếp, so với việc đó, biến nó thành một cái xác có lẽ là phương án có hiệu quả kinh tế cao hơn.

Rất nhanh, người mà Hàn Mộc Nghiên gọi đã đến, đồng thời cũng mang theo thang các loại.

Dưới sự nỗ lực của những người đàn ông mặc đồ đen, rất nhanh, một cái thang đã được dựng lên, từ hang động này thông xuống mặt đường phía dưới.

Lâm Dương và Hàn Mộc Nghiên rời khỏi đây, cuối cùng lại liếc nhìn con rắn trắng một cái, thần sắc trong mắt con rắn trắng, như để phù hợp với thân phận động vật máu lạnh của nó, trong mắt không có bất kỳ tình cảm nào, chỉ thỉnh thoảng lè lưỡi rắn.

Sau khi xuống dưới, mới phát hiện ra, những người đang chờ đợi ở đây trước đó, toàn bộ đều bị ngất, bị đánh ngất, bây giờ đang nằm trên mặt đường, trông rất không đẹp mắt.

Hàn Mộc Nghiên và Lâm Dương đi về phía trước, sau đó dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn tất cả.

Xem ra, những người này bị đánh ngất trong tình huống không hề có sự kháng cự.

Thuộc hạ của Hàn Mộc Nghiên, lòng trung thành tự nhiên không cần nghi ngờ, cũng có nghĩa là, những người tấn công, thân thủ cũng rất tốt, cho nên mới không bị phát hiện.

Vẻ mặt của Hàn Mộc Nghiên vì thế mà trở nên vô cùng bất mãn, có thể thấy được sự phẫn nộ trong mắt cô.

Lâm Dương tìm một cái cớ rời đi, còn Hàn Mộc Nghiên thì không ngừng gọi điện thoại, điều động nhân lực.

Những người đột nhiên xuất hiện ở đây, xem ra là nhắm vào Hàn Mộc Nghiên, cũng có thể là nhắm vào con rắn trắng kia.

Nghĩ đến đây, Hàn Mộc Nghiên nhíu mày, sau đó do dự một lúc, lật danh bạ điện thoại xuống phía dưới, gọi một số điện thoại hiếm khi gọi.

Về phần Lâm Dương, hắn đã rời khỏi đây.

Lúc rời đi, vì nhân lực đều phải giúp Hàn Mộc Nghiên, nên không có ai đưa Lâm Dương về, Lâm Dương chỉ có thể một mình đi bộ về.

Nhưng vấn đề cũng không lớn, vì lệnh kiểm soát giao thông trong thành đã kết thúc, cũng có nghĩa là, chỉ cần về lại trong thành, Lâm Dương có thể rời đi.

Những gì Hàn Mộc Nghiên vừa nói, Lâm Dương cũng biết, nhưng hắn không muốn dính vào những chuyện phiền phức như vậy, nên nhanh chóng rời đi thì hơn.

Vừa về đến thành, hắn đi đặt vé xe, nhưng lại xảy ra chuyện giống như ở thành phố trước đó, vé xe ở đây cũng đã được bán hết, như có người đang cản trở Lâm Dương rời đi vậy.

Chạy khắp mấy phòng vé, Lâm Dương đều không tìm được vé có thể ra khỏi thành.

Có kinh nghiệm từ trước, Lâm Dương cũng hiểu ra, đây không phải là tai nạn, thật sự có người đang nhắm vào mình, không cho mình rời đi.

Suy nghĩ nửa ngày, Lâm Dương cũng không nghĩ ra ai sẽ nhắm vào mình, vì hắn cũng không có kẻ thù nào, từ trước đến nay đều là một người vô oan vô cừu, hoặc có kẻ thù thì cũng không còn nữa, sao lại có người cản trở mình chứ.

Vì không có vé xe, Lâm Dương cứ ở trong quán trọ đợi trời tối.

Đợi Hàn Mộc Nghiên trở về, sau khi nói chuyện này với cô, Hàn Mộc Nghiên suy nghĩ, rồi phái một người ngày mai đưa Lâm Dương ra khỏi thành.

Về chuyện hôm nay, Hàn Mộc Nghiên không nói, Lâm Dương cũng không hỏi, vì hắn biết, đó không phải là chuyện mình nên quan tâm.

Hành lang đêm nay không còn những tiếng bước chân không ngừng nữa, có thể là do lời phàn nàn của Lâm Dương đã có tác dụng, nhưng Lâm Dương cả đêm không ngủ ngon, lý do cũng rất khó chấp nhận, bởi vì ở bên ngoài không biết nơi nào, có một giọng nói, không ngừng gọi tên Lâm Dương, phảng phất như đang bảo Lâm Dương đi đâu đó.

Nhưng Lâm Dương đang ngủ, sao có thể đi được chứ, chỉ không ngừng phát ra những âm thanh bực bội, rồi tiếp tục ngủ.

Đợi đến khi tỉnh lại, trời đã sáng, trên mặt Lâm Dương cũng đầy vẻ mệt mỏi.

Về giọng nói nghe được tối qua, Lâm Dương không biết có phải là

thứ trong mộng cảnh hay không, chuyện này cũng không thể nói với người khác, Lâm Dương cũng chỉ đành chôn sâu trong lòng, sau đó ra ngoài.

Ngoài cửa, người do Hàn Mộc Nghiên phái đến đã sớm chờ ở đó.

"Lâm Dương tiên sinh, hôm nay tôi sẽ đưa ngài ra khỏi thành." Một người đàn ông mặc đồ đen rất cung kính cúi chào Lâm Dương ở cửa, tuy có chút không quen, nhưng Lâm Dương gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Sau khi thu dọn hành lý, Lâm Dương cùng người đàn ông rời đi, ngồi trên một chiếc xe có kiểu dáng gần giống với chiếc xe Hàn Mộc Nghiên ngồi lúc đó rời đi.

Tại sao lại là gần giống ư, tuy bề ngoài hai chiếc xe trông giống hệt nhau, nhưng vừa vào trong xe, sự khác biệt liền hiện ra, hiệu quả tản nhiệt hoàn toàn không tốt bằng chiếc của Hàn Mộc Nghiên.

Nhưng cũng là điều tự nhiên, dù sao cũng chỉ là chiếc xe cho thuộc hạ sử dụng.

Đến bây giờ, chỉ hợp tác với Hàn Mộc Nghiên một lần, nhưng Lâm Dương không biết thân phận của Hàn Mộc Nghiên, cũng không biết thế lực của cô ta rốt cuộc lớn đến đâu, nhưng Lâm Dương cũng không quá quan tâm, vì hắn không để ý.

Đối với Lâm Dương mà nói, Hàn Mộc Nghiên càng giống như một địa chủ ở đây, chỉ cần rời khỏi nơi này, sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Lâm Dương có sự tự tin như vậy, phải biết rằng, nơi Lâm Dương dự định đến, cách đây rất xa.

Trên đường đi, Lâm Dương không nhịn được, hỏi người tài xế về chuyện ngày hôm qua.

"Con rắn hôm qua, xử lý thế nào rồi." Người tài xế nghe lời Lâm

Dương nói xong, vẻ mặt ngưng lại, dường như đang do dự có nên nói cho Lâm Dương hay không, một lúc sau mới lên tiếng.

"Con rắn trắng đó, biến mất rồi, vào sáng sớm hôm nay, nó đã biến mất.

Tối qua gần con rắn trắng đó chúng tôi có người canh gác, đến sáng thì những người đó đều bị đánh ngất." Người tài xế giải thích rất chi tiết, Lâm Dương cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra hôm qua, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Lâm Dương không tiếp tục hỏi người tài xế những vấn đề khác, vì hắn thấy, anh ta chỉ trả lời những câu hỏi này, đã tiết lộ toàn bộ thông tin có thể tiết lộ rồi, nếu tiếp tục nữa, có thể sẽ vượt quá giới hạn, Lâm Dương tự nhiên sẽ không đi làm khó người ta.

Rất nhanh, họ đã đến một thành phố gần đó, sau khi tạm biệt Lâm Dương, người tài xế lái xe về, Lâm Dương cũng vào thành.

Sau khi vào thành không bao lâu, bên ngoài thành truyền đến tiếng nổ, dường như là tiếng động cơ phát ra tiếng nổ dữ dội.

Lâm Dương tuy có dự cảm không lành, nhưng cũng không có ý định ra ngoài tìm hiểu ngọn ngành, mà tìm một chỗ dừng chân trong thành phố này.

Trong lòng Lâm Dương, cho rằng đã thoát khỏi những người cản trở hành động của mình rồi, bởi vì ngồi xe của người khác, trên đường cũng nhìn phía sau, không có chiếc xe nào theo sau, cũng có nghĩa là, nhóm người đó không thể nào ở nhiều thành phố xung quanh đây mà tìm được chính xác nơi Lâm Dương đang ở.

Ý định du sơn ngoạn thủy của Lâm Dương cũng không thay đổi.

Chương 630

Mặc dù trước đó gặp phải con rắn trắng, sau đó cũng gặp phải một vài chuyện không vui, nhưng tổng thể, cũng đã mở mang kiến thức, thấy được con rắn trắng hùng vĩ đó, nghe được câu chuyện tuổi thơ thú vị từ Hàn Mộc Nghiên, tổng kết lại không lỗ.

Sau khi tìm được một quán trọ trong thành làm nơi ở tạm thời, Lâm Dương bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Không giống như thành phố trước đó, gần đây không có bất kỳ ngọn núi cao nào, nhìn bản đồ, gần đây cũng không có danh lam thắng cảnh gì, chỉ là một thành phố đơn giản, Lâm Dương đã chuẩn bị rời khỏi đây ngay lập tức.

Nhưng ở đây, Lâm Dương lại nghe được một vài thông tin thú vị từ những cuộc nói chuyện phiếm, cho nên đã ở lại, đồng thời cũng đang làm một vài chuẩn bị.

Ở thành phố này, dường như có sự tồn tại của chợ đen.

Chỉ là một lời đồn, dường như không có ai thấy, nhưng nếu đã có lời đồn, vậy không thể nào là bịa đặt vô căn cứ được.

Nghe nói vào giữa mỗi tháng, sẽ có hai ngày ở một nơi nào đó tổ chức chợ đen này.

Chợ đen không có quy tắc, chỉ cần có hàng, có tiền là được, thậm chí ngay cả người tổ chức cũng không có, quả thực giống như câu chuyện trẻ con bịa ra.

Nhưng Lâm Dương biết, đây có lẽ là thật.

Trên đường đến đây, Lâm Dương đã thấy một vài ký hiệu trên một số tòa nhà.

Những ký hiệu đó đều có ý nghĩa tượng trưng, ví dụ như biển hiệu của cửa hàng hoa quả trước mắt, trông chỉ là một hoa văn kỳ lạ, dùng để trang trí, nhưng nếu kết hợp với những thứ khác để xem, vậy thì đây là một biển chỉ đường, chỉ đường cho Lâm Dương.

Một con đường được hình thành bởi các loại hoa văn và ký hiệu ám ngữ, cho nên không có bất kỳ tấm bản đồ nào ghi rõ vị trí cụ thể, bởi vì người biết tự nhiên sẽ biết, người không biết cũng không thể tìm được.

Vị trí của chợ đen này không cố định, bởi vì những hoa văn tượng trưng cho ám ngữ đó, cũng không phải đều cố định, thậm chí có một cái nắp cống cũng ghi thứ này, cũng có nghĩa là, một con đường có thể thay đổi bất cứ lúc nào, cho nên mỗi lần đều phải tìm lại địa điểm, cũng vì vậy mà nó luôn tồn tại như một lời đồn.

Còn không bao lâu nữa là đến thời gian đó, Lâm Dương quyết định ở lại thành trấn này một thời gian, đi tham gia, đối với chợ đen dùng ám ngữ làm biển chỉ đường này, Lâm Dương rất có hứng thú.

Cả ngày hôm nay, Lâm Dương đều dành thời gian để nhận đường.

Đường xá trong thành phố này khá phức tạp, cho nên việc khám phá của Lâm Dương cũng khá phiền phức.

Điều khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ là, trên các tòa nhà, đều có một thứ hình vòm tròn trên đỉnh, có lẽ là phong tục ở đây.

Tối hôm đó, Lâm Dương cũng ngủ không yên.

Nửa đêm đầu, Lâm Dương ngủ rất thoải mái, không có bất kỳ tiếng ồn nào xuất hiện bên cạnh, giống như mục đích đến đây vậy.

Nhưng sau nửa đêm, mọi thứ đều thay đổi.

Con đường vốn yên tĩnh lúc này xuất hiện một vài tiếng ồn ào.

Tiếng ồn ào kéo dài rất lâu, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Sau đó đợi những tiếng ồn ào đó biến mất, Lâm Dương lại nghe thấy những âm thanh khác, giống như tối qua, loại tiếng gọi từ nơi xa xăm đó lại xuất hiện, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng không tự tại, nhưng lại không thể tỉnh dậy từ trong giấc ngủ.

Đợi đến ngày thứ hai Lâm Dương tỉnh dậy, vẻ mệt mỏi trên mặt hiện rõ, trông như cả đêm không ngủ, trạng thái vô cùng tệ.

Sau khi rời khỏi quán trọ, Lâm Dương cũng đã tìm được việc cần làm, đó là đi tìm những thứ khiến mình không thể ngủ được.

Lâm Dương phát hiện, những tiếng ồn ào đó đi theo mình, Lâm Dương không tin những tiếng ồn ào này xuất hiện từ trong đầu mình.

Lâm Dương là một người vô thần, nhất định có người đang giở trò ở đây.

Hôm nay lúc đi trên đường mua sắm, Lâm Dương đều để ý phía sau mình.

Ở mấy góc rẽ, nhờ vào một vài thứ có thể phản quang, hắn cũng đã thấy, quả thực có một người đi theo sau mình.

Đó là một người đàn ông, thân hình gầy gò, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, giả vờ như một người đi dạo phố giống mình, nhưng lại thường xuyên liếc mắt về phía mình.

Đây là người mình cần tìm, mắt Lâm Dương sáng lên.

Sau khi đi đến một góc rẽ, Lâm Dương bắt đầu chạy nhanh, trông như muốn di chuyển về phía cổng thành.

Người đàn ông theo sau Lâm Dương lúc này cũng ngẩn ra, sau đó nhanh chóng đuổi theo, đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ

bị phát hiện rồi sao.

Quẹo vào một con hẻm cụt, Lâm Dương nhìn thấy trên tường có một thứ có thể đứng lên được, sau đó trèo lên, nhìn xuống con hẻm bên dưới.

Người đàn ông gầy gò vẫn luôn đuổi theo Lâm Dương cũng chạy vào, sau đó nhìn thấy đây là một con hẻm cụt, trong mắt vô cùng kinh ngạc, bởi vì Lâm Dương không có ở đây.

Sau đó hắn ý thức được, ngẩng đầu lên, thấy Lâm Dương đang đứng ở phía trên.

Lâm Dương thì từ trên đó nhảy xuống, lao về phía người đàn ông.

Người đàn ông hiển nhiên không ngờ đến hành động của Lâm Dương, không hề có phòng bị, bị Lâm Dương đè xuống, cơ thể không thể động đậy, bị đè chặt bên dưới.

"Làm gì vậy, tại sao lại đối xử với tôi như vậy." Người đàn ông gầy gò sau khi bị đè xuống, mang tâm lý may mắn, hét lên với Lâm Dương như vậy.

"Kệ ta làm gì, nói, tại sao lại theo dõi ta." Lâm Dương đặt tay lên gáy người đàn ông, móng tay bấu vào cổ hắn, dùng sức nhẹ đâm vào trong thịt, sau đó uy hiếp người đàn ông.

"Theo dõi, đừng có tự mình đa tình được không." Trên mặt người đàn ông gầy gò một vẻ mờ mịt, sau đó hung hăng hét lớn với Lâm Dương.

Thấy người đàn ông gầy gò không muốn nói ra sự thật, trong mắt Lâm Dương cũng hiện lên vẻ phẫn nộ.

Bởi vì hắn cảm thấy vô cùng phiền phức, không chỉ giấc ngủ của hắn bị quấy rầy, quan trọng hơn, hành trình của hắn cũng vì thế mà trở nên vô cùng phiền phức, mỗi lần đều không mua được vé xe, chỉ

có thể đi nhờ xe của người khác.

Nghĩ đến đây, lực trên tay Lâm Dương tăng thêm rất nhiều, móng tay đâm sâu hơn vào cổ người đàn ông này.

"A, đừng dùng sức nữa, tôi thật sự không biết gì cả, thật đó." Người đàn ông gầy gò cũng cảm thấy đau đớn, bắt đầu khóc lóc, ngữ khí vô cùng thành khẩn, Lâm Dương có thể nghe thấy một vài tiếng khóc trong lời nói của hắn, giọng nói của người đàn ông cũng thu hút những người xung quanh, những người hiếu kỳ đang di chuyển về phía này.

Nghe thấy những tiếng bước chân đó và giọng nói của người đàn ông, Lâm Dương cũng rơi vào suy tư, chẳng lẽ mình thật sự đã oan cho người đàn ông này sao.

Lâm Dương thực ra không có bằng chứng xác thực, người đàn ông này cũng là lần đầu Lâm Dương gặp, cho nên quả thực có khả năng là trùng hợp.

Chương 631

Nghĩ đến đây, tay Lâm Dương đang bóp cổ người đàn ông cũng dần dần nới lỏng.

Đột nhiên, Lâm Dương ý thức được có gì đó không ổn, bởi vì người đàn ông dưới thân, trong khoảnh khắc hắn nới lỏng tay, đã động đậy, nhanh chóng lật người lại.

Lâm Dương thấy vậy muốn bắt lại người đàn ông, nhưng lại bị né được.

Nhanh nhẹn như khỉ, người đàn ông nhanh chóng né được tay Lâm Dương, sau đó lao về phía hắn, ấn Lâm Dương vào tường, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lùng.

"Tốt nhất đừng rời khỏi thành phố này, nếu không, ta cũng không thể đảm bảo sẽ xảy ra chuyện gì." Giọng điệu của người đàn ông vô cùng lạnh lùng, không có cảm giác đang uy hiếp người khác, ngược lại giống như đang ra lệnh cho Lâm Dương vậy.

Lâm Dương lúc này, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, và cả hối hận.

Vừa rồi, nếu không phải Lâm Dương đột nhiên mềm lòng, người đàn ông này không thể nào phản công được.

Bây giờ, vị trí của kẻ đi săn và con mồi đã hoán đổi, Lâm Dương cảm thấy toàn thân khó chịu, và một chút phẫn nộ.

Lúc này, những người qua đường bị tiếng khóc lóc của người đàn ông lúc nãy gọi đến cũng đã đến bên hẻm, nhìn vào bên trong, thấy cảnh tượng giống như một tên côn đồ đang bắt nạt người khác, hét lớn với người đàn ông đang đè Lâm Dương bên trong, muốn đuổi hắn đi.

Người đàn ông gầy gò cuối cùng liếc nhìn Lâm Dương một cái rồi rời đi, rõ ràng không muốn tranh cãi với những người dân đó.

Ánh mắt cuối cùng mà người đàn ông dành cho Lâm Dương, Lâm Dương đã hiểu, đó là cảnh cáo, cảnh cáo hắn không được tùy ý di chuyển, phải nghe lời hắn, ở lại thành phố này.

Lâm Dương cũng hiểu ra, tại sao mình thường xuyên bị cản trở, hóa ra là không muốn mình rời đi.

Mục đích chính của Lâm Dương là đi đến chỗ của Lưu Tư Vũ, cũng có nghĩa là, những người cản trở này, xác suất lớn là có quan hệ với Lưu Tư Vũ.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Lâm Dương trở nên phức tạp, không ngờ Lưu Tư Vũ lại có thế lực lớn như vậy, muốn đến tìm cô, lại có người ngăn cản.

Về phần lời uy hiếp của người đàn ông vừa rồi, Lâm Dương tự nhiên sẽ không để trong lòng.

Sau khi chỉnh lại quần áo, Lâm Dương rời đi trong ánh mắt an ủi và đồng tình của những người qua đường.

Theo họ thấy, người đàn ông gầy gò đó có lẽ sẽ không dễ dàng buông tha Lâm Dương như vậy, họ có thể giúp Lâm Dương một lần, nhưng không thể giúp lần thứ hai, lần thứ ba.

Mặc dù suy đoán không hoàn toàn chính xác, nhưng ở một mức độ nào đó cũng gần như vậy.

Sau khi rời khỏi con hẻm cụt đó, Lâm Dương tiếp tục quan sát phía sau một lúc, phát hiện không có ai theo dõi, có thể là họ đã từ bỏ ý định này, cũng có thể là người theo dõi đã trở nên ẩn mình hơn.

Dù là tình huống nào, Lâm Dương đều đã quyết định, một khi tham gia xong cái gọi là chợ đen, sẽ phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Thời gian trôi qua nhanh, không bao lâu, đã đến thời gian của cái gọi là chợ đen, giữa tháng.

Lâm Dương theo những biển chỉ đường đã thay đổi vài lần, tìm được địa điểm tổ chức lần này, ở trong một tòa nhà lớn.

Mang theo ánh mắt nghi ngờ, Lâm Dương đi vào trong tòa nhà này.

Trông đây là một tòa nhà văn phòng, chợ đen thật sự có thể tổ chức ở đây sao?

Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, nhưng bước chân đi lên trên lại không có ý định dừng lại, nguyên nhân đơn giản, Lâm Dương đã cẩn thận nhớ lại bên ngoài, chỉ cần những biển chỉ đường đó không có sai sót, không thể nào đi nhầm được.

Tiến về phía trên tòa nhà, giữa chừng đều không thấy có gì khác thường, xung quanh đều là một vài văn phòng.

Mãi đến khi lên đến sân thượng, Lâm Dương mới thấy được diện mạo của cái gọi là chợ đen này.

Không có nhiều người, chỉ có vài người đang bày một gian hàng nhỏ ở đây.

Không hề cầu kỳ, chỉ dùng một miếng vải đặt những thứ đó lên rồi bày ra đất, trông rất bình thường.

Nhưng những thứ được bày trên những tấm vải đó, lại vô cùng hiếm lạ.

Bất kể có lịch sử lâu đời hay không, chúng đều có một điểm chung, đó là đều là những thứ có vẻ ngoài rất đặc biệt, ít nhất là ở bên ngoài không thể thấy được những thứ như vậy.

Nhưng cũng không có gì lạ, nếu là thứ có thể mua được ở bên ngoài, sao có thể xuất hiện ở đây chứ.

Sự xuất hiện của Lâm Dương đã thu hút sự chú ý, bởi vì trong thành phố này không có nhiều người biết ám ngữ, mỗi lần đều chỉ có vài người qua lại, bây giờ xuất hiện một gương mặt mới, chắc chắn là người ngoài địa phương rồi.

Trên mặt họ vì thế mà hiện lên nụ cười nhạt, một con cừu béo bở đã đến.

Đầu tiên hắn đi đến trước gian hàng đầu tiên, một người đàn ông cao gầy đang bày hàng.

Khuôn mặt của người đàn ông này rất đặc biệt, cằm rất nhọn, đồng thời mặt cũng khá dẹt, trông có chút buồn cười.

Cố nén nụ cười, Lâm Dương nhìn vào những món đồ của hắn.

Trên tấm vải rách nát đó, bày mấy món đồ giống như đồ cổ, mỗi món đều đầy vết tích cổ xưa, hoặc là bị ăn mòn, hoặc là đầy vết thương, đều giống như hàng thật, nhưng Lâm Dương liếc mắt một cái đã nhận ra, đây đều là hàng nhái, hoặc chỉ là đồ vật cận đại.

Những vật phẩm này không hề mang lại cho Lâm Dương cảm giác đặc biệt nào, không giống như những món đồ cổ thật sự mà hắn đã thấy trong mộ, những thứ thật sự có giá trị đó, liếc mắt một cái là có thể mang lại cho Lâm Dương cảm giác đặc biệt.

Nhưng những thứ trước mắt này, rõ ràng là một vài món hàng nhái được gia công trong thời cận hiện đại, không có bất kỳ cảm giác nào, không khác gì những cái chậu nhựa mua ngoài chợ.

“Ngài xem trúng cái nào sao?

Đây đều là tôi mang ra từ trong mộ cổ, đảm bảo hàng thật.” Lúc này, người đàn ông cũng thấy được ánh mắt kỳ lạ trong mắt Lâm Dương, hiểu lầm là Lâm Dương đã xem trúng một món trong đó, lập tức tiến đến gần Lâm Dương, ngữ khí vô cùng nịnh nọt, nhưng vẻ

mặt lại vô cùng nghiêm túc, khiến Lâm Dương có chút buồn cười.

Lắc đầu, Lâm Dương không nói gì, đi đến gian hàng tiếp theo.

Lúc này, cũng có những vị khách khác lục tục đi đến đây.

Lâm Dương cũng không có ý định vạch trần hàng hóa của chủ quán này là hàng nhái, không cần thiết vì những người không liên quan mà đắc tội với người khác.

"Này, đừng đi mà, đồ của tôi có thể..." Nhưng chủ quán này không định từ bỏ, đưa tay về phía vạt áo của Lâm Dương, muốn níu hắn lại, nhưng lại bị né được, chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lời nói trong miệng, sau đó ân cần nhìn về phía người tiếp theo, bắt đầu giới thiệu hàng hóa của mình.

Đến gian hàng tiếp theo, Lâm Dương thì mắt sáng lên, bởi vì ở đây, có một vài thứ thú vị.

Chương 632

Không giống như những món hàng nhái trước đó, đồ vật ở đây, hình như đều là thật.

Trên gian hàng ở đây, bày một vài cuốn sách cũ kỹ, trên đó đầy vết tích của thời gian, một phần trong đó, rõ ràng là hàng thật, Lâm Dương có cảm giác.

Nhìn những thứ trước mắt, Lâm Dương híp mắt lại, sau đó lắc đầu, rời khỏi đây.

Bởi vì hắn phát hiện, chủ quán này cũng không biết có thông minh hay không, cái gọi là hàng thật trong những cuốn sách này, chỉ có một phần là hàng thật, chỉ có bìa sách là hàng thật.

Cũng có nghĩa là, chủ quán này đã xé những cuốn sách có lịch sử thật sự ra, sau đó phân tán đều lên những cuốn sách này, rồi làm giả thành hàng thật.

Nếu vừa rồi không phải vì gió thổi một góc trang sách lên để Lâm Dương thấy được nội dung bên trong, e là Lâm Dương đã tin rồi.

Sau khi liên tục xem mấy gian hàng, Lâm Dương cũng cảm thấy nhàm chán, bởi vì đồ vật ở đây, cơ bản đều là một vài món hàng nhái, không có thứ nào lọt vào mắt xanh của hắn.

Nếu chỉ là một người bình thường có lẽ đã bị lừa rồi, nhưng Lâm Dương đã thấy qua hàng thật sẽ không bị lừa gạt.

Sau khi dạo một vòng ở đây, Lâm Dương định rời đi, không hề lưu luyến.

Lúc này, Lâm Dương cũng thấy được một gian hàng kỳ lạ.

Đó là một người trông như một bà lão, tồn tại ở nơi đó, trong tay

cầm một quả cầu pha lê lớn, giống như hình tượng phù thủy ở phương Tây vậy, đang ở gian hàng đó nhìn Lâm Dương.

Sau khi thấy gian hàng kỳ lạ này, Lâm Dương cũng có hứng thú, tò mò đi lên phía trước, hỏi bà lão.

"Bà làm gì vậy." Ngữ khí của Lâm Dương vô cùng tò mò, bởi vì trong tình huống mọi người đều đang bán hàng ở đây, bà lão này lại đang tạo dáng như vậy, tự nhiên đã thu hút sự chú ý đặc biệt của Lâm Dương.

"Bói toán, và bán bùa hộ thân." Giọng nói của bà lão không hề già nua như vẻ ngoài, giọng nói vô cùng có lực, giống như giọng của một chàng trai trẻ vậy, tạo thành một cảm giác kỳ dị với vẻ ngoài già nua.

Sau khi nghe những lời bà lão nói, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Bởi vì ở đây xuất hiện thứ này, trang phục của bà lão này, là thứ mà phù thủy phương Tây mới dùng, lại bán dịch vụ ở một nơi như thế này, Lâm Dương tự nhiên cảm thấy kỳ lạ, sau đó nhìn về phía mấy lá bùa hộ thân mà bà lão chỉ.

Vốn Lâm Dương chỉ định xem qua loa, nhưng không ngờ, mấy lá bùa hộ thân đó, là hàng thật.

Không giống như những món hàng nhái có thể làm giả vết thương trước đó, những lá bùa hộ thân trước mắt này, hoàn toàn nguyên vẹn.

Nhưng nhìn những lá bùa hộ thân này, Lâm Dương lại có một cảm giác kỳ lạ, phảng phất như có thứ gì đó đang gọi hắn, bảo hắn cầm lấy mấy lá bùa hộ thân đó.

Lâm Dương đưa tay về phía đó, sau đó bị bà lão tóm lấy.

"Mấy lá bùa hộ thân này, chỉ bán, không cho sờ." Ngữ khí của bà lão vô cùng lạnh lùng, hoàn toàn không có thái độ đối đãi với khách

hàng.

Nhưng Lâm Dương lại không để ý đến nhiều như vậy, bởi vì vừa rồi lúc bà lão đưa tay ra ngăn cản, tay áo đã chạm vào những lá bùa hộ thân đó, lật một trong số chúng lên, Lâm Dương có thể xác định, những thứ này, đều là thật.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn bà lão trước mắt trở nên tôn kính hơn rất nhiều, bởi vì những thứ này đều là hàng thật, mặc dù trang phục của bà lão vô cùng giản dị, quả cầu pha lê đó cũng toát ra một cảm giác rẻ tiền, nhưng Lâm Dương lại có hứng thú.

"Bán thế nào, những thứ này." Lâm Dương chỉ vào một trong những lá bùa hộ thân, đó là lá bùa mang lại cho Lâm Dương cảm giác mạnh mẽ nhất.

Lâm Dương nhìn thấy nó trong một khoảnh khắc, cảm giác giống như lúc nhìn thấy chiếc chuông đó vậy, chiếc chuông đó hiện đang ở trong túi của Lâm Dương.

Sau khi nhìn thấy lá bùa hộ thân mà Lâm Dương chỉ, bà lão im lặng một lúc, sau đó nhìn chằm chằm Lâm Dương, rồi chủ động đưa lá bùa hộ thân vào tay Lâm Dương, sau đó miệng nói ra những lời khiến Lâm Dương khó tin.

"Không cần tiền, tặng cho ngươi." Sức lực của bà lão vô cùng lớn, đặt lá bùa hộ thân vào lòng bàn tay Lâm Dương rồi rút tay về, Lâm Dương kéo cũng không kéo lại được.

"Ý gì đây, bà không phải muốn lừa tôi chứ." Nhìn lá bùa hộ thân được đặt vào lòng bàn tay, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái, bởi vì thứ này liếc mắt một cái là biết vô cùng quý giá, nhưng bà lão này lại muốn tặng cho mình.

"Sau này ngươi sẽ biết." Bà lão nói xong câu đó, không thèm để ý

đến Lâm Dương nữa, ngược lại cúi đầu xuống, như đang chìm vào suy tư, bất kể Lâm Dương làm thế nào để bắt chuyện với bà lão, đều không nhận được phản hồi.

Nhìn dáng vẻ thần thần bí bí của bà lão vừa rồi, Lâm Dương nảy sinh một ý nghĩ hoang đường, rõ ràng trước mắt là một người ăn mặc như phù thủy, nhưng Lâm Dương lại có ý nghĩ này, lão thần côn.

Nhìn lá bùa hộ thân trong tay, Lâm Dương do dự một lúc, sau đó rời đi.

Vừa rồi có ý định đặt lá bùa hộ thân lại, nhưng lại không nhịn được sức hấp dẫn cổ xưa đó.

Kiểu dáng của lá bùa hộ thân này khá đơn giản, là một thứ hình tứ giác đơn giản, trông ngoài khí tức cổ xưa đó ra, không có gì khác.

Nhưng kiểu dáng đơn giản mộc mạc như vậy, lại thu hút sâu sắc ánh mắt của Lâm Dương, cho nên hắn định mang lá bùa hộ thân này đi.

Sau khi Lâm Dương rời đi, bà lão vẫn luôn ở đó cũng mở mắt ra, sau đó dọn hàng rời đi, hoàn toàn không để ý đến những vị khách đang tiếp tục hỏi về hàng hóa trước mắt.

Lúc bà lão rời đi, từ mái tóc bạc bị gió thổi bay, ẩn hiện một chút màu xanh lục.

Lâm Dương về nhà, nhìn lá bùa hộ thân này, không gây ra cảm giác kỳ lạ như chiếc chuông lúc đó, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy hai thứ này là một bộ.

Sau khi lấy cả hai ra so sánh với nhau, Lâm Dương cũng không rút ra được kết luận mới lạ nào, sau khi cất kỹ chúng, Lâm Dương định rời đi.

Hắn không đến bến xe mua vé, bởi vì Lâm Dương biết, không thể

mua được rồi, những vé xe đó chắc đã bị những người theo dõi trước đó mua hết, e là không đến lượt mình.

Trên đường, Lâm Dương tìm những người có xe, muốn hỏi xem có thể đi nhờ xe không, nhưng kết luận nhận được đều là phủ nhận.

Không có một người nào đồng ý, ngược lại còn dùng vẻ mặt kỳ lạ nhìn Lâm Dương.

Sau nhiều lần hỏi thăm của Lâm Dương, hắn mới biết lý do, có người đã trả giá cao để xe của họ dừng lại ở đây, không thể tùy ý lái đi.

Những tài xế này cũng đã đồng ý, cho dù Lâm Dương sẵn sàng trả giá cao hơn, cũng không thể đi xe của họ được.

Cứ như vậy, Lâm Dương bận rộn cả một ngày, cũng không tìm được cách rời đi thích hợp.

Tối hôm đó, Lâm Dương ngủ rất yên ổn, không giống như trước đây, xung quanh Lâm Dương không có bất kỳ tiếng ồn ào nào.

Cũng không biết có phải là do lá bùa hộ thân mới mua hôm nay đã có tác dụng hay không, sự mệt mỏi của Lâm Dương mấy ngày nay đã được bù đắp trong một đêm, ngày hôm sau trở nên tinh thần sảng khoái.

Ngày thứ hai, trong thành xảy ra biến hóa, những chiếc xe vốn bị giữ lại tại chỗ với giá cao, lúc này đã rời đi một phần, xem ra đã xảy ra chuyện gì đó.

Chương 633

Đến bến xe, Lâm Dương cũng mua được vé xe đến nơi mình muốn đến, nhóm người đó đối với việc phong tỏa dường như đã dừng lại.

Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng Lâm Dương không trì hoãn thời gian, nhanh chóng mua một vé xe, sau đó lo lắng chờ xe ở phòng chờ.

Mặc dù có khả năng đối phương đã từ bỏ việc cản trở hành động của Lâm Dương, nhưng cũng có khả năng là do sơ suất gây ra, Lâm Dương không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Xe đến không bao lâu, Lâm Dương cũng thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Ngồi trên xe, tâm trạng Lâm Dương có chút phức tạp, bởi vì người ngồi đối diện hắn chính là bà lão trước đó đã tặng hắn một lá bùa hộ thân.

Rõ ràng trông bà đã già, nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn, bên cạnh cũng không có ai đi cùng.

Điều đó không quan trọng, quan trọng là lúc bà lão đi đến trước mặt Lâm Dương, bà ta nở một nụ cười kỳ quái, nhưng sau khi chào hỏi xong lại giả vờ không quen biết, khiến Lâm Dương cảm thấy mình như một thằng ngốc.

Thấy đối phương đã lớn tuổi, lại thêm việc mình đã nhận được lợi ích từ bà, nên Lâm Dương cũng không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn bà ta có chút thay đổi.

Nhưng không lâu sau, sự chú ý của Lâm Dương đã bị thứ khác kéo đi, vì chiếc xe đã dừng lại.

Hành khách trên xe gần như đã ngồi kín hết các ghế, thấy xe dừng lại đều cất tiếng phàn nàn, vì xem ra chiếc xe này e là trong thời gian ngắn sẽ không thể tiếp tục chạy.

Tài xế bước ra, xin lỗi hành khách, dường như vì trong xe không đủ xăng nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Sau khi nghe lý do của tài xế, các hành khách đều bắt đầu oán trách, tài xế chỉ biết không ngừng cúi người xin lỗi, không nói gì, nhưng từ ánh mắt có thể thấy, dường như anh ta cũng cảm thấy oan ức.

Phương án giải quyết mà tài xế đưa ra là ở đây chờ chuyến xe tiếp theo, anh ta vừa mới liên lạc qua điện thoại.

Dù không hài lòng, nhưng các hành khách cũng chấp nhận đề nghị này. "Tài xế, còn bao xa nữa mới tới đích vậy?" Lâm Dương gọi về phía tài xế. "Chắc khoảng một phần ba quãng đường nữa, đi bộ thì mất gần một tiếng." Tài xế nghe Lâm Dương hỏi thì sửng sốt, sau đó nhận ra Lâm Dương định làm gì, liền trả lời.

Sau đó Lâm Dương cẩn thận nhìn ra sau xe, xác định mình không nhìn lầm, bèn tỏ ý muốn xuống xe.

Tài xế tuy thấy kỳ lạ, nhưng việc xe đột nhiên chết máy ở đây đúng là lỗi của anh ta, nên không ngăn cản Lâm Dương, chỉ nói rõ cho hắn nên đi đường nào rồi để hắn rời đi.

Không lâu sau khi Lâm Dương rời đi, bà lão có duyên gặp mặt một lần với hắn cũng đứng dậy, tỏ ý muốn xuống xe.

Thấy một bà lão như vậy, tài xế tất nhiên không đồng ý, vì nơi hoang sơn dã lĩnh này cũng không an toàn.

Sau đó, bị bà lão dùng sức mạnh đẩy ra, bà ta đã xuống xe trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Sau khi xuống xe, bà lão quét mắt nhìn mặt đất một lượt, tìm thấy dấu chân của người vừa mới đi qua, rồi men theo con đường đó mà đi.

Chẳng mấy chốc, dấu vết phía trước bị đứt đoạn, có vẻ như dấu chân đã dừng lại ở đó.

Lúc này, bà lão cũng nhận ra, vội vàng quay đầu lại, rồi nhìn thấy Lâm Dương đang ở sau lưng mình. "Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao lại đi theo ta?" Nhìn bà lão trước mắt, Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Bà lão này có lẽ không có ác ý với hắn, nhưng hành động của bà ta lại khó giải thích.

Tại sao lại đi theo mình?

Cảm giác bị theo dõi này khiến Lâm Dương nảy sinh khó chịu. "Ây da, không ngờ lại bị ngươi phát hiện rồi." Lúc này, từ trong cơ thể bà lão truyền ra một giọng nói mà Lâm Dương cảm thấy quen thuộc.

Sau đó Lâm Dương nhìn bà lão vén tóc lên, vén mái tóc bạc trắng sang một bên, để lộ ra mái tóc màu xanh lục sẫm bên trong. "...Sao cô lại ở đây?" Lúc này, Lâm Dương càng kinh ngạc hơn, vì người xuất hiện trước mặt hắn chính là Lưu Tư Vũ.

Mái tóc đen của Lưu Tư Vũ không biết vì sao lại biến thành màu xanh lục sẫm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của cô, Lâm Dương cảm thấy vừa mừng vừa ngạc nhiên. "Ta đến tìm ngươi đó, may mà tìm được, nếu không ngươi đã đến nơi đó rồi." Trên mặt Lưu Tư Vũ cũng mang theo nụ cười, xem ra việc gặp lại Lâm Dương cũng khiến cô cảm thấy vui vẻ. "Ý cô là sao?

Cô không hy vọng ta đến đó à?" Nghe lời của Lưu Tư Vũ, biểu cảm của Lâm Dương lại càng kinh ngạc hơn.

Rõ ràng là Lưu Tư Vũ bảo hắn đi đến đó, kết quả bây giờ lại ở đây ngăn cản. "Trước kia ta không nghĩ sẽ có kết quả như vậy, bây giờ tình hình khác rồi, chúng ta rời khỏi đây thôi." Lưu Tư Vũ chỉ về một hướng, nơi đó lệch khỏi lộ trình ban đầu của Lâm Dương, xem ra là muốn đến một thành phố khác.

Nhìn Lưu Tư Vũ trước mắt, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng phức tạp, vì Lưu Tư Vũ trước mắt có sự thay đổi rất lớn, dường như trên người cô đã xảy ra chuyện gì đó. "Cô có vẻ lạc quan hơn nhiều rồi." Nghe lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ chỉ cười, rồi kéo hắn đi về phía bên kia.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt nhìn Lưu Tư Vũ trước mặt trở nên cảnh giác. "Tóc của cô... có chuyện gì vậy?" "Cái này anh không thấy sao?

Tóc của ta có thể đổi màu mà." Lưu Tư Vũ sau khi nghe lời Lâm Dương, động tác rõ ràng cứng lại một lúc, rồi tùy ý nói một câu.

Lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên ngưng trọng.

Lưu Tư Vũ quả thực có thể biến thành mái tóc màu xanh lục sẫm, nhưng ở trạng thái đó, khuôn mặt cô sẽ biến thành đầy nếp nhăn, nhưng người trước mắt này, mặt lại không hề có nếp nhăn nào, vẫn là khuôn mặt của Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương đã hiểu ra tại sao mình muốn xuống xe, bởi vì ở cửa sổ sau, Lâm Dương đã nhìn thấy, trên mặt đường xe chạy có một vài vết dầu, xếp thành một vệt đứt quãng, kéo dài về phía xa.

Nói cách khác, xe không phải vì hết xăng.

Chương 634

Lâm Dương không cho rằng đây là sự trùng hợp, vì hắn nhớ rất rõ, ở mấy thành phố trước mình đều bị người ta ngăn cản, có người không muốn hắn tùy ý di chuyển.

Nhìn Lưu Tư Vũ trước mặt, Lâm Dương nói chuyện câu được câu không, đồng thời cũng âm thầm thăm dò.

Cuối cùng, hắn cũng xác định được, người trước mắt này không phải là Lưu Tư Vũ, mà là người khác, đội lốt khuôn mặt của cô.

Bởi vì nội dung nói chuyện với Lâm Dương căn bản khó mà khớp được, có nhiều sơ hở.

Hễ nhắc đến những chuyện hai người đã trải qua, "Lưu Tư Vũ" này đều trả lời mập mờ, bàn tay nắm lấy hắn cũng càng lúc càng chặt, như thể sợ hắn đột nhiên rời đi. "Cô không phải là Lưu Tư Vũ, đúng không?" Khi đi đến gần một con dốc nhỏ, Lâm Dương nói vậy.

Lưu Tư Vũ cũng dừng bước, không quay đầu lại, chỉ nắm tay Lâm Dương càng chặt hơn. "Nhanh vậy đã bị ngươi phát hiện rồi, thật phiền phức." "Lưu Tư Vũ" trước mắt bắt đầu phát ra giọng nam, điều này cũng chứng tỏ, "Lưu Tư Vũ" này quả thực là có người giả mạo. "Tại sao không cho ta đến gần nơi đó?" Lúc này Lâm Dương cũng biết, mục đích của hắn là không muốn mình đến gần thành phố kia, nơi mà Lưu Tư Vũ đã nói. "Ngươi không nên biết những chuyện này." Nói xong câu đó, Lâm Dương cảm thấy bàn tay đang bị nắm của mình bị đối phương kéo mạnh đi, rồi "Lưu Tư Vũ" trước mặt cũng quay người lại.

Trên khuôn mặt của "Lưu Tư Vũ" lộ ra nụ cười dữ tợn.

Rõ ràng là khuôn mặt của Lưu Tư Vũ, nhưng lại hiện rõ vẻ vô

cùng đáng sợ.

Tay của "cô ta" đánh mạnh vào người Lâm Dương, nhắm thẳng vào đầu hắn.

Vì tay bị đối phương nắm chặt, nên Lâm Dương không cách nào né tránh, cứng rắn chịu một đòn như vậy.

Sức của đối phương lại lớn như Lưu Tư Vũ thật, Lâm Dương cảm thấy đầu mình như bị vật cùn đập vào, có chút choáng váng. "Lưu Tư Vũ" này thấy dáng vẻ của Lâm Dương, cũng bật cười, rồi giơ tay lên, chuẩn bị đánh tiếp, thì phát hiện cơ thể mình bắt đầu nghiêng ngả, mất đi trọng tâm.

Lúc này, hắn mới phát hiện, chân của mình đã bị Lâm Dương đá ra, nên mất thăng bằng.

Còn Lâm Dương, cũng nhân lúc này bắt đầu bỏ chạy.

Tốc độ chạy của Lâm Dương vô cùng nhanh, kẻ giả mạo Lưu Tư Vũ lập tức bò dậy, cũng không thể đuổi kịp bóng dáng của hắn, chỉ có thể hậm hực nhìn Lâm Dương chạy xa dần, cuối cùng bất lực dừng bước.

Sau khi kéo dãn khoảng cách với người kia, đầu óc Lâm Dương cũng trở nên có chút mê man, như bị đổ chì, cơn buồn ngủ dần ùa đến.

Lâm Dương nằm xuống một bãi cỏ dại rồi ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi Lâm Dương tỉnh lại, trời đã tối.

Sờ sờ đầu, hắn phát hiện chỗ bị đánh có chút sưng đỏ, ngón tay chạm vào truyền đến cơn đau rõ rệt, khiến Lâm Dương càng thêm tỉnh táo.

Kẻ giả mạo Lưu Tư Vũ kia rốt cuộc là ai, tại sao lại giả dạng Lưu Tư Vũ để lừa mình?

Lâm Dương cảm thấy, phải biết rằng mình chỉ là một người qua đường mà thôi, Lưu Tư Vũ cũng biết hắn không phải người của gia tộc đó, căn bản không có giá trị trong mắt họ.

Vậy thì, trong mắt họ, người có giá trị chính là Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương cũng hiểu ra, hắn ngăn cản mình, là không muốn mình đến gần nơi đó, không muốn mình hội hợp với Lưu Tư Vũ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương lo lắng cho cô.

Xem ra, chuyện Lưu Tư Vũ đi làm lúc đó cũng không an toàn gì.

Nghĩ vậy, Lâm Dương lấy từ trong người ra lá bùa hộ thân, lá bùa lấy từ chỗ bà lão lúc trước.

Lá bùa hộ thân trước mắt này mang lại cho Lâm Dương cảm giác không giống, đây là hàng thật, Lâm Dương vô cùng chắc chắn.

Nhưng nó quả thực là lấy từ chỗ bà lão kia.

Chẳng lẽ, bà lão đó cũng là một thành viên trong nhóm giả mạo?

Mục đích là để mình buông lỏng cảnh giác?

Lâm Dương không hiểu, sau khi xem xét kỹ lưỡng, xác định trên lá bùa không có gì mờ ám, hắn đứng dậy, đi ra đường lớn.

Trời đã tối, trên đường không có người, tự nhiên cũng không có ai chỉ đường cho Lâm Dương.

Gần đây người lạ đất lạ, Lâm Dương cũng không biết nên đi hướng nào, chỉ có thể tùy tiện chọn một bên rồi đi về phía đó.

Rất nhanh, Lâm Dương nhìn thấy một biển báo đường, hắn cẩn thận nhìn kỹ, xác định không đi sai hướng rồi mới thở phào một hơi, tiếp tục đi về phía trước.

E là vì lúc trước đã ngủ một giấc dài ngoài đồng, nên lúc này ý

thức của Lâm Dương vô cùng tỉnh táo.

Hắn vẫn luôn chậm rãi đi về phía trước, chỉ là một ngày chưa ăn gì, Lâm Dương cảm thấy đầu óc có chút mệt mỏi.

Khi trời tờ mờ sáng, trước mặt Lâm Dương xuất hiện một bóng dáng thành phố.

Ánh mắt Lâm Dương cũng vì thế mà sáng lên, vì hắn đã tìm thấy đích đến rồi.

Nhìn thấy thành phố này, bước chân của Lâm Dương nhanh hơn không ít, nhanh chóng tiến về phía trước, tốc độ không ngừng tăng lên, cuối cùng vào lúc trời sáng, hắn đã đến được thành phố.

Cổng thành không có lính gác, Lâm Dương trực tiếp vào thành.

Thành phố này có vẻ khá phồn hoa, rõ ràng trời mới vừa sáng, nhưng Lâm Dương đã thấy rất nhiều người đang bày chợ sáng.

Những thương nhân đó đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Dương.

Lúc này hắn mới chú ý, thì ra trên người mình dính đầy bùn đất và bụi bặm, trông vô cùng nhếch nhác.

Chương 635

Lắc lắc đầu, Lâm Dương đi vào một quán ăn. "Ông chủ, có gì ăn không, mang ra mấy món." Nghe lời của Lâm Dương, ông chủ cẩn thận đánh giá hắn, xác định Lâm Dương không phải loại ăn mày, bèn bắt đầu chuẩn bị đồ ăn.

Rất nhanh, từng đĩa đồ ăn vặt cũng được ông chủ bưng lên.

Lâm Dương lúc này mới phát hiện, thì ra nó khác với loại bữa sáng mà hắn biết.

Nhưng hắn cũng không quá để ý, bắt đầu ăn.

Vì đói và mệt, nên tốc độ ăn của hắn vô cùng nhanh, khiến ông chủ phải liếc nhìn.

Rất nhanh, Lâm Dương ăn xong những thứ đó.

Tuy cảm thấy chưa no hẳn, nhưng cũng tạm ổn rồi.

Hắn nghĩ vậy, sau khi để lại tiền, Lâm Dương đột nhiên hỏi ông chủ. "Ông chủ, mấy tháng nay ở đây có chuyện gì xảy ra không?" "Chỉ là một thành phố nhỏ, làm gì có chuyện gì thú vị.

Cậu muốn xem thì ra bảng thông báo bên kia mà xem." Ông chủ nghe lời Lâm Dương chỉ lắc đầu, hiển nhiên coi hắn là người đi tìm trò vui.

Tùy tiện tìm một quán trọ có người tiếp đãi để tắm rửa xong, Lâm Dương ra đường, tìm đến bảng thông báo mà ông chủ nói.

Mọi công việc lớn nhỏ trong thành phố này đều được thông báo qua bảng tin, trên đó có thể xem được những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây.

Nhưng tin tức của mấy tháng trước đã sớm bị gỡ xuống, ở đây, thông tin sớm nhất mà Lâm Dương có thể tìm thấy cũng là của một tháng trước.

Hắn hoàn toàn không biết lúc Lưu Tư Vũ đến đây đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dương bị một tờ thông báo ở bên cạnh thu hút.

Đó không phải là nơi công bố công việc, mà là một thứ tương tự lệnh truy nã, dán một số thông tin về tội phạm cần quần chúng giúp đỡ truy bắt.

Ở trên đó, Lâm Dương nhìn thấy hình ảnh của Lưu Tư Vũ.

Ảnh của cô xuất hiện ở đó, đang bị truy nã.

Lâm Dương rơi vào trầm tư.

Lưu Tư Vũ rốt cuộc là thật sự phạm tội, hay là có tình huống đặc biệt nào đó, hiện tại Lâm Dương không thể biết được.

Nhưng hắn biết một chuyện, đó là phải đi tìm Lưu Tư Vũ.

Rõ ràng, cô đã gặp khó khăn ở đây, nên Lâm Dương phải đi giúp đỡ.

Lâm Dương rời khỏi đó, trên đường trở về không ngừng suy nghĩ.

Trên thông báo ghi tội của Lưu Tư Vũ là tiết lộ cơ mật.

Lý do này tuy nghe có vẻ rất cao siêu, nhưng lớn có thể lớn, nhỏ có thể nhỏ, phạm trù của cơ mật quốc gia vô cùng rộng lớn.

Ngay cả cái hố sâu có con rết khổng lồ mà hắn từng thấy, e là cũng có thể được coi là cơ mật quốc gia.

Lắc lắc đầu, Lâm Dương vào quán trọ, rồi bắt đầu nghỉ ngơi, hoàn

toàn không phát hiện, sau khi hắn rời khỏi bảng thông báo, một bóng người cũng đi theo gần đó.

Lưu Tư Vũ nhìn bóng dáng Lâm Dương, tuy muốn đến tìm sự giúp đỡ, nhưng cô lại dừng bước, chỉ lặng lẽ nhìn hắn trở về quán trọ.

Bởi vì Lưu Tư Vũ hiểu, dáng vẻ hiện tại của mình không thể xuất hiện trước mặt Lâm Dương được.

Lưu Tư Vũ quay người, đi về phía con đường bên kia.

Lưu Tư Vũ hiện tại đang để mái tóc màu xanh lục sẫm, và trên mặt mang những nếp nhăn rõ rệt tượng trưng cho sự già nua, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần tang thương.

Sau khi về phòng, Lâm Dương nằm trên giường.

Rõ ràng là lúc nên nghỉ ngơi, nhưng hắn lại không thể ngủ được, như thể đã bỏ lỡ một thông tin quan trọng nào đó, trên mặt viết đầy vẻ lo âu.

Rõ ràng Lâm Dương cũng không biết tại sao mình lại lo lắng, nhưng tâm trạng của hắn là như vậy, khó mà bình tĩnh được.

Vì vậy, Lâm Dương nhanh chóng xuống giường, rồi đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, nhìn cảnh đường phố bên ngoài, chuẩn bị dùng cảnh sắc bên ngoài để bình ổn tâm trạng của mình.

Nhưng sau khi nhìn thấy một bóng người, tâm trạng của Lâm Dương không thể bình ổn được nữa.

Trên đường phố, Lâm Dương thấy một người có mái tóc màu xanh lục sẫm từ phía sau.

Ý nghĩ đầu tiên của Lâm Dương là kẻ giả mạo Lưu Tư Vũ đã xuất hiện.

Thấy người này, cơ thể Lâm Dương bất giác cử động, nhanh chóng mặc quần áo, xuống lầu, rồi chạy về phía nơi vừa thấy bóng người kia.

Chạy đến một góc rẽ, Lâm Dương nhìn sang một bên.

Ở đó có một bóng người, lúc này đang thong dong đi về phía trước.

Người đó có mái tóc màu xanh lục sẫm, rõ ràng là người hắn đang tìm.

Kẻ giả mạo Lưu Tư Vũ kia, lúc này dường như đã thay lại trang phục của mình, trên đầu cũng không có bất kỳ sự ngụy trang nào.

Nói cách khác, một mái tóc màu xanh lục sẫm, là màu tóc nguyên bản sao?

Lâm Dương lặng lẽ đi theo sau, cẩn thận chú ý xung quanh, trong tình huống không thu hút sự chú ý của người khác, cố gắng hết sức ẩn mình, bám theo sau lưng người kia.

Lâm Dương muốn xem, người này rốt cuộc đi đâu, bất kể sáng sớm ra ngoài làm gì, cũng phải trở về.

Chương 636

Người có mái tóc màu xanh lục sẫm kia, sau khi mua chút đồ ăn sáng trên đường, bắt đầu di chuyển về một khu vực có nhiều nhà cửa.

Nơi đó đều là những tòa nhà cao tầng, san sát nhau, e là khu dân cư.

Động tác của Lâm Dương cũng vì thế mà thả lỏng hơn một chút, nếu không vì thế mà bị người đi đường chú ý thì không hay.

Tiếp tục đi về phía trước, người kia đi vào một khu dân cư cũ nát.

Khu dân cư không có bảo vệ, rõ ràng đã lâu không được quản lý.

Lâm Dương cũng dễ dàng đi theo sau.

Đột nhiên, người kia quay người lại.

Lâm Dương vội vàng trốn sau một công trình kiến trúc, chỉ có thể qua một khe hở nhìn thấy bên hông của người kia, không nhìn rõ mặt, nhưng có thể thấy hắn đang quay đầu lại kiểm tra, xem có ai đang theo dõi không.

Thấy cảnh này, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên kích động hơn.

Người này có biểu hiện như vậy, chẳng phải đã cho thấy có điều mờ ám sao?

Nghĩ vậy, động tác của Lâm Dương trở nên cẩn thận hơn, khi hắn quay người lại, hắn nhanh chóng bám theo.

Lên lầu, Lâm Dương cũng đi theo.

Cầu thang này cũng cũ nát như vẻ ngoài của khu dân cư, gạch ốp trang trí xung quanh đều vỡ nát, rõ ràng đã lâu không có ai dọn dẹp,

thậm chí có thể là một tòa nhà chờ giải tỏa.

Lúc này, Lâm Dương cũng có suy nghĩ như vậy.

Bởi vì sau khi vào đây, Lâm Dương không thấy một người đi đường nào, không có bất kỳ nhân viên an ninh nào.

Ở đây Lâm Dương thậm chí không thấy bất kỳ cư dân nào, thật kỳ lạ.

Nói cách khác, người trước mắt này chạy đến một khu dân cư không người ở, rốt cuộc là muốn làm gì?

Sự tò mò trong mắt Lâm Dương càng thêm mãnh liệt.

Đột nhiên, tốc độ của người phía trước tăng nhanh, nhanh chóng chạy đi, đến một góc rẽ.

Ánh mắt Lâm Dương trở nên kinh ngạc, chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao?

Hắn vội vàng đuổi theo.

So với việc có thể bị phát hiện, Lâm Dương càng không muốn mất dấu đối phương ở đây.

Lâm Dương nhanh chóng chạy đến góc rẽ, rồi nhìn sang bên đó, không có ai cả.

Góc rẽ tiếp theo ở một nơi khá xa.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu ra, mình đã trúng kế.

Đột nhiên, từ sau lưng truyền đến một luồng sức mạnh cực lớn.

Lâm Dương bị một người tóm lấy cánh tay, rồi nhanh chóng bị đè xuống sàn.

Khi Lâm Dương chuẩn bị quay đầu lại, đầu hắn cũng bị giữ chặt, không thể quay lại.

Sức của người đó vô cùng lớn.

Sức mạnh khổng lồ đè đầu Lâm Dương tiếp xúc thân mật với mặt đất, đồng thời cũng khiến má hắn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Mỗi lần Lâm Dương muốn ngẩng đầu quay lại, đều bị ấn mạnh xuống, không cho hắn ngẩng lên.

Nhưng Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, chỉ bị ấn như vậy, người này lại không làm gì mình, dường như đang do dự. "Ai vậy, muốn làm gì?" Lâm Dương bị ép chặt miệng, cố gắng nói ra lời, nhưng giọng nói lại bị biến dạng vì đau đớn. "A, xin lỗi." Sau khi nghe thấy giọng của Lâm Dương, bàn tay vẫn đang đè hắn buông lỏng ra.

Một giọng nói quen thuộc với Lâm Dương, giọng của Lưu Tư Vũ, kẻ giả mạo Lưu Tư Vũ lúc trước cũng có giọng nói y hệt.

Quay đầu lại, khi nhìn thấy mái tóc màu xanh lục sẫm kia, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là quả nhiên là kẻ giả mạo Lưu Tư Vũ.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của người này, Lâm Dương im lặng.

Trên khuôn mặt đó, không có bất kỳ dấu vết nào của Lưu Tư Vũ, mà đầy những nếp nhăn của người già, trông như một bà lão già nua.

Đó cũng chính là dáng vẻ sau khi Lưu Tư Vũ biến đổi hình thái mà Lâm Dương quen thuộc. "Ngươi là ai?" Về người trước mặt này, Lâm Dương đã có chút suy đoán.

Hắn cảm thấy đây mới là Lưu Tư Vũ thật, nhưng Lâm Dương lại không dám kết luận, vì trước đó hắn cũng đã gặp một kẻ bắt chước vô cùng giống Lưu Tư Vũ.

Lúc này lại thấy khuôn mặt quen thuộc như vậy, Lâm Dương không dám chắc chắn.

Nhưng vừa rồi sau khi giọng nói biến dạng của mình vang lên, người trước mắt này đã buông tay đang đè hắn, điều này cũng cung cấp thêm vài phần chứng cứ cho suy đoán của hắn. "Ta biến thành thế này, ngươi không nhận ra nữa sao?" Giọng nói của Lưu Tư Vũ lúc này chính là loại giọng nói mà Lâm Dương nghe thấy lần đầu gặp cô, một giọng nói đầy tang thương phù hợp với ngoại hình. "Tại sao cô lại biến thành thế này?" Sau khi nghe giọng nói này, Lâm Dương cũng xác định, đây hẳn là Lưu Tư Vũ thật.

Lưu Tư Vũ đặc biệt ghét dùng hình thái này, vì nó vô cùng xấu xí.

Lúc này có thể sử dụng giọng nói mà bình thường người khác sẽ không nghe thấy này, chính là Lưu Tư Vũ.

Chương 637

"Không phải ngươi đã thấy rồi sao, ở trên bảng thông báo đó, ta bị truy nã rồi." Lưu Tư Vũ cũng từ trên người Lâm Dương xuống, chỉ là trên mặt vẫn là dáng vẻ già nua như vậy, khiến Lâm Dương nhìn vô cùng không thoải mái.

Nhưng Lâm Dương cũng hiểu ra, Lưu Tư Vũ vì để trốn truy nã mới biến thành thế này.

Chỉ là lúc này cũng khiến Lâm Dương có thêm nhiều nghi vấn. "Tại sao cô lại bị truy nã?" Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ, ánh mắt đầy nghi hoặc. "Ta đã giết người." Giọng điệu của Lưu Tư Vũ vô cùng bình tĩnh, khiến Lâm Dương nhất thời không phản ứng kịp. "Cô... nói lại lần nữa?" Vì giọng điệu của Lưu Tư Vũ, nên Lâm Dương không chắc mình có nghe nhầm không. "Ta đã giết người, một người khá quan trọng, nên bây giờ bị truy bắt." Lưu Tư Vũ tiếp tục thuật lại một lần nữa những lời mình đã nói, trong giọng điệu không có bất kỳ sự dao động nào, xem ra đã đoán trước được phản ứng của Lâm Dương.

Xác định không nghe nhầm, sắc mặt Lâm Dương trầm xuống, ánh mắt nhìn Lưu Tư Vũ trở nên ngưng trọng. "Tại sao phải giết người?" Lúc này, Lâm Dương mới nhớ ra, Lưu Tư Vũ là một kẻ giết người không chớp mắt.

Lúc đó trong hố sâu, Lưu Tư Vũ đã giết A Bào.

Sau này vì biết thân thế của cô, nên Lâm Dương cũng cố gắng không nghĩ đến chuyện đó.

Nhưng Lâm Dương lại quên mất, Lưu Tư Vũ lúc đó vì để rời khỏi nơi đó, đã giết cả người trong tộc đã đồng hành cùng mình rất lâu. "Vì thân thế của ta, sự tồn tại của ta đã cản đường một số người, nên họ

muốn giết ta, ta chỉ có thể giết họ trước." Sau khi nghe xong lời của Lưu Tư Vũ, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên kinh ngạc.

Nói vậy, Lưu Tư Vũ đến đây là vì tìm được manh mối về thân thế sao? "Vậy tại sao cô lại ở đây, có thứ gì cần sao?" Giọng điệu của Lâm Dương đầy nghi hoặc.

Điều này cũng bình thường, Lưu Tư Vũ không phải loại người quan tâm đến tiền tài, đã đang bị truy nã thì tại sao phải mạo hiểm ở lại đây? "Ta đang đợi ngươi." Lưu Tư Vũ nhìn về phía Lâm Dương, ánh mắt vô cùng sâu thẳm, khiến Lâm Dương cũng có chút sợ hãi. "Ý cô là sao?" Sự nghi hoặc trên mặt Lâm Dương càng rõ rệt hơn. "Ta biết sớm muộn gì ngươi cũng sẽ đến, nên vẫn luôn ở đây chờ đợi." Sau khi nghe xong lời giải thích của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hiểu ra tại sao con đường của mình lại liên tục bị ngăn cản.

Nguyên nhân là như vậy, e là vì lời nhắn mà Lưu Tư Vũ để lại cho mình lúc đó.

Khi đó, Lâm Dương đang chữa thương, Lưu Tư Vũ thông qua một y tá để truyền lời, e là từ y tá đó mà họ có được manh mối, nên Lâm Dương mới liên tục bị cản trở.

Nghĩ đến đây, nhìn Lưu Tư Vũ với ánh mắt vô cùng phức tạp, Lâm Dương thở dài một hơi.

Xem ra, những tai bay vạ gió mà mình gặp phải trên đường, chẳng phải đều là vì Lưu Tư Vũ sao?

Nhưng Lâm Dương cũng không trách cô, dù sao, Lưu Tư Vũ cũng không có lỗi. "Bây giờ ta đã đến rồi, ta nên làm gì?" Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, cô đã ở đây một thời gian dài, chắc hẳn đã lên kế hoạch cho hành động tiếp theo rồi. "Chúng ta cùng đi đến một nơi, rồi rời khỏi đây." Lưu Tư Vũ nói ra một địa danh, khiến sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi. "Trước kia không phải là không đi

sao?" Lâm Dương cố gắng thoái thác hành động này, vì theo hắn thấy, đây là một hành động chỉ có rủi ro, không có lợi ích. "Bởi vì một mình ta làm không được, nên phải cần ngươi giúp đỡ." Giọng điệu của Lưu Tư Vũ mang theo sự đương nhiên, không hề có chút xấu hổ nào.

Lâm Dương thì lại vì thế mà cảm thấy phiền phức.Nếu Lưu Tư Vũ kiên trì muốn đến đó thì hắn cũng chỉ có thể đi cùng cô, hy vọng lúc đó trên lệnh truy nã không có thêm cái tên Lâm Dương.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương thở dài một hơi. "Cô định cứ giữ vẻ ngoài này mãi sao, bây giờ cũng không cần tiếp tục ẩn giấu nữa rồi đúng không?" Nhìn khuôn mặt già nua của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cảm thấy bất lực.

Sau khi bị Lâm Dương nhắc nhở như vậy, Lưu Tư Vũ cũng dần dần biến trở lại dáng vẻ ban đầu.

Nhìn dáng vẻ tóc đen hiện tại của Lưu Tư Vũ, cộng thêm khuôn mặt trông khá tinh xảo, Lâm Dương cảm thấy thoải mái hơn nhiều. "Thế này chẳng phải đẹp hơn nhiều sao?" Vẻ mặt Lâm Dương trông vô cùng hài lòng, gật gật đầu, không chút do dự khen ngợi.

Lưu Tư Vũ nghe xong quay đầu đi, cũng không biết là đang ngại ngùng hay đang tìm đường.

Tiếp theo, hai người đến nơi ở tạm thời của Lưu Tư Vũ.

Một căn phòng rách nát, bên trong có một vài đồ đạc trông đã sử dụng rất lâu, bên trong cũng không được dọn dẹp nhiều, xem ra, lúc Lưu Tư Vũ ở đây, việc dọn dẹp cũng rất tùy tiện, không hề nghiêm túc.

Tuy những điều này đều có thể hiểu được, vì đây chỉ là nơi ở tạm, nhưng Lâm Dương không nhịn được, dùng ánh mắt khác thường nhìn Lưu Tư Vũ mấy lần, khiến cô nổi giận một chút.

Sau khi Lưu Tư Vũ dọn dẹp xong, hai người cũng rời khỏi đó, bắt đầu tiến về nơi mà cô đã nói.

Lưu Tư Vũ đã hồi phục lại dung mạo ban đầu, với khuôn mặt tinh xảo của cô, e là không lâu sau sẽ bị những người chú ý lệnh truy nã nhận ra, nên động tác của hai người rất nhanh, nhanh chóng đến bên ngoài một ngôi nhà.

Một sân viện lớn, trong thành phố đầy những tòa nhà cao tầng này tỏ ra đặc biệt cao quý.

Sau khi xác nhận xung quanh không có người, hai người trèo tường vào trong.

Vừa vào trong sân, Lâm Dương đã phát hiện ra điều khác thường.

Tường và sàn của sân này đâu đâu cũng là bụi bặm, nhưng trên tường của căn phòng phía trước lại không có chút bụi bẩn nào.

Nói cách khác, đây là một nơi không có người ở, nhưng phía trước kia lại thường xuyên có người dọn dẹp.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ, rồi không nói gì, đi cùng cô đến trước căn phòng được dọn dẹp kia.

Chương 638

Đẩy cửa ra, phát hiện cửa bị khóa, khóa từ bên trong.

Lâm Dương nhíu mày, rồi nhìn về phía Lưu Tư Vũ. "Có đường khác không?" "Chắc là không có, không sao, cứ từ đây vào là được." Lưu Tư Vũ sau khi suy nghĩ một lúc, đưa ra câu trả lời như vậy, rồi dùng sức đẩy mạnh cánh cửa trước mắt. "Cạch." Cùng với một tiếng động giòn tan, cánh cửa bị đẩy ra, trông như chỉ là một hành động đẩy cửa đơn giản.

Nhưng trên trán Lâm Dương lại xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh.

Âm thanh vừa rồi, rõ ràng là tiếng khóa bị hỏng, đúng không?

Lâm Dương không ngờ, Lưu Tư Vũ lại có sức mạnh lớn như vậy, tuy sớm biết, nhưng lúc trước cũng không khoa trương đến thế. "Sức của cô hình như lớn hơn không ít." Nhìn bóng lưng Lưu Tư Vũ đẩy cửa, Lâm Dương nói vậy. "Không phải bình thường sao, ta đang tuổi phát triển mà." Lưu Tư Vũ không quay đầu lại, trực tiếp đi vào trong.

Sau khi nghe câu trả lời của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy bất lực.

Đây mà gọi là bình thường sao, một chút cũng không bình thường được không?

Nhưng vì Lưu Tư Vũ không muốn nói nhiều về phương diện này, Lâm Dương cũng không hỏi, đi theo vào trong.

Một từ đường, là nơi Lưu Tư Vũ muốn đến.

Bên trong, thờ cúng những bài vị, e là trưởng bối trong một gia tộc đều được thờ cúng ở đây. "Không phải là đến đây để bái lạy sao?" Nhìn bóng dáng Lưu Tư Vũ đang lục tung tủ kệ xung quanh, Lâm

Dương cũng cảm thấy kỳ lạ.

Theo lời cô nói, đây là từ đường thờ cúng tổ tiên của cô.

Nhưng cô lại như không thấy những thứ trước mắt, chỉ tự mình tìm kiếm trong tủ bên cạnh. "Không cần thiết, ta lại không lớn lên ở đây, ta chỉ muốn xem cha mẹ ta rốt cuộc là ai mà thôi." Giọng điệu của Lưu Tư Vũ lúc này lộ ra một chút bi thương.

Xem ra, cô cũng không vô tâm vô phế như vẻ ngoài.

Lúc này Lâm Dương cũng nhớ ra, Lưu Tư Vũ có thể coi là một đứa trẻ mồ côi.

Sau khi hiểu được lý do của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng không nói nhiều nữa, cùng cô tìm kiếm ở đó.

Mở một cái tủ, bên trong là giấy vàng mã.

Tủ tiếp theo, bên trong là nến.

Tiếp tục mở xuống dưới, cơ bản đều là những thứ dùng để cúng bái tiên nhân.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dương cũng chuyển sang một chiếc tủ bị khóa. "Lưu Tư Vũ, tìm thấy chưa?" Lâm Dương gọi về phía bóng lưng Lưu Tư Vũ đang cúi người tìm kiếm. "Chưa, sắp xong rồi." Lưu Tư Vũ không quay đầu lại, tiếp tục tìm kiếm ở đó. "Ta bên này có một cái tủ bị khóa, đến đây xem." Sau khi nghe lời Lâm Dương, Lưu Tư Vũ lập tức đứng dậy, rồi vội vàng đến đây, nhìn chiếc khóa trên đó, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Dương. "Ngươi gọi ta, là vì cái này?" Trong mắt Lưu Tư Vũ ẩn chứa sự bất mãn. "Đúng vậy, không phải nó bị khóa sao, ta mở không được, chỉ có thể nhờ cô thôi." Nhìn ánh mắt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cảm thấy không hiểu, chỉ có thể nói ra suy nghĩ của mình.

Lưu Tư Vũ sau khi nghe lời Lâm Dương, khóe miệng hơi hé, biểu

cảm trên mặt cũng trở nên có chút khó coi, rồi thở dài một hơi, nhặt một cây gậy gỗ nhỏ dưới đất, rồi chọc vào gần ổ khóa. "Nhìn cho kỹ đây, cái khóa nhỏ như vậy cũng cần ta, đầu óc ngươi có vấn đề à?" Lưu Tư Vũ dùng cây gậy đó bẩy một cái, ổ khóa bị phá hỏng, rồi cô dùng ngón tay chỉ vào đầu mình.

Nhìn động tác của Lưu Tư Vũ, sắc mặt Lâm Dương cũng cảm thấy xấu hổ, chỉ có thể phát ra tiếng cười "a a".

Vì lúc trước bị sức mạnh của Lưu Tư Vũ làm kinh ngạc, nên sau khi thấy những ổ khóa này, suy nghĩ đầu tiên của Lâm Dương là để cô mở khóa, hoàn toàn quên mất mình cũng có thể mở khóa.

Lưu Tư Vũ mở tủ ra.

Khi thấy bên trong chỉ đặt những thứ ghi chép về các nghi thức tế lễ cụ thể, sự thất vọng trên mặt cô vô cùng rõ rệt.

Khó khăn lắm mới tìm được một nơi bị khóa, kết quả cũng không phải thứ mình cần tìm.

Lúc này, Lâm Dương chú ý, dưới đáy tủ dường như có một thứ gì đó, rồi hắn cúi người xuống.

Sau khi cúi người xuống, Lâm Dương nhìn vào đáy tủ, trong mắt đầy vẻ không hiểu, rồi kéo tay Lưu Tư Vũ bên cạnh, đặt tay cô vào nơi đó.

Góc đó khá là vặn vẹo, với chiều cao của Lâm Dương, căn bản không thể chạm tới, chiều cao của Lưu Tư Vũ thì lại gần như vừa.

Vốn thấy tay mình bị kéo, Lưu Tư Vũ cảm thấy có chút bất mãn, nhưng rất nhanh, biểu cảm trên mặt cô thay đổi, trở nên kinh ngạc giống như Lâm Dương.

Tay cô bị Lâm Dương kéo đến, đặt vào một chỗ lõm.

Trong chỗ lõm đó, có cơ quan, mấy khối gỗ được ghép nối khéo léo với nhau, có thể bị di chuyển bởi con người.

Trên mặt Lưu Tư Vũ hiện lên vẻ vui mừng, rồi bắt đầu di chuyển những khối gỗ bên dưới.

Cùng với sự di chuyển của cô, chiếc tủ trước mắt đột nhiên phát ra tiếng động, rồi dần dần di chuyển sang một bên.

Dưới đáy tủ được lắp đặt bánh xe.

Tủ di chuyển sang một bên, rồi để lộ ra trên bức tường phía sau một chiếc két sắt được khảm vào trong tường.

Chương 639

Nhìn thấy chiếc két sắt này, biểu cảm của Lưu Tư Vũ cũng trở nên tệ đi rất nhiều.Đã là két sắt thì có nghĩa là hai người không thể mở được nó. "Có muốn thử không, biết đâu có thể phá hỏng được." Lâm Dương có chút không cam lòng, nói với Lưu Tư Vũ như vậy. "Ngươi coi ta là gì, làm sao có thể làm được." Lưu Tư Vũ thậm chí không thử, mắng Lâm Dương một tiếng.

Rõ ràng, thứ đột nhiên xuất hiện trước mắt này khiến tâm trạng của Lưu Tư Vũ trở nên vô cùng tồi tệ.

Lâm Dương bước lên thử, phát hiện phần của chiếc két sắt này bên trong tường, hẳn là cũng có thứ gì đó cố định lại, căn bản không thể lấy ra được.

Nói cách khác, phải mở nó tại đây, không thể di chuyển chiếc két sắt này. "Hay là, chúng ta rời khỏi đây đi." Nhìn biểu cảm không cam lòng trên mặt Lưu Tư Vũ, Lâm Dương thăm dò.

Thật ra, đến giờ, Lưu Tư Vũ cũng chưa nói cho hắn biết thứ cần tìm là gì, chỉ dẫn hắn đi tìm mà thôi.

Lúc này nhìn thấy chiếc két sắt này, Lâm Dương cũng nhận ra, thứ mà Lưu Tư Vũ muốn tìm hẳn là ở bên trong rồi. "Không vội, ta ở đây đợi một chút." Lưu Tư Vũ nói xong câu đó, đi đến cửa, rồi đóng cửa lại.Đã có người dọn dẹp thì chắc chắn là dọn dẹp định kỳ, chỉ cần ở đây chờ là được.

Lâm Dương cũng nhanh chóng hiểu ra ý nghĩ của Lưu Tư Vũ, nhưng lại có nghi vấn. "Có người dọn dẹp, e là cũng chỉ là nhân viên vệ sinh, làm sao có thể biết mật khẩu được." Nhìn khuôn mặt cố chấp của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cảm thấy cô có chút cố chấp, trong tình

huống này cũng muốn thử. "Không sao, không biết mật khẩu, thì cũng chắc chắn biết ai biết mật khẩu." Lưu Tư Vũ nói xong câu đó, không để ý đến Lâm Dương, bắt đầu đặt những thứ đó trở lại vị trí cũ, cố gắng giữ nguyên dáng vẻ ban đầu.

Về phần ổ khóa cửa bị Lưu Tư Vũ dùng sức mạnh phá hỏng, thì bị cô dùng một cây gậy thay thế, chống ở phía sau cửa, miễn cưỡng khiến nơi này trở lại dáng vẻ trước khi vào.

Sau khi đợi trong phòng này mấy tiếng đồng hồ, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất lực.

Bởi vì qua ánh sáng lọt vào từ ngoài cửa có thể thấy, bây giờ trời đang dần tối, e là hôm nay cũng không có ai đến nữa.

Rồi sờ sờ cái bụng đang kêu ùng ọc, trong lòng cuối cùng cũng sắp được giải phóng.

Lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Lâm Dương lập tức nhận ra, rồi bên cửa truyền đến tiếng có người đang đẩy cửa.

Cửa bị đẩy, rồi bị cây gậy phía sau chặn lại, không thể tiến thêm một bước nào.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, rồi mỗi người trốn sang một bên, chờ người đó vào.

Trong sân này chỉ có một căn phòng, nói cách khác, người xuất hiện ở đây, mục đích cũng là căn phòng này.

Rất nhanh, từ một bên khác của căn phòng, truyền đến tiếng mở cửa.

Rồi trong tấm rèm ở đó, có một bà lão từ trong rèm chui ra, từ dụng cụ mang theo, đúng là nhân viên vệ sinh.

Bà lão nhìn những thứ bên trong xong, chuẩn bị bắt đầu dọn dẹp.

Rồi lúc này, cũng nhìn thấy chiếc két sắt kia.

Trước đó bị Lưu Tư Vũ kích hoạt cơ quan lộ ra, hai người không thể phục hồi lại được, lúc này bị bà lão nhìn thấy.

Trên mặt bà lão, biểu cảm kinh ngạc rõ rệt.

Xem ra, bà lão cũng không biết trong chiếc két sắt này rốt cuộc có gì.

Bà lão đi đến trước két sắt, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hôm qua, nơi này không biến thành thế này, tại sao bây giờ lại biến thành thế này?

Lúc này, bà lão cũng tuần tra trong phòng, rất nhanh, chú ý đến cây gậy chống ở sau cửa kia, biểu cảm trên mặt cũng trở nên kinh hãi.

Bà lão nhận ra, nơi này có trộm vào.

Sau khi hiểu ra điều này, bà lão không hoảng loạn bỏ chạy, mà tuần tra xung quanh, tìm kiếm tên trộm có thể đang trốn trong phòng này.

Thấy hành động của bà lão, Lâm Dương thầm khen ngợi trong lòng, vì từ những hành động này có thể thấy, tâm lý của bà lão vô cùng tốt, e là cũng không phải nhân vật đơn giản.

Lúc này, Lâm Dương đứng ra, thu hút sự chú ý của bà lão. "Ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây?" Bà lão cầm chiếc xẻng dùng để dọn dẹp trong tay, chỉ vào Lâm Dương, biểu cảm trên mặt nghiêm túc, giọng điệu cũng vô cùng ngưng trọng. "À, xin lỗi, tôi đi ngay đây." Lâm Dương nói vậy, rồi di chuyển về phía nơi mà bà lão vào, vén tấm rèm đó lên, rồi bị bà lão vội vàng tóm lấy. "Đừng có đi, còn trẻ mà đi làm trộm, đó không phải là việc mà đứa trẻ ngoan nên làm." Bà lão

nắm chặt tay Lâm Dương, lạnh lùng nói, đang giáo huấn hắn.

Lâm Dương chỉ dùng ánh mắt cười híp lại nhìn bà lão, không ngừng gật đầu, bày tỏ sự áy náy của mình, rồi mắt lại nhìn về phía sau lưng bà lão.

Lưu Tư Vũ cũng vào lúc này đứng ra.

Lưu Tư Vũ đến gần bà lão, rồi đưa tay ra, lập tức quật ngã bà lão xuống đất.

Sức của Lưu Tư Vũ vô cùng lớn, bà lão sau khi bị đè xuống đất, cố gắng hết sức muốn lật người lại, nhưng đều không làm được, ngược lại còn không ngừng cảm thấy đau đớn vì bị áp bức. "Này, mạnh tay quá rồi đấy." Lâm Dương cũng chú ý đến vẻ mặt đau đớn của bà lão, gọi về phía Lưu Tư Vũ.

Vì sức của cô thực sự quá lớn, nên Lâm Dương lo lắng Lưu Tư Vũ không cẩn thận không kiểm soát được lực đạo.

Phải biết rằng đối phương chỉ là một người già vô tội mà thôi, Lâm Dương không hy vọng gây ảnh hưởng đến đối phương.

Sau khi nghe lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng nhíu mày, rồi liếc nhìn bà lão dưới thân, cơ thể biểu hiện một tư thế đang dùng sức.

Chương 640

Sau đó tiếng của bà lão dưới thân ngừng lại, rồi nhanh chóng hét lớn. "Tôi không giả vờ nữa, đừng đè, đừng đè." Giọng bà lão nghe vô cùng đau đớn, nhưng vào lúc này, trong lòng Lâm Dương lại không hề có ý định đồng tình, vì hắn đã nhìn ra, vừa rồi, bà lão đang giả vờ, muốn lừa gạt lòng thương hại.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương nhìn bà lão trở nên không khách khí. "Nói cho tôi biết, mật khẩu két sắt đó là bao nhiêu?" Lâm Dương cúi xuống, nhìn thẳng vào bà lão, trong mắt đầy vẻ bất kính.Vì đối phương vừa rồi muốn lừa gạt nên cũng không cần phải cho chúng sắc mặt tốt. "Tôi không biết, tôi chỉ là một nhân viên vệ sinh được thuê, làm sao có thể biết chuyện đó được." Giọng bà lão nghe vô cùng vô tội, lý do cũng có vẻ hợp lý.

Nhưng Lâm Dương lại không tin, vì vừa rồi sau khi bà lão phát hiện ra két sắt, phản ứng đầu tiên là tìm kiếm tung tích của hắn ở đây, chứ không vội vàng rời đi.

Phải biết rằng, bà lão ở tuổi này, rõ ràng không phải là tuổi trẻ sức tráng, nhưng vẫn có sự cảnh giác như vậy, thật sự kỳ lạ.

Lại thêm việc bà lão vừa rồi muốn lừa gạt, ánh mắt Lâm Dương nhìn bà lão đầy nghi ngờ, rồi nhìn về phía Lưu Tư Vũ, trưng cầu ý kiến của cô.

Lưu Tư Vũ cũng lắc đầu với Lâm Dương, vì giọng điệu của bà lão thực sự quá chân thật, không thể phân biệt được bà lão rốt cuộc là đang ngụy trang, hay thật sự không biết, nên hiện tại tạm thời rơi vào bế tắc.

Lúc này, Lâm Dương lại một lần nữa dời ánh mắt lên người bà

lão, ánh mắt không hề khách khí.

Rồi hắn quay người, tìm kiếm trong tủ phía sau, tìm được một vật hình que, sau khi so sánh, xác định là thứ mình cần, Lâm Dương gật đầu, rồi cầm thứ đó đến trước mặt bà lão, rồi giơ lên.

Một cây gỗ vô cùng nhọn, gai nhọn trên đó vô cùng rõ rệt.

Bị Lâm Dương giơ lên như vậy, bà lão rõ ràng cũng nhìn thấy, trong mắt xuất hiện vẻ hoảng loạn. "...Ngươi muốn làm gì?" Bà lão căng thẳng, trong giọng điệu lộ rõ vẻ kinh hãi. "Tôi muốn nghe sự thật." Lâm Dương đặt cây gỗ lên mặt bà lão, dùng đầu nhọn đối diện với má bà, đồng thời âm thầm dùng sức ấn xuống.

Tuy giọng điệu và động tác đều kiêu ngạo như vậy, nhưng trong lòng Lâm Dương có chút không chắc chắn.

Bởi vì bà lão trước mắt này, nếu thật sự vô tội, chẳng phải là đã làm hại người vô tội rồi sao?

Nghĩ vậy, tay Lâm Dương đột nhiên trượt một cái, rồi trên mặt bà lão rạch ra một vệt máu.

Chú ý đến tay mình trượt, đồng tử Lâm Dương phóng to một chút, vội vàng thu cây gỗ lại, nhưng biểu cảm lại che giấu rất tốt, không xuất hiện hoảng loạn, biểu hiện như là cố ý. "Nếu không nói, tôi sẽ tiếp tục rạch trên mặt bà." Giọng Lâm Dương cố gắng giữ bình tĩnh, cố gắng không để bà lão phát hiện ra hành động vừa rồi là ngoài ý muốn. "Rốt cuộc là ai, tôi thật sự không biết mà." Bà lão lúc này đang hét như vậy, trong giọng điệu đầy bi thương, như thể phải chịu sự oan ức cực lớn.

Nhìn dáng vẻ này của bà lão, Lâm Dương cũng cảm thấy thắc mắc, chẳng lẽ, thật sự oan uổng cho bà lão này rồi sao? "Chờ đã, người đang đè lên tôi là ai?" Đột nhiên, tiếng khóc của bà lão ngừng

lại, thay vào đó là giọng nói nghiêm túc, ánh mắt cũng thay đổi, không còn là dáng vẻ nạn nhân vừa rồi nữa.

Thấy sự thay đổi của bà lão, Lâm Dương cũng kinh ngạc, rồi nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Sự thay đổi của bà lão, rõ ràng có liên quan đến Lưu Tư Vũ.

Nhưng nhìn dáng vẻ Lưu Tư Vũ vẫn luôn không nói gì, có vẻ như cô không muốn bị bà lão biết thân phận.

Nghĩ vậy, ánh mắt Lâm Dương nhìn bà lão trở nên kỳ lạ. "Chuyện không nên biết, nói cho tôi mật khẩu két sắt đó đi." Lâm Dương nhìn bà lão, ánh mắt cũng trở nên bất lực.

Vì bây giờ hắn đã rõ, bà lão này, những hành động vừa rồi đều là giả vờ.

Rõ ràng, bà lão này tuyệt đối biết một số chuyện.

Lúc này, bà lão đột nhiên giãy giụa, rồi sức mạnh đang đè của Lưu Tư Vũ vì thế mà tăng lên không ít. "Độ mềm dẻo của cơ thể này, là một cô gái đúng không?" Bà lão sau khi bị đè lại xuống đất, đột nhiên nói ra những lời như vậy, khiến Lâm Dương dùng ánh mắt cảnh giác nhìn.

Lâm Dương không hiểu ý của bà lão rốt cuộc là gì.

Người đang đè bà là một cô gái, vậy thì có liên quan gì chứ?

Bà lão sau khi xác định được suy đoán của mình từ sắc mặt Lâm Dương, do dự, rồi nói ra mấy cái tên, nói cho Lâm Dương biết cách lấy mật khẩu, sau đó không nói nữa, rơi vào im lặng.

Sắc mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng vì thế mà trở nên phức tạp.

Tại sao bà lão này đột nhiên lại nói thật? "Bà chắc chắn là thật

chứ?" Nhìn khuôn mặt của bà lão, Lâm Dương xác nhận. "Không sai, là thật, đừng hành hạ tôi nữa.

Nếu động tác không nhanh hơn một chút, e là ngày mai chuyện nơi này bị phá hỏng sẽ bị phát hiện." Trên mặt bà lão không có biểu cảm, chỉ không biết là vì lòng tốt hay nguyên nhân gì mà đang nhắc nhở Lâm Dương. "Ý bà là sao, tại sao lại là ngày mai?" Lâm Dương cảm thấy, thời điểm này thật kỳ lạ.

Nếu bà lão sau khi rời đi nói cho người khác, vậy thì hôm nay sẽ biết.

Nếu bà lão không nói, chẳng phải có nghĩa là, ngoài bà lão ra, còn có người khác sẽ đến đây sao? "Ngày mai sẽ có người đến từ đường, trói tôi ở đây đi.

Tôi không về, họ chắc chắn sẽ đến tìm." Giọng bà lão vô cùng bình thản, thậm chí còn sắp xếp sẵn hành động tiếp theo cho Lâm Dương.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, không biết nên làm gì cho phải.

Suy nghĩ một lúc, Lưu Tư Vũ dường như đã nghĩ ra điều gì đó, nhìn bà lão với ánh mắt trở nên phức tạp, rồi gật đầu với Lâm Dương, ý bảo hãy làm theo những gì bà lão nói.

Chương 641

Lúc này, Lưu Tư Vũ buông bà lão ra, cũng không che giấu thân hình, để bà lão nhìn thấy.

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Lưu Tư Vũ, trên mặt bà lão cũng lộ ra vẻ hoài niệm, rồi không nói gì, cứ thế chủ động phối hợp với Lâm Dương để bị trói vào cột trong này, rồi cứ nhìn Lưu Tư Vũ, không nói gì.

Vẻ mặt Lưu Tư Vũ tuy phức tạp, nhưng cũng không nói gì, dẫn Lâm Dương đang không hiểu chuyện gì rời khỏi đây, từ phía sau tấm rèm mà bà lão vào lúc trước rời đi. "Cô biết ý của bà ấy là gì sao?" Nhìn biểu cảm của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hiểu ra một chút, nhưng vẫn có những thứ hắn không biết. "Ừm, biết một phần, nhưng không quan trọng, nên ngươi cũng không cần biết." Lưu Tư Vũ gật đầu, rồi chặn miệng Lâm Dương lại, không cho hắn tiếp tục hỏi. "Vậy cô biết nên đi về đâu không?" Tuy vấn đề đó không tiện hỏi tiếp, nhưng Lâm Dương có những vấn đề khác cần hỏi.

Những cái tên mà bà lão kia nói Lâm Dương chưa từng nghe, nên lúc này trong mắt cũng đầy tò mò, vì xem ra, hướng đi của Lưu Tư Vũ không hề do dự, như thể biết đúng hướng. "Không sai, đi theo ta là được." Giọng Lưu Tư Vũ vô cùng lạnh lùng, hoàn toàn không để ý đến Lâm Dương bên cạnh.

Lúc này, Lâm Dương mới phát hiện, sau khi bà lão kia nhìn thấy Lưu Tư Vũ, thái độ của cô đã thay đổi, dường như vẫn luôn suy nghĩ.

Nói cách khác, bà lão kia sở dĩ tự nguyện nói ra những điều đó, e là vì địa vị của Lưu Tư Vũ trong gia tộc ban đầu.

Trong một khoảnh khắc, trong đầu Lâm Dương đã hình thành một

bộ phim truyền hình dài tập về những đứa con nhà giàu tranh giành gia sản.

Nhìn Lưu Tư Vũ, ánh mắt cũng đầy tò mò.

Thấy Lưu Tư Vũ không có ý định nói, Lâm Dương cũng không ngừng đoán mò thân phận của cô.

Hai người nhanh chóng đến một địa điểm, gần một bốt an ninh. "Người đó ở nơi này." Lưu Tư Vũ chỉ về phía bốt an ninh.

Trong bốt an ninh, có một ông lão trông khá lớn tuổi đang ở bên trong, lúc này đang thong thả ăn uống, hoàn toàn không chú ý đến có người xung quanh.

Điều này cũng bình thường, khu vực này vô cùng hẻo lánh, xung quanh cũng không có bất kỳ thứ gì có giá trị, e là cũng không có trộm cắp xuất hiện ở nơi này.

Với tư cách là một ông lão bảo vệ, tự nhiên cũng không để ý đến môi trường xung quanh, dù sao chức vụ này cũng chỉ là để cho những người đã nghỉ hưu một nơi làm việc mà thôi. "Tại sao mục tiêu mà mình ra tay đều lớn tuổi như vậy nhỉ, mình cũng có chút ngại ngùng." Nhìn dáng vẻ thong thả của ông lão kia, Lâm Dương đột nhiên có chút không nỡ, vì nếu hành động theo cách trước đó, e là cũng sẽ làm hại ông lão này.

Lúc này, Lưu Tư Vũ lại mang theo nụ cười nhìn Lâm Dương rồi đi tới, không có bất kỳ động tác ẩn mình nào, đường đường chính chính bước tới gõ cửa bốt an ninh.

Ông lão bên trong cũng vì thế mà phát hiện ra Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương vội vàng đi theo, rồi mới nghe thấy phần cuối của cuộc nói chuyện. "Cho tôi mật khẩu két sắt đó." Giọng của Lưu Tư Vũ này, nghe có vẻ vô cùng ngang ngược, giống như một đứa trẻ đòi

kẹo từ trưởng bối trong nhà, có chỗ dựa nên không sợ hãi.

Ông lão cũng không do dự, cười nói cho Lưu Tư Vũ mật khẩu.

Lâm Dương không nghe rõ con số cụ thể của mật khẩu.

Rất nhanh, Lưu Tư Vũ chào tạm biệt ông lão, rồi đến bên cạnh Lâm Dương. "Cứ thế là xong rồi?" Nhìn dáng vẻ của Lưu Tư Vũ, trên mặt Lâm Dương đầy nghi hoặc, đồng thời cũng cảm thấy không hiểu. "Không sai, chúng ta mau về từ đường đi." Lưu Tư Vũ gật đầu, bước chân tiến về phía đó nhanh hơn rất nhiều. "Ý cô là sao, vậy những chuyện mà tôi làm với bà lão kia trước đó đều là vô ích à?

Dễ dàng như vậy đã lấy được mật khẩu rồi." Lúc này, giọng điệu của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng kỳ quặc.

Bởi vì chuyện này, cách giải quyết của Lưu Tư Vũ đối với Lâm Dương mà nói, thực sự quá mức khó tin, vượt ra ngoài phạm vi suy nghĩ của hắn. "Cũng không phải, nếu không, ta cũng không biết phải tìm ai để lấy mật khẩu." Lưu Tư Vũ trả lời như vậy, nhưng lại khiến Lâm Dương cảm thấy một cảm giác quen thuộc kỳ lạ. "Ta có cảm giác, giống như đang chơi một trò chơi trinh thám vậy, lấy manh mối từ bên này, rồi lại lấy manh mối từ bên kia." Ánh mắt Lâm Dương đầy nghi ngờ, cảm thấy Lưu Tư Vũ dường như đang phối hợp với gia tộc của mình để chơi một trò chơi, chứ không phải đang thực sự làm việc. "Có thể là vậy, chúng ta đi nhanh lên." Lưu Tư Vũ nghiêng đầu, suy nghĩ, phát hiện lời của Lâm Dương dường như có chút đạo lý, rồi tiếp tục tiến về phía đó, tốc độ trên chân cũng nhanh hơn không ít.

Nhìn dáng vẻ tinh nghịch của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lưu Tư Vũ trong đoạn đường từ chỗ bà lão đến bốt an ninh của ông lão, đã xảy ra sự thay đổi lớn như vậy, có thể cảm nhận được rõ ràng.

Ánh mắt Lâm Dương đầy nghi hoặc.

Nhưng Lưu Tư Vũ sẽ không nói cho Lâm Dương đáp án, Lâm Dương cũng sẽ không vô duyên đi chủ động hỏi.

Rất nhanh trở lại từ đường, rồi đi vào trong.

Sau khi vào trong, mới phát hiện, thì ra bà lão bị trói bên trong đã rời đi. "Chuyện gì vậy?" Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Người phụ trách trói bà lão vừa rồi là Lưu Tư Vũ, vì giữ nguyên tắc nam nữ thụ thụ bất thân, Lâm Dương không tiện đi chủ động tiếp xúc bà lão đó.

“Chết tiệt, vừa rồi ta không bị cản trở gì, bây giờ phải nhanh tay lên, nếu không lát nữa sẽ bị bắt mất.” Lưu Tư Vũ đứng trước két sắt, bắt đầu nhập mật khẩu.

Đúng lúc này, Lâm Dương cũng nghe thấy tiếng động bên ngoài, dường như có người đang tiến về phía này.

“Hình như có người đến, động tác nhanh một chút.” Lâm Dương gọi Lưu Tư Vũ, giọng điệu có chút căng thẳng.

“Ừ.” Lưu Tư Vũ đáp qua loa, nhưng động tác trên tay lại chẳng nhanh hơn được bao nhiêu, vì chiếc két sắt này mở khá phiền phức, dù biết mật khẩu cũng không thể mở ra ngay được.

Nhìn động tác của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cảm thấy sốt ruột, vội vàng tìm đồ vật xung quanh để chặn cửa, phòng có người từ bên ngoài xông vào.

Chương 642

Rất nhanh, cửa lớn của từ đường đã có người đập mạnh, nhưng vì đã bị chặn nên cửa chỉ rung lắc một hồi chứ không bị mở ra.

Chẳng mấy chốc, người bên ngoài phát ra tiếng phàn nàn, sau đó là tiếng bước chân di chuyển, xem ra đã chạy sang phía khác, định vào từ một lối khác của căn phòng.

Lối vào còn lại không có cửa, chỉ giống như một cửa hậu, được che bằng một tấm rèm.

Biết rằng có người sắp đến từ hướng đó, Lâm Dương cũng không có cách nào ngăn cản, sắc mặt chỉ càng thêm lo lắng, rồi lại dồn ánh mắt vào Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ đã mở được két sắt, bên trong có mấy tập hồ sơ, cô đang lật xem.

"Còn bao lâu nữa?" Lâm Dương gọi Lưu Tư Vũ, giọng điệu cũng trở nên vô cùng sốt ruột, vì khoảng cách từ cửa chính đến cửa hậu rất ngắn, e rằng đám người kia sắp vào đến nơi.

"Xong ngay đây." Lưu Tư Vũ nhanh chóng lật xem hồ sơ trong tay, có thể nói là đọc lướt như gió, tiếng lật giấy vang lên không ngớt.

Lúc này, Lâm Dương cũng ý thức được rằng hai người không thể rời đi từ cửa hậu được nữa, chỉ có thể thoát ra từ cửa chính.

Sau khi đẩy vật cản chặn sau cửa ra, Lâm Dương đẩy cửa nhìn ra ngoài.

Bên ngoài không có chút ánh đèn nào, chỉ có màn đêm bao phủ, đây chính là thời cơ tốt để hai người rời đi.

Sắc mặt Lâm Dương cũng vì thế mà dịu đi một chút.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Dương đột nhiên cảm giác có một luồng gió lạnh từ bên trái thổi tới, vội vàng quay lại nhìn thì phát hiện bên cạnh mình có một người đàn ông, có lẽ là người trong đám đông vừa rồi được cử ở lại canh cửa.

Người đàn ông nhìn thấy Lâm Dương, vẻ mặt rõ ràng đầy kinh ngạc và phẫn nộ.

Trong tay hắn không có vũ khí, nhưng thân hình lại vô cùng cường tráng, bắt đầu vung nắm đấm về phía này.

Vì chênh lệch về thể hình nên Lâm Dương không thể áp chế được đối phương, ngược lại chỉ có thể liên tục chống đỡ đòn tấn công, bị đối phương khống chế.

Đúng lúc này, Lưu Tư Vũ cuối cùng cũng ra tới.

Nhìn thấy người đàn ông ở cửa, Lưu Tư Vũ cũng đẩy mạnh về phía hắn.

Gã đàn ông bị Lưu Tư Vũ đẩy ngã, sau đó cô nắm lấy tay Lâm Dương chạy ra ngoài.

Cùng lúc đó, ở cửa hậu của từ đường, có người đã vào được.

Mấy người đàn ông chui ra từ bên trong, nhìn thấy Lâm Dương, vẻ mặt lộ ra sự tức giận, rồi nhanh chóng gọi lớn đồng bọn, đuổi theo Lâm Dương.

Lưu Tư Vũ lại quay đầu lại, trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Dương, cô làm một mặt quỷ rồi kéo hắn chạy khỏi nơi này.

Vì trời tối đen, lại thêm đèn đường xung quanh không phải cái nào cũng còn sáng, nên chẳng mấy chốc, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã thoát khỏi cuộc truy đuổi.

Sau khi thoát nạn, mặt Lâm Dương cũng đẫm mồ hôi.

Hắn đã bị Lưu Tư Vũ kéo chạy suốt cả quãng đường.

Thể chất của Lưu Tư Vũ tốt hơn Lâm Dương rất nhiều, nên Lâm Dương cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vì để theo kịp bước chân của cô, cơ thể hắn luôn ở trong trạng thái giới hạn.

Bây giờ cuối cùng cũng dừng lại, Lâm Dương chỉ có thể dựa vào tường bắt đầu nghỉ ngơi.

"Chuyện gì vậy, sao đột nhiên lại thành ra thế này?" Lâm Dương vừa thở hổn hển, vừa nói với Lưu Tư Vũ.

Lúc cuối cùng, cái biểu cảm đó của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương nhìn rất rõ.

Cô đã làm mặt quỷ với đám người kia, giống hệt một đứa trẻ bỏ nhà ra đi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương biến đổi, rồi hắn nhận ra điều gì đó, nhìn về phía Lưu Tư Vũ, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Lưu Tư Vũ cũng bị Lâm Dương nhìn đến có chút sợ hãi.

"Làm gì vậy?" Lưu Tư Vũ hỏi Lâm Dương, trong giọng nói mang theo sự bất mãn, vì ánh mắt của Lâm Dương thật đáng sợ.

"Thật ra cô không có giết người đúng không." Nhìn Lưu Tư Vũ, Lâm Dương không ngừng thay đổi hướng đầu, quên cả mệt mỏi, đi vòng quanh cô, muốn nhìn thẳng vào mắt cô.

"Ha ha." Lưu Tư Vũ không nói gì, chỉ đứng đó cười ngây ngô.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã hiểu ra, phỏng đoán vừa rồi của mình có lẽ là đúng.

"Cô bỏ nhà ra đi đúng không." Lâm Dương xoa trán, cảm thấy bất lực.

Xem ra, Lưu Tư Vũ đang làm chuyện xấu, còn mình thì trở thành

đồng phạm.

Chẳng trách ánh mắt đám người kia nhìn mình lại kỳ lạ đến vậy.

“Bị anh phát hiện rồi à, ha ha.” Lưu Tư Vũ tiếp tục cười ngây ngô, cố gắng lấp liếm cho qua chuyện.

“Vậy tại sao cô lại lục lọi trong từ đường của nhà mình?” Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy, nếu đã là từ đường của nhà cô, lại còn được người nhà thừa nhận, vậy cô muốn làm gì?

“Ta muốn đi thăm ba mẹ ta, họ mất ở nơi khác, cũng được chôn cất ở nơi khác.

Ta muốn đi thăm họ.” Nụ cười ngây ngô của Lưu Tư Vũ tắt ngấm, giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Nhìn bộ dạng này của cô, Lâm Dương cũng không nỡ tiếp tục trách móc, sắc mặt trở nên phức tạp.

Xem ra, Lưu Tư Vũ muốn bỏ nhà đi là sự thật.

Lưu Tư Vũ khó khăn lắm mới về nhà, có lẽ không thể dễ dàng rời đi được, nên để làm việc mình muốn, lựa chọn duy nhất của cô có lẽ là bỏ nhà đi.

Nhưng nếu như vậy, lại có một số chuyện khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, ví dụ như, người đàn ông cải trang thành Lưu Tư Vũ trước đó là ai?

Lâm Dương đem chuyện mình gặp phải trước đó nói cho Lưu Tư Vũ nghe, biểu cảm của cô cũng thay đổi, trên mặt mang theo ý cười, dường như gặp phải chuyện gì đó rất vui.

Chương 643

“Rốt cuộc là sao?” Nhìn biểu cảm của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi, xem ra cô biết điều gì đó.

“Người đó, là anh trai ta?

Chắc vậy, ta chưa gặp.” Nghe lời Lưu Tư Vũ, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái, vì khuôn mặt người đó trông giống hệt Lưu Tư Vũ, hoàn toàn không giống ngụy trang, chỉ như trang điểm đơn giản mà thôi.

“Ý cô là, sinh đôi?” Lâm Dương nhíu mày, chỉ có cách giải thích này mới hợp lý cho khuôn mặt giống hệt nhau của hai người.

“Ừ, không sai, ngươi gặp rồi à.” Nụ cười trên mặt Lưu Tư Vũ không thể nén lại được nữa, bắt đầu cười thành tiếng.

“Vậy trước đó anh ta uy hiếp ta làm gì?” Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, cảm giác như mình đang yên đang lành lại gặp phải tai bay vạ gió.

“Vì ta không chịu về nhà, anh ta tưởng ngươi là người yêu của ta, nên rất ghét ngươi đó.” Lưu Tư Vũ lúc này chớp mắt, cẩn thận quan sát biểu cảm của Lâm Dương.

Thấy trên mặt Lâm Dương chỉ có vẻ bất lực, nụ cười của cô càng trở nên vui vẻ hơn.

“Vậy tiếp theo ta phải đi đến chỗ ba mẹ cô à?” Về mục đích của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đã biết từ trước, là đến nghĩa trang của ba mẹ cô để viếng.

“Không sai, chúng ta nghỉ ngơi một đêm rồi rời đi thôi.

Bọn họ thấy không tìm được ta sẽ không quản ta nữa đâu, không

cần lo bị tìm thấy." Nói xong, Lưu Tư Vũ đưa Lâm Dương về lại quán trọ hắn ở trước đó, nghỉ ngơi một đêm, rồi ngày hôm sau nhanh chóng rời đi trước khi bị người nhà Lưu Tư Vũ phát hiện.

"Nghĩa trang của ba mẹ cô ở đâu vậy?" Đến nơi chuẩn bị lên xe, biểu cảm trên mặt Lâm Dương trở nên khó coi, vì đây là một ga tàu hỏa.

Ban đầu nghe Lưu Tư Vũ nói ở gần đây, hắn cứ tưởng đi xe ô tô là được, không ngờ lại phải đi tàu hỏa.

"Cũng không xa lắm đâu, chắc khoảng chiều là đến." Trên mặt Lưu Tư Vũ cũng mang theo nụ cười, vì sắp có thể rời khỏi đây nên tâm trạng vô cùng vui vẻ.

"Thôi được." Thấy bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương chỉ có thể bất lực gật đầu, sau đó đứng đó đợi tàu.

Lúc này còn một khoảng thời gian nữa mới đến giờ tàu chạy, Lâm Dương đi vệ sinh một lát, lúc quay lại thì phát hiện Lưu Tư Vũ đã biến mất.

Quay người tìm kiếm, chỉ thấy cách đó không xa, Lưu Tư Vũ đang đứng trước một cửa hàng tiện lợi dường như đang hỏi gì đó.

Lâm Dương bước tới, vỗ vai Lưu Tư Vũ.

"Tìm được rồi, cô ở đây làm gì vậy." Nhưng điều khiến Lâm Dương kinh ngạc là, sau khi quay đầu lại, biểu cảm của Lưu Tư Vũ lại tràn đầy kinh ngạc, sau đó hắn thấy, nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt của "Lưu Tư Vũ" trước mặt, rồi Lâm Dương phát hiện mình đã bị người này tóm chặt.

"Cuối cùng cũng tìm được ngươi." Nghe thấy giọng nói này, Lâm Dương cũng ý thức được, người trước mặt không phải Lưu Tư Vũ, mà là anh trai cô ta.

Không ngờ khi không xõa tóc xuống, người này lại giống Lưu Tư Vũ đến vậy, chẳng phải là đàn ông sao?

Trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ bất lực.

"Xin lỗi, tôi nhận nhầm người rồi, anh là ai vậy." Lâm Dương cố gắng lấp liếm cho qua chuyện, nhưng cảm nhận được bả vai đang bị nắm chặt, trong lòng cảm thấy bất an, dường như không thể dễ dàng rời khỏi đây.

"Bộ dạng của nhóc con ngươi ta không quên đâu.

Nói cho ta biết, em gái ta ở đâu rồi." Sau khi nhìn biểu hiện của Lâm Dương, người kia sững sờ, rồi trên mặt nở một nụ cười, lực nắm trên vai Lâm Dương tăng lên không ít.

Hắn đã gặp Lâm Dương từ trước, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị Lâm Dương lừa gạt.

Thấy không thể dễ dàng thoát khỏi sức của người này, vẻ bất lực trên mặt Lâm Dương càng rõ ràng hơn.

Rồi mắt Lâm Dương sáng lên, phía trước, hắn thấy một đoàn tàu đang tiến vào, nghe thấy tiếng còi hú.

Lúc này, chỉ có chuyến tàu mà Lâm Dương cần đi là chuẩn bị khởi hành.

"Ở đằng kia, nhìn kìa." Vừa nói, Lâm Dương chỉ tay về phía đoàn tàu đang chuẩn bị lăn bánh phía trước.

Người trước mặt cũng đưa mắt nhìn về phía đó, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Ở nơi đó, quả thực có một bóng người đang chạy lên tàu.

Hắn nhìn không rõ, nhưng đó là em gái hắn.

Nghĩ vậy, hắn liền buông tay ra, nhanh chóng chạy về phía đó,

Lâm Dương được thả ra cũng vội vàng theo sau.

Rất nhanh, Lưu Tư Vũ đã chạy lên tàu, anh trai cô cũng theo sau.

Chỉ có điều sau khi lên tàu, hắn gặp phải trở ngại, vì trước mặt hắn xuất hiện một nhân viên phục vụ.

Vốn dĩ nhân viên sẽ không kiểm tra vé vào lúc này, nhưng Lâm Dương lại ở ngay phía sau.

"Nhân viên phục vụ, người này hình như mang theo thuốc nổ, tôi vừa mới thấy." Lâm Dương chỉ vào hắn và hét lớn, giọng điệu mang theo vẻ kinh hãi.

Nghe thấy tiếng của Lâm Dương, vẻ mặt của nhân viên phục vụ cũng trở nên căng thẳng, lập tức tóm lấy anh trai của Lưu Tư Vũ, rồi bắt đầu sờ soạng khắp người hắn.

"Anh có ý gì, trên người tôi làm sao có thứ đó được." Vì bị chặn lại, giọng điệu của hắn vô cùng tức giận.

Vốn dĩ vì không tìm thấy gì, vẻ mặt của nhân viên phục vụ đã có chút áy náy, nhưng nghe vậy cũng trở nên khó coi.

"Cho tôi xem vé tàu của anh." Mặc dù trên người người đàn ông trước mặt không có vật gì khả nghi, nhưng giọng điệu của nhân viên phục vụ vô cùng nghiêm túc, trong đó còn có chút tức giận, vì thái độ của người này thực sự quá tệ.

Nhìn người đàn ông trước mặt ấp a ấp úng không lấy ra được vé, nhân viên phục vụ cũng đã hiểu, liền đẩy người đàn ông trước mặt ra sau, đẩy hắn ra khỏi tàu.

Mặc dù sức của người đàn ông có thể chống lại nhân viên phục vụ, nhưng trong tình huống này, sự chú ý của hành khách xung quanh đều đổ dồn về đây, hắn cũng không tiện làm gì, chỉ có thể trút ánh mắt giận dữ lên người Lâm Dương.

“Lâm Dương, ngươi cứ đợi đấy cho ta.” Người đàn ông nói xong thì bị nhân viên đẩy xuống.

Đứng trên sân ga, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn vẻ mặt đắc thắng của Lâm Dương trên tàu.

“Ta đợi ngươi đó.” Lâm Dương thì vẫy tay chào người đàn ông.

Chương 644

Sau khi biết thân phận của hắn, thái độ của Lâm Dương đối với hắn cũng thay đổi rất nhiều.

"Đừng có cười hì hì ha ha nữa, lấy vé của cậu ra đây cho tôi." Sau khi thấy sự tương tác giữa Lâm Dương và người đàn ông kia, nhân viên phục vụ cũng hiểu ra mình vừa bị lợi dụng, chỉ có thể trút giận lên Lâm Dương.

"À, xin lỗi, vé của tôi đây." Lâm Dương lấy vé tàu trong túi ra, đặt trước mặt nhân viên phục vụ, rồi rời đi.

Tìm kiếm một lúc trong các toa tàu phía trước, Lâm Dương tìm thấy bóng dáng của Lưu Tư Vũ, cũng đứng sang bên cạnh cô.

Vì vé tàu mới mua sáng nay trước khi tàu chạy nên không có vé ngồi, hai người chỉ có thể đứng suốt.

Đây cũng là lý do tại sao Lâm Dương lại có thái độ như vậy khi biết phải đi tàu.

Hắn sẽ phải đứng cùng Lưu Tư Vũ cả một buổi chiều.

Nhưng rất nhanh, chỉ còn lại một mình Lâm Dương phải đứng cả buổi chiều, vì Lưu Tư Vũ trông rất nhỏ nhắn, chẳng bao lâu đã có người nhường ghế cho cô.

Sau một hồi từ chối, Lưu Tư Vũ đã có chỗ ngồi.

Còn Lâm Dương, chỉ có thể đứng bên cạnh với ánh mắt phức tạp nhìn cảnh này, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng mong mình là một cô gái dễ thương, như vậy sẽ không phải đứng suốt ở đây.

Mặc dù vé ngồi trên tàu đã bán hết, nhưng vẫn còn không gian để đứng.

Lâm Dương chỉ có thể dựa vào sức mình để đứng, thậm chí không thể dựa vào người khác.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, vì cơ thể phải duy trì một tư thế suốt, Lâm Dương cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

Sau khi đến nơi, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cùng nhau rời khỏi tàu hỏa, đến một thành phố khác, rồi sau khi tìm kiếm địa điểm trên bản đồ, họ đi về phía một nghĩa trang.

Đây là nghĩa trang chuyên dùng để chôn cất của thành phố, ba mẹ của Lưu Tư Vũ được chôn cất ở đây.

Lưu Tư Vũ đi đến trước bia mộ, còn Lâm Dương thì đứng nhìn từ xa, vì đó là những người hắn không quen biết, cũng không tiện đến gần nghe Lưu Tư Vũ nói gì.

Đứng ở ngoại vi nghĩa trang, ánh mắt Lâm Dương có vẻ khá tùy ý.

Vì trước đó phải đứng suốt trên tàu nên lúc này toàn thân Lâm Dương đều cảm thấy đau nhức.

Hắn đang duỗi người ở đây, đồng thời cũng đưa mắt nhìn những người đang viếng mộ người thân trước mặt.

Để tránh bị phát hiện và bị cho là bất lịch sự, tầm mắt của Lâm Dương không dừng lại, lướt thẳng qua phía trước, nhìn thấy Lưu Tư Vũ, một người phụ nữ ở phía khác, và mấy người đàn ông đang rải rác viếng mộ người thân.

Chỉ có điều khi lướt qua một nơi, tầm mắt của Lâm Dương dừng lại.

Không quan tâm đến việc có lịch sự hay không, ánh mắt Lâm Dương cứng lại, vì ở trước một bia mộ đằng kia, hắn thấy một bóng dáng quen thuộc - bóng dáng của Hàn Mộc Nghiên.

Nhớ lại bộ dạng không đáng tin cậy của Hàn Mộc Nghiên khi cùng vào động Bạch Xà lúc đó, Lâm Dương thu ánh mắt lại, giả vờ như không nhìn thấy.

Bên cạnh Hàn Mộc Nghiên còn có một số người khác, trông đều là thuộc hạ của cô ta.

Theo sự hiểu biết của Lâm Dương về Hàn Mộc Nghiên, cô ta mang theo nhiều thuộc hạ như vậy, e rằng ngoài việc viếng mộ còn có chuyện khác phải làm.

Mặc dù khả năng thấp, nhưng Lâm Dương sợ bị Hàn Mộc Nghiên tìm tới, vì cách làm và kế hoạch của Hàn Mộc Nghiên đối với Lâm Dương mà nói, đều quá đáng sợ.

Lần trước, nếu không phải may mắn, hắn và Hàn Mộc Nghiên đã cùng táng thân trong miệng rắn.

Lâm Dương cúi đầu, lặng lẽ cầu nguyện không bị nhìn thấy, đồng thời chờ đợi Lưu Tư Vũ viếng mộ xong.

Rất nhanh, Lâm Dương thấy một bóng người ở phía dưới tầm mắt của mình, rồi mang theo một tia vui mừng ngẩng đầu lên.

“Lưu Tư Vũ, xong rồi à...” Lời của Lâm Dương dừng lại, vì người xuất hiện trước mặt hắn không phải là Lưu Tư Vũ, mà là Hàn Mộc Nghiên.

Cô ta viếng mộ xong nhanh hơn Lưu Tư Vũ một chút, và thật không may, Lâm Dương cũng bị cô ta nhìn thấy.

Thấy Hàn Mộc Nghiên tìm đến, biểu cảm trên mặt Lâm Dương cũng thay đổi, trên mặt hiện lên vẻ sầu não.

“Sao vậy, thấy ta khiến ngươi không vui à?” Trong biểu cảm của Hàn Mộc Nghiên mang theo nụ cười nhàn nhạt, đồng thời cũng có chút ý đồ không tốt.

“Không có không có, thấy cô tôi cũng rất vui, chỉ là bên cạnh tôi còn có chút việc, chuyện của chúng ta không biết có thể để sau được không?” Thấy Hàn Mộc Nghiên dường như muốn nói chuyện, Lâm Dương lập tức từ chối.

Lần trước chỉ vô tình nhìn thấy con bạch xà kia, kết quả bị ép làm chuyện như vậy, bây giờ nếu lại biết thêm điều gì khác từ người phụ nữ này, chẳng phải lại phải đi làm chân chạy vặt nữa sao?

Lâm Dương đưa mắt nhìn về phía Lưu Tư Vũ, muốn dùng điều này để biểu thị rằng mình đang đi cùng người khác.

Nhưng khi nhìn sang, sắc mặt Lâm Dương cũng cứng lại.

Vì bên cạnh Lưu Tư Vũ, lúc này cũng xuất hiện một người đàn ông mặc đồ đen, đang nói gì đó với cô.

Do khoảng cách xa, Lâm Dương không thể nghe rõ họ đang nói gì, nhưng có một điều Lâm Dương biết chắc, đó là trên mặt Lưu Tư Vũ có thể thấy được vẻ phấn khích, đồng thời cũng có thể thấy cô đang gật đầu đồng ý.

“Đó là bạn đồng hành của ngươi à, ta có một nhiệm vụ muốn giao cho ngươi, không biết có được không, liên quan đến con bạch xà kia, ngươi đã thấy nó rồi, chắc sẽ thấy nhẹ nhàng thôi.” Nhìn nụ cười của người phụ nữ trước mặt, tâm trạng Lâm Dương trở nên phức tạp.

Nhẹ nhàng cái quỷ ấy, con rắn to như vậy, lúc nhìn thấy chắc chân đã sợ mềm nhũn ra rồi, làm sao có thể làm được gì khác.

“Tuy tôi không rõ cô muốn làm gì, nhưng tôi từ chối, vì đối với con bạch xà lớn kia, tôi đã có ám ảnh rồi, xin đừng làm khó tôi.” Nhìn

Hàn Mộc Nghiên trước mặt, Lâm Dương không do dự, nói ra suy nghĩ của mình, trong ánh mắt mang theo một chút cầu xin.

Nhưng chưa đợi Hàn Mộc Nghiên trả lời, đã có người giúp Lâm Dương đổi ý.

“Chẳng phải rất tốt sao?

Chúng ta đi chơi đi.” Lưu Tư Vũ lúc này cũng đã đến gần, nhìn Lâm Dương với ánh mắt tràn đầy phấn khích.

Nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương im lặng một lúc, rồi gật đầu, biểu thị đồng ý, sau đó nhận lấy nhiệm vụ này.

Chương 645

Đợi đến khi trời tối, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm bạch xà.

Đương nhiên không phải không có manh mối, từ chỗ Hàn Mộc Nghiên, Lâm Dương cũng biết được một số manh mối về nơi bạch xà xuất hiện.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đến một vùng hoang dã.

Nhìn những người đàn ông mặc đồ đen vì sợ hãi mà trốn trong xe ở đằng xa, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên bất lực.

"Tại sao lại phải nhận nhiệm vụ này chứ, đối với cô cũng chẳng có lợi ích gì, xem ra cô cũng không phải là loại người thiếu tiền." Nhìn Lưu Tư Vũ hiện giờ đang có chút phấn khích, Lâm Dương cảm thấy cạn lời.

Nếu không phải Lưu Tư Vũ đồng ý, hắn có khả năng đã từ chối nhiệm vụ này, nhưng vì cô đã đồng ý, hắn cũng không tiện từ chối.

"Không thú vị sao?

Tìm con bạch xà đó đó?

Con rắn to như vậy, tìm được không phải rất thú vị sao?" Quả nhiên, từ miệng Lưu Tư Vũ, thốt ra những lời như vậy.

Có lẽ vì bị kìm nén quá lâu, lúc này sau khi tìm lại được người nhà, Lưu Tư Vũ đã thể hiện ra bản tính này, bắt đầu lao vào những thứ kích thích.

"Nếu gặp phải nó, có thể sẽ chết đó." Nhìn Lưu Tư Vũ đang phấn khích, Lâm Dương không do dự, dội một gáo nước lạnh.

“Không sao đâu, trước đây ta không phải đã thấy con rết to như vậy rồi sao, chỉ là một con bạch xà thôi, hoàn toàn không thể dọa được ta.” Trên mặt Lưu Tư Vũ không có chút sợ hãi nào, trong ánh mắt dường như còn mang theo sự chế nhạo Lâm Dương, đồng thời còn khoa tay múa chân, dùng tay vẽ một vòng tròn lớn trong không trung, để biểu thị kích thước của con rết khổng lồ đó.

Chỉ là lúc này Lưu Tư Vũ rõ ràng đã quên một chuyện, lúc đó, con rết khổng lồ kia không hề để cô vào mắt.

Lúc đó còn có đèn dầu có thể xua đuổi rết, còn bây giờ, không có gì cả, nếu chiếc đèn pin chỉ có thể cung cấp ánh sáng này cũng được tính.

Cùng với việc hai người tìm kiếm trong hoang dã, không khí xung quanh cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Vì bây giờ đã là đêm khuya, xa rời thành phố, tự nhiên không có thứ gì có thể tỏa nhiệt.

Ánh mắt Lâm Dương cũng ngưng trọng lại, ở nơi lạnh lẽo này, lại là nơi thích hợp cho loài rắn, loại động vật máu lạnh này sinh tồn.

“Ta cảm thấy hình như có chút gì đó, giống như có người đang thổi khí vào đây vậy.” Vẻ phấn khích trên mặt Lưu Tư Vũ bây giờ đã không còn như trước, cô không ngừng xoa tay.

Nghe lời của Lưu Tư Vũ, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ kỳ quái, mặc dù nhiệt độ bây giờ có chút lạnh, nhưng cũng không đến mức này chứ.

Ánh mắt Lâm Dương đặt lên người cô, quần áo trên người Lưu Tư Vũ cũng mặc hai lớp, tại sao lại cảm thấy lạnh như vậy?

Đúng lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện, vạt áo của Lưu Tư Vũ đang bị thổi động.

Cảm giác của Lưu Tư Vũ không sai, quả thực có thứ gì đó đang

thổi gió về phía cô.

“Lưu Tư Vũ, ta nói với cô một chuyện, đừng kích động, đừng có phản ứng gì nhé.” Lâm Dương ý thức được, liền cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh, nói với Lưu Tư Vũ.

“Hả?

Ý gì, ta bây giờ chắc chắn sẽ không kích động đâu.” Trên mặt Lưu Tư Vũ đầy vẻ không hiểu, hoàn toàn không biết Lâm Dương định nói gì.

“Sau lưng cô, hình như có thứ gì đó, đang thổi gió cho cô, cảm giác của cô không phải là ảo giác.” Giọng Lâm Dương vẫn bình ổn như trước, nhưng sắc mặt Lưu Tư Vũ lại đột nhiên tái nhợt, cơ thể cũng vì thế mà cứng đờ trong giây lát, sau đó bị Lâm Dương nắm chặt kéo đi về phía trước một đoạn mới tiếp tục bước đi.

“Đừng dừng lại, lỡ như nó phát hiện ra cô đã phát hiện nó, e rằng sẽ xảy ra chuyện gì đó.” Giọng Lâm Dương có chút căng thẳng, vì khi đặt tay lên vai Lưu Tư Vũ, hắn cũng cảm nhận được, từ phía sau, quả thực có một luồng gió lạnh đang thổi vào mu bàn tay hắn, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy khó chịu và lạnh lẽo.

“Vậy... vậy ta phải làm sao.” Lúc này, giọng Lưu Tư Vũ cũng bắt đầu run rẩy, sự phấn khích trước đó hoàn toàn biến mất.

Trong đêm tối thế này, quay đầu lại, e rằng cũng không thể nhìn thấy thứ đang đi theo sau lưng họ, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước như vậy.

“Ta cũng không biết, bây giờ chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi.” Giọng Lâm Dương cũng bắt đầu run rẩy, vì sau khi biết sau lưng có thứ khác, cơ thể Lâm Dương cũng dần không nghe theo sự điều khiển.

Cơ thể hắn muốn chạy trốn, muốn rời khỏi đây, nhưng ý thức của Lâm Dương đang khống chế cơ thể mình, không thể rời khỏi đây, trừ phi muốn thu hút sự chú ý của thứ phía sau.

Bây giờ thứ đó có thể đang theo sau lưng họ như đối đãi với con mồi, nếu đột nhiên có hành động khác thường, e rằng nó sẽ phát động tấn công.

"Thứ đó, là bạch xà sao?

Không có tiếng động gì cả." "Không biết, có thể là nó, cũng có thể không phải, dù sao rắn bò trên đất, ta cũng có thể không nghe thấy." Lâm Dương nắm tay Lưu Tư Vũ càng lúc càng chặt, tâm trạng cũng ngày càng căng thẳng, rồi ánh đèn chiếu về phía trước nhìn thấy một thứ.

Phía trước ánh đèn, xuất hiện chướng ngại vật, đó là một bãi đá lởm chởm, chặn mất con đường tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi nhìn thấy bãi đá đó, sắc mặt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên hoảng loạn hơn, trong mắt ngoài sự kinh ngạc ra không còn gì khác.

Phía trước không có đường để tiếp tục đi, cũng có nghĩa là, họ phải quay đầu lại đối mặt với thứ không biết rõ hình thù kia.

Nghĩ đến đây, cơ thể Lưu Tư Vũ cũng trở nên cứng đờ, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng qua bàn tay.

"Chuẩn bị xong chưa?

Sau khi quay đầu lại ta có thể sẽ bắt đầu chạy đó." Cách bãi đá đó còn một chút khoảng cách, Lâm Dương nhắc nhở Lưu Tư Vũ.

"Ừ." Lưu Tư Vũ bây giờ cũng đã bình tĩnh lại một chút, gật đầu với Lâm Dương, sau đó hai người quay đầu lại, chiếu đèn pin về phía trước.

Rồi thứ xuất hiện trước mặt hai người, không phải là con bạch xà mà hai người tưởng tượng, mà là một thứ khác, một bóng người.

Một người đàn ông mặc quần áo rách nát, lúc này đang đứng trước mặt họ, trên mặt có những mảng thịt nát, từ trong vết thương, có một mùi hôi thối khó chịu tỏa ra.

Ánh mắt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ trong nháy mắt thay đổi.

Trước mặt họ, là một con Tống tử, không phải thứ gì khác.

Sau khi nhìn thấy một con Tống tử, Lưu Tư Vũ ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Chương 646

Xem ra, thứ khiến cô cảm thấy lạnh lẽo vừa rồi chính là thứ này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lưu Tư Vũ lộ ra vẻ tức giận, cô nhấc chân lên, trực tiếp đạp mạnh về phía trước.

Tống tử không có lý trí để suy nghĩ, tự nhiên cũng sẽ không né tránh, bị Lưu Tư Vũ đạp như vậy, nó bay thẳng vào tảng đá ở phía xa, rơi mạnh xuống, phát ra âm thanh của vật nặng va chạm.

Sau khi con Tống tử bị giải quyết, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, bây giờ cảm thấy thoải mái hơn nhiều, vì đã biết thứ theo sau lưng mình là một con Tống tử, chứ không phải thứ gì kỳ quái khác.

"Tại sao ở đây lại có thứ này chứ, nơi này gần thành phố mà." Lưu Tư Vũ vỗ vai Lâm Dương, ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

Nơi này cách thành phố xung quanh chỉ khoảng nửa giờ lái xe, ở nơi như vậy lại có Tống tử xuất hiện, thực sự khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy khó tin.

"Tạm thời đừng nói chuyện đó nữa, con Tống tử kia đã giải quyết xong chưa, cứ để nó như vậy không quản sao?" Lâm Dương cũng nhìn về phía con Tống tử rơi xuống, sau khi bị Lưu Tư Vũ đạp bay đi, con Tống tử đó đập vào một tảng đá, bây giờ vẫn chưa đứng dậy, trông như đã chết rồi.

Nhưng Lâm Dương hiểu rằng, con Tống tử đó chỉ tạm thời không cảm nhận được sinh khí của hai người mà thôi, đợi có người đến gần đó, Tống tử có lẽ sẽ lập tức đứng dậy trở lại, rồi tấn công những người xung quanh.

Mặc dù con Tống tử này không liên quan đến hành trình của họ, nhưng đây không phải là nơi hoang vu, tuy xung quanh không có người ở, nhưng dù sao cũng là một nơi gần thành phố, làm sao có thể để một con Tống tử ngang nhiên xuất hiện ở đây được?

Lâm Dương hiểu rất rõ điều này.

"Không biết, cứ để đó đi, lúc đó nói cho vị đại tiểu thư kia, để cô ta xử lý, còn bây giờ, ta có một ý tưởng hay." Lưu Tư Vũ suy nghĩ một lúc, rồi nói như vậy.

Lần này ra ngoài, Lưu Tư Vũ không mang theo những lá bùa đó, đối mặt với thứ này, cô cũng chỉ là một người có sức mạnh lớn hơn một chút mà thôi.

"Ý gì?" Mặc dù sắc mặt Lưu Tư Vũ trông rất bình tĩnh, nhưng Lâm Dương lại chú ý thấy, trong mắt cô có ánh mắt phấn khích, dường như Lưu Tư Vũ đã nghĩ ra chuyện gì đó thú vị.

"Tống tử chắc chắn sẽ không xuất hiện vô cớ, cũng có nghĩa là, ở gần đây, có nơi mà Tống tử xuất hiện, ta muốn tìm nơi đó." Lưu Tư Vũ không do dự, nói ra chuyện vừa rồi, khiến Lâm Dương phải liếc nhìn.

"Cũng có nghĩa là, cô muốn tìm ngôi mộ đó ở đây, rồi đi vào?" Con Tống tử đó có khả năng lớn là từ một ngôi mộ nào đó chui ra, vì nếu là nuôi thi có chủ ý, không thể có bộ dạng rách rưới như vậy.

"Không phải chúng ta, là ta." Lưu Tư Vũ đắc ý cười một tiếng, sau đó kéo Lâm Dương bắt đầu tìm kiếm dấu vết mà Tống tử để lại xung quanh.

Bây giờ Lâm Dương đã hiểu, những dấu vết kỳ lạ xuất hiện ở đây, có lẽ là do Tống tử tạo ra, chỉ là bị Hàn Mộc Nghiên hiểu lầm, nên hai người mới đến đây.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng đi theo sau lưng Lưu Tư Vũ, bắt đầu tìm kiếm nghiêm túc.

Đã hứa với người ta tìm kiếm, tuy không phải thứ mà Hàn Mộc Nghiên muốn tìm, nhưng cũng không thể không tìm được gì mang về, tiền mà Hàn Mộc Nghiên đưa khá nhiều.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra một nụ cười khổ, lại làm chuyện nhận tiền của người, giúp người tiêu tai rồi.

Rất nhanh, Lưu Tư Vũ tìm thấy nơi Tống tử chui ra.

Ở một sườn đồi nhỏ, có một cái hang, xem ra Tống tử đã bò ra từ bên trong.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt Lâm Dương cũng trầm xuống, nguyên nhân rất đơn giản.

Xem ra, Tống tử chui ra không chỉ có con mà họ vừa gặp, cũng có nghĩa là, ở gần nơi này, có lẽ có một số Tống tử đang nằm trên đất chờ người sống đánh thức.

"Chắc có ba con đã ra ngoài, trừ đi con chúng ta vừa gặp, còn hai con đang lang thang bên ngoài." Lưu Tư Vũ ngồi xổm trên đất, cẩn thận xem xét dấu vết trên mặt đất, rồi đưa ra kết luận.

Đối với phán đoán của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương vô cùng tin tưởng, không nói gì khác, Lưu Tư Vũ là người nuôi thi, hiểu biết về phương diện này chắc chắn nhiều hơn Lâm Dương rất nhiều.

Không do dự, Lâm Dương lấy ra danh thiếp mà Hàn Mộc Nghiên đưa, gọi điện cho Hàn Mộc Nghiên.

"Alô, sao vậy, tìm thấy con rắn của ta rồi à?" Đầu dây bên kia, Hàn Mộc Nghiên đã có chuẩn bị, xem ra, tuy Lâm Dương chưa cho cô ta số điện thoại, nhưng cô ta đã có được số của hắn.

“Con rắn cưng của cô không tìm thấy, nhưng tôi tìm thấy thứ khác, e là cô sẽ không cảm thấy hứng thú, nhưng tôi phải nói rõ, tôi gặp Tống tử ở đây.” Không quan tâm đến việc đối phương biết số điện thoại của mình, Lâm Dương vội vàng giải thích tình hình ở đây.

“Thứ gì, Tống tử... cương thi sao?

Tại sao lại có thứ đó ở đó.” Giọng điệu của Hàn Mộc Nghiên cũng từ tùy ý trở nên căng thẳng, trong giọng nói tràn đầy khó hiểu.

“Ở đây có một ngôi mộ bị người ta mở ra, có Tống tử bò ra ngoài, bảo mấy thuộc hạ ở gần đây cẩn thận một chút, ước chừng có ba con ra ngoài, tôi đã gặp một con rồi.” “Vậy tiếp theo cậu định làm gì, nơi đó cách khu dân cư không xa đâu.” Hàn Mộc Nghiên lúc này cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Nếu để những con Tống tử đó chạy vào thành phố, e rằng sẽ gây ra đại họa.

“Ba con Tống tử đã ra ngoài, bây giờ chắc đang nằm trên đất, bảo người của cô đừng đi lung tung, đừng đánh thức chúng là được rồi, tôi định xuống dưới, đợi tôi ra ngoài sẽ giải quyết chúng.” Lâm Dương nói xong câu đó thì cúp điện thoại.

“Alô, alô, alô!” Ở đầu dây bên kia, Hàn Mộc Nghiên thì mang theo vẻ bất mãn hét vào điện thoại.

Không ngờ, Lâm Dương chỉ nói cho cô ta những thứ đó, rồi cúp điện thoại của cô ta, lại còn dám vào trong mộ, phải biết, bên trong đó có Tống tử chui ra.

Sau khi do dự một lúc, Hàn Mộc Nghiên gọi điện cho thuộc hạ của mình, xác nhận không gặp phải chuyện gì, liền bảo họ ở yên tại chỗ không được đi lung tung, sau đó chìm vào suy tư.

Xem ra, Lâm Dương hình như có chút hiểu biết về phương diện này, ít nhất không phải là biết nửa vời.

Nếu như vậy, chuyện đó không biết có thể giao cho cậu ta không?

Trong ánh mắt của Hàn Mộc Nghiên mang theo một chút hy vọng cũng như mờ mịt.

Thôi, đợi cậu ta quay lại rồi nói sau.

Hàn Mộc Nghiên thở dài một hơi, sau đó tiếp tục gọi điện thoại khác, tuy bảo thuộc hạ của mình không được di chuyển, nhưng chỉ như vậy là không đủ, phải để người khác không được đến gần bên đó mới được.

Mặc dù đây không phải là địa giới của nhà cô, nhưng chỉ gọi vài người ra thì có thể làm được.

"Xong rồi à?" Lưu Tư Vũ sau khi Lâm Dương cúp điện thoại, nhìn về phía hắn, trên mặt tràn đầy phấn khích, giống như một đứa trẻ biết ngày mai được đi du lịch vui đến không ngủ được.

"Chắc không có vấn đề gì rồi, chúng ta vào trong thôi." Gật đầu với Lưu Tư Vũ, sau đó Lâm Dương đi đầu vào trong.

Lối vào rất nhỏ, e rằng phải bò trên đất mới có thể chui vào được.

Chương 647

Bên trong không có chút ánh sáng nào, cho dù dùng đèn pin chiếu về phía trước, cũng không thể nhìn thấy quá xa, xem ra, bên trong phải rẽ ngoặt.

Nhưng nếu những con Tống tử đó có thể ra ngoài, vậy thì Lâm Dương cũng có thể vào trong.

Ngay khi Lâm Dương vừa bò xuống đất, chuẩn bị chui vào, thì trước mặt hắn, Lưu Tư Vũ đã chui vào trước.

"Ta vào trước đây, anh ở ngoài đợi đi." Giọng Lưu Tư Vũ vô cùng vui vẻ, xem ra hoàn toàn không lo lắng sẽ gặp phải thứ gì bên trong.

Trong lúc Lâm Dương chưa kịp phản ứng, cô đã nhanh như chớp chui vào, chỉ để lại một đôi giày vải đối diện với Lâm Dương.

Rất nhanh, bóng dáng của Lưu Tư Vũ biến mất bên trong.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng lắc đầu, sau đó chuẩn bị bò vào trong, rồi sắc mặt đại biến, vì hắn cảm giác được, dường như có một thứ gì đó đang giẫm lên chân mình.

Quay đầu lại, trong mắt Lâm Dương cũng tràn đầy kinh ngạc, và một chút sợ hãi.

Trên mắt cá chân của hắn, đang đứng một con Tống tử, không phải con hắn gặp trước đó.

Cũng có nghĩa là, con Tống tử này ở gần đây, sau đó bị đánh thức sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy hối hận.

Không ngờ, vừa rồi vì ồn ào với Lưu Tư Vũ nên không chú ý đến

động tĩnh của con Tống tử này, bây giờ thì hay rồi, Lưu Tư Vũ đã vào trong, chỉ còn lại mình hắn đối phó với con Tống tử này.

Chắc chắn không thể phớt lờ con Tống tử này mà bò vào trong, cũng có nghĩa là, phải giải quyết con Tống tử này.

Ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên khó coi.

Vì hắn không giống Lưu Tư Vũ, có sức mạnh kinh người như vậy, có thể trực tiếp đạp bay Tống tử đến nơi không cảm nhận được sinh khí.

Cũng có nghĩa là, hắn phải tốn một khoảng thời gian ở đây để vật lộn với con Tống tử này sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Dương lắc đầu, rồi bất lực đứng dậy, nhìn con Tống tử trước mặt.

Giống hệt con Tống tử hắn gặp trước đó, trên mặt con Tống tử này cũng có những vết thương loang lổ, trong đó tỏa ra mùi hôi thối khó chịu.

Nhưng Lâm Dương đã có chuẩn bị từ trước, bịt mũi lại, nhíu mày nhìn con Tống tử trước mặt.

Tống tử lao về phía Lâm Dương, miệng không mở ra, chỉ dùng đôi tay đầy bùn đất vung về phía Lâm Dương không ngừng, xem ra muốn tóm lấy hắn.

Nhưng động tác của Tống tử, trong mắt Lâm Dương, giống như một người máy chuyển động chậm chạp.

Hắn rất đơn giản né được, sau đó cúi thấp người, dùng lưng mình húc mạnh vào cơ thể Tống tử.

Con Tống tử bị một đòn húc ngã, ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng hài lòng gật đầu, sau đó nhanh

chóng quay người, bò xuống đất, chuẩn bị chui vào hang động bên trong.

Bò trên đất, Lâm Dương nhanh chóng bò về phía trước.

Khi vào trong hang, tiếng bò của con Tống tử phía sau cũng bị Lâm Dương nghe thấy.

Nhưng Lâm Dương lại cười, vì bây giờ Tống tử mới bò, hoàn toàn không thể bắt được hắn, rồi tiếp tục bò về phía trước.

Đột nhiên, Lâm Dương cảm giác, từ mắt cá chân của mình, có một lực kéo truyền đến.

Trong hang động chật hẹp miễn cưỡng quay đầu lại, Lâm Dương cũng nhìn thấy, con Tống tử bị húc ngã kia không đứng dậy, mà bò về phía này, rồi tóm lấy chân hắn, lúc này đang kéo hắn ra ngoài.

Tay Lâm Dương cũng bám chặt vào mặt đất, nhìn con Tống tử phía sau với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Không ngờ, con Tống tử này lại dùng cách này để tóm lấy hắn.

Nhưng đã vào được một nửa người rồi, Lâm Dương tự nhiên sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, hai chân bắt đầu không ngừng đạp mạnh về phía sau.

Sau đó tay của Tống tử cũng trượt xuống dưới chân hắn, xem ra, sắp bị văng ra rồi.

Rất nhanh, sắc mặt Lâm Dương cứng lại, vì tay của Tống tử bị kẹt lại rồi, bây giờ kẹt ở vị trí lòng bàn chân hắn, không thể trượt xuống dưới được nữa, bị giày của hắn kẹt lại.

Không nghĩ nhiều, Lâm Dương tiếp tục dùng sức bò về phía trước, mặc cho giày của mình bị tuột ra.

Rất nhanh, tay của Tống tử cùng với chiếc giày của Lâm Dương ở

lại bên ngoài, Lâm Dương cũng nhanh chóng di chuyển vào trong hang, nhanh chóng vào sâu bên trong.

Sau khi vào được một đoạn, Lâm Dương dùng đèn pin chiếu ra ngoài, thấy con Tống tử vẫn giữ tư thế nằm trên đất ở ngoài hang, vì không có sinh khí nên không thể di chuyển.

Lâm Dương cũng vì thế mà thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi xác nhận con Tống tử sẽ không tiếp tục đuổi theo vào trong, động tác của Lâm Dương cũng chậm lại không ít, bắt đầu bò vào trong.

Phía trước không xa, có một khúc cua, Lưu Tư Vũ đã rẽ qua từ sớm.

Lâm Dương cũng nhanh chóng quay người, chiếu ánh sáng đèn pin về phía đó, rồi nhìn thấy, Lưu Tư Vũ lúc này đang nhanh chóng bò về phía này.

Ở một nơi nào đó không biết, Lưu Tư Vũ đã xoay người lại, lúc này đang nhanh chóng bò về phía này.

"Mau lùi lại, nhanh!" Lưu Tư Vũ nhìn thấy Lâm Dương, trên mặt cũng lộ ra vẻ sốt ruột, vì hang động này nhỏ, chỉ có thể miễn cưỡng chứa được một người, tuy thân hình Lưu Tư Vũ tương đối nhỏ nhắn, cảm giác không gian dư dả, nhưng cũng không thể di chuyển cùng lúc với Lâm Dương.

"Sao vậy?" Thấy bộ dạng sốt ruột của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng ý thức được có chuyện không ổn, nhưng lại không trực tiếp lùi lại, vì ở ngoài hang, có một con Tống tử đang bò ở đó, đợi hắn đến gần đó, e rằng Tống tử sẽ tỉnh lại trước khi hắn ra ngoài.

"Phía sau ta có Tống tử!

Mau lùi lại." Lưu Tư Vũ thấy Lâm Dương không động đậy, giọng

điệu trong miệng càng thêm sốt ruột, trực tiếp hét lớn về phía Lâm Dương.

Nghe lời của Lưu Tư Vũ, sắc mặt Lâm Dương cũng thay đổi, bắt đầu từ từ bò lùi về phía sau.

Chương 648

Vì không đổi hướng như Lưu Tư Vũ, nên tốc độ di chuyển của Lâm Dương tương đối chậm, trong sự thúc giục không ngừng của Lưu Tư Vũ, tốc độ cũng vô cùng chậm chạp.

Nhìn khuôn mặt sốt ruột của Lưu Tư Vũ, trên trán Lâm Dương cũng không ngừng có mồ hôi rơi xuống, động tác của cơ thể cũng đang nhanh chóng phối hợp, kiểu bò lùi về phía sau này, thực sự rất khó cho người ta, Lâm Dương cảm thấy áp lực.

Nhưng Lâm Dương biết, nếu sau lưng Lưu Tư Vũ thật sự có một con Tống tử đang theo, vậy thì phải rời khỏi đây.

Trong hang động chật hẹp này, nếu gặp phải Tống tử, hoàn toàn không thể đối kháng với đối phương.

Lúc này, vốn dĩ khi mới vào, trên mặt Lưu Tư Vũ còn mang theo nụ cười, nhưng giờ đã biến thành sầu não, một vẻ sốt ruột nhìn Lâm Dương đang từ từ lùi lại trước mặt.

Mặc dù muốn thúc giục, nhưng cô cũng biết, tốc độ của Lâm Dương đã đến giới hạn rồi.

Lưu Tư Vũ quay đầu lại nhìn, sau lưng cô, con Tống tử đó lúc này đang từ từ tiến lại gần.

Mặc dù tốc độ của Tống tử không nhanh, nhưng không chịu nổi tốc độ lùi lại của Lâm Dương còn chậm hơn.

Ánh mắt Lưu Tư Vũ cũng trở nên sốt ruột hơn.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng hối hận rồi, rốt cuộc tại sao, lại dám vào nơi này trong tình huống biết dưới đây có nhiều Tống tử như vậy.

Sau khi vào trước, Lưu Tư Vũ không để ý đến Lâm Dương đang ở

ngoài, nhanh chóng bò vào trong, rồi rất nhanh, đến một nơi rộng rãi, sau đó Lưu Tư Vũ chui ra ngoài.

Đợi Lưu Tư Vũ ra ngoài, cô chiếu đèn pin xung quanh, trong mắt chỉ có sự kinh ngạc và sợ hãi.

Ở nơi rộng rãi này, có vô số quan tài.

Vì trời tối đen, chỉ có thể dựa vào đèn pin của mình để chiếu sáng, nên khu vực mà Lưu Tư Vũ có thể nhìn thấy có hạn, nhưng ở những nơi cô nhìn thấy, đều dày đặc quan tài.

Càng đáng sợ hơn là, những quan tài này, có hơn một nửa đã bị mở ra.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng chú ý thấy, bên cạnh mình có động tĩnh, liền di chuyển đèn pin về phía đó, rồi nhìn thấy, có mấy con Tống tử đang dựa vào tường, vì sự xuất hiện của cô, lúc này đã tỉnh lại, đang dần đứng dậy.

Không một chút do dự và suy nghĩ, Lưu Tư Vũ lại chui vào hang, bắt đầu bò lên trên.

Mặc dù hang động này là một hang động kéo dài xuống dưới, muốn bò lên trên có chút khó khăn, nhưng sức của Lưu Tư Vũ lớn, lại thêm đối mặt với nhiều Tống tử như vậy, đã cho Lưu Tư Vũ đủ áp lực, nên tốc độ bò của cô cũng vô cùng nhanh.

Rất nhanh, Lưu Tư Vũ bò lên phía trên, thấy Lâm Dương đang lề mề, hét mấy tiếng với hắn, rồi lo lắng nhìn những con Tống tử đang theo sau lưng mình.

Cũng không biết, rốt cuộc có bao nhiêu Tống tử bị đánh thức, đang theo sau lưng cô.

Về việc tại sao những con Tống tử này lại tỉnh lại, Lưu Tư Vũ có một phỏng đoán đại khái, vì ở không gian rộng rãi bên dưới, Lâm

Dương đã nhìn thấy một số quần áo bị xé rách, khác với quần áo rách nát trên người Tống tử, những bộ quần áo đó, rõ ràng là kiểu dáng hiện đại.

Cũng có nghĩa là, có người đã vào đây, sau đó đánh thức những con Tống tử này, cuối cùng bị giết chết sao?

Đó là lời giải thích hợp lý nhất mà Lưu Tư Vũ có thể đưa ra.

Rất nhanh, Lâm Dương rời khỏi hang, Lưu Tư Vũ cũng theo sau chui ra ngoài.

Nhưng Lưu Tư Vũ sau khi ra ngoài, biểu cảm trên mặt lại tái xanh, không nhìn những con Tống tử có thể đang ở không xa phía sau, mà đưa mắt nhìn về phía trước.

Phía trước, có thể thấy một con Tống tử lúc này đang đối đầu với Lâm Dương.

Nhìn chiếc giày trên đất, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra, con Tống tử này, có lẽ là bị Lâm Dương gặp phải khi vào trong, chẳng trách vừa rồi khi cô hét với Lâm Dương, hắn không lập tức lùi lại.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên vô cùng khó coi, rồi cô cũng cúi đầu nhìn thấy, từ trong cái hang vừa bò ra, có một bàn tay thò ra.

Một cánh tay trần trụi, trên đó có những vết thương rõ ràng do ma sát với thành hang tạo thành, nhưng từ bên trong chảy ra lại là máu màu xanh, đồng thời một mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi Lưu Tư Vũ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lưu Tư Vũ càng thêm tệ, rồi cô giẫm mạnh lên bàn tay đó, phát ra âm thanh lớn.

Lâm Dương cũng nhìn thấy bàn tay của Tống tử thò ra từ trong hang, nhưng lại chỉ có thể nhìn mà thôi, vì trước mặt Lâm Dương, động tác của con Tống tử này lúc này đã nhanh hơn trước không ít,

xem ra đã hấp thụ không ít sinh khí, lúc này đang không ngừng dùng tay cào về phía Lâm Dương.

Cúi thấp người, né được đòn tấn công của Tống tử, Lâm Dương dùng tay chống đỡ cơ thể, sau đó đạp mạnh vào đầu Tống tử.

Bị Lâm Dương đạp mạnh như vậy, con Tống tử đang đứng trước mặt hắn lùi lại mấy bước, rồi Lâm Dương cũng nhân lúc này có được một chút thời gian rảnh, nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

"Bây giờ ta phải làm sao?" Ánh mắt Lâm Dương đặt lên con Tống tử đang bò ra từ trong hang, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Ai cũng không biết, sau lưng con Tống tử này, có Tống tử nào khác không.

"Không biết, trước tiên giải quyết con trước mặt đi đã." Sau khi suy nghĩ một lúc, Lưu Tư Vũ giẫm chặt bàn tay đã mục nát dưới chân, nói với Lâm Dương như vậy.

Lâm Dương cũng đưa mắt nhìn về phía con Tống tử trước mặt mình.

Con Tống tử này bây giờ lại đi về phía Lâm Dương.

Trên đầu nó, có dấu chân mà Lâm Dương vừa để lại, trông vô cùng hài hước.

Nhưng Lâm Dương bây giờ lại không cười nổi, vì con Tống tử này tuy tốc độ có chút chậm, nhưng xem ra, cơ thể vô cùng cứng rắn.

Vừa rồi Lâm Dương đạp một cước lên đầu nó, rõ ràng dùng lòng bàn chân, nhưng bây giờ, Lâm Dương lại cảm thấy chân mình đau âm ỉ, vô cùng khó chịu.

Tống tử đi về phía này, dang rộng hai tay, như muốn ôm lấy ai đó, bắt đầu chạy, mùi trên người cũng càng lúc càng hôi thối, Lâm Dương

cũng nhíu mày, ánh mắt cũng trầm xuống.

Rất nhanh, Tống tử đến trước mặt Lâm Dương, hai tay vung loạn xạ trước mặt hắn, Lâm Dương chỉ có thể thông qua việc thay đổi biên độ cơ thể một cách nhỏ bé để né tránh.

"Lâm Dương, nhanh lên một chút, bên này ta sắp không chịu nổi rồi." Lúc này, Lâm Dương cũng nghe thấy tiếng hét từ phía Lưu Tư Vũ, liền đưa mắt nhìn sang đó, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ở ngoài hang, con Tống tử bên trong đã đưa cả hai tay ra ngoài, tuy đều bị Lưu Tư Vũ giẫm chặt, nhưng vấn đề là, hai tay không thể di chuyển, cũng không thể ngăn cản hành động của Tống tử.

Có thể thấy rõ ràng, ở ngoài hang, đầu của con Tống tử đó đã lộ ra một phần, tiến thêm một chút nữa, sẽ chạm vào chân Lưu Tư Vũ.

Nhìn cái miệng không ngừng đóng mở của Tống tử, e rằng gần đến một chút nữa, sẽ cắn một miếng, cũng khó trách Lưu Tư Vũ lại cảm thấy lo lắng.

Chương 649

Nhưng nhìn con Tống tử trước mặt, trên mặt Lâm Dương cũng mang theo vẻ bất lực, bắt đầu tìm kiếm xung quanh những công cụ có thể tấn công.

Nếu phải đánh ngã đối phương, vậy thì chỉ có thể nhờ vào ngoại lực.

Lâm Dương biết rõ, trên người mình không có bất kỳ vũ khí sắc bén nào, đối mặt với con Tống tử trước mặt, e rằng hoàn toàn không có cách nào, chỉ có thể khó khăn né tránh ở đây.

Đưa mắt nhìn sang một bên, mắt Lâm Dương sáng lên.

Ở nơi đó, hắn thấy một phiến đá.

Ở rìa phiến đá, có lẽ vì bị gió thổi mưa đập, lúc này lại có hình dạng như răng cưa.

Sau khi nhìn thấy thứ đó, Lâm Dương cũng hiểu ra, có thể dùng nó làm vũ khí.

Né được đòn tấn công của Tống tử trước mặt, Lâm Dương cúi người xuống, thoát khỏi tay nó, sau đó chạy về phía đó, rồi chạy đến gần phiến đá.

Lâm Dương ngồi xổm xuống, đặt hai tay lên phiến đá, nhấc thử, nhíu mày.

Phiến đá này, hình như có chút nặng, dưới sự thử sức của hai tay, không có chút động đậy nào.

Thấy Tống tử đang lao về phía mình, Lâm Dương cắn răng, nắm chặt rìa phiến đá, sau đó hét lớn một tiếng, muốn nhấc phiến đá lên.

Phiến đá quả thực đã được nhấc lên, nhưng sắc mặt Lâm Dương lại trở nên vô cùng khó coi, vì phiến đá này thực sự quá nặng.

Dựa vào sức của Lâm Dương, chỉ có thể miễn cưỡng nhấc phiến đá lên một khoảng cách ngắn.

Nhìn độ cao cổ của Tống tử đối diện, lại nhìn mình chỉ nhấc được phiến đá lên một khoảng cách ngắn mấy milimet, Lâm Dương cảm thấy một trận uất ức, rồi đặt phiến đá xuống, bắt đầu chạy về phía Lưu Tư Vũ.

"Lưu Tư Vũ, mau đến đây, ở đó có vũ khí, ta không cầm nổi, nhanh lên." Lâm Dương hét lớn với Lưu Tư Vũ, đồng thời cũng chạy đến bên cạnh cô, đạp mạnh vào con Tống tử ở hang mấy cái, khiến động tác của nó dừng lại một lúc, rồi chỉ tay về phía phiến đá.

Lưu Tư Vũ nhìn phiến đá, lại nhìn mấy con Tống tử, hiểu ra ý của Lâm Dương, nhanh chóng chạy đi, đến gần phiến đá đó, nhấc phiến đá lên.

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy căng thẳng.

Đối với Lưu Tư Vũ mà nói, nhấc một phiến đá, dường như cũng không phải là một việc dễ dàng.

Trên mặt cô, có thể thấy rõ ràng dấu vết của việc dùng sức.

Đối với Lưu Tư Vũ mà nói, e rằng đây cũng là một áp lực không nhỏ.

"Lưu Tư Vũ, không có vấn đề gì chứ." Nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương có chút lo lắng, liền hét lớn.

"Không sao, trông chừng con Tống tử kia đi, đừng để nó chạy lung tung." Lưu Tư Vũ nhấc tấm ván, giọng điệu chậm rãi, e rằng nói chuyện cũng tốn không ít sức lực.

Thấy bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng gật đầu, làm mồi nhử dụ dỗ con Tống tử trước mặt.

Con Tống tử này sau khi Lâm Dương đổi vị trí, giống như bị hắn hấp dẫn, vẫn kiên trì đuổi theo hắn, cho dù vừa rồi Lưu Tư Vũ đi ngang qua, cũng không thay đổi phương hướng.

Nhưng đối với Lâm Dương và Lưu Tư Vũ mà nói, đây lại là một chuyện tốt, vì lúc này, Tống tử đang tiến về phía Lâm Dương, tốc độ và phương hướng đều có thể dự đoán được.

"A a a." Cùng với một tiếng hét lớn của Lưu Tư Vũ, phiến đá đó được cô nhấc lên chạy, rồi đến sau lưng Tống tử, dùng sức chém mạnh vào đầu nó.

Không có tiếng va chạm, xem ra phiến đá vô cùng sắc bén.

Đầu của Tống tử bị cắt xuống, sau đó rơi xuống đất, cơ thể Tống tử cũng dần dần ngã xuống đất.

Thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt Lâm Dương không lộ ra vẻ nhẹ nhõm, vì hắn có thể cảm giác được, con Tống tử ở hang, dường như sắp ra ngoài rồi.

"Ở đây." Lâm Dương vẫy tay với Lưu Tư Vũ, sau đó dùng tay chỉ về phía cái hang dưới chân mình.

Lưu Tư Vũ nhìn theo ánh mắt của hắn, cũng cắn răng, tiếp tục vác một phiến đá nặng nề lao về phía Lâm Dương.

Điều khiến Lâm Dương sợ hãi là, thân thể Lưu Tư Vũ dường như đã đến giới hạn, lúc chạy người cứ run lên bần bật, trông như có thể ngã bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này, Lâm Dương chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Lưu Tư Vũ, dùng ánh mắt như đang cầu nguyện nhìn cô ấy, nhìn cô ấy mang phiến đá kia đến bên cạnh mình, sau đó dùng sức ném mạnh phiến đá

về phía cửa hang.

Một tiếng nổ vang lên, phiến đá va vào cửa hang, phát ra âm thanh rõ ràng, có tiếng một thứ gì đó bị phiến đá đập trúng.

Lúc này, Lâm Dương cuối cùng cũng thở phào một hơi, sau khi Lưu Tư Vũ ném phiến đá đi, hắn cảm giác được con tống tử dưới chân không còn động đậy nữa.

Lâm Dương nhạy bén nhận ra chuyện gì đã xảy ra, đoán chừng đầu của con tống tử kia đã bị Lưu Tư Vũ đập cho nát bét, nên nó mới ngừng hoạt động.

Sau khi xác nhận con tống tử không còn động đậy nữa, Lưu Tư Vũ ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển không ngừng, trông vô cùng mệt mỏi, trong mắt lộ rõ vẻ bơ phờ, sự hưng phấn trước đó đã không còn dấu vết.

"Hộc... hộc... hộc..." Nghe tiếng thở nặng nhọc của Lưu Tư Vũ, sắc mặt Lâm Dương cũng không khá hơn, rồi hắn hỏi cô ấy.

"Vì sao phía sau lại có một con tống tử chạy theo vậy?" Nghe lời Lâm Dương, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng không lập tức trả lời, chỉ không ngừng thở dốc, đồng thời cũng sắp xếp lại lời nói.

Lâm Dương cũng không thúc giục, chỉ yên lặng nhìn Lưu Tư Vũ điều chỉnh lại nhịp thở.

Chẳng mấy chốc, nhịp thở của Lưu Tư Vũ đã ổn định lại, sau đó cô kể lại những gì mình gặp phải ở bên dưới.

"Sau khi xuống dưới, ta ở trong một không gian trống trải, ở đó có những cỗ quan tài đã bị mở ra, sau đó ta thấy có mấy con tống tử vì ta mà tỉnh lại, rồi ta liền chạy ra ngoài." Giọng điệu của Lưu Tư Vũ nghe có vẻ vẫn còn sợ hãi, trong mắt vẫn còn chút kinh hoàng với

cảnh tượng dưới đó.

Nghe những lời Lưu Tư Vũ nói, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên tệ đi rất nhiều.

Nói cách khác, ở nơi không sâu dưới lòng đất này, có những con tống tử, và có thể một số đã bị đánh thức.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương bất đắc dĩ thở dài, sau đó lại gọi điện cho Hàn Mộc Nghiên.

Chương 650

"Sao rồi, có phát hiện mới nào không?" Giọng Hàn Mộc Nghiên rất nhanh, có vẻ như đã xảy ra chuyện gì, tâm trạng vô cùng lo lắng.

"Không có chuyện gì lớn, chỉ là có một tin không tốt muốn báo cho đại tiểu thư thôi." Lâm Dương nghe giọng Hàn Mộc Nghiên, tâm trạng cũng thả lỏng phần nào, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói với Hàn Mộc Nghiên trong điện thoại.

"Có ý gì, các ngươi đã thấy thứ gì ở trong đó sao?" Giọng Hàn Mộc Nghiên đầy lo lắng và căng thẳng.

Phải biết rằng, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ vừa mới vào trong cái hang được phát hiện kia.

Lúc này lại nghe được tin tức như vậy từ điện thoại của Lâm Dương, vẻ mặt Hàn Mộc Nghiên cũng trở nên lo âu, trong lòng cũng bắt đầu nghĩ đến những điều không hay.

"Cũng không có gì to tát, chỉ là ở độ sâu vài mét dưới lòng đất, có khoảng vài chục con tống tử thôi, ừm, không đúng, chỉ thấy bóng dáng của vài chục con tống tử, có khi còn nhiều hơn." Nghe thấy giọng điệu có vẻ không ổn của Hàn Mộc Nghiên, Lâm Dương cũng không thêm dầu vào lửa, chỉ kể lại một cách ngắn gọn những gì Lưu Tư Vũ vừa thấy.

"Đùa gì vậy, dưới lòng đất vài mét, vài chục con, sao có thể?" Lúc này, ở đầu dây bên kia, vang lên tiếng gầm giận dữ của Hàn Mộc Nghiên, có lẽ cô ấy nghĩ Lâm Dương đang nói đùa.

"Thật sự không đùa đâu, trong đó có một con tống tử đã đuổi theo lên đây, ta suýt chút nữa là bị nó tóm được rồi." Nghe giọng điệu của Hàn Mộc Nghiên trong điện thoại, Lâm Dương cũng cười bất đắc dĩ.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, có lẽ hắn cũng nghĩ Lưu Tư Vũ chỉ đang nói bừa.

Phải biết rằng, ở khoảng cách vài mét dưới lòng đất, có một lượng lớn tống tử đang ở đó.

Mặc dù những con tống tử này sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến cuộc sống của người dân trên mặt đất, nhưng chỉ riêng điều này thôi đã khiến Lâm Dương cảm thấy rùng mình.

Phải biết, khoảng cách vài mét không hề xa, chỉ cần một công trình thi công đơn giản cũng có thể phải đào sâu vài mét.

Cũng có nghĩa là, may mà đây là khu vực ngoại ô, chưa bị khai phá, nếu không, chỉ cần có người động thổ ở đây, thì vài chục con tống tử kia có lẽ sẽ trực tiếp tràn ra ngoài, sau đó sẽ gây ra một mớ hỗn loạn lớn.

Sau khi nghe giọng của Lâm Dương, Hàn Mộc Nghiên đã xác nhận, xác nhận rằng Lâm Dương không đùa giỡn, cô im lặng hồi lâu, rồi không nói gì nữa, cúp điện thoại.

Lâm Dương cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, xem ra Hàn Mộc Nghiên có vẻ hơi tức giận, cảm thấy bất mãn với phát hiện này, nhưng đây là tai bay vạ gió mà.

Nếu có thể, hắn cũng không muốn biết những chuyện như vậy.

"Tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Lưu Tư Vũ nghỉ ngơi gần xong, đứng dậy khỏi mặt đất, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Dương.

Từ cuộc điện thoại vừa rồi của Lâm Dương và Hàn Mộc Nghiên, cô đã đại khái đoán ra được chuyện gì đang xảy ra, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Ở nơi không sâu dưới lòng đất, lại có những thứ đó, bất luận thế nào, trong lòng Lưu Tư Vũ cũng không thể làm ngơ.

“Không biết, cô ấy cúp máy của ta rồi, có lẽ là để ta tự do hành động.” Lâm Dương xua tay, rồi cũng đứng dậy, bắt đầu nhìn quanh, trong lòng cũng đầy lo lắng.

“Chúng ta hãy kiểm tra môi trường xung quanh trước, xem có cửa hang nào khác không.” Lâm Dương nói với Lưu Tư Vũ.

Theo lời Lưu Tư Vũ, ở dưới đó có dấu vết người khác đã vào, cũng có nghĩa là, có người đã đào cái hang đó, đi xuống dưới, sau đó mới khiến những con tống tử kia chạy ra ngoài.

Nếu như người xuống dưới đã đào không chỉ một cửa hang thì sao?

Trong lòng Lâm Dương nảy sinh một dự cảm không lành.

Nghe lời Lâm Dương, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Không đến mức đó chứ.” Lưu Tư Vũ lẩm bẩm, điều này cũng bình thường, nếu ngoài cái hang này, còn có nơi nào khác để tống tử có thể ra ngoài, thì mấy thuộc hạ đã đi cùng Lưu Tư Vũ có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Hai người bàn bạc, quyết định trước tiên quay lại gần chiếc xe kia.

Vì có đèn chiếu sáng, nên dù cách một đoạn, vẫn có thể thấy được vị trí của chiếc xe.

Hai người nhanh chóng chạy bộ, chẳng mấy chốc đã đến bên cạnh xe.

Thấy người trong xe lúc này đang cảnh giác nhìn xung quanh, thân xe cũng không có bất kỳ vết xước nào, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tốt rồi, xem ra những con tống tử kia không chạy xa đến vậy, như vậy xem ra vẫn còn cơ hội để khắc phục.

Trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ may mắn.

Nếu để một trong số những con tống tử đó bị người đi đường thu hút dần dần vào khu vực gần thành phố, thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi thấy Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, người đàn ông mặc đồ đen trong xe cũng ra hiệu, nói với hai người.

"Cô Lưu, cậu Lâm, tiểu thư đã báo cho tôi tình hình đại khái bên này rồi, tiếp theo tôi sẽ chỉ huy." Trong lời nói của người đàn ông mặc đồ đen có chút cứng nhắc, nhưng nghe có vẻ đáng tin cậy.

"Anh không cảm thấy nực cười sao, đột nhiên biết đến những thứ như tống tử." Nhìn dáng vẻ của người đàn ông, Lâm Dương đoán ra vì sao anh ta lại có biểu cảm như vậy, có lẽ Hàn Mộc Nghiên đã kể lại tình hình cụ thể một cách đầy đủ.

"...Không sai, tôi quả thực nghĩ như vậy." Sau khi Lâm Dương hỏi như vậy, trên mặt người đàn ông cũng lộ vẻ do dự, im lặng một lúc rồi nói.

"Vậy thì, chiếc xe của anh chúng tôi dùng trước, lát nữa anh cũng có thể thấy những thứ đó." Lâm Dương cũng không giải thích, chỉ cười, kéo Lưu Tư Vũ cùng vào trong xe.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ một người ngồi trước, một người ngồi sau, đảm bảo trên đường gặp phải thứ gì cũng có thể đối phó, rồi để tài xế lái xe.

"Bật đèn pha lên mức tối đa." Nhìn độ sáng của đèn xe, Lâm Dương chỉ huy.

Sau đó, người đàn ông gạt vài lần quanh vô lăng, chẳng mấy chốc,

độ sáng của đèn xe đã trở thành mức tối đa, màn đêm phía trước tạm thời bị xua tan, sau đó dưới sự chỉ huy của Lâm Dương, xe bắt đầu tiến về một hướng nào đó.

"Trước tiên đi vòng quanh một vòng, nếu thấy thứ gì kỳ lạ, không cần do dự, đừng để ý, nếu nó cản đường thì cứ tông thẳng vào là được." Lâm Dương nói với người đàn ông, giọng điệu cũng lộ ra một cảm giác lo lắng.

Chẳng mấy chốc, ở phía trước xe được đèn chiếu sáng, xuất hiện một bóng người, người đàn ông theo phản xạ đạp phanh.

"Đừng dừng lại, tông vào nó!" Phát hiện ra điều này, Lâm Dương gầm lên với người đàn ông.

Biểu cảm trên mặt người đàn ông cũng trở nên kinh hãi.

Anh ta, người luôn sống dưới sự quan tâm của xã hội, chưa bao giờ thấy những thứ như tống tử, lúc này bóng người trước mắt, trong mắt anh ta, chính là một người sống sờ sờ.

Nhưng mệnh lệnh của tiểu thư, giọng điệu của tiểu thư lúc nói chuyện, cộng thêm mức lương không hề nhỏ, người đàn ông cắn răng, đạp chân ga, rồi tông thẳng vào.

Chương 651

Bóng người kia bị chiếc xe do người đàn ông điều khiển tông thẳng bay đi, văng vào ruộng lúa bên cạnh, lúc này, trên trán người đàn ông cũng lấm tấm mồ hôi.

"Cậu Lâm, vừa rồi cái đó, thật sự không phải người sao?" Giọng người đàn ông mang theo vẻ hoảng sợ, vì nếu thứ vừa rồi là con người, thì anh ta chẳng khác nào đã đâm chết người, bị tông ở tốc độ đó, có lẽ khả năng cao là chết tại chỗ.

"Anh không yên tâm à?

Vậy thì quay đầu xe lại, đi xem người đó đi, nhớ kỹ, đừng tắt máy, có thể đi chậm một chút, nhưng phải đảm bảo có thể chạy bất cứ lúc nào." Lâm Dương nhìn biểu cảm của người đàn ông, trên mặt cũng lộ vẻ mất kiên nhẫn, sau đó suy nghĩ rồi nói với anh ta.

"Được, không vấn đề." Người đàn ông vội vàng đồng ý, sau đó quay đầu xe, lái về phía người vừa bị tông bay đi.

Xe chạy khá chậm, người đàn ông đưa mắt nhìn xung quanh không ngừng tìm kiếm, nhưng đều không tìm thấy bóng người kia.

Trong lòng người đàn ông, đối với sự thật đã giết người, càng cảm thấy sợ hãi hơn, tay nắm vô lăng cũng không ngừng run rẩy.

"Đừng run, ở bên kia." Thấy phản ứng không ra hồn của người đàn ông, Lâm Dương cũng cảm thấy bất lực, sau đó từ qua cửa sổ xe chiếu đèn pin ra ngoài, ở đó, có một bóng người.

Lúc này, đồng tử của người đàn ông cũng dần dần giãn ra.

Ở đó, có một bóng người, lúc này đang đi về phía chiếc xe, động tác của người đàn ông dần dần chậm lại.

“Đừng tắt máy, chân ga cứ đạp mạnh vào cho tôi!” Lâm Dương chú ý đến động tác của người đàn ông, lớn tiếng hét lên, người đàn ông cũng vội vàng điều chỉnh lại.

Trong lòng người đàn ông, đối với lời nói của Lâm Dương cũng đã tin thêm vài phần, vì bị một chiếc xe ở tốc độ đó tông vào, người bình thường sao có thể như vậy được?

Nhưng lúc này, trong mắt người đàn ông vẫn còn một chút may mắn, vì anh ta không hy vọng thế giới quan của mình lại thay đổi như vậy.

Chẳng mấy chốc, bóng người kia đã đến bên cửa sổ xe, lúc này, người đàn ông cũng nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, đó là một khuôn mặt đã thối rữa hoàn toàn, trên đó đầy những vết sẹo, trông vô cùng đáng sợ.

Lúc này, chiếc xe đột nhiên tăng tốc, nhanh chóng rời khỏi bóng người kia, tiến về phía trước.

Lâm Dương cũng vì vậy mà ngã vào ghế, quay đầu lại, Lâm Dương định mở miệng chửi mắng, sau đó thấy, trên mặt người đàn ông, lúc này đầy vẻ kinh hãi, trên người cũng xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh, thấy cảnh này, biểu cảm của Lâm Dương cũng dịu lại.

“Không có vấn đề gì chứ, có cần tôi lái xe không?” Thấy tình trạng tinh thần của người đàn ông dường như có vấn đề, Lâm Dương có chút lo lắng, đưa tay ra trước mặt người đàn ông, hỏi anh ta.

“Không sao, tôi chỉ hơi căng thẳng thôi.” Nhìn tình trạng tinh thần của người đàn ông, Lâm Dương có chút bất an, nhưng không nói gì, chỉ im lặng một lúc, rồi chỉ huy người đàn ông lái chiếc xe tìm kiếm ở khu vực xung quanh.

Một đêm nhanh chóng trôi qua, giữa đường gặp tống tử vài lần,

mỗi lần đều sượt qua chiếc xe, nếu không phải Lâm Dương mắt tinh có lẽ đã bỏ qua, chúng không còn đứng trước xe như lần trước nữa.

Chỉ là Lâm Dương có thể thấy, người đàn ông này, biểu cảm trên mặt càng lúc càng bình tĩnh, nhưng từ sự run rẩy của cơ thể có thể thấy, có lẽ là do quá sốc nên mới biểu hiện như vậy.

Căn cứ vào số lượng tống tử thấy ở bên ngoài, dựa trên phán đoán mỗi cửa hang xuất hiện hai ba con tống tử, có lẽ có một cửa hang ở một nơi nào đó chưa được phát hiện đã bị đào lên.

Đột nhiên, điện thoại của Lâm Dương reo lên, lấy điện thoại ra, thấy người liên lạc ở bên kia, trên mặt Lâm Dương cũng hiện lên nụ cười, xem ra, dường như đã có phát hiện.

"Cô Hàn, có tin tốt gì không?" Sau khi nghe điện thoại, sắc mặt Lâm Dương trở nên mệt mỏi, hiện tại xe đã dừng ở một nơi cách xa những con tống tử kia, xung quanh không có bất kỳ thứ gì gây chú ý, sau một đêm chạy vạy, Lâm Dương cũng cảm thấy có vẻ buồn ngủ, nên giọng nói khi nghe điện thoại cũng uể oải.

Ba người còn lại cũng nghe thấy những lời Lâm Dương nói, đều biết người ở đầu dây bên kia là ai, động tác cũng dừng lại, chuyên tâm lắng nghe Lâm Dương nói chuyện.

"Thật sự không có vấn đề gì chứ?

Trạng thái của ta hiện tại có chút không tốt đâu, dù sao cũng đã mệt cả một đêm rồi." Lâm Dương không biết đã nghe thấy gì từ đầu dây bên kia, giọng điệu cũng trở nên nghiêm túc.

Chẳng mấy chốc, điện thoại bị cúp, Lâm Dương cũng dùng ánh mắt bất lực nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

"Sao rồi?" Từ trên mặt Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng nhìn ra được tính nghiêm trọng của sự việc.

“Chúng ta về nghỉ ngơi trước đi, lát nữa, bên phía cô ấy, sẽ có người đưa ta xuống dưới.” Giọng Lâm Dương vô cùng bất lực, nhưng không còn cách nào khác, lại bị bóc lột tiếp tục, nghĩ đến đây, vẻ bất lực trên mặt càng rõ ràng hơn.

Người đàn ông bên cạnh nghe lời Lâm Dương, nhanh chóng quay đầu xe, tiến về phía thành phố.

Trên đường đi, Lưu Tư Vũ không nói lời nào, trên mặt lộ vẻ do dự, đang phân vân, rốt cuộc có nên xuống đó hay không.

Lý trí nói với Lưu Tư Vũ, mặc dù đã nhận nhiệm vụ này, nhưng dù sao đây cũng là một hành động nguy hiểm, Lưu Tư Vũ không muốn lãng phí tính mạng của mình ở đây.

Nhưng mặt khác, tiềm thức của Lưu Tư Vũ lại nói với cô, đây là một cơ hội, một cơ hội có thể thỏa mãn sự tò mò của cô, đối với nơi có vài chục cỗ quan tài ở dưới đó, Lưu Tư Vũ vô cùng tò mò, trong lòng sớm đã không thể kìm nén được ý nghĩ muốn xuống đó tìm hiểu rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng muốn xuống.

Sau một hồi giằng co, Lưu Tư Vũ và Lâm Dương trở về khách sạn, về phòng nghỉ ngơi.

Phòng là phòng đơn, chỉ có một chiếc giường, nhưng mặc dù hai người nằm trên một chiếc giường, lại không có bất kỳ sự mập mờ nào, cũng không có bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào, dù sao tối hôm qua, cả hai đều đã mệt lả, đều đã có một trận chiến với tống tử, bây giờ đều cảm thấy mệt mỏi, lên giường không bao lâu, cả hai đều chìm vào giấc ngủ sâu.

Đến khi Lưu Tư Vũ tỉnh dậy, sắc mặt phức tạp nhìn Lâm Dương đang nằm trên người mình, Lâm Dương trong lúc ngủ mơ, dường như vì kích thước của chiếc giường, không tự chủ được mà chen về phía vật thể duy nhất đang tỏa nhiệt xung quanh, cơ thể Lưu Tư Vũ.

Lúc đó Lưu Tư Vũ vì ngủ say nên không nhận ra, nhưng lúc này, nhìn khuôn mặt Lâm Dương đang nằm trên ngực mình không ngừng hít thở, trên mặt Lưu Tư Vũ dần dần xuất hiện một vệt ửng hồng, sau đó đưa tay ra, túm lấy đầu Lâm Dương, dùng sức ném sang một bên.

"A a!" Mặc dù chỉ bị ném trên giường, nhưng dưới tấm nệm, là tấm ván gỗ cứng rắn, Lâm Dương cảm giác như trong lúc ngủ say bị thứ gì đó đập mạnh, tuy không có đau đớn rõ ràng, nhưng theo phản xạ la lên, sau đó cũng tỉnh lại.

"Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi tỉnh lại, trên mặt Lâm Dương cũng đầy vẻ mờ mịt, hoàn toàn không hiểu, vì sao lại như vậy?

Không phải đang ngủ sao?

Sao lại bị đánh?

Sờ vào chỗ đang âm ỉ đau trên đầu, Lâm Dương đưa ánh mắt về phía Lưu Tư Vũ bên cạnh, Lưu Tư Vũ đã tỉnh sớm, có lẽ biết tại sao.

"Nhìn xem đã xảy ra chuyện gì." Sắc mặt Lưu Tư Vũ có vẻ hơi tức giận, dùng tay chỉ vào người mình, lúc này Lâm Dương mới thấy, trên chăn trên người Lưu Tư Vũ, có vết hằn rõ ràng của một vật gì đó đè lên.

Nhìn lại kích thước của chiếc giường, Lâm Dương cũng hiểu ra.

"He he." Mặc dù đại khái biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối mặt với tình huống này, ngoài cười ngây ngô ra, Lâm Dương còn có thể làm gì?

"Đừng có ngẩn ra đó nữa, chúng ta mau chuẩn bị ra ngoài, thời gian sắp đến rồi." Lưu Tư Vũ đứng dậy, bắt đầu chỉnh lại trang phục, lúc này Lâm Dương mới phát hiện, hóa ra bây giờ đã gần đến thời gian hẹn với Hàn Mộc Nghiên.

“Trước đó không phải cô đang do dự sao?

Chương 652

Sao đột nhiên lại muốn đi?" Nhìn dáng vẻ của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương có chút tò mò.

Lúc về nghỉ ngơi, vẻ giằng co trên mặt Lưu Tư Vũ, Lâm Dương nhìn rất rõ.

"Không có gì, chỉ là nghĩ thông rồi thôi." Lưu Tư Vũ quay lưng về phía Lâm Dương, một bên trang điểm trước gương, một bên nói.

"Chúng ta không phải xuống dưới sao?

Trang điểm làm gì, những con tống tử kia cũng sẽ không vì cô đẹp hơn một chút mà không cắn đâu." Thấy Lưu Tư Vũ trang điểm kỹ lưỡng như vậy, trên mặt Lâm Dương cũng có chút bất lực.

"Liên quan đến ngươi sao?" Lưu Tư Vũ chỉ hét lớn với Lâm Dương một tiếng, sau đó chăm chú nhìn vào gương trước mắt, tiếp tục động tác.

Lúc này, điện thoại của Lâm Dương cũng reo lên, nhìn vào màn hình, quả không ngoài dự đoán, là Hàn Mộc Nghiên gọi.

"Alô, xong chưa, xe đang đợi ở dưới lầu rồi." Giọng Hàn Mộc Nghiên vô cùng nghiêm túc.

"Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Nghe giọng Hàn Mộc Nghiên, giọng điệu của Lâm Dương cũng rất tò mò.

"Buổi sáng, có một số người đã xuống dưới, không một ai quay lại, bây giờ người bên ta tìm được chỉ còn lại một chuyên gia, lát nữa sẽ cùng các ngươi xuống." Giọng Hàn Mộc Nghiên nghe rất trang trọng, không giống như đang đùa.

"Cái gì?

Không đợi ta tỉnh lại rồi mới xuống sao?

Nhóm người đó đã xuống rồi?" Trên mặt Lâm Dương đầy kinh ngạc và khó hiểu.

Hàn Mộc Nghiên đã tìm một nhóm người có nghiên cứu về phương diện này, Lâm Dương biết điều đó, nhưng điều Lâm Dương không biết là, nhóm người này, sao lại nóng vội như vậy, xuống nhanh thế.

"Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên, chuyên gia kia đang đợi." "À à, biết rồi." Nghe xong lời của Hàn Mộc Nghiên, động tác của Lâm Dương cũng nhanh hơn rất nhiều, sau đó thu dọn xong đồ đạc, kéo theo Lưu Tư Vũ đang trang điểm xong ở bên cạnh đang nghe lén, cùng chạy xuống dưới.

Đến dưới lầu, thấy chiếc xe đó, bên trong là người tài xế tối hôm qua đã cùng Lâm Dương đi loanh quanh ở đó, Lâm Dương cười với anh ta, rồi chui vào trong.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe rời khỏi đây, hướng về nơi đã ở tối qua.

"Hôm nay không nghỉ ngơi sao?" Lâm Dương nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt người đàn ông, cộng thêm quầng thâm dưới mắt, đoán.

"Vâng, hôm nay tôi đi đón mấy người, buổi sáng đều đã xuống dưới lòng đất, sau đó không một ai quay lại, nên tiểu thư mới bảo tôi đến đón các vị." Giọng người đàn ông rất tỉnh táo, không mệt mỏi như vẻ ngoài.

Nhưng sự chú ý của Lâm Dương lại bị những từ khóa trong lời nói của người đàn ông thu hút.

Chết tiệt, mình là lớp dự phòng, nhóm người kia không được mới tìm đến mình.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương không khỏi thầm chửi rủa.

Khi đến gần vùng hoang dã, Lâm Dương thấy, xung quanh đều đã bị phong tỏa, muốn đi qua phải xuất trình giấy tờ liên quan, nếu không phải đi đường vòng.

Chiếc xe mà Lâm Dương đang ngồi tự nhiên không bị cản trở, thuận buồm xuôi gió đi vào, nhanh chóng đến bên ngoài cửa hang phía trước.

Cửa hang đã bị bịt kín, bên cạnh, có thể thấy những chiếc hòm lớn, những chiếc hòm lớn đó lúc này đang không ngừng phát ra âm thanh, giống như có thứ gì đó đang không ngừng va chạm bên trong, thấy cảnh này, ánh mắt Lâm Dương cũng nheo lại.

Nói cách khác, những con tống tử kia đã bị nhốt ở trong đó sao?

Xem ra, nhóm người trước đó cũng có chút bản lĩnh.

Lúc này, Lâm Dương cũng thấy Hàn Mộc Nghiên ở cửa hang, và một ông lão bên cạnh, ông lão đó trông tinh thần rất tốt, chỉ là mái tóc bạc trắng đã để lộ tuổi già.

"Cuối cùng cũng tới rồi.

Ta giới thiệu, đây là chuyên gia ta rất khó khăn mới mời được, Ngôn tiên sinh." Hàn Mộc Nghiên thấy Lâm Dương, vẻ lo lắng trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là một nụ cười, chạy tới trước mặt Lâm Dương, giới thiệu ông lão kia.

Nghe lời Hàn Mộc Nghiên, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái.

Ông lão trước mắt này, hoàn toàn không có chút dáng vẻ nào của một chuyên gia, mặc dù có một luồng tinh thần lực như một thanh niên trẻ tuổi, nhưng cơ thể trông như đã lâu không rèn luyện, thân hình cũng khá gầy gò, người như vậy, sẽ là chuyên gia sao?

“Chào ông, tôi là Lâm Dương, hân hạnh hân hạnh.” Mặc dù trong lòng khá coi thường đối phương, nhưng ngoài mặt, Lâm Dương vẫn nở nụ cười, đưa tay về phía ông lão.

Nhưng ngoài dự liệu của Lâm Dương, ông lão không hề bắt tay hắn, chỉ liếc một cái rồi nhìn về phía Hàn Mộc Nghiên.

“Nếu người đã đủ, vậy chúng ta có thể xuống được rồi chứ.” Trong ánh mắt của ông lão hoàn toàn không để Lâm Dương và Lưu Tư Vũ vào mắt, xem ra, chỉ vì yêu cầu của Hàn Mộc Nghiên nên mới mang hai người theo.

Thấy thái độ của ông lão, ánh mắt Lâm Dương cũng lạnh đi, nhưng trên mặt vẫn là một nụ cười, như thể hoàn toàn không để ý đến sự vô lễ vừa rồi của ông lão.

Lưu Tư Vũ thì ở bên cạnh yên lặng quan sát mọi thứ, đồng thời cũng chú ý đến động tác của Lâm Dương.

Từ một số động tác nhỏ và ánh mắt của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng nhìn ra được sự bất mãn của hắn.

Sau khi được cho phép, ông lão đi ra phía sau cửa hang, sau đó ở đó bắt đầu đi xuống dưới.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ theo sau, trong mắt đầy kinh ngạc, ở nơi này, có một cầu thang kéo dài xuống dưới.

Vì được đào vội trong vài giờ, nên trên đó đều là đất vàng, nhưng trông đã cứng lại, ít nhất đi lại trên đó không có vấn đề gì.

Ông lão không nói gì, cũng không để ý đến Lâm Dương, cứ thế đi xuống dưới.

Lâm Dương cũng thấy ánh mắt xin lỗi của Hàn Mộc Nghiên, sau đó cũng đi theo xuống.

Ông lão này, trong mắt Lâm Dương, có chút quỷ dị.

Ban đầu Lâm Dương nghĩ, ông lão này chỉ là một kẻ lừa đảo, nhưng bây giờ xem ra, dường như không phải vậy, vì bước chân của ông lão đặc biệt nhẹ nhàng, từng bước một đặt xuống, gần như không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Mặc dù không loại trừ yếu tố cân nặng của ông lão, nhưng trong lòng Lâm Dương, địa vị của ông lão này đã tăng lên rất nhiều.

"Có mang đèn không?" Sau khi đi xuống một đoạn, ông lão đột nhiên lên tiếng, lần đầu tiên nói chuyện với Lâm Dương.

Chương 653

"Có mang, ông cầm đi." Lâm Dương suy nghĩ, đưa đèn pin của mình cho ông lão, đồng thời cũng quan sát sắc mặt của ông ta.

Sau khi đi xuống một đoạn, bên dưới có lẽ còn phải đi một đoạn không ngắn, nhưng trên mặt ông lão, không có bất kỳ vẻ hoảng sợ nào, xem ra, quả thực là một bộ dạng đã có sẵn kế hoạch.

Thấy dáng vẻ của ông lão, Lâm Dương cũng yên tâm phần nào, có lẽ ông lão này thật sự có bản lĩnh, chỉ là coi hắn và Lưu Tư Vũ như những kẻ lừa đảo nên mới không cho sắc mặt tốt.

Nhưng không sao cả, dù sao cũng là vì tiền bạc và hứng thú của Lưu Tư Vũ mới xuống đây.

Nói cách khác, vào lúc cần thiết, ông lão này, có lẽ có thể dùng làm mồi nhử?

Không phải Lâm Dương có thành kiến với ông lão, đối với Lâm Dương mà nói, nơi dưới lòng đất này quỷ dị như vậy.

Những vài chục cỗ quan tài kia, chắc chắn không phải là một ngôi mộ hợp táng mà tất cả đều bị thi biến, khả năng lớn hơn là có người đang nuôi dưỡng chúng ở đó.

Ở một nơi như vậy, bên dưới cũng không biết nguy hiểm đến mức nào.

Cái cửa hang thông thẳng xuống dưới đã bị bịt kín, con đường này không đi thẳng đến đó, có lẽ cũng sẽ gặp phải cơ quan hoặc những thứ như tống tử.

Trên đường đi, biểu cảm của Lâm Dương vô cùng cẩn thận, lúc nào cũng lo lắng sẽ gặp phải những thứ không tốt, nhưng ngoài dự

liệu của Lâm Dương, đi xuống dưới một đoạn đường dài, ngẩng đầu lên, bên ngoài chỉ có thể thấy một điểm sáng như cửa sổ nhỏ, nhưng vẫn chưa đi đến đáy.

"Nơi đó, không sâu đến vậy, chuyện gì thế?" Vì không hiểu chuyện gì đã xảy ra, Lâm Dương hỏi ông lão trước mắt.

Ông lão đến đây sớm hơn, có lẽ biết một vài điều.

Ông lão không trả lời, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên khó coi không ít, xem ra ông lão lại phớt lờ mình.

"Nơi này mới thực sự thông đến mộ địa bên dưới, nơi kia chỉ dùng để chống lại bọn trộm mộ, con đường này, có thể tránh được nơi đó, đi thẳng đến mộ địa." Giọng nói của ông lão hồi lâu sau mới từ phía trước truyền đến.

Xem ra, ông lão không phải là không để ý đến Lâm Dương, mà là đang suy nghĩ.

"Ý ông là sao?

Mộ địa thực sự?

Nói cách khác, những thứ ở trên đó cũng là do người xưa để lại?

Ở nơi không xa mặt đất mà nuôi dưỡng những thứ đó?" Nghe lời ông lão, giọng điệu của Lâm Dương cũng trở nên phẫn nộ.

"Không sai, nhưng biểu cảm đó có ích gì đâu?

Rốt cuộc cũng không thể thay đổi được." Ông lão cũng nhận ra sự phẫn nộ của Lâm Dương, chỉ cười ha ha một tiếng, sau đó thuận miệng nói.

"Mục đích của Hàn Mộc Nghiên không phải là để ta đi trộm mộ, mà là để ta đi kiềm chế đám tống tử có thể xuất hiện bất cứ lúc nào đúng không." Lúc này, Lâm Dương đột nhiên nhận ra, nhíu mày hỏi

ông lão phía trước.

"Không sai, nhưng ta đâu cam tâm như vậy, nên nơi này là ta đào ra, vì cái cửa hang bên dưới, để đi tìm những thứ thực sự có giá trị." Giọng ông lão vô cùng bình thản, hoàn toàn không có bất kỳ sự bất an nào.

"Hàn Mộc Nghiên có lẽ cũng đã cho ông không ít tiền nhỉ, ông đối xử với cô ấy như vậy sao?" Ánh mắt Lâm Dương cũng nheo lại một chút, dùng ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng của ông lão phía trước.

"Không sao đâu, chỉ cần lúc ta quay về giải quyết xong nơi đó là được.

Chuyện này, coi như là thù lao ngoài của ta đi, nếu chỉ dựa vào chút tiền cô ấy đưa, ta mới không làm đâu." Giọng ông lão vô cùng bình tĩnh, không có chút áy náy nào vì đã lừa dối Hàn Mộc Nghiên.

Lâm Dương cũng im lặng, sau đó đưa ánh mắt về phía Lưu Tư Vũ.

Thấy sao?

Tuy Lâm Dương không nói, nhưng Lưu Tư Vũ rõ ràng đã đọc được ý tứ đó từ ánh mắt của Lâm Dương, sau đó im lặng một lúc, rồi gật đầu.

Lâm Dương cũng hiểu ý của Lưu Tư Vũ, hai người trước tiên cứ theo ông lão này xem tình hình, sau đó tùy cơ ứng biến.

"Những người xuống dưới đó là cố ý không trả lời, hay thật sự đã xảy ra chuyện?" Lúc này, Lâm Dương cũng chú ý đến một vấn đề, dừng bước, nhìn chằm chằm vào ông lão trước mắt, ánh mắt lạnh lùng.

"Hừm, có lẽ thật sự đã xảy ra chuyện, hoặc cũng có thể là họ đã gạt ta ra ngoài." Bước chân của ông lão cũng dừng lại, do dự đưa ra

một câu trả lời, xem ra, lúc ở trên, ông lão đã suy nghĩ về vấn đề này rồi.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến đáy.

Dưới ánh đèn chiếu sáng, xuất hiện một cánh cửa lớn.

Trước cánh cửa lớn, không phải là đất vàng, mà là mặt đất có ánh kim loại, trên đó có một số ánh sáng đặc biệt.

Ông lão dừng lại ở nơi này, sau đó nhìn cánh cửa trước mặt, chìm vào ngẩn ngơ.

"Sao vậy?" Một lúc sau, dáng vẻ của ông lão không thay đổi, Lâm Dương cũng tò mò hỏi.

"Cửa đã bị đóng lại, nói cách khác, bên trong quả thực đã xảy ra vấn đề." Giọng ông lão bây giờ cũng đã thay đổi, không còn vẻ tùy ý như trước, nghe có vẻ như đã nghiêm túc.

"Ông nhìn ra được sao?" Đối với kết luận của ông lão, Lâm Dương cũng cảm thấy tò mò, cánh cửa hiện tại đang đóng chặt, trên đó không có bất kỳ dấu vết nào, hoàn toàn không nhìn ra được dấu vết đã bị mở.

Ông lão không nói gì, chỉ chỉ tay vào một vết hằn trên mặt đất.

Ánh mắt Lâm Dương cũng ngưng lại, ở rìa mặt đất, có một hàng đất vàng xếp thành một đường thẳng, hoàn toàn không ăn nhập với mặt đất đang tỏa ra ánh kim loại.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu tại sao ông lão lại nói như vậy.

Những người xuống trước đó, đất vàng dưới chân họ đã bị cánh cửa mở ra kéo sang một bên, nên mới hình thành một cảnh tượng như một đường thẳng ở bên cạnh.

"Liệu có phải họ đã đóng cửa lại không?" Sau khi suy nghĩ một

lúc, Lâm Dương nói.

"Không thể nào, ta hiểu họ, chắc chắn sẽ không làm như vậy." Ông lão lắc đầu, sau đó đưa tay lên cửa, nắm lấy thứ duy nhất giống như tay nắm ở trên, kéo cửa ra, rồi đi vào trong.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, cũng cùng đi vào.

Sau khi vào trong, thấy trước mặt mình là một nơi giống như mật thất, xung quanh vuông vức, không có bất kỳ thứ gì có thể chạm vào, cũng không thấy người khác, chỉ có thể thấy, ở trung tâm mật thất, có một phiến đá, trên đó dường như có khắc thứ gì đó.

Chương 654

Ông lão lúc này đang chăm chú nghiền ngẫm trước phiến đá, ánh mắt vô cùng chuyên chú.

"Ông có hiểu được không?

Thứ gì vậy?" Lâm Dương cũng đi tới một bên, quan sát khối đá này.

Trên đó khắc những văn tự mà Lâm Dương không quen thuộc, nên Lâm Dương không thể hiểu được.

Thấy dáng vẻ của ông lão, Lâm Dương tò mò hỏi.

"Không hiểu, thứ này ma mới biết là mật ngữ ở đâu, nhưng ta có thể tìm ra quy luật trong đó." Ông lão lắc đầu, sau đó tiếp tục nghiên cứu trên khối đá, thỉnh thoảng gật đầu, xem ra đã phát hiện ra điều gì đó.

Lâm Dương thì cùng Lưu Tư Vũ đến một bên tường đá sờ mó, muốn tìm cơ quan hay thứ gì đó trên đó.

"Đừng sờ lung tung!" Lúc này, ông lão cũng phát hiện ra hành động của hai người, lập tức ngăn cản, chỉ là, lại thấy Lâm Dương một mặt cười khổ, dưới tay Lâm Dương, có một viên gạch đã bị ấn xuống.

"Cái này, ngài nói muộn rồi, tôi chạm vào thứ gì đó rồi." Trên mặt Lâm Dương lúc này cũng lộ ra nụ cười khổ, và một chút áy náy.

Ông lão kia đang ở đó nghiêm túc giải mã phương pháp có thể phá giải mật thất, còn mình thì lại ở đây gây rối.

"Cứ ấn giữ đừng động, tuyệt đối đừng buông ra, ta đang xem." Lông mày ông lão cũng nhíu lại, ánh mắt không thiện cảm nhìn Lâm

Dương, sau đó tiếp tục quan sát quy luật nội dung trên phiến đá trước mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Thấy dáng vẻ của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng dừng động tác, không tiếp tục làm những việc có thể kích hoạt cơ quan, chỉ đứng tại chỗ im lặng nhìn hai người.

Một lúc sau.

"Được chưa ạ, tôi ở đây mỏi quá rồi, phải dùng sức ấn cái này." Biểu cảm trên mặt Lâm Dương cũng trở nên khó coi hơn, cơ bắp trên người cũng luôn căng cứng.

Viên gạch bị ấn xuống này, lực đàn hồi không hề nhỏ, Lâm Dương mỗi lúc đều phải dùng không ít sức mới có thể giữ được nó.

Ông lão không trả lời, ở đó chăm chú nhìn phiến đá trước mắt, thấy ông ta không ngừng gật đầu lắc đầu, có lẽ không bao lâu nữa có thể tìm ra phương pháp.

Lâm Dương, biểu cảm trên mặt càng lúc càng khó chịu, cả người đều muốn ép vào tường, dựa vào trọng lượng cơ thể để đè viên gạch xuống, nhưng không được, Lâm Dương không dám làm vậy, vì sợ lại chạm vào cơ quan khác.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy, cơ thể mình bị thứ gì đó đỡ lấy, sức mạnh truyền đến từ viên gạch dường như nhỏ hơn, cũng trở nên nhẹ nhàng hơn không ít.

Lâm Dương ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh, cũng thấy, Lưu Tư Vũ không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh hắn, lúc này đang đặt một tay lên cánh tay hắn, sau đó giúp Lâm Dương cùng ấn vào trong.

Thấy hành động của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng ném cho cô một ánh mắt cảm kích, nhưng lại bị Lưu Tư Vũ phớt lờ.

Sau khi Lưu Tư Vũ đến gần, dùng ánh mắt của mình quan sát căn

phòng này, lúc này, Lâm Dương mới chú ý, trên trần phòng, cũng có những hoa văn kỳ lạ.

Không giống như những viên gạch ngay ngắn có trật tự xung quanh, những hoa văn trên trần nhà, trông lộn xộn vô trật tự, nhưng trong mắt Lâm Dương, lại dường như đã tìm thấy quy luật trong đó.

Nhìn một lúc, Lâm Dương cảm thấy, sức lực Lưu Tư Vũ đặt lên tay hắn đã lớn hơn rất nhiều, nhìn về phía viên gạch, Lâm Dương mới nhận ra, lúc đang nhìn thứ trên đó, ý thức của hắn đột nhiên chìm vào trong, nên sức lực của cơ thể cũng giảm đi, nếu không phải Lưu Tư Vũ vẫn luôn ấn tay hắn, có lẽ vừa rồi cơ quan đã bị kích hoạt.

"Đừng nhìn, thứ đó dường như có thể thu hút tâm thần đi." Lưu Tư Vũ lúc này đã hạ tầm mắt xuống, không tiếp tục nhìn chằm chằm vào hoa văn trên đó, nhưng cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Hắn chỉ nhìn trong một thời gian ngắn như vậy, ý thức đã bị thu hút đi, nhưng tại sao Lưu Tư Vũ lại không có gì khác thường?

Ngược lại còn có thể đánh thức hắn từ trong đó.

Chẳng mấy chốc, ông lão đã xem xét phiến đá trước mặt gần xong, sau đó quay người nhìn về phía Lâm Dương.

"Có thể buông tay rồi, thứ ở bên đó, có lẽ không phải là cơ quan." Trong giọng nói của ông lão cũng lộ ra một vẻ bất lực, dường như cũng không nhận ra điều này.

Thấy sắc mặt ông lão dường như rất chắc chắn về điều này, Lâm Dương từ từ thu tay về, đồng thời cũng tập trung sự chú ý vào xung quanh, quan sát sự thay đổi của môi trường.

Đến khi viên gạch hoàn toàn bật trở lại, trên các bức tường xung quanh, cũng không có bất kỳ thay đổi nào, tâm trí đang treo lơ lửng của Lâm Dương cũng được thả xuống, hít một hơi thật sâu.

“Thứ đó là gì?” Sau khi xác định đó không phải là cơ quan, Lâm Dương hỏi ông lão, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

“Cái đó à, là mật mã.

Ở rìa nơi này chắc hẳn có những chỗ có thể ấn xuống giống như viên gạch kia, nếu ấn theo một quy luật nhất định có thể mở được mật thất này.” Ông lão suy nghĩ, nói cho Lâm Dương phát hiện của mình, sau đó cũng một mình đi đến tường, lão thần tại tại nhìn những viên gạch trước mặt, cẩn thận sàng lọc.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Dương, ông lão như thể biết trước tương lai, rõ ràng những viên gạch đó trông không có gì khác thường, nhưng ông lão lại dùng tay đập lên đó vài cái, ấn xuống vài viên gạch, sau đó nhanh chóng, trước mặt hắn, xuất hiện một lối đi, một lối đi được hạ xuống.

Sau khi cơ quan được kích hoạt, từ trên trần nhà, những hoa văn lộn xộn vô trật tự bị phá vỡ, một lối đi từ trên đó được kéo xuống, xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

“Chúng ta đi vào từ đây?” Lâm Dương quay đầu nhìn về phía ông lão, hỏi ông ta.

“Không sai, không phải là con đường duy nhất, nhưng lại là con đường duy nhất có thể mở ra.” Ông lão thở dài một hơi, dường như cảm thấy tiếc nuối vì chỉ có thể mở ra con đường này.

“Ý ông là sao?” Nghe thấy lời ông lão, Lâm Dương vội vàng hỏi, xem ra, ông lão này quả thực là một chuyên gia, có những thứ sở trường về phương diện này.

“Bởi vì ngươi đã ấn công tắc đó, nên ở đây đáng lẽ phải có ba con đường có thể đi vào, nhưng con đường lấy điểm bắt đầu từ nơi ngươi ấn xuống, lại chỉ có một.” Trong giọng điệu của ông lão lộ ra

vẻ bất lực, với tư cách là thủ phạm, Lâm Dương chỉ có thể đứng một bên tạ lỗi, cảm thấy không tốt.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã đi vào trong lối đi này, bắt đầu tiến về phía lối đi đang từ từ đi lên này.

Trong lối đi này, không hoàn toàn tối tăm, có một số ánh sáng kỳ lạ đang lấp lánh bên trong, mặc dù không thể chiếu sáng hoàn toàn, nhưng đi lại đơn giản thì có thể.

Trong lối đi này, rõ ràng đáng lẽ là một nơi kín mít, nhưng Lâm Dương lại thấy rất nhiều bụi bặm, xem ra, những người trước đó, không phải đi từ lối đi này, cũng có nghĩa là, có khả năng họ đã không tìm thấy nó.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng thở dài một hơi, trong lòng bắt đầu âm thầm cầu nguyện cho nhóm người đó, hy vọng họ có thể bình an trở về.

Mặc dù nhóm người đó quả thực đã lừa dối Hàn Mộc Nghiên, nhưng dù sao cũng chỉ vì tiền mà thôi.

Tiếp tục đi về phía trước, chẳng mấy chốc, trước mặt hắn, xuất hiện một lối ra.

Sau khi đi ra ngoài, nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương im lặng, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn mọi thứ.

"Sao vậy, không đi nữa à?" Ông lão phía sau cũng cảm thấy kỳ lạ, đi theo lên, sau đó cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, không nói một lời nào, chỉ ngây ngốc đứng đó nhìn, nhìn cảnh tượng được coi là tuyệt diệu này.

Chương 655

Xuất hiện trước mặt họ là một thành phố, hoặc có thể nói, là một thành phố đã hoang tàn.

Trước mặt họ, có thể thấy được đường nét hoàn chỉnh của thành phố này.

Vị trí của họ đang ở một điểm khá cao trong thành phố này, có thể bao quát toàn bộ quang cảnh thành phố, đồng thời cũng có thể thấy rõ, thành phố này dường như đã xảy ra chiến tranh, thành phố được xây dựng bằng những khối đá, rất nhiều công trình kiến trúc tinh xảo tuyệt vời trên thành phố, lúc này phần lớn đều đã bị phá hủy.

Tàn viên đoạn bích ở khắp nơi trên mặt đất, đồng thời cũng có một số vũng nước không biết từ đâu tích tụ lại, ánh mắt Lâm Dương cũng vì thế mà trở nên khác lạ.

Tạm không nói thành phố này được xây dựng khi nào, bởi ai, nhưng những vũng nước này, lại từ đâu mà có?

Trước mặt Lâm Dương, không có cầu thang nào có thể đi xuống.

Hiện tại họ đang ở trên một thứ giống như một cây cột, bên dưới là thành phố đó, xung quanh không có bất kỳ con đường nào, cách duy nhất để Lâm Dương tiến lên, là đi xuống từ trên những thứ giống như cây cột này.

Nhưng sau khi thấy cảnh này, Lâm Dương ngược lại lại thở phào nhẹ nhõm, bởi vì, xem ra đây không phải là một mộ địa, mà là một thành phố bị lãng quên, có lẽ bên trong không có cơ quan nguy hiểm nữa.

Về việc đi xuống, Lâm Dương đã mang theo dây thừng, hoàn toàn

không có vấn đề gì.

Mỗi người một sợi dây thừng, bắt đầu từ trên cây cột này từ từ trượt xuống dưới.

Trong quá trình trượt xuống, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên quỷ dị.

Trước đó đứng ở phía trên cây cột, nên không phát hiện ra, bây giờ đến giữa cây cột, Lâm Dương cũng phát hiện ra, ở phần giữa của cây cột, trên đó có những vết nứt, trông như bị thứ gì đó phá hủy, trong ánh mắt Lâm Dương đầy vẻ ngạc nhiên.

Phần giữa của cây cột này đầy những vết thương, nếu vết thương trên cây cột nhiều hơn một chút nữa, có lẽ cây cột này sẽ ầm ầm sụp đổ.

Ánh mắt Lâm Dương đặt ở phía lối đi kia, lối đi đó được một thứ giống như dây treo treo xuống, nếu cây cột này sụp đổ, thì lối đi đó tự nhiên cũng sẽ sụp đổ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương không khỏi cảm thán, vận may của mình quả thực không tệ, có thể đến được nơi này.

Đến mặt đất, trên mặt Lâm Dương cũng mang theo vẻ kính sợ, kính sợ thành phố này.

Sau khi xuống dưới, Lâm Dương mới nhận ra, thành phố này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Ở phía dưới cây cột này, có một cây cầu đá dài, thẳng tắp thông đến nơi xa, ngoài cây cầu đá này ra, là một số thứ giống như hố sâu.

Nhìn xuống dưới, sẽ phát hiện, thành phố này cũng giống như được xây dựng trên một vật hình trụ, trên vật hình trụ này, cũng có những hoa văn được trang trí nhân tạo.

Nói cách khác, bên dưới vật hình trụ này, cũng có những thứ giống như thành phố sao?

Lâm Dương nheo mắt, bắt đầu suy nghĩ.

Chẳng mấy chốc, ông lão có động tác chậm nhất cũng đã xuống dưới, xem ra, ánh mắt ông lão cũng vô cùng kinh ngạc, đang không ngừng trầm trồ trước mọi thứ to lớn trước mắt.

"Ngài là chuyên gia, tiếp theo đi đâu, nghe theo ngài." Lâm Dương liếc nhìn ông lão một cái, giao quyền chỉ huy cho ông lão.

Thành phố này thực sự quá lớn, gần bằng một thành phố trên mặt đất.

Sau khi thấy những thứ như vậy, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên thu mình lại, mặc dù hưng phấn, nhưng nhiều hơn là, không muốn phá hủy đi dáng vẻ ở đây.

"Đi thẳng về phía trước, đi qua cây cầu kia là được." Ánh mắt ông lão đảo quanh một vòng, mặc dù bên cạnh cũng có vài ngôi nhà, nhưng đều đã sụp đổ, bên trong không thể vào được nữa.

Ông lão chỉ tay về phía cây cầu đá, một nhóm người tiến về phía cây cầu đá.

Sau khi bước lên cây cầu đá, Lâm Dương nhìn sang hai bên, xung quanh không có bất kỳ thứ gì, chỉ có một mảng bóng tối.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Dương cảm thấy một chút sợ hãi, sợ từ trong hư không có thứ gì đó đột nhiên lao ra.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương đã điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, lắc đầu, tiếp tục tiến về phía trước cây cầu đá.

Cây cầu đá rất dài, đã đi được vài phút rồi, ba người trên đường đi trên cây cầu đá, mới đi được một nửa quãng đường.

Đột nhiên, một tiếng xé gió truyền đến, từ trong bóng tối truyền ra.

Trong một không gian tĩnh lặng, ba người đều nghe thấy rất rõ ràng.

"Cúi đầu xuống!" Ông lão là người đầu tiên nhận ra, lập tức lớn tiếng hét lên, sau đó là người đầu tiên cúi đầu xuống, nằm rạp trên mặt đất.

Thấy vậy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng học theo, cùng nằm rạp trên mặt đất.

Sau đó, nguồn gốc của âm thanh xuất hiện, một mũi tên to lớn xuyên qua đầu họ, sau đó bắn vào hư không.

Nếu vừa rồi không nằm xuống, có lẽ đã bị thứ này bắn trúng, không bị thương nặng, thì cũng sẽ vì lực va chạm mạnh mà bị bắn xuống dưới.

Nhìn xung quanh, vì đều là một mảng bóng tối, nên không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào, cũng không biết mũi tên đó bắn ra từ đâu, chỉ có thể miễn cưỡng phán đoán ra một hướng.

Chẳng mấy chốc, như thể nhóm người ngoài cuộc như Lâm Dương đã bị phát hiện, bắt đầu không ngừng có tiếng xé gió vang lên, một lượng lớn mũi tên từ trong bóng tối bắn về phía vị trí họ đang ở, xem ra, đều nhắm vào vị trí họ đang ở.

Tuy đây là một chuyện kỳ lạ và quỷ dị, nhưng việc cần làm tiếp theo, đã rất rõ ràng.

Mặc dù không giao tiếp với nhau, nhưng cả ba người đều đứng dậy, không ngừng lao về phía trước.

Đã đi đến giữa cây cầu đá, không thể quay đầu lại, vậy thì cách duy nhất, là lao về phía trước.

Ở phía xa phía trước, là điểm cuối của cây cầu đá, ở nơi đó, có một nơi giống như lối vào một căn phòng, nơi đó đang mở, chỉ cần chạy vào trong đó, chắc chắn sẽ an toàn.

Lúc này tốc độ của ông lão cũng được kích phát ra, thậm chí còn vượt qua cả tốc độ của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, chạy ở phía trước nhất, có xu hướng muốn bỏ lại hai người.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương đã đến điểm cuối của cây cầu đá, nhìn cánh cửa phòng trước mắt, không do dự, mấy người lao vào.

Sau khi vào trong, những tiếng xé gió không ngừng vang lên bên ngoài cũng dừng lại, không tiếp tục tấn công.

"Nơi này, sẽ không có người sống chứ." Dựa vào tường, Lâm Dương thở hổn hển nằm trên tường, dùng ánh mắt khó coi nhìn ông lão trước mặt, hỏi ông ta.

Chương 656

Nguồn gốc của câu hỏi này cũng đơn giản, những mũi tên đó, không biết từ đâu bắn ra, khi đi đến giữa cầu, bắt đầu bắn, sau đó khi vào trong căn phòng này, thì ngừng tấn công, xem ra đều giống như có người đang điều khiển.

"Không biết, nếu có người sống, thì đó lại là một phát hiện lớn đấy." Ông lão lúc này cũng mệt lả, nằm trên tường đá, nói chuyện cũng hổn hển, dừng lại vài lần mới nói xong câu.

Nghe lời ông lão, Lâm Dương cũng hiểu ra, ông lão này, có lẽ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bây giờ đã an toàn, Lâm Dương đưa tầm mắt vào trong căn phòng, sau đó sắc mặt Lâm Dương trong phút chốc trở nên tái nhợt, không dám nói gì nữa, hiểu ra, vì sao Lưu Tư Vũ sau khi vào đây, không nói một lời nào, bởi vì trước mặt họ, có một bóng người.

Một thứ giống như một con búp bê đầu to đang ẩn mình trong bóng tối phía trước, lúc này đang dùng đôi mắt to đó nhìn chằm chằm vào họ, ở đó không hề động đậy, Lâm Dương lập tức cũng không dám thở mạnh một hơi.

Ông lão cũng thấy vậy, đưa ánh mắt về phía đó, sau đó động tác cơ thể cũng dừng lại.

Một lúc sau, thứ đó không hề động đậy, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, sau đó có một phỏng đoán, đưa tay lên người Lưu Tư Vũ bên cạnh, bắt đầu tìm kiếm, đèn pin của hắn ở trong ba lô, tìm không tiện lắm.

Sau vài lần tìm kiếm, Lâm Dương tìm thấy một chiếc đèn pin trong túi của Lưu Tư Vũ, sau đó không do dự, chiếu ánh sáng vào thứ

trước mặt.

Sau đó cả ba người cũng vì vậy mà thở phào nhẹ nhõm.

Thứ khiến họ sợ hãi không dám manh động trước mặt, là một con búp bê lớn giống như đồ sứ, vừa vặn đứng trước mặt họ, một đôi mắt trắng bệch nhìn chằm chằm vào họ.

Trong bóng tối vừa rồi, vô cùng đáng sợ, nhưng bây giờ sau khi dùng đèn pin, trông lại không đáng sợ như vậy.

"Hù chết lão già ta rồi, cũng phải, rõ ràng còn trẻ như vậy, cũng sẽ bị thứ này dọa cho sợ." Giọng ông lão trở nên yếu ớt.

Lâm Dương đưa ánh mắt qua, cũng thấy trên mặt ông lão, bị kinh hãi đến nỗi toát ra một trận mồ hôi lạnh, có lẽ vừa rồi thứ đó, đối với ông lão mà nói, quả thực có một loại áp lực khó nói, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hai người, cũng bị dọa đến không dám động đậy.

Chỉ là sau khi ánh đèn chiếu sáng cơ thể con búp bê này, không những không còn cảm giác đáng sợ, trông còn có vẻ rất an toàn, biểu cảm trên mặt Lâm Dương cũng trở nên phức tạp.

Ai có thể ngờ, trên cây cầu đá dài như vậy né tránh những cuộc tấn công không biết từ đâu đều đã né được, lại có thể bị dọa ở đây.

Sau khi hoàn hồn, Lâm Dương đứng dậy, đưa ánh mắt ra xung quanh, lần này có đèn pin, cũng nhìn rất rõ ràng.

Nơi này, giống như một từ đường, đối tượng được cúng bái, tự nhiên là con búp bê đầu to này.

Trước mặt nó, có một thứ đặt đồ cúng, khi ánh đèn pin chiếu vào đồ cúng trên đó, Lâm Dương im lặng, không nói gì nữa.

Trên cái bàn đó, bày biện đồ cúng cho con búp bê đầu to, một con gà vịt bị giết, quan trọng nhất, là còn tươi, không phải loại đã thối

rữa.

“Ngôn đại sư, nhóm người vào trước đó, có mang theo gà vịt không?” Lâm Dương dùng thân thể chạm vào ông lão, ra hiệu ông lão chuyển ánh mắt sang bên này.

“Không có, trên người họ không có thứ đó.” Ông lão sau khi thấy thứ này, biểu cảm trên mặt cũng trở nên kinh hãi, giọng điệu tuy rất khẳng định, nhưng lại không ngừng run rẩy.

Lễ vật xuất hiện trước mặt họ, còn tươi.

Lâm Dương đi lên, cẩn thận quan sát, một con gà, xem ra, vừa mới bị giết không bao lâu, trên người gà, còn có vết máu chưa khô.

“Bên trong chắc chắn có người, con gà này, là lúc chúng ta đi trên cầu vừa bị giết.” Lâm Dương suy nghĩ, sau khi đối chiếu thời gian rồi nói.

Nghe lời Lâm Dương, trên mặt ông lão và Lưu Tư Vũ đều hiện lên vẻ ngạc nhiên.

“Nghỉ ngơi đủ rồi chứ, bây giờ có thể tiếp tục đi về phía trước rồi chứ.” Câu nói của Lâm Dương tuy là nói với Lưu Tư Vũ và ông lão, nhưng ai cũng biết, là nói với ông lão.

Sau khi vào đây, lá gan của ông lão đột nhiên nhỏ lại, sau khi thấy con búp bê đầu to đó, cơ thể ông lão vẫn luôn run rẩy, không hề dừng lại.

Ông lão nghe lời Lâm Dương, chuyển ánh mắt sang, bắt đầu dùng giọng điệu quỷ dị nói chuyện.

“Snfushfk” Một chuỗi lời nói hoàn toàn không thể nghe hiểu được phát ra từ miệng ông lão, sắc mặt Lâm Dương cũng vì thế mà trở nên khó coi.

“Nói tiếng người, đừng như vậy.” Lâm Dương chiếu thẳng đèn pin vào mặt ông lão, rọi sáng khuôn mặt ông ta.

“Safasdfas” Lời nói của ông lão vẫn như trước, dùng ngữ điệu quỷ dị nói những thứ không thể hiểu nổi.

Trong ánh sáng đó, Lâm Dương dường như thấy được điều gì đó.

Biểu cảm trên mặt ông lão, không hề thay đổi, mặc dù miệng đang đóng mở theo lời nói, nhưng hai bên má lại hiện lên một màu xanh mét, không hề có bất kỳ thay đổi nào vì hành động của Lâm Dương, giống như, giống như bị nhập vào vậy.

“Lưu Tư Vũ, mau tránh ra, ông lão có vấn đề rồi.” Lâm Dương hét lớn với Lưu Tư Vũ, đồng thời cũng tập trung sự chú ý lên người ông lão.

Trên mặt ông lão lộ ra vẻ mặt quái dị, khóe miệng hơi hé ra nhưng không có âm thanh nào phát ra, tiếng nói dường như phát ra trực tiếp từ trong bụng.

Sau đó ông lão đứng dậy, bắt đầu bước về phía Lâm Dương.

“Ông lão, sao vậy?” Lâm Dương nhìn ông lão trước mặt, rõ ràng ông ta có gì đó không ổn, bèn lên tiếng hỏi.

“...” Phía ông lão không có lời đáp, chỉ có những tiếng gầm gừ kỳ quái như của một thứ gì đó liên tục phát ra từ miệng.

Cùng lúc đó, ông ta lảo đảo tiến lại gần Lâm Dương, sắc mặt Lâm Dương càng trở nên tồi tệ.

“Ông lão, có chuyện gì vậy?

Nếu không nói nữa tôi sẽ ra tay đấy.” Mặc dù đã có thể phán đoán sơ bộ về trạng thái hiện tại của ông lão, Lâm Dương vẫn thử cố gắng giao tiếp.

Nhưng ông lão không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn tiếp tục tiến lại gần Lâm Dương.

Thấy vậy, Lâm Dương nhíu chặt mày, rồi gật đầu với Lưu Tư Vũ.

Lúc này Lưu Tư Vũ đã đứng sau lưng ông lão, cô đưa tay lên người ông ta, sau đó dùng sức quật mạnh xuống đất, ném cả người ông lão ngã sõng soài.

Trọng lượng của ông lão cộng với sức lực của Lưu Tư Vũ khiến thân thể ông ta va chạm cực mạnh với mặt đất, phát ra một tiếng động rõ rệt.

Sau cú quật của Lưu Tư Vũ, ông lão cũng không còn động đậy, xem ra đã phải chịu một đòn tấn công nặng nề.

"Lưu Tư Vũ, không phải cô đã giết ông ta rồi chứ." Nhìn hành động của Lưu Tư Vũ và phản ứng của ông lão, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ kỳ quái.

Chương 657

Dù sao thì ông lão cũng đã lớn tuổi như vậy, bị Lưu Tư Vũ quật một cái như thế, chẳng lẽ chết luôn rồi sao.

"Không sao, còn sống." Lưu Tư Vũ nghe Lâm Dương nói xong, liền đặt tay lên mũi ông lão để kiểm tra, rồi nói với Lâm Dương, cũng khiến anh yên lòng.

Lấy dây thừng từ trong ba lô ra, Lâm Dương trói ông lão vào một cây cột gần đó, quấn mấy vòng.

Sau khi xong việc, anh gật đầu với Lưu Tư Vũ rồi rời khỏi đây.

Trong căn phòng, phía sau con búp bê đầu to có một lối đi có thể tiến vào.

Lưu Tư Vũ liếc nhìn ông lão bị trói rồi cũng theo bước Lâm Dương rời khỏi căn phòng.

Sau khi họ đi, ông lão cũng mở mắt ra, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

Hình như vì cú quật vừa rồi của Lưu Tư Vũ, trên người ông lão có những vết bầm tím rõ rệt.

Ông lão cử động, không biết làm cách nào đã thoát khỏi mấy vòng dây thừng trói chặt, giành lại tự do.

Sau khi hoạt động gân cốt tại chỗ, ông ta bắt đầu sờ soạng trên người con búp bê đầu to.

Vừa rồi ông lão còn vì con búp bê đầu to mà sợ đến không dám nói, lúc này lại như đã biết từ trước, tay ấn vào một thứ gì đó trên ngực con búp bê.

Sau đó, bên dưới con búp bê đầu to xuất hiện một lối đi bí mật,

ông lão đi thẳng xuống đó.

"Vừa rồi cô có nghe thấy tiếng động gì không?" Dường như nghe thấy gì đó, Lâm Dương quay sang hỏi Lưu Tư Vũ.

"Không có." Lưu Tư Vũ lắc đầu, tỏ ý không cảm giác được gì cả.

Lâm Dương cũng chỉ đành liếc nhìn phía sau, con búp bê đầu to vẫn đứng sừng sững ở đằng xa như cũ, trông không khác gì lúc trước, chắc là ta nghe nhầm rồi.

Anh lại dời tầm mắt về phía trước.

Sau khi rời khỏi căn phòng đó, phía trước là một đoạn đường lát gạch.

Hai người nhanh chóng đi đến cuối con đường, ở đó có một lối đi thông sang phía đối diện.

Đối diện là một công trình kiến trúc trông như một tòa cung điện, tuy nhiều kiến trúc biểu tượng đã sụp đổ nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy những thứ giống như tượng Phật được thờ cúng bên trong.

Nhưng con đường dẫn sang phía đối diện lại là những sợi xích sắt.

Giữa bờ bên này và bờ bên kia có bốn sợi xích sắt, trông như được đúc bằng thép tinh luyện, các mắt xích lồng vào nhau.

Khoảng cách giữa chúng khá xa, căn bản không thể nào cùng lúc chạm vào hai sợi xích được.

Cũng có nghĩa là, bắt buộc phải di chuyển trên một sợi xích mới qua được.

"Cái này, chúng ta phải qua đó sao?" Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, ánh mắt mang theo sự dò hỏi.

Bên dưới những sợi xích có thể nhìn thấy mặt đất, nhưng khoảng

cách này ước chừng cũng phải đến mấy chục mét.

Xung quanh cũng không có chỗ nào để leo trèo, nếu rơi từ đây xuống, không chết cũng bị thương nặng.

Lâm Dương cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Chỉ thấy Lưu Tư Vũ gật đầu, rồi bước lên một sợi xích, ôm lấy nó, lộn ngược người lại, bắt đầu di chuyển về phía trước.

Nhìn hành động không chút do dự của Lưu Tư Vũ, trên mặt Lâm Dương cũng hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Nếu cô ấy đã đi rồi, vậy thì Lâm Dương cũng phải đi theo thôi.

Bước lên một sợi xích khác, Lâm Dương làm giống như Lưu Tư Vũ, hai tay nắm chặt một bên xích, sau đó lộn ngược người lại, treo mình trên sợi xích, dùng hai chân kẹp chặt vào giữa để phòng bị rơi xuống.

Nhưng khi Lâm Dương đã vào tư thế, anh mới phát hiện ra, việc di chuyển ở đây không hề đơn giản như vẻ ngoài.

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, theo nhịp thở của mình, sợi xích cũng không ngừng đung đưa giữa không trung, khiến hai chân anh không dám động đậy, sợ sẽ rơi xuống.

Ngẩng đầu lên, thấy Lưu Tư Vũ đã đi được một đoạn, Lâm Dương cũng cắn răng, duỗi chân về phía trước rồi nhanh chóng kẹp chặt lại sợi xích.

Trong khoảnh khắc di chuyển, Lâm Dương có thể cảm nhận được cơ thể mình chìm xuống một chút, sợi xích cũng vì hành động của anh mà không ngừng lắc lư.

Trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ sợ hãi, rồi lại tiếp tục tiến về phía trước, từng chút một tiến lại gần.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương cũng đã đi được nửa đường.

Lúc này, anh cảm thấy toàn thân đau nhức.

Di chuyển trên sợi xích này đòi hỏi toàn bộ cơ bắp phải căng cứng, Lâm Dương cũng cảm thấy áp lực rõ rệt.

Bây giờ đã không thể quay đầu lại, chỉ có thể tiếp tục di chuyển về phía trước.

Lâm Dương tiếp tục nhích người, từng chút một tiến lại gần.

Cuối cùng, sau một hồi vật lộn, Lâm Dương cũng đã đến đích, nhờ sự giúp đỡ của Lưu Tư Vũ, anh đã leo lên được.

Ngồi trên mặt đất, Lâm Dương thở hổn hển, rồi nhìn sang Lưu Tư Vũ bên cạnh, trông cô ấy có vẻ không mệt chút nào.

"Lưu Tư Vũ, cô không có phản ứng gì à?" Nhìn vẻ mặt tự nhiên của Lưu Tư Vũ, mặt Lâm Dương lộ rõ vẻ ngượng ngùng, vì đối phương là một cô gái mà còn làm được những việc này, còn mình thì lại kêu mệt một cách khó coi.

"Cái này tôi quen rồi, có kinh nghiệm." Câu trả lời của Lưu Tư Vũ khiến Lâm Dương không biết nói gì, cũng hiểu ra nguyên nhân sự khác biệt giữa mình và cô.

Sau khi nghỉ ngơi xong, Lâm Dương cùng Lưu Tư Vũ tiến vào cung điện phía trước.

Ở cửa cung điện, một cây cột đã sụp xuống, chắn mất lối đi.

Chương 658

Phải cúi đầu mới có thể chui qua được.

Sau khi vào trong, vừa bước một bước, vẻ mặt Lâm Dương đã trở nên khó coi.

Bởi vì ở đây, theo bước chân của Lâm Dương, trên mặt đất xuất hiện một lượng lớn bụi bặm bị bước chân của anh hất lên, nhanh chóng lan tỏa trong không khí, rồi bị Lâm Dương hít vào miệng.

Anh cảm nhận được một mùi vị của năm tháng, những hạt bụi này dường như đã biến chất, có một mùi vị kỳ lạ.

Bịt miệng mũi lại, Lâm Dương tiếp tục tiến về phía trước.

Bên trong cung điện, cũng có một thứ tương tự như con búp bê đầu to lúc trước được đặt ở giữa.

Bên cạnh đó, có một vài bức tượng điêu khắc nhỏ hơn một chút.

Những bức tượng này không giống với con búp bê đầu to, tỷ lệ cơ thể giống người bình thường hơn, trông cũng không có cảm giác gượng gạo đó.

Nhưng điều khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ là trên những bức tượng hình người này đều có những vết nứt, trông như những vết nứt tự nhiên, xuất hiện bất quy tắc trên một bộ phận nào đó của cơ thể.

Có bức nứt ở đầu, có bức nứt ở cánh tay.

Mặc dù vẫn giữ được hình dạng cơ bản ban đầu, nhưng tính thẩm mỹ đã kém đi rất nhiều.

Con búp bê đầu to kia, trên người lại không có bất kỳ vết nứt nào.

Rõ ràng trông chúng được tạo ra từ cùng một chất liệu, nhưng kết

quả lại khác nhau như vậy.

Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, dùng ánh mắt quái lạ nhìn những thứ này.

Ánh sáng đèn pin quét qua bên trong cung điện, chẳng mấy chốc, anh phát hiện ra một điều bất thường.

Trên mặt con búp bê đầu to trong cung điện có một ký hiệu nhỏ, trên đó dường như có viết chữ.

Chữ đó đã bị mờ đi quá nửa, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra một phần, căn bản không thể nhận ra đó là chữ gì, có thể là chữ mà Lâm Dương không biết.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương lấy máy ảnh ra, chụp lại chữ trên đầu con búp bê đầu to, sau đó cất điện thoại đi, tiếp tục tìm kiếm trong cung điện này.

Trên đầu con búp bê đầu to trong căn phòng trước đó có lẽ cũng có chữ như vậy, nhưng lúc nãy, vì sự bất thường của ông lão kia, Lâm Dương cũng vội vàng rời khỏi căn phòng đó, tự nhiên không chú ý đến mọi thứ.

Bây giờ ở giữa có những sợi xích sắt làm chướng ngại vật, Lâm Dương không muốn đi lại con đường đó một lần nữa, nên chỉ có thể bỏ qua.

Chẳng mấy chốc, Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra một thứ kỳ lạ, phía sau con búp bê đầu to có một cái hòm.

Cái hòm bị khóa, chiếc khóa đã trở nên rỉ sét theo thời gian.

Dưới sức mạnh của Lưu Tư Vũ, nó bị giật đứt cùng với một phần của cái hòm.

Ánh mắt Lâm Dương dán vào những vật thể bên trong hòm.

Bên trong cái hòm này có một số dụng cụ kỳ lạ, hình dạng đều rất đặc biệt.

Cầm trên tay, Lâm Dương cũng không thể đoán được công dụng của chúng.

Chỉ có một thứ dường như có chút quen mắt, một miếng đệm hình bầu dục, trên đó có một cây gậy nhỏ.

Thứ này Lâm Dương nhìn thấy có vẻ hơi quen mắt, giống như đã từng thấy thứ gì đó tương tự ở đâu đó.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng không thể có được câu trả lời thích hợp, chỉ có thể chụp ảnh lại để lưu lại, sau đó đặt nó trở lại.

Nơi này trông khá quỷ dị, khả năng cao là chỉ có thể quay lại bằng đường cũ, đợi đến lúc đó rồi mang nó đi sẽ tốt hơn, như vậy cũng đỡ tốn sức hơn.

Chẳng mấy chốc, những thứ trong cung điện cũng đã được tìm kiếm xong, hai người cũng chuẩn bị rời đi.

Phía sau cung điện không có con đường nào để đi tiếp, hai người chỉ có thể quay ra ngoài cung điện.

Nhưng khi ra ngoài, mắt Lâm Dương đều trợn tròn, bởi vì hai sợi xích sắt trước mặt anh bây giờ đã có sự thay đổi.

Những sợi xích vốn trông rất sạch sẽ, lúc này trên đó đã rỉ sét loang lổ, giống như hai người đã ở trong đó một thời gian dài.

Lấy điện thoại ra xem giờ, phát hiện tổng cộng cũng chỉ mới qua vài phút.

Những sợi xích này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Dương đi về phía trước, rồi cũng chú ý thấy, trên những sợi

xích này phủ đầy một lớp bột màu xanh lục, thứ mà trước đây không có.

Lâm Dương cúi người xuống, nắm lấy sợi xích, rồi dùng sức lắc mạnh.

Vừa lắc một cái, Lâm Dương cũng cảm thấy cơ thể mình mất thăng bằng, bắt đầu nghiêng về một bên, bên cạnh là mặt đất cách mấy chục mét bên dưới.

Ngay lúc Lâm Dương cảm thấy kinh hãi, cơ thể anh được một thứ gì đó chống đỡ.

Không cần quay đầu lại, Lâm Dương cũng hiểu rằng, đó hẳn là Lưu Tư Vũ đã nắm lấy anh.

Ánh mắt Lâm Dương dán vào tay mình, rồi phát hiện, trong tay anh xuất hiện một miếng sắt.

Trên sợi xích mà anh vừa nắm lấy, Lâm Dương đã bẻ ra một miếng sắt, nhìn vào lỗ hổng to bằng lòng bàn tay trên sợi xích, Lâm Dương im lặng.

"Chúng ta, hình như không quay về được nữa rồi." Lâm Dương nói với Lưu Tư Vũ, giọng nói cũng mang theo một chút tuyệt vọng.

Bây giờ những sợi xích này không thể để anh rời đi được nữa, chỉ cần dùng sức một chút là có thể bẻ ra một phần, nếu cả người treo lên đó, có lẽ cả sợi xích này cũng sẽ vì thế mà đứt gãy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương trở nên khó coi, rồi quay đầu cùng Lưu Tư Vũ tìm kiếm những con đường khác xung quanh cung điện.

Nếu tạm thời không thể quay về được, vậy thì cứ tiếp tục tiến về phía trước thôi, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, chỉ cần tìm được thứ gì đó giống như bản đồ, có lẽ là có thể rời đi được.

Chương 659

Thành phố này quy mô lớn như vậy, chắc chắn sẽ có bản đồ, ít nhất cũng phải có loại khắc trên đá.

Công phu không phụ lòng người, sau một hồi tìm kiếm, bên cạnh cung điện, hai người phát hiện ra một con đường bị đá vụn che lấp.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ đá vụn, phía sau có một con đường dần dần kéo dài xuống dưới.

Mặc dù con đường này cũng có một vài chỗ bị sứt mẻ, đi không chắc đã an toàn, nhưng Lâm Dương quyết định cùng Lưu Tư Vũ đi xuống từ đây, vì đây là con đường duy nhất.

Bước lên bậc thang này, có thể nghe rõ tiếng đá vụn rơi xuống từ xung quanh.

Lâm Dương nhíu mày, rồi tiếp tục từng bước cẩn thận tiến xuống dưới, lông mày cũng không hề giãn ra.

Một tay đưa ra phía trước không ngừng mò mẫm tiến lên, một tay nắm chặt tay Lưu Tư Vũ, hai người cùng nhau tiến xuống dưới.

Chỉ có một điểm khiến Lâm Dương rất để ý, đó là tay của Lưu Tư Vũ có chút lạnh, nhưng vào lúc này, Lâm Dương cũng không tiện hỏi, chỉ có thể chuyên tâm tiến xuống dưới.

Chẳng mấy chốc, đoạn đường nguy hiểm đã được hai người đi hết.

Mặc dù giữa đường có một vài đoạn đường bị đứt gãy, nhưng hai người đã đi xuống an toàn, không bị thương.

Sau khi xuống dưới, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ở dưới đây, giống như một nhà kho, khắp nơi đều là những cái vạc.

Những cái vạc này đều được bịt kín, trên miệng vạc có một lớp vải bọc chặt, trên đó có dây thép buộc chặt lớp vải, không để cho những thứ bên trong tiếp xúc với không khí.

Nhưng có một điểm khiến Lâm Dương để ý, tại sao những cái vạc này đều dùng dây thép để buộc?

Dây thép loại này không có chút tiện lợi nào, ngoài việc hơi chắc chắn một chút thì không có ưu điểm gì, nhưng những cái vạc trước mắt, trên lớp vải của chúng đều dùng dây thép buộc chặt mấy vòng.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, hiển nhiên, hai người đã nghĩ đến cùng một chỗ.

Anh đưa tay lên một cái vạc, sau đó kéo từng vòng dây thép ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, dây thép trên cái vạc đã được tháo ra.

Vừa vén lớp vải lên, từ trong vạc tỏa ra một mùi vị khiến Lâm Dương khó có thể chấp nhận, giống như dưa chua vậy.

Thứ bên trong cái vạc này đã lên men rồi.

Vì không biết đã để bao nhiêu năm, mùi vị này, trong khoảnh khắc ngửi thấy, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là nôn mửa.

Không thèm để ý bên trong vạc có gì, vịn vào một bên vạc, Lâm Dương nôn khan xuống đất, sau đó bịt mũi lại, miễn cưỡng thích nghi với mùi vị này, đưa mắt nhìn vào trong vạc.

Ở bên trong, Lâm Dương nhìn thấy một vài miếng thịt, không biết là thịt của sinh vật gì, dài dài, đặt trong vạc.

Đồng thời bên trong dường như cũng có một vài thứ khác, lúc này

đang động đậy.

Không đúng!

Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra, cái vạc này, đã để ở đây bao nhiêu năm rồi, bên trong lại có thứ đang động đậy.

Tay Lâm Dương đang đặt trên vạc lập tức buông ra, nắm lấy tay Lưu Tư Vũ, lùi về phía sau, rồi nhìn thấy, ở miệng vạc, một miếng thịt thò ra.

Miếng thịt này có hình dài, trên đó có những nếp gấp rõ rệt, da trên đó vẫn còn nguyên dạng.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương không còn cho là như vậy nữa, theo sự kéo dài của miếng thịt này, phần da bên dưới lại hiện ra dáng vẻ không ngừng thối rữa, có những dịch thể khiến người ta cảm thấy khó chịu không ngừng chảy ra xung quanh, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên nghiêm nghị.

Chẳng mấy chốc, miếng thịt sau khi thò ra một đoạn thì không tiếp tục kéo dài nữa.

Trên đỉnh miếng thịt có hai con mắt, đó là mắt của thứ đó.

Hai con mắt đó nhìn chằm chằm vào Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, sau đó miếng thịt không ngừng lúc lắc, rồi tạo thành một tư thế quỷ dị, vừa vặn hai con mắt đó đối diện với vị trí của Lâm Dương, cứ thế nhìn thẳng vào anh, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận rợn tóc gáy.

Sinh vật trước mắt, không biết là gì, nhưng lại khiến Lâm Dương cảm thấy ghê tởm.

Không giống như những con ngô công to lớn mà anh đã gặp trước đây, thứ trước mắt này, rõ ràng, là được con người nuôi dưỡng, là thứ bị con người phong ấn trong vạc.

Bây giờ nhìn miếng thịt đang không ngừng lúc lắc này, Lâm Dương cảm thấy rõ ràng không thoải mái.

"Cái này, hình như là... rùa?" Không giống Lâm Dương, vẻ mặt của Lưu Tư Vũ lại đầy tò mò, dường như hoàn toàn không cảm thấy ghê tởm vì thứ trước mắt.

Nhìn vẻ mặt tự nhiên của Lưu Tư Vũ, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái, rồi nghĩ đến môi trường trưởng thành của cô, cũng không nói nữa, nhìn về phía thứ trước mắt.

Bị Lưu Tư Vũ nhắc như vậy, Lâm Dương cũng phát hiện ra, thứ trước mắt quả thực rất giống đầu rùa.

Nếu rùa duỗi dài đầu ra, quả thực có thể đạt đến một độ dài đáng sợ.

Nếu như vậy, việc thứ này không rời khỏi vạc cũng có thể hiểu được, bên trong vạc có thân thể của con rùa, bị mai cản lại, nên thứ này không thể rời khỏi vạc được.

Nhưng nhìn thứ trước mắt, Lâm Dương cảm thấy khác thường.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, lại có người phong ấn rùa trong vạc chứ?

Bây giờ nhìn kỹ lại, có thể thấy rõ, da trên thân rùa, vì ở trong vạc quá lâu không tiếp xúc với vật bên ngoài, đã trở nên trắng bệch, nhưng có thể nhìn thấy máu đang lưu thông bên trong, đồng thời cũng có thể thấy rõ, vết thương trên cổ nó đang không ngừng chảy ra dịch thể ghê tởm.

Dường như vì có một con tỉnh lại, những cái vạc khác bên cạnh lúc này cũng có động tĩnh.

Ở giữa lớp vải trên miệng vạc, có thứ gì đó đang va chạm vào, nhưng vì có dây thép nên không thể ra được, sau đó cả cái vạc cũng

bắt đầu rung lắc không ngừng, rồi rơi xuống đất.

Chất lượng của cái vạc không tồi, rơi xuống đất cũng không vỡ, nhưng vì sinh vật bên trong cử động, cái vạc nhanh chóng lăn về một bên, ở đó có một bức tường.

Chương 660

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ chỉ có thể trơ mắt nhìn cái vạc đó lăn vào tường, sau đó phát ra một tiếng giòn tan.

Cái vạc đó đã vỡ, bên trong cũng có thứ gì đó bắt đầu ngọ nguậy.

Từ trong đống đổ nát của cái vạc cũng phát ra những tiếng động quỷ dị, giống như có thứ gì đó đang ngọ nguậy bên trong.

Một thứ dài ngoằng thò ra, bắt đầu kéo dài về phía Lâm Dương, tốc độ duỗi ra rất nhanh, Lâm Dương còn chưa kịp né, nhìn thấy thứ đó đã thò đến trước mặt mình, sắc mặt cũng vì thế mà trở nên xanh mét.

Thứ này giống hệt như thứ đã thò ra từ trong vạc lúc trước, đều là đầu rùa, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là con trước mắt đã hoàn toàn ra khỏi vạc.

Qua cái cổ thon dài, có thể thấy cơ thể nó ở phía sau, có một cái mai đen kịt ở phía sau, đó hẳn là mai rùa.

Chỉ có một điểm hơi kỳ lạ, mặc dù con trước mắt đang há to miệng về phía Lâm Dương, dường như muốn cắn đứt một miếng thịt của anh, nhưng lại không di chuyển thêm một bước nào về phía Lâm Dương.

Rõ ràng chỉ cần di chuyển thêm một đoạn ngắn nữa là được, nhưng nó lại không làm vậy.

Chẳng lẽ, nó đã mất khả năng di chuyển rồi sao?

Trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây cũng là chuyện bình thường, dùng thì tiến, không dùng thì thoái.

Ở trong cái vạc đó lâu như vậy, những con rùa này dù có như thế nào cũng không thể ngày nào cũng di chuyển trong một cái vạc không thể rời khỏi được, như vậy, đôi chân đó hoàn toàn thoái hóa cũng không phải chuyện lạ.

Đột nhiên, đầu con rùa đang duỗi ra trước mặt Lâm Dương trở nên hung tợn, bắt đầu lắc lư không ngừng, trông rất đau đớn.

Ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái, nhìn về phía sau, rồi bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Ở vị trí cổ của con rùa này, có một vết thương vừa mới bị xé rách, bên trong đang không ngừng chảy ra máu nước ghê tởm, nhỏ giọt xuống dưới.

Con rùa mà Lâm Dương vừa giải thoát ra đang không ngừng tấn công con rùa này, không ngừng cắn xé trên cổ nó, tạo thành hết vết thương này đến vết thương khác.

Lâm Dương đưa tầm mắt qua, phát hiện ra con rùa đó đang nuốt chửng máu thịt của đồng loại.

Sau đó Lâm Dương hiểu ra, ở trong vạc quá lâu, nên mới cảm thấy đói như vậy.

Ngay cả máu thịt của đồng loại, nó vẫn có thể cắn xuống không chút do dự, quả nhiên là một lũ súc sinh.

Con bị cắn xé phát ra tiếng kêu thảm thiết mà rùa bình thường không thể phát ra được, âm thanh chói tai, nghe mà Lâm Dương có chút đau tai.

Sau đó dường như bị tiếng kêu này triệu hồi, những cái vạc xung quanh cũng không ngừng rung động, rồi cũng lắc lư sang hai bên.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên xanh mét, hiểu ra những con rùa trong vạc này muốn làm gì, chúng muốn lật đổ

những cái vạc này.

Như vậy, chúng có thể ra ngoài tranh giành thức ăn với đồng loại.

“Mau tìm lối ra, chúng ta cũng là thức ăn, bắt buộc phải tìm một con đường khác ở đây, con đường quay về không thể đi được.” Nghĩ đến đây, Lâm Dương nói với Lưu Tư Vũ.

Sau khi nói xong với Lưu Tư Vũ, hai người tách ra, nhanh chóng tìm kiếm những thứ giống như lối đi trong căn phòng này.

Mặc dù dùng đèn pin soi qua trông không có lối ra, nhưng tình cảnh của hai người bây giờ không được an toàn, nên cũng không nên quay lại như vậy.

Lựa chọn có thể có không nhiều, nếu không thể tìm được con đường khác ở đây, vậy thì có thể phải mạo hiểm tính mạng đi qua những sợi xích sắt cực kỳ dễ vỡ đó, đó không phải là chuyện mà Lâm Dương có thể chấp nhận được.

Cẩn thận tìm kiếm ở một bên tường, gặp phải đá vụn và chướng ngại vật thì dùng đồ vật gạt ra.

Lâm Dương không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào, nghiêm túc tìm kiếm con đường có thể tồn tại, nghe tiếng những cái vạc lần lượt vỡ tan bên cạnh, vẻ mặt càng lúc càng khó coi.

Đột nhiên, tiếng vỡ của một cái vạc vang lên sau lưng Lâm Dương, sắc mặt anh cũng cứng lại, rồi không chút do dự, Lâm Dương lăn về phía trước, một cái cổ rùa thon dài lướt qua người anh.

Nếu vừa rồi không kịp thời né tránh, có lẽ đã bị cắn mất một miếng thịt.

Không thèm để ý đến thứ đó sau lưng, Lâm Dương nhân lúc nó thu đầu lại, nhanh chóng chạy về phía trước.

Chúng không thể di chuyển, nên nếu chỉ dựa vào cổ, khoảng cách có hạn, chỉ cần chạy xa một chút là sẽ an toàn.

Nhưng chỉ chạy được một đoạn ngắn, Lâm Dương biết mình đã an toàn, vì bên cạnh con rùa đó, có một cái vạc khác lăn tới, vỡ tan.

So với một loại thức ăn di chuyển được một khoảng cách khá xa, hiển nhiên đồng bạn bên cạnh càng thích hợp hơn.

Đối với những kẻ đã kiệt sức, thức ăn loại này, chắc chắn càng gần càng tốt.

Một bức tường đã được Lâm Dương tìm kiếm xong, không tìm thấy bất kỳ thứ gì giống như lối đi bí mật trên đó, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, rồi chỉ có thể đặt hy vọng vào phía Lưu Tư Vũ.

Chỉ cần Lưu Tư Vũ có thể tìm thấy lối đi ở đó, vậy thì có cơ hội.

Lâm Dương chiếu đèn về phía đó, rồi sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, vì ở phía Lưu Tư Vũ, cô rõ ràng đã bị cản trở, chỉ tìm kiếm được khoảng một nửa bức tường bên đó, chưa hoàn toàn tìm kiếm xong.

Nhìn những mảnh vỡ của những cái vạc bên cạnh Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Bên cạnh Lưu Tư Vũ, bốn phía đều có những con rùa đang săn mồi.

Lưu Tư Vũ, vì ở ngay chính giữa, nên đang bị tấn công liên hợp.

Bây giờ Lưu Tư Vũ chỉ có thể không ngừng lăn lộn trong đó để né tránh tấn công, nhưng không thể rời khỏi nơi đó, tình cảnh trông vô cùng nguy hiểm.

Lâm Dương chú ý đến điểm này xong, không chút do dự, bắt đầu

chạy về phía đó.

Trên đường đi, cũng gặp phải một vài đầu rùa, đều bị Lâm Dương lờ đi.

Ánh mắt Lâm Dương nhìn thẳng vào nơi Lưu Tư Vũ đang ở, tốc độ cũng ngày càng nhanh.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương đã đến gần.

Chương 661

Ngay khi một con rùa ở đó quay người nhìn về phía anh, Lâm Dương đã nhặt một mảnh vỡ của cái vạc trên mặt đất.

Mảnh vỡ của cái vạc này sờ vào cảm thấy rất cứng, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra nụ cười hung tợn, rồi dùng mảnh vỡ trong tay rạch về phía cổ con rùa trước mắt.

Vì vừa mới quay người, nên nó không né được đòn tấn công của Lâm Dương.

Trên cổ nó xuất hiện một vết thương sâu hoắm, đồng thời cả cái đầu cũng không ngừng lắc lư, trông rất đau đớn.

Thấy cảnh này, động tác của Lâm Dương không dừng lại.

Lâm Dương cúi người chạy đến gốc của con rùa, bên cạnh mai rùa, rồi dùng mảnh vỡ trong tay đập mạnh vào bên ngoài cái mai đen kịt đó.

Mặc dù cổ rùa không ngừng di chuyển, nhưng ở bên cạnh thân thể, nó không thể né được đòn tấn công của Lâm Dương.

Theo những cú đập không ngừng của Lâm Dương, tiếng kêu của con rùa cũng ngày càng yếu đi.

Chẳng mấy chốc, con rùa không còn động đậy nữa, vì chỗ nối giữa đầu và thân thể đã bị Lâm Dương cắt đứt hoàn toàn.

Không có thứ gì như xương tồn tại, loài động vật thân mềm như rùa tự nhiên dễ dàng bị Lâm Dương cắt đứt.

Sau khi nhìn thấy thảm trạng của đồng bạn, những con rùa còn lại cũng không đến gần Lâm Dương.

Mặc dù rất đói rồi, nhưng dù sao cũng đã sống lâu như vậy, có một chút lý trí nhất định, tự nhiên biết người nào có thể đến gần, người nào không thể đến gần.

Lâm Dương vừa mới giết chết đồng bạn của chúng, tự nhiên trong mắt chúng là một sự tồn tại đáng sợ.

Nhìn những con rùa này nhường ra một con đường, Lâm Dương cũng đi vào, nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

"Không sao chứ, có bị thương ở đâu không?" Nhìn trên người Lưu Tư Vũ toàn là những thứ giống như bụi bặm, Lâm Dương cũng lo lắng hỏi.

"Không sao, chỉ bị mảnh vỡ trên mặt đất làm bị thương thôi." Lưu Tư Vũ cũng nhìn xuống quần của mình, chiếc quần dài trong lúc lăn lộn đã bị những mảnh vỡ trên mặt đất va vào, sau đó rạch một đường trên đùi Lưu Tư Vũ, lúc này đang chảy máu ra ngoài.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì chỉ bị mảnh vỡ làm bị thương, xem ra chỉ là vết thương ngoài da đơn giản.

Nếu bị những con rùa đó cắn, không biết sẽ ra sao nữa.

Những con rùa này bị ngâm trong dung dịch kỳ lạ lâu như vậy, rõ ràng thịt đã có cảm giác lên men, nhưng vẫn còn sống.

Trên người những con rùa này, khả năng cao là có những mầm bệnh mà thế giới bên ngoài không có.

Nếu bị cắn, không biết sẽ có triệu chứng gì.

"Phía trước kia có một lối đi, chúng ta đi lối đó." Lưu Tư Vũ chỉ về phía trước, ra hiệu cho Lâm Dương.

Lâm Dương cũng gật đầu, rồi để Lưu Tư Vũ đi trước, anh ở phía sau quan sát những con rùa đó.

Chỉ qua vài phút ngắn ngủi, những con rùa tại hiện trường không còn lại mấy con.

Phần lớn các vạc đều đã vỡ, những con rùa bên trong bị đồng bạn khác xé thành từng mảnh.

Có một phần vạc, có thể rùa bên trong đã biến mất theo thời gian, nên không tỉnh lại.

Những con rùa sống sót đến bây giờ đều đang lộ ra ánh mắt hung tợn nhìn Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Khoảng cách giữa chúng đều khá xa.

So với những đồng bạn đã giết chết vài đồng loại và mạnh mẽ tương đương, nhóm Lâm Dương dễ đối phó hơn.

Trong tư duy đơn giản của chúng, chuyện này dễ dàng phán đoán được.

Quanh Lâm Dương có một con rùa, lúc này đang nhìn chằm chằm vào cơ thể anh, ánh mắt lộ vẻ hung tợn, đầu lâu theo cổ từ từ di động, trông như có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Ánh mắt Lâm Dương cũng dán vào nó.

Sau khi Lưu Tư Vũ đi vào lối đi đó, Lâm Dương cũng cúi người xuống, nhìn con rùa, bắt đầu từ từ lùi về phía lối đi đó, ánh mắt đầy cảnh giác.

Khi một chân của Lâm Dương đã bước vào trong, con rùa đó vẫn không tấn công, Lâm Dương cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Lâm Dương cảm thấy một cơn đau nhói ở mắt cá chân, rồi cúi đầu xuống, nhìn thấy trên mắt cá chân mình có một cái đầu rùa, lúc

này đang cắn xé đôi chân anh, Lâm Dương cũng vì thế mà cảm thấy đau đớn.

Không chút do dự, Lâm Dương dùng mảnh vỡ trong tay đập về phía đầu con rùa đó, chém đứt cả cái đầu rùa, để lại trên chân mình, rồi nhanh chóng lăn vào trong lối đi, ngay sau đó là đòn tấn công của con rùa lúc trước.

Đòn tấn công của con rùa lúc trước va vào tường, sau đó nó thò đầu vào, dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Lâm Dương, trông có vẻ không cam tâm để anh chạy thoát.

Lâm Dương thì không để ý, mặc dù có thể giết chết con rùa đó, nhưng đó không phải là việc quan trọng nhất bây giờ.

Sau khi đi đến bệ đá nơi Lưu Tư Vũ đang ở, Lâm Dương cúi đầu, nhìn cái đầu rùa đang cắn trên chân mình.

Trên chân Lâm Dương, cái đầu rùa đó cắn chặt vào, Lâm Dương đưa tay lên, rồi dùng sức kéo sang một bên, muốn kéo nó ra, nhưng lại cảm thấy đau đớn.

Lực cắn của con rùa vào thịt anh thực sự quá lớn, khiến anh cảm thấy một cơn đau rõ rệt, lúc này đang nhíu chặt mày nhìn chân mình.

Đưa tay vào trong đầu rùa, tìm được tổ chức có thể điều khiển răng, rồi dùng sức kéo sang một bên.

Cơn đau ở chân anh dường như được thả lỏng, Lâm Dương vội vàng rút cái đầu rùa ra, rồi nhìn vào vết thương của mình.

Trên vết thương của Lâm Dương có một vết răng nhỏ, trên vết răng có máu tươi.

Rõ ràng, con rùa đó đã cắn vào thịt Lâm Dương.

Bên cạnh vết thương của Lâm Dương, lúc này cũng có một màu

sắc kỳ lạ.

Chương 662

Giống như màu đen của ngộ độc, một màu xám xịt ở bên cạnh vết thương, cũng không lan ra xung quanh, cứ thế ở bên cạnh vết thương, giống như một điểm tô điểm của thứ gì đó, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên phức tạp, rồi nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Sau khi ra ngoài, Lưu Tư Vũ không nói gì, lúc này cũng không quan tâm đến vết thương của anh, đây không giống phong cách của Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, nhìn Lưu Tư Vũ đang ngẩn ngơ ở đó, đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt cô, nhưng không nhận được phản ứng.

"Này, sao vậy?" Lâm Dương đặt tay trước mặt Lưu Tư Vũ, lại vẫy vẫy, nhưng không có phản ứng, không chỉ là phản ứng bằng lời nói, ngay cả một cử động cơ thể cũng không có, giống như không nhìn thấy tay anh vậy.

Lâm Dương đi đến trước mặt Lưu Tư Vũ, rồi nhìn vào khuôn mặt cô, cũng có chút suy tư.

Lưu Tư Vũ bây giờ, vẻ mặt vô cùng ngẩn ngơ, giống như bị dọa sợ vậy, rốt cuộc là chuyện gì?

Vừa rồi Lưu Tư Vũ dẫn tôi cùng rời khỏi nơi đó, nhưng bây giờ, Lưu Tư Vũ lại không động đậy nữa.

Đột nhiên, Lâm Dương như nghĩ ra điều gì đó, nói một tiếng "xin lỗi" với Lưu Tư Vũ trước mặt, rồi trực tiếp kéo quần cô xuống, sau đó nhìn vào vết thương trên đùi Lưu Tư Vũ, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị.

Trên vết thương của Lưu Tư Vũ, vết thương bị mảnh vỡ làm rách, trên đó ngoài máu tươi ra, còn có thứ khác.

Trên đó có một mảng lớn màu xanh, lúc này đang dần dần lan ra xung quanh.

Đặt tay lên vị trí mảng xanh đó, Lâm Dương cũng cảm thấy một cảm giác khác lạ, một mảng da thịt đó giống như không còn độ đàn hồi, sờ vào giống như một miếng da chết.

Nhìn Lưu Tư Vũ không động đậy, Lâm Dương hiểu ra, mảnh vỡ vừa rồi, độc tính trên đó, có lẽ còn nhiều hơn cả răng của những con rùa đó.

Bây giờ Lâm Dương đã hiểu, trong những cái vạc đó, ngoài rùa ra, còn có rất nhiều chất lỏng, chính những chất lỏng đó đã ngâm những con rùa này thành người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương quay trở lại không gian đặt những cái vạc lúc nãy.

Bởi vì anh phát hiện ra một vấn đề, đó là nếu những con rùa này có thể sống sót dưới sự ngâm mình trong loại chất lỏng đó, vậy thì chắc chắn trong cơ thể chúng có một loại kháng thể nhất định.

Bây giờ phương pháp duy nhất mà Lâm Dương có thể làm là để Lưu Tư Vũ ăn thịt những con rùa này, sau đó phó mặc cho số phận.

Mặc dù phương pháp của Lâm Dương trông có vẻ rất nguyên thủy, thậm chí có thể nói là không khoa học, nhưng trong tình huống này, đó là phương pháp duy nhất mà Lâm Dương có thể làm.

Lâm Dương căn bản không thể đưa Lưu Tư Vũ rời khỏi đây trong thời gian ngắn.

Thay vì đánh cược vào cơ hội gần như mong manh đó, không bằng đánh cược vào cái này, ít nhất, cái này còn có một chút hy vọng.

Sau khi đi vào nơi giống như nhà kho này, Lâm Dương phát hiện, tiếng bước chân của mình dường như đặc biệt rõ ràng, những con rùa đó đều chú ý đến anh, đều đang nhìn anh, khiến cơ hội tập kích của anh thất bại.

Nhưng cũng không sao, vì điểm yếu của những con rùa này, anh biết, đó là dây thần kinh cảm giác đau của chúng rất nhạy cảm.

Nếu gây ra tổn thương lần đầu tiên cho chúng, thì đòn tấn công của chúng sẽ dừng lại, sau đó bắt đầu không ngừng lăn lộn.

Chỉ cần nhân lúc đó dùng sức chém vào đầu chúng, là có thể tiêu diệt chúng được.

Bây giờ số rùa ở nơi này còn lại khoảng năm sáu con, Lâm Dương tìm một con ở vị trí tương đối hẻo lánh, gần đó không có con rùa nào khác có thể cản trở hành động của anh.

Cẩn thận lựa chọn mảnh vỡ trên mặt đất, vì có bài học từ Lưu Tư Vũ, nên lúc lựa chọn Lâm Dương rất nghiêm túc, cố gắng tìm loại chỉ có một bên sắc bén, chỉ có loại này mới có thể đảm bảo đủ sát thương mà vẫn không làm tổn thương mình.

Sau khi tìm kiếm cẩn thận một lúc, Lâm Dương tìm thấy một cái phù hợp trước mặt, một mảnh vỡ hình tam giác.

Ở một bên của mảnh vỡ, có một đường cong, hẳn là hướng miệng vạc, tương đối tròn trịa, sờ vào không gây tổn thương.

Sau đó ánh mắt Lâm Dương dán vào con rùa trước mặt, bắt đầu từ từ mò mẫm về phía đó.

Rùa cuối cùng cũng chỉ là súc sinh, mặc dù vừa trải qua một trận chiến kịch liệt, nhưng kẻ địch của chúng đều là những con rùa thân thể suy yếu như chúng, không có kinh nghiệm đối chiến với con người.

Sau khi thấy Lâm Dương đến gần, con rùa duỗi đầu ra, nhanh chóng tiến lại gần Lâm Dương.

Lâm Dương dùng mảnh vỡ trong tay rạch mạnh về phía trước, muốn rạch vào đầu con rùa này, nhưng chuyện khiến Lâm Dương khó có thể chấp nhận đã xảy ra, con rùa này đã né được đòn tấn công của anh.

Không biết là bản năng hay trùng hợp, khi mảnh vỡ của Lâm Dương sắp đến gần đầu con rùa này, cổ rùa nghiêng xuống dưới một chút, vừa vặn né được đòn tấn công của Lâm Dương, đồng thời tốc độ của nó không giảm, tấn công vào vị trí hai chân Lâm Dương.

Thấy cảnh như vậy, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên tệ đi một chút, vội vàng nhảy lên, né được đòn tấn công của con rùa, rồi không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp ném mảnh vỡ trong tay về phía trước.

Mảnh vỡ bay trong không trung, va vào thân thể con rùa.

Trong lòng Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, vì đòn tấn công đã thành công, chuẩn bị cúi người tìm một mảnh vỡ phù hợp để kết liễu nó.

Nhưng hành động của nó không vì thế mà dừng lại, ngược lại vẫn đang nhanh chóng lắc lư đầu, tấn công về phía Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương mới chú ý, đòn tấn công vừa rồi không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho cổ nó.

Vừa rồi va vào đối phương là bên tròn trịa của mảnh vỡ đó, mảnh vỡ mà Lâm Dương vừa rồi vì để bảo vệ mình mà đặc biệt lựa chọn, lúc này lại cũng bảo vệ đối phương.

Nhìn con rùa đang tiến lại gần đầu mình, Lâm Dương cắn răng, không nhìn kỹ, tiện tay nhặt một mảnh vỡ dưới đất, rồi dựng thẳng đặt ở phía trước.

Đầu rùa cũng va vào đó, sau đó bị mảnh vỡ này làm bị thương.

Đồng thời trên tay Lâm Dương, cũng vì lực phản tác dụng của mảnh vỡ mà chảy máu, nhưng không đi xử lý vết thương, Lâm Dương chạy đến thân thể con rùa, rồi dùng sức vung chém xuống dưới, chém đứt cả cái đầu của con rùa bên dưới, rồi rút cổ nó ra, mang ra ngoài.

Trong quá trình hành động, Lâm Dương cũng phát hiện ra, từ vết thương vừa bị mảnh vỡ làm rách, có một cảm giác kỳ lạ đang truyền đến, và thông qua máu, dần dần lan ra toàn thân, cơ thể Lâm Dương cảm giác dần dần trở nên cứng ngắc.

Đến bên cạnh Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đưa tay vào trong cổ rùa, không màng ghê tởm, nhét một ít thịt vào miệng mình.

Miếng thịt nhét vào miệng có một kết cấu kỳ quặc, cảm giác khó chịu, toàn thể mềm nhũn, nhưng lại cực kỳ dai.

Lâm Dương thậm chí không thể cắn nát nó, sau khi nhổ ra, cắt nhỏ miếng thịt rồi mới nuốt lại.

Lần này, một mùi vị khó có thể hình dung bùng nổ trong miệng Lâm Dương, anh cảm giác cả vị giác của mình đều bị ô nhiễm, theo tiềm thức muốn nôn thứ trong miệng ra.

Nhưng Lâm Dương đã nhịn được, bịt miệng lại, ép mình nuốt xuống, sau đó đi sang một bên, nhịn cảm giác khó chịu đó, nhét một phần thịt vụn trong tay vào miệng Lưu Tư Vũ, rồi nằm vật ra đất, nhìn lên trần nhà, chìm vào đau khổ.

Chương 663

Ý thức của Lâm Dương cũng dần dần trở nên mờ mịt, nằm trên đất, trong đầu dần dần xuất hiện những ảo ảnh không thực tế, miệng nói ra những lời không biết là gì.

Dần dần, thời gian cũng trôi đi trong sự đau khổ của Lâm Dương.

Khi Lâm Dương tỉnh lại, phát hiện bây giờ mình rất đói, giống như đã đói mấy ngày vậy.

Nhưng Lâm Dương nhìn sang một bên, thấy bên cạnh có một đống chất nôn, bên cạnh Lưu Tư Vũ cũng có, xem ra là phản ứng xấu sau khi ăn thịt rùa lúc nãy.

Lâm Dương như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nhìn vào tay mình, nhìn vào vết sẹo trên tay, vết sẹo do mảnh vỡ rạch ra.

Máu đã khô lại, trên lòng bàn tay, lớp da vốn đã trở nên giống như da chết đã phục hồi nguyên dạng, và có thể thấy, vết thương trên đó đã bắt đầu đóng vảy.

Trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ vui mừng, tuy không biết nguyên lý, nhưng dường như đã được cứu.

Lâm Dương đi sang một bên, nhìn vào đùi Lưu Tư Vũ, trên đó những mảng da đã đổi màu, lúc này phạm vi cũng đã thu nhỏ lại, xem ra đang tốt lên.

Đặt tay lên đó, cũng có thể cảm nhận được, da ở đó đã có một phần độ đàn hồi, sờ vào cảm giác cũng rất mềm mại.

Nghĩ đến đây, tay Lâm Dương đặt trên đùi Lưu Tư Vũ không nhịn được mà sờ thêm vài cái, cảm nhận làn da mịn màng.

Sau đó cảm thấy, đùi dưới tay bắt đầu động đậy, ánh mắt Lâm

Dương ngưng lại, nhìn vào khuôn mặt Lưu Tư Vũ, phát hiện Lưu Tư Vũ cũng dần dần tỉnh lại, lúc này đang dùng ánh mắt của mình nhìn anh.

"Anh đang làm gì vậy?" Ánh mắt Lưu Tư Vũ vô cùng lạnh lùng, mặc dù từ khóe mắt hơi khép lại có thể thấy cô chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Động tác của Lâm Dương cũng cứng lại, lúc này mới ý thức được, vừa rồi, mặc dù là để giúp đỡ, nhưng Lưu Tư Vũ lúc này, quần bị anh cởi xuống, tay anh lại đặt trên đùi đối phương.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương lập tức thu tay lại, rồi nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

"Tôi không phải đang giải độc cho cô sao?

Phải xem tình hình chứ." Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ, trên mặt cười gượng, trông có chút không được tự nhiên.

"Nhưng, vừa rồi hình như anh sờ đùi tôi rất lâu thì phải." Trên mặt Lưu Tư Vũ lộ ra vẻ mặt như có điều suy nghĩ, nhưng giọng điệu không còn lạnh lùng như vậy nữa, và chỉ ra hành động vừa rồi của Lâm Dương, khiến Lâm Dương nhất thời á khẩu không nói nên lời.

"Cái này..." "Được rồi." Lưu Tư Vũ nhìn vẻ mặt của Lâm Dương xong, cũng đoán ra được một vài điều, không tiếp tục tính toán với Lâm Dương nữa, tìm quần, nhanh chóng mặc quần vào, rồi đứng dậy.

Lưu Tư Vũ vừa mới đứng dậy, đi về phía trước một bước, cả người mất thăng bằng, suýt chút nữa ngã xuống.

Thấy cảnh này Lâm Dương lập tức đi lên, đỡ lấy Lưu Tư Vũ.

"Sao rồi?" Lưu Tư Vũ nhìn đùi mình, trong mắt lộ ra sự nghi ngờ.

Vừa rồi động tác mặc quần tương đối vội vàng, nên Lưu Tư Vũ

cũng không nhìn rõ tình hình cụ thể trên đùi, lúc này chỉ có thể hỏi Lâm Dương.

"Vết thương trên đó đang tốt lên rồi, một thời gian nữa sẽ khỏi thôi.

Nhưng so với cái này, chúng ta có chuyện quan trọng hơn, hẳn là phải rời khỏi đây thôi.

Chúng ta đã ở dưới này mấy tiếng rồi." Lâm Dương lấy điện thoại ra, nhìn thời gian trên đó nói.

Sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên tệ đi rất nhiều, bây giờ cô cũng có thể cảm nhận được, dạ dày của mình không thoải mái, giống như bị thứ gì đó cào rỗng, lúc này rất cần ăn.

Nhìn những đống chất nôn không thể nhìn nổi trên mặt đất, Lưu Tư Vũ cũng có thể đoán được, vừa rồi Lâm Dương rốt cuộc đã làm gì, mặc dù có chút ghê tởm, nhưng việc mà Lâm Dương vừa làm, cũng là vì cô.

"Vậy tiếp theo chúng ta đi đâu?" Lưu Tư Vũ nhìn về phía trước, sau khi đi ra khỏi nơi giống như nhà kho đó, phía trước có hai con đường có thể đi, một con đường thông lên trên, một con đường thông xuống dưới, nhưng cả hai con đường đều gặp phải chỗ rẽ ở không xa, nên chỉ dựa vào quan sát, không thể phán đoán được điểm cuối của hai con đường.

"Không biết, tôi cũng vừa mới tỉnh, cái gì cũng không biết." Lâm Dương thì lắc đầu, trên mặt cũng mang theo một chút mờ mịt, đưa tầm mắt về phía con đường lên trên.

Nếu muốn rời đi, dù sao cũng phải đi lên trên chứ.

"Vừa tỉnh, rồi sờ đùi tôi?" Kết quả Lâm Dương không ngờ tới, sau khi nghe câu trả lời của anh, vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng thay đổi, nhíu

mày, mặt mày không thiện cảm nhìn anh, trong mắt cũng lộ ra một tia khinh bỉ nhàn nhạt.

Đối mặt với ánh mắt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương chỉ có thể cảm thấy không có chỗ chui, không thể biện giải, vì đó quả thực là sự thật.

"Được rồi, nếu không biết, vậy thì đi theo tôi." Lưu Tư Vũ nhìn dáng vẻ của Lâm Dương xong, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, dường như cảm thấy vui vẻ vì Lâm Dương xấu hổ, rồi tiện tay chỉ một con đường.

Con đường mà Lưu Tư Vũ chỉ là con đường tiếp tục đi xuống dưới.

Đó là một cầu thang xoắn ốc được xây dựng quanh một tòa nhà hướng xuống dưới.

Hai bên không có lan can hay những thứ tương tự, nếu xảy ra tai nạn trên đó, có thể sẽ rơi thẳng xuống dưới.

Bên dưới là mặt đất cứng cách mấy chục mét đó.

"Chúng ta thật sự phải đi con đường này sao?" Nhìn con đường nguy hiểm trước mắt, trên trán Lâm Dương cũng xuất hiện một chút mồ hôi lạnh, vì bây giờ anh đang rất đói, tự nhiên sẽ cảm thấy chóng mặt hoa mắt.

Nhìn những bậc thang phức tạp bên dưới, trên mặt mang theo vẻ mặt khó coi.

"Ừm." Lưu Tư Vũ không giải thích, chỉ nhàn nhạt nói một câu rồi đi về phía trước.

Lâm Dương cũng chỉ có thể vội vàng theo sau, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp.

Mặc dù vì vết thương trên đùi, hành động của Lưu Tư Vũ có chút

bất tiện, đi cũng cà nhắc, nhưng bước tiến của cô lại rất vững chắc, hoàn toàn không lo lắng về việc xung quanh không có lan can, bước chân rất ổn định, không có một chút sợ hãi nào.

Lâm Dương đi theo phía sau, trên mặt mang theo vẻ mặt khó coi, đang cẩn thận đi theo sau, lúc nào cũng lo lắng sợ hãi, thậm chí không dám nhìn xung quanh, sợ bị độ cao bên dưới dọa sợ.

Sau một khoảng thời gian không dài nhưng trong cảm nhận của Lâm Dương lại vô cùng dài đằng đẵng, hai người cũng đi ra khỏi cầu thang khúc khuỷu đó, bắt đầu tiến vào tòa nhà gần đó.

Tòa nhà này có hình dạng rất kỳ quái, trên đỉnh tòa nhà có một vật trang trí kỳ lạ, to lớn, rất bắt mắt.

Mặc dù có một phần đã vỡ nát, nhưng từ nửa còn lại có thể thấy được hình dạng ban đầu, trông giống như một củ hành tây, xung quanh có từng lớp bao bọc kéo dài lên trên.

Không đúng, so với hành tây, nó càng giống hoa sen hơn.

Chương 664

Thứ này trông giống như một đóa hoa sen chưa nở hoàn toàn, ở trên đỉnh mái nhà, đồng thời dường như còn đảm nhận những tác dụng khác.

Trên những tòa nhà ở xa, có thể nhìn thấy những đường nét, những đường nét trên các tòa nhà khác nhau dường như đều hướng về phía hoa sen.

Nhìn thứ này, Lâm Dương như có điều suy nghĩ, đang suy tư, rồi nghe thấy tiếng thúc giục của Lưu Tư Vũ đã vào trong, cũng vội vàng đi vào theo.

Tiến vào bên trong căn phòng này, kết cấu bên trong căn phòng được bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Chỉ có điều, ánh mắt Lâm Dương lại dán vào một bức tượng đá phía trước.

Cũng là một bức tượng đá hình búp bê đầu to, nhưng thứ thu hút sự chú ý của Lâm Dương không phải là hình dạng của con búp bê đầu to này.

Trên bức tượng đá, có thể nhìn thấy một nơi kỳ lạ.

Trên bức tượng, Lâm Dương thấy một số chỗ bụi bặm đã bị lau đi, ngoài một mảng nhỏ đó ra, bụi bặm xung quanh dày đặc bám trên đó.

Nhìn thứ này, Lâm Dương cũng đi đến trước bức tượng đá đó, cẩn thận xem xét nơi này, cúi người xuống, nhìn mặt đất, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm trọng.

Trên mặt đất có những dấu chân nhàn nhạt, rõ ràng là mới để lại

không lâu.

Ở một nơi như thế này có thể phát hiện ra thứ này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên tệ đi rất nhiều.

"Sao vậy, anh đang làm gì ở đó?" Lưu Tư Vũ lúc này đang quan sát những thứ khác trong phòng, thấy Lâm Dương cứ cúi người ở đó không nói gì, cũng hỏi anh, từ từ đi về phía đó.

"Đừng động, đừng!" Nghe thấy tiếng bước chân của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương lập tức ngăn cản, rồi nhìn vào dấu chân trong lớp bụi dưới đất, từ từ tìm theo.

Những dấu chân này biến mất trên một tảng đá, trên tảng đá đó có một vài dấu tay.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng hiểu ra, đưa tay lên tảng đá, rồi dùng sức đẩy, quả nhiên, tảng đá này bị anh đẩy đi, nhưng chỉ di chuyển được một khoảng cách rất nhỏ, bên trong dường như có thứ gì đó đang dùng sức đẩy ra ngoài, đẩy tảng đá bật trở lại.

"Lưu Tư Vũ, mau lên, tôi phát hiện ra thứ gì đó rồi." Lâm Dương lập tức gọi Lưu Tư Vũ, sau đó hai người cùng nhau dùng sức đẩy tảng đá trước mặt.

Với sự giúp đỡ của Lưu Tư Vũ, hoặc chủ yếu là dựa vào sức lực của cô, tảng đá này đang dần dần di chuyển về phía sau, và có thể cảm nhận được, áp lực truyền đến từ phía đó cũng ngày càng lớn, nhưng trên mặt Lâm Dương lại mang theo một nụ cười kỳ dị.

Sau một lúc, khi trên đầu Lâm Dương đã đổ một chút mồ hôi lạnh, tảng đá phía trước cũng bị hai người đẩy vào trong rồi.

Dường như đã chạm đến một ngưỡng nào đó, tảng đá này không tiếp tục bật ra nữa.

Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn vào bên trong.

Dưới ánh sáng đèn, cảnh tượng bên trong có thể nhìn thấy rất rõ ràng, một đường hầm có thể chứa một người đi qua.

Đường hầm này sau khi đi vào không lâu, có thể nhìn thấy tảng đá mà hai người vừa đẩy vào, lúc này đang bị kẹt trong một tảng đá khác, không thể bật ra.

Bên cạnh đó là một lối đi đang rẽ ngoặt, xem ra là một lối đi có thể thông đến nơi khác.

"Làm sao anh phát hiện ra được?" Lưu Tư Vũ nhìn thấy thứ này xong, cũng dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Dương.

Dấu chân trên mặt đất, vì hai người dẫm lên, đã trở nên khó nhận dạng, nên Lưu Tư Vũ cũng vì thế mà cảm thấy tò mò.

"Tôi phát hiện ra dấu chân của người khác, cũng có nghĩa là, ở bên trong này, có những người khác đang ở.

Hẳn là những người lúc trước, lúc vào trong phải cẩn thận một chút." Lâm Dương nhìn vào cửa hang, một bên quan sát xung quanh, một bên nói.

Căn phòng này không có lối đi nào khác, đây cũng là nơi duy nhất có thể để họ tiếp tục di chuyển.

Chỉ có điều lúc này, Lâm Dương cũng nảy sinh một nghi vấn, tại sao trong căn phòng này lại có một lối đi như vậy.

Cả những căn phòng trước đó cũng vậy, dường như đều có một vài con đường có thể để người ta rời đi, khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ quái.

Ở nơi này, Lâm Dương không thấy loại phòng ở đơn thuần nào, về cơ bản đều có một số công dụng đặc biệt.

Đối với thành phố này, Lâm Dương cũng ngày càng cảm thấy tò

mò, vẻ mặt cũng trở nên ngày càng phức tạp.

Khi Lâm Dương cúi đầu, Lưu Tư Vũ đã chui vào lối đi bên trong rồi, hơn nửa người đã vào trong.

Thấy cảnh này, Lâm Dương lập tức thò một tay vào, nắm lấy Lưu Tư Vũ, không để cô tiếp tục tiến lên, chỉ cảm giác như đang nắm lấy quần áo.

Tuy cảm giác mềm mềm lỏng lỏng trong tay có chút kỳ lạ, nhưng vẻ mặt Lâm Dương vẫn vô cùng điềm tĩnh, ít nhất là bề ngoài trông như vậy.

Nắm lấy quần Lưu Tư Vũ, Lâm Dương thò đầu vào trong.

"Cô ra trước đi, tôi đi đằng trước." Lâm Dương hét vào trong, đồng thời cũng quay đầu nhìn Lưu Tư Vũ.

"Buông tay." Sắc mặt Lưu Tư Vũ không tự nhiên, dường như đang tức giận.

"Ra ngoài trước đã." Dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng tay Lâm Dương vẫn không buông ra, tiếp tục nắm chặt quần Lưu Tư Vũ.

"Cậu đang nắm trúng vết thương của tôi." Lưu Tư Vũ im lặng một lúc, rồi nói một câu.

Lâm Dương cũng vội vàng buông tay.

Ngay sau đó, Lưu Tư Vũ đã bò vào trong, hoàn toàn không cho Lâm Dương chút thời gian phản ứng, cả người cô đã chui vào.

"Này, cẩn thận một chút, phía trước có thể có người." Sau khi thấy Lưu Tư Vũ bò vào, vẻ lo lắng cũng hiện lên trên mặt Lâm Dương, nhưng lúc này, ngoài việc lo lắng ra, hắn cũng chẳng thể làm gì được, chỉ đành đứng nhìn.

Lưu Tư Vũ hành động rất nhanh, chẳng mấy chốc đã khuất sau

khúc quanh bên trong, chỉ để lại Lâm Dương đứng đó với vẻ mặt lo lắng nhìn theo bóng lưng cô.

Nhanh chóng, Lâm Dương cũng chui vào theo, bám sát phía sau Lưu Tư Vũ.

Chỉ là cảm giác này chẳng dễ chịu chút nào, vì đế giày của Lưu Tư Vũ dính đầy bụi bặm, lúc này khi cô di chuyển, lớp bụi đó đang lan ra khắp đường hầm.

Lâm Dương đi ngay phía sau, tự nhiên trở thành người gánh chịu hậu quả, lúc này vừa phải bịt mũi vừa tiến lên, cảm giác vô cùng tồi tệ.

Chương 665

Cũng may, vì Lưu Tư Vũ di chuyển rất nhanh nên không lâu sau, cô đã cách Lâm Dương một đoạn, đám bụi bặm cũng không còn bay nhiều đến mũi hắn nữa.

Lâm Dương bỏ tay xuống, rồi bắt đầu bò về phía trước.

Thành đường hầm này không hề trơn láng, mấy lần Lâm Dương đều cảm thấy cơ thể mình bị cứa qua.

Tuy không phải thứ gì sắc bén, nhưng mỗi lần lướt qua chúng, trên người hắn đều để lại một vệt đỏ.

Quan trọng hơn là, Lâm Dương có thể cảm nhận được cơ thể mình dường như đã bắt đầu đạt đến giới hạn.

Mỗi một lần bò về phía trước, Lâm Dương đều có thể cảm nhận được cảm giác trống rỗng truyền đến từ sâu trong cơ thể, sức lực của hắn đang dần tiêu giảm, e rằng không trụ được bao lâu nữa.

Nhưng nhìn Lưu Tư Vũ đang ngày càng xa dần phía trước, động tác của Lâm Dương cũng không dừng lại, vẫn không ngừng đuổi theo cô.

Hắn dần tăng tốc, không còn né tránh những chỗ gồ ghề nhỏ nhặt trên vách đá nữa, mặc cho những vết xước gây đau đớn xuất hiện trên người mình.

Cứ thế, Lâm Dương dần dần tiến về phía trước, nhưng rất nhanh, hắn đâm sầm vào một thứ gì đó ở phía trước.

Lúc đó cảm giác cũng không đau lắm, hắn liền ngẩng đầu lên.

Ở phía trước là đôi giày của Lưu Tư Vũ.

Lúc này cô đã dừng lại, không tiếp tục di chuyển nữa, không biết vì sao.

"Sao vậy, hết đường rồi à?" Nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng lộ vẻ mặt khó hiểu, rồi cất tiếng hỏi.

Sau khi nói ra, hắn cũng bị chính giọng nói của mình dọa cho một phen.

Giống như một người đã lâu không nói chuyện, rõ ràng trong cổ họng không có cảm giác khàn đặc, nhưng lời nói ra lại vô cùng khàn khàn.

Lâm Dương cũng cảm thấy một trận khó chịu từ trong bụng.

Tuy không thoải mái, nhưng Lâm Dương không để tâm đến tình trạng cơ thể mình, tầm mắt hắn tập trung vào Lưu Tư Vũ.

Hiện tại cô đang kẹt ở phía trước không tiến lên được, rõ ràng đã gặp phải chuyện gì đó.

"Lưu Tư…" Lưu Tư Vũ không đáp lại.

Lâm Dương cảm thấy lo lắng, định gọi lớn hơn, nhưng giọng nói lại bị chặn lại.

Lưu Tư Vũ đưa chân ra sau, dùng sức đá vào đầu Lâm Dương.

Hắn cảm thấy đầu mình bị va đập, vừa định nổi nóng, nhưng ngẩng lên lại thấy một tay của Lưu Tư Vũ giơ một ngón tay lên, dường như đang ra hiệu cho hắn đừng nói chuyện.

Thấy tình hình như vậy, tuy có chút không vui, nhưng Lâm Dương cũng không nói gì nữa.

Ở phía trước, Lưu Tư Vũ chắc hẳn đã gặp phải thứ gì đó, thậm chí có thể là vật sống, nên mới bảo hắn đừng nói chuyện.

Nhưng Lâm Dương không đời nào chịu bị Lưu Tư Vũ đá một

cước oan uổng như vậy.

Vì đã dừng lại, nên vẻ mặt Lâm Dương cũng dịu đi, không còn khó chịu như trước nữa.

Sau đó, hắn đưa tay về phía trước, vươn tới bắp chân của Lưu Tư Vũ.

Lật một phần ống quần của Lưu Tư Vũ lên, sau đó dùng tay vuốt ve bắp chân trơn láng của cô, dùng móng tay cào nhẹ lên đó.

Đồng thời cũng có thể thấy, bắp chân của Lưu Tư Vũ lúc này đang run rẩy vì nhột.

Vẻ mặt Lâm Dương vì thế mà lộ ra vẻ đắc ý.

Rất nhanh, Lưu Tư Vũ cũng phản công, đá chân về phía sau, nhưng lần này Lâm Dương đã có chuẩn bị, nên cũng nắm chặt lấy hai chân của cô.

Nếu Lưu Tư Vũ cố dùng sức giãy ra, lực đó có thể sẽ làm Lâm Dương bị thương.

Đối với tâm lý của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương nắm bắt rất rõ.

Hắn cứ thế nắm lấy hai chân cô, rồi tiếp tục cào nhẹ lên bắp chân, cơ thể Lưu Tư Vũ dường như cũng đang run lên vì tức giận trước hành động này.

Nhìn biểu hiện của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng biết đã trả thù thành công, liền dừng động tác lại, bắt đầu im lặng chờ đợi phản ứng của cô.

Lưu Tư Vũ cảm nhận được gã phía sau cuối cùng cũng không còn quậy phá nữa, liền thở phào một hơi, rồi tiếp tục quan sát nơi trước mắt.

Ở phía trước Lưu Tư Vũ là một lối ra, lối ra này nằm ở phía trên

của một căn phòng.

Từ đây có thể nhìn thấy những thứ bên trong phòng.

Trong phòng có quan tài và một vài con tống tử, một số con tống tử đã bước ra khỏi quan tài, lúc này đang đi lang thang trong đó.

Nơi này khá giống với nơi đầy quan tài mà Lưu Tư Vũ đã thấy ở trên, đều có tống tử.

Trong không gian này có ánh sáng le lói, Lưu Tư Vũ cũng có thể nhìn thấy một số con đường dẫn đến các hướng khác.

Xem ra, nơi này giống như một trung tâm, khắp nơi đều có lối đi.

Chỗ mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đang ở thì giống như một cửa thông gió, vị trí hiện tại của họ nằm ở một nơi khá cao.

Nhìn những con tống tử đang không ngừng di chuyển bên dưới, vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng vô cùng khó coi.

Những con tống tử bên dưới có lẽ không phải bị sinh khí của họ đánh thức.

Hiện tại khoảng cách còn khá xa, nói cách khác, những con tống tử này có thể là một số chủng loại ưu việt, không cần dựa vào sinh khí của con người cũng có thể hoạt động trong một thời gian dài.

“Lâm Dương, lát nữa sau khi tôi xuống, cậu phải chạy ngay, chạy thật nhanh.” Lưu Tư Vũ quay đầu, nói với Lâm Dương như vậy, giọng nói khá nhỏ, sợ bị tống tử bên dưới phát hiện.

Chương 666

"Hả?

Ở đâu?" Nghe lời Lưu Tư Vũ, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng kỳ quái, hắn nhìn Lưu Tư Vũ trước mặt, đối với tình hình phía trước, hắn hoàn toàn không biết gì, đột nhiên bị Lưu Tư Vũ nói như vậy, tự nhiên cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Bò tới xem đi." "Trời ạ, cái lỗ này nhỏ quá." "Không biết chen một chút à?" "Thôi được rồi, vậy cô nép sang một bên đi." Dưới yêu cầu mạnh mẽ của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng bắt đầu bò về phía trước, chen người Lưu Tư Vũ sang một bên, sau đó nhoài nửa người trên ra ngoài.

Ngay sau đó, đồng tử của Lâm Dương vì cảnh tượng trước mắt mà giãn ra không ít, hắn cũng nín thở, cẩn thận thu đầu lại một chút, chỉ để lại một tầm nhìn vừa đủ để quan sát cảnh tượng bên dưới.

"Bây giờ hiểu rõ rồi chứ." Giọng nói của Lưu Tư Vũ lúc này khe khẽ truyền đến từ bên cạnh Lâm Dương, nghe mà hắn nổi cả da gà.

Vì vóc người của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ lúc này bị chen sang một bên, ép chặt vào vách đá xung quanh, cơ thể bị Lâm Dương và vách đá kẹp chặt, Lâm Dương thậm chí có thể cảm nhận được hơi ấm từ lồng ngực của cô.

"Ừm, vậy ý của cô là, chúng ta nhảy thẳng từ đây xuống?" Lâm Dương cố gắng hết sức lờ đi cảm giác trên tay, đáp lại lời Lưu Tư Vũ vừa nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Chơi trò rượt đuổi với đám tống tử này cũng là một trò khá kích thích.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Lâm Dương trở nên lạnh nhạt, vì lúc này hắn lại cảm nhận được, bụng hắn đang réo gọi đòi ăn.

Cũng vì vậy, khả năng cao là hắn không thể thoát khỏi tay đám tống tử kia.

"Không sai, đây cũng là cách duy nhất rồi, chúng ta không thể quay lại được nữa." Vẻ mặt Lưu Tư Vũ mang theo một chút quyết đoán, sau đó gật đầu với Lâm Dương.

Không đợi hắn trả lời, cô bắt đầu nhích người về phía trước.

Sau một hồi chen lấn, phần lớn cơ thể Lưu Tư Vũ đã ra ngoài, sau đó cô điều chỉnh tư thế, bắt đầu từ từ bò xuống vách đá.

Nơi này cao khoảng bảy tám mét, phải bò xuống một đoạn nữa mới có thể nhảy xuống được.

Lâm Dương cũng bắt chước theo, làm giống hệt động tác của Lưu Tư Vũ, từ từ bò xuống vách đá.

Đám tống tử lúc này đang đi lang thang bên dưới, lúc nào cũng có nguy cơ phát hiện ra hai người.

Vẻ mặt Lâm Dương mang theo chút hoảng sợ.

Đương nhiên, sự hoảng sợ này phần lớn là do tình trạng cơ thể, chứ không phải vì đám tống tử trước mắt.

Chỉ là vài con tống tử thôi mà, Lâm Dương đã thấy nhiều rồi, nhưng gặp tống tử trong tình trạng suy yếu thế này thì đây là lần đầu tiên của hắn, hắn cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Khi còn cách mặt đất khoảng hai ba mét, một con tống tử dường như đã phát hiện ra họ, bắt đầu lao về phía hai người.

"Nhảy mau!" Không đợi Lâm Dương đưa ra quyết định, Lưu Tư Vũ đã ra lệnh, sau đó buông tay nhảy xuống, làm tung lên một đám bụi

trên mặt đất.

Lâm Dương cũng sau một thoáng im lặng, nhảy theo xuống.

Khi lòng bàn chân chạm đất, Lâm Dương cảm thấy một trận tê dại từ lòng bàn chân truyền lên hai chân, cả chân đều run lên bần bật.

Run một lúc lâu mới dừng lại, sau đó hắn bắt đầu chạy theo Lưu Tư Vũ.

Nhìn những lối ra có thể rời đi, có tất cả ba lối, ba con đường này ở ba hướng khác nhau.

Sự phân bố gạch đá trên mặt đất đã tạo ra suy nghĩ này.

Lưu Tư Vũ đi vào lối đi gần nhất, sau khi đi vào một đoạn ngắn, ngay khi Lâm Dương sắp theo vào, Lưu Tư Vũ lại chạy ra từ trước mặt hắn, rồi lao đến lối đi tiếp theo.

Lâm Dương cũng nhìn vào trong lối đi, phía trước là một ngõ cụt, không có bất kỳ chỗ nào có thể đi tiếp.

Sắc mặt Lâm Dương cũng biến đổi, rồi tiếp tục lao về phía trước theo Lưu Tư Vũ.

Lúc này, mấy con tống tử trong phòng đều đã phát hiện ra hai người, đang đuổi theo họ.

Động tác của chúng vô cùng nhanh nhẹn, còn nhanh hơn người thường một chút.

Lâm Dương cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Đến vị trí lối đi tiếp theo, lần này không có gì ngạc nhiên, Lưu Tư Vũ sau khi quay đầu nhìn một cái, lại tiếp tục tiến đến nơi tiếp theo.

Trên trán Lâm Dương cũng có vài giọt mồ hôi lạnh đang dần nhỏ xuống.

Nếu không nhầm, lối đi tiếp theo cũng là một ngõ cụt.

Đây là một cái bẫy, một cái bẫy dùng tống tử để bắt người!

Quả nhiên, khi Lưu Tư Vũ đến lối đi thứ ba, cô cũng chỉ liếc nhìn một cái, rồi bất đắc dĩ lắc đầu với Lâm Dương, sau đó quay người lại, cùng Lâm Dương lưng tựa lưng nhìn đám tống tử phía trước.

Trong phòng có khoảng bảy tám con tống tử, lúc này chúng đã vây hai người vào góc tường, trông như sắp lao tới bất cứ lúc nào.

"Tôi bên trái, cậu bên phải!" Lúc này, Lưu Tư Vũ đột nhiên hét lên như vậy, rồi chạy sang một bên.

Lâm Dương thấy vậy, cũng bắt đầu chạy sang phía bên kia, dẫn dụ một phần tống tử đi theo.

Theo sau Lâm Dương có ba con tống tử.

Sau khi chạy đến một bên khác, xác định đã kéo dãn khoảng cách với Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng nhìn về phía đám tống tử, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị.

Theo sau Lâm Dương có ba con tống tử, vóc dáng đều tương tự nhau, nhưng trang phục trên người lại có sự khác biệt.

Trang phục của hai trong số chúng vô cùng đơn giản và mộc mạc, xem ra lúc còn sống là dân thường.

Con tống tử còn lại, y phục lại vô cùng lộng lẫy, tuy đã trở nên cũ nát do năm tháng bào mòn, nhưng vẫn toát lên vẻ xa hoa.

Có một điều kỳ lạ, cũng không biết có phải trùng hợp hay không, con tống tử mặc đồ lộng lẫy này, tốc độ di chuyển lại nhanh hơn hai con kia một chút.

Cứ như thể, thân phận sau khi chết cũng bị quyết định bởi quyền lực và của cải vậy, vô cùng kỳ quái.

Chương 667

Ba con tống tử cùng lúc lao về phía Lâm Dương, nhe nanh múa vuốt, bao vây hoàn toàn trước mặt hắn.

Lâm Dương chỉ có một con đường duy nhất là chạy lùi về phía sau.

Tuy chạy lùi về phía sau có thể kéo dài thêm một lúc yên ổn, nhưng chung quy không phải kế lâu dài.

Chạy lùi không được bao lâu sẽ gặp phải Lưu Tư Vũ ở phía bên kia, lúc đó đồng thời đối mặt với bảy tám con tống tử, e rằng áp lực sẽ còn lớn hơn.

So với tình huống đó, tình huống hiện tại tương đối nhẹ nhàng hơn.

Chỉ cần giải quyết được một con tống tử trong số này, thì hai con còn lại có thể dễ dàng giải quyết.

Nhìn con tống tử đang lao về phía mình, Lâm Dương khom người xuống, né được đòn tấn công của hai con tống tử.

Động tác của con tống tử hơi thấp hơn một chút thì bị Lâm Dương dùng tay kéo ra, sau đó hắn lao cả người vào lòng con tống tử, giữ chặt một tay của nó, rồi dùng sức hất về phía hai con tống tử còn lại.

Dưới tác động liên hoàn của con tống tử này, hai con tống tử còn lại cũng bị đè ngã.

Không bỏ lỡ cơ hội này, Lâm Dương lập tức chạy lên, đến bên cạnh con tống tử ở trên cùng, sau đó dạng hai chân ra, kẹp đầu con tống tử vào giữa háng.

Sau khi xác nhận vị trí miệng của con tống tử không gây nguy hiểm, Lâm Dương nở một nụ cười.

Hắn kẹp chặt hai chân, sau đó bắp chân vặn lại, kéo theo cả cơ thể, rồi cổ của con tống tử cũng phát ra tiếng xương gãy.

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng không thả lỏng, tiếp tục dùng sức xoay về hướng đó.

Nhưng dường như đã đạt đến giới hạn hiện tại của hắn.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, cơ thể con tống tử khá cứng, độ dẻo dai cũng kém, không thể tiếp tục vặn được nữa, nhưng chỉ như vậy thì không có tác dụng.

Lâm Dương nghiến răng, giải phóng hai tay đang dùng để trói buộc, vịn vào bức tường bên cạnh, sau đó bám vào khe hở giữa các viên gạch trên tường, rồi kéo về hướng đó.

Chẳng mấy chốc, dưới sức mạnh của cả tay và chân, đầu của con tống tử cũng bị Lâm Dương vặn đứt hoàn toàn.

Hắn thả lỏng đùi, từ giữa hai đùi, một cái đầu tròn vo lăn ra.

Con tống tử bị vặn đứt đầu cũng không còn động đậy nữa.

Con tống tử bên dưới nó thì đang không ngừng giãy giụa, muốn thoát ra khỏi người đồng bạn đã bất động.

Lâm Dương thì nhân cơ hội này, dựa vào tường bắt đầu nghỉ ngơi.

Động tác vặn đứt đầu tống tử vừa rồi, tuy quá trình rất ngắn, nhưng độ khó lại vô cùng cao.

Chưa nói đến việc phải dùng bao nhiêu sức lực, chỉ riêng việc có thể dồn toàn thân để làm động tác đó trong tình huống có thể bị con tống tử bên dưới tấn công, đã là một sự dũng cảm cực lớn rồi.

Hiện tại Lâm Dương cũng cảm thấy cơ thể mình đang không ngừng run rẩy, dường như vì hành động và sự kinh hãi vừa rồi.

Nhưng không còn thời gian cho Lâm Dương nghỉ ngơi nữa.

Sau khi đồng bạn chết đi, hai con tống tử còn lại cũng nhanh chóng bò ra từ dưới thi thể của đồng bạn, rồi tiếp tục lao về phía Lâm Dương.

Lâm Dương tiếp tục làm như trước, nắm lấy cơ thể của một trong hai con tống tử, định dùng một cú quật vai để hất nó vào con còn lại.

Nhưng sau khi Lâm Dương ôm lấy con tống tử này, vẻ mặt hắn cũng trở nên khó coi, vì hắn phát hiện mình thậm chí không thể nhấc nổi con tống tử này lên.

Rõ ràng trông mấy con tống tử này vóc dáng đều tương tự nhau, nhưng không biết vì sao, Lâm Dương không thể nhấc nổi con tống tử này lên, cứ như nặng ngàn cân vậy.

Hắn dùng hết sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhấc lên một chút.

Mồ hôi lạnh bắt đầu xuất hiện trên trán Lâm Dương, vì hắn cảm giác được, lúc này, con tống tử đang bị ôm chặt đã bắt đầu có động tác.

Tay của con tống tử đang cào trên lưng hắn, qua lớp áo, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, trên ngón tay con tống tử có móng tay đã lâu không cắt, cứa từng nhát một trên lưng hắn.

Lúc này, con tống tử còn lại cũng bắt đầu lao về phía Lâm Dương, trông như muốn giúp đỡ đồng bạn.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận đau nhói, sau đó sắc mặt trở nên càng khó coi hơn.

Vừa rồi, lưng hắn đã bị móng tay của con tống tử này đâm vào.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, nó đã đâm vào da thịt, cũng có nghĩa là, quần áo của hắn đã bị cào rách.

Lúc này, tiềm năng của Lâm Dương như được kích phát, sức mạnh bắt đầu tuôn ra từ trong cơ thể, nhấc bổng con tống tử trong lòng lên một đoạn, để nó rời khỏi mặt đất, sau đó lao về phía con tống tử còn lại.

Nếu đã không thể nhấc nó lên, vậy thì chỉ có thể lợi dụng trọng lượng của nó.

Hắn đâm cơ thể con tống tử này vào con tống tử kia, giữa hai bên phát ra tiếng động rõ rệt.

Con tống tử ở phía trước, lúc này cũng bị đâm bay đi, nằm trên đất lăn mấy vòng, trên cơ thể bị va đập có một chút biến dạng.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng xác định không phải sức lực của mình đã yếu đi, mà con tống tử này, quả thật có trọng lượng tương xứng.

Đặt con tống tử nặng nề trong lòng xuống, Lâm Dương đi đến bên cạnh con tống tử bị đâm lúc nãy, sau đó làm như trước, dùng hai chân kẹp lấy đầu nó, rồi dùng sức vặn sang một bên, một cái đầu lăn xuống đất.

Sau khi vặn đứt đầu con tống tử, Lâm Dương cũng thở phào một hơi nặng nề.

Bây giờ, chỉ còn lại một con tống tử, hắn là sẽ dễ dàng hơn.

Chỉ khi Lâm Dương ngẩng đầu lên, trong mắt lại tràn đầy sự kinh ngạc không thể che giấu.

Con tống tử cuối cùng trước mặt hắn, lúc này đang ở đó gặm nhấm đồng bạn của mình, giống như một con vật đói khát tột độ, ngay cả đồng bạn cũng có thể coi là thức ăn.

Nhưng điều khiến Lâm Dương kinh ngạc nhất không phải là điều đó, mà là, tống tử, là một loại sinh vật cần ăn uống sao?

Chương 668

Nhìn cảnh tượng khác thường trước mắt, Lâm Dương cũng đứng dậy, đồng thời lùi về phía sau, mắt vẫn dán chặt vào con tống tử kia, trong ánh mắt lộ rõ vẻ cảnh giác.

Con tống tử này chính là con mặc đồ lộng lẫy lúc nãy.

Bây giờ xem ra, tốc độ của nó nhanh hơn có lẽ không phải là trùng hợp.

Con tống tử này rất đặc biệt, ít nhất, sau khi đã thấy nhiều tống tử như vậy, đây là con tống tử đầu tiên Lâm Dương thấy biết ăn thịt đồng loại.

Nhân lúc con tống tử này đang ăn thịt đồng bạn, Lâm Dương cũng chạy sang phía Lưu Tư Vũ.

Bên cạnh Lưu Tư Vũ bây giờ đã có thêm mấy xác tống tử.

Trước mặt cô, còn lại một con cuối cùng.

Lâm Dương vội vàng chạy ra sau con tống tử, rồi dùng sức đá về phía trước.

Con tống tử mất thăng bằng, bị Lưu Tư Vũ chớp lấy cơ hội.

Cô kẹp đầu con tống tử vào dưới cánh tay, rồi dùng sức giật mạnh sang một bên, đầu con tống tử cũng bị vặn đứt.

Sau khi thấy hành động bạo lực như vậy của Lưu Tư Vũ, lại nghĩ đến việc mình vừa rồi phải tốn bao nhiêu công sức mới làm được việc tương tự, Lâm Dương cũng cảm thấy xấu hổ.

Hiện tại, nguy cơ tạm thời đã được giải quyết, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cùng ngồi xuống đất, không ngừng thở hổn hển.

Lúc này, Lâm Dương mới phát hiện, tuy sức lực của Lưu Tư Vũ lớn hơn hắn rất nhiều, nhưng lúc này, cơ thể cô cũng giống hắn, đang trong tình trạng vô cùng suy yếu.

Rõ ràng rất mệt, theo tiềm thức đáng lẽ phải thở dốc thật nhanh, nhưng Lưu Tư Vũ và hắn đều giống nhau, vì cơ thể suy yếu, ngay cả động tác thở dốc cũng bị kìm nén, chỉ đang từ từ hít thở sâu, cố gắng hết sức tránh tiêu hao thể lực.

Bên cạnh Lưu Tư Vũ, cộng thêm con vừa rồi được Lâm Dương giúp đỡ tiêu diệt, tổng cộng có năm con tống tử.

Lưu Tư Vũ rời đi trước, cũng đã kéo theo phần lớn tống tử.

"Bên kia, cái thứ đó, tiếng gì vậy." Lúc này, khi cả hai đều đã yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở vang vọng bên tai, Lưu Tư Vũ cũng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, truyền đến từ phía trước.

Vì đang ngồi, nên chỉ có thể thấy ở đó dường như có một thứ gì đó đang ngọ nguậy, nhưng lại không thể nhìn thấy toàn bộ.

"Bên tôi có một con tống tử kỳ lạ, nó đang ăn thịt đồng bạn." Lâm Dương nghe thấy câu hỏi của Lưu Tư Vũ, sắc mặt cũng biến đổi, sau khi ngẫm nghĩ một lúc, liền vội vàng kể lại chuyện con tống tử kỳ lạ mà hắn vừa gặp.

"Ăn thịt đồng bạn?

Tống tử sao?" Trên mặt Lưu Tư Vũ tràn đầy kinh ngạc.

Về một phương diện, Lưu Tư Vũ tự nhận mình có thể coi là chuyên gia, kết quả lại nghe từ miệng Lâm Dương về sự tồn tại của thứ này, tự nhiên sẽ cảm thấy kỳ lạ.

Hai người dìu nhau đứng dậy, nhìn về phía con tống tử, hay đúng hơn là thứ đó ở phía trước.

Nó bây giờ đã không còn hình dạng của tống tử nữa, cơ thể không còn là hình người, đang ghép nối, hoặc là ăn thịt hai xác tống tử bị Lâm Dương giết trên mặt đất.

Mỗi lần thứ đó nuốt xác tống tử vào, bên trong cơ thể nó sẽ xuất hiện một trận phồng lên, sau đó từ vết nứt trên bụng không biết đã xuất hiện từ lúc nào, có những khối thịt kỳ lạ chui ra, hình dạng giống như những chi thể vừa bị nuốt vào, chỉ là bên ngoài được bao bọc bởi một thứ giống như dạ dày, trông vô cùng kinh tởm.

Trên người nó mọc ra thêm những khối thịt, những khối thịt mọc thêm thậm chí còn lớn hơn cả bản thân nó không ít.

Không lâu sau, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, nó đã nuốt chửng hai xác tống tử bên dưới, cơ thể cũng phình to hơn ban đầu vài lần.

Nó nhìn xung quanh, như thể vẫn chưa thỏa mãn tìm kiếm thức ăn, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, rồi đi về phía hai người.

Thấy cảnh này, Lâm Dương lập tức hoảng sợ.

Thứ trước mắt này rõ ràng là một dị loại, hắn không muốn đối đầu với nó.

Cái trọng lượng đó, Lâm Dương bây giờ vẫn còn nhớ như in.

“Chúng ta mau đi.” Lưu Tư Vũ cúi thấp người, bình tĩnh nắm lấy một xác tống tử, ném về phía nó.

Thấy có thứ gì đó rơi lên người mình, sự chú ý của nó cũng bị thu hút, nó đưa tay lên thứ đó, sau đó bắt đầu xé nát, nhét vào miệng.

Dịch thể không ngừng tuôn ra từ trong xác tống tử, bắn lên người con quái vật, trông càng thêm đáng sợ.

“Đi đâu?” Nghe lời Lưu Tư Vũ, vẻ mặt Lâm Dương cũng biến đổi, hỏi cô.

“Quay lại.” Lưu Tư Vũ trả lời một câu như vậy, rồi cúi thấp người, tiếp tục ném xác tống tử về phía đó.

Trước khi xác tống tử bị ăn hết, hắn là sẽ không có nguy hiểm gì.

Lâm Dương nhìn cái lỗ thông gió cách đây mấy mét, sắc mặt trở nên không tự nhiên, sau đó nhìn con quái vật đang ăn thịt tống tử, đặt tay lên vách đá, rồi men theo khe nứt giữa các viên gạch, bắt đầu trèo lên trên.

“Ở đó, đừng động đậy.” Sau khi Lâm Dương trèo lên được một đoạn, liền bị Lưu Tư Vũ gọi dừng lại.

Hắn quay đầu, thấy trên mặt đất đã không còn xác tống tử, đều bị Lưu Tư Vũ ném đi hết.

Cô làm một tư thế chạy về phía hắn.

Không lẽ nào… Trong lòng Lâm Dương dấy lên một dự cảm không lành, sau đó Lưu Tư Vũ cũng bắt đầu chạy, rồi men theo vách đá nhảy lên sau lưng hắn.

Lâm Dương đang nỗ lực trèo lên, cảm giác như có một vật cực nặng đang treo trên người mình, cơ thể đột ngột chùng xuống, sau đó vẻ mặt hắn cũng trở nên khó coi.

“Nặng quá vậy.” Cảm nhận được trọng lượng phi thường sau lưng, vẻ mặt Lâm Dương cũng dần trở nên khó coi, hắn oán trách về phía sau.

“Đừng nói nhảm, mau trèo lên đi.” Lưu Tư Vũ chỉ véo vào sau eo Lâm Dương, sau đó thúc giục hắn tiến lên trên.

Sau khi Lưu Tư Vũ xuất hiện sau lưng, áp lực đi lên của Lâm

Dương tăng lên rất nhiều.

Tuy trông chỉ thêm một người, trọng lượng thực tế của Lưu Tư Vũ cũng không nặng, nhưng trong tình trạng thân tâm đều mệt mỏi của Lâm Dương, trên người đột nhiên có thêm một gánh nặng, chỉ có trọng lượng mà không thể cung cấp sức mạnh, thực sự khiến cơ thể hắn khó mà chịu đựng nổi.

Chương 669

Nhưng Lâm Dương lại có thể nghe được, Lưu Tư Vũ sau lưng hắn, hơi thở của cô dị thường nặng nề, giống như cơ thể có vấn đề.

Sau khi phát hiện ra sự khác thường của Lưu Tư Vũ, tuy trong lòng cảm thấy oán trách, nhưng động tác của Lâm Dương lại vô cùng kiên định, bắt đầu trèo lên trên, động tác vô cùng nhanh.

Khi sắp trèo đến nơi hai người vừa ra lúc nãy, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên biến đổi, hắn nhìn xuống dưới.

Vừa rồi, hắn cảm nhận được một trận chấn động, truyền đến từ bức tường đối diện.

Ở bên dưới, con tống tử biến dị, lúc này đã đến bên tường, thức ăn mà Lưu Tư Vũ ném cho nó đã bị ăn hết sạch, lúc này nó đang nhìn hai người chằm chằm.

"Mẹ kiếp, cái bụng của gã này lớn thật." Lâm Dương chửi thầm một tiếng, sau đó tiếp tục trèo lên trên.

Đến lối vào, Lâm Dương ra hiệu cho Lưu Tư Vũ vào trước.

Sau một hồi với tư thế vô cùng khó xử, Lưu Tư Vũ đã thành công vào trong, bắt đầu rời đi trước.

Lâm Dương cũng theo sau bò vào.

Khi Lâm Dương vừa mới bò vào, hắn nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, giống như có thứ gì đó cắm vào trong tường vậy, nghe mà hắn cảm thấy một dự cảm không lành xuất hiện.

"Lưu Tư Vũ, nhanh lên một chút." Vì dự cảm không lành, Lâm Dương hét lớn về phía Lưu Tư Vũ ở đằng trước.

“Sao vậy?” Lưu Tư Vũ cũng nghe ra được ngữ khí khác thường trong lời nói của Lâm Dương, cô quay đầu, dùng ánh mắt hỏi.

Lúc này, Lâm Dương cũng xác định được, âm thanh hắn vừa nghe không phải là ảo giác, mà là thật.

Bởi vì âm thanh tường bị vật cứng cắm vào như vậy, lúc này không ngừng vang lên bên tai hắn, qua sự chấn động giữa các bức tường, truyền đến tai Lâm Dương.

“Con tống tử phía sau, hình như đuổi theo rồi.” Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đã tiến lên được một đoạn ngắn, Lâm Dương cũng vội vàng bò về phía trước một lúc, rồi lo lắng nói.

“Hả?” Trên mặt Lưu Tư Vũ, trực tiếp hiện lên một dấu chấm hỏi lớn, rõ ràng là đang nghi ngờ lời nói của Lâm Dương.

Trong quan niệm của Lưu Tư Vũ, những con tống tử đó đều là những thứ không có lý trí.

Cái chủng loại đã biến dị kia cũng nên như vậy, làm sao có thể đuổi theo được?

Đây là bức tường cao mấy mét cơ mà.

Khi Lưu Tư Vũ đang cảm thấy nghi ngờ, ánh mắt cô nhìn Lâm Dương cũng trở nên vô cùng kinh hãi.

Nhìn thứ xuất hiện ở cửa hang, và bàn tay đang vươn vào trong, bây giờ hét lên cũng không kịp nữa, Lưu Tư Vũ đưa tay ra, kéo Lâm Dương đang căng thẳng nhìn mình lại.

Dưới sự lôi kéo của Lưu Tư Vũ, cơ thể Lâm Dương nhanh chóng ngã lên người cô, trong cái hang động chật hẹp này chen chúc cùng Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương vừa định hỏi Lưu Tư Vũ rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì, đều lộ ra vẻ mặt bất mãn với cô.

Vừa rồi bị Lưu Tư Vũ kéo, cơ thể Lâm Dương đã ma sát dữ dội với vách đá xung quanh.

Hắn không có thân hình nhỏ nhắn như Lưu Tư Vũ, bị kéo mạnh trong cái hang động này, tự nhiên gây ra một số tổn thương cho cơ thể.

Lâm Dương cảm giác, cánh tay của mình dường như đã bị cào đến chảy máu.

Nhưng rất nhanh, sự bất mãn trên mặt Lâm Dương biến thành kinh hãi, vì ở phía sau hắn, truyền đến tiếng vật gì đó đang đập mạnh.

Ở phía sau không xa, Lâm Dương cứng đờ quay đầu lại, nhìn cảnh tượng phía sau, sắc mặt lạnh ngắt, không nói một lời nhìn về phía sau, đối với hành động vừa rồi của Lưu Tư Vũ cũng tỏ ra đã hiểu.

Ở nơi hắn vừa bò lúc nãy, có một bàn tay đầy những khối thịt và khối u đang mò mẫm ở đó.

Chủ nhân của bàn tay đó, chính là con tống tử đã trèo lên cửa hang.

Cái đầu của con tống tử đó bây giờ đã thò vào một chút, đang nở một nụ cười quỷ dị với hai người.

Trên mặt nó có dịch thể của những con tống tử khác, đang từ từ chảy xuống.

Nó đưa tay vào trong, không ngừng vươn về phía trước.

Nếu vừa rồi Lưu Tư Vũ không kéo Lâm Dương lại, chắc chắn hắn đã bị con tống tử này tóm được.

Nhìn bộ dạng kỳ quái của con tống tử vì nuốt chửng đồng bạn mà biến dị, Lâm Dương cũng biết, một khi bị tóm được, kết cục có thể khẳng định được rồi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên tái nhợt.

Sau đó, hắn cảm giác, Lưu Tư Vũ bên dưới mình bắt đầu rời đi.

Lâm Dương cũng vội vàng di chuyển cùng, muốn kéo dãn khoảng cách với con tống tử này.

"Đừng động đậy, cậu đè lên người tôi kẹt cứng rồi." Chỉ là, Lâm Dương vừa mới động đậy, đã bị Lưu Tư Vũ mắng, ngữ khí vô cùng không thân thiện.

Lúc này, Lâm Dương cũng bình tĩnh lại, sau đó đợi Lưu Tư Vũ từ từ rời đi.

Con tống tử trước mặt, tuy trông như có thể tiến vào bất cứ lúc nào, nhưng Lâm Dương có thể nhìn ra, tạm thời nó không nên vào được.

Vì nuốt chửng đồng bạn, thể hình nó trở nên vô cùng lớn, bây giờ đang bị kẹt ở cửa hang này, chỉ có thể vươn một cánh tay vào thôi.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ may mắn.

Chỉ là Lâm Dương không nhìn thấy, ở bên ngoài cửa hang, cơ thể của con tống tử đó đang có một phần rơi rụng ra.

Chẳng mấy chốc, trong lúc hai người nhanh chóng tiến lên, họ đã kéo dãn được một khoảng cách với con tống tử, nhanh chóng rời khỏi nơi đó, quay trở lại trong cung điện.

"Bây giờ chúng ta chỉ có thể quay lại đường cũ, đi con đường khác." Sau khi đến trong cung điện, hai người cũng lau mồ hôi trên trán, sau đó thảo luận về hướng đi tiếp theo, cuối cùng đưa ra kết luận này.

Nhưng hai người không vội rời đi, họ nghỉ ngơi một lúc ở đây, tiện thể kiểm tra trang bị.

Chương 670

Khi tiến vào hang động đó, hai người đã để ba lô lại trong cung điện, bây giờ những thứ bên trong đều được giữ nguyên.

Xem ra không có ai đến, nhưng điều quan trọng nhất là, hai người bây giờ phải chọn ra những thứ hữu dụng nhất, còn những thứ khác đều phải bỏ lại.

Bởi vì thể lực của hai người không còn nhiều, sau khi trải qua trận chiến với đám tống tử, cơ thể hai người đều đã trở nên suy yếu hơn rất nhiều.

Nếu tiếp tục mang theo cái ba lô to lớn này, hoàn toàn là đang lãng phí sinh mạng.

Mở ra, hai người tìm thấy một số thứ tương đối tiện lợi bên trong, thứ gì có thể chỉ mang một phần thì tuyệt đối không mang hai phần.

Rất nhanh, họ đã mang theo những thứ cần thiết trong ba lô, sau đó chuẩn bị nghỉ ngơi thêm một lúc rồi rời đi.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại nghe thấy âm thanh kỳ lạ, giống như có thứ gì đó đang ma sát.

"Lưu Tư Vũ, cô có nghe thấy âm thanh kỳ lạ không?" Lâm Dương hỏi Lưu Tư Vũ, trong mắt tràn đầy chút kinh ngạc.

Lưu Tư Vũ sau khi nghe lời Lâm Dương, cũng cẩn thận lắng nghe âm thanh xung quanh một lúc, rồi gật đầu với hắn.

Sau đó hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía hang động đó, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Lâm Dương áp tai vào bên cạnh hang động, cẩn thận lắng nghe âm thanh bên trong, sau đó cũng xác định được, âm thanh kỳ lạ này truyền

ra từ bên trong, đang tiến gần đến vị trí của hai người.

Sau đó, Lâm Dương mặt mày tái mét gật đầu với Lưu Tư Vũ.

Hai người nhìn nhau, đưa ra quyết định dứt khoát, không nghỉ ngơi nữa, lập tức rời khỏi đây.

Họ bước ra khỏi cung điện, sau đó bắt đầu đi trên những bậc thang nguy hiểm không có lan can, cẩn thận tiến lên trên.

Khi hai người đi được nửa đường, từ phía sau cũng truyền đến một tiếng động lớn.

Lâm Dương quay đầu lại, phát hiện cánh cửa lớn đã bị hai người đóng lại, lúc này đã bị phá hủy.

Từ bên trong, một thứ kinh khủng chui ra.

Từ khuôn mặt đó, có thể nhận ra, đó nên là con tống tử lúc trước, nhưng cơ thể nó lại xảy ra biến đổi lớn.

Vị trí dưới đầu của nó đã biến thành hình dạng dài, trông như do bị ép trong hang động đó gây ra.

Ở phía dưới cơ thể nó, thứ chống đỡ di chuyển là bốn chi.

Bây giờ trông nó chẳng khác gì một con sâu thịt khổng lồ.

Sau khi phát hiện ra Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, động tác của nó cũng trở nên nhanh chóng, xem ra đã di chuyển về phía hai người.

"Mau đi!" Lâm Dương vội vàng nhắc nhở Lưu Tư Vũ, sau đó hai người nhanh chóng rời khỏi bậc thang, rồi ở ngã rẽ, chọn con đường đi lên trên.

Sau khi hai người rời đi, con tống tử biến dị đó đang quấn cơ thể mình lên trên bậc thang.

Tuy đã biến thành dạng dài, nhưng cơ thể nó vẫn béo ú, trên bậc

thang này, lúc nào cũng có nguy cơ rơi xuống.

Nhưng từ bề mặt cơ thể nó, lại tiết ra một loại chất nhầy kỳ lạ, cố định cơ thể nó trên bậc thang, đảm bảo nó có thể từ từ tiến lên.

Sau khi đến một con đường khác, động tác của hai người nhanh hơn rất nhiều.

Con đường này tuy có khúc cua, nhưng lại không có lựa chọn nào khác, đều là đường một chiều, nên tốc độ di chuyển của hai người rất nhanh.

Dưới sự uy hiếp của thứ kinh khủng phía sau, chẳng mấy chốc, hai người đã đến một nơi kỳ lạ.

Trước mặt hai người, xuất hiện một cánh cửa, một cánh cửa gỗ.

Trên cánh cửa gỗ có một hoa văn búp bê đầu to.

Có thể thấy, nó cùng nguồn gốc với những bức tượng búp bê đầu to khổng lồ lúc trước.

Lúc này không thể nhìn thấy bóng dáng con tống tử phía sau, động tác của hai người cũng chậm lại, bắt đầu quan sát thứ trước mắt.

Cánh cửa gỗ bị đóng chặt, bị chốt từ phía bên kia, không thể trực tiếp đẩy ra, trên cửa cũng không có nút bấm gì cả.

Lưu Tư Vũ nhìn lướt qua cánh cửa gỗ, rồi đến trước cửa, nghiêng người, dùng sức đâm vào cửa.

Một tiếng động lớn vang lên, nhưng lại không thể phá vỡ cánh cửa, vì phía sau cánh cửa, dường như có thứ gì đó chặn lại.

Sau cú va chạm của Lưu Tư Vũ, dường như đã đánh thức thứ gì đó bên trong.

Từ bên trong cửa gỗ, có tiếng đập lớn, cánh cửa đang bị thứ bên trong va đập.

Có thể thấy cánh cửa đang rung chuyển vì cú va chạm bên trong, sắc mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng trở nên khó coi.

Hai ngã rẽ, xem ra đều vô cùng quỷ dị.

Một con đường dẫn đến con tống tử quỷ dị kia, một con đường, xem ra bên trong cũng có một con quái vật.

Từ lực đập cửa này mà xem, e rằng cũng không phải là một đối thủ dễ đối phó.

Hai người lập tức quyết định, chạy về phía sau, rời khỏi nơi này.

Không cần nghĩ cũng biết, bên trong chắc chắn cũng không có lối ra, dù sao cũng là nơi dùng để giam giữ loại quái vật này.

Sau khi rẽ ở một khúc cua, hai người không do dự nhiều, lại trực tiếp rẽ trở lại.

Chỉ là sắc mặt lại trở nên khó coi, vì ở đó, con tống tử hình dài đã bò đến rồi.

Lúc đến nơi, nó dường như lại trải qua một số biến dị, trên cơ thể nó xuất hiện những bàn tay nhỏ, đang tăng tốc di chuyển, trông chẳng khác gì một con sâu.

Chương 671

Bên phía cửa gỗ, mức độ rung chuyển của cửa trở nên vô cùng lớn, xem ra sắp bị đập nát rồi.

Sắc mặt hai người đều trở nên vô cùng đặc sắc.

Trước có hổ, sau có sói, hai người xem ra đã không còn đường thoát.

Lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện ra một nơi có lẽ có thể rời đi.

Ở bên cạnh, có một nơi khá cao.

Ở nơi đó, có một con đường giống như có thể cho người chui vào.

Sau khi gật đầu với Lưu Tư Vũ, Lâm Dương ném cái móc khóa duy nhất lên trên, một lần thành công móc được.

Lắc lắc sợi dây, thấy không bị lệch đi, Lâm Dương trèo lên trước, Lưu Tư Vũ thì theo sau.

Hai người đã cố hết sức mình, nhưng dù sao cũng là trèo trên dây thừng, tốc độ làm sao mà nhanh được.

Chẳng mấy chốc, con tống tử hình dài đã đến đây, ánh mắt nó cũng đặt lên người hai người, bắt đầu đi về phía này.

Lúc này, phía cửa gỗ cũng xuất hiện một số vết nứt, xem ra, con quái vật bên trong sắp ra rồi.

Tất cả những điều này đều không liên quan đến hai người, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Hai người lúc này đã không còn đường lùi, chỉ có thể tiếp tục tiến lên trên, sau đó cược rằng nơi đó là một lối ra, đó là việc duy nhất hai người có thể làm.

Con tống tử hình dài, không chạm vào sợi dây thừng bên cạnh, mà trực tiếp áp sát cơ thể mình lên trên tường, bắt đầu trèo lên trên.

Giống như một con sâu, cả cơ thể nó dính chặt vào tường, bắt đầu trèo lên trên.

Xung quanh cơ thể nó xuất hiện một số chất nhầy đặc biệt, cố định cơ thể nó trên tường, bắt đầu dần dần trèo lên.

Hai người cũng chú ý đến điều này, tốc độ trèo cũng nhanh hơn một chút, nhưng cũng không có tiến triển lớn, vì vốn dĩ họ đã dùng tốc độ nhanh nhất để trèo lên rồi, lúc này còn có thể nhanh hơn được bao nhiêu nữa.

Trong quá trình hai người trèo lên, họ nghe thấy âm thanh kỳ lạ từ bên dưới truyền đến, dường như có thứ gì đó đang va chạm vào nhau, nhưng hai người không nhìn, mà chuyên tâm trèo về phía trước.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến nơi đó, sau đó chui vào, nhìn xuống dưới.

Từ trong cánh cửa gỗ đó, chui ra một thứ toàn thân đen kịt, lúc này đang giao chiến với con tống tử đã đuổi theo hai người suốt một chặng đường, chúng đang quấn lấy nhau ở bên dưới.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng thở phào một hơi.

Nếu không có con quái vật trong cánh cửa gỗ đó, hai người có thể thuận lợi trèo lên được không, e rằng vẫn là một ẩn số.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, hai người cũng tiếp tục tiến lên trong lối đi này.

Tuy hai con quái vật này hiện đang đánh nhau, nhưng đợi đến khi chúng phân thắng bại, e rằng cũng là lúc chúng tiếp tục truy đuổi hai người.

Tuy trông có vẻ ngang tài ngang sức, nhưng một trong hai phe là tống tử.

Tuy đã trải qua nhiều lần biến dị, nhưng dù sao vẫn là một con tống tử, nói cách khác, sau này chỉ cần con tống tử đó chiến thắng, nó có thể tiếp tục đuổi theo hai người lên trên này.

Cơ thể con tống tử này lại có thể điều chỉnh kích thước cơ thể theo sự thay đổi của môi trường xung quanh, nên e rằng nó có thể cứ thế đuổi theo hai người, tự nhiên hai người không thể nghỉ ngơi nhiều.

Sau khi khám phá trong lối đi này, nhờ ánh đèn, có thể thấy một số dấu vết có người qua lại.

Có thể thấy, nơi này giống như một lối thoát hiểm, e rằng được xây dựng để cho người ta trốn thoát.

Lối đi này cực kỳ ẩn khuất, nếu không phải Lâm Dương và Lưu Tư Vũ may mắn, trong tình huống không biết trước, căn bản không thể tìm thấy lối đi này, hai người vô cùng chắc chắn điều đó.

Ở phía trước lối đi này, là một con đường đang dần hẹp lại.

Nhưng nói như vậy cũng không hoàn toàn chính xác, vì thứ hẹp lại không phải là chiều rộng, mà là chiều cao.

Ở phía trước, chiều cao của lối đi đang dần hạ thấp.

Nói cách khác, sau khi hai người tiến lên một lúc, họ sẽ phải chuyển sang tư thế ngồi xổm, sau đó chuyển sang động tác bò.

Nhìn về phía không xa, ở đó có một cái lỗ nhỏ giống như cửa thông gió, đó có lẽ là cái gọi là lối ra.

Hai người bắt đầu tiến về phía đó, chẳng mấy chốc, động tác đã biến thành ngồi xổm, không lâu sau, biến thành động tác bò.

Hai người cứ thế bò trong đó, từ từ tiến về phía đó.

Bên trong không có bất kỳ nơi nào quỷ dị, nên không lâu sau, hai người đã đến cửa thông gió đó, sau đó chen vào.

Lưu Tư Vũ dễ dàng đi vào, Lâm Dương thì phải chen mới có thể nhét được cơ thể mình vào.

Sau khi vào trong, đi về phía trước một đoạn, trong bóng tối, Lâm Dương va phải một cơ thể quen thuộc.

Hắn biết đó là cơ thể của Lưu Tư Vũ, vì cái cơ thể nhỏ nhắn này, Lâm Dương đã tiếp xúc thân mật mấy lần rồi.

"Sao vậy?" Lâm Dương hỏi Lưu Tư Vũ.

Đèn pin đang ở trên tay cô, cơ thể cô lại che khuất nó, nên Lâm Dương cũng không biết phía trước có gì.

"Phía trước, không có đường." Lời nói của Lưu Tư Vũ nhẹ nhàng bay đến, Lâm Dương im lặng, sau đó nhanh chóng cảm thấy có gì đó không ổn.

"Nhưng ánh đèn của cô, không phải đang chiếu về phía trước sao?" Lâm Dương nhìn ánh sáng le lói trước mắt, cũng có thể phán đoán được, nó không phải phản xạ từ bức tường phía trước, mà là chiếu đi xa.

"Phía trước là một cái hố, tôi không dám vào." Một lúc sau, Lưu Tư Vũ mới nói ra thứ ở phía trước.

Nghe câu trả lời này, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên càng thêm căng thẳng.

Chương 672

Hắn muốn chửi thề, nhưng nhất thời lại không thể nói ra lời, lời nói cũng im bặt.

Trong một lúc, Lâm Dương muốn chửi người, vì sau khi có được một tia hy vọng, nó lại thực sự biến thành như vậy.

Với tư thế hiện tại của hai người, căn bản không thể nhìn thấy cái hố sâu đó sâu bao nhiêu.

Như vậy, có nên vào cái hố sâu này không, đã trở thành một vấn đề nan giải.

Lâm Dương ngẫm nghĩ, rồi sờ vào trong túi, có một viên đá lửa nhỏ, định lấy ra cho Lưu Tư Vũ để đo độ sâu.

Nhưng lúc này, hắn cũng nghe thấy âm thanh.

Ở phía bên kia của lối đi, kẻ chiến thắng trong hai con quái vật đã bò lên rồi.

Vì thiếu ánh sáng, hai người không thể phán đoán đó là con quái vật nào, nhưng dù là con nào, kết cục của hai người cũng đều như nhau.

Nghĩ đến đây, Lưu Tư Vũ không đợi lâu, trực tiếp nghiến răng, trong sự kinh ngạc của Lâm Dương, lăn vào trong hố.

Trong cái hố phía trước, hai người đều không biết nó sâu bao nhiêu, lúc này cũng không có thời gian để tiếp tục đo đạc, sở dĩ hành động của Lưu Tư Vũ đã khiến Lâm Dương vô cùng kinh ngạc.

Nhưng gần như ngay khoảnh khắc Lưu Tư Vũ rơi xuống, hắn đã nghe thấy tiếng cô tiếp đất.

Vẻ mặt Lâm Dương cũng trở lại bình thường.

Nhanh như vậy đã có thể nghe thấy âm thanh, cũng có nghĩa là, ở bên dưới, độ sâu không hề sâu.

Nhìn bóng đen đang dần tiếp cận phía sau, Lâm Dương cũng không chần chừ, lăn người vào trong.

Sau khi lăn vào, chẳng mấy chốc, Lâm Dương đã tiếp đất, chỉ cảm thấy cơ thể mình như bị thứ gì đó cán qua, đồng thời trên người hắn cũng bị một viên đá cọ xát.

Lâm Dương vừa định hét lên, lại ngậm miệng lại, vì hắn đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trước mặt hắn, có một nơi được xây dựng vô cùng hùng vĩ, hoàn toàn khác với thành phố thất lạc lúc trước, phong cách cũng đã có sự thay đổi lớn.

Quan trọng nhất là, ở đây, hắn đã tìm thấy dấu vết của người khác.

Trước mặt Lưu Tư Vũ, ở đó có một cái ba lô, cùng kiểu với cái ba lô mà Hàn Mộc Nghiên đã đưa cho Lâm Dương lúc trước.

Cũng có nghĩa là, những người đi trước, lúc này đã đến đây rồi sao?

Bên cạnh, có một xác chết, rõ ràng, đó là chủ nhân cũ của cái ba lô này.

Nghiến răng, nhịn đau trên người không hét lên, Lâm Dương đi về phía trước, nhìn cảnh tượng trước mắt, hỏi Lưu Tư Vũ.

“Sao rồi, có thứ gì không?” Lưu Tư Vũ đang lật tìm trong cái ba lô đó, nghe lời Lâm Dương, cũng ngẩng đầu lên, nhíu mày.

“Đồ bên trong phần lớn đã bị lấy đi rồi, chắc là đồng bạn của họ

lấy đi.

Nhưng có một tin tốt, ở đây, có thức ăn." Từ trong ba lô, Lưu Tư Vũ lấy ra một ít thực phẩm đóng hộp, trông như chưa mở nắp.

Nhìn những thứ này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Ở nơi này, hai người không mang theo thức ăn, vì chuyến thám hiểm kéo dài đã khiến cơ thể trở nên vô cùng mệt mỏi, cộng thêm việc trúng độc lúc trước, khiến cho những thứ trong bụng đều đã nôn ra hết, nên bụng càng trống rỗng hơn.

Lúc này có thể thấy thức ăn ở đây, Lâm Dương vô cùng vui mừng.

Lưu Tư Vũ chia một phần trong đó cho Lâm Dương, hai người bắt đầu ăn uống tại chỗ.

Ở nơi phía trên, lúc này không ngừng có tiếng động, rõ ràng, cái lối đi nhỏ hẹp vừa đủ cho Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, đối với con quái vật đuổi theo, lại là một nơi vô cùng khó đi qua.

Lúc này con quái vật chỉ có thể dùng cách đó để trút giận.

Sau khi nghe thấy tiếng va chạm đáng lẽ phải khiến người ta bất an, trên mặt Lâm Dương lại lộ ra vẻ yên tâm.

Chỉ cần tiếng động này không dừng lại, điều đó cho thấy, con quái vật không thể xuống đây được, hai người đã an toàn.

Nhưng dưới áp lực ngầm này, tốc độ ăn uống của hai người tương đối nhanh.

Không lâu sau, họ đã ăn hết phần lớn thức ăn trước mặt, chỉ còn lại vài món có vị khá kỳ lạ.

Sau khi xử lý xong cơn đói, hai người cũng bắt đầu quan sát những thứ xung quanh.

Cảnh tượng ở đây không giống với bên ngoài, trông xa hoa hơn, giống như thành phố của hai tộc người khác nhau, cảm giác mang lại hoàn toàn khác biệt.

Thành phố này, trên các công trình kiến trúc đều tỏa ra ánh sáng kỳ dị, rõ ràng là đã được đánh sáp.

Ở đây có một con phố dài, thẳng tắp dẫn về phía trước.

Vì chỉ có ánh sáng của đèn pin, nên đối với cảnh sắc trước mắt, phần lớn đều tối om, nhưng những cây cột đứng sừng sững bên cạnh đã gây cho hai người áp lực không nhỏ.

Tuy phong cách trang trí ở đây có chút khó tả, phần lớn các công trình kiến trúc đều có những bức phù điêu kỳ lạ, nhưng nơi đây lại toát lên một cảm giác hùng vĩ.

Mỗi công trình đều được xây dựng vô cùng lớn, giống như một thành phố dành cho người khổng lồ ở.

Họ đi về phía trước, ở phía trước, qua ánh đèn, có thể nhìn thấy một cái bóng khổng lồ, có một vật thể khổng lồ ở phía trước, rõ ràng khác với những cây cột có trật tự bên cạnh.

Vì quá xa, nên hai người không thể nhìn rõ, chỉ có thể đi lại gần.

Sau một lúc, hai người cũng đã đi vào trong công trình kiến trúc đó, sau đó bị tạo vật xa hoa trước mắt làm cho kinh ngạc.

Ở nơi này, có thể thấy một cái vương tọa khổng lồ, trên đó không có gì cả, trống rỗng, nhưng trên vương tọa lại khắc một số chữ viết kỳ lạ.

Chữ viết ở đây giống với chữ viết trên những phiến đá mà Lâm Dương nhìn thấy khi vào đây, đều là một loại chữ viết mà hai người không nhận ra, nên chỉ có thể nhíu mày nhìn mọi thứ.

Chương 673

Ở bên cạnh, có một bức bích họa, trên bích họa dường như ghi lại câu chuyện của cái vương tọa này.

Trên bức bích họa, có một cái vương tọa.

Vương tọa không giống với cái hiện tại, trên đó có một số vật trang trí giống như tinh thạch.

Trên vương tọa, luôn có một người ngồi trên đó.

Ngũ quan trên mặt người này được khắc họa kỳ lạ.

Những người xung quanh đều được khắc ngũ quan, còn người ngồi trên vương tọa, ngũ quan chỉ vẽ ra hai con mắt hình bầu dục, giống như đèn lồng.

Trong nội dung của bức bích họa, người ngồi trên vương tọa này đang che chở cho một bộ phận nhân loại.

Những người này mỗi khi gặp phải quái vật khó chống lại, đều nhờ người trên vương tọa bảo vệ.

Dần dần, người trên vương tọa này trở thành thần bảo hộ, không cần đích thân ra mặt, chỉ cần là người của tộc này, đều có thể dễ dàng nhận được sự công nhận của người khác, người của tộc này cũng lấy đó làm tự hào.

Nhưng không lâu sau, mọi chuyện dường như đã thay đổi.

Những người sống sót nhờ vào người đèn lồng xung quanh đã thay đổi hết lứa này đến lứa khác, nhưng người đèn lồng vẫn luôn ngồi trên vương tọa.

Chỉ là từ trên bích họa có thể thấy, cơ thể của người đèn lồng lại

ngày càng còng xuống, dường như cũng đang dần già đi.

Đến cuối cùng, những tộc người này đã nổi dậy phản bội, hướng về phía người đèn lồng còng lưng đã luôn bảo vệ họ mà phát động cuộc phản loạn.

Có thể thấy, dù đã trở nên già yếu, nhưng sức chiến đấu của Đăng lung nhân vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Trên bức bích họa, người ta cố ý vẽ Đăng lung nhân vô cùng to lớn, cao hơn người thường gấp mấy lần, vừa thể hiện sức mạnh, vừa là bức bích họa đầu tiên miêu tả trực tiếp sự khác biệt giữa Đăng lung nhân và người thường.

Trong trận chiến đó, Đăng lung nhân đã tàn sát hết bộ tộc phản bội.

Cuối cùng, những người thân quen vây quanh bên cạnh vốn náo nhiệt, giờ đây không còn một ai.

Đăng lung nhân buông thanh đao vẫn luôn nắm chặt trong tay, rồi rời khỏi vương tọa.

Bức bích họa đến đây là kết thúc.

Nhìn bức bích họa trước mắt, Lâm Dương trầm mặc, hồi lâu không nói nên lời.

Bức bích họa trên đó tuy có phần khoa trương, nhưng xem ra, dường như nó đã kể lại câu chuyện của Đăng lung nhân đó, một câu chuyện thấm đẫm cảm giác bi tráng.

Nếu là Đăng lung nhân đó, có lẽ ta cũng sẽ làm điều tương tự.

Chỉ không biết, bức bích họa này rốt cuộc là câu chuyện hư cấu, hay là ghi chép lịch sử.

Lúc này, Lâm Dương phát hiện, bên cạnh vương tọa, dường như

có một cái bóng, giống như những cây cột kia, một thứ gì đó vô cùng cao lớn đang đứng gần vương tọa, sừng sững trên mặt đất.

Sau khi chiếu đèn pin qua, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái.

Thứ này, phong cách hoàn toàn khác biệt với những kiến trúc xung quanh.

Trên bề mặt của nó có một lớp trông như gỉ sét nhàn nhạt, bao bọc hoàn toàn lấy nó.

Bản thân nó cũng không ngay ngắn, dường như có một chỗ bị thiếu mất một góc, tổng thể tạo thành một hình dạng cong queo, trông rất quái dị.

Nhưng không biết tại sao, nhìn thứ trước mắt, Lâm Dương lại có một cảm giác quen thuộc. "Tí tách." "Tí tách." Đúng lúc này, một âm thanh truyền đến, dường như từ một nơi rất xa, đang dần dần tiến lại gần.

Sắc mặt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng trở nên tệ đi rất nhiều.

Âm thanh này, truyền đến từ phía đó, ý là con quái vật kia đã đuổi theo tới rồi sao?

Sắc mặt hai người trở nên vô cùng khó coi, chỉ có thể nấp phía trên vương tọa khổng lồ, rồi dùng ánh mắt cẩn trọng nhìn vào bóng tối phía trước.

Không lâu sau, từ trong bóng tối, một bóng người bước ra.

Một bóng người toàn thân không ngừng nhỏ giọt thứ chất lỏng quái dị ra xung quanh, xuất hiện từ trong bóng tối.

Cơ thể chỗ nào cũng tàn phá, dường như vừa trải qua một trận

dày vò, lúc này đang dùng thân thể vặn vẹo đi về phía trước.

Nhìn kỹ có thể phát hiện, nửa thân dưới của thứ này hoàn toàn dính liền vào nhau, chỉ có thể tiến về phía trước bằng cách vặn vẹo cơ thể.

Thứ này, không phải là con tống tử biến dị đã đuổi theo hai người nãy giờ, lẽ nào là thứ khác?

Dường như nó đang di chuyển theo quỹ đạo hành động của hai người, thỉnh thoảng chạy đến bên cạnh những cây cột xung quanh, rồi lại vòng trở lại.

Tuyến đường vừa rồi quả thực giống hệt như đang sao chép lại hành động của hai người.

Con quái vật này, có lẽ đã luôn ở trong không gian này, chỉ là lúc hai người đi xuống trước đó không phát hiện ra tung tích của nó mà thôi.

Con quái vật đến trước vương tọa, rồi dừng lại.

Lâm Dương biết, nó đang sao chép lại cảnh tượng nhìn bích họa lúc nãy.

Nhưng tiếp theo, nó sẽ làm gì?

Ta xem bích họa cũng chỉ vài phút thôi, sau đó đã nấp sau vương tọa này, lúc đó, con quái vật cũng sẽ làm theo.

Lâm Dương dùng ánh mắt lo lắng nhìn Lưu Tư Vũ, lại phát hiện ánh mắt của đối phương cũng giống hệt mình.

Lẽ nào, lúc này cả hai đều không có cách giải quyết, chỉ có thể chờ đợi sự việc xảy ra sao?

Chương 674

"Tí tách." "Tí tách." Âm thanh chất lỏng trên người con quái vật rơi xuống lúc này cũng xuất hiện rõ ràng bên tai hai người.

Hiện tại con quái vật đang ở khoảng cách không xa trước mặt, gần như không khác gì đối mặt trực tiếp.

Rất nhanh, vài phút trôi qua, con quái vật đó bắt đầu di chuyển.

Hướng di chuyển của nó là về phía vương tọa, rõ ràng là muốn ra phía sau vương tọa.

Sắc mặt hai người trở nên khó coi.

Rồi, Lưu Tư Vũ dường như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nắm lấy tay Lâm Dương, lao về phía bên kia, vừa vặn giữ cho cơ thể mình và con quái vật kia cách nhau một khoảng bằng chiếc vương tọa.

Rất nhanh, giống như đang chơi trò đuổi bắt vòng quanh, Lâm Dương đã ở phía chính diện của vương tọa.

Lúc này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ may mắn.

Cách của Lưu Tư Vũ rất đơn giản, nếu con quái vật này sẽ sao chép hành động của mình, vậy thì chỉ cần liên tục chạy vòng quanh, mỗi lần con quái vật sẽ dừng lại vài phút ở mặt trước hoặc mặt sau vương tọa, đó là thời gian để thở.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy, người mệt trước chắc chắn là mình.

Vẻ mặt Lâm Dương bắt đầu trầm tư, suy nghĩ cách phá vỡ thế cục.

Nhưng rất nhanh, con quái vật lại bắt đầu hành động.

Nghe thấy tiếng lúc nhúc di chuyển đó, hai người cũng vội vàng

quay lại phía sau vương tọa.

Chỉ là biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng khó coi, bởi vì tốc độ của con quái vật này đã nhanh hơn.

Lúc nãy nó ở sau vương tọa ít nhất cũng năm phút, nhưng vừa rồi nhiều nhất cũng chỉ ba phút, con quái vật đã vòng qua.

Điều đó có nghĩa là thời gian của hai người đang dần bị rút ngắn, con quái vật này đang tăng tốc, sắc mặt hai người càng trở nên tồi tệ hơn.

Lần này chỉ chưa đầy một phút, con quái vật lại bắt đầu lúc nhúc.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng chuẩn bị rời đi, nhưng lại gặp phải trở ngại bất ngờ.

Dưới chân họ, những chất dịch nhầy mà con quái vật để lại lúc nãy, lúc này đã dán chặt giày của hai người xuống đất, khiến họ không thể di chuyển.

Con quái vật đó lúc này cũng đã xuất hiện.

Nhìn thấy hai người, sau khi thấy họ, con quái vật cũng dừng lại hành động sao chép, trong ánh mắt trống rỗng của nó cũng lộ ra vẻ kỳ quái, rồi bắt đầu lao về phía hai người, không còn dùng cách lúc nhúc nữa, mà là nhảy. "Cởi giày ra!" Đúng lúc này, Lưu Tư Vũ vội vàng hét lên, sau đó cùng Lâm Dương rút chân ra khỏi giày, rồi chạy về phía trước.

Nhìn thân thể của con quái vật, trong mắt họ lộ ra vẻ kinh hãi, rồi bắt đầu chơi trò đuổi bắt với nó.

Ở nơi này có những cây cột, lúc này hai người lợi dụng chúng để chơi trò đuổi bắt với con quái vật.

Con quái vật giống như một cái lò xo, không ngừng nhảy lên trên

mặt đất, dùng cách này để tiếp cận hai người, tốc độ cũng vô cùng nhanh.

Vì những nơi con quái vật đi qua sẽ để lại chất dịch nhầy trên mặt đất, nên hai người không thể đi đường cũ, chỉ có thể chạy về phía trước.

Trên người con quái vật, khắp cơ thể đều là những lỗ thủng, từ đó chảy ra thứ chất dịch nhầy kinh tởm.

Nếu hai người đồng thời dùng thân thể tiếp xúc để chống lại con quái vật, e rằng cả người sẽ bị nó quấn chặt.

Sau khi chơi trò đuổi bắt với con quái vật này vài vòng, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Càng khó chịu hơn là, vì không có giày, chỉ đi một đôi vớ, Lâm Dương có thể cảm nhận được lòng bàn chân của mình lúc này đã bị đá vụn trên mặt đất làm rách.

Quay đầu nhìn con quái vật kia, trên mặt Lâm Dương lộ ra biểu cảm khó coi.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Lâm Dương bị thứ gì đó phía sau con quái vật thu hút, đó là cái kiến trúc hình thù kỳ quái bên cạnh vương tọa.

Lúc này, Lâm Dương cuối cùng cũng nghĩ ra, thứ đó trông giống cái gì rồi.

Nó giống như một con dao phay cắm trên mặt đất, giống hệt con dao phay trong trí nhớ của Lâm Dương, ngoại trừ việc lớn hơn rất nhiều.

Sau khi nhìn thấy lớp gỉ sét trên con dao phay đó, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên đặc sắc.

Dường như, câu chuyện trên bức bích họa đó, và hình thể của Đăng lung nhân, không hề được tác giả phóng đại, vì ta đã tìm thấy con dao phay đó. "Lưu Tư Vũ, cô đi đẩy ngã thứ đó đi, ta sẽ dụ con quái vật qua đó." Sau khi nghĩ thông suốt, Lâm Dương đã tìm ra một kế hoạch hợp lý, sau đó việc phân công cũng nhanh chóng hoàn thành.

Sau khi nghe kế hoạch của Lâm Dương, trên mặt Lưu Tư Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cô đánh giá Lâm Dương, dường như đang xác nhận điều gì đó, rồi gật đầu, chạy về phía vương tọa.

Lâm Dương thì ở lại đây tiếp tục thu hút sự chú ý của con quái vật.

Bây giờ vì phải dụ con quái vật vào phạm vi tấn công của thứ đó, nên Lâm Dương không thể tiếp tục chơi trò đuổi bắt vòng quanh cột với nó nữa, chỉ có thể di chuyển trên khoảng đất trống ở giữa.

Lâm Dương chạy ra khoảng đất trống đó, nhìn con quái vật trước mặt, không ngừng làm động tác khiêu khích.

Con quái vật cũng lập tức đuổi theo, chạy theo dấu chân của Lâm Dương.

Chỉ là lúc chạy, sự chú ý của Lâm Dương lại đặt ở phía Lưu Tư Vũ.

Mấu chốt của kế hoạch lần này không nằm ở ta, mà là ở trên người Lưu Tư Vũ.

Nếu Lưu Tư Vũ không thể làm được bước đó, vậy thì con quái vật này chắc chắn không thể giải quyết được.

Để tránh tổn thất, giữa hai người chắc chắn phải có một người rời đi.

Chương 675

Xét từ vị trí hiện tại, người đó chắc chắn là Lâm Dương, không phải Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ nhìn thứ trước mặt, chọn đúng một hướng, rồi dùng hết sức đẩy về phía trước.

Nhưng đúng như dự đoán, căn bản không thể tạo ra bất kỳ sự di chuyển nào.

Thứ này không biết đã gỉ sét bao nhiêu năm, gỉ sét đã hòa làm một với mặt đất, trở thành một kiến trúc trên mặt đất.

Chỉ dựa vào sức đẩy, e rằng không thể đẩy ngã nó.

Nhìn bóng dáng Lâm Dương đang bị truy đuổi, Lưu Tư Vũ ngồi xổm xuống, nhìn những lớp gỉ sét đã hòa vào mặt đất kia, rồi nhặt một hòn đá bên cạnh, bắt đầu đặt tay lên đó, không ngừng gõ vào những lớp gỉ sét này.

Rất nhanh, trên những lớp gỉ sét đó xuất hiện một vài vết nứt, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng lộ ra vẻ vui mừng, sau đó động tác tiếp tục nhanh hơn.

Thấy hành động của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hiểu cô đang làm gì, chỉ là động tác chạy chậm lại một chút.

Bởi vì việc Lưu Tư Vũ làm như vậy sẽ không mất ít thời gian, Lâm Dương phải tiết kiệm thể lực.

Con quái vật này giống như tống tử, căn bản không biết mệt, động tác không hề chậm lại chút nào.

Sau khi loại bỏ được hơn một nửa lớp gỉ sét bám vào mặt đất bên dưới, trên trán Lưu Tư Vũ cũng xuất hiện rất nhiều mồ hôi.

Đây là một công việc tốn sức.

Nhìn Lâm Dương tốc độ đã chậm đi rất nhiều, Lưu Tư Vũ cũng biết, e rằng không có đủ thời gian để cô thử nghiệm.

Lưu Tư Vũ đứng dậy, đặt tay lên con dao phay khổng lồ, rồi bắt đầu đẩy.

Lần này, đã di chuyển được một chút, nhưng vẫn chỉ là một chút mà thôi.

Phía trước, có một phần gỉ sét cản trở sự di chuyển.

Lưu Tư Vũ nhíu chặt mày, tiếp tục dùng sức, muốn dùng sức mạnh để kéo đứt những lớp gỉ sét đó.

Dưới sự nỗ lực của Lưu Tư Vũ, những lớp gỉ sét đó quả thực đang không ngừng vỡ ra.

Lưu Tư Vũ không chỉ có thể nghe thấy âm thanh, mà từ cảm giác trên tay, con dao phay này quả thực đang dần dần di chuyển về phía trước.

Nhưng khi thấy Lâm Dương lại sắp bị bắt, biểu cảm trên mặt Lưu Tư Vũ vô cùng bất an.

Nếu Lâm Dương bị bắt, vậy thì tất cả những gì cô làm đều vô ích.

Nhưng lúc này, điều duy nhất cô có thể làm, ngoài việc âm thầm cầu nguyện cho Lâm Dương, thì không thể làm gì khác, chỉ có thể chậm rãi tiến hành nhiệm vụ của mình.

Đúng lúc này, ánh mắt Lưu Tư Vũ đột nhiên nhìn thấy một thứ.

Dường như vì lâu năm không được tu sửa, dưới chân cây cột đó xuất hiện những vết nứt.

Bản thân cây cột đó cũng đã bị dịch chuyển một chút, đủ để chứng minh rằng cây cột này không chỉ có vết nứt trên bề mặt, mà đã nứt vào

hơn một nửa rồi.

Sau khi nhìn con dao phay tiến triển chậm chạp trước mặt, Lưu Tư Vũ cũng cắn răng, quyết định đánh cược.

Lưu Tư Vũ chạy ra sau cây cột đó.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Dương, cô đặt tay ra sau, rồi bắt đầu dùng sức đẩy.

Vừa đẩy, trên mặt Lưu Tư Vũ lộ ra vẻ kinh hỉ, bởi vì cô có thể cảm nhận rõ ràng, cây cột trong tay đang thay đổi vị trí vì sức mạnh của cô.

Lưu Tư Vũ toàn thân đều dùng sức, tiếp tục đẩy cây cột này.

Gốc của cây cột cũng đang dần dần nghiêng về một phía, vết nứt trên đó cũng đang mở rộng, xem ra không trụ được bao lâu nữa.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu mục đích của Lưu Tư Vũ, ước lượng lại vị trí, rồi dẫn con quái vật qua đó.

Ước lượng vị trí xong, Lâm Dương dụ con quái vật qua, rồi ngồi xuống đó, thở hổn hển nhìn cây cột trước mặt đang có dấu hiệu đổ sập.

Trên mặt anh lộ ra biểu cảm có thể thở phào nhẹ nhõm, rồi vội vàng tránh đi.

Ngay sau đó, cây cột đó dưới sự nỗ lực của Lưu Tư Vũ cuối cùng cũng đổ sập xuống, đè trúng con quái vật.

Cây cột tuy trông không quá to, nhưng có lẽ vì chất liệu, sau khi rơi xuống đã tạo ra động tĩnh rất lớn, thậm chí khiến cả không gian này rung chuyển một lúc, dọa hai người sợ chết khiếp.

Nhìn chằm chằm vào những bức tường xung quanh hồi lâu, xác định nơi này sẽ không đột nhiên sập xuống, hai người mới từ chỗ nấp

đi ra, nhìn nhau, với vẻ mặt thư giãn bắt đầu nghỉ ngơi.

Vì con quái vật đó thực sự quá khó đối phó, bây giờ khó khăn lắm mới giải quyết được nó, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống đất bắt đầu nghỉ ngơi.

Lâm Dương lúc nãy làm mồi nhử thu hút con quái vật, toàn bộ quá trình đều phải chạy, phải chú ý đến việc quy hoạch lộ tuyến, tránh giẫm phải chất dịch nhầy mà con quái vật để lại trên đất.

Suy nghĩ trong tình huống áp lực như vậy là một thử thách lớn.

Trên trán Lâm Dương sớm đã ướt đẫm mồ hôi, lúc này quần áo trên người cũng bị mồ hôi làm ướt, đang cảm nhận từng cơn gió lạnh thoảng qua.

Khoan đã.

Lâm Dương đột nhiên ý thức được điều gì đó, vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Vì nơi này là một nơi khép kín, sao lại có gió thổi tới?

Lúc nãy hai người ở trong này lâu như vậy, cũng không thấy có gió gì cả.

Dưới sự tìm kiếm của Lâm Dương, theo hướng gió thổi, Lâm Dương phát hiện ra một khe hở, một khe nứt.

Lâm Dương đưa tầm mắt vào trong, qua ánh sáng của đèn pin, nhìn rõ cảnh tượng bên trong, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm kinh hỉ.

Chương 676

"Lưu Tư Vũ, ta tìm thấy lối ra rồi." Trên mặt Lâm Dương lộ ra nụ cười, vội vàng vẫy tay gọi Lưu Tư Vũ.

Nghe thấy lời của Lâm Dương, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng lộ ra vẻ mừng rỡ, vội vàng chạy tới.

Vì từ ánh mắt của Lâm Dương, cô biết anh hẳn đã phát hiện ra thứ gì đó khá quan trọng.

Bên trong khe hở đó, có thể thấy phía trước có một cầu thang đang đi từ dưới lên trên.

Khe hở này nằm trên một bức tường bên cạnh, do chấn động vừa rồi mà nứt ra.

Điều khiến Lưu Tư Vũ càng kích động hơn là, trên cầu thang có những dấu chân rõ ràng, hiển nhiên là gần đây có người đi qua, trên đó xuất hiện từng dấu chân một, mang đi lớp bụi bẩn, trông như mới xảy ra gần đây. "Không sai, chúng ta hẳn là có thể rời khỏi đây.

Nhìn những dấu chân này, dấu giày trên đó rất rõ ràng, cộng thêm vị trí ẩn khuất như vậy, hẳn là con đường có thể rời đi." Lưu Tư Vũ quay đầu lại, trong ánh mắt tràn đầy niềm vui, nói ra suy nghĩ của mình cho Lâm Dương, cả hai đều cảm thấy vui mừng.

Nhưng rất nhanh, nhìn về phía Lâm Dương, nụ cười trên mặt Lưu Tư Vũ đột nhiên biến mất, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Bởi vì ở không xa phía sau Lâm Dương, cây cột đó, cây cột bị Lưu Tư Vũ đẩy ngã, dưới chân cột, con quái vật vốn bị đè chết dí, lúc này đang di chuyển ra ngoài.

Thân thể con quái vật bị đè chặt, nhưng từ xung quanh cơ thể nó,

lại đang lan ra một thứ chất lỏng kỳ quái.

Những chất dịch này cùng màu với bề mặt con quái vật, cảm giác như là một phần cấu thành của nó. "Lâm Dương, mau đi thôi, thứ đó hình như chưa chết hẳn." Lưu Tư Vũ lo lắng nói với Lâm Dương xong, liền đi đầu vào trong khe hở.

Kích thước khe hở vừa đủ cho hai người đi vào.

Sau khi Lưu Tư Vũ vào trong, Lâm Dương cũng quay đầu nhìn lại đám đồ vật phía sau.

Đám đồ vật đó bây giờ đã ra được hơn một nửa, từ trong đó có thể thấy những thứ trước đây chưa từng thấy, giống như thường ngày ẩn giấu bên trong cơ thể con quái vật, bây giờ gặp nguy hiểm mới xuất hiện.

Một cái lõi màu đen nằm trong đám chất dịch đó, vật thể hình cầu vốn nên là thể rắn, không biết sao lại chui ra từ dưới chân cột.

Sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên khó coi.

Anh nhặt ba lô trên đất lên, lập tức chui vào khe hở, không thèm để ý đến con quái vật bên ngoài nữa.

Không màng nghỉ ngơi nữa, hai người sau khi thể lực hồi phục một phần, bắt đầu chạy lên cầu thang.

Cầu thang này cho người ta cảm giác rất hiện đại, trông giống như cầu thang mới được xây dựng gần đây, hoàn toàn khác với phong cách kiến trúc cổ kính, cao lớn bên ngoài.

Dấu chân để lại trên cầu thang đều hướng lên trên, hai người cũng chạy lên trên.

Di tích dưới lòng đất này, không biết có chuyện gì, khắp nơi đều đầy rẫy quái vật.

Xem ra, dường như đều là những con quái vật được nuôi dưỡng nhân tạo.

Cộng thêm bức bích họa Đăng lung nhân đã thấy, và con dao phay mà Đăng lung nhân để lại, nhìn thế nào cũng là một nơi quỷ dị.

Mặc dù dấu chân xuất hiện trước mặt hai người lúc này trông giống dấu chân của con người, nhưng cả hai thực sự không dám chắc chắn.

Bởi vì ở nơi này, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

Biết đâu một con quái vật hình người tình cờ đi giày của con người cũng không chừng.

Phải biết rằng, những đội viên đã vào trước đó, bây giờ vẫn chưa rõ tung tích.

Sau khi đi lên được một đoạn, Lâm Dương nhìn thấy một dấu giày mới, giống như đột nhiên xuất hiện thêm.

Vốn chỉ có một dấu giày, lúc này lại có thêm một dấu nữa.

Dấu giày mới xuất hiện này nhỏ hơn một chút, cũng đang di chuyển lên trên.

Lâm Dương nhìn xung quanh, cũng thấy một khe hở, một khe nứt từ đâu đó.

Ở nơi đó, bên ngoài cũng có thứ gì đó, hẳn là có một người đã chui vào từ đó, giống như hai người đã làm.

Trên mặt Lâm Dương xuất hiện vẻ tò mò.

Bất chấp sự ngăn cản của Lưu Tư Vũ, anh đi đến bên khe hở, đưa tầm mắt ra ngoài, bắt đầu quan sát cảnh tượng bên ngoài.

Bên ngoài khe hở là một không gian rộng lớn, bên trong tối đen như mực.

Sau khi Lâm Dương chiếu đèn vào, anh nhìn thấy một vùng đất giống như bãi cỏ.

Trên mặt đất có rất nhiều gai nhọn kỳ quái, có cái màu hồng, có cái màu xanh lam.

Những thứ này lúc này đang mọc um tùm trên mặt đất như cỏ, đâm thẳng lên trên.

Đúng lúc Lâm Dương định xoay đèn, một con mắt lớn xuất hiện trước mặt anh.

Nó di chuyển từ bên phải khe hở qua, dường như cảm nhận được ánh sáng từ phía Lâm Dương.

Một con mắt khổng lồ quay về phía Lâm Dương, nhìn chằm chằm vào anh trong khe hở.

Biểu cảm trên mặt Lâm Dương ngay lập tức cứng đờ.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, con mắt của sinh vật kỳ quái này, chỉ riêng con mắt thôi đã lớn hơn đầu của Lâm Dương.

Như vậy, kích thước của sinh vật này rốt cuộc lớn đến mức nào, thật khó có thể tưởng tượng.

Lâm Dương ngay lập tức tắt đèn, rồi quay người chạy lên trên, không quên kéo theo Lưu Tư Vũ cùng chạy.

Chương 677

Khốn kiếp!

Nơi này thật sự quá nguy hiểm, lại gặp phải thứ này.

Lúc nãy sinh vật đó, ngoài con mắt ra, Lâm Dương còn nhìn thấy một phần da bên cạnh con mắt.

Trông nó giống như một khuôn mặt người khổng lồ, trên đó có thể thấy một vài đường nét giống như mũi.

Chỉ vì khe hở không đủ lớn, nên Lâm Dương không nhìn rõ hình dạng bên đó.

Nhưng Lâm Dương hiểu một điều, sau khi nhìn thấy thứ đó, trong lòng Lâm Dương dấy lên một hồi chuông cảnh báo.

Rõ ràng, thứ đó vô cùng nguy hiểm.

Nếu để thứ đó bắt được, e rằng sẽ chết ngay tại chỗ.

Sau khi Lâm Dương đi lên được một lúc, từ phía dưới truyền đến âm thanh vách đá vỡ vụn.

Nghe giống như âm thanh phát ra từ khe hở nơi gặp con mắt lớn lúc nãy.

Bước chân của hai người cũng trở nên nhanh hơn.

Lớp bụi trên cầu thang càng ngày càng ít, bởi vì dấu chân trên đó trở nên lộn xộn, giống như hoảng loạn không chọn đường mà đi.

Rõ ràng là hai dấu chân có màu sắc giống nhau, nhưng từ những dấu chân để lại trên cầu thang có thể thấy, cùng một dấu chân đã đi lại trên cùng một bậc thang nhiều lần, cảm giác như một người say rượu, lơ mơ không biết đang đi vòng quanh.

Sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái.

Mặc dù tốc độ bước chân không dừng lại, nhưng biểu cảm của cả hai đều trở nên cảnh giác.

Họ bất giác dùng một chút sức lực để che giấu một phần tiếng bước chân, kiểm soát lực đạo, vừa cẩn thận vừa nhanh chóng leo lên trên.

Sau khi đi lên được một đoạn nữa, hai người cũng hiểu ra, nơi mà dấu chân trước đó dừng lại, bên cạnh đó, là một thi thể.

Một người phụ nữ trẻ, lúc này đang nằm úp trên tường, miệng không ngừng chảy nước dãi.

Từ biểu cảm trên mặt có thể thấy, lúc chết, dường như đã cảm thấy vô cùng kinh hãi, trên mặt viết đầy sự sợ hãi.

Càng khiến hai người cảm thấy sợ hãi hơn là, sau khi thi thể người phụ nữ này xuất hiện, dấu chân duy nhất đi lên trên trở nên không còn lộn xộn nữa, mà đi thẳng tắp lên trên.

Dấu chân này là dấu chân nhỏ hơn đột nhiên xuất hiện sau đó, lúc này trông như đang đi lên một cách vững vàng. "Nội bộ lục đục?

Chia chác tài sản không đều?" Không chỉ Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra điều này, sắc mặt trở nên khó coi hơn rất nhiều, rồi đưa ra một suy đoán. "Không biết, nhưng có thể biết rằng, gã đi lên trên, e rằng cũng không phải loại tốt lành gì.

Từ khuôn mặt của người phụ nữ này, có thể thấy, gã đó đã giết cô ta ngay trước mặt cô ta." Hai người sau khi trầm mặc một lúc, tiếp tục đi lên trên.

Bên cạnh người phụ nữ này không có ba lô, chỉ có một chiếc điện thoại, và một chiếc đèn pin hết pin.

Cũng không biết vốn dĩ cô ta không mang ba lô, hay ba lô đã bị người kia lấy đi.

Sắc mặt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tiếp theo đều vô cùng khó coi.

Bởi vì gã ở trên kia, là một kẻ giết người.

Quan trọng nhất là, nguyên nhân giết người của gã đó, hai người đến giờ vẫn không rõ, nên biểu cảm trên mặt đều vô cùng phức tạp.

Rất nhanh, hai người đã lên đến tầng cao nhất.

Tại đây, cầu thang dừng lại, không có cầu thang nào tiếp tục đi lên nữa.

Dấu chân nhỏ hơn cũng biến mất ở đây.

Gần đó chỉ có vài bức tường, nhưng không có thứ gì khác, trông giống như một ngõ cụt.

Nhưng ở đây, Lâm Dương không nhìn thấy người nào khác.

Nếu người đó đến đây rồi đột nhiên bốc hơi, hai người chắc chắn không tin.

Hai người bắt đầu mò mẫm trên những vách đá xung quanh, nhưng không tìm thấy cơ quan nào cả.

Dùng sức gõ vào vách đá, từ âm thanh truyền ra, bên trong cũng là một bức tường khá dày, không thể phán đoán có rỗng hay không.

Sắc mặt hai người cũng trở nên khó coi.

Đã đến nơi này rồi, lẽ nào phải công cốc sao?

Nếu dấu chân nhỏ hơn đó đã biến mất ở đây, điều đó chứng minh rằng ở đây tuyệt đối có một con đường có thể tiếp tục đi tới, nhưng hai người lại không thể tìm thấy, vô cùng khó chịu.

Đột nhiên, từ dưới cầu thang của hai người bắt đầu phát ra âm thanh, giống như cơ quan được khởi động, có tiếng xích sắt chuyển động, đồng thời cũng truyền ra một tiếng thở dốc không ngừng. "A a a a a..." Từ phía dưới hai người, truyền đến một tiếng hét chói tai, là giọng của một người đàn ông, nghe vô cùng bi thảm, trông như đã gặp phải chuyện gì đó bi thảm.

Hai người nhìn nhau, chạy xuống, rồi nhìn thấy một cảnh tượng không thể chịu nổi.

Từ trong vách đá, một cánh cửa lớn mở ra.

Bên trong có một người đàn ông, lúc này đang bị xé xác.

Trên người hắn, có một sinh vật giống như chó, nhưng cả hai đều rất rõ, đó không phải là chó, mà là thứ khác.

Chương 678

Bề mặt sinh vật này tỏa ra một ánh sáng đặc biệt, toàn thân không ngừng chảy ra thứ chất dịch kỳ quái xuống dưới.

Giống hệt con quái vật bị hai người đè dưới cột lúc trước.

Sắc mặt hai người đều trở nên khó coi, nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời không biết nên làm gì.

Bởi vì trong tay hai người không có bất kỳ vũ khí nào, trong ba lô cũng chỉ có một ít dây thừng và các công cụ khác, những thứ này đối với con người còn không có sát thương, huống hồ là thứ trước mặt. "Cứu tôi với." Lúc này, người đàn ông đang bị cắn xé cũng phát hiện ra hai người, đang cầu cứu họ.

Nhưng không biết tại sao, âm thanh phát ra từ miệng người đàn ông lại vô cùng yếu ớt, càng kỳ lạ hơn là, giọng nói của người đàn ông đang dần dần nhỏ đi.

Rất nhanh, người đàn ông ngừng cử động, giọng nói cũng không còn phát ra nữa.

Cả hai đều hiểu, người đàn ông đã chết.

Hai người lúc này cũng chuẩn bị rời đi, nhưng Lâm Dương lại đưa tay ngăn Lưu Tư Vũ lại, bởi vì anh đã nhìn thấy một điều kỳ lạ.

Giữa con quái vật và người đàn ông đó, dường như có thứ gì đó chắn lại.

Con quái vật sau khi cắn xé trên người người đàn ông một lúc, ngẩng đầu lên, liếc nhìn hai người một cái, rồi như không nhìn thấy, tiếp tục tàn phá trên người người đàn ông, không coi hai người là thức ăn của nó.

Nhưng Lâm Dương hiểu, không phải vì con quái vật đã ăn no hay lý do gì khác, mà là vì, con quái vật không thể ăn thịt hai người.

Bây giờ Lâm Dương cũng đã nhìn rõ, giữa họ có một lớp vật chất trong suốt như thủy tinh, ngăn cách con quái vật và họ.

Con quái vật có lẽ biết sự tồn tại của thứ này, nên mới không để ý đến hai người.

Nhưng nhìn thứ trước mắt, sắc mặt Lâm Dương lại trở nên kỳ quái.

Anh đưa tay lên, dùng ánh mắt bi thương nhìn người đàn ông đang bị cắn xé trước mặt.

Rõ ràng, đây là một màn trình diễn.

Họ đã bị ai đó phát hiện, rồi cố tình để họ chứng kiến một cuộc tàn sát diễn ra.

Hai người tuy may mắn thoát khỏi tay con quái vật, nhưng người đàn ông trước mặt lại không có may mắn và năng lực như vậy, nên đã chết trước mặt họ.

Đúng lúc này, trong lòng Lâm Dương đột nhiên dấy lên một cơn phẫn nộ.

Dù bình thường anh cũng chỉ là một người không quan tâm chuyện không phải của mình, nhưng sau khi chứng kiến cảnh tượng như vậy, anh cũng không thể thờ ơ.

Bởi vì đây là sự không tôn trọng mạng sống con người, giống như đang đùa giỡn, tùy ý sử dụng sinh mạng con người làm vật trưng bày, điều này khiến Lâm Dương khó có thể chịu đựng.

Nhìn con quái vật không ngừng ăn uống trong đó, biểu cảm trên mặt Lâm Dương cũng dần dần trở lại bình tĩnh.

Nhưng trong đôi mắt của Lâm Dương, lại có thể thấy một ngọn lửa đang không ngừng cháy lên.

Loại người coi thường mạng sống con người như vậy, Lâm Dương căn bản không thể tha thứ.

Dưới ánh mắt kỳ quái của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đi lên đỉnh cầu thang, đến nơi không thể rời đi.

Sau đó Lâm Dương cũng ngồi xổm xuống, cẩn thận nghiền ngẫm những dấu chân trên đất.

Nếu dấu chân này xuất hiện ở đây, vậy chứng tỏ ở nơi này chắc chắn có một lối ra có thể rời đi.

Hai người không thể rời đi, chỉ là phương pháp của hai người chưa tìm đúng.

Lâm Dương không tin lối ra của nơi này lại là một lối ra dùng một lần, đó là một thiết kế không hợp lý.

Trong những dấu chân trên mặt đất, trước đó hai người đã cảm thấy thất vọng, nhưng lúc di chuyển cũng tránh tự mình chạm vào những dấu chân đó.

Nói cách khác, những dấu chân này vẫn giữ nguyên hình dạng ban đầu.

Trong đó, Lâm Dương nhanh chóng phát hiện ra một vài chi tiết, mắt cũng nheo lại.

Những dấu chân này luôn ở trên cùng, nhưng trên những dấu chân đó, Lâm Dương lại nhìn thấy dấu vết chồng chéo.

Nói cách khác, chủ nhân của dấu chân này từng giẫm lên dấu chân của mình lần thứ hai, để đối phó với những người đi theo dấu chân.

Lâm Dương từng bước lùi xuống, cẩn thận quan sát trên những

dấu chân.

Kỹ thuật của người này rất khéo léo, dù đi lùi chồng lên dấu chân, nhưng cũng khó có thể nhìn ra sơ hở.

Chỉ có thể thông qua lượng bụi bên cạnh nhiều hay ít để phán đoán.

Lượng bụi vốn nên đều nhau, dưới tác động của chân người, trở nên không đều, trong đó xuất hiện những khoảng trống, và những khoảng trống này lại không bằng phẳng.

Sau khi so sánh với dấu chân của hai người, không lâu sau, Lâm Dương đã tìm ra sơ hở ở những chỗ này, rồi theo sơ hở đó, cẩn thận tìm kiếm.

Cơ thể Lâm Dương không ngừng hạ xuống.

Rất nhanh, anh phát hiện ra nơi mà dấu chân đó dừng lại.

Tại đây, sự chồng chéo của dấu chân kết thúc.

Nói cách khác, lối ra thực sự, hẳn là ở đây mới đúng.

Lâm Dương đứng dậy, nhìn xung quanh.

Nơi này là nơi có một tấm kính ngăn cách hai người và con quái vật.

Tại đây, dấu chân dừng lại.

Chương 679

Lẽ nào, con quái vật xuất hiện ở đây để cho hai người xem là có ý muốn dọa hai người đi sao?

Trên mặt Lâm Dương hiện lên vẻ nghi ngờ, anh bắt đầu hoài nghi suy đoán của mình.

Bởi vì ở nơi có thể nhìn thấy con quái vật này, nếu có người có tâm tìm kiếm, sẽ dễ dàng phát hiện ra sự khác biệt này.

Giữa dấu chân chồng chéo và không chồng chéo, sự khác biệt vô cùng lớn.

Như vậy, chẳng phải là chủ động để lộ ra sao?

Biểu cảm trên mặt Lâm Dương trở nên kỳ quái, nhưng anh nhanh chóng gọi Lưu Tư Vũ.

Hai người cùng nhau tìm kiếm cơ quan gần đó.

Rất nhanh, trên khối vật chất bằng kính đó, Lâm Dương đã tìm thấy một cơ quan.

Cơ quan này trông vô cùng nhạy, chỉ cần đặt tay lên, dường như sẽ bị ấn xuống.

Nhưng Lâm Dương lại không dám ấn xuống.

Bởi vì lúc này, Lâm Dương đột nhiên có một suy đoán, đó là, nếu ấn xuống, ở khoảng cách này, liệu có thể tránh được đòn tấn công của con quái vật không?

Đột nhiên, có lẽ sự xuất hiện của con quái vật này không phải để người khác tránh xa nơi này, mà là để con quái vật phát hiện sự tồn tại của người bên ngoài.

Ở đây, nếu ấn công tắc, tấm kính đó cũng bị mở ra, vậy thì con quái vật này chắc chắn sẽ xé xác người bên ngoài.

Người đàn ông vô tội bên trong, lúc này trên cơ thể xuất hiện những mảng thịt vụn lớn, đều do con quái vật đó cắn xé ra, trông vô cùng thê thảm.

Đây không phải là chuyện mà Lâm Dương muốn gặp phải, lông mày Lâm Dương cũng vì thế mà nhíu lại. "Xin lỗi nhé, thật sự xin lỗi..." Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà Hàn Mộc Nghiên không phải là người không nói lý, sau khi hiểu rõ tình hình, cô cũng có thể từ bỏ ủy thác này.

Chỉ là, vết ấn trên tay này, rốt cuộc làm thế nào mới có thể biến mất đây?

Nhìn vết ấn lòng bàn tay trên cánh tay, ánh mắt Lâm Dương vô cùng phức tạp.

Bây giờ anh đã hiểu, sở dĩ mình cảm thấy lạnh, là vì vết ấn đen này.

Ngoài anh ra, tất cả mọi người đều vì thời tiết mà mặc quần áo mát mẻ, chỉ có mình anh quấn áo khoác dày.

Khó khăn lắm mới thuyết phục được Lưu Tư Vũ, anh một mình đi đến chỗ một bác sĩ đông y.

Thứ trên cánh tay này, tuy không có chứng cứ, nhưng trực giác của Lâm Dương mách bảo, thứ này e rằng đến bệnh viện cũng không thể chữa trị triệt để.

Như vậy, tìm một bác sĩ đông y có lẽ đáng tin hơn một chút.

Vết ấn đen không biết từ đâu xuất hiện trên cánh tay này, e rằng không thể dùng cái gọi là khoa học để giải thích.

Sau khi hỏi thăm khắp nơi, Lâm Dương cũng tìm thấy một con hẻm nhỏ.

Con hẻm nhỏ này vô cùng chật hẹp, chỉ có thể miễn cưỡng cho một người đi qua.

Nhưng lại không giống như những con hẻm thông thường chất đầy đồ phế thải, trông vô cùng sạch sẽ.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Lâm Dương không khỏi cảm thấy có hy vọng vào vị bác sĩ đông y đó.

Theo lời người qua đường trước đó, trong huyện thành này có một bác sĩ đông y nổi tiếng, hoặc nói đúng hơn là một bác sĩ gần giống với bác sĩ đông y.

Mặc dù thường xuyên dùng phương pháp của đông y để chẩn đoán bệnh tình, nhưng lại khuyên bệnh nhân đến bệnh viện khám.

Ông ấy sẽ nói rõ bệnh tình của bệnh nhân, giống hệt như kết quả chẩn đoán của các thiết bị trong bệnh viện, gần như không có sự khác biệt, nên cũng có được danh tiếng nhất định.

Đến trước cửa, Lâm Dương gõ cửa mấy cái.

Rất nhanh, từ bên trong truyền ra tiếng động, sau đó Lâm Dương đứng ngoài chờ đợi.

Sau khi cánh cửa lớn được mở ra, trên mặt Lâm Dương tràn đầy kinh ngạc.

Nguyên nhân không gì khác, xuất hiện trước mặt Lâm Dương là một người đàn ông có mái tóc đỏ.

Đúng vậy, tóc màu đỏ, một loại tóc đỏ mang vẻ thô kệch, e rằng được nhuộm tùy tiện ở một tiệm tóc nhỏ.

Người đàn ông còn trẻ, hoàn toàn không có độ tuổi mà một bác sĩ

trưởng thành nên có. "Khám bệnh à?

Mời vào." Người đàn ông dường như đã quen với phản ứng của những người cảm thấy kỳ lạ vì ngoại hình của mình, không giải thích, đi sang một bên, nhường đường cho Lâm Dương.

Bên trong là một căn phòng chật hẹp, tương xứng với con hẻm chật hẹp này, quả thực rất hợp nhau.

Ngồi lên chiếc ghế đẩu rõ ràng dành cho bệnh nhân, thấy người đàn ông đi đến chiếc bàn trước mặt ngồi xuống, Lâm Dương cũng hiểu ra, người đàn ông trông có vẻ rất sành điệu này chính là bác sĩ của nơi đây. "Chỗ nào không khỏe?" Sau khi ngồi xuống bàn, thần sắc của người đàn ông thay đổi.

Mặc dù vẫn có vẻ hơi bất cần đời, nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không hời hợt như vẻ bề ngoài.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng yên tâm hơn, vén tay áo dài trên cánh tay lên.

Ánh mắt của người đàn ông cũng chăm chú nhìn vào động tác của Lâm Dương.

Ngay lúc nhìn thấy Lâm Dương, anh ta đã biết, Lâm Dương đến để chẩn đoán, bởi vì trong thời tiết này, cũng chỉ có Lâm Dương mặc áo dài tay trên người.

Chương 680

"Thứ này, ngài có thể giúp tôi loại bỏ nó không?" Lâm Dương để lộ vết ấn đen trên cánh tay, rồi dùng tay chỉ vào, hỏi vị bác sĩ.

Ánh mắt của người đàn ông cũng trở nên nghiêm nghị.

Sau đó anh ta đặt tay lên cánh tay của Lâm Dương, cẩn thận vuốt ve, giống như đang vuốt ve một món bảo vật đã cất giữ từ lâu.

Ngón tay của người đàn ông vô cùng thô ráp, cảm giác như thường xuyên làm việc nặng, ma sát khiến Lâm Dương có chút không thoải mái.

Một lát sau, sắc mặt của người đàn ông cũng dịu đi, rồi bắt đầu hỏi Lâm Dương. "Thứ này đã thử dùng nước rửa chưa?" "Dùng rồi, tất cả những thứ có thể tìm được tôi đều đã thử, không hết." "Bị dính ở đâu?" "...Không biết, tôi hình như đã gặp một cơn ác mộng, sau đó trong mơ, có thứ gì đó đã nắm lấy tôi, rồi tỉnh dậy đã như vậy." "..." Sau khi nghe xong lời miêu tả của Lâm Dương, trên mặt người đàn ông cũng nở một nụ cười, trông rất rạng rỡ, khiến Lâm Dương cũng dấy lên một chút hy vọng. "Ở đây đợi tôi." Người đàn ông đi vào phòng kho bên trong phòng.

Anh ta lục lọi trong đó, thỉnh thoảng lại có tiếng vật cứng rơi xuống đất, xem ra đang tìm một thứ đã lâu không lấy ra.

Một lúc sau, người đàn ông cũng từ phòng kho đi ra.

Trên tay anh ta cầm một vật trông giống như tấm vải gai, trong mắt Lâm Dương, đó là một tấm vải gai màu xám trắng.

Người đàn ông đi tới, không ngồi lại vào ghế, đặt tấm vải gai trong tay lên cánh tay của Lâm Dương, sau đó bắt đầu ấn tấm vải gai

lên chính giữa vết ấn đen, cẩn thận dùng sức di chuyển tấm vải gai, dường như muốn lau đi vết ấn đen đó.

Lâm Dương vừa định nói với người đàn ông là không có tác dụng, thì lại nhìn thấy trên mặt vị bác sĩ tràn đầy vẻ chuyên chú.

Lời định nói ra đã dừng lại bên miệng, không nói ra nữa.

Điều khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ là, rõ ràng trông chỉ là một tấm vải gai, nhưng cảm giác tiếp xúc với cánh tay lại vô cùng mềm mại, cứ như một tấm lụa mịn màng, không hề gây cho Lâm Dương bất kỳ cảm giác đau đớn nào do ma sát.

Sau một lúc, người đàn ông lấy tấm vải đó xuống.

Trên cánh tay của Lâm Dương, vết ấn đen ban đầu đã biến mất, trên đó không để lại bất kỳ dấu vết nào, như chưa từng xuất hiện.

Ánh mắt Lâm Dương tràn đầy kinh ngạc, tầm mắt đặt lên tấm vải gai đó.

Trên mặt tấm vải gai đối diện với cánh tay Lâm Dương, màu xám trắng ban đầu lúc này đã bị màu đen bao phủ, giống hệt như vết tay đen đó đã chuyển từ cánh tay Lâm Dương lên tấm vải gai này vậy. "Bác sĩ, có chuyện gì vậy?" Khóe miệng Lâm Dương hơi mở ra, không hề che giấu sự kinh ngạc của mình, hỏi người đàn ông.

Người đàn ông không trả lời câu hỏi của Lâm Dương, cầm tấm vải lên trước mặt, rồi nhìn vào vết ấn đen trên đó, dần dần nhíu mày. "Thứ này, rốt cuộc cậu đã lấy ở đâu?" Giọng nói của người đàn ông lúc này trở nên vô cùng nghiêm khắc, giống như đang thẩm vấn phạm nhân, lớn tiếng hét về phía Lâm Dương. "Đã nói là tôi không biết rồi mà." Mặc dù giọng của vị bác sĩ rất đáng sợ, nhưng Lâm Dương lại không bị dọa, chỉ cúi đầu, tiếp tục nói những thông tin đã nói.

Cái hang động đó, là do Hàn Mộc Nghiên ủy thác để vào.

Mặc dù không hoàn thành được ủy thác đó, nhưng Lâm Dương cũng có đạo đức nghề nghiệp cơ bản.

Loại chuyện này, rõ ràng là thông tin tương đối bí mật, sao có thể tùy tiện tiết lộ cho người khác.

Sau khi thấy bộ dạng của Lâm Dương, người đàn ông lại nhíu mày, ánh mắt nhìn Lâm Dương vô cùng sâu thẳm, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lúc sau, anh ta quay lại bàn của mình, từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm danh thiếp.

Nhìn thấy tấm danh thiếp người đàn ông đưa, Lâm Dương ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc. "Đừng hỏi gì cả, tôi cũng sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện này.

Nếu sau này có vấn đề gì, liên lạc với tôi là được." Người đàn ông sau khi nhét tấm danh thiếp vào tay Lâm Dương, nhìn vào những tài liệu trên bàn, tỏ ra thái độ tiễn khách, rõ ràng không muốn tiếp tục dây dưa với Lâm Dương nữa.

Thấy cảnh tượng như vậy, mặc dù cảm thấy tò mò, nhưng Lâm Dương cũng không đến nỗi không biết điều như vậy.

Việc che giấu rõ ràng đã bị vị bác sĩ nhìn ra, vậy thì mình cũng không có tư cách đi hỏi han bác sĩ nữa.

Anh tiện tay nhét tấm danh thiếp vào túi, rồi rời khỏi đây.

Mặc dù có thêm vấn đề, nhưng chuyện quan trọng nhất đã được giải quyết.

Vết ấn trên cánh tay đã biến mất.

Bây giờ anh cũng dần dần cảm thấy nóng bức, bởi vì bộ quần áo giữ ấm trên người không phù hợp với Lâm Dương hiện tại.

Trong ngày tiếp theo, Lâm Dương thỉnh thoảng lại nhìn vào cánh tay của mình, cẩn thận quan sát vị trí mà vết ấn đó từng ở.

May mắn là, vết ấn đó không có dấu hiệu xuất hiện trở lại, Lâm Dương cũng dần dần yên tâm.

Đêm nhanh chóng đến, thời gian cuối cùng mà Hàn Mộc Nghiên cho anh cân nhắc.

Vì nơi đó đối với Hàn Mộc Nghiên mà nói là một thứ cần phải che giấu, nên cũng không tiện tìm quá nhiều người.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ vẫn chưa bị Hàn Mộc Nghiên từ bỏ nhanh như vậy, đã đến thời hạn cuối cùng.

Chỉ là Lâm Dương nằm trên giường biết rằng, mình không thể nào quay lại nơi đó nữa, rõ ràng khó khăn lắm mới xua tan được vết ấn đó.

Dần dần, Lâm Dương chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong chiếc chăn bọc quanh người, dường như vì đêm lạnh, Lâm Dương bất giác quấn chặt chăn vào người, lăn một vòng trên giường, bao bọc cơ thể mình hoàn toàn.

Ở một nơi khác, trong căn phòng nhỏ trong con hẻm chật hẹp, vừa tiễn vị khách cuối cùng, Ngôn Lâm đóng cửa lại.

Sau khi xác định đã khóa kỹ, anh ta từ trong ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Một chiếc hộp nhỏ vô cùng tinh xảo.

Chương 681

Ngôn Lâm đặt tay lên một chỗ lồi lõm trên hộp, rồi ấn xuống.

Cơ quan bên trong hộp khởi động, bề ngoài của hộp thay đổi, lớp ván gỗ trên cùng được lật lên, để lộ ra tấm vải gai bên trong.

Nếu Lâm Dương ở đây, sẽ biết, đó là tấm vải gai mà vị bác sĩ trước đó đã giúp anh xóa đi vết ấn trên cánh tay.

Tấm vải gai này, lúc này không còn nhìn ra màu sắc ban đầu.

Vết ấn đen từ cánh tay của Lâm Dương dính lên tấm vải gai, giống như có thể tăng sinh, đã nhuộm đen hoàn toàn cả tấm vải.

Nó được Ngôn Lâm đặt trong chiếc hộp này, không dám chạm vào.

Ngôn Lâm chống cằm, rồi bắt đầu suy nghĩ về người đàn ông đã gặp hôm nay.

Từ trên người người đàn ông đó, có thể cảm nhận được một luồng khí tức quỷ dị, cộng thêm thứ được gỡ xuống từ người anh ta, Ngôn Lâm dần dần có một chút suy đoán.

Tình huống này quả thực giống như bị nguyền rủa.

Ngôn Lâm biết, người đàn ông đó, sẽ sớm quay lại đây.

Nếu là lời nguyền, vậy thì làm như vậy chỉ có thể tạm thời giảm bớt mà thôi, chứ không phải là chữa trị tận gốc.

Không lâu nữa, sẽ vì một nguyên nhân khác mà quay trở lại bên cạnh anh ta thôi.

Trước đó, hãy nghiên cứu kỹ thứ này đã.

Ánh mắt Ngôn Lâm đột nhiên sáng lên, tràn đầy sự tò mò đối với

tấm vải gai bị nhuộm đen này.

Anh ta lấy từ bên cạnh ra mấy cây gậy nhỏ, mở mấy lớp cơ quan trong hộp ra, để lộ ra tấm vải gai bên trong, rồi cẩn thận khều khều.

Một đêm trôi qua. "Hà hà... hà hà." Đột nhiên tỉnh dậy, Lâm Dương cảm thấy cơ thể mình toát mồ hôi.

Anh cuộn tròn trong chăn, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hồi tưởng lại mọi thứ trong giấc mơ, giống như cảm nhận được nỗi đau đó.

Lâm Dương nhìn vào vị trí cánh tay của mình, rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

Một lúc sau, Lâm Dương như muốn xác nhận hiện thực, vén tấm chăn che cánh tay lên, để lộ ra cánh tay của mình.

Nhìn thấy những vết ấn đen trên đó, vết ấn đen đã biến mất, lúc này lại xuất hiện trở lại trên cánh tay của Lâm Dương.

Khác với vết ấn lòng bàn tay trước đó, bây giờ trên cánh tay là một vài vết hằn giống như vết xước, hình dải hiện lên trên cánh tay của Lâm Dương.

Trên trán Lâm Dương dần dần xuất hiện mồ hôi lạnh.

Vết hằn đen trên cánh tay giống hệt cảnh tượng cuối cùng nhìn thấy trong giấc mơ.

Trong giấc mơ, Lâm Dương không ngừng chạy trốn, con búp bê đen quen thuộc không ngừng truy đuổi anh.

Chỉ là đêm nay, con búp bê đen đó không còn đơn thuần truy đuổi Lâm Dương như trước nữa, nó đã có ý định giết người.

Tại sao ư?

Bởi vì trên cơ thể con búp bê đen xuất hiện rất nhiều gai nhọn.

Nó không ngừng truy đuổi Lâm Dương, tìm cơ hội thích hợp sẽ đâm những gai nhọn đó vào người Lâm Dương.

Vào thời điểm cuối cùng, nó đã đâm xuyên qua cánh tay của Lâm Dương.

Đến đây, Lâm Dương cũng cởi áo ra, nhìn vào vị trí bị đâm xuyên trong giấc mơ, sắc mặt càng trở nên tồi tệ hơn.

Con đường quen thuộc, con hẻm quen thuộc, đến trước cửa căn phòng quen thuộc, Lâm Dương đưa tay ra, gõ cửa mấy cái.

Sau khi xác nhận tình trạng cơ thể của mình, Lâm Dương cũng không dừng lại, lập tức đến nơi này.

Từ những lời mà vị bác sĩ đó nói trước khi anh đi hôm qua, rõ ràng anh ta biết một vài điều.

Sau khi gõ cửa mấy cái, bên trong vẫn không có tiếng trả lời.

Sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên khó coi, sau đó dùng sức đập cửa mấy cái.

Trong tình huống này, vị bác sĩ đó rốt cuộc đã đi đâu?

Đứng trước cánh cửa này, trong lòng Lâm Dương không hiểu sao lại dấy lên một ngọn lửa vô danh.

Sức đập cửa cũng ngày càng lớn, tiếng cửa bị gõ vang vọng trong con hẻm, thu hút sự chú ý của người bên ngoài.

Lại một lúc sau, khi Lâm Dương chuẩn bị gia tăng lực độ một lần nữa, cửa được mở ra, để lộ ra dáng vẻ của người đàn ông tóc đỏ.

Vốn dĩ Lâm Dương định lớn tiếng nổi giận, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng của anh ta, chỉ có thể ngây người đứng ở cửa.

Trên người Ngôn Lâm cũng mặc một bộ quần áo dày, giống hệt Lâm Dương hiện tại, mặc bộ quần áo hoàn toàn không hợp thời với mùa này, trông vô cùng kỳ quặc.

Càng khiến Lâm Dương chú ý hơn là, trên cổ Ngôn Lâm lộ ra từ trong lớp quần áo dày, anh nhìn thấy một mảng ấn ký màu đen.

Vết ấn đó, nếu Lâm Dương không nhìn nhầm, chính là vết ấn đen xuất hiện trên cánh tay mình. "Thấy rồi à, vào trước đi." Ngôn Lâm cũng chú ý đến ánh mắt của Lâm Dương, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó coi, rồi đưa Lâm Dương vào trong.

Chương 682

Giọng của Ngôn Lâm vô cùng khàn, giống như đã lâu không uống nước.

Lâm Dương lúc này mới phát hiện, trên mặt Ngôn Lâm có thể nhìn thấy rõ sự mệt mỏi, cảm giác như cả đêm không ngủ.

Bước vào trong phòng, trên mặt đất có rất nhiều đồ vật vương vãi, hoàn toàn khác với căn phòng gọn gàng hôm qua.

Căn phòng vốn không lớn lại càng trở nên chật hẹp hơn.

Sau đó Lâm Dương nhìn thấy tấm vải gai trên bàn, lúc này đã bị nhuộm đen hoàn toàn, được đặt trên bàn.

Bên cạnh có một vài thứ như kính lúp, rõ ràng, Ngôn Lâm đã nghiên cứu thứ này. "Bị rồi sao?" Không màng đến vấn đề của mình, Lâm Dương lập tức hỏi Ngôn Lâm.

Nếu bác sĩ cũng đổ bệnh, vậy thì bệnh nhân làm sao có thể khỏi được. "Ha ha, tôi đã bất cẩn, hôm qua không cẩn thận chạm vào thứ này, sau đó bị nhiễm phải." Giọng nói khàn khàn của Ngôn Lâm lộ ra một chút thất vọng, cũng là điều tự nhiên.

Vốn chỉ là hành động để thỏa mãn trí tò mò, kết quả lại khiến mình rơi vào tình cảnh như vậy, trông vô cùng thảm hại. "Vậy, có cách nào không?" Vốn dĩ Lâm Dương định tiếp tục đòi loại vải gai kỳ diệu đó, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng của Ngôn Lâm, Lâm Dương hiểu ra, tấm vải gai đó căn bản không còn hàng tồn nữa.

Tấm duy nhất lúc này đã bị nhuộm đen hoàn toàn, Ngôn Lâm cũng phải quấn một lớp quần áo dày, tự nhiên cũng không thể tránh khỏi. "Đừng vội, chúng ta nói chuyện trước đã." Nhưng khác với Lâm

Dương, trạng thái của Ngôn Lâm quả thực vô cùng bình tĩnh.

Mặc dù có thể thấy trên mặt anh ta một chút hối hận, nhưng anh ta lại không hề hoảng hốt, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, rồi chuyển tầm mắt sang phía Lâm Dương. "Tối qua, lại mơ thấy ác mộng phải không?" "Đúng vậy." "Mơ thấy gì, có khác gì so với trước đây không?" "Có một con búp bê đen, truy đuổi tôi, kéo dài cả đêm.

Nhưng khác là, lần này, con búp bê đen đó dường như muốn giết tôi." "Vậy cậu đã gặp phải thứ này ở đâu?" "Ý gì?

Trong mơ chứ đâu." "Đừng giả ngu, cậu biết tôi đang nói gì mà." "...Trong một cái hang ở phía tây." Lần này, Lâm Dương không tiếp tục che giấu nữa, kể hết mọi chuyện đã gặp phải cho Ngôn Lâm.

Bởi vì bây giờ Ngôn Lâm, cũng giống như Lâm Dương, đều bị thứ này bám lấy.

Rõ ràng, Ngôn Lâm gặp phải chuyện này là vì Lâm Dương.

Mặc dù biết trách nhiệm của mình không lớn, nhưng Lâm Dương cũng không thể giấu giếm Ngôn Lâm những chuyện liên quan.

Sau khi nghe xong lời của Lâm Dương, Ngôn Lâm chìm vào suy nghĩ, rồi từ từ ngả sang một bên, mắt thấy sắp ngã xuống đất.

Lâm Dương tự nhiên sẽ không để Ngôn Lâm ngã xuống, nhưng sau khi di chuyển, anh phát hiện, bộ quần áo dày cộm trên người đã cản trở hành động của mình.

Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể duỗi chân ra, đỡ dưới người Ngôn Lâm, khiến Ngôn Lâm không hoàn toàn ngã xuống, được Lâm Dương chống đỡ. "Xin lỗi, vừa rồi ngủ quên mất." Ngôn Lâm nhắm mắt lại rồi mở ra, sau đó xin lỗi, quay người, bắt đầu di chuyển ra phía sau. "Anh đi đâu vậy?" "Ngủ, tối qua tôi cả đêm không ngủ, phải ngủ bù một giấc đã." Ngôn Lâm đi vào phòng kho, không lâu sau, truyền ra

tiếng hít thở đều đều.

Xem ra đối với việc Lâm Dương xuất hiện ở đây, anh ta rất yên tâm, cũng có thể là vì quá mệt mỏi.

Sau khi thấy phản ứng của Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng cảm thấy cạn lời, rồi đi đến bên bàn, nhìn vào tấm vải gai đã khiến Ngôn Lâm biến thành như vậy.

Tấm vải gai được một lớp vật trong suốt giống như lồng kính bao bọc xung quanh, đảm bảo tấm vải sẽ không tùy ý di chuyển vị trí, xem ra đã được Ngôn Lâm đặt rất an toàn.

Sau khi nhìn một lúc, Lâm Dương cũng không dám động vào tấm vải gai này, vì sợ lại sinh ra chuyện.

Anh đánh giá căn phòng này.

Ngôn Lâm đã đi ngủ, trong thời gian ngắn, e rằng không dậy được, nhưng mình cũng không tiện rời đi.

Dù sao trên người mình cũng xảy ra chuyện này, cần Ngôn Lâm cho một lời giải thích hợp lý.

Ngôn Lâm rõ ràng biết một vài điều.

Chỉ là căn phòng này rất sạch sẽ, mặc dù vì Ngôn Lâm thức trắng đêm qua, khiến trên mặt đất có một ít đồ vật, nhưng xem ra, phần lớn đồ vật đều ở trong phòng kho, nên cũng không có gì đáng để xem xét.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương đi về phía phòng kho.

Nếu Ngôn Lâm đã mặc kệ mình xuất hiện ở đây, vậy thì đối với hành động của mình, cũng đã ngầm đồng ý rồi nhỉ.

Trong phòng chứa đồ, Lâm Dương nhìn Ngôn Lâm đang nằm trên mặt đất.

Vốn dĩ Lâm Dương nghĩ trong này phải có một chiếc giường lớn

hay gì đó, tệ nhất cũng nên có một cái võng, nhưng lại chẳng có gì cả.

Hắn thấy Ngôn Lâm nằm ngay trên sàn.

Trên người Ngôn Lâm đắp một lớp chăn mỏng, trông không giống loại chuyên dùng để nghỉ ngơi, có lẽ chỉ là lấy tạm từ đâu đó.

Nhưng bộ quần áo dày cộm trên người cậu ấy hoàn toàn có thể thay thế cho chăn, nên nằm trên đất, Ngôn Lâm ngủ cũng rất thoải mái.

Nhìn khuôn mặt của Ngôn Lâm, Lâm Dương bất giác nhìn đến ngây người.

Chẳng phải Lâm Dương có hứng thú đặc biệt với đàn ông, chỉ vì cảnh tượng trước mắt cũng khiến hắn có chút buồn ngủ.

Dù có ý định ngủ ở đây, nhưng Lâm Dương lại không đi nghỉ ngơi, chỉ ngơ ngác nhìn Ngôn Lâm đang ngủ say.

Bởi vì một khi đã tiến vào giấc mơ, hắn sẽ phải đối mặt với sự truy sát của con búp bê màu đen kia, điều này khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khổ não.

Có lẽ vì sợ hãi và phiền muộn, Lâm Dương không muốn dễ dàng chìm vào giấc ngủ, không muốn gặp lại thứ đó nữa.

Ngôn Lâm hẳn là biết cách giải quyết vấn đề, lúc này Lâm Dương mới nhớ tới tấm danh thiếp mà Ngôn Lâm đã đưa cho mình.

Chương 683

Lúc đó, Lâm Dương không biết con búp bê màu đen sẽ luôn bám theo mình nên cũng không mấy để tâm, chỉ tiện tay liếc qua một cái khi nhận lấy, ghi nhớ tên của Ngôn Lâm, còn lại đều không chú ý.

Hình như trên danh thiếp, phần giới thiệu về Ngôn Lâm không chỉ đơn giản là một vị bác sĩ.

Lâm Dương đưa tay vào túi, định lấy tấm danh thiếp đó ra.

Nhưng sau khi bàn tay mò mẫm trong chiếc túi quần trống rỗng, Lâm Dương mới nhớ ra, cái quần đó đã sớm bị vứt vào góc phòng, vì buổi tối ra mồ hôi nên đã bị Lâm Dương cởi ra.

Ngay lúc Lâm Dương đang cảm thấy không hài lòng vì sự sơ suất của mình, trong phòng chứa đồ yên tĩnh cũng xuất hiện dị thường.

Ngôn Lâm vốn đang nằm yên nghỉ trên mặt đất bỗng như gặp ác mộng, bắt đầu quằn quại, đè tấm chăn xuống dưới người, lăn vài vòng, sau khi cơ thể bị quấn chặt, cánh tay cậu ấy không ngừng vung vẩy, dường như muốn tóm lấy thứ gì đó.

Gương mặt bình tĩnh của cậu ấy lúc này cũng trở nên hung tợn, hai hàm răng nghiến chặt, phát ra những tiếng ma sát nhỏ mà Lâm Dương có thể nghe thấy.

Khi Lâm Dương còn đang ngạc nhiên và không biết phải làm sao, hắn nhanh chóng nhìn thấy phản ứng tiếp theo của Ngôn Lâm.

Sắc mặt Ngôn Lâm thay đổi, vẻ hung tợn biến mất, thay vào đó là một cảm giác quen thuộc với Lâm Dương.

Gương mặt cậu ấy nhăn lại thành một cục, trên mặt ép ra mấy tầng nếp nhăn, mang lại cho Lâm Dương một cảm giác quen thuộc.

Không nghĩ nhiều, Lâm Dương vội vàng đẩy Ngôn Lâm mấy cái, muốn đánh thức cậu ấy.

Lực đẩy khiến cơ thể Ngôn Lâm lăn một vòng nhỏ trên mặt đất, người cũng lật qua, nhưng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, giống như không hề nhận ra hành động của Lâm Dương, vẫn giữ nguyên vẻ mặt đó, nghiến chặt răng.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng tỉnh táo lại, cơn buồn ngủ vừa nãy cũng tan biến, hắn cúi người xuống, bắt đầu ôm lấy Ngôn Lâm, giật tấm chăn trên người cậu ấy ra, rồi lay mạnh cơ thể Ngôn Lâm.

Với lực độ vừa rồi, nếu là người bình thường thì đã sớm tỉnh, nhưng Ngôn Lâm lại không có chút phản ứng nào, thật không thể tin được Ngôn Lâm lại ngủ say đến thế.

Dù bị lay liên tục, Ngôn Lâm vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, vẫn nhắm chặt hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó coi.

Trong lòng Lâm Dương dần dần nảy sinh một suy đoán không hay, lẽ nào, Ngôn Lâm cũng trở nên giống mình rồi sao?

Ngôn Lâm đã dính phải thứ màu đen kia, cũng có nghĩa là, thứ mà mình gặp phải, Ngôn Lâm cũng có khả năng sẽ gặp phải.

Sắc mặt Lâm Dương trở nên bất an, khó khăn lắm mới tìm được một người có khả năng giải quyết tình hình, kết quả lại gặp phải chuyện này.

Sau một hồi nỗ lực, Lâm Dương cũng nhận ra tình hình hiện tại, Ngôn Lâm có lẽ cũng bị ác mộng quấn lấy, lúc này không thể bị tác động bên ngoài đánh thức.

Đương nhiên, Lâm Dương vẫn còn vài biện pháp chưa thử, nhưng những biện pháp đó đều rất mạnh, chắc chắn sẽ gây tổn thương nhất định cho cơ thể Ngôn Lâm, trong tình huống bất đắc dĩ, Lâm Dương

cũng không định thử.

Thôi thì cứ nhìn Ngôn Lâm vậy, biết đâu một lát nữa cậu ấy sẽ tỉnh.

Vì tình trạng cơ thể của Ngôn Lâm, Lâm Dương không rời khỏi đây, mà ở trong phòng chờ cậu ấy tỉnh lại.

Kết quả cũng không phụ sự kỳ vọng của hắn, không bao lâu sau, Ngôn Lâm tỉnh lại.

Trên mặt cậu ấy có thể thấy được vẻ may mắn thoát nạn, xem ra cũng rất vất vả.

"Cậu cũng thấy con búp bê màu đen đó rồi đúng không?" Sau khi Ngôn Lâm uống liền mấy ngụm nước, cuối cùng cũng hoàn hồn, trên mặt bắt đầu có sức sống, Lâm Dương liền chủ động hỏi.

Nghe Lâm Dương nói xong, Ngôn Lâm suy nghĩ một hồi, rồi đưa ra câu trả lời mà Lâm Dương không ngờ tới.

"Búp bê màu đen à?

Tôi thấy một thứ giống như ánh sáng trắng, cứ muốn quấn lấy tôi." Từ miệng Ngôn Lâm, lại thốt ra những lời khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ quái.

Sau đó hai người nhìn nhau một lúc, cũng hiểu ra, có lẽ đây là cái gọi là khác biệt cá thể.

Trên mặt Ngôn Lâm có thể thấy rõ sự mệt mỏi, theo cậu ấy nói, thực ra cậu ấy không phải tỉnh lại một cách tự nhiên mà là bị kinh hãi đánh thức, giấc ngủ không được bù đắp đủ, bây giờ vì thức trắng đêm nên cảm thấy mệt mỏi, nhưng vì cơn ác mộng kia, Ngôn Lâm cũng không định ngủ tiếp.

Có cùng trải nghiệm, Lâm Dương hiểu cảm giác của Ngôn Lâm,

bởi vì trong cơn ác mộng đó, sẽ có cảm giác như đang ở trong đó thật, biết đó là một giấc mơ, nhưng khi đối mặt với thứ kia, trước khi kịp phản ứng, cơ thể đã bất giác cử động, bắt đầu chạy về phía sau, đến khi ý thức được một chút thì đã không thể quay đầu lại.

Màn đêm lại một lần nữa buông xuống.

Nếu là hai ngày trước, Lâm Dương sẽ chìm vào giấc ngủ, trốn thoát khỏi sự truy đuổi của con búp bê đen trong mơ, nhưng bây giờ hắn đã tìm được đồng bạn.

Dù đây mới là lần thứ hai gặp mặt, nhưng trải nghiệm bất hạnh giống nhau đã khiến Lâm Dương và Ngôn Lâm nảy sinh một cảm giác đồng bệnh tương lân, và cũng đã đưa ra một quyết định chung.

Vì Lâm Dương đã nói thẳng, nên Ngôn Lâm cũng biết, nơi đó có khả năng giải tỏa nỗi đau do ác mộng mang lại.

Chỉ cần làm rõ nguyên nhân gây ra chuyện này, thì có thể giải quyết được.

Lúc này, Ngôn Lâm đang đứng bên ngoài thị trấn, nhìn Lâm Dương đang gọi điện thoại ở cách đó không xa.

Lâm Dương đang liên lạc với người có thể đưa họ đến nơi đó.

Vì tôn trọng sự riêng tư của Lâm Dương, Ngôn Lâm không tiến lại gần, chỉ có thể thấy trên mặt Lâm Dương liên tục hiện ra vẻ mặt tồi tệ, dường như đã xảy ra chuyện không hay.

Đợi Lâm Dương quay lại, Ngôn Lâm lập tức hỏi.

“Không đi được sao?” “Không phải, lát nữa sẽ có người đến đón chúng ta.” “Vậy vẻ mặt khổ sở của cậu là sao?” “.....” Nhìn Ngôn Lâm trước mặt, vẻ mặt Lâm Dương vô cùng bất an, không biết có nên nói cho Ngôn Lâm biết thông tin vừa nhận được từ Hàn Mộc Nghiên hay không, vì đó không phải là tin tốt, nếu để Ngôn Lâm biết, có thể sẽ

đả kích sự tích cực của cậu ấy.

Vừa rồi ngoài việc nói với Hàn Mộc Nghiên rằng mình định đến nơi đó một lần nữa, Lâm Dương còn hỏi về tình hình hiện tại của những người đã vào đó thám hiểm trước đây, rồi vô tình nhắc đến việc có ai bị ác mộng hay không.

Kết quả nhận được từ phía Hàn Mộc Nghiên khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng bất an.

Trong số những nhân viên thám hiểm đã đến đó trước đây, cũng có một người có trải nghiệm tương tự, và người đó, bây giờ.....

"Không biết sao?" Ngôn Lâm thấy vẻ mặt của Lâm Dương, cũng có vài phỏng đoán, rồi bắt đầu lộ ra vẻ không hài lòng.

Thấy vậy, Lâm Dương suy nghĩ một lúc rồi quyết định kể cho cậu ấy nghe những gì mình hỏi được.

"Trong số những nhân viên thám hiểm đến đó trước đây, cũng có một người giống tôi, gặp phải ác mộng, nhưng không nghiêm trọng bằng tôi." "Sau đó thì sao?" Ngôn Lâm nghe xong cũng biết chuyện không kết thúc đơn giản như vậy, nếu không Lâm Dương đã không lộ ra vẻ mặt đó.

Chương 684

"Chết rồi, chết trong phòng, không có động tĩnh gì, bị nhân viên kiểm tra phòng phát hiện." Sau khi nói ra kết quả này, cả hai đều chìm vào im lặng.

Bây giờ biết được kết cục nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ ra sao, họ cũng bắt đầu trở nên phiền muộn, cũng là chuyện bình thường.

Nếu có thể, ai lại muốn chết một cách lặng lẽ ở nơi này, bằng cách thức đó chứ.

Cũng vì vậy, đối với hành động sắp tới, cả hai đều đã chuẩn bị tâm lý, bất kể nơi đó có thứ gì, họ đều phải đi.

Hàn Mộc Nghiên hành động rất nhanh, hai người không phải đợi lâu đã có xe tới, bắt đầu đi về phía cửa động.

Con đường có chút gập ghềnh, hai người ngồi trong xe liên tục bị xóc nảy, nhưng trong tình huống này, Lâm Dương lại chú ý đến một điều không hay.

Mí mắt của Ngôn Lâm dường như đang không ngừng khép lại.

Dù mỗi lần chỉ sụp xuống một khoảnh khắc rồi lại mở ra, nhưng điều đó cho thấy một sự thật, tinh lực của Ngôn Lâm đã gần cạn kiệt.

Tính kỹ ra, Ngôn Lâm đã ba mươi sáu tiếng không ngủ, nếu không tính cả khoảng thời gian ngắn ngủi chìm vào ác mộng trước đó.

Đối với Ngôn Lâm mà nói, chuyến đi tiếp theo sẽ là nguy hiểm nhất, là một thử thách đối với tinh lực của cậu ấy.

Một khi lại chìm vào giấc ngủ, cậu ấy sẽ phải đối mặt với cơn ác mộng khác nhau tùy người đó.

Mặc dù từ góc độ tổng thể, nếu Ngôn Lâm chọn đối mặt với ác mộng, có lẽ cậu ấy có thể có đủ tinh lực trong chuyến đi tiếp theo, nhưng Ngôn Lâm lại không chịu, vì không muốn đối mặt với cảnh tượng đó một lần nữa.

Trên mặt Ngôn Lâm, dường như không chỉ có sự sợ hãi đối với ác mộng, mà còn có những cảm xúc phức tạp khác.

Dù Lâm Dương không thể phán đoán đó là loại tình cảm gì, nhưng hắn có thể nhận ra một điều, có thể đi cùng hắn đến đây vì tính mạng, Ngôn Lâm tuyệt đối không phải loại người tham sống sợ chết, dù sao trước đó, cả hai đều không biết kết quả nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ ra sao.

Cứ như vậy, họ đã đến đích, mỗi người chỉ mang theo một chiếc đèn dầu, tiến vào trong cửa động.

Họ không mang theo nhiều đồ, vì Lâm Dương đã có kinh nghiệm thám hiểm một lần, biết rằng lương khô ở trong đó thực sự vô dụng, và mục đích của họ cũng không phải là đi sâu vào bên trong, chỉ cần tìm ra nguyên nhân gây ra tình trạng này trên người mình là được.

"Đúng rồi, trước giờ vẫn chưa hỏi, tấm vải bố hôm qua cậu lấy ra là thứ gì vậy?" Trước khi vào động, Lâm Dương hỏi Ngôn Lâm một câu, nhưng không nhận được câu trả lời.

Quay đầu lại nhìn Ngôn Lâm, mặt Lâm Dương đầy vẻ ngạc nhiên.

Trên mặt Ngôn Lâm, dường như có thể thấy được tình cảm như đang tưởng nhớ, một chút không khí bi thương toát ra từ người cậu ấy.

Dù không rõ cụ thể có câu chuyện gì, nhưng thấy bầu không khí như vậy, Lâm Dương cũng không tiện hỏi tiếp, đành phải bỏ qua.

Sau khi vào động, hai người không đi thẳng về phía trước mà bắt

đầu sờ soạng trên vách đá xung quanh.

Lần này, mục tiêu của họ là khám phá bí mật của nơi này, cái thứ khiến Lâm Dương bị ác mộng quấn thân rốt cuộc là gì, đó là điều Lâm Dương quan tâm.

Đặt tay lên vách đá xung quanh, Lâm Dương bắt đầu cảm nhận những đường vân trong đó, tìm kiếm xem có chỗ nào đặc biệt không.

Những đường vân này dường như đang di chuyển theo một quy luật nào đó, tay Lâm Dương bất giác trượt về phía xa, đồng thời cũng kéo cả cơ thể hắn tiến về phía trước, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Phía sau, dường như có tiếng động.

Ta cảm thấy sau lưng mình, dường như có thứ gì đó đang gọi.

Nhưng, đó là ai?

Lâm Dương nhất thời không biết, bây giờ ý nghĩ duy nhất là thuận theo những đường vân này, bắt đầu tiến về phía trước, phải đi vào sâu nhất, để cảm nhận những đường vân này.

Rồi bước chân bị dừng lại, không phải do tự nguyện, mà bị thứ gì đó ép buộc phải dừng lại.

Lâm Dương quay đầu lại, sau khi nhìn thấy mái tóc đỏ của Ngôn Lâm, hắn cũng lập tức tỉnh táo lại, rồi ngơ ngác nhìn chiếc đèn dầu trong tay mình.

Ngọn lửa nhỏ đang cháy trong đèn dầu, nhưng trong đêm tối, nó lại soi sáng nội tâm của Lâm Dương.

“Vừa rồi, ta bị sao vậy?” Giọng Lâm Dương có chút trầm, trong quá trình vô thức, hắn đã bị nơi này dẫn dụ.

Không cần nói cũng biết, lúc vừa rồi, nếu không có Ngôn Lâm kéo lại, có lẽ hắn đã đi vào trong, rồi lại tiến vào ảo giác kia.

“Vừa rồi sau khi cậu sờ lên vách tường, liền bắt đầu đi vào trong, tôi gọi cậu cũng không có phản ứng, đành phải kéo cậu lại.” Sau khi nghe những lời đó từ miệng Ngôn Lâm, không biết vì sao, Lâm Dương không cảm thấy kỳ lạ, chỉ vội vàng nhìn lên vách tường.

Trên vách tường, không còn những đường vân đó nữa, trở nên vô cùng thô ráp.

Đặt tay lên lại, không còn cảm giác như vừa rồi, ý nghĩ muốn bất giác đi về phía trước cũng không còn nữa, hoàn toàn khác biệt.

“Chỗ này, thay đổi rồi.” “Ý cậu là sao?” Thấy Lâm Dương cứ vuốt tay trên vách đá, Ngôn Lâm cũng lên tiếng hỏi.

“Vừa rồi trên này có hoa văn, chỉ không biết vì sao, bây giờ những hoa văn đó đã biến mất.

Vừa rồi chính những hoa văn đó đã khiến tôi trở nên như vậy.” Đối mặt với câu hỏi của Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng không giấu giếm suy nghĩ của mình.

Dù sao bây giờ hai người đang ở trong tình trạng cùng thuyền cùng hội, thêm một người thêm một sức, tự nhiên sẽ không giấu giếm loại thông tin này.

“Ý cậu là, vách tường vừa rồi đã xảy ra biến hóa?” Giọng Ngôn Lâm lộ ra vẻ không thể tin được, cũng không lạ, dù sao chuyện này, ai nghe cũng sẽ cảm thấy như vậy.

Nhưng một lúc sau, vẻ mặt Ngôn Lâm cũng dần bình tĩnh lại.

Nhìn ánh mắt cậu ấy, dường như không coi đó là lời nói vô căn cứ, đã chấp nhận một chút.

Lâm Dương nhìn thấy, cũng hiểu ra, ngay cả chuyện ác mộng lây nhiễm cũng đã xảy ra trên người hai người họ, vậy thì có xuất hiện thêm chuyện kỳ lạ nữa, cũng không có gì là lạ.

“Tiếp theo phải cẩn thận, trên vách đá có thể sẽ xuất hiện thứ gì đó, loại có thể gây ảo giác.” Nói xong câu đó, hai người tiếp tục hành động.

Mặc dù vừa vào đã gặp trở ngại, nhưng điều đó cũng có nghĩa là, sự bí ẩn của nơi này lộ ra rất rõ ràng, có thể phát hiện một phần bí mật ngay tại lối ra.

Cuộc thám hiểm nơi này, cũng đã bước được bước đầu tiên.

Chương 685

Trong cuộc thám hiểm tiếp theo, vì đã có kinh nghiệm từ trước, hai người không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào xung quanh, bất kể là vách đá, sàn nhà hay trần nhà, hai người đều quan sát kỹ lưỡng, đều không thấy đường vân kỳ lạ nào, chỉ có sự ăn mòn do thông gió gây ra.

Khoan đã, vì thông gió, nên ở đây xuất hiện những mảnh đá nhỏ rơi xuống, đó là chuyện bình thường.

Vậy thì, thứ trước mắt này, phải giải thích thế nào?

Trước mặt Lâm Dương, xuất hiện một mảng vách đá hoàn toàn phẳng phiu, hoặc có thể nói, là một phần vách đá nhô ra ngoài.

So với những vách đá đã bị ăn mòn, mảng này trông vô cùng nổi bật, sự chú ý của Lâm Dương lập tức bị thu hút, hắn tập trung toàn bộ tinh thần nhìn vào thứ trước mặt, muốn nhìn ra điều gì đó.

Ngôn Lâm cũng chú ý đến sự khác thường của Lâm Dương, đi tới, rồi cũng kinh ngạc vì mảng vách đá này.

Lâm Dương đưa tay ra, muốn chạm vào khu vực đó, nhưng ngay khi sắp chạm tới, tay hắn dừng lại.

Hắn nhớ ra, trước đó chạm vào những đường vân kia, đã rơi vào trạng thái mê ảo ngắn ngủi, nên lúc này cẩn thận một chút thì hơn.

Lâm Dương giơ chiếc đèn dầu trong tay lên, lại gần mảng vách đá trước mặt, định dùng vỏ kim loại của đèn dầu tiếp xúc với mảng vách đá đó.

Ai ngờ, sau khi đèn dầu lại gần vách đá, khu vực phẳng phiu trên vách đá lập tức xảy ra biến hóa.

Như thể sợ hãi nhiệt lượng tỏa ra từ đèn dầu, một thứ giống như

con rắn hiện ra trước mặt hai người.

Giống rắn, vì hai người chỉ có thể dùng từ hình dung như vậy.

Nó có cơ thể có thể uốn lượn tùy ý như rắn, cũng là một thứ thon dài như sợi dây thừng thô.

Chỉ là cả hai đều có thể khẳng định, đây không phải là loại rắn có thể thấy ở bên ngoài.

Nếu vừa rồi nó không cử động, hai người căn bản không thể nhận ra sự tồn tại của nó, cứ như vậy dính trên vách đá.

Vì làn da màu vàng của nó, trông như hòa vào vách đá.

Không đúng, ánh mắt Lâm Dương lập tức thay đổi, không phải là giống như, mà là hòa vào trong vách đá.

Cùng với sự tiếp cận của chiếc đèn dầu trong tay, sinh vật không rõ tên màu vàng đất này lúc này cũng đang không ngừng uốn éo cơ thể, tránh xa hai người.

Khi nó rời đi, Lâm Dương cũng nhìn thấy, cơ thể nó lúc này đang dính vào bên trong vách đá.

Nó không giống như loài rắn thông thường trườn trên vách đá, mà khảm cơ thể mình vào bên trong vách đá, để lộ ra một phần.

Cùng với sự uốn éo của cơ thể, một phần thân thể của nó trên vách đá lúc ẩn lúc hiện, rồi nhanh chóng chui vào bóng tối, biến mất trước mặt hai người.

"Vừa rồi cậu cũng thấy rồi chứ, cái thứ đó." Dường như vì những gì mắt thấy và kiến thức thông thường khác biệt quá lớn, Lâm Dương dùng vai huých Ngôn Lâm bên cạnh, hỏi.

Nhưng từ phía Ngôn Lâm, lại không có hồi đáp.

Lâm Dương quay cổ lại, nhìn về phía Ngôn Lâm.

Khóe mắt hắn vì kinh ngạc mà hơi mở ra.

Trên cổ Ngôn Lâm, có một vết cắt nhỏ rõ ràng, đang chảy máu.

Sắc mặt Ngôn Lâm vô cùng kỳ lạ, ánh mắt nhìn thẳng vào bóng tối phía trước, chiếc đèn dầu trong tay bất giác rơi xuống đất.

Dưới sự quan sát của Lâm Dương, cậu ấy bước vào trong.

Lâm Dương cố gắng ngăn cản hành động của Ngôn Lâm, nhưng căn bản không làm được.

Dù hắn có hét lớn vào Ngôn Lâm hay nắm lấy cánh tay cậu ấy, kết quả đều như nhau, căn bản không thể khiến Ngôn Lâm ý thức được sự khác thường của mình.

Ngôn Lâm vẫn đang đi vào trong, động tác vô cùng nhanh nhẹn, không một chút do dự hay ngập ngừng, khiến Lâm Dương cũng nảy sinh một chút nghi ngờ.

Nhìn bóng lưng Ngôn Lâm tiến về phía trước, Lâm Dương cúi người xuống, nhặt chiếc đèn dầu Ngôn Lâm đánh rơi trên đất lên, đuổi theo bóng dáng Ngôn Lâm đang ngày càng nhanh hơn.

Dù ở trong một mảng bóng tối, Ngôn Lâm vẫn có thể di chuyển thuận lợi trong hành lang này, dường như có người đang chỉ đường cho cậu ấy, bóng tối không cản trở tầm nhìn của cậu ấy, ngược lại càng thêm quỷ dị.

Nhìn vết thương trên cổ Ngôn Lâm đang nhanh chóng kết vảy và không còn chảy máu, sắc mặt Lâm Dương vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng mang theo một chút cảnh giác.

Tốc độ kết vảy này, quá bất thường, bất kể thế nào, đều không thể nào.

Cũng có nghĩa là, chỉ có hai khả năng.

Hoặc là cơ thể Ngôn Lâm vốn có đặc tính đặc biệt này, có thể khiến vết thương nhanh chóng phục hồi.

Hoặc là sinh vật giống rắn màu vàng đất đó, vết thương mà nó gây ra trên người Ngôn Lâm có thể nhanh chóng phục hồi.

Dù là loại nào, Lâm Dương đều tăng cường cảnh giác trong lòng.

Sinh vật bí ẩn không rõ lai lịch, cùng với người bạn đồng hành mang trên mình bí mật, đều khiến Lâm Dương cảm thấy một chút sợ hãi.

Đi trong hành lang này, không biết vì sao, Lâm Dương không còn nghe thấy những âm thanh kỳ lạ như lần trước nữa, ngược lại một đường thông suốt không trở ngại đi theo sau Ngôn Lâm, di chuyển về phía trước, dần dần tiếp cận nơi sâu thẳm này.

Sau khi đi được một đoạn đường, những vách đá tương đối bằng phẳng xung quanh đã bị thay thế bởi từng khối đá, biến thành hình dạng ngay ngắn.

Dáng vẻ này, Lâm Dương rất quen thuộc.

Ở đây, có một cánh cửa lớn, bên trong cánh cửa đó, có những bức tượng điêu khắc kỳ dị.

Trước đó, Lâm Dương dưới sự giúp đỡ của một người bí ẩn mới vào được bên trong.

Bây giờ trong tình huống Ngôn Lâm rơi vào trạng thái mê ảo, Lâm Dương cũng có một vài suy nghĩ.

Trước đó mình bị dẫn vào, lần này, là Ngôn Lâm sao?

Chương 686

Lâm Dương không khỏi có vài phỏng đoán.

Cùng với sự tiến lên của hai người, rất nhanh, Ngôn Lâm đã đến trước cánh cửa lớn đó, tình trạng thảm hại trên cánh cửa cũng khiến Lâm Dương kinh ngạc.

Trên cánh cửa, xuất hiện vài vết nứt, một số hoa văn ban đầu đã bị phá hủy.

Men theo những vết nứt đó, có thể nhìn thấy đại sảnh bên trong, cùng với những bức tượng điêu khắc có hình dạng kỳ dị.

Đến trước cánh cửa lớn này, Ngôn Lâm cũng không lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, cũng không biết, trong ảo giác của Ngôn Lâm, cậu ấy đã thấy cảnh tượng gì.

Trạng thái hiện tại của Ngôn Lâm, Lâm Dương có thể phán đoán ra, có lẽ giống như Lâm Dương lần trước, đã rơi vào ảo giác.

Lần này, vì bị sinh vật đó trực tiếp cắn, nên mới khó bị đánh thức như vậy.

Lâm Dương phán đoán, sinh vật màu vàng đất đó là thủ phạm chính gây ra ảo giác này.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được, vì sao lại xảy ra chuyện như vậy, sau khi tiếp xúc với sinh vật đó, liền biến thành bộ dạng này.

Trước đó ở lối vào, những hoa văn đột nhiên biến mất, hẳn là cơ thể của sinh vật đó.

Lúc đó nó ở bên cạnh hành lang, Lâm Dương cũng không nhìn rõ, đã chạm vào, rồi tiếp xúc với những chất gây ảo giác trên người nó.

Bị cắn, Ngôn Lâm, hiệu quả gây ảo giác trên người cậu ấy cũng càng rõ ràng hơn, tự nhiên khó thoát khỏi trạng thái này.

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ, Ngôn Lâm cũng không rảnh rỗi.

Dù không biết thế giới Ngôn Lâm nhìn thấy là gì, nhưng Ngôn Lâm bắt đầu hành động.

Cậu ấy đưa tay lên cửa, rồi dường như chạm vào thứ gì đó.

Sau đó trên cánh cửa, xuất hiện một số thứ, mở cánh cửa ra.

Đó là những bóng đen, dường như là những sinh vật có hình thể nhỏ hơn, nhanh chóng xuất hiện, rồi lại biến mất.

Đợi chúng tan đi, ở giữa cánh cửa xuất hiện một khe nứt khổng lồ.

Cánh cửa vốn đã nứt, bây giờ hoàn toàn bị phá hủy, không khác gì một vật trang trí.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, vẻ mặt Lâm Dương cũng vô cùng kỳ lạ, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn những cảnh sắc kỳ lạ bên cạnh.

Ở phía vách đá, có thể thấy một số thứ rõ ràng giống như kiến.

Lâm Dương đưa chiếc đèn dầu trong tay lại gần đó, nhìn rõ cảnh tượng bên đó.

Một số thứ giống như côn trùng nhỏ, có chút giống bướm đêm, trên người có hai cánh, nhưng những cánh đó dường như chỉ để trang trí, không có dấu hiệu vỗ, chỉ bò nhanh trên vách đá.

Sau khi cảm nhận được ánh sáng từ đèn dầu, chúng nhanh chóng bò về một phía của vách đá, rồi biến mất trong khối đá, không tiếp tục xuất hiện nữa.

Thấy tình huống như vậy, sự kinh ngạc trên mặt Lâm Dương

không che giấu được nữa.

Nơi này, lại có sinh vật như vậy.

Nhưng so với con rắn vàng có thể ẩn mình trong vách đá, những con côn trùng này ngược lại trông bình thường hơn nhiều, ít nhất cũng nằm trong phạm vi hiểu biết thông thường.

Ngôn Lâm chui qua khe cửa đó, sau khi vào đại sảnh, Lâm Dương cũng lập tức theo sát phía sau, cùng vào trong, đến đại sảnh này, bắt đầu quan sát mọi thứ bên trong.

Trong đại sảnh, là những bức tượng điêu khắc quen thuộc.

Một cây đại thụ làm trụ chống ở chính giữa đại sảnh, rồi xung quanh có một số sinh vật có hình dạng độc đáo.

Chỉ là những bức tượng này, đã bị phá hủy.

Một phần của những bức tượng đó đã biến mất, không đúng, bị thứ gì đó phá hủy.

Lâm Dương nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất.

Những bức tượng này lần trước vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bây giờ, lại có một phần biến thành mảnh vỡ, Lâm Dương tự nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi suy nghĩ một lúc, không để ý đến Ngôn Lâm đang ngây người, Lâm Dương chạy về phía bên kia của cây đại thụ.

Ở phía bên kia của cây đại thụ, có một vết nứt khổng lồ.

Lâm Dương muốn xem, ở đó đã xảy ra chuyện gì.

Vết nứt đó, vẫn giống như ban đầu, không tăng thêm, cũng không xảy ra biến hóa, chém bức tượng bên dưới thành hai nửa, trông vô cùng thảm liệt.

“Đâu rồi?

Lâm Dương, Lâm Dương!” Lúc này, giọng Ngôn Lâm truyền đến, giọng rất lớn, vang vọng trong không gian trống trải này, Lâm Dương lập tức nghe thấy.

Nhìn về phía Ngôn Lâm, từ giọng điệu của cậu ấy có thể nghe ra, Ngôn Lâm dường như đã hoảng sợ.

Nhưng cũng là chuyện bình thường, vì ở một nơi xa lạ, đột nhiên nhìn thấy những thứ không quen thuộc, tự nhiên sẽ cảm thấy hoảng loạn, nếu không có phản ứng, mới khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

“Tôi ở đây.” Lâm Dương vẫy tay chào, rồi đi ra từ một bên, để lộ thân hình trước mặt Ngôn Lâm, từ phía sau cây đại thụ đi ra.

Thấy bóng dáng Lâm Dương, Ngôn Lâm cũng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, vẻ hoảng loạn trên mặt cũng biến mất, nhưng theo sau đó là sự căng thẳng.

“May mà có cậu ở đây, không thì tôi cũng không biết phải làm sao. …Đúng rồi, sao tôi lại ở đây?” Ngôn Lâm vỗ vỗ ngực, đang thả lỏng tâm trạng, đồng thời cũng hỏi Lâm Dương.

“Câu này tôi phải hỏi cậu mới đúng, không phải cậu dẫn tôi đến sao?” “Ý cậu là sao?

Chương 687

Tôi dẫn cậu đến, tôi chỉ… không đúng, vừa rồi tôi không phải đang ở trong hành lang sao?

Sao lại đến đây?" Vẻ mặt của Ngôn Lâm càng thêm rõ ràng, rồi nhìn quanh bốn phía, đưa mắt nhìn về phía sau cánh cửa, hành lang đen kịt đó.

Thấy biểu hiện của Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng có thể đại khái xác định, Ngôn Lâm quả thật không biết chuyện gì vừa xảy ra, rồi mới giải thích đầu đuôi câu chuyện cho Ngôn Lâm.

"Vừa rồi cậu bị rắn cắn." "Rắn?

Nơi này có rắn sao?

Tôi sẽ không sao chứ?" "Tạm thời không sao, đừng sờ lung tung, con rắn đó dường như có khả năng gây ảo giác, nó đã dẫn chúng ta đến đây." "Ừm, vậy à… vậy sao trên mặt cậu không có vẻ kinh ngạc." Ngôn Lâm nghe xong lời giải thích của Lâm Dương, trên mặt cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh ngộ, nhưng rất nhanh, cậu ấy cũng phản ứng lại, phản ứng của Lâm Dương không đúng, lập tức chất vấn, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng, dường như sự tin tưởng mới được thiết lập không lâu giữa hai người, sắp vì vậy mà tan vỡ.

"Đừng nhìn tôi như vậy, đáng sợ lắm.

Tôi không cảm thấy kỳ lạ, vì trước đó tôi cũng đến đây một lần, cũng trong ảo giác." Lâm Dương nhún vai, nói ra trải nghiệm lần trước.

Trên mặt Ngôn Lâm tuy mang theo một chút nghi ngờ, nhưng dưới vẻ mặt chân thành của Lâm Dương, cậu ấy miễn cưỡng bày tỏ sự tin

tưởng.

“Vậy chúng ta tiếp theo phải làm gì?” “Nếu con rắn đó để chúng ta đến đây, vậy có phải vì nó muốn chúng ta làm gì ở đây không?” Khi cả hai đều đang quan sát xung quanh, Lâm Dương đưa ra đề nghị này, rồi nhận được cái lườm của Ngôn Lâm.

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi, cơ thể con rắn đó đặc biệt thật, nhưng chung quy cũng chỉ là một con súc sinh thôi, sao có thể như vậy được.” Giọng Ngôn Lâm mang theo một chút khinh thường, đồng thời cũng tràn đầy bất mãn, không còn cách nào khác.

Bây giờ cậu ấy có thể cảm nhận được, vết thương trên cổ mang lại cho cậu ấy một chút đau đớn.

“Vậy à, vậy có lẽ tôi nghĩ nhiều rồi.” Thấy biểu hiện của Ngôn Lâm như vậy, Lâm Dương cũng không định thuyết phục.

Chỉ là trong lòng, suy đoán về con rắn vàng đó, vẫn không hề thay đổi.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, con rắn vàng đó tuy từ đầu đến cuối chỉ làm một việc, là khiến họ rơi vào ảo giác.

Nhưng những ảo giác này đều quá có mục đích, không những không gây ra tổn thương rõ ràng, thậm chí còn dẫn họ đến đây, đây là một chuyện rất đáng tò mò.

Sự việc này xảy ra, rốt cuộc là trùng hợp, hay con rắn vàng đó thật sự như Lâm Dương suy đoán, có một mức độ linh trí nhất định?

Không thể biết được.

Trên đường đi, Lâm Dương cũng quan sát vách đá xung quanh, không thấy tung tích của con rắn vàng đó.

Dù có khả năng nó đã lén lút rời đi từ góc chết trong tầm nhìn của

hắn, nhưng Lâm Dương cho rằng, con rắn vàng đó, hẳn là vẫn ở đây, cũng có thể, là ở trong đại sảnh này.

Vì trước đó đã chạm vào con rắn vàng, cũng có nghĩa là, con rắn vàng đó không hề sợ tiếp xúc với con người, cũng không tùy ý lẩn trốn.

Nó rời đi cũng chỉ vì bị ánh sáng của đèn dầu chiếu vào thôi.

Ánh sáng le lói của đèn dầu, cùng với nhiệt lượng trong đó, cũng không phải là thứ mà loài động vật máu lạnh đó muốn lại gần.

Thấy Ngôn Lâm không có vẻ căng thẳng, đang ở đây xem những bức tượng này, miệng không ngừng phát ra những lời tán thưởng như một nghệ sĩ, Lâm Dương cũng bắt đầu xem những hình vẽ trên vách tường xung quanh.

Đại sảnh này không lớn, xung quanh bức tượng cây đại thụ, không gian để hoạt động không nhiều.

Nếu dang hai tay ra, có thể đồng thời chạm vào vách tường và cây đại thụ, nên không còn nghi ngờ gì nữa, sự tồn tại của đại sảnh này là vì cây đại thụ.

Chỉ là trên cây đại thụ này, không có thông tin quan trọng, chỉ là một số bức tượng điêu khắc, có hình dạng kỳ lạ, nhưng đối với họ mà nói, cũng không có giúp ích gì.

Nhưng không bao lâu, suy nghĩ của Lâm Dương đã bị hiện thực phũ phàng đập tan.

“Lâm Dương, lại đây, xem cái này đi.” Dưới sự gọi của Ngôn Lâm, Lâm Dương đến trước một bức tượng điêu khắc nhỏ, nhìn vào bức tượng hình cầu này.

Đưa ánh sáng trong tay lại gần, Lâm Dương nhìn thấy chi tiết bên trong.

Một quả cầu đá, hoặc một bức tượng hình cầu, trên đó có một số thứ giống như gai nhọn, giống như nhím biển, tỏa ra sự uy hiếp xung quanh, trông không phải là một đạo cụ hiền hòa.

Chỉ là không biết vì sao, vẻ mặt Ngôn Lâm vô cùng nghiêm túc, dường như đang xác nhận điều gì đó, liên tục quan sát xung quanh bức tượng này, dường như đang quan sát thứ mà cậu ấy muốn xem.

"Sao vậy?" Lâm Dương hỏi Ngôn Lâm.

"Cậu đã xem hết tất cả các bức tượng ở đây chưa?" "Chưa." "Vậy nhanh đi xem hết đi." Lâm Dương ngẩng đầu nhìn một cái, không lập tức đi, vì những bức tượng này, không phải tất cả đều giống như quả cầu này ở phần dưới của cây đại thụ, thuộc về một bức tượng rất dễ bị phát hiện.

Trong tình hình tối tăm này, dựa vào ánh sáng mờ ảo để tìm kiếm, là một chuyện phiền phức.

"Vì sao?" Lâm Dương tỏ ý cần một lời giải thích.

"Tôi cảm thấy thứ này có chút quen mắt." "Quen mắt?

Có lẽ cậu thực sự đã thấy nó rồi?" "Không, không đơn giản như vậy, đây là một vấn đề nghiêm trọng, chỉ là tôi không thể xác định nó có phải là thứ đó không, vì chỉ thấy một lần, cộng thêm đây chỉ là một bức tượng không phát sáng thôi." "Ý cậu là sao, tôi càng ngày càng không hiểu." "Tôi nghi ngờ, thứ này, và thứ quấn lấy tôi trong giấc mơ của tôi, rất giống nhau." Nghe xong lời của Ngôn Lâm, Lâm Dương kinh ngạc, lập tức nhìn về phía quả cầu đó, rồi vẻ mặt cũng trở nên ngày càng kinh ngạc hơn.

Quả thật, giống như Ngôn Lâm nói, thứ này, có khả năng không phải là một quả cầu nhím, mà là một vật thể đang phát sáng.

Những thứ giống như gai nhọn đó, có lẽ là một loại đạo cụ dùng

để biểu thị ánh sáng, vì những gai nhọn trên đó, độ dài nhô ra cũng như khoảng cách giữa chúng, đều đang cho thấy một sự thật.

Ý thức được điểm này, Lâm Dương lại nhìn sắc mặt Ngôn Lâm, Ngôn Lâm dường như đã xác định được phán đoán này, chỉ thiếu một chứng cứ quan trọng thôi.

Lâm Dương cũng hiểu, Ngôn Lâm muốn mình đi làm gì.

Nếu Ngôn Lâm thiếu một chứng cứ thuyết phục, vậy thì chứng cứ này, phải để Lâm Dương đi tìm.

Lâm Dương đi sang một bên, bắt đầu cẩn thận quan sát các bức tượng ở đây.

Có một số bức tượng ở dưới gốc cây, trên một vật hình vòng, tuy đã vỡ một phần, nhưng có thể miễn cưỡng nhìn ra hình dạng ban đầu, nên thứ cần tìm, cũng có thể tìm thấy.

Sau một hồi tìm kiếm, bước chân của Lâm Dương cũng dừng lại ở một nơi.

Trước mặt hắn, đã có thứ mà Ngôn Lâm bảo hắn tìm, chứng cứ quan trọng đó.

Chương 688

Nhưng tìm thấy thứ này, ngược lại không khiến Lâm Dương lộ ra vẻ vui mừng, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp, ngơ ngác nhìn thứ trước mặt.

Đại sảnh không lớn, Ngôn Lâm nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường của Lâm Dương, đi tới, nhìn về phía đó.

Trước mặt Ngôn Lâm, có một bức tượng giống như dã thú, ở chính giữa cây đại thụ, đang xé cắn cây đại thụ đó, trông là một loài dã thú vô cùng hung mãnh, đầu lâu đã rơi mất một phần, trông ngược lại có vẻ hài hước.

Nhưng, thứ này, không phải thứ Lâm Dương tìm.

Vẻ mặt Ngôn Lâm thay đổi, vừa định hỏi Lâm Dương, thì phát hiện, tầm mắt Lâm Dương không đặt trên con thú lớn này, mà là thứ ở bên cạnh nó, trong bóng đen.

Gần con dã thú, có một bức tượng điêu khắc nhỏ, nếu không phải vì Lâm Dương đang nhìn chằm chằm vào nó, Ngôn Lâm chắc chắn sẽ bỏ qua, coi như mảnh vỡ của bức tượng rơi xuống.

Ở đó, có một thứ giống như người nhỏ, dường như đang cuồng hoan, đối mặt với hư không, nhảy nhót, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, cũng không biết vốn dĩ muốn biểu đạt loại tình cảm gì, hay vì kích thước của bức tượng nên mới không có biểu cảm.

"Cậu chắc chắn là cái này không?" Ngôn Lâm đi đến bên cạnh Lâm Dương, giọng điệu vô cùng nặng nề.

"Không sai, thứ này, tôi đã thấy mấy lần rồi, sẽ không quên được đâu, chính là bộ dạng này, biểu cảm cũng như vậy, mặt không biểu

cảm đuổi theo tôi, rồi vung vẩy cánh tay có chất cảm kỳ lạ đó, khiến tôi phải chạy thục mạng trong mơ." Vậy à, nếu bản thân người trong cuộc đã khẳng định, vậy thì Ngôn Lâm cũng chỉ có thể chọn tin tưởng.

Thứ này, là bức tượng ác mộng quấn lấy Lâm Dương, giống như bức tượng quả cầu trước đó, là ác mộng quấn lấy Ngôn Lâm.

Thứ trong giấc mơ, lại xuất hiện ở đây.

Cũng có nghĩa là, thứ kỳ lạ đáng sợ đó, không phải do tiềm thức của họ tạo ra, mà là vì một nguyên nhân đặc biệt.

Nhìn bức tượng người nhỏ đó, rõ ràng biết đó là một vật chết, nhưng trên người Lâm Dương lại bất giác xuất hiện một chút hơi lạnh, vì vậy cảm thấy sợ hãi.

Sự sợ hãi sinh ra từ sâu thẳm trong lòng hắn, không có lý do, khiến tầm mắt Lâm Dương muốn rời đi.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại phát hiện ra một chuyện đáng sợ, bức tượng này, không hề bị hư hại.

Các bức tượng ở đây, đều bị thứ gì đó phá hủy một phần, nhưng bức tượng này, lại hoàn chỉnh.

Đương nhiên, cũng có khả năng là ngoài ý muốn, vì kích thước bức tượng này thực sự quá đặc biệt, chưa bằng một phần ba các bức tượng khác, bị kẻ phá hoại bỏ sót cũng là chuyện bình thường.

Nhưng trong lòng Lâm Dương, lại dấy lên một suy đoán không hay.

Nắm lấy tay Ngôn Lâm bên cạnh, Lâm Dương đi về phía nơi vừa rồi, rồi chỉ vào bức tượng quả cầu, hỏi Ngôn Lâm.

"Bức tượng này, có hoàn chỉnh không?

Có phần nào bị phá hủy không?" Theo Lâm Dương thấy, bức

tượng này vô cùng hoàn chỉnh, không có chỗ thiếu sót, chỉ là chuyện này, hắn nói cũng không tính, phải để người đã tận mắt thấy là Ngôn Lâm mới có thể phán đoán được.

Nghe lời của Lâm Dương, Ngôn Lâm cũng ý thức được, ánh mắt trở nên căng thẳng, bắt đầu đi vòng quanh quả cầu này, không ngừng xoay vòng.

Sau một hồi im lặng khiến Lâm Dương cảm thấy khó chịu, Ngôn Lâm cuối cùng cũng đưa ra câu trả lời.

"Thứ này, trên đó có vết nứt, nhìn này, ở đây." Men theo hướng Ngôn Lâm chỉ, quả thật có thể thấy, trên bức tượng, trên một vài chiếc gai nhọn xuất hiện vết nứt, trông không rõ ràng, nhưng cũng là vết nứt.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Dương và Ngôn Lâm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, cái vừa rồi chỉ là trùng hợp thôi, tình hình của họ chưa đến mức tồi tệ đó.

Chỉ là như vậy, thủ phạm gây ra ác mộng cho họ, chỉ có thể là con rắn vàng đó.

Mắt Lâm Dương lóe lên tinh quang, bắt đầu tìm kiếm tung tích của con rắn vàng ở đây.

Từ lúc nãy, Lâm Dương đã có một cảm giác, trong bóng tối, dường như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Mấy lần quay người lại, Lâm Dương đều không thể phát hiện ra tung tích của đối phương.

Ánh mắt đó luôn nhìn chằm chằm vào sau lưng Lâm Dương, khiến Lâm Dương cảm thấy mình quá căng thẳng thần kinh rồi.

Nhưng cùng với thời gian trôi qua, Lâm Dương phát hiện, dường như không đơn giản như vậy, vì hiện tại, đại sảnh này vô cùng yên tĩnh.

Vì đã phát hiện ra ác mộng xuất hiện trong giấc mơ của hai người, nên hành động của cả hai đều chậm lại một chút.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương nghe thấy âm thanh từ bên ngoài, nghe giống như có thứ gì đó đang lè lưỡi.

Lâm Dương tự nhiên hiểu, trong tình huống này, có thể phát ra âm thanh như vậy ở gần đây, tự nhiên chỉ có con rắn vàng đó.

Vẻ mặt Lâm Dương có chút căng thẳng, từ từ giơ chiếc đèn dầu trong tay lên, hướng về phía trên bức tượng cây đại thụ.

Ở phía trên, không có bức tượng nào khác, ngược lại xuất hiện những hoa văn giống như vân gỗ của cây đại thụ, tồn tại như vật trang trí trên cây.

Nếu rắn vàng muốn ẩn nấp, thì đây là một vị trí có thể ở.

Ánh sáng yếu ớt của đèn dầu chiếu lên vị trí đó, để lộ ra bóng dáng màu vàng bên trong.

Không sai, đó chính là con rắn vàng mà Lâm Dương đang tìm kiếm.

Thấy cảnh tượng này, Lâm Dương cũng âm thầm gật đầu, rồi đưa tay chạm vào Ngôn Lâm, ra hiệu nhìn về phía đó.

Không biết vì sao, con rắn vàng này không quan sát hai người, mà hướng đầu hình tam giác của nó lên phía trên cây đại thụ.

Nhưng cảm giác bị nhìn chằm chằm như hình với bóng đó lại không hề biến mất.

Ngôn Lâm lặng lẽ đi về phía trước, xem ra, cậu ấy định đánh con

rắn vàng đó xuống.

Trong tay cậu ấy, có một cây gậy không biết nhặt từ đâu.

Con rắn vàng trên đó thì không hề ý thức được hành động của hai người.

Nhưng không biết vì sao, cảm giác bị nhìn trộm không biết từ đâu tới, luôn khiến Lâm Dương cảm thấy tâm trạng bực bội, và đang nghi ngờ, con rắn vàng này, có phải là con trước đó không?

Chương 689

Ngôn Lâm đã đến ngay dưới con rắn vàng, giơ cây gậy trong tay lên, nhắm vào đuôi của con rắn trên đó, rồi đột nhiên dùng sức, đâm mạnh vào thân rắn.

Thân hình thon dài của con rắn bị kẹt trong các đường vân của cây đại thụ, muốn chạy trốn về hai phía, nhưng cây gậy gỗ mà Ngôn Lâm đang đè chặt đã cản trở hành động của nó.

Lúc này, phần đầu có thể cử động ở nửa trên của con rắn, quay về phía hai người, cũng phát hiện ra hành động của họ.

Khóe miệng nó hơi mở ra, để lộ ra cái miệng không có răng.

Đúng vậy, không có răng.

Có lẽ vì sống lâu ở nơi không có thức ăn, nên răng của nó đã thoái hóa.

Nhưng cái miệng đang mở ra đó, lại khiến Lâm Dương dâng lên một dự cảm không lành.

Rồi Lâm Dương nhìn thấy, giống như một con sói lạc đàn, con rắn vàng ngẩng cao đầu, dường như muốn kêu gọi.

Rất nhanh, một âm thanh khó tin phát ra từ miệng con rắn vàng.

Đó là một âm thanh giống như của dã thú trong núi rừng, đang tùy ý lan ra xung quanh, cuối cùng lan khắp cây đại thụ, hướng lên trên.

Trong bóng tối phía trên, cũng bắt đầu truyền ra âm thanh.

Tiếng sột soạt, âm thanh này, Lâm Dương dường như đã nghe thấy ở đâu đó.

Rất nhanh, sắc mặt Lâm Dương trở nên tái nhợt, vì hắn đã nhớ ra,

âm thanh này, rốt cuộc đã nghe thấy ở đâu.

Trước đó ở cửa, đã có âm thanh như vậy, rồi đến một đám côn trùng nhỏ, phá vỡ cánh cửa đó, để họ vào đây không bị cản trở.

Chỉ là hiện tại, chúng đến đây dưới sự triệu hồi của con rắn vàng, xem ra, thế nào cũng sẽ không giống như trước đó mà coi như không thấy hai người.

Vẻ mặt Lâm Dương và Ngôn Lâm đều trở nên vô cùng khổ sở.

Lâm Dương nhón gót chân, nâng cao độ cao của đèn dầu một lần nữa, cũng nhìn thấy một dòng chảy đen kịt, đang từ trên cây đại thụ tuôn xuống, do những con côn trùng dày đặc tạo thành.

Thấy vậy, Lâm Dương định kéo Ngôn Lâm cùng rời đi, nhưng khi thấy hành động của Ngôn Lâm, hắn chỉ có thể trợn to mắt, nhìn hành động của cậu ấy.

Lâm Dương thế nào cũng không ngờ, gan của Ngôn Lâm, lại lớn đến vậy.

Trong tình huống này, Ngôn Lâm còn đang lo lắng cho tình cảnh của hai người, đã lấy ra một vật hình lưới, đang hướng về phía con rắn vàng bị đè chặt trên đó.

Rắn vàng tự nhiên sẽ không để Ngôn Lâm dễ dàng bắt được nó, nó điên cuồng uốn éo cơ thể, né tránh bàn tay đó của Ngôn Lâm.

Chỉ là, lúc này, Ngôn Lâm lại đột nhiên thể hiện ra một mặt khác thường, động tác tay của cậu ấy, theo con rắn vàng nhanh nhẹn đó mà uốn lượn theo, rất nhanh, đã tóm được con rắn vàng, rồi dùng sức giật một cái, kéo con rắn vàng xuống, dùng tay ấn vào vị trí dưới đầu rắn, khống chế con rắn vàng.

Dù Lâm Dương không hiểu về loài rắn, nhưng vị trí đó, hắn là cái gọi là bảy tấc của rắn.

Bị khống chế, con rắn vàng không ngừng giãy giụa trong tay Ngôn Lâm, nhưng lại chỉ có thể vẫy đuôi, mà không có bất kỳ dấu hiệu nào có thể thoát ra, trông vô cùng đáng thương.

Nhưng thấy cảnh này, Lâm Dương lại không có chút thương hại nào.

Con rắn vàng này, là kẻ đã khiến họ trở nên như vậy, nhưng cũng phải cảm ơn nó, nếu không phải nó cắn Ngôn Lâm bị thương, hai người không thể thuận lợi đến đây.

Khoan đã, Ngôn Lâm bị rắn vàng cắn bị thương.

Lâm Dương đột nhiên chú ý đến một điểm mù, đó là, con rắn vàng này, trong miệng nó không có răng.

Cũng có nghĩa là, con rắn vàng này, không phải là con đã cắn hai người.

"Ngôn Lâm, mau đi." Lúc này, Lâm Dương cũng không thể nhắc nhở Ngôn Lâm được nữa, chỉ có thể dùng thân thể mình chạy ra ngoài, nói cho Ngôn Lâm biết, tình thế hiện tại nghiêm trọng đến mức nào.

Những con bọ màu đen có chút giống bướm đêm đó, sắp xuống dưới rồi.

Lâm Dương đi đầu rời khỏi đại sảnh, từ cánh cửa đã nứt ra đó.

Thấy hành động của Lâm Dương, Ngôn Lâm cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy những con bọ trước mặt, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hoàng, lập tức chạy ra ngoài, đồng thời cũng không quên nắm chặt con rắn vàng trong tay.

Trong lòng cậu ấy, đây là thủ phạm gây ra mọi chuyện ở đây.

Sau khi rời khỏi đại sảnh một đoạn, phía sau không còn dấu vết truy đuổi của những con bọ đó nữa, dường như chúng không thể rời

khỏi đại sảnh đó.

Lúc này, Ngôn Lâm và Lâm Dương hai người cũng thở phào nhẹ nhõm, lấy con rắn vàng trong tay ra, bắt đầu quan sát.

Con rắn vàng này trông không có gì đặc biệt, chỉ là một con bọ bình thường có thể thấy ở khắp nơi bên ngoài, hoàn toàn không giống như có năng lực đặc biệt gì, bị bắt rồi, cũng không gây ra tổn thương gì cho Ngôn Lâm.

Nhìn con rắn đã từ bỏ giãy giụa, chỉ tùy tiện vùng vẫy hai cái, trên mặt Ngôn Lâm cũng lộ ra vẻ nghi ngờ, rồi nhìn về phía Lâm Dương.

"Cẩn thận một chút, con cắn cậu, không phải con này, còn một con nữa." Nghe lời của Lâm Dương, vẻ mặt Ngôn Lâm lập tức thay đổi, trên mặt mang theo một chút màu đỏ, dường như vì vậy mà cảm thấy phẫn nộ.

"Cậu nói gì, không phải nó?

Vậy sao tôi phải tốn công lớn như vậy để mang nó xuống?" Giọng Ngôn Lâm vô cùng bực bội, cũng có thể hiểu được, dù sao chuyện Ngôn Lâm làm lúc nãy cũng rất nguy hiểm, dưới sự truy đuổi của những con bọ đen đó, đã mang con rắn vàng này ra ngoài.

"Nhìn đi, nó không có răng sao?" Lâm Dương chỉ vào cái đầu lâu thỉnh thoảng mở ra của con rắn vàng, nói, đồng thời cũng xác định, lúc bắt con rắn vàng vừa rồi, Ngôn Lâm quả nhiên không chú ý đến điểm này.

Ngôn Lâm đưa ánh mắt lên đầu con rắn vàng, cẩn thận quan sát, rồi không thấy dấu vết của răng bên trong, trên mặt cũng dần lộ ra vẻ khó coi.

Bây giờ xem ra, giống như bị lừa vậy, khó khăn lắm mới tìm được, lại là một con hàng giả.

Lần này, bàn tay Ngôn Lâm đang kẹp con rắn vàng càng dùng sức hơn.

Con rắn vàng cũng nhận ra nguy hiểm, điên cuồng uốn éo cơ thể, nhưng bị người khác chế ngự, làm sao có thể thoát khỏi cục diện này.

Cùng với một tiếng tàn nhẫn giống như có thứ gì đó bị bóp nát vang lên, Lâm Dương cũng chú ý, con rắn vàng trong tay Ngôn Lâm đã ngừng cử động.

Chương 690

Chỗ mà tay Ngôn Lâm đang nắm, đã lõm xuống một đoạn.

"…Ai, thôi bỏ đi." Thấy bộ dạng của Ngôn Lâm, Lâm Dương chỉ thở dài một tiếng, không nói tiếp.

Chuyện đã thành ra như vậy, cũng không có gì tốt để nói nữa, cứ để chuyện này qua đi.

Vấn đề hiện tại là, tiếp theo nên làm gì mới tốt.

Con rắn vàng thật sự, bây giờ không biết tung tích ở đâu.

Sau khi làm một trận như vậy, cũng không biết có thể tìm lại được con rắn vàng đó trong đại sảnh hay không.

Tâm trạng Lâm Dương cũng trở nên phức tạp.

"Chúng ta quay lại đại sảnh đi, con rắn trước đó không phải đang nhìn lên trên sao?

Thứ mà nó đang nhìn, hẳn là con hàng thật." Ngôn Lâm nói xong câu đó, quay người lại, đi về phía đại sảnh, đồng thời cũng ném thi thể con rắn vàng đã chết trong tay xuống đất.

Lâm Dương thấy vậy, cũng lập tức đi theo, nhanh chóng rời khỏi đây.

Sau đó, con rắn vàng bị vứt bỏ, cơ thể vốn không còn động đậy nữa, đã xảy ra biến hóa, dường như đang chìm xuống đáy biển, dần dần chìm xuống đất, rồi biến mất ở đó, không tiếng động, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Lâm Dương và Ngôn Lâm đã rời đi, tự nhiên không thể thấy được cảnh này.

Khi đến cửa đại sảnh, bước chân của cả hai đều dừng lại, vì ở phía trước, có rất nhiều con bọ đen.

Sau khi xuống dưới, dường như chúng không có ý định quay về, đang tùy ý đi lại ở bên dưới.

Sàn đại sảnh đã bị bao phủ, không còn mấy mảng đất trống.

Thấy cảnh này, động tác của cả hai đều cứng lại, ngay cả Ngôn Lâm vốn có chút tức giận, cũng dừng bước.

Cũng là chuyện bình thường, chỉ là đi tìm con rắn vàng đó thôi, nhưng không thể đem tính mạng của mình giao phó ở đây.

"Bây giờ làm sao?" Nhìn cảnh tượng trước mặt, Lâm Dương cũng hỏi Ngôn Lâm.

"Đi vào." Ngoài dự liệu của Lâm Dương, từ miệng Ngôn Lâm, nhận được câu trả lời khẳng định.

Cậu ấy trực tiếp đi thẳng về phía trước, từng bước một bước vào, tiến vào không gian của những con bọ đó.

Ở ngoài cửa, Lâm Dương đang đấu tranh tâm lý gay gắt, rốt cuộc có nên đi vào cùng Ngôn Lâm không?

Sau khi suy nghĩ một lúc, thấy Ngôn Lâm đang đi ở bên trong, và không bị đám bọ đó tấn công, Lâm Dương cũng đã quyết định, bước vào trong cửa.

Sau khi vào bên trong, Lâm Dương mới phát hiện, số lượng bọ ở đây thật sự rất nhiều.

Chỉ có thể nhìn thấy, bất kể trên những bức tượng đó, trên vách tường xung quanh, đều đầy những con bọ đen này, đã nuốt chửng cả một khu vực.

Lâm Dương cũng học theo, giống như Ngôn Lâm, cẩn thận đặt

chân, phòng trường hợp vô tình làm bị thương những con bọ này.

Dù xem ra, tạm thời chúng không có tính công kích, nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi.

Thấy cảnh tượng chúng nuốt chửng cánh cửa lớn đó, Lâm Dương sẽ không bị vẻ bề ngoài đơn giản lừa gạt, tự nhiên đã đưa ra một quyết định sáng suốt, từ từ tiến về phía trước ở đây, nhón gót chân.

Một lúc sau, Lâm Dương mới đuổi kịp bóng dáng Ngôn Lâm, đến sau lưng cậu ấy, nhìn về phía cây đại thụ phía trước, cũng hiểu ra, vì sao Ngôn Lâm đi trước một bước lại dừng bước ở đây.

Phía trước, không có đường để đi nữa.

Chặng đường của họ đã rất vất vả, phải thường xuyên nhón gót chân, nhưng sau khi đến đây, không còn chỗ để đặt chân nữa.

Dù có quan sát thế nào, trên mặt đất phía trước họ, đều là từng đám bọ đen, không ngừng trao đổi vị trí cho nhau, hình thành một tấm thảm đen kịt, chỉ là, không thể bước lên mà thôi.

Chỉ là trên mặt Ngôn Lâm, lại xuất hiện vẻ do dự, dường như đang hạ quyết tâm.

Lâm Dương vừa định hỏi, đã thấy hành động của Ngôn Lâm.

Ngôn Lâm cúi người xuống, đặt chiếc đèn dầu trong tay ra phía trước, đặt lên trên những con bọ đó.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu ra suy nghĩ của Ngôn Lâm.

Những con bọ đó, đang sợ hãi chiếc đèn dầu.

Giống như con rắn vàng lúc trước, vì sống lâu ở nơi này nên chưa từng thấy qua lửa, bởi vậy ngọn đèn dầu ấm áp cũng khiến chúng sợ hãi, nhanh chóng di chuyển sang hai bên.

Trong chốc lát, một con đường đã xuất hiện trước mặt hai người,

một con đường mở ra từ giữa biển côn trùng.

Thấy cảnh này, Ngôn Lâm hiển nhiên gật đầu hài lòng, sau đó tiếp tục tiến về phía trước, đến ngay dưới gốc cây đại thụ, ngẩng đầu nhìn thẳng lên trên.

Lâm Dương cũng theo sát phía sau, nhưng khác với Ngôn Lâm, sự chú ý của Lâm Dương đặt ở phía dưới.

Ngôn Lâm cầm đèn dầu giơ lên cao để quan sát cảnh tượng phía trên, vì vậy để đảm bảo những con côn trùng này bị chặn lại, Lâm Dương đành phải cầm đèn dầu đi vòng quanh hai người, xua đuổi những con côn trùng muốn đến gần.

Trong lúc đứng dưới đất, Lâm Dương cũng không rảnh rỗi, ngoài việc xua đuổi lũ côn trùng, hắn còn quan sát nửa thân dưới của Ngôn Lâm, qua đó phán đoán xem Ngôn Lâm đang nhìn gì.

Ngôn Lâm nhón gót chân, dường như muốn nhìn kỹ hơn cảnh tượng phía trên, nhưng Lâm Dương biết điều đó vô dụng, bởi vì phạm vi chiếu sáng của ngọn đèn dầu trong tay thực ra chỉ có một chút.

Loại đèn này được thiết kế để kéo dài thời gian sử dụng chứ không phải để chiếu sáng một phạm vi lớn hơn, vì vậy dù có nhón chân, phạm vi Ngôn Lâm có thể nhìn thấy cũng cực kỳ hạn chế.

Điều khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ là Ngôn Lâm dường như không hề cảm thấy mệt mỏi vì việc nhón gót, gót chân vẫn luôn nhón lên, không hề hạ xuống.

Cảm thấy kỳ lạ, Lâm Dương cũng ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, sau đó dụi dụi mắt.

Vừa rồi hình như ta đã hoa mắt, trong bóng tối, dường như có thứ gì đó giống như những đường kẻ đang chuyển động.

Chương 691

Sau khi mở mắt ra lần nữa, Lâm Dương biết rằng mình không nhìn lầm, phía trên quả thực có một vài thứ đang di chuyển trong bóng tối.

Có thể khẳng định, đó không phải là con rắn vàng duy nhất.

Dưới ánh đèn leo lét, Lâm Dương không nhìn rõ lắm, nhưng cũng có thể đoán được, số rắn ở trên đó, ước tính thận trọng cũng phải có năm sáu con.

Đó chỉ là những gì nhìn thấy được, còn ở những nơi không nhìn thấy, không biết có bao nhiêu con nữa.

"Giờ làm sao đây?" Lâm Dương huých vào Ngôn Lâm đang ngây người bên cạnh, dùng giọng nói sẽ không kinh động đến các sinh vật phía trên để hỏi.

"Hay là bắt chúng xuống?" Ngôn Lâm đưa ra một câu trả lời nghe như đùa, ngay cả hắn cũng biết không thể làm được, nên trong giọng nói mang theo ngữ khí hỏi dò.

Thấy bộ dạng của Ngôn Lâm, Lâm Dương biết hắn đã bị dọa sợ.

Vượt qua một biển côn trùng đen kịt đã cần dũng khí rất lớn, nhưng khi phát hiện ra số lượng sinh vật đó không chỉ có một, Ngôn Lâm đã dừng lại.

Quả nhiên, mặc dù trên người Ngôn Lâm có một vài bí mật, nhưng suy cho cùng, hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Sau khi thở dài một tiếng, Lâm Dương cũng đã đưa ra quyết định.

Mục đích đến đây không phải để mang vài con rắn vàng về, mà là vì hắn cần giải quyết vấn đề trên người mình.

Ngọn đèn dầu trong tay tuột ra, theo tiếng vật nặng rơi xuống đất, nắp đèn dầu bị vỡ, tia lửa bên trong cũng lan ra ngoài, kèm theo một chút dầu hỏa, lan rộng ra xung quanh.

Theo dòng dầu lan chảy, ngọn lửa dần dần bùng cháy trên mặt đất.

Những con côn trùng xung quanh cũng nhanh chóng rời đi, không còn quan tâm đến đồng loại, giẫm lên đồng loại làm đệm chân, chỉ để thoát khỏi luồng sáng nóng rực đang cháy.

Nhưng động tác của chúng quá chậm, không có kinh nghiệm đối phó với lửa, một bộ phận đã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Những con côn trùng vốn màu đen, sau khi bị đốt cháy, lập tức biến thành than đen, để lộ ra phần thịt đỏ tươi bên trong.

"Cậu làm gì vậy?" Động tác của Lâm Dương quá lớn, cộng thêm ánh lửa chiếu sáng cả đại sảnh, Ngôn Lâm đương nhiên cũng nhận ra, liền hỏi Lâm Dương.

"Bắt chúng xuống đi, chúng ta đã đến đây rồi, không thể đi một chuyến tay không được." Ngôn Lâm nghe xong lời Lâm Dương, im lặng một lúc rồi gật đầu.

Nhưng chỉ một lát sau, hắn đột nhiên nhận ra điều gì đó, lại quay đầu về phía Lâm Dương.

"Cậu biết bắt rắn không?" "Không, nên lát nữa trông cậy vào cậu cả đấy." Ngôn Lâm im lặng quay người, sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Trong lòng hắn cũng không hề oán trách Lâm Dương, bởi vì vào lúc này, Lâm Dương đã đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Quả thực không còn đường lui nữa.

Vào lúc này, Ngôn Lâm cảm thấy thần kinh của mình trở nên vô cùng tê liệt, ngay cả cảm xúc cũng không thể kiểm soát tốt.

Trước đó chỉ vì tình huống kia mà lộ ra vẻ mặt cáu kỉnh, tất cả đều là vì Ngôn Lâm không được ngủ đủ giấc.

Trong môi trường u ám này, chỉ có ánh đèn trong tay có thể mang lại một chút ánh sáng, nhưng chỉ dựa vào một chút kích thích từ bên ngoài này, không thể nào khơi dậy được thần kinh đang buồn ngủ rũ rượi của Ngôn Lâm.

Cả quãng đường, hắn đều phải cố gắng chống chọi với cơn buồn ngủ, dần dần tiến về phía mục tiêu của mình.

Bây giờ ngọn lửa xung quanh dần dần lan rộng, nhiệt lượng tỏa ra cộng với quần áo dày trên người, Ngôn Lâm dường như cảm nhận được cảm giác nóng bức, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Có thể nói đây là cảm giác lâu ngày gặp lại, sau khi bị ác mộng quấn lấy, cơ thể Ngôn Lâm chỉ có phản ứng lạnh lẽo với thế giới bên ngoài, mặc quần áo dày cũng vậy.

Bây giờ, cảm giác cơ thể trở nên nóng rực, ngay cả cơn buồn ngủ tràn ngập trong đầu lúc này cũng trở nên không đáng kể.

Ngôn Lâm mỉm cười, sau đó ném ngọn đèn dầu trong tay lên, hướng về phía những con rắn đang di chuyển ở trên.

"Bùm", một lượng lớn tia lửa bùng phát giữa không trung, theo những giọt dầu rơi xuống, dần dần rơi xuống dưới, tạo thành những ngọn lửa trượt dần trong không trung.

Nhưng có một phần ngọn lửa vẫn còn lại giữa không trung, hoặc có lẽ là ở một chỗ lõm.

Nơi đó dường như là một điểm nghỉ ngơi của lũ rắn, có một tảng đá nhô ra.

Ngôn Lâm vừa ném vào chỗ đó, trên đó bắt đầu bốc cháy và lan rộng ra xung quanh.

Ngọn lửa tứ tán đã đẩy lùi những con rắn vàng xung quanh, vì một phần dầu dính vào vách đá gần đó, nên ngọn lửa trên đó cũng đang lan rộng nhanh chóng.

Có vài con rắn vàng rơi xuống, do mất đi điểm tựa.

Ngôn Lâm thì đang chờ đợi thời cơ này, nhắm chuẩn vị trí những con rắn vàng rơi xuống, vung tay về phía trước mấy lần, để lại vài đạo tàn ảnh, sau đó tóm lấy vị trí bảy tấc của mấy con rắn vàng, dùng sức ấn xuống, thân thể hai con rắn vàng đều mềm nhũn.

"Xong rồi, chúng ta đi thôi." Sau khi xác nhận những con rắn vàng trong tay đã chết, Ngôn Lâm cũng quay người lại, nói với Lâm Dương, rồi cùng Lâm Dương rời khỏi đại sảnh, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chạy vào trong thông đạo, hai người đều không còn đèn dầu, chỉ có ngọn lửa đang cháy phía sau cung cấp cho hai người một chút ánh sáng, cũng giúp hai người có thể nhận ra phương hướng.

Những con côn trùng màu đen và rắn vàng phía sau dường như vì ngọn lửa mà không có ý định đuổi theo, chỉ ở lại phía sau.

Khi hai người di chuyển, dần dần rời xa ánh lửa, trong con đường tối đen chỉ còn tiếng bước chân của hai người với khoảng cách gần và nhịp điệu tương tự đang vang lên.

"Nói mới nhớ, tiếp theo phải làm sao đây, tôi không quen ai có thể chế ra thuốc giải." Hai con rắn vàng trong tay bị Ngôn Lâm nắm chặt, đồng thời hắn cũng cất lên giọng nói sầu não.

Lúc này hắn mới nhớ ra, tìm được dược liệu gốc rồi, nhưng cũng phải có người nghiên cứu chế tạo mới được, mặc dù hắn biết một chút y thuật, nhưng đây không phải là lĩnh vực hắn giỏi.

"Không sao, tôi quen một người, chắc chắn sẽ giúp tôi giải quyết

chuyện này.” Lâm Dương thì tràn đầy tự tin, hắn đã mang về hai con sinh vật sống sót ở bên trong, có năng lực đặc thù như vậy, dù về tình hay về lý, Hàn Mộc Nghiên cũng sẽ giúp hắn làm thuốc giải thôi.

Ở phía trước không xa, Lâm Dương và Ngôn Lâm đã nhìn thấy lối ra, có thể thấy một phần ánh trăng chiếu vào, tốc độ của hai người cũng nhanh hơn rất nhiều.

Sau đó, khi còn cách cửa động vài trượng, một bóng đen xuất hiện trước mặt hai người, chặn đường đi của họ.

Bước chân của cả hai lập tức dừng lại, phanh gấp mới không đâm thẳng vào.

Chương 692

Bóng đen ở cửa động quay lưng về phía Lâm Dương và Ngôn Lâm, không thể nhìn thấy diện mạo của đối phương.

Đối phương không nói gì, hai người cũng im lặng đối mặt với nhau.

Chỉ có điều, bóng người trước mắt, Lâm Dương cảm thấy có chút quen thuộc.

"Đến rồi à, trên người các cậu dính phải thứ đó rồi." Nghe thấy giọng nữ này, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Người xuất hiện ở đây là Lưu Tư Vũ, chắc là phát hiện họ biến mất, nên đã liên lạc với Hàn Mộc Nghiên rồi đến đây.

"Đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau đi thôi." - Thấy Lưu Tư Vũ ở ngoài cửa, Lâm Dương liền gọi Ngôn Lâm một tiếng, cùng nhau rời khỏi đây, đi ra ngoài.

Sau khi trở lại xe, Lâm Dương ngồi ở hàng ghế sau.

Chỉ có một điều kỳ lạ là Lưu Tư Vũ giữ một khoảng cách với hắn.

Nhìn xem, đây không phải là trùng hợp, mà là cố ý.

"Sao vậy, sao lại giữ khoảng cách với tôi xa thế?" Thấy cơ thể Lưu Tư Vũ gần như dán vào cửa xe bên kia, Lâm Dương cũng lo lắng hỏi.

"Tôi vừa mới nói rồi mà, trên người cậu mang theo thứ bẩn thỉu, trông giống như một lời nguyền vậy, tôi không muốn dính phải thứ đó đâu." Từ miệng Lưu Tư Vũ, lời nói có chút ghét bỏ tuôn ra.

Chỉ có điều, sau khi nói xong câu đó, không chỉ Lâm Dương, mà cả Ngôn Lâm đang ngồi ở hàng ghế trước, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Không sai, có người có thể nhận ra thứ này.

"Vậy cô có thể giải quyết nó không?" Lâm Dương hỏi với giọng điệu mang theo hy vọng.

"Không được, tôi chỉ có thể nhận ra nó thôi, thứ này không phải sở trường của tôi.

Đưa hai cái xác đó cho Hàn Mộc Nghiên đi, cô ấy chắc sẽ có cách, nếu đã có thể tìm ra nơi này." "Ngữ khí của cô có ý gì?" Ngữ khí vừa rồi của Lưu Tư Vũ rất không ổn, dường như cảm thấy bất mãn với Hàn Mộc Nghiên.

Rõ ràng là Lưu Tư Vũ đã chủ động đến đây, nhưng cách nói chuyện này, lại giống như Hàn Mộc Nghiên bắt cô ấy đi chịu chết vậy.

"Không có gì, đợi cậu gặp Hàn Mộc Nghiên sẽ hiểu thôi." Lưu Tư Vũ nói xong câu đó, liền hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật bên ngoài, không nói gì thêm.

Trong xe luôn giữ im lặng, cho đến khi về đến huyện thành.

Bây giờ đã là đêm khuya, sau một ngày vật lộn, Lâm Dương có chút buồn ngủ, nhưng ác mộng hành hạ khiến hắn không dám dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Hắn gật gù trên xe, mãi đến khi xe dừng lại mới phản ứng, mở mắt ra.

Nhưng hắn lại lộ ra vẻ kinh hãi, bởi vì Ngôn Lâm ở hàng ghế trước đã ngủ thiếp đi.

Lúc này, Lâm Dương mới nhớ ra, so với mình, cơn buồn ngủ của Ngôn Lâm còn nhiều hơn, nên biến thành như vậy cũng không phải chuyện lạ.

Ngôn Lâm nằm trên ghế ngủ thiếp đi, phát ra tiếng thở đều đều, có thể phán đoán được trạng thái của hắn.

Chỉ là Lâm Dương biết, điều này không kéo dài lâu, ước chừng không bao lâu nữa, hắn sẽ tỉnh lại, bị giấc mơ của mình dọa tỉnh.

Xe dừng lại, tài xế lay Ngôn Lâm, nhưng không nhận được phản hồi, liền nhíu mày, tiếp tục dùng sức lay mạnh hơn, đồng thời bắt đầu lớn tiếng gọi Ngôn Lâm.

Nhưng tất cả đều không khiến Ngôn Lâm có phản ứng gì.

Lúc này, tài xế nhìn sắc mặt Lâm Dương, cũng ý thức được có chuyện không ổn, không động đậy nữa, đứng một bên quan sát mọi chuyện, đồng thời lấy điện thoại ra, gọi mấy cuộc, liên lạc với bên Hàn Mộc Nghiên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một lát sau, trên mặt Ngôn Lâm lộ ra vẻ sợ hãi và bất an, cơ thể cũng run rẩy, trên người bắt đầu xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh mỏng, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lâm Dương cũng hiểu ra, Ngôn Lâm chắc là quá mệt rồi, e là không thể chủ động tỉnh lại được.

Vậy thì cứ để như vậy đi, để Ngôn Lâm ở trong giấc mơ qua một đêm, tuy có chút đau khổ đối với Ngôn Lâm, nhưng lại là lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Những người có mặt ở đây đều không có cách nào đối phó với tình huống này.

Lần gặp lại Ngôn Lâm là vài ngày sau.

Khi gặp Ngôn Lâm, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy.

Tinh thần của Ngôn Lâm trở nên vô cùng sa sút, vốn là một chàng trai tràn đầy sức sống, nhưng bây giờ, mí mắt hơi trĩu xuống, trên mặt có quầng thâm rõ rệt, cơ thể cũng uể oải lắc lư, trông như không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Nhưng Lâm Dương cũng không trêu chọc, vì hắn biết, mình chắc cũng như vậy.

Giống như Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Tối hôm đó, sau khi Hàn Mộc Nghiên đến, lập tức phán đoán được tình trạng của hai người.

Rõ ràng cô ta đã sớm biết tình huống này sẽ xảy ra, trực tiếp nhét cho Lâm Dương một lọ thuốc, sau đó mang Ngôn Lâm đi.

Chủ yếu là mang đi hai con rắn vàng trong tay Ngôn Lâm, hắn nắm chặt đến mức nhất thời không gỡ ra được, nên đành mang cả người đi.

Vốn dĩ sau khi nhận thuốc, Lâm Dương cảm thấy rất vui, tưởng rằng triệu chứng có thể thuyên giảm, nhưng lại phát hiện ra, tác dụng của loại thuốc này vô cùng qua loa.

Đây hoàn toàn không phải là thuốc chuyên dùng để chữa trị tình trạng này, mà là một loại thuốc ức chế trạng thái ngủ.

Sau khi dùng loại thuốc này, sẽ không đi vào giấc mơ đó, nhưng lại không thể có được giấc ngủ ngon.

Ngủ cả một đêm, cảm giác giống như nửa đêm vừa ngủ đã bị người ta gọi dậy, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng theo thông tin từ phía Hàn Mộc Nghiên, bên đó đang nghiên cứu, trong thời gian ngắn không thể làm ra thuốc giải, nên Lâm Dương cũng chỉ có thể gắng gượng như vậy.

Mãi đến hôm nay, mới bị Hàn Mộc Nghiên gọi đến, Ngôn Lâm hiển nhiên cũng vì lý do tương tự.

Họ đến nơi Hàn Mộc Nghiên chỉ định, một nhà hàng trên tầng hai, không có ai khác, đã được Hàn Mộc Nghiên bao trọn.

Chương 693

Lâm Dương và Ngôn Lâm đi đến trước bàn của Hàn Mộc Nghiên, ngồi xuống, dùng tay chống lên bàn, đảm bảo cơ thể mình ở trong trạng thái tương đối ngay ngắn.

"Gọi chúng tôi đến, là vì đã có thuốc giải rồi sao?" Lâm Dương nhìn về phía Hàn Mộc Nghiên, ngữ khí vô cùng gấp gáp.

Tình trạng gần như không thể ngủ được này khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng dằn vặt.

Sau khi thấy Hàn Mộc Nghiên gật đầu, Lâm Dương và Ngôn Lâm đều lộ ra vẻ vui mừng.

Từ tay Hàn Mộc Nghiên, cô ta lấy ra mấy viên con nhộng.

Đương nhiên, chúng chỉ trông giống con nhộng thôi, lớp vỏ bao bọc bên ngoài không phải là loại vỏ gelatin thông thường bán trên thị trường, mà là một số loại thảo dược, bao bọc chặt chẽ thứ bên trong, khiến viên con nhộng trông vô cùng kỳ dị.

"Hàn tiểu thư, cô chắc chắn không lấy nhầm chứ?

Thứ này, thật sự có thể ăn được sao?" "Thử một chút là biết." Nghe xong câu đó, Lâm Dương và Ngôn Lâm nhìn nhau một cái, lấy viên con nhộng từ tay Hàn Mộc Nghiên, rồi nuốt xuống.

Viên con nhộng mang theo một mùi thảo dược kỳ lạ, lăn xuống cổ họng.

Sau khi vào trong bụng, thảo dược bên trong dường như bị axit dạ dày ăn mòn và tan ra, để lộ thứ được bao bọc bên trong.

Một luồng nhiệt lượng kỳ lạ lan truyền ra, Lâm Dương cảm thấy cơ thể mình như bị đặt trên lò nướng, bắt đầu đổ một ít mồ hôi.

Nhưng luồng nhiệt này đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ trong một lúc ngắn đã tan biến không còn tăm tích.

Chỉ là Lâm Dương lại phát hiện ra, cơ thể mình quả thực đã có sự thay đổi.

Thay đổi cụ thể như thế nào, Lâm Dương cũng không rõ, nhưng hắn biết, cơ thể mình quả thực đã khá hơn.

Hắn và Ngôn Lâm nhìn nhau một cái, mối quan hệ hợp tác tạm thời đã khiến hai người có chút ăn ý.

Từ trong mắt đối phương, họ nhìn thấy suy nghĩ tương tự, cũng gật đầu, trực tiếp gục xuống bàn, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Trong hoàn cảnh không được ngủ trong một thời gian dài, việc chìm vào giấc ngủ là một chuyện vô cùng đơn giản, chỉ là trước đây vì hiệu quả quá thấp, nên mới không làm như vậy thôi.

Bây giờ cơ thể đã có sự thay đổi, tự nhiên cũng không thể chờ đợi được nữa mà bắt đầu thực hành.

Giấc ngủ này, Lâm Dương đã trải nghiệm lại cảm giác đã lâu không có, chất lượng giấc ngủ vô cùng cao.

Sau khi tỉnh lại, cả người đều sảng khoái, chỉ không biết tại sao, cơ thể dường như hơi lắc lư.

Lâm Dương chống người dậy, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường không quen thuộc, trong một căn phòng bằng gỗ, trần nhà và tường không có đồ trang trí gì, vô cùng đơn giản.

Chỉ là nhìn thấy một số sợi dây thừng đặt ở một bên, cũng khiến Lâm Dương nảy sinh dự cảm không lành.

Hắn đi đến bên cửa, đẩy cửa ra, tầm mắt Lâm Dương lập tức bị màu xanh biếc trước mắt thu hút.

Trước mặt Lâm Dương là một vùng biển xanh ngắt.

Một giấc ngủ dậy, hắn đã xuất hiện trên biển.

Cảm giác hơi lắc lư vừa rồi là do con thuyền dưới chân mang lại.

Một con tàu rất lớn, dường như là một tàu chở hàng, đang hướng đến một nơi nào đó không xác định.

Lâm Dương lập tức quay đầu lại, nhìn về phía căn phòng của mình.

Bên ngoài phòng có số hiệu, hiển nhiên, hắn không phải bị lén lút đưa lên, mà có thân phận chính thức.

Chỉ là tại sao lại xuất hiện ở đây.

Trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ nghi vấn, xung quanh chỉ có mấy thủy thủ đang điều khiển tàu, Lâm Dương cũng không định làm phiền, liền đi lại trên tàu.

Gần phòng của hắn, cũng có một căn phòng khác, cửa phòng không bị khóa, hé mở một phần.

Lâm Dương đứng ngoài cửa suy nghĩ một lúc, sau đó đẩy cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Bên trong là một người quen, Ngôn Lâm, lúc này đang ngồi trên giường đọc sách.

"Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi." Thấy Lâm Dương mở cửa phòng, trên mặt Ngôn Lâm cũng lộ ra nụ cười.

Chỉ là nụ cười thẳng thắn này lại không thể xua tan được nghi ngờ trong lòng Lâm Dương.

"Chuyện gì thế này, tại sao chúng ta lại ở đây?" Trong giọng nói của Lâm Dương mang theo sự bất mãn, hắn đang trút giận lên Ngôn Lâm.

Theo hắn thấy, đột nhiên xuất hiện ở đây, Ngôn Lâm lại vừa vặn ở gần đó, chắc chắn không phải là trùng hợp có thể giải thích được, e là cũng có quan hệ không thể tách rời với Ngôn Lâm.

"Hàn tiểu thư đưa cậu lên, không liên quan gì đến tôi đâu." Ngôn Lâm cũng đã lường trước được phản ứng của Lâm Dương, liền nói ra những lời như vậy.

Từ phía Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng biết được nguyên nhân mình xuất hiện trên con tàu này.

Mặc dù có chút khó tin, nhưng nếu đã xuất hiện ở đây, vậy thì ngoài việc tin tưởng ra, cũng không có lựa chọn nào khác.

Sau khi hắn và Ngôn Lâm ngủ thiếp đi, đã bị Hàn Mộc Nghiên đưa lên tàu, sau đó hướng đến một nơi xa xôi, chuẩn bị đi đến một nơi có băng sơn.

Về phần nguyên nhân, cũng rất đơn giản, có liên quan đến giấc mơ.

Bị ác mộng bủa vây thực ra là một loại nguyền rủa, hoặc là do nhiễm phải virus từ những con rắn vàng đó.

Cơ thể không thể miễn dịch với loại xâm hại này, viên con nhộng có đặc tính đó cũng chỉ có thể giúp họ ngủ ngon một giấc mà thôi.

Sau đó, lại sẽ trở lại trạng thái ban đầu, trừ khi lại dùng viên con nhộng đó.

Nhưng dược liệu gốc của viên con nhộng lại khó có được, chỉ dựa vào thân thể của hai con rắn vàng đó, không thể có đủ lượng, chỉ chế tạo được khoảng mấy chục viên con nhộng, lúc này đang được hai người mang theo.

Chương 694

Mục đích hai người xuất hiện ở đây, cũng là để đi tìm thuốc giải, hoặc là, đi bắt rắn vàng.

Loại rắn vàng có độc tố kỳ lạ trong cơ thể này, nơi sản xuất ban đầu không phải ở Thiên Triều.

Về phần ở đâu, không ai biết.

Nhưng ở hải ngoại, có một nơi, gần đây có tin tức về những con rắn vàng đó, họ cũng được cử đi bắt những con rắn vàng đó.

Về phần tại sao, cũng có thể hiểu được, không phải vì họ là lực lượng lao động phù hợp nhất sao.

Đã trúng độc rắn vàng đó, tự nhiên sẽ không sợ bị rắn vàng cắn lần nữa, tự nhiên cũng có thể yên tâm đi tiếp xúc gần với rắn vàng rồi.

Trong lòng Lâm Dương tuy có chút bất mãn, nhưng lại không thể nói ra, vì Hàn Mộc Nghiên không có trên tàu.

Trên con tàu này, ngoài những thuyền viên ra, chỉ có vài người, đều là để đi đến tảng băng kia.

Lưu Tư Vũ cũng đến cùng, chỉ là phòng của cô ấy ở một nơi xa hơn.

Ngoài ra, có vài người nước ngoài, cũng hướng đến tảng băng đó.

Ngôn Lâm tỉnh sớm hơn Lâm Dương một chút, trước đó đã đến đại sảnh ăn cơm, thấy mấy người nước ngoài đó, thân hình đều tương đối cao lớn, trên người mang theo khí tức không dễ chọc, đối với ai cũng không có vẻ mặt tốt.

Trên người họ, dường như cũng có một số trang bị tương đối cao

cấp, do đó Ngôn Lâm chỉ nhìn từ xa, không đến gần.

Về phần mấy người còn lại, là du khách, muốn đến nơi đó du lịch.

Dù sao đó cũng là một tảng băng đột nhiên hình thành trên mặt biển, đã được chứng minh là trong thời gian ngắn sẽ không tan chảy.

Cảnh tượng hiếm thấy này cũng đã thu hút một bộ phận người đến đó.

Con tàu chở hàng này cũng là để kiếm thêm chút tiền, làm tàu du lịch một lần.

Đương nhiên, hàng hóa đáng lẽ phải được chất đầy trên tàu cũng không vơi đi bao nhiêu, nên tốc độ di chuyển của tàu cũng không nhanh lắm, chỉ từ từ tiến gần về phía đó.

Nghe xong lời kể của Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng cảm thấy đói bụng, chuẩn bị đi ăn cơm.

Sau đó Ngôn Lâm dẫn Lâm Dương đi cùng, thuận tiện làm quen với kết cấu trên tàu.

Sau khi đến nhà ăn, không thấy mấy người nước ngoài đó, e là vì bây giờ không phải giờ cơm.

Lâm Dương tùy tiện ăn một ít đồ ăn đã nguội, sau đó được Ngôn Lâm dẫn đi dạo loanh quanh.

Phòng của Lưu Tư Vũ ở một bên khác, có thể vì nam nữ hữu biệt, khoảng cách với phòng của họ có một chút xa, băng qua gần như nửa con tàu.

Lưu Tư Vũ dường như không có trong phòng, đang bận ở bên ngoài, gõ mấy lần cửa cũng không có hồi âm, hai người liền rời đi, hướng ra bên ngoài tàu.

Ở bên ngoài ngắm biển, có mấy cặp tình nhân, e là những du khách

đó, đang ở đó tình tứ.

Ngắm biển, thực ra chỉ là tìm một nơi không có người để yêu đương thôi.

Lâm Dương và Ngôn Lâm cũng tránh đám người đó, sau đó ở phía trước, nhìn thấy bóng dáng của Lưu Tư Vũ.

Ở góc cua đằng kia, Lưu Tư Vũ hình như bị mấy người quấn lấy.

Mấy người đó, trông có vẻ là những người nước ngoài kia, đang ở đó vây lấy Lưu Tư Vũ, hình như muốn làm gì đó.

"Chết tiệt, chúng ta mau qua đó." Thấy cảnh đó, Ngôn Lâm cũng ý thức được, vội vàng chạy về phía trước, muốn đi giúp Lưu Tư Vũ.

Theo hắn thấy, bị bắt chuyện cưỡng ép rồi, dù sao Lưu Tư Vũ cũng là một cô gái dễ thương, một cô gái trẻ tuổi như vậy một mình ở bên ngoài, bị bắt chuyện cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là bước chân của Ngôn Lâm mới bước về phía trước được mấy bước, đã bị Lâm Dương túm lấy, không tiếp tục di chuyển.

Ngôn Lâm cũng nghi ngờ quay đầu lại, nhìn về phía Lâm Dương.

"Ý gì đây?" Tầm mắt của Ngôn Lâm đặt lên tay Lâm Dương đang túm lấy quần áo mình, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

"Không sao đâu, cứ xem đi, cô ấy không dễ bị thiệt thòi như vậy đâu, cũng không dịu dàng như vẻ ngoài đâu." Lâm Dương lắc đầu, nói như vậy, đồng thời cũng đang cầu nguyện cho mấy người nước ngoài đó, lát nữa đừng ngã bị thương nhé, Lưu Tư Vũ bạo lực lắm, điểm này Lâm Dương có kinh nghiệm sâu sắc.

Ngôn Lâm cũng vì thế mà tò mò hướng tầm mắt về phía đó, cùng Lâm Dương đứng ở một bên, hoài nghi nhìn về phía đó.

Lúc này, một người đàn ông tóc vàng trong số họ, cũng đưa tay ra

trước mặt Lưu Tư Vũ, dường như còn phát ra tiếng cười khả ố.

Chỉ là, trước khi bàn tay đó chạm vào Lưu Tư Vũ, Lưu Tư Vũ đã đưa tay ra trước, túm lấy đối phương, sau đó đột ngột kéo về phía sau, xoay người, kéo theo cơ thể đối phương cùng xoay.

Người đàn ông tóc vàng, bị Lưu Tư Vũ ném xuống đất.

Đồng bọn của hắn cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng lại không vì đồng bọn của mình mà báo thù, mà lộ ra vẻ cười cợt, nhìn người đồng bọn bị ngã xuống đất đó, trông rõ ràng là một đám bạn xấu.

Lưu Tư Vũ, cũng khi xoay người thì nhìn thấy Lâm Dương và Ngôn Lâm, đưa tay ra chào một cái, sau đó chạy về phía hai người, mang theo một nụ cười ngọt ngào.

Chỉ là, biểu cảm của Ngôn Lâm lại đông cứng lại, vì hắn đã nhìn thấy một loạt động tác trôi chảy của Lưu Tư Vũ, cũng như tiếng động nặng nề khi người đàn ông tóc vàng ngã xuống boong tàu.

"Tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào?" Lưu Tư Vũ cười hì hì nhìn Lâm Dương, trên mặt treo một nụ cười kỳ lạ, dường như đang cười trộm vậy.

Lâm Dương cũng cảm thấy cạn lời, có thể khẳng định, mình xuất hiện ở đây, chắc chắn cũng có liên quan đến cô ta, nếu không Hàn Mộc Nghiên cũng không đến mức cưỡng ép để mình xuất hiện ở đây mà không hỏi ý kiến.

Chỉ là nếu đã xuất hiện ở đây, Lâm Dương cũng không định so đo nữa, chỉ lườm Lưu Tư Vũ một cái, sau đó nhìn sang một bên khác, những người nước ngoài kia.

Những khuôn mặt thô kệch đó, cộng với những hành động nhỏ không đúng lúc thỉnh thoảng biểu hiện trên người, đều chứng minh thân phận của họ, quả thực là người nước ngoài, không cần nghi ngờ.

Những người đó sau khi thấy Lưu Tư Vũ có đồng bọn, cũng lộ ra nụ cười ngại ngùng, một người đàn ông tóc đen trong số họ hướng về phía này lộ ra một nụ cười mang theo ý xin lỗi, sau đó rời đi.

Người đàn ông tóc vàng bị ném xuống boong tàu muốn nói gì đó, nhưng bị ngăn lại.

Chương 695

Lâm Dương, thì lộ ra vẻ suy tư, xem ra đối phương không định có bất kỳ giao tiếp nào với họ.

Trước đó, Lâm Dương đã nghe ngóng, mấy người nước ngoài đó, trên tàu này có thể nói là bị mọi người chú ý.

Bởi vì họ ở cùng nhau, và yêu cầu ở riêng trong một khu vực, các phòng xung quanh đó đều không có người, vì họ đưa ra đủ tiền, nên thuyền trưởng cũng không có ý kiến.

Chỉ là trong mắt mọi người trên tàu, họ là một đám người đầy bí ẩn.

Những ngày tiếp theo trôi qua bình lặng, thức ăn trên tàu cũng không tệ, Lâm Dương không cảm thấy có chỗ nào khó chịu, ngoại trừ giấc ngủ.

Vì biết loại con nhộng này có hạn, nên hắn cũng không ăn mỗi ngày.

Một viên con nhộng chỉ có thể giúp hắn ngủ một giấc mà thôi, ngày thứ hai hiệu lực của con nhộng hoàn toàn biến mất.

Nhìn mười mấy viên con nhộng trong tay, Lâm Dương cũng thở dài một hơi.

Căn cứ vào kế hoạch nhận được từ Hàn Mộc Nghiên, ở tảng băng kia, e là phải ở lại mấy ngày, đợi sau khi trở về, cũng phải mất một khoảng thời gian để nghiên cứu thuốc, số con nhộng này, căn bản là không đủ.

Nên trong khoảng thời gian này, Lâm Dương đều ăn loại thuốc ức chế trạng thái ngủ, chỉ khi không chịu nổi nữa, mới ăn một viên con

nhộng.

Tuy sẽ khiến tình trạng tinh thần của hắn lên xuống thất thường, nhưng lại là một cách sử dụng có hiệu quả kinh tế cao hơn.

Mấy ngày sau, đã đến đích.

Một tảng băng xuất hiện trên mặt biển do khí hậu và dòng hải lưu lạnh gây ra, kích thước của tảng băng tương đối lớn, hoặc là, vượt qua những tảng băng thông thường, so với con tàu họ đang ngồi, còn lớn hơn không ít.

Sau khi thấy cảnh tượng tráng lệ trước mắt, du khách trên tàu đều phát ra tiếng kinh hô, ở bên mạn tàu không màng hình tượng mà chia sẻ niềm vui với bạn đồng hành.

Điều này cũng là bình thường, dù sao ngay cả Lâm Dương đang đứng phía sau nhìn tất cả, trong lòng cũng dâng lên một loại cảm khái, tình cảm ca ngợi thiên nhiên.

Rất nhanh, tàu đã cập bến ở đây, du khách lục tục rời đi, mang theo toàn bộ hành lý.

Trên tảng băng, đã có một số dấu vết cắm trại, trên đó có các thiết bị hiện đại hóa, rõ ràng là trong thời gian ngắn đã được con người vận chuyển đến, dùng để kiếm tiền của du khách.

Nhìn mức độ xa hoa và tinh xảo của những thiết bị đó, cộng với việc phải bảo trì hoạt động bình thường ở nơi này, e là phải trả giá đắt mới có thể hưởng thụ dịch vụ.

Nhưng may mắn là, Lâm Dương có thể đi du lịch bằng công quỹ, chi phí do bên Hàn Mộc Nghiên phụ trách, ở đây có người đang tiếp đãi họ.

Theo như Hàn Mộc Nghiên nói, người liên lạc đó là một người đầu trọc, trong đám đông, chắc là rất dễ thấy.

Chỉ là nhìn khắp nơi, lại không thấy ai đầu trọc cả, vì ở gần tảng băng, mọi người đều mặc rất dày, một bộ phận người còn đội mũ chống lạnh trên đầu, nên nhất thời, Lâm Dương cũng không thể tìm được đối phương, chỉ có thể cùng Ngôn Lâm đến một nơi dễ thấy gần đó, chờ đối phương tìm đến.

Một lúc sau, một người đàn ông mập mạp mặc áo khoác lông màu trắng nhạt chạy đến, đến gần, hỏi họ.

"Xin hỏi có phải là người của Hàn tiểu thư không?" Lâm Dương gật đầu, sau đó nhìn về phía đối phương, chú ý đến đặc điểm trên người hắn, người đầu trọc đó, nhưng trên đầu người đàn ông này lại có tóc, rõ ràng không phải người mà Hàn Mộc Nghiên nói.

Người đàn ông mập mạp cũng nhìn thấy ánh mắt của Lâm Dương, im lặng một lúc, sau đó hơi nhấc mũ lên một chút, rồi giật giật tóc của mình.

Lâm Dương nhìn rõ, trên đầu người đàn ông, mảng tóc đó, đã động đậy, theo động tác tay của người đàn ông, cùng di chuyển, là một bộ tóc giả.

Sau khi thấy bộ dạng của người đàn ông, Lâm Dương cũng xác định được thân phận của đối phương.

"Xin hỏi xưng hô thế nào." "Cứ gọi tôi là Hà tiên sinh là được, tôi ở đây, sẽ phụ trách ăn ở đi lại của ba vị, cho đến khi ba vị hoàn thành nhiệm vụ." "Ông biết chúng tôi phải làm gì sao?" "Biết, đi theo tôi qua bên kia đi, tôi sẽ nói cho các vị chi tiết." Hà tiên sinh chỉ về một khu cắm trại ở một bên, ở đó, cắm hàng chục cái lều, xung quanh có những trang trí cố định trông không rẻ tiền, trang trí cung cấp nhiệt lượng, ở nơi này, cũng độc đáo một kiểu.

Lúc này, con tàu chở hàng đó, cũng bắt đầu từ từ rời khỏi đây, vì không phải tàu du lịch, chỉ là một con tàu chở hàng thôi, mấy ngày sau,

đợi giao xong hàng, sẽ quay lại.

Mấy người Lâm Dương đến khu cắm trại, sử dụng một cái lều tương đối lớn, lớn hơn mấy số so với xung quanh.

Sau khi đi vào, Lâm Dương cảm thấy một trận ấm áp, bên trong lều, có thiết bị sưởi, khiến bên trong và bên ngoài lều, hoàn toàn là hai thế giới, ở trong lều, giống như cắm trại ở ngoại ô bình thường, cảm giác vô cùng thoải mái.

"Làm như vậy, không phải sẽ làm tăng tốc độ tan chảy của tảng băng sao?" Sau khi ngồi xuống, Ngôn Lâm hỏi một câu không liên quan đến nhiệm vụ, nhưng lại vô cùng quan trọng.

Hà tiên sinh sau khi nghe câu đó, cũng lộ ra vẻ mặt phức tạp, dường như đang do dự.

"Sao vậy?

Chẳng lẽ trong đó có vấn đề gì sao?" Lâm Dương cũng chú ý đến sắc mặt của Hà tiên sinh, nghi ngờ hỏi.

"Nếu là người của Hàn tiểu thư, tôi cũng nói cho các vị biết, những thứ này, là dùng để tăng tốc độ tan chảy của tảng băng." Từ miệng Hà tiên sinh, nói ra một sự thật tàn khốc.

Vốn dĩ, tảng băng có tan hay không, không có bất kỳ quan hệ nào với họ, nhưng đã xuất hiện ở đây, vậy thì có quan hệ, vì họ phải ở đây tìm rắn vàng, nếu tảng băng tăng tốc tan chảy, vậy thì có khả năng không thể thuận lợi tiến hành được.

"Tại sao, rõ ràng những người này ở đây có thể kiếm tiền, tại sao lại làm như vậy, không phải là giết gà lấy trứng sao?" Lâm Dương nghi ngờ hỏi, đầy vẻ không hiểu.

"Cũng có liên quan đến nhiệm vụ." "Ồ." "Tảng băng này, hình thành không phải là ngẫu nhiên, các vị cũng chú ý rồi chứ, kích thước

của tảng băng này, vô cùng bất thường, căn bản không phải là thứ có thể hình thành bình thường." "Lại đại biểu cho điều gì." Sau khi nghe Hà tiên sinh nói như vậy, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Nên nói thế nào nhỉ...

ừm, ở dưới tảng băng này, có một di tích, ở trong một hang động bên dưới, bên trong có một số thứ kỳ lạ, tảng băng ở đây hình thành, cũng có liên quan đến nó, có thể nói, tảng băng dựa vào di tích đó mà sinh thành." "Vậy tại sao lại phải tăng tốc độ tan chảy của tảng băng?" Trên mặt Lâm Dương đầy vẻ khó hiểu, hoàn toàn không có được lời giải thích hợp lý, dù thế nào, chuyện này cũng vô cùng kỳ lạ.

"Tảng băng ở đây, nếu là vì không khí biến đổi mà hình thành, vậy thì chắc là toàn bộ đều do nước ngưng tụ thành đúng không." Lâm Dương gật đầu, nếu theo lẽ thường mà nói, quả thực nên là như vậy.

"Thực tế thì không phải vậy, trong tảng băng này, có một số thứ kỳ lạ, những thứ đó, sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác tinh thần nhất định, cũng vì thế, nơi này, bị yêu cầu tăng tốc tan chảy đi." "Vậy những du khách ở đây có biết không?" "Không biết, theo họ thấy, tảng băng có thể ở đây rất lâu, đến lúc tảng băng xuất hiện dấu hiệu tan chảy, sẽ có tàu đến đưa họ đi." "Lúc đó?

Chúng ta có bao nhiêu thời gian?" "Bốn ngày, không đúng, ba ngày, ba ngày sau, tảng băng dần dần tan chảy, nếu không lấy được thứ đó, vậy thì chỉ có thể trở về." "Vậy chúng ta phải đi vào hang động bên dưới đó sao?" Lâm Dương lúc này cũng ý thức được, tảng băng, và nhiệm vụ, có liên hệ như thế nào.

"Không sai, chúng tôi đã đào một con đường có thể thông đến đó, bất cứ lúc nào cũng có thể đi." "Tình trạng tinh thần của các vị thế nào?

Bây giờ có thể đi không?" Lâm Dương nhìn về phía Ngôn Lâm và

Lưu Tư Vũ, hỏi dò, nhận được câu trả lời khẳng định.

"Vậy bây giờ dẫn chúng tôi đi đi, không có gì cần chú ý nữa đúng không." Lâm Dương nhìn ba cái ba lô đã được chuẩn bị đầy đủ ở bên cạnh, đã được chuẩn bị trước, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.

"Không có, nếu đã chuẩn bị xong rồi, vậy thì bây giờ đi thôi." Hà tiên sinh cũng không phải người lề mề, trực tiếp dẫn ba người tiến về phía con đường đó.

Chương 696

Giống như những du khách đang đi dạo ở khu tham quan, mấy người đến một khu vực bị phong tỏa, bên trong, dựng lên những biển báo nguy hiểm, có mấy người đang canh giữ.

Hà tiên sinh lấy ra một cuốn sổ tay, cho họ xem một cái, mấy người đã được phép vào trong.

Sau khi rẽ một vòng bên trong, đã nhìn thấy con đường được gọi là thông đạo.

Đường hầm thực ra là một cửa động bị cưỡng ép đào ra trong tảng băng, không ngừng kéo dài xuống phía dưới.

Sau khi tạm biệt Hà tiên sinh, Lâm Dương ba người trực tiếp đi xuống, trong ba lô của họ, những thứ cần chuẩn bị đều có đủ, thức ăn cũng có đủ cho một ngày, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại đây bổ sung, nên cũng yên tâm đi xuống.

Sau khi mấy người vào trong đường hầm, Hà tiên sinh ở bên ngoài, cũng lộ ra nụ cười kỳ lạ, nhìn mấy người đi xuống, quay người rời đi.

Lúc này một trận gió lạnh thổi qua, cuốn cả mũ lẫn tóc giả trên đầu đi mất.

Chỉ là, trên đầu Hà tiên sinh, xuất hiện lại không phải đầu trọc, mà là một mái tóc húi cua.

Hà tiên sinh đi đến một bên, chào mấy người canh gác lúc trước một cái, sau đó một số người mang theo công cụ đến bên lối vào, bắt đầu xử lý lối vào.

Nếu Lâm Dương ở bên ngoài, có thể phát hiện, họ đang bịt kín lối

vào này, đang đổ nước băng vào.

Dưới khí hậu này, rất nhanh sẽ đông lại, dần dần bịt kín lối vào, không để lại một kẽ hở nào.

Hà tiên sinh trở về lều, cũng nhìn về phía mấy người đang đợi, sau đó vẫy tay một cái, để họ đi làm việc khác, sau đó đi về phía sau lều, ở đó, bày ra mấy xác chết, trong đó có một người, đầu trọc, có thân hình tương tự Hà tiên sinh.

Lâm Dương và những người khác tiến vào đường hầm bên dưới, không hề hay biết mọi chuyện xảy ra ở trên, đang dần dần tiến về phía trước.

Vì tác dụng phản xạ của băng, chỉ cần một ngọn đèn sáng, đã chiếu sáng không gian xung quanh.

Một con đường vô cùng gập ghềnh, trông như chưa được sửa sang, chắc là mới được khai quật không lâu, mặt đường thường xuyên có một số mảnh vỡ, cần phải luôn nhìn mặt đường, đi lại không hề thuận lợi.

"Hà tiên sinh đó, hình như có vấn đề." Đi được một đoạn, Ngôn Lâm nói như vậy.

"Đúng vậy, tôi cũng nhìn ra rồi, nên mới phải rời đi càng sớm càng tốt, không nên ở cùng hắn, gã mập đó, hình như đang giấu diếm điều gì đó, lúc nói chuyện với tôi, cũng lơ đãng." Lâm Dương cũng đáp lại.

Lưu Tư Vũ, thì mở to mắt, kinh ngạc nhìn hai người trước mặt.

Sau khi đến đây, không giống như hai người bị hành hạ, áp lực tâm lý của Lưu Tư Vũ không lớn như vậy, sự chú ý tự nhiên đặt vào cảnh kỳ lạ trên đó.

Về phần tình trạng khác thường của Hà tiên sinh, Lưu Tư Vũ không hề phát hiện, lúc này nghe hai người nói vậy, cũng lộ ra vẻ kinh

ngạc.

Mấy người không ngừng tiến xuống dưới, không khí cũng dần dần lạnh lẽo.

Chắc là do càng ngày càng gần vật nguyên nhân gây ra sự hình thành của tảng băng, nên nhiệt độ cũng đang dần dần hạ xuống.

Mấy người cũng từ trong ba lô lấy ra quần áo, dần dần mặc thêm vào, tốc độ hành động cũng ngày càng chậm.

Trong môi trường lạnh lẽo này, khoác lên mình một lớp áo khoác ấm áp, trên mặt Lâm Dương và Ngôn Lâm, đều hiện lên vẻ buồn ngủ rõ rệt.

Giấc ngủ không đủ, lúc này lại gặp phải môi trường dễ sinh ra cảm giác buồn ngủ, tự nhiên biểu hiện ra rõ rệt nhất.

Chỉ là họ đều hiểu, dù có muốn ngủ, cũng không thể ngủ ở đây, cộng thêm bên cạnh có Lưu Tư Vũ, hai người đàn ông, không thể nào mất mặt ở đây được.

Đi xuống dưới một đoạn, cũng đã đến trong hang động đó.

Bằng chứng là, vách tường xung quanh, đã xảy ra sự thay đổi, những khối băng vốn trong suốt, trong đó xuất hiện một phần màu đen, trông như, đã tiến vào trong hang động, chỉ là ở đây, cũng có băng mà thôi.

Sau khi đến đây, con đường phía trước, trở nên bằng phẳng, không tiếp tục kéo dài xuống dưới, biểu cảm của mấy người cũng trở nên nghiêm túc.

Bởi vì ở nơi này, lan tỏa một mùi máu tanh thoang thoảng.

Không thể nhận nhầm được, ở nơi này, mùi máu tanh vô cùng rõ rệt, phải mất mười ngày tám ngày mới có thể tan đi.

Mấy người đều chú ý đến điểm này, biểu cảm trên mặt trở nên có chút bất an, sau đó tìm kiếm xung quanh.

Sau đó Lưu Tư Vũ ở phía sau một tảng đá, phát hiện ra thi thể của một người đàn ông.

Trong tiếng kêu kinh hãi của cô, Lâm Dương và Ngôn Lâm cũng chạy đến, sau đó cũng phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

Nguyên nhân không gì khác, là thi thể trước mặt họ, thực sự quá kinh hoàng.

Thi thể này, mặt mũi đã biến dạng hoàn toàn, dựa vào cổ họng và ngực, có thể phán đoán đây là thi thể của một người đàn ông, nhưng những thứ khác, không thể nhìn ra được nữa, rất nhiều chi tiết trên thi thể, đều đã biến mất.

Khuôn mặt của người đàn ông trở nên mơ hồ, giống như bị thứ gì đó chà xát trên mặt hàng chục lần, hàng trăm lần, thịt trên mặt bị nhào thành một cục, sau đó vì máu mà đông lại thành một khối, cố định thành một hình dạng khủng khiếp.

Cơ thể của người đàn ông, cũng thiếu mất một bộ phận, một cánh tay của người đàn ông đã biến mất, vết đứt đang chảy máu tươi, mùi máu tanh từ đó truyền ra.

Lâm Dương mấy người cũng chú ý đến vết thương này.

Giống như bị dã thú cưỡng ép xé xuống, vết đứt có dấu vết bị xé rách, có những vết nứt rõ rệt, đồng thời dưới thân người đàn ông, cũng có những dấu vết bị vật nặng giẫm lên, cũng đang chứng minh cho điểm này.

“Chuyện này, Hà tiên sinh không nói cho chúng ta, quả nhiên có vấn đề.” Lâm Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt khó coi nói ra những lời như vậy.

“Chúng ta bây giờ lên trên tìm hắn tính sổ, gã đó không thể nào không biết chuyện ở đây, đường hầm đều mở đến đây rồi, thông tin như vậy không nói cho chúng ta, muốn chúng ta chết sao?” Giọng điệu của Ngôn Lâm cũng vô cùng tức giận, nếu trước khi thấy thi thể này mà gặp phải thứ gây ra cái chết của người đàn ông kia thì cuộc chạm trán sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

“Không cần đâu, nếu đã đến rồi, vậy thì xem trước đã.” Lâm Dương ngăn Ngôn Lâm đang chuẩn bị quay đầu lại, tiếp tục quan sát ở đây.

“Chúng ta ở đây mạo hiểm tính mạng làm những việc này để làm gì?” Biểu cảm của Ngôn Lâm cũng thay đổi, tỏ ra vô cùng kinh ngạc mà chất vấn Lâm Dương.

“Tuy hắn giấu chúng ta một số chuyện, nhưng hang động này, quả thực là thật, cũng có nghĩa là, những con rắn vàng mà Hàn Mộc Nghiên nói, cũng sẽ được phát hiện ở đây.

Chúng ta chỉ cần tiếp tục tìm là được, quay về rồi không phải lại phải đến đây sao.” Lâm Dương thản nhiên nói, đồng thời bước về phía trước, Ngôn Lâm ở phía sau chớp chớp mắt, cũng theo sau Lâm Dương, cùng nhau rời đi.

Về phần Lưu Tư Vũ, luôn là Lâm Dương đi đâu, cô ấy đi theo đó.

Chương 697

Mấy người tiếp tục tiến về phía trước, ở đây, không gian dần dần trở nên rộng rãi, cũng không thấy vật gì bất thường, dường như thi thể xuất hiện lúc trước kia, chỉ là một tai nạn mà thôi.

Chỉ là vì đã phát hiện thi thể đó, không khí giữa mấy người, cũng đã xảy ra sự thay đổi.

Sự hưng phấn ban đầu vì thấy tảng băng tráng lệ đã biến mất, chỉ còn lại sự cảnh giác và bất an.

Ở nơi này, rốt cuộc có thứ gì, có thể biến người đàn ông đó thành như vậy?

Rốt cuộc là thứ gì, có thể sinh tồn ở đây?

Trước khi tảng băng ở đây hình thành, trong cửa động ở đây, chắc là đầy nước biển, vậy thì nên tồn tại một số động vật thủy sinh mới đúng, nhưng phải là động vật như thế nào, mới có thể đối với thi thể con người, tạo thành thảm trạng như vậy?

Nghi vấn này, tràn ngập trong lòng mấy người, như một câu hỏi không thể giải đáp, quấy nhiễu họ.

Sau khi tiếp tục tiến về phía trước một đoạn, mấy người cũng phát hiện ra một số thứ khác.

Trên mặt băng phía trước, nhìn thấy một số dấu vết, giống như những vết bẩn dầu mỡ, trên mặt băng từ từ trải ra, giống như một tấm thảm lông, thông về phía trước, đồng thời cũng mang theo một phần đá vụn, cùng bị kéo đi.

Lâm Dương ba người cũng lập tức đi chậm lại, nhìn thấy thứ này, đều hiểu ra, đó có thể là hung thủ giết người tồn tại, nếu là sinh vật có

thể tạo ra dấu vết như vậy, vậy thì có cách di chuyển như thế nào, cũng có thể hiểu được.

Vệt dấu vết đó dừng lại ở phía sau một tảng đá phía trước, không tiếp tục kéo dài.

Nếu không có gì bất ngờ, sinh vật đó, đang ở nơi đó.

Mấy người tiến lại gần, đồng thời cũng lấy ra vũ khí, một khẩu súng ngắn.

Hàn Mộc Nghiên trong ba lô của mỗi người, đều nhét một khẩu súng ngắn, bị nhét ở trong cùng của ba lô, vừa rồi lúc lục ba lô mới phát hiện ra, bây giờ đã có đất dụng võ.

Lâm Dương đi bên trái, Ngôn Lâm đi bên phải, rõ ràng đều là lần đầu tiên cầm súng, lại giống như những đặc công trong phim điện ảnh, dần dần tiến gần tảng đá đó, hình thành thế bao vây trái phải.

Rất nhanh, đã đến gần tảng đá.

Không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ phía sau tảng đá, hai người đều cảm thấy nghi ngờ, nhìn nhau một cái, cùng bước về phía trước một bước, chĩa súng về vị trí đó.

Ở đó, không có gì cả.

Ở phía sau tảng đá này, không phát hiện sinh vật nào có thể tồn tại, ngược lại nhìn thấy một cửa hang nhỏ.

Cửa hang này ước chừng bằng ngực một người, trông như, sinh vật không xác định đó, đã tiến vào bên trong.

Bên cạnh cửa hang, có những vết cào tương tự như gần thi thể, rõ ràng là cùng một thứ.

Trên mặt Lâm Dương và Ngôn Lâm đều lộ ra vẻ mặt khó coi.

Không ngờ, ở nơi này, lại gặp phải chuyện như vậy.

Vốn dĩ là đi bắt rắn vàng, kết quả lại gặp phải một loại sinh vật khác ở đây.

Nơi này nguy hiểm hơn tưởng tượng gấp mấy lần, trong lòng Lâm Dương cũng dâng lên ý định rút lui tạm thời, chỉ là nghĩ đến tình trạng khó ngủ sống không bằng chết của mình, lại không có lựa chọn rời đi.

Chỉ là, ánh mắt Lâm Dương nhìn vào những bức tường xung quanh, cũng cẩn thận hơn, vì hắn đang sợ hãi, gặp phải những thứ kỳ quái đó.

Hình như từ khi tiếp xúc với Hàn Mộc Nghiên, hắn luôn gặp phải những thứ này, con rắn trắng khổng lồ, và con rắn vàng có thể gây ảo giác, còn có loại sinh vật kỳ lạ xuất hiện ở đây bây giờ, đều có khả năng giết người.

Lâm Dương cảm thấy vô cùng không ổn, giống như một người làm công khổ sai phải vào sinh ra tử vậy, tuy quả thực đã nhận được báo đáp không nhỏ, nhưng luôn cảm thấy hình như bị lỗ.

Lắc đầu, Lâm Dương quyết định, nếu có thể an toàn trở về, sẽ tìm nơi khác để thám hiểm, không nên tiếp tục đi theo Hàn Mộc Nghiên, mức độ nguy hiểm ở đây thực sự quá lớn, không phù hợp với hắn.

Hắn bây giờ chỉ muốn có những ngày tháng yên ổn.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, khoảng cách của con đường phủ băng này có chút dài, tiếng bước chân của mấy người không ngừng vang vọng ở đây, nhưng lại không có âm thanh của sinh vật nào khác phát ra, giống như sinh vật mà họ thấy lúc trước là sinh tồn duy nhất ở đây vậy, cho họ một cảm giác khác thường.

Nhưng khi tiến về phía trước, sắc mặt của họ cũng trở nên kinh ngạc, ở phía trước, xuất hiện dấu vết của vật thể nhân tạo, có những thứ được sinh vật có trí tuệ xây dựng một cách có trật tự.

Giống như phù điêu, được khắc trên một tảng đá khổng lồ.

Chỉ là vì cách một lớp băng, nên cũng không thể nhìn rõ lắm, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra, trên tảng đá, có một số hoa văn cổ quái, hình như đang miêu tả một sinh vật, một sinh vật khổng lồ, toàn thân mọc ra những cánh tay dài ngoẵng, đang tấn công xung quanh.

Bức bích họa cho người ta một cảm giác quỷ dị, nếu thứ trên bức họa thật sự tồn tại, vậy thì hắn không hy vọng gặp phải ở đây.

Nơi này đang ở dưới đáy biển a, tuy đang ở trong hang động, nhưng cũng vì những khối băng xung quanh, nên mới có thể tạm thời đi lại bên trong.

Nếu xuất hiện thứ gì đó, phá hủy những khối băng này, vậy thì chắc chắn sẽ chết ở bên trong.

Sau khi chụp ảnh lưu lại, mấy người tiếp tục đi về phía trước, ở phía trước, lại phát hiện ra thứ mới, một cái hang nhỏ, một cửa hang kéo dài lên trên.

Trông như, đó cũng là lối đi do loại sinh vật lúc trước để lại.

Nơi này đối với nó, có thể đã trở thành một nơi giống như nhà, khắp nơi đều có dấu vết của nó, thuận tiện cho việc di chuyển tùy ý.

Cửa hang này lớn hơn một chút so với cửa hang trước đó, ở sâu trong cửa hang, dường như có thứ gì đó.

Lưu Tư Vũ đưa đầu vào, cho vào trong cửa hang, quan sát bên trong.

"Cẩn thận một chút." Lâm Dương và Ngôn Lâm hai người cũng không có ý định ngăn cản, để cô ấy tùy ý hành động, chỉ nhắc nhở một câu.

Dù sao sau khi vào đây, mấy người không thấy thứ gì nguy hiểm,

tuy có những dấu hiệu, đang nói cho họ biết, dưới đáy này, không an toàn như tưởng tượng, nhưng ở đây, không gặp phải nguy hiểm, nên cũng dần dần thả lỏng.

Lưu Tư Vũ ở đó nhìn một lúc, sau đó đưa đầu ra, nhìn về phía hai người, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc.

"Ở trong cửa hang, tôi nhìn thấy một cái cầu thang, cầu thang làm bằng băng." Giọng nói của Lưu Tư Vũ vô cùng kích động, giống như nhìn thấy câu chuyện trong truyện cổ tích vậy, trên mặt mang theo niềm vui khó tả.

"Sao có thể, những khối băng ở đây không phải là hình thành trong tình huống ngẫu nhiên sao, sao có thể có bậc thang làm bằng băng được, chắc chắn là cô nhìn nhầm rồi." Ngôn Lâm xua tay, nói như vậy, trên mặt mang theo một chút khinh thường, hoàn toàn không tin lời của Lưu Tư Vũ.

Chương 698

“Nhưng, tôi thật sự đã nhìn thấy, ở phía trên cửa hang, có một cái miệng hang, ở đó, có thể nhìn thấy thứ mà tôi nói.” Lưu Tư Vũ bĩu môi, kiên quyết tin vào lời nói của mình.

“Thật sao?

Vậy tôi cũng đi xem thử.” Sau khi nghe những lời Lưu Tư Vũ nói, Ngôn Lâm cũng bán tín bán nghi đi về phía đó, sau đó cũng đưa đầu vào, nhìn lên trên, rồi xoay người mấy vòng, thay đổi hướng đầu, tìm kiếm nơi mà Lưu Tư Vũ nói.

Một lúc sau, Ngôn Lâm cũng đưa đầu ra, trên mặt lộ ra vẻ mặt khó nói thành lời.

“Ở đó, quả thực có thứ như vậy.” Ngôn Lâm nhìn về phía Lâm Dương, trên mặt lộ ra vẻ mặt cổ quái, vì không thực tế a, tảng băng này, xuất hiện nhiều nhất cũng chỉ mấy ngày, sao có thể có người xuất hiện ở đó được chứ.

Nhìn biểu cảm của Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng hiểu được suy nghĩ của hắn, sau đó cũng không động thân đi kiểm tra, chỉ suy nghĩ một lúc, đưa ra câu trả lời như vậy.

“Thực ra, nơi chúng ta đang ở bây giờ, không phải cũng rất không khoa học sao?

Chỉ trong mấy ngày, sao có thể để máy móc đào đến nơi này được chứ?

Hơn nữa ở đây dùng máy móc lớn, không phải lúc nào cũng có nguy cơ sụp đổ sao?” Lâm Dương đưa ra một vấn đề mà mấy người trước đó đều không chú ý, sự kinh ngạc trên mặt Ngôn Lâm và Lưu

Tư Vũ đều bị sự nghi ngờ này thay thế.

Đúng vậy, tuy lúc đến, đã nhận được một số thông tin, nhưng, những cảnh tượng ở đây đều đang cho thấy một điều, không phải là chuyện có thể làm được trong mấy ngày.

Đào sâu như vậy dưới lớp băng cứng, cộng với Hà tiên sinh lúc trước, trên người có vấn đề, nên ở đây, sắc mặt của mấy người cũng trở nên khó coi.

"Ừm, tôi thấy rồi, là mấy người nước ngoài ở cùng một thuyền với tôi lúc trước." Lâm Dương nói ra những gì mình nhìn thấy, sau đó sắc mặt Ngôn Lâm cũng trở nên cảnh giác.

Đám người nước ngoài này xuất hiện ở đây vào lúc này, rõ ràng là có vấn đề.

Từ khoảng cách này xem ra, có khả năng họ cùng một phe với gã Hà tiên sinh kia.

Bọn họ bị dẫn vào trong này, có lẽ cũng là vì không muốn bị phát hiện thứ gì đó ở bên kia.

Nếu không phải vì tình cờ phát hiện ra vết nứt ở đây, mấy người họ cũng sẽ không phát hiện ra ở bên kia bức tường lại có một thứ hùng vĩ như vậy.

"Mấy người đó, tôi có thể dễ dàng đánh gục." Lưu Tư Vũ lộ vẻ khinh thường, cách lớp áo gồng cơ bắp trên cánh tay cho hai người kia xem.

Thấy vậy, Ngôn Lâm cũng bật cười.

Cũng phải, với sức chiến đấu của Lưu Tư Vũ, có lẽ cũng có thể dễ dàng xử lý đám người đối diện.

Chỉ là trên mặt Lâm Dương lại mang vẻ lo lắng rõ rệt, bởi vì sức

chiến đấu bên kia không hề công bằng như vậy.

“Bọn họ có súng, là súng trường, mỗi người đều đeo một khẩu trên người.” Lâm Dương không muốn để hai người họ ôm hy vọng, vội vàng nói ra, phá vỡ ảo tưởng.

Vẻ mặt của cả hai lập tức đông cứng lại.

“Nếu tôi không nghe nhầm, lúc nãy cậu nói... súng trường?

Cái loại có đầu nhọn hoắt dùng để đâm người, lại còn bắn ra được đạn ấy à?” Vẻ mặt Ngôn Lâm thay đổi rõ rệt, hắn nói đùa với Lâm Dương một câu, cố gắng xoa dịu bầu không khí.

Chỉ là sau khi thấy vẻ mặt Lâm Dương không hề thay đổi, hắn cũng nhếch mép, trở lại vẻ mặt ban đầu, rơi vào trầm mặc.

Thái độ không nói gì của Lâm Dương đã nói lên tất cả.

“Tôi muốn qua đó xem thử, xem họ định làm gì.” Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương nói ra lời này, thu hút ánh mắt kỳ lạ của Ngôn Lâm.

“Hả?

Cậu muốn tìm chết à?

Đã nói rồi, họ cầm súng, không phải loại súng lục nhỏ của chúng ta đâu, không giống nhau.

Tôi mà đi ra từ đó, bị phát hiện chẳng phải sẽ bị bắn thành cái sàng sao?” Ngôn Lâm khoa trương múa tay, cố gắng để Lâm Dương hiểu được ý nghĩ này ngây thơ đến mức nào.

Chỉ là sau một hồi khoa chân múa tay, vẻ mặt Lâm Dương vẫn y như cũ, không có chút thay đổi nào, Ngôn Lâm cũng đành chịu thua.

“Haiz, thế chúng ta đi rồi, làm sao mà theo dõi được?

Vừa rồi cậu cũng phát hiện rồi đấy, mấy tảng băng này cách âm rất kém, chúng ta chỉ cần phát ra một tiếng động nhỏ là sẽ bị phát hiện.

Nếu không chắc chắn, tôi sẽ không đi theo đâu." Ngôn Lâm khoanh tay trước ngực, nói những lời như vậy.

"Chúng ta ở phía sau, có thể nghe thấy tiếng của họ.

Chỉ cần chúng ta lặng lẽ, kiểm soát tốt khoảng cách, thì chắc chắn có thể đi theo phía sau mà không bị phát hiện.

Đây là một sự chênh lệch thông tin, chỉ cần chúng ta tận dụng tốt, không chừng có thể giết sạch bọn chúng ngay tại đây." Lâm Dương nói ra đối sách của mình, khi nói đến đoạn sau, hắn đưa tay lên cổ làm động tác cứa, thể hiện thái độ kiên quyết.

"Ai, sao mà xui xẻo thế này, tôi chỉ muốn thỏa mãn trí tò mò của mình thôi, kết quả lại từng bước đi đến nông nỗi này.

Nếu biết trước thì lúc đó tôi đã không nhận bệnh nhân này." Ngôn Lâm ôm đầu, không biết đang oán trách ai ở đâu.

"Nhưng bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác, chúng ta bỏ phiếu đi, xem có bao nhiêu người muốn đi." "Thôi đi, cô ấy chắc chắn sẽ đi cùng cậu, chỉ có một mình tôi phản đối thì có tác dụng gì." Ngôn Lâm nhìn bộ dạng dân chủ giả tạo của Lâm Dương, cũng lộ ra nụ cười mỉa mai.

Ở đây chỉ có ba người, thái độ của Lâm Dương chắc chắn là đồng ý, cộng thêm bộ dạng gần như là cái đuôi của Lâm Dương của Lưu Tư Vũ, chắc chắn cũng sẽ đồng ý.

Như vậy, lá phiếu của Ngôn Lâm cũng không còn quan trọng nữa, vì phần lớn đã nghiêng về phía bên kia rồi.

"Nếu cậu sợ thì cũng có thể quay về, không cần thiết phải đi theo

tôi.” Nhìn bộ dạng của Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng nhíu mày, đưa ra đề nghị của mình.

“Thôi được rồi, đã đến đây rồi thì tôi đành xui xẻo vậy, đi với các người một chuyến cho xong.” Trên mặt Ngôn Lâm hiện lên nụ cười bi thương, giống như vừa gặp phải đãi ngộ không tốt.

Sau khi ba người bỏ phiếu mang tính tượng trưng, chỉ có một mình Ngôn Lâm phản đối, vì vậy hành trình đã được quyết định, cùng nhau đi.

Chương 699

Ba người đến bên khe nứt, từ trong ba lô lấy ra một cái cuốc nhỏ, ra sức đập vào khe hở phía trên.

Trong lúc dùng sức, còn phải chú ý đến âm thanh phát ra, không thể để đám người bên dưới phát hiện, quả thực có chút mệt người.

May mà bức tường chắn này thực ra cũng không dày, nên cũng không mất bao lâu, họ đã đào ra được một khe hở có thể cho một người chui qua.

Lâm Dương chui vào trước, sau khi qua bên đó, nhìn xuống mấy bậc thang bên dưới, thấy không có ai mới gọi một tiếng, mấy người kia cũng lần lượt đi lên.

Sau khi lên, Ngôn Lâm và Lâm Dương đều ngồi bệt xuống đất, thở không ra hơi, cố gắng hồi phục thể lực, còn Lưu Tư Vũ thì vẫn bình thường.

Thấy vậy, Ngôn Lâm cũng tin, thể chất của Lưu Tư Vũ quả thực tốt hơn hai người đàn ông họ rất nhiều, hoàn toàn ở mức độ nghiền ép.

Chỉ là lúc nghỉ ngơi, Lâm Dương chú ý tới một điểm, mặt đất ở đây vô cùng trơn, giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Những mặt băng này không có vết trầy xước, nhẵn bóng, đến mức đặt tay lên để chống đỡ cơ thể cũng sẽ khiến cơ thể nghiêng đi, cánh tay trượt sang một bên.

Nếu muốn đi lại ở đây, chỉ cần hơi bất cẩn là có thể ngã nhào.

Vấn đề này nếu không giải quyết thì cũng không thể đi xuống được.

Ngã trên những bậc thang sâu không thấy đáy này, có lẽ sẽ không lên được nữa.

Chưa nói đến việc có gặp phải đám người bên dưới hay không, chỉ riêng lực va đập thôi cũng đủ để giết người.

May mà ở đây có hai người bị ác mộng hành hạ, trong ba lô của họ cũng có một vài chiếc áo len nhỏ, không biết làm từ da lông của dã thú gì, sờ vào rất ấm áp.

Lúc này chúng cũng phát huy tác dụng, họ xé một phần lông trên áo, dùng keo dính cố định vào đế giày.

Bậc thang hình thành từ mặt băng rất trơn, nhưng may mà có những miếng lót dính lông dã thú này, mấy người họ có thể đi lại ổn định trên đó.

Nơi này có một nguồn sáng kỳ lạ, không biết từ đâu ra.

Rõ ràng mấy người họ không bật đèn, cũng không nhìn thấy ánh sáng rõ rệt nào, nhưng vẫn có thể nhìn rõ mọi vật.

Nhìn xuống phía dưới, không thấy mấy người kia đâu, chắc là đã đi xa rồi.

Mấy người họ nhìn nhau một lúc rồi chuẩn bị đi theo xuống dưới.

"Này, có cách nào đi lên không?

Nếu đi lên trên thì sẽ gặp phải cái gì?" Người nói không cần đoán cũng biết là Ngôn Lâm, giọng điệu của hắn có chút chột dạ.

Rõ ràng, việc đi theo sau người khác như thế này thực sự không phải là điều hắn muốn, hoặc có lẽ chỉ đơn thuần là sợ hãi, dù sao đối phương cũng có súng.

"Một thằng đàn ông to xác như cậu mà nhát gan thế, đi lên trên không phải là quay về sao?

Sợ thì về đi.” Lưu Tư Vũ rõ ràng không ưa bộ dạng lèo nhèo của Ngôn Lâm, mắng thẳng.

“A a, tôi biết rồi, nhỏ tiếng thôi, đừng để họ nghe thấy.” Ngôn Lâm lập tức giơ tay lên, làm động tác đầu hàng, dập tắt cuộc tranh cãi.

Mấy người bắt đầu từ từ tiến xuống dưới.

Bậc thang ở đây thẳng tắp dẫn xuống dưới, phía dưới dường như có một khúc cua, nên không nhìn thấy tung tích của đám người nước ngoài.

Mấy người họ cũng tỏ ra vô cùng cẩn thận, nhỡ đâu khi đi xuống, đám người đó đang đứng ở một bên nhìn họ thì sao.

“Ây, ở đây có tín hiệu này.” Đi được một lúc, giọng Ngôn Lâm vang lên.

Hắn lấy điện thoại ra, ngón tay lướt trên màn hình, dường như đang xem thứ gì đó.

“Đến lúc nào rồi mà còn có tâm trạng chơi điện thoại.” Lưu Tư Vũ rõ ràng là đang đối đầu với Ngôn Lâm, tiếp tục kiếm chuyện.

“Tôi đang xem tin tức, tìm kiếm về nơi này, cậu biết tôi phát hiện ra gì không?” Ngôn Lâm không thèm để ý đến hành động trẻ con của Lưu Tư Vũ, thần bí nói.

“Thứ gì, nói nhanh lên, đừng lề mề.” “Hì hì, ở gần đây hình như có một đàn cá voi đang di cư.

Nếu ở trên tảng băng trôi phía trên, chắc là có thể nhìn thấy bóng dáng của chúng.

Chúng ta làm nhanh rồi lên xem đi, cảnh tượng này bình thường không thể thấy được đâu, chỉ có ở ngoài biển mới có cơ hội.” Nụ cười hiện trên mặt Ngôn Lâm.

“Oa, thật sao?

Tôi cũng muốn đi xem.” Lưu Tư Vũ rõ ràng cũng bị cảnh tượng đó hấp dẫn, trên mặt lộ ra vẻ khao khát, bước chân cũng trở nên phiêu diêu.

“Đừng ồn nữa, sắp đến khúc cua bên dưới rồi.

Cá voi di cư thì có gì đẹp, cẩn thận chúng nó đâm sập tảng băng các người đang ngồi đấy.” Lâm Dương vẫy tay sang bên, ra hiệu im lặng, sau đó mấy người chậm rãi tiến xuống dưới.

Ở phía dưới, bậc thang kết thúc, biến thành một khoảng đất bằng phẳng, vẫn được tạo thành từ những khối băng, vô cùng nhẵn bóng, dường như là một không gian rộng lớn.

Lâm Dương và mấy người đi vào trong, nhìn về phía trước.

Trước mặt họ không thấy đám người nước ngoài đâu, chỉ có một vài bức phù điêu kỳ lạ.

Hoặc là một vài khối băng lớn kỳ lạ.

Những khối băng này dựng đứng ở một bên, trên đó có những chỗ lồi lõm không rõ, là hai loại cấu tạo khác nhau với mặt băng nhẵn bóng ở đây.

Kích thước của những khối băng này đều tương đương nhau, nhưng lại không nhìn rõ hình dạng cụ thể.

Những khối băng này dường như không tinh khiết đến vậy.

Bởi vì có những chỗ lồi lõm, cộng thêm độ dày của khối băng, nên mấy người họ chỉ có thể miễn cưỡng phán đoán rằng ở giữa khối băng dường như có tạp chất, có thể nhìn thấy một chút màu đen.

Chương 700

Lâm Dương đặt tay lên khối băng, gõ vào, nhận được một tiếng vang giòn tan, đồng thời cảm thấy các khớp ngón tay cũng ẩn ẩn đau nhói.

Thứ này rất cứng, và bên trong không phải là đặc ruột.

Sau khi quan sát một lúc, mấy người họ đều không phát hiện ra manh mối nào, cũng tiếp tục đi về phía trước.

Đi tiếp về phía trước, không còn bậc thang hay thứ gì tương tự, chỉ có một hành lang dài, thẳng tắp dẫn về phía trước.

Lâm Dương và hai người kia cũng chuẩn bị đi qua.

Nhưng đúng lúc này, ở phía trước vang lên tiếng súng, lách tách vang lên, xen lẫn tiếng hét kinh hoàng của một người đàn ông.

Âm thanh nhanh chóng trở nên bi thương, rồi dần dần nhỏ đi.

Không bao lâu, âm thanh ngừng hẳn, tiếng súng cũng ngừng.

Lâm Dương và mấy người bị tiếng súng làm cho kinh ngạc, vội giấu mình sau khối băng, nhìn về phía hành lang, chú ý xem có ai đi ra không.

Nhưng sau khi đợi một lúc, ngoài tiếng cãi vã vọng ra, không có động tĩnh gì khác, dường như đám người đó đã tiếp tục đi về phía trước.

Nội dung cuộc cãi vã dường như là vì có người muốn rời đi, sau đó bị quát mắng, hình như là vì "nhiệm vụ" gì đó, tóm lại là họ đã tiếp tục đi về phía trước.

"Để tôi qua xem." Lâm Dương ra hiệu về phía trước, sau đó mấy

người họ lấy súng lục ra, giơ lên bên cạnh, đồng thời mò mẫm đi về phía trước.

Sau khi đi được một đoạn, họ cũng thấy người đàn ông vừa hét lên lúc nãy, hiện đang nằm trên mặt đất.

Đó là gã đàn ông tóc vàng đã trêu chọc Lưu Tư Vũ trên thuyền lúc trước.

Bây giờ hắn đang nằm trên đất, nhìn vết thương trên người, không nghi ngờ gì nữa, đã chết rồi.

Trên mặt hắn vẫn còn giữ vẻ kinh hoàng.

Trên cơ thể có dấu vết của lỗ đạn, xem ra là bị đồng bọn của mình bắn.

Chỉ là, tại sao?

Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, không có lý do gì họ lại đột ngột làm như vậy.

Lúc này, Ngôn Lâm chú ý thấy, ở vị trí ngực của thi thể dường như có một chỗ nhô lên kỳ dị.

Hắn bước tới, đặt tay lên đó, rồi di chuyển.

Một chuyện kinh người đã xảy ra.

Tay của Ngôn Lâm chỉ nhẹ nhàng đặt lên trên, làm một động tác muốn đẩy cơ thể, nhưng lại kéo theo cả mảng cơ ngực của người đàn ông đó, cùng với những mảnh vải rách nát.

Một phần lồng ngực của gã đàn ông tóc vàng bị lấy đi, để lộ ra nội tạng bên trong.

Hoặc là sinh vật đang chắn trước nội tạng, một loại sinh vật trông giống như giun đất, chỉ là lớn hơn giun đất gấp mấy chục lần, đang cuộn tròn cơ thể trong lồng ngực người đàn ông, chiếm một phần lớn

lồng ngực của hắn.

Không nghi ngờ gì, đám người đó muốn tấn công con trùng này, còn người đàn ông này chỉ là tai bay vạ gió mà thôi.

"Khốn kiếp, thứ gì thế này." Ngôn Lâm vội rụt tay lại, vung vẩy mấy cái trong không khí, dường như muốn xua đi cảm giác ghê tởm đó ra khỏi đầu.

Lúc nãy khi Ngôn Lâm đẩy vào lồng ngực người đàn ông, hắn đã chạm vào cơ thể con trùng.

Có thể thấy rõ, trên bề mặt cơ thể con trùng có một vết lõm do ngón tay Ngôn Lâm ấn vào.

Ngôn Lâm cảm thấy ghê tởm cũng là chuyện bình thường.

Lâm Dương ngồi xổm xuống, nhìn kỹ thi thể.

Trên thi thể có một điểm đáng chú ý.

Phần cơ ngực của người đàn ông giống như bị một tia laser cực kỳ sắc bén cắt qua, vết cắt vô cùng phẳng lặng, khiến Lâm Dương không thể không để ý.

Nhưng điều khiến Lâm Dương để ý nhất chính là con trùng này, rốt cuộc nó xuất hiện ở đây bằng cách nào?

Rõ ràng, con trùng này đã dùng sức mạnh của mình chui vào cơ thể người đàn ông, sau đó người đó mới bị tấn công.

Đám người kia không đến mức tang tâm bệnh cuồng vô cớ tấn công đồng bọn của mình.

Nén lại sự khó chịu trong lòng, Lâm Dương dùng súng lục trong tay chọc vào con trùng, lật cơ thể nó lên để xem bên dưới.

Trên cơ thể con trùng có dấu vết bị đạn xuyên qua, nhưng sau khi bị lật lên, sắc mặt Lâm Dương lại đột nhiên đại biến.

Ở vị trí bụng của con trùng, có một thứ trông giống như mặt người, dường như là ngũ quan của con trùng này.

Mà con trùng này cũng không có bộ phận đầu.

Suy đoán kinh người này khiến trong lòng Lâm Dương dâng lên cảm giác buồn nôn.

Bởi vì khuôn mặt người đó, trên đó có những nếp nhăn giống như bề mặt cơ thể con trùng, nhìn qua giống như một tấm da người bị gấp lại, khiến trong lòng Lâm Dương không ngừng cảm thấy buồn nôn.

Đột nhiên, con trùng đang bị súng của Lâm Dương chĩa vào dường như cử động.

Chuyển động của nó thông qua khẩu súng trong tay Lâm Dương truyền đến cánh tay hắn.

Lâm Dương kinh hãi nhìn qua, rồi phát hiện, khuôn mặt ở bụng con trùng đang nhếch miệng, giống như đang cười.

"Phanh!" Không nhịn được, Lâm Dương trực tiếp nổ súng.

May mà lúc đó đã lên đạn sẵn, nên lúc này Lâm Dương mới có thể trực tiếp nổ súng.

Chương 701

“Làm gì thế, sẽ dụ đám người kia đến đấy.” Ngôn Lâm lập tức đến bên cạnh, nói với Lâm Dương, trong lời nói đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ là sự kinh hãi này không giống của Lâm Dương.

Lâm Dương cảm thấy kinh hãi với con trùng, còn Ngôn Lâm thì sợ mấy người đàn ông kia sẽ quay lại, bởi vì ở một nơi trống trải như thế này, tiếng súng vang lên rất rõ.

“Chúng ta quay lại, đi lên từ bậc thang kia, đừng ở lại đây nữa.” Lâm Dương không do dự, lập tức quay người, dẫn theo đồng bạn cùng rời đi.

“Rốt cuộc sao vậy, sao đột nhiên lại nổ súng?” Ngôn Lâm theo kịp động tác của Lâm Dương, nhưng vẫn hỏi.

“Con trùng đó, hình như nó cử động, vừa rồi hình như nó đang cười với tôi.” Trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ sợ hãi, tràn đầy sự kinh hoàng đối với cảnh tượng vừa rồi.

Sau khi nghe lời Lâm Dương, ý nghĩ đầu tiên của Ngôn Lâm là Lâm Dương nhìn nhầm, nhưng khi nhìn vào biểu cảm của Lâm Dương, hắn lại không thể nào nói ra lời đó, chỉ đành đi theo Lâm Dương rời đi.

Tiếng súng vừa rồi có khả năng bị đám người nước ngoài nghe thấy, nên động tác của mấy người họ rất nhanh, cũng không còn để ý đến việc che giấu âm thanh, tiếng bước chân chạy dồn dập vang vọng trong không gian này.

Rất nhanh, mấy người họ đã chạy đến bên bậc thang băng, định di chuyển lên trên.

Chỉ là, đúng lúc này, Lâm Dương chú ý tới một điểm kỳ lạ.

Không chỉ hắn, Ngôn Lâm và Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra, bởi vì điểm này thực sự quá rõ ràng.

Trên bậc thang băng vốn dĩ phải trơn nhẵn, lại xuất hiện một vết xước kỳ lạ, có vết bẩn màu đen xám, kéo dài lên trên theo bậc thang.

Vết bẩn này từ dưới bậc thang đi lên.

Mấy người họ chuyển tầm mắt, nhìn sang mấy khối băng kỳ lạ bên cạnh.

Vết bẩn xuất phát từ dưới khối băng.

Những khối băng này có hình dạng ban đầu, có tác dụng che chắn sinh vật bí ẩn này.

"Không đúng, nhìn khối băng kia kìa, màu sắc bên trong thay đổi rồi." Lưu Tư Vũ đột nhiên phát hiện, lớn tiếng hét lên.

Mấy người họ cũng nhìn vào giữa khối băng, sắc mặt lập tức đại biến.

Ở trung tâm khối băng, vốn dĩ chỉ có một vệt đen nhàn nhạt, nhưng bây giờ lại giống như bị mực làm ô nhiễm, một phần lớn khối băng đã bị nhuộm đen, toàn bộ khối băng đều biến thành màu đen.

Mấy người họ lập tức hiểu ra.

Có lẽ, sinh vật bí ẩn đó đã chui ra từ khối băng này.

Lâm Dương cũng nhớ ra, khối băng này chính là cái mà hắn vừa gõ vào.

Ở giữa khối băng là rỗng, cũng có nghĩa là, có khả năng cú gõ của hắn đã đánh thức thứ bên trong.

Vết bẩn này mấy người họ có chút quen mắt.

Trước đó ở bên kia, nơi đã giết chết người đàn ông đó, cũng có vết bẩn tương tự bên cạnh, rõ ràng là cùng một loại sinh vật.

"Tôi nghĩ đó là con trùng trên người ông già người nước ngoài lúc nãy.

Chúng ta có nên tiếp tục đi lên không?" Sắc mặt Ngôn Lâm cũng trở nên không tốt.

Con trùng đó rốt cuộc làm thế nào để chui vào cơ thể người, những người có mặt hoàn toàn không có manh mối nào.

Bây giờ ở đây, họ cũng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân dồn dập từ phía sau truyền đến.

Mấy người họ quay đầu lại, phát hiện đám người nước ngoài cũng đã chạy tới, rõ ràng là bị tiếng súng vừa rồi của Lâm Dương thu hút.

Súng trường trong tay họ cũng đã giương lên.

"Nằm xuống!" "Phanh!" "Phanh!" Mấy người họ ngồi xổm xuống, né được mấy viên đạn bắn tới từ bên kia.

Sau khi nhận ra những thứ này đều là thật, sắc mặt họ lập tức trở nên tái mét.

"Đi mau, không thể đối đầu với chúng được." Lâm Dương vẫy tay, mấy người họ nhanh chóng di chuyển lên bậc thang, đồng thời né tránh những phát súng từ phía sau.

Sau khi đi lên được một đoạn, tiếng súng cũng ngừng lại.

Sau khi thực sự đối mặt với súng trường của đối phương, mấy người họ cũng hiểu ra, súng lục và súng trường có sự khác biệt rõ rệt.

Không chỉ là vấn đề tầm bắn, mà còn là loại áp lực đó, hoàn toàn

có thể xả đạn như mưa, trong khi mấy người Lâm Dương lại không thể làm vậy.

Đây là một hạn chế lớn nhất.

Đi lên bậc thang, vết bẩn đó cũng đi lên trên một đoạn rồi biến mất, dường như đã trốn ở một nơi nào đó bên cạnh.

Chỉ là bây giờ, không có thời gian để tìm nó.

Lâm Dương không dừng bước, dẫn theo Lưu Tư Vũ và Ngôn Lâm tiếp tục chạy lên trên, di chuyển nhanh chóng.

Bởi vì đám người phía sau đã đuổi tới, tiếng bước chân đã gần như vang bên tai, không thể tiếp tục ở lại đây được nữa.

Sau khi đi về phía trước một đoạn, Lâm Dương nhìn thấy con trùng đó.

Không biết nó xuất hiện từ đâu, lúc Lâm Dương nhìn thấy, nó đã ở độ cao ngang với đầu Lâm Dương, đồng thời cũng đang lao về phía Lâm Dương.

Ở bụng nó, Lâm Dương cũng nhìn thấy khuôn mặt người đang nhếch miệng.

Lâm Dương lăn mình trên bậc thang, không cẩn thận trượt xuống mấy bậc, cảm thấy cơ thể bị va đập có chút đau đớn, nhưng may mà đã né được đòn tấn công của con trùng.

Chương 702

Nhưng khi ngẩng đầu lên, hắn lại phát hiện một cảnh tượng kinh người.

Mặt băng trước mặt con trùng đã bị một thứ gì đó từ khuôn mặt người của nó cắt đứt, cảm giác như một miếng cao su, chỉ là có độ sắc bén cực lớn, cắt đứt mặt băng ở đó.

Lâm Dương có thể nhìn thấy ánh sáng phản chiếu từ vết cắt.

Lâm Dương bây giờ cũng đã biết, con trùng đó làm thế nào để nhanh chóng tiến vào cơ thể người.

Hắn cũng thầm may mắn, nếu lúc nãy ở bên cạnh thi thể kia không nổ súng, có lẽ tay của hắn đã không còn.

Độ cứng của mặt băng ở đây rất cao, ít nhất không thể phá hủy bằng cách va đập đơn giản, nên con trùng có thể dễ dàng cắt đứt những mặt băng này rõ ràng có thể dễ dàng giết người.

Lúc này, đám người nước ngoài cũng đã đuổi tới, Lâm Dương và mấy người bị kẹt trước mặt con trùng.

Con trùng dường như đã nắm bắt được tình hình, đứng trên bậc thang trước mặt mấy người họ, cũng không đột ngột phát động tấn công, cứ như vậy nhìn mấy người họ.

Sắc mặt Lâm Dương và mấy người ngày càng tái nhợt, bởi vì những người phía sau đã đuổi kịp, mấy người họ đều đang sợ hãi.

"Đi!" Đúng lúc này, Ngôn Lâm chạy về phía trước, giọng điệu vô cùng kiên quyết, lao về phía con trùng.

Con trùng lập tức bị hành động của hắn thu hút, di chuyển về phía Ngôn Lâm.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng nhân cơ hội di chuyển lên trên.

Sau khi vượt qua một đoạn, Lâm Dương quay đầu lại, nhìn Ngôn Lâm đối phó với con trùng đó.

Khi con trùng lao về phía Ngôn Lâm, đã bị Ngôn Lâm xoay người né được.

Nhưng Ngôn Lâm không chạy lên bậc thang, mà nhấc chân lên, dường như muốn đá con trùng đó xuống.

Phải nói, đây là một cách hay, có thể trì hoãn bước chân của đối phương.

Ngay khi Lâm Dương đang chuẩn bị khen ngợi Ngôn Lâm, khóe mắt hắn chú ý thấy, người đàn ông đuổi kịp đầu tiên ở bên dưới đã giơ súng lên.

Không kịp nữa rồi, Lâm Dương hiểu ra, bây giờ nòng súng đã chỉ ra, động tác của Ngôn Lâm cũng không thể theo kịp, bởi vì chân của hắn đang ở trên không, chuẩn bị đá con trùng đó xuống, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, không thể thay đổi hướng.

Ý thức được điểm này, Lâm Dương cũng biết, chỉ có thể dựa vào mình.

Lâm Dương đi xuống một bước, sau đó nghiêng người, lao về phía trước.

Đúng lúc này, con trùng bị Ngôn Lâm đá trúng, va về phía người đàn ông bên dưới.

Người đàn ông bên dưới cũng nổ súng.

"Phanh!" Lâm Dương và Ngôn Lâm ngã trên bậc thang, nhưng không trượt xuống, bởi vì áo của Lâm Dương đã bị Lưu Tư Vũ túm lấy.

Lâm Dương lại ôm chặt Ngôn Lâm, hai người né được viên đạn.

Sau đó, người đàn ông bên dưới phát ra tiếng hét thảm thiết.

Hai người cũng vội vàng đứng dậy, bắt đầu tiếp tục chạy lên trên.

Người đàn ông đó chắc chắn đã bị con trùng tấn công, nhưng điều đó không còn liên quan gì đến hai người họ nữa, bởi vì người đàn ông đó có đồng bọn, bây giờ là thời cơ tốt nhất để trốn thoát.

Ba người tiếp tục chạy lên trên.

Phía dưới sau đó vang lên tiếng nổ súng.

Giống như người đàn ông tóc vàng lúc trước, tiếng hét thảm thiết của người đàn ông này cũng ngừng lại sau tiếng súng.

Tiếng súng lại tiếp tục một lúc rồi mới dừng.

Bước chân của ba người Lâm Dương di chuyển nhanh hơn, tiếp tục chạy lên trên.

Những người bên dưới đã phát hiện ra họ, không thể tiếp tục ở lại đây nữa, rất nguy hiểm.

Hành động của mấy người đó cũng đã chứng minh, đối với họ, mạng người không phải là thứ đáng trân trọng, có lẽ họ cũng là những người làm nghề nguy hiểm.

Chạy không biết mệt mỏi, sau gần mười phút, mấy người họ nhìn thấy sự thay đổi.

Mặt băng trên bậc thang không còn nhẵn bóng như trước, dường như vì nhiệt độ thay đổi làm tan chảy, trên mặt băng xuất hiện những giọt nước, bậc thang trở nên càng trơn hơn.

Chỉ là dưới chân mấy người họ đều đã lót miếng chống trượt, nên cũng an toàn, tiếp tục chạy lên trên.

Lại qua hai phút, mấy người họ cũng đến một nơi mới, rời khỏi bậc thang, tiến vào một nơi giống như một căn phòng nhân tạo.

Ở đây có sự tăng nhiệt độ rõ rệt, có lẽ có thiết bị sưởi ấm.

Người làm ra những thứ này chắc chắn cũng không cân nhắc đến vấn đề mặt băng bên dưới sẽ bị tan chảy.

Mấy người họ mặc quần áo dày cộm, lúc này cũng cảm thấy lạnh.

Đẩy cánh cửa phía trước ra, mấy người họ nhìn ra ngoài.

Bên ngoài là một mảng băng, nhưng không giống như trước đây, tảng băng bên ngoài chính là nơi bắt đầu.

Ở bên ngoài, có hai người đàn ông đang canh gác, trong tay cũng cầm súng trường.

Lúc này họ đang nhìn ra ngoài, chắc là người canh gác để ngăn người không liên quan vào.

Họ không nhìn thấy Lâm Dương và nhóm của anh, có lẽ gió đã che đi động tĩnh của Lâm Dương.

Lúc này, một trong những người canh gác nhận điện thoại, sắc mặt Lâm Dương cũng đại biến.

Chương 703

Hắn nhớ ra, lúc nãy Ngôn Lâm đã thử, ở bên dưới có tín hiệu, cũng có nghĩa là, cuộc điện thoại này có khả năng là của đám người nước ngoài bên dưới gọi.

Lâm Dương chĩa súng lục trong tay về phía đó, sau đó cũng nhanh chóng tiếp cận.

Người đàn ông đang nghe điện thoại, sau khi nói chuyện vài câu, quay người lại, nhìn thấy Lâm Dương, vẻ mặt không có gì khác biệt, chỉ là, trước mặt cơ thể hắn là một họng súng đen ngòm.

"Phanh!" Một tiếng động như có thứ gì đó bị đập trúng, người đàn ông còn lại đang canh gác ở đây cũng chú ý tới cảnh tượng bên này, nhìn đồng bạn đã ngã xuống đất, trong mắt hiện lên sự bất an, sau đó giơ súng trong tay lên, chĩa vào Lâm Dương và Ngôn Lâm ở bên cạnh.

"Các người là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây." Giọng nói của người đàn ông mang theo một chút run rẩy, dường như đang sợ hãi, cơ thể cũng có dấu hiệu run rẩy.

"Chúng tôi đi ngang qua, vừa rồi hắn định tấn công tôi, bất đắc dĩ mới phải hạ gục hắn." Người đàn ông nghe lời Lâm Dương xong, bán tín bán nghi nhìn họ, chú ý thấy trên người Lâm Dương và Ngôn Lâm cũng không có vũ khí, cũng chuẩn bị thừa nhận lời nói của hắn, nhưng lại đột nhiên ý thức được một điểm, người đồng bạn kia không phải là người lỗ mãng như hắn, ngược lại, là một người cẩn thận, sao có thể làm ra hành động như lời Lâm Dương nói được.

Người đàn ông nhận ra có điều không ổn.

Hai người đàn ông tay không tấc sắt trước mặt, đối mặt với súng trường trong tay hắn, trên mặt lại không hề lộ ra vẻ sợ hãi, ngược lại

còn có ánh mắt như đang chế giễu, khiến hắn cảm thấy không ổn.

Tay của người đàn ông đặt trên cò súng cũng siết chặt hơn một chút, cánh tay hiện lên tư thế sắp dùng sức.

Lúc này, trên mặt hai người đàn ông đối diện cũng xuất hiện biểu cảm căng thẳng.

Rõ ràng đã chú ý tới động tác của hắn, đúng rồi, súng đang trong tay hắn, đối phương phải làm như vậy mới đúng.

Sau đó hắn cảm thấy một cú va chạm mạnh từ sau gáy truyền đến, ngay lúc đang thắc mắc chuyện gì đã xảy ra, người cũng đã ngã xuống, chìm vào hôn mê.

Lâm Dương giơ ngón tay cái cho Lưu Tư Vũ đang đứng sau lưng người đàn ông đó, sau đó mấy người tiếp tục tiến về phía trước, di chuyển ra ngoài.

Lúc rời đi, Lâm Dương nhìn xuống chiếc điện thoại kia, vẫn chưa cúp máy, cũng có nghĩa là, việc họ rời đi đã bị đối phương biết, khiến hắn cảm thấy có chút đau đầu.

Bởi vì ở nơi này, họ có thể coi như là cô lập không nơi nương tựa.

Ở đây, người mà Hàn Mộc Nghiên phái đến tiếp ứng vẫn chưa thấy đâu, cộng thêm có người thay thế, có khả năng đã lành ít dữ nhiều.

Tất cả vật tư của ba người cũng chỉ còn lại số thức ăn trong ba lô.

Mấy người họ không đi về phía khu cắm trại, mà nghỉ ngơi ở một nơi không có người trên tảng băng.

Thức ăn trong ba lô vẫn còn thừa, nếu ăn dè sẻn, có thể cầm cự được hai ngày.

Đến lúc đó, con tàu chở hàng kia cũng sẽ đến.

Đến lúc đó, trà trộn vào đám đông lên tàu là được.

Khi đã lên tàu, những người đó sẽ không dễ ra tay, phần lớn người trên tàu đều là thủy thủ, không giống như nơi vắng vẻ này, không thể tùy tiện ra tay được.

Ý tưởng thì hay, nhưng thực tế lại khác.

Sau khi đợi đến tối, họ mới phát hiện ra, thứ quan trọng nhất ở nơi này không phải là thức ăn, mà là nhiệt độ.

Sau khi màn đêm buông xuống, dưới cơn gió đêm, không khí lạnh đã bao trùm hoàn toàn tảng băng.

Những người trong lều ở khu cắm trại có thiết bị sưởi ấm, tự nhiên có thể ngủ một giấc ngon lành, nhưng ba người Lâm Dương ở bên ngoài lại cảm thấy lạnh thấu xương.

Rõ ràng đã quấn một lớp quần áo dày trên người, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cái lạnh thấm vào cả thể xác và tâm hồn.

Lâm Dương bất chấp sự khác biệt nam nữ, dựa sát vào nhau để sưởi ấm cho nhau, nhưng vẫn không đủ.

"Không được, cứ thế này, chúng ta chắc chắn sẽ chết ở đây.

Bây giờ mới chỉ là đầu đêm, đến nửa đêm, nhiệt độ chắc chắn sẽ còn thấp hơn." Trên mặt Lưu Tư Vũ lộ ra vẻ lo lắng, cơ thể cũng dần dần run rẩy, hai tay ôm lấy vai, cố gắng giảm thiểu diện tích cơ thể tiếp xúc với gió lạnh, nhưng vẫn cảm thấy cái lạnh không thể chịu đựng được.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể đến đó thôi.

Chẳng trách đám người đó không tìm chúng ta, ra là thế, chúng ta không thể ở bên ngoài được." Lâm Dương cũng rùng mình một cái, nói, giọng điệu cũng vì không khí lạnh buốt cổ họng mà trở nên có

chút khó chịu.

“Đó không phải là tự tìm đường chết sao, họ chắc chắn đang canh gác ở lối vào khu cắm trại.

Chúng ta đến đó là tìm chết.

Đừng quên, lúc rời khỏi đó, chính tôi đã đá con trùng đó đi đấy.” Trên mặt Ngôn Lâm lộ ra vẻ khó coi.

Mặc dù giữa họ và đám người đó không có ân oán trực tiếp, nhưng những gì họ làm để rời đi đã gây ra hậu quả thảm khốc.

Hắn không cho rằng sau khi phát ra tiếng kêu bi thảm như vậy, người đó có thể sống sót.

Nhưng biểu cảm trên mặt Lâm Dương lại không hề dao động.

Vẻ mặt Ngôn Lâm cũng dần dần đông cứng lại, bởi vì hắn đã nghĩ đến một khả năng khiến người ta không rét mà run.

“Cậu không phải là muốn giao tôi ra đấy chứ.” Giọng Ngôn Lâm trở nên lạnh lùng.

Hắn đã làm ra chuyện như vậy, nếu Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đưa hắn đến đó, thì hai người họ có thể có được một môi trường ấm áp tạm thời.

Mặc dù chỉ là một khả năng, nhưng vẻ mặt Ngôn Lâm cũng trở nên khó coi.

“Nói gì vậy?

Sao có thể, không sao đâu, tôi đi là được rồi, để tôi đàm phán, hai người trốn ở phía sau, nếu tôi vẫy tay vào trong thì có thể vào.” Lâm Dương nói, sau đó như đã quyết tâm, đứng dậy, đi về phía đó.

“Cậu có tư cách gì để đàm phán với họ.” “Bí mật.

Nếu thất bại thì đành chịu vậy.” Lâm Dương xua tay, sau đó tiến về phía khu cắm trại.

Sau khi đi được một đoạn, Lâm Dương cũng nhìn thấy khu cắm trại trước mặt.

Chương 704

Không giống như sự tĩnh lặng và lạnh lẽo bên kia, ánh đèn ở đây sáng trưng.

Rõ ràng còn một khoảng cách không ngắn, nhưng Lâm Dương lại cảm thấy cơ thể mình ấm lên một chút.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dương ngưng lại.

Hắn nhìn thấy một người đàn ông ở lối vào khu cắm trại.

Trong thời tiết lạnh lẽo này, hắn đứng ở cửa, dường như đang tuần tra.

Trên tay người đàn ông đó có súng trường, dường như cũng là một phần của đám người nước ngoài kia.

Lâm Dương bước tới.

"Tôi muốn gặp người tự xưng là Hà tiên sinh." Mặc dù bị họng súng trường trước mặt chĩa vào, nhưng giọng điệu của Lâm Dương lại vô cùng bình tĩnh.

Mặc dù giọng nói run rẩy vì lạnh, nhưng vẫn có thể toát ra một sức mạnh khó tả.

"Hà tiên sinh?

Mày muốn gặp ông ấy?

Dựa vào cái gì?

Mày đã hại chết đồng bạn của tao." Người đàn ông canh gác chĩa súng trường vào đầu Lâm Dương.

Họng súng ở khoảng cách gần như vậy, căn bản không cần nhắm, chỉ cần bóp cò, thứ trong đầu Lâm Dương sẽ bung ra trong không khí

lạnh lẽo, trở thành một phần của tảng băng.

“Đừng nổ súng, ông chắc chắn sẽ hối hận.

Những thứ ở dưới đó, ông không muốn biết bộ mặt thật của chúng sao?” Lâm Dương giơ tay lên, tỏ ý không có địch ý, chỉ muốn đến để nói chuyện.

“...Được thôi, nhưng đừng có động đậy, nếu không tao sẽ nổ súng.” Người đàn ông sau khi suy nghĩ một lúc cũng đồng ý yêu cầu của Lâm Dương, nhưng khẩu súng trường chĩa vào Lâm Dương vẫn không được hạ xuống.

Hắn cầm nó bằng một tay, dùng sức ấn vào đầu Lâm Dương.

Nòng súng hình tròn cũng in một dấu trên trán Lâm Dương, ghim chặt vào trán hắn.

Mặc dù cảm thấy đau đớn, nhưng Lâm Dương lại không có ý định rời đi, bởi vì một tay của người đàn ông đang đặt trên cò súng, có thể bóp bất cứ lúc nào.

Nếu lúc này gây ra hiểu lầm, không cẩn thận sẽ mất mạng ở đây, đó không phải là điều hắn muốn.

Người đàn ông một tay cầm súng trường chĩa vào trán Lâm Dương, một tay cầm điện thoại, đang giao tiếp với người ở bên kia.

Lần này, hắn nói không phải là thứ tiếng Trung kỳ quặc đó, mà dùng một ngôn ngữ Lâm Dương không hiểu.

Dựa vào kiến thức cơ bản về các loại ngôn ngữ, hắn có thể phán đoán đó không phải là tiếng Anh, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó.

Một lúc sau, người đàn ông cũng cúp điện thoại, nhưng vẫn không hạ nòng súng khỏi đầu Lâm Dương, vẫn giữ tư thế cầm bằng một tay này.

Trong tư thế này, Lâm Dương phải chịu phần lớn trọng lượng của khẩu súng trường, nó đè nặng lên đầu hắn, khiến hắn cảm thấy rõ ràng sự khó chịu, đầu óc có chút choáng váng, nhưng lại không có cách nào, bởi vì người đang chiếm thế chủ động hiện tại là đối phương.

Sau khi thấy bộ dạng ngoan ngoãn của Lâm Dương, người đàn ông đó cũng cười, lộ ra nụ cười mỉa mai, sau đó từ trong túi lôi ra bật lửa, châm một điếu thuốc, coi như là vật sưởi ấm trong môi trường lạnh lẽo này.

Không nghi ngờ gì, đối phương đang sỉ nhục hắn, Lâm Dương có thể khẳng định điều này.

Nhưng lúc này, khi không thể phản kháng, ánh mắt Lâm Dương trở nên bình thản, che giấu sự phẫn nộ bên trong, nhìn chằm chằm vào người đàn ông này, muốn ghi nhớ bộ dạng của hắn.

Một người đàn ông tóc đen, thân hình không vạm vỡ như những người nước ngoài hắn đã thấy trước đó, khóe mắt có một vài nếp nhăn, trông có vẻ tuổi cũng không nhỏ.

Quan trọng nhất là, kết hợp với đôi mắt nhỏ đó, cho Lâm Dương một cảm giác vô cùng hèn hạ.

Nhưng, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đòi lại món nợ này.

Lúc này chỉ vì bị súng trường của đối phương chĩa vào đầu, Lâm Dương không thể lựa chọn, nhưng chỉ cần cuộc nói chuyện với gã béo kia thành công, hắn có thể giành được quyền chủ động trong lời nói, mấy ngày nữa sẽ có cơ hội.

Nhưng, cũng phải thành công mới được.

Ánh mắt Lâm Dương đặt lên bóng dáng béo ú phía trước.

Đó là Hà tiên sinh mà Lâm Dương đã gặp một lần, chỉ là trên

người ông ta đã mặc một lớp áo ấm dày, hoàn toàn là hai phong cách ăn mặc khác nhau so với lúc gặp Lâm Dương trước đó.

"Ồ, đây không phải là Lâm tiên sinh sao?

Sao lại có thời gian đến đây, ở ngoài trời không phải cũng khá thoải mái sao?" Hà tiên sinh đến gần, dùng một giọng điệu âm dương quái khí nói, đồng thời cũng mang theo một luồng gió ấm, khiến Lâm Dương cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Khẩu súng trường vẫn đặt trên đầu Lâm Dương như vậy, không được hạ xuống, rõ ràng là không yên tâm về hắn.

"Chẳng phải đó là mục đích của ông sao?

Đã đến đây rồi, chứng tỏ ông cũng muốn biết sự thật về thứ đó." Trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra nụ cười lạnh, hoàn toàn không có vẻ gì là đang ở thế yếu.

"Ồ, lẽ nào cậu biết những con trùng đó là thứ gì sao?

Tôi đã xem tài liệu của cậu rồi, cậu đang tìm một loại rắn vàng.

Đừng nói với tôi, loại thứ đó cũng có thể liên quan đến trùng." Trên mặt Hà tiên sinh cũng lộ ra nụ cười khinh miệt, cười lớn về phía Lâm Dương, hoàn toàn không che giấu thông tin đã biết, cũng là một biểu hiện coi thường Lâm Dương.

"Ồ, tôi quả thực không tìm loại trùng này, nhưng tôi lại có thông tin khác.

Những con trùng này, chúng ra ngoài để kiếm ăn phải không?" Lâm Dương bình tĩnh nói ra những lời như vậy, biểu cảm vốn dĩ điềm tĩnh của Hà tiên sinh cũng thay đổi, cũng chứng thực cho suy đoán của Lâm Dương, những thứ đó quả nhiên là đi ra ngoài.

"Hừ...

Chương 705

Mặc dù không biết cậu biết được những gì, nhưng chỉ dựa vào thông tin này mà muốn tôi thả các người sao?

Chuyện này tôi sớm đã biết, trong khu cắm trại cũng đã tìm cớ khác để lấp liếm rồi." Hà tiên sinh lúc này cũng nhìn thẳng vào Lâm Dương, giọng điệu cũng thay đổi một chút.

"Nếu tôi có thể cho ông biết nguồn gốc của những con trùng đó thì sao?" Nghe lời Lâm Dương, biểu cảm của Hà tiên sinh lại một lần nữa thay đổi, rõ ràng là không hề biết đến điểm này.

"Đây không phải là lần đầu tiên cậu đến đây sao?

Sao lại có thể biết được chuyện này?" Trên mặt Hà tiên sinh mang theo giọng điệu trịnh trọng, rõ ràng là rất quan tâm đến chuyện này, nhưng cũng không hoàn toàn tin lời nói một phía của Lâm Dương, cần Lâm Dương đưa ra bằng chứng.

"Khi tôi vào nơi đó, bên trong có một lối đi bí mật, và một vài sợi dây thừng, có thể chứng minh điều này." "Ừm, nhưng trong thời gian ngắn, tôi cũng không thể chứng minh những gì cậu nói không phải là thật.

Tôi dựa vào đâu để tin cậu?" "Chỉ cần ông cung cấp cho tôi chỗ ở là được rồi, đợi đến ngày mai, có thể cử người đi cùng tôi xuống dưới, như vậy có thể chứng minh rồi phải không." Nghe xong lời Lâm Dương, Hà tiên sinh cũng lộ ra vẻ mặt khổ não, rõ ràng là đang suy nghĩ về một chuyện rối rắm, cuối cùng cũng gật đầu, đồng ý cho mấy người Lâm Dương có thể ở lại đây.

Nhận được câu trả lời, trên mặt Lâm Dương vẫn giữ nguyên biểu cảm đó, mặc dù trong lòng vui như mở cờ, nhưng trên mặt lại không

có chút dao động nào, bởi vì không thể để bị nhìn thấu.

Chỉ dựa vào một vài suy đoán mà có thể đạt được kết quả như vậy, có thể coi là một thắng lợi lớn.

Mặc dù Lâm Dương có ý nghĩ như vậy, nhưng trong cuộc nói chuyện thực tế, hắn luôn cảm thấy căng thẳng từng giây từng phút.

Lúc này đột nhiên thành công, tự nhiên cũng sẽ cảm thấy vui mừng.

"Đưa chúng nó đến đây." Đúng lúc này, Hà tiên sinh cũng nói một câu vào điện thoại, sau đó sắc mặt Lâm Dương đại biến, khó tin nhìn về phía xa.

Có mấy người đang đi tới, ở giữa là Lưu Tư Vũ và Ngôn Lâm, bị mấy người áp giải đi tới.

"Hà tiên sinh, ông có ý gì?" Giọng của Lâm Dương mang theo một chút tức giận.

"Chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Chút mánh khóe nhỏ của cậu, tôi sớm đã nhìn thấu rồi.

Chỉ là thông tin cậu cung cấp quả thực có ích mà thôi, nếu không thì cậu đã cùng chết ở đây rồi." Hà tiên sinh nói xong câu đó, đi vào bên trong khu cắm trại, chui vào một cái lều còn lớn hơn những cái lều bên cạnh, không tiếp tục để ý đến Lâm Dương và đám thuộc hạ của ông ta ở bên ngoài.

Một lúc sau, Ngôn Lâm và Lưu Tư Vũ cũng bị áp giải đến.

Có thể thấy, sắc mặt của họ cũng vô cùng khó coi.

Mặc dù trên người không có vết thương, nhưng cái cảm giác bị người ta dùng súng chĩa vào này khiến họ cảm thấy vô cùng sỉ nhục.

Sau khi đến đây, mấy người kia rõ ràng cũng đã nhận được chỉ thị,

thả Ngôn Lâm và Lưu Tư Vũ ra.

Chỉ là, một người đàn ông bên cạnh tiến lại gần Lâm Dương, túm lấy tay áo hắn.

"Tốt nhất đừng nói dối, nếu không tao có thể giết từng đứa một." Một người đàn ông đầu trọc, ánh mắt lộ rõ sự phẫn nộ, nhấc bổng Lâm Dương lên.

Vì sự chênh lệch chiều cao giữa hai bên, nên Lâm Dương cũng không thể chống lại sức mạnh đó, nhưng trên mặt Lâm Dương lại lộ ra nụ cười đắc ý.

"Ồ, vậy ngày mai cũng đi cùng thì chẳng phải sẽ biết sao?" "Hừ!" Gã đầu trọc đặt Lâm Dương xuống, đi sang một bên, quay trở lại khu cắm trại.

Sau đó có một người khác dẫn ba người Lâm Dương vào một khu cắm trại tạm thời.

Cái lều mà họ vào không cao cấp như cái lều của nhà họ Hàn mà Hà tiên sinh đã đưa họ đến trước đó.

Không gian trong lều không lớn, cũng chỉ có một cái máy sưởi miễn cưỡng có thể đảm bảo không bị chết cóng.

Ánh sáng bên trong cũng có chút u ám, nhưng cũng đủ rồi.

Dù sao, nó cũng tốt hơn nhiều so với môi trường gió lạnh thổi bên ngoài.

"Rốt cuộc cậu đã nói gì với ông ta?

Vừa rồi đám người đó chĩa súng vào đầu tôi, tôi cảm thấy rất tức giận, dường như lúc nào cũng có thể bắn nát đầu tôi vậy." Ngôn Lâm lúc này mới hoàn hồn, trong lời nói vẫn còn sự kinh hãi chưa nguôi.

"Không có gì, chỉ là nói với ông ta chuyện về nơi chúng ta đã vào

thôi.

Ông ta đồng ý tạm thời bỏ qua chuyện đó." Lâm Dương không nói nhiều, bởi vì đây dù sao cũng là địa bàn của người khác, nhỡ đâu nói ra bị nghe lén thì thảm rồi.

Ngôn Lâm thấy Lâm Dương không muốn nói, mặc dù trên mặt vẫn còn vẻ thắc mắc, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Hắn tìm một góc trong lều nằm xuống, kéo chăn bông lên người, cuộn tròn lại, chuẩn bị nghỉ ngơi.

"Đừng làm ồn tôi, tôi muốn ngủ, hôm nay cũng đã mệt cả ngày rồi." Ngôn Lâm nói xong câu đó, im lặng.

Không bao lâu sau, đã nghe thấy tiếng thở đều đều từ bên đó.

Ngôn Lâm rõ ràng không giống họ, không thường xuyên trải qua cuộc sống kích thích này, nên lúc này cũng đã mệt, nhanh chóng chìm vào giấc mơ.

Chỉ là Lâm Dương có chút tò mò về thân phận của Ngôn Lâm, bởi vì thân thủ của Ngôn Lâm rất tốt, hoàn toàn không giống một bác sĩ bình thường, mặc dù vốn dĩ anh ta cũng không phải là một bác sĩ bình thường.

Thân thủ đó rõ ràng là đã được luyện tập.

Dù là hôm nay khi đá con trùng đó xuống, hay là những động tác nhanh nhẹn khi bắt rắn trước đó, đều đang ngầm ám chỉ điều đó.

Chỉ là hắn biết quá ít bí mật về Ngôn Lâm, nên cũng không thể biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không tiện chủ động hỏi, bởi vì Lâm Dương cũng đang che giấu bí mật của mình.

Không bao lâu sau, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng đều ngủ thiếp đi.

Cái lều nhỏ, ba người phải chen chúc nhau.

Lưu Tư Vũ lại không muốn dựa vào Ngôn Lâm không mấy thân quen, nên Lâm Dương ngủ ở giữa.

Một lúc sau, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều đã ngủ, ở phía bên kia, Ngôn Lâm lại mở mắt ra.

Chương 706

Cảm nhận được cơ thể đang phập phồng lên xuống đều đặn theo nhịp thở sau lưng, hắn cũng khẽ thở dài một hơi, sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Chỉ là tay hắn nắm chặt sợi dây chuyền trên ngực.

Sợi dây chuyền vốn dĩ luôn được giấu trong quần áo, lúc này lại được Ngôn Lâm lấy ra, nắm chặt như đang cầu xin sự an tâm.

Trên mặt dây chuyền có một vài hoa văn kỳ lạ, có một vết bẩn màu đỏ sậm, không phải màu sắc ban đầu của viên ngọc, mà là được gia công sau này, trông có vẻ thô ráp, nhưng Ngôn Lâm lại nắm chặt như bảo bối, mãi đến nửa đêm mới buông lỏng bàn tay đang nắm chặt.

Đến ngày thứ hai, ba người Lâm Dương cũng từ từ tỉnh dậy.

Bởi vì máy sưởi trong lều chất lượng thực sự quá kém, hoặc là quá cấp thấp, thậm chí không có chức năng tự động điều chỉnh theo nhiệt độ.

Sau khi trời sáng, mấy người họ cũng cảm thấy oi bức rồi tỉnh dậy.

Ra khỏi lều, họ nhìn thấy gã đầu trọc đã đe dọa họ hôm qua đang đứng ở đó, rõ ràng là đang đợi.

"Đang làm gì ở đây?" Lâm Dương chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, lơ đãng nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

"Làm nhanh lên, lát nữa tao phải đến chỗ mày nói đấy." Gã đầu trọc thấy bộ dạng của Lâm Dương, cũng không có giọng điệu tốt lành gì, sau đó rời đi.

Bên cạnh hắn có đặt một ít thức ăn, trên đó còn có một chút hơi nóng, vừa mới được làm nóng.

Chỉ là sự chú ý của Lâm Dương lại đặt vào lời nói của gã đầu trọc, hắn đã hoàn thành việc mình phải làm.

Nhớ lại lời hứa với Hà tiên sinh tối qua, trên mặt Lâm Dương cũng hiện lên vẻ không tự nhiên, sau đó nhanh chóng biến mất, không thể để hắn nhìn thấy.

Hắn mang bữa sáng đặt trên đất vào trong lều.

Trong lúc ăn cùng Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng đang vắt óc suy nghĩ, lát nữa rốt cuộc phải lừa phỉnh qua cửa như thế nào.

Chỉ là cho đến lúc rời đi, Lâm Dương vẫn chưa có được câu trả lời thích hợp, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương không khỏi thở dài một hơi, sau đó cùng mấy người đi đến trước cửa hang.

Ngoài gã đầu trọc đã nói những lời hung ác với Lâm Dương tối qua, ở đây còn có mấy người đang giám sát Lâm Dương.

Các biện pháp phòng hộ trên người họ được làm rất tốt.

Nếu Lâm Dương không nhìn nhầm, dưới lớp quần áo đó là những lớp lót dày, chắc là lớp chống đạn.

Họ đã phòng bị đến mức này, nếu lát nữa không đưa ra được một câu trả lời hợp lý, có lẽ sẽ bị giết bất cứ lúc nào.

"Đến rồi, dẫn đường đi." Gã đầu trọc thấy Lâm Dương dừng lại ở mép cửa hang, cũng lớn tiếng nói.

Lâm Dương cũng đáp lời, dẫn theo họ đi xuống dưới.

Con đường quen thuộc của ngày hôm qua, chỉ là số người đông hơn gấp đôi so với lúc đó.

Bảy tám người đi trong hành lang này, tiếng bước chân vang vọng che đi mọi động tĩnh.

Ví dụ như, Lâm Dương cũng đã lén lút nhét khẩu súng lục vào trong quần áo, có thể lấy ra bất cứ lúc nào.

Sau khi đi được một đoạn, một mùi vị kỳ lạ truyền đến.

"Hửm?

Chuyện gì vậy, sao lại có mùi máu tanh?" Gã đầu trọc rõ ràng là đội trưởng của đám người này, cũng là người đầu tiên nói.

"Ở phía trước một đoạn, có thi thể, là những thi thể bị những con trùng đó mang về đây." Lâm Dương chỉ về phía trước, sau đó đi về phía đó, định dẫn mấy người đến nơi ngày hôm qua.

Nhưng đi được vài bước, hắn lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Ở phía xa, có thể nhìn thấy thi thể, nhưng không chỉ có một, mà là ba.

Ba thi thể được đặt ở đó.

Lâm Dương bịt mũi, chẳng trách mùi vị nồng hơn hôm qua, ra là vì lý do này.

Đồng thời hắn cũng cảnh giác nhìn xung quanh, đề phòng những con trùng không biết ở đâu sẽ tấn công bất cứ lúc nào.

Từ cảnh tượng ở đây có thể thấy, những con trùng đó quả thực đã coi đây là hang ổ của chúng, thức ăn đều được mang về đây.

Mấy người đi theo Lâm Dương, sau khi thấy cảnh tượng như vậy, cũng lập tức chạy tới, kiểm tra những người ở đó.

"Đây đều là những người mất tích tối qua." Sau khi lật xem quần áo một lúc, một người đến trước mặt gã đầu trọc, báo cáo như vậy.

Ra là chuyện tối qua à, chẳng trách sáng nay thấy đám người bên ngoài có chút ồn ào, ra là vì chuyện này.

Có lẽ trong khu cắm trại cũng đã xuất hiện người chết, nghiêm trọng đến mức này, nên mới cần Lâm Dương tìm hang ổ của lũ trùng.

Ở phía bên kia, Ngôn Lâm và Lưu Tư Vũ cũng bình tĩnh nhìn mọi chuyện xảy ra.

Mặc dù bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, nhưng vì số lượng người đông, và đã có sự chuẩn bị, nên cũng không lộ ra vẻ mặt quá khó coi.

"Tiếp tục đi về phía trước!" Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt gã đầu trọc cũng đại biến, nhưng lại không lộ ra vẻ sợ hãi, trông có vẻ vô cùng anh dũng.

Hắn chỉ về phía trước, dẫn theo mấy người đó đi về phía trước, cũng không cần Lâm Dương dẫn đường nữa.

Bởi vì hành lang này, bây giờ xem ra rõ ràng là một con đường một chiều, không có khúc cua, cũng không có nơi nào khiến người ta lạc đường, tự nhiên cũng không cần sự giúp đỡ của Lâm Dương.

Nhưng rõ ràng bây giờ cũng không phải là lúc Lâm Dương có thể rời đi.

Hơn nữa, Lâm Dương cũng rất tò mò về bí mật của nơi này.

Chương 707

Dù sao hôm qua cũng chưa đi hết con đường để xem, bây giờ có những người này ở đây, lại tự nguyện làm tiên phong, vậy thì sự an toàn của hắn cũng được đảm bảo ở một mức độ nhất định.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lâm Dương bất giác lộ ra nụ cười hiểm ác, rồi nhanh chóng biến mất.

Hắn đi theo sau họ, thỉnh thoảng nói vài câu phiếm với đồng bạn xung quanh, trông có vẻ cũng đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Một lúc sau, mấy người đến nơi phát hiện ra ngày hôm qua, nơi có thể thông qua mặt băng để đến bậc thang.

Cái lỗ trên tường cũng thu hút sự chú ý của họ.

Gã đầu trọc bảo thuộc hạ đến đó xem thử.

Cái lỗ này, trong thông tin Lâm Dương cung cấp cũng có đề cập đến, bây giờ cũng là thời điểm tốt để kiểm chứng.

Một người đàn ông thân hình vạm vỡ đi tới, ngồi xổm xuống, nhìn vào trong lỗ, sau đó như phát hiện ra điều gì đó, cơ thể nhấc lên một đoạn, rồi vì kích động mà run rẩy.

Cơ thể người đàn ông lắc lư ở đó.

Rất nhanh, nó đã vượt ra ngoài phạm vi bình thường.

Đồng đội bên cạnh cũng cảm thấy có điều không ổn, đưa tay ra vỗ vào hắn, nhưng không nhận được phản hồi, ngược lại cơ thể hắn càng run rẩy mạnh hơn.

Lâm Dương nhìn cảnh tượng này, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đồng đội bên cạnh dường như cảm thấy bất mãn, túm lấy cơ thể người đàn ông, định kéo hắn ra, nhưng lại không thành công.

Có thể thấy, người đồng đội này đã dốc hết sức lực, chân chống vào mặt băng bên cạnh, dùng sức kéo, nhưng vẫn không thể kéo người đàn ông kia ra được.

Ngược lại, cơ thể của hắn cũng bắt đầu lắc lư theo biên độ của người đàn ông kia.

Những người xung quanh cũng nhận ra có điều không ổn, vội vàng tiến lên, túm lấy họ, giúp nhau kéo người đàn ông kia ra.

Dưới sự hợp sức của mọi người, người đàn ông bị kéo ra, chỉ có điều, thứ được kéo ra chỉ là cơ thể của hắn, còn đầu của hắn đã không cánh mà bay.

Máu trên cổ người đàn ông đang từ từ chảy ra, chứ không phun ra.

Có thể thấy, trên những khối thịt gần cổ xuất hiện một vài dấu vết khô héo, giống như máu tươi bên trong đã bị thứ gì đó hút cạn.

Mấy người nhìn thấy cảnh này, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Gã đầu trọc cũng chuyển ánh mắt sang phía Lâm Dương, sang thông tin mà Lâm Dương đã cung cấp.

Nhưng sau khi nhìn vẻ mặt của Lâm Dương, gã đầu trọc cũng nhận ra vấn đề, không xử lý chuyện bên cạnh Lâm Dương mà giương cây súng trường trong tay lên, các đồng đội xung quanh cũng có hành động tương tự, chĩa súng về phía trước, nhắm vào cửa hang.

Từ trong cửa hang, máu tươi không ngừng nhỏ giọt ra ngoài, tí tách chảy xuống mặt đất, nhanh chóng hình thành một dòng sông nhỏ bằng máu, lan ra tứ phía.

Một lúc sau, có một thứ chui ra từ cửa hang, đó là một con bọ.

Không giống với loại bọ mà Lâm Dương thấy hôm qua, con bọ chui ra lần này trên người có một lớp giáp màu đen, lớp giáp cứng cáp bảo vệ cơ thể, phản chiếu một thứ ánh sáng kỳ dị.

Nó chỉ mới thò đầu ra, nhưng các đội viên xung quanh lập tức nổ súng, đạn trút như mưa lên lớp giáp đó.

Kể cả cái đầu của nó cũng được lớp giáp bảo vệ, những viên đạn này không gây ra bất kỳ tổn thương nào, từng viên một bị bắn văng xuống sàn nhà gần đó.

Con bọ rõ ràng cũng bị dọa, lập tức rụt lại, ẩn mình trong cửa hang.

"Lâm Dương tiên sinh, cần cho tôi một lời giải thích, cái thứ này là sao, đáng lẽ đó phải là một lối đi an toàn chứ?" Gã đầu trọc lúc này cũng nhìn về phía Lâm Dương, nói bằng giọng nghiêm khắc, khẩu súng trường trong tay cũng di chuyển, chĩa thẳng vào Lâm Dương, mặt đầy vẻ tức giận.

"Các người muốn làm gì?" Thấy cảnh này, Lưu Tư Vũ lập tức nổi giận, đưa tay ra định giật lấy khẩu súng trường, nhưng bị Ngôn Lâm bên cạnh kéo lại.

Đúng vậy, nếu gã đầu trọc cảm thấy tình hình đã vượt khỏi tầm kiểm soát, thì việc nổ súng cũng không có gì lạ.

"Tôi... tôi không biết, hôm qua lúc đó, tôi đúng là đã đi từ đó." Vẻ mặt Lâm Dương lộ ra sự khó hiểu và sợ hãi, hình dạng của con bọ đó cũng gây ra cú sốc lớn cho anh, nhất thời không thể hoàn hồn.

"Đợi đã, hôm qua trong cửa hang đó, không phải có những chỗ lồi lõm sao?

Các người cũng chú ý rồi chứ." Khi gã đầu trọc sắp nổi giận, vẻ tức giận trên mặt càng thêm dữ dội, Ngôn Lâm lên tiếng.

Đối tượng anh ta nói chuyện rõ ràng là Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

"Đúng vậy, hôm qua lúc tôi đi lên, suýt nữa thì bị vấp, những chỗ lồi lõm đó, mép rìa có chút sắc bén." Lưu Tư Vũ cũng gật đầu, nói những lời tương tự.

"Tôi biết rồi, nơi đó, thực ra là nơi ở của con bọ đó, hôm qua lúc tôi đi qua, vừa hay nó không có ở trong." Lâm Dương cũng vỗ tay, đưa ra lời giải thích như vậy.

"Lâm Dương tiên sinh, tốt nhất là anh nói đúng.

Nếu lát nữa phát hiện có gì không ổn, tôi sẽ giết anh để báo thù cho đồng đội." Gã đầu trọc nhìn chằm chằm Lâm Dương một lúc, sau đó nói ra những lời như vậy, rồi đi sang một bên, đến gần cửa hang.

Sau đó, gã lấy từ trong túi ra một thứ giống như chai dầu, trên đó có một mảnh vải nhỏ lộ ra.

"Cạch!" Tiếng bật lửa vang lên, gã đầu trọc châm lửa chai dầu trong tay, rồi ném vào trong cửa hang.

"Ầm" một tiếng, cửa hang xảy ra chấn động dữ dội, ngay cả Lâm Dương và những người khác đang đứng ở khoảng cách không ngắn cũng bị ảnh hưởng, phải vịn vào nhau nhưng vẫn ngã xuống đất.

Những đội viên kia rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước, từng người một đều nằm rạp xuống đất, trông chuyên nghiệp hơn nhiều so với những người đột ngột bị ngã như Lâm Dương.

Sau đó là tiếng một vật nặng rơi xuống đất, và tiếng đạn nổ liên hồi.

Khi ba người Lâm Dương vịn nhau đứng dậy, họ cũng nhìn thấy con bọ đó, bây giờ nó đang bị bắn tan tác, lớp giáp bảo vệ trên người đã bị nổ tung, từng viên đạn bắn xuyên vào trong.

Con bọ đang giãy giụa hấp hối trên mặt đất, cơ thể vùng vẫy vô ích.

Chương 708

Một lúc sau, động tác của con bọ dừng lại, nhưng tiếng súng vẫn tiếp tục một hồi.

“Được rồi, bây giờ đã giải quyết xong.

Lâm Dương, anh, vào trong cửa hang đó đi, đến bên kia rồi thì gọi chúng tôi.” Gã đầu trọc hét về phía Lâm Dương.

“Ý anh là, bảo tôi vào trong?” Lâm Dương há hốc miệng, hỏi với vẻ khó tin.

“Phải, có vấn đề gì sao?” Gã đầu trọc hỏi lại, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

“Nếu bên trong còn có loại bọ như vậy thì sao?” “Vậy chẳng lẽ để người của tôi đi à?

Đã chết một người rồi.” Giọng của gã đầu trọc rõ ràng đang kìm nén, cũng không biết là đau buồn hay phẫn nộ, cơ thể cũng run lên theo.

Nhìn họng súng đang rung lên cùng với cơ thể gã đầu trọc, Lâm Dương im lặng một lúc rồi gật đầu, sau đó đi về phía cửa hang.

Mấy đội viên xung quanh đều đang nhìn Lâm Dương, nhìn chằm chằm, đề phòng anh có hành động đặc biệt.

Lâm Dương đưa tay vào trong áo, để không gây hiểu lầm, anh từ từ rút ra một khẩu súng lục, động tác cánh tay rất chậm, như một cảnh quay chậm, rồi giơ lên bên người, từ từ tiến lại gần cửa hang, súng đã lên đạn.

Sau đó, anh cúi người xuống, quan sát phía trên.

Ở trên đó, Lâm Dương không thấy con bọ nào cả, chỉ thấy một nơi sáng sủa, bề mặt băng dẫn đến đó phản chiếu một chút ánh sáng.

Lâm Dương không thấy thứ gì giống bọ, cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi ngẩng người lên, định chui vào.

Càng đến gần, Lâm Dương càng cảm thấy hoảng loạn, vì bên trong cửa hang tối đen như mực, hoàn toàn không thể nhìn rõ toàn bộ.

Nhớ lại dáng vẻ của người bị gặm mất cả cái đầu lúc nãy, Lâm Dương cảm thấy một trận rùng mình, cơ thể khẽ run rẩy.

Nhưng những người phía sau đang nhìn chằm chằm, nếu quay đầu lại, anh có thể lập tức dùng súng bắn trúng mấy người trong số họ, nhưng những người còn lại cũng có thể giết chết anh.

Bây giờ, anh không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước để tìm đường.

Lâm Dương cẩn thận tiến vào bên trong, rồi nghiến răng, thò đầu vào, vội vàng quan sát xung quanh, xem bên cạnh có gì bất thường không.

May thay, xung quanh tối đen, bên tai cũng rất yên tĩnh, không có động tĩnh gì.

Anh tiếp tục đưa tầm mắt vào sâu hơn, cũng không có động tĩnh, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra mình đã quá lo lắng rồi, ở nơi này làm sao có thể có hai con bọ vỏ cứng được chứ?

Loại bọ vỏ cứng này có kích thước lớn hơn mấy số so với loại Nhân diện liêm trước đó, to bằng đùi người lớn, nên mới gây ra cú sốc thị giác không nhỏ cho Lâm Dương.

Ta cũng biết, nơi này cũng không rộng rãi gì, làm sao có thể có hai con bọ như vậy được.

Lâm Dương bắt đầu cảm thấy mình đã quá làm to chuyện, rồi tiếp tục tiến vào, sau đó ánh mắt đột nhiên sững lại, anh nhìn thấy một thứ ngay trước mắt.

Ngay trước mặt Lâm Dương, có một con Nhân diện liêm, bị kẹt trong tảng đá phía trước.

Rõ ràng là do vụ nổ vừa rồi gây ra, khiến nó không thể thoát ra được.

Nhưng ở khoảng cách gần như vậy, nhìn vào khuôn mặt người trên bụng con Nhân diện liêm, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận ngạt thở, rồi chân tức thì mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

"A!" Lúc ngã xuống, vì không nhìn rõ phương hướng, nên đầu Lâm Dương đập vào một tảng đá bên cạnh, nhưng đã rời khỏi cửa hang.

Trong mắt Lâm Dương cũng tràn đầy vẻ may mắn, may mà rời đi nhanh.

Bởi vì ở trên đó, Lâm Dương đã thấy một tia sáng lạnh lóe lên, đó là lưỡi dao sắc bén nhô ra từ khuôn mặt người của con Nhân diện liêm.

Nếu anh còn ở đó, ít nhất cũng sẽ bị rạch một vết sâu trên mặt.

"Sao vậy?

Bên trong có thứ gì à?" Sau khi thấy biểu hiện của Lâm Dương, những đội viên bên cạnh cũng căng thẳng hỏi.

Không còn cách nào khác, hành động của Lâm Dương quá hoảng loạn, dù thế nào cũng không thể nghĩ theo hướng tốt được.

Thấy vậy, vẻ mặt của mấy người cũng thay đổi, vội vàng nhìn chằm chằm vào trong cửa hang, rồi thấy Lâm Dương giơ khẩu súng

lục trong tay lên, chĩa vào phía trên.

"Pằng" một tiếng, anh bóp cò, viên đạn bay ra, sau đó truyền đến một tiếng ma sát chói tai, viên đạn dường như đã nảy mấy lần trong cửa hang.

Sau đó, một con bọ rơi xuống, chính là con Nhân diện liêm mà Lâm Dương vừa thấy.

So với bọ vỏ cứng, cơ thể nó nhỏ hơn mấy vòng, chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút, nhưng lưỡi dao sắc bén trên bụng nó lại lộ ra ngoài.

Trên mặt Lâm Dương vẫn còn vẻ kinh hãi.

Vừa rồi lúc con bọ đó rơi xuống, Lâm Dương cũng cảm thấy nỗi sợ hãi vô biên.

Nhìn khuôn mặt người phóng đại trước mặt mình, và lưỡi dao sắc bén bắn ra từ đó, Lâm Dương cảm giác như mình sẽ bị cắt nát bất cứ lúc nào, nhưng vì ngồi trên đất nên hoàn toàn không thể né tránh.

Vào lúc đó, phản xạ của Lâm Dương đã giúp ích, anh giơ tay lên, bóp cò.

Mặc dù không dùng súng lục nhiều lần, nhưng vận may của Lâm Dương không tồi, viên đạn sượt qua mép lưỡi dao, bắn trúng bụng con Nhân diện liêm, có lẽ là yếu huyệt của nó.

Sau đó, con Nhân diện liêm mất đi sức sống để tiếp tục di chuyển, rơi xuống đất.

Mặt Lâm Dương tràn ngập cảm giác thoát chết trong gang tấc.

"Nếu đã giải quyết xong, vậy thì tiếp tục vào đi, đừng lãng phí thời gian ở ngoài này nữa." Gã đầu trọc đứng bên cạnh, cũng dùng vẻ mặt phức tạp nhìn mọi chuyện, rồi thúc giục.

Mọi hành động của Lâm Dương gã đều thấy rõ ràng, cái cách cầm

súng đó rõ ràng là của một người ngoài nghề chưa qua huấn luyện, nhưng lại bắn trúng con bọ đó một cách chính xác, trúng ngay yếu huyệt.

Đó không thể là may mắn thông thường được.

Chương 709

Nhìn từ mép lưỡi dao của con bọ, viên đạn đó đã sượt qua một bên lưỡi dao, nếu lệch thêm một chút nữa, sẽ bị lưỡi dao chặn lại.

Đây không phải là gã đầu trọc đang nói năng giật gân, mà là sự thật.

Nếu không, nhóm người vào đây hôm qua cũng sẽ không chết nhiều như vậy.

Hôm nay, gã bắt buộc phải cùng Lâm Dương vào trong để thu thập thông tin.

"Này, Lâm Dương vừa mới gặp phải thứ đó, anh bắt cậu ấy vào trong, là muốn cậu ấy chết à?" Lưu Tư Vũ cũng ở bên cạnh lớn tiếng hét lên, trong mắt mang theo vẻ kinh hãi, nhìn con Nhân diện liêm đã chết dưới chân Lâm Dương, mặt cô mang theo một tia phẫn nộ và bất mãn.

"Không sao đâu." Lâm Dương xua tay với Lưu Tư Vũ, rồi lại chui vào trong.

Lâm Dương chủ động đi vào, tất nhiên không phải vì để bảo vệ an toàn cho đám người này, mà là vì, gã đầu trọc phía sau đang dùng súng chĩa vào anh.

Lâm Dương có thể cảm nhận được luồng khí lạnh từ sau lưng truyền đến, Lâm Dương không dám, cũng không muốn đánh cược, liệu gã đầu trọc có dám thật sự giết chết mình hay không.

Nhưng, nếu giết anh, có lẽ gã cũng sẽ không bị trừng phạt, dù sao thì cái cách đám người này dùng súng thành thạo, rõ ràng không giống như chỉ được huấn luyện tạm thời.

Về thân phận của họ, Lâm Dương cũng đã có một vài phỏng đoán, có lẽ là lính đánh thuê ở nước ngoài, nên mới có thể dễ dàng cầm những khẩu súng trường nặng hàng chục cân trong tay.

Lại một lần nữa vào trong cửa hang, Lâm Dương cũng cẩn thận quan sát xung quanh.

Vừa rồi sau khi tấn công chỉ có một con Nhân diện liêm, trong cửa hang này, xác suất lớn là không còn con bọ nào khác.

Lâm Dương sau một hồi xem xét, đã quay ra ngoài, bình tĩnh nhìn gã đầu trọc sau lưng.

"Không có bọ, từ khe hở đó có thể nhìn thấy, ở bên đó, có thể thấy những bậc thang băng." Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Lâm Dương, gã đầu trọc cũng không nghi ngờ nhiều, đích thân đến đó, thò đầu vào, quan sát bên trong, sau đó quay người lại, gật gật đầu.

Mấy người tiếp tục tiến về phía trước.

Dọn dẹp nơi này, thực ra cũng không có mục đích gì.

Nếu không phải vì đồng đội của gã không may bị giết, gã sẽ không thèm xử lý mấy con bọ này.

Bởi vì xử lý chúng không chỉ phiền phức, mà còn có nguy hiểm đến tính mạng.

Mấy con bọ này, không biết là thứ còn sót lại từ thời đại nào, đều có khả năng giết người chỉ bằng một đòn, tự nhiên gã cũng không muốn tùy tiện chiến đấu với chúng.

Phía trước, là nơi Lâm Dương chưa từng đến, nhưng để tránh bị gã đầu trọc nghi ngờ tính thật giả của những lời nói tối qua, nên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ bình thường, chỉ là trong mắt thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trên đoạn đường này, họ gặp phải một số xác chết của bọ.

Vết thương trên xác những con bọ đã chết này không phải là lỗ đạn của con người, mà giống như đồng loại tàn sát lẫn nhau, đều là những vết rách.

Cảnh tượng khiến mấy người đều cảm thấy rất khó chịu, rõ ràng họ không cùng một phe với những con bọ này, nhưng nhìn những xác bọ tan nát, họ cũng cảm thấy khó chịu.

Bởi vì là đồng loại tàn sát nhau a, nhìn những vệt máu chưa khô hẳn trên đó, rõ ràng là chuyện mới xảy ra, nên trong lòng mấy người cũng dâng lên cảnh giác.

"Lâm Dương, anh biết chuyện gì không?" Gã đầu trọc quay người lại, nhìn Lâm Dương, trong mắt tràn đầy ánh mắt chất vấn.

"Không biết." Lâm Dương lắc đầu, đưa ra phản ứng chân thật, anh quả thực không biết, vì hôm qua, anh hoàn toàn không đến nơi này, nên cũng không thể đưa ra một câu trả lời khiến gã đầu trọc hài lòng.

Nhưng rõ ràng, gã đầu trọc cũng không mong nhận được câu trả lời từ Lâm Dương, sau khi nhìn biểu hiện của Lâm Dương, như thể đã xác định được điều gì đó, hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục đi về phía trước.

Vốn dĩ đám người này, chỉ đến đây để giám sát Lâm Dương, nhưng sau khi gặp phải những chuyện này, mục đích cũng đã thay đổi, biến thành một đội thám hiểm.

Lúc này họ đều đi ở phía trước, vì gã đầu trọc không tin vào khả năng trinh sát của Lâm Dương.

Bên cạnh giám sát Lâm Dương, cũng chỉ còn một tên tiểu tử cầm súng mà thôi.

Nhìn qua, đây là một cơ hội thích hợp để Lâm Dương trốn thoát, nhưng cũng chỉ là nhìn qua mà thôi.

Thực tế, nếu anh thật sự có ý định rời đi, và thực hiện nó, đám người này, có lẽ sẽ không ngần ngại mà nổ súng.

Nhìn từ tác phong của họ, loại chuyện này, rõ ràng họ đã làm không ít lần.

Lúc này không giết anh, có lẽ cũng chỉ vì để nhận được thù lao cao hơn từ Hà tiên sinh mà thôi.

Vì những lý do này, tên tiểu tử cầm súng canh gác trông có vẻ hơi lơ đãng, nhưng trong lòng Lâm Dương trước sau vẫn không có ý định trốn thoát.

Không phải không dám, mà thực tế không cho phép làm như vậy.

Tiếp tục đi về phía trước, xác bọ trên mặt băng càng lúc càng ít, cơ thể những con bọ này bắt đầu xuất hiện những chỗ khuyết thiếu.

Trước đó chỉ là những vết rách nát, bây giờ lại có những vết cắn xé mất một vài mảng thịt.

Thấy những cảnh này, Lâm Dương cũng cảm thấy buồn nôn, súc sinh quả nhiên là súc sinh, làm toàn những chuyện ghê tởm như vậy.

Ở phía trước, qua sự phản chiếu của mặt băng, có thể thấy một vài bóng đen đang chuyển động, đồng thời cũng có một vài tiếng ồn ào truyền đến.

Ở đó, có lẽ là nơi những con bọ đang tranh đấu.

Lúc này, sau khi thấy nhiều xác bọ như vậy, Lâm Dương cũng đã có một vài phỏng đoán.

Những con bọ này, có lẽ đang tranh giành một thứ gì đó rất quan trọng đối với chúng, nhưng số lượng rõ ràng không đủ, thậm chí có

thể chỉ có vài phần, nên giữa chúng mới xảy ra cuộc tranh đấu như vậy.

Lâm Dương cũng biết được mục đích của bọn họ.

Tuy Hàn Mộc Nghiên và người liên lạc bên này nói là những con rắn vàng đó.

Nhưng Lâm Dương biết, những con rắn vàng đó tuy là động vật máu lạnh, nhưng không thể tồn tại ở nơi như thế này.

Phải biết, trước khi những mặt băng này hình thành, đây là đáy biển, làm gì có rắn biết bơi, trừ rắn biển ra.

Chương 710

Những con rắn vàng đó dù nhìn thế nào cũng là loài sống trên cạn.

Lâm Dương cũng là sau khi tỉnh lại, đã thấy thứ đó trong túi mình.

Đó là một tờ giấy nhỏ, trên đó viết vài chữ.

Không phải chữ của Lưu Tư Vũ, trông có vẻ hơi thanh tú, rõ ràng cũng không phải chữ của Ngôn Lâm, vậy thì khả năng lớn nhất, là chữ của Hàn Mộc Nghiên.

Trên đó dùng ngôn ngữ miêu tả một vật phẩm: *Một loài hoa cỏ màu đồng xanh, trông như vật nhân tạo, lại có thể khiến côn trùng biến đổi*.

Một câu nói đơn giản như vậy, nhưng xuất hiện trong túi của Lâm Dương, lại khiến anh suy nghĩ miên man.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, vì sao lại chỉ nói cho mình anh biết?

Chẳng lẽ, Hàn Mộc Nghiên biết, người tiếp ứng ở lại đó, có khả năng sẽ bị giết sao?

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Lâm Dương trở nên vô cùng phức tạp.

Nếu thật sự là như vậy, vậy Hàn Mộc Nghiên không sợ sao, lỡ như ba người họ cũng bị giết thì sao?

Có lẽ là có sợ, chỉ là không quan tâm mà thôi.

Đây có thể là thái độ thực sự của Hàn Mộc Nghiên.

Lâm Dương lúc này cũng cảm nhận được mức độ máu lạnh của người phụ nữ đó.

Không hổ là người từ nhỏ đã có thể chơi cùng bạch xà, đều là sinh vật máu lạnh a.

“Lâm Dương, sao vậy, không sao chứ?” Lưu Tư Vũ đưa tay huơ huơ trước mặt Lâm Dương, lo lắng hỏi.

Sắc mặt Lâm Dương đột nhiên thay đổi, cũng đã thu hút sự chú ý của Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương không khỏi lo lắng hỏi.

Lâm Dương lắc đầu, ra hiệu không sao, rồi tiếp tục đi theo những người phía trước.

Họ càng ngày càng đến gần nơi đó.

Phía sau một khúc quanh, họ thấy một lượng lớn xác bọ, chất đống ở đây.

Giữa những cái xác đó, cũng có một con Nhân diện liêm, đang ở đó gặm một loại cỏ màu nâu vàng.

Con Nhân diện liêm này có kích thước nhỏ hơn một chút so với những con Lâm Dương đã thấy trước đó, trên người nó cũng có những vết thương rõ ràng, hiển nhiên là bị đồng loại làm bị thương.

Gần đó, có một con bọ khác đang khẽ động đậy, nhưng rõ ràng đang trong tình trạng hấp hối, đang co giật ở đó.

Hiển nhiên động tĩnh vừa rồi là do hai con này gây ra.

Nhìn thấy cây cỏ màu nâu vàng đang bị con Nhân diện liêm gặm, Lâm Dương lập tức phản ứng lại.

Thứ đó, có lẽ là thứ Hàn Mộc Nghiên đã nói.

Chỉ là ngoài anh ra, sự chú ý của tất cả mọi người, đều không đặt lên nó, bởi vì cảnh tượng trước mắt đã khiến họ kinh ngạc đến ngây người.

Nếu không phải vì Lâm Dương cũng có mục tiêu cần tìm, có lẽ anh cũng sẽ có suy nghĩ giống vậy.

Trước mặt họ, là một sinh vật đã chiến thắng trong cuộc chiến với tất cả đồng loại của mình.

Từ một góc độ nào đó, nó có thể là giống loài ưu tú nhất trong số chúng, cũng có khả năng là con cuối cùng.

Lúc này, sự chú ý của gã đầu trọc cũng đã đổ dồn vào cây cỏ đó.

Rõ ràng gã cũng đã nhận ra nguyên nhân tranh đấu của những con bọ này, mặt lộ vẻ khó hiểu, và tham lam.

Tuy không biết đó là gì, nhưng cứ lấy là đúng rồi.

"Bắn!" Theo một cái vẫy tay của gã đầu trọc, mệnh lệnh được ban xuống, những khẩu súng trường trong tay các đội viên đồng loạt bắn ra đạn, giết chết con Nhân diện liêm duy nhất còn sống sót ở đó.

Có lẽ vì đã trải qua cuộc nội chiến, con Nhân diện liêm này không còn sức phản kháng, sau khi bị bắn, nó chỉ khẽ di chuyển cơ thể một chút rồi ngã xuống, dần dần bị những viên đạn bay tới bắn thành mảnh vụn trên mặt đất.

Gã đầu trọc cũng đến gần cây cỏ đó, nhìn vết cắn trên đó, trực tiếp dùng sức giật mạnh xuống, rồi nhổ nó lên, sau khi xem xét một lúc, liền đặt vào trong ba lô của mình.

"Có thể cho tôi xem một chút không?" Lâm Dương đi đến gần, muốn chạm vào thứ đó.

Cây cỏ đó rốt cuộc có sức hấp dẫn gì mà có thể thu hút những con bọ đó nối gót nhau đi chết.

Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng tò mò, nên cũng muốn chạm vào thử.

Nhưng đã bị gã đầu trọc từ chối.

Gã đầu trọc dẫn mọi người tiếp tục hành động về phía trước.

Nơi này, họ vẫn chưa đi đến cuối, phía trước vẫn còn một đoạn mặt băng không thấy điểm cuối có thể đi.

Sau khi giành được một chiến lợi phẩm, hành động của gã càng thêm nhanh chóng.

Những thứ này, đều là tiền a, bất luận có dùng được hay không, chỉ cần giao cho chủ thuê, là có thể đổi lấy tiền tài.

Hơn nữa, hành động của gã càng mở rộng, thì tiền kiếm được cũng càng nhiều.

Lâm Dương và mấy người cũng phải theo kịp.

Trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra một chút vẻ mất kiên nhẫn, nhưng vẫn phải đi theo.

Chương 711

"A." Đột nhiên, Lâm Dương bị trẹo chân, ngã xuống đất, hai tay chống xuống đất, nhìn sắc mặt có vẻ ngã khá đau.

"Không sao chứ?" Lưu Tư Vũ đưa tay về phía Lâm Dương, định kéo anh dậy.

Lâm Dương đứng dậy, phủi bụi trên người, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Trong tay Lâm Dương, đã có thêm một chiếc lá, trên đó có vết cắn của con Nhân diện liêm kia.

Tuy chỉ là một chiếc lá nhỏ, nhưng cũng là thứ duy nhất anh có thể chạm vào.

Gã đầu trọc đó, hoàn toàn không định để anh chạm vào những thứ đó.

Lâm Dương đã nhìn ra, anh chỉ là một công cụ mà thôi.

Trong mắt gã đầu trọc, anh đã mất đi tác dụng, chỉ cần đảm bảo anh có thể sống sót trở về là được, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của anh.

Lắc đầu, Lâm Dương không nói nhiều, cũng là chuyện bình thường mà, dù sao thì nhân lực của đối phương đông hơn bên này rất nhiều, nên cũng tạm thời khuất phục vậy.

Nhưng cùng với việc đi tiếp, mặt băng xung quanh đột nhiên rung chuyển, hoặc nói, cả lối đi đều xảy ra rung động nhẹ.

"Sao vậy?" Gã đầu trọc lớn tiếng hét lên, dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn xung quanh.

Rung động vẫn tiếp tục, những rung động nhẹ không ngừng truyền đến, cả lối đi đều không ngừng rung chuyển, mọi người bên trong cũng nhận ra rõ ràng điều đó, mặt ai cũng lộ vẻ hoảng sợ.

"Chuyện gì vậy, không phải là muốn làm sập chỗ này chứ." Sau khi cảm nhận được biên độ của cơn chấn động này, Lâm Dương cũng tức giận hét về phía gã đầu trọc.

Theo anh thấy, chuyện này chắc chắn là do người của gã đầu trọc gây ra.

Lúc ở trên đó đã nói rồi, phải đẩy nhanh quá trình tan chảy của tảng băng, bây giờ rõ ràng đã thật sự làm rồi.

"Anh nói gì vậy?

Tôi sao có thể làm chuyện như vậy, tôi cũng đang ở trong này mà." Gã đầu trọc sâu sắc nhìn Lâm Dương một cái, rồi dẫn những người xung quanh bắt đầu rút lui.

"Tuy không biết anh có hiểu lầm gì với tôi, nhưng mau đi thôi, nơi này cứ như vậy nữa, có thể sẽ sập mất." Gã đầu trọc dẫn mọi người, bao gồm cả Lâm Dương, bắt đầu quay lại đường cũ.

Trên đường rời đi, cũng có thể cảm nhận được, những chấn động này, đang dần dần tăng biên độ, cơ thể cũng rung lên theo, tốc độ hành động cũng bị cản trở, không thể tiến lên với tốc độ tối đa.

Dần dần, Lâm Dương thậm chí còn cảm thấy hơi buồn nôn, dường như vì cơ thể bị rung lắc và không khí xung quanh bị hô hấp lặp đi lặp lại nhiều lần.

Chân Lâm Dương cũng bị trẹo, ngã xuống đất.

Lần này không phải giả vờ, mà là thật sự ngã.

Nhưng điều khiến Lâm Dương không ngờ tới là, gã đầu trọc và

những đội viên kia, như thể không nhìn thấy, không thèm để ý đến Lâm Dương, tiếp tục di chuyển về phía trước.

Chỉ có Lưu Tư Vũ và Ngôn Lâm dừng lại, kéo Lâm Dương một cái.

"Nhanh lên, nơi này thật sự không trụ được bao lâu nữa đâu, chú ý chút." Ngôn Lâm lớn tiếng hét về phía Lâm Dương, rồi định kéo Lâm Dương cùng tiến lên, nhưng sau khi chạy về phía trước mấy bước, động tác của anh khựng lại, vì Lâm Dương phía sau không hề di chuyển.

"Sao vậy, nhanh lên đi." Giọng Ngôn Lâm tràn đầy lo lắng, ngữ khí vô cùng gấp gáp, đều cho thấy sự căng thẳng của Ngôn Lâm và tính nghiêm trọng của sự việc.

"Tôi đi lối đó." Lâm Dương chỉ vào cửa hang bên cạnh, đó là cửa hang dẫn lên bậc thang băng phía trên.

"Anh nói gì?

Trực tiếp chạy ra ngoài, không phải nhanh hơn nhiều sao?" Vẻ mặt Ngôn Lâm lộ ra sự khó hiểu, chấn động xung quanh cũng trở nên mạnh hơn, sự lo lắng trong lời nói càng thêm rõ ràng.

"Nhìn bức tường xung quanh là biết." Theo tầm mắt của Lâm Dương, Ngôn Lâm và Lưu Tư Vũ đưa mắt nhìn vào một mặt băng gần mặt đất, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, vì trên mặt băng đó, xuất hiện một vết nứt, dường như đang dần dần rung lên, vết nứt ngày càng lớn.

"Hiểu rồi chứ, mau đi, đừng nhìn nữa." Lần này, Lâm Dương thúc giục hai người hành động, đến chỗ cửa hang đó, mấy người chui vào, rồi chạy bán sống bán chết lên những bậc thang.

"Có phải là quá lo lắng rồi không, đó có lẽ chỉ là một sự trùng hợp

thôi, chỉ vì đang có chấn động, nên chúng ta mới có ảo giác như vậy." Trong quá trình chạy, Ngôn Lâm thở không ra hơi nói.

"Vậy sao, tôi thì không nghĩ vậy.

Đừng quên, chúng ta đang ở đâu, là dưới đáy biển.

Nếu muốn kết thành băng, có lẽ chỉ có một nơi như vậy không có nước biển, chắc chắn phải là một khối băng lớn mới đúng.

Nơi đó, chắc chắn là mới hình thành đột ngột." Đối với suy đoán của mình, Lâm Dương vô cùng chắc chắn, không có chút nào không tự tin.

Sau khi mấy người chạy được một đoạn, đột nhiên nghe thấy tiếng nước biển chảy.

Tiếng động rất nhỏ, gần như có thể bỏ qua, nhưng mấy người đang chạy đều chú ý đến, sắc mặt tức thì trở nên tồi tệ.

"Sao có thể, rõ ràng theo kế hoạch của đám người đó, nơi này có thể trụ được mấy ngày nữa mới xảy ra chuyện như vậy, sao bây giờ lại thành ra thế này?" Ngôn Lâm lúc này đã tin kết luận của Lâm Dương, vì sự việc đã xảy ra rồi, không tin cũng không được, nhưng vẻ mặt vẫn không tốt.

Tuy ở dưới đáy biển chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng chuyện này, thực sự quá khó tin.

"Tôi nghĩ có thể là do đám cá voi di cư trước đó." Lâm Dương đưa ra suy đoán của mình.

Ngay từ khi xem tin tức đó, Lâm Dương đã đoán, liệu có ảnh hưởng đến nơi này hay không, bây giờ xem ra, quả thực có khả năng.

Có lẽ vì đã quen với tuyến đường, nên những con cá voi đó khi di cư đã không nhìn đường, đâm vào thứ mà những năm trước không

xuất hiện này, dẫn đến chuyện như vậy xảy ra.

Tuy khó tin, nhưng vẻ mặt dần dần dịu lại của Ngôn Lâm dường như đang cho thấy một điều, anh đang dần chấp nhận kết quả này, rồi ép mình tin vào nó.

Những bậc thang băng mà mấy người đang đi cao hơn một chút so với lối đi bên dưới, nên tương đối, không dễ bị nước biển tràn vào.

Lúc này họ cũng cảm thấy may mắn, vì có thể phát hiện sớm vết nứt trên mặt băng, nên cũng đã thành công né tránh.

Nếu không, lúc này ở dưới bị ngâm, có lẽ họ đã là người đầu tiên bị nước biển nuốt chửng.

Chương 712

Nhưng không bao lâu, mặt băng gần Lâm Dương cũng dần xuất hiện những vết nứt, trên tường cũng xuất hiện một vài vết nứt.

Vì cả lối đi đều đang rung chuyển, nơi này chỉ cách một bức tường, cũng bị ảnh hưởng.

Sắc mặt ba người Lâm Dương cũng đại biến, nếu bức tường ở đây bị vỡ, nước biển cũng sẽ tràn vào đây.

Họ không tự tin có thể đối kháng với dòng nước biển đó.

Tốc độ chạy của ba người đã được đẩy đến cực hạn, không thể tăng thêm được nữa, nên khi thấy cảnh tượng như vậy, mấy người vẫn giữ tốc độ đó mà tiến lên, cố gắng đưa vị trí của mình lên cao hơn.

"Ầm!" Sau khi chạy không biết bao lâu, có lẽ một phút hai phút, cũng có thể là một khoảng thời gian dài hơn, bên này cũng xảy ra hiện tượng nước biển tràn vào.

Nước từ lối đi bên kia tràn vào, xuất hiện sau lưng Lâm Dương.

Quay đầu nhìn lại, có thể thấy dòng nước biển đó, đang dâng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, lao thẳng về phía họ.

Tuy cảm thấy sợ hãi, nhưng việc có thể làm, vẫn chỉ có một, đó là tiếp tục tiến lên, cố gắng thoát khỏi vòng vây của dòng nước biển này.

"Tiếp tục chạy, chỉ cần đạt đến độ cao nhất định, nước biển sẽ dừng lại, chúng ta chạy đến độ cao ngang mực nước biển là được rồi." Thấy đồng bạn bên cạnh có chút ý định bỏ cuộc, Lâm Dương cũng không quên cổ vũ.

Lời của Lâm Dương cũng có tác dụng nhất định, cơ thể vốn đã sắp đạt đến giới hạn, dưới sự kêu gọi của nội tâm, quả thực lại một lần nữa duy trì hoạt động với cường độ cao, nhanh chóng chạy điên cuồng lên phía trên.

Nước biển phía sau cũng bám sát mấy người, khoảng cách ngày càng ngắn lại.

Một lúc sau, nước biển cũng đã đến chân mấy người, nhưng lại dừng lại, vì phía trước không xa chỗ Lâm Dương và mấy người, có thể thấy ánh mặt trời phía trên.

Họ đã đạt đến độ cao ngang mực nước biển.

Tiếp tục đi lên mấy bước, giữ một khoảng cách với nước biển bên dưới, mấy người đều thở hổn hển, giảm bớt áp lực cho cơ thể.

Vừa rồi họ đều ép cơ thể mình chạy trên những bậc thang này, vì để sống sót, có thể nói đã phát huy hoàn hảo tiềm năng của cơ thể con người.

Bây giờ, là lúc phải trả giá.

Sau khi ngồi trên bậc thang một lúc, sắc mặt Lâm Dương trở nên khó coi hơn nhiều.

"Chân tôi tê rồi, không đi được." Lâm Dương lên tiếng.

"Tôi cũng vậy." "Tôi cũng thế." Ba người nhìn nhau, mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm, vì đã sống sót, đã sống sót khỏi dòng nước biển không ngừng tiến lại gần từ bên dưới.

Nước biển ở dưới cách ba người mấy mét, nếu muộn nửa phút nữa, không, nếu muộn mấy giây nữa thôi, họ sẽ bị dòng nước biển đuổi kịp cuốn vào.

Nếu bị nuốt chửng, có lẽ không thể ra được.

Ngay cả bây giờ, họ đều có thể thấy, dòng nước biển bị dồn nén trong không gian chật hẹp này, đang không ngừng chảy xiết.

Không đúng, Lâm Dương nhìn sang một bên, nếu nước biển ở đây không khôi phục lại sự bình tĩnh, vậy thì, ở đây có nguy hiểm.

"Tiếp tục đi, lát nữa nơi này có thể cũng sẽ nứt ra, chúng ta đừng dừng lại." Lâm Dương gắng gượng đứng dậy, đưa tay ra về phía hai người đang ngồi, ba người vịn nhau tiến lên.

Một lúc lâu sau, họ mới rời khỏi nơi đó, thấy ánh mặt trời bên ngoài, mặt cũng lộ ra vẻ hạnh phúc, lúc này, họ cũng cảm nhận được sự quý giá của sinh mệnh.

Người phụ trách canh gác bên ngoài, cũng phát hiện ra Lâm Dương, lập tức chạy đến.

Đó là hai người hôm qua, họ quen biết, nên cũng mang theo một chút căng thẳng.

"Sao vậy, sao các người lại ra từ đây." Người đàn ông hôm qua bị Lưu Tư Vũ đánh ngất hỏi với giọng không thiện cảm, rõ ràng vẫn còn bất mãn với chuyện hôm qua, nhưng lại vì biết Lâm Dương được Hà tiên sinh chiêu đãi, nên cũng không thể làm gì.

"Bên dưới bị ngập rồi, đưa tôi về đi." Sau khi thấy người đàn ông này, tuy giọng điệu của anh ta rất không thân thiện, nhưng biểu cảm trên mặt Lâm Dương lại mỉm cười, buông tay đang vịn hai người kia ra, ngã vào người đàn ông này.

"Này, sao vậy, này!" Sau khi cảm nhận được toàn bộ trọng lượng của Lâm Dương, mặt người đàn ông canh gác cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, la lớn.

"Tôi thật sự quá mệt rồi, kéo tôi về đi." Giọng nói mệt mỏi của

Lâm Dương truyền đến, biểu cảm trên mặt người đàn ông dần dần đông cứng, trở nên có chút ngây ngốc.

"Này, đừng chỉ nhìn, bên kia còn có hai người kìa." Sau khi suy nghĩ một lúc, người đàn ông hét về phía đồng bạn, chỉ về phía Lưu Tư Vũ và Ngôn Lâm bên kia.

Lúc này, tất cả mọi người trên tảng băng đều rất căng thẳng, vì ai cũng có thể cảm nhận được, tảng băng lớn dưới chân đang không ngừng rung chuyển.

Tuy biên độ không lớn, nhưng nếu bình tĩnh lại cẩn thận nằm xuống, có thể cảm nhận rõ ràng, mặt băng đang ma sát trên mặt mình.

Xung quanh là đại dương bao la, không có bất kỳ con đường nào có thể rời đi.

Hơn nữa, đa số người ở đây đều là du khách, nên mặt ai cũng mang vẻ hoảng loạn không hề che giấu.

Hà tiên sinh và nhà tổ chức ở đây đã thành công trấn an những du khách này, và cho biết, thuyền đã đến rồi, chỉ cần chờ thêm nửa ngày, là có thể rời đi.

Lúc này, tiếng bàn tán của mọi người mới dừng lại, nhưng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, vì ai cũng biết nguyên nhân của những chấn động này, là do những con cá voi đó, vì đâm vào nơi này, nên mới phải rời đi sớm, mọi người đều lớn tiếng chửi rủa.

Những người ở đây, đều đã trả một cái giá không nhỏ, mới có thể ở đây được mấy ngày.

Bất luận là người có để ý đến số tiền đó hay không, đều cảm thấy bất mãn.

Trong tình huống này, rất có khả năng sẽ không được hoàn tiền, dù sao cũng là thiên tai, không phải nhân họa.

Những người không để ý cũng vì trải nghiệm bị ảnh hưởng mà mặt mày bất mãn.

Nhưng những chuyện này đều không liên quan gì đến Lâm Dương và mấy người.

Người ra khỏi bên dưới, chỉ có ba người Lâm Dương, gã đầu trọc và thuộc hạ của hắn, toàn bộ đều không ra được.

Từ cửa hang đó có thể thấy, có mấy cỗ thi thể bị dạt lên, rõ ràng, những người đó đều đã chết ở bên trong.

Vì con đường mà Lâm Dương đi có địa thế cao hơn, nên mới may mắn sống sót.

Chương 713

Lời của Lâm Dương và mấy người, Hà tiên sinh tự nhiên không hoàn toàn tin tưởng, nhưng sau khi lục soát ba người, không phát hiện ra thứ gì có giá trị, cũng bán tín bán nghi mà thả họ đi.

Lối đi bên dưới đã bị nước biển tràn vào, sự tràn vào của nước biển đã làm tăng thêm tính bất ổn của khu vực này, lại thêm việc đang tiến hành đẩy nhanh quá trình tan chảy, nên không thể cử người xuống được nữa.

Còn về những người đã chết ở bên dưới, rõ ràng Hà tiên sinh không quan tâm.

Sau khi xác định trên người Lâm Dương và mấy người không có thứ gì có giá trị, Hà tiên sinh rời đi, để ba người lại trong lều, xung quanh cũng không có người giám sát.

Nguyên nhân cũng đơn giản, họ đã không còn giá trị.

Bên dưới bị ngập, vừa không có giá trị hợp tác, cũng không có sự cần thiết phải đối đầu.

Hà tiên sinh đã chuyển sự chú ý sang nơi khác, ông ta phải đi xử lý rất nhiều thiết bị ở đây, không phải thứ gì cũng có thể quang minh chính đại cho người khác xem.

"Viên nang của tôi không còn mấy viên nữa, nhưng tôi còn chưa thấy mặt những con rắn vàng đó.

Sau khi về, chẳng lẽ phải dựa vào thuốc để duy trì giấc ngủ sao?" Ngôn Lâm nói với giọng vô cùng bất an, tràn đầy sự hối hận về chuyện trước đó, cúi đầu ủ rũ.

"Không sao, tôi tìm được thứ đó rồi." Lâm Dương lại an ủi, từ

trong túi lấy ra chiếc lá bị cắn xé.

Vừa rồi chiếc lá này, lúc bị lục soát, rõ ràng đã bị bỏ qua, chỉ bị coi là một vật linh tinh mang từ đất liền đến.

"Chiếc lá mà gã đầu trọc đó xé xuống?

Nhưng không phải chúng ta muốn tìm rắn vàng sao?" Ngôn Lâm nói với giọng có chút khó hiểu, không biết ý của Lâm Dương.

"Không không không, đó không phải mục đích của chúng ta." Lâm Dương kể lại chuyện mình đã xem tờ giấy đó, biểu cảm của Ngôn Lâm cũng trở nên đặc sắc, vui mừng nhìn chiếc lá, nhưng nhanh chóng lại ảm đạm đi.

"Vậy sao, dược liệu nghiên cứu mà tôi có thể mang về, chỉ có một chút này thôi sao?

Lỡ như không đủ thì sao." Ngôn Lâm lại một lần nữa cảm thấy chán nản.

Một chiếc lá nhỏ, vốn chỉ to bằng ngón út, lại thêm vết cắn trên đó, không biết có thể tiếp tục dùng làm nguyên liệu được không.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể liều một phen thôi.

Trong tình huống lúc đó, thứ có thể lấy được cũng chỉ có cái này thôi." Mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, chuyện này anh cũng biết, nhưng không có lựa chọn nào khác.

Ngôn Lâm cũng gật đầu, ba người nghỉ ngơi trong lều, chờ đợi thuyền đến đón.

Một lúc lâu sau, du khách bên ngoài phát ra tiếng hoan hô, Lâm Dương cũng biết, con thuyền họ chờ đợi đã đến.

Có lẽ là trùng hợp, con thuyền ở đây, chính là chiếc mà họ đã đi lúc đến, hoàn toàn có thể chở hết tất cả mọi người lên thuyền.

Những lo lắng không cần thiết trước đó của Lâm Dương cũng tan thành mây khói.

Dưới sự chỉ huy có trật tự, ba người Lâm Dương chen vào giữa đám đông, chen chúc lên thuyền, được sắp xếp vào mấy phòng ở mép thuyền.

Lần này, vì thiếu đi khá nhiều người, nên phòng có một chút trống trải.

Chỉ là các du khách có mặt đều không chú ý đến chuyện này, người chú ý chỉ có Lâm Dương, và những thủy thủ trên thuyền.

Nhưng các thủy thủ dường như đã nhận được lệnh, tuy mặt mang theo một tia tò mò, nhưng không hỏi han mọi người, chuyên tâm điều khiển thuyền tiến về phía trước.

Chiếc thuyền chở hàng di chuyển trên mặt biển, khoảng cách với tảng băng bên kia ngày càng xa, tảng băng dần dần biến mất trước mặt họ.

Lâm Dương cũng chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc cho thật tốt.

Ở đó mấy ngày, Lâm Dương cũng cảm thấy ngủ không yên, nơi lạ nước lạ cái, cũng không thể khiến anh đi vào giấc ngủ sâu, chỉ có thể dùng loại thuốc ức chế chất lượng giấc ngủ đó để đối phó.

Kết quả ngược lại, chỉ tìm được một chiếc lá không biết có tác dụng gì không.

Lâm Dương cũng cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, nằm trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt.

Chỉ là Lâm Dương không thích ứng được với nhịp điệu trên thuyền, cùng với sự nhấp nhô của mặt biển, chiếc thuyền cũng không ngừng chao đảo.

Dù sao cũng chỉ là một chiếc thuyền chở hàng, không thể yêu cầu quá nhiều, nhưng Lâm Dương lại không thể ngủ ngon được, khóe mắt đầy vẻ mệt mỏi và tơ máu.

"Cốc cốc cốc." Tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài, Lâm Dương nhìn sang, lúc này ai lại đến tìm mình chứ?

Ngôn Lâm, Lưu Tư Vũ, hay là Hà tiên sinh?

Tinh thần Lâm Dương được thả lỏng, anh lật người một cái đã đến trước cửa, mở cửa ra.

Người xuất hiện ngoài cửa, là thuyền trưởng.

Lúc lên thuyền, Lâm Dương đã từng gặp một lần, bây giờ không biết vì sao, lại đến đây tìm Lâm Dương.

"Xin hỏi có chuyện gì không?" Ánh mắt Lâm Dương có chút mất kiên nhẫn, tuy đối phương là thuyền trưởng, có quyền lực rất lớn trên chiếc thuyền này, nhưng Lâm Dương bây giờ rất buồn ngủ.

Vốn tưởng là người quen mới ra mở cửa, kết quả lại là một người không quen biết, tự nhiên cảm thấy bất mãn.

"Xin hỏi ngài có phải là Lâm Dương tiên sinh không ạ?" Trên mặt thuyền trưởng cũng không có biểu hiện tức giận, ngay cả khi bị Lâm Dương quát nhỏ, ông vẫn giữ vẻ mặt bình thường.

"Là tôi, có chuyện gì vậy." Lâm Dương lúc này cũng nhận ra, thuyền trưởng dường như chuyên tìm anh, không phải là loại chọn ngẫu nhiên.

"Có thể vào trong nói chuyện không?" "Ừm." Đưa thuyền trưởng vào phòng, hai người ngồi trên giường.

Phòng rất nhỏ, không có không gian để đặt ghế, thuyền trưởng cũng phải chịu đãi ngộ giống như Lâm Dương.

“Tôi là người liên lạc của cô ấy.” Sau khi thuyền trưởng ngồi vững, ông nói ra những lời như vậy.

“Hả?

Chương 714

Ý ông là sao?

Tôi không hiểu.” Lâm Dương khó hiểu lắc đầu, cảm thấy thuyền trưởng trước mắt chắc đã nhận nhầm người rồi.

“Tôi là người của Hàn tiểu thư, là người liên lạc lần này.” Thuyền trưởng lặp lại lời của mình một lần nữa, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, nhưng Lâm Dương lại không bình tĩnh được nữa.

“Ông, ông mới là người tiếp ứng tôi?” Lâm Dương kinh ngạc hét lớn.

“Không sai, tờ giấy đó anh cũng đã xem rồi chứ, là tôi nhét vào trong quần áo của anh.” Thuyền trưởng đưa ra một bằng chứng mà Lâm Dương không thể không tin, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng phức tạp, rồi theo đó là một luồng cảm xúc phẫn nộ.

“Nếu đã như vậy, tại sao ông không nói với tôi trước, tôi suýt nữa đã chết ở đó rồi.” Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của thuyền trưởng, Lâm Dương cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

“Tình thế bắt buộc thôi, tôi cũng bất đắc dĩ mới làm vậy.” Mặt thuyền trưởng lộ ra vẻ thở dài, dường như cũng đang cảm thấy tiếc nuối.

“Lại có ý gì?

Cái gì gọi là bất đắc dĩ, ông là thuyền trưởng, làm gì mà không được?” Lâm Dương nhíu mày, bất mãn nói.

“Tôi đúng là thuyền trưởng, nhưng những thủy thủ này, đa phần không phải người của tôi, có lẽ là người có liên quan đến Hà tiên sinh.

Nếu lúc đó tôi tìm anh, có thể sẽ giống như tên trên đảo đó, trở

thành một người chết rồi.” Mặt thuyền trưởng cũng lộ ra một tia bất mãn, cảm thấy bất mãn với Hà tiên sinh ở phía bên kia thuyền.

“Ý của ông là, lúc đó ông cũng bị ép buộc?” Lâm Dương lúc này cũng nhận ra, nếu Hà tiên sinh đó thật sự đã làm một bước đó, vậy thì Lâm Dương quả thực không thể biết được tin tức.

Nếu biết tình hình trên đảo, ngược lại có khả năng sẽ bị trừ khử trước.

“Đợi đã, ông biết người trên đảo đã chết rồi?” “Chúng tôi bình thường đều có liên lạc, nhưng khi thuyền đến gần đó, liên lạc bị gián đoạn, điện thoại ở trong trạng thái tắt máy.

Tôi không cho rằng đó là trùng hợp.

Dù sao đó cũng là người của tôi, sao có thể phạm phải sai lầm sơ cấp như quên sạc điện được chứ.” “Vậy ông có biết những người đó đang tìm gì ở đó không?” “Trong di tích đó, dường như tồn tại một căn cứ địa của một giáo đoàn.” “Ý ông là sao?

Giáo đoàn thời cổ đại?” “Không, hiện đại.” Lâm Dương khó tin nhìn về phía thuyền trưởng.

Trên mặt ông ta, không thấy bất kỳ vẻ gì giống như đang đùa, nghĩa là, ông ta đang nói nghiêm túc.

“Sao có thể, ở nơi như vậy, làm sao có thể dùng làm căn cứ địa được.” Lâm Dương lập tức phủ nhận.

Theo anh thấy, so với việc tin vào chuyện này, thà tin rằng thông tin của thuyền trưởng có sai sót còn hơn.

Ở đó, có rất nhiều bọ, những con bọ giết người.

Nếu có người thường xuyên đến đó, làm sao có thể có những thứ đó chứ?

Thêm vào đó, nếu con người thật sự muốn đến đó, cần phải mang theo thiết bị lặn các loại, thực sự quá phiền phức, hoàn toàn không có bằng chứng nào chứng minh nơi đó có giá trị làm căn cứ địa cả.

"Không phải anh cũng đã thấy rồi sao?

Những dấu vết rõ ràng là do con người tạo ra." Thuyền trưởng nghe Lâm Dương phản bác, cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

"Không có....

A.

Ý ông là những bậc thang đó sao?" Lâm Dương vốn định phản đối, nhưng đột nhiên nghĩ ra.

Ở nơi đó, không phải có những bậc thang ngay ngắn sao, được tạo thành từ những khối băng, nhẵn bóng vô cùng.

Nếu là tự nhiên hình thành, Lâm Dương thế nào cũng không tin, nghĩa là, đó đúng là dấu vết của con người.

"Không sai, tôi cho anh xem ảnh, anh xem rồi sẽ hiểu." Thuyền trưởng từ trong túi lấy ra một bức ảnh, trên đó có những vệt màu xanh thẫm, trông như một bức ảnh chụp ở biển sâu.

"Đây là?" Cầm bức ảnh trong tay, Lâm Dương hỏi.

Trong ảnh, một mảng xám xịt, không có gì đáng chú ý.

"Trước đó đã dùng tàu ngầm để chụp ảnh di tích đó, nhìn đây." Thuyền trưởng chỉ tay vào một chỗ trong đó, Lâm Dương cũng nhíu mày, khối màu ở đó, quả thực có chút khác biệt so với xung quanh.

Nhìn qua, ở phía xa vị trí chụp ảnh, dường như có một khối vật thể khổng lồ, tạo thành một bóng đen trong biển.

Thứ đó, rõ ràng không phải sinh vật, vì hình dạng xung quanh không có quy tắc.

“Thứ gì vậy?” Lâm Dương cảm thấy tò mò, hỏi.

“Di tích đó.” Thuyền trưởng lặp lại lời của mình một lần nữa, Lâm Dương cảm thấy khó tin.

Bởi vì thứ này, rõ ràng là một khối lớn, kết hợp với những thứ đã thấy ở đó lúc nãy, đây, có lẽ là đặc điểm bên ngoài của di tích đó.

“Di tích này lớn như vậy sao?” Lâm Dương tràn đầy khó hiểu, trước đó ở bên trong, tuy chưa đi hết, chỉ đi một lối nhỏ ở dưới đáy, nhưng trông cũng không lớn đến vậy.

“Nhiệt độ nước biển gần đó thấp hơn những nơi khác.” Thuyền trưởng nói một cách ẩn ý.

Lâm Dương cũng nhíu mày, cảm thấy không hiểu, rồi đột nhiên mặt tràn đầy kinh ngạc, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

“Ý của ông là, cả một mảng bóng đen đó, đều là những khối băng?” Lâm Dương lúc này cũng hiểu ra, tảng băng hình thành là vì một số thứ ở dưới đáy đã thay đổi nhiệt độ không khí mới như vậy.

Nếu như vậy, thì thông suốt rồi, di tích này, bản thân nó là một khối băng lớn dưới biển.

“A, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành, cảm giác thật thoải mái.” Sau khi tỉnh lại, Lâm Dương vươn vai một cái thật dài, tinh thần trên mặt vô cùng sảng khoái.

Sau khi trở về, anh đưa chiếc lá đó cho Hàn Mộc Nghiên trong ánh mắt kỳ lạ của cô ấy.

Không bao lâu sau, Lâm Dương và Ngôn Lâm đã nhận được thuốc giải, hoặc nói, lời nguyền trên người họ đã được hóa giải.

Chương 715

Hai người giống như nhân vật phù thủy được gọi đến, cầm chiếc chuông trong tay lắc qua lắc lại trước mặt hai người mấy lần, khiến mặt hai người đều bị quất đến hơi đỏ lên, rồi mới dừng lại.

Lúc đó Lâm Dương không có cảm giác gì, nhưng sau khi trở về, anh đã ngủ một giấc thật ngon.

Khác với việc dùng thuốc trước đây, Lâm Dương cảm thấy toàn thân thoải mái, và có một dự cảm, những cơn ác mộng đó sẽ không còn ám ảnh anh nữa.

Chỉ là sau khi tỉnh táo lại, Lâm Dương lại nhận ra một vấn đề, đó là, sự xuất hiện của những bà phù thủy đó, và chiếc lá anh mang về, rốt cuộc có mối quan hệ gì?

Những bà phù thủy đó dù nhìn thế nào, cũng không thuộc về phía khoa học.

Lâm Dương thậm chí còn có một nghi ngờ, anh chỉ là đi làm công cho Hàn Mộc Nghiên, thực ra Hàn Mộc Nghiên đã biết cách giải trừ lời nguyền trên người họ, để họ đi, chỉ là để họ làm công cho cô ấy mà thôi.

Đợi sau khi trở về, những bà phù thủy đó cũng gần như đã đến nơi, rồi thuận thế chữa khỏi cho hai người.

Nhưng dù vậy, Lâm Dương cũng không quan tâm nữa, vì, anh cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành, hoặc nói, đã quay trở lại phạm trù của người bình thường.

Có lẽ vì đã lâu không được ngủ thoải mái như vậy, nên Lâm Dương tỉnh dậy khá muộn, gần đến giờ ăn trưa.

Ngôn Lâm và Lưu Tư Vũ đều đã bị Hàn Mộc Nghiên gọi đi, nhìn căn phòng trống rỗng, mặt Lâm Dương cũng có chút ngượng ngùng.

Lưu Tư Vũ thì thôi, không có lời nguyền, nhưng Ngôn Lâm cũng tỉnh sớm hơn anh, rõ ràng Ngôn Lâm cũng giống như anh mới đúng.

Sau khi liên lạc qua điện thoại, biết được nên đi như thế nào, Lâm Dương cũng đi ra ngoài, đến trạm xe gần đó, đợi một lúc rồi lên xe.

Trên xe không có mấy người, chất lượng không khí trong xe không tệ, không có cái mùi chua thối hỗn tạp khiến người ta muốn nôn mửa, Lâm Dương rất hài lòng.

Nhưng sau khi xe di chuyển được một đoạn, Lâm Dương lại đột nhiên phát hiện ra điều không ổn.

Chiếc xe này, quá xóc, rõ ràng đang ngồi trên đệm mềm trên xe, nhưng Lâm Dương lại cảm giác như dưới mông mình có từng viên sỏi nhỏ, mông có cảm giác bị va đập rõ ràng.

Nhìn những hành khách xung quanh, cũng có một vài người đã nhận ra.

"Này, tài xế, lái xe có thể ổn một chút không, mông tôi sắp bị rung rời ra rồi." Một ông lão hét về phía tài xế, những hành khách xung quanh cũng ý thức được mà đồng loạt hưởng ứng.

"Ừm, ừm." Tài xế trả lời qua loa, chỉ hừ hai tiếng, rồi tiếp tục lái xe.

Nhưng một lúc sau, sự rung lắc của chiếc xe không có dấu hiệu giảm bớt.

Lâm Dương cảm thấy bất mãn, đang định mắng tài xế đó một lần nữa, thì những hành khách khác đã đứng ra trước.

"Có biết lái xe không vậy, sao xóc thế." Ông lão lúc nãy, đi một đôi

dép lê, đã đến bên cạnh ghế lái của tài xế.

Lần này tài xế không trả lời, coi những lời của ông lão bên cạnh như không nghe thấy.

Ông lão lại gọi mấy tiếng, cũng không có phản ứng, trên mặt ông, xuất hiện vẻ tức giận, rõ ràng cảm thấy bị sỉ nhục, đưa tay ra, định tóm lấy tài xế.

Chết tiệt, nguy hiểm lắm có biết không.

Nhìn hành động của ông lão, Lâm Dương lập tức chửi thầm.

Nhịp điệu lái xe của tài xế này rõ ràng không ổn, hiển nhiên là một tay mới vào nghề không bao lâu.

Ông lão lại chạm vào như vậy, lỡ như xảy ra tai nạn xe cộ thì sao.

May thay, tay của ông lão, cuối cùng cũng không chạm được vào tài xế.

Nỗi lo của Lâm Dương cũng được gác lại, chuyển thành kinh ngạc.

Gần tài xế, vẫn luôn có hai hành khách ngồi.

Lúc trước khi những hành khách khác kêu khó chịu, họ cũng không lên tiếng.

Khi ông lão chuẩn bị chạm vào tài xế, hai hành khách đó đột ngột đứng dậy, ôm chặt lấy ông lão, không cho ông lão động đậy.

"Làm gì vậy, có biết kính già yêu trẻ không!" Ông lão rõ ràng không ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, đang la lớn, giọng nói tràn đầy bất mãn với những gì mình gặp phải.

Hai người đó hất ông lão một cái, trực tiếp ném xuống đất.

Cơ thể ông lão lăn trong xe, đâm vào thành xe bên cạnh.

“Ai ui, đầu tôi....” Ông lão lập tức kêu la, dùng tay ôm lấy chỗ bị đụng trên đầu, không ngừng chửi rủa.

Sau đó xe đi qua một cái ổ gà nhỏ, cơ thể ông lão lăn về phía bên kia, “ầm” một tiếng, cũng đụng vào.

Vẻ mặt ông lão lập tức trở nên khó coi hơn, một tay nắm lấy tay vịn bên cạnh, một tay không ngừng xoa đầu, bất mãn nhìn hai người đàn ông phía trước, rõ ràng định chửi tiếp.

“.....” Giọng ông lão chỉ nói được một nửa, liền đột ngột dừng lại.

Những hành khách khác trong xe đang chú ý đến cảnh này, mặt cũng mang vẻ kinh hãi.

Trong tay hai người đàn ông đó, mỗi người xuất hiện một khẩu súng lục, màu đen kịt trên đó trông có vẻ nặng trịch.

Ông lão rõ ràng đã bị dọa sợ, cũng không nói nữa, từ từ lùi về phía sau, trở lại chỗ ngồi ban đầu.

“Các người muốn làm gì?” Ông lão không nói, nhưng trong xe vẫn có người khác, một chàng trai trẻ lớn tiếng hét lên.

“Chỉ cần các người không manh động, chúng tôi sẽ không làm hại các người.” Một trong hai người đàn ông nói vậy, rồi chĩa súng vào cửa kính xe bên cạnh, bóp cò, viên đạn bay ra.

“A a a!” Mấy người phụ nữ có sức chịu đựng yếu trong xe hét lên.

“Im lặng!” Giọng người đàn ông không lớn, nhưng tiếng ồn trong xe lại đột nhiên biến mất.

Vừa rồi người đàn ông nổ súng không phải là vô ích, ít nhất đã chứng minh được một điều, khẩu súng đó, là thật.

Chương 716

Một khi bị bắn trúng, sẽ chết.

Lúc này, bất luận là ông lão ban đầu, hay chàng trai trẻ sau đó, đều không lên tiếng, cẩn thận nhìn hai người đàn ông phía trước, sợ họ đột nhiên nổ súng.

Chiếc xe chạy ra ngoài huyện thành, lệch khỏi lộ trình ban đầu, nhưng không ai dám chất vấn.

Lâm Dương cũng giống như những du khách khác, không dám lên tiếng, chỉ ngồi ở một góc xe, bình tĩnh quan sát mọi thứ trước mắt.

Trên người hắn không có vũ khí, nếu liều lĩnh ra mặt, lỡ như đối phương nổ súng thì Lâm Dương coi như xong.

Xe chạy ra khỏi huyện lỵ, đi trên con đường núi khúc khuỷu bên ngoài.

Rất nhanh, nó đã đến một nơi hẻo lánh hoang dã.

Ở nơi đó có một hang núi, chiếc xe dừng lại bên ngoài hang. "Xuống xe." Hai kẻ cầm súng hét lên với mọi người.

Mọi người lần lượt đi về phía hai tên chỉ, đứng trước hang núi. "Các người đưa chúng tôi đến đây làm gì?" Dường như vì đã im lặng quá lâu trên đường, cậu thanh niên nói nhiều lúc trước lại không nhịn được, lớn tiếng hét về phía hai người kia. "Đừng ồn, im lặng chút đi." Một trong hai tên chĩa súng vào cậu thanh niên, tiếng nói lập tức tắt ngấm.

Những người còn lại cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lo lắng nhìn hai người phía trước, trong lòng đầy bất an về những gì sắp xảy ra.

Sau khi hai tên đó xuống xe, chiếc xe liền lái đi.

Hai tên nhìn quanh, dường như đang tìm kiếm gì đó, ánh mắt không ngừng đảo quanh, thỉnh thoảng liếc nhìn đám đông, rõ ràng đang chú ý đến thứ khác.

Thấy cảnh này, cậu thanh niên bị dọa lúc trước dường như lại có ý đồ khác, biểu hiện rõ trên mặt.

Thấy cậu ta có dấu hiệu muốn bỏ đi, Lâm Dương liền không để lại dấu vết mà nắm lấy cổ tay cậu ta.

Cậu thanh niên khó hiểu nhìn Lâm Dương.

Sau khi thấy Lâm Dương lắc đầu, cậu ta cũng hiểu ý của hắn, rồi lộ ra nụ cười khinh bỉ, tỏ vẻ khinh thường sự nhát gan sợ sệt của Lâm Dương, sau đó hất tay hắn ra, tiếp tục đi sang một bên.

Nhìn hành động lẳng lặng muốn rời đi của cậu thanh niên, Lâm Dương thở dài, không quan tâm nữa, lùi lại vài bước, tỏ rõ không liên quan đến người kia.

Ở đây canh gác chỉ có hai tên cầm súng ngắn.

Lúc này sự chú ý của chúng đã đặt ở nơi khác, cậu thanh niên tự nhiên cho rằng cơ hội đã đến, nên cũng lén lút di chuyển, muốn rời khỏi đây.

Dù sao thì, bị người ta cầm súng ép đến đây chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Cậu thanh niên đi đến ven đường núi bên cạnh.

Lúc này, hai tên kia không chú ý đến động tĩnh ở đây, mặt cậu ta lộ vẻ vui mừng, bước chân nhanh hơn một chút, bắt đầu chạy chậm, sau khi chạy được một đoạn, liền tăng tốc bỏ chạy.

Lúc này, tiếng bước chân của cậu thanh niên cũng đã thu hút sự

chú ý của hai tên kia.

Nhìn cậu thanh niên đang bỏ chạy, mặt chúng lộ vẻ kinh hoảng, liền cầm súng ngắn bắn mấy phát về phía cậu ta.

Nhưng cậu thanh niên đã chạy xa, khẩu súng trong tay chúng lại là súng ngắn đơn giản, căn bản không thể bắn trúng mục tiêu ở xa, chỉ bắn trượt mấy phát, ngược lại còn dọa cậu thanh niên chạy nhanh hơn.

Hai tên nhìn nhau một cái, tên có vẻ trầm ổn hơn hất đầu về phía đám người Lâm Dương, tên còn lại hiểu ý, đi tới, nhìn chằm chằm mấy người.

Tên ở lại thì lấy điện thoại ra, gọi một số, quay đầu đi, nhỏ giọng báo cáo tình hình ở đây.

Một lúc sau, hắn gật đầu với tên kia, vẻ mặt cả hai đều thả lỏng.

Lại một lúc sau, một tiếng nổ trầm đục vang lên từ xa.

Lâm Dương căng thẳng nhìn về phía đó, trên núi rừng có mấy con chim bị kinh động bay lên.

Cậu thanh niên kia, e là lành ít dữ nhiều.

Vì chuyện cậu thanh niên bỏ chạy lúc trước, nên bây giờ, ánh mắt nhìn đám người Lâm Dương cũng trở nên nghiêm khắc hơn nhiều.

Một tên phụ trách canh gác, một tên thì đứng ngoài cảnh giới, tiếp tục đợi người mà chúng cần đợi. "Cái đó...

ở đây có thể đi vệ sinh được không?" Đợi một lúc, một du khách bên cạnh Lâm Dương cũng không nhịn được, cầu cứu người đàn ông phía trước.

Đó là một người phụ nữ dáng người mảnh khảnh, mặc một bộ đồ đơn giản, nếu không phải khuôn mặt đầy mụn thì cũng khá có sức hút.

Thấy người hỏi là một phụ nữ, vẻ mặt tên đàn ông cũng dịu đi một chút, sau đó suy nghĩ một lát, chỉ về phía hang núi kia. "Vào đó đi." "Không có chỗ nào khác sao?" Người phụ nữ nhìn hang núi đen kịt, vẻ mặt có chút hoảng sợ, van nài tên đàn ông. "Hết rồi, đi hay không thì tùy, lát nữa cũng phải vào trong đó cả thôi, đến lúc đó tự mình giải quyết đi." Tên đàn ông cũng tỏ ra mất kiên nhẫn với sự õng ẹo của người phụ nữ, giọng điệu lập tức thay đổi, nhỏ giọng quát cô ta.

Người phụ nữ bị dọa không nhẹ, hiển nhiên khẩu súng trong tay đối phương gây ra áp lực cực lớn.

Người phụ nữ cẩn thận đi đến gần hang núi, run rẩy nhìn vào trong, quan sát hoàn cảnh bên trong, sau khi xác nhận an toàn mới bước vào.

Một lúc sau, từ bên trong truyền ra tiếng nước chảy róc rách.

Lâm Dương và những người bên ngoài tuy có thể nghe thấy âm thanh đó nhưng trong lòng không có tạp niệm gì, họ đang suy nghĩ.

Từ lời của tên đàn ông vừa rồi, có thể suy ra một điều, lát nữa họ sẽ phải vào trong hang núi đó.

Chương 717

Bây giờ chỉ đang chờ đợi, có lẽ là chờ những người khác giống họ, cũng có thể là người đứng đầu của bọn chúng.

Hang núi đó đen ngòm, đá xung quanh cũng không được tu sửa, rõ ràng là một hang núi tự nhiên.

Trong loại hang núi hoang dã này, không biết bên trong sẽ có thứ gì. "A a a!!" Lúc này, từ trong hang núi truyền ra tiếng hét thất thanh của phụ nữ.

Lâm Dương và những người khác đều nhìn về phía đó, rõ ràng là tiếng của người phụ nữ vừa vào trong.

Ngay sau đó là một loạt tiếng chạy vội vã, người phụ nữ đó chạy ra, quần áo trên người mặc vội vàng, vô cùng lộn xộn, mặt mang vẻ kinh hãi. "Im đi, ồn ào quá!" Tên đàn ông rõ ràng không hài lòng với phản ứng của người phụ nữ, trực tiếp lớn tiếng quát cô ta.

Nhưng vẻ mặt của người phụ nữ vẫn như vậy, mang theo sự kinh hãi đối với thứ gì đó trong hang núi, co rúm không dám nói, đến bên cạnh mọi người, ngậm chặt miệng, cũng không đề cập đến những gì đã gặp phải bên trong. "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì?" Thấy tên đàn ông dường như không có ý định giải thích, Lâm Dương liền đi đến trước mặt người phụ nữ đang kinh hãi kia, hỏi han với giọng điệu quan tâm. "Bên trong có rắn, tôi vừa mới thấy." Giọng người phụ nữ run rẩy, rõ ràng là bị dọa sợ.

Nghe lời người phụ nữ, Lâm Dương nhíu mày, nhưng nhanh chóng giãn ra.

Chỉ là một con rắn thôi, vấn đề không lớn.

Trong loại hang núi này, xuất hiện vài con rắn cũng là chuyện bình thường, rõ ràng chỉ là khả năng chịu đựng của người phụ nữ này hơi yếu mà thôi.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lâm Dương lộ ra sự nhẹ nhõm, cảm thấy thả lỏng một chút. "Tôi không nói dối đâu, đừng không tin." Người phụ nữ thấy biểu cảm của Lâm Dương, rõ ràng đã hiểu lầm, vội vàng biện giải cho mình. "Tôi tin cô, nhưng ở nơi này, có rắn không phải là bình thường sao?" Lâm Dương thờ ơ nhún vai, rắn loại này hắn trước đây cũng đã thấy nhiều lần rồi.

Đối phó với rắn tuy không phải chuyên gia, nhưng hắn tự tin sẽ không bị thương.

Nghe Lâm Dương giải thích, sự kinh hãi trên mặt người phụ nữ vẫn không hề giảm bớt, ngược lại còn do dự, khóe miệng hơi hé mở. "Sao vậy?

Lẽ nào còn có thứ gì khác sao?" Thấy bộ dạng của người phụ nữ, Lâm Dương cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Hành động cơ thể của cô ta đang cho thấy còn có điều muốn nói, Lâm Dương tự nhiên phải hỏi cho rõ. "Ở trong đó, ngoài rắn ra, còn có thứ khác." Người phụ nữ do dự một lúc rồi nói. "Đừng đùa nữa, ở nơi này, không thể nào có gấu hay gì đó chứ." Lúc này, một du khách bên cạnh cũng xen vào, lời nói đầy vẻ hoài nghi, vừa rồi anh ta cũng đứng bên cạnh nghe Lâm Dương và người phụ nữ nói chuyện. "Không phải gấu, những thứ đó tôi không thấy, nhưng tôi có thể cảm giác được, ở trong đó, có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào tôi, cảm giác đó làm tôi sợ hãi nên mới chạy ra." "Ha ha, chắc chắn là vì thấy rắn nên bị dọa rồi, trong môi trường tối tăm như vậy, làm sao có thể cảm nhận được ánh mắt của người khác chứ?" Du khách kia mặt lộ vẻ cười cợt, rõ ràng bị lời của người phụ nữ chọc cười, nhất thời

quên cả việc mình đang bị bắt cóc.

Nhưng Lâm Dương lại không nghĩ vậy, không chỉ vì hắn cũng có cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm, mà quan trọng nhất là, khi du khách kia đang chế nhạo người phụ nữ, tên đàn ông bên cạnh khóe miệng đã lộ ra nụ cười khinh bỉ.

Tuy chỉ là một khoảnh khắc, nhưng Lâm Dương đã thấy được.

Sau khi thấy nụ cười đó, Lâm Dương không cho rằng lời của người phụ nữ hoàn toàn là nói bậy.

Chỉ là tên đàn ông kia tuy biết sự thật, nhưng rõ ràng không thể nào nói cho họ biết.

Trong lòng Lâm Dương cũng nảy sinh ý định rút lui.

Vốn thấy bọn người này không lập tức gây hại, Lâm Dương cũng có ý định tìm hiểu ngọn ngành.

Nhưng sau khi biết trong hang núi có điều kỳ quái, Lâm Dương tự nhiên không muốn mạo hiểm nữa.

Chỉ là tên đàn ông kia tuy ở bên cạnh, trông cũng không phòng bị lắm, nếu đột ngột tấn công, chắc chắn có thể đoạt được khẩu súng trong tay hắn, nhưng tiếp theo thì sao?

Tên đàn ông bên cạnh, giả sử có thể nổ súng trước khi hắn kịp phản ứng, nhưng qua cuộc điện thoại lúc trước, Lâm Dương cũng có thể hiểu, bên ngoài cũng có người của chúng.

Bọn người này không phải là những kẻ bắt cóc đơn giản, không phải vì tiền tài, mà là vì mạng sống của họ, có lẽ là muốn bắt họ đi làm những việc nguy hiểm.

Đó cũng là khả năng duy nhất mà Lâm Dương có thể nghĩ đến.

Lúc này, tên đàn ông bên cạnh hét lên một tiếng về phía xa, đồng

thời gật đầu.

Hai tên nhìn nhau một cái, như đã đạt được thỏa thuận ngầm, cả hai đều đi về phía con đường núi bên cạnh.

Từ phía con đường núi đó, có một chiếc xe chạy tới.

Chiếc xe này Lâm Dương nhận ra, là chiếc xe lúc trước ở bến xe, chiếc xe đã đưa hắn đến đây.

Chẳng lẽ, ở đó là những nạn nhân khác sao?

Vẻ mặt Lâm Dương lộ ra sự tò mò, nhìn về phía đó.

Chiếc xe dừng ở ven đường núi, bên trong cũng có hai tên cầm súng, ép những hành khách đó xuống xe.

Trên xe, nếu Lâm Dương không nhìn lầm, dường như có một ít vết máu.

Ở trên đó, có khả năng bọn người kia đã nổ súng vào ai đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi, sau đó lại khôi phục như cũ, phải giả vờ như không phát hiện ra gì.

Bây giờ hắn ở đây một mình, cô lập không có ai giúp đỡ, điện thoại cũng mất tín hiệu sau khi vào khu vực núi.

Chương 718

Nếu muốn an toàn rời đi, vậy thì phải che giấu, lấy tĩnh chế động.

Nhưng một lúc sau, trên mặt Lâm Dương lại bất giác lộ ra nụ cười, một nụ cười khổ.

Lâm Dương vẫn luôn nhìn chằm chằm những người xuống từ chiếc xe kia.

Ở đó, Lâm Dương đã thấy một bóng dáng quen thuộc, là Ngôn Lâm đã rời đi trước một bước.

Sau khi thấy bóng dáng Ngôn Lâm, Lâm Dương cũng cảm thấy như được thả lỏng.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Lâm Dương lại thay đổi, vì trong số hành khách ở đó, chỉ có Ngôn Lâm, không có Lưu Tư Vũ.

Ngôn Lâm và Lưu Tư Vũ đi cùng nhau, nếu Lưu Tư Vũ không xuống xe, vậy người bị bắn trên xe, chẳng lẽ là Lưu Tư Vũ sao?

Với tính khí nóng nảy của Lưu Tư Vũ, chuyện này cũng có khả năng.

Nhưng Lâm Dương không muốn nghĩ đến khả năng đó, chỉ có thể tự an ủi, có lẽ Ngôn Lâm và Lưu Tư Vũ vì chuyện gì đó mà tách ra.

Ngôn Lâm khi bị áp giải, trong khoảnh khắc thấy Lâm Dương cũng sững sờ.

Nhưng khi thấy Lâm Dương nhìn thẳng vào mình, biểu cảm lại vô cùng tự nhiên, anh ta cũng hiểu ra, lập tức giả vờ không quen biết Lâm Dương, chỉ tình cờ đứng gần hắn.

Nhìn vị trí đứng của Ngôn Lâm, Lâm Dương lẳng lặng chạm vào

tay anh ta, sau đó nhận được phản hồi mong muốn. "Lưu Tư Vũ không đi cùng tôi, người trên xe là người khác." Ngôn Lâm cũng là người thông minh, khi bị Lâm Dương chạm tay, anh ta cũng biết Lâm Dương đang hỏi gì.

Dù sao lúc trên xe, người đó chết ngay trước mặt anh ta, tự nhiên cũng có ấn tượng sâu sắc.

Sau khi tất cả hành khách bị áp giải đến một chỗ, bọn người kia không biết lấy từ đâu ra từng tờ giấy trắng, rồi dán lên người mấy người họ.

Trên giấy có keo, dễ dàng dính vào quần áo.

Trên những tờ giấy trắng này đều viết số, xếp thứ tự theo số người.

Vì Lâm Dương và Ngôn Lâm đứng gần nhau, nên số của hai người cũng gần nhau, Lâm Dương là 13, Ngôn Lâm là 12.

Ý nghĩa của hai con số này, hai người tạm thời chưa biết, nhưng đều ghi nhớ số của mình và đối phương, rõ ràng là có liên quan đến mục đích của bọn bắt cóc. "Được rồi, được rồi, im lặng một chút, tôi sẽ tuyên bố quy tắc." Lúc này, một tên đàn ông đi đến trước mặt họ, bắt đầu ngăn chặn tiếng bàn tán của hành khách. "Ý gì đây, dán số lên người chúng tôi, coi chúng tôi là chuột bạch à?" Một giọng nói bất mãn vang lên, sau đó là những tiếng hưởng ứng, át cả tiếng của tên đàn ông phía trước.

Xem ra, số lượng hành khách ở đây đã nhiều hơn, lá gan của họ cũng lớn hơn nhiều.

Chỉ nhìn từ số lượng, đám hành khách này cộng lại cũng có gần hai mươi người, nhưng người canh gác chỉ có bốn tên.

Chỉ là những người gây rối này cũng chỉ là một bộ phận mà thôi.

Nguyên nhân đơn giản, những người tỉnh táo đều nhớ một chuyện, tại sao họ lại bị ép đến nơi này?

Vì đối phương có súng!

Súng có thể đảo ngược ưu thế về số lượng, huống chi đây là một đám người không đồng lòng, áp lực của súng càng rõ ràng hơn. "Pằng pằng pằng!" Đúng như dự đoán, sau khi tên đàn ông bắn hai phát chỉ thiên, tiếng ồn ào ngừng lại.

Vì họ cũng đã ý thức được điều này, lập tức đều lùi về, trở lại trong đám đông. "Tôi tuyên bố quy tắc trò chơi lát nữa." "Lát nữa, tất cả mọi người phải vào trong hang núi đó, rồi đi thẳng vào trong." "Ở sâu trong hang núi, có một lối ra, nếu có thể tìm thấy, các người có thể thuận lợi rời đi, chúng tôi sẽ không cản." "Nhưng không được quay đầu lại, không được ra khỏi nơi này.

Chúng tôi sẽ ở ngoài trông chừng, nếu có ai ra ngoài, các người biết hậu quả rồi đấy." Tên đàn ông chỉ vào khẩu súng trong tay, các hành khách nuốt nước bọt, cảm thấy căng thẳng.

Tên đàn ông hài lòng gật đầu, cảm thấy thỏa mãn với khả năng tạo dựng không khí của mình, tiếp tục nói. "Sau khi vào trong, các người có thể sẽ gặp một số trở ngại, đó là thử thách tôi dành cho các người.

Các người phải chiến thắng nó, hoặc ném thử thách cho người khác hoàn thành, đều được cả.

Ở trong đó làm gì cũng được." "Nhân tiện nói thêm, nếu số người của các người chỉ còn lại một, tôi có thể cho người đó ra khỏi từ lối vào này.

Đó cũng là cách duy nhất có thể sống sót ra khỏi đây." Sau khi nghe lời của tên đàn ông, mặt mọi người đều lộ vẻ hoang mang, rõ ràng không hiểu thử thách trong hang núi rốt cuộc là gì, mà có thể sánh

ngang với nhiều mạng người như vậy. "Trong hang có gì?" Ngôn Lâm huých Lâm Dương, tò mò hỏi. "Rắn, và một vài thứ khác." "Rắn thì không sao, cái đó tôi giỏi đối phó, nhưng 'thứ khác' là chỉ cái gì?" Giọng Ngôn Lâm đầy nghi hoặc. "Không biết, người khác nói cho tôi biết, tôi suy đoán từ phản ứng của bọn chúng." "Vậy à...." Ngôn Lâm cũng im lặng.

Lúc này, những hành khách đang nghe tên đàn ông nói chuyện bên cạnh cũng đưa ra nghi vấn của mình. "Tại sao chúng tôi phải làm những việc này?" "Làm vậy có ý nghĩa gì?" Có một số câu hỏi vô nghĩa như vậy. "Bên trong có mấy lối ra?" "Phải tìm bao lâu mới có thể tìm thấy lối ra?" Cũng có một số câu hỏi chính xác sau khi đã nhìn rõ tình hình, đó cũng là những câu trả lời mà Lâm Dương muốn biết.

Nhưng những câu trả lời này, bất kể bản thân có ý nghĩa hay không, đều không được hồi đáp.

Tên đàn ông đó chỉ làm một động tác ra hiệu im lặng rồi rời đi, sau đó những tên bên cạnh vây lấy các hành khách.

Vì tay chúng có súng, nên dù chỉ có vài tên, các hành khách vẫn từ từ bị dồn ép lại.

Lâm Dương và Ngôn Lâm cũng bị ép vào trong đó.

Lúc này, không phải họ di chuyển theo ý mình, mà chỉ vì người khác đang di chuyển, họ cũng không thể không di chuyển.

Chương 719

"Bây giờ vào trong ngay lập tức." Sau khi nghe lời của tên đàn ông, các hành khách cũng ý thức được, không còn đường lùi, cũng từng người một bước vào trong cửa hang. "Ôi, mùi gì thế này, có mùi khai." Vừa vào trong, lập tức có mấy người la lên.

Những người này đều là người từ chiếc xe sau, vì những người cùng xe với Lâm Dương đều biết nguyên nhân.

Thủ phạm của mùi hôi này, qua ánh đèn điện thoại có thể thấy mặt đỏ bừng, miệng ngậm chặt, không có ý định giải thích.

Cửa hang này không rộng, chỉ đủ cho năm sáu người đi song song, xếp thành mấy hàng tiến lên, dùng đèn điện thoại để soi đường.

Lâm Dương và Ngôn Lâm ở trong nhóm người phía sau, cũng không bật đèn, đi theo mọi người.

Ở nơi này, ánh sáng là tài nguyên quý giá.

Những người kia mỗi người đều bật đèn, cũng có nghĩa là, ánh sáng sẽ gần như cùng lúc cạn kiệt.

Đến lúc đó, người có nguồn sáng trong tay sẽ nắm quyền chủ đạo.

Ý thức được điều này, rõ ràng không chỉ có Lâm Dương.

Từng người một đều tắt đèn trong tay.

Ngoài những người đó ra, những người không hiểu sau khi thấy cảnh này cũng hiểu ra, ánh sáng trong cửa hang ngày càng ít đi. "Làm gì vậy?

Chẳng lẽ nghĩ rằng nơi này có thể sâu đến mức nào, trước khi hết pin, tôi chắc chắn có thể ra ngoài.

Cứ tiết kiệm điện như vậy, đến lúc không thấy rõ tình hình mà không tìm thấy lối ra thì làm sao?" Thấy cảnh này, một người phụ nữ vẫn luôn bật đèn lập tức lớn tiếng la hét.

Dường như cảm thấy lời cô ta có lý, lại có thêm vài ánh đèn xuất hiện.

Nhưng đó cũng chỉ là một bộ phận, phần lớn ánh đèn đều đã tắt.

Vì có chút ánh sáng, nên ở nơi này cũng có thể thấy rõ môi trường xung quanh.

Ở một nơi không rộng lắm, chen chúc gần hai mươi người.

Những tờ giấy trắng trên ngực họ, từng giây từng phút nhắc nhở rằng, họ bị ép vào đây, đây không phải là một trò chơi thám hiểm. "Tôi gọi điện thoại thử xem, mẹ kiếp, không có tín hiệu." Những người phía sau, có người bắt đầu gọi điện cầu cứu.

Chỉ là nơi này không có tín hiệu, căn bản không thể liên lạc với bên ngoài.

Cũng vì vậy, đám đông vừa yên tĩnh chưa được bao lâu lại trở nên ồn ào, đều đang thảo luận xem tiếp theo phải làm gì.

Lâm Dương quả thực không tham gia vào đó. "Này, Lâm Dương, không nói gì, đang ngẩn người à?" Ngôn Lâm dùng vai huých vào người Lâm Dương, kỳ lạ hỏi. "Nơi này, đáng lẽ phải có rắn chứ." Lâm Dương nhíu mày, nói.

Đám đông vốn ồn ào, trong nháy mắt im lặng, những người xung quanh đều nhìn về phía Lâm Dương, rõ ràng là bị dọa sợ. "Cậu nhóc, sao cậu biết nơi này có rắn?" Một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi đi đến trước mặt Lâm Dương, túm lấy áo hắn, giọng điệu vô cùng kích động, dường như coi Lâm Dương là cùng một phe với bọn bắt cóc. "Đúng vậy, nếu không sao cậu ta biết chuyện này." Đám

đông xung quanh cũng hùa theo, ánh mắt tập trung vào Lâm Dương, khiến hắn rất không tự nhiên. "Không, là người phụ nữ kia nói, người vào trước đó." Lâm Dương không do dự, chỉ ra người phụ nữ đã nói cho hắn thông tin này, dù sao chuyện này những người cùng nhóm với hắn trước đó đều biết.

Chỉ là, khi mọi người nhìn theo hướng tay Lâm Dương chỉ, lại không thấy người phụ nữ mà hắn nói. "Kỳ lạ, tôi nhớ cô ấy vừa mới ở đây, bây giờ đi đâu rồi?" Một người cùng xe với Lâm Dương cũng nói, nhìn quanh.

Mười mấy người ở đây đều chen chúc một chỗ, tự nhiên cũng có thể dễ dàng nhìn thấy tất cả mọi người, nhưng lại không thấy bóng dáng người phụ nữ đó đâu.

Người phụ nữ đó vì yêu cầu đặc biệt lúc trước, nên phần lớn người có mặt đều nhớ mặt cô ta, nhưng ở đây lại không thể thấy được. "Ơ, kỳ lạ, cô ta đi đâu rồi?

Chẳng lẽ chưa vào sao?" "Không đúng, lúc trước tôi thấy cô ấy vào cùng tôi, bây giờ không thấy nữa." "Ừm, lúc trước tôi cũng thấy, chớp mắt đã không thấy đâu." Lâm Dương cũng rơi vào trầm tư.

Sự biến mất đột ngột của một người cũng khiến mọi người ở đây đều hoảng sợ, lập tức nhìn quanh phía trước, phía sau, nhưng qua ánh đèn, đều không thấy bất kỳ ai.

Lối đi phía trước và phía sau đều là một đường thẳng, nên người phụ nữ đó không có chỗ nào để trốn. "Có khi nào cô ta quay đầu lại rồi không?" Lúc này, một giọng nói thé thé vang lên từ trong đám đông.

Lâm Dương nhìn về phía đó, nhưng không thể phân biệt được ai là người phát ra tiếng nói.

Ở đó có ba người đàn ông, mặt đều mang vẻ mơ màng, không giống người nói câu đó, nhưng âm thanh đó quả thực đã được tất cả mọi người có mặt nghe thấy. "Đúng, chúng ta quay lại xem, biết đâu có thể quay lại đường cũ ra ngoài." Những người khác cũng phụ họa, đám đông bắt đầu chen lấn ra ngoài. "Đừng chen nữa, bọn người kia không phải đã nói rồi sao, ra ngoài sẽ bị giết đấy, đừng chen ra ngoài nữa." Một người đàn ông bị đẩy liên tục bất mãn hét lên. "Biết đâu chỉ dọa chúng ta thôi, có lẽ khi chúng ta ra ngoài, bên ngoài căn bản không có ai." Nhưng giọng nói phát ra từ đám đông phần lớn đều là như vậy, khiến người đàn ông phản đối kia không nói được gì, bị đẩy lên phía trước nhất.

Lâm Dương và Ngôn Lâm lạnh lùng quan sát hành vi của những người này, lẳng lặng đứng sát vách đá, để những người kia đi lên trước, rồi đi theo phía sau.

Một đám người chen chúc đến cửa hang, ở phía trước không xa, có thể thấy được ánh sáng bên ngoài.

Chỉ là khoảng cách ngắn ngủi chưa đầy một mét, nhưng lại không thể bước ra.

Chương 720

Qua ánh nắng chiếu vào, có thể thấy trên mặt đất có bóng của hai người.

Điều này cũng chứng thực lời của tên kia lúc trước, cái gọi là quy tắc trò chơi, không thể ra khỏi đây.

Nhưng lối ra ở ngay đây, không thử một lần, sao có thể cam tâm. "Đã nói là không ra được, thử làm gì?" Cậu thanh niên bị đẩy lên phía trước rõ ràng không ý thức được sự thay đổi sắc mặt của đám đông phía sau.

Sau khi chú ý đến điểm này, lập tức phàn nàn, có chút cảm giác muốn gỡ gạc lại thể diện.

Nhưng khi quay đầu lại, lại phát hiện ánh mắt của những người này đều tập trung vào mình. "Nhìn tôi làm gì?" Người đàn ông lập tức sợ hãi cười gượng.

Bị nhiều người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm cùng lúc, đối với anh ta, rõ ràng cũng là lần đầu tiên, cảm thấy kinh hãi.

Lâm Dương cũng khẽ thở dài.

Người này, nếu không nói nhiều thì tốt rồi, bây giờ đã thu hút sự chú ý của mọi người, cộng thêm vị trí đứng của anh ta.

Ý thức được diễn biến sự việc, Lâm Dương lạnh lùng nhìn mọi thứ xảy ra.

Người đàn ông bị đẩy ra ngoài.

Mấy người đàn ông thân hình cường tráng trong đám đông đã thống nhất ý kiến, cùng nhau đẩy người đàn ông đó ra ngoài. "Làm gì... tôi bị đẩy ra, đừng, đừng mà, a a!" Sau khi người đàn ông bị đẩy

ra ngoài, bên ngoài truyền đến tiếng hét thất thanh của anh ta, cùng với tiếng súng.

Khi tiếng súng kết thúc, cái bóng của người đàn ông bị ánh nắng chiếu vào cũng ngã xuống.

Những người trong hang đều im lặng.

Lúc này, họ đều nhận ra, quy tắc trò chơi mà tên kia đã nói trước đó không phải là nói đùa.

Nếu không hành động theo quy tắc của hắn, thật sự sẽ chết.

Không cần thảo luận hay thương lượng, quyết định của mọi người lập tức trở nên nhất trí, lần lượt lùi lại, trở vào trong hang, im lặng tiếp tục tiến về phía trước.

Người đàn ông bị đẩy ra ngoài lúc trước, và người phụ nữ đột nhiên biến mất, đều bị mọi người tạm thời quên đi.

Vì bây giờ bản thân họ còn lo chưa xong, huống chi là người khác.

Mọi người im lặng tiến lên, nhất thời cũng quên đi khoảnh khắc ngắn ngủi không vui vừa rồi.

Sự hy sinh của người đàn ông bị đẩy ra ngoài đã bị lãng quên, trong mắt họ chỉ có tiến lên, và khao khát rời khỏi nơi quỷ quái này.

Họ yên tĩnh tiến lên, như đã đạt được thỏa thuận ngầm, gần một nửa số người đã bật đèn điện thoại, cung cấp ánh sáng không mấy rõ ràng. "A a a!" Nhưng chỉ được một lúc, sự tĩnh lặng đó đã bị phá vỡ. "La hét om sòm làm gì, dọa người khác đấy có biết không." Một người đàn ông thân hình vạm vỡ hét về phía người phụ nữ đang la hét, giọng điệu đầy phẫn nộ.

Người đàn ông này Lâm Dương có ấn tượng, là một trong ba người đã đẩy người đàn ông vô tội kia ra ngoài, số hiệu trên tờ giấy

trắng của hắn là 6. "Nhưng... nhưng ở đây có rắn, vừa rồi nó bò lên chân tôi." Người phụ nữ hét lên là số 9, lúc này cơ thể cô ta đang run rẩy.

Nghe lời của số 9, mọi người cũng cảnh giác, ở đây có rắn, lập tức đều dồn ánh mắt vào chân của số 9.

Quả nhiên, trên chân cô ta có một vệt bùn, nếu cô ta không dùng chân cọ vào vách tường thì hẳn là có thứ gì đó đang bò trên đó. "Mọi người bật điện thoại lên, tôi kiểm tra môi trường ở đây trước, đảm bảo xung quanh an toàn đã." Lúc này, số 6 cũng ý thức được vấn đề, bắt đầu hô hào mọi người.

Từng màn hình điện thoại sáng lên, tuy số lượng không nhiều, nhưng dưới ánh sáng của hơn mười chiếc điện thoại, cũng có thể thấy rõ vách đá xung quanh.

Ở bên cạnh người phụ nữ đó, trên vách đá, có một con rắn đang lè lưỡi, nhìn về phía đám đông, lắc lư đầu, sau đó chui tọt vào bóng tối.

Thấy thứ đó, sắc mặt mọi người đều trở nên tệ đi rất nhiều.

Trong tình huống bật hết đèn thế này, họ mới miễn cưỡng thấy rõ thứ đó.

Nếu con rắn này đột nhiên tấn công, căn bản không thể nào né được.

Thêm vào đó, phần lớn người ở đây đều là người bình thường, đối mặt với loại rắn này, tự nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi.

Lâm Dương có thể nhận thấy, không khí trong đám đông cũng đã thay đổi, cảm giác kiên định muốn rời khỏi đây đã biến mất.

Một số người có khả năng chịu đựng kém, tâm trạng đã rơi xuống đáy vực, đang cảm thấy mất mát và tuyệt vọng.

Cơ bắp giữa hai hàng lông mày của Lâm Dương siết chặt, cảm thấy vô cùng phiền phức, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Hắn nhìn về phía số 9, dáng người hắn là tốt nhất trong số những người ở đây, nửa thân trên có thể thấy nhiều khối cơ bắp lộ ra qua lớp áo mỏng, chắc hẳn là huấn luyện viên thể hình gì đó.

Nhưng trên mặt hắn, Lâm Dương cũng thấy được sự sợ hãi, điều đó cũng bình thường, dù sao hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Nhưng sau khi thấy thứ đó, ý định tiến lên của một bộ phận người đã bị dập tắt. "Ô ô ô." Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng khóc của mấy người phụ nữ, tiếng nức nở nhỏ, nhưng nhanh chóng bị chủ nhân của nó kìm lại.

Nhưng Lâm Dương cũng phát hiện ra một điều, tâm trạng cũng trở nên tồi tệ.

Chương 721

Bọn người này quả nhiên không đáng tin cậy, vì một chuyện nhỏ như vậy đã trở thành thế này. "Mặc kệ, tôi chạy thẳng qua, dù sao ở đó cũng có lối ra mà, chỉ cần tôi chạy đủ nhanh, bọn rắn sẽ không tấn công tôi." Lúc này, một người phụ nữ đứng ra, trên mặt có thể thấy vệt nước mắt nhàn nhạt, nói, nhìn về phía đám đông, rõ ràng đang tìm kiếm người có cùng suy nghĩ.

Chỉ là mọi người cũng chỉ nhìn cô ta mà thôi, rõ ràng không ai có cùng suy nghĩ.

Cô gái cũng không quan tâm, thẳng thừng lao về phía trước, sải những bước chân lớn, đôi chân không được rèn luyện liên tục nhấc lên trên mặt đất, thỉnh thoảng có bùn đất bay tung tóe, một mình biến mất trong bóng tối phía trước, chỉ để lại trong tầm mắt mọi người một chấm sáng yếu ớt của chiếc điện thoại.

Ở phía trước không xa, dường như xuất hiện một khúc quanh, ánh đèn đó lập tức biến mất, chỉ còn lại bóng tối. "Tiếp theo mọi người có ý kiến gì không?" Lúc này, số 6 cũng quay người lại, nhìn về phía mọi người.

Trong số tất cả những người ở đây, hắn có vẻ ngoài vạm vỡ nhất, nên trong lòng hắn, hắn nên là người mạnh nhất, vì vậy chủ động đảm nhận vai trò tổ chức. "Còn có thể thế nào nữa, tiếp tục đi xuống thôi, lại không thể quay đầu, không phải chỉ có một con đường sao?" Thấy xung quanh không ai trả lời, Lâm Dương cũng không thể nhìn nổi tình hình này, chủ động lên tiếng, sau đó thu hút những ánh mắt khác lạ. "Ý cậu là sao, bên trong có thể có rắn đấy, không biết phải đi bao xa, lỡ bị cắn thì làm sao, con rắn đó rõ ràng có độc, trên người còn

có hoa văn rõ ràng." Từ trong đám đông truyền đến một giọng nói gần như hét lên, nghe mà Lâm Dương không thoải mái.

Lâm Dương không đi tìm nguồn gốc của âm thanh, trực tiếp phản bác. "Vậy thì làm sao?

Cứ ở yên trong đây à?" Nghe Lâm Dương phản bác, mọi người cũng im lặng, không nói gì nữa.

Lý lẽ mà Lâm Dương nói, họ đều hiểu, nhưng ở đây lại có một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, đó là họ cảm thấy sợ hãi, không muốn tiếp tục tiến lên.

Mặc dù biết rằng ở lại đây sớm muộn gì cũng chết, nhưng so với chết sớm, họ thà chết muộn một chút, bây giờ chưa phải lúc phải đưa ra quyết định. "Có lẽ đợi lát nữa, bọn người bên ngoài không còn ở đó nữa thì sao, chúng ta cũng có thể ra ngoài rồi." Lại một lúc sau, từ trong đám đông truyền ra một giọng nói yếu ớt, chỉ là giọng nói khá nhỏ, rõ ràng mang theo cảm giác thiếu tự tin. "Vậy các người cứ ở đây chờ đi, tôi vào trước đây." Nhìn đám người vô dụng này, Lâm Dương cũng cảm thấy hơi bất mãn, nhưng cũng không nói gì, dù sao cũng chỉ là lần đầu gặp mặt, Lâm Dương cũng không cần phải vì mạng sống của họ mà làm gì.

Lâm Dương đẩy đám đông ra, bước vào bóng tối phía trước.

Chỉ là đi cùng hắn, ngoài ánh sáng yếu ớt trong tay, còn có Ngôn Lâm đi theo.

Ngôn Lâm và Lâm Dương cùng nhau chui vào bóng tối, để lại mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Trong đám đông, số 9 nhìn sâu một cái rồi cũng chạy vào trong. "Đợi đã!" Nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc, Lâm Dương cũng quay đầu lại, nhìn về phía số 9 đang đuổi theo hai người họ. "Có

chuyện gì sao?" Nhìn số 9, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút phức tạp.

Đối với người này, Lâm Dương không có cảm tình, vì lúc ở bên ngoài, Lâm Dương thấy rõ, số 9 đã đẩy người đàn ông vô tội kia ra ngoài.

Rõ ràng người đàn ông đó đã đưa ra phán đoán chính xác, nhưng lại chết đầu tiên, điều đó không đúng.

Chỉ là Lâm Dương cũng không phẫn nộ đến mức phải ra mặt vì một người xa lạ.

Chỉ là đối với người trước mắt này, Lâm Dương chắc chắn không có thiện cảm, đó là điều không cần bàn cãi. "Hai người quen nhau à?

Không đúng, hai người có hiểu biết về nơi này, trên mặt hai người, tôi không thấy nhiều sự kinh hãi, rõ ràng không giống tôi." Vẻ mặt số 9 mang theo một chút lo lắng, hỏi hai người họ.

Lâm Dương lúc này mới phát hiện, không chỉ hắn, mà cả biểu cảm của Ngôn Lâm cũng rất bình thản, không có chút sợ hãi nào.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dương cũng biết nguyên nhân.

Ngôn Lâm là người cùng hắn vào sinh ra tử ở những nơi như thế, tuy ở đây có chút không quen, nhưng dù sao cũng không có nguy hiểm nhìn thấy bằng mắt thường, hiện tại thấy cũng chỉ là vài con rắn thôi, tự nhiên cũng không khiến hai người cảm thấy sợ hãi. "Không, chỉ là do nghề nghiệp thôi, nơi này tôi cũng không sợ lắm." Sau khi suy nghĩ, Lâm Dương nói với người đàn ông trước mặt. "Nghề nghiệp của hai vị là gì?" Vẻ mặt số 9 đầy tò mò, rốt cuộc phải là người làm nghề gì mới có thể phán đoán được nơi này không nguy hiểm? "Bác sĩ, còn tôi thì, chắc là ngành khảo cổ." Lâm Dương nói đến đây thì dừng lại, hơi sửa lại nghề nghiệp của mình.

Sau khi nghe lời Lâm Dương, vẻ mặt của số 9 cũng dịu đi một chút.

Nếu là hai nghề này, bất kể là bác sĩ đã quen thấy sinh tử, hay là nhân viên khảo cổ thường xuyên đến những nơi kỳ lạ, đối với một hang núi đen kịt, rõ ràng sẽ không cảm thấy sợ hãi. "Vậy có thể ở lại không?" "Vì sao?" Đối với yêu cầu của người đàn ông, Lâm Dương đầy vẻ khó hiểu. "Ở đó phần lớn mọi người đều là người bình thường, giống như tôi, đối với môi trường này đều cảm thấy sợ hãi.

Nếu hai người có thể ở lại, sẽ giúp ích rất nhiều." Số 9 cúi người, khẩn cầu hai người. "Không được." Nhưng Lâm Dương không chút do dự từ chối, khiến Ngôn Lâm bên cạnh nhìn sâu một cái. "Có thể cho tôi biết nguyên nhân không?" Số 9 như không chịu bỏ cuộc, hỏi Lâm Dương. "Không cần thiết.

Ở nơi này, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Cậu không chú ý sao, ở nơi này, chúng ta đang bị theo dõi.

Cái gọi là trò chơi, cũng chỉ là chỉ sự tranh chấp giữa chúng ta mà thôi.

Nếu chúng ta tách ra, ngược lại sẽ an toàn hơn nhiều." Lâm Dương chỉ vào một chỗ phản quang bên cạnh.

Tuy chỉ là một vệt sáng yếu ớt, nhưng Ngôn Lâm và số 9 cũng đã chú ý.

Chương 722

Nơi đó, chỉ khi giơ đèn trong tay lên một khoảng cách nhất định mới có thể phát hiện.

Nếu không phải Lâm Dương chỉ ra, hai người họ đều sẽ không phát hiện, trong hang động này, cứ cách một đoạn lại có một camera giám sát như vậy. "Vậy, lẽ nào cậu đã hiểu được cái gọi là trò chơi này rồi sao?" Vẻ mặt số 9 mang theo một chút suy tư, nhìn về phía Lâm Dương, trên mặt bất giác mang theo một chút khâm phục, vì Lâm Dương đã phát hiện ra những thứ mà hắn không hề phát hiện. "Không biết, đó không phải là chuyện tôi nên quan tâm.

Thôi, bọn họ đến rồi, tôi đi trước đây." Nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần, Lâm Dương quay người rời đi, dẫn theo Ngôn Lâm, để lại số 9 đứng tại chỗ.

Số 9 rõ ràng không có ý định đi cùng, theo hắn thấy, ở lại gần đám người kia mới là an toàn. "Cậu ở lại đây, không đi cùng họ à?" Đám người đang dần tiến lại gần cũng phát hiện ra số 9, hỏi hắn. "Đương nhiên là không, vì tôi muốn ở cùng mọi người, tôi muốn nói cho mọi người một vài chuyện quan trọng, đều là những gì tôi vừa mới phát hiện ra.

Để nói cho mọi người những thông tin này, tôi đã đặc biệt ở lại." Im lặng một lúc, số 9 ngẩng đầu, nhìn về phía mọi người xung quanh, trên mặt mang theo nụ cười. "Nhìn xem, ở phía trên chúng ta, không phải có camera sao..." Thấy mọi người đều không đáp lại, số 9 cũng không cảm thấy ngại ngùng, giải thích "phát hiện" của mình cho mọi người.

Lâm Dương và Ngôn Lâm đã đi được một đoạn, đều không chú ý,

ở phía sau, số 9 lúc nãy, lúc này đã trở thành "Phong ca" trong miệng người khác, dựa vào thông tin có được từ hắn mà có được địa vị.

Không biết, Lâm Dương cũng sẽ không quan tâm, vì Lâm Dương cũng đã quen rồi, chỉ hành động cùng những người quen thuộc.

Nếu ở cùng những người không quen, ngược lại Lâm Dương sẽ cảm thấy không tự nhiên. "Thực ra cậu đã biết mục đích của trò chơi này rồi phải không." Đi được một đoạn, sau khi Ngôn Lâm xác định đã kéo giãn khoảng cách với đám người phía sau, liền hỏi Lâm Dương.

Lúc nãy khi Lâm Dương được hỏi câu hỏi này, biểu cảm trên mặt có chút vi diệu, số 9 không chú ý, nhưng Ngôn Lâm đã ở cùng Lâm Dương một thời gian lập tức phát hiện ra.

Lúc này có cơ hội hỏi, tự nhiên liền hỏi. "Ừm, tôi đoán được đại khái rồi." Lâm Dương thản nhiên nói. "Là gì?" "Những chiếc camera này, dùng để quan sát hành động của chúng ta ở nơi này, có lẽ cũng có thể nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng ta.

Cũng có nghĩa là, điều chúng quan tâm chỉ là sự tương tác của chúng ta ở đây mà thôi.

Ở một mức độ nào đó, là đang quan sát cái gọi là nhân tính." "Nhân tính??" "Cậu có nhớ không, người phụ nữ đi vào cùng chúng ta rồi biến mất, người đó, không phải là đi ra ngoài, vì không có tiếng súng vang lên.

Vậy cậu nghĩ cô ta đi đâu?" Ngôn Lâm đột nhiên cảm thấy rợn tóc gáy.

Lâm Dương và Ngôn Lâm tiếp tục tiến vào trong hang núi.

Rõ ràng sau mấy khúc cua phía trước, không còn chỗ nào cần rẽ nữa, nhưng người phụ nữ đột nhiên chạy ra ngoài lúc trước, Lâm Dương và Ngôn Lâm đều không phát hiện ra tung tích của cô ta.

Thậm chí không tìm thấy bất kỳ dấu chân nào trên mặt đất, điều này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Rõ ràng khi đi, không có ngã rẽ nào, nhưng Lâm Dương như đã đi vào một con đường hoàn toàn khác.

Bùn đất trên mặt đất có chút ẩm ướt và trơn trượt, thích hợp cho muỗi và các loại côn trùng sinh sống, nhưng ngoài con rắn đã thấy lúc trước, lại không thấy thêm thứ gì, Lâm Dương và Ngôn Lâm hai người đều có chút nghi hoặc, nhưng cũng không quá để ý, có lẽ nơi này đã được dọn dẹp cũng không chừng.

Lâm Dương cũng vẫn luôn suy nghĩ, nguyên nhân họ ở đây rốt cuộc là gì?

Lâm Dương đại khái đã phán đoán được, thông qua camera để quan sát hành động, là một lần phán đoán một số phẩm chất nào đó.

Nhưng lại là vì nguyên nhân gì?

Rốt cuộc có thứ gì phải ở trong tình huống này mới có thể nhìn ra được?

Cũng có khả năng là Lâm Dương đã nghĩ quá nhiều.

Dù sao thì người đàn ông vô tội bị bắn chết bên ngoài hang, Lâm Dương vẫn nhớ như in.

Xem ra, người đang quan sát họ không quan tâm đến sự sống chết của họ, thậm chí có khả năng còn lấy đó làm vui.

Chẳng lẽ, chỉ muốn xem bọn họ ở nơi này lăn lộn rồi cầu xin sự sống sao?

Cảnh tượng khó có thể thấy được trong bình thường, bây giờ những người này, bị cô lập không nơi nương tựa, bị nhốt ở nơi này.

Bây giờ có thể giữ được bình tĩnh, nhưng nếu bị đẩy vào tuyệt

vọng, Lâm Dương biết, tập thể tạm gọi là đoàn kết phía sau hắn, sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

Đến lúc đó, có lẽ đó là thứ mà kẻ quan sát muốn xem.

Nhưng điều Lâm Dương quan tâm lại là, nếu phán đoán của hắn là chính xác, vậy thì cái gọi là tuyệt vọng đó, rốt cuộc là gì?

Là sau khi tốn thời gian đi mà phát hiện không thể ra ngoài, hay ở sâu bên trong có những chướng ngại vật khó có thể vượt qua, Lâm Dương đều không biết, chỉ có đi vào sâu bên trong mới có thể có được câu trả lời. "Nói mới nhớ, từ lúc nãy, hình như có một mùi kỳ lạ, cậu có ngửi thấy không." Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ, lời của Ngôn Lâm truyền đến.

Lâm Dương khịt mũi, sắc mặt lập tức cũng thay đổi. "Ôi, mùi này, hôi quá." Lâm Dương vội vàng bịt miệng mũi, da ở khóe mắt siết chặt, biểu cảm trên mặt trở nên nghiêm túc.

Từ phía trước, truyền đến một mùi hăng nồng, dường như có chút mùi chua thối, giống như bị nhét một món ăn đã thối rữa vào miệng Lâm Dương vậy.

Mùi kỳ quái đó, bây giờ đang lởn vởn trong đầu Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hai người dò dẫm đi về phía trước, trong ánh sáng không rõ ràng, dần dần tiến vào, sau đó nhìn thấy một vệt đỏ rực.

Chỉ trong nháy mắt, một bóng dáng màu đỏ từ trước mặt hai người vụt qua, từ xa đến gần, tiếp cận hai người, mùi hôi nồng nặc đó cũng ngày càng nồng, xem ra là từ trên người thứ này truyền ra. "Bịch!" Lâm Dương bị đâm vào vách đá xung quanh, tay đang bịt mũi bất giác hạ xuống, nhìn chằm chằm vào sinh vật trước mặt.

Chương 723

Một con khỉ, lông trên người vốn dĩ nên là màu đen, nhưng không biết đã dính phải thứ gì, mùi kỳ quái cũng từ trên đó không ngừng truyền ra.

Con khỉ này nhìn Lâm Dương với ánh mắt vô cùng kích động, giống như đã thấy người thân tìm kiếm mấy chục năm, nhiệt tình chồm về phía Lâm Dương.

Nhưng Lâm Dương lại không ngừng né tránh sự tiếp cận của con khỉ, vì móng vuốt của nó, giống như đang bắt con mồi, không ngừng muốn tóm lấy Lâm Dương đang dựa vào vách đá.

Lúc này, từ bên cạnh đá ra một chân, đá bay con khỉ đi, Ngôn Lâm cũng đã đến. "Không sao chứ, con khỉ đó có vẻ hơi kỳ dị." Ngôn Lâm nhìn về phía con khỉ bị đá bay.

Sau khi rơi xuống đất, con khỉ đó lộn một vòng, biến mất trong bóng tối, chỉ có mùi hôi nồng nặc đó, vẫn quẩn quanh bên cạnh hai người. "Không sao, chỉ là mùi này, hình như không chỉ có trên người con khỉ đó." Lâm Dương lại nhìn về phía trước.

Con khỉ đó đã đi về phía sau Lâm Dương, nhưng trên con đường phía trước, vẫn có mùi kỳ quái truyền đến.

So với mùi trên người con khỉ, con đường phía trước càng khiến người ta cảm thấy buồn nôn hơn.

Cùng Ngôn Lâm nhìn nhau một cái, sau khi xác định con khỉ phía sau không có ý định tiếp tục tấn công, hai người cũng tiếp tục tiến về phía trước.

Con khỉ đó, thì bị hai người bỏ lại sau lưng.

Sau đó tiếng hét thất thanh từ phía sau truyền đến, cũng chính là chứng thực cho điều này.

Một con khỉ không biết được nuôi dưỡng trong môi trường nào, đối với con người, dường như có ham muốn tấn công mãnh liệt.

Khi thấy Lâm Dương, nó lập tức lao tới.

Phía sau Lâm Dương, có một đám người, cũng có nghĩa là, con khỉ đó rất có thể sẽ bị thu hút đến đó.

Con khỉ đó tốc độ nhanh, tuy không gây phiền phức cho Lâm Dương, nhưng nếu đến chỗ đám người phía sau, sẽ gây ra phiền phức nhất định.

Nhưng đó cũng chỉ có thể để đám người kia tự xử lý.

Đi về phía trước, trong ánh đèn mờ ảo, họ cũng đã thấy, con đường phía trước biến thành một cây cầu nhỏ.

Hai bên cây cầu đen kịt, sâu hun hút, chỉ dựa vào ánh sáng từ điện thoại, không thể thấy được thứ gì bên dưới, chỉ có mùi khó chịu không ngừng truyền lên, kích thích Lâm Dương và Ngôn Lâm đang ở trên đó.

Không để ý đến khoảng không tối tăm sâu không thấy đáy đó, Lâm Dương và Ngôn Lâm tiếp tục tiến lên, từ từ đến gần phía bên kia.

Cây cầu ngắn, chỉ mất nửa phút, Lâm Dương và Ngôn Lâm đã đi qua, cũng không biết sự tồn tại của nó có ý nghĩa gì, nhưng những mùi kỳ quái dưới gầm cầu lại khiến Lâm Dương có ấn tượng sâu sắc.

Chỉ là khi nhìn về phía trước, sắc mặt Lâm Dương và Ngôn Lâm đều tái đi.

Ở phía trước không xa, lại có một cây cầu, một cây cầu nhỏ không khác gì cây cầu lúc trước.

Một bên cũng là bóng tối sâu không thấy đáy, khiến Lâm Dương và Ngôn Lâm cảm thấy vô cùng bất an.

Ở phía trước còn có mấy cây cầu nữa?

Ở dưới những cây cầu này, trong khoảng không tối tăm đó, rốt cuộc có thứ gì, mà có thể tỏa ra mùi khó chịu đến vậy.

Sau khi đi qua liên tiếp mấy cây cầu, Lâm Dương và Ngôn Lâm quan sát kỹ cũng phát hiện ra một số điều không đúng.

Những cây cầu này, theo từng bước chân vượt qua, cây cầu mới xuất hiện ngày càng cũ nát.

Từ vững chắc ban đầu, đến bây giờ đã có chút lung lay.

Nếu tiếp tục đi xuống, e là sẽ phải đi qua cầu độc mộc.

Hai người cẩn thận bước qua cây cầu dưới chân, đến một nơi mới có thể nghỉ ngơi, sau đó nhìn cây cầu mới phía trước, sắc mặt trở nên vô cùng không tự nhiên.

Trên cây cầu trước mặt họ, xuất hiện những mảng hư hỏng lớn.

Tuy vì cường độ nguồn sáng, hai người không thể nhìn thấu được dáng vẻ của cây cầu phía sau, nhưng cây cầu trước mắt này đã khiến hai người cảm thấy kinh hãi.

Trên cầu xuất hiện nhiều chỗ hư hỏng, từng cái hố xuất hiện.

Qua những cái hố đó, Lâm Dương và Ngôn Lâm hai người phát hiện ra một sự thật còn kinh khủng hơn, những tấm ván gỗ trên mặt cầu chỉ dày khoảng một centimet.

Nếu là bình thường, Lâm Dương tự nhiên sẽ không cảm thấy sợ hãi, nhưng cây cầu này đã hỏng thành như vậy, trông có vẻ vẫn chưa sập đã là một kỳ tích.

Nếu Lâm Dương và Ngôn Lâm hai người đi lên, chỉ riêng trọng

lượng của họ, không biết có làm sập cây cầu không, đó cũng là vấn đề mà Lâm Dương vô cùng lo lắng.

Dừng lại trước cây cầu một lúc, Lâm Dương và Ngôn Lâm, cuối cùng đều không quyết tâm đi qua.

Dù sao thì thứ trước mặt họ, thực sự không giống như có thể cho người đi qua.

Tuy có khả năng đó, may mắn đi qua trước khi mặt cầu sụp đổ, nhưng đó là cách đánh cược vận may, không phải là điều Lâm Dương muốn.

Trong tình huống không chắc chắn, lấy tính mạng ra làm tiền cược, không phải là điều Lâm Dương muốn.

Sau khi thương lượng với Ngôn Lâm một lúc, hai người đi đến một kết luận, phải quay lại, quay lại hang núi phía sau.

Vì họ đã nghĩ đến một chuyện.

Trên đường tiến lên, người phụ nữ vốn dĩ nên đi trước họ, đã biến mất không thấy đâu.

Cũng có nghĩa là, trên đường đi qua một nơi nào đó, đáng lẽ có thể rẽ, chỉ là hai người họ không phát hiện ra mà thôi.

Bây giờ bày ra trước mặt họ, là một con đường cửu tử nhất sinh, vì để sinh tồn, hai người họ cũng phải quay lại từ đầu.

Quay trở lại phía sau, vì những mặt cầu này đều là những nơi Lâm Dương và hai người đã đi qua, nên hai người cũng dễ dàng rời đi.

Chương 724

Khi sắp trở lại khu đất bằng đó, Lâm Dương hai người nhìn thấy đám người phía trước, đám người vẫn luôn đi theo sau họ. "Nhìn kìa, không phải là mấy người đi trước đó sao?" "A a, họ quay lại rồi, phía trước không đi được sao." "Phong ca, đi hỏi tình hình đi." "...Được." Người được gọi là Phong ca, chính là số 9, người đàn ông thân hình vạm vỡ lúc trước đã cầu xin Lâm Dương và Ngôn Lâm hai người ở lại, đã đến trước mặt hai người. "Hai người quay đầu lại, phía trước có vấn đề gì sao?" "Phía trước đi một đoạn, có một cây cầu hơi nguy hiểm, chúng tôi không dám đi." Lâm Dương nhìn số 9 trước mặt, tuy nhận ra đối phương có chút thay đổi, nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, vẫn nói cho đối phương biết.

Sau đó trong dáng vẻ suy tư của số 9, Lâm Dương cũng hiểu ra, sự thay đổi của số 9 rốt cuộc là gì.

Trên người số 9, Lâm Dương đã thấy được khí chất của một người lãnh đạo.

Đương nhiên, đó không phải là khí chất khiến người ta nhìn vào sẽ tôn xưng là thủ lĩnh, mà là một loại khác, chỉ cần làm lãnh đạo lâu, sẽ sinh ra một loại khí chất kỳ lạ.

Kỳ lạ, rõ ràng chỉ mới một lúc, trên người số 9 đã xảy ra sự thay đổi như vậy, có quan hệ mật thiết với đám người kia.

Lâm Dương chớp mắt, như không thấy sự thay đổi này, vẫn dùng thái độ bình đẳng đối xử với số 9. "Vậy hai người có thấy con khỉ đó không, con khỉ trên người toàn máu ấy." Sau khi giả vờ suy nghĩ một lúc, số 9 hỏi như vậy, cũng khiến Lâm Dương giật mình, sau đó gật đầu.

Những người vẫn luôn chú ý đến chuyện này, lúc này đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía này. "Là, là hai người thả con khỉ đó ra sao?" Lời của những người này thực sự ngu ngốc, khiến Lâm Dương cũng có chút khó mà nhìn thẳng.

Lâm Dương và Ngôn Lâm đi trước họ, gặp phải thứ gì đó, Lâm Dương thấy cũng là bình thường, bây giờ lại nói là do hắn?

Chỉ là có một điểm lại vô cùng rõ ràng, những người ở đây, trong nháy mắt đã nảy sinh ác cảm với Lâm Dương, quan trọng hơn là, Lâm Dương không biết nguyên nhân. "Tôi biết rồi, chắc chắn phía trước có thứ gì đó nguy hiểm, nên chuẩn bị để chúng ta đi dò đường." "Khốn kiếp, sao lại vô liêm sỉ như vậy, hại chết một người của chúng ta chưa đủ, còn muốn thế này." Những lời khiến mi mắt Lâm Dương không ngừng giật giật từ đám người kia truyền đến, Lâm Dương cũng chú ý đến một chi tiết. "Chết người rồi?" Lâm Dương nhìn về phía số 9, mặt nghiêm trọng hỏi. "Ừm, Lão Lương." Số 9 cũng im lặng một lúc rồi gật đầu, khiến Lâm Dương kinh ngạc nhìn.

Mới bao lâu chứ, đã gọi là Lão Lương rồi, bọn người này gặp nhau chưa được ba tiếng đồng hồ nữa là, kết quả đã thân thiết như vậy rồi sao?

Nhưng tuy suy nghĩ vẩn vơ, trên mặt Lâm Dương lại tỏ ra một vẻ tiếc nuối. "Là do con khỉ đó làm sao?" Từ lời nói của những người kia lúc nãy, Lâm Dương cũng mơ hồ đoán ra được sự thật. "Ừm, con khỉ đó bị Lão Lương dùng tính mạng đổi lấy việc đuổi nó đi." Nghe xong lời của số 9, Lâm Dương cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. "Tôi đi trước đây, ở phía trước cẩn thận một chút." Lâm Dương suy nghĩ một lúc, rồi cáo biệt với số 9, sau đó dẫn Ngôn Lâm cùng nhau tiếp tục tiến về phía trước, hoàn toàn không có ý định dừng lại. "Phong ca, sao lại để họ đi, Lão Lương là bị họ hại chết đấy." Khi Lâm Dương chưa đi xa hoàn toàn, phía sau không ngừng truyền đến những lời xì xào,

khiến Lâm Dương không ngừng nhíu mày.

Bọn người này, hết cứu rồi, chỉ mới một lúc ngắn ngủi, như bị tẩy não vậy, không còn khả năng suy nghĩ cơ bản, hoàn toàn nghe theo lời của "Phong ca" kia.

Nhưng cũng không liên quan đến Lâm Dương, nhiều người như vậy, phía trước gặp phải cây cầu gãy đó, chắc sẽ không dừng bước.

Lâm Dương và Ngôn Lâm quay lại nơi đã mất dấu người phụ nữ phía trước.

Sau khi quan sát một vòng xung quanh, Lâm Dương cũng không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Hết cách, hắn quay lại nơi ban đầu, nơi tách khỏi đám đông, tìm kiếm dấu chân của người phụ nữ kia trên mặt đất.

Dấu chân lẫn lộn với dấu chân của đám đông, khó mà nhận ra.

Lâm Dương chỉ có thể dựa vào độ nông sâu để phán đoán, dấu chân của người phụ nữ đó hẳn là bị đè ở dưới cùng nhất, và vì là phụ nữ, vết chân cũng nên nông hơn.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng hắn cũng tìm thấy dấu chân đó, một đôi giày nhỏ hơn cỡ trung bình của đám đông, bị đè lên mấy lần ở dưới đáy, Lâm Dương phải mất một lúc lâu mới phân biệt được.

Nhưng khi đã tìm thấy dấu chân đầu tiên, những dấu chân sau đó cũng dễ tìm hơn, chỉ cần lần theo là được.

Dấu chân trên mặt đất không lâu sau thì rẽ sang một hướng khác, đi về một góc tối.

Lâm Dương và Ngôn Lâm đến góc đó, kinh ngạc phát hiện trên vách đá có một mật đạo.

Hoặc có lẽ là một gian phòng ngăn cách.

Trông nó chỉ là một vách đá đơn giản, không có bất kỳ cơ quan nào, nhưng khi Lâm Dương dùng tay gõ vào, lại có tiếng vang rõ rệt, bên trong là rỗng.

Người phụ nữ đó, rõ ràng đã vào trong.

Sắc mặt Lâm Dương thay đổi.

Có thể vào được mật đạo này, rõ ràng người phụ nữ đó có hiểu biết nhất định về nơi này, kết hợp với việc cô ta biến mất không lâu sau khi vào trong, chẳng phải đây là một sự ám chỉ sao?

"Lâm Dương, có vấn đề." Ngôn Lâm nhìn về phía Lâm Dương, trên mặt cô mang theo một vẻ vi diệu, dường như đã phát hiện ra thứ gì đó ghê gớm.

"Ta thấy không ổn." Lâm Dương không do dự, lập tức nói ra suy đoán của mình.

Ngôn Lâm sau một hồi kinh ngạc, cũng hiểu ra lý do của Lâm Dương, gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Hai người phụ nữ đều có tác dụng chung, một người để cho họ biết bên trong có rắn, một người có tác dụng khuấy động lòng người, khiến Lâm Dương và Ngôn Lâm không thể chịu nổi đám người đó mà tách ra.

Sau đó, cả hai người phụ nữ đều biến mất.

Nếu nói đây là những sự trùng hợp, Lâm Dương tuyệt đối sẽ không tin.

Vậy thì chỉ có một khả năng, những người phụ nữ này đều là do cái gọi là người quan sát tìm đến, nhằm dẫn dắt bầu không khí hiện tại đến nơi mà kẻ đó muốn, sau đó rời đi khi đã đạt được mục đích.

Nếu vậy, trong đám người đi theo số 9, có lẽ có vài kẻ thú vị đây.

Cũng không biết trong mười người đó, rốt cuộc có bao nhiêu quân cờ dùng để thúc đẩy bầu không khí như vậy?

Chương 725

Lâm Dương cảm thấy tò mò, nhưng không có ý định nhắc nhở, hắn cúi người xuống, xem xét mật đạo này.

"Ngôn Lâm, chúng ta cùng nhau tìm xem, nơi này chắc chắn có cơ quan để mở." Lâm Dương từ bỏ việc tiếp tục đi con đường đã được sắp đặt sẵn, cố gắng tìm một con đường sống khác ở đây.

"Tại sao?

Liệu có khả năng họ đã mở đường sẵn, rồi vào trong đóng lại không?" Chú ý đến hành động của Lâm Dương, Ngôn Lâm cũng bắt chước theo, tắt đèn pin điện thoại, ở góc chết của camera xung quanh, kín đáo tìm kiếm thứ gì đó có thể là cơ quan.

"Bầu không khí lúc đó, nếu không phải vì gặp rắn, ta căn bản sẽ không dừng lại.

Người phụ nữ đó tồn tại là để ta có dũng khí tiến về phía trước." Nghe Lâm Dương nói vậy, Ngôn Lâm suy nghĩ kỹ lại, hình như đúng là như thế, rồi cũng tràn đầy động lực tìm kiếm công tắc.

Cho dù tâm lý của đám người kia có bị định hướng thế nào, cũng không thể dự đoán được sẽ gặp một con rắn rồi xảy ra biến hóa như vậy.

Cũng tức là, người phụ nữ đó quả thực đã mở thông đạo này ở đây, nếu không đã bị đám người kia phát hiện từ trước rồi.

Nhưng sau một hồi tìm kiếm ngắn ngủi, cả hai đều không tìm thấy thứ gì giống công tắc.

Vách đá xung quanh cứng như đá, không có dạng cơ quan nào.

Nếu không phải vì camera trên đầu có thể nhìn thấy một chút phản

quang trong bóng tối, Lâm Dương đã không dám tin vào phán đoán của mình.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đi về phía ban đầu hơn, biết đâu người phụ nữ đó đã mở mật đạo này từ trước rồi cũng nên.

Sau khi mò mẫm trên vách tường một lúc, đột nhiên, Lâm Dương chạm vào một thứ kỳ lạ, cảm giác sờ vào có chút khác biệt so với vách đá.

Tuy cũng cứng như vậy, nhưng Lâm Dương lại lộ ra vẻ vui mừng, rồi dùng sức ấn xuống.

Thứ có cảm giác hơi giống nhựa này bị Lâm Dương ấn xuống một khoảng nhỏ.

Không nghe thấy tiếng cơ quan hoạt động, xung quanh tối đen như mực, Lâm Dương chỉ có thể nghe thấy tiếng hành động của mình và Ngôn Lâm.

Nhưng một lúc sau, trong bóng tối truyền đến tiếng gọi của Ngôn Lâm, giọng nhỏ nhưng đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Đi về phía đó, Lâm Dương và Ngôn Lâm cũng vui mừng phát hiện, mật đạo trước mặt họ đã được mở ra.

Hai người nhìn nhau, trong mắt đối phương đều thấy được sự vui mừng.

Cả hai cùng nhau đi vào trong mật đạo.

Vừa bước vào mật đạo, Lâm Dương đã phát hiện ra sự khác thường bên trong.

Không giống như hang động bên ngoài, mặt đất trong mật đạo rất bằng phẳng, vừa không có bùn đất bẩn thỉu, cũng không có sỏi đá làm vấp chân.

Trong mật đạo tối đen như mực, nhưng cả hai lại cảm thấy an tâm.

Cách trang trí và kiểu dáng bên trong đều cho hai người biết, nơi này có thể rời khỏi đây.

Lâm Dương không cho rằng nhà sản xuất sẽ tốn công sức làm một thứ vô dụng, huống chi đây còn là cho người dùng.

Sau khi đi được một đoạn, mặt Lâm Dương lộ ra vẻ vui mừng, phía trước có tiếng không khí lưu động, tiếng vù vù không ngừng vang lên trong không trung.

Đồng thời cũng có thể phát hiện, không xa phía trước có dấu vết của ánh đèn.

Không giống như Lâm Dương chỉ có thể dùng đèn điện thoại, ánh đèn ở đó là loại ánh sáng từ bóng đèn phát ra, vô cùng sáng rõ.

Đột nhiên xuất hiện trong bóng tối, Lâm Dương cũng phải nhắm mắt một lúc mới quen được với độ sáng này.

Hắn và Ngôn Lâm nhìn nhau, cả hai ăn ý bước chậm lại, không gây ra bất kỳ tiếng động nào tiến về phía ánh sáng, từ từ tiếp cận nơi sáng rõ đó.

Sau khi đến gần, vẻ mặt của Lâm Dương dần trở nên kinh ngạc.

Không gian phía trước hoàn toàn khác với hang động bên ngoài.

Bên trong là một môi trường thoải mái, nơi sáng sủa có ghế sofa, có bàn, trên bàn có một ít đồ uống.

Đối diện sofa là một chiếc tivi.

Tivi ở một bên so với Lâm Dương, không thể thấy được nội dung bên trên.

Sự chú ý của Lâm Dương cũng đặt lên chiếc sofa đó.

Trên sofa có một người, một người phụ nữ, bộ quần áo đó Lâm Dương có chút ấn tượng, chính là người phụ nữ mà hắn lần theo dấu vết tìm kiếm.

Người phụ nữ nằm trên sofa, tờ giấy trắng vốn dán trên ngực đã bị ném sang một bên, dường như đang nghỉ ngơi, cơ thể không động đậy, có thể đang ngủ.

Nhưng nhìn một lúc, Lâm Dương phát hiện có điều không ổn.

Cơ thể cô ta không hề phập phồng, nếu thật sự đang ngủ, cơ thể cũng phải theo nhịp thở mà lên xuống phập phồng mới đúng.

Nhưng người phụ nữ đối diện, cơ thể lại im lìm như chết, nằm đó không một chút động đậy.

Hắn ra hiệu tiến lên cho Ngôn Lâm, Lâm Dương bắt đầu từ từ di chuyển từ trong bóng tối bên cạnh.

Đi đến phía sau chiếc sofa, nhìn mái tóc rũ xuống của người phụ nữ, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên âm trầm.

Người phụ nữ này quả thực đã chết, đứng ở phía sau mà Lâm Dương không hề nghe thấy tiếng thở hay bất cứ thứ gì tương tự, khiến hắn cảm thấy vô cùng không ổn.

Quan sát xung quanh, phát hiện không có người nào khác, Lâm Dương cũng đứng thẳng người, nhìn người phụ nữ đang nằm trên sofa.

Cơ thể cô ta vẫn còn hơi ấm, vì chết chưa được bao lâu.

Trên mặt không có vẻ oán hận, cảm giác như bị người ta giết trong lúc không hề hay biết, trên người không có vết thương.

Chương 726

Lâm Dương suy nghĩ một lúc, nhìn về phía đồ uống trên bàn.

Ly nước chỉ còn lại một nửa, hẳn là đã bị người phụ nữ này uống.

Lẽ nào, trong đồ uống có độc?

Lâm Dương nhìn sâu một cái, rồi chuyển tầm mắt sang chiếc tivi, vẻ mặt vốn không bình tĩnh giờ lại càng trở nên mất tự nhiên hơn.

Trên tivi đang chiếu từng khung hình đen trắng, những khung hình đó được cung cấp bởi các camera lắp trong hang động.

Trong một cửa sổ nhỏ ở góc đang chuyển động, Lâm Dương nhìn thấy đám người kia, những người bị số 9 dẫn dắt.

Hiện tại trước mặt họ là một cây cầu nhỏ còn ọp ẹp hơn cây cầu mà Lâm Dương và Ngôn Lâm đã lui lại.

Trên đó, cây cầu chỉ còn lại một tấm ván gỗ mỏng manh nối liền hai bên.

Tấm ván gỗ đó, dù chỉ cách một màn hình, Lâm Dương cũng có thể phán đoán được, không thể chịu nổi sức nặng của một người.

Bọn họ dùng sự can đảm để vượt qua nơi mà Lâm Dương và Ngôn Lâm không dám đi, nhưng lại bị chướng ngại vật trước mắt cản lại.

Độ dày của tấm ván gỗ đó, nếu một người đi trên đó, có thể miễn cưỡng duy trì không sập, nhưng cũng phải chịu một áp lực rất lớn.

Cầu độc mộc không phải ai cũng đi được, huống chi bên dưới là bóng tối tỏa ra mùi hôi thối, chắc hẳn không ai là không để ý.

Nhưng ở góc cửa sổ, có một người dường như đang nói gì đó,

dùng lời nói của mình để cổ vũ mọi người ở đó.

Có thể thấy hai tay hắn đang vung vẩy, chỉ vì ở rìa cửa sổ nên không thể nhìn rõ đối phương rốt cuộc là ai.

Sau một lúc, một bộ phận trong đám người đó cũng được cổ vũ tinh thần, làm theo lời người kia nói.

Lâm Dương cũng tò mò nhìn xem, muốn biết rốt cuộc họ có thể làm được gì trên cây cầu độc mộc chỉ có một tấm ván mỏng manh này.

Chuyện khiến Lâm Dương kinh ngạc đã xảy ra.

Dường như sau khi được lựa chọn kỹ lưỡng, hai người đàn ông trông có vẻ gầy yếu được chọn ra, đi lên phía trước đội ngũ, rồi tiến về phía cây cầu độc mộc.

Người đi đầu tiên, trên mặt cầu loạng choạng, nhưng vẫn giữ được thăng bằng, thành công đi qua.

Có thể thấy, sau khi người đàn ông đó đi qua, trên mặt mấy người phía sau đều lộ ra vẻ phấn khích.

Lâm Dương cũng nhân cơ hội này nhìn thấy người đã cổ vũ mọi người lúc trước, chính là số 9, "Phong ca" trong miệng mọi người, đang vui mừng nắm chặt tay ở đó.

Sau đó, người đàn ông gầy yếu còn lại cũng đi qua, trên cây cầu độc mộc loạng choạng một lúc, đi được nửa đường, rồi không biết vì sao, lại cúi đầu nhìn xuống bóng tối bên dưới, sau đó chân trượt một cái, suýt nữa thì ngã xuống.

Nhưng mặt cầu này không phải là những cây cầu lớn có thể chịu được sự giày vò đó.

Bị giày vò như vậy, người đàn ông gầy yếu dù sao cũng là một

người trưởng thành, tự nhiên không thể chịu nổi.

Vẻ mặt người đàn ông trên cầu lập tức trở nên hoảng loạn, hắn bước những bước dài về phía trước, hoàn toàn không còn vẻ cẩn trọng như trước.

Mấy bước chân đã qua bờ bên kia, sau đó cây cầu độc mộc bên dưới gãy đôi, rơi xuống phía dưới.

Hiện tại ở hai bên bờ cách nhau, một bên là đa số do người lãnh đạo dẫn đầu, một bên là hai người có thân hình gầy yếu nhất.

Lúc này, hai người hoàn toàn có thể lựa chọn rời đi, vì họ có thể quay lại phía sau.

Từ trên tivi trước mặt Lâm Dương, hắn có thể thấy, ở phía sau đó, không có cây cầu nhỏ nào cần phải vượt qua, họ lại trở về một vùng bóng tối.

Hai người không biết tình hình, nhưng từ vị trí của họ có thể thấy, phía sau họ không có cây cầu nào.

Chỉ không biết hai người có bị trúng tà hay không, mà đứng đó cách bờ nói chuyện với số 9 một lúc lâu, sau đó như đã đạt được thỏa thuận, cơ thể mỗi người đều bày ra tư thế.

Một người làm động tác chuẩn bị nhảy, một người thì chuẩn bị sẵn sàng để bắt lấy thứ gì đó.

Cùng lúc đó, ở bên phía đa số, cũng có hai người làm ra động tác tương tự.

Từ góc nhìn của thượng đế nhìn thấy tất cả, Lâm Dương cảm thấy khó tin, có thể dùng cách này sao, Lâm Dương cũng cảm thấy bội phục.

Một lúc sau, hai người nhảy qua, trên không trung duỗi thẳng cơ

thể, sau đó hai tay nắm lấy nhau.

Cùng lúc đó, người phía sau cũng vươn tay ra, nắm lấy mắt cá chân của người phía trước, dùng đầu gối chống chặt xuống đất, tạo thành một cây cầu người do bốn người tạo thành.

Nhìn cảnh tượng chấn động lòng người, nội tâm Lâm Dương lại cảm thấy có chút khác lạ.

Chẳng lẽ đám người đó không phát hiện ra sao?

Làm như vậy, bốn người làm cầu, ngoại trừ hai người dựa vào bờ đối diện, những người khác căn bản không thể qua bờ bên kia.

Từ phía Lâm Dương có thể thấy, trong bóng tối bên dưới, có thứ gì đó đang ở đó, lúc này đang hau háu nhìn cây cầu người ở trên.

Một khi cây cầu người này hoàn thành nhiệm vụ, họ sẽ nắm chặt lấy nhau, nhưng hai người ở dưới cùng nhất, chắc chắn sẽ chạm phải đám sinh vật bên dưới.

Chỉ là những người làm thành viên của cây cầu người, lúc này đều không ý thức được chuyện này, e rằng đang tự mãn vui mừng, dù sao cũng đã được cổ vũ đến mức này.

Mặc dù từ một góc độ nào đó, làm như vậy là đúng, phù hợp với đại nghĩa, hy sinh lợi ích của một bộ phận người để đổi lấy khả năng sống sót cho nhiều người hơn.

Chỉ là, con người đều là những sinh vật có chút ích kỷ, dựa vào cái gì chứ?

Ở đây, đối với tài ăn nói của số 9, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng trông hắn không có khí chất tương tự, nhưng lại có tài ăn nói cao siêu.

Điều đó cũng khiến Lâm Dương quyết định, nếu sau này có thể

gặp lại, sẽ không ở cùng một chỗ với số 9.

Loại hiệu quả giống như tẩy não này, thông qua màn hình giám sát, Lâm Dương có thể nhìn thấy rõ ràng, bất giác cảm thấy có chút sợ hãi.

Chương 727

Một lúc sau, những người đó lần lượt đi qua cây cầu người.

Có thể thấy, mấy người ở dưới đều đang cắn răng chịu đau để chống đỡ, cơ thể thỉnh thoảng lại run lên.

Nguyên nhân cũng đơn giản, trong đó có hai người là những người đàn ông gầy yếu được chọn để đi qua cây cầu độc mộc, có biểu hiện như vậy cũng là bình thường.

Chỉ là sau khi tất cả mọi người đều đi qua, vấn đề nan giải cũng đến.

Lâm Dương thích thú nhìn cảnh này, giống như đang xem phần cao trào của một bộ phim truyền hình lớn, mắt dán chặt vào cửa sổ đó.

Vị trí mà cửa sổ có thể thấy không nhiều, có rất nhiều người ở bên ngoài cửa sổ không thể nhìn thấy, nhưng bốn người quan trọng nhất lại bị Lâm Dương nhìn thấy.

Có thể thấy, bốn người đó vì vậy mà buông xuống, người này nối người kia, được những người ở trên từ từ kéo lên.

Lúc này, những sinh vật đã chờ đợi từ lâu trong bóng tối cũng bắt đầu hành động.

Trong video, một người đàn ông ở dưới cùng nhất há to miệng, dường như đang la hét.

Những người có mặt tại hiện trường đều bị dọa cho giật mình.

Cách một màn hình, Lâm Dương không nghe thấy những âm thanh đó, hắn chăm chú nhìn những thứ ở dưới.

Dường như là loài cá, không biết là loại cá gì.

Khi chúng di chuyển, có thể thấy gợn sóng nước.

Ở bên dưới là một vũng nước có mùi hôi thối.

Sau khi bị sinh vật đó cắn một miếng, Lâm Dương cũng phát hiện ra, người đàn ông bị cắn, trên hai chân xuất hiện vết thương, dường như đang chảy máu.

Động tác kéo của những người ở trên cũng nhanh hơn, muốn cứu đồng bạn của mình ra.

Nhưng sinh vật bên dưới có lẽ vì đã nếm được mùi thịt sau một thời gian dài, động tác trở nên nhanh nhẹn hơn, không ngừng nhảy lên, cơ thể hình thoi vẽ một đường cong trên không.

Mỗi lần nhảy, đều để lại một vết thương trên người người đàn ông đó, vẻ mặt của người đàn ông đó cũng ngày càng kinh hoàng.

Người đàn ông nắm lấy người ở trên mình, rõ ràng đối phương cũng không thể giúp được gì, nhưng người đàn ông vẫn muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, không ngừng kéo lên trên, muốn nhấc cơ thể mình lên.

Nhưng ngược lại, người đàn ông ở trên anh ta cũng bị kéo xuống một đoạn.

Trong một lần nhảy lên khác, sinh vật đó cắn người đàn ông thứ hai, cắn vào cánh tay anh ta, vượt lên một độ cao mới.

Lần này Lâm Dương cũng nhìn rõ hình dạng của sinh vật đó, bề ngoài màu xám đen, dù trong môi trường tối tăm cũng có thể thấy rõ sự phản quang.

Răng của nó cắn chặt vào tay người đàn ông, cơ thể cũng vì thế mà treo lơ lửng trên không.

Lúc này, nếu hai người đàn ông ở dưới phản kháng, có khả năng

sẽ đá sinh vật đó xuống, tệ nhất cũng có thể cùng nhau kéo nó lên trên.

Chỉ là, đó cũng chỉ là suy nghĩ của Lâm Dương mà thôi.

Trong tivi có thể thấy, người đàn ông bị cắn vào cánh tay, lúc này đang không ngừng la hét, dường như cảm thấy đau đớn.

Sau đó dưới ánh mắt của mọi người, có thể thấy, người đàn ông buông tay ra, rơi xuống, kéo theo cả người đàn ông đang nắm chân mình ở dưới, rơi xuống vũng nước bên dưới.

Từ những bọt nước bắn lên, có thể so sánh, những người ở hiện trường chắc hẳn có thể dễ dàng nghe thấy tiếng nước đó.

"Xem xong rồi chứ, chúng ta đi thôi." Lúc này, Ngôn Lâm ở bên cạnh cũng lên tiếng.

Lâm Dương nhìn sang, lại phát hiện, trên mặt Ngôn Lâm lại tràn đầy vẻ không kiên nhẫn.

"Sao vậy?" Giọng Lâm Dương có chút ngượng ngùng, vì trông có vẻ, Ngôn Lâm dường như không hài lòng với hắn, trong khoảnh khắc vừa rồi.

"Không có gì, chỉ là đám người này, thực ra đều giống nhau cả thôi." Ngôn Lâm cúi đầu, đi sang một bên.

Ở đó có một cánh cửa lớn, trên cửa treo một chiếc chìa khóa chưa cắm vào.

Ngôn Lâm vừa rồi không mở ra, là đang đợi Lâm Dương.

Lâm Dương mỉm cười, lập tức đi đến trước cửa, chủ động cắm chìa khóa vào, mở toang cánh cửa.

Khoảnh khắc vừa rồi, Ngôn Lâm cũng đợi đến phát cáu rồi, ở nơi này ai cũng khó bảo toàn tính mạng, còn để ý đến người khác, có lẽ đây là chỗ Ngôn Lâm tức giận.

Chỉ là Lâm Dương với suy nghĩ như vậy, sẽ không bao giờ hiểu được suy nghĩ của Ngôn Lâm.

Vừa rồi khi Lâm Dương nhìn đám người kia chịu khổ chịu nạn, khi người đàn ông vì đau đớn mà buông tay, Ngôn Lâm đã nhìn thấy rõ, trên mặt Lâm Dương xuất hiện một nụ cười, chỉ trong khoảnh khắc, rồi lập tức biến mất, nhưng Ngôn Lâm đã chú ý thấy.

Trong mắt Ngôn Lâm, tuy lập trường khác nhau, nhưng về mặt tâm tính, Lâm Dương và kẻ chủ mưu sau lưng không có gì khác biệt.

Lâm Dương tự nhiên không thấy Ngôn Lâm sau lưng đang suy nghĩ lung tung, hắn mở cánh cửa.

Sau khi vặn chìa khóa, từ phía cửa truyền đến một lực đẩy, không còn điểm tựa, rõ ràng có thể trực tiếp mở ra.

Sau khi mở cửa, hắn nhìn thấy ánh nắng bên ngoài.

Ánh nắng thực sự, ở bên ngoài là một vùng hoang dã.

Từ đặc điểm hoa cỏ trên mặt đất có thể thấy, đây chính là ngọn núi mà Lâm Dương đã bị đưa lên trước đó.

Ở bên ngoài lối ra này, không thấy có ai canh gác, nhưng ở một bên, có một chiếc camera sáng choang đang chiếu thẳng vào lối ra này.

Nhìn chiếc camera đó, Lâm Dương do dự một lúc, rồi dẫn Ngôn Lâm đi thẳng ra ngoài.

Mặc dù có nghi vấn, ví dụ như tại sao người phụ nữ bên trong lại tự sát, hay đám người bên trong phải mất bao lâu mới có thể rời đi, nhưng Lâm Dương đều không quan tâm nữa, vì đã ra ngoài rồi, đối với hắn mà nói, cũng không có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm cho đám người đó.

Chương 728

Gần trưa bị đưa đi, bây giờ ra ngoài, cũng gần tối rồi, mặt trời sắp lặn, ánh tà dương chiếu lên mặt Lâm Dương và Ngôn Lâm.

Cũng không biết là từ nơi nào đi ra, có thể coi là sống sót sau kiếp nạn, mặt Lâm Dương lộ ra nụ cười khổ.

Đột nhiên, hắn nghe thấy có động tĩnh ở bên cạnh, vội vàng kéo Ngôn Lâm trốn sang một bên, sau đó thấy mấy người lần lượt từ trong rừng cây bên cạnh đi ra, trong đó có một người đã đưa Lâm Dương đi.

Xem ra thông qua camera đã phát hiện động tĩnh ở đây, chuẩn bị đưa họ về, hay là bắn chết?

Nhìn thấy trong tay đám người đó đều cầm súng, Lâm Dương ra hiệu cho Ngôn Lâm, Ngôn Lâm cũng hiểu ý hắn, một hòn đá bay về phía xa.

Động tĩnh trong bụi cỏ bên đó lập tức thu hút sự chú ý của một bộ phận người, nhưng có một người vẫn ở lại tại chỗ, không xa trước mặt Lâm Dương đang quan sát bốn phía.

Còn một người!

Lâm Dương cảm thấy khó giải quyết, vị trí hiện tại, chỉ cần bên kia thông qua video từ camera xác nhận, rất dễ có thể phán đoán ra, nhưng bây giờ lại bị theo dõi chặt chẽ.

Nhìn những người bị tiếng đá thu hút đang tìm kiếm, Lâm Dương cũng biết phải nhanh chóng hành động, hắn nhặt một viên đá lớn từ mặt đất.

Trong khoảnh khắc người trước mặt quay người, Lâm Dương lao

tới, như một cơn gió lốc, đến trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông hoảng hốt giơ súng lên, đồng thời cũng chuẩn bị la lớn, nhưng đòn tấn công trong tay Lâm Dương, một hòn đá lớn, đập vào trán người đàn ông.

Người đàn ông lập tức bị lực xung kích đó đẩy lùi mấy bước.

Chính là lúc này!

Nắm lấy cơ hội, Lâm Dương bịt chặt miệng người đàn ông, một tay đoạt lấy súng của hắn, sau đó dùng báng súng đập mạnh vào gáy người đàn ông.

Tiếng "phanh phanh phanh" vang lên, không lâu sau, người đàn ông ngã xuống đất, từ ánh mắt hỗn loạn có thể thấy, không ngất cũng gần như vậy rồi.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng dẫn Ngôn Lâm cùng rời đi, đi về phía không có người, nhanh chóng rời khỏi.

Không lâu sau, người bị đánh ngất lại gây ra một trận xôn xao.

Cả hai thở hổn hển.

Trở về thành phố, sắc mặt cả hai đều không được tự nhiên, có thể thấy rõ sự mệt mỏi trên cơ thể họ.

Nguyên nhân cũng là do đám người trên núi, không biết vì sao, trên đường xuống núi, liên tục có người tìm đến, trong tay họ cơ bản đều có một khẩu súng ngắn, điều đó cũng khiến Lâm Dương từ bỏ ý định đối đầu trực diện.

May mà cuối cùng dùng khẩu súng đoạt được làm mồi nhử, cả hai mới thành công thoát khỏi.

Chỉ không biết ở đây có vấn đề gì không, tuy đã về thành phố, nhưng đối phương là ai, cả hai đều không có chút manh mối nào.

Dựa vào hành động táo tợn của đối phương, Lâm Dương cảm thấy có thể ngay cả trong thành phố này cũng có nguy hiểm.

Hắn liên lạc với Hàn Mộc Nghiên, kể lại chuyện hai người gặp phải.

Từ đầu dây bên kia, truyền đến một sự im lặng kéo dài, dường như đang suy nghĩ.

Một lúc sau, Hàn Mộc Nghiên mới lên tiếng, nói ra suy đoán của mình.

Bên đó dường như đang tổ chức một cuộc thi, tập trung một bộ phận người ở đó, sau đó thông qua một loạt thử thách, người chiến thắng cuối cùng còn sống sót có thể nhận được phần thưởng hậu hĩnh.

Vốn dĩ nên là như vậy, nhưng vì dục vọng của ai đó, trong đó đã pha tạp những thứ máu tanh, nên người tham gia cũng biến thành bị ép buộc.

Đồng thời bên trong còn lắp đặt rất nhiều camera để thỏa mãn sở thích của người đó.

Nhưng Lâm Dương không cần lo lắng chuyện sau này, với những người đó, Hàn Mộc Nghiên cũng quen biết một vài người, sẽ đi nói chuyện.

Chuyện này kết thúc bằng việc Lâm Dương cảm ơn Hàn Mộc Nghiên.

Trở về quán trọ, hắn cũng gặp lại Lưu Tư Vũ.

Xem ra, Lưu Tư Vũ cũng đang lo lắng, hai người đột nhiên mất liên lạc, tung tích biến mất nửa ngày, trên mặt Lưu Tư Vũ mang theo vẻ lo lắng rõ rệt.

“Em phải về rồi, anh có đi cùng em không?” Buổi tối hôm đó, Lưu Tư Vũ nói với Lâm Dương một câu như vậy.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương mới hiểu ra, cái “về” của Lưu Tư Vũ là về nhà của gia tộc đó, dường như bên kia đã có tin tức, Lưu Tư Vũ bắt buộc phải quay về tranh giành.

Chỉ là ngoài dự liệu của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đã từ chối, dự định ngày mai sẽ một mình rời đi.

Bởi vì Lưu Tư Vũ không còn một mình nữa.

Vốn dĩ mang theo Lưu Tư Vũ, là vì sau khi Lưu Tư Vũ trốn khỏi nơi đó, có thể coi là cô thân một mình, Lâm Dương mang theo chút lòng thương hại mà dẫn cô đi cùng.

Nhưng bây giờ đã khác, Lưu Tư Vũ đã có nhà của mình, dường như họ rất quan tâm đến Lưu Tư Vũ, nên Lâm Dương cũng không định tiếp tục mang Lưu Tư Vũ đi mạo hiểm cùng mình.

So với việc lo lắng sợ hãi ở những nơi này, có lẽ cuộc sống ở nhà đó thích hợp với Lưu Tư Vũ hơn.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dương đã dậy sớm, rời khỏi thành phố này.

Ở ngoại ô thành phố, Lâm Dương phát hiện một người ăn mày quần áo rách rưới, từ từ di chuyển từ ngoại thành vào trong thành.

Trên người hắn có những vết máu nhàn nhạt.

Đứng ở xa, Lâm Dương cảm thấy người ăn mày này có chút quen mắt.

Quan sát một lúc, khi người ăn mày ngẩng đầu hỏi đường người qua đường, Lâm Dương mới kinh ngạc nhận ra, người này là số 9.

Số 9 đã trở về từ nơi đó, chỉ là người trở về chỉ có một mình số 9.

Tại sao số 9 lại biến thành bộ dạng này, những điều này Lâm Dương đột nhiên rời đi giữa chừng không thể hiểu được.

Chương 729

Không muốn dính líu vào, Lâm Dương cũng đi nhanh về hướng khác.

Lâm Dương một mình đến một ngôi làng, ở đó có lời đồn về Hạn Bạt, hoặc có dấu vết tồn tại của Hạn Bạt.

Nhưng đây không phải là lời đồn mà Lâm Dương nghe được từ những người trong chợ, mà là phát hiện trên một số sách cổ.

Trên một cuốn sách tranh ghi lại những kỳ trân dị thú trong lịch sử, có nhắc đến sự tồn tại của Hạn Bạt.

Địa danh được nhắc đến, sau khi Lâm Dương tra cứu nhiều nguồn, đã tìm ra nơi này.

Nếu hỏi tại sao Lâm Dương lại làm vậy, thì đó là do quá rảnh rỗi.

Sau khi chia tay với Lưu Tư Vũ và Ngôn Lâm, Lâm Dương một mình phiêu lưu bên ngoài nửa năm, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được cảm giác kích thích đó.

Không biết là do vận may không tốt, những ngôi mộ khó khăn lắm mới tìm được, không phải là những ngôi mộ đã bị người ta đào bới, thì cũng là mộ của những nhân vật nhỏ không tên tuổi.

Khó khăn lắm mới có một lần tìm được một ngôi mộ mà Lâm Dương cảm thấy thích hợp, kết quả khi đang chuẩn bị xuống, lại phát hiện đó là mộ của nhà nước, có người đang chuẩn bị xuống rồi.

Một mình Lâm Dương tự nhiên không thể cướp đồ của nhà nước, nên chỉ có thể nén lại khát vọng trong lòng, rời khỏi nơi đó.

Hy vọng lần này, sẽ không khiến ta thất vọng.

Nơi này, hiện tại là thôn Phong Vinh.

Do sự phát triển của thành phố, phần lớn thanh niên trong làng đều đã ra ngoài làm việc, ở lại trong làng chỉ có một số người già cô đơn.

Vì vậy sau khi Lâm Dương đến, người trong làng đều tranh nhau chào đón.

Vì đây là tiền mà.

Trong làng không có quán trọ dư thừa, người ngoài muốn đến đây phải thuê nhà của người trong làng để ở.

Nhà của dân làng không thiếu, vì người đã ra ngoài làm việc, nhưng không có nghĩa là sẽ cho người ngoài thuê rẻ.

Lâm Dương cũng vậy, tuy biết giá này đắt, nhưng không còn cách nào khác, cả làng đều một giá, chỉ có thể chọn một căn nhà vừa mắt hơn, ở lại đó.

Một ông lão hiền từ, sống trong một căn nhà nhỏ gần căn phòng cho Lâm Dương thuê.

Căn nhà mà Lâm Dương muốn thuê, vốn là cho con trai ông ở, nhưng con trai ông lão đã qua đời hơn mười năm trước, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, con dâu cũng theo người khác bỏ đi, không ai nuôi dưỡng ông lão, tiền thuê nhà này cũng là nguồn thu nhập duy nhất của ông.

Thêm vào đó căn phòng này trông cũng không tệ, nên Lâm Dương cũng đồng ý ở lại đây, coi như góp một phần công sức nuôi dưỡng ông lão này.

“Chàng trai trẻ à, ta cũng không sợ cậu bỏ đi, ta nói cho cậu biết, trong căn phòng này, có một số thứ kỳ lạ.” Ông lão thấy Lâm Dương chuẩn bị vào trong, liền lập tức kéo vạt áo Lâm Dương, nói như vậy.

“Trong phòng có gì, mà có thể khiến ông cẩn trọng như vậy?

Nếu là thứ không tốt, tại sao ông lại để nó ở trong đó?” Phản ứng của ông lão khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, hắn hỏi.

“Sau khi nó qua đời không lâu, ta đã cho những người ngoài như cậu thuê căn nhà này.

Nhưng nghe những người ngoài đó nói, ở trong đó, cơ thể sẽ dần cảm thấy khó chịu, thường chỉ ở vài ngày là sẽ bị cảm sốt.

Ta thấy thể trạng của cậu cũng không tốt, nên nhắc nhở một tiếng.” Ông lão hồi tưởng lại chuyện xưa, chậm rãi nói.

“Vậy tại sao ông không vào dọn dẹp?” Lâm Dương càng thắc mắc.

“Ta quả thực thường xuyên vào, nhưng lại không tìm thấy gì, thậm chí ở trong đó một thời gian cũng không cảm thấy có gì khác lạ.” Ông lão thở dài một hơi, rõ ràng cũng đã bối rối từ lâu.

“Không sao đâu, chắc chỉ là trùng hợp thôi, ông đừng lo lắng.” Thấy ông lão cũng không rõ ràng, Lâm Dương cũng không để ý, sau khi tạm biệt ông lão, hắn bước vào trong nhà.

Vừa vào trong, hắn cảm thấy một luồng không khí trong lành.

Ở một góc nhà có một chậu cây cảnh, trên đó cắm những bông hoa nhỏ hẳn là vừa mới được hái không lâu.

Phòng rất sạch sẽ, không có bụi bẩn, ông lão rõ ràng thường xuyên dọn dẹp, khiến Lâm Dương cảm thấy thoải mái.

Vốn lo lắng sẽ rất bẩn, một lần chạm vào là tay đầy bụi, bây giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết.

Thả lỏng lo lắng trong lòng, Lâm Dương sắp xếp sơ qua hành lý của mình, sau đó lấy ra tấm bản đồ đã chuẩn bị sẵn từ trong ba lô.

Một mình phiêu lưu bên ngoài một thời gian, đối với những sự chuẩn bị cần thiết này, Lâm Dương cũng đã quen thuộc.

Từ trên bản đồ có thể phán đoán, phía sau thôn Phong Vinh có mấy ngọn núi lớn.

Lời đồn về Hạn Bạt, đã xuất hiện ở một trong số đó, sau đó biến mất tại đây.

Từ trên bản đồ có thể thấy, trên đường lên núi có thể sẽ gặp một số trở ngại, nên Lâm Dương cũng đang quan sát kỹ, xem có con đường nào khác để lên không.

Chỉ là bản đồ dù sao cũng chỉ là bản đồ, từ trên đó nhìn, cũng không thể tìm ra phương pháp lên núi.

Trên bản đồ chỉ đánh dấu một điểm chướng ngại vật, theo thông tin Lâm Dương nghe ngóng được, dường như là do một số người trong làng nói, đã phong tỏa con đường đó.

Gấp lại tấm bản đồ trong tay, Lâm Dương chuẩn bị ra ngoài đi dạo.

Đã đích thân đến đây rồi, Lâm Dương định tự mình đi xem.

Rời khỏi nhà, ông lão bên ngoài đã trở về căn phòng nhỏ bên cạnh.

Đó là một căn phòng khá thấp nhỏ, so với căn nhà Lâm Dương thuê, còn không bằng một phần tư diện tích, nhưng đối với ông lão mà nói, chắc cũng đủ rồi.

Đi đến nơi có ký hiệu chướng ngại vật trong bản đồ, Lâm Dương nhìn thấy cái gọi là phong tỏa đường là như thế nào.

Con đường lên núi bị bịt kín bằng xi măng.

Chương 730

Nếu muốn đi qua, phải trèo qua bức tường xi măng cao hơn hai lần chiều cao của Lâm Dương.

Tình huống khác thường này cũng khiến mí mắt Lâm Dương giật giật.

Ngôi làng này rốt cuộc là sao?

Từ quần áo của những ông lão trong làng, có vẻ cũng không phải người có tiền, nhưng chỉ riêng cách phong tỏa đường xa xỉ này đã khiến Lâm Dương mở rộng tầm mắt.

Cách phong tỏa đường này, quả thực hoàn toàn không định cho người ta đi lên.

Cảm thấy khó hiểu, Lâm Dương quay về bên cạnh nhà mình, đi tìm ông lão cho thuê nhà.

Giữa hai người có quan hệ lợi ích, so với những dân làng xa lạ khác, hẳn là dễ hỏi được chuyện mình muốn hơn.

"Cốc cốc cốc!" "Vào đi, cửa không khóa." Nghe thấy giọng của ông lão, Lâm Dương ngạc nhiên đẩy cánh cửa trước mặt, bước vào căn nhà nhỏ.

Chẳng phải ở quê quý giá lắm sao?

Cửa cũng không khóa, lỡ gặp trộm thì chẳng phải nguy hiểm lắm sao?

Nhưng một ông lão thì cũng không có gì đáng sợ.

Sau khi vào trong, Lâm Dương nhíu mày một cách không dễ nhận thấy.

Khi ở bên ngoài tiếp xúc với ông lão, Lâm Dương không cảm thấy gì, nhưng sau khi vào trong, Lâm Dương phát hiện, trong căn nhà này có mùi người già rõ rệt, loại mùi mà đa số người già đều có.

Nguyên nhân phát sinh Lâm Dương không rõ, nhưng không ngăn cản Lâm Dương tỏ ra thân thiện, vì có việc cầu xin ông lão này, thái độ tự nhiên phải tốt một chút.

"Ông ơi, xin hỏi ông có biết cách nào lên núi không ạ?" Lâm Dương kính trọng hỏi.

"Lên núi, ngọn núi dựa vào phía sau làng ấy hả?" Sắc mặt ông lão cũng có chút thay đổi sau khi Lâm Dương hỏi câu này.

"Đúng vậy ạ, cháu định lên đó ngắm cảnh, chụp ảnh làm kỷ niệm, nhưng đường lên núi đã bị phong tỏa rồi." "Ta khuyên cậu tốt nhất đừng đi." Giọng ông lão dường như có chút trầm xuống.

"Ý ông là sao?

Chẳng lẽ trên núi có mãnh thú sao?" Giọng Lâm Dương mang theo vẻ ngạc nhiên rõ rệt, tò mò hỏi.

"Không, dã thú trên núi sớm đã bị săn hết rồi, nhưng trên ngọn núi đó, có thứ không may mắn." Sắc mặt ông lão mang theo một chút kinh hãi, dường như nhớ lại một số hồi ức không tốt, cơ thể hơi run rẩy, đều cho Lâm Dương biết, ngọn núi đó quả thực có chút nguy hiểm.

"Không may mắn?

Ông có thể nói rõ hơn một chút được không ạ?

Bây giờ là thời đại khoa học rồi, phải phá bỏ tứ cựu chứ." Giọng Lâm Dương trở nên có chút ngưng trọng.

"Phá tứ cựu?

Nếu có thể phá được thì tốt rồi.

Tóm lại, đừng quản chuyện này nữa, ngọn núi đó, cũng đừng lên.” Ông lão xua tay, rõ ràng không định nói nữa, muốn đuổi Lâm Dương ra ngoài.

Thấy bộ dạng của ông lão, Lâm Dương cũng thở dài một hơi, sau đó rời đi.

Tuy không có được manh mối làm thế nào để lên núi, nhưng lại biết được một số thứ khác.

Trên ngọn núi đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngọn núi đó bị phong tỏa vào mười mấy năm trước, thời gian cũng gần với thời gian con trai ông lão qua đời, trong đó, hẳn là có mối liên hệ không ai biết.

Ông lão này rõ ràng biết một số điều, chỉ là quan hệ với Lâm Dương chưa đủ tốt để nói hết ra mà thôi.

Lâm Dương trở về phòng, chìm vào suy tư.

Rất nhanh, đêm đã buông xuống.

Lâm Dương ra khỏi phòng, mang theo trang bị đi về phía con đường bị phong tỏa.

Người trong làng đều đã nghỉ ngơi, không có bất kỳ ánh đèn hay tiếng động nào.

Người đang hoạt động, chỉ có người ngoài duy nhất ở đây là Lâm Dương, đang hành động trong ngôi làng này.

Đến trước bức tường xi măng cao vài mét, hắn lấy ra trang bị của mình.

Mấy cây gậy sắt đen sì, trên gậy sắt có thể lờ mờ nhìn thấy một số gai nhọn.

Lâm Dương cắm những gai nhọn đó vào tường xi măng, bắt đầu

trèo lên trên.

Tường xi măng do thời gian đã lâu, rất dễ dàng, cắm gai nhọn của gậy sắt vào.

Lâm Dương từ từ trèo lên trên.

Sau khi lên được một đoạn, Lâm Dương cũng nhận ra điều kỳ lạ, trên vách đá dường như có vết xước.

Lâm Dương nhìn thấy có mấy vết xước, phân bố không đều trên vách đá.

Những vết xước này trông như bị vật sắc nhọn cắt qua.

Nếu là bình thường, Lâm Dương tự nhiên sẽ không làm to chuyện, nhưng nơi Lâm Dương nhìn thấy những vết xước này, lại ở cách mặt đất gần hai mét, tức là, cao hơn một người rất nhiều, vết xước bình thường, sẽ ở nơi này sao?

Sờ vào vết xước, trong đó chạm vào rất nhiều bụi bặm, cũng như những hố lõm bị ăn mòn trong vết xước.

Tức là, những vết xước này, có lẽ được tạo ra cùng lúc khi bức tường xi măng này được xây dựng.

Chương 731

Suy nghĩ một lúc, không có manh mối, Lâm Dương tiếp tục trèo qua đó.

Đến bên kia bức tường, Lâm Dương cũng mệt đến thở hổn hển.

Tường cao, lên dễ, xuống khó.

Đoạn đường phía sau có thể đã tiêu hao hết nửa sức lực của Lâm Dương.

Đến bên này, có thể thấy, vì đã lâu không có người đi, thêm vào đó đây lại là vùng nông thôn, trên con đường xi măng phía trước xuất hiện rất nhiều cỏ dại, mọc ra từ những vết nứt giữa các tấm đá xi măng.

Tình hình đường xá bên này và bên kia tường, có thể nói là một trời một vực.

Lâm Dương đi về phía trước một đoạn, đến con đường lên núi.

Con đường vốn được giẫm đạp thành lối mòn qua năm tháng, lúc này đã bị một lượng lớn cỏ dại bao phủ.

Nếu không phải vì là một con đường thẳng tắp dẫn về phía trước, Lâm Dương có lẽ đã không nhận ra được.

Đi vào trong một đoạn, Lâm Dương cảm thấy không thể đi tiếp như vậy được nữa.

Nguyên nhân đơn giản, những đám cỏ dại này thực sự quá nhiều.

Mặc dù Lâm Dương có thể miễn cưỡng phân biệt được đường đi, biết nên đi về hướng nào, nhưng lại không có chỗ đặt chân.

Trong những đám cỏ dại và bụi cây này, không biết có bao nhiêu

đá vụn.

Chỉ đi được vài bước, Lâm Dương đã vấp phải rất nhiều đá.

Con đường gãy, thực sự khó đi.

Sau khi do dự một lúc ở bên ngoài, Lâm Dương lùi lại, quay trở lại bên kia bức tường.

Nếu hôm nay chuẩn bị không đủ, vậy thì ngày mai lại đến.

Lâm Dương bắt đầu trèo lại lên tường, chuẩn bị trèo về.

Khi đang leo lên đỉnh tường xi măng, Lâm Dương quay đầu lại nhìn một cái, cơ thể lập tức cứng đờ.

Tuy cơ thể run lên một cái, suýt nữa thì rơi xuống, nếu không phải Lâm Dương vội vàng nắm chặt hai cây gậy sắt, có lẽ đã rơi từ độ cao vài mét xuống rồi.

Nhưng ánh mắt Lâm Dương lại dán chặt vào phía rừng núi, như không hề nhận ra cơ thể mình suýt nữa gặp phải chuyện không may.

Ở trên cao trong rừng núi, ở độ cao của Lâm Dương, có thể nhìn thấy một con đường được trải bằng những dải lụa đỏ đứt quãng.

Những dải lụa đỏ được buộc trên ngọn cây, lúc này đang bay phấp phới trong gió đêm, tạo thành một con đường rõ rệt, chỉ về một nơi nào đó trong núi.

Im lặng hồi lâu, Lâm Dương xuống khỏi tường, trở về phòng trong làng, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nằm trên giường, như bị mất ngủ, tâm trạng của Lâm Dương mãi không thể bình tĩnh lại.

Những dải lụa đỏ nhìn thấy trên núi, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Những dải lụa đỏ bay phấp phới trong gió, tuy chỉ nhìn từ xa

nhưng trong đêm khuya này, chỉ quan sát qua ánh trăng cộng thêm lời của ông lão về thứ không may mắn khiến đáy lòng Lâm Dương tê rần một hồi.

Cảm giác sợ hãi đã lâu không cảm nhận được, lại một lần nữa xuất hiện trong lòng Lâm Dương.

Đợi ngày mai, nhất định phải đi tìm ông lão đó hỏi rõ chuyện này.

Lâm Dương nghĩ vậy, rồi chìm vào giấc ngủ.

Đợi khi tỉnh lại, Lâm Dương lại cảm thấy không ổn, cơ thể đang phát lạnh, không muốn rời khỏi chăn.

Co người lại giữa chăn, Lâm Dương dường như cơ thể đã xảy ra vấn đề.

Là do tối hôm qua ra ngoài hóng gió lạnh sao?

Lâm Dương chìm vào suy nghĩ, rồi hắt hơi một cái thật mạnh.

"Lạch cạch!" Lúc này, cửa phòng Lâm Dương bị đẩy ra.

Lâm Dương nhìn sang, đứng ở đó là chủ nhân của căn phòng này, ông lão ở nhà bên cạnh.

"Thấy chưa, ta đã nói rồi, ở trong này sẽ bị thứ gì đó bám theo, cậu bị cảm rồi phải không?" Ông lão đến trước mặt Lâm Dương, mang theo vẻ mặt hận sắt không thành thép nói.

"Không, cái này…" Lâm Dương vừa định phản bác, nhưng nghĩ đến lời dặn của ông lão, không cho lên núi, Lâm Dương cũng im lặng, không có ý định nói ra hành động của tối hôm qua.

Trong ngôi làng này, ngọn núi bị phong tỏa đó, biết đâu lại có cấm kỵ cũng nên.

"Ta đi nấu cho cậu ít canh, mỗi lần có người ở nhà ta, đều có người bị cảm, ta cũng quen rồi, phương thuốc gia truyền đều thuộc

lòng.” Ông lão nói như vậy, rồi quay người rời đi, đi về phía nhà mình.

Nhìn bóng lưng ông lão, Lâm Dương như có điều suy nghĩ.

Cảm lạnh, thật sự là vì hóng gió lạnh sao?

Biết đâu thật sự như lời ông lão nói cũng nên.

Cơ thể của Lâm Dương, Lâm Dương rõ nhất, chỉ một lúc tối hôm qua, cũng không lạnh lắm, sao Lâm Dương lại dễ dàng bị cảm như vậy?

Nghĩ như vậy, có lẽ cách nói của ông lão mới chính xác.

Trong căn phòng này, quả thực có thứ gì đó.

Nhưng lại có một vấn đề, tại sao ông lão ở trong phòng lại không hề hấn gì?

Chương 732

Là để Lâm Dương ở vào sao?

Không đúng, nếu vậy, ông lão căn bản không cần thiết phải làm chuyện này, vậy thì thật sự là như vậy.

Tức là, trên người ông lão, có thể tìm ra manh mối tại sao ông lão không gặp vấn đề, có thể từ đó suy ra vấn đề ở đây.

"Hắt xì!" Lâm Dương đang suy nghĩ trên giường, lại hắt hơi một cái, rồi dựa vào đầu giường, chờ ông lão quay lại.

Chỉ là đợi một lúc, Lâm Dương cảm thấy sau gáy mình cũng lạnh toát, nhưng ông lão không quay lại.

Lâm Dương cũng thắc mắc quay đầu lại, nhìn về phía mép giường.

Ở mép giường, có thể thấy, thân giường làm bằng sắt, chính những khung sắt lạnh lẽo này đã khiến sau gáy Lâm Dương lạnh toát.

Lúc này, ông lão cũng vào, sau khi nhìn thấy nơi Lâm Dương đang nhìn, cũng nói một câu.

"Cái khung giường này là con trai ta mang về, dường như là hàng cao cấp mua ở đâu đó, rất chắc chắn.

Ta ở đây không có chăn nệm phù hợp, sẽ để lộ ra một phần khung sắt, xin lỗi nhé." Giọng nói xin lỗi của ông lão truyền đến, ánh mắt Lâm Dương lại dán chặt vào cái khung sắt này, rồi đặt tay lên đó, nhẹ nhàng vuốt ve.

Khung sắt lạnh lẽo, hoặc là, có một loại hơi ẩm trên đó.

Chuyện kỳ lạ là, trên kim loại, sao lại có hơi ẩm?

Lâm Dương lúc này cũng đoán ra, thứ này đã khiến người ngủ trên giường đột nhiên bị cảm.

Cũng là do thân giường, có phòng bị, chỉ cần tiếp tục ngủ trên chiếc giường này, thì thế nào cũng sẽ bị bệnh.

"Ông ơi, chiếc giường này, thật sự là mua sao?

Trông có vẻ có chút không đúng." Giọng nói yếu ớt của Lâm Dương truyền ra, dọa ông lão giật mình.

Nhưng ông lão gật đầu, tỏ vẻ con trai ông lúc đầu cũng nói như vậy.

"Thôi được rồi, không tính toán chuyện này nữa, cháu hỏi ông, tại sao lại phong tỏa núi?" Lâm Dương lại một lần nữa hỏi câu này.

"Cái này… thôi được rồi, thấy cậu bị bệnh, ta kể cho cậu nghe.

Mấy chục năm trước, chúng ta sống dựa vào tài nguyên trên núi.

Nhưng vào mười mấy năm trước, động vật trên núi ngày càng ít đi.

Sau đó ta cũng cảm thấy kỳ lạ, người của ta không đi săn bắn, nhưng số lượng động vật xuất hiện cũng ngày càng ít." "Nhận ra điều không ổn, ta đã để một số thanh niên lên tìm nguyên nhân.

Ai ngờ, những người này không những không tìm thấy gì, ngược lại sau khi về không lâu, từng người một đều bị bệnh qua đời.

Bây giờ trong làng vắng vẻ như vậy, cũng có nguyên nhân này." "Các ông lão trong làng chúng ta cùng nhau mời một đạo sĩ.

Đạo sĩ lên núi xem, ban ngày lên núi, tối hôm sau mới về.

Khi đạo sĩ về, trên người đầy bụi đất, có một ít vết máu, nhìn mà kinh hãi.

Đạo sĩ để lại một câu rồi vội vã bỏ đi.

Chúng ta làm theo lời đạo sĩ nói, phong tỏa con đường đó lại." Nghe lời ông lão nói, ánh mắt Lâm Dương dần trở nên có thần thái.

Câu chuyện này, nghe không đơn giản như vậy, có thể suy ra được nhiều điều.

"Câu chuyện kết thúc rồi sao?" "Không, chưa hết.

Vài năm sau, dường như là đồng bạn của đạo sĩ đó, đến mấy người, trèo qua bức tường xi măng của chúng ta, vào trong núi.

Lần này không thu phí, những đạo sĩ đó đều tự nguyện đến.

Chỉ đáng tiếc là, những đạo sĩ đó sau khi vào trong, không bao giờ quay lại nữa." Tâm trạng của Lâm Dương lập tức thay đổi.

Bây giờ hắn cũng biết tác dụng của những dải lụa đỏ đó rồi, có lẽ đạo sĩ đầu tiên khi đến đã phát hiện ra điều gì đó, sau đó để lại thứ dùng để chỉ đường.

Chỉ là đám đạo sĩ sau này, cũng không thể áp chế được thứ đó, sau đó lần lượt hy sinh.

Lâm Dương nhắm mắt lại, đang suy nghĩ một chuyện.

Hiện tại trong núi có một loại tà vật nào đó, có thể khẳng định rồi.

Nội tâm Lâm Dương đã lâu không rung động nay lại trở nên kích động.

Ông lão có một mẫu đất ở ngoại ô làng, cần ra ngoài làm việc.

Sau khi đơn giản kể cho Lâm Dương một số chuyện cũ, nhận lấy số tiền Lâm Dương trả, rồi rời đi.

Lâm Dương một mình nằm trong phòng, nhìn bát canh gừng trước mặt, trong đầu lại toàn là ngọn núi lớn đó.

Những dải lụa đỏ trên núi, cũng như những chuyện xảy ra trong đó, đều khiến Lâm Dương sinh lòng hướng về.

Lâm Dương phiêu lưu bên ngoài, đi tìm những ngôi mộ cổ đó, ngoài việc có thể kiếm được một khoản tiền nhất định, nguyên nhân quan trọng nhất là để trải nghiệm những chuyện mà bình thường không thể trải nghiệm.

Mặc dù tối hôm qua, khi nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị đó, Lâm Dương đã bị dọa sợ, nhưng lúc này, Lâm Dương định đợi đến tối sẽ lại một lần nữa đến đó.

Lần này biết phương hướng, tốc độ tiến lên cũng sẽ nhanh hơn không ít.

Tối đến rất nhanh.

Lâm Dương kiểm tra túi đồ của mình, trong đó có mấy sợi dây thừng, một cây đèn pin, cũng như một ít thức ăn.

Chương 733

Sau khi chuẩn bị đầy đủ công cụ, hắn xuất phát.

Giống như hôm qua, Lâm Dương trèo qua bức tường xi măng, đến phía sau.

Nhìn những bụi cây rậm rạp phía trước, hắn lấy ra công cụ mang theo từ trong ba lô.

Đó là hai cây gậy dài thô, trên gậy có lưỡi dao, lưỡi dao bao phủ gần hết chu vi cây gậy, trông rất nguy hiểm.

Ở đầu không có lưỡi dao, trên đó có một số chỗ có thể cho người ta dẫm lên.

Đặt hai cây gậy dựa vào nhau, Lâm Dương đặt chân lên đó, đặt lên chỗ duy nhất có thể đặt bàn chân, rồi đứng lên.

Dựa vào hai cây gậy, Lâm Dương cũng đi xuyên qua những bụi cây này.

Lưỡi dao dưới gậy có thể cắt đứt những bụi cây cản đường khi đi qua.

Sau đó, đứng ở trên cao, Lâm Dương không những không bị ảnh hưởng bởi những bụi cây bên dưới, mà còn có thể lờ mờ nhìn thấy những dải lụa đang bay lượn trong đêm.

Theo hướng của dải lụa, Lâm Dương không ngừng tiến về phía trước.

Trên đường không gặp phải thứ gì kỳ lạ, chỉ là rừng núi bình thường, cũng như một số bụi cây vướng víu mà thôi.

Sau khi đi được một đoạn như vậy, bước chân của Lâm Dương

đột nhiên dừng lại, ngây người nhìn thứ trước mặt.

Lâm Dương vì đang đứng trên hai cây gậy, nên lúc này đang đứng ở độ cao gần hai mét.

Cộng thêm chiều cao của Lâm Dương, thứ xuất hiện trước mắt Lâm Dương ngang với đầu hắn, cũng tức là treo lơ lửng trên cành cây cao gần bốn mét.

Đó là một chiếc chuông, trên chuông dính đầy bụi bặm, được một sợi dây đỏ mảnh buộc vào cành cây.

Sợi dây đỏ sau nhiều năm gió thổi mưa dập, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt ra.

Dưới cơn gió đêm thổi qua, chiếc chuông khẽ rung rinh trước mặt Lâm Dương.

Khiến Lâm Dương ngây người, không chỉ có chiếc chuông này, mà còn có ở phía sau chiếc chuông, Lâm Dương nhìn thấy một thanh kiếm gỗ, cắm vào cây đại thụ phía sau.

Trên thanh kiếm gỗ cũng dính đầy bụi đất, rõ ràng cũng là thứ mà đám đạo sĩ mười mấy năm trước mang theo.

Chỉ là những thứ này, tại sao lại xuất hiện ở nơi cao như vậy, lại là một điều đáng suy nghĩ.

Lâm Dương nhìn kỹ, phát hiện ra một chút manh mối.

Trên thân cây bên cạnh thanh kiếm gỗ đó, có thể thấy rõ những vết xước.

Thêm vào đó thanh kiếm gỗ cắm xiên vào thân cây, không khỏi khiến Lâm Dương có một suy đoán táo bạo.

Liệu có phải, thanh kiếm gỗ đào này, không phải do những đạo sĩ đó cắm lên, mà là bị đánh bay lên rồi cắm vào không?

Rất có khả năng.

Bình thường, một thanh kiếm gỗ không thể ở nơi cao như vậy.

Thêm vào đó hướng cắm vào thân cây, đều khiến Lâm Dương tin vào suy đoán này.

Hắn vô thức nuốt nước bọt, cơ thể hơi run rẩy.

Con quái vật mà đám đạo sĩ mười mấy năm trước đối phó, quả thực có khả năng là Hạn Bạt.

Nếu thật sự là Hạn Bạt trong truyền thuyết, vậy thì việc đánh bay một thanh kiếm gỗ, sau đó dùng dư lực cắm vào thân cây, cũng không phải là chuyện lạ.

Cơ thể Lâm Dương run rẩy, không phải vì sợ hãi.

Hoặc là, ngoài một chút sợ hãi còn tồn tại, nhiều hơn là, sự hưng phấn.

Đã qua mười mấy năm rồi, Lâm Dương không cho rằng thực lực của con Hạn Bạt này có thể thế nào.

Trước đó đã nhận được sinh mệnh lực của những đạo sĩ đó làm vật bồi bổ, sau mười mấy năm hao tổn, con Hạn Bạt này có thực lực như thế nào?

Mặc dù biết có thể đây là một con Hạn Bạt thực lực yếu ớt, mình cũng không thể đối phó được, nhưng trái tim Lâm Dương lại đập mạnh một cách rõ rệt.

Đây là điều mà hắn theo đuổi.

Di chuyển vài bước về phía thanh kiếm gỗ, đặt tay lên đó, Lâm Dương chuẩn bị lấy thanh kiếm gỗ này làm vũ khí sau này.

Nếu thứ đó thật sự tồn tại, vậy thì có một thanh kiếm gỗ được vẽ bùa, Lâm Dương cũng sẽ an toàn hơn không ít.

Trên thanh kiếm gỗ, có những chú văn được vẽ bằng mực đen, đã bị thời gian mài mòn không ít dấu vết, nhưng phần lớn dấu vết vẫn còn, hẳn là có chút tác dụng.

Hắn dùng sức rút, sắc mặt Lâm Dương thay đổi, thanh kiếm gỗ này không hề bị rút ra, cắm chặt vào giữa cây, như đã dung làm một với cây, căn bản không thể rút ra.

Sắc mặt Lâm Dương đều trở nên tái mét, cơ bắp trên tay nổi lên, nhưng cuối cùng vẫn không thể rút được thanh kiếm gỗ này ra, quả thực như đang so sức với cả cái cây, sắc mặt Lâm Dương ngày càng khó coi.

Sau khi cố gắng một lúc, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định này, không định tiếp tục lãng phí thời gian trên thanh kiếm gỗ này, chuyển ánh mắt sang một bên.

Nếu thanh kiếm gỗ không thể rút ra, vậy thì cái chuông này có chút tác dụng chứ.

Lấy cái chuông xuống, lần này Lâm Dương không gặp trở ngại gì.

Sợi dây đỏ buộc chuông vốn đã sắp bị mài mòn hết, Lâm Dương dùng sức một cái, rút được cái chuông xuống.

Nhìn cái chuông trong tay, Lâm Dương bán tín bán nghi bỏ vào túi.

Cái chuông này cũ nát thành như vậy, không biết có tác dụng không.

Chương 734

Trong sách, những đạo sĩ đó sử dụng chuông đều làm pháp khí phụ trợ, cơ bản đều không có sức tấn công, nhưng thanh kiếm gỗ kia Lâm Dương không rút ra được, chỉ có thể dùng cái này thay thế.

Tiến về phía trước một đoạn, Lâm Dương cũng đến cuối của những dải lụa đỏ, nhìn thấy một hang động.

Gọi là sơn động cũng không đúng lắm, nhưng nhất thời Lâm Dương cũng không biết phải dùng từ gì để hình dung cái động khẩu này, chẳng lẽ gọi là địa động?

Ở phía trước là một khoảng đất trống, không còn những bụi cây phiền phức cản đường, ngược lại có thể nhìn thấy ở trung tâm khoảng đất có một khối đá hơi nhô lên, tại đó có một cửa động thông xuống lòng đất.

Dù tối đen như mực, nhưng Lâm Dương vẫn có thể đưa ra phán đoán như vậy, cửa động này dẫn xuống dưới, bởi vì phía sau cửa động không có ngọn núi nào khác, cũng có nghĩa là, ngoài việc tiếp tục kéo dài xuống dưới, nó không còn cách nào khác để mở rộng.

Dải lụa đỏ dừng lại ở nơi này, lại thêm sự xuất hiện của cửa động kia, Lâm Dương không cho rằng đây là một sự trùng hợp, đây chính là nơi mà đám đạo sĩ kia thà đi hai lần cũng phải đến.

Ném cặp gậy gỗ lớn lên một thân cây bên cạnh, chống cho vững để không bị rơi xuống đất, Lâm Dương bước tới.

Dùng đèn pin chiếu vào bên ngoài cửa động, có thể thấy được vết tích bên trong, đây hẳn là một cửa động hình thành tự nhiên, vách đá bên trong không theo quy luật nào mà kéo dài ra, trên vách đá có những vết tích xiêu vẹo, như có thứ gì đó đã cào lên trên.

Cửa động này rất sâu, chỉ với chiếc đèn pin mà Lâm Dương mang theo, không thể nào chiếu sáng được tới đáy.

Trong phạm vi ánh sáng có thể chiếu tới, cũng không có gì cả, chỉ có một màu đen kịt, cùng với vách đá mang những vết cào kỳ quái.

Lâm Dương im lặng, nhất thời không biết phải làm sao.

Độ sâu của cửa động này vượt xa sức tưởng tượng của Lâm Dương, nếu đi vào, lỡ như thật sự gặp phải chuyện gì bên trong, chắc chắn sẽ không kịp chạy thoát.

Chiếc đèn pin mà Lâm Dương mang theo không phải loại có thể dễ dàng mua được trên thị trường, nó được mua ở một cửa hàng dành cho những người yêu thích đèn, tốn không ít tiền, cường độ ánh sáng cũng rất cao.

Vậy mà ở cửa động này lại không thể chiếu tới đáy, cộng thêm những vết cào thỉnh thoảng xuất hiện trên vách đá, Lâm Dương cũng cảm thấy sợ hãi.

Trong lòng Lâm Dương cũng nổi lên ý định rút lui, hay là rời đi thì tốt hơn.

Mặc dù Lâm Dương theo đuổi sự kích thích, nhưng trong lòng y, đối với sự tồn tại của Hạn Bạt, đã tin đến tám chín phần mười rồi.

Nếu đi xuống, cảm giác như đang tìm đến cái chết, đó không phải là điều Lâm Dương muốn thấy.

Nhìn những cánh rừng sau lưng, Lâm Dương do dự không biết có nên rời đi hay không.

Lúc này, Lâm Dương ngước mắt lên, nhìn thấy phong cảnh trên núi rừng, ngoài những dải lụa đỏ đang bay phấp phới trong gió, còn có một cảnh tượng kỳ lạ, một vầng trăng tròn đã xuất hiện trên bầu trời đêm.

“Ra là đã đến giờ này rồi sao?” Lâm Dương cũng bắt đầu nhớ nhung người nhà ở thế giới bên kia, không thể gặp được cha mẹ, lúc này cũng có chút cảm khái.

“Hống!” Đột nhiên, từ trong cửa động sau lưng truyền đến một âm thanh như vậy, cơ thể Lâm Dương lập tức cứng đờ, quay đầu nhìn cửa động phía sau.

Bên trong cửa động tối đen như mực, tiếng gầm vừa rồi như thể là giả vậy, nhưng Lâm Dương không dám chiếu đèn pin vào trong, mà nhanh chóng chạy sang một bên, chui vào trong bụi rậm, giấu cơ thể mình đi, lén lút nhìn về phía cửa động.

“Hống!” Lại một tiếng gầm nữa, âm thanh lần này lớn hơn lần trước rất nhiều, cũng khiến cơ thể Lâm Dương không ngừng run rẩy.

Một lát sau, từ trong cửa động, một con cương thi chui ra.

Tại sao Lâm Dương lại chắc chắn như vậy?

Bởi vì con cương thi này nhảy lò cò ra ngoài, cảm giác chỉ như một con cương thi bình thường mà thôi, dùng cách này xuất hiện, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ.

Không phải là Hạn Bạt sao?

Sao lại là một con cương thi bình thường?

Trên người con cương thi này có lớp lông trắng mà quần áo cũng không thể che hết, mọc ra từ khắp nơi trên cơ thể.

Có thể thấy, quần áo trên người cương thi vẫn chưa hoàn toàn mục nát, vẫn có thể nhìn ra một số dấu vết ban đầu.

Nhìn kỹ lại, cơ thể Lâm Dương lập tức cứng đờ.

Bộ quần áo trên người cương thi không phải là trang phục của người xưa, mà cho Lâm Dương cảm giác, nó giống như một bộ đạo

bào hơn.

Dự cảm không lành dần dần xuất hiện trong lòng Lâm Dương.

Cái thứ này, không lẽ nào… Lâm Dương cẩn thận quan sát con cương thi, kiểu dáng giày và quần của cương thi cũng đang chứng thực cho suy đoán trong lòng Lâm Dương, sắc mặt y trở nên trắng bệch.

Nếu không có gì sai sót, con cương thi trước mặt này không phải là tà vật mà đám đạo sĩ kia thảo phạt mười mấy năm trước, mà chính là một người trong số đám đạo sĩ đó.

Lại một lát sau, từ trong cửa động không ngừng có tiếng gầm truyền ra, từng con cương thi một từ trong đó nhảy ra.

Nhìn từng con cương thi trước mặt đang bái lạy vầng trăng tròn kia, Lâm Dương cũng cảm thấy lòng nguội lạnh.

Xem ra, đám đạo sĩ mười mấy năm trước quả nhiên đã thất bại rồi, tất cả bọn họ đều biến thành tà vật mà lúc sinh thời họ từng thảo phạt.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương không khỏi bi thương, cảm thấy bi ai cho đám đạo sĩ này, rồi chuẩn bị rời đi.

"Hống a!" Lúc này, một tiếng gầm thê lương từ trong cửa động truyền ra, Lâm Dương không dám nhúc nhích, động tác xoay người vừa làm được một nửa thì dừng lại, quay người lại.

Tiếng gầm này không giống với tiếng gầm của những cương thi đạo sĩ trước đó, nghe càng thêm rợn người.

Cũng có nghĩa là, nhân vật chính sắp xuất hiện rồi sao?

Mặc dù biết tình hình hiện tại không ổn, trong hoàn cảnh không có đồng đội, trước mặt Lâm Dương đã có mười con cương thi, còn một

con lợi hại hơn sắp xuất hiện, nhưng Lâm Dương lại không thể kìm nén được lòng hiếu kỳ, cứ nhìn chằm chằm vào cửa động kia.

"Đợi nhìn thấy con cương thi kia xong thì lập tức rời đi." Lâm Dương tự nói với mình như vậy, cố gắng trấn an cơ thể đang run rẩy của mình.

Quả nhiên, sau một hồi tự lừa mình dối người, cơ thể Lâm Dương cũng đã hồi phục lại như cũ, biểu cảm trên mặt cũng trở nên bình tĩnh.

"Lần này, chỉ cần nhìn thấy bộ dạng của con cương thi kia, bất kể thế nào cũng phải rời đi, không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa." Mười con cương thi sau khi bái lạy vầng trăng tròn xong, bắt đầu đi lang thang trong khoảng đất trống xung quanh, cũng không tiến vào bụi rậm, chỉ có mấy lần có cương thi lướt qua tầm nhìn của Lâm Dương.

Nhìn chằm chằm vào lối ra của cửa động, tâm trạng Lâm Dương thập phần bình tĩnh, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng để rời đi, eo đang phát lực, chỉ cần liếc nhìn thứ đó một cái, Lâm Dương sẽ quay người rời đi.

Chương 735

Sau khi đợi một lúc, cuối cùng cũng có thứ gì đó bắt đầu chui ra từ cửa động.

Đầu tiên là một cánh tay duỗi ra, sau đó mới đến cơ thể.

"Nhanh lên đi," Lâm Dương thầm thúc giục trong lòng.

Thứ duỗi ra là một bàn tay trông khô khốc, trên tay không có chút hơi nước nào, giống hệt như một thi thể bị hút khô ngoài đồng hoang, hoàn toàn không giống với hình tượng cương thi mạnh mẽ trong lòng Lâm Dương.

Sau một lúc nữa, Lâm Dương cũng chú ý thấy, thứ đó cuối cùng cũng hoàn toàn chui ra.

Chỉ là trên mặt Lâm Dương lại hiện ra vẻ kinh ngạc.

Cái thứ này, thật sự là cương thi sao?

Đúng là hình người, xung quanh cũng có những thứ có thể được gọi là tứ chi, nhưng phần thân giữa lại ngưng tụ thành một khối, trông giống như một khối thịt hình cầu, da toàn thân khô quắt, không có chút hơi nước nào, cho Lâm Dương một cảm giác quỷ dị.

Nhìn thấy thứ vượt ngoài sức tưởng tượng này, Lâm Dương cũng quyết định phải nhìn rõ bộ dạng của nó.

"Nó xoay người rồi, xoay người rồi," Lâm Dương cảm thấy có chút kích động.

Sau khi nhìn thấy con quái vật xoay người lại, mặt hướng về phía Lâm Dương, y cũng có thể nhìn rõ bộ dạng của con quái vật này.

Trong khối thịt hình cầu của con quái vật, có một cái đầu, đôi mắt

giống như ở trên ngực, ở vị trí rốn xuất hiện một cái miệng đang nứt ra, như thể đang cười vậy.

Nhìn về phía Lâm Dương, nó cũng không tiếp tục di chuyển, giống như lão tăng nhập định vậy, không còn nhúc nhích nữa, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, liền nhìn sang nó.

Nhìn vào đôi mắt của nó, Lâm Dương ngây người.

Khác với làn da không có hơi nước trên bề mặt cơ thể, ánh mắt của con quái vật sáng ngời hữu thần, đang nhìn về phía Lâm Dương.

Không sai, là phía Lâm Dương.

Lâm Dương xác nhận mình không phán đoán sai, ánh mắt của con quái vật này đã đối diện với y, đang nhìn chằm chằm.

Cũng có nghĩa là, sau khi con quái vật này ra ngoài một lúc, nó đã phát hiện ra mình rồi sao?

Cơ thể Lâm Dương lạnh toát, cảm thấy hối hận vì hành động không rời đi ngay từ đầu.

Đồng thời, eo cũng dồn sức, chuẩn bị quay người rời khỏi đây.

Nhưng sau khi Lâm Dương vừa quay người, lại cảm thấy phiền phức.

Bởi vì trước mặt Lâm Dương là những bụi cây rậm rạp, căn bản không thể đi lại được.

Lâm Dương cũng nhớ ra, mình đã đặt cặp gậy gỗ lớn lên thân cây bên cạnh.

"Hối hận không kịp nữa rồi!" Lâm Dương quay đầu lại, nhìn về phía cửa động.

Qua một khe hở trong bụi rậm, Lâm Dương phát hiện con quái vật đã biến mất, không còn ở trước cửa động nữa.

Y đảo mắt nhìn xung quanh, cũng không thấy nó trong khoảng đất trống.

Chẳng lẽ ta hoa mắt sao?

Không thấy con quái vật, Lâm Dương lập tức có suy nghĩ như vậy.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy vật thể hình cầu trên đầu, y biết mình đã đoán đúng.

Chỉ tiếc là, không có thưởng.

Lâm Dương lập tức đứng dậy, bắt đầu chạy như điên về phía nơi để cặp gậy gỗ lớn, hoàn toàn không quan tâm đến việc sẽ bị bại lộ trong mắt mười con cương thi.

Sau khi nhìn thấy con quái vật đó, Lâm Dương đã quyết định, tuyệt đối không được đối đầu với nó.

Chưa nói đến việc con quái vật này có thể biến người thành cương thi, điều quan trọng nhất là, con quái vật này, Lâm Dương cảm thấy nó có ý thức.

Mặc dù khó tin, nhưng Lâm Dương cảm thấy như vậy.

Sau khi nhìn thấy đôi mắt có linh khí kia, trong lòng Lâm Dương dấy lên một nỗi sợ hãi không tên, hai chân không ngừng run rẩy, lúc nào cũng muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Bây giờ bị bại lộ trước mặt những con cương thi này, đối với Lâm Dương mà nói, chỉ cần có thể thoát khỏi tầm mắt của con quái vật kia, cũng đáng giá.

Chỉ là Lâm Dương đã quên một chuyện, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, con quái vật đã lặng lẽ đến ngay trên đầu Lâm Dương, một khoảng cách không hề ngắn.

Với một con quái vật có tốc độ như vậy, làm sao Lâm Dương có thể chạy thoát được chứ.

"A!" Một lực cực lớn đâm vào lưng Lâm Dương, y lập tức bị hất văng vào một cái cây trước mặt.

Quay đầu lại, y nhìn thấy con quái vật đã xuất hiện ở vị trí ban đầu của mình.

Dưới chân con quái vật, có thể thấy một cái hố nhỏ, chân nó đang lún vào trong đó, không còn nghi ngờ gì nữa, vừa rồi chính là con quái vật này đã tấn công.

Không có tốc độ và lực va chạm của quái vật, sắc mặt Lâm Dương thập phần khó coi, tay tóm lấy cặp gậy gỗ lớn bên cạnh, ném lên không trung, rồi giẫm lên.

Lúc bị va chạm vừa rồi, Lâm Dương đã có ý thức lệch hướng về phía này, quả nhiên đã lấy được thứ đó.

Khi hai cây gậy còn chưa rơi xuống đất, Lâm Dương đã giẫm lên trên, sau đó giữ vững thăng bằng, bắt đầu nhanh chóng di chuyển về phía trước.

"Cộc cộc cộc." Lâm Dương hai chân bước như bay, điều khiển hai cây gậy không ngừng đập xuống đất, tiến về phía trước với tốc độ chóng mặt, tiến vào trong bụi rậm.

Sau khi vào trong bụi rậm, tốc độ của con quái vật đang đuổi theo rõ ràng đã chậm lại, hiển nhiên bụi rậm cũng đã ảnh hưởng đến tốc độ của nó.

Nhưng tiếng bụi rậm bị va đập như hình với bóng, bám sát sau lưng Lâm Dương, khiến y không dám dừng lại, không còn quan tâm đến chuyện an toàn hay không nữa, dốc hết sức mình, dùng lực di chuyển hai cây gậy dưới chân, không ngừng xuyên qua bụi rậm, bị

truy đuổi.

Chương 736

Lâm Dương không dám quay đầu lại, không chỉ vì phải tập trung vào việc di chuyển, mà còn có một lý do khác, y sợ nếu quay đầu lại sẽ thấy con quái vật ngay sau lưng mình, sợ đến mức không thể di chuyển được.

Lâm Dương có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh sau lưng, có tiếng "tê tê" truyền ra, khiến y cảm thấy tim đập thình thịch.

Nghĩ đến cảnh cái lưỡi thè ra từ cái miệng giống như rốn của con quái vật, Lâm Dương không khỏi rùng mình, tốc độ dưới chân lại tăng lên, nhưng vẫn không thể cắt đuôi được con quái vật đang bám riết này.

Bởi vì hoảng loạn không chọn đường, Lâm Dương không đi theo hướng của những dải lụa đỏ, cũng mất đi phương hướng, không biết phía trước là đâu, chỉ có một suy nghĩ là tiến về phía trước.

Tiến về phía trước trong khu rừng tối đen, vì bị truy đuổi, Lâm Dương thậm chí không thể bật đèn pin, chỉ có thể tiến lên trong bóng tối.

May mà thị lực của Lâm Dương không tệ, trong bóng tối cũng có thể miễn cưỡng nhìn thấy mọi vật, nên cũng không gặp phải chuyện như bị vấp ngã, chỉ là sắc mặt Lâm Dương ngày càng khó coi mà thôi.

Quái vật thịt cầu đuổi theo sau lưng y, bám riết không buông.

Dù không quay đầu lại, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được luồng khí lạnh phía sau, cộng thêm cảm giác lúc gần lúc xa, Lâm Dương ngoài việc không ngừng tiến về phía trước ra, không còn cách nào khác.

Sau khi chạy không biết bao lâu, Lâm Dương cũng phát hiện, tiếng động sau lưng đã không còn nữa.

Nhìn thấy phía trước có một con đường thẳng, Lâm Dương cẩn thận quay đầu lại nhìn một cái, quái vật thịt cầu không còn ở sau lưng y, nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy nó đâu, Lâm Dương cũng yên lòng.

Bước xuống khỏi hai cây gậy, Lâm Dương dựa vào một thân cây bên cạnh, không ngừng thở dốc.

Đoạn đường này tuy chỉ trải qua vài phút, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, lại mệt mỏi như chạy một cuộc marathon.

Bởi vì Lâm Dương không chỉ đơn thuần là chạy, mà còn phải giẫm lên những cây gậy khó đặt chân để không ngừng tiến lên.

Vì áp lực liên tục từ phía sau, Lâm Dương thậm chí không thể tốn thời gian để tìm những điểm dễ đặt chân, mấy lần đều giẫm hụt, phải dùng hết sức mới giữ được thăng bằng.

Cũng vì thế, cơ bắp của Lâm Dương, đặc biệt là cơ bắp trên hai chân, trở nên vô cùng đau nhức.

Trong lúc không ngừng thở dốc, Lâm Dương dường như nghe thấy một âm thanh.

Giống như tiếng thứ gì đó bị cào vào, cảm thấy kỳ lạ, Lâm Dương nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh, cơ thể lập tức ngây người.

Ở không xa phía trước Lâm Dương, y nhìn thấy quái vật thịt cầu, chính là con quái vật thịt cầu đã đuổi theo y không buông từ trong hang động ra.

Lúc này, nó đang ở chính giữa hai cái cây, dùng ánh mắt tham lam nhìn về phía Lâm Dương.

Cảm thấy sợ hãi, Lâm Dương lập tức muốn lấy gậy bắt đầu chạy trốn, nhưng cơn đau nhức ở hai chân lại khiến y không thể động đậy, miễn cưỡng cử động cơ thể cũng ngã xuống đất.

Nằm trên đất nhìn quái vật thịt cầu, trong lòng Lâm Dương ngoài sự sợ hãi ra không còn gì khác.

Nhưng dần dần, Lâm Dương phát hiện ra một điều kỳ lạ.

Quái vật thịt cầu kia, mặc dù đang nhìn chằm chằm vào y, nhưng lại không lao về phía này.

Rõ ràng khoảng cách giữa hai người, đối với quái vật thịt cầu mà nói, có thể chỉ cần vài giây là có thể vượt qua, nhưng khoảng cách ngắn ngủi đó lại trở thành một khoảng cách khiến Lâm Dương cảm thấy an toàn.

Nhìn kỹ lại, Lâm Dương cũng phát hiện ra manh mối.

Giữa Lâm Dương và quái vật thịt cầu, có một sợi chỉ đỏ mỏng dài, chia cắt nơi này ra.

Sợi chỉ đỏ ẩn trong bụi rậm, trước đó Lâm Dương không nhìn thấy, trực tiếp dùng hai cây gậy đó để vượt qua.

Lúc này thấy cảnh này, cũng cảm thấy may mắn cho vận khí của mình.

Sợi dây đỏ chỉ cách con quái vật một khoảng rất nhỏ, rõ ràng, quái vật thịt cầu vì sợi dây đỏ này nên mới không dám đến gần đây, Lâm Dương mới được nghỉ ngơi.

Nếu vừa rồi Lâm Dương dừng lại sớm hơn một chút, ở bên ngoài sợi chỉ đỏ đó, thì có lẽ Lâm Dương đã bị con quái vật này bắt được rồi.

Trạng thái cơ thể của Lâm Dương tệ hơn trong tưởng tượng, xét

cho cùng, Lâm Dương vốn đang bị cảm chưa khỏi, đêm hôm lại ở bên ngoài hứng gió đêm, đồng thời lại trải qua một cuộc truy đuổi mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, tự nhiên cũng sẽ khiến cơ thể trở nên tệ hơn.

Quan sát những sợi chỉ đỏ đó, trên sợi chỉ đỏ có một ít bụi bẩn, nhưng dường như không làm mất đi hiệu lực của nó, vẫn chặn được quái vật thịt cầu ở bên ngoài.

Lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy tò mò, sợi chỉ đỏ này rốt cuộc là thứ gì, tại sao có thể chặn được quái vật thịt cầu bên ngoài?

Rõ ràng những đạo sĩ hơn mười năm trước không phải là hạng xoàng, nhưng đều không đấu lại được quái vật thịt cầu, bị biến thành cương thi.

Nhưng trước mặt Lâm Dương, chỉ là một sợi chỉ đỏ mỏng manh, lại cắt đứt khoảng cách giữa hai bên, quái vật thịt cầu thậm chí không dám tiến lại gần một bước.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng yên lòng, mạnh dạn dựa vào thân cây phía sau bắt đầu nghỉ ngơi.

Quái vật thịt cầu ở bên kia, vẫn luôn nhìn chằm chằm Lâm Dương, hẳn là đang chờ y đi ra, nhưng Lâm Dương đâu có ngốc, làm sao có thể đi ra chứ.

Chỉ cần đợi đến ban ngày, lúc đó Lâm Dương có thể rời đi rồi.

Lâm Dương không tin một sinh vật cần phải sống trong hang động âm u lại có thể tự do hành động vào ban ngày, nếu thật sự như vậy, vậy thì Lâm Dương cũng chỉ có thể tính kế khác.

Dù sao có sợi chỉ đỏ ở đây, tính mạng của Lâm Dương tạm thời được bảo đảm.

Nhắm mắt lại, Lâm Dương dựa vào thân cây nghỉ ngơi một lúc,

đột nhiên bị giật mình tỉnh giấc, vội vàng mở to mắt, nhìn xung quanh, nhìn vào hoàn cảnh mình đang ở, nhìn vào cảnh vật gần đó.

Quái vật thịt cầu vẫn ở bên kia sợi chỉ đỏ, nhìn chằm chằm Lâm Dương, không có dấu hiệu rời đi, trời vẫn còn tối, trong thời gian ngắn sẽ không sáng, Lâm Dương cũng thở dài một hơi, chuẩn bị tiếp tục nghỉ ngơi, đột nhiên phát hiện có điều không đúng.

Gió đêm gần đó, dường như trở nên lạnh hơn, trước đó có lạnh như vậy sao?

Lâm Dương rùng mình một cái, hai tay ôm lấy mình, nhìn xung quanh.

Trong khu rừng gần đó không có sự tồn tại kỳ lạ nào, nhưng không khí gần đó quả thực khiến Lâm Dương cảm thấy lạnh lẽo.

Cái lạnh này thấu tận tâm can, Lâm Dương cũng không thể yên tâm ngủ được.

Sau một hồi cân nhắc, Lâm Dương cũng nhặt hai cây gậy lên, đi vào bên trong.

Chương 737

Có sợi chỉ đỏ chặn quái vật thịt cầu, Lâm Dương vô cùng yên tâm, nên cứ thế mà rời đi.

Men theo con đường dường như có người từng đi qua trên mặt đất, Lâm Dương đi vào, sau khi xuyên qua trùng trùng chướng ngại, nhìn thấy một thứ khiến người ta khó có thể tin được.

Trong khu rừng này, có một ngôi cổ miếu.

Trong những khu rừng này, có lẽ vì lâu năm không được tu sửa, cành cây đều vươn vào trong miếu.

Nhìn ngôi miếu nhỏ, không biết tại sao, cơ thể Lâm Dương bắt đầu run rẩy không tự chủ, không khí xung quanh càng lúc càng lạnh.

Ngôi miếu này nhỏ hơn một chút so với những ngôi miếu bình thường, có lẽ là một ngôi miếu do dã tăng xây dựng.

Chỉ là đứng trước ngôi miếu này, Lâm Dương cảm thấy có điều không ổn.

Nhìn xung quanh ngôi miếu, Lâm Dương cũng phát hiện ra loại chỉ đỏ mà mình đã thấy trước đó.

Những sợi chỉ đỏ có thể ngăn chặn quái vật thịt cầu, khiến nó không dám bước vào, ở đây cũng có.

Hẳn là được kéo dài từ sợi chỉ đỏ kia.

Trong khu rừng bên cạnh, Lâm Dương thấy sợi chỉ đỏ xuyên qua phía sau cây cối, phía bên kia cũng vậy, sau đó cả hai giao nhau ở phía sau ngôi miếu.

Xem ra, những sợi chỉ đỏ này đã bao vây cả ngôi miếu.

Nguyên nhân thiết lập những sợi chỉ đỏ này, là vì ngôi miếu này sao?

Trong lòng Lâm Dương bắt đầu có một số suy đoán.

Người thiết lập những sợi chỉ đỏ này, chắc chắn không phải để giúp những người như Lâm Dương vô tình lạc vào đây rồi bị quái vật thịt cầu truy đuổi, chắc chắn có mục đích khác.

Ngôi miếu tình cờ bị bao vây này, rất có thể chính là mục đích đó.

Ngôi miếu cũng là một nơi bị yêu ma hóa.

Trong rất nhiều câu chuyện ma quỷ, trong miếu thường là nơi ở của những vật tà ma, chúng có thể phớt lờ tượng Phật bên trong, tự do hành động.

Nhìn ngôi miếu hoang tàn trước mắt, trong lòng Lâm Dương tự nhiên hiện lên những câu chuyện đó, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

Lâm Dương không ngừng lùi lại một bước, nhìn ngôi miếu trước mặt, y không có ý định đến gần.

Một nơi bị chỉ đỏ bao vây như thế này, nếu không phải để chống lại tà vật bên ngoài, thì chính là để ngăn tà vật bên trong rời đi.

Trong ngôi miếu này, xác suất lớn cũng có thứ gì đó.

Nếu là bình thường, Lâm Dương chắc chắn không ngại vào xông pha một phen.

Nhưng lúc này, y lại cảm thấy sợ hãi, ở không xa sau lưng y, còn có con quái vật thịt cầu kia.

Khi Lâm Dương di chuyển, y cũng chú ý thấy, con quái vật thịt cầu cũng đang di chuyển theo, đi vòng quanh sợi chỉ đỏ từ xa, từ một bên di chuyển đến.

Lúc này chỉ cần quay đầu tìm, chắc chắn có thể tìm thấy nó.

Nuốt một ngụm nước bọt, biểu cảm của Lâm Dương đầy vẻ cay đắng.

"Đêm nay, sao mà khó qua thế này." Trước mặt Lâm Dương, có một ngôi miếu không biết nông sâu, bên ngoài, có một con quái vật thịt cầu đang nhìn y chằm chằm, trăng sáng trên trời lúc này đang ở giữa không trung, có nghĩa là còn mấy tiếng nữa mới trời sáng.

Lần đầu tiên, Lâm Dương căm ghét hành động của mình lại mạnh mẽ như vậy, tại sao không ra ngoài muộn hơn một chút.

Nếu muộn hơn vài tiếng nữa, lúc gặp phải những chuyện phiền phức này, có lẽ trời cũng sắp sáng rồi.

Nhìn ngôi miếu lần cuối, Lâm Dương cũng quay người lại, dựa lưng vào một thân cây lớn, không định để ngôi miếu đó xuất hiện trong tầm mắt mình, rồi nhìn về phía trước.

Sự hối hận về hành động của mình, cùng với nỗi sợ hãi do những sự vật xung quanh gây ra, khiến Lâm Dương hoàn toàn không còn buồn ngủ, chỉ nhìn những chiếc lá cây bị gió đêm thổi động trước mặt, ngẩn người ra.

Một bóng người lướt qua, Lâm Dương cũng dụi mắt, rồi nhìn thấy, ở không xa phía trước, con quái vật thịt cầu lại xuất hiện, lúc này đang nhìn chằm chằm vào y.

Nụ cười khổ của Lâm Dương càng rõ hơn, lúc này y đúng là tiến thoái lưỡng nan, nhưng có sợi chỉ đỏ đó ở đây, chắc cũng không có nguy hiểm gì lắm đâu nhỉ.

Lâm Dương dựa vào thân cây, lần đầu tiên dùng ánh mắt đùa cợt nhìn con quái vật thịt cầu trước mặt.

Vì có sợi chỉ đỏ, quái vật thịt cầu không thể qua được, Lâm

Dương cũng dần quen với vẻ ngoài xấu xí của nó, ánh mắt cũng trở nên bình tĩnh.

Trên bề mặt quái vật thịt cầu, khuôn mặt đó lúc này không có biểu cảm gì nhìn Lâm Dương, giống như một khuôn mặt người chết vậy.

Lâm Dương cũng khá tò mò, thứ trước mắt này rốt cuộc có phải là cương thi không.

Khác với những đạo sĩ bị ép biến thành cương thi, đôi mắt của quái vật thịt cầu trước mặt Lâm Dương có linh tính, cho người ta cảm giác nó có thể tự mình suy nghĩ.

Mặc dù nghe có chút rùng rợn, nhưng sự thật là đôi mắt linh động kia lúc này cũng đang đảo quanh, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, Lâm Dương cũng xác nhận kết luận của mình không sai.

Cứ như vậy, Lâm Dương và quái vật thịt cầu quan sát nhau một lúc, khoảng một tuần trà, quái vật thịt cầu có lẽ cảm thấy việc đối mặt với một con người lâu như vậy là một sự sỉ nhục, đột nhiên nhảy lên, vượt qua khoảng cách của sợi chỉ đỏ, đến bên này.

Nhìn thấy cảnh này, mắt Lâm Dương gần như muốn lòi ra vì sợ.

"Mẹ kiếp, sợi chỉ đỏ này không có tác dụng gì cả, nếu vậy thì tại sao con quái vật thịt cầu này lại bị chặn ở bên ngoài lâu như vậy." Sự thật ma huyễn như vậy, hoàn toàn không theo logic với Lâm Dương.

Quái vật thịt cầu đang dần tiến lại gần, dọa Lâm Dương lập tức hành động.

Ngay cả cây gậy bên cạnh cũng không kịp cầm, Lâm Dương chạy về phía sau, chỉ chạy được vài bước, bước chân cứng lại.

Trước mặt y là ngôi miếu, ngôi miếu mang lại cho y cảm giác không lành.

Nhưng tiếng động của quái vật thịt cầu phía sau lại vang lên, Lâm Dương cũng cắn răng, xông về phía đó.

Chương 738

Bất kể thế nào, con quái vật thịt cầu phía sau, Lâm Dương đều không thể đối phó được.

Nếu đã như vậy, thì Lâm Dương cũng chỉ có thể hy vọng, sự tồn tại trong ngôi miếu này có thể đánh bại được quái vật thịt cầu, hoặc ít nhất cũng phải chiến đấu với nó một trận.

Tính mạng của Lâm Dương phải đặt cược vào đó.

Lâm Dương chạy đến trước miếu, hành động của quái vật thịt cầu phía sau không dừng lại, bất đắc dĩ, Lâm Dương chỉ có thể xông vào trong miếu.

Vừa vào trong, liền thấy một bức tượng Phật khổng lồ, đen kịt không nhìn rõ mặt, nhưng có thể thấy, những tấm đệm ngồi thiền trên mặt đất đã bị thời gian bào mòn rách nát, lòng Lâm Dương cũng nguội lạnh.

Ngôi miếu này, xem ra chỉ là một ngôi miếu bình thường thôi.

Lâm Dương cảm nhận được luồng khí lạnh từ phía sau truyền đến, không còn đường lui, chạy vào trong miếu, chạy ra sau tượng Phật, định xem có thể chơi trò trốn tìm với con quái vật thịt cầu này không.

"Bốp!" Trốn sau tượng Phật, Lâm Dương ngây người nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt.

Thân thể tượng Phật bị cánh tay của quái vật thịt cầu đâm xuyên qua, vươn ra ngay bên cạnh Lâm Dương.

Trước mặt con quái vật thịt cầu, khối đá của tượng Phật giống như giấy bồi, dễ dàng bị đâm xuyên.

Nhìn cánh tay của quái vật thịt cầu gần như dán vào mặt mình, Lâm Dương lập tức mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, dựa vào bức tường phía sau.

Mặc dù bị quái vật thịt cầu truy đuổi một đoạn đường dài như vậy, nhưng Lâm Dương thật sự không biết, lực tấn công của nó lại cao đến thế, có thể dễ dàng xuyên qua đá.

Nếu một đòn này đánh vào người, không chết cũng bị thương nặng.

Con quái vật thịt cầu này dường như không biết rẽ, lại đập vào tượng Phật trước mặt Lâm Dương một lần nữa.

Phía sau tượng Phật nứt ra một lỗ lớn, tượng Phật dần dần vỡ vụn.

Nhìn cơ thể quái vật thịt cầu đang chui ra từ trong tượng Phật, Lâm Dương mặt không còn giọt máu, thậm chí không có ý định chạy trốn.

"Còn đùa à, chạy cũng chạy không thoát, đánh cũng đánh không lại, bị đánh cũng sắp chết rồi, đánh cái gì nữa." Nhưng vào lúc tượng Phật không thể che chở cho Lâm Dương, một tiếng quát lớn vang lên trong ngôi miếu.

"A a!" Một giọng nữ quen thuộc vang lên, sau đó là một loạt âm thanh loảng xoảng.

Nhìn thấy quái vật thịt cầu đã chui ra hơn một nửa cơ thể, ngừng cử động, sự linh động trong mắt cũng hoàn toàn biến mất, dường như đã mất đi sức sống.

Nghe thấy tiếng quát lớn trước đó, Lâm Dương ló đầu ra, sau đó nhìn thấy ở cửa miếu một bóng người quen thuộc, một người không nên xuất hiện ở đây.

Lưu Tư Vũ, lúc này đã vào trong ngôi miếu, cứu Lâm Dương.

Theo lẽ thường, lúc này Lâm Dương nên bày tỏ lòng biết ơn, sau đó hai người hàn huyên, thể hiện sự quan tâm lẫn nhau mới đúng, nhưng biểu cảm của Lưu Tư Vũ lại vô cùng hoảng hốt.

"Nhanh lên!" Lưu Tư Vũ vẫy tay về phía Lâm Dương, ra hiệu cho y rời đi.

Lâm Dương tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn làm theo.

Khi đi qua tượng Phật, Lâm Dương cũng nhìn về phía quái vật thịt cầu.

Cơ thể quái vật thịt cầu bị một cây gậy sắt đâm xuyên qua.

Cây gậy sắt đó là một trong hai cây gậy mà Lâm Dương đã mang theo trước đó, chắc là bị Lưu Tư Vũ nhặt được rồi lấy làm vũ khí.

Xem ra, Lưu Tư Vũ đã đâm trúng yếu hại của con quái vật thịt cầu này, nó đã chết hẳn rồi.

Lâm Dương, người đã thấy thần thái trong mắt quái vật thịt cầu biến mất, có thể đưa ra phán đoán này.

"Thứ đó chết rồi, không cần phải hoảng hốt như vậy đâu." Lâm Dương tưởng Lưu Tư Vũ không hiểu tình hình, nên giải thích cho cô.

Nhưng sau khi nghe Lâm Dương giải thích xong, biểu cảm của Lưu Tư Vũ vẫn không hề dịu đi, vẫn hoảng hốt như vậy.

Thấy hành động của Lâm Dương, như thể cảm thấy không hài lòng, cô nắm lấy tay y, rồi chủ động kéo y chạy ra ngoài miếu.

"Này, làm gì vậy, sao thế?" Bị Lưu Tư Vũ kéo chạy cảm giác có chút không thoải mái, nhưng Lâm Dương vẫn đi theo phía sau, chỉ hỏi.

"Ngươi tưởng trong ngôi miếu này thật sự không có gì sao?" Lưu Tư Vũ bực bội đáp một câu, khiến sắc mặt Lâm Dương lập tức cứng

đờ.

Nghe ý của Lưu Tư Vũ, trong ngôi miếu này, thật sự có một thứ gì đó sao?

"Thật sao?

Vậy tại sao lúc ta vào, thứ đó không nhảy ra giúp ta?" Lâm Dương không hiểu hỏi.

Trong suy nghĩ ban đầu của y, thứ ở trong miếu đáng lẽ phải nhảy ra giúp đỡ, sau đó chiến đấu với quái vật thịt cầu, cả hai tranh giành quyền sở hữu con mồi là Lâm Dương mới đúng.

Nhưng Lâm Dương đã suýt bị giết chết, thứ đó vẫn không xuất hiện.

Cuối cùng không biết tại sao Lưu Tư Vũ lại đột nhiên xuất hiện ở đây giúp đỡ, nên lúc này lời nói của Lưu Tư Vũ tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng bối rối.

"Nếu có thể, ta hy vọng bây giờ nó cũng chưa tỉnh." Giọng điệu của Lưu Tư Vũ lúc này cũng đã thả lỏng hơn một chút, có lẽ cũng đã phát hiện trong miếu không có động tĩnh gì, nên hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Rầm!" Tiếng một vật bị đập bay, nghe như từ trong miếu truyền ra, sau đó lại là một loạt tiếng lăn lộn.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã chạy được một đoạn đều nghe thấy, sắc mặt lập tức đại biến, nhanh chóng chạy về phía trước.

"Lưu Tư Vũ, thứ đó cô không đối phó được sao?" Đi theo sau Lưu Tư Vũ, Lâm Dương khó hiểu hỏi.

Theo y thấy, sức chiến đấu của Lưu Tư Vũ cũng ở cấp độ quái vật, đối phó với cương thi thông thường căn bản không thành vấn đề,

tại sao lúc này lại phải chạy trốn?

"Thứ đó nếu không có gì bất ngờ, là một con Hạn Bạt.

Loại đó ta làm sao đánh lại được, chạy còn không kịp nữa là." Giọng điệu của Lưu Tư Vũ vô cùng hoảng hốt, hiển nhiên việc thứ trong miếu tỉnh lại, cũng gây áp lực lớn cho cô.

Chương 739

Sau khi nghe lời của Lưu Tư Vũ, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng kỳ quái.

Ra là ở nơi này, thật sự có Hạn Bạt, chỉ là y không ngờ, ngoài Hạn Bạt mà mình muốn tìm từ đầu, còn có những con quái vật như quái vật thịt cầu.

Nhưng sau khi thấy cả Lưu Tư Vũ cũng phải chạy trối chết, Lâm Dương cũng hiểu ra, thứ như Hạn Bạt không phải là thứ mà mình bây giờ có thể tiếp xúc.

Nhưng trong lòng Lâm Dương lại ngứa ngáy, đã đến đây rồi, có thể liếc nhìn một cái không?

Dù sao cũng đã chạy xa một đoạn rồi.

Lâm Dương quay đầu lại nhìn, không thấy gì cả, chỉ có một khu rừng cây, ngay cả ngôi miếu bên kia cũng không thể nhìn thấy, thứ đó dường như không đuổi theo.

Khi Lâm Dương cảm thấy vô vị, đột nhiên ở hướng y nhìn, cây cối ở đó đột nhiên đổ sập, bị một cây cột bị ném tới đâm sập.

Đó là một cây cột trong miếu, bị ném ra, làm gãy những cây cối trên đường đi.

Lúc này, nó đang bay với khí thế hung hãn về phía vị trí của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Không kịp nhắc nhở Lưu Tư Vũ, Lâm Dương chỉ có thể thuận theo tay đang bị nắm, đột nhiên ôm lấy Lưu Tư Vũ, rồi nhảy sang một bên.

Trọng lượng của Lưu Tư Vũ nhẹ hơn trong tưởng tượng không ít,

độ cao nhảy cũng không thấp, thành công né được cây cột đang bay tới.

Cây cột rơi xuống trước mặt hai người, cày trên mặt đất một vệt dài, nhìn mà Lâm Dương tim đập chân run, may mà không bị đập trúng.

Sau khi né được cây cột suýt lấy mạng hai người, quay đầu lại nhìn, Lâm Dương cũng đã nhìn thấy bộ dạng của sinh vật đã ném cột về phía hai người.

Đây hẳn là Hạn Bạt trong truyền thuyết rồi, một sinh vật hình người.

Sở dĩ gọi là sinh vật, bởi vì trên người nó, Lâm Dương không thấy được cảm giác cứng ngắc mà cương thi thông thường có, ngược lại thấy cơ thể nó vô cùng mềm mại.

Có thể thấy, Hạn Bạt đang cúi người xuống, xem ra chuẩn bị nhặt thứ gì đó trên mặt đất.

"Đợi đã, không ổn," Lâm Dương đột nhiên ý thức được, kéo Lưu Tư Vũ nhảy sang một bên.

Ngay sau đó, nơi hai người vừa đứng bị một tảng đá lớn đập trúng, trên mặt đất cứng rắn xuất hiện một vết xước khiến Lâm Dương nhìn mà kinh hồn bạt vía.

"Mau đi!" Lưu Tư Vũ lại không ngạc nhiên như Lâm Dương, nắm tay y, tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Trông cô như đã từng thấy cảnh này rồi, trên mặt không có chút kinh ngạc nào, chỉ có vẻ hoảng hốt mà thôi.

Lần này Lâm Dương không còn bị Lưu Tư Vũ kéo đi một cách cưỡng ép nữa, mà chủ động đi theo phía sau, quên đi cơn đau nhức của cơ bắp, không ngừng bám sát theo sau Lưu Tư Vũ, muốn thoát

khỏi sự truy kích của con Hạn Bạt phía sau.

Sau đó, một trận rung chuyển, Lâm Dương cảm nhận được mặt đất chấn động, nhưng không cần quay đầu lại, y biết chỉ có một chuyện, chắc chắn là con Hạn Bạt phía sau lúc này cũng đã đuổi kịp rồi.

Chỉ là trên mặt Lâm Dương, lại lộ ra một chút vui mừng, ở phía trước, y đã nhìn thấy sợi chỉ đỏ treo ngang đó.

Sợi chỉ đỏ này nếu đã dùng để trói buộc Hạn Bạt, chắc chắn nó cũng không thể thoát ra được đâu nhỉ.

Nghĩ đến đây, bước chân của Lâm Dương lại nhanh hơn, không quan tâm đến việc sẽ làm cơn đau cơ bắp tăng thêm, Lâm Dương vài bước lớn đã vượt qua phía sau sợi chỉ đỏ, sau đó chạy xa hơn một chút, cúi người xuống, bắt đầu thở hổn hển.

"Nguy hiểm quá, nếu muộn hơn một chút nữa, là bị bắt được rồi." Đứng trên một bãi cỏ, Lâm Dương thở không ra hơi nói, cổ họng vô cùng khô rát, cảm giác như sắp chết đến nơi.

"Hù hù, hù, may mà sợi chỉ đỏ ở đây không mất tác dụng, nếu không thì chúng ta xong đời rồi." Lưu Tư Vũ cũng có vẻ mặt may mắn, mang cảm giác sống sót sau kiếp nạn.

Hai người cứ như vậy nhìn con Hạn Bạt ở bên kia, đồng thời cũng dựa vào lưng đối phương, nương tựa vào nhau nghỉ ngơi.

Lúc này nhờ ánh trăng, Lâm Dương cũng đã nhìn rõ bộ mặt thật của con Hạn Bạt này.

Trên mặt nó, không có lông tóc dựng đứng như cương thi thông thường, trông vô cùng thanh tú, trên mặt không có bất kỳ vết mục nát nào.

Nếu không phải đang nhe nanh múa vuốt, có lẽ trông nó cũng là

một con cương thi khá thanh tú.

Lâm Dương lắc đầu, loại bỏ những suy nghĩ không thực tế này, nhìn vào hành động của Hạn Bạt.

Giống như hai người mong đợi, sợi chỉ đỏ đó đã phát huy tác dụng ngăn cản.

Con Hạn Bạt ngốc nghếch ở bên kia, đứng ở một đầu sợi chỉ đỏ, hoàn toàn không có ý định vượt qua.

Nó cúi người xuống, tầm mắt nhắm thẳng vào phía Lâm Dương, khiến y cảm thấy lạnh sống lưng.

Ánh mắt của Hạn Bạt không có linh khí như con quái vật thịt cầu trước đó, nhưng lại khiến Lâm Dương cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên, phảng phất như có thể bị xé xác bất cứ lúc nào.

"Đợi đã, con quái vật thịt cầu kia, là đuổi theo ngươi vào đây, bên trong này, đáng lẽ chỉ có Hạn Bạt là cương thi duy nhất mới đúng." Lúc này, Lưu Tư Vũ dựa lưng vào Lâm Dương kỳ quái hỏi, dường như đã nhận ra có điều không ổn.

"Nó đuổi theo ta từ bên ngoài vào, từ phía bên kia của đỉnh núi, đuổi theo ta chạy một mạch đến đây." Lâm Dương lúc này hơi thở vẫn chưa hoàn toàn ổn định, nói năng ngập ngừng.

Nhưng sau khi nói xong câu đó, cơ thể Lưu Tư Vũ dựa vào sau lưng y, không biết tại sao lại bắt đầu run rẩy, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ khó hiểu.

"Sao thế?

Chẳng lẽ bị cảm rồi?" Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, cơ thể Lưu Tư Vũ cũng không giống như yếu đuối như vậy, còn chưa mệt đến mức đó, tại sao Lưu Tư Vũ lại như vậy?

“Lâm Dương, ngươi có biết tác dụng của sợi chỉ đỏ này không?” Lưu Tư Vũ không trả lời thẳng vào câu hỏi của Lâm Dương, mà tựa đầu vào gáy y, như thể đang tìm kiếm sự an ủi.

“Không phải là một loại trận pháp dùng để ngăn Hạn Bạt bên trong chạy ra ngoài sao?” Lâm Dương không cần suy nghĩ đã nói ra suy nghĩ của mình.

Cảnh tượng lúc này, con Hạn Bạt ở không xa kia không phải cũng đã chứng minh điều này sao?

“Không, không phải như vậy, sợi chỉ đỏ đó, không phải là đơn hướng, mà là hai chiều.” Lúc này, giọng nói của Lưu Tư Vũ mang theo một chút cảm giác buông xuôi, khiến Lâm Dương có một dự cảm không lành.

“Đợi đã, chẳng lẽ ý của cô là?

Sợi chỉ đỏ này mất tác dụng rồi sao?” Biểu cảm của Lâm Dương lập tức thay đổi, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía con Hạn Bạt kia.

Chương 740

Con Hạn Bạt đó ở bên kia sợi chỉ đỏ, khoảng cách với hai người cũng chỉ có mười mấy mét, đối với nó mà nói, để đến chỗ hai người, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tuyệt đối không thể né được tốc độ đó.

"Ừ, cũng có thể nói như vậy.

Bây giờ sợi chỉ đỏ này chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi.

Chỉ cần tên to xác kia muốn, lúc nào cũng có thể xé xác hai chúng ta." Lâm Dương không thể nhìn thấy biểu cảm của Lưu Tư Vũ, nhưng y có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng trong lời nói của cô.

"Vậy... vậy sao chúng ta không mau chạy?" Nói xong, Lâm Dương muốn đứng dậy, nhưng cơ thể bị Lưu Tư Vũ phía sau nắm chặt, căn bản không thể đứng lên được.

Lâm Dương dùng lưng huých vào Lưu Tư Vũ, thể hiện ý của mình.

"Đừng động, bây giờ con Hạn Bạt kia đang nhìn chúng ta phải không?" "Ừ." Nhìn con Hạn Bạt kia, đúng là đang nhìn chằm chằm hai người, Lâm Dương cũng gật đầu.

"Nếu chúng ta chạy, thứ đó sẽ đuổi theo.

Bây giờ nó vẫn còn giữ quan niệm cũ, vẫn đang sợ sợi chỉ đỏ đó, nhưng một khi bị chúng ta kích động, ta không dám chắc nó sẽ làm gì.

Có lẽ sẽ trực tiếp xông ra, dù sao trông nó cũng đã đói lâu rồi." Nghe Lưu Tư Vũ suy đoán về con Hạn Bạt này, Lâm Dương cũng không tự chủ được mà nuốt nước bọt, miệng hơi hé ra.

Hai người dựa lưng vào nhau nghỉ ngơi, trời sắp sáng, con Hạn Bạt ở phía bên kia sợi chỉ đỏ vẫn nhìn chằm chằm hai người.

“Này, cái thứ này không phải là không sợ ánh nắng chứ, trời sắp sáng rồi mà vẫn không có ý định đi.” Rõ ràng có Lưu Tư Vũ dựa vào, nhưng Lâm Dương lại cảm thấy, cơ thể mình cũng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Nguyên nhân cũng đơn giản, cả một đêm, Lâm Dương đều đang đối mặt với con Hạn Bạt đó.

Sau khi biết sợi chỉ đỏ không còn tác dụng, Lâm Dương không thể giữ thái độ phớt lờ đối với con Hạn Bạt đối diện, chỉ có thể dựa vào Lưu Tư Vũ để lấy dũng khí, sau đó lén lút nhìn nó vài lần.

Mỗi lần đưa mắt qua, đều tình cờ thấy, Hạn Bạt đang nhìn chằm chằm hai người, hiển nhiên là vì đói đã lâu.

Cũng vì thế, biểu cảm của Lâm Dương vô cùng khó coi.

Áp lực kép cả về thể chất lẫn tinh thần, khiến y cảm thấy như đang gánh một gánh nặng không thể đặt xuống, cơ thể mệt mỏi.

“Nó hẳn là sợ ánh sáng, chỉ là chúng ta phải cẩn thận phút cuối cùng.

Có lẽ vào lúc trời sắp sáng, nó sẽ xông ra xé xác chúng ta.” Lưu Tư Vũ sau khi suy nghĩ một lúc, đưa ra một suy đoán không mấy lạc quan, sắc mặt Lâm Dương càng trở nên trắng bệch.

“Cũng có nghĩa là, bây giờ chúng ta phải vừa lo vừa sợ mà nhìn nó sao?

Mắt ta sắp mỏi chết rồi.” Nói xong, Lâm Dương dụi mắt.

Cơn buồn ngủ vì cả đêm không ngủ, cộng thêm cảm giác mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, khiến Lâm Dương thỉnh thoảng lại nhắm mắt lại, nhưng y không thể, vì ở bên kia, có một con Hạn Bạt đang nhìn chằm chằm hai người.

“Ngươi có thể không nhìn, dù sao nó xông qua, chúng ta cũng không chạy thoát được đâu.” Giọng nói của Lưu Tư Vũ không có chút hy vọng nào.

Cứ như vậy, hai người từng chút một chờ đợi ban ngày, cơ thể con Hạn Bạt đã có một số động tác.

Mỗi một lúc, cơ thể Hạn Bạt lại tiến gần hơn một chút đến mép sợi chỉ đỏ.

Xem ra, suy đoán của Lưu Tư Vũ hẳn là chính xác, con Hạn Bạt này đúng là có ý định xông ra.

Nhưng, Lâm Dương sẽ không ngoan ngoãn để Hạn Bạt ăn thịt mình.

Nhìn con Hạn Bạt đang dần tiến lại gần, cơ thể Lâm Dương cũng động, huých vào Lưu Tư Vũ phía sau.

“Ngươi muốn làm gì?” Mặc dù hai người đã lâu không gặp, nhưng dù sao cũng từng cùng nhau xông pha, nên bị Lâm Dương huých như vậy, chỉ trong một khoảnh khắc, Lưu Tư Vũ đã hiểu ra suy nghĩ của y, liền hỏi.

“Lát nữa ta sẽ chạy thẳng.

Con quái vật này không phải sợ ánh nắng sao, chỉ cần ta chạy đủ nhanh, không bị bắt trước khi mặt trời lên là được rồi phải không?” Giọng Lâm Dương nhỏ, cẩn thận, dường như lo lắng bị con Hạn Bạt đối diện không hiểu ngôn ngữ nghe thấy.

“Cũng là cách cuối cùng, hy vọng là được.” Lưu Tư Vũ cũng gật đầu.

Mặc dù nghe có vẻ rất không đáng tin, nhưng vào lúc này, đây cũng là cách duy nhất.

Đối với Lưu Tư Vũ mà nói, thực ra lúc này cũng không nguy hiểm đến vậy.

Con Hạn Bạt phía sau giống như một con hổ.

Có một câu chuyện cười kể rằng, khi gặp hổ thì nên làm gì.

Đáp án là, chạy nhanh hơn bạn đồng hành là được.

Lúc này, cũng là đạo lý tương tự.

Dựa vào thể chất của Lưu Tư Vũ, trong trạng thái cả thân tâm đều mệt mỏi này, muốn vượt qua Lâm Dương cũng là một chuyện dễ dàng, huống hồ lúc này Lâm Dương còn mệt hơn Lưu Tư Vũ rất nhiều.

Chỉ cần Lưu Tư Vũ muốn, lúc nào cũng có thể an toàn rời đi, chỉ cần cô làm được điều đó.

Lâm Dương cũng hiểu đạo lý này, nhưng y tin rằng, trong quá trình chạy trốn, Lưu Tư Vũ sẽ giúp mình.

Sự tự tin này nghe có vẻ có chút mù quáng, nhưng lại bắt nguồn từ sự tin tưởng mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã xây dựng giữa họ, không dễ dàng bị xóa nhòa như vậy.

Trời sắp sáng, hành động của Hạn Bạt cũng ngày càng lộ rõ, nó đang thăm dò sợi chỉ đỏ, dường như có thể xông ra bất cứ lúc nào.

"Chạy!" Thấy cảnh này, Lâm Dương vội hét lớn, cùng Lưu Tư Vũ nhanh chóng chạy về phía sau.

Hạn Bạt sau một thoáng ngẩn người, vung tay về phía trước một cái, sợi chỉ đỏ vốn khiến người ta lo sợ, bị trực tiếp xé đứt, cánh tay Hạn Bạt lại hoàn toàn không bị tổn thương.

Sau một tiếng gầm lớn, nó đuổi theo hướng hai người.

Chương 741

Vì đã giành được thế chủ động, nên Lâm Dương và Hạn Bạt cũng đã kéo ra được một khoảng cách ngắn.

Nhưng sau khi chạy được vài bước, biểu cảm của Lâm Dương lập tức thay đổi.

Trước mặt y là một bụi rậm, trong bụi rậm này rất khó đi lại, huống hồ là chạy thoát khỏi tay Hạn Bạt.

Đảo mắt một cái, nhìn thấy một chỗ bụi rậm bị cào xước, mắt Lâm Dương cũng sáng lên, kéo Lưu Tư Vũ chạy vào.

Chỗ bụi rậm bị cào xước này, là do con quái vật thịt cầu trước đó khi truy đuổi y đã tạo ra.

Lúc này cũng tạo điều kiện thuận lợi cho Lâm Dương chạy trốn.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ chạy vào trong.

Mặc dù bụi rậm ở đây không hoàn toàn bị dọn sạch, nhưng để người ta có thể di chuyển thông suốt bên trong là có thể làm được.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tốc độ cực nhanh tiến về phía trước, men theo con đường đã được khai phá.

Nhưng chưa chạy được bao xa, Hạn Bạt phía sau đã đuổi kịp.

Chỉ dựa vào chấn động của mặt đất, Lâm Dương có thể đại khái phán đoán được khoảng cách giữa mình và Hạn Bạt, cả hai đang dần dần tiến lại gần nhau.

Mặt trời trên bầu trời, dường như phải một lúc nữa mới có thể xuất hiện.

Rõ ràng đã có rất nhiều ánh sáng phản chiếu từ phía bên kia ngọn

núi, nhưng bản thân mặt trời lại chậm chạp không xuất hiện, nhìn mà Lâm Dương có chút muốn chửi thề.

Một tiếng xé gió truyền đến, Lâm Dương lập tức cúi người xuống, sau đó cảm nhận được một cơn gió mạnh lướt qua đỉnh đầu, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Nếu vừa rồi không cúi đầu, có lẽ bây giờ Lâm Dương đã biến thành một người chết rồi.

Chỉ vung vẩy trong không khí mà có thể tạo ra âm thanh như vậy, Hạn Bạt lúc này cũng đã đuổi kịp y.

Vì đang cúi người, Lâm Dương tạm thời cũng không thể chạy hết tốc lực về phía trước.

Y nhìn xuống đất, miễn cưỡng có thể thấy được bóng của Hạn Bạt.

Qua cái bóng, Lâm Dương cũng nhìn thấy bàn tay của Hạn Bạt, đang vung về phía mình.

Dựa vào cái bóng để đại khái phán đoán hướng tấn công của bàn tay đó, Lâm Dương lại một lần nữa lăn một vòng, thành công né được đòn tấn công của Hạn Bạt.

Chỉ là cơ thể Lâm Dương, cũng vì thế mà ngã xuống đất, để lộ thân thể trước mặt Hạn Bạt.

Nằm trên mặt đất, nhìn Hạn Bạt đang nhìn chằm chằm mình, Lâm Dương cũng cảm thấy không ổn, rồi thấy Hạn Bạt giơ tay lên, mắt thấy sắp đập xuống đây.

Trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra nụ cười khổ, "Cũng đến đây là hết rồi sao?" Đột nhiên khóe mắt lướt qua, Lâm Dương nhìn thấy một bóng người xuất hiện gần Hạn Bạt, đó là bóng của Lưu Tư Vũ.

Trên tay Lưu Tư Vũ, cầm một cành cây to.

Mặc dù có sự khác biệt rõ rệt so với cây cột mà Hạn Bạt đã ném ra trước đó, nhưng đối với con người mà nói, đó cũng là một cành cây to.

Theo một cú đập của Lưu Tư Vũ, cành cây đập vào người Hạn Bạt.

Cơ thể Hạn Bạt cũng rung lên một cái, sau đó dừng lại đòn tấn công chuẩn bị đập xuống Lâm Dương, quay người lại, nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

"Chết tiệt!" Nhìn thấy tất cả những điều này, Lâm Dương hét lên trong lòng.

Vừa rồi, Lưu Tư Vũ đã dùng hết sức, dùng cành cây lớn nhất có thể tìm thấy ở gần đó, nhưng lại không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho con Hạn Bạt này, thậm chí chỉ làm cơ thể Hạn Bạt rung lên một chút.

Biểu cảm của Lâm Dương ngày càng khó coi.

Lưu Tư Vũ sau khi thu hút sự thù hận của Hạn Bạt, đã quay người lại, bắt đầu chạy trốn, chạy về phía khác, Hạn Bạt cũng đuổi theo hướng đó.

Nhìn Hạn Bạt rời đi, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lo lắng nhìn Lưu Tư Vũ đang bị truy đuổi.

Sức của Hạn Bạt rất lớn, một khi bị đánh trúng, không chết cũng tàn, tốt nhất là có thể tránh tiếp xúc trực tiếp với nó.

Việc Lưu Tư Vũ vừa làm, là một việc cực kỳ tồi tệ.

Dường như đã chọc giận con Hạn Bạt này, nó đuổi theo Lưu Tư Vũ vòng quanh trong rừng cây.

Lưu Tư Vũ không so tốc độ với Hạn Bạt, mà liên tục lượn lách

trong không gian hẹp, khiến Hạn Bạt nhất thời không thể đuổi kịp.

"Như vậy tốt rồi." Sau khi chú ý một lúc, biểu cảm trên mặt Lâm Dương cũng dần dần thư giãn, chỉ cần duy trì trạng thái này, trời sắp sáng rồi.

"Đợi đã, tay của Hạn Bạt, nó muốn làm gì?" Vốn đang cảm thấy may mắn, Lâm Dương chú ý đến một điểm tồi tệ.

Tay của Hạn Bạt đang vươn ra một bên, dường như muốn tóm lấy thứ gì đó.

Ở góc độ này, Hạn Bạt muốn tóm lấy những cái cây bên cạnh.

Một con Hạn Bạt có thể ném cột miếu với tốc độ đó, Lâm Dương không hề nghi ngờ việc nó có thể nhổ những thân cây này tận gốc hay không.

Như vậy, Lưu Tư Vũ gặp nguy hiểm rồi, việc Lưu Tư Vũ lượn lách vốn là dựa vào những thân cây này để cản trở.

Bây giờ con Hạn Bạt này không chơi trốn tìm với Lưu Tư Vũ nữa, mà trực tiếp phá vỡ quy tắc, phá hủy địa thế mà Lưu Tư Vũ dùng để trốn tìm, tự nhiên có thể bắt được cô.

Lưu Tư Vũ lúc này không chú ý đến điều này, vẫn đang chạy ở đó.

"Cẩn thận!" Khi Lâm Dương hét lên như vậy, tay Hạn Bạt đã đập ra.

Mấy cái cây cản đường cũng bị tay đao của Hạn Bạt chém đứt, đang lao về phía Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ sau khi nghe thấy tiếng của Lâm Dương, cũng quay đầu lại, rồi kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chương 742

Thân cây đang dần dần gãy lìa, cùng với cánh tay của Hạn Bạt đang dần tiến lại gần, đang không ngừng phóng đại trong đồng tử của Lưu Tư Vũ.

Lúc này, tia nắng đầu tiên của buổi sáng đã chiếu đến đây, chiếu lên người Hạn Bạt.

Trên cánh tay nó, xuất hiện những vết cháy rõ rệt, chỉ trong một khoảnh khắc, xuất hiện một ít khói trắng, cơ thể Hạn Bạt bắt đầu bốc cháy.

"Hống!!!" Hạn Bạt phát ra tiếng gầm giận dữ, nhưng hành động trong tay không dừng lại, hung hăng đập về phía Lưu Tư Vũ, hất văng cơ thể cô sang một bên, sau đó chạy như điên về một phía, nhanh chóng biến mất trước mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Trong rừng núi thỉnh thoảng sẽ có tiếng gầm truyền ra, phải một lúc lâu sau mới tan biến.

"Không sao chứ?" Lâm Dương sau khi thấy Hạn Bạt bị ánh nắng xua đuổi, lập tức lo lắng chạy về phía Lưu Tư Vũ.

Cú đánh vừa rồi của Hạn Bạt, Lâm Dương nhìn rất rõ.

Mặc dù trước đó đã bị ánh nắng chiếu vào, nhưng uy lực không hề có dấu hiệu suy giảm, vững vàng đập trúng cơ thể Lưu Tư Vũ.

Dù có mấy thân cây làm đệm, nhưng đối với cơ thể người mà nói, lực va chạm như vậy cũng đủ để lấy mạng.

Đỡ Lưu Tư Vũ dậy, có thể thấy trên mặt cô có máu tươi rõ rệt, bây giờ đang ôm chặt lấy ngực, trông như bị thương rất nặng, thậm chí không thể nói được.

Thấy vậy, Lâm Dương lập tức bắt đầu dìu Lưu Tư Vũ xuống núi, dần dần rời đi.

Trọng lượng của Lưu Tư Vũ rất nhẹ, hoàn toàn không giống một cô gái có sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Bị Lâm Dương cõng trên lưng, y loạng choạng tiến về phía chân núi.

Trước khi vào trong làng, Lâm Dương gặp phải một vấn đề lớn.

Bức tường xi măng chắn trước mặt y, lúc này đang sừng sững trước mặt hai người, cản trở hướng đi.

Lâm Dương cũng cảm thấy khó khăn, cõng Lưu Tư Vũ, phương pháp mà y đã dùng trước đó căn bản không thể sử dụng được.

Huống hồ, dụng cụ để vượt tường, trong lúc bị truy đuổi, cũng đã bị y ném vào trong rừng.

Khi cảm thấy khó xử, Lưu Tư Vũ đang được Lâm Dương cõng cũng cử động, đưa tay chỉ sang một bên.

Lâm Dương nhìn sang, phát hiện ở đó có một sợi dây thừng, một đầu dây có móc câu.

Lâm Dương cũng tỉnh ngộ, đây hẳn là công cụ mà Lưu Tư Vũ đã dùng để vượt tường khi đuổi theo y.

Nhặt dây thừng lên, móc câu lên mép tường cao nhất, sau đó cõng Lưu Tư Vũ, Lâm Dương từng bước một tiến lên trên, vô cùng khó khăn.

Sau khi trải qua một phen gian nan đối với Lâm Dương mà nói là vô cùng khắc nghiệt, y cũng đã thành công đến được bên kia tường.

Nhìn ngôi làng ở phía trước, trên mặt y cũng lộ ra nụ cười.

Mặc dù quá trình và kết quả đều có chút ngoài dự kiến, nhưng

Lâm Dương đã thành công sống sót trở về.

Điều duy nhất đáng tiếc, có lẽ là việc Lưu Tư Vũ bị thương nặng, nhưng trên đường đi, hơi thở của cô cũng đã trở nên ổn định.

Phát hiện Lâm Dương từ bên ngoài mang về một cô gái, những người già sống bên cạnh đều nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ, có lẽ cho rằng hắn đi làm bọn buôn người.

Nhưng sau mấy ngày, khi thấy Lưu Tư Vũ và Lâm Dương quen biết nhau, ánh mắt họ nhìn hắn cũng dần trở lại bình thường.

Ở trong thôn được vài ngày, vết thương của Lưu Tư Vũ cũng dần tốt lên.

Vị bác sĩ mà Lâm Dương liên lạc trước đó, sau khi kiểm tra vết thương của Lưu Tư Vũ, chỉ buông một câu không sao rồi rời đi.

Có điều lúc sắp đi, ông ta tỏ vẻ rằng, hành nghề y bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy tình huống thế này, vết thương lại hồi phục nhanh như vậy, biểu hiện cứ như dã thú.

Nhưng ông ta cũng chỉ dám lấy làm lạ, ở một nơi hẻo lánh thế này, bác sĩ nào lại muốn ở lại nghiên cứu tình huống đó chứ, sau khi nhận tiền của Lâm Dương liền nhanh chóng rời đi.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không đi truy cứu tại sao vết thương lại hồi phục nhanh như vậy, bởi vì nguyên nhân cũng có thể đoán được, ước chừng có liên quan đến những chuyện cũ của Lưu Tư Vũ.

Trong khoảng thời gian Lưu Tư Vũ nghỉ ngơi, Lâm Dương cũng không hề nhàn rỗi.

Hắn liên lạc với Hàn Mộc Nghiên, nhờ bên đó cử người đến.

Thỉnh thoảng vào ban ngày, Lâm Dương cũng sẽ lên núi quan sát

tình hình, mượn ánh nắng mặt trời bảo vệ để tìm kiếm con Hạn Bạt kia.

Hàn Mộc Nghiên dường như vì chuyện lần trước mà quen biết được một vài chuyên gia trong lĩnh vực này.

Theo lời Hàn Mộc Nghiên, lão đầu tử được phái tới lần này hình như là chưởng môn của một môn phái nào đó, đương nhiên, là loại đã sa sút.

Tuy nghe có vẻ không ra gì, nhưng chắc cũng có thực lực thật sự.

Lâm Dương cũng thầm nghĩ, nếu lão đầu tử được cử đến chỉ là một kẻ thùng rỗng kêu to, hắn sẽ trực tiếp bỏ chạy, để lại lão già đó ở chỗ Hạn Bạt làm mồi nhử.

Không thể trách Lâm Dương bất nghĩa, Hàn Mộc Nghiên cũng đã nói, hắn có quyền làm như vậy.

Lão đầu tử được phái tới gần như không có chút kiến thức nào về việc tìm đường, nói đơn giản là một kẻ mù đường.

Để người khác tìm đường thay lão già thì lại có thể gặp nguy hiểm, cho nên mới để Lâm Dương ở lại đây, đến lúc đó sẽ tìm đường giúp lão già.

Nghe xong tình huống này, Lâm Dương cũng thầm chửi trong lòng, một lão đầu tử không đáng tin cậy như vậy, cũng chẳng trách môn phái lại sa sút, đến cả kẻ mù đường cũng có thể làm chưởng môn.

Sau mấy ngày chờ đợi, lão đầu tử đó cũng đã đến ngôi thôn mà Lâm Dương đang ở.

Khi nhìn thấy lão đầu tử, Lâm Dương có lúc còn tưởng mình nhìn nhầm.

Một lão già trông không khác gì mấy kẻ vô lại đầu đường xó chợ, chân đi một đôi dép lê, trên người mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng lộ cả cánh tay, trông rách rưới tả tơi, cho Lâm Dương cảm giác như một ông chú đi lang thang.

Nếu không phải lời nói của lão đầu tử và những gì Hàn Mộc Nghiên nói đều khớp với nhau, Lâm Dương đã tưởng mình nhầm người rồi.

Chương 743

"Cậu trai trẻ, có chắc thứ đó là Hạn Bạt không?

Loại đó đáng lẽ phải tuyệt tích từ lâu rồi mới phải, bị cậu gặp được đã là may mắn lắm rồi, sao còn để nó chạy thoát được?" Lão đầu tử ở bên ngoài trông có vẻ bình tĩnh, khiến Lâm Dương có chút tin tưởng vào phong thái đại sư của đối phương, có lẽ chỉ là không chú ý đến vẻ bề ngoài mà thôi.

Nhưng khi vào trong nhà của Lâm Dương, lão đột nhiên bắt đầu lải nhải không ngừng, giọng điệu đầy nghi ngờ, khiến Lâm Dương có lúc còn nghi ngờ không biết lão đầu tử này có bị đánh tráo ngay khoảnh khắc bước vào cửa hay không.

"Làm sao có thể giả được, ta đã tận mắt nhìn thấy, thứ đó cứ đuổi theo ta mãi, đến ban ngày mới lui về." Lâm Dương nhíu mày, nhìn thẳng vào lão đầu.

"Ối dào, biết đâu lúc đó cậu chỉ nhìn thấy một con cương thi nhỏ bình thường thôi." Lão đầu tử như không nhìn thấy ánh mắt của Lâm Dương, tự mình nói, rồi đi sang một bên.

Dường như phát hiện ra điều gì đó, lão đầu tử đi đến một góc sân, cẩn thận quan sát thứ gì đó, lưng quay về phía Lâm Dương.

Thấy bộ dạng của lão đầu, Lâm Dương cũng chuẩn bị vào nhà thu dọn đồ đạc, tối nay sẽ lên núi.

"Cái sân này, hình như có chút không ổn." Lão đầu tử ra vẻ ta đây xem xét trong sân một hồi, rồi gọi về phía Lâm Dương.

Nơi này ngoài Lưu Tư Vũ ở trong nhà ra thì chỉ có Lâm Dương và lão đầu tử hai người, cũng có nghĩa là, lão đầu tử đang gọi Lâm

Dương.

Lâm Dương khó hiểu nhìn qua, không biết ý của lão là gì.

"Khoảng thời gian này cậu sống ở đây, có bao giờ cảm thấy toàn thân có một luồng khí lạnh không?" Ánh mắt lão đầu tử lúc này nghiêm túc lạ thường, hoàn toàn không còn vẻ tùy tiện như lúc Lâm Dương mới gặp, khiến Lâm Dương cũng không khỏi căng thẳng.

Khí lạnh?

Ở trong căn nhà này mấy ngày, cũng không có gì đặc biệt cả.

Khoan đã, ngày đầu tiên ngủ ở đây, chẳng phải ta bị cảm vì cái giường đó sao?

Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra, sau đó nhìn về phía căn phòng bỏ hoang bên kia.

Sau khi phát hiện sự kỳ quái của chiếc giường đó, Lâm Dương đã vứt nó vào trong căn phòng ấy, lúc này nghe lời lão đầu tử nói, cũng vậy.

"Hả?

Sao vậy?" Thấy biểu hiện của Lâm Dương, lão đầu tử vội vàng truy hỏi.

"Ở trong căn phòng bên kia, ông vào xem chiếc giường ở đó đi." Lâm Dương hất cằm về phía căn phòng bên đó, lão đầu cũng chuyển tầm mắt sang, rồi đi về phía căn phòng.

Nhìn bộ dạng trịnh trọng của lão đầu tử trước cửa, Lâm Dương cũng cảm thấy tò mò, đi qua, theo sau lưng lão, muốn xem xem, vị đại sư được gọi là này, rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Rõ ràng đang đứng ngoài cửa, lão đầu tử như cảm nhận được điều gì đó, dù không thể nhìn thấy biểu cảm của lão, Lâm Dương

cũng có thể nhận ra bộ dạng như lâm đại địch của lão đầu tử, đứng đó nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ phía trước.

Một lúc sau, ngay khi Lâm Dương định hỏi, động tác của lão đầu tử cuối cùng cũng bắt đầu thay đổi, không còn ngây ngốc đứng tại chỗ nữa mà bước về phía trước mấy bước, đẩy cánh cửa ra.

Khi cánh cửa bị đẩy ra, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên thay đổi.

Không biết có phải là ảo giác không, trong khoảnh khắc cánh cửa bị đẩy ra, dường như có một luồng khí lạnh ập ra ngoài, khiến Lâm Dương sởn gai ốc, cơ thể không kìm được mà rùng mình một cái.

Luồng khí lạnh đó đến nhanh mà đi cũng nhanh, cơ thể Lâm Dương lập tức trở lại bình thường, nhưng vẻ mặt của hắn lại không còn thoải mái như trước, thay vào đó là vẻ thận trọng.

Trong căn phòng này, có lẽ thật sự có thứ gì đó, lão đầu tử kia ước chừng cũng phát hiện ra một chút, nên mới đứng chờ ngoài cửa một lúc.

Lão đầu tử lúc này bước vào trong phòng, Lâm Dương cũng lập tức đi theo vào.

Căn phòng này đã bị bỏ hoang, bình thường đều bị đóng kín.

Sau khi Lâm Dương được sự đồng ý của chủ nhà, hắn đã dùng nó làm một nhà kho tạm thời, bên trong chỉ có một ít đồ lặt vặt đã chất đống từ lâu, và chiếc giường mà Lâm Dương để ở đó.

Chiếc giường sắt đó, lúc này đang đặt ngay chính giữa phòng, lão đầu tử vẻ mặt ngưng trọng nhìn chiếc giường.

Trước đó không cảm thấy gì, nhưng lúc này đứng giữa căn phòng tối om, nhìn chiếc giường sắt đó, một cảm giác kỳ quái cũng ập đến người Lâm Dương.

Rõ ràng chỉ là một căn phòng trống, lại khiến Lâm Dương cảm thấy một trận rét lạnh trong lòng, phảng phất như đang sợ hãi điều gì đó, nhưng rõ ràng bên trong chẳng có gì cả, Lâm Dương có thể sợ hãi cái gì chứ?

Lâm Dương không biết, nhưng nhìn bộ dạng của lão đầu tử, hắn hiểu rằng, chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan với chiếc giường sắt này.

Lão đầu tử tỉ mỉ quan sát bên cạnh giường, dí sát mắt lại gần, đồng thời cũng chú ý khoảng cách với giường, không để mặt mình trực tiếp chạm vào giường sắt, giống như đang quan sát một món đồ được giám định là bảo vật vô giá, lão đầu tử cúi người xuống, tầm mắt hạ thấp, Lâm Dương cũng không nhìn thấy được ánh mắt của lão, nhưng thấy bộ dạng vuốt ve của lão đầu tử, hắn cũng không nỡ làm phiền đối phương, chỉ im lặng quan sát động tác của lão ở phía sau.

Không bao lâu, lão đầu tử như phát hiện ra điều gì đó, đột ngột ngẩng người lên, dọa Lâm Dương giật nảy mình, tưởng lão đầu tử định làm gì, nhưng lão chỉ đứng đó, đợi hai phút cũng không thấy tư thế đứng của lão có thay đổi, Lâm Dương cũng không nhịn được nữa, đưa tay về phía lão đầu tử định sờ.

Bị Lâm Dương chạm vào như vậy, lão đầu tử cuối cùng cũng có phản ứng, quay đầu lại, thận trọng nhìn về phía Lâm Dương.

“Chiếc giường này từ đâu có vậy?” Giọng điệu của lão đầu tử nghiêm túc chưa từng thấy, khiến Lâm Dương không khỏi căng thẳng.

“Là con trai của gia đình bên cạnh nhặt được từ bên ngoài về.” Lâm Dương đem thông tin có được từ chủ nhà nói cho lão đầu tử biết, sau đó nhìn thấy, sắc mặt lão đầu tử đại biến, dường như đang hoảng sợ.

“Lão già đó sau khi tiếp xúc với chiếc giường này không chết sao?” Giọng điệu của lão đầu tử vô cùng kinh ngạc, dường như đây là một chuyện khó tin.

“Ừ, vẫn sống tốt trong căn nhà bên ngoài kia kìa, mà ông cũng là lão đầu tử còn gì?

Có hay không mà gọi người ta là lão già, chiếc giường này tôi cũng ngủ rồi.” Thấy biểu cảm của lão đầu tử, Lâm Dương cảm thấy không nói nên lời, cảm giác phản ứng của lão già này quá là chuyện bé xé ra to, không phải chỉ là ngủ thôi sao?

Có cần phải như vậy không?

Sau khi nghe câu trả lời của Lâm Dương, ánh mắt lão đầu tử nhìn hắn cũng trở nên kỳ quái, lập tức trịnh trọng đến trước mặt Lâm Dương, sau đó đưa tay ra, vỗ vỗ lên bề mặt cơ thể hắn.

Lâm Dương với ánh mắt phức tạp nhìn động tác của lão đầu tử, hoàn toàn không biết lão già này đang làm gì, chỉ cảm thấy tò mò, dùng tâm trạng của mình quan sát động tác của lão.

Lực vỗ của lão đầu lên người Lâm Dương không lớn, đó cũng là một trong những lý do khiến hắn không phản ứng.

Sau khi vỗ một lúc, động tác vốn dịu dàng của lão đột nhiên thay đổi, trông đột nhiên trở nên hung mãnh hơn.

Nếu chú ý một chút, Lâm Dương tự nhiên sẽ không tiếp tục để lão đầu tử tấn công, nhưng chưa kịp để Lâm Dương hét lên, một chưởng của lão đầu đã đánh trúng người hắn, một luồng lực đạo hùng hậu truyền đến.

Chương 744

Lúc này Lâm Dương mới biết, lão đầu tử này, không hề yếu ớt như vẻ bề ngoài, ít nhất thì sức lực cũng ngang ngửa với quái thai Lưu Tư Vũ kia.

Bị lão đầu tử đánh một chưởng nặng như vậy, Lâm Dương cũng ngã vào khung cửa phía sau, làm khung cửa bị va đập đến biến dạng.

Sờ sờ vị trí sau lưng va vào khung cửa, vẻ mặt Lâm Dương trở nên vô cùng bất mãn.

"Lão đầu, đột nhiên làm gì vậy?" Lâm Dương hét lớn về phía lão đầu tử, có cảm giác như bị lão lừa gạt, động tác vừa rồi của lão rõ ràng nhẹ nhàng như vậy, đối với Lâm Dương mà nói giống như đang được mát-xa, cho nên hắn mới để lão đầu tử động tay động chân, nhưng ai ngờ được, sức lực của lão đột nhiên lại lớn hơn nhiều như vậy, Lâm Dương dù là một người trưởng thành, cũng bị đánh bay về phía sau.

Nếu phán đoán dựa trên lực va vào khung cửa, sức lực của lão đầu tử này ước chừng cũng không nhỏ, hiện tại Lâm Dương còn chưa hoàn toàn thở dốc, cảm giác nội tạng trong cơ thể dường như cũng vì đòn tấn công của lão đầu mà âm ỉ đau.

"Chẳng lẽ cậu không cảm thấy nhẹ nhõm hơn sao?" Lão đầu tử sau khi nghe lời Lâm Dương, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm xấu hổ nào, hỏi ngược lại.

Sau khi nghe lời của lão đầu tử, Lâm Dương cũng kinh ngạc phát hiện, tuy cơ thể đang cảm thấy đau nhức, nhưng dường như so với trước đó có nhẹ nhõm hơn một chút.

Đó không phải là cảm giác trút được gánh nặng, mà giống như

một gánh nặng mà trước đây Lâm Dương hoàn toàn không cảm nhận được đã bị gỡ xuống.

Nếu không được lão đầu tử nhắc nhở, Lâm Dương bây giờ cũng sẽ không từ cảm giác sảng khoái chưa hoàn toàn biến mất khi cơ bắp được giải phóng mà phát hiện ra điều gì.

Chuyện gì vậy?

Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc, không còn bận tâm trách móc đòn tấn công vừa rồi của lão đầu tử, nhìn về phía bên kia, chiếc giường sắt sau lưng lão, mọi việc lão đầu tử làm đều đang chứng minh một điều, tình trạng của Lâm Dương, không thể thoát khỏi liên quan với chiếc giường sắt này.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dương đột nhiên cứng lại, bởi vì trên chiếc giường sắt đó, xuất hiện một dấu tay đỏ tươi, mà trước đó tuyệt đối không có.

Nệm trên giường sắt là do Lâm Dương tự tay gỡ xuống, chiếc giường sắt này cũng là do Lâm Dương tự tay mang vào, hắn xác nhận trên đó không có bất kỳ dấu vết nào, lúc vừa mới vào cũng không nhìn thấy thứ gì kỳ lạ, nhưng bây giờ lại xuất hiện một dấu tay.

Dấu tay đỏ tươi trên giường sáng rực rỡ chiếu vào mắt Lâm Dương, trong bóng tối, hắn cũng có thể dễ dàng nhìn thấy hình dạng của dấu tay đó.

“A a!?” Lâm Dương lập tức la lớn, chỉ tay về phía dấu tay đỏ tươi đó, lão đầu tử cũng thuận theo nhìn qua.

Lâm Dương chú ý một điểm, khi lão đầu tử nhìn thấy dấu tay đó, sự kinh ngạc trên mặt chỉ thoáng qua trong chốc lát, không có phản ứng lớn như Lâm Dương, không phải là cảm giác sợ hãi khi lần đầu nhìn thấy, theo như Lâm Dương thấy, dường như càng giống cảm

giác đã xác nhận được điều gì đó hơn.

"Thứ này là bình thường, trên đó có tà vật, vừa rồi ta đã trục xuất nó ra khỏi cơ thể cậu rồi." Lão đầu tử nói như vậy, rõ ràng nghe có vẻ là một chuyện không thể tin nổi, nhưng Lâm Dương lại không thể không tin, nguyên nhân cũng đơn giản, khoảnh khắc vừa rồi, cơ thể hắn đã đích thân trải nghiệm một chút.

Theo lời lão đầu tử nói, người ngủ trên chiếc giường sắt đó đều sẽ bị tà vật ám, sau một thời gian sẽ chết đi.

Nhưng nhìn như vậy, lại có một ngoại lệ xuất hiện, đó là chủ nhân của căn nhà này, gã đó thường xuyên tiếp xúc, lại không có bất kỳ dị thường nào.

Sau khi chứng kiến bản lĩnh của lão đầu tử này, đối với những lời lão nói, dù không hoàn toàn tin tưởng, Lâm Dương ít nhất cũng tin được bảy tám phần, tự nhiên cũng nhận ra sự dị thường của gã kia, vội vàng đi ra khỏi phòng, muốn đi hỏi cho ra lẽ.

Trong một căn phòng nhỏ bên cạnh, là nơi ở của gã đó.

Lâm Dương không chào hỏi mà mạnh mẽ đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong.

Chủ nhà thường ngày hay nghỉ ngơi bên trong đã không còn ở đó, sự lộn xộn trên giường cho thấy gã ta hẳn đã vội vàng rời đi.

Đặt tay lên nệm giường, có thể cảm nhận được hơi ấm thoang thoảng, chắc hẳn gã chưa rời đi được bao lâu, cũng là chuyện xảy ra không lâu sau khi Lâm Dương đưa lão đầu tử vào.

Sau khi ý thức được kẻ có thể là thủ phạm của tất cả mọi chuyện đã chạy thoát, Lâm Dương dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía lão đầu tử, xem ra lần này Hàn Mộc Nghiên giới thiệu đúng là không phải loại hàng giả, mà là người có bản lĩnh thật sự.

“Bây giờ ta cũng có thể khẳng định rồi, thứ mà cậu nhìn thấy, đúng là Hạn Bạt, chủ nhân của nơi này, hẳn là muốn thuần phục con Hạn Bạt đó, tối nay chúng ta đi, đừng để kẻ đó được như ý.” Lão đầu tử đi cùng Lâm Dương, sau khi thấy tình hình bên trong, tự nhiên cũng nhanh chóng suy đoán ra chuyện gì đã xảy ra, quay sang nói với Lâm Dương.

Khi màn đêm sắp buông xuống, Lâm Dương và lão đầu tử cũng chuẩn bị xuất phát.

Vốn định mang cả Lưu Tư Vũ đi cùng, nhưng sau khi thấy cơ thể cô ấy chưa hoàn toàn hồi phục, Lâm Dương cũng dẹp bỏ ý định này, báo cho Lưu Tư Vũ một tiếng rồi cùng lão đầu tử lên đường.

Trèo qua bức tường xi măng, nhìn con đường núi trước mặt, cũng có thể thấy sắc mặt lão đầu tử bên cạnh vô cùng nghiêm túc, mắt nhìn chằm chằm vào những dải băng đỏ trên đó.

“Đưa ta đến nơi Hạn Bạt ở trước đây.” Đến đây, lão không lập tức để Lâm Dương đưa đi tìm Hạn Bạt, mà bảo hắn dẫn đến phía ngôi chùa.

Dù không hiểu nguyên nhân, nhưng Lâm Dương cũng không phải người nhiều lời, không hỏi, dẫn lão đầu tử đi về phía đó.

Mấy ngày nay, ban ngày Lâm Dương đã lên đó mấy lần, đối với đường núi ở đây cũng khá quen thuộc, nhanh chóng dẫn lão đầu tử đến vị trí của ngôi chùa, hay đúng hơn là di chỉ của ngôi chùa.

Khi con Hạn Bạt đó tỉnh lại, ngôi chùa ở đây đã bị phá hủy, hoàn toàn không thể tìm lại được dáng vẻ ban đầu, chỉ có thể nhìn thấy từng mảnh gạch vỡ vương vãi trên mặt đất, trong một rãnh đất bên cạnh, có thể thấy được cây cột của ngôi chùa lúc đó bị Hạn Bạt ném ra tấn công Lâm Dương.

Lão đầu tử đi đến nơi mà ngôi chùa vốn nên ở, cúi người xuống chỗ đất bùn ở giữa, đưa tay vào trong đất, đào mấy cái, móc ra một cục đất, đặt trước mũi ngửi, rồi trầm tư một lúc.

Lâm Dương cũng không làm phiền lão đầu tử, im lặng đứng bên cạnh quan sát.

"Đưa ta đến nơi Hạn Bạt đang ở bây giờ." Một lúc sau, lão đầu tử cuối cùng cũng lên tiếng.

Lâm Dương vội vàng gật đầu, dẫn lão đầu tử đi về phía khác.

Hướng này, là nơi quả cầu thịt kia ở trước đây.

Dựa vào mấy ngày quan sát trên núi của Lâm Dương, có thể phán đoán ra, con Hạn Bạt đó, đang trốn trong lãnh địa mà quả cầu thịt vốn nên ở.

Ngôi chùa vốn dung nạp Hạn Bạt đã bị sập, trên núi, không có nhiều nơi có thể cung cấp cho Hạn Bạt chỗ che nắng, cho nên men theo dấu vết tìm kiếm một hồi, Lâm Dương dễ dàng tìm được nơi đó, cái hang đất mà quả cầu thịt đã chui ra.

Lúc này trời sắp tối, mặt trời sắp lặn, Lâm Dương và lão đầu tử cũng đã đến đây, bên cạnh cái hang đất này.

Lâm Dương đứng xa xa, còn lão đầu tử thì đứng ngay trước miệng hang, không sợ chết mà thò đầu vào, muốn nhìn rõ bên trong, cầm một cái đèn pin chiếu qua chiếu lại.

"Gào a!" Sau khi mặt trời lặn hoàn toàn, từ trong hang đất cũng truyền ra tiếng gào thê lương.

Lâm Dương biết, con Hạn Bạt bên trong, lúc này cũng đã tỉnh lại, mặt trời lặn khiến ánh sáng biến mất, cung cấp cho Hạn Bạt không gian để hành động, còn Lâm Dương và lão đầu tử ở đây, lại cung cấp cho Hạn Bạt lý do để hành động.

Không bao lâu, mặt đất bắt đầu rung nhẹ, Lâm Dương cũng hiểu, Hạn Bạt bắt đầu lao ra từ trong hang.

Có thể thấy, mặt lão đầu tử vẫn bình tĩnh như vậy, không hoảng không vội lùi lại mấy bước, đặt đèn pin xuống đất bên cạnh, rồi đưa tay vào trong áo, mò mẫm một hồi, trông không vội không vàng, khiến Lâm Dương nhìn mà cũng cảm thấy sốt ruột.

Sau một khoảnh khắc ngắn ngủi, từ trong hang đất, xuất hiện bóng người mà Lâm Dương đã từng thấy, con Hạn Bạt mặt không biểu cảm nhìn lão đầu tử, lúc này đã ra khỏi hang, đang nhìn chằm chằm vào lão, rồi lao về phía lão.

Chương 745

Lúc này lão đầu tử, mới như tìm được thứ mình muốn trong lòng, rút tay ra, xuất hiện trong tay lão, là một xấp phù chú, những lá bùa sặc sỡ, trên đó có những nét vẽ mà Lâm Dương không thể nhìn rõ.

Tay của Hạn Bạt va vào những lá bùa trong tay lão đầu tử, sau đó chuyện khiến Lâm Dương khó tin đã xảy ra.

Cảm giác cứ như trong phim khoa học viễn tưởng, ánh điện màu xanh lam xuất hiện ở nơi Hạn Bạt và lá bùa tiếp xúc, gây cho Lâm Dương một cú sốc lớn.

Đứng ở xa, Lâm Dương cũng có thể nghe thấy một phần tiếng dòng điện, chứng minh những gì mình thấy không phải là ảo giác.

Lúc này, Lâm Dương nhìn lão đầu tử đó, không, nhìn vị đại sư đó, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

Vị đại sư đó, có thể lấy ra loại phù chú ma thuật này, Lâm Dương thân ở đây có thể chứng minh, lúc này nơi đây không phải là phim trường hay gì cả, Hạn Bạt là thật, cho nên những ánh điện kia cũng là thật.

Ánh mắt Lâm Dương lập tức lóe lên ánh sáng, chăm chú quan sát cảnh tượng trước mắt.

Sau khi Hạn Bạt bị ánh điện đánh trúng, lập tức mở miệng, tiếng gào thảm thiết từ miệng nó hét ra, sau đó lại vung cánh tay, đập về phía đại sư.

Sức mạnh của Hạn Bạt Lâm Dương biết rõ, có thể dễ dàng đập một người thành trọng thương, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương lại không hề lo lắng, nguyên nhân cũng đơn giản, vị đại

sư này trông không hề hoảng sợ, bình tĩnh có trật tự lấy ra món đồ tiếp theo từ trong lòng.

Khoan đã, thứ đó?

Ánh mắt Lâm Dương lập tức thay đổi, thứ mà đại sư lấy ra từ trong lòng, là một khẩu súng lục nhỏ, không sai, một khẩu súng lục nhỏ.

Từ trong lòng một chưởng môn của một tông môn sa sút, lại lấy ra một khẩu súng lục, lúc này khiến Lâm Dương cảm thấy tam quan của mình bị chấn động mạnh.

Sau đó nhìn thấy, vị đại sư này linh hoạt cúi người xuống, né được đòn tấn công của Hạn Bạt, sau đó lao người về phía trước, gần như dán sát vào Hạn Bạt, rồi chĩa khẩu súng trong tay vào đầu Hạn Bạt.

"Đoàng!" một tiếng nổ trầm đục vang lên, trên trán Hạn Bạt, xuất hiện một làn khói trắng, à không đúng, khói trắng xuất hiện từ nòng súng, chỉ vì nòng súng gần như dán vào đầu Hạn Bạt, cho nên Lâm Dương mới có một khoảnh khắc nhìn nhầm như vậy.

Sau đó, Hạn Bạt ngã xuống, nằm đó, cơ thể không ngừng co giật, khiến Lâm Dương nhìn mà cũng thấy tê dại.

Lâm Dương cảm thấy kỳ quái, không phải vì chuyện Hạn Bạt bị chế ngự, mà là phương pháp chế ngự của lão đầu tử này.

Không sai, lúc này Lâm Dương đã hạ cấp đối phương từ đại sư xuống thành lão đầu tử, bởi vì phương pháp trừ ma này của đối phương, cũng quá vật lý, quá khoa học rồi, trực tiếp bắn nát não Hạn Bạt, sau đó tiêu diệt Hạn Bạt về mặt vật lý, Lâm Dương cũng không biết nói gì hơn.

"Người trẻ tuổi, kỹ thuật của ta không tồi chứ, giải quyết nó dễ

dàng.” Sau khi thấy Hạn Bạt ngã xuống đất, lão đầu tử nhìn quanh bốn phía, sau đó phát hiện Lâm Dương đang đứng trong bụi cây bên kia, liền vẫy tay chào, ra hiệu cho Lâm Dương qua đây rồi nói như vậy.

“Đạo sĩ các ngươi trừ ma, không phải nên dùng kiếm gỗ đào các loại sao?” Lâm Dương sau khi đến, nghe giọng điệu tự khen của lão đầu tử này, sắc mặt vô cùng kỳ quái, hai tay không ngừng khoa chân múa tay, biểu đạt thứ mình muốn thấy.

“Thời đại nào rồi, những thứ đó đã sớm thất truyền, ta có thể trong khoảnh khắc ngắn ngủi tìm ra điểm yếu của đối phương đã không dễ dàng rồi.” Lão đầu tử sau khi thấy biểu cảm của Lâm Dương, mặt lập tức xị xuống, hiển nhiên là vì không nhận được lời khen như mong đợi.

Không để ý đến lão đầu tử đang như khoe khoang, Lâm Dương đi về phía Hạn Bạt, tầm mắt đặt lên trên đó, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Gã to xác này, chắc chắn đã xử lý xong chưa?” Giọng điệu của Lâm Dương tràn đầy nghi ngờ, cũng không thể trách được, dù sao phương pháp chế ngự Hạn Bạt của lão đầu tử vừa rồi, thật sự quá thô bạo, cũng quá khác biệt, chỉ dùng một khẩu súng lục bắn một lỗ trên đầu người ta, cách thức không khác gì đối phó với người, nếu chỉ là một người thì không sao, nhưng vấn đề là, thứ đang nằm trước mặt hắn, là một con Hạn Bạt a, cũng không thể trách Lâm Dương phải liên tục xác nhận chuyện này.

“Ừ, sẽ không tùy tiện cử động nữa, đợi đến ban ngày, ánh nắng mặt trời chiếu xuống có thể từ từ hòa tan nó.” Lão đầu tử không quay đầu lại, ở đó giống như một đứa trẻ chán nản vì không được khen, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt.

Thật sao?

Lâm Dương cảm thấy khó tin, nhưng mọi thứ trước mắt lại đang chứng minh điều đó.

Lâm Dương cúi người trước Hạn Bạt, nhìn sinh vật hình người đang nằm trên mặt đất trước mắt, vẻ mặt phức tạp.

Thứ này, thật sự là Hạn Bạt trong truyền thuyết sao?

Sao lại bị giải quyết dễ dàng như vậy chứ?

Đưa tay ra, Lâm Dương nhặt một hòn sỏi nhỏ trên mặt đất, sau đó đặt lên ngực Hạn Bạt, dùng sức ấn xuống.

Con Hạn Bạt này rõ ràng có sức lực lớn như vậy, nhưng trên ngực nó lại không có cơ bắp, Lâm Dương dễ dàng ấn hòn sỏi xuống, giống như ấn vào một cục đất sét mềm, mang lại cho Lâm Dương một cảm giác tiếp xúc kỳ quái.

"Khoan đã, cậu đang làm gì ở đó vậy?" Lão đầu tử lúc này cũng quay người lại, nhìn thấy Lâm Dương đang nghịch ngợm trên người Hạn Bạt, sắc mặt lập tức đại biến, chạy đến bên cạnh Lâm Dương, kéo hắn ra.

"Này, làm gì vậy, không phải nói nó không động đậy nữa sao?

Kéo tôi làm gì?" Lâm Dương đang nổi hứng nghịch ngợm, bị lão đầu tử kéo như vậy, lập tức lộ ra vẻ bất mãn, nhìn về phía lão.

"Khụ khụ, thực ra nó chưa chết hẳn, bây giờ chỉ là không động đậy được thôi, nếu nó muốn giãy giụa, vẫn có thể động đậy." Lão đầu tử bị Lâm Dương hỏi như vậy, trước tiên giả vờ ho mấy tiếng, sau đó mới nói.

Lúc này, như để phối hợp với những lời lão đầu tử nói, cánh tay của con Hạn Bạt đang nằm đó, động đậy, di chuyển một khoảng cách khoảng một centimet, ngay dưới mí mắt của Lâm Dương.

“Chết tiệt, sao ông không nhắc tôi sớm, muốn tôi bị một chưởng đập chết à?” Sau khi thấy Hạn Bạt động đậy, Lâm Dương cũng không thể không lựa chọn tin tưởng, nhưng vẻ mặt lại trở nên tái nhợt, với sức mạnh của con Hạn Bạt này, vào lúc đó, nếu nó đột nhiên không vui mà cho Lâm Dương một chưởng, có lẽ bây giờ Lâm Dương cũng phải nằm dưới đó rồi.

“Ta đâu biết cậu sẽ chạy qua đó đâu.” Lão đầu tử lúc này cũng biết việc mình vừa làm là không tốt, quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào Lâm Dương.

Nhìn bộ dạng này của lão đầu tử, Lâm Dương quên cả chuyện vốn định thỉnh giáo, chỉ thầm oán trách lão già này trong lòng, nói chuyện cũng không rõ ràng một chút, suýt nữa là Lâm Dương gặp chuyện.

Lâm Dương nhìn hoàn cảnh xung quanh, phát giác sau khi con Hạn Bạt này chết đi, hoàn cảnh xung quanh cũng như tốt lên rất nhiều.

Ở nơi trống trải này, ngoài một con Hạn Bạt nằm trên mặt đất có chút phá cảnh quan ra, những thứ khác đều khá là đặc biệt.

Trong rừng núi về đêm, một khoảng đất trống được bao quanh bởi cây cối, gió đêm không ngừng làm rối loạn tâm trí của Lâm Dương ở trong đó, sự chú ý của hắn đặt vào cái hang đất bên cạnh.

Bây giờ con Hạn Bạt này đã chết, vậy cái hang đất này, hẳn cũng là vật vô chủ rồi nhỉ, vậy vào xem cũng được phải không.

Lâm Dương tò mò đi về phía trước, nhặt chiếc đèn pin vừa bị lão đầu tử vứt trên đất lên, bật công tắc đèn pin, ánh sáng chiếu vào hang đất tối om, cũng giống như lần trước Lâm Dương nhìn thấy, bên trong chỉ có một mảng đá lởm chởm, không có thứ gì dị thường.

Trước đây trong hang đất này có quả cầu thịt kia và mười tên tiểu

đệ cương thi chiếm giữ, nhưng bây giờ đã khác rồi, chủ nhân của nơi này đã biến thành Hạn Bạt, nhưng bây giờ con Hạn Bạt đó cũng đang nằm bên ngoài, Lâm Dương lập tức nảy ra ý định vào trong.

Hang đất ở đây, trông như được hình thành tự nhiên, cho Lâm Dương một cảm giác kỳ quái.

Địa hình hình thành tự nhiên, có thể biến thành như vậy sao?

Ngay tại một nơi trống trải, hình thành một cái hang đất đủ sâu, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, tầm mắt Lâm Dương hướng xuống đáy hang.

Chương 746

“Lão đầu tử, chúng ta có nên xuống xem không?” Lâm Dương hét một tiếng về phía lão đầu tử bên ngoài.

Lâm Dương nào dám một mình đi xuống, tuy có thể thông qua suy đoán phán đoán ra bên dưới không còn gì nữa, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, sau khi vừa chứng kiến thân thủ của lão đầu tử, tự nhiên không muốn để cho gã cu li này chạy mất.

“Gì chứ, cái nơi đó à, đừng xuống, lúc đó lại gặp phải chuyện không hay thì phiền.” Lão đầu tử quay mắt nhìn nơi Lâm Dương đang ở, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có hứng thú.

Thấy thái độ của lão đầu tử, Lâm Dương cũng cảm thấy bất lực, vẻ mặt trở nên có chút uất ức, nếu lão già này không muốn đi xuống, vậy một mình Lâm Dương cũng không dám đi xuống.

Đột nhiên, mắt Lâm Dương sáng lên, nghĩ ra một cách có thể thu hút lão đầu tử đi xuống.

“Lão đầu tử, tôi nói cho ông một chuyện, ông có biết chuyện xảy ra ở đây hơn mười năm trước không?” Lâm Dương nhìn về phía lão đầu tử, dùng một vẻ mặt dụ dỗ nói.

“Đừng nói cho ta, ta không hứng thú.” Lão đầu tử sống nhiều năm như vậy, cũng gần như thành tinh rồi, tự nhiên liếc mắt một cái là biết Lâm Dương đang có ý đồ gì, vội vàng từ chối.

Nhưng Lâm Dương như không nghe thấy lời của lão đầu tử, đem chuyện mình biết nói ra.

“Hơn mười năm trước, có hơn mười đạo sĩ đã bỏ mạng ở đây, bảo vật có lẽ đều ở dưới đó đấy, trước đó tôi còn tìm thấy một cái

chuông vàng ở bên ngoài nữa." Lâm Dương nói, đồng thời cũng thầm quan sát biểu cảm của lão đầu tử.

Ta không tin, lão già này thật sự không quan tâm sao?

Đã là chưởng môn của một môn phái sa sút rồi, chắc chắn sẽ bị di vật của các đạo sĩ khác thu hút.

"Sao?

Cái chuông đó đưa ta xem." Lão đầu tử khi nghe những lời Lâm Dương nói, vốn mặt không biểu cảm, nhưng càng nghe về sau, càng cảm thấy không đúng, khi nghe đến cái chuông mà Lâm Dương nói, vẻ mặt lập tức đại biến.

Không thể nào, không thể trùng hợp như vậy được.

Lão đầu tử nhìn về phía Lâm Dương, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đồng thời nội tâm cũng lần đầu tiên trong mấy chục năm qua đập nhanh như vậy.

Những lời Lâm Dương vừa nói, khiến lão đầu tử nhớ lại một vài chuyện.

Lão đầu tử lớn lên trên núi, nhiều năm trước bị người trong môn phái nhặt lên núi.

Trên núi, lão đầu tử không phải là người ưu tú nhất, thậm chí có thể nói là loại có tư chất kém trong môn phái, đến tuổi này, thậm chí còn phải dùng súng để trừ ma.

Nhưng lý do lão đầu tử có thể trở thành chưởng môn nhân hiện tại, không phải do lão giở âm mưu quỷ kế, mà là vì nguyên nhân khác.

Lúc đó trong môn đột nhiên xảy ra chuyện lớn, trong một thời gian ngắn, đại bộ phận môn nhân đều xuống núi, không biết đi làm gì, nhưng một kẻ không khác gì tạp dịch như lão tự nhiên không có tư

cách biết những chuyện đó.

Người trên núi thỉnh thoảng sẽ xuống núi một lần, cơ bản đều là đi trừ ma các loại, cho nên lão đầu tử lúc đó cũng không để tâm, tưởng rằng họ sẽ nhanh chóng quay về.

Nhưng nhiều năm trôi qua, đến cả những người có năng lực hơn lão đầu tử trên núi đều đã chết già, đợi đến khi lão trở thành người có năng lực nhất trên núi, cũng không đợi được đám người đó quay về, sau đó lão đầu tử trở thành chưởng môn.

Về tung tích của những môn nhân đó, sau khi lão đầu tử trở thành chưởng môn, vẫn là một manh mối không thể biết được.

Lúc đó xuống núi vô cùng vội vã, thậm chí không để lại quyển tông các loại, dẫn đến hiện tại, lão đầu tử cũng không rõ ràng.

Nhưng vừa rồi khi Lâm Dương nhắc đến chuyện hơn mười năm trước, lão đầu tử vốn không để ý, nhưng khi nghe đến cái chuông đó, lão đột nhiên nhớ lại.

Trong môn phái, mỗi người đều có một cái chuông, tồn tại như một tín vật, dùng để chứng minh thân phận môn nhân ở bên ngoài.

Chỉ là môn phái đó cũng là một tiểu môn phái, cơ bản không có dịp dùng đến, chỉ là chưởng môn nhân lúc đó đơn phương tình nguyện mà thôi.

Lúc này sau khi nghe những lời Lâm Dương nói, trên mặt lão đầu tử, xuất hiện sự kích động chưa từng có, nhìn về phía Lâm Dương, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Nhìn biểu cảm của lão đầu tử, Lâm Dương vốn định trêu chọc cũng cảm thấy không đành lòng, không làm khó lão, trực tiếp lấy cái chuông đó từ trong túi ra.

Một cái chuông màu vàng đất, vì sự bào mòn của năm tháng, trên

đó xuất hiện từng chút dấu vết bị phong hóa.

Sau khi thấy chiếc chuông này, biểu cảm của lão đầu tử thay đổi kịch liệt, như nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi, trong mắt có ánh huỳnh quang khẽ lóe lên.

Thấy bộ dạng khác thường của lão đầu tử, Lâm Dương trầm mặc một lúc, sau đó cũng đoán ra được, đặt chiếc chuông trong tay vào tay lão, để lão quan sát kỹ lưỡng.

Ai ngờ, lão đầu tử sau khi nhận chiếc chuông đó, chỉ tùy ý nhìn vài cái, như đã xác định được điều gì đó, đặt chiếc chuông trở lại tay Lâm Dương.

"Lão đầu tử, sao vậy, sao vẻ mặt lại thành ra thế này." Giọng điệu Lâm Dương có chút ngưng trọng, sự thay đổi của lão đầu tử vô cùng rõ ràng, chỉ cần là một người bình thường, lúc này cũng sẽ có nghi vấn giống như Lâm Dương.

"Không sao, chỉ là nhớ lại một vài chuyện thôi, chúng ta đi xuống đi." Lão đầu tử xoay người đi vào trong hang động, lấy chiếc đèn pin từ tay Lâm Dương, đi trước mở đường.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng lập tức đi theo.

Về việc tại sao lão đầu tử lại có phản ứng như vậy, Lâm Dương cũng đã đoán ra được đại khái, chỉ cần xác nhận, dù sao đoán cũng chỉ là đoán mà thôi.

Đợi hai người đi được một lúc, thấy cảm xúc của lão đầu tử dường như đã ổn định hơn một chút, Lâm Dương cũng hỏi.

"Nhóm đạo nhân đó ông quen biết sao?" "Ừ, là người của chúng ta." Giọng lão đầu tử buồn bã lạ thường, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ quái.

"Môn nhân của ông?

Nhiều người như vậy cũng không đối phó được với con Hạn Bạt bên ngoài sao?" "Con Hạn Bạt bên ngoài đó và trước kia không giống nhau, nhiều năm không được ăn, cứ vài năm thực lực sẽ suy yếu đi vài phần, nếu là vài năm trước, ta chưa chắc đã đối phó được nó." Sau khi nghe nghi vấn của Lâm Dương, lão đầu tử lập tức hiểu được ý ngầm trong lời nói của hắn, ý của Lâm Dương là, tại sao nhiều người như vậy lại không bằng một mình lão đầu tử.

"Ông xác định rồi sao?" Lại trầm mặc một lúc, Lâm Dương không biết nên nói gì, sau đó lại không muốn bầu không khí vì lý do của lão đầu tử mà trở nên u uất, bèn tìm chuyện để nói.

"Không chắc chắn, cho nên mới phải xuống xem." Giọng lão đầu tử cũng mang theo một chút hy vọng.

Chỉ là Lâm Dương không biết, lão đầu tử rốt cuộc hy vọng ở bên ngoài có thể tìm được di vật của các sư huynh, hay là không tìm được thì tốt hơn.

Lâm Dương không hiểu, cũng không thể hiểu, đó thuộc về tình cảm đặc biệt của riêng lão đầu tử, Lâm Dương sẽ không hiểu được.

Men theo hang động đi xuống, đá trên vách đá xung quanh cũng ngày càng phẳng hơn, trông càng ngày càng giống như được xây dựng nhân tạo, khiến Lâm Dương càng ngày càng tò mò.

Chỉ là ánh mắt lão đầu tử bên cạnh lại không đặt ở trên đó, mà chăm chú nhìn xuống dưới, không ngừng tăng tốc bước chân, hiển nhiên muốn sớm biết được chân tướng sự việc.

Chương 747

Lâm Dương cũng không tiện hỏi, chỉ có thể cùng nhau nhanh chóng đi trong hang động.

Sau khi đi xuống một đoạn, cũng đã đến đáy.

Khi gần đến nơi, Lâm Dương ngửi thấy một mùi hôi thối, giống như mùi cá khô đã thối rữa nhiều ngày, thậm chí còn nặng hơn rất nhiều, khiến Lâm Dương phải bịt mũi miệng, tránh để những mùi này vào miệng.

Nhìn lão đầu tử bên cạnh như không có chuyện gì mà đi vào, Lâm Dương cũng vội vàng đi theo xuống, sau đó bị tất cả những gì trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Trong khoảng đất bằng phẳng hẹp bên dưới, có thể nhìn thấy từng ụ đất, những ụ đất này đều cao bằng một người, ở đây chất đống hàng chục cái, gần như chiếm hết không gian chật hẹp này.

Nhưng điểm chú ý của Lâm Dương lại không phải ở những ụ đất này, mà nhìn về nơi khác, những ụ đất này gần như chiếm hết không gian của nơi này, vậy con Hạn Bạt đó trước đây ở đâu?

Lâm Dương không cho rằng Hạn Bạt là loại tồn tại biết bảo vệ môi trường mà không đi phá hoại.

Sau một hồi quan sát, tầm mắt Lâm Dương cũng dừng lại trên một đài cao.

Hoặc là, so với những ụ đất từng cái một ở dưới này, nơi đó là một đài cao.

Phía trên hai người Lâm Dương, có một không gian được mở rộng ra, trên đó có một đài cao, bình thường con Hạn Bạt đó hẳn là nghỉ

ngơi ở đó.

Ngẩng đầu, nhìn lên trên, một luồng sáng chói mắt chiếu xuống, Lâm Dương cảm thấy trong bóng tối có chút chói mắt, luồng sáng đó.

Chớp chớp mắt mấy cái, nhìn kỹ lại, Lâm Dương cũng phát hiện ra bộ mặt thật của luồng sáng đó, một cái lỗ nhỏ, trong tầng đá phía trên có một cái lỗ nhỏ, có thể nhìn thấy ánh trăng phía trên, khoảnh khắc vừa rồi, chính là lúc ánh trăng chiếu thẳng vào nơi này, khiến Lâm Dương nhìn thấy được.

Lúc này ánh trăng đã di chuyển một chút, từ góc độ của Lâm Dương nhìn qua, cũng chỉ có thể nhìn thấy một chút ánh sáng mà thôi, hoàn toàn không còn cảm giác chói mắt như trước nữa.

Lão đầu tử bên cạnh, không giống như Lâm Dương quan sát khắp nơi, mà chăm chú nhìn vào thứ đầu tiên gặp được sau khi đi xuống, những ụ đất cao bằng người này.

Số lượng những ụ đất này không nhiều, nhưng cũng có mười mấy cái, kết hợp với những lời Lâm Dương nói trước đó, lão đầu tử cũng có một vài suy đoán.

Hy vọng những gì mình nghĩ không phải là thật, lão đầu tử chỉ có thể cầu nguyện như vậy, sau đó lấy súng lục ra, chĩa vào ụ đất trước mặt, rồi dùng sức đập xuống.

Lớp đất trên ụ đất bị lão đầu tử đập bay một phần, lộ ra thứ bên trong, một cái đầu lâu máu thịt bầy nhầy.

Sau khi thấy cảnh tượng này, lão đầu tử lập tức cảm thấy một trận buồn nôn, cúi đầu nôn khan, sau đó cảm giác có thứ gì đó rơi xuống.

Theo ánh mắt liếc qua, lão đầu tử phát hiện, cát mịn rơi xuống, không đúng, gã Lâm Dương kia đi xem thứ khác rồi, mình cũng đang

cúi đầu, vậy những hạt cát này, từ đâu mà có?

Lão đầu tử lập tức ý thức được, kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy, cái đầu lâu máu thịt bầy nhầy trong đống đất vàng đó, đang lay động, đồng thời cũng mở cái miệng đó ra, hướng về phía lão đầu tử, đất vàng xung quanh cũng vì động tác của cái đầu lâu này mà lần lượt rơi xuống.

Rất nhanh, ụ đất vàng bị lão đầu tử lật lên này, toàn thân đất vàng đều bắt đầu rơi xuống, sắc mặt lão đầu tử lập tức thay đổi.

"Thằng nhóc bên kia, mau chạy!" Sau khi nghe câu nói đó, Lâm Dương cũng quay đầu lại, sau đó ngây người.

Khi quay đầu lại, lúc đầu Lâm Dương không hiểu gì mà nhìn lão đầu tử, mãi đến khi nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của lão mới ý thức được vấn đề, sau đó nhìn về phía ụ đất vàng trước mặt lão đầu tử.

Không, không thể gọi là ụ đất vàng được, cái đầu lâu lộ ra trên đó, rõ ràng cho thấy thân phận của thứ bên trong ụ đất này, những cương thi đạo sĩ trước kia.

Chỉ là xuất hiện ở đây, lại vượt xa tưởng tượng của Lâm Dương.

Vốn trong mắt Lâm Dương, một núi không thể có hai hổ, sau khi Hạn Bạt tiến vào nơi này, rõ ràng sẽ không dung túng cho sự tồn tại của những cương thi này, cho dù dung túng, rõ ràng cũng sẽ dùng làm thủ hạ.

Nhưng con Hạn Bạt trước đó lại một mình đi ra ngoài, còn những cương thi này lại từng cái một bị chất đống ở đây, biến thành từng ụ đất, Lâm Dương thế nào cũng không thể hiểu được.

Sau khi thấy tình huống này, Lâm Dương cũng nhìn về phía những ụ đất bên cạnh, những ụ đất còn lại dường như cũng nhận được tiếng gọi của con cương thi bị đánh thức này, giống như phản ứng

dây chuyền, từng ụ đất trước mặt Lâm Dương, lúc này cũng bắt đầu có dấu hiệu đất vàng tơi ra, trên đó, xuất hiện một ít đất vàng đang rơi xuống, khiến Lâm Dương nhìn mà thấy đau lòng.

"Ngơ ngác ở đó làm gì, mau chạy đi." Lúc này, có lẽ lão đầu tử kia khá là có nghĩa khí, không một mình rời đi, mà ở trên con dốc đó hét về phía Lâm Dương như vậy, Lâm Dương cũng phản ứng lại, phải chạy trốn rồi.

Lâm Dương vì muốn vừa đi vừa ngắm cảnh, cho nên cũng đi xuyên qua những ụ đất vàng này, lúc này muốn quay lại, cũng phải đi qua những ụ đất vàng đang thức tỉnh.

Không sao đâu, còn một khoảng thời gian nữa chúng mới ra được, Lâm Dương thầm cổ vũ mình trong lòng, sau đó bắt đầu chạy chậm, định xuyên qua những ụ đất vàng này.

Nhưng có lẽ đây là sự trừng phạt của thượng đế đối với tính tò mò đã đi quá giới hạn của Lâm Dương, những con cương thi trong mấy ụ đất vàng gần hắn nhất, lại tỉnh lại nhanh nhất, trực tiếp đưa tay ra khỏi ụ đất, như cảm nhận được vị trí của Lâm Dương ở bên ngoài, trực tiếp đưa tay ra, tóm lấy người Lâm Dương, sau đó hắn nhất thời không thể di chuyển.

Cảm nhận được lực kéo từ sau lưng truyền đến, Lâm Dương khó tin quay đầu lại, không thể tin vào những gì mình đang thấy, từ trong ụ đất vàng, thò ra một bàn tay, lúc này đang túm lấy quần áo của hắn, khiến hắn không thể rời đi.

Lâm Dương tự nhiên sẽ không dễ dàng bó tay chịu trói như vậy, vội vàng bắt đầu đấm mạnh vào bàn tay đang chìa ra trước mặt, một quyền hạ xuống, không có dấu hiệu lỏng ra, Lâm Dương cắn răng, không để ý đến sự khác biệt giữa cánh tay cứng rắn của đối phương và nắm đấm yếu ớt của mình, bắt đầu dùng hết sức lực đập xuống.

Lại một cú đấm mạnh nữa, lúc này bàn tay đang túm lấy Lâm Dương cuối cùng cũng có dấu hiệu lỏng ra, cả bàn tay đều vì đòn tấn công của Lâm Dương mà lắc lư, cộng thêm tình huống máy tính, Lâm Dương cũng cảm giác như nhìn thấy ánh sáng của thắng lợi, lập tức đập thêm mấy cái nữa.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Lâm Dương, cuối cùng cũng thành công đập được bàn tay đó xuống, sau đó quay đầu lại, chuẩn bị chạy trốn.

Chỉ là khi xoay người, động tác của Lâm Dương lập tức cứng lại, vì vừa rồi bị thứ đó tóm lấy một lúc, lúc này những ụ đất vàng trong hang động, phần lớn đã thức tỉnh từ trong đất vàng, có mấy con đã đứng trước mặt Lâm Dương.

Chết tiệt, sắc mặt Lâm Dương lập tức trở nên tái mét, lúc này nếu hắn muốn tiếp tục xông ra, không bị những cương thi này tóm lấy, thì ít nhất cũng sẽ để lại mấy vết thương trên người.

Lúc này, Lâm Dương lại cảm giác như có thứ gì đó chạm vào một bên, nhìn qua, phát hiện ụ đất bên trái hắn, từ trong đó cũng thò ra một bàn tay, hiển nhiên muốn tóm lấy Lâm Dương.

Trong lúc Lâm Dương ngẩn người, số lượng cương thi thức tỉnh trong hang động cũng nhiều hơn, từng con một nhìn về phía Lâm Dương, vẻ mặt hắn cũng trở nên vô cùng khó coi.

Chết tiệt, lão già chết tiệt.

Lúc này, Lâm Dương cũng thầm chửi, lão già đột nhiên chạy mất kia, vốn dựa vào lời nhắc nhở của lão, tưởng lão còn có chút nghĩa khí, nhưng Lâm Dương cũng không ngờ được, khi tình hình trở nên không ổn, lão già đó đột nhiên biến mất, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn đã lên trên rồi.

Vẻ mặt Lâm Dương trở nên khó coi, sau đó đưa ra một quyết định kinh người, hắn quay đầu lại, không tiếp tục chuẩn bị rời đi theo hướng ra ngoài.

Nếu muốn rời đi, ở đó có mấy con cương thi đang chờ hắn, Lâm Dương cũng hiểu rõ thân thể nhỏ bé này không thể xuyên qua được, khả năng cao là phải bỏ mạng ở đó.

Nếu đã như vậy, chỉ có thể hướng về chỗ chết mà tìm đường sống.

Lâm Dương nhớ ra, cái đài cao mà mình nhìn thấy trước đó, chỉ cần hắn lên được đó, vậy là an toàn rồi.

Cái đài cao đó, hiển nhiên không phải là nơi mà những cương thi thân thể cứng ngắc này có thể lên được, chỉ cần Lâm Dương có thể đến được nơi đó, vậy là có thể có được một không gian nghỉ ngơi nhất định.

Chương 748

Nghĩ đến đây, Lâm Dương lập tức chạy về phía đài cao, mấy ụ đất ở đây cũng lần lượt có cương thi đi ra, lúc này đều đang đuổi theo hướng của Lâm Dương.

Đến nơi Lâm Dương vừa ở, dưới đài cao này, nhìn lên trên, Lâm Dương nhất thời khó xử, vì không biết phải làm thế nào để lên.

Trên vách đá xung quanh, không có chỗ nào cho Lâm Dương nhảy lên, cũng có nghĩa là, nếu Lâm Dương muốn lên, chỉ có thể trèo lên.

Nhưng như vậy, tốc độ cũng quá chậm rồi.

Nhưng không còn cách nào khác, sau khi quan sát một vòng, Lâm Dương xác định được cách duy nhất, lập tức nhảy lên, treo hai tay lên trên đài cao, sau đó dùng sức kéo cơ thể mình lên.

Lúc đầu thuận lợi, nhưng không bao lâu, Lâm Dương cảm giác có thứ gì đó đang túm chân mình, không cần cúi đầu cũng biết thứ gì đang làm vậy, Lâm Dương dùng sức đá xuống dưới mấy cái, sau đó cuối cùng dùng một cú hết sức, chống cả người lên, lật người vào trong đài cao.

Sau khi lật lên được đài cao này, Lâm Dương cũng không ngừng thở hổn hển, sức lực của đám cương thi vừa rồi kéo chân hắn không hề nhỏ, khiến hắn cảm giác phải dùng hết sức mới miễn cưỡng nâng lên được một khoảng cách nhất định, nếu không phải lúc cuối cùng bộc phát, có lẽ bây giờ Lâm Dương đã bị kéo xuống rồi.

Thò đầu ra, cũng giống như Lâm Dương dự đoán, những cương thi toàn thân cứng ngắc này, căn bản không biết làm thế nào để lên được đài cao, chỉ có thể ở dưới nhìn Lâm Dương, sau đó vung vẩy hai cánh tay, muốn tóm lấy Lâm Dương mà căn bản không thể tóm được.

Sau khi thấy bộ dạng hài hước đáng cười của đám cương thi bên dưới, Lâm Dương cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút, sau đó nhìn xung quanh, quan sát cái đài cao này.

Lúc này Lâm Dương đích thân đến được trong đài cao này, phát hiện ra một vài thứ mà trước đó chưa phát hiện, trên đài cao, có một cánh cửa lớn, được đặt trên vách đá phía trước.

Không sai, một cánh cửa lớn, lúc này xuất hiện trước mặt Lâm Dương, để phòng ngừa nhìn nhầm, Lâm Dương đặc biệt dụi mắt xác nhận, nhưng sự thật là như vậy, thứ trước mặt hắn, đúng là một cánh cửa lớn.

Tò mò Lâm Dương lại gần, đặt tay lên sờ, cánh cửa lớn này làm bằng đá, sờ vào có cảm giác lạnh như băng, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, khi Lâm Dương đặt tay lên đó, cánh cửa đá này, có một chút dấu hiệu di chuyển, cho hắn một cảm giác, chỉ cần di chuyển, là có thể khiến cánh cửa lớn này hoàn toàn lay động.

Điều này không bình thường, nếu cánh cửa lớn này thật sự hoàn toàn làm bằng đá, vậy căn bản không thể nhẹ như vậy, nhưng cánh cửa trước mắt đang vì tay hắn mà không ngừng di chuyển lại không giống giả, vẻ mặt Lâm Dương cũng xuất hiện một vài thay đổi, cảm thấy kỳ quái.

Sau đó không thể kìm nén được sự tò mò trong lòng, Lâm Dương hơi dùng sức, đẩy cánh cửa đá ra, lộ ra cái lỗ trống bên trong.

Bên trong là một mảng tối om, trong tình hình chỉ có cái lỗ nhỏ trên đỉnh đầu cho ánh sáng, căn bản không thể nhìn rõ bên trong.

Nhưng may mắn, Lâm Dương mang theo thiết bị chiếu sáng khác, điện thoại của hắn ở trong túi.

Trước đó đèn pin đã bị lão đầu tử lấy đi, trên người Lâm Dương,

chiếc điện thoại này cũng là thiết bị chiếu sáng duy nhất.

Sau khi chiếu ánh sáng vào trong hang, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt khó tin, trong hang này, có một con đường đang từ từ kéo dài, trông có vẻ thông đến nơi sâu trong hang, Lâm Dương cũng lộ ra một chút biểu cảm khác lạ, trước khi tận mắt nhìn thấy, hắn cũng sẽ không tin, ở một nơi có nhiều cương thi tụ tập, lại có một lối đi thông đến nơi khác.

Chiếu đèn quanh một vòng bên trong, xác định bên trong không có côn trùng các loại, chỉ có từng trận gió lạnh không ngừng truyền ra từ bên trong, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không thoải mái.

Thở dài một hơi, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt bất lực.

Bây giờ đến bản thân còn khó giữ, làm gì có ý định đi tìm hiểu cho ra nhẽ chứ?

Đối với ý nghĩ này, Lâm Dương cũng cảm thấy bất lực.

Quên đi, trước tiên liên lạc với người bên ngoài đã.

Lâm Dương mở giao diện đến danh bạ, chuẩn bị gọi điện, sau đó lại kinh ngạc phát hiện, điện thoại của mình, hết pin rồi, lúc này căn bản không thể liên lạc với người bên ngoài.

Thôi rồi, bây giờ không chỉ lão đầu tử đó bỏ hắn lại mà đi, thậm chí không thể liên lạc với Lưu Tư Vũ, chẳng lẽ phải ở mãi nơi này sao, cho đến khi chết đói.

Lâm Dương lộ ra nụ cười khổ khó coi, tự nhủ như vậy.

Bây giờ nơi duy nhất Lâm Dương có thể hy vọng, là lão đầu tử đó, chỉ có lão đầu tử đó biết hắn ở đây, chỉ cần lão có thể quay lại, hắn sẽ được cứu.

Lâm Dương duỗi người ra, nằm trên đài cao này, thông qua cái lỗ

nhỏ trên đó nhìn chằm chằm vào ánh trăng mờ ảo phía trên, cũng không biết đang nghĩ gì.

Đúng rồi, bây giờ là buổi tối, đợi đến ban ngày, những cương thi này sẽ không hoạt động nữa, lúc này, Lâm Dương như nghĩ ra được cách cứu mạng, tâm trí cũng được thả lỏng trong chốc lát, sau đó nằm thẳng ở nơi này, mắt dần dần nhắm lại, chìm vào giấc ngủ.

"Ưm." Không biết bao lâu, vì nơi nằm quá cứng, Lâm Dương cảm giác mình chưa ngủ đủ đã tỉnh lại, nhìn hoàn cảnh xung quanh, vẻ mặt cũng xuất hiện một vài thay đổi, sau đó mới nhớ ra hoàn cảnh tồi tệ của mình, lúc này đang bị kẹt ở nơi này.

Thông qua cái lỗ nhỏ phía trên có thể thấy, lúc này trời đã sáng, có ánh nắng mờ ảo từ trong hang chiếu xuống, Lâm Dương cũng vui mừng nhìn xuống dưới đài cao.

Chỉ là khi Lâm Dương thò đầu ra, vẻ mặt lập tức thay đổi, sự vui mừng biến thành khó coi, lúc này, Lâm Dương mới nhớ ra, ban ngày thì sao chứ, nơi hắn đang ở, là một cái hang động a, bên trong chỉ có một cái lỗ nhỏ như vậy có ánh nắng, đám cương thi này sao có thể ngừng hoạt động chứ.

Xem ra, tối qua mình cũng ngốc rồi, ước chừng là quá mệt, cho nên mới có ý nghĩ không thể tin nổi như vậy.

Đột nhiên, Lâm Dương phát hiện bên khóe mắt dường như có một chút ánh sáng, sau đó nhìn qua, vẻ mặt thay đổi.

Nơi ánh sáng xuất hiện, là cánh cửa đá mà hôm qua Lâm Dương đã đẩy ra, trong lối đi đó, có ánh sáng mờ ảo, vẻ mặt Lâm Dương cũng dần dần trở nên kinh ngạc.

Không thể trùng hợp như vậy được.

Tuy khả năng này rất thấp, nhưng Lâm Dương không nhịn được

mà nghĩ như vậy, ở đó, không phải là có lối đi có thể ra ngoài chứ.

Sau khi trời sáng có thể từ đó nhìn thấy ánh sáng mờ ảo, cũng chứng minh, ở bên đó có nơi thông với bên ngoài, cũng có nghĩa là, có khả năng có nơi có thể rời đi, lúc này Lâm Dương ôm hy vọng như vậy.

Nhưng hy vọng thì cứ hy vọng đi, dù hy vọng có mong manh đến đâu, Lâm Dương cũng phải theo đuổi.

Bò người xuống, Lâm Dương bò về phía lối đi đó, thò đầu vào, quan sát cảnh tượng bên trong, sau đó cả người cũng theo đó vào trong hang.

Bên trong cửa động là một con đường quanh co khúc khuỷu kéo dài vào sâu.

Trên đường đi liên tục có những vệt sáng yếu ớt chiếu xuống từ phía trên, trông như một lối đi bị khoét nhiều lỗ hổng.

Lối đi này khá hẹp, chỉ đủ để Lâm Dương miễn cưỡng tiến về phía trước.

Hắn cong người, từ từ co rút cơ thể để di chuyển.

Sau khi đi được một đoạn, Lâm Dương cảm thấy cơ thể càng lúc càng mệt mỏi.

Tối qua vốn đã không được nghỉ ngơi đàng hoàng, bây giờ lại phải duy trì tư thế khó chịu này trong một thời gian dài, hắn cảm thấy toàn thân đau nhức, muốn duỗi người ra.

Tay và đầu đều va vào vách đá xung quanh, căn bản không thể duỗi ra được.

Chương 749

Không lẽ nào, vẻ mặt Lâm Dương dần thay đổi, ánh mắt cũng dần mất đi vẻ lanh lợi.

Hắn thử lại lần nữa, vẫn không được, vẫn va vào vách đá gần đó.

Lúc này, Lâm Dương nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, cơ thể hắn hoàn toàn không thể duỗi ra được, cứ như bị kẹt cứng ở đây vậy.

May mắn là, sau khi thử, hắn xác định mình có thể lùi lại.

Phát hiện này khiến Lâm Dương thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể lùi lại thì vấn đề không lớn, ít nhất vẫn có đường lui.

Còng lưng, Lâm Dương tiếp tục tiến về phía trước, cơ thể không ngừng co rút di chuyển, dần dần tiến lại gần nơi có ánh sáng mạnh hơn.

Nhìn ánh sáng gần như chiếu thẳng vào mặt, vẻ mặt Lâm Dương tràn đầy vui mừng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần đến được đó là có thể ra ngoài.

Hắn rướn người về phía trước.

Cốp, va phải rồi.

Đầu Lâm Dương đập vào phía trước, lúc này hắn mới phát hiện, trước mặt chỉ có một khe hẹp nhỏ.

Nói cách khác, nếu Lâm Dương muốn đi qua, cái đầu tròn vo của hắn chính là vấn đề lớn nhất.

Vẻ mặt của Lâm Dương lúc này trông vô cùng uất ức.

Thật không dễ dàng gì mới tìm được một lối ra, nhưng lại vì lý do

cơ thể mà không thể thoát ra được, ai ở trong hoàn cảnh này cũng sẽ cảm thấy khó chịu như vậy.

Hắn cố gắng xoay người trong cửa động, điều chỉnh lại phương hướng, sau đó đưa chân ra phía dưới rồi dùng sức đạp mạnh.

Động tác như vậy trong không gian chật hẹp này khiến cơ thể Lâm Dương cọ xát dữ dội với vách đá, một cơn đau buốt truyền đến.

Lâm Dương nhăn mặt, nhưng lại lộ ra nụ cười, bởi vì vừa rồi, hắn đã đưa được chân ra ngoài khe hẹp kia.

Trong lối đi đông đúc này, đột nhiên có thêm một lối ra, Lâm Dương cuối cùng cũng có thể đưa cơ thể mình ra ngoài.

Men theo lối ra đó, Lâm Dương từ từ vặn vẹo cơ thể, đưa cả người ra ngoài, trừ cái đầu quan trọng nhất.

Vì cơ thể có thể uốn cong, có thể bò trên đất để chui qua khe hẹp, nhưng đầu thì không thể.

Dù cố gắng thế nào, cái đầu cũng không thể thay đổi hình dạng.

Lâm Dương rơi vào thế khó, cơ thể đã ra ngoài, nhưng đầu vẫn còn bên trong, vô cùng khó xử.

Hắn dùng sức kéo mạnh, cảm giác đầu mình có thể nhét vào được một chút, bèn cắn răng, lại dùng sức nhét đầu vào khe hẹp, muốn cưỡng ép kéo ra.

Nhưng khi vào trong khe hẹp, Lâm Dương biết rằng điều đó là không thể.

Bởi vì lúc đầu, khe hẹp còn miễn cưỡng cho đầu hắn chui vào, nhưng càng vào sâu lại càng hẹp, căn bản không chứa nổi đầu hắn nữa.

Lúc này, đầu hắn bị ép từ hai phía trên dưới, cảm thấy một cơn

đau dữ dội. "A a!" Cơn đau đó khiến Lâm Dương không kìm được mà hét lên.

Áp lực từ hai phía trên dưới đồng thời truyền đến đầu, khiến hắn cảm thấy một loại áp bức khác thường, thật sự khó mà chịu nổi, đành phải hét lên.

Lâm Dương lập tức từ bỏ ý định tiếp tục nhét đầu ra ngoài, ngược lại muốn rút đầu vào trong.

Cơn đau khi đi vào còn khổ sở hơn cả cơn đau khi ra ngoài.

Đầu Lâm Dương bị kẹt ở giữa, lúc ra ngoài mỗi giây mỗi phút đều phải chịu áp lực từ hai phía, cộng thêm việc thỉnh thoảng ma sát với vách đá, hắn cảm giác mặt mình như sưng lên. "A a a!" Sau một hồi cọ xát gian khổ, Lâm Dương cuối cùng cũng rút được đầu ra hoàn toàn, rồi lộ ra vẻ mặt vui mừng, cuối cùng cũng không phải chịu khổ nữa.

Khoan đã, hình như vui mừng không đúng chỗ.

Lâm Dương đột nhiên nhận ra, rõ ràng mình đã quay về điểm xuất phát, việc ra ngoài không có chút tiến triển nào, vậy thì vui mừng cái gì?

Vẻ mặt vui mừng của Lâm Dương lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười khổ sở.

Lẽ nào mình sẽ bị kẹt chết ở đây sao?

Đầu Lâm Dương không lớn, chủ yếu là do khe hở quá hẹp.

Nếu có thể rộng hơn một chút, hắn cũng có thể ra ngoài được.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nảy ra một ý tưởng điên rồ.

Nếu chỗ này không đủ rộng, vậy thì làm cho nó rộng ra.

Hai tay hắn đã ở bên ngoài, lúc ra ngoài hắn cảm nhận được trên

mặt đất có rất nhiều đá vụn.

Trước đó chúng đã cọ xát vào chân hắn gây đau rát, lúc này lại có tác dụng.

Hắn nhặt hai hòn đá, mỗi tay cầm một hòn, sau đó đưa vào trong khe hẹp.

Lâm Dương dùng sức chà xát hòn đá vào điểm tiếp xúc phía dưới khe hẹp, hắn muốn mài cho khe hẹp ở đây rộng ra một chút.

Đợi đến khi ánh mặt trời bên ngoài tối dần, thứ trước mặt Lâm Dương vẫn không có thay đổi rõ rệt.

Hắn thử lại lần nữa, tuy đã rộng hơn một chút nhưng vẫn không thể đưa đầu ra ngoài.

Cứ theo đà này, có lẽ phải mất thêm bốn năm ngày công phu nữa mới được.

Chương 750

Nhưng Lâm Dương biết, mình căn bản không thể cầm cự lâu như vậy.

Chỉ mới mài khe hẹp này một ngày, hắn đã cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi.

Một ngày không ăn uống, nghỉ ngơi cũng không đủ, cổ họng dần trở nên khàn đặc, trạng thái của Lâm Dương ngày càng tệ.

Sau khi nhận thức được độ rộng của khe hẹp, Lâm Dương cũng hiểu ra một điều, mình không thể ra ngoài bằng cách này được, ít nhất chỉ dựa vào bản thân là không thể.

Nhưng hắn cũng không thể ngoan ngoãn chờ chết ở đây, điều đó không phù hợp với tính cách của hắn.

Lâm Dương rơi vào suy tư khổ não, vừa đau buồn cho hoàn cảnh của mình, vừa cố gắng hết sức tìm kiếm một tia hy vọng sống sót trong tuyệt cảnh.

Một lúc sau, mắt Lâm Dương đột nhiên sáng lên, hắn nghĩ ra rồi, tại sao mình phải làm như vậy.

Vì bị mắc kẹt trong một hang động, bên trong không có tín hiệu, nên hắn buộc phải dựa vào sức mình để rời đi.

Nhưng bây giờ thì khác, nơi này rõ ràng đã ở bên ngoài, rất có thể sẽ có tín hiệu.

Lâm Dương loay hoay, lấy điện thoại từ trong túi ra, sau đó nhìn vào dòng chữ hiển thị trên đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ở đây có tín hiệu.

Tuy nhiên, có lẽ vì là khu vực miền núi, tín hiệu ở đây rất kém, nhưng có tín hiệu là được.

Trên ô hiển thị tín hiệu điện thoại, có một vạch tín hiệu yếu ớt.

Tín hiệu thế này, nếu chỉ để gọi điện thì chắc là đủ.

Lâm Dương tìm trong danh bạ, gọi cho Lưu Tư Vũ.

Số điện thoại được bấm, Lâm Dương chờ đợi đối phương nghe máy.

Một lúc sau, tiếng "đinh" vang lên, hắn biết đó là âm thanh cuộc gọi đã được kết nối.

Hắn lập tức cầm điện thoại lên, áp vào tai, cẩn thận lắng nghe lời nói từ đầu dây bên kia. "Tít tít tít." Từ đầu dây bên kia truyền đến một loại âm thanh tổng hợp điện tử vô cùng khàn khàn và thô ráp, nghe mà mặt Lâm Dương tái đi. "Alo, alo, có nghe thấy không?" Lâm Dương hét lớn vào điện thoại.

Dù điều này sẽ khiến cổ họng hắn càng thêm khó chịu, nhưng lúc này hắn không thể quan tâm nhiều như vậy được.

Sau khi gào thét vào điện thoại một lúc, vẻ mặt Lâm Dương cũng thay đổi, giống như hy vọng vừa mới nhen nhóm, lúc này lại biến thành thứ giáng một đòn mạnh vào hắn.

Tín hiệu ở đây quá yếu, tuy có thể kết nối liên lạc giữa hai người, nhưng nội dung cuộc trò chuyện căn bản không thể truyền đến đối phương.

Có thể nói, tín hiệu này, có cũng như không.

Tiếp tục thử một lúc, cuối cùng Lâm Dương cũng từ bỏ.

Từ đầu dây bên kia chỉ truyền đến những âm thanh điện tử tổng hợp cực kỳ mơ hồ, khiến lòng hắn cũng trở nên nguội lạnh.

Nhìn chiếc điện thoại trong tay bắt đầu báo pin yếu, sắc mặt Lâm Dương càng thêm tái nhợt.

Bây giờ trời bên ngoài cũng đã tối, nhiệt độ từ ánh mặt trời dần biến mất.

Trong đêm tối, Lâm Dương bắt đầu cảm thấy hơi lạnh đang xâm nhập vào cơ thể từ bên ngoài.

Đói rét cùng cực, đó chính là tình trạng của Lâm Dương hiện tại.

Lâm Dương thu chân đang ở bên ngoài vào, sau đó cuộn tròn người lại, cố gắng giữ ấm cho cơ thể, không để đêm lạnh cướp đi.

Hắn vùi mặt vào giữa hai chân, suy nghĩ cách cầu cứu.

Ngay cả đến lúc này, Lâm Dương cũng không từ bỏ hy vọng sống.

Lão già kia chắc là không trông cậy được rồi, đã đi cả một ngày mà bây giờ vẫn chưa quay lại tìm, có lẽ đã chạy mất rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy phẫn nộ, sau đó lại trách móc Hàn Mộc Nghiên.

Hàn Mộc Nghiên đã hai lần tìm người giúp đỡ Lâm Dương, một lần là lão già này, một lần là Ngôn đại sư trước đó.

Nhưng kết quả thì rõ ràng, hai người này đều không đáng tin cậy.

Lúc đầu thì thể hiện được một chút tác dụng, sau đó nhanh chóng biến mất, ngược lại còn khiến Lâm Dương rơi vào tình thế khó xử.

Nhưng điều này cũng bình thường thôi, dù sao cũng chỉ là những người tìm ở bên ngoài, làm sao có thể vì Lâm Dương mà xả thân cứu giúp được chứ. "Đinh đinh!" Đúng lúc này, khi Lâm Dương đang suy nghĩ miên man, tiếng thông báo của điện thoại vang lên.

Hắn nhặt chiếc điện thoại đang đặt trên đất lên, mờ mịt nhìn qua, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó hắn mới để ý, ở chỗ biểu thị dung lượng pin trên điện thoại, nó bắt đầu nhấp nháy.

Điện thoại sắp tắt nguồn.

Thôi kệ, tắt thì tắt đi, dù sao chiếc điện thoại này ở đây cũng chỉ có một chút tín hiệu, căn bản không có tác dụng gì.

Lâm Dương ném điện thoại sang một bên, định để nó tự nhiên hết pin.

Khoan đã, lúc này, Lâm Dương đột nhiên nhận ra, mình đã quên một chuyện.

Trước đây mình sao lại ngốc thế, quên mất cả chuyện này.

Chương 751

Sau khi điện thoại có tín hiệu, không chỉ có chức năng gọi điện, mà còn có thể chọn gửi tin nhắn ngắn.

Sau khi thông suốt, Lâm Dương lập tức nhặt lại điện thoại, rồi lo lắng nhìn vào chỉ báo pin đang nhấp nháy ở góc trên bên phải, tìm đến mục gửi tin nhắn ngắn, tìm tên Lưu Tư Vũ trong danh bạ, rồi bắt đầu gõ chữ.

Do bị áp lực kép từ cái lạnh và cơn đói, ngón tay Lâm Dương không nghe lời, chỉ gõ được mười chữ đơn giản mà cũng phải loay hoay một lúc mới gõ xong.

Cuối cùng, hắn luống cuống tay chân bấm nút gửi.

Nhìn chiếc điện thoại hiển thị gửi thành công rồi tắt nguồn ngay lập tức, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì tin nhắn của mình cũng đã được gửi đi, tiếp theo, chỉ cần chờ Lưu Tư Vũ đến tìm.

Hy vọng lúc này cô ấy chưa ngủ.

Lâm Dương duỗi người, bắt đầu co người tiến về phía hang động.

Nếu đã phát ra tín hiệu cầu cứu, vậy thì Lâm Dương tự nhiên không thể ở yên đây được.

Nếu không, lúc Lưu Tư Vũ đến cứu cũng không tìm thấy hắn.

Lâm Dương phải quay lại hang động đó.

Trong cửa động chật hẹp, Lâm Dương tiến lên một lúc lâu, mới quay lại được phía trên bệ đá cao, rồi nằm trên mặt đất, yên lặng chờ đợi thời gian trôi qua.

Có lẽ vì cảm nhận được hơi thở của Lâm Dương, lúc này, mười con cương thi dưới bệ đá cao bắt đầu phát ra tiếng gầm rú, nghe mà Lâm Dương cảm thấy không thoải mái.

Nhưng chỉ một lúc sau, Lâm Dương cũng bình tĩnh lại.

Dù sao chúng cũng chỉ có thể phát ra chút âm thanh ở dưới đó, căn bản không ảnh hưởng đến hắn ở trên bệ đá cao, cũng không có gì đáng sợ.

Sau khi hiểu ra điều này, Lâm Dương yên tâm nằm trên đó, nhìn ánh trăng qua cái lỗ nhỏ phía trên, kiên nhẫn chờ đợi thời gian trôi qua.

Có lẽ một giờ, có lẽ hai giờ, Lâm Dương nằm trên bệ đá cao, có thể cảm nhận rõ ràng cơn đói trong bụng và sự lạnh lẽo của tứ chi.

Mặc dù có chút buồn ngủ, nhưng nhiều hơn lại là một sự bình tĩnh, một sự bình tĩnh không biết từ đâu đến, khiến Lâm Dương có thể giữ được thái độ bình thản chờ đợi Lưu Tư Vũ cứu viện.

Lưu Tư Vũ không nhất định sẽ đến vào tối nay, điều này Lâm Dương biết rõ.

Bởi vì lúc hắn gửi tin nhắn, trời đã không còn sớm.

Lưu Tư Vũ vốn bị thương, có thể đã ngủ sớm.

Dù không ngủ, điện thoại của Lâm Dương ở đây cũng đã hết pin, cũng không thể nhận được tin nhắn của đối phương.

Hiện tại Lâm Dương không thể làm gì cả, chỉ có thể ở đây chờ đợi đối phương cứu viện, thậm chí cả thời cơ cứu viện cũng không thể quyết định, cũng phải xem ý trời.

Nhưng Lâm Dương ở đây không hề oán trách, cũng không có thái độ bi quan quá mức, ngược lại còn bình tĩnh chấp nhận mọi thứ.

Có lẽ sắp chết rồi, Lâm Dương đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Mặc dù có cảm giác bị giật mình, nhưng hắn lại không hề hoảng loạn, mà chấp nhận chuyện này như một điều hiển nhiên.

Nhìn ánh trăng lọt qua cái lỗ nhỏ phía trên, Lâm Dương bắt đầu suy nghĩ về những thứ đã thay đổi.

Không, không phải dùng từ suy nghĩ, mà là bất giác nhớ lại những chuyện đã qua.

Không biết từ lúc nào, môi trường xung quanh dường như cũng trở nên ồn ào.

Cơ thể hắn, dường như cũng không còn lạnh như vậy nữa.

Lâm Dương đột nhiên có cảm giác này, bừng tỉnh khỏi suy nghĩ miên man, trở nên tỉnh táo.

Từ cửa động này, một luồng nhiệt lượng nhàn nhạt đang không ngừng truyền đến từ xung quanh, và đang dần dần tăng lên.

Cảm giác vừa rồi của Lâm Dương không sai.

Cảm thấy kỳ quái, Lâm Dương chống người dậy, nhìn về phía sau, rồi trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Trong hang động này, vậy mà lại bốc cháy.

Không biết bắt đầu cháy từ đâu, lúc này phần lớn khu vực cửa động đều đang bốc cháy, ngay cả những con cương thi kia cũng đang đứng yên trong lửa, như không biết đau đớn, đứng sừng sững trong ngọn lửa.

Lửa cháy trên người chúng, có thể thấy cơ thể chúng bắt đầu tan chảy, đang bị lửa làm cho tan ra.

Chuyện gì vậy, có người đến cứu mình sao?

Lâm Dương lập tức tìm kiếm dấu vết của người khác xung quanh, nhưng lại không thấy ai.

Vẻ mặt Lâm Dương trở nên bối rối.

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào ngọn lửa trong này tự dưng bốc cháy sao?

Ngọn lửa đang hoành hành trong hang động, đồng thời cũng đang mở rộng phạm vi cháy.

Nó không còn thỏa mãn chỉ cháy trên người mấy con cương thi, mà nhanh chóng bắt đầu cháy lan lên các bức tường xung quanh.

Trong hang động ẩm ướt này, dường như có một số thứ dính dính bám trên tường, cũng chính là những thứ này, khiến ngọn lửa có thể tiếp tục cháy trong hang động.

Men theo tường, ngọn lửa dần dần tiến đến gần bệ đá cao, vị trí của Lâm Dương cũng không còn an toàn nữa.

Nhưng nhìn những ngọn lửa đang ở gần trong gang tấc, vẻ mặt Lâm Dương không những không có chút sợ hãi, ngược lại còn có vẻ vui mừng.

Chương 752

Điều này cũng tự nhiên thôi.

Những ngọn lửa này sắp lên đến bệ đá cao, sắp chạm vào cơ thể Lâm Dương, nhưng chúng cũng đã giải quyết được đám cương thi kia.

Đám cương thi bị những ngọn lửa này thiêu đốt, trông có vẻ đã hoàn toàn mất đi khả năng hành động, chỉ vì quán tính của cơ thể hoặc một lý do nào đó mà vẫn giữ tư thế đứng.

Vào lúc này, Lâm Dương hoàn toàn có thể lựa chọn rời đi.

Lâm Dương nhìn xuống dưới, bên dưới bệ đá cao, phần lớn nơi đều đã bị ngọn lửa nuốt chửng, nhưng vẫn có một vài điểm đặt chân an toàn, trong đó có một khoảng đất trống có thể cho người ta đáp xuống an toàn.

Tìm được một điểm đặt chân gần đó, Lâm Dương nhảy từ trên bệ đá cao xuống.

Khoảnh khắc hai chân tiếp đất, cơ thể Lâm Dương lảo đảo, suýt chút nữa ngã vào ngọn lửa bên cạnh.

May mắn là sau một hồi luống cuống tay chân tự giữ thăng bằng, hắn đã giữ được tư thế cơ thể, đứng vững vàng.

Dựa theo trí nhớ của mình, Lâm Dương tìm được nơi có lối ra, sau đó chạy nhanh về phía đó.

Ngọn lửa đã bắt đầu cháy ở lối ra, nếu không nhanh lên, hắn sẽ bị chặn lại.

Sau khi lao vào con dốc đi lên, Lâm Dương cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, vì trong con dốc này không có những ngọn lửa đó,

hiển nhiên là ngọn lửa cháy từ trong hang động.

Mặc dù việc xuất hiện ngọn lửa trong hang động là một chuyện kỳ lạ, nhưng đối với Lâm Dương, bây giờ không phải là lúc đi sâu vào chuyện này, phải nhanh chóng rời đi mới là việc quan trọng.

Men theo con dốc chạy một lúc, Lâm Dương cuối cùng cũng nhìn thấy lối ra bên ngoài, vẻ vui mừng trên mặt càng thêm rõ ràng.

Chỉ cần đi thêm vài bước nữa, hắn sẽ ra ngoài.

Đúng lúc này, một bóng đen xuất hiện ở lối ra của hang động.

Ban đầu Lâm Dương tưởng là Lưu Tư Vũ đến cứu, nhưng khi thuận theo ánh trăng nhìn thấy khuôn mặt của bóng đen đó, sắc mặt Lâm Dương trở nên tái mét.

Bóng đen chặn ở cửa động là một con cương thi.

Trên mặt nó, Lâm Dương có thể thấy rõ những thớ thịt và cơ bắp có cảm giác mờ ảo, hơi có máu thịt.

Chết tiệt, lúc này Lâm Dương mới nhận ra, mình đã bỏ sót.

Đám cương thi kia, đúng là có một số bị thiêu đốt trong ngọn lửa trong hang động và mất đi khả năng hành động, nhưng đám cương thi này không phải là không thể di động, không phải toàn bộ đều bị thiêu cháy trong lửa.

Trước đó vì vội vàng ra ngoài, Lâm Dương không nhìn kỹ dưới đó có bao nhiêu con cương thi, bây giờ, chắc là cũng có một số đã ra ngoài.

Nhìn con cương thi chặn ở cửa, sắc mặt Lâm Dương trở nên tái nhợt, nhất thời không biết nên tiến hay lùi.

Nếu lùi lại, dựa vào ngọn lửa phía sau, Lâm Dương có thể đối phó với con cương thi trước mặt.

Nhưng như vậy lại có một vấn đề, nếu đợi ngọn lửa tắt đi, Lâm Dương lại phải làm thế nào?

Đây là một điểm khó, cũng là lý do khiến Lâm Dương không thể lùi lại.

Mặc dù tình trạng cơ thể đã trở nên tồi tệ, từ bụng lúc nào cũng có một cảm giác áp bức do đói gây ra, nhưng Lâm Dương vẫn đi về phía con cương thi ở cửa động.

Con cương thi ở cửa động cũng đã thấy Lâm Dương, dần dần tiến lại gần hắn.

Khoảng cách giữa hai bên dần dần thu hẹp, Lâm Dương cẩn thận quan sát hành động của đối phương, định trực tiếp đánh ngã nó, rồi nhân cơ hội rời đi.

Vào lúc này, đây là cách duy nhất mà Lâm Dương có thể làm, hy vọng có thể làm được.

Nếu là Lâm Dương bình thường, đối phó với loại cương thi bình thường này, tạm thời đối phó với nó có thể dễ dàng làm được.

Nhưng bây giờ thì khác, cơ thể Lâm Dương đã trở nên mệt mỏi như vậy, ngay cả việc chạy lên dốc cũng đã tốn không ít sức lực.

Giờ lại đối mặt với con cương thi có sức mạnh cực lớn này, Lâm Dương không cho rằng mình có thể dễ dàng như trước nữa.

Cùng với việc tiếp cận con cương thi ở cửa động, Lâm Dương cũng có thể ngửi rõ một mùi hôi thối truyền đến từ phía đối phương.

Ở nơi như thế này vào lúc này, mùi hôi tích tụ ở cửa động, mãi không tan đi, khiến Lâm Dương cảm giác mũi mình như sắp bị xông cho thối rữa.

Nhưng trên mặt Lâm Dương lại không hề lộ ra vẻ sợ hãi, vẻ mặt

vẫn như cũ mà tiến về phía trước.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Lâm Dương cũng đã đến trước mặt con cương thi, rồi nhìn thấy con cương thi đó lao về phía mình, không còn thỏa mãn với tốc độ chậm chạp trước đó, bắt đầu duỗi hai tay về phía trước, lao về phía Lâm Dương.

Động tác của con cương thi không nhanh, Lâm Dương có thể thấy rõ quỹ đạo di chuyển của nó.

Nếu là bình thường, Lâm Dương có thể trực tiếp dựa vào thân thủ nhanh nhẹn để tránh được đòn tấn công của nó, nhưng bây giờ thì không được nữa, Lâm Dương chỉ có thể chọn một phương pháp khác.

Hắn xoay người, dùng lưng tựa vào con cương thi, chủ động áp người lên.

Nhưng đây không phải là kiểu lao thẳng vào người con cương thi.

Trong quá trình tiến lên, hắn hơi thay đổi phương hướng cơ thể, nghiêng người đâm vào ngực con cương thi.

Vì góc độ cơ thể nghiêng, nên Lâm Dương cũng không bị tay con cương thi tóm được, chỉ bị kẹp ở giữa.

Nếu không nhìn vào sự thối rữa trên người con cương thi và vẻ mặt thận trọng của Lâm Dương, lúc này hai người giống như một đôi tình nhân đang yêu say đắm, cơ thể dán chặt vào nhau.

Nhưng đôi tình nhân đang yêu say đắm này, sắp phải chia tay rồi.

Sau khi con cương thi bị Lâm Dương đâm vào ngực, hai cánh tay đó lập tức thu về, muốn tóm lấy Lâm Dương ở giữa.

Nhưng hành động này của con cương thi cũng đã bị Lâm Dương dự đoán được, đã sớm có chuẩn bị.

Vì cơ thể đã sớm có chuẩn bị, nên sau khi phát hiện ý đồ của con

cương thi, Lâm Dương đột ngột ngồi xổm xuống, lại tránh được đòn tấn công của con cương thi.

Chương 753

Lúc này Lâm Dương đang ở ngay bên dưới con cương thi.

Ban đầu theo kế hoạch của Lâm Dương, lúc này nên dùng sức đẩy lên trên, có thể trực tiếp làm cho cơ thể con cương thi mất thăng bằng ngã xuống đất, Lâm Dương có thể nhân cơ hội này rời đi.

Nhưng khi Lâm Dương định làm như vậy, bắp chân, nơi là cốt lõi của lực bộc phát, khi dùng sức đạp, hắn cảm thấy một cảm giác tê dại truyền đến từ chân.

Lúc này Lâm Dương mới phát hiện, cơ thể mình, tệ hơn cả trong tưởng tượng.

Bây giờ bắp chân của hắn, thậm chí không thể cung cấp đủ tốc độ để hắn bật lên, căn bản không thể đẩy ngã con cương thi phía trên hắn.

Từ hai chân, Lâm Dương không cảm nhận được chút sức lực nào, giống như chỉ là hai cục thịt thừa, dựa vào sự chèn ép giữa thịt và xương, có thể giúp Lâm Dương thực hiện những động tác cơ bản.

Nhưng một khi cần dùng sức, sẽ có một cảm giác bất lực truyền đến từ hai chân.

Tất cả mọi thứ, đều đang nói cho Lâm Dương biết một điều, kế hoạch, sắp phá sản rồi.

Vì nhận ra sự khác thường của cơ thể, nên cơ thể Lâm Dương cứng đờ, nhất thời không biết phải làm sao.

Nếu dùng cơ thể không có sức mạnh và sức bộc phát này mà đâm vào người con cương thi, chắc là ngay cả việc làm nó lùi lại cũng không thể làm được.

Đồng thời cơ thể Lâm Dương, cũng vì vừa rồi cố gắng điều động sức lực, bắt đầu xuất hiện một số phản ứng.

Từ hai chân, bắt đầu có cảm giác tê dại rõ rệt truyền đến, khiến khóe miệng Lâm Dương cũng nhếch lên.

Nhưng dù Lâm Dương không thể có phản ứng, con cương thi rốt cuộc không phải là con rối, sẽ không đứng đó chờ Lâm Dương hành động.

Nó chủ động hành động, tay con cương thi vung xuống dưới. "Tê nha!" Lâm Dương lập tức hét lên, hắn cảm thấy, trên lưng mình, có một chỗ bị tấn công.

Từ đó, lúc này có cảm giác khác thường truyền đến.

Rõ ràng là vết thương vừa mới bị, nhưng Lâm Dương lại cảm thấy nóng rát, giống như vết thương bị ngâm trong nước muối, cơn đau dữ dội khiến cơ thể Lâm Dương mềm nhũn, suýt chút nữa khiến hắn ngã xuống đất.

Nhưng cơ thể Lâm Dương lại vì cơn đau này mà cử động.

Cơn đau rõ ràng mà dữ dội này, từ sâu trong cơ thể Lâm Dương, vượt qua cảm giác tê dại bất lực của hai chân, khiến Lâm Dương cảm nhận sâu sắc cảm giác này.

Vào khoảnh khắc này, Lâm Dương bỏ qua sự tê dại của hai chân, cưỡng ép tập trung sức lực còn lại của cơ thể vào hai chân, điều động sức bộc phát cuối cùng của cơ bắp bắp chân, đột ngột đẩy lên trên, tiếp tục động tác vừa rồi chưa hoàn thành.

Cơ thể Lâm Dương đâm vào ngực con cương thi, vai và ngực con cương thi đầu tiên hoàn thành tiếp xúc thân mật, sau đó cơ thể con cương thi bắt đầu ngửa ra sau, rồi ngã xuống đất.

Lâm Dương cũng nắm bắt cơ hội, chạy ra ngoài cửa động.

Khi chạy ra ngoài, Lâm Dương kinh ngạc nhìn phong cảnh bên ngoài.

Bên ngoài cửa động, có khoảng năm sáu con cương thi, nhưng những con cương thi này không đứng, mà nằm trên đất.

Trên trán chúng, đều dán một lá bùa, trông như đã bị chế phục.

Cũng có nghĩa là, trận đại hỏa kia, quả thực là do con người gây ra.

Lâm Dương vào lúc này, đã nhận ra điều này, bắt đầu tìm kiếm người đã giúp mình xung quanh.

Thủ đoạn dán bùa lên trán cương thi này, là Lưu Tư Vũ sao?

Lâm Dương mang theo ánh mắt hy vọng, quét nhìn xung quanh, nhất thời, quên mất một chuyện, sau lưng hắn, còn có một con cương thi chỉ đơn giản là bị ngã.

Một luồng khí lạnh xuất hiện ở phía sau lưng Lâm Dương, sắc mặt hắn trắng bệch, nhớ ra con cương thi phía sau.

Từng luồng khí lạnh đang truyền đến từ sau lưng Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy một cảm giác khác thường, vẻ mặt dần dần trở nên khó coi.

Lâm Dương vừa rồi vì kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt, nhất thời quên mất một chuyện quan trọng nhất, con cương thi sau lưng hắn, vẫn chưa bị chế ngự hoàn toàn.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương loạng choạng, lập tức lăn một vòng, lăn về một chỗ nào đó trước mặt, sau đó nghe thấy tiếng vật gì đó bị đập vào.

Quay đầu lại, vẻ mặt Lâm Dương tái xanh.

Ở phía sau, có thể thấy một cái hố, xuất hiện ở nơi Lâm Dương

vừa đứng.

Nếu vừa rồi Lâm Dương chỉ ngây ngốc đứng đó mà không có phản ứng chính xác, bây giờ chắc đã bị đập trúng.

Cảm nhận cơ thể có chút mềm nhũn, Lâm Dương thậm chí không dám tưởng tượng, nếu thật sự bị đập trúng, sẽ xảy ra chuyện gì.

Một khi bị đập trúng, với đôi chân hiện tại của Lâm Dương, chắc chắn không thể chống lại lực va chạm đó, cũng sẽ bị đập ngã xuống đất ngay lập tức, sau đó hậu quả, có thể biết trước.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương chuyển sang hướng khác, muốn đi tìm người đã giúp mình.

Nhưng chuyện kỳ lạ lại xuất hiện, rõ ràng gần đó có mấy con cương thi bị chế phục nằm trên đất, nhưng lại không thấy người nào.

Gã đó, rõ ràng đã quên ở đây có một con cương thi bị bỏ sót, bây giờ con cương thi này muốn tìm Lâm Dương, Lâm Dương cảm thấy vô cùng bất lực.

Ở đây, Lâm Dương biết rõ cơ thể mình căn bản không thể đối kháng với gã này, nhưng bây giờ người giúp đỡ kia cũng không biết đã đi đâu, vẻ mặt Lâm Dương vô cùng khó coi.

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ lung tung, con cương thi kia không chờ hắn suy nghĩ, mà lao về phía hắn, mùi hôi thối trên người càng lúc càng gần mũi Lâm Dương, khiến hắn không khỏi nhíu mày.

Sau khi tìm kiếm lần cuối, xác định gần đó không thấy bất kỳ dấu vết nào của con người, Lâm Dương cũng từ bỏ ý nghĩ này, phải một mình đối kháng với con cương thi này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía con cương thi đang dần tiến lại gần, ánh mắt đặt lên hàm răng nhô ra của con cương thi.

Đối với Lâm Dương, so với việc bị con cương thi đánh, hàm răng của nó mới là nguy hiểm nhất.

Con cương thi này, lần cuối cùng đánh răng cũng là chuyện của hơn mười năm trước, nếu bị cắn, dựa vào sức mạnh của con cương thi, Lâm Dương chắc chắn sẽ bị cắn rách da.

Chương 754

Lúc đó những vi khuẩn đã ủ trong răng của con cương thi nhiều năm, e là sẽ dễ dàng đi vào cơ thể Lâm Dương.

Nghĩ vậy, vẻ mặt Lâm Dương dần trở nên nghiêm túc.

Phải tránh được đòn tấn công của con cương thi này, tệ nhất cũng phải tránh bị nó cắn.

Người đến cứu Lâm Dương, lúc này tuy không biết đã đi đâu, nhưng Lâm Dương tin rằng đối phương chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ rời đi.

Đã vào trong hang đốt lửa lớn như vậy, tự nhiên sẽ không để một con cương thi hành động ở đây.

Nếu đối phương vì không đủ bùa mà quay về, loại chuyện này Lâm Dương vạn lần không tin.

Con cương thi lao về phía Lâm Dương, há cái miệng đầy máu ra, hàm răng trắng bệch trong đêm tối lóe lên tia sáng lạnh, nhắm vào Lâm Dương đang nằm trên đất mà cúi người xuống.

Tốc độ của con cương thi nhanh, nhưng Lâm Dương đã sớm có chuẩn bị nên đã thành công né được.

Động tác của con cương thi tuy nhanh nhưng lại cứng nhắc, cho Lâm Dương một cơ hội để né tránh.

Khi con cương thi cúi người xuống, Lâm Dương đã đại khái phán đoán được hành động của đối phương, dù sao đây cũng chỉ là một con cương thi không có não, sau đó thành công né được đòn tấn công của nó.

Cú lao của con cương thi sau khi bị Lâm Dương né được, thế đi

không giảm, hung hăng đâm vào một tảng đá trên mặt đất.

Nhưng bị tổn thương không phải là con cương thi, mà là mặt đất.

Cùng với một tiếng ma sát trầm đục vang lên, cơ thể con cương thi cũng đang từ từ quay người, muốn kéo lại động tác của cơ thể.

Khi con cương thi quay người, Lâm Dương cũng nhìn rõ, trên mặt đất, để lại dấu răng của con cương thi.

Mấy đường kẻ dài và mảnh bị vạch ra trên mặt đất, trong đó có tảng đá kia, lại không cánh mà bay.

Đang lúc Lâm Dương cảm thấy kỳ quái, sau khi nhìn thấy khuôn mặt của con cương thi đang dần quay lại, cũng đã hiểu ra nguyên nhân.

Trên chiếc răng nanh bên trái của con cương thi, có một tảng đá bị kẹt trên đó.

Không đúng, nói chính xác hơn, chiếc răng nhọn của con cương thi, cùng với tảng đá đã bị đâm xuyên.

Trên tảng đá, Lâm Dương thấy một ít cỏ dại, cùng với tảng đá bị mang vào miệng con cương thi, trông có chút buồn cười.

Nhưng nhìn cảnh tượng như vậy, Lâm Dương lại không thể cười nổi.

Lúc này, Lâm Dương như thể đã đích thân trải nghiệm sức tấn công của con cương thi trước mặt, cơ thể có cảm giác lạnh lẽo không tự chủ được mà sinh ra.

Mặc dù biết răng của con cương thi vô cùng sắc bén, nhưng bây giờ xem ra, so với tưởng tượng của Lâm Dương, rõ ràng còn sắc bén hơn nhiều.

Nếu Lâm Dương bị cắn, chắc không cần lo lắng sẽ để lại một vết

rách trên người, chỉ cần xử lý, sau khi bị cắn để lại một lỗ lớn trên tay là được rồi.

Con cương thi này, rõ ràng có thể cắn cả thịt lẫn da, Lâm Dương lúc này đã ý thức sâu sắc được điều này, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Lẽ nào gã này, lúc sống là một đạo sĩ, sau khi chết ngay cả sức mạnh của cương thi cũng cao hơn người khác sao?

Những con cương thi mà Lâm Dương từng thấy trước đây, không có sức mạnh như vậy.

Con cương thi như thế này, không thể coi là một con cương thi bình thường được.

Nếu là trước đây, thấy loại cương thi đặc biệt này, Lâm Dương chắc chắn sẽ quan sát kỹ.

Nhưng vào lúc này, điều duy nhất Lâm Dương nghĩ đến, là nhanh chóng rời khỏi gã này.

Lâm Dương lúc này không ngừng oán trách, gã đã giúp mình trước đó, bây giờ rốt cuộc đã đi đâu rồi, không phải chứ.

Đúng lúc này, Lâm Dương dường như nghe thấy một số âm thanh từ khu rừng bên cạnh, giống như tiếng ai đó quát khẽ.

Nghe thấy âm thanh này, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ vui mừng rõ rệt.

Cũng có nghĩa là, người cứu mình, đang ở đó.

Âm thanh này nghe có vẻ là giọng nữ, Lâm Dương nghe có chút quen tai.

Cũng có nghĩa là, người cứu mình, quả nhiên là Lưu Tư Vũ.

Sau khi nghĩ đến điều này, sự oán trách đối với lão già kia, chết tiệt lại bùng phát trong lòng Lâm Dương.

Nguyên nhân cũng đơn giản, ban đầu Lâm Dương tưởng lão già kia đột nhiên lạc đường biết lối quay lại cứu mình, nhưng bây giờ xem ra, lão già kia chắc không biết đã chạy đi đâu rồi.

Lâm Dương chuyển tầm nhìn sang phía đó, định tiến về phía đó, chỉ cần chạy đến đó, có thể đi cầu cứu Lưu Tư Vũ.

Với năng lực của Lưu Tư Vũ, chỉ cần mang theo bùa, đối phó với những con cương thi bình thường này, không có vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, cơ thể mệt mỏi của Lâm Dương như được nạp lại năng lượng, cơ thể lập tức cử động, chuẩn bị chạy về hướng đó.

Trước khi hành động, Lâm Dương đặc biệt quay đầu lại nhìn một cái, định xem, sau lưng mình, con cương thi đó có theo kịp không.

Chỉ là khi quay đầu, Lâm Dương đột nhiên nghĩ, nếu đối với Lưu Tư Vũ, những con cương thi bình thường này có thể dễ dàng chế phục, vậy thì bây giờ Lưu Tư Vũ, lại đang đối phó với cái gì?

Lại phải để Lưu Tư Vũ chuyên môn chạy vào rừng đối phó.

Nghĩ đến đây, cổ Lâm Dương như bị cố định nhìn về phía sau.

Phía sau Lâm Dương, con cương thi kia quả thực đang đi về phía này, nhưng ở phía sau con cương thi, Lâm Dương lại thấy một thứ mà trước đó không để ý.

Bên ngoài hang động, có thể thấy, có mấy con cương thi, vì bùa của Lưu Tư Vũ mà ngã xuống đất, nhưng cũng chỉ có vậy, không có thứ gì khác.

Khi nhận ra điều này, vẻ mặt Lâm Dương lập tức thay đổi.

Chương 755

Cái gì cũng không có, mới là đáng sợ nhất.

Phải biết rằng, trước khi Lâm Dương vào trong cửa động, đã thấy lão già kia chế phục Hạn bạt.

Nhưng bây giờ ở bên ngoài, lại không thấy thân thể của con Hạn bạt đó.

Con Hạn bạt đó, theo lời lão già kia nói, lẽ ra không thể hành động được nữa, đợi trời sáng, sẽ bị tan chảy mới đúng.

Nhưng ở khoảng đất trống phía sau, Lâm Dương lại không thấy gì cả.

Tạm không nói đến thể chất của Hạn bạt có thể bị tan chảy trực tiếp trong một ngày không, có một vấn đề vô cùng quan trọng, trên mặt đất, vô cùng sạch sẽ, không hề lưu lại gì, giống như trước đó, cái gì cũng không có.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã hiểu ra, tại sao ở bên ngoài lại nghe thấy tiếng của Lưu Tư Vũ, tại sao ở đây lại để lại một con cương thi.

Nguyên nhân là do Hạn bạt, chắc là đã gặp phải Hạn bạt, nên mới bị Hạn bạt dẫn vào trong rừng.

Nghĩ vậy, bước chân định chạy về phía trước của Lâm Dương cũng dừng lại, vì hắn biết, lúc này Lưu Tư Vũ, đang đối kháng với Hạn bạt.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương dừng bước, nhìn thoáng qua con cương thi sau lưng mình, rồi lập tức thay đổi phương hướng, lao về một nơi khác.

Lâm Dương biết rõ, nếu Lưu Tư Vũ có việc phải làm, vậy thì hắn

cũng không thể đi ảnh hưởng.

Nếu Lưu Tư Vũ hiện tại đang đối đầu với Hạn bạt, vậy thì Lâm Dương tuyệt đối không thể đến đó.

Vì Lâm Dương hiện tại cũng là một người cần người khác giúp đỡ, đến chỗ Lưu Tư Vũ, người có thể giảm bớt áp lực, cũng chỉ có Lâm Dương mà thôi.

Sau đó Lưu Tư Vũ sẽ vì thêm một con cương thi mà trở nên khó khăn hơn.

Nếu người ta Lưu Tư Vũ đã đến cứu mình, Lâm Dương cũng không thể làm chuyện bất nhân bất nghĩa như vậy.

Lâm Dương đến đó, thứ có thể mang lại cho Lưu Tư Vũ, chỉ có gánh nặng chứ không có gì khác.

Cũng có nghĩa là, con cương thi đang theo sau mình hiện tại, phải giải quyết nó.

Lâm Dương chạy về phía trước, ánh mắt quay lại cũng trở nên có chút khó xử.

Không ngờ, lại cùng Lưu Tư Vũ ở trong lúc này tiến hành một mức độ nào đó cùng chung hoạn nạn, Lâm Dương cũng cười khổ, tốc độ chạy về phía trước cũng đang chậm lại.

Tốc độ chậm lại, không phải vì Lâm Dương muốn dừng lại ở nơi này, chỉ vì hai chân Lâm Dương đã không còn sức lực nữa.

Đôi chân tê dại, có thể cưỡng ép dùng ý chí điều khiển, cũng không thể kiên trì quá lâu.

Vì vậy Lâm Dương liền dừng lại, đối mặt với con cương thi sau lưng.

Khác với Lâm Dương đang thở hổn hển, dáng vẻ của con cương

thi, không có thay đổi gì so với trước đó.

Nếu bỏ qua những chiếc lá rơi trên người con cương thi, và tảng đá trên răng của nó, thì quả thực là như vậy.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Lâm Dương cũng đã thay đổi, hắn hiểu rằng, vào lúc này, người có thể dựa vào, cũng chỉ có chính mình.

Lâm Dương xác định như vậy, đồng thời cũng đang quan sát xung quanh, tìm kiếm cách để chế phục con cương thi.

Nếu muốn chế phục con cương thi trước mặt, cách rõ ràng nhất là chặt đầu nó.

Ở phương diện này, cương thi lại giống người, chỉ cần không có đầu, sẽ hoàn toàn mất đi khả năng hành động.

Nhưng cách này, không phải là điều Lâm Dương có thể làm được, ít nhất không phải là điều mà Lâm Dương với cơ thể yếu ớt hiện tại có thể làm được.

Vì vậy Lâm Dương cũng chỉ có thể lùi một bước, chỉ cần có cách làm cho con cương thi này không thể hành động là được rồi.

Lúc đó dù là sau này tìm Lưu Tư Vũ, hay đợi trời sáng, con cương thi này cũng sẽ biến mất.

Như không nhìn thấy con cương thi đang dần tiến lại gần, tầm nhìn của Lâm Dương đặt lên mấy cái cây sau lưng con cương thi.

Đồng thời trong lòng hắn, cũng dần dần có một số ý tưởng, cơ thể cũng đã cử động, nghênh đón con cương thi trước mặt.

Lâm Dương hơi cúi người xuống, chờ con cương thi tấn công trước.

Một con dã thú, khi thấy hành động của con mồi thay đổi, cũng sẽ cảm nhận được.

Đáng tiếc là, cương thi không phải là động vật, cơ thể có thể di chuyển, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một vật chết không biết suy nghĩ mà thôi.

Hoàn toàn không biết, địa vị của thợ săn và con mồi, đã lặng lẽ thay đổi.

Cương thi không biết suy nghĩ, cũng không có khả năng suy nghĩ.

Lúc này sau khi thấy Lâm Dương không còn chạy trốn, nó đột ngột lao về phía Lâm Dương.

Thấy tình hình này, Lâm Dương cũng không sợ hãi, ngược lại còn lộ ra nụ cười, rồi áp người về phía con cương thi.

Lúc này, sức mạnh cơ thể của Lâm Dương không còn nhiều nữa, những chiêu thức như trước kia, quật ngã con cương thi ra ngoài, khó mà sử dụng được nữa.

Nhưng không sao, cương thi không biết suy nghĩ, dễ đối phó, đặc biệt là ở nơi có địa thế phức tạp như thế này, càng như vậy.

Áp sát người vào con cương thi đã tiếp cận bên cạnh, Lâm Dương cũng nhanh nhẹn di chuyển cơ thể, xoay người quanh con cương thi, từ từ xoay tròn, khiến con cương thi cũng không thể không theo nhịp của Lâm Dương, cùng nhau giữ nhịp này mà xoay tròn cơ thể cứng đờ.

Nhưng như vậy, không có nghĩa là Lâm Dương đã trở nên an toàn.

Nguyên nhân đơn giản, Lâm Dương tuy ở giữa hai tay của con cương thi, tạm thời không thể bị thương, nhưng tay con cương thi đang thu vào trong, nếu Lâm Dương tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ bị cào thương.

Lâm Dương cũng có thể cảm giác được, lúc này cái miệng lớn của con cương thi đang ở sau lưng hắn, dường như sắp mở ra, một điểm

báo không lành xuất hiện ở gáy Lâm Dương, cảm giác như mình đang ở trong một tình huống vô cùng nguy hiểm.

Nhưng trong tình huống này, Lâm Dương vẫn giữ được sự bình tĩnh, khống chế nhịp điệu của cơ thể, bởi vì trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó là cơ hội duy nhất hắn có.

Chương 756

Đoán chừng thời gian, Lâm Dương cúi đầu và ngực về phía trước, rồi có thể nghe thấy tiếng răng của con cương thi phía sau va vào nhau.

Sau khi né được một đòn tấn công của con cương thi, Lâm Dương không dừng lại, vẫn giữ nguyên tư thế hiện tại, rồi đưa tay ra vị trí bắp chân của con cương thi, sau đó dùng sức kéo một cái.

Sau đó có thể thấy, cùng với cú kéo của Lâm Dương, cơ thể con cương thi lập tức mất thăng bằng, ngã xuống đất.

Cơ thể nặng nề ngã xuống đất, một tiếng rên ngắn ngủi truyền đến tai Lâm Dương.

Sau khi con cương thi ngã xuống đất, Lâm Dương không thừa thắng xông lên tiếp tục tấn công vào người nó, vì hắn biết, điều đó không có ý nghĩa gì.

Dù lúc này hắn có đối phó với cơ thể con cương thi thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hành động của nó sau này.

Mục tiêu của Lâm Dương rất rõ ràng.

Đó là cái cây có hình dạng kỳ lạ gần đó.

Cành cây đó vừa to vừa dài, nhưng cũng chính vì vậy, cành cây to dài không thể chống lại ảnh hưởng của trọng lực, rủ xuống một bên, rủ xuống mặt đất.

Những sợi dây leo mềm mại đó, cho Lâm Dương một cảm giác có thể tùy ý giày vò.

Những sợi dây leo này, chính là đạo cụ mà Lâm Dương muốn sử dụng.

Lúc này, con cương thi vừa bị Lâm Dương làm ngã đang có vẻ muốn đứng dậy lại, cơ thể đang từ từ nâng lên.

Lâm Dương cũng không có thời gian để ý đến con cương thi, chạy đến bên cây, nắm chặt thân cây, giật mấy cái, xác định độ cứng của nó, sau đó hài lòng gật đầu.

Độ dẻo dai này, là được rồi.

Đúng lúc này, con cương thi vừa bị Lâm Dương làm ngã, cũng đã đứng dậy lại, bắt đầu lao về phía Lâm Dương.

Lần này, Lâm Dương cũng không cần phải làm ngã con cương thi, vì hắn đã có công cụ thích hợp rồi.

Nhìn con cương thi lao về phía mình, Lâm Dương kéo căng sợi dây leo trong tay, rồi nhắm vào nó.

Khi con cương thi sắp chạm vào Lâm Dương, nó chạm phải sợi dây leo trong tay hắn trước.

Cơ thể bị chạm vào, lập tức nghiêng đi, dần dần nghiêng về phía Lâm Dương.

Con cương thi không hề có vẻ sắp ngã, ngược lại còn há to miệng, nhắm hàm răng vào phía Lâm Dương.

Bởi vì trong phản ứng đơn giản của con cương thi, tấn công đối phương, quan trọng hơn việc duy trì thăng bằng.

Cơ thể Lâm Dương ở không xa phía trước, theo đà ngã này, con cương thi sắp có thể cắn được Lâm Dương.

Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một con cương thi, lần này trong tay Lâm Dương đã có công cụ, sao lại có thể dễ dàng bị tóm được như vậy.

Nhìn cái miệng của con cương thi sắp chạm vào mình, Lâm

Dương cũng kéo sợi dây leo trong tay, chặn cái miệng lớn đang há ra của con cương thi.

Khi con cương thi cảm thấy có thứ gì trong miệng, nó lập tức cắn xuống một cái.

Nhưng phản ứng tiếp theo, lại khiến cho con đường suy nghĩ đơn giản của con cương thi cũng cảm thấy không ổn.

Bởi vì sợi dây leo trong miệng con cương thi, không hề bị đứt, ngược lại còn kích thích cảm quan của nó trong miệng.

Con cương thi phát hiện ra điều không ổn, nhưng không thể tìm ra cách đối phó chính xác.

Với trí thông minh của nó, điều duy nhất có thể làm, là không ngừng cắn xuống lần nữa, muốn cắn đứt sợi dây leo.

Nguyên nhân của tất cả những điều này, cũng là do Lâm Dương.

Khi nhét sợi dây leo vào miệng con cương thi, Lâm Dương đã chú ý, ở góc răng của nó, có một số điểm chết mà con cương thi không thể cắn được.

Cũng chính vì vậy, Lâm Dương mới có kế hoạch này.

Miệng của con cương thi, lúc này đã bị Lâm Dương chặn lại.

Tiếp theo, điều Lâm Dương cần giải quyết, chỉ còn lại khả năng hành động của nó.

Nhìn bàn tay của con cương thi đang tấn công về phía mình, Lâm Dương cũng không hoảng sợ.

Hắn nghiêng người sang một bên, sau khi thành công né được một đòn tấn công, bắt đầu chạy vòng quanh con cương thi.

Sợi dây leo trong tay Lâm Dương không hề buông ra.

Hắn cứ thế nắm chặt sợi dây leo, vòng quanh con cương thi một vòng, rồi sợi dây leo lại xuất hiện trước mặt nó.

Đúng lúc này, là lúc cuối cùng cũng là lúc quan trọng nhất.

Lâm Dương đưa tay ra trước mặt con cương thi.

Thấy cảnh này, con cương thi lập tức há miệng.

Lâm Dương cũng nhanh tay lẹ mắt, lại nhét sợi dây leo vào miệng nó.

Con cương thi ngậm miệng lại, nhưng cũng giống như trước đó, vì vị trí Lâm Dương đặt vào, khiến nó căn bản không thể cắn đứt sợi dây leo, ngược lại còn nhân cơ hội này mà buộc chặt sợi dây leo.

Nhưng khác với trước đó, trong miệng con cương thi, có hai sợi dây leo.

Có một sợi sau khi vòng một vòng lại ở trong miệng con cương thi, lúc này đang bị nó cắn chặt.

Dựa vào sợi dây leo này, con cương thi đã bị buộc lại.

Nhìn cảnh này, Lâm Dương gật đầu.

Chương 757

Sau khi xác nhận thao tác ổn định, Lâm Dương gật đầu rồi rời đi, đi về hướng của Lưu Tư Vũ.

Bây giờ cũng đã xử lý xong một con cương thi, vậy thì bây giờ đến chỗ Lưu Tư Vũ, chắc cũng không phải là gánh nặng nữa.

Dù cơ thể hắn có tệ đến đâu, chỉ cần Lâm Dương tìm được thời cơ vào sân thích hợp, thực ra cũng không có vấn đề gì.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đi về hướng đó.

Nếu Lâm Dương chọn quay đầu, cũng có thể an toàn trở về, nhưng hắn không chọn làm như vậy, hoặc là căn bản sẽ không chọn làm như vậy.

Người ta Lưu Tư Vũ đã đến cứu mình, hắn không thể làm ra chuyện như vậy được.

Sau khi đến gần nơi của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng có thể nghe thấy từ nơi đó không ngừng truyền đến tiếng cây cối bị đập, hoặc là tiếng vật gì đó gãy vỡ.

Sau khi nghe những âm thanh này, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên phức tạp.

Rõ ràng, có thể phát ra âm thanh như vậy, cũng chỉ có con Hạn bạt kia.

Cũng có nghĩa là, nếu con Hạn bạt đó có thể hoạt động phá hoại như vậy, chứng tỏ bây giờ Lâm Dương vào sân là quá sớm.

Lỡ bị Hạn bạt chọn làm mục tiêu tấn công, dựa vào thân hình nhỏ bé của Lâm Dương, không thể đối phó được.

Nhưng so với lần đầu gặp Hạn bạt trước đó, động tĩnh này đã nhỏ hơn nhiều.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng yên tâm, bắt đầu từ từ mò mẫm về phía trước, giấu người sau cây, chỉ ló đầu ra, lén lút quan sát Hạn bạt và Lưu Tư Vũ ở bên đó.

Vừa nhìn, Lâm Dương đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, hoặc là bị Lưu Tư Vũ làm cho kinh ngạc.

Bộ quần áo trên người Lưu Tư Vũ, rõ ràng là đồ ngủ.

Quần áo rộng thùng thình, cùng với mái tóc rối bù, không phải chứ, lẽ nào Lưu Tư Vũ sau khi xem tin nhắn của mình, không hề chỉnh trang gì đã chạy đến đây sao?

Nghĩ vậy, sự cảm kích của Lâm Dương đối với Lưu Tư Vũ càng tăng thêm.

Trong khu rừng cách đó không xa, hoặc là trong một khoảng đất trống, cây cối ở nơi đó phần lớn đã bị phá hủy, chỉ còn lại một gốc nhỏ sót lại trên đất.

Những cây còn lại đều bị đòn tấn công của Hạn bạt ảnh hưởng, gãy lìa, còn có một số thứ khác khiến Lâm Dương cảm thấy kinh hãi.

Trên những cây đổ trên mặt đất, Lâm Dương có thể thấy một số lá bùa, loại bùa trên đầu con cương thi bị chế phục trước đó, lúc này dán trên cây.

Sau khi thấy cảnh này, vẻ mặt Lâm Dương trở nên tái mét, dường như có một số suy nghĩ không tốt.

Không phải chứ, nhìn dáng vẻ của những lá bùa rơi này, cũng không giống như vô tình rơi từ trên người Lưu Tư Vũ xuống.

Trên những lá bùa đó đều có một nếp gấp nhàn nhạt, trông như, đã

bị Lưu Tư Vũ dán lên người Hạn bạt, sau đó Hạn bạt lại thành công thoát ra.

Sau khi chú ý đến điều này, Lâm Dương lại quan sát cục diện, rồi phát hiện, tình hình của Lưu Tư Vũ, không ổn.

Trên mặt Lưu Tư Vũ, Lâm Dương thấy sự tái nhợt chưa tan hết.

Bây giờ vì vận động mà mặt ửng hồng cũng không thể che giấu được sự tái nhợt.

Sau khi quan sát một lúc, Lâm Dương hiểu ra cơ thể Lưu Tư Vũ chắc chưa khỏe hẳn, nên lúc này ngay cả việc né tránh đòn tấn công của Hạn bạt cũng tỏ ra vô cùng vất vả.

Có thể thấy, trong tay Lưu Tư Vũ đang cầm một lá bùa, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy, trông có vẻ định dán lá bùa đó lên người Hạn bạt.

Nhưng Hạn bạt dường như cũng đã chịu thiệt một lần, tuy cách tấn công của nó đều là những đòn tấn công điên cuồng không có lý trí, phạm vi tấn công vô cùng lớn, trông như muốn đập nát mọi thứ xung quanh.

Nhưng Lâm Dương lại chú ý đến một điểm, tứ chi của Hạn bạt, dường như đang có ý vô ý né tránh lá bùa trong tay Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ cũng vì sự né tránh trên cơ thể của Hạn bạt, nên đến bây giờ vẫn chưa bị nó tóm được.

Sau khi xem cảnh này, Lâm Dương cũng suy nghĩ một lúc, đưa ra kết luận, đối với Hạn bạt, lá bùa đó chắc không phải là hoàn toàn không có tác dụng, chỉ là không thể giống như những con cương thi khác, một lá bùa có thể có tác dụng quan trọng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng gật đầu, rồi thân hình bắt đầu từ từ mò mẫm về phía trước, thỉnh thoảng nhìn xuống chân, chú ý bước đi

của mình, cố gắng không để hành động của mình phát ra tiếng động.

Lúc này vị trí của Lâm Dương đang quay lưng về phía Hạn bạt, Hạn bạt căn bản không thể nhìn thấy Lâm Dương.

Nhưng Lưu Tư Vũ lại có thể qua cơ thể của Hạn bạt mà lờ mờ thấy một bóng người, rồi dịch chuyển tầm nhìn ra một khoảng cách, có thể phát hiện, người lén lút sau lưng Hạn bạt, là Lâm Dương.

Vẻ mặt Lưu Tư Vũ lập tức trở nên lo lắng, không ngừng vẫy tay về phía Lâm Dương, hiển nhiên không muốn hắn vào đây.

Sau khi thấy hành động của Lưu Tư Vũ, tuy Lâm Dương cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn né sang một bên.

Nếu Lưu Tư Vũ đã bảo mình rời đi, cũng cho thấy, có một số chuyện Lâm Dương không nhìn rõ.

Một số việc Lưu Tư Vũ đang làm, Lâm Dương có thể không nhìn thấy, cũng chính vì vậy, Lâm Dương mới không thể hiểu được Lưu Tư Vũ.

Đặt ánh mắt về phía Lưu Tư Vũ, có thể thấy, sau khi Lâm Dương trốn kỹ, vẻ mặt Lưu Tư Vũ lại khôi phục bình tĩnh, trông không hề có chút sợ hãi nào đối với những đòn tấn công có thể đến trước mặt bất cứ lúc nào của Hạn bạt, như thể mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Mặc dù sắc mặt Lưu Tư Vũ tái nhợt, nhưng thái độ đối với sự việc dường như đã mất kiểm soát này, lại khiến Lâm Dương không thể không cảm thấy khâm phục.

Mặc dù theo ý của Lưu Tư Vũ, lẽ ra Lâm Dương nên tránh xa nơi này, nhưng Lâm Dương không định hoàn toàn làm theo, chỉ trốn ở gần đó, lén lút quan sát trận chiến.

Nguyên nhân cũng đơn giản, cơ thể Lưu Tư Vũ chưa hoàn toàn

khỏe lại.

Lưu Tư Vũ vốn có kế hoạch hoàn hảo, dưới cơ thể chưa hoàn toàn khỏe mạnh đó, cũng không nhất định có thể thực thi chính xác kế hoạch của cô ấy.

Lâm Dương định ở bên cạnh yên lặng quan sát, xem có cần phải giúp đỡ không.

Nếu Lưu Tư Vũ có thể xử lý xong chuyện này, vậy thì Lâm Dương đứng ở gần đó thực ra cũng an toàn.

Còn nếu Lưu Tư Vũ không thể giải quyết triệt để, lỡ như có sai sót gì xảy ra, Lâm Dương ở đây cũng có ý nghĩa của riêng mình.

Chương 758

Lâm Dương thầm nghĩ, ánh mắt đặt lên người Lưu Tư Vũ và con Hạn Bạt, chú ý đến trạng thái của cả hai, chủ yếu là quan sát trạng thái của Lưu Tư Vũ, xác nhận xem cô ấy có thể trụ được bao lâu.

Mặc dù cơ thể chưa hoàn toàn bình phục, nhưng sắc mặt Lưu Tư Vũ không hề có dấu hiệu mệt mỏi, chỉ đang tiến hành một trận chiến có thể coi là kịch liệt với con Hạn Bạt trước mặt.

Trận chiến kịch liệt, nhưng đó là nói về phía Hạn Bạt.

Phạm vi tấn công của Hạn Bạt rất lớn, mỗi lần vung tay đều quét sạch những thân cây gần đó, khiến chúng ngã rạp xuống đất.

Nhưng sự kịch liệt này cũng chỉ đúng với Hạn Bạt mà thôi.

Ở phía Lưu Tư Vũ, hoàn toàn không thấy được cảm giác kịch liệt đó.

Bởi vì trong tay Lưu Tư Vũ đang cầm một lá bùa, tuy động tác di chuyển có phần chậm rãi, nhưng chỉ cần mỗi lần đều giơ lá bùa ra trước người, con Hạn Bạt sẽ không thể đến gần.

Với những bước chân không hề nhanh, cô ấy đang từ từ di chuyển, dẫn dụ con Hạn Bạt đi theo.

Nhìn dáng vẻ này, Lưu Tư Vũ dường như muốn dẫn con Hạn Bạt đến một nơi nào đó.

Ý thức được điều này, Lâm Dương liền quan sát xung quanh xem có nơi nào đáng để Lưu Tư Vũ làm vậy không.

Vừa quan sát, quả nhiên Lâm Dương đã phát hiện ra một chỗ kỳ lạ.

Giữa những lá bùa có nếp gấp trên mặt đất dường như được sắp xếp theo một quy luật nhất định.

Có thể thấy, những lá bùa đó dường như vây thành một vòng tròn, hoặc một hình bầu dục không đều.

Còn Lưu Tư Vũ lúc này dường như đang tiến về phía chính giữa của vòng tròn đó.

Nói cách khác, mục đích của Lưu Tư Vũ là muốn đưa con Hạn Bạt kia vào trong vòng tròn sao?

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đã hiểu ra mục đích của cô ấy.

Lưu Tư Vũ hẳn là định dùng một phương pháp nào đó để hội tụ sức mạnh của nhiều lá bùa cùng một lúc, như vậy cũng có thể khống chế được con Hạn Bạt trước mặt.

Chỉ là nhìn con Hạn Bạt này, Lâm Dương luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Con Hạn bạt này nếu đã biết né tránh lá bùa trong tay Lưu Tư Vũ, chẳng phải đã chứng tỏ nó có một chút khả năng suy nghĩ hay sao?

Vậy mà lúc này lại dùng cách lãng phí thời gian như vậy để truy đuổi Lưu Tư Vũ.

Rõ ràng nên biết là không thể đến gần đối phương, nhưng nó vẫn duy trì phương thức tấn công đại khai đại hợp, quả thực không khác gì những cương thi bình thường.

Động tác của con Hạn Bạt trong mắt Lâm Dương vô cùng quỷ dị.

Rõ ràng là đang tấn công về phía Lưu Tư Vũ, nhưng đòn tấn công lại bị lệch đi sau một khoảng cách nhất định, mỗi lần đều không trúng vào chỗ cô ấy, trông như một trò hề.

Nhìn cảnh tượng có phần tức cười trước mắt, Lâm Dương đột

nhiên có một dự cảm không lành.

Ta luôn có cảm giác rằng, con Hạn Bạt trước mặt dường như cũng đang có mưu đồ gì đó, giống như Lưu Tư Vũ.

Ý nghĩ này vừa nảy ra đã bị ta phủ nhận, nhưng dần dần, không hiểu sao ta lại chấp nhận nó, bởi vì trông động tác của con Hạn Bạt thực sự quá quỷ dị.

Sự quỷ dị này, người trong cuộc như Lưu Tư Vũ có lẽ không cảm nhận được, có lẽ là do "người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh" chăng.

Trong mắt Lưu Tư Vũ, việc có thể dễ dàng né tránh đòn tấn công của Hạn Bạt hẳn là nhờ vào những bước chân nhanh nhẹn và khéo léo, cộng thêm lá bùa trong tay.

Sự việc chắc chắn có điểm không ổn, ánh mắt Lâm Dương tìm kiếm khắp mặt đất, rồi đột nhiên dừng lại ở một nơi, ở đó ta nhìn thấy một thứ rất rõ ràng.

Cách sau lưng Lưu Tư Vũ không xa, có một cái hố nhỏ.

Nếu Lưu Tư Vũ tiếp tục lùi về phía sau, rất có khả năng sẽ rơi vào cái hố đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương lập tức thay đổi, ánh mắt dần trở nên khó coi.

Xem ra, con Hạn Bạt này quả nhiên có khả năng suy nghĩ đơn giản.

Nó đã tìm ra quy luật né tránh đơn giản của Lưu Tư Vũ, thông qua việc điều khiển phương thức tấn công, nó đã gián tiếp điều khiển hướng lùi của cô ấy.

Mặc dù mánh khóe này dễ bị người khác nhìn thấu, nhưng Lưu

Tư Vũ lúc này lại khác.

Cô ấy đang từ từ lùi lại, bởi vì cô ấy cũng có kế hoạch của riêng mình.

Khi đang suy nghĩ về kế hoạch, thấy động tác của đối phương đúng như dự liệu, cộng thêm trong mắt cô ấy, thứ trước mặt cũng chỉ là một con Hạn Bạt mà thôi, nên biểu cảm cũng vô cùng điềm tĩnh, như thể mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Chỉ có Lâm Dương, người đã phát hiện ra điểm này, mới nhìn thấu được.

Hạn Bạt và Lưu Tư Vũ, cả hai đồng thời đều có kế hoạch cho trận chiến tiếp theo, và đều đang có hiệu lực.

Bây giờ chỉ cần xác định xem bên nào sẽ thành công trước mà thôi.

Ánh mắt Lâm Dương đặt lên người Hạn Bạt và Lưu Tư Vũ, thông qua việc ước tính khoảng cách đơn giản, kế hoạch của Lưu Tư Vũ hẳn sẽ được thực hiện trước.

Bây giờ Hạn Bạt đã bước vào trong vòng tròn đó, chỉ cần điều chỉnh lại phương hướng là có thể đến được chính giữa vòng tròn.

Nói cách khác, chỉ cần suy đoán của ta về kế hoạch của Lưu Tư Vũ không sai, thì tiếp theo, kế hoạch của cô ấy có thể hoàn thành.

Nếu vòng tròn đó chỉ là tình cờ mà có, vậy thì ta cũng không thể quan tâm nhiều như vậy nữa, nhất định phải ra ngoài nhắc nhở Lưu Tư Vũ, nói cho cô ấy biết sự thay đổi địa hình phía sau.

Mặc dù làm vậy có thể sẽ thu hút sự chú ý của Hạn Bạt về phía ta, nhưng dù xét từ góc độ nào, ta cũng phải làm vậy.

Nếu không, đợi đến khi Lưu Tư Vũ bị Hạn Bạt tấn công, cục diện sau đó sẽ khó mà cứu vãn.

Rất nhanh, trong lúc Lưu Tư Vũ điều chỉnh tư thế, Hạn Bạt đã bị dẫn dụ đến chính giữa vòng tròn.

Chương 759

Khi Lâm Dương đang căng thẳng quan sát động tác của Lưu Tư Vũ, ta chú ý thấy một điều, cơ thể Lưu Tư Vũ đã dừng lại, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn con Hạn Bạt trước mặt.

Lúc này, trên mặt Lâm Dương hiện lên một vẻ nhẹ nhõm.

Lưu Tư Vũ đã chủ động dừng lại, mà lại dừng lại vào lúc này, vậy đã chứng tỏ một điều, suy đoán của ta về việc này không sai, Lưu Tư Vũ quả thực đang dựa vào vòng tròn này để làm gì đó.

Chỉ thấy, Lưu Tư Vũ vung lá bùa trong tay về phía trước, không còn vẻ rụt rè né tránh đòn tấn công của Hạn Bạt như trước nữa, lá bùa trong tay nhắm thẳng vào trán con Hạn Bạt.

Hạn Bạt vốn sợ hãi lá bùa trong tay Lưu Tư Vũ, lúc này tự nhiên cũng bắt đầu né tránh.

Nhưng một chuyện khiến cả Hạn Bạt và Lâm Dương đều bất ngờ đã xảy ra, chỉ thấy tốc độ của Lưu Tư Vũ đột nhiên tăng nhanh, nhanh hơn rất nhiều so với lúc né tránh Hạn Bạt trước đó.

Đến đây, vẻ mặt Lâm Dương trở nên kinh ngạc.

Trước đó thấy tốc độ không nhanh của Lưu Tư Vũ, ta cứ ngỡ là vì vết thương trên người cô ấy, không ngờ đó lại là một sự lừa dối, một sự lừa dối nhắm vào Hạn Bạt, khiến con Hạn Bạt có lối suy nghĩ đơn giản này thích ứng với tốc độ trước đó của cô ấy.

Lúc này, tốc độ mà Lưu Tư Vũ đột nhiên bộc phát ra, tự nhiên không phải là thứ mà Hạn Bạt có thể né tránh thành công.

Chỉ thấy, Lưu Tư Vũ dán lá bùa trong tay lên trán Hạn Bạt, sau đó động tác cơ thể của Hạn Bạt cũng chậm đi rất nhiều, động tác cũng

thay đổi, không còn là động tác né tránh lá bùa nữa mà tấn công về phía Lưu Tư Vũ.

Bởi vì Lưu Tư Vũ sau khi dán lá bùa lên trán Hạn Bạt không lập tức lùi lại, mà đứng ngay trước mặt nó, đặt tay lên trán Hạn Bạt, hoặc có thể nói là đặt lên lá bùa trên đầu nó.

Chỉ thấy, Lưu Tư Vũ ấn chặt lá bùa trước mặt, trông như không muốn để lá bùa rơi ra.

Từ góc nhìn của Lâm Dương có thể thấy, lá bùa đó sau khi dán lên trán Hạn Bạt cũng không dính chặt, phải nhờ Lưu Tư Vũ ấn chặt lại.

Theo động tác của Hạn Bạt, thậm chí còn có thể thấy vị trí của lá bùa thay đổi một chút.

Bàn tay mà Lưu Tư Vũ đang ấn xuống là để điều chỉnh lại lá bùa, tránh cho nó bị mất hiệu lực do thay đổi vị trí.

Động tác của Hạn Bạt vì có lá bùa nên không nhanh lắm, vì vậy đối với Lưu Tư Vũ lúc này, Lâm Dương cũng không lo lắng.

Lưu Tư Vũ dù thế nào cũng không đến nỗi thần kinh thô mà không nhìn thấy động tác của con Hạn Bạt trước mặt.

Chỉ thấy, Lưu Tư Vũ ấn chặt tay lên đầu Hạn Bạt, sau đó chân cô ấy khẽ di chuyển trên mặt đất, rồi một cảm giác kỳ lạ hiện lên trong lòng Lâm Dương.

Rõ ràng chỉ là vài động tác bình thường, nhưng trong mắt Lâm Dương, bên cạnh Lưu Tư Vũ lúc này lại có một khí trường đặc biệt, giống như bị một sức mạnh thần bí bao bọc lấy, khí chất của cô ấy trông cũng đã thay đổi.

Về phần thay đổi thế nào, Lâm Dương cũng không nói được, chỉ cảm thấy Lưu Tư Vũ trước mặt mình và Lưu Tư Vũ mà mình quen biết dường như đã biến thành hai người hoàn toàn khác nhau.

Điều khiến Lâm Dương yên tâm là, Lưu Tư Vũ lúc này trông như đã nắm rõ tình hình hiện tại trong lòng bàn tay, vậy là được rồi.

Sau khi Lưu Tư Vũ thực hiện vài thủ thế kỳ lạ, Lâm Dương kinh ngạc nhìn thấy, động tác vốn chậm chạp của Hạn Bạt lúc này cũng đang dần dần dừng lại.

Cảm thấy tò mò, Lâm Dương nhìn xuống những lá bùa trên mặt đất, rồi trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc không thể xóa nhòa.

Những lá bùa trên mặt đất, trên đó có khắc những đường vân màu đỏ, lúc này đang từ từ phai màu, dần dần từ màu đỏ son biến thành màu đen kịt.

Nói cách khác, mặc dù dùng một phương pháp mà Lâm Dương không thể hiểu được, nhưng việc Lưu Tư Vũ hiện tại có thể khống chế được con Hạn Bạt này, quả thực có mối quan hệ không thể tách rời với vòng tròn bùa chú được bày ra trên mặt đất.

Sau khi động tác của Hạn Bạt hoàn toàn dừng lại, tay nó giơ lên không trung, tạo thành một tư thế quỷ dị, vặn vẹo như muốn lao về phía Lưu Tư Vũ.

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Lưu Tư Vũ vẫn nghiêm túc như vậy.

Nguyên nhân, Lâm Dương nhanh chóng tìm ra.

Tay của Lưu Tư Vũ vẫn đang ấn chặt trên đầu Hạn Bạt, nói cách khác, lá bùa này hiện tại không thể rời tay, hoặc là cơ thể của con Hạn Bạt này vốn kỳ lạ, không thể bị lá bùa dán lên người.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên kỳ quặc.

Chẳng lẽ Lưu Tư Vũ định duy trì tư thế này cho đến khi ánh nắng ban mai xuất hiện sao?

Phải biết rằng, bây giờ cách ban ngày, nếu ước tính một cách táo

bạo, cũng còn hơn một tiếng đồng hồ.

Ở phía chân trời chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng trắng mờ mờ, cách lúc mặt trời mọc còn một lúc nữa.

Nếu Lưu Tư Vũ cứ đứng trước mặt Hạn Bạt như vậy, chắc chắn sẽ không trụ nổi, phải biết rằng cơ thể cô ấy vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đi về phía trước, xuất hiện trước mặt Lưu Tư Vũ.

Lúc đi tới, hắn cẩn thận né tránh những lá bùa dưới chân, để tránh vì bất cẩn mà gây ra chuyện kỳ lạ. "Không sao đâu, những lá bùa đó hết tác dụng rồi." Thấy phản ứng của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng bật cười, vui vẻ nói.

Chỉ là sau khi nghe thấy giọng của Lưu Tư Vũ, vẻ mặt Lâm Dương lại trở nên vô cùng khó coi, quan tâm nhìn về phía cô ấy, bởi vì giọng của Lưu Tư Vũ vô cùng khàn khàn.

Mặc dù có thể nghe ra được sự vui mừng của cô ấy, nhưng cảm giác khàn đặc đó lại khiến Lâm Dương cảm thấy một trận đau lòng.

Xem ra, Lưu Tư Vũ dường như không chỉ không trang điểm mà còn không uống một ngụm nước nào khi ra ngoài, nên lúc này, cổ họng của cô ấy khô khốc đến mức gần bằng Lâm Dương, một người hai ngày chưa ăn uống gì.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đau lòng nhìn Lưu Tư Vũ. "Cứ giơ tay như vậy không mỏi sao?

Có cần tôi giúp không?" Nhìn cánh tay đang giơ lên của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương hỏi vậy.

Trông cô ấy có vẻ mệt mỏi rồi, mệt mỏi như vậy cũng nên giúp đỡ.

Nhưng Lưu Tư Vũ lại từ chối sự giúp đỡ của Lâm Dương, trông có vẻ không phải vì bướng bỉnh hay gì cả, mà vì việc cố định lá bùa trên đầu Hạn Bạt không đơn giản chỉ dùng sức là được, hình như còn có kỹ thuật.

Đợi đến khi trời sáng, con Hạn Bạt kia thậm chí vì bị lá bùa áp chế mà ngay cả tiếng kêu cũng không phát ra được, cứ thế bị ánh nắng làm cho tan chảy.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng nhân đó được nghỉ ngơi, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 760

Sau đó, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nghỉ ngơi một lúc rồi cũng rời khỏi ngôi làng này, đi đến một ngọn núi nào đó.

Ở đó là sơn môn của môn phái lão già đã bỏ rơi Lâm Dương.

Xuất hiện trước mặt hai người là một bóng người.

Một người đàn ông mặc quần áo rách rưới đang đứng trước mặt hai người, trên mặt có những mảng thịt vụn lớn, từ trong vết thương tỏa ra một mùi hôi thối khó chịu.

Ánh mắt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ lập tức thay đổi.

Một con cương thi, không còn nghi ngờ gì nữa, ở nơi này lại gặp một con cương thi.

Sau khi nhìn thấy con cương thi, Lưu Tư Vũ suy nghĩ một lúc rồi bước về phía trước, nhấc chân lên, đá mạnh một cú.

Cương thi không có lý trí để suy nghĩ, tự nhiên cũng sẽ không né tránh.

Bị Lưu Tư Vũ đá một cú như vậy, nó bay thẳng vào một tảng đá ở xa, rơi mạnh xuống, phát ra tiếng động của vật nặng va chạm.

Sau khi con cương thi được giải quyết, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên nghiêm túc. "Sao ở đây lại có thứ này?

Chẳng phải đây là nơi ở của môn phái lão già đó sao?" Lưu Tư Vũ vỗ vai Lâm Dương, trong mắt tràn đầy sự khó tin.

Ở một nơi như thế này lại xuất hiện cương thi, thực sự khiến cô ấy khó mà tin được. "Khoan hãy nói chuyện đó đã, con cương thi kia định giải quyết thế nào, cứ để mặc nó như vậy sao?" Lâm Dương

cũng nhìn về hướng con cương thi rơi xuống.

Sau khi bị Lưu Tư Vũ đá bay, con cương thi đó đã rơi trúng một phần nhọn của tảng đá, cơ thể bị xuyên thủng, bây giờ vẫn chưa đứng dậy, giống như đã chết.

Nhưng Lâm Dương biết, đây chỉ là một giả tượng, con cương thi đó một lúc nữa sẽ đứng dậy trở lại. "Không biết nữa, cứ để đó đi, chúng ta tìm môn phái kia ở đây, xem trên bản đồ thì cũng không còn xa nữa." Lưu Tư Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói vậy.

Số bùa chú trên người cô ấy không còn nhiều, để không lãng phí, đối mặt với thứ này, cô ấy cũng chỉ là một người có sức lực lớn hơn một chút mà thôi. "Ý cô là sao?" Mặc dù vẻ mặt Lưu Tư Vũ trông rất bình tĩnh, nhưng Lâm Dương lại chú ý thấy trong mắt cô ấy có ánh mắt hưng phấn, dường như cô ấy đã phát hiện ra chuyện gì đó thú vị. "Cương thi chắc chắn không thể xuất hiện vô cớ, nói cách khác, gần đây có nơi mà cương thi xuất hiện, tôi muốn tìm nơi đó." Lưu Tư Vũ không do dự, nói ra suy nghĩ của mình, khiến Lâm Dương phải nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc. "Nói cách khác, cô muốn tìm nơi đó ở đây, sau đó đi vào?" Con cương thi đó rất có khả năng đã chui ra từ một góc âm u nào đó. "Không phải chúng ta, là tôi." Lưu Tư Vũ đắc ý cười một tiếng, sau đó kéo Lâm Dương bắt đầu tìm kiếm dấu vết mà cương thi để lại xung quanh.

Sau khi nghĩ rằng lão già kia có thể có liên quan đến con cương thi này, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút thay đổi.

Đến lúc này, hắn cũng đi theo sau lưng Lưu Tư Vũ, bắt đầu tìm kiếm một cách nghiêm túc.

Dù sao tìm được lão già đó, có lẽ có thể phát hiện ra chuyện gì đó thú vị.

Rất nhanh, Lưu Tư Vũ đã tìm thấy nơi cương thi chui ra.

Tại một cái hố nhỏ trên mặt đất đột nhiên nứt ra, có một cái hang.

Xem ra, cương thi đã bò ra từ bên trong.

Sau khi nhìn dấu vết bên ngoài cửa hang, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên âm trầm.

Nguyên nhân rất đơn giản, từ những dấu vết này có thể thấy, cương thi chui ra từ đây không chỉ có một con mà họ vừa gặp.

Nói cách khác, gần nơi này hẳn là có một vài con cương thi. "Hẳn là có bốn năm con đã ra ngoài, trừ đi con chúng ta vừa gặp, còn ba bốn con đang lang thang bên ngoài." Lưu Tư Vũ ngồi xổm xuống đất, đưa tay sờ lên mặt đất, đo lường kích thước của từng dấu chân, sau đó đưa ra kết luận.

Đối với phán đoán của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương vô cùng tin tưởng.

Không nói gì khác, Lưu Tư Vũ là người nuôi thi, hiểu biết về phương diện này chắc chắn hơn Lâm Dương rất nhiều.

Không do dự, Lâm Dương gọi điện thoại cho Hàn Mộc Nghiên. "Alo, sao rồi, đã tìm thấy lão già đó chưa?" Ở đầu dây bên kia, Hàn Mộc Nghiên đã có chuẩn bị từ trước, Lâm Dương đã nói cho cô ấy biết tin mình suýt chết vì lão già đó. "Lão già đó thì chưa tìm thấy, nhưng tôi đã tìm thấy thứ khác, chắc cô sẽ cảm thấy hứng thú.

Nói cho cô biết, tôi gặp cương thi ở đây." Không để ý đến sự im lặng đột ngột ở đầu dây bên kia, Lâm Dương vội vàng giải thích tình hình ở đây. "Cương thi sao?

Sao lại có thứ đó ở đó." Giọng điệu của Hàn Mộc Nghiên cũng từ tùy ý chuyển sang căng thẳng, trong giọng nói tràn đầy sự khó hiểu. "Ở đây có một cái hang dưới đất bị người ta mở ra, có tổng tử bò ra, ước chừng đã ra ngoài mấy con rồi, tôi đã gặp một con." "Vậy tiếp

theo định làm gì, nơi đó cách khu đô thị gần nhất không xa đâu." Dưới chân núi là một thị trấn nhỏ.

Hàn Mộc Nghiên lúc này cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Nếu để những tống tử đó chạy vào trong thị trấn, e rằng sẽ gây ra đại họa.

Mặc dù mục đích của họ là tìm lão già đó để tính sổ, nhưng sau khi biết chuyện này, với tính cách của cô ấy, lại khó mà làm ngơ. "Mọi người đợi ở đó, tôi sẽ cử người của tôi đến đó giúp.

Vừa hay tôi có vài người đang làm việc ở gần đó, đợi một lát là được." Ở đầu dây bên kia, Hàn Mộc Nghiên nói như vậy, khiến Lâm Dương cũng cảm thấy an tâm.

May mà ở đây có Hàn Mộc Nghiên làm hậu thuẫn, nếu không để những con cương thi đó chạy ra ngoài, sự việc sẽ trở nên phiền phức hơn nhiều, Lâm Dương không khỏi nghĩ vậy.

Chương 761

Theo như lời Hàn Mộc Nghiên nói ở đầu dây bên kia, khoảng hai tiếng nữa người của cô ấy sẽ đến nơi, bảo Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đợi ở đó trước. "Đã có mấy con cương thi ra ngoài rồi, hiện tại chắc đang lang thang ở bên ngoài, bảo người của cô đừng đi lung tung, kẻo kinh động chúng thì không hay.

Tôi có thể sẽ vào xem, bảo họ ở ngoài đợi tôi là được." Lâm Dương nói xong câu đó thì cúp điện thoại. "Alo, alo, alo!" Ở đầu dây bên kia, Hàn Mộc Nghiên mang theo sự bất mãn hét vào điện thoại.

Không ngờ, Lâm Dương chỉ nói cho cô ấy biết những thứ đó xong, đã cúp điện thoại của cô ấy, còn cảm giác như muốn vào trong cái hang đó, rõ ràng là không để người mà cô ấy cử đi vào trong lòng.

Sau khi do dự một lúc, Hàn Mộc Nghiên gọi điện thoại cho thuộc hạ của mình, xác định họ không bận việc gì thì bảo họ nhanh chóng đến chỗ Lâm Dương, sau đó rơi vào trầm tư.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Hàn Mộc Nghiên cũng phát hiện ra, xử lý như vậy có lẽ không được, không đủ toàn diện, thế là cô suy nghĩ xem phải giải quyết chuyện này như thế nào.

Hàn Mộc Nghiên thở dài một hơi, sau đó tiếp tục gọi những cuộc điện thoại khác.

Mặc dù người của cô ấy đã đến đó, nhưng vẫn không được.

Lần này sự việc tuy không lớn, nhưng Hàn Mộc Nghiên không muốn để người vô tội bị thương, vì vậy cần phải thông báo cho những người ở đó. "Xong chưa?" Lưu Tư Vũ sau khi Lâm Dương cúp điện thoại, nhìn về phía hắn, trên mặt mang theo vẻ chất vấn, rõ ràng là muốn vào ngay trong cái hang đó. "Không vấn đề gì, chúng ta vào

đi." Lâm Dương gật đầu với Lưu Tư Vũ, sau đó hắn định đi vào.

Cửa hang rất nhỏ, chỉ đủ cho một người đi qua, e là phải bò trên mặt đất mới có thể miễn cưỡng chui vào.

Bên trong không có chút ánh sáng nào, cho dù dùng đèn pin chiếu về phía trước, cũng không thể nhìn thấy quá xa, giống như có một lớp sương mù mỏng phủ lên trên.

Cách đó không xa, xuất hiện một chỗ cần phải rẽ, khiến trong lòng Lâm Dương cũng nảy sinh ý định rút lui.

Ngay khi Lâm Dương vừa bò xuống đất, chuẩn bị chui vào thì Lưu Tư Vũ chạy tới, đẩy hắn sang một bên, sau đó chui vào trước. "Tôi vào trước, anh ở ngoài đợi, lát nữa hẵng theo vào." Trong giọng nói của Lưu Tư Vũ dường như mang theo một tầng lo lắng, trông như đang lo lắng sẽ gặp phải thứ gì đó ở bên trong.

Khi Lâm Dương chưa kịp phản ứng, cô ấy đã nhanh như một làn khói chui vào, chỉ để lại một đôi đế giày đối diện với Lâm Dương.

Rất nhanh, bóng dáng Lưu Tư Vũ đã biến mất bên trong.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương cũng lắc đầu, sau đó chuẩn bị bò vào trong.

Cơ thể vừa bò xuống, chui vào được một cái đầu thì sắc mặt hắn đại biến, bởi vì Lâm Dương cảm giác được có thứ gì đó đang giẫm lên chân mình.

Thò đầu ra, quay đầu lại, nhìn thứ ở phía sau, trong mắt Lâm Dương cũng mang theo một tia kinh ngạc.

Trên mắt cá chân của hắn, đang đứng một con cương thi, trên người tỏa ra mùi hôi thối.

Từ quần áo trên người có thể phán đoán ra không phải là con mà

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã gặp trước đó.

Nói cách khác, con cương thi này đã ở gần đây, sau đó bị kinh động sao?

Đến lúc này, Lâm Dương cảm thấy có chút hối hận.

Không ngờ, vì nói chuyện ồn ào với Lưu Tư Vũ mà không chú ý đến động tĩnh của con cương thi này.

Bây giờ thì hay rồi, Lưu Tư Vũ đã vào trong, chỉ còn mình hắn đối mặt với con cương thi này ở khoảng cách không xa.

Không thể nào lờ đi sự tồn tại của con cương thi này mà bò vào trong được.

Nói cách khác, phải giải quyết con cương thi này trước đã, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên sắc bén.

Hắn không giống Lưu Tư Vũ, có sức lực mạnh mẽ như vậy, có thể trực tiếp đá bay con cương thi ra xa.

Nói cách khác, Lâm Dương phải tốn một khoảng thời gian rồi.

Đến đây, Lâm Dương lắc đầu, sau đó bất đắc dĩ đứng dậy, nhìn con cương thi trước mắt.

Giống như con cương thi gặp trước đó, trên mặt con cương thi này cũng có những vết thương chằng chịt, trong đó tỏa ra mùi hôi thối khó chịu.

Nhưng Lâm Dương đã có chuẩn bị từ trước nên đã bịt mũi lại, vẻ mặt phức tạp nhìn con cương thi trước mắt.

Cương thi lao về phía Lâm Dương, miệng không mở ra, chỉ dùng đôi tay chảy ra chất lỏng màu xanh lá cây liên tục vung về phía Lâm Dương, trông như muốn tóm lấy cơ thể hắn.

Nhưng động tác của cương thi, trong mắt Lâm Dương, giống như

một người máy chuyển động chậm chạp.

Lâm Dương chỉ cần nghiêng người một cái là né được, sau đó cúi thấp người, dùng lưng nghiêng về phía ngực cương thi mà húc mạnh vào.

Cương thi bị một cú húc ngã nhào xuống đất.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Lâm Dương cũng hài lòng gật đầu, sau đó nhanh chóng xoay người, bò xuống đất, chuẩn bị chui vào cửa hang bên trong.

Bò trên mặt đất, Lâm Dương nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Khi vào trong cửa hang được một đoạn ngắn, tiếng cương thi bò về phía trước ở phía sau cũng bị Lâm Dương nghe thấy.

Nhưng Lâm Dương lại cười khẩy, bởi vì bây giờ cương thi mới bắt đầu bò, căn bản không thể bắt được hắn.

Lâm Dương tiếp tục bò về phía trước.

Đột nhiên, Lâm Dương cảm nhận được từ mắt cá chân của mình có một lực kéo không tên truyền đến.

Trong cửa hang không rộng rãi, hắn miễn cưỡng quay đầu lại, Lâm Dương nhìn thấy, con cương thi bị hắn húc ngã kia không đứng dậy, mà dùng tay bám đất bò về phía này, sau đó vươn tay ra tóm lấy chân hắn, lúc này đang kéo hắn ra ngoài.

Tay Lâm Dương cũng bám chặt vào mặt đất, ánh mắt phức tạp nhìn con cương thi phía sau.

Chương 762

Không ngờ con cương thi này lại dùng cách này để bắt hắn.

Nhưng đã vào được hơn nửa người rồi, Lâm Dương tự nhiên sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Hai chân bắt đầu liên tục đạp mạnh về phía sau, sau đó tay của con cương thi cũng không ngừng trượt xuống dưới chân hắn.

Xem ra, sắp bị hất văng ra rồi.

Không lâu sau, sắc mặt Lâm Dương cứng đờ tại chỗ, bởi vì tay của con cương thi sau khi trượt xuống một lúc thì bị kẹt lại, bây giờ đang kẹt ở vị trí bắp chân của hắn, không thể tiếp tục trượt xuống dưới, bị cổ giày của hắn chặn lại.

Không còn cách nào khác, lựa chọn để lại cho Lâm Dương cũng không nhiều.

Lâm Dương thu chân lại một chút, sau đó dùng hết sức lực toàn thân, cuối cùng cũng đá bay con cương thi sang một bên.

Sau khi vào được một đoạn không ngắn, Lâm Dương mượn ánh trăng nhìn ra bên ngoài, thấy con cương thi dường như bị kẹt ở bên ngoài, không thể vào được.

Lâm Dương cũng vì vậy mà thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi vào được một đoạn, Lâm Dương phát hiện ra một chuyện kỳ lạ, dường như không thể tìm thấy Lưu Tư Vũ, giống như cô ấy đột nhiên biến mất vậy, khiến Lâm Dương có một thoáng hoảng hốt.

Ở nơi này rẽ một cái, không thể nhìn thấy Lưu Tư Vũ.

Rõ ràng trước mặt Lâm Dương là một con đường thẳng, nhưng lại không có bóng người nào.

Trên con đường đó, thậm chí không thấy dấu vết di chuyển của Lưu Tư Vũ, giống như cả người cô ấy đột nhiên biến mất vậy.

Thấy tình huống này, Lâm Dương cũng nhíu mày, vẻ mặt phức tạp từ từ di chuyển về phía trước.

Tiếp tục di chuyển về phía trước một đoạn ngắn, Lâm Dương phát hiện ra một dấu vết kỳ lạ.

Mặt đất vốn thô ráp, lúc này đột nhiên xuất hiện một vệt như có thứ gì đó bị kéo đi.

Nhìn thấy vậy, Lâm Dương cũng có chút lo lắng.

Đưa tay sờ lên, có thể xác nhận một điều, vết tích đó vừa mới được tạo ra, cũng chính là chuyện vừa rồi.

Trong lòng Lâm Dương đột nhiên có một ý nghĩ không hay, chẳng lẽ, Lưu Tư Vũ bị thứ gì đó kéo đi sao?

Đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy, Lâm Dương lập tức bị dọa cho giật mình, vội vàng bò nhanh về phía trước.

Chỉ là bò trên đất, dù có nhanh đến đâu cũng không thể nhanh chóng xuyên qua hành lang đất này.

Đi thêm một đoạn nữa, vết tích bị kéo lê trên mặt đất cuối cùng cũng biến mất, thay vào đó là những dấu vết khác, từng mảng từng mảng xuất hiện ở bên dưới, giống như có thứ gì đó đang vật lộn trên đó.

Thấy cảnh này, Lâm Dương ngược lại lại yên tâm, bởi vì vết tích này chứng tỏ một điều, Lưu Tư Vũ ở đây đã bắt đầu giành lại được một chút quyền chủ động.

Với sức lực của cô gái đó, nếu thực sự muốn vật lộn, cũng không có mấy người có thể so sánh được.

Lưu Tư Vũ chỉ cần cẩn thận không để bị tạo thành những vết thương kỳ lạ là được rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương ngược lại lại yên tâm, bình tĩnh tiến về phía trước, chỉ là tốc độ không giảm.

Đi thêm một chút về phía trước, Lâm Dương cuối cùng cũng nhìn thấy Lưu Tư Vũ.

Tại một nơi giống như đại sảnh, ở đó, Lâm Dương nhìn thấy Lưu Tư Vũ đang đứng bên trong, và đang vật lộn với một thứ gì đó kỳ lạ.

Thông qua ánh sáng của đèn pin, Lâm Dương có thể nhìn ra đó là một gã đen thui, có thể thấy trên người có một số đường nét giống như sợi dây.

Điểm đáng chú ý nhất đối với Lâm Dương là, ở phía sau sinh vật này, hắn nhìn thấy một thứ giống như sợi xích.

Sợi xích, hay đúng hơn là một thứ có chất liệu giống như nhựa, đang trói chặt chân của sinh vật đen thui đó.

Từ góc độ của Lâm Dương có thể thấy, độ dài của những sợi xích nhựa này rất dài, có thể thấy trên mặt đất có một vệt dài.

Xem ra, ý nghĩa tồn tại của sợi xích này chỉ là để trói buộc sinh vật này, chứ không hề hạn chế phạm vi hoạt động của nó.

Nhìn xuyên qua cơ thể sinh vật đó, hắn nhìn thấy một thứ giống như một cánh cửa lớn, thu hút chặt ánh mắt của Lâm Dương, trong nhất thời lờ đi Lưu Tư Vũ và sinh vật bí ẩn ở phía trước.

Trên cánh cửa lớn đó, có khắc mấy chữ.

Từ chỗ Lâm Dương có thể lờ mờ nhìn ra, dường như là Khải X

Môn, chữ ở giữa bị thứ gì đó che mất, Lâm Dương không thể nhìn rõ chi tiết bên trong.

Lâm Dương muốn đến gần hơn để xem, nhưng lại phản ứng lại, Lưu Tư Vũ và sinh vật kỳ lạ kia đang vật lộn với nhau, Lâm Dương tự nhiên cũng không thể đi qua.

Đến đây, Lâm Dương lập tức tập trung sự chú ý vào sinh vật quỷ dị và Lưu Tư Vũ.

Có thể thấy, phương thức tấn công của sinh vật bí ẩn này là thông qua việc vung vẩy những cơ quan giống như sợi dây trên người để tấn công Lưu Tư Vũ.

Từ phía Lâm Dương có thể thấy, tay của Lưu Tư Vũ đều bị quất đến đỏ ửng, trông cũng vô cùng không ổn.

Nhưng Lâm Dương không lập tức xông lên giúp Lưu Tư Vũ, bởi vì Lưu Tư Vũ đã nhìn thấy Lâm Dương, nhưng lại không cầu cứu hắn.

Điều đó cũng chứng minh một điều, đó là Lưu Tư Vũ tạm thời có thể trụ được, và cũng không có phương pháp nào có thể chiến thắng sau khi gọi Lâm Dương đến.

Vì vậy, cô ấy chỉ có thể giao quyền hành động cho Lâm Dương, dù là đến giúp cô ấy hay đi làm việc khác, đều có thể do Lâm Dương quyết định.

Dựa vào sự ăn ý giữa hai người, Lưu Tư Vũ đã chọn tin tưởng Lâm Dương, Lâm Dương tự nhiên cũng sẽ không phụ lòng tin của Lưu Tư Vũ.

Ánh mắt Lâm Dương quét khắp nơi này, ngoài cánh cửa lớn đóng kín kia, nơi này ngoại trừ sinh vật kỳ lạ ra, chỉ có một mảnh đất trống trơn.

Lâm Dương nhất thời cũng không tìm thấy thứ gì hữu dụng.

Xem ra để đảm bảo sinh vật này luôn ở lại đây, người ta thậm chí không để lại bất cứ thứ gì ở đây.

Chương 763

Lâm Dương suy nghĩ một lúc, chuẩn bị đến giúp Lưu Tư Vũ, chuẩn bị cùng nhau chiến đấu với sinh vật bí ẩn này.

Nhưng sau khi Lâm Dương bước về phía trước hai bước, hắn cũng phát hiện ra một vài thứ ở phía trước, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Khi Lâm Dương quan sát nơi này trước đó, đã bỏ sót một thứ, đó là sợi xích nhựa trên chân sinh vật kia.

Sợi xích đó theo động tác của sinh vật mà xoay tròn trong không trung, cho Lâm Dương cảm giác như nó đã hòa làm một với sinh vật, nên hắn đã tạm thời lờ đi sợi xích đó.

Nhưng bây giờ đã bị Lâm Dương nhìn thấy sự tồn tại của sợi xích này, hắn sẽ không làm như không biết không thấy như trước nữa.

Lúc này, Lâm Dương đã có một ý nghĩ thú vị, trên mặt hắn lộ ra nụ cười.

Nếu thứ này bị trói ở nơi này, được dùng như một con chó canh cửa cho cánh cửa Khải Môn kia, vậy thì Lâm Dương chỉ cần thả nó ra là được.

Bị nhốt ở đây e rằng cũng đã không ít năm tháng, một khi được giải phóng, chắc chắn sẽ điên cuồng chạy đi, lúc đó cũng coi như đã giải quyết được sinh vật này.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng bắt đầu đi về phía sinh vật đó.

Bây giờ nó đang gần như dán chặt vào người Lưu Tư Vũ để vật lộn, cũng cho Lâm Dương cơ hội đi ra phía sau.

Lâm Dương đến gần sợi xích phía sau sinh vật, sinh vật đó không

hề nhận ra hướng đi của Lâm Dương, cho đến khi Lâm Dương kéo sợi xích.

Khi Lâm Dương kéo sợi xích, định xác định độ cứng của nó, thì lại kinh hãi phát hiện, chỉ cần khẽ kéo một cái, tay hắn đã trượt trên sợi xích.

Trên sợi xích dường như có bôi dầu, Lâm Dương sơ ý một chút đã kéo cả sợi xích, bị sinh vật kia phát hiện.

Sinh vật kỳ lạ đó, sau khi phát hiện ra hành động của Lâm Dương, cũng không có phản ứng đặc biệt gì, chỉ dùng đôi mắt to màu đen mang theo một chút cảm giác trong suốt nhìn chằm chằm Lâm Dương, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lưu Tư Vũ cũng nhân cơ hội này, ôm chặt lấy sinh vật đó, trói buộc nó lại, khiến nó không thể hành động.

Ai ngờ, sinh vật vốn đang khá bình tĩnh, sau khi bị Lưu Tư Vũ ôm lấy, đột nhiên có hành động mạnh mẽ, cả cơ thể lúc này đều đang giãy giụa, muốn thoát ra khỏi vòng tay của Lưu Tư Vũ.

Có thể thấy, đôi tay đang nắm chặt của Lưu Tư Vũ lúc này đang dần bị giãy ra.

Cảm giác này cho người ta cảm giác, giống như sinh vật trước đó chưa hề dùng hết sức lực, lúc này sau khi bị Lưu Tư Vũ trói lại mới bắt đầu dùng toàn lực.

Có thể thấy sắc mặt Lưu Tư Vũ đều đã biến thành màu xanh, rõ ràng đang dùng hết sức để không cho sinh vật này thoát ra.

Lâm Dương cũng nhìn về phía sợi xích, quyết định phải đẩy nhanh động tác của mình.

Trên sợi xích này có một ít thứ trơn trượt giống như dầu, khiến Lâm Dương không thể nắm chặt được.

Lúc này sợi xích lại vì sinh vật giãy giụa mà không ngừng bay lượn trong không trung, cho Lâm Dương một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng vươn tay ra, định tóm lấy sợi xích.

Lâm Dương làm vậy không phải vì có mẹo hay gì, bởi vì hắn cũng không có, vậy thì chỉ có thể dùng phương pháp thô thiển này thôi.

Tay Lâm Dương vươn ra, sau khi bị sợi xích đánh trúng mấy cái trong không trung, hắn cũng dựa vào cảm giác phản hồi, tìm được vị trí của sợi xích trong không trung, vươn tay ra tóm lấy nó.

Lần này, Lâm Dương đã có kinh nghiệm, cả lòng bàn tay bao bọc lấy sợi xích, mặc dù sợi xích vẫn trơn, nhưng lúc này lại chỉ trượt trong lòng bàn tay hắn mà thôi, căn bản không thoát ra được.

Thấy cảnh này, Lâm Dương mới yên tâm gật đầu, xem ra ý nghĩ của mình không sai.

Bàn tay đang nắm sợi xích lại dùng sức siết chặt, có thể cảm giác được, thứ này dường như không cứng lắm.

Nếu không có lớp dầu trên đó, Lâm Dương ước tính chỉ cần hai tay bẻ một cái là có thể bẻ gãy nó.

Chỉ là bây giờ vì có lớp dầu đó, Lâm Dương không có điều kiện đó, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó bắt đầu tìm kiếm trên mặt đất những thứ có thể dùng để phá hủy sợi xích.

Trên đất có một vài tảng đá, một vài mảnh vụn, kích thước không lớn, hẳn là không dùng được.

Hơn nữa, sợi xích này nếu không bị Lâm Dương nắm chặt, cũng không biết sẽ chạy đi đâu.

Bây giờ, trong tình trạng bị Lâm Dương nắm chặt thế này, nó vẫn

không ngừng chuyển động, cho Lâm Dương một cảm giác vô cùng vi diệu, quả thực giống như một con lươn, lúc này đang không ngừng chuyển động trong tay hắn.

Nhưng sự chuyển động của sợi xích đã gây ra một chút tổn thương cho Lâm Dương.

Mặc dù trên sợi xích này được bôi đầy dầu kỳ lạ, trơn tuột, khiến người ta khó nắm chặt, nhưng bản thân sợi xích không phải là thứ phẳng lì, trên đó có một số điểm nhô nhỏ.

Lúc này, vì chuyển động nhanh trong tay Lâm Dương, cũng khiến hắn cảm nhận được một cơn đau nhẹ.

Mặc dù không đau lắm, nhưng trong lúc dầu mỡ nhầy nhụa thế này, lòng bàn tay dính phải thứ này, Lâm Dương cảm thấy lòng bàn tay mình đột nhiên trở nên buồn nôn.

Nhưng buồn nôn thì buồn nôn, Lâm Dương vẫn phải tìm cách tháo sợi xích này ra.

Hắn chuyển tầm mắt sang đầu kia của sợi xích.

Hai đầu sợi xích, một đầu buộc vào chân sinh vật, đầu còn lại thì ở bên cạnh cánh cửa lớn kia, trông như có một sợi xích duỗi thẳng ra từ bên trong.

Lâm Dương đi về phía đó, nhưng không buông tay, thuận theo lớp dầu trơn trượt đó, để tay theo sự di chuyển của cơ thể, trượt trên sợi xích.

Rất nhanh, Lâm Dương đã đến gần cánh cửa lớn.

Không nhìn cánh cửa lớn bên cạnh khiến hắn tràn đầy tò mò, Lâm Dương phân biệt được chính phụ, đưa mắt nhìn sang bên cạnh, nhìn vào nơi mà sợi xích chui ra.

Từ đó, Lâm Dương nhìn thấy một cái hố nhỏ lõm vào, sợi xích từ bên trong duỗi ra.

Lâm Dương đưa tay vào, sau đó dùng sức kéo, ngay sau đó, một chuyện khó tin đã xảy ra, tay Lâm Dương đã kéo được một chút sợi xích ra khỏi đó.

Trong cái hố này, sợi xích không bị khóa chặt, có thể kéo ra được.

Sau khi Lâm Dương kéo như vậy, hắn đã kéo ra được một phần sợi xích, trên đó cũng giống như sợi xích bên ngoài, đều dính đầy dầu trơn nhớt.

Chương 764

Điều này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy tò mò, lập tức nắm chặt sợi xích bên cạnh, sau đó dùng sức không ngừng kéo ra ngoài.

Một lúc sau, từ cái hố này, Lâm Dương đã lôi ra được một đoạn dài gần một mét, sau đó sợi xích mới căng hết cỡ, tay Lâm Dương cũng bị kẹt ở vị trí đó, không thể tiếp tục kéo ra được.

Lúc này, sinh vật bị Lưu Tư Vũ ôm chặt ở bên kia cũng có phản ứng mạnh hơn, cả cơ thể đều nhô ra, sau đó cơ thể trượt một cái, thoát ra khỏi vòng tay của Lưu Tư Vũ, lao về phía Lâm Dương.

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Lâm Dương cũng vội quay đầu lại, sau đó nhìn thấy sinh vật ở phía sau mình, lúc này đang lao về phía này, tốc độ rất nhanh, căn bản không phải là thứ mà Lâm Dương có thể né tránh được.

Nhìn sinh vật đang lao về phía mình, Lâm Dương cũng cắn răng, quấn sợi xích trong tay lên tay mình, quấn mấy vòng, sau đó cả cánh tay đều bị hắn quấn chặt bởi sợi xích, rồi cả người ngã ngửa ra sau.

Sợi xích quấn trên tay Lâm Dương, sau khi hắn ngã ngửa ra sau, áp lực từ trong hố truyền đến, nắm chặt lấy tay Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy một trận áp lực.

Vẻ mặt Lâm Dương cũng có sự thay đổi, cơ thể hắn không ngã xuống như dự tính.

So sánh về trọng lượng và sức lực, rõ ràng độ cứng bên trong cái hố này mạnh hơn, Lâm Dương không thể dùng cách này để làm đứt nó.

Lúc này, sinh vật lao về phía Lâm Dương cũng đã đến nơi, đâm

vào người hắn.

Sau khi thất bại trong việc ngã ra sau, Lâm Dương đã ý thức được mình sẽ bị sinh vật đó đâm trúng, cũng đã chuẩn bị trước.

Nhưng lực va chạm này thực sự quá lớn, lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Dương, trực tiếp đè cơ thể hắn xuống dưới.

Cơ thể Lâm Dương vốn không thể ngã xuống vì đầu kia của sợi xích, lúc này bị ép cứng xuống.

Ngoài cơn đau do ngã xuống đất, sự chú ý của Lâm Dương tập trung nhiều hơn vào bàn tay của mình.

Vừa rồi khi bị sinh vật này đè xuống, từ bên tay Lâm Dương truyền đến một áp lực cực lớn, khiến tay hắn và sợi xích kia bị buộc chặt vào nhau, khiến hắn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Nhưng may mắn là, cơn đau này chỉ xuất hiện một lúc rồi biến mất, bởi vì sợi xích lúc này đã đứt.

Ở phía bên trong hố, cả sợi xích bật ra, có thể nhìn thấy vết đứt trên đó.

Trước đó một mình Lâm Dương không thể kéo đứt sợi xích, lúc này dưới sự va chạm của sinh vật, nó cũng đã bị kéo đứt.

Thấy cảnh này, Lâm Dương lộ ra vẻ vui mừng.

Như vậy, sinh vật này sẽ rời đi thôi.

Nhưng kết quả lại ngoài dự đoán, sinh vật này dường như không hiểu ý nghĩa của việc sợi xích bị đứt, vẫn nằm trên người Lâm Dương, đồng thời những cơ quan chi thể màu đen trên người nó lúc này cũng lan ra trên cơ thể Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy một trận tê tê dại dại.

Lúc này, vẻ mặt Lâm Dương vô cùng khó xử.

Không ngờ, mục đích của mình đã đạt được, kết quả lại biến thành như thế này.

Sức của sinh vật này rất lớn, đè chết Lâm Dương ở dưới, hắn thậm chí không thể dùng sức giãy ra.

Nhưng lúc này, khóe mắt Lâm Dương lại nhìn thấy bóng dáng Lưu Tư Vũ.

Sau khi thấy Lâm Dương bị đè xuống, Lưu Tư Vũ cũng chạy về phía này.

Xem ra, Lưu Tư Vũ dường như muốn kéo sinh vật này ra.

Nhưng Lâm Dương lại lắc đầu, sau đó đưa mắt nhìn về phía đoạn xích đã bị đứt.

Lưu Tư Vũ nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc, cũng hiểu ra ý của Lâm Dương, liền đi về phía đó.

Chỉ thấy, Lưu Tư Vũ cúi người xuống, đặt tay lên đoạn xích bị đứt kia, sau đó nắm chặt lấy nó, di chuyển ra ngoài.

Chỉ là Lưu Tư Vũ vừa kéo ra được một đoạn thì dừng lại.

Nguyên nhân cũng đơn giản, ở một đầu sợi xích, đang buộc một thứ, đó không phải là sinh vật kia, mà là cánh tay của Lâm Dương.

Vừa rồi để kéo đứt sợi xích, Lâm Dương đã quấn cả sợi xích lên tay mình.

Lúc này nếu Lưu Tư Vũ muốn mang sợi xích đi, vậy thì tất nhiên cũng sẽ kéo theo cả Lâm Dương.

Nhưng lúc này Lâm Dương không đủ điều kiện như vậy, cả người đều bị sinh vật này đè ở dưới, lúc này đang thở hổn hển.

Sau khi cảm nhận được lực kéo từ phía tay truyền đến, Lâm Dương cũng nhìn qua.

Sợi xích quấn mấy vòng trên cánh tay Lâm Dương, trên đó có những vết hằn màu đỏ.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Lâm Dương lại một lần nữa thay đổi.

Xem ra, trước khi nhắc nhở sinh vật này có thể rời đi, có một việc cần phải làm, đó là tháo sợi xích này ra.

Ý thức được điều này, Lâm Dương cũng đưa cánh tay bị trói ra ngoài, sau đó cọ xát tay trên mặt đất.

Bởi vì cơ thể Lâm Dương bị đè chặt, lúc này không thể dùng tay còn lại để giúp, chỉ có thể làm như vậy.

Sau một hồi cọ xát, vẻ mặt Lâm Dương cuối cùng cũng thả lỏng, bởi vì sợi xích trên tay đã bị nới lỏng.

Tìm được một cơ hội, Lâm Dương kéo tay ra, nhìn mấy vòng vết hằn màu đỏ trên tay, hắn cũng cười, nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ vẫn luôn chú ý đến hành động của Lâm Dương, sau khi phát hiện hắn đã thoát khỏi sợi xích, lập tức hành động, mang theo đoạn xích trong tay, chạy về phía lối ra bên ngoài.

Trong lúc chạy, Lưu Tư Vũ không quên, vừa chạy vừa cuộn chặt sợi xích vốn dài rõ ràng này.

Đợi đến khi Lưu Tư Vũ chạy đến cái hố ở lối ra, sợi xích trong tay cũng đã được thu gần hết.

Lưu Tư Vũ kéo sợi xích, vì độ dài của sợi xích đã được rút ngắn, nên sinh vật ở bên này cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó.

Nhưng phản ứng của sinh vật này hoàn toàn khác với lúc bị Lâm Dương làm phiền trước đó.

Chương 765

Nguyên nhân cũng đơn giản, lúc này nó bị kéo về một hướng, có lẽ đây là lần đầu tiên đối với sinh vật này.

Bao lâu nay, lực kéo mà nó có thể cảm nhận được cũng chỉ truyền từ phía cửa lớn, áp lực từ phía đó là lần đầu tiên.

Nó chuyển tầm mắt về phía Lưu Tư Vũ, những chi thể đang không ngừng quấy nhiễu cơ thể Lâm Dương cũng không còn động đậy, giống như đang kinh ngạc, sau đó ánh mắt đặt lên đoạn xích bị đứt trong tay Lưu Tư Vũ.

Sinh vật kỳ lạ này, lúc thì nhìn chân mình, lúc thì nhìn tay Lưu Tư Vũ ở bên kia, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, phát ra một âm thanh quái dị.

Nghe có chút giống tiếng mèo kêu, chỉ là trong đó xen lẫn tiếng co giật quỷ dị, sau đó sinh vật này đứng dậy, lao về phía cái hố bên cạnh Lưu Tư Vũ.

Vèo một tiếng, sinh vật này lao vào trong cái hố đó, tốc độ vô cùng nhanh, nhanh hơn ba phần so với lúc lao về phía Lâm Dương trước đó.

Sau khi nó vào trong cái hố đó, Lưu Tư Vũ cũng kịp thời buông tay.

Sau đó, sợi xích dưới chân Lưu Tư Vũ bị kéo đi, lao nhanh ra ngoài cửa hang.

Không lâu sau, nó hoàn toàn biến mất, chỉ từ trong cửa hang truyền ra tiếng xích va vào tường.

Sau khi thấy sinh vật đó rời đi, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn xuống cơ thể mình.

Trên người Lâm Dương lúc này dính đầy cát sỏi trên mặt đất, không chỉ đơn giản là vì hắn lăn một vòng trên đất, nguyên nhân quan trọng nhất là loại dầu trơn trượt đó.

Trên người sinh vật màu đen này cũng có loại dầu đó, lúc này toàn thân Lâm Dương đều dính đầy dầu, sau khi lăn một vòng trên đất, cát sỏi đều bị hút lên trên.

Mặc dù trên người Lưu Tư Vũ cũng có một ít dầu do lúc vật lộn với sinh vật kia để lại, nhưng so với Lâm Dương, người cô ấy vẫn còn sạch sẽ chán.

Chỉ là Lưu Tư Vũ dù sao cũng là con gái, về phương diện này cũng chú trọng hơn nam giới nhiều.

Lúc này cô ấy đang dùng ánh mắt khó coi nhìn cơ thể mình, từ biểu cảm đó có thể thấy, e rằng cô ấy hận không thể lập tức quay về tắm rửa.

Chỉ là, ở một nơi như thế này, không có điều kiện đó.

Sau khi than một tiếng, ánh mắt Lưu Tư Vũ cũng nhìn về phía trước.

So với Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đã điều chỉnh lại tâm trạng sớm hơn.

Mặc dù trên tay hắn cũng dính đầy dầu mỡ, nhưng tạm thời xem ra không có gì đáng ngại.

Lâm Dương lúc này đang ngồi xổm trước cánh cửa lớn, dùng ánh mắt của mình nhìn vào vết tích bên dưới.

Trên mặt đất ở đây, có một dấu chân.

Đừng hiểu lầm, dấu chân này không phải là loại dấu vết sẽ dễ dàng bị che lấp sau khi người ta đi qua.

Dấu chân này, càng giống như có thứ gì đó đè lên mặt đất, sau đó đè cả mặt đất lún xuống một phần.

Vừa rồi dấu chân này không bị Lâm Dương nhìn thấy, ngoài nguyên nhân về khoảng cách, nguyên nhân lớn hơn là trên dấu chân có một lớp cát sỏi mỏng che đi.

Lúc này vì Lâm Dương lăn một vòng bên cạnh, cũng đã dọn sạch cát sỏi trên đó.

Mặc dù không phải là chuyện đáng vui mừng, nhưng Lâm Dương vẫn chuyên tâm nhìn vào dấu chân này.

Đưa tay lên dấu chân, vẻ mặt Lâm Dương cũng dần dần trở nên nghiêm túc.

Trong dấu chân này, có thể cảm nhận được những đường vân đế giày đơn giản, nhưng những đường vân này thực sự quá đơn giản, chỉ có mấy đường kẻ mà thôi, hoàn toàn không giống cấu tạo hiện đại.

Chẳng lẽ thứ này được để lại từ thời xa xưa sao?

Cũng không phải là không thể, dù sao đây cũng có thể là cửa của một tông môn.

Mặc dù tông môn này ẩn mình ở nơi hẻo lánh này, phải chui qua một cái hang mới có thể đến được, nhưng chỉ cần nhìn sinh vật màu đen ở cửa này thôi, đã cho Lâm Dương một cảm giác kinh ngạc, khiến hắn tin rằng tông môn này quả thực có một số thứ tốt thực sự bên trong, có thể để một sinh vật bí ẩn ở bên ngoài làm chó canh cửa. "Anh đang xem gì vậy?" Lúc này, Lưu Tư Vũ cảm thấy tò mò về hành động của Lâm Dương cũng đi tới, đến bên cạnh hắn. "Tôi đang xem dấu chân này có phải là cơ quan gì không, có lẽ có thể dùng để mở cửa." Nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt, Lâm Dương đầu cũng không ngẩng, nói như vậy. "Cơ quan, làm gì có thứ

đó, cửa này không phải đẩy một cái là mở sao?" Lưu Tư Vũ khó hiểu nhìn Lâm Dương, sau đó đưa tay ra bên cạnh cửa, rồi dùng sức ấn về phía trước. "Loại cửa này sao có thể tùy tiện..." Lâm Dương vừa định phản bác cách nghĩ đơn giản đó của Lưu Tư Vũ, thì đã bị hiện thực trước mắt vả vào mặt.

Sau khi Lưu Tư Vũ dùng sức, cánh cửa lớn đã bị mở ra, phát ra tiếng "két".

Sau khi nghe thấy âm thanh này, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Không chỉ vì sự xấu hổ do Lâm Dương phán đoán sai tình huống, mà quan trọng hơn, tiếng cửa vừa bị đẩy ra, tiếng "két" đó hoàn toàn không khớp với vẻ ngoài của cánh cửa lớn này.

Một cánh cửa lớn trông như làm hoàn toàn bằng đá, sao lại có thể phát ra âm thanh như vậy?

Vậy thì đáp án chỉ có một, cánh cửa lớn ở đây, lớp màu đá trông thấy ở bên ngoài thực ra chỉ là một lớp sơn.

Sau khi ý thức được điều này, Lâm Dương cũng không biết phải dùng từ gì để hình dung nữa. "Cô biết có thể đẩy thẳng ra à?" Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ, vừa hỏi vừa cùng cô ấy đi vào trong cửa. "Không phải là cửa lớn sao?

Bên ngoài đều có chó canh cửa rồi, sao phải có cơ quan làm gì?" Lưu Tư Vũ cũng khó hiểu nhìn về phía Lâm Dương, rõ ràng không hiểu ý nghĩa mà hắn muốn biểu đạt.

Lúc này, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng phức tạp, không còn chút nào tự nhiên.

Xem ra, những nơi hắn đi qua về cơ bản đều như vậy, nên lúc này Lâm Dương cũng có chút "thần hồn nát thần tính".

Lắc đầu, Lâm Dương cùng Lưu Tư Vũ đi vào bên trong.

Chương 766

Sau khi vào trong, Lâm Dương bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Ở bên trong, có thể nhìn thấy ánh sáng rõ ràng.

Rõ ràng xung quanh không có bất kỳ khe hở nào có thể nhìn thấy mặt trời bên ngoài, cũng không có nguồn sáng rõ ràng, nhưng ở bên trong lại có ánh sáng le lói, giúp Lâm Dương và Lưu Tư Vũ có thể nhìn rõ mọi thứ.

Trước mặt hai người là một cây cầu gỗ.

Lần này, trên đó không được sơn màu gì khác, một cây cầu gỗ hết sức bình thường, chỉ là phần lớn các tấm ván trên đó đã bị vỡ nát.

Cây cầu gỗ tuy vẫn giữ được dáng vẻ nối liền hai bờ, nhưng trên đó xuất hiện vô số lỗ hổng, trông vô cùng nguy hiểm.

Dưới cây cầu nhỏ, cũng như hai bên của Lâm Dương và hai người, là một dòng sông, dòng sông chảy ra từ một hang đá ở xa, đang từ từ chảy ở đây.

Chỉ là không hiểu sao, sau khi nhìn thấy dòng sông này, Lâm Dương dường như ngửi thấy một mùi vị kỳ lạ, cảm giác có chút giống mùi hôi. "Lưu Tư Vũ, cô có ngửi thấy mùi gì không?" Lâm Dương hỏi về phía Lưu Tư Vũ, sau đó thấy cô ấy nhíu mày, cẩn thận ngửi một lúc rồi gật đầu.

Xem ra, đây không phải là ảo giác của một mình Lâm Dương.

Chỉ là trong dòng sông này, Lâm Dương cũng không nhìn thấy thứ gì kỳ lạ.

Nói cách khác, mùi vị này được truyền đến từ bờ sông của dòng

sông này sao?

Lâm Dương ngồi xổm xuống, đến gần dòng sông, sau đó một mùi hôi nồng nặc xộc lên, thậm chí khiến Lâm Dương bị sặc.

Như vậy, vẻ mặt Lâm Dương cũng có chút thay đổi.

Vốn có chút khát nước, sau khi nhìn thấy dòng sông này, ý nghĩ nảy sinh trong lòng lúc đó cũng hoàn toàn biến mất.

Đùa sao?

Thứ nước tỏa ra mùi lạ này rõ ràng là không thể uống được.

Đến đây, Lâm Dương cũng thở dài một hơi, sau đó nhìn ra xung quanh.

Ngoài phía mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đang đứng, xung quanh đều là những dòng sông có mùi lạ này, chỉ có một cây cầu gỗ phía trước có thể đi tiếp.

Cây cầu gỗ này, lúc này lại vì thời gian trôi qua mà trở nên mục nát, không thể đi qua được.

Bị con sông bốc mùi quái dị bao quanh, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy không thoải mái.

Ở nơi này, cả hai người đều dính đầy bùn đất, cảm giác vô cùng khó chịu.

Đồng thời, trước mặt hai người cũng không có con đường nào để đi tiếp, cây cầu gỗ duy nhất cũng đã trong tình trạng hư hỏng, không thể qua lại.

Vào lúc này, hai người không hẹn mà cùng đưa ra lựa chọn giống nhau, quay về chỉnh đốn lại rồi quay lại sau.

Hai người đi ngược theo đường cũ ra ngoài.

Khi vừa ra khỏi cửa hang, cả hai đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trước mặt họ là một cơ thể bị xé nát.

Đương nhiên, đó không phải là cơ thể người bị xé nát, nếu không thì có lẽ đã khiến hai người phải hoảng sợ.

Đó là một con cương thi.

Chính là con cương thi đã quấn lấy Lâm Dương lúc hắn chuẩn bị đi vào, lúc này thân thể của nó đã tan tác thành từng mảnh.

Nhìn thi thể của con cương thi này, Lâm Dương cũng có chút đăm chiêu.

Trước đó khi đi vào, con cương thi này bị kẹt ở cửa, thân thể bị mắc lại, nhất thời không thể di chuyển.

Tình huống này xảy ra, có lẽ là do con sinh vật màu đen mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã thả chạy gây ra.

Con sinh vật màu đen khó khăn lắm mới thoát ra được, khi thấy có thứ gì đó cản đường, tự nhiên sẽ không chút lưu tình mà xé nát đối phương, thế là con cương thi này đã biến thành bộ dạng như vậy.

Không thể nhìn lâu được, những mảnh vụn của con cương thi này thật kinh tởm.

Ở giữa đống mảnh vụn, có một vũng chất lỏng sền sệt, không cần nghĩ cũng biết đó là dịch thể của cương thi.

Đồng thời, thứ chất lỏng này đang tỏa ra một mùi hôi thối khó ngửi.

Khoan đã, mùi vị này, hình như có chút quen thuộc.

Lâm Dương suy nghĩ một lát rồi nhớ ra, mùi vị này, không lâu trước đây hắn mới ngửi thấy, đó chính là mùi của con sông dưới lòng

đất kia.

Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, Lưu Tư Vũ cũng đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, hiển nhiên hai người đã cùng nghĩ đến một điều.

Con sông dưới lòng đất kia, mùi vị quỷ dị tỏa ra chính là dịch thể của cương thi.

Nói cách khác, ở một nơi nào đó mà con sông này chảy qua, có rất nhiều cương thi, thậm chí có thể đang ngâm rất nhiều cương thi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy may mắn.

May mà lúc nãy, hắn không vì khát nước mà uống nước sông vào bụng.

Chỉ cần tưởng tượng cảnh dòng nước chứa đầy dịch thể cương thi chảy trong bụng mình, Lâm Dương đã cảm thấy một trận buồn nôn, suýt nữa thì ói ra, may mà chuyện đó không xảy ra.

Hai người đợi ở cửa một lúc, liền nhìn thấy ánh đèn ở phía xa, hiển nhiên là đám thuộc hạ của Hàn Mộc Nghiên đã đến.

Hai người liền đi tới, sau khi chào hỏi, họ cùng nhau xuống thị trấn dưới núi, nghỉ ngơi ở đó một đêm.

Chương 767

Trên đường đi, dù là đám thuộc hạ của Hàn Mộc Nghiên hay những người qua đường gặp phải, Lâm Dương đều hỏi thăm, nhưng không ai nghe được tin tức gì về con sinh vật màu đen kia, cứ như thể sau khi ra ngoài, con sinh vật đó đã bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Sau một hồi tìm hiểu không có kết quả, vẻ mặt Lâm Dương trở nên kỳ quái.

Sau đó, hai người nghỉ ngơi tại một quán trọ khá tốt, mãi đến trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Sau khi chuẩn bị xong, hai người lại đến nơi hôm qua.

Dưới chân núi, có thể thấy ngọn núi này lúc này đã bị phong tỏa.

Đây là do phía Hàn Mộc Nghiên ra tay, điều này cũng khiến hai người yên tâm hơn nhiều, chỉ cần những người bình thường không gặp phải những thứ quỷ dị kia là được.

Hai người chui vào cửa hang, trở lại vị trí hôm qua, đứng trước con sông bốc mùi quái dị và cây cầu gỗ, hai người lại một lần nữa đến đây.

Lần này, hai người đã mang theo trang bị, sẽ không giống như trước đó, bị cây cầu gỗ chặn đường nữa.

Từ trong ba lô của Lâm Dương, lấy ra một sợi dây thừng, sau đó ném lên phía trên, nối liền hai đầu cầu, rồi có thể thông qua sợi dây này để sang bờ bên kia.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ treo người lên sợi dây thừng, từ từ di chuyển qua.

Khi đi ngang qua cây cầu gỗ, mùi hôi thối của dòng sông cũng

khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ở ngay phía trên, có thể cảm nhận được mùi vị khiến người ta khó có thể chấp nhận, cảm giác như cơ thể bị một loại khí kỳ lạ ngâm vào vậy.

Nhưng may mắn là, quá trình khó chịu này cũng chỉ kéo dài khoảng vài phút.

Dưới sự di chuyển nhanh chóng của hai người, không mất quá nhiều thời gian, họ đã đến được bờ bên kia của cây cầu.

Sau khi đến nơi, mùi vị của dòng sông cũng đã tiêu tan đi nhiều, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu chỉ là mùi lạ bình thường, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ sẽ không có phản ứng như vậy, nhưng điều quan trọng nhất là, hai người biết chân tướng của mùi vị này.

Mùi vị này, là từ dịch thể của cương thi truyền ra.

Điều đó cũng có nghĩa là, con sông này chính là nước tắm của cương thi.

Nghĩ đến điểm này, bất kể là ai cũng không thể chịu đựng được, phản ứng của hai người cũng là điều hợp lý.

Sau khi qua cây cầu gỗ, đến một khúc cua, hai người rẽ vào, rồi bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trước mặt họ là một nơi giống như một khe núi sâu.

Ngoài những vách đá hai bên, trước mặt họ không có gì cả, chỉ có một khe núi sâu không biết bao nhiêu, thẳng tắp kéo dài xuống dưới.

Dưới ánh sáng của đèn pin, cũng không thể nhìn thấy được độ sâu bên dưới.

Phải biết rằng, đèn pin của Lâm Dương chất lượng cũng không

tồi, độ sâu của khe núi này, ít nhất cũng phải hơn một trăm mét.

Ở phía xa của khe núi, có thể nhìn thấy bờ bên kia.

Cách để đi qua, hiển nhiên là men theo hai bên vách đá.

Trên hai vách đá, mỗi bên đều có một con đường nhỏ hẹp, có lẽ chỉ rộng bằng một bàn chân người, men theo vách đá kéo dài sang phía đối diện.

Thử nhìn xuống dưới, Lâm Dương cảm thấy một trận chóng mặt, sau đó đôi mắt kinh hãi nhìn hai con đường nhỏ trên vách đá.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy sợ hãi, thậm chí không dám đi, bởi vì nếu ai đó rơi xuống từ đây, chỉ có một con đường chết.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, đặc biệt là dưới sự cổ vũ của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương mới lấy lại tinh thần.

Lưu Tư Vũ dường như rất hứng thú với phía đối diện.

Từ vẻ mặt của cô ấy, không chỉ đơn thuần là vì có thể trải qua một cảm giác giống như đi tàu lượn siêu tốc, mà dường như cô ấy còn hứng thú với thứ gì đó ở phương diện khác.

Lâm Dương nhìn về phía bờ đối diện.

Từ góc độ của hắn, thông qua ánh sáng của đèn pin, có thể nhìn thấy, ở nửa bên kia, dường như có một bức tượng hình người.

Thứ đó, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút tò mò.

Đồng thời cộng thêm lời nói của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cuối cùng quyết định, cùng Lưu Tư Vũ đi qua nơi này.

Nhưng dù nói vậy, Lâm Dương cũng phải chuẩn bị kỹ càng.

Nếu trong lúc đi, không cẩn thận trượt chân ngã xuống, vậy thì chờ đợi hai người, chỉ có một con đường chết, hoàn toàn không có lựa

chọn nào khác, ở dưới kia, sâu không thấy đáy.

Lâm Dương thậm chí không hiểu, tại sao ở nơi này lại xuất hiện một khe núi như vậy.

Thông thường, loại khe núi sâu không thấy đáy này, đều là do núi bị nứt ra, xuất hiện ở bên ngoài mới đúng.

Nhưng nơi hai người đang ở, đã là vị trí dưới lòng đất mấy mét rồi, lại có một khe núi như vậy.

Ngẩng đầu nhìn lên, những tảng đá phía trên cũng không giống như được lắp đặt sau này.

Cũng không biết môn phái này, tại sao mỗi lần đi vào, đều phải trải qua những nơi phức tạp như vậy.

Con sông có mùi quái dị trước đó cũng thôi đi, có lẽ có thể giải thích rằng trước đây con sông không có mùi vị này, nhưng khe núi trước mắt, Lâm Dương không thể tìm được lý do để giải thích.

Muốn đi sang bờ bên kia, nhất định phải nỗ lực một phen, thậm chí có thể sẽ mất mạng.

Nếu đây thật sự là nơi ở của tông môn của lão già kia, có những bước nhập môn nguy hiểm như vậy, môn phái đó không suy tàn mới lạ.

Môn đồ đều chết hết lúc vào cửa, lúc ra ngoài lại chết thêm mấy người nữa.

Chương 768

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng không phàn nàn nữa, từ trong ba lô lấy ra mấy cái móc neo.

Trước đó lúc chuẩn bị đồ, về mấy cái móc neo này, Lâm Dương cũng do dự rất lâu, rốt cuộc có nên mang theo hay không.

Bởi vì những cái móc neo này, phần lớn thời gian đều không có tác dụng.

Nhưng vào lúc này, Lâm Dương chỉ có thể cảm thấy may mắn, đã mang theo thứ này, nếu không thì vừa rồi dù Lưu Tư Vũ có nói gì, Lâm Dương cũng sẽ không đi.

Kéo mạnh sợi dây của móc neo, xác định không có vấn đề gì, Lâm Dương ném cho Lưu Tư Vũ một cái, mình một cái, sau đó tiến về phía trước.

Ném phần móc của móc neo ra phía trước, có lẽ vì vận khí khá tốt, lần đầu tiên Lâm Dương đã móc được vào phần giữa của vách đá bên cạnh, sau đó men theo vách đá đó dần dần di chuyển.

Đi trên con đường nhỏ hẹp, vì đường quá hẹp, Lâm Dương phải nghiêng người mới có thể tiến lên, và phải để phần lớn cơ thể ra ngoài, dựa vào phía khe núi, cho Lâm Dương một cảm giác kinh hoàng, dường như mỗi giây mỗi phút đều có thể rơi xuống.

Nhưng sau khi nhìn lại phần móc neo buộc trên người, Lâm Dương cũng yên tâm hơn.

Chỉ cần móc neo còn đó, chắc cũng không có vấn đề gì, lỡ rơi xuống, có thể trèo lên lại.

Lâm Dương nghiêng trọng tâm cơ thể về phía vách đá, cả người

nơm nớp lo sợ từ từ di chuyển về phía đó.

Vì tư thế cơ thể, Lâm Dương cũng nhanh chóng trở nên mệt mỏi, cảm thấy cơ bắp ở cánh tay và đùi đều trở nên đau nhức.

Lúc nghỉ ngơi, hắn đưa mắt nhìn về phía Lưu Tư Vũ, sau đó bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Lưu Tư Vũ ở bên kia, không hề sợ hãi như Lâm Dương.

Lưu Tư Vũ thậm chí còn không dựa trọng tâm vào vách đá như Lâm Dương.

Chỉ thấy, sau khi Lưu Tư Vũ móc phần móc neo lên trên, liền nhanh chóng tiến về phía trước.

Mặc dù con đường bên dưới rất hẹp, nhưng trên mặt Lưu Tư Vũ lại không có vẻ sợ hãi, lúc này vô cùng bình tĩnh tiến về phía trước.

Khi Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, tiến độ của cô ấy đã vượt xa Lâm Dương.

Trong lúc Lâm Dương quan sát như vậy, Lưu Tư Vũ đã sắp đến bờ đối diện rồi, còn Lâm Dương ở đây, chưa đi được một nửa quãng đường.

Nhìn những bước chân gần như có thể gọi là vui vẻ của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương im lặng.

Hắn không ngờ rằng, Lưu Tư Vũ lại có dũng khí như vậy, như thể không nhìn thấy khe núi sâu không thấy đáy bên dưới, nhanh chóng tiến về phía trước.

Thật ra, cách làm của Lưu Tư Vũ mới là hợp lý nhất.

Không chú ý đến bên dưới, sẽ không có gánh nặng tâm lý, bước chân cũng sẽ vững vàng hơn.

Nhưng Lâm Dương thì khác.

Lúc này, Lâm Dương mới phát hiện, có lẽ mình có chút sợ độ cao.

Đứng ở nơi này, Lâm Dương cảm thấy sợ hãi, hoàn toàn không thể tiến lên nhanh như Lưu Tư Vũ được.

Nhưng không sao, cũng không cần như vậy, chỉ cần có thể qua được là được rồi, chậm một chút thì chậm một chút vậy.

Lâm Dương tự an ủi mình như vậy, sau đó dần dần tiến về phía đó.

Có lẽ bị kích thích bởi việc Lưu Tư Vũ đã qua được, bây giờ tốc độ của Lâm Dương cũng nhanh hơn một chút, mà chính hắn cũng không tự biết.

Từng bước từng bước tiến lên trên con đường nhỏ hẹp, Lâm Dương cuối cùng cũng đi được một nửa quãng đường.

Một tay vịn vào vách đá, một tay đưa lên trán, lau đi mồ hôi.

Lâm Dương cũng lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, dù sao đi được một nửa quãng đường cũng cho hắn cảm giác sắp hoàn thành.

Trên lưng Lâm Dương, đầy mồ hôi, bởi vì cách đi này, thực sự quá tiêu hao thể lực của hắn.

Nhìn Lưu Tư Vũ đang nhàm chán nhìn mình ở bờ đối diện, nhìn dáng vẻ thoải mái của đối phương, Lâm Dương cũng bắt đầu tự hỏi, có nên giống như đối phương, nhanh chóng qua bên đó không?

Phải biết rằng, cách di chuyển nghiêng trọng tâm cơ thể sang một bên của Lâm Dương rất tốn sức.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đợi đến khi Lâm Dương qua được bên đó, có lẽ sẽ không còn nhiều thể lực nữa.

Sau khi suy nghĩ như vậy một lúc, Lâm Dương cũng tiến lên vài bước, sau đó chân trượt một cái, ngã xuống.

Vốn dĩ mỗi lần Lâm Dương tiến lên, đều sẽ nhìn kỹ con đường bên dưới, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, Lâm Dương không nhìn đường, cứ thế bước đi.

Đúng lúc đó, vị trí này trên mặt đường có một chỗ khuyết, cần phải bước qua mới được.

Nhưng Lâm Dương không nhìn thấy tất cả, tự nhiên cũng không thể bước qua, sau đó ma xui quỷ khiến, dẫm lên chỗ khuyết đó.

Tư thế vốn dĩ đang ổn định, vì mất thăng bằng, cả người Lâm Dương đều ngã về phía khe núi.

Vẻ mặt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở bờ đối diện lập tức thay đổi.

Cảm nhận cơ thể mình đang rơi xuống, nhìn mảng tối tăm bên dưới, lúc này Lâm Dương cảm thấy nỗi sợ hãi vô biên.

Lâm Dương rơi xuống, đồng thời cũng cảm nhận được vì sự rơi xuống của mình, gió lạnh thổi vào mặt, khiến hắn cảm thấy đau rát.

Sau khi Lâm Dương rơi xuống một lúc, móc neo cũng phát huy tác dụng, giữ chặt cơ thể hắn lại.

Lâm Dương bị treo ở bên dưới, không tiếp tục rơi xuống nữa.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận an tâm, may mà đã móc thứ này vào.

“Lâm Dương, không sao chứ!” Lúc này, Lưu Tư Vũ ở phía trên cũng hét lớn xuống dưới.

Chương 769

“Ta không sao!

Lên ngay đây.” Lâm Dương cũng đáp lại đối phương, sau đó chuẩn bị trèo lên.

Móc neo một đầu ở eo của Lâm Dương, một đầu ở vách đá phía trên.

Nếu Lâm Dương muốn lên, toàn thân đều phải dùng sức leo trèo.

Đặt đèn pin trong tay ra sau lưng, Lâm Dương tiến lên một đoạn.

Nhưng sau khi Lâm Dương tiến lên một đoạn, sợi dây thừng đột nhiên trượt đi, kéo theo cả cơ thể Lâm Dương, cả sợi dây thừng đều tuột xuống một đoạn, mặt Lâm Dương sợ đến xanh mét.

Sẽ xuất hiện tình huống như vậy, chỉ có một nguyên nhân, đó là phần móc ở phía trên đã bị trượt.

Nhưng may mắn là, sự trượt này chỉ kéo dài một lúc rồi dừng lại.

Vị trí của Lâm Dương so với lúc nãy cũng chỉ rơi xuống vài centimet, nhưng vài centimet này lại khiến Lâm Dương có một trải nghiệm vô cùng kinh khủng, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn lên trên.

Nếu vừa rồi trượt thêm một chút nữa, Lâm Dương có thể đã rơi xuống rồi.

Phải biết rằng, độ dài mà cái móc ở trên móc vào có hạn, từ chỗ Lâm Dương không thể nhìn ra nó móc vào sâu bao nhiêu, nhưng thông thường cũng chỉ khoảng mười centimet.

Vừa rồi Lâm Dương trượt xuống, gần năm centimet.

Nếu trượt đến vài centimet cuối cùng, chỉ riêng trọng lượng của

Lâm Dương, e rằng sẽ kéo cả cái móc neo xuống.

Có thể nói, trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, Lâm Dương đã đi một vòng qua Quỷ Môn Quan.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy, eo của mình dường như trở nên nhẹ hơn.

Nhìn xuống mới phát hiện, trong lúc rung lắc vừa rồi, đèn pin của Lâm Dương đã rơi xuống, rơi xuống tận đáy.

Nhân cơ hội này, Lâm Dương cũng nhìn thấy một phần cảnh tượng bên dưới.

Ở nơi đèn pin có thể chiếu tới, có thể nhìn thấy một mảng sáng nhỏ.

Từ kích thước của mảng sáng đó, có thể phán đoán ra, độ sâu của cái hố này khoảng hai trăm mét.

Sau khi nhìn một lúc, Lâm Dương định tiếp tục leo lên, nhưng rồi tầm mắt dừng lại ở đó, rất lâu không thể dời đi.

Bởi vì trong khu vực mà đèn pin của Lâm Dương rơi xuống chiếu sáng, Lâm Dương đã nhìn thấy những thứ khác.

Mặt đất vốn trống trải, lúc này xuất hiện vài bóng người.

Vì khoảng cách, từ chỗ Lâm Dương không thể nhìn rõ, nhưng có thể lờ mờ phán đoán ra một số hình dạng.

Mấy thứ ở dưới kia, nếu Lâm Dương không nhìn lầm, là hình người.

Nhưng đó không phải là con người, chắc là cương thi.

Mấy con cương thi ở dưới, lúc này đang chen chúc vào nhau, như thể bị ánh sáng đó hấp dẫn, đi về phía đèn pin.

Rất nhanh, ánh sáng của đèn pin biến mất, có lẽ đã bị những con cương thi đó giẫm nát.

Nhưng vẻ mặt của Lâm Dương cũng trở nên kinh hoàng.

Bây giờ hắn đã biết, tại sao con sông bên ngoài lại chảy ra thứ mùi quái dị như vậy, bởi vì môn phái này, đang nuôi cương thi ở đây.

Nếu nói rằng đám cương thi ở dưới đó xuất hiện một cách tình cờ, Lâm Dương sẽ không tin.

Nhìn xem, cả một khe núi này, đều giống như một nơi chứa chấp, nuôi dưỡng cương thi ở bên trong.

Nếu không cẩn thận có người rơi xuống, sẽ trở thành bữa ăn phụ cho chúng.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng bắt đầu trèo lên trên.

Thực ra dưới đó có cương thi hay không, quan hệ với Lâm Dương không lớn, bởi vì một khi sơ sẩy rơi xuống, độ cao này chắc chắn sẽ bị ngã chết.

Có những con cương thi đó, thi thể của hắn ngược lại còn có chút tác dụng.

Nhưng, Lâm Dương một chút cũng không muốn bị cương thi ăn thịt ở đây.

Sau khi trèo lên một đoạn, Lâm Dương cũng nhìn thấy một bộ dây thừng khác được thả xuống.

Từ vị trí của sợi dây, có thể thấy nó được thả xuống từ bờ đối diện.

Xem ra là Lưu Tư Vũ thả xuống.

“Dùng sợi này đi, sợi kia không an toàn.” Từ phía trên truyền đến giọng của Lưu Tư Vũ.

Xem ra nguy cơ vừa rồi của Lâm Dương cũng đã bị Lưu Tư Vũ nhìn thấy, cho nên mới có tình huống hiện tại.

“Bên đó buộc vào đâu rồi?

Có chắc chắn không?” Lâm Dương nhìn sợi dây thừng cách mình không xa, cũng không yên tâm hỏi.

“Tôi buộc vào bức tượng đá kia rồi, rất chắc chắn, không cần lo lắng.” Sau khi nghe giọng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cuối cùng cũng yên tâm, sau đó nhìn về phía sợi dây thừng cách đó không xa, vẻ mặt cũng có chút kỳ quái.

Mặc dù Lưu Tư Vũ nói không sai, sợi dây thừng đó, so với sợi trên người mình không biết lúc nào sẽ tuột ra thì an toàn hơn nhiều, nhưng Lưu Tư Vũ hiển nhiên đã bỏ qua một vấn đề.

Vì khoảng cách, từ chỗ Lâm Dương muốn qua đó, có một khoảng cách nhỏ.

Nếu có thể đi qua, Lâm Dương tự nhiên sẽ không phàn nàn ở đây.

Chương 770

Nhưng vấn đề là, cơ thể của Lâm Dương hiện tại đang bị treo lơ lửng giữa không trung, nếu muốn qua đó, đối với Lâm Dương mà nói, là một hành động nguy hiểm.

Chỉ có thể thông qua việc lắc sợi dây để đưa cơ thể mình sang, đó là cách duy nhất có thể làm được.

Nhìn sợi dây thừng trước mặt, Lâm Dương cũng suy nghĩ một lúc lâu mới quyết định.

So với sợi dây không an toàn trên người mình, hiển nhiên qua bên kia sẽ an toàn hơn một chút.

Rốt cuộc một sợi dây buộc vào bức tượng đá cứng rắn, và một sợi dây không biết móc vào đâu, hai cái so sánh, tự nhiên sẽ chọn cái trước.

Hơn nữa, sự rung động mà Lâm Dương cảm nhận được vừa rồi cũng khiến hắn kinh hãi.

Hắn không muốn trải qua cảnh tượng đó một lần nữa, cho nên lúc này, Lâm Dương chỉ muốn nhanh chóng trở nên an toàn, tự nhiên phải chọn cách qua đó.

Dần dần nghiêng người, dùng trọng lượng cơ thể ảnh hưởng đến sợi dây đang treo trên người Lâm Dương, sau đó sợi dây dần dần lắc lư, bắt đầu tiến lại gần phía trước.

Vẻ mặt Lâm Dương cũng dần trở nên vui mừng.

Sau khi lắc lư như vậy, Lâm Dương cũng phát hiện ra, thực ra sợi dây của Lưu Tư Vũ, đối với hắn mà nói, cũng không có độ khó rõ ràng, chỉ cần tăng thêm biên độ lắc lư này một chút, là có thể an toàn

đến được bên đó.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương tăng lớn biên độ lắc lư.

Trong không gian trống rỗng này, cơ thể Lâm Dương treo trên sợi dây, đang lắc lư.

Chỉ là Lâm Dương hiển nhiên đã bỏ qua một chuyện, đó là sợi dây thừng này, thực ra không hề vững chắc.

Cũng không thể nói là bỏ qua, chỉ là Lâm Dương hoàn toàn không nghĩ đến phương diện đó.

Lâm Dương chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi sợi dây cực kỳ nguy hiểm này, mà hoàn toàn không suy nghĩ, sợi dây vốn không vững chắc này, có thể giúp hắn an toàn đến được chỗ sợi dây kia không?

Lúc này Lâm Dương, không hề nghĩ đến điều này, chỉ tiếp tục lắc lư cơ thể, dần dần tiến lại gần bên đó.

Cứ như vậy, biên độ lắc lư của Lâm Dương và sợi dây cũng ngày càng lớn.

Không bao lâu, hắn đã lắc biên độ đến mức đủ lớn.

Vừa rồi Lâm Dương suýt nữa đã chạm vào sợi dây bên kia, lúc này cơ thể Lâm Dương đang lắc về, Lâm Dương kéo trọng tâm cơ thể về phía sau.

Chỉ cần tăng mức độ lắc về sau của cơ thể, không bao lâu nữa, Lâm Dương sẽ lại lắc về phía trước, sẽ ở một khoảng cách cao hơn, thành công đến được sợi dây bên kia.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy một trận vui mừng.

Vui mừng là điều tất yếu, bởi vì qua được bên kia, đồng nghĩa với việc vị trí của Lâm Dương sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Nghĩ như vậy, cơ thể Lâm Dương cũng dần dần lắc về phía sau.

Sau khi đến điểm cao nhất, Lâm Dương ước chừng độ cao này, nhìn sợi dây phía trước và khoảng cách giữa mình, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tốt, khoảng cách này, vừa vặn, có thể để hắn qua bên đó.

Nghĩ như vậy, trọng tâm cơ thể của Lâm Dương lại một lần nữa thay đổi.

Khi từ điểm cao nhất sắp rơi xuống, hắn kéo trọng tâm về phía trước, sau đó nhìn thấy cơ thể mình đang nhanh chóng hạ xuống và bay lên, sắp chạm vào sợi dây bên kia.

Nhưng vào lúc này, chuyện xảy ra trước đó, lúc này lại xảy ra.

Sợi dây bị Lâm Dương nắm chặt, lúc này lại một lần nữa bị trượt.

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, cơ thể mình, đúng là vì sợi dây bị tuột ra, mà chìm xuống một khoảng cách nhỏ.

Khoảng cách chìm xuống nhỏ này, căn bản không thể ảnh hưởng đến việc Lâm Dương lắc qua một đoạn, nhưng lại có một vấn đề nghiêm trọng, đó là, sợi dây trên người Lâm Dương, không phải lần đầu tiên rơi vào tình huống này.

Cũng có nghĩa là, cái móc neo kia, khoảng cách móc vào tảng đá phía trên, lúc này là lần thứ hai bị chìm xuống.

Từ phía sợi dây trên người, Lâm Dương không cảm nhận được lực kéo, sợi dây này, lúc này hiển nhiên đã đứt.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lâm Dương lập tức trở nên tái mét.

Bây giờ hắn mới nhận ra, khi mình không ngừng lắc lư ở nơi này, đúng là có khả năng xảy ra chuyện như vậy, hành động của hắn, ngược lại lại khiến cho sợi dây này xuất hiện dị thường.

Nhưng lúc này sự việc đã xảy ra, phàn nàn cũng đã muộn.

Vào lúc này, ngoài cảm giác hoảng sợ truyền đến từ sâu trong lòng, Lâm Dương vô cùng bình tĩnh, đang dùng một loại ánh mắt bình tĩnh để xử lý trạng thái hiện tại.

Có lẽ vì đã có nhận thức sâu sắc về tình cảnh của mình, biết rằng nếu xử lý không tốt, sẽ rơi xuống ngã chết, cho nên lúc này Lâm Dương, đã tiến vào một trạng thái gần như là bình tĩnh tuyệt đối.

Mặc dù cảm thấy có chút hoảng loạn, nhưng trong mắt Lâm Dương lúc này, sự hoảng loạn đó, phi nhưng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn, ngược lại còn giúp Lâm Dương có thể tiện lợi hơn trong việc loại bỏ ảnh hưởng của ngoại giới.

Nhìn cơ thể mình, lúc này vì khoảng cách lắc lư trước đó, đang bay về phía trước, nhưng vì sợi dây buộc trên người đã đứt, cho nên Lâm Dương cũng biết, mình không thể tiếp tục bay lên được nữa.

Không có lực kéo từ đầu kia của sợi dây, Lâm Dương có thể giữ được đà tiến lên như vậy, đã là rất quý giá rồi.

Nghĩ như vậy, cơ thể Lâm Dương đang bay về phía trước cũng đang dần dần thay đổi tư thế.

Trong tình huống không ảnh hưởng đến tư thế bay đi, Lâm Dương dần dần di chuyển cơ thể lên trên, nhìn về phía sợi dây ở trên đó.

Lúc này Lâm Dương cách sợi dây đó một khoảng cách nhỏ, có lẽ chỉ hơn một cánh tay.

Nếu sợi dây kia còn đó, Lâm Dương tự nhiên có thể dễ dàng qua bên kia, nhưng lúc này Lâm Dương, không còn thứ đó nữa, phải dựa vào chính mình.

Khoảng cách ngắn ngủi này, phải dựa vào cái gì để bù đắp đây?

Vẻ mặt Lâm Dương vẫn bình tĩnh như vậy.

Chương 771

Thế năng tiến về phía trước của cơ thể đã tiêu hao hết, cơ thể Lâm Dương đều bắt đầu hạ xuống, nhưng Lâm Dương lại như không cảm nhận được gì, đang nhìn lên trên, đồng thời cũng đang bình tĩnh suy nghĩ đối sách tiếp theo, hoàn toàn không có ý thức rằng mình đang rơi xuống.

Rất nhanh, mắt Lâm Dương sáng lên, hắn đã nghĩ ra cách.

Trước mặt Lâm Dương, sợi dây kia chỉ cách hắn một cánh tay.

Nhưng Lâm Dương biết, mình dù thế nào cũng không thể vượt qua được khoảng cách này.

Rốt cuộc Lâm Dương cũng chỉ là một người bình thường, cùng lắm là sự nhanh nhẹn và sức lực của cơ thể lớn hơn người bình thường một chút mà thôi.

Nhưng chuyện này, nếu muốn làm được, đã vượt qua phạm trù của con người, không phải con người có thể làm được, cho nên Lâm Dương cũng không có cách nào.

Nhưng khi rơi xuống, tầm mắt của Lâm Dương không hoàn toàn đặt vào sợi dây trước mặt.

Bởi vì Lâm Dương hiện tại đang ở trong một tình huống có thể bình tĩnh đối đãi với mọi thứ, cho nên cũng có thể nhìn rõ những thứ phía sau.

Sau khi nhìn một lượt những thứ có thể lợi dụng ở gần, cuối cùng, tầm mắt của Lâm Dương, dừng lại ở trên sợi dây kia.

Sợi dây ở đây, không chỉ có sợi dây tượng trưng cho sự an toàn đang cách Lâm Dương một cánh tay, mà còn một sợi khác, sợi dây đã

khiến Lâm Dương rơi vào cục diện này.

Lúc này nó cũng đang rơi xuống, vì trọng lượng của Lâm Dương, bây giờ sợi dây đó thực ra đang lao về phía Lâm Dương.

Trong tổ hợp gồm sợi dây và Lâm Dương, trọng lượng của Lâm Dương là lớn nhất, cho nên mọi hành động của Lâm Dương đều có thể ảnh hưởng đến sợi dây này.

Cũng có nghĩa là, thứ đó, là công cụ tốt nhất mà Lâm Dương hiện tại có thể vận dụng.

Mặc dù Lâm Dương không thể vượt qua khoảng cách ngắn ngủi một cánh tay, nhưng sợi dây này có thể.

Cái móc neo ở đầu sợi dây, lúc này đang ở phía trên sợi dây.

Lâm Dương nhìn rất rõ, cho nên cũng đang điều chỉnh vị trí cơ thể một cách tinh vi.

Mặc dù cơ thể không có điểm tựa, đang rơi tự do trong không trung, nhưng thông qua việc điều chỉnh trọng tâm cơ thể, có thể thay đổi một phần vị trí của cơ thể.

Nhờ đó, Lâm Dương đã thành công điều chỉnh tốt vị trí của cái móc neo đó, sau đó tiếp theo, giữ thăng bằng cho cơ thể, mặc cho cơ thể rơi xuống dưới.

Nhìn cơ thể mình càng lúc càng xa sợi dây an toàn phía trên, vẻ mặt Lâm Dương trông vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại hoảng hốt, bởi vì hắn cũng không biết, cách làm này, rốt cuộc có được không.

Vạn nhất thất bại, chỉ có một con đường để lựa chọn, đó là xuống dưới, làm bạn với đám cương thi kia, không đúng, là làm thức ăn cho đám cương thi đó.

Nhìn cái móc neo phía trên, đang dần dần rơi xuống, đồng thời cũng vì áp lực không khí mà từ từ thay đổi vị trí.

Chuyện này không phải Lâm Dương có thể khống chế, cũng không phải Lâm Dương có thể tính toán được, hoàn toàn là biến số ngẫu nhiên, nhưng Lâm Dương cũng phải đánh cược.

Móc neo dần dần tiến lại gần sợi dây an toàn bên dưới.

Ở phía dưới cùng của sợi dây an toàn, có một cái vòng.

Cái vòng đó, vốn dùng để buộc vào eo người, nhưng lúc này, lại trở thành hy vọng duy nhất của Lâm Dương.

Chỉ cần cái móc neo đó rơi vào chỗ này, có nghĩa là, cơ thể Lâm Dương có thể thành công treo ở chỗ này, chỉ là từ độ dài của một sợi dây, biến thành độ dài của hai sợi dây mà thôi.

Móc neo sau khi đi qua cái vòng của sợi dây đó, cũng vừa vặn đưa phần có móc, nhắm vào trong vòng của sợi dây, sau đó rơi vào trong đó, cuối cùng và sợi dây dính chặt vào nhau.

Lâm Dương đang rơi xuống, cảm giác, cơ thể mình bị chấn động mạnh một cái, sau đó lộ ra nụ cười.

Hắn hiểu rằng, tình huống này, có nghĩa là, kế hoạch đã thành công, vận khí của hắn không tồi.

Sau khi tính toán và thao túng tất cả những nơi có thể kiểm soát, Lâm Dương cũng cuối cùng đã thành công dưới những yếu tố không thể kiểm soát, giữ lại được mạng sống của mình.

Vào lúc này, Lâm Dương không thể tùy ý cử động, nguyên nhân là vì, Lâm Dương phải giữ thăng bằng cho cơ thể, một khi trọng tâm cơ thể xảy ra một sự dịch chuyển nhất định, vậy thì hạt nhân giúp Lâm Dương có thể giữ được trạng thái này, cái móc neo ở trên đó, có khả năng sẽ vì thế mà tuột ra, đó là điều Lâm Dương không muốn thấy.

“Này, Lâm Dương, có ở dưới đó không?

Không có vấn đề gì chứ?” Lúc này, từ phía Lưu Tư Vũ trên đó, truyền đến tiếng gọi như vậy.

Đối với Lưu Tư Vũ mà nói, những việc Lâm Dương đã làm rất nhiều, thậm chí lấy mạng sống của mình ra làm tiền cược, trong mắt Lưu Tư Vũ, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

Lưu Tư Vũ cũng chỉ nhìn thấy, sợi dây treo Lâm Dương đột nhiên đứt hẳn, cho nên Lưu Tư Vũ cũng lập tức đến bờ, đưa tầm mắt xuống dưới, sau đó khó tin phát hiện, Lâm Dương vốn nên rơi xuống, lúc này dường như còn sống, có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng Lâm Dương, vội vàng xác nhận.

Sau khi nghe giọng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hít một hơi thật sâu, trong lúc không để cơ thể mình xuất hiện nhiều dao động, lớn tiếng đáp lại phía trên.

“Ừ, tôi không sao, kéo tôi lên đi, cẩn thận một chút, đừng làm rung dây.” Vì sợ Lưu Tư Vũ không nhìn rõ tình trạng của Lâm Dương ở dưới, Lâm Dương cũng cẩn thận dặn dò, sau đó nhận được hồi âm, cơ thể Lâm Dương bắt đầu từ từ bay lên trên.

Trong quá trình bay lên, mặc dù trông Lâm Dương không làm gì cả, nhưng Lâm Dương thực ra rất mệt, bởi vì phải giữ thăng bằng cho cơ thể.

Để không để cơ thể mình vì sự rung động của sợi dây mà rơi xuống, Lâm Dương cũng phải để cơ thể mình luôn giữ cùng một hướng trọng tâm, đảm bảo cái móc neo đó sẽ không tuột ra lần nữa.

Sau khi đợi như vậy một lúc, Lâm Dương cũng cuối cùng được nâng lên đến vị trí có thể nhìn thấy Lưu Tư Vũ, vẻ mặt cũng bắt đầu trở nên thoải mái, giống như người chạy marathon khi gần đến đích.

Lâm Dương nhìn thấy, Lưu Tư Vũ đứng sau bức tượng đá đó, dùng chân đạp vào tượng đá, để đảm bảo không vì ma sát giữa đế giày và mặt đất mà khiến sợi dây bị rung động.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng âm thầm giơ ngón tay cái cho Lưu Tư Vũ, sau đó bắt đầu trèo lên bờ.

Đến đây, phải dựa vào sức của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ không kéo nổi.

Sau khi đến nơi, Lâm Dương cũng lập tức nằm vật ra đất, bắt đầu thở hổn hển không ngừng.

Cơ thể hắn vì phải liên tục giữ thăng bằng, mặc dù trông không làm gì cả, nhưng toàn thân cơ bắp lúc này đều cảm thấy đau nhức.

Lâm Dương cảm thấy cơ bắp toàn thân đều đau nhức mỏi nhừ, bởi vì lúc lên, mặc dù sợi dây dưới sự nỗ lực của Lưu Tư Vũ, đã cố gắng ổn định, nhưng không thể thay đổi một điểm, đó là sợi dây sẽ dần dần xoay tròn, cũng mang theo cơ thể Lâm Dương xoay tròn theo, khiến trọng tâm của Lâm Dương cũng đang thay đổi từng khắc.

Để đảm bảo không ảnh hưởng đến móc neo ở trên, Lâm Dương cũng đang ngược lại với cách xoay của sợi dây đó, thay đổi động tác của mình để thích ứng với trọng tâm không ngừng thay đổi, cho nên khi đến nơi này Lâm Dương, toàn thân gần như đã kiệt sức.

Chương 772

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Lưu Tư Vũ cũng đi đến bên cạnh Lâm Dương, đứng bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống Lâm Dương, trong mắt lộ ra ánh mắt quan tâm.

Lâm Dương nghiêng đầu, nhìn về phía bức tượng đá ở đó.

Từ một mức độ nào đó, bức tượng đá đó có thể được coi là ân nhân cứu mạng của Lâm Dương.

Nếu không có bức tượng đá đó, Lâm Dương không chừng đã vì một tai nạn nào đó, cả người rơi xuống, biến thành thức ăn cho đám cương thi kia.

Bức tượng đá đó trông, cho Lâm Dương một cảm giác quỷ dị.

Những bức tượng đá bình thường thấy, thường là một số loài thú, để trấn áp một số thứ tồn tại, hoặc là một số thiên thần, ý nghĩa ban đầu đều là muốn nơi này được bình an.

Nhưng thứ trước mặt Lâm Dương, lại cho hắn một dự cảm không tốt.

Đó là một sinh vật giống người, sở dĩ không phải là người, là vì trên những đường vân trên bề mặt tượng đá, có thể nhìn thấy những đường vân nhỏ kéo dài ra hai bên.

Những đường vân này xếp chồng lên nhau, trông giống như lông của động vật.

Cũng có nghĩa là, sinh vật này, không phải là con người.

Con người làm sao có thể có lông rậm rạp như vậy trên cơ thể.

“Lưu Tư Vũ, cô có phát hiện ra thứ gì đặc biệt ở đây không?” Vì

cơ thể thực sự mệt mỏi, Lâm Dương cũng không muốn đi nữa, cứ nằm vật ra đất như vậy, hỏi Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ đến trước Lâm Dương một lúc, thời gian sau đó đều dùng để quan tâm Lâm Dương bị rơi xuống, nhưng cũng ở đây lâu hơn Lâm Dương.

Trước đó Lưu Tư Vũ đã đến bên tượng đá, cho nên so với việc tự mình đi, hỏi Lưu Tư Vũ sẽ tiết kiệm thời gian và sức lực hơn.

"Ừ, sau lưng tượng đá có một ít chữ, đi xem đi." Lưu Tư Vũ nói như vậy, lập tức khiến Lâm Dương sinh ra một chút hứng thú.

Bởi vì vẻ mặt của Lưu Tư Vũ, khi chỉ về phía tượng đá, trên mặt cô ấy có một vẻ mặt muốn nói lại thôi, cũng khiến Lâm Dương sinh ra rất nhiều tò mò, đối với bức tượng đá bên đó, rốt cuộc có những chữ gì, mới khiến Lưu Tư Vũ lộ ra vẻ mặt như vậy.

Lâm Dương miễn cưỡng chống cơ thể đứng dậy, hoạt động cơ thể, làm thông những cơ bắp đã tê liệt, sau đó đi về phía đó.

Sau khi đến sau lưng tượng đá, ánh mắt đặt lên một mặt phẳng trên lưng tượng, trên đó khắc mấy chữ.

Ban đầu Lâm Dương mang vẻ mặt hứng thú xem, nhưng sau khi xem một phần, vẻ mặt Lâm Dương dần dần ngưng lại, xem đến cuối cùng, kinh ngạc không nói nên lời.

Vạn lần không ngờ, thân phận của bức tượng đá trước mặt lại là thứ này.

Những dòng chữ được khắc ở phía sau đã cho thấy thân phận của bức tượng đá này.

Nguyên mẫu của bức tượng đá này, vốn là một người.

Tại sao lại là vốn?

Bởi vì người đó, sau này đã biến thành cương thi.

Bức tượng này, là hình dạng của con cương thi đó.

Từ những dòng chữ phía sau không khó để nhận ra, người này, là tự nguyện biến thành cương thi, hoặc là, đang chủ động nghiên cứu làm thế nào để biến thành cương thi.

Gã này, là người thành công đầu tiên, cho nên dáng vẻ, đã bị những nhà nghiên cứu tương tự dùng làm động lực, mời người làm ra bức tượng đá này.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương nhìn về phía những ngôi nhà phía trước, ánh mắt cũng dần trở nên nghiêm túc.

Xem ra, tông môn của lão già này, dường như không đơn giản như hắn nghĩ.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, tông môn này, có lẽ là một tông môn nghiên cứu làm thế nào để biến người thành cương thi.

Nghiên cứu này, không phải biến thành loại không có lý trí, mà là biến thành cương thi có lý trí.

Nói cách khác, là muốn thông qua phương thức này, để đạt được sự vĩnh sinh.

Chỉ là xem ra, e rằng không có ai thành công.

Nếu không, tông môn này cũng không đến nỗi suy tàn thành bộ dạng này.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng quay đầu nhìn lại bờ bên kia.

Ở dưới đó, có hàng chục con, không, có thể là hàng trăm con cương thi, đang ở nơi đó.

Cũng có khả năng đó là những sản phẩm thí nghiệm của tông môn này, để nghiên cứu làm thế nào để biến thành cương thi có lý trí, mà bị

vứt bỏ một số phế phẩm.

Nếu trong đám người đó, có người bị ép buộc, vậy thì càng đáng thương hơn.

Nhưng một lúc sau, Lâm Dương không còn quan tâm đến chuyện này nữa, đưa mắt nhìn về phía những ngôi nhà phía trước.

"Đi thôi, Lưu Tư Vũ, chúng ta đi xem." Nói với Lưu Tư Vũ như vậy, Lâm Dương đi về phía đó.

Bây giờ hắn đã biết, tại sao vừa rồi khi Lưu Tư Vũ nói chuyện, lại có một vẻ mặt kỳ quái như vậy, hiển nhiên Lưu Tư Vũ cũng đã nghĩ đến cùng một điều, cho nên cũng im lặng.

Tác dụng của bức tượng đá này, không phải để trừ tà, chỉ là một loại biểu tượng, một công cụ dùng để khích lệ đệ tử trong môn phái mà thôi.

Đi về phía trước vài bước, nhìn thấy một nơi có lẽ là nơi ở, rất nhiều ngôi nhà chồng chất vào nhau ở đó, đều là những ngôi nhà bằng đá, cho nên sau bao nhiêu năm trôi qua, vẫn giữ được dáng vẻ ban đầu, ngoài những góc cạnh bên ngoài bị mài mòn.

Đi vào ngôi nhà gần nhất, vừa vào, Lâm Dương đã bịt mũi lại, bởi vì trong khoảnh khắc hắn bước vào, bụi bặm bay lên, phả vào mặt Lâm Dương, Lâm Dương thậm chí còn hít vào một phần.

Lưu Tư Vũ ở bên cạnh cũng vậy, bịt chặt miệng mũi.

Trong căn phòng này, đầy bụi bặm, khiến Lâm Dương vừa vào cảm thấy một trận khó chịu, nhưng sự chú ý của Lâm Dương tập trung vào bên trong.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn đưa ánh mắt vào một nơi, đặt lên bức tượng người trước mặt.

Chương 773

Bức tượng người này, ở chính giữa phòng.

Nhìn một cái, có điểm tương đồng với bức tượng đá bên ngoài, chỉ là điểm khác biệt lớn nhất là, bức tượng đá bên ngoài, nhìn một cái là có thể phán đoán ra, đó là làm bằng đá.

Còn bức tượng người trước mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, nhất thời, hai người cũng không thể nhìn ra rốt cuộc được làm bằng gì.

"Lưu Tư Vũ, cô thấy thứ này thế nào?" Lâm Dương đi đến bên cạnh tượng người, dùng tay chọc vào lớp chất lỏng dính dính trên đó.

Trên tượng người, có một lớp thứ màu trắng xám bao bọc, lúc này có lẽ vì đầy bụi, nên trông có vẻ đen đi, nhưng có thể nhìn ra, màu sắc ban đầu nên là màu trắng xám.

Đưa tay sờ lên đó, Lâm Dương có thể cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ.

Tay của hắn, dường như đặt trong nước lạnh vậy, một cảm giác lạnh thấu tim, từ trong bức tượng người này truyền ra, dường như đang ở trong một ngày trời lạnh vậy.

Cảm giác kỳ lạ này, cũng khiến Lâm Dương sinh ra lòng hiếu kỳ, hắn hỏi Lưu Tư Vũ.

"Không biết, chưa từng thấy, nhưng tôi cảm thấy, thứ này hình như khá giống nhựa." Lưu Tư Vũ cũng đang tò mò quan sát bức tượng người này.

Trong căn phòng này, ngoài bức tượng người này ra, không có nơi nào đáng chú ý nữa, chỉ là một số đồ đạc bình thường, bằng gỗ, lúc này đều đã mục nát, hoàn toàn không lọt vào mắt hai người.

Chỉ có bức tượng người ở chính giữa, rõ ràng được đối xử khác biệt, khiến hai người sinh ra hứng thú.

Nhìn bức tượng người này, vẻ mặt của hai người cũng dần dần xuất hiện một số thay đổi.

Bởi vì kết cấu cơ thể người này, thực sự quá giống người thật.

Kết cấu ở đây, không phải là những hình vẽ kỳ lạ được khắc trên người, mà là tỷ lệ.

Tỷ lệ của tay chân và cơ thể, cho người ta cảm giác, không khác gì người thật.

Lâm Dương đưa tay lướt trên đó, cũng cảm thấy, lời của Lưu Tư Vũ nói là nhựa, cũng có khả năng nhất định, rốt cuộc cảm giác lạnh lẽo trơn tru này, cũng là đặc tính của nhựa.

Đột nhiên, Lâm Dương cảm thấy, tay mình dường như bị thứ gì đó cắt phải.

Nhìn vào ngón tay của mình, trên ngón trỏ của Lâm Dương xuất hiện một vết rách nhỏ, trông giống như bị thứ gì đó cứa phải.

Lâm Dương đặt tay lại chỗ vừa bị cắt, cẩn thận sờ soạng, sau đó phát hiện ra một chỗ nhọn.

Ở đó, có thứ gì đó nhô ra, ngón tay của Lâm Dương cũng bị thứ đó móc phải.

Lúc này, Lâm Dương cũng đưa ánh mắt về phía đó, nhìn vào chỗ này.

Ở chỗ tay Lâm Dương, có một vết nứt nhỏ không rõ ràng.

Dường như thứ màu trắng xám nghi là nhựa này, sau nhiều năm đặt để, cũng đã nứt ra.

Sau khi nhìn thấy vết nứt này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ

hiếu kỳ, bởi vì hắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Đưa khớp ngón tay gõ vào tượng người, Lâm Dương cũng cảm thấy, bên trong dường như có một phần rỗng ruột.

Cũng có nghĩa là, bên trong thứ này, có chứa một số thứ khác.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lâm Dương cũng thay đổi, trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười gần như là trả thù.

Trước đó suýt nữa đã ngã xuống làm thức ăn cho đám cương thi kia, lúc này thấy thứ này, Lâm Dương tự nhiên cũng không thể kìm nén được lòng hiếu kỳ của mình, sau đó nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

"Làm sao vậy, sao cứ nhìn tôi chằm chằm." Sau khi bị Lâm Dương nhìn chằm chằm một lúc, Lưu Tư Vũ cũng cảm thấy không tự nhiên, gãi gãi đầu, hỏi như vậy.

"Bên trong thứ này, rỗng ruột, cô có biết không?" Lâm Dương dùng giọng điệu gần như dụ dỗ, nói với Lưu Tư Vũ như vậy.

"Ồ, không có hứng thú, tôi nghĩ bên trong chắc cũng không có gì, lười mở ra." Lưu Tư Vũ sau khi nghe lời của Lâm Dương, trước tiên lộ ra vẻ hiếu kỳ, sau đó nhanh chóng trở nên bình thản, bởi vì cô ấy cho rằng, bức tượng người này, chỉ là một đạo cụ luyện tập mà thôi.

Thứ này bên trong rỗng ruột, cũng chỉ để giảm nhẹ trọng lượng, tiện cho việc di chuyển mà thôi.

Sao có thể giấu đồ bên trong chứ?

Nơi rõ ràng như vậy, hiển nhiên sẽ không giấu đồ tốt.

Suy nghĩ của Lưu Tư Vũ là chính xác, Lâm Dương cũng có thể đại khái phán đoán ra.

Nhưng lời của Lưu Tư Vũ, không có cách nào.

Lúc này Lâm Dương, đúng là muốn mở thứ này ra.

Thấy Lưu Tư Vũ không định giúp, Lâm Dương cũng quan sát thứ này.

Bức tượng người này, được làm theo tỷ lệ gần như một một.

So với Lâm Dương, chiều cao của cả hai đều tương đương nhau.

Lâm Dương đưa hai tay ra bên cạnh tượng người, dùng sức kéo, sau đó nhận ra một số điều bất thường.

Bức tượng người này, thực sự quá nặng.

Từ phía Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, trọng lượng của bức tượng người này, khoảng hơn một trăm cân.

Cũng khổ cho Lâm Dương, hắn không ngờ rằng, bức tượng người này không chỉ tỷ lệ trên người giống người một một, mà ngay cả trọng lượng cũng như vậy.

Một trăm cân, không phải vừa đúng là trọng lượng của một người đàn ông trưởng thành sao?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên cay đắng, hắn không thể nào ngờ được sẽ gặp phải tình huống như vậy.

Sau khi dùng sức kéo bức tượng người vừa rồi, tượng người cũng nghiêng sang một bên một khoảng cách nhỏ, suýt nữa đã ngã xuống, may mà Lâm Dương dùng sức giữ lại được.

Chương 774

Nhưng cơ thể hiện tại của Lâm Dương, không chịu nổi sự giày vò như vậy.

Cơ bắp trên người Lâm Dương đều có cảm giác đau nhức, lúc này phải giữ một thứ nặng một trăm cân, tự nhiên cũng sẽ có cảm giác như vậy.

Cảm nhận cơ thể mình sắp không chịu nổi nữa, Lâm Dương cũng lập tức đưa ánh mắt về phía Lưu Tư Vũ, bắt đầu tìm kiếm sự giúp đỡ từ cô ấy.

Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, bắt đầu cầu xin sự giúp đỡ.

Sau khi được cầu cứu, nhìn vẻ mặt khốn khổ của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng đoán ra, đi tới, đỡ lấy bức tượng người.

Sau khi nắm lấy bức tượng người, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên nghiêm túc, hiển nhiên cũng nhận ra có điều không đúng.

Nếu chỉ là một đạo cụ luyện tập, lại có cần thiết phải làm nặng như vậy không?

Sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên nặng nề, sau đó đẩy Lâm Dương ra, một mình đỡ lấy bức tượng người.

Nhìn vết nứt trong tượng người, cô ấy đưa mũi lại gần, cẩn thận ngửi, sau đó ngửi thấy một mùi hôi thối khó chịu, giống như có thứ gì đó đang thối rữa bên trong.

Mùi vị này, Lưu Tư Vũ có chút quen thuộc.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lưu Tư Vũ cũng nhận ra, mùi vị này, là mùi xác chết bốc mùi.

Sau khi ngửi thấy mùi vị này, vẻ mặt Lưu Tư Vũ lập tức thay đổi, khó tin nhìn bức tượng người trong tay.

Nếu trong bức tượng người này có thứ gì đó, cộng thêm bên trong có mùi vị như vậy truyền ra, vậy thì thứ bên trong, tự nhiên cũng không cần nói cũng biết.

Nghĩ đến đây, Lưu Tư Vũ lập tức bị dọa sợ, tay đang nắm tượng người cũng buông ra.

Tượng người rơi xuống đất, phát ra tiếng động giòn tan, dường như đã bị vỡ nát.

"Này, Lưu Tư Vũ, làm sao vậy, lỡ làm vỡ đồ bên trong thì sao?" Sau khi thấy cảnh này, Lâm Dương cũng lập tức phàn nàn, mang theo ánh mắt lo lắng, nhìn về phía bức tượng người rơi trên đất.

Vừa rồi Lâm Dương từ bên trong nghe thấy tiếng thứ gì đó bị vỡ, lúc này tự nhiên cũng sẽ cảm thấy lo lắng.

Nhìn về phía đó, ánh mắt Lâm Dương dần dần trở nên nghiêm túc, bởi vì từ trong đó hắn đã ngửi thấy một mùi quen thuộc.

Lưu Tư Vũ có thể nhận ra mùi xác chết, Lâm Dương tự nhiên cũng có thể, rốt cuộc Lâm Dương cũng thường xuyên ra vào các loại nơi nguy hiểm.

Lúc này ở đây, Lâm Dương ngửi thấy một mùi quen thuộc, cảm giác giống như khi đi đào mộ người khác vậy, từ những ngôi mộ của người bình thường bị đào lên, truyền ra mùi vị như vậy.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng ngồi xổm xuống, nhấc những mảnh vỡ của tượng người lên.

Vì rơi xuống đất, những thứ màu trắng xám trên tượng người, lúc này đã vỡ thành từng mảng.

Lâm Dương nhặt những thứ này từng mảng, sau đó ném sang một bên.

Không còn những mảnh vỡ này cản trở, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở bên cạnh, cũng nhìn rõ thứ bên trong.

Trong bức tượng người này, được bao bọc, là một người.

Chính xác mà nói, là một cỗ thi thể.

Thi thể đã bốc mùi.

Lúc này bị Lâm Dương nhấc những mảnh vỡ đó lên, lộ ra mùi vị khiến Lâm Dương khó có thể chịu đựng được.

Bịt mũi lại, Lâm Dương lập tức lùi ra ngoài phòng, Lưu Tư Vũ cũng theo ra.

Không giống như mùi hôi của những thi thể bên ngoài, mùi hôi của cỗ thi thể này, vô cùng nồng nặc.

E rằng vì nhiều năm bị phong bế trong không gian gần như kín mít đó, những mùi hôi này cảm giác như đã lên men, so với mùi hôi ban đầu, cảm giác còn kinh khủng hơn một bậc, khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều vội vàng rời khỏi đó.

Ra ngoài rồi, Lâm Dương dường như vẫn có thể cảm nhận được mùi vị đó ở đầu mũi, cũng đang không ngừng thở hổn hển, muốn thay thế hết những mùi hôi trong đường hô hấp của mình.

Một lúc lâu sau, Lâm Dương mới cảm thấy khá hơn một chút, vẻ mặt cũng trở nên thoải mái hơn.

Vào lúc này, Lâm Dương mới cảm thấy, không khí ẩm ướt trong hang động này, thực ra cũng khá tốt, ít nhất có thể xua đi mùi hôi trong cơ thể Lâm Dương.

Lâm Dương khó khăn lắm mới hoàn hồn, nhìn về phía Lưu Tư

Vũ, thấy Lưu Tư Vũ đang không ngừng ho, cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Rốt cuộc Lưu Tư Vũ là con gái, có bộ dạng như vậy cũng không lạ, con gái đối với mùi vị, đúng là nhạy cảm hơn nhiều so với đàn ông như Lâm Dương.

Có lẽ lúc này đối với Lâm Dương không khí đã trong lành, trong mắt Lưu Tư Vũ lại tồn tại như khí độc cũng không chừng.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn ngôi nhà trước mặt hai người.

Cả hai lúc này đang đứng cách cửa ngôi nhà không xa.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, từ trong nhà, chắc là đang không ngừng truyền ra mùi vị đó.

Nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại, bây giờ đang ở dưới một hang động, cũng có nghĩa là, nếu mùi vị đó truyền ra, lan tỏa trong không khí, có lẽ phải rất lâu mới được lọc sạch.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Hắn còn phải tiến về phía trước, nếu trong không khí tiếp theo đều mang theo mùi xác chết đã lên men này, Lâm Dương có một cảm giác sống không bằng chết.

"Lâm Dương, anh có nghe thấy tiếng gì không?" Trong lúc Lâm Dương đang cảm thán tiền đồ gian nan sắp tới của hai người, giọng của Lâm Dương cũng truyền ra, đến tai Lâm Dương, thu hút sự chú ý của hắn.

Âm thanh?

Âm thanh gì?

Sau khi nghe lời của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng tập trung sự

chú ý vào thính giác.

Chương 775

Trước đó vì mùi xộc vào mũi đó, cho nên Lâm Dương cũng đều đặt sự chú ý vào khứu giác, lúc này mới nghe thấy một số âm thanh kỳ lạ.

Dường như có thứ gì đó, đang gõ từng tiếng một, Lâm Dương nghe rất rõ.

Nguồn của âm thanh này, dường như ở gần đây, cho nên có thể khiến Lâm Dương nghe rõ.

Cảm thấy kỳ lạ, Lâm Dương nhìn về phía nguồn của âm thanh, sau đó kinh ngạc phát hiện, âm thanh này, đến từ trong ngôi nhà mà hai người vừa ra.

Không thể nào?

Chắc là không phải đâu?

Lúc này, trong lòng Lâm Dương, nảy sinh một dự cảm không tốt.

Cái xác đó, hiển nhiên đã được đặt trong bức tượng người đó rất lâu rồi, xem ra, môn phái này cũng không phải môn phái đứng đắn.

Nếu cái xác đó xảy ra thi biến, Lâm Dương cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Trong những ngôi mộ không được bảo quản tốt, chuyện này cũng thường xảy ra, Lâm Dương cũng coi như đã quen rồi.

Chỉ là không giống như vậy, khi lần nữa nhìn thấy thứ đó, ngay lập tức, Lâm Dương lại ngửi thấy cái mùi lúc trước, dạ dày bỗng cuộn lên một trận, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sau đó, Lâm Dương cũng hướng ánh mắt về phía căn nhà đó, lần

này có chú ý hơn, có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ trong nhà, đó hẳn là tiếng bước chân của gã kia.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng tiến lại gần đó, còn Lưu Tư Vũ ở bên cạnh thì dùng ánh mắt kinh hãi nhìn về phía ấy, hiển nhiên cô cũng đi cùng Lâm Dương, nhưng không giống như Lâm Dương dám đi, Lưu Tư Vũ lại không dám, vì cái mùi đó thực sự quá ấn tượng.

Đứng trước cửa, Lâm Dương cũng có thể ngửi thấy mùi hôi thối đó, bất giác đưa tay bịt mũi lại, rồi cẩn thận thò đầu vào trong, nhìn thấy gã kia ở bên trong.

Cái xác đó, quả thực đã biến đổi, lúc này cũng đã đứng dậy, sừng sững giữa căn phòng.

Nhưng có một điểm, trước đó Lâm Dương đã nhầm, âm thanh lẹp kẹp đó không phải là tiếng bước chân của gã, lúc này khi nhìn vào trong, Lâm Dương có thể thấy rõ nguồn gốc của âm thanh, đó là từ chất lỏng không ngừng nhỏ giọt trên người gã kia.

Trên thi thể đó, toàn thân như bị nhiệt độ cao làm tan chảy, liên tục chảy ra một loại dịch thể, có thể thấy đó là kết quả của việc các khối thịt trên thi thể đang bị hòa tan, nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương thực sự cảm thấy một trận buồn nôn.

Sau khi Lâm Dương phát hiện ra sự khác thường của thi thể, thi thể đó dường như cũng phát hiện ra Lâm Dương đang rình mò ở bên cạnh, nó từ từ quay đầu, nhìn về phía này.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của thi thể đó, Lâm Dương lại một lần nữa cảm thấy buồn nôn, vì hắn không bao giờ ngờ được, khuôn mặt của thi thể đó lại biến thành bộ dạng này.

Từ phía Lâm Dương có thể thấy, khuôn mặt của thi thể đã hoàn toàn biến dạng, trên đó nổi lên mấy cục mụn mủ lớn, từ đó liên tục có

máu chảy ra, nhỏ giọt xuống đất, tạo thành âm thanh mà lúc nãy Lâm Dương tưởng là tiếng bước chân.

Mắt của gã này cũng vô cùng kỳ dị, hai nhãn cầu lồi hẳn ra ngoài, trên đó có những phần khuyết thiếu, hai nhãn cầu không còn hình cầu, một cái trông giống hình tam giác, cái còn lại thì hoàn toàn là một hình dạng bất quy tắc.

Dù nhãn cầu đã biến dạng như vậy, dường như cũng không cản trở tầm nhìn của nó, nó vẫn có thể nhìn thấy Lâm Dương ở bên cạnh.

Chỉ thấy nó đi về phía Lâm Dương, vẻ mặt Lâm Dương lập tức cứng đờ, vì gã này thực sự quá kinh tởm, nhưng sau khi quan sát một lúc, hắn cũng yên tâm hơn, tuy trên người thứ này liên tục nhỏ giọt chất lỏng ghê tởm khó chấp nhận, nhưng tốc độ tiến lên lại rất chậm, hoàn toàn nằm trong phạm vi an toàn mà Lâm Dương có thể chấp nhận được.

Nếu phải hình dung thì, có lẽ bằng tốc độ đi bộ của một người bình thường, thậm chí không phải kiểu đi vội vàng, mà là một tốc độ thong thả.

Sau khi thấy vậy, Lâm Dương cũng thở phào một hơi, nếu tốc độ của đối phương chỉ chậm như vậy, thì dễ đối phó rồi.

Nhìn cái xác đang tiến lại gần mình, Lâm Dương cũng xoay người, đi về phía Lưu Tư Vũ. "Sao rồi?" Lưu Tư Vũ sau khi thấy vẻ mặt của Lâm Dương cũng ý thức được có chuyện không ổn, liền hỏi. "Gã bên trong quả thực đã biến đổi, bây giờ đang đi ra, nhưng tốc độ chậm, dễ đối phó thôi." Đi đến bên cạnh Lưu Tư Vũ, trên mặt Lâm Dương cũng không có nhiều lo lắng.

Bởi vì gã kia, ngoài sức chiến đấu gần như có thể bỏ qua, thì mùi hôi và mức độ kinh tởm của nó càng đáng sợ hơn, chỉ là hai người lúc này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nên cũng không để ý đến chuyện đó

nữa.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ bịt mũi miệng, đứng ở đó chờ gã kia ra, chẳng mấy chốc, đã thấy nó từ cửa đi ra, sau khi quay đầu nhìn quanh ở cửa, nó mang theo thân thể không ngừng nhỏ giọt dịch thể, đi về phía hai người.

Lưu Tư Vũ và Lâm Dương, trong nửa phút ngắn ngủi vừa rồi, đã bàn bạc xong cách đối phó với gã này.

Phía trước kia, tuy có chỗ để đi tiếp, nhưng hai người hoàn toàn không biết gì về nơi đó, gã này được đặt trong nhà của một môn nhân nào đó, hai người không đặt quá nhiều kỳ vọng vào những căn nhà ở đó.

Cho nên địa điểm xử lý gã này, chính là bờ mương phía sau lưng, đáy con mương đó cũng đủ sâu, chỉ cần gã kia xuống đó, chắc chắn không thể lên lại được nữa, cũng sẽ mang theo mùi hôi khó chịu đó xuống cùng.

Rất nhanh, gã kia, theo bước chân của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, cũng đến một bên, bắt đầu dần dần tiến lại gần bờ mương.

Sau đó dưới sự dụ dỗ của Lâm Dương, gã kia đứng ở bờ mương, rồi xoay người về phía Lâm Dương đột nhiên chạy sang bên kia.

Mắt thấy gã kia sắp xoay người, Lâm Dương tự nhiên sẽ không cho đối phương cơ hội này, lập tức tung một cước đá xuống, đá toàn bộ thân thể đối phương xuống con mương bên dưới.

Nhìn bóng dáng đối phương dần dần biến mất ở phía dưới, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ nhẹ nhõm, bây giờ cuối cùng cũng có thể yên tâm hít thở rồi, Lâm Dương hít một hơi thật sâu, đồng thời cũng quay đầu chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Nhưng chỉ đi được mấy bước, Lâm Dương cảm thấy có gì đó

không ổn, dưới chân hắn, dường như có thứ gì đó đang cào vào lòng bàn chân hắn.

Lâm Dương cúi xuống nhìn, thấy trên chân mình vẫn đang đi giày đàng hoàng, vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Lâm Dương nhấc chân lên, nhìn vào đế giày, rồi cũng nhìn thấy, trên giày của mình lộ ra một lỗ thủng, trên lỗ thủng đó, còn sót lại một chút chất lỏng khiến người ta cảm thấy buồn nôn, lúc này đang ăn mòn lòng bàn chân của Lâm Dương, sắc mặt Lâm Dương lập tức tái mét.

Khi nhìn vào lòng bàn chân của mình, Lâm Dương mới nhận ra có chút khác thường, lòng bàn chân của hắn hình như hơi ngứa ngứa, nghĩ vậy, vẻ mặt Lâm Dương lập tức có sự thay đổi lớn.

Thứ này chắc chắn có tính ăn mòn, Lâm Dương cũng vội vàng chà mạnh chân xuống đất, rất nhanh, theo một tiếng sột soạt, những chất dính dưới chân Lâm Dương cũng bị lau sạch trên mặt đất, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

Lâm Dương không bao giờ ngờ được, gã biến đổi vừa rồi lại trở thành như vậy, trên người nó lại có những chất lỏng không ngừng nhỏ giọt đó.

Mặc dù đối với thứ đó, Lâm Dương cũng có đề phòng, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ được, sau khi đá một cước về phía đó, những chất lỏng đó lại có thể ngay lập tức làm rách đế giày của hắn, rồi dính lên chân hắn.

Lúc này nhìn vào lòng bàn chân của mình, có thể thấy, dù Lâm Dương đã xử lý sạch sẽ ngay sau khi phát hiện, nhưng bên cạnh những viên sỏi nhỏ, có thể thấy rõ những vệt đỏ, đó không chỉ là do Lâm Dương vừa rồi chà xát, mà còn có liên quan đến những chất lỏng đó. "Sao vậy?

Chạm vào đâu rồi à?" Lưu Tư Vũ ở bên cạnh sau khi thấy bộ dạng của Lâm Dương cũng đi tới hỏi, trong lời nói tràn đầy sự quan tâm.

Chương 776

Lúc này, Lâm Dương cũng ra hiệu không có gì to tát, tỏ ý có thể tiếp tục tiến lên, chỉ là đối với những nơi tiếp theo có thể xuất hiện, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận kinh hãi, dù sao chỉ một bức tượng người tùy tiện cũng giấu một con quái vật như vậy, tuy trông không có uy hiếp, thậm chí bị hai người dễ dàng xử lý, nhưng điều đó không có nghĩa là con quái vật đó thực sự không có uy hiếp, từ lòng bàn chân của Lâm Dương có thể thấy, nếu hai người dùng cách khác để đối phó với con quái vật, có lẽ những chất dính đó đã dính lên người rồi.

Lúc này, Lâm Dương thỉnh thoảng vẫn cảm thấy, chỗ lòng bàn chân bị ăn mòn đó, thường xuyên phát ngứa, cần Lâm Dương khi đi đường, cố ý chà chân vào mặt đất bên dưới, để giảm bớt cảm giác này, chỉ là theo sự chà xát của Lâm Dương, e rằng chỗ sưng đỏ ở lòng bàn chân đó, một lúc cũng không thể tiêu đi được, nhưng như vậy, ít nhất cũng có thể khiến Lâm Dương không cảm thấy khó chịu.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, ở phía trước, có mấy căn nhà trông gần giống nhau, hai người chỉ nhìn từ ngoài cửa, có thể thấy, bên trong đều có một bức tượng người giống hệt, đều được đặt ở sâu nhất trong nhà, có kinh nghiệm từ trước, trên những bức tượng này có thứ gì đó, cũng dễ hiểu rồi, nên hai người đều không đi vào, sợ vô tình làm vỡ những bức tượng đó.

Sau khi đi qua mấy căn nhà gần giống nhau, trước mặt hai người xuất hiện một thứ khiến người ta nhìn một lần khó quên, một thứ giống như cái ao, xuất hiện trước mặt hai người.

Mặc dù trông, thứ này, Lâm Dương cho là một cái ao, nhưng nhìn

lớp trên cùng không khác gì dầu mỡ, Lâm Dương thực sự không thể xác định được.

Trước mặt hai người, xuất hiện một cái hố trên mặt đất, một cái hố vuông vức, bên trong chứa đầy chất liệu bí ẩn màu đen kịt, trên đó không ngừng nổi bong bóng, cho thấy thứ bên trong vẫn còn sống.

Thứ này, khi nhìn thấy, Lâm Dương nảy sinh một dự cảm không lành, vì nơi này thực sự quá quỷ dị, nên sự xuất hiện của thứ này, cũng không thể khiến Lâm Dương nghĩ theo hướng tốt được, bên dưới thứ này, không chừng cũng có thứ gì đó kỳ lạ.

Nghĩ vậy, Lâm Dương định kéo Lưu Tư Vũ đi sang bên kia, ở bên cạnh, có một con đường nhỏ, có thể đi sang phía khác.

Nhưng không giống như Lâm Dương lúc này đang cẩn thận, Lưu Tư Vũ lại mang một ánh mắt đặc biệt, nhìn thứ trước mặt, như đang nghiên cứu, ánh mắt cũng vô cùng thú vị, dường như đã thấy một món đồ chơi thú vị.

Sao vậy?

Sau khi thấy bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương tự nhiên cũng hỏi như vậy, không biết tại sao Lưu Tư Vũ lại lộ ra vẻ mặt đó. "Tôi cảm thấy, thứ này, giống như một bể cá." Lưu Tư Vũ sau khi suy nghĩ một lúc, đưa ra câu trả lời này, Lâm Dương cũng vì câu trả lời này mà nhìn Lưu Tư Vũ bằng ánh mắt nghiêng ngó.

Bể cá?

Thứ này?

Dù thế nào đi nữa, trong lòng Lâm Dương cũng không tin vào phán đoán này, trước tiên không nói đến việc trong thứ chất lỏng màu đen không khác gì bùn này có cá sống được không, chỉ riêng sự quỷ dị của môn phái này, Lâm Dương không cho rằng đám người đó lại có nhã

hứng như vậy. "Tại sao lại có phán đoán như vậy." Nhưng lúc này, Lâm Dương cũng hỏi Lưu Tư Vũ, dù sao so với người ngoại đạo như Lâm Dương, ở phương diện này, Lưu Tư Vũ gần như có thể được coi là chuyên gia rồi, có thể không bằng đám môn nhân chuyên làm những thứ này, nhưng so với Lâm Dương, thì giỏi hơn rất nhiều. "Thấy những bong bóng này không." Lưu Tư Vũ không trả lời trực tiếp Lâm Dương, mà chỉ tay về phía một chỗ trong đó lúc này đang không ngừng nổi bong bóng, ánh mắt Lâm Dương cũng nhìn sang đó.

Cái bong bóng này, Lâm Dương trước đó đã chú ý rồi, nhưng hắn lại không để tâm, vì vũng này, cho người ta cảm giác giống như chất lỏng, cũng đúng, chỉ cần bên dưới có nguồn khí liên tục được đưa lên, thì việc xuất hiện những bong bóng này cũng là bình thường. "Có lẽ chỉ là do bên dưới bị rò rỉ khí cũng không chừng." Sau khi nhìn thứ mà Lưu Tư Vũ chỉ, Lâm Dương cũng lắc đầu như thể không liên quan đến mình, nói một cách vô trách nhiệm. "Ừm, anh cho là vậy sao?

Nhưng tôi cảm thấy, thứ này giống như dung dịch dinh dưỡng, để cho thứ bên dưới ăn." Nghe câu trả lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng không phủ nhận trực tiếp, dù sao cũng có khả năng đó, chỉ là một số chi tiết mà Lưu Tư Vũ nhìn thấy, lại đang nói cho cô biết, bên dưới, có lẽ có thứ gì đó.

Ở bên cạnh cái ao này, có thể thấy mực nước, có thể thấy rõ từ những vết hằn bên cạnh, vũng chất lỏng bên trong đã hạ xuống một khoảng, độ sâu khoảng hai centimet, đều đã hạ xuống.

Mặc dù có khả năng chỉ là do bị bay hơi, rồi không có người bổ sung dẫn đến việc hạ xuống, nhưng trong lòng Lưu Tư Vũ lại có một suy nghĩ chưa được xác nhận.

Nếu những thứ này, không phải bay hơi, mà là bị ăn mất thì sao?

Lưu Tư Vũ lúc này nghĩ như vậy, nhìn Lâm Dương bên cạnh

không tin, Lưu Tư Vũ cũng muốn chứng minh một chút.

Lúc này, Lưu tư Vũ đưa mắt nhìn xuống dưới chân mình, bên cạnh chân cô vừa hay có một hòn đá nhỏ, nhìn hòn đá nhỏ này, Lưu Tư Vũ cũng nảy ra một số ý nghĩ khác.

Cúi người xuống, Lưu Tư Vũ nhặt hòn đá nhỏ đó lên, rồi ném nhẹ trong không trung, xác định trọng lượng của hòn đá trong tay.

Lâm Dương ở bên cạnh, nhìn hành động của Lưu Tư Vũ, trong lòng lại nảy sinh một dự cảm không lành, phảng phất như đã thấy được chuyện sắp xảy ra. "Lưu Tư Vũ, cô định làm gì?" Lâm Dương kinh ngạc nhìn động tác đó của Lưu Tư Vũ, rồi thấy, Lưu Tư Vũ làm ra một tư thế ném, đưa chân trái ra sau, chống đỡ cho nửa thân trên đang làm động tác khoa trương đó, rồi dùng sức ném về phía trước.

Hòn đá vẽ một đường parabol không mấy đẹp mắt trong không trung, rơi xuống chỗ mà Lưu Tư Vũ vừa chỉ, chỗ đang không ngừng nổi bong bóng khí.

Hòn đá đó rơi vào trong, từ từ chìm xuống, không phát ra tiếng động nào, nhưng một lúc sau, Lâm Dương lại lo lắng thấp thỏm, vì hắn thấy, những bong bóng khí ở chỗ đó lúc này cũng đã biến mất.

Những bong bóng khí đang liên tục rơi xuống lúc nãy, lúc này đã biến mất, giống như thứ đang ngủ say trong đó, bị hòn đá nhỏ đó làm phiền giấc ngủ.

Lúc này, mặc dù trong lòng đối với phỏng đoán vừa rồi của Lưu Tư Vũ không hề phủ nhận, nhưng Lâm Dương vẫn căng thẳng nhìn chỗ đó, cẩn thận quan sát bên trong.

Rồi hắn thấy, trong lớp bùn mềm màu đen ở đó, dường như có thứ gì đó thò đầu ra, nhìn ra ngoài một cái, từ chỗ lồi lên đó, Lâm Dương thấy một tia sáng.

Lúc này, Lâm Dương ý thức được, phỏng đoán của Lưu Tư Vũ, có lẽ là chính xác, không hổ là chuyên gia, có thể thông qua quan sát đơn giản mà suy ra được sự thật.

Nhưng lúc này không phải là lúc để cảm thán, Lâm Dương cũng có một dự cảm không hay, sau khi thứ nhô ra đó nhìn sang bên này một cái, nó liền lặn xuống, rồi trên bề mặt bùn mềm cũng trở nên phẳng lặng, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Lâm Dương chắc chắn, thứ hắn vừa nhìn thấy, thực sự tồn tại. "Ai, xem ra không có gì cả." Lúc này, từ bên cạnh truyền đến giọng nói của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng kinh ngạc nhìn sang, có thể thấy, vẻ mặt Lưu Tư Vũ vô cùng tiếc nuối, xem ra, cô không giống Lâm Dương, không thấy thứ vừa nhô lên đó.

Cũng phải, lớp bùn mềm ở đây trông đều một màu, từ góc của Lưu Tư Vũ, quả thực có khả năng không nhìn rõ được thứ gì.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng nhìn về phía lớp bùn mềm đó, sau khi suy nghĩ một lúc, nhìn lớp trên cùng phẳng lặng, rồi đưa ra một lựa chọn, Lâm Dương nắm lấy tay Lưu Tư Vũ, rồi chạy về phía con đường nhỏ, con đường duy nhất có thể đi.

Làm gì vậy!

Sau khi bị Lâm Dương kéo đi, Lưu Tư Vũ lập tức phàn nàn, rồi cơ thể cũng bị kéo theo về phía đó.

Nghe thấy tiếng phàn nàn của Lưu Tư Vũ, nhưng Lâm Dương cũng không giải thích, vì nhìn lớp trên cùng của bùn mềm phẳng lặng, Lâm Dương có một dự cảm không lành, nên phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Sau khi hai người đi qua con đường nhỏ, Lâm Dương cũng buông tay đang nắm Lưu Tư Vũ ra, thấy, Lưu Tư Vũ dùng ánh mắt oán trách

nhìn về phía Lâm Dương, hiển nhiên hành động vừa rồi của Lâm Dương đã làm cô đau.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy, mình có phải quá nghi thần nghi quỷ rồi không, đang chuẩn bị xin lỗi, thì nghe thấy tiếng "phụt" từ phía sau truyền đến, rồi quay người lại, thấy, trên lớp bùn mềm phẳng lặng vừa rồi, nhô lên một thứ, một con rắn?

Hay là mấy con rắn?

Điều này Lâm Dương không thể phán đoán được, có lẽ cũng không phải rắn, mà là một số thứ khác, từ phía Lâm Dương, chỉ có thể thấy, từ chỗ đó xuất hiện mấy thứ thon dài, vì trên đó phủ đầy lớp bùn mềm, nên cũng không thể nhìn rõ hình dạng bên trong.

Chương 777

Mấy thứ thon dài đó, mang theo lớp bùn mềm, lao về phía chỗ mà Lâm Dương vừa đứng, rồi quét ngang một vùng ở đó, sau đó thu lại vào trong bùn mềm.

Chỉ là chuyện trong chớp mắt, từ khi những thứ thon dài đó xuất hiện, đến khi chúng biến mất, chỉ là chuyện trong chớp mắt, nếu không có tiếng động phát ra từ trong bùn mềm lúc nãy, Lâm Dương thậm chí sẽ không phát hiện ra chuyện này.

Nhìn những vết bẩn còn sót lại trên mặt đất ở đó, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên thận trọng, nhìn về phía Lưu Tư Vũ. "Cô cũng thấy rồi chứ." Lúc này đến lượt Lưu Tư Vũ kinh ngạc, nhìn bộ dạng ngây người của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy bất lực, có vẻ như Lưu Tư Vũ cũng chỉ có kiến thức lý thuyết là tốt, thực chất không có khả năng chịu đựng tâm lý, chỉ mấy thứ này thôi đã khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy sợ hãi.

Nhưng Lâm Dương cũng không có ý định chế giễu Lưu Tư Vũ, dù sao vừa rồi, nếu không phải hành động muốn kiểm chứng của Lưu Tư Vũ, e rằng Lâm Dương bây giờ còn không biết bên trong có thứ gì tồn tại, nếu trong lúc hai người không hề hay biết, thứ đó xuất hiện từ trong bùn mềm, lỡ như lúc đó Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đang đi trên con đường nhỏ bên cạnh, e rằng sẽ bị trúng đòn, từ cái cách nó quét ngang mặt đất, dường như muốn kéo tất cả những thứ tồn tại trên đó và xung quanh xuống dưới.

Lâm Dương không muốn cơ thể mình tiến vào trong lớp bùn mềm đen kịt đó, chuyện này, chỉ nghĩ thôi cũng khiến Lâm Dương cảm thấy buồn nôn.

Một lúc sau, Lưu Tư Vũ cuối cùng cũng hoàn hồn, rồi bắt đầu nhìn về phía trước.

Mặc dù biết trong cái ao đó có thứ gì đó, nhưng hai người đều không để tâm đến chuyện đó, vì những thứ kỳ lạ đã thấy cũng nhiều rồi, thứ ở đó, không đến mức khiến hai người sợ hãi không thể đi tiếp, chỉ cần có thể đảm bảo an toàn là được rồi.

Sau khi đi qua con đường nhỏ này, hiện ra trước mắt hai người là một con đường quỷ dị, ở một góc cua phía trước, không còn con đường bằng phẳng để đi thẳng nữa, thay vào đó là những bậc thang, có những bậc thang đi lên trên, cũng có những bậc thang kéo dài xuống dưới, hai bên của hai dãy thang đều bị tường chắn lại, không thể nhìn thấy tình hình cụ thể bên trong.

Nhìn hai con đường một lên một xuống như vậy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều ngây người một lúc, hiển nhiên không ngờ, đến nơi này rồi, lại phải làm một bài toán lựa chọn, may mà, chỉ sau một lúc thảo luận ngắn, hai người cũng đưa ra lựa chọn giống nhau, đi lên trên.

Đi lên trên, nguyên nhân chủ yếu nhất, là vì cảnh tượng đã thấy trong con mương khổng lồ đó, Lâm Dương đã thấy ở đó một nơi chứa cương thi, chỉ cần thứ đó tồn tại, Lâm Dương cũng cảm thấy, những bậc thang kéo dài xuống dưới này, sớm muộn cũng sẽ đi đến đó.

Ở nơi đó, có không biết bao nhiêu cương thi, có lẽ nghiên cứu của môn phái này có liên quan đến cương thi, nên ở đó có mấy chục con cương thi, Lâm Dương cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Cho nên để tránh gặp phải cảnh tượng đó, dưới sự khuyên nhủ của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng nhanh chóng đồng ý, cùng Lâm Dương đi lên trên.

Hai người bắt đầu đi lên những bậc thang phía trên, đi được một

đoạn đường, cũng cảm thấy kỳ lạ.

Bởi vì sau khi đi lên trên một đoạn ngắn, hai người cũng phát hiện, độ cao tăng lên không đúng, rõ ràng khi xuống, chỉ đi qua một cái động thẳng đứng thấp, nhưng bậc thang đi lên này, lại rõ ràng có một khoảng cách không ngắn, chắc chắn không chỉ có mấy mét, chỉ riêng quãng đường hai người đi trong một lúc này, đã cao hơn khoảng cách khi hai người xuống rồi, nếu tiếp tục đi lên nữa, chẳng lẽ sẽ lên đến mặt đất bên trên sao?

Lâm Dương nghĩ như vậy, rồi lại đi một đoạn nữa, phát hiện mình đã nghĩ quá nhiều, ở trên này, mặc dù không còn bậc thang nữa, nhưng ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy rõ những dấu vết tu sửa nhân tạo, nơi đó, cũng không phải mặt đất.

Chẳng lẽ, nơi này, đã đi vào trong lòng núi rồi sao?

Cũng chỉ có lời giải thích này mới có thể giải thích được tình hình hiện tại, môn phái này vì một lý do nào đó, đã phải xây dựng trong ngọn núi này.

Nhưng nguyên nhân này, Lâm Dương cũng có thể dễ dàng đoán được, dù sao một môn phái nghiên cứu cương thi, tự nhiên phải tránh ánh mắt thế tục, tiến hành nghiên cứu một mình ở nơi này.

Nhưng nếu như vậy, những lời mà lão già kia nói trước đó, cũng khiến Lâm Dương bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

Theo lời của lão già đó, các môn nhân, từng thường xuyên xuống núi, cũng có nghĩa là, phong khí ở đây thực chất không nên quá khép kín, nhưng tại sao, nơi này lại phải xây dựng ở đây?

Câu trả lời này, Lâm Dương tạm thời không thể nghĩ ra, đành phải hướng ánh mắt về phía trước, nhìn Lưu Tư Vũ ở phía trước.

Sau khi đến cuối bậc thang này, dường như đã tiến vào một không

gian tương đối lớn, bên cạnh có thể thấy những ngọn đèn sáng, giống như một số nguồn sáng được khảm vào trong tường, có thể là đèn dầu, cũng có thể là thứ khác, lúc này đang lấp lánh ở đây, cung cấp nguồn sáng cho nơi này.

Phong cách trang trí của những bức tường ở đây, cũng hoàn toàn khác với sự mộc mạc ở bên dưới, trông sang trọng hơn rất nhiều, chỉ là không biết tại sao, rõ ràng là những món đồ trang trí sang trọng, nhưng khi Lâm Dương nhìn kỹ, trên đó, dường như được phủ một lớp sương mù mỏng, hoàn toàn không thể quan sát rõ ràng, cũng khiến Lâm Dương nảy sinh một chút oán niệm.

Lưu Tư Vũ ở phía trước, dường như cũng phát hiện ra điều gì đó, lúc này đang vẫy tay về phía này, từ vẻ mặt của Lưu Tư Vũ có thể thấy, dường như vô cùng nghiêm túc, cũng có nghĩa là, ở đó có thứ gì đó khiến Lưu Tư Vũ động dung.

Đi về phía trước mấy bước, Lâm Dương bất giác ngửi ngửi, vì trong không khí, thoang thoảng một mùi nhàn nhạt, khiến Lâm Dương cũng bất giác phải cẩn thận phán đoán, rồi từ mùi hơi thối đó, Lâm Dương phán đoán ra một chuyện, ở phía trước, có thi thể.

Lúc này, vẻ mặt Lâm Dương cũng thay đổi, có kinh nghiệm từ việc nhìn thấy thi thể của gã biến đổi toàn thân dính đầy chất nhầy, bây giờ Lâm Dương đối với những thứ có thể xuất hiện ở nơi này, đều mang một thái độ cảnh giác, rồi nhanh chóng đi về phía chỗ của Lưu Tư Vũ.

Sau khi đến bên cạnh Lưu Tư Vũ, nhìn thứ mà Lưu Tư Vũ chỉ, vẻ mặt Lâm Dương cũng từ cẩn thận chuyển sang ngạc nhiên.

Ở nơi này, quả thực có một thi thể, được đặt sau một thứ giống như cái bàn, lúc này đang tỏa ra mùi hôi thối nhàn nhạt ra xung quanh.

Nhưng điều đó không đủ để khiến Lâm Dương cảm thấy kinh

ngạc, điều khiến Lâm Dương cảm thấy khó tin là, thi thể này, dường như có chút quen mắt, nhìn thân hình đó, và cái đầu nghiêng đó, Lâm Dương dường như đã gặp gã này.

Lúc này, trong lòng Lâm Dương, cũng nảy sinh một số phỏng đoán, nhưng hắn không dám chắc, nên cũng bước một bước lớn về phía trước, đến trước mặt thi thể, lật người thi thể lại, rồi bị thứ mình nhìn thấy làm cho hoàn toàn chấn động.

Không nhìn nhầm, thi thể trước mặt hắn, quả thực là người mà hắn đang tìm, lão già đã lừa Lâm Dương.

Cũng vì đi tìm lão già này, nên mới lạc vào trong cái động này.

Bây giờ, Lâm Dương có thể nói, đã tìm thấy lão già đó rồi.

Nhìn thi thể trước mặt, tâm trạng của Lâm Dương cũng ngũ vị tạp trần, nhất thời không biết phải nói gì, cảm giác trong lòng như có một ngọn lửa bị kìm nén.

Vốn dĩ Lâm Dương đã nghĩ, sau khi gặp lão già này, sẽ đối xử với đối phương như thế nào, để cho mình cảm thấy thoải mái.

Nhưng sau khi nhìn thấy thi thể của lão già, chuyện này, đã không thể nữa rồi, đối mặt với lão già đã chết, Lâm Dương dù thế nào, cũng không thể lấy thi thể của đối phương ra để trút giận, dù sao Lâm Dương cũng biết phải tôn trọng người chết, như vậy, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Lâm Dương đưa tay lên mặt lão già, định nhắm mắt cho lão.

Lão già này, trước khi chết cũng không biết đã gặp phải chuyện gì, trông như vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ được chuyện trần thế, dù đã biến thành một thi thể, mắt vẫn mở trừng trừng. "Đừng chạm!" Khi tay Lâm Dương sắp chạm vào mặt lão già, lời nói của Lưu Tư Vũ cũng truyền đến, Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, rồi phát hiện,

sắc mặt Lưu Tư Vũ, lúc này vô cùng căng thẳng, dường như đang sợ hãi điều gì đó. "Sao vậy?

Lẽ nào cơ thể của lão già này có vấn đề gì sao?" Sau khi thấy bộ dạng đó của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hỏi, rồi nhìn lão già đang nằm trên đất.

Thi thể của lão già nằm trên đất, tuy trông có vẻ không cam tâm, chết không nhắm mắt, nhưng trên người lão già, Lâm Dương không hề thấy có gì kỳ lạ, tại sao Lưu Tư Vũ lại có phản ứng lớn như vậy. "Nhìn vành tai của ông ta." Lưu Tư Vũ chỉ về phía bên cạnh của lão già, Lâm Dương cũng nhìn theo hướng đó, rồi phát hiện, ở bên tai của lão già, có thể thấy một chút màu đen.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Dương, cảm thấy là bình thường, dù sao thi thể để lâu, đều sẽ như vậy, cơ thể sẽ xuất hiện những thay đổi nhất định.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương phát hiện có gì đó không ổn, vì thi thể trước mặt hắn, thực chất không chết đã lâu, vì mùi thi thể, rất nhạt, không hề có cảm giác đã chết cả tháng.

Cũng có nghĩa là, thi thể này, mới chết cách đây vài ngày.

Chương 778

Sau khi nghĩ đến điều này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng không tự nhiên, nếu như vậy, thì vết đen đó, không bình thường rồi, chỉ mới vài ngày, trong môi trường đặc biệt này, làm sao có thể xuất hiện sự thay đổi đó?

Lại còn tập trung ở đó.

Lúc này, Lâm Dương cũng cúi người xuống, nhớ lời của Lưu Tư Vũ, giữ cho cơ thể mình và thi thể của lão già một khoảng cách nhất định, rồi ánh mắt dần dần tập trung vào đó, nhìn chỗ xuất hiện vết đen đó, ánh mắt cũng dần trở nên vi diệu.

Trong vết đen đó, Lâm Dương cũng thấy một số thứ kỳ lạ, dường như có một vết thương xuất hiện ở đó, giống như bị một con côn trùng nhỏ cắn, nhưng chỉ nhìn như vậy, Lâm Dương lại không thể phán đoán được, rốt cuộc đó là vết thương được tạo ra khi lão già còn sống, hay là sau khi lão già chết, điểm này trong trường hợp không quan sát kỹ, không thể phán đoán được.

Nhưng tình trạng hiện tại của Lâm Dương, vì không thể chạm vào lão già này, nên phải cúi người xuống, gần như sắp dán vào mặt đất, nhưng đồng thời cũng không thể hoàn toàn đặt người xuống đất, như vậy độ cao không đủ, thậm chí không thể mượn lực từ mặt đất, chỉ một lúc như vậy, Lâm Dương cảm thấy, eo của mình, dần dần mỏi nhừ.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng chuẩn bị đứng dậy, như vậy đối với eo của hắn cũng quá tải rồi, nhưng khi đứng dậy, ở khóe mắt Lâm Dương, dường như có thứ gì đó động đậy.

Ừm, sao vậy?

Lâm Dương cũng có một chút cảm giác, vừa rồi, dường như đã thấy thứ gì đó, nhưng lúc này lại không thấy gì cả, tự nhiên sẽ cảm thấy kỳ lạ.

Sau khi đứng dậy, Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, rồi phát hiện, Lưu Tư Vũ lúc này đang dùng ánh mắt cẩn thận nhìn mình. "Sao vậy, nhìn tôi như thế?" Nhìn vẻ mặt đó của Lưu tư Vũ, trên mặt Lâm Dương tràn ngập sự khó hiểu, hoàn toàn không thể hiểu tại sao lúc này Lưu tư Vũ lại làm ra vẻ mặt đó. "Trên mặt anh có con bọ, không có cảm giác gì à?" Sau khi thấy bộ dạng của Lâm Dương, ai ngờ, Lưu Tư Vũ còn kinh ngạc hơn Lâm Dương, hỏi một cách khó tin, tay chỉ về vị trí trên mặt Lâm Dương.

Sau khi nghe Lưu Tư Vũ nói như vậy, Lâm Dương cảm thấy một trận lạnh gáy, dường như có cảm giác, vốn không nhận ra, nhưng bị Lưu Tư Vũ nói như vậy, cũng cảm giác được.

Bên cạnh mũi của Lâm Dương, quả thực dường như có thứ gì đó, lúc này đang di chuyển những chiếc chân nhỏ trên đó, rõ ràng cảm giác kích thước cũng không nhỏ, nhưng không biết tại sao, cảm giác mà Lâm Dương có thể cảm nhận được lại rất nhẹ, giống như bị tê liệt.

Sau khi cảm nhận được cảm giác tê tê này, Lâm Dương đưa tay ra, định đập thứ đó xuống, rồi khi tay sắp vỗ xuống, bị Lưu Tư Vũ nắm lấy, sức của Lưu Tư Vũ rất lớn, bàn tay Lâm Dương khi sắp chạm vào mặt mình, bị kéo lại, đồng thời cũng có một cơn gió lạnh thổi qua mặt Lâm Dương. "Sao vậy?

Làm gì?" Lúc này, sau khi thấy tay mình bị Lưu Tư Vũ nắm lấy, Lâm Dương lập tức cảm thấy một trận phiền não, hỏi như vậy. "Đừng chạm, sẽ chết người đó." Lưu tư Vũ buông tay Lâm Dương xuống, Lâm Dương đang chuẩn bị đập lại lần nữa, nghe thấy những lời như vậy, bàn tay lập tức dừng lại, không dám tiếp tục cử động,

lúc này, Lâm Dương mới ý thức được.

Con bọ này, không phải là con bọ đã giết chết lão già kia chứ.

Vết thương bên tai lão già, rất có thể là do con bọ này gây ra, con bọ này, vừa rồi hẳn là đã ẩn nấp ở một nơi nào đó gần đây, nên cũng không bị Lâm Dương phát hiện.

Nghĩ như vậy, nhìn thi thể của lão già đang nằm trên đất chết không nhắm mắt, động tác của Lâm Dương dừng lại, hoàn toàn không dám cử động. "Vậy tôi phải làm sao?" Vì Lâm Dương không nhìn thấy con bọ, thậm chí không thể chạm vào, chỉ có thể lúc này cầu cứu Lưu Tư Vũ, hy vọng Lưu Tư Vũ có thể giúp đỡ. "Ở đây đừng đi đâu, tôi đi một lát." Lưu Tư Vũ cũng không giải thích, chỉ nói một câu như vậy, rồi đi về phía sâu hơn trong đại sảnh, dường như đi tìm thứ gì đó.

Sau khi nghe những lời như vậy của Lưu Tư Vũ, vẻ mặt Lâm Dương cũng dần trở nên khó coi, vốn không có cảm giác, nhưng lúc này bị Lưu Tư Vũ gọi như vậy, cũng có thể cảm nhận được, con bọ đang di chuyển gần mũi mình, lúc này đang hoành hành trên mặt hắn, Lâm Dương thậm chí không dám động đậy.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy vô cùng hoảng loạn, vì vị trí của con bọ đó ở chỗ mà Lâm Dương dùng khóe mắt cũng không thể nhìn thấy, nên lúc này Lâm Dương chỉ có thể thông qua xúc giác của mình để phán đoán vị trí của đối phương.

Một lúc sau, bóng dáng của Lưu Tư Vũ không thấy đâu, nhưng Lâm Dương cảm giác, con bọ đó đã bò đến bên miệng hắn, những chiếc chân nhỏ nhẹ nhàng chạm vào môi Lâm Dương, cho Lâm Dương cảm giác kích thích hơn, đồng thời cũng khiến Lâm Dương ngậm chặt miệng.

Rõ ràng biết vị trí của đối phương, nhưng Lâm Dương lại không

dám ra tay, lúc này một cảm giác uất ức không tên bắt đầu xuất hiện trong lòng Lâm Dương, vẻ mặt càng ngày càng khó coi, có thể cảm nhận được, con bọ đó đang tiến lại gần trung tâm miệng hắn.

Chết tiệt!

Lâm Dương đột nhiên bị hành động của con bọ đó làm cho giật mình, trong khoảnh khắc vừa rồi, chân của con bọ đó đã thò vào trong miệng Lâm Dương, vì chân của con bọ tương đối nhỏ, Lâm Dương đã ngậm chặt miệng, nhưng cái chân đó vẫn xuyên qua khe hở giữa hai môi, vào bên trong, tuy nhanh chóng bị rút ra, nhưng tâm trạng của Lâm Dương lại lạnh toát.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ đến việc Lưu Tư Vũ không cho hắn chạm vào con bọ đó, Lâm Dương có thể phán đoán được, con bọ này chắc chắn có độc, lúc này chân của nó đã thò vào trong miệng hắn, tự nhiên sẽ khiến Lâm Dương nảy sinh lo lắng như vậy.

Con bọ đó bây giờ đang lượn lờ bên miệng Lâm Dương, mấy lần đều tiến lại gần trung tâm môi Lâm Dương, cho Lâm Dương cảm giác như sắp vào lại, khiến Lâm Dương thỉnh thoảng lại một phen kinh hãi.

Lại một lúc nữa, bóng dáng của Lưu Tư Vũ, cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Lâm Dương, từ tay của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương thấy một thứ kỳ lạ.

Thứ đó, giống như một cái quạt hương bồ?

Hay là cái gì khác?

Một thứ hình quạt, lúc này đang mềm oặt trong tay Lưu Tư Vũ, Lưu Tư Vũ đưa thứ đó đến trước mặt Lâm Dương, rồi sắc mặt căng thẳng nhìn vào mặt Lâm Dương, rồi Lâm Dương thấy, Lưu Tư Vũ

giơ tay lên, dùng vật hình quạt đó, đặt lên mặt Lâm Dương, rồi nhẹ nhàng phẩy một cái.

Lâm Dương cảm giác như có thứ gì đó phẩy qua mặt mình, một cảm giác nhẹ nhàng như gió xuân, thậm chí khiến Lâm Dương cảm thấy một trận thoải mái, rồi hắn thấy, trên vật hình quạt vừa phẩy qua, lúc này xuất hiện một con bọ màu đen.

Con bọ này trông không khác gì những con bọ cánh cứng bình thường, nhưng trên lớp vỏ ngoài, lại có một thứ ánh sáng quỷ dị, lờ mờ có thể thông qua sự phản quang mà thấy được, bên trong lớp vỏ ngoài, ẩn giấu những màu sắc khác, trông ngũ sắc sặc sỡ.

Khi Lâm Dương đang căng thẳng quan sát thứ trước mặt, hắn thấy, Lưu Tư Vũ chắp tay lại, cùng với vật hình quạt trong tay.

Khi hai tay Lưu Tư Vũ chắp lại, Lâm Dương dường như nghe thấy một âm thanh, giống như tiếng "cạch" một tiếng.

Rồi sau khi Lưu Tư Vũ buông tay ra, Lâm Dương cũng thấy trong vật hình quạt bị ép lại đó, bóng dáng của con bọ, đã bị Lưu Tư Vũ vừa rồi ép nát.

Lúc này, từ trên người con bọ đó, đang không ngừng chảy ra chất dịch màu đen, trông có thể là máu tươi của con bọ, lúc này đang lan ra hai bên.

Chất dịch màu đen đó, cũng khiến Lâm Dương nảy sinh dự cảm không lành, đưa mắt nhìn về phía thi thể của lão già ở bên kia, màu sắc bên tai của thi thể lão già, dường như cũng là một màu đen.

Nhìn hai màu đen tương tự, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên may mắn, nếu vừa rồi xảy ra một tai nạn, có lẽ tình trạng của hắn, cũng sẽ trở nên giống như lão già này.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng cảm kích nhìn về phía Lưu Tư Vũ,

nếu không phải vì Lưu Tư Vũ nhắc nhở, hắn căn bản sẽ không phát hiện ra con bọ này.

Nhưng đối với việc tại sao Lưu Tư Vũ lại biết con bọ này, Lâm Dương cảm thấy rất tò mò, vì ngay từ đầu, Lưu Tư Vũ đã phán đoán được, nguyên nhân cái chết của lão già, chuyện này, tự nhiên khiến Lâm Dương vô cùng để tâm. "Cô biết lão già này bị thứ này cắn chết à." Lâm Dương hỏi Lưu Tư Vũ như vậy, giọng điệu cũng vô cùng tò mò. "Ừm, tôi đã từng thấy con bọ này, cũng từng nuôi một thời gian, nên có chút hiểu biết về nó." Lưu Tư Vũ sau khi do dự một lúc, cũng nói ra những lời như vậy, rồi khiến Lâm Dương cảm thấy kinh hãi.

Chương 779

Lâm Dương không ngờ, sự hiểu biết của Lưu Tư Vũ về con bọ này, lại đến từ việc tự mình nuôi loại bọ này. "Tại sao lại nuôi những thứ này." Lâm Dương cảm giác lông mày mình đang giật giật không tự nhiên, đồng thời cũng mang theo một chút bất an mà hỏi.

Công dụng của việc nuôi loại bọ này, thực ra cũng không cần phải nói, nhưng Lâm Dương muốn nhận được một câu trả lời có thể chấp nhận được từ Lưu Tư Vũ. "Tôi nuôi giúp người khác, nơi tôi ở, có những thứ này." Lưu Tư Vũ nói ra câu này, lại khiến Lâm Dương mở to mắt. "Ngoài nơi đó ra, có ai khác nuôi thứ này không?" Lâm Dương có một dự cảm không lành, nên mới hỏi như vậy. "Không biết, ít nhất tôi chưa từng thấy, trong ấn tượng của tôi, con bọ này, dường như là thứ độc quyền của bên tôi." Trong giọng điệu của Lưu Tư Vũ mang theo sự mờ mịt rõ ràng, hiển nhiên không ngờ sẽ thấy nó ở đây.

Lưu Tư Vũ lắc đầu, cũng khiến vẻ mặt Lâm Dương trở nên càng thêm nặng nề, bây giờ hắn cũng đã hiểu, tại sao trước đó khi đến đây, lại thấy vẻ mặt của Lưu Tư Vũ như vậy, nguyên lai là thế, vì ở đây đã thấy thứ của nơi cô từng ở. "Chắc chỉ là trùng hợp thôi, có thể người khác cũng đang nuôi những thứ này, đừng nghĩ nhiều quá." Thấy Lưu Tư Vũ đột nhiên im lặng, Lâm Dương cũng an ủi như vậy, rồi kéo tay Lưu Tư Vũ, đi về phía trước.

Lâm Dương không hy vọng phỏng đoán này là thật, vì theo gia tộc đó, ấn tượng mà nó để lại cho Lâm Dương, quá tệ rồi, nếu thực sự là gia tộc đó, thì tình cảnh của hai người cũng trở nên vi diệu, dù sao Lưu Tư Vũ cũng có thể được coi là kẻ phản bội của gia tộc đó.

Nhưng khi tiến lên, Lâm Dương có một số thắc mắc, người của

gia tộc đó, không phải phần lớn đều đã bị Lưu Tư Vũ giải quyết hết rồi sao?

Lẽ nào còn có dư đảng?

Sự thật của sự việc, Lâm Dương tạm thời không rõ, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục tiến lên, hy vọng con bọ đó chỉ là một sự trùng hợp, chỉ là một con bọ tình cờ xuất hiện ở đây mà thôi.

Nhưng trong lòng Lâm Dương, lại đang nói với hắn rằng, chuyện này, không thực tế, vì con bọ đó, nếu thực sự sống ở nơi này, thì lão già đó, tại sao lại đột nhiên bị chết?

Chắc chắn sẽ có phòng bị mới đúng, như vậy, chỉ có một lời giải thích, lời giải thích mà cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không muốn tin.

Nhưng trước khi nhìn thấy tình hình thực tế, Lâm Dương đều ôm một tia hy vọng, hy vọng chuyện đó sẽ không xảy ra.

Đi về phía trước, có thể thấy một không gian rộng lớn, trong không gian tầng trên này, nơi này giống như một nhà kho, có một không gian rộng lớn trống trải, nhưng kỳ lạ là, bên trong lại không có gì.

Lâm Dương nhìn về phía bức tường bên cạnh, trên bức tường, dường như có một lớp dầu mỡ, rõ ràng đáng lẽ là những món đồ trang trí vô cùng đẹp đẽ, lúc này đều bị lớp dầu mỡ màu vàng nhạt che phủ, Lâm Dương đưa tay lên, thấy mình đã lau đi một chút dầu mỡ trên đó, có thể thấy được món đồ trang trí bên trong.

Trên bức tường, có những hoa văn được sắp xếp theo quy luật, trong đó có thể có ý nghĩa đặc biệt, chỉ là Lâm Dương sau khi quan sát ở đây một lúc, đều không thể từ những thứ hình tam giác đó mà nhìn ra được thứ gì có thể hiểu được, một lúc sau, Lâm Dương cũng từ bỏ

ý nghĩ này, bắt đầu cùng Lưu Tư Vũ tiếp tục đi về phía trước.

Ở phía trước đại sảnh, lại có một mùi hôi thối khó chịu truyền đến, mùi hôi này, cũng cho Lâm Dương một cảm giác quen thuộc, bịt mũi lại, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên càng ngày càng khó coi, rồi cùng Lưu Tư Vũ đến nơi đó, nhìn nơi phát ra mùi hôi.

Có thể thấy, ở một nơi phía trước, có một vũng nước giống như ao, trong đó, Lâm Dương cũng có thể ngửi thấy mùi hôi rõ ràng.

Vũng nước này, Lâm Dương ngay lập tức đoán ra nguồn gốc, chính là con sông mà hai người đã thấy bên ngoài khi tiến vào, lúc này đã vào đây.

Nhìn vào bên trong vũng nước, bên trong đục ngầu, có chút khác biệt so với con sông bên ngoài, nhưng Lâm Dương đối với những thứ có thể được đặt bên trong lại không có hứng thú, dù sao mùi này thực sự quá nồng, Lâm Dương căn bản không thể chịu được.

Rồi nhìn sang bên cạnh, vũng nước này, được một thứ giống như cái chậu nâng lên, thứ giống như cái chậu, thực chất chỉ là một bức tượng đá được xây dựng sẵn.

Trung tâm của bức tượng đá có một chỗ lõm xuống, những vũng nước này, lúc này được đặt ở chính trung tâm của bức tượng đá.

Không giống như Lâm Dương, ánh mắt của Lưu Tư Vũ, lại đang đánh giá vũng nước đó, dường như muốn nhìn ra điều gì đó. "Sao vậy?

Có phát hiện gì không?" Thấy bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng đi tới, hỏi, vẻ mặt đó của Lưu Tư Vũ, hiển nhiên đang báo hiệu điều gì đó, Lâm Dương tự nhiên cũng sẽ cảm thấy kỳ lạ. "Trong những vũng nước này, dường như có thứ gì đó?

Tôi vừa thấy trong nước có động đậy." Lưu Tư Vũ nói, dường

như ngay cả cô cũng không thể xác nhận lời mình nói có đúng không.

Sau khi nghe những gì Lưu Tư Vũ nói, Lâm Dương cũng nhìn về phía vũng nước đó.

Có thể thấy, trên mặt nước, không có bất kỳ gợn sóng nào, nhìn kỹ, có thể thấy, nước trong đó, quả thực đang từ từ chảy, nhưng đó cũng chỉ đại diện cho việc nó không phải là nước tù, căn bản không thể chứng minh được phán đoán của Lưu Tư Vũ.

Lúc này, sự chú ý của Lâm Dương cũng tập trung vào một thứ kỳ lạ ở bên cạnh, đó là một cây gậy, trên đó có rất nhiều hoa văn dường như có quy luật đặc biệt, Lâm Dương đi tới, rồi phát hiện, cây gậy này, không phải là vật trang trí cố định trên tường, mà là một thứ có thể lấy xuống, lúc này đã bị Lâm Dương cầm trong tay, nhìn trên đó cũng dính một chút dầu mỡ, vẻ mặt Lâm Dương cũng có sự thay đổi, hiển nhiên, thứ này lúc này chỉ vì được đặt ở đây, chạm vào dầu mỡ trên tường, mới khiến bản thân dính một chút dầu mỡ, phần lớn chỗ của nó, đều sạch sẽ.

Cũng có nghĩa là, lớp dầu mỡ trên những bức tường xung quanh, là do sau này được thêm vào, không phải ban đầu đã làm như vậy sao?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên kỳ lạ, rồi cầm cây gậy trong tay đến bên cạnh vũng nước, trong ánh mắt kinh ngạc của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đâm cây gậy xuống dưới, rồi thấy, vũng nước bị cây gậy đâm như vậy, nước bên trong đột nhiên khuấy động, dường như có thứ gì đó bị chọc giận.

Lâm Dương đang cầm cây gậy, cũng có thể cảm nhận được, bên dưới cây gậy, quả thực có một thứ gì đó, dường như có một cảm giác mềm oặt, lúc này đang không ngừng giãy giụa ở đó, khiến tay Lâm Dương cũng sắp không thể nắm chặt cây gậy, thấy vậy, Lâm Dương cũng lập tức dùng hai tay nắm chặt cây gậy trong tay, đề phòng cây

gậy tuột khỏi tay.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lưu Tư Vũ ở bên cạnh, rất nhanh, cô đã thấy được bộ mặt thật của thứ trong vũng nước.

Cây gậy trong tay Lâm Dương, đang khuấy đảo ở nơi giống như ao nước đó, cùng lúc đó, tầm mắt của Lưu Tư Vũ cũng dán chặt vào trong, luôn chú ý xem ở đó có thứ gì xuất hiện không.

Rồi cô thấy, từ trong vũng nước đó, quả thực có thứ gì đó chui ra, một thứ trông giống rắn, từ trong đó chui ra, lần này, thứ này, không còn trông giống rắn nữa, sau khi Lưu Tư Vũ nhìn rõ, có thể khẳng định, thứ trước mặt cô, là một con rắn.

Một con rắn đen kịt toàn thân, to bằng ngón tay người, sau khi chui ra, nó lao về phía Lâm Dương, thân rắn đen men theo cây gậy trong tay Lâm Dương, đang dần dần leo lên trên, từ từ tiến lại gần Lâm Dương.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng hoảng loạn, nhìn con rắn đen không còn xa bao nhiêu, cảm thấy vô cùng bất an, vội vàng buông cây gậy trong tay ra, rồi cây gậy cùng với con rắn đen trên đó, rơi xuống đất.

Lúc này, Lâm Dương cũng không thả lỏng, vì sau khi rơi xuống đất, con rắn đen này, không có ý định rời đi, mà thân thể nó cuộn trên cây gậy đó, ngẩng đầu lên, dùng cái đầu tròn vo đó, nhìn chằm chằm Lâm Dương, bị nhìn chằm chằm như vậy, Lâm Dương tự nhiên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đưa tay ra phía trước, đề phòng con súc sinh này đột nhiên phát động tấn công.

Nhưng sau khi quan sát một lúc, con rắn đen đó dường như không có ý định tấn công, ngược lại Lâm Dương đang căng thẳng lại cảm thấy một trận mệt mỏi, nhưng con rắn đen này, lúc này lại như đang thích thú đánh giá Lâm Dương, khiến Lâm Dương nhất thời cũng

không biết phải làm sao.

Sau khi đối mặt nhau một lúc như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy tinh thần vô cùng áp lực, phải luôn nhìn chằm chằm thứ này, đề phòng trong khoảnh khắc nhắm mắt, nó sẽ lao tới, nên cũng khiến Lâm Dương cảm thấy sắp chịu không nổi rồi, vô cùng muốn chớp mắt.

Chớp một cái, nhanh chóng mở ra, chắc không có chuyện gì đâu, dù sao cũng đã nhìn lâu như vậy rồi.

Cảm thấy mắt mình càng ngày càng khô, Lâm Dương sau một hồi do dự, cuối cùng cũng đưa ra quyết định, hai mắt chớp một cái, thế giới của Lâm Dương lập tức tối sầm, rồi ánh sáng lại hiện ra, lúc này, Lâm Dương cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi.

Con rắn đen đó, đã biến mất, không còn trên cây gậy đó nữa, nhưng cũng không tấn công về phía Lâm Dương, giống như đột nhiên biến mất vậy.

Lúc này, Lâm Dương cũng đưa mắt nhìn về phía Lưu Tư Vũ, trong ánh mắt mang theo sự khó hiểu, hiển nhiên đang hỏi Lưu Tư Vũ.

Chương 780

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt đó của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương nhận ra có gì đó không ổn, vì tầm mắt của Lưu Tư Vũ, đang dán chặt vào nửa thân dưới của Lâm Dương, dường như đã thấy chuyện gì đó kinh khủng, trong ánh mắt mang theo sự kinh hoàng.

Lúc này, Lâm Dương cũng có một dự cảm không lành, rồi run rẩy chuyển tầm mắt xuống dưới, thấy con rắn đen đang quấn trên bắp chân mình.

Dùng từ quấn, có lẽ không chính xác lắm, mặc dù con rắn đen lúc này đang quấn quanh bắp chân Lâm Dương một vòng, nhưng Lâm Dương lại không cảm nhận được trọng lượng của con rắn, nếu không phải vì tầm mắt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương căn bản sẽ không nhận ra con rắn đen đã đến gần.

Lúc này, con rắn đen cũng đang nhìn chằm chằm Lâm Dương, khiến Lâm Dương cảm thấy một trận đau đầu, vì thứ này, Lâm Dương không dám ra tay.

Nếu chỉ là con rắn bình thường gặp ở bên ngoài, Lâm Dương có lẽ dám đuổi nó đi, nhưng con này, Lâm Dương không dám chạm vào.

Trước tiên không nói đến tốc độ của gã này trong một cái chớp mắt đã từ cây gậy lên chân hắn, Lâm Dương có thể bắt được hay không, chỉ riêng nơi xuất hiện của gã này, đã khiến Lâm Dương không dám chạm vào rồi, con rắn đen này, xuất hiện trong vũng nước đó, nếu không phải vì Lâm Dương quấy rầy nó, e rằng nó sẽ không xuất hiện, cũng có nghĩa là, con rắn đen này, bình thường sống trong vũng nước đó.

Vũng nước đó không đơn giản đâu, trong vũng nước đó, có dịch

thể của những con cương thi hòa vào đó, cũng có nghĩa là, con rắn đen này, bình thường sống trong dịch thể của cương thi.

Lúc này tuy trên quần của Lâm Dương đều dính đầy một ít dịch thể mà con rắn đen mang theo, nhưng Lâm Dương lại vẫn đứng yên không nhúc nhích, sợ kinh động đối phương.

Từ việc đối phương có thể sống sót trong vũng nước đó, chắc hẳn có đủ thức ăn, cũng có nghĩa là, chỉ cần không bị phán đoán là kẻ thù, thì chắc chắn sẽ an toàn, đợi gã này cảm thấy sự mới lạ trước mắt không còn nữa, e rằng sẽ rời đi.

Lúc này, Lâm Dương cũng tự an ủi mình như vậy, nhưng tâm trạng của Lâm Dương không bình tĩnh được bao lâu, đã bị hành động của con rắn đen làm cho rối loạn, vì con rắn đen này, lúc này đã bò lên trên, từ vị trí bắp chân, đến vị trí đầu gối của Lâm Dương.

Lúc này, ngoài kinh hoàng ra, Lâm Dương thậm chí không thể biểu đạt được gì, xem ra, nếu muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của gã này, có lẽ phải để nó bò khắp người, chuyện này, Lâm Dương không dám nghĩ đến.

Ý thức được chuyện này có thể sẽ xảy ra, Lâm Dương cũng đưa mắt nhìn về phía Lưu Tư Vũ ở bên cạnh, dùng vẻ mặt hoảng loạn nói với Lưu Tư Vũ, đừng xem kịch nữa, mau giúp đi.

Sau khi thấy bộ dạng này của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ mới như ý thức được, bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó xung quanh, rồi ánh mắt dừng lại trên cây gậy trên mặt đất.

Gần đây, không có thứ gì có thể lấy được nữa, chỉ có cây gậy trên mặt đất, có lẽ có tác dụng.

Nghĩ vậy, Lưu Tư Vũ cũng cúi người xuống, nắm lấy cây gậy, tránh những chỗ ướt át trên cây gậy, rồi hướng một đầu cây gậy về

phía con rắn đen đang bò trên đùi Lâm Dương.

Rõ ràng, mục đích của con rắn đen này, là leo lên trên, để lại trên quần Lâm Dương một mảng lớn vết nước.

Lưu Tư Vũ quan sát cây côn trong tay, trên cây côn không có chỗ nào sắc nhọn, hai đầu đều tròn, rõ ràng không thể dùng nó để làm người khác bị thương.

Sau khi nhận ra điều này, Lưu Tư Vũ cũng lộ vẻ mặt khó xử.

Cô không biết làm cách nào để đuổi con rắn đen đi.

Nếu hấp tấp chọc cây côn tới, dù có trúng con rắn đen cũng không thể gây tổn thương cho nó, ngược lại còn khiến nó bắt đầu tấn công xung quanh.

Nhưng nhìn con rắn đen đang dần dần bò trên người Lâm Dương, cùng với vẻ mặt ngày càng kinh hoàng của hắn, Lưu Tư Vũ cuối cùng cũng hành động.

Cô đưa cây côn trong tay về phía con rắn, đặt ở phía trước nó không xa, ngay sát gốc đùi của Lâm Dương.

Lúc này, cái đầu tròn vo của con rắn đen cũng thò ra.

Sau khi quan sát bên ngoài, nó dường như hứng thú với thứ vừa chìa ra, rồi bắt đầu di chuyển về phía cây côn.

Dưới ánh mắt kinh ngạc và sợ hãi của Lâm Dương, con rắn đen rời khỏi vị trí gốc đùi hắn, bò lên trên cây côn.

Sau đó, con rắn đen men theo cây côn, bắt đầu di chuyển về phía trước.

Phía trước nó là hai tay của Lưu Tư Vũ.

Nhìn con rắn đen ngày càng đến gần, tuy Lưu Tư Vũ cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhưng đôi tay cô lại vô cùng vững vàng.

Lúc này, cô nắm chặt cây côn trong tay, không để nó rung lắc làm kinh động con rắn đen bên trên.

Sau đó, Lưu Tư Vũ đi về phía bức tường bên cạnh, áp sát vào một mặt tường.

Nhìn hành động của Lưu Tư Vũ, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ suy tư, rõ ràng, Lưu Tư Vũ đã có cách, và nó liên quan đến những thứ trên tường.

Trên bức tường trong đại sảnh này có rất nhiều dầu mỡ, tích tụ lại thành lớp dày, có thể dùng sức người để thay đổi hình dạng.

Rõ ràng, thứ mà Lưu Tư Vũ muốn lợi dụng chính là lớp dầu mỡ này.

Suy nghĩ một lát, Lâm Dương cũng đoán được đại khái phương pháp mà Lưu Tư Vũ sắp sử dụng, sau đó đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào cô, tập trung sự chú ý lên con rắn đen đang bò trên cây côn.

Lưu Tư Vũ hành động rất chậm, không làm kinh động con rắn.

Tốc độ di chuyển của con rắn cũng không nhanh, lúc này mới đi được hai phần ba cây côn, còn một khoảng cách nữa mới đến tay Lưu Tư Vũ.

Lúc này, Lưu Tư Vũ đã đến bên tường, sau đó đưa tay ra, ấn ngón tay vào lớp dầu mỡ trên tường.

Ngón tay cô đâm vào, tạo ra một cái lỗ trong lớp dầu mỡ, sau đó cô linh hoạt ngoáy mấy cái bên trong, khoét ra một cái hố nhỏ.

Tiếp đó, Lưu Tư Vũ bình tĩnh cắm một đầu cây côn vào trong lớp dầu mỡ trên tường.

Hành động của Lưu Tư Vũ vừa chậm vừa ổn định, hoàn toàn không khiến con rắn trên côn cảm thấy bị kinh động.

Con rắn cũng không để ý đến sự thay đổi của môi trường xung quanh, lúc này vẫn đang từ từ tiến về phía trước.

Sau đó, con rắn theo đầu côn tiến vào lớp dầu mỡ trên tường.

Ngay phía trước nó chính là cái lỗ nhỏ mà Lưu Tư Vũ vừa khoét.

Con rắn nhìn cái lỗ nhỏ trước mặt, quan sát một hồi, rồi như lúc trước, tò mò chui vào nơi chưa từng đến.

Nửa thân trên của nó đã chui vào trong lớp dầu mỡ, dần dần tiến vào sâu bên trong.

Đúng lúc này, Lưu Tư Vũ bắt đầu hành động.

Khác với sự chậm chạp trước đó, động tác của cô đột nhiên trở nên nhanh chóng.

Chương 781

Cô đặt tay lên lớp dầu mỡ bên cạnh, ép cả khối dầu mỡ lại, dùng một lượng lớn dầu mỡ bọc lấy con rắn.

Cái hố nhỏ mà Lưu Tư Vũ khoét trong tường đủ lớn, nên cả người con rắn đều đã chui vào trong.

Ngay lúc đó, Lưu Tư Vũ nhanh tay lẹ mắt bịt kín lối vào, dùng dầu mỡ xung quanh phong tỏa hoàn toàn con rắn ở bên trong.

Con rắn bên trong cảm nhận được áp lực từ lớp dầu mỡ truyền đến, biết có điều không ổn, bắt đầu quẫy mạnh thân mình muốn thoát ra.

Nhưng lối ra đã bị Lưu Tư Vũ bịt kín, tự nhiên không thể thoát được.

Vì xung quanh đã được Lưu Tư Vũ gia cố thêm một lớp dầu mỡ, nên con rắn bên trong cũng không thể dùng sức mạnh để đẩy lớp dầu mỡ ra.

Độ đàn hồi của lớp dầu mỡ này rất tốt, không phải là thứ mà con rắn có thể dựa vào sức mạnh để thoát ra.

Lúc này, Lưu Tư Vũ và Lâm Dương đều thở phào nhẹ nhõm, đứng tại chỗ thở hổn hển, trong mắt lộ rõ vẻ sống sót sau tai kiếp.

Con rắn đen vừa rồi có lẽ vì chưa từng thấy môi trường sống bình thường của con người nên hoàn toàn không có tính công kích.

Nhưng đối mặt với loại rắn này, họ vẫn cảm thấy sợ hãi, không dám chạm vào, sợ da bị ảnh hưởng.

Bây giờ con rắn đã bị giải quyết, hai người tự nhiên cảm thấy vui mừng.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Lâm Dương đi đến bên tường, rút cây côn mà Lưu Tư Vũ chưa lấy xuống, rồi dùng nó chọc vào lớp dầu mỡ, xác nhận con rắn bên trong không thể thoát ra trong thời gian ngắn, sau đó mới quay lại bên hồ nước kia.

Lâm Dương vẫn nhớ một chuyện, đó là trong hồ nước này, ban đầu hắn đã chạm phải một thứ gì đó mềm oặt.

Thứ đó rõ ràng không phải là một con rắn đen.

Đến lúc này, bên trong đó vẫn không có động tĩnh gì, thứ mềm oặt bên trong chắc không phải vật sống.

Lâm Dương đưa ra phán đoán như vậy, đi đến bên hồ, dùng cây côn trong tay chọc xuống lần nữa, rồi lại cảm nhận được cảm giác vi diệu đó, mềm oặt, giống như bùn mềm.

Dùng côn đẩy sang một bên, Lâm Dương khó khăn lắm mới đẩy được thứ đó ra, sau đó nhìn thấy một vật màu trắng bệch.

Một vật trông như khối thịt màu trắng bệch.

Sau khi bị Lâm Dương đẩy ra, nó từ mặt hồ rơi thẳng xuống đất, lăn một vòng.

Sau đó, ánh mắt Lâm Dương lộ vẻ kinh hãi.

Vừa rồi lúc thứ đó lăn trên đất, hắn hình như đã nhìn thấy gì đó, rồi ánh mắt dần trở nên kinh hoàng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, khi khối thịt màu trắng lăn trên mặt đất, Lâm Dương dường như nhìn thấy ở một vị trí bên dưới có mấy thứ nhỏ nhỏ thò ra.

Vốn dĩ Lâm Dương không định để ý, nhưng khi khối thịt sắp ngừng lăn, những thứ giống như gân trắng nhỏ đó đáng lẽ phải hướng lên trên.

Thế nhưng Lâm Dương lại thấy những khối thịt nhỏ như gân đó đột nhiên dài ra một đoạn, rồi chống xuống đất.

Khối thịt trắng cũng nhờ lực phản lại này mà lăn thêm nửa vòng, giấu những thứ màu trắng nhỏ đó xuống dưới lần nữa.

Lúc này, tâm trạng của Lâm Dương vô cùng phức tạp.

Vì cuối cùng đã nhìn thấy thứ đó, nên có thể xác định, khối thịt trắng này cũng là vật sống.

Sau khi hiểu ra điều này, Lâm Dương cũng cảm thấy phán đoán trước đó của mình thật nực cười.

Gã này, không phải không ra được, mà là vì trọng lượng của bản thân nên không thể ra được chăng.

Lúc Lâm Dương dùng côn đưa thứ này ra ngoài, cũng đã ước lượng được trọng lượng của nó, khoảng chừng hơn năm cân.

Lúc vớt nó lên, thật sự khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như sắp không thở nổi.

Lúc này lại biết được thứ này là vật sống, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng tồi tệ.

"Sao vậy?

Lại có thứ gì đây?" Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đi tới, hỏi như vậy, tỏ ra tò mò với khối thịt trắng không còn động đậy dưới đất.

"Gã này cũng còn sống, ta cũng không biết là gì nữa." Vẻ mặt Lâm Dương có chút phức tạp, xen lẫn một chút cay đắng.

"Hả?

Không phải là một khối thịt sao?

Sao có thể còn sống được." Lưu Tư Vũ vừa đứng ở phía bên kia,

không nhìn thấy hành động của khối thịt, lúc này cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn thứ đó.

Trên người khối thịt trắng không nhìn thấy bộ phận cơ thể nào cả.

Trong mắt người không biết chuyện, nó chỉ đơn giản là một khối thịt bình thường.

Nhưng lúc này, sau khi nghe lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ lại không thể nhìn nhận nó như vậy nữa.

"Đưa cho tôi." Sau khi suy nghĩ, Lưu Tư Vũ đưa tay ra, lấy cây côn trong tay Lâm Dương, rồi đưa về phía trước, chọc vào khối thịt.

Khối thịt không có phản ứng.

Sau đó Lưu Tư Vũ tiếp tục dùng sức chọc, khối thịt vẫn không có phản ứng gì.

Lúc này, Lưu Tư Vũ nhìn Lâm Dương, sắc mặt cũng trở nên kỳ quái, rõ ràng không hiểu tại sao Lâm Dương lại đưa ra kết luận đó.

Nếu là vật sống, tại sao lại không có phản ứng gì với những hành động này?

Nhìn thấy những hành động đó của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng lộ vẻ nghi hoặc, chẳng lẽ lúc trước thật sự nhìn lầm rồi sao?

Chương 782

Nghĩ vậy, Lâm Dương tiến lên phía trước, đặt tay lên cây côn, rồi hơi cúi người xuống, dùng côn nhắm vào một bên của khối thịt, sau đó dùng sức đẩy tới, lực hướng lên trên.

Cùng với lực đẩy của Lâm Dương, vị trí của khối thịt trắng cũng thay đổi.

Có thể thấy khối thịt lúc này đã lật người, ngã trên đất.

Lúc này, mấy thứ nhô ra bên dưới khối thịt cũng lộ ra trước mặt hai người, trông vô cùng bình thường.

Nhưng rất nhanh, mấy khối thịt nhô ra đó đã xảy ra biến hóa.

Có thể thấy, độ dài của mấy thứ đó đột nhiên tăng lên một chút, lan ra hai bên, rồi chống xuống mặt đất, giống như giác hút cố định trên mặt đất.

Sau đó chúng vặn vẹo khối thịt, lật người nó lại, giấu mấy thứ đó xuống dưới lần nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều im lặng.

Mọi chuyện vừa xảy ra tuyệt đối không phải ảo giác.

Cho nên, thứ trước mặt họ, đích thực là vật sống.

Lúc này, trên mặt Lâm Dương lại lộ ra vẻ kích động.

Bởi vì nếu thứ này đã xác định là vật sống, vậy thì nó chính là một sinh vật có giá trị nghiên cứu.

Trên người nó, không nhìn thấy đặc trưng của bất kỳ động vật nào khác, có khả năng là một loài sinh vật đã tuyệt chủng.

Thêm vào đó, dáng vẻ lười biếng, uể oải này rõ ràng không có chút

tính công kích nào.

Lâm Dương cũng lộ ra vẻ yên tâm.

Nếu mang thứ này ra ngoài, chắc hẳn có thể đổi lấy một khoản thù lao không tồi, dù sao đây cũng là một sinh vật chưa từng thấy.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại trên ba lô của hai người.

Thứ này nặng khoảng hơn năm cân, chỉ cần bỏ nó vào ba lô là có thể dễ dàng mang ra ngoài.

Như vậy, chuyến đi vào đây cũng không uổng công.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng cúi người xuống, tháo ba lô ra, đặt trước mặt khối thịt trắng.

"Chờ đã, anh định làm gì?

Không phải là định mang thứ này đi đấy chứ?" Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng chú ý đến hành động của Lâm Dương, kinh ngạc hỏi.

Lâm Dương nhìn sắc mặt Lưu Tư Vũ, có thể thấy rõ sự hoảng sợ.

Lâm Dương cũng ngẩn ra một lúc, rồi mới hiểu tại sao Lưu Tư Vũ lại có biểu cảm như vậy.

Đối với Lưu Tư Vũ mà nói, thứ này quá mức ghê tởm.

Một khối thịt màu trắng bệch, bản thân nó đã đủ khiến người ta chán ghét, huống chi, nó còn là một vật sống.

Từ hành động lúc trước có thể thấy, nó có thể dễ dàng lật được cơ thể nặng hơn năm cân của mình, không cần phải nói, sức mạnh của nó cũng không yếu.

Đối với thứ này, con gái cảm thấy sợ hãi cũng là chuyện bình thường.

Nhưng đối với Lâm Dương mà nói, những điều đó không là gì cả.

Chỉ là khi nghĩ đến việc phải vác thứ này trên lưng, hắn cũng cảm thấy một trận phiền muộn.

Dù sao thì một vật nặng hơn năm cân, Lâm Dương đâu có giống Lưu Tư Vũ, có sức lực có thể dễ dàng coi nhẹ trọng lượng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng bắt đầu dọn dẹp ba lô của mình, lấy đồ bên trong ra.

Hắn dọn dẹp những thứ dư thừa trong ba lô, những thứ có vẻ không cần thiết, ví dụ như đồ hộp chuẩn bị để phòng khi bị kẹt lại, còn có một số thứ chỉ cần có đồ dự phòng của Lưu Tư Vũ là được.

Tất cả đều bị Lâm Dương lấy ra, vứt trên mặt đất.

Sau đó, hắn nhìn khối thịt trắng trước mặt, ánh mắt tràn đầy vẻ kỳ lạ.

Trên cơ thể khối thịt trắng có một lớp chất nhầy trong suốt kỳ lạ.

Lúc đầu nhìn thấy, Lâm Dương tưởng đó là nước chưa khô khi lấy nó ra khỏi hồ.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Lâm Dương phát hiện ra điều khác thường, bởi vì lớp chất nhầy này rõ ràng không phải thứ mà hắn tưởng tượng, trông khác biệt rõ rệt so với nước thông thường.

Nhặt một vật nhỏ đã lấy ra, Lâm Dương chọc vào thân khối thịt trắng.

Sau đó Lâm Dương lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy, vật nhỏ dính lên đó, lúc này đã bị khối thịt trắng dán chặt trên bề mặt cơ thể.

Lâm Dương cũng phải dùng một chút sức mới gỡ được nó ra.

Lâm Dương ném vật dính một chút chất nhầy trong tay sang một bên mà không phát hiện, trên vật đó đã xuất hiện một vài tổn thương,

một phần vật chất của nó đã bị chất nhầy trên người sinh vật màu trắng ăn mòn.

Mặc dù lúc này Lâm Dương không biết chất nhầy trên người khối thịt trắng rốt cuộc có tính chất gì, nhưng vì cẩn thận, hắn không trực tiếp dùng tay chạm vào nó, mà tìm kiếm xung quanh những thứ có thể sử dụng được.

Cuối cùng, Lâm Dương cũng tìm thấy một vật dạng cây côn, vốn là một dụng cụ dùng để di chuyển trên những vách đá, lúc này cũng bị Lâm Dương cầm trong tay.

Tay kia hắn cầm cây côn tìm được trong đại sảnh lúc trước.

Lúc này, trên hai tay Lâm Dương đều có côn.

Hắn giống như đang cầm hai chiếc đũa khổng lồ, kẹp hai cây côn vào khối thịt trắng, rồi miễn cưỡng nhấc khối thịt trắng lên.

Chương 783

Khối thịt trắng cũng nặng hơn năm cân, cho nên lúc này, Lâm Dương dùng hai cây côn mỏng manh để kẹp nó, tự nhiên tốn gần hết sức lực toàn thân, không thể ổn định để đặt nó vào ba lô.

Sau khi thử mấy lần, phát hiện đều không thể nắm vững phương hướng, Lâm Dương đành bất đắc dĩ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Lưu Tư Vũ ở phía bên kia.

"Này, đừng chỉ đứng nhìn thế chứ, giúp một tay đi." Lâm Dương gọi về phía Lưu Tư Vũ.

Vì Lưu Tư Vũ cảm thấy khối thịt trắng này ghê tởm, nên sau khi nghe Lâm Dương định mang nó đi, cô vẫn luôn đứng ở bên cạnh lạnh lùng quan sát, hoàn toàn không có ý định giúp đỡ.

Vốn dĩ Lâm Dương nghĩ rằng mình có thể tự làm được, không cần sự giúp đỡ của cô.

Nhưng sau khi hành động, Lâm Dương mới phát hiện, một mình quả nhiên không được.

Sau khi Lâm Dương lên tiếng, trên mặt Lưu Tư Vũ lộ rõ vẻ không tình nguyện, nhưng vẫn đi về phía trước, đưa tay sang bên cạnh Lâm Dương, giúp hắn một tay nhấc khối thịt trắng lên.

Có sự giúp đỡ của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cuối cùng cũng đặt được khối thịt trắng vào trong ba lô của mình, rồi đeo lên lưng.

Cảm nhận được sức nặng trĩu từ sau lưng, Lâm Dương biết, con đường tiếp theo sẽ rất vất vả.

Nhưng nghĩ đến giá trị mà thứ này đại diện, tâm trạng Lâm Dương lại nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Đi về phía trước mấy bước, Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, ý tứ cũng đã rõ ràng.

Nhưng Lưu Tư Vũ dường như không nhìn thấy, quay mặt đi, hoàn toàn không để ý đến Lâm Dương.

Lâm Dương cũng bất đắc dĩ thở dài, xem ra, thứ này, thật sự phải một mình mang ra ngoài rồi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Lâm Dương vô cùng nặng nề, sau đó đi theo sau Lưu Tư Vũ.

Phía trước đại sảnh này không có nơi nào có thể tiếp tục khám phá, vì vậy hai người chỉ có thể quay trở lại.

Sau khi đi xuống cầu thang đó, hai người lại trở về nơi có hai lựa chọn đi lên hoặc đi xuống.

Hai người trước đó đã chọn đi lên và có một vài phát hiện.

Nếu đi xuống, mặc dù có khả năng phải đi qua nơi có đám cương thi, nhưng lợi nhuận như vậy, có lẽ cũng đáng.

Chỉ là sau khi cân nhắc đến thứ đang đeo trên lưng, Lâm Dương cũng thở dài, biết không thể tiếp tục đi xuống dưới đó nữa.

Bất đắc dĩ, hai người chỉ có thể đi về phía lối ra.

Chỉ là, sau khi liếc nhìn về phía đó, vẻ mặt của cả hai đều có sự thay đổi lớn, bởi vì trước mặt họ, đã xuất hiện một thứ đáng sợ.

Xuất hiện trước mặt hai người là một sinh vật toàn thân đen kịt, trông giống một con chó.

Nhưng cũng chỉ có thể dùng từ 'giống' để miêu tả, bởi vì xung quanh sinh vật giống chó đó có rất nhiều thứ trông như những sợi dây thừng màu đen.

Những sợi dây thừng màu đen này rõ ràng trông không liên quan gì

đến chó, nhưng lại ở trên người sinh vật này, bị nó điều khiển.

Những sợi dây thừng màu đen đó, theo động tác của con chó đen mà phập phồng lên xuống.

Lúc này, con chó đen quay lưng về phía hai người, nhìn vào cái hồ nước phía trước.

Cái hồ đó, Lâm Dương có ấn tượng, trong đó có một sinh vật sống, là sinh vật mà trước đó Lưu Tư Vũ đã ném một hòn đá vào để thăm dò.

Giờ phút này, ánh mắt Lâm Dương cũng đặt vào khu vực giữa con chó đen và hồ nước.

Có thể thấy rõ lớp bùn đen trên mặt đất, hiện ra hình dạng từng dấu chân một.

Không còn nghi ngờ gì nữa, con chó đen này đã từ trong hồ nước đó đi ra.

Sau khi hiểu ra điều này, vẻ mặt Lâm Dương đã thay đổi.

Hắn tưởng rằng những thứ giống như rắn mà hắn nhìn thấy bên ngoài hồ lúc trước, bây giờ xem ra, chính là những sợi dây thừng màu đen trên người con chó này, chúng có sức mạnh vô cùng lớn.

Trước đó, khi nhìn những sợi dây thừng đó quét qua bên ngoài hồ, Lâm Dương đã phát hiện ra sức mạnh của chúng.

Rõ ràng trên người chúng đều dính một ít bùn mềm, nhưng khi quét qua, lại mang đến cho Lâm Dương ở gần đó một cảm giác áp bức cực lớn.

Tiếng xé gió rõ ràng đó đều khiến Lâm Dương cảm thấy áp lực.

Bây giờ thấy con chó đen từ trong hồ đi ra, đứng ở đó, sắc mặt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều vô cùng tệ.

Con chó đen trông không hề tầm thường, dù bản thể của nó có sức chiến đấu rất yếu, chỉ dựa vào những sợi dây thừng trên người, cũng có thể dễ dàng đánh bại hai người họ.

Sau khi liếc nhìn nhau, hai người đều đưa ra một kết luận giống nhau, đó là đi xuống dưới.

Bởi vì con chó đen này trông giống như một chướng ngại vật không thể vượt qua, nên sau khi lựa chọn, hai người quyết định đi xuống dưới.

Như vậy, hai người cũng kiểm soát tốt cơ thể mình, chú ý đến tiếng bước chân.

Dưới tình huống không bị con chó đen phát hiện, hai người đi xuống cầu thang phía dưới.

Lúc sắp đi, Lâm Dương xác nhận, ánh mắt của con chó đen vẫn luôn nhìn chằm chằm vào phía trước, hoàn toàn không ý thức được phía sau mình có hai người vừa làm kinh động nó.

Sau khi đi xuống dưới, Lâm Dương cũng thở hổn hển từng ngụm lớn, trên mặt lộ ra vẻ vi diệu.

Nếu lúc này hai người không chọn ra ngoài, vậy thì thứ nặng hơn năm cân trên lưng hắn đã trở thành một gánh nặng.

Vừa rồi vác thứ này, để kiểm soát thăng bằng cơ thể không phát ra tiếng động, đã khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Lúc này có cơ hội nghỉ ngơi, Lâm Dương lập tức đặt thứ đó xuống đất.

Nếu hai người đã đi xuống dưới, vậy thì thời gian tiếp theo, hai người chắc chắn sẽ không lãng phí.

Chương 784

Nếu hai người tiến về phía trước, thứ này chắc chắn không thể mang theo tiếp tục.

Vì vậy, Lâm Dương cũng đặt nó xuống đất.

Sau khi xác định ba lô đã được khóa kỹ, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ bắt đầu đi về phía trước, tiếp tục tiến xuống cầu thang.

Sau khi đi xuống dưới một đoạn ngắn, Lâm Dương phát hiện, bố cục của nơi này hoàn toàn khác với bố cục ở trên.

Bố cục ở trên, mặc dù có chút mơ hồ không rõ, nhưng có thể nhìn ra, nơi đó từng vô cùng hùng vĩ và xa hoa.

Nhưng trang trí ở dưới này lại có vẻ vô cùng giản dị, hoàn toàn không có trang trí gì.

Trên vách đá hai bên đều là những khối đá được ghép lại với nhau.

Có thể nhìn thấy những khớp nối giữa các khối đá, rõ ràng sau khi được xây dựng xong, nơi này đã bị bỏ mặc.

Nhìn thấy tình huống này, sắc mặt Lâm Dương cũng ngày càng tò mò, tràn đầy sự hiếu kỳ đối với những thứ ở bên dưới.

Sự trang trí không mấy quan tâm này cũng càng khiến cho suy đoán của Lâm Dương trở nên chắc chắn hơn.

Ở bên dưới, có thể thông đến nơi nuôi dưỡng một lượng lớn cương thi.

Nhưng nhìn dáng vẻ của nơi này, đám cương thi bên dưới rõ ràng cũng đã bị nhốt lại, nếu không, e rằng chúng đã sớm đi lên trên, làm gì đến lượt Lưu Tư Vũ và Lâm Dương ở đây.

Sau khi đi xuống dưới một đoạn đường, họ đến một lối đi.

Phía trước lối đi có mấy ngã rẽ, đều là loại không nhìn thấy điểm cuối.

Sau khi Lưu Tư Vũ và Lâm Dương thảo luận với nhau, cũng đã đưa ra lựa chọn, đi vào con đường chính giữa.

Như vậy, nếu xảy ra vấn đề, cũng có thể nhanh chóng quay trở lại.

Men theo lối đi này đi về phía trước một đoạn, họ cũng dừng lại ở một nơi kỳ lạ.

Sau khi đến đây, nguồn sáng đã biến mất.

Hai người chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy khung cảnh xung quanh.

Xung quanh hai người có chướng ngại vật, cản trở con đường tiếp tục tiến lên của họ.

Phía trước cũng không có phương hướng để tiếp tục đi, dường như đã đến cuối đường.

Lâm Dương theo bản năng định lấy đèn pin ra, rồi mới nhớ ra, đèn pin của hắn đã bị vứt bỏ.

Bởi vì những thứ như đèn pin, chỉ cần Lưu Tư Vũ có là được.

Trước đó, để dành không gian cho khối thịt trắng đó, hắn đã vứt cây đèn pin dự phòng ở bên kia.

Bây giờ, Lâm Dương cũng có chút hối hận, nhưng không còn cách nào khác.

Với tình hình có con chó đen ở trên đó, Lâm Dương không muốn đi qua nơi đó lần nữa.

Chờ Lưu Tư Vũ loay hoay một lúc, lấy đèn pin ra, hai người cuối

cùng cũng nhìn rõ khung cảnh xung quanh.

Nơi hai người đang đứng dường như là một đài cao, hoặc là một ban công?

Nhất thời Lâm Dương cũng không biết phải hình dung như thế nào.

Phía trước hai người là một lan can, cản trở đường đi của họ.

Có thể nhìn qua lan can để xem cảnh tượng phía trước.

Ở phía trước không xa, có thể nhìn thấy một cái hố lớn, hoặc có thể nói, đài cao mà hai người đang đứng là ở trên cái hố lớn này, kéo dài ra từ hành lang phía sau.

Bây giờ hai người đang ở ngay trên cái hố lớn.

Chiếu ánh sáng đèn pin xuống dưới, có thể lờ mờ nhìn thấy cảnh tượng bên dưới.

Phía dưới là một khoảng đất trống, trên mặt đất có rất nhiều đá vụn, vô cùng không bằng phẳng, trông cũng hoàn toàn khác với phong cách của những hành lang bằng phẳng bên cạnh.

Sau khi ánh đèn tìm kiếm bên dưới một lúc, hai người cũng phát hiện ra một thứ ở đó, đó là một bóng người.

Nhìn kỹ, có thể lờ mờ nhận ra, quần áo trên người bóng người đó rách nát tả tơi.

Qua lớp quần áo rách, có thể thấy màu da của nó cũng không phải màu da bình thường, có chút cảm giác xanh xao, cực kỳ khó thấy trong bóng tối, Lâm Dương suýt nữa cũng không nhìn ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bóng người này là một con cương thi.

Vậy thì nơi này chính là khu vực mà hai người đã nhìn thấy từ con hào lúc trước.

Ở đây, đáng lẽ phải nuôi một bầy cương thi mới đúng.

Lúc này, trong lòng Lâm Dương cũng nảy sinh một sự hoảng hốt khó hiểu, bởi vì khu đất hoang này thực sự quá lớn.

Từ bên con hào đến đây, hai người cũng không rẽ, cơ bản đều đi thẳng, khoảng cách mấy trăm mét đều nằm trong phạm vi bao phủ của cái hố lớn này.

Có lẽ vì trong cái hố lớn này vốn không nuôi nhiều cương thi, hai người tìm kiếm ở đây một lúc cũng chỉ phát hiện ra một con cương thi đó.

Điều này cũng khiến Lâm Dương nảy sinh một nghi vấn, không gian lớn như vậy, thật sự dùng để nuôi cương thi sao?

Hay là có mục đích khác?

Vì không có manh mối nào khác, nhất thời Lâm Dương cũng không thể suy đoán ra.

Chương 785

Chỉ là sau khi thấy phía trước không thể tiếp tục đi, hắn cũng cùng Lưu Tư Vũ quay trở lại, sau đó tìm một ngã rẽ gần lối ra rồi đi vào.

Vừa bước vào, Lâm Dương đã nhìn thấy một bậc thang kéo dài xuống dưới, trên đó có một ít cát sỏi.

Có lẽ vì đã lâu không có ai đi qua đây, sau khi hai người vào, cũng bị cát sỏi trên đầu rơi đầy mặt, giống như một cái bẫy được thiết lập đặc biệt để chào đón họ.

Một ít cát sỏi cũng từ trên không trung rơi xuống, rơi lên người hai người.

Nhìn mặt đất đầy cát sỏi, Lâm Dương cũng phán đoán ra, những hạt cát này có lẽ vốn dĩ sẽ thường xuyên rơi xuống.

Lần này, chỉ là hai người vận khí không tốt, vừa lúc gặp phải mà thôi.

Lúc này, hai người ngoài việc than thở một tiếng vận khí quá tệ ra, cũng không làm được gì.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng bắt đầu dẫn Lưu Tư Vũ tiếp tục đi xuống dưới.

Sau đó, trong một căn phòng nhỏ ở bên dưới, bóng dáng hai người dừng lại, bởi vì bên trong căn phòng này, hai người nhìn thấy một cỗ thi thể.

Không, thứ đó không còn được coi là thi thể nữa, chỉ có thể xem như một bộ xương khô.

Cũng không biết thi thể đã được đặt ở đây bao lâu, da thịt trên người lúc này đã hoàn toàn mục nát, có thể xuyên qua lớp da khô đó,

đại khái phán đoán được vị trí xương của người này.

Lúc này, thi thể đang ở góc tường trong phòng, dựa vào tường, dường như đang suy tư điều gì đó trước khi chết.

Cảm thấy kỳ lạ, Lâm Dương đi về phía trước, không chú ý đến Lưu Tư Vũ ở bên cạnh, lúc này trong mắt cô ấy đang lộ ra vẻ mặt gì.

Thấy Lâm Dương đi về phía trước, Lưu Tư Vũ lập tức trở nên hoảng loạn, đưa tay ra, muốn bắt lấy Lâm Dương.

Nhưng khi đưa tay ra, đột nhiên chân cô trượt một cái, rồi cả người ngã xuống đất, tay đưa ra tự nhiên cũng không chạm được vào Lâm Dương.

"Hả?

Sao vậy?

Tự dưng lại ngã." Nghe thấy tiếng động phía sau, Lâm Dương cũng quay đầu lại, nói, nhìn Lưu Tư Vũ với ánh mắt vô cùng kỳ quái, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra với cô.

Lưu Tư Vũ có vẻ như bị ngã do những hạt cát trên mặt đất.

Trong tay Lưu Tư Vũ, vì ngã trên mặt đất đầy những hạt cát, cũng khiến cô cảm thấy hơi đau.

Nhưng lúc này, Lưu Tư Vũ lại không quan tâm đến những hạt cát trong tay, gắng gượng chống tay xuống đất, hét về phía Lâm Dương.

"Đừng vào!" Giọng của Lưu Tư Vũ dường như vì cú ngã vừa rồi nên có chút khàn, nhưng sự lo lắng trong giọng nói của cô cũng rõ ràng truyền đến tai Lâm Dương.

Lâm Dương quay đầu lại, nhìn về phía cô, không hiểu tại sao.

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lưu Tư Vũ, tuy không hiểu nguyên do, nhưng Lâm Dương vẫn đi về phía trước, muốn

rời khỏi căn phòng này.

Đi đến giữa phòng, Lâm Dương lùi lại mấy bước, sau đó nghe thấy một tiếng ma sát kỳ lạ.

Âm thanh truyền từ trên xuống.

Lúc này, vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên hoảng loạn hơn, Lâm Dương cũng nảy sinh dự cảm không lành.

"Rầm!" Cùng với tiếng vật nặng rơi xuống đất, Lâm Dương cũng biết, tiếng ma sát vừa rồi phát ra từ đâu.

Vị trí cửa phòng lúc này đã bị bịt kín, một vật giống như lan can sắt từ trên cửa rơi xuống, chắn ngang ở đó, phong tỏa hoàn toàn lối ra duy nhất của căn phòng.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Dương lập tức trở nên tái mét.

Hắn đi về phía trước mấy bước, đặt tay lên lan can, dùng sức kéo giật, nhưng không có tác dụng gì.

Những thanh lan can sắt này tuy đã gỉ sét, nhưng đều là những thanh sắt đặc, thô, hoàn toàn không phải thứ mà Lâm Dương có thể đẩy ra được.

Lâm Dương nhìn xuống mặt đất, sau đó thấy trong những hạt cát dưới đất có một khối đá có màu sắc hơi khác.

Trên khối đá đó có một mấu nhô nhỏ.

Vừa rồi Lâm Dương, có khả năng khi quay đầu lại đã giẫm lên mấu nhô đó, cho nên mới dẫn đến tình huống như vậy.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn về phía thi thể đang ở góc tường, ánh mắt vô cùng mông lung.

Nguyên nhân thi thể đó xuất hiện ở đây, lúc này Lâm Dương cũng đã có một vài suy đoán, có khả năng cũng giống như hắn, bị nhốt ở

đây.

Có thể thấy, thi thể đó nằm ở góc tường.

Vốn dĩ Lâm Dương tưởng rằng đối phương đang suy tư trong phòng, nhưng bây giờ, rõ ràng đối phương cảm thấy tuyệt vọng với hoàn cảnh của mình, cho nên mới có hành động như vậy.

Nghĩ vậy, tâm trạng của Lâm Dương không khỏi cũng trở nên bi quan.

"Mau đi tìm xem trong phòng có cơ quan nào không." Lúc này, giọng của Lưu Tư Vũ truyền đến.

Lâm Dương nhìn sang, phát hiện Lưu Tư Vũ lúc này đang không ngừng mò mẫm trên tường và sàn nhà bên ngoài phòng, rõ ràng đang tìm kiếm cơ quan có thể tồn tại để thả Lâm Dương ra.

Lúc này, Lâm Dương cũng tỉnh táo lại, bắt đầu tập trung sự chú ý vào trong phòng, không ngừng tìm kiếm cơ quan có thể tồn tại, có thể thả mình ra ngoài.

Mặc dù khả năng thấp, nhưng Lâm Dương cũng phải đi tìm.

Lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện ra, mình sẽ không giống như thi thể bị nhốt ở đây trước đó, rơi vào cảnh tuyệt vọng như vậy, bởi vì mình không phải một mình.

Ở bên ngoài, có đồng bạn của mình, chỉ cần Lưu Tư Vũ còn ở đó, Lâm Dương cho dù tạm thời không thể ra ngoài, cũng sẽ ôm một niềm khao khát sống.

Dù sao Lưu Tư Vũ tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Lâm Dương.

Chương 786

Ở bên ngoài căn phòng này, Lưu Tư Vũ đang cẩn thận tìm kiếm trong tường và sàn nhà những thứ có thể là cơ quan.

Bên trong phòng, Lâm Dương bị nhốt, lúc này cũng đang làm việc tương tự.

Lâm Dương nằm trên mặt đất, đang gạt hết cát sỏi trên mặt đất ra, sau đó nghiêm túc quan sát những viên gạch lát nền.

Nhưng giống như những gì Lâm Dương nghĩ, nếu đã có cơ quan nhốt người ở đây, vậy thì cơ quan mở nó, sao có thể ở trong phòng này được.

Những viên gạch trên mặt đất, ngoại trừ viên mà Lâm Dương vừa giẫm xuống, mỗi viên đều giống hệt nhau, vừa có màu sắc giống nhau, cũng không thể dùng sức ấn xuống được, đều là những viên gạch vô cùng chắc chắn.

Trên tường cũng vậy, không có bất kỳ nơi nào có thể ấn xuống được.

Rõ ràng, trong phòng này, không thể tìm thấy cơ quan mở cửa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dùng ánh mắt hy vọng nhìn về phía Lưu Tư Vũ ở bên ngoài phòng, gửi gắm hy vọng vào cô.

Lúc này, cũng chỉ có Lưu Tư Vũ, có khả năng đưa mình ra ngoài, là hy vọng duy nhất của Lâm Dương.

Khác với căn phòng nhỏ bé này, tường và sàn nhà bên ngoài rộng hơn rất nhiều, cho nên thời gian Lưu Tư Vũ cần để tìm kiếm cũng nhiều hơn Lâm Dương rất nhiều.

Lúc này, Lâm Dương cũng dồn sự chú ý của mình lên cỗ thi thể ở

bên cạnh.

Cỗ thi thể hiện đang dựa vào góc tường, nước trong cơ thể gần như đã bốc hơi hết, trông không khác gì một bộ xương khô.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại không cảm thấy sợ hãi chút nào.

Có lẽ vì cỗ thi thể này lúc này không có bất kỳ mùi hôi thối nào truyền ra, quả thực có chút không thể tin được, đây là lần đầu tiên Lâm Dương nhìn thấy một thi thể như vậy.

Mang theo một chút tò mò, Lâm Dương cũng tiến lại gần thi thể, sau đó hứng thú quan sát nó.

Khác với cơ thể đã khô héo, quần áo của nó lúc này vẫn còn nguyên vẹn.

Ngoại trừ một phần vạt áo bị mài mòn nghiêm trọng, trông vẫn rất hoàn chỉnh, cũng không giống một thi thể đã ở đây lâu.

Do dự một lúc, Lâm Dương cuối cùng không nén được lòng hiếu kỳ, đưa tay về phía trước, đặt lên thi thể, kéo nó ra.

Cùng với việc thi thể bị kéo động, bụi bặm trên người nó lúc này cũng lả tả rơi xuống, làm bẩn cả cổ tay Lâm Dương.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại không để ý đến những điều đó, tập trung sự chú ý vào mặt đất, nhìn vào vết tích bên dưới thi thể.

Ngay bên dưới thi thể, sau khi bị Lâm Dương dịch ra, hắn phát hiện ở đó có một hình vẽ kỳ lạ.

Hình vẽ này trông có vẻ, lúc này khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu.

Hình vẽ màu đỏ máu, trông như được vẽ bằng máu tươi.

Lâm Dương không để ý đến bụi bặm trên thi thể, cầm tay thi thể lên xem xét, sau đó thấy ở vị trí móng tay của thi thể, có mấy ngón tay

cong queo.

Vì thời gian, không thể phán đoán được trên đó có dính máu hay không, nhưng chỉ dựa vào tình trạng nhìn thấy, thứ này, đích thực là do chủ nhân của thi thể để lại trước khi chết.

Nhận ra điều này, Lâm Dương cũng càng thêm hứng thú với dấu vết bên dưới, ánh mắt không ngừng quét qua nó, cố gắng tìm ra bí mật lớn từ trong đó.

Nhưng hình vẽ này, dù nhìn thế nào, cũng chỉ là một thứ được vẽ nguệch ngoạc bình thường.

Ở ngoài cùng của hình vẽ, có một vòng tròn bao quanh, mặc dù không khép kín, nhưng không khó để nhận ra, vốn dĩ là muốn vẽ một hình tròn.

Sau đó, bên trong hình tròn chưa hoàn thành này, có những hoa văn cong queo khó nhận dạng, được sắp xếp lộn xộn, vô trật tự.

Nếu không phải vì vòng tròn bên ngoài cùng, Lâm Dương có lẽ đã nghĩ, đây chỉ là vết tích thừa mà ai đó vô tình để lại trên mặt đất lúc hấp hối.

Có lẽ vì cứ nhìn chằm chằm vào cùng một thứ, lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy hơi chóng mặt, cảm giác đột nhiên hoảng hốt, thế giới trước mắt cũng dường như mơ hồ đi một lúc.

“Lâm Dương, anh đang làm gì ở đó, đã tìm thấy cơ quan chưa?” Trong lúc Lâm Dương đang mơ màng, một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

Lâm Dương cũng nhìn về phía đó, nhìn thấy Lưu Tư Vũ ở đó, lúc này đang đứng bên ngoài một nhà giam, dùng ánh mắt có chút tức giận, nhìn Lâm Dương.

“Vừa rồi tôi tìm rồi, bên trong không có gì cả.” Nhìn thấy biểu

cảm của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng ngẩn ra, sau đó chú ý, vì áp sát người vào tường và sàn nhà để tìm kiếm, trên người Lưu Tư Vũ có rất nhiều bụi bặm, thậm chí có một phần dính lên mặt cô.

Lúc này, nhìn khuôn mặt đó của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy một chút áy náy.

"Vậy tôi tiếp tục đi xem bên cạnh đây, anh cứ ở yên trong đó đi." Nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần, không đợi Lâm Dương trả lời, liền đi ra ngoài.

Nhìn Lưu Tư Vũ dần dần rời đi, Lâm Dương cũng thở dài.

Bây giờ Lưu Tư Vũ đã rời khỏi đây, vậy thì ở nơi này, chỉ còn lại một mình hắn.

Nếu nhất định phải có bạn đồng hành, vậy thì cũng chỉ có gã bên cạnh này thôi.

Lâm Dương tập trung ánh mắt vào cỗ thi thể bên cạnh.

Khoan đã, hình như có gì đó không đúng.

Lúc này, sau khi đưa tầm mắt lên thi thể, Lâm Dương cảm thấy dáng vẻ của nó dường như có một số thay đổi.

Lúc trước nhìn, hình như không phải như vậy.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương cũng bị suy đoán này làm cho bật cười.

Chuyện này sao có thể xảy ra được, một cỗ thi thể, làm sao có thể có bất kỳ thay đổi nào chứ.

Nhìn không giống như ban đầu, có lẽ là vì vừa rồi đã dịch chuyển cỗ thi thể một chút.

Đối với hình vẽ bên dưới thi thể, lúc này Lâm Dương cũng đã mất đi hứng thú, bởi vì từ hình vẽ đó, thực sự không thể có được thông tin

hữu ích nào.

Chương 787

Trong căn phòng này, Lâm Dương một mình chờ đợi một lúc.

Giống như thi thể bên cạnh, hắn tựa người vào tường, chán nản nhìn căn phòng trước mặt.

Thế giới mà Lâm Dương có thể nhìn thấy vô cùng hạn chế.

Bốn phía của căn phòng, ngoại trừ phía có lan can, toàn bộ đều là tường, không có gì đáng xem.

Nhìn qua lan can, cũng chỉ là cảnh sắc đơn điệu, chỉ nhìn một lúc, Lâm Dương đã cảm thấy vô vị.

Rõ ràng chỉ bị nhốt ở đây mấy phút, Lâm Dương cảm giác như đã bị giam giữ rất lâu.

Bởi vì bóng dáng của Lưu Tư Vũ đã biến mất quá lâu, một mình ở đây, tự nhiên sẽ khó phán đoán được thời gian trôi qua.

Lâm Dương lúc này cũng không biết, từ lúc Lưu Tư Vũ rời đi, rốt cuộc đã bao lâu.

Rốt cuộc chỉ mới đi một lát, Lưu Tư Vũ mới vừa ra ngoài không bao lâu, chỉ là mình sinh ra ảo giác, hay là vì Lưu Tư Vũ đã rời đi, không có cách nào cầu cứu bên ngoài.

Những chuyện này, đều có khả năng xảy ra.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên cảm giác, trên vai mình, dường như nặng hơn một chút, hình như có thứ gì đó đè lên.

Lâm Dương từ từ chuyển tầm mắt sang một bên, sau đó lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho một phen.

Trên vai Lâm Dương, đang có một cái đầu, là cái đầu của gã duy

nhất ở cùng phòng với Lâm Dương.

Lúc này, đầu của nó đang tựa lên người Lâm Dương.

Đôi mắt khô khốc không nhìn thấy máu, lúc này đang trừng trừng nhìn Lâm Dương.

Giờ phút này, khiến Lâm Dương cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Nếu chỉ là một thi thể bình thường, cho dù nó làm ra hành động gì, cũng không thể khiến một Lâm Dương từng trải sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại không tự chủ được, cơ thể thậm chí còn run rẩy.

Nguyên nhân không gì khác, vừa rồi, Lâm Dương không hề làm gì cả, nhưng thi thể này, lại tựa đầu lên người hắn.

Rõ ràng xung quanh không xảy ra chuyện gì, thi thể này, tại sao lại có hành động này?

Nhận ra điều này, vẻ mặt Lâm Dương đông cứng lại, nhìn người anh em trên vai, mọi lúc chú ý đến dáng vẻ của đối phương.

Nhưng sau khi Lâm Dương quan sát như vậy, lại không thấy nó có bất kỳ thay đổi nào nữa, vẫn như ban đầu, trừng trừng nhìn Lâm Dương.

Tuy nghe có vẻ hơi rùng rợn, nhưng sau khi Lâm Dương bình tĩnh lại, lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Vừa rồi, có lẽ là tai nạn thôi.

Vì đã đổi vị trí đặt thi thể, cho nên cũng khiến sự cân bằng của nó bị phá vỡ, vừa rồi chắc là đã đạt đến điểm tới hạn đó.

Lúc này, Lâm Dương cũng tự tìm cho mình một lý do an ủi, sau đó nhún vai một cái, thi thể bị Lâm Dương hất ngã xuống đất bên kia,

nằm trên đất không động đậy.

Mặc dù thi thể bị Lâm Dương hất ngã như vậy trông có vẻ không được nhã nhặn, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, vậy là được rồi.

Bây giờ thi thể đã bị đặt trên đất, chắc không thể tiếp tục mất thăng bằng được nữa.

Mặc dù đã yên tâm hơn một chút, nhưng không biết vì sao, Lâm Dương có thể cảm nhận được một chút lạnh lẽo, sau đó di chuyển cơ thể sang một bên, khoảng cách với thi thể cũng xa hơn một chút.

Thi thể ở góc bên này, Lâm Dương ở góc bên kia, hai người tạo thành một đường chéo trong phòng.

Sau đó, bóng dáng của Lưu Tư Vũ vẫn không xuất hiện, sắc mặt Lâm Dương lại ngày càng tệ.

Không chỉ vì một mình ở đây sẽ cảm thấy cô đơn tịch mịch, mà quan trọng nhất, trong căn phòng này, từ phía đường chéo bên kia, từ lúc nãy đến giờ, dường như vẫn luôn có tiếng sột soạt truyền đến.

Giống như có thứ gì đó đang ma sát ở đó, lúc này khiến Lâm Dương cảm thấy một trận kinh hãi.

Trong căn phòng này, ngoài những hạt cát trên mặt đất, thứ duy nhất có thể phát ra tiếng ma sát như vậy, chỉ có một, đó là cỗ thi thể bị Lâm Dương vứt trên đất kia.

Nhưng vấn đề bây giờ là, cỗ thi thể kia lúc này đáng lẽ phải nằm trên đất mới đúng, không nên có tình huống mất thăng bằng nữa mới đúng.

Vậy thì, tại sao nó lại bắt đầu động đậy?

Âm thanh đó, thỉnh thoảng sẽ phát ra.

Lối ra duy nhất của căn phòng, từ đó, không có bất kỳ cơn gió nào

truyền vào.

Lâm Dương đứng dựa vào lan can, có thể biết rõ điều này.

Cho nên đối với thi thể đang không ngừng ma sát ở đầu kia của căn phòng, Lâm Dương cũng bắt đầu cảm thấy kinh hãi.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương nhận ra, sự kinh hãi này, dường như không có ý nghĩa gì.

Bởi vì cỗ thi thể đó, thời gian động đậy có quy luật, gần như cách một lúc sẽ động đậy một lần.

Quy luật khoảng cách ở đây, không phải chỉ khoảng cách thời gian giống nhau, mà là một chuyện khác, giống như hơi thở của một vật gì đó, một lần khoảng cách ngắn lại, lần sau khoảng cách sẽ dài hơn một chút.

Nhận ra điều này, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên thả lỏng.

Bây giờ xem ra, thứ đang động đậy bên trong thi thể đó, có khả năng, là ký sinh trùng gì đó chăng.

Mặc dù đối với việc ký sinh trùng có thể lớn đến mức có thể điều khiển được thi thể, thực sự rất kinh người, nhưng ở nơi này, Lâm Dương đã nhìn thấy nhiều thứ kỳ lạ, cho nên lúc này có loại ký sinh trùng như vậy, thực ra cũng không phải chuyện lạ.

Chỉ là Lâm Dương không hiểu một chuyện, tại sao một con ký sinh trùng, sau khi hắn vào đây, mới bắt đầu động đậy, mà trước đó lại luôn yên tĩnh ở trong cỗ thi thể đó.

Chương 788

Điểm này, lúc này Lâm Dương không nghĩ đến.

Trong căn phòng này, Lâm Dương thỉnh thoảng sẽ nghe thấy những âm thanh đó từ một bên, nhưng Lâm Dương dần dần quen với nó, không còn sợ hãi nữa, thậm chí còn dùng những âm thanh quy luật đó làm công cụ đếm thời gian, cứ như vậy chờ đợi Lưu Tư Vũ.

Sau một lúc lâu, từ phía hành lang, cũng truyền đến tiếng bước chân, trên mặt Lâm Dương lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Lâm Dương tựa người vào lan can, nghe tiếng bước chân đang dần dần đến gần, nghe tiếng bước chân từng bước một, cũng cảm thấy một trận an tâm.

Dù sao trong một lúc vừa rồi, ngoài âm thanh phát ra từ phía thi thể, đây là âm thanh duy nhất hắn nghe được.

Nhưng khi tiếng bước chân dần dần đến gần, vẻ mặt Lâm Dương lập tức có một số thay đổi.

Bởi vì tiếng bước chân này, rất nặng, nói cách khác, tiếng bước chân này, không phải của Lưu Tư Vũ, rõ ràng là của một người đàn ông, cân nặng không thấp, cho nên lúc này mới phát ra âm thanh như vậy.

Lúc gã này đến, không có bất kỳ ánh sáng nào, cũng tức là, không phải Lưu Tư Vũ.

Nếu là Lưu Tư Vũ, đến vị trí này, ánh sáng từ đèn pin trong tay, Lâm Dương cũng đáng lẽ phải sớm phát hiện ra rồi.

Sau khi nhận ra người đến không phải Lưu Tư Vũ, sắc mặt Lâm Dương lập tức thay đổi.

Cơ thể vốn đang tựa vào lan can, lúc này cũng được thu lại, dựa vào một bên tường, đứng thẳng, cơ thể dán chặt vào tường.

Rất nhanh, chủ nhân của tiếng bước chân đó, dừng lại bên ngoài lan can, sau đó nghe thấy tiếng vật gì đó bị nắm lấy, tiếp theo là một trận rung lắc.

Mặc dù không gây ra hiệu quả gì, nhưng âm thanh truyền đến tai Lâm Dương.

Rõ ràng người đàn ông không rõ danh tính đó, lúc này cũng đã nắm lấy lan can.

Cũng tức là, người đàn ông đó, biết hắn ở đây.

Sau khi thấy lan can xuất hiện, có lẽ cũng có thể đoán được, bên trong có một người đang ở đó.

Lâm Dương dán người vào tường, cái bụng không rõ ràng cũng bị Lâm Dương hóp chặt lại, để phòng bị gã đó nhìn thấy.

Lúc này, cỗ thi thể trong phòng cũng thỉnh thoảng run lên, phát ra âm thanh rõ ràng.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng mừng thầm.

Nếu có thi thể đó, vậy thì việc lan can rơi xuống, cũng có thể giải thích được.

Hoàn toàn có thể dùng lý do cỗ thi thể đó vô tình chạm vào cơ quan để giải thích.

Hy vọng người đàn ông bên ngoài sẽ tin vào lý do này.

Giờ phút này, Lâm Dương cũng đang cầu nguyện, hy vọng chuyện này sẽ xảy ra.

Trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng sột soạt của thi thể, sau đó bên ngoài không có bất kỳ động tĩnh gì.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại không dám động đậy, ngay cả thở mạnh cũng không dám, dán chặt người vào tường, đồng thời cũng cảm thấy, lưng mình, lúc này đã hoàn toàn ướt đẫm.

Đối với người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, đối với thân phận của hắn, Lâm Dương cũng có suy đoán.

Rốt cuộc người đàn ông này đã hại chết lão già kia, hay là người đàn ông này vốn dĩ sống ở nơi này, những điều đó đều có khả năng.

Đối với Lâm Dương mà nói, chuyện quan trọng nhất, là lúc này không bị phát hiện.

Bởi vì theo Lâm Dương thấy, người đàn ông có thể sống ở nơi như thế này, có lẽ có bệnh tâm lý nhất định.

Lâm Dương không muốn trở thành con chuột bạch của đối phương.

Bị nhốt trong căn phòng này, Lâm Dương thậm chí địa vị còn không bằng con chuột bạch.

Mặc dù lúc này bên cạnh lan can không còn bất kỳ âm thanh nào, nhưng Lâm Dương lại không dám thả lỏng, bởi vì hắn vẫn chưa nghe thấy tiếng ai đó rời đi.

Nếu có tiếng bước chân đến, vậy thì lúc rời đi, chắc chắn cũng sẽ phát ra âm thanh.

Lâm Dương khẳng định như vậy, cho nên lúc này, hắn hoàn toàn không dám xuất hiện, cho dù lưng bị mồ hôi lạnh làm ướt, nhưng vẫn không dám cử động.

Lại một lúc lâu nữa trôi qua, Lâm Dương đều bắt đầu nghi ngờ, gã đó, không phải đã rời đi rồi, chỉ là mình không để ý thôi sao.

Dù sao từ phán đoán của Lâm Dương có thể suy ra, lúc này Lâm

Dương đã bị người đàn ông đó ép dựa vào tường ở góc phòng mười phút.

Lâm Dương không tin có ai có thể nhàm chán đến mức nhìn chằm chằm vào một căn phòng không có gì mười phút.

Nhưng đối với trí nhớ của mình, Lâm Dương lại có một sự tự tin nhất định, cho nên lúc này, tự nhiên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi chờ đợi thêm một lúc nữa, Lâm Dương, người thần kinh luôn căng thẳng, cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Mồ hôi lạnh trên người thấm ướt toàn thân.

Ngoài việc cảm thấy khắp người nhớp nháp, đối với Lâm Dương lúc này, việc tiếp tục duy trì động tác này có một khó khăn lớn nhất cần khắc phục, đó là Lâm Dương lúc này cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Sau khi Lâm Dương đứng lâu như vậy, hắn cũng có thể cảm nhận, hai chân của mình, lúc này trở nên vô cùng mỏi nhừ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể khuỵu xuống.

Cuối cùng, từ phía đầu kia của lan can, cũng có tiếng bước chân rời đi.

Nghe tiếng bước chân dần dần rời đi, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cúi lưng xuống, dùng tay chống vào đầu gối, không ngừng thở hổn hển, đồng thời cũng kéo giật quần áo của mình, không để quần áo bị mồ hôi lạnh và cơ thể dính chặt vào nhau.

Nhưng sau khi nghỉ ngơi như vậy một lúc, Lâm Dương lại có một dự cảm không lành, sau đó đột nhiên chú ý đến một điểm, tiếng bước chân của người đàn ông rời đi đâu rồi?

Trong lúc Lâm Dương nghỉ ngơi, không biết từ lúc nào, tiếng bước chân rời đi đó đã biến mất.

Vừa rồi vì Lâm Dương đang thở hổn hển, cho nên cũng không chú ý, tiếng bước chân đó đột nhiên biến mất.

Chương 789

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm giác, từ phía đầu kia của lan can, dường như có một ánh mắt, đang nhìn chằm chằm vào mình.

Không nhìn thấy đâu.

Lâm Dương muốn tự an ủi như vậy, bởi vì lúc này ở đây không có bất kỳ ánh sáng nào.

Nhưng ánh mắt khiến Lâm Dương cảm thấy toàn thân khó chịu đó, lại khiến hắn khó có thể dùng lý do này để an ủi, hoàn toàn không thể tự lừa dối mình như vậy.

Sau một hồi giằng co và do dự, Lâm Dương cũng chuyển tầm mắt của mình đi, nhìn về phía đầu kia của lan can.

Sau đó trong bóng tối, ở phía bên kia song sắt, hắn nhìn thấy một đôi mắt màu đỏ.

Giống như trong mắt có một chút ánh sáng, rõ ràng lúc này là một mảnh tối đen, nhưng Lâm Dương lại có thể nhìn rõ đồng tử của đối phương.

Sau khi nhìn thấy Lâm Dương, lan can lại một lần nữa vì hành động của người đàn ông này mà rung lắc.

Lâm Dương bị phát hiện, lập tức hoảng hốt, vì đã bị nhìn thấy, bị gã đàn ông lạ mặt kia phát hiện ra vị trí của mình.

Đôi mắt màu đỏ mang theo ánh sáng kỳ dị đang nhìn chằm chằm vào Lâm Dương từ bên ngoài, cũng khiến lòng hắn dâng lên một trận hoảng loạn.

Nhưng đối phương lại không có hành động gì lớn, chỉ đứng đó nhìn hắn, như thể đang xem một thứ gì đó thú vị.

“Ai đó?

Muốn làm gì?” Không chịu nổi bầu không khí tĩnh lặng này, Lâm Dương chủ động lên tiếng gọi về phía đối phương.

Giọng nói của Lâm Dương vang vọng trong căn phòng trống rỗng, nhưng từ phía gã đàn ông bên ngoài lại không có chút âm thanh nào đáp lại, điều này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng bất an.

Gã đàn ông không nói gì, chỉ dùng đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào Lâm Dương đang cô độc bất lực trong phòng.

Trong phòng chỉ có tiếng hít thở, tiếng tim đập của Lâm Dương, và tiếng ma sát thỉnh thoảng vang lên từ cái xác bên cạnh.

Một lúc sau, gã đàn ông ngoài cửa rời đi, không nói một lời nào, như thể đã hoàn thành việc quan sát, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tiếng bước chân xa dần vang lên ngoài cửa, Lâm Dương cũng thở phào một hơi, ngồi phịch xuống đất, dựa vào bức tường phía sau, cảm giác cả người như sắp liệt đi.

Gã đàn ông đó rốt cuộc là sao?

Lúc này, Lâm Dương đang suy nghĩ về chuyện đó.

Gã đàn ông đột nhiên xuất hiện ở đây chắc chắn có liên quan đến môn phái này, nhưng về thân phận của gã, Lâm Dương vẫn hoàn toàn không biết gì.

Tình trạng hiện tại của Lâm Dương vô cùng tồi tệ.

Vì đã bị phát hiện, nơi hắn đang ở lại hoàn toàn không thể di chuyển.

Trước khi Lưu Tư Vũ tìm được cách thích hợp để hắn ra ngoài, Lâm Dương không thể rời khỏi căn phòng này, trong khi đối phương lại có thể làm rất nhiều chuyện.

Gã đàn ông đó có thể chỉ nhìn Lâm Dương rồi không làm gì cả, mặc kệ hắn chết ở đây như cái xác bên cạnh.

Nhưng cũng có một khả năng khác, đó là gã sẽ mang về thứ gì đó để tra tấn Lâm Dương.

Gã đàn ông cho Lâm Dương cảm giác vô cùng quỷ dị.

Qua ánh sáng yếu ớt, hắn cũng có thể thấy đôi mắt kia không biết vì sao lại phát ra ánh sáng kỳ lạ, trên mặt đối phương dường như còn có một khối u lớn, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Chỉ là trước đó vì sợ hãi đối phương nên hắn không hề biểu hiện ra, nhưng lúc này, hắn chỉ có thể trốn ở đây.

Sau khi gặp gã đàn ông đó, Lâm Dương cũng ý thức sâu sắc một điều, đó là ở lại nơi này không an toàn.

Vì vậy, hắn phải nhanh chóng hành động, tìm cách rời khỏi đây.

Nghĩ vậy, hắn nhìn về phía lan can.

Vừa rồi theo động tác của gã đàn ông, lan can ở đó đã rung chuyển, điều này khiến Lâm Dương vô cùng kinh ngạc.

Trước đó hắn không để ý, nhưng lúc này khi ý thức được điều đó, hắn mới thấy kỳ lạ.

Rõ ràng trước đây khi Lâm Dương vịn vào lan can sắt, hắn không hề phát hiện ra điều này, các thanh trụ của lan can sắt vô cùng chắc chắn, căn bản không thể dùng sức người để lay chuyển.

Lâm Dương đi đến bên lan can, đưa tay lên vịn vào, tay sờ soạng trên lan can, thỉnh thoảng dùng sức kéo mạnh, nhưng không có gì xảy ra, lan can vẫn vững chắc như cũ, căn bản không thể lay động được.

Vậy thì, gã đàn ông lúc trước rốt cuộc là thế nào?

Lâm Dương rơi vào trầm tư, sau đó buông tay khỏi lan can, bắt

đầu quan sát lại phòng giam này.

Sau khi biết sự tồn tại của gã đàn ông đó, việc thăm dò phòng giam này của Lâm Dương trở nên nghiêm túc hơn gấp bội.

Vì trước đây hắn chỉ biết mình sẽ bị nhốt, nhưng sau khi gặp gã đàn ông đó, Lâm Dương cảm thấy tính mạng của mình bất cứ lúc nào cũng bị đe dọa, tự nhiên cảm thấy một sự cấp bách không tên.

Lúc này, Lâm Dương cũng tập trung sự chú ý lên trần phòng giam.

Chiều cao của phòng giam cao hơn Lâm Dương không ít, cánh tay hắn vươn dài ra cũng còn một khoảng cách mới chạm tới trần nhà.

Nếu muốn chạm tới nơi đó, hắn cần phải có một thứ gì đó để kê chân.

Trong phòng giam này, thứ có thể cung cấp cho Lâm Dương một độ cao nhất định, chỉ có một thứ duy nhất.

Lâm Dương nhìn về phía cái xác ở chính giữa phòng giam.

Bây giờ, nguyên nhân tại sao cái xác này đột nhiên run rẩy, Lâm Dương cũng đã đoán ra được đại khái, nên đối với việc cái xác thỉnh thoảng run lên, hắn cũng không còn sợ hãi như vậy nữa.

"Xin lỗi nhé, vị lão huynh này." Lâm Dương thầm nói trong lòng một câu, rồi bước tới, kéo cái xác đến một góc tường, để cơ thể cái xác cong xuống, tạo thành một hình vòm, sau đó hắn giẫm lên.

Chương 790

Mặc dù làm vậy có hơi xúc phạm người chết, nhưng bây giờ Lâm Dương tự thân còn khó bảo toàn, tự nhiên sẽ không để ý đến những chuyện như vậy.

Hắn biết rất rõ, dáng vẻ của gã đàn ông kia rất quỷ dị.

Tục ngữ có câu tướng do tâm sinh, bộ dạng xấu xí của gã đàn ông đó, e rằng vấn đề tâm lý cũng không nhỏ, lỡ như thật sự có sở thích tra tấn người khác thì cũng rất có khả năng.

Lâm Dương, tự nhiên phải nắm bắt mọi phương pháp có thể giúp mình trốn thoát vào lúc này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương giẫm lên lưng cái xác, sau đó dùng sức ấn xuống, sau khi xác định được độ vững chắc của cái xác, cả người hắn đứng lên, nâng chiều cao của mình lên, càng gần hơn với trần nhà phía trên.

Sau đó Lâm Dương đưa tay lên trần nhà, dùng sức chạm vào, nhưng từ những tấm trần cứng rắn này, hắn vẫn không phát hiện ra điều gì, ngược lại lòng bàn tay còn dính đầy bụi.

Nhưng hắn không để tâm, tiếp tục sờ soạng trên trần nhà.

Rất nhanh, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ vui mừng, vì hắn đã phát hiện ra một chỗ, trên một phiến đá của trần nhà, có chút lỏng lẻo, đã bị hắn tìm thấy.

Khi chạm vào phiến đá có chút lỏng lẻo đó, vẻ mặt Lâm Dương cũng vô cùng vui vẻ, vì cuối cùng hắn đã phát hiện ra một nơi có vấn đề trong phòng giam này.

Mặc dù phiến đá này có thể chỉ vì lâu năm không được tu sửa nên

mới có dấu hiệu lỏng lẻo, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, hy vọng như vậy cũng đã đủ rồi.

Chỉ là vị trí của phiến đá đó hơi xa bức tường, Lâm Dương đứng ở góc tường, chỉ có thể chạm nhẹ vào một bên của phiến đá, căn bản không thể chạm vào toàn bộ nó.

Lâm Dương từ trên xác chết bước xuống, sau đó kéo xác chết dịch đi một đoạn, đặt lại ở một vị trí khác, rồi chuẩn bị đứng lên, nhưng lúc này, hắn lại phát hiện ra một số vấn đề.

Sau khi rời khỏi góc tường, cái xác khó có thể tạo thành một độ cao ổn định.

Lâm Dương có thể cảm giác, sau khi mất đi mấy điểm tựa, cái xác chỉ dựa vào mặt đất, bày ra dáng vẻ lúc trước, chỉ cần dùng sức một chút là sẽ ngã xuống.

Một thứ không ổn định như vậy, tự nhiên không thể dùng để kê chân.

Vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên cay đắng, khó khăn lắm mới phát hiện ra hy vọng có thể trốn thoát, lại ở một nơi không thể chạm tới sao?

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng không muốn từ bỏ, hắn nhảy lên trong phòng.

Khi nhảy lên, ngón tay hắn có thể chạm vào phiến đá lỏng lẻo đó, nhưng lại không thể nắm lấy.

Phiến đá sau khi bị hắn chạm vào, khẽ rung lắc ở đó, biên độ rung lắc không lớn, cũng khiến Lâm Dương phát hiện ra một số vấn đề.

Nếu chỉ đơn thuần là phiến đá bị lỏng, không có lý do gì có thể rung lắc với biên độ lớn như vậy.

Cho nên, phiến đá đó, chắc chắn có vấn đề.

Lúc này, Lâm Dương đưa ra phán đoán này, sau đó lại bắt đầu loay hoay với cái xác.

Khi Lâm Dương đưa tay lên người cái xác, nó đột nhiên động đậy, cũng khiến hắn giật mình, sau đó mới định thần lại.

Bên trong cái xác dường như có ký sinh trùng, nếu vậy, có phản ứng như thế thực ra cũng là bình thường.

Khi Lâm Dương đang loay hoay với cái xác, đột nhiên, hắn cảm thấy mu bàn tay mình có chút ngứa ngáy.

Chắc là bị cảm lạnh rồi, vì không nhìn thấy mu bàn tay, Lâm Dương cũng nghĩ vậy, đưa tay định gãi, nhưng khi đưa tay chạm vào thứ trên mu bàn tay, cơ thể hắn cứng đờ.

Trên mu bàn tay phải của Lâm Dương, có một thứ kỳ quái, sờ vào mềm oặt, lúc này đang động đậy.

Sau khi hắn đưa tay đến, thứ mềm oặt đó ngóc lên về phía ngón tay hắn, thể hiện sự tồn tại của mình.

Lúc này, Lâm Dương bừng tỉnh, lập tức thu tay lại, sau đó không ngừng vung về phía trước, muốn hất con trùng đó sang một bên.

Rất nhanh, cùng với cảm giác bị hất ra, cảm giác ngứa ngáy trên mu bàn tay Lâm Dương biến mất.

Đưa tay sờ lên, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mu bàn tay không có vết thương gì, chỉ có chút chất lỏng dính dính, chắc là dịch cơ thể của con trùng đó.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu ra, con trùng bò lên mu bàn tay hắn, e rằng chính là những con ký sinh trùng trong cái xác kia, lúc này đã bò lên mu bàn tay hắn khi hắn đang loay hoay với cái xác.

Lâm Dương nhìn về phía cái xác.

Trong bóng tối, hắn không thể nhìn rõ hình dạng của cái xác, nhưng có thể lờ mờ thấy được, trong bóng tối trước mắt dường như có những thứ nhỏ bé đang động đậy.

Mặc dù không thể nhìn rõ hình dạng của chúng, nhưng cảm giác này cũng đủ để hắn phán đoán ra đó là gì, chắc là ký sinh trùng trong xác đã bò ra ngoài.

Sau khi hiểu ra điều này, Lâm Dương cũng không tiếp tục chạm vào cái xác nữa, vì hắn không muốn tay mình lại chạm vào những con trùng đó.

Chỉ là sau khi mất đi thứ duy nhất có thể kê chân, khả năng chạm vào thứ trên trần nhà cũng càng thấp hơn.

Lâm Dương lùi về phía sau, dựa vào bức tường bên cạnh, sau đó hai mắt vô thần nhìn vào bóng tối trước mặt.

Lúc này, hắn cũng đã thông suốt một số chuyện.

Tại sao gã đàn ông bên ngoài lại không quan tâm đến tình cảnh của hắn ở đây, tại sao khi thấy cái xác đột nhiên phát ra tiếng ma sát cũng không có chút gì ngạc nhiên.

Lúc này, Lâm Dương đều đã hiểu.

E rằng chúng đang nhìn chằm chằm vào những con ký sinh trùng, đang khao khát cơ thể của hắn.

Cơ thể đã được sử dụng nhiều năm có thể không còn thỏa mãn chúng nữa, cho nên khi cảm nhận được bên cạnh có thêm một cơ thể, cảm nhận được sự tồn tại của Lâm Dương, chúng cũng bắt đầu hành động.

Lâm Dương cảm nhận được trước đó, những tiếng ma sát thỉnh

thoảng phát ra từ cái xác, chắc là những con ký sinh trùng đó đang tìm đường ra, lúc này hắn cũng đã hiểu.

Cho nên gã đàn ông đó, lúc này không làm gì hắn, vì chỉ cần Lâm Dương bị nhốt trong phòng giam này, những con ký sinh trùng đó sớm muộn gì cũng sẽ ra ngoài.

Những con ký sinh trùng bị cơ thể Lâm Dương thu hút, lúc này chắc cũng đang tìm kiếm một nơi ở mới, tìm đến Lâm Dương đã tự dâng mình đến cửa.

Dựa vào một góc tường, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên lạnh lùng vô thần, như thể đã mất hết hy vọng.

Chương 791

Trong tình huống này, hắn cũng không biết phải làm thế nào.

Bị nhốt trong một phòng giam, không có bất kỳ cơ quan nào có thể ra ngoài, mà trong phòng giam lại có một lượng lớn sinh vật thèm muốn cơ thể mình, dù thế nào đi nữa, Lâm Dương cũng lành ít dữ nhiều.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng không còn quan tâm mặt đất bẩn đến đâu, đặt tay xuống đất, sau đó cả người nằm sõng soài.

Cùng với sự chuyển động của tay, tay Lâm Dương chạm vào một chỗ hơi gồ lên, cũng khiến hắn cảm thấy có chút khác lạ.

Chỗ gồ lên đó không phải là sỏi đá hay thứ gì tương tự, mà là một thứ khác.

Chỗ gồ lên đó, sờ vào cảm giác như có hoa văn, có chút trơn trượt, hoàn toàn khác với môi trường khô ráo trong phòng giam này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó nhìn sang.

Vì một màu đen kịt nên hắn không thể nhìn rõ mình đang sờ vào thứ gì, nhưng có một điều, hắn có thể phán đoán được, đó là vị trí hiện tại của mình.

Vị trí Lâm Dương đang nằm bây giờ, chính là nơi cái xác lúc đầu đã ở.

Nếu không nhớ lầm, dưới cái xác đó, quả thực có một thứ, đó là một hoa văn màu đỏ máu.

Lâm Dương lúc này cũng nhớ ra, đó là thứ hắn đã nhìn thấy lúc đó.

Sau khi nghĩ ra điều này, Lâm Dương cũng hiểu ra, thứ trong tay mình là gì.

Từ cảm giác trơn trượt này, hắn cũng đưa ra một kết luận, đó là phán đoán trước đây của mình tuyệt đối sai lầm.

Vì nếu thực sự là một hoa văn được vẽ bằng máu, tuyệt đối không thể có cảm giác trơn trượt như vậy.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nảy sinh chút tò mò, tay sờ soạng trên đó, sau đó phát hiện ra một chỗ kỳ lạ.

Từ phía hoa văn đó, dường như có thứ gì đó đang rung động nhẹ, truyền qua hoa văn đến chỗ Lâm Dương.

Không phải bản thân hoa văn đang rung động, có thể cảm nhận rõ ràng, là thứ gì đó ở phía bên kia hoa văn đang rung động.

Điều này Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, cho nên lúc này, hắn cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, đưa tay sờ soạng ở phía bên kia hoa văn.

Cùng với việc tay Lâm Dương gõ gõ trên mặt đất, hắn cũng chạm vào một phiến đá ở góc tường.

Khi cảm thấy đau đớn, chuẩn bị thu tay lại, Lâm Dương lại phát hiện, từ phía phiến đá đó, có một tia mát lạnh, lúc này đang truyền đến từ đó.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Dương kinh ngạc, sau đó ngạc nhiên nhìn về phía đó.

Lâm Dương cúi đầu xuống, áp sát vào phiến đá, lắng nghe âm thanh từ phía đó.

Vừa nghe, hắn đã phát hiện ra một số thứ.

Ở phía bên kia phiến đá, có những âm thanh nhỏ, nghe kỹ, dường như là tiếng nước chảy.

Lúc này, Lâm Dương nhớ ra, trong địa đạo này có một con sông, và trong con sông đó có mùi hôi thối rõ rệt.

Lúc này, âm thanh xuất hiện ở đây, tự nhiên khiến Lâm Dương nhớ ra một điều, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười mỉm.

Không ngờ, có thể tìm thấy con đường sống ở nơi này.

Nếu có thể nghe thấy âm thanh bên kia cách một phiến đá, vậy thì con sông đó chắc là ở phía sau phiến đá này.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần có thể đục thủng phiến đá này, hắn cũng có thể sang bên kia.

Nghĩ đến đây, ngọn lửa hy vọng trong lòng Lâm Dương lại bùng lên, sau đó hắn đưa tay đến bên cạnh phiến đá, ở nơi tiếp giáp giữa các phiến đá, cẩn thận sờ soạng.

Sau một hồi sờ soạng, hắn cũng phát hiện ra một chỗ, ở chỗ tiếp giáp này, bùn đất đã rơi ra một ít.

Lâm Dương vội vàng đưa tay vào, muốn moi phiến đá này ra.

Nhưng sau một hồi bận rộn, hắn cảm thấy ngón tay mình đều trở nên đau nhức, nhưng không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Phiến đá vẫn cứng rắn như trước, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bực bội.

Nhưng sau khi biết có thể đi từ đây, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Lâm Dương lại đặt tay sang một bên, sau đó dùng sức moi từng chút một lớp bùn xung quanh phiến đá xuống.

Nếu không thể moi cả phiến đá xuống, vậy thì làm từ bên cạnh, bằng một cách khác, moi phiến đá xuống.

Đây là phương pháp hiện tại của hắn, tay cũng không ngừng động

đậy.

Trong móng tay Lâm Dương chứa đầy sỏi đá, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng hắn lại không hề để tâm, vẫn nỗ lực moi lớp bùn ở đây, như thể tay mình là một cái xẻng.

Sau những nỗ lực của Lâm Dương, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng, lớp bùn ở đây đã bị hắn moi xuống một phần, tay hắn có thể đưa vào sâu hơn.

Càng vào sâu, hắn có thể cảm nhận, độ khó khai quật càng thấp, chắc là do dòng sông bên kia xói mòn lớp bùn ở đây.

Cho nên một số lớp bùn bên trong có thể dễ dàng bị moi ra.

Moi mãi, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ vui mừng, vì ngón tay hắn đã ẩm ướt, điều đó có nghĩa là tay hắn đã đưa vào, sắp chạm tới dòng sông bên kia.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dùng sức đẩy tay về phía trước, sau đó đầu ngón tay truyền đến một trận lạnh buốt, trên mặt hắn lập tức lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Lâm Dương biết, hắn đã thành công chạm vào dòng sông bên kia.

Nghĩ vậy, hắn cũng đưa tay quét ngang, những viên sỏi đá còn sót lại bên trong lúc này cũng theo động tác của hắn bị moi ra, sau đó từ kẽ hở của phiến đá, bắt đầu có dòng nước chảy ra.

Giống như trong tưởng tượng của hắn, dòng sông ở đây vô cùng hôi thối, khiến hắn ở bên cạnh cũng không ngừng bịt mũi, nhưng hy vọng này, trên mặt hắn, có một niềm vui không thể che giấu.

Chương 792

Lúc này, hắn cũng phát hiện, trên cổ mình dường như có thêm thứ gì đó.

Đưa tay lên bắt lấy, mềm oặt, hắn biết, những con trùng lúc trước, bây giờ đã bò lên người hắn, chắc là trên quần áo nơi hắn không cảm nhận được, cũng có mấy con trùng như vậy.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt hắn lại không có chút ghê tởm nào, ngược lại như có cảm giác có thể báo thù đối phương.

Đưa tay đến bên kia phiến đá, cảm nhận được hơi nước lờ mờ truyền đến từ đó, hắn biết, đã đến lúc, sau đó dùng sức kéo mạnh.

Từ một bên, phiến đá này vì bị dòng nước làm ẩm lớp bùn bên cạnh, cũng bị hắn dễ dàng nhấc cả viên ra.

Sau khi lấy viên gạch trong tay ra, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra nụ cười rõ rệt, vì cùng với việc viên gạch được moi ra, từ phía bên kia, lúc này cũng không ngừng có nước từ trong sông tuôn ra.

Dòng nước mang theo mùi tanh hôi xối vào người Lâm Dương, mùi vị khó chịu khiến hắn vội vàng ngậm chặt miệng, đề phòng không cẩn thận nuốt phải một chút, sau đó tiếp tục moi những viên gạch khác ở bên tường.

Dưới sự giúp đỡ của dòng nước không ngừng tuôn vào, phần gạch còn lại, dễ dàng bị Lâm Dương rút ra, sau đó trước mặt hắn, xuất hiện một con đường có thể để hắn ra ngoài.

Thấy cảnh này, Lâm Dương lập tức tiến về phía đó, định đi vào từ đó.

Mặc dù mùi hôi thối trong dòng nước này khiến hắn suýt chút nữa

không chịu nổi, nhưng lúc này, đây cũng là lựa chọn duy nhất của hắn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đi vào cái lỗ vừa được đào ra, sau đó men theo hướng chảy của dòng sông phía trước, nhanh chóng lách vào.

Lúc này, tốc độ dòng chảy của con sông đã chậm lại, độ cao cũng đã giảm đi rất nhiều.

Ở trong đó, Lâm Dương có không gian để hít thở, đều là nhờ cái lỗ hắn vừa mở ra.

Ở đó, có một lượng lớn nước sông đang chảy xuống dưới, cho nên lúc này cũng cho hắn cơ hội để ra ngoài.

Lòng sông ở đây không rộng, hắn thậm chí không thể đứng thẳng, chỉ có thể bò ở đó, sau đó từng chút một bò chậm về phía trước.

Lâm Dương ngẩng cao đầu, vừa để nhìn rõ con đường phía trước, vừa để không cho dòng nước này từ miệng mũi tiến vào cơ thể.

Ở nơi này một lúc, Lâm Dương cũng đã quen với mùi vị này, vị giác bị tê liệt, thậm chí không thể cảm nhận được mùi hôi thối này nữa, nhưng đối với hắn, vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước.

Bò về phía trước một đoạn, Lâm Dương cũng gặp một ngã rẽ.

Ở nơi này, hệ thống thoát nước dường như khá tốt, một lòng sông không chỉ để chứa một dòng chảy, từ những ngã rẽ phía trước có thể thấy rõ.

Trước mặt Lâm Dương, có ba ngã rẽ, hai ngã rẽ song song với nhau, có một ngã rẽ thì hướng xuống dưới.

Sau khi biết mùi vị này bắt nguồn từ cương thi, đối với ngã rẽ hướng xuống dưới kia thông đến đâu, Lâm Dương cũng có một số phỏng đoán, cho nên cũng đặt ánh mắt vào hai ngã rẽ còn lại, quan sát

sự khác biệt giữa chúng.

Nhưng ở nơi này, dù nhìn thế nào, cũng không thể phán đoán được hai ngã rẽ này thông đến đâu, cho nên Lâm Dương nhanh chóng đưa ra quyết định của mình, chọn con đường bên trái đi, vì con đường đó gần hắn hơn một chút.

Ôm suy nghĩ này, hắn đi về phía đó.

Nếu không có gì bất ngờ, hắn nên đi vào ngã rẽ bên trái, sau đó tiếp tục tiến về phía trước mới đúng.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại phát hiện, dường như mình bị thứ gì đó bắt lấy, một thứ gì đó, đang nắm lấy bắp chân hắn.

Cảm thấy khác lạ, hắn chuyển ánh mắt từ ngã rẽ bên trái ra sau lưng, sau đó nhìn thấy, ở phía sau, lúc này có một con cương thi, đang nắm lấy chân hắn.

Vẻ mặt Lâm Dương lập tức biến sắc, hắn dù thế nào cũng không ngờ, tại sao ở đây lại xuất hiện một con cương thi, điều này không hợp lý chút nào.

Mặc dù không hiểu nguyên nhân là gì, nhưng trong tình huống bị bắt lấy này, hắn tự nhiên không thể mặc kệ đối phương mà một mình rời đi, hắn phải xử lý tên này.

Nghĩ vậy, hắn cũng nhìn về phía con cương thi phía sau.

Con cương thi há miệng, cắn về phía bắp chân hắn.

Thấy vậy, hắn cũng lập tức vung chân, thành công né được răng của con cương thi, sau đó thuận thế đá một cước vào đầu nó, sau đó thấy con cương thi loạng choạng ngã về phía sau.

Lâm Dương lúc này, cũng nhân cơ hội xoay người trong đường ống.

Đường ống này vô cùng chật hẹp, xoay người cũng cần một khoảng thời gian nhất định, cho nên đối với hắn, chỉ có thể xoay người vào lúc này.

Mặc dù lúc này hắn có thể lựa chọn tiếp tục tiến về phía trước, nhưng để đề phòng con cương thi này bám theo sau lưng, hắn phải giải quyết triệt để đối phương.

Ở nơi này, hắn không phát hiện ra công cụ nào có thể giải quyết đối phương, nhưng bản thân hắn lại không lo lắng, vì ở một bên, đã cung cấp cho hắn phương pháp có thể giải quyết mọi thứ.

Ở đó, có một đường ống kéo dài xuống dưới, chỉ cần đưa con cương thi đó sang bên kia, vậy thì hắn cũng có thể yên tâm.

Trong loại đường ống hướng xuống đó, cộng thêm dòng sông không ngừng chảy bên trong, đối với con cương thi mà nói, là nơi không thể vượt qua.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng đi về phía trước mấy bước, đến gần con cương thi phía trước, sau đó né được cơ thể nó lao về phía mình.

Cơ thể con cương thi ngã xuống đất, hắn cũng ngồi xổm xuống, nắm lấy chân nó, chuẩn bị hất nó sang một bên.

Tay đặt lên chân con cương thi, sau khi nắm chặt, hắn đột nhiên kéo mạnh về phía sau, sau đó sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Trong khoảnh khắc dùng sức vừa rồi, giữa hai người quả thực có một người đang lao về phía đường ống hướng xuống đó, nhưng người đó, không phải là con cương thi, mà là Lâm Dương.

Khi dùng sức, có thể vì trong dòng nước có lẫn một số tạp chất, nên chân Lâm Dương bị trượt, trực tiếp trượt về phía đó.

Động tác nắm chặt con cương thi trong tay, lúc này tự nhiên cũng

vì để giữ thăng bằng mà buông ra.

Chỉ là sự việc xảy ra quá đột ngột, hắn cũng không thể giữ được thăng bằng, sau đó thấy cơ thể mình nghiêng về một bên, rồi trong vẻ mặt gần như tuyệt vọng của hắn, cơ thể hắn rơi xuống phía đó, cả người đều trượt xuống đó, dần dần rơi xuống dưới.

Cùng với việc cơ thể Lâm Dương rơi xuống, ánh mắt hắn cũng dần mất đi thần sắc.

Một loạt sự cố bất ngờ xảy ra, cũng khiến hắn đi vào đường ống mà hắn không muốn vào nhất, thông đến đường ống phía dưới.

Theo dự tính của hắn, chỉ cần con cương thi đó vào đó, sẽ không thể lên lại được nữa.

Chương 793

Điều này đối với hắn cũng vậy.

Khi cơ thể hắn rơi vào, hắn cũng đưa tay ra, muốn nắm lấy trụ giữa các ngã rẽ phía trên.

Nhưng trong khoảnh khắc nắm lấy đó, vì những dòng nước không sạch sẽ, cộng thêm tác dụng của trọng lượng cơ thể, tay hắn cũng trượt xuống, cơ thể hắn bắt đầu rơi xuống dưới, ánh mắt cũng trở nên ảm đạm.

Khoảng hai giây sau, hắn mới cảm giác được, từ dưới truyền lên một luồng gió, cũng có nghĩa là, sắp đến đáy rồi sao?

Độ cao này, nếu ngã xuống mặt đất, sẽ chết chứ.

Lâm Dương ôm suy nghĩ này, mặc cho cơ thể rơi xuống đáy, sau đó "phanh" một tiếng, tiếng thứ gì đó bắn ra, hắn cảm giác mình đã rơi vào một hồ nước.

Cú va chạm cực lớn khiến hắn cảm giác cơ thể mình như muốn tan ra, cảm giác toàn thân đều đau nhức, chỗ nối giữa các khớp là đau nhất.

Nhưng sau khi cảm nhận được tình hình hiện tại, so với việc than phiền về vết thương trên cơ thể, có một việc quan trọng hơn, đó là hắn phải lên bờ.

Sau khi rơi xuống, hắn rơi vào một nơi giống như hồ nước, vì quán tính của trọng lực, nên cũng trực tiếp rơi vào.

Lúc này bên cạnh hắn đều là dòng nước, trong khoảnh khắc vừa rồi, vì không kịp phòng bị, hắn thậm chí còn nuốt vào một ngụm nước sông, nhưng lúc này hắn căn bản không thể nhổ ra.

Để kiểm soát tốt hơn luồng không khí trong khoang miệng, hắn cũng làm một hành động mà bình thường căn bản không dám làm, nuốt ngụm nước đó vào.

Cùng với một tiếng ừng ực, hắn cũng ngẩng đầu, bắt đầu bơi lên trên.

Hồ nước này trông không cạn, hắn đã rơi xuống một lúc mà vẫn chưa thấy đáy, lúc này cách mặt nước của hồ đã có một khoảng cách.

Dưới sự nỗ lực của Lâm Dương, hắn cuối cùng cũng ra khỏi hồ nước.

Khi nổi lên, hắn lập tức thở ra không khí trong miệng, bắt đầu hít thở, sau đó bắt đầu nhìn sang một bên.

Ở gần đó, có thể nhìn thấy mặt đất xung quanh, một vùng đất trông không khác gì hoang dã.

Ở nơi này, sắc mặt Lâm Dương cũng càng ngày càng tệ, vì hắn đã phát hiện ra một điều, nơi này hắn có ấn tượng.

Quả nhiên, nơi này, chính là nơi hắn đã nhìn thấy từ trên rãnh nước trước đây, nơi nuôi dưỡng một đám cương thi ở dưới.

Sau khi ý thức được điều này, sắc mặt hắn đại biến, nhưng lại không thể không vội vàng ra khỏi hồ nước này.

Sau khi bò lên bờ, vì đã rời khỏi nước, có thể là do áp suất nước thay đổi, hắn lập tức ôm bụng.

Ở bụng hắn, lúc này có một cơn đau vô cùng khó chịu, đang từ từ quặn lên trong bụng.

Về nguồn cơn, hắn đã hiểu rõ, chính là ngụm nước hồ hắn buộc phải nuốt xuống vừa rồi, lúc này đang quậy phá trong bụng hắn.

Ôm bụng, hắn ngồi xổm xuống, sau đó cuộn tròn người lại, không

ngừng rên rỉ ở đó.

Cơn đau dữ dội lúc này không ngừng truyền đến từ bụng Lâm Dương.

Ngụm nước sông hắn vừa nuốt xuống dường như đã có phản ứng không tốt với một số nguyên tố trong cơ thể hắn, khiến hắn lúc này cũng không ngừng gào thét.

Đợi đến khi cơn đau thuyên giảm, hắn mới tỉnh táo lại, hai mắt vô thần nhìn cảnh tượng trước mặt.

Trong những đợt sóng đau đớn vừa rồi, hắn thậm chí còn mất đi ý thức trong giây lát.

Lúc này, chỉ có thể dùng ánh mắt mờ mịt, nhìn mọi thứ trước mắt, hoàn toàn không biết tình hình hiện tại.

Sau đó nhìn môi trường xung quanh, hắn mới nhớ ra, mình nên rời khỏi đây.

Nhìn xem, sau lưng hắn là một bức tường đá cao lớn, từ trên đó chảy xuống, chính là nước sông trong đường ống lúc này.

Lúc này tỉnh táo lại, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng, những dòng nước sông ở nơi này đang không ngừng tỏa ra mùi khó ngửi, khiến hắn phải bịt mũi, sau đó bắt đầu đi về phía trước.

Không gian bên dưới này rất rộng, hắn không thể nhìn thấy điểm cuối.

Nhìn vùng hoang dã xung quanh, hắn căn bản không biết, vào thời đại đó, những người ở đây rốt cuộc đã làm gì, có thể hoàn thành một không gian lớn như vậy ở đây.

Từ cấu trúc phức tạp này, có thể phán đoán được, đây không phải là một công trình nhỏ.

Nhưng so với những chuyện này, điều quan trọng hơn đối với hắn là nhanh chóng rời khỏi đây.

Men theo một dòng sông chảy ra từ hồ nước, hắn dần dần đi về phía trước.

Đi được một đoạn, hắn cũng nghe thấy, lần đầu tiên ở phía trước xuất hiện âm thanh khác ngoài tiếng nước chảy.

Hắn giấu đi tiếng bước chân của mình, sau đó dần dần đến gần phía đó, rồi qua bóng tối, nhìn thấy mấy bóng người.

Sau khi nhìn thấy quần áo rách rưới trên người họ, hắn hiểu ra, đó là mấy con cương thi.

Lúc này, hắn đã gặp phải cương thi ở đây.

Nhìn mấy con cương thi lúc này đang đứng đó, không làm gì cả, như thể đã chìm vào giấc ngủ say, nhưng hắn lại không dám đến gần.

Nếu khi hắn đi qua, bị phát hiện thì sao?

Phải biết rằng, cương thi đối với hơi thở của người sống vô cùng nhạy cảm.

Lúc này hắn ở đây mà không bị phát hiện, có khả năng là vì đối phương đã ngủ say ở đây quá lâu nên cảm quan với thế giới bên ngoài cũng xuất hiện một số vấn đề.

Sau khi quan sát một lúc, hắn cũng đưa ra một lựa chọn.

Lâm Dương đặt một hòn đá bên cạnh lên mặt nước, sau đó mặc cho nó từ từ chìm xuống, rồi áp tai xuống đất, cẩn thận lắng nghe âm thanh sẽ truyền đến, sau đó gật gật đầu.

Lâm Dương nhảy xuống dòng sông bên cạnh, sau đó tiến về phía trước trong dòng sông.

Chương 794

Lúc này dòng sông không sâu, đại khái có thể đến ngang ngực hắn.

Mặc dù ở gần như vậy, mùi vị trong dòng sông sẽ khiến hắn nhớ lại, cơn đau phi thường hắn đã cảm nhận trước đó, nhưng lúc này, hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Bất kể phía trước có gì, hắn đều phải tiến lên.

Trong đường ống phía trên, hắn có thể nhìn thấy cương thi.

Theo phán đoán của hắn, những con cương thi đó tuyệt đối không thể ban đầu đã ở trên đó, chắc chắn là đến từ một nơi nào đó, khả năng lớn nhất là dòng sông này.

Khi ở trên đó, lần đầu tiên hắn nhìn thấy dòng sông này, có mùi vị này, lúc đó mùi vị ở đó không nồng nặc như ở đây, nhưng cũng có nghĩa là một điều, chỉ cần đi theo dòng sông, có thể đến được bên đó.

Dòng sông trong địa đạo này chắc hẳn có sự lưu thông với nhau.

Sau khi thông suốt điều này, hắn cũng lặn người xuống dòng nước, dần dần đến gần phía trước.

Khi đến gần bụng của mấy con cương thi đó, Lâm Dương lập tức vùi đầu xuống nước, nín thở tiến về phía trước một đoạn khá xa dưới đáy nước, sau đó mới ngẩng đầu lên, thấy mấy con cương thi không có phản ứng gì, hắn cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Vừa rồi khi hắn lặn xuống, đã chuẩn bị sẵn sàng, cho nên mặc dù nước sông làm mặt hắn dính đầy nước có mùi lạ, nhưng lại không tiến vào cơ thể hắn.

Lâm Dương tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, để xác định rằng xung quanh sẽ không gặp phải những con

cương thi đó.

Có thể vì không gian dưới lòng đất này thực sự quá rộng lớn, cộng thêm số lượng cương thi trong đó vốn không nhiều, cho nên ở nơi này, hắn cũng không gặp lại những con cương thi đó nữa.

Đi về phía trước một đoạn, sắc mặt Lâm Dương cũng có sự thay đổi, vì dòng sông trước mặt hắn, lúc này lại xuất hiện một lòng sông kéo dài xuống dưới.

Lâm Dương lúc này trèo lên bờ, vì sợ không cẩn thận bị cuốn trôi xuống, sau khi nhìn xuống phía dưới, hắn lập tức bịt mũi, vì ở dưới đó, mùi nước sông ở đó, còn ghê tởm hơn mùi của dòng sông gần hắn, ở dưới đó, hắn cũng nhìn thấy một số bóng người, lúc này đều đang trôi nổi trong hồ nước phía dưới, nhìn cảnh đó, vẻ mặt hắn vô cùng kỳ quái.

Nếu không phán đoán sai, những bóng người dưới đó là cương thi ở nơi này, sau đó những con cương thi này tụ tập lại, cùng nhau làm ô nhiễm nguồn nước ở đây, khiến nước sông ở đây biến thành như vậy.

Những thi thể cương thi dưới đó đang không ngừng trôi nổi, đồng thời cũng đang dần dần áp sát vào một bên, sau đó Lâm Dương nghe thấy một tiếng gầm rú.

Con cương thi ngay dưới hắn, lúc này dường như cảm nhận được hơi thở của hắn, lúc này đang gầm lên với hắn.

Con cương thi đang gào thét đó, Lâm Dương không để ý, ánh mắt hắn đặt ở một bên khác, đang quan sát, hướng chảy tiếp theo của nơi này, ở đâu.

Sau khi đến đây, hắn cũng xác định được, chỉ cần có thể tìm thấy hướng chảy tiếp theo của dòng sông ở đây, hắn cũng có thể rời khỏi đây.

Những con cương thi này ngâm mình trong nước, rõ ràng là nguồn gốc của mùi hôi thối này, cũng có nghĩa là, những dòng sông bên ngoài chắc chắn được phân nhánh từ một nơi nào đó ở đây.

Chỉ là sau khi tìm kiếm đơn giản, vẻ mặt hắn cũng trở nên vô cùng khó coi, vì không nhìn thấy một cửa sông nào khác, lẽ nào...

Lúc này hắn cũng có một phỏng đoán, một phỏng đoán không muốn chấp nhận.

Nếu hướng chảy tiếp theo của dòng sông này, ở dưới đáy ao nước này thì sao?

Chuyện này cũng có khả năng, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, không phải là một tin tốt.

Thật sự nếu như vậy, vậy thì nguy hiểm rồi.

Dù sao nếu ở dưới đáy ao nước, hắn không thể đi được.

Chưa nói đến những con cương thi đang trôi nổi trên ao nước, liệu hắn có thể thoát khỏi sự tấn công của chúng hay không, đợi đến khi vào đó, ở dưới đáy ao nước, vấn đề hô hấp, hắn lại phải giải quyết như thế nào?

Lúc này, hắn cũng lộ ra vẻ mặt khó xử, sau đó nhìn về phía trước.

Phía trước ao nước này, không thể nhìn thấy dòng sông, nhưng cũng không nhìn thấy điểm cuối, cũng có nghĩa là, có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi phát hiện ra điều này, hắn dần dần đến gần phía trước, dần dần đi về phía trước.

Đi về phía trước một đoạn, xung quanh hắn vẫn không thấy bất cứ thứ gì, vừa không có cương thi thỉnh thoảng nhìn thấy, cũng không có âm thanh dòng sông chảy, ngoài tiếng hít thở và tiếng bước chân

của hắn, hắn không thể nghe thấy gì khác.

Cùng với việc tiến về phía trước, hắn cũng có thể cảm nhận được, cơ thể mình lúc này đang không ngừng thở hổn hển, như thể đã đến giới hạn.

Lúc này, ở bụng hắn lại một lần nữa truyền đến cơn đau như xé rách, khiến hắn không nhịn được phải ngồi xổm xuống, cả người co quắp lại thành một cục.

Cơn đau quen thuộc này lại một lần nữa xuất hiện trên người hắn, hắn lúc này, ngoài việc lựa chọn chịu đựng, không thể làm gì khác.

Chịu đựng cơn đau trong cơ thể, hắn cũng không ngừng thở hổn hển.

Lại một khoảng thời gian trôi qua, sau khi cơn đau qua đi, hắn cũng phát hiện ra, nguồn gốc của cơn đau này dường như không chỉ vì trước đó đã nuốt ngụm nước đó vào, còn có một nguyên nhân nữa, lần cuối cùng hắn ăn cơm, đã rất lâu rồi.

Nói cách khác, lúc này, hắn đói rồi.

Bụng vốn đã đói, sau khi có thứ gì đó vào, tự nhiên sẽ nỗ lực tiêu hóa nó, không quan tâm đó là thứ gì, cho nên vật chất trong ngụm nước hắn nuốt vào, chắc lại một lần nữa được hấp thụ trong cơ thể hắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn trở nên càng thêm trắng bệch, lảo đảo đi về phía trước.

Tiếp tục đi về phía trước, không biết đã đi bao lâu, hắn cũng đã đến cuối nơi này.

Một bức tường đá cao lớn giống như ở nơi trước đó xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn bức tường đá cao lớn này, hắn biết, không thể vượt qua được.

Trong bóng tối ngẩng đầu lên, thậm chí không thể nhìn thấy đỉnh của nó.

Sau khi đến đây, hắn rẽ sang phải, đi về phía đó.

Sở dĩ đi về phía phải mà không phải phía trái, không có lý do đặc biệt gì, chỉ là vì hắn cảm thấy, dù không nhìn thấy bất kỳ hy vọng nào, cũng không nên không làm gì ở đây, cho nên tùy tiện chọn một hướng.

Sau khi đến bên bức tường đá này, men theo một bên tường đá mà đi, vì xung quanh có thêm một bức tường đá làm vật tham chiếu, cho nên hắn cũng cảm thấy dường như nhìn thấy một chút hy vọng.

Dù sao cũng đã đến vị trí rìa rồi, nếu hắn đi hết một vòng rìa này, vậy thì khả năng tìm thấy nơi rời đi cũng cao hơn.

Chương 795

Chỉ là trong đoạn đường tiếp theo, hắn lại không nhìn thấy gì, xuất hiện trước mặt hắn vẫn luôn là cảnh sắc như cũ, chỉ có một bức tường đá cao lớn không thấy đỉnh, và một con đường không biết dài bao nhiêu.

Đột nhiên, hắn cũng cảm thấy một tia mệt mỏi.

Lâu rồi không ăn gì, cộng thêm sự mệt mỏi trên cơ thể lúc này, cũng khiến hắn có ý định từ bỏ.

Dù sao ở nơi này, không thể nhìn thấy hy vọng có thể sống sót, cảm giác như đang đi trên một con đường vĩnh viễn không có điểm cuối.

Nghĩ vậy, hắn cũng dựa người vào bức tường đá phía sau, đồng thời suy nghĩ trong mắt cũng trôi về phía xa, dần dần cũng nhớ lại đủ mọi chuyện trong quá khứ, dường như rơi vào một trạng thái không tỉnh táo.

Âm thanh khiến hắn tỉnh lại, chính là tiếng nước chảy không ngừng, dường như có thứ gì đó đang không ngừng va vào một chỗ nào đó ở đây.

Hắn nghe thấy âm thanh này, cho nên cũng mở mắt ra.

Không dám dễ dàng động đậy, hắn sợ âm thanh mình tạo ra sẽ che mất tiếng nước chảy này.

Sau khi đến nơi này, cuối cùng hắn cũng nghe thấy một số âm thanh thay đổi.

Một âm thanh nhẹ nhàng, lúc này truyền đến tai hắn.

Nếu hắn tùy ý hành động, có thể sẽ che mất âm thanh đó.

Vừa rồi, hắn đã rơi vào một tình huống vô cùng tĩnh lặng, cho nên cũng có thể nghe thấy âm thanh đó.

Nghĩ đến đây, hắn cũng lập tức áp mặt xuống đất.

Âm thanh dường như truyền đến từ đây, không quan tâm đến lớp bụi bẩn trên mặt đất, hắn áp chặt mặt mình vào mặt đất, sau đó lắng nghe âm thanh truyền đến từ lòng đất.

Lúc này, hắn cũng nghe ra được một số manh mối từ âm thanh đó.

Dưới lòng đất, dường như có một nơi, có một nơi giống như đường ống, trong đó có nước sông không ngừng chảy.

Vốn không thể khiến hắn cảm thấy phấn khích, nhưng trong tiếng nước chảy đó, lại có tiếng va đập không ngừng.

Âm thanh này cho thấy một điều, trong đường ống dưới lòng đất đó, có những thứ như ngã rẽ, cho nên mới khiến dòng nước di chuyển theo quán tính phát ra âm thanh như vậy.

Sau khi ý thức được điều này, một luồng sinh lực đã lâu không thấy lại trào dâng trong cơ thể hắn, sau đó hắn đứng dậy từ mặt đất, đi về một hướng phía trước.

Lúc này, hắn đã rời khỏi hướng bên tường, đang tiến về một nơi nào đó trong bóng tối.

Âm thanh hắn nghe thấy từ dưới lòng đất truyền đến từ đó, cho nên hắn cũng đi về phía đó.

Đi được một đoạn, hắn cũng nhìn thấy nguồn gốc của âm thanh mình nghe được.

Ở đây, có thể nhìn thấy rõ một ao nước dưới lòng đất.

Giống như cái hắn đã nhìn thấy trước đây, trong ao nước có mùi hôi thối, và mấy con cương thi nằm trong đó.

Nhưng ao nước này có chút khác với cái trước đây.

Ao nước trước đây, dưới đó cũng chỉ có một ao nước, không thấy gì khác.

Nhưng cái này bây giờ không giống, trong ao nước này, hắn cũng nhìn thấy một số lòng sông thông đến những nơi khác.

Sau khi nhìn thấy những lòng sông đó, trên mặt hắn lập tức lộ ra vẻ kích động.

Thông qua những lòng sông này, cũng có khả năng có thể rời khỏi đây.

Nếu nước sông ở đây có thể không ngừng chảy, vậy thì chắc chắn có một lối ra, và lối ra đó, có khả năng trực tiếp thông đến chân núi.

Nghĩ vậy, hắn cũng sau một hồi đắn đo, đã đưa ra lựa chọn, phải đi xuống.

Mặc dù trong ao nước này, có mấy con cương thi trôi nổi trên mặt nước, nhưng lúc này hắn lại đưa ra lựa chọn này, vì hắn đã cảm thấy chán ghét việc đi lang thang không mục đích trong không gian trống rỗng này, cho nên cũng muốn nhanh chóng rời khỏi đây, cho dù vì vậy mà gặp phải một số nguy hiểm, nhưng lúc này hắn cũng không quan tâm nữa.

Hắn ở trên lựa chọn, đặt mục tiêu vào lòng sông lớn nhất kia.

Lòng sông đó lớn hơn những lòng sông bên cạnh khoảng một lần, nếu gặp phải cương thi bên trong, hắn cũng có không gian để phản kháng.

Lòng sông lớn hơn một lần, lưu lượng nước trong đó cũng lớn hơn, vậy thì, nơi thông đến hắn cũng sẽ xa hơn.

Nghĩ vậy, hắn đi đến phía trên lòng sông đó.

Xung quanh lòng sông lớn đó, lúc này vừa hay cũng không có cương thi, cho nên hắn cũng trực tiếp nhảy xuống, nhảy vào trong ao nước.

Mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng khi mùi nước sông đó xộc vào mặt, hắn suýt chút nữa không nín được thở.

Mùi vị đó suýt chút nữa khiến hắn muốn nôn ra.

Rõ ràng đã ngậm miệng bịt mũi, nhưng mùi hôi thối này, thỉnh thoảng lại tiến vào khứu giác của hắn, khiến hắn cảm thấy buồn nôn.

Thấy những con cương thi đang trôi nổi không tỉnh lại, không có dấu hiệu tỉnh lại, hắn cũng quay đầu, bơi về phía lòng sông lớn đó.

Dần dần tiến về phía lòng sông đó, khi đi vào, hắn cảm nhận được một bầu không khí quỷ dị.

Trong lòng sông này, hoàn toàn tối đen, có thể nói là đưa tay không thấy năm ngón.

Hắn đã thích nghi với bóng tối của khu vực trống rỗng này cũng vậy, bóng tối ở đây, còn sâu hơn.

Mặc dù hiện tượng không khoa học này khiến hắn cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng đã xuống đây, không còn đường lui để lựa chọn nữa.

Hắn phải tiếp tục tiến về phía trước.

Quay đầu lại không biết có làm kinh động mấy con cương thi kia không, nhưng hắn cũng không có cách nào để lên bờ.

Chương 796

Khoảng cách giữa các ao nước trên đó, tuy không dài, nhưng lại không có bất kỳ thang nào.

Nếu muốn lên, chắc cũng chỉ có thể tự tay đào một lối đi trên tường đá, chuyện này, thôi đi, lúc này hắn không thể làm được.

Nghĩ vậy, hắn cũng dần dần tiến về phía trước.

Nhưng sau khi đi được một đoạn, hắn cảm thấy không ổn.

Mặc dù nước sông xung quanh cơ thể hắn đang không ngừng chảy về phía trước, chứng tỏ chưa đến cuối đường, nhưng không biết vì sao, lúc này, hắn cảm thấy hành động của mình dường như chậm đi rất nhiều.

Tình huống này, tự nhiên cũng khiến hắn cảm thấy cảnh giác.

Vốn hắn nghĩ là do đói, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Không phải do hắn, mà dưới đáy nước này, dường như có thứ gì đó giống như rong biển.

Có phải rong biển không, hắn không thể phán đoán được.

Trong môi trường tối đen này, căn bản không thể nhìn thấy hình dạng của thứ đó, chỉ có thể cảm giác, có thứ gì đó đang quấn chặt lấy chân hắn, và cùng với việc tiến về phía trước, dần dần càng ngày càng nhiều.

Đi thêm một lúc nữa, hắn cũng cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, sự trói buộc của rong biển dưới đây sẽ khiến hắn khó có thể hành động, cũng không thể chịu đựng được nữa.

Hắn đưa tay vào trong nước, muốn gỡ những thứ rong biển đó ra.

Những thứ rong biển đó chỉ quấn vào chân hắn, chỉ cần dùng tay tùy tiện khuấy động là có thể giải quyết được.

Nhưng khi hắn rút tay ra khỏi mặt nước, hắn lại cảm nhận được một cảm giác đau nhói từ đầu ngón tay, như thể bị thương.

Hắn không thể nhìn rõ tình hình trên ngón tay mình, chỉ là dựa vào cơn đau này, không khó để phán đoán được, vết thương đau nhói này là do hành động vừa rồi, trên những thứ rong biển đó chắc có những thứ giống như gai nhọn.

Nghĩ đến đây, hành động của hắn cũng trở nên gò bó.

Nếu tay có thể cảm nhận được cảm giác đau nhói đó, vậy thì khả năng lớn là ngón tay đã bị rách.

Nước sông ở đây bẩn như vậy, cho nên hắn cũng không muốn để nước sông lọt vào vết thương của mình.

Nhưng rất nhanh, suy nghĩ này đã bị hắn từ bỏ, vì như vậy, hiệu quả thực sự quá thấp.

Trong tình huống chỉ sử dụng một phần của một tay để tiến về phía trước, đối với hắn, không chỉ tiêu hao thể lực tăng lên rất nhiều, mà nếu muốn tiếp tục tiến về phía trước, tốc độ cũng chậm đi rất nhiều.

Sau khi ý thức được điều này, hắn lập tức khôi phục tư thế ban đầu.

Cơn đau nhói trên ngón tay, hắn đã quen rồi, cho nên cũng mặc cho nó ngâm trong nước.

Dù sao hiện tại đối với hắn, điều quan trọng nhất là có thể rời khỏi đây.

Sau khi đi được một đoạn, hắn cũng cảm thấy, dòng chảy của nước sông xung quanh cơ thể hắn càng ngày càng xiết, thậm chí có thể đẩy hắn đi trong tình huống hắn không hành động.

Cùng với tốc độ dòng chảy càng lúc càng nhanh, hắn cũng chuẩn bị sẵn sàng, sau đó lặn người vào đó, bắt đầu bơi về phía trước.

Nếu tốc độ dòng chảy càng lúc càng xiết, vậy thì đến cuối cùng, chắc chắn sẽ đến mức độ hắn không thể kiểm soát được cơ thể.

Thay vì biến thành như vậy, chẳng bằng hắn chủ động đi vào.

Trong dòng sông, có lực đẩy của dòng chảy và sự bơi lội của hắn, tốc độ tiến về phía trước của hắn vô cùng nhanh, thậm chí vượt qua cả tưởng tượng của hắn.

Sau khi đi được một lúc, hắn cảm thấy, dòng chảy xung quanh không còn xiết như vậy nữa, sẽ không tiếp tục đẩy hắn đi.

Cảm nhận được điều này, hắn định nổi lên, sau đó va phải thứ gì đó ở trên.

Trên đỉnh đầu hắn lúc này xuất hiện một bức tường đá, chặn đường đi của hắn.

Sờ vào khoảng cách của bức tường đá này, chắc đã xuất hiện được một đoạn rồi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn lập tức trở nên tái mét.

Lúc này trong miệng hắn, cũng chỉ còn lại nửa hơi cuối cùng, nhưng hắn lại không có nơi nào để thay đổi không khí.

Trong tình huống phía trên bị phong tỏa, hắn lại phải làm thế nào để tìm một nơi có không khí đây?

Hắn tiếp tục bơi về phía trước, thỉnh thoảng sẽ đưa tay lên trên, nhưng vẫn luôn có một bức tường đá chặn vị trí của hắn.

Sau khi hắn nỗ lực như vậy một lúc, hắn đến một nơi tốc độ dòng chảy hoàn toàn chậm lại, sau đó hắn đi vào một nơi có không gian để đi lên.

Sau khi phát hiện trên đầu mình không còn bức tường đá chặn nữa, hắn lập tức lộ ra vẻ mặt phấn khích, bắt đầu bơi lên trên, dần dần đi lên.

Chỉ là sự phấn khích của hắn mới vừa xuất hiện, lúc này cũng đã biến mất, vì ở nơi này, sau khi đi lên một đoạn, hắn lại một lần nữa bị chặn lại, bị một thứ gì đó chặn đường đi.

Không phải là bức tường đá lúc trước, mà là một thứ khác.

Ở trên đó, hắn có thể cảm nhận được, có một lỗ hút, lúc này đang hút nước sông trong đó lên trên.

Nhưng kích thước của lỗ hút này cũng chỉ lớn hơn ngón tay hắn một chút, căn bản không thể để hắn đi qua.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương lập tức tệ đi rất nhiều, không chỉ vì tình huống ở đây đối với hắn quá tồi tệ, mà còn vì, hơi hắn nín khi vào nước, lúc này cũng sắp hết rồi.

Vì không khí trong cơ thể ngày càng loãng đi, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng tệ hại, lúc này ngoài việc mò mẫm xung quanh tìm kiếm nơi có thể rời đi thì chẳng thể làm gì khác.

Xung quanh Lâm Dương là những vách đá kỳ lạ, cho người ta cảm giác chúng đang sống.

Khi Lâm Dương đặt tay lên đó, chưa kịp dùng sức thì đã trượt sang một bên, khiến hắn càng thêm thất vọng.

Chẳng lẽ phải chết ở đây sao?

Chương 797

Lúc này, trong lòng Lâm Dương nảy ra suy nghĩ đó.

Nước biển xung quanh đang ép chặt vào người hắn, dường như chỉ chờ khoảnh khắc hắn thả lỏng là sẽ tràn vào miệng mũi.

Rõ ràng luồng khí trong lồng ngực đã cạn kiệt, nhưng vào lúc này, Lâm Dương vẫn phải giãy giụa, không hề thả lỏng, đưa tay lên trên.

Như đang tìm kiếm một tia hy vọng, ngón tay Lâm Dương lúc này bất giác chọc vào cái lỗ hút nhỏ phía trên.

Sau khi đưa ngón tay vào, không gian cho dòng nước chảy ở phía bên kia cửa hút cũng bị thu hẹp đi rất nhiều, vì vậy tốc độ dòng chảy lúc này cũng đột ngột tăng lên.

Sau khi cảm nhận một lúc, Lâm Dương, người vốn đã có chút ý thức mơ hồ vì nín thở, đột nhiên tỉnh táo lại, nhét cả ngón giữa vào trong lỗ hổng đó.

Lỗ hổng vốn chỉ lớn hơn một ngón tay một chút, lúc này bị nhét vào hai ngón, lối đi của dòng nước hai bên lập tức bị chặn lại.

Vào lúc này, Lâm Dương có thể cảm nhận được dòng nước bên cạnh ngón tay mình trở nên dữ dội, dường như có một cơ quan nào đó, muốn thúc đẩy hai bên liên kết lại với nhau.

Lâm Dương cũng bị ảnh hưởng bởi một lực xung kích.

Hai ngón tay chen chúc trong lỗ hổng, những dòng nước dữ dội không ngừng va đập, đáng lẽ sẽ khiến ngón tay sưng tấy, nhưng Lâm Dương không hề quan tâm, vì hắn biết đây là hy vọng cuối cùng.

Tốc độ dòng nước ngày càng nhanh, cơ thể Lâm Dương cũng bắt đầu dao động theo những dòng nước đó, nhưng ngón tay mà hắn duỗi

ra vẫn không hề bị ảnh hưởng, vẫn giữ nguyên ở vị trí đó.

Cuối cùng, dòng chảy của nước xung quanh đã đạt đến một ngưỡng giới hạn, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng động trầm đục, Lâm Dương cảm giác dòng nước vốn đang chảy hỗn loạn xung quanh cơ thể mình, lúc này đang đẩy cơ thể hắn lên trên.

Cơ thể Lâm Dương bắt đầu bị dòng nước đưa lên trên.

Khi ngón tay đặt trên đỉnh đầu của Lâm Dương tiếp xúc với không khí đầu tiên, hắn cũng hiểu ra rằng mình đã vượt qua được lớp rào cản đó.

Hắn vội vàng dùng hết sức lực cuối cùng, nhảy vọt lên trên, rồi ngay khoảnh khắc đầu vừa nhô ra khỏi mặt nước, hắn bắt đầu hít thở, sau đó dùng tay bám vào một chỗ có thể dùng để chống đỡ gần đó, không ngừng thở hổn hển.

Phải một lúc sau, Lâm Dương mới cảm thấy cơ thể mình như đã hồi phục khả năng hoạt động, hắn cũng đưa mắt nhìn ra xung quanh, quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, vốn dĩ Lâm Dương còn cảm thấy có chút choáng váng, nhưng sau khi nhìn thấy mấy thứ trên mặt đất phía trước, vẻ mặt Lâm Dương lập tức tỉnh táo hẳn.

Đó chẳng phải là những món đồ ăn đã bị vứt bỏ trên đất sao?

Lâm Dương lúc này cũng nghiêm túc quan sát xung quanh, sau đó cũng nhìn rõ, nơi này chính là đại sảnh nơi trước đó phát hiện ra khối thịt màu trắng kia.

Nơi Lâm Dương đang đứng lúc này là ở trong một cái hồ nước.

Trải qua không biết bao nhiêu giày vò, Lâm Dương cũng đã đến được đây, chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Cơ thể Lâm Dương bây giờ đã ra khỏi hồ nước này.

Rào cản mà hắn cảm nhận được trên đỉnh đầu trước đó, có lẽ là đáy của hồ nước này, nếu không, hắn sẽ không thể ra khỏi đây.

Sau khi đến đây, vẻ mặt Lâm Dương cũng thả lỏng hơn rất nhiều, sau đó hắn chống người ra khỏi hồ nước.

Sau đó, Lâm Dương đi về phía những món ăn bị vứt bỏ ở một bên.

Những thứ trước đó bị hắn vứt đi, lúc này lại trở thành thứ cứu mạng hắn.

Nhìn một hộp đồ hộp trên mặt đất, Lâm Dương cũng đưa tay ra, chuẩn bị mở nó ra, sau đó hắn nhìn thấy bàn tay đặt bên cạnh hộp đồ hộp, bàn tay đó trở nên trắng bệch, đồng thời cũng có từng vết nứt.

Sau khi nhìn một lúc lâu, Lâm Dương mới nhận ra sự thật, bàn tay đó chính là tay của hắn.

Lúc này trên cả hai tay của Lâm Dương đều có vô số vết thương, nhưng lại không có chút máu tươi nào chảy ra, có lẽ đã chảy hết trong nước rồi.

Lúc này hai tay đều trắng bệch, không có chút huyết sắc nào.

Cười khổ một tiếng, Lâm Dương cũng mở hộp đồ hộp trước mặt, bắt đầu ăn thịt hộp trong đó vào bụng.

Vào lúc này, Lâm Dương cảm thấy một cảm giác hạnh phúc, dù sao có thể ăn trong tình trạng đói khát tột độ, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Sau khi ăn hết hộp đồ hộp trong tay, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, bụng hắn bắt đầu cuộn lên, vì thức ăn đã vào bụng, những cơ quan tiêu hóa đó cũng bắt đầu hoạt động.

Chỉ có điều, trong bụng Lâm Dương không chỉ có thức ăn, mà còn

có cả những thứ nước bẩn hắn đã vô tình nuốt phải trước đó.

Lúc này, thịt hộp và thứ nước có mùi kỳ lạ đó không ngừng xung đột trong bụng Lâm Dương, cũng khiến hắn suýt nữa nôn ra những thứ vừa ăn vào, nhưng lại chỉ có thể nôn khan, không nôn ra được gì.

Sau một hồi đau đớn, Lâm Dương mới quen với cảm giác này, bắt đầu đứng dậy, dần dần tiến về phía trước.

Mặc dù bụng rất khó chịu, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Lâm Dương lúc này vẫn nhớ một chuyện, đó là Lưu Tư Vũ đang đợi ở bên dưới, vì vậy hắn cũng dần dần tiến về phía trước.

Sau khi đi được một đoạn đường, Lâm Dương cũng nhìn thấy bức tường, trên lớp dầu trên bức tường có một cái bọc phồng lên, cái bọc đó khiến Lâm Dương có cảm giác quen thuộc.

Sau đó Lâm Dương nhớ ra, cái bọc này là thứ hắn đã chuẩn bị để nhốt con rắn đen kia, nhưng lúc này trong bọc lại không có gì cả.

Nhìn cái bọc phồng lên trên tường, con rắn đen bên trong đã biến mất, Lâm Dương cũng cẩn thận nhìn xung quanh.

Ở xung quanh cũng không thấy bóng dáng con rắn đen đâu cả, chắc là nó đã rời khỏi đây rồi.

Lúc này Lâm Dương cũng nghĩ như vậy, nếu con rắn đen đó ở đây, thấy người đã nhốt nó là Lâm Dương, có lẽ nó đã trực tiếp lao lên rồi.

Trên mặt đất, bắt đầu có những dòng nước không ngừng chảy ra, nguyên nhân là do cái hồ nước đó đã bị Lâm Dương phá vỡ, từ bên trong lúc này không ngừng có những dòng nước chảy lên trên, thỉnh thoảng sẽ có nước chảy ra sàn nhà, vào lúc này, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nơi này, nếu tiếp tục ở lại đây, có lẽ cũng không được nữa.

Nhìn tình hình này, một lát nữa nơi này có lẽ sẽ bị ngập.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng dần dần đi về phía trước.

Chương 798

Khi sắp rời đi, hắn như nghĩ đến điều gì đó, quay đầu lại, nhét hết mấy món ăn còn lại trên đất vào túi.

Món đồ vừa ăn lúc nãy cũng chỉ miễn cưỡng cho Lâm Dương có năng lượng để hoạt động mà thôi, hoàn toàn không lấp đầy được cái bụng.

Huống hồ, ở đây còn có một Lưu Tư Vũ, vì vậy Lâm Dương cũng phải chuẩn bị cho cô.

Mặt khác, sau khi Lưu Tư Vũ rời khỏi Lâm Dương, cô bắt đầu tìm kiếm những thứ như cơ quan.

Theo Lưu Tư Vũ thấy, cái nhà giam nhốt Lâm Dương đó, có lẽ có một khu vực trung tâm phụ trách các loại công tắc, nếu không thì khó có thể giải thích được tại sao lại có cấu tạo như vậy.

Trong mấy lối đi xung quanh, Lưu Tư Vũ cũng đã tìm kiếm một lượt, nhưng đều không tìm thấy căn phòng nào đặc biệt, ngược lại có một số phòng trông giống như căn phòng mà Lâm Dương đang ở.

Lưu Tư Vũ cũng không dám vào, nếu vào đó, lỡ bị nhốt lại thì lúc đó sự việc sẽ trở nên nghiêm trọng.

Khi Lưu Tư Vũ đang có chút tìm kiếm vô định ở đây, đột nhiên, cô nghe thấy một tiếng bước chân.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân này, vẻ mặt Lưu Tư Vũ lập tức thay đổi, vì dù thế nào đi nữa, việc đột nhiên xuất hiện một người ở nơi này, đối với Lưu Tư Vũ mà nói, đều không phải là chuyện tốt.

Lưu Tư Vũ lập tức nấp vào một góc, giấu kỹ thân hình, rồi lén lút nhìn người đàn ông ở phía đó.

Sau đó Lưu Tư Vũ nhìn thấy dáng vẻ của người đàn ông đó.

Đó là một người đàn ông mặc một bộ vest công sở màu đen.

Lúc này hắn đang dần dần đi về một bên.

Đôi mắt của người đàn ông đó khiến Lưu Tư Vũ suýt nữa kinh ngạc kêu lên.

Đôi mắt của hắn đỏ rực, trong bóng tối dường như còn có thể tỏa ra một tia sáng yếu ớt.

Khi người đàn ông đó đi qua đây, Lưu Tư Vũ cũng ngửi thấy một mùi vị kỳ dị, bất giác muốn nôn ra, nhưng Lưu Tư Vũ lại nhịn được, vì vào lúc này, nếu Lưu Tư Vũ bị phát hiện, vậy thì chuyện sau đó sẽ rất phiền phức.

Thân hình của người đàn ông này trông rất cao to, có lẽ không thể hạ gục hắn trong một khoảnh khắc được.

Điều đó có nghĩa là, lúc đó Lưu Tư Vũ, người không quen thuộc với đường đi ở đây, chắc chắn sẽ chịu thiệt, vì vậy Lưu Tư Vũ cũng không nói gì, ở một bên lẳng lặng nhìn người đàn ông đó rời đi.

Nhanh chóng, người đàn ông đó rời khỏi bên cạnh Lưu Tư Vũ, rõ ràng cũng không phát hiện ra sự tồn tại của cô ở đây.

Nhìn người đàn ông đó đi xa, Lưu Tư Vũ cũng thở phào một hơi, sau đó chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, cơ thể Lưu Tư Vũ lại đột nhiên cứng đờ, vì cô nghĩ ra rằng, hướng người đàn ông đó đi, dường như là hướng mà Lâm Dương bị nhốt.

Sau khi ý thức được điểm này, Lưu Tư Vũ không thể tiếp tục bình tĩnh tiến về phía trước được nữa, lập tức xoay người lại, sau đó đi theo sau người đàn ông đó, đồng thời cũng che giấu tiếng bước chân

của mình, cố gắng hết sức để không bị phát hiện.

Người đàn ông đó quả thực cũng không phát hiện ra Lưu Tư Vũ đang đi theo phía sau.

Cứ như vậy, Lưu Tư Vũ lén lút đi theo sau người đàn ông này, dần dần tiếp cận nơi phía trước.

Nhanh chóng, cô phát hiện ra người đàn ông này quả thực đang đi đến gần nhà giam của Lâm Dương.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Lưu Tư Vũ lập tức hoảng hốt, không biết phải làm sao.

Lâm Dương hiện đang bị nhốt trong nhà giam, đối với chuyện bên ngoài có lẽ cũng không rõ.

Nếu bị người đàn ông này phát hiện, có khả năng sẽ gặp bất trắc.

Nghĩ đến đây, Lưu Tư Vũ muốn đi ra dụ người đàn ông đó đi, nhưng cô lại không làm vậy, vì cô biết, điều đó không có ý nghĩa.

Nếu người đàn ông đó sau khi phát hiện ra Lâm Dương, quả thực muốn gây bất lợi cho Lâm Dương, cũng cần một khoảng thời gian nhất định, Lưu Tư Vũ có thể vào lúc đó mới ra ngoài ngăn cản người đàn ông đó.

Nếu bây giờ ra ngoài, không chắc có thể làm rõ được mục đích của người đàn ông đó.

Nghĩ đến đây, Lưu Tư Vũ cũng bình tĩnh lại, ở bên ngoài nhìn người đàn ông đó, đồng thời cũng chờ đợi phản ứng của hắn.

Người đàn ông đi đến bên cạnh hàng rào sắt trước nhà giam, Lưu Tư Vũ có thể nhìn rõ, cơ thể người đàn ông dường như run lên vì phấn khích, những thanh sắt kiên cố đó đều bị hắn lay động.

Sau đó, bóng dáng của người đàn ông đó ở trước nhà giam không

có bất kỳ động tĩnh nào.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra có điều gì đó không ổn, tại sao lại không có bất kỳ tiếng nói chuyện nào?

Nếu Lâm Dương bị phát hiện, người đàn ông này sẽ không chủ động, nhưng Lâm Dương chắc chắn cũng sẽ hỏi người đàn ông này.

Nhưng chuyện như vậy, lúc này đều không xảy ra, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra một chút.

Có lẽ vì Lâm Dương đã nhận ra sự bất thường bên ngoài, nên mới vào lúc này, giấu kỹ thân hình của mình, không để người đàn ông này phát hiện, đến nỗi Lưu Tư Vũ đang quan sát mọi thứ ở phía sau cũng không nghe thấy âm thanh nào.

Sau khi đoán ra được sự thật của sự việc, Lưu Tư Vũ cũng hiểu được việc mình nên làm.

Bây giờ, cô phải ở phía sau ngoan ngoãn, tránh bị người đàn ông bên trong phát hiện, để không khiến Lâm Dương trong nhà giam cảm thấy khó xử.

Cứ như vậy, Lưu Tư Vũ ở bên ngoài nhìn người đàn ông bên trong, ở đó lãng phí một khoảng thời gian.

Sau đó lại qua một khoảng thời gian nữa, người đàn ông đó vẫn đứng ở bên cạnh nhà giam, nguyên nhân Lưu Tư Vũ cũng có thể đoán ra được, có lẽ là vì nhìn thấy nhà giam bị khóa lại, nên đang nghi ngờ, chuyện như vậy cũng có thể hiểu được.

Lưu Tư Vũ lúc này thì lại lo lắng cho Lâm Dương bên trong, sợ rằng vì một số tai nạn nào đó, sẽ khiến người đàn ông bên ngoài phát hiện.

Người đàn ông đó im lặng một lúc, vẫn luôn ở bên ngoài, không nói gì, cũng không có động tác gì, dễ khiến người ta hiểu lầm là đã rời

đi.

Nhưng Lưu Tư Vũ nhìn thấy mọi thứ biết rằng, người đàn ông đó, lúc này đang ở bên ngoài nhìn vào nhà giam bên trong, muốn tìm kiếm tung tích của Lâm Dương.

Cảm thấy sợ hãi, Lưu Tư Vũ ở bên ngoài chờ đợi, lo sợ sẽ xảy ra nguy hiểm.

Cứ như vậy một lúc, người đàn ông bên ngoài lúc này cũng từ bỏ kế hoạch ban đầu, đi ra ngoài.

Chương 799

Lẽ ra sau khi nhìn thấy cảnh này, Lưu Tư Vũ cũng nên thở phào một hơi mới phải, nhưng sau khi nhìn thấy hành động tiếp theo của người đàn ông đó, tâm trạng của Lưu Tư Vũ lập tức thay đổi, trở nên lo lắng, vì người đàn ông đó, sau khi đi ra ngoài vài bước, đã đi chậm lại, sau đó tiếng bước chân của hắn ngày càng yếu đi.

Cuối cùng, hắn hoàn toàn xóa bỏ tiếng bước chân của mình, sau đó quay trở lại bên ngoài nhà giam.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lưu Tư Vũ điên cuồng cảnh báo, trong tình huống này, Lâm Dương có khả năng sẽ bị lộ.

Không phải Lưu Tư Vũ coi thường Lâm Dương, trong lúc Lâm Dương đang trốn tránh ánh mắt của người đàn ông, nếu muốn hoàn toàn tránh được ánh mắt phía sau, phải giấu kỹ cơ thể mình.

Như vậy, phương pháp mà Lâm Dương có thể phán đoán vị trí của người đàn ông, chỉ còn lại một cách duy nhất, đó là phán đoán vị trí của người đàn ông qua thính giác.

Hành động của người đàn ông, trong mắt Lâm Dương bên trong, không nghi ngờ gì là đã rời đi.

Vào lúc này, Lâm Dương có khả năng bị lộ.

Hiểu rõ điểm này, Lưu Tư Vũ đưa tầm mắt về phía trước, luôn chú ý đến động tĩnh trong nhà giam, muốn xem Lâm Dương có thể nhìn ra được lỗ hổng này hay không.

Nhưng rõ ràng, theo tiếng kinh ngạc của Lâm Dương bên trong truyền ra, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra rằng, vào lúc này, Lâm Dương đã bị lộ.

Sau khi Lâm Dương kinh hô lên, người đàn ông bên ngoài lại vẫn không nói gì, chỉ dùng đôi mắt đỏ rực đó nhìn vào tình hình bên trong.

Dù sao vào lúc này, Lâm Dương bên trong chắc chắn sẽ cảm thấy sợ hãi.

Vào lúc này, Lưu Tư Vũ cũng biết, mình nên làm gì đó, không thể để Lâm Dương trong nhà giam cứ bị người đàn ông đó nhìn chằm chằm, đối với Lâm Dương mà nói không phải là chuyện tốt.

Hiểu rõ rồi, Lưu Tư Vũ dùng một ánh mắt kiên quyết, nhìn về phía người đàn ông bên trong, sau đó đi về phía bên trong.

Lần này, Lưu Tư Vũ không che giấu tiếng bước chân của mình, vì vậy người đàn ông phía trước, có lẽ cũng đã chú ý đến.

Khi Lưu Tư Vũ đến gần người đàn ông, hắn mới như ý thức được sự tồn tại của Lưu Tư Vũ, quay đầu lại, nhìn về phía Lưu Tư Vũ, có một ánh mắt mang theo thần sắc đặc biệt nhìn cô.

Trong đôi mắt đó, rõ ràng mang theo không khí quỷ dị.

Sau khi bị người đàn ông này phát hiện, Lưu Tư Vũ cũng biết, nhiệm vụ lúc này đã hoàn thành, sau đó lập tức di chuyển về phía sau, vừa nhìn tình hình của người đàn ông, vừa di chuyển về phía sau.

Trong tình huống có một người ở bên ngoài như vậy, người đàn ông này dù sao cũng sẽ không vì Lâm Dương trong nhà giam mà phớt lờ cô ở bên ngoài chứ.

Sau đó, giống như những gì Lưu Tư Vũ đã nghĩ, người đàn ông này sau khi phát hiện ra Lưu Tư Vũ, đã từ bỏ việc đưa tầm mắt vào Lâm Dương trong nhà giam, đưa ánh mắt về phía Lưu Tư Vũ, sau đó dần dần tiến lại gần cô.

Nhưng có một điểm khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy kỳ lạ, đó là khi người đàn ông đó tiến lại gần cô, không hề chạy, mà đi từng bước

chậm rãi.

Vào lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đưa ánh mắt xuống dưới chân người đàn ông đó, sau đó phát hiện, người đàn ông này lúc này đi cà nhắc, giống như chân có vấn đề.

Sau khi phát hiện ra điểm này, trên mặt Lưu Tư Vũ lập tức lộ ra vẻ may mắn.

Nếu như vậy, thì tình huống lúc này cũng có thể hiểu được, quan trọng nhất là, lát nữa Lưu Tư Vũ ở đây cũng sẽ không có nguy hiểm.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Lưu Tư Vũ nhìn người đàn ông đó cũng tràn đầy vẻ trêu chọc, vì trong mắt cô, mình là một người chân tay bình thường, cơ thể có chút mệt mỏi, nhưng cũng không đến mức không chạy nổi một người chân cẳng bất tiện.

Vì vậy vào lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đi chậm lại, để người đàn ông đó có thể theo kịp hành động của mình, đồng thời cũng không để hắn đến quá gần nơi Lâm Dương đang ở.

Chờ một lúc, người đàn ông đó cũng dưới sự điều khiển đổi hướng của Lưu Tư Vũ, đã ở một nơi cách xa mối đe dọa với Lâm Dương.

Vào lúc này, Lưu Tư Vũ cũng quay người lại nhìn người đàn ông ở bên đó, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ lạ, rõ ràng đang suy nghĩ điều gì đó.

Sau đó khi người đàn ông đến gần Lưu Tư Vũ, cô đột nhiên chạy về phía trước, đến gần bên cạnh hắn, sau đó từ bên hông, dùng sức đá chân ra.

Đối với người đàn ông này, Lưu Tư Vũ không có ý định nói chuyện tử tế, vì trông hắn không bình thường.

Đối với một người đàn ông không bình thường, Lưu Tư Vũ tự nhiên sẽ không dùng cách bình thường để đối xử.

Nhưng khi Lưu Tư Vũ tung cú đá vào người gã đàn ông, cô cũng phát hiện ra một số vấn đề quan trọng đã bị bỏ qua.

Lúc này người đàn ông đưa tay lên mặt, muốn gạt đi hỗn hợp đất bùn và cát sỏi vừa bị Lưu Tư Vũ ném vào mặt.

Vào lúc này, Lưu Tư Vũ cũng nắm bắt cơ hội, lao đến trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông lúc này chỉ có thể qua khe hở của một chút cát sỏi để phán đoán vị trí của Lưu Tư Vũ, lúc này cũng thấy Lưu Tư Vũ đến gần, chỉ có điều, trước đó không bị Lưu Tư Vũ làm bị thương, nên đối với hành động của Lưu Tư Vũ cũng không có động tác bất thường, vẫn đang dọn dẹp bùn đất trên mặt, lúc này ngược lại còn cảm thấy vui mừng vì Lưu Tư Vũ không nhân cơ hội bỏ chạy.

Vào lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đến trước mặt người đàn ông.

Vì khoảng cách quá gần, người đàn ông cuối cùng đưa một tay ra, muốn ngăn cản Lưu Tư Vũ đến gần, nhưng một người đàn ông tầm nhìn bị cản trở, làm sao có thể bắt được Lưu Tư Vũ thân hình nhỏ nhắn?

Lưu Tư Vũ hơi cúi người xuống, tránh được cánh tay vung loạn của người đàn ông, sau đó cả người lao về phía trước.

Sau khi thấy tình huống này, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra, cơ thể của đối phương quả thực có chút vấn đề.

Người đàn ông lúc này cũng giống như lúc trước bị Lưu Tư Vũ tấn công, chỉ dựa vào cơ thể cứng rắn, khiến đòn tấn công của Lưu Tư Vũ mất tác dụng.

Nhưng điểm này, Lưu Tư Vũ cũng đã có suy đoán, tuy rằng khiến cô cảm thấy có chút khó khăn, nhưng lại không ảnh hưởng đến hành động tiếp theo của cô.

Người đàn ông bị Lưu Tư Vũ túm lấy, hung hăng đập xuống đất, nhưng Lưu Tư Vũ lúc này không buông tay, vẫn đang nắm chặt cơ thể người đàn ông, nên có thể tiếp tục tấn công.

Lưng của Lưu Tư Vũ vừa mới cúi về phía sau, lúc này cũng lại ưỡn về phía trước, đồng thời cũng mang theo cơ thể người đàn ông trở lại.

Người đàn ông trước đó không thể ngăn cản hành động của Lưu Tư Vũ, vào lúc này tự nhiên cũng không thể ngăn cản cô, cơ thể bị Lưu Tư Vũ khống chế, bị cô đưa về phía trước.

Cơ thể người đàn ông đập xuống đất, sau đó để lại một vệt máu tươi trên mặt đất.

Nhìn thấy cảnh này, Lưu Tư Vũ cũng lộ ra một nụ cười, rõ ràng, cơ thể người đàn ông cũng chỉ đơn thuần là tương đối cứng rắn mà thôi, lúc này bị Lưu Tư Vũ đập mạnh xuống đất cũng đã bị thương.

Từ phía Lưu Tư Vũ có thể nhìn rõ, người đàn ông này lúc này từ trong miệng phun ra một chút máu tươi, rõ ràng là vì những cú va đập vừa rồi của Lưu Tư Vũ.

Hiểu rõ điểm này, đòn tấn công của Lưu Tư Vũ cũng không dừng lại, không ngừng tiếp tục kéo cơ thể người đàn ông, liên tục đập đầu xuống đất.

Chương 800

Chỉ một lát sau, có thể thấy, người đàn ông này nằm trên đất, không còn động đậy nữa, có lẽ đã hoàn toàn không thể hành động được nữa.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Lưu Tư Vũ cũng dừng động tác trong tay, định quay lại tìm Lâm Dương.

Nhưng Lưu Tư Vũ vừa đi về phía sau được vài bước, đã phát hiện ra sự việc không ổn.

Trên chân Lưu Tư Vũ lúc này có thêm một bàn tay, cô cúi đầu xuống, phát hiện bàn tay đó là của người đàn ông nằm phía sau mình.

Sau khi phát hiện ra điểm này, vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên ngưng trọng, vì trước đó người đàn ông kia rõ ràng trông như đã hoàn toàn mất đi khả năng hành động, nhưng lúc này lại gây ra một chút phiền phức cho Lưu Tư Vũ.

Khi nhìn thấy cảnh này, Lưu Tư Vũ lập tức dùng sức dậm chân, muốn thoát khỏi bàn tay của người đàn ông.

Nhưng sức lực của người đàn ông rất lớn, mặc cho Lưu Tư Vũ ở đó cố gắng, cũng không thể thoát khỏi bàn tay của hắn, chỉ có thể cảm thấy đau ở mắt cá chân, giống như bị thứ gì đó siết chặt.

Lưu Tư Vũ quay người lại, nhìn về phía người đàn ông nằm phía sau, hắn lúc này nằm sấp trên đất, cũng không ngẩng đầu, nhưng bàn tay duỗi ra lại nắm chính xác mắt cá chân của Lưu Tư Vũ, rất dùng sức, khiến Lưu Tư Vũ nhất thời không thể thoát ra được.

Cảm nhận được luồng sức mạnh truyền đến từ đó, Lưu Tư Vũ cũng đi về phía trước, sau đó dùng sức giẫm lên người người đàn ông,

muốn dùng sức mạnh để hắn buông tay, nhưng sau khi dùng sức giẫm đạp người đàn ông một lúc, hắn cũng không có dấu hiệu buông tay, ngược lại càng dùng sức hơn, có thể khiến Lưu Tư Vũ cảm nhận được luồng sức mạnh từ bên ngoài tác động lên chân mình, khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhìn thấy cảnh này, Lưu Tư Vũ cũng ngày càng tức giận, nhưng người đàn ông không chịu buông tay, cô cũng không có cách nào.

Đột nhiên, người đàn ông cũng đột ngột dùng sức, kéo cả người Lưu Tư Vũ đi.

Chân của Lưu Tư Vũ bị kéo mạnh sang một bên, sau đó cả người cô cũng mất thăng bằng, ngã xuống đất, nằm trên đất kinh ngạc nhìn mọi chuyện xảy ra.

Vào khoảnh khắc ngã xuống đất, Lưu Tư Vũ dùng tay chống đất, muốn chống cơ thể mình dậy, nhưng động tác của cô lại nhanh chóng bị cắt đứt, vì người đàn ông đó lúc này đã đứng dậy.

Lúc này, Lưu Tư Vũ mới bừng tỉnh, hóa ra dáng vẻ trước đó của gã đàn ông hoàn toàn là ngụy trang.

Mặt người đàn ông đầy máu tươi, nhưng có thể thấy, đôi mắt của hắn lại sáng rực nhìn chằm chằm Lâm Dương, rõ ràng chuẩn bị phát động tấn công.

Cơ thể Lưu Tư Vũ hiện đang bị đè xuống, tự nhiên cũng không thể phản kháng, sức lực của người đàn ông rất lớn, hoàn toàn không phải là thứ mà Lưu Tư Vũ có thể chống lại.

Giống như những gì Lưu Tư Vũ đã làm với người đàn ông trước đó, đòn tấn công của hắn lúc này cũng không ngừng giáng xuống người Lưu Tư Vũ, khiến cô cảm thấy đau đớn dữ dội, hai tay siết chặt một viên đá trên mặt đất, muốn dùng cách này để giảm bớt đau

đớn, nhưng nhanh chóng, Lưu Tư Vũ lịm đi.

Sau khi thấy Lưu Tư Vũ ngất đi, người đàn ông đưa tay lên mũi cô, xác nhận hơi thở của cô đã ổn định, sau đó vác Lưu Tư Vũ lên người, chuẩn bị mang đi.

Nhìn vẻ mặt của người đàn ông, rõ ràng hắn rất hứng thú với chiến lợi phẩm này.

Nhưng chỉ vừa vác Lưu Tư Vũ đi được vài bước, người đàn ông nhíu mày, mắt lóe lên tia sáng đỏ, nhìn về phía trước.

Không phải Lưu Tư Vũ có động tĩnh gì, mà là ở phía trước, người đàn ông nghe thấy tiếng nước chảy.

Nhưng trong ấn tượng của hắn, nơi này không hề có dòng nước nào, vậy thì âm thanh này từ đâu đến?

Ý thức được điều không ổn, người đàn ông đặt Lưu Tư Vũ xuống, chạy về phía nghe thấy tiếng nước chảy.

Sau đó khi phát hiện ra dòng nước chảy ra từ nhà giam đó, người đàn ông cũng lộ ra vẻ mặt tức giận, một tiếng gầm rú vang vọng khắp nơi này.

Sau đó, người đàn ông cũng mặt mày âm trầm đi về phía một lối đi bên cạnh, một lối đi dẫn xuống dưới, không thèm để ý đến Lưu Tư Vũ đang nằm ở một bên khác.

Không biết qua bao lâu, khi Lưu Tư Vũ tỉnh lại, cô cảm thấy bên cạnh cơ thể mình dường như lạnh lẽo, giống như đang ngâm trong chất lỏng.

Lưu Tư Vũ mở mắt ra, sau đó nhìn thấy mình đang nằm ở một nơi nào đó trên mặt đất.

Cơ thể cô nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, sàn nhà sở dĩ lạnh lẽo ngoài

việc hơi ẩm dưới lòng đất hơi nhiều ra, nguyên nhân quan trọng hơn là bên cạnh Lưu Tư Vũ lúc này có một lượng lớn nước chảy từ phía trước, làm ướt đẫm mặt đất xung quanh cô.

Khi Lưu Tư Vũ định chống cơ thể mình dậy, cô đột nhiên bịt miệng mũi lại, vì mùi hôi thối trong nước sông này lúc này cũng xộc vào mũi cô, khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhanh chóng, Lưu Tư Vũ mới hoàn hồn, nhìn những dòng nước trên mặt đất, cũng hiểu ra, những dòng nước này chính là thứ nước bẩn cô đã nhìn thấy trước đó.

Chỉ có điều, tại sao những dòng nước này lại xuất hiện ở đây, tại sao mình lại nằm ở đây, đã xảy ra chuyện gì?

Những điều này, đều là những gì Lưu Tư Vũ hiện đang tò mò.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ cũng đi về phía trước, đi về phía nhà giam của Lâm Dương, theo phán đoán của cô, sự xuất hiện của chuyện này, có lẽ có liên quan đến Lâm Dương.

Khi đi đến trước nhà giam, Lưu Tư Vũ cũng nhìn thấy, ở gần nhà giam, nước chảy nhiều nhất, vì nước bẩn từ trong nhà giam đang dần dần phun ra ngoài, có thể nhìn rõ, dòng nước từ trong nhà giam chảy ra ngoài, dần dần lan ra các nơi.

Khi thấy lan can nhà giam vẫn còn nguyên vẹn, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra, có lẽ nơi này đã sập rồi, có lẽ là do Lâm Dương làm để trốn thoát.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ cũng đưa ánh mắt sang một bên khác, ở bên cạnh, phần lớn các đoạn đường có thể đi lại đều bị nước bao phủ, chỉ có một nơi không có chút nước nào, đó là lối đi có thể rời khỏi đây, đi lên trên.

Lưu Tư Vũ suy nghĩ một lúc, chuẩn bị tiến về phía đó.

Lúc này cô đã mất tung tích của Lâm Dương, huống hồ, tình trạng cơ thể hiện tại của cô cũng không tốt, nếu lại gặp phải người đàn ông đó, vậy thì có thể nguy hiểm, vì vậy Lưu Tư Vũ cũng tăng tốc tiến về phía đó.

Sau khi đi đến một bên của cầu thang, vì đã cách xa những dòng nước hôi thối đó, những mùi vị khó chịu xung quanh cũng đã giảm đi rất nhiều, Lưu Tư Vũ cũng có thể ung dung đi lại ở nơi này.

Nhưng đi được vài bước, từ phía trước Lưu Tư Vũ, truyền đến một mùi vị khiến cô không thể hiểu được, ngửi thấy có chút giống mùi của những dòng nước kia, nhưng lại không phải mùi của những dòng nước đó, ngược lại giống như đã trộn lẫn thứ gì đó vào, không còn hôi thối như vậy, nhưng lại khiến người ta chán ghét.

Tuy rằng cảm thấy như vậy, nhưng vì nó truyền đến từ phía trước, cho dù Lưu Tư Vũ lựa chọn thế nào, cũng phải đi về phía trước để xem.

Sau khi đi về phía trước một đoạn đường, Lưu Tư Vũ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trước mặt cô là một cái ba lô, một cái ba lô đang phình to ra xung quanh, có thể nhìn rõ, trong cái túi sắp bị căng ra đó, có một thứ màu trắng, đang ngọ nguậy bên trong.

Sau khi nhìn thấy thứ này, sắc mặt Lưu Tư Vũ lập tức trở nên trắng bệch, vì thứ này, cô cũng có ấn tượng, khối thịt màu trắng này, là do Lâm Dương mang từ đại sảnh trên đó xuống, trước đó cô đã đặc biệt quan sát, thứ này gần như không có tính công kích mới phải.

Nhưng Lưu Tư Vũ không ngờ, khối thịt này vào lúc này, đột nhiên bắt đầu phình to ra, khiến cái ba lô này không thể chứa nổi kích thước của nó, nếu không phải vì chất lượng của cái ba lô này không tồi, có lẽ lúc này đã bị căng rách rồi.

Chú ý đến điểm này, Lưu Tư Vũ cũng cẩn thận nhìn cái ba lô trước mặt, di chuyển cơ thể mình sang một bên một cách chậm rãi, cố gắng hết sức để tránh tiếp xúc với thứ này.

Sau khi nhìn thấy khối thịt màu trắng không ngừng phình to ra, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra một điều, thứ đó tuyệt đối không vô hại như vẻ bề ngoài mà nó thể hiện trước đó.

Chương 801

Lúc này, tình trạng cơ thể không tốt của Lưu Tư Vũ, tự nhiên cũng nghĩ rằng có thể trốn được bao xa thì trốn.

Lưu Tư Vũ đi qua gần cái ba lô đó, đồng thời cũng áp sát cơ thể mình vào bức tường bên cạnh, giảm hết mức tiếng bước chân và tiếng thở của mình, không để bị khối thịt màu trắng này phát hiện.

Hành động như vậy kéo dài một lúc, Lưu Tư Vũ cũng cuối cùng rời khỏi nơi này.

Chỉ thấy Lưu Tư Vũ đi lên một cầu thang khác, ở đó, khối thịt màu trắng này, không ngừng ngọ nguậy trong ba lô, rõ ràng không phát hiện ra Lưu Tư Vũ ở bên ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Lưu Tư Vũ cũng thở phào một hơi, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng hành động tiếp theo, Lưu Tư Vũ cũng không có ý định thả lỏng, vì nếu cô không nhớ nhầm, ở bên ngoài nơi đó, có lẽ có một thứ giống như một con chó, đang canh gác ở đó.

Thứ đó, Lưu Tư Vũ lúc này vẫn chưa rõ, rốt cuộc nên làm thế nào để đuổi nó đi.

Nhưng đã đến đây rồi, tiếp tục nghĩ về chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, Lưu Tư Vũ tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi được một đoạn đường, sau đó cô nhìn thấy, cái bóng đen trước mặt mình.

Mặc dù không nhìn thấy hình dạng của thứ đó, nhưng qua cái bóng dài trên mặt đất, Lưu Tư Vũ có thể suy đoán ra, sinh vật này lúc này đang đợi Lưu Tư Vũ ở ngoài cửa.

Cơ thể Lưu Tư Vũ lúc này cũng cứng đờ.

Vào lúc này, Lưu Tư Vũ cũng không biết phải làm thế nào để rời đi mới tốt, chỉ có thể cứng đờ ở đó nhìn sinh vật trước mặt.

Sau một lúc, Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra một số thứ.

Trên mặt đất có thể nhìn thấy cái bóng của sinh vật đó, từ trong bóng có thể phán đoán ra, sinh vật này dường như đang ngủ, có thể nhìn thấy cái bóng của nó lúc này đang không ngừng dao động lên xuống, giống như cảm giác nhịp thở đều đặn của con người.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ cũng thò đầu ra, nhìn ra ngoài, sau đó nhìn thấy tình trạng hiện tại của con chó đen đó.

Quả nhiên, con chó đen đó lúc này đang ngủ, có thể thấy, cơ thể nó lúc này đang phập phồng, đồng thời những sợi dây màu đen trên người nó, lúc này cũng đang vung vẩy trong không trung như một cái đuôi độc ác.

Chỉ có điều, khi nhìn thấy những sợi dây màu đen đó, Lưu Tư Vũ cũng cảm thấy lạnh sống lưng, vì sức mạnh của những sợi dây màu đen đó, cô có thể biết, lỡ bị đánh trúng, vậy thì có lẽ phải nằm trên đất rồi.

Nhưng dù sợ hãi, Lưu Tư Vũ vẫn hành động về phía trước, vì bây giờ lựa chọn cho cô không nhiều.

Nếu muốn rời đi, bắt buộc phải qua nơi trước mặt này.

Lúc này, Lưu Tư Vũ ở đây đã gặp được một cơ hội tốt nhất.

Thứ đó lúc này đang ngủ, nếu là bình thường, muốn ra ngoài, có lẽ phải chiến đấu một trận với sinh vật này.

Nhưng vào lúc này, chỉ cần Lưu Tư Vũ có thể nắm bắt tốt cơ hội, vậy thì cũng có thể dễ dàng rời đi.

Lưu Tư Vũ sau khi suy nghĩ, đã hiểu ra đạo lý này, tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Lưu Tư Vũ nhón chân, sau đó từng bước một đi về phía trước, tần suất thở cũng được kìm nén, đồng thời cũng đi chậm lại, để tránh tạo ra gió nhẹ đánh thức sinh vật này.

Trong trạng thái như vậy, cơ thể Lưu Tư Vũ đang dần dần tiến lại gần phía trước, và nhanh chóng, đã kéo ra một khoảng cách với sinh vật này.

Sau đó Lưu Tư Vũ đi đến vị trí của cái hồ bùn mềm bên cạnh, sau khi đến đây, cô cũng hoàn toàn thở phào một hơi.

Đã đến đây rồi, cũng sẽ không có tai nạn nào khiến sinh vật đó tỉnh dậy.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ cũng đi ra ngoài.

Chỉ có điều, khi Lưu Tư Vũ đi qua những ngôi nhà đá bên ngoài, nhìn thấy cái rãnh đó, cô cũng im lặng.

Lúc này cô biết rằng, chỉ cần đi qua nơi phía trước, vậy thì không nghi ngờ gì nữa, có thể quay về.

Ở phía bên kia của cái rãnh đó, không có bất kỳ nơi nào nguy hiểm, cái rãnh này là nơi khó vượt qua cuối cùng.

Nhưng nhìn những dụng cụ trên mặt đất, những thiết bị hỗ trợ của hai người, đều được đặt lộn xộn trên mặt đất.

Không nghi ngờ gì, Lâm Dương lúc này vẫn ở bên trong, chưa ra ngoài.

Lưu Tư Vũ cũng đang suy nghĩ, hành động tiếp theo, nếu lúc này cô lựa chọn rời đi, vậy thì tình cảnh của Lưu Tư Vũ sẽ vô cùng an toàn, nhưng như vậy, tỷ lệ sống sót của Lâm Dương ở phía sau sẽ bị

giảm đi rất nhiều.

Sau một hồi quyết định, Lưu Tư Vũ cũng đưa ra một quyết định khó khăn, đặt sợi dây trong tay xuống, cô quay trở lại phía sau, trở lại bên cạnh cái hồ bùn mềm, nhìn con chó đen đang ngủ ở cửa đó.

Lưu Tư Vũ định ở đây chờ đợi, có con chó đen đó ở đó, cô không định vào lại như vậy, ở bên ngoài chờ đợi.

Nếu Lâm Dương có thể ra ngoài, vậy thì chắc chắn sẽ gặp phải một con chó đen, vào lúc đó, Lưu Tư Vũ sẽ ra tay giúp đỡ.

Nếu đến khi con chó đen đó tỉnh dậy, Lưu Tư Vũ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Dương, vậy thì khi bị con chó đen truy đuổi, cô tự nhiên sẽ rời khỏi đây.

Đây là một phương pháp lưỡng toàn mà Lưu Tư Vũ có thể nghĩ ra.

Sau khi chờ đợi một lúc bên cạnh cái hồ bùn mềm ở đây, Lưu Tư Vũ cũng đột nhiên phát hiện, những sợi dây của con chó đen trước mặt cô, lúc này tốc độ vung vẩy tăng nhanh, hoàn toàn khác với tốc độ bình tĩnh trước đó.

Tuy rằng không biết điều đó có ý nghĩa gì, nhưng vào lúc này, Lưu Tư Vũ ngoài việc ở đây căng thẳng nhìn ra, cũng không thể làm gì được.

Con chó đen này, không lẽ sắp tỉnh rồi sao?

Lưu Tư Vũ nghĩ như vậy, cũng nhấc chân lên, đặt một chân về phía sau, chỉ cần con chó đen đó tỉnh dậy, cô có thể tùy thời lựa chọn rời đi.

Sau một lúc, con chó đen đó quả nhiên tỉnh dậy, có thể thấy, nó đứng dậy, đồng thời cũng đưa tầm mắt quét một vòng xung quanh.

Nhìn thấy cảnh này, Lưu Tư Vũ ở đây cũng cảm thấy một trận

lạnh lẽo.

Con chó đen đó quét mắt một vòng, cũng nhìn về phía Lưu Tư Vũ, khiến cô muốn lập tức rời đi.

Nhưng sau khi quan sát một lúc, Lưu Tư Vũ cũng phát hiện, con chó đen này dường như không phát hiện ra sự tồn tại của cô, có thể thấy con chó đen ở đó dần dần xoay người đi.

Chương 802

Dường như thứ đánh thức con chó đen, ở phía bên trong.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra, có lẽ là vì Lâm Dương từ bên trong ra.

Lâm Dương ở bên trong không biết tình hình con chó đen bên ngoài, nên cũng không che giấu tiếng bước chân, lúc này cũng bị con chó đen bên ngoài phát hiện.

Sau khi ý thức được điểm này, vẻ mặt Lưu Tư Vũ lập tức thay đổi, có thể nhìn rõ, con chó đen lúc này đang dần dần tiến về phía trong, sắp đi đến bên đó rồi.

Nếu người đàn ông bên trong thực sự là Lâm Dương, vậy thì Lâm Dương nguy hiểm rồi.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ cũng đi về phía trước một đoạn, đến gần nơi phía trước, đứng ở bên ngoài con chó đen, luôn chú ý đến cảnh tượng trước mặt.

Con chó đen đó đi thẳng vào lối vào đó, sau đó từ đó, truyền đến một tiếng kinh hô.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Lưu Tư Vũ cũng lập tức phản ứng lại, âm thanh này, đích thực là của Lâm Dương.

Người ở đó, là Lâm Dương.

Nghe thấy âm thanh này, Lưu Tư Vũ biết, mình phải đi giúp đỡ.

Nếu Lâm Dương một mình, không chắc có thể thoát khỏi con chó đen đó.

Lưu Tư Vũ nhanh chóng chạy về phía trước, nhanh chóng chạy

đến một bên của lối vào, vào trong, nhìn về hướng mà con chó đen vừa đi.

Trước mặt Lưu Tư Vũ là Lâm Dương bị con chó đen vồ ngã, lúc này cơ thể Lâm Dương bị con chó đen đè xuống, nằm trên mặt đất, Lâm Dương đang giãy giụa.

Thấy tình huống này, Lưu Tư Vũ cũng lập tức chạy về phía trước, muốn đến gần con chó đen đó.

Kết quả là sau khi đến gần một khoảng cách, con chó đen đang đè lên người Lâm Dương, cũng đã nhận ra Lưu Tư Vũ.

Những sợi dây trên người con chó đen, lúc này cũng như vũ khí vung về phía Lưu Tư Vũ, mang theo tiếng gió rít trong không trung, trông vô cùng nguy hiểm.

Nhìn thấy những sợi dây trông tốc độ không chậm đó, Lưu Tư Vũ cũng đưa tay ra, đặt trước mặt mình để cản lại.

Trên cánh tay Lưu Tư Vũ xuất hiện một vết đỏ, dấu vết vừa bị sợi dây của con chó đen đó quất vào.

Cơn đau rõ rệt từ cánh tay truyền đến người Lưu Tư Vũ, nhưng cô không vì thế mà lùi bước, ngược lại tiếp tục bước về phía trước một bước.

Sau khi bước về phía trước một bước, Lưu Tư Vũ cũng đến trước mặt con chó đen, và gần như mặt đối mặt đứng cùng con chó đen này.

Lúc này, những sợi dây còn lại trên người con chó đen cũng đang tấn công về phía Lưu Tư Vũ, nhưng ở khoảng cách này, Lưu Tư Vũ cũng không chỉ có thể lựa chọn phòng thủ.

Bất chấp những sợi dây đang quất vào người, Lưu Tư Vũ túm lấy cơ thể con chó đen trước mặt mình, muốn kéo cơ thể nó ra, nhưng sau khi dùng sức một chút, Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra một số điều kỳ

lạ.

Trọng lượng của con chó đen này, nặng hơn nhiều so với vẻ ngoài của nó, rõ ràng trông chỉ lớn hơn một con chó kích thước bình thường một chút, nhưng trọng lượng của con chó đen lại khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy khó tin.

Trong tình huống Lưu Tư Vũ đã dùng hết sức, cũng chỉ có thể nhấc lên một chút mà thôi.

Nhân lúc nhấc con chó đen lên một chút, Lưu Tư Vũ cũng di chuyển cơ thể con chó đen sang một bên khác.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cơ thể con chó đen đã bị Lưu Tư Vũ kéo ra, ném sang một bên mặt đất.

Trong khoảng thời gian ngắn đó, những sợi dây trên người con chó đen vẫn không ngừng tấn công vào người Lưu Tư Vũ, khiến trên người cô đầy vết thương.

Nhưng đối với Lưu Tư Vũ mà nói, chuyện này cũng không sao cả, vì vào lúc này, Lâm Dương ở bên dưới cũng có thể thoát ra được.

Khi Lưu Tư Vũ vừa nhấc con chó đen lên, Lâm Dương bị đè ở dưới cũng đã ra sức, hắn đá chân ra, đá vào người con chó đen, cũng giảm bớt một phần gánh nặng cho Lưu Tư Vũ.

Sau khi đưa con chó đen sang một bên, Lưu Tư Vũ cũng đưa tay ra, kéo Lâm Dương đang nằm trên đất dậy.

Hai người nhìn nhau một cái, liền từ trong mắt đối phương đều nhìn thấy vẻ lo lắng.

Trong tình huống này, hai người cũng không nói gì, trực tiếp nắm tay đối phương, sau đó chuẩn bị rời khỏi đây.

Khi hai người vừa đi được vài bước, cả hai cảm thấy một lực va

chạm cực lớn từ phía sau truyền đến.

Lực va chạm cực lớn đó, đâm vào người Lâm Dương, khi cơ thể hắn bị hất bay đi, cả Lưu Tư Vũ ở bên cạnh cũng bị kéo theo.

Cơ thể hai người bị luồng sức mạnh đó đâm cho lăn về phía trước một đoạn.

Lối ra vốn dĩ sắp ra được, cũng bị hai người bỏ lỡ.

Cơ thể hai người đi về phía cầu thang xuống dưới.

Cơ thể hai người lăn trên cầu thang một đoạn, cuối cùng dừng lại ở một bục nghỉ.

Lúc này, Lâm Dương cũng ngẩng đầu lên, nhìn lên trên, sau đó nhìn thấy con chó đen, đang đứng ở nơi hai người vừa bị va chạm.

Không nghi ngờ gì, thứ vừa đâm vào người hai người, chính là cơ thể con chó đen.

Sau khi hiểu rõ điểm này, vẻ mặt Lâm Dương nhìn lên trên cũng trở nên khó coi.

Không thể tưởng tượng được, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, con chó đen đó, lại làm thế nào mà nhanh chóng đứng dậy, sau đó đâm vào người mình?

Điểm này, bây giờ Lâm Dương vẫn không hiểu, chỉ có điều vào lúc này, Lâm Dương có một chuyện hiểu rõ, đó là lúc này hai người, không thể ra ngoài được nữa.

Hai người muốn ra khỏi đây, lối ra duy nhất, lúc này đã bị con chó đen đó chặn lại.

Con chó đen dường như cũng biết mục đích của hai người, bây giờ đang đứng ở một bên lối ra, ở đó nhìn hai người, không động đậy.

Sau khi nhìn thấy hành động có linh tính như vậy của con chó đen,

dù là Lâm Dương hay Lưu Tư Vũ, vẻ mặt trên mặt đều vô cùng khó coi.

Không ngờ, con chó đen này lại có thể làm ra hành động như vậy.

Chương 803

Từ cú va chạm vừa rồi của con chó đen, con chó đen không chỉ có trọng lượng nặng, sức mạnh cũng lớn.

Chỉ như vậy, có thể ở sau lưng hai người, về mặt thể chất, cũng đã hình thành một thế cục áp đảo đối với hai người rồi.

Vào lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đưa ánh mắt nhìn xuống dưới.

Vì Lưu Tư Vũ nghĩ đến một chuyện, đó là trên cầu thang này, không chỉ có hai người ở đây, ở một nơi thấp hơn một chút, còn có một sinh vật bí ẩn, chính là khối thịt màu trắng mà Lâm Dương đã mang xuống.

Vào lúc này, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra một chuyện, đó là không thể đối kháng với con chó đen đó, như vậy, cũng chỉ có thể đặt cược vào khối thịt màu trắng đó.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ cũng đi xuống dưới.

"Lưu Tư Vũ, cô đi đâu vậy?" Sau khi nhìn thấy hành động của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng vội vàng hỏi, sau đó cũng đi theo Lưu Tư Vũ xuống dưới một đoạn đường.

"Tìm người giúp đỡ, chỉ dựa vào hai chúng ta không ra ngoài được." Nói như vậy, Lưu Tư Vũ cũng dẫn Lâm Dương xuống dưới một đoạn, lúc này, Lâm Dương cũng hiểu ra, người giúp đỡ mà Lưu Tư Vũ nói là ai.

Ở nơi này, có một thứ mà Lâm Dương quen thuộc.

Một cái ba lô lúc này xuất hiện ở nơi này.

Lâm Dương biết cái ba lô đó, bên trong, chính là khối thịt màu trắng kia.

Lúc này không cần mở cái ba lô ra, Lâm Dương cũng có thể xác nhận hình ảnh của khối thịt đó, vì khối thịt ở đó, cả cơ thể đều phình to ra, hoàn toàn căng phồng cái ba lô, sắp làm rách cả cái ba lô.

Sau khi nhìn thấy tình huống như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy sợ hãi, vì trước đó, khi chưa xuống dưới, Lâm Dương định mang khối thịt màu trắng này ra ngoài, không chỉ vì nó trông có vẻ là một sinh vật đặc biệt, quan trọng nhất là, khối thịt màu trắng trong mắt Lâm Dương không có tính công kích, vì vậy Lâm Dương mới có suy nghĩ như vậy.

Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương cũng không thể đưa ra kết luận giống như trước đó được nữa.

"Thứ này, cô muốn lợi dụng nó?" Nhìn Lưu Tư Vũ ở một bên, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, tuy rằng đã hiểu ra việc mà Lưu Tư Vũ muốn làm, nhưng không có nghĩa là Lâm Dương có thể hiểu rõ chi tiết kế hoạch này.

"Không cần tôi làm gì, tên kia không phải cũng theo xuống rồi sao." Lưu Tư Vũ nói như vậy, Lâm Dương cũng vội vàng quay đầu lại, sau đó có thể thấy, ở phía sau, con chó đen đó cũng theo hai người xuống dưới, lúc này đang ở phía sau nhìn chằm chằm hai người, nhìn Lâm Dương cũng thấy trong lòng hoảng sợ.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Dương cũng biết suy nghĩ của Lưu Tư Vũ.

Nếu hai người tiếp tục đi xuống dưới, vậy thì con chó đen đó sẽ ở vị trí trước mặt hai người, lúc đó chỉ cần để khối thịt màu trắng có phản ứng là được, sau đó hai người có lẽ có thể nhân cơ hội bỏ chạy.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng bắt đầu dần dần tiến xuống dưới.

Cùng với sự tiến lên của hai người, con chó đen phía sau cũng dần dần đi theo sau lưng hai người, nhanh chóng đến nơi hai người vừa đứng.

Con chó đen dường như không nhìn thấy khối thịt khổng lồ đang ngọ nguậy bên cạnh mình, tiếp tục nhìn chằm chằm vào hai người.

Vào lúc này, Lưu Tư Vũ bắt đầu hành động.

Lưu Tư Vũ từ trong túi của mình lấy ra một thứ giống như một viên đá, sau đó dùng sức ném về phía trước.

Viên đá đập vào khối thịt màu trắng, sau đó khối thịt vốn đang tự mình phình to ra một cách có trật tự, ngay lập tức bắt đầu động đậy.

Giống như tức giận vì sự yên tĩnh bị phá vỡ, cả khối thịt lúc này đều vươn ra xung quanh rất nhiều những đường tơ do những khối thịt nhỏ hơn tạo thành, vươn ra xung quanh, túm lấy viên đá vừa đập vào người nó, sau đó chỉ thấy những đường tơ đó rung lên vài cái, viên đá bị túm lấy, vỡ thành nhiều mảnh, rơi xuống đất.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên.

Một sinh vật có sức mạnh như vậy, trước đó, hai người lại có suy nghĩ muốn mang nó đi.

Bây giờ xem ra, có lẽ hai người không bị nó chủ động tấn công đã là một điều may mắn rồi.

Sau khi nghiền nát viên đá đó, khối thịt màu trắng dường như vẫn chưa xả hết cơn giận, những đường tơ trên người nó vẫn đang lan ra hai bên, và nhanh chóng túm lấy cơ thể con chó đen bên cạnh, sau đó dùng sức siết chặt vào người con chó đen.

Không nghe thấy tiếng thứ gì đó vỡ vụn, chỉ thấy cơ thể con chó đen lúc này thiếu đi một phần, giống như bị một lưỡi dao cắt đi một

miếng, bị những đường tơ màu trắng đó đưa về phía bản thể của nó.

Những phần bị cắt đi đó, bị khối thịt màu trắng đó nuốt chửng trong vài ngụm.

Từ bề mặt cơ thể của khối thịt màu trắng, xuất hiện một vết nứt giống như một cái miệng, trực tiếp nuốt chửng thứ đó vào trong.

Sau khi cơ thể bị phá hủy, vẻ mặt của con chó đen có sự thay đổi, trên mặt nó xuất hiện một vẻ mặt mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không thể hiểu được, nhưng có một điều hai người hiểu rõ, đó là chúng sắp đánh nhau.

Chỉ cần chúng có thể đánh nhau, hai người cũng có cơ hội rời khỏi đây, đây là mục đích của hai người.

Những sợi dây của con chó đen và những đường tơ của khối thịt trắng nhanh chóng va chạm vào nhau, rồi điên cuồng bay múa trong không trung, xâu xé thân thể đối phương.

Cả con chó đen và khối thịt trắng đều bị đối phương xé rách một phần cơ thể rơi xuống đất.

Sau khi thấy tình huống này, trên mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều mang theo vẻ hy vọng, chờ đợi trận chiến này kết thúc.

Sức bền của hai sinh vật này cũng vượt xa tưởng tượng của hai người.

Ta và Lưu Tư Vũ đợi một lúc dưới bậc thang nhưng không thấy bộ phận cơ thể nào rơi xuống đất, chúng vẫn đang chiến đấu ở đó.

Thân thể của khối thịt màu trắng lúc này đã thiếu mất một phần lớn, từ một khối thịt hoàn chỉnh biến thành như bị nghiền nát.

Ở phía bên kia, con chó đen cũng đã mất phần lớn các "linh kiện" trên người, thậm chí không thể đứng vững trên mặt đất, nhưng trong

tình huống như vậy, nó vẫn đang giao chiến với khối thịt màu trắng.

Thấy tình hình này, ta và Lưu Tư Vũ đều căng thẳng theo dõi.

Một lúc sau, cuộc chiến của hai sinh vật phía trên vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc, nhưng ở phía dưới lại truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nặng nề lúc này xuất hiện bên dưới hai người, dần dần tiến lên trên.

Sự xuất hiện của âm thanh này lập tức khiến sắc mặt hai người thay đổi, đó chính là tiếng bước chân của gã đàn ông trước đó, rất có thể là gã.

Hai người lập tức tìm chỗ ẩn nấp, nhưng ở đây căn bản không có nơi nào để trốn.

Phía trên có hai sinh vật đang giao chiến, không có không gian cho hai người.

Chương 804

Nơi hai người đang đứng chỉ là một cầu thang bình thường, không có bất kỳ vật cản nào có thể dùng làm chỗ nấp.

Sau khi hai người lo lắng tìm kiếm một hồi mà không thấy, ngược lại đã thấy kẻ đó xuất hiện trước mặt.

Nhìn thấy khuôn mặt của gã đàn ông, ta và Lưu Tư Vũ đều biết đó chính là gã lúc trước.

Chỉ là tình trạng của gã lúc này có vẻ không tốt, bộ quần áo vốn đã rách nát trên người giờ càng thêm tả tơi.

Qua những vết rách trên quần áo, có thể thấy được những vết thương của gã.

Nhìn những vết thương đó, ta dường như đã hiểu ra.

Những vết thương đó trông như bị thứ gì đó xé rách.

Ngửi thấy mùi trên người gã, ta hiểu ra, gã cũng đã xuống dòng sông đó.

Không còn nghi ngờ gì nữa, gã chắc chắn đã đi tìm bọn ta sau khi phát hiện bọn ta biến mất, chỉ là vận may của gã tốt hơn, có thể tự mình rời khỏi nơi đó.

Sau khi nhìn thấy ta và Lưu Tư Vũ, vẻ mặt của gã cũng trở nên vô cùng kỳ lạ, dường như vô cùng tức giận, xông về phía hai người.

Đối mặt với tình huống này, ta và Lưu Tư Vũ nhìn nhau một cái, cũng biết phải làm gì.

Nếu không thể trốn thoát, vậy hai người chỉ có thể đối mặt.

Hai người chạy về phía trước, nghênh đón gã đàn ông.

Tay của gã vồ về phía ta nhưng bị ta né được, sau đó cả người ta đâm vào người gã, muốn húc ngã gã.

Nhưng sau khi va vào người gã, ta phát hiện có điều không ổn, vì cơ thể của đối phương quả thực không giống cơ thể người, cứng đến mức ta không thể húc ngã, ngược lại vai ta còn cảm thấy đau âm ỉ.

Đúng lúc này, tay gã duỗi ra, muốn tóm lấy ta đang chủ động lao vào lòng gã.

Ở vị trí này, ta tự nhiên không thể né được động tác của gã, mắt thấy sắp bị tóm được.

Nhưng bên cạnh còn có Lưu Tư Vũ.

Không giống như ta chưa từng đối đầu với gã, Lưu Tư Vũ đã có một cuộc giao tranh ngắn với gã trước đó.

Mặc dù lúc đó Lưu Tư Vũ đã thất bại, nhưng bây giờ có hai người cùng tác chiến, Lưu Tư Vũ tự nhiên sẽ không dễ dàng bại trận như vậy.

Bàn tay gã chuẩn bị tóm lấy ta thì bị Lưu Tư Vũ giữ lại.

Sức của gã rất lớn, dù bị giữ tay lại, gã vẫn đang dần kéo tay về phía đó, nhưng lúc này ta cũng không dừng lại.

Nhân lúc Lưu Tư Vũ làm chậm động tác của gã, ta cũng di chuyển cơ thể về phía trước vài bước, rời khỏi vị trí trước ngực gã.

Đợi đến khi tay gã hạ xuống, ta đã rời khỏi phạm vi có thể bị tóm được.

Thấy cảnh này, vẻ mặt gã rõ ràng càng thêm phẫn nộ, quay tay lại tóm lấy tay Lưu Tư Vũ đang giữ tay gã.

Lưu Tư Vũ không kịp né, cũng bị gã tóm được, cơ thể nghiêng về phía gã.

Lưu Tư Vũ cũng phản kích lại, mặc kệ cơ thể sắp ngã, cô ấy dùng sức đá vào vị trí ngực gã.

Cú đá của Lưu Tư Vũ trúng ngực gã, khiến gã lùi lại vài bước, nhưng tay gã vẫn không buông tay Lưu Tư Vũ ra.

Lưu Tư Vũ cũng bị gã kéo đi một đoạn, mất thăng bằng rồi ngã xuống đất.

Lúc này, ta cũng chạy về phía gã, tóm lấy cơ thể gã, sau đó dùng sức nâng gã lên.

Cân nặng của gã chỉ ở mức bình thường, không khoa trương như độ cứng của cơ thể.

Nhưng khi vác gã trên lưng, ta cảm thấy một áp lực khổng lồ, khiến ta khó di chuyển.

Nhưng ta đã nén lại sức nặng khiến ta khó thở đó, tiếp tục di chuyển về phía trước.

Ta di chuyển lên phía trên bậc thang, đi được vài bước thì đến trước mặt hai sinh vật đang giao chiến.

Sau khi thấy hành động của ta, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ý ta, liền bò dậy từ mặt đất, đi đến bên cạnh ta giúp đỡ.

Gã đàn ông lúc này đang không ngừng giãy giụa, vì hai chân bị nhấc lên nên không thể dùng sức.

Nhưng tay gã liên tục đấm vào người ta, mỗi lần hạ xuống đều khiến cơ thể đang ôm gã của ta lảo đảo, như thể có thể ngã bất cứ lúc nào.

Lưu Tư Vũ thì đứng bên cạnh gã, dùng sức đẩy gã về phía trước, về phía nơi hai sinh vật đang giao chiến.

Cơ thể gã đàn ông ngã về phía đó.

Khi gã đàn ông bị ta và Lưu Tư Vũ đẩy ngã về phía đó, số phận của gã thực ra đã được định đoạt.

Cơ thể gã rơi xuống giữa hai con quái vật.

Thấy tình huống này, vẻ mặt gã cũng lập tức thay đổi, muốn rời khỏi đây.

Rõ ràng, gã đàn ông sống ở đây đã lâu cũng không thể đối phó với hai sinh vật này.

Nhưng đối với vị khách không mời đột nhiên xen vào này, cả khối thịt màu trắng và con chó đen đều không có ý định bỏ qua.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, chúng tạm thời dừng cuộc chiến với nhau, sau đó những sợi dây và dây thừng cũng hướng về phía gã đàn ông ở giữa.

Chỉ trong chốc lát, trên người gã xuất hiện vô số vết rách, máu tươi bắt đầu chảy ra ngoài, tiếng kêu gào thảm thiết của gã cũng bắt đầu vang lên.

Nhưng sự việc không chỉ dừng lại ở đó, theo tiếng gào của gã, hai sinh vật dường như càng thêm phẫn nộ, tốc độ tấn công gã cũng ngày càng nhanh.

Chương 805

Trên người gã, những vết thương vốn đã rách toác lại bị tấn công, ngày càng mở rộng.

Cuối cùng, gã cũng ngừng la hét.

Từ những âm thanh khẽ động khi gã bị tấn công có thể thấy, gã lúc này vẫn còn sống, nhưng trong mắt gã không còn thấy bất kỳ sự sống nào, rõ ràng gã đã chủ động từ bỏ ý định thoát thân, chấp nhận sự thật này.

Sau khi tiếng gào của gã ngừng lại một lúc, hai sinh vật dường như cho rằng gã đã chết, sẽ không còn cản trở nữa, thế là cuộc chiến giữa chúng lại tiếp tục.

Ta và Lưu Tư Vũ thì căng thẳng theo dõi hai sinh vật từ bên cạnh, hy vọng chúng có thể lưỡng bại câu thương, tốt nhất là một trong hai con chết đi, đó là điều hai người mong muốn.

Một lúc sau, kẻ chiến thắng giữa hai bên cuối cùng cũng được quyết định, đó là con chó đen.

Phần cốt lõi của khối thịt màu trắng dường như đã bị phá hủy, mặc dù lúc này vẫn còn một phần nhỏ thịt ở đó, nhưng không thể phát động tấn công nữa, ngay cả cảm giác mềm mại co bóp trên cơ thể cũng biến mất.

Thấy tình huống này, ta cũng hiểu ra, khối thịt màu trắng đã bị đánh bại.

Về phần con chó đen còn sống, lúc này trên cơ thể nó cũng có vô số vết thương, gần giống với những vết thương do khối thịt màu trắng gây ra, đều bị lấy đi một phần cơ thể.

Con chó đen lúc này hoàn toàn nằm bẹp trên mặt đất, thậm chí không thể đứng dậy.

Nhưng nhìn thấy hai sợi dây thừng còn lại bên cạnh con chó đen vẫn đang lay động, ta cảm thấy một trận rùng mình.

Nhưng một lúc sau, ta và Lưu Tư Vũ nhìn nhau rồi đưa ra quyết định.

Mặc dù con chó đen còn sống, nhưng hai người cũng phải rời đi.

Chuyện hai người cần làm không thể tiếp tục trì hoãn ở đây, nếu không lỡ con chó đen có thể đứng dậy, đó sẽ là một vấn đề nghiêm trọng đối với hai người.

Ta và Lưu Tư Vũ cẩn thận tiến về phía trước, ánh mắt thì nhìn chằm chằm vào con chó đen, luôn chú ý đến hành động của nó.

Khi đến gần con chó đen, nó vẫn như không nhìn thấy hai người, không phát động tấn công.

Chẳng lẽ mắt nó cũng bị đánh hỏng rồi sao?

Lúc này ta không khỏi nghĩ như vậy, nhưng khi ánh mắt ta nhìn về phía con chó đen, ta biết mình đã sai.

Con chó đen lúc này tuy không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn tấn công hai người, nhưng đôi mắt của nó lại đang nhìn chằm chằm vào hai người, chính xác là nhìn chằm chằm vào ta.

Lưu Tư Vũ ở sau lưng ta, khoảng cách với con chó đen xa hơn, nên con chó đen nhìn về phía ta.

Trong khoảnh khắc đối mặt với con chó đen, trong ánh mắt của nó, ta cũng thấy một tia bi thương khó hiểu, dường như cũng đang cảm thấy đau lòng.

Chuyện gì thế này?

Ta không hiểu, nhưng lúc này, từ trong mắt con chó đen, ta cũng đọc được một vài thông tin, e rằng khi ta rời đi, con chó này sẽ không tấn công.

Nghĩ vậy, ta và Lưu Tư Vũ cũng an toàn rời đi.

Sau khi đi được một đoạn, không thể nhìn thấy cầu thang phía sau nữa, ta cũng hiểu ra, con chó đen đó có lẽ cũng sắp chết rồi.

Không giống như khối thịt màu trắng trông quỷ dị kia, con chó đen ngoài những sợi dây thừng kỳ quái trên người, trông chỉ là một con chó bình thường.

Vì vậy, đối mặt với vết thương như vậy, có lẽ nó cũng ý thức được mình không thể tiếp tục sống sót.

Nhưng mặc dù nảy sinh lòng đồng cảm khó hiểu với con chó đen, ta lại không có ý định quay lại cứu nó.

Dù sao con chó đen đó cũng không phải loại hiền lành, trước đó khi đối mặt với ta và Lưu Tư Vũ, nó đã định hạ sát thủ.

Ta tự nhiên cũng sẽ không vì một ý nghĩ đột ngột mà chạy đi cứu nó.

Sau khi hiểu ra điều này, tâm trạng của ta cũng thoải mái hơn nhiều, bắt đầu cùng Lưu Tư Vũ rời khỏi đây.

Sau khi đi qua gần mấy ngôi nhà đá, bọn ta đến một nơi khiến ta ấn tượng sâu sắc, đó là cái vực sâu khổng lồ.

Lúc trước ở nơi này, ta suýt chút nữa đã rơi xuống.

Lần này vì đã có kinh nghiệm, ta cũng không còn sợ hãi như trước, cùng Lưu Tư Vũ mỗi người một bên, tự tin đi về phía đó.

Giống như lần trước, ta áp sát cơ thể vào vách tường bên cạnh, bước trên con đường nhỏ cứng rắn dưới chân, chậm rãi tiến về phía

trước.

Trên con đường nhỏ này, ta đang từ từ bước đi.

Vì đã biết cảnh tượng bên trong vực sâu bên dưới, nên đối với bóng tối phía dưới, ta cũng không còn sợ hãi nữa, ngược lại vô cùng bình tĩnh tiến về phía trước.

Sau khi tiến được một đoạn, ta cũng lau mồ hôi.

Dù có kinh nghiệm, nhưng hành động ở nơi này, ta vẫn không dám có chút sơ suất nào.

Việc tập trung cao độ cũng khiến ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lúc này trên người ra một thân mồ hôi, khiến ta thỉnh thoảng cảm thấy sau lưng hơi ngứa.

Khi phát hiện cảm giác ngứa ngáy truyền đến từ sau lưng, ta cũng ý thức được có điều không ổn, vẻ mặt cũng dần thay đổi.

Vì lúc này sau khi ý thức được một điểm, ta cũng phát hiện có điều không ổn.

Nếu là ngứa do đổ mồ hôi, vậy thì lúc này ta nên cảm thấy cảm giác tương tự trên toàn thân mới đúng.

Nhưng lúc này, lại không có bất kỳ cảm giác nào như vậy, cảm giác ngứa ngáy luôn chỉ có ở sau gáy ta.

Cũng có nghĩa là, không phải do đổ mồ hôi gây ngứa, mà là do một thứ khác.

Sau khi hiểu ra điều này, ta cũng cứng người lại, từ từ quay người về phía sau, nhìn về phía thứ đó.

Khi nhìn rõ bộ dạng của thứ phía sau, ta cũng giật mình, cơ thể run lên, nếu không phải ta nhớ mình đang ở trên vách đá, có lẽ đã rơi xuống rồi.

Chương 806

Đợi ta nắm chặt vách đá bên cạnh, nhìn thứ trước mặt, vẻ mặt vẫn vô cùng sợ hãi.

Sinh vật trước mặt ta, chính là thứ ta muốn tìm trước đó nhưng lại không tìm thấy, con rắn đen, lúc này đang ở bên cạnh ta.

Nhìn bộ dạng con rắn đen này, sắc mặt ta vô cùng khó coi, không ngờ lại bị thứ này quấn lấy.

Lúc này một con rắn đen đang bám trên vách đá bên cạnh, lè lưỡi rắn nhìn ta.

Cảm giác ngứa ngáy lúc nãy của ta, có lẽ cũng là do lưỡi rắn mà con rắn đen này lè ra.

Sau khi hiểu ra điều này, sắc mặt ta lập tức cũng có một vài thay đổi.

Con rắn đen vừa rồi, không lẽ muốn cắn ta sao?

Nhưng nhìn con rắn đen sau khi ta quay người lại cũng không tấn công ta, ta cũng biết, đối phương có lẽ không có ý định tấn công, lúc trước có thể chỉ vì một nguyên nhân nào đó mà liếm cổ ta vài cái thôi.

Sau khi ý thức được điều này, ta cũng quay người lại, ép mình quên đi con rắn đen này, vì lúc này, ta có việc quan trọng hơn phải làm, ta phải đi qua phía trên vực sâu này.

Vì nhìn thấy con rắn đen đó, ta vốn không căng thẳng, lúc này cũng trở nên căng thẳng, cảm giác con rắn đen dường như đang theo sau lưng ta, lúc nào cũng có thể cắn một miếng.

Dù ta tự an ủi thế nào, cảm giác này vẫn ở trên người ta, khiến ta khó quên.

Cứ như vậy, mang theo nỗi sợ hãi trong lòng, ta run rẩy đi về phía trước một đoạn, cuối cùng đến nơi trước mặt, lên bờ bên kia.

Sau khi lên bờ, nhìn thấy bóng dáng Lưu Tư Vũ đã ở trên đó một lúc, ta cũng thở phào một hơi, sau đó không ngừng thở hổn hển.

Đi trong nơi đó với tâm trạng lo lắng, đồng thời cảm nhận hai loại áp lực khác nhau, thật sự khiến ta cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

May mà, lúc này ta cũng có thể thả lỏng rồi.

Khi ta đang nghĩ như vậy, đột nhiên, ta cảm thấy một luồng khí lạnh từ chân, như có thứ gì đó đang bò trên đó.

Không thể nào, lúc này trong đầu ta đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ.

Cứ như vậy nhìn xuống bắp chân, sau đó cũng rõ ràng nhìn thấy, ở vị trí bắp chân của ta, lúc này có một con rắn đen, đang từ từ bò trên đó.

Nhìn thấy con rắn đen cùng ta đến đây, cơ thể ta cũng ngừng cử động, cẩn thận nhìn con rắn đen, đề phòng chọc giận đối phương.

Lưu Tư Vũ sau khi nhìn thấy con rắn đen dưới chân ta, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Theo cô ấy thấy, con rắn đen xuất hiện ở đây vốn đã là một chuyện kỳ lạ, huống chi còn theo bên cạnh ta, chuyện này càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ hơn.

May mà, sau khi con rắn đen bò trên người ta một lúc, dường như cũng cảm thấy chán ghét cơ thể ta, trực tiếp rời khỏi người ta, đi về một bên.

Nhìn bóng dáng con rắn đen rời đi, ta cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám tiếp tục ở lại nơi này, bắt đầu cùng Lưu Tư

Vũ rời đi.

Trong đoạn đường tiếp theo, hai người đều dễ dàng vượt qua, những nơi đó đều là những nơi vô cùng dễ đi.

Cứ như vậy, ta và Lưu Tư Vũ cùng nhau xuất hiện ở bên ngoài.

Lúc hai người vào đây, trời vừa mới sáng.

Lúc này hai người quay lại đây, trời cũng là một cảm giác mờ mờ sáng.

Sau khi thấy cảnh này, ta mới biết ta và Lưu Tư Vũ đã ở nơi đó gần một ngày.

Sau khi đi ra ngoài, ta cũng nhìn về một bên, trước đó đã bảo thuộc hạ của Hàn Mộc Nghiên đợi ở đó.

Lúc này ở đó không thấy bóng người, cũng là vì hai người vào trong quá lâu, nên họ đã rời đi rồi sao.

Vốn ta nghĩ như vậy, nhưng với tính cách của Hàn Mộc Nghiên, ta cảm thấy, xác suất xảy ra chuyện này rất thấp.

Theo cách nghĩ của Hàn Mộc Nghiên, dù thời gian có lâu đến đâu, bên ngoài cũng nên có ít nhất một người đang đợi ta và Lưu Tư Vũ mới đúng.

Nhưng lúc này ở nơi này, một bóng người cũng không thấy.

Lúc này, ta cũng nhận ra có điều không ổn.

Trong ánh mắt kỳ lạ của Lưu Tư Vũ, ta cũng từ từ đi về phía đó.

Sau khi đến gần bụi cỏ đó, ta cuối cùng cũng nhìn thấy mấy người nên đang chờ đợi, chỉ là mấy người đàn ông mặc vest đen lúc này đều bất tỉnh nằm trên mặt đất, trông như bị ai đó đánh ngất.

Sau khi thấy cảnh này, ta cũng im lặng, vì không thể tưởng tượng

được, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao mấy người chịu trách nhiệm tiếp ứng chờ đợi bên ngoài, lại hôn mê ở đây.

Sau khi cùng ta phát hiện mấy người hôn mê ở đây, Lưu Tư Vũ rõ ràng cũng nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc, cũng đưa mắt nhìn xung quanh, dùng ánh mắt cẩn thận quét qua xung quanh, rõ ràng là muốn tìm một vài kẻ mai phục có thể tồn tại.

Nhưng mọi thứ xung quanh đều yên bình, không có bất kỳ động tĩnh nào, ngoài mấy người đang hôn mê ở đây, trông như một khu rừng bình thường.

Lúc này, từ một bên truyền đến một âm thanh kỳ lạ, khiến ta và Lưu Tư Vũ đều căng thẳng nhìn qua.

Ở hướng đó, truyền đến âm thanh của thứ gì đó bị xé rách, nghe cảm giác của âm thanh này, như đang lay động lá cây.

Ta và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, từ trong ánh mắt đối phương đều thấy được câu trả lời giống nhau, đồng loạt gật đầu rồi đi về phía trước.

Sau khi tiến được một đoạn, trước mặt hai người, một bụi cỏ, chắn đường đi của hai người.

Lúc này từ bụi cỏ đó, truyền đến âm thanh lá cây không ngừng bị lay động.

Lúc này, ta và Lưu Tư Vũ cũng lén lút vén bụi cỏ trước mắt ra một khoảng, sau đó kinh ngạc nhìn sinh vật phía trước.

Sinh vật hình người màu xanh sẫm đó, lúc này đang đứng trên cây phía trước, ở đó tựa đầu vào một bên thân cây, dường như đang làm gì đó.

Chương 807

Dừng ánh mắt trên cây lớn cũng có thể rõ ràng nhìn thấy rất nhiều vỏ cây bị lột ra, trong tình huống này xem ra, rõ ràng là do sinh vật màu xanh sẫm kia làm.

Sinh vật màu xanh sẫm này, hai người đều có chút ấn tượng, là thứ giống như con chó giữ cửa của môn phái trước đó.

Sau khi bị hai người làm đứt dây xích, lẽ ra nó phải vội vàng rời đi ra ngoài mới đúng, nhưng ta và Lưu Tư Vũ lại không ngờ, sẽ gặp lại nó ở nơi này.

Sau khi hiểu ra điều này, ta và Lưu Tư Vũ đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Lúc này nguyên nhân tại sao mấy người đó lại ngất đi, ta cũng hiểu ra, rõ ràng cũng là vì tên này, có lẽ tên này thấy mấy người đó không vừa mắt rồi làm vậy.

Sức mạnh của tên này rất lớn, ta và Lưu Tư Vũ cũng không hề nghi ngờ nó có năng lực như vậy.

Sau khi hiểu ra người đánh ngất những người đó không phải là người, ta ngược lại thở phào một hơi, dù sao so với việc giao tiếp với con người, đối phó với những con quái vật này, cảm giác dễ dàng hơn nhiều.

Nghĩ vậy, ta cũng và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, sau đó quay người rời đi.

Nếu đã biết thủ phạm là ai, vậy hai người cũng có thể rời đi rồi.

Hiện tại trạng thái cơ thể của hai người không tốt, nên cũng không thể chiến đấu với sinh vật hình người, lúc này chỉ có rời đi là lựa chọn

thích hợp nhất.

Ý nghĩ của hai người đều nhất trí, lúc này đang từ từ rời đi về một bên.

Trên mặt và trong ánh mắt của hai người, đều có thể thấy rõ sự mệt mỏi, hai người đều đã một ngày một đêm không ngủ, trên mặt cũng có thể thấy rõ quầng thâm mắt.

Lúc này ở trong môi trường thư giãn bên ngoài, hai người cũng có chút muốn đi ngủ, mí mắt của hai người thỉnh thoảng sẽ chớp, cho thấy sự buồn ngủ của hai người.

Nhưng hiện thực rõ ràng đang chống lại hai người.

Khi hai người đều không muốn đối mặt với sinh vật màu xanh đó, bóng dáng của hai người cũng bị sinh vật hình người màu xanh sẫm đó phát hiện.

Có lẽ vì hai người lúc rời đi không còn cảm giác cẩn thận lo lắng như trước, nên âm thanh phát ra đã bị sinh vật màu xanh đó phát hiện.

Nó nhìn về phía hai người, sau đó chạy về hướng hai người, nhảy đến trước mặt hai người.

Sau khi bị sinh vật này nhảy ra trước mặt, lúc này hai người đều vô cùng mệt mỏi, nhưng vẫn có thể phát hiện sự tồn tại của đối phương.

Sau khi thấy sinh vật này xuất hiện trước mặt, ta cũng khó tin dụi mắt, như đang xác nhận, sau đó quay đầu nhìn lại cảnh tượng phía sau, thấy những chiếc lá cây bị sinh vật màu xanh đó làm lay động vẫn chưa ngừng lại, ta cũng có thể xác định, không nhìn lầm, sinh vật màu xanh xuất hiện trước mặt hai người lúc này, không nghi ngờ gì là hàng thật.

Hành động của Lưu Tư Vũ cũng không khá hơn là bao, đều mất

một lúc mới chấp nhận được hiện thực này, sinh vật này, lúc này xuất hiện trước mặt hai người.

Không giống như hai người đang ngẩn người, sinh vật này lúc này xông về phía hai người.

Nhìn kỹ có thể thấy, hướng mà sinh vật màu xanh nhắm đến, là nơi ta đang đứng, có lẽ trong mắt nó, lúc này ta có sức hấp dẫn hơn Lưu Tư Vũ.

Khi ta còn chưa phản ứng, cơ thể ta bị sinh vật màu xanh đó đè xuống dưới, sau đó bề mặt cơ thể xuất hiện một số thứ giống như chất nhầy.

Ta biết, đó là chất nhầy trên người sinh vật màu xanh, lúc này đang nhỏ giọt lên người ta.

Sau khi hiểu ra điều này, vẻ mặt ta cũng có sự thay đổi nhỏ, vì lúc này sinh vật hình người màu xanh đang đối mặt với ta, há miệng ra, trong miệng nó, ngoài mấy thứ trông giống răng, còn có một số thứ vụn vặt, nhìn kỹ, những thứ đó không phải là vụn gỗ sao?

Lúc này ta cũng hiểu ra, tại sao cái cây lớn nhìn thấy trước đó, lại có bộ dạng như vậy, nguyên là bị sinh vật này dùng để mài răng.

Sinh vật này vừa rồi đang dùng cái cây lớn đó làm công cụ mài răng, nên mới phát ra âm thanh bị ta và Lưu Tư Vũ nhận ra.

Lúc này sinh vật màu xanh đó đang đè chặt cơ thể ta, khiến ta không khỏi nảy sinh một ý nghĩ kinh hoàng, tên này, không lẽ muốn coi ta là công cụ mài răng chứ.

Nhìn sinh vật này há miệng ra, ta cũng cảm thấy lạnh gáy.

Chuyện này, cũng có khả năng, chỉ cần xem ý định của đối phương.

Sau khi thấy ta bị đè xuống, Lưu Tư Vũ cũng chạy về phía này, dùng sức đá vào sinh vật màu xanh đang đè trên người ta, nhưng cơ thể nó lại không hề nhúc nhích.

Sinh vật hình người màu xanh lúc này đè nặng lên người ta, cũng khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này, đòn tấn công của Lưu Tư Vũ đối với sinh vật hình người lại không có hiệu quả.

Từ trên người sinh vật hình người không ngừng nhỏ giọt những chất nhầy giống như keo, những chất nhầy này rơi xuống người ta, khiến cơ thể ta dần dần dính chặt với mặt đất bên dưới.

Ta có thể cảm nhận rõ ràng, cơ thể mình ngày càng khó cử động, từ phía trên sinh vật hình người màu xanh có một luồng sức mạnh đè xuống người ta, cộng thêm lực hút từ mặt đất, khiến cơ thể ta gần như không thể di chuyển.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng bắt đầu hành động, không tiếp tục đứng bên cạnh nhìn ta chịu khổ, cô ấy đến bên cạnh ta, sau đó dùng sức nắm lấy sinh vật hình người, rồi bắt đầu kéo về phía sau.

Sau khi bị Lưu Tư Vũ nắm lấy, sinh vật hình người vẫn không bị kéo đi, nhưng không giống như trạng thái trước đó Lưu Tư Vũ hoàn toàn không thể kéo được sinh vật hình người, lúc này, tên màu xanh này sau khi bị Lưu Tư Vũ nắm lấy, dường như cũng cảm thấy không thoải mái, chủ động quay người lại, nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Lúc này, ta cũng cảm thấy áp lực của mình đã giảm đi rất nhiều, cơ thể thiếu đi một phần áp lực quan trọng, có thể cử động một chút.

Dưới sự cố gắng di chuyển của ta, những chất nhầy dính cơ thể ta với mặt đất bên dưới, lúc này cũng đang dần bị kéo đứt.

Chỉ một lát sau, ta có thể nhấc cơ thể mình lên, sau đó nhìn về phía

trước.

Vừa rồi sau khi Lưu Tư Vũ thu hút sinh vật hình người đi, sinh vật hình người đó, và Lưu Tư Vũ đang vật lộn với nhau.

Cảm giác giống như lúc ở cổng môn phái trước đó.

Sau khi thấy tình huống như vậy, trên mặt ta cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vì trước đó sau khi làm đứt dây xích của sinh vật hình người màu xanh, sinh vật hình người đó đã dùng tốc độ rất nhanh rời đi.

Theo suy nghĩ của ta, sinh vật hình người này lẽ ra sẽ không quay lại mới đúng, nhưng không ngờ, chỉ sau một ngày ngắn ngủi, lại có thể gặp lại tên này ở bên ngoài, khiến ta cảm thấy khó hiểu.

Chẳng lẽ tên này, không muốn rời khỏi đây sao?

Lúc này ta cũng chỉ có thể có được lời giải thích này, nên cũng phán đoán như vậy.

Một lúc sau, ta cũng đến bên cạnh Lưu Tư Vũ, chuẩn bị giúp đỡ.

Chương 808

Ta đưa tay ra sau lưng sinh vật hình người đang vật lộn với Lưu Tư Vũ, dùng sức nắm lấy vai sinh vật này.

Khi nắm vào người sinh vật này, sắc mặt ta cũng có chút thay đổi, vì không ngờ, ngay cả dịch cơ thể của sinh vật này cũng dính nhớp, khi nắm vào cơ thể sinh vật, ta cảm giác tay mình như dính vào đó.

Mặc dù cảm giác này vô cùng kinh tởm, nhưng không đủ để khiến ta lùi bước.

Không chút do dự, ta nắm lấy cơ thể sinh vật hình người trước mặt, dùng sức kéo về phía sau.

Sau khi thấy hành động của ta, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng lộ ra vẻ tán đồng, sau đó cũng nắm lấy cơ thể sinh vật màu xanh, kéo mạnh về phía mình.

Lúc này, sinh vật màu xanh bị hai người ở hai bên đồng thời kéo về hai hướng hoàn toàn khác nhau, tự nhiên cũng khiến sinh vật màu xanh cảm thấy đau đớn rõ rệt.

Có thể nghe rõ, từ trong cơ thể sinh vật màu xanh, lúc này như có một tiếng kêu đau đớn, đang từ trong cơ thể sinh vật truyền ra.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, ta cũng và Lưu Tư Vũ nhìn nhau một cái, trên mặt không có chút từ bi nào, ngược lại còn tăng thêm sức lực.

Lúc này, sinh vật màu xanh cũng không ngừng quay đầu, cố gắng thông qua cách này để kéo hai người ra.

Nhưng có lẽ vì lực kéo đồng thời từ hai bên đối với sinh vật màu xanh kích thích quá lớn, dẫn đến rõ ràng có thể dựa vào sức mạnh để

đẩy một trong hai người ra, lúc này lại lúc thì tấn công ta, lúc thì tấn công Lưu Tư Vũ, hoàn toàn không thể kéo hai người ra.

Sau một lúc như vậy, dường như sự đau đớn tích tụ đã đạt đến giới hạn của sinh vật màu xanh, nên lúc này sinh vật màu xanh cũng phát ra một tiếng kêu đau đớn, sau đó đồng thời thoát khỏi tay hai người.

Lúc này, hai người nhìn thấy tình huống như vậy, vẻ mặt đều ngây ra, vì trong tay mình, lúc này lưu lại một phần của sinh vật màu xanh.

Có thể rõ ràng nhìn thấy, một miếng da thịt màu xanh, xuất hiện trong tay hai người, trong tay ta có một miếng, trong tay Lưu Tư Vũ, cũng có một miếng.

Sau khi thấy tình huống như vậy, vẻ mặt ta cũng trở nên vô cùng quái dị.

Sinh vật màu xanh này, lúc này như con thạch sùng gặp nguy hiểm, trực tiếp từ bỏ một phần cơ thể, sau đó rời khỏi tay hai người.

Sau khi thoát ra, tiếng kêu gào của sinh vật màu xanh cũng ngừng lại, sau đó nhìn về phía ta, nhìn hai người một cái, dường như muốn ghi nhớ bộ dạng của hai người.

Tiếp đó thấy sinh vật này không ngừng di chuyển ra ngoài, chỉ trong một lúc ngắn, xuyên qua những khu rừng đó, biến mất khỏi tầm mắt của hai người.

Lúc này ta và Lưu Tư Vũ cũng mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn nhau một cái, sau đó quay lại chỗ mấy người đàn ông đang nằm ở đó.

Về phần sinh vật màu xanh đã chạy thoát, hai người đều không có ý định truy đuổi.

Lúc này cơ thể hai người đều vô cùng mệt mỏi, có thể đuổi tên đó

đi, vận may đã rất tốt rồi, làm sao có thể tiếp tục truy đuổi tên đó ở đây nữa?

Đối với hai người mà nói, chuyện này cũng không có ý nghĩa gì.

Quay lại bãi cỏ, nhìn tư thế của mấy người đàn ông đang nằm trên mặt đất, trên mặt ta và Lưu Tư Vũ cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cuối cùng, ta và Lưu Tư Vũ cùng nhau đưa ra một quyết định không hề khó khăn.

Sau khi cảm nhận được cơ thể vô cùng mệt mỏi, hai người cũng từ bỏ ý định đưa mấy người đàn ông đó về cùng.

Hai người dìu nhau, lảo đảo xuống núi, đến thị trấn nhỏ dưới núi, ở đó gọi điện thoại cho Hàn Mộc Nghiên, nói sơ qua sự việc, sau đó cũng bắt đầu nghỉ ngơi ở đó.

Đợi đến khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, ra khỏi cửa, ta thấy thuộc hạ của Hàn Mộc Nghiên ở cửa, mặc dù không phải mấy người nhìn thấy hôm qua, nhưng nếu đã thấy họ ở đây, vậy thì mấy người đàn ông nằm trên núi, lúc này cũng nên đã bắt đầu nghỉ ngơi rồi.

Sau đó, người của Hàn Mộc Nghiên cũng đã đến hang động đó, bắt đầu khám phá ở đó, chỉ là chỉ khám phá một phần trong đó, chỉ có cầu thang đi lên trên được khám phá, thi thể của lão già cũng được phát hiện.

Về phần cầu thang còn lại, thì không đi khám phá.

Vì khu vực phía dưới, bị ngập, bị loại nước sông tỏa ra mùi kỳ lạ đó nhấn chìm.

Vì mùi kỳ lạ đó, khiến những nhân viên thám hiểm nhất thời cũng không dám đi xuống.

Sau khi nghe tình huống này, đối với suy nghĩ của những người

đó, ta cũng cảm thấy đồng cảm sâu sắc.

Trừ khi không còn lựa chọn nào khác, nếu không, ta cũng không muốn vào lại nơi đó lần nữa, để tự mình cảm nhận mùi của dòng nước sông hôi thối đó.

Vài ngày sau, ta và Lưu Tư Vũ cũng đã điều dưỡng tốt ở đây, chuẩn bị xuất phát đến nơi tiếp theo.

Nơi đó, nghe nói cũng có chút quan hệ với lão già kia.

Mặc dù lão già đã chết, nhưng đối với tông môn của lão già, ta lại có một số hứng thú mới.

Nên dưới sự nhờ vả của ta, Hàn Mộc Nghiên cũng đã giúp đỡ, khiến ta và Lưu Tư Vũ cũng có việc để làm.

Sau một chuyến đi không dài, ta và Lưu Tư Vũ cùng nhau đến một ngôi làng nhỏ, một ngôi làng nhỏ trông vô cùng hẻo lánh.

Lúc hai người đến đây, trời đã tối, nhìn cảnh tượng trước mặt, vẻ mặt ta cũng có sự thay đổi nhất định.

Rõ ràng nên là một ngôi làng nhỏ thanh tú, nhưng dưới môi trường u ám của đêm tối, trong làng không có bất kỳ ánh đèn nào, cộng thêm những chiếc lá cây xung quanh đang xào xạc vì gió nhẹ, cũng khiến ta ở đây cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Trong đêm tối này, ta nhìn về phía ngôi làng, trong làng cũng không thấy người nào, có lẽ đều đã về phòng rồi.

Trong ngôi làng này, không thấy một ai.

Sau khi suy nghĩ một lúc bên ngoài làng, ta cũng cùng Lưu Tư Vũ đi vào bên trong, vào trong làng.

Dù đã vào trong, cũng không thấy bất kỳ ánh đèn nào trong làng này.

Ở đây, ta không thấy bất kỳ một người nào.

Nếu trong ngôi làng này ngay cả một người cũng không tìm thấy, vậy thì đối với ta và Lưu Tư Vũ, ở đây cũng không có ai có thể tiếp đãi, như vậy, ngay cả một căn nhà có thể dùng để ở cũng không có.

Nghĩ đến tầng này, vẻ mặt ta cũng có một vài thay đổi, nhìn về phía xung quanh sắc mặt cũng không tốt.

Vào lúc không thể thấy ánh đèn này, đối với người trong làng này, có lẽ đã là thời gian ngủ bình thường rồi, ta cũng không tiện làm phiền.

Chương 809

Sau khi hiểu ra điều này, ta cũng chỉ có thể tự mình đi tìm một số nơi có thể dùng để ở tạm.

Trong làng, đều có một số thứ do lịch sử để lại, như một số nhà kho bỏ hoang.

Lúc này ta và Lưu Tư Vũ đang tìm những thứ đó.

Sau một hồi tìm kiếm của hai người, cũng đã tìm thấy một nhà kho ở góc làng trông như đã lâu không có người sử dụng.

Cửa bị mấy tấm ván đầy bụi bặm che lại, ta đưa tầm mắt nhìn vào trong, cũng có thể rõ ràng nhìn thấy, ở đó có một số thứ giống như cỏ dại.

Sau khi thảo luận với Lưu Tư Vũ, hai người cũng quyết định, bây giờ tạm thời ở lại nơi này.

Trong ngôi làng này, gần như đã tìm khắp mọi nơi, một người cũng không gặp, cũng không nhìn thấy nơi nào khác giống như căn nhà này, chỉ có căn nhà này, trông như đã bị phong tỏa lâu ngày không sử dụng.

Dưới sự hợp lực của hai người, cũng đã gỡ tấm ván ở đó ra.

Tấm ván này được xếp ở cửa, có lẽ cũng chỉ để ngăn những con chó mèo nhỏ vào nơi này, nên cũng không bị đóng đinh.

Nếu sử dụng đinh để đóng lên, vậy thì hành vi của hai người, cũng có thể coi là phá hoại tài sản của người khác.

Sau khi vào căn phòng này, ta lập tức bị những lớp bụi bặm bay ra làm bẩn mặt, trên mặt ta lập tức dính đầy bụi.

Ta cũng vội vàng muốn phủi đi bụi trên mặt, nhưng lại làm thế nào cũng không thể làm sạch được.

Nhìn vào tay mình, ta mới phát hiện, nguyên trên tay ta, toàn bộ đều bị bụi phủ kín, trong lòng bàn tay ta, hoàn toàn bị những lớp bụi này làm bẩn.

Lúc này, ta cũng chú ý đến Lưu Tư Vũ bên cạnh.

Trên người Lưu Tư Vũ, cũng toàn là bụi, khiến quần áo trên người Lưu Tư Vũ đều trở nên xám xịt.

Sau khi thấy cảnh này, ta mới ý thức được, nơi này, có lẽ cũng đã bị phong tỏa một thời gian dài.

Ở nơi này, ta hoàn toàn không thể nhìn thấy mặt đất.

Trên mặt đất, đâu đâu cũng là những lớp bụi đó, khiến ta cảm thấy có chút khó khăn.

Những lớp bụi này, trông như đã dày đến nửa centimet rồi.

Bụi dày như vậy, nơi này mấy chục năm không có người dọn dẹp sao?

Lúc này ta cũng cảm thấy nghi ngờ về chuyện này, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Cứ như vậy, sau đó mang theo Lưu Tư Vũ cùng nhau dọn dẹp nơi này, bên trong ngay cả một cái chổi cũng không có.

Ta và Lưu Tư Vũ sử dụng một số thứ mang theo trong ba lô để dọn dẹp sơ qua nơi này, sau đó miễn cưỡng dọn ra một nơi có thể ở được.

Mặc dù đối với hai người, chỉ nghỉ ngơi một đêm, không cần không gian lớn, nhưng ở nơi này, hai người lại không thể chỉ dọn dẹp một không gian nhỏ như vậy, đó là nguyên nhân hai người lãng phí

nhiều thời gian như vậy.

Đợi hai người giải quyết xong bụi bặm trong cả căn phòng, đã đến nửa đêm rồi, hai người cũng bắt đầu nghỉ ngơi trong căn phòng này.

Vốn ta nghĩ rằng vào ngày hôm sau, ở nơi này hai người sẽ bị dân làng ở đây gọi dậy mới đúng, nhưng đến tận trưa, ta cảm thấy bụng mình vô cùng đói, bị sự phản kháng của cơ thể làm tỉnh.

Đợi ta tỉnh dậy, nhìn xung quanh vẻ mặt cũng đầy kinh ngạc.

Lúc này ta và Lưu Tư Vũ đều đang nghỉ ngơi trong phòng, cũng không thấy người khác ở đó.

Chẳng lẽ những dân làng đó sau khi thấy căn nhà bên này bị mở ra, ngay cả một chút tò mò cũng không có sao?

Mang theo suy nghĩ như vậy, ta cũng đi ra khỏi phòng, ra ngoài.

Sau khi ta đưa mắt nhìn ra ngoài, cũng bị những thứ nhìn thấy làm kinh ngạc.

Trong ngôi làng bên ngoài, lúc này được ánh nắng chiếu rọi, ngôi làng không còn cảm giác âm u như trước, nhưng điều khiến ta khó hiểu là, lúc này đã là giữa trưa rồi, nhưng trong làng, ngay cả một người cũng không có.

Chuyện này tự nhiên sẽ khiến ta cảm thấy khó hiểu.

Nếu là tối hôm qua, có thể dùng lý do đi ngủ để giải thích, nhưng lúc này, ta lại không thể giải thích được, tại sao ở nơi này lúc này, lại không có một người nào.

Sau khi thấy cảnh này, ta cũng quay lại phía sau, gọi Lưu Tư Vũ trong phòng dậy, sau đó kể lại những gì mình thấy cho Lưu Tư Vũ đang có chút buồn ngủ.

Sau khi nghe lời của ta, có thể rõ ràng nhìn thấy, trên mặt Lưu Tư

Vũ lộ ra vẻ hoang mang rõ rệt, rõ ràng không ý thức được, lời nói ra từ miệng ta lúc này, rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Thấy bộ dạng này của Lưu Tư Vũ, ta cũng đi đến bên cạnh cô ấy, nắm lấy cơ thể cô ấy, sau đó bắt đầu dùng sức lay.

Bị ta lay như vậy một cái, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng lộ ra vẻ mặt không hài lòng, mặc dù vì thế mà tỉnh táo lại, nhưng lại cảm thấy không hài lòng.

Lúc này, Lưu Tư Vũ nhìn thấy vẻ mặt của ta, mới ý thức được, sau đó nhớ lại, ý nghĩa của những lời ta nói trước đó, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vì thông tin mà ta nói, tự nhiên khiến Lưu Tư Vũ cũng cảm thấy kỳ lạ.

Sau khi Lưu Tư Vũ tỉnh táo lại, ta cũng cùng Lưu Tư Vũ ra ngoài, bắt đầu đi tìm những dân làng khác.

Hai người đi lang thang trong làng một vòng, cũng không nhìn thấy bất kỳ dân làng nào, như thể ở nơi này ngay cả một người cũng không sống.

Ngay cả khói bếp nấu cơm, cũng không nhìn thấy.

Phát hiện như vậy, cũng khiến ta có một số ý nghĩ khác.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lưu Tư Vũ, ta cũng đến bên ngoài một ngôi nhà gần đó, sau đó gõ cửa.

Theo tiếng gõ cửa không ngừng vang lên, từ trong nhà, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Sau khi thấy tình hình bên ta, Lưu Tư Vũ dường như cũng đã hiểu ra, vội vàng cũng chạy đến những ngôi nhà gần đó, dùng sức gõ cửa những ngôi nhà đó.

Sau khi hai người đã đi khắp cả làng, hai người lúc này cũng chấp

nhận một sự thật, đó là trong ngôi làng này, lúc này một người cũng không có.

Chương 810

Sau khi hiểu ra điều này, vẻ mặt của ta và Lưu Tư Vũ đều trở nên quái dị.

Rõ ràng theo thông tin mà Hàn Mộc Nghiên cung cấp, ở những nơi này có người đang ở mới đúng, nhưng dưới sự tìm kiếm của hai người, một người cũng không tìm thấy, rõ ràng không khớp với tình báo mà Hàn Mộc Nghiên cung cấp.

Ta tự nhiên sẽ không cho rằng Hàn Mộc Nghiên sẽ lừa dối trong chuyện này.

Lúc này lời giải thích duy nhất mà ta có thể nghĩ ra, là những dân làng ở đây, đã rời đi trong vài ngày gần đây, nên tình báo của Hàn Mộc Nghiên vừa không được cập nhật, cũng không thấy bụi bặm trên những tay nắm cửa đó.

Ta cũng nhớ lại, trong những ngày gần đây, cũng không có ngày lễ nào, vậy thì nguyên nhân những người này rời đi, cũng là một vấn đề đáng để tìm hiểu.

Lúc này trên mặt ta cũng lộ ra ánh mắt suy tư, rõ ràng không hiểu tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Lúc này, ta cũng nghe thấy âm thanh của thứ gì đó bị phá vỡ, quay đầu lại, nhìn về phía bên kia, cũng thấy cánh cửa trên căn phòng ở đó, lúc này đã bị mở ra, là Lưu Tư Vũ mở.

Lưu Tư Vũ tự nhiên không có chìa khóa, nên lúc này cách mà Lưu Tư Vũ mở cửa, cũng có thể thấy được, Lưu Tư Vũ dùng sức mạnh để mở cánh cửa đó.

Sau khi thấy cảnh này, ta cũng cảm thấy trong lòng kinh ngạc, vì

Lưu Tư Vũ đã làm ra chuyện như vậy, có thể coi là xâm nhập gia cư bất hợp pháp.

Sau khi phát hiện chuyện này, ta cũng biết, muốn ngăn cản cũng đã muộn, căn phòng đã bị phá hủy rồi.

Sau khi nhìn một số cảnh tượng xung quanh, xác định không có ai ở đó, sẽ không chú ý đến hành động của mình, ta cũng bắt đầu đi theo Lưu Tư Vũ, cùng Lưu Tư Vũ vào căn phòng đã bị mở ra đó.

Sau khi vào trong, ta cũng nhíu mày, nhìn cảnh tượng trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Những thứ trong phòng, vô cùng lộn xộn, đồng thời cũng có những thứ đã bị mang đi.

Có thể thấy rất nhiều vật dụng sinh hoạt cần thiết, lúc này đều đã bị mang đi, trông như, trong thời gian gần đây đột nhiên có một số nguyên nhân, sau đó vội vàng rời khỏi đây.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, vẻ mặt ta cũng có một vài thay đổi, lúc này đang suy nghĩ.

Trong căn nhà này, ta chỉ có thể thấy một số dấu vết như có người đã vội vã rời đi.

Sau khi nhận ra điểm này, cả ta và Lưu Tư Vũ lúc này nhìn về phía này với vẻ mặt vô cùng kỳ dị.

Những dấu vết trong căn nhà này đang nói với ta một điều, không lâu trước đây, trong căn nhà này vẫn có người ở, nhưng lúc này, ở nơi này ta thậm chí không thể tìm thấy bất kỳ một người dân làng nào.

Sự tương phản lớn này, tự nhiên cũng khiến ta cảm thấy không thoải mái.

Sau khi cùng Lưu Tư Vũ lục soát tất cả nhà dân làng, ta và Lưu

Tư Vũ cũng phát hiện ra một số thứ.

Trong nhà của những người dân này, đều có rất nhiều bức tượng kỳ lạ.

Đó là những bức tượng, nhưng lần đầu tiên ta phát hiện ra những thứ này, ta thậm chí còn tưởng chúng là đồ chơi, đồ chơi của trẻ con.

Cũng không trách ta lại nghĩ như vậy, vì những bức tượng được phát hiện ở đây, trông rất kỳ quái.

Rõ ràng từ trên đó có thể thấy rõ, những bức tượng này được điêu khắc rất tỉ mỉ, kỹ thuật dùng dao rất cẩn thận.

Chỉ cần là người có mắt, đều có thể đưa ra phán đoán như vậy, những dấu vết trên những bức tượng này, không phải là thứ có thể làm được bằng vài lần chạm khắc đơn giản.

Nhưng nguyên nhân khiến ta suýt chút nữa nhầm những bức tượng này thành đồ chơi, là hình dáng của chúng, giống như những con quái vật hài hước, buồn cười.

Sau khi chú ý đến điểm này, bất kể là ai, khi nhìn lần đầu tiên, đều sẽ coi thứ này là đồ chơi của trẻ con, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cho nên sau khi phát hiện ra thứ này, vẻ mặt của ta và Lưu Tư Vũ đều trở nên vô cùng quái dị.

Một hộ gia đình có sở thích kỳ lạ như vậy, sẽ sưu tầm những thứ như vậy trong nhà, nhưng cũng không thể nào mỗi hộ gia đình đều có sở thích như vậy chứ.

Lúc này ta có phán đoán như vậy, người ở nơi này, có lẽ có tín ngưỡng đặc biệt nào đó, nếu không, khó giải thích tại sao ở nơi này lại có những thứ như vậy.

Sau đó, hai người cũng ở trong một gia đình, phát hiện ra một thứ

giống như bản đồ.

Đó là một căn nhà ở góc hẻo lánh ven làng.

Từ bề ngoài căn nhà, ta cũng có thể đưa ra phán đoán nhất định, hộ gia đình này, bình thường có lẽ chất lượng cuộc sống cũng không bằng những người dân làng khác.

Giữa căn nhà này, ta cũng phát hiện ra một cái tủ quần áo.

Thứ này rõ ràng là một cái tủ quần áo, nhưng bên trong, lại không có quần áo, ngược lại có rất nhiều giấy vụn.

Trong những tờ giấy vụn này, ta lại tìm thấy một thứ thú vị.

Một tờ báo trông đã có tuổi, trên tờ báo này, có một bản đồ được đăng ký từ nhiều năm trước.

Trên bản đồ đó, lúc này cũng có một số dấu hiệu kỳ lạ, trông như dùng bút lông đen thô vẽ lên.

Những dấu vết đó bắt đầu từ vị trí của ngôi làng này trên bản đồ, một mạch tiến về phía trước một nơi nào đó, mãi đến một nơi giống như một vùng đất bằng phẳng, mới dừng lại.

Sau khi thấy cảnh này, vẻ mặt của ta và Lưu Tư Vũ cũng có một vài thay đổi.

Hai người nhìn nhau một cái, cũng từ trong mắt đối phương thấy được phán đoán giống nhau.

Nếu lúc này hai người không phán đoán sai, đoạn đường mà dấu vết này biểu thị, có lẽ là lộ trình tiến lên của những người dân làng đó.

Mặc dù cảm giác có chút không ổn, nhưng lúc này, hai người cũng đều có suy đoán như vậy.

Lúc này, hai người đều có ý định lên đường đến hướng đó.

Chỉ là ý định này, hai người cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi, vì hai người ở đây đều biết, nơi đó, trong thời gian ngắn không thể đến được.

Nơi đó mặc dù trên bản đồ trông chỉ có khoảng cách bằng một ngón tay, nhưng thông qua những địa danh có đặc điểm rõ ràng trên bản đồ, ta cũng có thể đưa ra kết luận như vậy, đó là trong thời gian ngắn, không thể đến đó được.

Nghĩ vậy, hai người cũng chuẩn bị rời khỏi đây.

Chương 811

Dù sao ở nơi này một người cũng không gặp, muốn điều tra, cũng không có cách nào.

Thế là hai người cũng bắt đầu rời đi, quay lại căn phòng tối qua tạm nghỉ, ba lô của bọn ta đặt ở đó.

Nhưng khi hai người quay lại đó, sắc mặt hai người đều thay đổi, vì ở nơi đó, hai người không hề phát hiện ra ba lô.

Nơi vốn đặt ba lô, lúc này trở nên trống rỗng, chỉ có một bức tường không có gì ở đó, phảng phất như đang chế nhạo hai người.

Nhìn tình hình trước mắt, hai người đều không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới dẫn đến tình huống như vậy xuất hiện.

Hai người cũng chỉ mới ra ngoài một lúc thôi, sau đó ba lô ở đây đã biến mất.

Trong ngôi làng không người này xuất hiện chuyện như vậy, thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Lúc này, ánh mắt ta cũng nhìn xuống đất.

Trên mặt đất, lưu lại một số dấu chân, rõ ràng là do thủ phạm để lại.

Dấu chân đó là một số đống đất bùn, có kích thước bằng bàn chân của một người trưởng thành, xuất hiện trong căn phòng đã được hai người dọn dẹp sạch sẽ, vô cùng nổi bật.

Ngay khi vừa vào, hai người đã thấy.

Dấu vết này kéo dài từ vị trí ba lô của hai người ra ngoài, ra ngoài phòng, trên mặt đất xa hơn, không thể nhìn thấy nữa.

Không phải những dấu vết này biến mất, mà vì mặt đất bên ngoài là một số đất vàng, những dấu vết đất bùn này, tự nhiên sẽ dễ dàng hòa lẫn với những lớp đất vàng đó, khó bị phát hiện.

Sự xuất hiện của dấu chân này, cũng cho thấy một điều, trong ngôi làng tưởng như không có ai tồn tại này, thực ra có người đang sống.

Thông tin này xuất hiện, cũng sẽ khiến ta và Lưu Tư Vũ cảm thấy kinh ngạc, đồng thời sắc mặt hai người cũng trở nên nghiêm trọng, tại sao tên đột nhiên xuất hiện này, lại không muốn gặp bọn ta?

Chủ nhân của chiếc ba lô đột nhiên biến mất, chắc chắn đã biết trong thôn có người, nhưng lại không hề gặp mặt Lâm Dương, ngược lại còn lấy đi ba lô của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, rõ ràng là có vấn đề.

Sau khi hiểu ra điều này, Lâm Dương cũng có chút nghi ngờ, liệu những người đột ngột rời khỏi thôn đó có thật sự đi xa không?

Hay là họ đang ẩn nấp gần đây.

Chuyện này quả thật có khả năng, sau khi cả hai chiếc ba lô đều bị mất, hai người không còn cách nào để rời đi, đối với họ, tự nhiên phải tìm lại ba lô của mình.

Nghĩ vậy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng chia nhau hành động, tiến vào khu rừng bên cạnh.

Hiện tại hai người không thể tìm thấy dân làng trong thôn, có lẽ, kẻ lấy đi ba lô của họ đang ở trong khu rừng bên ngoài thôn.

Để tăng hiệu suất, hai người bèn tách ra, mỗi người đi một hướng, tiến vào khu rừng gần đó.

Sau khi vào rừng và đi được một đoạn, Lâm Dương nhíu mày.

Đúng như hai người dự đoán, trong rừng quả thật có dấu vết hoạt

động của con người, trên mặt đất và thân cây bên cạnh đều có thể tìm thấy những manh mối rõ ràng.

Phát hiện ra điều này, Lâm Dương liền đi theo hướng những dấu vết đó, dần dần tiến bước trên con đường đất vàng.

Cùng với sự tìm kiếm của Lâm Dương, những dấu vết nhân tạo xuất hiện trước mắt hắn cũng ngày càng rõ ràng hơn.

Một lúc sau, Lâm Dương lại có phát hiện mới.

Trên một đoạn đường ngắn phía trước, có thể thấy một nơi có rất nhiều dấu chân khác nhau, chúng tạo thành một lối mòn, dẫn đến một nơi nào đó sâu trong rừng.

Thấy vậy, Lâm Dương vội vàng men theo lối mòn đó.

Chỉ một lát sau, hắn đã đến một nơi khiến hắn phải kinh ngạc.

Trước mắt Lâm Dương lúc này là một nơi trông giống như cửa hang.

Từ chỗ ngược sáng của Lâm Dương nhìn xuống, không thể thấy được đáy hang sâu đến mức nào.

Nhìn thấy cửa hang này, Lâm Dương cũng có vài phỏng đoán, những dân làng đó có khả năng đã xuống dưới này.

Mang theo suy nghĩ đó, Lâm Dương bước về phía trước, định tiến vào trong.

Nhưng khi Lâm Dương đến gần cửa hang, cảm nhận được làn gió lạnh lẽo không ngừng thổi ra, sắc mặt hắn liền thay đổi, rồi vội vàng lùi lại.

Lúc này, Lâm Dương mới nhận ra rằng mình không nên hấp tấp đi vào như vậy.

Ai biết được dưới nơi này có thứ gì, nếu gặp phải nguy hiểm thì

sẽ rất phiền phức.

Có suy nghĩ này, Lâm Dương vội lùi lại một bước, xoay người, chuẩn bị đi tìm Lưu Tư Vũ, hai người cùng nhau vào sẽ có bạn đồng hành.

Quay đầu lại, Lâm Dương dần tiến về phía trước, rồi gạt đám lá cây chắn trước mặt, chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi gạt đám lá cây ra, biểu cảm của Lâm Dương chợt thay đổi, hắn nhìn vào một thứ ở phía trước.

Trên mặt đất phía trước, lúc này có hai dấu chân, một là của Lâm Dương, còn một cái không biết của ai.

Nhưng lúc Lâm Dương đi trên con đường này trước đó, hắn không hề thấy dấu chân của người khác, phải đi qua một khu vực rồi mới gặp dấu chân của người khác.

Phát hiện ra điều này, trên người Lâm Dương nổi lên một tia lạnh lẽo, hắn vội nhìn xung quanh, nhưng trong khu rừng gần đó không hề thấy bóng dáng ai.

Ngay khi Lâm Dương chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, khóe mắt hắn liếc xuống mặt đất.

Trên mặt đất, Lâm Dương thấy một cái bóng đen.

Ở nơi này, việc xuất hiện một cái bóng đen cũng là chuyện bình thường, nhưng cái bóng đen xuất hiện lúc này lại vô cùng bất thường, khiến sắc mặt Lâm Dương trở nên kinh hãi.

Cái bóng đen đó, qua khóe mắt Lâm Dương có thể thấy được, là bóng của một người đang tồn tại, lúc này hiện trên mặt đất, mới bị Lâm Dương nhìn thấy.

Chương 812

Vị trí của cái bóng người này, Lâm Dương đang suy nghĩ, cái bóng đen xuất hiện ở đâu.

Vừa rồi lúc Lâm Dương quay người nhìn xung quanh, đều không thấy bất kỳ bóng người nào, nhưng cái bóng đen mà Lâm Dương vô tình nhìn thấy lúc này cũng không thể là giả được.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đã có câu trả lời, người này, lúc này có lẽ đang ở trên cây xung quanh.

Lâm Dương đưa ra suy nghĩ như vậy, vì trước đó, hắn nhìn xung quanh nhưng không nhìn lên trên, nên không thấy sự tồn tại của người đàn ông này.

Nhưng lúc này, dù biết người đàn ông đó ở trên cây, Lâm Dương cũng không nhanh chóng rời đi, thậm chí không ngẩng đầu lên nhìn.

Vì Lâm Dương không muốn để đối phương biết mình đã bị phát hiện.

Sau khi quyết định như vậy, Lâm Dương dần di chuyển về phía trước.

Thỉnh thoảng liếc nhìn xuống mặt đất, Lâm Dương có thể biết được, gã đó lúc này đang không ngừng di chuyển trên cây.

Lúc này, Lâm Dương kinh ngạc phát hiện, khi người đàn ông đó di chuyển trên cây, gần như không phát ra tiếng động.

Nếu không phải lúc này Lâm Dương đặc biệt chú ý, e rằng cũng không thể phân biệt được tiếng "xào xạc" nhỏ bé đó với tiếng lá cây bị gió thổi.

Sau khi hiểu ra điều này, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút thay

đổi nhỏ.

Người đàn ông đang theo dõi hắn lúc này, xét theo thân thủ, e rằng không phải là một kẻ đơn giản.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhưng trong tình huống này, Lâm Dương cũng nghĩ ra một cách có thể cắt đuôi đối phương.

Nếu đối phương thích truy đuổi hắn trên thân cây như vậy, thì chỉ cần hắn đến nơi không có thân cây là được.

Lúc này, Lâm Dương sắp đến ngôi làng bên kia, tốc độ của hắn đột nhiên tăng nhanh.

Sau khi Lâm Dương tăng tốc như vậy, qua khóe mắt có thể phán đoán được, người trên cây lúc này rõ ràng đã sững sờ, hiển nhiên không kịp phản ứng.

Sau đó, người trên cây vẫn tiếp tục tiến về phía trước, rõ ràng không định buông tha cho Lâm Dương.

Do gã đàn ông tăng tốc, tiếng lá cây lay động vốn khó bị phát hiện khi thay đổi vị trí lúc này cũng trở nên vô cùng rõ ràng, Lâm Dương có thể nghe thấy rõ.

Lúc này, Lâm Dương đã vào trong thôn, bên cạnh hắn cũng không còn thân cây nào để người đàn ông kia tiếp tục di chuyển.

Khi người đàn ông đến rìa ngoài cùng của khu rừng, động tác của hắn không dừng lại, tiếp tục lao về phía trước, rồi trực tiếp nhảy từ trên cây xuống, tiến về phía Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương cũng quay người lại, nhìn về phía bóng người đàn ông đang lao tới.

Lúc này, Lâm Dương có thể nhìn rõ dung mạo của người đàn ông.

Sau khi nhìn rõ bộ dạng của người đàn ông, Lâm Dương cũng hiểu ra vì sao trước đó không thể cảm nhận được tiếng động di chuyển của hắn.

Bởi vì vóc dáng của người đàn ông này vô cùng gầy gò, không chỉ không có thịt trên người, mà khung xương cũng vô cùng nhỏ bé, nhìn qua cứ như một đứa trẻ.

Theo Lâm Dương thấy, cân nặng của người đàn ông này, e rằng còn chưa bằng hai phần ba người bình thường.

Mặc dù cơ thể người đàn ông trông vô cùng nhỏ bé, nhưng lúc này hắn lao đến với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã đến trước mặt Lâm Dương, rồi vươn ra hai bàn tay như xương khô, tóm lấy người Lâm Dương.

Bị tóm lấy, Lâm Dương cảm nhận được một lực va chạm vô cùng lớn, lúc này trước mặt hắn, cả người đều bị hất ngã.

Bị hất ngã, Lâm Dương ngã xuống đất.

Cơn đau do cơ thể va chạm với mặt đất khiến Lâm Dương lộ ra vẻ mặt khó coi, sau đó hắn cố gắng đứng dậy.

Lâm Dương không ngờ, gã này rõ ràng chỉ là một người gầy trơ xương, nhưng khi va vào người Lâm Dương, lại có một luồng sức mạnh khổng lồ, gần như muốn hất văng Lâm Dương.

Lúc này Lâm Dương có thể cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, cảm giác này khiến hắn vô cùng khó chịu.

Nhưng điều quan trọng hơn bây giờ là, sau khi người này va vào cơ thể Lâm Dương, hắn cũng đè toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người Lâm Dương, đồng thời không ngừng dùng sức xuống dưới, khiến Lâm Dương bị đè chặt cảm thấy càng thêm khó chịu.

Khi Lâm Dương chuẩn bị phản kháng, từ tay người đàn ông

truyền đến một luồng sức mạnh khổng lồ, giữ chặt hai tay Lâm Dương, sau đó bị người đàn ông dùng một tốc độ cực nhanh trói hai tay Lâm Dương lại.

Lúc này, sau khi phát hiện hành động của người đàn ông, Lâm Dương cũng nhận ra hắn định làm gì, vội vàng mở miệng ra, chuẩn bị hét lớn, hy vọng có thể thu hút sự chú ý của Lưu Tư Vũ ở bên kia.

Nhưng miệng Lâm Dương vừa mới mở ra, tiếng hét còn chưa kịp phát ra, người đàn ông dường như đã đoán được việc Lâm Dương định làm, cúi đầu xuống, rồi áp miệng lên mặt Lâm Dương, miệng đối miệng.

Bị người đàn ông chặn miệng lại, tiếng của Lâm Dương tự nhiên không thể phát ra được.

Nhưng đột nhiên bị một người đàn ông hôn, Lâm Dương cảm thấy vô cùng kỳ quái, theo bản năng muốn nôn ra.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương đã mất đi ý thức, vì từ sau gáy hắn truyền đến một lực cực lớn, đánh ngất hắn.

Trong khoảnh khắc ngất đi, Lâm Dương nghĩ, may mà người đàn ông đó không thò lưỡi vào.

Ở bên kia, Lưu Tư Vũ tìm kiếm một lúc cũng không phát hiện ra gì, bèn quay lại thôn, định hội hợp với Lâm Dương.

Nhưng khi Lưu Tư Vũ quay lại thôn, không thấy bóng dáng Lâm Dương đâu.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ, chẳng lẽ Lâm Dương đã gặp chuyện gì sao?

Nghĩ vậy, Lưu Tư Vũ cũng dần di chuyển về phía trước, đến bên cạnh khu rừng mà Lâm Dương đã đi vào.

Rồi mắt Lưu Tư Vũ chợt nheo lại, sự chú ý của cô đặt trên mặt đất.

Trên lớp đất bùn ở đó, Lưu Tư Vũ thấy một mảng đất nhỏ có dấu vết ma sát, phạm vi bị ma sát trông vừa vặn bằng hình người.

Chú ý đến thứ này, biểu cảm của Lưu Tư Vũ cũng thay đổi, dường như đã nhận ra điều gì đó.

Chương 813

Ánh mắt nhìn về phía trước cũng trở nên thận trọng hơn, sau đó Lưu Tư Vũ men theo hướng đó dần tiến lên, đồng thời cũng đưa mắt nhìn xung quanh, đề phòng.

Vừa rồi nhìn thấy vệt đất đó, từ tình hình đất bùn tơi xốp, Lưu Tư Vũ cũng có thể phán đoán được, dấu vết đó là do Lâm Dương để lại, Lâm Dương đã bị người ta bắt đi.

Vì vậy lúc này, Lưu Tư Vũ tự nhiên sẽ cảm thấy cảnh giác.

Trong tầm mắt của Lưu Tư Vũ, chỉ có những khu rừng bình thường, chỉ là trước mặt cô, có thể thấy một dấu chân, dấu chân này Lưu Tư Vũ có ấn tượng, là dấu chân của Lâm Dương.

Men theo dấu chân này đi được một đoạn, Lưu Tư Vũ cũng chú ý thấy, trên con đường vốn chỉ có dấu chân của một mình Lâm Dương, lúc này lại xuất hiện một dấu chân khác.

Từ việc dấu chân này đè lên dấu chân của Lâm Dương, có thể thấy dấu chân này xuất hiện sau Lâm Dương.

Cũng có nghĩa là, ở đây, quả thật có người khác tồn tại.

Sau khi hiểu ra điều này, sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên nặng nề, tốc độ di chuyển về phía trước cũng dần nhanh hơn.

Đi về phía trước, Lưu Tư Vũ cũng thấy một cửa hang.

Lúc này, có một người đàn ông thân hình như cây tre, từ trong cửa hang đó đi ra, vừa hay nhìn về phía Lưu Tư Vũ, lúc này hai người đang đối mặt nhau.

Sau khi phát hiện ra Lưu Tư Vũ, sắc mặt người đàn ông cũng có chút thay đổi.

Lưu Tư Vũ nhìn người đàn ông gầy khô trước mặt, tuy không biết đối phương có liên quan gì đến sự mất tích của Lâm Dương, nhưng nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của đối phương, Lưu Tư Vũ cũng đoán được phần nào, liền lao về phía trước, định xông thẳng vào trong cửa hang.

Chỉ là lúc này cửa hang có người canh giữ, nên Lưu Tư Vũ chỉ bước được vài bước đã bị người đàn ông kia chặn lại.

Bị chặn lại, Lưu Tư Vũ cũng dùng sức đẩy, muốn đẩy ngã người đàn ông này.

Nếu chỉ là một người bình thường, bị Lưu Tư Vũ đẩy như vậy chắc chắn sẽ ngã, huống chi là một người đàn ông gầy yếu như vậy.

Đối với tác dụng của một cú đẩy, Lưu Tư Vũ vô cùng tự tin.

Nhưng sau khi dùng sức đẩy ra, Lưu Tư Vũ lại nhận ra, rõ ràng trong cú đẩy vừa rồi, cô đã dùng không ít sức lực, nhưng người đàn ông đứng đó lại không hề nhúc nhích.

Khi Lưu Tư Vũ định dùng sức đẩy lại lần nữa, người đàn ông đó đã tóm lấy tay cô.

Tay bị tóm lấy, Lưu Tư Vũ theo bản năng muốn rút tay lại, nhưng sau khi kéo, sắc mặt cô cũng thay đổi.

Nguyên nhân cũng đơn giản, sau khi kéo như vậy, Lưu Tư Vũ có thể cảm nhận rõ ràng, người đàn ông bên kia, tuy trông vô cùng gầy yếu, nhưng sức lực lại rất lớn.

Bị kéo như vậy, cả người Lưu Tư Vũ đều nghiêng về phía đó.

Thấy cơ thể mình sắp ngã xuống đất, Lưu Tư Vũ cũng đang suy nghĩ nên phản kích như thế nào, để nắm lại quyền chủ động trong tay mình.

Từ phía Lưu Tư Vũ có thể thấy, tay của người đàn ông lúc này đang nắm chặt tay cô, và đang tiến lại gần, rõ ràng định tấn công tiếp khi cô mất thăng bằng ngã xuống đất.

Phát hiện ra điều này, trên mặt Lưu Tư Vũ lộ ra nụ cười rõ ràng, sau đó vươn tay còn lại có thể tự do hành động, chống xuống đất.

Trong khoảnh khắc chống đỡ cơ thể, Lưu Tư Vũ cũng di chuyển cả người theo thế.

Lấy bàn tay chống trên mặt đất làm điểm tựa, cơ thể Lưu Tư Vũ xoay một vòng, người đàn ông bên cạnh cũng bị cô kéo theo, thân thể bay sang một bên.

Lúc này, người đàn ông buông tay Lưu Tư Vũ ra, nhưng Lưu Tư Vũ lại trở tay vươn tới, tóm lấy tay người đàn ông.

Nếu lúc này Lưu Tư Vũ đã giành lại được quyền chủ động, tự nhiên sẽ không để đối phương chạy thoát như vậy.

Sau khi tóm được tay người đàn ông, Lưu Tư Vũ cũng đứng thẳng người dậy, sau đó kéo mạnh cơ thể hắn về phía trước, rồi một cú lộn người, quật cơ thể người đàn ông qua người mình, rồi rơi xuống đất.

Cơ thể người đàn ông chịu tác động kép của trọng lực và sức mạnh của Lưu Tư Vũ, lúc này rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng động dữ dội.

Cú ngã gây ra thương tích cho người đàn ông, lúc này, đến cả cát đá ở cửa hang cũng bị chấn động, có một ít cát đá từ trên không rơi xuống, dần dần rơi xuống mặt đất.

Sau khi quật ngã người đàn ông xuống đất, Lưu Tư Vũ cũng không hề thả lỏng, lập tức tóm lấy đầu hắn đang tựa trên mặt đất, dùng sức đập mạnh xuống dưới.

Tay Lưu Tư Vũ tóm lấy đầu người đàn ông, không ngừng đập

xuống đất.

Sau khi lặp lại động tác này vài lần, với sức mạnh của Lưu Tư Vũ làm bảo chứng, lúc này trên mặt đất cũng xuất hiện một chỗ lõm xuống hình tròn, trên đó là đầu của người đàn ông.

Lúc này, Lưu Tư Vũ thấy, người đàn ông dường như đã ngất đi, cũng yên tâm đi vào trong cửa hang, chuẩn bị tiến vào.

Theo Lưu Tư Vũ thấy, Lâm Dương mất tích, có khả năng đang ở trong cửa hang này.

Sau khi tiến vào một đoạn, Lưu Tư Vũ nhíu mày, trong cửa hang này, một mảnh tối đen, không có thứ gì.

Vì ba lô bị mất, lúc này Lưu Tư Vũ thậm chí không có đèn pin hay thứ gì tương tự, chỉ có thể mò mẫm tiến lên trong bóng tối.

Sau khi Lưu Tư Vũ tiến được một đoạn, cô cũng nghe thấy tiếng động, dường như truyền từ phía trên.

Không lẽ nào?

Gã đó tỉnh lại nhanh vậy sao?

Lúc này Lưu Tư Vũ mang theo nghi vấn đó, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Qua ánh sáng mặt trời từ cửa hang, lúc này Lưu Tư Vũ quả thật nhìn thấy một bóng người, đang ở bên cửa hang nhìn xuống dưới.

Không sao đâu, bên này tối, đối phương không nhìn thấy được.

Lưu Tư Vũ tự an ủi mình như vậy, đồng thời cũng nín thở, không để bên này có tiếng động nào có thể truyền đến bên kia.

Một lúc sau, Lưu Tư Vũ cũng thấy bóng đen bên kia di chuyển sang một bên một lúc, trông có vẻ như đã rời đi.

Thấy cảnh này, Lưu Tư Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm, đi lên trên.

Chương 814

Nếu cú tấn công trước đó không hạ gục được người đàn ông kia, thì lúc này Lưu Tư Vũ không ngại tiếp tục hoàn thành việc chưa xong.

Nghĩ vậy, cô đi lên trên, nhanh chóng đến bên cửa hang, rồi nhìn ra ngoài.

Bên ngoài cửa hang, Lưu Tư Vũ không thấy người đàn ông đó, ngay cả dấu chân rời đi của hắn cũng không thấy.

Chờ đã, không có dấu chân rời đi.

Lúc này Lưu Tư Vũ cũng nhận ra, vội vàng quay người lại.

Nhưng khi cô nhận ra thì đã quá muộn.

Khi Lưu Tư Vũ quay người lại, qua ánh sáng mặt trời yếu ớt có thể thấy, trong bóng tối phía sau cô, lúc này có một người đang ở đó.

Bóng người màu đen này, không nghi ngờ gì, chính là người đàn ông mà Lưu Tư Vũ tưởng đã hạ gục trước đó.

Bộ dạng rời đi trước đó, e rằng cũng chỉ là một kỹ xảo để mê hoặc Lưu Tư Vũ mà thôi.

Lưu Tư Vũ vươn tay ra, định tiếp tục dạy dỗ gã này, rồi cảm thấy hô hấp của mình bị cản trở, giống như bị thứ gì đó bịt lại.

Bên ngoài mũi, ngoài cảm giác ẩm ướt ra, còn có một thứ gì đó giống như mùi hương, sau đó cô mất đi ý thức.

Đợi đến khi Lâm Dương tỉnh lại từ trạng thái mơ màng đó, hắn cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mặt.

Lúc này, Lâm Dương bị nhốt trong một cái lồng, một cái lồng không lớn lắm.

Lâm Dương cảm thấy cơ thể có chút đau nhức, định đứng dậy, nhưng chiều cao của cái lồng này hạn chế động tác của hắn, khiến Lâm Dương cao nhất cũng chỉ có thể duy trì tư thế ngồi xổm.

Vì vậy Lâm Dương ngồi xổm ở đó, quan sát tình hình xung quanh.

Gần Lâm Dương, không có bất kỳ nguồn sáng nào, một mảnh tối đen, dường như không có thứ gì.

Nhưng trong bóng tối đằng kia, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, có thứ gì đó không ngừng phát ra tiếng động, trong lồng Lâm Dương có thể nghe thấy rõ.

Lâm Dương tuy không biết những âm thanh đó từ đâu truyền đến, nhưng cũng thử hét lớn, nhưng lại không nhận được bất kỳ hồi đáp nào, sau đó hắn không thử nữa.

Trong bóng tối này, Lâm Dương cũng mò mẫm một lúc lâu, mới thăm dò xong hoàn cảnh xung quanh.

Cái lồng mà Lâm Dương đang ở, cho người ta cảm giác lớn bằng chuồng heo, trong tình trạng Lâm Dương ngồi xổm, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chứa được.

Nếu muốn hành động trong lồng, thì phạm vi có thể di chuyển cũng vô cùng chật hẹp, chỉ đủ để thăm dò xung quanh.

Đây là một cái lồng gỗ, không chỉ hai tấm ván kẹp lấy Lâm Dương ở hai bên trên là làm bằng gỗ, mà ngay cả những thanh chắn bên ngoài cũng làm bằng gỗ.

Chỉ là sau khi cảm nhận độ dày của những thanh chắn đó, rồi xác định chúng không rỗng, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định dùng sức mạnh để thoát ra.

Với cái lồng dày như vậy, dù là lồng gỗ, cũng không phải là thứ Lâm Dương có thể thoát ra được.

Điều khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ là, gần cái lồng này, Lâm Dương không mò được chỗ nào có khóa.

Như vậy, vị trí có thể có ổ khóa, chỉ có hai nơi, trong tấm ván ở trên hoặc ở dưới, có một chỗ có thể mở ra.

Sau khi Lâm Dương mò mẫm một lúc, cũng xác định được, tấm ván trên đầu hắn, có lẽ có thể dùng chìa khóa để mở, chỉ là, ổ khóa đó rõ ràng ở bên ngoài.

Sau khi nhận ra điều này, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng bất đắc dĩ.

Vì ở trong cái lồng này, dù Lâm Dương vận khí cực tốt, tình cờ lấy được một chiếc chìa khóa, trong tình huống này, cũng không thể thoát khỏi.

Bị nhốt trong cái lồng này, Lâm Dương chỉ có hai cách có thể rời đi, dùng sức mạnh của mình phá nát cái lồng, hoặc chờ người đến cứu.

Lâm Dương lúc này, rõ ràng không làm được vế trước, chỉ có thể chọn vế sau.

Nơi bên ngoài cái lồng, dường như được cấu thành bằng vật liệu đặc biệt, sờ vào có cảm giác trơn trượt.

Lúc này, Lâm Dương cũng tập trung sự chú ý ra bên ngoài cái lồng, lý do là, bên trong cái lồng cũng dễ dàng bị hắn thăm dò xong.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng cảm thấy, eo của mình vô cùng đau nhức, vì cứ ngồi xổm ở đó, hoàn toàn không thể thả lỏng lưng, nên lúc này, Lâm Dương cảm thấy rõ ràng khó chịu.

Trong tình huống bị người ta bắt giữ này, Lâm Dương tự nhiên sẽ không làm khó mình, cũng nằm xuống, nằm trong cái lồng này, yên lặng chờ đợi thời gian trôi qua.

Nếu người đàn ông gầy gò đó nhốt hắn ở đây, chắc chắn có mục đích, Lâm Dương cũng chỉ cần đợi đối phương ngả bài là được.

Nghĩ vậy, tâm tình Lâm Dương cũng thả lỏng đôi chút, nằm trên đất yên lặng lắng nghe mọi thứ xung quanh.

Lúc này, những tiếng "xì xào" thỉnh thoảng truyền đến gần đó cũng rõ ràng hơn, khiến Lâm Dương có một vài phán đoán.

Rất nhanh, biểu cảm của Lâm Dương vì một âm thanh xuất hiện mà thay đổi.

Đó là tiếng bước chân.

Từ tiếng bước chân phán đoán, chủ nhân của tiếng bước chân, lúc này đang tiến lại gần Lâm Dương.

Một lúc sau, tiếng bước chân đó dừng lại gần Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương cũng chuẩn bị hỏi thông tin, dù sao cứ mò mẫm trong bóng tối, là một chuyện vô cùng tồi tệ.

Chỉ là sau khi nghe thấy một âm thanh, Lâm Dương từ bỏ suy nghĩ đó, quyết định xem người đàn ông này chuẩn bị làm gì.

Âm thanh khiến Lâm Dương ngừng lời lại, là tiếng mở khóa.

Lúc này, từ gần Lâm Dương, truyền đến tiếng mở khóa, sự xuất hiện của âm thanh này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cũng vội vàng im lặng lại, yên lặng lắng nghe động tĩnh bên kia.

Sau một hồi tiếng mở khóa, có thể nghe thấy tiếng thứ gì đó bị "két" một tiếng mở ra, sau đó có một thứ gì đó bị ném vào, rồi lại khóa lại.

Chương 815

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng nhận ra, ở gần đây, không chỉ có một cái lồng, e rằng còn có những cái lồng khác, lúc này lại có người bị nhốt vào cái lồng đó.

Sau khi đưa người vào lồng, truyền đến tiếng bước chân dần đi xa.

Lâm Dương cũng vội vàng nhỏ tiếng hỏi người đang hoạt động gần đó.

Nếu tiếng mở khóa có thể bị Lâm Dương nghe thấy rõ, thì nơi cái lồng đó ở, e rằng cũng ở gần Lâm Dương.

Sau khi rõ ràng điều này, âm lượng của Lâm Dương cũng được khống chế tốt, có thể vang vọng gần Lâm Dương, nhưng lại không thể bị người ở xa nghe thấy.

Nhưng sau khi Lâm Dương gọi như vậy vài lần, đều không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu ra một chuyện, gã mới bị nhốt vào, e rằng cũng giống hắn, đều đã hôn mê, phải một lúc nữa mới có thể tỉnh lại.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lâm Dương cũng thỉnh thoảng hỏi xung quanh, nhưng lại trước sau không có ai đáp lại hắn, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy mình như một tên ngốc, không ngừng thực hiện cuộc đối thoại không có hồi âm.

Nhưng nỗ lực của Lâm Dương không phải không có báo đáp, sau một khoảng thời gian, Lâm Dương cũng nhận được hồi đáp từ một cái lồng bên cạnh.

Từ cái lồng bên kia, lúc này truyền đến hồi đáp.

Nhưng sau khi nghe thấy hồi đáp này, Lâm Dương vốn nên cảm thấy vui mừng, sắc mặt lại đột nhiên sụp xuống.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy mình thật ngốc, sao trước đó không nghĩ ra một chút nào nhỉ?

Ở nơi này, Lâm Dương bị người ta nhốt vào, sau đó người bị nhốt vào, tự nhiên không thể là người ở bên ngoài trước Lâm Dương.

Cũng có nghĩa là, trong phạm vi mà Lâm Dương chỉ định, chỉ có một mình Lưu Tư Vũ là phù hợp với điều kiện.

Âm thanh truyền ra từ cái lồng bên kia, cũng quả thật là Lưu Tư Vũ.

Vì vậy cũng vào lúc này, khiến Lâm Dương cảm thấy tuyệt vọng.

Người bạn đồng hành duy nhất, lúc này cũng rơi vào cảnh ngộ giống hắn.

Ở trong cái lồng này, nếu không có sự giúp đỡ của bạn đồng hành, đều không biết phải làm sao để ra ngoài.

Sau khi nhận được hồi đáp từ Lưu Tư Vũ, tuy Lâm Dương cảm thấy thất vọng, nhưng vẫn nói cho Lưu Tư Vũ biết thông tin và phỏng đoán mình có được, đồng thời cũng bảo cô tìm kiếm xung quanh.

Từ kết quả thu được, nhà tù mà hai người đang ở, có lẽ là những cái lồng giống nhau.

Một câu nói của Lưu Tư Vũ, cũng khiến Lâm Dương hoàn toàn dập tắt suy nghĩ có thể dễ dàng ra ngoài.

Vốn theo Lâm Dương thấy, dù sao cũng chỉ là mấy thanh gỗ khá dày mà thôi, đối với Lưu Tư Vũ mà nói, có lẽ có thể làm được việc bẻ gãy chúng.

Nhưng lúc này, bất luận Lưu Tư Vũ có làm được hay không, đều không có cơ hội để làm, vì theo lời Lưu Tư Vũ nói, cô bị thuốc mê làm ngất đi, dù bây giờ đã tỉnh lại, nhưng tác dụng của thuốc mê vẫn chưa hoàn toàn tan hết, lúc này toàn thân Lưu Tư Vũ đều mềm nhũn, không dùng được sức.

Lúc này, cảnh ngộ của Lâm Dương cũng tốt hơn trước một chút.

Tuy không tìm thấy lối ra, nhưng ở nơi này, Lâm Dương không còn cô đơn một mình, Lưu Tư Vũ có thể cùng hắn tán gẫu ở đây.

Hai người trong bóng tối, cũng không thể nhìn thấy sự tồn tại của đối phương, chỉ có câu được câu chăng tán gẫu ở đó, nhưng lại đủ ấm áp đối với họ.

Sau một khoảng thời gian, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút buồn ngủ, định nghỉ ngơi một lúc, đợi tỉnh lại rồi nghĩ cách.

Nhưng lúc này, trên mặt đất bên cạnh, truyền đến tiếng bước chân, không chỉ là tiếng bước chân của một người, mà là tiếng bước chân của một đám người.

Lúc này, tiếng của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều im bặt, ngay lập tức tập trung sự chú ý vào tiếng bước chân đột nhiên xuất hiện.

Từ những tiếng bước chân hỗn loạn đó, hai người cũng đang phán đoán số lượng của đối phương, hai người, ba người...

Vốn Lâm Dương định đếm tiếp, nhưng rất nhanh những tiếng bước chân hỗn tạp đó đã gây nhiễu lẫn nhau, ngăn cản Lâm Dương tiếp tục đếm.

Một lúc sau, những tiếng bước chân đó dừng lại, sau đó có một tiếng bước chân đơn độc đến gần Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương vốn tưởng rằng gã đến trước mặt mình sẽ nói gì đó, nhưng đối phương lại không nói gì cả.

Dù là một mảnh tối đen, không thể nhìn rõ người trong lồng đã tỉnh hay chưa, nhưng lúc này, cũng nên biết rằng, Lâm Dương vào lâu như vậy, lẽ ra đã tỉnh rồi.

Nhưng dù vậy, người đi đến trước mặt Lâm Dương, vẫn không nói gì.

Vậy thì đáp án chỉ có một, đối với đối phương mà nói, bất luận Lâm Dương sống chết, có lẽ đều không quan trọng, quan trọng là bản thân Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương đưa ra phán đoán như vậy.

Sau khi phát hiện mình bị đối xử như vậy, trên mặt Lâm Dương cũng không có biểu cảm phẫn nộ, ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Nhưng một lúc sau, biểu cảm của Lâm Dương không thể bình tĩnh được nữa, vì cái lồng mà hắn đang ở, lúc này bị nhấc lên.

Cùng với cái lồng, Lâm Dương ở trong đó cũng bị đưa lên không trung, cùng với cái lồng lắc lư trên không, đồng thời cũng va vào thanh chắn bên cạnh vài lần.

Trong khoảng cách ngắn ngủi chỉ vài chục bước đó, trên đầu Lâm Dương xuất hiện mấy cục u lớn.

Trong cơn chấn động vừa rồi, trong bóng tối không thể nhìn thấy vật gì này, Lâm Dương thậm chí không thể bám vào thanh chắn gần đó, nên cũng chỉ có thể mặc cho cơ thể mình trong cái lồng này va chạm lung tung theo sự lắc lư của cái lồng.

Nhưng khi cái lồng của Lâm Dương được đặt xuống, cuối cùng hắn cũng không cần phải tiếp tục chịu khổ nữa.

Sờ lên trán, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận rõ ràng cơn đau truyền đến từ đó, sau đó cũng thở dài một hơi.

Theo phán đoán của Lâm Dương, tiếp theo, Lưu Tư Vũ cũng sẽ bị đưa đến bên cạnh hắn.

Lâm Dương nghĩ như vậy, nhưng rất nhanh, hắn phát hiện, Lưu Tư Vũ không bị đưa đến bên này.

Từ thông tin mà tai Lâm Dương áp sát mặt đất thu được, Lưu Tư Vũ dường như bị đưa sang một bên khác, bị đưa đến một nơi xa hơn Lâm Dương, một vị trí mà Lâm Dương chỉ có thể phán đoán được khoảng cách, nhưng lại không thể phán đoán được phương hướng.

Chương 816

Sau đó, bóng tối xung quanh Lâm Dương cũng biến mất, ánh sáng bắt đầu xuất hiện ở đây.

Ánh sáng đột nhiên xuất hiện ở đây là những ngọn đuốc, hàng chục ngọn đuốc lúc này xuất hiện trên bức tường bên cạnh, gần như được thắp sáng cùng một lúc.

Ánh sáng do ngọn lửa cháy mang lại, cũng khiến Lâm Dương nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, sau đó trên mặt hắn, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ở nơi Lâm Dương có thể nhìn thấy, có thể thấy vị trí của Lưu Tư Vũ.

Lúc này Lưu Tư Vũ đang ở không xa trước mặt hắn, nhưng nguyên nhân trước đó Lâm Dương không thể phán đoán đơn giản vị trí của cô cũng đã tìm ra.

Bởi vì ở giữa hai người, không có gì kết nối.

Lúc này hai người, giống như đang ở trên hai vách đá đối diện nhau trên một vách núi, tuy trông khoảng cách giữa hai người rất gần, nhưng khoảng cách đó lại không thể dùng sức người để vượt qua.

Khi Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, Lưu Tư Vũ cũng vì những ngọn đuốc đó mà có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh, lúc này cũng đang quan sát những thứ gần đó, cũng chú ý đến khoảng cách giữa hai người.

Lúc này giữa Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, có một khoảng cách mà cả hai không thể vượt qua.

Trong lúc này, Lâm Dương muốn nói chuyện với Lưu Tư Vũ ở bên kia, nhưng lời của hắn chưa kịp nói ra, đã bị một âm thanh cắt

ngang.

Không phải là lời nói của những người áo đen đã đánh ngất hai người, mà là một tiếng gầm, truyền đến từ phía dưới, nghe vô cùng khàn khàn, cho người ta cảm giác như một con mãnh thú hung ác.

Từ dưới đó truyền đến âm thanh như vậy, lúc này, sau khi nghe thấy âm thanh đó, biểu cảm của Lâm Dương cũng có chút thay đổi.

Sau khi nghe thấy tiếng gầm của sinh vật lạ đó, những người áo đen bên cạnh Lâm Dương, dường như đều đang cảm thấy vui mừng, lúc này đang nói gì đó.

Chỉ là lúc này, Lâm Dương cảm thấy một điều kỳ lạ, đối với những lời mà những người áo đen đó nói, hắn không thể nghe rõ.

Những người áo đen ở khá xa Lâm Dương, hắn không nghe rõ cũng là điều dễ hiểu, nhưng người ở trước mặt hắn, người áo đen gần hắn, những lời nói ra từ miệng hắn, cũng không thể bị Lâm Dương nghe rõ.

Theo Lâm Dương thấy, cứ như một loại âm thanh tổng hợp điện tử, hoàn toàn là những âm thanh không có ý nghĩa gì.

Tình huống này, cũng không bình thường.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhận ra, không phải những lời mà những người áo đen đó nói hắn không hiểu được, mà vì một số nguyên nhân khác.

Ở đây, Lâm Dương lúc này nhận ra một điều, thính giác của hắn dường như có vấn đề.

Không chỉ thính giác, mà một số cảm giác khác cũng vậy, khứu giác, thị giác, đều đang dần trở nên mơ hồ.

Cảnh tượng trước mắt như trời đất quay cuồng, rất nhanh, Lâm

Dương ngã xuống, nằm ở một bên khác.

Lúc này, Lâm Dương cũng mất đi ý thức.

Trong khoảng thời gian hôn mê đó, Lâm Dương cũng cảm thấy, mình dường như bị đưa đi rất xa, trong đó trải qua vài lần chuyển hướng.

Đợi đến khi Lâm Dương tỉnh lại, tình trạng tinh thần của hắn vô cùng tồi tệ.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn xung quanh, bên cạnh có thể thấy rõ mấy thứ giống như cột trụ, trông có vẻ như đã ngất đi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng vươn tay ra.

Khi tay Lâm Dương tóm lấy mấy cây cột đó, sắc mặt hắn cũng thay đổi.

Từ mấy cây cột đó, ngoài cảm giác cứng rắn ra, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác lạnh buốt.

Lúc này, hắn không còn ở trong cái lồng gỗ đó nữa.

Lâm Dương đưa ra kết luận như vậy.

Sàn nhà bên dưới hắn, và những thanh chắn bên ngoài, đều đã biến thành sắt.

Lâm Dương lúc này có thể phán đoán như vậy.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhận ra một chuyện, khắp người hắn đều ướt sũng, cảm giác như vừa được vớt từ dưới nước lên.

Cảm giác kỳ lạ này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy khó chịu.

Lâm Dương thử đứng dậy.

Sau khi phát hiện không gian mình đang ở có đủ chỗ để hắn đứng, biểu cảm của Lâm Dương cũng có chút thay đổi.

Xem ra những cảm giác vừa rồi không phải là ảo giác, lúc này, hắn quả thật đã rời khỏi cái lồng đó.

Chỉ là nơi Lâm Dương đang ở, cũng chỉ là một nhà tù khác mà thôi.

Xung quanh tối đen một mảnh, Lâm Dương không thể nhìn rõ, chỉ có mấy cây cột trụ phát ra chút ánh kim loại mới bị hắn nhìn thấy.

Trong phòng giam này, Lâm Dương thăm dò một lúc, cũng có một vài phát hiện.

Đây là một không gian vô cùng chật hẹp, trên mặt đất có rất nhiều cát đá, e rằng bình thường cũng không có ai quét dọn.

Xung quanh đều là những bức tường cứng rắn, ở những nơi Lâm Dương có thể chạm tới, đều không có chỗ nào có thể thò tay ra ngoài, ngoại trừ nơi giống như cửa sổ ở phía trước.

Đó là một cửa sổ mở trên bức tường, trong đó có mấy thanh chắn bằng sắt, chặn cửa sổ lại, khiến Lâm Dương không thể ra ngoài từ đó.

Nếu thò tay ra ngoài từ cửa sổ, cũng không có cách nào tìm thấy thứ gì, chỉ có không khí lạnh lẽo.

Lâm Dương thử hét lớn ra ngoài cửa sổ, nhưng lại chỉ có âm thanh vang vọng ở đó, không nhận được hồi đáp của người khác.

Cũng có nghĩa là, Lưu Tư Vũ lúc này không ở cùng một nơi với Lâm Dương.

Lâm Dương có thể phán đoán như vậy.

Chương 817

Sau khi phát hiện vị trí mình đang ở, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ làm thế nào để rời đi.

Tình trạng cơ thể Lâm Dương lúc này không tồi, tuy khắp người đều có chút đau nhức, nhưng lúc này, Lâm Dương vẫn còn chút sức lực, cơ thể cũng không quá mệt mỏi.

Nếu muốn làm gì, cũng nên làm càng nhanh càng tốt.

Lúc này, sự chú ý của Lâm Dương cũng tập trung vào việc mình bị đưa vào đây như thế nào.

Dù sao thì gần phòng của Lâm Dương, hắn không tìm thấy lối ra nào cả, chỉ có một cửa sổ bị đóng chặt.

Cái cửa sổ đó không lớn, không thể bị nhét vào từ đó được.

Vậy thì rốt cuộc vào từ đâu?

Lâm Dương chìm vào suy nghĩ của mình.

Khắp người hắn đều bị nước làm ướt, mà gần hắn lại không thấy bất kỳ nguồn nước nào.

Cũng có nghĩa là, nước trên người Lâm Dương, là dính vào lúc nào đó.

Lâm Dương lúc này cũng đang phỏng đoán.

Nhưng sau khi phỏng đoán vô căn cứ một lúc, Lâm Dương vẫn không thể có được kết quả có ý nghĩa.

Vì đối với Lâm Dương lúc này mà nói, gần đây hoàn toàn không có bất kỳ thứ gì có thể làm manh mối, Lâm Dương tự nhiên cũng không thể tìm được cách thoát ra.

Suy nghĩ như vậy một lúc, Lâm Dương cũng nhìn về phía cửa sổ đó.

Nếu trong căn phòng này tồn tại một cửa sổ, thì cái cửa sổ này, chắc chắn không phải không có ý nghĩa.

Nếu không phải để cho người bên trong thoát ra, thì chắc chắn là để cho người bên ngoài có cơ hội nhìn vào.

Lúc này, Lâm Dương cũng tập trung sự chú ý vào phía cửa sổ đó, đồng thời cũng đang chờ đợi.

Lâm Dương áp đầu vào bên cạnh cửa sổ, cố gắng để tầm nhìn của mình kéo dài ra xa hơn.

Khi Lâm Dương áp mặt vào bên cạnh cửa sổ, từ bức tường này, hắn cũng có thể cảm nhận được cảm giác lạnh buốt, nhiệt độ trên mặt hắn đang dần hạ xuống.

Nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không để ý đến chuyện này, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Bên ngoài cửa sổ, cũng là một mảnh tối đen, giống như trong phòng giam, không có bất kỳ ánh sáng nào.

Tầm mắt Lâm Dương quét một vòng bên ngoài, cũng không phát hiện ra thứ gì.

Chờ đã, hình như có gì đó không đúng.

Trong một mảnh tối đen, Lâm Dương dường như phát hiện ra điều gì đó, tập trung sự chú ý vào một nơi, rồi nhìn qua.

Ở rìa xa nhất của tầm nhìn, Lâm Dương dường như thấy ánh sáng.

Chính xác mà nói, không phải là ánh sáng.

Bóng tối ở đó, trong suốt hơn bóng tối ở đây một chút, hoặc có

một chút cảm giác hơi sáng.

Bóng tối ở đó, có thể dùng mắt thường nhìn xuyên qua, giống như nơi được ánh trăng bao phủ trong đêm tối.

Lâm Dương lúc này đưa ra kết luận như vậy.

Ở nơi đó, có một nguồn sáng, tuy Lâm Dương không thể nhìn thấy, nhưng ở nơi tầm mắt hắn có thể vươn tới, hắn đã thấy bóng tối có chút khác biệt đó.

Ở gần nguồn sáng đó, nên Lâm Dương mới có thể lờ mờ nhìn thấy một vài thứ.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút thay đổi, lúc này ánh mắt hắn chăm chú nhìn về phía đó, cố gắng nhìn ra điều gì đó từ trong bóng tối.

Sau khi Lâm Dương quan sát một lúc, sau đó trong bóng tối, dường như thấy thứ gì đó động đậy.

Hình như vào lúc đó, có thứ gì đó lóe qua trước mắt Lâm Dương.

Lâm Dương lúc này đưa ra kết luận như vậy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cái bóng vừa lóe qua đó, tuyệt đối không phải là bóng người, điều này Lâm Dương có thể xác định.

Đó là một cái bóng bò trên mặt đất, đột nhiên lóe qua từ phía trước.

Nếu không phải vì vừa rồi Lâm Dương đang chăm chú nhìn vào nơi đó, chắc chắn sẽ bỏ qua thứ đó.

Lâm Dương lúc này có thể phán đoán như vậy.

Nghĩ vậy, thần sắc Lâm Dương cũng có chút thay đổi, vì hắn phát hiện, kẻ canh gác, dường như không phải là người, mà là thú dữ.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng tóm lấy thanh chắn của cửa sổ sắt này, sau đó gõ vài cái, tiếng vang giòn tan truyền vào bóng tối bên kia.

Lần này, đã có hồi âm.

Nghe như tiếng chó sủa, từ bên kia có hồi đáp, đang hướng về phía Lâm Dương, con chó đó không ngừng gầm gừ, rõ ràng có phản ứng với cú gõ vừa rồi của Lâm Dương.

Chú ý đến điều này, biểu cảm của Lâm Dương cũng có chút thay đổi, sau đó tiếp tục gõ vào cửa sổ sắt này.

Cùng với tiếng gõ của Lâm Dương, con chó bị hắn thu hút ở bên ngoài, tiếng sủa cũng ngày càng gần Lâm Dương hơn.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã có kế hoạch.

Chương 818

Nếu không thể tìm được đường ra, thì chỉ có thể dựa vào gã này thôi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng cúi người xuống, quét tay trên mặt đất, nhặt lên mấy viên đá từ mặt đất, sau đó dùng sức ném ra ngoài cửa sổ.

Viên đầu tiên, rơi xuống đất, không có phản ứng gì, chỉ có tiếng đá lăn trên mặt đất.

Viên thứ hai, cũng như vậy, không có phản ứng gì.

Viên thứ ba, lúc này, Lâm Dương cũng đã thành công đạt được mục tiêu của mình.

Bị viên đá mà Lâm Dương ném ra trúng vào, con chó lúc này điên cuồng hú lên, rõ ràng vì viên đá mà Lâm Dương vừa ném đã trúng vào người nó.

Bên cạnh bức tường, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, con chó bên kia, lúc này đang điên cuồng húc tường, rõ ràng muốn tấn công Lâm Dương, chỉ là vì có một bức tường, nên không thể tấn công hắn.

Thấy cách của mình có hiệu quả, Lâm Dương cũng cúi người xuống, tiếp tục nhặt rất nhiều viên đá nhỏ, không ngừng ném ra ngoài.

Tuy phần lớn đá đều rơi xuống đất, nhưng có một phần đá rơi trúng người con chó.

Lúc này, con chó dường như bị chọc giận hoàn toàn, chạy về phía xa.

Nghe thấy tiếng con chó nhanh chóng rời đi, Lâm Dương cũng

hiểu ra, lúc này ở đây, hắn cũng có thể yên lặng chờ đợi con chó quay lại.

Nếu đã chọc giận đối phương, thì chỉ cần đợi nó quay lại là được.

Không biết làm thế nào để ra ngoài, nhưng đối phương chắc chắn biết làm thế nào để vào.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng tập trung sự chú ý vào xung quanh, nhìn về phía những bức tường gần đó.

Nhưng vì một mảnh tối đen, Lâm Dương phần lớn tập trung sự chú ý vào thính giác, lắng nghe mọi thứ gần đó.

Lúc này căn phòng vô cùng yên tĩnh, không có âm thanh nào, Lâm Dương cũng có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở và tiếng tim đập của mình.

Sau khi yên tĩnh như vậy một lúc, cuối cùng, Lâm Dương cũng nghe thấy âm thanh đó.

Giống như tiếng bước chân dồn dập truyền từ một hướng nào đó, với tốc độ tiến lên như vậy, không nghi ngờ gì, đó là con chó.

Lúc này tâm trạng Lâm Dương cũng trở nên kích động, nhưng lại không động đậy, chuyên tâm chú ý động tĩnh gần đó.

Tiếng bước chân đó cũng ngày càng gần Lâm Dương hơn.

Cuối cùng, xuất hiện trong không gian mà Lâm Dương đang ở, cùng với đó là tiếng hú của con chó đó.

Hướng truyền đến âm thanh này, là ở phía trên, trên cái lồng giam này.

Lúc này, Lâm Dương mới nhận ra, mình đã thăm dò không gian gần đó, nhưng không đi thăm dò nơi mà hắn không thể chạm tới ở trên, đó, là không gian duy nhất có thể tiến vào.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu ra, cảm giác đau nhức mà hắn cảm thấy là chuyện gì.

Không chỉ vì co ro trong lồng một thời gian dài, mà vì bị ném từ trên xuống.

Lâm Dương lúc này đưa ra kết luận như vậy, rồi nhìn lên trên.

Phía trên Lâm Dương, cũng là một mảnh tối đen, không thấy gì cả, nhưng Lâm Dương vẫn tập trung sự chú ý lên trên.

Nếu con chó đó đã đến đây, chắc chắn cũng sẽ có một số thay đổi.

Đột nhiên, một tia sáng yếu ớt lóe lên rồi tắt, ở đó lóe lên, rồi nhanh chóng biến mất.

Lúc này, Lâm Dương cũng chạy về phía đó.

Tia sáng vừa rồi, nếu Lâm Dương không đoán sai, đó là ánh sáng phát ra từ mắt con chó đó.

Sau khi Lâm Dương chạy đến đó, cũng nhìn về phía trước mặt mình.

Tuy là một mảnh tối đen, nhưng Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, có một thứ gì đó va vào trước người hắn, thứ lông xù đó, là con chó.

Sau khi phát hiện mục tiêu của mình, con chó bắt đầu tấn công Lâm Dương, không ngừng lao người về phía hắn, đồng thời cũng mở miệng ra, để lại vài vết hằn trên người Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương cũng sờ mu bàn tay mình.

Trên mu bàn tay hắn, cũng có vết hằn mà con chó vừa để lại.

Lúc này trên đó có một dòng chất lỏng đang chảy xuống.

Cảm giác này, e rằng không phải là nước bọt mà con chó để lại,

mà là máu tươi của hắn.

Lâm Dương lúc này cũng nhận ra điều này.

Trong bóng tối, chó có thể dùng mùi để xác định vị trí của Lâm Dương, nhưng Lâm Dương lại không thể phát hiện vị trí của đối phương.

Trong một mảnh tối đen, cũng chỉ có khi đối mặt với con chó đó, Lâm Dương mới có thể nhìn thấy một chút ánh sáng, lúc này, tự nhiên đều không thể nhìn thấy được.

Dù vậy, Lâm Dương cũng sau khi suy nghĩ một phen, tìm được một cách có thể tóm được đối phương.

Sau khi Lâm Dương né tránh một lúc, hắn cũng không né nữa, mặc cho con chó đó cắn vào chân mình, sau đó nhân cơ hội này, Lâm Dương cũng cúi người xuống, thò tay sang bên cạnh con chó, dùng sức tóm chặt lấy nó.

Lúc này, sau khi con chó nhận ra mình bị tóm lấy, cũng không ngừng lăn lộn cơ thể, rõ ràng định thoát khỏi nơi này.

Sau khi con chó lăn lộn một lúc, Lâm Dương cũng có thể phát hiện rõ ràng một số thứ.

Trên cơ thể con chó, có một số vết sẹo, từ cảm giác trên những vết sẹo này, chưa hoàn toàn phục hồi.

Sau khi phát hiện ra những vết sẹo này, Lâm Dương cũng tìm được cách đối phó với gã này.

Chương 819

Chỉ thấy Lâm Dương dùng ngón tay ấn mạnh vào những vết sẹo đó.

Vết sẹo vốn chưa hoàn toàn phục hồi, lúc này bị Lâm Dương ấn như vậy, con chó lúc này cũng cảm nhận được một dự cảm nguy hiểm, ở đó không ngừng kêu la.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng cảm nhận được chất lỏng ấm ướt trên tay mình, xem ra, vết sẹo trên người con chó, đã bị Lâm Dương làm rách.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lâm Dương cũng buông tay ra, để con chó rơi xuống đất.

Con chó lăn xuống đất, phát ra một tiếng kêu thảm thiết khe khẽ, cùng với tiếng bước chân dần rời đi, chạy đến một góc phòng, không dám tiếp tục lại gần Lâm Dương nữa, rõ ràng cũng đã sợ hắn.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng hài lòng gật đầu, rồi nhìn lên trên.

Phía trên đó, nên có một lối đi, có thể để con chó đi qua.

Sau khi nhận ra điều này, Lâm Dương cũng đi đến hướng mà con chó vừa xuống, sau đó ở đó áp sát cơ thể vào tường, rồi dùng sức nhảy lên.

Cơ thể Lâm Dương nhảy lên trên, rất nhanh đã chạm vào một chỗ lõm vào ở trên đó.

Hoàn hồn lại, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra biểu cảm vui mừng.

Là nó, sau khi nhận ra điều này, Lâm Dương cũng nhảy lên lần nữa, lúc này tóm lấy miệng cái hốc lõm vào đó, cố định cả cơ thể

mình.

Sau khi hoàn thành tất cả động tác, Lâm Dương cũng bắt đầu dùng sức ở cổ tay, muốn kéo cơ thể mình lên.

Sau khi dùng sức một lúc, Lâm Dương cũng nhận ra một vấn đề, trên chân hắn, dường như có thêm thứ gì đó, khiến tốc độ đi lên của hắn cũng chậm lại.

Sau khi nhận ra điều này, Lâm Dương cũng lắc chân, sau đó cũng cảm nhận rõ ràng, trên chân hắn, lúc này có thêm một sinh vật, con chó vừa rồi, lúc này đang bám trên chân hắn, ôm chặt lấy bắp chân Lâm Dương.

Lúc này, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là, dùng sức đá thứ này xuống, nhưng sau khi Lâm Dương vừa có phản ứng như vậy, chân hắn chỉ vừa mới động đậy, Lâm Dương cũng nghe thấy một âm thanh.

Con chó bám trên bắp chân hắn, lúc này có tiếng kêu rên rỉ yếu ớt truyền đến.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng xác định được, sau đó chân cũng dừng lại, sau đó gã trên chân hắn cũng không kêu nữa.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu được mục đích của gã trên chân mình.

Nó muốn hắn đưa nó rời khỏi đây.

Dù sao cũng chỉ là một con chó, có thể từ trên đó xuống, nhưng lại không thể từ đây lên được.

Nếu không có người giúp đỡ, nó không thể rời khỏi nơi này.

Lâm Dương tin rằng, nó đã nhận ra điều này, nên lúc này, Lâm

Dương cũng không tiếp tục suy nghĩ đuổi nó đi nữa, tiếp tục dùng sức, dần dần chống cơ thể mình lên.

Tuy có thêm trọng lượng của một con chó, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, không thành vấn đề.

Lâm Dương dùng hết sức lực toàn thân, cũng chống được cơ thể mình lên, thành công chống cơ thể mình lên phía trên, sau đó nhổm người về phía trước, cả người đều vào bên trong.

Sau khi Lâm Dương vào bên trong, con chó trên chân hắn, lúc này cũng theo cơ thể Lâm Dương, bò lên trên, sau đó dừng lại trước mặt hắn.

Từ hơi thở có thể cảm nhận được trên má, con chó này, lúc này đang nhìn hắn.

Lâm Dương mệt đến thở hổn hển sâu sắc nhận ra một sự thật, đồng thời cũng đang nghĩ về nguyên nhân.

Hơi thở nóng hổi của con chó phả vào người Lâm Dương, đồng thời cũng khiến gò má ta cảm thấy có chút ẩm ướt.

Lâm Dương cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Lúc này, tại nơi này, trước mặt Lâm Dương cũng xuất hiện một chút ánh sáng, ta đã có thể nhìn thấy vài thứ.

Phía trước Lâm Dương, lúc này xuất hiện mấy lối đi, thông đến các hướng khác nhau, tình hình đường sá bên trong trông có vẻ rắc rối phức tạp, cho người ta một cảm giác vô cùng đặc biệt.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng đã phát hiện ra mục đích của con chó, nó xuất hiện trước mặt ta, có lẽ là muốn dẫn ta ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng đưa tay lên người con chó, vuốt ve nó, sau đó đẩy nhẹ.

Thấy Lâm Dương theo sau mình tiến về phía trước, nó dường như cũng yên tâm, bắt đầu dần dần tiến về phía trước, thỉnh thoảng lại ngoái đầu lại nhìn Lâm Dương phía sau, xác nhận xem ta có theo kịp không.

Đi theo mấy tên này, Lâm Dương cũng đã tiến được một đoạn khá xa, sau khi rẽ mấy hướng, ta cũng chui ra từ một nơi.

Vừa chui ra khỏi chỗ này, Lâm Dương đã có thể cảm giác được không khí xung quanh có chút thay đổi, không còn cảm giác ngột ngạt như trước nữa, dường như đã đến một nơi rộng rãi.

Nhưng con chó bên cạnh Lâm Dương, lúc này dường như đã thấy thứ gì đó, nó phát ra một tiếng kêu bi thương, sau đó từ lối ra mà hai người vừa chui ra, nó lại chui ngược vào trong.

Từ tiếng bước chân dội lại không ngừng có thể phán đoán được một điều, ở bên trong đó, con chó đã chạy một đoạn rất dài, và cũng đang rời khỏi nơi này.

Sau khi nhận thấy sự khác thường của con chó, vốn dĩ Lâm Dương đang cảm thấy kỳ quái, nhưng chẳng mấy chốc, ta cũng ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn về phía trước.

Ở đó có thể thấy một bóng đen, lúc này đang cuộn mình lại.

Chút ánh sáng còn sót lại ở nơi này không thể để Lâm Dương nhìn rõ toàn bộ diện mạo của đối phương, nhưng từ sự thay đổi màu xám trên mặt đất, ta cũng có thể nhìn thấy bóng của đối phương.

Từ cái bóng không ngừng chuyển động trên mặt đất, Lâm Dương lúc này cũng có thể suy đoán ra, thứ đang cuộn mình phía trước chính là một con rắn, một con rắn khá lớn, lúc này đang nhìn chằm chằm về phía trước.

Mặc dù không thể trực tiếp nhìn thấy bộ dạng của đối phương,

nhưng cảm giác bị thứ gì đó nhìn chằm chằm đã xuất hiện trên người Lâm Dương, khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng biết, mình đang bị đánh giá.

Con rắn trước mặt ta, lúc này có lẽ đang đánh giá ta, cố gắng phán đoán xem Lâm Dương có phải là một sự tồn tại mang tính uy hiếp hay không.

Nếu Lâm Dương mà quay người bỏ đi, có lẽ sẽ bị nó coi là kẻ yếu, sau đó sẽ đột ngột đuổi theo.

Sau khi hiểu rõ điều này, bước chân muốn rời đi của Lâm Dương, lúc này đều không thể tiếp tục bước ra, cứng đờ tại chỗ, không còn động đậy.

Chương 820

Mặc dù không thể nhìn thấy tên kia ở phía trước, nhưng Lâm Dương vẫn nhìn về phía trước, cố gắng nhìn thẳng vào đối phương.

Sau khi nhìn chằm chằm như vậy một lúc, mồ hôi lạnh của Lâm Dương túa ra như tắm, ta cảm thấy sau lưng đã bị mồ hôi làm ướt đẫm.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng cố nén sự khó chịu của cơ thể, gắng gượng nhìn về phía trước.

Một lúc sau, ngay khi Lâm Dương cảm thấy sắp không chịu nổi nữa, ta cảm nhận được cảm giác bị nhìn chằm chằm từ phía trước, lúc này cũng đã biến mất.

Lâm Dương nhìn xuống cái bóng dưới đất, cũng có thể thấy, đối phương lúc này đang dần dần rời khỏi đây, bóng đen ở đó đang dần di chuyển ra ngoài.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, đi về phía khoảng trống ở bên kia.

Vốn Lâm Dương tưởng rằng đã qua mặt được nó, nhưng khi ta vừa đi được vài bước, từ bên tai Lâm Dương, lúc này dường như có tiếng động truyền đến, cảm giác như có thứ gì đó đang trườn rất nhanh trên mặt đất.

Lúc này, Lâm Dương cũng ý thức được, vội vàng nhìn về phía sau, sau đó thấy bóng đen lúc nãy, lúc này đang bám sát mặt đất, nhanh chóng áp sát về phía Lâm Dương, tiếng rắn trườn nhanh trên mặt đất không ngừng truyền vào tai ta.

Thấy cảnh này, Lâm Dương trong lòng kinh hãi, vội vàng quay

người chạy về phía bên kia, đồng thời trong lòng cũng thầm nghĩ, rõ ràng lúc trước đã lừa được con rắn kia đi rồi, kết quả bây giờ lại biến thành thế này.

Lúc này Lâm Dương đã hiểu ra, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, điên cuồng chạy về phía trước.

Chạy như vậy một lúc, Lâm Dương nhận ra, âm thanh phía sau dường như đã biến mất.

Ta cũng dừng lại, bắt đầu thở hổn hển, đồng thời cũng nhìn xung quanh.

Phía sau, không thể thấy bóng đen kia, dường như sau khi truy đuổi một lúc, nó đã chủ động từ bỏ.

Gần chỗ Lâm Dương, là hai bức tường được đắp bằng đất, kẹp ta ở giữa.

Những khối đất đó trông rất tơi xốp, Lâm Dương sờ vào, cảm giác như những lớp bùn này được đào lên từ dưới lòng đất.

Vào lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng có chút thay đổi, lúc này ta đã ý thức được vị trí của mình, Lâm Dương lúc này, hẳn là đang ở trong hang động kia, cho nên mới có thể nhìn thấy những lớp đất tơi xốp này ở bên cạnh.

Một lúc sau, từ lối đi phía trước, lúc này đang có những âm thanh giòn giã truyền đến, đồng thời truyền đến, còn có một luồng sáng.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng ý thức được, ở phía trước, có người.

Người có thể xuất hiện ở nơi này, chắc chắn có liên quan đến đám người áo bào đen kia.

Lúc này Lâm Dương cũng vội vàng tìm kiếm xung quanh, tìm một

chỗ, chuẩn bị ẩn mình, tránh bị người sắp tới phát hiện.

Vào lúc này, sự chú ý của Lâm Dương cũng đặt lên bức tường xung quanh.

Gần đây không có bất kỳ nơi nào có thể cung cấp cho Lâm Dương chỗ để trốn, ta không thể tìm thấy ngã rẽ nào cả, lựa chọn duy nhất còn lại cho Lâm Dương, có lẽ cũng chỉ có nơi này.

Ánh sáng chiếu tới từ xa, không phải chiếu thẳng về phía trước, mà là chiếu xiên xuống mặt đất, cho nên lúc này ánh sáng không chiếu đến chỗ Lâm Dương, nhưng vào lúc này, ánh sáng cũng sắp tới rồi, cho nên động tác của Lâm Dương phải nhanh lên mới được.

Vừa nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng nhảy sang bên cạnh, cơ thể bám vào bức tường bên cạnh, chỉ phát ra một tiếng động rất nhỏ.

Đợi đến khi âm thanh từ phía có ánh sáng truyền đến, Lâm Dương cũng đã thành công trèo lên trên bức tường.

Lúc này Lâm Dương đang ở trên trần nhà, sẽ không bị người bên dưới nhìn thấy.

Người cầm đèn, đi qua nơi này, xuất hiện ngay bên dưới Lâm Dương.

Lúc này, ta cũng có thể nhìn thấy bộ dạng của đối phương.

Trong phạm vi mà Lâm Dương có thể nhìn thấy, ta cũng đã nhìn thấy ngoại hình của tên bên dưới.

Tên bên dưới, hẳn là một người đàn ông, lúc này cũng đang soi đèn về phía trước và dần dần tiến lên.

Trên người hắn mặc một bộ áo bào đen, từ chỗ Lâm Dương, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay của tên kia đang cầm đèn.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng chú ý đến một điểm, bàn tay của

người đàn ông đó, vô cùng gầy gò.

Nhìn từ chỗ Lâm Dương, dường như có chút quen mắt, có thể cho ta một cảm giác quen thuộc.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương trong lòng kinh hãi, vào lúc này, cũng nhớ ra rồi, người ở đó là ai, chẳng phải là gã đàn ông gầy gò như que củi đã đưa ta vào đây sao.

Sau khi phát hiện ra điều này, ánh mắt nhìn đi của Lâm Dương cũng có chút thay đổi, bề mặt cơ thể cũng có chút thay đổi.

Cho đến bây giờ, Lâm Dương vẫn nhớ rất rõ, tất cả những gì người phụ nữ kia đã làm với mình.

Vào lúc này, hơi thở của Lâm Dương cũng dần trở nên dồn dập.

Cùng với động tác của Lâm Dương, từ phía ta, một vài viên sỏi trên trần nhà, lúc này cũng bị cơ thể ta cử động làm rơi xuống, lăn về phía dưới.

Lâm Dương mãi đến khi viên sỏi đó gần như sắp lăn xuống đất, mới phát hiện ra, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc, nhìn viên sỏi rơi xuống dưới, rơi xuống chỗ đó, sau đó phát ra tiếng động.

Lúc này Lâm Dương cũng lập tức điều chỉnh hơi thở của mình, cố gắng làm cho tiếng động nhỏ đi, sau đó căng thẳng nhìn xuống chỗ đó, ánh mắt cũng có những thay đổi nhỏ.

Ở nơi này, Lâm Dương nhìn chằm chằm vào phía dưới, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, quan sát động tĩnh của đối phương.

Người đàn ông bên dưới Lâm Dương, lúc này thì ở bên cạnh nghe thấy tiếng viên sỏi rơi xuống, cũng cúi đầu xuống, nhìn xuống chân mình.

Viên sỏi vừa hay rơi ngay dưới chân người đàn ông, cho nên có

khả năng sẽ bị phán đoán là do người đàn ông đá phải.

Lúc này Lâm Dương cũng nghĩ như vậy, đồng thời cũng đang âm thầm cầu nguyện.

Chỉ thấy người đàn ông nhặt viên sỏi dưới đất lên tay, sau đó sau khi quan sát, cũng ném sang một bên.

Viên sỏi lăn sang bên cạnh, sau đó phát ra tiếng lăn.

Vốn Lâm Dương đang nghĩ về những gì người đàn ông đã làm, nhưng ngay lập tức, ta đã hiểu ra.

Chương 821

Lúc này người đàn ông, đang phán đoán âm thanh.

Viên sỏi bị người đàn ông nhẹ nhàng ném ra, sau khi lăn một vòng bên ngoài, quả thực cũng phát ra âm thanh, nhưng âm thanh này, hoàn toàn khác với âm thanh từ chỗ Lâm Dương.

Lúc này, ta đã ý thức được một điều.

Người đàn ông bên dưới cũng ý thức được một điều, hắn nhíu mày, sau đó dần dần ngẩng đầu lên, nhìn lên phía trên, sau đó cũng dần dần nâng đèn lên, muốn chiếu sáng khu vực trên đó.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Dương cũng lập tức đại biến.

Nếu để ánh sáng chiếu lên trên, vậy thì ta ở đây chắc chắn không có chỗ trốn, lúc đó sẽ bị gã đàn ông này phát hiện.

Sức mạnh của gã đàn ông này Lâm Dương cũng đã tự mình trải nghiệm, cho nên vào lúc này, ta phải đưa ra quyết định, hoặc là phát động tấn công trước khi gã đàn ông nhìn lên, hoặc là lựa chọn nhanh chóng rời đi.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng đã đưa ra quyết định.

Bàn tay đang nắm chặt phía trên của Lâm Dương, lúc này cũng đang từ từ buông ra.

Lâm Dương rất rõ, nếu lựa chọn chạy trốn, chắc chắn sẽ bị đuổi kịp, tốc độ của gã đàn ông gầy gò này rất nhanh.

Cho nên vào lúc này, Lâm Dương cũng nhảy xuống dưới, nhảy về phía chỗ đó.

Ngay khi người đàn ông bên dưới sắp ngẩng đầu lên, ánh mắt

Lâm Dương cũng trở nên nghiêm nghị, sau đó cơ thể cũng rơi xuống, đáp xuống người gã đàn ông, rồi đột nhiên đè lên cơ thể hắn, đánh ngã hắn.

Lâm Dương và gã đàn ông đều vì lực rơi xuống bất ngờ này mà lăn một vòng trên mặt đất, lăn về phía trước.

Cơ thể Lâm Dương và gã đàn ông lúc này cũng quấn vào nhau.

Vào lúc này, gã đàn ông cũng đã phản ứng lại, đang cố gắng chống cự, đồng thời cũng khiến Lâm Dương bên cạnh cảm nhận được sức mạnh của hắn.

Tay của gã đàn ông vung loạn xạ trong không trung, sắp tóm được cơ thể Lâm Dương.

Tay ta lúc này bị gã đàn ông tóm được, đồng thời cũng khiến Lâm Dương không thể tiếp tục tóm lấy hắn.

Sức của gã đàn ông rất lớn, hai tay Lâm Dương vốn đang ôm lấy cơ thể hắn, bị kéo ra một cách thô bạo.

Cùng lúc đó, Lâm Dương cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ, đang dần dần kéo cơ thể ta ra hai bên, chẳng mấy chốc, cơ thể Lâm Dương sẽ bị gã đàn ông này xé toạc ra.

Vào lúc này, ta có thể xác định được ý đồ của gã đàn ông này.

Lúc này gã đàn ông đã lật người lại, lật ngược cơ thể Lâm Dương vốn đang ở trên, đè xuống đất, đè chặt Lâm Dương.

Cơ thể Lâm Dương lúc này bị gã đàn ông đè dưới thân, sức mạnh của hắn rất lớn, Lâm Dương cũng bị áp chế đến mức không thể động đậy, sau đó cơ thể gã đàn ông cũng xuất hiện ngay phía trên Lâm Dương.

Vào lúc này, chiếc áo choàng đen trên đầu gã đàn ông cũng rơi

xuống, lúc này Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy bộ dạng của đối phương.

Vào lúc này, Lâm Dương đã nhìn rất rõ mặt của đối phương.

Quả nhiên, là gã đàn ông gầy gò đã đưa Lâm Dương đến đây.

Lúc này hắn đang đè lên người Lâm Dương, dùng ánh mắt hung ác nhìn ta.

Bị gã đàn ông nhìn chằm chằm như vậy, biểu cảm của Lâm Dương cũng có chút thay đổi.

Bởi vì sau khi phát hiện người đang bị tóm ở dưới là Lâm Dương, biểu cảm của hắn trở nên vô cùng khó coi, dùng lực tóm lấy tay ta, vô cùng mạnh bạo, Lâm Dương ở bên cạnh cũng cảm thấy tay mình như bị còng sắt kẹp lại.

Bàn tay gầy gò của gã đàn ông, giống như mấy khúc xương, lúc này khiến tay Lâm Dương bị đè chặt ở dưới, đau đớn từ cổ tay truyền đến, khiến biểu cảm của Lâm Dương thay đổi mấy lần.

Sau đó, gã đàn ông giơ tay lên, trông có vẻ như muốn dùng sức đấm mạnh về phía Lâm Dương.

Chẳng mấy chốc, nắm đấm của gã đàn ông đã giáng xuống lồng ngực Lâm Dương.

Lúc này ta cũng cảm nhận rõ ràng một cơn đau dữ dội, lúc này từ lồng ngực truyền ra.

Một lực lượng khổng lồ giáng xuống lồng ngực Lâm Dương, lực đạo từ bên ngoài ép vào bên trong lồng ngực ta, khiến Lâm Dương cảm thấy bụng mình lúc này đang cuộn trào.

Lâm Dương cũng phun ra một ngụm máu tươi, phun lên người gã đàn ông trước mặt.

Sau khi nhìn thấy phản ứng của Lâm Dương, gã đàn ông này rõ ràng đã trở nên hưng phấn.

Trên khuôn mặt hắn, có thể thấy biểu cảm trở nên càng thêm dữ tợn.

Máu tươi mà Lâm Dương phun ra dính lên người gã đàn ông, khiến khuôn mặt hắn cũng trở nên đáng sợ hơn.

Nắm đấm của gã đàn ông lại giáng xuống người Lâm Dương, khiến ta lúc này đang ở trên mặt đất cũng không ngừng kêu gào.

Tiếng của Lâm Dương không ngừng truyền ra từ bên cạnh, thần thái của gã đàn ông cũng càng lúc càng chuyên chú, dường như việc khiến Lâm Dương cảm thấy đau khổ là một việc khiến hắn cảm thấy vui vẻ.

Vào lúc này, cho dù bị người ta đè trên mặt đất, về mặt sức mạnh không thể chống lại đối phương, Lâm Dương vẫn đang tìm kiếm cơ hội của mình.

Tay Lâm Dương không ngừng sờ soạng trên mặt đất, gã đàn ông ở trên cũng không để ý đến chuyện này, cho rằng đó chỉ là sự thay đổi cơ thể của Lâm Dương do bị tấn công.

Vào lúc này, ta cũng cảm giác, tay mình, dường như đã chạm phải thứ gì đó, cảm giác được một vật sắc bén, dường như đã để lại một vết thương trên tay mình.

Vừa nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng dần dần duỗi tay về phía trước, sau đó cũng theo tay mình dò dẫm ở đó.

Lâm Dương đã phát hiện ra chân tướng của vật sắc nhọn đó, đó là một con dao, một con dao găm, không được đặt trong bất kỳ túi da nào, cho nên cũng có thể trực tiếp bị Lâm Dương sờ thấy.

Con dao găm này hẳn là do gã đàn ông trước mặt mang theo.

Lúc này gã đàn ông dường như đang chìm đắm trong niềm vui đánh đập Lâm Dương, hoàn toàn không chú ý, tay Lâm Dương đã sờ đến con dao của hắn.

Sau khi duỗi về phía trước một chút, Lâm Dương cũng xác định, đã nắm được chuôi của con dao găm.

Chương 822

Lúc này, cơ thể Lâm Dương cũng va chạm với cơ thể gã đàn ông.

Gã đàn ông lúc này cũng dường như đã nhận ra, sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng nhìn xuống hông mình, sau đó sau khi nhìn thấy tay Lâm Dương đặt ở đó, biểu cảm lập tức thay đổi, đưa tay về phía hông, rõ ràng là muốn ngăn cản động tác tiếp theo của Lâm Dương.

Chỉ có điều, lúc này gã đàn ông, phát hiện ra đã quá muộn.

Lâm Dương đã tóm được con dao găm bên hông gã đàn ông, và vào lúc này, đã thành công trực tiếp lấy ra.

Cùng với một cú giật mạnh của Lâm Dương, sợi dây buộc con dao găm vào hông gã đàn ông cũng đứt phựt, con dao găm đã bị Lâm Dương cầm trong tay.

Lúc này, gã đàn ông cũng đã phản ứng lại, đưa tay về phía tay cầm dao của Lâm Dương, muốn tóm chặt tay ta.

Chỉ là Lâm Dương khó khăn lắm mới tìm được một tia hy vọng sống, sao có thể để con dao trong tay bị cướp đi.

Lâm Dương quyết đoán ngay lập tức, lập tức chém con dao găm về phía trước, hướng về phía cổ gã đàn ông.

Mắt thấy con dao găm sắp chém vào cổ gã đàn ông, tay của hắn cũng đưa ra trước cổ, tóm lấy con dao găm của Lâm Dương.

Trong tình thế cấp bách, gã đàn ông không tóm được tay Lâm Dương, mà trực tiếp tóm vào lưỡi dao.

Vào lúc này, sắc mặt Lâm Dương cũng thay đổi.

Gã đàn ông đã chặn được con dao găm mà Lâm Dương chém tới.

Lòng bàn tay của hắn bị lưỡi dao sắc bén rạch qua, đồng thời có máu tươi nhỏ giọt, nhưng điều khiến Lâm Dương cảm thấy khó xử là, tay của mình, vào lúc này không thể tiếp tục tiến lên, bị gã đàn ông phía trước dùng sức mạnh khổng lồ chặn lại.

Cho dù lúc này Lâm Dương đã dùng hết sức lực, cũng vẫn không thể làm cho lưỡi dao tiến thêm một chút nào về phía trước, bị kẹt ở khoảng cách đó, chỉ cách cổ gã đàn ông một khoảng rất nhỏ, nhưng không thể tiếp tục tiến lên.

Trong tình huống sắp thành công như vậy, Lâm Dương tự nhiên sẽ không từ bỏ như vậy, tự nhiên dùng hết toàn bộ sức lực, muốn để lưỡi dao tiếp tục tiến thêm một chút về phía trước.

Vào lúc này, tay còn lại của gã đàn ông cũng duỗi về phía Lâm Dương.

Gã đàn ông chỉ cần một tay, đã có thể chặn được cú đâm toàn lực của Lâm Dương.

Lúc này đã rảnh ra một tay, vung về phía ta.

Nắm đấm của gã đàn ông giáng xuống người Lâm Dương, cũng khiến ta cảm thấy một cơn đau quặn ở bụng.

Bàn tay cầm dao găm vì cơn đau này mà suýt nữa đã buông ra, nhưng Lâm Dương nghiến chặt răng, nắm chặt lưỡi dao.

Chỉ là khi tay Lâm Dương vừa hơi lỏng ra, gã đàn ông cũng đã đẩy tay ta lùi lại một chút, áp sát về phía Lâm Dương.

Vào lúc này, mối đe dọa mà Lâm Dương có thể gây ra cho đối phương cũng đã giảm đi rất nhiều, vị trí lưỡi dao so với cổ đối phương, cũng đã bị kéo ra một đoạn khá xa, lưỡi dao đang ở vị trí ngực gã đàn ông.

Lưỡi dao găm bị gã đàn ông đẩy lùi lại, lúc này đang đối diện với

vị trí ngực hắn.

Mặc dù sức mạnh của gã đàn ông vô cùng lớn, nhưng vào lúc này, Lâm Dương cũng nảy sinh ra một ý nghĩ khác.

Nếu lưỡi dao đã cách cổ gã đàn ông một khoảng cách, vậy thì vào lúc này, nơi mà Lâm Dương có thể lựa chọn tấn công, cũng không chỉ có cổ gã đàn ông, còn có những nơi khác nữa.

Vừa nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng thay đổi hướng dùng sức của tay mình.

Lực chính vốn dùng để đâm lên trên, vào lúc này cũng có chút thay đổi, xuất hiện nghiêng đi.

Mặc dù sức mạnh của gã đàn ông vô cùng lớn, có thể dễ dàng khống chế sức mạnh của Lâm Dương, nhưng sau khi Lâm Dương chuyển hướng nhanh như vậy, gã đàn ông cũng không thể tiếp tục khống chế hướng tấn công của ta, con dao găm nghiêng về phía cơ thể hắn.

Vào lúc này, gã đàn ông cũng hoảng sợ, cúi đầu xuống, nhìn về phía con dao găm đó, dường như muốn xác định xem trong tình huống này có an toàn hay không.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng dùng sức nắm chặt con dao găm đó, sau đó dùng sức đâm về phía trước, muốn đâm thủng cơ thể gã đàn ông ở đó.

Chẳng mấy chốc, từ trên người gã đàn ông, có máu tươi nóng hổi nhỏ giọt xuống người Lâm Dương.

Vào lúc này, ta cũng căng thẳng nhìn sang, sau đó cảm thấy thất vọng với những gì mình nhìn thấy trước mắt.

Phải nói sao đây, tốc độ của gã đàn ông, thực sự quá nhanh.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, gần như chỉ trong nháy mắt, gã đàn ông đã dùng cánh tay của mình chặn trước người.

Lúc này những giọt máu tươi đang nhỏ xuống, là từ trên cánh tay gã đàn ông.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lâm Dương cũng dùng sức vung con dao găm, muốn dùng sức chém vào ngực gã đàn ông, nhưng động tác của hắn lại nhanh hơn, đè tay Lâm Dương lại.

Vào lúc này, gã đàn ông dùng sức tóm chặt cổ tay ta.

Cùng với sức lực của gã đàn ông ngày càng tăng, Lâm Dương cũng cảm thấy, sự khống chế của mình đối với cổ tay cũng đang dần mất đi.

Cứ thế này, lòng bàn tay của mình sẽ vô thức mở ra, như vậy, con dao găm sẽ tuột khỏi tay.

Nếu mất đi con dao găm này, vậy thì Lâm Dương cũng không còn vốn liếng để đối kháng với gã đàn ông trước mặt.

Lúc này Lâm Dương hiểu rõ điều này, cũng đang nỗ lực kiên trì.

Nhưng sự chênh lệch về sức mạnh này, mặc cho Lâm Dương muốn kiên trì thế nào cũng có những việc không thể làm được.

Trên cánh tay Lâm Dương nổi lên mấy đường gân xanh, nhưng dù Lâm Dương đã nỗ lực như vậy, ta vẫn có thể cảm giác được, cổ tay của mình, đang dần lỏng ra.

Mắt thấy tay mình sắp bị gã đàn ông này bẻ ra, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Vào lúc căng thẳng này, Lâm Dương đột nhiên nghe thấy từ phía gã đàn ông truyền đến một tiếng hét.

Giọng của hắn vô cùng căng thẳng, dường như đang sợ hãi điều gì

đó.

Vào lúc này, bàn tay gã đàn ông đang tóm chặt tay Lâm Dương, cũng lỏng ra một chút.

Chương 823

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu vào lúc này Lâm Dương đã có cơ hội, tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Lâm Dương nắm chặt con dao găm trong tay, sau đó dùng sức vung một nhát về phía trước.

Con dao găm chém vào ngực gã đàn ông.

Sau khi lưỡi dao chém xuống, Lâm Dương như sợ chưa đủ, lại rút ra, chém xuống.

Sau khi lặp lại vài lần, cơ thể gã đàn ông cũng hoàn toàn mềm nhũn, nằm trên mặt đất, chỉ có trên ngực đang có máu tươi chảy ra, cơ thể gã đàn ông cũng không còn động đậy nữa.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng này của gã đàn ông, Lâm Dương cũng biết, mình đã thoát khỏi nguy hiểm thành công.

Sau đó ta cũng nhìn về phía bóng tối bên đó, ở đó, Lâm Dương đã thấy một bóng đen quen thuộc.

Con rắn lúc trước đã truy đuổi Lâm Dương trong bóng tối.

Lúc này sau khi nhìn thấy tên này, Lâm Dương cũng đã hiểu ra, vừa rồi có lẽ đã được con rắn này cứu.

Gã đàn ông hẳn là đã nhận ra sự tồn tại của con rắn, cho nên mới kinh hãi kêu lên.

Nếu không có sự lỏng tay của gã đàn ông vào lúc đó, vậy thì dù thế nào đi nữa, Lâm Dương cũng không thể thoát khỏi tay hắn.

Lúc này nhìn thi thể gã đàn ông đang nằm trên mặt đất, Lâm

Dương cũng cảm thấy may mắn.

Sau đó, con rắn cũng quay trở lại bóng tối, nhanh chóng biến mất.

Lâm Dương tự nhiên cũng không có ý định đuổi theo để cảm ơn đối phương, dù sao ta biết, đó chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Vừa nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng mang theo con dao găm dính đầy máu tươi, đi về phía trước.

Mặc dù lúc này cơ thể Lâm Dương vì bị tấn công liên tục mà đầy vết thương, nhưng nếu chỉ là hành động đơn giản, thì không có gì khó khăn.

Lâm Dương vịn vào tường, nhanh chóng tiến về phía trước.

Cùng với thời gian trôi qua, những vết thương mà gã đàn ông để lại trên người Lâm Dương, lúc này cũng đã phục hồi một phần.

Lâm Dương cũng có thể hành động thuận tiện hơn, không cần tiếp tục dùng tường xung quanh để vịn.

Sau đó, Lâm Dương cũng dựa vào chiếc đèn pin của gã đàn ông đó, tiếp tục tiến về phía trước.

Khác với những con đường ngoằn ngoèo ở những nơi trước đó, lúc này xuất hiện trước mặt Lâm Dương, là một con đường thẳng, một con đường thẳng tắp tiến về phía trước.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng nhìn thấy bên tường xung quanh, bắt đầu xuất hiện từng ô cửa sổ nhỏ.

Những ô cửa sổ này, Lâm Dương có ấn tượng, trong những phòng giam mà ta từng bị nhốt, đó là ô cửa sổ duy nhất có thể nhìn ra bên ngoài.

Lúc này cảnh tượng trong những ô cửa sổ đó, khi Lâm Dương thò đầu vào, cũng giống như trong ấn tượng của ta.

Chỉ có điều khác biệt là, lúc này Lâm Dương quan sát trong phòng giam này, ta đều không thấy ai, rõ ràng là bên trong trống không.

Lúc này Lâm Dương, cũng nhớ ra rồi, Lưu Tư Vũ bị bắt cùng với ta.

Lúc này nếu Lâm Dương bị nhốt, vậy thì Lưu Tư Vũ có khả năng cũng bị nhốt.

Dựa vào chiều cao của Lưu Tư Vũ, chắc chắn sẽ không đi tìm kiếm lối đi ở nơi cao như vậy để tìm lối ra.

Sau khi hiểu rõ điều này, Lâm Dương cũng tăng tốc bước chân, và trên đường đi, mỗi một ô cửa sổ đều sẽ nhìn vào, muốn xem, ở nơi này có gặp được bóng dáng của Lưu Tư Vũ không.

Nhưng sau khi Lâm Dương tìm một lúc lâu, đều không thể tìm thấy bóng dáng của cô ấy.

Lâm Dương cũng thở dài một hơi, có lẽ, nơi Lưu Tư Vũ và mình bị nhốt, không giống nhau.

Lâm Dương lúc này nghĩ như vậy, sau đó đưa tầm mắt nhìn về phía trước.

Ở cuối con đường phía trước Lâm Dương, có một chút ánh sáng, cũng có nghĩa là, ở chỗ rẽ kia, có thứ gì đó ở đó, có thể là có đèn đặt ở đó, cũng có thể có người khác ở đó, nhưng bất luận thế nào, Lâm Dương đều phải đến đó.

Vừa nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đi về phía đó.

Mặc dù biểu cảm của Lâm Dương trông có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng từ bàn tay đang nắm chặt con dao găm cũng có thể thấy được, tâm trạng của ta không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Khi còn cách phía trước một đoạn, Lâm Dương cũng tắt đèn pin

trong tay, đồng thời tiếng bước chân cũng chậm lại rất nhiều.

Ta đi đến phía trước, sau đó ở chỗ rẽ, áp đầu vào tường, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên đó.

Chỉ có điều sau khi Lâm Dương làm như vậy, từ bên đó cũng không có bất kỳ âm thanh nào truyền đến, dường như không có ai cả, ngay cả một chút tiếng thở Lâm Dương cũng không nhận ra.

Vào lúc này, ta cũng ý thức được, ở đó, hẳn chỉ là một thiết bị chiếu sáng cơ bản mà thôi.

Vừa nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng thò đầu về phía đó.

Đầu Lâm Dương vừa mới thò ra một chút, chỉ nhìn rõ một chút ngoại hình của thứ đó ở phía trước, Lâm Dương đã cứng đờ người.

Hồi lâu sau mới rụt đầu lại.

Trong lúc đó, Lâm Dương cũng không phát ra một tiếng động nào.

Nguyên nhân là, Lâm Dương đã nhìn thấy thứ đó ở đó.

Khi thò đầu ra, quả thực có thể nhìn thấy, ở bên ngoài, có một thiết bị chiếu sáng cơ bản, đang chiếu sáng một khu vực ở đó, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là, thứ được chiếu sáng đó, dường như là một sinh vật nào đó.

Vốn Lâm Dương tưởng rằng đó chỉ là thứ được tạo thành từ một số mô sinh vật chất đống lại mà thôi, nhưng sau khi quan sát kỹ một lúc, ta cũng phát hiện ra, trên những thứ mơ hồ không rõ trên bề mặt sinh vật đó, có thể nhìn thấy lớp biểu bì đang co giật.

Chương 824

Phát hiện này, cũng đã chứng minh một điều, tên ở đó, là một vật sống.

Một điểm này, chính là nguyên nhân khiến Lâm Dương không dám thở mạnh.

Bởi vì ngoại hình của sinh vật đó, thực sự quá kinh khủng.

Đầu tiên, đó là một sinh vật nằm trên mặt đất, trông to bằng một con mèo, chỉ có điều trông lại không có bất kỳ đặc điểm nào của động vật, cảm giác cho người ta giống như một số khối thịt bị khâu lại một cách cưỡng ép, lúc này đang chất đống ở đó.

Từ chỗ Lâm Dương nhìn, hẳn chỉ là mặt sau của tên kia, cho nên ta cũng không bị phát hiện.

Nhưng những khối thịt đang không ngừng co giật kia, đang nói với Lâm Dương một điều, tên này, có lẽ không phải kẻ hiền lành.

Nghĩ đến bây giờ, Lâm Dương đã phát hiện ra, những thứ có thể gặp ở nơi này, có lẽ đều không bình thường lắm.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng muốn rời khỏi đây, giữ khoảng cách với sinh vật không rõ này.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dương biết, chuyện này không thực tế.

Nguyên nhân là, Lâm Dương ở đây vừa mới từ đó đến, trên đường đi, cũng không có bất kỳ ngã rẽ nào.

Cho nên nếu Lâm Dương muốn rời đi, chẳng phải chỉ có thể đi qua con quái vật trước mặt sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương cũng dần dần trở nên khó coi, sau đó cũng hít một hơi thật sâu, rồi đi ra đó, đối mặt trực diện với sinh vật không rõ đó.

Sinh vật không rõ, những thứ như thế này Lâm Dương cũng đã gặp lần đầu, cho nên vào lúc này, ta cũng có đủ can đảm để đứng ra, đối mặt trực diện với tên kia.

Khi Lâm Dương không còn che giấu tiếng động nữa, khi tiếng bước chân của ta truyền vào tai sinh vật không rõ đó, nó quay người lại, nhìn về phía Lâm Dương.

Sau khi nó quay lại, Lâm Dương cũng đã thành công nhìn rõ bộ dạng của đối phương, sau đó trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trên khuôn mặt chính diện của vật trông như được khâu vá này, lại bình thường hơn rất nhiều.

Chỉ có điều tên này, lúc này nhìn về phía Lâm Dương ánh mắt lại vô cùng bất mãn, sau đó cũng có thể thấy, nó dùng sức bật mạnh một cái trên mặt đất, sau đó nhanh chóng áp sát về phía Lâm Dương.

Vào lúc này, nhìn thấy kiểu nhảy này của sinh vật, Lâm Dương không hiểu sao lại cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra.

Chỉ là khi sinh vật này nhảy lên, ta cũng né sang một bên.

Cơ thể sinh vật không rõ va vào tường, sau khi rơi xuống đất, Lâm Dương cũng có thể nhìn rõ, trên tường lúc này xuất hiện vài vết hằn như bị thứ gì đó cào.

Sau khi nhìn thấy thứ này, Lâm Dương cũng sáng mắt lên.

Sau khi nhìn mấy vết cào đó, Lâm Dương cũng đã hiểu ra.

Tên trước mặt mình, không phải là sinh vật không rõ, chỉ là một

con chuột mà thôi.

Chủ yếu là con chuột này mặc một bộ đồ, đã cho Lâm Dương một cảm giác mê hoặc tột độ.

Bộ quần áo trên người con chuột, rõ ràng không phải là lông, có lẽ là bị cướp đoạt một cách cưỡng ép từ sinh vật khác.

Nhìn con chuột như vậy, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên nghiêm trọng, bởi vì ta không quên, kích thước của con chuột này, lại to bằng một con mèo nhỏ.

Con chuột to đến mức này, Lâm Dương đoán đối phương chắc chắn cũng có tập tính khác với chuột bình thường, có khả năng ăn thịt.

Thêm nữa là lúc nãy, khi con chuột vồ lên tường, cũng đã để lại mấy vết cào trên tường.

Nhìn vào vết cào đó, Lâm Dương cũng biết rõ sự lợi hại của móng vuốt con chuột.

Sau khi Lâm Dương và tên trước mặt tiến hành một cuộc đối đầu ngắn ngủi, con chuột cũng là người đầu tiên không thể chịu đựng được sự cô đơn, lao về phía Lâm Dương, nhanh chóng bật nhảy.

Bóng dáng con chuột trên không trung tạo thành một tư thế lướt tường, tấn công về phía Lâm Dương.

Móng vuốt sắc bén trên không trung cũng lấp lánh ánh sáng, bị Lâm Dương nhìn thấy rất rõ.

Lúc này, Lâm Dương cũng sẽ cúi đầu xuống.

Khi con chuột nhảy qua người ta, Lâm Dương đã nắm chặt con dao găm trong tay, sau đó dùng sức chém lên trên.

Cùng với tiếng một vật cứng va chạm với dao găm xuất hiện, sắc mặt Lâm Dương cũng lộ ra một tia vui mừng.

Nếu đã xuất hiện âm thanh như vậy, vậy thì đã chứng tỏ một điều, Lâm Dương đã chém trúng đối phương.

Vào lúc nãy, Lâm Dương đã chém lưỡi dao về phía con chuột đó.

Đợi con chuột rơi xuống đất, dường như cũng vì vết thương vừa bị Lâm Dương gây ra mà cảm thấy đau đớn.

Từ chỗ Lâm Dương có thể nhìn rõ, sau khi con chuột lăn vài vòng trên mặt đất, bộ quần áo rất kỳ quái trên người nó, cũng rơi xuống đất.

Và vào lúc này, Lâm Dương cũng sẽ nhìn thấy, ở một bên cơ thể con chuột, có một vết thương, lúc này đang nhỏ máu tươi ra ngoài.

Mặt đất cũng vì máu của con chuột mà bị thấm ướt một chút.

Thấy đòn tấn công của mình quả thực đã gây ra một tổn thương nhất định cho đối phương, Lâm Dương cũng hài lòng gật gật đầu, sau đó dùng tay cầm dao găm, nhìn về phía con chuột kia, hù dọa đối phương, hy vọng con chuột có thể chủ động rời đi.

Nhưng điều khiến Lâm Dương cảm thấy thất vọng là, sau khi phát hiện con dao găm trong tay Lâm Dương, trong ánh mắt của con chuột, ta cũng không thấy bất kỳ ánh sáng lý trí nào, rõ ràng là nó định tiếp tục tấn công Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương chỉ có thể than thở, tên này đã lớn như vậy rồi, một chút trí tuệ cũng không có.

Mặc dù chuyện này vô cùng bình thường, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, lại không như vậy.

Nếu con chuột này vào lúc này vẫn muốn tiếp tục tấn công Lâm Dương, vậy thì những móng vuốt sắc bén trong tay nó, đối với Lâm Dương mà nói, là một mối đe dọa vô cùng lớn, lúc này ta cũng đang cẩn thận đề phòng.

Chỉ một lúc sau, sự kiên nhẫn của con chuột dường như rất kém, lập tức lao về phía Lâm Dương.

Chương 825

Móng vuốt sắc bén trong tay con chuột vung lên trong không trung, sau đó lao về phía Lâm Dương.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Dương thậm chí không kịp phản ứng, sau đó tên này đã xuất hiện trước mặt ta.

Lâm Dương vội vàng giơ con dao găm lên, chặn trước người mình.

Con chuột va vào lưỡi dao của con dao găm, sau đó nhanh chóng nhảy sang một bên khác.

Lâm Dương lại không vì thế mà cảm thấy vui mừng, ngược lại lộ ra biểu cảm đau đớn, nhìn vào ngón tay của mình.

Vào lúc nãy, Lâm Dương vội vàng giơ con dao găm lên, quả thực đã có tác dụng bảo vệ ta.

Cơ thể con chuột vồ lên con dao găm, sau đó ngay lập tức rời đi.

Nhưng khi rời đi, con chuột cũng không quên tấn công.

Bàn tay của Lâm Dương đang nắm chặt con dao găm không thể động đậy và đang ở ngay bên cạnh con chuột, chính là mục tiêu của nó.

Lâm Dương nhìn vào ngón tay của mình, trên ngón tay lúc này xuất hiện vài vệt máu.

Mặc dù nhạt, nhưng Lâm Dương nhìn thấy rất rõ điều này, sắc mặt vô cùng không tự nhiên.

Bởi vì con chuột này trông rất bẩn, lúc này Lâm Dương lại bị móng vuốt của nó cào bị thương, ai cũng không biết có thứ gì đã lọt

vào hay không.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy như có chút buồn nôn, hồi lâu sau mới hoàn hồn.

Đợi Lâm Dương hoàn hồn, sắc mặt ta trong nháy mắt đại biến.

Bởi vì ở nơi con chuột lúc nãy đứng, Lâm Dương cũng chỉ có thể nhìn thấy một vài vết máu, còn bóng dáng con chuột, thì hoàn toàn biến mất.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lâm Dương cũng lập tức đưa tầm mắt nhìn xung quanh, đồng thời cũng đang tìm kiếm bóng dáng của con chuột đó.

Chỉ có điều sau khi tìm kiếm một lúc, Lâm Dương đều không tìm thấy bóng dáng của đối phương.

Dường như con chuột đó cảm thấy đau đớn, cho nên đã rời khỏi nơi này.

Lúc này Lâm Dương ôm hy vọng nghĩ như vậy.

Nhưng chẳng mấy chốc, Lâm Dương đã biết, suy nghĩ đó của mình, ngây thơ đến mức nào.

Dù sao con chuột đó cũng chỉ là một con súc sinh, vào lúc này, tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ mục tiêu của mình.

Từ vị trí trên đầu Lâm Dương, ta cũng có thể nghe thấy một số âm thanh nhỏ.

Vì vậy, Lâm Dương cũng ngẩng đầu lên, nhìn lên phía trên.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng vừa hay dùng mặt của mình, đón lấy con chuột đang rơi xuống.

Khi Lâm Dương không thể tìm thấy con chuột lúc nãy, nó đã lên trên trần nhà, sau đó từ đó phát động tấn công.

Lâm Dương ngẩng đầu lên, thì không may dùng da thịt trên mặt để đón lấy tên này.

Cùng với một cơn đau ngắn ngủi nhưng nhanh chóng, con chuột đã rời khỏi mặt Lâm Dương.

Vào lúc này, ta cũng có thể cảm nhận rõ ràng, từ trên mặt mình, lúc này có chất lỏng đang chảy xuống.

Không cần nhìn cũng biết, đó là khuôn mặt bị con chuột làm bị thương.

Lúc này trên mặt Lâm Dương, có lẽ có vài vết cào, đều do con chuột đó hoàn thành vào lúc nãy.

Vào lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên nặng nề, nhìn về phía con chuột kia, đồng thời Lâm Dương cũng xoay con dao găm trong tay, từ cầm xuôi thành cầm ngược, sau đó lao về phía con chuột, không cho đối phương có cơ hội tiếp tục né tránh.

Thấy Lâm Dương áp sát, con ngươi của con chuột cũng đảo một vòng.

Phát hiện vật có thể làm hại mình trong tay Lâm Dương, lúc này đã ngắn đi rất nhiều, con chuột cũng nhảy về phía Lâm Dương.

Trong một lúc, mặt con chuột và mặt Lâm Dương ở cùng một độ cao.

Lâm Dương thì nhìn chằm chằm vào con chuột trước mặt, con dao găm cầm ngược cũng được Lâm Dương lấy ra, vung mạnh vài nhát về phía con chuột trên không trung.

Sau một loạt thao tác của Lâm Dương, trên người con chuột to con trước mặt ta, cũng xuất hiện từng vết máu, đang nhỏ giọt xuống đất.

Nhưng trên cánh tay Lâm Dương, cũng có vết thương do con

chuột để lại khi rơi xuống cánh tay ta, lại thêm một vết cào.

Sau khi bị Lâm Dương tấn công, con chuột này không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại như bị kích thích thú tính, lúc này đứng trước mặt Lâm Dương, nhe nanh múa vuốt tấn công ta một lần nữa.

Cơ thể con chuột lại một lần nữa bay lên không trung, móng vuốt sắc bén hướng về phía Lâm Dương, tốc độ rất nhanh, mắt thấy sắp tấn công ta, nhưng biểu cảm của Lâm Dương lại vô cùng bình tĩnh.

Sau khi bị con chuột này tấn công vài lần, Lâm Dương cũng đã phát hiện ra, quỹ đạo tấn công của con chuột này, thực sự quá đơn điệu, dễ dàng bị ta nhìn thấu.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng nghiêng người sang một bên, sau đó tránh được cú vồ của con chuột.

Cơ thể con chuột lúc này đang rơi xuống, đồng thời dường như cũng đang kinh ngạc vì sao đòn tấn công của mình lại hụt, cũng trên không trung xoay người một chút, nhìn về phía Lâm Dương.

Nhưng chào đón ánh mắt của con chuột, lại là con dao găm trong tay Lâm Dương.

Sau khi né được đòn tấn công của con chuột, ta dự đoán vị trí rơi xuống của nó, sau đó dùng con dao găm trong tay đâm mạnh về phía đó.

Con dao găm đâm vào mắt con chuột.

Mặc dù dường như vì bị xương sọ chặn lại, con dao găm bị bật ra, nhưng sau khi con chuột rơi xuống đất, Lâm Dương cũng có thể nhìn rõ ở đó, trên người con chuột có những vệt máu lớn đang chảy xuống, và cơ thể cũng đang loạng choạng, dường như mắt đã bị Lâm Dương đâm bị thương, đối với con chuột này mà nói cũng là một loại đau

đớn.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng không thả lỏng, hơi khuỵu gối xuống, sau đó dùng con dao găm trong tay tấn công về phía con chuột.

Chương 826

Con chuột bị mù một mắt, tự nhiên không thể né được đòn tấn công từ tay Lâm Dương.

Ngay lập tức, trên người con chuột, xuất hiện thêm một lưỡi dao, cơ thể con chuột cũng vì thế mà run rẩy nhanh chóng, dường như muốn thoát khỏi đó.

Nhưng đòn tấn công lần này của Lâm Dương, lại không chạm vào xương trong cơ thể con chuột, dường như may mắn vừa hay tránh được những khúc xương đó.

Lúc này con dao găm đã hoàn toàn xuyên qua cơ thể con chuột, cắm xuống đất, đồng thời cũng cố định con chuột ở đó.

Mặc cho con chuột di chuyển thế nào, cũng không thể thoát khỏi tay Lâm Dương.

Nhưng bản thân con chuột không biết điều này, chỉ biết mình đã bị tấn công, cơn đau dữ dội khiến cơ thể không ngừng di chuyển.

Lúc này không cần Lâm Dương ra tay, con chuột thông qua việc di chuyển cơ thể, khiến lưỡi dao trong cơ thể gây ra tổn thương cho nó cũng sâu hơn không ít.

Một lúc sau, con chuột cũng ngừng giãy giụa, nằm trên mặt đất.

Mặc dù trông có vẻ còn chút hơi thở yếu ớt, cơ thể đang hơi run rẩy, nhưng Lâm Dương biết, nó đã mất đi sức giãy giụa.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng rút con dao găm ra, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng chỉ đi được vài bước, Lâm Dương cảm thấy, bụng mình truyền đến một cơn đau quặn.

Lâm Dương ôm bụng, ngồi xổm trên đất nghiến chặt răng.

Đợi một lúc lâu, cơn đau này mới biến mất, sau đó ta cũng tiếp tục di chuyển về phía trước.

Không phải bụng Lâm Dương có vết thương, lúc trước bị gã đàn ông gầy gò đó không ngừng tấn công, trong cơ thể Lâm Dương, lúc này đã tích tụ một số vết thương.

Vừa rồi để chiến đấu với con chuột đó, Lâm Dương cũng đã vận động mạnh một lúc, cho nên lúc này cũng đã động đến những vết thương đó, cộng thêm cảm giác đói khát, cho nên cũng khiến Lâm Dương cảm nhận được một cơn đau khó có thể chịu đựng.

Sau khi cơn đau thuyên giảm, Lâm Dương cũng vịn vào tường xung quanh, từ từ di chuyển về phía trước.

Con đường phía trước lúc này có một chút ánh sáng, và cũng không thấy người phụ trách canh gác.

Sau khi Lâm Dương vịn tường đi một mình một lúc, ta cũng nghe thấy âm thanh từ một bên, một giọng nói vô cùng khàn khàn, lúc này dường như đang gọi tên mình.

Lâm Dương tưởng là ảo giác, nên tiếp tục tiến lên, nhưng giọng nói đó không dừng lại, ngược lại ngày càng lớn.

Cảm nhận được điều đó, Lâm Dương cũng quay đầu lại, sau đó nhìn thấy, trên bức tường bên cạnh, cũng có từng ô cửa sổ sắt.

Bên trong, hẳn là những phòng giam giống như lúc Lâm Dương bị giam.

Lúc này giọng nói đang gọi Lâm Dương, từ bên trong truyền ra.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng đưa tầm mắt nhìn sang, sau đó nhìn thấy ở một ô cửa sổ nhỏ ở đó, có một đôi mắt có chút quen thuộc.

Sau đó Lâm Dương cũng hoàn hồn, người ở đó, là Lưu Tư Vũ.

Cảm thấy kích động, Lâm Dương cũng nhanh chóng tiến về phía đó, chẳng mấy chốc đã đến trước ô cửa sổ, sau đó cũng nhìn rõ, lúc này người đang gọi tên mình, quả thực là Lưu Tư Vũ.

Vào lúc này, nhìn thấy Lâm Dương, biểu cảm của Lưu Tư Vũ cũng trở nên kích động.

Sau đó hai người sau khi trao đổi với nhau một lúc, có thể thấy từ biểu cảm chán nản của Lưu Tư Vũ.

Bởi vì bên chỗ cô ấy có ánh sáng, cho nên lối ra ở trên phòng giam, Lưu Tư Vũ cũng đã sớm phát hiện ra.

Nhưng độ cao đó, lại không phải là thứ Lưu Tư Vũ có thể chạm tới, những kẽ hở giữa các viên gạch trên tường, căn bản không phải là thứ Lưu Tư Vũ có thể bám vào.

Lưu Tư Vũ cũng đã thử mấy lần, nhưng cuối cùng đều không thể rời khỏi nơi này.

Sau đó, Lâm Dương cũng suy nghĩ hồi lâu, bảo Lưu Tư Vũ ở lại đó đừng động đậy, sau đó rời đi, đi theo hướng mà mình có thể rời đi.

Khi Lâm Dương ra ngoài, lối ra chật hẹp đó có những ngã rẽ.

Có khả năng, trong số đó có một lối đi có thể thông đến hướng mà Lưu Tư Vũ đang ở.

Nhưng việc tìm kiếm vị trí của Lưu Tư Vũ trong vô số ngã rẽ đó, đối với Lâm Dương mà nói, gần như là việc không thể làm được.

Lâm Dương cần sự giúp đỡ khác.

Lúc này Lâm Dương, đã đến phía sau, men theo con đường tiếp tục tiến lên.

Trên đường đi, cũng nhìn thấy thi thể của gã đàn ông gầy gò đó,

lúc này đang nằm trên mặt đất, trông có vẻ như đến bây giờ vẫn chưa bị ai phát hiện.

Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó, ta tiếp tục tiến về phía trước.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng quay trở lại lối đi mà ta đã ra trước đó.

Sau đó Lâm Dương cũng nhìn xung quanh, gần đây, không thấy tên kia đâu.

Thấy tình hình này, Lâm Dương cũng nhíu mày, nếu vậy, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương cũng thay đổi, sau đó chui vào trong đó.

Rõ ràng trước đó đã tốn rất nhiều công sức mới ra khỏi nơi này, lúc này lại phải vào lại.

Đi đến ngã rẽ đầu tiên, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ, nhớ lại âm thanh nghe được trước đó, sau đó phán đoán ra, nên đi về một bên.

Nhưng theo ký ức của Lâm Dương, cũng chỉ có thể đi qua được ngã rẽ đầu tiên mà thôi, căn bản không thể tiếp tục đi xuống.

Trước mặt Lâm Dương, lúc này lại một lần nữa xuất hiện ngã rẽ cần phải lựa chọn, nhưng ta lại không có bất kỳ manh mối nào.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương, cũng nhìn xuống mặt đất, sau đó thấy trên mặt đất có những vết máu li ti.

Chương 827

Sau đó trên khuôn mặt Lâm Dương, cũng lộ ra ánh mắt bừng tỉnh.

Lâm Dương cũng nhớ ra rồi, trước đó đã để lại vết thương trên người con chó đó, cho nên khi nó chạy trốn, hẳn cũng sẽ có máu tươi nhỏ giọt xuống.

Sau khi phát hiện ra điều này, con đường tiếp theo của Lâm Dương trở nên dễ dàng.

Trong lối đi này, ta men theo vết máu của con chó dần dần tiến lên.

Không lâu sau, Lâm Dương đã phát hiện ra nơi con chó đang ở.

Con chó đó dường như vì trước đó bị dọa đến mức hoảng loạn không chọn đường, lúc này có thể nhìn thấy nó trong một phòng giam, đang đi vòng quanh bên trong, có lẽ là vì không thể ra khỏi đó.

Thấy cảnh này, trên khuôn mặt Lâm Dương cũng lộ ra một tia cười, sau đó từ lối đi đó nhảy xuống.

Sau khi Lâm Dương nhảy xuống, cũng tạo ra một chút tiếng động trên mặt đất, rõ ràng đã dọa con chó ở đó.

Cơ thể con chó cũng run lên, sau đó Lâm Dương cũng đi đến đó, bắt đầu vuốt ve cơ thể tên này.

Sau khi được Lâm Dương vuốt ve, cơ thể nó cũng phục hồi lại như cũ, sau đó ngửi ngửi mùi của người trước mặt, rõ ràng cũng đã nhận ra Lâm Dương.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng dẫn nó tiến về phía lối ra đó.

Trong ký ức của Lâm Dương, ở phía trước, chính là lối ra.

Nhưng dường như vì nhầm hướng, sau khi đi được vài bước,

Lâm Dương va phải một thứ gì đó, không phải va vào tường, mà là thứ khác, dường như là một thứ gì đó bị vứt trên mặt đất.

Cảm thấy kỳ quái, Lâm Dương cũng cúi người xuống, sau đó đưa tay sờ, rồi sờ thấy mấy vật cứng.

Đang lúc Lâm Dương cảm giác, một luồng mùi vị truyền vào mũi ta, mùi vị nồng nặc xộc vào mũi miệng Lâm Dương, cũng khiến ta suýt nữa không thở được.

Đợi một lúc lâu sau, Lâm Dương mới ý thức được, thứ trong tay mình, là xương cốt, xương cốt người chết.

Sau khi hiểu rõ điều này, trên khuôn mặt Lâm Dương lập tức xuất hiện vẻ chán ghét, ném mạnh những khúc xương trong tay về phía trước.

Xương rơi xuống đất, phát ra âm thanh không giòn giã, sau đó lăn đến sát tường.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng nhận thức sâu sắc một điều, những tên này nhốt người ở đây, dường như là hành vi đã kéo dài rất lâu, có thể tìm thấy một bộ xương ở nơi này.

Lắc lắc đầu, sau khi vứt bỏ những suy nghĩ tạp nham không liên quan đến hoàn cảnh, Lâm Dương cũng nhìn lên phía trên, đưa tay lên phía trên tường, không ngừng sờ soạng.

Sau đó cũng sau khi nhón chân đi một đoạn, sờ được đến nơi đó, rồi nhảy lên, dùng tay móc vào lối đi, sau đó Lâm Dương cũng duỗi thẳng chân, cho con chó cơ hội nhảy lên.

Sau đó giống như trước đó, Lâm Dương mang theo con chó dần dần leo lên, rồi vào trong lối đi.

Sau khi vào trong lối đi, đến lượt con chó dẫn đường.

Dù sao nơi này thực sự quá rắc rối phức tạp, Lâm Dương không cho rằng mình có thể đi ra ngoài.

Sau khi được nó dẫn đi một lúc, con chó cũng đã thành công đưa Lâm Dương ra ngoài một lần nữa.

Lần này, bên ngoài không có con rắn kia, cho nên con chó cũng được Lâm Dương mang ra ngoài.

Sau đó Lâm Dương dẫn tên này đến bên ngoài phòng giam mà Lưu Tư Vũ đang ở, sau đó bảo nó nhìn về phía Lưu Tư Vũ, rồi đưa tay chỉ vào lối ra ở trên, hy vọng nó có thể hiểu ý của mình.

Sau một hồi thao tác như vậy, nó dường như đã hiểu, bắt đầu đi về phía lối đi đó.

Mặc dù đối với việc nó có thực sự hiểu ý của mình hay không, Lâm Dương cảm thấy, nhưng vẫn theo sau.

Một người một chó tiếp tục tiến lên một đoạn đường trong lối đi đó, sau đó ở một nơi nào đó phía trước, cũng đã đến phía trên một phòng giam.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng nhìn xuống dưới, sau đó nhíu mày.

Ở phía dưới, Lâm Dương thấy một bộ xương cốt vương vãi.

Vào lúc này, ta cũng nghi ngờ, tên này đã dẫn mình sai hướng.

Nhưng vào lúc này, phía dưới cũng truyền đến âm thanh quen thuộc của Lâm Dương, giọng của Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương cũng lại thò đầu ra một chút, sau đó nhìn thấy Lưu Tư Vũ ở dưới, lúc này đang dùng ánh mắt kích động nhìn mình.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng biết, mình đã trách nhầm tên phía sau này.

Sau đó cũng sau khi an ủi nó, ta lật người vào trong, tiến vào bên

trong.

Sau khi đến nơi này, Lâm Dương cũng lặp lại chiêu cũ, treo cơ thể mình trên lối đi, sau đó để Lưu Tư Vũ treo lên người mình, chịu đựng trọng lượng của cả hai, Lâm Dương leo lên.

Con chó nhỏ không hề đi lên, dường như nó đã nghe thấy âm thanh gì đó, nhưng Lâm Dương không có sức lực để để tâm, vì tình trạng cơ thể hiện tại của hắn rất tệ, chỉ riêng việc chịu đựng trọng lượng của Lưu Tư Vũ đã vô cùng mệt mỏi, tự nhiên không thể có thêm sức lực để nhìn sang bên cạnh.

Đợi Lâm Dương bò lên xong, khi đang nằm xuống, hắn mới đưa mắt nhìn về phía sau.

Vừa nhìn, Lâm Dương lập tức tỉnh táo hẳn.

Cơ thể vốn có chút mệt mỏi, trong nháy mắt đã hồi phục như cũ.

Vừa rồi, tại ô cửa sổ sắt đó, Lâm Dương đã nhìn thấy một con mắt.

Lâm Dương chắc chắn mình không nhìn lầm.

Từ nơi đó, lúc này có một đôi mắt đang nhìn về phía này.

Lâm Dương nuốt nước bọt, sau đó đẩy Lưu Tư Vũ, ra hiệu hai người tiếp tục tiến về phía trước.

Tuy tiếp tục tiến lên, nhưng lúc này, động tác của Lâm Dương lại trở nên chậm hơn rất nhiều.

Chương 828

Bởi vì nếu đã bị phát hiện, vậy thì lối ra chắc chắn sẽ bị người ta chặn lại.

Lúc đó, hai người vừa ra ngoài sẽ phải đối mặt với mấy kẻ địch.

Dựa vào tình trạng cơ thể của hai người lúc này, e là cũng khó mà đối phó.

Nhưng cứ ngây ngốc trong đường thông đạo này cũng không phải là cách.

Tâm trạng của Lâm Dương lúc này vô cùng phức tạp, không muốn ra ngoài, nhưng lại không thể không ra.

Dưới sự giằng xé của tâm trạng này, hai người cũng được con chó nhỏ dẫn đến một nơi trông giống như lối ra, sau đó nhìn về phía đó.

Ở nơi đó, Lâm Dương không thấy ai cả, dường như những người kia không hề đến đây.

Nhưng nhìn lối ra trống rỗng đó, trong lòng Lâm Dương lại dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương liền đẩy con chó nhỏ về phía trước.

Bị Lâm Dương đẩy một cái như vậy, con chó nhỏ cũng liếc nhìn Lâm Dương một cái rồi dần dần tiến về phía trước.

Nó đi vài bước lại quay đầu nhìn hai người phía sau, nhưng dưới cử chỉ của Lâm Dương, nó cũng đành tiếp tục tiến lên.

Nhìn nó rời đi, ánh mắt Lâm Dương cũng xuất hiện một vài thay đổi.

Vào lúc này, dự cảm chẳng lành đó ngày càng mãnh liệt.

Lâm Dương dẫn Lưu Tư Vũ lùi về phía sau vài bước, dựa vào một góc rẽ phía sau, sau đó giấu mình và Lưu Tư Vũ ở nơi đó.

Dưới ánh mắt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương nhìn về phía trước.

Tuy làm vậy có hơi bất công với con chó nhỏ, nhưng vì sự an nguy của hai người, Lâm Dương cũng chỉ có thể làm như vậy.

Con chó nhỏ sau khi thấy động tác của Lâm Dương cũng trở nên cảnh giác hơn, nhưng vẫn dần dần đi ra ngoài.

Sau khi đi ra ngoài, bóng dáng của nó cũng dần biến mất trước mặt Lâm Dương.

Sau khi nó biến mất, cũng không có dị thường gì xuất hiện.

Chẳng lẽ ta đã quá đa nghi rồi sao?

Lúc này Lâm Dương cũng đang nghĩ vậy, sau đó ánh mắt nhìn về phía trước cũng trở nên phức tạp hơn.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Lâm Dương chợt căng thẳng, thu người lại, dựa vào một bên, chỉ lộ ra một đôi mắt nhìn về phía lối ra.

Vừa rồi, Lâm Dương đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Tuy rất nhỏ, nhưng Lâm Dương chắc chắn không nghe lầm.

Nó chỉ kéo dài một thoáng, sau đó âm thanh liền biến mất.

Ánh mắt Lâm Dương gắt gao nhìn về hướng lối ra, sau đó nhìn thấy một bóng đen xuất hiện.

Lâm Dương cũng vội vàng rụt đầu lại, hoàn toàn ẩn mình ở góc rẽ, không dám thở mạnh.

Lúc này, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi thấy biểu hiện này của Lâm Dương, ánh mắt Lưu Tư Vũ cũng có chút thay

đổi, trở nên ngưng trọng.

Cô cũng không dám phát ra động tĩnh, dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng cũng không hỏi Lâm Dương.

Một lúc sau, Lâm Dương cảm thấy ánh mắt bên ngoài có thể đã dời đi, bèn dẫn Lưu Tư Vũ cùng nhau dần dần tiến sâu vào trong đường thông đạo.

Nếu bên ngoài có người, vậy thì hai người cũng không thể ra ngoài bằng lối đó được nữa.

Như vậy, phương hướng mà hai người có thể lựa chọn đã bị hạn chế.

Lúc này Lâm Dương chỉ hy vọng, bên ngoài đường thông đạo này, có nhiều hơn một lối ra.

Nếu không, hai người tuy đã trốn thoát khỏi nhà giam, nhưng ở một nơi như thế này, có khác gì nhà giam đâu?

Chẳng qua phạm vi hoạt động đã lớn hơn rất nhiều mà thôi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dẫn Lưu Tư Vũ tiếp tục tiến lên.

Sau khi rời đi một đoạn, Lưu Tư Vũ cuối cùng cũng không kìm được lòng hiếu kỳ, hỏi Lâm Dương nguyên do.

Sau đó cô cũng nhận được câu trả lời từ miệng Lâm Dương.

Lúc này, tâm trạng của cả hai đều trở nên nặng nề, dần dần tiến về phía trước trong đường thông đạo.

Vì lúc này đã mất đi một sự tồn tại có thể dẫn đường, nên hai người cũng chỉ có thể tùy ý đi lại trong đường thông đạo này.

Nhưng phương hướng mà đường thông đạo này có thể thông tới, về cơ bản đều là từng phòng giam một.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hai người, liên tục tìm thấy ba phòng giam, không hề thấy bóng dáng của bất kỳ lối ra nào, ngược lại có thể thấy mấy bộ thi thể trong những phòng giam đó, đều đã hóa thành xương khô.

Lúc này, tâm trạng của hai người cũng dần trở nên nặng nề.

Cuối cùng, Lâm Dương cũng đồng ý với đề nghị của Lưu Tư Vũ, trực tiếp đi ra từ lối ra đó, sau đó đánh gục những kẻ cản đường, rồi nhanh chóng rời đi.

Đối với nơi này gần như không có chút hiểu biết nào, lúc này, hai người cũng chỉ có thể đưa ra lựa chọn như vậy.

Nhưng dù có quyết định như vậy, đối với hai người mà nói, việc tìm ra lối ra cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dù sao hai người lúc này cũng đã lang thang trong đường thông đạo này một lúc lâu, cảm giác phương hướng sớm đã mất đi.

Chương 829

Lúc này ở đây tự nhiên cũng chỉ có thể dựa vào vận may mà đi loanh quanh.

Trong lúc tìm kiếm không mục đích như vậy, Lâm Dương lại nghe thấy một vài âm thanh, bèn ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Vừa rồi, hắn dường như nghe thấy tiếng bước chân, nhưng lúc này dừng lại thì lại không nghe thấy gì nữa.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Cảm thấy nghi ngờ, Lâm Dương cũng nhìn sang Lưu Tư Vũ bên cạnh, nhưng nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, dường như cô không hề nhận ra.

Chẳng lẽ thật sự là ảo giác sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, rồi như không tin vào tà ma mà lùi lại một bước.

Sau khi đi về phía sau vài bước, âm thanh đó lại xuất hiện.

Nghe thấy âm thanh, cơ thể Lâm Dương cứng đờ, sau đó nhìn lên trên.

Lúc này, Lâm Dương nhìn thấy một tấm ván có màu nhạt hơn một chút so với xung quanh.

Nhìn thấy tấm ván này, Lâm Dương cũng hiểu ra, âm thanh chắc là từ đó truyền đến.

Trong ánh mắt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương áp tai vào tấm ván đó, sau đó cẩn thận lắng nghe tin tức bên kia, bèn nghe được một chút âm thanh.

Trên tấm ván này, dường như có một phần khu vực là rỗng, cho nên Lâm Dương có thể nghe thấy tiếng bước chân từ trên đó truyền xuống.

Lúc này dường như có mấy người, đang từ phía trên dần dần rời đi theo một hướng.

Ở phía dưới, Lâm Dương cũng nghe rõ những tiếng bước chân đó đang dần xa.

Vì Lâm Dương có vẻ mặt thận trọng, cho nên lúc này, Lưu Tư Vũ cũng không quấy rầy.

Đợi một lúc lâu sau, thấy Lâm Dương bỏ tai xuống, Lưu Tư Vũ cũng định hỏi lý do Lâm Dương làm vậy, thì lại thấy động tác của Lâm Dương trước mắt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lúc này, Lâm Dương đưa tay ra, đặt lên tấm sắt phía trên, sau đó dùng sức đẩy một cái.

Theo một tiếng "két", tấm sắt đó lúc này đã bị Lâm Dương đẩy động, đang dần dần tiến lên trên.

Thấy tình huống như vậy, Lưu Tư Vũ lập tức hiểu ra, trong vẻ mặt tràn đầy kích động.

Tuy trong tiếng bước chân nghe được, những người đó đều đã rời đi, nhưng lúc này, Lâm Dương lại ra hiệu im lặng với Lưu Tư Vũ, sau đó cơ thể cũng theo tấm sắt đó cùng nhau dần dần đi lên.

Chỉ một lúc sau, cơ thể Lâm Dương đã lên trên, nhìn ra ngoài.

Lúc này, Lâm Dương cũng thấy cảnh tượng bên ngoài.

Hắn có thể thấy, dường như đang ở trong một địa đạo, vô cùng tối tăm.

Nhưng có thể thông qua ánh sáng mờ ảo truyền đến từ xa mà nhận

ra không phải đang ở trong bóng tối ngoài trời.

Sau khi quan sát xung quanh một vòng, Lâm Dương cũng không thấy ai cả, bèn thở phào một hơi, sau đó chui ra từ nơi đó, rồi kéo Lưu Tư Vũ cùng lên.

Sau khi lên trên, sắc mặt hai người cũng thư giãn hơn rất nhiều, vì cuối cùng họ cũng đã thoát ra khỏi nơi bên dưới đó.

Như vậy, hai người sẽ không gặp phải tình huống bị nhốt chết nữa.

Nhưng ra bên ngoài rồi, hai người vẫn không thấy nơi nào rõ ràng giống như lối ra.

Gần hai người, cũng chỉ có hai lựa chọn trước và sau, thậm chí không thể nhìn thấy quá xa, cần phải qua một góc rẽ.

Trong tình huống này, hai người cũng không có cảm giác phương hướng, chỉ nhìn nhau một cái, rồi cùng nhau tùy ý chọn một hướng, từ hướng đó dần dần tiến lên.

Khi đi đến vị trí góc rẽ, bước chân của hai người cũng đột ngột dừng lại.

Vì từ phía góc rẽ, lúc này có tiếng bước chân đang truyền đến.

Chú ý một chút, hai người lập tức định quay đầu, nhưng sau khi quay đầu nhìn lại thì phát hiện, căn bản không có bất kỳ nơi nào có thể dùng để trốn tránh.

Góc rẽ phía trước cách hai người một đoạn không ngắn.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở đây căn bản không thể đến đó trước khi người kia đi qua.

Sau khi đưa ra kết luận như vậy, sắc mặt hai người cũng căng thẳng, sau đó vẻ mặt căng thẳng nhìn về phía góc rẽ, đồng thời cũng

áp sát cơ thể vào tường.

Nếu gặp mặt đối phương là không thể tránh khỏi, vậy thì hãy nắm giữ quyền chủ động trong tay mình.

Do hai người áp sát vào tường, lúc này góc nghiêng này có thể giúp họ nhìn thấy cánh tay của đối phương trước khi đối phương nhìn thấy họ.

Lúc này, hai người cũng vẻ mặt căng thẳng nhìn sang một bên.

Theo tiếng bước chân đó dần dần đến gần, hai người cũng đã nhìn thấy, là bộ dạng của đám người áo choàng đen lúc trước.

Lúc này có một tay áo choàng đen xuất hiện trước mặt hai người.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tuy không hề trao đổi với nhau, nhưng vẫn vô cùng ăn ý cùng nhau lao về phía người áo choàng đen phía trước.

Cơ thể hai người đâm vào đối phương, chỉ một lúc sau, kẻ phía trước hai người đã bị họ đè xuống.

Sau khi người áo choàng đen bị hai người đè xuống đất, từ trên người hắn, hai người nghe thấy một tiếng rên rỉ, dường như vì lực va chạm cực lớn đã gây ra một tổn thương nhất định cho đối phương.

Nghe thấy âm thanh trong trẻo này, người áo choàng đen lúc này dường như là phụ nữ.

Nhưng đối với hai người mà nói, thân phận của đối phương căn bản không quan trọng.

Chương 830

Hai người đè chặt người áo choàng đen, Lưu Tư Vũ cũng đưa tay bịt miệng đối phương.

Hiện tại xem ra, những người có sức mạnh kỳ lạ như gã đàn ông gầy gò lúc trước dù sao cũng là số ít.

Lúc này, người áo choàng đen bị hai người đè xuống đất, tuy có thể thấy đang không ngừng giãy giụa, nhưng đáng tiếc là, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi tay hai người.

Nhưng người áo choàng đen này sau khi giãy giụa một lúc, đột nhiên không giãy giụa nữa, cơ thể cũng không động đậy, cho người ta cảm giác vô cùng kỳ lạ, giống như đã ngất đi vậy.

Nghĩ vậy, hai người cũng lật người áo choàng đen lại, sau đó nhìn thấy, lúc này từ miệng người đó đang có máu tươi chảy ra.

Nhìn thấy cảnh này, biểu cảm của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên vô cùng khoa trương.

Không ngờ rằng, lúc này lại ở nơi này nhìn thấy tình huống như vậy.

Người áo choàng đen lúc này đã chết rồi.

Nhìn bộ dạng, không phải là tự sát, vì trên khuôn mặt đầy sẹo của người phụ nữ này, Lâm Dương cũng có thể thấy rõ, trên mặt cô ta tràn đầy vẻ không cam lòng, rõ ràng là đang giãy giụa một cách chủ quan.

Sau khi thấy vẻ mặt của người áo choàng đen, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều nhận ra, sau đó cũng không để ý đến buồn nôn, đưa ngón tay vào trong miệng người đó.

Sau khi sờ soạng một lúc, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên tệ đi.

Trong miệng cô ta, Lâm Dương sờ thấy một vật cứng.

Đó rõ ràng không phải là cơ quan của con người, mà là được cấy vào sau này, cho cảm giác hơi giống đá.

Sau khi sờ thấy vị trí của vật đó, Lâm Dương hiểu ra, người phụ nữ này, ở một mức độ nào đó, đúng là bị họ giết chết.

Vật cứng được cấy vào miệng người phụ nữ, nếu bị đè vào, sẽ làm tắc nghẽn đường hô hấp.

Vừa rồi lúc hai người đè người phụ nữ xuống, rất có thể cũng đã đè cả đầu cô ta, cho nên người phụ nữ lúc này là chết vì ngạt thở.

Sau khi thấy tình huống như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy tâm trạng phức tạp.

Vốn dĩ sau khi khống chế được người phụ nữ này, suy nghĩ đầu tiên của Lâm Dương là có thể biết được một số thông tin từ miệng người áo choàng đen này, ít nhất cũng nên có thể biết làm thế nào để rời đi.

Nhưng lúc này, Lâm Dương cũng ý thức rõ ràng một chuyện, e là không làm được.

Vật cứng đó được khảm vào một vị trí nào đó trong miệng người phụ nữ.

Tuy không phải không thể cứng rắn rút ra, nhưng làm vậy có thể sẽ làm tổn thương thi thể người phụ nữ thêm lần nữa, cho nên Lâm Dương cũng không làm vậy.

Vật này cũng khiến Lâm Dương có một vài suy đoán.

Vật cứng này có khả năng là thứ mà tất cả đám người áo choàng đen ở đây đều có trong miệng, vì hiện tại, Lâm Dương cũng nhận ra,

mỗi một giọng nói của người áo choàng đen mà hắn nghe thấy, đều có chút khàn khàn, rõ ràng không phải trùng hợp, e là cũng có liên quan đến vật cứng được cấy vào này.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều im lặng rất lâu.

Vì vô tình giết chết một người, chuyện này khiến họ cảm thấy khó chấp nhận.

Trước đó khi Lâm Dương giết chết gã đàn ông gầy gò kia, cũng chỉ là để đảm bảo an toàn của mình mà thôi.

Nhưng lúc này, hai người tuy làm trong tình huống không biết, nhưng không nghi ngờ gì, người phụ nữ này cũng bị họ giết chết.

Cho nên lúc này, biểu cảm của hai người đều đông cứng lại.

Nhưng rất nhanh, Lưu Tư Vũ đã lấy lại tinh thần, như thể chuyện vừa rồi không hề xảy ra, cũng kéo Lâm Dương tiếp tục dần dần tiến về phía trước.

Nếu lúc này người áo choàng đen cản đường phía trước đã chết, vậy thì cũng có thể trực tiếp tiến lên.

Phía sau góc rẽ, cũng có thể thấy một cầu thang dần dần kéo dài lên trên.

Sau khi thấy thứ đó, lúc này Lâm Dương vẫn chưa hoàn hồn khỏi sự áy náy đó, nhưng vẫn cảm thấy một chút vui mừng.

Vì cầu thang đi lên này, có khả năng có thể giúp hai người rời khỏi đây.

Lúc này nơi hai người đang ở là dưới lòng đất, điểm này hai người đã đạt được sự đồng thuận, cho nên lúc này, hai người cũng chỉ cần đi lên trên là được.

Nghĩ vậy, hai người thậm chí không nhìn về phía những lối đi phía

trước, mà thẳng tắp đi về phía cầu thang đó.

Sau khi bước lên cầu thang, Lâm Dương cũng nhíu mày.

Vì ở nơi này, Lâm Dương ngửi thấy một mùi khiến hắn cảm thấy khó chịu, dường như ở đây có thứ gì đó, giống như mùi của một thứ gì đó bị mốc.

Lâm Dương cũng đưa mắt nhìn xung quanh cầu thang, định tìm thứ phát ra mùi kỳ lạ đó, nhưng lại không tìm thấy.

Chỉ là theo hai người đi lên, mùi đó lại càng nồng nặc hơn.

Chẳng lẽ, là mùi từ trên đó truyền xuống sao?

Lúc này Lâm Dương cũng nhìn lên trên.

Trong mắt Lâm Dương, có thể thấy một chút thần sắc.

Ở phía trên, những ánh sáng mờ ảo đó hoàn toàn biến mất, ngược lại chỉ có một mảng bóng tối.

Trong mảng bóng tối đó, cũng không biết sẽ có thứ gì.

Hai người đi ra khỏi nơi đó, sau đó cẩn thận dò dẫm trong mảng bóng tối.

Nơi này, hai người không thấy gì cả, chỉ có ở phía xa trên cao có thể thấy một chút ánh sáng.

Nhưng khoảng cách đó đại khái mấy chục mét, cho nên những ánh sáng ở đó không thể cung cấp đủ độ sáng cho hai người.

Chương 831

Lúc này hai người đang không ngừng dò dẫm trong bóng tối.

Rất nhanh, Lâm Dương phát hiện, dường như đã sờ thấy một thứ gì đó, sờ vào có cảm giác ma sát thô ráp, giống như sờ vào đá vậy.

Sau khi cẩn thận cảm nhận, Lâm Dương cũng phát hiện, thứ hắn đang sờ, chắc là một bức tượng điêu khắc.

Trên đó, Lâm Dương có thể cảm nhận được một đường vân rất rõ ràng.

Chỉ là kích thước của bức tượng này dường như có chút lớn.

Lúc này Lâm Dương không thể phán đoán được kích thước của bức tượng này, chỉ là ở nơi tay Lâm Dương có thể chạm tới, đều không thể sờ hết được bức tượng.

Cảm thấy kỳ lạ, Lâm Dương cũng vừa sờ vào đường vân thô ráp trong tay, vừa dần dần tiến về phía trước.

Bức tượng trong tay hắn, dường như là một sinh vật khổng lồ.

Lúc này Lâm Dương đưa ra kết luận này.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận rõ ràng, thứ hắn đang sờ, chắc là chân của bức tượng, có mấy ngón chân nhô ra.

Chỉ riêng kích thước của ngón chân, cũng đã lớn hơn cả người Lâm Dương một vòng rồi.

Cho nên lúc này, ánh mắt Lâm Dương cũng vô cùng quỷ dị, hoàn toàn không biết lúc này bức tượng này đang mô phỏng thứ gì.

Có lẽ chỉ là một vài con mèo, con chó bình thường, chỉ là được phóng đại lên một chút thôi.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng phát hiện không thể có động vật khổng lồ như vậy, cũng nói như vậy, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng sau khi đi được một đoạn ngắn, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút thay đổi.

Vì lúc này từ trong bóng tối phía trước, truyền đến tiếng va chạm không ngừng của vật gì đó, giống như có người đang gõ vậy.

Sau khi xác định không nghe lầm, tiếng bước chân của Lâm Dương cũng nhẹ đi, cẩn thận đi về phía trước, đồng thời trong lòng cũng đang nghĩ về âm thanh đó.

Tuy nghe có vẻ giống như có người đang hoạt động, nhưng Lâm Dương lại cảm thấy có chút không đúng.

Nếu thật sự là người, vậy thì khi lên đây, đáng lẽ phải phát hiện ra hai người mới đúng.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại không bị truy đuổi gì cả, cho nên thứ phát ra âm thanh ở đó, chắc là máy móc thôi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi về phía trước.

Khi đến gần vị trí nguồn phát ra âm thanh, cơ thể Lâm Dương cũng cứng đờ.

Vì lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện, phán đoán lúc trước của mình có thể là sai lầm.

Ở nơi này, Lâm Dương cũng có thể nghe rõ, ở phía trước hắn, lúc này có tiếng thở của một vật gì đó.

Lâm Dương nghe rất rõ.

Sau khi phát hiện ra điểm này, trong lòng Lâm Dương cảm thấy hối hận không thôi.

Nếu biết sớm, Lâm Dương sẽ không đến đây.

Nhưng nếu đã đến đây rồi, đột nhiên quay lại cũng có khả năng sẽ lộ vị trí của mình.

Cho nên lúc này, Lâm Dương cũng chọn đi xem xem, muốn biết thứ phát ra tiếng gõ đó rốt cuộc là gì.

Tiếp tục đi về phía trước vài bước, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, người ở đó lúc này đang ở phía trước hắn.

Từ hơi thở của người đó, Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra một chuyện, đó là đối phương căn bản không nhận ra sự tồn tại của Lâm Dương, hoặc là không có bất kỳ phản ứng nào với Lâm Dương.

Từ phía Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, hơi thở của đối phương vô cùng bình ổn, cho người ta cảm giác vô cùng chuyên chú, không hề bị môi trường xung quanh làm phiền.

Sau đó, Lâm Dương cũng lén lút tiếp tục đến gần hơn một chút.

Nếu đối phương lúc này dường như không nhận ra mình, vậy thì Lâm Dương cũng có thể yên tâm đến gần.

Sau khi đến gần một khoảng cách nhất định, Lâm Dương cũng có thể từ tiếng gõ không ngừng đó mà biết được một chuyện, đó là lúc này tiếng gõ này, thực ra là đang tiến hành điêu khắc trên bức tượng khổng lồ này.

Kẻ ở trước mặt hắn, lúc này chắc là đang làm việc.

Lâm Dương cũng đưa ra kết luận này.

Tiếng va chạm giống như búa và dùi này, cũng chỉ có thể khiến Lâm Dương nghĩ đến những thứ như vậy.

Chỉ là lúc này ở nơi này, một mảng bóng tối.

Chẳng lẽ người này đang dựa vào cảm giác của mình để điêu khắc

sao?

Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng một lúc sau, Lâm Dương cũng nghĩ ra một cách để kiểm chứng.

Chú ý đến cơ thể mình, đừng để va phải người trước mặt, sau đó Lâm Dương cũng đi về phía bức tượng bên cạnh.

Đi được vài bước đến chỗ sâu hơn của bức tượng, sau đó đặt tay lên, hắn có thể cảm nhận được bề mặt bức tượng dưới tay hiện rõ sự hỗn loạn, giống như chưa được đánh bóng vậy.

Bức tượng lấy người này làm ranh giới xuất hiện sự thay đổi như vậy, vậy cũng cho thấy, suy đoán của Lâm Dương thực ra không sai.

Người ở đây lúc này, đúng là phụ trách đánh bóng bức tượng này.

Tuy không biết vì sao đối phương có thể làm được việc như vậy trong tình huống tối tăm này, nhưng lúc này, cũng không khỏi khiến Lâm Dương nảy sinh một suy nghĩ khâm phục đối phương.

Dù sao người có năng lực như vậy, ít nhất cũng phải được coi là một đại sư.

Chương 832

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dần dần lùi về phía sau.

Nếu đối phương không phát hiện ra Lâm Dương, Lâm Dương cũng không định kinh động đối phương.

Nhanh chóng rời khỏi đây, đi về phía sau, tìm đến chỗ của Lưu Tư Vũ.

Đợi Lâm Dương quay lại chỗ của Lưu Tư Vũ, lại phát hiện, đối phương dường như đã tức giận.

Hỏi vì sao, Lưu Tư Vũ cũng không trả lời.

Nhưng Lâm Dương sau khi suy nghĩ một lúc cũng đưa ra đáp án, đại khái là vì Lâm Dương.

Hắn đã rời đi mà không báo cho Lưu Tư Vũ, trong một mảng bóng tối, Lưu Tư Vũ cũng sợ sẽ kinh động người khác, cho nên cũng không dám lớn tiếng gọi, chỉ có thể ở đó chờ Lâm Dương quay lại.

Sau khi biết những điều này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút xin lỗi, nhưng không nói gì, chỉ kéo Lưu Tư Vũ đi thăm dò hướng khác.

Phía bức tượng đó Lâm Dương đã đi xem rồi.

Tuy chưa đi đến cuối, nhưng từ bộ dạng của người đang điêu khắc đó vẫn tiếp tục làm việc, phía đó chắc là một số nơi chưa hoàn thành.

Nếu đã như vậy, vậy thì đến đó, đối với hai người mà nói e là cũng không thể tìm thấy lối ra.

Trong suy nghĩ của Lâm Dương, phía trước đó chỉ là một nơi để

đặt tượng điêu khắc mà thôi, đối với hai người đang muốn nhanh chóng rời khỏi đây mà nói cũng không có bất kỳ giá trị nào.

Sau khi dò dẫm về phía bên kia một lúc, Lâm Dương cũng chạm vào một nơi giống như tường.

Sau khi sờ vào bức tường này, trên mặt Lâm Dương ngược lại lộ ra một chút vui mừng.

Vì nếu đã sờ thấy tường, vậy thì cho thấy một chuyện, chỉ cần đi dọc theo một hướng nào đó của bức tường, có thể tìm thấy lối ra.

Tuy cách này vô cùng tốn thời gian và công sức, nhưng trong tình huống tối tăm này, đối với hai người lúc này mà nói, cũng là một lựa chọn gần như duy nhất.

Sau khi hiểu ra điểm này, hai người cũng đang đi dọc theo bức tường này dần dần tiến về phía trước.

Trong một khoảng thời gian, hướng đi của Lâm Dương vẫn không thay đổi, luôn đi về phía trước, thậm chí không hề cong vẹo, cũng khiến Lâm Dương rơi vào trầm tư.

Vì sao bức tường này lại dài như vậy, không gian này có rộng lớn đến thế sao?

Vậy thì nó dùng để làm gì?

Nhưng lo lắng của Lâm Dương nhanh chóng bị xua tan.

Vì không lâu sau, bức tường vốn đã quen sờ, lúc này đột nhiên biến thành một vật có hình dạng giống như một cánh cửa.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên kích động.

Lúc này, như sợ thứ dưới tay mình là ảo giác, Lâm Dương dùng tay dùng sức sờ mấy cái, sau đó mới xác định được, dưới tay hắn đúng là một cánh cửa, một cánh cửa gỗ.

Lúc này, tuy vì bóng tối không thể nhìn thấy cơ thể của nhau, nhưng hai cơ thể áp sát vào nhau, có thể cảm nhận được tim của đối phương cũng đập nhanh hơn rất nhiều, rõ ràng là vì phát hiện trước mắt hai người.

Lúc này, Lâm Dương cũng dẫn Lưu Tư Vũ mở cửa ra.

Cửa không khóa, chỉ cần dùng sức là có thể đẩy ra.

Tuy không biết bên kia cửa có người hay không, nhưng Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở đây đều gần như không thể tiếp tục chịu đựng bóng tối ở đây nữa rồi.

Trong mảng bóng tối này, hai người không thể nhìn thấy gì, chỉ có thể thông qua xúc giác và thính giác để phán đoán phương hướng trước mặt.

Cảm giác không ngừng dò dẫm trong bóng tối, thực ra không hề thoải mái.

Cho nên lúc này, dù sau cánh cửa có thể có người, hai người cũng không do dự mà đẩy cửa ra.

Sau khi đẩy cửa ra, cảm giác ánh sáng chói lóa gần như làm mù mắt như hai người tưởng tượng đã không xuất hiện.

Rõ ràng đã ở trong bóng tối một lúc lâu, nhưng lúc này ở nơi này, lại vẫn không cảm thấy ánh sáng trước mắt chói mắt đến mức nào.

Không gian trước mặt hai người, cũng không phải nơi tối tăm, đúng là có một chút ánh sáng, nhưng loại ánh sáng này lại vô cùng mờ ảo, khiến hai người vừa mới ở trong bóng tối nhìn thấy, mắt cũng không có bất kỳ khó chịu nào.

Trước mặt họ, là một hành lang dài kéo dài về phía trước, hai bên cũng có những chướng ngại vật giống như vách đá.

Trên cao cũng có thể thấy bóng tối giống như nơi lúc trước, cho người ta cảm giác giống như đang ở dưới một vách đá.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Dương cũng im lặng một lúc.

Vì quy mô này thực sự vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Vốn tưởng rằng, nơi trước mặt hắn, chắc là do người trong thôn đó xây dựng, tuy vô cùng quỷ dị, nhưng có thể làm được.

Nhưng sau khi đến nơi này, Lâm Dương hiểu ra, nơi này không thể là do những người đó xây dựng.

Ít nhất cũng không phải là một thôn có thể xây dựng hoàn thành.

Chỉ riêng nơi giống như hẻm núi trước mặt Lâm Dương, e là cũng phải mất mấy chục năm công phu, huy động lượng lớn nhân lực, mới có khả năng hoàn thành.

Cho nên Lâm Dương càng nghiêng về một khả năng, đó là những người trong thôn đó, chỉ là tìm thấy một nơi giống như di tích, sau đó sống ở đó mà thôi.

Như vậy, mới là một lời giải thích hợp lý.

Nhưng những suy nghĩ vẩn vơ này của Lâm Dương cũng không kéo dài lâu, đã bị Lưu Tư Vũ kéo đi về phía trước.

Lưu Tư Vũ không giống như Lâm Dương lúc này kinh ngạc với mọi thứ trước mắt, mà kéo Lâm Dương muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Ở phía trước không xa, hai người cũng có thể thấy vị trí cuối cùng.

Chương 833

Tuy vì khoảng cách, hai người không thể thấy rõ ở đó có thứ gì, nhưng nếu đã đến đây, chắc chắn phải đi xem.

Con đường để lại cho hai người cũng chỉ có một mà thôi.

Nghĩ vậy, hai người cũng liên tục đi về phía trước.

Khi đi được một nửa, Lâm Dương cảm thấy có chút mệt mỏi.

Vì gần đây, dường như có chút nóng.

Rõ ràng trong cơ thể Lâm Dương không còn năng lượng, nhưng lúc này, Lâm Dương cảm thấy trên người mình đổ mồ hôi.

Rõ ràng chưa đi được bao xa, kết quả lại như vậy, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng lộ ra vẻ mặt khó chịu.

Lâm Dương có thể cảm nhận được sự thay đổi nhiệt độ, Lưu Tư Vũ tự nhiên cũng có thể.

Lúc này cả hai đều nhìn xung quanh.

Ở nơi này, cũng không thấy thứ gì có thể tỏa ra nhiệt lượng, nhưng hai người lại cảm nhận rõ ràng.

Lúc này, Lâm Dương cũng đặt tay lên mặt đất, sau đó khiến Lâm Dương cảm thấy khó hiểu là, nhiệt độ mặt đất tuy có hơi cao, nhưng rõ ràng cũng thuộc loại bị gia nhiệt.

Những nhiệt lượng này, chắc chắn không phải từ mặt đất.

Vậy thì, nơi có khả năng là nguồn nhiệt chỉ có mấy chỗ.

Lâm Dương cũng đưa mắt lên vách đá bên cạnh, sau đó đưa tay sờ

lên.

Khi sờ lên vách đá, lúc đầu Lâm Dương không có cảm giác gì, nhưng ngay lập tức, Lâm Dương phát ra tiếng kêu đau đớn, sau đó nhanh chóng rút tay lại, rồi nhìn vào lòng bàn tay mình.

Vừa rồi, sau khi Lâm Dương đặt tay lên đó, hắn cũng cảm nhận được một luồng nhiệt độ cao dữ dội, phảng phất như đặt tay vào trong một lò nướng nóng hổi vậy, chỉ một thoáng, Lâm Dương đã không thể chịu đựng được nữa.

Cũng vì vậy, trong tay Lâm Dương, lúc này ở mấy chỗ da mỏng trên ngón tay, đã phồng rộp lên, có thể thấy một số vùng da trong suốt đã biến thành hình dạng như mụn nước.

Lúc này, Lâm Dương có thể cảm nhận được, những chỗ bị bỏng trên tay đều có chút đau đớn.

Lúc này, nguồn nhiệt cũng đã rõ ràng, là từ những vách đá gần đây.

Trong những vách đá này, có thứ gì đó đang tỏa ra nhiệt độ cao dữ dội, sau đó truyền đến đây, cũng khiến nơi này bị nhiệt lượng dần dần hong khô.

Sau khi thấy tình trạng thảm hại của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ vốn cũng định đi sờ vách đá, cũng lập tức rút tay lại, sau đó hai người cũng tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi về phía trước, nhiệt độ tăng càng mạnh.

Lúc này cách cuối con đường còn một đoạn ngắn, Lâm Dương cảm thấy như sắp mất nước.

Nhiệt độ cao dữ dội này, khiến mồ hôi trên người hắn sau khi nhỏ xuống đất, không lâu sau đã hóa thành khói trắng biến mất, căn bản giống như đang đi trong lò nướng vậy.

Sau khi bị hong khô một thời gian, hai người cũng đi đến cuối con đường, sau đó nhìn về phía góc rẽ bên cạnh.

Ở đó, lại có một cánh cửa, nhưng không phải cửa gỗ, mà là cửa sắt.

Sau khi thấy cánh cửa sắt đó, Lâm Dương lập tức đi lên, định rời khỏi đây.

Nhiệt độ ở nơi này, thực sự quá cao, căn bản không phải là thứ mà Lâm Dương lúc này có thể chịu đựng được.

Sau khi đặt tay lên cửa sắt, Lâm Dương phát hiện, nhiệt độ trên cửa sắt, có chút nóng, nhưng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ là, chỉ có một chút nóng mà thôi, căn bản không có cảm giác đau đớn đến mức khiến hắn phải hét lên như trong tưởng tượng.

Lúc này trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng dưới sự thúc giục của Lưu Tư Vũ bên cạnh, Lâm Dương cũng không suy nghĩ quá lâu, liền mở cánh cửa sắt đó ra.

Sau khi mở ra, ở bên kia cửa, không khí mát mẻ cũng lan tỏa ra ngoài, ngay lập tức khiến Lâm Dương cảm thấy một trận mát lạnh.

Sau khi phát hiện bên kia cửa không còn nhiệt độ cao như vậy nữa, trên mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều lộ ra vẻ vui mừng.

Hai người nhanh chóng đi về phía trước, chỉ một lúc sau, lần lượt tiến vào bên trong.

Sau khi vào trong, để không khí nóng phía sau không tiếp tục tiến vào, Lâm Dương cũng đóng cửa lại.

Ở nơi này, cảm giác hoàn toàn khác với nơi lúc trước.

Nếu nơi lúc trước giống như dưới đáy hẻm núi, thì nơi này, cho người ta cảm giác hiện đại hơn rất nhiều.

Hai bên hai người, là hai bức tường cao lớn.

Tường trông đều là thép không gỉ, hoàn toàn khác phong cách với những bức tường đá lúc trước.

Ở nơi này, lại có ánh sáng yếu ớt.

Tuy có thể khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ có thể nhìn rõ hơn một chút con đường phía trước, nhưng hai người lại không thể nhìn thấy quá xa.

Ánh sáng mờ ảo này, cho người ta cảm giác như bị che bởi một lớp sương mù, không thể nhìn thấy con đường này dài bao nhiêu.

Nhưng lúc này, hai người cũng không nghĩ nhiều, đi về phía trước.

Vì vừa mới đi ra từ nơi có nhiệt độ cao, lúc này ở nơi mát mẻ này, hai người đều cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Tuy cơ thể vô cùng mệt mỏi, nhưng lại có động lực.

Theo hai người tiến lên, khoảng cách mà hai người có thể nhìn thấy trước mắt cũng ngày càng ngắn lại.

Chương 834

Dường như không phải vì ánh sáng, mà ở nơi này, đúng là có sương mù tồn tại.

Lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều ý thức được một điểm, sương mù ở đây, theo hai người đến gần, cũng trở nên ngày càng dày đặc.

Cho nên những ánh sáng đó mới không thể xuyên qua, khiến phạm vi mà hai người có thể nhìn thấy cũng bị thu hẹp lại rất nhiều.

Màu của sương mù này là màu trắng, cho nên dưới ánh sáng lúc nãy, hai người lúc này không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Nhưng trong tình huống ánh sáng gần như không thể tiến vào, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng có thể thấy rõ, lúc này hai người đang bị sương mù bao vây.

Hai bức tường gần hai người, lúc này đều không thể nhìn thấy, đã bị những lớp sương mù này che khuất.

Lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều bị sương mù bao bọc, phạm vi mà hai người có thể nhìn thấy bị hạn chế rất lớn.

Lúc này, hai người cũng trở nên cảnh giác.

Ở nơi như thế này, nếu có người đuổi đến đây, hai người cũng không thể phát hiện, đó là một điều chắc chắn.

Dù sao bây giờ khoảng cách giữa hai người gần như là đưa tay ra không thấy năm ngón, chỉ có thể nhìn thấy cánh tay, không thể nhìn thấy lòng bàn tay.

Trong sương mù dày đặc đến mức này, vì lo lắng đối phương đi lạc, lúc này cơ thể của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng đều áp sát

vào nhau, hoàn toàn không có sự e ngại giữa nam và nữ.

Lúc này, hai người cũng ý thức rõ ràng một chuyện, họ đang ở một nơi vô cùng nguy hiểm, cho nên phải luôn luôn giữ cẩn thận.

Trước đó không gặp ai, đó là vận may khá tốt, nhưng ở đây, vận may của hai người không biết có thể tiếp tục kéo dài được không.

Nghĩ vậy, hai người cũng thân thể áp sát vào nhau đi về phía trước.

Theo hai người tiến lên, độ dày của sương mù cũng dần dần tăng lên, sau đó biểu cảm của hai người cũng ngày càng thận trọng.

Sương mù lúc này đã dày đặc đến mức không thể nhìn thấy nhau nữa rồi.

Rõ ràng biết Lưu Tư Vũ ở bên cạnh mình, nhưng Lâm Dương quay đầu lại, cũng không thể nhìn thấy sự tồn tại của đối phương, chỉ có một mảng sương trắng tồn tại.

Lúc này, cũng chỉ có tay đang nắm chặt tay Lưu Tư Vũ, khiến Lâm Dương cảm thấy một chút an tâm.

Cộng thêm hai người thỉnh thoảng sẽ nói chuyện, cho nên cũng không cảm thấy bất an, có thể tiếp tục tiến lên.

Sương mù dường như sau khi đến mức độ này sẽ không trở nên dày đặc hơn nữa, luôn duy trì ở mức cúi đầu có thể nhìn thấy ngực.

Lúc này, sắc mặt hai người mới thư giãn một chút.

Dù sao nếu sương mù ở đây trở nên dày đặc hơn nữa, vậy thì sau đó, chỉ có thể khiến hai người trong sương mù giống như trong bóng tối, không thể nhìn thấy gì.

Tuy tình huống hiện tại cũng gần giống như trước đó, nhưng dù sao cũng có thể nhìn thấy một chút đồ vật bên cạnh đầu, cho nên hai

người cũng có thể chấp nhận.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn, hai người vẫn không thấy bất kỳ nơi nào giống như lối ra.

Tâm trạng tuy đã bình tĩnh một chút, nhưng luôn có một cảm giác áp bức không tên, khiến Lâm Dương có chút phiền táo.

Lúc này, từ trong sương mù phía trước, dường như có tiếng gì đó truyền đến.

Không biết là do khoảng cách, hay do sương mù cản trở, lúc này âm thanh truyền đến từ phía trước vô cùng mơ hồ, cảm giác như đã bị giảm đi mấy decibel, căn bản không thể phán đoán được âm thanh gì.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng cảm thấy tay mình bị Lưu Tư Vũ nắm chặt.

Rõ ràng Lưu Tư Vũ cũng đã nghe thấy.

Lúc này, hai người không còn nói chuyện với nhau nữa, yên tĩnh đi về phía trước, rõ ràng đều muốn làm rõ âm thanh phía trước đó là chuyện gì.

Theo hai người tiến lên, âm thanh cũng rõ ràng hơn.

Sau khi hai người đi gần hơn một chút, họ cũng có thể nghe rõ, thứ phát ra âm thanh phía trước họ là gì.

Ở khoảng cách này, có sự cản trở của sương mù, âm thanh đã bị thay đổi một chút, nhưng loại âm thanh rất đặc trưng này, trong lòng hai người đều nảy ra cùng một phán đoán.

Đó là tiếng chó.

Ở phía trước họ, dường như có một con chó, lúc này đang không ngừng hú lên, âm thanh truyền đến đây.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, sắc mặt hai người đều xấu đi.

Vì âm thanh này nghe có vẻ, con chó phía trước họ không phải là một con vật hiền lành, cho người ta cảm giác giống như loại chó dữ.

Lúc này, cơ thể hai người đều cứng đờ, từ bàn tay đang run rẩy của đối phương, đều có thể cảm nhận được sự căng thẳng của đối phương.

Cũng không thể trách được.

Nếu ở trước mặt hai người, thật sự là một con chó dữ, vậy thì trong sương mù này, sau khi con chó dữ đó tấn công họ, e là cũng không tìm được phương hướng để chạy trốn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nắm chặt tay Lưu Tư Vũ, sau đó thuận theo cánh tay cô, đến bên tai cô, khẽ nói một câu.

Sau khi nghe thấy lời của Lâm Dương, tuy không nhìn thấy, nhưng thông qua sự rung động truyền đến từ phía Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng có thể đoán được, Lưu Tư Vũ chắc là đã gật đầu.

Sau đó hai người đi sát vào tường, định men theo tường mà đi.

Hai người đều đã đến đây, tự nhiên sẽ không vì một con chó có khả năng tấn công mình mà rời đi.

Cho nên lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều định đi vòng qua con chó dữ này.

Chỉ cần áp sát cơ thể vào tường, vậy thì xác suất bị một con chó phát hiện cũng rất thấp.

Lâm Dương nghĩ vậy, lúc này Lưu Tư Vũ cũng đồng ý với suy nghĩ của Lâm Dương.

Chương 835

Hai người cũng đi đến bức tường bên cạnh, tựa người vào tường, sau đó dần dần đi về phía đó.

Vì ý thức được phía trước có một con chó tồn tại, cho nên lúc này, tốc độ hành động của hai người đều rất chậm, nguyên nhân là để giảm tiếng bước chân xuống.

Sau khi tiếng của hai người hoàn toàn nhỏ đi, tiếng của con chó dữ đó cũng ngừng lại, cũng khiến hai người cảm thấy an tâm một chút.

Lưng Lâm Dương áp sát vào bức tường phía sau, từ trên tường, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được một luồng cảm giác lạnh lẽo.

Xem ra lúc này hai người đã cách xa nơi có nhiệt độ cao lúc trước rồi.

Ở đây những tấm thép không gỉ có hiệu suất truyền nhiệt khá cao, lúc này nhiệt độ cũng đã hoàn toàn hạ xuống.

Sự mát mẻ này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy an tâm một chút, cũng bình tĩnh quan sát xung quanh.

Bước chân của hai người rất chậm, vì âm thanh cũng đã được giảm đến mức gần như không thể nghe thấy.

Tuy nếu cẩn thận lắng nghe, có thể nghe ra một chút manh mối, nhưng lúc này, trừ phi hai người không di chuyển nữa, nếu không, dù thế nào cũng sẽ có tiếng động truyền ra, cho nên Lâm Dương cũng đang quan sát xung quanh.

Tuy có những lớp sương mù che giấu âm thanh của hai người, nhưng Lâm Dương lại làm sao biết được kẻ phía trước không thể

nghe thấy loại âm thanh này?

Theo hai người tiến lên, bên tai Lâm Dương lúc này lại xuất hiện tiếng của con chó đó.

Nhưng lần này, không phải là tiếng hú, mà là tiếng lạch cạch, theo Lâm Dương thấy, giống như kẻ đó đang đi về phía này.

Chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao?

Lúc này trong lòng Lâm Dương nảy sinh cảnh giác, lập tức muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng sau khi cẩn thận phán đoán, Lâm Dương cũng phán đoán ra, con chó đó dường như chỉ đang đi dạo mà thôi.

Từ lộ trình của nó, tuy lúc này đang đến gần Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, nhưng chỉ đi qua gần hai người mà thôi, căn bản sẽ không gặp phải hai người.

Sau khi nhận ra điểm này, Lâm Dương cũng nắm chặt tay Lưu Tư Vũ.

Lúc này không thể nói chuyện, Lâm Dương cũng chỉ có thể thông qua cách này để truyền đạt suy nghĩ của mình.

Sau khi bị Lâm Dương nắm như vậy, Lưu Tư Vũ dường như cũng hiểu ra.

Hai người đều dừng bước, không tiếp tục di chuyển.

Cả hai đều tựa đầu và cơ thể vào tường, cố gắng giấu mình vào bên cạnh tường.

Một lúc sau, tiếng bước chân của con chó đó cũng ngày càng gần.

Lúc này, hai người thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở của con chó.

Không phải vì thính giác của hai người tốt đến mức nào, có thể xuyên qua những lớp sương mù này để làm được điều đó.

Mà lúc này, tiếng thở của con chó vô cùng gấp gáp, giống như tiếng của một chiếc quạt thông gió, lúc này cũng xuyên qua những lớp sương mù, truyền đến bên tai hai người.

Lúc này hai người tự nhiên không dám làm bất kỳ động tác nào, chỉ có thể áp sát cơ thể vào tường, cố gắng dùng cách đó che giấu bóng dáng mình, ngay cả hơi thở cũng tạm thời nín lại.

Trong lúc có thể nhận ra tiếng thở của đối phương, đối phương tự nhiên cũng có thể nhận ra, cho nên cũng nín thở, ở đó yên tĩnh chờ đợi.

Nghe tiếng thở gấp gáp của con chó đó, Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Lúc này tim đang đập thình thịch, theo Lâm Dương thấy, tiếng tim đập của mình vô cùng rõ ràng.

Tuy Lâm Dương biết, lúc này tốt nhất là có thể bình tĩnh lại, mới có thể khiến âm thanh phát ra từ cơ thể mình giảm xuống mức thấp nhất.

Nhưng hiểu đạo lý là một chuyện, lúc này Lâm Dương không thể làm được điều đó, tiếng tim đập do căng thẳng cũng không ngừng vang vọng bên tai Lâm Dương.

Nhưng may mắn là, con chó ở bên kia sương mù dường như không nhận ra hai người.

Ngay cả tiếng tim đập mà Lâm Dương thấy như tiếng trống, cũng không bị nghe thấy.

Không lâu sau, truyền đến tiếng bước chân của kẻ đó đang dần đi xa.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng thở phào một hơi, sắc mặt trông như sắp kiệt sức.

Lúc này hắn đang thở chậm rãi nhưng nhanh chóng không khí trước mặt.

Vừa rồi nín thở một lúc lâu, Lâm Dương đều cảm thấy cơ thể mình sắp tê liệt, lúc này tự nhiên phải bổ sung lại, chỉ là không dám hít thở mạnh mà thôi.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Sau khi nghe thấy kẻ trong sương mù đã rời đi, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều lộ ra vẻ mặt thở phào nhẹ nhõm, sau đó khôi phục lại trạng thái từ việc áp sát vào tường, chuẩn bị đi về phía trước.

Nhưng khi Lâm Dương vừa mới đi được vài bước, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, sau đó đột nhiên phát hiện, âm thanh con chó đi trong sương mù lúc này đã biến mất.

Tuy đã kéo ra một khoảng cách với Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, nhưng Lâm Dương đáng lẽ vẫn có thể nghe thấy một chút âm thanh, nhưng lúc này, Lâm Dương không nghe thấy gì cả, giống như kẻ đó lúc này đã dừng bước.

Suy đoán như vậy cũng khiến Lâm Dương nảy sinh một dự cảm không tốt.

Lâm Dương kéo lấy tay áo của Lưu Tư Vũ phía trước, để Lưu Tư Vũ dừng bước.

Nhưng vừa mới bị Lâm Dương kéo lại, ở phía Lưu Tư Vũ, rõ ràng không lập tức lĩnh hội được ý của Lâm Dương, đi về phía trước một bước mới dừng lại.

Dường như tiếng bước chân cuối cùng của Lưu Tư Vũ đã kích

động kẻ đó.

Lúc này Lâm Dương cũng có thể nghe thấy, từ phía sau hắn, bây giờ có tiếng động gấp gáp đang truyền đến.

Lâm Dương cũng có thể nghe rõ, biểu cảm trên mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Chương 836

Không ngờ rằng, con chó đó có thể trong tình huống này phát hiện ra sự tồn tại phía sau.

Nhưng thời gian không để lại cho Lâm Dương cơ hội tiếp tục phàn nàn.

Từ phía sau, Lâm Dương cũng có thể nghe rõ, lúc này kẻ đó đang đi về phía Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Chỉ một lúc sau, đã đến vị trí gần hai người, tiếng bước chân hai người đều có thể nghe rõ.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng phản ứng lại nguyên nhân Lâm Dương kéo mình lúc trước, sắc mặt cũng đại biến.

Ngay cả trong màn sương dày đặc này, hai bên đều không thể nhìn thấy sắc mặt của đối phương, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc của đối phương.

Lúc này, cũng không để ý đến việc ẩn nấp gì nữa.

Trong lòng hai người đều cùng nảy sinh một ý nghĩ, đó là chạy, chạy về phía trước.

Hai người cùng nhau chạy về phía trước.

Vì tốc độ, ngay cả bàn tay vốn vẫn nắm chặt cũng buông ra, dùng hết sức lực của mình, nhanh chóng đi về phía trước.

Chỉ một lúc sau, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã đi về phía trước, cũng có thể nghe rõ, kẻ đang đuổi theo phía sau họ, trong quá trình truy đuổi, cũng thỉnh thoảng sẽ có tiếng gầm gừ truyền đến, cũng nghe rất rõ.

Vì không thể nhìn rõ con đường phía trước, khi chạy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều đang nỗ lực chạy về phía trước.

Nhưng trong quá trình chạy, Lâm Dương cũng phát hiện ra một chuyện, đó là khoảng cách giữa hắn và Lưu Tư Vũ, lúc này đang dần kéo ra, vị trí chạy giữa hai người đã có một chút lệch đi.

Vì lúc này đang chạy rất nhanh, Lâm Dương thậm chí không thể lên tiếng để nhắc nhở Lưu Tư Vũ.

Cứ như vậy, khoảng cách giữa hai người cũng ngày càng xa, tuy đều đang đi về cùng một hướng, nhưng hai người không còn áp sát vào nhau như trước nữa.

Lúc này, Lâm Dương cũng nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Từ tiếng bước chân ngày càng rõ ràng này, Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra, lúc này kẻ đó đang đuổi theo hắn.

Sau khi phát hiện ra chuyện này, sắc mặt Lâm Dương cũng thay đổi.

Con chó đó lúc này đang đuổi theo sau lưng Lâm Dương, và thỉnh thoảng sẽ có tiếng gầm gừ truyền đến tai Lâm Dương.

Xem ra không có khả năng nào sẽ đi lạc trong sương mù.

Lâm Dương nghĩ, có khả năng là vì trong sương mù chó cũng có thể dựa vào mũi để tìm đường, cho nên lúc này cũng đang nhanh chóng đến gần Lâm Dương.

Sau khi nhận ra điểm này, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Chỉ chạy được một lúc, Lâm Dương phát hiện, cơ thể mình trở nên vô cùng mệt mỏi.

Nguyên nhân là cơ thể hắn đã lâu không được bổ sung năng lượng,

cộng thêm đã trải qua nhiều chặng đường như vậy, lúc này lại phải duy trì cuộc rượt đuổi với con chó này khiến Lâm Dương gần như kiệt sức, căn bản không có khả năng đột nhiên cắt đuôi được kẻ này.

Sau khi hiểu ra điểm này, tuy biết tiếp tục chạy về phía trước là một chuyện không hợp lý, nhưng lúc này Lâm Dương lại không có lựa chọn nào khác.

Bất đắc dĩ, Lâm Dương vẫn tiếp tục tiến lên, hy vọng ở phía trước, cũng có thể đến nơi có ánh sáng.

Ở một nơi đầy sương mù như thế này, Lâm Dương không muốn bị con chó đó không ngừng cắn xé trên người mình.

Nhưng Lâm Dương muốn tiếp tục chạy, nhưng cơ thể hắn căn bản không thể chống đỡ được điểm này.

Nguyên nhân cũng đơn giản, hiện tại tốc độ của Lâm Dương ngày càng chậm, Lâm Dương thậm chí có thể cảm nhận được, kẻ phía sau lúc này chỉ cách sau lưng hắn một chút.

Lúc này, sương mù trước mặt Lâm Dương vẫn dày đặc như cũ, căn bản không cho Lâm Dương khả năng rời đi.

Sau khi nhận ra điểm này, Lâm Dương cũng phanh gấp, trực tiếp chủ động dừng cơ thể lại.

Nếu phía trước không thể tìm thấy vị trí thích hợp, vậy thì chỉ có thể chọn ở đây.

Con chó trong màn sương dày đặc này dường như tinh lực vô cùng sung mãn, đã gào thét nửa ngày rồi, lúc này vẫn rất có tinh lực.

Cho nên lúc này, ở đây quay người xử lý kẻ này, đối với Lâm Dương mà nói, ngược lại là một chuyện khá hợp lý, như vậy lãng phí thể lực cũng không quá nhiều.

Sau khi Lâm Dương phanh gấp như vậy, con chó phía sau dường như không lường trước được hành động của Lâm Dương, cũng lao về phía Lâm Dương.

Sau đó Lâm Dương có thể thấy, trong màn sương dày đặc trước mặt hắn, lúc này có một cái đầu chó xuyên qua sương mù, và nhanh chóng đâm vào ngực hắn.

Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, kẻ trên ngực hắn đã mở miệng ra.

Lúc này, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, trên ngực mình dường như có thứ gì đó đang cắn vào.

Sau một thoáng suy nghĩ, hắn cũng hiểu ra, thứ cắn vào ngực mình chính là con vật vừa lao tới.

Con chó vừa lao vào người Lâm Dương liền lập tức nhảy xuống.

Nhưng ở vị trí ngực, Lâm Dương có thể thấy máu tươi đang chảy xuống, rõ ràng là vừa rồi đã bị con vật này cắn.

Khi vừa xuyên qua lớp sương mù dày đặc trước mặt, Lâm Dương cũng đã nhìn rõ bộ lông của đối phương, đó là một con chó màu nâu vàng, trông có vẻ giống chó cỏ.

Sau khi bị nó cắn một nhát vào ngực, Lâm Dương cảm thấy một cảm giác tê tê dại dại, vô cùng khó chịu.

Lâm Dương đưa tay lên ngực, sau khi khẽ sờ qua, hắn phát hiện vết thương không sâu.

Mặc dù máu tươi đang chảy ra ngoài nhưng không hề tổn thương đến gân cốt của Lâm Dương, chỉ là một vài vết thương ngoài da mà thôi.

Sau khi nhận ra điều này, Lâm Dương cũng bình tĩnh lại, rồi nhìn

về phía trước.

Dường như vì con chó vàng vừa rồi lao vào trước mặt hắn, đã làm xáo trộn một vùng sương mù.

Chương 837

Lúc này, xuyên qua lớp sương mù trước mắt, Lâm Dương có thể nhìn thấy bóng dáng của đối phương.

Phía sau màn sương trắng mờ ảo, dường như có một bóng hình màu vàng, Lâm Dương biết đó chính là con chó kia.

Lúc này, con chó vàng lại lao về phía Lâm Dương, đồng thời tiếng gầm gừ cũng truyền tới, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng cảm giác đó chỉ kéo dài một lúc, vì tốc độ của con chó vàng rất nhanh, lúc này đã ở ngay trước mặt Lâm Dương.

Hắn nhìn nó đột phá lớp sương mù, lao về phía mình.

Nhưng lần này, Lâm Dương đã có chuẩn bị, sẽ không để bị nó cắn không một cách vô ích.

Thấy thân thể con chó vàng đang lao đến gần, Lâm Dương cũng dồn sức vung tay về phía trước, trực tiếp đập vào người nó.

Một tiếng "bốp" vang lên trong không gian.

Lâm Dương nhìn lại tay mình, khi vừa đập vào người con chó vàng, hắn cũng nhận ra một điều, mặc dù động tác của nó nhanh nhẹn nhưng trên người lại không có nhiều thịt.

Cánh tay vừa rồi của Lâm Dương đập trúng vào xương của nó, lúc này hắn còn cảm thấy tay mình hơi đau.

Con chó vàng bị Lâm Dương đập trúng, văng sang một bên, ngã xuống đất.

Nhưng vừa ngã xuống, nó liền lộn một vòng rồi lại lao về phía Lâm Dương, đồng thời há to miệng, có vẻ như định cắn hắn một nhát

nữa.

Từ vị trí mà con chó vàng đưa đầu tới, Lâm Dương có thể đoán ra mục tiêu của nó dường như là bắp chân của mình.

Nhận ra điều này, sắc mặt Lâm Dương cũng thay đổi.

Nếu bắp chân bị cắn, việc di chuyển lát nữa sẽ trở nên vô cùng phiền phức, dù sao bắp chân cũng phải chịu trách nhiệm chống đỡ cơ thể người, không thể tùy tiện bị thương.

Không muốn bị con chó vàng cắn, Lâm Dương lúc này liền lắc bắp chân của mình, muốn dùng cách này để né tránh đòn tấn công của nó.

Sau khi né được hàm răng sắc nhọn trong miệng con chó, nó liền thay đổi hướng tấn công, thuận theo đà lao tới vừa rồi, nó nhảy lên, tấn công về phía Lâm Dương.

Rất nhanh, nó đã ở ngay trước người Lâm Dương, rồi cắn một phát vào bụng hắn.

Nhìn thấy cái miệng há to của con chó vàng, Lâm Dương cũng sốt ruột, lập tức đặt cánh tay lên bụng, thay cho lớp mỡ trên bụng, con chó cắn vào cánh tay Lâm Dương.

Sau khi cắn vào cánh tay Lâm Dương, con chó vàng không hề nhả ra, khiến cơ thể nó treo lủng lẳng trên cánh tay hắn, rồi ra sức cắn xé.

Lúc này, Lâm Dương có thể cảm nhận được từ cánh tay, mấy chiếc răng của con chó dường như đã cắn rách da mu bàn tay hắn.

Hắn cũng có thể cảm nhận được, những chiếc răng nanh đó đang dần dần tiến sâu vào cơ bắp bên trong cánh tay.

Lâm Dương không ngờ rằng, con chó vàng này không chỉ có tính công kích mạnh như vậy, mà một khi đã cắn trúng thì sẽ không buông

tha.

Lâm Dương tự nhiên không muốn con vật này cứ treo trên cánh tay mình.

Giơ cánh tay còn lại lên, Lâm Dương nhắm vào con vật đang cắn trên tay mình, rồi dồn sức đập xuống.

Chỉ một lát sau, có thể thấy trên đầu con chó vàng đã xuất hiện một vết lõm nhỏ.

Nhưng dù bị Lâm Dương đập mạnh như vậy, con chó vàng vẫn không hề nhả miệng, vẫn ra sức cắn xé cánh tay Lâm Dương.

Lúc này, hắn cảm thấy cánh tay mình như sắp bị cắn đứt, cả trên và dưới đều có những chiếc răng nanh sắc nhọn đâm vào.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, rồi hắn đi về phía bức tường bên cạnh, giơ cánh tay đang bị cắn lên, nhắm vào bức tường, rồi làm ra tư thế chạy, sau đó, cơ thể Lâm Dương nhanh chóng áp sát vào tường, đâm sầm vào đó.

Thứ tiếp xúc với bức tường đầu tiên chính là cánh tay Lâm Dương, hoặc nói đúng hơn là con chó vàng đang treo trên cánh tay hắn.

Lúc này nó bị Lâm Dương đập vào tường, sau khi va chạm, Lâm Dương cũng dồn trọng lượng của mình sang bên đó, cố gắng dùng cách này để gỡ con chó vàng ra khỏi cánh tay.

Nhưng sau một cú va chạm như vậy, Lâm Dương cảm thấy miệng con chó không những không có dấu hiệu buông lỏng, mà ngược lại còn cắn mạnh hơn.

Nhận ra điều này, trên mặt Lâm Dương cũng xuất hiện vẻ mặt bực bội rõ rệt, rồi hắn liên tục dùng sức đập tay vào tường, mỗi lần đều dùng hết sức lực.

Sau khi lặp lại động tác đập mạnh con chó vàng vào tường mấy lần, Lâm Dương cũng thấy nó tuột khỏi cánh tay mình.

Con chó vàng rơi từ cánh tay Lâm Dương xuống, sau khi nằm trên đất, cơ thể nó chỉ khẽ run rẩy.

Trên người con chó, Lâm Dương cũng thấy những vết thương rõ rệt, hiển nhiên là hậu quả do vừa rồi bị Lâm Dương liên tục đập vào tường.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Lâm Dương lại không có chút thương hại nào.

Lúc này hắn nhìn về phía cánh tay của mình, trên đó, hắn có thể thấy rõ hai hàng dấu răng, lúc này đang hằn sâu trên cánh tay, từ bên trong có máu tươi đang từ từ chảy ra.

Lâm Dương đặt tay lên đó, muốn vuốt phẳng lại vùng da bị cắn nhăn nhúm, nhưng chỉ cần khẽ chạm vào, Lâm Dương đã nhíu mày vì đau.

Vừa mới chạm vào, hắn có thể cảm nhận được, cánh tay mình như bị thứ gì đó đốt cháy, cơn đau rát bỏng từ vết thương truyền đến.

Nén cơn đau, Lâm Dương cũng lau sạch chút nước bọt còn sót lại ở vết thương, rồi nhìn về phía con chó vàng.

Con chó vàng bị Lâm Dương dùng sức đập nhiều lần như vậy, lúc này đang nằm trên đất, tuy chưa chết, nhưng từ cơ thể chỉ không ngừng run rẩy cũng có thể thấy, chắc là xương cốt trong cơ thể đã vỡ nát rồi.

Vừa rồi, Lâm Dương cũng không biết đã đập bao nhiêu lần, trong ký ức của hắn, hắn chỉ tóm lấy con chó vàng rồi liên tục đập vào bức tường bên cạnh.

Vì cơn đau trên cánh tay, Lâm Dương nào có tâm tư đi đếm, mãi

đến khi con chó vàng nhả miệng ra, Lâm Dương mới dừng động tác trong tay, rồi nhìn sang phía nó.

Sau khi xác định con vật này không thể bò dậy được nữa, Lâm Dương định rời đi.

Còn về số phận tiếp theo của con chó vàng này sẽ ra sao, phải xem mệnh của nó.

Lúc này Lâm Dương có suy nghĩ như vậy, đồng thời cũng định đi tìm Lưu Tư Vũ.

Chương 838

"Lưu Tư Vũ!" "Lưu Tư Vũ!" Tiếng của Lâm Dương vang vọng trong không gian này.

Vì sương trắng xung quanh, Lâm Dương không thể tìm thấy vị trí của Lưu Tư Vũ.

Tiếng gọi của Lâm Dương xuyên qua lớp sương trắng, truyền ra ngoài.

Nhưng điều khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ là, Lưu Tư Vũ không hề trả lời.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút gì đó không ổn.

Vừa rồi con chó vàng đó đuổi theo Lâm Dương, lúc đó, Lưu Tư Vũ đáng lẽ phải sớm dừng lại mới đúng.

Vì không nhìn thấy nên không giúp đỡ, nhưng sau khi gọi, cũng nên có chút phản ứng chứ nhỉ.

Nhưng lúc này, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, giống như trong mảng sương trắng này chỉ có một mình Lâm Dương vậy.

Lâm Dương tiếp tục gọi mấy tiếng, lần này, hắn dùng hết sức lực, tiếng rất lớn, cho dù có bị lớp sương trắng này cản trở, cũng có thể truyền đi rất xa.

Chỉ là không giống như trước, Lâm Dương lớn tiếng gọi như vậy, vẫn không nghe thấy tiếng của Lưu Tư Vũ.

Lúc này trong lòng Lâm Dương cũng có dự cảm không lành.

Chẳng lẽ Lưu Tư Vũ cũng gặp phải thứ gì rồi sao?

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng mò mẫm đi về phía trước.

Mặc dù bị con chó vàng kia quấn lấy một hồi, nhưng Lâm Dương vẫn nhớ hướng đi về phía trước, hắn đang dần dần tiến về phía đó.

Chỉ đi được một lúc, Lâm Dương phát hiện, trên mặt đất, hắn nhìn thấy một ít lông màu nâu vàng.

Cảm thấy quen thuộc, Lâm Dương cúi đầu xuống, sau khi đặt những sợi lông đó lên tay, biểu cảm của Lâm Dương lập tức cứng đờ, rồi nhìn lên người mình, trên người hắn cũng có những sợi lông tương tự.

Lông trên người Lâm Dương là do con chó vàng kia lúc bổ nhào vào người hắn để lại, vậy thì những sợi lông mà Lâm Dương đang đối mặt lúc này, lại từ đâu ra?

Lúc này Lâm Dương cũng ý thức được, tại sao trước đó Lưu Tư Vũ không dừng bước.

Bây giờ hắn đã hiểu, con chó vàng trong sương mù, e là không chỉ có một con, một con đuổi theo hắn, còn một con khác thì đi về phía Lưu Tư Vũ.

Sau khi ý thức được điều này, sắc mặt Lâm Dương lập tức trở nên lo lắng, bước chân tìm kiếm Lưu Tư Vũ cũng từ đi chậm biến thành chạy, nhanh chóng xuyên qua khu vực sương trắng còn lại.

Ở một đoạn nhỏ phía sau, Lâm Dương đột nhiên phát hiện thế giới trước mắt trở nên rõ ràng, đồng thời cũng có thể nhìn thấy ở phía trước, có dấu vết của Lưu Tư Vũ.

Lúc này Lưu Tư Vũ đang dựa vào tường, trông người có vẻ có một vài vết thương.

Trước mặt Lưu Tư Vũ, lúc này có một con chó vàng tương tự con chó đã tấn công Lâm Dương trước đó, nó đang liên tục tấn công Lưu Tư Vũ.

Có thể thấy, trong tay Lưu Tư Vũ lúc này đang cầm một sợi thắt lưng da, không ngừng quất vào con chó vàng đó, nhưng con chó lại không dễ dàng bỏ cuộc như vậy, vẫn đang cố gắng tấn công về phía Lưu Tư Vũ.

Ở phía bên kia, Lâm Dương cũng nhìn thấy chủ nhân của sợi thắt lưng da đó, một người mặc áo choàng đen, lúc này đang nằm trên đất, lưng hướng lên trời, nên Lâm Dương cũng không thể nhìn rõ dung mạo.

Nhưng nhìn bộ dạng không còn động đậy, Lâm Dương cũng có thể đoán được, chắc là đã ngất đi rồi.

Đây cũng là do Lưu Tư Vũ làm, Lâm Dương không ngờ rằng, khi bị chó vàng truy đuổi, Lưu Tư Vũ phải đối mặt với một tổ hợp một người một chó.

Nhìn bộ dạng hiện tại của Lưu Tư Vũ, chỉ riêng việc giải quyết người mặc áo choàng đen đó đã tốn rất nhiều sức lực, lúc này cũng chỉ có thể yếu ớt nằm ở đó, không để con chó vàng kia nhìn thấy.

Nhìn con chó vàng đang rục rịch kia, Lâm Dương cũng biết, không thể đứng xem kịch ở đây được nữa.

Lâm Dương cũng chạy về phía trước, nhanh chóng đến bên cạnh con chó.

Con chó cũng phát hiện ra Lâm Dương, không ngừng gầm gừ về phía hắn, nhưng Lâm Dương hoàn toàn không để ý, nhận lấy sợi thắt lưng da từ tay Lưu Tư Vũ, nhìn về phía con chó.

Sợi thắt lưng da trong tay Lâm Dương, lúc này như một cây roi quất xuống người con chó vàng.

Sau khi bị Lâm Dương tấn công một trận như vậy, con chó vàng cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết, chạy về trong đám sương trắng,

dường như cảm thấy sợ hãi Lâm Dương ở đây.

Thấy con chó vàng đã rụt về, biểu cảm của Lâm Dương cũng rõ ràng thả lỏng hơn rất nhiều.

Phải biết rằng, lúc này trạng thái của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không tốt, con chó trông có vẻ khỏe mạnh kia, hẳn cũng có thể gây ra thương tích không nhỏ cho họ.

Lúc này, Lâm Dương cũng đi về phía Lưu Tư Vũ, định đỡ cô ấy đang nằm trên đất dậy.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn thấy, Lưu Tư Vũ đang dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn mình.

Cảm thấy kỳ lạ, Lâm Dương nhìn vào đồng tử của Lưu Tư Vũ, rồi nhìn thấy, từ trong đồng tử của cô, phía sau hình ảnh phản chiếu của hắn, có một bóng hình màu vàng đất, lúc này đang tiến lại gần.

Lâm Dương lập tức ý thức được, không sai, chính là con chó vàng đó, nó chỉ giả vờ sợ hãi rời đi, lúc này lại một lần nữa tấn công về phía Lâm Dương.

Phát hiện ra điều này, biểu cảm của Lâm Dương lập tức trở nên khó coi, vội vàng xoay người lại.

Sợi thắt lưng da trong tay hắn chưa hề buông ra, lúc này vừa vặn quất về phía con chó vàng đột nhiên tấn công.

Thân thể con chó vàng bay vút trong không trung, tiếp cận Lâm Dương, rồi bị sợi thắt lưng da trong tay hắn quất trúng.

Sợi thắt lưng da rơi xuống người con chó, cũng khiến nó phát ra tiếng kêu ai oán, thân thể nó cũng theo đó lăn xuống đất rồi lại một lần nữa quay về trong mảng sương trắng đó.

Vì không chắc chắn con chó vàng có quay lại từ trong sương trắng

hay không, nên lúc này Lâm Dương cũng nhìn về phía sương trắng, chờ một lúc, thấy không có động tĩnh gì nữa, hắn cũng yên tâm, rồi đi về phía Lưu Tư Vũ.

Vác Lưu Tư Vũ toàn thân vô lực lên người, Lâm Dương cũng cùng cô ấy tiến về phía trước.

Sau khi rời khỏi sương trắng ở đây, trước mặt hai người cũng xuất hiện một nơi giống như một cánh cửa lớn.

Trên cánh cửa có những hoa văn tinh xảo, những hoa văn này trông vô cùng quỷ dị.

Chương 839

Ngay cái nhìn đầu tiên, Lâm Dương đã liên tưởng đến một số chuyện khó chịu, rồi một trận đầu óc choáng váng, cảm giác quỷ dị này cũng khiến Lâm Dương đối với cánh cửa lớn này cảm thấy một trận khó hiểu.

May mà hoa văn trên đó chỉ có một cảm giác kỳ quái, lúc này Lâm Dương có thể đẩy cửa ra.

Cánh cửa ở đây cũng giống như những cánh cửa trước đó, đều không bị khóa.

Lâm Dương chỉ cần dùng một chút sức là có thể đẩy cửa ra, rồi nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Lúc này, ánh sáng biến mất, phía sau cánh cửa không có chút ánh sáng nào.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy có chút không thoải mái.

Nguyên nhân cũng đơn giản, có kinh nghiệm từ hai hành lang kinh hoàng trước đó, cả hai đều biết, hành lang này hẳn là rất dài.

Nhưng nếu không có chút ánh sáng nào, thì thời gian và tinh lực mà hai người cần bỏ ra để tiến vào sẽ tăng lên rất nhiều.

Sau khi nhìn thấy hành lang như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận mệt mỏi rã rời.

Ngoài sự mệt mỏi về thể xác, quan trọng hơn là sự mệt mỏi về tâm lý.

Kể từ khi hai người thoát ra khỏi nhà giam đó, không biết đã qua bao lâu.

Lúc này cả hai đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lại không biết phải tiếp tục tiến lên bao lâu nữa, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt khó coi.

Nhưng tình huống này cũng chỉ kéo dài một lúc.

Hai người đang nghỉ ngơi tại chỗ, cũng cảm nhận được từ trong bóng tối phía đó, một làn gió nhẹ mát lạnh, lúc này thổi lên người họ.

Cả hai người đều cảm nhận được làn gió đó, nhìn nhau, từ trong mắt đối phương cũng xác nhận được sự thật này, tâm trạng của cả hai cũng trở nên kích động.

Nếu đã có gió nhẹ trong hành lang này, vậy thì ở nơi nào đó bên ngoài, có phải tồn tại một lối đi kết nối với đây không?

Cả hai người đều nghĩ đến khả năng này, trên mặt hai người đều là vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Nếu đoán là sự thật, vậy thì từ nơi đó, hai người cũng có thể rời khỏi đây.

Sau khi có suy nghĩ như vậy, hai người cũng không tiếp tục nghỉ ngơi nữa, đi về phía trước.

Trong mắt hai người, lúc này đều có một tia hy vọng, mong rằng có thể thông qua nơi này để rời đi.

Hai người bước vào bóng tối, trong bóng tối, hai người dìu nhau tiến lên.

Chân của Lưu Tư Vũ bị thương, nên không thể tiến nhanh được, phải cần Lâm Dương dìu mới được.

Vì vậy lúc này, hai người lại một lần nữa áp sát cơ thể vào nhau.

Nhưng điều mà hai người không biết là, sau khi họ bước vào bóng tối, trong mảng sương trắng phía sau, có một con chó vàng chui ra từ bên trong, sau khi ngửi ngửi bên ngoài, cũng theo mùi hương hai

người để lại, tiến vào bên trong.

Hai người dìu nhau tiến lên trong bóng tối, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Nhưng vào lúc này, cả hai đều không có cảm giác mập mờ đó, vì sự chú ý của cả hai đều đặt vào việc tìm kiếm cửa thông gió kia.

Lúc này trong bóng tối, hai người cũng có thể cảm nhận được, làn gió nhẹ đó đang thổi về phía vị trí của hai người, họ có thể men theo hướng đó mà dần dần tiến lên.

Dần dần, hai người cũng mò mẫm đến một bức tường, rồi men theo bức tường này dần dần tiến lên, sau đó dừng lại ở một nơi nào đó.

Lúc này hai người cũng có thể cảm nhận được, làn gió nhẹ từ trên đầu truyền xuống, cũng có nghĩa là, cửa thông gió đó ở ngay phía trên hai người.

Lúc này, Lâm Dương cũng đặt Lưu Tư Vũ xuống đất, rồi nhón chân, tay mò mẫm trên tường.

Nhưng một lúc sau, lại không tìm thấy gì, vẫn là bức tường trơn nhẵn.

Lúc này trên cánh tay Lâm Dương, đều có thể cảm nhận được làn gió nhẹ đó, cũng có nghĩa là, cửa thông gió ở phía trên.

Sau khi nhận ra điều này, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó xử, rồi hắn nhảy lên, thông qua việc tăng thêm chiều cao, muốn sờ được vị trí của cửa thông gió đó.

Nhưng dù đã nhảy lên, Lâm Dương vẫn không chạm vào bất cứ thứ gì giống như cửa thông gió, ngược lại chỉ có thể chạm vào bức tường lạnh lẽo.

Lúc này tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó chịu.

Khó khăn lắm mới tìm được một nơi có thể rời đi, kết quả lại là như thế này, ai cũng không dễ chịu nổi.

Lưu Tư Vũ đang ngồi dưới đất, mặc dù không thể nhìn thấy biểu cảm của Lâm Dương, nhưng thông qua động tác của hắn, cô cũng đoán được phần nào.

Tâm trạng của Lưu Tư Vũ lúc này cũng trở nên tồi tệ.

Hai người hiện đang ở trong một hành lang tối tăm, không thể nhìn thấy môi trường xung quanh, cũng không thể tìm được lối ra.

Hoàn cảnh hiện tại của hai người, thậm chí không thể dùng từ tồi tệ để hình dung.

Lúc này, hai người đều dựa lưng vào nhau ngồi bên tường, đồng thời cũng mất đi động lực tiếp tục tiến lên.

Mặc dù cả hai đều biết, nếu tiếp tục đi xuống, có khả năng sẽ tìm được lối ra, nhưng lúc này, hai người không còn tâm trạng đó nữa, lúc này hai người chỉ muốn nghỉ ngơi mà thôi.

Trong bóng tối, cả hai đều không nói gì, có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

Môi trường xung quanh vô cùng yên tĩnh, tiếng động nhỏ hai người đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Lúc này, từ một vị trí nào đó, có tiếng bước chân lộc cộc, truyền về phía chỗ hai người.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều nghe thấy, trên mặt họ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi cơ thể cũng bắt đầu cử động.

Mặc dù không rõ thứ gì gây ra tiếng động xuất hiện lúc này, nhưng lúc này, hai người cũng biết một điều, tạm thời không có động lực ra

ngoài, lúc này hai người cũng không nên ngồi chờ chết ở đây, nếu không, lỡ bị phát hiện thì phiền phức rồi.

Chương 840

Trong bóng tối, tiếng động hành động của hai người cũng phá vỡ sự yên tĩnh ở đây.

Rồi tiếng lộc cộc ở phía đó, lúc này tiết tấu cũng nhanh hơn rất nhiều.

Lúc này, nghe tiếng tiết tấu nhanh hơn, Lâm Dương cũng phát hiện, tiếng động có tiết tấu này, nghe rất quen tai.

Nếu Lâm Dương không phán đoán sai, tiếng động này chính là của con chó vàng trước đó.

Lâm Dương bây giờ cũng hiểu ra, thứ xuất hiện ở đây, không phải là người đang tìm kiếm họ, mà là con chó vàng trước đó, con chó đã bị Lâm Dương dạy dỗ một trận rồi chạy vào trong sương trắng.

Lúc này nó lần theo mùi hương hai người để lại, đi về phía này.

Sau khi phát hiện ra điều này, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên có chút bất đắc dĩ.

Không ngờ rằng, đến nơi này rồi, vẫn phải tiếp tục chiến đấu với con chó vàng này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lấy sợi thắt lưng da ra.

Trước khi rời khỏi đó, hắn không hề vứt thẳng sợi thắt lưng da đi, mà treo ở eo.

Dù sao cũng chỉ là một sợi thắt lưng da mà thôi, đối với Lâm Dương mà nói, căn bản không nặng.

Lúc này, sau khi nắm chặt sợi thắt lưng da trong tay, dũng khí trong lòng Lâm Dương dường như cũng phục hồi được một chút.

Hắn chủ động đi về phía hướng phát ra tiếng bước chân của con chó.

Trong thoáng chốc, trong bóng tối, tiếng bước chân của Lâm Dương và con chó đồng thời vang vọng, và đang chủ động tiến lại gần nhau.

Sau khi Lâm Dương tiến lại gần một khoảng cách nhất định, tiếng bước chân của con chó đó cũng dừng lại, hiển nhiên không định tiếp tục đến gần nữa.

Có lẽ nó vẫn còn sợ hãi trước đòn tấn công của Lâm Dương trước đó.

Nhưng con chó dừng lại, không có nghĩa là bước chân của Lâm Dương sẽ dừng lại.

Hắn đi về phía trước, rồi ở một nơi phía trước, hắn cũng dừng lại.

Lúc này Lâm Dương có thể nghe thấy tiếng hít thở của con chó.

Lúc này, Lâm Dương cũng không do dự, trực tiếp nắm chặt sợi thắt lưng da trong tay, rồi quất về phía trước.

Sợi thắt lưng da rơi xuống người con chó, cũng khiến nó phát ra một trận kêu thảm thiết.

Nhưng lần này, con chó không giống như trước, bị Lâm Dương tấn công một cái liền chạy đi, mà lao về phía hắn.

Vì ở trong bóng tối, Lâm Dương căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng của con chó, nên cơ thể hắn cũng bị nó bổ nhào vào, rồi ngã về phía sau.

Sức của con chó không lớn, nhưng không đủ để khiến Lâm Dương bị đánh ngã, nguyên nhân chính là đòn tấn công của con chó hoàn toàn không thể lường trước được.

Cơ thể Lâm Dương ngã xuống đất, phát ra một tiếng vang giòn giã.

Lâm Dương cũng cắn răng, cảm giác xương sau lưng mình như đập thẳng vào mặt đất.

Một nỗi đau khó có thể chịu đựng, lúc này từ sau lưng Lâm Dương truyền đến, rơi vào cảm giác của hắn.

Lâm Dương lúc này cũng cố gắng nén lại không phát ra tiếng, vì lúc này, con chó đó đang đè trên người hắn.

Nếu Lâm Dương phát ra tiếng đau đớn, vậy thì không dễ đối phó với con vật này.

Chó dù sao cũng chỉ là súc sinh, chỉ dựa vào một số thứ đơn giản để phán đoán.

Nếu để nó biết có thể gây thương tích cho Lâm Dương, vậy thì tiếp theo nó sẽ không ngừng tấn công hắn, đó không phải là điều Lâm Dương mong muốn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nén lại nỗi đau đó, đưa tay ra, tóm lấy con vật đang ở trên người mình.

Con chó bị Lâm Dương kẹp chặt cổ, tứ chi không ngừng giãy giụa, quơ vào cánh tay Lâm Dương, cũng để lại một vài vết xước trên cánh tay hắn.

Nhưng Lâm Dương không để ý, chỉ nắm chặt cổ con chó, hy vọng thông qua cách này, có thể khiến nó ngạt thở mà chết.

Sau khi Lâm Dương duy trì động tác như vậy một lúc, hắn cũng có thể cảm nhận được, phản ứng của con chó cũng dần dần nhỏ lại, tốc độ vết thương mới tăng thêm trên tay cũng chậm lại.

Lúc này Lâm Dương cũng hiểu, sắp thành công rồi.

Lại một lúc sau, sự giãy giụa của con chó cũng hoàn toàn dừng lại.

Lâm Dương cũng buông tay, mặc cho cơ thể mềm nhũn của nó rơi xuống người mình.

Cảm nhận cơ thể không còn động đậy của con vật này, Lâm Dương cuối cùng cũng thở phào một hơi, biểu cảm căng thẳng cũng thả lỏng.

Lúc này, Lâm Dương cũng đẩy xác con chó ra, rồi đứng dậy, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve những vết thương trên tay.

Lúc này trên cánh tay Lâm Dương đã đầy vết thương, trong đó nghiêm trọng nhất là nơi bị con chó cắn một miếng trước đó.

Lúc này nơi đó không còn chảy máu, nhưng Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được cơn đau âm ỉ truyền đến từ đó.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn xung quanh, trong bóng tối ở đây, hắn không thể tìm thấy vị trí của Lưu Tư Vũ.

Tiếng gọi của Lâm Dương nhanh chóng vang vọng trong không gian này.

Nhưng lần này, Lâm Dương đã nhận được phản hồi của Lưu Tư Vũ, rồi hắn đi về phía đó, đỡ Lưu Tư Vũ dậy, hai người tiếp tục tiến về phía trước.

Khi vừa chiến đấu với con chó đó, động lực trên người Lâm Dương dường như đã được huy động một chút.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy mình có thể tiếp tục đưa Lưu Tư Vũ tiến lên, đi tìm lối ra khỏi đây.

Chương 841

Hai người không ngừng mò mẫm trong bóng tối, men theo tường dần dần tiến lên.

Rất nhanh, hai người phát hiện ra một nơi khác biệt.

Mặc dù không thể nhìn thấy tình hình trước mặt, nhưng thông qua cảm giác dưới chân, hai người cũng có thể đưa ra một phán đoán, lúc này hai người đang đứng trước một bậc thang.

Gần hai người có thể xuất hiện sự thay đổi, cả hai đều cảm thấy vui mừng, nhưng lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không muốn tiếp tục tiến lên.

Bởi vì bậc thang này, từ cảm giác đó xem ra, hẳn là loại đi xuống.

Khi biết rõ mình đang ở dưới lòng đất, hai người không muốn tiếp tục đi vào nơi sâu hơn nữa.

Lúc này hai người vẫn chưa tìm thấy điểm cuối của hành lang này, ở phía trước, có khả năng có lối ra khác, nhưng lúc này, cũng không biết Lưu Tư Vũ nghĩ gì, đột nhiên nắm lấy tay Lâm Dương, khiến hắn di chuyển về phía trước.

Mặc dù không thể nhìn thấy biểu cảm của Lưu Tư Vũ, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng từ bàn tay đang nắm chặt của cô cảm nhận được sự quyết tâm, cũng cùng cô ấy bước xuống bậc thang.

Vì một mảng tối đen, nên lúc này hai người không thể đi quá nhanh, chỉ có thể từng bước từng bước mò mẫm xuống bậc thang.

Ngoài tốc độ chậm ra, điều quan trọng nhất là, hành động như vậy, đối với tinh thần và thể lực của hai người mà nói, đều tiêu hao rất lớn, nhưng hai người vẫn đang dần dần tiến lên.

Đi một lúc, hai người đột nhiên đâm vào một bức tường.

Trán Lâm Dương đập vào đó, phát ra tiếng "bốp".

Lúc này, Lâm Dương cũng biết, đến chỗ rẽ rồi.

Lâm Dương ôm trán, cùng Lưu Tư Vũ xoay người, tiếp tục tiến lên.

Rồi sau khi nhìn về phía trước, cơ thể Lâm Dương cũng cứng đờ, rồi dần dần run rẩy.

Ở phía trước, Lâm Dương nhìn thấy ánh sáng.

Sau khi hắn kích động chỉ tay về phía đó, Lưu Tư Vũ cũng nhìn thấy.

Trong bóng tối phía trước, quả thật có một nơi giống như một điểm sáng, lúc này đang tỏa ra ánh sáng về phía vị trí của hai người.

Lúc này, hành động của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng dần dần nhanh hơn.

Phía trước nơi này không còn bậc thang nữa, hai người chỉ cần đi thẳng về phía trước là được.

Sau một khoảng thời gian, điểm sáng phía trước hai người cũng được phóng đại lên một chút, hai người cũng có thể xác định, ở đó, quả thật có thể đi vào một không gian mới.

Thông qua mùi hương lẫn trong làn gió nhẹ truyền đến từ đó, Lưu Tư Vũ cũng có thể suy đoán ra một điều, nơi đó ở trong một khu rừng núi nào đó.

Sau khi nhận được câu trả lời như vậy từ Lưu Tư Vũ, đôi chân cảm thấy vô cùng mệt mỏi của Lâm Dương, lúc này cũng dâng lên một luồng động lực, dần dần tiến về phía trước.

Rất nhanh, hai người đã đến nơi có ánh sáng, rồi bước ra ngoài.

Sau khi bước ra, Lâm Dương nhìn thấy, nơi này quả thật ở trong một khu rừng.

Xung quanh đều là cây cối và thực vật, lúc này đang bao vây hai người.

Lâm Dương cũng cảm thấy tâm trạng luôn căng thẳng bấy lâu cuối cùng cũng có thể buông xuống, trực tiếp ngồi bệt xuống đất cùng Lưu Tư Vũ nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Nơi hai người đang ở, không phải là dưới lòng đất, trông có vẻ như đã ra khỏi sườn núi.

Lúc này hai người cũng có thể đưa ra phán đoán như vậy, rồi nhìn xung quanh.

Cây cối xung quanh tương đối nhiều, che khuất tầm nhìn của hai người, cũng không thể nhìn thấy nơi quá xa.

Nhưng từ không khí trong lành ở đây, hai người cũng có thể cảm nhận được cả thể xác và tinh thần đều được thư giãn.

Nhưng lúc này, cơ thể Lâm Dương lại đột nhiên cử động, tóm lấy cơ thể Lưu Tư Vũ, mạnh mẽ đè xuống, hai người nằm rạp trên đất.

Cảm nhận được hành động đột ngột này của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ tự nhiên cảm thấy khó hiểu.

Trên mặt cô có thể thấy rõ sự bất mãn, chuẩn bị hỏi lý do Lâm Dương làm vậy.

Rồi miệng Lưu Tư Vũ vừa mới mở ra, đã bị Lâm Dương bịt lại.

Hắn đưa tay bịt miệng Lưu Tư Vũ, khiến lời nói của cô căn bản không thể phát ra.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng ý thức được, rồi gật gật đầu, tỏ ý đã biết.

Vừa rồi, Lâm Dương chắc chắn đã nhìn thấy thứ gì đó, nên mới làm vậy.

Hai người đã ở bên nhau một thời gian, sự ăn ý này vẫn có.

Lâm Dương cũng buông tay ra, rồi dịch người về phía bụi cây bên cạnh một chút, sau đó vẫy vẫy tay về phía Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ cũng hiểu, cũng trong tình huống không phát ra tiếng động lớn, dịch người về phía Lâm Dương, hai người áp sát vào một bên bụi cây.

Lúc này, từ một nơi nào đó phía trước, cũng có tiếng vật gì đó bị kéo đi, truyền đến, và có tiếng nói chuyện xuất hiện ở đó.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều tập trung lắng nghe tiếng người truyền đến từ đó, muốn từ đó thu được một số thông tin.

Nhưng người này nói dường như là tiếng địa phương, hai người căn bản không thể nghe hiểu, chỉ có thể phán đoán ra, khi nói chuyện, người đàn ông này vô cùng tức giận, ngữ điệu lúc cao lúc thấp.

Cách Lâm Dương và Lưu Tư Vũ một khoảng không xa, có một người đàn ông nói tiếng địa phương, lúc này đang kéo một thứ gì đó, dần dần đi về phía Lâm Dương.

Vì không thể nghe rõ lời nói của người đàn ông, nên lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng quan sát những thứ khác.

Trong bụi cây, họ kéo một vài cành cây ra, có thể nhìn thấy một phần cảnh tượng.

Chương 842

Mặc dù không nhìn thấy dung mạo của người đàn ông, cũng như thứ mà hắn đang kéo, nhưng Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều có thể nhìn thấy rõ.

Phần dưới của người đàn ông mặc một chiếc áo choàng đen, trông cũng cùng một phe với đám người dưới lòng đất trước đó, hiện đang ngồi ở đây.

Thứ bị người đàn ông này kéo đi, là một thứ giống như một chiếc bao tải, một chiếc bao tải hình dài.

Không biết bên trong đựng gì, lúc này trên mặt đất xuất hiện một vệt kéo, xem ra trọng lượng của thứ bên trong cũng không nhẹ.

Mỗi bước đi của người đàn ông đều có thể thấy lòng bàn chân hắn đang dùng sức.

Dần dần, người đàn ông này sắp đến gần đây, tiếng chửi rủa trong miệng vẫn không ngừng, vang vọng rõ ràng bên tai Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Người đàn ông dường như rất quen thuộc với đường đi ở đây, nên cũng không tìm đường ở đâu cả, tự nhiên không nhìn thấy Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở bên dưới.

Hai người cũng vì vậy mà thoát được một kiếp.

Có thể thấy người đàn ông này kéo chiếc bao tải đó, từ từ đi về phía trước, hướng đi chính là nơi Lâm Dương và Lưu Tư Vũ vừa mới ra.

Sau khi nhìn thấy hướng đi của người đàn ông, trong lòng Lâm Dương cũng nảy sinh một dự cảm không lành.

Ánh mắt nhìn về phía chiếc bao tải cũng trở nên kỳ quặc, trong bao tải, chẳng lẽ là người sao.

Phải biết rằng, rất có khả năng, dù sao đám người áo choàng đen đều đã đưa Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đến đây, lại đưa thêm người khác đến đây, cũng rất có khả năng.

Nhưng trong bao tải đó có thể có người sống tồn tại, lúc này Lâm Dương cũng không có ý định đi cứu họ ra.

Nguyên nhân cũng đơn giản, lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều gần như tự thân khó bảo, làm sao có thể đi giúp đỡ người khác.

Người đàn ông đó kéo chiếc bao tải sau lưng, dần dần tiến về phía hành lang.

Sau khi người đàn ông tiến lên một lúc, chiếc bao tải bị hắn kéo đi, lúc này cũng có một số phản ứng.

Có thể thấy, chiếc bao tải đang động đậy, giống như có vật sống bên trong muốn rời khỏi đó.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Lâm Dương cũng căng thẳng, không còn nghi ngờ gì nữa, trong chiếc bao tải đó, quả thật có một người sống tồn tại, hiện tại chắc là đã bị đánh thức.

Người trong bao tải bắt đầu giãy giụa.

Lúc này, người đàn ông đang kéo bao tải đi về phía trước, cũng chú ý đến điều này, dừng lại, liếc nhìn bao tải một cái, rồi cũng không để ý nhiều, tiếp tục tiến lên, có vẻ như đã quen với cảnh này.

Sự giãy giụa trong bao tải ngày càng kịch liệt, xem ra có thể không bị hạ thuốc, chỉ đơn giản là bị đánh ngất đi mà thôi.

Lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở đây đều có thể nhìn thấy, khi bao tải đi qua một hòn đá nhỏ, cùng với sự giãy giụa của người

bên trong, cũng có thể thấy, một bên bao tải tiếp xúc với hòn đá nhỏ, rồi bị cạnh sắc của hòn đá rạch rách, tiếng "xoẹt" từ đó truyền đến.

Cùng với tiếng "xoẹt" vang lên, trên bao tải xuất hiện một vết rách.

Bên trong cũng có một người phụ nữ, lúc này đưa tay ra ngoài, bám vào bùn đất trên mặt đất, ló đầu ra.

Sự giãy giụa của người phụ nữ tự nhiên thu hút sự chú ý của người đàn ông.

Người đàn ông áo choàng đen quay đầu lại, cũng nhìn thấy người phụ nữ đang dần dần bò ra từ trong bao tải, trong miệng lại vang lên một tiếng chửi rủa mà Lâm Dương không thể nghe hiểu.

Rồi có thể thấy, người áo choàng đen cúi người xuống, tay nắm thành quyền, rồi đập về phía cô ta.

Trong miệng cô ta không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, vẫn đang không ngừng giãy giụa, đồng thời đưa tay về phía trước, giống như đang cầu cứu.

Hướng tay cô ta chỉ, chính là phía Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đang ẩn nấp.

Lúc này bị chỉ vào, sau khi nhìn thấy tình huống này, sắc mặt Lâm Dương lập tức cứng đờ, trông có vẻ như đã bị phát hiện.

Lúc này, người đàn ông áo choàng đen cũng chú ý đến tư thế của cô ta, hắn đưa tầm mắt về phía Lâm Dương, nhìn vào bụi cây phía đó.

Có người ở đó, lúc này cũng vừa vặn đối diện với ánh mắt của Lâm Dương trong bụi cây.

Ánh mắt của người đàn ông trở nên sắc bén, thấy sự thay đổi này, Lâm Dương cũng biết, mình quả thật đã bị phát hiện.

Trong mắt người đàn ông, nhanh chóng chuyển thành một cảm xúc

gần như phẫn nộ.

Hắn bỏ chiếc bao tải trong tay, đi về phía Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Trong tay người đàn ông, có một hòn đá vừa mới nhặt lên từ mặt đất sau khi nhìn thấy Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Nhìn thấy cảnh này, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên khó coi.

Vốn không muốn cứu người đó, vì không muốn chiến đấu với người đàn ông này.

Nhưng lúc này nếu đã bị phát hiện, vậy thì lựa chọn để lại cho Lâm Dương cũng không nhiều.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đứng dậy, đối mặt với người đàn ông này, đồng thời cũng nhẹ nhàng đá vào đồng bạn của mình.

Vừa rồi, người bị phát hiện chỉ có một mình Lâm Dương, Lưu Tư Vũ ở bên cạnh dường như không bị phát hiện, nên Lưu Tư Vũ cũng có thể phát huy tác dụng lớn vào lúc này.

Người đàn ông đi về phía Lâm Dương, hòn đá trong tay cũng được ném ra trước.

Hòn đá nhắm vào đầu Lâm Dương.

Người đàn ông ném rất chuẩn, lúc này, Lâm Dương cũng phải đưa tay lên che đầu, nếu không, sẽ bị hòn đá này đập trúng.

Sau khi đặt tay lên đầu, hòn đá rơi xuống cánh tay, Lâm Dương cũng cảm nhận được một chút đau đớn, hiển nhiên vừa rồi người đàn ông trông như tiện tay ném, nhưng lực đạo sử dụng lại rất lớn.

Sau khi hạ cánh tay xuống khỏi mặt, tầm nhìn của Lâm Dương cũng lại nhìn về phía người đàn ông.

Vừa rồi, cánh tay Lâm Dương đã che khuất tầm nhìn của hắn, lúc này người đàn ông nhân cơ hội này tiến về phía Lâm Dương một đoạn, đến trước mặt hắn.

Chương 843

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương cũng đột nhiên thay đổi, vì hắn nhìn thấy, trong tay người đàn ông, không biết từ lúc nào, đã có thêm một con dao găm.

Người đàn ông cầm dao găm lao về phía Lâm Dương, hiển nhiên không có ý tốt.

Lúc này, trong lòng Lâm Dương cũng có một dự cảm không lành.

Lâm Dương cũng lùi về phía sau mấy bước.

Mặc dù tốc độ lùi không nhanh bằng tốc độ tiến của người đàn ông, nhưng ít nhất cũng kéo dài được một chút thời gian tiếp xúc giữa hai người.

Rồi người đàn ông tiến vào trong bụi cây, con dao găm trong tay cũng được nắm chặt, vung về phía Lâm Dương.

Từ quỹ đạo của con dao găm, có thể thấy nó có thể tấn công Lâm Dương.

Bên cạnh hắn đều là một số thực vật, chặn đường đi của hắn, xem ra sắp bị tấn công.

Nhưng lúc này, người đàn ông lại cảm nhận được một luồng sức mạnh từ bên cạnh truyền đến, cơ thể hắn nghiêng sang một bên.

Cảm thấy khó hiểu, người đàn ông nhìn về phía hướng truyền đến sức mạnh, cũng nhìn thấy một người phụ nữ vóc dáng nhỏ bé, lúc này đang bổ nhào vào người hắn, cơ thể người đàn ông cũng theo đó ngã xuống.

Khi ngã xuống, người đàn ông không quên trong tay mình có vũ khí, con dao găm thuận theo quán tính ngã của cơ thể thay đổi hướng

tấn công, tấn công về phía Lưu Tư Vũ.

Nhưng con dao găm ở giữa không trung, đã bị Lâm Dương đá văng ra ngoài.

Chân Lâm Dương đá vào cổ tay người đàn ông, cổ tay hắn vặn vẹo một cách không tự nhiên, con dao găm trong tay cũng bị buông ra.

Rồi Lâm Dương cũng nhân cơ hội này, lao về phía trước, đè người đàn ông dưới thân mình, cùng Lưu Tư Vũ đè chặt hắn.

Sức phản kháng của người đàn ông rất lớn.

Lúc này cơ thể yếu ớt của hai người dùng cả trọng lượng cơ thể, nhưng lúc này cũng có một cảm giác dường như không thể đè nổi đối phương.

Sự giãy giụa của người đàn ông cũng khiến cơ thể hai người không ngừng rung lắc.

Lúc này, Lâm Dương cũng đưa ra một quyết định, hai tay lật một cái, cởi áo ra, chiếc áo dính máu lúc này bị bịt vào mặt người đàn ông.

Rồi Lâm Dương cũng nhanh tay nhanh mắt dùng hai góc áo thắt một nút, rồi nắm chặt cái bọc hình thành từ chiếc áo.

Lưu Tư Vũ cũng hiểu Lâm Dương muốn làm gì, đưa tay ra đè chặt hai tay muốn động đậy của người đàn ông.

Mũi miệng của người đàn ông bị bịt lại, và cơ thể cũng bị khống chế.

Mặc dù sức của người đàn ông lớn, nhưng trong một lúc như vậy, cũng không thể làm gì được.

Sự giãy giụa của người đàn ông cũng trở nên ngày càng yếu ớt.

Một lúc sau, có thể phát hiện cơ thể người đàn ông hoàn toàn ngừng động đậy.

Đôi tay trong sự khống chế của Lưu Tư Vũ, hoàn toàn trở nên vô lực.

Cơ thể người đàn ông lúc này cũng không còn phản kháng, tứ chi cũng trở nên mềm nhũn.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương cũng thở phào một hơi.

Chiếc áo vốn đè trên đầu người đàn ông cũng được Lâm Dương buông ra.

Hai tay chống hông, Lâm Dương không ngừng thở hổn hển, cảm giác như sắp rã rời.

Vừa rồi, để đè chặt người đàn ông này, cánh tay Lâm Dương đã sử dụng rất nhiều sức lực, những vết xước trên cánh tay, lúc này cũng vì vậy mà trở nên đau đớn.

Lâm Dương nhìn xem, may mà không chảy máu, nhưng cảm giác đau đớn này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nghỉ ngơi ở bên cạnh, rồi nghe thấy tiếng sột soạt, nhìn thấy người phụ nữ ở đó.

Người phụ nữ bò ra từ trong bao tải, lúc này cũng đã đến trước mặt hai người, lúc này dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người, đồng thời trên mặt có vẻ hoảng sợ rõ rệt.

Khi Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, rồi chú ý đến, người phụ nữ đang nhìn không phải là họ, mà là cơ thể của người đàn ông dưới đất.

Đầu của người đàn ông bị trùm một lớp áo, và lúc này không còn động đậy nữa, người phụ nữ này cũng đã phát hiện ra sự thật là người đàn ông đã chết.

Cũng có nghĩa là, trong mắt người phụ nữ này, hắn và Lưu Tư Vũ hẳn đã trở thành loại người xấu.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương cũng nở một nụ cười với người phụ nữ, dường như muốn truyền đạt thông điệp vô hại.

Nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười của Lâm Dương, biểu cảm của người phụ nữ cũng trở nên kinh hãi hơn, từng bước từng bước lùi lại, rồi xoay người, chạy về phía hành lang đó.

Thấy tình huống này, Lâm Dương lập tức lớn tiếng gọi, cố gắng gọi người phụ nữ đó quay lại.

Nhưng sau khi nghe thấy tiếng gọi của Lâm Dương, người phụ nữ khi chạy trốn vung vẩy hai tay cũng nhanh hơn, xem ra đối với Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cảm thấy sợ hãi.

Lâm Dương muốn đuổi theo người phụ nữ, phải biết rằng, trong hành lang đó, không phải là nơi an toàn.

Nhưng chỉ cần cử động, Lâm Dương có thể cảm nhận được, toàn thân trên dưới đều như sắp rã rời, cơ thể vô cùng mệt mỏi, căn bản không thể tiếp tục hành động.

Hai tay chống đất, Lâm Dương nhìn người phụ nữ đang dần dần chìm vào bóng tối, tâm trạng phức tạp.

Lâm Dương không ngờ rằng, cứu người phụ nữ này, lại để cô ta đi vào nơi đó.

Mặc dù nếu không phải người phụ nữ này phát hiện ra họ, họ cũng sẽ không ra tay, nhưng lúc này nhìn thấy cô ta đi vào hành lang đó, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên phức tạp, rồi nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Chỉ là không giống với Lâm Dương, trên mặt Lưu Tư Vũ, là một biểu cảm vô cùng bình tĩnh.

Người phụ nữ bước vào bóng tối trong hành lang, rất nhanh, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở bên ngoài đều không thể nhìn thấy bóng dáng

của cô.

Chương 844

Sau đó, Lâm Dương cũng thảo luận với Lưu Tư Vũ một lúc, rồi đạt được sự đồng thuận, người phụ nữ đã chạy vào đó, cứ để cô ta tự sinh tự diệt là được rồi.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ôm suy nghĩ như vậy, bắt đầu tìm kiếm con đường có thể rời đi ở bên ngoài.

Ở nơi bên ngoài đó, hai người xuyên qua trong rừng cây, rất nhanh, tìm được một nơi giống như một đài cao, từ đó có thể nhìn thấy cảnh sắc dưới núi.

Ngay phía dưới ngọn núi đang ngồi, chính là ngôi làng mà hai người đã đến trước đó, hai người đã bị đưa vào từ đó.

Sau khi phát hiện ra điều này, sắc mặt của hai người đều có chút phức tạp.

Vốn tưởng rằng hai người bị đưa vào lòng đất, kết quả lại ở trong núi.

Mặc dù trông có vẻ giống nhau, nhưng như vậy, cảm giác bí ẩn của đám người áo choàng đen càng cao hơn.

Dù sao kỹ thuật khoét rỗng một ngọn núi cũng không thấp, những người áo choàng đen này, tuyệt đối không phải là dân làng bình thường.

Hai người cũng nhìn thấy đường trên núi, rồi tìm được con đường thích hợp, chuẩn bị rời khỏi đây vào lúc này.

Nếu đã khó khăn lắm mới ra được từ bên trong, hai người tự nhiên sẽ không tiếp tục ở lại nơi này lâu hơn nữa.

Men theo con đường núi đã nhìn thấy trước đó, hai người dần dần

tiến xuống dưới.

Một lúc sau, hai người đã thành công tìm được một con đường thẳng tắp dẫn xuống dưới, rồi hai người từ đó xuống núi.

Dường như những người áo choàng đen đó không đề phòng trường hợp có người rời khỏi từ bên trong, trên con đường này, hai người cũng không gặp bất kỳ người áo choàng đen nào, thuận lợi xuống núi.

Rồi nếu không có gì bất ngờ, hai người có thể rời khỏi đây.

Lâm Dương nghĩ như vậy, chỉ là sau khi nhìn thấy mấy người phía trước, Lâm Dương biết, mình nghĩ quá nhiều rồi.

Ở phía trước, Lâm Dương nhìn thấy mấy người áo choàng đen, lúc này dường như đang canh gác ở phía trước.

Trên người họ, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy những con dao găm được đeo ở eo, những con dao găm này hẳn là trang bị tiêu chuẩn.

Sau khi nhìn thấy mấy người áo choàng đen từ xa, động tác của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều chậm lại, nằm rạp trên đất, từng chút từng chút dần dần tiến lại gần phía trước, rồi phát hiện, những người áo choàng đen trước mặt họ, có thể nhìn thấy có ba người.

Ba người áo choàng đen đứng ở các hướng khác nhau, lúc này đang di chuyển ở đó, trông có vẻ như đang tuần tra.

Thấy tình huống như vậy, Lâm Dương cũng biết, suy đoán trước đó của mình, e là sai rồi.

Đối với những người áo choàng đen này, chắc là căn bản không sợ có người rời khỏi từ bên trong.

Trên người những người áo choàng đen này, Lâm Dương có thể thấy một sự lạnh lùng, chắc là khi ra tay giết người cũng sẽ không do

dự.

Sau khi phát hiện ra điều này, động tác của Lâm Dương cũng trở nên chậm hơn rất nhiều, không nên ở nơi này kinh động đám người áo choàng đen này.

Không xét đến sự chênh lệch về thể hình giữa Lâm Dương và đối phương, về số lượng, phe Lâm Dương cũng ở thế yếu, khi hành động tự nhiên phải vô cùng cẩn thận.

Sau khi phát hiện có người canh gác ở đây, Lâm Dương cũng chuẩn bị đưa Lưu Tư Vũ rời khỏi đây, đi tìm con đường khác.

Dù sao ngọn núi này lớn như vậy, không thể nào bao vây cả ngọn núi được.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng xoay người, rồi cơ thể đột nhiên chấn động, vội vàng bịt miệng lại.

Vừa rồi, Lâm Dương suýt nữa đã kinh hô thành tiếng.

Nguyên nhân là, thứ trước mặt hắn, lúc này trước mặt Lâm Dương, có một bóng hình thon dài, thân thể màu xanh lục, một con rắn lục xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

Ở phía trước không xa, lúc này đang từ từ bò trên mặt đất.

Lâm Dương không hiểu biết về loài rắn, nhưng cũng biết, rắn càng sặc sỡ, độc tố trong cơ thể nó càng mãnh liệt.

Con rắn lục trước mặt hắn, dù nhìn thế nào cũng không thể quy vào loại giản dị được.

Vì vậy lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút phiền phức.

Lúc này con rắn đó đang ở trên con đường mà họ phải đi qua khi muốn rời đi.

Nếu Lâm Dương muốn rời đi, phải đợi con vật này rời đi.

Lâm Dương không muốn bị cắn một nhát ở đây, gần đây hắn không thấy bất kỳ nơi nào giống như bệnh viện.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cùng nhau chờ đợi con rắn lục đó rời đi ở đó.

Chỉ là sau khi nó di chuyển một lúc, sắc mặt Lâm Dương cũng vì vậy mà trở nên vô cùng khó coi.

Con rắn lục sau khi di chuyển về phía trước một lúc, đã đổi hướng về phía Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, từ từ bò về phía này.

Thấy tình huống như vậy, sắc mặt Lâm Dương gần như đã tái xanh.

Không ngờ rằng, lại gặp phải chuyện như vậy.

Lúc này con rắn lục cũng không biết có phải nhắm vào họ không, tóm lại là hướng về phía này, và đang từ từ bò đi, khiến Lâm Dương cũng cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Quan trọng nhất là, rõ ràng con vật này lúc này đang hướng về phía họ, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không có cách nào rời đi.

Mấy người áo choàng đen xung quanh, nếu rời đi từ những hướng đó, chắc chắn sẽ bị nhìn thấy.

Con đường an toàn duy nhất, lúc này lại bị con rắn lục này chặn lại.

Cũng có nghĩa là, lúc này Lâm Dương phải đối mặt với một lựa chọn, hoặc là đối mặt với những người áo choàng đen đó, hoặc là đối mặt với con rắn lục này.

Đây không phải là một lựa chọn khó khăn, Lâm Dương quyết định ở yên tại chỗ không động, xem động tĩnh của con rắn lục này.

Chương 845

Dù sao con rắn lục này có khả năng chỉ là tình cờ đi qua đây mà thôi, không nhất định là nhắm vào họ.

Trên mặt Lưu Tư Vũ có thể thấy rõ sự sợ hãi, chỉ là cơ thể bị Lâm Dương đè chặt, nên không tạo ra phản ứng lớn.

Con rắn lục vẫn đang tiến nhanh về phía hai người, không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn thay đổi hướng.

Rất nhanh, con rắn lục đã đến trước mặt hai người, ngẩng đầu lên cũng quay lại, nhìn về phía Lâm Dương, lưỡi rắn trong miệng thè ra, phát ra tiếng động nhỏ.

Lâm Dương thì không dám động đậy, chỉ có thể cùng con rắn lục này đối mặt ở đây.

Con rắn lục sau khi nhìn Lâm Dương một lúc, tiếp tục bò về phía hai người.

Nhìn con rắn lục đang tiến lại gần hai người, Lâm Dương cảm thấy toàn thân cứng đờ, không biết phải làm sao.

Nếu muốn xua đuổi nó, chắc chắn sẽ gây ra động tĩnh, và sẽ bị mấy tên hắc bào nhân xung quanh phát hiện.

Nhưng nếu lúc này không làm gì cả, con rắn lục sẽ đến ngay bên cạnh.

Nghĩ vậy, sắc mặt Lâm Dương vô cùng khó coi.

Con rắn lục cũng không cho Lâm Dương nhiều thời gian suy nghĩ, nó đang dần dần tiến lại gần hắn.

Chỉ một lát sau, nó đã đến trước mặt Lâm Dương, sau khi đánh giá

hắn một lượt, nó liền bò lên cánh tay của hắn.

Khi cánh tay bị con rắn lục chạm vào, Lâm Dương rùng mình một cái.

Dù rất muốn cử động, nhưng lúc này hắn không dám phản kháng, vì một khi có động tĩnh, lỡ như khiến con rắn lục đang bò trên đất này có phản ứng không tốt thì phiền.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đành mặc cho con rắn lục trườn lên người mình, rồi thuận theo cánh tay hắn di chuyển về phía sau.

Thấy con rắn lục bò trên người Lâm Dương, Lưu Tư Vũ bên cạnh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và khó tin.

Đối với cô ấy, đây là một chuyện vô cùng kinh khủng.

Khi thấy tình huống này, Lưu Tư Vũ suýt nữa đã kinh hô thành tiếng.

May mà, dù biểu cảm của Lưu Tư Vũ vô cùng hoảng hốt nhưng cô ấy không phát ra âm thanh nào.

Nhìn hành động của Lâm Dương, cô ấy cũng biết hắn đang có ý đồ, tự nhiên sẽ không gây rối vào lúc này.

Thấy biểu hiện của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hài lòng gật đầu, rồi tập trung sự chú ý vào con rắn lục.

Lúc này Lâm Dương đang kiểm soát cơ thể mình, không để cơ thể có bất kỳ dấu hiệu cử động nào, tránh ảnh hưởng đến con vật trên người.

Phải biết rằng, Lâm Dương không muốn bị nó cắn, gần đây không có bệnh viện, huống chi nếu bị cắn, việc xử lý vết thương sẽ là một vấn đề lớn.

Trong tình huống xung quanh chỉ có mấy tên hắc bào nhân, nếu bị

thương, Lâm Dương thậm chí còn không có dụng cụ để xử lý vết thương.

Thân thể con rắn lục vô cùng ẩm ướt, khi nó lướt trên người Lâm Dương, cũng khiến hắn cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Rất nhanh, con rắn lục đã xuyên qua người Lâm Dương, đi xuống phía dưới, quay trở lại mặt đất, chỉ để lại một vài vệt ẩm ướt trên cánh tay hắn.

Nhưng lúc này, Lâm Dương vẫn chưa thả lỏng, vì tốc độ di chuyển của con rắn lục không nhanh, lúc này nó vẫn ở trong tầm mắt của hắn.

Con rắn lục tiếp tục tiến về phía trước.

Nhìn hướng đi của nó, mắt Lâm Dương đột nhiên sáng lên, dường như nghĩ ra điều gì đó.

Nếu con rắn lục tiếp tục tiến thêm một lát nữa, nó sẽ đến chỗ mấy tên hắc bào nhân.

Vào lúc này, Lâm Dương không có cách nào thoát khỏi sự giám sát của mấy tên hắc bào nhân đó, nhưng nếu nhờ sự giúp đỡ của con rắn lục này, biết đâu có thể khiến mấy tên hắc bào nhân đó rời đi cũng không chừng.

Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời âm thầm suy tính.

Con rắn lục xuyên qua bãi cỏ phía trước, nhanh chóng đến dưới chân một tên hắc bào nhân, và đang dần dần bò tới.

Lúc này những tên hắc bào nhân đó không phát hiện ra con rắn lục này.

Nếu cứ theo đà này phát triển, con rắn lục khi đi qua người Lâm Dương đã không tấn công, vậy thì lúc này, nó cũng sẽ không có hành

động gì đặc biệt.

Nhưng điều đó cần phải tiếp tục phát triển theo xu hướng này.

Lúc này, trong mắt Lâm Dương lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Đã định lợi dụng con rắn lục này, Lâm Dương tự nhiên sẽ không để nó yên ổn tiến lên như vậy.

Lâm Dương nhặt một viên sỏi, nắm trong tay, đồng thời nhìn chằm chằm vào con rắn lục đằng kia.

Con rắn lục đang trườn trên mặt đất, nhanh chóng đến gần giày của một tên hắc bào nhân.

Lúc này, Lâm Dương ném viên sỏi qua đó, trúng ngay vào con rắn lục.

Bị sỏi ném trúng, thân thể con rắn lục như bị giật mình, lập tức cuộn tròn lại, rồi quật mạnh ra xung quanh.

Thân thể của tên hắc bào nhân đang đứng đó lập tức bị con rắn quật trúng, theo sau đó là tiếng hét kinh hãi của hắn.

Tên hắc bào nhân nhìn xuống, thấy dưới chân mình có một con rắn lục đang trườn đi với tốc độ cao.

Đồng thời hắn cũng nhìn thấy bắp chân của mình, chiếc quần vải bố đã bị răng nanh của con rắn đâm xuyên, có thể thấy máu tươi đang chảy ra.

Thấy cảnh này, tên hắc bào nhân lập tức gọi đồng bọn, ba tên hắc bào nhân đều nhìn về phía con rắn lục, rồi đi tới, vây con rắn lại, rõ ràng là định báo thù con vật này.

Thấy tình huống này, Lâm Dương lại nhíu mày, vì mấy tên hắc bào nhân không hề có biểu cảm sợ hãi, ngược lại còn chủ động muốn bắt con rắn lục này.

Chương 846

Tình huống này, Lâm Dương không thể hiểu nổi.

Rất nhanh, Lâm Dương đã hiểu ra nguyên nhân.

Mấy tên hắc bào nhân này có lẽ thường xuyên tuần tra ở đây, nên đã có kinh nghiệm đối phó với loài rắn.

Vì vậy lúc này chúng cũng không chọn cách bỏ chạy, mà nhìn con rắn lục với ánh mắt vô cùng hiểm ác.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, lát nữa con rắn lục sẽ bị bọn hắc bào nhân khống chế, rồi tình thế bế tắc này sẽ lại tiếp diễn.

Lúc này nếu muốn rời đi thì phải nhân cơ hội này lập tức xông ra khỏi đây, thừa lúc sự chú ý của chúng bị con rắn lục thu hút, có thể chạy được bao xa thì chạy.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đã có ý định, chỉ là sau khi liếc nhìn Lưu Tư Vũ, hắn lại từ bỏ, vì lúc này vết thương trên đùi Lưu Tư Vũ chưa có dấu hiệu tốt lên, được Lâm Dương dìu đi cũng sẽ cảm thấy hơi đau, làm sao có thể chạy thoát khỏi tay đám người này được.

Cho nên vào lúc này, dù đây là một cơ hội ngàn năm có một, nhưng Lâm Dương vẫn chọn chờ đợi, chờ một cơ hội thích hợp hơn.

Mấy tên hắc bào nhân vây con rắn lục lại.

Con rắn cuộn mình thành một cục, thỉnh thoảng sẽ thò đầu ra xung quanh, dường như đang thăm dò mấy tên hắc bào nhân.

Một lúc sau, con rắn như không nhịn được nữa, chủ động lao về phía một tên hắc bào nhân.

Sau đó, một chuyện khiến Lâm Dương khó tin đã xảy ra.

Tên hắc bào nhân bị con rắn tấn công, động tác trông không nhanh lắm, nhưng dường như đã dự đoán được hành động của con rắn, hắn đưa tay ra phía sau, đến ngay hướng mà con rắn sắp tấn công, rồi một tay nắm chặt, trực tiếp tóm gọn con rắn.

Thấy tình huống như vậy, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên không tự nhiên, vì hắn không ngờ đối phương có thể xử lý con rắn lục này một cách dễ dàng như vậy.

Sau đó, con rắn bị tên hắc bào nhân tóm được, bị một nhát dao tay chém xuống, trực tiếp chém đứt đầu.

Đầu rắn rơi xuống đất, có thể thấy thân rắn vẫn đang quằn quại, chỉ là không còn chút uy hiếp nào.

Xác rắn bị vứt xuống đất, biên độ quằn quại trên mặt đất cũng ngày càng nhỏ, một lúc sau thì hoàn toàn ngừng động đậy.

Sau đó, ba tên hắc bào nhân còn lại bàn bạc với nhau, rồi hai trong số đó rời đi.

Trong số những người rời đi có cả gã bị rắn cắn, xem ra là phải đưa đi chữa trị.

Lúc này, chứng kiến mọi chuyện xảy ra, biểu cảm trên mặt Lâm Dương cũng trở nên phấn khích.

Hắn đã nhìn thấy hy vọng rời khỏi nơi này, vì tên hắc bào nhân ở lại đây phụ trách canh gác, giờ chỉ còn lại một mình.

Nhìn hai tên hắc bào nhân đằng kia dần đi xa, cơ thể Lâm Dương cũng rục rịch.

Hắn nhìn về phía gã phía trước, đồng thời nắm chặt con dao găm trong tay, rồi khi tên hắc bào nhân quay người, Lâm Dương cũng chớp lấy cơ hội, đột nhiên xông lên áp sát sau lưng hắn.

Nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Dương, tên hắc bào nhân cũng quay người lại, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, và phản ứng nhanh chóng vung con dao găm trong tay tấn công về phía Lâm Dương.

Nhìn con dao găm đang tiến lại gần, tâm trạng của Lâm Dương vô cùng bình tĩnh.

Hắn đã sớm dự liệu được phản ứng của đối phương, nên lúc này, Lâm Dương cũng nhanh chóng hạ thấp người, đến vị trí ngực của tên hắc bào nhân, dùng vai húc vào ngực hắn.

Bị Lâm Dương húc trúng, tên hắc bào nhân dường như bị một cú va chạm mạnh, con dao găm trong tay cũng chệch khỏi hướng tấn công ban đầu.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhấc chân đá về phía sau, trúng vào vị trí bàn tay của tên hắc bào nhân.

Bị Lâm Dương đá trúng, tay của tên hắc bào nhân cũng buông lỏng, con dao găm trong tay tuột ra, rơi xuống đất.

Lúc này, Lâm Dương cũng đè tên hắc bào nhân xuống đất, dùng trọng lượng cơ thể mình khống chế hắn.

Tên hắc bào nhân không ngừng giãy giụa dưới người Lâm Dương, nhưng không có tác dụng gì.

Rất nhanh, sau khi bị Lâm Dương bịt miệng mũi, sự giãy giụa của tên hắc bào nhân cũng dần yếu đi, cuối cùng hoàn toàn bất động.

Thấy vậy, Lâm Dương đặt tay lên mũi tên hắc bào nhân, có thể cảm nhận được luồng khí yếu ớt từ đó, xem ra lúc này tên hắc bào nhân chỉ vì thiếu dưỡng khí mà ngất đi thôi.

Nhưng lúc này Lâm Dương cũng không có ý định bồi thêm một nhát, dù sao như vậy là đủ rồi.

Quay lại nơi hai người vừa nằm, Lâm Dương dìu Lưu Tư Vũ dậy, hai người dần dần tiến xuống con đường núi.

Đi được một đoạn khá dài, vận may của cả hai cũng không tồi, họ thấy một chiếc xe đang chạy bên đường.

Càng may mắn hơn là, sau khi thấy hai người rõ ràng không khỏe, chiếc xe cũng dừng lại, cho Lâm Dương và Lưu Tư Vũ lên xe, và đưa cả hai đến bệnh viện bên ngoài.

Đợi đến khi Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở bệnh viện hồi phục gần xong, đã gần một tháng trôi qua kể từ lúc đó.

Vết thương của Lưu Tư Vũ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đi lại vẫn còn cà nhắc.

Vết thương trên cánh tay Lâm Dương sau khi bôi thuốc thì đã nhanh chóng hồi phục.

Để Lưu Tư Vũ tiếp tục dưỡng thương trong bệnh viện, Lâm Dương cũng ra khỏi bệnh viện, đồng thời nhìn về phía ngọn núi bên cạnh bệnh viện.

Bệnh viện này được xây dựng gần một ngọn núi nhỏ, ở phía bên kia ngọn núi nhỏ là một ngọn núi lớn, ở đó là nơi ở của đám hắc bào nhân, Lâm Dương có thể phán đoán ra một chút thông qua đặc điểm trên bản đồ.

Lúc này, Lâm Dương cũng không còn ý định tiếp tục đến đó nữa.

Chuyện ở bên đó, hắn đã nói với Hàn Mộc Nghiên, nên cũng không có lý do gì phải đích thân đến đó nữa.

Sau khi dưỡng thương xong ở đây, cũng nên rời khỏi nơi này.

Lâm Dương đi vào trong rừng, hít thở không khí trong lành ở đây, đồng thời cũng tìm một chỗ nghỉ ngơi, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ

về đám hắc bào nhân kia.

Từ thân thủ của những tên hắc bào nhân đó xem ra, hoàn toàn không giống những người dân làng bình thường, mà giống như được quản lý nghiêm ngặt, hoàn toàn khiến Lâm Dương không thể hiểu nổi sự tồn tại của họ.

Chương 847

Lâm Dương không rõ, bức tượng điêu khắc khổng lồ trong bóng tối đó rốt cuộc là thứ gì.

Bây giờ nhớ lại trải nghiệm lúc đó, Lâm Dương cũng biết, trước đây khi hắn và Lưu Tư Vũ ở một nơi giống như vách đá, có lẽ là ở trên bức tượng khổng lồ đó.

Từ những nguồn sáng yếu ớt ở đó, Lâm Dương có thể đưa ra kết luận như vậy.

Chỉ là có một điểm khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, khi ở trên đó, cả hai đều nghe thấy tiếng gầm của dã thú từ phía dưới truyền lên, nhưng khi ở dưới, ngoài bức tượng và người điêu khắc đó ra, Lâm Dương không nhìn thấy ai khác, dưới đó cũng không có động tĩnh gì.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định tìm hiểu, dù sao hai người ở đó, cơ bản đều đang bận tìm lối thoát, căn bản không có thời gian quan sát những thứ xung quanh, nên manh mối thu được lúc này cũng không đủ để tiếp tục suy diễn.

Ngắm nhìn phong cảnh trong rừng núi, dần dần, Lâm Dương cũng cảm thấy hơi mệt, mí mắt cũng dần khép lại.

Đợi đến khi Lâm Dương tỉnh lại, hắn cũng phát hiện, trời đã tối, cũng nên quay về bệnh viện.

Vết thương trên người Lâm Dương lúc này vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nên hắn cũng nằm trên giường bệnh cùng với Lưu Tư Vũ.

Lúc này, nếu cánh tay Lâm Dương bị thứ gì đó va phải, sẽ cảm thấy đau đớn dữ dội, chỉ là trong cuộc sống hàng ngày, xác suất xảy ra chuyện này rất thấp, nên Lâm Dương cũng không để ý mà ra ngoài.

Bước vào bệnh viện, Lâm Dương đi về phía phòng bệnh của mình.

Sau khi đẩy cửa ra, Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ, vì hai chiếc giường trong phòng, lúc này không có một bóng người.

Một chiếc là giường của hắn, chiếc còn lại là của Lưu Tư Vũ.

Lúc này ở đây, Lâm Dương không thấy bóng dáng Lưu Tư Vũ đâu cả, tự nhiên cảm thấy bối rối.

Phải biết rằng, Lưu Tư Vũ ngay cả việc xuống giường cũng không thuận tiện, đáng lẽ sẽ không chạy lung tung mới phải.

Nhưng người có ba việc gấp, Lâm Dương cũng hiểu một chút, liền đi về phía trước, nhanh chóng đến bên giường của mình.

Ánh mắt lướt qua chiếc giường của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng sững sờ, vì chăn mền trên giường của Lưu Tư Vũ lúc này vô cùng lộn xộn, vo thành một cục, giống như có người đã lăn lộn trên đó một vòng.

Trong ấn tượng của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ không phải là người trẻ con như vậy.

Trong lúc Lâm Dương đang cảm thấy kỳ lạ, một tiếng xé gió truyền đến từ sau lưng hắn.

Âm thanh này lập tức khiến Lâm Dương cảnh giác, ánh mắt cũng thay đổi, hắn nghiêng người sang một bên.

Một thứ giống như cây gậy rơi xuống vai Lâm Dương, cơn đau dữ dội khiến hắn không nhịn được mà nghiến răng, rồi nhìn về phía sau, và thấy một bóng người, đó là một người đàn ông, lúc này xuất hiện sau lưng Lâm Dương, đang nhìn về phía hắn.

Trong tay gã ta có một cây gậy thô, vừa rồi đã tấn công Lâm

Dương.

Sau khi phát hiện người đàn ông này tấn công mình, biểu cảm của Lâm Dương cũng sững sờ, rõ ràng không biết tại sao mình lại bị tấn công.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương đã biết, vì ở vị trí thắt lưng của người đàn ông, Lâm Dương thấy một con dao găm được đeo ở đó, kiểu dáng của con dao găm đó, Lâm Dương rất quen thuộc, đó là kiểu dao găm của đám hắc bào nhân.

Nói cách khác, gã này là một thành viên của đám hắc bào nhân đó sao?

Lâm Dương lùi về phía sau một đoạn, rồi đứng dậy, ánh mắt cũng quan sát xung quanh.

Người đàn ông này chắc hẳn đã trốn trong phòng này từ lâu, ở một góc chết mà Lâm Dương không thể nhìn thấy khi vừa bước vào.

Qua khóe mắt, Lâm Dương có thể xác định, trong phòng này không có ai khác.

Đồng thời cũng hiểu ra sự lộn xộn trên giường, đó có lẽ là dấu vết để lại khi Lưu Tư Vũ chống cự.

Vậy thì Lưu Tư Vũ đã đi đâu rồi?

Lâm Dương cảm thấy khó hiểu, nếu Lưu Tư Vũ bị đưa đi trực tiếp, vậy thì khi hắn vào, lễ tân đáng lẽ sẽ nói với hắn.

Một bệnh viện ở vùng quê, trong bệnh viện cũng không có mấy bệnh nhân, lễ tân chắc chắn sẽ nhắc nhở Lâm Dương.

Trừ phi, Lưu Tư Vũ không bị đưa ra ngoài từ cửa chính.

Ánh mắt Lâm Dương chuyển hướng sang cửa sổ.

Lúc này cửa sổ đã đóng, nhưng ở một bên cửa sổ, Lâm Dương

dường như thấy một thứ giống như sợi dây thừng, lúc này bị kẹt ở chỗ tấm kính, được Lâm Dương nhìn thấy rõ ràng.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu ra, Lưu Tư Vũ chắc hẳn đã bị đưa đi rồi, rời khỏi đây qua cửa sổ.

Người đàn ông này, chắc hẳn chịu trách nhiệm đưa Lâm Dương đi.

Chỉ là Lâm Dương có một chuyện không thể hiểu, tại sao đám người đó lại muốn đưa Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đi.

Phải biết rằng, sau khi đánh ngất hai người, ngoài việc không được ăn uống ra, cả hai cũng không gặp phải chuyện gì.

Nếu chỉ vì muốn bắt lại hai người đã trốn thoát, vậy thì cũng quá vô lý rồi.

Không đợi Lâm Dương suy nghĩ nhiều, người đàn ông trước mặt đã đi về phía hắn, cầm cây gậy trong tay, vung về phía Lâm Dương.

Lâm Dương đưa tay ra, chặn cây gậy sắp hạ xuống, đồng thời lao nhanh về phía trước, cơ thể Lâm Dương va vào gã ta, rồi nắm lấy cổ tay người đàn ông, dùng sức đập vào chiếc giường bên cạnh.

Cơ thể người đàn ông ngã lên giường, chiếc giường bệnh chất lượng không tốt, lúc này cũng đang rung lắc dữ dội.

Người đàn ông cũng bò dậy lại, nhìn về phía Lâm Dương, trên mặt hắn, Lâm Dương cũng có thể thấy sự tức giận rõ ràng.

Sau đó, người đàn ông rút con dao găm ở thắt lưng ra, từ từ đi về phía Lâm Dương.

Sau khi thấy con dao găm trong tay người đàn ông, sắc mặt Lâm Dương cũng thay đổi.

Bây giờ xem ra, có vẻ phiền phức rồi, dù sao gần đây không có thứ

gì sắc bén, tay không tấc sắt Lâm Dương không tự tin có thể đánh bại đối phương, con dao găm sáng loáng đó gây cho Lâm Dương áp lực quá rõ ràng.

Lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy hơi căng thẳng, đồng thời ánh mắt cũng không ngừng lướt quanh phòng bệnh.

Chương 848

Đã không có thứ gì sắc bén có thể chống lại dao găm, vậy thì làm ngược lại.

Ánh mắt Lâm Dương đặt lên tấm ga giường, lúc này chiếc giường bệnh lộn xộn của Lưu Tư Vũ đang ở bên cạnh hắn.

Lâm Dương đưa tay lên giường, rồi dùng sức giật một cái, tấm ga giường bị Lâm Dương giật ra, bay lên không trung, che khuất không gian giữa Lâm Dương và người đàn ông, cả hai đều không thể trực tiếp nhìn thấy đối phương.

Lúc này, Lâm Dương cũng nghe thấy tiếng người đàn ông chạy về phía này.

Từ bóng của người đàn ông trên mặt đất, Lâm Dương có thể phán đoán được vị trí của đối phương, rồi cũng tự nhiên đi sang một bên hai bước.

Con dao găm của người đàn ông rạch rách tấm ga giường, rơi vào vị trí vừa rồi của Lâm Dương, nhưng không trúng hắn.

Lúc này, Lâm Dương cũng nắm chặt tấm ga giường.

Tấm ga giường đang bay lơ lửng trên không, lúc này bị Lâm Dương nắm chặt, rồi lao về phía người đàn ông đằng trước.

Theo động tác của Lâm Dương, tấm ga giường bên cạnh cũng cùng lúc áp sát người đàn ông, rồi đè hắn ta ngã xuống đất.

Vì mặt bị tấm ga giường trắng tinh che khuất, người đàn ông bị Lâm Dương đè ngã không thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Lúc này hắn đang không ngừng giãy giụa, muốn thoát ra khỏi đây, đồng thời con dao găm đâm ra trên tấm ga giường, lúc này đang không

ngừng cắt rách tấm ga giường này, xem ra định thông qua cách này, phá hủy hoàn toàn tấm ga giường.

Chỉ là vì không thể nhìn thấy Lâm Dương, tuy tay của người đàn ông đang không ngừng cử động, nhưng con dao găm trên đó không thể chạm vào cơ thể Lâm Dương.

Rồi bị Lâm Dương tìm được một cơ hội, đè tay của người đàn ông lại.

Sau khi tay của người đàn ông bị đè xuống đất, trọng lượng cơ thể Lâm Dương toàn bộ đè lên cổ tay của hắn, buộc người đàn ông phải buông tay ra, con dao găm của hắn rơi xuống đất.

Lúc này, Lâm Dương cũng chớp lấy cơ hội, đã con dao găm của người đàn ông tuột tay, vậy thì không thể gây ra thương tổn lớn cho Lâm Dương nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng áp sát cơ thể mình vào người đàn ông, sau đó kéo mạnh tấm ga giường về phía sau lưng hắn, nhanh chóng thắt một nút.

Cái nút sau lưng người đàn ông nhanh chóng quấn chặt tấm ga giường, bịt kín đầu của hắn.

Lâm Dương chú ý, lúc này trong tấm ga giường bị hắn quấn lại, không bị phá hủy, nên không khí mà người đàn ông có thể hít thở là có hạn, chỉ có một phần trong tấm ga giường, nếu tiếp tục như vậy, người đàn ông bên trong sẽ nhanh chóng vì thiếu dưỡng khí mà ngạt thở.

Người đàn ông cũng ý thức được tình cảnh sắp phải đối mặt, đưa tay lên mặt, trông như muốn cào những thứ trên mặt xuống, nhưng sau khi cố gắng mấy lần, hắn phát hiện không làm được, vì trong tay hắn, không còn dao găm, ga giường của bệnh viện vì là ở vùng quê,

nên rất thô và dày, cũng không phải thứ mà người đàn ông có thể dễ dàng dùng tay không phá hủy.

Tay của người đàn ông quay lại mặt đất, định đi nhặt con dao găm rơi ở đó, nhưng tay hắn chưa tìm thấy dao găm, Lâm Dương đã khống chế hắn.

Lâm Dương trói hai tay người đàn ông lại, dùng phần ga giường còn lại đang bay phấp phới, khống chế người đàn ông ở đó.

Sau khi xác định chỗ trói không có dấu hiệu lỏng ra, Lâm Dương cũng hài lòng gật đầu, rồi lộ ra một nụ cười, đi đến bên cửa sổ.

Sau khi Lâm Dương rời khỏi người, người đàn ông không ngừng giãy giụa, đồng thời cũng muốn thoát khỏi những tấm ga giường trên người.

Chỉ là lúc này, Lâm Dương đã lấy đi con dao găm, trên người hắn, hai tay đều bị trói lại, chỉ có một đôi chân có thể tự do hành động, chỉ dựa vào một đôi chân thì làm sao cởi trói được?

Nhìn người đàn ông không ngừng giãy giụa trong phòng, Lâm Dương cũng đẩy cửa sổ ra, rồi thấy sợi dây thừng đang treo trên bệ cửa sổ, kéo dài xuống phía dưới.

Ngay phía dưới sợi dây thừng, Lâm Dương thấy một chiếc xe nhỏ, lúc này đang đậu ở đó.

Chẳng lẽ dùng để đưa người đi sao?

Lúc này Lâm Dương cũng suy đoán ra tác dụng của chiếc xe nhỏ đang đậu đó, và cũng nghĩ rằng, Lưu Tư Vũ có lẽ đang ở trên đó.

Nghĩ đến điểm này, Lâm Dương cũng không do dự, trực tiếp từ bệ cửa sổ lật người qua, nắm lấy sợi dây thừng đang treo, rồi cả người từ từ tiến xuống phía dưới.

Men theo sợi dây thừng từ từ hạ xuống, Lâm Dương cũng chú ý đến chiếc xe nhỏ bên dưới, đề phòng có người đột nhiên xuất hiện bên trong.

Nhưng đợi đến khi Lâm Dương xuống dưới, cũng không thấy có ai xuất hiện bên trong.

Lâm Dương đi đến vị trí cửa sổ xe, rồi nhìn vào bên trong, trong xe, không có một ai, trống rỗng, vừa không thấy tài xế, cũng không thấy bóng dáng Lưu Tư Vũ.

Chẳng lẽ chiếc xe nhỏ này xuất hiện ở đây, là một sự trùng hợp sao?

Lúc này Lâm Dương không khỏi nghĩ vậy, rồi khóe mắt cũng chú ý đến một thứ.

Bên cạnh chiếc xe nhỏ này, có vết bánh xe đè trên bãi cỏ.

Lâm Dương cũng thấy, hai vệt hằn trên bãi cỏ, từ đây đi về phía xa, xem ra, đến nơi này, không chỉ có một chiếc xe nhỏ.

Lúc này Lâm Dương cũng bừng tỉnh ngộ, chiếc xe nhỏ này, chắc hẳn là để cho người đàn ông đang giãy giụa trong phòng bệnh trên đó sử dụng, mục đích là để đưa Lâm Dương đi, còn Lưu Tư Vũ, lúc này thì đã không thấy đâu.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Lâm Dương lập tức ý thức được, hành động của mình có lẽ phải nhanh hơn một chút.

Vết bánh xe trên bãi cỏ, có một số đã nông đi, cỏ mọc lại cũng chứng minh một chuyện, lúc này khoảng cách thời gian Lưu Tư Vũ bị đưa đi, đã được một lúc rồi.

Lưu Tư Vũ bị đưa đi, không biết có giống như lần trước chỉ đơn thuần bị giam giữ hay không, dù sao hắn và Lưu Tư Vũ có thể chạy ra khỏi đó một lần.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng men theo hướng vết bánh xe, dần dần tiến về phía con đường lớn phía trước.

Mặc dù khi ở trên đường lớn không thể nhìn thấy vết bánh xe, nhưng Lâm Dương biết, nơi tập trung của đám hắc bào nhân ở đâu, nên hắn cũng đang di chuyển nhanh chóng về phía ngọn núi đó.

Trên đường đi, Lâm Dương cũng không thấy xe cộ qua lại trên đường, không thể đi nhờ xe được.

Dù sao ở vùng quê, nên đường xá ở đây thường trống vắng.

Như vậy, lúc Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ra ngoài có thể gặp được một người tốt bụng, đó quả thực là vận may không tồi.

Men theo con đường lớn tiến lên, Lâm Dương cũng phát hiện gần đích đến có một dấu vết xe rẽ khỏi đường lớn, đi vào một bụi cỏ bên cạnh.

Lâm Dương cho rằng đang tìm chiếc xe đó, nên cũng men theo dấu vết này, đi về phía đó, tiến vào một khu rừng.

Chương 849

Sau khi vào trong rừng, Lâm Dương cũng thấy trong đó có một chiếc xe nhỏ màu đen.

Từ vết bánh xe xung quanh xem ra, đó là chiếc xe đi từ đường lớn vào.

Sau khi thấy chiếc xe này, Lâm Dương lập tức đi về phía trước, nhìn vào vị trí cửa sổ xe.

Trong đó, cũng không có ai, xem ra những người đó đã sớm rời khỏi đây.

Bên cạnh chiếc xe nhỏ, Lâm Dương cũng không thấy có dấu vết do người đi bộ để lại.

Sau khi quan sát kỹ một lúc, Lâm Dương mới tìm thấy một chút dấu vết nhỏ, có mấy chỗ cỏ, lờ mờ bị đè xuống một chút, mấy vết hằn đó cũng tạo thành một đường kéo dài về một bên.

Thông qua những dấu chân này, Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra một số điều.

Người đã đưa Lưu Tư Vũ đi trước đó, có lẽ chỉ có một người, vì dấu vết để lại ở đây chỉ có dấu chân của một người, trong đó cũng không thấy có dấu vết giãy giụa của Lưu Tư Vũ.

Bước chân của những dấu chân này ổn định, hoàn toàn không giống bị ảnh hưởng, nói cách khác, Lưu Tư Vũ bị làm cho ngất đi rồi sao?

Mặc dù Lâm Dương cảm thấy hơi bối rối, nhưng vẫn đi theo những dấu chân trước mặt, dần dần đi về phía trước.

Chỉ đi một lúc, Lâm Dương đột nhiên phát hiện, nơi xung quanh

mình, dường như có chút quen mắt, nhưng nhất thời cũng không thể nhớ lại được.

Lâm Dương cẩn thận tiến lên trong khu rừng này, đồng thời cũng chú ý không chạm vào những thứ có thể gây ra tiếng động, cẩn thận từng bước tiến về phía trước.

Rồi ở phía trước hắn thấy một thứ quen thuộc.

Sau khi thấy thứ đó, Lâm Dương cũng lập tức hiểu ra, tại sao hắn lại cảm thấy nơi này quen thuộc.

Đằng sau bụi cây đằng kia, Lâm Dương thấy một cái hang đất, cái hang đó, là nơi mà Lâm Dương trước đây bị người ta đánh ngất và đưa vào.

Lúc này Lâm Dương có thể phán đoán ra, đằng sau khu rừng đó, chắc hẳn là ngôi làng kia.

Không ngờ lại đến thẳng nơi này, vốn dĩ Lâm Dương định tìm ngôi làng đó rồi từ từ tìm kiếm, không ngờ lại đến thẳng đây.

Sau khi thấy cái hang đất này, Lâm Dương định đi vào bên trong, dù sao nếu muốn vào cứu Lưu Tư Vũ, chắc chắn phải quay lại nơi đó.

Nhưng chân Lâm Dương chỉ vừa bước ra, động tác của hắn đã cứng lại, vì hắn nhớ lại, trước đây ở nơi này, có một người chịu trách nhiệm canh gác.

Mặc dù người đàn ông có thân hình gầy gò như que củi đó đã bị Lâm Dương giải quyết, nhưng chắc chắn họ sẽ đổi một người khác ra ngoài chịu trách nhiệm canh gác.

Nếu Lâm Dương sau khi vào bị nhìn thấy, gã đó từ phía sau lén lút tấn công hắn, vậy thì kết cục của Lâm Dương sẽ thảm lắm.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Lâm Dương cũng lập tức co người

lại trong bụi cây, đồng thời cũng im lặng quan sát môi trường xung quanh.

Kẻ canh gác có thể tồn tại này, Lâm Dương không rõ vị trí của hắn, nhưng Lâm Dương biết một chuyện, đó là không thể chủ động ra ngoài.

Vốn so với đám hắc bào nhân đó, bên Lâm Dương đang ở thế yếu, nếu sơ suất như vậy, có khả năng sẽ tự nộp mạng, nên vào lúc này, mặc dù Lâm Dương rất sốt ruột, nhưng vẫn không tiến về phía trước, vì hắn cho rằng, gần đây chắc chắn có một người.

Nghĩ vậy, Lâm Dương thận trọng trốn trong bụi cây, đồng thời cũng cẩn thận chú ý động tĩnh xung quanh, hy vọng có thể phát hiện đối phương.

Một lúc sau, sự thật cũng chứng minh, suy nghĩ của Lâm Dương không sai.

Lúc này từ bãi cỏ bên cạnh, cũng có tiếng bước chân truyền đến đây, Lâm Dương cũng nghe rất rõ.

Mặc dù vì bãi cỏ mềm nên không thể nghe quá rõ, nhưng lúc này quả thực có một người đang đi về phía cái hang đất phía trước.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng thấy một tên hắc bào nhân, đi ra từ vị trí mà Lâm Dương vừa nghe thấy tiếng bước chân, rồi đứng bên cạnh hang đất, tựa người vào một tảng đá bên cạnh, trông có vẻ vì tuần tra mệt mỏi, nên đang nghỉ ngơi.

Lúc này, Lâm Dương cũng nghĩ, đã đối phương đang nghỉ ngơi, vậy thì phản ứng của hắn chắc chắn không nhanh nhạy như trước nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lén lút mò về phía trước.

Khi tiến lên, hắn chú ý không để bước chân phát ra tiếng động.

Trong tay Lâm Dương, lúc này đang cầm một tảng đá, mắt nhìn về phía trước, chăm chú nhìn tên hắc bào nhân phía trước.

Tên hắc bào nhân tựa người vào tảng đá, qua ánh nắng truyền đến, ở góc độ của Lâm Dương, có thể thấy dưới lớp áo choàng đen đó là một khuôn mặt đầy râu, chắc hẳn là một người đàn ông.

Lúc này tên hắc bào nhân đang nằm đó nghỉ ngơi, trông cũng rất thảnh thơi.

Chỉ là tên hắc bào nhân chắc chắn không thể ngờ được, thời gian nghỉ ngơi nhàn nhã của hắn, sẽ nhanh chóng bị phá vỡ.

Tên hắc bào nhân đang tựa vào tảng đá, đột nhiên nghe thấy động tĩnh, vội vàng muốn nhìn về phía đó, nhưng đã muộn, một cơn đau dữ dội truyền đến từ sau lưng tên hắc bào nhân, rơi xuống người hắn, rồi có thể thấy, trên đầu tên hắc bào nhân xuất hiện một chỗ sưng tấy, cơ thể hắn cũng vì thế mà ngã xuống đất.

Sau khi hạ gục tên hắc bào nhân, Lâm Dương cũng không khách khí mà đưa tay lên người hắn, sờ soạng ở đó.

Rất nhanh, Lâm Dương lấy ra được một con dao găm từ trong đó.

Nhìn con dao găm có chút quen thuộc này, ánh mắt Lâm Dương cũng phức tạp, rồi kéo cơ thể tên hắc bào nhân vào bụi cây bên cạnh, tránh bị đồng bọn của hắn nhìn thấy.

Rồi Lâm Dương dần dần tiến vào trong hang đất.

Khi vào trong hang, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được một luồng gió lạnh lẽo khác, truyền đến từ dưới hang, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy hơi lạnh.

Lúc này hắn mới phát hiện, mình mặc hơi ít, lúc này trời có lẽ đã về khuya, nên nhiệt độ trong hang cũng khiến Lâm Dương cảm thấy hơi lạnh.

Sau khi vào cái hang này, Lâm Dương cũng dần dần tiến xuống dưới cái hang đất xa lạ này.

Mặc dù về mặt lý thuyết, đây đáng lẽ là lần thứ hai Lâm Dương đến nơi này, nhưng lần trước, hắn đang trong trạng thái hôn mê, tự nhiên không thể nhìn rõ được gì.

Lúc này trong cái hang đất này, Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng xa lạ.

Theo nơi này dần dần tiến lên, rất nhanh, Lâm Dương đã đến đáy hang, có lẽ cũng chỉ sâu khoảng mười mét, là điểm thấp nhất.

Chương 850

Rồi ở phía trước hắn thấy một con đường ở một bên của một lối đi, hắn dần dần tiến về phía đó.

Ở nơi này, gần như không còn ánh sáng nữa, ánh trăng bên ngoài căn bản không thể chiếu đến độ sâu mười mét dưới lòng đất này, bên trong lại không có nguồn sáng nào.

Lúc này Lâm Dương căn bản không thể nhìn rõ con đường phía trước, chỉ có thể đặt tay lên tường, dần dần mò mẫm tiến lên, không những không dám đi quá nhanh, mà còn lo lắng, sợ gặp phải thứ gì đó bên trong.

Có lẽ vì ở trong núi, nên trong hang đất này có khá nhiều rắn.

Khi ở bên ngoài, trên đường đi Lâm Dương đã gặp mấy con, trông đều không giống những con rắn không độc.

Lần trước trong hang đất, Lâm Dương cũng đã thấy một con rắn độc, nếu không phải vì con rắn độc đó, Lâm Dương chưa chắc đã chạy thoát được.

Cho nên ở nơi này, chắc chắn ở một số vị trí có rắn độc tồn tại, chỉ là không biết sẽ xuất hiện ở đâu mà thôi.

Lúc này trên người Lâm Dương cũng không có thuốc giải, nếu bị rắn độc cắn, vậy thì có lẽ sẽ nhanh chóng vì trúng độc mà xuất hiện đủ loại tình trạng, chết cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng nơi mà Lâm Dương đang đi bây giờ, dường như vì gần tầng trên hơn, bình thường cũng thường có người qua lại, nên không có sinh vật loài rắn.

Ít nhất khi Lâm Dương đi qua, cũng không gặp phải những thứ đó.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng thấy một nguồn sáng ở phía trước.

Từ việc nguồn sáng đó ổn định ở đó không động đậy, Lâm Dương có thể thấy được, nguồn sáng đó đã được cố định, không phải là nguồn sáng do người cầm, giống như một công trình cơ bản như đèn đường.

Sau khi phát hiện ra điểm này, tốc độ hành động của Lâm Dương về phía trước cũng nhanh hơn rất nhiều.

Đương nhiên, hắn cũng không quên che giấu tiếng bước chân của mình, không thể để tiếng bước chân truyền đi quá xa.

Phía trước có nguồn sáng, ở đó cũng có thể có người tồn tại.

Lúc này biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên cẩn thận, hắn tiến lại gần nơi có nguồn sáng, sau khi đến một nơi trông giống như góc rẽ, Lâm Dương cũng chú ý, nguồn sáng truyền đến từ phía bên kia của góc rẽ.

Từ cái bóng mờ ảo được chiếu ra, Lâm Dương cũng có thể thấy một cái bóng, một cái bóng mảnh mai, trông có vẻ là bóng người, lúc này đang khẽ run rẩy ở đó.

Nếu không phải trước đó khi tiến lên Lâm Dương đã giảm tốc độ lại, lúc này có lẽ đã bị phát hiện rồi.

Lâm Dương cẩn thận thò đầu về phía đó, từ trong góc rẽ thò đầu ra, cũng thấy người ở đó.

Lúc này có một người đang ngồi trên chiếc ghế ở đó, lúc này đang quay lưng về phía Lâm Dương, vắt chéo chân, cơ thể đang lắc lư theo một nhịp điệu nào đó, trông có vẻ rất thảnh thơi.

Người này lúc này đang quay lưng về phía Lâm Dương, không thể nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Lúc này, Lâm Dương cũng yên tâm hơn, đã đối phương không nhìn thấy mình, vậy thì Lâm Dương cũng có thể dễ dàng rời khỏi đây.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng mò mẫm về phía trước, hạ thấp người xuống đất, từng bước một chậm rãi tiến lên, định đến sau lưng người đàn ông, trực tiếp đánh ngất hắn ta.

Nhưng động tác này của Lâm Dương chỉ kéo dài được một lúc, mới tiến được vài bước, Lâm Dương đã phát hiện một vấn đề, chân của hắn lúc này rất mỏi, nguyên nhân là vì động tác này gây áp lực lên đầu gối thực sự quá lớn.

Lúc này, Lâm Dương cũng phải điều chỉnh động tác của mình, để chân có thể thả lỏng.

Nhưng khi Lâm Dương đứng dậy, hắn nghe thấy một tiếng "rắc", cảm giác như có thứ gì đó bị giẫm phải truyền đến từ dưới chân.

Lâm Dương cũng cúi đầu nhìn, phát hiện ở vị trí vừa rồi, có một thứ giống như cành cây, lúc này bị Lâm Dương giẫm phải.

Sau khi tiếng "rắc" này truyền ra, người đàn ông đang thảnh thơi ngồi phía trước, lúc này động tác lắc lư của cơ thể cũng dừng lại, trông có vẻ rất cứng nhắc.

Nguyên nhân, có liên quan mật thiết đến Lâm Dương.

Người đàn ông quay đầu lại, cũng thấy Lâm Dương ở sau lưng mình, có thể thấy, sắc mặt của người đàn ông lập tức thay đổi lớn, biểu cảm thoải mái ban đầu trở nên nghiêm trọng, hắn lập tức lật người, định bò dậy từ trên ghế.

Lúc này, Lâm Dương cũng lao về phía người đàn ông, đã bị phát hiện, vậy thì Lâm Dương cũng phải thay đổi kế hoạch.

Nhân lúc hiện tại đang chiếm thế chủ động, Lâm Dương cũng lao về phía trước, trước khi người đàn ông đứng dậy từ trên ghế, đã đè

lên người hắn.

Cơ thể người đàn ông bị Lâm Dương đè xuống đất, chiếc ghế dưới thân cũng bị lật đổ, ghế đập xuống đất, đồng thời bị cơ thể người đàn ông đè lên, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng lúc này Lâm Dương đang đè lên người hắn, tự nhiên khiến hắn không thể di chuyển chiếc ghế dưới thân.

Người đàn ông lập tức rút con dao găm ở thắt lưng ra, rồi đâm về phía Lâm Dương.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, một tiếng va chạm giòn tan vang lên, con dao găm mà người đàn ông đâm về phía Lâm Dương, lúc này bị đánh bay.

Đánh bay nó là một con dao găm khác, là con dao găm mà Lâm Dương đoạt được từ gã ở trên đó, lúc này đã phát huy tác dụng.

Sau khi đánh bay con dao găm của người đàn ông, Lâm Dương cũng ném con dao găm sang một bên, đồng thời lợi dụng ưu thế cơ thể đang chiếm thế chủ động, nắm hai tay thành nắm đấm, không ngừng tấn công vào người đàn ông bên dưới, nắm đấm rơi xuống người hắn.

Cơ thể người đàn ông lúc này đang bị đè lên trên ghế, sau khi bị Lâm Dương tấn công như vậy, chiếc ghế dưới thân hắn, lúc này cũng đang không ngừng kêu răng rắc, nghe có vẻ như không chống đỡ được bao lâu nữa.

Quả nhiên, một lúc sau, theo một tiếng vang giòn tan, chiếc ghế dưới thân người đàn ông, cũng vỡ tan, cơ thể hắn rơi xuống dưới, bị những mảnh gỗ trên mặt đất đâm vào, từ miệng hắn phát ra tiếng kêu đau đớn, chỉ là tiếng kêu của người đàn ông không rõ ràng, nguyên nhân là vì, trước khi va phải những mảnh gỗ này, hắn đã không ngừng la hét, lúc này giọng nói đã có chút khàn.

Bây giờ Lâm Dương có thể xác định một chuyện, đó là ở những nơi gần đây, quả thực không có đồng bọn nào khác của tên hắc bào nhân này, nếu không, khi tiếng kêu lớn như vậy truyền đi, đáng lẽ sẽ thu hút những người đó đến mới phải.

Sau khi phát hiện ra điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng giãn ra, rồi đánh ngất người đàn ông đã mất khả năng phản kháng, sau đó đứng dậy.

Ánh mắt Lâm Dương nhìn vào nguồn sáng bên cạnh, từ phía Lâm Dương có thể thấy, nguồn sáng truyền ra từ một cái chụp đèn, cái chụp đèn này, được cố định trên tường, trông có vẻ như không thể lấy xuống.

Lâm Dương không tin, cũng đưa tay lên trên, khi tay hắn chạm vào đó, từ phía trên chụp đèn, Lâm Dương cũng cảm nhận được cảm giác nóng bỏng, lập tức rút tay lại.

Xem ra, cái chụp đèn này không thể lấy xuống được.

Lúc này Lâm Dương cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, rồi đi vào trong bóng tối phía trước.

Sau đó, tốc độ đi của Lâm Dương nhanh hơn, vì trước đó người đàn ông khi bị hắn tấn công, đã không ngừng la hét, nhưng trong khoảng thời gian đó, cũng không có ai đến đây, nói cách khác, không có vấn đề gì cả.

Chương 851

Như vậy, Lâm Dương cũng có thể yên tâm di chuyển nhanh chóng, không cần lo lắng tiếng bước chân của mình sẽ thu hút kẻ địch nào đó.

Lâm Dương đang đi trong bóng tối, đột nhiên cảm thấy cơ thể hụt hẫng, chân trái bước ra không giẫm lên mặt đất, cơ thể mất thăng bằng, ngã về phía trước.

Lúc này, Lâm Dương vội vàng đưa tay ra trước người, muốn bảo vệ cơ thể, tránh bị tổn thương.

Lúc này, cơ thể Lâm Dương rơi xuống đất, đồng thời cũng có thể cảm nhận được, trên cánh tay của mình, dường như bị thứ gì đó cắt phải, mấy cảm giác bị vật sắc nhọn chạm vào đồng thời xuất hiện trên cánh tay hắn.

Trong một khoảnh khắc, Lâm Dương tỉnh ngộ, lúc này, hắn đã xuất hiện ở một cầu thang đi xuống, nên mới mất thăng bằng.

Hai tay Lâm Dương đập vào bậc thang, cũng vì thế mà bảo vệ được hắn.

Cơ bắp trên hai cánh tay và bậc thang đập vào nhau, mặc dù khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng cũng vì vậy, cơ thể hắn mới có thể cố định ở đây, không ngã nhào xuống phía dưới.

Sau khi ý thức được vị trí của mình, Lâm Dương cũng cẩn thận đưa tay sang một bên, trong tình huống không phá vỡ sự cân bằng hiện tại, chống cơ thể mình dậy, rồi đưa tay không ngừng mò mẫm ở một bên.

Lúc này, Lâm Dương cũng sờ thấy một bức tường ở một bên, còn

bên kia, hắn lại sờ thấy một thứ giống như lan can.

Lúc này nắm lấy lan can bên cạnh, Lâm Dương cũng cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Mặc dù lúc này vì xung quanh tối om, Lâm Dương không thể nhìn rõ những thứ gần đó, nhưng lúc này, hắn có một số việc có thể làm.

Lâm Dương vịn vào lan can bên cạnh, từ từ tiến xuống phía dưới.

Ở dưới, Lâm Dương cũng nghe thấy một số động tĩnh, nên lúc này tốc độ hành động của hắn cũng chậm lại.

Giọng nói giống như có thứ gì đó đang cãi nhau, lúc này từ dưới truyền lên, Lâm Dương lờ mờ có thể nghe thấy giọng của một người phụ nữ, còn phía bị người phụ nữ đó chửi mắng, lại không có tiếng nói, giống như người phụ nữ đó đang chửi vào không khí vậy.

Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng tốc độ tiến lên của Lâm Dương vẫn giữ nguyên, không có ý định tăng tốc, dù sao trong mắt Lâm Dương, người phụ nữ bên dưới, khả năng cao cũng là một thành viên của đám hắc bào nhân.

Khi lan can mà Lâm Dương đang vịn xuất hiện thay đổi, Lâm Dương cũng ý thức được, hắn đưa chân ra phía trước dò xét, rồi xác định, lúc này đã đến bên dưới rồi, bậc thang dưới chân hắn đã đi hết.

Ý thức được điểm này, Lâm Dương cũng nhìn về phía trước.

Lúc này nơi này vẫn không có nguồn sáng, nhưng không biết tại sao, Lâm Dương lại có thể miễn cưỡng nhìn thấy một số cảnh trong bóng tối.

Lúc này tiếng chửi mắng của người phụ nữ đó đang truyền đến từ một nơi, Lâm Dương cũng nhìn qua, rồi chú ý, giọng nói của người phụ nữ đó, dường như truyền ra từ một phòng giam.

Sau khi chú ý đến điểm này, Lâm Dương cũng đi về phía đó, rồi cũng nghe thấy giọng của người phụ nữ đó ngày càng lớn.

Cho đến khi Lâm Dương đi đến cửa phòng giam, người phụ nữ bên trong dường như cũng phát hiện ra hắn.

Từ trong phòng giam, có tiếng sột soạt vang lên, trong lúc Lâm Dương đang cảm thấy kỳ lạ, hắn đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn, rồi nhìn vào cơ thể mình, dường như bị thứ gì đó đập trúng.

Sau đó, nghe thấy tiếng cười của người phụ nữ đó truyền ra từ phòng giam.

Lúc này, Lâm Dương cũng biết, mình đã bị đối phương tấn công, có lẽ đã coi Lâm Dương là cùng một phe với đám hắc bào nhân.

Lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng khá bất đắc dĩ, nhưng hắn không có ý định giải thích với đối phương, dù sao người phụ nữ này, hắn căn bản không quen biết, một người phụ nữ không quen biết, Lâm Dương lại có cần thiết gì phải cứu chứ.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng xoay người, đi về phía lối đi đó.

Sau khi Lâm Dương xoay người, tiếng bước chân cũng truyền đến tai người phụ nữ trong phòng giam, sau đó có thể nghe thấy người phụ nữ bên trong lúc này đang không ngừng chửi mắng Lâm Dương, cố gắng thông qua cách này để trút giận.

Sau khi rời khỏi phòng giam của người phụ nữ dường như thần trí không tỉnh táo đó, Lâm Dương cũng đến một góc rẽ, chỉ là đứng ở góc rẽ này, động tác của Lâm Dương lại vô cùng cứng ngắc, không dám động đậy, vì lúc này từ phía bên kia của góc rẽ, có tiếng nói, lúc này truyền đến rõ ràng, lúc này, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng tệ.

Âm thanh này cũng hoàn toàn khác với tiếng chửi mắng của người

phụ nữ trước đó.

Lúc này ở đây Lâm Dương có thể nghe thấy giọng nói này, hai người đàn ông đang đối thoại, từ ngữ khí của họ xem ra, có lẽ là đám hắc bào nhân.

Lúc này Lâm Dương đứng ở chỗ bức tường, hoàn toàn không dám động đậy, sợ bị phát hiện.

Tiếng nói chuyện của hai người đàn ông, cũng ngày càng gần, lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy hơi khó xử, rồi mò mẫm trên tường, muốn tìm thứ gì đó có thể giúp đỡ, nhưng trong quá trình mò mẫm, Lâm Dương không tìm thấy thứ gì, hắn cũng phát hiện, bức tường ở một bên lúc này, vô cùng bằng phẳng, vân gạch trên đó rất rõ ràng, lúc này, cũng khiến Lâm Dương không có chỗ nào để trốn.

Lúc này, từ giọng nói của hai người đàn ông, Lâm Dương cũng có thể suy đoán ra một chuyện, họ đã đến đây, và sắp quay người tiến về phía này.

Sau khi phát hiện ra điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng đại biến, rồi vội vàng hạ thấp người xuống.

Mặc dù xung quanh không có nguồn sáng, nhưng trong môi trường này, Lâm Dương lại có thể nhìn thấy cảnh tượng phía trước, không nghi ngờ gì, lúc này hai người đàn ông đang đi về phía này, có lẽ cũng có thể nhìn thấy bóng dáng Lâm Dương.

Để tránh bị phát hiện, Lâm Dương cũng chỉ có thể hạ thấp người.

Co người thành một cục, Lâm Dương dựa vào bên tường, thu nhỏ vị trí mà cơ thể mình chiếm giữ, để tránh bị hai người đàn ông kia va phải.

Rất nhanh, hai người đàn ông đi về phía Lâm Dương, từ góc rẽ đó đến, cũng bị Lâm Dương nhìn thấy rõ ràng, họ đi về phía Lâm Dương,

trong lúc nói chuyện, rõ ràng không chú ý đến bóng dáng Lâm Dương đang ngồi dưới đất.

Nhưng sau khi kế hoạch thành công, lúc này Lâm Dương lại hoàn toàn không vui nổi, nguyên nhân cũng đơn giản, hai người đàn ông bên này, cũng đang đi men theo mép tường.

Mặc dù không đến mức dán chặt người vào tường như Lâm Dương, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng chú ý đến một điểm, nếu cứ giữ tư thế như vậy, lát nữa sẽ bị người đàn ông bên kia va phải, bị chân của người đàn ông cách tường không bao xa đó va phải.

Lâm Dương ý thức được điểm này, lúc này sắc mặt cũng trở nên vô cùng bất an, đồng thời cũng đang suy nghĩ đối sách.

Bình tĩnh lại, nhất định sẽ có cách.

Lúc này Lâm Dương nhìn vào chân của người đàn ông, khoảng cách giữa chân hắn và bức tường, nếu Lâm Dương muốn trực tiếp xuyên qua thì không thể, nhưng nếu nghiêng người thì quả thực có thể lách qua.

Lúc này, Lâm Dương cũng thầm oán, lúc nãy khi suy nghĩ đối sách, rõ ràng đã không cân nhắc chu toàn, nếu không, ngay từ đầu Lâm Dương đã nằm nghiêng sát đất thì sẽ không bị gã này va phải.

Bây giờ muốn thay đổi tư thế nữa, đã muộn rồi.

Lâm Dương hiện tại không bị nhìn thấy, chỉ vì môi trường ở đây khá tối, cộng thêm hai người đàn ông có lẽ cũng không chú ý đến môi trường xung quanh gây ra.

Nếu Lâm Dương cử động, khả năng cao có thể thông qua khóe mắt phán đoán ra bóng dáng hắn đang cử động trong bóng tối, như vậy, Lâm Dương sẽ phải đối mặt với hai người cùng lúc, đó không phải là chuyện mà hắn hy vọng xảy ra.

Chương 852

Cho nên vào lúc này, Lâm Dương cũng đưa ra một quyết định táo bạo, mặc dù có thể nguy hiểm, nhưng theo một nghĩa nào đó, cũng là phương pháp có hệ số an toàn cao nhất hiện tại.

Sau khi có một phương pháp, Lâm Dương lập tức hành động.

Lâm Dương vịn tay vào tường, cố định cơ thể mình, đồng thời từ từ đưa nửa thân trên ra phía trước, tạo thành một tư thế lơ lửng trên không, sau đó, Lâm Dương cũng áp sát cơ thể về phía trước, để mặt trước cơ thể đối diện với tường.

Sau khi làm xong tất cả, Lâm Dương cũng đã thành công lớn.

Lúc này cơ thể Lâm Dương ở một bên tường tạo thành một tư thế vặn vẹo, dùng một cách kỳ quái để dựa vào tường, chỉ có hai mũi chân làm điểm chống trên mặt đất, và khe hở giữa các viên gạch bị Lâm Dương nắm chặt, thông qua những thứ này, mới đảm bảo lúc này Lâm Dương không ngã xuống.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương cũng giãn ra một chút, nhưng hắn vẫn không sơ suất.

Mặc dù lúc này Lâm Dương không bị phát hiện, nhưng làm ra động tác này, thực ra người chịu áp lực lớn nhất chính là hắn.

Chỉ dựa vào mấy điểm tựa khó dùng sức để duy trì sự cân bằng của cơ thể, đối với Lâm Dương mà nói, là một chuyện vô cùng không dễ dàng.

Mặc dù đã làm được, nhưng lúc này toàn thân cơ bắp của Lâm Dương đều đang căng cứng, để đề phòng cơ thể đột nhiên trượt ngã.

Cố định cơ thể ở nơi này, một lúc sau, người đàn ông phía trước

lúc này cũng đi về phía Lâm Dương, sắc mặt Lâm Dương cũng ngày càng căng thẳng.

Mặc dù trong phán đoán của Lâm Dương, nếu là khoảng cách giữa chân người đàn ông và bức tường mà hắn nhìn thấy trước đó, vậy thì lúc này, Lâm Dương đáng lẽ có thể tránh được mới phải, nhưng đó là khoảng cách trước đó, lỡ như người đàn ông lúc này đột nhiên có động tác, vậy thì Lâm Dương ở đây, sẽ bị phát hiện.

Lâm Dương đã bày ra tư thế như vậy, một khi bị phát hiện, có lẽ đều không thể phản ứng nhanh được.

Lúc này nhìn chân người đàn ông đi qua đây, Lâm Dương cũng lo lắng đến thót tim nhìn mọi thứ.

Sau đó có thể thấy, khi bắp chân của người đàn ông tiến gần đến chỗ Lâm Dương, bước chân của hắn dường như rộng hơn một chút, lúc này đang ép sát về phía Lâm Dương hơn.

Nhìn bước chân của gã đàn ông, sắc mặt Lâm Dương tức thì trở nên vô cùng khó coi, nhưng hắn vẫn giữ được thăng bằng cơ thể, ánh mắt dán chặt vào phía gã đàn ông, quan sát kỹ lưỡng xem chân và eo của gã có chạm vào mình không.

Độ rộng bước chân của gã đáng lẽ phải chạm vào Lâm Dương, nhưng vị trí gã đặt chân xuống lại vừa đúng vào eo của hắn.

Thân hình Lâm Dương không gầy gò, eo cũng không có mỡ thừa.

Lúc này, bắp chân của gã đàn ông sắp chạm vào chân Lâm Dương, nhưng hắn phát hiện, chỉ là một phen hú vía mà thôi.

Lâm Dương thậm chí còn cảm giác được quần áo của mình bị bắp chân gã đàn ông chạm vào, nhưng gã dường như không nhận ra, nên cũng để Lâm Dương thoát một kiếp.

Sau khi hai gã đàn ông rời đi, Lâm Dương cũng thở phào một hơi,

sau đó định trở về tư thế bình thường.

Giữ nguyên động tác như vậy khiến Lâm Dương vô cùng mệt mỏi, nhưng ngay khi hắn vừa định buông tay, hắn phát hiện, một bên chân của mình hình như bị chuột rút.

Cơn đau do chuột rút truyền đến khiến Lâm Dương muốn hét lên, nhưng trong hoàn cảnh này, hắn cũng phải cố gắng chịu đựng.

Lời nói có thể nhịn, nhưng cơ thể co giật lại khó mà dừng lại.

Cơn đau do chuột rút khiến chân Lâm Dương không tự chủ mà run rẩy, dù hắn muốn kiềm chế cũng không làm được.

May mà hai gã đàn ông đã đi được một đoạn nên cũng không nhận ra động tĩnh bên này.

Lúc này, Lâm Dương buông tay, để cơ thể từ từ tiếp xúc với mặt đất, sau đó nằm thẳng ra, mắt lộ vẻ đau đớn, hai tay ôm lấy cái chân bị chuột rút, không ngừng xoa bóp vị trí đó.

Từ bắp chân, nơi bị chuột rút, có một luồng nhiệt truyền đến tay Lâm Dương khi hắn không ngừng xoa bóp, nhưng lúc này Lâm Dương vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn, có thể không phát ra tiếng hoàn toàn là nhờ vào ý chí mà chịu đựng, nếu là trong tình huống bình thường, Lâm Dương đã sớm hét lên rồi.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng cảm giác, dưới sự xoa bóp, bắp chân của mình dường như đã bớt đau.

Hắn thử đứng dậy, và có thể phát hiện, chứng chuột rút lúc này đã thuyên giảm, tuy rằng trên cơ bắp chân vẫn cảm giác được sự tê mỏi rõ rệt, nhưng lúc này, Lâm Dương đã có thể đi lại được.

Lâm Dương vịn vào tường, đi về phía góc rẽ, sau đó khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này trước mặt Lâm Dương, là một ngõ cụt, phía trước không có đường đi tiếp, tuy rằng có khoảng mười mét khoảng cách, nhưng Lâm Dương có thể thấy phía bên kia, không có đường để đi tiếp.

Đến đây rồi, tâm tình Lâm Dương vô cùng vi diệu, chẳng lẽ phải quay lại đường cũ sao?

Hắn cảm thấy không đáng, bỏ ra nhiều công sức như vậy, chỉ để đến nơi này thôi sao?

Lâm Dương bực bội tại chỗ một lúc, rồi cũng nhìn về phía trước.

Đã đến đây rồi, vậy thì đi xem thử xem, dù sao cũng không thiệt thòi gì.

Đi thẳng về phía trước, đến cuối con đường, giống như Lâm Dương đã thấy trước đó, nơi này đích thực là một bức tường, chặn mất đường đi của hắn.

Giữa các viên gạch trên tường, Lâm Dương cũng đã tìm kiếm kỹ lưỡng, nhưng không tìm thấy cơ quan nào.

Chỉ có điều như vậy, có một vấn đề không thể giải thích được, hành lang này có tác dụng gì?

Một hành lang dài hơn mười mét, nếu ở đây không có đường để rời đi, vậy tại sao phải xây một hành lang ở đây, thật là một chuyện vô lý, xung quanh hành lang cũng là những bức tường giống hệt nhau.

Nghĩ đến đây, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái, sau đó hắn cũng nhớ lại chuyện lúc nãy, bèn nhón gót chân, đưa tay lên phía trên bức tường, vẫn là gạch, sau đó Lâm Dương nhảy lên, theo độ cao cơ thể tăng lên, Lâm Dương vươn tay ra, cũng đã chạm được vào thứ gì đó.

Đó là một cái lỗ lõm vào trên tường, sau khi chạm vào đó, trên mặt Lâm Dương lộ ra nụ cười, hắn biết, mình không tìm nhầm chỗ.

Lâm Dương nhảy lên lần nữa, dùng hai tay treo cơ thể vào cái lỗ đó, sau đó dùng sức kéo cơ thể vào trong, sau khi Lâm Dương tiến vào, cũng có thể nhìn thấy một vài cảnh tượng bên trong lối đi.

Dường như đây là một cửa thông gió, hoặc là một lối đi khẩn cấp, lúc này nơi Lâm Dương có thể nhìn thấy, chỉ có một góc rẽ, cũng không biết có thể thông đến đâu, nhưng Lâm Dương đã đến đây rồi, vậy thì chỉ có một lựa chọn là tiếp tục tiến về phía trước.

Rời khỏi góc rẽ, Lâm Dương men theo lối đi dần dần bò về phía trước, nhưng khi tiến được một đoạn, Lâm Dương ý thức được, trong một lối đi chật hẹp giữa núi rừng thế này, sẽ gặp phải thứ gì, lúc này trước mặt Lâm Dương, có một con rắn nhỏ, đang ở đó le lưỡi, chặn mất đường đi của Lâm Dương, trong hoàn cảnh tối tăm thế này, Lâm Dương cũng không thể nhìn rõ hình dạng của con rắn, chỉ có thể nghe tiếng le lưỡi, và thấy một cái bóng đen nhỏ xíu.

Lúc này ở đây, Lâm Dương cũng không dám tiến lên, sợ sẽ đụng phải gã đó.

May mà, nó không phải cắm rễ ở đây, mà đang chậm rãi bò về phía trước, tốc độ hoàn toàn không có cảm giác nguy hiểm, giống như không nhận ra phía sau mình xuất hiện một vật thể khổng lồ, nhưng cũng có khả năng chỉ đơn thuần là không sợ con người mà thôi.

Lúc này Lâm Dương cũng không dám xua đuổi, chỉ có thể đi theo bước chân của con rắn nhỏ, chậm rãi di chuyển về phía trước, tốc độ tiến lên của con rắn nhỏ rất chậm, nên Lâm Dương cũng không thể bò quá nhanh, một người một rắn lúc này đang cùng nhau tiến về phía trước.

Chương 853

Một lúc sau, Lâm Dương cũng nhìn thấy hy vọng có thể thoát khỏi con rắn nhỏ, lúc này phía trước, xuất hiện một lối đi chia làm hai nhánh.

Ở lối đi mà Lâm Dương đang bò lúc này, phía trước hắn, xuất hiện một nơi giống như ngã ba, khi nhìn thấy nơi đó, Lâm Dương biết, mình có thể tách khỏi con rắn nhỏ này rồi.

Bất kể con rắn nhỏ chọn con đường nào để đi, Lâm Dương đều có thể đi con đường còn lại, lúc này Lâm Dương cũng tập trung sự chú ý vào con rắn nhỏ, tránh vì trong bóng tối không thể nhìn rõ hướng đi của gã đó mà dẫn đến không thể đi đúng đường.

Nhìn thấy con rắn nhỏ phía trước ngoằn ngoèo bò vào lối đi bên trái, Lâm Dương cũng bò về phía bên kia, bò trong lối đi một lúc, Lâm Dương cũng phát hiện, cách mình không xa phía trước, có một nơi giống như lối ra.

Lâm Dương trong lòng cảm thấy có chút kích động, bò đến lối ra, đưa mắt nhìn ra ngoài, bên ngoài, có một chút ánh sáng.

Chỉ là lúc này trong mắt Lâm Dương, ánh sáng đó, dường như có chút quen mắt.

Sau khi Lâm Dương bò ra ngoài, biểu cảm trên mặt hắn cũng xuất hiện những thay đổi tinh vi, lúc này hắn biết, mình đã đến đâu rồi.

Lúc này trước mặt hắn, toàn bộ đều là sương trắng, nếu Lâm Dương không đoán sai, thì bây giờ hắn đã xuất hiện trong lối đi toàn sương trắng đó.

Sau khi suy nghĩ, Lâm Dương tiến vào trong, không chút do dự.

Dù sao đây cũng là lần thứ hai đến nơi này, nên lúc này, hắn cũng không cảm thấy ngạc nhiên trước tình hình không thể nhìn rõ môi trường xung quanh.

Cứ như vậy, hai chân Lâm Dương chạm đất, sau đó tùy tiện chọn một hướng bắt đầu đi về phía trước, trong sương trắng, cũng không có vật tham chiếu nào để Lâm Dương tìm đúng hướng, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, điều đó cũng không quan trọng, nếu đi sai, vậy thì quay lại là được.

Chậm rãi di chuyển trong sương trắng, có lẽ vận may của Lâm Dương không tồi, lúc này ở đây đều không gặp phải thứ gì, cũng không đi sai đường.

Sau một khoảng thời gian, Lâm Dương cũng thấy sương trắng trước mặt ngày càng mỏng đi, Lâm Dương tiếp tục tiến về phía trước, sau đó nhìn thấy một cánh cửa sắt, đặt tay lên cửa sắt, giống như Lâm Dương đã tưởng tượng, cánh cửa sắt lúc này vô cùng nóng, ở phía bên kia hẳn là lối đi có nhiệt độ cao đó.

Lâm Dương mở cửa ra, tiến vào trong, sau đó đến một nơi tỏa ra nhiệt độ gay gắt.

Ở đây, Lâm Dương cũng đưa tầm mắt lên trên, nhìn dáng vẻ của hai vách đá phía trên, trên cùng vẫn có ánh sáng mờ nhạt chiếu xuống, chỉ là lần này trên đó dường như có thêm một vài thứ, Lâm Dương hình như thấy một chấm đen nhỏ, thứ giống như chấm đen nhỏ lúc này đang treo ở trên đó.

Chấm đen nhỏ đó cách Lâm Dương khá xa, từ vị trí của Lâm Dương, chỉ có thể nhìn thấy một chút đường nét mà thôi, Lâm Dương nhìn về phía đó, cũng cảm thấy nghi hoặc và khó hiểu, bởi vì cách đây không lâu, không có thứ này.

Nhưng lúc này Lâm Dương cũng không quan tâm nhiều như vậy,

vẫn tiếp tục đi về phía trước, trong mắt Lâm Dương, Lưu Tư Vũ hẳn là bị giam ở cùng một nơi với lần trước, nên mục tiêu của Lâm Dương cũng rất rõ ràng, quay lại nhà giam đó.

Chịu đựng nhiệt độ nóng bức của lối đi này, Lâm Dương đi xuyên qua, đến trước cánh cửa lớn phía trước, mở cửa ra, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy một mảng bóng tối ở đó.

Mặc dù vì mảng bóng tối đó, Lâm Dương không thể nhìn rõ, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, thực ra cũng không quan trọng, bởi vì những bức tượng điêu khắc trong bóng tối, cũng sẽ cho Lâm Dương một tác dụng chỉ đường nhất định, sau khi mò mẫm trong bóng tối một lúc, Lâm Dương cũng rời khỏi không gian này.

Rất nhanh, Lâm Dương dựa vào kinh nghiệm lần trước, nhanh chóng quay lại lối đi có thể thông đến các nhà giam, mở nắp đậy phía dưới ra, Lâm Dương cũng tiến vào trong, đến lối đi đó.

Bây giờ Lâm Dương đang ở trong lối đi, ánh mắt cũng đang nhìn xung quanh, sau đó men theo một nơi chậm rãi di chuyển, lối đi này vô cùng phức tạp, chỉ dựa vào Lâm Dương, rất khó nhận ra đường đi, bây giờ lại không có ai có thể dẫn đường cho Lâm Dương, Lâm Dương tự nhiên chỉ có thể đi lung tung.

Nhưng lần này, Lâm Dương cũng đã có thêm kinh nghiệm, tuy không biết đường, nhưng chỉ cần để lại ký hiệu, vậy thì cũng sẽ không đi lại con đường cũ, Lâm Dương dùng dao găm trên mặt đất, mỗi khi đi qua một đoạn đường, sẽ để lại một vết khắc, trong đó biểu thị hướng đi, như vậy, lúc sau Lâm Dương quay lại đây, cũng có thể nhận ra được.

Sau khi liên tiếp vài lần tìm thấy những nhà giam trống không, Lâm Dương cũng đã thành công tìm được lối ra, sau đó chui ra từ đó, nhìn ra ngoài.

Một mảng tối đen, không có bất kỳ ánh sáng nào, chỉ có thể dựa vào một chút ánh sáng phản chiếu không biết từ đâu mà miễn cưỡng di chuyển, đó là việc Lâm Dương đang làm lúc này.

Sau khi tiến lên như vậy một lúc, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy một nguồn sáng ở phía trước, và nguồn sáng đó, đang di động, khi nhìn thấy cảnh này, tâm trạng của Lâm Dương cũng có chút thay đổi, không chỉ cảm thấy phiền phức, mà quan trọng nhất, lúc này Lâm Dương có thể có được một nguồn sáng.

Nếu nguồn sáng bên đó đang di động, vậy thì chứng tỏ một điều, đó là nguồn sáng được người ta cầm trong tay.

Sau khi nhận ra điều này, Lâm Dương cũng tìm kiếm một vị trí có thể dùng để ẩn nấp xung quanh, nguồn sáng đó lúc này đang di chuyển về phía Lâm Dương, mặc dù lúc này không thể nhìn thấy Lâm Dương, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, Lâm Dương sẽ bị phát hiện, Lâm Dương không muốn giao quyền chủ động vào tay đối phương.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng nhìn lên trần nhà, sau đó cắn răng, men theo tường bò lên trần nhà, sau đó dùng sức bấu chặt vào khe hở giữa các viên gạch trên trần, cố định cơ thể mình ở trên đó, sau đó im lặng chờ đợi nguồn sáng phía dưới tiến lên.

Sau khi Lâm Dương chờ đợi một lúc, hắn cũng có thể nhìn thấy, nguồn sáng đó ngày càng gần đây, sau đó Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy người cầm nguồn sáng, một người phụ nữ mặc hắc bào.

Người mặc hắc bào này cầm đèn pin trong tay, đi qua phía dưới Lâm Dương, hiển nhiên không nhìn lên trần nhà, điều này cũng cho Lâm Dương cơ hội.

Khi người mặc hắc bào xuất hiện ngay phía dưới hắn, Lâm Dương cũng buông hai tay đang bấu chặt vào khe hở ra, sau đó cơ thể Lâm Dương cũng rơi xuống, đè lên người mặc hắc bào phía dưới.

Bị Lâm Dương đè lên, cơ thể người mặc hắc bào này lập tức có phản ứng, hướng đèn pin trong tay lên trên, chiếu vào người Lâm Dương, sau đó cũng đấm một cú về phía Lâm Dương.

Nhìn thấy nắm đấm của người mặc hắc bào đang hướng về phía mình, Lâm Dương cũng không né tránh, trực tiếp cứng rắn nhận lấy.

Người mặc hắc bào này là phụ nữ, sức lực cũng không lớn, sau khi bị nắm đấm của cô ta đánh trúng, Lâm Dương tuy có thể cảm thấy đau, nhưng cảm giác đau không rõ ràng, ngược lại, Lâm Dương đã tìm được một cơ hội tấn công.

Lâm Dương nắm lấy nắm đấm của người mặc hắc bào, giữ chặt cổ tay, một tay giữ cổ tay, một tay giữ vai, sau đó ấn tay người mặc hắc bào về phía sau, sự vặn vẹo bất hợp lý, lập tức khiến người mặc hắc bào phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng lúc này, người mặc hắc bào cũng không chỉ đơn thuần là la hét đau đớn, đồng thời cũng đang phản kháng, có thể thấy, tay kia của người mặc hắc bào, lúc này đang rơi trên người Lâm Dương, không ngừng tấn công, chỉ là lúc đầu, sức lực khá lớn, không bao lâu, sức lực của người mặc hắc bào này nhỏ đi, dù sao lúc này người mặc hắc bào đang bị khống chế, tự nhiên cũng không thể dùng ra sức lực quá lớn.

Bị Lâm Dương khống chế như vậy một lúc, người mặc hắc bào cũng ý thức được, cánh tay đang tấn công Lâm Dương cũng dừng lại, sau đó có thể thấy, cô ta xoay người, đối mặt với Lâm Dương.

Khi nhìn thấy khuôn mặt có phần hung tợn của cô ta, Lâm Dương đột nhiên có một dự cảm không tốt, sau đó phát hiện, cô ta đang lao về phía mình.

Đương nhiên, chỉ là làm ra tư thế lao tới mà thôi, lúc này bị Lâm Dương khống chế, người mặc hắc bào tự nhiên không thể lợi dụng

trọng lượng cơ thể để đè lên Lâm Dương.

Nhưng cơ thể của người mặc hắc bào không thể di chuyển, nhưng cổ của cô ta lại có thể di chuyển, có thể thấy, lúc này Lâm Dương bị người mặc hắc bào cắn, giống như một con dã thú, răng của người mặc hắc bào rơi trên người Lâm Dương, cắn vào vai hắn.

Rõ ràng cách một lớp quần áo, Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được cơn đau rõ rệt, lúc này từ vị trí vai của hắn truyền đến.

Khi cảm nhận được cơn đau đó, Lâm Dương biết, người mặc hắc bào này cũng giống như những người hắn gặp trước đó, có lẽ đều là loại không thể giao tiếp, sẽ dùng cách này để tấn công.

Cứ như vậy, hai tay của Lâm Dương vẫn đang khống chế người phụ nữ này, sau đó đầu gối cũng dùng sức đá lên trên, đầu gối thúc vào bụng người mặc hắc bào, khiến miệng người mặc hắc bào đang cắn Lâm Dương buông ra, sau đó phát ra một tiếng nấc nghẹn.

Lúc này, Lâm Dương cũng đẩy người mặc hắc bào về phía trước, người mặc hắc bào bị đẩy ngã trên đất, lúc này, Lâm Dương cũng đè lên, lợi dụng trọng lượng cơ thể, khống chế người mặc hắc bào này, đồng thời cũng bóp chặt cổ của người mặc hắc bào, dùng sức bóp, một lúc sau, gã này cũng rơi vào trạng thái hôn mê.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng đứng dậy, sau đó nhặt chiếc đèn pin của người mặc hắc bào lên, cầm trong tay.

Sau đó Lâm Dương nhìn về phía trước, đi về phía trước.

Lúc này ở nơi này, Lâm Dương không có ấn tượng, cảm giác như chưa từng đến, tuy rằng gần đó cũng có vài lan can nhà giam, nhưng nhìn từ môi trường xung quanh, không phải là những cảnh tượng mà Lâm Dương nhìn thấy ở đây lần trước.

Chương 854

Đối với điều này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng đã đến đây rồi, Lâm Dương cũng chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi về phía trước một lúc, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy một vài thứ ở phía trước.

Trong một nhà giam phía trước, dường như có một người, lúc này đang bị giam ở đó, người đó đang bám vào lan can nhà giam, trông vô cùng thảm hại.

Nhìn từ dáng người, dường như là một người phụ nữ, sau khi phát hiện điều này, tâm trạng của Lâm Dương lập tức kích động, có thể là Lưu Tư Vũ chăng?

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng chạy về phía trước, sau đó nhìn vào trong nhà giam.

Chỉ là khi đến vị trí này, Lâm Dương mới phát hiện, mình đã nghĩ quá nhiều rồi.

Người phụ nữ ở đây, không phải là Lưu Tư Vũ, nhìn từ dáng người, người này cao hơn Lưu Tư Vũ một chút, nếu là Lưu Tư Vũ, khi nhìn thấy mình, hẳn là đã có phản ứng rồi.

Người phụ nữ này lúc này cũng nhìn thấy Lâm Dương, dường như cũng có một vài phản ứng, nhưng Lâm Dương không để ý, bởi vì trong mắt Lâm Dương, đó là chuyện không cần thiết.

Người không quen biết, cũng không cần thiết phải tốn công sức đi cứu, dù sao Lâm Dương bây giờ cũng đang ở trong tình huống vô cùng nguy hiểm, làm gì có dư sức để quan tâm đến người khác.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng định tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, từ nhà giam bên cạnh, có tiếng nói truyền đến, Lâm Dương cũng có thể nghe thấy. "Cứu... cứu tôi." Giọng nữ khàn khàn, lúc này từ một bên truyền đến, Lâm Dương cũng nghe rất rõ, sau đó nhìn về phía người phụ nữ đó.

Lúc này, Lâm Dương mới nhìn thấy chính diện của người phụ nữ này, mặc dù trên mặt cô ta có một vài vết bẩn, chỉ là người phụ nữ này, lại cho Lâm Dương một cảm giác quen mắt không thể giải thích được, giống như đã gặp đối phương ở đâu đó.

Lâm Dương để giải quyết sự nghi hoặc của mình, cũng cúi người xuống, nhìn vào khuôn mặt của người phụ nữ này.

Sau khi nhìn kỹ, Lâm Dương cũng phát hiện, người phụ nữ này, hắn đã gặp mấy ngày trước, chính là người phụ nữ đã xông vào sau khi Lâm Dương và Lưu Tư Vũ chạy ra ngoài.

Xem ra, quả nhiên bị bắt rồi, chỉ mới mấy ngày thôi, đã biến thành thế này rồi sao?

Lúc này người phụ nữ trông vô cùng thảm thương, trên mặt khắp nơi đều là những vết bẩn giống như dầu mỡ, quần áo trên người có lẽ cũng đã bị rách vài chỗ khi giãy giụa.

Sau khi giải quyết được sự nghi hoặc trong lòng, Lâm Dương định rời khỏi đây.

Dù người phụ nữ này Lâm Dương đã từng gặp, nhưng điều đó không có nghĩa là Lâm Dương phải cứu đối phương ra ngoài, lúc này thời gian của Lâm Dương vô cùng quý giá.

Lúc đó, cô ta có cơ hội rời đi, chỉ là không chọn tiến vào bên này mà thôi, Lâm Dương tự nhiên không có nghĩa vụ phải đưa cô ta ra ngoài.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng đứng dậy, định rời khỏi đây. "Anh tìm cô bé kia phải không." Lúc này, người phụ nữ trong nhà giam nói ra những lời như vậy, khiến Lâm Dương vừa bước được vài bước cũng dừng lại, nhìn sang một bên.

Người phụ nữ này có thể biết chuyện này, không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn đã gặp Lưu Tư Vũ.

Sau khi nghĩ đến điều này, Lâm Dương cũng trở nên kích động, nhìn vào trong nhà giam, bóng người đang dựa vào lan can. "Cô ấy đang ở đâu?" Lâm Dương cũng không che giấu mục đích của mình, trực tiếp hỏi người phụ nữ này. "Cứu tôi ra ngoài, tôi sẽ nói cho anh biết." Nhưng điều kiện từ miệng người phụ nữ, lại khiến Lâm Dương im lặng.

Lâm Dương nhìn người phụ nữ này, từ trong mắt cô ta, có thể thấy sự tự tin của đối phương.

Trong mắt cô ta, có lẽ Lâm Dương lúc này sẽ đồng ý, trong mấy ngày nay, cô ta cũng hối hận về hành vi chủ động tiến vào đây, và cũng hiểu rằng Lâm Dương và Lưu Tư Vũ lúc đó đã chạy ra khỏi nơi này, nên trong mắt cô ta, Lâm Dương có cách để thoát ra. "Cô có thể hành động được không?" Lâm Dương không trực tiếp đồng ý, nhìn người phụ nữ đang ngồi trên đất, trong lời nói cũng có một cảm giác nghiêm túc. "Miễn cưỡng đi được." Sau khi nghe Lâm Dương hỏi, người phụ nữ cũng ngẩn ra, sau đó trả lời như vậy. "Tôi không cứu được cô, nhưng tôi có thể nói cho cô biết cách ra ngoài, để trao đổi, cô nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu." Lâm Dương nhìn người phụ nữ này, sau đó đưa ra điều kiện của mình.

Nếu để Lâm Dương tự mình đưa người phụ nữ ra ngoài, vậy thì có lẽ Lâm Dương sẽ phải tốn một khoảng thời gian dài ở đó, điều này không phải là điều Lâm Dương muốn. "Được, nếu đó thực sự là

phương pháp có thể giúp tôi ra ngoài." Lúc này, người phụ nữ cũng đoán được gì đó, đồng ý như vậy, tuy rằng để Lâm Dương tự mình đưa ra ngoài, mới là phương án ổn thỏa nhất, nhưng lúc này cô ta vô cùng mệt mỏi, ở đây mấy ngày đều không được ăn, tự nhiên sẽ không từ bỏ bất kỳ một chút hy vọng nào. "Ở bức tường phía sau, nhảy lên hẳn là có thể sờ thấy một lối đi, từ đó rời đi là được." Lâm Dương cũng trực tiếp nói cho đối phương biết lối ra duy nhất trong nhà giam này.

Sau khi nghe được câu trả lời từ miệng Lâm Dương, người đó rõ ràng có chút ngây người, hiển nhiên không ngờ, cái gọi là lối ra, lại ở một nơi gần như vậy.

Cứ như vậy, người phụ nữ cũng đứng dậy, đi đến bức tường đó, sau đó nhảy lên, khi hai chân cô ta chạm đất, trên mặt, có thể thấy rõ sự kích động, vừa rồi lúc đó, cô ta đích thực đã chạm được vào thứ gì đó, cũng có nghĩa là, cô ta có thể rời khỏi nơi này.

Sau đó, người phụ nữ cũng không nói dối, trực tiếp nói cho Lâm Dương biết thông tin về Lưu Tư Vũ.

Sau khi nghe những thông tin đó, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng kỳ quái, và mang theo một chút lo lắng, sau đó chạy về một bên.

Từ miệng người phụ nữ này, Lâm Dương biết được một chuyện, Lưu Tư Vũ không ở trong những nhà giam này, dường như vì Lưu Tư Vũ đã từng chạy ra khỏi đây, người phụ nữ bị nhốt ở đây, cũng thỉnh thoảng biết được một vài thông tin từ những người lính canh đi ngang qua.

Ở nơi này, dường như sắp cử hành tế tự, vật tế, chính là cô bé vừa mới bị mang đi không lâu.

Thông tin này, ngay lập tức khiến Lâm Dương nghĩ đến nơi đó, ở

nơi giống như hẻm núi đó, lúc đầu hắn đã lần đầu tiên nhìn thấy đám người mặc hắc bào ở đó.

Nếu thực sự có tế tự, vậy thì đó hẳn là vị trí thích hợp nhất.

Lâm Dương nghĩ như vậy, đồng thời cũng quay đầu lại.

Lúc này, trong lòng Lâm Dương, có một câu trả lời cần phải đi xác minh.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng chạy về hướng trước đó, sau đó tiến vào lối đi chật hẹp đó, ở bên trong men theo những vết khắc do dao găm để lại, từng bước rời đi.

Men theo vết tích của mình di chuyển một đoạn, Lâm Dương quen đường quen lối đi qua vài nơi, đến đây, lối đi có nhiệt độ cao, trên đó, có một chấm đen nhỏ, một chấm đen nhỏ mà trước đó không có, lúc này đang treo ở trên đó, bị Lâm Dương có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chương 855

Nhìn chấm đen nhỏ đó, Lâm Dương cũng cảm thấy, suy đoán của mình có thể chính xác, Lưu Tư Vũ, có khả năng đang ở trong chấm đen nhỏ đó.

Bây giờ nhìn thế nào, chấm đen nhỏ đó cũng giống như cái lồng nhỏ mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ trước đó đều bị nhốt vào, lúc này đang bị treo ở trên đó.

Cũng có nghĩa là, lúc này mục đích của Lâm Dương đã thay đổi, Lâm Dương phải đi lên phía trên đó.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ nên đi như thế nào mới được.

Dù sao Lâm Dương cũng chưa từng đi lên đó, lần kinh nghiệm duy nhất, là trong trạng thái hôn mê được đưa vào rồi rời đi, nên lúc này Lâm Dương không biết nên đi thế nào.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng nhớ ra, lúc đó, có một nơi, xuất hiện ngã ba, mình đã chọn một hướng, đến đây, nếu là nơi kia, có lẽ có thể đi lên trên.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng chạy về phía đầu kia của lối đi, đợi Lâm Dương đến căn phòng đầy sương trắng, trên người vì nóng mà ra rất nhiều mồ hôi, Lâm Dương lau đi vết mồ hôi trên trán, sau đó nhìn về phía trước.

Trong sương trắng phía trước, cũng có một lối đi, nếu Lâm Dương quay lại đó, hẳn là có một ngã ba có thể rời đi, Lâm Dương định đi qua đó thử xem.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng ở đây tìm kiếm kỹ lưỡng, trước

tiên tiến vào sương trắng, sau đó đợi nồng độ sương gần như đủ rồi, Lâm Dương cũng bắt đầu mò mẫm trên hai bên tường.

Theo trí nhớ của Lâm Dương trước đó, lối đi đó hẳn là ở vị trí này, Lâm Dương ở một bên tường, sau đó nhón gót chân, một bên men theo tường đi, một bên đưa tay lên trên, dần dần mò mẫm.

Nhón gót chân đi có chút mệt, nhưng Lâm Dương vẫn kiên trì, dựa theo trí nhớ lúc xuống trước đó, nếu đứng bình thường như vậy, không thể chạm đến phía trên.

Cứ như vậy, tốc độ di chuyển của Lâm Dương cũng ngày càng nhanh, sau đó một lúc, trên mặt Lâm Dương, cũng lộ ra nụ cười, hắn đã chạm vào nơi giống như lối ra đó rồi.

Thành công nhìn thấy thứ đó, Lâm Dương dừng lại, đứng tại chỗ.

Hai đầu gối hơi khuỵu xuống, sau đó cả người Lâm Dương đều bật lên, hướng lên phía trên nhanh chóng nhảy lên, chỉ một lúc, dùng tay nắm lấy một bên lối đi phía trên, sau đó sau khi nâng cơ thể mình lên, Lâm Dương men theo lối đi này tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi được một đoạn, đến ngã ba mà Lâm Dương đã đi trước đó, sau khi phân biệt một lúc, hắn hướng về một hướng khác dần dần tiến về phía trước.

Sau khi đi trên ngã ba chưa từng đi này một lúc, Lâm Dương cũng phát hiện, ngã ba này, dường như đang từ từ đi lên, lúc này Lâm Dương bò có chút tốn sức.

Sau khi ý thức được điều này, trên mặt Lâm Dương có vẻ vui mừng rõ rệt, hiển nhiên, lối đi này đích thực đang dần dần đi lên, nếu như vậy, vậy thì có khả năng là có thể đi lên phía trên đó.

Cứ như vậy, tốc độ của Lâm Dương cũng ngày càng chậm, Lâm Dương tuy hy vọng có thể nhanh chóng lên trên, nhưng nơi này có một

độ dốc nhất định, tuy độ dốc không lớn, nhưng bò lâu trong này, đối với Lâm Dương áp lực cũng vô cùng lớn, chỉ một lúc, Lâm Dương đã có chút mệt, tiếng thở dốc cũng trở nên rõ ràng.

Nhưng Lâm Dương không nghỉ ngơi, vẫn tiếp tục hướng lên trên dần dần bò lên.

Sau khi đi được một khoảng thời gian dường như rất dài, phía trước Lâm Dương, dường như xuất hiện một lối ra.

Lúc này Lâm Dương sau khi nhìn thấy lối ra này, trên mặt ngoài sự vui mừng ra, còn có nhiều hơn sự mệt mỏi.

Lâm Dương không lập tức ra ngoài, bò trong lối đi này, cả người lúc này đều phủ một lớp mồ hôi.

Nguyên nhân là trong quá trình bò ở đây, tuy nhiệt độ ở đây không cao, nhưng Lâm Dương không ngừng bò, nhiệt độ tích tụ lại, khiến trên người Lâm Dương không bao lâu đã đầy mồ hôi.

Lúc này, nhìn lối ra bên ngoài, Lâm Dương cũng không có động lực lập tức ra ngoài.

Cứ như vậy nằm một lúc, Lâm Dương cũng cảm giác cơ thể dường như đã phục hồi được một chút sức lực, cũng hướng về phía trước tiếp tục bò lên, sau đó đến bên cạnh lối ra.

Từ phía Lâm Dương có thể thấy, bên ngoài dường như là một căn phòng, phòng không lớn, bên trong không có người.

Sau khi phát hiện điều này, Lâm Dương cũng không do dự, từ nơi này ra ngoài, sau đó đứng thẳng lên sau một thời gian dài.

Lâm Dương duỗi thẳng cơ thể, tiếng xương khớp ma sát vào nhau cũng vang lên, lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng thoải mái, trong lối đi đó, Lâm Dương không thể đứng thẳng, chỉ có thể luôn giữ tư thế bò, tự nhiên sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Bây giờ có thể đứng, Lâm Dương cũng cảm giác sự mệt mỏi trong cơ thể đã tan biến đi phần lớn.

Chỉ là bộ quần áo bị ướt như nước có chút vướng víu.

Nhìn bộ quần áo tỏa ra mùi mồ hôi trên người, Lâm Dương cũng nhíu mày, sau đó cởi áo ra, ném xuống đất.

Sau đó Lâm Dương đi về phía cửa, bên ngoài có thể nhìn thấy ánh lửa mờ ảo, dường như có người ở đó.

Đứng ở vị trí cửa, Lâm Dương thò đầu ra, sau đó phát hiện, đây chính là đích đến mà mình muốn, một nơi giống như trên hẻm núi Argol.

Lúc này cách Lâm Dương không xa, có một khe nứt khổng lồ, và rất nhiều người mặc đồ đen, lúc này đang đứng ở đó, dường như đang làm gì đó.

Ánh mắt Lâm Dương, thì đặt vào cái lồng bị xích treo lơ lửng, từ một nơi nào đó phía trên, có một sợi xích rủ xuống, trên sợi xích, có một cái lồng làm bằng gỗ, người trong lồng, dường như là Lưu Tư Vũ.

Nhìn xem, Lưu Tư Vũ dường như đang ở trong trạng thái hôn mê.

Sau khi nhìn thấy bóng người trong lồng không có động tác gì, Lâm Dương cũng đoán như vậy, đồng thời tâm tình cũng trở nên vô cùng căng thẳng.

Cái lồng mà Lưu Tư Vũ đang ở lúc này, đang bị treo ở một nơi cao mấy chục mét.

Nếu từ đó rơi xuống, có lẽ sẽ cả người lẫn lồng đều vỡ tan.

Dù bản thân cái lồng có chất lượng cứng, không bị rơi vỡ, thì lực va chạm khổng lồ này, cũng sẽ làm người bên trong bị chấn động đến

chết.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng nhìn xung quanh.

Lúc này Lưu Tư Vũ đang bị treo ở đó, vậy thì Lâm Dương không thể trực tiếp đến cứu Lưu Tư Vũ, bởi vì vị trí mà Lưu Tư Vũ đang ở quá đặc biệt, Lâm Dương cứ thế chạy ra, những người mặc hắc bào kia dù không ngăn cản, có lẽ cũng không thể cứu Lưu Tư Vũ ra được.

Ánh mắt Lâm Dương quét xung quanh, nếu muốn kéo Lưu Tư Vũ đang bị treo lên, hẳn là phải có một cơ quan mới đúng.

Lúc này ánh mắt của Lâm Dương cũng đặt vào một cái bệ ở khu vực gần trung tâm, nếu có cơ quan ở đó, hẳn là ở đó rồi.

Lâm Dương từ cửa chuẩn bị đi ra, đi về phía nơi đó.

Nhưng mới đi được vài bước, Lâm Dương cảm nhận được một cảm giác lạnh lẽo, lúc này xuất hiện trên lưng hắn, vì đã cởi áo ra, nên lúc này, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, trên lưng mình, đích thực có một thứ đang ngọ nguậy.

Cảm nhận được kích thước của thứ đó, sắc mặt Lâm Dương trở nên trắng bệch, lúc này hắn đã nhớ ra, gã đang bò trên lưng mình, hẳn là con rắn nhỏ gặp trước đó, trước đó Lâm Dương và nó đã tách ra, không ngờ lại gặp lại ở đây.

Chương 856

Thực ra cũng khá bình thường, con rắn nhỏ ban đầu hướng về phía trên, Lâm Dương chỉ theo sau mà thôi, nhưng Lâm Dương không ngờ, sẽ gặp phải chuyện như vậy, khi đang cởi trần nửa người trên, con rắn nhỏ này đang từ từ bò trên người hắn.

Nếu nó thấy cơ bắp của Lâm Dương thú vị, đột nhiên cắn một miếng, vậy thì kết cục của Lâm Dương có thể đoán trước được.

May mà, gã này tuy lúc này đang di chuyển trên người Lâm Dương, nhưng lại không ra tay với Lâm Dương, điều duy nhất khiến Lâm Dương cảm thấy khó chịu, dường như là nó không muốn xuống khỏi cơ thể hắn.

Cảm giác lạnh lẽo trơn tuột đó, lúc này không ngừng truyền đến từ phía sau Lâm Dương, khiến cơ thể hắn không dám động đậy, sợ chọc giận gã này.

Nhưng cứ như vậy cũng không phải là cách.

Lâm Dương đứng im không dám động đậy nghĩ như vậy, lúc này hắn đã đi ra khỏi lối ra rồi, nếu những người mặc hắc bào bên kia nhìn về phía này, rõ ràng có thể nhìn thấy sự tồn tại của Lâm Dương, bây giờ Lâm Dương chưa bị phát hiện chỉ là vì may mắn mà thôi, tiếp theo vận may không nhất định có thể duy trì được mãi.

Cơ thể Lâm Dương trở nên cứng đờ, mặc cho gã đó không ngừng di chuyển trên người mình, đồng thời cũng hy vọng nó có thể nhanh chóng rời khỏi cơ thể mình.

Nhưng con rắn nhỏ dường như rất hứng thú với cơ thể Lâm Dương, lúc này đang không ngừng bò trên cơ bắp trần trụi của hắn, Lâm Dương có thể cảm nhận được lưỡi rắn thỉnh thoảng sẽ le ra trên

cơ bắp của mình.

Cảm nhận được động tác của gã này, trong lòng Lâm Dương cũng nảy sinh một ý nghĩ kỳ quái, nó sẽ không làm mình bị thương chứ.

Tuy nghe có vẻ khó tin, nhưng lúc này Lâm Dương cảm giác trực giác đang nói với mình như vậy.

Lúc này, từ gần Lâm Dương, cũng có tiếng bước chân truyền đến, dường như có người sắp đến.

Lâm Dương lập tức căng thẳng, bộ dạng bây giờ của mình, chắc chắn sẽ bị phát hiện, thậm chí còn không có cơ hội ngụy trang.

Một khi Lâm Dương bị một trong những người mặc hắc bào đó phát hiện, vậy thì Lâm Dương sẽ phải đối mặt với sự truy đuổi của rất nhiều người mặc hắc bào cùng lúc.

Lâm Dương không cho rằng lối đi ở đây chỉ có một cái này, chỉ cần đi ra phía trước chặn Lâm Dương lại, Lâm Dương căn bản không thể rời khỏi nơi này.

Nên lúc này, nghe tiếng bước chân ngày càng gần, Lâm Dương cũng chỉ có thể đánh cược, cược rằng con rắn nhỏ này sẽ không làm mình bị thương.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng từ từ đi về phía trước, cơ bắp trên người cũng theo đó chuyển động, con rắn nhỏ bò trên lưng Lâm Dương, lúc này cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Được rồi.

Lúc này, Lâm Dương cũng âm thầm gật đầu, sau đó khi tiếng bước chân đó đến đây, hắn đột nhiên tăng tốc bước chân, tóm lấy người mặc hắc bào vừa mới đến đây, sau đó dùng sức ấn cánh tay vào cổ của người mặc hắc bào.

Trong vòng tay Lâm Dương, người mặc hắc bào không ngừng giãy giụa, đồng thời cũng có một tiếng nấc nghẹn từ miệng người mặc hắc bào truyền ra, chỉ là lúc này, tiếng của hắn không thu hút sự chú ý của đồng bọn, lúc này bị Lâm Dương bóp chặt cổ, không bao lâu, vì ngạt thở mà hôn mê.

Đặt người đàn ông đã hôn mê xuống đất, Lâm Dương cũng có thể xác định, con rắn nhỏ trên người mình, hẳn là sẽ không tùy tiện làm mình bị thương.

Vừa rồi lúc đó, để giải quyết người mặc hắc bào vừa đến, Lâm Dương phải vận động cơ bắp với biên độ lớn, trong đó nơi con rắn nhỏ lúc này đang bò tự nhiên cũng không ngoại lệ, trong tình huống này, con rắn nhỏ đều không tấn công Lâm Dương.

Xem ra, nó hẳn là vừa ăn no không lâu, cũng không sợ con người, đây là lời giải thích duy nhất mà Lâm Dương có thể đưa ra lúc này.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng yên tâm đi về phía trước, cơ thể men theo mép tường một bên, dần dần tiếp cận gã đi lẻ ở đó.

Nếu đã biết con rắn nhỏ sẽ không làm mình bị thương, vậy thì trong thời gian ngắn, Lâm Dương cũng định mặc kệ gã này, dù sao cũng không ảnh hưởng đến hành động của mình, nhiều nhất cũng chỉ khiến cơ thể mình cảm thấy có chút lạnh lẽo mà thôi.

Đương nhiên, cách nghĩ này cũng chỉ là nói vậy thôi, ở nơi này, những nơi trên nửa thân trên của Lâm Dương bị gã này bò qua, đều nổi một lớp da gà, tuy trong lòng biết không có vấn đề gì, nhưng cảm giác khác lạ này, vẫn ảnh hưởng đến làn da của Lâm Dương.

Rất nhanh, Lâm Dương tiếp cận người mặc hắc bào đi lẻ ở một bên, người mặc hắc bào này cũng giống như những người mặc hắc bào khác, lúc này đều đang nhìn chằm chằm vào cái bệ cao ở đó, hoặc là nhìn chằm chằm vào người trên bệ cao đó, nên đều không nhận ra

Lâm Dương đã đến đây.

Giống như trước đó, Lâm Dương cũng quen đường quen lối bịt miệng mũi của hắn, một lúc sau, người mặc hắc bào này cũng ở đây bị Lâm Dương cưỡng chế rơi vào trạng thái ngạt thở, sau đó ngất xỉu trên đất.

Sau khi giải quyết người mặc hắc bào này, Lâm Dương cũng nhìn sang những nơi khác, chỉ là lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng hơi thay đổi, không phải là hành động của Lâm Dương bị phát hiện, mà mấu chốt là, những người mặc hắc bào còn lại, đều không có ai đi lẻ.

Người mặc hắc bào duy nhất giống như đi lẻ, ở gần đó, cũng có vài người mặc hắc bào tụ tập ở đó, nếu đi giải quyết gã đó, có khả năng sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Nên lúc này, Lâm Dương cũng do dự, nhất thời không biết nên làm gì.

Sau đó khi nhìn thấy Lưu Tư Vũ bị treo trên hẻm núi, Lâm Dương cũng hạ quyết tâm, nếu muốn cứu Lưu Tư Vũ xuống, vậy thì phải làm.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng lại áp sát cơ thể vào tường, trong tình huống không phát ra tiếng động, đi về phía người mặc hắc bào đó.

Lúc này, Lâm Dương đã quen với gã nhỏ đang bò trên người mình rồi, da gà trên người cũng gần như không còn, Lâm Dương ngoài một chút cảm giác lạnh ra, cũng không còn để ý nữa.

Hướng về phía nơi đó, Lâm Dương tiến lên một lúc, cũng đã đến sau lưng người mặc hắc bào này, từ vị trí của Lâm Dương, chỉ cần muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể giải quyết người mặc hắc bào này,

nhưng tầm mắt của Lâm Dương lại đặt ở cách đó không xa, mấy người mặc hắc bào ở đó.

Tuy trông có vẻ rất chăm chú nhìn người trên bệ, nhưng Lâm Dương không chắc tiếng động giải quyết gã này, sẽ không truyền đến đó.

Lâm Dương tìm kiếm xung quanh thứ gì đó có thể một đòn đánh ngất đối phương, chỉ là trên mặt đất ở đây, cũng chỉ có một vài hòn đá nhỏ mà thôi, hòn đá nhỏ cỡ này, nếu muốn dùng để đánh ngất đối phương, vậy thì sức lực phải bỏ ra không phải là thứ Lâm Dương có thể đạt được, đó chỉ có những cao thủ võ hiệp mới làm được.

Nên sau khi tìm kiếm một hồi, Lâm Dương cũng chỉ có thể từ bỏ ý nghĩ này, từ từ tiếp cận sau lưng người này, đồng thời tay cũng đưa ra phía trước, đặt lên miệng mũi của người đàn ông này, sau đó bịt chặt lại.

Khi bịt miệng mũi của người đàn ông, Lâm Dương cũng không quên, khống chế luôn tay của người đàn ông, trên eo của những người mặc hắc bào này đều có dao găm, Lâm Dương không hy vọng bị đột nhiên đâm một nhát.

Lúc này, người đàn ông bị Lâm Dương khống chế, lúc này cơ thể đang không ngừng run rẩy, hiển nhiên muốn phản kháng sức mạnh của Lâm Dương, chỉ là thân hình này không vạm vỡ, lúc này cũng không thể trong tình huống sức lực dần dần mất đi mà giành được quyền chủ động.

Lúc này, phát hiện người đàn ông không thể phản kháng, Lâm Dương cũng tập trung sự chú ý vào mấy người mặc hắc bào ở đó, lúc này họ không quay đầu lại, giống như không nhận ra động tĩnh bên này.

Trong tay Lâm Dương, động tác giãy giụa của người đàn ông cũng

ngày càng chậm, Lâm Dương cũng thở phào một hơi, xem ra, mình đã thành công rồi.

Nhưng lúc này, một tiếng động của vật gì đó lăn xuất hiện trong khu vực này, tiếng động không lớn, nhưng đủ để mấy người mặc hắc bào ở đó nghe thấy, một trong những người mặc hắc bào thuận theo hướng tiếng động nhìn qua, sau đó cũng nhìn thấy đồng bọn của mình, lúc này đang bị một người đàn ông cởi trần nửa người trên khống chế.

Sau khi thấy tình huống này, hắn lập tức cho hai người bên cạnh nhìn thấy.

Bị ba người mặc hắc bào nhìn chằm chằm, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, sự chú ý của hắn đặt vào hòn đá phía dưới, thứ vừa phát ra tiếng động, khiến Lâm Dương bị lộ, là một hòn đá.

Vừa rồi lúc đó, người đàn ông này thấy không thể giãy ra khỏi vòng tay của Lâm Dương, Lâm Dương có thể thấy, người đàn ông đã dùng hết sức lực cuối cùng, đá hòn đá phía dưới ra ngoài, sau đó người đàn ông ngừng động tác, hiển nhiên đã mất ý thức.

Nhưng động tĩnh cuối cùng tạo ra, lại khiến Lâm Dương lúc này bị lộ.

Ba người mặc hắc bào, một trong số họ lập tức la lớn, những người mặc hắc bào gần đó cũng nhìn về phía Lâm Dương, hai người còn lại, thì lao về phía Lâm Dương.

Chương 857

Ánh mắt Lâm Dương cũng chú ý xung quanh, lúc này những người mặc hắc bào gần đó, có sáu người, trước mặt hắn có ba người, trên bệ cao đó một người, ở xa có hai người mặc hắc bào.

Xem ra, nếu muốn giải quyết, tốt nhất là lúc này, giải quyết ba gã trước mặt, nếu không lúc sau tụ tập lại, đối với Lâm Dương mà nói, cũng là một áp lực không nhỏ.

Cứ như vậy, khi hai người mặc hắc bào phía trước lao tới, Lâm Dương cũng không chạy trốn, mà lao lên nghênh chiến.

Hai người mặc hắc bào duy trì cùng một tốc độ, hiển nhiên định cùng nhau tấn công Lâm Dương, không cho Lâm Dương cơ hội đánh bại từng người một.

Nhưng không sao, không có cơ hội, thì tạo ra cơ hội.

Cứ như vậy, cơ thể Lâm Dương cũng xoay một vòng tại chỗ, mặt bên cơ thể đột nhiên đâm sầm vào một trong những người mặc hắc bào, gã này sau khi bị Lâm Dương đâm vào, cơ thể cũng ngã xuống đất, tuy không thể đánh bại hắn như vậy, nhưng cũng có thể kéo dài một chút thời gian.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn sang người đàn ông đang đứng còn lại, sau đó nắm lấy tay người đàn ông đang vung lên, trong tay người đàn ông, có một con dao găm, nếu vừa rồi không kịp thời quay đầu, có lẽ đã bị đâm trúng rồi.

Sức lực của người đàn ông này rất lớn, Lâm Dương thậm chí không thể nắm chặt tay hắn, lúc này, Lâm Dương thậm chí có thể cảm giác được, tay mình đang nắm tay đối phương, đang bị từ từ ấn về phía mình.

Lúc này, Lâm Dương cũng đột nhiên buông tay, mặc cho dao găm rơi trên người mình, dao găm đâm vào vai Lâm Dương, trên đó rạch một vết thương, lúc này, Lâm Dương cũng không để ý đến cơn đau do vết thương trên vai gây ra, lao về phía người đàn ông trước mặt.

Cơ thể Lâm Dương đâm vào người đàn ông, đẩy cơ thể người đàn ông về phía sau, người đàn ông sau khi phản ứng lại, lập tức phản kháng, muốn đẩy Lâm Dương ra.

Sức lực của người đàn ông lớn hơn sức lực của Lâm Dương, nên sau khi người đàn ông phản ứng lại, Lâm Dương đã rơi vào thế yếu.

Nhưng Lâm Dương không quan tâm, lúc này, Lâm Dương cũng rút dao găm ra, tấn công vào vị trí ngực của người đàn ông.

Người đàn ông phản ứng cũng kịp thời, dùng tay chặn dao găm của Lâm Dương, dao găm của Lâm Dương chỉ đâm bị thương tay của người đàn ông, tuy bắn ra không ít máu tươi, nhưng lại không tấn công vào vị trí quan trọng của người đàn ông.

Nhưng lúc này, trên mặt Lâm Dương lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Người đàn ông để chống lại dao găm của Lâm Dương, sức lực trên chân nhỏ đi một chút, lúc này, cơ thể người đàn ông đang bị Lâm Dương đẩy về phía trước, bị đẩy đi, người đàn ông đang không ngừng di chuyển về phía sau.

Phía sau người đàn ông, chính là vách đá đó, bên dưới là độ cao mấy chục mét.

Lúc này người đàn ông hiển nhiên cũng nhận ra, đang kịch liệt phản kháng, nhưng đã quá muộn, Lâm Dương đã đẩy người đàn ông đến mép vách đá rồi, né tránh đòn tấn công của người đàn ông, Lâm Dương đá một cước vào người hắn.

Sau khi đá người đàn ông này ra ngoài, hắn cũng mất thăng bằng,

rơi về phía đó, rơi vào khe nứt, cả người rơi xuống, một lúc sau, cũng có thể nghe thấy một tiếng uỵch từ phía dưới truyền đến.

Lúc này, Lâm Dương cũng quay đầu, nhìn người mặc hắc bào vừa mới bị mình làm ngã, người mặc hắc bào trước đó đang la hét gọi đồng bọn, lúc này cũng lao về phía Lâm Dương.

Mặc dù Lâm Dương đã giải quyết được một người mặc hắc bào, nhưng lúc này, Lâm Dương vẫn phải đồng thời đối mặt với hai người mặc hắc bào.

Nhưng trên mặt Lâm Dương, cũng không thấy biểu cảm hoảng sợ.

Lúc này, từ vị trí của Lâm Dương có thể nhìn rõ, người mặc hắc bào trên bệ cao đó, dường như có địa vị đặc biệt, dù phát hiện Lâm Dương xuất hiện ở đây, vẫn đứng đó, tiếp tục làm việc của mình.

Nếu không phải Lâm Dương nhìn thấy ánh mắt đó khi quét qua, Lâm Dương còn tưởng mình chưa bị phát hiện.

Ở phía bên kia cũng chỉ còn lại hai người mặc hắc bào cuối cùng đang gấp rút lao về phía này, chỉ cần Lâm Dương có thể trong thời gian ngắn giải quyết hai kẻ trước mặt thì áp lực sẽ giảm đi rất nhiều.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng đi về phía hai người mặc hắc bào phía trước, trong tay Lâm Dương, cầm con dao găm đó, vì đối phương đã sớm lấy dao găm ra rồi, nếu Lâm Dương không lấy ra, tay không tấc sắt, dễ bị thiệt thòi.

Ở nơi này, một khi bị thương, không chừng, sẽ chết đi cũng không biết chừng, nên lúc này Lâm Dương cũng vô cùng cẩn thận, nhìn hai người mặc hắc bào trước mặt, sau đó lao tới.

Đối mặt với hai người mặc hắc bào đồng thời tấn công mình, Lâm Dương cũng chọn một tay nắm lấy cổ tay của gã bên trái, thành công giữ dao găm của đối phương trên không trung, đòn tấn công của

người mặc hắc bào còn lại, thì bị dao găm trong tay Lâm Dương chặn lại.

Lúc này, hai tay của Lâm Dương đều dùng để chống lại đòn tấn công, trước mặt hắn hai người mặc hắc bào đều có một tay có thể dùng để tấn công, đưa tay về phía Lâm Dương, nhưng lúc này, trên mặt Lâm Dương không có chút hoảng loạn nào, không phải Lâm Dương không nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, bởi vì, trong mắt Lâm Dương, chuyện này cũng vô cùng dễ giải quyết.

Lúc này sau vai Lâm Dương, có một luồng khí lạnh, đó là con rắn nhỏ, lúc này đang bò ở một bên lưng Lâm Dương, lúc này, Lâm Dương cũng định mượn sức mạnh của nó, dù sao cũng để nó bò trên người mình lâu như vậy, coi như thu tiền thuê.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng nhún vai một cái, đồng thời khi nhún vai, nghiêng vai sang một bên, sau đó từ trên vai Lâm Dương, lúc này có một con rắn nhỏ, bay về phía trước, rất nhanh, đâm vào một trong những người mặc hắc bào trước mặt.

Khi nhìn thấy con rắn nhỏ xuất hiện trên người mình, trên mặt người mặc hắc bào, có thể thấy rõ sự kinh hoàng, cũng không còn muốn tấn công Lâm Dương nữa, tay vốn đã vung ra, bây giờ cũng thu lại, muốn bắt gã đang bò lung tung trên người mình, chỉ là một tay lúc này đang bị Lâm Dương khống chế, tự nhiên không thể bắt được gã đó, ngược lại vì không cẩn thận chạm vào cơ thể nó, mà bị cắn một miếng.

Một trong những người mặc hắc bào bị rắn nhỏ cắn bị thương, có thể thấy trên mu bàn tay hắn xuất hiện một vết máu đỏ, sau khi nhìn thấy điều này, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên vi diệu.

Xem ra, con rắn nhỏ này không hề hiền lành như ta tưởng.

Nó không cắn ta, có lẽ chỉ vì cơ thể ta khá đặc biệt, cũng có thể do

gen của ta đã có những biến đổi nhất định, nên lúc này mới có tác dụng trấn an nó chăng.

Nói tóm lại, sau khi phát hiện một trong những người mặc hắc bào bị cắn trúng, Lâm Dương cũng lập tức buông tay đang nắm ra, nhìn sang người mặc hắc bào còn lại.

Sau khi Lâm Dương đấm mạnh vào bụng của người mặc hắc bào đó, người mặc hắc bào đó cũng ôm bụng, không ngừng lùi lại.

Lúc này Lâm Dương cũng chú ý đến hai người mặc hắc bào đang sắp lao đến ở một bên, hắn tiến về phía trước vài bước, đẩy gã này về phía khe nứt.

Mặc dù có một chút phòng bị, nhưng bị Lâm Dương đẩy như vậy, người mặc hắc bào đó sau một hồi giãy giụa, từ một bên khe nứt trượt xuống.

Sau đó Lâm Dương quay đầu lại, nhìn mấy gã trước mặt, lúc này kẻ địch mà Lâm Dương phải đối mặt, một gã đang xem kịch trên bệ cao, một gã bị thương, và một gã ở trạng thái toàn thịnh.

Lâm Dương phải đồng thời đối phó với ba người.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút áp lực, nhưng rất nhanh, trên mặt Lâm Dương, cũng lộ ra một nụ cười quỷ dị, bởi vì hắn đã nghĩ ra, phải đối phó với mấy gã này như thế nào, mà không rơi vào tình huống nguy hiểm.

Lúc này, Lâm Dương chạy về phía trước, lao về phía gã bị rắn nhỏ cắn bị thương đó.

Lâm Dương chạy tới, sau đó một tay tóm lấy con rắn nhỏ trong tay, lúc này, Lâm Dương cũng có thể cảm giác được, con rắn nhỏ trong tay mình đích thực đang giãy giụa, nhưng lại không tấn công mình, rõ ràng có thể dùng cơ thể quấn lấy cổ tay Lâm Dương, nhưng

lại không tấn công Lâm Dương.

Cũng có nghĩa là, suy đoán của mình có khả năng là chính xác.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng dùng sức ném con rắn nhỏ trong tay về phía trước, con rắn nhỏ trong không trung hướng về một người đàn ông tiếp cận.

Trên mặt người mặc hắc bào ở đó, cũng có thể thấy rõ sự hoảng loạn, cầm dao găm, vung vẩy trong không trung, dường như muốn thông qua cách này, trực tiếp giải quyết con rắn nhỏ.

Nhưng con rắn nhỏ trong không trung cũng linh hoạt xoay chuyển cơ thể, nhanh chóng né tránh đòn tấn công của gã đó, sau đó rơi trên người hắn.

Chương 858

Khi tiểu xà đáp xuống người gã kia, Lâm Dương cũng không buồn để ý nữa mà lao thẳng về phía hắc bào nhân cuối cùng, dùng sức đè đầu gã xuống.

Đồng thời, hắn nghiêng người né đòn tấn công bằng dao găm của đối phương, rồi dùng trọng lượng cơ thể đè gã xuống đất.

Sau đó, hắn đấm mạnh mấy cú vào ngực đối phương.

Bị Lâm Dương tấn công, gã đàn ông kia phát ra những tiếng rên rỉ thảm thiết.

Sau khi liên tục tấn công mấy lần, Lâm Dương xác định đối phương không thể đứng dậy trong thời gian ngắn được mới nhìn sang xung quanh.

Lúc này, hai hắc bào nhân ở bên kia đang vật lộn với con rắn nhỏ.

Vì đều đã bị cắn nên dường như chúng không còn để tâm đến độc tố của tiểu xà nữa, cứ thế cầm dao găm tấn công nó, trên cánh tay thỉnh thoảng lại có thêm một vết thương.

Lâm Dương đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn người bạn đồng hành của mình bị giải quyết.

Hắn lao về phía trước, dùng sức húc mạnh vào một trong hai gã đàn ông.

Bị Lâm Dương húc trúng, gã đàn ông ngã ngửa ra sau, đầu va phải một tảng đá hay thứ gì đó tương tự.

Sau một tiếng "cốp" giòn giã, gã ngất đi.

Hắc bào nhân còn lại cũng bị Lâm Dương dễ dàng giải quyết.

Sau đó, Lâm Dương nhìn về phía hắc bào nhân cuối cùng trên đài cao.

Gã hắc bào nhân này rất đặc biệt.

Gã trơ mắt nhìn đồng bọn bị Lâm Dương hạ gục mà không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ dùng một ánh mắt khó hiểu nhìn hắn.

Lâm Dương bước về phía đài cao.

Mặc dù không biết đối phương có thủ đoạn gì, nhưng nếu muốn cứu Lưu Tư Vũ ra, hắn buộc phải đối mặt với gã này.

Lâm Dương đi về phía trước, khi đến gần đài cao, ánh mắt hắn không ngừng quét xung quanh, nhưng cho đến khi hắn lên đến đỉnh đài cao vẫn không gặp phải cơ quan nào.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nếu đối phương không hề chuẩn bị gì, tại sao lại để hắn đến gần như vậy?

Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhìn vào khuôn mặt của đối phương, gã này ẩn mình trong áo choàng đen, từ phía Lâm Dương chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một khuôn mặt trông giống đàn ông.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương biết mình đã phán đoán sai, gã này không phải là đàn ông.

Tiếng cười quái dị phát ra từ miệng hắc bào nhân là một giọng nữ thé thé, nghe mà Lâm Dương cảm thấy khó chịu. "Ngươi muốn làm gì?" Lâm Dương không hành động thiếu suy nghĩ, hắn hỏi hắc bào nhân kia.

Nguyên nhân rất đơn giản, không chỉ vì hắn đã hơi mệt sau khi giải quyết mấy tên hắc bào nhân kia, mà còn vì hắn nhìn thấy thứ

trong tay của hắc bào nhân.

Lúc này, tay của hắc bào nhân đang đặt trên một vật trang trí làm bằng đá, một vật trang trí có thể đẩy được.

Khi nhìn thấy thứ đó, trong lòng Lâm Dương dấy lên một dự cảm không lành.

Thứ đó có lẽ là chỗ dựa của hắc bào nhân này.

Hiện tại, thứ duy nhất có thể uy hiếp Lâm Dương từ bên ngoài chính là Lưu Tư Vũ.

Vật trang trí kia rất có thể dùng để điều khiển chiếc lồng giam giữ Lưu Tư Vũ.

Vì vậy, Lâm Dương lúc này không dám hành động liều lĩnh, chỉ có thể thử thăm dò bằng lời nói.

Nhưng ngay sau đó, hành động của hắc bào nhân khiến cơ thể Lâm Dương cứng đờ.

Từ phía hắn có thể thấy, hắc bào nhân đã đẩy vật trang trí kia xuống.

Sau đó, Lâm Dương nghe thấy tiếng "két két", rồi nhìn về phía nơi Lưu Tư Vũ đang bị giam.

Có lẽ là do hành động vừa rồi của hắc bào nhân, chiếc lồng giam giữ Lưu Tư Vũ đang từ từ hạ xuống.

Lâm Dương không ngờ rằng hắc bào nhân này không hề có ý định đàm phán mà trực tiếp ấn thứ đó xuống.

Nhìn những sợi xích dần dần chuyển động, có vẻ như chỉ một lát nữa, chiếc lồng của Lưu Tư Vũ sẽ tuột khỏi đó.

Lâm Dương có thể thấy, những tảng đá dùng để cân bằng trọng lượng ở đầu kia của sợi xích lúc này đã rơi mất mấy viên.

Công tắc mà hắc bào nhân vừa mở dường như có tác dụng đó.

Sau khi phán đoán ra điểm này, Lâm Dương không thể nhịn được nữa, hắn lao về phía hắc bào nhân.

Nhìn bộ dạng có vẻ không sợ hãi của hắc bào nhân, Lâm Dương biết mình lao tới chắc chắn không phải là chuyện tốt, nhưng lúc này hắn không thể bình tĩnh được, vì hắn không tin đối phương sẽ chủ động kéo Lưu Tư Vũ trở lại.

Lao đến trước mặt hắc bào nhân, Lâm Dương dùng sức đẩy mạnh vào người cô ta.

Điều khiến hắn có chút kinh ngạc là gã này lại bị hắn đẩy ra một cách dễ dàng.

Hắc bào nhân ngã xuống đất, cơ thể lăn một vòng nhỏ, trông như một người yếu ớt.

Nhưng một người yếu ớt như vậy, sao lại dám để Lâm Dương đến gần như thế?

Mặc dù Lâm Dương có chút không hiểu, nhưng lúc này, hắn ưu tiên đẩy vật trang trí kia trở lại vị trí cũ.

Chương 859

Sau khi đẩy vật trang trí lên, Lâm Dương cảm giác như có thứ gì đó được khởi động, rồi sợi xích kéo Lưu Tư Vũ cũng ngừng chuyển động.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương thở phào nhẹ nhõm, may quá, vẫn kịp.

Nhưng đúng lúc này, từ miệng của hắc bào nhân bị hắn xô ngã trên mặt đất phát ra một tiếng cười khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tiếng cười thé thé lại vang lên, Lâm Dương dùng ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn về phía đó.

Lúc này Lâm Dương đã nắm được quyền kiểm soát vật trang trí, cũng giúp Lưu Tư Vũ tạm thời an toàn trở lại, vậy thì hắc bào nhân này còn có chỗ dựa nào nữa?

Lâm Dương định cho gã này một bài học.

Nhưng khi Lâm Dương vừa bước một bước, sắc mặt hắn trở nên kinh hãi, không thể tin được mà nhìn vào lòng bàn tay mình, nhìn vào bàn tay đang ấn trên vật trang trí.

Trên vật trang trí đó dường như có bôi thứ gì đó.

Khi Lâm Dương đặt tay lên, hắn có thể cảm nhận được một cảm giác lạnh như băng.

Lúc đó, hắn chỉ nghĩ đó là cảm giác đặc biệt của đá mà thôi, nhưng đến lúc này, hắn mới biết, lúc nãy khi hắc bào nhân ấn vào vật trang trí đã để lại thứ gì đó.

Lúc này tay của Lâm Dương bị dính chặt, hoàn toàn không thể rút

ra khỏi vật trang trí.

Cũng không phải là không rút ra được, thứ đó chỉ dán da lòng bàn tay của hắn và vật trang trí lại với nhau.

Nếu hắn dùng sức kéo mạnh, có thể kéo toàn bộ ra được, nhưng lúc này, Lâm Dương không muốn làm vậy, vì một khi dùng sức kéo, điều đó đồng nghĩa với việc hắn phải chủ động để lại lớp da lòng bàn tay của mình ở đó.

Lớp keo này vô cùng chắc chắn, ít nhất là lúc này, hắn chỉ cần khẽ lắc cánh tay đang dính trên đó là có thể cảm thấy đau đớn rõ rệt.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã hiểu tại sao hắc bào nhân này lại có thể để mặc hắn đến đây, thì ra là đang chờ hắn ở chỗ này.

Lâm Dương nhìn về phía hắc bào nhân kia.

Hắc bào nhân từ trên mặt đất bò dậy, rồi đi về phía Lâm Dương.

Trong quá trình đứng dậy, mũ trùm đầu của hắc bào nhân cũng tự động rơi xuống, Lâm Dương cũng nhìn thấy được khuôn mặt của đối phương.

Một khuôn mặt trung tính, nếu không nghe giọng nói của đối phương thì không thể phán đoán được là nam hay nữ.

Nhưng nhìn vào vị trí cổ của đối phương, Lâm Dương không thấy yết hầu, cộng thêm giọng nói lúc trước, hắn cho rằng người đứng trước mặt mình hẳn là một người phụ nữ.

Lúc này cô ta đi về phía Lâm Dương, trên mặt lộ ra một nụ cười có thể coi là nhe nanh múa vuốt, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu. "Con khốn này, ngươi bắt ta để làm gì?" Mặc dù lúc này đã mất khả năng tự do hành động, Lâm Dương vẫn tức giận quát về phía đối phương.

Nhưng trên mặt người phụ nữ đó, Lâm Dương không thấy bất kỳ sự hoảng sợ nào, đồng thời cũng không có ý định trả lời câu hỏi của hắn.

Đúng lúc này, trong lòng Lâm Dương đột nhiên nảy sinh một dự cảm không lành.

Người phụ nữ đột ngột lao về phía Lâm Dương.

Vì không thể cử động, Lâm Dương theo phản xạ giơ chân lên, định đá mạnh về phía cô ta.

Nhưng người phụ nữ đã rút một thứ từ trong lòng ra, trước khi Lâm Dương kịp đá vào người cô ta, đã tấn công trúng hắn.

Đó là một vật giống như cây gậy.

Khi bị thứ đó chích vào người, Lâm Dương cảm giác như có thứ gì đó đã xâm nhập vào cơ thể mình.

Lâm Dương cảm thấy cơ thể mình như trở nên khó cử động.

Hắn cúi đầu nhìn cây gậy kia, một sản phẩm trông có vẻ hiện đại, hoàn toàn không hợp với những thiết bị xung quanh.

Từ tiếng dòng điện ì ì truyền đến bên tai, Lâm Dương có thể phán đoán được, thứ đang dí vào người hắn lúc này là một cây dùi cui điện.

Lâm Dương cảm thấy cơ thể mình bị tê liệt, sức lực ở tay chân cũng dần mất đi.

Nhưng trong tình huống này, người phụ nữ kia vẫn không ngừng phóng điện.

Lâm Dương cảm giác các giác quan của mình như sắp mất hết, cơ thể dần dần mềm nhũn ngồi xuống đất, chỉ có một tay vì bị dính chặt nên vẫn giơ cao.

Đúng lúc này, Lâm Dương thấy người phụ nữ kia nở nụ cười, chỉ

có một điều kỳ lạ là, rõ ràng cô ta đã mở miệng, trông có vẻ rất vui, nhưng tại sao Lâm Dương lại không nghe thấy tiếng gì?

Tiếp đó, Lâm Dương thấy miệng người phụ nữ kia cử động, nhưng vẫn không có âm thanh nào truyền đến tai hắn.

Lúc này, Lâm Dương mới biết, thính giác của mình dường như cũng tạm thời bị tê liệt.

Cơ thể Lâm Dương mềm nhũn không còn sức lực.

Lúc này, hắn biết mình phải phản kháng, nhưng toàn thân không có chút sức lực nào, chỉ có thể bất lực nhìn đối phương, thậm chí ngay cả một ánh mắt hung dữ cũng không thể lộ ra.

Đúng lúc này, người phụ nữ đi đến trước mặt Lâm Dương, rồi rút một con dao găm từ thắt lưng ra, loại dao găm giống hệt mà đám hắc bào nhân thường dùng.

Lúc này, nó đang được người phụ nữ cầm trong tay, rồi chém về phía tay Lâm Dương.

Từ lòng bàn tay của Lâm Dương chỉ có một cảm giác tê dại truyền đến, sau đó hắn thấy tay mình rơi xuống.

Lâm Dương nhìn vào lòng bàn tay mình, lúc này máu tươi đang không ngừng chảy ra.

Mặc dù vì giác quan bị tê liệt nên hắn không cảm thấy đau đớn, nhưng lúc này hắn cũng đã đoán ra được phần nào.

Đối phương đã xử lý tay của hắn, vậy thì tiếp theo nên xử lý hắn rồi.

Người phụ nữ này ngồi xổm xuống, vác Lâm Dương lên, rồi đi về phía trước.

Chương 860

Bị vác như vậy, mặc dù giác quan bị tê liệt, Lâm Dương vẫn có thể cảm giác được bờ vai của người phụ nữ này rất cứng, thậm chí còn khiến hắn cảm thấy hơi đau.

Chờ đã, dường như vì đã hồi phục được một chút tri giác, lúc này, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên thay đổi.

Dường như đã hồi phục được một chút, lúc này Lâm Dương có thể cảm giác được, cơ thể hắn đã có thể dùng sức, không còn vô lực như trước nữa.

Sau khi phát hiện ra điểm này, biểu cảm của Lâm Dương cũng thay đổi.

Như vậy, hắn không cần phải chịu sự khống chế của người khác nữa.

Lâm Dương đang chuẩn bị giãy giụa khỏi người phụ nữ kia thì lại phát hiện, hắn đã hồi phục được một chút sức lực, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Lúc này, Lâm Dương thậm chí không thể dễ dàng cử động cánh tay của mình.

Rõ ràng cảm giác trong cơ thể có sức mạnh, nhưng hắn đã dùng hết mọi cách, cũng chỉ có thể hơi nhấc cánh tay lên một chút, thậm chí không đến mức bị người phụ nữ bên dưới chú ý.

Người phụ nữ này lúc này đang vác Lâm Dương đi về phía khe nứt bên cạnh.

Mục đích của cô ta, Lâm Dương cũng đã đoán ra được, có lẽ là định ném hắn xuống đó.

Lâm Dương không thể cử động, tự nhiên không thể thoát khỏi kết cục này.

Rất nhanh, hai người đã đến bên cạnh khe nứt.

Lúc này, Lâm Dương bị người phụ nữ vác trên vai, cơ thể lại vì bị điện giật lúc nãy nên không còn khả năng phản kháng, chỉ có thể mặc cho cơ thể mình bị đối phương làm gì thì làm.

Khi bị người phụ nữ vác đến bên cạnh khe nứt, cơ bắp trên mặt Lâm Dương cũng đã hồi phục được một chút khả năng cử động, lộ ra vẻ mặt vô cùng khó coi.

Tại vị trí hiện tại của hai người, chỉ cần người phụ nữ này muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể ném Lâm Dương xuống.

Xem ra, người phụ nữ này đúng là có ý định làm vậy.

Cô ta đặt tay lên người Lâm Dương, dường như muốn ném hắn về phía đó.

Khi cơ thể bị lật lại, Lâm Dương chú ý đến một việc, đó là cách khe nứt mà hai người đang đứng không xa, chiếc lồng giam giữ Lưu Tư Vũ vẫn còn đó, và Lưu Tư Vũ vẫn đang trong trạng thái hôn mê, không có dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Lâm Dương nhìn cơ thể mình dần dần tiến lại gần khe nứt, tâm trạng cũng trở nên ngày càng sốt ruột nhưng lại không thể làm gì được.

Lúc này, cơ thể hắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, chỉ có thể lờ mờ cử động được một phần tay chân, nhưng một phần đó hoàn toàn không đủ để phản kháng.

Mặc dù trong cảm nhận của Lâm Dương, hắn có thể phán đoán được cơ thể mình đang hồi phục rất nhanh, có thể không lâu nữa sẽ có thể trở lại trạng thái ban đầu, nhưng đến lúc đó thì đã quá muộn.

Thời gian dành cho Lâm Dương hiện tại không còn nhiều, hắn nhìn cơ thể mình dần dần tiến lại gần phía trước.

Trên mặt Lâm Dương có thể thấy rõ sự hoảng loạn.

Sau đó, cơ thể hắn bị người phụ nữ ném về phía trước.

Có lẽ vì sợ vô tình bị trượt chân ngã xuống, người phụ nữ này lúc này không đứng ngay bên cạnh khe nứt mà cách một khoảng.

Lại vì sức lực không đủ, sau khi ném cơ thể Lâm Dương về phía đó, do khoảng cách, Lâm Dương không trực tiếp rơi xuống.

Cơ thể Lâm Dương rơi xuống bên cạnh khe nứt, quán tính chưa hoàn toàn mất đi trên người đẩy cơ thể hắn về phía khe nứt.

Đúng lúc này, Lâm Dương cũng miễn cưỡng dùng tay bám vào mặt đất bên cạnh, cố định cơ thể mình ở đó, triệt tiêu quán tính, nếu không thì cả người hắn đã rơi xuống rồi.

Độ sâu của nơi này, có lẽ khi Lâm Dương đẩy người khác xuống trước đây, phải một lúc sau mới nghe thấy tiếng động trầm đục.

Nói cách khác, nếu rơi từ đây xuống, đối với con người mà nói, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Lâm Dương, không nghi ngờ gì là một con người, mặc dù gen đã được tăng cường một chút, nhưng vẫn là một người bình thường, vì vậy lúc này, hắn tự nhiên sẽ cảm thấy hoảng loạn rõ rệt.

Mặc dù Lâm Dương miễn cưỡng cố định được cơ thể mình ở đó, nhưng hắn không quên, bên cạnh còn có thủ phạm đã đẩy hắn vào tình cảnh này.

Người phụ nữ kia lúc này cũng đã nhìn thấy bộ dạng của Lâm Dương.

Sau khi phát hiện hắn không rơi xuống, trên mặt lộ rõ vẻ bất mãn,

rồi đi về phía trước, dùng sức đá về phía Lâm Dương.

Đúng lúc này, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, khi cơ thể bị đá, có một cảm giác đau đớn rõ rệt.

Trên mặt hắn xuất hiện một chút vui mừng, điều này cho thấy cơ thể hắn đã hồi phục được một mức độ hoạt động nhất định, thậm chí đã có thể cảm nhận được cảm giác đau đớn.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Lâm Dương lập tức muốn chống cơ thể mình dậy, nhưng chân của người phụ nữ kia đang đè lên người hắn, dùng sức đẩy về phía khe nứt.

Mặc dù Lâm Dương đã hồi phục được một chút sức lực, nhưng bị đẩy mạnh như vậy, tay hắn đang bám trên mặt đất cũng vì cú va chạm đột ngột mà buông ra.

Cơ thể Lâm Dương lăn về phía khe nứt, vừa vặn lăn qua mép khe nứt, cả người hắn rơi xuống.

Cảm nhận được cơ thể mình lơ lửng, mặc dù biểu cảm của Lâm Dương vô cùng hoảng hốt, nhưng ánh mắt hắn lại vô cùng bình tĩnh.

Đúng lúc này, hắn nhanh chóng vươn tay lên trên, rồi bám chặt vào một tảng đá bên cạnh, cố định cơ thể mình ở đó.

Mặc dù sức mạnh của Lâm Dương chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng chỉ cần chống đỡ được cơ thể mình thì không có vấn đề gì.

Đúng lúc này, cổ tay Lâm Dương cũng bắt đầu dùng sức, muốn thông qua việc bám vào tảng đá để kéo cơ thể mình lên.

Nhưng xu hướng đi lên của cơ thể Lâm Dương chỉ kéo dài được một lát rồi biến mất.

Không phải vì hắn đã hết sức, mà là có một bàn chân đang giẫm lên mu bàn tay hắn.

Người phụ nữ ở trên dường như đã phát hiện ra Lâm Dương không rơi xuống, lúc này đang giẫm lên tay hắn dùng để leo lên.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, mặc dù người phụ nữ này đi giày đế bằng, nhưng khi những viên sỏi dính dưới đế giày của cô ta ấn vào mu bàn tay hắn, có thể khiến hắn cảm thấy đau đớn rõ rệt.

Chương 861

Lúc này, hắn hoàn toàn không thể dùng sức được, chỉ có thể bị giẫm dưới chân như vậy.

Nhìn hành động xoay đi xoay lại của bàn chân đang giẫm lên tay hắn, mục đích của đối phương rõ ràng giống như trước, muốn hắn rơi xuống dưới.

Nhưng lúc này, Lâm Dương khó khăn lắm mới nắm được một tia hy vọng sống sót, chỉ bị giẫm vài cái, một chút đau đớn mà thôi, không thể khiến hắn từ bỏ như vậy.

Vì bị người phụ nữ này giẫm lên, nên Lâm Dương cũng biết không thể leo lên từ đây.

Miễn cưỡng dùng sức kéo cơ thể mình lên, người phụ nữ ở ngay phía trên chỉ cần làm một chút động tác nhỏ, hắn hoàn toàn không có khả năng phản kháng, kết cục có thể sẽ còn thảm hơn.

Thà rằng nhân lúc tay mình còn có thể bám vào được thứ gì đó, tìm một nơi thích hợp.

Ánh mắt Lâm Dương đảo quanh, rất nhanh, ánh mắt hắn dừng lại trên chiếc lồng của Lưu Tư Vũ bên cạnh.

Chiếc lồng giam giữ Lưu Tư Vũ ở bên đó cách Lâm Dương không xa, chỉ khoảng vài mét, cho hắn cảm giác như chỉ cần dùng sức nhảy một cái là có thể đến được bên đó.

Lâm Dương co hai chân lại, đạp vào vách đá, rồi buông hai tay ra, rời khỏi chân của người phụ nữ kia, hai chân dùng sức đạp mạnh vào vách đá.

Sau khi tác dụng một lực, cơ thể Lâm Dương cũng bị phản lực

đẩy sang bên đó, nhanh chóng tiến lại gần chiếc lồng giam giữ Lưu Tư Vũ.

Sau đó, khi sắp tiếp cận, hắn vươn tay ra, treo tay lên chiếc lồng, bám vào hai thanh lan can.

Cơ thể Lâm Dương đáp xuống đó, cũng khiến chiếc lồng bị dây xích treo lơ lửng không ngừng lắc lư.

Nhưng chất lượng của chiếc lồng này không tồi, Lâm Dương không vì vậy mà rơi xuống, vẫn vững vàng treo bên cạnh chiếc lồng.

Hắn dùng hai tay treo cơ thể mình bên cạnh lồng, chiếc lồng theo cơ thể hắn lắc lư qua lại, may mắn là không có dấu hiệu sụp đổ.

Người phụ nữ ở phía bên kia đương nhiên cũng đã thấy hành động của Lâm Dương.

Trên mặt cô ta, ngoài sự kinh ngạc ra, nhiều hơn là vẻ tức giận, tức giận vì Lâm Dương không chết ngay lập tức.

Cơ thể Lâm Dương treo trên lồng, nhưng vẫn có thể quan sát động tĩnh của người phụ nữ bên đó.

Từ đây, hắn có thể thấy dấu vết người phụ nữ rời đi.

Người phụ nữ kia sau khi phát hiện Lâm Dương không rơi xuống, đã đi về phía đài cao.

Lúc này, Lâm Dương cũng đoán ra, cô ta chắc chắn định ấn vật trang trí kia xuống.

Lâm Dương cũng có suy đoán như vậy, đồng thời cũng đang liều mạng bò dần lên trên chiếc lồng.

Nếu bị treo lơ lửng xung quanh lồng, một khi dây xích bị thả xuống, hắn hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

Lâm Dương không muốn bị rơi thành một đống thịt nát.

Vừa nghĩ vậy, hắn vừa bò dần lên trên.

Trong quá trình bò, hắn cũng liếc nhìn vào trong lồng, Lưu Tư Vũ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhưng Lâm Dương cũng không định gọi đối phương tỉnh dậy, dù sao lúc này thời gian của hắn không còn nhiều.

Khi Lâm Dương bò lên trên đỉnh lồng, hắn cũng thấy người phụ nữ kia đã đi đến bên đài cao, nhìn cô ta đặt tay lên vị trí vật trang trí, rồi nhấn xuống.

Sau đó, Lâm Dương có thể cảm giác được chiếc lồng mà hắn đang đứng bắt đầu rung lên, giật từng cái một rồi từ từ hạ xuống.

Phát hiện ra điểm này, Lâm Dương cũng không có biểu cảm hoảng sợ, vì hắn đã lường trước được việc này.

Người phụ nữ kia đi đến đó, tự nhiên là để khởi động cơ quan.

Lúc này, nhìn sợi xích đang từ từ chuyển động, cơ thể hắn cùng với vị trí của chiếc lồng cùng nhau hạ xuống.

Mặc dù sắc mặt hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt hắn lại có sự hoảng loạn rõ rệt.

Dù sao Lâm Dương cũng không biết việc mình sắp làm có thành công hay không, chỉ là trong tình huống không thể xoay chuyển này, đây là cách giãy giụa duy nhất của hắn.

Cùng với tiếng "răng rắc", sợi tỏa liên đang cố định chiếc lồng ở phía trên cuối cùng cũng hoàn toàn tuột ra khỏi điểm cố định, sợi xích cùng với chiếc lồng bắt đầu rơi tự do dưới tác dụng của trọng lực.

Đúng lúc này, Lâm Dương cũng có hành động.

Sau khi đứng vững trên chiếc lồng đang hơi nghiêng do rơi xuống, hắn đặt tay bên cạnh sợi xích, dùng sức kéo mạnh, sợi xích từ phía

trên bị hắn kéo xuống, đầu cuối bị hắn nắm trong tay.

Lâm Dương lấy con dao găm ở thắt lưng ra, rồi kết hợp nó với đầu cuối của sợi xích, xích và dao quấn vào nhau.

Sau khi xác định độ ổn định, chắc chắn không dễ dàng bị đứt, hắn vung sợi xích trong tay, đồng thời ánh mắt hắn cũng nhìn về một nơi nào đó phía trước.

Sau đó, khi đi qua một nơi có vài tảng đá nhô ra, hắn ném sợi xích đi.

Sợi xích bay về phía những tảng đá đó, chính xác không sai lệch.

Ánh mắt Lâm Dương chăm chú nhìn vào nơi đó, nếu thành công, hắn có thể dựa vào thứ này để treo chiếc lồng lên.

Chỉ là khi con dao găm ở đầu sợi xích đến gần tảng đá, nó không hề dừng lại, giống như bị bật ra một cách vừa vặn.

Chỉ một lát sau, sợi xích lại tuột ra, rồi theo không khí bắt đầu rơi xuống dưới.

Khi thấy con dao găm bị bật ra, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên thay đổi, tâm trạng cũng trở nên vô cùng tồi tệ.

Hắn không biết nơi này sâu bao nhiêu, nhưng hắn biết, mình đang đứng trên đỉnh chiếc lồng này, một khi nó rơi xuống, hắn cũng sẽ chết vì phản lực.

Vừa nghĩ vậy, hắn vừa nhìn xuống bóng tối bên dưới.

Bên dưới là một màu đen kịt, nhưng Lâm Dương vẫn phải tìm một nơi có thể ngăn chặn cú rơi này.

Chương 862

Trong lúc Lâm Dương chăm chú quan sát, hắn phát hiện, trong bóng tối ngay bên dưới, có một số đường nét mờ ảo xuất hiện, lướt qua tầm mắt hắn.

Lúc này, hắn cũng đã hiểu.

Trong bóng tối dưới mặt đất, có một pho tượng vô cùng lớn.

Nếu hắn không đoán sai, những đường nét mà hắn vừa nhìn thấy chính là hình bóng của pho tượng đó trong bóng tối.

Nhìn thấy cảnh này, mắt Lâm Dương cũng sáng lên.

Nếu không thể tìm được điểm dừng chân trên vách đá, vậy thì chỉ có thể thông qua cách khác.

Lâm Dương dùng sức giật mạnh, sợi xích được kéo về tay hắn, sau đó sau khi vung vài vòng trong không trung, hắn ném sợi xích về phía trước.

Sợi xích bay lượn trong không trung, một lúc sau, truyền đến tiếng va chạm của vật bị quấn vào.

Trên mặt Lâm Dương cũng vì vậy mà xuất hiện vẻ vui mừng.

Chiếc lồng rơi xuống rất nhanh, nhưng khi rơi đến một độ cao nhất định, vì bị sợi xích phía trên kéo lại, nó đã dừng lại.

Cơ thể Lâm Dương cũng vì sự dừng lại đột ngột của sợi xích mà lắc lư.

Nếu không phải hắn vội vàng nắm chặt sợi xích, có lẽ đã rơi xuống rồi.

Lúc này, chiếc lồng đã được cố định thành công giữa không trung.

Sợi xích mà Lâm Dương vừa ném ra dường như đã thành công quấn vào pho tượng bên đó.

Mặc dù không biết quấn vào chỗ nào, nhưng dù sao lúc này cũng đã trở nên ổn định.

Sau khi xác định chiếc lồng đã ổn định, Lâm Dương cũng dời tầm mắt xuống dưới chân mình.

Lúc này, hắn đang đứng trên đỉnh lồng.

Dưới chân hắn có một cơ quan nhỏ, từ khe hở bên cạnh có thể thấy, cơ quan này có thể dùng để mở chiếc lồng.

Nếu muốn cứu Lưu Tư Vũ ra, phải mở được cơ quan này.

Mặc dù là cơ quan, nhưng Lâm Dương chỉ thấy một khe hở hình vuông mà thôi, hoàn toàn không thấy thứ gì khác có thể ấn được, thậm chí ngay cả lỗ khóa cũng không thấy.

Thứ này thật sự có thể mở được sao?

Lúc này Lâm Dương rơi vào suy tư, nhưng vẫn không từ bỏ, dùng tay từ từ sờ vào mép khe hở.

Trên khe hở, hắn có thể cảm nhận được một số cạnh sắc, cứa vào tay hắn.

Nói cách khác, hắn đoán không sai, thứ này đúng là một nơi có thể mở ra.

Chỉ là, cơ quan cũng không có, thứ này phải mở như thế nào đây?

Lâm Dương cảm thấy khó hiểu, hai tay sờ lên tấm ván gỗ, nhưng ngoài khe hở hình vuông đó ra, hắn không thể chạm vào thứ gì khác.

Tình huống này khiến hắn cảm thấy khó tin.

Có thể ở một số góc khuất có cơ quan khó phát hiện chăng?

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời cũng đưa tay men theo mép ván gỗ, từ từ sờ ra bên ngoài, dần dần cũng đã khám phá xong toàn bộ tấm ván gỗ, không phát hiện ra thứ gì, sau đó đưa tay về phía lan can bên cạnh.

Đúng lúc này, chiếc lồng đột nhiên nghiêng đi.

Hai tay Lâm Dương đều đang tìm kiếm trên lồng, tự nhiên không phản ứng kịp.

Cơ thể hắn vội vàng di chuyển theo hướng nghiêng, cả người rơi khỏi tấm ván gỗ phía trên.

Lâm Dương cũng vội vàng nắm lấy lan can lồng, treo lơ lửng cơ thể mình ở đó, rồi chăm chú nhìn chiếc lồng phía trên, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng. "Lưu Tư Vũ, tỉnh chưa?" Lâm Dương lớn tiếng gọi vào trong lồng.

Nhưng không có bất kỳ hồi âm nào.

Trong tình huống đen kịt thế này, hắn chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một bóng người bên trong mà thôi, còn Lưu Tư Vũ hiện tại tỉnh hay ngủ, hắn hoàn toàn không thể phán đoán được.

Nhưng lúc này không có hồi âm, hắn cũng đoán ra được, xem ra cú lắc lư vừa rồi không phải do Lưu Tư Vũ cử động làm mất thăng bằng.

Nói cách khác, là vấn đề từ phía trên sao?

Có lẽ là vì trọng lượng của chiếc lồng và hai người quá nặng, đã làm hỏng một góc của pho tượng, khiến sợi xích bị trượt đi.

Sau khi đoán ra nguyên nhân, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hiện tại, cơ thể hắn đang treo lơ lửng giữa không trung, đồng thời

chiếc lồng này đang trong trạng thái nghiêng.

Không chỉ vì sự trượt của sợi xích lúc nãy, mà còn vì hắn đang treo ở một bên, khiến sự thăng bằng của chiếc lồng hoàn toàn bị rối loạn.

Đúng lúc này, hắn phát hiện ra một điểm.

Vì chiếc lồng lúc này đã nghiêng, nên hắn không thể bò lên được, nhưng vì hắn đang treo ở dưới, nên chiếc lồng mới bị nghiêng.

Lúc này, hắn rơi vào một vòng luẩn quẩn, dường như chỉ có thể treo ở đây.

Lâm Dương vươn tay về phía bên cạnh.

Nếu không nhớ nhầm, lúc nãy khi chiếc lồng rơi xuống, dường như hắn có nghe thấy tiếng chiếc lồng va vào pho tượng bên cạnh.

Chương 863

Nói cách khác, bên cạnh hắn là có pho tượng.

Sau khi duỗi thẳng tay, ở vị trí ngón tay, hắn quả thực đã chạm vào một phần của pho tượng, một bề mặt đá nhẵn mịn, cách hắn không xa.

Sau khi sờ vào bề mặt đá này, biểu cảm của Lâm Dương cũng tốt hơn một chút.

Vì chiếc lồng bị nghiêng, hắn không thể quay lại đỉnh lồng, nên lúc này, hắn cần phải thông qua một số cách khác để rời khỏi đây.

Cứ treo ở đây mãi, đối với hắn cũng là một áp lực rất lớn.

Cơ bắp trên tay lúc này đang bị kéo căng liên tục, cảm giác vừa đau nhức vừa sưng tấy nối tiếp nhau trên cánh tay, cơ thể hắn đang thúc giục hắn, mau chóng thoát khỏi tình cảnh này.

Lâm Dương đu người về phía đó.

Cùng với sự di chuyển của hắn, chiếc lồng bị hắn nắm lấy, cũng như sợi xích phía trên, cũng bị kéo theo, di chuyển về phía bề mặt đá mà hắn vừa sờ.

Sau khi lặp lại vài lần, hắn cũng đã tăng biên độ đu lên một mức độ nhất định, và cũng đã thành công sờ được một chỗ lồi lõm trên bề mặt đá đó, chỗ lồi lõm đó vừa vặn có thể để hắn treo lên.

Mặc dù lúc này hắn không biết trên pho tượng kia có chỗ nào để đứng hay không, nhưng lúc này, hắn cũng chỉ có thể đưa ra lựa chọn.

Trong lần đu tiếp theo, khi đạt đến điểm cao nhất, hắn buông một tay ra, tay kia vươn về phía bề mặt đá.

Ngón tay trượt trên bề mặt đá, tiếng ma sát khó chịu cùng với cơn đau do móng tay ma sát cùng nhau truyền đến, nhưng hắn vẫn không rút tay khỏi đó, ngược lại còn dùng sức duỗi thẳng tay về phía bề mặt đá.

Sau đó, khi bàn tay duỗi thẳng kia chạm vào chỗ lồi lõm mà hắn đã cảm nhận được trước đó, hắn cũng vội vàng co lòng bàn tay lại, mấy ngón tay bấu vào trong chỗ lồi lõm đó.

Cơ thể hắn bị treo bên cạnh bề mặt đá, lực va chạm ngắn ngủi cũng khiến hắn cảm thấy cánh tay mình lại bị kéo mạnh, tri giác của cánh tay cũng bị tê liệt một chút, giống như không phải tay của mình vậy.

Nhưng đến được đây, những cái giá đó đều đáng giá, hắn nghĩ vậy, đồng thời cũng đưa tay kia lên trên, hai tay cùng lúc nắm vào chỗ lõm vào đó, để giảm bớt áp lực.

Cơ thể Lâm Dương lúc này đang treo trên pho tượng bên cạnh, dùng đôi tay đã có chút mệt mỏi, không ngừng đu đưa ở đó, lắc cơ thể mình sang hai bên.

Một lúc sau, hắn tìm thấy một nơi có thể đứng, ở bên trái.

Lặp lại vài lần động tác đu đưa, chân Lâm Dương cuối cùng cũng đạp lên được nơi đó, thành công đứng vững.

Sau khi đứng vững, hắn nhìn xung quanh, lúc này nơi này vẫn một màu đen kịt nhưng nhờ một phần ánh sáng chiếu xuống từ phía trên, hắn có thể miễn cưỡng nhìn thấy mọi thứ trong bóng tối này.

Lúc này, Lâm Dương đang đứng trên một nơi giống như một cái bệ, hắn là đang đứng trên một vị trí nào đó nhô ra của pho tượng.

Lúc này, hắn cũng nhìn về phía chiếc lồng ở bên kia.

Từ chỗ Lâm Dương, có thể lờ mờ nhìn thấy Lưu Tư Vũ trong

chiếc lồng đó, lúc này vẫn giữ nguyên tư thế như trước.

Lưu Tư Vũ chắc chắn đã bị hạ thuốc, nếu không thì đã sớm tỉnh lại rồi.

Hiện tại Lâm Dương đã rời khỏi nơi nguy hiểm đó, nhưng Lưu Tư Vũ vẫn còn trong chiếc lồng kia.

Theo phán đoán của hắn, sợi xích treo trên đó hẳn là không vững chắc.

Cứ như vậy, Lưu Tư Vũ có lẽ cũng rất nguy hiểm, không chừng một lúc nữa sẽ cùng với chiếc lồng rơi xuống mặt đất.

Ở nơi này, không thể nhìn thấy khoảng cách từ đây đến mặt đất là bao xa, hắn cũng sợ sau khi Lưu Tư Vũ rơi xuống, sẽ bị thương vì lực va chạm và chấn động lớn.

Ánh mắt Lâm Dương đảo quanh, rất nhanh, hắn thấy bên cạnh chiếc lồng đó, có một đường nét của một mép rìa, trông có vẻ như có một cái bệ có thể đứng được.

Nhìn thấy thứ này, mắt hắn cũng sáng lên, rồi đi về phía đó.

Trên pho tượng khổng lồ này, Lâm Dương cẩn thận di chuyển, vì hắn không thể xác định được làm thế nào mới có thể an toàn đến được bên đó.

Trước mặt hắn không phải là con đường bằng phẳng, một số cấu trúc đặc biệt trên pho tượng hình tròn lúc này xuất hiện trước mặt hắn, chặn đường tiến của hắn.

Sau khi tìm kiếm một hồi, hắn cũng đã tìm thấy một con đường có thể tiếp tục tiến lên ở phía sau, rồi vượt qua chướng ngại vật trước mặt, tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi được một đoạn ngắn, cuối cùng hắn cũng đến được nơi

đó, đứng trước chiếc lồng giam giữ Lưu Tư Vũ.

Đứng ở vị trí này, Lâm Dương chỉ cần vươn tay ra một khoảng không xa là có thể chạm vào chiếc lồng.

Lâm Dương đưa tay ra ngoài lồng, đồng thời lớn tiếng gọi tên Lưu Tư Vũ bên trong.

Sau một hồi liên tục gọi, Lưu Tư Vũ bên trong cuối cùng cũng có chút phản ứng.

Sau một tiếng rên rỉ, giọng nói của người bên trong cuối cùng cũng truyền ra ngoài.

Lúc này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ vui mừng, hắn biết, Lưu Tư Vũ đã tỉnh.

Hắn nhìn vào trong lồng, mặc dù một màu đen kịt, nhưng từ góc độ của hắn, có thể lờ mờ nhận ra bóng dáng của Lưu Tư Vũ bên trong lúc này đang cử động.

Từ giọng nói trầm thấp và yếu ớt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương có thể phán đoán được, lúc này cơ thể cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, có lẽ toàn thân đang mềm nhũn.

Sau khi hai người trao đổi một lúc, Lưu Tư Vũ cũng đã biết được hoàn cảnh của mình.

Có lẽ vì cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục, lúc này phản ứng của cô vô cùng lãnh đạm, giống như chưa nhận thức rõ hoàn cảnh nguy hiểm của mình.

Nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng thở dài.

Sau khi bảo cô đừng hành động thiếu suy nghĩ, hắn đi sang một bên.

Nếu lúc này Lưu Tư Vũ chưa hoàn toàn tỉnh táo, vậy thì hắn chỉ

có thể dựa vào sức mình để cứu cô.

Lâm Dương đi đến một nơi có thể nắm được sợi xích, đưa tay lên sợi xích, rồi tùy tiện kéo một cái, cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ phía trên.

Cùng với cú kéo của hắn, cả chiếc lồng đều rung lên, giống như hắn đã dùng sức rất lớn vậy.

Chương 864

Sắc mặt Lâm Dương lúc này cũng trở nên vô cùng tệ, vừa rồi hắn hoàn toàn không dùng bao nhiêu sức, nhưng vẫn khiến chiếc lồng xảy ra tình huống như vậy.

Nguyên nhân là do nơi mà sợi xích dùng làm điểm neo ở phía trên, không vững chắc như hắn tưởng.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Lâm Dương biết, hành động của mình phải nhanh hơn rất nhiều, phải cẩn thận, không thể chạm vào sợi xích này, nếu không, một chút sơ sẩy, hắn sẽ làm sập chiếc lồng.

Vừa nghĩ vậy, hắn vừa nhìn lên phía trên.

Hắn định đến nơi có điểm neo.

Nếu điểm neo lúc này vô cùng không ổn định, vậy thì làm cho nó trở nên ổn định là được.

Pho tượng khổng lồ này, mặc dù nhiều chỗ rất nhẵn mịn, nhưng cũng có một số nơi bề mặt có chút vân, hắn men theo những vân này, lúc này đang từ từ đi lên.

Những vân này mặc dù có thể để hắn đặt chân, nhưng cơ thể hắn lúc này vô cùng mệt mỏi.

Hắn cũng đã bị điện giật, mặc dù đã hồi phục, nhưng tinh lực hao tổn lúc đó không dễ dàng bổ sung lại được.

Thêm vào đó, cánh tay hắn lúc này vốn đã rất đau nhức, việc không ngừng đưa cơ thể mình lên trên cũng khiến hắn cảm thấy từng cơn đau truyền đến từ cánh tay.

Nhưng khi Lâm Dương xuất hiện bên cạnh một khối đá nhô ra, nhìn vào đường nét của bóng đen trước mặt, hắn biết, mọi thứ đều

đáng giá, lúc này hắn đã đến được nơi có điểm neo.

Lâm Dương đưa tay đến bên cạnh sợi xích, không trực tiếp chạm vào nó, mà cẩn thận khám phá xung quanh, tay hắn từ từ di chuyển trên những đường vân không đồng đều trên pho tượng.

Chỉ một lát sau, hắn đã điều tra rõ ràng, tại sao điểm neo vốn rất vững chắc lại có dấu hiệu sắp tuột ra.

Lúc này, sợi xích được cố định trên một nơi giống như một chiếc răng nanh nhọn nhô ra.

Chiếc răng nanh này có một hàng, từ những vết hằn trên mặt đất có thể thấy, sợi xích đã kéo đứt một chiếc răng nanh.

Tại một nơi đáng lẽ phải có răng nanh, sau khi Lâm Dương đặt tay lên, cũng chỉ có thể cảm nhận được một số vết hằn rất thô ráp, cho người ta cảm giác hoàn toàn khác với những tác phẩm điêu khắc tinh xảo xung quanh.

Sau khi phát hiện ra điểm này, mặc dù Lâm Dương đã hiểu nguyên nhân điểm neo trở nên không ổn định, nhưng vẫn chưa tìm ra cách giải quyết vấn đề trước mắt.

Dù sao lúc này ở những nơi hắn có thể nhìn thấy, thứ có thể làm điểm neo cũng chỉ có những chiếc răng nanh trên mặt đất này mà thôi.

Vừa rồi hắn chỉ hơi cử động một chút, đã khiến điểm neo treo ở đây bị vỡ, chuyển sang chiếc răng nanh tiếp theo.

Mấy chiếc răng nanh ở đây, theo hắn thấy, đều cùng một chất liệu.

Nếu sợi xích có thể kéo đứt một chiếc, vậy thì kéo đứt hai chiếc cũng là chuyện rất bình thường.

Nhìn thấy tình huống này, Lâm Dương cũng rơi vào trầm tư, vì hắn cũng phải cố định điểm neo này cho thật tốt, không để Lưu Tư

Vũ và chiếc lồng ở trong tình trạng nguy hiểm như vậy.

Ánh mắt Lâm Dương đảo quanh, một lúc sau, vẫn không có thu hoạch gì, hoàn toàn không tìm thấy nơi có thể làm điểm neo mới.

Nói cách khác, hắn chỉ có thể trông chờ vào hàng răng nanh trên mặt đất này sao?

Nhìn hàng răng nanh, hắn cũng đưa tay lên trên, răng nanh và pho tượng này cùng một chất liệu, điểm khác biệt duy nhất là những chiếc răng nanh này dường như vì đã được mài giũa nên yếu hơn rất nhiều, vì vậy mới bị hành động vừa rồi của hắn kéo đứt một chiếc.

Những chiếc răng nanh yếu ớt này lúc này đang xếp thành một hàng ở đây.

Trong khi quan sát, mắt Lâm Dương đột nhiên lóe lên một tia khác thường, dường như hắn đã hiểu ra, biết làm thế nào để biến những chiếc răng nanh này trở nên cứng cáp hơn.

Nếu nhìn riêng từng chiếc răng nanh, mỗi chiếc đều rất yếu ớt, nhưng nếu để chúng cùng lúc chịu áp lực của sợi xích, có lẽ có thể làm cho sợi xích trở nên ổn định hơn.

Lâm Dương nhìn về phía sợi xích kia, sau khi có cách, hắn lập tức hành động, nắm lấy sợi xích, rồi dùng chân chống vào một trong những chiếc răng nanh, Lâm Dương dùng sức kéo về phía sau, cố gắng kéo chiếc lồng lên.

Bản thân chiếc lồng không nặng, trọng lượng của thứ mà Lâm Dương phải kéo cũng chỉ là trọng lượng của Lưu Tư Vũ cộng thêm một số thứ không quan trọng mà thôi, vì vậy dưới lực kéo của hắn, sợi xích và chiếc lồng bên dưới quả thực đã bị hắn kéo lên, đồng thời từ từ đi lên.

Chân Lâm Dương chống vào răng nanh, sợi xích trong tay cũng từ

từ thu lại.

Chỉ một lát sau, có thể nghe thấy tiếng chiếc lồng từ từ ma sát bên cạnh pho tượng.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, hắn cũng hiểu, quả thực đã thành công kéo chiếc lồng lên.

Tiếng ma sát giữa lồng và vách đá lúc này vang lên.

Sau khi chiếc lồng bị kéo lên, cũng có thể nghe thấy giọng nói hoảng hốt của Lưu Tư Vũ bên trong. "Lâm Dương, là anh sao?" Từ giọng nói của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương có thể nghe thấy sự hoảng loạn rõ rệt.

Nguyên nhân cũng đơn giản, dù sao cô cũng là một người bị người khác kéo lên trong môi trường tối tăm, nếu là những tên hắc bào nhân kia, vậy thì kết cục chờ đợi cô có lẽ sẽ vô cùng thê thảm, dù sao bị nhốt trong lồng, khả năng phản kháng cũng không có. "Ừ, là ta." Sau khi nghe Lâm Dương trả lời, thần sắc của Lưu Tư Vũ cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, yên lặng ở trong lồng.

Một lúc sau, chiếc lồng bị thứ gì đó kẹt lại, không thể tiếp tục đi lên.

Cảnh này cũng là điều hắn đã đoán trước.

Ở nơi này, khoảng trống nhỏ phía trước không đủ để chiếc lồng đi thẳng lên, trừ khi có thể di chuyển vị trí của chiếc lồng ra xa hơn một chút, điều này hắn không làm được.

Nhưng chiếc lồng đã được kéo lên một khoảng không ngắn, nên cũng đủ rồi.

Lúc này độ dài của sợi xích trong tay hắn có thể quấn quanh những chiếc răng nanh kia lại với nhau.

Lâm Dương ngồi xổm xuống, sau khi kéo thẳng sợi xích trong tay, hắn buộc nó vào hàng răng nanh.

Sau khi dùng sợi xích quấn quanh những chiếc răng nanh này thành một vòng, Lâm Dương kéo thử sợi xích trong tay, rồi hài lòng gật đầu, xem ra cách của hắn cũng không tồi.

Lúc này, chiếc lồng đã được cố định ở nơi này, đồng thời dùng nhiều gai nhọn làm điểm neo, có thể nói là rất vững chắc, trong thời gian ngắn, không cần phải lo lắng về vấn đề sụp đổ.

Sau đó, mục đích của hai người trở thành làm thế nào để Lưu Tư Vũ ra khỏi chiếc lồng đó.

Chương 865

Lâm Dương đứng bên cạnh, nhìn Lưu Tư Vũ bên dưới, bảo cô tìm cách trong lồng.

Nhưng giống như hắn tưởng tượng, chỉ thông qua những thứ bên trong chiếc lồng, hoàn toàn không thể mở nó ra được.

Lưu Tư Vũ lúc này tuy đã an toàn, nhưng vẫn bị nhốt trong lồng, tình hình của hai người vẫn vô cùng hiểm nghèo.

Lúc này, ánh mắt hắn cũng nhìn sang một bên, trên mặt đất có một con dao găm, trước đây hắn đã buộc dao găm vào sợi xích, vừa rồi không cần đến dao găm, hắn đã tháo nó ra, bây giờ xem ra, dường như có chút tác dụng.

Hắn nhìn xuống chiếc lồng bên dưới.

Đỉnh của chiếc lồng đó, từ phía hắn không thấy được, không phải là bằng phẳng.

Nói cách khác, hắn không thể trực tiếp ném dao găm xuống được, hắn không hy vọng thứ duy nhất có vẻ ngoài sắc nhọn ở đây lại bị mất như vậy.

Như vậy, hắn chỉ có thể đi xuống.

Lâm Dương đeo dao găm lên người, rồi đến bên cạnh, nhìn chiếc lồng bên dưới, dùng tay nắm chặt sợi xích, cơ thể hắn đang từ từ tiến xuống dưới.

Men theo sợi xích từ từ hạ xuống, chỉ một lát sau, hắn đã đến đỉnh chiếc lồng, rồi một tay nắm sợi xích, một tay lấy dao găm ở thắt lưng xuống, đưa về phía Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ từ trong lồng đưa tay ra, sau khi lấy được dao găm, cô

dùng nó làm cưa, không ngừng kéo qua kéo lại trên một thanh lan can.

Một lúc sau, lan can bị cắt đứt, dù sao đây cũng chỉ là một chiếc lồng làm bằng gỗ, dưới sức lực của Lưu Tư Vũ, dễ dàng bị cắt đứt.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương cũng hiểu ra, loại thuốc mà Lưu Tư Vũ bị hạ, có lẽ chỉ đơn thuần là khiến cô rơi vào trạng thái hôn mê mà thôi, lúc này tình trạng cơ thể cô rất tốt, hoàn toàn không yếu ớt như hắn.

Sau khi Lưu Tư Vũ phá vỡ chiếc lồng, Lâm Dương đang đợi ở bên ngoài cũng đưa tay ra, Lưu Tư Vũ nhảy lên người hắn, thân hình nhỏ nhắn quấn quanh ngực hắn, rồi hắn ôm cô từ từ bò lên trên.

Đợi cả hai đều lên được, Lâm Dương cũng ngồi phịch xuống đất, không ngừng thở hổn hển.

Mặc dù trọng lượng của Lưu Tư Vũ không nặng, nhưng hắn đã có chút mệt mỏi, lúc này cũng không còn chút phong độ nào mà ngồi xuống đất, cũng không quan tâm đến bụi bẩn trên mặt đất.

Đợi Lâm Dương nghỉ ngơi xong, hai người cũng bắt đầu tìm đường đi xuống.

Hai người lúc này đều đang ở trên pho tượng khổng lồ này, nếu muốn ra ngoài, phải nhanh chóng đi xuống dưới.

Lúc này, hai người đã mò mẫm trên pho tượng một hồi lâu, rồi mới phát hiện ra một con đường có thể đi xuống.

Một con đường, thực ra cũng chỉ là một vách đá có vân, có thể để hai người dùng cách leo trèo đi xuống một mép rìa.

Hai người đến bên cạnh đó, đồng thời từ từ bò xuống dưới.

Lâm Dương đi xuống trước, nên cơ thể hắn ở dưới, cơ thể Lưu Tư Vũ ở trên.

Cùng với việc hai người leo xuống, họ cũng có thể thấy môi trường xung quanh ngày càng tối đi, gần như sắp đến mức đưa tay ra không thấy năm ngón, xem ra hai người sắp xuống đến đáy rồi.

Nhưng đúng lúc này, từ một bên có tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng bước chân rõ ràng truyền đi trong không gian tối tăm này, cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều nghe thấy âm thanh này, cơ thể đều cứng đờ ở đó.

Hai người đang treo trên vách đá lúc này cũng không dám cử động, dừng lại ở đó, muốn trao đổi với nhau nhưng lại không dám phát ra âm thanh, sợ sẽ bị gã ở dưới phát hiện.

Tình huống này khiến cả hai đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hai người yên lặng bám vào vách đá, cơ thể dán chặt vào đó, mặc dù biết độ cao của mình cách mặt đất một khoảng, nhưng lúc này cả hai đều phải cố gắng hết sức để che giấu cơ thể mình.

Theo thời gian trôi qua, tiếng bước chân đó không những không đi xa, ngược lại còn dần dần tiến lại gần hai người, khiến tâm trạng của cả hai đều trở nên căng thẳng.

Nhưng may mắn là, chủ nhân của tiếng bước chân đó đi thẳng trong bóng tối, thậm chí không sử dụng bất kỳ ánh sáng nào, vì vậy Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở đây đều có thể yên tâm dựa vào vách đá, không cần lo lắng sẽ bị người ở dưới nhìn thấy.

Rất nhanh, tiếng bước chân đó dừng lại ngay bên dưới hai người, dường như đang quan sát vách đá mà hai người đang ở, khiến biểu cảm của cả hai đều trở nên có chút khó coi.

Không lẽ bị phát hiện rồi sao, rõ ràng không có bất kỳ ánh sáng nào, hai người không nên bị phát hiện mới đúng, nhưng lúc này người này lại dừng lại ở đây, là vì sao?

Sau đó, bên dưới hai người có tiếng gõ đập truyền đến.

Sau khi nghe thấy tiếng gõ đập này, trong lòng Lâm Dương cũng có một số suy đoán.

Người ở dưới có khả năng là người mà hắn đã gặp trong bóng tối trước đây, đang điêu khắc pho tượng này.

Nếu là người đó, vậy thì hẳn là không có vấn đề gì.

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy.

Theo hắn thấy, gã đó có khả năng là một người tàn tật, nếu không, lần trước khi hắn đến gần, đã sớm bị phát hiện, sao lại có thể khi hắn xuất hiện sau lưng, vẫn chuyên tâm vào công việc của mình ở đó.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Lâm Dương cũng nhỏ tiếng gọi về phía Lưu Tư Vũ, ra hiệu có thể đi xuống.

Lưu Tư Vũ nghe thấy lời của hắn, tự nhiên bán tín bán nghi, chỉ là sau khi nghe tiếng hắn từ từ tiến xuống dưới, bất đắc dĩ, cô cũng chỉ có thể theo hắn cùng nhau leo xuống.

Một lúc sau, hai người cũng đã xuống đến mặt đất.

Lúc này, Lưu Tư Vũ mới có vẻ mặt phức tạp nhìn về phía trước.

Tiếng gõ đập đó lúc này đang không ngừng vang vọng ở đó, người đó hoàn toàn không chú ý đến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở đây, giống như một cái máy vậy.

Nhưng hai người tuy trong lòng có suy đoán, nhưng lại không có ý định đi tìm người đó để xác minh.

Dù sao hai người khó khăn lắm mới từ trên đó xuống được, tự nhiên không muốn gây thêm rắc rối.

Hai người theo trí nhớ, lúc này men theo nơi này tiến về một hướng, rất nhanh đã mò được đến vị trí một cánh cửa lớn, rồi mở cửa

ra, tiến vào lối đi đầy nhiệt độ cao đó.

Sau khi đến đây, phương hướng của hai người vô cùng rõ ràng, chỉ cần đi qua lối đi đầy sương mù phía trước, hai người có thể rời khỏi đây.

Chương 866

Đoạn đường tiếp theo, hai người quen đường quen lối đi qua, nhanh chóng vượt qua từng lớp sương trắng, đến bên cạnh lối ra cuối cùng.

Sau khi đến đây, bước chân của cả hai đều chậm lại, họ đã đến lối ra rồi, không cần phải vội vàng như vậy, chỉ cần có thể an toàn ra khỏi đây, vậy là có thể rời đi rồi.

Chỉ là hai người chỉ tiến được một đoạn ngắn đã dừng lại, vì ở phía trước không xa, dưới ánh nắng bên ngoài lối ra, có một cái bóng xiêu vẹo lúc này xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Không nghi ngờ gì, cái bóng đó tự nhiên là một trong những tên hắc bào nhân.

Hai người ra hiệu cho nhau, rồi cùng nhau từ từ mò mẫm về phía trước mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Họ nhanh chóng đến bên cạnh lối ra, rồi đột ngột lao ra ngoài, cả hai cùng nhau khống chế tên hắc bào nhân.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cùng lao về phía bóng đen bên ngoài.

Sau khi đè được đối phương xuống, họ cũng nhìn thấy chiếc áo choàng trên người hắn.

Chiếc áo choàng đen đó chứng tỏ hai người đã không nhầm.

Kẻ xuất hiện lúc này đúng là một trong những hắc bào nhân.

Hắn bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đè chặt xuống đất, không ngừng giãy giụa nhưng không thể nào thoát ra được.

Cuối cùng, hai người hợp sức đánh ngất được tên hắc bào nhân.

Men theo con đường núi quen thuộc, cả hai trực tiếp rời khỏi nơi này.

Trên đường đi, họ không gặp phải đám hắc bào nhân phụ trách canh gác như lần trước.

Chẳng biết có phải vì thiếu nhân lực hay không, mà mãi cho đến khi ra tới đường lớn, họ cũng không hề chạm mặt thêm một hắc bào nhân nào khác.

Cứ thế, hai người thuận lợi đi vào một huyện thành gần đó.

Sau khi trở về huyện thành, Lâm Dương cũng đã báo cáo sơ qua tình hình cho Hàn Mộc Nghiên.

Nhưng xem phản ứng của Hàn Mộc Nghiên thì dường như cô ấy không hề ngạc nhiên.

Chuyện này khiến Lâm Dương có chút kinh ngạc, nhưng rồi cũng nhanh chóng cho qua.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không bị thương, cùng lắm chỉ là cơ thể hơi mệt mỏi mà thôi, vì vậy sau khi nghỉ ngơi một lát, cả hai liền lên đường đến địa điểm tiếp theo.

Lần này, hai người mang theo rất nhiều đồ tiếp tế, có lương khô đủ dùng cho mấy chục ngày, cùng với các loại máy móc kỳ lạ, trông có vẻ dùng để dò tìm.

Nhưng trước khi đến được địa điểm thực tế, cả hai vẫn không biết công dụng cụ thể của chúng.

Vốn dĩ sẽ có một người bản địa đi cùng hai người, nhưng dường như đã xảy ra chút sự cố, người đó hiện đang nằm trong bệnh viện, vì vậy hai người không có bất kỳ sự trợ giúp nào, chỉ nhận được một địa danh rồi lên đường.

Nhưng cả hai cũng không lo lắng, vì ở nơi đó đã có một doanh địa.

Mặc dù phần lớn người bên trong đã rút đi, nhưng vẫn còn lại vài người để bảo trì thiết bị.

Hai người đến đó cũng có thể nhận được sự giúp đỡ phần nào.

Chỉ đến khi Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tiến vào doanh địa đó, sắc mặt cả hai đều thay đổi.

Doanh địa nằm sâu trong một ngọn núi lớn, xét theo quy mô, đáng lẽ phải có đến mấy chục người đóng quân, nhưng lúc này, bên trong lại không một bóng người.

Các thiết bị điện vẫn đang hoạt động, nhưng những người phụ trách bảo trì thì chẳng thấy đâu.

Lâm Dương vốn tưởng là bên Hàn Mộc Nghiên chưa nói rõ, nhưng lúc này, khi hai người đang tìm kiếm nhân viên đóng quân, họ đã bị cảnh tượng bên cạnh máy phát điện làm cho kinh ngạc.

Máy phát điện trong một căn lều vẫn đang chạy, chỉ là trên lớp vỏ sắt của nó có một vết xước kỳ lạ, dường như bị thứ gì đó cào qua.

Vết xước rất sâu, tạo cảm giác như sắp xuyên thủng cả máy phát điện.

Nhìn qua khe hở, thậm chí có thể thấy được cuộn dây sắt bên trong.

Nếu không phải thiết bị bên ngoài vẫn đang liên tục cấp điện, đồng thời đây cũng là máy phát điện duy nhất ở đây, Lâm Dương đã nghi ngờ liệu nó có còn dùng được không.

Vết xước không tự nhiên này đương nhiên đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Vì sợ rò rỉ điện, hai người không dám chạm trực tiếp, chỉ có thể

dùng mắt quan sát để phán đoán thứ trước mặt.

Từ vị trí của hai người có thể thấy, khe hở bị nứt ra có mặt cắt rất nhẵn, như thể bị một vật sắc bén cắt qua.

Ai lại dùng dao rựa tấn công máy phát điện chứ?

Không sợ xảy ra cháy nổ sao?

Lâm Dương cảm thấy khó hiểu.

Huống hồ, lớp vỏ sắt dày như vậy, thật sự có thể dùng dao rựa gây ra tổn thương này sao?

"Lâm Dương, cậu mau đến xem thứ này." Lúc này, giọng nói của Lưu Tư Vũ vang lên.

Lâm Dương cũng nhìn về phía đó.

Lúc này, Lưu Tư Vũ đang đứng bên cạnh máy phát điện, ở một vị trí góc khuất mà vừa rồi Lâm Dương chưa quan sát.

Bây giờ được Lưu Tư Vũ nhắc nhở, Lâm Dương tự nhiên cũng cảm thấy tò mò, liền đi qua đó.

Sau đó, khi nhìn thấy những vết máu trên mặt đất, Lâm Dương cũng im lặng.

Trên mặt đất có một vũng máu, dường như bị bóng tối xung quanh trói buộc, toàn bộ vết máu đều nằm gọn trong bóng râm, không một tia nào lan ra ngoài.

Chương 867

Vũng máu cách máy phát điện một khoảng.

Lâm Dương ngồi xổm xuống, đặt tay lên đó, nhẹ nhàng sờ vào vết máu trên mặt đất rồi nhíu mày.

Vết máu trên đất đã đông cứng hoàn toàn, trên tay Lâm Dương thậm chí không dính chút chất lỏng đỏ tươi sền sệt nào.

Phát hiện này khiến Lâm Dương vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, mấy ngày trước, Hàn Mộc Nghiên vẫn còn liên lạc được với người ở đây, vậy mà bây giờ khi họ đến nơi lại gặp phải chuyện này.

Những vũng máu đã đông cứng hoàn toàn này không thể nào hình thành trong một sớm một chiều được.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng lấy điện thoại ra, lập tức gọi cho Hàn Mộc Nghiên.

Có lẽ vì đang ở sâu trong núi, tín hiệu điện thoại chỉ có một vạch, nhưng nếu chỉ gọi điện thì không thành vấn đề.

Tín hiệu không tốt, chuông điện thoại reo một lúc lâu mới có phản ứng kết nối, sau đó giọng nói của Hàn Mộc Nghiên vang lên.

Lâm Dương lập tức báo cáo tình hình phát hiện được ở đây.

Bên kia, giọng của Hàn Mộc Nghiên rõ ràng đã im lặng một lúc rồi mới có tiếng trả lời.

“....Xì. .....rè” Giọng của Hàn Mộc Nghiên vẫn còn đó, nhưng lời nói lại biến thành như vậy.

Nghe giọng nói của Hàn Mộc Nghiên ở đầu dây bên kia, Lâm

Dương cũng nhíu mày, nhìn vào màn hình hiển thị của điện thoại.

Lúc này tín hiệu đáng lẽ phải có một vạch, nhưng âm thanh bên kia lại trở nên mơ hồ như vậy, giống như bị thứ gì đó gây nhiễu.

Ngay khi Lâm Dương chuẩn bị hỏi tiếp, điện thoại đã bị ngắt.

Nhìn vào tín hiệu điện thoại, lúc này tín hiệu đã hoàn toàn biến mất, không còn một vạch nào, chỉ có một dấu X đỏ hiển thị ở đó.

Sắc mặt Lâm Dương cũng dần trở nên khó coi.

Lâm Dương không ngờ tín hiệu trong khu vực núi này lại tệ đến vậy, thậm chí còn không biết rõ những thông tin vừa báo cho Hàn Mộc Nghiên có được truyền đi rõ ràng hay không.

Ở một nơi tín hiệu tệ thế này, làm thế nào mà những nhân viên đóng quân ở đây trước đó lại liên lạc được với Hàn Mộc Nghiên?

Nhìn chiếc điện thoại không có tín hiệu, Lâm Dương cũng không thử gọi lại nữa.

Nếu đã không thể gọi được, vậy thì chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm manh mối ở đây.

Lúc này trước mặt Lâm Dương là những vết máu kỳ dị, nhưng ngoài những vết máu này ra thì không còn gì khác, vì vậy Lâm Dương cũng không để ý nhiều, chỉ nhìn một cái rồi cùng Lưu Tư Vũ rời đi.

Dù sao thì máy phát điện cũng đã bị hư hỏng, tuy trông có vẻ vẫn hoạt động ổn định, nhưng ai biết được nó có đột nhiên phát nổ hay không?

Hai người tùy tiện tìm một căn lều trống, sau đó bắt đầu chuẩn bị đồ dùng sinh hoạt bên trong.

Những thứ họ mang theo cần một khoảng thời gian để sắp xếp.

Đợi đến khi sắp xếp xong xuôi, trời cũng đã tối.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy may mắn vì máy phát điện kia chưa bị phá hủy hoàn toàn, nếu không thì hai người bây giờ ngay cả đèn cũng không có.

Các ngọn đèn trong doanh địa lúc này đều đã sáng lên, dường như có thiết bị tự động bật vào ban đêm.

Cũng không cần hai người phải học cách điều khiển các thiết bị ở đây.

Những thiết bị này trông không giống loại có thể mua được một cách tùy tiện.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ yên tâm ở trong lều, dự định ngày mai sẽ đi vào hang núi kia để thám hiểm.

Mục đích của chuyến đi này là vì một hang núi gần đó.

Dường như ở bên trong đã phát hiện ra thứ gì đó kỳ lạ, vì vậy hai người mới được Hàn Mộc Nghiên gọi đến đây.

Về những thứ kỳ lạ đó cụ thể là gì, Hàn Mộc Nghiên cũng nói rất mơ hồ, hai người chỉ biết có vậy.

Lời lẽ mập mờ này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút hứng thú.

Lúc này trời đã tối, nhưng Lâm Dương không hề buồn ngủ.

Thấy Lưu Tư Vũ bên cạnh đã ngủ say, Lâm Dương lặng lẽ rời khỏi lều, nhìn ra khu rừng bên ngoài.

Đã là đêm khuya, nhưng đèn xung quanh vẫn sáng.

Lâm Dương có thể nghe rõ tiếng máy phát điện ở đằng kia đang hoạt động ổn định, có vẻ như vết nứt trên đó không ảnh hưởng đến hoạt động của nó.

Lúc này, Lâm Dương nhìn về phía khu rừng xung quanh.

Sau khi đến đây, hai người vẫn chưa đi xem hang núi đó, nên bây giờ Lâm Dương cũng không biết nó ở hướng nào, đành tùy tiện nhìn về một phía, giả vờ đó là mục tiêu.

Sau khi ra khỏi lều, Lâm Dương mới để ý một chuyện.

Mấy thiết bị trong lều dường như ngoài đèn ra còn có thiết bị sưởi ấm.

Lúc này, chỉ mặc một chiếc áo mỏng, Lâm Dương bị cơn gió nhẹ từ trong núi thổi qua cũng cảm thấy có chút se lạnh.

Rõ ràng ban ngày ở đây không lạnh như vậy.

Lâm Dương chỉ quan sát một lúc rồi quay trở lại.

Chương 868

Khoảng thời gian ngắn Lâm Dương ra ngoài cũng không phải vô ích, ít nhất hắn cũng biết được một điều, đêm ở nơi này vô cùng yên tĩnh.

Trong khoảng thời gian quan sát đó, ngoài việc nhìn, Lâm Dương còn lắng nghe nhiều hơn, lắng nghe động tĩnh trong rừng núi.

Nhưng điều khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ là trong rừng vô cùng yên tĩnh.

Ngoài tiếng lá cây xào xạc khi bị gió thổi, Lâm Dương chỉ có thể nghe thấy tiếng máy phát điện bên cạnh, cứ như thể ở đây không có một sinh vật sống nào.

Mặc dù Lâm Dương cảm thấy khó hiểu, nhưng cơn gió đêm lạnh lẽo đã xua hắn trở lại vào lều.

Với sự giúp đỡ của máy sưởi và chăn, Lâm Dương cũng nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ sâu, mãi cho đến gần trưa ngày hôm sau, Lâm Dương mới tỉnh lại.

Thật ra, nếu không phải vì nhìn thấy thời gian hiển thị trên điện thoại đã là mười hai giờ, Lâm Dương căn bản không tin bây giờ đã là giữa trưa.

Cảm giác mệt mỏi tràn ngập khắp cơ thể Lâm Dương.

Lúc này, hắn giống như một người thức đêm chỉ mới ngủ được hai tiếng đã bị người khác gọi dậy.

Mặc dù tối qua Lâm Dương quả thực đã ngủ khá muộn, nhưng cũng không nên đến mức này.

Về chất lượng giấc ngủ, Lâm Dương cũng có một sự tự tin nhất

định, không có lý do gì lại trở nên như thế này.

Lúc này, Lâm Dương chớp chớp mắt, nghi ngờ có phải là do không hợp thủy thổ hay không.

Lưu Tư Vũ trông rất tỉnh táo, hoàn toàn không có chút mệt mỏi nào.

Dưới sự kéo của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng không nói gì, rửa mặt một phen, chuẩn bị cùng cô đi vào hang núi kia.

Mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng Lâm Dương không để ý, cùng lắm thì tối nay ngủ sớm một chút là được.

Lương khô mà hai người chuẩn bị ở đây không phải là ít, tự nhiên là dự định sẽ ở đây một khoảng thời gian không ngắn, chỉ có thể dùng cách này để cưỡng ép điều chỉnh lại lịch sinh hoạt.

Lúc đi, hai người cũng không quên mang theo chiếc máy kia.

Đó là một thiết bị cỡ lòng bàn tay, không có công tắc hay nút bấm, chỉ có một cái lồng kính nhỏ, bên trong có một cây kim chỉ đang không ngừng dao động.

Sau khi đến nơi này, cây kim chỉ cứ dao động bất quy tắc, như thể môi trường xung quanh đang thu hút nó.

Sự dao động của cây kim chỉ, sau khi hai người men theo vết tích trên mặt đất tìm đến hang núi đó, cũng đã trở lại bình tĩnh, chỉ thẳng về phía hang núi phía trước.

Xem ra, thiết bị này không có vấn đề gì.

Lâm Dương cũng yên tâm hơn, cùng Lưu Tư Vũ tiến vào trong hang.

Hang núi này trông không giống nhân tạo, ngược lại như được hình thành tự nhiên.

Cửa hang nghiêng nghiêng vừa vặn để ánh nắng bên ngoài chiếu vào, chỉ là hang rất sâu, ánh nắng cũng không thể vào được nơi sâu nhất.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng men theo những vết tích trong hang dần dần tiến về phía trước.

Trên mặt đất trong hang có những dấu vết do các nhà điều tra trước đó để lại, cũng tiện cho Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đi sau.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ vừa tiến vào trong hang đã có thể cảm nhận được luồng khí âm u lạnh lẽo từ bên trong tỏa ra ngoài.

Rõ ràng là một cơn gió mát mẻ, nhưng khi thổi vào người Lâm Dương, nó lại khiến hắn cảm thấy một trận khó chịu, như thể bị thứ gì đó liếm qua cơ thể.

Cảm giác kỳ lạ này khiến trong lòng Lâm Dương nảy sinh dự cảm không lành.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là cảm nhận chủ quan, Lâm Dương còn có nhiệm vụ phải làm, nên lúc này hắn cũng không đưa ra ý kiến gì.

Nhìn sắc mặt của Lưu Tư Vũ, dường như cảm giác này chỉ có mình hắn cảm nhận được.

Hay là do mình quá nhạy cảm?

Lâm Dương không biết nguyên nhân, tạm thời cũng không có ý định tìm hiểu, cứ thế chậm rãi tiến về phía trước.

Vách đá trong hang có thể nói là lởm chởm.

Nhiều khối đá bất quy tắc xuất hiện trên vách đá, khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không dám di chuyển sát mép tường, sợ bị đá trên vách va vào.

Cứ như vậy, hai người men theo vết tích do các nhà điều tra trước đó để lại, dần dần tiến về phía trước.

Trên mặt đất có một số dấu vết rõ ràng, có thể dùng làm chỉ dẫn cho hai người.

Một lúc sau, phía trước xuất hiện một ngã ba với hai lối đi.

Nhìn dấu chân trên mặt đất, cả hai lối đi đều có người đi vào.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó xử.

Hắn không ngờ trong thông tin mà Hàn Mộc Nghiên cung cấp lại không có chuyện liên quan.

Lúc này đứng ở ngã ba, cây kim chỉ trong tay chỉ thẳng về chính giữa, giữa hai lối rẽ, không hề hướng về một lối nào cả.

Cảm giác như thể cả hai bên đều có thứ cần tìm, vì vậy mới xuất hiện tình huống như vậy.

Dấu chân trên mặt đất chồng chéo lên nhau dày đặc, chứng tỏ cả hai lối đi đều đã được vào nhiều lần.

Chẳng lẽ cả hai lối đi đều quan trọng như nhau?

Lúc này, Lâm Dương có suy đoán như vậy, đồng thời dẫn Lưu Tư Vũ đi về phía lối đi bên trái.

Không phải vì bên này có đặc điểm gì, chỉ đơn giản là Lâm Dương dự định đi vào từng lối theo thứ tự sẽ tốt hơn.

Chương 869

Lối đi bên này, chỉ một lúc sau, hai người đã đi đến cuối.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa đá, hoặc một thứ gì đó giống như cửa đá.

Lâm Dương thậm chí không thể xác định được khe hở ở giữa bức tường trước mặt là do núi tự nhiên nứt ra hay vốn được thiết kế như vậy.

Trên bức tường đá này có rất nhiều hoa văn kỳ quái, cũng chính vì những hoa văn này mà Lâm Dương mới không bỏ qua khe hở trên tường.

Chính giữa bức tường có một khe hở từ trên xuống dưới chia bức tường thành hai nửa.

Khe hở này không phải là một đường thẳng, mà uốn lượn như con giun đất, vì vậy cũng khiến Lâm Dương cảm thấy khó hiểu.

Cảnh tượng trước mắt, rốt cuộc là sự trùng hợp của tự nhiên, hay thật sự là một cánh cửa?

Dấu chân trên mặt đất cũng dừng lại ở đây.

Xem ra những người đó cũng không vào trong, nhưng đáng lẽ họ cũng phải điều tra nơi này.

Chỉ là hai người không tìm thấy bất kỳ báo cáo điều tra nào trong doanh địa, vì vậy lúc này cả hai chỉ có thể dựa vào những thông tin hiện có để suy đoán về nơi này.

Lâm Dương tựa người vào tường, một tay vịn vào một bên vách đá, sau đó áp mắt vào khe hở.

Qua khe hở, Lâm Dương chỉ có thể nhìn thấy một mảng bóng tối, cũng không rõ là do bóng tối ở bên kia cánh cửa, hay là đã nhìn thấy những tảng đá không có ánh sáng bên trong.

Chỉ có một điều khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này, khi hắn áp mặt vào khe hở trên vách tường, hắn cảm giác như có một luồng gió ấm thổi qua mặt mình.

Cảm giác kỳ lạ này cũng khiến trong lòng Lâm Dương nảy sinh dự cảm không lành.

Lâm Dương chiếu ánh đèn pin vào trong, nhưng bên trong vẫn là một màu đen kịt, ánh sáng không thể xuyên qua.

Tình huống này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương đã hiểu ra.

Có lẽ thứ ở bên kia chỉ là một tảng đá màu đen, khiến Lâm Dương dù có ánh sáng vẫn chỉ có thể nhìn thấy một mảng đen kịt.

Chỉ là mảng bóng tối này dường như có chút không ổn.

Vì chỉ có một khe hở, nên Lâm Dương cũng phải tạo ra một tư thế kỳ lạ, chỉ để có thể đưa tầm mắt của mình qua bên kia.

Khi Lâm Dương khó khăn lắm mới dịch chuyển được tầm mắt đi một chút, hắn cảm thấy mí mắt mình dường như hơi ngứa.

Nhưng đó không phải là kiểu ngứa tự nhiên, mà giống như cảm giác bị lông tơ chạm vào, khiến Lâm Dương cảm thấy ngứa ngáy.

Lâm Dương đưa tay lên gần trán, và quả thực đã chạm vào mấy sợi tơ mỏng như lông tơ.

Lúc này chúng đang vướng trên mí mắt Lâm Dương, là nguyên nhân khiến hắn cảm thấy ngứa.

Lâm Dương nắm lấy mấy sợi lông tơ, sau đó dùng sức giật một cái.

Bất ngờ thay, mấy sợi lông tơ như đang bay lơ lửng trong không trung, bị Lâm Dương chạm vào một cái là bị kéo ra, sức lực còn chưa kịp dùng đến nơi, mấy sợi lông tơ đã bị Lâm Dương nhổ ra.

Nhìn mấy sợi lông tơ trong tay, ánh mắt Lâm Dương cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Mấy sợi lông tơ đen kịt, lúc này nằm trong lòng bàn tay Lâm Dương.

Sau khi quan sát kỹ, hắn phát hiện, mấy sợi lông tơ này, so với động vật, càng giống một phần của thực vật hơn.

Lâm Dương sờ vào cảm thấy có chút cứng.

Vừa giữ được độ cứng của bản thân, lại vừa có độ dẻo dai phi thường, vì vậy mới cho Lâm Dương cảm giác giống như lông tơ.

Loại thực vật này, Lâm Dương lần đầu tiên nhìn thấy.

Bây giờ Lâm Dương cũng có một suy đoán.

Thứ đang cản trở tầm nhìn của hắn ở phía sau cánh cửa, có lẽ là một loại thực vật, đã lấp đầy nơi đó, khiến Lâm Dương không thể nhìn thấy cảnh tượng bên kia.

So với lời giải thích là một tảng đá đen kịt như bóng tối, thì một loại thực vật kỳ lạ càng dễ khiến Lâm Dương chấp nhận hơn.

Từ cảnh tượng Lâm Dương vừa nhìn thấy, loại thực vật này bao phủ một phạm vi rất lớn, Lâm Dương không nhìn thấy gì cả, chỉ có một mảng đen kịt.

Vậy thì, nếu đứng cao hơn một chút thì sao?

Lâm Dương từ trong ba lô lấy ra một chiếc ghế xếp tiện lợi.

Lâm Dương mở chiếc ghế xếp tiện lợi ra, sau đó đặt xuống đất, kê cao người lên rồi nhìn về phía trên của khe cửa.

Có lẽ do độ cao thay đổi, lúc này theo hướng Lâm Dương nhìn không còn là một mảng bóng tối nữa.

Nhưng đúng lúc này, cơ thể Lâm Dương lại như đông cứng lại.

Trước mặt hắn có một vật hình tròn, lúc này đang đối diện với mắt hắn.

Ngay khi Lâm Dương đang sững sờ, hắn nhìn thấy vật thể hình tròn đó cử động một chút, sau đó đối diện với nhãn cầu của Lâm Dương.

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, biểu cảm của Lâm Dương lập tức thay đổi lớn.

Thứ này cho Lâm Dương cảm giác như là nhãn cầu của một thứ gì đó.

Vào lúc này, Lâm Dương cũng đã cảm nhận được cảm giác bị nhìn chằm chằm.

Chương 870

Cảm giác bất an này xuất hiện trên người Lâm Dương, khiến cơ thể hắn cũng cảm thấy có chút mềm nhũn.

"Lâm Dương, sao vậy?" Lúc này, từ phía dưới, tiếng gọi lo lắng của Lưu Tư Vũ vang lên.

Thấy cơ thể Lâm Dương không cử động, Lưu Tư Vũ cũng đã nhận ra có điều bất thường, lo lắng hỏi.

Bị Lưu Tư Vũ hỏi như vậy, Lâm Dương cũng hoàn hồn, đang định giải thích cho Lưu Tư Vũ những gì mình đã thấy, thì đột nhiên phát hiện, lúc này trong khe cửa trước mặt hắn đã không còn vật thể hình tròn đó nữa, cảm giác bị thứ gì đó nhìn chằm chằm cũng đã biến mất.

Sắc mặt Lâm Dương dần trở nên trắng bệch.

Lúc này trước mặt hắn vẫn là một mảng bóng tối, giống như những cảnh tượng đã thấy trước đó, như thể phía sau cánh cửa bị một vật đen kịt che phủ hoàn toàn.

Nhưng, thứ vừa mới nhìn thấy, chẳng lẽ là ảo giác sao?

Lúc này, Lâm Dương phát hiện, không biết từ lúc nào, hắn đã toát ra một lớp mồ hôi lạnh, tâm trạng cũng trở nên nặng nề.

Lâm Dương cẩn thận quan sát giữa khe cửa, muốn một lần nữa nhìn thấy vật thể hình tròn giống như con ngươi đó, nhưng dù thế nào cũng không tìm thấy, như thể thứ mà Lâm Dương nhìn thấy trước đó thật sự là một ảo giác.

"Lâm Dương, rốt cuộc là sao vậy?" Thấy Lâm Dương mãi không trả lời, giọng nói lo lắng của Lưu Tư Vũ lại vang lên, cắt ngang dòng

suy nghĩ của Lâm Dương.

"Không sao?

Có lẽ là do không ngủ ngon, vừa rồi bị hoa mắt." Lúc này, Lâm Dương cũng từ trên ghế bước xuống.

Chắc là vì nguyên nhân đó, tối qua không ngủ ngon, buổi sáng lại vô cùng mệt mỏi.

Mặc dù lúc này vì tò mò mà cơn buồn ngủ đã tan biến, nhưng cơ thể chưa chắc đã hồi phục lại trạng thái tốt nhất.

Nghe vậy, Lưu Tư Vũ cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn vào mặt Lâm Dương.

Buổi sáng, vẻ mệt mỏi mà Lâm Dương thể hiện, Lưu Tư Vũ cũng đã chú ý tới, không ngờ lại ảnh hưởng đến khả năng quan sát của hắn.

"Hay là chúng ta quay về đi, nghỉ ngơi một ngày rồi tính tiếp thì sao?" Lưu Tư Vũ sau khi suy nghĩ cũng đưa ra câu trả lời như vậy.

Nghe câu nói này, Lâm Dương theo phản xạ muốn từ chối, nhưng sau ảo giác vừa rồi, Lâm Dương cũng im lặng một lúc, sau đó gật đầu, cùng Lưu Tư Vũ đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi hang núi, cảm nhận cơn gió mát lạnh bên ngoài, Lâm Dương không hiểu sao lại cảm thấy cơn buồn ngủ quay trở lại, hai mắt hắn không ngừng nhắm lại.

Lúc này hắn chỉ muốn đi ngủ.

Vì vậy, khi Lâm Dương trở về lều, hắn đã nằm vật ra ngủ, ngay cả chăn cũng là do Lưu Tư Vũ giúp đắp.

Thấy tình trạng mệt mỏi như vậy của Lâm Dương, sắc mặt Lưu Tư Vũ tỏ ra rất khó hiểu, không biết tại sao trạng thái của hắn lại tệ đến vậy.

Tối qua Lưu Tư Vũ nghỉ ngơi rất thoải mái, mặc dù vì giường ở đây không được mềm mại nên Lưu Tư Vũ đã tỉnh dậy mấy lần giữa đêm, nhưng cũng không đến mức này.

Sau khi Lâm Dương ngủ say, Lưu Tư Vũ cũng đi sang một bên, tiếp tục tìm kiếm manh mối trong doanh địa, muốn tìm một số thứ do những người trước đó để lại.

Nếu có thể tìm ra nguyên nhân họ biến mất thì tốt nhất.

Trong doanh địa này, dù thế nào cũng nên có nhật ký hay thứ gì đó tương tự, nhưng Lưu Tư Vũ và Lâm Dương đều không tìm thấy gì, điều này khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Lưu Tư Vũ đi vào một căn lều khác.

Căn lều này là một trong số ít những căn lều chưa được dọn dẹp, trông có vẻ là nơi ở của những nhân viên bảo trì.

Trong lều ngoài đồ dùng sinh hoạt ra, chỉ có một vài hòn đá vô dụng.

Những hòn đá có hình thù kỳ lạ này, lúc này được đặt ở đầu giường.

Hôm qua khi Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn thấy cảnh này, họ cũng chỉ cho rằng đó là sở thích cá nhân của người đó mà thôi.

Nhưng lúc này, Lưu Tư Vũ không có việc gì làm, cũng cầm một hòn đá trong tay, định nghiên cứu kỹ lưỡng.

Trên hòn đá này, trong quá trình Lưu Tư Vũ sờ nắn, dường như đã chạm vào một đường vân.

Lưu Tư Vũ cũng nhíu mày, đặt tay trở lại vị trí vừa rồi, sau đó xác định, dưới tay mình quả thực có một đường vân tồn tại.

Đường vân này rất nông, quan sát bằng mắt thường gần như

không thể nhìn thấy.

Sau khi Lưu Tư Vũ xác định trên đó có một đường vân ngang, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy một vệt ngoằn ngoèo trên đó.

Nếu không nhận ra sự tồn tại của đường vân này, quan sát bằng mắt thường căn bản không thể thấy được.

Phát hiện này cũng khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy một trận kinh ngạc, sau đó cô cũng nhìn sang những hòn đá khác ở đầu giường.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng phát hiện, những hòn đá này có lẽ không đơn giản như cô nghĩ.

Những tác phẩm điêu khắc ở cấp độ thủ công mỹ nghệ này, không giống như đạo cụ có thể tùy tiện mang đi chơi được.

Chẳng lẽ, chúng được lấy từ chính nơi này sao?

Trong mắt Lưu Tư Vũ lóe lên vẻ suy tư, sau đó đưa tay về phía mấy hòn đá gần đó.

Trên mấy hòn đá khác, Lưu Tư Vũ cũng tìm thấy những đường vân khó phát hiện tương tự.

Hướng, kích thước, hình dạng của những đường vân này đều khác nhau, nhưng trong đó, Lưu Tư Vũ vẫn phát hiện ra một số quy luật, dù phát hiện của cô cũng có phần không chính xác.

Những hòn đá này được xếp thành một vòng tròn ở đầu giường.

Nếu vẽ lại tất cả các đường vân trên mỗi hòn đá, thì đúng lúc có thể theo hình dạng sắp xếp của những hòn đá này, tạo thành một hình trông hơi giống ngôi sao sáu cánh.

Nhưng đó không phải là loại sao sáu cánh được tạo thành từ hai hình tam giác, mà là một ngôi sao sáu cánh trông vô cùng kỳ dị, không hề đối xứng, như thể là tác phẩm của một đứa trẻ sau khi nhận nhiệm

vụ đã vẽ bừa ra, những đường nét lộn xộn, tạo thành một ngôi sao sáu cánh.

Chương 871

Lưu Tư Vũ thử vẽ lại ngôi sao sáu cánh này.

Bên cạnh có giấy trắng và bút, Lưu Tư Vũ cầm bút lên, cầm từng hòn đá một, từng nét từng nét vẽ ra ngôi sao sáu cánh.

Cuối cùng, trên tờ giấy trắng, một ngôi sao sáu cánh đã hình thành.

Sau khi nhìn thấy thứ này, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên có chút kỳ quái.

Ngôi sao sáu cánh sau khi được vẽ ra, rõ ràng đã trở nên kỳ dị hơn, nhưng Lưu Tư Vũ lại cảm thấy một sự an tâm khó tả từ trong đó.

Sau khi biết được hình dạng cụ thể của ngôi sao sáu cánh, Lưu Tư Vũ nhìn những hòn đá đã được sắp xếp trước mặt, biểu cảm trên mặt cũng có chút thay đổi.

Lúc này, những hòn đá này cũng khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy an tâm, một cảm giác mà trước khi nhìn thấy hình dạng cụ thể của ngôi sao sáu cánh cô không thể cảm nhận được.

Chẳng lẽ, phải biết về ngôi sao sáu cánh này, mới có thể cảm nhận được khí tức của nó sao?

Nhìn những hòn đá trong tay, Lưu Tư Vũ chìm vào suy tư.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lưu Tư Vũ cũng cảm thấy một trận buồn ngủ, nhìn xung quanh mới phát hiện, trời đã tối.

Nhìn bầu trời đã tối sầm, sắc mặt Lưu Tư Vũ có chút thay đổi.

Cô và Lâm Dương đáng lẽ đã vào hang núi để điều tra vào giữa trưa, nhưng chỉ một lúc sau đã ra ngoài, sau đó Lưu Tư Vũ một mình đến đây để điều tra.

Nhưng bây giờ trời đã tối, vậy thì, khoảng thời gian biến mất vô cớ này đã đi đâu?

Thời gian ở cùng Lâm Dương chắc không có vấn đề gì.

Chẳng lẽ là thời gian Lưu Tư Vũ bỏ ra sau khi đến đây sao?

Vừa rồi đã suy nghĩ quá lâu ư?

Hay là thời gian vẽ ngôi sao sáu cánh đó đã tốn quá nhiều?

Lúc này Lưu Tư Vũ không hiểu, nhưng cơn buồn ngủ từ sâu trong cơ thể cũng đang thúc giục cô đi nghỉ ngơi.

Lúc rời đi, Lưu Tư Vũ cũng không quên mang theo tờ giấy đã vẽ ngôi sao sáu cánh.

Mang theo ngôi sao sáu cánh này, Lưu Tư Vũ trở về lều.

Thấy Lâm Dương đang nghỉ ngơi, Lưu Tư Vũ cũng không có ý định làm phiền anh.

Sau khi đặt tờ giấy trắng vẽ ngôi sao sáu cánh bên gối, Lưu Tư Vũ bắt đầu nghỉ ngơi.

Dường như vì ngôi sao sáu cánh có thể khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy an tâm, chỉ nằm xuống không bao lâu, Lưu Tư Vũ đã cảm thấy ý thức của mình chìm sâu, ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, trong căn lều xuất hiện một số động tĩnh.

Tiếng sột soạt vang lên, dường như có người đang lục lọi gì đó.

Nhưng hai người nằm trên giường lúc này đều nhắm chặt mắt.

Sắc mặt Lưu Tư Vũ vô cùng bình tĩnh, như không hề nhận ra sự bất thường bên cạnh.

Lâm Dương thì nhíu mày, dường như bị tiếng ồn xung quanh ảnh hưởng.

Nhưng Lâm Dương đã bắt đầu nghỉ ngơi từ buổi chiều, lúc này tự nhiên cũng gần đến lúc tỉnh giấc.

Tiếng sột soạt không ngừng vang lên, Lâm Dương cũng mở mắt, sau đó nghe thấy âm thanh xung quanh.

Khi nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương theo phản xạ cho rằng đó là động tĩnh của Lưu Tư Vũ.

Nhưng một lúc sau, Lâm Dương phát hiện ra, kẻ gây ra động tĩnh này tuyệt đối không phải Lưu Tư Vũ, nếu không thì người đang nằm bên cạnh hắn là ai?

Cảm nhận được người nằm bên cạnh, thân hình nhỏ nhắn, nhiệt độ của sự sống, chắc chắn là Lưu Tư Vũ.

Vậy thì kẻ đang gây ra tiếng động này là ai?

Kẻ trộm?

Những nhân viên bảo trì mất tích?

Hay là người khác?

Lâm Dương không rõ, nhưng có một điều hắn biết, đó là lúc này, hắn phải bắt được kẻ này.

Đã vào đến tận lều của hai người, Lâm Dương tự nhiên sẽ không để đối phương đi.

Nghĩ vậy, cơ thể Lâm Dương cũng cử động không để lại dấu vết.

Lâm Dương đưa tay sang bên cạnh, ở mép giường, hắn nắm được một vật cứng, sờ vào thấy tròn tròn.

Sau khi mò mẫm, Lâm Dương phát hiện, hắn đã nắm được một chiếc đèn pin.

Lúc này trong lều tối đen như mực, ánh sáng đột ngột xuất hiện

chắc chắn có thể dọa được đối phương.

Lâm Dương quyết định, dùng thứ này làm vũ khí.

Hắn đặt đèn pin trong tay, ngón tay đặt trên nút bấm, chỉ cần Lâm Dương muốn, hắn có thể bật đèn pin ngay lập tức.

Cẩn thận lắng nghe âm thanh đang vang lên, dường như nó phát ra từ phía của Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương cũng đột ngột ngồi dậy, bật đèn pin trong tay, chiếu về phía đó.

Chương 872

Ánh sáng chiếu tới, và xuất hiện trong mắt Lâm Dương là một bóng người.

Một bóng người gầy gò xuất hiện ở đó.

Bị ánh sáng đột ngột chiếu vào, hắn cũng không hề hoảng sợ, mà nhanh chóng xoay người, thoáng cái đã rời khỏi đây.

Bóng người lóe lên, thoát khỏi ánh sáng của đèn pin, vén rèm lều lên, rồi ra ngoài, sau đó vang lên tiếng bước chân.

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng lập tức mang giày vào, chạy ra ngoài lều.

Bên ngoài lều tối đen như mực, dùng ánh sáng đèn pin tìm kiếm khắp nơi, vẫn không thể nhìn thấy bóng người đó.

Lâm Dương cũng nhíu mày, kẻ vừa rồi, rốt cuộc là ai?

Tạm không nói tại sao không bị ánh sáng đột ngột làm cho hoảng sợ, quan trọng hơn là, tại sao lại đến đây?

Trên mặt Lâm Dương lộ rõ vẻ nghi hoặc và khó hiểu, đồng thời ánh mắt nhìn vào bóng tối xung quanh cũng đầy vẻ thận trọng.

Dù sao thì người ở đây, không chỉ có Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương trở lại vào trong lều, nhìn về vị trí mà bóng người vừa đứng, sau đó thấy bên cạnh Lưu Tư Vũ lúc này có một tờ giấy trắng vẽ một hình thù kỳ quái, cùng với mấy hòn đá.

Mấy hòn đá đó lúc này được xếp thành hình tròn.

Đó là mục tiêu của bóng người kia sao?

Hay chỉ là trùng hợp?

Lâm Dương không rõ, cũng không biết có phải là thứ mà Lưu Tư Vũ mang về hay không.

Mấy hòn đá trông chỉ là đá bình thường, Lâm Dương cũng không để ý.

Hắn cầm tờ giấy trắng lên, trên giấy có một hình vẽ khó hiểu.

Những đường nét lộn xộn, lúc này tạo thành một hoa văn giống như cuộn len, khiến Lâm Dương đầy vẻ khó hiểu.

Nếu đây là thứ Lưu Tư Vũ mang về, thì lại là vì nguyên nhân gì?

Lâm Dương không thể nhìn ra bất kỳ manh mối nào từ trên đó, thứ giống như vẽ nguệch ngoạc tùy tay này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó chịu.

Cũng không biết có phải sự bất mãn vừa bị bóng người kia kích phát lúc này đã bị bức vẽ nguệch ngoạc này dẫn ra hay không.

Gương mặt Lưu Tư Vũ lúc này trông rất yên bình, sự hỗn loạn vừa rồi dường như không ảnh hưởng đến cô.

Lâm Dương cũng không có ý định gọi đối phương dậy.

Lưu Tư Vũ có lẽ mới ngủ không được bao lâu, lúc này đang ngủ rất say.

Lâm Dương trở lại giường của mình, cũng định nghỉ ngơi.

Trong suy nghĩ của Lâm Dương, vừa mới đuổi kẻ đó đi, trong thời gian ngắn chắc sẽ không quay lại.

Nằm trên giường, Lâm Dương đã bỏ qua một vấn đề, đó là hắn đã ngủ một khoảng thời gian rất dài.

Lúc này sau khi bị đánh thức, Lâm Dương nằm trên giường nhắm mắt lại, cũng không hề có chút buồn ngủ nào.

Sau một hồi cố gắng, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định ngủ tiếp, từ trên giường lật người dậy, mặc xong quần áo, hắn định đi bắt kẻ đó.

Nhìn Lưu Tư Vũ vẫn còn rất yên bình, Lâm Dương không định kinh động cô, một mình đi ra ngoài lều, trong tay chỉ mang theo một chiếc đèn pin, cùng với một con dao găm đeo ở thắt lưng.

Bóng người đột nhiên xuất hiện rồi biến mất đó, Lâm Dương không cho rằng đối phương thuộc phe thân thiện, có lẽ lát nữa sẽ phải đổ máu.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng chuẩn bị đi tìm kiếm trong các lều xung quanh.

Bóng người kia vừa rồi đột nhiên biến mất, có khả năng đã trốn trong các lều gần đó.

Vừa rồi Lâm Dương mới bị đánh thức không lâu, nên chưa nghĩ đến điểm này.

Lúc này Lâm Dương đã nghĩ ra, định làm như vậy, tuy có thể hơi muộn một chút, nhưng biết đâu đối phương chưa rời đi.

Nhưng mới đi được vài bước, Lâm Dương đã quay trở lại, về phía ngoài lều của mình, nhìn vào rèm lều.

Nhìn chiếc rèm này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt có chút khó xử, sau đó ngồi xổm xuống, dùng một cái khuy khóa rèm lều lại.

Phía để mở khuy hướng vào trong lều.

Làm như vậy, sẽ không thể dễ dàng vén rèm lên được.

Bóng người vừa rồi dường như muốn làm gì đó, Lâm Dương không thể xác định được mục đích của đối phương đã hoàn thành hay chưa, vì vậy để bảo vệ Lưu Tư Vũ ở bên trong, Lâm Dương cũng

khóa nơi này lại.

Nếu muốn cưỡng ép mở ra, thì động tĩnh phát ra, khả năng cao sẽ kinh động đến Lưu Tư Vũ ở bên trong.

Sau khi Lâm Dương hoàn thành biện pháp phòng hộ này, hắn cũng hài lòng gật đầu, chuẩn bị đứng dậy thì chú ý thấy trên mặt đất có mấy dấu chân, đã thu hút ánh mắt của hắn.

Khi nhìn thấy mấy dấu chân đó, Lâm Dương biết, đó là dấu chân của bóng người bí ẩn kia.

Nguyên nhân cũng đơn giản, dấu chân này, chỉ đi chân trần mới có, ngay cả vân ngón chân cũng có thể nhìn thấy rõ.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ không đến mức không mang giày mà đi lại bên ngoài.

Chẳng lẽ, men theo dấu chân này, có thể tìm thấy bóng người đó sao?

Trên mặt Lâm Dương lộ ra một nụ cười tinh quái, sau đó đi theo hướng của dấu chân, di chuyển trong doanh địa.

Chương 873

Nhưng sau khi đi theo dấu chân một lúc, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên có chút khó coi.

Dấu chân này, lúc này như đang đi vòng quanh trong doanh địa.

Lâm Dương đã đi qua đi lại trong doanh địa một lúc, tuy đến nay chưa đi lặp lại con đường nào, nhưng có mấy nơi, Lâm Dương đã đi qua mấy lần rồi, hắn không cho rằng đây là một sự trùng hợp.

Chỉ là lúc này không có manh mối nào khác cho Lâm Dương, hắn vẫn chỉ có thể đi theo dấu chân này tiếp tục tiến về phía trước.

Sau đó một lúc, Lâm Dương cuối cùng cũng đi ra ngoài doanh địa.

Khi phát hiện dấu chân đi ra ngoài doanh địa, tâm trạng của Lâm Dương lúc này cũng trở nên ổn định hơn một chút.

Dù sao thì một kẻ quái dị ở trong núi, cũng khiến người ta cảm thấy an toàn hơn nhiều so với một người lạ mặt sống bên cạnh.

Lâm Dương tiếp tục đi theo dấu chân này.

Vì đã rời khỏi doanh địa, đất trên mặt đất cũng ngày càng cứng hơn, dấu chân trên mặt đất cũng ngày càng nông hơn.

Đợi đến khi dấu chân biến mất, Lâm Dương đã ở trong một khu rừng.

Gần đó, Lâm Dương không nhìn thấy gì cả, chỉ có mấy cái cây che khuất tầm nhìn của hắn.

Nhìn nơi này, Lâm Dương cảm thấy có chút quen mắt, như đã từng thấy ở đâu đó.

Sau đó, mắt Lâm Dương sáng lên, đi về phía trước, kéo cành cây

phía trước ra, nhìn về phía đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trước mặt Lâm Dương, lúc này chính là hang núi đó.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, bóng người đó đã ra từ trong hang núi.

Trước đó, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ vì tình trạng sức khỏe của Lâm Dương, hai lối rẽ chỉ mới điều tra một nơi.

Lúc này, Lâm Dương suy đoán bóng người đó đến từ phía bên kia.

Có lẽ, con mắt nhìn thấy sau khe cửa trước đó, cũng không phải là ảo giác.

Trên mặt Lâm Dương treo một biểu cảm kỳ lạ, sau đó đi về phía trước, đứng trước hang núi.

Vì là đêm khuya, cơn gió lạnh thỉnh thoảng thổi ra từ trong hang cũng khiến Lâm Dương cảm thấy lạnh lẽo.

Mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng Lâm Dương cảm thấy quần áo trên người dường như không đủ.

Lúc này, Lâm Dương đứng bên ngoài hang núi, cũng đang do dự một chuyện, đó là có nên một mình đi vào điều tra hay không.

Dù sao thì bên trong chưa chắc đã an toàn.

Giữa đêm khuya, Lâm Dương đứng bên ngoài hang núi, cảm nhận cơn gió lạnh thỉnh thoảng thổi ra từ bên trong, chìm vào suy nghĩ ngắn ngủi.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương đi vào bên trong.

Lâm Dương không muốn tiếp tục suy nghĩ những chuyện vô ích nữa.

Nếu đã có thứ gì đó tồn tại bên trong, vậy thì Lâm Dương phải đi vào, bắt được bóng đen đó.

Đó là suy nghĩ của Lâm Dương lúc này.

Bước vào trong hang núi, gió đêm thổi vào vách đá, cũng truyền ra một loại âm thanh khiến người ta cảm thấy khó chịu, như thể có thứ gì đó đang ma sát bên trong, âm thanh đó lúc này truyền đến tai Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương cũng đi về phía lối rẽ còn lại.

Lối rẽ bên trái, Lâm Dương đã đi qua rồi, biết ở đó không có đường đi tiếp, vì vậy lúc này Lâm Dương đi về phía lối rẽ bên phải.

Trên đường đi về phía này, ánh sáng của đèn pin không ngừng rung lắc, không phải vì Lâm Dương không thể cầm chắc đèn pin, mà là vì lối rẽ bên này không dễ đi.

Giữa con đường dường như mọc lên một số loài thực vật, trông như cỏ dại, nhưng những sợi dây leo cứng rắn đó lại cản trở hành động của Lâm Dương, khiến hắn phải liên tục cúi người mới có thể dần dần tiến về phía trước.

Khi luồn lách qua mấy sợi dây leo, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, trên những sợi dây leo này dường như có những gai nhọn, đều cứa vào người hắn.

Lâm Dương thậm chí có thể cảm nhận được một chút đau đớn.

Khi những cơn đau này xuất hiện trên người Lâm Dương, nó cũng khiến hắn nhíu mày.

Nơi chật hẹp như vậy, bóng người đó thật sự đã vào trong này sao?

Trên mặt Lâm Dương đầy vẻ nghi hoặc, nhưng cơ thể đã ở giữa

những sợi dây leo, cũng chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

May mà Lâm Dương có mang theo một con dao găm, có lúc gặp phải những sợi dây leo có góc độ khó chịu, Lâm Dương chỉ cần dùng dao găm là có thể cắt đứt dây leo, sau đó thuận lợi đi qua.

Đợi đến khi Lâm Dương xuyên qua khu vực đó, hắn cũng thở hổn hển.

Trên người Lâm Dương có thêm mấy vết thương.

Mỗi vết thương đều do gai nhọn trên dây leo cứa vào, quần áo cũng vì thế mà bị rách, Lâm Dương cảm giác như đã chảy một chút máu.

Chỉ là vết thương trên người không sâu, Lâm Dương cảm thấy sắp có thể hồi phục lại như cũ, vì vậy lúc này, hắn cũng tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi xuyên qua khu vực dây leo đó, xuất hiện trước mặt Lâm Dương là một con đường trông rất rộng rãi.

Lâm Dương đi trên đó, dần dần tiến về phía trước.

Đi một lúc, ánh mắt Lâm Dương bị những hoa văn trên vách đá thu hút.

Trên vách đá có những hoa văn, không phải hình thành tự nhiên, mà rõ ràng là hoa văn nhân tạo, được khắc thô thiển trên vách đá.

Chương 874

Những hoa văn này trông to nhỏ không đều, như thể dùng đá khắc lên, Lâm Dương có thể thấy rõ những chỗ không chuyên nghiệp.

Hoa văn dày đặc trên cả hai bên vách đá, dường như muốn tạo thành một hình vẽ nào đó.

Nhưng trong mắt Lâm Dương, những hoa văn này chỉ là lộn xộn, dù cố gắng quan sát cũng không thể nhìn ra gì, cảm giác như trẻ con vẽ nguệch ngoạc.

Vì vậy, sau khi quan sát kỹ một lúc, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định quan sát tiếp, tiếp tục đi về phía trước.

Cùng với sự tiến lên của Lâm Dương, những hình vẽ hoa văn trên vách đá cũng thay đổi một cách tùy ý.

Mặc dù không thể nhớ hết chi tiết trong đó, nhưng theo phán đoán của Lâm Dương, những hoa văn này dường như đang không ngừng lặp lại.

Không đúng, không phải là lặp lại đơn giản, cùng với sự tiến lên của Lâm Dương, những hoa văn này trong khi lặp lại, cũng đang trở nên ngày càng phức tạp.

Nhận ra điều này, Lâm Dương phát hiện không thể tiếp tục chú ý vào những hoa văn bên cạnh nữa.

Càng quan sát những hoa văn này, Lâm Dương càng cảm thấy cơn buồn ngủ ngày càng rõ ràng.

Rõ ràng là vì không thể ngủ được, Lâm Dương mới xuất hiện ở đây, nhưng lúc này lại vì những hoa văn này mà bị kích thích cơn buồn ngủ.

Chuyện này tự nhiên khiến hắn cảm thấy rất phiền não, biểu cảm của Lâm Dương khi nhìn xung quanh cũng trở nên thận trọng hơn rất nhiều.

Từ sâu trong lối đi, không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra.

Từ vị trí của Lâm Dương, cũng không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì đáng chú ý.

Chỉ dựa vào ánh sáng của đèn pin, thậm chí không thể nhìn thấy điểm cuối của bên đó.

Ngay khi trong lòng Lâm Dương nảy sinh ý định rút lui, ánh sáng của đèn pin đột nhiên tối đi.

Ánh sáng vừa mới chiếu thẳng về phía trước, đột nhiên bị che khuất.

Mặc dù chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng Lâm Dương đã phát hiện ra.

Hắn lập tức nhìn vào đèn pin của mình, bên cạnh đèn pin không có gì cả, vậy thì thứ gì vừa che khuất ánh sáng?

Sắc mặt Lâm Dương đầy vẻ nghi hoặc.

Sau đó, cùng với một trận âm thanh như tiếng trống vang lên, biểu cảm của Lâm Dương lập tức đông cứng lại.

Bây giờ hắn đã hiểu, thứ vừa che khuất ánh sáng không phải là che ở sát đèn pin, mà là ở phía xa trực tiếp chặn lại ánh sáng, khiến Lâm Dương sinh ra ảo giác là đèn pin bị che khuất.

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập như tiếng trống đang nhanh chóng tiến lại gần phía Lâm Dương.

Hắn nghe rất rõ, cảm giác như một con sâu róm với hàng chục cái chân, có thể phát ra những âm thanh nhấc lên hạ xuống khác nhau

trong cùng một khoảnh khắc.

Kẻ phát ra âm thanh đó lúc này đang đến gần.

Sau khi Lâm Dương nhận ra điều này, hắn cũng lập tức xoay người, chuẩn bị rời khỏi đây.

Bóng đen vừa rồi chỉ xuất hiện trong một khoảnh khắc rồi biến mất.

Từ phạm vi ánh sáng bị che khuất, có thể ước tính hình thể của kẻ đó rất lớn, lại có tốc độ biến mất trong chớp mắt như vậy.

Lúc này, Lâm Dương một mình, không định đối mặt với kẻ đó.

Lâm Dương không chút do dự, trực tiếp xoay người, chuẩn bị rời khỏi đây.

Chỉ cần xuyên qua khu vực dây leo phía trước, chắc là có thể rời khỏi đây.

Lúc này, Lâm Dương cũng biết một điều, những sợi dây leo đó có lẽ là dùng để ngăn cản kẻ đó rời khỏi đây.

Dây leo cứng rắn không phải là thứ mà sinh vật có thân hình khổng lồ như vậy có thể dễ dàng xuyên qua.

Lâm Dương chạy như bay trong đường hầm, đèn pin trong tay liên tục chao đảo theo từng cử động, ánh sáng lúc chiếu lên trên, lúc rọi xuống đất, nhưng ánh mắt hắn lại dán chặt vào phía trước, nhìn về phía đám dây leo đang chặn đường.

Khi Lâm Dương đến gần đám dây leo, tiếng bước chân phía sau cũng ngày một gần hơn, tâm trạng hắn trở nên vô cùng nặng nề.

Dựa vào mức độ tiếp cận của tiếng bước chân, tốc độ của sinh vật bí ẩn đang truy đuổi hắn rõ ràng nhanh hơn hắn.

Lâm Dương đoán rằng mình sẽ bị bắt kịp trước khi đến được chỗ

dây leo.

Nhận thức được điều này, hắn luôn chú ý đến âm thanh phía sau, chuẩn bị ra đòn phủ đầu ngay khi nó đến gần.

Lâm Dương giảm tốc độ một chút, tay nắm chặt con dao găm, luôn sẵn sàng tấn công sinh vật bí ẩn kia.

Tiếng bước chân như tiếng trống dồn dập không ngừng đến gần, Lâm Dương có thể cảm nhận được gã đó giờ chỉ cách sau lưng mình chưa đầy một mét.

Lâm Dương lập tức vung dao găm ra sau, dùng sức eo dẫn động cơ thể, tốc độ cực nhanh đâm thẳng tới, nhưng điều khiến hắn khó hiểu là không có cảm giác chạm vào bất cứ thứ gì, cứ như đâm vào không khí vậy.

Nhưng rõ ràng, âm thanh vừa rồi đúng là ở vị trí đó.

Chiếu đèn pin về phía trước, Lâm Dương phát hiện trong đường hầm phía trước không có gì cả, như thể âm thanh mà hắn vừa nghe chỉ là ảo giác.

Chẳng lẽ, do nhìn những hoa văn kia nên sinh ra ảo giác sao?

Lâm Dương đang suy nghĩ thì một cảm giác lông lá truyền đến từ sau lưng, một cảm giác ngưa ngứa xuất hiện ở cổ hắn, đồng thời hắn cũng cảm nhận được một luồng gió lạnh lẽo thổi qua người.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhận ra, cơ thể hắn cứng đờ.

Không thể nào, tốc độ của gã này sao lại nhanh như vậy, dù Lâm Dương đã có dự liệu, nhưng tốc độ này cũng quá kinh người rồi.

Lâm Dương từ từ quay đầu nhìn về phía sau, đèn pin vẫn đang chiếu về phía trước, nên hắn chỉ có thể dựa vào chút ánh sáng yếu ớt phản chiếu từ vách tường để nhìn ra sau, và rồi hắn cũng thấy được

đường nét của thứ đó.

Chương 875

Một mảng bóng đen khổng lồ xuất hiện sau lưng Lâm Dương, vì tối đen như mực nên hắn chỉ có thể thấy vài cái xúc tu của sinh vật đó đang vươn ra, một trong số đó còn đang vươn tới mặt hắn.

Lâm Dương tận thân cảm nhận được cái cảm giác lông lá đó.

Nhìn qua, gã này dường như đang vuốt ve Lâm Dương, nhưng cơ thể hắn lại bắt đầu run rẩy.

Nhìn những bóng đen trông như mấy cây gậy nhô ra từ gã này, Lâm Dương cũng đã đoán được bản thể của đối phương.

Trông qua, chẳng phải giống một con nhện khổng lồ sao?

Bất kể là tốc độ nhanh chóng, tiếng bước chân dồn dập, hay cảm giác lông lá này, đều là đặc điểm của loài nhện.

Mà nhện, phần lớn đều là sinh vật ăn thịt.

Sắc mặt Lâm Dương lúc này vô cùng khó coi, tuy gã này dường như chưa có ý định bắt giết hắn, nhưng đó chỉ là vì đối phương chưa cảm thấy đói mà thôi.

Một khi nó đói, có lẽ nó có thể trực tiếp gặm luôn đầu Lâm Dương, dù sao thì chênh lệch kích thước giữa hai bên cũng quá lớn.

Nhận ra điều này, sắc mặt Lâm Dương trở nên trắng bệch, đồng thời hắn cũng từ từ di chuyển đèn pin đang chiếu sang một bên.

Mặc dù gã khổng lồ này đang chặn đường đi của Lâm Dương, nhưng hắn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Đối phương đã sống lâu trong động này, ở một nơi ban ngày cũng không có nhiều ánh sáng như vậy, chắc chắn không quen với ánh sáng

mạnh.

Hiện tại nó không trực tiếp tấn công, rất có thể là vì chiếc đèn pin trong tay hắn, Lâm Dương cũng định lợi dụng điểm này để nhanh chóng rời khỏi đây.

Đèn pin từ từ di động theo động tác của Lâm Dương, ánh sáng trên đó không hề tắt đi.

Khi di chuyển đến một góc độ thích hợp, Lâm Dương đột ngột kéo mạnh, giật đèn pin về phía trước mặt mình, hướng về phía trước.

Lúc này, ánh sáng từ đèn pin chiếu ra, rọi thẳng vào bóng đen phía trước.

Trong luồng sáng, Lâm Dương nhìn thấy hai hàng mắt, khi ánh sáng chiếu tới, chúng liền nhắm lại.

Thấy nó nhắm mắt, Lâm Dương không chút do dự, lập tức hành động.

Lúc này Lâm Dương đã cách đám dây leo không xa, ở giữa chỉ có gã khổng lồ này.

Nếu nó đã bị ánh sáng dọa sợ, vậy thì Lâm Dương sẽ đi vòng qua một bên.

Một chiếc xúc tu khổng lồ đang cắm vào vách tường, nhìn những màu sắc không mấy tốt lành trên đó, Lâm Dương cũng không di chuyển vị trí của nó, chỉ cúi người xuống, rồi luồn qua, nhanh chóng đi ra sau lưng nó, nhìn về phía đám dây leo phía trước.

Lâm Dương vạch mấy sợi dây leo ngoài cùng ra, rồi đi vào trong, bước chân nhanh nhẹn, hoàn toàn không để ý đến những chiếc gai nhọn trên dây leo xung quanh, nhanh chóng luồn lách qua chúng.

Trên mặt Lâm Dương lộ rõ vẻ vô cùng lo lắng.

Nguyên nhân Lâm Dương lo lắng như vậy, tự nhiên là vì gã khổng lồ phía sau.

Khi Lâm Dương vạch dây leo ra, hắn đã nghe thấy tiếng động khi gã đó di chuyển.

Vì quay lưng lại, Lâm Dương cũng không biết nó đang làm gì, điều duy nhất hắn có thể làm, chỉ là nhanh chóng tiến về phía trước, kéo dài khoảng cách giữa hai bên mà thôi.

Những chiếc gai nhọn xung quanh để lại vài vết xước trên tay Lâm Dương, đồng thời vì hắn vội đi đường nên quần áo trên người cũng bị xé rách không ít, da thịt trên người âm ỉ đau, nhưng tốc độ của Lâm Dương không hề giảm, ngược lại còn nhanh hơn.

Chỉ là dù Lâm Dương có vội đến đâu, tốc độ cũng không thể nhanh hơn được nữa, vì đám dây leo chặn trước mặt hắn không mọc thẳng, mà đan xen vào nhau, hắn chỉ có thể vạch từng sợi một, bỏ qua những thứ không cần thiết, nhanh chóng tiến lên.

Sinh vật khổng lồ phía sau lúc này không biết đang làm gì, nhưng tốc độ của Lâm Dương đã đạt đến giới hạn, lúc này hắn bị kẹt ở một chỗ.

Dường như vì trước đó Lâm Dương đã dùng dao găm cắt ở đây, nên đám dây leo chặn trước mặt hắn giờ đây quấn chặt vào nhau, hoàn toàn không thể dễ dàng vạch ra được.

Lâm Dương cũng lấy dao găm ra, chuẩn bị cắt đứt đám dây leo này.

Con dao găm đặt lên dây leo, mấy sợi dây quấn chặt vào nhau.

Lâm Dương một tay cầm dao, một tay túm dây leo, cưa qua cưa lại trên đó, rất khó khăn mới mài ra được một vết cắt, sau đó Lâm Dương định một hơi cắt đứt đám dây leo này.

Lâm Dương vừa mới dùng sức, con dao găm theo vết cắt còn chưa tiến được bao xa, đám dây leo chỉ bị cắt một phần, thì hắn cảm thấy hai chân mình bị thứ gì đó tóm lấy, một lực cực lớn truyền đến từ đó.

Lực đó kéo hai chân Lâm Dương về phía sau, hắn ngã sấp xuống đất, một vài sợi dây leo trên mặt đất cũng đâm vào ngực hắn.

Nhưng những vết thương này không còn là điều hắn quan tâm nữa, hắn hướng tầm mắt về phía sau, nhìn về phía gã đó.

Lâm Dương thấy hai chân mình, lúc này đang bị cái đầu lâu khổng lồ đó cắn chặt.

Ở khoảng cách này, Lâm Dương có thể phán đoán được, cái bóng đen khổng lồ này quả nhiên là một con nhện lớn, một con nhện lớn màu tím đen, lúc này đang tóm lấy chân hắn, trực tiếp cắn xuống.

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, từ bắp chân mình truyền đến một cơn đau nhói, như thể bị vật sắc nhọn đâm xuyên qua.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương biết đó là răng của gã kia.

Nhìn vào kích thước của đối phương, Lâm Dương không chút nghi ngờ rằng hai chân mình có thể bị nó cắn đứt.

Lâm Dương lập tức hoàn hồn, con dao găm trong tay đập về phía đầu con nhện lớn đang cắn chân mình, lưỡi dao rơi xuống đầu nó, nhưng lại bị lớp vỏ cứng rắn bật ra, hoàn toàn không gây ra thương tích gì cho đối phương.

Sau khi dao găm bị bật ra, Lâm Dương cũng bình tĩnh lại, tìm kiếm điểm yếu của đối phương.

Con nhện lớn này tuy lông lá, nhưng dường như có một lớp vỏ cứng, có thể bật con dao găm ra.

Rất nhanh, Lâm Dương chuyển sự chú ý lên mắt của đối phương.

Vỏ ngoài của cơ thể có cứng đến đâu, chỗ mắt cũng không thể nào tiếp tục chặn được đòn tấn công.

Lâm Dương đâm dao găm về phía mắt con nhện, dễ dàng xuyên thủng mắt của con nhện này, từ đó truyền đến âm thanh của thứ gì đó bị chọc thủng.

Chương 876

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng biết mình đã thành công.

Lực cắn trên chân Lâm Dương đã giảm đi phần nào, hắn thử rút chân ra, nhưng phát hiện khó mà rút được.

Lâm Dương nhìn gã này, tiếp tục đâm vào con mắt đã bị đâm thủng.

Lần này, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, từ trong mắt gã này, có rất nhiều chất lỏng bắn lên người hắn, không phân biệt được là máu tươi hay dịch thể trong mắt, tóm lại đòn tấn công lần này đã khiến răng của gã này cắn trên chân Lâm Dương lỏng ra.

Lâm Dương cũng vội vàng rút chân ra, sau đó men theo đám dây leo phía trước mà rời đi.

Đám dây leo quấn quýt vừa rồi đã bị Lâm Dương cắt ra một phần, lúc này hắn cúi người xuống, vừa vặn có thể chui qua một cái lỗ nhỏ bên dưới để rời đi.

Lần này, Lâm Dương đã thành công thoát khỏi gã kia.

Xuyên qua một mảng dây leo, sau khi đến bên kia, hắn có thể nghe thấy con nhện lớn phía sau dường như cũng đã hồi phục, đang không ngừng đâm vào phía dây leo.

Dù cách Lâm Dương vài mét, hắn vẫn có thể cảm nhận được đám dây leo bên cạnh mình lúc này đang dần run rẩy.

Chỉ là nhìn từ lực độ này, đối phương không thể xuyên qua đám dây leo ở đây.

Nhận ra điều này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra ý cười, sau đó

cảm nhận được một cảm giác khác thường truyền đến từ hai chân.

Một cảm giác tê dại từ hai chân truyền lên khắp người, Lâm Dương cũng nhìn xuống, phát hiện quần lúc này dính đầy một loại chất lỏng kỳ dị, chắc là nước bọt của gã kia.

Nhưng Lâm Dương không còn tâm trí để cảm thấy ghê tởm, vì trên chân hắn, lúc này có hai chỗ đang chảy máu tươi, mỗi bên trái phải một chỗ.

Phát hiện ra điều này, Lâm Dương biết cảm giác tê dại kỳ lạ đó từ đâu mà có.

Một con nhện lớn như vậy, màu tím bắt mắt, khả năng cao là có độc.

Vết thương trên chân Lâm Dương lúc này đã thấy máu, cũng có nghĩa là, độc tố đã xâm nhập vào cơ thể hắn rồi sao?

Sắc mặt Lâm Dương có chút khó coi, hắn vịn vào vách đá, dần dần di chuyển ra bên ngoài.

Không ngờ, chỉ là đuổi theo cái bóng đen đó thôi, kết quả lại gặp phải chuyện như vậy.

Độc tố của con nhện này không phát tác nhanh chóng, dù Lâm Dương cảm thấy hai chân mềm nhũn vô lực, nhưng hắn vẫn có thể miễn cưỡng tiến về phía trước.

Một lúc sau, hắn cũng quay lại bên lều của mình.

Nhìn cái nút thắt đã làm xong trên lều, Lâm Dương cũng phát hiện, lúc hắn vừa rời đi, đúng là không có ai vào đây.

Lúc này trời đã hơi sáng, xuyên qua ngọn núi gần đó, Lâm Dương có thể thấy một tia sáng yếu ớt sinh ra từ trên đó.

Lâm Dương mở lều ra, vì cơ quan mà hắn đã thiết lập, Lưu Tư Vũ

bên trong cũng bị đánh thức.

Bị đánh thức, Lưu Tư Vũ vừa định trút giận, thì nhìn thấy bộ dạng cà nhắc của Lâm Dương, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt, cũng không còn để ý đến dáng vẻ của mình, trực tiếp trở mình xuống, đỡ lấy cơ thể Lâm Dương, sau đó đặt hắn lên giường.

Rồi khi nhìn thấy hai vết thương cực kỳ giống nhau trên bắp chân Lâm Dương, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên âm trầm, vết thương của Lâm Dương lúc này, xung quanh đã thâm đen, tình hình trông vô cùng tồi tệ.

Vết thương trên bắp chân Lâm Dương, bị con nhện lớn đó cắn, lúc này đã thâm đen, trông vô cùng nghiêm trọng.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên khó coi.

Cô vừa định hỏi Lâm Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì phát hiện, Lâm Dương lúc này đã hôn mê, nằm trên mặt đất.

Sau khi thấy Lâm Dương như vậy, tâm tình của Lưu Tư Vũ cũng chùng xuống, trông tình trạng của Lâm Dương lúc này vô cùng tồi tệ, nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng Lâm Dương sẽ chết ở đây.

Độc tố trên vết thương đã hiện rõ trên da, nhìn vết thương trên chân Lâm Dương, Lưu Tư Vũ tuy không biết do đâu gây ra, nhưng cũng có thể đoán được đại khái, chắc là một loại dã thú nào đó đã gây ra thương tích cho Lâm Dương, điểm này, cũng đủ rồi.

Lưu Tư Vũ đặt Lâm Dương lên giường, sau đó đi ra ngoài.

Lâm Dương lúc này đã trúng độc, xem ra trúng độc không phải là chuyện một sớm một chiều, khó có thể dùng những thiết bị hiện có để khử độc, vì vậy lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đã đưa ra quyết định của mình, là phải vào hang động bên kia.

Mặc dù Lâm Dương vừa về đã lập tức ngất đi, nhưng từ những

dấu giày để lại trên mặt đất lúc hắn đi, Lưu Tư Vũ cũng có thể phán đoán được, Lâm Dương vừa mới từ bên đó đi ra.

Phán đoán được điều này, Lưu Tư Vũ cũng không do dự, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi về phía hang động.

Nhưng khi thu dọn đồ đạc, ánh mắt Lưu Tư Vũ dừng lại trên tờ giấy bên giường.

Tờ giấy này, Lưu Tư Vũ nhớ là mình đã vẽ một ngôi sao sáu cánh, nhưng lúc này Lưu Tư Vũ nhìn thấy, lại là một số hình vẽ lộn xộn vô trật tự.

Không đúng, bị người khác vẽ lên.

Trong những hình vẽ trông có vẻ lộn xộn vô trật tự này, Lưu Tư Vũ cũng tìm thấy ngôi sao sáu cánh mà mình đã vẽ, chỉ là ngôi sao sáu cánh này bây giờ bị rất nhiều đường nét có cùng bút tích làm nhiễu loạn, khiến Lưu Tư Vũ nhất thời không thể nhận ra.

Nhìn tờ giấy trắng bị người khác sửa đổi, sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên có chút khó hiểu, cô nhìn về phía Lâm Dương, là Lâm Dương làm sao?

Chắc là không, Lâm Dương không phải là người nhàm chán như vậy, vậy thì, lại là chuyện gì?

Mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng lúc này Lưu Tư Vũ có việc quan trọng hơn phải làm, nên cô cũng tiện tay nhét tờ giấy bị người khác sửa đổi đó xuống dưới gối, sau đó rời khỏi đây.

Sau khi Lưu Tư Vũ sắp xếp ổn thỏa cho Lâm Dương, trời đã sáng, cô cũng trực tiếp đi vào hang động bên cạnh.

Vào bên trong hang động, Lưu Tư Vũ cũng giống như Lâm Dương trước đó, chọn ngã rẽ bên phải, vì ngã rẽ bên trái, đã thăm dò rồi.

Đi vào ngã rẽ, Lưu Tư Vũ đi được một lúc thì cũng nhìn thấy đám dây leo tích tụ thành chướng ngại vật phía trước, lúc này đang chặn trước mặt cô.

Nhìn thứ này, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên thận trọng.

Trên những dây leo này có vết cắt, chắc là do Lâm Dương làm, trên dây leo, còn có rất nhiều vết máu, lúc này vẫn chưa khô, chắc là do Lâm Dương vừa mới để lại.

Sau khi hiểu rõ điểm này, ánh mắt Lưu Tư Vũ nhìn về phía trước cũng trở nên có chút căng thẳng.

Chương 877

Những vết máu trên dây leo này, rõ ràng không chỉ dính từ bắp chân của Lâm Dương, cũng có nghĩa là, khi xuyên qua mảng dây leo này, Lâm Dương vô cùng hoảng loạn, nên mới để những dây leo này cắt vào người.

Cũng có nghĩa là, phía sau chướng ngại vật này, chắc là có thể nhìn thấy con quái vật đã làm Lâm Dương bị thương.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ cũng đi về phía trước.

Những dây leo này đã bị Lâm Dương cắt ra, nên Lưu Tư Vũ cũng có thể dùng tay không xuyên qua, chỉ cần chú ý những gai nhọn trên dây leo, cẩn thận không bị va vào là được.

Một lúc sau, Lưu Tư Vũ cũng xuyên qua một mảng dây leo, đến phía sau, rồi nhìn xung quanh.

Sau khi đi ra khỏi chướng ngại vật bằng dây leo, một mùi kỳ lạ xộc vào mũi Lưu Tư Vũ, ngửi vào khiến người ta có chút muốn nôn.

Là mùi trong hang động này sao?

Sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên kỳ quái, nhưng rất nhanh, cô cũng phát hiện, mùi ở đây dường như đến từ một nơi bên cạnh.

Lưu Tư Vũ nhìn về phía vách tường bên cạnh.

Trên vách tường, có một số vết bẩn kỳ lạ, mùi khó chịu đó, chính là từ đó truyền ra.

Lưu Tư Vũ đưa tay lên vách tường, sau khi vuốt qua, cũng cảm nhận được một cảm giác dính nhớp từ trên đó, như thể chất lỏng đã khô lại ở đây.

Nhìn những vết bẩn vương vãi khắp một khu vực, đồng thời men theo dấu vết dần dần tiến về phía trước, Lưu Tư Vũ lúc này cũng có suy đoán, thứ này, chắc là vết thương mà Lâm Dương gây ra cho con quái vật đó khi phản công.

Con dao găm trên người Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng đã nhìn thấy, trên dao găm có dấu vết đã được sử dụng, bây giờ xem ra, là đã sử dụng ở đây.

Sau khi phát hiện ra điều này, tâm trạng của Lưu Tư Vũ cũng có chút thả lỏng, nếu Lâm Dương trước đó đã gây ra một số tổn thương cho con quái vật đó, vậy thì khi Lưu Tư Vũ đối mặt với đối phương, sẽ không cần phải tốn nhiều sức như vậy nữa.

Lưu Tư Vũ quan sát xung quanh, những chất lỏng vừa giống dịch thể, vừa giống máu, đã hình thành từng giọt vết trên mặt đất, kéo dài vào sâu trong hang động.

Lưu Tư Vũ cũng không do dự, bật đèn pin đi vào trong.

Ở vị trí này của hang động, ánh nắng bên ngoài không thể chiếu vào được, cô cũng chỉ có thể dùng đèn pin để soi sáng con đường phía trước.

Lưu Tư Vũ tiếp tục đi dọc theo con đường phía trước, đồng thời cũng cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Sau khi xuyên qua mảng dây leo đó, không khí ở đây trở nên lạnh lẽo, cộng thêm mùi lạ xung quanh, khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng nghe thấy âm thanh, lúc này tiếng sột soạt truyền đến từ sâu trong hang động, như thể có thứ gì đó đang cọ xát vào nhau.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên cực kỳ

thận trọng.

Từ tiếng sột soạt này, Lưu Tư Vũ có thể phán đoán ra một điều, đó là khoảng cách giữa gã kia và nơi này, rất gần.

Cảm giác chỉ còn mười mấy mét nữa là có thể nhìn thấy đối phương.

Sau khi nhận ra điều này, tiếng bước chân của Lưu Tư Vũ đã chậm lại rất nhiều.

Mặc dù đèn pin trong tay không thể tắt vì độ sáng, vẫn sẽ kinh động đối phương, nhưng lúc này Lưu Tư Vũ vẫn che giấu tất cả những động tĩnh có thể che giấu.

Bước chân chậm lại, động tác trên tay cũng cố gắng giữ nguyên không đổi, như vậy, xác suất bị phát hiện của Lưu Tư Vũ trở nên thấp hơn.

Khi đến gần khoảng cách chỉ còn vài mét, Lưu Tư Vũ cũng nhíu mày.

Lúc này mùi vị truyền đến từ phía trước, đã vô cùng nồng nặc.

Ở xa, Lưu Tư Vũ cảm thấy mùi đó khó ngửi, khi ở gần, cô phát hiện, mùi vị này, quả thực khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Lưu Tư Vũ cố gắng nín thở, muốn nhờ đó để ngăn chặn mùi vị truyền đến từ đó, nhưng mùi vị thỉnh thoảng hít vào, vẫn tràn ngập trong lồng ngực cô, khiến cô có cảm giác muốn nôn khan.

Chỉ là ở khoảng cách này, Lưu Tư Vũ tự nhiên không thể làm ra chuyện như vậy được.

Lưu Tư Vũ lặng lẽ đi về phía trước vài bước, sau đó cũng có thể nghe thấy tiếng thở truyền đến từ một bên, con quái vật đó, lúc này vẫn chưa phát hiện ra Lưu Tư Vũ ở đây.

Lưu Tư Vũ đưa tay lên eo, ở đó, gài một con dao găm.

Con dao găm được cô nắm chặt trong tay, sau đó đột ngột thay đổi hướng đèn pin, chiếu về phía con quái vật bên đó.

Ánh sáng đèn pin chiếu lên người con quái vật, Lưu Tư Vũ cũng nhìn thấy một vết thương đã mưng mủ, xuất hiện ở vị trí mắt của con quái vật.

Sau khi phát hiện ra điều này, cô liền biết, Lâm Dương trước đó đã gây ra thương tích như thế nào cho đối phương.

Thấy đối phương không có vẻ gì là bị ánh sáng trong tay mình ảnh hưởng, Lưu Tư Vũ cũng không tấn công ngay, mà quan sát tại chỗ.

Sau khi quan sát một lúc, sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên cứng đờ, dưới ánh đèn pin, cô có thể nhìn thấy mấy cái chân dài và mảnh của con quái vật, không nghi ngờ gì nữa, đó là một con nhện.

Nhưng như vậy, có một vấn đề, nhện, có biết thở không?

Lúc này, Lưu Tư Vũ vẫn có thể nghe thấy tiếng thở truyền đến từ phía trước, tiếng thở này, là từ bên cạnh con nhện truyền đến.

Nhận ra điều này, sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên trắng bệch, một con nhện có thể thở, dù thế nào, cũng là một chuyện kinh khủng.

Lưu Tư Vũ men theo hướng tiếng thở truyền đến tìm kiếm trên người con nhện, muốn tìm ra cơ quan đang hô hấp đó, sau đó cũng nhìn thấy vị trí bụng của con nhện, lúc này đang quay lưng về phía cô, cô không thể nhìn rõ cảnh tượng ở đó, nhưng từ nơi đó, dường như có ánh sáng đang lấp lánh.

Lưu Tư Vũ chiếu đèn pin vào vị trí bụng của con nhện, sau đó nhìn thấy một khuôn mặt người, lúc này đang xuất hiện ở đó.

Trong bóng tối, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt người, thực sự

đã dọa Lưu Tư Vũ một phen.

Cô bất giác lùi lại một bước, ánh mắt nhìn về phía trước, cũng trở nên vô cùng kinh hãi.

Trên người con nhện mọc ra một khuôn mặt người, lúc này Lưu Tư Vũ vô cùng chắc chắn một điều, tuyệt đối không phải là nhìn nhầm, cũng không phải là hoa văn giống mặt người, đó là một khuôn mặt người.

Lúc này ánh sáng của đèn pin, vẫn đang chiếu vào nơi đó.

Chương 878

Khuôn mặt người đó, đang động đậy.

Lưu Tư Vũ có thể nhìn thấy nhãn cầu trên mặt người chuyển động, sau đó nhìn chằm chằm vào cơ thể cô.

Bị khuôn mặt người quỷ dị này nhìn chằm chằm, cũng khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy một trận lạnh sống lưng, dù sao thì nhìn thế nào, đây cũng không phải là chuyện bình thường.

Nhãn cầu của khuôn mặt người đó nhìn chằm chằm vào vị trí của Lưu Tư Vũ, đồng thời trên mặt, cũng lộ ra biểu cảm, dường như đang kỳ quái vì sao cô lại xuất hiện ở đây.

Khi Lưu Tư Vũ đang cảm thấy sợ hãi vì đối phương có thể làm ra biểu cảm phong phú như vậy, cô phát hiện, vị trí của khuôn mặt người đó đang di chuyển.

Không chỉ đơn giản là cảm giác lúc lắc trái phải, mà là một sự di chuyển ngang, như thể, khuôn mặt người đó không phải mọc trên người con nhện.

Sau đó Lưu Tư Vũ nhìn thấy, khuôn mặt người đó từ một bên đi ra, lộ ra dáng vẻ của một cậu bé, lúc này đang nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Thấy gã này, lòng Lưu Tư Vũ cũng thả lỏng, lúc này xuất hiện trước mặt cô, chỉ là một cậu bé bình thường trốn sau lưng con nhện, chứ không phải nhện mặt người gì cả.

Hiểu rõ điểm này, Lưu Tư Vũ cũng cảm thấy thả lỏng hơn rất nhiều.

Chỉ là tiếp theo, động tác của cậu bé, khiến Lưu Tư Vũ trở nên lo

lắng hơn.

Tay cậu bé đưa về phía con nhện bên cạnh, sau đó Lưu Tư Vũ có thể thấy, tay cậu bé dùng sức nắm lấy một nhúm lông trên người con nhện, sau đó dùng sức giật mạnh.

Cùng với động tác của cậu bé, cơ thể của con nhện lớn đó cũng xuất hiện biến hóa.

Con nhện lớn bị cậu bé đánh thức, mở con mắt duy nhất còn sót lại, sau khi liếc nhìn cậu bé một cái, liền nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Bị con nhện lớn này nhìn chằm chằm bằng ánh mắt lạnh lùng như vậy, cơ thể Lưu Tư Vũ cũng cứng đờ.

Từ trong mắt đối phương, cô có thể thấy một sự phẫn nộ rõ ràng.

Một con nhện lớn có thể truyền đạt cảm xúc thông qua ánh mắt, đây là lần đầu tiên cô thấy.

Nhưng Lưu Tư Vũ cũng không còn tâm trí để kinh ngạc nữa, lúc này cô cũng lao về phía trước, con dao găm trong tay đâm về phía con nhện lớn.

Chỉ thấy con nhện lớn đơn giản di chuyển thân mình, con dao găm rơi xuống lớp vỏ ngoài của con nhện, sau đó phát ra tiếng vang giòn tan, rồi bị bật ra.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng chú ý, trên người con nhện này, có một lớp vỏ ngoài cứng rắn, có thể bảo vệ tốt cơ thể của đối phương.

Chú ý đến điểm này, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng xuất hiện một chút thay đổi.

Sau khi bị Lưu Tư Vũ tấn công, con nhện lớn cũng bắt đầu động đậy.

Có lẽ vì mắt bị thương, lúc này động tác của con nhện không quá

nhanh, nó dùng một chân đẩy cậu bé bên cạnh sang một bên, sau đó đi về phía Lưu Tư Vũ.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng chú ý, ánh mắt của cậu bé nhìn con nhện đó, vô cùng đặc biệt, như thể đang nhìn cha mẹ vậy.

Đối với cậu bé này, Lưu Tư Vũ cũng có suy đoán, có lẽ giống như trong sách đã viết, cậu bé này được nhện nuôi lớn cũng không chừng.

Nhưng bản tính của con nhện chắc chắn không thay đổi, từ ánh mắt nhìn cô, Lưu Tư Vũ có thể phán đoán ra một điểm, nếu lúc này không chọn phản kháng, chắc chắn sẽ bị đối phương ăn thịt.

Lưu Tư Vũ xoay con dao găm trong tay, cầm ngược dao, nhìn về phía trước.

Trong mắt cô, có thể thấy một chút căng thẳng.

Sự căng thẳng này là tất yếu, dù sao thì chênh lệch kích thước giữa Lưu Tư Vũ và đối phương, cũng thực sự quá lớn.

Lưu Tư Vũ phán đoán ra một điểm, ánh mắt nhìn đối phương vô cùng thận trọng.

Dựa vào kích thước của con nhện, ước chừng chỉ cần tùy tiện dùng một cái chân tấn công lên người cô, cũng sẽ để lại vết thương trên người cô rồi.

Lưu Tư Vũ cũng chú ý, không giống như những khu vực lông lá rậm rạp trên người nó, trên chân của con nhện, cô nhìn thấy những bộ phận trông như gai nhọn, mỗi cái chân đều có, khiến cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Nếu những gai nhọn đó rơi lên người, e rằng cũng sẽ để lại vết thương.

Sau khi thấy bộ dạng trúng độc của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ

không muốn mình cũng trở nên như vậy.

Khi hai bên đang đối đầu, con nhện đột nhiên động đậy, phá vỡ sự yên tĩnh lúc này.

Tốc độ của con nhện rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Lưu Tư Vũ.

Từ tàn ảnh vừa rồi, con nhện dường như đã đi lên trên.

Lưu Tư Vũ cũng ngẩng đầu, nhìn lên đầu mình, sau đó nhìn thấy, ở vị trí trên đầu, trên vách đá phía trên xuất hiện bóng dáng của đối phương.

Con nhện lúc này đang bò trên vách đá, đồng thời tiến lại gần phía Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ lập tức lùi lại vài bước, tránh được một cái chân mà con nhện vung tới, sau đó nhân cơ hội này, con dao găm trong tay vung về phía trước, tấn công vào cái chân mà con nhện vừa vung xuống.

Sau khi dao găm rơi lên trên đó, không bị lớp vỏ cứng như trước đó bật ra, có cảm giác chém vào được, sau đó có thể thấy, có một số chất lỏng từ chân con nhện bắn ra, một mùi lạ quen thuộc, cũng khiến Lưu Tư Vũ lộ ra nụ cười.

Cô đã tìm ra điểm yếu của đối phương, mặc dù trên người con nhện có lớp vỏ cứng, nhưng chỉ cần đánh trúng chân của đối phương, là có thể làm bị thương nó.

Sau khi bị Lưu Tư Vũ tấn công, từ phía con nhện trên cao, cũng truyền đến một tiếng kêu như tiếng kêu thảm thiết, sau đó đồng tử của Lưu Tư Vũ đột nhiên phóng đại.

Vì lúc này, con nhện lớn như bị kích động, động tác của cơ thể trở nên nhanh hơn, sau khi di chuyển nhanh trên vách đá phía trên một lúc, liền biến mất trước mặt Lưu Tư Vũ.

Tốc độ biến mất của con nhện rất nhanh, Lưu Tư Vũ thậm chí còn không phản ứng kịp để dùng ánh sáng đèn pin đuổi theo đối phương, lúc này con nhện lớn, đã hoàn toàn rời khỏi phạm vi tầm nhìn của cô.

Lưu Tư Vũ xoay đèn pin xung quanh, nhưng lại không thể nhìn thấy con nhện lớn đó.

Không phải đối phương đã trốn đi, cô có thể nghe thấy, tiếng con nhện lớn không ngừng di chuyển trên vách đá, xung quanh cũng không ngừng có đá vụn rơi xuống, nhưng đối phương đã tránh được ánh sáng trong tay cô.

Vì hang động tối tăm, lúc này Lưu Tư Vũ đã mất dấu vị trí của đối phương.

Chương 879

Nhận ra điều này, sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên khó coi.

Mặc dù biết một con nhện lớn đang ở gần mình, và có thể tấn công mình bất cứ lúc nào, nhưng cô lại không thể phản công, chỉ có thể đứng đây chờ đợi.

Vì không nhìn thấy đối phương, nên cô cũng mất đi quyền chủ động tấn công.

Khi Lưu Tư Vũ cảm thấy vô cùng tồi tệ, ánh mắt cô đột nhiên nhìn về phía trước.

Ở đó có cậu bé, lúc này vẫn chưa đi xa.

Cậu bé này có thể sống cùng con nhện đó, trên người cũng không có vết thương, cũng có nghĩa là, đối với con nhện này, cậu bé này có một trọng lượng nhất định.

Nếu đã như vậy, thì xin lỗi nhé.

Lưu Tư Vũ thầm niệm một tiếng, sau đó lao về phía cậu bé bên đó.

Nếu cậu bé này đối với con nhện đó có một trọng lượng nhất định, vậy thì hành động của Lưu Tư Vũ, trong mắt con nhện, khả năng cao là muốn tấn công cậu bé.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần cô tấn công về phía cậu bé đó, con nhện này chắc chắn sẽ quay về bảo vệ.

Mặc dù làm vậy có chút đáng khinh, nhưng nếu đối thủ là quái vật, cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ toàn tốc lao về phía cậu bé phía trước,

con dao găm trong tay dưới ánh đèn pin lóe lên hàn quang.

Lúc này, tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, cũng từ âm thanh di chuyển không ngừng phức tạp, biến thành âm thanh đường thẳng đơn nhất.

Gã đó, lúc này đã đuổi kịp rồi, trên mặt Lưu Tư Vũ lộ ra nụ cười lạnh.

Khi lao đến trước mặt cậu bé, Lưu Tư Vũ đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu, con dao găm trong tay đâm về phía trước.

Lúc này, bóng đen của con nhện cũng đến trước mặt Lưu Tư Vũ, trực tiếp đâm vào con dao găm của cô.

Lực phản chấn truyền đến từ lớp vỏ ngoài của đối phương, cũng đẩy cơ thể cô về phía sau, con dao găm trong tay cũng suýt nữa tuột mất.

Nhưng Lưu Tư Vũ không để ý đến những điều đó, nhanh chóng lấy lại thăng bằng, sau đó con dao găm trong tay sau khi nhắm một lúc, đâm về phía vị trí mắt của con quái vật.

Có một con mắt đã bị Lâm Dương đâm bị thương, lúc này chỉ cần Lưu Tư Vũ có thể phá hủy thêm một con mắt nữa của đối phương, vậy thì coi như đã làm mù nó.

Chỉ cần có thể thành công, vậy thì phần thắng của Lưu Tư Vũ có thể được nâng cao.

Lưu Tư Vũ đâm con dao găm trong tay về phía con nhện lớn bên đó, con dao găm thành công rơi vào vị trí mắt của con nhện lớn.

Sau khi bị Lưu Tư Vũ đâm trúng, con nhện lớn ngay lập tức mất thăng bằng, cơ thể vốn định đâm về phía cô, đột nhiên nghiêng đi, lao về phía sau cô.

Cơ thể con nhện ngã về phía đó, Lưu Tư Vũ cũng tránh được con nhện sắp đè lên người mình, sau đó nhìn vào cổ tay.

Vừa rồi khi con nhện lao tới, mặc dù cô đã thành công tấn công vào mắt con nhện, nhưng lúc này Lưu Tư Vũ đang ôm cổ tay mình, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trên da cổ tay cô, có thể thấy rõ dấu vết bị xoắn.

Nhìn vết tích này, sắc mặt Lưu Tư Vũ đã trở nên khó coi hơn rất nhiều.

Khi con nhện đó đâm vào con dao găm trong tay Lưu Tư Vũ, lực va chạm khổng lồ đó, khiến tay cô lúc này trở nên vô cùng đau nhức.

Mặc dù đòn tấn công của cô đã trúng mắt đối phương, nhưng lực va chạm đó lại bị cô cứng rắn đỡ lấy.

Vì muốn đâm con dao găm chính xác vào mắt đối phương, nên cô thậm chí không thể thay đổi hướng xoay của tay, nên đã bị lực đó làm ảnh hưởng.

Lúc này Lưu Tư Vũ nhìn về phía trước.

Con nhện lớn đó vì mắt bị đâm trúng, lúc này vừa kêu gào, hướng di chuyển cũng đã xảy ra một số sai lệch, vốn dĩ phải đâm về phía con đường phía sau mới đúng, nhưng lúc này con nhện, lại đâm vào vách tường.

Từ phía con nhện, Lưu Tư Vũ có thể nghe rõ tiếng kêu thảm thiết của đối phương, rõ ràng là vì vết thương mà cô gây ra cho đối phương, vẫn đang khiến con nhện cảm thấy đau đớn.

Bên cạnh con nhện đó, là cậu bé, lúc này đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn con nhện.

Xem ra, đối với cậu ta, con nhện này, chắc là tồn tại như người

nhà vậy.

Con nhện đau đớn không ngừng lăn lộn trên mặt đất, hai mắt đều bị chọc mù, lúc này chắc là không thể nhìn thấy môi trường xung quanh nữa, tứ chi không ngừng lăn lộn xung quanh, như thể muốn dò xét xem gần đó có thứ gì tồn tại.

Nhìn bộ dạng của con nhện này, trong lòng Lưu Tư Vũ, cũng nảy sinh một chút thương hại.

Nguyên nhân, là vì cậu bé này coi con nhện như người nhà, có thể được cậu bé đối xử như vậy, bình thường thái độ đối với cậu bé chắc cũng rất dịu dàng.

Chỉ là mặc dù trong lòng Lưu Tư Vũ có một chút thương hại, nhưng cô không có ý định tha cho đối phương, nguyên nhân cũng đơn giản, mục đích đến đây, là để giết chết gã này.

Độc trên người Lâm Dương, là từ gã này mà ra.

Ở gần đây, lại không có thiết bị y tế gì, rõ ràng không thể dùng cách khác để chữa trị cho Lâm Dương.

Lúc này, cách của Lưu Tư Vũ, là giết chết con nhện này, dùng cơ thể của nó để chế tạo huyết thanh.

Mặc dù kế hoạch này không nhất định có thể thành công, nhưng lúc này, Lưu Tư Vũ vẫn chọn làm như vậy, dù sao trông Lâm Dương cũng không trụ được bao lâu nữa, nếu cứ như vậy đưa hắn ra ngoài cầu cứu, không chừng Lâm Dương sẽ chết trên đường cũng không biết chừng.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ cũng đi về phía trước, chuẩn bị cho gã này nhát dao cuối cùng.

Lúc này con nhện vì không thể nhìn thấy sự vật bên ngoài mà không ngừng lăn lộn, dưới đầu nó, Lưu Tư Vũ cũng nhìn thấy một

chỗ thịt mềm rõ ràng, nơi đó không có áo giáp bảo vệ, chỉ cần đâm dao găm vào nơi đó, vậy thì việc cắt đầu nó xuống, cũng không phải là chuyện khó khăn.

Lúc này, Lưu Tư Vũ đột nhiên chú ý đến một điểm, ánh mắt nhìn về phía cậu bé bên đó, cũng tràn đầy kinh hoảng.

Nếu lúc này, mắt của con nhện đã bị chọc mù, vậy thì chắc chắn không thể phân biệt được ai là đồng bạn, lúc này cậu bé với ánh mắt lo lắng lao về phía con nhện, chẳng phải là vô cùng nguy hiểm sao.

Lưu Tư Vũ ý thức được chuyện này, bước chân tiến về phía trước cũng nhanh hơn rất nhiều, định ngăn cậu bé đó lại.

Chương 880

Chỉ là vị trí con nhện rơi xuống, vừa vặn ở gần cậu bé đó, lúc này Lưu Tư Vũ chạy về phía đó, tốc độ cũng không đuổi kịp cậu bé.

Cậu bé đến bên cạnh con nhện, sau đó bị một cái chân đang vung vẩy của con nhện đập vào người, như một cái roi để lại một vết máu trên mặt cậu bé.

Trên mặt để lại vết sẹo, cậu bé cũng như bị dọa ngốc, đứng tại chỗ không động đậy mà khóc thét, tiếng khóc thét vang vọng trong hang động này.

Bước chân của Lưu Tư Vũ cũng vì thế mà chậm lại, nếu tiếng của cậu bé đã truyền ra, vậy thì con nhện này cũng sẽ không tiếp tục vung chân nữa đâu, dù sao cũng đã sống cùng nhau một thời gian rồi.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lại khiến Lưu Tư Vũ hoàn toàn không ngờ tới.

Sau khi nghe thấy tiếng của cậu bé, con nhện quả thực đã ngừng vung chân, sau đó đứng dậy, như thể thông qua âm thanh để phán đoán phương hướng của cậu bé, lao về phía cậu bé, sau đó mang cậu bé đi.

Tốc độ của con nhện rất nhanh, Lưu Tư Vũ còn chưa kịp phản ứng, cậu bé đó đã biến mất trước mặt cô.

Lúc này, sắc mặt cô cũng âm trầm xuống.

Vừa rồi khi con nhện mang cậu bé đi, cô đã nhìn thấy con nhện mở miệng, tha cậu bé đi.

Không thể nhìn thấy cậu bé, chỉ có thể thông qua âm thanh để phán đoán vị trí, khả năng cao là không thể cắn chính xác vào người cậu bé.

Một vệt máu tươi trên mặt đất, cũng đã chứng thực điều này, cậu

bé đó đã bị con nhện cắn rồi.

Nhìn những vệt máu tươi trên mặt đất, trong lòng Lưu Tư Vũ, nảy sinh một dự cảm không lành.

Mặc dù có thể là trùng hợp, nhưng lúc này Lưu Tư Vũ lại có một chút nghi ngờ, hành động cắn bị thương cậu bé này, không phải là tai nạn do không nhìn thấy, mà có lẽ chỉ là con nhện này đã bộc lộ bản tính mà thôi.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, đã không ngừng lan tràn trong lòng Lưu Tư Vũ, cô cũng cắn răng, lao về phía trước.

Lưu Tư Vũ nhặt chiếc đèn pin rơi trên mặt đất lên, sau đó lao về phía trước, rất nhanh, cô đã tìm thấy con nhện lúc trước.

Chỉ là khi nhìn thấy bộ dạng của con nhện đó, Lưu Tư Vũ trầm mặc, bên cạnh con nhện, là cậu bé mà cô đang lo lắng.

Lúc này tất cả những gì đang xảy ra, đều cho Lưu Tư Vũ biết, vội vàng như vậy là không cần thiết.

Không phải cậu bé đó bình an vô sự, mà là, cậu bé đó, đã chết.

Thi thể cậu bé nằm trên mặt đất, ở vị trí cổ cậu bé, Lưu Tư Vũ nhìn thấy một vết thương, vết thương gần như đã xé rách cổ cậu bé.

Con nhện lúc trước chắc đã cắn vào vị trí này của cậu bé, nên cô mới không nghe thấy tiếng khóc thét của cậu.

Lúc này động tác của con nhện cũng đã cho thấy, đây không phải là một tai nạn.

E rằng vì nhiều lần săn mồi thất bại và bị mù, lúc này con nhện này, cũng đã thể hiện ra bản tính của mình.

Cậu bé đã coi nó như người nhà, nằm trên mặt đất, máu tươi trên người không ngừng chảy ra.

Con nhện, lúc này đang phủ phục sau lưng cậu bé, quay lưng về phía Lưu Tư Vũ, thỉnh thoảng truyền ra tiếng nhai nuốt.

Nghe những âm thanh như vậy, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên vô cùng khó coi, không ngờ, gã này, lại làm như vậy.

Lưu Tư Vũ bây giờ có chút hối hận, sau khi chọc mù con nhện lúc đầu, cô thực ra có thể lập tức đến cho đối phương một đòn cuối cùng.

Nhưng lúc đó, cô đã do dự.

Ngoài việc sợ hãi sự phản công của con nhện, quan trọng hơn, lúc đó cô đang nhìn cổ tay của mình, đang quan sát xem có bị thương vì va chạm không.

Vì vậy, mới có chuyện xảy ra tiếp theo, nếu cô trực tiếp giết chết con nhện này, bây giờ cậu bé này, chắc chắn sẽ không nằm trên mặt đất, có lẽ cậu bé sẽ vì cái chết của con nhện mà đau lòng, thậm chí tấn công cô, nhưng tuyệt đối sẽ không nằm trên mặt đất bị con nhện này coi là thức ăn.

Nghĩ đến những điều này, tâm trạng của Lưu Tư Vũ trở nên vô cùng nặng nề, tay cầm dao găm cũng càng thêm dùng sức, từ từ đi về phía sau con nhện.

Lưu Tư Vũ giảm nhẹ tiếng bước chân, mặc dù biết tiếng bước chân của mình vẫn có thể bị gã phía trước nghe thấy, nhưng lúc này cô không quan tâm đến chuyện đó nữa.

Cô nắm chặt con dao găm trong tay, đi đến sau lưng con nhện.

Khi Lưu Tư Vũ xuất hiện ngay sau con nhện, hai bên gần như sắp chạm vào nhau, con nhện cũng có động tĩnh.

Đột nhiên quay người, mấy cái chân tấn công về phía cô.

Nhưng Lưu Tư Vũ đã sớm để ý đến động tác của đối phương, khi

con nhện định quay người, cô đã áp sát cơ thể mình vào sau lưng con nhện, cùng với sự quay người của con nhện, cơ thể cô cũng di chuyển theo, đòn tấn công của con nhện rơi vào khoảng không, còn đòn tấn công của cô, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lưu Tư Vũ ôm lấy cơ thể con nhện, đưa tay ra phía trước nó.

Dựa vào cảnh tượng đã thấy trước đó để phán đoán, nơi này, chắc là nơi không được bao bọc bởi lớp vỏ cứng.

Lưu Tư Vũ dùng sức vung dao găm xuống, con dao găm rơi vào nơi đó, trực tiếp đâm vào trong cơ thể con nhện.

Bị cô tấn công như vậy, phản ứng của con nhện cũng trở nên dữ dội hơn.

Cơ thể bị cô ôm lấy không ngừng vặn vẹo, trông như muốn hất cô xuống, nhưng cô nào có cho nó cơ hội.

Lớp vỏ ngoài của con nhện không chỉ cứng, mà còn vô cùng trơn láng, tay cô nắm lấy con nhện cũng sắp tuột ra, nhưng trước đó, việc cô cần làm, đã hoàn thành.

Cầm con dao găm, lúc này được cô dùng sức vung về một hướng, con dao găm từ trong cơ thể con nhện bị rạch ra, sau đó cơ thể cô cũng bị con nhện không ngừng vặn vẹo hất văng ra, rơi xuống mặt đất bên cạnh.

Đèn pin lăn lóc trên mặt đất, qua ánh sáng còn sót lại có thể thấy, con nhện ở đó, lúc này động tác vô cùng kịch liệt, dường như cảm thấy đau đớn không thể chịu đựng được.

Lưu Tư Vũ, cũng không có ý định đi bổ sung thêm một nhát dao nữa.

Theo cô thấy, con nhện đó đã chết rồi.

Cú đâm vừa rồi của cô, là từ dưới đầu con nhện cắt lên trên.

Nếu cô không phán đoán sai, thì nửa cái đầu lâu của con nhện, lúc này đã bị tách ra khỏi cơ thể rồi, nên mới ở đó giãy giụa lần cuối.

Chương 881

Chân của con nhện không ngừng tấn công xung quanh, như thể muốn giết luôn cả cô, nhưng cô đã sớm kéo ra một khoảng cách.

Lúc này, con nhện không thể nhìn thấy chỉ có thể không ngừng tấn công vào không khí xung quanh, thường xuyên đâm vào vách đá.

Một lúc sau, cơ thể con nhện, biên độ chuyển động cũng dần giảm xuống, không bao lâu sau, hoàn toàn không còn động đậy, nằm trên mặt đất.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đi về phía trước.

Để tránh gã này còn sót lại chút sức tàn, cô cũng không trực tiếp đến gần, mà chiếu đèn pin vào vị trí đầu của nó.

Ở nơi đó, cô nhìn thấy một vết thương khổng lồ, giống như cô đã đoán, đã cắt mở gần hết nửa cái đầu lâu của con nhện.

Lúc này cơ thể con nhện vẫn đang run rẩy nhẹ, nhưng rõ ràng đã mất khả năng phản kháng.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng lộ ra biểu cảm mỉm cười, sau đó đưa tay ra phía trước, nắm lấy đầu con nhện.

Sau khi bị cô nắm lấy đầu lâu, có lẽ vì một phần thần kinh vẫn còn kết nối với cơ thể, động tác của gã này đột nhiên trở nên dữ dội hơn, như thể muốn tấn công cô để báo thù.

Nhưng cùng với động tác tiếp theo của Lưu Tư Vũ, gã này đã hoàn toàn không còn động đậy nữa.

Cô dùng sức giật cái đầu lâu trong tay lên trên, mảnh thịt nhỏ còn sót lại nối đầu lâu của con nhện với cơ thể, cứ như vậy bị cô cứng rắn xé xuống.

Đầu của con nhện bị cô giật xuống, sau đó cơ thể cũng hoàn toàn ngừng hoạt động.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng ngồi xổm xuống, bắt đầu giải phẫu con nhện này.

Lưu Tư Vũ ngồi xổm xuống, men theo những chỗ không bị lớp vỏ cứng bao bọc mà cắt cơ thể con nhện ra, sau đó hoàn toàn cắt mở cơ thể con nhện, nội tạng bên trong lần lượt bày ra trước mắt cô.

Con nhện này vì kích thước cơ thể lớn, lúc này nội tạng trong cơ thể nó, trông cũng gần bằng kích thước nội tạng của một người bình thường.

Lưu Tư Vũ cẩn thận lựa chọn, cắt một phần cơ thể không bị độc tố chạm vào, sau đó mang rời khỏi nơi này.

Trong tay cô, có một miếng thịt khá lớn, trong đó, ngoài phần chuẩn bị cho Lâm Dương, còn có phần chuẩn bị cho chính cô.

Khi cắt mở cơ thể con nhện này, Lưu Tư Vũ cũng cảm thấy một trận chóng mặt, có thể là vì khi cắt bị máu tươi trên tay dính vào mà nhiễm phải.

Lưu Tư Vũ cảm thấy mình cũng có khả năng đã trúng độc.

Không phải là ý thức nguy cơ của cô cao, mà trên tay cô, cũng có một số vết thương do va chạm, nếu trong máu của con nhện đó cũng có độc, vậy thì việc cô bị nhiễm độc trực tiếp qua máu, cũng là một chuyện bình thường.

Trong hang động có một con đường có thể tiếp tục đi vào, nơi này không phải là nơi sâu nhất của hang động, nhưng lúc này cô cũng không có ý định đi khám phá.

Trong lều bên ngoài, có một bệnh nhân cần được cứu chữa.

Nghĩ như vậy, Lưu Tư Vũ cũng kéo lê cơ thể mình, lảo đảo đi ra ngoài.

Đợi cô rời khỏi hang động này, miếng thịt nhện trong tay cô, lúc này đã thiếu đi một phần nhỏ, tinh thần của cô cũng dần hồi phục.

Lúc này mặt trời bên ngoài, đã lên cao, ánh nắng chiếu lên người cô, khiến cô cảm thấy một cảm giác thoải mái khó tả, như thể những hơi ẩm ướt dính phải trong hang động đều đã bị xua tan.

Lưu Tư Vũ trở về trong lều, dùng nước nhét những miếng thịt nhện đó vào miệng Lâm Dương, sau đó nắm cằm hắn giúp hắn nhai.

Một lúc sau, cũng đã để Lâm Dương nuốt vào không ít thịt nhện.

Tiếp theo, đành xem ý trời.

Những miếng Lưu Tư Vũ ăn vào, quả thực đã có hiệu quả, nhưng cô không chắc Lâm Dương cũng có thể có hiệu quả, dù sao không giống cô, độc của Lâm Dương, đã bắt đầu lan ra rồi.

Ở vị trí bắp chân của hắn, có thể thấy một mảng lớn màu xanh đen, lúc này trông vô cùng đáng sợ, cũng không biết một ít vừa rồi có đủ không.

Nhìn Lâm Dương nằm trên giường không có bất kỳ động tĩnh nào, Lưu Tư Vũ cũng biết, một sớm một chiều gã này không tỉnh được, cô cũng nhìn xung quanh.

Lúc này Lưu Tư Vũ cũng có một vấn đề chưa hiểu rõ, đó là tờ giấy kia, vì sao lại biến thành như vậy?

Ngôi sao sáu cánh trên tờ giấy, không biết bị ai đó bôi đi rồi.

Nhìn cảnh tượng như vậy, biểu cảm của Lưu Tư Vũ cũng thay đổi.

Sau khi ngôi sao sáu cánh bị vẽ đi, cảm giác đặc biệt mà ngôi sao

sáu cánh đó mang lại, lúc này cũng hoàn toàn biến mất, như thể cảm giác hôm qua chỉ là một loại ảo giác.

Lưu Tư Vũ nhìn những viên đá bên giường, chuẩn bị vẽ lại ngôi sao sáu cánh này.

Chỉ cần sao chép lại những vết tích trên những viên đá đó, cũng có thể dễ dàng vẽ lại ngôi sao sáu cánh này, hôm qua cô đã thành công ngay lần đầu tiên.

Nắm những viên đá trong tay, Lưu Tư Vũ vẽ từng đường một lên tờ giấy trắng bên cạnh, đợi khi tất cả các đường đều đã được vẽ xong, nhìn vào hình vẽ trên tờ giấy trắng, cô lại nhíu mày.

Lúc này hình vẽ trên tờ giấy trắng, rõ ràng không phải là ngôi sao sáu cánh, mà là một hình dạng khác, một mớ hỗn độn, những đường nét trông như trẻ con vẽ bậy xuất hiện trên tờ giấy trắng, hoàn toàn không có chút mỹ cảm nào, trong đó thậm chí không thể nhìn ra hình dạng của ngôi sao sáu cánh đó.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng ý thức được có điều không ổn, cô cầm mấy viên đá lên, nghiêm túc quan sát một lúc, sau đó phát hiện, mấy viên đá này, dường như đã bị tráo đổi.

Những viên đá ban đầu, có thể vẽ ra một hình ngôi sao sáu cánh, nhưng những viên đá lúc này, cho cô cảm giác, như thể là một bản sao chép thô thiển, chỉ mô phỏng vẻ bề ngoài, phần quan trọng nhất trong đó thì không được mô phỏng.

Khi Lưu Tư Vũ đang cảm thấy, rốt cuộc ai đã tráo đổi thứ này, sự chú ý của cô bị một dấu vết trên lều hấp dẫn.

Ở rèm lều, cô nhìn thấy một dấu vết rõ ràng, dấu vết bị vật gì đó kẹp lại, thời gian kẹp rèm rõ ràng không ngắn, nên lúc này vẫn còn rõ như vậy.

Tối hôm qua, Lưu Tư Vũ đã kéo rèm lại, lúc đó không có thứ này, cũng có nghĩa là, đây là do Lâm Dương làm sao?

Lâm Dương đã làm một cơ quan trên rèm, sau đó mới rời đi.

Nguyên nhân làm vậy, chắc là để đề phòng một số sự tồn tại sẽ vào.

Về chuyện những viên đá bị tráo đổi, Lưu Tư Vũ cũng biết, tối hôm qua, có người đã lẻn vào đây, không chỉ phá hủy ngôi sao sáu cánh trên tờ giấy trắng của cô, đồng thời còn tráo đổi những viên đá đó.

Chương 882

Mặc dù Lưu Tư Vũ đã rõ ràng quá trình sự việc, nhưng vẫn có một số điều không hiểu, rốt cuộc vì sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngôi sao sáu cánh đó, cần người đó phải dùng cách như vậy để che giấu, nguyên nhân trong đó, lúc này Lưu Tư Vũ không thể hiểu được.

Lúc này, từ chiếc giường bên cạnh, truyền đến tiếng rên rỉ của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng bị kinh động, nhìn qua, sau đó trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng.

Trên những vết thương ở bắp chân Lâm Dương, da xung quanh dần dần khôi phục lại màu sắc ban đầu, mặc dù trông có chút tối màu, nhưng rõ ràng, thuốc giải độc vừa rồi, quả thực đã có tác dụng.

Lưu Tư Vũ cũng đến bên giường, căng thẳng nhìn mặt Lâm Dương.

Vừa rồi Lâm Dương đã phát ra âm thanh, nhưng vẫn chưa mở mắt, nhưng, chắc là sắp rồi.

Dưới sự chú ý của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng dần dần tỉnh lại.

Sau khi Lâm Dương tỉnh lại, hai người bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Mặc dù thịt lấy từ con nhện quả thực đã giúp Lâm Dương giải độc, nhưng lúc này hắn vẫn vô cùng suy yếu, có lẽ là do tác dụng phụ của độc tố.

Dù không cảm thấy đói nhưng Lâm Dương lại có cảm giác như đã mấy ngày không ăn gì, toàn thân vô lực, khó mà cử động.

Lúc này, hai người thu dọn qua loa một số thứ cần thiết rồi chuẩn bị rời đi.

Lương khô tuy đủ dùng trong vài ngày, nhưng ở nơi này, những chuyện ngoài ý muốn xảy ra quá nhiều.

Nhân viên bảo trì không biết đã biến đi đâu, cùng với những con nhện trong sơn động, sự xuất hiện của những chuyện này đều khiến hai người cảm thấy bất an.

Lúc này, hai người chuẩn bị rời đi, nhanh chóng thu dọn xong những vật dụng cần thiết trong lều, bước ra ngoài, định rời khỏi khu rừng này.

Hai người nhanh chóng đi xuyên qua một khu rừng, sau đó chuẩn bị rời khỏi đây.

Chỉ là sau khi ra khỏi rừng, nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt cả hai đều có thay đổi nhỏ, lúc này trước mặt họ lại là một khu rừng khác.

Nhưng theo trí nhớ lúc vào, chỉ đi qua một khu rừng thôi mà, sao ở đây lại tiếp tục gặp rừng?

Hai người bắt đầu nhận ra có điều không ổn, tiếp tục đi về phía trước, tiến vào khu rừng bên kia.

Sau khi đi xuyên qua một lúc, hai người đã ra khỏi khu rừng, chỉ là khi họ nhìn về phía trước, cả hai đều im lặng.

Lúc này, trước mặt họ lại là một khu rừng khác, trông vô cùng quen mắt, chính là nơi hai người vừa mới gặp.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, Lâm Dương cũng nhíu mày.

Hai người lúc này dường như đang đi vòng quanh không lối thoát.

Lâm Dương phát hiện ra vấn đề này, sau đó nhìn lên bầu trời.

Trên trời, có thể thấy hướng mặt trời.

Lần này, Lâm Dương dẫn Lưu Tư Vũ đi về phía mặt trời.

Hai người đi ngược hướng mặt trời, như vậy sẽ không đột nhiên chuyển hướng nữa.

Chỉ là sau khi đi xuyên qua khu rừng dưới chân, xuất hiện trước mặt hai người vẫn là cảnh tượng quen thuộc.

Nhìn tình hình như vậy, bất kể là Lâm Dương hay Lưu Tư Vũ, sắc mặt lúc này đều trở nên vô cùng khó coi.

Hiện tượng này cho cảm giác hơi giống "quỷ đả tường", nhưng rõ ràng lại không phải.

Làm gì có chuyện tình huống này xảy ra giữa ban ngày ban mặt, ánh nắng chiếu lên người hai người, nhưng không hiểu sao, cả hai đều cảm thấy một tia lạnh lẽo trên người.

Thấy tình hình như vậy, dường như không muốn chịu thua, hai người tiếp tục đi xuyên qua phía trước, muốn rời khỏi nơi này, nhưng cuối cùng vẫn không thể rời đi.

Mỗi lần cảm thấy sắp đi xuyên qua được khu rừng trước mặt, thì cảnh tượng quen thuộc ấy lại hiện ra trước mắt hai người.

Trong lúc đó, hai người cũng thử phương pháp đánh dấu trên mặt đất, nhưng nhìn những vết tích ký hiệu lan ra theo các hướng khác nhau trên mặt đất lúc này, họ biết rằng mình không thể dùng cách này để ra ngoài.

Rõ ràng khi tiến về phía trước, hai người đã dùng hết mọi cách để tránh lặp lại con đường cũ, nhưng họ vẫn quay về nơi này, dường như có một sức mạnh bí ẩn nào đó đã nhốt họ lại.

Chuyện khó tin như vậy lại đang xảy ra ở đây.

Hai người kiên trì thử rời đi, nhưng mãi cho đến khi trời tối, họ vẫn không ra khỏi được nơi này.

Lúc xuất phát là gần giữa trưa, nhưng bây giờ trời đã tối, hai người vẫn đang lang thang trong rừng.

Tình huống này, tự nhiên là điều hai người không hề lường trước được.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Dương cũng thử gọi điện thoại, nhưng vạch sóng hiển thị trên điện thoại từ đầu đến cuối vẫn là một dấu gạch chéo, ngay cả tin nhắn cũng không gửi đi được.

Lúc này, hai người dường như bị nhốt ở đây, hoàn toàn không thể rời đi, cũng không thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

Đêm xuống, gió lạnh trong núi gào thét, mang theo một luồng khí ẩm ướt lạnh lẽo.

Sau khi thử thêm một lần nữa, hai người đã từ bỏ ý định tiếp tục.

Bởi vì với thời tiết này, nếu cứ ở ngoài trời, cơ thể không được khỏe của Lâm Dương có lẽ sẽ đổ bệnh nặng.

Hai người quyết định quay về.

Đúng như họ nghĩ, khi quyết định quay về, chỉ một lúc sau, họ đã trở lại chỗ lều trại.

Mọi nỗ lực trước đó đều trở thành công cốc.

Trở lại trong lều, hai người dùng máy sưởi để làm ấm cơ thể, nhưng dù vật chất bên ngoài có thể mang lại hơi ấm đến đâu, sự lạnh lẽo trong lòng hai người lúc này cũng không thể tan biến.

Chương 883

Không ngờ lại bị nhốt ở nơi này, không thể ra ngoài, cũng không thể liên lạc với người bên ngoài.

Tâm trạng của cả hai đều vô cùng tồi tệ, sau khi trở về lều cũng không nói lời nào, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ dưới sự giúp đỡ của máy sưởi.

Đêm đó, không có bóng đen nào tấn công, giấc ngủ cũng ngon hơn.

Mãi đến khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, sắc mặt Lâm Dương cũng đã hồi phục lại bình thường.

Chỉ là khi bước ra khỏi lều, đối diện với ánh nắng và nhìn ra khu rừng bên ngoài, mọi chuyện khó chịu xảy ra ngày hôm qua lại ùa về trong tâm trí Lâm Dương.

Nhìn khu rừng bên ngoài, tâm trạng tốt vừa mới nhen nhóm khi tỉnh dậy của Lâm Dương lập tức biến mất.

Sau một ngày nghỉ ngơi, Lâm Dương cũng cảm thấy cơ thể đã hồi phục, tuy vẫn có chút cảm giác mệt mỏi, nhưng hắn nghĩ rằng đó có thể là do hai người ăn lương khô.

Hai người đã ăn lương khô ở đây gần ba ngày, lương khô chỉ có thể miễn cưỡng lấp đầy bụng, tuy có thể no nhưng gần như không bổ sung được thể lực đã tiêu hao.

Ý thức được điều này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên kỳ quái, nhìn khu rừng giam giữ mình ở bên cạnh, trong mắt hắn có chút lo lắng.

Lương khô của hai người có vẻ đủ dùng trong vài ngày, nhưng họ chắc chắn không thể cứ ăn thứ này mãi.

Chỉ mới hai ba ngày mà Lâm Dương đã cảm thấy chán ngấy những món lương khô này, nếu tiếp tục phải coi đây là nguồn lương thực duy nhất, hắn cảm thấy một trận buồn nôn.

Nhìn khu rừng ở đây, Lâm Dương không định thử rời đi một lần nữa.

Lưu Tư Vũ đang nghỉ ngơi trong lều, Lâm Dương cũng không có ý định làm phiền cô ấy.

Lâm Dương đi ra khỏi rừng, đi theo vết tích đã để lại trước đó.

Mặc dù Lâm Dương cũng muốn đi một con đường chưa từng đi, nhưng sau một ngày hôm qua, trong rừng gần như đâu đâu cũng là dấu chân của họ.

Mười phút sau, Lâm Dương cũng đi xuyên qua khu rừng dưới chân, khi nhìn về phía trước, ánh mắt hắn trở nên vô cùng kích động.

Cảnh tượng trước mặt Lâm Dương lúc này không phải là khu rừng khiến người ta chán ghét nữa, mà là một con đường núi.

Lúc đến, họ cũng đi trên con đường núi này.

Phát hiện ra con đường núi này cũng có nghĩa là, lúc này Lâm Dương đã có thể rời đi.

Vẻ mặt Lâm Dương vô cùng kích động, vừa rồi còn đang lo lắng không biết có thể rời đi không, nhưng bây giờ đã tìm ra cách.

Lâm Dương vô thức muốn quay lại gọi Lưu Tư Vũ dậy, nhưng chỉ đi được vài bước, hắn quay người lại nhìn về phía sau, thấy con đường núi vẫn ở đó, hắn mới yên tâm.

Lâm Dương nhìn xung quanh, tìm một cành cây có độ dày vừa phải, sau đó dùng sức bẻ xuống, cầm cành cây trong tay, Lâm Dương đi về phía con đường núi kia.

Khó khăn lắm mới tìm được cách rời đi, Lâm Dương tự nhiên sợ lần sau không thể quay lại đây, hắn muốn để lại một ký hiệu ở đây.

Đặt cành cây xuống đất, rồi theo chuyển động của cơ thể, cành cây kéo lê trên mặt đất tạo ra một vệt xước.

Cứ đi vài bước, Lâm Dương lại quay đầu nhìn ký hiệu đã để lại, để xác định xem có bị đứt đoạn hay không.

Đợi đến khi Lâm Dương trở về doanh trại, hắn cũng cảm thấy cánh tay hơi mỏi, việc phải dùng sức giữ chặt cành cây trong tay cũng khiến hắn cảm thấy hơi mệt.

Nhưng nhìn vệt kéo dài trên mặt đất sau lưng, Lâm Dương cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Lâm Dương trở lại lều, đánh thức Lưu Tư Vũ đang ngủ say, sau đó nói cho cô ấy biết phát hiện của mình.

Sau khi nghe được câu trả lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ đang mơ màng lập tức trở nên tỉnh táo và tràn đầy sức sống.

Lưu Tư Vũ vội vàng ngồi dậy, đeo thẳng chiếc ba lô bên cạnh mình lên, sau đó cùng Lâm Dương rời khỏi lều.

Ngày hôm qua sau khi trở về, hai người đã thu dọn xong đồ đạc, không lấy ra, mà cất trong ba lô, vì vậy lúc này, Lưu Tư Vũ trực tiếp mang ba lô đi, mang theo phần lớn những thứ cần thiết.

Hai người kích động đi theo vết kéo trên mặt đất mà Lâm Dương đã để lại trước đó.

Vết kéo trên mặt đất liên tục, không có bất kỳ dấu hiệu đứt đoạn nào, điều này cho thấy, có vết kéo này làm phương hướng, hai người sẽ không bị lệch hướng.

Vốn dĩ, phải là như vậy mới đúng.

Đợi đến khi hai người đi theo vết kéo ra khỏi khu rừng, xuất hiện trước mặt họ vẫn là lối đi quen thuộc.

Vết kéo tiếp tục trải dài trước mặt họ, đi vào trong khu rừng.

Nếu không có gì bất ngờ, hai người tiếp tục đi dọc theo vết kéo này, cũng sẽ lặp lại chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

Nhìn khu rừng phía trước theo hướng vết kéo chỉ, người kinh ngạc hơn Lưu Tư Vũ chính là Lâm Dương, bởi vì vết kéo này là do chính hắn để lại.

Hắn vô cùng chắc chắn rằng vết kéo để lại từ phía con đường núi tuyệt đối không có vấn đề gì, cứ vài bước hắn lại quay đầu nhìn một lần, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện đi nhầm đường.

Nhưng lúc này, hai người quả thực đã quay trở lại nơi này.

Lúc này, đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng im lặng một lúc, một mình đi vào khu rừng phía trước, tiếp tục đi theo vết kéo.

Lâm Dương muốn xác minh xem ký hiệu mình để lại rốt cuộc có vấn đề gì không.

Nhưng lần này, Lâm Dương đã thành công rời khỏi khu rừng.

Sau khi Lâm Dương ra ngoài, xuất hiện trước mặt hắn là con đường núi kia.

Nhìn tình hình trước mắt, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn có thể chắc chắn rằng, nơi lúc nãy không phải là ảo giác của hai người, hai người quả thực đã nhìn thấy lối vào khu rừng đó.

Nhưng lần này Lâm Dương đi một mình lại có thể thành công rời khỏi nơi này.

Chương 884

Lâm Dương nghĩ, lúc trước khi phát hiện ra con đường núi, cũng là lúc hắn đi một mình.

Chẳng lẽ, nơi này chỉ cho phép một người đi ra cùng lúc sao?

Lâm Dương cảm thấy như đã tìm ra câu trả lời, vội vàng quay lại, chạy trong rừng, trở về chỗ Lưu Tư Vũ, sau đó nói cho cô ấy biết phát hiện của mình.

Nghe lời Lâm Dương nói, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng lộ ra ánh mắt suy tư.

Xem ra, điều này dường như có khả năng, tuy nghe không khoa học, nhưng kinh nghiệm hai ngày qua của họ vốn không thể giải thích bằng khoa học.

Lần này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hẹn trước, nếu sau khi Lưu Tư Vũ đi vào nửa giờ mà không thấy cô ấy nữa, Lâm Dương sẽ đuổi theo.

Để đi xuyên qua khu rừng này chỉ cần mười phút, nửa giờ vừa đủ cho một lượt đi một lượt về.

Lâm Dương cho rằng mình đã để lại đủ thời gian, sẽ không có bất kỳ sự cố nào.

Sau khi hai người bàn bạc xong, Lưu Tư Vũ cũng đi về phía trước, men theo vết kéo đó mà tiến lên.

Rồi để lại Lâm Dương đứng đợi tại chỗ.

Mặc dù điện thoại không có tín hiệu, nhưng lúc này, chỉ dùng để đếm giờ thì không tồi, Lâm Dương nghĩ vậy.

Chỉ là điều Lâm Dương không ngờ tới là, hắn không đợi nửa giờ đã gặp lại Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ đi ra từ phía sau hắn, cứ như thể cô ấy chỉ đi một vòng trong rừng.

Khi nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, Lâm Dương quay lại và phát hiện đó là Lưu Tư Vũ, sắc mặt hắn cũng trở nên vô cùng đặc sắc.

Hắn không thể nào ngờ được rằng mình lại gặp Lưu Tư Vũ ở phía sau.

Nhìn vẻ mặt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Từ lời Lưu Tư Vũ, Lâm Dương biết được rằng, trong quá trình đi tới, cô ấy quả thực đã đi theo vết kéo dưới chân, nhưng sự thật là, Lâm Dương có thể một mình rời khỏi đây, còn Lưu Tư Vũ thì không thể.

Lúc này, Lâm Dương cũng đoán ra, nhìn Lưu Tư Vũ với ánh mắt trở nên kỳ quái.

Hai người không thể cùng nhau ra ngoài, Lâm Dương có thể một mình ra ngoài, Lưu Tư Vũ không thể một mình ra ngoài.

Kết luận đơn giản mà hai người có thể rút ra được lúc này, loại bỏ những manh mối vô nghĩa, Lâm Dương dễ dàng phát hiện ra một điều, đó là vấn đề nằm ở trên người Lưu Tư Vũ.

Không phải nơi này chỉ cho phép một người ra ngoài, mà là Lưu Tư Vũ không thể rời đi.

Nếu Lâm Dương đi cùng Lưu Tư Vũ, hắn cũng không thể rời khỏi nơi này.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lâm Dương lập tức nói suy đoán của mình cho Lưu Tư Vũ.

Sau đó, từ trên mặt Lưu Tư Vũ, Lâm Dương thấy không phải là vẻ khó tin, mà là một vẻ mặt bừng tỉnh, dường như Lưu Tư Vũ đã sớm có dự đoán.

Dưới sự truy hỏi của Lâm Dương, từ miệng Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng biết được chuyện về ngôi sao sáu cánh.

Theo cảm giác của Lưu Tư Vũ, nguyên nhân bị nhốt trong khu rừng này có liên quan đến ngôi sao sáu cánh đó.

Đương nhiên, Lâm Dương không thể hiểu được duyên cớ trong đó, nhưng lúc này Lưu Tư Vũ nói như vậy, và từ vẻ mặt của cô ấy, dường như cô ấy tin vào điều này.

Lâm Dương không biết sự tự tin của Lưu Tư Vũ đến từ đâu, nhưng nếu đối phương đã nói vậy, vấn đề cũng xuất phát từ Lưu Tư Vũ, lúc này ngoài việc tin tưởng ra hắn cũng không có lựa chọn nào khác.

Lâm Dương có thể một mình rời đi, nhưng bây giờ hắn sẽ không làm vậy, ít nhất, trước khi đến bước đường cùng, hắn sẽ không làm vậy.

Tình bạn giữa hai người cũng không dễ dàng bị vứt bỏ như vậy.

Tuy sau khi Lâm Dương ra ngoài, quả thực có thể đi tìm sự giúp đỡ của người khác, nhưng trong mấy ngày Lâm Dương rời đi, cũng không biết Lưu Tư Vũ sẽ xảy ra chuyện gì ở đây.

Thứ đặc biệt ở đây, rõ ràng là đang nhắm vào Lưu Tư Vũ, hoặc là, đang nhắm vào Lưu Tư Vũ người đã nhìn thấy ngôi sao sáu cánh đó.

Ngôi sao sáu cánh đó, Lâm Dương không nhìn thấy.

Đợi đến khi hắn nhìn tờ giấy trắng đó, trên đó đã bị người ta gạch xóa rồi.

Lúc này mấy hòn đá kia cũng bị người ta tráo đổi, Lưu Tư Vũ cũng không thể vẽ lại ngôi sao sáu cánh đó, tự nhiên cũng không thể để Lâm Dương nhìn thấy thứ đó.

Hai người trở lại trong lều, không tiếp tục tìm cách rời đi, mà đi về phía sơn động kia.

Theo ngày mà Lưu Tư Vũ nói những hòn đá bị tráo đổi, chính là đêm đó Lâm Dương nhìn thấy bóng đen kia.

Cũng tức là, người tráo đổi những hòn đá chính là bóng đen đó.

Theo lời Lưu Tư Vũ, trong sơn động có một cậu bé đã chết, nhưng Lâm Dương không cho rằng đó là bóng đen lúc trước.

Nguyên nhân cũng đơn giản, khi Lâm Dương nhìn thấy bóng đen đó, tốc độ phản ứng và cách đối phó của bóng đen đó, nhìn thế nào cũng không giống một đứa trẻ sống ở nơi hoang dã có thể có.

Hai người tiến vào sơn động, nhanh chóng đến bên cạnh thi thể con nhện lớn.

Bên cạnh con nhện lớn bị mổ xẻ, là thi thể cậu bé.

Thi thể cậu bé lúc này đã hơi bốc mùi, hòa cùng với mùi máu thịt thối rữa của con nhện lớn, lan tỏa trong sơn động, một mùi hôi thối khó tả xuất hiện ở nơi này.

Bịt mũi, nhìn thi thể cậu bé, Lâm Dương cũng có thể chắc chắn, gã này không phải là bóng đen hắn đã thấy trước đó.

Chiều cao không khớp, bóng đen đó thấp hơn Lâm Dương một chút, nhưng tuyệt đối không có thân hình như cậu bé này.

Cũng tức là, gã đó có khả năng ở sâu hơn trong sơn động?

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn vào bên trong.

Chương 885

Lối đi trong sơn động lúc này vẫn có thể tiếp tục đi tới, ở phía trước, không biết có thứ gì đang chờ đợi.

Sau khi ra hiệu với Lưu Tư Vũ, Lâm Dương dẫn cô ấy đi về phía trước.

Bóng đen đó, Lâm Dương không rõ thân phận của đối phương, nhưng hắn tuyệt đối tin rằng nguyên nhân Lưu Tư Vũ bị nhốt ở đây, tuyệt đối có liên quan đến gã đó.

Nếu không tìm ra hắn, e rằng Lưu Tư Vũ không thể rời khỏi vùng núi sâu này.

Hai người men theo lối đi tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi được một đoạn, từ phía trước có tiếng gõ đập truyền đến tai hai người.

Tiếng gõ này rất nhẹ, đã bị khoảng cách làm loãng đi rất nhiều.

Lâm Dương phải áp tai vào vách tường mới nghe rõ được âm thanh này.

Không nghi ngờ gì, ở sâu trong sơn động, có một người, không nhất định là một người, tóm lại là có một thứ gì đó giống như cái búa, lúc này đang không ngừng gõ đập.

Cùng với tiếng búa rơi xuống, Lâm Dương còn có thể nghe thấy tiếng một số thứ vỡ vụn.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, cũng có chung một suy nghĩ.

Đèn pin trên tay bị tắt, hai người rón rén bước về phía trước, dần

dần tiến tới, vài phút sau cũng đã đến gần nơi phát ra tiếng gõ.

Càng đến gần, Lâm Dương càng có thể nhìn rõ cảnh tượng bên đó.

Ở sâu bên trong, nơi phát ra tiếng gõ, có một chiếc đèn chiếu sáng.

Lúc này Lâm Dương cũng có thể thấy, ở chính giữa nơi ánh đèn chiếu rọi, có một người đang không ngừng gõ đập thứ gì đó.

Từ phía Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, có thể thấy một bóng lưng màu đen.

Hai người lén lút mò tới, nhưng khi đi được một khoảng cách nhất định, từ bên đó truyền đến một giọng nói.

"Là người do cô Hàn cử tới phải không?" Một giọng nam trầm ấm truyền đến từ bóng đen đó.

Nghe thấy giọng nói từ phía trước truyền đến, Lâm Dương giật cả mình, nhưng sau khi nghe rõ lời của người đàn ông, sắc mặt hắn cũng có chút thay đổi.

Đối phương có thể nói thẳng ra lai lịch của mình, thân phận của người đàn ông này, Lâm Dương cũng có thể đoán ra được.

"Người ở lại trong doanh trại à?" Lâm Dương tuy dùng câu hỏi, nhưng lại mang theo một chút khẳng định.

Trên người đàn ông này mặc quần áo tinh xảo, trên quần áo không có những vết sờn rách do sống lâu ở nơi hoang dã.

Vết tích này cũng cho thấy một điều, người đàn ông này có đủ đồ tiếp tế.

Doanh trại bên kia, trước khi những người trong đó rút đi, đã đóng trại ở đây khoảng một tháng.

Trong khoảng thời gian này, nếu trong sơn động thực sự có người sống, cũng không thể ra ngoài để lấy đồ tiếp tế.

Tình huống này cũng cho Lâm Dương biết một điều, đó là gã ở đây, hẳn là như hắn đã đoán.

Lần này, từ phía người đàn ông không có bất kỳ câu trả lời nào, dường như không nghe thấy lời Lâm Dương nói.

Nhưng lúc này, Lâm Dương cho rằng người đàn ông đã ngầm thừa nhận.

Người đàn ông tiếp tục chuyên tâm vào công việc của mình, âm thanh trong tay không ngừng truyền đến tai Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Ở khoảng cách này, Lâm Dương cũng có thể nghe rõ người đàn ông đang làm gì.

Người đàn ông dường như đang cầm một vật cứng, lúc này đang không ngừng gõ vào những thứ trên mặt đất.

Sau khi phát hiện ra điều này, vẻ mặt Lâm Dương cũng có chút thay đổi.

Từ giọng nói trầm ấm của người đàn ông, Lâm Dương cho rằng hắn rất có tinh thần, vì vậy lúc này, mọi việc người đàn ông làm, hẳn đều có một ý nghĩa nào đó.

Mặc dù không biết có nhận được câu trả lời không, nhưng lúc này Lâm Dương chủ động hỏi.

"Ngươi đang làm gì ở đây, vì sao lại rời khỏi doanh trại?" Giọng Lâm Dương tràn đầy nghi hoặc.

Sau đó, điều khiến Lâm Dương vui mừng là, lần này, người đàn ông không phủ nhận câu hỏi của hắn, mà trực tiếp trả lời.

"Ta sắp hoàn thành rồi, lát nữa ngươi có thể thấy." Người đàn ông không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lâm Dương.

Từ giọng điệu của hắn, Lâm Dương có thể nghe ra một chút gì đó khác lạ.

Lúc này người đàn ông không còn bình tĩnh như trước, giọng điệu nghe có vẻ như một kẻ cuồng tín.

Nghe thấy giọng nói này, không hiểu sao Lâm Dương lại rùng mình một cái.

"Ngươi đang làm cái gì?" Thấy người đàn ông không trả lời, Lâm Dương vội vàng truy hỏi, nhìn vẻ mặt người đàn ông cũng có chút thay đổi.

Từ giọng điệu của người đàn ông vừa rồi, Lâm Dương cảm thấy phán đoán của mình về hắn có lẽ đã có chút vấn đề, có lẽ hắn không bình tĩnh như vẻ ngoài.

Lần này, người đàn ông tiếp tục như trước, vẫn giữ im lặng, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn, trong lòng hắn nảy sinh dự cảm không lành.

Kéo Lưu Tư Vũ bên cạnh, hai người đi về phía trước, đứng ở bên cạnh người đàn ông.

Lúc này, hai người cũng có thể nhìn thấy hình vẽ trên mặt đất.

Trên mặt đất, trong tay người đàn ông có một hòn đá, một bên của hòn đá sắc nhọn.

Lúc này phần sắc nhọn đó được người đàn ông dùng làm dao khắc, trên mặt đất bị khắc ra một hình vẽ kỳ quái.

Chương 886

Hình vẽ này trông như chưa hoàn thành, Lâm Dương chỉ có thể nhìn thấy một phần trong đó, có thể thấy vài vị trí có góc cạnh rõ ràng, lúc này có những hoa văn giống như gai nhọn, đang đâm ra một bên.

Khác với Lâm Dương đang cảm thấy nghi hoặc, Lưu Tư Vũ bên cạnh hắn, sau khi nhìn thấy những hình vẽ này, trên mặt cô ấy hiện lên vẻ kinh ngạc rõ rệt.

Khóe miệng Lưu Tư Vũ hơi hé mở, động tác cơ thể cũng đông cứng lại trong giây lát.

Rõ ràng cô ấy đã chú ý đến điều gì đó, Lâm Dương cũng nhận ra điều này, nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

"Sao vậy, phát hiện ra gì à?" Hành động khác thường của Lưu Tư Vũ tự nhiên thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Trong mắt hắn, Lưu Tư Vũ đáng lẽ là người không dễ dàng để lộ suy nghĩ trên mặt.

Nhưng lúc này, cảm giác kinh ngạc của cô ấy hoàn toàn hiện rõ trên mặt, Lâm Dương chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể khẳng định sự thật này.

Vì vậy lúc này, nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương tự nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái.

"Hình vẽ đó... là ngôi sao sáu cánh đã bị gạch đi." Lưu Tư Vũ chỉ tay xuống hình vẽ trên mặt đất, có thể thấy cơ thể cô ấy lúc này đang run nhẹ, dường như đang sợ hãi.

Thấy tình hình như vậy, vẻ mặt Lâm Dương cũng có chút thay đổi.

Không biết Lưu Tư Vũ đang sợ hãi điều gì, nhưng Lâm Dương lại chuyển ánh mắt về phía mặt đất.

Người đàn ông dường như không phát hiện ra sự tương tác giữa Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, vẫn tiếp tục hoàn thiện hình vẽ bên dưới.

Khi hòn đá trong tay người đàn ông đi theo đường nét đến một vị trí nào đó, độ hoàn thành của hình vẽ cũng đạt đến mức Lâm Dương có thể nhận ra.

Lúc này Lâm Dương cũng có thể liên hệ hình vẽ này với ngôi sao sáu cánh, trông nó giống như một phần của ngôi sao sáu cánh.

Nhưng hình vẽ này và hình vẽ trên tờ giấy trắng của Lưu Tư Vũ có một số khác biệt.

Hình vẽ trên tờ giấy trắng của Lưu Tư Vũ chỉ là một ngôi sao sáu cánh bị bóp méo đơn giản, mặc dù bị những đường nét nguệch ngoạc che lấp, nhưng Lâm Dương vẫn có thể nhận ra, những đường nét tạo thành ngôi sao sáu cánh rất đơn giản.

Nhưng ngôi sao sáu cánh mà người đàn ông này đang vẽ lại hoàn toàn khác, ngôi sao sáu cánh đang hình thành trên mặt đất, tuy trông cũng kỳ quái, nhưng trong đó, Lâm Dương có thể thấy rất nhiều hoa văn phức tạp, so với ngôi sao sáu cánh đơn giản mà Lưu Tư Vũ đã vẽ trước đó, quả thực là hai thứ khác nhau.

Vì vậy lúc này, Lâm Dương cũng nhìn về phía Lưu Tư Vũ để xác nhận.

“Cô chắc chắn đó là hình vẽ cô đã vẽ ra sao, trông nó hoàn toàn khác mà, có khi chỉ là tương tự thôi.” Nghe lời Lâm Dương nói, Lưu Tư Vũ cũng nhận ra ngôi sao sáu cánh này có chút khác với cái cô đã vẽ.

Nhưng lúc này, nhìn hình vẽ chưa hoàn thành trên mặt đất, mặc dù

chỉ là một phần trong đó, nhưng Lưu Tư Vũ vẫn có cảm giác như vậy.

Ngôi sao sáu cánh cô vẽ, tuy hai cái trông hoàn toàn khác nhau, nhưng lại có chung một đích đến.

Vì vậy đối mặt với nghi vấn của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng gật đầu.

Mặc dù câu trả lời này không hoàn toàn chính xác, nhưng lúc này, Lưu Tư Vũ đưa ra câu trả lời này, cũng không biết phải hình dung sự khác biệt giữa hai cái cho Lâm Dương như thế nào.

So với việc dùng lý trí để hình dung, có lẽ dùng cảm tính hình dung sẽ đơn giản hơn một chút.

Chuyện phán đoán bằng cảm tính như vậy, cũng không biết phải nói với Lâm Dương như thế nào.

Lúc này, chỉ cần để Lâm Dương biết hai cái là giống nhau, vậy là đủ rồi, Lưu Tư Vũ nghĩ vậy.

Sau khi nhận được câu trả lời của Lưu Tư Vũ, vẻ mặt Lâm Dương nhìn người đàn ông trở nên không thiện cảm.

Mặc dù người đàn ông này hiện tại không biểu hiện bất kỳ sự nguy hiểm nào, trông chỉ có hành vi cử chỉ có chút kỳ quái, nhưng lúc này, Lâm Dương lại cảm thấy khó chịu.

Nguyên nhân là ngôi sao sáu cánh giống nhau này.

Sâu trong sơn động có một ngôi sao sáu cánh, bóng đen gạch đi ngôi sao sáu cánh trong lều cũng đã tiến vào sơn động.

Mọi chuyện lúc này đều khiến Lâm Dương nghi ngờ, người đàn ông này chính là người đàn ông đã vào lều của họ đêm đó.

“Tối hôm trước là ngươi vào lều của ta, đúng không?” Lâm

Dương nhìn người đàn ông, giọng điệu có chút trầm thấp, hiện tại, hắn có chút tức giận.

Người đàn ông vẫn tiếp tục công việc của mình, hoàn toàn không có ý định để ý đến Lâm Dương, giống như trước đó, không ngừng hoàn thành hình vẽ trong tay, dường như đó là một việc vô cùng quan trọng.

Biểu hiện này của người đàn ông cũng khiến Lâm Dương không thể tiếp tục giữ bình tĩnh.

Lâm Dương bước lên một bước, nắm lấy áo của người đàn ông, xách hắn lên.

"Ta đang hỏi ngươi đấy, có phải ngươi đã vào lều của ta gây rối không?" Lần này, Lâm Dương vẫn lặp lại câu hỏi tương tự, chỉ là giọng điệu lần này của hắn trở nên vô cùng nghiêm túc, cơ mặt không ngừng co giật cũng cho thấy Lâm Dương hiện tại vô cùng tức giận.

"Đừng chạm vào ta!" Sau khi bị Lâm Dương nắm áo, cơ thể người đàn ông bị nhấc lên, sau đó sắc mặt hắn cũng trở nên khó coi, nhìn Lâm Dương với vẻ mặt vô cùng hung ác.

Hắn hất tay Lâm Dương ra, sau đó ngồi xổm xuống, muốn lặp lại thao tác bị Lâm Dương cắt ngang.

Xem ra, vì việc mình làm bị cắt ngang, hắn mới trở nên tức giận như vậy.

Nhưng tay của người đàn ông vừa mới chạm vào hòn đá bên dưới, đã bị Lâm Dương chặn lại.

"Trả lời câu hỏi của ta trước đã." Lâm Dương nắm chặt tay người đàn ông, ra chiều nếu đối phương không cho hắn một câu trả lời hợp lý, hắn sẽ không buông tay.

"Ừ, là ta, có thể buông tay được chưa." Bị Lâm Dương ngăn cản

như vậy, người đàn ông cũng nhíu mày, sau một hồi suy nghĩ, đưa ra câu trả lời như vậy.

Nghe lời của người đàn ông, suy nghĩ đầu tiên của Lâm Dương là, quả nhiên là vậy, gã này đã làm loạn trong lều.

"Tại sao lại làm vậy?" Mặc dù Lâm Dương đã nhận được câu trả lời cho câu hỏi đó, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ buông tay.

Lâm Dương vẫn nắm chặt tay người đàn ông, tiếp tục câu hỏi tiếp theo.

"Thứ đó, không thể tiếp xúc, bây giờ ngươi không phải đã bị ảnh hưởng rồi sao?" Sau khi trả lời xong câu hỏi này của Lâm Dương, người đàn ông thoát khỏi tay hắn, tiếp tục công việc của mình.

Chương 887

"Ý gì?

Ta có gì không ổn à?" Lâm Dương nhìn cơ thể mình, trên người hắn không có thay đổi nào, hoàn toàn không có bất kỳ biến hóa nào.

Cảm thấy người đàn ông trước mắt đang cố tình làm ra vẻ bí ẩn, Lâm Dương định đánh cho hắn một trận.

Lúc này, cơ thể Lâm Dương bị Lưu Tư Vũ chặn lại.

"Sao vậy?" Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ, giọng điệu không tốt, vô cùng không hiểu tại sao cô lại ngăn cản mình.

"Chú ý giọng điệu của ngươi đi." Bị Lâm Dương quát như vậy, Lưu Tư Vũ cũng không lùi bước, chỉ nói một câu như vậy.

Giọng điệu của ta, sao vậy?

Lâm Dương lúc này cũng chú ý đến?

Sau đó vẻ mặt hắn dần dần từ tức giận chuyển sang khó tin.

Đúng vậy, tại sao lúc này mình lại đột nhiên tức giận, vốn không nên như vậy.

Lâm Dương biết tính cách của mình, không nên dễ dàng bị kích động như vậy.

Bị kích động rồi, vừa rồi đối xử với Lưu Tư Vũ, luồng tức giận vô thức phát ra đó cũng khiến Lâm Dương cảm thấy không ổn.

Cộng thêm lời người đàn ông vừa nói, Lâm Dương nhìn xuống hình vẽ bên dưới, sắc mặt trở nên khó coi.

Lúc này Lâm Dương hoàn toàn bình tĩnh lại, cảm giác tức giận trước đó biến mất không thấy đâu nữa.

Nguyên nhân, hắn cũng đã đoán ra được.

“Hình vẽ này có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác sao?” Lâm Dương nhìn người đàn ông trước mặt, mặc dù đối phương không nhìn thẳng vào hắn, nhưng Lâm Dương biết, hắn biết động tĩnh của mình.

“Ừ.” Người đàn ông trả lời ngắn gọn như vậy.

Lúc này Lâm Dương cũng biết, người đàn ông này thuộc loại kiệm lời như vàng.

Sau khi hiểu rõ điều này, đối với hành động có vẻ không tôn trọng của người đàn ông, Lâm Dương cũng không còn để ý nữa.

“Tại sao lại có chuyện như vậy?” Lâm Dương bây giờ nhìn hình vẽ đó, nhưng có thể cảm nhận được, nội tâm hắn thực ra rất bình tĩnh, hoàn toàn không bị thứ này ảnh hưởng, giống như cảm giác bạo nộ vừa rồi chỉ là một ảo giác.

Nhưng nhìn vết xước trên tay người đàn ông do mình gây ra, Lâm Dương biết, trước đó, cảm xúc của mình quả thực đã bị thứ này ảnh hưởng.

Chỉ là, tại sao, không phải là Lưu Tư Vũ bên cạnh, hay là người đàn ông trước mắt?

Lâm Dương lúc này vẫn chưa hiểu rõ điều này.

“Ngươi hắn đã phát hiện ra rồi, ngươi không thể rời khỏi nơi này.” Người đàn ông không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lâm Dương, mà nói ra những lời như vậy.

Sau khi nghe lời của người đàn ông, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên nghiêm túc.

Không ngờ lại nghe được những lời như vậy từ miệng người đàn

ông này.

"Ngươi biết nguyên nhân?" Rõ ràng, việc bị hình vẽ này ảnh hưởng có liên quan mật thiết đến việc hai người không thể rời khỏi nơi này.

Người đàn ông này biết nguyên nhân trong đó.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên nóng rực.

"Người nhìn thấy hình vẽ này, cảm xúc sẽ bị ảnh hưởng, sau đó sẽ bị khu rừng nhốt lại, không bao giờ ra được nữa.

Ta cũng vậy, bây giờ ngươi cũng thế." Lời của người đàn ông khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tại đây đều rơi vào kinh ngạc.

Lời của người đàn ông nghe có vẻ có độ chính xác cao, hoặc là, hoàn toàn phù hợp với tình hình hiện tại.

Trước đó Lưu Tư Vũ bị khu rừng nhốt lại, Lâm Dương ở lại đây để tìm nguyên nhân trong đó.

Nghe lời người đàn ông nói, lúc này Lâm Dương cũng đã rơi vào tình cảnh như vậy.

"Làm sao ngươi biết?" Lâm Dương nhìn người đàn ông, sắc mặt trở nên u ám, nhưng vẫn dùng giọng điệu chất vấn hỏi.

"Tự mình trải qua." Đúng vậy, người đàn ông vừa rồi cũng nói mình bị nơi này nhốt lại, lời này cũng đáng tin.

"Nhưng không khoa học." Lâm Dương vẫn nhíu chặt mày, không thể hiểu được mọi chuyện đang xảy ra trước mắt.

"Không khoa học, nhưng nó đã xảy ra, vậy thì ta chỉ có thể chọn cách chấp nhận." Lần này, từ lời của người đàn ông, Lâm Dương cũng có thể nghe ra một chút cô đơn, xem ra hắn cũng đã cố gắng rất lâu mà không thể rời khỏi nơi này.

“Những người bạn đồng hành của ngươi đâu?

Người ở lại nơi này, hẳn không chỉ có một người đúng không?” Lúc này, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy, để đảm bảo các thiết bị trong doanh trại bên đó có thể hoạt động bình thường, nơi này phải để lại bốn năm người mới đúng.

Nhưng lúc này, Lâm Dương chỉ thấy một người trong số họ, những người còn lại, hẳn một người cũng không thấy.

Nhưng điều Lâm Dương không ngờ tới là, câu hỏi đơn giản này, người đàn ông lại không trả lời, chỉ tiếp tục công việc trong tay.

Hành động này của người đàn ông khiến Lâm Dương nảy sinh một số nghi ngờ đối với hắn.

“Rốt cuộc họ đã đi đâu?” Lâm Dương không cho rằng người đàn ông này sẽ không biết đồng bạn của mình đã đi đâu.

Lý do lúc này không thể nhận được câu trả lời từ miệng đối phương, cũng chỉ có một, đó là nơi những người đó đến, người đàn ông không thể nói ra, nơi những người đó đến không thể để Lâm Dương biết, hoặc là một khả năng khác.

Lúc này người đàn ông không biểu hiện bất kỳ khuynh hướng bạo lực nào, vì vậy Lâm Dương không muốn dùng ánh mắt ác ý đó để suy đoán.

Người đàn ông không trả lời câu hỏi của Lâm Dương.

Chương 888

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lối đi này dường như đã đến cuối.

Ở khu vực phía trước, Lâm Dương không thấy con đường nào có thể tiếp tục đi tới, trừ khi những con đường đó bị che khuất sau những thứ thấp hơn đầu gối của hắn.

Lâm Dương nghĩ vậy, cùng Lưu Tư Vũ đứng bên cạnh chờ người đàn ông khắc xong.

Người đàn ông trước đó đã nói, sắp hoàn thành, câu nói đó Lâm Dương nhớ rất rõ.

Xem ra, sau khi người đàn ông hoàn thành bức vẽ đó, hẳn có thể biết thêm một số manh mối khác.

Bốp bốp.

Một lúc sau, từ phía người đàn ông truyền đến tiếng vỗ tay.

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương vội vàng chuyển ánh mắt sang đó, cũng thấy người đàn ông lúc này đã đứng lên.

Hình vẽ trên mặt đất đã hoàn thành.

Một ngôi sao sáu cánh bị bóp méo xuất hiện trên mặt đất.

Nhưng bây giờ nhìn hình vẽ này, so với ngôi sao sáu cánh, Lâm Dương càng cảm thấy nó giống một bức tranh vẽ dã thú hơn.

Những gai nhọn không đều nhô ra, lúc này trong mắt Lâm Dương, giống như móng vuốt và miệng của dã thú.

Lâm Dương lắc đầu, lộ ra một nụ cười khổ, nhìn hình vẽ này mà cũng có thể sinh ra ảo giác.

Hình vẽ này và dã thú không có bất kỳ điểm tương đồng nào, so với ngôi sao sáu cánh trong nhận thức của hắn có một số khác biệt, cũng không nên đến mức độ đó mới đúng.

Lúc này, Lâm Dương phát hiện người đàn ông đã biến mất.

Khi hắn định đi tìm, người đàn ông từ trong bóng tối bên cạnh đi ra.

Khi người đàn ông đi ra, Lâm Dương thấy trong tay hắn có một cái thùng sắt.

Kỳ lạ, trước đó không thấy thứ này.

Lâm Dương nhìn về phía bóng tối đó, sau đó lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Người đàn ông lấy thứ này từ phía sau chiếc đèn pha bên cạnh ra, vì nguồn sáng ở đó, nên trước đó Lâm Dương không quan sát phía đó.

Sau khi người đàn ông lấy cái thùng sắt đó ra, Lâm Dương dường như ngửi thấy một mùi kỳ lạ trong không khí.

Lâm Dương hít mạnh mũi, lại giống như ảo giác, mùi đó sau khi thu hút Lâm Dương, đã biến mất không dấu vết, trong không khí chỉ còn lại mùi ẩm ướt trong sơn động.

Lâm Dương nhìn hành động của người đàn ông, trong mắt tràn đầy tò mò, không biết cái thùng sắt đó dùng để làm gì.

Người đàn ông mang cái thùng sắt đến trước ngôi sao sáu cánh bị bóp méo, sau đó nghiêng thùng, thứ bên trong bị đổ ra.

Từ trong thùng sắt chảy ra là dung dịch màu đỏ máu, lúc này chảy trong không trung, rơi xuống hình vẽ bên dưới.

Khi Lâm Dương đang nghĩ đây là loại sơn màu đỏ gì, một mùi hôi thối khó chịu từ bên đó truyền đến.

Khi mùi đó đến gần Lâm Dương, hắn vội vàng cúi người, làm ra vẻ nôn khan.

Đồng tử Lâm Dương lúc này tràn đầy kinh ngạc, mùi này tuy đã hòa lẫn với khí vị trong sơn động, nhưng Lâm Dương vẫn nhận ra chân tướng của dung dịch màu đỏ đó, đó là máu đã đông lại.

Lúc này Lâm Dương ý thức được một điều, suy đoán không tốt trước đó của hắn về người đàn ông, lúc này có lẽ đã trở thành sự thật.

Khi Lâm Dương đang không ngừng nôn khan, phía trước truyền đến tiếng cười của người đàn ông.

Tiếng cười của hắn vang vọng trong không gian này, nghe có chút điên cuồng.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có điều rõ ràng không ổn.

Những thứ giống như dung dịch đông đặc màu đỏ tươi đó, kết hợp với mùi mà Lâm Dương quen thuộc, hắn gần như có thể khẳng định, những dung dịch đó chính là máu tươi sau khi đông lại.

Lượng máu tươi đổ ra từ cái thùng sắt đó rất nhiều, lượng máu đó không thể dễ dàng lấy được từ dã thú.

Chưa nói đến việc ở đây, Lâm Dương không thấy có mấy con dã thú tồn tại, quan trọng nhất là, mấy nhân viên bảo trì đã biến mất, Lâm Dương từ đầu đến cuối đều không thấy họ.

Nếu phán đoán của Lâm Dương không sai, máu tươi trong thùng sắt trong tay người đàn ông đó, theo hắn thấy, có lẽ là thứ bên trong cơ thể của mấy người kia.

Mấy người đó, có lẽ đã lìa đời rồi.

Sau khi nhận ra điều này, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi, sau đó lao về phía trước, muốn ngăn cản hành động của người

đàn ông.

Lâm Dương lao về phía trước, dùng sức đấm vào mặt gã đang không ngừng cười lớn.

Nắm đấm của Lâm Dương đấm vào mặt người đàn ông, dùng sức đấm xuống, mặt của người đàn ông sau khi bị Lâm Dương đấm trúng, lõm vào một chút, sau đó bị hắn đánh ngã.

Cơ thể người đàn ông ngã xuống đất, trượt về phía sau một đoạn, đồng thời cũng phá hủy một phần hình vẽ trên mặt đất mà hắn đã tỉ mỉ tạo ra.

Những giọt máu tươi vốn chảy theo vết khắc, lúc này cũng dính lên người hắn, đồng thời khiến hình vẽ trên mặt đất bị phá hủy hoàn toàn.

Ngôi sao sáu cánh vốn trông rất méo mó, lúc này trông càng tệ hơn.

Sau khi thấy tình hình như vậy, sắc mặt người đàn ông cũng trở nên vô cùng khó coi, vẻ mặt cũng không tự nhiên.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Lâm Dương tự nhiên chú ý đến ánh mắt của người đàn ông, nhưng lúc này, hắn không để ý đến suy nghĩ của đối phương, hung hăng hỏi, đồng thời cũng đi về phía người đàn ông.

Trong tay Lâm Dương lúc này đang nắm chặt một thứ gì đó.

Chương 889

Lúc này Lâm Dương đã tức giận, bị hành vi của đối phương kích nộ.

Lần này, Lâm Dương không phải bị hình vẽ ngôi sao sáu cánh trên mặt đất kích phát cảm xúc dị thường, mà quan trọng hơn, từ những biểu hiện của người đàn ông, Lâm Dương cũng nhìn ra một điều, gã này là một kẻ điên, một kẻ điên từ đầu đến cuối.

Người đàn ông ban đầu chắc chắn không phải như vậy, nhất định là sau khi gặp phải chuyện gì đó ở đây, mới trở thành như vậy.

Nhưng Lâm Dương không quan tâm, cũng không muốn tìm hiểu.

Theo hắn thấy, đối phương dù gặp phải chuyện gì, những việc làm lúc này đều là những lựa chọn sai lầm, vì vậy hắn sẽ không dễ dàng tha cho đối phương.

Lâm Dương đi về phía trước, trong tay hắn có một con dao găm, hắn vừa mới lấy từ thắt lưng xuống.

Lúc đi ra, để phòng ngừa nguy hiểm, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều mang theo một con dao găm bên người, lúc này cũng đã có đất dụng võ.

Lâm Dương lao ra với tốc độ nhanh, Lưu Tư Vũ phía sau cũng ngây người ra, ngơ ngác nhìn hành động của Lâm Dương.

Đợi đến khi Lâm Dương rút dao ra, Lưu Tư Vũ mới ý thức được, cũng cầm dao găm trong tay, đi về phía trước.

Sau khi thấy Lâm Dương đưa ra lựa chọn, với tư cách là bạn đồng hành, Lưu Tư Vũ tự nhiên cũng phải thể hiện thái độ.

Đối với hành động của người đàn ông này, Lưu Tư Vũ cũng cảm

thấy vô cùng khó chịu.

Từ bộ dạng của đối phương, những cuộc nói chuyện với hai người vừa rồi, rõ ràng là để an ủi họ, mục đích là để hoàn thành hình vẽ trên mặt đất.

Loại hình vẽ được tưới bằng máu tươi này, lúc này, Lưu Tư Vũ cũng liên tưởng đến những điều không tốt.

Trong truyền thuyết, những thứ có thể liên quan đến máu tươi và hình vẽ kỳ quái, thường là những thứ vô cùng không may mắn.

Vì vậy lúc này, Lưu Tư Vũ không quan tâm người đàn ông rốt cuộc muốn làm gì, cô chỉ cần chế ngự đối phương là được.

Trong những đường vân của ngôi sao sáu cánh được khắc trên mặt đất có máu tươi chảy, vốn theo dự tính của người đàn ông, lượng máu tươi hắn chuẩn bị là dư dả, thậm chí sau khi phủ kín những đường vân này, còn có thể thừa một ít.

Nhưng lúc này dưới sự ma sát của cơ thể hắn, máu bị quần áo và cơ thể hắn mang đi, bôi lên mặt đất.

Như vậy, lượng máu tươi cần thiết hoàn toàn không đủ.

Người đàn ông nhận ra điều này, lúc này nhìn Lâm Dương với vẻ mặt vô cùng khó coi.

Sau khi chú ý thấy trong tay Lâm Dương có một con dao găm, người đàn ông cũng lộ ra một nụ cười kỳ quái, sau đó đặt tay lên mặt đất, trên đó có hòn đá vừa dùng để điêu khắc ngôi sao sáu cánh.

Mặt sắc nhọn của hòn đá vừa rồi cũng bị máu tươi chạm vào, lúc này ánh đỏ sẫm lóe lên trên đó.

Người đàn ông cầm hòn đá trong tay, mặt sắc nhọn hướng về phía Lâm Dương, rõ ràng định dùng thứ này để giải quyết hắn.

Mặc dù sự chuẩn bị của mình bị gã này phá hỏng, nhưng trước mặt mình không phải có dược liệu sống sao?

Chỉ cần gia công một chút, kế hoạch có thể tiếp tục hoàn thành.

Trên mặt người đàn ông lộ ra nụ cười kỳ quái, quan trọng nhất là, hành động cầm hòn đá trong tay của người đàn ông rất dùng sức, dường như muốn bóp nát hòn đá.

Đương nhiên, sức lực của người đàn ông không lớn như vậy, nhưng hòn đá rất cứng.

Trong tình huống dùng sức như vậy, người bị thương tự nhiên là tay của người đàn ông.

Tay hắn lúc này chảy máu tươi, nhưng hắn dường như không có bất kỳ cảm giác nào, chỉ nhìn chằm chằm Lâm Dương phía trước, đồng thời có tiếng cười âm hiểm vang vọng trong không gian.

Nhìn hành động của người đàn ông, Lâm Dương cũng đoán ra đối phương muốn làm gì.

Trong lòng ngoài việc thầm mắng một tiếng điên rồ ra, cũng không có suy nghĩ đặc biệt nào.

Rốt cuộc, vốn không có chuyện đối phương sẽ để mặc cho mình xử lý.

Sau khi hoa văn trên mặt đất bị phá hủy, người đàn ông tuy có thể nhìn thấy dược liệu thích hợp ngay trước mắt, nhưng khi phát hiện những vệt máu bị mình văng ra trên mặt đất, lúc này có dấu hiệu khô lại, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Người đàn ông hy vọng có thể hoàn thành nghi thức này một cách hoàn chỉnh.

Nghĩ vậy, người đàn ông cũng lao về phía trước, tấn công Lâm

Dương.

Trong tay hắn, gai nhọn của hòn đá nhắm vào Lâm Dương.

Khi người đàn ông lao tới, tuy Lâm Dương đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi thấy tốc độ của đối phương, trên mặt hắn tự nhiên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì tốc độ của đối phương thực sự quá nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt hắn.

Phải biết rằng, lúc nãy, khoảng cách giữa Lâm Dương và người đàn ông này khoảng ba mét, bước chân lớn một chút cũng phải đi bốn năm bước mới có thể vượt qua.

Nhưng lúc này người đàn ông đã trực tiếp đến gần Lâm Dương, đồng thời gai nhọn trong tay cũng nhanh chóng tiến gần, sắp tấn công vào người Lâm Dương.

May mà Lâm Dương đã sớm có chuẩn bị, tuy hắn vốn nghĩ có thể hoàn thành phản kích vào lúc này, nhưng dưới tốc độ nhanh như vậy của người đàn ông, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn né tránh.

Lâm Dương kéo cơ thể sang một bên, dựa vào một luồng sức mạnh ẩn giấu ở bắp chân, kéo cơ thể mình sang một bên.

Lâm Dương tránh được đòn tấn công của người đàn ông, đồng thời, hắn dùng con dao găm trong tay, đâm mạnh vào vị trí ngực của hắn.

Lâm Dương không ngắm kỹ, theo hắn thấy, chỉ cần có thể làm bị thương người đàn ông này, thì việc khống chế tiếp theo cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nghĩ vậy, khi con dao găm của Lâm Dương đến vị trí ngực của người đàn ông, cũng không khống chế phương hướng, mà chém loạn xạ về phía đó.

Con dao găm trong tay Lâm Dương chém rách quần áo trước ngực

người đàn ông, đồng thời trên ngực hắn cũng chảy ra từng dòng máu tươi, trông có vẻ thương thế không nhẹ.

Sau khi bị Lâm Dương dùng dao găm chém bị thương như vậy, người đàn ông lùi về phía sau, đồng thời trong miệng có tiếng rên rỉ phát ra, khiến trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Rõ ràng vừa rồi là một nhân vật nguy hiểm như vậy, sau khi bị tấn công, lại giống như một con thú non chưa trưởng thành, không ngừng kêu la thảm thiết, nhìn thế nào cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đương nhiên, Lâm Dương sẽ không vì chuyện này mà cảm thấy thương hại đối phương.

Chương 890

Nhưng hắn không định tiếp tục dây dưa với đối phương như vậy nữa.

Lâm Dương lao mạnh về phía trước, sau đó đá một cước vào hướng cánh tay của người đàn ông.

Lâm Dương đá vào cổ tay đối phương, đồng thời, hòn đá mà đối phương đang nắm chặt trong tay cũng bị hắn đá bay.

Hòn đá lăn sang một bên và nhanh chóng rơi xuống bên cạnh.

Nhìn tình hình như vậy, Lâm Dương cũng yên tâm.

Trên người người đàn ông không còn vũ khí, như vậy, hắn cũng không còn gì phải sợ.

Lúc này, Lưu Tư Vũ cũng đã đuổi kịp đến bên cạnh Lâm Dương, hai người cùng nhau đi về phía người đàn ông phía trước.

Người đàn ông tuy trông có vẻ đang không ngừng kêu la vì vết thương vừa rồi của Lâm Dương, nhưng hắn không tin đối phương tuổi tác lớn như vậy, vẫn sẽ vì vết thương nhỏ như vậy mà bị đả kích lớn.

Theo hắn thấy, đối phương có khả năng chỉ là một loại ngụy trang mà thôi.

Chỉ là lúc này Lưu Tư Vũ đã đến gần Lâm Dương, vì vậy hắn cũng không có bất kỳ lo lắng nào.

Lâm Dương đi về phía trước, cùng Lưu Tư Vũ mỗi người một tay chế ngự gã trước mặt.

Lâm Dương sờ soạng trên người người đàn ông, sau đó xác nhận

trong quần áo hắn không có vũ khí, cũng gật đầu, sau đó ra hiệu bằng mắt với Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ định bịt miệng người đàn ông, đánh ngất hắn.

Nhưng ai ngờ, khi hai người vừa khống chế được người đàn ông, hắn không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng khi Lưu Tư Vũ bịt miệng đối phương, người đàn ông này lại không ngừng giãy giụa, dường như cảm thấy vô cùng đau khổ.

Phản ứng không tự nhiên này tự nhiên thu hút sự chú ý của hai người.

Vì sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lâm Dương cũng để Lưu Tư Vũ buông tay ra, sau đó nhìn về phía trước, nhìn người đàn ông này, ánh mắt bất mãn gần như muốn tràn ra ngoài.

"Ngươi có vấn đề gì à?" Lâm Dương nhìn người đàn ông, giọng điệu cũng vô cùng khó nghe.

Vào lúc này, Lâm Dương cảm thấy không cần thiết phải nói chuyện hòa nhã với đối phương nữa, rốt cuộc lúc nãy, đối phương định giết hắn.

"He he he he he." Sau khi tay Lưu Tư Vũ buông ra, người đàn ông đáng lẽ có thể tiếp tục nói chuyện mới đúng, chỉ là lúc này, hắn không trả lời câu hỏi của Lâm Dương, mà lại tự mình cười thành tiếng.

Tiếng cười truyền đến tai Lâm Dương, cũng thu hút sự chú ý của hắn.

Nhìn bộ dạng của người đàn ông, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên khó coi.

Đối phương rõ ràng không định trả lời câu hỏi của hắn.

Nếu đã như vậy, hắn cũng không cần phải để ý đến cảm nhận của

đối phương nữa.

Lâm Dương xé một phần quần áo dính máu, sau đó nhét vào miệng người đàn ông, bịt chặt miệng hắn lại.

Cộng thêm hai tay hắn bị khống chế, lúc này, chỉ cần Lâm Dương và Lưu Tư Vũ không muốn, người đàn ông căn bản không thể nhổ những miếng vải đó ra.

Chỉ là lúc này, từ miệng người đàn ông, Lâm Dương không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, trên người cũng không có bất kỳ động tác nào, dường như trận giãy giụa lúc nãy chỉ là một ảo giác.

Nhìn bộ dạng của người đàn ông, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không nói nhiều, hắn và Lưu Tư Vũ đi ra khỏi nơi này.

Sau khi hai người rời đi, phơi bày dưới ánh đèn pha bên cạnh, chỉ còn lại hình vẽ ngôi sao sáu cánh bị bóp méo trên mặt đất, bên trong chứa đầy dung dịch màu đỏ tươi.

Gã đàn ông vừa đứng lên trên một đồ án, ngực có một vết thương do Lâm Dương gây ra, máu tươi thuận theo cơ thể hắn chảy xuống dưới.

Vừa rồi hắn giãy giụa, chẳng qua là để máu tươi trong cơ thể vì cử động mà chảy ra nhanh hơn mà thôi.

Sau khi gã đàn ông bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ dẫn đi, đồ án trên mặt đất lúc này đã bị máu tươi bao phủ hoàn toàn.

Tuy không trọn vẹn, nhưng phần lớn hoa văn trong đó đều đã bị máu tươi nhuốm đỏ, mục đích của gã đàn ông cũng coi như hoàn thành.

Cho nên sau đó, hắn cũng không hề giãy giụa, bị hai người áp giải đi về phía ngoài sơn động.

Trên đường đi, tuy miệng bị nhét đồ không thể nói chuyện, vết thương trên ngực cũng âm ỉ đau, nhưng nghĩ đến đồ án đã hoàn thành lúc trước, nụ cười trên mặt hắn không cách nào che giấu được.

Lâm Dương đứng bên cạnh cũng có thể nhìn ra, gã đàn ông này lúc này vô cùng vui vẻ, khóe miệng cong lên.

Khác với gã đàn ông đang vui vẻ, tâm trạng của Lâm Dương lại vô cùng tồi tệ.

Dù rất khó chịu với biểu hiện của hắn lúc này, nhưng Lâm Dương vẫn không làm gì, chỉ siết chặt tay gã đàn ông, không cho hắn có cơ hội trốn thoát.

Nhưng khi hai người đi về phía trước, Lâm Dương cũng dần cảm thấy có gì đó không ổn, mặt đất dường như đang rung chuyển.

Không đúng, không phải mặt đất, không có cảm giác chao đảo rõ ràng, vậy nguyên nhân là gì?

Lâm Dương nhìn sang gã đàn ông bên cạnh, trên mặt hắn, nụ cười không thể che giấu vẫn hiện rõ.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương trở nên không tự nhiên, hắn đã phát hiện ra nguồn gốc của những rung động đó.

Không phải mặt đất đang rung, mà là những vách đá xung quanh, lúc này đang không ngừng chấn động.

Sự rung chuyển không hề có điềm báo trước này tự nhiên khiến trong lòng Lâm Dương nảy sinh một dự cảm vô cùng xấu.

Chẳng lẽ có liên quan đến gã này sao, Lâm Dương nhìn gã đàn ông đang bị mình tóm chặt, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Rốt cuộc sau khi gã đàn ông từ bỏ chống cự, Lâm Dương vẫn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng sau khi cảm nhận được vách đá xung quanh rung chuyển, Lâm Dương cảm thấy, chuyện này tạm thời không cần phải suy nghĩ nữa.

So với chuyện đó, rời khỏi nơi này rõ ràng là việc quan trọng hơn.

Chương 891

Trong cái sơn động chật hẹp này, sự rung chuyển đang không ngừng tăng lên khiến Lâm Dương nghĩ đến một vài hậu quả xấu.

Nếu cơn chấn động này tiếp tục gia tăng, chẳng phải sẽ bị chôn sống trong này sao?

Ý nghĩ này lúc này nảy ra trong đầu Lâm Dương, đồng thời cũng bén rễ và không ngừng lớn lên trong lòng hắn.

Sự rung chuyển ngày càng dữ dội xung quanh, tựa như đang không ngừng bón phân cho ý nghĩ trong lòng Lâm Dương, khiến hắn càng lúc càng để tâm đến nó.

Lâm Dương một tay khống chế gã đàn ông, một tay nắm lấy Lưu Tư Vũ bên cạnh, nhanh chóng chạy về phía trước.

Lưu Tư Vũ cũng phối hợp, cả hai đều ý thức được sự nguy hiểm nếu tiếp tục ở lại trong sơn động, lúc này đang nhanh chóng rời đi.

Nhưng tốc độ chạy nhanh của hai người nhanh chóng bị một thứ làm chậm lại, mà thủ phạm khiến tốc độ chậm đi chính là gã đàn ông kia.

Hắn nhìn về phía Lâm Dương, trong ánh mắt tràn đầy một cảm giác vui sướng khó hiểu, khiến Lâm Dương biết rằng, động tĩnh ở đây rõ ràng có quan hệ với gã đàn ông này.

Sau khi hiểu ra điều này, vẻ mặt Lâm Dương nhìn gã đàn ông cũng trở nên vô cùng hiểm ác.

Nếu có thể, lúc này hắn muốn đấm cho gã một trận ngay tại đây, chỉ là tình hình thực tế hoàn toàn không cho phép mà thôi.

Cho nên lúc này, Lâm Dương chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn.

Lâm Dương cố gắng để gã đàn ông biết, nếu hắn cứ ở đây, y sẽ không chủ động ở lại cùng hắn.

Nhưng trong mắt gã đàn ông, Lâm Dương lại thấy một vẻ không quan tâm.

Cứ như vậy, lựa chọn đã được đặt ra cho Lâm Dương.

Rõ ràng, dù trên người gã đàn ông này có những chuyện và manh mối mà Lâm Dương cần hỏi, nhưng sau khi so sánh với tính mạng của hai người, Lâm Dương cũng chỉ có thể từ bỏ hắn.

Lúc này Lâm Dương buông tay ra, sau đó dẫn Lưu Tư Vũ chạy ra ngoài sơn động.

Trong quá trình này, gã đàn ông không đuổi theo hai người Lâm Dương, mà lại quay đầu đi về phía sâu trong sơn động một cách khác thường.

Xem ra, hắn vô cùng để ý đến cái đồ án chưa hoàn thành kia.

Lưu Tư Vũ và Lâm Dương sau khi bỏ lại gã đàn ông, tốc độ của cả hai đều trở nên nhanh chóng.

Không bao lâu, họ đã đến chỗ có dây leo cản trở, rồi cả hai phải xuyên qua khu vực đó.

Chỉ là những dây leo có gai này khiến cả hai không thể nhanh chóng đi qua, đây không phải là nơi có thể cắn răng chịu đau mà vượt qua được.

Những lối đi được mở ra giữa đám dây leo chằng chịt chỉ miễn cưỡng đủ cho một người đi qua, chỗ này đã làm chậm tốc độ của hai người một cách đáng kể.

Lưu Tư Vũ đi phía trước, trong mắt Lâm Dương ở phía sau, có thể thấy rõ sự lo lắng của cô.

Nguyên nhân là vì, điều hắn lo sợ, lúc này đã xảy ra.

Trong sơn động này, Lâm Dương có thể nghe thấy tiếng đá rơi.

Đá rơi xuống đất, số lượng rơi xuống, lúc đầu Lâm Dương còn có thể xác định phương hướng, nhưng một lúc sau, hắn không biết những tảng đá đó rốt cuộc rơi ở đâu nữa, khắp nơi đều có đá vụn rơi xuống, có một vài viên còn rơi trúng người Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Cuối cùng, sau khi hai người chậm rãi vượt qua chướng ngại vật này, họ lao về phía trước.

Ở phía trước không xa, đã có thể nhìn thấy lối ra.

Chỉ là khi hai người lao đến vị trí ngã rẽ, trước mặt Lâm Dương lại không thấy lối ra đó.

Lúc này trời đã sớm, đáng lẽ phải có ánh nắng chiếu vào mới đúng, nhưng ở phía trước hai người, không có một tia nắng nào, chỉ có tiếng đá vụn rơi xuống, lúc này không ngừng truyền đến từ một phía.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, vội cùng Lưu Tư Vũ lao về phía đó, đến nơi đáng lẽ phải là lối ra.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đến nơi đáng lẽ phải tồn tại lối ra, nhìn cảnh tượng trước mặt, vội vã đưa tay ra, muốn dọn dẹp những đống đá vụn trước mặt.

Lối ra lúc này đã bị những tảng đá rơi xuống chặn kín hoàn toàn, cho nên lúc này, cả hai vì để có thể rời khỏi đây, đang không ngừng nỗ lực.

Không quan tâm những tảng đá đó có sắc nhọn hay không, cũng không quan tâm da tay có bị những tảng đá thô ráp làm rách hay không, lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hoàn toàn không để ý đến việc hai tay có bị thương khi tiếp xúc với những viên đá này không, cả hai

không ngừng đào bới những thứ dưới tay.

Cùng với sự nỗ lực của hai người, chưa đầy một lúc, ở một nơi, xuất hiện một tia sáng yếu ớt.

Nhìn thấy tia sáng đó, Lâm Dương lập tức trở nên kích động, nói với Lưu Tư Vũ một tiếng, sau đó Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra cảnh tượng ở đó, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt tương tự.

Sau khi nhìn thấy tia sáng đó, hai người cũng thấy được hy vọng.

Khi hai người cúi người không ngừng đào bới, vách đá bên cạnh họ cũng bắt đầu lung lay sắp sụp.

Lâm Dương thậm chí còn có thể cảm thấy bắp chân mình bị mấy viên đá đập trúng, chỉ là hắn không thèm để ý mà thôi.

Hai người lần lượt dọn đi những tảng đá gần tia sáng, ánh sáng lọt vào càng lúc càng rõ ràng, chẳng mấy chốc, những tảng đá cản đường trước mặt hai người đã không còn nhiều nữa.

Nhưng trong số những tảng đá đó, có một tảng lại vô cùng nổi bật, có lẽ lớn hơn những tảng đá khác gấp mấy lần, chắn ngay chỗ đó, chiếm phần lớn không gian.

Nếu không dời tảng đá này đi, hai người căn bản không thể rời khỏi đây.

Lúc này cả hai đều phát hiện ra vấn đề này, vội vàng muốn giải quyết tảng đá to lớn này.

Vị trí của Lâm Dương gần hơn, cho nên chủ yếu phải dựa vào hắn để giải quyết tảng đá này.

Lâm Dương đưa tay sang hai bên tảng đá, sau đó dùng sức kéo về phía sau.

Trong phán đoán của hắn, tảng đá này không nặng lắm.

Lâm Dương vừa mới dùng sức, tảng đá đã theo động tác của tay hắn mà bị kéo đi.

Chương 892

Nhưng vẻ mặt vui mừng trên mặt Lâm Dương chưa kịp hiện ra hoàn toàn, sắc mặt hắn đã cứng đờ, dường như gặp phải chuyện gì khó xử.

Thấy bộ dạng của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ bên cạnh cũng cảm thấy có chuyện.

Nhưng khi thấy Lâm Dương dừng động tác trên tay, Lưu Tư Vũ cũng nhíu mày, không hỏi Lâm Dương nguyên nhân cụ thể, mà đưa tay về phía trước, định kéo tảng đá đó.

Lưu Tư Vũ đặt tay bên cạnh Lâm Dương, sau đó định kéo tảng đá ra.

Chỉ là sau khi Lưu Tư Vũ dùng sức, cô đã hiểu ra vì sao vừa rồi Lâm Dương lại có vẻ mặt như vậy.

Bởi vì tảng đá này, lúc này đã bị kẹt cứng.

Tảng đá này lớn hơn trong tưởng tượng rất nhiều, thứ họ có thể nhìn thấy, cũng chỉ là một phần gần một bên mà thôi.

Sau khi đưa tay ra tiếp xúc, Lưu Tư Vũ mới phát hiện, xung quanh tảng đá này, có vật cản.

Hoặc có thể nói, ngoài phần dưới cùng tiếp xúc trực tiếp với mặt đất, những chỗ còn lại, đều bị những viên đá vụn khác bên cạnh chặn lại.

Những đống đá vụn chồng chất lên nhau dày đặc, rõ ràng không phải là thứ mà hai người có thể dùng sức mạnh để giải quyết, nếu không, chỗ trước mặt này, hai người trực tiếp đẩy ra là được.

Phương pháp đào một con đường sống của hai người đã gặp trở

ngại, nhưng vách đá xung quanh đang không ngừng sụp đổ, lúc này đang thôi thúc hai người, bắt họ phải nhanh chóng giải quyết tình thế khó khăn trước mắt.

Chỗ trước mặt này, lúc này đã bị chặn lại, căn bản không thể kéo tảng đá ra khỏi đây.

Đột nhiên, mắt Lâm Dương sáng lên.

Tuy không thể kéo tảng đá này ra, nhưng có thể đẩy nó về hướng khác mà.

Rốt cuộc bên ngoài cửa động, chắc chắn không có thứ gì có thể cản được tảng đá này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương lập tức hành động, dùng sức đẩy tảng đá trong tay về hướng ngược lại.

Sau khi tảng đá di chuyển một chút, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ mặt quả nhiên không sai.

Tảng đá quả thực đã di chuyển về phía đó, vị trí hiện tại của tảng đá đã xa hơn một chút so với vị trí ban đầu, chứng minh Lâm Dương quả thực đã đẩy nó ra được, cách nghĩ của hắn không sai.

Cho nên lúc này, Lâm Dương cũng tiếp tục dùng sức về phía đó, định đẩy thứ này ra hoàn toàn.

Chẳng mấy chốc, vì bị những viên đá vụn cản trở, Lâm Dương nhanh chóng đạt đến giới hạn.

Nguyên nhân không phải do cơ thể hắn không được, mà là vấn đề độ dài của cánh tay.

Vai và cơ thể bị những chỗ xung quanh kẹt lại, Lâm Dương căn bản không thể tiếp tục duỗi tay về phía trước đẩy tảng đá.

Lâm Dương cúi người xuống, nhìn về phía trước, thấy tảng đá đã

bị đẩy ra một khoảng.

Nhưng khe hở ở chỗ này, so với khe hở đủ để hai người rời đi, vẫn còn một chút chênh lệch.

Tảng đá đó sẽ cản trở hai người rời đi.

Lúc này, vẻ mặt Lâm Dương cũng xuất hiện sự thay đổi vi diệu.

Qua lần thử vừa rồi, Lâm Dương biết, phạm vi có thể đẩy tảng đá đó đã đạt đến giới hạn rồi, căn bản không thể tiếp tục đẩy nữa.

Cho nên lúc này, nhìn tảng đá trước mặt chiếm tỷ lệ trong khe hở, trong lòng Lâm Dương cũng cảm thấy một trận nghẹn ngào khó tả.

Rồi Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra, cánh tay mình không đủ dài, nhưng đôi chân thì đủ dài mà.

Tuy khe hở này không thể để hắn hoàn toàn rời khỏi đây, nhưng nếu chỉ duỗi chân về phía đó, thì có thể làm được.

Lâm Dương nghĩ vậy, liền nằm sấp xuống đất, chuẩn bị thực hiện kế hoạch.

"Anh định làm gì?" Thấy hành động của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ vội hỏi.

Trong mắt cô, Lâm Dương có thể thấy rõ sự hoảng loạn.

Đối với phản ứng này của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chuyện hắn muốn làm, chẳng phải quá rõ ràng sao?

Chẳng lẽ qua hành động vừa rồi, Lưu Tư Vũ không thể phán đoán ra, hắn định đẩy tảng đá đó ra sao?

Thấy bộ dạng lo lắng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cảm thấy khó hiểu, cho nên cũng cố gắng dùng một hai câu nói để giải thích rõ ràng.

Chỉ là sau khi nghe lời Lâm Dương, vẻ mặt mà Lưu Tư Vũ thể hiện ra lại có chút khác biệt so với tưởng tượng của hắn.

Vốn dĩ Lâm Dương nghĩ rằng, lúc này, vẻ mặt mà Lưu Tư Vũ lộ ra, nên là một loại cảm xúc thấu hiểu mới đúng.

Nhưng vẻ mặt mà Lưu Tư Vũ lộ ra lúc này, theo Lâm Dương thấy, đó là một loại vẻ mặt không thể hiểu nổi, và cảm thấy không thể tin được.

Chẳng lẽ mình nói tóm tắt không đủ rõ ràng sao?

Nhìn bộ dạng này của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương rơi vào một thoáng bối rối, bắt đầu nghi ngờ bản thân.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ trở nên kinh ngạc và tức giận.

Bởi vì lúc này Lưu Tư Vũ đã tóm lấy cơ thể đang nằm sấp trên đất của Lâm Dương, đồng thời dùng sức kéo về phía trong sơn động.

Nói cách khác, Lưu Tư Vũ định ngắt ngang hành động hiện tại của Lâm Dương.

Sau khi ý thức được điều này, ánh mắt và vẻ mặt Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ đều trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ là lúc này vì đang nằm sấp trên đất, cơ thể lại bị Lưu Tư Vũ khống chế, cho nên Lâm Dương không thể phản kháng, chỉ có thể nhìn Lưu Tư Vũ với ánh mắt vô cùng phẫn nộ.

Chương 893

Nhưng rất nhanh, sự phẫn nộ này đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi cơ thể Lâm Dương bị kéo ra khỏi khe hở mà hắn dùng tay đào ra, Lưu Tư Vũ cũng không dừng động tác, vẫn tiếp tục kéo cơ thể Lâm Dương về phía đó.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhận ra có điều không ổn.

Sau khi hắn bị kéo ra một khoảng cách với đống đá vụn chặn lối ra, từ phía Lâm Dương cũng có thể thấy rõ, ở nơi đó, trên đống đá vụn vốn trông rất vững chắc, lúc này xuất hiện mấy vết nứt, và những vết nứt đó đang nhanh chóng lan rộng ra.

Bởi vì vốn được tạo thành từ từng viên đá vụn, cho nên khi những vết nứt xuất hiện giữa những viên đá vụn phía trên cũng không có bất kỳ tiếng động nào.

Không đúng, nói là vết nứt có chút không chính xác.

Chuẩn xác mà nói, thứ được tạo thành từ đống đá vụn này, lúc này cũng bắt đầu sụp đổ.

Lâm Dương ý thức được điều này, sau đó sắc mặt cũng dần trở nên tái nhợt, biết được lý do tại sao Lưu Tư Vũ lại cưỡng ép kéo mình ra.

Sau khi những vết nứt đó dần dần mở rộng, những viên đá vụn đó lập tức sụp đổ.

Chỉ trong một khoảnh khắc, khe hở phía dưới mà hai người Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã đào ra, lập tức bị chôn vùi.

Nếu vừa rồi Lâm Dương cố chấp muốn vào trong, mà Lưu Tư Vũ lại không ngăn cản, thì lúc này đôi chân của Lâm Dương, có lẽ đã bị

những viên đá vụn này đè lên.

Nếu chuyện như vậy thật sự xảy ra, đợi đến khi dọn đi những tảng đá đè trên chân Lâm Dương, đôi chân của hắn, e là đã phế rồi.

Lúc này, Lâm Dương đối với Lưu Tư Vũ, tràn đầy một loại cảm kích.

Nhưng không đợi Lâm Dương nói lời cảm ơn Lưu Tư Vũ, cảnh tượng trước mắt lại khiến tâm trạng Lâm Dương hoàn toàn trở nên tồi tệ, những lời định nói ra cũng nghẹn lại ở cổ họng, căn bản không thể nói ra được.

Sau khi đống đá vụn chặn lối ra sụp đổ, rất nhanh, cả khu vực lối ra đó đều sụp đổ.

Lúc này Lâm Dương mới phát hiện, trên vách đá xung quanh đã xuất hiện mấy vết nứt.

Những vết nứt đó đang không ngừng lan rộng, đồng thời phá hủy hoàn toàn nơi này.

Sự xuất hiện của những vết nứt khiến vách đá xung quanh cũng bắt đầu dần dần sụp đổ.

Những tảng đá lớn nhỏ không đều, lúc này lần lượt rơi xuống từ một bên, rơi vào khu vực đó, thành công bao phủ cả một vùng.

Cũng vào lúc này, sự rung chuyển trong sơn động cũng đạt đến mức kịch liệt nhất.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ không dám di chuyển tùy tiện, đều nép mình vào một bên vách đá, đồng thời hai tay ôm đầu, phòng bị những tảng đá thỉnh thoảng rơi xuống đập trúng.

Đợi đến khi sự rung chuyển trong sơn động hoàn toàn kết thúc, Lâm Dương mới buông tay khỏi đầu, phủi đi từng viên đá nhỏ dính

trên tay, sau đó nhìn về phía trước.

Không chỉ mu bàn tay, mà cả trên người Lâm Dương, quần áo cũng dính đầy những hạt cát nhỏ rơi xuống khi đá vỡ.

Cả người Lâm Dương trông vô cùng nhếch nhác, bộ dạng của Lưu Tư Vũ bên cạnh cũng không khá hơn là bao.

Nhưng lúc này, cả hai đều không để ý đến hình tượng của mình.

Bởi vì so với hình tượng của bản thân, trước mặt hai người có thứ quan trọng hơn cần phải xác nhận.

Lúc này trước mặt họ, bị một lượng lớn đá vụn chặn lại, con đường dẫn đến lối ra đã bị những tảng đá chồng chất lên nhau, nơi đó là nơi đá tích tụ nghiêm trọng nhất.

Nhìn vào đống đá chồng chất này, Lâm Dương ước lượng vị trí của hai người cách cửa động vừa rồi, lập tức cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Khoảng cách giữa hai người và đống đá vụn trước cửa động, có lẽ khoảng ba bốn mét.

Khoảng cách này, Lâm Dương chỉ cần đi vài bước là có thể dễ dàng vượt qua.

Nhưng vấn đề là, nơi đó chất đầy, là những tảng đá dày đặc.

Có kinh nghiệm suýt bị chôn sống lúc trước, lần này Lâm Dương không dám dễ dàng bắt đầu đào bới từ phía dưới nữa.

Cũng có nghĩa là, nếu hai người muốn rời đi, chỉ cần mở ra một con đường nhỏ đủ để miễn cưỡng tiến lên, thì số lượng đá tảng cần phải dời đi, cũng có thể đạt tới con số thiên văn.

Cho nên nhìn cảnh tượng trước mắt, khả năng có thể ra ngoài, Lâm Dương gần như không còn hy vọng.

Theo Lâm Dương thấy lúc này, kết quả tốt nhất là Hàn Mộc Nghiên phát hiện không liên lạc được với họ trong một thời gian dài, liền cử đội tìm kiếm đến đây, sau đó phát hiện ra sơn động bị chôn vùi, rồi từng bước giải quyết chướng ngại vật ở cửa động.

Chỉ là đợi đến lúc đó, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ trong động, có lẽ đã trở thành hai cỗ thi thể rồi, họ không có đủ lương thực.

Sau lần sụp đổ thứ hai của sơn động, Lâm Dương và Lưu tư Vũ trong sơn động cũng đã thử di dời những tảng đá vụn chặn cửa động, nhưng sau một hồi nỗ lực, họ cũng nhận ra một sự thật.

Đoạn đường bị chặn lại ở cửa động, tuy chỉ ngắn ngủi vài mét, nhưng những tảng đá lấp đầy trong đó không hề có chút giả dối nào, chúng đã bao phủ khu vực đó một cách dày đặc.

Cho nên trong tình huống như vậy, tâm trạng của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên vô cùng tồi tệ, cả hai ngồi bệt xuống đất.

Lối đi ở ngã rẽ mà gã đàn ông kia đã đi, lúc này cũng bị những tảng đá rơi xuống chặn lại.

Những tảng đá này đã thành công cắt đứt khả năng hai người đi qua đó.

Gã đàn ông khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ khó chịu, lúc này cũng không biết còn sống hay không, dù sao thì cả hai cũng không thể xuyên qua đống đá vụn không biết độ dày để gặp hắn, hai người ngay cả việc ra ngoài cũng không làm được.

Điều mỉa mai là, ngã rẽ còn lại, cuối con đường ở không xa, có một bức tường kỳ lạ chặn lại.

Tuy trên đường có những viên đá vụn rải rác, nhưng vẫn còn lại một lối đi có thể tiếp tục tiến lên, chỉ là cả hai đều biết ở đó có thứ gì, cho nên đều không có ý định đi qua.

Cả hai đều ngồi ở một bên đống đá gần lối ra.

Ngoài việc mất đi động lực không muốn di chuyển, điều quan trọng hơn là cả hai đều ôm một tia hy vọng, hy vọng có thể ở đây nghe thấy tiếng của đội cứu hộ bên ngoài.

Dù biết có đội cứu hộ cũng sẽ không đến trong thời gian ngắn như vậy, nhưng Lâm Dương vẫn chọn làm một việc gần như vô nghĩa ở đây.

Chương 894

Rốt cuộc lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ bị mắc kẹt ở nơi này, lựa chọn để lại cho họ vốn đã vô cùng hạn chế.

Có lẽ đã vài giờ, cũng có lẽ đã hơn nửa ngày.

Điện thoại của Lưu Tư Vũ không biết đã rơi ở đâu lúc trốn tránh vừa rồi, còn điện thoại của Lâm Dương thì tìm thấy dưới một tảng đá, đã hỏng hoàn toàn.

Ở nơi không thể nhìn thấy ánh mặt trời này, cả hai đều không thể xác định thời gian đã trôi qua bao lâu, nhưng có lẽ đã được vài giờ rồi.

Lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy đói, còn một chút nữa là đến mức bụng kêu lên, nhưng cũng là cơn đói khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Lúc này cả hai đều cảm thấy đói.

Tệ hơn nữa là khi hai người vào đây, lương khô cũng không mang theo, không những không có lương khô, mà ngay cả một giọt nước cũng không mang vào.

Trong môi trường khô hanh này, cộng thêm việc Lâm Dương và Lưu Tư Vũ vừa rồi đã vận động cường độ cao để rời đi, nước trong cơ thể cũng đã mất đi không ít.

Lâm Dương cảm thấy cổ họng cũng trở nên có chút khản đặc.

Chỉ là ở nơi này, làm sao có thứ gì để giải khát được chứ?

Lâm Dương tựa đầu vào vách đá phía sau, những vết nứt trên vách đá cũng khiến đầu hắn cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhưng Lâm Dương cũng lười điều chỉnh lại vị trí nằm của đầu

mình, đối với hắn, như vậy là đủ rồi.

Gió lạnh trong sơn động thổi qua, chỉ có một luồng gió nhẹ lưu động, có thể xua tan đi một chút khô hanh trong cơ thể hai người, hơi lạnh ập đến cũng khiến đầu óc phiền não của Lâm Dương tỉnh táo hơn một chút.

Lúc này, Lâm Dương cũng ý thức được, luồng gió lạnh nhè nhẹ này, từ đâu truyền đến nhỉ?

Lâm Dương ý thức được một chuyện, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

Trong sơn động này, có gió nhẹ lưu động, chứng tỏ nơi này không phải bị bịt kín.

Cứ như vậy, chẳng phải hai người có cơ hội rời khỏi đây sao?

Cho dù đó chỉ là một khe hở nhỏ do sạt lở núi tạo ra, nó cũng có thể cho hai người một hướng để đào bới.

Sau khi Lâm Dương nói cho Lưu Tư Vũ biết hướng đó, trên mặt Lưu Tư Vũ, Lâm Dương nhìn thấy một vẻ mặt khó hiểu, trong đó, mang theo một chút kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Rõ ràng, cơn gió lạnh vừa rồi, chỉ có Lâm Dương cảm nhận được.

Nhưng sau khi thấy bộ dạng chắc chắn của Lâm Dương, cô cũng đứng dậy cùng hắn, di chuyển về phía trước.

Hướng đi của hai người không nhiều.

Trong sơn động, con đường có thể lựa chọn cho hai người chỉ còn lại một.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đi trên con đường đó, đồng thời không ngừng quan sát những bức tường đá xung quanh, muốn tìm một lỗ thủng hay thứ gì đó tương tự trên đó, hoặc cảm nhận một cơn gió nhẹ

từ trên đó.

Chỉ là sau khi hai người đi được một lúc, việc này trở nên không cần thiết nữa.

Rất nhanh, hai người đã đi đến một nơi có thể nhìn thấy điểm cuối, hoặc là đi đến một nơi có thể nhìn thấy điểm cuối ban đầu.

Ở đó, đáng lẽ phải có một cánh cửa với những hoa văn kỳ lạ mới đúng.

Nhưng lúc này cánh cửa lớn ở đó đã bị mở ra.

Nói là mở ra có chút không đúng, chính xác hơn là bị ảnh hưởng bởi vụ sạt lở sơn động vừa rồi.

Lúc này trên những hoa văn đó xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Vết nứt chia cánh cửa lớn thành hai nửa, qua vết nứt, hai người cũng có thể nhìn sang bên kia.

Càng trùng hợp hơn là, kích thước của vết nứt này rất lớn, đủ để một người đi qua.

Lâm Dương bước sang một bên, sau khi nhìn thấy phía sau cánh cửa có một con đường có thể tiếp tục đi, mắt hắn cũng sáng lên, liền cùng Lưu Tư Vũ đi vào trong đó.

Sau khi hai người xuyên qua cánh cửa lớn, có thể cảm nhận được hơi lạnh rõ ràng.

Rõ ràng, cơn gió lạnh mà Lâm Dương cảm nhận được vừa rồi, chính là từ nơi này truyền ra, hắn có thể phán đoán như vậy.

Sau khi hai người đi về phía trước vài bước, Lâm Dương như nghĩ ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn vào mặt sau của cánh cửa.

Mặt sau của cánh cửa, giống như bản thân cánh cửa, đều là bề mặt đá, trông không có gì khác thường.

Thấy tình hình như vậy, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra một vẻ mặt quỷ dị.

Phía sau cánh cửa, rất bình thường, không hề có những thứ đen kịt.

Cứ như thể, lần đầu tiên hắn nhìn thấy ở đó, đều là ảo giác.

Sau khi phát hiện không có gì phía sau cánh cửa, sắc mặt Lâm Dương tuy có chút thay đổi, nhưng hắn nhanh chóng rời khỏi đó, tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ mảng đen mà hắn nhìn thấy trước đó, chỉ là do khung cảnh tối đen, khiến hắn không thể nhìn rõ những thứ ở đó.

Vì đã cách đó mấy ngày, cho nên Lâm Dương cũng không thể nhớ lại rõ ràng cảnh tượng đã thấy lúc đó, lúc này hắn tự nhủ như vậy.

Nhưng Lâm Dương không hiểu, tại sao phía sau cánh cửa này lại xuất hiện một lối đi.

Nếu cánh cửa lớn này thực sự chỉ vì sự rung chuyển của sơn động mà nứt ra, vậy tại sao ở nơi này lại có một lối đi có thể cho Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đi qua?

Lúc này Lâm Dương không ý thức được điều này, nhưng đối với sự quỷ dị của lối đi này, hắn cũng có một vài phỏng đoán.

Tuy nội tâm đang tự nhủ rằng, trí nhớ của mình chắc chắn có chút mơ hồ, không nhất định là như những gì mình nghĩ.

Chương 895

Nhưng có một khả năng rất nhỏ là, những thứ mình nhìn thấy trước đó là thật, sự thay đổi đã xuất hiện ở đây và nơi này.

Lúc này Lâm Dương đã ý thức được điều này, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cùng Lưu Tư Vũ đi về phía trước. .

Lưu Tư Vũ không nghĩ nhiều như Lâm Dương.

Sau khi cảm nhận được cơn gió nhẹ thổi vào mặt, trên mặt Lưu Tư Vũ có vẻ phấn khích rõ ràng.

Nếu đã có thể cảm nhận rõ ràng một cơn gió lạnh truyền đến ở đây, vậy thì ở không xa, hẳn là có thể tìm thấy lối ra.

Cơn gió lạnh truyền đến từ khoảng cách này không phải là loại gió nhẹ, tuy không thể nói là mạnh mẽ, nhưng rõ ràng không phải là cảm giác truyền ra từ một lỗ nhỏ.

Lối mở ở không xa đó có kích thước đủ lớn.

Ý thức được điều này, vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng vô cùng kích động.

Cảm giác chán nản trước đó đã hoàn toàn biến mất, cô dẫn Lâm Dương dần dần tiến về phía trước ở nơi này, không ngừng quan sát trên các bức tường đá xung quanh.

Sau đó, sau khi đi được một đoạn, hai người cũng tìm thấy một nơi trông giống như lối ra.

Một cái miệng hang mở ra trên vách đá, có lẽ chỉ vừa đủ cho một người chui ra.

Lúc này cơn gió lạnh mà hai người cảm nhận được không ngừng

truyền đến từ nơi này.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt của hai người đều trở nên vui mừng.

Tuy lối đi này có thể tiếp tục đi về phía trước, nhưng hai người tạm thời không có ham muốn tiếp tục khám phá.

Bị mắc kẹt ở nơi này, lúc này có thể nhìn thấy một nơi có thể là lối ra trên vách đá, hai người tự nhiên sẽ không tiếp tục đi về phía trước.

Miệng hang trên vách đá bị phá ra, mép rất thô ráp, trông giống như bị bạo lực phá xuống.

Tình huống này, vừa hay có thể liên quan đến vụ sạt lở vách đá vừa rồi.

Cho nên lúc này, nhìn tình hình ở đây, Lâm Dương không vội vàng đi vào, mà chuyển ánh sáng của đèn pin trong tay vào trong đó.

Ánh sáng của đèn pin, sau khi đi vào bên trong, Lâm Dương cũng phát hiện ra một nơi có ánh sáng.

Ở không xa, có một tia sáng, trong bóng tối vô cùng rõ ràng, bị Lâm Dương tìm thấy.

Nhìn vào nơi có ánh sáng đó, Lâm Dương miễn cưỡng có thể nhìn thấy một vị trí giống như một bãi cỏ.

Nhìn vào đó, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra một nụ cười.

Rõ ràng, nơi này quả thực thông ra bên ngoài.

Sau khi quay đầu báo cho Lưu Tư Vũ một tiếng, Lâm Dương cũng không thay đổi tư thế, cứ như vậy thuận theo cửa hang đi vào bên trong, sau đó, Lưu Tư Vũ cũng theo sau bước chân của Lâm Dương.

Cửa hang này khá hẹp, Lâm Dương chỉ có thể bò trong đó, di

chuyển một cách khó khăn, cũng cảm thấy một trận áp lực.

Những mũi nhọn nhô ra từ vách đá xung quanh cũng đâm vào người Lâm Dương.

Tuy không sắc bén đến mức làm hắn bị thương, nhưng cách lớp quần áo, vẫn khiến Lâm Dương cảm nhận được sự đau đớn rõ ràng.

Lâm Dương cong người, miễn cưỡng tiến lên trong lối đi hẹp này.

Nơi này dường như ban đầu đã tồn tại một khe hở, chỉ là vừa hay bị vụ sạt lở vừa rồi đập ra một lỗ hổng.

Bên trong lối đi có chút âm lạnh.

Hơi thở âm lạnh này khi rơi vào người Lâm Dương, tự nhiên khiến hắn cảm thấy rõ ràng không thoải mái, chỉ là đang vội vàng, Lâm Dương cũng không để ý nhiều như vậy.

Khi Lâm Dương tiến lên được một đoạn, hắn cũng nhận ra, trên da mình, dường như có thứ gì đó, lúc này khiến hắn cảm thấy một trận ngứa ngáy.

Lúc đầu, Lâm Dương tưởng là ảo giác do bị những viên đá đó va vào.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không phải vậy.

Cùng với việc Lâm Dương tiến lên, hắn cũng có thể cảm giác được, trên người mình, ngày càng ngứa, giống như bị muỗi đốt rất nhiều vết thương.

Lúc này Lâm Dương phải không ngừng gãi những chỗ ngứa trên người.

Cảm giác ngứa này, từ phần lớn các nơi trên cơ thể đồng thời truyền đến, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy không ổn.

Nhưng lối ra ở phía trước, cho nên Lâm Dương cũng không dừng

lại kiểm tra cơ thể, tiếp tục tiến lên.

Chịu đựng cảm giác ngứa ngáy không ngừng truyền đến, Lâm Dương cũng rời khỏi lối đi hẹp, ra ngoài ánh nắng.

Sau khi da được ánh nắng chiếu vào, Lâm Dương cũng cảm thấy ngứa trên người lúc này đang nhanh chóng thuyên giảm.

Lâm Dương ý thức được điều này, vội vàng nhìn vào da mình.

Từ góc nhìn của Lâm Dương có thể thấy, trên da bị ánh nắng chiếu trực tiếp, lúc này xuất hiện từng con côn trùng nhỏ có đốm.

Sau khi bị ánh nắng chiếu vào, những con vật này co lại thành một cục, nhanh chóng biến thành một khối, không còn động đậy nữa.

Loại côn trùng nhỏ này, ở khắp nơi trên người Lâm Dương, nhìn mà hắn cũng cảm thấy một trận rùng mình.

Xem ra, loại côn trùng nhỏ này, là do Lâm Dương dính phải khi đi qua lối đi.

Những con vật này chỉ có thể sống ở nơi âm lạnh, dưới ánh nắng, chỉ cần một lúc là mất đi sinh mệnh.

Chương 896

Lưu Tư Vũ ra sau đó, trên người cũng có một ít.

Sau khi nhìn thấy những chỗ ngứa trên người, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên vô cùng khó coi.

Sau khi nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ cơ thể, hai người nhìn ra xung quanh.

Hai người dường như xuất hiện ở một nơi nào đó trên sườn núi, cách trại khá xa.

Nhưng nhìn vào vị trí địa lý như vậy, Lâm Dương lại cảm thấy có chút kích động.

Nơi này cách trại khá xa, và đã thoát khỏi nơi tuần hoàn đã giam giữ Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Cũng có nghĩa là, lúc này hai người đã có thể rời đi.

Lúc này Lâm Dương mang theo ý nghĩ như vậy, dẫn Lưu Tư Vũ trực tiếp đi xuống núi.

Tuy trong trại có một số thứ, nhưng lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không có ý định quay lại.

Ai biết sau khi quay lại, có thể quay lại nơi này không?

Gần đó hai người không có đường mòn, chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình, thuận theo thế núi đi xuống dưới.

Lúc đầu, hai người không coi đó là chuyện gì to tát.

Nhưng một lúc sau, cả hai cũng phát hiện ra một số điều khác thường.

Thời gian đi bộ dường như có chút lâu, cảm giác như đã đi mấy

chục phút rồi, nhưng dường như không đi được xa, cảm giác vẫn luôn ở một vị trí trên sườn núi.

Cứ như thể, giống như lúc bị mắc kẹt gần trại trước đây.

Tình huống quỷ dị này tự nhiên thu hút sự chú ý của hai người.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau, trong lòng cả hai đều nảy sinh một ý nghĩ không hay.

Cả hai vội vàng tìm một số vật sắc nhọn trên mặt đất, để lại từng dấu hiệu khi di chuyển.

Phát hiện ra khả năng này, hai người đã mất mấy chục phút.

Nhưng để xác minh khả năng này, hai người lại chỉ mất vài phút.

Hai người vẫn luôn đi thẳng về phía trước, nhưng chỉ mất vài phút, sẽ quay lại nơi đã đánh dấu.

Giống như lúc bị mắc kẹt gần trại trước đây, dù thế nào cũng không thể rời đi.

Tình huống này, hai người có chút quen thuộc.

Sau khi xác minh điều này, cả hai đều im lặng.

Vẻ mặt vui mừng vì đã rời khỏi sơn động, nhanh chóng giảm xuống.

Đúng là đã ra khỏi sơn động, nhưng thì sao chứ?

Chẳng qua là từ một nhà tù này chuyển sang một nhà tù khác mà thôi.

Lâm Dương nghĩ vậy, nhìn vào khu rừng phía trước với vẻ mặt đầy u ám.

Lá cây trên những cành cây xung quanh lúc này đang không ngừng lay động theo gió núi, nhưng trạng thái của Lâm Dương và Lưu Tư

Vũ lúc này cũng có thể dùng từ "chán nản" để hình dung.

Sau khi chán nản tại chỗ một lúc, trời dần dần tối xuống.

Thời gian hai người rời khỏi trại đã được một lúc rồi, hai người đã lãng phí một lúc ở đây.

Gió lạnh ban đêm hú hét trên người hai người.

Một trận lạnh lẽo ập vào cơ thể Lâm Dương, cũng khiến hắn tỉnh táo lại.

Lâm Dương nhìn về hướng đại khái của trại.

Tuy không thể rời khỏi nơi này, nhưng không hiểu sao, Lâm Dương cảm thấy, hẳn là có thể từ đây đi đến trại.

Lâm Dương nghĩ vậy, sau đó dẫn theo Lưu Tư Vũ, cùng nhau di chuyển về vị trí của trại.

Cùng với cái lạnh của đêm tối, cũng càng lúc càng rõ ràng.

Cả hai lúc này đều ý thức rõ ràng rằng, nếu ở ngoài trời qua đêm, có lẽ sẽ bị bệnh nhẹ, cho nên hai người cần phải tìm cách quay lại trại.

Quá trình quay lại trại lại đơn giản đến không ngờ.

Giống như Lâm Dương đã đoán, chỉ là không thể rời khỏi trại mà thôi.

Nếu đến gần trại, có thể dễ dàng làm được.

Lúc này Lâm Dương đã đến một bên trại, nhìn tình hình trại trước mắt, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, Lưu Tư Vũ bên cạnh cũng vậy.

Trên mặt đất của trại, dường như bị thứ gì đó cưỡng ép kéo qua, xuất hiện từng vết kéo.

Đồng thời, cũng có rất nhiều lều trại, khi bị vết kéo này chạm vào, đã bị phá hủy, đổ sập xuống đất.

Tuy lều trại mà Lưu Tư Vũ và Lâm Dương sử dụng lúc này vẫn còn nguyên vẹn, nhưng nhìn vào trại bị phá hoại này, tâm trạng của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên nặng nề.

Những vết tích trên mặt đất, cảm giác như bị máy móc cưỡng ép nghiền qua.

Nhưng ở xung quanh, Lâm Dương không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Chương 897

Ngoài trại bị phá hoại ra, khung cảnh đều giống như những gì hai người đã thấy trước đó.

Sự phá hoại này dường như chỉ giới hạn trong phạm vi của trại.

Trên đất bên ngoài trại, Lâm Dương thậm chí còn không thể tìm thấy dấu vết của một vật thể lớn.

Sự xuất hiện của chuyện này tự nhiên khiến Lâm Dương nhận ra tình thế tồi tệ của hai người hiện tại.

Cả hai vội vã quay lại lều trại, nhìn vào đồ đạc của mình, sau khi xác nhận không có tổn thất, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời Lâm Dương cũng đang suy nghĩ một chuyện, đó là tại sao trong trại lại xuất hiện những vết tích như vậy.

Trước đó khi ở sườn núi, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ không nhận ra bất kỳ động tĩnh nào.

Nếu hai người không đoán sai, vậy thì hẳn là chuyện xảy ra khi họ bị mắc kẹt trong sơn động.

Chỉ có lúc đó, hai người mới không có bất kỳ phản ứng nào đối với những chuyện xảy ra trong trại.

Nhìn vào những vết tích trước mắt, Lưu Tư Vũ và Lâm Dương cũng nhìn nhau, trong mắt đối phương, ngoài sự hoang mang và khó hiểu ra, cũng không có thêm biểu cảm nào khác.

Lúc này, Lâm Dương chú ý đến, thiết bị chiếu sáng trong lều dường như đã tối đi một chút.

Khi vào đây, hắn không nhận ra.

Nhưng bây giờ Lâm Dương phát hiện, độ sáng của đèn trong lều đã tối hơn một chút so với mấy ngày trước.

Những chi tiết vốn có thể nhìn thấy rõ ràng, bây giờ phải nheo mắt mới có thể nhìn ra.

Sau đó, Lâm Dương nghĩ đến trại bị phá hoại, và mấy cái lều bị ảnh hưởng, trên mặt cũng xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Không kịp giải thích cho Lưu Tư Vũ không rõ nguyên do, Lâm Dương đi vào trong trại, tìm vị trí lều chứa máy phát điện.

Cái lều chứa máy phát điện này không bị ảnh hưởng, vẫn giữ nguyên hình dạng.

Nhìn thấy cái lều chứa máy phát điện vẫn còn nguyên vẹn, nhưng Lâm Dương lại không dám thả lỏng như vậy.

Từ phía Lâm Dương có thể thấy, mấy sợi dây điện bị kéo ra trên mặt đất, lúc này đã bị đè bẹp, lộ ra những sợi dây sắt bên trong.

Rõ ràng, tuy máy phát điện không bị ảnh hưởng, nhưng những sợi dây điện bị kéo ra này cũng đã bị ảnh hưởng một chút.

Nhìn những sợi dây điện bị hỏng trên mặt đất, tâm trạng Lâm Dương cũng vô cùng phức tạp.

Việc thiết lập mạch điện ở trại cũng rất đơn sơ, có lẽ vì tiện lợi, trực tiếp đặt mấy chướng ngại vật trên mặt đất, sau đó mạch điện đi qua đó.

Lúc này bị vật thể lớn đó nghiền qua, gần như tất cả các mạch điện đều bị ảnh hưởng.

Từ phía Lâm Dương có thể thấy, ánh sáng phát ra từ những lều trại gần đó, sáng tối không đều, mỗi cái đều bị ảnh hưởng.

Nhận ra điều này, Lâm Dương cũng thở dài.

Cứ như vậy, không còn cách nào nữa.

Đối với phương diện mạch điện, Lâm Dương gần như không hiểu gì.

Nếu chỉ một hai sợi có vấn đề, hắn có thể cùng Lưu Tư Vũ đổi lều để giải quyết.

Nhưng tất cả các mạch điện ở đây đều bị hỏng, hắn căn bản không thể sửa chữa, cho nên cũng chỉ có thể mặc kệ.

Trước khi rời đi, Lâm Dương đi vào trong lều, nhìn máy phát điện đang hoạt động bên trong.

Sau khi thấy máy phát điện vẫn đang hoạt động liên tục, những vết xước trên đó không ảnh hưởng đến hoạt động, Lâm Dương rời khỏi đó, quay lại lều trại.

Lâm Dương không nói gì, sau khi kể lại phát hiện của mình cho Lưu Tư Vũ, phản ứng của cô cũng rất bình thản, giống như hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này.

Lúc đầu Lâm Dương sẽ cảm thấy ngạc nhiên, nhưng sau khi nhìn thấy những thứ trên mặt đất, hắn cũng lộ ra một vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chẳng trách Lưu Tư Vũ lại như vậy.

Trên mặt đất bày ra, là những thực phẩm được Lưu Tư Vũ lấy ra.

Khẩu phần ăn cuối cùng của hai người, lúc này được đặt trên mặt đất, xem ra, chỉ còn lại lượng cho một ngày.

Không đúng, chính xác mà nói, sau khi hai người giải quyết bữa ăn hiện tại, chỉ còn lại lượng cho nửa ngày.

Lưu Tư Vũ phát hiện ra điều này, cho nên trên mặt lúc này mới trở nên khó coi như vậy.

Hôm nay hai người gần như không ăn gì, cho nên một bữa không

thể tiết kiệm được.

Nửa ngày lương thực còn lại, có tiết kiệm nữa, cũng chỉ có thể duy trì được một ngày.

Cũng có nghĩa là, so với những mạch điện bị hỏng, thứ kiên trì không nổi hơn, có lẽ là Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Ý thức được điều này, tuy vẻ mặt Lâm Dương có chút cay đắng, nhưng vẫn ngồi xuống, nhét mấy miếng lương khô trước mặt vào miệng, sau đó sau khi miễn cưỡng lấp đầy bụng, nằm trong lều, không còn sức sống.

Hai người bây giờ bị mắc kẹt trong lều trại này, căn bản không có cách nào rời khỏi đây.

Theo sự phát triển bình thường, ngày mai, thực phẩm còn lại của hai người sẽ bị ăn hết.

Nước trong trại còn khá nhiều, nhưng chỉ có nước mà không có thức ăn, hai người lại có thể chống đỡ được bao lâu?

Câu trả lời này Lâm Dương không biết con số cụ thể, nhưng chắc chắn không được mấy ngày.

Cho nên lúc này, Lâm Dương suy nghĩ nên viết di thư.

Chương 898

Suy nghĩ về những chuyện kỳ lạ này, Lâm Dương nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi Lâm Dương tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Lưu Tư Vũ bên cạnh đã sớm rời đi.

Lâm Dương dụi mắt, sau đó đi ra ngoài lều, nhìn bộ dạng trại bị phá hoại bên ngoài, mới dần dần nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trước đó.

Tâm trạng tốt vừa mới xuất hiện sau khi ngủ dậy, lập tức bị phá hỏng.

Ở xung quanh, Lâm Dương không nhìn thấy bóng dáng của Lưu Tư Vũ, cũng cảm thấy kỳ lạ.

Trong lều cũng không có giấy nhắn hay thứ gì tương tự của Lưu Tư Vũ.

Sau khi Lâm Dương rửa mặt đơn giản, cũng cảm thấy có chút đói, sau đó nhìn vào những thực phẩm còn lại trong lều.

Rõ ràng không còn bao nhiêu phần, nhưng sau khi nhận ra cơn đói trong bụng, Lâm Dương cũng không do dự, trực tiếp lấy ra một phần từ đó, sau đó hoàn thành một phần bổ sung năng lượng.

Nhìn vào số lượng thực phẩm đã bị tiêu hao, Lâm Dương có thể suy đoán ra, vào buổi sáng, Lưu Tư Vũ cũng đã ăn.

Cũng có nghĩa là, Lưu Tư Vũ đã rời đi rồi sao?

Như vậy, Lâm Dương cũng có thể đại khái phán đoán ra, Lưu Tư Vũ đã đi đâu.

Lâm Dương nhìn về phía khu rừng.

Vừa hay, cũng vào lúc này, hắn nhìn thấy Lưu Tư Vũ từ trong rừng trở về.

Vẻ mặt Lưu Tư Vũ vô cùng lạnh lùng.

Thấy bộ dạng như vậy, Lâm Dương cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Xem ra, ở đó, Lưu Tư Vũ cũng không tìm thấy phương pháp rời đi.

Giống như trước đây, cả hai vẫn không thể rời khỏi trại này.

Nhưng đợi đến khi Lưu Tư Vũ đến gần, trên người cô, Lâm Dương cũng phát hiện ra một số điều không ổn.

Trên quần áo của Lưu Tư Vũ dính một ít bụi đất, trông không giống như chỉ đơn giản đi tìm đường, giống như có chuyện gì khác.

Lúc này Lâm Dương ý thức được điều này, nhìn vào ánh mắt của Lưu Tư Vũ cũng trở nên có chút khác biệt.

Sau đó đợi đến khi Lưu Tư Vũ đến gần, Lâm Dương cũng ngửi thấy một mùi tanh của sắt, sau đó nhìn vào ba lô bên cạnh Lưu Tư Vũ.

Lúc này, Lâm Dương mới chú ý, trên người Lưu Tư Vũ có một cái ba lô.

Lúc này mùi máu, từ trong ba lô của Lưu Tư Vũ truyền ra.

Trên người Lưu Tư Vũ không có vết thương, nguồn gốc của mùi máu tanh, tự nhiên chỉ có thể ở trong ba lô đó.

Tiếp theo, Lâm Dương cũng nhìn thấy, Lưu Tư Vũ từ trong ba lô lấy ra một thứ, một thứ trông giống như một cuộn len đen.

Đồng thời trên đó, cũng có những vết máu đỏ tươi.

Khi nhìn thấy thứ đó, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên quái dị, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Trong tay Lưu Tư Vũ, một sinh vật giống như con thỏ, lúc này bị cô nắm chặt.

Điều khiến Lâm Dương kinh ngạc nhất là, Lưu Tư Vũ tìm thấy thứ này ở đâu, trước đó hắn không nhìn thấy ở gần đây.

Khi nhìn thấy con thỏ trong tay Lưu Tư Vũ, vẻ mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khoa trương.

Hắn không hiểu, Lưu Tư Vũ rốt cuộc đã làm thế nào để bắt được một con thỏ từ trong rừng.

Nếu có thứ này, vậy thì lương thực tiếp theo của hai người cũng có chỗ dựa rồi.

Lâm Dương nghĩ vậy, nhìn vào vẻ mặt của Lưu Tư Vũ cũng trở nên kích động.

"Đừng quá vui mừng, thứ này có chút không ổn." Nhưng khác với Lâm Dương đang vui mừng, giọng điệu của Lưu Tư Vũ có chút không ổn.

Sau khi nghe lời của Lưu Tư Vũ, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên phức tạp.

Không thể hiểu được suy nghĩ của đối phương lúc này là một chuyện, rõ ràng đã có được thức ăn, đã bắt được thứ này rồi, tại sao lại như vậy.

Lâm Dương trực tiếp lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nhìn Lưu Tư Vũ, chờ đợi cô giải thích.

Lưu Tư Vũ không nói gì, chỉ đưa tay vạch con thỏ ra.

Trên con thỏ có một vết thương.

Vết thương này sau khi bị Lưu Tư Vũ vạch ra, máu thịt bên trong hiện ra trước mặt Lâm Dương.

Tuy trông có chút ghê tởm, nhưng lúc này, Lâm Dương vẫn không lựa chọn né tránh, nhìn vào bên trong cơ thể con thỏ đó.

Nếu Lưu Tư Vũ đã vạch ra, vậy thì cho thấy bên trong có thứ mà Lâm Dương cần phải chú ý.

Quan sát như vậy một lúc, Lâm Dương cũng phát hiện ra một số điều không ổn.

Trong cơ thể con thỏ đen này, máu thịt dường như có chút nhiều.

Nếu chỉ là một con thỏ bình thường, liệu có nhiều máu thịt như vậy không?

Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, sau đó đồng tử đột nhiên phóng đại, hắn hiểu ra, nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Chương 899

Từ ánh mắt khẳng định đó của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng xác nhận phán đoán của mình, nhưng có chút khó tin.

Hắn vội vàng đi về phía trước vài bước, nắm lấy con thỏ trong tay, sau đó không quan tâm đến những vệt máu tươi đang chảy trên đó, đưa tay vào trong.

Tay Lâm Dương di chuyển bên trong con thỏ, vòng qua nội tạng và máu thịt trong cơ thể, nhưng ngoài những thứ đó ra, hắn không chạm vào bất cứ thứ gì.

Trong cơ thể con thỏ này không có xương.

Lúc này Lâm Dương xác nhận một điều, vẻ mặt hắn cũng cứng đờ.

Sinh vật như thỏ, làm sao có thể không có xương?

Lâm Dương nhớ lại khoảng thời gian trước ở bên ngoài nhìn thấy những tiêu bản thỏ đó, xương sống giống như của con người, xuyên suốt toàn bộ cơ thể thỏ.

Nhưng con thỏ trong tay Lâm Dương lúc này, không có xương.

Không chỉ dưới vết thương này không có xương, Lâm Dương thậm chí còn chủ động phá hủy nội tạng bên trong, thò tay vào vị trí đầu thỏ, vẫn không chạm vào xương.

Chuyện này khiến Lâm Dương nhất thời im lặng, nhìn Lưu Tư Vũ, không biết nên nói gì cho phải.

Một con thỏ không có xương, đây là một thứ không thực tế, nhưng lúc này lại xuất hiện trước mặt hai người, và xuất hiện trong tay Lâm Dương.

Nắm lấy thứ này, máu tươi của xác thỏ chảy trên tay Lâm Dương, chỉ là hắn cảm thấy vô cùng quái dị.

Lúc này thứ mình đang cầm rốt cuộc là gì?

Có thực sự chỉ là một con thỏ không? .Lâm Dương không rõ, nhưng lúc này, hắn lại đang suy nghĩ một chuyện, đó là thứ này, có thực sự ăn được không?

Trong con thỏ không có xương, không chừng sinh vật này chỉ trông giống thỏ mà thôi, thực ra không phải là thỏ cũng không chừng.

Chỉ là có một điều khiến Lâm Dương cảm thấy khó hiểu, nếu trong cơ thể sinh vật đó không có xương, vậy thì cơ thể nó, phải dựa vào thứ gì để chống đỡ?

Đơn thuần dựa vào lực cản giữa các cơ bắp để duy trì hình dạng của bản thân sao?

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng thở dài, đưa con thỏ cho Lưu Tư Vũ, để cô bỏ vào trong ba lô.

"Hôm nay ra ngoài, lại bị mắc kẹt ở nơi đó sao?" Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ, hỏi một thông tin quan trọng hơn.

Lưu Tư Vũ gật đầu, có thể thấy, tâm trạng của cô vô cùng tồi tệ.

Về việc nên xử lý con thỏ này như thế nào, lúc này cả hai đều không biết phải làm sao.

Nếu muốn ăn nó, vậy thì cấu tạo cơ thể kỳ lạ của sinh vật này lại khiến Lâm Dương cảm thấy khó chấp nhận.

Nhưng nếu vứt nó đi như vậy, vậy thì sau khi lương thực của hai người cạn kiệt, lại phải làm sao?

Đúng rồi, Lâm Dương đột nhiên phát hiện ra một chuyện, hắn quên hỏi.

“Thứ này bắt được ở đâu?” Bây giờ Lâm Dương không còn gọi sinh vật này là thỏ nữa.

Trong cơ thể thứ này không có xương, chỉ có một ít máu thịt thừa ra, cũng không tìm thấy thứ gì có thể dùng để chống đỡ cơ thể.

Trông nó đã là một sinh vật hoàn toàn khác với con thỏ theo ý nghĩa thông thường.

“Trên đường về gặp phải, lúc tôi phát hiện, nó đã chết rồi.” Lưu Tư Vũ lắc đầu, cho biết cô cũng không rõ con vật này từ đâu đến.

Sau khi nghe lời của Lưu Tư Vũ, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút quái dị.

Con thỏ này không phải do Lâm Dương giết.

Cũng có nghĩa là, bị một số thứ khác giết chết sao?

Sau khi giết nó, lại không ăn nó, để mặc cho Lưu Tư Vũ mang con thỏ này về.

Diễn biến này cũng khiến Lâm Dương không thể tưởng tượng được rốt cuộc là chuyện gì.

Trong khu rừng này, Lâm Dương không nhìn thấy bất kỳ sinh vật nào.

Không đúng, chỉ nhìn thấy một con thỏ mới đúng.

Những sinh vật khác, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không nhìn thấy.

Ngay cả những con côn trùng thường thấy trên cây, cũng không nhìn thấy.

Cho nên lúc này, tâm trạng của hai người đều có chút phức tạp.

Theo tình hình này suy đoán, dễ dàng có thể đưa ra một kết luận,

đó là ở nơi này, có một sinh vật có thể dễ dàng giết chết con thỏ này, có khả năng là một loại mãnh thú lớn, sống ở đây.

Nghĩ đến con vật có thể tồn tại đó, Lâm Dương nghĩ đến những vết tích trong trại.

Những vết tích bị vật gì đó nghiền qua trong trại, với con dã thú lớn không biết hình dạng cụ thể, Lâm Dương cảm thấy trong đó hẳn là có một số liên quan.

Lúc này, từ trong khu rừng bên cạnh, có tiếng động truyền đến.

Từ phía khu rừng truyền đến một âm thanh, trong tai Lâm Dương, nó giống như tiếng gầm của dã thú.

Hắn vội vàng nhìn về phía đó.

Nhìn về phía phát ra âm thanh là một khu rừng rậm rạp, có lẽ vì khoảng cách quá xa nên Lâm Dương không thể nhìn thấy động tĩnh gì đặc biệt.

Nhưng tiếng gầm vừa rồi không phải là ảo giác, nhìn vào biểu cảm trên mặt Lưu Tư Vũ, Lâm Dương biết không chỉ mình hắn nghe thấy.

Chương 900

Cả hai người đều đã nghe rõ âm thanh đó.

Vì vậy, lúc này, Lâm Dương không chút do dự, lao về phía phát ra tiếng gầm.

Tiến vào trong rừng, Lâm Dương liên tục luồn lách qua các lùm cây.

Lúc này, không có thêm tiếng gầm nào vang lên nữa.

Tiếng gầm trước đó chỉ vang lên một lần rồi biến mất hoàn toàn, khiến trong lòng Lâm Dương dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Sau khi đi được một đoạn, Lâm Dương dừng bước.

Trên mặt đất, hắn nhìn thấy một thứ, một thứ trông giống như vũng bùn, lúc này đang xuất hiện trên mặt đất.

Một vũng chất lỏng đen kịt không rõ thành phần đang chảy trên mặt đất, nói là vũng bùn không hoàn toàn chính xác, chỉ là một bãi bùn lầy tụ lại một chỗ.

Bản thân bãi bùn lầy không có gì đặc biệt, nhưng bên cạnh vũng bùn, Lâm Dương nhìn thấy một vết tích, ba chấm nhỏ, dấu ấn hiện trên mặt đất bên cạnh, trông như bị móng vuốt của thứ gì đó cào qua, trên đất còn hằn lên vết xước.

Lúc này, Lưu Tư Vũ ở phía sau cũng đuổi kịp, cô cũng chú ý đến thứ mà Lâm Dương đang nhìn, vẻ mặt không chút che giấu, cứ thế lộ ra.

Vũng bùn này, lúc hai người tìm đường ra trước đó chưa từng thấy, nhưng lúc này, cả hai lại phát hiện ra nó ở đây.

Cộng thêm vết tích kỳ lạ bên cạnh và tiếng gầm trước đó, trong lòng hai người đều dấy lên dự cảm chẳng lành.

Lâm Dương đột nhiên nảy ra ý, bảo Lưu Tư Vũ lấy con thỏ ra xem.

Lưu Tư Vũ cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn làm theo.

Sau khi lấy con thỏ trong ba lô ra, cả hai đều im lặng.

Màu sắc của vũng bùn trên mặt đất và màu sắc của một con thỏ giống hệt nhau, lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều có thể khẳng định như vậy.

Lông của con thỏ, tuy phần lớn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng vẫn còn một phần lông đen kịt chưa bị dính bẩn.

Lúc này, màu đen đó và màu của vũng bùn trên mặt đất, cho cả hai cảm giác giống hệt nhau.

Phát hiện này khiến tâm trạng của Lâm Dương trở nên vô cùng tồi tệ.

Lâm Dương nhìn những vũng bùn trên mặt đất, sau đó lấy một cành cây bên cạnh, khuấy vào trong, rồi phát hiện ra, những vũng bùn này có độ dính nhất định, lúc này cành cây đã bị kẹt lại trong đó.

Tuy Lâm Dương dùng sức có thể rút ra, nhưng hắn không làm vậy, cứ để cành cây bị kẹt ở trên.

Sau khi Lâm Dương buông tay, cành cây nghiêng sang một bên, bị những vũng bùn đó giữ lại, không thắng nổi ảnh hưởng của trọng lực bản thân.

Nhưng sau khi rơi xuống một chút, cành cây đã ngừng lại, kẹt cứng ở đó không động đậy, dường như độ dính của nơi đó đã tăng lên rất nhiều.

Lâm Dương nhìn xuống dưới cành cây, những vũng bùn bên dưới, vốn có kết cấu như chất lỏng, lúc này bị cành cây lật lên, tiếp xúc với không khí không bao lâu đã biến thành bộ dạng này, nắm chặt lấy cành cây, cảm giác như đã hóa thành thể rắn.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên nặng nề, những vũng bùn này có thể nhanh chóng đông đặc lại sau khi tiếp xúc với không khí.

Nhưng những vũng bùn trên mặt đất, lúc Lâm Dương vừa đến, vẫn ở trạng thái lỏng, điều đó cũng có nghĩa là, những vũng bùn này vừa mới xuất hiện ở đây không lâu.

Nhìn lại màu lông trên mình con thỏ bên cạnh, khiến trong lòng Lâm Dương dấy lên một dự cảm chẳng lành, những vũng bùn đen kịt trên mặt đất, giống hệt như có thứ gì đó bị tan chảy.

Sau đó, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đi sang một bên, bắt đầu điều tra xung quanh.

Sự xuất hiện của vũng bùn này cho cả hai biết, trong khu rừng tưởng chừng không có sinh vật nào sinh tồn này, thực ra không hề yên bình như vậy.

Thứ này trong mắt Lâm Dương, có lẽ là do một sinh vật nguy hiểm nào đó tạo thành.

Những vũng bùn đó ban đầu nên là thứ gì, Lâm Dương cũng không cần phải phán đoán, nhưng lúc này, thần thái điều tra manh mối xung quanh của Lâm Dương lại vô cùng nghiêm túc.

Khu rừng vốn dĩ không nên có, lúc này lại biến thành bộ dạng này, Lâm Dương tự nhiên phải điều tra cẩn thận cho rõ ràng.

Biết đâu, làm rõ được chỗ kỳ quái của khu rừng này, hắn và Lưu Tư Vũ có thể rời khỏi đây.

Vốn dĩ Lâm Dương có thể rời khỏi nơi này, chỉ là sau khi nhìn thấy người đàn ông kia vẽ những hình vẽ trong sơn động, hiện tại Lâm Dương cũng giống như Lưu Tư Vũ, đều bị nhốt trong khu rừng này.

Tuy Lâm Dương không thử một mình, nhưng sau khi vào rừng, hắn có thể cảm nhận được một cảm giác không tên, cảm giác này đang chứng minh một điều, người đàn ông trong sơn động đó, không lừa Lâm Dương, ít nhất là về chuyện này, không hề nói dối hắn.

Cũng không biết người đàn ông kia lúc này trong sơn động có vì không có thức ăn mà đau khổ không, hay là lúc sơn động sụp đổ đã bị đá đè trúng.

Lâm Dương lắc đầu, không nghĩ đến người đàn ông trong sơn động nữa, chuyên tâm nhìn cảnh vật xung quanh, muốn tìm thứ có giá trị trong khu rừng tưởng chừng bình thường này.

Trời không phụ lòng người, Lâm Dương không tìm thấy gì, nhưng Lưu Tư Vũ ở bên cạnh lại thành công tìm thấy một số dấu vết.

Trên thân một cái cây, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều nhìn thấy một vết tích quen thuộc, ba chấm nhỏ xuất hiện trên đó, giống hệt vết tích bên cạnh vũng bùn, xem ra là do cùng một loại sinh vật để lại.

Ngoài manh mối trên cây đó ra, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không tìm thấy gì, một lúc sau, hai người cũng rời khỏi nơi đó.

Không phải vì hai người cảm thấy chán ghét, mà vì những vũng bùn bên cạnh, sau khi hoàn toàn đông đặc, đã tỏa ra một mùi vị kỳ quái, khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đứng gần đó đều cảm thấy choáng váng, nên cũng đành phải rời đi.

Sau đó, hai người quay lại khu cắm trại.

Khi ở bên ngoài khu cắm trại, nhìn thứ đang không ngừng động

đậy trong một chiếc lều, Lâm Dương dường như cảm thấy đã tìm thấy chủ nhân của dấu chân kỳ lạ kia.

Ở vị trí rèm của một chiếc lều màu xanh lam, có một cái mông lộ ra ngoài, trông có vẻ giống một sinh vật loại gà, bên cạnh mông có lông vũ.

Trên hai chân lộ ra, Lâm Dương cũng nhìn thấy mỗi chân đều có ba ngón, trên mặt đất có thể thấy rất nhiều dấu chân, chính là loại dấu chân mà hai người đã thấy trong rừng trước đó.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không ngờ, tìm kiếm manh mối nửa ngày trong rừng, lúc này lại trực tiếp tìm thấy trong khu cắm trại.

Chỉ là sinh vật này lúc này đang quậy phá trong một chiếc lều không quan trọng, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng không dám tùy tiện tiếp cận.

Chương 901

Nguyên nhân cũng đơn giản, cái mông và chân lộ ra của con gà, màu sắc trên đó cũng đen kịt, đồng thời với hình thể của đối phương, con gà này to khoảng bằng chiều cao của một người, lúc này dường như đang mổ thóc trong lều.

Một lúc sau, gã đó từ trong lều đi ra, sau khi nhìn thấy diện mạo của nó, Lâm Dương cũng có thể khẳng định, gã này, đích thực là một con gà, một con gà trống toàn thân đen kịt, lúc này đang đi lại ở đây.

Nó từ trong lều đi ra, trông có vẻ muốn chui vào một cái lều khác, rồi trong lúc hành động liền quay đầu, nhìn về phía Lâm Dương, thấy Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hai người đang đứng ở rìa khu cắm trại, động tác của cơ thể cũng dừng lại, dường như vì phát hiện ra hai người mà cảm thấy kỳ lạ.

Sau đó có thể thấy, gã đó lao về phía hai người, tốc độ rất nhanh, chỉ trong chốc lát, đã xuất hiện trước mặt hai người, đồng thời dùng chỗ nhọn trên cái mỏ đó, mổ về phía cơ thể hai người.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều vội vàng né tránh, mỏ của nó rơi xuống đất, trên mặt đất tức thì xuất hiện một cái lỗ.

Nhìn cái lỗ đó, Lâm Dương cũng nhíu mày, mặt đất này là đất cứng a, bị gã này dùng mỏ trực tiếp xuyên thủng, vậy thì thứ sắc bén đó nếu rơi vào người, trên người lưu lại vết thương cũng là chuyện có thể khẳng định.

Vì vậy lúc này, nhìn gã đó đang đến gần, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ liếc nhau một cái, cùng nhau xông lên, muốn khống chế gã này.

Nó quả thực có chiều cao bằng một người, nhưng loại hình thể to lớn này, ngoài việc có thể tạo ra một áp lực lớn ra, không có gì đáng

sợ.

Đòn tấn công chỉ có cái mỏ của nó có thể gây tổn thương cho đối phương.

Gã này lúc này bị Lâm Dương ôm lấy cổ, khó có thể tiếp tục tấn công, Lưu Tư Vũ ở bên cạnh, nhặt một cành cây, chuẩn bị giải quyết gã này.

Nhưng sau khi Lâm Dương ôm lấy nó, hắn đột nhiên nhận ra điều không ổn.

Chỗ cơ thể hắn tiếp xúc với đối phương, Lâm Dương lúc này cảm nhận được một áp lực không tên, dường như muốn đẩy cơ thể hắn ra.

Sau đó hắn chú ý, đôi cánh của gã này, lúc này đang muốn dang ra, Lâm Dương ở bên cạnh, tự nhiên trở thành đối tượng bị đẩy ra.

Từ đôi cánh đang đẩy cơ thể hắn ra, Lâm Dương có thể phán đoán, sức mạnh của gã này rất lớn, khiến Lâm Dương cảm thấy một trận áp lực, không thể không dùng toàn lực, mới miễn cưỡng ôm chặt được nó.

Lúc này, Lưu Tư Vũ ở bên cạnh cũng mang theo cành cây đi tới, sau đó dùng sức đập xuống đầu con gà.

Bị đập trúng, gã này cũng lắc đầu lảo đảo giãy giụa một hồi, tuy không bị đánh ngất trực tiếp, nhưng Lâm Dương có thể cảm nhận được, sự phản kháng của nó đã giảm đi rất nhiều, áp lực của Lâm Dương cũng giảm đi đáng kể.

Lâm Dương liếc nhìn Lưu Tư Vũ, ra hiệu tiếp tục dùng sức, cành cây không ngừng rơi xuống đầu con gà, không bao lâu, cái đầu gà này hoàn toàn gục xuống, nằm trên mặt đất, Lâm Dương cũng buông tay.

Khi thấy gã này bị hai người dễ dàng giải quyết, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chuyện gì thế này, gã này bị hai người đánh bại, nhưng trên người nó, Lâm Dương không thấy bất kỳ mối đe dọa nào, điểm này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Rõ ràng có hình thể to lớn như vậy, kết quả ngoài sức mạnh lớn hơn một chút ra, chẳng có gì cả.

Tình huống này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bất ngờ.

Tiếp theo, chuyện xảy ra khiến Lâm Dương cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thi thể của gã này nằm trên mặt đất, bắt đầu tan chảy.

Không sai, tan chảy, Lâm Dương xác định mình không nhìn lầm.

Thi thể của con gà trống lớn bắt đầu tan chảy từ bề mặt, chỉ trong chốc lát, đã biến thành một vũng bùn, giống hệt như vũng bùn mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã thấy trong rừng trước đó, giữa hai cái không có gì khác biệt.

Sự xuất hiện của tình huống này, khiến cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều im lặng, không thể tưởng tượng nổi, gã này rốt cuộc là chuyện gì, những sinh vật sống trong khu rừng này, rốt cuộc cấu tạo ra sao, lại có thể tự phát tan chảy.

Lúc này, từ gần đó truyền đến một mùi vị khó chịu.

Lâm Dương biết đó là mùi của những vũng bùn sau khi đông đặc.

Nhưng con gà trống này không phải vừa mới tan chảy sao?

Sao nhanh như vậy đã phát ra mùi này?

Rồi Lâm Dương chú ý đến chiếc ba lô sau lưng Lưu Tư Vũ, ở khe hở của ba lô, lúc này có chất lỏng, đang nhỏ giọt ra ngoài, mùi vị cũng từ đó truyền ra.

Lâm Dương bảo Lưu Tư Vũ mở ba lô ra, thi thể con thỏ bên trong

lúc này cũng đã biến mất, thay vào đó là một vũng bùn.

Thi thể con thỏ vốn còn nguyên vẹn, lúc này đã hóa thành dạng bùn lầy, màu sắc giống hệt như vũng bùn đột nhiên xuất hiện trong rừng trước đó.

Phát hiện này tự nhiên khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở đây đều cảm thấy rõ ràng điều không ổn.

Việc thi thể con thỏ biến thành bộ dạng này, có thể giải thích tại sao vũng bùn lại xuất hiện trong khu rừng trước đó.

Nhưng vấn đề theo sau đã ảnh hưởng đến hai người.

Những con vật không biết từ đâu xuất hiện ở đây, vốn Lâm Dương cho rằng, đầy rẫy sự quái dị, nhưng khi gặp nguy hiểm, cũng có thể miễn cưỡng dùng làm thức ăn, nhưng bây giờ xem ra, động vật ở nơi này, sau khi chết đi, có lẽ đều sẽ biến thành dạng bùn lầy này, cũng có nghĩa là, căn bản không thể ăn được.

Nếu tranh thủ ăn trước khi biến thành bùn lầy, ai biết được sau khi ăn vào bụng, những thứ huyết nhục đó có biến thành dạng này không.

Dù thế nào đi nữa, những thứ này, đều không thể xem như thức ăn được.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ liếc nhau một cái, từ trong mắt đối phương, đều có thể thấy rõ sự căng thẳng.

Nơi này, thực sự quá quỷ dị, những động vật không rõ lai lịch này, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của họ, thậm chí không có cách nào rời khỏi đây.

Cứ thế này không được, phải hành động nhanh chóng.

Để rời khỏi nơi này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn xung quanh, trong khu rừng bao quanh khu cắm trại, lúc này bắt đầu dần dần xuất

hiện một số động tĩnh, cảm giác như có những thứ giống côn trùng xuất hiện trong đó.

Nếu ở trong một khu rừng bình thường, chuyện này là bình thường, chỉ có điều, khu rừng mà hai người đang ở lúc này, không phải là một khu rừng bình thường.

Trong phạm vi mà hai người có thể nhìn thấy, hôm nay là lần đầu tiên họ nhìn thấy những sinh vật sống này, rồi liên tiếp thấy những thứ này, tình huống này, tự nhiên khiến hai người cảm thấy rõ ràng có điều không ổn.

Sau khi đặt chiếc ba lô biến thành bùn lầy từ con thỏ xuống, hai người cũng không để ý đến thi thể con gà trống nằm dưới đất, quay lại lều, lấy ba lô ra, đặt vào đó những lương khô cuối cùng, cùng với đủ nước, rồi hai người chuẩn bị rời khỏi đây.

Khu rừng này, không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Chương 902

Lúc này cả hai đều ý thức được điểm này.

Tốc độ rời đi rất nhanh, nhưng sau khi gặp phải khu rừng không thể rời đi kia, lại giống như trước đó, hai người đi loanh quanh trong khu rừng một hồi, lặp lại hai lần, vẫn không thể rời đi.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng đã đưa ra quyết định, đi con đường ngược lại.

Vị trí của khu cắm trại ở lưng chừng núi, nếu hai người muốn xuống núi, từ khu cắm trại này, chỉ có một con đường có thể đi xuống.

Nhưng hai người hiện tại không thể đi về phía đó, vậy thì lúc này, lựa chọn mà hai người có thể đưa ra, cũng chỉ có làm ngược lại, đi lên núi.

Ngọn núi này không lớn lắm, nếu ở bên kia núi không gặp trở ngại, có lẽ ngày thứ hai, hai người có thể vượt qua.

Ý tưởng này lúc mới phát hiện không thể ra ngoài Lâm Dương đã có, chỉ là luôn không thực hiện, vì ở trên núi Lâm Dương có thể cảm nhận được một cảm giác âm u, dường như có thứ gì đó ẩn giấu trong rừng.

Trước đó trong sơn động lại thấy gã to lớn kia, nên lúc đó, Lâm Dương không muốn đi con đường phía trên, chỉ là lúc này, hai người có thể coi là bị dồn vào đường cùng.

Lương thực còn lại không nhiều, đồng thời có những sinh vật kỳ lạ xuất hiện, như muốn đuổi hắn và Lưu Tư Vũ ra ngoài, tình huống này, tự nhiên khiến hai người đưa ra quyết định như vậy.

Tiến về phía núi, lần này, dường như không gặp phải mê cung hay thứ gì tương tự, mất khoảng nửa ngày, họ đã lên đến đỉnh núi, đến được nơi cao nhất.

Sự thuận lợi ngoài dự kiến này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Không ngờ, hai người, có thể dễ dàng đến nơi này như vậy.

So với những nguy hiểm trước đó, đoạn hành trình này, ngoài việc hơi mệt một chút ra, không có điểm nào xấu.

Nhưng khi hai người định vượt qua, lại phát hiện có điều không ổn.

Xung quanh đây, lúc này trở nên vô cùng yên tĩnh, khác với sự yên tĩnh không có bất kỳ sinh vật nào tồn tại trước đó.

Lúc này trên đỉnh núi, Lâm Dương thậm chí không cảm nhận được bất kỳ tiếng gió nào, dường như đang ở trong một khu rừng tĩnh lặng, cảm giác kỳ quái này, khiến Lâm Dương nhìn xung quanh.

Không ổn, từ tầm nhìn của Lâm Dương, có thể thấy được, thân cây ở khu rừng không xa, đang lay động theo gió, nhưng bên cạnh Lâm Dương, lại không nghe thấy âm thanh nào, phát hiện không hay này, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có điều không ổn.

Lâm Dương vỗ vào Lưu Tư Vũ, nhìn vào biểu cảm của Lưu Tư Vũ, trên đó đầy vẻ khó hiểu, dường như chỉ có Lâm Dương nhận ra điểm này, Lưu Tư Vũ hoàn toàn không nhận ra điều khác thường.

Thấy Lưu Tư Vũ có vẻ mặt như vậy, Lâm Dương tuy cảm thấy bối rối và bất an, nhưng không nói gì, bảo Lưu Tư Vũ dẫn đường, tiếp tục tiến về phía trước.

Trên đường đi, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hai người, đều không nhìn thấy gì, cái này, đột nhiên có cảm giác đặc biệt, tự nhiên giống

như đang dọa Lâm Dương.

Nhưng không khí khiến Lâm Dương cảm thấy bất an đó, lúc này đang lan tỏa bên cạnh hắn, Lâm Dương nhìn xung quanh, trong mắt hắn, có thể thấy rõ sự bất an.

Hai người nhanh chóng vượt qua đỉnh núi, đi sang bên kia núi, trông mọi thứ đều rất thuận lợi, nhưng trong đó, Lâm Dương lại cảm nhận được một không khí không lành, cảm giác quỷ dị đó, ngày càng mãnh liệt.

Đột nhiên Lâm Dương ý thức được điều không ổn, đột ngột quay đầu lại rồi nhìn thấy một bóng đen đang lao về phía này.

Bóng đen tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã đến người Lâm Dương, đè hắn xuống đất.

Sau khi bị bóng đen va phải, cơ thể Lâm Dương bị một lực lớn đẩy đi trên mặt đất, trên đất lưu lại một vết xước.

Lâm Dương cảm giác như bị một vật rất nặng đè lên, ngực bị va đập có chút đau đớn, khiến hắn hét lên.

Lúc này, âm thanh và động tác của Lâm Dương, cũng khiến ánh mắt của Lưu Tư Vũ phía trước chuyển sang.

Sau khi nhìn thấy tình trạng của Lâm Dương, trên mặt Lưu Tư Vũ cũng lộ vẻ khó hiểu, đồng thời nhìn xung quanh.

Đợi Lâm Dương hoàn hồn, nhìn vào cái bóng đen trên người mình, rồi phát hiện, thứ đè lên người hắn, không phải là vật sống, mà là một thân cây, giống như bị chặt trực tiếp từ một cái cây nào đó, lúc này bị dùng làm vũ khí ném về phía Lâm Dương.

Sau khi Lâm Dương lăn lộn trên đất một hồi, lực va chạm kia đã được hóa giải.

Sau khi Lâm Dương đẩy thân cây có chút nặng trên người ra, cũng nhìn về phía trước.

Ở phía trước, Lâm Dương không nhìn thấy bất cứ thứ gì, không có bất kỳ bóng dáng sinh vật nào ở đó, dường như thân cây này tự bay đến.

Chuyện này, đương nhiên là không thể, chỉ là từ phía Lâm Dương, đều không thể nhìn thấy, tình huống này, cũng cho Lâm Dương biết, cảm giác bất an mà hắn cảm nhận được trước đó, không phải là ảo giác. "Sao vậy?" Lưu Tư Vũ nhìn về phía Lâm Dương, đồng thời hỏi.

Trong mắt cô, tình huống của Lâm Dương quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi nghe thấy âm thanh, cô quay đầu lại nhìn, rồi thấy, trên người Lâm Dương bị một vật gì đó đè lên, đồng thời vẻ mặt kinh hoàng của Lâm Dương, cũng bị Lưu Tư Vũ chú ý. "Gần đây hình như có thứ gì đó, không cần quan tâm nữa, chúng ta mau xuống thôi." Sau khi Lâm Dương đẩy thân cây trên người ra, đứng dậy, nói với Lưu Tư Vũ như vậy, rồi cùng nhau tiếp tục tiến xuống dưới.

Lúc này, Lâm Dương cũng có thể xác định, trong khu rừng bên cạnh, đích thực có thứ gì đó ẩn giấu, cũng có nghĩa là, hai người tiếp theo phải đi nhanh hơn một chút.

Gã đó ẩn giấu trong rừng, lúc này không thể bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hai người nhìn thấy, giống như có trí tuệ chủ động đi ẩn giấu thân hình.

Và cảm giác quỷ dị của Lâm Dương, từ đầu đến cuối không có dấu hiệu tan biến.

Thấy Lâm Dương không có phản ứng gì đặc biệt, Lưu Tư Vũ cũng không tiếp tục tìm hiểu chuyện vừa rồi, tiếp tục đi trước mở

đường.

Trong khu rừng ở đây, không còn đường mòn nữa, hai người chỉ có thể dùng dao để giải quyết những cỏ dại cản đường.

Chuyện này, tự nhiên để Lưu Tư Vũ có sức lực lớn hơn làm.

Lâm Dương đi ở phía sau, đồng thời vẻ mặt nhìn xung quanh cũng trở nên vô cùng cẩn thận.

Lúc này, thính giác của Lâm Dương như đột nhiên hồi phục, có thể nghe thấy tiếng gió, cây cối xung quanh cũng theo gió lay động phát ra tiếng xào xạc.

Nhưng âm thanh quan trọng nhất kia, Lâm Dương lại không nghe thấy.

Sau khi Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tiếp tục đi được một lúc, bước chân của Lâm Dương đột nhiên cứng lại, vì hắn nghe thấy một âm thanh, giống như tiếng roi quất phá không, từ sau lưng Lâm Dương truyền đến.

Chương 903

Lâm Dương cũng ý thức được, vội vàng quay đầu, nhìn về phía sau, cũng thấy một thứ, lúc này đang nhanh chóng tiến lại gần hắn.

Tốc độ rất nhanh, Lâm Dương căn bản không kịp né tránh.

Sau khi bị trúng đòn, Lâm Dương cũng phát hiện, đó là một sợi dây leo, một sợi dây leo nhỏ dài, lúc này quất vào người Lâm Dương, dù cách một lớp quần áo, Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được cơn đau rát bỏng xuất hiện trên người.

Rừng cây xung quanh, Lâm Dương thậm chí không biết sợi dây leo này từ đâu quất tới.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dương nhìn xung quanh cũng trở nên cẩn thận hơn.

Lúc dây leo vừa quất tới, Lâm Dương cũng đã nhìn thấy, một bóng người thoáng qua, không đúng, kích thước đó không nên là bóng người, chỉ là một sinh vật hình người.

Loại sinh vật có thể di chuyển nhanh trong rừng, đồng thời không phát ra âm thanh, lại là hình người, nhanh như vậy.

Đối với gã đang theo sau hai người, trong lòng Lâm Dương cũng đã có một vài phỏng đoán. "Không sao chứ?

Có cần dừng lại một chút không?" Lưu Tư Vũ lúc này cũng quay đầu lại, nhìn thấy vết thương của Lâm Dương.

Sợi dây leo vừa rồi sức mạnh rất lớn, sau khi rơi vào người Lâm Dương, dù bị quần áo che chắn, vẫn để lại một vết hằn đỏ, bị Lưu Tư Vũ chú ý. "Không sao, cứ tiếp tục đi, ta có cách giải quyết rồi." Lâm Dương ra hiệu cho Lưu Tư Vũ tiếp tục đi trước mở đường, gã

này, giao cho hắn đối phó.

Mở ra một con đường trong núi sâu không người, là một việc vô cùng gian nan, Lâm Dương không muốn để Lưu Tư Vũ phải phân tâm.

Tuy Lâm Dương bị đánh oan hai lần, nhưng đối với việc chiến đấu với đối phương như thế nào, trong lòng Lâm Dương đã có một chút manh mối.

Đối phương không chủ động xông lên, không ngừng ném một số thứ, chứng minh lực chiến đấu của đối phương, có lẽ không mạnh.

Lâm Dương nắm chặt con dao găm trong tay, đồng thời vẻ mặt nhìn xung quanh, cũng trở nên ngày càng cẩn trọng.

Tầm mắt của Lâm Dương không ngừng quét qua khu rừng, muốn tìm kiếm gã đó.

Rất nhanh, Lâm Dương phát hiện ra tung tích của đối phương sau một cái cây.

Đối phương giấu cơ thể sau thân cây, Lâm Dương không thể nhìn thấy cơ thể của đối phương, nhưng trên bóng trên mặt đất, Lâm Dương phát hiện ra một số tung tích của đối phương, bóng của cái cây đó, to hơn những cây khác một chút.

Lâm Dương đi về phía đó, để tránh bị đối phương chú ý, Lâm Dương nén tiếng bước chân của mình, tốc độ tiến lên cũng trở nên vô cùng chậm rãi.

Nhưng dù Lâm Dương có nén tiếng bước chân thế nào đi nữa, âm thanh khi đi trên mặt đất, vẫn sẽ bị đối phương chú ý.

Đợi Lâm Dương đi được khoảng một nửa khoảng cách, cũng phát hiện bóng trên mặt đất, lúc này cũng xuất hiện động đậy.

Bóng người trốn sau cái cây, lúc này cũng bắt đầu có hành động, đang di chuyển sang một bên.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng xông lên, không định cứ thế để gã này chạy thoát.

Vì Lâm Dương đã có chuẩn bị từ trước, nên hắn tăng tốc cũng rất nhanh.

Trong chốc lát, sau khi xuyên qua mấy cái cây, đã nhìn thấy bóng dáng của đối phương, nhìn thấy lông của đối phương.

Lúc này, bóng người trước mặt Lâm Dương, trên người có lông rậm rạp.

Khi nhìn thấy đối phương, Lâm Dương biết, phán đoán của mình không sai, gã đó, đích thực là một con khỉ, lúc này đang bị Lâm Dương truy đuổi trước mặt, là một con khỉ.

Con khỉ có bộ lông màu nâu, lúc này đang không ngừng chạy trốn trong rừng, trông có vẻ rất quen thuộc với môi trường xung quanh, động tác nhanh nhẹn.

Sau khi Lâm Dương đuổi theo, hắn nhận ra, tốc độ của con khỉ lúc này, cũng đã được nâng cao, rõ ràng là muốn tăng tốc.

Tốc độ của con khỉ lúc này, ngang bằng với Lâm Dương, Lâm Dương gần như đã đạt đến giới hạn.

Nếu con khỉ này tiếp tục tăng tốc, thì sẽ bỏ xa Lâm Dương.

Ý thức được điều này, ánh mắt Lâm Dương nhìn con khỉ, cũng trở nên hung hãn.

Lâm Dương dùng sức chém con dao găm trong tay về phía đối phương, con dao găm vung lên trong không trung, chém về phía lưng đối phương.

Khi cảm giác quen thuộc xuyên qua con dao găm truyền đến người Lâm Dương, Lâm Dương biết, hắn đã tấn công trúng gã này.

Giữa bộ lông sau lưng con khỉ, lúc này xuất hiện một vết máu, trong đó có máu tươi phun ra, nhuộm đỏ cả con dao găm của Lâm Dương.

Sau khi bị Lâm Dương tấn công, tốc độ hành động của con khỉ cũng chậm đi rất nhiều, và không còn chuyên tâm chạy trốn nữa.

Khi vượt qua thân cây, thỉnh thoảng nó sẽ lắc một cành cây bên cạnh, để những cành cây đó đập vào mặt Lâm Dương.

Sau khi bị đập trúng mấy lần, Lâm Dương cũng cảm thấy bực mình.

Trên những cành cây đó có bề mặt lồi lõm, mấy lần suýt nữa đập trúng mặt Lâm Dương.

Nếu Lâm Dương không né tránh, trên mặt hắn, có lẽ đã có thêm vài vết sẹo.

Nhưng dù né tránh được, những cành cây đó cũng rơi vào người Lâm Dương, cách một lớp quần áo, Lâm Dương đều có thể cảm nhận được cơn đau rõ rệt.

Lúc này Lâm Dương, cũng cảm thấy có chút không ổn.

Vết thương trên người do bị tấn công trước đó, lúc này cũng đang âm ỉ đau, cộng thêm vết thương mới bị tấn công bây giờ, tự nhiên khiến Lâm Dương nhận ra điều không ổn rõ ràng.

Trong tình huống này, ánh mắt Lâm Dương nhìn con khỉ phía trước, cũng trở nên vô cùng khó coi.

May mà tốc độ di chuyển của đối phương lúc này vì đang tấn công Lâm Dương nên có phần chậm lại, nên Lâm Dương chỉ cần một bước

dài, đã đuổi kịp đối phương.

Tất nhiên, bước dài này đã ảnh hưởng đến nhịp điệu của Lâm Dương, tốc độ tiếp theo sẽ bị ảnh hưởng, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, như vậy là đủ rồi.

Chương 904

Lâm Dương chém con dao găm trong tay về phía con khỉ phía trước, con dao găm rơi vào người đối phương, trên lưng con khỉ vạch ra một vết thương, chồng lên vết thương trước đó.

Lúc này, từ miệng con khỉ, cũng có tiếng gầm rú khó nghe truyền ra.

Dường như bị Lâm Dương liên tục hai lần tấn công kích động, con khỉ hiện tại cảm thấy phẫn nộ, không còn lo chạy về phía trước nữa, quay về phía Lâm Dương, đạp vào cành cây dưới chân, dùng sức nhảy một cái, mượn lực bật đó, lao về phía Lâm Dương, xông vào người hắn.

Cơ thể con khỉ va vào người Lâm Dương, sau đó khiến hắn cảm thấy một chút đau đớn, cùng với đó là một lực va chạm cực lớn.

Rõ ràng chỉ là một con khỉ cao đến eo Lâm Dương, nhưng khi bị va phải, Lâm Dương lại cảm nhận được một lực lượng khổng lồ.

Trước khi kịp nhận ra cơn đau của bản thân, cơ thể Lâm Dương đã bị hất ngã, ngã xuống đất, bị con khỉ đó đè chặt.

Con khỉ ngồi trên người Lâm Dương, đồng thời đưa tay ra, không ngừng cào về phía hắn.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Dương cảm giác, trên mặt mình dường như có thêm mấy vết thương, đều bị con khỉ cào.

Ý thức được điểm này, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Không ngờ, sức của gã này, lại lớn hơn sức của Lâm Dương rất nhiều.

Lâm Dương bị đè dưới đất, muốn lật người lại bị cản trở cực lớn, căn bản không thể từ dưới chân con khỉ này lật người lên được.

Điểm này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khổ não, quan trọng hơn là chuyện tiếp theo, con khỉ này có thể nhìn thấy Lâm Dương và nó có chút giống nhau, lúc này đã tìm thấy điểm yếu của Lâm Dương.

Lâm Dương chỉ thấy tầm nhìn trước mắt tối sầm lại, sau đó phát hiện mũi bị bịt lại.

Từ cảm giác lông lá trong lỗ mũi, Lâm Dương cũng có thể xác định, đã bị con khỉ này dùng tay bịt mũi, chuyện này, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Không chỉ miệng mũi, ngay cả mắt cũng bị con khỉ này tóm lấy.

Sức của con khỉ rất lớn, đè chặt lên người Lâm Dương, Lâm Dương căn bản không thể chống cự.

Nhưng Lâm Dương có hai tay có thể dùng để giãy giụa, dù không nhìn thấy môi trường xung quanh, dựa vào trí nhớ cơ thể, vẫn có thể dễ dàng tóm lấy tay con khỉ.

Lâm Dương dùng sức kéo tay nó, muốn kéo tay đối phương xuống, nhưng sau khi Lâm Dương nỗ lực một hồi, phát hiện, căn bản không làm được, sức đối phương ấn lên người Lâm Dương quá lớn.

Giống như Lâm Dương không thể lật người, lúc này Lâm Dương cũng không thể kéo tay con khỉ đi.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhớ ra, bên cạnh nên có một con dao găm.

Khi Lâm Dương bị con khỉ đè, con dao găm đó đã tuột khỏi tay, nên rơi ở gần đây.

Tay Lâm Dương không ngừng mò mẫm xung quanh, sau đó mò thấy một vật sắc nhọn, da ngón tay dường như bị cắt, một chút đau đớn truyền đến người Lâm Dương.

Nhưng lúc này, Lâm Dương ngược lại lộ ra nụ cười, ấn ngón tay lên lưỡi dao, dùng sức xoay con dao găm.

Cán dao theo vòng xoay đập vào tay Lâm Dương, sau đó Lâm Dương cũng không do dự, nắm lấy con dao găm, đâm về phía con khỉ phía trước.

Bị con khỉ bịt miệng mũi một lúc như vậy, Lâm Dương cảm thấy có chút ngạt thở.

Lớp lông dày đặc trên tay nó đã bịt kín đường thở của Lâm Dương, không có bất kỳ không khí nào có thể lưu thông.

Con dao găm trong tay Lâm Dương đâm vào người con khỉ, con khỉ trên người hắn ra sức lắc lư thân mình, có lẽ là muốn văng con dao găm trên người ra.

Lúc này, tay con khỉ đè lên mắt Lâm Dương, cũng bị kéo ra một chút vị trí, thành công giúp Lâm Dương khôi phục một chút khả năng hô hấp, không khí tiến vào miệng mũi Lâm Dương, Lâm Dương cũng cảm thấy trong cơ thể mình lại tràn đầy sức mạnh.

Lâm Dương không do dự, lập tức quyết đoán chém con dao găm trong tay về phía gã phía trước.

Lâm Dương rút con dao găm ra, trước khi con khỉ kịp phản ứng, tiếp tục tấn công, trong nháy mắt, trên người con khỉ, có thêm mấy vết thương.

Con khỉ nằm trên người Lâm Dương, đồng thời không ngừng giãy giụa.

Lúc này, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận rõ ràng, động tác giãy

giụa của con khỉ lúc này, cũng đang dần chậm lại.

Một lúc sau, động tác của con khỉ, cũng hoàn toàn biến mất.

Thấy tình hình này, Lâm Dương cũng không cảm thấy bất ngờ, đẩy con khỉ trên người ra.

Máu tươi từ vết thương trên người con khỉ phun ra, lúc này rơi vào người Lâm Dương, nhuộm đỏ hoàn toàn quần áo trên người hắn.

Nhưng bản thân Lâm Dương không để ý đến chuyện này, Lâm Dương nhìn về phía con khỉ bên kia.

Con khỉ đó lúc này nằm trên mặt đất, tuy đang trong trạng thái mất máu nhiều, nhưng lúc này vẫn đang miễn cưỡng giãy giụa.

Dù chỉ là một số động tác nhẹ, vẫn bị Lâm Dương chú ý.

Lâm Dương có thể nhìn thấy rõ ràng, động tác giãy giụa của con khỉ, chỉ có thể để lại trên mặt đất một chút vết tích khó nhìn thấy, có lẽ là loại lực có thể kéo cỏ thành một vết tích, lúc này con khỉ chỉ có thể giãy giụa như vậy.

Lâm Dương nhìn về phía đó, trong mắt cũng xuất hiện một tia cảm giác.

Con khỉ này sức mạnh rất lớn, tuy có thể dùng lý do khác để giải thích, nhưng xuất hiện trên ngọn núi quỷ dị này, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Không giống như những sinh vật đã gặp trước đó, lông trên người con khỉ này, không phải màu đen kịt, cũng có nghĩa là, không phải cùng một loại.

Có khả năng, đây chỉ là một con khỉ bình thường mà thôi, chỉ là lúc này, đối với phỏng đoán, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Nếu phỏng đoán lúc này là chính xác, vậy thì con khỉ này, là sinh

vật thật sự đầu tiên hắn thấy ở đây.

Những sinh vật có da đen kịt trước đó, cho Lâm Dương cảm giác đều rất bất thường, hoàn toàn không giống với gã trước mắt này. "Lâm Dương, bên đó xong chưa, ta phải xuống đây." Lúc này, từ bên cạnh truyền đến giọng của Lưu Tư Vũ, nghe ra, Lưu Tư Vũ cũng đã thành công mở đường ở bên đó.

Lúc này, Lâm Dương cũng đáp lại, đi về phía đó, không còn để ý đến thi thể con khỉ nằm trên mặt đất nữa, không đúng, chưa hoàn toàn chết hẳn, nhưng cũng sắp rồi.

Chương 905

Lâm Dương vội vàng theo dấu vết trên đất đuổi theo bóng dáng Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ đã đi trước, Lâm Dương đi một lúc lâu, mới đuổi kịp bước chân của cô.

Đợi Lâm Dương tìm thấy Lưu Tư Vũ, nhìn tình hình phía trước, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút u uất.

Trước mặt Lưu Tư Vũ, đã gặp phải một số trở ngại, không phải chỉ đơn thuần dựa vào một con dao găm là có thể vượt qua.

Trước mặt hai người, xuất hiện một nơi giống như dốc trượt.

Trước mặt hai người không có chỗ nào có thể làm bậc thang, cao khoảng vài mét, trông vô cùng nguy hiểm.

Lưu Tư Vũ không lại gần, đứng ở một vị trí an toàn, cách duy nhất để xuống là trượt thẳng từ nơi này xuống.

Nếu chỉ cao khoảng nửa mét, thì trượt xuống có thể làm được, nhưng lúc này chiều cao trước mặt hai người, có lẽ khoảng bốn năm mét.

Từ độ cao này trượt xuống, sẽ bị vách đá làm chậm lại một chút tốc độ, nhưng đợi hai người rơi xuống, tốc độ đó, có lẽ cũng sẽ để lại trên người rất nhiều vết thương.

Nếu vận khí không tốt xảy ra vấn đề, biết đâu sẽ bị thương nặng.

Lúc này hai người đứng trước con dốc trượt này, cũng cảm thấy có chút khó xử.

Con dốc trượt này rất lớn, gần như bao phủ cả một khu vực.

Trông có vẻ nếu muốn đi vòng, sẽ phải đi một đoạn đường rất dài.

Lâm Dương không chắc chắn, sau khi đi vòng, có còn ở trong phạm vi của ngọn núi này không.

Lâm Dương nhớ rất rõ, nếu hai người đi sang phía bên kia, thì sẽ bị khu rừng lặp lại không thể vượt qua kia, không ngừng giày vò trong đó.

Vì vậy lúc này, dù con dốc trượt trước mặt, có nguy hiểm rõ ràng, Lâm Dương vẫn không có ý định cùng Lưu Tư Vũ đi sang phía bên kia.

So với thương tích có thể gặp phải, việc bị nhốt vĩnh viễn ở đây còn đáng sợ hơn.

Lâm Dương nhìn lên bầu trời, lúc này mặt trời đã ở bên rìa, trông có vẻ không bao lâu nữa sẽ xuống núi.

Tuy ánh nắng vẫn rất gay gắt, nhưng thời gian còn lại cho hai người, không còn nhiều.

Nếu hai người không thể rời khỏi đây trước đó, thì trời sẽ tối.

Sau khi trời tối, con dốc trượt nguy hiểm này sẽ không dễ đi như vậy nữa, có khả năng cao sẽ gây ra thêm một số vết thương vốn không nên có.

Con dốc trượt rất lớn, đồng thời cũng không có thứ gì để người ta có thể bám vào.

Trông có vẻ đã bị nước mưa xối mòn trong nhiều năm, tuy những lớp đất đó rất mềm, có thể để hai người cắm vật cứng vào làm tay vịn, nhưng lúc này Lâm Dương đang lo lắng một chuyện, chỉ dựa vào một tay vịn, có thể chống đỡ được cơ thể của hai người không?

Biết đâu trong lúc hành động trên đó, một tay vịn tạm thời vừa tạo

ra, sẽ vì đất quá mềm mà sụp đổ toàn bộ.

Một khi xảy ra sự cố trong tình huống đó, hai người có lẽ cũng không thể tìm lại được thăng bằng, vậy thì khi rơi xuống, vết thương trên người, cũng không biết sẽ rơi vào đâu, biết đâu sẽ rơi vào vị trí như đầu, cũng không chừng, Lâm Dương có chút lo lắng.

Sau khi hai người đứng trên dốc trượt suy nghĩ một hồi, cũng có một phương pháp hợp lý.

Tuy những lớp đất trên dốc trượt rất không ổn định, không thể khiến hai người nảy sinh ý tưởng có thể dựa vào, nhưng những cái cây bên cạnh lại khác, sau lưng Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, có rất nhiều cây.

Trong ba lô của hai người, cũng có dây thừng.

Lúc này hai người quyết định thông qua dây thừng, rời khỏi nơi này.

Lâm Dương buộc một sợi dây thừng vào thân cây, dùng sức quấn mấy vòng, xác định chắc chắn rồi, cũng đi về phía dốc trượt.

Khi Lâm Dương đến gần, hắn cũng có thể cảm nhận được, đất trên mặt đất cũng ngày càng mềm.

Xem ra phỏng đoán trước đó không sai.

Lâm Dương đi đến vị trí rìa, cũng cúi đầu nhìn xuống, ở dưới, không có bất kỳ nơi nào có thể dùng để chống đỡ cơ thể, cũng có nghĩa là, Lâm Dương chỉ có thể dựa vào sợi dây thừng buộc trên eo lúc này từ từ đi xuống.

May mà Lâm Dương đối với việc sử dụng thứ này, có một chút kinh nghiệm, nên lúc này, Lâm Dương cũng không hề hoảng loạn, đang từ từ tiến xuống dưới, dùng dây thừng treo cơ thể, dần dần hạ thấp vị trí cơ thể, từ từ, Lâm Dương đã đến giữa con dốc trượt.

Di chuyển trên dốc trượt bằng dây thừng, rất mệt mỏi, xung quanh không có công cụ có thể mượn sức, trọng lượng cả người đều treo trên sợi dây, đồng thời điều khiển cơ thể, phần lớn cũng là để điều chỉnh vị trí một sợi dây thừng.

Chỉ trong một lúc, Lâm Dương cảm thấy cơ bắp mình rất mỏi, nhưng may mà, ở dưới không xa, có thể chạm đất.

Lúc này, Lưu Tư Vũ ở trên cũng đã chuẩn bị xong, buộc dây thừng giống như Lâm Dương vào một thân cây chắc chắn hơn, sau đó dần dần treo cơ thể xuống, Lâm Dương, thì đang tiếp tục hạ xuống.

Lúc này, ánh mắt Lâm Dương nhìn về phía con dốc trượt phía trước, trong lớp đất mềm trên dốc trượt, dường như có thứ gì đó đang di chuyển.

Chắc là hoa mắt rồi, Lâm Dương nghĩ vậy, dù sao trên những lớp đất này, đâu đâu cũng là cát bùn, một màu như nhau, tự nhiên dễ khiến người ta có cảm giác hoa mắt.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương biết, không phải là hoa mắt, ở phía trước, Lâm Dương nhìn thấy một thứ màu đen đỏ, từ trong lớp đất chui ra.

Sau khi nhìn thấy thứ màu đen đỏ gần như hình tròn đó, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi, trước mặt hắn, xuất hiện một con rết.

Thân thể con rết này, lúc này phần lớn ẩn trong lớp đất, nhưng lại lộ ra một cái đầu.

Lâm Dương có thể thấy, gã này đang nhìn hắn, sau đó dần dần từ trong lớp đất bò ra.

Đợi con rết này từ trong lớp đất bò ra, Lâm Dương mới ý thức được, kích thước của gã này, thực sự ngoài dự kiến.

Con rết từ trong lớp đất ra lúc này có kích thước, khoảng bằng chiều dài cánh tay của Lâm Dương, độ dày bằng hai ba ngón tay gộp lại.

Thứ này, khiến Lâm Dương cũng cảm thấy một trận bất lực.

Loại chất cảm màu đen đỏ lại có vẻ diễm lệ này, có lẽ trên người có độc.

Chương 906

Loại thứ này, Lâm Dương không hy vọng sẽ bị nó cắn trúng.

Khi thấy nó dần dần rời khỏi trước mặt, Lâm Dương cũng thở phào một hơi, gã này đã rời đi thì Lâm Dương không còn gặp nguy hiểm như vậy nữa. "Lưu Tư Vũ, cẩn thận một chút, phía trước có rết." Thấy con rết bò lên trên, Lâm Dương cũng không quên nhắc nhở Lưu Tư Vũ, để cô chú ý một chút nơi này.

Lưu Tư Vũ cũng nhìn về phía đó, khi Lưu Tư Vũ nhìn con rết, cơ thể cô cũng run lên rõ rệt, cơ thể và sợi dây đều xuất hiện một chút lắc lư, rõ ràng là bị con rết lớn bên ngoài lớp đất dọa. "Không sao chứ?" Lâm Dương cũng nghe thấy động tĩnh của Lưu Tư Vũ, vội vàng lo lắng hỏi. "Không sao, cứ tiếp tục đi." Giọng Lưu Tư Vũ dường như có chút hoảng hốt, nhưng sau khi nghe đối phương nói vậy, Lâm Dương cũng không để ý nhiều nữa, tiếp tục tiến xuống dưới.

Thấy dáng vẻ của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng yên tâm.

Đang lúc Lâm Dương dần dần hạ xuống, đột nhiên, nghe thấy tiếng kinh hô của Lưu Tư Vũ ở trên truyền đến.

Tiếng kinh hô của Lưu Tư Vũ đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương, hắn ngẩng đầu, nhìn lên trên, cũng thấy, một bóng đen rơi xuống mặt hắn.

Bóng đen rơi vào mặt Lâm Dương, trên đó mang theo một chút cát đá, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút đau đớn, đồng thời có nhiệt độ lạnh lẽo của chính bóng đen đó, cũng rơi vào người Lâm Dương.

Nhưng không đợi Lâm Dương kịp phản ứng, cái bóng đen, đã động đậy.

Thân thể dài ngoằng bò trên mặt Lâm Dương, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, gò má mình đang bị từng chiếc chân đạp lên, đồng thời cái bóng đen này đang dần dần di chuyển sang bên cạnh.

Lúc này, Lâm Dương cũng ý thức được, thứ rơi trên mặt hắn là cái bóng đen, chính là con rết vừa rồi, rơi trên mặt hắn, khiến tâm trạng Lâm Dương cũng trở nên vô cùng hoảng loạn.

Con rết này lúc này đang bò trên mặt Lâm Dương, nếu không cẩn thận, trực tiếp cắn vào má Lâm Dương, con rết to như vậy, muốn rách da cũng quá đơn giản rồi.

Lúc này Lâm Dương cũng không dám động đậy, nhất thời không biết nên làm gì.

Gã này trông có vẻ không có ý định rời đi, để nó dần dần bò đi, có lẽ cũng phải mất một khoảng thời gian.

Nhưng Lâm Dương lại không dám di chuyển cơ thể, sợ sẽ ảnh hưởng đến con rết đang bò trên mặt hắn.

Lúc này Lâm Dương cũng lộ ra một nụ cười có chút cay đắng. "Không sao chứ?" Lưu Tư Vũ ở trên, lúc này hỏi Lâm Dương, trong lời nói lo lắng không chút che giấu, bị Lâm Dương nhận ra, rõ ràng Lưu Tư Vũ đã nhìn thấy tình trạng của Lâm Dương lúc này. "Đương nhiên là có chuyện, tiếp theo làm sao đây." Lâm Dương thừa lúc con rết không ở gần miệng, vội vàng nói.

Cơ thể Lưu Tư Vũ đang lợi dụng dây thừng dần dần hạ xuống, cơ thể Lâm Dương thì treo ở nơi này, không dám động đậy.

Không chỉ không dám tiếp tục tiến xuống dưới, quan trọng hơn, lúc này Lâm Dương, để đảm bảo không ảnh hưởng đến con rết trên mặt, Lâm Dương thậm chí không dám để trọng tâm của mình thay đổi.

Lúc này hai tay dùng sức kéo dây thừng, giữ cho cơ thể mình ở tư thế cũ, để trọng tâm không vì thế mà thay đổi.

Một lúc sau, Lưu Tư Vũ cũng hạ xuống độ cao ngang bằng với Lâm Dương, sau đó Lâm Dương có thể cảm giác, trên mặt mình, có thêm một vật lạnh lẽo, từ cảm giác lạnh lẽo và cạnh sắc bén đó, Lưu Tư Vũ dường như đã đặt một con dao găm lên mặt hắn.

Nhận ra điểm này, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên hoảng loạn hơn.

Bây giờ thứ có thể khiến Lâm Dương cảm thấy nguy hiểm, ngoài con rết ban đầu ra, còn có con dao găm này.

Tuy biết mục đích của Lưu Tư Vũ đặt dao găm lên là để xua đuổi con rết, nhưng lúc này Lâm Dương vẫn cảm thấy lo lắng sợ hãi, sợ sẽ bị dao găm vô tình làm bị thương.

Con rết này gần như đã bò khắp mặt Lâm Dương, hắn thậm chí không dám mở mắt, sợ bị nó đạp vào mắt, nửa trên của con rết, đều ở trong tóc Lâm Dương.

Có thể nói, trên mặt Lâm Dương, đâu đâu cũng là dấu chân của rết, nếu trên mặt bị rạch một vết thương, thì ai biết được những vi khuẩn tiến vào cơ thể Lâm Dương, lại là thứ gì?

Lúc này Lâm Dương tuy nội tâm vô cùng hoảng loạn, nhưng hắn lại không thể dễ dàng di chuyển cơ thể mình, phải tiếp tục giữ thăng bằng cơ thể, và còn nỗ lực hơn trước.

Bây giờ Lâm Dương tùy ý động đậy cơ thể, biết đâu sẽ chủ động đâm mặt vào lưỡi dao.

Lưu Tư Vũ tay cầm dao găm, không ngừng vuốt ve trên mặt Lâm Dương.

Chỉ trong chốc lát, đã đưa dao găm vào giữa con rết và má Lâm

Dương, sau đó vung lên, hất con rết đó ra ngoài.

Lúc này, Lâm Dương cảm nhận con rết từ vị trí đầu mình rời đi, mới mở mắt ra, thở phào một hơi.

Con rết đó không biết bị hất đi đâu, nhưng đã rời khỏi cơ thể Lâm Dương, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận may mắn.

Sau đó, hai người đã đến dưới cùng của dốc trượt.

Sau khi vượt qua dốc trượt ở đây, con đường trên núi cũng trở nên dễ đi hơn.

Sau khi mặt trời lặn, Lâm Dương cũng cùng Lưu Tư Vũ vượt qua nơi này, thành công rời khỏi ngọn núi quỷ dị này.

Sau khi hai người rời khỏi phạm vi chân núi, không biết vì sao, Lâm Dương cảm thấy không khí xung quanh dường như đã trở nên trong lành hơn rất nhiều, cũng không biết là do tác dụng tâm lý hay sự thật như vậy, tóm lại khiến Lâm Dương cảm thấy một trận thoải mái.

Lúc này, hai người cũng phát hiện ra một số nơi kỳ lạ ở phía trước.

Trên con đường lớn phía trước, mặt đường bê tông, lúc này xuất hiện từng vết nứt, trông như bị thứ gì đó phá hoại.

Hai người đi dọc theo con đường lớn một lúc, trên đó vẫn có những vết tích như vậy, đồng thời cũng không thấy một chiếc xe nào đi qua nơi này.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao trên đường lại xuất hiện những vết nứt này?

Những vết nứt này thoạt nhìn, giống như do con người phá hoại, nhưng đi một đoạn đường dài như vậy, những vết nứt này lớn nhỏ số lượng không đồng đều phân bố ở đây, không còn nghi ngờ gì nữa,

không phải do con người phá hoại, điểm này, cũng khiến Lâm Dương nhận ra có điều không ổn.

Cứ như, là thiên tai vậy.

Đột nhiên, Lâm Dương phát hiện ra gì đó trên bãi cỏ bên cạnh, đi tới, ở đó nhặt được một tờ báo, là báo gần đây, trên đó có tin tức mấy ngày trước, tiêu đề tin tức là động đất, ở nơi này, đã xảy ra động đất.

Sau khi nhìn thấy hai chữ động đất, Lâm Dương cũng hiểu ra, tại sao trên con đường trước mặt hai người đâu đâu cũng là những vết nứt, ra là nguyên nhân này.

Chương 907

Sau khi Lâm Dương ý thức được điểm này, vẻ mặt trên mặt cũng trở nên vô cùng kỳ lạ, cùng Lưu Tư Vũ nhìn nhau.

Hai người lúc này đều ý thức được, từ thời gian xảy ra động đất mà xem, là sau khi hai người vào núi mới xuất hiện, nhưng hai người lại không có bất kỳ cảm nhận nào.

Không đúng, lúc sơn động sụp đổ trước đó, có lẽ là lúc đó.

Lâm Dương đột nhiên sáng mắt lên, cảm thấy đã tìm ra một thời điểm hợp lý, nếu động đất xảy ra vào lúc đó, thì sự sụp đổ đột ngột của sơn động, cũng có một lời giải thích hợp lý.

Chỉ là Lâm Dương không hiểu, tại sao trong sơn động đều bị ảnh hưởng của động đất mà sụp đổ, mà những khu cắm trại bên ngoài, lại vẫn giữ nguyên dạng, đây là một chuyện không hợp lý a.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ không nghĩ nhiều như vậy, nhanh chóng tiếp tục đi theo con đường phía trước.

Vì động đất khiến mặt đất bị nứt, trên đường không có xe cộ gì, hai người tự nhiên cũng không thể đi nhờ xe.

Đi được một đoạn, hai người cũng tìm thấy một nơi giống như một thị trấn, vội vàng đi về phía đó.

Sau khi vào đây, nhìn cảnh tượng trong thị trấn, hai người mới ý thức được, cường độ và phạm vi ảnh hưởng của trận động đất này, mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng, nhà cửa trong thị trấn, đều trở nên xiêu vẹo.

Nhưng quan trọng nhất là, trong thị trấn, không có một người nào, lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ không gặp bất kỳ một người nào

ở đây, có lẽ đều đã đi tị nạn rồi.

Những người trong thị trấn này, lúc rời đi có lẽ rất vội vàng, nên thức ăn trong nhà đều còn lại, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng từ trong đó lấy ra một ít để bổ sung năng lượng.

Tất nhiên, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ sẽ không làm chuyện phá cửa vào nhà.

Những ngôi nhà ở đây, phần lớn cửa ra vào đều theo trận động đất trước đó mà xuất hiện một số vấn đề, có một số thậm chí cửa mở toang, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng trực tiếp đi vào trong.

Sau khi ăn no một cách qua loa, Lâm Dương cũng cùng Lưu Tư Vũ tìm kiếm thiết bị có thể liên lạc.

Sau khi tìm kiếm trong thôn, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không tìm thấy điện thoại hay thứ gì tương tự.

Không biết có phải vì đây chỉ là một thôn trấn nhỏ hay không, nhưng ở đây không có bất kỳ phương tiện nào để liên lạc với thế giới bên ngoài, sắc mặt hai người trở nên vô cùng khó coi.

Ở nơi này, thiết bị liên lạc cũng không có, hoàn toàn không thể liên lạc được với bên Hàn Mộc Nghiên.

Hơn nữa, nếu hai người muốn quay về, chỉ có thể dựa vào đôi chân của mình.

Có lẽ do trận động đất, xung quanh đây không một bóng người, nếu có đội cứu viện, có lẽ phải đợi mấy ngày công phu.

Lúc này, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên có chút tồi tệ.

Nhưng tâm trạng tồi tệ của Lâm Dương nhanh chóng biến thành kinh ngạc theo một phát hiện của Lưu Tư Vũ.

Trong một khe nứt trên mặt đất, Lưu Tư Vũ đã nhìn thấy gì đó và

gọi Lâm Dương tới.

Một khe nứt trên mặt đất, khe nứt rất lớn, đủ để người ta đi xuống dưới không chút trở ngại.

Đứng bên cạnh, Lâm Dương thậm chí còn lo lắng mặt đất dưới chân sẽ đột ngột sụp đổ.

Lâm Dương đưa mắt nhìn xuống khe nứt, Lưu Tư Vũ gọi hắn tới, tự nhiên không đơn thuần chỉ vì khe nứt này quá lớn, nguyên nhân quan trọng nhất là vì bên dưới khe nứt, có thứ gì đó thu hút sự chú ý.

Bên dưới khe nứt, có một thứ gì đó dường như đang phát sáng.

Lúc này, cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều có thể nhìn thấy rõ ràng, phía dưới mặt đất, không biết vốn dĩ có một cái hố sâu hay vì lý do gì khác, mà lúc này trước mặt hai người, có một vật sáng đang tỏa ra ánh sáng xanh lục yếu ớt, bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ chú ý.

Nhìn vật đang liên tục phát sáng đó, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút kỳ quái.

Suy nghĩ đầu tiên của Lâm Dương là liệu có phải một vật phát sáng nào đó đã rơi xuống dưới không, nhưng nhanh chóng, hắn phát hiện mình đã sai.

Nếu là đèn đuốc rơi xuống, sau vài lần va đập như vậy, lẽ ra phải bị vỡ nát rồi.

Nhưng vật ở dưới đó lúc này, trông lại vô cùng ổn định cung cấp ánh sáng.

Mặc dù ánh sáng yếu ớt, nhưng cảm giác nó mang lại không giống như bị tổn thương mới trở nên yếu đi, mà dường như nó vốn dĩ chỉ cung cấp thứ ánh sáng mờ ảo này.

Từ vị trí của hai người nhìn xuống, do khoảng cách ước chừng vài

chục mét, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy ánh sáng xanh đó, còn những thứ xung quanh thì hoàn toàn không thấy rõ, cũng không biết có phải nó đang lơ lửng giữa không trung hay không.

Sau khi nhìn vật đó, Lâm Dương cũng chú ý nhiều hơn.

Phía sau ánh sáng xanh mờ ảo đó là một mảng tối đen, nhưng không hiểu sao, trong mảng tối đen đó, Lâm Dương lại cảm thấy nó không hoàn toàn là màu đen thuần túy, giống như có thứ gì đó ở bên trong, bóng tối ở đó dường như đã bị thứ gì đó thay thế.

Ngay sau đó, Lâm Dương lắc đầu, chắc đó chỉ là ảo giác mà thôi.

Nguồn sáng bên dưới có lẽ chỉ là đom đóm hay thứ gì đó tương tự cũng không chừng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng định rời đi.

Để quan sát vệt sáng xanh bên dưới, lúc này hai người đều đang đứng ở mép khe nứt, thực ra là một vị trí vô cùng nguy hiểm.

Nhưng ngay khi Lâm Dương định rời đi, mặt đất đột nhiên rung chuyển.

Một cơn chấn động yếu ớt truyền đến từ dưới chân, tuy chỉ là một lực nhẹ, nhưng cũng đủ khiến Lâm Dương có phản ứng.

Hắn nhìn xuống mặt đất, dường như muốn xác nhận.

Sau đó, cường độ rung chuyển cũng dần tăng lên, chỉ trong chốc lát, Lâm Dương có thể cảm nhận được những rung động trên mặt đất đã trở nên có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một vài viên đá vụn trên mặt đất lúc này cũng đang rung lên theo chấn động.

Lâm Dương ý thức được chuyện gì đang xảy ra, đồng tử trong mắt co lại, vội vàng tóm lấy Lưu Tư Vũ đang đứng gần mép khe nứt,

rồi kéo về phía sau.

Lúc này lại xảy ra động đất, là dư chấn hay thứ gì khác, Lâm Dương không rõ, nhưng hắn chỉ biết rằng, lúc này hai người nên tìm một nơi để trốn.

Lâm Dương dẫn theo Lưu Tư Vũ di chuyển về phía sau, cùng với sự di chuyển của hai người, sự rung chuyển của mặt đất cũng dần tăng lên.

Chương 908

Chỉ trong chốc lát, Lâm Dương cảm thấy mình gần như không thể đứng vững, xem ra cường độ rung chuyển lần này vô cùng mạnh mẽ.

Lâm Dương vịn vào một bên nhà, sau khi điều chỉnh trọng tâm cơ thể, định tiếp tục tiến về phía trước.

Đúng lúc này, từ phía Lưu Tư Vũ truyền đến một tiếng hét kinh hãi, Lâm Dương cũng nhìn sang, sau đó thấy bộ dạng của Lưu Tư Vũ, vội vàng chạy tới.

Mặt đất dưới chân Lưu Tư Vũ đột ngột sụp xuống, cả người cô ấy rơi xuống phía dưới đoạn đứt gãy.

Mặc dù Lưu Tư Vũ đã kịp thời nắm lấy những tảng đá bên cạnh, nhưng những tảng đá đó cũng đang dần nứt ra, xem ra cũng không chống đỡ được bao lâu.

Thấy tình hình như vậy, Lâm Dương cũng quyết đoán ngay lập tức, đưa tay nắm lấy cổ tay của Lưu Tư Vũ, một tay bám vào ngôi nhà bên cạnh, một tay kéo Lưu Tư Vũ lên.

Vì mặt đất vẫn đang rung chuyển không ngừng, phần lớn sức lực của Lâm Dương đều phải dùng để duy trì thăng bằng cho cơ thể, không để bị mặt đất rung chuyển hất văng đi, đồng thời phải phân bổ một phần sức lực để kéo Lưu Tư Vũ.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Dương cảm thấy cơ bắp của mình như vừa trải qua một đợt rèn luyện cường độ cao trong thời gian ngắn, lập tức trở nên mỏi nhừ, cảm thấy khó dùng sức.

Đúng lúc này, Lâm Dương cũng cảm giác, mặt đất dưới chân mình cũng xuất hiện vết nứt.

Cơ thể Lâm Dương bắt đầu rơi xuống, may mà tay hắn đang bám vào một cây cột bên cạnh, lúc này dùng cùng một phương thức, miễn cưỡng duy trì không bị rơi xuống.

Nhưng đây không phải là kế lâu dài.

Lúc này, Lâm Dương chỉ có thể dùng một tay để duy trì thăng bằng cho cả hai người, Lưu Tư Vũ bám vào tay Lâm Dương, tay còn lại của hắn thì bám vào ngôi nhà phía trên.

Vừa duy trì động tác khó khăn này, Lâm Dương cũng dần nhận ra có điều gì đó không ổn.

Tay phải của Lâm Dương nắm chặt cây cột bên cạnh ngôi nhà, nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, khoảng cách tay mình dường như đang dần hạ xuống, không phải do tay hắn trượt khỏi cây cột, mà là vì một nguyên nhân khác.

Trong chốc lát, Lâm Dương ý thức được nguyên nhân, cây cột mà tay hắn đang nắm, cũng đang dần rơi xuống.

Lâm Dương phát hiện ra điểm này, sắc mặt lập tức đại biến.

Cùng với vị trí tay Lâm Dương di chuyển xuống, hắn cũng có thể cảm nhận được cơ thể mình dường như cũng trở nên nặng nề hơn.

Lực chống đỡ phía trên dần yếu đi, lại thêm lúc này trên người Lâm Dương còn phải gánh trọng lượng của Lưu Tư Vũ, độ cao của hai người đang giảm xuống.

Cuối cùng, khi đến một giới hạn nào đó, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng rơi xuống, cùng nhau ngã xuống phía dưới.

Sau khi rơi xuống, khoảng cách chắc chỉ khoảng hai mét.

Hai người ngã vào trong đoạn đứt gãy bên dưới, sau đó chống đỡ cơ thể bò dậy.

Lúc này, sự rung chuyển của mặt đất vẫn chưa dừng lại, dường như đã đạt đến đỉnh điểm, chấn động trở nên vô cùng dữ dội.

Lâm Dương ngẩng đầu nhìn lên phía trên mặt đất, ở phía trên đó, ngoài ánh nắng bên ngoài, Lâm Dương có thể chú ý một điểm, lúc này miệng hố khiến hai người rơi xuống dường như cũng đang có những vết nứt lan ra.

Nghe thấy tiếng 'rắc rắc' khi vết nứt hình thành, sắc mặt Lâm Dương trắng bệch, rõ ràng đã ý thức được điều gì đó.

Hắn cũng không còn quan tâm đến việc vội vàng leo lên, mà nhìn xung quanh.

Nương theo ánh nắng phía trên, lúc này Lâm Dương có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Ở một nơi dường như tạo thành một góc chết, nơi đó hẳn là an toàn.

Lâm Dương dẫn theo Lưu Tư Vũ chạy về phía đó, sau đó hai người cuộn tròn thành một khối, chen chúc vào nhau ở nơi đó.

Cùng với việc vết nứt ngày càng lớn, không lâu sau khi hai người vừa rời đi, miệng hố đã xảy ra sụp đổ.

Những tảng đá phía trên rơi xuống, dưới sự trợ giúp của trận động đất, đã phong tỏa hai người ở bên dưới.

Đồng thời chấn động vẫn tiếp tục, lan tỏa những dư chấn cuối cùng ở nơi này.

Đợi khi chấn động ngừng lại, Lâm Dương nhìn xung quanh, một mảng tối đen, không có chút ánh nắng nào.

Mọi con đường có thể dẫn ra ngoài đều đã bị những tảng đá sụp đổ chặn lại.

Đồng thời bên tay Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được một vài tảng đá sắc nhọn, cứa vào tay hắn.

Cảm giác này cũng khiến Lâm Dương nhíu mày, xem ra hai người đã bị mắc kẹt trong một nơi chật hẹp.

Lâm Dương cố gắng duỗi thẳng người ra, nhưng khi hắn vừa mới dang tay, đã bị vách đá xung quanh chặn lại, hoàn toàn không thể thả lỏng cơ thể.

Vì phải giữ một tư thế quá lâu, lúc này Lâm Dương cảm thấy có chút mỏi nhừ, nhưng vẫn không có cách nào giải quyết cảm giác mệt mỏi này.

Không giống như Lâm Dương, vì vóc dáng nhỏ bé, Lưu Tư Vũ có thể thành công duỗi thẳng người đứng dậy.

Cũng không đúng, đầu của Lưu Tư Vũ phải hơi cúi xuống.

Nơi này lúc này, thậm chí còn khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy có chút chật chội.

Hai người bị mắc kẹt trong một không gian vô cùng chật hẹp.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng chấn động lại vô cùng mạnh mẽ.

Trên người Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, khắp nơi đều là những hạt đá vụn rơi xuống.

Những hạt đá vụn này khiến Lâm Dương cảm thấy rõ ràng khó chịu.

Hắn nhìn sang Lưu Tư Vũ, hỏi ý kiến của cô ấy.

Lưu Tư Vũ cũng không trả lời, đi về phía trước, sau đó cố gắng đẩy nơi phía trước ra.

Tảng đá trước mặt Lưu Tư Vũ, sau khi bị cô ấy dùng sức, cũng

xuất hiện dấu hiệu lỏng lẻo rõ rệt.

Chương 909

Những hạt đá vụn xung quanh cũng lần lượt rơi xuống.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng sững sờ, sau đó cũng đưa tay ra, giúp Lưu Tư Vũ cùng đẩy.

Mặc dù vì tư thế, sức lực của Lâm Dương không thể phát huy hết, nhưng vào lúc này, có thể góp một phần sức lực cũng tốt.

Dưới sự nỗ lực của hai người, tảng đá đó nhanh chóng dịch chuyển đi, đổ sập ra ngoài.

Cùng với tiếng tảng đá rơi xuống vang vọng, âm thanh vang vọng mấy lần bên tai hai người.

Lúc này sắc mặt của Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Mặc dù đã đẩy được tảng đá trước mặt ra, nhưng không gian trước mắt hai người vẫn là một mảng tối đen.

Nói cách khác, vẫn không thể thông ra thế giới bên ngoài.

Tình huống này cũng khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ý thức được, tình hình của mình thực sự rất tồi tệ.

Trong không gian tối đen này, chỉ có thể thông qua xúc giác để phán đoán nên hành động như thế nào.

Quan trọng nhất là, trên người Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, thực ra không có công cụ gì cả.

Trước khi hai người ra ngoài, ba lô đều để trong phòng, rốt cuộc không ai ngờ rằng, sau một ngày, nơi này lại có dư chấn truyền đến.

Chuyện này, cả hai người đều không thể lường trước được.

Nhưng trong tình huống này, có một tin tốt, đó là sau khi Lưu Tư

Vũ đẩy tảng đá đó ra, Lâm Dương cũng có không gian để tự do hoạt động.

Lâm Dương đi về phía trước, sau đó đưa tay lên trên, muốn đẩy những tảng đá phía trên ra.

Theo trí nhớ của Lâm Dương, độ cao mà hai người rơi xuống không sâu lắm.

Lúc này vật cản phía trên hai người, hẳn chỉ có một tảng đá mà thôi.

Chỉ cần có thể đẩy tảng đá này ra, là có thể rời khỏi đây.

Nghĩ vậy, Lâm Dương chống tay lên trên đầu, đồng thời dùng sức đẩy mạnh, cố gắng đẩy những tảng đá phía trên ra.

Phía trên hai người, dường như là một bức tường nào đó sụp đổ xuống, cả một mảng tường ở đó, bị những tảng đá xung quanh chặn lại, miễn cưỡng tạo thành một không gian.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ dốc sức đẩy, nhưng hai người chỉ duy trì động tác như vậy một lúc rồi từ bỏ ý định đó, vì họ phát hiện ra không thể nào đẩy được bức tường này ra.

Mặc dù những tảng đá xung quanh đều biến thành đá vụn, nhưng bức tường này vẫn giữ nguyên vẹn, hoàn toàn không phải là thứ mà hai người Lâm Dương và Lưu Tư Vũ có thể dựa vào sức mình mà đẩy ra được.

Hai người sau khi cố gắng, xác định không thể đẩy được tảng đá phía trên, liền từ bỏ hành động vô nghĩa này, chuyển sang tìm kiếm lối ra xung quanh.

Rốt cuộc nơi này là do một số tảng đá vụn kết hợp thành.

Một mảng tường hoàn chỉnh hai người không thể lay chuyển, vậy

nếu chỉ là một vài tảng đá vụn, có thể dễ dàng giải quyết được.

Hai người nghĩ vậy, không ngừng mò mẫm trong môi trường tối tăm này.

Sau khi mò mẫm một lúc, Lâm Dương phát hiện ra những tảng đá ở một nơi bên cạnh có chút lỏng lẻo, dường như có thể đẩy được.

Lâm Dương dùng sức ép về phía đó, những tảng đá ở đó quả thực đã bị đẩy đi một đoạn, chứng tỏ quả thực có thể đẩy ra được.

Ý thức được điều này, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ vui mừng, sau đó dồn sức vào chân, dùng sức đẩy về phía đó.

Chỉ trong chốc lát, có thể cảm nhận được những tảng đá trong tay đang lùi lại rõ rệt.

Lâm Dương duy trì lực không thay đổi, đẩy nhanh tiến trình này.

Sau đó, cùng với một âm thanh nào đó vang lên, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, bức tường đá vụn trong tay đã bị đẩy ra, cơ thể hắn cũng đổ về phía trước.

Cơ thể Lâm Dương nghiêng về phía trước, hắn cũng ý thức được điều không hay, vội vàng muốn nắm lấy thứ gì đó xung quanh để giữ thăng bằng.

Lâm Dương vừa mới nắm được một vật giống như cây cột ở bên cạnh, kết quả chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cây cột đó đã bị hắn kéo gãy.

Cơ thể Lâm Dương rơi về phía trước.

Lâm Dương rơi vào trong lối đi vừa được hắn mở ra.

Độ sâu ở phía đó sâu hơn một chút so với phía Lâm Dương.

Lúc này, hắn miễn cưỡng nắm lấy một thứ gì đó để giữ cơ thể, không để mình ngã xuống từ nơi này.

“Sao rồi?

Lâm Dương, có chuyện gì vậy?” Lúc này, giọng của Lưu Tư Vũ cũng truyền đến bên Lâm Dương.

Vừa rồi âm thanh Lâm Dương đẩy những tảng đá vụn thực sự quá rõ ràng, trực tiếp truyền đến chỗ Lưu Tư Vũ, khiến cô ấy cũng phải hỏi về phía này.

“Kéo ta, ta hình như rơi xuống hố rồi.” Lâm Dương cũng đưa ra câu trả lời.

Hắn phát hiện dường như không thể bò lên từ nơi này.

Mặc dù trên vách đá có rất nhiều chướng ngại vật nhô ra có thể giúp Lâm Dương leo lên thuận lợi, nhưng quan trọng hơn là, Lâm Dương không thể nhấc người lên từ đây.

Phía trên Lâm Dương, có thể cảm nhận được một thứ gì đó đang cản trở cơ thể hắn.

Nếu Lâm Dương muốn lên cao hơn, phải vặn đầu mình thành một góc kỳ dị mới có thể đi lên được.

Vì vậy vào lúc này, Lâm Dương cũng sẽ cần đến sự giúp đỡ của Lưu Tư Vũ.

Chương 910

Nghĩ vậy, Lâm Dương treo lơ lửng cơ thể, đồng thời chờ đợi Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ dường như gặp phải rắc rối gì đó, trong một lúc, Lâm Dương cũng cảm thấy tay mình có chút mệt mỏi, cũng hơi thả lỏng, để cơ thể mình hạ xuống một đoạn.

Cơ thể Lâm Dương hạ xuống, sau đó dường như có cảm giác kỳ lạ.

Chân hắn, hình như đã chạm đất.

Sắc mặt Lâm Dương dần trở nên kỳ quái.

Hình như đã chạm đáy.

Lúc này, Lâm Dương ý thức được một chuyện, sau đó thả một tay ra, để độ cao của cơ thể hạ xuống thấp hơn, sau đó quả thực thông qua lòng bàn chân, cảm nhận được độ cao bên dưới.

Rồi hắn cũng thả tay còn lại ra, cả người rơi xuống dưới, sau đó nhìn xung quanh.

"Lâm Dương, ngươi ở đâu?" Lúc này, giọng của Lưu Tư Vũ từ phía trên cũng truyền đến, đã đến gần, chỉ là không thấy Lâm Dương mà thôi.

"Ta xuống dưới rồi, hình như bên dưới có một không gian." Lâm Dương cũng không do dự, lập tức nói cho Lưu Tư Vũ những thông tin này, sau đó cũng có thể nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Lưu Tư Vũ từ phía cô ấy, rồi phát hiện, Lưu Tư Vũ cũng bò xuống từ nơi đó.

"Xuống làm gì?" Sau khi bị bàn chân Lưu Tư Vũ thả xuống chạm vào, Lâm Dương lập tức hỏi.

“Phía trên ta đã đi một vòng rồi, không tìm thấy nơi nào có thể rời đi, nên xuống dưới xem sao.” Câu trả lời của Lưu Tư Vũ cũng khiến Lâm Dương không còn lời nào để nói.

Sau đó, Lưu Tư Vũ tiến vào trong, đứng sau lưng Lâm Dương.

Nơi này, mặc dù cũng giống như trước đó, không có chút ánh sáng nào, nhưng không hiểu sao, Lâm Dương lại có thể cảm nhận được một chút sáng sủa, giống như có thứ gì đó, khiến độ sáng ở đây sáng hơn một chút so với nơi trước đó.

Lâm Dương thậm chí có thể miễn cưỡng nhìn thấy những tảng đá xung quanh.

Phát hiện này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này, Lâm Dương cũng nghĩ đến điểm sáng xanh mà mình đã thấy trước đó.

Dưới lòng đất này, dường như tồn tại thứ gì đó có thể phát sáng, cho nên lúc này hai người mới có thể nhìn rõ những thứ xung quanh.

Không chỉ Lâm Dương như vậy, Lưu Tư Vũ bên cạnh cũng có phát hiện tương tự.

Đối với sự thay đổi này, cả hai đều cảm thấy kinh ngạc.

Không đi sâu vào việc tại sao ở đây có thể nhìn thấy đồ vật, đối với hai người mà nói đó không phải là chuyện quan trọng.

Chuyện quan trọng nhất của hai người lúc này là phải rời khỏi nơi này, đi ra ngoài.

Rốt cuộc trong không gian dưới lòng đất bị chôn vùi này, dù có không khí truyền vào từ một số khe hở nhỏ, nhưng hai người cũng không có thức ăn và nước uống.

Lúc này, cả hai đều có chút lo lắng.

Bị mắc kẹt ở nơi này, phải nhanh chóng rời đi.

Lâm Dương đi về phía trước, Lưu Tư Vũ theo sát phía sau.

Hai người bắt đầu khám phá trong không gian này.

Đã xuống dưới rồi, phía trên lại không có cách nào ra ngoài, chỉ có thể khám phá ở nơi này.

Nơi này khắp nơi đều là những tảng đá dựng đứng.

May mà có thể miễn cưỡng nhìn rõ hoàn cảnh, nếu không, chỉ đi một đoạn đường ngắn, có thể trên người Lâm Dương đã bị va đập mấy cái u rồi.

Sau khi tìm kiếm như vậy một lúc, hai người cuối cùng cũng có một số phát hiện.

Trước mặt hai người, xuất hiện một thứ quen thuộc, điểm sáng màu xanh lá cây đã thấy trước đó, xuất hiện ở phía đó.

Cách hai người không xa, xuất hiện một điểm sáng nhỏ màu xanh lá cây.

Điểm sáng nhỏ đó, cả hai đều có chút quen thuộc, trước đó đều đã thấy qua.

Lúc hai người đứng trên khe nứt, trước khi dư chấn truyền đến, đã từng thấy cảnh này.

Lúc này, hai người nhìn điểm sáng nhỏ màu xanh lá cây trước mặt, sắc mặt cũng đầy kinh ngạc và khó hiểu, không hiểu tại sao lại thấy điểm sáng nhỏ đó ở đây.

Chẳng lẽ lúc động đất đã thông hai bên với nhau sao?

Mặc dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng hai người vẫn đi về phía đó.

Sau khi tiến lên một lúc, vòng qua những tảng đá lớn và đá vụn

trên mặt đất, đến trước điểm sáng nhỏ.

Đứng trước điểm sáng nhỏ, ánh mắt của hai người cũng xuất hiện sự thay đổi vi diệu.

Điểm sáng nhỏ đó, lúc này hình dáng ban đầu của nó, đã xuất hiện trước mặt hai người.

Điều khiến hai người cảm thấy kinh ngạc, không phải là bản thân điểm sáng nhỏ đó, mà là nơi điểm sáng nhỏ đó tọa lạc.

Điểm sáng nhỏ dường như phát ra từ một thứ giống như bảo thạch.

Trên một cánh cửa lớn được xếp chồng bởi đá vụn, có một viên bảo thạch màu xanh lá cây, ánh sáng lờ mờ phát ra từ đó.

Mặc dù một viên bảo thạch có thể phát sáng trông rất hiếm lạ, nhưng điều khiến hai người chú ý lại là cánh cửa lớn này.

Mặc dù cánh cửa lớn này được xếp chồng bởi đá vụn, nhưng trong mắt hai người, thứ này không giống với những thứ xung quanh.

Những vách đá xung quanh là do sự thay đổi gây ra bởi động đất, mới được tạo ra gần đây.

Chương 911

Nhưng cánh cửa lớn trước mặt, lại cho hai người cảm giác hoàn toàn khác.

Cánh cửa lớn này, giống như được xây dựng theo một cách khác, không phải được tổ hợp ngẫu nhiên trong trận động đất.

Những viên đá vụn trên đó cũng không dễ dàng bị đẩy ra như vậy.

Lâm Dương đưa tay lên một viên đá vụn trong đó, sau đó dùng sức đẩy một cái, không thể di chuyển vị trí của nó, vô cùng chắc chắn.

Những viên đá này không thể dễ dàng thay đổi vị trí.

Thấy cảnh này, đối với việc tại sao cánh cửa lớn này lại xuất hiện ở đây, hai người cũng cảm thấy nghi hoặc.

Sau đó, hai người nhìn vào bên trong cánh cửa lớn.

Thứ này là một cánh cửa lớn, thực ra càng giống một cái khung cửa hơn, được đặt trước mặt hai người, ở giữa không có bất kỳ vật cản nào, có thể dễ dàng nhìn thấy những thứ bên trong khung cửa.

Hai người nhìn vào bên trong, có thể thấy, bên trong có một lối đi dẫn vào sâu.

Cứ như thể, thứ này vốn dĩ đã tồn tại ở đây, chỉ là vì nguyên nhân động đất, ngẫu nhiên xuất hiện ở vị trí này mà thôi.

Cảnh này khiến cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy kinh ngạc.

Hai người đi vào bên trong, nơi bí ẩn này dường như có sức hấp dẫn phi thường đối với cả hai.

Trước khi đi vào, Lâm Dương cũng nhìn viên bảo thạch màu xanh

lá cây trên cửa, đặt tay lên trên viên bảo thạch.

Rõ ràng nó đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt, nhưng bản thân viên bảo thạch không tỏa ra nhiệt lượng.

Ngược lại, khi Lâm Dương chạm vào, từ trên viên bảo thạch, hắn lại cảm nhận được một cảm giác lạnh buốt, giống như vừa mới lấy ra từ tủ lạnh vậy.

Cảm giác vi diệu này đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Không giống như khung cửa liền một khối với xung quanh, viên bảo thạch này, Lâm Dương chỉ nhẹ nhàng dùng sức một chút, đã nhổ nó ra, đặt trong tay, sau đó cùng Lưu Tư Vũ tiến vào lối đi phía sau cửa.

Trong lúc tiến lên, Lâm Dương cũng đang ngắm nghía viên bảo thạch trong tay.

Trên viên bảo thạch có ánh sáng yếu ớt lan tỏa, nhưng điều Lâm Dương quan tâm hơn là chất liệu của viên bảo thạch này.

Khi tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ.

Viên bảo thạch này, sờ vào có chút trơn láng, bề mặt không có bất kỳ cảm giác thô ráp nào.

Chỉ có một điểm kỳ lạ, mặc dù có ánh sáng tỏa ra, nhưng Lâm Dương lại không thể nhìn thấy bên trong viên bảo thạch.

Bên trong đó, dường như có sương mù bao phủ, cản trở Lâm Dương nhìn xuyên qua chất liệu bán trong suốt này để thấy những thứ bên trong.

Tình huống như vậy cũng khiến Lâm Dương cảm thấy khó hiểu.

Nhưng nhanh chóng, Lâm Dương không tiếp tục ngắm nghía thứ

trong tay nữa, vì phía trước hai người, Lưu Tư Vũ đã phát hiện ra thứ gì đó.

Một thứ trông giống như quan tài, xuất hiện trước mặt hai người.

Đó là một chiếc quan tài màu đen, bề mặt có hoa văn phức tạp, trông như có rất nhiều trang sức.

Lúc này nó đang tỏa ra một tia sáng yếu ớt.

Loại ánh sáng tỏa ra đó, rất giống với ánh sáng của viên bảo thạch màu xanh lá cây mà Lâm Dương đang cầm trên tay, chỉ là có sự khác biệt về màu sắc.

Sau khi nhìn thấy chiếc quan tài này, sắc mặt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên khó coi.

Quan tài là thứ rất không may mắn, huống chi, hai người lại phát hiện ra nó trong lối đi đột nhiên xuất hiện này.

Nhìn chiếc quan tài xa hoa này, hai người không thèm để ý, cẩn thận vòng qua một bên.

Phía sau quan tài, có đường có thể tiếp tục tiến lên, cũng không cần thiết phải lãng phí thời gian vào chiếc quan tài này.

Hai người nghĩ vậy.

Rốt cuộc trong quan niệm của người xưa, trong quan tài thường có người.

Nếu trong quan tài gặp phải một bộ thi thể thì không sao, vạn nhất gặp phải một gã thi biến, vậy thì phiền phức rồi.

Lối đi này không rộng rãi lắm, chiếc quan tài đặt ngang cũng chỉ chừa ra một con đường nhỏ để Lâm Dương và Lưu Tư Vũ rời đi.

Sau khi kéo ra một khoảng cách với chiếc quan tài đen, xác định bên đó không có động tĩnh gì, hai người cũng thở phào nhẹ nhõm, sau

đó tiếp tục tiến về phía trước.

Lối đi bí ẩn này, bên trong không chỉ có quan tài và châu báu kỳ lạ, mà còn có những thứ khác.

Lúc này cũng bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn thấy.

Trước mặt hai người, lúc này xuất hiện một thứ kỳ lạ.

Đó là một đống thứ trông giống như xương, không chỉ màu sắc tương tự, đều là màu trắng bệch, mà chất liệu của nó không phải là xương, sờ vào giống như nhựa.

Những mảnh vỡ này được kết hợp thành một khối trước mặt hai người, trông giống như một chiếc ghế.

Khi nhìn thấy thứ giống như chiếc ghế này, sắc mặt của cả hai đều trở nên vô cùng kỳ quái.

Bên cạnh chiếc ghế này cũng có một số đồ trang trí, chỉ là không giống với chiếc quan tài đen bên cạnh.

Phong cách trang trí ở đây cũng hoàn toàn khác.

Phía chiếc quan tài đen, có rất nhiều châu báu có thể tỏa ra ánh sáng yếu ớt, khiến chiếc quan tài đen đó trông càng thêm quỷ dị.

Chương 912

Còn thứ trước mặt Lâm Dương, trên đó có rất nhiều đồ trang trí giống như nhựa, có cái hình tròn, có cái hình tam giác.

Lúc này chúng bao quanh chiếc ghế, trông cũng vô cùng quỷ dị.

Nhưng điều khiến Lâm Dương cảm thấy ngạc nhiên nhất là, phía sau chiếc ghế này, không có con đường nào để tiếp tục tiến lên.

Nói cách khác, lối đi này, nhanh như vậy đã đi đến cuối rồi sao?

Lâm Dương cảm thấy có chút thất vọng.

Rốt cuộc trông nó giống như một di tích vậy, bên trong có trang sức xa hoa, nhưng chỉ đi một đoạn ngắn như vậy đã đến cuối, cho Lâm Dương một cảm giác đầu voi đuôi chuột.

Lâm Dương nhìn thứ trước mặt, biểu cảm trên mặt cũng càng lúc càng kinh ngạc.

Lưu Tư Vũ thì đi về phía chiếc ghế đó, ngồi xổm xuống, nhìn những thứ trên ghế, sắc mặt cũng trở nên kỳ quái.

Ở chính giữa chiếc ghế, cô ấy nhìn thấy một số thứ nhô ra.

Chiếc ghế này, cho người ta cảm giác không giống như để cho người ngồi, ngược lại càng giống một thứ mang ý nghĩa tượng trưng hơn.

Rốt cuộc những thứ giống như đinh nhọn nhô ra ở chính giữa chiếc ghế này, không phải là thứ mà con người có thể ngồi lên được.

Trong lúc Lưu Tư Vũ đang suy nghĩ, cô đột nhiên chú ý, trên những chiếc đinh nhọn đó, dường như có một số cơ quan, có vẻ có thể ấn được.

Lưu Tư Vũ phát hiện ra điều này, đưa tay chạm vào cơ quan đó, sau đó dùng sức bóp, mấy thứ giống như nút bấm đã bị ấn xuống.

Nhưng tiếp theo, không có động tĩnh gì, giống như mấy cái nút bấm đó cũng chỉ là đồ trang trí đơn giản mà thôi, ấn xuống không có bất kỳ phản ứng nào.

Tình huống này khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy rõ ràng khó hiểu.

Nhìn nơi này với vẻ mặt đầy nghi hoặc, sau đó cô ấy nắm lấy mấy thứ khác bên cạnh, tiếp tục lặp lại động tác trong tay.

Sau khi ấn mấy cái nút, những cái nút đó lần lượt bị ấn xuống, không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn bật lại.

Xung quanh hai người vẫn không có động tĩnh gì.

Xem ra, thứ này đích thực là một vài đồ trang trí vô nghĩa, có lẽ chỉ sử dụng một loại công nghệ đặc biệt nào đó thôi.

Lưu Tư Vũ nghĩ vậy, sau đó cùng Lâm Dương bên cạnh rời khỏi đây.

Lối đi đã đến cuối, xung quanh cũng không có nơi nào có thể tiếp tục khai quật, vì vậy hai người chọn rời đi.

Rốt cuộc họ không quên, ở giữa có một chiếc quan tài đen.

Nghĩ đến thứ đó, ánh mắt của hai người đều trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn thấy chiếc ghế trang trí này, và liên kết với cánh cửa quỷ dị bên ngoài, hai người gần như có thể khẳng định việc có thứ gì đó tồn tại trong chiếc quan tài đen.

Nơi này cảm giác như được dùng để dưỡng thi, nếu không, tại sao lại phải bố trí nhiều thứ kỳ quái như vậy.

Hai người tự nhiên không có ý định trừ hại cho dân.

Gã đó, cứ để hắn ngủ yên ở đây là được rồi, hai người chỉ cần nhanh chóng rời đi là được.

Trên đường trở về, đến gần chiếc quan tài đen, thấy chiếc quan tài đen vẫn như ban đầu, không có bất kỳ sự dịch chuyển nào, Lâm Dương cũng yên tâm.

Xem ra, gã bên trong ngủ rất say.

Chỉ là không khí xung quanh chiếc quan tài đen dường như đã xảy ra một số thay đổi khó nhận ra.

Lâm Dương chú ý một điểm, dường như so với trước đó, không khí âm u của chiếc quan tài đen càng rõ ràng hơn.

Lâm Dương chú ý điều này, nhưng không nói cho Lưu Tư Vũ, không cần thiết phải khiến cô ấy cũng phải giật mình theo.

Nghĩ vậy, khi đi qua gần chiếc quan tài đen, Lâm Dương cũng vô cùng cẩn thận, tránh chạm vào những thứ trên đó, để không ảnh hưởng đến gã bên trong.

Sau một lúc, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều ra ngoài, sau đó nhìn xung quanh.

Gần cánh cửa lớn này, không có không gian nào có thể tiếp tục khám phá.

Không có mặt trời để đối chiếu, hai người chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình để phán đoán thời gian.

Sau khi bị chôn vùi dưới lòng đất, hẳn đã qua khoảng hai giờ.

Lâm Dương phán đoán như vậy, sau đó dẫn Lưu Tư Vũ đi tìm những tảng đá lổng lẻo ở bên cạnh.

Trong một khu vực, có thể vì không gian trống trải lớn hơn, dưới sự tìm kiếm của hai người, quả thực đã tìm thấy mấy tảng đá lổng

lẻo.

Nhưng những tảng đá này, khi dời ra lại là những tảng đá cứng khác.

Gần những tảng đá này có quá nhiều chướng ngại vật, cản trở hành động của hai người.

Một lúc sau, hai người cuối cùng đã tìm được một nơi có vẻ có thể rời đi.

Dưới chân Lâm Dương, có mấy tảng đá được gỡ xuống từ vách đá trước mặt.

Vách đá trước mặt, những tảng đá trên đó vẫn còn mấy khối lỏng lẻo.

Men theo dấu vết này, hẳn là sắp có thể đào thông được con đường.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nỗ lực dời những tảng đá trước mặt đi.

Sau khi nỗ lực một lúc, cũng thành công nhìn thấy ánh sáng phía trên.

Chương 913

Ở một khoảng cách nhỏ phía trên, xuất hiện ánh sáng.

Khi nhìn thấy ánh nắng mặt trời, trên mặt hai người đều xuất hiện vẻ vui mừng rõ rệt, sau đó dẫm lên mấy tảng đá trên đất, từ đó bò lên.

Người lên trước là Lâm Dương.

Sau khi lên trên, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy vị trí xung quanh.

Lâm Dương đang đứng ở một nơi giống như cái hố, cho nên mới có thể dễ dàng tìm được đường lên từ dưới lòng đất.

Lâm Dương đưa tay vào lối đi bên dưới, sau đó kéo Lưu Tư Vũ lên.

Hai người nhìn xung quanh.

Lúc này, hai người đang ở trong thôn, chỉ là lúc này ngôi thôn so với lúc hai người mới bắt đầu, còn tồi tệ hơn nhiều.

Ngôi thôn trước đó chỉ có phần lớn tường bị nứt, nhưng lúc này, ngôi thôn đã chịu ảnh hưởng của dư chấn thứ hai, những bức tường nứt nẻ đều đã rơi xuống đất.

Cả ngôi thôn, những công trình còn nguyên vẹn mười phần không còn một, gần như không thấy được.

Gần hai người, không có công trình nào còn nguyên vẹn.

Những mảng đất trên mặt đất cũng đều vểnh lên, khiến hai người không thể nhanh chóng rời đi.

Muốn đi qua mặt đường, đều phải như vận động viên vượt qua rất nhiều chướng ngại vật.

Sau một lúc, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng thành công trở về căn phòng đặt ba lô của mình.

Ngôi nhà đó đã sụp đổ hoàn toàn, nhưng ở tầng dưới cùng, đã hình thành một khu vực hình tam giác ngược, vừa vặn có thể để hai người đi vào.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đi vào, nhìn vào bên trong.

Ở đó, họ cũng phát hiện ra ba lô của mình, nhưng vị trí của ba lô có chút tồi tệ.

Ba lô của Lâm Dương ở một bên, trực tiếp bị Lâm Dương nhặt lên đeo vào lưng.

Ba lô của Lưu Tư Vũ thì ở một vị trí khá khó xử, trong một cái hố nhỏ.

Mặc dù chỉ là một cái hố nhỏ, nhưng lại không an toàn chút nào.

Mặt đất xung quanh cái hố nhỏ đó đều đã nứt ra, đồng thời có mấy mảng vỡ rơi xuống, để lộ ra cái hố sâu bên dưới.

Rõ ràng, lòng đất của nơi này cũng đã bị đứt gãy.

Nói cách khác, nếu hai người muốn lấy ba lô của Lưu Tư Vũ, phải mạo hiểm có thể bị rơi xuống.

Chuyện này tự nhiên khiến cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy rõ ràng bất an.

Nhưng trong ba lô của Lưu Tư Vũ có thứ quan trọng, đó là nước mà hai người mang ra từ doanh địa.

Toàn bộ nước của hai người đều ở trong chiếc ba lô đó.

Nếu không đi lấy, vậy thì tiếp theo, hai người không chỉ không có thức ăn, thậm chí cả nước cũng không có mà uống.

Hầu hết các cơ sở trong thôn lúc này đều đã bị động đất phá hủy, thậm chí không biết giếng nước ban đầu ở đâu.

Do động đất, khu vực xung quanh có lẽ cũng không còn người ở.

Nếu không có nước, hành trình tiếp theo có lẽ sẽ rất khó khăn.

Vì vậy vào lúc này, hai người cũng nhanh chóng đưa ra một quyết định, đó là lấy lại chiếc ba lô đó.

Mặc dù vị trí của chiếc ba lô khá khó xử, khiến hai người không dám đến gần, nhưng may mà, trên mặt đất bên cạnh, Lâm Dương cũng nhìn thấy một vật giống như cây cán bột, rơi ở một bên.

Dựa vào thứ này, cũng không cần phải đi sâu vào nơi nguy hiểm như vậy.

Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời chủ động đi về phía trước.

So với Lưu Tư Vũ vóc dáng nhỏ bé, chuyện này tự nhiên Lâm Dương làm sẽ an toàn hơn một chút.

Lâm Dương đứng ở vị trí cách chiếc ba lô đó một đoạn, cầm cây cán bột, đưa ra, muốn chạm vào chiếc ba lô đó.

Nhưng sau khi duỗi thẳng tay, hắn cũng phát hiện, khoảng cách vẫn còn thiếu một chút.

Nếu tiến thêm một chút nữa, mặt đất nứt nẻ cũng nhiều hơn.

Lâm Dương một tay để Lưu Tư Vũ nắm lấy, một bên tiến về phía trước.

Sau khi đi được vài bước, cây cán bột đã thành công xuyên qua quai của chiếc ba lô.

Sau đó, Lâm Dương nhấc cây cán bột lên, thành công mang chiếc ba lô lên cây cán bột.

Lúc này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Không ngờ, dễ dàng như vậy, đã lấy được chiếc ba lô.

Lâm Dương đứng tại chỗ không lập tức quay lại, thông qua cây cán bột, di chuyển vị trí của chiếc ba lô.

Một lúc sau, đặt chiếc ba lô ở một vị trí an toàn, mặt đất ở đó không có vết nứt.

Sau đó, Lâm Dương định rời khỏi đây.

Lưu Tư Vũ kéo cơ thể Lâm Dương, muốn kéo hắn quay lại.

Chương 914

Chỉ là khi Lưu Tư Vũ vừa mới dùng sức, đã nhận ra điều không ổn.

Vì trọng lượng truyền đến từ phía Lâm Dương đột nhiên tăng lên.

Sau đó cô chú ý, mặt đất dưới chân Lâm Dương bắt đầu sụt lún.

Lúc này, Lưu Tư Vũ ý thức được một vấn đề, mặc dù về sải tay, Lâm Dương chiếm ưu thế, nhưng về cân nặng, Lâm Dương cũng ở thế yếu.

Mặt đất lúc này dường như vì không thể chịu được cân nặng của Lâm Dương, đang sụt lún.

Lưu Tư Vũ cảm nhận được luồng trọng lượng tăng lên đó, cũng truyền đến từ phía đó.

Lưu Tư Vũ cũng quyết đoán ngay lập tức, dùng sức kéo Lâm Dương về phía mình.

Cơ thể Lâm Dương bị một lực lớn kéo đi, bay về phía này.

Sau đó, nửa thân trên của hắn bám vào mặt đất bên cạnh Lưu Tư Vũ, nửa thân dưới thì treo lơ lửng trong cái hố sâu đột nhiên sụt lún.

Lúc này, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi cảm nhận cơ thể mình bắt đầu sụt lún, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận nguy cơ.

Lúc này thấy mình đã được Lưu Tư Vũ kéo lại thành công, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận thư giãn.

Lâm Dương dùng hai tay chống đất bò lên, sau đó nhìn xung quanh.

Gần đó, rất nhiều mặt đất dường như vì tác động liên đới của vụ sụt lún vừa rồi, cũng lần lượt sụt lún xuống.

Sự cân bằng vốn có lại một lần nữa bị phá vỡ.

Nhưng may mà, chiếc ba lô của Lưu Tư Vũ ở bên đó lúc này vẫn an toàn đặt trên mặt đất.

Lâm Dương lấy chiếc ba lô đó về, sau đó cùng Lưu Tư Vũ chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Sau khi ra khỏi nhà, cũng phát hiện, sau một hồi thao tác vừa rồi của hai người, thời gian cũng đã trôi qua không ít.

Lúc này trời cũng dần tối, nhưng hai người không có ý định nghỉ ngơi ở đây.

Mặc dù nếu tìm ở đây, hẳn là có thể tìm được một số ngôi nhà có giường, nhưng cả hai đều cảm thấy có chút sợ hãi.

Rốt cuộc những ngôi nhà ở đây bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ sụp đổ.

Tiếp theo không có dư chấn truyền đến thì không sao, chỉ cần xảy ra một hai lần chuyện như vừa rồi, đối với hai người mà nói cũng là một thử thách không nhỏ.

Hai người ở giữa mặt đất nứt nẻ xung quanh, không ngừng tìm kiếm lối ra.

Sau khi mặt trời lặn hoàn toàn, cũng thành công tìm được một con đường rời khỏi thôn, đi ra khỏi ngôi thôn này.

Tiếp theo là một số con đường bằng phẳng bị nứt.

Những con đường này mặc dù đã bị phá hủy, nhưng thông qua việc phán đoán vết nứt, có thể đơn giản phán đoán ra, đi bên nào là an toàn.

Không lâu sau khi hai người rời khỏi ngôi thôn đó, từ phía thôn, truyền đến một trận tiếng ầm ầm.

Âm thanh này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều nghe thấy, nhưng không để ý.

Có lẽ lại có nơi nào đó sụt lún xuống rồi.

Tiếng sụp đổ của ngôi thôn phía sau không ảnh hưởng đến hai người Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở đây.

Hai người đi trên con đường lớn không bằng phẳng, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nhưng sau khi tiến lên một đoạn, từ phía sau hai người dường như có tiếng động truyền đến.

Lâm Dương cũng nhíu mày, hình như không phải ảo giác, quả thực có tiếng động, lúc này từ phía sau hắn truyền đến.

Âm thanh giống như tiếng trống, từng nhịp từng nhịp một, từ phía sau hai người, từ phía ngôi thôn đó dần dần truyền đến.

Âm thanh này lúc này đang dần lớn lên, dường như thứ phát ra âm thanh đang đến gần phía Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Phát hiện như vậy khiến Lâm Dương nhận ra có điều gì đó không ổn.

Hắn có thể cảm nhận được, mặt đất dường như đang rung chuyển nhẹ.

Chẳng lẽ, dư chấn lại đến sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, nhíu mày suy nghĩ.

Nhưng nhanh chóng, Lâm Dương phát hiện, không phải như vậy.

Vì lúc này, thứ phát ra tiếng trống đó đã đến sau lưng hai người.

Hai người có thể dễ dàng nhận ra một điểm, Lâm Dương quay đầu, nhìn về phía sau, sau đó phát hiện, ở phía sau đó, xuất hiện một bóng người màu đen.

Một bóng người đứng cách Lâm Dương và Lưu Tư Vũ khoảng ba mét, đứng đó không nhúc nhích.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, cũng có thể miễn cưỡng nhìn rõ hình dạng của thứ đó.

Quần áo rách nát, giống như đã nhiều năm không được chăm sóc.

Càng thu hút sự chú ý hơn là khuôn mặt của thứ đó.

Khuôn mặt của gã này, trong mắt Lâm Dương giống như đậu phụ thối, trông vô cùng kỳ quái.

Chương 915

Khi nhìn thấy thứ này, Lâm Dương hiểu ra, đây là một tên Tống tử.

Tiếng trống mà hắn nghe thấy trước đó cũng từ trên người tên Tống tử này truyền ra.

Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy.

Tiếng trống dồn dập không ngừng, lúc này liên tục truyền ra từ trên người tên Tống tử, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy một trận kinh hãi.

Rõ ràng trông chỉ là một hình người bình thường, nhưng âm thanh phát ra lại rõ ràng như vậy.

Cho dù cách mấy mét, Lâm Dương cũng có thể nghe thấy âm thanh này, cứ như thể tiếng tim đập của một sinh vật khổng lồ.

Nhưng tên Tống tử này, vừa không phải sinh vật khổng lồ, bản thân trái tim của nó cũng sẽ không đập, cũng không biết âm thanh này rốt cuộc từ đâu mà có.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn tên Tống tử đó, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

Lai lịch của tên Tống tử này, hai người cũng chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể đoán ra, hẳn là chiếc quan tài đen mà họ đã thấy dưới lòng đất trước đó.

Khi hai người rời đi, đã không đánh thức thứ trong quan tài đen.

Nhưng lúc cuối cùng rời khỏi thôn, vì để lấy chiếc ba lô chứa nguồn nước, cũng không cẩn thận khiến ngôi thôn lại một lần nữa sụp đổ một phần.

Có lẽ vào lúc đó, đã kinh động thứ trong quan tài đen.

Tiếng nổ vừa rồi, có lẽ là động tĩnh do gã này sau khi trời tối, từ dưới lòng đất chui ra.

Sau khi hiểu ra điều này, Lâm Dương nhìn khuôn mặt của người này, sắc mặt cũng trở nên càng khó coi hơn.

Rốt cuộc dù thế nào đi nữa, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không thể chống lại gã này.

Có thể khi chui ra tạo thành sự phá hoại lớn như vậy, rõ ràng không phải là sự tồn tại mà con người có thể dễ dàng đối kháng.

Chỉ là vào lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều không có lựa chọn nào khác, cũng chỉ có thể ở đây đối đầu với hình người này, đồng thời hy vọng có thể rời khỏi đây sau một lúc nữa.

Nhưng chuyện này cũng chỉ có thể tồn tại trong suy nghĩ của hai người mà thôi.

Rốt cuộc phương hướng mà gã này đến, rõ ràng là đang truy đuổi Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Nếu không phải lấy hai người làm mục tiêu, vậy thì xác suất đó nhỏ đến mức nào chứ.

Tống tử hình người đứng đó một lúc, dường như đang quan sát hai người, sau đó đột ngột lao tới, tốc độ cực nhanh.

Trên mặt đất bay lên một trận bụi cát, hạt cát cũng va vào người Lâm Dương.

Sau đó đồng tử hắn phóng đại, phát hiện gã này đã xuất hiện trước mặt mình.

Cùng lúc đó, một lực cực lớn va vào người hắn.

Lâm Dương cảm giác cơ thể mình bị một lực cực lớn hất văng ra

ngoài, ngã nhào xuống mặt đất phía sau.

Cho dù có mặt đất làm vật đệm, vẫn trượt trên mặt đất một đoạn dài.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cơ thể Lâm Dương lăn trên mặt đất một đoạn ngắn, khoảng ba bốn mét.

Lâm Dương cũng cảm thấy lưng mình trở nên đau nhức, cơ bắp dường như đã bị ma sát tạo ra một số vết thương, cơn đau bỏng rát hiện lên trên lưng Lâm Dương.

Lâm Dương nằm trên đất, vì dư chấn của cú va chạm, chưa hoàn toàn hồi phục, miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Có thể thấy, hình người đó đang đứng ở vị trí mà Lâm Dương vừa đứng, đồng thời nhìn chằm chằm về phía Lâm Dương, trong mắt mang theo một tia sáng kỳ dị.

Lưu Tư Vũ bên cạnh cũng đang di chuyển về phía đó.

Lúc này, Lâm Dương chú ý một điểm, gã đó, cứ nhìn chằm chằm vào hắn, cho dù lúc này Lưu Tư Vũ đã đến gần, vẫn bị hắn lờ đi, cứ như thể chuyên môn vì hắn mà đến vậy.

Chuyện này tự nhiên khiến Lâm Dương nhận ra có điều gì đó không ổn.

Sau đó, tên Tống tử đó vung tay về phía bên cạnh, trực tiếp chặn cơ thể Lưu Tư Vũ lại, cũng không đẩy cô ấy ra, tiếp tục tiến lên, đến gần Lâm Dương.

Lâm Dương cũng bò dậy, nhìn gã trước mặt.

Lúc này, Lâm Dương mới ý thức được, cơ thể của tên Tống tử này có một số khác biệt so với những Tống tử khác.

Ở đây, cho dù khoảng cách rất gần, nhưng trên người nó, Lâm

Dương thậm chí không ngửi thấy bất kỳ mùi nào, giống như những Tống tử bình thường sẽ tỏa ra mùi hôi thối, trên người tên Tống tử này không có.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhưng Lâm Dương không kinh ngạc được bao lâu, tên Tống tử đã đến trước mặt hắn, sau đó vung tay về phía Lâm Dương.

Cánh tay có sức mạnh như trước đó, đập vào người Lâm Dương.

Lâm Dương cũng sắc mặt kịch biến, cơn đau bắt đầu tụ lại trong bụng hắn.

Bị Tống tử hình người một đòn đánh trúng, cơ thể Lâm Dương lại một lần nữa bay về phía sau.

Cơ thể và mặt đất lại một lần nữa ma sát, vết thương vốn có lúc này càng thêm đau đớn truyền đến cho Lâm Dương.

Lâm Dương cũng không nhịn được mà nhăn mặt, khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó chống cơ thể dậy, nhìn gã trước mặt.

Lúc này, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ, tại sao gã này lại lấy hắn làm mục tiêu tấn công.

Trước mặt hắn, có Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hai người, nhưng tại sao lại lấy hắn làm mục tiêu chứ?

Giới tính sao?

Chương 916

Không nên.

Vậy thì nguyên nhân là gì?

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ, nó tiếp tục tiến về phía trước.

Lâm Dương cũng dùng tay kéo cơ thể mình lùi lại một đoạn, nhìn nó với vẻ mặt vô cùng khó coi.

Lúc này, Lâm Dương không rõ tại sao mình lại bị lấy làm mục tiêu tấn công, nhưng Lâm Dương rõ ràng một chuyện, đó là nếu bị tấn công một lần nữa, vậy thì vết thương trên người sẽ lại nặng thêm.

Với sức mạnh như vậy của đối phương, không chịu được mấy đòn đâu.

Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời cũng nhìn về phía Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ sau khi Lâm Dương bị tấn công, rõ ràng cũng ý thức được, phải ngăn chặn hành động của tên Tống tử này.

Chỉ là Tống tử sức lực quá lớn, cho dù là Lưu Tư Vũ, cũng không thể chống lại được.

Hành động vừa rồi của Lưu Tư Vũ đã bị Tống tử dễ dàng chặn lại, cho thấy sự chênh lệch sức mạnh giữa hai bên.

Nói cách khác, những gì Tống tử muốn làm với Lâm Dương, Lưu Tư Vũ gần như không thể ngăn cản.

Lưu Tư Vũ từ dưới đất nhặt lên một tảng đá lớn, lúc này nặng trĩu trong tay, trông như đang nhắm vào đầu của tên Tống tử.

Sau đó thấy Lưu Tư Vũ vung tay, tảng đá bay ra, trực tiếp đập vào

lưng Tống tử, khoảng ở vị trí gáy.

Cơ thể Tống tử cũng vì thế mà có chút lệch đi.

Xem ra, tảng đá lớn đó quả thực đã gây ra một chút ảnh hưởng đối với Tống tử.

Tống tử sau khi bị tấn công, bước chân có chút trở ngại, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại, tiếp tục tiến về phía Lâm Dương, hoàn toàn không để ý đến Lưu Tư Vũ ở bên đó.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng đoán ra, trên người mình chắc chắn có thứ gì đó đang hấp dẫn gã này.

Là gì nhỉ?

Lâm Dương nhíu mày, nhìn tên Tống tử đang không ngừng đến gần, sự nghi hoặc và khó hiểu trong mắt càng lúc càng đậm.

Đồng thời hắn cũng không ngừng lùi lại.

Mặc dù tốc độ lùi lại không thể bắt kịp tốc độ tiến lên của đối phương, nhưng có thể kéo dài thêm một chút cũng hay.

Khi Tống tử đến gần Lâm Dương, bóng dưới ánh trăng cũng chiếu lên người hắn, Lâm Dương cũng mắt sáng lên, nghĩ ra rồi.

Nếu nói có điểm đặc biệt so với Lưu Tư Vũ, vậy thì hắn là thứ đó, viên bảo thạch mà hắn đã lấy ra từ trên cánh cửa đá vụn.

Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời cũng lấy viên bảo thạch bán trong suốt đang tỏa ra ánh sáng xanh lục trong túi ra.

Khi viên bảo thạch bị Lâm Dương lấy ra, hành động của tên Tống tử trước mặt cũng rõ ràng dừng lại một chút.

Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng, thứ này là thứ mà đối phương đang tìm kiếm.

Hẳn là viên bảo thạch này sẽ tỏa ra một số chất kỳ lạ trong không khí cùng với ánh sáng, có thể bị gã này cảm nhận được.

Nếu không, không có lý do gì sau khi Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều đã rời khỏi thôn, nó vẫn có thể nhanh chóng tìm thấy hai người được.

Tên Tống tử trước mặt sau khi Lâm Dương lấy viên bảo thạch ra, hành động quả thực đã dừng lại một chút, nhưng cũng chỉ dừng lại một chút, lập tức tiếp tục hành động.

Chỉ là lần này, hướng mà cánh tay của đối phương đập tới, từ cơ thể Lâm Dương, chuyển thành cánh tay Lâm Dương, trông như định cướp lấy viên bảo thạch đó.

May mà đối phương tạm thời thay đổi hướng tấn công, cũng cho Lâm Dương một thời gian để né tránh.

Lâm Dương nhảy lùi về phía sau, thành công né được một đòn của Tống tử.

Cánh tay Tống tử đập xuống đất, một cái hố rắn chắc lúc này xuất hiện trên mặt đất, dấu tay của Tống tử cũng rõ ràng có thể thấy.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù sớm đã biết sức mạnh của đối phương lớn đến mức nào, thậm chí đã tự mình trải nghiệm, nhưng lúc này nhìn thấy sự phá hoại mà đối phương gây ra, Lâm Dương cảm thấy rõ ràng không ổn.

Với sức mạnh khổng lồ như vậy của đối phương, nếu rơi vào bộ phận hiểm yếu trên người, có lẽ một đòn có thể lấy mạng Lâm Dương.

Hiện tại Lâm Dương đều cảm thấy bộ phận bị đối phương đánh trúng vẫn đang âm ỉ đau, và cơn đau này có xu hướng càng lúc càng dữ dội.

Lâm Dương có lý do để tin rằng, vết thương mà đối phương gây ra cho hắn đã đi sâu vào bên trong cơ thể.

Tống tử một đòn thất bại, nhấc cánh tay lên, tiếp tục tiến về phía Lâm Dương.

Lâm Dương nhảy lùi lại một đoạn, kéo ra khoảng cách khoảng mấy bước.

Nhưng lúc này nó không đi chậm như trước, mà dùng tốc độ nhanh như lúc đầu, lao đến trước mặt Lâm Dương, nắm đấm cũng sắp rơi xuống phía Lâm Dương.

Thấy tình huống này, Lâm Dương cũng như bị dọa sợ, vội vàng ném viên bảo thạch màu xanh trong tay sang một bên.

Viên bảo thạch bị Lâm Dương ném ra, rơi ở một nơi phía sau Tống tử.

Hành động của Tống tử cũng dừng lại, sau đó quay người, giống như muốn đi nhặt viên bảo thạch.

Thấy nó thay đổi phương hướng, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Suýt chút nữa, hắn lại bị tấn công.

Nhìn tên Tống tử đó đang dần đến gần viên bảo thạch màu xanh lá cây, Lâm Dương cũng ra hiệu cho Lưu Tư Vũ.

Chương 917

Vừa rồi khi ném bảo thạch, Lâm Dương cũng đã quan sát, cố ý chọn ném bảo thạch về phía Lưu Tư Vũ.

Lúc này Lưu Tư Vũ chỉ cần cúi người xuống là có thể dễ dàng nhặt được viên bảo thạch đó.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Dương, lại thấy cảnh Tống tử bị viên bảo thạch màu xanh lá cây hấp dẫn trước đó, Lưu Tư Vũ cũng hiểu ra, tranh thủ trước tên Tống tử, cúi người nhặt lấy viên bảo thạch, đặt vào trong tay.

Viên đá quý màu lục bị Lưu Tư Vũ tóm chặt trong tay, phương hướng của con tống tử cũng thay đổi theo, lúc này nó đang nhìn chằm chằm vào Lưu Tư Vũ ở phía bên kia, rồi nhanh chóng bước tới.

Hành động của con tống tử lúc này có thể bị hai người dễ dàng phán đoán ra, nó bị viên đá quý màu lục thu hút.

Có lẽ nó vốn không phải bị mặt đất trong thôn sụp đổ làm kinh động, mà có lẽ chỉ vì Lâm Dương đã lấy viên đá quý màu lục ra nên nó mới xông ra.

Lý do cụ thể không còn quan trọng nữa, đối với Lâm Dương và Lưu Tư Vũ hiện tại, điều quan trọng nhất là làm thế nào để thoát khỏi con tống tử này.

Cách thức hành động của đối phương đã rõ ràng, nó di chuyển theo viên đá quý màu lục trong tay Lưu Tư Vũ.

Vậy thì, chỉ cần ném viên đá quý ra xa, nó cũng sẽ đi theo.

Nghĩ vậy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn quanh, muốn tìm một cái hố sâu hay nơi nào đó tương tự ở gần đây, để mượn đó mà khiến

nó rơi xuống dưới.

Nhưng nơi hai người đang đứng lúc này lại không có thứ gì như vậy, xung quanh đều là đồng bằng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không có vị trí nào có thể kéo dãn khoảng cách.

Tống tử đã đến gần Lưu Tư Vũ, cô cũng cảm thấy có chút lo lắng, chẳng lẽ thật sự phải tiện tay ném thứ này sang một bên sao?

Lưu Tư Vũ lo lắng nhìn xung quanh, rất nhanh, cô đã thành công tìm được một nơi thích hợp.

Trên một con đường nhỏ bên cạnh, Lưu Tư Vũ nhìn thấy một dòng nước nhỏ đang phản chiếu ánh trăng lấp lánh.

Không thể gọi là sông, có lẽ chỉ vì trận động đất mà nước chảy ra từ đâu đó, nhưng dù sao nó cũng đang chảy.

Dựa vào thứ này, có lẽ cũng có thể kéo dãn một khoảng cách với con tống tử.

Nghĩ vậy, Lưu Tư Vũ chạy về phía dòng nước, con tống tử cũng đuổi theo.

Đến bên dòng nước, Lưu Tư Vũ có thể cảm nhận được, con tống tử đang bám sát ngay sau lưng, nếu dừng lại, chắc chắn sẽ bị nó tấn công.

Vì vậy, Lưu Tư Vũ không dừng bước, vẫn tiếp tục chạy nhanh, đồng thời ném viên đá quý trong tay sang một bên.

Viên đá quý lăn trên mặt đất, rồi theo quán tính rơi vào dòng nước bên cạnh, sau đó bị dòng nước cuốn đi, trôi về một phương xa không xác định.

Lúc này, thân thể con tống tử đang ngày càng gần Lưu Tư Vũ cũng thay đổi động tác, không còn truy đuổi cô nữa mà quay sang nhìn về

phía dòng nước rồi chạy tới đó.

Con tống tử giẫm lên dòng nước, truy đuổi viên đá quý đang bị cuốn đi, đồng thời tiếng nước bắn tung tóe cũng truyền đến.

Nhìn con tống tử dần đi xa, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hai người cũng hội hợp, hoặc là, Lưu Tư Vũ đến bên cạnh Lâm Dương.

Trên người Lưu Tư Vũ không có vết thương nào, lần duy nhất tiếp xúc với con tống tử cũng bị cánh tay của nó chặn lại, cơ thể cô không bị ảnh hưởng.

Nhưng Lâm Dương thì khác, cậu là người giữ viên đá quý đó lâu nhất.

Trên người Lâm Dương lúc này có rất nhiều vết thương rõ rệt, đồng thời xương cốt bên trong cũng âm ỉ đau nhức.

Không khó để nghi ngờ rằng xương cốt có lẽ đã xuất hiện vài vết nứt, dù sao sức lực của con tống tử đó lớn như vậy.

Lâm Dương mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, chỉ cần chống người dậy là có thể cảm nhận được cơn đau từ trong ra ngoài, vẻ mặt cũng không thể biểu hiện tự nhiên được.

Lưu Tư Vũ đến bên cạnh Lâm Dương, rồi cõng cậu lên, dần dần tiến về phía trước.

Lâm Dương tuy không thể tiếp tục di chuyển, nhưng cơn đau đã nhắc nhở cậu.

Đối với vết thương, Lâm Dương không dám xem nhẹ chút nào, lúc này tự nhiên chỉ có thể nhờ Lưu Tư Vũ giúp đỡ.

Hai người men theo con đường lớn tiếp tục đi về phía trước, hy

vọng có thể tìm thấy nơi có người ở trước khi trời sáng.

Nếu có người ở, vậy chứng tỏ tình hình thiên tai không nghiêm trọng, cũng có nghĩa là có thể cung cấp dịch vụ y tế nhất định.

Nghĩ vậy, hai người cũng dần dần rời khỏi nơi vừa rồi.

Con tống tử kia cũng không biết đã đi đâu, có lẽ nó vẫn đang men theo dòng nước kia mà đi tiếp cũng không chừng.

Nửa đêm nhanh chóng trôi qua, Lưu Tư Vũ vì phải cõng Lâm Dương suốt nên cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, liền đặt cậu xuống đất.

Hai người tìm một bãi cỏ rồi nghỉ ngơi tại đó.

Lưu Tư Vũ thả lỏng các cơ bắp đang căng cứng, còn Lâm Dương thì quan sát vết thương của mình.

Đến nơi này, qua một khoảng thời gian, Lâm Dương cũng có thể phán đoán rõ ràng vết thương của mình rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào.

Nếu chỉ là tổn thương cơ bắp đơn thuần, lúc này Lâm Dương đáng lẽ chỉ cảm thấy loại đau nhức sau khi bị đánh, nhưng lúc này trên người cậu, thứ khiến cậu cảm nhận rõ nhất lại là cơn đau truyền đến từ xương cốt.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, xương sườn của cậu có thể đã gãy vài cái.

Ngực và lưng không ngừng có cảm giác đau như bị đè ép, chèn ép không gian hô hấp của Lâm Dương, khiến mỗi lần cậu hít thở đều kéo theo cơ bắp ở đó, từ đó cảm nhận một cơn đau không tên.

Khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy không đủ để Lâm Dương quen với loại đau đớn này.

Hai người đang nghỉ ngơi tại đây, nhưng không lâu sau, có một âm thanh cắt ngang ý định nghỉ ngơi của họ.

Tiếng trống quen thuộc lúc này vang lên gần hai người.

Tiếng trống đó dần dần đến gần, sắc mặt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên vô cùng khó coi.

Chương 918

Chỉ mới vài giờ ngắn ngủi, con tống tử kỳ quái kia tự nhiên không thể nào quên được.

Chỉ là lúc này, tại sao con tống tử đó lại xuất hiện ở đây?

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy có chút không ổn, nếu nó truy đuổi viên đá quý màu lục kia, vậy thì không lý nào lại tìm thấy hai người.

Chẳng lẽ dòng nước kia lại theo một hướng nào đó, mang viên đá quý đến gần đây sao?

Sự trùng hợp này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ không thể nào tin được.

Cũng có nghĩa là, trên người hai người có thứ gì đó đang thu hút con tống tử, chỉ là lực hút không lớn bằng viên đá quý màu lục trước đó mà thôi.

Hai người lúc này đã ý thức được sự thật nghiêm trọng này.

Âm thanh như tiếng trống theo con tống tử đến gần, dần dần vang lên bên tai Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, âm thanh ngày càng rõ ràng, khiến hai người nghe thấy rành rọt.

Có thể cảm nhận được, gã này lúc này cũng đã đến bên cạnh hai người.

Âm thanh rõ ràng như vậy khiến hai người cũng cảm thấy trong lòng run sợ.

Trước đó, hai người đã ý thức rõ ràng sức mạnh của đối phương, nên cũng biết rằng, chỉ dựa vào sức của hai người thì không thể nào chống lại nó.

Lúc này đối phương lại men theo thứ gì đó không rõ mà tìm đến, tự nhiên khiến hai người cảm thấy một trận hoảng loạn.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ lập tức lục lọi trên người mình.

Qua kinh nghiệm trước đó, có thể biết rằng, gã này có thể thông qua một phương thức nhất định để truy tìm đồ vật, viên đá quý màu lục trước đó là một ví dụ.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau một cái, cũng đang giúp đối phương tìm kiếm thứ có thể tồn tại.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng đã tìm thấy.

Trên người Lưu Tư Vũ dính một ít mảnh vụn, là mảnh vụn của viên đá quý màu lục.

Không biết từ lúc nào đã dính lên người cô.

Lâm Dương nhìn thấy một hạt nhỏ li ti lúc này đang dính trên người Lưu Tư Vũ, không chỉ đơn thuần là dính trên quần áo, nếu vậy chỉ cần Lưu Tư Vũ thay bộ đồ khác là có thể giải quyết.

Trên da của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương dường như cũng tìm thấy một ít, mấy mảnh vụn lấp lánh màu lục đang găm trên da của cô.

Thấy cảnh này, Lâm Dương lập tức hiểu ra.

Con tống tử này bị những thứ này thu hút đến.

Lâm Dương lập tức muốn giúp Lưu Tư Vũ gỡ chúng ra.

Lúc này, trên người Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng tìm thấy thứ tương tự.

Lưu Tư Vũ chỉ vào da của Lâm Dương, cậu cũng nhìn thấy trên mu bàn tay mình, một ánh sáng yếu ớt phát ra từ đó, một mảnh vụn nhỏ lúc này đang găm trên mu bàn tay.

Thấy vậy, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên nghiêm túc.

Sau khi nói cho Lưu Tư Vũ biết trên người mình cũng có thứ đó, cậu lập tức nhìn vào mu bàn tay, cố gắng gỡ thứ đó xuống.

Khi ngón tay chạm vào mảnh vụn, một cảm giác lạnh buốt truyền đến.

Nhưng điều khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ là, dù cử động ngón tay, cậu vẫn không thể tìm thấy cái gọi là cạnh viền ở bên cạnh.

Cảm giác mà đáng lẽ phải có do bề mặt sắc nhọn mang lại cho lòng bàn tay, lúc này lại không xuất hiện.

Lâm Dương nhìn vào lòng bàn tay mình, vẻ mặt càng lúc càng khó coi.

Có vẻ như không thể trong thời gian ngắn mà đào thứ này ra được.

Lâm Dương lúc này đưa ra kết luận đó.

Mặc dù sờ vào có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác lạnh buốt, nhưng nó dường như đã kết hợp hoàn hảo với da của Lâm Dương.

Cậu có thể cảm nhận được, tại điểm giao tiếp giữa mảnh vụn và da trên tay, cảm giác chuyển đổi đột ngột đó chỉ truyền đến trong một khoảnh khắc, nhưng vẫn không hề cảm nhận được bất kỳ cạnh viền nào.

Trong một lúc như vậy, Lâm Dương thậm chí không thể tìm được một vị trí thích hợp để cạy mảnh vụn ra.

Phát hiện ra điểm này, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi, rồi nhìn sang phía Lưu Tư Vũ.

Trên quần áo của cô, Lưu Tư Vũ đã thành công phủi đi, nhưng mấy mảnh trên da của cô lại không có dấu hiệu lỏng ra.

Xem ra, Lưu Tư Vũ dường như cũng không thể gỡ thứ đó ra

được.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn vào những mảnh vụn màu lục trên người đối phương, vẻ mặt cũng trở nên kỳ quái.

Đúng lúc này, con tống tử men theo hơi thở này mà đến, xuất hiện bên cạnh hai người, đứng sau lưng Lâm Dương, cậu thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của nó.

Từ trên người con tống tử, Lâm Dương cảm nhận được một luồng gió lạnh buốt truyền đến.

Sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút tái nhợt.

Lúc này con tống tử đang đứng sau lưng cậu, Lâm Dương không thể nhìn thấy hành động của đối phương, chỉ có thể thông qua sắc mặt của Lưu Tư Vũ để phán đoán tình hình hiện tại.

Lâm Dương thậm chí không dám quay đầu lại, sợ rằng sẽ kích động đối phương.

Lúc này, Lưu Tư Vũ di chuyển, chạy lùi về phía sau.

Sau khi cô và Lâm Dương kéo dãn một khoảng cách, con tống tử sau lưng Lâm Dương cũng bắt đầu di chuyển, nhưng không phải về phía cậu, mà nhanh chóng tiến về phía Lưu Tư Vũ.

Chương 919

Cơn gió mà nó mang theo khi lướt qua Lâm Dương cũng khiến cậu cảm thấy một trận mát lạnh.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng đoán ra, số lượng mảnh vụn trên người Lưu Tư Vũ nhiều hơn một chút so với bên cậu.

Những mảnh vụn đó có sức hấp dẫn rõ rệt hơn đối với con tống tử.

Sau khi con tống tử bị thu hút đi, Lâm Dương ở lại đây cũng tạm thời trở nên an toàn.

Thấy Lưu Tư Vũ đóng vai mồi nhử rời đi, Lâm Dương cũng không có hành động gì khác, nhìn vào mu bàn tay của mình.

Trên mu bàn tay, Lâm Dương đang nghiên cứu mảnh vụn này, cố gắng gỡ nó ra.

Chỉ khi gỡ được mấy mảnh vụn dính trên người xuống thì mới có thể thuận lợi thoát khỏi gã kia.

Nếu không, bây giờ đi giúp Lưu Tư Vũ, lát nữa sau khi cả hai kiệt sức, vẫn sẽ bị gã kia không ngừng truy đuổi.

Tình huống này khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Mảnh vụn đá quý màu lục dường như đã trở thành một phần da của cậu, yên ổn nằm trên mu bàn tay Lâm Dương, không có bất kỳ đường viền nào lồi ra hay lõm vào.

Lúc này, Lâm Dương nhìn thứ này, cũng không biết phải làm sao để lấy nó ra.

Lâm Dương nhặt một hòn đá từ dưới đất lên, đặt lên mu bàn tay,

sau khi xoay nó, cậu lợi dụng vị trí sắc nhọn của hòn đá rồi cạo lên bề mặt mảnh vụn, cố gắng dùng cách này để cạo mảnh vụn xuống.

Sau khi Lâm Dương cạo, cậu đã thành công tạo ra một vết xước trên đó.

Thấy cảnh này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra nụ cười, xem ra, phương pháp lúc này của cậu quả thực có khả năng.

Mảnh vụn trên mu bàn tay lúc này vì hành động của Lâm Dương mà bị tổn thương một chút.

Sau khi thấy mình thực sự đã tạo ra một vết xước trên mảnh vụn, Lâm Dương biết rằng, có thể thông qua phương pháp này để giải quyết triệt để mảnh vụn trong tay.

Lâm Dương tiếp tục dùng một hòn đá, dùng sức cạo mảnh vụn trên mu bàn tay.

Sau khi cạo liên tục một lúc, mảnh vụn trên mu bàn tay quả thực đã bị Lâm Dương cạo sạch.

Sau khi bị Lâm Dương cạo ra vài vết xước, mảnh vụn vỡ thành những hạt bụi nhỏ hơn, rơi thẳng xuống đất.

Lúc này, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị đi tìm Lưu Tư Vũ.

Mặc dù Lâm Dương chỉ mất một chút thời gian, nhưng dù sao con quái vật mà Lưu Tư Vũ phải đối mặt có sức mạnh vô cùng lớn, cũng không biết bây giờ cô ấy thế nào rồi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đi về phía trước, muốn tìm Lưu Tư Vũ đang ở phía trước.

Nhưng vì là ban đêm, xung quanh cũng không có nguồn sáng, tầm nhìn của Lâm Dương bị những đám cỏ dại cao bằng nửa người che

khuất, căn bản không thể tìm thấy Lưu Tư Vũ ở gần đó.

Mặc dù tiếng trống phát ra từ người con tống tử lúc này vẫn vang vọng bên tai Lâm Dương, nhưng cậu lại không thể phát hiện ra sự tồn tại của đối phương.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút hoảng loạn.

Không lẽ, Lưu Tư Vũ bị giải quyết rồi sao?

Mặc dù sức của Lưu Tư Vũ lớn, nhưng so với con tống tử kia thì không bằng.

Nếu Lưu Tư Vũ bị bắt trong một lúc như vậy, thì xảy ra chuyện cũng là bình thường.

Khi Lâm Dương đang suy nghĩ lung tung, từ một nơi nào đó phía trước, có một tiếng hét chói tai truyền đến.

Sau khi nghe thấy tiếng hét này, Lâm Dương cũng nhận ra, liền chạy về phía trước.

Giọng nói này là của Lưu Tư Vũ, cô ấy có thể hét lên cũng có nghĩa là lúc này không sao, mặc dù tiếp theo có thể sẽ có chuyện.

Trong lúc chạy về hướng âm thanh truyền đến, Lâm Dương cũng không quên nhặt một hòn đá từ dưới đất lên, một hòn đá có bề mặt sắc bén, rồi chạy về phía Lưu Tư Vũ.

Sau khi đi một đoạn, cậu cũng nhìn thấy Lưu Tư Vũ ở đó.

Lúc này, Lưu Tư Vũ đang bị con tống tử tóm lấy cơ thể.

Vì trời tối, Lâm Dương không thể nhìn rõ vị trí mà con tống tử chạm vào người Lưu Tư Vũ, chỉ có thể thấy con tống tử và cơ thể Lưu Tư Vũ dán chặt vào nhau.

Xem ra, nguyên nhân Lưu Tư Vũ hét lên là vì điều này.

Lâm Dương lập tức xông về phía trước, rồi cũng nhìn rõ tình trạng của Lưu Tư Vũ lúc này.

Quần áo trên người cô bị con tống tử cào rách, phần bị cào rách chính là nơi có mảnh vụn trên người Lưu Tư Vũ.

Quả nhiên, nguyên nhân con tống tử bị thu hút là vì mấy mảnh vụn này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương xông về phía trước.

Khi đến trước mặt Lưu Tư Vũ, cậu nhét hòn đá vừa nhặt vào tay cô, rồi xông về phía con tống tử sau lưng cô.

Con tống tử hình người lúc này đang đứng bên cạnh Lưu Tư Vũ.

Đồng thời, trên người nó, Lâm Dương có thể cảm nhận được cảm giác lạnh buốt mà đối phương truyền đến, giống như có một hệ thống làm lạnh tích hợp bên trong.

Cơn gió lướt qua bên cạnh cậu cũng trở nên mát lạnh.

Lâm Dương nắm lấy tay con tống tử, dùng sức muốn kéo tay nó ra, nhưng lại không có hiệu quả.

Có lẽ bản thân con tống tử không có ý định chống cự, nhưng trong tình huống như vậy, Lâm Dương vẫn không thể kéo tay nó ra, lúc này chỉ có thể đứng đó trơ mắt nhìn.

Lúc này, mắt Lâm Dương cũng sáng lên.

Chương 920

Cậu chú ý thấy, trên quần áo của Lưu Tư Vũ có một mảnh vụn ở đó, tay con tống tử lúc này cũng đang sờ về phía đó.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng hiểu ra.

Lâm Dương đưa tay về phía vị trí đó, trước khi con tống tử chạm vào mảnh vụn, cậu đã sờ được nó, rồi tóm lấy.

Lúc này, khi mảnh vụn ở trên tay Lâm Dương, hướng mặt của con tống tử cũng thay đổi, nhìn về phía cậu.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng lộ ra một nụ cười, rồi chạy sang một bên.

Khi rời đi, cậu cũng không quên nói cho Lưu Tư Vũ biết cách loại bỏ những mảnh vụn trên người.

Con tống tử di chuyển theo Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã tự mình trải nghiệm áp lực mà Lưu Tư Vũ vừa phải chịu đựng.

Con tống tử bám sát sau lưng Lâm Dương.

Trong tình huống chạy trốn này, nhiệt độ cơ thể lạnh buốt của con tống tử không thể xuyên qua không khí truyền đến người Lâm Dương, chỉ có tiếng trống như hình với bóng không ngừng vang lên, khiến Lâm Dương nghe thấy rõ ràng.

Chỉ nghe thấy tiếng, không thấy người.

Lúc này Lâm Dương đang đối mặt với tình huống này.

Mặc dù biết âm thanh đó truyền đến từ phía sau, nhưng tiếng trống đó vừa vang dội lại vừa trầm đục.

Chỉ dựa vào âm thanh này, Lâm Dương căn bản không thể dự đoán được khoảng cách giữa hai người, nhưng lại không dám quay đầu lại, vì nếu quay đầu lại sẽ làm chậm tốc độ của mình.

Lỡ như gã này đang bám sát ngay sau lưng thì sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước.

May mắn là biên độ của tiếng trống truyền đến từ phía sau không thay đổi, cũng có thể cho Lâm Dương biết, cậu đã thành công thu hút gã này, con tống tử vẫn đang di chuyển theo.

Đột nhiên, sắc mặt Lâm Dương chợt biến đổi, cảm giác có thứ gì đó chạm vào lưng mình.

Lúc này có thể ở sau lưng cậu, tự nhiên chỉ có con tống tử kia.

Lâm Dương vội vàng vung tay, mảnh vụn trong tay bị cậu ném ra, bay về một hướng khác.

Cơ thể Lâm Dương cũng không dừng lại, vẫn đang chạy.

Cậu có thể cảm nhận được, thứ chạm vào sau lưng mình dường như là tay của con tống tử, lúc này đang di chuyển.

Sức mạnh của con tống tử, Lâm Dương đã tự mình trải nghiệm.

Lúc này nếu bị tấn công từ phía sau trong lúc đang chạy, Lâm Dương đoán chừng sẽ ngã sấp xuống đất, da mặt cũng sẽ bị những hòn đá trên mặt đất làm cho trầy xước.

Sau khi Lâm Dương ném mảnh vụn ra, cánh tay con tống tử đang duỗi về phía cậu ở phía sau cuối cùng cũng có chút thay đổi, không còn thẳng tắp lao về phía cậu nữa.

Cánh tay của con tống tử vốn đang lao thẳng về phía Lâm Dương, lúc này đã thay đổi phương hướng, chuyển về phía mảnh vụn mà Lâm Dương vừa ném ra.

Xem ra, mảnh vụn đó đã thành công thu hút sự chú ý của con tống tử.

Lâm Dương cũng lập tức điều chỉnh hướng di chuyển, cố gắng chống lại lực truyền đến từ sau lưng.

Cánh tay đó dù đã thay đổi phương hướng, nhưng lực truyền đến vẫn rất rõ ràng.

Lực đó tác động lên người Lâm Dương, dù cậu đã có phản kháng, nhưng vẫn khiến cậu cảm thấy thân hình không ổn định, suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Cơ thể Lâm Dương lảo đảo, cố gắng giữ thăng bằng, cũng quay đầu nhìn về phía con tống tử.

Nó chạy về phía mảnh vụn mà Lâm Dương vừa ném ra, lúc này Lâm Dương tạm thời an toàn.

Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời ánh mắt cũng không ngừng quét xung quanh, muốn tìm một nơi thích hợp để ẩn nấp.

Mảnh vụn rơi trên mặt đất, nếu con tống tử muốn nhặt lên, với cơ thể cứng rắn đó, có lẽ sẽ mất một khoảng thời gian.

Lúc này Lâm Dương đưa ra kết luận như vậy, chờ con tống tử nhặt mảnh vụn đó lên, không biết sẽ ra sao.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng nhìn về phía một tảng đá lớn, rồi chạy về đó.

Đến gần tảng đá, cậu cũng không quan tâm đến hành động của con tống tử bên cạnh, giấu cơ thể mình sau tảng đá, đồng thời nín thở.

Cơ thể được giấu sau tảng đá, đồng thời chỉ có thể thông qua tiếng trống phát ra từ người con tống tử để phán đoán phương hướng của đối phương, khoảng cách cụ thể không thể phán đoán được, nhưng

phương hướng thì có thể.

Hơi thở bị cưỡng ép kìm nén, mặc dù cảm thấy ngực nặng trĩu, nhưng Lâm Dương vẫn không có ý định thở lại.

Vẻ mặt cậu ngược lại rất kiên định, vì hướng phát ra tiếng trống vẫn ở cùng một hướng, không có sự thay đổi.

Cũng có nghĩa là, con tống tử đó có lẽ đang dần rời đi.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng không nhịn được, thò đầu ra từ trên tảng đá, nhìn về phía con tống tử phía sau.

Giữa đám cỏ dại, Lâm Dương nhìn thấy bóng dáng con tống tử, đang dần rời khỏi đây.

Xem ra, nó quả thực không phát hiện ra Lâm Dương ở bên này.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng cảm thấy các cơ bắp đang căng cứng được thả lỏng.

Cậu suy nghĩ về lai lịch của con tống tử này, nó rất có thể là từ trong cỗ quan tài đen dưới ngôi làng kia mà ra.

Chỉ là, tại sao nó lại không ngừng truy đuổi viên đá quý màu lục này?

Chương 921

Viên đá quý màu lục được Lâm Dương lấy ra từ chỗ cánh cổng lớn, trông chỉ như một món đồ trang sức có chút kỳ lạ, tại sao lại bị con tống tử này truy đuổi một đoạn đường dài như vậy, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn.

Trừ khi, lý do con tống tử này ngủ say ở đó là để bảo vệ viên đá quý này?

Lâm Dương nghĩ vậy, nhưng lại không chú ý, tiếng trống phía sau lưng càng lúc càng gần.

Đến khi Lâm Dương ý thức được, khi có cảm giác lạnh buốt truyền đến bên cạnh, ban đầu cậu tưởng là gió lạnh ban đêm, nhưng cảm giác lạnh thấu xương này khiến cậu nhận ra có điều không ổn.

Cậu nhìn về phía sau, thấy ở phía bên kia tảng đá, con tống tử đang ở đó.

Xem ra, vừa rồi khi Lâm Dương đang suy nghĩ, cậu đã vô thức thở ra, nên đã thu hút gã này đến.

Lúc này, Lâm Dương nghĩ vậy, nhìn vẻ mặt của gã này, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Có lẽ sứ mệnh mà con tống tử này đảm nhận ở đó quả thực là để bảo vệ viên đá quý màu lục.

Nhưng dù sao nó cũng là một con tống tử, lúc này cảm nhận được hơi thở của người sống, mà viên đá quý màu lục lại đã được thu hồi hoàn toàn, việc nó cần làm tự nhiên là rất rõ ràng.

Cánh tay con tống tử có động tác, bị Lâm Dương chú ý.

Cậu vội vàng lùi lại mấy bước, cánh tay con tống tử vung xuống,

đập vào tảng đá lớn vừa rồi, để lại một vết xước sâu trên đó, khiến Lâm Dương nhìn mà kinh hãi.

Nếu cú đó rơi vào người Lâm Dương, cơ thể vốn chưa hoàn toàn lành lặn của cậu có lẽ sẽ phải nằm bẹp trên mặt đất.

Lúc này, cơn đau từ vết thương trên người Lâm Dương lại tái phát, khiến cậu cảm thấy có chút không ổn.

Xương sườn không ngừng truyền đến cơn đau, khiến cậu cảm thấy hơi khó thở, dường như sẽ ảnh hưởng đến việc chạy trốn.

Nhưng lúc này trước mặt Lâm Dương đang đứng con tống tử mà cậu không thể chống lại, ngoài việc chạy trốn, cậu cũng không còn cách nào khác.

Cố nén cơn đau của cơ thể, Lâm Dương chạy về phía sau.

Vì thấy con tống tử đã bắt đầu di chuyển, trong quá trình chạy, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, ở vị trí ngực mình dường như có một luồng nhiệt, ẩn giấu dưới cơn đau đó.

Luồng nhiệt đó theo Lâm Dương chạy, cùng với cơn đau dâng lên, Lâm Dương cũng cảm nhận được một vị tanh trong miệng.

Lâm Dương cũng đoán được đó là gì, vết thương của cậu nghiêm trọng như vậy, nhưng tiếng bước chân của con tống tử truyền đến từ phía sau không ngừng vang lên, Lâm Dương cũng không thể dừng lại.

Tiếp theo phải làm gì, Lâm Dương đang suy nghĩ đối sách.

Lưu Tư Vũ bây giờ không biết ở đâu, rất có thể không tìm thấy trong đêm tối.

Nếu gọi lớn cầu cứu, đến khi cô ấy đến nơi, có lẽ mình đã trở thành một cỗ xác khô.

Vậy thì, nên làm gì đây?

Lâm Dương bắt đầu suy nghĩ về điểm yếu của con tống tử này.

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt Lâm Dương nhìn về phía trước, nhìn đường chân trời xa xăm.

Lúc này, bầu trời đã xuất hiện một tia sáng, sắp bình minh rồi.

Lâm Dương chú ý đến điểm này.

Ánh nắng mặt trời chính là kẻ thù lớn của gã này.

Lâm Dương đã tìm ra cách đối phó với con tống tử này, vậy vấn đề tiếp theo là làm thế nào để sống sót dưới sự truy đuổi của nó.

Mặc dù có thể thấy một tia sáng ở chân trời, nhưng để mặt trời mọc hẳn có lẽ cần vài phút, cũng không biết Lâm Dương có thể cầm cự được không.

Để mặt trời mọc hẳn còn vài phút nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn này, mỗi lần Lâm Dương di chuyển đều quay lại nhìn phía sau.

Vừa rồi, Lâm Dương đã lợi dụng lúc ném mảnh vụn đi để kéo dãn một khoảng cách với gã phía sau.

Với khoảng cách này, Lâm Dương cũng có đủ thời gian để quay lại quan sát đối phương.

Tốc độ của con tống tử kia không nhanh lắm, tương đương với tốc độ chạy của Lâm Dương lúc này, dường như nó không ý thức được rằng trời sắp sáng.

Đối với Lâm Dương, đây tự nhiên là một tin tốt.

Nhưng dù có lợi thế này, cậu vẫn đang ở thế yếu.

Nguyên nhân là vết thương trên người cậu.

Lúc này, Lâm Dương trông như đang dắt mũi con tống tử, tốc độ

tương đương với nó, nhưng cậu biết, hơi thở của mình ngày càng gấp gáp.

Không phải vì tốc độ quá nhanh, mà vì ngực ngày càng đau, cơn đau càng lúc càng rõ rệt, khiến Lâm Dương không nhịn được mà hét lên, và khiến việc hô hấp của cậu ngày càng khó khăn.

Hơi thở ngày càng gấp gáp nhanh chóng tạo thành một tình thế khó khăn cho Lâm Dương.

Con tống tử phía sau không ngừng truy đuổi Lâm Dương phía trước, cơ thể cậu thì ngày càng yếu đi.

Một lúc sau, Lâm Dương nhận ra, cơ thể mình khó mà di chuyển.

Con tống tử phía sau đã đến nơi trong tầm tay của Lâm Dương.

Trên đường chân trời phía trước, mặt trời còn một chút nữa mới mọc hẳn.

Từ chỗ Lâm Dương có thể thấy một góc của mặt trời đã lộ ra một chút, chỉ là vẫn chưa có ánh nắng trực tiếp, để tia nắng đầu tiên chiếu xuống cần một lúc nữa.

Lúc này, con tống tử sau lưng Lâm Dương cũng đã chạm vào cơ thể cậu.

Chương 922

Lâm Dương có thể cảm nhận được, một bàn tay lúc này đang nắm lấy vai mình, nói đúng hơn là bị chạm vào.

Ngón tay cứng rắn của con tống tử chạm vào vai Lâm Dương, đồng thời cảm giác lạnh buốt từ vai dần dần truyền vào cơ thể cậu.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Cùng với cảm giác lạnh buốt là một lực cực lớn, đè xuống từ vai.

Cơ thể Lâm Dương bị đánh ngã, ngã sấp xuống đất.

Áp lực từ trên xuống khiến cậu cảm thấy hô hấp càng thêm khó khăn.

Lúc này, Lâm Dương cũng không còn quan tâm đến việc tránh xa con tống tử nữa, cậu ngược lại đang cố gắng thở dốc, thở hổn hển, muốn tranh giành không gian để không khí lưu thông với lồng ngực đang co thắt vì đau đớn.

Một lúc lâu sau, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, hơi thở của mình cuối cùng cũng trở nên dễ chịu hơn.

Sau lưng cậu là hơi thở của con tống tử.

Dường như có thứ gì đó sắc nhọn lúc này đang tì lên lưng của Lâm Dương đang nằm sấp trên mặt đất.

Thứ sắc nhọn đó, nếu Lâm Dương không đoán sai, có lẽ là răng của con tống tử.

Cậu không ngờ mình lại rơi vào tình huống nguy hiểm như vậy, răng đã tì lên lưng cậu.

Với sức mạnh của con tống tử đó, chỉ cần hơi dùng sức một chút

là có thể dễ dàng xuyên qua da của Lâm Dương.

Lâm Dương nhắm mắt lại, chuẩn bị cho cơn đau đó, nhưng một lúc trôi qua, cơn đau trong tưởng tượng vẫn chưa đến, ngược lại khiến cậu cảm thấy nghi ngờ.

Lâm Dương mở mắt ra, rồi phát hiện, trên mặt đất trước mặt xuất hiện ánh sáng rõ rệt.

Lâm Dương ngẩn người, rồi hiểu ra, mặt trời đã mọc.

Lâm Dương quay đầu lại, nhìn con tống tử đang đè trên người mình, răng đã tì lên da, nhưng lúc này lại không có động tác gì thêm.

Khi ánh nắng chiếu lên người con tống tử, động tác của nó hoàn toàn dừng lại, giống như một cỗ máy bị nhấn nút tạm dừng.

Thấy tình huống như vậy, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu gã này đã biến thành như vậy, vậy thì cậu cũng an toàn rồi. "Lâm Dương!" Lúc này, từ bên cạnh cũng truyền đến giọng nói của Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương lớn tiếng đáp lại, rất nhanh, Lưu Tư Vũ đã đến chỗ cậu, nhìn tư thế của con tống tử, cũng lo lắng nhìn vào cơ thể Lâm Dương.

Lưu Tư Vũ lo lắng, Lâm Dương cũng biết nguyên nhân. "Yên tâm, tôi không bị thương, suýt chút nữa mới cắn vào người tôi." Lâm Dương nói vậy, Lưu Tư Vũ bên cạnh cũng yên tâm, rồi ánh mắt cô cũng trở nên kỳ lạ. "Sao vậy?" Ánh mắt kỳ lạ của Lưu Tư Vũ tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Cậu nhìn về phía cô, hỏi.

Nếu con tống tử này đã bị ánh nắng mặt trời khống chế, vậy thì có gì phải lo lắng.

Trên phần cao nhất của cơ thể con tống tử, nơi bị ánh nắng chiếu vào, lúc này có một số mô cơ thể như bị tan chảy, hóa thành chất nhầy, đang dần chảy xuống.

Lâm Dương cũng kéo cơ thể mình ra xa một chút, tránh bị những chất nhầy này chạm vào. "Tiếng trống này, không rõ ràng sao?" Lưu Tư Vũ nói, trên mặt đầy vẻ khó hiểu.

Lời của Lưu Tư Vũ cũng khiến sắc mặt Lâm Dương trong nháy mắt đại biến.

Tiếng trống phát ra từ người con tống tử lúc này vẫn chưa dừng lại.

Ban đầu, Lâm Dương vì luôn ở gần nó nên đã quen, không chú ý đến điểm này.

Lúc này được Lưu Tư Vũ nhắc nhở, Lâm Dương cũng phát hiện ra điều không ổn.

Nếu đã bị ánh nắng mặt trời khống chế, vậy thì chức năng cơ thể của con tống tử này đáng lẽ đã hoàn toàn dừng lại mới đúng.

Nhưng lúc này, trên người nó vẫn không ngừng có tiếng trống vang dội truyền ra, âm thanh so với trước đó không có gì thay đổi, vẫn trầm đục như vậy.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn nhau một cái, đều ý thức được có điều không ổn.

Con tống tử lúc này dường như không bị khống chế đơn giản như vậy.

Trong lòng Lâm Dương nảy sinh một ý nghĩ hoang đường, con tống tử trước mắt có lẽ chỉ tạm thời không thể hành động vì ánh nắng mặt trời mà thôi, không chừng chờ trời tối, nó có thể tiếp tục hành động.

Mặc dù ý nghĩ này có chút khó tin, nhưng lúc này Lâm Dương lại nghĩ như vậy.

Dù sao thì tiếng trống trên người con tống tử này vẫn chưa bao giờ dừng lại, cũng không có dấu hiệu suy yếu.

Tiếng trống vang dội liên tục vang lên ở nơi này, tâm trạng của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng có sự thay đổi tinh tế.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ có hai lựa chọn.

Một là trực tiếp rời đi, dù sao vì ánh nắng mặt trời, con tống tử này không thể hành động.

Chỉ cần hai người rời khỏi đây, qua một ngày, con tống tử kia thế nào cũng không thể đuổi kịp hai người.

Nhưng để con tống tử này bị bỏ lại đây, Lâm Dương lại cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Vì nếu để nó ở ngoài hoang dã như vậy, nếu nó quay trở lại quan tài đen thì tốt, nhưng một khi tiếp tục lang thang bên ngoài, bây giờ vì động đất, xung quanh không có nhiều người, nhưng sau này, những người đi lại vào ban đêm gặp phải gã này, chắc chắn không thể chống cự.

Chương 923

Mặc dù đó cũng là chuyện của sau này, nhưng Lâm Dương vẫn không thể yên lòng bỏ mặc gã này ở đây.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đã trao đổi với Lưu Tư Vũ, chuẩn bị giải quyết triệt để con tống tử này tại đây.

Con tống tử lúc này dưới ánh nắng mặt trời, đang dần tan chảy, rõ ràng là nó sợ ánh nắng.

Thứ phát ra tiếng trống không ngừng kia có lẽ ở trong cơ thể nó.

Chỉ cần cắt cơ thể con tống tử ra, để lộ phần bên trong, là có thể thành công để ánh nắng chiếu vào, có lẽ có thể tiêu diệt luôn cả phần bên trong.

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, cũng cùng Lưu Tư Vũ làm như vậy.

Trong ba lô có dao găm, hai người dùng dao găm cắt vào người con tống tử.

Da của nó vô cùng cứng rắn, chỉ có những chỗ bị ánh nắng làm tan chảy mới có chút mềm ra, hai người men theo những vết chất nhầy trên đó mà chém xuống.

Dao găm được dùng như cưa, vì lớp da bên ngoài của con tống tử này dường như có chút dày, dù đã bị tan chảy một phần dưới ánh nắng, vẫn không thể chạm tới phần thịt bên trong.

Kéo dao găm, mất một lúc lâu mới cắt được lớp da của con tống tử ra, để lộ ra bên trong.

Nhìn thấy thứ bên trong cơ thể con tống tử, vẻ mặt của cả hai đều trở nên vô cùng kỳ quái.

Sau khi cắt lớp da dày và thô ráp của con tống tử, có thể nhìn thấy rõ ràng thứ bên trong cơ thể nó, từ khe hở bị cắt xuất hiện một sợi dây sắt, hoặc là một thanh sắt.

Nhưng đó không phải loại thanh sắt thông thường, mà là một thanh sắt nhỏ tinh xảo, trông giống như một thứ được chế tạo tinh vi ở đâu đó.

Thứ này xuất hiện từ bên trong cơ thể con tống tử, khiến cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy có chút khó tin.

Sau đó, hai người men theo vết cắt, mở toang cơ thể con tống tử ra, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cũng thấy được thứ không ngừng phát ra tiếng trống.

Nhìn rõ thứ bên trong, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng biết, chỉ dựa vào ánh nắng mặt trời thì không thể loại bỏ được tiếng trống này, cũng biết tại sao con tống tử này lại có sức mạnh lớn đến vậy.

Ánh nắng men theo khe hở mà hai người mở ra tiến vào bên trong cơ thể con tống tử, không ngừng làm tan chảy phần thịt bên trong, nhưng phần quan trọng nhất lại không bị ảnh hưởng gì.

Đó là một đống kết cấu máy móc.

Bên trong cơ thể con tống tử, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ thấy được những cỗ máy phức tạp và tinh vi.

Những cỗ máy nhỏ bé này không ngừng chồng chất lên nhau, tạo thành một khối tổng hợp, trông như đang vận hành.

Tiếng trống đó phát ra từ chính giữa những cỗ máy này.

Mặc dù không biết nguyên lý, nhưng lúc này cả hai đều có thể đưa ra một kết luận, con tống tử này là sản phẩm kết hợp giữa khoa học kỹ thuật hiện đại và chính nó.

Bề mặt của những cỗ máy bên trong vô cùng nhẵn bóng, không phải là kỹ thuật mà họ có thể làm được.

Đối với hai người, đây cũng là lần đầu tiên thấy thứ này.

Kết cấu máy móc phức tạp như mạch máu cung cấp đủ sức mạnh cho con tốt tử này, đồng thời khiến nó có khả năng không chết dưới ánh nắng mặt trời.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ trong lúc cảm thấy kinh ngạc, cũng không quên mục đích của mình.

Mặc dù thứ trước mắt trông vô cùng khéo léo, có lẽ đã tốn không ít tâm huyết của người chế tạo, nhưng, điều đó có liên quan gì đến hai người chứ?

Nhặt mấy hòn đá từ bên cạnh, rồi ném vào bên trong kết cấu máy móc đó.

Những viên sỏi nảy lên vài lần bên trong, rồi phát ra tiếng kẹt, sau đó tiếng trống truyền ra từ đó cũng có chút tiếng động lạ.

Xem ra, nó quả thực đã có tác dụng.

Lâm Dương tìm thêm nhiều sỏi vụn từ một bên, tất cả đều được ném vào giữa các khe hở của những cỗ máy này.

Không lâu sau, tiếng trống truyền ra từ bên trong trở nên vô cùng kỳ quái, rất nhiều tiếng động lạ vang lên cùng lúc với tiếng trống.

Không lâu sau, tiếng trống trở nên rất nhỏ, cảm giác như bị cản trở.

Mặc dù không thể hoàn toàn ngừng hoạt động, nhưng lúc này việc vận hành đã trở nên vô cùng khó khăn.

Thấy tình huống này, Lâm Dương cũng yên tâm.

Máy móc càng tinh vi, yêu cầu đối với cấu tạo bên trong càng cao.

Lúc này bị những viên sỏi này làm kẹt, có lẽ cũng không thể hoạt động bình thường được.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng rời khỏi đây, tiến về phía trước.

Chiều hôm đó, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng tìm thấy một nơi giống như khu cắm trại.

Ở đó có rất nhiều người đang sinh sống, đều là những người chạy ra trong trận động đất, lúc này đang tạm trú ở đó.

Thấy Lâm Dương bị thương, họ tự nhiên coi vết thương của cậu là do bị thương trong trận động đất, cũng vội vàng sắp xếp, để Lâm Dương được điều trị đơn giản.

Ở đây, hai người cũng thành công liên lạc với Hàn Mộc Nghiên, sau khi báo cho cô biết thông tin họ có được trong núi, hai người cũng ở lại khu cắm trại chờ đợi, chờ Hàn Mộc Nghiên phái người đến.

Trận động đất lần này không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, trực tiếp bắt đầu, dường như số người thiệt mạng không ít.

Nhưng sự chăm sóc mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhận được ở đây lại không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào.

Một ngày sau, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng cùng thuộc hạ của Hàn Mộc Nghiên rời khỏi nơi này, đến một thị trấn gần nhất không bị ảnh hưởng.

Sau khi Lâm Dương và Lưu Tư Vũ dưỡng thương xong, hai người cũng nóng lòng đến một khu di chỉ.

Di chỉ được tìm thấy trên một vùng đồng bằng.

Chương 924

Trên đồng bằng, do trận động đất cách đây một thời gian, đã xuất hiện một hố sâu.

Thông qua các thiết bị được thả xuống, có thể thấy bên trong có một số thứ, phía dưới dường như có một số công trình kiến trúc.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ, dưới sự ủy thác của Hàn Mộc Nghiên, đã đến nơi này.

Trong lúc hai người đang dưỡng thương, đã có người xuống dưới, không khí bên dưới không có vấn đề gì, con người có thể sống sót ở phía dưới.

Nếu phải nói có vấn đề, thì đó là những công trình kiến trúc bên dưới đều đã sụp đổ do động đất, nếu di chuyển ở dưới đó sẽ gặp rất nhiều trở ngại.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đến gần hố sâu.

Bên ngoài hố sâu, cách một khoảng rất xa đã được giăng dây cảnh giới, để ngăn những người hiếu kỳ ở gần đó đi vào.

Hố sâu này không có cách nào trực tiếp đi xuống, mặc dù trên vách đá có một số chỗ lồi ra, nhưng độ cao này cũng không thích hợp để người ta leo xuống từ trên.

Dụng cụ được chuẩn bị cho hai người là hai sợi dây thừng chắc chắn, hai người được thả xuống.

Bám vào dây thừng, hai người dần dần hạ xuống.

Sau một khoảng thời gian, họ cũng đến được điểm thấp nhất của hố sâu.

Trong hố sâu không có ánh sáng, dù là ban ngày, ánh nắng từ miệng hố phía trên, sau khi trải qua một khoảng cách dài như vậy, cũng bị bóng tối xung quanh đồng hóa.

Ánh nắng ở phía dưới gần như có thể dùng từ không có để hình dung.

Hai người cũng chỉ có thể lấy đèn pin đã chuẩn bị sẵn từ trên người ra, lợi dụng ánh sáng của đèn pin để dần dần khám phá nơi này.

Lâm Dương có thể thấy, xung quanh cậu, đâu đâu cũng là những bức tường đổ nát.

Chỉ là sau khi nhìn những thứ này, Lâm Dương lại nghi ngờ về thời gian chúng bị gãy.

Những thứ này, thật sự là do động đất mà gãy sao?

Trông có vẻ đã có một thời gian rồi.

Lâm Dương đưa tay đến chỗ vết gãy, chỉ nhẹ nhàng sờ vào, rồi có thể thấy rất nhiều bụi trong tay.

Rõ ràng, vết gãy này đã có từ lâu, không phải do trận động đất gần đây gây ra.

Lớp bụi dày bám đầy trên tay Lâm Dương, nhưng chỗ bị cậu chạm vào, bụi vẫn chưa được lau sạch.

Lớp bụi dày như vậy, không thể nào là do vài tháng tích tụ mà thành.

Lâm Dương nhìn vào mặt tường của bức tường bị gãy, trên mặt tường có một số hình vẽ.

Vì có bụi, những hình vẽ này không thể nhìn rõ, chỉ có thể phán đoán từ đường nét, hình vẽ này dường như là một thứ gì đó khổng lồ, đường nét vô cùng đơn giản.

Mặc dù không thể nhìn rõ chi tiết, nhưng cảm giác hùng vĩ mà nó muốn truyền tải, Lâm Dương cũng đã cảm nhận được.

Bên phía Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra một số thứ kỳ lạ.

Dưới tiếng gọi của cô, Lâm Dương cũng đi đến bên đó, nhìn vào thứ mà Lưu Tư Vũ phát hiện.

Đó là mấy vật hình bầu dục, trông giống như vỏ trứng của sinh vật nào đó, lúc này đang được đặt trên mặt đất, dựa vào nhau để không bị ngã.

Trông như mấy quả cầu được cố định lại với nhau.

Cảm thấy tò mò, Lâm Dương đưa tay ra chạm vào, trên đó cũng có rất nhiều bụi đất, ngón tay của cậu lại một lần nữa bị bụi bám đầy.

Sau khi bị Lâm Dương chạm vào, mấy vật hình bầu dục này cũng có chút thay đổi, sự cân bằng dựa vào nhau bị phá vỡ, lần lượt ngã về phía gần đó.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng nhíu mày.

Không ngờ, mấy thứ này lại là những cá thể riêng biệt, ban đầu cậu tưởng chúng là một thể thống nhất.

Nhưng nếu đã bị phân tán, vậy cũng tiện cho Lâm Dương hành động.

Cậu cúi người xuống, sau khi xem xét, liền nhìn vào cái nhỏ nhất trong số đó.

Lấy ra một bình nước từ trong ba lô, đổ xuống bề mặt, nhanh chóng rửa sạch lớp bụi phía trên, chỉ lãng phí một bình nước và một tấm giẻ lau mà thôi.

Sau khi được rửa sạch, Lâm Dương cũng có thể xác định, thứ trước mặt cậu quả thực là vỏ trứng của một thứ gì đó, những đường

vân trên bề mặt lan ra một cách có quy luật.

Chỉ là nếu đã phát hiện ở đây, có lẽ là trứng chết.

Lâm Dương bỏ thứ này vào ba lô, vừa lấy ra một bình nước, lúc này bỏ vào, không gian cũng vừa vặn.

Sau đó, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tiến về phía trước.

Cũng không biết có phải là phía trước không, gần hai người có vài hướng có thể đi, hai người chọn con đường rộng nhất trong số đó, men theo con đường lớn này tiến về phía trước.

Trên mặt đất cũng có rất nhiều bụi, nhưng những lớp bụi này dường như do tích tụ lâu năm trên mặt đất, nên khi hai người giẫm lên, không có nhiều bụi bay lên, ngược lại giống như đang giẫm lên một lớp đất tơi xốp.

Cảm giác kỳ quái này cũng khiến hai người cảm thấy có chút bất ngờ.

Ở xung quanh có những hàng cột, men theo con đường lớn này kéo dài về phía trước.

Những cây cột to lớn đó cũng có rất nhiều vết nứt, một số cột đã đổ, một số cột thì chỉ có vết nứt trên đó, nhưng vẫn đứng sừng sững ở đó.

Một lúc sau, hai người cũng đi đến cuối con đường lớn này.

Trước mặt họ xuất hiện một nơi giống như vách đá, hoặc là, phía trước đã xảy ra một đứt gãy.

Chương 925

Thông qua ánh sáng của đèn pin, ở phía trước vết đứt gãy vài chục mét, có thể thấy một mặt đất khác.

Khoảng trống ở giữa giống như đã xảy ra một đứt gãy, vết gãy vô cùng bằng phẳng, dường như vết đứt gãy ở đây không phải do tai nạn mà có.

Phía trước không có đường, hai người cũng nhìn xung quanh, muốn tìm nơi có thể tiếp tục tiến lên.

Những cây cột xung quanh con đường lớn này, cũng như những trang trí trên đó, trông không giống như một con đường vô dụng, đáng lẽ phải có cách để tiếp tục đi tiếp mới đúng.

Có lẽ ở gần đó có thể tìm thấy một con đường ẩn nào đó.

Lâm Dương đi về phía sau những cây cột.

Khi ở trong cây cột gần rìa nhất, Lâm Dương cảm nhận được một luồng gió lạnh từ đó, giống như bị thứ gì đó thổi vào người, cảm giác lạnh buốt rơi trên người Lâm Dương, khiến cậu cảm thấy một trận khó chịu.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhận ra có điều không ổn, tại sao ở nơi này lại có nhiệt độ như vậy?

Khi Lâm Dương xuống dưới, dù xung quanh chỉ là một khu đất trống, cậu vẫn có thể cảm nhận được, vì có miệng hố ở trên, nhiệt lượng bên ngoài đã đi vào.

Không khí bên dưới không thể nói là khô ráo, nhưng cũng không đến mức khiến người ta cảm thấy khó chịu, có thể nói là một nhiệt độ vừa đủ để con người có thể sống sót.

Lúc này, từ không gian phía sau cây cột, lại truyền đến một nhiệt độ khiến người ta cảm thấy có chút khó chịu.

Cậu cũng nhíu mày, nhìn vào nơi đó.

Trong ánh mắt của Lâm Dương, có thể thấy một chút cảnh giác.

Đối với thứ có thể gặp phải phía sau cây cột, trong lòng Lâm Dương cũng đang suy đoán, có lẽ ở đó có một số loại khoáng thạch kỳ lạ, luôn có một số loại khoáng thạch có tính dẫn nhiệt kém, lúc này vẫn có thể tỏa ra nhiệt độ thấp xung quanh.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng cẩn thận đi về phía đó.

Rất nhanh, Lâm Dương đã đứng ở một bên của cây cột, nhìn về phía trước.

Thông qua ánh sáng yếu ớt từ đèn pin, Lâm Dương cũng nhanh chóng nhìn thấy thứ ở đó.

Thứ tỏa ra nhiệt độ lạnh buốt, khiến Lâm Dương cảm nhận rõ ràng sự khó chịu, lúc này đã hiện ra dưới ánh sáng, xuất hiện trước mặt cậu.

Đó là một tinh thể bán trong suốt, lúc này đang đứng giữa mấy tảng đá.

Mặc dù chưa đến gần, nhưng khi nhìn thấy thứ đó, Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy.

Cảm giác lạnh buốt này truyền đến từ trên đó.

Gần tinh thể bán trong suốt đó chỉ là những tảng đá bình thường, những tảng đá đó không thể nào tỏa ra nhiệt độ thấp như vậy.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi về phía trước.

Một lát sau, Lâm Dương đã đến dưới tinh thể bán trong suốt.

Tinh thể vừa vặn ở nơi Lâm Dương có thể chạm tới.

Cậu đưa tay ra, ngẩng đầu lên, chạm vào tinh thể đó, rồi cũng nhíu mày.

Nhiệt độ và cảm giác chạm vào từ tinh thể đều khiến Lâm Dương nghĩ đến một thứ, đó là băng.

Tinh thể nhẵn bóng, đồng thời có nhiệt độ thấp truyền đến.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, ngón tay của mình dường như trở nên có chút trơn trượt.

Cậu nhìn vào ngón tay mình, cũng có thể thấy, trên ngón tay dường như xuất hiện một số chất lỏng giống như nước, trông như tinh thể phía trên đã tan chảy.

Lâm Dương nhìn vào tinh thể bán trong suốt này, nhìn thế nào, thứ này cũng cho cậu cảm giác giống như một khối băng.

Nhưng cậu biết, trong lòng đất này, làm sao có thể tồn tại băng được?

Không khí ở không xa là một nhiệt độ dễ chịu.

Nếu là băng, không phải đã tan chảy từ lâu rồi sao, lúc này đáng lẽ cũng phải có một lượng lớn chất lỏng sau khi tan chảy mới đúng.

Nhưng tinh thể sáng rõ trước mặt Lâm Dương dường như được khảm vào trong vách đá xung quanh, gần đó không thấy bất kỳ chất lỏng nào, chỉ khi Lâm Dương chạm vào, mới lau xuống được một ít chất lỏng.

Lâm Dương đưa ngón tay đến gần mũi, định ngửi thì đột nhiên phát hiện, những chất lỏng trên tay lúc này đã biến thành thể rắn.

Chất lỏng vừa rồi còn giống như nước chảy, lúc này lại giống như những viên đá quý vỡ vụn, xuất hiện trên ngón tay Lâm Dương.

Cậu nhẹ nhàng lắc ngón tay, những tinh thể này cũng sẽ lắc theo.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc, nhìn vào ngón tay mình, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Cách đây vài giây, chúng còn là chất lỏng, lúc này đã biến thành thể rắn, một thể rắn giống như tinh thể bán trong suốt phía trước, giống như đã hoàn thành quá trình đông đặc trong nháy mắt.

Chuyện này, có thể sao?

Lâm Dương nhìn vào tinh thể bán trong suốt bị hai bên vách đá kẹp lại trước mặt, đưa tay ra phía trước, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Cảm giác truyền đến từ tay, ngoài cảm giác lạnh buốt như chạm vào băng, còn có một cảm giác dính dính, truyền đến từ mặt tiếp xúc giữa tay và tinh thể bán trong suốt.

Lâm Dương biết, đó là những chất lỏng mà cậu đã chạm vào.

Lấy tay ra, Lâm Dương nhìn vào lòng bàn tay mình, trong đó, cậu cũng thấy chất lỏng dính như trước đó.

Xem ra, lúc trước không phải là ảo giác.

Lâm Dương lúc này thậm chí có thể cảm nhận được, những chất lỏng trong tay cậu lúc này bắt đầu dần dần đông đặc lại.

Chương 926

Chất lỏng vốn dính nhớp, trong nháy mắt dường như đã trở nên cứng rắn.

Lâm Dương lập tức cũng nhận ra có điều không ổn.

Vừa rồi những chất lỏng này bám đầy trên tay Lâm Dương, đồng thời cũng len lỏi qua các kẽ tay cậu, có một ít ở vị trí mu bàn tay.

Những chất lỏng này liên kết với nhau.

Lúc này, Lâm Dương phát hiện ra vấn đề.

Những chất lỏng này, chỉ trong một lúc ngắn ngủi, đã đông đặc thành thể rắn ngay dưới mí mắt Lâm Dương, cậu thậm chí còn chưa kịp phản ứng thì chúng đã thành hình.

Những chất lỏng trước đó đều biến thành thể rắn bán trong suốt, có cấu tạo giống như tinh thể trên vách tường.

Lúc này, chúng cũng cố định các khớp trên tay Lâm Dương.

Những chất lỏng vốn len lỏi giữa các ngón tay cậu, lúc này lại trở thành thứ giống như một sợi xích, cố định tay Lâm Dương lại, không thể tiếp tục di chuyển.

Những tinh thể giữa các ngón tay đã cản trở hành động của tay cậu.

Tình huống xảy ra lúc này, Lâm Dương không hề ý thức được.

Cậu nhìn tình hình trên tay mình, sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị, rồi nhìn về phía tinh thể bán trong suốt phía trước.

Xem ra, thứ này quả thực không phải là băng, mà là một thứ có tính chất vật lý kỳ dị, có thể hoàn thành quá trình đông đặc và hóa lỏng

nhanh chóng như vậy.

Lâm Dương lúc này cố gắng gỡ những tinh thể trên tay xuống.

Thứ tinh thể trên tay Lâm Dương giống hệt thứ tinh thể bán trong suốt trên vách tường, khi tay kia của Lâm Dương chạm vào, nó sẽ hóa lỏng thành một chất sền sệt rồi bám vào tay đó, một lát sau lại biến thành thể rắn.

Chỉ trong chốc lát, hai tay Lâm Dương đã bị bao phủ bởi những tinh thể rắn này, cử động của tay cũng bị ảnh hưởng, cảm giác các hạt va chạm vào nhau vô cùng khó chịu.

Sau khi chia bớt một phần thể rắn sang tay kia, Lâm Dương cảm thấy các ngón tay của mình miễn cưỡng có thể tách ra được.

Một phần nhỏ tinh thể bị Lâm Dương mạnh mẽ kéo đứt, các hạt rơi xuống đất, sau đó Lâm Dương nắm chặt nắm đấm.

Theo động tác nắm tay của Lâm Dương, những tinh thể dày đặc cũng phát ra tiếng "răng rắc".

Lâm Dương biết rằng bề mặt phẳng của chúng không thể theo kịp sự biến dạng của bàn tay nên đã tạo ra các vết nứt.

Lần này, bàn tay Lâm Dương có thể tự do hoạt động, tuy vẫn bị những tinh thể kia cản trở, nhưng ít ra cũng đã cử động được.

Những tinh thể bám trên tay Lâm Dương, dù đã xuất hiện vết nứt, vẫn không có dấu hiệu tự rơi ra.

Nơi các vết nứt vỡ, vẫn có thể thấy vô số sợi tơ kết nối, có lẽ phải dùng ngoại lực mới gỡ chúng ra được.

Lâm Dương thử dùng tay gỡ những tinh thể này xuống.

Những tinh thể có vết nứt thì dễ bóc ra hơn, nhưng sau một hồi loay hoay, nhìn tình trạng thảm hại trên tay trái, Lâm Dương biết

chuyện không hề đơn giản.

Lúc này, lòng bàn tay trái của Lâm Dương đã chất đầy tinh thể, là những mảnh bóc ra từ tay kia, chỉ có điều những vết nứt vốn có trên đó giờ đã biến mất.

Khi Lâm Dương gỡ những tinh thể này xuống, chúng nhanh chóng hoàn thành một quá trình hóa lỏng rồi đông đặc lại, những vết nứt vừa bị Lâm Dương tạo ra đã biến mất trong nháy mắt.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Xem ra, không có cách nào gỡ thứ này xuống được rồi.

Nhưng trong những lần thử trước đó, Lâm Dương cũng đã phán đoán được một phần tính chất của thứ này, nên lúc này, tâm trạng hắn cũng không quá hoảng loạn.

"Lưu Tư Vũ!" "Lưu Tư Vũ!" Lâm Dương lớn tiếng gọi trong không gian trống trải, tiếng gọi tên Lưu Tư Vũ vang vọng khắp nơi.

Chẳng mấy chốc, Lưu Tư Vũ đã đến, thấy cô ấy đang ôm ngực, Lâm Dương biết đối phương cũng đã bị nhiệt độ ở đây ảnh hưởng.

"Gọi tôi làm gì...

Cái gì thế kia?" Lưu Tư Vũ bước tới, vì môi trường lạnh như bật điều hòa nên cô ấy ôm chặt ngực, cố gắng giữ ấm bằng cách này.

Vốn định hỏi Lâm Dương gọi mình làm gì, nhưng rất nhanh đã không cần thiết nữa, vì Lưu Tư Vũ đã nhìn thấy tinh thể bán trong suốt trên vách tường sau lưng Lâm Dương, cũng như những thứ trên tay hắn.

Rõ ràng, Lâm Dương đã gặp rắc rối, nên mới gọi cô ấy đến.

"Tìm trong ba lô một thứ gì đó có nhiệt độ cao một chút." Lâm Dương gọi lớn.

Lưu Tư Vũ tuy không hiểu nguyên nhân, nhưng vẫn làm theo.

Lâm Dương thì nhìn theo động tác của Lưu Tư Vũ, đồng thời cũng đang suy nghĩ.

Những tinh thể bám trên tay, qua những lần thử tự cứu vừa rồi, Lâm Dương đã đại khái phán đoán được một vài tính chất của chúng.

Những thứ này khi gặp vật có nhiệt độ cao hơn bản thân, sẽ lập tức biến thành chất lỏng rồi bám vào đó, đợi đến khi nhiệt độ hai bên gần bằng nhau, chúng sẽ nhanh chóng đông đặc lại.

Cơ bắp trên tay Lâm Dương tương đối ít, nên mới khiến chúng có thể nhanh chóng hoàn thành quá trình hóa lỏng và đông đặc trên đó.

Rất nhanh, Lưu Tư Vũ từ trong ba lô lôi ra một hộp diêm, rồi nhanh chóng quẹt lửa.

Đây vốn là để phòng trường hợp đèn pin hết pin, giờ Lâm Dương cần dùng, Lưu Tư Vũ cũng xé bao bì bên ngoài ra rồi đưa đến trước mặt hắn.

Ngọn lửa bùng cháy trong không trung, Lâm Dương đưa bàn tay lạnh buốt vì bị tinh thể bao phủ lại gần.

Khi đến gần que diêm, Lâm Dương có thể cảm nhận được những tinh thể trên tay mình đang nhanh chóng hóa lỏng, rồi dần dần nhỏ giọt xuống đất.

Chỉ trong chốc lát, chúng đã rơi hết khỏi tay Lâm Dương.

Chương 927

Chỉ còn một phần chất lỏng ở các khớp ngón tay bị nếp nhăn cản lại vẫn chưa rơi xuống, sau khi Lâm Dương cố tình xoay các ngón tay, chúng cũng lần lượt rơi xuống đất.

Lúc này, Lâm Dương mới cảm thấy đôi tay như đã trở về với cơ thể mình.

Khi bị những tinh thể đó bao bọc, Lâm Dương cảm giác như đã mất đi đôi tay, nhiệt độ gần như băng giá bao trùm lấy tay hắn, da bên ngoài còn xuất hiện một vài vết nứt vì nhiệt độ thấp.

Nếu kéo dài thêm một chút nữa, có lẽ sẽ chảy máu, Lâm Dương lúc này có thể đưa ra phán đoán như vậy.

Những giọt chất lỏng rơi xuống đất, Lâm Dương nhìn qua, chúng đã hoàn toàn đông đặc trên mặt đất, dính chặt như một lớp gạch.

Lúc này, Lâm Dương mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn về phía khối lớn trên vách tường.

Những tinh thể bám trên tay hắn chỉ là một phần nhỏ, phần lớn vẫn ở trên tường.

Phần mà Lâm Dương vừa dùng nhiệt độ cơ thể lấy đi căn bản không đáng kể, khối tinh thể bán trong suốt vẫn có kích thước như cũ, cố định trên vách tường.

"Đây là thứ gì?" Sau khi thấy Lâm Dương đã làm sạch tay, Lưu Tư Vũ lặp lại câu hỏi.

Lúc này, Lâm Dương mới có thời gian trả lời cô ấy.

Lâm Dương kể lại những gì mình vừa phát hiện cho Lưu Tư Vũ nghe, điều này khiến cô ấy nghi ngờ.

Dù sao thì thứ này nghe có vẻ khó tin quá, chẳng lẽ nó vẫn luôn tỏa ra nhiệt độ thấp dưới lòng đất sao?

Nỗi băn khoăn của Lưu Tư Vũ cũng là của Lâm Dương, chỉ là dựa vào những thông tin ít ỏi hiện có, hai người căn bản không thể đưa ra một lý do hợp lý, chỉ có thể phán đoán rằng nó đang biểu hiện ra một loại tính chất như vậy, không thể biết thêm thông tin gì hơn.

Có lẽ chỉ trước khi hai người xuống đây, do cơ duyên xảo hợp mà thứ này mới biến thành như vậy cũng không chừng.

Dù sao thì trên khối tinh thể bán trong suốt kia không hề dính một chút bụi nào, vô cùng nhẵn bóng, hoàn toàn khác với lớp bụi trên những vách đá lạnh lẽo xung quanh.

Cũng có thể những lớp bụi đó chỉ vì nhiệt độ thấp mà bị chất lỏng chảy qua cuốn đi, cũng có thể khối tinh thể này gần đây mới tái xuất hiện, ai mà biết được chứ?

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ quan sát một lúc, rồi quyết định phải mang một ít về.

Tuy tính chất của khối tinh thể bán trong suốt này có phần kỳ lạ, nhưng muốn mang đi lại rất đơn giản, chỉ cần đặt nó vào một không gian kín bốn phía là được.

Như vậy, dù ở trạng thái lỏng hay rắn do nhiệt độ, nó đều có thể được cất giữ ổn định.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nhìn xuống mặt đất, nơi những tinh thể vừa rơi từ tay hắn xuống và giờ đã đông đặc lại.

Khối trên vách tường kia quá lạnh, hắn sợ lúc thu thập sẽ xảy ra vấn đề, nên Lâm Dương nhìn vào những thứ trên mặt đất.

Phần trên đất số lượng không nhiều, thu thập cũng không chiếm bao nhiêu không gian.

Nghĩ vậy, Lưu Tư Vũ lấy ra một cái lọ nhỏ, định thu thập những tinh thể đó.

Hộp diêm vừa mở ra lúc nãy, lợi dụng nhiệt độ của que diêm, cô cố định chất lỏng lên đó.

Đợi que diêm tắt, nó tự nhiên ngưng kết thành khối gần que diêm, sau đó bẻ gãy phần đuôi của que diêm, thứ đó được ném vào trong chiếc lọ nhỏ, rồi chuẩn bị cất đi.

Lâm Dương mở ba lô của mình ra.

Trước đó để đặt những vật hình trứng thon dài kia, Lâm Dương đã dọn ra một khoảng trống, nên lúc này, không gian trong ba lô của hắn tương đối đủ.

Chỉ là sau khi mở ba lô ra, Lâm Dương phát hiện có gì đó không ổn.

Vừa rồi cứ mãi đeo trên lưng nên Lâm Dương không để ý, lúc này sau khi kéo khóa ngoài cùng ra và nhìn vào bên trong, cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều phát hiện ra sự khác thường.

Dưới lớp khóa kéo là rất nhiều đồ lặt vặt, như dây thừng các loại, lúc này không biết tại sao lại đang rung động, dường như có vật sống đang di chuyển bên trong.

Không thể nào, lúc hai người xuống đây, không hề mang theo động vật, hai người cũng không nuôi thú cưng như chó mèo, vậy thì, thứ đang không ngừng ngọ nguậy trong ba lô lúc này rốt cuộc là gì?

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy khó hiểu, sau đó lấy sợi dây thừng chiếm không gian trên cùng ra, rồi nhìn xuống dưới.

Ở phía dưới, hai người nhìn thấy một vật dài ngoằng.

Thoạt nhìn, cảm giác như một con rắn, nhưng rất nhanh, hai

người biết là không phải.

Bởi vì nó đã chui ra khỏi ba lô.

Một sinh vật hình rắn xuất hiện trước mặt hai người, đầu nó thò ra khỏi ba lô, nhìn về phía hai người.

Không biết tên này trà trộn vào từ đâu, lúc này lại xuất hiện ở đây.

Trên đầu nó, hai người nhìn thấy một góc cạnh kỳ lạ, nhưng không phải là hoa văn trên đầu loài rắn, mà là một thứ gì đó kỳ quặc hơn, giống như những cái bọc, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể có thứ gì đó mọc ra từ bên trong.

Sinh vật bí ẩn này sau khi chui ra, nhìn chằm chằm hai người một lúc, rồi lảo đảo bò ra khỏi ba lô, sau đó nhanh chóng chui vào bóng tối bên cạnh, thoát khỏi tầm mắt của hai người.

Họ lập tức chiếu đèn pin qua, nhưng vẫn không thể phát hiện ra bóng dáng của nó.

Dù sao thì trên mặt đất của không gian này, ngoài những cây cột ra, còn có đá vụn, sinh vật giống rắn đó, chỉ cần trốn sau một tảng đá là hai người không thể phát hiện được.

"Thứ gì vậy, sao lại vào được?" Lưu Tư Vũ nhìn Lâm Dương, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

Ba lô của hai người đã được sắp xếp gọn gàng từ trên kia, không nên có thứ này, trừ phi, Lâm Dương đã một mình mang nó xuống.

"Không rõ, tôi không mang thứ này theo." Nhìn ánh mắt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương tự nhiên biết cô ấy đang nghĩ gì, vội vàng phủ nhận, rồi đột nhiên nhận ra điều gì đó, bèn lục lọi trong ba lô, sau đó sờ thấy một ít thứ ẩm ướt và trơn trượt ở dưới đáy, rồi rút tay ra.

Trên ngón tay Lâm Dương, xuất hiện một loại chất lỏng bán trong

suốt, sắc mặt hắn cũng trở nên khó coi.

Hắn lần lượt lấy những đồ lặt vặt ở phía trên trong ba lô ra, sau đó có thể nhìn thấy những thứ ở dưới đáy.

Một vũng chất nhầy bán trong suốt, lúc này xuất hiện ở đáy ba lô, làm ướt cả ba lô.

Chương 928

“Là quả trứng lúc nãy.” Lâm Dương nói vậy.

Trong lúc tìm kiếm, hắn không tìm thấy vật hình trứng mà mình đã nhặt lúc nãy.

Nhìn những thứ giống như lòng trắng trứng ở dưới, cùng với sinh vật giống rắn vừa rồi, Lâm Dương gần như có thể khẳng định, đó chính là nơi sinh ra của con vật lúc nãy.

Không ngờ, chỉ tùy tiện nhặt một thứ, lại có thể nở ra được.

Có lẽ nhiệt độ trong ba lô đã khiến sinh vật trong quả trứng đó nở ra.

Theo hiểu biết của Lâm Dương, rất nhiều sinh vật sau khi sinh ra đều sẽ ăn vỏ trứng để bổ sung dinh dưỡng, coi như bữa ăn đầu tiên.

Nhưng Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ, nếu quả trứng đã nở ra nó, vậy thì lòng trắng trứng trong ba lô lúc này là sao?

Lòng trắng trứng các loại, không phải sau khi ấp xong, nên trở thành một phần của sinh vật bên trong sao?

Trước đó khi đặt vật hình trứng kia vào ba lô, Lâm Dương đã lắc thử, bên trong không có chất lỏng gì cả, nên mới yên tâm cho vào, kết quả bây giờ lại có thể nhìn thấy những lòng trắng trứng này trong ba lô.

Nhưng bây giờ có một chuyện đã rõ ràng, cái ba lô này, không thể dùng được nữa.

Trong ba lô của Lâm Dương, không còn chỗ nào lành lặn.

Phần lớn không gian lúc này đều bị lòng trắng trứng phá hỏng,

chúng làm ướt hầu hết các vị trí trong ba lô.

Trong thời gian ngắn, Lâm Dương lại không có cách nào tìm được dụng cụ thích hợp để làm sạch ba lô.

Trong tình trạng nhớp nháp thế này, tự nhiên không thể tiếp tục sử dụng cái ba lô này.

Hết cách, Lâm Dương chỉ có thể bàn bạc với Lưu Tư Vũ, lấy hầu hết dụng cụ ra, đặt trên mặt đất ở đây.

Từ hai cái ba lô ban đầu, bây giờ chỉ còn lại một cái.

Dù là Lâm Dương hay Lưu Tư Vũ, đều cảm thấy vô cùng bất tiện.

Trong một khoảng thời gian tiếp theo, hai người đều đang sắp xếp lại những dụng cụ này, cái nào nên mang đi, cái nào nên để lại, hai người đã nghiên cứu ở đây rất lâu.

Mất một lúc lâu, họ mới miễn cưỡng sắp xếp xong ba lô.

Những thứ hai người có thể dùng chung, lúc này đều chỉ giữ lại một phần, chỉ có một số vật dụng dùng một lần là giữ lại phần của cả hai, cùng một ít thức ăn.

Sau đó, hai người rời khỏi đây.

Những dụng cụ còn lại được đặt vào chiếc ba lô đã bị lòng trắng trứng làm bẩn.

Chiếc ba lô đó tuy đã trở nên nhớp nháp, nhưng ít ra vẫn giữ được một không gian kín, bỏ những thứ còn lại vào đó, nếu sau này cần, hai người có thể quay lại lấy.

Sau khi sắp xếp xong, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng theo một lối đi bên cạnh rời khỏi đây.

Phía sau những cây cột đó, hai người tìm kiếm một lúc lâu mà không tìm thấy con đường nào có thể đi tiếp, dường như con đường

phía trước đã bị đứt gãy, không có lối thay thế, hai người bị mắc kẹt ở nơi này.

Bất đắc dĩ, hai người chỉ có thể quay trở lại.

Về lại nơi ban đầu vừa xuống, hai người nhìn mấy vật hình trứng trên mặt đất.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nơi vốn có mấy vật hình trứng nằm trên đất, lúc này chỉ còn lại một ít thứ như lòng trắng trứng, lưu lại trên mặt đất, còn vỏ trứng và sinh vật có thể tồn tại bên trong thì không biết đã đi đâu.

Xem ra, không chỉ là nhiệt độ, mà quan trọng hơn, là lúc trước Lâm Dương đã kinh động đến sinh vật bên trong, nên chúng mới nở ra.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nhìn những lối đi xung quanh.

Ngoài lối đi hai người vừa đi, gần chỗ họ còn có hai con đường có thể đi tiếp.

Một là con đường nhỏ hẹp trông giống như một con hẻm, còn một con đường trông không giống lối đi nhân tạo.

Nơi đó, cho hai người cảm giác, càng giống như được hình thành do động đất, một bức tường sụp đổ, tạo thành một khu vực tam giác ở đó.

Tuy trông có vẻ có thể đi tiếp, nhưng cả hai đều không có ý định đi qua đó.

Dù sao thì kích thước của khu vực tam giác đó, không thể chứa được cơ thể của Lâm Dương.

Vóc dáng của Lưu Tư Vũ tương đối nhỏ nhắn, có thể đi qua lối đó, nhưng nếu Lâm Dương muốn đi qua, phải cúi người mới đi được.

Ai biết được phía trước con đường đó có không gian rộng rãi hay không, nếu cứ phải cúi người đi tới, thì cũng quá mệt mỏi.

Nghĩ vậy, hai người định đi về phía con đường nhỏ như con hẻm kia.

Lúc này, Lưu Tư Vũ phát hiện ra điều gì đó, cô khịt mũi, mày hơi nhíu lại.

"Sao thế?" Lâm Dương cũng chú ý đến tình hình của Lưu Tư Vũ, bèn hỏi.

"Hình như có mùi gì đó." Lưu Tư Vũ quay đầu, đồng thời không ngừng hít vào thở ra, cố gắng tìm kiếm nguồn gốc của mùi đó.

Nghe lời Lưu Tư Vũ nói, Lâm Dương cũng cẩn thận ngửi.

Trong không khí, quả thực có một mùi kỳ lạ, cảm giác đầu tiên của Lâm Dương là buồn nôn, giống như mùi của thứ gì đó bị thối rữa.

Rất nhanh, sau khi hai người tìm kiếm, đã tìm ra nơi phát ra mùi đó.

Nó phát ra từ khu vực tam giác mà hai người không muốn đi qua.

Chiếu đèn pin về phía trước, ánh sáng xuyên qua chiếu vào bên trong, nhưng không thấy gì cả, ánh sáng đèn pin không thể chiếu đến cuối, không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc có gì.

Chỉ khi hai người đến gần cửa của khu vực tam giác đó, mùi phát ra từ bên trong càng rõ rệt hơn, cả hai lúc này đều cảm thấy một trận buồn nôn.

Chương 929

Lâm Dương cũng bịt miệng lại, nôn khan vài tiếng, rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Xem ra, bên trong hẳn là có thứ gì đó, nhưng mùi hôi khó chịu đó khiến cả hai đều cảm thấy khó chịu.

Vì vậy, sau khi thảo luận một lúc, hai người cũng đưa ra kết luận, đó là tạm thời bỏ qua nơi này.

Dù sao thì cái mùi này, thực sự quá kỳ quái, căn bản không phải là mùi mà hai người có thể chịu đựng được.

Nghĩ vậy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng đi về phía một lối đi khác, lối đi nhỏ như con hẻm đó, hai người hiện đang đi trên đó.

Sau khi rời xa khu vực tam giác kia, mùi hôi khiến hai người buồn nôn cũng biến mất.

Lâm Dương cũng cảm thấy hơi thở của mình trở nên vô cùng thông suốt, sắc mặt cũng trở nên tự nhiên hơn rất nhiều, vẻ mặt khó coi trước đó cũng biến mất.

Trong lối đi nhỏ hẹp này, tuy cũng có một số mùi kỳ lạ, nhưng càng giống mùi của một căn phòng đã lâu không được dọn dẹp, chỉ có một ít bụi bay lơ lửng trong không trung, vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của Lâm Dương.

Sau khi đi được một đoạn, hai người nhìn thấy một thứ.

Ở phía trước, dường như xuất hiện một bóng đen.

Dưới ánh đèn pin, bóng đen đó hiện ra trước mặt hai người.

Kích thước của bóng đen đó, có lẽ to bằng hai người gộp lại.

Lúc này nhìn thấy thứ đó, dù là Lâm Dương hay Lưu Tư Vũ, đều trở nên có chút căng thẳng.

Bởi vì ở vị trí của hai người, có thể nhìn rõ, bóng đen đó, dường như đang lay động theo gió.

Bóng đen trong lối đi đó, lúc này bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn thấy rõ ràng.

Một phần của bóng đen giống như chất lỏng, lúc này đang từ từ di chuyển theo gió nhẹ, cảnh tượng này cũng khiến hai người nhận ra có chút khác thường.

Không đúng, rất nhanh, Lâm Dương nhận ra một vấn đề khác.

Tại sao ở đây lại có gió.

Trong không gian dưới lòng đất này, chỉ có phía trên có một cái hố đường kính vài mét mà thôi, tại sao ở nơi sâu như vậy lại có gió nhẹ?

Những hạt bụi bay lơ lửng trong không khí, không chỉ do ảnh hưởng từ sự di chuyển của hai người, mà nguyên nhân lớn hơn, là do những cơn gió nhẹ đang di chuyển ở đây.

Lúc này cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều nhận ra điều này, nhìn về phía trước cảm giác cũng trở nên tràn đầy cảnh giác.

Bóng đen đang lay động theo gió kia, tuy khiến hai người cảm thấy căng thẳng, nhưng sau khi quan sát kỹ một lúc, hai người cũng yên tâm hơn.

Phạm vi lay động của thứ đó có quy luật, xem ra chắc hẳn là một vật cố định ở đó, không phải vật sống.

Biết được điều này, cả hai đều yên tâm hơn, từ từ đi về phía trước.

Đợi hai người đến nơi có bóng đen, cũng có thể nhìn thấy bản thể

của nó.

Đó là một cây gậy gỗ, trên gậy có rất nhiều tấm thẻ gỗ được cắm lên, đồng thời ở chỗ nối các tấm thẻ gỗ, có những thứ mềm như vải, lúc này đang nhẹ nhàng lay động theo gió nhẹ.

Rõ ràng, đây chính là thứ mà hai người đã nhìn thấy lúc trước.

Lúc này, Lâm Dương chú ý, trên những tấm thẻ gỗ đó, dường như có viết chữ.

Lâm Dương ghé sát mặt vào, định xem xét kỹ bên trong rốt cuộc có chữ gì, nhưng sau khi nhìn thấy những hoa văn trên đó, mặt hắn lại đầy vẻ nghi hoặc.

Vươn tay lau sạch bụi trên tấm thẻ gỗ, chữ viết trên đó cũng lộ ra trước mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Nhưng nhìn những thứ uốn lượn như bùa vẽ quỷ trên đó, cả Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều cảm thấy vô cùng khó hiểu, thứ này, nhìn thế nào cũng không giống chữ viết, cho người ta cảm giác, càng giống một loại bùa chú nào đó.

Bụi trên những tấm thẻ gỗ lần lượt được lau sạch, hoa văn trên đó cơ bản đều na ná nhau, hoặc là, trong mắt hai người thì chúng na ná nhau.

Nhìn những thứ như bùa vẽ quỷ này, vẻ mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều vô cùng bối rối.

Sau đó, hai người cũng nhìn ra xung quanh.

Gần những tấm thẻ gỗ, cũng có một số thứ khác.

Nơi này giống như một căn phòng, xung quanh có ghế, có thứ giống như giường, còn có một vật chắc là bàn đang xuất hiện trước mặt hai người.

Thứ hình cái bàn và ghế đều được làm bằng đá, lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều nhìn rất rõ.

Trên bề mặt những tảng đá đó, dường như được phủ một lớp ánh sáng đặc biệt, trông như đang phát sáng.

Nhìn thứ này, ánh mắt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên có chút kinh ngạc.

Dù sao thì nhìn kỹ thuật chế tạo này, cho người ta cảm giác, giống như là sản phẩm của thời kỳ văn hóa chưa phát triển hoàn toàn, nhưng lại có kỹ thuật mạ lớp như vậy, tự nhiên sẽ khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cảm thấy khó tin.

Trên chiếc giường bên cạnh, Lâm Dương cũng nhìn thấy thứ giống như chăn đệm, hoặc là, từng là chăn đệm.

Những mảnh vải rách nát chỉ còn lại một phần nhỏ, Lâm Dương chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hình bóng của chăn đệm trên đó.

Sờ những mảnh vải đó cảm giác cũng rất thô ráp, rõ ràng thân phận chủ nhân của căn phòng này chắc không tầm thường.

Những mảnh vải thô ráp này, không phải do thời gian trôi qua khiến bề mặt vải trở nên thô ráp, mà chỉ đơn thuần là chất lượng vải không tốt.

Trên bề mặt vải, vẫn giữ lại một số hoa văn nguyên bản, không được gia công lần thứ hai, chỉ ở mức độ có thể dùng được.

Sau khi quan sát một lúc, Lâm Dương đi đến cái bàn đó, cố gắng tìm kiếm thứ gì đó có ý nghĩa trên đó.

Trên mặt bàn không có gì, nhưng Lâm Dương chú ý, cái bàn này có mấy cái giống như ngăn kéo.

Chương 930

Ngăn kéo đầu tiên, Lâm Dương vươn tay kéo, sau đó nhíu mày.

Có lẽ do nhiều năm tháng không được di chuyển, lúc này bề mặt ngăn kéo đã đồng hóa với bản thân cái bàn.

Lâm Dương dùng sức kéo, cũng không cảm nhận được bất kỳ sự di chuyển nào.

Nếu tiếp tục dùng sức, Lâm Dương đoán sẽ trực tiếp di chuyển cả cái bàn.

Thấy tình hình này, Lâm Dương cũng nhìn sang ngăn kéo thứ hai.

Vốn đã có kinh nghiệm trước đó, Lâm Dương không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng khi hắn vươn tay kéo, dùng sức không lớn, nhưng bất ngờ, hắn thật sự đã di chuyển được thứ đó.

Nhìn ngăn kéo phát ra tiếng "răng rắc" vì bị kéo, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ hứng thú.

Không ngờ, ở nơi này, có thể tìm thấy một ngăn kéo có thể kéo được.

Lâm Dương dùng sức kéo ngăn kéo ra ngoài, tiếng "răng rắc" không ngừng vang lên.

Rất nhanh, những chỗ đồng hóa không mấy chắc chắn, lần lượt bị Lâm Dương kéo đứt, sau đó lộ ra thứ bên trong.

Nhưng sau khi nhìn thấy thứ bên trong, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ bất lực.

Cũng phải, thân phận chủ nhân của căn phòng này cũng không tầm thường, sao có thể hy vọng trong ngăn kéo này có thứ gì tốt được

chứ?

Trong ngăn kéo, Lâm Dương nhìn thấy một mảnh gỗ, trên mảnh gỗ cũng có một thứ giống như bùa vẽ quỷ, có lẽ là những tấm thẻ gỗ trên cây gậy lúc trước.

Trông chúng có kích thước tương tự nhau, chỉ là cái này được bảo quản tốt hơn một chút.

Vì cứ luôn được đặt trong ngăn kéo này nên trông nó không quá cũ nát.

Mặc dù sờ vào vẫn có cảm giác kỳ lạ truyền đến tay Lâm Dương, nhưng sau khi lau chùi cẩn thận, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mảnh gỗ này, so với tưởng tượng, nhẵn hơn rất nhiều, ngón tay sờ lên, cảm giác truyền đến không hề thô ráp.

Mảnh gỗ vô cùng nhẵn bóng, không hề thô ráp chút nào, chỉ có vài chỗ có lẽ do kỹ thuật chế tác không đạt chuẩn nên xuất hiện gai gỗ khiến Lâm Dương cảm thấy không thoải mái, những chỗ khác đều rất nhẵn.

Đưa mảnh gỗ lên trước mặt, Lâm Dương cũng nhìn vào hoa văn trên đó.

Lúc này, Lâm Dương có thể nhìn rõ thứ trên đó, chẳng trách lúc trước nhìn hoa văn trên tấm thẻ gỗ kia lại giống như bùa vẽ quỷ, thì ra là vậy.

Những tấm thẻ gỗ đặt bên ngoài, đều bị thời gian ăn mòn mất một phần, dù được Lâm Dương lau sạch bụi, vẫn không thể nhìn rõ thứ bên trong.

Mảnh gỗ trong tay Lâm Dương thì khác, khi hắn nhìn vào, cũng có thể thấy được thứ trong hoa văn.

Lâm Dương nhìn thấy trên mảnh gỗ có vài vật hình dài, những sinh vật hình dài này, đang dựa sát vào một kẻ trông giống người.

Nhìn mảnh gỗ trong tay, Lâm Dương cũng có điều suy tư.

Hắn nhớ lại, những vật hình trứng bên ngoài lúc trước, sinh vật nở ra từ trong đó, không phải là một số sinh vật giống rắn sao?

Có lẽ những sinh vật được vẽ trên mảnh gỗ, chính là thứ đó cũng không chừng.

Lâm Dương suy đoán như vậy, nhìn mảnh gỗ trong mắt cũng trở nên hứng thú.

Có lẽ mang thứ này về, có thể thông qua nghiên cứu mà biết được những sinh vật giống rắn đó là gì.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhét mảnh gỗ vào trong ba lô.

Bản thân mảnh gỗ chiếm không gian không lớn, nên sau khi chen vào, cũng được nhét vào một khe hở trong ba lô.

Lúc này, ở nơi này, không còn gì đáng để khám phá nữa.

Lâm Dương đi đến chỗ Lưu Tư Vũ, lúc Lâm Dương đang nghiên cứu mảnh gỗ đó, Lưu Tư Vũ đã phát hiện ra một thứ giống như một cánh cửa nhỏ.

Nhưng sau khi nhìn thấy cánh cửa nhỏ đó, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng kỳ quặc.

So với việc nói đó là một cánh cửa, chi bằng nói nó đã biến thành một cái hố.

Từ khung cửa mục nát bên cạnh có thể thấy nơi này vốn dĩ nên là một cửa ra vào mới đúng, nhưng lúc này trước mắt hai người chỉ là một cái hố đổ nát mà thôi.

Trên vách đá này, mở ra một cái miệng nhỏ, một bên miệng có thứ

giống như bản lề cửa, chỉ là theo thời gian trôi qua, bản lề cửa này đã trở nên khó nhận ra hình dạng, chỉ có thể phối hợp với cái miệng mở bên cạnh, mới có thể liên hệ với khái niệm cửa.

Lúc này thứ đó, đã trở nên tệ hại như vậy rồi.

Cái miệng hố đó cũng trở nên cong queo, cũng không biết vốn dĩ nó được chế tạo thành hình dạng như vậy, hay do thời gian trôi qua đã thay đổi nó.

Lúc này những tảng đá ở rìa miệng hố không hề bằng phẳng, trông giống như con giun đất đang uốn lượn ở đó.

Kích thước của miệng hố này không lớn, không thể đứng thẳng đi qua được.

Lưu Tư Vũ có chiều cao thấp hơn một chút, muốn đi qua đó cũng phải cúi người mới được.

Nếu là Lâm Dương, có lẽ chỉ có thể bò qua thôi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng có chút bất đắc dĩ.

Vì tương đối thuận tiện, nên Lưu Tư Vũ đi vào trước.

Thấy Lưu Tư Vũ cúi người đi vào, sau đó gọi lớn, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt bất lực, sau đó đi về phía trước.

Nhìn cái miệng hố thấp bé này, vẻ mặt Lâm Dương có chút không vui, nhưng cũng không có cách nào.

Dù sao thì cái miệng hố này vốn đã lớn như vậy, cũng không thể cưỡng ép mở rộng ra được.

Chương 931

Nghĩ vậy, Lâm Dương cúi người xuống.

May mà cái miệng hố này không nhất thiết phải để Lâm Dương bò qua mới được, hắn cúi xuống, cũng có thể miễn cưỡng đi qua.

Cúi người, Lâm Dương từng bước một di chuyển, cơ thể từ từ xuyên qua miệng hố.

Khi đi qua, hắn có thể cảm nhận được, trên tóc mình, đỉnh của miệng hố, bụi trên đó lúc này theo sự di chuyển của tóc Lâm Dương, không ngừng rơi xuống.

Lâm Dương còn chưa hoàn toàn xuyên qua miệng hố, đã cảm thấy trên đầu mình toàn là bụi.

Như thế này, có lẽ bò qua còn sạch sẽ hơn một chút.

Lâm Dương cũng không ngờ không gian cúi xuống lại nhỏ như vậy, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Sau khi chui ra khỏi miệng hố, Lâm Dương lập tức chỉnh lại tóc, dùng tay không ngừng xoa lên tóc, dường như muốn mang cả da đầu lẫn bụi đi cùng.

Loay hoay một hồi lâu, theo động tác của tay không còn bụi rơi xuống nữa, nhưng Lâm Dương vẫn cảm thấy trên đầu ngứa ngáy, dường như có một phần bụi vẫn còn lưu lại trong đó.

Nhưng Lâm Dương cũng biết, tạm thời không thể làm sạch được, trừ phi muốn lãng phí nguồn nước vốn đã không nhiều vào việc này.

Nhưng nghĩ đến bình nước đã bị vứt bỏ một nửa trong ba lô, hắn cũng từ bỏ ý định này.

Mặc dù cảm giác ngứa ngáy trên đầu khiến Lâm Dương cảm thấy không thoải mái, nhưng lúc này, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể lựa chọn cưỡng ép chịu đựng.

Sau khi xuyên qua cái hố đó, xuất hiện trước mặt hai người là một nơi giống như hành lang.

Hành lang chỉ có một con đường, thẳng tắp xuyên về phía trước.

Dưới ánh đèn pin có tầm chiếu mười mấy mét, không thể nhận ra điểm cuối ở phía trước.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tiến về phía trước, lúc này, họ cũng nhận ra, trên vách đá hai bên hành lang, dường như có lỗ thông gió.

Theo sự di chuyển của hai người, hai bên không ngừng có gió nhẹ thổi qua.

Xem ra, cơn gió nhẹ mà họ cảm nhận được bên ngoài lúc trước, là từ nơi này truyền đến.

Ánh sáng được di chuyển lên trên, cũng có thể thấy, ở trên cùng của vách đá, có một chỗ lõm xuống.

Do góc độ, không thể nhìn rõ cấu trúc bên trong, nhưng có thể phán đoán, gió nhẹ nên từ nơi đó truyền đến.

Dưới ánh sáng, những hạt bụi trong không khí, đang không ngừng di chuyển, từ chỗ lõm đó bị thổi ra.

Chỉ là sức gió của những cơn gió nhẹ này không lớn, hành lang mà hai người đang ở lúc này, vẫn có rất nhiều bụi, nhưng có một ưu điểm, đó là không khí mà hai người hít thở, không còn ngột ngạt như vậy nữa.

Không khí ở vị trí của hai người, trong lành hơn nhiều so với nơi trước đó.

Lúc này Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tiếp tục tiến về phía trước.

Hành lang này trông rất dài, đèn pin cũng không soi thấy điểm cuối, nhưng chỉ đi một lúc, hai người đã phát hiện ra một số thứ mà trước đó không thể nhìn thấy bằng đèn pin.

Một số hoa văn, lúc này xuất hiện trên vách tường trước mặt Lâm Dương.

Thoạt nhìn, chúng giống như những hình vẽ quỷ quái trước đó, nhưng khi đến trước thứ này, Lâm Dương có thể xuyên qua ánh đèn, nhìn thấy thứ trên đó.

Đó là một bức phù điêu.

Bức tranh mà phù điêu muốn thể hiện được chia thành hai phần.

Phần dưới, trông giống như một vài người bình thường, trong tay họ cầm vũ khí giống như trường thương, lúc này đang ở tư thế chạy.

Ở phần trên, là thứ mà những người này đang trốn tránh.

Đó là một sinh vật trông vô cùng kỳ dị.

Cũng không biết có phải để làm nổi bật sự mạnh mẽ của con quái vật này không, hay bản thân nó đã có kích thước như vậy, hình thể của con quái vật này, lớn hơn con người bên dưới vài vòng.

Đó là một con quái vật có hình dáng kỳ dị.

Lúc này Lâm Dương nhìn con quái vật, dù chỉ là một bức phù điêu trên tường, hắn cũng cảm thấy một trận buồn nôn.

Đó là một sinh vật trông rất kỳ lạ.

Trên đầu con quái vật có thứ giống như cánh, nhưng nhìn kỹ có thể thấy thứ đó so với cánh thì giống những cái tai khổng lồ hơn, chúng cao gần bằng chiều cao cơ thể, lúc này rũ xuống hai bên nó.

Sở dĩ Lâm Dương coi thứ này là tai chứ không phải cánh là nguyên nhân chính, là ở phần thân dưới của con quái vật.

Phần thân dưới của quái vật, có những thứ giống như xúc tu, giống như một con bạch tuộc bị cưỡng ép khâu lên trên.

Con quái vật được thể hiện trên phù điêu, chính là một bộ dạng như vậy.

Nhìn thứ này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Bức tranh này, chẳng lẽ chỉ là kết hợp những sinh vật bí ẩn đó lại, rồi ở đây đóng vai trò là một loại tín ngưỡng?

Hay là đối tượng của sự sợ hãi?

Thái độ của những người xây dựng nơi này đối với sinh vật này, Lâm Dương không rõ, nhưng dù chỉ nhìn thấy sự tồn tại của thứ này trên phù điêu, hắn cũng cảm thấy một trận buồn nôn.

Vì vậy, nếu thứ này thực sự tồn tại, thì chắc chắn nó tồn tại như một thứ đáng sợ.

Từ xưa đến nay thần minh, phần lớn đều như vậy phải không?

Vừa không hiểu rõ lại vừa sợ hãi đối phương, mong muốn có được một số lợi ích nhất định từ năng lực của đối phương, nên mới xuất hiện những vị thần được cúng bái.

Chương 932

Có lẽ, sinh vật kỳ dị này, cũng được coi là một loại thần minh để cúng bái cũng không chừng.

Dù sao thì cuộc đời của những người cổ đại ngắn ngủi như vậy, có lẽ khi họ nhìn thấy sinh vật đó, đó là sự tồn tại đặc biệt duy nhất mà họ nhìn thấy trong cả cuộc đời.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lâm Dương vẫn có xu hướng coi thứ này là sự kết hợp của những sinh vật kỳ lạ với nhau.

Cái tai khổng lồ đó, có lẽ là của một con thỏ nào đó, rồi lại kết hợp với bạch tuộc.

Lúc này Lâm Dương đã đưa ra phán đoán như vậy.

Sau đó, hai người chuẩn bị tiếp tục tiến lên, nhưng lại phát hiện ra một số vấn đề.

Sau khi đến bên cạnh bức phù điêu này, những cơn gió nhẹ vừa lơ lửng xung quanh, lúc này đều biến mất.

Lâm Dương cũng nhận ra điều này, nên nhíu mày.

Lùi lại hai bước, vẫn có thể cảm nhận được một trận gió nhẹ từ bên cạnh, nhưng đi đến bên cạnh bức phù điêu, những cơn gió nhẹ này lại lần lượt biến mất.

Chuyện gì thế này?

Thông qua ánh sáng đèn pin có thể thấy trên bức tường phía trước vẫn có những chỗ lõm như lỗ thông gió, đáng lẽ cũng phải có thiết bị thông gió mới đúng, nhưng lại lấy bức phù điêu này làm ranh giới mà xuất hiện sự đứt đoạn của luồng gió.

Trùng hợp sao?

Có lẽ chỉ là do lâu ngày không được bảo trì, thiết bị thông gió ở đó xuất hiện một số vấn đề cũng không chừng.

Lúc này Lâm Dương nghĩ như vậy, đồng thời từ từ đi về phía trước.

Nhưng lúc này trong lòng Lâm Dương lại nảy sinh một điềm báo không lành.

Dù sao thì cũng thật trùng hợp, vị trí mà cơn gió nhẹ này bị đứt đoạn, lại ở ngay bức phù điêu khiến Lâm Dương có cảm giác kỳ lạ, cũng khiến hắn cảm thấy có chút không ổn.

Cảm giác không tốt trong lòng cũng không thể nói với Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đi về phía trước, đèn pin chiếu vào nơi đó phía trước, ở nơi ánh sáng có thể nhìn thấy, vẫn không thể nhìn thấy điểm cuối, xem ra, hành lang này có khoảng cách khá xa.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tiếp tục tiến về phía trước.

Trên đường đi, cũng không gặp phải thứ gì, điều này khiến Lâm Dương tạm thời yên tâm hơn một chút.Chắc chỉ là trùng hợp thôi, dù sao thì nơi này không biết đã bao lâu không có người bảo trì rồi.

Chỉ là sau khi không có những cơn gió nhẹ đó, hành lang kín mít này, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút nóng nực.

Đi trên con đường, Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời nhìn vào hành lang phía trước, ánh mắt càng trở nên cảnh giác.

Sự nóng nực này, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bất thường.

Vốn không nên như vậy, dù hành lang này có kín, cũng không nên sinh ra nhiệt độ này mới đúng.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.

Dù nhiệt độ cơ thể của hai người tỏa ra không khí, nhưng trong hành lang này vốn dĩ phải có cảm giác âm u, đáng lẽ có thể che đi nhiệt độ cơ thể không đáng kể của hai người mới đúng.

Nhưng trong quá trình đi, Lâm Dương lại cảm thấy không khí xung quanh ngày càng nóng lên, khiến hắn nhận ra có chút khác thường.

"Lưu Tư Vũ, cô có ra mồ hôi không?" Lúc này, Lâm Dương cũng chú ý, ánh mắt rơi vào vị trí cổ của Lưu Tư Vũ bên cạnh, ở đó, hắn nhìn thấy vài giọt chất lỏng đang chảy.

Lưu Tư Vũ cũng gật đầu.

Xem ra, nhiệt độ ở đây đang dần tăng lên, không phải là ảo giác của Lâm Dương.

Sờ lên lưng, Lâm Dương mới phát hiện, thì ra lưng mình, không biết từ lúc nào, cũng đã dính mồ hôi, bị mồ hôi làm ướt.

Theo sự tiến lên của hai người, nhiệt độ ở nơi này, quả thực đang dần tăng lên.

Sau khi nhận ra cả người mình đều đổ mồ hôi, Lâm Dương cũng cảm thấy bất lực, cởi áo khoác ngoài ra, vứt xuống đất, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Vì nhiệt độ dưới lòng đất thường thấp hơn mặt đất rất nhiều, nên khi hai người xuống đây, cũng mặc áo dài tay.

Cởi áo khoác ra, Lâm Dương vẫn bị tay áo bó chặt vào người, mồ hôi trên người và quần áo dính vào nhau, khiến hắn cảm thấy khó chịu một cách khó tả.

Nhưng cảm thấy khó chịu, thực ra Lâm Dương cũng không có

cách nào.

Dù sao thì không chỉ nhiệt độ cơ thể hắn đang tăng lên, nếu muốn tìm thủ phạm, chính là không khí xung quanh này, không biết vì nguyên nhân gì, nhiệt độ đang dần tăng lên.

Hơi lạnh lẽo đáng lẽ phải tồn tại lại căn bản không thấy đâu, trên người Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều dính đầy mồ hôi.

Lúc này Lưu Tư Vũ không còn để ý đến hình tượng, trực tiếp xắn tay áo lên, đồng thời tư thế đi cũng trở nên tùy ý hơn rất nhiều, đều do nhiệt độ trên người ngày càng cao.

Lâm Dương định dùng tay quạt gió, trong không gian không có gió này tạo ra một chút cảm giác mát mẻ, nhưng sau khi Lâm Dương quạt vài cái, đã từ bỏ ý định này.

Giống như đã đề cập trước đó, không khí trong không gian này, nhiệt độ tương tự như nhiệt độ cơ thể hai người, nên khi Lâm Dương quạt gió, thổi vào người, cũng chỉ là một ít gió ấm khiến hắn cảm thấy nóng hơn mà thôi, thậm chí vì trên người đổ mồ hôi để hạ nhiệt, những cơn gió ấm này còn khiến nhiệt độ cơ thể Lâm Dương tăng cao hơn.

Nhận ra điều này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Đưa tay vào ba lô, Lâm Dương định uống một ngụm nước để giải tỏa sự khó chịu do nhiệt độ tăng cao, nhưng sau khi đưa tay vào, sờ thấy chỉ còn lại hai bình nước, hắn cũng im lặng một lúc, rồi rút tay ra.

Nước còn lại không nhiều, nếu lúc này dùng đi một phần, trong nhiệt độ này, có lẽ không thể kiểm soát tốt lượng nước sử dụng, Lâm Dương sợ một lúc sơ ý sẽ dùng hết sạch chỗ nước này.

Bất đắc dĩ, Lâm Dương cũng chỉ có thể cùng Lưu Tư Vũ tiếp tục tiến lên.

Nhưng may mắn thay, vài phút sau, cảm giác nóng nực, cũng dần dần biến mất.

Không phải là ảo giác do Lâm Dương bị nóng đến hoa mắt, mà là tình huống thực sự xuất hiện gần hai người.

Lâm Dương có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể mình đang dần hạ xuống theo sự hạ nhiệt của không khí xung quanh.

Chương 933

Lỗ thông gió phía trên, vẫn không có bất kỳ luồng gió nào thổi vào, nhưng lúc này hai người cũng cảm nhận được cảm giác mát lạnh của nơi này, nên không hề để ý, chỉ tiếp tục tiến lên.

Ở phía trước không xa, dường như sắp đến cuối rồi.

Ánh sáng đèn pin chiếu thẳng về phía trước nhất, có thể thấy, ánh đèn vốn có thể chiếu xa mười mét, lúc này giống như bị thứ gì đó cản lại, chưa đạt đến khoảng cách xa nhất đã bị chặn lại.

Thấy tình hình như vậy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng tăng nhanh bước chân, dần dần đi về phía trước.

Trong quá trình hai người tiến lên, cũng có thể thấy, ở cuối con đường đó, dường như có thứ gì đó, theo sự di chuyển của hai người tạo ra ánh đèn lay động, ở cuối con đường đó dường như có những bóng tối sáng tối khác nhau xuất hiện ở đó.

Đợi hai người đến cuối con đường, cũng nhìn vào thứ trên đất, sắc mặt trở nên vô cùng kỳ quái.

Hai người bây giờ đã biết, cảm giác mát lạnh từ đâu đến, từ thứ trước mặt này truyền đến.

Nhưng nguyên nhân khiến sắc mặt họ trở nên kỳ quái, lại không phải là sự mát lạnh đó, mà là hình dạng của thứ trước mặt.

Một bộ hài cốt của sinh vật bí ẩn.

Nếu chỉ là hài cốt bình thường, hai người sẽ không đến mức kinh ngạc như vậy, nhưng quan trọng nhất, là bên cạnh bộ hài cốt này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nhìn thấy hai bộ xương giống như cánh, lúc này đang từ từ mở ra.

Thứ này, cũng khiến Lâm Dương nhớ đến con quái vật mà hắn đã nhìn thấy trên phù điêu lúc trước.

Nhìn bộ hài cốt của sinh vật bí ẩn này, Lâm Dương âm thầm ghép hai cái lại với nhau, giữa hai bên, quả thực có điểm tương đồng.

Lúc này Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy.

Bộ hài cốt trước mặt Lâm Dương, phía trên có bộ xương mà hắn đã coi là tai, nhưng bộ hài cốt này, chỉ có phần thân trên, phần thân dưới không biết đã đi đâu.

Nhìn vào chỗ đứt đó, rất nhẵn, một vết cắt gọn gàng, giống như bị thứ gì đó cắt ra.

Nhìn bộ hài cốt của sinh vật bí ẩn trước mặt, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút kinh ngạc.

Xem ra, sinh vật trên phù điêu đó, không phải là do những người đó tưởng tượng ra, mà là có thật.

Bộ hài cốt của sinh vật trước mặt Lâm Dương, tuyệt đối không thể là xương của con thỏ mà hắn đã đoán trước đó.

Trước hết không nói đến bộ hài cốt có cái tai cao bằng Lâm Dương, mà quan trọng hơn, là hình dạng của bộ hài cốt này, ở trung tâm nơi hai cái tai tiếp xúc, có mấy khúc xương kỳ lạ, trông không giống như bị uốn cong sau này, mà vốn dĩ đã như vậy.

Lâm Dương nhìn vào thứ đó.

Mấy khúc xương đó, từ vị trí ngực của sinh vật này dần dần nhô ra ngoài.

Lúc này Lâm Dương đưa ra phán đoán này.

Ngực của sinh vật này, dường như có một số thứ nhô ra, từ chiều dài này xem ra, có lẽ là thứ gì đó giống như tay cũng không chừng.

Con thỏ, tuyệt đối không có thứ này.

Lâm Dương đưa ra phán đoán như vậy, nhìn bộ hài cốt trước mặt sắc mặt cũng trở nên có chút kỳ quái.

Như vậy, sự thay đổi nhiệt độ trong hành lang này, có lẽ không phải là trùng hợp, mà là cố ý, để tách biệt bộ hài cốt này với bên ngoài.

Lâm Dương nghĩ đến điều này.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, vội vàng nhìn về phía trung tâm của bộ hài cốt, chỗ vết cắt nơi phần thân dưới đã biến mất nên được kết nối, Lâm Dương phát hiện ra một số thứ.

Vết cắt đó, rất nhẵn, nhưng vị trí nhẵn, chỉ có một nửa phạm vi.

Vết cắt chỉ nhẵn được một nửa phạm vi, nhẵn nhụi như bị chém bằng vũ khí sắc bén, nhưng ở nửa còn lại thì không nhẵn như vậy, giống như bị cưỡng ép bẻ gãy, một vết gãy uốn lượn.

Nhìn tình hình như vậy, Lâm Dương cũng đoán được tình hình lúc đó, có lẽ một nhát dao chém vào người sinh vật này, nhưng lại bị xương cản lại, không thành công một nhát chém làm đôi, sau đó không biết bằng cách nào, đã giết chết sinh vật này, rồi cưỡng ép xé nó ra.

Lâm Dương cũng kể lại phát hiện của mình cho Lưu Tư Vũ, nhưng lại phát hiện, sau khi nghe lời hắn nói, sắc mặt Lưu Tư Vũ trở nên có chút kỳ quái, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Có gì đó không ổn." Lưu Tư Vũ chống cằm, nói vậy, cũng khiến Lâm Dương dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô.

"Có vấn đề gì sao?" Nhìn phản ứng này của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

"Có lẽ sự nóng nực ở nơi đó quả thực là dùng để phân cách không

gian mà thứ này đang ở, nhưng lý do là gì?

Tại sao không đặt một cánh cửa, mà lại làm ra thứ phiền phức như vậy." Lưu Tư Vũ nhanh chóng nói ra điểm nghi ngờ của mình.

Sau khi nghe lời của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng nhíu mày, hắn cũng phát hiện ra có chút không ổn.

Thông qua sự thay đổi trong cấu trúc kiến trúc, tạo ra một hành lang có sự thay đổi nhiệt độ, từ mọi lý do, đều khó khăn hơn rất nhiều so với việc trực tiếp tạo ra một cánh cửa.

Chẳng lẽ bộ hài cốt này có ý nghĩa đặc biệt đối với họ nên mới được đối xử đặc biệt sao.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn ra xung quanh, cố gắng tìm kiếm một số manh mối từ một bên.

Sau đó, mắt Lâm Dương bị một thứ thu hút.

"Sao thế?" Lưu Tư Vũ cũng chú ý đến động tác ngây người của Lâm Dương, nhìn về phía Lâm Dương, hỏi.

"Nhìn kìa, không phải có thứ gì đó sao." Lâm Dương đưa tay chỉ về phía một góc bên cạnh, lời nói có chút run rẩy, dường như đang sợ hãi.

Lưu Tư Vũ cũng nghe ra sự sợ hãi của Lâm Dương, cô nhìn về phía góc được chỉ.

Đó là một góc ở cuối hành lang.

Khi hai người đến, tầm mắt đã bị bộ hài cốt của sinh vật bí ẩn trước mắt thu hút sự chú ý, nên không nhìn về phía đó.

Lúc này dưới sự quan sát đặc biệt của Lâm Dương, hai người cũng phát hiện ra kẻ đang nằm ở góc đó.

Chương 934

Một thứ giống như sinh vật thân mềm, lúc này đang nằm ở đó, cơ thể không ngừng phập phồng, dường như đang ngủ say, không bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ làm phiền.

"Tại sao lại sợ như vậy?" Mặc dù nhìn thấy thứ đó nhưng Lưu Tư Vũ vẫn cảm thấy kỳ lạ, hỏi.

Dù sao thì đó cùng lắm cũng chỉ là một con côn trùng lớn hơn một chút, có gì đáng sợ chứ?

Lâm Dương không phải là loại người sẽ bị côn trùng làm cho sợ hãi.

Nghĩ vậy, Lưu Tư Vũ cũng thấy Lâm Dương chỉ tay về một bên, cô cũng thuận theo nhìn qua.

Ở góc mà sinh vật thân mềm đó đang nằm, từ một bức tường, có một cái lỗ nhỏ, từ bên trong chui ra một xúc tu.

Lúc này xúc tu đó, đang theo sự phập phồng của cơ thể sinh vật thân mềm mà lay động, xem ra, đó là một bộ phận của sinh vật thân mềm.

"Thế thì sao..." Vốn định tiếp tục hỏi, Lưu Tư Vũ, sau khi nhìn thấy thứ đó, cũng im lặng.

Cô hiểu ra, nhìn về phía đó ánh mắt trở nên vô cùng khó coi.

Xúc tu của sinh vật thân mềm đó, dường như không chỉ có một cái đó.

Lúc này, sinh vật thân mềm đó xuất hiện gần bộ hài cốt của sinh vật bí ẩn.

Trên phù điêu trước đó có thể thấy, phần thân dưới của sinh vật bí ẩn đó, là một thứ giống như bạch tuộc.

Bạch tuộc, là sinh vật thân mềm, đồng thời cũng có mấy cái xúc tu.

Bộ hài cốt của sinh vật bí ẩn này, thì lại mất đi phần thân dưới, vết gãy đó, không tự nhiên cho lắm.

Lưu Tư Vũ tự nhiên cũng nghĩ đến một chỗ với Lâm Dương, thứ này, có lẽ chính là phần thân dưới của sinh vật bí ẩn năm đó cũng không chừng.

"Chắc là trùng hợp thôi, đã nhiều năm như vậy rồi." Một lúc lâu sau, sau khi thấy sinh vật thân mềm đó không có dấu hiệu động đậy, Lưu Tư Vũ cũng nói vậy.

Từ công nghệ ở đây xem ra, ít nhất cũng có lịch sử vài trăm năm rồi, làm gì có thứ gì, có thể tồn tại vài trăm năm sau khi rời khỏi cơ thể.

Lời của Lưu Tư Vũ nghe có vẻ rất bình tĩnh, nhưng Lâm Dương lại có thể nghe ra một chút cảm giác vi diệu từ trong đó.

Xem ra, lời của mình, ngay cả Lưu Tư Vũ cũng không tin.

Nhưng cũng không có cách nào, dù sao thì sự trùng hợp này, nhìn thế nào cũng không đúng lắm.

"Vậy chúng ta quay về đi." Lâm Dương nói với Lưu Tư Vũ như vậy.

Sinh vật thân mềm ở đó, Lâm Dương cũng không muốn để ý nữa.

Mặc dù khả năng thứ đó thực sự là một bộ phận của bộ hài cốt rất nhỏ, nhưng Lâm Dương không muốn mạo hiểm, nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.

Lưu Tư Vũ cũng gật đầu, hai bên âm thầm quay người, chuẩn bị

rời khỏi đây.

Hai người bước nhanh về phía trước, nhưng lại rất ăn ý không phát ra tiếng động quá lớn.

Có lẽ do phải kiềm chế tiếng động trong bước đi nhanh, đi được một đoạn, Lâm Dương cảm thấy mất thăng bằng, đang nghiêng về phía trước.

Nhìn mặt đất đang dần tiến gần mặt mình, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng may mắn thay, ngay khi sắp chạm đất, Lâm Dương đã bị kéo lại, bị Lưu Tư Vũ phía sau kéo lại cơ thể, không tiếp tục nghiêng xuống, sau đó dưới sự giúp đỡ của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng đứng vững trở lại.

Lúc này, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi lúc đó, khi hắn ngã xuống, mũi gần như chạm đất rồi, may mà bị Lưu Tư Vũ bên cạnh kéo lại.

Mặc dù có kinh không hiểm, cũng không phát ra tiếng động, nhưng lúc này, Lâm Dương lại có chút không yên tâm, quay đầu lại, nhìn về phía sau, chiếu đèn pin về phía góc đó, sau đó sắc mặt đại biến.

Góc mà sinh vật thân mềm đó ở, lúc này đã mất đi bóng dáng của nó.

Trên tường, có mấy cái lỗ trống bị xúc tu phá hủy, nhưng bản thân nó đã biến mất.

Vô tình quay đầu lại, Lâm Dương cũng trông thấy khoảnh khắc sinh vật thân mềm kia biến mất.

Lúc này, Lâm Dương trầm mặc một hồi, không nói gì, chỉ liên tục xoay đèn pin trong tay, muốn tìm kiếm gã đã biến mất kia.

Gần góc tường không thấy.

Gần thi thể kia cũng không có.

Càng tìm, Lâm Dương càng hoảng, bởi vì ở những nơi có thể nhìn thấy, đều không có bóng dáng của sinh vật thân mềm đó.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy có gì đó không ổn, thứ đó lại có năng lực hành động như vậy sao?

Rõ ràng trông nó chỉ là một khối lớn.

"Sao rồi?

Tìm lâu vậy?" Thấy Lâm Dương quay lại, Lưu Tư Vũ cũng có thể đoán được đại khái hắn đang làm gì, nhưng khi thấy hắn mất nhiều thời gian như vậy, cô cũng phát hiện có gì đó không đúng, bèn nhìn về phía Lâm Dương và hỏi.

"Thứ đó, biến mất rồi." Giọng Lâm Dương có chút trĩu nặng, giống như người đã lâu không được uống nước.

"Hả?

Thứ gì?" Lưu Tư Vũ lúc này chưa phản ứng kịp, cũng quay đầu nhìn về phía đó.

Khi thấy những lỗ hổng do xúc tu khoét ra trong góc tường, và không phát hiện ra sinh vật thân mềm kia, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên vô cùng khó coi, và cũng trầm mặc như Lâm Dương.

"Chỉ quay đầu đi một lúc thôi mà?" Mặc dù đã có suy đoán, nhưng Lưu Tư Vũ vẫn hỏi như vậy, dù sao chỉ trong một thoáng, thứ đó đã rời đi.

Chương 935

Dù thế nào, Lưu Tư Vũ cũng không thể hiểu rõ được.

"Ừ." Lâm Dương không nói lời thừa, chỉ đáp một tiếng, rồi tiếp tục dùng ánh sáng đèn pin tìm kiếm xung quanh, muốn phát hiện ra bóng dáng của thứ đó.

Nhưng một lúc sau, Lâm Dương vẫn không tìm thấy gì, bất đắc dĩ, chỉ có thể cùng Lưu Tư Vũ rời khỏi đây.

Lần này, hai người không còn để ý đến tiếng động, chỉ nhanh chóng chạy đi, dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi nơi này.

Chạy được một lúc, lông mày Lưu Tư Vũ nhíu chặt lại.

Không chỉ vì sinh vật thân mềm kia đã biến mất, mà quan trọng hơn, lúc này cô cảm thấy cơ thể mình dường như trở nên có chút nóng nảy, không phải là do hai người đã đi vào hành lang nóng bức kia, mà là một cảm giác nóng nảy từ trong ra ngoài.

Kèm theo cảm giác nóng nảy đó là một cảm giác mệt mỏi rã rời, khiến Lưu Tư Vũ không muốn tiếp tục di chuyển nữa.

Mặc dù biết phải tiếp tục tiến lên, nhưng lúc này, cơ thể Lưu Tư Vũ dường như đã đến giới hạn, chỉ có thể dựa vào quán tính để duy trì tốc độ, nhưng vẫn cảm thấy cơ thể khó chịu.

Không ổn rồi, sau khi nhận ra tình hình, Lưu Tư Vũ đưa ra phán đoán như vậy.

Bình thường không nên xảy ra chuyện này, dù sao thể lực của Lưu Tư Vũ cũng rất dồi dào, vừa rồi cũng không hề có vẻ mệt mỏi, sao chỉ trong chốc lát lại trở nên như vậy.

Lưu Tư Vũ cũng dừng lại, vịn vào bức tường bên cạnh, không di

chuyển nữa.

Hành động của cô đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương, hắn nhìn về phía Lưu Tư Vũ, hỏi.

"Sao vậy?" Nhìn Lưu Tư Vũ thở hổn hển, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ, thể năng của đối phương còn tốt hơn hắn không ít, bây giờ hắn còn chưa thấy mệt, sao cô ấy lại ra nông nỗi này?

Khoan đã, Lâm Dương đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, hắn đến gần Lưu Tư Vũ, dùng tay véo lấy mặt cô.

Sau khi bàn tay lướt trên má Lưu Tư Vũ, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên trở nên vô cùng tồi tệ.

"Sao vậy?" Giọng Lưu Tư Vũ có chút thở dốc, đồng thời cũng hỏi Lâm Dương, sự thay đổi trên biểu cảm của hắn vừa rồi cũng đã bị cô chú ý.

Lâm Dương không nói gì, chỉ cẩn thận vuốt ve má của Lưu Tư Vũ.

Không phải hắn đang chiếm tiện nghi, bình thường da của Lưu Tư Vũ tuy không được bảo dưỡng, nhưng dù sao cũng là con gái, rất mịn màng.

Nhưng lúc này, từ lòng bàn tay đang chạm vào má Lưu Tư Vũ, thứ mà Lâm Dương cảm nhận được lại là một cảm giác thô ráp, cứ như thể hơi nước bên trong đã bị vắt kiệt hoàn toàn.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương nhìn thấy một thứ bán trong suốt, từ sau vai Lưu Tư Vũ thò ra.

Sau khi nhìn thấy thứ đó, Lâm Dương cũng đoán ra được, lộ ra vẻ mặt khó xử.

"Ta tìm thấy thứ đó rồi." Giọng điệu của Lâm Dương không vui

không buồn, không nghe ra cảm xúc đặc biệt, nhưng lúc này, lại khiến Lưu Tư Vũ nảy sinh một dự cảm không lành.

Da của mình bị vuốt ve như vậy, rồi Lâm Dương lại nói ra những lời đó, Lưu Tư Vũ không thể không suy nghĩ lung tung.

"Ở đâu..." Giọng Lưu Tư Vũ có chút nặng nề, lúc này, cô cũng phát hiện cổ họng mình dường như trở nên khô khốc, giống như đã lâu không uống nước.

Chuyện gì thế này, rõ ràng vừa rồi lúc nói chuyện với Lâm Dương, không có cảm giác này, không có điềm báo gì, sao lại thành ra thế này?

Lâm Dương không biết suy nghĩ trong lòng Lưu Tư Vũ, lúc này hắn đang nhìn cái xúc tu bán trong suốt trên vai cô, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn lập tức đi ra sau lưng Lưu Tư Vũ, nhìn chằm chằm vào gã kia.

Sinh vật thân mềm bán trong suốt mà hai người đã tìm kiếm một hồi lâu, lúc này lại xuất hiện trên lưng Lưu Tư Vũ, giống như một chiếc ba lô, cố định ở đó.

Rõ ràng không có gì giữ nó lại, nhưng thứ này vẫn vững vàng ở đó, không có dấu hiệu sắp rơi xuống.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút quái dị.

Đồng thời có thể chú ý thấy, thân thể của sinh vật thân mềm này dường như trở nên nhẵn bóng hơn một chút.

Nếu không đoán sai, hơi nước mất đi trong cơ thể Lưu Tư Vũ đã bị gã này hấp thụ hết.

Lâm Dương đưa tay ra, nắm lấy thân thể của sinh vật thân mềm này, cảm giác từ tay truyền đến giống như chạm vào lươn, khiến hắn

cảm thấy một trận khó chịu.

Lâm Dương dùng sức nắm chặt, bên trong thân thể sinh vật thân mềm, quả thực có thể cảm nhận được sự tồn tại của nước.

Nắm lấy thân thể sinh vật thân mềm này, giống như nắm một khối nước đang không ngừng chuyển động, hoàn toàn không thể nắm chặt được, hễ dùng sức là cảm thấy thứ đó sẽ bị ép ra khỏi tay hắn.

Lâm Dương dùng sức nắm chặt bàn tay, đến nỗi nắm thành quả đấm, nhưng vẫn không nắm được.

Thân thể của sinh vật thân mềm tựa như chất lỏng, chảy tuột ra khỏi tay Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện, ở vị trí cổ của Lưu Tư Vũ cũng lộ ra một vài dấu vết thô ráp, gã này hút nước ngày càng nhiều.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng biết không thể để nó tiếp tục hấp thụ được nữa.

Mặc dù Lưu Tư Vũ hiện tại không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu cứ để thứ này tiếp tục hút, e rằng nước trong cơ thể cô sẽ bị rút cạn, đến lúc đó cả người biến thành một thứ giống như xác khô cũng không chừng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nắm lấy những cái xúc tu bên cạnh.

Mặc dù thân thể của sinh vật thân mềm mềm như chất lỏng, không thể nắm được, nhưng xúc tu của gã này lại khác.

Xúc tu của nó có thể dễ dàng nắm lấy.

Lâm Dương nắm lấy xúc tu của gã này, tuy cũng trơn tuột, nhưng dù sao cũng là thể rắn, không phải cảm giác lỏng lẻo như trước.

Lâm Dương nắm lấy thứ đó, rồi kéo mạnh ra ngoài.

“A!” Sau khi cái xúc tu bị kéo ra, kèm theo đó là tiếng hét thảm của

Lưu Tư Vũ và một tia máu, lúc này từ chỗ xúc tu bị rút ra, máu cũng tuôn ra.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Chương 936

Không sai, xúc tu này đã cắm rễ vào cơ thể Lưu Tư Vũ.

Mặc dù chỉ là một trong số chúng, nhưng Lâm Dương lúc này chỉ có thể đưa ra phán đoán như vậy, nếu không, hoàn toàn không thể giải thích được tại sao khi rút cái xúc tu này ra lại xảy ra chuyện như vậy.

"Cảm thấy thế nào?" Mặc dù Lâm Dương biết nếu tiếp tục rút, có thể sẽ rút hết những xúc tu này ra, nhưng lúc này, hắn vẫn hỏi Lưu Tư Vũ.

Dù sao người bị thương là cô, nhất định phải hỏi cảm nhận của cô.

"Thứ đó... hình như đã cắm vào da thịt ta, nếu cứ thế rút mạnh ra, sẽ rất đau." Giọng Lưu Tư Vũ ngắt quãng, đồng thời trong giọng điệu của cô, Lâm Dương cũng có thể nghe ra sự đau đớn.

Rõ ràng, hành động như vậy tuy có thể tách sinh vật thân mềm kia ra, nhưng đối với Lưu Tư Vũ mà nói, e rằng đó là một sự đau đớn vô cùng lớn.

Cái xúc tu bị Lâm Dương rút ra, lúc này giống như con cá rời khỏi nước, không ngừng quẫn quại, muốn quay trở lại cơ thể Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương tự nhiên sẽ không để nó quay lại, dù sao cũng khó khăn lắm mới rút ra được.

Xúc tu trong tay Lâm Dương vùng vẫy một hồi, dường như cũng đã từ bỏ.

Khi Lâm Dương hơi thả lỏng, thứ đó liền cắm vào tay hắn.

Lâm Dương trơ mắt nhìn cái xúc tu đó, men theo cổ tay hắn, chui vào cơ thể.

Trên cánh tay hắn cũng xuất hiện một vết sưng phồng, đó chính là đường đi của xúc tu.

Thấy tình hình này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Khi cái xúc tu đó chui vào cơ thể Lâm Dương, hắn chẳng có cảm giác gì, nhiều nhất cũng chỉ là chỗ bị đâm có chút ngứa ngáy mà thôi, hoàn toàn không có bất kỳ đau đớn nào.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có lẽ cảm giác ngứa ngáy đó cũng không thể nhận ra được.

Ý thức được điều này, sắc mặt Lâm Dương nhìn cái xúc tu cũng trở nên vô cùng khó coi.

Có thể thấy, chỗ bị xúc tu đâm vào, da ở đó lúc này đang dần trở nên thô ráp, rõ ràng là nước đang theo xúc tu chảy ra ngoài.

Lâm Dương vội vàng nắm lấy đoạn giữa của xúc tu, định kéo nó ra.

Nhưng vừa dùng sức, Lâm Dương cảm thấy một cơn đau như bị xé rách, truyền đến từ nơi xúc tu đâm vào.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm nhận được nỗi đau mà Lưu Tư Vũ phải chịu khi hắn rút xúc tu ra khỏi người cô trước đó.

Dù vậy, Lâm Dương vẫn phải rút nó ra.

Cùng với một cơn đau gần như có thể khiến người ta ngất đi, Lâm Dương cũng đã thành công rút được cái xúc tu ra, sau đó dùng sức bẻ gập, thắt nó lại thành mấy vòng.

Như vậy, cái xúc tu không thể tiếp tục chui vào cơ thể người được nữa.

Cái xúc tu bị thắt nút không ngừng quơ quơ trong không trung,

chạm vào da Lưu Tư Vũ, nhưng vẫn không thể chui vào được, rõ ràng hành động của Lâm Dương đã cản trở khả năng di chuyển của nó.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn cánh tay mình, vết sưng trên tay vẫn chưa có dấu hiệu tiêu đi, lúc này vẫn có thể cảm nhận được cơn đau dữ dội từ trên đó.

Cơn đau đó vô cùng mãnh liệt, khiến Lâm Dương phải gắng gượng lắm mới không kêu lên thành tiếng.

Thấy tình hình này, vẻ mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này hắn đã đích thân trải nghiệm nỗi đau mà Lưu Tư Vũ phải chịu, và biết được tác dụng kéo dài của cơn đau đó.

Hiểu được nỗi đau này, nhìn gã trên lưng Lưu Tư Vũ trước mặt, Lâm Dương cũng không nỡ ra tay, làm hành động gỡ cả nó xuống.

Dù sao loại đau đớn này thực sự không phải con người có thể chịu đựng được, nó tác động đến cả thần kinh, không chỉ đơn thuần là đau đớn thể xác.

Nhưng cũng không thể để gã này cứ bám mãi trên người Lưu Tư Vũ được, Lâm Dương không hy vọng lúc đó mang về một xác khô của cô ấy, đó không phải là kết cục mà hắn muốn.

Lúc này Lâm Dương đang suy nghĩ, và một lát sau, hắn cũng nghĩ ra, mắt đột nhiên sáng lên.

Lâm Dương nhớ lại, ở nơi này, không phải có một đoạn hành lang, nhiệt độ tương đối cao sao?

Đoạn hành lang có nhiệt độ tăng dần lấy bức phù điêu làm ranh giới.

Bây giờ, Lâm Dương cũng đoán ra được tác dụng của đoạn hành lang đó, là để ngăn chặn gã này.

Cơ thể của thứ này giống như được cấu tạo từ nước, đồng thời khi cắm vào cơ thể người, nó cũng hấp thụ nước, không nghi ngờ gì nữa, đối với nó, nước và sinh mệnh có thể đánh đồng.

Sau khi nghĩ ra tác dụng của đoạn hành lang nhiệt độ tăng dần, Lâm Dương cũng không do dự, lập tức cõng Lưu Tư Vũ lên lưng, lao về phía trước.

"Anh định làm gì." Giọng Lưu Tư Vũ trở nên vô cùng khàn khàn, xem ra, tình trạng trong cơ thể đã trở nên rất tồi tệ rồi.

Lúc này, Lâm Dương cũng không trả lời, vì nếu trả lời sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tiến lên của hắn, như vậy, nguy hiểm của Lưu Tư Vũ cũng sẽ tăng lên một chút.

Vì vậy, lúc này tốc độ tiến lên của Lâm Dương rất nhanh.

Trên đường đi, hắn cũng có thể cảm nhận được, có lẽ là do cơ thể hắn và Lưu Tư Vũ áp sát vào nhau, sau lưng hắn cũng có thể cảm nhận được một cảm giác ngứa ngáy thoáng qua.

Cảm giác này, Lâm Dương biết, là bị sinh vật thân mềm kia đâm vào.

Xem ra, nước trong cơ thể Lưu Tư Vũ không đủ để thỏa mãn nhu cầu của gã này, nên nó đã đưa xúc tu sang phía hắn.

Lúc này, Lâm Dương cũng lộ ra một nụ cười.

Đương nhiên không phải vì xúc tu của đối phương đã chui vào cơ thể hắn, mà là vì, vừa rồi, Lưu Tư Vũ không có bất kỳ phản ứng nào, cũng không vì xúc tu di chuyển mà phát ra tiếng kêu đau đớn.

Điều đó có nghĩa là, chỉ cần sinh vật thân mềm này chủ động rút xúc tu ra, thì sẽ không có vấn đề gì.

Chương 937

Nghĩ đến đây, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên có chút vui mừng.

Rất nhanh, sau khi Lâm Dương tiến lên được một đoạn, hắn cũng đã đến một vị trí thích hợp.

Cảm nhận không khí nóng bức xung quanh, hắn cũng đang chờ đợi, chờ đợi gã kia sau lưng có thể nhanh chóng rời đi.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, khi không khí nóng bức đó ập đến gần, những xúc tu đang cắm sau lưng hắn quả thực đã có một số thay đổi.

Cảm giác vốn dĩ không thể nhận ra, lúc này lại khiến Lâm Dương phát hiện ra một chút, sau lưng hắn, giống như có thứ gì đó đang cắm vào cơ thể.

Nếu Lâm Dương không phán đoán sai, có lẽ những xúc tu đầy nước đó, lúc này đang dần nhỏ lại, đang thu nhỏ lại theo sự mất đi của nước.

Nhưng rất nhanh, biểu cảm trên mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì cảm giác trên lưng, ngoài cảm giác thứ gì đó đang dần nhỏ đi, thì nhiều hơn là một cảm giác ngứa ngáy khó tả, đang không ngừng truyền đến.

Lâm Dương ý thức được, ở nơi nóng bức này, nước trong cơ thể sinh vật thân mềm sẽ từ từ mất đi, lúc này, nó có lẽ cũng đã nhận ra có gì đó không ổn, nên đã từ người Lưu Tư Vũ chuyển sang người Lâm Dương, có lẽ là vì chút nước trong cơ thể hắn.

Sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì hắn phát hiện, dường như đã bỏ qua một vấn đề, đó là trong cơ thể hắn có đủ nước, rõ ràng đối với sinh vật thân mềm này mà nói, chỉ cần có thể lấy được chút nước trong cơ thể hắn, nó cũng có thể tiếp tục sống sót.

Nghĩ vậy, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên càng lúc càng không tự nhiên.

Ở nơi nóng bức này, cùng với việc nước trong cơ thể đang dần mất đi, Lâm Dương cũng có thể cảm thấy, cơ thể mình, giống như đang bị thứ gì đó làm tan chảy.

Lâm Dương biết đây chỉ là một loại ảo giác, nhưng đã sinh ra ảo giác này, chẳng phải cũng chứng minh tình trạng cơ thể hắn đang trở nên vô cùng tồi tệ sao?

Lưu Tư Vũ được Lâm Dương đặt sang một bên, Lâm Dương nhìn vào lưng cô, bóng dáng của sinh vật thân mềm đã biến mất, xem ra, quả nhiên đã chuyển sang sau lưng hắn.

Phía sau lưng Lưu Tư Vũ, Lâm Dương có thể nhìn thấy rất nhiều lỗ thủng, xuất hiện trên chiếc áo đó, giống như những vết bị thứ gì đó đâm vào, xuất hiện ở đó.

Những lỗ thủng chi chít đó, Lâm Dương cũng biết, là nơi xúc tu của sinh vật thân mềm đã đi qua.

Nhìn qua những lỗ thủng đó, da của Lưu Tư Vũ trở nên vô cùng thô ráp, trên đó không có một chút hơi nước nào.

Tương đối mà nói, tình trạng hiện tại của Lưu Tư Vũ cũng rất tồi tệ, mặc dù vẫn tỉnh táo, nhưng Lâm Dương có thể thấy, ánh mắt cô có chút hoảng loạn, có lẽ là do mất nước trong cơ thể dẫn đến một trạng thái mất cân bằng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lấy một chai nước từ trong ba lô ra, trực tiếp nhét vào miệng Lưu Tư Vũ.

Cùng với việc bổ sung nước, ánh mắt Lưu Tư Vũ cũng dần dần khôi phục sự tỉnh táo.

Mặc dù cơ thể cô vẫn trong tình trạng thiếu nước, nhưng chỉ cần cơ thể được bổ sung nước, chút nước này sẽ nhanh chóng chảy khắp toàn thân cô thôi.

Lâm Dương không do dự, đổ hết cả chai nước vào cơ thể Lưu Tư Vũ, sau đó đặt cô sang một bên, bắt đầu giải quyết vấn đề của mình.

Sinh vật thân mềm kia, lúc này hẳn là giống như lúc trước bám trên lưng Lưu Tư Vũ, đang bám trên lưng hắn.

Nhưng lúc này, Lâm Dương không cảm thấy có trọng lượng gì sau lưng cả, xem ra, trên những xúc tu đó, hẳn là có thứ gì đó giống như thuốc tê, cho nên khi đâm vào cơ thể người, mới chỉ khiến Lâm Dương có cảm giác ngứa ngáy.

Lúc này Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy, da trên tay hắn xuất hiện một số vết thô ráp, không thể không liên quan đến gã kia sau lưng.

Nếu trong tình huống không biết gì mà gặp phải gã này, e rằng ngoài việc bị hút thành xác khô, cũng không làm được gì nữa, dù sao vừa không thể cảm nhận được sự tồn tại của sinh vật thân mềm sau lưng, cũng không thể thông qua việc bổ sung nước để chống chọi.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn về phía bức tường bên cạnh.

So với không khí ở đây, nhiệt lượng tích tụ trên tường còn nhiều hơn.

Nếu Lâm Dương muốn thoát khỏi khó khăn, hy vọng duy nhất chính là bức tường này, hy vọng nhiệt lượng tích tụ trên đó đủ nhiều.

Lâm Dương áp sát lưng vào phía bức tường đó, sau đó dùng lưng dựa vào, dùng sức di chuyển cơ thể về phía sau, nhưng lại gặp phải trở ngại, lưng không thể trực tiếp tiếp xúc với bức tường.

Đồng thời có một lực đẩy truyền đến lưng hắn, Lâm Dương biết, đó là sinh vật thân mềm bị hắn đẩy vào tường, Lâm Dương vẫn giữ tư thế đẩy về phía sau.

Cơ thể Lâm Dương dùng sức dựa về phía sau, cơ thể và sinh vật thân mềm không biết chiếm diện tích bao lớn sau lưng, cùng nhau dựa vào bức tường phía sau.

Nhiệt độ trên tường cao hơn một chút so với nhiệt độ trong không khí, mặc dù không tiếp xúc trực tiếp, nhưng lúc này, Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận từ phía sau một cảm giác da thịt đang dần nóng lên, giống như đang ở trong một lò nướng nhỏ.

Lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên có chút giống như được giải thoát.

Trong tình huống này, Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được, sinh vật thân mềm sau lưng đang không ngừng hút nước từ cơ thể hắn, nhưng đã khác với trước đây.

Lúc này Lâm Dương cũng có thể cảm nhận rõ ràng, những xúc tu của sinh vật thân mềm cắm trên người hắn, quả thực đang dần nhỏ lại.

Mặc dù có chút nước được rút ra từ cơ thể hắn, nhưng lúc này, vẫn không nhiều bằng phần nước bị bức tường sau lưng lấy đi.

Chỉ cần tiếp tục như vậy, có thể sẽ đuổi được gã này đi, Lâm Dương nghĩ vậy.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận, sinh vật thân mềm sau lưng, mặc dù bám trên lưng hắn, nhưng những xúc tu cắm

vào cơ thể đã trở nên vô cùng nhỏ bé.

Cảm giác như nếu trực tiếp dùng tay mạnh mẽ rút ra cũng sẽ không để lại tổn thương gì, nhưng lúc này Lâm Dương cũng chỉ có suy nghĩ như vậy thôi, hắn hoàn toàn không thể hành động được.

Sinh vật thân mềm quả thực vì hành động của Lâm Dương mà bị bức tường sau lưng làm nóng lên một chút.

Lúc này Lâm Dương thậm chí có thể cảm nhận được, thứ đang bám sau lưng hắn đang tỏa ra một nhiệt độ cao nhất định, và truyền đến người hắn.

Trên người Lâm Dương, xuất hiện một lớp mồ hôi nhỏ li ti.

Rõ ràng nước trong cơ thể đang bị rút đi, nhưng mồ hôi trên người do nhiệt gây ra vẫn hoàn thành bước này.

Để duy trì nhu cầu sinh lý này, từ đó dẫn đến tình trạng tồi tệ hơn, lúc này Lâm Dương có thể cảm thấy toàn bộ cơ thể mình mềm nhũn vô lực, giống như bị thứ gì đó quấn lấy, muốn giơ tay lên, Lâm Dương cũng sẽ cảm thấy một áp lực rất lớn.

Cho nên lúc này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi, thế giới trước mắt cũng dần dần có chút mơ hồ, Lâm Dương cảm thấy hơi mệt, sau đó nằm úp xuống mặt đất trước mặt.

Chương 938

Vào khoảnh khắc cuối cùng, thứ Lâm Dương cảm nhận được, lại là nhiệt độ cao trên mặt đất, còn cao hơn bức tường sau lưng hắn.

Ý thức của Lâm Dương chìm xuống.

Không biết đã qua bao lâu, khi Lâm Dương tỉnh lại, cảm giác nóng rực trên người đã biến mất, thay vào đó là một cảm giác lạnh buốt, giống như bị đá lạnh đắp lên người.

Cảm giác khác thường này cũng khiến Lâm Dương không khỏi tỉnh giấc sớm hơn dự định.

Sau khi tỉnh lại, Lâm Dương cũng dần dần lấy lại cảm giác của cơ thể với thế giới bên ngoài, cũng có thể nhận ra, cơ thể mình lúc này hình như có chút vô lực, hoàn toàn không thể giơ tay lên, không, chính xác mà nói, dường như không thể điều khiển tốt cơ thể mình, ngay cả xúc cảm truyền đến từ xung quanh cũng giống như bị thứ gì đó làm chậm lại, phải chậm hơn nửa nhịp mới đến được người Lâm Dương.

Sau khi Lâm Dương lấy thứ đang đắp trên người mình ra, cũng nhìn xung quanh.

Trên mặt đất bên cạnh Lâm Dương, có một thứ giống như cây đèn.

Lúc này, nhìn thứ đó, biểu cảm của Lâm Dương cũng có chút bối rối.

Cây đèn này, không phải là thứ Lâm Dương và Lưu Tư Vũ mang theo, lẽ nào đã được mang lên rồi sao?

Lâm Dương vốn có suy nghĩ như vậy, nhưng sau khi liếc nhìn xung quanh, phát hiện ra, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Lúc này hình như hắn đang ở một nơi nào đó dưới lòng đất, đã rời khỏi hành lang đó.

Xung quanh hắn, có một dòng sông lạnh lẽo, lúc này đang từ từ chảy.

Cảm giác lạnh lẽo mà Lâm Dương cảm nhận được khi đang ngủ, là từ dòng sông này.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lưu Tư Vũ đi đâu rồi, tại sao mình lại xuất hiện ở đây?

Những câu hỏi này đều hiện lên trong đầu Lâm Dương, hắn muốn lớn tiếng gọi tên Lưu Tư Vũ.

"....." Nhưng khi Lâm Dương cố gắng hét lên, cũng phát hiện ra một vấn đề, cổ họng hắn dường như không được bổ sung nước.

Lâm Dương nhớ lại, trước khi hôn mê, hình như hắn bị thứ đó quấn lấy sau lưng.

Lâm Dương vội vàng đưa tay ra sau lưng, qua lớp áo cẩn thận sờ soạng.

Trên lưng Lâm Dương cũng cảm nhận được một số thứ kỳ lạ giống như lỗ kim đang phân bố khắp lưng hắn.

Những vết sẹo còn sót lại này cũng đang nói cho hắn biết, chuyện hắn gặp phải trước đây không phải là ảo giác.

Bây giờ da trên người Lâm Dương không còn thô ráp như vậy nữa, có lẽ là do ở bên cạnh dòng sông này.

Nhưng Lâm Dương có thể phát hiện, cơ thể hắn vô cùng thiếu nước.

Cổ họng khàn khàn nhắc nhở Lâm Dương một điều.

Lâm Dương nhìn xung quanh, ngoài cây đèn đó, chỉ có chiếc áo khoác vừa bị hắn lấy ra.

Chiếc áo khoác đó, trước đây đáng lẽ đã bị hắn vứt ở đâu đó trong hành lang, lúc này cũng đã ở bên cạnh hắn.

Xem ra, ba lô trên người hắn không ở đây, Lâm Dương cũng không đi tìm, mà nhìn về phía dòng sông đang chảy bên cạnh.

Qua cây đèn này, mặc dù không sáng lắm, nhưng Lâm Dương vẫn có thể phán đoán được, dòng sông này khá trong, hắn có thể nhìn thấy những viên sỏi dưới đáy, hẳn là có thể uống được.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng khum tay lại thành hình cái bát, múc một ít nước ở dưới lên cho vào miệng, rồi uống vào cơ thể.

Mặc dù nước này có thể không đạt tiêu chuẩn có thể uống, nhưng đối với Lâm Dương lúc này, không còn lựa chọn nào khác.

Dòng sông này cũng là thứ duy nhất hắn có thể thấy có thể dùng để bổ sung nước, cho dù trong đó có lẫn thứ gì kỳ quái, vì để sống sót, Lâm Dương cũng chỉ có thể chọn uống.

Nước trong sông từ tay Lâm Dương chảy vào cổ họng hắn, một cảm giác lạnh buốt cũng truyền đến từ đó.

Dòng sông ngầm chảy dưới lòng đất này, nhiệt độ cũng rất mát mẻ.

Lúc này Lâm Dương cũng bị cảm giác lạnh đó làm cho sặc, ho khan mấy tiếng về phía xung quanh, rồi tiếp tục uống mấy ngụm lớn, sau đó nhìn xung quanh.

Mặc dù Lâm Dương cảm thấy chút nước này không thể hoàn toàn bù đắp được phần đã mất, nhưng hắn cũng không định tiếp tục uống nữa.

Chỉ cần duy trì được hành động, chút nước này là đủ rồi.

Dù sao vừa rồi không biết đã hôn mê bao lâu, cơ thể đều bị dòng sông này làm ướt, toàn thân đều lạnh buốt, nếu tiếp tục uống nước sông này, có thể sẽ bị cảm lạnh cũng không chừng.

Không đúng, bây giờ cũng không phải lúc để ý đến chuyện này.

Sau khi uống một ít nước, Lâm Dương cũng có thể miễn cưỡng phán đoán được tình trạng cơ thể mình.

Cánh tay đau nhức, không chỉ vì đói, mà còn liên quan đến vị trí hiện tại của hắn.

Ở nơi này, cơ thể Lâm Dương nằm ở một bên của dòng sông, nước sông thỉnh thoảng sẽ chảy lên người hắn.

Trên mặt đất lạnh lẽo, dính một ít nước, trong tình huống này, đã hôn mê đi, Lâm Dương làm sao có thể thả lỏng cơ thể được?

Cơ bắp trên người có lẽ do bị dòng nước này tác động, trong thời gian dài đã duy trì trạng thái đó, lúc này sờ vào có chút cứng đờ.

Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, rõ ràng giấc ngủ vừa rồi không thể bổ sung lại thể lực đã mất.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn xung quanh, dường như hắn đang nằm trong một lòng sông, phía trước và phía sau đều có đường để đi tiếp.

Thứ để lại cho hắn chỉ có một cây đèn, một cây đèn nhỏ nhắn tinh xảo.

Trông không giống đồ vật trong di tích này, cũng không phải do bên ngoài mang vào.

Chương 939

Cây đèn này, cũng không phải thứ Lâm Dương và Lưu Tư Vũ mang vào.

Chẳng lẽ, ngoài họ ra, còn có người khác vào sao?

Trước khi Lưu Tư Vũ và Lâm Dương vào, lối vào đây đã bị người của Hàn Mộc Nghiên canh giữ, trước đó không có ai vào, vậy là chuyện sau đó sao?

Vì mất liên lạc với hắn và Lưu Tư Vũ nên mới vào sao?

Đã hôn mê bao lâu, Lâm Dương cũng không rõ.

Sự mệt mỏi của cơ thể có một phần lớn là do ảnh hưởng của dòng nước lạnh lẽo trên mặt đất, cho nên Lâm Dương không thể phán đoán chính xác được rốt cuộc đã hôn mê bao lâu.

Cảm giác đói trong bụng lúc này cũng không rõ ràng, Lâm Dương có thể cảm nhận được các cơ quan trong cơ thể đang đói, nhưng lại giống như đã quen rồi, cảm giác đói trong bụng cũng không đến mức khiến Lâm Dương phải cầu xin thức ăn.

Con đường phía trước và phía sau trong mắt Lâm Dương không khác nhau mấy, cho nên hắn cũng không lựa chọn, mà cầm cây đèn bên cạnh lên, rồi đi về phía trước.

Cây đèn rất nhỏ, lúc này cơ thể Lâm Dương có chút đau nhức, nhưng cầm cây đèn này cũng không có áp lực gì.

Nguồn sáng trong đèn không sáng lắm, nhưng cũng đủ để đi trong hành lang hẹp này.

Dần dần đi về phía trước, Lâm Dương cũng có thể thấy, dòng sông trên mặt đất đang dần lớn hơn.

Nếu không phải ảo giác, chẳng lẽ bây giờ hắn đang đi ngược dòng sao?

Lâm Dương không rõ, trên tường xung quanh cũng không có bất kỳ dấu vết nào, chỉ có rất nhiều rêu xanh và mặt đất ẩm ướt đồng hành cùng hắn.

Đi được một lúc, Lâm Dương cũng thấy phía trước hành lang có chút ánh sáng, giống như đã đi ra khỏi hành lang.

Lâm Dương ý thức được điều này, sắc mặt cũng trở nên có chút kỳ lạ.

Ánh sáng phía trước hành lang, dường như không phải do cây đèn tạo ra.

Loại ánh sáng dịu nhẹ này, trong mắt Lâm Dương, giống như ánh sáng mặt trời.

Phát hiện ra điều này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kích động, vội vàng đi về phía trước.

Vì kích động mà không chú ý đến rêu xanh dưới chân, Lâm Dương cũng ngã xuống đất, nhưng hắn cũng không để ý, vội vàng bò dậy, đi về phía trước, đi đến hướng ánh sáng truyền đến.

Khi nhìn thấy nguồn sáng, Lâm Dương cũng có thể xác định, đó là ánh sáng mặt trời bên ngoài, chỉ là biểu cảm của hắn có chút cứng đờ.

Nguồn sáng đó, quả thực là mặt trời, nhưng thứ Lâm Dương nhìn thấy lúc này, lại không phải mặt trời.

Chuyện này không khó hiểu.

Ở không gian phía trước Lâm Dương, có một lỗ hổng mở ra phía trên.

Trong lỗ hổng đó, có rất nhiều thứ giống như gương.

Ánh sáng mặt trời phía trên qua những tấm gương này truyền xuống dưới cùng, khiến Lâm Dương ở dưới cũng có thể nhìn thấy thứ này.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút khó coi.

Không gian phía trên có mấy tấm gương xếp chồng lên nhau, không có bất kỳ thứ gì có thể dùng để leo trèo.

Đương nhiên, nếu bắt buộc phải có, cũng chỉ là một chút gờ nhỏ nhô ra của những viên gạch đá bên cạnh.

Nhưng lỗ hổng đó, cách chỗ Lâm Dương cũng có mấy mét, chỉ nhìn thôi, Lâm Dương đã cảm thấy đó là độ cao không thể chạm tới, xung quanh cũng không có thứ gì có thể dùng để kê.

Cho nên sau khi nhìn một lúc, Lâm Dương cũng bất đắc dĩ thở dài, nhìn về phía một cầu thang bên cạnh, một cầu thang dần dần đi lên.

Đi theo cầu thang này, có lẽ có thể rời khỏi đây.

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy.

Nhìn từ lỗ hổng phía trên, ánh sáng mặt trời bên ngoài cách đây đại khái chỉ khoảng mười mét, cầu thang này có lẽ có thể dẫn đến lối ra.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng bước lên cầu thang bên cạnh.

Vì xung quanh có dòng sông, nên trên cầu thang có chút ẩm ướt.

Ánh sáng mặt trời phía trên sau khi phản xạ mấy lần, dường như cũng không còn năng lượng để làm bốc hơi nước.

Thượng nguồn của dòng sông phải tiếp tục đi, nhưng Lâm Dương không có ý định tiếp tục đi nữa.

Ngoài cầu thang mà hắn đã nhìn thấy, nguyên nhân quan trọng hơn là, dòng sông phía trước ngày càng lớn, có thể ngập đến đầu gối Lâm

Dương.

Nếu tiếp tục đi, có lẽ Lâm Dương sẽ gặp phải một cái hố nhỏ không nhìn thấy, cả người đều rơi vào cũng không chừng, tiếp tục đi xuống không an toàn.

Rời khỏi lòng sông đó, Lâm Dương bước lên cầu thang, đi lên mấy bước, cảm giác ẩm ướt dưới chân biến mất, thay vào đó là mặt đất thô ráp.

Lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng xuất hiện sự thay đổi vi diệu, hắn phát hiện phía trước có một thứ kỳ quái.

Phía trước, vốn nên là một màu đen kịt, nhưng khi Lâm Dương đến gần một mức độ nhất định, hắn nhìn thấy phía trước có một thứ, đang lờ mờ phát sáng.

Nguồn sáng này, đang di chuyển theo hắn, dần dần di chuyển.

Giống như, đang phản chiếu ánh sáng từ cây đèn trong tay hắn.

Lâm Dương đi về phía trước, cũng nhìn thấy thứ lấp lánh đó, một thứ mà Lâm Dương có chút quen mắt, một tinh thể bán trong suốt, khảm trên tường.

Cũng là thứ này, đang phản chiếu ánh sáng từ cây đèn trong tay Lâm Dương trong bóng tối.

Sau khi nhìn thấy tinh thể này, Lâm Dương cũng nhìn xung quanh.

Chương 940

Tinh thể bán trong suốt ở chính giữa bức tường phía trước, cảnh tượng giống hệt như lần trước Lâm Dương nhìn thấy.

Lâm Dương vốn cảm thấy có chút kích động, nhưng sau khi nhìn xung quanh, hắn cũng thở dài.

Quả nhiên, nơi này không giống với nơi trước đó, không phải Lâm Dương lại gặp một tinh thể bán trong suốt, mà dưới lòng đất này có nhiều hơn một tinh thể bán trong suốt.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt kích động ban đầu của Lâm Dương cũng trở nên có chút chán nản, sau đó chuẩn bị tiếp tục đi, nhưng lại nhíu mày, vì phía trước không còn đường đi nữa.

Cầu thang này đi được một đoạn, biến thành một con đường thẳng, cuối con đường thẳng là bức tường khảm tinh thể bán trong suốt này.

Xung quanh đều là tường đá, không có đường nào để Lâm Dương tiếp tục đi.

Lâm Dương cũng đã quan sát kỹ, gần đó cũng không có cơ quan gì.

Chẳng lẽ, tác dụng của hành lang này, là để đặt tinh thể bán trong suốt này sao?

Lâm Dương cảm thấy có chút khó xử.

Nếu quay lại, lựa chọn của Lâm Dương cũng không nhiều, quay lại phía dòng sông đó, nước ở thượng nguồn ngày càng nhiều, Lâm Dương cũng không thể tiếp tục đi, vậy là phải đi xuống hạ nguồn, nhưng đi về phía hạ nguồn, cũng có nghĩa là Lâm Dương đang dần dần xa rời mặt đất, như vậy, khoảng cách để Lâm Dương rời khỏi

đây, trở nên càng khó khăn hơn.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy có chút khó xử, cúi đầu xuống, nhìn đôi giày chưa khô, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Nếu trước mắt không có một bức tường, có lẽ có thể đi qua được.

Lúc này trong lòng Lâm Dương nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Dù sao bên này gần vị trí thượng nguồn, chỉ cần tiếp tục đi, chắc chắn sẽ tìm được nơi để ra ngoài.

Nhưng lúc này Lâm Dương không có lựa chọn như vậy, lẽ nào chỉ có thể quay lại sao?

Thử đi ngược dòng nước ngày càng xiết ở thượng nguồn.

Trên mặt đất, khắp nơi đều là bụi bặm, mặc dù không xa có dòng sông không ngừng chảy, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến mặt đất bên này.

Chút bụi bặm này, trước bức tường khảm tinh thể bán trong suốt trước mặt, cũng đã bị ướt.

Thứ làm ướt chút bụi bặm này, tự nhiên là tinh thể đã tan chảy.

Đột nhiên, Lâm Dương ý thức được điều gì đó, ánh mắt kỳ lạ nhìn những vết bụi đã bị xóa đi trên mặt đất.

Tại sao tinh thể này lại bị tan chảy?

Nhìn từ vết tích dưới đây, bề mặt tinh thể đều đã dính một ít bụi đất, rõ ràng không phải vừa rồi do Lâm Dương đến mà tan chảy, vậy là, bình thường tinh thể này cũng sẽ dần dần tan chảy sao?

Lâm Dương áp sát mặt vào phía dưới tinh thể khổng lồ này, cũng có thể nhìn thấy, có một hình dạng giống như giọt nước xuất hiện ở đó, trông như sắp rơi xuống bất cứ lúc nào.

Lúc này, Lâm Dương cũng hiểu ra.

Nếu muốn làm tinh thể tan chảy, cần nhiệt độ cao hơn bản thân tinh thể, nhưng bên này nối liền với đầu kia của dòng sông, nhiệt độ ở đây nên rất ổn định mới phải.

Tỷ nhiệt dung của nước lớn, sẽ không dễ dàng thay đổi nhiệt độ của chính nó.

Cho nên cảnh tượng trước mắt Lâm Dương, khiến trong lòng hắn nảy sinh một suy nghĩ kỳ lạ.

Có lẽ sau tinh thể bán trong suốt này, là một không gian khác.

Nhiệt độ không khí ở đó không giống ở đây, xuyên qua tường, cũng dẫn đến tinh thể ở đây sẽ dần dần tan chảy.

Hiện tại lời giải thích mà Lâm Dương có thể nghĩ ra, cũng chỉ có một.

Lâm Dương lo lắng đưa tay ra, đặt lên bức tường bên cạnh tinh thể trước mặt, sau đó nhẹ nhàng gõ.

Tiếng động trầm đục truyền đến, không phải là tiếng trong trẻo như Lâm Dương dự đoán.

Điều đó có nghĩa là, độ dày của bức tường này không mỏng như Lâm Dương tưởng tượng.

Lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng có chút bối rối.

Tiếng động trầm đục này không giải thích được gì, chỉ có thể chứng minh bức tường này không mỏng, nhưng không thể chứng minh sau tường là đất bùn hay một không gian trống, đều không thể chứng minh được.

Sau khi nghĩ đến việc tiếp tục đi trong lòng sông phía dưới, Lâm Dương cũng nhìn về phía tinh thể bán trong suốt trước mặt.

Bản thân bức tường có thể rất dày, nhưng sau khi những tinh thể này tan chảy, có lẽ có thể đo được độ dày chính xác, lúc này Lâm Dương nghĩ vậy.

Lâm Dương cầm đèn lên, đến gần tinh thể bán trong suốt trên tường.

Khối tinh thể lớn lúc này cũng trong nhiệt độ tỏa ra từ cây đèn, dần dần phồng lên một chút, nhanh chóng tràn ra ngoài, sau đó nhỏ giọt xuống đất.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng hài lòng gật đầu, xem ra, cách của hắn quả thực có khả năng thành công, chỉ cần làm tan chảy hết những tinh thể này, là có thể trong bức tường lõm xuống đo được độ dày của tường.

Nhưng có một điều, Lâm Dương không lường trước được, đó là độ dày của những tinh thể này, sau khi bị tan chảy một phần, vẫn không thấy đáy.

Ở chỗ sâu hơn, những tinh thể tương tự, tốc độ tan chảy cũng ngày càng chậm.

Dù sao khoảng cách với cây đèn cũng đã xa hơn một chút, Lâm Dương cũng không thể đưa cây đèn vào trong cái lỗ đã bị tan chảy trước mặt.

Lâm Dương đặt tay lên đó, tăng tốc độ tan chảy của tinh thể bán trong suốt.

Mặc dù nhiệt độ cơ thể Lâm Dương lúc này do bị nước ngâm, có vẻ hơi lạnh, nhưng khi hắn đặt tay lên tinh thể bán trong suốt này, sự chênh lệch nhiệt độ giữa hai bên đã khiến tinh thể bán trong suốt trước mặt lúc này đang dần dần tan chảy.

Thấy cảnh này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra một tia vui mừng.

Những tinh thể đó chảy lên tay Lâm Dương, và nhanh chóng ngưng kết thành thể rắn, dính trên tay hắn, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, cũng không phải chuyện quá kỳ lạ, dù sao trước đây đã thấy một lần.

Chương 941

Một lúc sau, khi Lâm Dương đưa tay vào trong cái lỗ đã bị tan chảy đó, hắn cũng kinh ngạc phát hiện ra một vấn đề, độ dày của tinh thể bán trong suốt này thực sự đáng kinh ngạc.

Khi đưa tay vào sâu khoảng nửa cánh tay, vẫn chưa xuyên qua được tinh thể bán trong suốt này.

Xung quanh bàn tay Lâm Dương đưa vào, vẫn là những tinh thể bán trong suốt tỏa ra cảm giác lạnh buốt.

Lúc này sắc mặt Lâm Dương cũng xuất hiện sự thay đổi vi diệu.

Không chỉ vì tay hắn bị kẹt ở đây, còn một nguyên nhân nữa, đó là phần cơ thể hắn đưa vào lúc này cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, giống như bị thứ gì đó đông cứng lại.

Cảm giác mát lạnh dần dần đẩy lùi các giác quan khác ra ngoài, lúc này Lâm Dương cảm thấy tay phải của mình trở nên có chút khó cử động.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng vội vàng rút tay ra, sau đó có thể nhìn thấy, xung quanh cánh tay hắn, khắp nơi đều là một số tinh thể bán trong suốt đã biến thành thể rắn, dính trên cánh tay hắn, cảm giác lạnh buốt cũng từ trên đó truyền đến.

Ban đầu Lâm Dương cho rằng tinh thể bán trong suốt khảm trên tường này không dày lắm, dễ dàng có thể xuyên qua, nhưng sau khi thử như vậy, Lâm Dương cũng đã phát hiện ra vấn đề.

Tay hắn lúc này đã biến thành như vậy, làm sao có thể tiếp tục tiến lên được?

Nhiệt độ trên tay gần bằng nhiệt độ của những tinh thể bao bọc

bên ngoài.

Mặc dù da thịt bên trong vẫn có một chút hơi ấm đang dần tỏa ra, nhưng trong tình trạng vừa đói vừa rét của Lâm Dương lúc này, nhiệt độ trong cơ thể còn có bao nhiêu?

Lâm Dương cầm cây đèn bên cạnh lên, cố gắng dùng nhiệt độ trên đó để làm tan chảy những tinh thể bán trong suốt đã ngưng kết trên tay.

Nhiệt lượng từ cây đèn truyền đi, quả thực đã khiến tinh thể từ từ tan chảy, nhưng có một vấn đề nghiêm trọng, đó là tốc độ.

Nguồn sáng của cây đèn này vốn không mạnh, cộng thêm những cái chụp đèn bên ngoài bảo vệ, dẫn đến nhiệt độ mà tinh thể trên tay Lâm Dương có thể tiếp nhận cũng rất ít.

Nếu cứ để cây đèn tan chảy chậm như vậy, đợi đến khi tinh thể tan hết, tay của Lâm Dương có lẽ cũng phế đi rồi.

Những tinh thể này giống như những khối băng, đông cứng cả da thịt và cơ bắp trên tay Lâm Dương, cơn đau thấu xương dần dần xuất hiện.

Lâm Dương cũng ý thức được, phải tìm cách khác để làm tan chảy những tinh thể trên tay.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía sau, vội vàng chạy về hướng đó, chạy đến phía cầu thang, sau đó tiếp tục đi xuống, đến nơi dòng sông chảy, sau đó đặt tay vào đó.

Dòng sông xối vào cánh tay Lâm Dương, dòng sông vốn nên mát lạnh, sau khi rơi lên những tinh thể này, lại có thể khiến tay phải bị bao bọc của Lâm Dương cảm thấy một chút ấm áp.

Lúc này dưới sự tác động của dòng sông ở đây, những tinh thể trên tay phải của Lâm Dương cũng tan chảy nhanh hơn.

Chỉ một lúc, đã xuất hiện rất nhiều mảnh vỡ, sau đó bị dòng sông cuốn đi.

Cứ như vậy một lúc, những tinh thể trên tay Lâm Dương cuối cùng cũng bị dòng sông này rửa sạch.

Nhìn tình trạng trên tay, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi.

Da trên tay lúc này đã đổi màu, có lẽ là do nhiệt độ thấp mà những tinh thể kia tỏa ra gây ra.

Lâm Dương cũng thở dài.

Bây giờ cánh tay Lâm Dương có chút lạnh lẽo, mặc dù tinh thể trên đó về cơ bản đã được làm tan sạch, nhưng khi hắn đặt tay vào nước, vẫn có thể cảm nhận được một chút ấm áp, giống như cơ bắp trên cánh tay đều đã bị đông cứng lại.

Để nước sông tiếp tục xối, một lúc sau, Lâm Dương cũng yên tâm nhìn cánh tay mình.

Mặc dù lớp da bên ngoài trông có chút kỳ lạ, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, đó là phạm vi có thể chấp nhận được.

Từ cánh tay, không còn cảm giác lạnh buốt truyền đến, hành động cũng không có trở ngại rõ ràng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng quay lại phía trên cầu thang, đi đến bức tường khảm tinh thể bán trong suốt, nhìn bức tường đó, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu.

Tinh thể bán trong suốt trên tường, ở giữa xuất hiện một lỗ hổng to bằng miệng bát, đó là do vừa rồi Lâm Dương đã đưa tay vào, tinh thể trong đó đã bị hắn mang đi.

Độ dày gần nửa cánh tay, vẫn chưa xuyên qua được tinh thể bán

trong suốt này, không khỏi khiến Lâm Dương cảm thấy có chút chán nản.

Lẽ nào sau bức tường này, là một nhà kho dùng để chứa những tinh thể bán trong suốt này sao?

Đã bị hắn mang đi nhiều tinh thể như vậy, vẫn chưa đến đáy.

Lúc này, Lâm Dương cũng chú ý đến một chi tiết, đó là trên lỗ hổng ở giữa khối tinh thể bán trong suốt lớn, dường như có dấu hiệu sắp tan chảy.

Quan sát một lúc, Lâm Dương cũng phát hiện ra nguyên nhân, có lẽ là do không khí tràn vào, dần dần làm tan chảy những tinh thể xung quanh, thêm một lúc nữa, tinh thể này hắn sẽ tự động lấp đầy lỗ hổng ở giữa, công sức của Lâm Dương sẽ thành công cốc.

Nghĩ đến đây, mặc dù không ôm hy vọng đặc biệt, nhưng Lâm Dương vẫn nhìn về phía trước, đưa tay vào lại.

Mặc dù cánh tay Lâm Dương khi chạm vào những tinh thể lạnh lẽo này vẫn có chút khó chịu, nhưng lúc này, nếu hắn không tiếp tục nỗ lực, những gì đã làm trước đó chẳng phải là uổng phí sao?

Đưa tay vào lại, cùng với việc tinh thể tan chảy, cảm giác lạnh lẽo truyền đến tay Lâm Dương.

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác lạnh lẽo trên tay, nhưng lúc này, hắn cũng không để ý đến những điều đó, mà tiếp tục đưa tay về phía trước.

Cảm giác lạnh buốt cùng với việc tinh thể tan chảy dần dần xuất hiện trên người Lâm Dương, chỉ một lúc, hắn có thể cảm nhận được, trên tay mình lại ngưng kết một lớp tinh thể.

Nhưng rất nhanh, trên mặt Lâm Dương, xuất hiện một nụ cười, nguyên nhân là hắn đã thành công làm xuyên qua thứ này.

Dưới sự nỗ lực của Lâm Dương, tinh thể bán trong suốt không biết dày bao nhiêu này, lúc này cũng đã bị hắn xuyên qua.

Tay hắn vươn ra phía sau, ở phía ngón tay Lâm Dương, mặc dù bị tinh thể bao bọc, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng, ở phía đó, không có gì cả, không có thứ gì cản trở ngón tay hắn.

Lâm Dương đưa tay về phía trước dùng sức vươn ra, cả bàn tay đều vươn ra ngoài, không có bất kỳ trở ngại nào.

Đồng thời có một cảm giác mát lạnh từ cổ tay truyền đến, xem ra, quả thực có một không gian khác.

Lúc này, Lâm Dương cũng không lập tức thu tay lại, mặc dù cắm tay vào đây, có một cảm giác lạnh buốt đi kèm, nhưng đối với hắn, chưa đến mức không thể chịu đựng được.

Chương 942

Có lẽ là do vừa mới bị đông cứng, lúc này Lâm Dương coi tay mình như một cái khoan, bắt đầu xoay tròn ở đây.

Cánh tay theo hành động của Lâm Dương xoay trái phải, chỉ một lúc, cái lỗ mà cánh tay Lâm Dương vươn ra, đã bị khoét thành một cái lỗ lớn hơn.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy, cánh tay mình dường như đã đến giới hạn, hình như không thể tiếp tục cử động được nữa, chỉ có thể dùng hết sức lực cuối cùng, rút cánh tay lại, sau đó lao về phía lòng sông.

Đợi đến khi Lâm Dương làm tan chảy hoàn toàn tinh thể trên tay, hắn cảm thấy tay mình giống như biến thành bọt biển, cũng không biết nhiệt độ trên cánh tay có hạ xuống không.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy tay mình trở nên vô cùng mềm mại, hoàn toàn không thể tiếp tục dùng sức, cả cánh tay đều trở nên mềm nhũn, hễ dùng sức là có một cảm giác đặc biệt xuất hiện trong tay Lâm Dương, giống như sức lực trong quá trình truyền đi đều đã bị hao mòn hết.

Đương nhiên, Lâm Dương biết, đây chỉ là một số ảo giác thôi, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hắn giơ tay lên.

Mặc dù qua cảm nhận của cơ bắp không thể phán đoán được trạng thái của mình, nhưng trong tầm nhìn của Lâm Dương, quả thực có thể giơ cánh tay lên.

Mặc dù không có bất kỳ phản hồi cảm giác nào, nhưng dựa vào ký ức về cách sử dụng cơ bắp, vẫn có thể miễn cưỡng di chuyển cánh tay.

Sau đó, Lâm Dương quay lại bức tường đó, nhìn cái lỗ đã bị khoét trên tường, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười.

Cái lỗ này so với trước đây chỉ có thể cho một cánh tay đi qua, đã lớn hơn rất nhiều, nhờ vào việc vừa rồi Lâm Dương đã dùng cánh tay làm khoan.

Lúc này nhìn bức tường trước mặt, Lâm Dương cũng lộ ra một biểu cảm, vì cảnh tượng sau cái lỗ đó, hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Cảm giác quen thuộc khó tả này, tự nhiên khiến hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Lâm Dương cẩn thận nhìn, phía sau lỗ hổng cũng là một màu đen kịt, nhưng qua ánh sáng yếu ớt của cây đèn, hắn có thể nhìn thấy cảnh tượng ở phía đó, những viên gạch thô ráp được lát trên mặt đất, đồng thời cũng có thể nhìn thấy một số thứ giống như cột ở phía đó.

Khi nhìn thấy cái cột đó, Lâm Dương cũng sáng mắt lên, hắn đã nhớ ra, thứ hắn nhìn thấy rốt cuộc là gì.

Nếu hắn không đoán sai, nơi này, là con đường đầu tiên mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã đi sau khi vừa từ trên xuống.

Đúng là nơi này.

Vào lúc đó, Lâm Dương đã gặp một khối tinh thể bán trong suốt lớn, khảm trên tường.

Cái trước mặt hắn, không phải là khối thứ hai hắn tìm thấy, mà là cùng một khối với tinh thể trước đó, lúc này Lâm Dương có thể khẳng định như vậy.

Điều đó có nghĩa là, chỉ cần Lâm Dương có thể xuyên qua bức tường trước mặt, ở phía đó, hắn có thể quay lại nơi quen thuộc.

Nhưng suy nghĩ này, vừa mới lóe lên, sắc mặt Lâm Dương cũng lộ ra một biểu cảm bất đắc dĩ.

Cái lỗ trên tinh thể bán trong suốt trước mặt hắn, kích thước chỉ có thể miễn cưỡng cho hắn thò đầu vào, nếu muốn nhét cả người vào, thì còn xa mới đủ.

Vừa rồi chỉ để khoét một cái lỗ lớn như vậy, suýt chút nữa đã làm tay Lâm Dương phế đi, lúc này nhìn kích thước của tinh thể bán trong suốt này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Lẽ nào phải từ từ dùng cùng một cách để làm tan chảy những tinh thể này sao?

Mặc dù cái lỗ bây giờ trông lớn, nhưng nếu không nhanh chóng sử dụng, thì những phần bị không khí lưu động làm tan chảy, sẽ nhanh chóng lấp đầy cái lỗ đó.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía không xa phía trước.

Ở đó, hắn nhìn thấy một đường viền của một vật gì đó không rõ, lúc này lộ ra trước mặt hắn.

Lâm Dương suy nghĩ một lúc, cũng nhớ lại, đường viền mà hắn nhìn thấy, là nơi mà trước đây hắn và Lưu Tư Vũ đã để lại một số thứ thừa.

Nếu hắn nhớ không lầm, ở nơi đó có nến.

Nghĩ đến cái ba lô đó, biểu cảm của Lâm Dương cũng dịu đi rất nhiều.

Vị trí đặt cái ba lô đó, ở không xa phía sau tinh thể bán trong suốt này.

Chỉ cần khoét cái lỗ trước mặt lớn hơn một chút, là có thể cúi người lấy được thứ đó.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng tiếp tục làm như trước, dùng nhiệt độ cơ thể của mình, dần dần làm tan chảy tinh thể bán trong suốt trước mặt, chỉ là lần này, hắn dùng tay còn lại.

Sau khi Lâm Dương chạy qua lại giữa lòng sông và bức tường mấy lần, cũng đã thành công làm tan chảy một cái lỗ đủ lớn ở giữa tinh thể bán trong suốt, có thể cho hắn cúi người qua.

Khe hở được mở ra đủ lớn, có thể cho Lâm Dương đưa vai vào trong, tuy không thể lách cả nửa người trên vào cùng lúc, nhưng cũng đủ rồi.

Lâm Dương đưa cánh tay và vai vào trước, sau đó áp sát người vào vách tường, trước khi cảm giác lạnh buốt truyền khắp toàn thân, cuối cùng hắn cũng nắm được cái ba lô ở bên kia, tóm được quai xách bên cạnh, hắn liền giật mạnh ba lô ra, rồi nhanh chóng lùi ra xa khỏi vách tường.

Vừa rồi cả người Lâm Dương đều áp sát vào vách tường, hắn cảm giác mặt mình như bị đông cứng lại, vô cùng khó chịu, nhưng sau khi nhìn thấy cái ba lô trong tay, tâm trạng hắn cũng bình tĩnh trở lại, đã lấy được ba lô thì tiếp theo hắn không cần phải dùng thân thể mình để làm tan chảy khối tinh thể này nữa.

Hắn tìm được một cây nến trong ba lô, vận may của Lâm Dương không tồi, cây nến không bị lòng trắng trứng trong đó làm bẩn, nên sau khi dùng đá lửa quẹt mấy lần, hắn đã thành công thắp sáng nó.

Đưa cây nến lại gần khối tinh thể bán trong suốt, có thể thấy rõ ràng, những tinh thể trên đó đang dần dần tan chảy, hóa thành chất lỏng chảy sang một bên, lúc này, Lâm Dương cũng yên tâm hơn.

Tuy tốc độ nến làm tan chảy tinh thể không nhanh, nhưng bản thân nến có nhiệt lượng đủ cao, hơn nữa dùng nến thì không cần để những tinh thể đó dính vào người Lâm Dương, cũng có thể tránh được tổn

thương do băng giá gây ra cho cơ thể.

Đợi đến khi nơi trước mặt Lâm Dương hoàn toàn tan chảy ra một lối đi đủ cho người qua, vẻ mặt hắn cũng trở nên bình tĩnh hơn một chút, sau đó tiếp tục tiến về phía trước, đưa người vào trong, bắt đầu từ nửa thân trên, từng chút một bò về phía trước, rất nhanh, Lâm Dương đã bò sang được bên kia.

Đến được bên kia, Lâm Dương nhìn hoàn cảnh xung quanh, trên mặt cũng lộ ra ý cười, nơi này, không gian mà hắn đang ở, tuy không thể nói là quá quen thuộc, nhưng con đường đơn giản để trở về thì có thể tìm được.

Sau khi sang bên kia, Lâm Dương cũng không hành động ngay lập tức, hắn dựa người vào vách tường, vừa nghỉ ngơi, vừa lấy ra một ít thức ăn từ trong ba lô.

Lúc nãy, cơ thể Lâm Dương nhiều lần bị tinh thể bao phủ, cảm giác lạnh buốt lúc này dường như vẫn còn quấn quanh cánh tay hắn, Lâm Dương biết mình cần bổ sung thêm nhiệt lượng, những thức ăn này đa phần đều là lương khô, đối với việc bổ sung nhiệt lượng, không thể nói là nhiều, nhưng có còn hơn không.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Lâm Dương cảm thấy thể lực đã hồi phục được một chút, hắn đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước, theo con đường trong trí nhớ, rất nhanh Lâm Dương đã quay lại cái hố mà hai người đã xuống.

Chỉ là khi nhìn thấy sợi dây thừng đang treo lơ lửng, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu, hai sợi dây thừng từ trên thả xuống, theo tín hiệu của hắn, lúc này Lâm Dương chỉ cần kéo một cái, máy móc sẽ nhanh chóng kéo hắn lên.

Nhưng lúc này Lâm Dương cũng không rõ, Lưu Tư Vũ đã lên chưa, sau khi ngất đi, Lâm Dương đã mất dấu Lưu Tư Vũ, không thể

xác định cô ấy rốt cuộc đã đi đâu, cho nên lúc này, Lâm Dương cũng có chút do dự, rốt cuộc có nên tự mình đi lên không.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng nắm lấy một sợi dây thừng, sau đó dùng sức kéo một cái, rất nhanh, máy móc kéo dây thừng dần dần đi lên, Lâm Dương cũng từ từ được kéo lên phía trên.

Chương 943

Hai sợi dây thừng cùng lúc bị kéo lên, rất nhanh, Lâm Dương được đưa lên trên, cũng có thể thấy, bên ngoài đã chạng vạng, màn đêm buông xuống, không có ánh nắng ấm áp, chỉ có vài người đang chờ đợi ở bên ngoài.

"Chỉ có một người thôi sao?" Sau khi thấy người lên chỉ có Lâm Dương, một người đàn ông mặc thường phục hỏi Lâm Dương, người chịu trách nhiệm điều khiển máy móc bên cạnh, mặt đầy vẻ khó hiểu.

"Thả dây thừng xuống đi, tôi và cô ấy lạc nhau rồi." Lâm Dương vừa thở hổn hển, vừa trả lời người đàn ông, trên đường đi lên, cũng đã hao tốn của Lâm Dương rất nhiều sức lực, không phải thể chất của Lâm Dương kém, mà hắn phát hiện, cánh tay của mình lúc này khó dùng sức, tay phải sau khi bị những tinh thể kia bao bọc trong thời gian dài, lúc này Lâm Dương vừa dùng sức, phần lớn sức lực sẽ bị tiêu hao hết trong cơ bắp trên đường truyền đi, chỉ có một phần nhỏ sức lực có thể đến được cơ bắp mà Lâm Dương cần vận động, cho nên để giữ thăng bằng cơ thể, việc đi lên cũng khiến Lâm Dương tốn không ít sức.

Người đàn ông điều khiển máy móc, sau khi nghe lời Lâm Dương, trên mặt cũng lộ ra vẻ hiểu rõ, sau đó làm theo lời Lâm Dương, thả dây thừng xuống, rồi lấy ra một ít thức ăn từ thùng chứa đồ bên cạnh, đưa cho Lâm Dương.

Lâm Dương cũng nghỉ ngơi ở đây một lúc, đồng thời chờ đợi Lưu Tư Vũ lên, đồng thời cũng lo lắng cho tình cảnh của cô ấy.

Theo ký ức cuối cùng của Lâm Dương, nơi hắn và Lưu Tư Vũ ở trước khi hôn mê, không phải là nơi có thể ở lâu, nếu Lâm Dương

không nhớ lầm, lúc đó Lưu Tư Vũ, đau đến mức không thể cử động, giữ được ý thức tỉnh táo, có lẽ cũng không đi được xa, cũng không biết Lưu Tư Vũ còn sống hay không, lúc này Lâm Dương suy nghĩ một chút, cũng không thể chờ đợi được nữa.

"Thả tôi xuống, tôi đi tìm cô ấy." Lâm Dương nói với người đàn ông bên cạnh, ở đây chỉ có một cái máy, hai sợi dây thừng cùng lúc kéo lên, vừa rồi để cho tiện, sợi dây Lâm Dương dùng cũng không bị tháo ra, cho nên nếu Lâm Dương muốn xuống, phải kéo sợi dây thừng ở dưới lên.

"Thân thể đều như vậy rồi, còn muốn xuống sao?" Người đàn ông không hành động ngay lập tức, nhìn cánh tay Lâm Dương, sau khi nhìn lên đó, dưới sự hỗ trợ của thiết bị chiếu sáng xung quanh, sự khác thường trên cánh tay Lâm Dương càng thêm rõ ràng, một màu sắc không đúng xuất hiện trên đó.

"Không sao, cái này không ảnh hưởng." Dưới sự kiên trì của Lâm Dương, người đàn ông cũng kéo sợi dây thừng lên lại, sau đó để Lâm Dương quay lại dưới lòng đất đó.

Từ trên dây thừng, khi còn cách mặt đất khoảng nửa mét, Lâm Dương đã nhảy xuống, không phải sợi dây thừng không thể kéo dài đến mặt đất, chủ yếu là Lâm Dương muốn nhân cơ hội này để vận động cơ thể, cơ thể Lâm Dương sau khi nghỉ ngơi một lúc ở trên, cũng cảm thấy đã hồi phục được một chút, chỉ là toàn thân trên dưới vẫn có cảm giác mềm nhũn, cho nên để có thể phục hồi trạng thái cơ thể, Lâm Dương cũng dùng sức nhảy xuống, lực phản chấn từ mặt đất khi hai chân chạm đất truyền lên người Lâm Dương, cũng thành công khiến Lâm Dương cảm nhận được một chút cảm giác tỉnh táo.

Lâm Dương nhìn về phía lối đi nhỏ hẹp phía trước, đi thẳng vào trong đó, theo trí nhớ của Lâm Dương, ở phía trước không xa, hẳn là

có thể nhìn thấy căn phòng nhỏ đó.

Rất nhanh, Lâm Dương đã đến căn phòng nhỏ đó, tấm biển gỗ quen thuộc xuất hiện ở đó, Lâm Dương cũng nhìn sang cái lỗ nhỏ bên cạnh, đi vào trong đó, tiến vào lối đi bên kia.

Đến nơi này, Lâm Dương cũng nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc, trước mặt hắn, xuất hiện một lối đi mà trước đây chưa từng thấy, ở không xa phía trước Lâm Dương, có hai cái cửa hang giống như hang động, khi nhìn thấy hai cái cửa hang đó, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng kỳ quái, hắn đi về phía trước, nhìn xuống dưới hai cửa hang đó.

Hai cái cửa hang, nếu phán đoán theo trí nhớ của Lâm Dương, trước đây tuyệt đối không có, hẳn là có cơ quan nào đó bị kích hoạt sau đó mới xuất hiện, ở vị trí ban đầu của cửa hang, cũng có thể nhìn thấy một số thứ giống như lớp ngăn cách, càng chứng minh thứ này là do cơ quan mở ra.

Lâm Dương cũng nhìn xuống dưới, bên dưới hai cửa hang, dường như là những thứ tương tự nhau, đều có một dòng sông đang chảy chầm chậm, nhưng nhìn từ hướng chảy của dòng sông, trừ khi ở vị trí ngắn ngủi chưa đến một mét giữa hai cửa hang có một khúc sông uốn cong chín mươi độ, nếu không, tuyệt đối không phải cùng một dòng sông, Lâm Dương đưa ra kết luận này, nhìn hai dòng sông phía dưới có hướng chảy hoàn toàn khác nhau, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

Ở dưới di tích lòng đất này, tại sao lại có hai dòng sông chứ?

Trên đường đến đây, cũng không thấy cửa thoát nước hay những thứ tương tự, cho nên dòng sông đó hiển nhiên không dùng để thoát nước, vậy thì có tác dụng gì?

Mặt Lâm Dương đầy vẻ khó hiểu, một dòng sông dùng để dẫn nước có thể hiểu được, nhưng hai dòng sông cùng lúc xuất hiện, tự

nhiên sẽ khiến Lâm Dương cảm thấy bối rối.

Sau khi suy nghĩ một lát, Lâm Dương cũng không thể đưa ra đáp án, đồng thời cũng từ bỏ ý định tiếp tục suy nghĩ, dù sao mục đích Lâm Dương đến đây, không phải để khám phá di tích này, mà đã trở thành tìm Lưu Tư Vũ, sau đó đưa cô ấy trở về.

Hai dòng sông dưới hai cái cửa hang, một trong số đó hẳn là nơi Lâm Dương rơi xuống, sau khi Lâm Dương hôn mê, là vô tình tiến vào một trong hai dòng sông đó, do tiềm thức dẫn lối, hay bị Lưu Tư Vũ khiêng đi?

Lâm Dương không rõ, lúc này cũng đi về phía trước của lối đi.

Nếu muốn biết nhiều chuyện hơn, phải tiếp tục tiến về phía trước, đến nơi đã hôn mê, mới có thể tìm manh mối.

Sau khi tiến về phía trước một đoạn, cảm nhận nhiệt độ không khí xung quanh đang dần tăng lên, Lâm Dương cũng biết, đã đến đích rồi, đến đây, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút căng thẳng, trong ánh đèn mờ ảo, hắn nhìn chằm chằm về phía trước.

Rất nhanh, Lâm Dương đã đến nơi mà hắn đã hôn mê trước đó, cũng không khó tìm, khi Lâm Dương hôn mê, đó là khu vực có nhiệt độ cao nhất trong lối đi này, trong lối đi mà nhiệt độ dần tăng cao này, chỉ cần đi đến nơi có không khí mát mẻ, quay đầu lại, chính là vị trí có nhiệt độ cao nhất đó.

Lâm Dương nhìn xung quanh, cũng thở phào một hơi, không nhìn thấy thi thể của Lưu Tư Vũ, xem ra, hẳn là đã bị Lưu Tư Vũ khiêng đi rồi.

Trên một vách tường, có một vệt kỳ lạ xuất hiện trên đó, hẳn là nơi Lâm Dương đã hôn mê.

Ở dưới những vết tích kỳ lạ đó, có thể nhìn thấy một thứ, một thứ

giống như một cuộn len bị co lại, lúc này đang cuộn tròn ở đó, thứ đó, hẳn là sinh vật thân mềm mà Lâm Dương đã gặp trước đó, lúc này nhìn gã đó, trong lòng Lâm Dương vẫn không ngừng run rẩy.

Xem ra, gã này hình như vì nhiệt độ cao dẫn đến nước trong cơ thể hoàn toàn bay hơi, biến thành một cái xác khô, sau khi quan sát một lúc, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định mang xác của gã này đi, sinh vật thân mềm này không biết đã tồn tại từ bao nhiêu năm trước, tuy cũng đại diện cho giá trị nghiên cứu của nó, nhưng Lâm Dương không muốn mạo hiểm.

Trong nhiều năm như vậy, sinh vật thân mềm này lẽ nào chưa từng xuất hiện ở khu vực nhiệt độ cao sao?

Lâm Dương nhìn thứ trước mặt giống như một cuộn len, trong lòng có một phỏng đoán không hay, có lẽ bây giờ đổ đầy nước lên nó, thứ này có thể sẽ sống lại.

Tuy khả năng xảy ra chuyện này rất thấp, nhưng Lâm Dương nhìn những vết thương chưa lành trên người mình, không khỏi lo lắng.

Nhìn một lúc, Lâm Dương cũng rời khỏi đây, đến gần hai cái cửa hang vừa phát hiện, nhìn dòng sông bên dưới, rơi vào trầm tư.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, hắn và Lưu Tư Vũ hẳn là mỗi người vào một dòng sông, nếu không, sau khi Lâm Dương tỉnh lại, cũng nên gặp được Lưu Tư Vũ mới đúng.

Có lẽ Lưu Tư Vũ khi vác Lâm Dương, vì quá mệt mỏi, sau khi kích hoạt cơ quan đã rơi vào một trong số đó, ném Lâm Dương sang một bên, cũng có lẽ là nguyên nhân khác, dựa vào những thông tin mà Lâm Dương hiện có, manh mối mà hắn có thể có được cũng rất ít ỏi.

Nhìn dấu vết trước mặt, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu, trên mặt đất có thứ giống như dấu chân, nhưng vị trí dấu chân

này xuất hiện, lại ở giữa hai cửa hang, hoàn toàn không thể cho Lâm Dương đủ gợi ý, tuy dấu chân có lệch về một hướng nào đó, nhưng Lâm Dương cũng không thể khẳng định đó là hướng Lưu Tư Vũ đã đi vào, có lẽ Lưu Tư Vũ không phải rơi về phía trước, mà là rơi về phía sau thì sao?

Chuyện này ai mà nói chắc được.

Nhìn hai dòng sông trước mặt rõ ràng thông ra hai hướng khác nhau, Lâm Dương cũng rơi vào trầm tư, một trong số đó là dòng sông mà Lâm Dương đã vào trước đó, Lưu Tư Vũ chắc chắn không ở trong đó, dòng sông còn lại, hẳn là dòng sông có thể tìm thấy Lưu Tư Vũ.

Lâm Dương cũng không phải không có ý định xuống dưới rồi lại lên lại, nhưng độ cao của những dòng sông này thực sự khá lỡ cỡ, khoảng gần ba mét, sau khi Lâm Dương xuống, trừ khi có thể tìm được đá kê chân hay những thứ tương tự, nếu không chắc chắn không thể lên được, nếu vào dòng sông mà Lâm Dương đã ở trước đó, không có thứ gì có thể kê chân, dòng sông còn lại có thể lên được, ở trong đó cũng có thể phát hiện dấu vết của Lưu Tư Vũ, không cần phải lên, thật là lỡ cỡ.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng có một cách, hắn kéo tay áo lên, so sánh cơ bắp của mình, lúc này thể lực Lâm Dương đã hồi phục được một chút, Lâm Dương nhìn cơ bắp trên cánh tay co lại, cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Hắn đi đến bên cạnh một cái cửa hang, cẩn thận đến gần, đồng thời dùng tay nắm lấy sàn nhà bên cạnh, dần dần đưa người xuống dưới, sau khi Lâm Dương đưa hơn nửa người xuống, trọng lượng cơ thể cũng vượt xa phạm vi chống đỡ của cơ thể, cơ thể Lâm Dương bắt đầu rơi xuống, nhưng Lâm Dương cũng đã có chuẩn bị, tay ban đầu nắm sàn nhà, khi cơ thể hắn rơi xuống, cũng vội vàng lật tay lại

nắm lấy phiến đá trên mặt đất, giống như đang làm động tác hít xà, cố định cơ thể mình ở đó.

Chân Lâm Dương cách dòng sông bên dưới khoảng một mét rưỡi, tầm mắt Lâm Dương cũng nhìn xung quanh, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện, dường như đã tính sai, lúc này hai tay Lâm Dương đều dùng để chống đỡ cơ thể, nhưng trong dòng sông, lại là một màu đen kịt, Lâm Dương nhìn xung quanh, hoàn toàn không thể nhìn thấy cảnh tượng ở xa, chỉ có thể thông qua ánh đèn mờ ảo ở trên, miễn cưỡng nhìn thấy dấu vết trên mặt đất.

Cảnh tượng này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó xử, xem ra, phải lấy cái đèn ở trên xuống.

Lâm Dương nắm lấy một tay ở trên, lúc này đưa về phía vị trí của cái đèn trong trí nhớ, rất nhanh, đã sờ đến mép đèn, Lâm Dương cũng định lấy cái đèn xuống, nhưng không ngờ, mép đèn không nắm được, ngược lại làm đổ cái đèn, tuy không thể nhìn thấy, nhưng cảm giác cái đèn lăn trên ngón tay Lâm Dương, lại bị Lâm Dương cảm nhận được rõ ràng, cái đèn bị đổ, ánh sáng tỏa ra phía dưới càng thêm yếu ớt, lúc này Lâm Dương thậm chí không thể nhìn rõ dưới chân mình.

Nhưng có một điểm may mắn, cái đèn bị đổ đó, lúc này đang lăn trên ngón tay Lâm Dương, Lâm Dương chỉ cần kéo tay về phía mép cửa hang, đã thành công khiến cái đèn lăn qua, chiều dài cánh tay Lâm Dương cũng đủ để nắm lấy tay cầm của đèn.

Sau khi tay cọ xát vài lần trên mép đèn, Lâm Dương cũng thành công nắm được cái đèn này, cứ như vậy, một tay nắm lấy sàn nhà ở trên, một tay dần dần lấy cái đèn xuống, Lâm Dương nhìn xung quanh.

Ánh sáng của đèn chiếu sáng con sông tối tăm, Lâm Dương có thể thấy tầm nhìn dần dần rõ ràng hơn, nhưng lúc này, Lâm Dương phát giác có chút không ổn, khi Lâm Dương chỉ dùng một tay để giữ cơ

thể, hắn cảm thấy, cánh tay của mình, chỉ trong một khoảnh khắc, trở nên vô cùng đau mỏi, không phải là ảo giác của Lâm Dương, cơ bắp vốn chưa hoàn toàn hồi phục, lúc này lại bị Lâm Dương sử dụng với cường độ cao, chỉ dùng một tay cố gắng chống đỡ hoàn toàn trọng lượng cơ thể Lâm Dương, nghe như chuyện hoang đường.

Cơ bắp trên tay trở nên đau mỏi, cái đèn cũng đã bị Lâm Dương lấy xuống, nếu muốn đặt lên lại, nhất thời cũng không làm được, Lâm Dương cắn răng, cũng buông tay đang nắm sàn nhà ở trên ra, cả người rơi xuống, khoảng cách hơn một mét, trong tình huống Lâm Dương có phòng bị, đã thành công giảm đi một phần lực, không bị thương.

Chương 944

Lúc này, Lâm Dương cũng thở dài một hơi, kế hoạch vốn hoàn hảo, nhưng lúc này, lại biến thành như vậy, Lâm Dương đã bỏ sót tác dụng của ánh sáng.

Nhưng may mắn là, vận may của Lâm Dương không tồi, hai chọn một đã chọn đúng, lúc này dòng sông mà Lâm Dương rơi xuống, trong dòng sông, Lâm Dương nhìn thấy thứ mà dòng sông hắn đã ở trước đó tuyệt đối không có, rất nhiều rong biển, lúc này đang mọc trong dòng sông, tuy không thể nói là dày đặc, nhưng cứ cách một đoạn ngắn, sẽ có một phần nhỏ rong biển mọc lên, thấy cảnh này, Lâm Dương cũng có thể khẳng định, nơi này hắn là nơi Lưu Tư Vũ đã rơi xuống.

May mà Lâm Dương đã vào đúng dòng sông, nếu Lâm Dương không chọn đúng, vậy thì hắn cũng chỉ có thể quay lại nơi có khối tinh thể bán trong suốt, xuyên qua khu vực đó, quay lại từ lối vào của lòng đất này, may mắn đã tiết kiệm được phần thời gian đó.

Rong biển bên chân Lâm Dương, có một chút khác biệt so với rong biển ở xa, những rong biển bên chân Lâm Dương, dường như bẹp hơn một chút, sau khi quan sát kỹ một lúc, Lâm Dương cũng xác định, mình không quan sát sai, nói cách khác, khi Lưu Tư Vũ rơi xuống, hắn là cũng đã nằm ở đây một lúc, đè bẹp những rong biển này.

Nhưng trên mặt đất, Lâm Dương không thấy dấu chân rõ ràng, xem ra, Lưu Tư Vũ hình như đi trong sông, không để lại cho Lâm Dương dấu chân có thể dùng để truy lùng, như vậy, có một chút phiền phức rồi.

Lưu Tư Vũ đi về phía thượng nguồn, hay đi về phía hạ nguồn?

Lâm Dương lúc này không biết, cũng khó mà đưa ra phán đoán, dù

sao nếu đi sai đường, đó là đi ngược hướng rồi, khoảng cách đến hướng đúng chỉ càng ngày càng xa.

Trên mặt đất không có bất kỳ dấu vết nào, trong lúc bất đắc dĩ, Lâm Dương cũng chỉ có thể chọn cược vào vận may, dù sao hôm nay vận may cũng khá tốt, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Lâm Dương đi về phía thượng nguồn của dòng sông, về mặt lý thuyết, thượng nguồn gần với mặt đất hơn, Thuận theo thượng nguồn của con sông, Lâm Dương dần dần tiến về phía trước, dòng nước trong sông cũng trở nên ngày càng xiết, lượng thủy thảo trong sông cũng giảm đi, trong quá trình đi, Lâm Dương thử lớn tiếng gọi tên Lưu Tư Vũ, trong không gian trống trải này, tên của Lưu Tư Vũ vang vọng trong đó, nhưng Lâm Dương lại không nhận được bất kỳ hồi âm nào, tình huống này, cũng khiến Lâm Dương nảy sinh một số dự cảm không lành.

Lưu Tư Vũ, không phải đã gặp chuyện gì rồi chứ, nên mới không thể trả lời.

Tình trạng cơ thể của Lưu Tư Vũ, về mặt lý thuyết, tệ hơn Lâm Dương lúc mới tỉnh lại, sinh vật đó đầu tiên quấn lấy Lưu Tư Vũ, đợi đến khi Lưu Tư Vũ bị quấn một lúc lâu, hai người mới phát hiện sự tồn tại của thứ đó, có thể nói, sinh vật thân mềm đó đã gây ra tổn thương cho Lưu Tư Vũ, vượt xa so với Lâm Dương.

Tình trạng cơ thể không tốt của Lưu Tư Vũ, trong con sông này, đột nhiên ngất đi ở đâu đó, Lâm Dương cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Dòng sông ngày càng xiết, những giọt nước bắn lên người Lâm Dương cũng ngày càng nhiều, đã ngập đến bắp chân của Lâm Dương, nếu tiếp tục đi xuống, có lẽ có thể ngập đến đầu gối của Lâm Dương, trên những vách đá xung quanh, Lâm Dương cũng không phát hiện thứ

gì có thể dùng để rời đi, trong lúc bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Thân hình Lưu Tư Vũ khá nhỏ nhắn, lúc này Lâm Dương đã bị ngập đến bắp chân, nếu là Lưu Tư Vũ, vậy thì khoảng cách đến đầu gối cô ấy, cũng gần rồi.

Sau khi so sánh chiều cao của mình và chiều cao của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng đưa ra một kết luận, đó là tiếp tục tiến về phía trước, đợi đến khi nước sông ở đây có thể ngập đến ngực của Lưu Tư Vũ, thì dừng bước tiến.

Lâm Dương nghĩ như vậy, tốc độ tiến về phía trước cũng dần dần nhanh hơn, một lúc sau, cũng đã ngập hoàn toàn đầu gối của Lâm Dương, dòng sông xô vào người hắn, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy một trận áp lực, giống như cơ thể mình bất cứ lúc nào cũng sẽ bị dòng sông này cuốn đi.

Độ cao này, chắc đã đến vị trí bụng của Lưu Tư Vũ rồi, nhìn dòng sông phía trước có xu hướng sâu hơn, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định tiếp tục tiến về phía trước, nếu tiếp tục tiến về phía trước nữa, không bao lâu, độ cao của dòng sông này có lẽ có thể nhấn chìm Lưu Tư Vũ, Lưu Tư Vũ tự nhiên không thể đi trên con đường này.

Quay đầu lại, Lâm Dương thuận theo hướng dòng sông tiến về phía trước, lần này, cảm giác nhẹ nhàng hơn rất nhiều, động lực từ dòng sông phía sau, đẩy cơ thể Lâm Dương từng chút một về phía trước, chỉ trong một lúc, Lâm Dương đã quay lại nơi ban đầu, có thể nhìn thấy cái khe hở bị mở ra ở trên.

Xung quanh không có thứ gì có thể dùng làm đá kê chân, đương nhiên, nếu Lâm Dương muốn lên, vứt bỏ cái đèn này, dần dần leo lên vách tường bên cạnh, cũng có khả năng lên được, nghĩ đến điểm này, Lâm Dương cũng yên tâm đi về phía trước, tiến về phía hạ nguồn của

dòng sông.

Tuy cảm thấy ở vị trí hạ nguồn tồn tại lối ra thật kỳ lạ, nhưng lúc này Lâm Dương thực sự không có nhiều lựa chọn, chỉ có thể đi về phía hạ nguồn.

Sau khi tiến về phía trước một đoạn trong lòng sông, Lâm Dương cũng có thể thấy, những dòng nước dưới chân mình, đã trở nên rất ít ỏi, giống như dưới lòng sông, có một thiết bị có thể hút nước đi.

Đợi đến khi dòng sông hoàn toàn biến mất, Lâm Dương cũng nhìn thấy thiết bị hút nước trên mặt đất, chính xác hơn, có những cửa thoát nước xuất hiện ở đây, nhìn cách sắp xếp có trật tự này, những cửa thoát nước này, hẳn là ở mọi nơi trong lòng sông đều có mới đúng, chỉ là lòng sông trước đó vì bị bùn cát che lấp, nên không chỉ khó nhìn, mà nhiệm vụ hút nước cũng khó hoàn thành.

Rời khỏi những giọt nước của dòng sông, cuối cùng Lâm Dương cũng nhìn thấy dấu vết của Lưu Tư Vũ, trên mặt đất chưa khô hẳn những lớp bùn cát bị dòng sông cuốn trôi, Lâm Dương có thể nhìn thấy một dấu chân nhỏ nhắn, cỡ này, hẳn là của Lưu tư Vũ.

Lâm Dương tiến về phía trước, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của Lưu Tư Vũ ở phía trước, nơi này cách vị trí cửa hang một đoạn không ngắn rồi, nếu Lưu Tư Vũ có thể đi đến vị trí này, chứng tỏ, cơ thể của Lưu Tư Vũ thực sự không tệ như Lâm Dương tưởng tượng, hẳn là có đủ thể lực.

Rất nhanh, ở phía trước không xa, Lâm Dương cũng nhìn thấy bóng dáng của Lưu Tư Vũ, cô ấy đang nằm ở một nơi nào đó phía trước, trông như đang ngủ.

“Lưu Tư Vũ!

Lưu Tư Vũ?” Lâm Dương vội vàng đi đến bên cạnh Lưu Tư Vũ,

lay người cô ấy, muốn đánh thức cô ấy dậy, nhưng sau khi Lâm Dương lay một lúc, Lưu Tư Vũ vẫn không tỉnh, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, nếu Lưu Tư Vũ có thể đi đến đây, vậy thì cơ thể không nên trở nên như vậy mới đúng.

Thấy không thể gọi Lưu Tư Vũ dậy, Lâm Dương cũng ý thức được, hắn đưa tay lên trán Lưu Tư Vũ, cũng có thể cảm nhận được, nhiệt độ trên trán Lưu Tư Vũ, cao hơn nhiệt độ cơ thể bình thường một chút, nói cách khác, Lưu Tư Vũ đã bị sốt, nguyên nhân bị sốt, phần lớn là do trước đó bị sinh vật thân mềm kia bám sau lưng.

Sinh vật thân mềm đã hút cạn nước trong cơ thể Lưu Tư Vũ, sau đó Lưu Tư Vũ đến lòng sông này, bị những dòng nước lạnh buốt xối vào người, nhiệt độ cơ thể thay đổi rõ rệt, tự nhiên đã phá hủy hệ miễn dịch của Lưu Tư Vũ, khiến cô ấy trở nên như bây giờ.

Dưới sự lay động của Lâm Dương, miệng của Lưu Tư Vũ cũng hơi mấp máy, trông như có một chút ý thức, chỉ là không thể đáp lại Lâm Dương, thấy tình huống này, Lâm Dương cũng nhíu mày, lập tức cõng Lưu Tư Vũ lên lưng, chuẩn bị rời khỏi đây.

Lòng sông này đang dần dần đi xuống, tuy độ dốc nhỏ, nhưng Lâm Dương vẫn chú ý đến, nếu muốn rời đi, chắc chắn không thể tiếp tục đi về phía trước, Lâm Dương cõng Lưu Tư Vũ đi về hướng ngược lại.

Cõng Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đi về phía ngược lại, dần dần đi đến, trong quá trình di chuyển, Lâm Dương cũng chú ý đến, Lưu Tư Vũ trên lưng mình, lúc này có một số động tác nhỏ, tay của Lưu Tư Vũ khi cử động, đã chạm vào Lâm Dương.

Lâm Dương nhìn về phía sau lưng, phát hiện Lưu Tư Vũ không tỉnh, những động tác vừa rồi, không phải là biểu hiện sau khi Lưu Tư Vũ tỉnh lại, lúc này cho Lâm Dương cảm giác, giống như Lưu Tư Vũ

đang trong cơn mê vô thức, chỉ cử động cánh tay mà thôi, Lâm Dương đặt tay lên mặt Lưu Tư Vũ, véo mấy cái, thấy Lưu Tư Vũ không có phản ứng gì, cũng hiểu ra, động tác vừa rồi của Lưu Tư Vũ, quả nhiên là làm theo tiềm thức.

Lúc này, biểu hiện trên mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút ảm đạm, xem ra, trạng thái của Lưu Tư Vũ quả thực rất tệ, sau khi bị đối xử như vậy, vẫn duy trì trạng thái hôn mê này.

Trong lúc bất đắc dĩ, Lâm Dương chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh, cũng đã đưa Lưu Tư Vũ đến nơi đã xuống, nhìn cái cửa hang ở trên, Lâm Dương cũng rơi vào trầm tư, bây giờ, đã tìm thấy Lưu Tư Vũ, vậy thì vấn đề đến rồi, làm sao để đưa Lưu Tư Vũ ra ngoài đây.

Cái cửa hang này là nơi duy nhất mà Lâm Dương hiện biết có thể ra ngoài, ở đây, có thể nhìn thấy cảnh tượng ở trên, nhưng Lâm Dương biết, khoảng cách ngắn ngủi mấy mét, lại không dễ dàng vượt qua như vậy.

Nếu Lâm Dương muốn ra ngoài cái cửa hang đó, phải thông qua một số nơi gần đó, bằng cách leo trèo, đến bên cạnh cái cửa hang ở trên, sau đó kéo cơ thể mình lên.

Có thể, cũng chỉ là có thể, đối với Lâm Dương mà nói, chỉ có một mình, chuyện này, cũng khó làm, huống chi lúc này, bên cạnh Lâm Dương, có Lưu Tư Vũ ở đây, nếu Lâm Dương muốn lên, phải cõng Lưu Tư Vũ cùng đi, Lâm Dương không cho rằng mình có thể thành công đưa Lưu Tư Vũ bò ra khỏi cái cửa hang này, vách đá gần cửa hang tuy có một số chỗ nhô ra có thể dùng để kê chân, nhưng vì nguyên nhân của lòng sông ở đây, những chỗ nhô ra đó, đều có một số rêu đá trông như đã hóa thạch ở trên, Lâm Dương biết, nếu đặt tay lên đó, có lẽ chỉ trong một khoảnh khắc, tay hắn sẽ trượt xuống.

Không đặt Lưu Tư Vũ xuống khỏi lưng, Lâm Dương đưa tay về phía trước, sau khi cẩn thận sờ lên vách đá trước mặt, cũng có thể xác nhận phỏng đoán của mình là đúng, trong khoảnh khắc đặt tay lên đó, rêu đá hóa thạch đã làm tay Lâm Dương trượt xuống, phát hiện này, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bất an.

Khi xuống dưới, Lâm Dương chỉ cần tìm thấy Lưu Tư Vũ là được, nhưng bây giờ, hắn quả thực đã thành công tìm thấy Lưu Tư Vũ, nhưng vấn đề đến rồi, không có cách nào đưa cô ấy cùng trở về, phát hiện này, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn định.

Lẽ nào, phải một mình lên trước, sau đó đưa người trở lại đây sao?

Nhìn Lưu Tư Vũ đang hôn mê, Lâm Dương nghĩ như vậy, sau đó sờ lên trán Lưu Tư Vũ, cảm nhận nhiệt độ cao đó, cũng nhớ lại tình trạng cơ thể hiện tại của cô ấy, lắc đầu, không thể làm như vậy, lúc này cơ thể Lưu Tư Vũ gần như đã đến giới hạn, nếu cứ để Lưu Tư Vũ ở đây, có lẽ trong lúc Lâm Dương đi đi về về, cơ thể Lưu Tư Vũ sẽ càng xấu đi, lúc này nơi Lâm Dương đang ở và nơi Lưu Tư Vũ ở trước đó không giống nhau, khi Lâm Dương phát hiện Lưu Tư Vũ, cô ấy ở hạ nguồn, ở đó, dòng sông đã nhỏ lại, độ ẩm trong không khí ở vị trí đó cũng không nhiều, nhưng nơi này không giống, dòng sông ở đây có độ cao có thể ngập đến ống quần của Lâm Dương, không khí ở đây tự nhiên sẽ ẩm ướt hơn, Lâm Dương cảm thấy có chút khó xử.

Trong không khí ẩm ướt như vậy, nếu để Lưu Tư Vũ ở đây, có lẽ không bao lâu, bệnh tình của Lưu Tư Vũ sẽ trở nên nghiêm trọng hơn, bây giờ chỉ mới đưa Lưu Tư Vũ đến đây không lâu, Lâm Dương cũng có thể nhìn ra, lúc này sắc mặt của Lưu Tư Vũ đã tệ hơn trước một chút.

Xem ra, chỉ có thể thử, Lâm Dương nhìn về phía cái cửa hang ở trên, trong mắt mang theo vẻ quỷ dị.

Hắn đi về phía vách đá bên cạnh.

Lâm Dương cõng Lưu Tư Vũ trên lưng, đồng thời dùng dây thừng buộc chặt cơ thể Lưu Tư Vũ và lưng mình lại với nhau, để phòng cô ấy sẽ rơi xuống khi Lâm Dương leo lên, đến lúc đó, Lâm Dương chắc chắn không thể chăm sóc Lưu Tư Vũ.

Kéo mạnh sợi dây thừng sang một bên, thắt nút xong, sau đó, Lâm Dương đi đến bên vách đá, đưa tay nắm lấy vách đá cao hơn mình một chút, sau khi nắm được khe hở của viên gạch nhô ra đó, dùng sức kéo một cái, chuẩn bị kéo cơ thể mình lên như vậy.

Chương 945

Nhưng sau khi dùng sức, chuyện cơ thể bị kéo lên như dự đoán đã không xuất hiện, Lâm Dương ngược lại cảm thấy, cơ thể mình như nặng hơn, chỉ bằng một chút sức lực này, không thể nâng cơ thể mình lên.

Trọng lượng của Lưu Tư Vũ sau lưng hẳn là không nặng lắm, nhưng như vậy cũng cảm thấy có chút áp lực, xem ra, tình trạng cơ thể của mình cũng rất tệ.

Lúc này, Lâm Dương cũng chú ý đến tình hình cơ thể mình, Lâm Dương cũng đã trải qua một thời gian đói rét, tuy đã được nghỉ ngơi một chút, nhưng không đủ, lúc này Lâm Dương vẫn có chút mệt mỏi, chỉ cõng Lưu Tư Vũ có thân hình nhỏ nhắn, Lâm Dương đã cảm thấy áp lực rõ ràng.

Tuy có chút khó chịu, nhưng để có thể đưa Lưu Tư Vũ ra ngoài, Lâm Dương cũng cắn răng, gân xanh trên cánh tay nổi lên theo lực của Lâm Dương, hắn di chuyển lên trên một đoạn ngắn.

Lần này, Lâm Dương thành công đưa Lưu Tư Vũ sau lưng cùng nhau nâng cơ thể lên, sau đó nắm lấy một khe gạch khác ở trên, cố định cơ thể ở đó.

Một lát sau, Lâm Dương cũng đưa Lưu Tư Vũ cùng nhau tiến lên một đoạn, thành công đến một nơi chỉ cách cái cửa hang một đoạn ngắn, ở đây, Lâm Dương chỉ cần đưa tay ra, là có thể nắm được mặt đất bên ngoài cửa hang.

Nhưng, Lâm Dương đứng ở đây đã dừng động tác mấy phút rồi, vẫn chưa đưa tay ra, nguyên nhân cũng rất đơn giản, lúc này hai tay Lâm Dương đang nắm lấy khe gạch ở hai bên, nếu Lâm Dương đưa

tay ra, vậy thì chỉ còn lại một tay chống đỡ cơ thể mình, cộng thêm trọng lượng của Lưu Tư Vũ trên lưng Lâm Dương, có lẽ không làm được.

Giờ phút này, trên người Lâm Dương xuất hiện một lớp mồ hôi dày đặc, trên đường đi lên, mỗi lần nâng người lên, đối với Lâm Dương mà nói đều có chút áp lực, tuy chỉ có khoảng cách chưa đến ba mét, nhưng trên đường Lâm Dương đi lên, cũng đã đi được mười bước, mỗi lần tiến lên, đối với Lâm Dương mà nói, đều là một lần thử thách giới hạn cơ thể, lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy cơ thể mình gần như đã đạt đến giới hạn, nếu Lưu Tư Vũ sau lưng không phải đã được Lâm Dương sớm dùng dây thừng buộc vào lưng, có lẽ trên đường đi, sức lực còn lại của Lâm Dương không thể cõng nổi cô ấy.

Cho nên lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút áp lực, nhìn cái cửa hang chỉ cách một đoạn ngắn, sắc mặt trở nên có chút nặng nề, nếu Lâm Dương muốn đưa tay ra, tất yếu sẽ có một khoảng thời gian ngắn chỉ có một tay dùng để chống đỡ trọng lượng của bản thân và Lưu Tư Vũ cộng lại, tuy thời gian tay di chuyển đoạn ngắn chỉ là một lúc, nhưng Lâm Dương vẫn cảm thấy có chút áp lực, vạn nhất cơ thể mình không chống đỡ được một lúc như vậy thì sao?

Đối với tình trạng hiện tại của cơ thể, Lâm Dương không dám có thái độ lạc quan, lúc này Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, cơ thể mình hiện tại không làm gì cả, hắn cũng có thể cảm nhận được một lực hút từ mặt đất truyền đến, đang dần dần kéo cơ thể mình xuống dưới, cảnh tượng này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bất mãn.

Lúc này trên mặt Lâm Dương xuất hiện vài giọt mồ hôi, bởi hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy tình hình sẽ càng tệ hơn, hắn vẫn luôn giữ tư thế này, nhưng chỉ cần không được nghỉ ngơi thì chẳng bao lâu

nữa cơ thể sẽ không chịu nổi, hiểu được điểm này sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Cơ thể hắn không thể chịu đựng được nữa, lúc này Lâm Dương cũng chỉ có thể thử, hắn nhìn về phía cái cửa hang ở trên, sau đó chuẩn bị đưa tay ra.

Tay Lâm Dương đặt trên gờ gạch không di chuyển, hắn cảm giác có thứ gì đó đang chạm vào lưng mình, không giống sự vô ý của Lưu Tư Vũ, cảm giác này như bị ai đó dùng ngón tay chọc vào lưng vậy.

Lúc này, Lâm Dương quay đầu lại, phía sau hắn, cũng nhìn thấy Lưu Tư Vũ đã tỉnh, lúc này Lưu Tư Vũ đã mở mắt, nhìn về phía Lâm Dương, nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng có chút vui mừng, tuy tình huống hiện tại rất tồi tệ, nhưng nếu Lưu Tư Vũ có thể tỉnh lại ở đây, cũng cho thấy, lúc này Lưu Tư Vũ đã có chút hồi phục, nếu không, cũng sẽ không tỉnh lại vào lúc này.

"Sắp ra ngoài được rồi, đừng cử động vội." Lâm Dương nhắc nhở Lưu Tư Vũ xong, chuẩn bị hành động, dù sao lúc này, Lưu Tư Vũ trông có vẻ hơi mơ màng, có lẽ chưa hiểu được tình trạng của hai người hiện tại, cho nên Lâm Dương cũng nhắc nhở Lưu Tư Vũ, cố gắng để cô ấy hiểu tình hình hiện tại, nếu bây giờ Lưu Tư Vũ ở đây không ngừng cử động, vậy thì đối với Lâm Dương mà nói.

Nghe lời Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng nhìn xung quanh, cũng hiểu ra, cảm giác nặng trĩu quấn lấy cơ thể từ nãy đến giờ là chuyện gì, trên mặt lộ ra vẻ hiểu rõ, sau đó cũng cảm nhận được cơ thể mình bị thứ gì đó làm ướt.

Cảm giác dính dính trên da đó, Lưu Tư Vũ quen thuộc, không nghi ngờ gì, đó là cảm giác của mồ hôi, lúc này Lưu Tư Vũ đang được cõng trên lưng Lâm Dương, không dùng sức, vậy thì những giọt mồ hôi này, tự nhiên là của Lâm Dương ở phía trước.

Lúc này Lưu Tư Vũ cũng chú ý đến, sau gáy của Lâm Dương, đầy những giọt mồ hôi nhỏ, cơ thể của Lâm Dương, lúc này cũng đang run rẩy nhẹ theo động tác của hắn, trông như đã đạt đến một loại giới hạn nào đó.

Lâm Dương đưa tay về phía cái cửa hang ở trên, Lưu Tư Vũ nhớ cái cửa hang đó, cái cửa hang mà cô đã rơi xuống, lúc này vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng có chút căng thẳng, bởi vì cô biết, nếu Lâm Dương đưa tay đến đó, có thể đưa cô ra ngoài, nhưng điều khiến Lưu Tư Vũ căng thẳng hơn, chính là cơ thể Lâm Dương đang không ngừng run rẩy theo sự di chuyển.

Khi tay Lâm Dương đang vươn ra giữa chừng, cơ thể run rẩy càng dữ dội hơn, có lẽ bản thân Lâm Dương không cảm nhận được, nhưng Lưu Tư Vũ ở phía sau có thể cảm nhận rõ ràng, cơ thể cô, lúc này đang run lên cùng với cơ thể của Lâm Dương, phát hiện này, tự nhiên khiến Lưu Tư Vũ phát hiện ra điều không ổn.

Lưu Tư Vũ chú ý đến, lúc này Lâm Dương chỉ có một tay dùng để chống đỡ cơ thể, tay duy nhất của Lâm Dương đang bám vào viên gạch, vị trí đặt cũng rất hiểm hóc, ở đó có rất nhiều rêu phân bố, vị trí ngón tay của Lâm Dương đang đặt, vừa vặn ở một số ít chỗ không có rêu, cũng chỉ có những vị trí đó, mới không khiến ngón tay Lâm Dương trượt khỏi đó.

Vị trí phân bố của những đám rêu đó không đều, do đó ngón tay của Lâm Dương để tránh những đám rêu đó, lúc này cũng bị kéo ra một góc kỳ lạ, khoảng cách giữa các đầu ngón tay rất bất thường, lúc này điều nguy hiểm hơn là, theo sự run rẩy của cơ thể Lâm Dương, vị trí ngón tay đặt trên viên gạch, cũng đang dần dần di chuyển một cách vi tế.

Sau khi phát hiện ngón tay của Lâm Dương đang di chuyển một

cách không tự chủ, Lưu Tư Vũ đã chú ý đến vấn đề hiện tại.

Nếu ngón tay của Lâm Dương di chuyển đến vị trí có rêu, sẽ vì rêu trơn ướt mà rơi xuống, trọng lượng của Lưu Tư Vũ lúc này cũng đang đè lên người Lâm Dương, trọng lượng của hai người cộng lại, khi gặp phải rêu ở đây, chắc chắn sẽ trượt xuống ngay lập tức, lúc này Lưu Tư Vũ cảm thấy có chút căng thẳng.

Bản thân Lâm Dương, dường như vì phải đưa tay về phía trước, nên không chú ý đến cảnh này, cho nên Lưu Tư Vũ ở bên cạnh nhìn thấy, cũng cảm thấy có chút căng thẳng.

Lúc này Lâm Dương rất tập trung, nếu Lưu Tư Vũ lên tiếng nhắc nhở, có thể sẽ làm kinh động Lâm Dương, dẫn đến việc vốn không rơi xuống lại trở thành rơi xuống, tình huống này, có khả năng xảy ra, lúc này Lưu Tư Vũ nhìn cơ thể run rẩy nhẹ của Lâm Dương, sắc mặt càng ngày càng không tự nhiên.

Bây giờ phải làm sao, đưa tay ra nhắc nhở Lâm Dương sao?

Lưu Tư Vũ đang suy nghĩ, đồng thời cũng đang suy nghĩ về hậu quả của việc làm như vậy.

Rất nhanh, trong lúc Lưu Tư Vũ đang suy nghĩ, cũng chú ý đến, tay của Lâm Dương đặt trên viên gạch, lúc này sắp trượt đến chỗ có rêu rồi, lúc này, cơ thể của Lâm Dương cũng đang vươn ra ngoài, để vươn tay ra về phía cửa hang ở trên, Lưu Tư Vũ chú ý đến điểm này, cũng vội vàng đưa tay ra.

Để tránh làm phiền Lâm Dương ở phía trước, Lưu Tư Vũ đưa tay ra, nhưng không chạm vào Lâm Dương bên cạnh, mà đưa tay nắm lấy một viên gạch khác bên cạnh, viên gạch mà Lâm Dương đã nắm trước đó, trên đó, có dấu tay của Lâm Dương để lại, thuận theo dấu tay này, Lưu Tư Vũ cũng có thể nắm được những chỗ không trơn ướt.

Nhìn thấy tay mình sắp vươn ra ngoài cửa hang, trong lòng Lâm Dương có chút kích động, lúc này hắn nghiêng người ra ngoài thêm một chút, để tay có thể vươn xa hơn.

Lúc này, Lâm Dương nhận ra điều không ổn, tay vươn ra, phương hướng đã thay đổi, không còn vươn thẳng ra ngoài nữa, sau đó, Lâm Dương phát hiện ra nguyên nhân, cơ thể hắn lúc này đang đổ về phía mặt đất theo trọng lực mất kiểm soát.

Phát hiện ra điểm này, Lâm Dương lập tức trở nên hoảng loạn, hắn phát hiện ra nguồn gốc của vấn đề, là ở trên tay, tay hắn dường như đã tuột khỏi viên gạch đó, lúc này Lâm Dương chú ý đến điểm này, cho nên sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Lâm Dương vung vẩy bàn tay đã tuột khỏi viên gạch, cố gắng nắm lại viên gạch đó, nhưng trong quá trình vung vẩy, mấy lần va vào viên gạch đó, lại không thể nắm lại vị trí ban đầu.

Thấy cơ thể mình sắp rơi xuống, Lâm Dương cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để lăn lộn giảm lực ở dưới, kết quả lại phát hiện, cơ thể mình như bị thứ gì đó cố định lại, một lực kéo đã giữ cơ thể hắn lơ lửng giữa không trung.

Lâm Dương nhìn về hướng lực kéo truyền đến, cũng phát hiện, Lưu Tư Vũ ở sau lưng hắn đã đưa tay ra, nắm lấy một viên gạch trên tường, cố định cơ thể ở đó, lúc này Lâm Dương cũng nhìn Lưu Tư Vũ trên lưng, thấy cô ấy mỉm cười nhìn mình, cũng yên tâm hơn, xem ra, tình trạng của Lưu Tư Vũ không tệ đến thế, trong tình huống này, vẫn có thể cố định hai người ở vị trí này.

“Không vấn đề gì chứ.” Sau khi thấy cơ thể mình được chống đỡ, Lâm Dương lập tức hỏi Lưu Tư Vũ bên cạnh, lời nói vô cùng thận trọng, dù sao Lưu Tư Vũ vừa rồi còn đang hôn mê, lúc này tỉnh lại, cũng không có nghĩa là sức lực của cô ấy đã hồi phục.

“Có thể chống đỡ một lúc, mau lên đi.” Sau khi nghe lời Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng lộ ra một nụ cười, rồi nói như vậy.

Sau đó, Lâm Dương điều chỉnh vị trí cơ thể mình, lúc này cơ thể hai người do Lưu Tư Vũ dùng sức cố định gần vách tường, cho nên trong hành động tiếp theo, Lâm Dương bị hạn chế ít hơn, ví dụ như, lúc này Lâm Dương thậm chí có thể dùng hai tay cùng lúc vươn lên trên, hai tay đồng thời nắm lấy sàn nhà bên ngoài cửa hang, sau đó dùng sức kéo một cái.

“Được rồi, có thể buông tay rồi.” Sau khi xác nhận mặt đất mình đang nắm không có vết nứt gì, Lâm Dương cũng nói, sau đó Lưu Tư Vũ buông tay, cô ấy như một con gấu túi bám vào người Lâm Dương, Lâm Dương thì nắm lấy sàn nhà ở trên, cố định cơ thể mình ở đó.

Lúc này, Lâm Dương cũng dùng hết sức, kéo cả cơ thể mình và Lưu Tư Vũ lên, hai người cùng lúc lên được bên ngoài cửa hang, Lâm Dương cũng cảm thấy sức lực trên người đã dùng cạn, vội vàng ngã người sang một bên, thuận theo trọng lực dựa người vào sàn nhà.

Tuy khe hở giữa cửa hang và sàn nhà cọ vào người khiến người ta cảm thấy có chút đau đớn, nhưng lúc này Lâm Dương không quan tâm đến những thứ đó, nửa thân trên nằm trên sàn nhà, nửa thân dưới lơ lửng ở dưới, hai tay hắn nắm lấy sàn nhà bên cạnh để cơ thể không bị trượt xuống, Lưu Tư Vũ bám trên người Lâm Dương, thì lúc này đã bò lên, lên được trên.

Sau khi lên, Lưu Tư Vũ cũng tháo sợi dây thừng giữa hai người ra, sau đó đưa Lâm Dương cùng đi ra ngoài, thuận theo hướng hai người đã vào để rời đi.

Khi rời đi, Lâm Dương hỏi Lưu Tư Vũ, hai người rốt cuộc đã tách ra như thế nào, câu trả lời từ miệng Lưu Tư Vũ, lại khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lúc đó, Lưu Tư Vũ cũng có chút

mơ màng, cơ thể mất quá nhiều nước, dẫn đến cô ấy cũng không thể suy nghĩ tỉnh táo, chỉ thấy Lâm Dương đang nằm ở một bên, đã đi qua, cõng Lâm Dương đang hôn mê trên lưng, sau đó đưa Lâm Dương cùng đi về phía trước.

Vì cơ thể mệt mỏi, Lưu Tư Vũ trên đường đi phải vịn vào vách tường, không biết đã chạm vào nút nào đó, trên mặt đất xuất hiện hai cái cửa hang, lúc đó Lưu Tư Vũ đang đứng ở giữa, bị cái cửa hang đột nhiên xuất hiện dọa cho một phen, rơi sang một bên.

Lâm Dương đưa Lưu Tư Vũ cùng trở về phía trên, nhanh chóng liên lạc với người của Lưu Tư Vũ, đưa cả hai đến một nhà nghỉ gần đó bắt đầu nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau, tình trạng cơ thể của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng đã hồi phục gần như hoàn toàn, lúc này, từ phía Hàn Mộc Nghiên, cũng có tin tức mới truyền đến, nơi đã khám phá trước đó, có thể vì lượng lớn không khí tràn vào lưu thông, đã làm tăng tốc độ lão hóa của tầng đá bên trong, xảy ra sập lở, xuất hiện một số thay đổi mới, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cần phải đến đó một lần nữa.

Chương 946

Khi hai người quay lại vị trí lối vào, nhìn cảnh tượng trước mặt, sắc mặt cả hai đều trở nên vô cùng kinh ngạc, trước mặt họ, cái cửa hang vốn nên có một khe nứt hướng xuống đã không còn tồn tại, vị trí của cửa hang, lúc này đã biến thành một cái hố khổng lồ, nơi này, dường như đã xảy ra sụt lún, lối vào hoàn toàn bị chôn vùi.

Trong những lớp đất bị chôn vùi đó, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy một phần của một cánh tay máy móc lộ ra bên ngoài, thứ đó, Lâm Dương có ấn tượng, đó là cái máy đã dùng để nâng hạ Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở đây trước đó, trong những vụ sập lở này, cũng không thoát được một kiếp, ngược lại bị chôn vùi trong đó.

May mắn là, sự cố lần này xảy ra vào ban đêm, không có nhiều người bị nạn, lúc đó, dường như chỉ có một người đang khám phá bên trong bị nạn, đến nay vẫn chưa liên lạc được.

Đó là một chuyên gia được mời từ bên ngoài, hình như cũng có chút bản lĩnh, nhưng lúc này trước thảm họa như vậy, có lẽ cũng không thể sống sót, lúc này, đối với người đáng thương đó, Hàn Mộc Nghiên phải chịu trách nhiệm đàm phán với gia đình của ông ta về việc bồi thường sau này, đương nhiên, chỉ là đàm phán thôi, dù sao vẫn có một chút khả năng, chuyên gia đó còn sống, chỉ là vì một lý do nào đó không thể liên lạc với thế giới bên ngoài mà thôi.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đến đây, là để tìm chuyên gia đó, lúc này không gian dưới lòng đất đã sập lở một lần rồi, không gian dưới hố, lúc này đã trở nên vô cùng ổn định, dù sao trong không gian này, những tầng đá cằn lão hóa, đã sớm lão hóa rồi, lúc này ở phía dưới, đều là những khối đất đã gãy vỡ.

Lúc này đi xuống, tuy không thể nói là không có rủi ro, nhưng xác suất gặp nguy hiểm rất thấp, chỉ cần hai người không mang theo những thứ có thể gây ra phá hoại quy mô lớn xuống là được.

Đến mép hố, nhìn những vết nứt dày đặc của các tầng đá bên dưới, trên mặt Lâm Dương cũng mang theo một chút bất đắc dĩ.

Hắn không cho rằng trong tình huống này, chuyên gia ở dưới có thể sống sót, cái cửa hang vốn chỉ rộng vài mét, lúc này đã biến thành một cái hố rộng vài chục mét, khắp nơi đều là những khối đất rơi xuống, nhìn thế nào, cũng hoàn toàn chôn vùi không gian bên dưới rồi.

Nhưng đó là yêu cầu của Hàn Mộc Nghiên, cho nên Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã đến.

Sau khi quan sát một lúc ở mép hố, Lâm Dương cũng tìm thấy một con đường trông có vẻ an toàn, chỉ cần thuận theo nơi này đi xuống.

Thuận theo nơi này, sau khi Lâm Dương tiến lên một đoạn ngắn, cũng nhìn thấy gần những lớp đất sụt lún đó, Lâm Dương cũng nhìn thấy một thứ kỳ lạ, có mấy mảnh vỡ kỳ lạ, xuất hiện bên cạnh cánh tay máy móc đó.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đến gần cánh tay máy móc đó, nhìn mấy mảnh vỡ, sắc mặt cũng trở nên có chút khác lạ.

"Cô đã từng thấy thứ này chưa?" Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ, hỏi, trong mắt đầy vẻ tò mò và khó hiểu.

Một số mảnh vỡ màu xanh lam, trông giống như tinh thể, có một loại cảm giác gần như trong suốt, lúc này nhìn thứ này, trên mặt Lâm Dương cũng xuất hiện một số vẻ kỳ quái.

"Chưa, lần đầu tiên thấy." Trên mặt Lưu Tư Vũ cũng đầy vẻ tò mò, những tinh thể màu xanh lam này, cho người ta cảm giác rất kỳ lạ.

Những mảnh vỡ này giống như bị vỡ ra từ một nơi nào đó, Lâm

Dương có thể nhìn thấy một số mép của mấy mảnh vỡ, không thể nối liền với nhau, chứng tỏ chúng đều rơi ra từ những góc khác nhau.

Lâm Dương nhặt một trong những mảnh vỡ lên, sau đó cũng phát hiện, trên bề mặt mảnh vỡ, có một số hoa văn giống như vân, vì có chất liệu bán trong suốt, nên trước đó Lâm Dương và những người khác không phát hiện ra điểm này, bây giờ sau khi cầm mảnh vỡ này lên tay, sự ma sát của đầu ngón tay, khiến Lâm Dương ngay lập tức chú ý đến điểm này, sự tò mò trên mặt càng thêm rõ ràng.

Thứ này, cho Lâm Dương cảm giác, không giống như đồ thủ công mỹ nghệ.

Vốn nhìn thấy những mảnh vỡ tinh thể màu xanh lam này, Lâm Dương tưởng rằng chúng rơi ra từ một món đồ thủ công mỹ nghệ nào đó, nhưng sau khi nhìn thấy hoa văn trên đó, Lâm Dương đã phủ nhận điểm này, những hoa văn trên đó, rất thô ráp, không đúng, thô ráp cũng không đủ chính xác, chính xác hơn là, những hoa văn này cho người ta cảm giác, giống như được vẽ nguệch ngoạc lên, ít nhất, mấy mảnh vỡ ở đây, không thể ghép mấy hoa văn này thành một hình ảnh có thể dễ dàng hiểu được.

Lúc này, vẻ mặt của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều trở nên có chút khác lạ, Lâm Dương cũng nhìn về phía vị trí của cánh tay máy móc, xem ra, những mảnh vỡ màu xanh lam này, là vì cái máy này bị chôn vùi, trọng lượng của máy đã đè vỡ một thứ gì đó, mới dẫn đến những mảnh vỡ màu xanh lam này xuất hiện ở đây, nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đi về phía trước, đi về phía vị trí của cánh tay máy móc đó, nhìn sang bên cạnh cánh tay máy móc.

Từ chỗ của Lâm Dương có thể nhìn thấy, ở dưới cánh tay máy móc, dường như có một thứ gì đó, dường như đang lấp lánh phát sáng, nhìn thấy cảnh này, trên mặt Lâm Dương cũng xuất hiện vẻ kinh

ngạc, vội vàng gọi Lưu Tư Vũ qua, hai người cùng đến bên cạnh, quan sát thứ ở dưới.

Dưới thân máy và những khối đất sụt lún đó, có một khe hở, có thể cho người bên ngoài nhìn thấy, lúc này ánh sáng lấp lánh, truyền ra từ khe hở đó.

Nhìn ánh sáng lấp lánh từ trong khe hở, Lâm Dương cũng bừng tỉnh, vội vàng lấy đèn pin trong ba lô ra, ánh sáng của đèn pin chiếu thẳng vào khe hở đó, có thể thấy, bên trong khe hở, có những tinh thể màu xanh lam.

Sau khi nhìn thấy mấy tinh thể màu lam kia, vẻ mặt Lâm Dương lập tức trở nên vô cùng kinh ngạc, sau đó cũng đã hiểu ra, đây chính là nguồn gốc của những mảnh vỡ màu lam đã bắn ra lúc trước.

Qua khe hở đó, Lâm Dương và những người khác có thể thấy bên dưới có mấy chỗ đang phản quang, nhưng ở đây chỉ có một khe hở nhỏ, ánh nắng bên ngoài rõ ràng không thể lọt vào trong được, xem ra, dường như bên trong vốn có vật thể tự phát sáng.

Sau khi nhìn rõ hơn một chút, vẻ mặt của Lâm Dương khi nhìn vào trong cũng trở nên càng thêm kỳ lạ.

"Ta xuống dưới xem sao." Nhìn những tinh thể màu lam đang phản chiếu ánh sáng không rõ nguồn gốc kia, Lâm Dương bèn nói, đồng thời cũng đặt tay lên những khối đá bên cạnh cỗ máy, từng chút một di chuyển chúng đi, cố gắng dời những khối đá ấy ra chỗ khác.

"Này, anh làm gì vậy?" Thấy hành động của Lâm Dương, sắc mặt Lưu Tư Vũ cũng có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao Lâm Dương lại nảy ra ý nghĩ như vậy.

"Tại sao dưới lòng đất lại có ánh sáng chứ?

Nếu ta đoán không lầm, nguồn sáng ở bên dưới có thể liên quan

đến vị chuyên gia kia." Lâm Dương đưa ra suy đoán của mình, động tác trên tay cũng không dừng lại, gọi Lưu Tư Vũ đến giúp một tay.

Nghe Lâm Dương nói vậy, Lưu Tư Vũ cũng đi tới, tuy có chút do dự nhưng vẫn cùng Lâm Dương vận chuyển những khối đá ở đây.

May mà lớp đất ở đây thuộc tầng trên, đều là những khối đất đã bị nứt vỡ, chỉ cần dùng sức là có thể cưỡng ép đào ra một phần đất bùn từ trên xuống, sau đó ném sang một bên.

Nếu không phải vì những nguyên nhân này, một khoảng đất lớn như vậy chắc chắn không phải là thứ hai người có thể giải quyết được.

Sau một hồi nỗ lực, cỗ máy bị chôn vùi bên dưới cũng đã lộ ra dáng vẻ ban đầu, đó chính là chiếc máy nâng hạ mà Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã sử dụng trước đó.

Vị trí của những tinh thể màu lam kia nằm ngay bên dưới cỗ máy.

Lúc này, trên trán Lâm Dương đã lấm tấm mồ hôi, hắn lau mồ hôi rồi dừng động tác trong tay lại.

Sau khi dời những khối đất bên trên đi, Lâm Dương cũng có thể thấy rõ, nơi có những tinh thể màu lam ở phía dưới cách hai người khoảng nửa mét.

Nửa mét không phải là xa, nhưng sau khi Lâm Dương thử chạm vào mặt đất phía trước, trong lòng cũng nảy sinh ý định rút lui.

Rốt cuộc, phía trên những tinh thể màu lam này được bao phủ bởi một lượng lớn đất đá, che kín mít.

Nếu Lâm Dương muốn đi xuống, việc cần làm chắc chắn không chỉ là đào một lối đi cao nửa mét, mà phải đào hết những khối đất ở phía dưới ra.

Chỉ riêng việc làm cho cỗ máy này lộ ra đã tốn công đào sâu khoảng nửa mét, trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ khó xử.

Rất nhanh, Lâm Dương cũng có ý tưởng, hắn nhìn về phía cỗ máy bên cạnh.

Đất đá xung quanh cỗ máy đã bị hai người dọn đi, chỉ có phía buồng lái là còn một ít đất đá bao phủ.

Từ bên này có thể thấy buồng lái của cỗ máy đã bị đất đá đập cho lõm vài chỗ, nhưng chất liệu bề ngoài của cỗ máy này có vẻ không tồi.

Tuy có một ít đất đá lọt vào trong, nhưng Lâm Dương không thấy bảng mạch điện bên trong bị hư hại.

Nếu Lâm Dương đoán không lầm, những bảng mạch điện bên trong lúc này hẳn vẫn còn nguyên vẹn.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương liền đi về phía buồng lái.

Chương 947

Trên buồng lái có mấy khối đá rơi xuống, trước đó vì không cản trở việc của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nên hai người cũng không để ý.

Lúc này, sau khi Lâm Dương nhấc một khối đá ra, hắn nhìn vào bề mặt buồng lái.

Lớp kính bên ngoài đã bị đập vỡ, một phần rơi xuống chiếc ghế bên trong, nhưng may mắn là bộ phận điều khiển của buồng lái lúc này vẫn còn nguyên vẹn.

Sau khi nhìn một lượt, trên mặt Lâm Dương lộ ra nụ cười, sau đó hắn bước vào, dọn dẹp sạch sẽ những mảnh vỡ trên ghế rồi ngồi xuống.

Các nút bấm trong buồng lái đều là những nút được đơn giản hóa, nhìn hình dáng và màu sắc của chúng, Lâm Dương cũng có thể đoán được đại khái tác dụng của chúng, vì vậy lúc này, Lâm Dương đứng ở đó, nhìn những nút bấm trước mặt, thật ra cũng không hề căng thẳng.

Sau khi phủi sạch những mảnh đá vụn trên các nút bấm, Lâm Dương bắt đầu điều khiển cỗ máy.

Sau khi những âm thanh như có thứ gì đó kỳ lạ bị kẹt vang lên, ở nơi này, Lâm Dương có thể cảm nhận được một vài tiếng động lạ, sau đó cũng có thể phát hiện ra, cánh tay máy trước mặt hắn, sau khi được nâng lên, có rất nhiều đá vụn rơi ra.

Âm thanh mà Lâm Dương vừa nghe được chính là từ nơi đó truyền đến.

Nhìn một lượt, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút hoảng hốt.

Không ngờ rằng, trong kết cấu của cỗ máy cũng bị dính đầy những viên đá này.

Cùng với sự di chuyển của cánh tay máy phía trước, tiếng những viên đá lăn lộn bên trong ngày càng lớn, khiến Lâm Dương cảm thấy cỗ máy trước mặt có thể hỏng bất cứ lúc nào.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy có chút hoảng sợ, nhưng rất nhanh, hắn cũng yên tâm trở lại.

Tuy cánh tay máy lúc này không ngừng phát ra những âm thanh kỳ lạ, nhưng nó vẫn có thể hoạt động bình thường.

Lâm Dương có thể thấy, sau khi cánh tay máy di chuyển một đoạn, tuy tiếng động bên trong không ngừng vang lên nhưng nó vẫn hoạt động được.

Lúc này, vẻ mặt Lâm Dương cũng đã bình tĩnh lại đôi chút.

Nếu cỗ máy này có thể hoạt động bình thường thì vấn đề không lớn.

Mặc dù việc cưỡng ép khởi động trong tình trạng có dị vật bên trong sẽ ảnh hưởng đến bản thân cỗ máy, nhưng ai thèm quan tâm chứ?

Cỗ máy bị chôn dưới lòng đất này có thể coi như một sản phẩm phế thải, lúc này tận dụng phế vật cũng không có vấn đề gì.

Sau khi Lâm Dương dừng di chuyển cánh tay máy, hắn bước ra khỏi buồng lái, nhìn về phía Lưu Tư Vũ đang kinh ngạc ở bên kia.

“Anh đang làm gì vậy?” Sau khi thấy Lâm Dương bước ra từ buồng lái, Lưu Tư Vũ lập tức hỏi.

Vừa rồi lúc Lâm Dương di chuyển cánh tay máy, Lưu Tư Vũ đang đứng bên cạnh.

Cánh tay máy đang di chuyển, tuy cách Lưu Tư Vũ một đoạn, nhưng những tiếng động không ngừng vang lên từ trên đó cũng khiến Lưu Tư Vũ ở không xa cảm thấy sợ hãi.

"Không sao, chỉ mượn dùng thứ này một chút thôi." Thấy bộ dạng của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng biết mình vừa làm gì, nhưng trên mặt Lâm Dương lại nở một nụ cười.

Lâm Dương đến bên cạnh cánh tay máy, đưa tay ra lay thử, có thể nghe thấy tiếng cát đá không ngừng rung động bên trong.

Nghe những âm thanh này, sắc mặt Lâm Dương cũng có sự thay đổi vi diệu, xem ra, số lượng cát đá này không ít a.

Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó lấy ra mấy tấm ván có thể co dãn từ trong ba lô, lắp ráp chúng lại, rồi dùng dây thừng buộc chặt những tấm ván này lên cánh tay máy.

Sau khi loay hoay một hồi, nhìn cánh tay máy đã được cải trang trước mặt, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Cánh tay máy trước mặt hắn, vốn chỉ có chức năng nâng hạ đơn thuần, nhưng sau khi được Lâm Dương cải trang như vậy, nó có thể dùng làm máy xúc.

Dù những tấm ván trên đó có lẽ không chịu được việc sử dụng nhiều lần, nhưng chỉ cần đào một phần đất đá phía dưới lên thì không có vấn đề gì.

Sau khi làm xong, Lâm Dương bảo Lưu Tư Vũ đi sang một bên, sau đó quay lại buồng lái.

Ngồi trên chiếc ghế có phần rách nát, Lâm Dương điều khiển cánh tay máy phía trước.

Dưới sự điều khiển của Lâm Dương, những tấm ván trên cánh tay máy giống như một cái xẻng, đâm vào giữa đống đất đá, sau đó dùng sức kéo một cái, một phần đất đá đã bị kéo ra.

Sau khi di chuyển một đoạn, những tấm ván bị sức nặng của đất đá đè cong, đổ xuống đất, những khối đất đó rơi xuống gần đó.

Nơi mà cánh tay máy vừa ra tay đã trống ra một khoảng không gian nhỏ.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút hài lòng.

Tuy không thể dễ dàng mang những khối đất này đi xa như trong tưởng tượng, nhưng kéo ra được một khoảng cách như vậy đối với Lâm Dương mà nói cũng đã đủ rồi.

Tiếp tục lặp lại thao tác vừa rồi, sau khoảng vài lần, Lâm Dương đã thành công đào ra một không gian đủ lớn ở nơi đó.

Bây giờ đang tiến hành lần cuối cùng.

Cánh tay máy sau khi trải qua nhiều lần sử dụng như vậy, sắp hoàn thành sứ mệnh cuối cùng.

Nhưng ở phía dưới, điều mà Lâm Dương không chú ý là, trong tình trạng bị kẹt nhiều hạt đá, cánh tay máy đã bị Lâm Dương cưỡng ép sử dụng lâu như vậy, lúc này đã sắp gãy.

Trong quá trình di chuyển nó cũng rung lên nhè nhẹ, nhưng trong mắt Lâm Dương ở phía dưới, đó chẳng qua chỉ là phản ứng bình thường khi cánh tay máy di chuyển mà thôi.

Những tấm ván trên cánh tay máy đang bị đất đá đè cho cong dần.

Rất nhanh, đất đá trên đó rơi xuống, Lâm Dương cũng nhấn nút dừng cánh tay máy, sau đó rời khỏi buồng lái.

Sau khi bước ra khỏi buồng lái, Lâm Dương phát hiện ra điều bất

thường.

Cánh tay máy không dừng lại, tiếp tục di chuyển theo quán tính.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, kinh ngạc nhìn vào bên trong buồng lái.

Nút công tắc ở đó đã được nhấn xuống rồi mà, đèn chỉ thị trong đó cũng đã tắt, tại sao cánh tay máy vẫn tiếp tục hoạt động.

Chương 948

Lúc này Lâm Dương không rõ nguyên nhân tại sao cánh tay máy không dừng lại, chỉ biết một điều, phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Mệnh lệnh cuối cùng được đưa ra cho cánh tay máy là thu về phía cỗ máy.

Nhìn từ góc độ này, cánh tay máy sắp đâm vào buồng lái rồi, mà Lâm Dương chỉ vừa mới ra khỏi buồng lái.

Nhìn cánh tay máy đang dần tiến lại gần, Lâm Dương cũng vội vàng cúi người xuống, hơn nửa người đều nằm rạp xuống đất.

Cánh tay máy lướt qua phía trên cơ thể Lâm Dương, những tấm ván mà Lâm Dương đặt lên đó tạo ra một luồng gió nhẹ lướt qua người hắn.

Sau khi cánh tay máy đi qua, Lâm Dương cũng không dừng lại, vội vàng đứng dậy, chạy về phía trước.

Vừa chạy được vài bước, cỗ máy phía sau đã bị cánh tay máy của chính nó đâm trúng, phát ra âm thanh va chạm kịch liệt giữa các vật thể.

Lúc này Lâm Dương cũng không quay đầu lại, tiếp tục chạy.

Trên đường chạy, Lâm Dương có thể cảm nhận được có một ít cát đá rơi xuống lưng mình, mang theo lực va chạm mạnh, đập vào khiến Lâm Dương cảm thấy có chút đau đớn.

Chỉ là lúc này, Lâm Dương không dám quay đầu.

Sau khi lao về phía trước một đoạn, Lâm Dương mới cảm thấy động tĩnh sau lưng đã dừng lại.

Lưng của hắn lúc này cũng có chút đau âm ỉ.

Một tay vuốt ve cơ bắp sau lưng, nhẹ nhàng xoa bóp, Lâm Dương cũng quay đầu lại, nhìn về phía cỗ máy.

Có thể thấy, cánh tay máy đó lúc này đã tan tành.

Cánh tay máy và thân máy va chạm vào nhau, không biết chất lượng của cỗ máy này có cứng không, bản thân cỗ máy không có vấn đề gì, buồng lái tuy bị phá hủy, nhưng phần lớn linh kiện trong đó vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có một phần bị biến dạng mà thôi.

Nhưng cánh tay máy lại biến thành nhiều mảnh, chỉ riêng ở chỗ Lâm Dương cũng có thể thấy ba khối lớn, còn những mảnh nhỏ không biết đã bay đi đâu, có lẽ không ít mảnh đã đập trúng lưng Lâm Dương vừa rồi.

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, Lâm Dương cũng đoán rằng, có lẽ là do những hạt cát đá bên trong cánh tay máy.

Sau khi bị ma sát lặp đi lặp lại nhiều lần, cánh tay máy vốn đã bị đá đè nén cuối cùng cũng đạt đến giới hạn, vì vậy lúc này đã biến thành nhiều mảnh vỡ.

Nhưng may mắn là, nó đã hoàn thành sứ mệnh của mình, đất đá ở nơi đó đã được đào ra.

Dù đứng cách đó vài mét, Lâm Dương cũng có thể thấy ánh sáng phát ra từ những tinh thể màu lam bên trong.

Ánh nắng chiếu vào chúng tạo ra những sắc thái kỳ dị không ngừng lấp lánh.

Lúc này những mảnh đá phía trên những tinh thể màu lam đã được đào ra, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ bước tới, nhìn xuống những tinh thể màu lam bên dưới.

Những tinh thể màu lam ở phía dưới lúc này hiện ra một hình dạng đặc thù, bày ra ở phía dưới nơi này, khiến Lâm Dương và Lưu Tư Vũ có thể nhìn rõ hình dạng bên dưới.

Những tinh thể màu lam này trông như chỉ lộ ra một phần, không thể nhìn thấy ranh giới của chúng, nhưng Lâm Dương có thể thấy, ở rìa của những tinh thể màu lam này có những thứ kỳ lạ.

Lâm Dương có thể thấy rõ, những thứ hình hạt màu đỏ kia, lúc này đang tỏa ra một cảm giác kỳ lạ trên những tinh thể màu lam.

Những hạt màu đỏ này, Lâm Dương cảm thấy có chút quen mắt.

Lâm Dương đặt tay lên tinh thể màu lam, sau khi chạm vào, cảm giác mà tinh thể màu lam truyền cho Lâm Dương rất kỳ lạ, không phải cảm giác lạnh băng như Lâm Dương tưởng tượng, ngược lại rất thô ráp, nhiệt độ cũng gần bằng những khối đá xung quanh.

Chẳng lẽ, tỷ nhiệt dung của những tinh thể màu lam này khác với những tinh thể thông thường sao?

Nhìn tinh thể này, Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Sau khi nhặt một hạt màu đỏ lên, trên những hạt màu đỏ này, Lâm Dương cũng ngửi thấy một mùi vị kỳ lạ, có một chút mùi gỉ sắt, lúc này từ hạt màu đỏ đó truyền ra.

Mùi gỉ sắt này, kết hợp với màu đỏ này, tự nhiên khiến Lâm Dương nghĩ đến máu, mùi vị truyền ra từ hạt màu đỏ này không khác gì máu tươi của con người.

Nhận ra điều này, nhìn thứ trước mặt, vẻ mặt trên mặt Lâm Dương cũng từ tò mò biến thành chán ghét.

Sau khi ném hạt màu đỏ trong tay đi, Lâm Dương nhìn về phía những tinh thể màu lam phía trước.

Gần những tinh thể màu lam, có rất nhiều hạt màu đỏ tương tự, mùi vị tỏa ra từ những hạt màu đỏ này đều giống nhau.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, những hạt màu đỏ này có thể thực sự liên quan đến máu, rốt cuộc không ai lại cố tình đi chế tạo một đạo cụ có mùi máu cả.

Còn về sự trùng hợp, Lâm Dương không tin, bởi vì điểm tương đồng giữa hạt màu đỏ này và máu, ngoài mùi vị ra, còn có màu sắc.

Những tinh thể màu lam khổng lồ này, lúc này đang kẹt dưới mặt đất, tuy những khối đá phía trên đã bị Lâm Dương và Lưu Tư Vũ kéo ra, nhưng vẫn không thể lấy những tinh thể màu lam này ra được, rốt cuộc với kích thước của chúng, có lẽ phải dùng máy móc mới có thể kéo lên.

Lâm Dương nhìn cỗ máy sau lưng, nhìn buồng lái đã bị cánh tay máy đập nát, Lâm Dương biết, cỗ máy đó không thể sử dụng được nữa.

Dù vẫn có thể điều khiển, nhưng chỉ riêng việc cánh tay máy mất kiểm soát trước đó đã để lại bóng ma trong lòng Lâm Dương.

Cứ như vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía tinh thể màu lam phía trước.

Đột nhiên, Lâm Dương phát hiện ra một thứ kỳ lạ gần những tinh thể màu lam đó.

Tuy trông màu sắc gần giống với đá, nhưng cảm giác chất liệu đó không phải là đá thông thường.

Lâm Dương bước tới, nhìn thứ đó.

Rất nhiều đá vụn và cát rơi trên đó.

Lâm Dương đưa tay nắm lấy thứ đó, vừa nhấc lên, cảm giác mềm

mại đó lập tức khiến Lâm Dương hiểu ra, sau đó vội vàng phủi sạch cát đá phía trên, nhìn thứ trong tay, Lâm Dương cũng im lặng một lúc.

"Sao vậy?

Anh phát hiện ra gì rồi?" Lưu Tư Vũ ở phía sau cũng thấy động tĩnh của Lâm Dương, liền hỏi.

Chương 949

Cô ấy chỉ thấy Lâm Dương đột nhiên chạy đi, còn Lâm Dương làm gì ở đó thì cô ấy không thấy.

"Ta tìm thấy vị chuyên gia kia rồi." Giọng Lâm Dương có chút trầm thấp.

Nghe lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng đoán ra, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng chạy đến bên cạnh Lâm Dương, nhìn thứ trong tay hắn.

Trong tay Lâm Dương là một bàn tay người.

Trên đó có rất nhiều cát đá, che đi màu da của con người.

Ở một chỗ, cát đá phía trên đã bị Lâm Dương lau đi, để lộ ra làn da màu vàng bên trong.

Thấy cảnh này, vẻ mặt Lưu Tư Vũ cũng trở nên vô cùng kỳ lạ.

Quả nhiên, vị chuyên gia kia không thể sống sót trước thảm họa này.

Chỉ là lúc này, Lâm Dương nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Theo lời Hàn Mộc Nghiên nói, vị chuyên gia này đáng lẽ phải đi vào nơi sâu hơn mới đúng, tại sao Lâm Dương và Lưu Tư Vũ lại phát hiện ra ở tầng trên này?

Chẳng lẽ vị chuyên gia kia đã phát hiện ra điều gì đó, rồi trên đường trở về thì xảy ra sạt lở sao?

Lâm Dương cảm thấy có chút do dự.

Lúc này, cơ thể của vị chuyên gia kia đã bị chôn vùi dưới rất nhiều đá, chỉ có một bàn tay lộ ra.

Lâm Dương cũng không có ý định đào ông ta ra, rốt cuộc Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng không có dụng cụ gì trên người.

Nhìn vị chuyên gia trước mặt, Lâm Dương cũng chỉ lặng lẽ mặc niệm một phen, sau đó nhìn xung quanh, muốn tìm ra nguyên nhân tại sao vị chuyên gia này lại xuất hiện ở đây.

Tìm thấy vị chuyên gia dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng để hoàn thành yêu cầu của Hàn Mộc Nghiên, nhưng lúc này, thứ thúc đẩy hành động của Lâm Dương lại là lòng hiếu kỳ của chính hắn, về việc tại sao vị chuyên gia lại xuất hiện ở đây.

Lúc sạt lở xảy ra, người điều khiển máy móc cũng đã rời đi, cho nên chuyên gia chắc chắn không phải được kéo lên.

Vậy thì nguyên nhân chuyên gia xuất hiện ở đây tự nhiên khiến Lâm Dương không khỏi rơi vào trầm tư.

Có lẽ là vì, vị chuyên gia đã tìm thấy một con đường có thể dẫn lên trên từ dưới lòng đất cũng không chừng.

Lúc này Lâm Dương, trong lòng xuất hiện suy nghĩ như vậy.

Chỉ là sau khi Lâm Dương tìm kiếm ở nơi này một hồi, vẫn không thu hoạch được gì, điều này cũng bình thường thôi, rốt cuộc ngoài những tinh thể màu lam ở phía dưới, những nơi khác ở đây, khắp nơi đều là đá sạt lở, chôn vùi tất cả, Lâm Dương tự nhiên không thể phát hiện được gì.

Trong cơn bất đắc dĩ, Lâm Dương cũng liên lạc với Hàn Mộc Nghiên, sau khi kể lại đại khái tình hình cụ thể, hắn liền đợi tại chỗ, chờ người mà Hàn Mộc Nghiên cử đến, đồng thời cũng cố gắng tìm ra nguyên nhân của chuyên gia ở đây.

Trước khi người của Hàn Mộc Nghiên đến, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ một chuyện, đó là những hạt màu đỏ trên những tinh thể

màu lam kia, rốt cuộc là thứ gì.

Nếu chỉ có một tinh thể màu lam xuất hiện ở đó, Lâm Dương có thể giải thích được, có lẽ chỉ là một kho chứa bị nứt ra mà thôi, nhưng những hạt màu đỏ kia, theo Lâm Dương thấy, thế nào cũng không thể phù hợp với bản thân tinh thể màu lam được.

Phạm vi xuất hiện của những hạt màu đỏ kia cũng không nhiều như tinh thể màu lam.

Những vấn đề này quấn lấy trong lòng Lâm Dương, khiến hắn muốn lập tức đào những khối đất này ra, đi xuống dưới đó quan sát kỹ hơn, nhưng sự thật không cho phép.

Lúc này Lâm Dương cứ suy nghĩ như vậy, vẻ mặt trên mặt cũng ngày càng bất đắc dĩ.

Một lúc sau, khi Lâm Dương đã cảm thấy có chút không kiên nhẫn, hắn nhìn thấy, ở phía trên, bên ngoài cái hố này, có bóng người xuất hiện.

Nhìn sang, thấy bóng người đó, Lâm Dương cảm thấy có chút thân thiết, người đó chính là người điều khiển máy nâng hạ đã đưa Lâm Dương và Lưu Tư Vũ xuống trước đó.

Đến phía trên cái hố, sau khi nhìn thấy Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đang đứng bên dưới, dường như anh ta cũng suy nghĩ một lúc, rồi từ trên đó đi xuống, đến bên cạnh hai người, cũng bị những tinh thể màu lam trước mắt thu hút ánh nhìn.

Những tinh thể màu lam khiến người ta cảm thấy chói mắt dưới ánh mặt trời tự nhiên khiến anh ta cảm thấy có chút chấn động, nhưng rất nhanh, sự chú ý của anh ta đã đặt lên cỗ máy bên cạnh.

Chiếc máy nâng hạ vốn do anh ta điều khiển lúc này đã biến thành mảnh vụn, buồng lái bị đập nát, chỉ còn lại vài mảnh vỡ của cánh tay

máy.

Nhìn cỗ máy này, trên mặt người đàn ông cũng lộ ra vẻ mặt vi diệu.

"Cỗ máy đó, bị đá đập thành ra thế này à?" Người đàn ông nhìn cỗ máy đã hoàn toàn phế bỏ chỉ có thể xử lý như sắt vụn, trong mắt mang theo vẻ nghi ngờ rõ ràng, rốt cuộc nếu chỉ bị đất đá đè lên thì không nên biến thành như vậy, huống chi cỗ máy ở vị trí trên cùng, dù có đá đè lên, cùng lắm cũng chỉ có một phần đá rơi xuống mà thôi.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, rõ ràng không đơn giản như vậy.

"Lúc trước đào nó ra, thấy hình như còn dùng được, tôi đã dùng thử, rồi nó biến thành thế này." Nhìn ánh mắt gần như dò xét của người đàn ông, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra nụ cười ngại ngùng.

"Thôi được rồi, chỉ là một cỗ máy thôi, vị chuyên gia kia ở đâu?" Người đàn ông cũng không để ý, trực tiếp hỏi Lâm Dương.

"Ở góc bên kia, có một bàn tay thò ra." Lâm Dương chỉ về phía vị trí đã phát hiện ra chuyên gia trước đó.

Người đàn ông đi đến đó, nhìn bàn tay bị đè, vẻ mặt trên mặt cũng hơi thay đổi, sau đó nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

"Có vẻ anh đã quen rồi?" Lâm Dương cũng thấy sự thay đổi của người đàn ông, vội vàng hỏi.

"Thôi được rồi, giúp cô Hàn làm việc, tình huống này cũng khá thường thấy." Người đàn ông cũng nhún vai, nói một câu thờ ơ, sau đó quay trở lên trên.

"Tôi đang lái máy xúc, hai người cũng lên đây với tôi đi." Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đi lên trên, có thể thấy, một chiếc máy xúc lúc này đang ở phía trên cái hố.

Người đàn ông vào buồng lái, sau đó điều khiển máy xúc dần dần tiến về phía trước.

Đến mép hố, máy xúc dần dần hạ xuống, người đàn ông ngồi trong đó vẫn có thể giữ vững cơ thể, một chút rung lắc không thể ảnh hưởng đến động tác của anh ta, xem ra đã rất quen thuộc với quy trình này.

Gầu của máy xúc rơi xuống những khối đất đó, không lâu sau, đã dọn sạch những khối đất phía trên, để lộ ra thi thể của vị chuyên gia bên dưới.

Nhìn tốc độ này, cũng khiến Lâm Dương phải tắc lưỡi khen ngợi, quả nhiên máy xúc chuyên nghiệp, tốc độ nhanh hơn nhiều so với chiếc máy nâng hạ mà Lâm Dương đã cải tạo trước đó.

Sau khi thấy máy xúc hoàn thành công việc, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng đi xuống dưới, cùng người đàn ông đi đến bên cạnh thi thể.

Chương 950

Thi thể này vì bị nhiều khối đá đè nén trong thời gian dài, lúc này đã biến thành hình thù kỳ dị, khuôn mặt cũng biến dạng, hoàn toàn không thể nhìn rõ diện mạo ban đầu của vị chuyên gia.

Quần áo trên người chuyên gia, phần lớn vị trí cũng đã bị đá sắc bén cào rách.

Lúc này trên người chuyên gia còn cắm mấy mảnh đá, máu tươi trong đó đã đông lại.

Thấy thứ này, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận buồn nôn, vội vàng rời khỏi đó, để người đàn ông tiếp tục xử lý tình hình ở đó.

Vốn dĩ, sau khi đào thi thể của chuyên gia ra khỏi đống đá, không nên tiếp tục đào ở nơi này nữa, rốt cuộc cái hố này được tạo ra trên một không gian dưới lòng đất, nếu đào những khối đá chống đỡ đi, có lẽ cái hố này sẽ sụp xuống lần nữa cũng không chừng.

Nhưng sau khi nhìn thấy những tinh thể màu lam đó, người đàn ông nhất quyết muốn đào cả những khối đất gần tinh thể màu lam ra.

Theo cách nói của người đàn ông, lúc này không làm như vậy, đợi người khác đến, những tinh thể màu lam này vẫn sẽ bị lấy ra, lúc đó nếu xảy ra chuyện, rủi ro sẽ càng cao hơn.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ với tư cách là người không liên quan, cũng đi lên trên, quan sát công việc của máy xúc bên dưới từ phía trên hố.

Rất nhanh, Lâm Dương cảm thấy một cơn mệt mỏi ập đến, cảm giác như có chút buồn ngủ.

Cơn buồn ngủ này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bất

đắc dĩ.

Công việc bên dưới không liên quan đến Lâm Dương, ở gần đây cũng không có thứ gì có thể thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Lâm Dương chỉ có thể lật giở một cuốn tạp chí lấy từ trên máy xúc xuống, cứ lật giở lung tung như vậy, còn bên trong viết gì, Lâm Dương cũng không quan tâm, rốt cuộc cuốn tạp chí này không phải loại tạp chí giải trí, mà là một cuốn tạp chí nói về phong thủy nhân tình, Lâm Dương không có hứng thú với thứ này.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng tỉnh lại từ trạng thái đó, không phải Lâm Dương tỉnh, mà là bị gọi tỉnh.

Người đàn ông bên dưới không biết từ lúc nào đã dừng công việc trong tay.

Dưới tiếng gọi của người đàn ông, Lâm Dương đi xuống dưới.

"Dừng lại rồi à?

Gặp chuyện gì sao?" Thấy những khối đá gần những tinh thể màu lam vẫn chưa được dọn sạch, Lâm Dương cũng hỏi.

Đối với việc người đàn ông gọi mình xuống, Lâm Dương không để ý, rốt cuộc bản thân Lâm Dương cũng không có việc gì làm, đang ở trong trạng thái nhàm chán.

"Tôi phát hiện ra một thứ, anh có thể xem thử." Trên mặt người đàn ông lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Nghe lời của người đàn ông, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng nhìn nhau, trong mắt đối phương cũng có thể thấy rõ sự nghi hoặc.

Hai người đi theo người đàn ông về phía trước, đến một nơi gần tinh thể màu lam, nhìn cửa hang trước mặt, vẻ mặt của cả hai đều trở nên vô cùng kinh ngạc.

Gần tinh thể màu lam, ở trước mặt hai người, có một cửa hang xuất hiện.

Cửa hang này trông như bị máy xúc đào ra vậy, nhưng Lâm Dương biết, điều đó là không thể.

Kích thước của cửa hang này còn nhỏ hơn cả gầu của máy xúc một vòng, hơn nữa, gầu xúc kích thước đó cũng không thể đào ra một cửa hang nhỏ như vậy được.

Cửa hang này nghiêng xuống dưới.

Lâm Dương đứng ở trên, bật đèn pin trong tay, ánh đèn chiếu xuống dưới.

Sau khi ánh đèn lọt vào trong, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận chói mắt.

Ở dưới đó, dường như cũng có thứ gì đó đang phát ra ánh sáng, chống lại Lâm Dương đang bật đèn từ phía trên.

Lâm Dương vội vàng quay đầu, nhìn về phía gần cửa hang, tránh nhìn thẳng vào cửa hang, mới cảm thấy mắt mình dễ chịu hơn một chút.

"Anh thấy gì không?" Lưu Tư Vũ bên cạnh hỏi.

Nghe lời của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ cô ấy không thấy ánh sáng đó sao?

Lâm Dương tắt đèn pin trong tay, sau đó phát hiện, ánh sáng trong cửa hang đã biến mất.

Chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác của mình sao?

Lúc này Lâm Dương cảm thấy khó hiểu trước cảnh tượng trước mắt, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Lại nhấn công tắc một lần nữa, ánh sáng của đèn pin chiếu vào

trong.

Lần này, Lâm Dương chăm chú nhìn xuống đáy cửa hang, kết quả, giống như trước đó, trong khoảnh khắc đèn pin chiếu xuống, một luồng ánh sáng chói mắt chiếu vào mắt Lâm Dương.

Lâm Dương che mắt lại, đồng thời buông tay ra, đèn pin rơi xuống đất.

"Anh không sao chứ?" Lưu Tư Vũ đến bên cạnh Lâm Dương, đỡ lấy cơ thể hắn, lo lắng hỏi.

"Không sao, dưới đó hình như có thứ gì đó phản quang, ánh sáng đó rất mạnh." Lâm Dương sau khi nghỉ ngơi một lúc, buông tay ra, nói như vậy, trên mặt mang theo một tia sợ hãi.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, ánh sáng truyền đến từ phía dưới gần như khiến Lâm Dương cảm thấy mắt mình sắp mù.

Bây giờ, Lâm Dương cũng có thể thấy, thế giới trước mắt thỉnh thoảng sẽ có một phần bị tối đi, lúc sáng lúc tối.

Nghe lời của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng cảm thấy khó hiểu, nhặt chiếc đèn pin bị Lâm Dương làm rơi trên đất, định chiếu vào xem.

Thấy động tác của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương vốn định ngăn cản, nhưng sau khi thấy vẻ mặt của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương quyết định, cứ để cô ấy thử đi, chỉ cần chịu trách nhiệm giảm thiểu tổn thương là được.

Lâm Dương chăm chú theo dõi động tác của Lưu Tư Vũ, khi Lưu Tư Vũ bật công tắc đèn pin, Lâm Dương cũng đưa tay ra, trực tiếp che mắt Lưu Tư Vũ lại.

"Lần này, cô thấy rồi chứ." Sau khi che mắt Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng hỏi như vậy.

“Ừm, thấy rồi.” Lưu Tư Vũ gật đầu.

“Lại phản quang à?” Người đàn ông bên cạnh thì không hiểu Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đang nói gì, trên mặt anh ta có vẻ mặt giống như Lưu Tư Vũ vừa rồi, cũng không hiểu.

Chương 951

“Anh... thử là biết.” Lâm Dương vốn định giải thích, nhưng sau khi thấy động tác của Lưu Tư Vũ, cũng nói như vậy.

Rốt cuộc loại chuyện này, phải tự mình trải nghiệm một lần mới được, có thể phản xạ ra ánh sáng còn chói mắt hơn cả ánh sáng của chính đèn pin, chuyện này Lâm Dương cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Chỉ thấy người đàn ông cầm lấy đèn pin, giống như Lâm Dương trước đó đứng ở mép cửa hang, sau đó chiếu ánh sáng xuống dưới, sau đó, cũng giống như Lâm Dương, bị ánh sáng bên dưới dọa cho buông tay ra.

Sau đó, cửa hang này tạm thời bị gác lại, nguyên nhân cũng đơn giản, cửa hang này không thể tiến hành thăm dò.

Một phần không gian bên ngoài, có thể thông qua ánh nắng mặt trời để thấy những khối đá bên trong, nhưng nếu muốn đi sâu hơn, sẽ phải đối mặt với một màn đêm đen kịt.

Nếu sử dụng đèn chiếu vào, thì thứ phản xạ lại là một loại ánh sáng còn chói mắt hơn.

Trên người Lâm Dương, thiết bị chiếu sáng duy nhất chỉ có chiếc đèn pin đó, loại ánh sáng chói mắt đó rõ ràng không thể cưỡng ép chịu đựng được.

Nếu có thể tìm được một thiết bị phát ra ánh sáng yếu, có lẽ có thể thấy được tình hình bên trong, nhưng lúc này, mấy người họ đều không có thứ đó.

Vì vậy sau khi thương lượng, họ cũng dừng động tác trong tay,

người đàn ông cũng không tiếp tục đào những khối đá bên cạnh tinh thể màu lam.

Ở đây có một lối đi, biết đâu ở những nơi khác cũng có vài lối đi, nếu tiếp tục đào xuống, lỡ như lại sụp đổ lần nữa thì phiền phức rồi.

Thậm chí vì để an toàn, người đàn ông còn lái máy xúc lên trên.

Sau đó, người mà Hàn Mộc Nghiên cử đến cũng lục tục kéo đến.

Thi thể của chuyên gia nhanh chóng được thu hồi, cửa hang đó cũng có người chuyên môn mang theo thiết bị đến thăm dò.

Chỉ mất nửa ngày công phu, họ đã tạo ra một loại tia sáng có thể không bị phản quang từ bên dưới phản xạ lại, sau đó đưa một thứ giống như cái hộp cho Lâm Dương.

Nhìn thiết bị trông rất tinh xảo trong tay, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút không tự nhiên, rốt cuộc nhìn qua, thứ này không phải hàng rẻ tiền.

Lợi dụng tia sáng từ thiết bị này, có thể trong tình trạng đảm bảo không bị phản xạ, nhìn rõ những thứ bên trong cửa hang đó.

Mượn thiết bị mới làm ra này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cuối cùng cũng có thể nhìn rõ dưới đáy cửa hang đó rốt cuộc là thứ gì.

Cửa hang này ban đầu kéo dài xuống dưới đều là những vách đá, nhưng sau khi đi sâu vào một khoảng cách nhất định, đến nơi bên dưới, chất liệu của những khối đá này xuất hiện sự thay đổi.

Nhìn từ xa, không thể thấy rõ hình dạng cụ thể của chúng, nhưng có một cảm giác ngũ sắc sặc sỡ.

Những phần tạo thành lối đi có chất liệu kỳ lạ kia đã phản xạ lại ánh sáng của đèn pin trước đó.

Chú ý đến điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng có sự thay đổi vi

diệu.

Xung quanh những thứ ngũ sắc sặc sỡ kia rõ ràng không phải hình thành tự nhiên.

Ở nơi tiếp giáp giữa chất liệu ngũ sắc sặc sỡ và vách đá thông thường, Lâm Dương có thể thấy rõ, trong đó có sự kết hợp rất không tự nhiên, sự chuyển đổi đột ngột này rõ ràng là do con người gia công về sau tạo thành.

Nói cách khác, ở nơi gần mặt đất này, tồn tại một lối đi hẹp.

Sau khi thấy lối đi này, Lâm Dương cũng hiểu ra.

Trên những vách đá ngũ sắc sặc sỡ kia, Lâm Dương dường như thấy một món đồ thủ công đặc biệt.

Vì khoảng cách, Lâm Dương không thể nhìn rõ thứ đó, chỉ có thể đi vào trong cửa hang vài bước.

Cửa hang này tuy không lớn, nhưng nếu Lâm Dương cúi người xuống, có thể dần dần tiến vào bên trong.

"Anh định làm gì, nơi này có thể sụp đổ lần nữa đó." Thấy Lâm Dương có dấu hiệu muốn đi vào trong, một nhân viên công tác bên cạnh vội vàng nhắc nhở, đưa tay ra định kéo Lâm Dương lại, nhưng tốc độ đi của Lâm Dương quá nhanh, tay của nhân viên công tác chỉ có thể chạm vào vạt áo Lâm Dương, không thành công tóm được hắn.

Lâm Dương nghe thấy tiếng la hét của gã phía sau, nhưng không để ý, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi đi về phía trước, Lâm Dương tiến vào cửa hang sâu gần nửa mét, cũng có thể thấy được món đồ thủ công trông có chút mơ hồ vừa rồi.

Đó là một thứ hình móc câu không biết làm bằng dược liệu gì, lúc

này đang cắm trên mảng vách đá ngũ sắc sặc sỡ kia, trông có vẻ đột ngột, cũng được cho là do con người thêm vào.

Cái thứ giống như móc câu kia, khi Lâm Dương nhìn từ đây, không biết tại sao, lại cảm thấy có chút quen mắt.

Nhìn hình dạng cong cong cắm trong vách tường đó, Lâm Dương nhanh chóng nhớ lại, mình quả thực đã thấy thứ tương tự.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, cái móc câu trên mảng tường ngũ sắc sặc sỡ kia lúc này, thực ra là một cái tay vịn có thể dùng tay kéo, trong một số cảnh đặc thù, thứ này rất thường thấy.

"Lâm Dương.

Anh định xem bao lâu nữa, có thể ra được rồi chứ." Lúc này, Lưu Tư Vũ ở phía sau cũng gọi về phía Lâm Dương.

"Ra ngay đây, để ta xem kỹ lại." Mặc dù biết lời của Lưu Tư Vũ là vì tốt cho mình, nhưng lúc này, nhìn thứ trước mặt, lòng hiếu kỳ trong lòng Lâm Dương hoàn toàn không thể kìm nén được, lúc này không ngừng xuất hiện, khiến Lâm Dương không thể không tiếp tục tiến lên.

Bóng dáng Lâm Dương tiếp tục đi sâu vào trong.

Lưu Tư Vũ ở bên ngoài nhìn động tác của Lâm Dương, cũng nhíu mày, bất chấp sự khuyên can của nhân viên công tác sau lưng, cũng bước vào trong cửa hang này, định kéo Lâm Dương đang ở bên trong ra.

Có người đang đến gần từ phía sau, Lâm Dương cũng nhận ra, nhưng lúc này, Lâm Dương không muốn để ý, tiếp tục tiến về phía trước.

Một lúc sau, Lâm Dương đã đến chỗ vách đá ngũ sắc sặc sỡ.

Xung quanh là màu sắc ngũ sắc, chỉ dưới một loại ánh sáng đặc thù của thiết bị trong tay, mới không phát ra ánh sáng chói mắt.

Đến gần những vách đá ngũ sắc sặc sỡ này, Lâm Dương cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy mắt mình không biết nên nhìn về đâu.

Vách đá ngũ sắc sặc sỡ này đã phân tán sự chú ý của Lâm Dương rất nhiều.

Trong lối đi này, Lâm Dương gần như không thể nhận diện chính xác phương hướng tiến lên.

Chương 952

Nếu không phải vì Lâm Dương vẫn luôn đi thẳng về phía trước theo bước chân của mình, có lẽ đã đâm vào vách đá gần đó vài lần rồi.

Những vách đá ngũ sắc sặc sỡ này dường như có tác dụng mê hoặc mắt người.

Lúc này Lâm Dương, trên mặt cũng treo lên một vài biểu cảm bất an, nơi này dường như quỷ dị hơn nhiều so với tưởng tượng.

Phản quang mạnh mẽ, cùng với màu sắc khiến người ta không thể phân biệt phương hướng này, nhìn thế nào, nơi này cũng không chào đón người ngoài.

Nghĩ đến đây, về việc bước vào đây có phải là một việc đúng đắn hay không, Lâm Dương cũng rơi vào suy nghĩ ngắn ngủi.

Nhưng rất nhanh, sự chú ý của Lâm Dương đã đặt vào nơi phía trước.

Cái thứ cong cong cắm trên vách tường đã thu hút Lâm Dương vào đây, Lâm Dương lúc này đã đến gần nó.

Vì màu sắc xung quanh thực sự quá mê hoặc, cho nên khi Lâm Dương đến gần đây, nhất thời cũng cảm thấy lạc lối.

Lúc này thấy thứ này, mới nhớ lại mục đích của mình, sau đó nhìn về phía thứ giống như móc câu này.

Sau khi đến gần, đối với phán đoán của mình, Lâm Dương cũng cảm thấy càng thêm chính xác.

Bề mặt của cái móc câu này rất thô ráp, giống như để người ta có thể nắm chắc, nên cố ý làm thành như vậy.

Hai đầu của nó mọc ra từ vách đá ngũ sắc sặc sỡ như mầm đậu.

Lâm Dương thử nắm lấy thứ này, cầm trong tay, không có bất kỳ sự khó chịu nào, dùng sức một chút, ngược lại có thể cảm giác được, nó cắm chặt vào vách tường xung quanh, chỉ dựa vào sức người, có lẽ cũng không thể nhổ nó ra.

Lúc này, Lưu Tư Vũ theo sau Lâm Dương cũng đã đến sau lưng hắn, nhìn vẻ mặt của Lâm Dương, cũng trở nên có chút mê hoặc.

"Anh làm gì ở trong này vậy, những bức tường xung quanh này, nhìn có chút choáng váng." Lưu Tư Vũ nhìn Lâm Dương, thần sắc trong mắt cũng trở nên có chút choáng váng, rõ ràng đã bị ảnh hưởng bởi những vách đá ngũ sắc sặc sỡ xung quanh.

Lâm Dương quay đầu nhìn Lưu Tư Vũ, phát hiện ra sự khác thường của đối phương, cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Tuy Lâm Dương cũng có chút khó chịu, nhưng cũng không đến mức độ như Lưu Tư Vũ.

Lúc này Lâm Dương, nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ trước mặt, vẻ mặt trên mặt cũng trở nên có chút kỳ quái.

Vẻ mặt của Lưu Tư Vũ rất không bình thường.

Lâm Dương tuy bị những vách đá xung quanh ảnh hưởng, cảm giác tầm nhìn của mình hoàn toàn không biết đặt vào đâu, nhưng cũng không đến mức độ như Lưu Tư Vũ, rốt cuộc Lâm Dương có thể giữ được suy nghĩ tỉnh táo, còn Lưu Tư Vũ lúc này, có cảm giác có chút thần trí không rõ.

Đừng nhìn bây giờ Lưu Tư Vũ trông có vẻ rất bình thường, nhưng theo Lâm Dương thấy, tình trạng của Lưu Tư Vũ rất không ổn.

Nguyên nhân trong đó tự nhiên có quan hệ không thể tách rời với những vách đá xung quanh, vì vậy lúc này, đối với sự uy hiếp của

những vách đá xung quanh này, Lâm Dương cũng có một nhận thức mới.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút do dự, tại sao chỉ có Lưu Tư Vũ biến thành như vậy, còn mình lại không có vấn đề gì?

Lúc này Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, nhìn Lưu Tư Vũ trước mặt, cũng rơi vào suy nghĩ ngắn ngủi.

Rất nhanh, Lâm Dương cũng chú ý đến điểm khác biệt giữa mình và Lưu Tư Vũ.

Đó là khi mình tiến vào, là nhìn vào thứ trong tay này mà tiến vào.

Lâm Dương trước khi tiến vào, có một mục tiêu chính xác, đó là cái tay vịn cong cong trong tay này.

Lâm Dương nhắm chuẩn cái thứ đặc biệt nổi bật trong vách đá ngũ sắc sặc sỡ này, mới tiến vào.

Còn Lưu Tư Vũ, thì trực tiếp đi theo sau lưng hắn.

Có lẽ vì lúc này mình đang nắm chặt thứ này, nên mới không biến thành như vậy cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng đánh giá thứ trong tay.

Trên đó, Lâm Dương không thấy bất kỳ sự khác thường nào, hoa văn phía trên cũng chỉ là những đường vân dọc đơn giản, dùng để tăng ma sát giữa tay và lòng bàn tay mà thôi, dường như không có bất kỳ sự khác thường nào.

Cảm thấy kỳ lạ, Lâm Dương nhìn về phía trước nhất.

Ở phía trước, vẫn là lối đi được tạo thành bởi những bức tường ngũ sắc sặc sỡ giống nhau.

Lúc này, Lâm Dương nhìn về phía trước, sẽ cảm thấy một trận choáng váng không rõ nguyên nhân, dường như không thể phán đoán

được phương vị trước mặt mình.

Ở khu vực phía trước, Lâm Dương không có một thứ gì có thể dùng để định vị.

Chỉ nhìn từ xa, Lâm Dương đã cảm thấy đầu óc có chút không tỉnh táo.

Lúc này, hắn cũng đã hiểu cảm giác của Lưu Tư Vũ.

Nếu lúc đó, không có cái tay vịn trong tay này làm chỉ dẫn, lúc này, có lẽ mình cũng giống như Lưu Tư Vũ, đều biến thành một bộ dạng như vậy rồi.

Hiểu ra điều này, đối với sự nguy hiểm của nơi này, Lâm Dương cũng có một nhận thức mới.

"Chúng ta quay lại đi." Thấy Lưu Tư Vũ một bộ dạng không tỉnh táo như vậy, Lâm Dương cũng nói như vậy.

Trong lối đi này, nếu tiếp tục đi xuống, cũng quá nguy hiểm rồi.

Rõ ràng chỉ một lúc, Lâm Dương đã cảm thấy ý thức của mình không còn rõ ràng.

"Ừm." Giọng Lưu Tư Vũ rất trầm, có lẽ có quan hệ với đôi mắt mông lung kia.

Lưu Tư Vũ xoay người, chuẩn bị rời khỏi đây.

Lâm Dương cũng đi theo sau lưng Lưu Tư Vũ, hai người cùng nhau tiến về phía bên ngoài.

Đi một lúc, Lâm Dương nhận ra có điều không ổn.

Chương 953

Đã đi mấy phút rồi, vẫn chưa rời khỏi mảng tường ngũ sắc sặc sỡ này.

Lâm Dương nhận ra điều không hay, vội vàng đi nhanh vài bước về phía trước, vòng qua vai Lưu Tư Vũ, nhìn về phía trước.

Sau khi hướng tầm nhìn về phía đó, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Ở ngay phía trước Lưu Tư Vũ, không thể thấy được con đường ra ngoài.

Rõ ràng ở không xa nên biến lại thành vách đá thông thường mới đúng, nhưng lúc này, Lâm Dương đều không phát hiện ra.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã đoán ra.

Có lẽ Lưu Tư Vũ thần trí không rõ khi hành động, không biết lúc nào đã quay đầu lại rồi.

Cơ thể Lưu Tư Vũ đã che khuất tầm nhìn của Lâm Dương, cho nên Lâm Dương không thể thấy được cảnh tượng phía trước.

Trong tình huống này, trong tầm nhìn của Lâm Dương, ngoài Lưu Tư Vũ ra, chỉ có những bức tường gây choáng váng xung quanh.

Nói cách khác, bây giờ Lâm Dương cũng đã lạc trong nơi này rồi sao?

Phía trước Lưu Tư Vũ không thấy lối ra, vậy phía sau thì sao?

Lâm Dương quay đầu, nhìn về phía sau lưng mình.

Nhìn một cái, cũng không thấy nơi nào đặc biệt, khắp nơi đều là những màu sắc tương tự.

Khi những màu sắc này tràn vào mắt Lâm Dương, cảm giác choáng váng đó lại một lần nữa xuất hiện trong đầu Lâm Dương.

Chết tiệt, dường như đã lạc trong nơi này rồi, bị màu sắc của những bức tường xung quanh mê hoặc, bây giờ đều không thể tìm được đường rời đi.

Nếu phân biệt kỹ, có lẽ có thể tìm được phương hướng rời đi trong lối đi, nhưng Lâm Dương biết một điều, lại không thể làm được.

Một khi Lâm Dương muốn quan sát cảnh tượng ở xa, những màu sắc chồng chéo này đồng thời tiến vào mắt Lâm Dương, sẽ khiến Lâm Dương dâng lên một trận buồn nôn từ trong bụng, hoàn toàn không thể nhìn xa.

Sau khi Lâm Dương phát hiện ra mình bị lạc, Lưu Tư Vũ vẫn tiếp tục tiến lên.

Đợi đến khi Lâm Dương phát hiện, Lưu Tư Vũ và Lâm Dương đã cách nhau một đoạn rồi.

Thấy vậy, Lâm Dương cũng lập tức lao lên.

Nhưng Lâm Dương không chạm vào được Lưu Tư Vũ, bóng dáng Lưu Tư Vũ đã biến mất trước mặt Lâm Dương, đột nhiên biến mất.

Vừa rồi còn có thể thấy bóng lưng của Lưu Tư Vũ, đột nhiên biến mất.

Phát hiện ra cảnh này, trong lòng Lâm Dương cũng nảy sinh dự cảm không hay.

“Lưu Tư Vũ, Lưu Tư Vũ!” Lâm Dương lớn tiếng la hét, âm thanh vang vọng trong không gian này, phối hợp với màu sắc của vách tường, cho Lâm Dương một cảm giác đặc biệt quái dị.

Không có bất kỳ hồi đáp nào, dường như Lưu Tư Vũ đột nhiên và Lâm Dương cách nhau một khoảng rất xa.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên nhắm mắt lại, tiến về phía trước.

Lâm Dương vừa rồi đang đuổi theo Lưu Tư Vũ, cho nên phía trước Lâm Dương là phương hướng mà Lưu Tư Vũ đã đi.

Để tránh một mình bị lạc ở đây trong tình trạng không có bất kỳ chỉ dẫn nào, Lâm Dương đã chọn phương pháp duy nhất, đó là nhắm mắt lại.

Chỉ cần dựa vào hành động đã khắc sâu vào ký ức cơ bắp, có lẽ sẽ không bị ảnh hưởng bởi ngoại giới.

Lâm Dương nghĩ như vậy, từ từ tiến về phía trước, tay cũng đưa ra phía trước, tránh cơ thể va vào vách tường.

Tiến lên với đôi mắt nhắm nghiền khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bất an.

Chỉ có đưa tay ra phía trước để dò đường mới có thể khiến Lâm Dương giảm bớt một chút cảm giác bất an này.

Trên đường tiến lên, Lâm Dương cũng có thể cảm giác được, con đường dưới chân trở nên có chút gập ghềnh.

Cảm nhận được điều này, tốc độ tiến lên của Lâm Dương cũng chậm lại.

Rốt cuộc Lâm Dương cũng sợ, lỡ như ở nơi này không cẩn thận ngã xuống, đến lúc đứng dậy, có lẽ không tìm được phương hướng chính xác, tuy rằng phương hướng mà Lâm Dương đang đối mặt hiện tại, cũng không nhất định đã chính xác.

Mỗi bước Lâm Dương đi xuống, đều không đặt chân thật, sẽ thử dò rồi mới đặt chân xuống.

Cách hành động này tuy an toàn, nhưng đối với chân của Lâm Dương lại là một áp lực không nhỏ.

Lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó xử, trong cơn bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể không quan tâm mà trực tiếp đặt chân thật.

Như vậy, Lâm Dương mới không mệt mỏi như vậy.

Đi khoảng một phút, Lâm Dương đột nhiên bước hụt, phát hiện dưới chân không có gì cả.

Nhận ra điều này, Lâm Dương lập tức muốn quay người lại, rời khỏi nơi này, nhưng đến khi phát hiện ra thì đã muộn.

Trọng tâm cơ thể của Lâm Dương đang nghiêng về phía trước.

Lúc này Lâm Dương đang rơi xuống mặt đất bên dưới.

Sau khi phát hiện cơ thể mình đang rơi xuống, Lâm Dương lập tức tỉnh táo lại, mở mắt ra, nhìn tầm nhìn phía trước, cũng trở nên vô cùng khó coi.

Lâm Dương có thể thấy, cơ thể mình lúc này đang ở trong một không gian, đang dần dần rơi xuống.

Trong quá trình rơi xuống, Lâm Dương có thể thấy, vẫn là những bức tường ngũ sắc sặc sỡ kia.

Thấy những thứ này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng vì cơ thể mình đang ở trong trạng thái rơi xuống, Lâm Dương thậm chí không thể nhắm mắt lại để phớt lờ mọi thứ trước mắt.

Chương 954

Lúc này Lâm Dương cảm thấy có chút buồn nôn, đồ ăn sáng nay, lúc này đang cuộn trào trong dạ dày của hắn, khiến Lâm Dương cảm thấy khó chịu rõ ràng.

Rơi xuống gần đáy nơi này, chân Lâm Dương tiếp đất trước, lực va chạm truyền lên người Lâm Dương, suýt chút nữa khiến Lâm Dương không đứng vững được.

Sau đó Lâm Dương cũng nhìn xung quanh, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lúc này Lâm Dương đang ở trong một không gian rộng lớn.

Vách đá ở đây là đá thông thường màu xám trắng, không còn là màu sắc của những bức tường ngũ sắc sặc sỡ trước đó.

Nhưng Lâm Dương phát hiện ra một vấn đề, đó là khi rơi xuống, chiếc thiết bị trông có vẻ quý giá trong tay cũng bị hư hại một chút.

Lâm Dương nhìn vỏ ngoài của thiết bị trong tay bị vỡ, trên mặt cũng treo lên một vài biểu cảm bất mãn.

Sau đó, Lâm Dương cũng thấy, Lưu Tư Vũ đang nằm ở không xa trước mặt, lúc này đang nằm trên đất, trông như đã bất tỉnh.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã biết, tại sao trước đó nhìn bóng dáng Lưu Tư Vũ lại đột nhiên biến mất, hóa ra là đã rơi xuống đây.

Hiểu ra điều này, sắc mặt Lâm Dương cũng dịu đi phần nào.

Đi đến bên cạnh Lưu Tư Vũ, Lâm Dương lay người Lưu Tư Vũ, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, vẻ mặt trên mặt có chút thay đổi, giống như biểu thị sự bất mãn với động tác của Lâm Dương, nhưng lại không có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Thấy tình hình này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cũng nhìn xung quanh, cố gắng ở nơi này, tìm một con đường có thể rời đi.

Lối đi phía trên khiến hắn rơi xuống đại khái chỉ cách khoảng hai mét, nhưng Lâm Dương không muốn quay lại bằng đường đó vì sự ô nhiễm tinh thần từ màu sắc của những vách đá khiến hắn cảm thấy khó mà chịu đựng nổi.

Hiểu rõ điều này, Lâm Dương cũng nghiêm túc tìm kiếm nơi này.

Trong tình huống này, chiếc thiết bị đắt tiền trong tay Lâm Dương lại có vẻ hơi vô dụng.

Nó chỉ có thể phát ra ánh sáng yếu, mục đích là để không dễ bị phản xạ, nhưng trong một hang đá thông thường này, loại ánh sáng yếu này đối với Lâm Dương lại là một loại ánh sáng khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Ánh sáng đỏ mờ ảo chiếu lên vách đá, Lâm Dương thậm chí phải tốn một chút sức lực mới có thể phán đoán được, trên vách đá rốt cuộc có thứ gì.

Khi Lâm Dương đang nhíu mày tìm kiếm, trên một vách đá được ánh sáng đỏ của thiết bị chiếu vào, đột nhiên xuất hiện một bóng đen, một bóng đen nhỏ, lóe lên một cái, từ nơi ánh sáng đỏ chiếu vào.

Lâm Dương cũng chú ý đến điều này, nhìn về phía đó, sắc mặt trở nên vô cùng vi diệu.

Cái bóng đen vừa rồi, nếu Lâm Dương không đoán sai, đó có lẽ là sinh vật nhỏ sống trong hang động, đúng không?

Nhận ra điều này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi.

Trong một hang động như thế này, sống một vài con thằn lằn nhỏ,

Lâm Dương sẽ không cảm thấy kỳ lạ, nhưng thứ có thể sinh tồn ở đây không chỉ có thằn lằn nhỏ.

Lâm Dương vội vàng lùi lại gần Lưu Tư Vũ, sau khi thấy không có thứ gì đến gần bên cạnh Lưu Tư Vũ, hắn liền ngồi xuống đất, định chờ ở đây cho Lưu Tư Vũ tỉnh lại.

Trong hang động này có sinh vật sống, lỡ như thấy Lưu Tư Vũ bất động, rồi chạy đến thì biết làm sao.

Tuy khả năng thấp, nhưng Lâm Dương cũng không thể phớt lờ khả năng này.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng ở lại gần Lưu Tư Vũ, đồng thời cũng dùng ánh mắt kỳ lạ quan sát môi trường xung quanh.

Ngoài lối đi ngũ sắc sặc sỡ ở phía trên, những vách đá xung quanh dường như đã trở lại bình thường, dường như lối đi có màu sắc kỳ dị trước đó là đặc biệt.

Hiểu ra điều này, đối với nơi này, Lâm Dương cũng có một vài suy đoán.

Lối đi đó có lẽ trực tiếp dẫn đến nơi này cũng không chừng.

Những màu sắc khiến người ta cảm thấy choáng váng đó, có lẽ là để ngăn cản người ngoài tùy tiện tiến vào.

Lúc đó nếu không phải Lưu Tư Vũ nhận đường có vấn đề, mình cũng đã sớm rút khỏi nơi này, sẽ không đến mức phải ở trong một hang đá hẹp để canh chừng Lưu Tư Vũ.

Trong hang đá này, có lẽ có thứ gì đó thú vị, đáng để dùng lối đi đó để xua đuổi người ngoài.

Lâm Dương ngây người đứng bên cạnh Lưu Tư Vũ, đề phòng trong sơn động này có thứ gì đó kỳ quái có thể làm hại cô ấy.

Một lúc lâu sau, Lưu Tư Vũ nằm trên mặt đất vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lâm Dương nhìn vách đá bên cạnh, trong ánh sáng đỏ le lói từ chiếc máy trong tay, hắn cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt, vì vậy sắc mặt lúc này có chút kỳ lạ.

Cứ nhìn chằm chằm vào Lưu Tư Vũ khiến Lâm Dương cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, nên hắn thả lỏng một chút, nhìn ra xung quanh để đôi mắt được nghỉ ngơi.

Có lẽ sinh vật trong sơn động này chưa từng thấy con người, nên khi đối mặt với hắn và Lưu Tư Vũ, nó cũng cảm thấy sợ hãi không chừng.

Nghĩ vậy, ánh mắt Lâm Dương nhìn xung quanh cũng thoáng vẻ nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, một âm thanh vang lên từ chỗ Lưu Tư Vũ đang nằm.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Dương lập tức nhìn qua, thấy Lưu Tư Vũ đang dần dần mở mắt. "Đây là đâu?" Sau khi tỉnh lại, Lưu Tư Vũ có vẻ hơi mơ hồ, cất tiếng hỏi, trong mắt hiện rõ sự bối rối. "Chúng ta rơi từ trên xuống, cô không nhớ sao?" Lâm Dương nhìn Lưu Tư Vũ, giọng nói có phần trầm thấp, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Rốt cuộc, việc rơi xuống đây hoàn toàn không phải điều hắn mong muốn, và lúc này trong sơn động, hắn cũng cảm thấy áp lực.

Bầu không khí trong sơn động vô cùng quỷ dị, nhìn qua chỉ thấy một màu đen kịt.

Kết hợp với ánh sáng đỏ yếu ớt từ thiết bị trong tay Lâm Dương, hai người chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Cũng vì thế mà họ cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên đối với bóng tối xa xa. "Chúng ta không thể quay lại đường cũ sao?" Lưu Tư Vũ

cũng nghe ra được ý tứ đặc biệt trong lời nói của Lâm Dương, cô hỏi, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

Chương 955

"Cô muốn quay lại nơi đó sao?" Nghe Lưu Tư Vũ nói, Lâm Dương lộ ra vẻ mặt quái dị.

Nơi đó có những bức tường khiến người ta cảm thấy khó chịu rõ rệt, nếu phải hành động ở đó, đối với Lâm Dương mà nói cũng là một áp lực cực lớn.

Huống chi là Lưu Tư Vũ?

Cô ấy đã ngất xỉu ở nơi đó rồi, nên lúc này, biểu cảm của Lâm Dương trông rất kỳ lạ.

Nghe Lâm Dương nói vậy, Lưu Tư Vũ hiển nhiên cũng nhớ lại cảnh tượng phía trên, sắc mặt trở nên khó coi, rồi vội vàng lắc đầu.

Lúc này, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã đi đến thống nhất, nếu có thể, tốt nhất không nên đi con đường phía trên nữa.

Rốt cuộc con đường đó sẽ khiến người ta cảm thấy chóng mặt rõ rệt.

Nghĩ vậy, Lâm Dương bèn nhìn ra xung quanh.

Từ lúc nãy đến giờ, Lâm Dương dường như nghe thấy một âm thanh, giống như có thứ gì đó đang không ngừng chấn động.

Âm thanh đó truyền đến bên tai hắn, ban đầu hắn nghĩ là ảo giác, nhưng bây giờ xem ra, dường như thật sự có thứ gì đó ở gần đây.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn, sắc mặt nhìn xung quanh cũng trở nên tồi tệ.

Âm thanh này truyền đến bên tai Lâm Dương rất rõ ràng, Lưu Tư Vũ cũng đã chú ý tới.

Sắc mặt hai người đều không tốt lắm, thứ có thể phát ra âm thanh rõ ràng như vậy, hiển nhiên không phải là một sinh vật nhỏ bé.

Nếu gặp phải nó trong sơn động này, e rằng Lâm Dương và Lưu Tư Vũ sẽ ở thế yếu.

Cả hai hoàn toàn không quen thuộc với cấu trúc của sơn động này, một khi gặp phải sinh vật cỡ lớn bên trong, e rằng họ cũng chẳng có cách nào hay ho. "Chắc sẽ không xui xẻo đến vậy đâu nhỉ?" Lâm Dương thầm nghĩ, vẻ mặt nhìn xung quanh trở nên vô cùng cẩn trọng.

Ở nơi này, hắn có thể nghe thấy rõ ràng, nguồn gốc của âm thanh chấn động đó đang dần dần đến gần.

Nhưng tiếng bước chân của sinh vật đó, Lâm Dương lại hoàn toàn không nghe thấy.

Cảm giác chênh lệch kỳ quái này truyền đến tai khiến tâm trạng hắn càng lúc càng tệ.

Lưu Tư Vũ cũng nép sát vào Lâm Dương hơn một chút.

Sơn động tối đen như mực, chỉ có thứ trong tay hai người phát ra ánh sáng đỏ yếu ớt, giúp họ có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Âm thanh đang dần đến gần kia đối với hai người mà nói, là một nỗi sợ hãi vô hình.

Trong lúc hai người dựa sát vào nhau, khoảng cách của âm thanh đó cũng ngày càng gần.

Trong cảm nhận của Lâm Dương, nó dường như ở ngay gần đây, nhưng điều khiến hắn sợ hãi hơn là, hắn vẫn không cảm nhận được gì, ngoài âm thanh đang không ngừng đến gần đó, hắn không thể nhận ra bất kỳ thông tin nào khác về nguồn phát ra nó.

Lúc này, biểu cảm trên mặt Lâm Dương trở nên vô cùng kỳ lạ.

Sau đó, khi âm thanh đến gần một mức độ nhất định, một trận xung kích truyền đến chỗ Lâm Dương.

Hắn có thể cảm nhận được mặt đất dưới chân mình, lúc này cũng theo một lực va chạm mà bắt đầu rung động.

Cảm nhận được điều này, sắc mặt Lâm Dương trở nên cực kỳ tồi tệ.

Rung động truyền từ dưới chân Lâm Dương lên, cơ thể hắn và Lưu Tư Vũ cũng rung lên theo.

Cơn rung động này kéo dài không lâu, nhưng cũng đủ để hai người nhận ra một điều, sinh vật phát ra âm thanh kỳ quái kia đã đến rất gần rồi.

Sức mạnh của nó có thể làm rung chuyển cả nơi này.

Lâm Dương ý thức được điều đó, sắc mặt vô cùng khó coi.

Ánh sáng chỉ có thể chiếu tới vách đá cách đó vài mét, nhưng sinh vật kia, vừa rồi chắc chỉ là va chạm nhẹ một cái, lại khiến cả một khu vực đồng thời rung động.

Sức mạnh kinh khủng như vậy, Lâm Dương thậm chí không dám tưởng tượng, một khi bị thứ đó va phải thì sẽ ra sao.

Nếu bị va trúng trực diện, hắn đoán mình sẽ chết ngay tại chỗ.

Cú va chạm đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Lâm Dương và Lưu Tư Vũ dựa sát vào nhau, đỡ lấy đối phương, để tránh cú va chạm tiếp theo lại ập đến.

Nhưng sau khi hai người chờ đợi một lúc, không có thêm bất kỳ cú va chạm nào, giống như con sinh vật khổng lồ kia đã bỏ qua hai người họ vậy.

Nhưng nếu thế, lại không giải thích được âm thanh vẫn đang vang

lên bên tai là gì?

Sắc mặt Lâm Dương vẫn có chút tái nhợt.

Hắn ngồi phịch xuống đất, có thể cảm nhận được nơi phát ra âm thanh ở ngay sau lưng không xa.

Lâm Dương xoay người, nhìn vào khoảng không tối đen phía sau, rồi từ từ chĩa thiết bị trong tay về phía đó.

Ánh sáng yếu ớt chiếu tới nơi đó, lúc này, Lâm Dương cũng có thể nhìn rõ, ở phía trước hắn, rốt cuộc là thứ gì.

Một sinh vật khổng lồ xuất hiện trước mặt Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Lâm Dương thậm chí còn cảm thấy nghẹt thở trong giây lát.

Đó là một cái đầu rắn khổng lồ, lúc này đang nhìn về phía hai người.

Dưới ánh sáng đỏ, Lâm Dương không thể phán đoán được đây là con rắn màu gì, nhưng vào lúc này, chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa.

Chương 956

Kích thước của cái đầu rắn đó có thể nuốt chửng Lâm Dương trong một ngụm.

Sau khi nhìn thấy một con rắn khổng lồ như vậy, trong khoảnh khắc, Lâm Dương đã có ý nghĩ chi bằng cứ để nó ăn quách cho xong.

Rốt cuộc, với sự chênh lệch về kích thước giữa hai bên, Lâm Dương hoàn toàn không tìm được cách nào để chống cự.

Nhưng một lúc sau, Lâm Dương cũng ý thức được, cái đầu rắn kia, tuy đang nhìn chằm chằm đầy vẻ thèm thuồng ở phía trước không xa, nhưng hắn có thể cảm nhận được, trong mắt đối phương có ham muốn ăn thịt mình, nhưng nó lại không tiến lại gần.

Lâm Dương tự nhiên không tin rằng đối phương có thể kiềm chế được loại ham muốn này.

Vậy thì chỉ có một khả năng, nó đang ở đây, nhưng lúc này không thể đến gần hắn và Lưu Tư Vũ.

Âm thanh mà trước đó Lâm Dương và Lưu Tư Vũ nghe thấy và cảm thấy sợ hãi chính là tiếng lưỡi rắn.

Lưỡi của con rắn khổng lồ này cũng to bằng cánh tay của Lâm Dương, lúc này đang khẽ rung động trong không trung.

Đó chính là nguồn gốc của âm thanh đang dần đến gần mà họ cảm nhận được.

Lúc này, chiếc lưỡi rắn đó, dù đã thè ra khỏi miệng con mãng xà, vẫn còn cách chỗ Lâm Dương một khoảng.

Nhận ra điều này, Lâm Dương cũng yên tâm hơn một chút.

Với sự chênh lệch kích thước giữa hai bên, đối phương chắc chắn không phải đang quan sát, mà là nó không thể đến gần hơn được.

Lâm Dương nghĩ vậy, rồi nhìn ra xung quanh.

Rất nhanh, hắn đã tìm ra bằng chứng.

Gần đầu con mãng xà có những tảng đá cứng rắn, lúc này đang chặn đường tiến của nó.

Đầu con mãng xà lúc này đang tựa vào đó, đồng thời dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Lúc này, sau khi phát hiện hai người tạm thời an toàn, Lâm Dương cũng bắt đầu suy nghĩ về những chuyện khác.

Ví dụ như, cái con quái vật này, làm thế nào nó có thể sinh tồn ở gần sơn động này?

Trong sơn động này, làm gì có đủ thức ăn để đảm bảo gã khổng lồ này không bị chết đói?

Lâm Dương cảm thấy có chút nghi ngờ.

Tuy hắn biết rằng loài rắn có thể ngủ đông, cũng có thể tích trữ thức ăn trong bụng từ trước, nhưng một con rắn khổng lồ như vậy, nếu sinh sống ở gần đây, bao nhiêu năm qua, hẳn phải ra ngoài săn mồi chứ?

Vậy lúc nó đi săn, chưa từng có ai phát hiện ra sao?

Lâm Dương cảm thấy đây là một chuyện bất thường, nên cũng bắt đầu suy nghĩ.

Nhưng một lúc sau, hắn vẫn không có manh mối nào.

Nhìn sắc mặt của Lưu Tư Vũ bên cạnh, Lâm Dương cũng bất đắc dĩ thở dài.

Con mãng xà này có thể phát hiện ra hắn và Lưu Tư Vũ ở đây, e rằng có mối quan hệ không thể tách rời với thiết bị đang phát ra ánh sáng đỏ này.

Khi ánh sáng đỏ xuất hiện trong môi trường tối đen, tự nhiên sẽ thu hút con mãng xà đến.

Lúc này, Lâm Dương đang suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi đây.

Con mãng xà đang nhìn chằm chằm vào hai người họ.

Mặc dù Lâm Dương biết rằng có vách đá ngăn cản nên nó không thể ăn thịt họ được, nhưng điều này cũng đồng nghĩa với một chuyện khác, họ bị mắc kẹt ở đây.

Chỉ cần con mãng xà vẫn còn ở đây nhìn chằm chằm, họ còn có thể đi đâu được chứ?

Ở phía bên kia, đúng là có một con đường có thể rời đi, nhưng ai có thể đảm bảo rằng, sau khi đi về phía đó, sẽ không gặp phải con mãng xà ở một không gian nào đó?

Cấu trúc bên trong không gian này, con mãng xà chắc chắn quen thuộc hơn Lâm Dương và Lưu Tư Vũ.

Nếu lúc này nó đang ở đây nhìn chằm chằm mà không ăn thịt họ ngay, cũng có nghĩa là, ở nơi này, hai người an toàn.

Một khi họ rời đi, không chừng ở một vị trí rộng rãi nào đó, sẽ bị con mãng xà từ đâu đó lao ra ăn thịt cũng không chừng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng tắt thiết bị trong tay.

Nút bấm trên thiết bị được nhấn xuống, ánh sáng đỏ yếu ớt biến mất.

Lúc này, nơi đây cũng biến thành một màu đen kịt.

Chỉ có ở phía trước không xa, tiếng lưỡi rắn rung động vẫn truyền

đến, cũng đang nói cho Lâm Dương biết, gã khổng lồ này chưa rời đi, vẫn đang ở đó nhìn chằm chằm vào vị trí này.

Trong bóng tối, Lâm Dương phải mất một lúc mới có thể nhìn thấy mọi vật, sau đó hắn cũng phát hiện, con mãng xà ở phía trước, không biết từ lúc nào, đã biến mất.

Tiếng lưỡi rắn vẫn luôn rung động trước đó, giống như một tiếng ồn trắng bị hắn và mọi người bỏ qua, lúc này mới chú ý, con mãng xà đó đã biến mất rồi.

Ta nghe nói loài rắn phán đoán vị trí của con mồi bằng nhiệt độ.

Trong hang đá lạnh lẽo này, tự nhiên nhiệt độ của Lâm Dương và Lưu Tư Vũ là cao nhất.

Nói cách khác, trong mắt con mãng xà đó, hắn và Lưu Tư Vũ chẳng phải là một mục tiêu rõ ràng sao?

Sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi.

Nhưng sau khi tắt ánh sáng đỏ, con mãng xà rời đi cũng chứng tỏ một điều, ánh sáng đó đối với con mãng xà quả thực có tác dụng nhất định, cho nên tốt nhất không nên bật thiết bị lên thì hơn.

Lúc này, nơi hai người đang đứng lại một lần nữa truyền đến rung động.

Chương 957

Khi rung động truyền đến, Lâm Dương lập tức nắm lấy cơ thể của Lưu Tư Vũ bên cạnh, sau đó bám vào những mỏm đá trên vách đá, tránh để cơ thể mình trượt sang một bên.

Con mãng xà kia, lúc này lại đang tấn công nơi này.

Lần này, rung động không kết thúc trong chốc lát.

Những cú va chạm liên tiếp truyền đến từ gần đó, xuyên qua những vách đá này.

Lâm Dương chỉ có thể nghe thấy những tiếng va chạm không ngừng truyền đến, nhưng lại không thể phán đoán được, con mãng xà đang ở vị trí nào tấn công nơi này, khiến hắn muốn rời đi cũng không tìm được chỗ.

Va chạm kéo dài khoảng vài phút.

Không hổ là hang động vẫn có thể giữ được sự ổn định khi không gian dưới lòng đất trước đó sụp đổ?

Lúc này, sau khi trải qua vài phút rung động, ngoài việc làm cho trên người Lâm Dương và Lưu Tư Vũ bị phủ một lớp bụi, chỉ có vài tảng đá rơi xuống, hoàn toàn không có dấu hiệu sụp đổ.

Ý thức được nơi này không dễ sụp đổ như vậy, Lâm Dương cũng yên tâm hơn.

Hắn nhìn về phía Lưu Tư Vũ, lúc này Lưu Tư Vũ lại đang nhìn lên phía trên.

Thấy Lưu Tư Vũ có vẻ khác thường, Lâm Dương cũng lập tức nhìn lên phía trên, sau đó ở nơi đó, hắn đã chú ý tới.

Trong bóng tối mịt mùng, Lâm Dương nhìn thấy một vật nhỏ dài, lúc này đang không ngừng run rẩy cơ thể ở đó.

Thứ đó, nếu Lâm Dương không đoán sai, thì hẳn là một con rắn nhỏ.

Cái bóng đen mà Lâm Dương nhìn thấy trên tường trước đó, hẳn là nó rồi.

Con rắn nhỏ này lúc này đang ở trên vách đá phía trên hai người, ở đó không ngừng run rẩy cơ thể, nhìn xuống dưới khiến Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó giải quyết.

Trong tình huống tối đen như mực này, muốn xử lý gã này, có chút khó khăn.

Rốt cuộc, Lâm Dương chỉ có thể thông qua sự di chuyển của những khối màu xám đen đơn giản để phán đoán vị trí của đối phương.

Muốn giải quyết đối phương trong hoàn cảnh này, đối với Lâm Dương mà nói, cũng là một áp lực không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng sờ về phía thiết bị có thể phát sáng bên cạnh.

Đặt tay lên công tắc trên đó, Lâm Dương chuẩn bị bật thiết bị này.

Chỉ cần có đủ ánh sáng, cho dù chỉ là ánh sáng đỏ yếu ớt này, Lâm Dương cũng có thể giải quyết con rắn nhỏ trên đó.

Ý nghĩ này lóe lên trong lòng Lâm Dương, sau đó hắn lại rút tay ra khỏi thiết bị, dùng vẻ mặt phức tạp nhìn cái bóng đen đang run rẩy trên đó.

Nếu bật thiết bị ở đây, con mãng xà kia có thể sẽ lại đến gần, đây không phải là điều Lâm Dương mong muốn.

Chẳng lẽ, Lâm Dương phải chịu đựng con rắn nhỏ này, cứ để nó di chuyển trên đầu hai người sao?

Lâm Dương cảm thấy có chút khó xử, sau đó sờ vào tay Lưu Tư Vũ. "Làm gì vậy?" Giọng Lưu Tư Vũ có chút không vui, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cái bóng đen của con rắn nhỏ trên đó. "Thứ này chắc sẽ không chủ động cắn người đâu, hay là mặc kệ nó đi." Lâm Dương suy nghĩ một lúc, rồi nói như vậy. "Nhưng bây giờ nó đang nhảy nhót trên đầu tôi như vậy, tôi cảm thấy, nó chỉ đang chọn một thời cơ thích hợp mà thôi." Nghe Lâm Dương nói, Lưu Tư Vũ cũng đưa ra một lý do khiến Lâm Dương không thể từ chối.

Lời của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương không thể phản bác.

Lúc này, nhìn cái bóng đen của con rắn nhỏ đang không ngừng nhảy nhót trên đó, Lâm Dương biết, lời của Lưu Tư Vũ, rất có thể là đúng.

Nhưng một khi bật thiết bị lên, con mãng xà kia lại có khả năng sẽ quay lại đây, đây không phải là chuyện Lâm Dương muốn thấy. "Cứ xem sao đã." Do dự một lúc, Lâm Dương đưa ra một câu trả lời nước đôi.

Hắn vừa không muốn nhìn thấy con mãng xà kia, cũng không muốn thứ này nhảy nhót gần mình.

Nhưng giữa hai lựa chọn khó khăn, Lâm Dương lại không thể đưa ra quyết định, nên lúc này, hắn nhìn gã trên đó, nói như vậy.

Dường như cảm nhận được sự do dự của hai người bên dưới, cái bóng đen phía trên, trong khoảnh khắc tiếp theo, đã biến mất.

Lâm Dương không thể nhìn thấy cái bóng đen của thứ đó nữa.

Chẳng lẽ nó đã rời đi rồi sao?

Lâm Dương nhìn về phía những vách đá xung quanh, cố gắng tìm

kiếm bóng dáng của thứ đó, nhưng rất nhanh, cơ thể hắn cứng đờ, hắn biết, con rắn nhỏ đó đã đi đâu rồi.

Lâm Dương cảm giác được, ở mắt cá chân của mình, lúc này có một cảm giác lạnh lẽo, giống như muốn chui vào trong giày của hắn vậy.

Thứ đang dính trên ống quần của hắn, hẳn là con rắn nhỏ đã biến mất kia.

Sau khi cảm nhận được đối phương nhảy lên người mình, trên mặt Lâm Dương, có biểu cảm hoảng loạn rõ rệt.

Nhưng rất nhanh, hắn cũng bình tĩnh lại, vì hắn phát hiện, con rắn nhỏ này tuy đang không ngừng di chuyển ở mắt cá chân của hắn, nhưng lại không tấn công hắn, giống như thật sự không có ý định chủ động tấn công hai người. "Sao vậy?" Lưu Tư Vũ, người gần như dán sát vào cơ thể Lâm Dương, cũng cảm nhận được sự khác thường trong khoảnh khắc vừa rồi của hắn, liền hỏi. "Không sao." Mặc dù con rắn nhỏ lúc này đang di chuyển ở mắt cá chân của hắn, nhưng Lâm Dương vẫn trả lời đối phương như vậy.

Theo Lâm Dương thấy, con rắn nhỏ này một lúc nữa, e rằng sẽ rời khỏi cơ thể hắn, có thể chỉ vì lần đầu tiên nhìn thấy con người như vậy, nên cảm thấy tò mò mà thôi.

Ngay khi Lâm Dương nghĩ vậy, một cơn đau nhẹ khiến hắn không nhịn được mà kêu lên. "Hử?" Tiếng của Lâm Dương đã thu hút sự chú ý của Lưu Tư Vũ, nhưng bây giờ hắn không có thời gian để trả lời câu hỏi của cô, hắn kinh ngạc nhìn xuống mắt cá chân của mình.

Chương 958

Không sai, lúc này, hắn đã bị cắn.

Con rắn nhỏ này sau khi ở trên người hắn, không tấn công hắn ngay lập tức, ngược lại sau khi do dự một lúc, mới tấn công.

Ngay khi Lâm Dương cảm thấy nhẹ nhõm, mắt cá chân của hắn đã có thêm một vết thương.

Lúc này, Lâm Dương cũng dần dần hiểu ra, có lẽ suy đoán của hắn, ngay từ đầu đã sai.

Đối với con rắn nhỏ đó mà nói, đúng là lần đầu tiên nó nhìn thấy sinh vật như hắn, nhưng lý do nó ở trên người hắn, ngoài việc quan sát vì tò mò, quan trọng hơn, e rằng là để kiểm tra mức độ phản kháng của Lâm Dương.

Hắn đã bị coi là một sinh vật không có bất kỳ mối đe dọa nào, cho nên nó mới phát động tấn công.

Vết thương gần mắt cá chân, lúc này cũng truyền cơn đau lên người Lâm Dương.

Cơn đau không tên này khiến hắn không khỏi rùng mình một cái.

Con rắn nhỏ đó, sau khi cắn Lâm Dương một nhát, đã nhả miệng ra, sau đó hướng về vách đá bên cạnh mà rời đi, nhanh chóng rời khỏi bên cạnh hắn.

E rằng không phải vì sợ Lâm Dương phản công, mà chỉ đơn giản là cảm thấy, thịt trên người Lâm Dương không đủ ngon mà thôi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi.

Hắn đã bị cắn.

Con rắn nhỏ đó, hắn chỉ nhìn thấy bóng lưng của nó, hoàn toàn không biết, đối phương rốt cuộc có phải là rắn độc hay không.

Nếu trong miệng nó có độc, vậy thì đối với Lâm Dương mà nói, đó là một vấn đề lớn rồi.

Lâm Dương nghĩ vậy, vẻ mặt vô cùng khó coi, giống như đang cân nhắc điều gì đó.

Lưu Tư Vũ bên cạnh, sau khi phát hiện Lâm Dương không có hành động gì thêm, cũng tưởng rằng vừa rồi chỉ là hành động đột ngột của hắn mà thôi, bây giờ đã trở lại bình thường.

Bây giờ, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ, phải làm thế nào để cùng Lưu Tư Vũ rời khỏi nơi này.

Hiện tại, hắn và Lưu Tư Vũ bị mắc kẹt trong một hang đá.

Hang đá này trông có vẻ có vài lối ra.

Một lối quay lại nơi có những bức tường sặc sỡ kia, những lối ra còn lại, đều có khả năng sẽ bị con mãng xà kia tấn công.

Nói cách khác, bây giờ nếu hai người chọn quay lại, sẽ an toàn hơn nhiều.

Chỉ là, con đường có màu sắc kỳ dị kia sẽ mang lại cảm giác chóng mặt, Lâm Dương đành phải từ bỏ ý định này.

Đối với hắn mà nói, nếu để hắn một lần nữa đi trong con đường đó, có lẽ còn đơn giản hơn là mò mẫm trong bóng tối.

Hiện tại hai người ở nơi này tạm thời an toàn.

Con rắn nhỏ sau khi cắn hắn một nhát đã rời đi, e rằng trong thời gian ngắn sẽ không quay lại.

Con mãng xà kia, lúc này e rằng cũng đã rời đi, chỉ cần hắn và Lưu Tư Vũ không bật thiết bị trong tay lên, xác suất gặp phải gã đó cũng

rất thấp.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn vào môi trường xung quanh, cố gắng tìm một hướng có thể rời đi.

Ngoài con đường đã đi xuống, hắn có thể nhìn thấy hai đường viền tối đen đang dần sâu hơn.

Đó chính là những con đường đang dần kéo dài.

Một trong số đó tương đối rộng rãi, chính là nơi con mãng xà trước đó nhìn chằm chằm hai người.

Lâm Dương tự nhiên không thể đưa Lưu Tư Vũ đi ra từ nơi đó, bên ngoài đó là nơi con mãng xà có thể hành động.

Vì vậy, tầm mắt của hắn đặt vào một nơi tương đối chật hẹp.

Dẫn theo Lưu Tư Vũ, Lâm Dương đi đến nơi đó.

Nhìn vào vách đá hai bên, hắn có thể phát hiện, vách đá gần đó cũng kéo dài vào trong cùng với con đường.

Như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Chỉ cần có những con đường này tồn tại, vậy thì đi trong đó, khả năng bị mãng xà cắn cũng giảm đi rất nhiều.

Lâm Dương nghĩ vậy, một tay dắt Lưu Tư Vũ bên cạnh, một tay vịn vào tường xung quanh, hai người bắt đầu tiến vào bên trong.

Con đường này trông khá sâu.

Lâm Dương dẫn Lưu Tư Vũ đi trong đó vài phút, vẫn chưa đi đến cuối.

Vách đá trên tay hắn cho thấy Lâm Dương đang ở trong đó có chướng ngại vật có thể cản được con mãng xà.

Trong khoảng thời gian này, âm thanh lưỡi rắn vẫn luôn rung động

bên tai Lâm Dương và Lưu Tư Vũ cũng đã hoàn toàn biến mất.

Xem ra, hai người đã ở xa con mãng xà đó rồi.

Ngay khi Lâm Dương vừa nảy ra ý nghĩ như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy kỳ lạ.

Cảm giác của tay hắn đối với vách đá dường như có chút kỳ quái.

Lâm Dương ý thức được điều gì đó, biểu cảm trên mặt xuất hiện sự thay đổi vi diệu.

Vách đá trong tay hắn không thô ráp như trước nữa, hắn cảm thấy vân trên đó có thể lần theo được.

Sau khi di chuyển dọc theo một bên vách đá, sắc mặt Lâm Dương cũng ngưng trọng lại.

Chương 959

Gần một tảng đá, hắn tìm thấy một đường viền chia cắt hai tảng đá.

Đường viền này dường như có thể tạo thành một vòng tròn.

Khi di chuyển quanh vòng tròn theo đường viền, tay Lâm Dương cũng có thể chạm vào mép của vách đá kia.

Liên kết với cảm giác kỳ dị này, Lâm Dương dường như đã hiểu ra.

Lúc này dưới tay hắn không phải là vách đá, mà là đang sờ vào cơ thể của con mãng xà kia.

Lâm Dương lúc này có thể khẳng định như vậy.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận, cơ thể con mãng xà dưới tay hắn, dường như đang từ từ hô hấp phập phồng.

Cảm giác rung động yếu ớt này bị Lâm Dương cảm nhận được, khiến hắn càng thêm chắc chắn về suy nghĩ của mình, hắn quả thực đã sờ vào cơ thể của con mãng xà kia.

Như vậy, chẳng phải là đã đến nơi không an toàn rồi sao?

Con mãng xà sau khi bị hắn chạm vào, dường như không có bất kỳ cảm giác nào, hoàn toàn không có phản ứng.

E rằng nó không phát hiện ra hai người Lâm Dương đang sờ vào cơ thể nó.

Nếu đã như vậy, quay lại thôi.

Lâm Dương ý thức được một điều, nếu tiếp tục tiến về phía trước, e rằng không thể quay lại được nữa.

Bây giờ đã rời khỏi phạm vi bảo vệ của vách đá rồi.

Trong cảm nhận cá nhân của Lâm Dương, dường như bị thứ gì đó nhốt lại vậy.

Một cảm giác không tên bao trùm lên người Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy trên người có một cảm giác lạnh lẽo truyền đến.

Cơ thể có chút cứng đờ, nhưng Lâm Dương vẫn miễn cưỡng di chuyển cơ thể, dẫn theo Lưu Tư Vũ xoay người, chuẩn bị quay đầu. "Sao vậy?" Lưu Tư Vũ bên cạnh sau khi cảm nhận được hành động của Lâm Dương, cũng cất tiếng hỏi. "Con đường này không đi được, chúng ta phải quay lại đường cũ thôi." Giọng Lâm Dương có chút trầm thấp, nói như vậy. "Ý gì?" Lưu Tư Vũ sau khi nghe xong lời của Lâm Dương, cảm thấy lời của hắn có chút không rõ ràng, lúc này cũng cảm thấy nghi ngờ, liền hỏi như vậy.

Ngay khi Lâm Dương chuẩn bị trả lời Lưu Tư Vũ, hắn cảm nhận được, cơ thể con mãng xà vừa bị hắn sờ vào, lúc này đã động đậy.

Mặt đất nơi Lâm Dương đang đứng, lúc này cũng xuất hiện những rung động nhỏ.

Khi rung động xung quanh truyền đến, Lâm Dương vốn định giải thích, cũng lập tức ngậm miệng lại, sau đó dẫn theo Lưu Tư Vũ, lao về phía trước.

Nếu đã biến thành như vậy, thì không thể tiếp tục cùng Lưu Tư Vũ ở lại nơi này được nữa.

Con mãng xà vốn không phát hiện ra hai người, lúc này lại có biến đổi.

So với việc cho rằng đối phương di chuyển theo bản năng, suy nghĩ của Lâm Dương lại tiêu cực hơn một chút.

Có lẽ giọng nói của hắn và Lưu Tư Vũ vừa rồi đã bị gã này chú ý

tới cũng không chừng.

Lâm Dương dẫn theo Lưu Tư Vũ chạy về phía trước.

Sau khi rung động truyền đến, Lưu Tư Vũ cũng ý thức được, liền theo Lâm Dương cùng di chuyển về phía trước.

Rung động mặt đất không mạnh, nhưng ở trên không, lúc này có tiếng xé gió truyền đến.

Cùng với một âm thanh rõ ràng truyền đến, Lâm Dương có thể cảm nhận, vách đá xung quanh cũng rung động, dường như có tiếng đá rơi xuống.

Sau khi tiếng nổ lớn truyền đến, rung động mặt đất cũng dần dần biến mất, dường như gã phía sau đã dừng hành động lại.

Lâm Dương quay đầu nhìn, cũng có thể phát hiện, ở phía trước không xa, có thể nhìn thấy cái bóng đen của con mãng xà, lúc này đang kẹt ở phía bên kia cửa động, nhìn chằm chằm vào Lâm Dương bên trong.

Nhìn vào đôi mắt của con mãng xà đó, Lâm Dương dường như cảm thấy có chút quen thuộc, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Sau đó, Lâm Dương cũng nhớ lại, đồng tử trong mắt dần dần giãn ra.

Con mãng xà này, hẳn là con của Hàn Mộc Nghiên.

Trước đó ta nghe nói nó đã chạy thoát, không ngờ lại gặp ở nơi này.

Như vậy, cũng có thể giải thích tại sao gã này có thể sinh tồn ở nơi này.

E rằng là do trận động đất cách đây không lâu, nó đã theo một khe nứt nào đó dưới lòng đất mà đến đây, chứ không phải là sinh vật bản

địa ở đây.

Hiểu ra điều này, ánh mắt Lâm Dương nhìn con mãng xà cũng mang theo một tia sắc thái quỷ dị.

Xem ra, sau khi lên trên, phải báo tin này cho Hàn Mộc Nghiên.

Hàn Mộc Nghiên dường như vẫn luôn tìm kiếm gã này.

Lúc này nếu để cô ấy biết tin này, e rằng sẽ rất vui mừng.

Cũng không chắc, con mãng xà này nghỉ ngơi ở nơi này, có lẽ lúc bắt nó không cẩn thận, sự việc sẽ diễn biến thành cục diện mà Hàn Mộc Nghiên không thể chấp nhận được cũng không chừng.

Nhưng chuyện đó, lại có liên quan gì đến Lâm Dương chứ?

Hắn chỉ cần đưa Lưu Tư Vũ an toàn rời khỏi nơi này là được.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nhìn về phía Lưu Tư Vũ bên cạnh.

Chương 960

"Ta e rằng chỉ có thể quay lại đường cũ thôi." Lâm Dương nói như vậy, Lưu Tư Vũ bên cạnh cũng gật đầu lia lịa.

Lúc này, cô ấy cũng đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Nếu không phải Lâm Dương phản ứng đủ nhanh, có lẽ bây giờ hai người đã trở thành bữa ăn trong đĩa của con mãng xà kia rồi.

Bây giờ hai người cũng không vội tiếp tục tiến về phía trước ở nơi này nữa, nhanh chóng quay lại thì hơn.

Lâm Dương cũng phải nghĩ cách đối phó với những con đường có màu sắc kỳ dị trên đó.

Tuy không chắc có thể thành công, nhưng lúc này, hắn cũng chỉ có thể chọn thử một lần.

Lâm Dương nghĩ vậy, dẫn theo Lưu Tư Vũ quay lại phía con đường đó.

Lưu Tư Vũ bám vào vai Lâm Dương, hắn nhón chân, đẩy cô ấy lên.

Sau khi Lưu Tư Vũ lên trên, Lâm Dương không lập tức theo sau, mà ở dưới gọi lên. "Ở trên đó không bật đèn có bị chóng mặt không?" Cách của Lâm Dương là không bật thiết bị này.

Như vậy, tuy trước mặt hai người chỉ là một con đường tối đen, nhưng chỉ cần không bị những màu sắc sặc sỡ kia mê hoặc, những vấn đề này đều không lớn.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lưu Tư Vũ, Lâm Dương cũng nhón chân, để cô ấy kéo mình lên trên, vào trong con đường đó.

Không bật thiết bị trong lòng, Lâm Dương cũng có thể xác nhận, nhìn vào con đường xung quanh, tuy có thể thông qua độ xám khác nhau để phán đoán những vách đá này quả thực có màu sắc khác nhau, nhưng lại không có cảm giác chóng mặt truyền đến.

Như vậy, hắn cũng yên tâm hơn.

Hai người sờ vào vách đá bên cạnh, dần dần di chuyển về phía trước.

Vài phút sau, Lưu Tư Vũ cũng phát hiện ra thứ gì đó.

Theo lời miêu tả của cô, cô sờ thấy một thứ giống như tay vịn.

Nghe thấy thứ này, Lâm Dương cũng biết, sắp có thể ra ngoài rồi.

Phía trên hắn lúc này không có ánh sáng, e rằng là do bên ngoài trời đã tối.

Nghĩ vậy, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ tiếp tục tiến về phía trước, sau đó rời khỏi con đường đó, nhìn ra bên ngoài.

Khoảng giữa trưa lúc vào hang động này, lúc này ra ngoài, đã gần chập tối rồi.

Nhưng xung quanh con đường này, không có ai cả.

Nhưng từ những thiết bị còn sót lại trên mặt đất xem ra, những người này lại không giống như đã rút lui, ngược lại giống như bị thứ gì đó dọa chạy mất, ngay cả thiết bị cũng không mang đi.

Lúc này, từ phía trên hố sâu, có tiếng gọi truyền đến.

Lâm Dương ngẩng đầu, cũng có thể nhìn thấy một người đàn ông, hiện đang đứng ở đó.

Người đàn ông đó Lâm Dương có chút ấn tượng, chính là người trước đó đã giao thiết bị này cho hắn. "Mọi người đi đâu cả rồi?" Lâm Dương sau khi lên trên, lập tức hỏi.

Có thể thấy, trên hố sâu, có vài người, đều chưa đi xa, vẫn ở gần đây. "Trước đó dưới đó rung động vài lần, chúng tôi sợ cái hố này sụp đổ lần thứ hai nên mới chạy lên.

Các cậu ở dưới đó không cảm nhận được sao?" Người đàn ông nghe Lâm Dương nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ có chút ngại ngùng.

Rốt cuộc, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ ở dưới đó, còn họ lại chạy đến nơi an toàn.

Nghe người đàn ông nói, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt có chút bối rối, sau đó hắn hiểu ra.

Rung động mà mấy người này cảm nhận được, hẳn là do con mãng xà dưới đó di chuyển gây ra.

Không ngờ tiếng động di chuyển của gã đó lại có thể truyền đến đây.

Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, sau đó hắn nhớ ra, có một chuyện chưa làm.

Lâm Dương vội vàng gọi điện thoại cho Hàn Mộc Nghiên, kể cho đối phương chuyện về gã khổng lồ dưới đó.

Chỉ là điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ là, Hàn Mộc Nghiên dường như không hề vui mừng.

Từ giọng điệu của Hàn Mộc Nghiên, Lâm Dương không nghe ra được cảm xúc đặc biệt nào.

Rõ ràng trước đó cô ấy rất nhiệt tình trong việc tìm kiếm gã này, lúc này sau khi nhận được tin tức của nó, lại không có bất kỳ phản ứng nào, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ. "Tôi không đùa đâu, tôi tận mắt nhìn thấy gã đó rồi." Lúc này, Lâm Dương cũng vội bổ sung. "Ừm, tôi biết rồi, cậu về đi, thứ đó tôi sẽ xử lý." Từ phía Hàn Mộc Nghiên, không có vẻ gì là không tin, chỉ là giọng điệu của cô,

nghe có vẻ hơi trầm.

Sau khi cúp điện thoại, tuy cảm thấy khó hiểu, nhưng Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đã rời khỏi nơi này.

Về phần tinh thể màu xanh trong hố sâu được xử lý thế nào, hắn không rõ.

Chỉ là với tư cách là một trong những người phát hiện, Lâm Dương và Lưu Tư Vũ đều được chia một khoản thù lao không nhỏ.

Vài ngày sau, Lâm Dương một mình xuất hiện ở một thị trấn nào đó.

Nhiệm vụ lần này chỉ có một mình hắn.

Nhà Lưu Tư Vũ có việc nên đã rời đi, nếu không, đáng lẽ phải là hai người.

Chương 961

Tuy Lưu Tư Vũ đã rời đi, nhưng Lâm Dương vẫn quyết định một mình đến đích.

Rốt cuộc, nơi đó cũng không phải là nơi yên ổn gì cho cam.

Chỉ từ thông tin Hàn Mộc Nghiên nói cho hắn xem ra, sự bất thường trong đường ống đó có mức độ nguy hiểm nhất định.

Mấy ngày gần đây, đã có vài người vì đến gần thứ đó mà bị thương.

May mà mức độ thương tích của mấy người đó đều không nặng, cho nên chuyện này cũng bị ém xuống.

Nếu lần này hắn không thể giải quyết được, vài ngày nữa số người bị thương lại tăng lên, đến lúc đó thứ đó e rằng không giấu được nữa.

Về thông tin của thứ đó, tin tức mà Lâm Dương nhận được cũng rất mơ hồ, thậm chí không có một miêu tả cụ thể nào.

Chỉ biết rằng thứ đó có khả năng gây sát thương cho con người, cho nên lúc hắn đến đây, cũng vô cùng cẩn thận.

Bên trong quần áo trên người hắn đều có kẹp một lớp thép mỏng, trong trường hợp không ảnh hưởng đến hành động của hắn, tăng cường khả năng phòng ngự của hắn ở mức độ lớn nhất.

Đồng thời trên người hắn, dao găm và súng ngắn đều có một khẩu, để có thể nhanh chóng khống chế thứ đó.

Thứ đó chỉ xuất hiện vào ban đêm, ban ngày người đến gần nơi này sẽ không bị ảnh hưởng, cũng vì thế mà không có quá nhiều người bị thương.

Đồng thời cũng vì đặc tính này, trong phán đoán của Lâm Dương, thứ đó có lẽ cũng là một loại Tống tử không chừng.

Rất nhanh, Lâm Dương đã đến bên cạnh đường ống đó.

Trước mặt hắn, chính là đường ống trong thông tin.

Vài ống thép bị bỏ hoang đặt ở đó.

Từ lớp bụi trên đó xem ra, cũng không biết là thứ gì do nhà xây dựng lúc nào đó bỏ lại.

Vì vậy lúc này, ánh mắt Lâm Dương nhìn nơi này cũng mang theo một tia sắc thái quái dị.

Kích thước của những đường ống này, Lâm Dương muốn vào trong, bắt buộc phải cúi người mới vào được.

Nếu hành động trong không gian hạn chế như vậy, hắn cũng sẽ cảm thấy có chút khó khăn.

Nhưng thứ đó ở trong những đường ống này, cho nên hắn cũng bắt buộc phải vào trong.

Như vậy, cũng không còn cách nào khác.

Lâm Dương thở dài, sau đó đến gần một đường ống ở mép ngoài cùng.

Dựa vào ánh trăng, Lâm Dương có thể lờ mờ nhìn thấy cảnh tượng bên trong đường ống.

Chỉ cần không phải là nơi sâu nhất, đều có thể nhìn thấy rõ.

Lâm Dương kiểm tra từng ống một, đều không thấy có gì bất thường.

Rõ ràng, gã đó quả thực trốn ở nơi sâu nhất trong đường ống.

Như vậy, hắn cũng cảm thấy có chút phiền phức.

Chẳng lẽ, phải để ta vào trong đó sao?

Nhìn kích thước của những đường ống này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất an.

Trong con đường chật hẹp như vậy, hắn ngoài việc tiến lên lùi lại, cũng không có không gian để né tránh.

Theo miêu tả, gã trốn trong đường ống đó có tốc độ rất nhanh.

Trong không gian như vậy, Lâm Dương không tự tin có thể né được đòn tấn công của đối phương.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng nhìn ra xung quanh, cố gắng tìm thứ gì đó có thể giúp đỡ.

Nhưng sau khi quay đầu, hắn cũng chú ý tới, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Vừa rồi lúc hắn xoay người, ánh mắt lướt qua một thứ gì đó, đã thu hút sự chú ý của hắn.

Xung quanh đường ống bên trong đó, có một số vết tích.

Lâm Dương trước đó không chú ý đến loại này, lúc này dưới sự quan sát có chủ ý của hắn, mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ những thứ đó.

Giống như bị thứ gì đó sắc bén cào vào, rất nhiều vết dao loang lổ xung quanh đường ống.

Những thứ này cũng đã khơi lên một tia bất an trong Lâm Dương.

Vết tích này, chẳng lẽ là do gã đó tấn công gây ra sao?

Chỉ có một đường ống trước mặt hắn có vết tích này, những đường ống còn lại đều không có vết tích như vậy, vì vậy cũng có thể loại trừ khả năng trẻ con nghịch ngợm khắc lung tung ở đó.

Những vết dao này không dày đặc lắm, nhưng cứ cách một đoạn ngắn lại có thể thấy vài đường, chồng lên nhau, vết dao sau sâu hơn vết dao trước, nhìn đến mức hắn cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Nếu những vết tích này là do gã đó để lại, vậy thì nó hẳn là đang sống trong đường ống trước mặt hắn rồi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đứng trước đường ống, nhìn chằm chằm vào nó, trong mắt mang theo một tia kỳ lạ, sau đó lấy ra chiếc đèn pin trong túi, nhấn công tắc, ánh sáng chiếu vào trong.

Khi ánh sáng chiếu vào trong, Lâm Dương cũng nghe thấy một âm thanh, giống như có thứ gì đó đang bay trong không trung, sau đó, một tiếng "cạch", đèn pin trong tay hắn đã bị đánh hỏng.

Bóng đèn phát ra ánh sáng, lúc này lớp bảo vệ bên ngoài đã bị vỡ một lỗ nhỏ.

Hắn nhìn vào bên trong đèn pin, có thể thấy, có một viên sỏi, lúc này đang kẹt ở trên đó.

Chương 962

Sau đó, từ trong đường ống đó, lại có tiếng vật thể bay trong không trung truyền đến.

Lâm Dương cũng ý thức được, vội vàng né sang một bên.

Sau đó hắn cảm thấy một cơn đau truyền đến, khó tin nhìn vào vị trí bắp chân của mình.

Ở bắp chân của hắn, lúc này xuất hiện một vết thương, tấm thép mỏng bên trong đã bị phá vỡ, làm bị thương bắp chân của hắn bên trong, lúc này đang chảy máu.

Ở bắp chân của Lâm Dương, đáng lẽ phải có một tấm thép, nhưng lúc này, tấm thép đó đã bị xuyên thủng.

Nhìn máu tươi đang chảy xuống bắp chân, Lâm Dương cũng hít một hơi khí lạnh.

Hắn vội vàng đi sang một bên, tránh xa cái ống có mức độ nguy hiểm nhất định này, sau đó nhìn vào vị trí chân của mình.

Sau đó hắn có thể thấy, tấm thép trên bắp chân quả thực đã bị xuyên thủng.

Từ bên ngoài chiếc quần bị rách cũng có thể thấy, vết tích vỏ ngoài tấm thép bên trong bị đập cong, nhìn rõ mồn một.

Vì vậy lúc này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Gã trốn trong đường ống đó có sức phá hoại như vậy, tấm thép mặc trên người hắn, trong nháy mắt đã bị phá vỡ.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương trở nên có chút phức tạp.

Hắn đột nhiên phát hiện, đồ hắn mang theo, dường như không đủ.

Trên bắp chân có tấm thép bảo vệ, sau khi bị viên đá bay ra với tốc độ cao đó đập trúng, vẫn khiến bắp chân hắn bị thương.

Như vậy, một khi loại đá bay tốc độ cao đó rơi vào mặt hắn, chẳng phải là có thể trực tiếp đánh vào não hắn sao?

Lâm Dương không muốn tưởng tượng đến cảnh tượng đó, cho nên lúc này, nhìn vào đường ống trước mặt, hắn cũng manh nha ý định rút lui.

Sau khi quay về, chuẩn bị lại rồi hãy đến.

Trong lòng Lâm Dương nảy ra ý nghĩ như vậy, nhưng sau khi di chuyển sang một bên vài bước, hành động của hắn cũng dừng lại.

Nhìn vào đường ống bên cạnh, vẻ mặt cũng trở nên có chút kỳ lạ.

Theo thông tin mà Hàn Mộc Nghiên đã nói trước đó, sinh vật này đối với những người bình thường đi ngang qua, tuy sẽ phát động tấn công, nhưng tuyệt đối không gây ra sức phá hoại lớn như vậy, những người đó chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Nhưng bây giờ lại bị viên đá đó xuyên thủng tấm thép dùng để phòng hộ trên người hắn.

Độ dày của tấm thép đó không nhiều, nhưng cũng không đến mức mỏng manh như vậy chứ.

Gã này so với trước đây hung hãn hơn một chút sao?

Theo thông tin hiện có, Lâm Dương chỉ có thể suy luận ra kết luận tương tự, nhìn vào cạnh bên của đường ống đó, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Vừa rồi khi cú đó bay ra, hắn không cảm nhận được bất kỳ động tĩnh nào, trong đường ống vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng sỏi lao đi với tốc độ cao trong không trung.

Nghĩ đến đây, đối với sức phá hoại của sinh vật bên trong, Lâm Dương cũng đã có đủ nhận thức.

Nhưng nếu cứ như vậy quay về, vậy thì lần sau hắn đến, trên người tuy sẽ có đủ sự bảo vệ an toàn, nhưng lại không biết hình thái cụ thể của sinh vật này, nói cách khác, không có một phương pháp hiệu quả để giải quyết nó.

Nếu đi theo quy trình như vậy, vận may không tệ, e rằng cũng phải mất thêm hai ngày công sức, mới có thể tìm được phương pháp đối phó.

Trong hai ngày đó, những người bình thường đi ngang qua, chẳng phải sẽ trở nên nguy hiểm hơn sao?

Sức phá hoại của gã này lúc này lớn như vậy, nếu đánh trúng cơ thể của những người bình thường không có bất kỳ sự bảo vệ nào, dùng lực va chạm khoét ra một cái lỗ trên bề mặt cơ thể, hắn cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Nghĩ vậy, bước chân chuẩn bị rời đi của Lâm Dương cũng dừng lại, do dự một lúc.

Hay là vào xem thêm một lúc, chỉ cần có thể nhìn thấy hình dạng cụ thể của sinh vật đó là được.

Như vậy, lần sau hắn đến, có thể tìm được đạo cụ thích hợp để một lần đuổi gã này đi.

Trong lòng Lâm Dương xuất hiện ý nghĩ như vậy, nhưng nhìn vào mép của đường ống đó, hắn chần chừ mãi không đến gần, vì hắn nhớ rất rõ, ở giữa chiếc đèn pin bị vứt trên đất, có một viên sỏi bay ra, lúc này đang kẹt ở bên trong.

Từ nơi này xem ra, sinh vật trong đường ống đó, ném sỏi ra ngoài trừ việc có lực va chạm mạnh mẽ, độ chính xác cũng hoàn hảo, có thể

trực tiếp làm vỡ bóng đèn bên trong đèn pin.

Nếu Lâm Dương cứ như vậy đi đến trước đường ống đó, không chừng cú tiếp theo, sẽ nhắm vào mặt hắn cũng không chừng.

Với độ chính xác của đối phương, hắn chỉ có thể trông chờ vào vận may, đối phương không biết yếu hại của con người ở đâu.

Nhưng cho dù chỉ đánh trúng một số vị trí trên cơ thể, đối với hắn mà nói, cũng sẽ có những cơn đau khó có thể chịu đựng được.

Rốt cuộc cơ thể là một cơ quan có tính phối hợp, một khi một bộ phận trong đó bị tổn thương, vậy thì tất nhiên sẽ dẫn đến phản ứng không tốt ở các vị trí khác.

Do ảnh hưởng của nhiều loại cân nhắc, lúc này Lâm Dương sau khi suy nghĩ một lúc ở đây, cũng đã đưa ra quyết định của mình.

Hắn sẽ không rời đi như vậy.

Đối với gã trốn trong đường ống này, hắn muốn nhìn thấy hình dạng cụ thể, làm rõ sinh vật bên trong rốt cuộc là gì rồi mới rời đi.

Nhưng hắn cũng không định trực tiếp đi từ đường ống đó vào, rốt cuộc hiệu quả của những viên sỏi bay tốc độ cao đó rơi vào người, lúc này đang thể hiện trên bắp chân của hắn.

Vết thương trên bắp chân không sâu, tuy lúc nào cũng có một tia đau đớn truyền từ trong đó ra, nhưng đối với hắn mà nói, cũng không phải là chuyện không thể chịu đựng được.

Sau khi dùng băng gạc dự phòng quấn quanh chỗ bị thương, Lâm Dương cũng đã đưa ra quyết định của mình.

Nếu không thể đi từ đường ống đó sang bên kia, vậy thì có thể đi các đường ống khác mà.

Vài ống thép đặt song song nhau, từ những vết cào bên trong

đường ống xem ra, sinh vật này chỉ sống trong đường ống này.

Chương 963

Đi các đường ống khác, vậy thì sẽ an toàn hơn một chút.

Mấy ống thép ở đây chất thành một hình tam giác nhỏ, từ dưới lên trên số lượng dần dần giảm đi.

Đường ống mà sinh vật đó đang sống, là một ống ở giữa.

Chỉ cần Lâm Dương có thể đến được đường ống trên đó, hắn là có thể tìm được phương pháp đối phó.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng từ một bên bò lên.

Những đường ống bị bỏ hoang ở đây, có lẽ vì những khe hở giữa các đường ống do thời gian tích tụ bùn đất, nên sự khớp nối giữa các đường ống này vô cùng chặt chẽ.

Lúc này Lâm Dương bò lên, những đường ống này cũng không có dấu hiệu trượt đi.

Sau khi bò lên trên ống thép tầng cao nhất, trong ống thép bên dưới, cũng không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cũng không biết sinh vật đó không cảm nhận được Lâm Dương ở trên, hay là hoàn toàn không quan tâm đến hành động của hắn.

Tuy lúc này Lâm Dương và đường ống bên dưới cách nhau một khoảng, nhưng lúc này, hắn vẫn giữ sự cẩn thận đầy đủ.

Rốt cuộc, sinh vật đó đã thể hiện ra sự công kích trong khoảnh khắc ngắn ngủi trước đó, không phải là điều hắn có thể lý giải.

Lúc này, hắn nhìn về phía đường ống mà sinh vật bên dưới đang ở, đồng thời lấy ra con dao găm ở bên hông.

Con dao găm của Lâm Dương vô cùng sắc bén, nhưng lúc này, sự

sắc bén trên con dao găm sắp bị hắn lãng phí đi.

Cúi người xuống, hắn đặt con dao găm vào một bên của đường ống trước mặt.

Đường ống này là đường ống mà sinh vật đó đang sống.

Sau khi đặt con dao găm ở bên ngoài, hắn dùng sức đâm con dao găm vào bề mặt của đường ống này, trên đó tạo ra một vết xước.

Cùng với sự xuất hiện của vết xước, phần sắc bén trên con dao găm cũng xuất hiện sự hư hại rõ rệt.

Rốt cuộc, va chạm đơn thuần giữa độ cứng, không liên quan đến độ sắc bén của bản thân con dao găm.

Thấy con dao găm có thể để lại vết tích trên đó, Lâm Dương cũng lộ ra nụ cười, sau đó kéo con dao găm trong tay, dùng sức vạch về phía trước, sau khi duỗi tay ra xa nhất lại dùng sức một lần nữa, kéo con dao găm trở lại.

Cùng với hành động qua lại của Lâm Dương, những lớp bụi trên bề mặt đường ống cũng bị làm sạch một phần, đồng thời bề mặt của đường ống bên dưới cũng bị con dao găm phá hủy tạo ra vài vết xước, và có một âm thanh chói tai, lúc này truyền ra.

Âm thanh này, chính là thứ Lâm Dương muốn.

Sinh vật đều không thể chịu đựng được loại âm thanh này, ngay cả hắn cũng vậy.

Nhưng không sao, ở bên ngoài, loại âm thanh chói tai này sẽ nhanh chóng truyền đi.

Nhưng gã trong đường ống thì không may rồi, âm thanh chói tai truyền vào trong đó, sẽ không ngừng vang vọng trong không gian chật hẹp của đường ống.

Nếu sinh vật đó không thể chịu đựng được loại âm thanh này, thông qua phản ứng của nó, Lâm Dương hẳn cũng có thể phán đoán ra thân phận của nó.

Sau khi âm thanh chói tai truyền ra, hắn cũng có thể cảm nhận, đường ống trước mặt hắn, hơi rung động, nhưng sau đó không có động tĩnh gì.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng khẽ nhíu mày, sau đó nắm con dao găm trong tay, tiếp tục lặp lại hành động vừa rồi, dùng tay nắm con dao găm không ngừng di chuyển trên bề mặt đường ống, âm thanh chói tai vang lên xen kẽ, đến mức hắn ở bên ngoài cũng cảm thấy tai mình trở nên vô cùng khó chịu.

Sau đó, sinh vật trong đường ống, cuối cùng cũng như hắn mong đợi, đã có hành động.

Giống như trước đó, có rung động truyền đến, chỉ là lần này, không nhẹ như vậy nữa.

Rung động trước đó, cũng chỉ ở gần đường ống hắn mới có thể cảm nhận được mà thôi, bây giờ, cho dù ở xa, cũng có thể phát hiện.

Rốt cuộc, rung động này mang theo không chỉ đường ống mà sinh vật đó đang ở, mà cả vài ống xung quanh, đều cùng nhau rung động.

Lâm Dương bò trên ống thép, cũng cảm thấy có chút bất an.

Những ống thép dưới chân này đều được làm bằng bê tông, lúc này hắn đứng trên đó, cảm nhận những ống thép này cùng rung động, cũng có thể ý thức rõ ràng sức mạnh của sinh vật gây ra rung động đó.

Rung động đến nhanh, và mang theo âm thanh dữ dội.

Khi hắn còn chưa kịp phản ứng, một tiếng vật gì đó vỡ ra, truyền đến bên tai hắn.

Sau đó hắn phát hiện, đường ống dưới chân mình, lúc này đang rơi sang một bên.

Những khe hở giữa các đường ống vốn đã trở nên vững chắc sau nhiều năm tích tụ, lúc này cũng vì rung động vừa rồi mà đứt gãy.

Khi đường ống dưới chân hắn lăn đi, hắn cũng lăn theo, ngã nhào ra.

Sau đó, hắn nhìn thấy bộ dạng của thủ phạm gây ra rung động.

Ở phía trên của đường ống mà nó đang ở, xuất hiện những vết nứt, rõ ràng là do hành động của sinh vật đó sau khi bị âm thanh chói tai kích thích gây ra.

Ở trên những khe nứt đó, lúc này có một thứ gì đó, từ trong đó đột ngột chui ra.

Một thứ giống như cái đuôi, từ bên trong chui ra.

Bề mặt đường ống vốn chỉ bị nứt, trong nháy mắt đã bị phá hủy, để lộ ra bộ dạng của sinh vật bên trong đó.

Lúc này, dưới ánh trăng, Lâm Dương nhìn thấy một sinh vật hình người.

Không đúng, so với hình người, hắn là một sinh vật giống như một con khỉ.

Giống như con người, có bốn chi và một cái đầu, nhưng ở sau lưng nó, có đuôi.

Không giống như khỉ chỉ có một cái đuôi, nó có hai cái.

Chương 964

Vừa rồi thứ đã chọc thủng đường ống, chính là một trong hai cái đuôi của nó.

Ở bên cạnh cái đuôi đâm ra từ trong đường ống đó, hắn cũng nhìn thấy một số ánh sáng kỳ lạ, giống như kim loại phản quang, có một khoảnh khắc như vậy xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Một con khỉ hai đuôi, không biết là từ thứ gì đó biến dị thành, lúc này sau khi chui ra từ trong đường ống, nhìn về phía hắn, lộ ra vẻ mặt không thiện cảm, sau đó lao tới.

Tốc độ của con Nhị Vĩ Hầu không nhanh, nhưng khi nó đến gần, Lâm Dương cũng nhìn rõ, ánh sáng đặc biệt trên đuôi của nó rốt cuộc là gì.

Không phải kim loại, nhưng hơn cả kim loại.

Những thứ giống như xương cốt đó, lúc này lộ ra bề mặt nhẵn bóng, cho dù cách một đoạn, hắn cũng có thể nhìn ra sự sắc bén của những lưỡi xương đó.

Bây giờ, hắn đã hiểu, những vết cào bên trong đường ống rốt cuộc là chuyện gì, hắn là do gã này dùng đuôi của nó tạo ra.

Sau khi thấy trên người con Nhị Vĩ Hầu có cơ quan có thể gây tổn thương cho cơ thể, Lâm Dương cũng vội vàng bò dậy từ trên đất, nhặt con dao găm rơi trên đất, nhìn gã đang đến gần trước mặt.

Con dao găm sau khi bị hắn hành hạ vừa rồi, đã không còn sắc bén như vậy nữa.

Nhưng ngược lại, trên lưỡi dao của con dao găm, đã có thêm một số răng cưa không đều, giống như lưỡi cưa điện.

Nhị Vĩ Hầu di chuyển với tốc độ không nhanh lắm, tiến đến trước mặt Lâm Dương, rồi vung chiếc đuôi về phía hắn.

Lâm Dương cũng vung con dao găm trong tay chém về phía chiếc đuôi của Nhị Vĩ Hầu.

Theo Lâm Dương thấy, tính công kích của Nhị Vĩ Hầu đều tập trung cả vào chiếc đuôi của nó, chỉ cần có thể chém đứt đuôi của nó thì Nhị Vĩ Hầu sẽ không còn là mối đe dọa nữa.

Nhưng khi dao găm của Lâm Dương và chiếc đuôi đang vung lên của Nhị Vĩ Hầu chạm nhau trên không, Lâm Dương mới biết suy nghĩ của mình ngây thơ đến mức nào.

Lúc quan sát hành động của Nhị Vĩ Hầu, Lâm Dương đã phán đoán hướng rơi của chiếc đuôi và chém dao găm về phía đó.

Nhưng thứ va chạm với lưỡi dao của Lâm Dương lúc này không phải là chiếc đuôi mềm mại của Nhị Vĩ Hầu, mà là một lưỡi xương trên đó, lưỡi xương nhẵn bóng va chạm với lưỡi dao của Lâm Dương.

Dù đối phương chỉ là một con Nhị Vĩ Hầu cao bằng nửa người, nhưng trong cú va chạm đó, Lâm Dương lại cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ, một áp lực gần như muốn đánh bay con dao găm trong tay truyền đến.

Để nắm chặt vũ khí, Lâm Dương cảm thấy cổ tay mình như sắp bị bẻ gãy.

Tay Lâm Dương cong vẹo sang một bên như bông rách.

Lúc này, Nhị Vĩ Hầu dường như cũng nhận ra tình thế khó xử của hắn, nó phát ra một tràng cười quái dị, khiến Lâm Dương nghe mà vô cùng khó chịu.

Cú va chạm vừa rồi không phải là ngẫu nhiên, có lẽ do thị lực

động của Nhị Vĩ Hầu tốt hơn Lâm Dương rất nhiều, nên khi cả hai tiếp xúc trên không, nó đã thay đổi hướng của chiếc đuôi, để phần lưỡi xương va vào dao găm.

Lâm Dương liếc nhìn con dao găm, trên một cạnh của nó đã xuất hiện một vết lõm, rõ ràng là dấu vết do lưỡi xương trên đuôi Nhị Vĩ Hầu để lại.

Còn trên đuôi của Nhị Vĩ Hầu, Lâm Dương chỉ thấy một vết xước mờ, cảm giác như bị vật gì đó ven đường quẹt qua.

Lâm Dương không ngờ rằng, lưỡi xương trên người con Nhị Vĩ Hầu này lại cứng hơn cả con dao găm của hắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương nhìn sinh vật trước mặt cũng thoáng vẻ cay đắng.

Sau đó, Lâm Dương có thể thấy con Nhị Vĩ Hầu trước mặt đồng thời giơ cả hai chiếc đuôi lên, khiến hắn có thể quan sát rõ hình dạng đuôi của nó dưới ánh trăng.

Trước đó chỉ là một cái bóng mờ, giờ ở khoảng cách gần như thế này, Lâm Dương đã có thể nhìn rõ.

Hai chiếc đuôi của Nhị Vĩ Hầu gần như giống hệt nhau, chỉ có điều một chiếc có lưỡi xương làm vũ khí, còn chiếc đuôi bên kia thì không phải là không mọc ra, mà nhìn vào vết tích trên đó, giống như đã bị ai đó nhổ phăng đi.

Theo hai chiếc đuôi, tầm mắt Lâm Dương nhìn lên trên, rồi sắc mặt cũng trở nên có chút tái nhợt.

Trên đuôi có những lọn lông hơi xoăn, qua những lọn lông đó, Lâm Dương có thể thấy thứ bị cuộn vào bên trong, đó là một viên sỏi nhỏ.

Lúc này Lâm Dương cũng đã hiểu ra chuyện Nhị Vĩ Hầu ném sỏi vào mình từ trong đường ống trước đó.

Nếu có được sức mạnh có thể làm trật khớp tay hắn như vừa rồi, thì việc xuyên thủng tấm thép quả thực là có thể.

Lâm Dương nhìn cánh tay của mình, sau khi bị Nhị Vĩ Hầu tấn công, hắn cảm thấy cánh tay như không còn thuộc về mình nữa, hắn cố gắng điều khiển tay nắm chặt lưỡi dao, nhưng vẫn cảm thấy con dao găm trong tay dường như có dấu hiệu tuột ra.

Hắn đâu biết rằng, trật khớp sẽ làm tổn thương cả thần kinh.

Chắc là một nơi nào đó trong cơ bắp cũng bị ảnh hưởng bởi cú tấn công vừa rồi, Lâm Dương nghĩ thầm, ánh mắt nhìn con Nhị Vĩ Hầu phía trước cũng trở nên vô cùng khó coi.

Đuôi của Nhị Vĩ Hầu lúc này đang cuộn hai viên sỏi, xem ra định ném về phía Lâm Dương.

Một khi những viên sỏi đó rơi trúng người hắn, thì kết cục cũng không có khả năng thứ hai.

Lâm Dương nhìn vết thương trên bắp chân vẫn còn đó sau khi bị xuyên thủng tấm thép, vẻ mặt có chút cay đắng.

Nhưng Lâm Dương không định ngồi chờ chết, tuy một tay dường như đã trật khớp, nhưng hắn chẳng phải vẫn còn một tay sao?

Lâm Dương không quên, bên hông hắn có một khẩu súng lục.

Vốn dĩ Lâm Dương không định dùng đến khẩu súng này, nên đã cất nó trong bao súng.

Cũng may nhờ vậy, sau mấy lần va chạm, khẩu súng bên hông vẫn không rơi ra, cảm giác nặng trịch đó Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được.

Dùng bàn tay trái duy nhất có thể cử động, Lâm Dương nắm lấy khẩu súng bên hông, ngón tay linh hoạt mở nắp bao súng, sau đó nắm

chặt khẩu súng, khẩu súng đã mở sẵn chốt an toàn từ lâu, lúc này bị Lâm Dương rút ra nhanh chóng, nhắm thẳng vào con Nhị Vĩ Hầu trước mặt.

Có lẽ bị hành động của Lâm Dương kích thích, con Nhị Vĩ Hầu vốn định ấp ủ một lúc mới tấn công, cũng lập tức ra tay.

Đuôi nó vung lên, một viên sỏi bay về phía Lâm Dương, cùng lúc đó, Lâm Dương cũng nổ súng.

Theo sau hai âm thanh hoàn toàn khác nhau vang lên, con Nhị Vĩ Hầu trước mặt Lâm Dương cũng từ từ ngã ngửa ra sau, còn trên mặt Lâm Dương thì đầy máu tươi.

Cảm nhận cảm giác dính nhớp trên mặt, Lâm Dương cũng có chút sợ hãi.

Chương 965

Vừa rồi lúc Nhị Vĩ Hầu nhắm bắn, có lẽ vì quá vội vàng nên phương hướng đã có chút lệch đi, viên sỏi sượt qua tai Lâm Dương, bây giờ hắn vẫn có thể cảm nhận được cảm giác nóng rát trên tai mình.

Còn những vệt máu trên mặt hắn, tất cả đều là của con Nhị Vĩ Hầu đó.

Con khỉ chó không biết bị ai cải tạo này, sau khi bị Lâm Dương bắn trúng đầu, cũng trực tiếp chết đi.

Lúc này, thi thể nằm trên đất vẫn còn run rẩy nhẹ, dường như muốn đứng dậy lần nữa, nhưng đầu nó đã văng cả lên người Lâm Dương, dù có cứu vãn thế nào cũng không thể sống lại được.

Nhìn thi thể Nhị Vĩ Hầu ngã xuống trước mặt, vẻ mặt Lâm Dương vô cùng bình tĩnh, không hề nao núng, dù cho vừa rồi suýt chút nữa đã bị con Nhị Vĩ Hầu này giết chết.

Lâm Dương từ tư thế nằm chuyển sang tư thế đứng, sau đó nhìn về vị trí đầu của nó vừa rồi, bên cạnh đó, lúc này xuất hiện một cái hố nhỏ.

Viên sỏi bị Nhị Vĩ Hầu ném ra, vừa rồi đã xuyên qua chỗ đó, rơi xuống bên cạnh hắn.

Sờ vào vết thương nhỏ trên tai, sắc mặt Lâm Dương cũng vô cùng vi diệu.

Vừa rồi thật sự chỉ thiếu một chút nữa thôi, Lâm Dương đã bị con khỉ này giết chết.

May mà vận khí của hắn không tệ, đã thành công giết chết con Nhị

Vĩ Hầu đó, nếu không, đợi đến khi viên sỏi thứ hai được ném ra, Lâm Dương không chắc mình có thể đứng ở đây được nữa.

Đi về phía thi thể của Nhị Vĩ Hầu, Lâm Dương ngồi xổm xuống.

Đầu của Nhị Vĩ Hầu đã bị phát súng vừa rồi của hắn bắn nát, trên đầu nó có thể thấy một lỗ thủng rõ ràng.

Lúc này, Lâm Dương cũng chìm vào suy tư.

Đuôi của Nhị Vĩ Hầu vươn ra từ sau thi thể, Lâm Dương có thể nhìn rõ thứ đó.

Lưỡi xương trên đuôi nó, dưới khoảng cách quan sát gần như thế này, có thể thấy rõ cảm giác được chế tạo công nghiệp.

Lâm Dương đặt tay lên một bên của lưỡi xương, trên đó có một vài vết xước, rõ ràng là do ma sát trong sinh hoạt gây ra.

Nếu không có những vết xước này, phán đoán từ cảm giác trên tay Lâm Dương, lưỡi xương này vô cùng nhẵn bóng.

Lâm Dương đưa ra kết luận này, ánh mắt cũng trở nên vô cùng kỳ quái.

Con Nhị Vĩ Hầu này, vốn dĩ nên là một con khỉ bình thường, chỉ là bị cải tạo, không đúng, có lẽ vốn dĩ nó đã không bình thường.

Lâm Dương đưa ra một kết luận, dù sao thì lực vung đuôi về phía hắn cũng vô cùng mạnh mẽ, loại sức mạnh đó, rõ ràng không thể có được chỉ bằng cách thay đổi đơn giản.

Nghĩ vẩn vơ một hồi, Lâm Dương cũng nhặt thi thể con khỉ lên, sau đó cho vào ba lô, rời khỏi nơi này.

Trên người hắn và trên mặt đất, có rất nhiều thứ văng ra từ đầu Nhị Vĩ Hầu, nhưng lúc này Lâm Dương cũng không định dọn dẹp những thứ đó, cứ để chúng vương vãi trên mặt đất là được.

Cảm nhận cảm giác nặng trĩu trong ba lô, Lâm Dương rời khỏi đây.

Những mảnh vỡ đường ống do đạn bắn vỡ gần đó, lát nữa cũng sẽ có người xử lý.

Sau khi rời đi, Lâm Dương giao thứ trong ba lô cho thuộc hạ của Hàn Mộc Nghiên, sau đó quay về nghỉ ngơi.

Lúc ra ngoài đã là nửa đêm, sau khi trải qua một trận có thể gọi là sinh tử bác đấu, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hắn tắm rửa sạch sẽ, rồi thong thả bắt đầu nghỉ ngơi.

Chỉ là vào ngày hôm sau, Lâm Dương nhận được một tin tức khiến hắn cảm thấy khó tin.

Dựa trên phán đoán thật giả của thông tin này, công việc tối qua của Lâm Dương dường như vẫn chưa hoàn thành.

Mấy bệnh nhân được đưa vào bệnh viện, lúc này đã có thông tin liên quan sau khi phẫu thuật xong.

Theo lời họ, vào đêm bị thương, họ đã nhìn thấy một bóng người cao lớn, khoảng hai mét, có sức mạnh cường đại, và chỉ đuổi theo họ, khi họ rời đi một khoảng cách nhất định, nó không còn để ý đến họ nữa.

Nghe được thông tin kỳ quái này, ánh mắt Lâm Dương cũng có chút thay đổi.

Một bóng người cao đến hai mét, nhưng tối qua, Lâm Dương không hề nhìn thấy thứ đó.

Thứ hắn thấy, cũng chỉ là một con Nhị Vĩ Hầu cao khoảng một mét mà thôi.

Những người đó bị kinh hãi, cũng không nên phán đoán một con

khỉ cao một mét thành một sinh vật cao hai mét chứ.

Vậy thì, những người đó đã nhìn thấy thứ mà Lâm Dương không thấy.

Lâm Dương lúc này đưa ra phán đoán này, trong mắt mang theo một tia quỷ dị.

Chẳng lẽ gần những đường ống đó, còn có sinh vật kỳ quái khác, không chỉ có một con Nhị Vĩ Hầu sao?

Trên mặt Lâm Dương lộ rõ vẻ hoang mang.

Tối qua sau khi giết chết Nhị Vĩ Hầu, Lâm Dương lập tức rời khỏi đó, vì hắn cảm thấy ở một nơi có máu văng tung tóe như vậy, quá không thân thiện với hệ thống khứu giác của mình, cũng không đi kiểm tra xem gần đó rốt cuộc có thứ gì.

Cho nên vào lúc này, nghe được tin tức liên quan đó, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút phiền não.

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Dương cũng đưa ra quyết định, hôm nay đi thêm một lần nữa.

Bây giờ trời chưa tối, đi cũng có thể nhìn rõ hơn một chút.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng ra khỏi cửa đi về phía nơi hẻo lánh đó.

Nửa giờ sau, Lâm Dương đến nơi, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vết máu của con Nhị Vĩ Hầu trên mặt đất đã được dọn dẹp sạch sẽ, những mảnh vỡ đường ống rơi phía trước cũng đã được dọn đi phần lớn.

Ở nơi mắt thường của Lâm Dương có thể thấy, vẫn có thể nhìn thấy một vài dấu vết mảnh vỡ.

Chương 966

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương cũng khẽ nhíu mày, dường như đã nghĩ ra điều gì.

Tối qua, những mảnh vỡ này dường như không nát đến vậy.

Lâm Dương sờ cằm, suy nghĩ.

Những mảnh vỡ này đều là do con Nhị Vĩ Hầu đó phá hoại khi lao ra khỏi đường ống.

Theo trí nhớ của hắn, tối qua hắn nhìn thấy dấu vết không nhiều như vậy.

Lúc này, Lâm Dương rơi vào suy nghĩ ngắn ngủi.

Vừa suy nghĩ, Lâm Dương cũng không quên di chuyển về phía trước, đi đến nơi có mấy đường ống chồng chất, đồng thời nhìn về phía đường ống bị vỡ.

Nhưng khi Lâm Dương dời tầm mắt về phía đó, trong mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Đường ống đó đã bị phá hoại nặng hơn, ở giữa nứt ra một miệng lớn, gần như muốn cắt đứt cả một đường ống.

Lâm Dương phát hiện ra điểm này, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc.

Tối qua, lúc con Nhị Vĩ Hầu đó ra khỏi đường ống, đã phá hoại cả một đường ống sao?

Rõ ràng hắn nhớ, nó chỉ phá một cái miệng không lớn ở một bên đường ống mà thôi.

Phát hiện trước mắt khiến Lâm Dương nhận ra có điều gì đó

không ổn, trong mắt mang theo vẻ kỳ lạ.

Cái miệng bị phá này, lớn hơn trong trí nhớ của hắn vài phần.

Những người dọn dẹp đó, chỉ cần dọn sạch máu văng ra của Nhị Vĩ Hầu đã rất vất vả rồi, những mảnh vỡ trên mặt đất còn chưa được dọn sạch hoàn toàn, tự nhiên sẽ không rảnh rỗi đi quan tâm đến cái đường ống bị vỡ này.

Chẳng lẽ, những người đang dưỡng thương trong bệnh viện nói thật sao?

Nơi này quả thực tồn tại một gã cao gần hai mét, tối qua sau khi Lâm Dương mang thi thể Nhị Vĩ Hầu rời khỏi đây, nó vẫn còn hành động ở đây sao?

Có khả năng, gã đó thậm chí có thể quen biết con Nhị Vĩ Hầu bị Lâm Dương giết chết, cho nên sau khi phát hiện Nhị Vĩ Hầu biến mất, mới phá hoại đường ống này một lần nữa.

Ý thức được điểm này, vẻ mặt Lâm Dương nhìn xung quanh cũng trở nên có chút cẩn thận.

Nơi này ngoài con Nhị Vĩ Hầu đó ra, còn tồn tại những thứ khác.

Phát hiện này khiến Lâm Dương cảm thấy rõ ràng kinh ngạc.

Không lâu sau, Lâm Dương có thể nhìn thấy, gần những đường ống đó, hắn nhìn thấy một vài thứ trước đó chưa từng thấy.

Ở một bên, Lâm Dương nhìn thấy một vài dấu vết kỳ quái, sau khi ánh mắt hắn rơi vào đó, sắc mặt cũng xuất hiện biến hóa.

Gần đường ống bị phá hoại một lần nữa này, Lâm Dương nhìn thấy một thứ trông có vẻ giống dấu chân.

Sau khi Lâm Dương chú ý đến thứ này, hắn cũng phán đoán ra, đã tìm thấy sinh vật cao hai mét đó rồi.

Kích thước dấu chân này, Lâm Dương so sánh, còn lớn hơn chân hắn một vòng.

Rõ ràng, đây là dấu chân do sinh vật cao hai mét kia để lại.

Nhìn từ lớp bụi đất phủ trên dấu chân, dấu chân này hẳn là mới để lại gần đây, khả năng Lâm Dương nhận nhầm tương đối thấp.

Theo những dấu chân này, Lâm Dương tiến về phía trước, nhanh chóng đến một bụi cỏ, sau đó nhìn thấy một vài thứ gần đó.

Giữa một bụi cỏ, Lâm Dương nhìn thấy một cái nắp cống.

Từ mép nắp cống, Lâm Dương có thể thấy, nắp cống này không được đậy kín, giống như bị người ta dịch ra.

Liên tưởng đến việc gã kia chỉ xuất hiện vào ban đêm, trong mắt Lâm Dương cũng lóe lên một tia linh quang.

Tìm thấy gã đó rồi.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, thì sinh vật cao đến hai mét đó, lúc này hẳn là đang ở dưới nắp cống này.

Hoặc là, nó vẫn luôn sống ở dưới nắp cống này, chỉ là gần đây không biết vì lý do gì, mới ra khỏi nắp cống này.

Nghĩ đến điểm này, Lâm Dương cũng quay về nhà trọ nghỉ ngơi.

Dù đã biết vị trí của đối phương, nhưng Lâm Dương cũng không định lập tức đi xuống.

Lúc hắn đi trinh sát, trên người có thể nói là không có gì, tự nhiên sẽ không đi xuống như vậy, chắc chắn phải chuẩn bị kỹ càng mới được.

Có kinh nghiệm của ngày hôm qua, Lâm Dương cũng biết, điều tra một khu vực nguy hiểm thế nào.

Con Nhị Vĩ Hầu hôm qua, suýt chút nữa đã giết chết cả Lâm Dương.

Sinh vật cao hai mét này, có thể sống hòa bình cùng con Nhị Vĩ Hầu đó, không hề tranh đấu với nhau, tính sát thương giữa chúng, hẳn cũng sẽ không chênh lệch nhiều.

Sau khi chuẩn bị kỹ càng mấy chục phút, Lâm Dương cuối cùng cũng đã chuẩn bị xong trang bị trên người.

Trên người Lâm Dương lúc này, có trang bị gần giống như hôm qua, trên người mặc một lớp áo giáp thép mỏng, có tác dụng phòng hộ, nhưng vũ khí và hôm qua đã khác.

Ngoài khẩu súng lục đó ra, Lâm Dương còn mang theo một thanh trường đao, không phải là thanh đoản đao hôm qua nữa.

Dù sao thì theo thông tin những người đó truyền lại, một bóng người cao hai mét, đồng thời sở hữu thân thể tương đối to lớn.

Đối tượng có thể hình này, Lâm Dương không cho rằng cầm một thanh đoản đao có thể gây ra sát thương quyết định cho đối phương.

Khẩu súng lục trên người, có lẽ cũng không thể giải quyết đối phương bằng một phát súng.

Chương 967

Sau khi chuẩn bị xong, lúc này trời cũng đã chạng vạng.

Lâm Dương đến vị trí bụi cỏ đó, nhìn mặt trời bên kia có dấu hiệu lặn xuống, trên mặt Lâm Dương cũng mang theo một vẻ mặt quỷ dị.

Vốn dĩ hắn định đi xuống xem, nhưng vì lúc này trời cũng sắp tối rồi nên thôi đợi một lát vậy.

Gã ở dưới đó, đợi trời tối, hắn sẽ đi lên.

Lâm Dương đi đến gần một thân cây, tựa người vào cây, dùng thân cây làm điểm tựa, lười biếng chờ trời tối.

Rất nhanh, trời đã tối hẳn, Lâm Dương cũng dần dần lấy lại tinh thần.

Hôm qua lúc mang thi thể Nhị Vĩ Hầu đi, cũng gần thời gian này, thêm một lát nữa, gã ở dưới đó hẳn là sẽ ra ngoài.

Lâm Dương đang mong chờ.

Trường đao được Lâm Dương đặt bên cạnh, một vị trí có thể lấy bất cứ lúc nào.

Nắp cống đó, ở một vị trí không xa trước mặt hắn.

Từ phía Lâm Dương, có thể nhìn rõ hướng của nắp cống đó, còn sinh vật trong nắp cống, không chắc có thể nhìn thấy Lâm Dương ở đây.

Giữa hai bên có một vài vật cản, tuy đối phương vẫn có khả năng nhìn thấy Lâm Dương bên này, nhưng ở gần đây, cũng là vị trí quan sát thích hợp nhất mà Lâm Dương có thể tìm thấy rồi.

Lâm Dương cũng không cảm thấy vận khí của mình sẽ quá tệ,

sinh vật ở dưới đó sau khi ra ngoài, vừa hay có thể nhìn thấy Lâm Dương ở bên ngoài, đồng thời cũng có thể nhận ra Lâm Dương là một con người, và vừa hay có ham muốn tấn công Lâm Dương.

Phải đồng thời thỏa mãn nhiều điều kiện như vậy, Lâm Dương ở nơi này, mới ở trong một trạng thái nguy hiểm.

Lúc này Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy.

Nhìn nắp cống trước mặt, tuy phần lớn sự chú ý đều đặt lên đó, nhưng thực tế, Lâm Dương không hề căng thẳng, hắn vẫn đang từ từ thả lỏng cơ thể, vẻ mặt cũng vô cùng tự nhiên.

Một lúc sau, bên nắp cống có động tĩnh.

Từ dưới nắp cống, lúc này có một vài âm thanh nhỏ truyền đến, âm thanh lanh lảnh vỡ vụn, nếu không phải Lâm Dương đứng gần đó, căn bản không thể nghe thấy âm thanh bên trong rốt cuộc là gì.

Âm thanh không lớn, chỉ là Lâm Dương ở bên cạnh có thể nghe thấy một chút.

Giống như âm thanh của vật gì đó đang di chuyển trên tường, và vật đó thỉnh thoảng sẽ phát ra cảm giác như quả bóng nảy trên tường, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chỉ dựa vào thính giác, dường như có thể phán đoán ra, gã ở dưới nắp cống, là một thứ gì đó nhầy nhụa.

Nghe thấy âm thanh này, vẻ mặt vốn tập trung của Lâm Dương trở nên nghiêm túc hơn, hắn nắm lấy thanh trường đao trong tay, đồng thời ép người sang một bên, cẩn thận nhìn chằm chằm vào nắp cống phía trước, duy trì một tư thế chỉ đủ để hắn nhìn thấy bên đó.

Sau khi Lâm Dương duy trì tư thế mệt mỏi này vài phút, loại âm thanh mềm mại đó không ngừng truyền đến, sau đó nắp cống không xa trước mặt hắn, cuối cùng cũng có một chút động tĩnh.

Nắp cống vốn không được đặt ngay ngắn, lúc này đã có một chút dịch chuyển, nắp cống di chuyển sang một bên, sau khi kéo sang một bên một lúc, để lộ ra gã bên trong.

Một bóng người đen kịt, lúc này xuất hiện trong giếng.

Cũng không biết màu sắc ban đầu của gã đó có phải là đen kịt hay không, hay là do dưới ánh trăng không thể phán đoán chính xác màu sắc đã dẫn đến kết quả như vậy.

Trong mắt Lâm Dương, sinh vật trước mặt là một khối lớn đen kịt, phần vươn ra khỏi giếng, dường như là nửa thân trên của gã đó.

Lâm Dương có thể nhìn thấy một khối cơ thể to lớn, từ trong giếng chen ra, đồng thời cũng khiến Lâm Dương nhíu mày.

Sau khi đối phương chui ra khỏi nắp cống, Lâm Dương cũng phát hiện ra một vấn đề, gã này là một sinh vật thân mềm.

Khối cơ thể lớn đó, lúc lao ra khỏi giếng, giống như bọt biển bị ép ra, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng quái dị.

Sau khi quan sát một lúc, gã đó cũng đã hoàn toàn chui ra khỏi bên trong.

Nhìn bóng dáng đối phương, Lâm Dương ước tính, quả thực cao gần hai mét, chỉ là có một điểm khiến Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc, nửa thân trên và nửa thân dưới của đối phương, là hai cảnh tượng hoàn toàn khác nhau.

Nửa thân trên của nó giống như sinh vật thân mềm, có một khối có lẽ là thịt nhầy nhụa, có thể chui ra khỏi cái giếng nhỏ hơn cơ thể vài phần, nhưng nửa thân dưới của nó, trong mắt Lâm Dương, là một thứ vô cùng quái dị, mấy cái đó, là chân sao?

Có bốn chi mỏng manh vươn ra khỏi cơ thể, lúc này làm điểm tựa, chống đỡ gã đó trên mặt đất, đồng thời cũng làm công cụ di chuyển.

Chỉ là cách di chuyển đó, không giống với cách đi bộ của con người, rõ ràng có bốn chân, nhưng trong quan sát của Lâm Dương, có thể phát hiện ra một điều từ những động tác khoa trương đó, gã đó, dường như đang không ngừng nhảy.

Bốn thứ mỏng manh nên là chân đó, hơi cong trên mặt đất, sau đó bật cơ thể lên, rồi di chuyển sang một bên.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó xử, vì chưa từng thấy thứ này.

Từ ngoại hình của đối phương, Lâm Dương không thể phán đoán ra, rốt cuộc đây là thứ gì, Lâm Dương thậm chí không thể tìm được một tính từ thích hợp để mô tả sinh vật này.

Nửa thân trên là một khối lớn mềm mại, có điểm tương đồng với côn trùng, nhưng cách di chuyển của nửa thân dưới của đối phương lại khiến Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc, có sinh vật thân mềm nào tiến lên bằng cách nhảy tương tự như vậy sao?

Mỗi lần tiến lên, đều thông qua mấy cái chân nhỏ đó bật cơ thể lên một khoảng cách nhỏ, cao khoảng vài milimet, sau đó nhờ đó di chuyển sang một bên.

Theo quan sát của Lâm Dương, đây không phải là ảo giác của hắn, mỗi lần di chuyển, đều thông qua cách như vậy.

Thấy sinh vật này không phát hiện ra mình, quay sang một bên, dần dần tiến về phía đó, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra một tia vui mừng.

Đối phương không phát hiện ra, vậy thì chứng tỏ kế hoạch của hắn đã thành công, quả thực đã tìm được một nơi thích hợp.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lao về phía trước, đồng thời, trong tay hắn, cầm thanh trường đao, lao về phía sinh vật đó.

Để có thể nhanh chóng khống chế gã trước mặt, Lâm Dương không che giấu tiếng bước chân của mình, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất, tự nhiên phát ra động tĩnh có thể thu hút sự chú ý của đối phương.

Gã to lớn trước mặt, lúc này cũng dần dần quay người, quay về phía Lâm Dương.

Nhìn động tác chậm chạp của đối phương, ánh mắt Lâm Dương cũng có chút kỳ dị.

Chương 968

Động tác của đối phương chậm như vậy, hắn tự nhiên có thể dễ dàng đến sau lưng đối phương khi nó chưa hoàn thành việc quay người.

Trên thực tế, Lâm Dương quả thực đã đến sau lưng nó khi nó chưa hoàn toàn quay lại.

Lúc này, nó đang ở trong giai đoạn quay người, chỉ là Lâm Dương không vung thanh trường đao trong tay xuống, trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn sinh vật trước mặt, nhất thời, Lâm Dương không biết nên ra tay từ đâu.

Sau khi Lâm Dương và gã này kéo gần khoảng cách như vậy, hắn cũng có thể nhìn thấy, khối mềm mại ở nửa thân trên của đối phương, rốt cuộc là thứ gì.

Đó là một đống rác thải bốc ra mùi hôi thối, có túi ni lông, có chai lọ vỡ bị vứt đi, Lâm Dương thậm chí có thể nhìn thấy những bộ quần áo rách nát kẹp giữa những thứ bẩn thỉu đó.

Cảm giác như gã này lúc lên khỏi giếng, tiện tay mang theo cả những thứ rác rưởi trong cống ngầm lên, lúc này đứng ở nơi này, sắc mặt Lâm Dương hơi thay đổi.

Từ một đống hỗn hợp rác rưởi, Lâm Dương có thể cảm nhận được một mùi hôi thối rõ ràng, đang thách thức giới hạn khứu giác của hắn.

Lúc này, nó cuối cùng cũng hoàn thành việc quay người, nhìn về phía Lâm Dương, để lộ ra cái miệng nhỏ như lòng bàn tay.

Lâm Dương lúc này đứng trước mặt khối lớn này, nhìn bộ dạng

của gã trước mặt, sắc mặt vô cùng phức tạp, tay cầm một thanh trường đao, thậm chí còn cảm thấy không thể chém xuống được.

Gã trước mặt Lâm Dương, để lộ ra cái miệng đó.

Nhìn thấy cái miệng đó, Lâm Dương lập tức nghĩ đến những hình minh họa trên các tạp chí khoa học viễn tưởng, cái miệng giống như giác hút, bên trong có rất nhiều răng nhọn như gai, lúc này hướng về phía Lâm Dương.

Từ cái miệng đó, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được một mùi hôi thối, gần giống như mùi hôi của những thứ rác rưởi trên người nó.

Đứng ở nơi này, Lâm Dương có thể cảm nhận được sự khó chịu rõ ràng, mùi hôi từ trên người gã trước mặt truyền đến, đã đạt đến giới hạn của hắn, khiến hắn không muốn tiếp tục tiến lại gần.

Kích thước của cái miệng đó, khoảng bằng đầu của Lâm Dương, rõ ràng là một kích thước rất bắt mắt, nhưng vào lúc này, trong mắt Lâm Dương, lại có vẻ hơi nhỏ.

Không phải Lâm Dương có sở thích kỳ quái, chỉ là trên khuôn mặt đó, ngoài cái miệng lớn đó ra, Lâm Dương còn nhìn thấy một vài thứ khác.

Gần cái miệng đó, có hai thứ vô cùng to lớn, trông giống như vảy, nhưng lại là một cấu trúc mềm mại, lúc này theo luồng không khí có một vài dấu vết dao động, trông giống như sụn mềm dựng đứng ở bên cạnh, hình bán nguyệt, trông có lẽ là thứ gì đó giống như tai.

So với đôi tai gần bằng kích thước cơ thể Lâm Dương, cái miệng đó quả thực có thể được gọi là nhỏ.

Nhìn thấy thứ này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, không nhịn được lùi lại vài bước.

Ở nơi này, hắn cũng cảm thấy mũi mình đang dần tiến đến mức phế bỏ, khiến hắn cảm thấy rõ ràng khó chịu.

Sau một thời gian ngắn, sinh vật trước mặt cũng phát động tấn công về phía Lâm Dương.

Nó mở cái miệng có thể trực tiếp cắn đứt đầu Lâm Dương, khiến hắn dồn sự chú ý vào gã này, đồng thời hai chân cũng có một chút dịch chuyển, chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn.

Sau đó, từ hai bên cơ thể Lâm Dương, có hai vật thể mềm mại, bao bọc lấy cơ thể hắn.

Lâm Dương lập tức phát hiện, đã bị hai cái sụn mềm khổng lồ của sinh vật này bao bọc lại.

Sau khi hai miếng sụn mềm kẹp lấy Lâm Dương, hắn cũng có thể cảm nhận được, áp lực từ xung quanh truyền đến, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lực này không lớn, nhưng lại kẹp chặt hai tay Lâm Dương vào một bên cơ thể, khiến hắn không thể dùng sức di chuyển.

Cùng lúc đó, Lâm Dương có thể thấy, khoảng cách đến cái miệng trước mặt ngày càng gần, trông như Lâm Dương bị kéo đi.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhíu mày, cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Trông có vẻ, gã này định ăn thịt hắn.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Lâm Dương cũng lập tức đưa ra kết luận này.

Lúc này, Lâm Dương cũng không đi suy nghĩ, tại sao lại bị đối xử như vậy, trong khi những người bình thường khác chỉ bị đuổi ra ngoài và bị thương nhẹ mà thôi.

Nhìn mình và cái miệng có rất nhiều gai nhọn kia đang không ngừng tiến lại gần, Lâm Dương cũng nắm chặt thanh trường đao trong tay.

Tuy cơ thể hắn bị hai vật thể sụn mềm khổng lồ bao bọc, nhưng hắn vẫn không buông tay, thanh trường đao đặt trong tay Lâm Dương, có lẽ lúc này có thể cho hắn khả năng rời khỏi đây.

Cổ tay chuyển động một chút, trường đao cũng bị Lâm Dương di chuyển một đoạn, sau đó, hắn cảm thấy, từ một bên vật thể sụn mềm truyền đến áp lực lớn hơn, giống như muốn hoàn toàn khống chế hắn.

Nhận ra đối phương chưa dùng hết sức, Lâm Dương cũng nhíu mày.

Xem ra, chỉ có một cơ hội, nếu tiếp tục thăm dò, thì có thể không thể thoát khỏi cảnh này.

Lâm Dương nắm chặt thanh trường đao trong tay, khi hắn và cái miệng trước mặt tiến gần đến mức gần như đối mặt, mùi hôi thối ập vào mặt, đạt đến mức Lâm Dương không thể chịu đựng được.

Ngay sau đó, Lâm Dương dùng hết sức, vung thanh trường đao trong tay chém mạnh sang một bên.

Sau khi cánh tay Lâm Dương có động tác, những thứ bao bọc hắn cũng có sự thay đổi, dường như muốn tiếp tục khống chế cánh tay Lâm Dương, sức mạnh sử dụng cũng mạnh hơn, nhưng đã muộn, Lâm Dương đã vung cánh tay ra ngoài.

Lưỡi đao từ một bên vật chất sụn mềm vung ra, thành công phá vỡ không gian bao bọc cơ thể Lâm Dương, cơ thể hắn rơi sang một bên, ngã xuống đất.

Sau khi Lâm Dương ngã xuống đất, sinh vật khổng lồ phía trước, lúc này từ miệng nó phát ra âm thanh như tiếng rít, nghe giống như

tiếng vỏ sò cọ xát vào nhau, khiến Lâm Dương cảm thấy rõ ràng khó chịu.

Vết thương do Lâm Dương chém ra trên miếng sụn mềm, lúc này có một ít dịch thể đang không ngừng chảy ra, trông không phải là máu tươi, mà là nước thải trong cống ngầm.

Cùng với những dịch thể đó chảy ra, một khu vực cũng trở nên hôi thối hơn, sắc mặt Lâm Dương cũng vô cùng khó coi.

Thông tin những gã đó đưa ra trước đây, không hề có mùi vị này.

Sớm biết vậy, hắn đã mang theo một chiếc mặt nạ có chức năng lọc không khí rồi.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy mũi mình như bị hỏng, có thể phán đoán ra mùi hôi thối tràn ngập trước mũi, nhưng cảm quan dường như bỏ qua nó, phản ứng bất thường trên cơ thể cũng biến mất.

Lâm Dương đứng dậy, nhìn về phía gã trước mặt, đồng thời rút khẩu súng lục từ bên hông ra.

Vừa rồi đã nhìn thấy miệng của sinh vật này, thông thường, cơ quan bên trong cơ thể sinh vật kết nối với miệng, cơ bản đều yếu ớt, chỉ cần đưa viên đạn vào đó, hẳn là có thể giết chết gã này.

Chương 969

Nhìn con quái vật trước mặt không ngừng có nước bẩn từ trong cơ thể tràn ra, Lâm Dương dần dần tiến lại gần gã này.

Con quái vật này lúc này vì lý do bị Lâm Dương tấn công, cơ thể đang hơi run rẩy, dường như cũng cảm thấy đau đớn từ vết thương đó.

Nước bẩn chảy ra từ vết thương cũng ngày càng nhiều, khiến Lâm Dương nhận ra có điều gì đó không ổn.

Kích thước của gã này lớn, trong cơ thể nó hấp thụ một lượng lớn nước bẩn, chuyện này Lâm Dương có thể hiểu, nhưng có một chuyện hắn không thể hiểu, đó là tại sao nó lại không ngừng có những hành động như vậy.

Dù vết thương trên người nó có thể gây ra đủ đau đớn, nhưng trong trường hợp hắn chưa đi xa, nó lại tỏ ra yếu đuối như vậy, hoàn toàn khác với tập tính của sinh vật, không lẽ sinh vật trước mặt hắn là một con non sao?

Suy nghĩ hoang đường này, Lâm Dương cũng chỉ nghĩ thoáng qua, căn bản không hề áp đặt sinh vật trước mặt vào phương diện đó.

Lâm Dương tiếp tục tiến lại gần gã này, đồng thời giữ thái độ cẩn thận, từ từ, đến trước mặt gã.

Mô mềm trước đó đã bao bọc hắn, lúc này vẫn ở trước mặt sinh vật này, che khuất mục tiêu của Lâm Dương, cái miệng đó, cũng khiến hắn cảm thấy có chút phiền não.

Thấy sinh vật trước mặt dường như thật sự không có ý định phản kháng, đến khoảng cách này cũng không hề động đậy, Lâm Dương

cũng cúi người, nhặt thanh trường đao bên cạnh, sau đó vung mạnh về phía trước.

Trường đao rơi xuống những mô mềm đó, một lần nữa để lại một vết thương trên đó, giống như vết thương trước đó, trong vết thương này cũng có rất nhiều nước bẩn từ bên trong chảy ra.

Cùng lúc đó, cái miệng đầy gai nhọn phía trước, cũng lộ ra trước mặt Lâm Dương, ở đây hắn có thể nhìn thấy thứ đó.

Thấy cái miệng đó ở đó, Lâm Dương cũng yên tâm.

Trông có vẻ đối phương từ lúc nãy đến giờ, không hề có động tác nào, cái miệng đó vẫn giữ nguyên tư thế muốn nuốt chửng thức ăn trong lòng, dù thức ăn là Lâm Dương đã thoát ra khỏi đó, nó vẫn giữ nguyên trạng thái như vậy.

Lâm Dương giơ khẩu súng lục trong tay, nhắm vào miệng của gã này, nhắm vào trung tâm của những gai nhọn đó, con đường thông vào bên trong cơ thể kéo dài, sau đó bóp cò, viên đạn trong súng bay ra, rơi vào trong miệng đối phương.

Một tiếng xương thịt bị xuyên thấu, kèm theo máu bắn ra trước mặt Lâm Dương, cùng lúc vang lên.

Gã trước mặt Lâm Dương, lúc này cũng dần dần ngã ngửa ra sau.

Không biết là bị động năng của viên đạn Lâm Dương làm cho ngã, hay là bản thân nó đã mất đi sức mạnh chống đỡ, thấy đối phương ngã xuống đất, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn đối phương vô cùng kỳ lạ.

Lâm Dương không ngờ, lại dễ dàng giải quyết gã này như vậy.

Nhìn bóng người ngã xuống trước mặt, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận sợ hãi.

May mà đối phương sau khi bị hắn tấn công, đã đứng ngây ra đó không tiếp tục tấn công, nếu không, cơ thể hắn có thể đã bị cắn mất một miếng thịt rồi.

Lúc này sinh vật đó đã chết, nằm trên đất.

Cái xác đó trên mặt đất cũng không ngừng chảy ra nước bẩn, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ quái.

Cách vết thương ban đầu Lâm Dương gây ra, đã qua mấy phút rồi, nhưng trong cơ thể gã này, vẫn không ngừng có nước bẩn chảy ra, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ bên trong cơ thể sinh vật này toàn là nước, một cấu tạo giống như sứa sao?

Lúc này Lâm Dương nảy ra suy nghĩ như vậy, trong mắt mang theo vẻ kỳ lạ, không biết đang nghĩ gì.

Một lúc sau, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy bắp chân mình có chút ngứa, liền cúi đầu nhìn xuống, sau đó sắc mặt trở nên có chút tái nhợt.

Ở vị trí bắp chân mà Lâm Dương cảm thấy ngứa, hắn có thể nhìn thấy một vài con côn trùng màu đen, lúc này đang di chuyển trên đó, gần như bao phủ cả bắp chân của hắn.

Chỗ Lâm Dương cảm thấy ngứa, hắn là nơi bị cắn rách quần.

Nhìn thấy những con côn trùng dày đặc bám trên người, sắc mặt Lâm Dương vô cùng khó coi, liên tưởng đến một vài chuyện rất tồi tệ.

Những con côn trùng này từ đâu đến, lúc này Lâm Dương không rõ, nhưng hắn cũng biết một chuyện, đó là phải nhanh chóng loại bỏ những con côn trùng này.

Lâm Dương nhấc cái chân bị côn trùng bao phủ lên, sau đó vung

lên không trung.

Cùng với sự di chuyển của Lâm Dương, những con côn trùng đó cũng không ngừng rơi xuống không trung, nhanh chóng chỉ còn lại một phần, có thể nhìn thấy một vài vết rách do bị cắn trên quần.

Từ cảm giác ngứa ngáy không ngừng truyền đến từ bắp chân, Lâm Dương cũng có thể biết, những con côn trùng đó lúc này đang di chuyển trên bắp chân hắn, tiến vào trong quần.

Lâm Dương đưa ngón tay vào một trong những lỗ rách, gẩy gẩy, một lúc sau, cũng hất văng mấy con côn trùng bên trong ra ngoài.

Những con côn trùng đó sau khi bị Lâm Dương hất văng ra, rơi xuống đất, nhanh chóng biến mất.

Nhưng, không phải là biến mất, sau khi giải quyết sơ bộ những con côn trùng trên chân, Lâm Dương cũng phát hiện ra nguồn gốc của chúng, ẩn nấp trong vũng nước bẩn phun ra từ cơ thể con quái vật đó.

Hoặc là, bản thân vũng nước bẩn đó là sự kết hợp.

Vũng nước bẩn không ngừng chảy trước mặt hắn, thực ra là một đàn côn trùng dày đặc đang không ngừng bò, chỉ là dưới ánh trăng, nơi này cũng không có nguồn sáng hỗ trợ, cho nên hắn đã nhìn nhầm mà thôi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Lâm Dương đều xanh mét.

Số lượng của vũng nước bẩn đó có thể thấy được, lúc này đều không ngừng từ thi thể của con quái vật phía trước chảy ra, nếu cứ tiếp tục như vậy, số lượng này không biết sẽ lan rộng đến mức nào.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lùi lại vài bước, nhìn một vài con côn trùng đang tiến lại gần đây, trên mặt cũng lộ ra vẻ suy tư.

Những thứ này, chắc chắn không thể để chúng rời khỏi đây như

vậy được.

Rốt cuộc phải xử lý như thế nào đây?

Rất nhanh, Lâm Dương cũng nhớ ra, ở không xa, dường như có một trạm xăng.

Lâm Dương lái xe đến đó, sau đó mặc kệ ánh mắt kỳ quái của những nhân viên công tác khi nhìn thấy trang phục của hắn, mua một lon xăng, quay trở lại nơi này.

Sau khi quay lại, Lâm Dương cũng có thể thấy, số lượng côn trùng trên mặt đất đã đạt đến một mức độ kinh khủng.

Phạm vi mà những con côn trùng này bao phủ, Lâm Dương không thể phán đoán ra, nhưng nơi có mật độ dày đặc đến mức bị hắn phán đoán là nước bẩn, cũng có khoảng cách vài mét, lúc này đang từ từ di chuyển.

Chương 970

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương cũng mở lon xăng vừa mua, trực tiếp tưới lên trên, sau đó dùng súng lục bóp cò vào phía dưới.

Viên đạn và những viên đá trên mặt đất va chạm, tạo ra một tia lửa tức thời, xăng ở đây cũng theo đó bị đốt cháy, ngọn lửa xuất hiện ở khu vực trống trải này.

Tuy ở đây có một ít cỏ dại, nhưng để có thể giải quyết những con côn trùng này, Lâm Dương ra tay cũng không hề lưu tình, vừa di chuyển vừa hất xăng trong tay sang một bên, khiến ngọn lửa ở đây dần dần lan rộng.

May mà đây là một nơi hẻo lánh, nếu ở khu vực thành thị, hành động như vậy của Lâm Dương có lẽ sẽ lập tức kinh động đến đám đông rồi bị báo cảnh sát.

Rất nhanh, một thùng xăng trong tay Lâm Dương đã được tưới sạch, nhưng trên mặt đất vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều côn trùng đang dần di chuyển.

Phần lớn côn trùng, trong khoảnh khắc bị ngọn lửa nuốt chửng, đã bị tiêu diệt.

Một phần nhỏ, thì giống như đang di chuyển trên vỉ nướng, một lúc sau bị thiêu cháy ở gần đó.

Chỉ có một phần rất nhỏ vì cách ngọn lửa một quãng nên đã thành công thoát khỏi đám cháy, đồng loạt chạy trốn sang một bên.

Nơi này hẻo lánh, tuy trên đất có một ít cỏ dại có thể làm nhiên liệu, nhưng nhiều hơn, lại là một ít đá vụn không thể cháy, cho nên

Lâm Dương cũng không lo ngọn lửa ở đây sẽ lan rộng, mà đang quan sát hướng đi của những con côn trùng này.

Rất nhanh, Lâm Dương cũng phát hiện ra một chuyện, hướng chạy trốn của những con côn trùng đó, dường như là cố định, bất kể khoảng cách và phương hướng, đều di chuyển về cùng một nơi.

Nhìn về hướng đó, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy cái nắp cống mà khối lớn kia đã chui ra trước đó.

Từ mép nắp cống có thể nhìn thấy một vài con côn trùng lúc này đang không ngừng bò vào.

Xem ra những con côn trùng này dường như cũng biết chúng từ đâu đến, lúc này đồng loạt chạy về chỗ đó.

Vì lý do hỏa hoạn, Lâm Dương lo lắng xảy ra sự cố ngoài ý muốn, cho nên cũng không đến bên nắp cống đó chặn đường đi của những con côn trùng này, chỉ đứng bên cạnh yên tĩnh quan sát.

Đợi một lúc lâu, những lon xăng đó mới hoàn toàn cháy hết.

Trên mặt đất, biến thành một mảng đen kịt, không thể phân biệt được là thi thể của những con côn trùng bị thiêu chết hay là vết cháy trên mặt đất.

Xác nhận không có dấu hiệu bùng cháy trở lại, Lâm Dương cũng đi về phía trước, nhìn cái nắp cống trước mặt.

Xung quanh nắp cống, cũng có một vài thi thể của những con côn trùng vì không chịu được nhiệt, ngã xuống đây.

Nhưng xem ra, cũng có không ít côn trùng đã tiến vào bên trong nắp cống này.

Nguồn gốc của những con côn trùng này, Lâm Dương đến nay vẫn không rõ, chỉ biết rằng, sau khi giết chết khối lớn đó, từ trong cơ thể

nó không ngừng có côn trùng chảy ra.

Những con côn trùng này, chẳng lẽ là ký sinh trùng sao?

Vẻ mặt Lâm Dương có chút vi diệu, ký sinh trùng có thể đồng thời có một quần thể lớn như vậy cùng sinh sống sao?

Đứng trên nắp cống, Lâm Dương một chân đẩy nắp cống sang một bên, sau đó nhìn xuống dưới.

Dưới ánh trăng yếu ớt, Lâm Dương cũng không thể nhìn rõ dưới đó rốt cuộc có thứ gì, chỉ là một mảng đen kịt.

Nghĩ đến bên dưới có thể tồn tại những con côn trùng đó, Lâm Dương cũng không có ý định đi xuống thám hiểm.

Đậy nắp lại, hắn rời khỏi nơi này.

Từ lúc nãy, Lâm Dương cảm thấy bắp chân mình có chút ngứa, xem ra những con côn trùng đó đã để lại một ít độc tố trên chân hắn.

Lúc này, Lâm Dương phán đoán như vậy, cũng cần phải nhanh chóng chữa trị.

Quay về nhà trọ nghỉ ngơi, Lâm Dương cũng mở hộp y tế ra, sau đó nhìn vết thương trên bắp chân, trên mặt lộ ra vẻ khó coi.

Trên bắp chân Lâm Dương, có thể nhìn thấy thân thể của con côn trùng đen, đương nhiên, không hoàn chỉnh.

Trước đó lúc Lâm Dương từ trong lỗ quần gẩy con côn trùng ra, dường như không gẩy ra được toàn bộ cơ thể.

Lúc này sau khi cởi quần ra, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy, nửa thân trên của vài con côn trùng, lúc này đang cắm trên bắp chân hắn.

Lâm Dương dùng tay chạm vào, có thể thấy, đối phương đang treo trên bắp chân hắn lắc lư.

Xem ra, giống như muỗi, không thể dùng sức mạnh để nhổ ra.

Lâm Dương cũng vứt nửa thân của mấy con côn trùng đó sang một bên, sau đó đơn giản khử trùng.

Vết thương những con côn trùng này để lại trên bắp chân Lâm Dương rất nông, chỉ có một vết mờ nhạt, cho nên Lâm Dương cũng không quá lo lắng, coi như độc tố tương tự như muỗi.

Sau đó, Lâm Dương nằm trên giường, chìm vào giấc mơ.

Ngày hôm sau, Lâm Dương tỉnh dậy sớm, rõ ràng tối qua ngủ khá muộn, nhưng sau khi tỉnh dậy, ý thức cũng vô cùng tỉnh táo, vì bị trúng độc.

Bị cơn đau đánh thức, Lâm Dương cũng nhìn về vị trí bắp chân.

Ở trên đó, nơi hôm qua có mấy vết thương nhỏ màu nhạt, lúc này đã sưng tấy, và có một cơn đau buốt từ trên đó truyền đến.

Lâm Dương thử dùng tay xoa, phát hiện có thể giảm đau, nhưng lại mang đến một cảm giác đặc biệt, ở nơi sưng tấy trên bắp chân, sẽ có cảm giác có thứ gì đó lắc lư, giống như bên trong có thêm một túi nước.

Cảm giác này cũng khiến Lâm Dương không dám manh động.

Trông giống như một cái mụn nước lớn, nhưng Lâm Dương cũng không chắc có thể loại bỏ thứ này hay không.

Thế là, Lâm Dương liên hệ với Lưu Tư Vũ, sau đó vào bệnh viện.

Cái bọc nhỏ sưng tấy trên bắp chân Lâm Dương, nhanh chóng được phẫu thuật mở ra.

Ở bên trong đó, phát hiện ra những thứ hình bầu dục, trông giống như trứng.

Trong bắp chân Lâm Dương, có thể tìm thấy những vật hình hạt,

màu sắc giữa trắng và xám, trông giống như trứng của một loài sinh vật nào đó.

Chương 971

Hàng chục hạt nhỏ xếp chồng lên nhau mới bằng kích thước ngón tay Lâm Dương.

Nhìn thứ này, Lâm Dương cũng im lặng.

Không biết khi nào chúng đã xâm nhập vào bắp chân hắn.

Từ vị trí của những hạt nhỏ này, dường như là những thứ đã xâm nhập vào cơ thể sau khi bị những con côn trùng đen đó cắn một miếng.

Vậy là, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, mấy con côn trùng đó đã đẻ trứng trong cơ thể hắn sao?

Những vật thể hạt này nhanh chóng được làm sạch.

Để tránh di chứng về sau, Lâm Dương đã làm các xét nghiệm liên quan ở đây, nhưng từ kết quả xét nghiệm, cũng không có vấn đề gì đặc biệt, chỉ là nhìn thấy số lượng hạt nhỏ nhiều như vậy được lấy ra từ cơ thể mình, Lâm Dương ở đây cũng cảm thấy có chút sợ hãi và kinh hoàng.

Lúc khâu vết thương, Lâm Dương đặc biệt hỏi bác sĩ, có phải tất cả các hạt trong cơ thể hắn đều đã được lấy ra hay không.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định nhiều lần, Lâm Dương mới yên tâm.

Cũng không trách Lâm Dương, dù sao thì nếu những quả trứng côn trùng đó dần dần phát triển trong cơ thể hắn, sau đó từng con côn trùng đen bò trong cơ thể, chuyện như vậy, Lâm Dương cảm thấy có chút sợ hãi.

Vì chỉ là một cuộc tiểu phẫu, Lâm Dương nằm trong bệnh viện vài

ngày, về cơ bản đã hoàn toàn hồi phục, sau đó rời khỏi bệnh viện, một lần nữa quay lại gần nắp cống đó.

Trên nắp cống, lúc này xuất hiện rất nhiều vết cháy.

Trong những ngày Lâm Dương nhập viện, nơi này đã được người ta dọn dẹp.

Trong cống ngầm, cũng có rất nhiều loại côn trùng đen mà Lâm Dương đã thấy.

Sau khi đốt một trận lửa lớn ở dưới đó, mới miễn cưỡng giải quyết được những con côn trùng đó.

Lúc này Lâm Dương nhìn cái nắp cống trước mặt, cũng cảm thấy có chút cảm khái.

Theo những thông tin Hàn Mộc Nghiên nói, dưới nắp cống này, ngoài những con côn trùng đó ra, không còn gì nữa.

Những rác rưởi bị dòng nước ngầm cuốn đi, dường như đều bị sinh vật khổng lồ đó mang theo trên người.

Kết quả này, cũng khiến Lâm Dương nảy sinh một cảm giác vi diệu, dường như con quái vật mà hắn đã giải quyết mấy ngày trước, là một công cụ dọn dẹp.

Sau đó, Lâm Dương cũng rời khỏi nơi này.

Từ những vết cháy rải rác trên mặt đất, có thể thấy lực lượng dọn dẹp rất mạnh, Lâm Dương cũng không cho rằng dưới đó sẽ còn côn trùng sót lại, cũng không cần thiết phải ở lại đây.

Sau khi giải quyết xong chuyện ở đây, Lâm Dương định đi tìm Lưu Tư Vũ.

Lưu Tư Vũ về nhà ở mấy ngày, dường như bị kẹt ở đó không ra được, nhờ Lâm Dương đến đưa cô ấy ra.

Nhận được tin nhắn này, vẻ mặt Lâm Dương cũng có chút bất đắc dĩ, nhớ lần trước Lưu Tư Vũ cũng gặp phải tình huống này, khó khăn lắm mới chạy ra khỏi đó, lần này sau khi Lưu Tư Vũ quay về, lại gặp phải tình huống tương tự.

Lâm Dương cũng lên đường đến chỗ Lưu Tư Vũ.

Trên tàu hỏa vắng vẻ, không có mấy người.

Lâm Dương tựa vào ghế, ánh mắt cũng lơ mơ, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng thời gian ngủ của Lâm Dương không kéo dài được bao lâu, hắn bị một tiếng hét thất thanh đánh thức.

Đó là tiếng hét của một người phụ nữ truyền đến từ gần đó, âm thanh đó, gần như đánh tan cơn buồn ngủ của Lâm Dương.

Sau khi tỉnh dậy, Lâm Dương cũng nhìn xung quanh, tự nhiên cũng nhìn thấy thứ khiến người phụ nữ đó hét lên.

Trên chiếc ghế phía trước, Lâm Dương nhìn thấy một người chết.

Ngửi thấy mùi xác chết từ bên đó truyền đến, Lâm Dương cũng nhíu mày.

Nếu phán đoán từ mùi vị này, gã này đã chết mấy ngày rồi, nếu không, sẽ không có mùi khó chịu như vậy.

Nhưng vấn đề là, vị trí hiện tại của hắn, là một chuyến tàu đang chạy.

Lúc lên tàu, Lâm Dương cũng không nhìn thấy điều gì bất thường, lúc này lại có thể nhìn thấy thứ này.

Một thi thể đã bốc mùi xuất hiện trên chuyến tàu này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy khó hiểu.

Mùi vị rõ ràng như vậy, muốn che giấu mùi của nó, căn bản là

không thể.

Cho nên cái xác này, xuất hiện ở đây...

Hắn mơ màng không chú ý đến cảnh vật xung quanh, nhưng không lẽ mỗi người trên tàu đều ngủ say như hắn sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mấy người xung quanh.

Trong một toa tàu, có khoảng mười người, mỗi người ngồi một nơi, trông không quen biết nhau.

Người phụ nữ vừa hét lên, bây giờ đang ngồi bệt xuống bức tường bên cạnh, giống như bị cảnh tượng trước mắt dọa ngốc.

Điều này cũng bình thường, thông thường, ai lại nhìn thấy thi thể chứ, lại còn là một thi thể bốc mùi hôi thối như vậy.

Vì tiếng hét của người phụ nữ, nên phần lớn người trong tàu cũng đã chú ý đến cái xác ở đó.

Trên mặt họ, cũng đều treo lên vẻ kinh hoàng.

Mùi xác chết đó, lúc này không ngừng vang vọng trong một toa tàu. "Ọe!" Rất nhanh, có người không chịu nổi mùi hôi này, thức ăn trong bụng cũng bị nôn ra, khiến mùi vị trong tàu trở nên phức tạp khó ngửi hơn.

Chương 972

Mùi vị ngày càng nồng nặc, cũng nhắc nhở các hành khách trên tàu một chuyện.

Rất nhanh, các hành khách ngồi gần cửa sổ cũng đồng loạt mở cửa sổ ra.

Trong một toa tàu kín như vậy, tiếp tục chịu đựng mùi vị này, thì không ai có thể đảm bảo sẽ không nôn ra những thứ trong miệng giống như người trước đó.

Cùng với việc cửa sổ được mở ra, không khí lạnh lẽo bên ngoài cũng tràn vào.

Bây giờ là mùa đông, khí lạnh bên ngoài thổi vào người mỗi người.

Dù trên người mọi người đều mặc quần áo giữ ấm, nhưng trong tình huống ở cùng với thi thể như vậy, mấy người cũng đều cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Nhìn thấy tình hình này, Lâm Dương cũng khẽ nhíu mày.

Bây giờ hắn không rõ, thứ này, rốt cuộc xuất hiện ở đây như thế nào.

Ban đầu, nó không ở nơi này.

Vậy là, sau khi hắn lên tàu, đã bị ai đó đặt ở đây.

Nhưng mang một thứ có mùi nồng nặc như vậy di chuyển, chắc chắn sẽ bị người xung quanh phát hiện.

Nhìn bộ dạng của cái xác đang dựa vào ghế, trông không giống như vừa mới được đặt lên, mà dường như đã ở đó một thời gian rồi.

Dù trong lòng đầy tò mò, nhưng Lâm Dương vẫn ngồi yên trên ghế của mình, không lao ra ngoài quan sát.

Dù sao thì chuyện này cũng quá quỷ dị, khiến Lâm Dương không muốn lại gần.

"Vừa rồi...

Ặc, mùi gì thế." Lúc này, cửa toa tàu bên cạnh bị mở ra, một nhân viên phục vụ bước vào.

Lời nói thiếu kiên nhẫn mới được một nửa thì anh ta ngửi thấy mùi hôi thối chưa tan hết trong toa tàu, vội bịt mũi lại, sau đó nhìn thấy cái xác ở phía trước.

Sau khi nhìn thấy cái xác đó, khuôn mặt của nhân viên phục vụ vốn đang đầy vẻ bất mãn bỗng chốc trở nên vô cùng kinh hãi.

Từ góc độ đó, anh ta có thể nhìn rõ chi tiết mặt chính diện của cái xác, có lẽ đã bị cảnh tượng thảm khốc trên đó dọa sợ.

"Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc là thế nào?" Nhưng tố chất của nhân viên phục vụ này không tồi, dù mặt vẫn còn vẻ kinh hoàng, nhưng sau khi bình tĩnh lại, anh ta đã hỏi mấy người xung quanh như vậy.

Nhân viên phục vụ nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, từ bộ dạng cô ta đang ngồi bệt dưới đất, có thể thấy tiếng hét chói tai vừa rồi là do cô ta phát ra.

Đối mặt với câu hỏi của nhân viên phục vụ, người phụ nữ cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái thất thần, rồi nhìn về phía trước, dường như lúc này mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra, vội vàng bịt mũi, lao về phía cửa toa.

"Chờ đã, cô muốn làm gì?" Thấy hành động của người phụ nữ,

nhân viên phục vụ lập tức đưa tay chặn hướng cửa toa, nhìn cô ta với ánh mắt rõ ràng là chất vấn.

"Không thấy sao?

Tôi không muốn ở lại đây nữa, tôi muốn đổi toa." Trong giọng nói của người phụ nữ có thể cảm nhận được sự kinh hoàng rõ rệt, rồi cô ta gạt tay nhân viên phục vụ ra, đi sang một toa khác.

Thấy người phụ nữ rời đi, sắc mặt của nhân viên phục vụ cũng có chút kỳ quặc.

Sức của người phụ nữ này không lớn, nhưng sau khi nghe giọng nói đầy hoảng sợ và bất an đó, anh ta cũng không thể giữ đối phương lại được.

Sau đó, nhân viên phục vụ nhìn sang những hành khách còn lại trong toa, cố gắng tìm người biết chuyện.

Ai ngờ, dường như việc người phụ nữ rời đi đã ảnh hưởng đến những người này, lúc này họ cũng lần lượt đòi rời khỏi đây.

Dù nhân viên phục vụ không muốn, nhưng trong tình huống đông người như vậy, anh ta cũng bị đẩy sang một bên, hành khách trong toa lần lượt rời đi.

Không đúng, nói chính xác thì chỉ còn lại một hành khách, là Lâm Dương vẫn luôn ngồi ở một bên.

Lúc này hắn đang nhìn một chấm nhỏ trên không trung, mắt không ngừng di chuyển theo chấm nhỏ đó.

Nhân viên phục vụ cũng chú ý đến hành động của người đàn ông thần bí đang ngồi đó, tìm kiếm thứ mà Lâm Dương đang nhìn.

Rất nhanh, anh ta cũng tìm thấy chấm nhỏ đó, bóng dáng đang bay lượn trên không trung.

Sau khi nhìn thấy thứ đó, nhân viên phục vụ cũng che miệng lại, trong mắt lộ rõ vẻ không thể tin nổi.

Con côn trùng bay đó, lúc này đang di chuyển chậm rãi trên không trung.

Bây giờ là mùa đông, với khí hậu lạnh giá ở đây, sẽ không có côn trùng bay lượn trên không trung.

Nhưng trong toa tàu này lại xuất hiện thứ đó, thứ duy nhất có thể thu hút côn trùng bay xuất hiện chính là cái xác ở bên cạnh.

Sau khi nhìn thấy con côn trùng bay trên không, Lâm Dương cũng thở dài.

Xem ra, cái xác này quả nhiên đã được đặt ở đây vài ngày rồi, giòi bọ trên người đã phát triển thành con trưởng thành, chẳng trách người phụ nữ kia lại bị dọa thành ra như vậy.

Thấy người trong toa đã đi hết, Lâm Dương cũng ý thức được, chuẩn bị rời sang toa khác, hắn không có ý định tỏ ra đặc biệt.

Nhưng khi Lâm Dương đi đến gần nhân viên phục vụ, hắn cũng vô tình liếc mắt nhìn cái xác bên cạnh.

Lâm Dương lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng của cái xác đó, và chỉ một cái nhìn thoáng qua đã khiến hắn không thể rời mắt đi được.

Đúng như con côn trùng bay lượn trên không trung kia báo hiệu, cái xác trước mặt Lâm Dương đã mọc đầy giòi.

Lúc này có thể thấy những con bọ nhỏ đang di chuyển trên da, da của người đàn ông này xuất hiện nhiều chỗ thối rữa, giòi bọ không ngừng bò lúc nhúc ở những chỗ đó.

Nhưng thứ thu hút ánh mắt của Lâm Dương không phải là tình trạng dị thường trên thi thể, mà là một tấm bài ở vị trí ngực của

người đàn ông.

Chương 973

Đó là một tấm thẻ gỗ, được treo trên cổ bằng một sợi dây đỏ.

Lúc này, sau khi nhìn thấy thứ đó, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tấm thẻ gỗ đó trông có vẻ giá trị không nhỏ.

Trên tấm thẻ gỗ có những hoa văn tinh xảo, dù bị quần áo che mất một phần, Lâm Dương cũng có thể đoán được, trên đó có lẽ khắc hình một vị thần tiên nào đó, là thứ dùng để cầu thần bái Phật.

Nhưng chất liệu của chính tấm thẻ gỗ lại vô cùng đặc biệt, dù ở bên cạnh một thi thể tỏa ra mùi hôi thối như vậy, Lâm Dương vẫn có thể nhìn thấy một tia sáng đặc biệt trên tấm thẻ gỗ.

Cái thẻ gỗ này, không phải là thứ bình thường.

Lúc này Lâm Dương đưa ra kết luận đó, đồng thời đưa tay về phía trước, định lấy tấm thẻ gỗ xuống.

Nhưng khi tay Lâm Dương mới đưa ra giữa không trung, đã bị nhân viên phục vụ bên cạnh nắm lấy.

"Anh muốn làm gì?" Nhân viên phục vụ nắm lấy tay Lâm Dương, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Vừa rồi mọi người đều rời đi, chỉ có Lâm Dương ở lại quan sát con côn trùng bay.

Hiện tượng này cũng cho thấy Lâm Dương không phải là người bình thường, thậm chí có thể có liên quan đến cái xác này.

Lúc này thấy hành động của Lâm Dương, tự nhiên phải ngăn cản.

"Không có gì, tôi chỉ muốn xem cái xác này đã được đặt bao lâu

thôi.” Cảm nhận được lực cản từ cánh tay truyền đến, Lâm Dương cũng nói như vậy.

Không ngờ, nhân viên phục vụ này trông gầy gò, vậy mà lại có sức mạnh lớn đến thế.

Lúc này bị anh ta nắm lấy, Lâm Dương không những không thoát ra được, mà còn cảm thấy cánh tay hơi đau nhức, có lẽ đã bị sưng đỏ rồi.

Cảm thấy Lâm Dương đã thả lỏng, nhân viên phục vụ cũng buông tay hắn ra, sau đó chặn ở cửa toa.

“Ý gì đây?

Không cho tôi đi à?” Thấy hành động của nhân viên phục vụ, Lâm Dương cũng hỏi, đồng thời sắc mặt dần trở nên có chút bất mãn.

Vừa rồi người này ngăn cản hành động của Lâm Dương, điểm này hắn có thể hiểu được, dù sao cũng là công việc của anh ta.

Nhưng bây giờ, đối phương lại không định để hắn rời đi.

“Chuyện anh làm, trông anh không hề hoảng loạn chút nào.” Nhân viên phục vụ đứng chắn trước mặt Lâm Dương, nhìn hắn với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Nghe đối phương nói vậy, đôi mày đang nhíu lại của Lâm Dương cũng giãn ra.

Hóa ra mình bị coi là nghi phạm rồi sao, vậy thì dễ giải quyết rồi.

“Lúc làm việc bình thường tôi cũng tiếp xúc với những thứ tương tự, nên cũng không có gì phải sợ.” Lâm Dương giả vờ thờ ơ nói.

“Hả?

Công việc?” Trên mặt nhân viên phục vụ lộ rõ vẻ hoài nghi.

“Nhà tang lễ, tôi phụ trách việc lặt vặt.” Lâm Dương không chút do dự đưa ra câu trả lời.

Có lẽ vì sắc mặt và thái độ của Lâm Dương khi trả lời quá tự nhiên, nên nhân viên phục vụ cũng bán tín bán nghi nhìn về phía hắn.

“Vậy vừa rồi anh đưa tay ra định làm gì?” Nhân viên phục vụ hỏi câu nghi vấn cuối cùng.

“Chỉ là thói quen muốn xem nội tạng còn ở trong đó không thôi.” Lâm Dương nói như vậy.

Câu nói khó hiểu này khiến nhân viên phục vụ cũng ngơ ngác, sau đó, anh ta cũng hiểu ra, sắc mặt dần trở nên tái nhợt.

“Có thể tránh ra được rồi chứ, tiếp theo mới là công việc của anh.” Lâm Dương nhìn sắc mặt đối phương thay đổi, cũng biết đã lừa được anh ta thành công, liền nói như vậy.

“Vâng vâng.” Có lẽ những lời Lâm Dương nói trước đó đã có tác dụng lớn đối với nhân viên phục vụ, lần này anh ta không hề ngăn cản, trực tiếp để Lâm Dương rời đi.

Đợi Lâm Dương đi rồi, nhân viên phục vụ mới ý thức được một vấn đề, hình như vừa rồi chưa kiểm tra giấy tờ của Lâm Dương.

Theo thông lệ, lẽ ra phải kiểm tra, nhưng thái độ của Lâm Dương quá tự nhiên, khiến anh ta nhất thời quên mất quy trình này.

Thôi bỏ đi, dù sao trông người đó cũng không hoảng sợ.

Nhân viên phục vụ nghĩ như vậy, nhìn tình hình trước mắt, cũng cảm thấy hơi đau đầu.

Cái xác này rõ ràng không phải là hành khách trên tàu, dù không chuyên nghiệp, nhân viên phục vụ cũng có thể phán đoán được, để hình thành một thi thể như vậy cần mất vài ngày.

Bất đắc dĩ, toa tàu này đã bị phong tỏa, ở trạm tiếp theo, thời gian tàu dừng lại đã kéo dài hơn rất nhiều.

Tất cả những điều này, không hề liên quan gì đến Lâm Dương đã xuống tàu.

Điều duy nhất Lâm Dương cảm thấy tiếc nuối là vừa rồi không lấy được tấm thẻ gỗ đó.

Nhân viên phục vụ kia trông có vẻ dễ lừa, nếu Lâm Dương vừa rồi tiện miệng nhắc đến tấm thẻ gỗ đó, có lẽ bây giờ đã lấy được rồi cũng không chừng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó đi về phía trước.

Tiếp theo, Lâm Dương chỉ cần đi xe khách là được.

Huyện thành này cách nơi ở của Lưu Tư Vũ không xa, đi xe khách là một lựa chọn kinh tế và thực tế.

Có thể là do trên tàu Lâm Dương đã quan sát cái xác ở cự ly gần, nên trên người hắn mang theo một mùi hôi mà hắn không nhận ra.

Lâm Dương cũng chỉ đoán được điều này qua ánh mắt ghét bỏ của những người xung quanh, sắc mặt có chút kỳ quặc, sau đó hắn đi vào một nhà nghỉ, tắm rửa sạch sẽ thân thể.

Chương 974

Đợi Lâm Dương ra ngoài thì đã gần tối, nhìn sắc trời đã biến thành như vậy, cũng không biết có còn xe để đi không.

Lâm Dương đi về phía bến xe, chuẩn bị thử vận may, nếu không được nữa thì ngày mai đi vậy.

Đến bến xe, Lâm Dương cũng phát hiện, xe khách ở đây đã đi hết, những chuyến còn lại đều là chuyến của ngày mai.

Xem ra, hắn thực sự phải ở lại đây thêm một ngày nữa rồi.

Cảm thấy bất đắc dĩ, Lâm Dương có chút khó chịu, cũng quay về nhà nghỉ, nghỉ ngơi ở đó một đêm.

Theo kế hoạch của Lâm Dương, vào ngày thứ hai, hắn đáng lẽ đã rời đi từ sáng sớm, nhưng đến trưa, hắn lại đang dùng bữa tại một quán ăn trong huyện thành.

Không phải Lâm Dương tạm thời thay đổi ý định, mà là không thể rời khỏi đây.

Huyện thành này, hiện tại ra vào cần có giấy tờ chứng minh nghiêm ngặt, đã bị hạn chế ra vào, sắc mặt Lâm Dương có chút kỳ quặc.

Theo lời đồn trên phố, Lâm Dương cũng đại khái đoán ra được một số chuyện, dường như vì phát hiện một ngôi mộ cổ ở gần đây, nên huyện thành này đã bị hạn chế ra vào.

Muốn ra vào huyện thành, phải có văn kiện từ phía chính quyền, mà số lượng văn kiện đó mỗi ngày đều có hạn.

Lâm Dương nhận được tin tức khá muộn, tự nhiên cũng không lấy được phần của ngày hôm nay, xem ra mấy ngày tới cũng không có.

Lý do hạn chế xuất cảnh này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ quặc.

Nếu chỉ là một ngôi mộ bình thường, chỉ cần có người canh gác bên cạnh là được, hoàn toàn không cần thiết phải hạn chế ra vào.

Cũng có khả năng, ngôi mộ đó không thể canh giữ được.

Chẳng lẽ lối ra vào của ngôi mộ đó, phạm vi của ngôi mộ đó rất lớn?

Lúc này Lâm Dương không rõ tình hình, nhưng đã bị hạn chế ra vào thì tự nhiên hắn sẽ không ngoan ngoãn ở lại trong thành, hắn định đi xem thử thế nào.

Nếu có hứng thú thì vào trong xem, nếu khiến Lâm Dương cảm thấy không thú vị, vậy thì hắn định lẻn ra ngoài.

Bị hạn chế trong huyện thành này mấy ngày trời, không phải là chuyện Lâm Dương có thể chịu đựng được.

Mặc dù tiền hắn mang theo đủ, nhưng hắn không muốn lãng phí thời gian và sức lực ở nơi này.

Rõ ràng chỉ cần một đoạn đường là đến nơi, dù đi bộ cũng chỉ mất nửa ngày, kết quả lại phải để Lâm Dương ở đây chờ mấy ngày mới được rời đi?

Lâm Dương không muốn làm vậy đâu.

Vì vậy vào buổi chiều, Lâm Dương đã xuất hiện ở rìa huyện thành.

Các lối ra vào huyện thành đều có người canh gác, nên Lâm Dương chỉ có thể trèo tường ra ngoài.

Ở phía gần tường, cũng có một số người đang tuần tra, có lẽ để đề phòng có người trèo ra từ đây.

Nhưng xem ra nhân lực không đủ, bức tường lớn như vậy mà Lâm Dương chỉ thấy một người đang đi lại.

Ở không xa phía trước Lâm Dương, hắn có thể thấy một người đàn ông mặc đồ thường phục, đang đi dạo ở đó như đang tản bộ.

Nhưng sau khi nhìn thấy một số chi tiết trên người người đàn ông đó, Lâm Dương biết, người này tuyệt đối không phải là du khách.

Ở thắt lưng của hắn ta, Lâm Dương nhìn thấy một cái túi nhỏ hơi phồng lên, cũng khiến Lâm Dương nhíu mày.

Hóa ra những người phụ trách tuần tra bên ngoài có thể được trang bị súng.

Sau khi nhận ra điểm này, Lâm Dương cũng im lặng một lúc, cuối cùng cho rằng không nên lãng phí nhiều thời gian như vậy trong huyện thành này, vì vậy quyết định vẫn thực hiện kế hoạch ban đầu.

Lâm Dương lén lút đi về phía trước, dựa vào những tòa nhà xung quanh làm vật cản.

Rất nhanh, Lâm Dương cũng đến nơi mà người tuần tra kia sẽ đi qua, trốn vào một góc khuất bên cạnh, chờ đợi đối phương.

Ẩn mình trong bóng tối, Lâm Dương cẩn thận lắng nghe tiếng bước chân truyền đến từ bên cạnh.

Tiếng bước chân ngày càng lớn, lúc này cũng đã truyền đến bên tai Lâm Dương.

Sau đó, Lâm Dương nhìn thấy một bóng đen xuất hiện từ ngã rẽ, cũng biết đây là lúc ra tay.

Khi bóng đen bên cạnh mở rộng đến một mức độ nhất định, Lâm Dương cũng có thể thấy người đàn ông đó đã đi đến gần, rồi Lâm Dương đột nhiên lao về phía trước.

Hành động của Lâm Dương trong bóng tối cũng đã thu hút sự chú ý của người đàn ông trước mặt.

Nhưng người đàn ông chỉ thấy một bóng đen lóe lên, cảm giác gáy mình bị một cú đánh mạnh, sau đó cũng mất đi ý thức.

Nhìn người đàn ông đang nằm trên mặt đất, Lâm Dương cũng nhìn vào lòng bàn tay mình, bây giờ kỹ thuật đánh ngất người của hắn cũng ngày càng thành thạo.

Sau khi đặt người đàn ông trước mặt sang một bên, Lâm Dương cũng sờ vào thắt lưng của đối phương, rồi phát hiện, ở chỗ đó trên thắt lưng đối phương, có một cạnh sắc bén ở bên cạnh.

Cảm giác này rõ ràng không phải là khẩu súng mà Lâm Dương tưởng tượng.

Sau khi sờ thử, Lâm Dương cũng phát hiện có chút không ổn.

Có lẽ người đàn ông này không phải là những người canh gác ở đó cũng không chừng.

Thứ ở trên thắt lưng người đàn ông, theo cảm giác của Lâm Dương, không giống súng, mà lại có chút giống viên gạch.

Người đàn ông này lại đặt một viên gạch ở thắt lưng, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu.

Trang bị kiểu này rõ ràng không phải là người của chính quyền.

Nhưng Lâm Dương đã đánh ngã đối phương rồi, lúc này tự nhiên sẽ không có ý định hối hận, dù sao đối phương cũng đã lượn lờ ở đây mấy lần, khiến Lâm Dương không có cơ hội ra ngoài.

Chương 975

Lâm Dương nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn gần đó không có ai, hắn trèo qua bức tường cao trước mặt, rời khỏi huyện thành.

Sau khi Lâm Dương rời đi khoảng mười phút, ở nơi hắn vừa đứng, xuất hiện mấy người đàn ông.

Sau khi đến nơi, họ tìm kiếm xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Rất nhanh, họ phát hiện người đàn ông bị Lâm Dương đánh ngất, vội vàng đến đánh thức đồng bạn.

Đối với những chuyện trong huyện thành, Lâm Dương không hề hay biết.

Sau khi trèo qua tường, trước mặt hắn là một khu rừng nhỏ, xung quanh cũng không có người canh gác phức tạp, cũng xác nhận suy nghĩ trước đó của Lâm Dương, người đàn ông bị hắn đánh ngất không phải là người phụ trách canh gác.

Xét về độ khó canh gác, việc canh gác ở bên ngoài dễ dàng hơn nhiều so với việc canh gác trong huyện thành.

Nếu phụ trách canh gác ở bên ngoài, sẽ không bị ảnh hưởng bởi yếu tố địa lý, cũng không có nguy cơ bị người khác phát hiện trước.

Sau khi ra ngoài, Lâm Dương trực tiếp đi vào khu rừng nhỏ, tiếp tục tiến về phía trước, chỉ sau một lúc.

Khu rừng nhỏ này không có dấu vết bị con người phá hoại, khắp nơi đều là cỏ dại và bụi gai cản đường Lâm Dương.

Nhưng muốn rời đi, Lâm Dương cũng chỉ có thể liên tục luồn lách ở nơi này, dù sao trên con đường lớn bên ngoài huyện thành đều có

người đang phụ trách canh gác.

Trong rừng cây, Lâm Dương di chuyển khá khó khăn.

Con đường dưới chân không bằng phẳng, phía trước cũng có những cành cây và hoa cỏ um tùm cản đường hắn.

Chỉ trong một lúc ngắn, Lâm Dương cảm thấy có chút phiền muộn, dường như tạm thời bị mắc kẹt ở đây.

Rõ ràng chỉ là một khu rừng nhỏ không lớn, nhưng có lẽ vì quá lâu không có người qua lại, lúc này Lâm Dương nhìn xung quanh, khắp nơi đều là những cành cây um tùm.

Khi những cành cây có gai nhỏ này quẹt vào cánh tay Lâm Dương, sẽ để lại trên cánh tay một thứ gì đó giống như một nốt sần nhỏ, rơi xuống từ trên cành cây.

Những nốt sần nhỏ đó hơi dính dính, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy hơi ghê tởm.

Lúc này, Lâm Dương cũng đang tìm kiếm trong ba lô một công cụ có thể mở đường qua khu rừng trước mặt.

Phía sau Lâm Dương, khi đi qua, hắn đã dùng hai tay vạch ra một con đường, nhưng hắn không có ý định quay lại đường cũ.

Nếu quay lại, Lâm Dương đi ra từ nơi khác, có lẽ cũng sẽ gặp phải những rắc rối kỳ lạ khác.

Khu rừng gần một thị trấn nhỏ, không có ai chăm sóc, biến thành như vậy là một chuyện bình thường, chỉ là lúc này Lâm Dương vì vậy mà cảm thấy hơi phiền lòng mà thôi.

Sau khi tìm kiếm trong ba lô một hồi, Lâm Dương tìm thấy một con dao ngắn.

Lợi dụng con dao ngắn này, sau một hồi vật lộn, Lâm Dương cuối

cùng cũng rời khỏi khu rừng nhỏ.

Chỉ là khi Lâm Dương rời khỏi khu rừng nhỏ, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn cũng ngây người ra.

Bên ngoài khu rừng nhỏ là con đường lớn của huyện thành.

Lúc này Lâm Dương đến nơi, nhìn cảnh tượng bên ngoài, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Lâm Dương bây giờ đã biết tại sao huyện thành lại phải hạn chế ra vào, bởi vì lúc này con đường lớn đã xuất hiện sự thay đổi rõ rệt.

Có một vệt nứt dài nhô lên, từ bên này đường kéo dài sang bên kia.

Sự thay đổi rõ ràng này trông như do sự thay đổi cấu trúc địa chất gây ra, nhưng từ những lời đồn đại trước đó, Lâm Dương có thể biết được, điều này có liên quan đến ngôi mộ dưới lòng đất.

Nhìn vệt nứt dài xa khỏi tầm mắt, Lâm Dương cũng im lặng một lúc.

Ngôi mộ dưới lòng đất phải lớn đến mức nào mới có thể xuất hiện vệt nứt có phạm vi như vậy.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên có chút hứng thú với ngôi mộ dưới lòng đất đó.

Nếu muốn làm cho mặt đất xuất hiện một vệt nứt lớn như vậy, thì thứ ở dưới lòng đất ít nhất cũng phải có kích thước tương đương, hoặc lớn hơn mới được.

Muốn có một ngôi mộ lớn như vậy, yêu cầu về thân phận của chủ nhân rất cao.

Chuyện này không phải chỉ có tiền là làm được, những quan lại quý tộc bình thường đều không thể làm được điều này.

Ngôi mộ được phát hiện ở đây, có lẽ là của một vị quân vương

nào đó trong lịch sử, nếu không, Lâm Dương thực sự không thể tưởng tượng được có người nào có thể xây dựng một ngôi mộ lớn như vậy.

Mặc dù Lâm Dương đã có ý định đi vào trong đó, nhưng lúc này, hắn cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Ngôi mộ này không phải là vô chủ.

Mặc dù chủ nhân của nó đã được chôn cất ở đây nhiều năm, nhưng đã bị chính quyền phát hiện, tự nhiên sẽ do chính quyền tiếp quản.

Lâm Dương không có thân phận gì, muốn vào trong đó, về cơ bản là không thể làm được.

Nghĩ đến điểm này, Lâm Dương cũng thở dài, cảm thấy có chút phiền phức.

Còn việc lén lút vào trong, Lâm Dương cũng không có ý định đó.

Sự quản lý của chính quyền chắc chắn rất nghiêm ngặt.

Lâm Dương có thể lén lút mở một lối nhỏ để vào trong, nhưng nếu gặp phải những người do chính quyền cử đến, với thân phận không có báo cáo gì của Lâm Dương, tự nhiên sẽ bị xử lý như một tên trộm mộ.

Mặc dù ý định ban đầu của Lâm Dương không phải là hứng thú với tài vật bên trong, nhưng chuyện này không thể dùng lời nói suông để giải thích rõ ràng được.

Vì vậy, để tránh những rắc rối sau này, Lâm Dương phải tìm một thân phận thích hợp, có thể thông qua con đường chính thức để vào trong mới được.

Lâm Dương sờ cằm, cẩn thận suy nghĩ.

Chương 976

Sau khi suy nghĩ một lát, Lâm Dương cũng gọi một cuộc điện thoại, liên lạc với Hàn Mộc Nghiên, kể cho cô ấy nghe chuyện ở đây.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dương chờ đợi Hàn Mộc Nghiên gọi lại.

Lâm Dương không có mối quan hệ để có được tư cách vào trong, nhưng Hàn Mộc Nghiên chắc có thể làm được.

Trước đây Lâm Dương đã giúp Hàn Mộc Nghiên tìm lại con rắn cưng của cô ấy, nhờ cô ấy giúp một việc nhỏ này chắc không thành vấn đề.

Trong lúc chờ đợi, Lâm Dương cũng không rảnh rỗi, hắn đưa mắt nhìn về phía trước, đại khái phán đoán phương hướng cửa huyện thành, rồi đi về phía đó.

Nếu chính quyền đã tiến hành kiểm soát khu vực xung quanh, điều đó cũng cho thấy lối vào dưới lòng đất đã được phát hiện.

Lâm Dương không định một mình đi tìm lối vào đó, trực tiếp tìm người biết chuyện ngược lại là một việc đơn giản hơn.

Chỉ là khi đi trên đường lớn, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Sớm biết như vậy, ở trong huyện thành Lâm Dương nên đi liên lạc với Lưu Tư Vũ, như vậy hắn cũng không cần phải loanh quanh trong khu rừng nhỏ đó lâu như vậy.

Bây giờ trên cánh tay Lâm Dương đều có những vết hằn nhỏ.

Khi những nốt sần nhỏ trên cành cây rơi xuống cánh tay Lâm Dương, những chất lỏng dính dính trên bề mặt chúng cũng rơi xuống

đó.

Dù Lâm Dương đã dùng khăn giấy lau đi, vẫn có thể nhìn thấy những vết hằn nhạt màu trên cánh tay, có lẽ phải dùng thứ gì đó như nước tẩy rửa mới có thể lau sạch được.

Trên đường lớn, Lâm Dương đi một lúc lâu, cuối cùng cũng gặp một người.

Nơi này vì bị kiểm soát, số người ra vào ít, nên người đầu tiên Lâm Dương gặp phải đang cầm súng trong tay.

Mặc dù khẩu súng trường đó không chĩa vào Lâm Dương, nhưng đối phương vẫn nắm chặt trong tay.

Đứng đối diện với Lâm Dương, hắn cũng cảm thấy có chút áp lực.

"Anh từ đâu đến, nơi này tạm thời cấm ra vào." Người đàn ông chĩa họng súng nghiêng lên trên, nói với Lâm Dương như vậy.

"Tôi đến để giúp đỡ, anh có thể liên lạc." Lâm Dương nhìn tình hình trước mắt, cũng phát hiện có chút không ổn, liền nói như vậy.

Bình thường, có người tuần tra là đủ rồi mà?

Tại sao phải trang bị súng?

Chẳng lẽ có nguy hiểm sao?

Lâm Dương hơi nheo mắt, nhìn người đàn ông trước mặt đang dùng bộ đàm nói chuyện.

Lúc này, Hàn Mộc Nghiên đã giải quyết xong, giúp Lâm Dương có được tư cách vào trong mộ, dường như là một chức vụ giống như làm việc vặt.

Nhưng Lâm Dương không quan tâm, chỉ cần có thể xuống dưới là được, những chuyện khác có thể nói sau.

“Tên gì.” Sau khi liên lạc qua bộ đàm một lúc, người đàn ông cũng nhận được một số thông tin, xác nhận thông tin của Lâm Dương.

“Lâm Dương.” Sau khi Lâm Dương báo tên mình, hắn cũng được cho đi, đi về phía trước.

Tiếp tục tiến về phía trước, cứ cách một đoạn ngắn, Lâm Dương lại thấy một người đàn ông cầm súng trường đang phụ trách tuần tra, đồng thời hắn cũng phải báo lại tên mình để đổi lấy tư cách đi vào.

Nhìn tình hình như vậy, Lâm Dương cuối cùng cũng ý thức được, ngôi mộ lần này dường như không hề tầm thường, thậm chí có thể huy động cả quân đội đến canh gác.

Như vậy, nếu xuống dưới, có lẽ quyền tự chủ cũng không còn nhiều, cũng không biết có thể tìm được cơ hội tự do hành động không.

Một bên đi, Lâm Dương một bên xoa tay.

Trong thời tiết lạnh giá, chỉ một chiếc áo bông rõ ràng không thể giúp Lâm Dương giữ ấm trên con đường trống trải.

Sau khi đi một đoạn đường rất dài, Lâm Dương thấy một chiếc xe nhỏ, lúc này đang chạy trên đường.

Chiếc xe nhỏ đó trông như đã có được tư cách ra vào, khi đi qua gần những người lính đó cũng không bị kiểm tra gì.

Nhưng khi chiếc xe nhỏ đến trước mặt Lâm Dương và dừng lại, Lâm Dương cũng biết đối phương đang tìm mình.

Từ cửa sổ xe mở ra, có thể thấy trong đó có mấy người với sắc mặt khác nhau, lúc này đang nhìn Lâm Dương ở bên này, đánh giá hắn.

“Là Lâm Dương phải không.” Một người chú trông có vẻ lớn tuổi hơn một chút nói với Lâm Dương.

“Vâng.” Lâm Dương nhìn mấy người, không biết phải làm gì.

Trong chiếc xe nhỏ này, ngoài tài xế ra, có ba người.

Người chú vừa nói chuyện với Lâm Dương, có hai người đàn ông mặt mày nghiêm nghị, trông như từ quân đội ra, tuổi tác tương đương với Lâm Dương, lúc này cũng dùng ánh mắt không thân thiện nhìn hắn.

Chiếc xe này đến đón Lâm Dương.

Sau khi lên xe, Lâm Dương mới biết, lối ra của ngôi mộ cách nơi này khá xa, phải đi xe mới đến được.

Trên xe, sau khi Lâm Dương và mấy người xung quanh nói chuyện, cũng đại khái biết được lai lịch của mấy người này.

Hai người có vẻ mặt luôn nghiêm túc, đúng như Lâm Dương đoán, là người từ quân đội ra, lúc này ở đây với vai trò vệ sĩ, là vệ sĩ của người chú kia.

Người chú này là một chuyên gia phong thủy được mời từ một nơi nào đó, sẽ dẫn mấy người còn lại vào trong mộ để thăm dò.

Còn Lâm Dương, thân phận của hắn ở đây là một người làm việc vặt, hoặc là một nhân viên hậu cần.

Công việc mà Lâm Dương phải làm, vốn dĩ hai người từ quân đội kia có thể hoàn thành, nên việc hắn đột nhiên tham gia vào lúc này đã gây ra sự bất mãn của những người trong đó.

Đương nhiên, người bất mãn chỉ có hai người trẻ tuổi kia mà thôi.

Chương 977

Người chú kia nhìn Lâm Dương với ánh mắt mang một ý vị đặc biệt, dường như cảm thấy hứng thú với hắn.

Trong quá trình hỏi han, Lâm Dương cũng cố gắng muốn biết dưới mộ rốt cuộc có thứ gì, đáng để những người này tốn công tốn sức canh gác xung quanh như vậy.

Chỉ là miệng của những người này đều rất kín, Lâm Dương không hỏi được chút thông tin nào.

Xem ra họ đều kín miệng như bưng.

Rất nhanh, mấy người đã đến lối vào của ngôi mộ.

Sau khi Lâm Dương xuống xe, cũng có thể thấy, phía trước có một doanh trại được dựng tạm.

Không hổ là của chính quyền?

Doanh trại trước mặt Lâm Dương, hắn không thấy có chỗ nào sơ sài, thiếu cái gì thì bổ sung cái đó.

Chỉ nhìn một cái, đối với những thứ tồn tại trong ngôi mộ bên dưới, Lâm Dương cũng có một phán đoán sâu sắc hơn.

Cụ thể bên dưới có gì, lúc này Lâm Dương không thể biết được, nhưng từ thái độ đối đãi trịnh trọng này, Lâm Dương cũng phải cân nhắc hành động của mình ở dưới đó.

Ban đầu Lâm Dương định sau khi xuống, sẽ lập tức tìm cơ hội tách khỏi nhóm người này, nhưng lúc này, nhìn tình hình trước mắt, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Nếu tự ý hành động, vậy thì lúc quay về, Lâm Dương cũng không

chắc kết cục của mình sẽ như thế nào.

Lúc này Lâm Dương thông qua Hàn Mộc Nghiên đã có được một thân phận hợp lý ở phía chính quyền, nếu rời đi như vậy, vậy thì khi truy cứu, cũng dễ dàng tìm ra Lâm Dương.

Lâm Dương đi theo mấy người phía trước, đi ở phía sau, cũng nhận một chiếc ba lô lớn từ trong lều và đeo lên lưng.

Ba lô đặt lên vai, Lâm Dương cũng cảm thấy thân thể chùng xuống, có chút kinh ngạc.

Trọng lượng của những thứ này trên người hắn đã vượt quá sức tưởng tượng của Lâm Dương.

Nhìn vẻ mặt trêu chọc của mấy người phía trước, Lâm Dương cũng biết, họ cố ý làm vậy.

Sự đối đãi này cũng khiến Lâm Dương nảy sinh một số oán giận, nhưng hắn không trực tiếp phản đối, đi theo sau những người này, giống như một con cừu hiền lành, không hề phản kháng.

Bởi vì Lâm Dương biết, trong những ngôi mộ khổng lồ này, chắc chắn có cơ quan.

Những người từ quân đội này ra, không chắc có thể sống sót thành công ở dưới đó, vậy cần gì phải đi chấp nhặt với mấy người chết chứ?

Đồng thời Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao lại nhắm vào mình, thân phận của hắn rõ ràng chỉ là một nhân viên hậu cần mà thôi.

Lúc này Lâm Dương không thể biết được thông tin liên quan, chỉ có thể đi cùng họ.

Rất nhanh, Lâm Dương đã đến lối vào của ngôi mộ.

Một khe nứt trên mặt đất, ở hai bên có mấy vệt nứt nhô lên kéo dài ra ngoài.

Vệt nứt mà Lâm Dương thấy trên đường lớn trước đó chính là những thứ này.

Nhìn những thứ này, sắc mặt Lâm Dương cũng xuất hiện sự thay đổi vi diệu.

Đứng trên ngôi mộ này, Lâm Dương cũng có thể ngửi thấy mùi vị trong mộ, cái mùi ẩm ướt đó, lúc này theo không khí trong mộ truyền lên trên, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Từ cách dựng doanh trại này xem ra, ngôi mộ này chắc đã xuất hiện được vài ngày, nhưng bên trong vẫn còn không khí ẩm ướt, cũng chứng tỏ ngôi mộ này rất lớn, thời gian lâu như vậy cũng chưa làm cho không khí bên trong hoàn toàn thay đổi hết.

Ở bên cạnh khe nứt trên mặt đất, có một cái thang, lúc này đang kéo dài xuống dưới.

Hai người trẻ tuổi phía trước mở đường, sau đó là chuyên gia phong thủy, rồi đến Lâm Dương.

Lâm Dương là nhân viên hậu cần, tự nhiên chỉ có thể đi ở cuối cùng.

Tất cả đồ đạc của cả nhóm về cơ bản đều được đặt trong ba lô của Lâm Dương.

Mặc dù ba người phía trước cũng có ba lô, nhưng từ bước chân nhẹ nhàng và kích thước ba lô của họ, ba lô của cả ba người cộng lại cũng không nặng bằng ba lô của Lâm Dương.

Lâm Dương đi ở phía sau, cứ cúi đầu suốt không biết đang nghĩ gì.

Đi vào trong khe nứt, đi xuống cầu thang, rất nhanh mấy người đã đến một hành lang.

Xung quanh hành lang có rất nhiều vết nứt, nhưng ở chính giữa hành lang lại có một vệt sáng, giống như dấu hiệu do bút dạ quang để lại, không ngừng kéo dài về phía trước, trong hành lang tối đen có ánh sáng dạ quang yếu ớt lấp lánh, cùng với đèn pin của mấy người phía trước, cung cấp ánh sáng để có thể nhìn rõ môi trường xung quanh.

Những bột huỳnh quang trên mặt đất này, sau khi Lâm Dương quan sát kỹ, cũng có thể xác định, là mới được rắc ở đây mấy ngày nay.

Nói cách khác, nhóm người này thăm dò bên trong, không phải là lần đầu tiên sao?

Vậy thì lý do không thích mình, có lẽ có liên quan đến một số thứ ở sâu trong ngôi mộ này cũng không chừng.

Lâm Dương nghĩ như vậy, đi sát theo sau nhóm người.

Trong những khe nứt xung quanh, có bột thuốc được phun ra.

Lâm Dương không rõ chúng có tác dụng gì, nhưng khi đi trong hành lang, Lâm Dương có thể ngửi rõ mùi kỳ lạ đó, hơi chua.

Mấy người phía trước đều không để ý đến mùi vị bên cạnh, chứng tỏ họ cũng không phải lần đầu tiên xuống đây.

Sau khi đi trong hành lang này một lúc, Lâm Dương cũng phát hiện có chút không ổn.

Từ lúc nãy, dường như có một cơn gió nhẹ thổi vào, khiến mùi thuốc không ngừng lan tỏa trong mũi và miệng Lâm Dương.

Nhưng cơn gió này, từ đâu đến?

Trước khi vào mộ, gió bên ngoài tuy lớn, nhưng không trực tiếp

thổi vào khe nứt ở lối vào mộ, những cơn gió này có nguồn gốc khác.

Chương 978

Những cơn gió không rõ lai lịch này thổi vào người Lâm Dương, cũng gây ra một tia cảnh giác cho hắn.

Lâm Dương nhìn sang mấy người bên cạnh.

"Những cơn gió này từ đâu đến?" Nghe câu hỏi của Lâm Dương, chuyên gia phong thủy cũng suy nghĩ một lúc, rồi nói cho Lâm Dương đáp án.

"Phía trước không xa có một cửa gió, gió trong ngôi mộ này đều từ nơi đó truyền đến." Khi đại sư phong thủy nói hai từ "cửa gió", ông đặc biệt nhấn mạnh âm đọc.

Lúc này Lâm Dương không rõ rốt cuộc ý nghĩa là gì, chỉ một mực đi theo sau mấy người.

Đi theo mấy người một đoạn, gió xung quanh cũng ngày càng mạnh, cho thấy lời của chuyên gia phong thủy là thật.

Sau đó, Lâm Dương đến trước cửa gió đó.

Nhìn cái gọi là cửa gió trước mặt, Lâm Dương cuối cùng cũng biết, tại sao vừa rồi chuyên gia phong thủy khi nhắc đến cửa gió lại dùng một giọng điệu kỳ quái như vậy.

Cái cửa gió xuất hiện trước mặt mấy người, nếu không phải Lâm Dương đứng bên cạnh có thể cảm nhận được luồng gió không ngừng thổi ra từ trong đó, hắn sẽ không coi thứ này là một cửa gió.

Cửa gió này là một lỗ hổng hình tròn, lúc này nằm trên bức tường trước mặt mấy người, từ trong đó có những luồng gió lúc mạnh lúc yếu thổi ra.

Lỗ hổng này không nhìn thấy đáy.

Lâm Dương thử dùng đèn pin quan sát đáy, nhưng sau khi ánh sáng của đèn pin chiếu vào trong đó, lại không thể nhìn thấy gì, chỉ có một mảng bóng tối, cũng không biết là đã gặp phải khúc cua, hay là độ sâu của cửa gió này đã vượt quá phạm vi quan sát của đèn pin.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng nhìn vẻ mặt của mấy người xung quanh rất tự nhiên, cũng biết, họ xuống đây không chỉ một lần, chắc chắn cũng đã hiểu rõ về cửa gió trước mặt này.

"Nguyên lý gì vậy." Lâm Dương hỏi đại sư phong thủy bên cạnh, hai người vệ sĩ kia hoàn toàn không để ý đến Lâm Dương, nên hắn cũng chỉ có thể hỏi đại sư phong thủy này, thái độ của đại sư phong thủy đối với hắn khá tốt.

Trong cửa gió này không có bất kỳ động tĩnh nào, chỉ có tiếng ma sát sinh ra khi gió mạnh thổi ra, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nếu bên trong không có cơ quan gì, vậy thì làm sao lại có thể tạo ra luồng gió liên tục như vậy?

Lâm Dương tự nhiên nảy sinh nghi vấn này.

"Không rõ, tôi đã nghiên cứu một thời gian rồi, nhưng cũng không thể làm rõ được cấu tạo của cửa gió này." Nhưng lần này, đại sư phong thủy không trả lời câu hỏi của Lâm Dương, cũng khiến hắn cảm thấy có chút kinh ngạc.

Từ việc canh gác bên ngoài xem ra, người của quân đội chắc chắn cũng đã vào trong, nhưng ngay cả người của quân đội cũng không thể làm rõ trong một khoảng thời gian như vậy, hiện tượng này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhìn xa xa vào bóng tối trong cửa gió đó, Lâm Dương đang suy

nghĩ, rồi nhặt một viên sỏi dưới đất lên.

"Anh đang làm gì!" Một người vệ sĩ bên cạnh, lúc này cũng nhìn thấy hành động của Lâm Dương, vội vàng quát lên.

Đối với tiếng quát của người đàn ông đó, Lâm Dương như không nghe thấy, nhìn vào cái hố đen của cửa gió phía trước, sau khi do dự một lúc, viên đá trong tay hắn đã ném về phía lỗ hổng phía trước.

Viên sỏi rơi vào trong cửa gió, nhanh chóng biến mất không thấy, sau đó có một số tiếng va chạm nhỏ xuất hiện trong đó.

"Anh không nghe thấy sao?

Không được tự ý hành động!" Người đàn ông vừa quát Lâm Dương, lúc này tức giận quát hắn, dường như hành động của Lâm Dương đã vi phạm một số quy định.

"Tôi chỉ muốn thử thôi." Lâm Dương cũng nhún vai, nói như vậy.

Nhìn vẻ mặt của người trước mặt, hắn cũng có chút bất đắc dĩ.

Cửa gió phía trước giống như một hố đen, sau khi nuốt viên sỏi vào, không còn dấu vết gì, khiến Lâm Dương không dám tự mình chui vào trong đó.

Người vệ sĩ kia đi về phía Lâm Dương, sắc mặt vô cùng không thân thiện, trông như muốn làm gì đó với hắn.

Lúc này, một tiếng xé gió truyền đến từ một nơi nào đó bên cạnh.

Nghe thấy tiếng xé gió này, không hổ là người từ quân đội ra?

Khi tiếng xé gió vừa xuất hiện, hắn đã phản ứng lại, bước chân vốn định đi về phía Lâm Dương lập tức thay đổi, lao về phía đại sư phong thủy đang ngẩn người ở bên cạnh.

Đại sư phong thủy bị đẩy ngã xuống đất, đồng thời nguồn gốc của tiếng xé gió đó, viên sỏi mà Lâm Dương ném ra, lúc này cũng bay

ra từ trong lỗ hổng, bay về phía bên ngoài.

Viên sỏi đập vào bức tường bên cạnh, đồng thời cũng làm vết nứt trên đó thêm trầm trọng.

Nhờ phản ứng nhanh chóng vừa rồi của người đàn ông này, nên viên sỏi đó không tấn công bất kỳ ai, sau khi bị bức tường chặn lại, đã hoàn toàn dừng lại.

Lúc này, Lâm Dương đi về phía bức tường bên cạnh, quan sát bộ dạng của viên sỏi, trên mặt cũng mang theo vẻ thận trọng.

Viên sỏi này, dưới sự quan sát cự ly gần của Lâm Dương, cũng có thể xác định một điều, đó chính là viên sỏi hắn vừa ném vào.

Khi viên sỏi vừa rơi xuống, có tiếng va chạm với vách đá truyền ra, chứng tỏ nó thực sự đã đi vào trong.

Nhưng lúc này, nó lại bị bắn ngược ra, kết quả này cũng khiến Lâm Dương ngạc nhiên.

Viên sỏi này tuy bản thân không nặng, nhưng muốn dùng gió mạnh để thổi nó ra, với tốc độ vừa rồi, chắc chắn không phải là sức gió từ cửa gió truyền ra ngoài có thể làm được.

Nhìn vết nứt trên viên sỏi do va chạm tốc độ cao với tường mà tạo ra, Lâm Dương cũng nhìn sang cửa gió bên cạnh.

Có lẽ trong cửa gió đó, có một nơi có sức gió mạnh hơn.

Lúc này Lâm Dương phỏng đoán như vậy, sắc mặt cũng trở nên có chút kỳ quặc.

Một lúc sau, người vệ sĩ đã đẩy ngã đại sư phong thủy, cũng xác nhận nơi này không có nguy hiểm, sau đó đỡ đại sư phong thủy dậy, rồi đi về phía Lâm Dương, trên mặt hắn có thể thấy rõ sự tức giận.

Người đàn ông này vừa đi về phía Lâm Dương, vừa xoa hai tay

vào nhau, dường như đang thả lỏng xương tay của mình.

Xem ra, hắn định cho Lâm Dương không nghe lời một bài học.

Lâm Dương cũng không né tránh, đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Chương 979

Nhìn người đàn ông đang dần tiến lại gần, trên mặt Lâm Dương cũng không có biểu cảm sợ hãi gì, bởi vì không cần thiết.

Theo Lâm Dương thấy, nếu đối phương chỉ có một mình, căn bản không làm gì được hắn, huống chi, thân phận hiện tại của hắn là đồng đội của đối phương, dù đối phương không thích hắn, cũng không thể làm gì quá đáng chứ? *Rắc rắc.* Khi người đàn ông đến gần Lâm Dương, sắc mặt hắn hơi thay đổi, dường như nghe thấy tiếng động gì đó.

Khi người đàn ông đến gần, những âm thanh liên tiếp cũng dần xuất hiện, cũng khiến Lâm Dương nhận ra có chút khác thường.

Nguồn gốc của âm thanh này dường như truyền đến từ một bên.

"Cẩn thận vách tường!" Lúc này, đại sư phong thủy ở bên cạnh cũng hét lên như vậy, giọng nói mang theo vẻ lo lắng rõ rệt, khiến Lâm Dương đang đối đầu với gã vệ sĩ cũng cảm thấy có chút bất an, cùng gã vệ sĩ nhìn về phía vách tường xung quanh.

Hai người đang đối đầu nhau, sau khi nhìn thấy những vết nứt trên tường, sắc mặt cũng xuất hiện sự thay đổi rõ rệt.

Viên sỏi bị bắn ra từ cửa gió, rơi vào trên tường, khiến vết nứt vốn có trên tường trở nên lớn hơn.

Lúc này dường như đã đạt đến một ngưỡng, có thể thấy những vết nứt này đang không ngừng lan rộng và tăng lên.

Tiếng *rắc rắc* mà Lâm Dương vừa nghe thấy, chính là từ nơi này truyền ra.

Trên tường ngày càng có nhiều vết nứt, và xu hướng lan rộng

nhanh chóng này cũng khiến mấy người ở đây ý thức được vấn đề.

"Mau chạy về phía trước." Người vệ sĩ trước đó muốn cho Lâm Dương một bài học, lúc này nhìn về phía hắn, đồng thời nắm lấy tay Lâm Dương, chạy về phía trước.

"Tại sao không lùi lại?" Cảm nhận cơ thể mình bị kéo đi, Lâm Dương cũng lên tiếng hỏi.

Trong tình huống này, đối phương vẫn nhớ mang theo mình cùng rời đi, Lâm Dương cảm thấy có chút cảm động.

Nhưng vấn đề là, khoảng cách mà mấy người đã đi xuống, thực ra không xa lắm, chỉ cần Lâm Dương quay đầu lại, không lâu là có thể rời đi được rồi, ít nhất là đáng tin cậy hơn nhiều so với việc chạy về phía trước.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng đứng lại, không để thân mình di chuyển theo người đàn ông phía trước, đứng thẳng nhìn đối phương, đồng thời hướng mũi chân cũng thay đổi, hướng về phía sau, bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra phía đó.

Sau khi cảm nhận được hành động của Lâm Dương, biểu cảm của người đàn ông cũng trở nên có chút bất mãn, trong đó lộ rõ vẻ lo lắng.

Nhưng hắn không định tiếp tục giải thích với Lâm Dương vào lúc khẩn cấp như vậy, dùng sức kéo mạnh, muốn mang Lâm Dương đi cùng.

Nhưng lúc này, Lâm Dương chọn dùng sức của mình để chống lại người đàn ông này, nên không bị kéo đi, cũng khiến gã đàn ông kia giật mình.

"Đừng để ý đến hắn, nhanh lên!" Lúc này, người vệ sĩ còn lại đang cùng đại sư phong thủy chạy ở phía trước cũng hét lớn về phía này, cũng khiến người đàn ông đang nắm tay Lâm Dương sững lại

một lúc.

Buông tay đang nắm Lâm Dương ra, đồng thời nhìn sâu vào mắt hắn một cái, rồi một mình chạy về phía trước, không để ý đến Lâm Dương đang đứng chờ ở đây.

Nhìn mấy người phía trước tiếp tục đi sâu vào trong, Lâm Dương cũng không do dự quay đầu lại, chạy về phía sau, định rời đi trước khi nơi này sụp đổ.

Ba người đó trong tình huống này vẫn muốn tiếp tục tiến lên, theo Lâm Dương thấy thì không khác gì tìm chết.

Lâm Dương tự nhiên sẽ không cùng họ tiến lên, hắn vào đây chỉ vì tò mò mà thôi, chứ không định giao mạng mình ở đây.

Lúc này Lâm Dương đang nhanh chóng tiến về phía trước, đồng thời cũng có thể không ngừng nghe thấy, ở phía sau những vách đá đó, có những tiếng nứt vỡ xuất hiện.

Những âm thanh vỡ vụn không ngừng xuất hiện này, lúc này đang đuổi theo Lâm Dương, cố gắng nuốt chửng hắn hoàn toàn.

Nhưng trong quá trình này, bản thân Lâm Dương không hề lo lắng, bởi vì có thể thông qua âm thanh phán đoán được, tốc độ xuất hiện của những vết nứt này không chênh lệch bao nhiêu so với tốc độ của hắn, chỉ cần tiếp tục tiến lên, là có thể giữ được khoảng cách an toàn.

Rất nhanh, Lâm Dương đã nhìn thấy cái thang phía trước, cái thang được thả xuống từ khe hở trên mặt đất.

Chỉ cần Lâm Dương vào đó, là có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lâm Dương nghĩ như vậy, cũng nhanh chóng leo lên thang.

Nhưng sau khi chạy trên thang một lúc, Lâm Dương cũng cảm

thấy có chút kỳ lạ.

Lúc này trời chưa tối mà, sao không có chút ánh sáng nào vậy?

Lâm Dương có thể nhìn rõ môi trường xung quanh cũng là nhờ vào đèn pin trong tay.

Đã đến nơi có thang rồi mà vẫn không có được sự trợ giúp của ánh nắng mặt trời.

Lâm Dương ngẩng đầu nhìn lên phía trên, cũng chú ý thấy, phía trên cùng của cái thang, vốn dĩ nên có một lối ra vào, lúc này đã biến mất, chính xác hơn là đã bị bịt kín.

Lúc này Lâm Dương ý thức được, vẻ mặt khó nói của ba người kia khi họ chia tay nhau trước đó.

Nơi này, đã bị quân đội bịt kín, sau khi để họ vào trong, đã bịt kín lối ra vào.

Lúc này Lâm Dương không rõ tại sao đối phương lại làm vậy, nhưng vào lúc này, sắc mặt hắn cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nhờ vào ánh sáng của đèn pin, Lâm Dương có thể nhìn thấy bộ dạng của những vách đá phía trên.

Những vách đá đó rõ ràng không phải là nhựa hay gì đó, chỉ nhìn lướt qua, Lâm Dương đại khái có thể phán đoán được, đó hẳn là một phiến đá.

Nghe tiếng nứt vỡ ngày càng gần, Lâm Dương cũng nghiến răng, không chọn tiếp tục lao lên.

Nếu bây giờ đến chỗ lối ra bị bịt kín đó, dù có thể truyền âm thanh ra ngoài, người bên ngoài cũng chưa chắc có thể mở được lối ra này.

Sự sụp đổ với động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn những người bên ngoài sẽ bị ảnh hưởng.

Lúc này Lâm Dương lao ra ngoài, có khả năng không thể mở được lối ra này.

Vì vậy Lâm Dương chọn di chuyển xuống dưới.

Cái thang này là sản phẩm của quân đội, tay nghề và chất liệu đều tốt.

Lúc này, Lâm Dương cũng chỉ có thể đặt hy vọng của mình vào thứ này.

Chương 980

Lâm Dương nhanh chóng từ trên thang xuống, chui vào gầm thang.

Trốn dưới gầm thang, Lâm Dương cũng có thể nghe thấy rất nhiều âm thanh lúc này thông qua cái thang truyền đến bên tai hắn, đó là tiếng đá vụn rơi xuống.

Khoảng mười phút sau, nơi này mới yên tĩnh trở lại, không còn tiếng rơi nữa, cũng khiến Lâm Dương mở mắt ra, nhìn xung quanh.

Trên người Lâm Dương bây giờ dính đầy bụi đất.

Những mảnh đá vụn rơi từ trên xuống, phần lớn đều bị cái thang phía trên Lâm Dương chặn lại, nhưng vẫn có một phần rơi xuống từ bên cạnh.

Những mảnh đá này rơi xuống đất rồi bắn lên cát bụi, đều dính vào người Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy rõ ràng khó chịu.

Nếu vừa rồi Lâm Dương không kịp thời dùng tay che mặt, bây giờ có lẽ hắn cũng đã trở nên mặt xám mày tro.

Sau khi đến đây, Lâm Dương cũng bất đắc dĩ thở dài, rồi nhìn lên cái thang phía trên.

Cái thang do quân đội sản xuất này, chất lượng quả nhiên không tồi.

Phần lớn cát đá đều rơi xuống trên đó, nhưng vẫn không làm nó đổ, chỉ có một số chỗ bị cong mà thôi.

Lúc này Lâm Dương cũng thầm may mắn vì vào lúc đó đã đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Nếu vừa rồi Lâm Dương không chọn trốn dưới gầm thang này,

mà muốn ra ngoài từ lối ra đó, vậy thì có lẽ hắn đã bị chôn ở một nơi nào đó trên thang, dù sao cũng có gần mười phút liên tục cát đá rơi xuống, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy rõ ràng bất ngờ.

Phía trước cái thang có cát đá, chặn hết con đường phía trước, nhưng không cản trở việc Lâm Dương rời khỏi nơi này, vẫn còn chỗ để đặt chân.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đi về phía trước, chui ra từ trong thang.

Sau khi ra ngoài, Lâm Dương có thể thấy, một khu vực trước mặt hắn có những khối đá lớn nhỏ khác nhau rơi xuống, lúc này đã chặn đường tiến của Lâm Dương.

Số lượng cát đá trên thang cũng rất nhiều, trọng lượng có thể đè cong cả cái thang, tự nhiên không phải là số lượng mà Lâm Dương có thể dọn dẹp sạch sẽ.

Lâm Dương nhìn đống cát đá lớn trên thang, cảm thấy có chút bất an.

Rất may, khi xuống, với vai trò là hậu cần, trên người Lâm Dương, mang theo lương thực của mấy người trong vài ngày, cùng với một số công cụ, lúc này đều nằm trong cái ba lô nặng trịch đó.

Khi chui vào gầm thang trước đó, cái ba lô đó đã bị Lâm Dương vứt ra ngoài, vì ba lô quá lớn, không thể mang vào được.

Nhìn cát đá trên mặt đất, tìm một chỗ có một phần nhô lên, Lâm Dương đặt tay vào đó đào lên, sau đó chạm vào một thứ gì đó mềm mại, phá lớp đất bùn ra, quả nhiên nhìn thấy cái ba lô đó.

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng cụ thể của cái ba lô, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Cái ba lô này đã bị thứ gì đó cắt rách, xem ra những viên đá rơi xuống lúc đó vừa hay làm rách cái ba lô này.

Nhìn cái ba lô trước mặt, sắc mặt Lâm Dương cũng vô cùng không tự nhiên, vội vàng mở ba lô ra.

Mở ba lô ra, nhìn những thực phẩm bên trong, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thực phẩm dùng trong trường hợp khẩn cấp, bản thân có một lớp bao bì khác, lúc này một phần cát đá rơi vào trong đó, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến những thực phẩm đó.

Đến đây, Lâm Dương cũng cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

Nếu đã có đủ thực phẩm, vậy thì sống sót không thành vấn đề rồi.

Trong ba lô này có thực phẩm cho bốn người, nếu chỉ một mình Lâm Dương ăn, chắc có thể cầm cự được mười ngày không thành vấn đề.

Mười ngày, để người trên kia đào những viên đá này ra, chắc là chuyện dễ dàng.

Sự sụp đổ ở đây, những người ở trên chắc chắn có cảm nhận được.

Bây giờ sụp đổ đã yên tĩnh lại, người ở trên có lẽ cũng đang lên kế hoạch cứu hộ.

Thân phận của đại sư phong thủy kia dường như không đơn giản, có thể có hai vệ sĩ đi cùng, cũng sẽ cử thêm người cứu viện.

Lâm Dương lạc quan nghĩ, đồng thời cũng đang chọn lựa một số thực phẩm trong ba lô, tìm kiếm những phần hợp khẩu vị, rồi cũng nhìn thấy một số thiết bị kỳ lạ.

Một cái đồng hồ kỳ lạ, trên đó có một số vạch đỏ khó hiểu, lúc này đang không ngừng nhảy múa.

Sau khi nhìn thấy cái đồng hồ này, Lâm Dương cũng cảm thấy có

chút tò mò, lấy cái đồng hồ ra.

Trên mặt đồng hồ, có một chỗ ghi lại giá trị, có thể thấy mấy vạch đỏ đang không ngừng nhảy múa trong cái nắp kính này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Cái thiết bị này, dùng để ghi lại cái gì?

Tại sao lại không ngừng di chuyển?

Sau đó, Lâm Dương nhìn thấy, ở một bên của nắp kính thiết bị, hắn thấy một vết nứt, trong đó có một ít cát đá lọt vào, rồi cũng hiểu ra.

Cái thiết bị này, chắc là hỏng rồi, cát đã vào, có lẽ một số bộ phận bên trong đã bị cát đá kẹt lại, nên mới biến thành như vậy.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng không buông tay khỏi thiết bị, đi đến gầm thang, một tay cầm thiết bị này, tay kia cầm một gói thực phẩm ăn liền.

Nơi này khắp nơi đều bị cát đá bao phủ, mặc dù dưới gầm thang cũng có rất nhiều cát đá, nhưng cũng chỉ có nơi đó, có thể tạm coi là sạch sẽ.

Lâm Dương đi về phía đó, ngồi lên thang, rồi đặt thiết bị sang một bên, xé túi bao bì thực phẩm, bắt đầu ăn.

Sau khi ăn xong, lông mày Lâm Dương đã nhíu chặt.

Mùi vị này thực sự khiến Lâm Dương khó có thể chấp nhận.

Rõ ràng đã đặc biệt chọn một loại vị nhạt rồi, kết quả vẫn có mùi vị rõ rệt tràn ngập trong miệng và mũi Lâm Dương, tự nhiên khiến Lâm Dương thích thanh đạm cảm thấy khó chịu.

Nhưng vào lúc này, Lâm Dương cũng không có lựa chọn nào khác, nên cũng không kén ăn, ăn hết cả gói.

Chương 981

Trong lúc Lâm Dương nghỉ ngơi, hắn tiện tay chạm vào cái máy đo bên cạnh, cảm thấy hơi vướng víu, định vứt nó đi, dù sao cũng đã hỏng rồi.

Lâm Dương cầm nó trong tay, chuẩn bị ném vào đống sỏi đá bên ngoài, rồi bỗng chú ý đến những vạch đỏ bên trong mặt đồng hồ của thiết bị.

Lâm Dương định vứt cái thiết bị trong tay đi, nhưng sau khi nhìn thấy vạch đỏ trên mặt đồng hồ, sắc mặt hắn cũng trở nên có chút kỳ quái.

Vạch đỏ vừa rồi còn không ngừng nhảy lên, lúc này cũng xuất hiện một chút thay đổi, không còn duy trì trạng thái nhảy liên tục nữa, mà biến thành một đường kẻ đỏ di chuyển chậm rãi, vạch đỏ cứ di chuyển trên một giá trị cố định, dường như đã phát hiện ra thứ gì đó.

Sự thay đổi kỳ dị này trên thiết bị cũng thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Chẳng lẽ chỗ bị hỏng của thiết bị này đã xảy ra thay đổi?

Lâm Dương cảm thấy có chút tò mò, ánh mắt đặt lên thiết bị trong tay.

Sau khi quan sát một lúc, Lâm Dương có thể khẳng định, thiết bị không bị tổn thương gì mới cả, cũng có nghĩa là, thiết bị có lẽ vì đo được thứ gì đó nên mới biến thành bộ dạng này.

Lâm Dương nhìn quanh, trong mắt mang theo sự tò mò rõ rệt, hoàn toàn không rõ thứ mà thiết bị này đo được rốt cuộc là gì, lại có thể xuất hiện sự thay đổi như vậy vào lúc này.

Giá trị trên thiết bị từ một đến mười, lúc này hướng vạch đỏ nhảy đến, là ở vị trí khoảng số năm, nằm ở ngay chính giữa.

Lâm Dương cũng không rõ giá trị này rốt cuộc có bình thường hay không.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng thở dài một tiếng, cẩn thận quan sát xung quanh, cố gắng tìm kiếm dấu vết.

Nếu thiết bị này được đặt trong ba lô, vậy thì chắc chắn không phải vô dụng, biết đâu thứ nó đo được lại là thứ liên quan đến an toàn tính mạng cũng không chừng.

Lâm Dương cẩn thận nghĩ, không chừng chỉ là một chỉ số nào đó trong không khí, thiết bị này không có ăng-ten hay thứ gì tương tự dùng để đo lường, nếu đo không khí thì cũng có khả năng.

Nhưng sau khi tìm kiếm một lúc, Lâm Dương cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Mặc dù mặt đồng hồ đã biến thành như vậy, nhưng Lâm Dương vẫn không cảm nhận được bất kỳ sự khác biệt nào, xung quanh vẫn một mảnh tĩnh lặng, Lâm Dương ngay cả một âm thanh cũng không nghe thấy.

Cảm nhận xung quanh không có bất kỳ thay đổi nào, Lâm Dương nhìn thiết bị trong tay, vẻ mặt cũng mang theo một tia bất đắc dĩ.

Có lẽ, thiết bị này thật sự hỏng rồi, hoặc giá trị số năm kia là bình thường?

Tóm lại từ tình hình hiện tại mà xem, vừa rồi chỉ là ta quá hoảng hốt mà thôi.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng tựa lưng vào bức tường phía sau, chuẩn bị nghỉ ngơi cho thật tốt.

Dù sao vừa rồi vẫn luôn tập trung tinh thần quan sát cảnh vật xung quanh, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút mệt mỏi, lúc này cũng cần phải thả lỏng.

Tựa vào bức tường lạnh băng phía sau, Lâm Dương cũng cảm giác cơ bắp đang căng cứng cũng dần dần thả lỏng.

Nhưng không lâu sau, Lâm Dương nhận ra có điều gì đó không ổn, tại sao ở sau lưng hắn, lại có cảm giác lạnh lẽo như vậy?

Cảm giác khác thường này xuất hiện trên lưng Lâm Dương, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc và nghi ngờ, vội vàng xoay người, nhìn về phía bức tường sau lưng.

Trên tường có một vài vết tích ẩm ướt, trông giống như bị dính một ít nước.

Lâm Dương sờ lên lưng mình, từ trên quần áo cảm nhận được sự mát lạnh đó.

Xem ra, thứ vừa rồi khiến Lâm Dương phát giác không ổn, chính là hơi nước trên những bức tường này.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bối rối, những thứ nước này, từ đâu mà có?

Trong đường hầm vừa mới xảy ra sạt lở, Lâm Dương ở đây có thể cảm nhận rõ ràng không khí xung quanh vì đột nhiên có thêm nhiều cát đá mà từ ẩm ướt trở nên khô ráo hơn rất nhiều.

Trong tình huống này, dù có một ít chất lỏng chảy ở gần đây, cũng nên bị cát đá hút sạch rồi chứ.

Lâm Dương nghĩ như vậy, trong mắt mang theo sự nghi ngờ và khó hiểu rõ rệt, đồng thời đưa tay sờ về phía bức tường kia.

Sau khi đặt tay lên tường, Lâm Dương cảm thấy không ổn.

Chất lỏng này không phải là nước bình thường, lúc sờ vào, cho Lâm Dương một cảm giác ẩm ướt trơn tuột, có chút dính nhớp, khiến Lâm Dương cảm thấy buồn nôn.

Lâm Dương lập tức muốn rút tay về, nhưng sau khi dùng sức một chút, hắn lại phát hiện có điều không đúng, tay của hắn, lúc này không thể rút ra khỏi nơi đó.

Những chất lỏng dính nhớp kia, lúc này đã dán chặt tay Lâm Dương cùng với bức tường lại với nhau.

Lúc này Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cảm nhận được lực dính truyền đến từ trên tay, tâm trạng của Lâm Dương cũng có chút tồi tệ.

Lâm Dương hơi dùng thêm một chút lực, trong quá trình kéo giật, có thể cảm nhận rõ ràng cơn đau từ chỗ da bị kéo căng truyền đến.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút không ổn.

Chẳng lẽ phải cứ để tay ở chỗ này, chờ cứu viện từ trên xuống sao?

Lâm Dương suy nghĩ một lúc, cho rằng như vậy không được.

Bởi vì trước mặt Lâm Dương, lúc này ngoài bức tường này ra, chẳng còn gì cả, thức ăn Lâm Dương mang theo cũng đã ăn hết lúc nãy.

Thang treo này cao khoảng mấy mét, phía trên dù lập tức triển khai cứu viện, ước chừng cũng phải mất mấy ngày công phu mới có thể xuống dưới.

Vị trí của ba lô mà Lâm Dương để, không phải là nơi mà Lâm

Dương hiện tại có thể với tới.

Nếu Lâm Dương tiếp tục để cơ thể và bức tường này dính vào nhau, vậy thì mấy ngày tiếp theo, Lâm Dương đành phải chịu đói trong không gian này.

Tình cảnh này chỉ cần nghĩ thoáng qua, Lâm Dương đã cảm thấy không thể chấp nhận được, cho nên Lâm Dương cũng phải tìm cách gỡ bàn tay của mình khỏi bức tường.

Lúc Lâm Dương đưa tay sờ bức tường và nhận ra trên đó có cảm giác dính nhớp rồi rút tay về, hắn đã không hoàn toàn áp sát bàn tay lên trên, chỉ có vài đầu ngón tay dính vào tường, cho nên áp lực của Lâm Dương cũng không lớn đến vậy.

Chương 982

Sự chú ý của Lâm Dương đặt lên cái thiết bị bên cạnh, lúc này thiết bị lại đang không ngừng nhảy lên, trở về bộ dạng trước đó, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút phiền lòng.

Xem ra trước đó đúng là công cốc, bây giờ lại biến thành cái dạng quái gì đây.

Cái thiết bị này, Lâm Dương định dùng nó để giúp mình thoát khỏi bức tường.

Lâm Dương đưa tay nắm lấy thiết bị bên cạnh, sau đó dùng sức đập mạnh xuống đất.

Cùng với một tiếng "ca sát", thiết bị rơi xuống đất, cũng có một vài mảnh vỡ từ trong đó rơi ra.

Tấm kính trên mặt đồng hồ của thiết bị bị Lâm Dương đập vỡ, mấy mảnh kính nhỏ bay ra một bên.

Đây chính là thứ Lâm Dương cần.

Lâm Dương nhặt một mảnh kính tương đối sắc bén, sau đó nhắm vào chỗ giao giữa bàn tay và bức tường, kẹt vào giữa, từng chút từng chút một mà ma sát.

Mảnh kính đặt bên cạnh ngón tay, trong lúc cắt đứt những chất lỏng kia, cũng đồng thời cắt vào da của Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy rõ ràng sự khó chịu.

Nhưng Lâm Dương lúc này, căn bản không có lựa chọn nào khác, đây là biện pháp duy nhất thích hợp mà hắn tìm được.

Trong quá trình cắt, Lâm Dương có thể cảm nhận được những cơn đau nhói truyền đến từ đầu ngón tay, cảm thấy có chút khó chịu.

Mãi mới giải thoát được một ngón tay, Lâm Dương cũng nhìn về phía ngón tay đó, trên mặt mang theo vẻ mặt khó coi.

Trên đầu ngón tay có một ít vết máu, lớp da ngoài cùng trong quá trình cắt, đã dính lại trên những chất lỏng như keo dán trên tường.

Đầu ngón tay nhạy cảm không ngừng có những cơn đau nhói do vết thương tiếp xúc với không khí truyền đến, khiến Lâm Dương không khỏi nhíu mày.

Mặc dù đã làm tổn thương cơ thể mình, nhưng Lâm Dương quả thực đã gỡ được ngón tay khỏi bức tường.

Tiếp theo, Lâm Dương tiếp tục các bước trước đó, lặp lại nhiều lần, trên mỗi ngón tay đều để lại những vết thương lớn nhỏ không đều, cuối cùng cũng gỡ được bàn tay của mình khỏi bức tường.

Sau đó Lâm Dương, nhìn vết tích trên tay, trên mặt cũng tràn đầy một chút khó hiểu.

Từ cảm nhận của Lâm Dương lúc nãy, những chất lỏng này, mang theo một độ dính nhất định, cho nên khi bàn tay của Lâm Dương tiếp xúc với chúng, đã tạo ra một hiệu quả gần giống như keo dán.

Nhưng lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút không ổn, những chất lỏng đó, dường như chỉ có tác dụng dính với cánh tay của Lâm Dương.

Nếu những chất lỏng đó bản thân chúng có đặc tính giống như keo dán, vậy thì hành động dùng mảnh kính để cắt lúc nãy, đáng lẽ phải dán luôn cả mảnh kính vào đó mới đúng.

Nhưng kết quả lại là, Lâm Dương sau một hồi nỗ lực, đã thành công dùng mảnh kính gỡ ngón tay của mình ra.

Trong quá trình sử dụng mảnh kính, Lâm Dương cũng không cảm thấy bị dính chút nào.

Nếu những chất lỏng này sau khi chạm vào bàn tay của Lâm Dương mới không còn tính dính, vậy thì cũng có lỗ hổng.

Những chất lỏng trên lưng Lâm Dương lúc này, đều có cảm giác lạnh lẽo, truyền đến người hắn.

Nếu chất lỏng này ngay từ đầu đã có tính dính, vậy thì quần áo của Lâm Dương lúc nãy đáng lẽ phải bị cố định trên tường mới đúng, cũng sẽ không có chuyện sau đó xảy ra.

Nhưng không, tất cả đều cho thấy một điều, sự xuất hiện của những chất lỏng này, không bình thường.

Ở một nơi khô ráo như vậy, chất lỏng này đột nhiên xuất hiện, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bất ngờ, sau đó bản thân chất lỏng này cũng có một số đặc tính đặc biệt.

Bức tường là đá cứng, Lâm Dương không cho rằng nước có thể thấm ra từ đó.

Những chất lỏng này từ đâu đến, cũng là một vấn đề lớn.

Không chừng, cái thiết bị lúc nãy, thứ nó đo được chính là cái này cũng không chừng.

Khi vạch đỏ không ngừng nhảy, cho thấy bình thường.

Khi vạch đỏ dừng lại, cho thấy một điều kiện nào đó để chất lỏng xuất hiện đã đạt được.

Sau đó, điều kiện đó cũng biến mất, tự nhiên khôi phục lại bộ dạng nhảy liên tục.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng vội vàng nhặt cái thiết bị bị mình đập xuống đất lên.

Có lẽ thiết bị trước đó căn bản không hề hỏng.

Nhưng sau khi nhặt thiết bị lên, Lâm Dương cũng im lặng.

Trạng thái trước đó của thiết bị này thế nào, Lâm Dương không rõ, nhưng hắn biết một điều, đó là bây giờ, thiết bị này chắc chắn đã hỏng.

Bị Lâm Dương dùng sức đập lúc nãy, nắp kính trên thiết bị đã vỡ, kim chỉ bên trong lẫn với cát đá trên mặt đất, đồng thời kim chỉ vốn dĩ sẽ rung động, cũng bị ép kẹt cứng vào trong đó.

Sau khi Lâm Dương gỡ những hạt cát kẹt trong mặt đồng hồ ra, kim chỉ cũng ngừng lại ở đó, không hề động đậy, xiêu xiêu vẹo vẹo chỉ về một vị trí ngoài cùng.

Quả nhiên, sau khi bị Lâm Dương phá hoại lúc nãy, loại thiết bị tinh vi này tự nhiên đã hỏng.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Lúc nãy, tay của Lâm Dương bị tường phía trước dính chặt, xung quanh ngoài cái thiết bị này ra, cũng không tìm được thứ gì khác có thể dùng để giúp đỡ.

Cho nên lúc đó, mặc dù có chút không hài lòng, nhưng Lâm Dương cũng không thể làm gì khác, dù sao những gì hắn có thể làm, cũng chỉ có vậy.

Mặc dù chất lỏng thấm ra từ tường chỉ có một chút như vậy, không tiếp tục nhiều thêm, nhưng Lâm Dương cũng không có ý định tiếp tục dựa vào tường ở đó.

Một khi lại gần, lỡ như lại có chất lỏng dính vào một bộ phận nào đó trên cơ thể Lâm Dương, vậy thì không hay rồi, Lâm Dương không muốn tiếp tục tự tay tạo ra thêm vài vết thương trên người mình.

Để phòng ngừa bất trắc, Lâm Dương từ trong ba lô, lấy ra một cái túi vốn nghĩ là không dùng đến nên để ở dưới cùng.

Sau khi mở ra, bên trong có một hộp dụng cụ nhỏ, sau đó Lâm

Dương từ trong hộp dụng cụ lấy ra một vài món đồ, một cây côn nhị khúc, một con dao găm, kích thước vừa vặn có thể đeo ở hông Lâm Dương, trọng lượng cũng không quá nặng khiến hắn khó di chuyển, bản thân chất lượng cũng có đảm bảo nhất định.

Chương 983

Sau khi đeo hai thứ này lên người, Lâm Dương cũng cảm thấy an tâm hơn một chút.

Thông qua chất lỏng lúc nãy, Lâm Dương có thể phán đoán ra một điều, nơi này mặc dù trông có vẻ có thức ăn đủ chống đỡ hơn mười ngày, nhưng ở đây xa không an toàn như Lâm Dương tưởng tượng.

Lâm Dương bây giờ còn chưa rõ nguồn gốc của chất lỏng đó ở đâu, một khi có một lượng lớn chất lỏng đó ở gần hắn, Lâm Dương cũng không biết phải xử lý thế nào cho phải.

Lâm Dương ngồi trên mặt đất bên cạnh ba lô, đống cát đá chất dưới mông hắn, những hạt cát dày đặc, cũng không khiến Lâm Dương cảm thấy khó chịu.

Thùng thùng thùng.

Thùng thùng thùng.

Sau khi cảnh giác tại chỗ một lúc, vì môi trường xung quanh trước sau như một, cho nên rất nhanh, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, bị cơn buồn ngủ bao vây, dần dần ngủ thiếp đi.

Sau đó, âm thanh đánh thức Lâm Dương, là một loại âm thanh trầm đục giống như tiếng trống, lúc này từ gần đó truyền đến.

Giống như âm thanh đồng thời truyền đến từ bốn phương tám hướng, Lâm Dương không thể phán đoán chính xác nguồn gốc của nó, chỉ có thể cảnh giác nhìn xung quanh vào lúc này.

Âm thanh này xuất hiện khi nào, Lâm Dương không rõ, vừa rồi không cẩn thận ngủ thiếp đi, âm thanh này do nguyên nhân gì tạo thành, Lâm Dương càng không hiểu.

Lúc này Lâm Dương, ngoài việc cố gắng cuộn người lại, không có gì tốt hơn để làm.

Âm thanh trầm đục vang vọng trong không gian này, đồng thời cũng cho Lâm Dương một ảo giác, âm thanh này dường như ngày càng lớn, giống như nguồn gốc tạo ra âm thanh này, đang dần dần đến gần Lâm Dương vậy.

Ảo giác tinh vi này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bất an.

Thùng thùng thùng.

Âm thanh như tiếng trống không ngừng vang lên, không lâu sau, Lâm Dương đã có thể xác định phương hướng nguồn gốc của âm thanh, cũng có thể xác định, mình quả thực đang ngày càng đến gần thứ đó.

Tiếng vang liên tiếp không ngừng, lúc này truyền đến từ phía sau đống cát đá trước mặt Lâm Dương, phương hướng đã được cố định ở vị trí đó.

Ảo giác mà Lâm Dương cảm nhận trước đó rằng âm thanh đến từ bốn phương tám hướng, cũng là do Lâm Dương đang ở trong một không gian kín, âm thanh vang vọng tạo thành.

Nguồn gốc của âm thanh đó, lúc này cố định ở phía bên kia của đống cát đá, cũng khiến trong lòng Lâm Dương nảy sinh một vài phỏng đoán.

Là máy móc cứu viện sao?

Lâm Dương nghĩ thầm, loại âm thanh vang động có quy luật và giàu nhịp điệu này quả thực giống như những cỗ máy hoạt động theo tần số cố định.

Lâm Dương đang suy nghĩ, có nên lên tiếng để cho biết vị trí của

mình hay không, sau đó ánh mắt liếc sang một bên, cũng đã nhìn thấy.

Cái thiết bị mà trước đó vạch đỏ không ngừng nhảy lên, sau đó bị Lâm Dương coi là đồ hỏng, bị hắn đặt sang một bên, không bị phá hoại lần thứ hai.

Lúc này ánh mắt của Lâm Dương cũng nhìn thấy thứ gì đó trên đó, vạch đỏ vốn dĩ đã rơi xuống ngoài cùng không còn nhảy nữa, ngược lại xuất hiện một chút thay đổi.

Giống như bị thứ gì đó hấp dẫn, vạch đỏ vốn dĩ đã bị cát đá phá hoại kết cấu bên trong, lúc này đang rung động nhẹ, giống như muốn nhảy đến một giá trị quan trọng nào đó.

Chỉ là kết cấu quan trọng bên dưới vạch đỏ, đã bị cát đá phá hủy hoàn toàn, cho nên vào lúc này, dù cố gắng thế nào, cũng không nhảy lên được, ngược lại cùng với một tiếng "sát ca" nhỏ, vạch đỏ giống như bị đứt, trở lại bộ dạng không còn động đậy.

Nhìn thấy hành động trên vạch đỏ, sắc mặt Lâm Dương cũng không tốt, hắn hiểu ra rồi.

Lâm Dương tập trung chú ý vào bức tường đá được tạo thành từ cát đá trước mặt, cẩn thận nhìn, quả nhiên không ngoài dự đoán, một lúc sau, trên đó cũng có một ít chất lỏng dần dần thấm ra.

Theo như Lâm Dương thấy, chất lỏng này và chất lỏng trên tường dưới thang treo trước đó, không có gì khác biệt.

Cũng có nghĩa là, phỏng đoán trước đó của Lâm Dương, không sai.

Dữ liệu mà thiết bị này cần kiểm tra, có liên quan mật thiết đến nguyên nhân tạo ra chất lỏng này, chỉ là Lâm Dương không biết cụ thể nó đo lường cái gì mà thôi.

Chất lỏng xuất hiện trên bức tường đá trước mặt Lâm Dương,

cũng khiến sắc mặt hắn hơi trầm xuống.

Sự xuất hiện của những chất lỏng này, và thứ phát ra tiếng trống kia, có mối liên quan với nhau.

Tự nhiên không thể là những máy móc cứu viện mà Lâm Dương nói trước đó, vậy thì, hẳn là một thứ gì đó khác.

Thiết bị này được người khác mang xuống, cũng có nghĩa là, gã phát ra tiếng động này, là một sự tồn tại đã được biết đến, mới cần dùng thiết bị này để kiểm tra.

Nhưng lúc đi qua nơi này trước đó, cũng không quan sát thiết bị, không chừng, thứ này là một loại sinh vật nào đó, sau khi vách đá xung quanh sụp đổ, đã chạy ra từ một nơi nào đó cũng không chừng.

Những chất lỏng thấm qua tường và lan ra này, có lẽ là thể dịch hoặc nước bọt của nó cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng không còn ý định tiếp tục chạm vào chất lỏng trên tường nữa, không chỉ sẽ dán tay hắn vào đó, đồng thời cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút buồn nôn.

Âm thanh giống như tiếng trống, trước sau vẫn không ngừng vang lên ở phía trước mặt Lâm Dương, cũng khiến hắn cảm thấy có điều không ổn.

Giữa hai bên có bức tường đá làm rào cản, có thể thông qua âm thanh để phán đoán vị trí của đối phương, nhưng nguyên nhân đối phương ở lại đó là gì?

Trong lòng Lâm Dương nảy sinh một suy đoán không tốt, có lẽ đối phương có thể thông qua một phương thức nào đó, xác định hắn đang ở bên này, cho nên lúc này mới ở lại nơi gần hắn như vậy cũng không chừng.

Lúc này Lâm Dương nghĩ như vậy, sắc mặt trở nên có chút khó

coi.

Rất nhanh, phỏng đoán của Lâm Dương đã được nghiệm chứng.

Từ phía bên kia của bức tường đá phía trước, ngoài tiếng trống không ngừng vang lên, Lâm Dương còn nghe thấy một số âm thanh khác, tiếng ma sát nhỏ, lúc này từ vách đá phía trước liên miên không dứt truyền đến.

Lâm Dương biết, đối phương đang phá hoại vách đá này.

Đối phương đã có cách khiến thể dịch thấm qua tường, vậy thì phá hủy bức tường cũng không phải là chuyện khó khăn.

Lâm Dương nghĩ như vậy, cũng đang suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Từ phương thức hành động của gã này, đối phương rõ ràng muốn đến gần bên này, phần lớn không phải là kẻ thân thiện, tự nhiên cũng không thể ngồi yên ở đây chờ đợi.

Chương 984

Lâm Dương lục lọi trong ba lô, cũng tìm được một vài dụng cụ thích hợp, có lẽ có thể dùng để đối phó với sinh vật bên kia.

Vì đi cùng người của quân đội, cho nên trên người Lâm Dương không có súng.

Thứ đó không phải thân phận của Lâm Dương có thể mang theo, cho nên Lâm Dương cũng chỉ tìm được một vài thứ có cạnh sắc.

Một con dao găm ở hông, cùng với bật lửa trong ba lô, và một lọ dầu ăn nhỏ không biết mang theo vì mục đích gì.

Lâm Dương nhìn lọ dầu ăn vừa lôi ra từ ba lô, sắc mặt cũng trở nên có chút vi diệu.

Đồ trong ba lô này, không phải do Lâm Dương chuẩn bị, cho nên hắn cũng không rõ trong đó có những thứ gì.

Lúc này nhìn thấy một lọ dầu ăn, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút kỳ quái.

Vặn nắp lọ dầu ăn, có thể dễ dàng mở ra.

Xem ra đã được mở rồi.

Lâm Dương đặt nó trước mũi, dùng tay quạt không khí phía trên, cũng có thể ngửi thấy một chút mùi vị trong đó.

Thứ này, hình như là dầu ô liu?

Thôi, dầu gì không quan trọng, đối với Lâm Dương mà nói quan trọng nhất là, phải tìm cách trước khi gã kia đến, chuẩn bị sẵn một phòng tuyến.

Lâm Dương nhìn về phía bức tường.

Chất lỏng thấm ra trên tường, lúc này cũng không ngừng tăng lên, đồng thời loại âm thanh phảng phất như có thứ gì đó giống như mũi khoan đang phá hoại bức tường, cũng từ phía bên kia của tường dần dần xuất hiện.

Ước lượng trọng lượng của vật trong tay, Lâm Dương cũng có chút bất an.

Một lọ dầu ô liu trọng lượng không nặng, từ trọng lượng mà phán đoán, không thể sử dụng một cách không kiêng dè, cho nên Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Nếu trong tay hắn không phải là một cái lọ nhỏ, mà là một thùng dầu, vậy thì lúc này Lâm Dương, cũng sẽ trực tiếp đổ dầu lên bức tường trước mặt.

Đáng tiếc chỉ có một chút như vậy, phải dùng tiết kiệm, nếu không, cũng không biết lượng có đủ hay không.

Lâm Dương một tay cầm bật lửa, một tay cầm cái lọ đã mở nắp, nhìn bức tường trước mặt, sắc mặt dần dần trở nên bình tĩnh.

Tiếng phá tường của đối phương cũng ngày càng rõ ràng, khiến Lâm Dương biết mình không còn lựa chọn nào khác.

Nếu đã không thể trốn tránh, vậy thì Lâm Dương cũng phải chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với đối phương.

Lâm Dương hít sâu một hơi, từ từ thở ra không khí trong bụng, nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt.

Cùng với một tiếng "ca sát", bức tường cũng xuất hiện vết nứt.

Tại chỗ vết nứt, có một bàn tay, từ bên trong thò ra.

Bàn tay đó trông có một cảm giác nhờn rít.

Nhìn thấy thứ đó trong khoảnh khắc, Lâm Dương cảm thấy một

trận buồn nôn, giống như nhìn thấy một thứ gì đó vô cùng ghê tởm.

Cố nén những thứ đang cuộn trào trong bụng, Lâm Dương nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mặt, cố gắng chống lại cảm giác ham muốn khó hiểu từ đâu đến này.

Bàn tay thò ra từ trong tường, bây giờ Lâm Dương có thể nhìn rõ, đó là một bàn tay có ba móng vuốt, mang một lớp da trơn láng, từ phía bên kia của tường thò ra, hướng về phía Lâm Dương.

Nhìn gã trước mặt, sắc mặt Lâm Dương cũng xuất hiện sự thay đổi vi diệu.

Sau khi bức tường bị bàn tay của đối phương phá vỡ, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy diện mạo của sinh vật này.

Thoạt nhìn không khác gì gấu, chỉ là đứng trước mặt Lâm Dương, cho hắn một cảm giác áp bức khổng lồ.

Quan trọng nhất là, trên người đối phương có những thứ giống như vết dầu loang.

Lâm Dương đang nhìn chằm chằm vào chúng, có thể thấy một chút phản quang nhỏ trên đó.

Phải biết rằng, trong không gian tối tăm này, ánh sáng chỉ có một chiếc đèn pin sắp hết pin trong tay Lâm Dương.

Ánh sáng vốn đã mờ ảo, sau khi khuếch tán ra trong không gian tối tăm này, chỉ có thể miễn cưỡng cho Lâm Dương nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Dù trong tình huống như vậy, Lâm Dương vẫn có thể nhìn thấy lớp phản quang đó trên người sinh vật trước mặt, tự nhiên khiến hắn cảm thấy có chút kinh ngạc.

Cao hơn Lâm Dương một vòng, cao khoảng hai mét, lúc này sau

khi từ phía bên kia của tường đi ra, hai con mắt to bằng bóng đèn, lúc này đang nhìn chằm chằm vào Lâm Dương, trong đó có một ác ý khó tả.

Vào lúc này, bị sinh vật không rõ trước mặt nhìn chằm chằm, cơ thể Lâm Dương cũng cứng đờ, đồng thời trong đầu cũng đang nhanh chóng suy nghĩ, gã này từ đâu đến, tại sao trước đó không thấy đối phương?

Sinh vật khổng lồ này, trong cơ thể nó có tiếng "thùng thùng thùng" lúc này không ngừng truyền ra, không ngừng nhắc nhở Lâm Dương, gã này là một sinh vật sống.

Nó di chuyển, tiến một bước về phía Lâm Dương, cũng đánh thức Lâm Dương khỏi trạng thái suy nghĩ đó.

Gã giống gấu trước mặt, chắc chắn không có thiện ý với hắn.

Trong mắt đối phương, Lâm Dương có thể thấy một vẻ mặt khó hiểu, dường như ảo giác muốn xé nát hắn xuất hiện xung quanh Lâm Dương.

Lâm Dương nắm chặt dụng cụ trong tay, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu đợi đến khi nó lao đến trước mặt mới chuẩn bị, có lẽ không kịp làm gì nữa.

Lâm Dương nghĩ như vậy, cũng đổ dầu ô liu trong tay lên người sinh vật trước mặt.

Dầu ô liu rơi lên người đối phương, lớp da nhờn bên ngoài, lúc này trở nên càng thêm trơn láng phản quang.

Đồng thời hành động của Lâm Dương dường như cũng chọc giận gã này, nó quay người, nhìn về phía Lâm Dương, không ngừng gầm gừ với hắn, sau đó dùng bàn tay có thể đập nát đầu Lâm Dương, vung về phía hắn.

Chương 985

Bàn tay của nó vạch ra tiếng xé gió trong không trung.

Dù không biết sức mạnh của đối phương rốt cuộc lớn đến đâu, nhưng từ thể hình của đối phương có thể tạo ra tiếng xé gió mà phán đoán, Lâm Dương cũng có thể nhanh chóng đi đến một kết luận, đó là tuyệt đối không thể bị đối phương đánh trúng, nếu không, nhẹ cũng sẽ bị thương nặng ở đây.

Trong một khoảnh khắc, Lâm Dương đại khái phán đoán được phương hướng tấn công của đối phương, sau đó di chuyển cơ thể sang một bên khác.

Bàn tay của nó không đánh trúng Lâm Dương, ngược lại rơi vào bức tường đá bên cạnh.

Lâm Dương không kịp nhìn xem trên tường đá để lại vết tích như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng "sát ca", cơ thể cũng bị thứ gì đó đập trúng.

Nhìn những mảnh đá vỡ lăn từ lưng xuống đất, biểu cảm của Lâm Dương cũng vô cùng khó coi.

Không sai, sinh vật này chỉ một cú đánh tùy ý, đã có thể gây ra thiệt hại lớn như vậy cho không gian chật hẹp này.

Để đảm bảo không gian của mình không bị sụp đổ, Lâm Dương cũng phải nhanh chóng giải quyết sinh vật trước mặt.

Trên người sinh vật đối diện, lúc này bị Lâm Dương đổ một lớp dầu ô liu, trong tay Lâm Dương cũng có một cái bật lửa.

Tiếp theo, điều Lâm Dương cần làm, là tìm cách tiếp cận đối phương, sau đó châm lửa là được.

Sức mạnh của nó tuy lớn, nhưng tốc độ dường như không nhanh, khiến Lâm Dương có thể không ngừng né tránh trong không gian chật hẹp này.

Có lẽ vì hạn chế về trọng lượng, nó chỉ có thể đi từng bước một, không thể làm ra tư thế tương tự như chạy.

Chỉ như vậy, Lâm Dương đã cảm thấy vô cùng khó khăn.

Tay phải của Lâm Dương, lúc này đang buông thõng bất lực bên cạnh.

Vừa rồi cú đánh của đối phương, sượt qua bên cạnh Lâm Dương, dù hắn đã nỗ lực hết sức, vẫn bị đối phương đánh trúng một bên cánh tay.

Khoảnh khắc đó, Lâm Dương cảm giác cánh tay mình như bị gãy hoàn toàn.

Dù chỉ bị mép va chạm, Lâm Dương cũng có thể thấy cánh tay mình vặn vẹo một góc độ kỳ dị.

Đợi Lâm Dương và đối phương kéo giãn khoảng cách, cũng có thể nhìn thấy, vết tích trên cánh tay, một vết bầm lớn, lúc này xuất hiện trên đó, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng sau khi cẩn thận cảm nhận cơn đau trên tay, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này từ trên cánh tay, có một cơn đau dữ dội, truyền đến người Lâm Dương, cũng khiến hắn tỉnh táo hơn rất nhiều.

Nếu cánh tay có thể cảm thấy đau, và có thể chịu đựng cơn đau để hơi di chuyển tay trái, vậy thì cho thấy, tay của hắn vấn đề không lớn, nhiều nhất cũng chỉ là bị trật khớp nặng mà thôi.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương nhìn gã to lớn trước mặt, sắc mặt

cũng trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ nhẹ nhàng sượt qua một bên cánh tay hắn, đã gây ra thương tích như vậy, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng không ổn.

Cánh tay của hắn tuy không bị thương đến gân cốt, nhưng cơn đau đó chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hành động né tránh tiếp theo.

Có thể đoán được, tiếp theo có khả năng sẽ tiếp tục bị đánh trúng.

Nếu đối phương đánh trúng bộ phận quan trọng trên cơ thể, vậy thì kết cục tiếp theo của Lâm Dương, ước chừng chỉ có một con đường chết.

Hành động của hắn phải nhanh hơn.

Lâm Dương tự nhủ như vậy, nhưng hoàn cảnh hiện tại của hắn thực ra cũng khá khó khăn.

Tay trái của Lâm Dương tuy có thể miễn cưỡng cử động, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, căn bản không làm được gì.

Bây giờ Lâm Dương chỉ dùng một tay phải, cầm bật lửa và đèn pin.

Một bàn tay đồng thời cầm hai thứ, Lâm Dương cũng không biết làm thế nào để bấm nút bật lửa.

Trong tình huống này, cán đèn pin đã gần như lấp đầy bàn tay Lâm Dương, bật lửa chỉ bị cơ bắp hai bên bàn tay kẹp vào giữa, Lâm Dương căn bản không thể duỗi ra dù chỉ một ngón tay để bấm nút trên bật lửa đó.

Chỉ việc dùng một tay cầm cả đèn pin và bật lửa, đối với Lâm Dương mà nói đã là một thử thách vô cùng nghiêm trọng.

Vào lúc này, nhìn tình hình trước mặt, đối phương đang từng bước tiến lại gần đây, Lâm Dương cũng đưa ra một quyết định dứt

khoát.

Cắn răng một cái, tay phải của Lâm Dương hơi thả lỏng, hai thứ trong tay đều tuột ra, rơi xuống dưới.

Sau đó hất tay trong không trung, trực tiếp tóm lấy một trong những vật nhỏ hơn, rồi lao về phía trước.

Bật lửa bị tóm được giữa không trung, còn đèn pin thì rơi xuống đất.

Bây giờ hắn chỉ có một tay có thể sử dụng, cho nên đèn pin chắc chắn không thể cầm trong tay.

Đèn pin vẫn giữ nguyên độ sáng ban đầu, lúc này đang rơi xuống.

Khoảng cách giữa Lâm Dương và sinh vật trước mặt cũng ngày càng gần, sau đó, khi hai bên sắp tiếp xúc, đèn pin rơi xuống đất.

Có lẽ vì hành động ném đèn pin xuống đất của Lâm Dương quá thô bạo, đèn pin bị lực phản tác dụng do va chạm với mặt đất bật lên, lúc này ánh sáng dần dần lệch sang nơi khác.

Lâm Dương chú ý đến điểm này, cũng nhíu mày.

Ánh sáng vừa lệch đi, con quái vật to lớn trước mặt hắn sẽ không dễ bị nhìn thấy nữa.

Cũng vào lúc này, bên tai Lâm Dương truyền đến một trận tiếng xé gió.

Lâm Dương biết, con quái vật to lớn này, lúc này đang vung bàn tay về phía hắn.

Trong ánh sáng mờ ảo, Lâm Dương không thể nhìn rõ cảnh tượng trước mặt.

Nếu Lâm Dương định dùng mắt để bắt lấy bóng của bàn tay đó, ước chừng không kịp.

Chương 986

Từ phương hướng tiếng xé gió truyền đến mà phán đoán, âm thanh đó, lúc này đang ở bên phải hắn.

Sau đó kết hợp với chiều cao của đối phương, và tư thế tấn công trước đó của nó, Lâm Dương cũng đoán được cánh tay đó đang tiếp cận hắn theo một cách nào đó trên không trung.

Mặc dù không thể đảm bảo phỏng đoán của mình là chính xác, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hắn cúi người xuống, giữ một tư thế kỳ dị.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng gió mạnh từ vị trí sau lưng hắn quét qua.

Lâm Dương biết, đó là đòn tấn công của đối phương, hắn quả thực đã né được thành công.

Cùng lúc đó, Lâm Dương cũng bấm nút của vật trong tay, ngọn lửa nhỏ từ trong bật lửa xuất hiện.

Trong môi trường gần như không có gió này, ngọn lửa lập tức bùng lên, sau đó theo động tác của Lâm Dương, lan sang người sinh vật khổng lồ.

Dầu ô liu mà Lâm Dương đổ lên người đối phương, lúc này trở thành nhiên liệu cho ngọn lửa.

Không gian vốn dĩ tối tăm, dưới sự chiếu rọi của ngọn lửa này, lập tức trở nên sáng sủa, cho phép Lâm Dương có thể nhìn rõ diện mạo của sinh vật trước mặt.

Lửa đang cháy trên người đối phương, Lâm Dương cũng có thể dựa vào ngọn lửa này để quan sát sinh vật này.

Không thể chịu được ngọn lửa trên người, khi ngọn lửa xuất hiện, nó ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn cơ thể, muốn dùng cách này để dập tắt ngọn lửa.

Nhưng dầu ô liu đã được đổ lên người nó một lúc, một phần đã đông lại trên người nó, chỉ với những động tác như vậy, căn bản không thể làm sạch những vết dầu đó, ngọn lửa vẫn đang cháy trên người nó.

Lâm Dương lúc này, cũng đi về phía sau, nhặt đèn pin lên, tắt bóng đèn của nó đi.

Pin trong đèn pin không còn nhiều, vừa rồi bị ném như vậy, cũng trở nên chớp tắt, cảm giác bóng đèn bên trong không trụ được bao lâu nữa.

Lúc này trong không gian này, cũng có sinh vật đang cháy kia cung cấp ánh sáng cho Lâm Dương, cũng không đến mức phải tiếp tục tiêu hao tuổi thọ còn lại không nhiều của đèn pin.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương nhìn sinh vật đang lăn lộn trên mặt đất trước mặt, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng bình tĩnh.

Sinh vật này không biết xuất hiện từ đâu, từ những đặc điểm cơ thể của nó mà xem, có lẽ cũng có ý nghĩa quan trọng đối với phương diện khảo cổ.

Nhưng, điều đó thì có quan hệ gì với Lâm Dương?

Lâm Dương nghĩ như vậy, trong lòng không có bất kỳ gợn sóng nào.

Trên người sinh vật này có thể tìm thấy một số manh mối vô cùng quan trọng, nhưng vào lúc này, nó đang gây nguy hại đến an toàn tính mạng của Lâm Dương.

Với loại sức mạnh có thể dễ dàng giết chết hắn, Lâm Dương

không cho rằng đó là một trò đùa.

Lửa cháy lặng lẽ trên người đối phương, Lâm Dương cũng đứng bên cạnh quan sát một cách im lặng, chờ đợi cái chết của nó.

Nhưng theo thời gian trôi qua từng chút một, Lâm Dương cũng phát hiện ra có điều không ổn.

Đối phương trong tình huống này, dường như không bị ảnh hưởng gì bởi ngọn lửa, lúc này cơ thể không ngừng lăn lộn, cố gắng dập tắt ngọn lửa trên mặt đất, không có bất kỳ dấu hiệu bị thương nào.

Lửa, thì theo sự tiêu hao của dầu ô liu, lúc này dần dần trở nên ngày càng nhỏ.

Lúc này Lâm Dương có chút hoảng sợ, dường như đã thấy trước kết quả tiếp theo.

Lâm Dương không tiếp tục chú ý đến con quái vật to lớn đang vật lộn, mà quay sang tìm kiếm những vũ khí khác có thể giải quyết đối phương.

Từ tình hình hiện tại mà xem, chỉ dựa vào một ít lửa, không thể giết chết đối phương.

Lửa đã lan trên người nó một lúc lâu rồi, đều không đốt cháy được những sợi lông đó.

Chết tiệt, là vì những chất lỏng trông nhờn rít kia làm rào cản sao?

Nguyên nhân cụ thể Lâm Dương không rõ, nhưng hắn biết, không thể đơn giản như vậy mà giải quyết được gã này.

Nếu đã như vậy, Lâm Dương cũng chỉ có thể nhìn xung quanh.

Xung quanh hắn, không còn thứ gì có thể lợi dụng được nữa.

Ngoài những mảnh đá vỡ này, chỉ có cái thang treo kia, và một ba

lô đầy thức ăn.

Trong ba lô, vũ khí cũng không còn.

Chất liệu của thang treo kia ngược lại đủ cứng, nhưng Lâm Dương không cho rằng mình có thể gỡ xuống những bộ phận của thang treo mà ngay cả đá rơi cũng không phá hủy được.

Cứ như vậy, chỉ còn một cách.

Lâm Dương nhìn về phía một cái lỗ hổng trên bức tường phía trước, cái lỗ hổng đó, là lúc sinh vật này đến, dùng cánh tay của nó đục ra.

Nếu nó có thể đến từ một nơi nào đó, với thể hình của đối phương còn có thể ở được, Lâm Dương tự nhiên có thể đi qua.

Gần đây không có thứ gì có thể lợi dụng.

Nếu Lâm Dương tiếp tục ở lại đây, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Lúc này Lâm Dương khẳng định như vậy, cũng không để ý đến gã bên cạnh có ngọn lửa đang dần tắt, lao về phía cái lỗ mở phía trước.

Sau khi vào trong cái lỗ mở trên tường, nhìn cảnh tượng trước mặt, Lâm Dương cũng im lặng một lúc.

Nơi này trước mặt hắn, là một con đường được đào ra một cách thô bạo, trong đó có thể thấy các loại đá vụn gồ ghề.

Nhưng may mắn là, sinh vật đó rõ ràng không có thói quen cúi người, cho nên con đường trước mặt Lâm Dương, cũng có thể cho hắn đứng thẳng mà đi.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng chạy về phía trước.

Chương 987

Để có thể nhìn thấy đồ vật trong đường hầm tối đen, Lâm Dương cũng chỉ có thể bật đèn pin vốn đã không còn nhiều pin.

Ánh sáng chớp tắt xuất hiện trong đường hầm này làm chói mắt đến mức Lâm Dương cảm thấy sắp mù, nhưng lại không có lựa chọn nào khác.

Tổng không thể dùng bật lửa làm nguồn sáng chứ, dầu bên trong đủ dồi dào, nhưng trong lúc Lâm Dương chạy, ngọn lửa yếu ớt đó tự nhiên không thể theo hắn di chuyển, chỉ riêng áp suất gió tạo ra, sẽ dập tắt ngọn lửa.

Sau khi Lâm Dương thăm dò đi về phía trước một lúc, hắn cũng nghe thấy một tiếng gầm, lúc này từ một nơi nào đó phía sau truyền đến, vang vọng trong đường hầm này, khiến Lâm Dương đẩy nhanh bước chân tiến về phía trước.

Vào lúc này có thể phát ra âm thanh, tự nhiên chỉ có gã trên người Lâm Dương kia.

Lâm Dương nghĩ như vậy, cũng đang dần dần tăng tốc bước chân tiến về phía trước.

Mặc dù không biết đường hầm này rốt cuộc có thể thông đến đâu, nhưng chắc chắn có thể đến được vị trí mà con quái vật to lớn kia đã ở trước đó.

Lâm Dương cũng đang cầu nguyện, có thể thuận theo con đường này tìm được một nơi có thể trốn tránh.

Con quái vật to lớn đó, dường như có một phương thức nào đó có thể phát hiện ra Lâm Dương.

Trước đó dù Lâm Dương ở trong không gian kín đó, vẫn bị gã này phát hiện.

Cho nên hành động tìm một nơi gần đó để trốn, rủi ro quá lớn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Lâm Dương sẽ không làm như vậy.

Nghĩ như vậy, tốc độ tiến về phía trước của Lâm Dương cũng dần dần chậm lại, bởi vì hắn đã nhìn thấy một căn phòng.

Trong quá trình chạy của Lâm Dương, không biết khi nào, hắn đã rời khỏi đường hầm được đào ra đó, tiến vào một lối đi.

Cuối lối đi ngay ngắn, có một căn phòng.

Lâm Dương ở cách đó vài mét, cũng có thể nhìn rõ căn phòng đó có một cánh cửa lớn, cánh cửa lúc này đang hé mở.

Lâm Dương vội vàng lao vào trong phòng, sau khi quét một vòng trong phòng, không phát hiện thứ gì kỳ lạ, quay người lại đóng cửa phòng.

Cửa phòng rất lớn, Lâm Dương dùng hai tay vịn vào một bên cửa, dùng hết sức lực, thậm chí còn dồn cả trọng lực của cơ thể lên một phần, vẫn không thể đẩy được cánh cửa này, ngược lại khiến sắc mặt Lâm Dương biến thành màu gan lợn.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương vô cùng không tốt.

Bởi vì hắn nghe thấy một âm thanh trầm đục, lúc này đang đến gần đây.

Không nghi ngờ gì, con quái vật to lớn kia đang đuổi theo.

Nhìn cánh cửa khó đóng trước mặt, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định đẩy nó.

Cánh cửa lớn này không giống như rỗng ruột, một trọng lượng nặng nề, Lâm Dương chỉ thử một chút là có thể xác nhận, dựa vào

sức lực của mình, không thể đẩy được phiến đá này.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút nặng nề.

Từ phía bên kia của lối đi, bây giờ có âm thanh truyền đến.

Vì khoảng cách, Lâm Dương không thể xác định, âm thanh này rốt cuộc là tiếng tim đập của con quái vật to lớn kia, hay là tiếng bước chân để lại khi nó chạy trên mặt đất.

Lâm Dương chỉ biết một điều, đó là phải nhanh chóng trốn đi, nếu không, một khi bị gã kia đuổi kịp, số phận của hắn cũng có thể biết trước.

Lâm Dương không rõ đối phương rốt cuộc dùng cách nào để tìm ra hắn.

Mùi sao?

Giống như loại sinh vật lớn này, có thể ngửi thấy mùi trên người con người, Lâm Dương cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng hoàn cảnh lúc đó, rõ ràng không có điều kiện này.

Lâm Dương bị mắc kẹt trong một không gian kín, xung quanh đều là đá vụn, căn bản không thể khuếch tán mùi của mình ra xung quanh.

Sau khi suy nghĩ một lúc, mắt Lâm Dương cũng sáng lên, có lẽ là thính giác cũng không chừng.

Âm thanh của Lâm Dương trong không gian kín đó, sẽ vang vọng nhiều lần rồi mới dần dần tan biến.

Nếu thính lực của sinh vật đó không tồi, vậy thì dựa vào âm thanh mà Lâm Dương phát ra, quả thực có khả năng phát hiện ra hắn.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng nhìn xung quanh, cố gắng tìm một nơi có thể che giấu thân hình của mình.

Rất nhanh, Lâm Dương đã nhìn thấy.

Trong không gian trống bên cạnh, gần tường có một nơi giống như một lớp xen kẽ, quan trọng nhất là, bên ngoài lớp xen kẽ đó, có những thứ có thể dùng làm vật cản.

Nhìn thấy thứ này, Lâm Dương biết, hắn đã tìm được nơi mình cần.

Lâm Dương đi về phía vị trí của lớp xen kẽ, đồng thời nhanh chóng chui vào.

Sau khi Lâm Dương vào trong, lập tức giấu cơ thể mình sau vật cản, và từ từ chờ đợi.

Một lúc sau, từ phía cửa lớn truyền đến một âm thanh trầm đục, giống như có thứ gì đó đập vào cửa.

Sắc mặt hắn cũng căng thẳng, dán chặt cơ thể vào vách đá bên cạnh, hắn biết, con quái vật to lớn kia đã đến gần đây.

Từ phía cửa lớn, có thể nghe thấy tiếng nó đi vào.

Tiếng bước chân vang vọng trong không gian rộng lớn này, khiến Lâm Dương không dám có bất kỳ hành động khác thường nào, và che giấu hoàn toàn cơ thể mình.

Sau một lúc, tiếng bước chân bên ngoài vẫn đang lang thang, dường như không phát hiện ra Lâm Dương đang trốn.

Bên cạnh Lâm Dương cũng ngửi thấy một mùi vị kỳ lạ.

Giống như mùi của thứ gì đó bị cháy khét, lúc này xuất hiện ở đầu mũi Lâm Dương.

Chương 988

Lâm Dương cũng biết, đó là vết thương mà hắn đã gây ra cho đối phương trước đó.

Đáng tiếc hỏa lực không đủ, nếu không, con quái vật to lớn đó đáng lẽ đã bị thiêu chết hoàn toàn rồi.

Mùi vị kỳ lạ đó ngày càng tràn ngập gần miệng mũi Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy có chút buồn nôn, có chút muốn nôn, nhưng vào lúc này, Lâm Dương lại không thể làm như vậy.

Dù sao tiếng tim đập của con quái vật to lớn bên ngoài vẫn có thể truyền đến bên cạnh hắn.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng bịt mũi lại, cố gắng dùng cách này để giảm bớt tạp chất trong không khí.

Chỉ là sự thật chứng minh, những gì Lâm Dương làm đều là vô ích.

Dù đã bịt chặt miệng mũi, lúc này Lâm Dương vẫn cảm thấy một trận buồn nôn.

Những tạp chất phát ra mùi vị kỳ lạ đó, không thể bị bàn tay Lâm Dương cản lại, dễ dàng theo không khí, vào trong miệng mũi hắn.

Những khí hôi thối tích tụ trong lồng ngực và bụng của Lâm Dương, ngày càng nhiều.

Lúc này Lâm Dương, cần phải hít một hơi thật sâu, để thở ra hết những tạp chất này, rồi đột nhiên phát hiện, tiếng bước chân bên ngoài, lúc này đã dừng lại.

Tiếng bước chân của con quái vật to lớn đó đã biến mất, nhưng mùi vị tràn ngập ở đầu mũi Lâm Dương, lúc này đang lan tỏa ở đây.

Tất cả đều cho thấy một điều, gã đó hiện đang ở trong không gian này, chưa rời đi.

Bên tai Lâm Dương, thì có thể nghe thấy một số âm thanh giống như tiếng trống.

Lâm Dương biết, đó là tiếng tim đập của con quái vật to lớn.

Âm thanh rõ ràng như vậy, lúc này xuất hiện bên tai Lâm Dương, giống như đang phát ra ở ngay bên cạnh.

Không đúng, ở gần hắn.

Lâm Dương đột nhiên ý thức được sự thật này.

Từ mùi vị ngày càng nồng nặc trong miệng mũi, và tiếng tim đập bên tai, Lâm Dương có thể đi đến một kết luận như vậy, con quái vật to lớn này, lúc này đang ở gần hắn.

Sau khi phát hiện ra điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi.

Gã đó, chẳng lẽ đã phát hiện ra hắn sao?

Nếu đối phương phát hiện ra hắn, đáng lẽ phải tóm hắn ra ngoài mới đúng chứ.

Nó còn có thể đào đường trong hầm, đôi tay đó không đến mức không thể lôi hắn ra khỏi nơi này chứ.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy vô cùng căng thẳng, nín thở, không dám thở mạnh một hơi.

Gã đó hiện đang ở gần hắn, có khả năng chưa phát hiện ra, lúc này Lâm Dương tự nhiên sẽ không tạo ra động tĩnh có thể bị phát hiện.

Sau khi Lâm Dương duy trì trạng thái này một lúc, tiếng bước chân bên tai hắn, lại vang lên lần nữa.

Nghe âm thanh này, gã đó đang dần dần rời xa Lâm Dương.

Sau khi phát hiện ra điểm này, sắc mặt tái xanh vì nín thở của Lâm Dương, cũng giãn ra, nhìn không gian chật hẹp trước mặt, bắt đầu không ngừng thở.

Đương nhiên, Lâm Dương không lập tức thở mạnh.

Dù sao gã kia chưa đi xa, trong khi đảm bảo cơ thể mình có thể chịu đựng được, Lâm Dương cố gắng hết sức để giảm bớt động tĩnh do hô hấp tạo ra.

Cùng với tiếng bước chân đó đi xa, Lâm Dương cũng thả lỏng, giống như hoàn toàn mất sức, ở lại trong không gian chật hẹp này, bắt đầu nghỉ ngơi ở đây.

Mặc dù không gian này chật hẹp, Lâm Dương ở bên trong phải để cơ thể mình uốn éo một cách không tự nhiên, nhưng vào lúc này, điều Lâm Dương cần hơn là một khoảnh khắc thư giãn.

Sau khi Lâm Dương nghỉ ngơi một lúc, mới cảm thấy hồi phục, nhìn không gian trước mặt, cũng biết phải nhanh chóng rời đi.

Mặc dù bị con quái vật to lớn kia truy đuổi một lúc, nhưng Lâm Dương không quên, tình trạng hiện tại của mình.

Hiện tại Lâm Dương đang ở trong một không gian dưới lòng đất đã bị sụp đổ, nghiêm trọng nhất là, lối ra vào duy nhất mà Lâm Dương biết, cũng đã bị phong tỏa theo vụ sụp đổ.

Lâm Dương không có công cụ trong tay, chỉ có thể chờ đợi người ở trên xuống cứu viện mới được.

Người ở trên mặc dù là quân đội, nhưng Lâm Dương cũng không rõ hiệu suất của họ thế nào.

Dù sao Lâm Dương không biết vụ sụp đổ bên dưới có ảnh hưởng

đến mặt đất bên trên hay không.

Cho nên để có thể đảm bảo sự sống còn của mình, lúc này đối với Lâm Dương mà nói, quan trọng nhất là, lấy lại những thức ăn đó.

Những ba lô mà Lâm Dương đã vứt bỏ bên cạnh thang treo, bên trong có rất nhiều thức ăn.

Lâm Dương phải dựa vào những thứ đó, mới có thể tiếp tục sống sót.

Lâm Dương không hề ngông cuồng tự đại, muốn một mình mở ra con đường dẫn lên mặt đất, đó rõ ràng là chuyện không thực tế.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng bước ra khỏi căn phòng này, nhìn ra bên ngoài.

Con quái vật to lớn bên ngoài đã đi xa, Lâm Dương ở đây không thể nhìn thấy tung tích của đối phương.

Sau khi quan sát xung quanh xác định đối phương không ở gần, Lâm Dương cũng đi về phía trước.

Mặc dù không biết con quái vật to lớn đó lúc này đã đi đâu, nhưng để có thể lấy lại những thức ăn đó, lúc này Lâm Dương có thể lựa chọn, tự nhiên chỉ có một con đường tiếp tục tiến về phía trước.

Đi trên lối đi này, rất nhanh Lâm Dương đã đến trong đường hầm được đào ra đó.

Đứng ở góc nhìn của người đào, Lâm Dương mới phát hiện, sức mạnh của con quái vật to lớn đó, mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng.

Chương 989

Nó có thể đào cả một khu vực, xung quanh đường hầm trước mặt Lâm Dương, mặc dù không hề nhẫn nhụi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một số khối đá bị ép xuống.

Gã đó để tránh cho đường hầm này bị sụp đổ, lúc đào cũng không quên cố định đường hầm bên cạnh.

Phát hiện này, cũng khiến tâm trạng Lâm Dương trở nên có chút không tốt.

Nó còn có thể làm những việc như vậy, vậy thì có trí tuệ nhất định, cũng không có gì lạ.

Nghĩ đến điểm này, Lâm Dương vốn đã thả lỏng, lập tức lại trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

Nguyên nhân là, nếu gã đó có thể phán đoán được ba lô để lại ở đây có ích, liệu có ở gần đây ôm cây đợi thỏ không?

Rất có khả năng.

Dù sao từ việc khai quật đường hầm trước mặt Lâm Dương mà xem, khả năng sinh vật đó có trí tuệ nhất định là rất cao, có khả năng sẽ làm những việc như vậy.

Lâm Dương đứng ở lối vào của đường hầm, do dự một lúc, sau đó thở dài một tiếng.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng Lâm Dương vẫn chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, nếu không, chờ đợi Lâm Dương, là kết cục chết đói.

Đến lúc đó, cơ thể hắn vì đói mà trở nên càng thêm yếu ớt, khả năng đánh bại gã này, cũng càng thấp.

Gã đó, cũng không nhất định đang đợi ở nơi đã ở trước đó.

Lúc chạy ra ngoài, Lâm Dương không chú ý, bây giờ đi vào trong đường hầm này, Lâm Dương cũng phát hiện ra một số đường hầm khác, đều do con quái vật to lớn đó đào ra.

Từ dấu chân trên mặt đất mà xem, đều có dấu vết đã đi qua, có khả năng đã đi đến nơi khác.

Cho nên cũng không cần phải có suy nghĩ bi quan như vậy, có thể lạc quan một chút.

Lâm Dương nghĩ như vậy, đi về phía trước.

Lúc hành động, tốc độ của Lâm Dương rất chậm, tự nhiên không phải vì cơ thể Lâm Dương mệt mỏi đến đâu, mà là Lâm Dương chủ động làm chậm bước chân của mình.

Mỗi lần đặt chân xuống, đều cố gắng hết sức không tạo ra bất kỳ âm thanh nào.

Trong đường hầm này, âm thanh mà Lâm Dương có thể nghe thấy, chỉ có tiếng thở và tiếng tim đập, hai âm thanh không thể kìm nén.

Cũng có nghĩa là, thực ra khá an toàn, chỉ cần gã kia không quay lại đó, mang ba lô chạy đi, có khả năng rời khỏi đây.

Cùng với việc Lâm Dương tiến về phía trước, sắc mặt hắn cũng trở nên có chút kỳ quái, trong đó mang theo một chút kinh ngạc.

Trên vách đá của đường hầm này, Lâm Dương nhìn thấy những thứ giống như vết nứt.

Theo quan sát của Lâm Dương, những vết nứt này dường như mới được tạo ra không lâu.

Lúc này, một tiếng gầm lớn, từ bên cạnh truyền đến, cũng khiến Lâm Dương kinh ngạc trong chốc lát, suýt chút nữa đã bị dọa đến phát

ra tiếng động, may mà Lâm Dương kịp thời bịt miệng lại.

Tiếng gầm đó, từ một đường hầm khác bên cạnh truyền đến.

Cũng có nghĩa là, con quái vật to lớn đó, lúc này đang ở đường hầm bên cạnh sao?

Hiểu được điểm này, Lâm Dương cũng yên tâm, tiếp tục tiến về phía trước, tốc độ tiến về phía trước cũng tăng nhanh hơn một chút, chỉ cần không để âm thanh truyền sang bên cạnh là được.

Khi Lâm Dương quay trở lại không gian kín có thang treo, vẻ mặt vui mừng của hắn không kéo dài được bao lâu, đã trở nên vô cùng khó coi, nhìn ba lô bị phá hoại trên mặt đất, sắc mặt phức tạp.

Con quái vật to lớn đó, quả nhiên có trí tuệ nhất định.

Lúc này ba lô trên mặt đất, đã bị nghiền nát, mứt quả và đồ hộp bên trong, lần lượt bị ép vỡ, nước sốt và thịt vụn bên trong đổ ra mặt đất, đều lẫn với rất nhiều bụi bẩn, rõ ràng không thể ăn được nữa.

Điều khiến Lâm Dương tức giận nhất là, nước cũng bị phá hủy.

Vốn có mấy chai nước uống, lúc này đều đổ ra mặt đất.

Sau khi Lâm Dương cúi xuống tìm kiếm cẩn thận, thứ có thể thu thập được, chỉ có nửa chai nước.

Một chai bị xé rách, lúc này đang không ngừng chảy nước uống ra bên cạnh, vì bên dưới bị các vật khác chồng lên, cho nên chất lỏng bên trong chưa chảy hết, sau khi Lâm Dương nhặt lên, bên trong còn lại nửa chai nước.

Nửa chai nước, là nước uống cuối cùng mà Lâm Dương có thể tìm được.

Lâm Dương lau sạch mứt quả và nước thịt bên ngoài chai, chuyển sang một cái chai còn nguyên vẹn.

Sau khi Lâm Dương sắp xếp lại một hồi, hắn cũng đã thành công tìm được một vài thứ vẫn còn dùng được từ trong chiếc ba lô.

Đó là nửa bình nước uống cuối cùng được đựng trong một cái lon.

Một phần mứt quả và thịt băm chưa bị đổ ra đất, lúc này được Lâm Dương cho vào một cái lon, trộn lẫn vào nhau.

Dù sao cũng là đồ ăn, trộn lại cũng không ăn chết người được.

Còn về những rắc rối có thể xảy ra do đặc tính khác nhau giữa các loại thực phẩm thì không nằm trong phạm vi cân nhắc của Lâm Dương lúc này.

Nhìn những thực phẩm ít ỏi còn lại trước mắt, Lâm Dương cũng thở dài một hơi.

Nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện thế này, thì ngay từ đầu Lâm Dương đã giấu một phần thức ăn sang một bên, không để cho gã kia phát hiện, tiếc là không có nếu như.

Chút thực phẩm còn lại vừa vặn được Lâm Dương cho vào hai cái lon, cũng tiện cho hắn mang theo.

Chiếc ba lô trên mặt đất cùng với thực phẩm bên trong đều bị xé nát, không thể tùy tiện mang đi được.

Sau khi dùng dây buộc chặt hai cái lon vào eo, Lâm Dương cũng tìm lại được con dao găm từ một bên, rồi cũng đặt nó bên người, bước ra ngoài.Vì thức ăn bị phá hủy rồi nên lý do để Lâm Dương ở lại đây cũng không còn nữa, tiếp theo phải đi tìm một nơi thích hợp để yên tĩnh chờ tín hiệu của đội cứu hộ, Lâm Dương nghĩ vậy.

Khi đội cứu hộ đó đến, chắc chắn sẽ phát ra âm thanh rõ ràng, như vậy, sự chú ý của gã to con kia cũng sẽ bị thu hút, dù sao cũng là người của quân đội, chắc chắn có thể giải quyết được nó.

Chương 990

Cái máy dò lúc trước có thể phát hiện sự tồn tại của gã to con này, Lâm Dương không tin rằng quân đội cấp trên lại không biết tin tức về sự tồn tại của gã này ở đây.

Cho nên Lâm Dương chỉ cần lên kế hoạch sử dụng hợp lý số thực phẩm này, cầm cự vài ngày cũng không thành vấn đề.

Vị đại thúc kia dù sao cũng là một chuyên gia phong thủy, dù là để cứu ông ta, cũng phải hành động nhanh chóng mới phải.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đi về phía bên ngoài thông đạo.

Nhưng Lâm Dương chỉ vừa đi được một đoạn ngắn, thân thể liền cứng đờ tại chỗ, nhìn cái bóng đen trước mặt mình, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lúc này, chủ nhân của cái bóng đen bao trùm trước mặt Lâm Dương, chính là gã to con mà Lâm Dương vẫn luôn trốn tránh, Lâm Dương không ngờ sẽ gặp phải nó ở nơi này.

Vừa rồi, Lâm Dương đã nén tiếng động, tự nhiên sẽ không bị đối phương phát hiện, chẳng lẽ, là lúc nãy sắp xếp thức ăn đã gây ra sự chú ý sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng hiểu ra phần nào, lúc sắp xếp thức ăn, Lâm Dương quả thực đã phát ra một vài âm thanh rõ ràng.

Nước uống thì không sao, chỉ cần đổ chất lỏng vào một vật chứa khác là được, nhưng chỗ thịt băm kia lại được đựng ở nhiều nơi khác nhau, để tập hợp chúng lại một chỗ, khó tránh khỏi xảy ra va chạm.

Có lẽ âm thanh va chạm giữa những cái lon lúc đó đã thu hút gã trước mặt Lâm Dương.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương ngoài việc cảm thán vận khí mình không tốt ra thì cũng không biết phải nói gì.

Đồng thời, Lâm Dương cũng không mất đi ý chí chiến đấu, bởi vì khi tận mắt nhìn thấy gã này, Lâm Dương mới phát hiện, ngọn lửa đã gây ra ảnh hưởng cho đối phương lớn hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Trên nửa thân trên của con gấu này, Lâm Dương có thể thấy những vết cháy đen rõ ràng, trong đó còn có mùi khét quen thuộc truyền ra.

Một phần lông bị đốt cháy, để lộ ra máu thịt bên trong, đó là những phần máu thịt bị ngọn lửa thiêu đốt.

Ở một vị trí gần đầu, có một mảng máu thịt bị lộ ra, trông tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Mảng máu thịt ở nơi đó, Lâm Dương có lý do tin rằng đã bị đốt cháy, trong đó có một ít cát sỏi, rõ ràng là để dập lửa nên lúc lăn lộn trên đất đã dính vào.

Gần những viên cát sỏi đó, có chất lỏng màu đỏ có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang rỉ ra.

Nếu tấn công vào nơi đó, chắc hẳn có thể gây ra tổn thương cực lớn cho đối phương.

Vị trí đầu của con gấu đó, ngọn lửa lúc trước không làm tổn thương đến lõi của đối phương, nhưng ít nhất cũng đã phá được lớp phòng ngự.

Lúc này trên người Lâm Dương còn có vũ khí, chỉ cần đâm con dao găm trong tay vào nơi đó, đánh bại gã to con này cũng không phải là không thể.

Khi nhìn thấy Lâm Dương, đối phương dường như cũng nhớ lại

nỗi đau đớn khôn tả lúc trước, lúc này nó lao về phía Lâm Dương, nhưng với tốc độ chậm chạp đó, Lâm Dương đã sớm có chuẩn bị, lúc này hắn chỉ đứng ở một bên bình tĩnh quan sát hành động của đối phương.

Con gấu đen lao đến trước mặt Lâm Dương, Lâm Dương cũng nhanh nhẹn tránh được đòn tấn công của đối phương, sau đó vung tay, con dao găm trong tay đã thành công cắm vào vết thương bên cạnh đầu của đối phương.

Lần đầu tiên tấn công trúng mục tiêu, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút vui mừng, nhưng niềm vui của Lâm Dương chẳng kéo dài được bao lâu, hắn nhìn thấy thân thể gã kia đột ngột lao về phía này.

Tốc độ đột ngột tăng lên như vậy, Lâm Dương hoàn toàn không lường trước được, cả người đều bị húc trúng, lúc này ngã văng về phía sau, thân thể rơi xuống đất, phát ra một tiếng động giòn giã.

Không màng đến cơn đau trên người, Lâm Dương lập tức nhìn về phía eo, âm thanh phát ra khi ngã xuống đất vừa rồi, hắn vẫn nhớ rõ.

Sau khi nhìn thấy tình hình ở eo, sắc mặt Lâm Dương vô cùng khó coi, hai cái lon ở eo, lúc này đã vỡ mất một cái, có nên coi là may mắn không?

Vỡ mất cái lon đựng thịt băm, chứ không phải cái lon đựng nước uống.

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, nhưng khi ngẩng đầu lên, nhìn gã đang giãy giụa trước mặt, trong mắt cũng ánh lên một tia phẫn nộ.

Sau khi bị Lâm Dương đâm trúng vết thương trên đầu, gã kia vẫn luôn lao vào xung quanh, thân thể lần lượt đâm vào vách đá, khiến thông đạo rung chuyển nhất định, làm người ta nghi ngờ liệu thông đạo này có bị nó đâm sập không.

Lâm Dương cũng lùi ra một khoảng cách, nhìn ánh mắt của đối phương, sự phẫn nộ dần dần tiêu giảm, thay vào đó là một chút mong đợi.

Không phải Lâm Dương không tiếc số thức ăn đã mất, mà là Lâm Dương đã tìm được vật thay thế thích hợp.

Sau khi Lâm Dương thành công tấn công vào vết thương của con gấu đen, gã trước mặt Lâm Dương lúc này cũng đang không ngừng giãy giụa, đâm thân thể vào vách đá bên cạnh, cố gắng làm dịu đi cảm giác đau đớn.

Nhưng đứng ở gần đó, Lâm Dương biết rằng, cú đâm vừa rồi đã thành công trúng vào trong đầu của đối phương, con dao găm lúc này vẫn còn găm trong đầu nó.

Từ độ dài của con dao găm và độ dày lớp lông của con gấu đen mà Lâm Dương có thể nhìn thấy để phán đoán, con dao găm có lẽ đã trúng vào phần tủy não của đối phương.

Lâm Dương yên lặng chờ đợi ở một bên, cho dù thông đạo này bị con gấu đen va chạm đến mức có dấu hiệu sắp sập, Lâm Dương vẫn vô cùng bình tĩnh, dù sao hắn cũng đang chờ gã này chết đi.

Mứt quả và thịt băm trên người Lâm Dương, cái lon đựng chúng đã bị vỡ, nếu Lâm Dương muốn tiếp tục sống ở đây, chờ đợi đội cứu viện đến, thì phải tìm cách kiếm thức ăn mới, và gã to lớn trước mặt Lâm Dương chính là lựa chọn duy nhất của hắn.

Nhìn cái bóng đen của con gấu đen đang không ngừng dùng vách tường để giảm bớt áp lực trước mặt, Lâm Dương cũng nở một nụ cười mỉa mai.

Ai bảo mày làm vỡ lon của ta, nếu Lâm Dương có lựa chọn, hắn tuyệt đối sẽ không ăn sinh vật không rõ lai lịch này.

Mặc dù trông nó giống một con gấu đen, Lâm Dương cũng gọi nó là gấu đen, nhưng nhìn sức mạnh khổng lồ của đối phương, Lâm Dương không thể nào liên hệ gã này với những con gấu đen bên ngoài được.

Lâm Dương chưa từng nghe nói có sinh vật nào có thể dễ dàng phá hủy vách đá.

Lâm Dương nằm bò ở một bên, yên lặng theo sự rung lắc của thông đạo một lúc, con gấu đen trước mặt hắn cũng ngừng động tác, giống như đã chấp nhận số phận, không tiếp tục giãy giụa nữa.

Chỉ có thể thấy tứ chi của nó vẫn đang co giật nhẹ, có lẽ đó là những động tác cuối cùng trên thế giới này.

Lại qua một lúc nữa, gã to lớn trên mặt đất hoàn toàn ngừng động tác, bất động.

Lâm Dương ở bên cạnh thấy cảnh này, cũng yên tâm.

Trên đường chờ đợi, tuy Lâm Dương trông rất bình tĩnh, nhưng hắn vẫn có chút lo lắng, đó là lo lắng thông đạo này sẽ bị sụp đổ do hành động của gã kia.

Phải biết lúc trở về, Lâm Dương đã thấy rất nhiều vết nứt ở một bên, lại bị gã này va chạm như vậy một hồi, trong lòng Lâm Dương sinh ra nỗi lo lắng này cũng là chuyện bình thường.

Khi thức ăn tiếp theo đã có chỗ dựa, trên mặt Lâm Dương cũng xuất hiện vẻ mặt may mắn rõ ràng.

Chương 991

Lâm Dương đi đến bên cạnh xác con gấu đen, sau khi quan sát kỹ một hồi, cũng có thể khẳng định, gã này đã chết hẳn, hai mắt vô thần.

Lâm Dương dùng tay đâm vào một miếng thịt lớn, cũng không nhận được bất kỳ phản ứng nào, thấy vậy, Lâm Dương cũng hoàn toàn yên tâm.

Tiếp theo, phải tìm cách bảo quản số thịt này.

Trên eo Lâm Dương có một con dao găm, chỉ cần cố gắng một chút, có thể cắt xuống một phần thịt.

Lúc này Lâm Dương quan sát xung quanh, cũng kinh ngạc phát hiện ra một điều, trên người gã to con này có một ít dầu ô liu.

Chỗ dầu ô liu mà Lâm Dương đã rắc lên người đối phương lúc trước, lúc này Lâm Dương có thể tìm thấy rất nhiều trong đó.

Chỗ dầu ô liu đó không bị ngọn lửa lúc trước đốt hết, bị đá vụn cản lại, ngưng tụ thành từng khối dầu mỡ, lúc này bám quanh lớp lông.

Chỉ cần dọn sạch những mảnh đá vụn cản trở việc đốt cháy trên đó, lớp lông này vẫn có thể tiếp tục cháy.

Như vậy, Lâm Dương cũng không cần lo lắng ăn thịt sống sẽ bị nhiễm ký sinh trùng nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhanh chóng phân giải sinh vật trước mặt.

Khi cắt, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng sức mạnh của gã này lớn như vậy, nhưng trên người lại không có bao nhiêu cơ bắp, nói chính xác, ngay cả kinh lạc cũng không có mấy sợi.

Lâm Dương khi cắt không cảm thấy bất kỳ khó khăn nào, giống như cắt giấy, dao hạ xuống liền phân giải được gã này.

Dù con dao găm trong tay Lâm Dương là hàng quân dụng, chất lượng có đảm bảo, nhưng việc phân giải sạch sẽ gọn gàng như vậy cũng khiến Lâm Dương càng thêm tò mò về sinh vật trước mặt.

Rõ ràng sở hữu sức mạnh khổng lồ như vậy, nhưng trên người lại như không có cơ bắp, không khỏi khiến Lâm Dương muốn biết bên trong cơ thể sinh vật này rốt cuộc có thứ gì.

Tiếng tim đập như tiếng trống trận trên người gã này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy khó hiểu, một cơ thể mềm nhũn như vậy, có thể chống đỡ được mức độ mạch đập đó sao?

Sau khi mổ cơ thể ra, Lâm Dương cũng bị thứ bên trong làm cho kinh ngạc.

Bên trong cơ thể con gấu đen này, Lâm Dương thấy một thứ giống như khối u, lúc này đang phập phồng nhẹ.

Các cơ quan khác trong cơ thể con gấu đen trông như bị khối u này chèn ép không gian sinh trưởng mà trở nên nhỏ đi, hoàn toàn không phát triển.

Nói cách khác, khối u này là nơi bất thường trên cơ thể con gấu đen.

Lâm Dương cũng hiểu ra tiếng trống trận mà mình nghe thấy trước đó từ đâu truyền đến.

Lúc này, sau khi mổ cơ thể con gấu đen ra, trong sự dao động của khối u khổng lồ này, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được một phần âm thanh trong đó, giống hệt tiếng trống trận lúc trước, chỉ là tiếng động nhỏ hơn rất nhiều mà thôi.

Nhìn khối u đang dao động, Lâm Dương cũng cảm thấy khó hiểu,

tại sao khối u này bây giờ vẫn có thể tiếp tục dao động, phập phồng nhẹ, hoàn toàn không hợp với con gấu đen đã bị phân giải.

Lẽ nào hệ thống sinh tồn mà khối u này chiếm dụng không giống với của con gấu đen sao?

Suy nghĩ một hồi, Lâm Dương cũng chỉ có thể đưa ra phán đoán này, ánh mắt cũng trở nên vi diệu.

Khối u này, có lẽ không chỉ đơn giản là một cơ quan đột biến.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dùng dao găm chọc vào khối u này, khi mũi dao chạm vào nó, khối u cũng xuất hiện biến hóa.

Khi Lâm Dương đặt mũi dao lên khối u này, khối u cũng xuất hiện một số thay đổi.

Khối u vốn chỉ đang mô phỏng nhịp tim đập nhẹ, bề mặt của nó cũng có sự thay đổi rõ rệt, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh giật mình.

Bề mặt thô ráp trên khối u lúc này mở ra một cái miệng nhỏ, vừa vặn xuất hiện ngay dưới con dao găm.

Con dao găm bị một lực kéo không tên kéo vào trong.

Lâm Dương ở bên cạnh có thể cảm nhận rõ điều này, lúc này, Lâm Dương cũng vội vàng muốn rút con dao găm ra.

Mặc dù không rõ tại sao khối u này lại xuất hiện sự thay đổi như vậy, nhưng hắn biết một điều, đó là vũ khí duy nhất trên người mình hiện tại, một con dao găm, dù thế nào cũng không thể để nó rời đi như vậy.

Lực kéo từ khối u truyền đến rất lớn, Lâm Dương gần như phải dùng hết toàn lực mới có thể hình thành thế giằng co với đối phương.

Trong cuộc kéo co giữa hai bên, con dao găm cũng xuất hiện

những rung động nhẹ.

Nhìn bộ dạng cắn răng kiên trì của Lâm Dương, rõ ràng hắn không thể cầm cự được bao lâu nữa.

Dù sao cơ bắp của Lâm Dương cũng cần nghỉ ngơi, nhưng khối u kia vẫn luôn dùng sức, không hề dừng lại, khiến Lâm Dương không có một chút cơ hội nghỉ ngơi nào.

Lúc này, Lâm Dương cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi, rồi buông con dao găm trong tay ra.

Con dao găm tuột khỏi tay Lâm Dương, rồi bị khối u trước mặt hấp thụ.

Lâm Dương đứng bên cạnh nhìn tất cả, vẻ mặt cũng có chút vi diệu.

Mặc dù Lâm Dương chưa đến giới hạn, nhưng theo hắn thấy, cơ bắp của mình cũng sắp đến giới hạn rồi.

Nếu tiếp tục giằng co với gã này, Lâm Dương cũng không biết cơ bắp của mình có thể chịu đựng được không.

Trên người khối u này không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy nó sẽ dùng mưu mẹo, tự nhiên khiến Lâm Dương nghĩ đến cách thả lỏng này.

Con dao găm bị khối u hấp thụ vào trong, nhanh chóng biến mất trước mặt Lâm Dương.

Khối u kia rõ ràng trông toàn là những khối thịt sưng vù, nhưng lại có thể hấp thụ con dao găm sắc bén vào trong.

Hiện tượng này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Theo độ sắc bén của con dao găm, lưỡi dao khi ở trong đó chạm

vào bên trong khối u, việc bị cắt ra là điều không cần bàn cãi, nhưng lúc này, sau khi khối u hấp thụ con dao găm vào trong, khối u vốn đang phập phồng nhẹ, lúc này cũng xảy ra biến hóa.

Từ sự phập phồng nhẹ nhàng ban đầu, trong nháy mắt trở nên dữ dội.

Chương 992

Chỉ trong một lúc, khối u đã lớn hơn một vòng.

Nhìn từ lớp da bên ngoài không ngừng dao động, Lâm Dương cũng có thể xác định, khối u này dường như đang hấp thụ con dao găm đó thông qua một phương thức nào đó của cơ bắp bên trong.

Nếu không, Lâm Dương thực sự không thể tìm ra cách giải thích hợp lý cho hiện tượng trước mắt.

Đang nghĩ vậy, Lâm Dương nhìn thấy, bên ngoài khối u xuất hiện một vết lồi lên, sau đó hắn nhìn thấy con dao găm đó, từ trong khối u hiện ra.

Con dao găm sắc bén đối phương không thể hấp thụ, chuyện này Lâm Dương có thể hiểu được, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng của con dao găm đó, sắc mặt Lâm Dương lại vô cùng khó coi.

Chất liệu vốn cứng rắn, lúc này sau khi trải qua quá trình đi vào trong cơ thể khối u, mặt dao trơn bóng của con dao găm lúc này đã bị thứ gì đó ăn mòn.

Mặt kính phản quang bây giờ xuất hiện rất nhiều vết bẩn, chỉ đứng một bên nhìn, Lâm Dương đã cảm thấy một trận buồn nôn.

Vị trí lưỡi dao của con dao găm đó cũng xuất hiện một số khuyết điểm, giống như bên trong khối u đó có chất axit.

Con dao găm bị đối phương đẩy ra, rơi xuống đất bên cạnh.

Những vết bẩn sinh ra sau khi bị ăn mòn trên thân dao dường như có một chút dính, rất nhiều bụi đất trên mặt đất vì thế mà bám vào thân dao, khiến thân dao trở nên bẩn hơn rất nhiều.

Bởi vì đã nhìn thấy bộ dạng của thân dao sau khi ra khỏi cơ thể

khối u, Lâm Dương thấy con dao găm rơi xuống đất, cũng do dự một lúc, không nhặt con dao găm lên, mà dùng ánh mắt mang theo một tia kinh hãi nhìn khối u trước mặt.

Dù sao chất lượng của con dao găm đó là có bảo đảm, kết quả lại bị khối u kia ăn mòn trong thời gian ngắn như vậy.

Biểu hiện như vậy của khối u cũng không thể khiến Lâm Dương tiếp tục coi gã này là một cơ quan đột biến trong cơ thể gấu đen.

Một khối u có năng lực như vậy, theo Lâm Dương thấy, càng có khả năng gã này bản thân nó là một sinh vật, tương tự như ký sinh trùng, ký sinh trên người con gấu đen đó cũng không chừng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía những mạch máu gần khối u, những mạch máu này nối liền với các vị trí khác nhau trong cơ thể gấu đen, có thể thấy rõ, so với những mạch máu khác không nối với khối u, những mạch máu lan ra xung quanh mạch máu này rõ ràng dày hơn rất nhiều.

Sau khi thấy cảnh này, Lâm Dương cũng có thể khẳng định một vài chuyện.

Chẳng trách con gấu đen đó có sức lực mạnh như vậy, kết quả trên người lại không có cơ bắp, xem ra, nguồn gốc của sức lực đó chính là khối u này.

Càng có khả năng hơn, con gấu đen ở dưới lòng đất này, là do khối u này chống đỡ hoạt động.

Ở dưới này không có thức ăn, cho nên con gấu đen mới lập tức tấn công khi thấy hắn.

Nếu nhìn như vậy, con gấu đen ngược lại càng giống bên ký sinh trùng hơn.

Khối u sau khi nhổ con dao găm của Lâm Dương ra, liền trở lại

trạng thái ban đầu, bản thân nó đang phập phồng nhẹ, không khác gì lúc Lâm Dương mới nhìn thấy, chỉ là lúc này Lâm Dương không thể coi thường thứ này như trước nữa.

Vì sự tồn tại của khối u này, ý định ban đầu của Lâm Dương muốn phân giải hoàn toàn con gấu đen cũng biến mất.

Khối u này tuy không biểu hiện ra tính công kích chủ động, nhưng Lâm Dương đứng bên cạnh chứng kiến hành động nuốt chửng con dao găm vừa rồi, tự nhiên không thể xem nhẹ gã này.

May mà trước đó Lâm Dương đã cắt xuống một phần thịt, bây giờ thu thập lại là được.

Tiếp theo, vấn đề Lâm Dương phải đối mặt là làm thế nào để xử lý khối u này.

Lâm Dương cần số dầu ô liu chưa bay hơi hết trên người con gấu đen, khối u này sẽ cản trở Lâm Dương.

Nếu Lâm Dương muốn sử dụng phần dầu ô liu còn sót lại trên lông gấu đen, tự nhiên phải lật con gấu đen này lại.

Nhưng gã trước mặt Lâm Dương, vì Lâm Dương đã mổ phần thịt phía trước của gấu đen ra, nếu muốn lật xác gấu đen lại, sẽ khiến khối u này không có vật cản mà chạm vào mặt đất.

Lâm Dương không thể xác nhận, sau khi khối u chạm vào mặt đất, sẽ có dị thường gì xuất hiện.

Dù sao khối u này, trong mắt Lâm Dương cũng giống như hung thần ác sát vậy.

Nhìn dầu ô liu trên người con gấu đen, trên mặt Lâm Dương cũng có vẻ bất mãn rõ ràng.

Nếu không phải vì khối u đó, bây giờ hắn đã có thể trực tiếp

nướng thịt ăn rồi.

Chỉ cần đốt lông gấu đen lên, cộng thêm mỡ trong cơ thể gấu đen, Lâm Dương tự nhiên có thể dễ dàng nướng chín một phần thịt, chỉ là bây giờ, Lâm Dương không có cơ hội đó nữa.

Đột nhiên, Lâm Dương nghĩ ra một điều.Đã có được một phần thịt gấu trong tay thì lúc này xác con gấu đen kia không phải có thể dùng làm nhiên liệu sao?

Đốt cháy dầu ô liu trên lông gấu đen, tiếp theo, xác gấu đen tự nhiên sẽ cháy lên, khối u ở trong đó cũng sẽ bị ngọn lửa này đốt sạch chứ, lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, trên mặt cũng mang theo một nụ cười quỷ dị.

Bật lửa lên, một tia lửa nhỏ rơi vào hỗn hợp dầu mỡ trên lông của cái xác bên dưới.

Rất nhanh, có thể thấy, có ngọn lửa bắt đầu cháy, nhanh chóng ngày càng lớn, dường như muốn đốt cháy toàn bộ xác gấu đen.

Mặt sau của gấu đen cũng có một ít dầu mỡ, lúc này vì dựa vào mặt đất nên tạm thời không thể cháy, chỉ dựa vào một phần lông cháy, chưa chắc có thể làm nhiệt độ tăng lên đủ điểm bắt lửa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dùng tay nắm lấy một bên xác chết, đồng thời chú ý đến khối u bên trong, sau đó dùng sức nâng xác chết lên, quăng về phía trước.

Xác của con gấu đen bị lật lại, mặt sau hướng lên trên mà ngã xuống.

Đồng thời Lâm Dương cũng nghe thấy một tiếng động bẹp dí như quả bóng bay va chạm, Lâm Dương biết, đó là âm thanh khối u bên dưới va vào mặt đất.

Lúc này, Lâm Dương cũng căng thẳng quan sát ở một bên, quan sát

khối u đó, xem nó có hành động gì khác không.

Mặt sau của con gấu đen lộ ra bên trên, dưới sự hỗ trợ của ngọn lửa đang cháy ở một bên, cũng nhanh chóng cháy theo.

Chỉ trong một lúc, toàn bộ lông trên người gấu đen đã cháy rụi.

Lâm Dương vẫn chưa thả lỏng, sau khi Lâm Dương lật cái xác này lại, xác gấu đen bắt đầu run lên từng hồi.

Con gấu đen đã chết tự nhiên sẽ không động đậy, gây ra động tĩnh này chỉ có thể là khối u trong cơ thể gấu đen.

Bây giờ có lẽ nó cũng bị nhiệt độ xung quanh dần tăng lên và không gian bị chèn ép kích thích ra một số phản ứng bài xích.

Chương 993

Lâm Dương thì căng thẳng nhìn cái xác gấu đen đang run rẩy, trong lòng thầm niệm.

Lâm Dương không rõ khối u có thể làm gì trong ngọn lửa.

Theo nhiệt độ dần tăng lên, Lâm Dương ở trong không gian gần như kín này cũng có thể cảm nhận được sức nóng rõ rệt.

Lúc này trên người hắn đã đổ rất nhiều mồ hôi, nhưng xác gấu đen vẫn đang run lên từng hồi.

Sự run rẩy này không những không giảm đi theo nhiệt độ tăng lên, ngược lại còn trở nên kịch liệt hơn.

Giống như một chiếc thuyền nhỏ dưới cơn sóng lớn, xác gấu đen đang rung lắc dữ dội.

Đồng thời khi rung lắc, Lâm Dương cũng có thể xuyên qua ngọn lửa đang cháy, lờ mờ nhìn thấy có một thứ gì đó ở dưới xác gấu đen.

Trong ngọn lửa, Lâm Dương không nhìn rõ, nhưng cái bóng dáng thoáng qua đó cũng khiến Lâm Dương nghĩ ra điều gì đó.

Rất nhanh, thân thể con gấu đen bị đẩy ngã hoàn toàn, để lộ ra khối u bên trong.

Không, không phải khối u, có thể là vì sức nóng của ngọn lửa, bề ngoài của khối u này lúc này cũng đã xảy ra thay đổi.

Xung quanh khối u xuất hiện những thứ giống như tứ chi, mấy cái xúc tu ở một bên làm trụ đỡ, khối u này bây giờ bắt đầu hành động.

Chỉ trong một lúc, ngọn lửa đã cháy lớn hơn, lúc này trên người khối u này cũng dính một phần ngọn lửa, xem ra điểm bắt lửa của

khối u này cũng đã đến.

Nhưng ngọn lửa không làm cho khối u này không ngừng giãy giụa, những xúc tu vươn ra từ khối u lúc này đang không ngừng vung vẩy xung quanh, lực đạo rất lớn, rơi xuống đất cũng tạo ra từng vết hằn sâu.

Kèm theo một tiếng "bốp", Lâm Dương cảm thấy mu bàn tay truyền đến cơn đau, cũng phát hiện ra, mình đã bị xúc tu của đối phương đánh trúng.

Sau khi có một cái xúc tu đánh trúng Lâm Dương, khối u này lúc này cũng dừng lại, sau đó dùng mấy cái xúc tu đó xoay chuyển thân thể, nhìn về phía Lâm Dương, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Vừa rồi vung vẩy những xúc tu đó là để định vị, bây giờ mình đã bị phát hiện.

Sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Khối u đó lúc này, những xúc tu nhỏ dưới đất giống như râu của côn trùng, đang không ngừng chống đỡ gã này tiến về phía trước, đến gần chỗ Lâm Dương.

Chưa nói đến sức mạnh của bản thân khối u này lớn hơn Lâm Dương, chỉ riêng ngọn lửa trên người đối phương đã khiến Lâm Dương phải lùi lại ba thước.

Khối u này có thể chống chọi với những ngọn lửa đó mà hành động, nhưng Lâm Dương thì không thể.

Những ngọn lửa này một khi rơi vào người Lâm Dương, kết cục của hắn, Lâm Dương đều có thể tưởng tượng được.

Khối u đến trước mặt Lâm Dương, sau đó xúc tu dưới thân nhẹ nhàng bật lên, lao về phía nửa thân trên của Lâm Dương.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương đột nhiên bừng tỉnh, biết được mục đích của khối u này.

Ký chủ của khối u, con gấu đen đó lúc này đã trở thành nhiên liệu để Lâm Dương nướng thịt.

Lúc này khối u này, với tư cách là một loại sinh vật ký sinh, tự nhiên sẽ hứng thú với vật sống như Lâm Dương.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận rét lạnh.

Khối u này mọc trên người mình, là một chuyện khiến Lâm Dương hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Nhưng nó đã mang theo ngọn lửa lao vào người Lâm Dương.

Khối u mang theo ngọn lửa lúc này đã lao vào người Lâm Dương.

Một cú va chạm cực lớn lên người Lâm Dương khiến hắn không thể không co người lại, để tránh né thế công của đối phương.

Lâm Dương lùi chân về phía sau một bước, cố gắng thông qua cách này để giảm bớt áp lực lên người.

Lúc này, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt khó coi, bởi vì hắn phát hiện, sức mạnh của khối u này quả nhiên rất lớn.

Mặc dù lúc trước khi đối phương nuốt chửng con dao găm, Lâm Dương đã có suy đoán, nhưng đối mặt với gã này, cảm nhận được áp lực từ nó cũng khiến Lâm Dương cảm thấy khó có thể chịu đựng.

Trong khoảnh khắc đó, thân thể Lâm Dương bị áp lực khổng lồ kia đánh cho lùi lại liên tục, sự chống cự hoàn toàn không có tác dụng.

Cả người Lâm Dương đều ngã vào tường, sau đó Lâm Dương với vẻ mặt khó coi, nhìn tất cả mọi thứ trước mặt, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

Vừa rồi, Lâm Dương cảm giác một cơ quan nội tạng nào đó bên trong dường như bị đánh trúng, bây giờ cảm thấy có một luồng máu nóng muốn trào ra từ tim, chỉ là bị Lâm Dương cưỡng ép nén lại.

Trên cánh tay Lâm Dương cũng cảm thấy có chút nóng rát, bị ngọn lửa trên người khối u đó chạm vào.

May mà quần áo của Lâm Dương không bị những ngọn lửa đó đốt cháy theo, nếu không, bây giờ Lâm Dương có lẽ phải tốn công sức lớn để xử lý tình huống rồi.

Nhìn khối u trước mặt, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ đối sách, nên đối phó với gã này như thế nào.

Sức lực của khối u rất lớn, sau khi va vào người Lâm Dương, Lâm Dương gần như không có khả năng chống cự, chỉ có thể bị đánh lui.

Bây giờ Lâm Dương còn có thể cảm nhận được cảm giác đau đớn ở phần lưng tiếp xúc thân mật với bức tường.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương nhìn ánh mắt của khối u trước mặt, cũng trở nên ngày càng không thiện cảm.

Bởi vì bị húc ngã xuống đất, Lâm Dương cũng có thể nhìn rõ hơn bộ dạng của sinh vật ký sinh trước mặt.

Ngọn lửa tuy đang cháy trên người nó, nhưng dưới sự quan sát của Lâm Dương, cũng phát hiện ra một số dị thường.

Vị trí ngọn lửa cháy dường như có một loại dầu mỡ đặc thù, lúc này đang bảo vệ các vị trí còn lại của sinh vật ký sinh, không bị ngọn lửa lan đến.

Có lẽ vì được lớp dầu mỡ đó bảo vệ, cho nên ngọn lửa mới không ảnh hưởng đến hành động của đối phương.

Đồng thời Lâm Dương cũng chú ý, ở bên cạnh mấy cái xúc tu mà khối u vươn ra, có một số vết cháy đen, giống như vết tích để lại sau khi cưỡng ép dập tắt ngọn lửa.

Chương 994

Sau khi thấy những vết tích này, Lâm Dương cũng hiểu ra.

Gã này không phải là không sợ lửa, chỉ là trên người có một số tổ chức có thể dùng để chống lại uy lực của ngọn lửa mà thôi.

Lúc này Lâm Dương quan sát ở đây, sắc mặt cũng trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nhìn gã trước mặt, Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời cũng hành động.

Từ những vết tích trên xúc tu của đối phương xem ra, ngọn lửa có thể gây thương tổn cho nó.

Trong thông đạo này, lúc này có một đống lửa đang từ từ cháy, nhìn tình hình như vậy, sắc mặt Lâm Dương cũng càng lúc càng vi diệu, sau đó nhanh chóng bò tới.

Khi Lâm Dương đến gần khối u, có thể thấy xúc tu của khối u đang vung vẩy xung quanh, sau khi quất vào người Lâm Dương, nó cũng nhanh chóng di chuyển về phía vị trí đó.

Nhưng lần này, Lâm Dương không bị khối u di chuyển nhanh chóng húc trúng.

Khi khối u sắp húc vào người Lâm Dương, vì Lâm Dương cũng đang chạy về phía trước, cho nên vừa vặn lướt qua khối u, ngọn lửa trên người khối u cũng có một chút chạm vào da Lâm Dương.

Lâm Dương vòng qua sinh vật khối u kỳ quái đó, đến chỗ xác của con gấu đen trước mặt.

Trong thông đạo này, nguồn lửa lớn nhất chính là cái xác đang cháy này.

Lớp lông trên xác gấu đen lúc này đã gần như cháy sạch, Lâm Dương ở một bên chú ý đến điều này, cũng biết phải tranh thủ thời gian.

Trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, Lâm Dương cũng đã đại khái phán đoán ra phương thức hành động của sinh vật này.

Nó không có bất kỳ năng lực phán đoán môi trường nào, mỗi lần tấn công về phía Lâm Dương đều phải dùng xúc tu phán đoán vị trí của Lâm Dương trước, có lẽ cũng vì vậy nên nó mới chỉ là một sinh vật ký sinh mà thôi.

Nếu đã như vậy, thì việc Lâm Dương phải làm tiếp theo, đã trở nên đơn giản.

Nhìn gã đang không ngừng vung vẩy xúc tu ở bên kia, Lâm Dương đưa tay ra, theo một tiếng đau nhói truyền đến trên tay, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra ý cười.

Bây giờ Lâm Dương đứng ở giữa khối u và xác gấu đen, sau khi bị xúc tu của khối u đánh trúng, vậy thì tiếp theo, khối u sẽ tiếp tục sử dụng cú va chạm đó, đến gần phía Lâm Dương.

Quả nhiên, hành động tiếp theo của khối u giống như Lâm Dương dự tính, nhanh chóng đến gần phía Lâm Dương.

Chỉ trong một lúc, nó đã lao về phía Lâm Dương, Lâm Dương đã sớm chuẩn bị cũng thành công tránh được đối phương.

Cứ như vậy, với thế công mãnh liệt, khối u lao về phía vị trí của xác gấu đen, lao vào trong ngọn lửa ở đó.

Lúc này Lâm Dương, nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra, trong biểu cảm cũng mang theo một chút căng thẳng, bởi vì hắn cũng không thể xác định, liệu có thể thành công giải quyết khối u này bằng cách này không.

Khối u lao vào trong lửa, cộng thêm sự hỗ trợ của ngọn lửa mà bản thân khối u mang theo, chỉ trong một lúc, toàn bộ khối u đã hoàn toàn bốc cháy.

Lâm Dương ở một bên cũng chú ý đến một vài chi tiết, những xúc tu chống đỡ khối u di động, sau khi quất trên mặt đất một hồi, liền hoàn toàn co rút lại, rõ ràng là bị ngọn lửa xung quanh ép đến không thể động đậy.

Xem ra, thứ này bây giờ đã bị lửa vây khốn, nhìn động tĩnh trong lửa ngày càng nhỏ, Lâm Dương cũng yên tâm, sau đó đi về phía trước.

Lấy những miếng thịt đã được cắt sẵn trên mặt đất, Lâm Dương đặt lên trên ngọn lửa trước mặt, lợi dụng nhiệt độ đó để nướng chín miếng thịt.

Ngọn lửa lớn như vậy, nếu Lâm Dương không tận dụng, thì sẽ lãng phí đi.

Đợi Lâm Dương hoàn toàn nướng chín miếng thịt trong tay, ngọn lửa trên xác gấu đen trước mặt cũng gần như cháy hết, khối u ở trong đó cũng đã sớm không còn động đậy.

Sau khi ngọn lửa tan đi, Lâm Dương cũng thấy khối u sau khi bị đốt, khối u đã biến thành một thứ đen như than.

Khối u vốn có kích thước lớn hơn đầu Lâm Dương một vòng, bây giờ chỉ còn bằng nắm tay của Lâm Dương.

Nếu không phải mấy cái xúc tu ở một bên vẫn giữ nguyên hình dạng, Lâm Dương cũng không thể nhận ra thứ này.

Chỗ thịt mà Lâm Dương chưa lấy xuống trên người gấu đen, trong ngọn lửa đó, có lẽ cũng đã chín hoàn toàn, nhưng Lâm Dương lại không có hành động tiếp tục cắt thịt xuống.

Nguyên nhân là vì khối u đó.

Khối u đó lúc này cùng với xác gấu đen bị lửa đốt khô, khối u và xác gấu đen gần như dính vào nhau, cho Lâm Dương một cảm giác buồn nôn.

Hơn nữa, những thứ Lâm Dương đã chuẩn bị sẵn trên người cũng đủ cho hắn dùng rồi.

Sau khi cất kỹ miếng thịt, Lâm Dương cũng rời khỏi nơi này.

Trong không gian này, ngoài nhiệt độ cao do đốt cháy ra, còn có một mùi hôi thối không tên, không ngừng lượn lờ trong thông đạo này.

Lâm Dương không rõ là do con gấu đen cháy gây ra, hay là mùi vị mà khối u để lại, tóm lại Lâm Dương không thể chịu nổi mùi vị đó, nhanh chóng rời khỏi đây.

Rời khỏi thông đạo này, Lâm Dương cũng trở lại căn phòng bên kia.

Bên trong thông đạo khắp nơi đều đầy mùi vị kỳ quái, khiến Lâm Dương không còn ham muốn ở lại trong đó.

Đến trong phòng, Lâm Dương cũng bắt đầu quan sát kỹ căn phòng này.

Trước đó, Lâm Dương vì bị con gấu đen đó uy hiếp, cho nên không nhìn kỹ căn phòng này, nhưng bây giờ đã khác, lúc này Lâm Dương có đủ thời gian rảnh rỗi để quan sát kỹ cấu tạo của căn phòng này.

Trong phòng, trung tâm có một cái bàn, trên đó không có gì cả, giống như một cái bàn ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Trên những bức tường xung quanh thì có đủ loại hoa văn, cũng như một số chỗ lõm kỳ quái.

Không gian hẹp mà Lâm Dương trốn lúc trước chính là một trong

những chỗ lõm đó.

Lúc này ở trong căn phòng này, Lâm Dương cũng phát hiện ra một số điểm dị thường.

Nơi này, nếu như ngôi mộ này không xảy ra sụp đổ bất ngờ, Lâm Dương và ba người kia đáng lẽ sẽ cùng nhau đến nơi này.

Những nơi sụp đổ đó, lúc này bị con gấu đen đào ra một cái lỗ, cho nên Lâm Dương mới đến được đây.

Chương 995

Trong phòng, Lâm Dương cũng thấy một số dấu vết do con người để lại.

Ban đầu khi nhìn thấy dấu chân trên mặt đất, Lâm Dương tưởng là thứ do con gấu đen đó để lại, nhưng bây giờ xem ra, Lâm Dương cũng tìm thấy không ít chỗ thú vị.

Ví dụ như những dấu tay trên bàn, lớp bụi bị lau sạch, để lộ ra hình dạng của vật lau, một dấu tay người rõ ràng.

Cái bàn là thứ Lâm Dương không chạm vào, cho nên dấu tay này rõ ràng là do mấy người kia để lại khi đi qua.

Nói cách khác, vụ sụp đổ lúc trước, không chỉ có mình ta, mấy gã kia cũng đã thành công sống sót, xem ra mọi người đều không dễ dàng gì.

Chỉ có một điểm khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ quái, đó là ở nơi này, Lâm Dương không thấy bất kỳ lối đi nào có thể rời khỏi, nhưng lại không gặp bất kỳ ai trên đoạn đường này, chẳng lẽ mấy gã kia bị gấu đen ăn thịt rồi sao?

Dường như cũng không thể.

Xem ra, nơi này có lẽ có một số điều bí ẩn, có thể có cơ quan, có thể để cho mấy người đó rời khỏi đây.

Lâm Dương cũng bắt đầu quan sát không gian xung quanh.

Rất nhanh, Lâm Dương ở trên một bức tường, thấy một thứ thu hút sự chú ý của hắn.

Rất nhiều bụi trên bức tường đó đều đã bị lau sạch, có sự khác biệt rõ ràng với những bức tường khác xung quanh, chứng minh một

điều, bức tường này đã được nghiên cứu kỹ lưỡng.

Lúc này Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy, sắc mặt cũng trở nên thú vị.

Hoa văn trên bức tường này có một số quy luật, trong đó phối hợp với một số hình vẽ người.

Theo Lâm Dương thấy, dường như muốn thông qua một phương thức độc đáo để miêu tả một số chuyện nào đó, chỉ là Lâm Dương không có cách giải mã mà thôi.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lâm Dương cũng phát hiện ra một số chỗ thú vị.

Những hình vẽ người này mỗi cái đều không giống nhau, nhưng cứ cách một đoạn, có thể phát hiện một số ký hiệu giống nhau trong đó, một ký hiệu giống như số bảy, thường xuyên xuất hiện trong những hình đầu người này, đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Lâm Dương cảm thấy đây không phải là ngẫu nhiên, nhìn kỹ lại, cũng có thể thấy, gần những số bảy tương tự này, có thể thấy hoa văn xung quanh có một vẻ đẹp gần như đối xứng, rõ ràng không phải đối xứng, nhưng lại khiến Lâm Dương có cảm giác như vậy.

Trong bức tường này quả thực có ẩn giấu điều gì đó.

Lúc này Lâm Dương cũng có thể đưa ra phán đoán như vậy, đặt tay lên bức tường, sau đó không ngừng sờ soạng, rồi càng chắc chắn hơn về suy nghĩ của mình.

Mỗi khi tay Lâm Dương sờ đến những số bảy đó, đều có thể cảm nhận được một cảm giác khác lạ từ trên đó, cảm giác như vải bông tràn ngập đầu ngón tay Lâm Dương, hoàn toàn khác biệt với những bức tường thô ráp xung quanh.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh hỉ,

cảm thấy có thể đã phát hiện ra vị trí của cơ quan rồi.

Đặt tay lên một trong những số bảy đó, Lâm Dương dùng sức ấn xuống, sau đó đúng như Lâm Dương nghĩ, quả thực đã thành công ấn xuống được, phản hồi truyền đến từ trong đó đang nói cho Lâm Dương biết, dưới con số bảy này, có một kết cấu cơ học làm trụ đỡ.

Sau khi ấn con số bảy này xuống, Lâm Dương không thấy bất kỳ phản ứng nào, có lẽ phải tiếp tục ấn những con số bảy khác mới được.

Vừa rồi khi Lâm Dương phát hiện ra những hình vẽ này cũng đã đếm, trên bức tường này có năm con số bảy ở các vị trí khác nhau, có lẽ ấn hết tất cả xuống, có thể kích hoạt cơ quan ở đây.

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đưa tay ra làm như vậy, theo động tác của Lâm Dương, từng con số bảy một bị Lâm Dương ấn xuống.

Sau khi ấn xuống bốn con số bảy trên tường, Lâm Dương cũng di chuyển bước chân, đến vị trí của con số bảy cuối cùng, đặt tay lên đó, định ấn xuống.

Nhưng vào lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện ra một số dị thường, dùng lực đạo giống như trước, nhưng lại bị cản trở ở nút bấm này, lực cản như tăng lên mấy lần, Lâm Dương hoàn toàn không thể ấn ngón tay mình xuống.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lâm Dương nhíu mày nhẹ, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng may là, tuy bị cản trở, nhưng vẫn có thể đẩy vào một phần, chỉ cần tiếp tục dùng sức, có thể ấn hoàn toàn nút bấm này xuống.

Có lẽ là do lâu ngày không được bảo trì, ở mép nút bấm xuất hiện một thứ thô ráp cản trở ma sát, Lâm Dương nghĩ vậy, tăng thêm lực

đạo trên bàn tay, ấn nút bấm xuống.

Sau khi nút bấm bị Lâm Dương ấn xuống, Lâm Dương cũng nghe thấy một số động tĩnh truyền ra từ trong tường, có thể nghe rõ tiếng ma sát trong cơ khí truyền ra, xem ra, cơ quan này đã được mở ra, Lâm Dương nghĩ vậy.

Nhưng khi tiếng mở đóng giòn giã truyền đến từ một bên, Lâm Dương cũng lập tức ý thức được không ổn, chuyển tầm mắt về phía hướng âm thanh truyền đến, cũng thấy trên tường phía trên mở ra một cái lỗ.

Sau khi thấy cái lỗ đó, Lâm Dương cũng hiểu ra, lại liên tưởng đến âm thanh không ngừng truyền ra từ trong tường lúc này, Lâm Dương cũng mặt trắng bệch, lập tức nằm rạp xuống, không kịp làm bất kỳ động tác giảm áp lực nào, cả người Lâm Dương ngã xuống đất, ngã đến mức mặt Lâm Dương cũng có chút đau đớn, nhưng lúc này, Lâm Dương lại không hề để ý.

Sau đó, tiếng xé gió xuyên qua phía trên Lâm Dương, Lâm Dương có thể nghe thấy mấy tiếng động giòn giã truyền đến, sau đó thấy mấy cây kim sắt lúc này rơi xuống đất ở phía bên kia.

Nhìn bộ dạng vẫn còn nảy trên mặt đất, Lâm Dương cũng không khó đoán, những cây kim sắt này là từ cái lỗ vừa mở ra đó bắn ra, kích hoạt cơ quan, là một loại vũ khí giết người.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Dương sắc mặt trở nên khó coi hơn rất nhiều, không ngờ, vất vả tìm được phương pháp mở cơ quan, lại là chuyện như vậy.

Nếu vừa rồi không phải Lâm Dương phản ứng nhanh, có lẽ đã bị mấy cây kim sắt đó đâm trúng.

Chưa nói đến những cây kim sắt đó có sạch sẽ không, có bị rỉ sét

gì không, trong đó có độc tố gì không, những cây kim sắt bắn ra với tốc độ đó, Lâm Dương cảm thấy đâm thủng đầu mình cũng không thành vấn đề.

Xem ra, biện pháp phòng trộm của ngôi mộ này, lợi hại thật, có thể dùng cách này để dụ người ta kích hoạt cơ quan.

Để kích hoạt cơ quan này, chắc chắn phải đứng trước bức tường, những cây kim sắt bắn ra đó, dùng tốc độ gần như không thể tránh né, nếu không phải Lâm Dương lập tức ngã xuống đất, lúc này có lẽ đã trúng chiêu rồi.

Sau khi xác nhận trong cái lỗ đó không còn thứ gì khác, Lâm Dương cũng yên tâm, đứng trước bức tường này, trên mặt mang theo vẻ rõ ràng.

Từ những vết tích trên tường xem ra, mấy người trước đó quả thực đã dừng lại ở nơi này, có khả năng cũng giống như Lâm Dương ấn những nút bấm đó, nhưng trên mặt đất, Lâm Dương không thấy kim sắt nào khác bắn ra sau khi kích hoạt cơ quan, nói cách khác, họ đã thành công rời khỏi đây.

Trên bức tường này, có thể có thứ gì đó mà mình chưa phát hiện, lúc này Lâm Dương đưa ra kết luận như vậy, Lâm Dương không tin mấy người đó sẽ biến mất không tăm tích.

Từ những manh mối Lâm Dương có thể có được, đáng lẽ phải có cách rời khỏi căn phòng này.

Lúc này, Lâm Dương chú ý, những nút bấm bị ấn xuống trên tường, lúc này đang từ từ bật lên, cái lỗ ở một bên lúc này cũng đóng lại.

Sau khi thấy cảnh này, Lâm Dương cũng đoán được, có lẽ có liên quan đến thứ tự ấn xuống.

Có thể mấy con số bảy này, phải ấn theo một thứ tự tiêu chuẩn, mới có thể mở ra lối đi để rời khỏi.

Chương 996

Nhưng nhìn năm con số bảy trước mặt, Lâm Dương tính toán sơ qua các tổ hợp sắp xếp của chúng, liền từ bỏ ý định thử từng cái một.

Những cây kim sắt bắn ra từ bên cạnh đó, Lâm Dương không tin lần nào mình cũng có thể né được, huống chi, Lâm Dương không tin một mục đích có thể tạo ra biện pháp phòng trộm như vậy, sẽ chỉ có một loại cơ quan.

Lỡ như lần sau là một cơ quan Lâm Dương không thể né được, vậy thì được không bù mất rồi.

Trong căn phòng này, đáng lẽ có thể tìm thấy manh mối, manh mối về cách ấn chính xác những nút bấm đó, Lâm Dương lúc này đang tìm kiếm ở đây.

Vị đại thúc kia là một đại sư phong thủy thực thụ, vào lúc này, muốn rời đi cũng phải biết thứ tự chính xác.

Trên mặt đất không có bất kỳ vết máu nào, Lâm Dương tự nhiên không tin là ông ta thử từng cái một, chẳng lẽ lần đầu tiên đã đoán đúng sao?

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng chuyển tầm mắt về phía những bức tường khác, sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng, Lâm Dương cũng sáng mắt lên, quả nhiên, những nơi khác cũng có một số manh mối.

Trên những bức tường khác trong phòng, Lâm Dương tìm thấy những con số bảy giống hệt nhau, trên những hình vẽ đó, cũng có một dấu tay, chứng minh đã bị người ta ấn.

Sau khi thấy cảnh này, Lâm Dương cảm thấy có chút xấu hổ, trước đó thấy những vết tích trên bức tường kia, tưởng rằng tất cả

các nút bấm đều tập trung ở trên đó, bây giờ xem ra, không phải như vậy.

Trên những bức tường này, Lâm Dương cũng tìm thấy mấy con số bảy giống nhau, Lâm Dương cũng không cần phải tìm kiếm kỹ, chỉ cần tìm những nơi có dấu tay đã lau bụi là được, nơi đó rất có thể là con số bảy mà Lâm Dương đang tìm.

Sau khi Lâm Dương đi vòng quanh bốn phía của căn phòng này, Lâm Dương cũng xác định, đã tìm thấy tất cả các con số bảy trong phòng này, có mười cái.

Nhưng lần này, Lâm Dương không ngốc nghếch đi ấn từng cái một.

Tiếp theo Lâm Dương phải làm, là tìm cách tìm ra thứ tự chính xác, để ấn mấy cái nút bấm đó, sau đó tiến vào trong mộ.

Ánh mắt Lâm Dương nhìn về phía xung quanh.

Tất cả các hình vẽ giống số bảy trên các bức tường xung quanh, Lâm Dương đều đã tìm thấy, vậy đối với Lâm Dương mà nói, vấn đề tiếp theo là tìm một thứ tự hợp lý để nhanh chóng ấn xuống.

Lâm Dương tin rằng có manh mối nào đó mà mình có thể phát hiện.

Trên các bức tường, Lâm Dương ngoài việc tìm thấy những con số bảy đó ra, còn tìm thấy một số thứ khác, đó là những lỗ cơ quan.

Lâm Dương đã tìm thấy bảy cái, kích thước lỗ không giống nhau, không khó để tưởng tượng, những cơ quan giấu trong những lỗ này cũng khác nhau.

Những khe hở của những lỗ này lộ ra ở một bên, khiến Lâm Dương có thể nhìn rõ, những lỗ này hướng về các hướng khác nhau, gần như có thể bao quát toàn bộ không gian này.

Cho nên Lâm Dương cũng hoàn toàn từ bỏ ý định thử từng cái một, dù sao chuyện này, thế nào cũng không hợp lý.

Lâm Dương không muốn thử thử rồi biến thành một cái sàng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng không ngừng tìm kiếm xung quanh, muốn tìm nơi ghi lại thứ tự chính xác.

Có cơ quan như vậy được đặt xung quanh, vị đại sư phong thủy đã vào được trước đó, tự nhiên sẽ không thử từng cái một, chắc chắn đã tìm thấy một số manh mối thích hợp ở đây, mới tìm ra cách chính xác để vào trong.

Với sự tự tin như vậy, Lâm Dương không ngừng tìm kiếm trong phòng, nhưng sau khi đi một lúc lâu, cũng không tìm thấy manh mối nào có thể tồn tại, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bực bội.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã tốn một khoảng thời gian, cảm thấy có chút đói.

Lâm Dương nhìn bụng bắt đầu kêu ọc ọc, cũng quyết định nghỉ ngơi một lúc.

Dựa vào cái bàn ở trung tâm phòng, Lâm Dương ngồi xuống đất, đồng thời lấy miếng thịt trong bọc ở eo ra.

Lúc này nhiệt độ trên miếng thịt đã hoàn toàn nguội lạnh.

Nhìn miếng thịt này, biểu cảm của Lâm Dương có chút vi diệu, lúc này từ trên miếng thịt, Lâm Dương không cảm nhận được bất kỳ mùi thơm nào, ngược lại có thể ngửi thấy một ít mùi hôi, xem ra cách bảo quản của Lâm Dương có chút vấn đề.

Nhưng lúc này, đó cũng là thức ăn duy nhất Lâm Dương có thể tìm thấy, cho nên Lâm Dương cũng không tính toán quá nhiều, nhét thứ này vào miệng, ngấu nghiến nuốt hết vào bụng, sau đó uống thêm vài ngụm nước còn lại không nhiều.

Rồi trên mặt Lâm Dương, cũng có thể thấy cảm giác hạnh phúc từ từ lan tỏa.

May mà sau đó, Lâm Dương không vì miếng thịt bốc mùi đó mà cảm thấy đau bụng hay dị thường gì, cũng khiến Lâm Dương yên tâm.

Ban đầu Lâm Dương tưởng con gấu đen đó vì có khối u trong cơ thể nên không thể ăn được nữa.

Sau khi ăn no uống đủ, tuy những thứ ăn vào không thể gọi là sơn hào hải vị, nhưng Lâm Dương vẫn cảm thấy một trận thỏa mãn.

Hắn dựa vào cái bàn phía sau, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc.

Nhưng cái bàn này trơn hơn Lâm Dương tưởng tượng rất nhiều, lớp bụi phía trên không có tác dụng cản trở nào, trực tiếp khiến cơ thể Lâm Dương trượt sang một bên.

Lâm Dương không kịp cứu vãn tư thế, cũng ngã xuống đất, theo hình thức đầu đập xuống đất.

Cơn đau truyền đến từ gáy cũng nói cho Lâm Dương biết, những chuyện mình trải qua không phải là giả.

Lâm Dương không lập tức đứng dậy, sờ gáy mình, có thể cảm nhận được ở đó sưng lên một cục u nhỏ, xem ra khá nghiêm trọng, cũng khiến Lâm Dương không khỏi nở một nụ cười khổ.

Sau khi từ từ sờ cục u trên đầu một lúc, Lâm Dương chuẩn bị đứng dậy, kết quả khi Lâm Dương vừa mới ngẩng đầu lên một chút, khóe mắt Lâm Dương liếc qua, dường như thấy gì đó, cơ thể vội vàng dừng lại động tác tiếp theo.

Bị kẹt ở tư thế kỳ quái như vậy, Lâm Dương tự nhiên không thể tiếp tục duy trì được, theo một tiếng động trầm đục, gáy Lâm Dương lại một lần nữa rơi xuống đất.

Nhưng lần này, Lâm Dương không kêu lên, mà dùng một ánh mắt kinh hỉ, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mặt.

Đầu Lâm Dương bây giờ đang ngã ở mép bàn, ở vị trí hiện tại của Lâm Dương, có thể nhìn thấy cảnh tượng dưới gầm bàn.

Nhìn mấy hình vẽ trước mặt, Lâm Dương cũng biết, mình đã thành công tìm thấy manh mối để rời đi.

Dưới gầm bàn, có thể thấy mấy con số bảy xếp thành hàng ngang, nhìn kỹ lại, có sáu con số bảy, giống với số lượng khi Lâm Dương kích hoạt cơ quan lúc trước.

Nhìn những hình vẽ trước mặt, Lâm Dương cũng chú ý đến những chỗ khác nhau gần những con số bảy này, có con số bảy phía dưới rộng hơn một chút, có cái thì bên trái hoặc bên phải cong hơn một chút, tương ứng với những hình vẽ khác nhau trên tường.

Sau khi phát hiện ra điều này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ vui mừng không thể che giấu, xem ra, mình đã tìm thấy cách để tiếp tục tiến lên.

Chương 997

Ban đầu, sau khi Lâm Dương phát hiện ra cơ quan trong phòng này, cảm thấy cái bàn ở giữa có chút chướng mắt.

Lâm Dương cũng nghi ngờ trong bàn có thể có thứ gì đó ẩn giấu, cũng đã kiểm tra kỹ cái bàn, nhưng không tìm thấy gì.

Không ngờ, thứ mà cái bàn ẩn giấu, phải cúi người xuống dưới mới có thể nhìn thấy.

Lúc này Lâm Dương âm thầm ghi nhớ hình dạng của mấy hình vẽ đó, sau đó chui ra từ dưới gầm bàn, nhìn những bức tường phía trước, đi tới.

Trên mấy bức tường, Lâm Dương cũng tìm kiếm kỹ một lượt, loại bỏ những con số bảy có đặc điểm không phù hợp, cuối cùng đã thành công tìm thấy sáu hình vẽ giống hệt nhau.

Sau đó, Lâm Dương theo thứ tự sắp xếp của những hình vẽ dưới gầm bàn, ấn từng cái một xuống.

Những hình vẽ bị kích hoạt này nhanh chóng kích động cơ quan bên trong tường, cũng khiến Lâm Dương dùng ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Mặc dù đã thành công tìm thấy manh mối đó, nhưng cũng có một khả năng, manh mối dưới gầm bàn đó cũng là một cái bẫy cũng không chừng, cho nên Lâm Dương nhìn xung quanh với vẻ mặt vô cùng thận trọng, tránh bị cái bẫy nào đó mở ra đánh trúng.

Nhưng may là, đó không phải là bẫy, chỉ là Lâm Dương lo xa mà thôi.

Theo sự vận hành của cơ quan, trên bức tường trước mặt Lâm

Dương, mở ra một lối đi.

Trên bức tường trước mặt Lâm Dương, một phiến đá từ từ nâng lên, để lộ ra một lối đi bên trong.

Trong thông đạo có những tia sáng yếu ớt không rõ nguồn gốc, cũng giúp Lâm Dương có thể nhìn rõ được tình hình bên trong.

Lúc này, Lâm Dương cũng bước vào.

Sau khi tiến vào bên trong thông đạo, Lâm Dương không ngửi thấy mùi gì kỳ lạ, giống như đã được thông gió vậy, điều này càng chứng minh mấy người kia đã rời khỏi từ nơi này, cũng khiến Lâm Dương tạm thời yên tâm hơn một chút, không đi nhầm đường.

Đi trong thông đạo, Lâm Dương dựa vào những tia sáng yếu ớt xung quanh, cũng có thể nhìn rõ vách đá hai bên.

Trên vách đá chỉ có những viên gạch thô ráp, không hề có những hoa văn tinh xảo nào, xem ra đây không phải là một con đường chính, có lẽ là dành cho những công nhân xây dựng sử dụng, Lâm Dương nghĩ vậy rồi đi tiếp vào trong.

Đi được một đoạn, trước mặt Lâm Dương xuất hiện một ngã rẽ, một đường lên trên, một đường xuống dưới, trông như dẫn đến những phương hướng khác nhau.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đôi mày Lâm Dương khẽ cau lại một cách nghiêm túc, bởi vì trên cả hai bậc thang lên xuống, Lâm Dương đều có thể nhìn thấy dấu chân, chứng tỏ cả hai nơi đó đều có người đi qua, chỉ không biết cuối cùng họ đi về phía nào?

Lâm Dương nghĩ vậy, rồi đi lên bậc thang dẫn lên trên.

Nếu lăng mộ này đã xảy ra một trận sụp lở, rõ ràng nơi cao hơn một chút sẽ an toàn hơn, cũng có khả năng nhận được sự trợ giúp từ phía trên.

Lâm Dương bước lên bậc thang đó.

Sau khi đi trên bậc thang được một lúc, Lâm Dương phát hiện ánh sáng xung quanh càng lúc càng yếu đi.

Lâm Dương chỉ có thể bật chiếc đèn pin sắp hết điện, chớp nháy liên tục, để làm vật soi đường.

Đi được một đoạn, đột nhiên Lâm Dương cảm nhận được một luồng khí tức âm lạnh, dường như truyền đến từ phía trước.

Lâm Dương đến một lối đi thẳng, bậc thang không còn tiếp tục đi lên nữa.

Đứng bên ngoài lối đi đó, Lâm Dương do dự một lúc, không biết có nên đi vào hay không.

Từ trong luồng khí tức âm lạnh truyền đến từ phía trước, Lâm Dương cảm thấy có chút phiền phức.

Dù sao thì chiếc đèn pin trong tay Lâm Dương đã biến thành bộ dạng này, ngay cả ánh sáng ổn định cũng không thể cung cấp.

Nếu tiếp tục tiến về phía trước ở nơi này, Lâm Dương cũng không chắc sẽ gặp phải chuyện gì.

Nhưng sự tò mò trong lòng Lâm Dương lại thôi thúc hắn tiếp tục tiến lên.

Lúc này, Lâm Dương rơi vào trạng thái giằng co.

Cuối cùng, lý trí đã chiến thắng sự tò mò trong lòng.

Lâm Dương chuẩn bị rời khỏi đây, lối đi phía trước tối om, Lâm Dương không định tiếp tục lãng phí nguồn sáng trong tay mình nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương quay người, chuẩn bị rời đi.

Vút!

Đột nhiên, một âm thanh cực kỳ rõ ràng vang lên trong không gian tĩnh lặng, truyền đến từ bên cạnh Lâm Dương, cũng khiến Lâm Dương đột nhiên cảnh giác.

Sau đó, Lâm Dương cảm giác chiếc đèn pin trong tay mình như bị thứ gì đó va phải, trong lúc không để ý, nó văng khỏi tay hắn, rơi xuống đất.

Sau khi nảy vài lần trên bậc thang bên dưới, nó hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Thấy chiếc đèn pin bị hư hỏng như vậy, Lâm Dương cũng trở nên có chút bất an.

Ánh sáng của đèn pin đã hoàn toàn biến mất, lúc này xung quanh Lâm Dương là một mảng tối đen.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Dương không thể thích ứng với bóng tối, tạm thời không thể nhìn thấy gì.

Lâm Dương cũng cảnh giác với thứ vừa va vào đèn pin của mình, thứ đó đã đột ngột đánh trúng đèn pin của hắn.

Lực va chạm không lớn, chủ yếu là do Lâm Dương không phòng bị, nên đèn pin mới bị văng ra.

Nhưng như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút phiền phức.

Không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh cũng đồng nghĩa với một việc: hiện tại địch trong tối, ta ngoài sáng.

Cái gã đột nhiên tấn công Lâm Dương, ta không cho rằng đó là vật chết.

Chẳng lẽ lại là một cơ quan có thể nhắm vào nơi có ánh sáng để tấn công sao?

Chương 998

Đó hẳn phải là một vật sống, vì vậy lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy có chút căng thẳng.

Thứ đó đột nhiên tấn công đèn pin của Lâm Dương, không biết là vì ghét ánh sáng, hay bản thân nó có tính công kích.

Nếu là vế trước thì còn đỡ, nhưng nếu là vế sau, lúc này Lâm Dương cũng có chút nguy hiểm rồi.

Lâm Dương đứng yên tại chỗ không động đậy.

Sau khi đứng như vậy một lúc, mắt hắn dần dần thích ứng với cảnh vật xung quanh, cũng có thể miễn cưỡng nhìn thấy vật trong bóng tối.

Ở gần Lâm Dương, có thể thấy một lối đi nhỏ hẹp, giống hệt như cảnh tượng mà Lâm Dương nhìn thấy khi cầm đèn pin lúc trước.

Nhưng Lâm Dương biết, chắc chắn có một thứ gì đó, lúc này đang ẩn mình trong bóng tối, chỉ là lúc này nó không động đậy nên Lâm Dương không phát hiện ra mà thôi.

Đợi một lúc, Lâm Dương không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường, trong lòng cũng thả lỏng.

Cái gã đó, vừa rồi tấn công mình, có lẽ chỉ đơn thuần là vì ánh sáng của đèn pin khiến đối phương, kẻ đã sống lâu trong bóng tối, cảm thấy chán ghét mà thôi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi xuống mấy bậc thang.

Tốc độ di chuyển của Lâm Dương không nhanh.

Lâm Dương đang thăm dò, xem cái gã đó có thật sự không tấn

công mình không.

Kết quả là sau khi Lâm Dương đi xuống mấy bậc thang, đều không nhận được bất kỳ phản ứng nào.

Xem ra, tạm thời an toàn rồi.

Lâm Dương nghĩ vậy, sắc mặt cũng khôi phục lại một chút.

Không đợi Lâm Dương tiếp tục hành động, khi tìm thấy chiếc đèn pin trên mặt đất, sắc mặt Lâm Dương trong phút chốc trầm xuống.

Hóa ra khi ở trên, Lâm Dương không bị tấn công, không phải như hắn nghĩ, là bởi vì cái gã đó, lúc này đang quấn quanh chiếc đèn pin bị hắn làm rơi ở bên cạnh.

Trong bóng tối, Lâm Dương có thể thấy một khối màu đen càng đậm hơn, lúc này đang quấn quanh chiếc đèn pin, không ngừng di chuyển, dường như rất hứng thú với chiếc đèn pin đó, cũng khiến Lâm Dương đứng bên cạnh cảm thấy có chút khó xử.

Lâm Dương cảm thấy, nếu cứ thế rời đi, có lẽ sẽ không bị tấn công.

Nhưng lúc này, nhìn vào cái bóng đen trước mặt, Lâm Dương không có ý định rời đi.

Nguyên nhân, tự nhiên là vì thứ bị nó quấn lấy, là đèn pin.

Mặc dù đèn pin đã bị hỏng sẵn, lại còn rơi mấy lần trên bậc thang này, trông có vẻ như đã hỏng không khác gì đồ bỏ đi, nhưng không có nghĩa là Lâm Dương không thể lấy lại nó.

Lâm Dương nghĩ vậy, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Chiếc đèn pin đó rất có thể chỉ là một bộ phận nào đó bị lệch vị trí dẫn đến không sáng, có lẽ sửa lại một chút là có thể phát sáng trở lại cũng không chừng.

Trong lăng mộ này, có một nguồn sáng là chuyện rất quan trọng.

Lâm Dương không định cứ thế vứt bỏ đèn pin của mình.

Mặc dù sinh vật dài ngoằng kia có vẻ hứng thú với chiếc đèn pin chưa từng thấy, nhưng Lâm Dương sẽ không để đối phương cứ thế cướp đi đèn pin của mình.

Lâm Dương đứng bên cạnh, bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Trên người Lâm Dương, không có vũ khí.

Con dao găm duy nhất trước đó, sau khi gặp sự cố, cũng đã bị ăn mòn không thể sử dụng.

Lâm Dương chỉ xem xét một lúc rồi vứt nó ở đó.

Như vậy, trên người Lâm Dương, chỉ còn lại những miếng thịt khô mà hắn chuẩn bị để làm thức ăn.

Sinh vật đang quấn lấy đèn pin, theo phán đoán của Lâm Dương, rất có thể là một con rắn nhỏ.

Nếu dùng thịt khô để dụ nó, có lẽ có thể đoạt lại đèn pin của mình.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng thò tay vào bọc, dùng sức xé một phần thịt khô, nắm trong tay.

Mỡ từ miếng thịt khô chảy ra, lan trên tay Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng vì hành động tiếp theo, Lâm Dương chỉ có thể lựa chọn nhẫn nhịn.

Nhìn cái bóng đen không ngừng động đậy trước mặt, Lâm Dương ném miếng thịt khô trong tay xuống đất, cách cái bóng đen không xa.

Mặc dù miếng thịt khô đã bốc mùi, nhưng dù sao đó cũng là một miếng thịt.

Con rắn nhỏ đó hẳn có thể phát hiện ra.

Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời cũng lo lắng chờ đợi, ánh mắt chăm chú nhìn vào cảnh tượng trước mặt.

Một lúc sau, thấy cái bóng đen dần dần rời khỏi đèn pin, Lâm Dương cũng yên tâm.

Đồng thời, cơ bắp trên chân hắn cũng hơi căng lên, chuẩn bị sẵn sàng.

Bóng đen đến gần miếng thịt khô bị Lâm Dương xé xuống, sau khi xem xét một lúc ở đó, nó bắt đầu ăn, cũng phù hợp với kế hoạch của Lâm Dương.

Lúc này, Lâm Dương nhanh chóng cúi người, nhặt chiếc đèn pin trên đất lên, sau đó lao về phía trước.

Lâm Dương đã chuẩn bị sẵn sàng nên tốc độ lao đi rất nhanh, không bao lâu đã rời khỏi bậc thang đó.

Sau khi xuống dưới, Lâm Dương lại có thể lợi dụng ánh sáng yếu ớt xung quanh để nhìn rõ sự vật bên cạnh.

Chương 999

Lúc này, Lâm Dương nhìn lên bậc thang phía trên, xác định con rắn nhỏ đó không có ý định đuổi theo, cũng không khởi thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghiêm túc xem xét chiếc đèn pin trong tay.

Sau khi bị rơi lúc nãy, nó không còn sáng nữa, mặc cho Lâm Dương điều khiển nút bấm thế nào, cũng không có một tia sáng nào xuất hiện.

Lâm Dương nhìn vào bóng đèn bên trong, xác nhận bóng đèn không bị hư hại gì, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu bóng đèn còn nguyên vẹn, vậy thì chỉ cần tìm cách cho bóng đèn có điện là được rồi, đúng không?

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng chuẩn bị tháo đèn pin ra.

Trên đầu đèn pin có một số vết lõm rõ ràng, hiển nhiên là do bị va đập tạo thành.

Lâm Dương men theo những vết lõm đó, nhanh chóng mở được vỏ ngoài của đèn pin, nhìn thấy bảng mạch bên trong.

Giữa bảng mạch phức tạp, Lâm Dương cũng có thể thấy có một số dây điện bị tuột ra, rõ ràng là do va đập lúc nãy gây ra.

Bảng mạch đơn giản như vậy cũng không phải là thứ Lâm Dương không thể nghiên cứu thấu đáo.

Lâm Dương quan sát một lúc lâu, mới xác định được dây nào dùng để cấp điện.

Lâm Dương nối hai sợi dây bị đứt lại với nhau, liền có thể thấy ánh sáng phát ra từ đèn pin, chiếu sáng một bên.

Vừa buông tay, ánh sáng liền biến mất.

Xem ra, sợi dây trên tay chính là sợi dây cấp điện.

Như vậy thì dễ rồi.

Hắn tháo rời hoàn toàn bảng mạch, trừ một số thứ được hàn trên đó không thể lấy xuống, toàn bộ đều được lấy ra, sau đó lại lấy bóng đèn ra.

Như vậy, một chiếc đèn pin đơn giản đã được Lâm Dương chế tạo xong.

Chỉ là chiếc đèn pin bây giờ, nếu muốn bật tắt, cần Lâm Dương tự tay điều khiển hai sợi dây điện đó.

Một khi buông tay, điện trong bóng đèn sẽ mất đi, khó sử dụng hơn nhiều so với đèn pin ban đầu, nhưng đây đã là giới hạn mà Lâm Dương có thể làm được.

Nghĩ theo hướng tốt, sau khi Lâm Dương sửa lại như vậy, ánh sáng phát ra từ nó đã ổn định, không còn chớp nháy nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía lối đi tiếp tục xuống dưới.

Trên bậc thang này, có một số nguồn sáng làm chỗ dựa, cũng không cần Lâm Dương phải luôn nhấn vào dây điện của đèn pin để nhìn đường.

Lâm Dương đi xuống dưới.

Con rắn nhỏ ở phía trên, Lâm Dương không định tiếp tục đối mặt với nó nữa.

Lỡ như sau khi ăn miếng thịt khô mà Lâm Dương cho, nó lại nổi cơn hung tính thì sao.

Sau khi đi vào bậc thang dẫn xuống dưới, tốc độ của Lâm Dương

cũng nhanh hơn, bởi vì xung quanh hắn có ánh sáng phát ra từ vách tường, có thể cho Lâm Dương nhìn rõ cảnh tượng phía trước, không đến nỗi đi một bước dừng một bước.

Sau khi đi được vài phút, sắc mặt Lâm Dương cũng biến đổi.

Trong không khí, hắn ngửi thấy mùi máu tanh.

Lúc này, Lâm Dương liên tục hít thở trong không khí mấy lần, xác định không ngửi nhầm, đích thực có một mùi giống như mùi gỉ sắt, đang lan tỏa trong không trung.

Tiếp tục đi theo hướng này, rất nhanh, Lâm Dương đã tìm thấy nguồn gốc của mùi máu tanh.

Một thi thể, lúc này xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

Là một trong những vệ sĩ đi cùng thầy phong thủy, lúc này đang nằm trên đất, bên cạnh có máu tươi chảy ra.

Ở gần đó, Lâm Dương không thấy thi thể nào khác, chứng tỏ chỉ có vệ sĩ này chết ở đây, hai người còn lại đã tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn vào vết thương trên thi thể, sắc mặt Lâm Dương vô cùng phức tạp.

Vết thương trên thi thể này, theo Lâm Dương thấy, vô cùng kỳ lạ, gần như đã thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn.

Trên người thi thể có vô số vết thương lớn nhỏ không đều.

Chỉ nhìn từ xa, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn lúc chết.

Những vết thương lớn nhỏ không đều đó, giống như bị thứ gì đó xé cắn tạo thành, bên trong vết thương có dấu răng rõ ràng, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không thể tưởng tượng được tại sao lại nhìn thấy một thi thể như vậy ở đây.

Chẳng lẽ, họ cũng gặp phải một con vật giống như con gấu đen kia sao?

Ban đầu Lâm Dương định đoán vết thương này là do gấu đen gây ra, nhưng sau khi quan sát kỹ lại phát hiện, kích thước của dấu răng này nhỏ hơn của gấu đen một vòng, hẳn là do thứ khác gây ra thương tích.

Có thể giết chết một vệ sĩ được huấn luyện bài bản, lại còn làm được điều đó khi có người khác ở bên cạnh, sinh vật có thể làm được điều này, dù thế nào, sức sát thương cũng không yếu hơn con gấu đen kia bao nhiêu.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó giải quyết.

Từ thi thể nhìn thấy trước mắt mà nói, hắn đã tìm thấy nhóm người đó rồi, chỉ cần tiếp tục đi về phía trước là có thể nhìn thấy họ.

Nhưng như vậy, lại có một vấn đề, Lâm Dương không biết sinh vật đã giết chết vệ sĩ kia là gì.

Nhìn thi thể bị bỏ lại, Lâm Dương suy nghĩ một lúc, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù để thi thể ở đây có vẻ hơi đáng thương, nhưng nếu đồng bạn của anh ta cũng đã bỏ mặc anh ta ở đây, Lâm Dương tự nhiên cũng không có ý định tiếp tục quan tâm nữa.

Sau khi Lâm Dương đi được một đoạn, thi thể vệ sĩ vốn dĩ không có động tĩnh gì, lại xuất hiện một số thay đổi.

Ở phía sau lưng Lâm Dương, trên bề mặt thi thể đó có một thứ giống như mụn mủ, bên trong dường như có thứ gì đó đang ngọ nguậy, sau đó mụn mủ vỡ ra, lộ ra một sinh vật giống như giun đất, từ trong mụn mủ bò ra, sau đó nhanh chóng bò vào một vết thương khác, hình thành một mụn mủ mới.

Chương 1000

Lâm Dương không hề phát hiện động tĩnh phía sau, nhưng trên đường đi, hắn cũng cảm nhận được một số điều không đúng.

Bụi trên mặt đất ở đây có thể nhìn ra dấu chân của hai người đã đi trước.

Từ dấu chân mà xem, dường như họ đi rất vội vàng, trên mặt đất đâu đâu cũng là bụi đất bị hất lên.

Mức độ bay bụi như vậy, khả năng cao là sẽ bay vào mặt.

Trong tình huống cơ thể bị bụi bẩn bao phủ như vậy mà hai người đó vẫn tiếp tục tiến lên, rốt cuộc họ đã gặp phải chuyện gì?

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy tò mò về điều này, sự cảnh giác trong lòng cũng càng thêm mãnh liệt.

Thứ mà họ đối đãi một cách cẩn trọng như vậy, Lâm Dương tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đi trong đường hầm, sắc mặt Lâm Dương cũng càng thêm vi diệu, thỉnh thoảng sẽ tập trung sự chú ý lên vách tường gần đó, cố gắng tìm kiếm một số manh mối liên quan.

Nhưng đáng tiếc, Lâm Dương không tìm thấy gì cả.

Ngoài những dấu chân do chạy vội gây ra trên mặt đất, Lâm Dương không thấy gì khác.

Lúc này, Lâm Dương nhìn vào cảnh tượng trước mặt, trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì.

Tiếp tục đi được một lúc, chóp mũi Lâm Dương dường như có chút ngứa, khiến hắn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sau đó Lâm Dương nhanh chóng phát hiện, không phải mũi hắn ngứa, mà là không gian phía trước hắn lại xuất hiện mùi máu tanh.

Lúc này, Lâm Dương ngửi rõ mùi vị này, vì vậy ánh mắt cũng trở nên khó coi.

Một mùi vị không rõ nguồn gốc, lúc này tràn ngập chóp mũi Lâm Dương, khiến hắn có một dự cảm không lành.

Trước đó đã gặp một thi thể rồi, lúc này mùi vị tràn ngập chóp mũi Lâm Dương, phảng phất như đang nói cho hắn một sự thật, đó là hai người phía trước cũng đã gặp bất trắc.

Sau khi nhận ra điều này, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Tiếp tục đi một lúc, có thể nhìn thấy bóng dáng của thi thể phía trước.

Đi đến gần thi thể, Lâm Dương nhìn về phía thi thể đó.

Giống như thi thể trước đó, trên người thi thể này cũng có rất nhiều vết thương.

Máu tươi trên những vết thương này còn chưa khô, giống như mới chết không lâu, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh cũng cảm thấy một trận rét lạnh.

Thi thể của người vệ sĩ còn lại, lúc này cũng đã chết ở đây.

Xem ra, hai người vệ sĩ cũng đã làm tròn trách nhiệm của mình, vì để ngăn cản nguy hiểm mà chết trước cả thầy phong thủy.

Chỉ là tình trạng chết của hai người, cũng khiến Lâm Dương đối với thứ có thể tồn tại trong lối đi này cảm thấy có chút sợ hãi.

Lần này, thảm trạng trên người thi thể, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với thi thể trước đó.

Nếu không phải thông qua quần áo trên người, Lâm Dương có lẽ cũng không thể phán đoán được thân phận của thi thể này là vệ sĩ hay thầy phong thủy.

Trên mặt thi thể này cũng có mấy vết thương sâu hoắm, phá hủy cả ngũ quan trên mặt, khiến Lâm Dương không thể nhìn rõ dung mạo, lộ ra cả xương cốt bên trong, cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lâm Dương cảm thấy buồn nôn.

Trong lòng suy nghĩ một lúc, hắn cũng lựa chọn tiếp tục tiến về phía trước.

Mặc dù biết rằng phía trước nơi này có thể có một sinh vật có tính sát thương, nhưng lúc này, Lâm Dương ngoài việc tiến lên, không còn cách nào khác.

Lâm Dương cần tìm thầy phong thủy kia.

Nếu thầy phong thủy đó còn sống, rõ ràng ông ta không phải lần đầu tiên xuống đây, sự hiểu biết về lăng mộ này chắc chắn sẽ nhiều hơn hắn.

Lúc này, Lâm Dương nghĩ vậy, cũng nhanh chóng bước đi.

Còn về sự dị thường của hai thi thể phía sau Lâm Dương, lúc này hắn hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có đợi khi quay về mới phát hiện ra những thứ đó.

Lối đi phía trước không còn thẳng tắp nữa.

Lâm Dương đi được một đoạn, bắt đầu trở nên quanh co khúc khuỷu.

Lâm Dương đi được mấy bước lại phải rẽ một cái.

Cũng lúc này, Lâm Dương phát hiện trên mặt đất có một chất lỏng màu xanh lá cây, vương vãi trên mặt đất, có mùi kỳ lạ.

Những chất lỏng vương vãi trên mặt đất này, Lâm Dương chỉ cần sờ nhẹ một chút là có thể khẳng định một điều, những chất lỏng này chưa khô, cho người ta cảm giác như vừa mới từ một sinh vật sống nào đó bắn ra.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, những chất lỏng này là từ sinh vật đang truy đuổi thầy phong thủy bắn ra.

Còn vì sao lại vương vãi ở đây, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ, thầy phong thủy kia có cách tấn công nó sao?

Những chất lỏng màu xanh lá cây này, rất có thể là máu trong cơ thể sinh vật đó.

Khi Lâm Dương đặt tay lên trên, còn có thể cảm nhận được một chút ấm nóng, rõ ràng là từ trong cơ thể đối phương bắn ra.

Chỉ là lúc này, Lâm Dương nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy có chút bối rối, không hiểu tại sao người chú trông có vẻ tay không tấc sắt kia lại có thể làm bị thương sinh vật có thể một mình săn giết vệ sĩ.

Cảm thấy khó hiểu, Lâm Dương tiếp tục tiến lên, dù sao ở đây ngoài những chất lỏng màu xanh lá cây vương vãi trên mặt đất, không còn gì khác.

Sau khi Lâm Dương tiếp tục tiến lên một đoạn, cũng đã thành công nhìn thấy sinh vật mà hắn muốn thấy.

Đó là một sinh vật có bốn chân, trông giống như một con chó nhỏ phiên bản phóng to, không, so với loài chó, thứ có cái cổ dài ngoẵng này, cho người ta cảm giác gần giống với ngựa hơn.

Chương 1001

Lúc này, Lâm Dương đang quan sát cảnh tượng này, trên mặt mang theo sự hoang mang rõ rệt.

Sinh vật này hiện đang nằm trên đất, dường như đang run rẩy nhè nhẹ.

Cùng với mỗi lần run rẩy, vũng chất lỏng màu xanh lá cây trên mặt đất lại chảy ra không ít, trông như đã bị thương.

Trên người nó có bộ lông màu trắng, nhưng không phải màu trắng như tuyết, mà gần với màu trắng bệch hơn, cho người ta một cảm giác như tường vôi.

Lúc này, đứng sau sinh vật này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Bởi vì ở phía trước nó, Lâm Dương nhìn thấy thầy phong thủy kia, lúc này đang vịn vào vách tường bên cạnh.

Nhìn bộ dạng của ông ta, dường như đang run rẩy, cơ thể dựa vào một bên, vẻ kinh hãi trên mặt vẫn chưa tan, rõ ràng là đang sợ hãi cái gã trước mặt, khiến Lâm Dương nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

"Không sao chứ?" Thấy người chú kia cứ nhìn chằm chằm vào sinh vật đang nằm trước mặt mình, Lâm Dương cũng đi tới, ân cần hỏi.

Sinh vật trên đất dường như bị thương nặng, lúc này cũng không có động tác gì khác.

Khi Lâm Dương đi qua, nó cũng không có phản ứng gì, khiến Lâm Dương thuận lợi đến trước mặt thầy phong thủy kia.

Trên người thầy phong thủy có thể thấy một ít chất lỏng màu xanh lá cây, có lẽ là vừa bị sinh vật kia bắn lên.

Đồng thời cũng có thể thấy một ít máu đỏ, dường như cũng đã bị thương.

Lâm Dương vừa lên tiếng, giống như dọa phải gã này, ông ta dùng ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Lâm Dương.

Khi phát hiện Lâm Dương là con người, cũng rõ ràng sững sờ, sau đó dường như đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng lộ ra vẻ tức giận.

"Lúc trước đi đâu rồi, bây giờ mới tới!" Người chú hướng về phía Lâm Dương quát lớn, sự bất mãn trong lời nói vô cùng rõ ràng truyền đến tai Lâm Dương.

Thái độ này cũng khiến Lâm Dương nhíu mày.

Đối mặt với loại sinh vật này, cảm thấy sợ hãi cũng là bình thường, cho nên khi thấy Lâm Dương, cảm xúc trở nên kích động hơn bình thường, Lâm Dương có thể hiểu được.

Nhưng Lâm Dương có một điểm không thể hiểu, đó là tại sao gã này lại coi hắn như hai người vệ sĩ kia.

"Ta đâu có đi cùng ông, cũng sẽ không vì ông mà hy sinh tính mạng." Lâm Dương đáp lại vô cùng lạnh lùng, cũng khiến người chú kia tỉnh táo lại một chút.

Sau khi nghe lời của Lâm Dương, sắc mặt người chú trở nên có chút phức tạp, có lẽ cũng là do Lâm Dương đã nhìn thấy hai thi thể trước đó.

"Được rồi, cho cái thứ đó một đòn cuối cùng đi, nó bị thương nặng rồi, cảm giác như có thể giết chết nó được đấy." Người chú dường như muốn nói gì đó, nhưng sau khi mở miệng, lại nói ra những lời khiến Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này, Lâm Dương cũng lên tiếng nhìn về phía sinh vật kỳ lạ kia.

Lúc này Lâm Dương đứng ở chính diện sinh vật, cũng có thể nhìn rõ hơn dung mạo của nó.

Một sinh vật giống như ngựa, đứng ở bên cạnh, Lâm Dương có thể thấy trên đầu nó có một vật lồi ra kỳ lạ, giống như thứ vốn có trong xương sọ, không phải là u sưng.

Lúc này, khi Lâm Dương đang quan sát sinh vật này, hắn cũng bị đối phương nhìn thấy.

Trong mắt sinh vật đó mang theo một tia sáng đỏ yếu ớt, lúc này đang nhìn thẳng vào Lâm Dương, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Sau khi Lâm Dương và thứ này đối mặt, hắn cảm thấy có chút chóng mặt.

"Đừng nhìn vào mắt nó." Lúc này, người chú phía sau cũng thấy sự khác thường của Lâm Dương, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Sau khi nghe câu đó, Lâm Dương mới tỉnh táo lại một chút, nhưng lại không dám tiếp tục quan sát sinh vật trước mặt nữa.

Vừa rồi khi nhìn vào mắt đối phương, cảm giác mệt mỏi đột nhiên trào dâng từ sâu trong cơ thể, khiến Lâm Dương cảm thấy khó có thể chống cự.

Chẳng trách hai vệ sĩ trước đó lại bị nó giết chết, có lẽ là vì không biết đặc điểm này của đối phương.

Lâm Dương đi về phía trước, cố ý tránh nhìn thẳng vào mắt đối phương, ánh mắt nhìn vào cơ thể nó, tránh để nó có hành động đột ngột.

Trong tay Lâm Dương cũng có một con dao găm dính đầy chất lỏng màu xanh lá cây, lúc này đang được Lâm Dương nắm chặt trong tay.

Đó là con dao mà người chú kia đưa cho Lâm Dương khi hắn đến gần.

Cầm con dao găm này, Lâm Dương cũng cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Dù sao sinh vật này cũng đã bị thương nặng rồi, dù thế nào cũng có thể giết chết đối phương được chứ.

Rất nhanh, Lâm Dương đã đến trước mặt sinh vật kia.

Bóng của hắn bao phủ lên nó, đồng thời đâm con dao găm trong tay về phía mắt của đối phương.

Mặc dù không rõ cấu tạo bên trong của sinh vật này, nhưng đầu của nó tuyệt đối là điểm yếu, mắt lại là một nơi không có bất kỳ phòng bị nào.

Lâm Dương dùng sức đâm về phía đó, nhưng hắn đã quên mất một số thứ.

Con dao găm trong tay lúc này đang nhanh chóng tiến về phía mắt của sinh vật kia, mắt thấy sắp đâm trúng mắt đối phương nhưng lúc này Lâm Dương lại phát hiện ra một vấn đề.

Hành động của hắn dường như trở nên có chút méo mó.

Lâm Dương ngay lập tức phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

Để nhắm vào mắt đối phương, hắn cũng phải đối mặt với nó.

Cơ thể Lâm Dương lúc này có chút không nghe lời.

Từ phản hồi mà Lâm Dương cảm nhận được từ cơ bắp, hắn đang tấn công gã này, nhưng từ góc nhìn của Lâm Dương, tay hắn như

đang xoắn lại thành một cái bánh quẩy trên không trung, khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu.

Đều là ảo giác, chỉ cần tiếp tục tiến lên là có thể đâm trúng mắt đối phương.

Chương 1002

Lâm Dương nghĩ vậy, thuận theo quán tính trong tay, dùng sức chém con dao găm về phía trước, thuận theo hướng trong ký ức đó.

Cùng với một tiếng vang giòn tan, Lâm Dương cảm nhận được một lực phản chấn từ tay.

Con dao găm trong tay suýt nữa tuột ra, khiến Lâm Dương phải lùi lại mấy bước về phía sau, sau đó nhìn về phía gã trước mặt.

Sau khi bị lực phản tác dụng kia va vào, Lâm Dương cũng cảm thấy tỉnh táo hơn một chút.

Lúc này nhìn gã trước mặt cũng không còn ảo giác méo mó nữa, chỉ là sau khi nhìn thấy thành quả tấn công, sắc mặt Lâm Dương lại vô cùng khó coi.

Cú tấn công vừa rồi của Lâm Dương không trúng vào mắt đối phương.

Có lẽ là do thị giác mơ hồ, dẫn đến cơ thể Lâm Dương vô thức lệch hướng.

Lúc này trên đầu sinh vật kia, Lâm Dương có thể thấy một vết máu, một vết máu xẹt qua gần mắt đối phương, trong đó chất lỏng màu xanh lá cây rỉ ra.

Cảm giác cứng rắn từ phản hồi lúc nãy?

Sau khi nhìn thấy vết thương như vậy, Lâm Dương cũng rơi vào suy tư.

Vừa rồi Lâm Dương đánh trúng vào đầu đối phương, cảm giác phản hồi lại khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như con dao găm trong tay chém thẳng vào thép vậy.

Nhưng từ cảnh tượng trước mắt mà xem, vừa rồi rõ ràng đã đánh trúng vào lông trên đầu đối phương mới đúng, sao lại có cảm giác đó nhỉ?

Theo vết thương trên đầu đối phương, Lâm Dương nhanh chóng tìm ra cảm giác kỳ lạ đó đến từ đâu.

Cái gai nhọn trên đầu đối phương, lúc này Lâm Dương nhìn thấy vật lồi ra đó.

Vết thương đi qua gần đó, xem ra cú tấn công vừa rồi của Lâm Dương đã bị cái đó làm chệch hướng.

Lâm Dương nhìn lên con dao găm, có thể thấy lưỡi dao vốn sắc bén lúc này có một chỗ bị quằn, không khó để tưởng tượng, chỗ này đã chém vào vật lồi ra đó.

Xem ra, vật lồi ra trên đầu đối phương vô cùng cứng rắn, có thể làm chệch hướng cả con dao găm trong tay.

"Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong, không mau giết chết gã này đi." Thầy phong thủy ở phía sau không nhìn rõ Lâm Dương rốt cuộc đã làm gì, chỉ là sau khi Lâm Dương lùi lại mấy bước mới nhìn thấy vết thương trên đầu sinh vật kia.

Vết thương đáng sợ trông có vẻ nghiêm trọng, nhưng cách cái chết rõ ràng còn một khoảng cách.

Lúc này, thầy phong thủy cũng trở nên có chút nóng nảy.

"Xảy ra một chút sự cố." Mặc dù giọng điệu của người chú vô cùng không thân thiện, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không thể nói gì, bởi vì vừa rồi đúng là hắn đã sơ suất.

Sau khi được nhắc nhở về sự dị thường trong mắt đối phương, Lâm Dương vẫn không cẩn thận trúng chiêu.

May mà sinh vật này hiện tại bị thương nặng?

Nếu không, vừa rồi Lâm Dương hoảng hốt một lúc như vậy, có lẽ đã bị trọng thương.

"Thật vô dụng, để ta." Thầy phong thủy nghe thấy câu giải thích không giống giải thích của Lâm Dương, cũng trở nên mất kiên nhẫn, đi đến gần Lâm Dương, đoạt lấy con dao găm, loạng choạng đi về phía sinh vật kia.

Nhìn dáng đi của người chú, cũng có thể xác định, thương thế trên người ông ta cũng khá nghiêm trọng, không khỏi khiến Lâm Dương có chút lo lắng, sợ sẽ xảy ra sự cố.

Nhưng sau giọng điệu khiển trách của đối phương lúc nãy, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định đó, chỉ lùi về phía sau, yên lặng nhìn người chú kia tiến lại gần phía trước.

Thầy phong thủy đi đến trước mặt sinh vật kỳ dị kia, dùng sức vung con dao găm trong tay xuống, trực tiếp chém vào người sinh vật đó, tạo ra một vết rách trên đó, trong đó có một ít chất lỏng màu xanh lá cây phun ra, cũng bắn lên người người chú.

Ở phía sau, Lâm Dương nhìn người chú không ngừng làm hại sinh vật trước mặt, trong mắt cũng mang theo một tia nhìn kỳ lạ.

Xem ra, đối phương dường như không có bất kỳ tính công kích nào.

Chỉ cần không nhìn thẳng vào mắt đối phương thì không có vấn đề gì.

Sau khi bị tấn công nhiều lần như vậy mà không có bất kỳ phản kháng nào, tự nhiên khiến Lâm Dương ở đây cảm thấy khó hiểu.

Với mức độ hung hãn như vậy, thật sự có thể giết chết hai người vệ sĩ được huấn luyện bài bản kia sao?

Lâm Dương không tin, chỉ là sự thật bày ra trước mắt, khiến hắn có chút hoài nghi thực tế mà thôi.

Quan sát một lúc như vậy, Lâm Dương cũng phát hiện ra một số điểm khác thường, đó là sinh vật phía trước, lúc này dường như có một số hành động khác.

Bản thân nó vốn dĩ đã run rẩy nhè nhẹ vì vết thương trên người, cho nên hành động này cũng tỏ ra vô cùng kín đáo, bị sự run rẩy của cơ thể che giấu.

Nếu không phải Lâm Dương ở bên cạnh cố ý quan sát, căn bản không thể phát hiện ra vấn đề này.

"Cẩn thận!" Sau khi phát hiện điều không ổn, Lâm Dương cũng lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Mặc dù thầy phong thủy này có chút đáng ghét, nhưng lúc này, cũng nên là đồng đội.

Khi lời của Lâm Dương truyền đến tai người chú kia, cũng khiến ông ta cảm thấy có chút hoang mang, quay đầu lại, động tác trong tay không dừng, tiếp tục vung con dao găm trên người đối phương, nhìn về phía Lâm Dương.

Từ ánh mắt kỳ lạ của người chú, Lâm Dương có thể thấy, đối phương dường như cảm thấy hắn có chút chuyện bé xé ra to, khiến lời nhắc nhở của Lâm Dương nhất thời không thể nói ra.

Cùng lúc này, sinh vật luôn bị thầy phong thủy tấn công cuối cùng đã động đậy.

Sinh vật luôn bị thầy phong thủy dùng dao găm thỉnh thoảng đâm vào, lúc này đột nhiên có động tác.

Thầy phong thủy hiện đang quay đầu nhìn Lâm Dương, nên không chú ý, chỉ thấy trong mắt Lâm Dương có vẻ kinh hãi.

Sau đó, thầy phong thủy cảm thấy eo mình có chút đau nhói, cúi đầu xuống, nhìn thấy cái miệng dính đầy máu kia, lúc này đang cắn vào người mình.

Thầy phong thủy lập tức cảm thấy một tia tức giận.

Trong tay hắn có vũ khí, mà gã này dám tấn công như vậy.

Chương 1003

Thầy phong thủy quyết định phải cho nó một bài học.

Nghĩ vậy, ông ta giơ con dao găm trong tay lên, định chém xuống cái miệng đang cắn vào eo mình.

Nhưng vừa mới nảy ra ý nghĩ đó, liền cảm thấy một trận mệt mỏi, lập tức không động đậy được.

Thầy phong thủy có thể cảm giác được, từ vết thương ở eo bị cắn, lúc này có một cảm giác tê dại, đang dần dần truyền đến khắp người, cũng khiến ông ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hắn muốn vung tay cầm dao xuống, nhưng cảm giác toàn thân vô lực này lại quấn chặt lấy hắn, khiến hắn không thể ra tay.

Sau khi cứng đờ như vậy một lúc, thầy phong thủy ngã xuống đất.

Lâm Dương ở bên cạnh cũng dùng ánh mắt khó tin nhìn vào cảnh tượng trước mặt.

Vừa rồi sinh vật đó cắn một miếng vào người thầy phong thủy, sau đó Lâm Dương thấy thầy phong thủy ngã xuống đất.

Lúc này, Lâm Dương dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vào cảnh tượng trước mặt, trong mắt tràn đầy sự ngạc nhiên và khó hiểu.

Có lẽ trong nhận thức của thầy phong thủy bị tê liệt, đã trải qua một hồi giãy giụa, nhưng trong mắt Lâm Dương ở bên cạnh, thầy phong thủy gần như chỉ trong một khoảnh khắc đã ngã xuống đất.

Chú ý đến điểm này, Lâm Dương nhìn vào ánh mắt của sinh vật trước mặt, cũng mang theo một chút sợ hãi.

Thầy phong thủy ngã xuống đất, lúc này cơ thể không ngừng run

rẩy.

Từ ánh mắt của ông ta, Lâm Dương có thể thấy được, ông ta vô cùng đau đớn, và đang dùng ánh mắt hy vọng nhìn chằm chằm vào Lâm Dương ở đây.

Sau khi phát hiện điều này, Lâm Dương cũng do dự một lúc, đi về phía trước.

Bây giờ Lâm Dương cũng đã hiểu, tại sao hai vệ sĩ trước đó lại bị gã này giết chết, hóa ra là như vậy.

Chỉ bị cắn một miếng, cơ thể sẽ giống như thầy phong thủy trước mặt Lâm Dương, cơ thể không ngừng run rẩy, sau đó ngã xuống đất.

Sau khi hạ gục thầy phong thủy, nó thu đầu lại, không hề thừa thắng truy kích thầy phong thủy đang ngã trên đất.

Bộ dạng nhàn nhã đó cũng khiến Lâm Dương có chút tức giận.

Trên người nó cũng có rất nhiều vết thương, lúc này trong đó có chất lỏng màu xanh lá cây chảy ra, nhưng Lâm Dương lại không thể nhìn ra nó có biểu hiện suy yếu nào, cứ như những vết thương đó không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho nó vậy.

Sau khi phát hiện điều này, Lâm Dương nhìn sắc mặt của người trước mặt cũng trở nên vô cùng vi diệu.

Nếu đã như vậy, vậy thì không nên hành động hấp tấp thì hơn.

Lâm Dương nghĩ vậy, thử đưa tay đến gần thầy phong thủy.

Gã kia không có phản ứng, sau đó Lâm Dương nắm lấy cơ thể thầy phong thủy, từ từ lùi về phía sau.

Trong quá trình này, nó chỉ thỉnh thoảng dùng ánh mắt liếc nhìn hai người, phần lớn thời gian mắt nó không biết đang nhìn cái gì.

Sau khi Lâm Dương đưa thầy phong thủy ra xa một đoạn, mới yên

tâm.

Xem ra nó bị thương khá nghiêm trọng, không hề đuổi theo.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhìn về phía thầy phong thủy trong tay mình.

Lúc này cơ thể ông ta đang run rẩy nhè nhẹ, từ ánh mắt kinh hãi trên mặt, Lâm Dương cũng có thể phán đoán được một điều, đó là người này hiện tại không thể điều khiển được cơ thể của mình.

Nếu chỉ bị cắn một miếng bình thường, tuyệt đối sẽ không biến thành như vậy.

Hay nói cách khác, vấn đề nằm ở vết thương sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, liền vén áo của người đàn ông trước mặt lên, nhìn vào vết thương máu thịt bầy nhầy bên trong.

Ở phần eo của người đàn ông, một phần máu thịt trên vết thương đã mất đi, rõ ràng là bị gã kia cắn mất, bên cạnh vết thương còn có thể thấy dấu răng rõ ràng.

Nguyên nhân khiến thầy phong thủy lúc này không ngừng co giật, Lâm Dương dường như cũng đã tìm ra.

Lâm Dương nhìn vào khu vực gần vết thương, cũng phát hiện ra một số thứ.

Trên da gần vết thương, lúc này cũng xuất hiện một số thay đổi, thu hút toàn bộ sự chú ý của Lâm Dương.

Nhìn vào sự khác thường gần vết thương trước mặt, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Ở xung quanh vết thương, có những vệt giống như rắn đen, lúc này đang không ngừng lan ra xung quanh.

Chú ý đến điểm này, Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Những vệt giống như rắn đen này, cho người ta cảm giác như vật sống, không ngừng uốn éo trong mắt Lâm Dương, khiến hắn có cảm giác muốn nôn mửa.

Lâm Dương nén lại cảm giác kỳ lạ này, nhìn về phía trước.

Trong những vệt giống như rắn đen đó, Lâm Dương có thể cảm nhận được sự quái dị rõ ràng.

Bên cạnh những vệt đó, có thể thấy các mạch máu trong cơ thể thầy phong thủy, lúc này cũng dần dần nổi lên trên bề mặt da, khiến Lâm Dương đang quan sát cảm thấy một trận rét lạnh.

Cảm giác khó chịu này tràn ngập toàn thân Lâm Dương.

Dù Lâm Dương chỉ nhìn từ xa, cũng có thể cảm nhận được cảm giác này.

Lúc này, thầy phong thủy đang phải chịu đựng sự dày vò này, cũng không biết đang phải chịu đựng nỗi đau như thế nào.

Cơ thể đau đớn của thầy phong thủy lúc này đang quằn quại bên dưới, trong miệng cũng có tiếng phát ra, tiếng kêu gào thảm thiết, lọt vào tai Lâm Dương, phảng phất như khiến Lâm Dương ở bên cạnh cũng chìm vào trong nỗi đau của ông ta.

Nhìn bộ dạng đau đớn không chịu nổi của ông ta, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ, làm thế nào để đưa gã này ra khỏi trạng thái này?

Chương 1004

Nhìn bóng người đang quằn quại bên dưới, Lâm Dương chìm vào suy tư.

Từ bộ dạng của đối phương mà xem, đích thực vô cùng đau đớn.

Những thứ giống như rắn đen không ngừng quằn quại trên người ông ta, hẳn là một loại độc tố nào đó.

Từ cường độ và tốc độ phát tác này mà xem, loại độc tố này rõ ràng không phải là loại bình thường, căn bản không phải là thứ con người bình thường có thể chịu đựng được.

Trên người Lâm Dương cũng không có thứ gì như thuốc giải.

Lúc này, căn bản không có cách nào cứu được thầy phong thủy trước mặt.

Nhìn người đàn ông trước mặt đang đau đớn giãy giụa, Lâm Dương ngoài việc đứng bên cạnh nhìn, không còn cách nào khác.

Không phải Lâm Dương không muốn làm gì, sau khi kéo thầy phong thủy ra khỏi bên cạnh sinh vật kia, có thể phát hiện, động tĩnh của người đàn ông này lúc này càng lúc càng nhỏ, cho người ta cảm giác như không thể cầm cự được bao lâu nữa.

Lâm Dương vẫn luôn đứng một bên quan sát tự nhiên đã phát hiện ra điều này, lúc này nhìn vào ánh mắt người đàn ông kia cũng mang theo một chút thương hại.

Chỉ vài phút công phu, Lâm Dương có thể thấy người đàn ông trước mặt đã hoàn toàn ngừng động tác, không còn cử động nữa.

Thi thể của ông ta xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

Trên người cũng chỉ có hai vết thương, một vết từ trước, một vết vừa mới có.

Chỉ hai vết thương này, không trúng vào bộ vị yếu hại, đã khiến gã này chết đi.

Đối với uy lực của sinh vật kia, Lâm Dương cũng có một nhận thức mới.

Dù trông có vẻ không có tính công kích, chỉ dựa vào một loại độc tố như vậy, cũng có thể dễ dàng giết chết người.

Lâm Dương ở bên cạnh nhìn một lúc, cũng bất đắc dĩ thở dài.

Người đàn ông này chết ở đây như vậy, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó xử.

Dù sao thông tin về lăng mộ này, Lâm Dương còn chưa biết hết, đang định từ miệng người đàn ông trước mặt biết thêm một số thứ, kết quả lại gặp phải chuyện này, Lâm Dương tự nhiên sẽ cảm thấy có chút bất mãn.

Giống như cố ý đối đầu với Lâm Dương vậy, sau khi Lâm Dương đến, khó khăn lắm mới gặp được một người sống, lại trùng hợp chết ngay trước mặt Lâm Dương, tự nhiên sẽ khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Như vậy, Lâm Dương nhìn vào thi thể người đàn ông trước mặt, cũng đang suy nghĩ một chuyện, đó là có nên xử lý thi thể của ông ta hay không?

Lâm Dương đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vài phút, cũng cúi xuống, giúp người đàn ông nhắm mắt lại.

Lúc người đàn ông chết đi vô cùng đau đớn, ánh mắt trợn trừng ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng.

Sau khi Lâm Dương giúp người đàn ông nhắm mắt lại, sắc mặt thi thể trước mặt dường như cũng bình tĩnh hơn nhiều, khiến Lâm Dương yên tâm không ít.

Khi Lâm Dương chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên chú ý thấy, ánh mắt trở nên vô cùng khó coi.

Người đàn ông vốn nên đã chết, lúc này trên thi thể có một số động tĩnh.

Vừa rồi cánh tay Lâm Dương dường như bị thứ gì đó va phải.

Lâm Dương nhìn về phía thứ đã chạm vào cơ thể mình, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc.

Đó là một vật gì đó không ngừng quằn quại dưới quần áo của người đàn ông, lúc này đang xuyên qua những lớp quần áo đó, thỉnh thoảng chạm vào cơ thể Lâm Dương, khiến hắn cũng cảm thấy không ổn.

Người đàn ông tuyệt đối đã chết, vừa mới giúp ông ta nhắm mắt lại, Lâm Dương có thể khẳng định như vậy.

Vậy thì, một thứ đang chạm vào cánh tay hắn, rốt cuộc là gì?

Mang theo sự kinh ngạc và khó hiểu, Lâm Dương đưa tay vén góc áo trước mặt lên, lộ ra thứ bên trong.

Một bóng đen lóe lên, nhanh chóng biến mất khỏi mắt Lâm Dương.

Tốc độ của bóng đen rất nhanh, mắt Lâm Dương không thể theo kịp, nhưng không ảnh hưởng đến việc Lâm Dương nhìn thấy thứ bên dưới lớp quần áo bị vén lên rốt cuộc là gì.

Những vệt đen bên cạnh vết thương, lúc này đã ở trên ngực của người đàn ông.

Cũng lúc này Lâm Dương mới biết, hóa ra sự quằn quại trên những vệt đó mà hắn nhìn thấy, không phải là ảo giác.

Mặc dù người đàn ông đã trở thành một thi thể trên mặt đất, nhưng những vệt đen này lúc này vẫn đang quằn quại trước mặt Lâm Dương, trong đó có thể thấy mấy cái lỗ máu nhỏ.

Sau đó, Lâm Dương nhìn thấy, trong một trong những lỗ máu đó, có một thứ chui ra, một cái đầu nhỏ từ trong đó thò ra, dùng đôi mắt ti hí quan sát Lâm Dương một lúc, sau đó lại chui vào trong lỗ máu, vệt đen vẫn đang quằn quại.

Bây giờ Lâm Dương đã hiểu rõ chân tướng của những vệt đen quằn quại này.

Chúng là những con rắn nhỏ, những sinh vật sống này đã chui vào trong cơ thể người đàn ông, vì vậy mới dẫn đến nỗi đau đớn và sự sợ hãi mà Lâm Dương đã thấy khi người đàn ông chết.

Chắc chắn lúc lâm tử, người đàn ông cảm nhận được những mạch máu đang quấn quanh trong cơ thể, sự sợ hãi trong lòng có lẽ sẽ áp đảo thần kinh của ông ta, đẩy nhanh cái chết.

Lúc này Lâm Dương, đối với sự sợ hãi mà người đàn ông có thể cảm nhận được trước khi chết, cũng đã có chút hiểu biết, dù sao hiện tại Lâm Dương cũng đang đối đầu với một trong những con rắn nhỏ đó.

Trước mặt Lâm Dương, hắn nhìn thấy một con rắn nhỏ, lúc này đang quấn trên đầu người đàn ông.

Người đàn ông vừa mới được Lâm Dương giúp nhắm mắt lại, lúc này trên đầu lại có thêm một thứ như vậy, trông cũng vô cùng đáng sợ.

Lúc này Lâm Dương, không còn tâm trí để tiếp tục sửa sang lại

khuôn mặt của người đàn ông nữa.

Nhìn con rắn nhỏ này, trên trán Lâm Dương cũng xuất hiện một ít mồ hôi lạnh.

Từ biên độ lắc lư của cơ thể đối diện, không khó để đoán ra, dường như nó rất hứng thú với Lâm Dương.

Lúc này, một bên thè lưỡi rắn có hai nhánh, một bên nhìn Lâm Dương trước mặt, cho hắn một cảm giác uy hiếp không tên.

Chương 1005

Nhìn gã trước mặt, Lâm Dương cũng im lặng một lúc, đồng thời động tác trên người cũng không dừng lại, từ từ di chuyển cơ thể về phía sau, cố gắng kéo dài khoảng cách với gã này.

Phần eo vốn đang cong, nhanh chóng dần dần trở lại bình thường.

Lâm Dương nhìn vào mắt con rắn nhỏ trước mặt, sự cảnh giác lại không ngừng tăng lên.

Bởi vì cùng với sự di chuyển của cơ thể Lâm Dương, động tác của con rắn nhỏ dường như cũng đang có những thay đổi nhỏ.

Cũng không biết có phải vì Lâm Dương đứng thẳng người lên dẫn đến sự thay đổi hay không, cơ thể con rắn nhỏ dường như uốn cong thành một biên độ khá lớn, cho người ta một ảo giác có thể bật ra bất cứ lúc nào.

Sự thay đổi này vô cùng nhỏ, khiến Lâm Dương nhất thời không thể phán đoán có phải là ảo giác hay không, chỉ có thể trong lòng trở nên cẩn thận hơn.

Khi Lâm Dương hoàn toàn đứng thẳng người, chuẩn bị lùi lại, con rắn nhỏ trước mặt cũng động đậy.

Con rắn nhỏ trước mặt Lâm Dương, lúc này đột nhiên nhảy lên, nhanh chóng tiếp cận Lâm Dương đang đứng đó.

Tốc độ của con rắn nhỏ rất nhanh, gần như chỉ trong một khoảnh khắc đã xuất hiện trước mặt Lâm Dương, cũng khiến hắn cảm thấy một trận kinh ngạc, và một chút sợ hãi không thể nhìn thấy.

Vừa rồi người đàn ông chết ngay trước mặt Lâm Dương, kết cục mà ông ta phải chịu, Lâm Dương cũng đã tận mắt chứng kiến, cho nên

đối với con rắn nhỏ này, Lâm Dương không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào.

Vạn nhất xảy ra chuyện gì, vậy thì kết cục của Lâm Dương cũng sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lùi lại mấy bước, muốn kéo dài khoảng cách với con rắn nhỏ trước mặt.

Mặc dù Lâm Dương nghĩ vậy, nhưng sau khi hắn lùi lại, con rắn nhỏ đã đến trước mặt hắn.

Con rắn nhỏ uốn cong cơ thể bắn ra, bộc phát ra một tốc độ mạnh mẽ, chỉ trong một khoảnh khắc đã đến trước mặt Lâm Dương.

Cùng với một cơn đau thoáng qua, con rắn nhỏ nhảy qua bên cạnh Lâm Dương.

Lâm Dương cũng sờ lên má mình, vừa rồi cơn đau truyền đến từ đó.

Lâm Dương sờ má một lúc, cũng có thể cảm nhận được một chút ấm nóng trên đầu ngón tay.

Lâm Dương biết, đó là máu tươi của hắn, từ vết thương chảy ra.

Lúc này, Lâm Dương cũng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Con rắn nhỏ đó đã cắn một vết thương trên mặt hắn.

Lâm Dương sờ má mình, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Cơn đau đó chỉ có một khoảnh khắc, nếu Lâm Dương không kịp thời đưa tay lên sờ, có lẽ cũng không thể cảm nhận được.

Không phải Lâm Dương không nhạy cảm, lúc này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng má mình có chút khác thường.

Rõ ràng tay đang sờ má, nhưng cảm giác cơ thể phản hồi lại cho

Lâm Dương chỉ có cảm giác tiếp xúc trên đầu ngón tay, mà không có bất kỳ cảm giác nào từ má phản hồi lại.

Lâm Dương dùng sức ấn mấy cái vào má mình, càng thêm chắc chắn suy nghĩ này, sắc mặt cũng trở nên có chút vi diệu.

Cảm giác tương phản này cũng khiến Lâm Dương hiểu ra, trước khi người đàn ông kia chết, cũng bị tê liệt.

Bây giờ xem ra, là do con rắn nhỏ này gây ra.

Cảm nhận được cảm giác cứng đờ trên má, sắc mặt Lâm Dương càng lúc càng khó coi.

Nhìn con rắn nhỏ bên cạnh vẫn đang rục rịch, Lâm Dương cũng suy nghĩ.

Con rắn nhỏ bên cạnh đang uốn cong cơ thể, giống như lúc trước, khiến Lâm Dương không khỏi có chút lo lắng.

Nếu nó tiếp tục bắn về phía mình, vậy thì áp lực của Lâm Dương cũng sẽ trở nên lớn hơn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nhìn vào vẻ mặt của con rắn nhỏ trước mặt đầy lo lắng, đồng thời cũng nhìn về phía thi thể dưới chân.

Trên người Lâm Dương không có vũ khí, nhưng trên người người đàn ông, có một con dao găm.

Nếu muốn có cách giải quyết con rắn nhỏ này, Lâm Dương cần một vũ khí.

Nếu tay không tấc sắt, tự nhiên không thể giải quyết được gã này.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng nhanh chóng lao về phía trước, cúi người, nắm chặt con dao găm bên dưới, sau đó nhìn về phía con rắn nhỏ trước mặt.

Khi Lâm Dương nhặt con dao găm, con rắn nhỏ cũng có động tác,

lúc này từ mặt đất lên bức tường bên cạnh, bám vào vách đá, và dùng đôi mắt ti hí đó nhìn chằm chằm vào Lâm Dương, cho hắn một cảm giác nguy hiểm, giống như có thể ăn thịt Lâm Dương bất cứ lúc nào.

Cảm giác quỷ dị này chỉ kéo dài một khoảnh khắc, Lâm Dương đã thoát ra khỏi nó, lắc đầu, nhìn con rắn nhỏ bên cạnh, trong mắt mang theo cảm giác quỷ dị.

Rõ ràng chỉ là một con rắn nhỏ cỡ ngón tay của Lâm Dương, kết quả lại khiến hắn cảm thấy nguy hiểm như vậy.

Con rắn nhỏ bám trên vách tường, bò một lúc, sau đó lao về phía Lâm Dương, nhanh chóng đến trước mặt hắn.

Lâm Dương cũng giơ con dao găm trong tay lên, chuẩn bị nghênh chiến tại đây.

Con rắn găm trong tay Lâm Dương vung về phía con rắn nhỏ trước mặt.

Dường như cảm nhận được động tác của Lâm Dương, cơ thể con rắn nhỏ linh hoạt uốn lượn trên không trung, sau đó rơi xuống cánh tay Lâm Dương.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Lâm Dương cảm nhận được một trận đau nhói ở cổ tay phải.

Sau đó, cơn đau biến mất, một cảm giác gần như vô cảm truyền đến từ cổ tay.

Lâm Dương cũng biết, cổ tay hắn cũng đã bị tê liệt.

Cảm nhận được cảm giác truyền đến từ cổ tay, tâm tình của Lâm Dương vô cùng phức tạp.

Chương 1006

Dựa vào trí nhớ cơ bắp để xoay cổ tay, có thể thấy cổ tay hắn vẫn trong trạng thái có thể điều khiển, nhưng vì bị tê liệt, Lâm Dương không thể nhận được bất kỳ cảm giác tiếp xúc nào từ nó, tự nhiên khiến hắn cảm thấy vô cùng không ổn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, trí nhớ cơ bắp của hắn có lẽ cũng sẽ mất tác dụng.

Lâm Dương nghĩ vậy, nhìn vào ánh mắt của con rắn nhỏ trước mặt cũng thay đổi.

Lúc này có thể dựa vào trí nhớ cơ bắp để điều khiển tay phải, một khi cơ bắp thích ứng với cảm giác tê liệt này, Lâm Dương cũng không biết làm thế nào để điều khiển cơ thể mình nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lao về phía con rắn nhỏ trước mặt.

Vừa rồi sau khi để lại một vết thương trên cổ tay Lâm Dương, con rắn nhỏ nhanh chóng rời khỏi bên cạnh hắn, biến mất khỏi mắt hắn.

Nhìn con rắn nhỏ dần dần đi xa, Lâm Dương do dự một lúc, cũng đuổi theo.

Mặc dù không biết tại sao đối phương lại rời đi, nhưng lúc này, Lâm Dương vẫn không định buông tha nó.

Vừa rồi liên tục bị con rắn nhỏ đột ngột tấn công hai lần, đối với phương thức tấn công của con rắn nhỏ, Lâm Dương cũng đã có phỏng đoán.

Khi con rắn nhỏ uốn lượn trên không trung, Lâm Dương cũng có thể đoán được quỹ đạo của đối phương, cho nên lúc này, Lâm Dương

cũng yên tâm không ít, tiếp tục nhanh chóng tiến về phía trước.

Rất nhanh, Lâm Dương đã đi đến cuối con đường này.

Trước mặt hắn là một cánh cửa lớn đã bị đóng lại, còn con rắn nhỏ kia thì không biết đã đi đâu mất.

Lâm Dương ở bên cạnh cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trên đường đi, Lâm Dương cũng đã quan sát kỹ những vách tường gần đó, căn bản không thấy tung tích của con rắn nhỏ.

Với sự chú ý của Lâm Dương, lẽ ra không nên có sơ suất nào mới đúng, cho nên cũng khiến hắn cảm thấy có chút khó hiểu.

Ở gần cánh cửa lớn, Lâm Dương cũng không nhìn thấy tung tích của con rắn nhỏ kia, cứ như thể nó đã mở cửa rồi tiến vào trong.

Lúc nãy, Lâm Dương đã quan sát kỹ vách đá xung quanh, hoàn toàn không thấy nơi nào có thể cho con rắn nhỏ ẩn nấp, nên tự nhiên cảm thấy khó hiểu.

Nếu có thể, Lâm Dương cũng muốn biết con rắn nhỏ đó rốt cuộc đang trốn ở đâu.

Con rắn đó chắc chắn phải trốn ở một nơi nào đó gần đây, nhưng lúc này Lâm Dương lại không thể tìm thấy nó, chẳng khác nào địch trong tối ta ngoài sáng, đối với hắn mà nói, đây không phải là một tin tốt.

Lâm Dương vừa nghĩ vừa cẩn thận nhìn xung quanh.

Có lẽ trong khoảnh khắc tiếp theo, con rắn sẽ đột nhiên từ một bên lao ra trước mặt hắn cũng không chừng.

Nghĩ vậy, cơ thể Lâm Dương cũng dần dần căng cứng.

Trên đường đi tới đây, Lâm Dương cũng nhận ra những nơi bị tê liệt trên người đã dần hồi phục tri giác.

Xem ra độc tố trên người con rắn nhỏ kia cũng không mạnh lắm, bây-giờ Lâm Dương có thể cảm nhận được cảm giác vừa tê vừa đau truyền đến từ trên mặt và cổ tay.

Sau một hồi tìm kiếm, Lâm Dương vẫn không tìm thấy bóng dáng của con rắn nhỏ.

Vị trí của con rắn nhỏ là một nơi mà Lâm Dương có thể nhìn thấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng trước đó hắn đã vô thức bỏ qua nó.

Trên cánh cửa lớn trước mặt, ngay giữa khe cửa, Lâm Dương nhìn thấy một đường vân đang ngoằn ngoèo.

Sau khi tiến lại gần hơn, Lâm Dương có thể xác nhận, đó chính là con rắn nhỏ lúc nãy, lúc này đang bị kẹt trong khe cửa.

Nhìn con rắn nhỏ bị kẹt cứng, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên có chút kỳ quái, không ngờ lại gặp nó ở một nơi như thế này.

Vốn dĩ Lâm Dương đang đề phòng con rắn không biết sẽ từ đâu lao ra, kết quả lại phát hiện nó ở đây, cảm giác tương phản này suýt chút nữa khiến Lâm Dương bật cười, trong mắt tràn đầy ý cười tinh quái.

Lúc này, nửa thân trên của con rắn nhỏ bị kẹt trong khe cửa lớn, nửa thân dưới dường như đang không ngừng giãy giụa, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh cũng có chút cạn lời.

Tuy cảm thấy có chút buồn cười, nhưng Lâm Dương vẫn nhớ rất rõ độc tố trong miệng con rắn nhỏ, vào lúc này tự nhiên sẽ không dễ dàng tha cho nó.

Lâm Dương vung con dao găm chém về phía đuôi con rắn.

Có lẽ là do may mắn, ngay khi con dao găm của Lâm Dương sắp chạm vào cơ thể nó, thì đuôi con rắn vừa vặn quất ngược về phía sau, rơi thẳng lên trên lưỡi dao của Lâm Dương.

Quán tính của cú vẫy đuôi cộng thêm lực chém của Lâm Dương, khi cả hai tiếp xúc, áp lực tập trung lên lưỡi dao, chỉ trong chốc lát, con rắn nhỏ trước mặt Lâm Dương đã biến thành nửa con rắn.

Sau khi đuôi bị chặt đứt, con rắn nhỏ có lẽ vì bị kích thích đủ mạnh, lúc này cũng cuối cùng rơi ra khỏi khe cửa, rơi xuống bên chân Lâm Dương.

Con rắn nhỏ rơi xuống đất dường như muốn giãy giụa, cơ thể không ngừng co giật, nhưng lại không cách nào di chuyển được, chỉ có thể quằn quại trên mặt đất mà không thể chạm tới Lâm Dương đang đứng bên cạnh.

Nhìn động tác vẫy đuôi của con rắn trở nên ngày càng chậm, Lâm Dương cũng biết nó sắp chết, nên không để ý nữa, sau đó chuyển sự chú ý lên cánh cửa lớn gần đó.

Con rắn nhỏ không cần phải xử lý tiếp, hắn có thể tập trung tinh thần vào nơi khác.

Cánh cửa lớn này được đúc bằng đá, kết cấu hoàn toàn khác với những nơi khác.

Chỉ riêng những hoa văn trên cửa, Lâm Dương nhìn từ xa đã cảm nhận được một cảm giác lịch sử truyền đến, khiến hắn cảm thấy có chút kinh ngạc.

Trên cửa cũng không có hoa văn, ngoài bề mặt đá thô ráp ra thì không còn gì cả, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh quan sát nãy giờ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Xét theo quy mô của ngôi mộ này, rõ ràng là mộ của một bậc đạt quan quý nhân, cộng thêm các loại cơ quan trong mộ, có lẽ có quan hệ với một vương tộc nào đó trong lịch sử cũng không chừng.

Đã là vương tộc có danh vọng nhất định thì vào lúc này, cánh cửa

đá không có bất kỳ trang trí nào trước mặt Lâm Dương lại tỏ ra vô cùng quái dị.

Ngay cả vách tường của hành lang bên ngoài cũng có hoa văn tinh xảo, nhưng đến cánh cửa đá này lại không có những hoa văn đó, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có gì đó không đúng.

Cánh cửa đá này, trong ngôi mộ này, hẳn là có một địa vị đặc biệt, có lẽ bên trong cửa đá, chôn cất một người có thân phận đặc biệt nào đó cũng không chừng.

Chương 1007

Hoặc là một tiểu thiếp không được lòng người?

Hoặc là một tộc nhân nào đó bị đuổi ra khỏi gia tộc, đều có khả năng.

Từ cách trang trí bình thường trên cửa đá mà xem, thân phận của người được chôn cất bên trong tuyệt đối đang ở trong trạng thái bị người khác thù địch, nếu không, không có lý do gì một cánh cửa đá bình thường như vậy lại xuất hiện trong một ngôi mộ xa hoa thế này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng suy tính xem làm thế nào để mở cánh cửa đá này ra.

Vừa rồi Lâm Dương đã thử, chỉ dựa vào sức lực của mình thì không thể đẩy cánh cửa đá này ra được.

Dù Lâm Dương đã dùng hết sức, vẫn không thể làm cánh cửa đá có bất kỳ biến hóa nào.

Cánh cửa đá nặng như vậy, tự nhiên không phải để người ta dùng sức mạnh đẩy ra.

Gần đây, hẳn là có thể tìm thấy thứ gì đó như cơ quan.

Lâm Dương nghĩ vậy, ánh mắt cũng nhìn ra xung quanh, cố gắng tìm kiếm những cơ quan đó.

Dưới sự tìm kiếm có chủ đích của Lâm Dương, hắn nhanh chóng nhìn thấy vài thứ trông giống như cơ quan.

Một cây gậy rõ ràng có thể lay động, và một viên gạch đá có màu sắc khác với những viên gạch xung quanh.

Hai thứ này hoàn toàn không hợp với vách đá xung quanh, Lâm

Dương vừa nhìn đã phát hiện ra.

Chỉ là cùng lúc phát hiện hai thứ có khả năng là cơ quan, lại khiến Lâm Dương rơi vào trầm tư, không dám động vào cái nào.

Có kinh nghiệm từ trước, Lâm Dương cũng biết rằng trong ngôi mộ này có rất nhiều cơ quan, loại có thể giết người.

Nếu Lâm Dương mạo muội kích hoạt cơ quan, lựa chọn đúng thì có thể tiếp tục tiến lên, nhưng một khi thất bại, vậy thì cạm bẫy xuất hiện tiếp theo, Lâm Dương cũng không chắc có thể né tránh được hay không.

Nhìn hai cơ quan khác nhau, Lâm Dương cảm thấy có chút khó xử.

Hai cơ quan hoàn toàn khác biệt trước mặt khiến Lâm Dương cảm thấy hơi khó khăn, hắn không rõ cái nào dùng để mở cửa đá, cái nào sẽ kích hoạt cạm bẫy bên cạnh, thậm chí có khả năng cả hai đều kích hoạt cạm bẫy cũng không chừng.

Suy nghĩ này khiến Lâm Dương đứng bên ngoài cửa đá, không biết phải làm sao.

Sau khi suy nghĩ tại chỗ một lúc, Lâm Dương cảm thấy không thể cứ đứng nhìn mãi như vậy, liền đưa ra quyết định, đi về phía một trong hai cơ quan.

Lâm Dương đi đến dưới cây gậy kia.

Cây gậy này kéo dài từ bên cạnh cửa ra, trông giống như một cây gậy gỗ, ở gần những tảng đá này có vẻ hơi kỳ quái, khiến Lâm Dương lúc này nhìn vào cảm thấy lạ.

Bất kể là cánh cửa lớn trước mặt Lâm Dương, hay những bức tường xung quanh, đều được đúc bằng đá đã qua một loại công nghệ luyện kim nào đó, nhưng phong cách của cây gậy này lại hoàn toàn khác, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Theo lẽ thường, phong cách trong một công trình kiến trúc nên được duy trì nhất quán, dù là mộ địa cũng nên như vậy.

Cũng có nghĩa là, cây gậy này có khả năng được thêm vào sau.

Lâm Dương nghĩ vậy, trong mắt cũng dần dần tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Cơ quan mở cửa lớn chắc chắn đã được thiết kế cùng lúc khi xây dựng cửa đá.

Một cánh cửa đá nặng như vậy, rõ ràng là không muốn để người ta dùng sức mạnh đẩy ra, cơ quan không thể nào được thiết lập sau này.

Cũng có nghĩa là, cây gậy gỗ này không phải là cơ quan mà Lâm Dương cần tìm.

Sau khi xác nhận điểm này, Lâm Dương cũng yên tâm.

Nếu cây gậy gỗ này thực sự là cơ quan cần thiết để mở cửa đá, Lâm Dương sẽ cảm thấy có chút lo lắng, dù sao thì đồ vật bằng gỗ, sau một thời gian dài mài mòn như vậy, ai biết có còn dùng được không.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Lâm Dương nhìn cây gậy gỗ trước mặt cũng trở nên vô cùng cảnh giác.

Hiện tại xem ra, cây gậy gỗ này rõ ràng là một cái bẫy, Lâm Dương tuyệt đối sẽ không động vào.

Như vậy, công tắc duy nhất còn lại cho Lâm Dương chính là viên gạch đá trước mặt hắn.

Viên gạch đá này có màu sắc đậm hơn một chút so với những viên gạch xung quanh.

Lúc này, sau khi quan sát một hồi, Lâm Dương cũng gần như có

thể xác nhận, viên gạch đá này quả thực là loại có thể ấn xuống.

Xung quanh viên gạch đá có một vòng vết mài mòn rõ ràng, trông cũ kỹ hơn nhiều so với những viên gạch xung quanh.

Viên gạch đá này không chỉ có màu sắc khác biệt, mà ngay cả chất liệu bên trong cũng có lẽ khác nhau.

Lâm Dương đặt tay lên trên viên gạch đá, không dùng sức, chỉ dựa vào trọng lực của lòng bàn tay đè lên viên gạch.

Chỉ một lát sau, Lâm Dương có thể cảm nhận được, tay của mình đã thành công ấn viên gạch đá xuống một đoạn, điều này cũng khiến sắc mặt Lâm Dương biến đổi.

Chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên, hoàn toàn không dùng sức, kết quả lại thành ra như vậy, cũng không bình thường.

Cơ quan mở của một cánh cửa đá nặng như thế này, không thể nào được thiết kế dễ kích hoạt như vậy.

Nếu không, bất cứ ai cũng có thể tùy tiện chạm vào cơ quan, dẫn đến sự mài mòn của cơ quan tăng lên rất nhiều.

Sau khi nhận ra điểm này, trên trán Lâm Dương cũng toát ra một ít mồ hôi lạnh, trong lòng cũng nảy sinh dự cảm không lành.

Nếu cơ quan mà hắn kích hoạt không phải là nút bấm chính xác, vậy thì chỉ có thể là cạm bẫy.

Lâm Dương đặt tay lên đó, lúc này có thể cảm nhận được một cảm giác vi diệu.

Bên trong nút bấm bằng gạch đá này, Lâm Dương có thể cảm nhận được một cảm giác bật trở lại, giống như có một cái lò xo giấu bên trong, theo cú ấn nhẹ vừa rồi của Lâm Dương, lúc này đang có một lực đẩy ra ngoài.

Chương 1008

Chính luồng sức mạnh này khiến Lâm Dương cảm thấy có chút sợ hãi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lực bật lại này chính là thiết bị kích hoạt cơ quan, một khi thả tay ra, thì cạm bẫy gần đó sẽ bắt đầu khởi động.

Nhận ra điểm này, Lâm Dương tự nhiên sẽ không dễ dàng thả tay ra như vậy.

Một khi Lâm Dương thả tay, vậy thì thứ chờ đợi hắn chính là cơ quan được kích hoạt.

Trong hành lang không rộng rãi này, một khi kích hoạt cạm bẫy, Lâm Dương hoàn toàn không có chỗ để trốn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dùng ánh mắt quái dị nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Hắn không dám thả tay đang ấn trên đó ra, nhưng cơ bắp của Lâm Dương lại cảm thấy mệt mỏi.

Theo thời gian trôi đi, không biết là do lực bật lại bên trong cơ quan ngày càng mạnh, hay là do cơ bắp của Lâm Dương không còn sức, hoặc cũng có thể là cả hai, lúc này Lâm Dương cảm thấy hai tay không thể tiếp tục ấn xuống được nữa.

Chỉ trong vài phút, Lâm Dương từ một tay đã đổi thành hai tay.

Lực bật lại truyền ra từ dưới nút bấm là loại mà Lâm Dương hoàn toàn không thể chịu nổi.

Chỉ trong một lúc, Lâm Dương đã phải dùng đến trọng lượng của cả cơ thể.

Hiện tại, cơ thể Lâm Dương đang nghiêng một nửa sang một bên, dựa vào trọng lực của cơ thể để đè lên nút bấm này.

Nhưng dù vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy sắp đến giới hạn.

Cả tay và chân đều cảm thấy có chút vô lực, cơ thể mềm nhũn không sức, hoàn toàn không thể duy trì trạng thái này lâu dài.

Lúc này, Lâm Dương nhận ra có điều không ổn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, vậy thì thứ chờ đợi hắn chỉ có kích hoạt cạm bẫy rồi chết.

Lâm Dương nghĩ vậy, trong mắt mang theo một tia kinh hãi.

Sau một lúc, Lâm Dương cũng không có cách nào tốt hơn, sự đau mỏi trên cánh tay đã đến mức hắn gần như không thể chịu đựng được nữa.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy hai tay không còn là của mình nữa.

Xem ra, chỉ có thể như vậy.

Lâm Dương giống như đã từ bỏ, để hai tay của mình tuột khỏi nút bấm, sau đó nhìn ra xung quanh.

Sau khi thả tay, nút bấm bị Lâm Dương đè nén, lúc này cũng bắt đầu dần dần bật trở lại.

Chỉ trong chốc lát, nó đã trở về vị trí ban đầu, ngang bằng với mấy viên gạch đá xung quanh.

Cũng vào lúc này, từ bên trong tường vang lên tiếng "két két", giống như máy móc va chạm vào nhau.

Âm thanh giòn giã vang lên bên tai Lâm Dương, khiến hắn không thể suy nghĩ nhanh được, chỉ có thể hoảng sợ nhìn vào bức tường gần đó, chờ đợi cạm bẫy khởi động.

Trên bức tường bên cạnh Lâm Dương, lúc này mở ra một cái lỗ lớn hơn đầu người một vòng.

Cái lỗ mở ra trên tường, ngay từ cái nhìn đầu tiên, trong lòng Lâm Dương đã nảy sinh một dự cảm không lành.

Hắn biết, từ bên trong chắc chắn có thứ gì đó nguy hiểm sắp lao ra.

Không biết là tên độc hay đá tảng, lúc này Lâm Dương vô cùng cẩn thận.

Mặc dù cơ thể vì hành động vừa rồi mà trở nên có chút mệt mỏi, nhưng vào lúc này, Lâm Dương vẫn duy trì một lượng thể lực nhất định, để đối phó với cạm bẫy này.

Trong vài phút ngắn ngủi vừa rồi, dù Lâm Dương suy nghĩ thế nào, cũng không tìm ra một phương pháp giải quyết phù hợp.

Nếu đã như vậy, Lâm Dương chỉ có thể không giải quyết.

Từ cái lỗ mở ra trên tường, bên trong xuất hiện một vài âm thanh nhỏ.

Ngay khi nó truyền đến tai Lâm Dương, khi hắn còn chưa nghe rõ đó là âm thanh của thứ gì, cơ thể Lâm Dương đã phản ứng, lao sang một bên.

Bởi vì khi âm thanh nhỏ đó truyền ra, Lâm Dương đã nhìn thấy, một tia sáng nhỏ lúc này xuất hiện bên trong đó.

Sau khi nhìn thấy tia sáng đó, Lâm Dương lập tức né sang một bên.

Sau đó, một âm thanh chói tai khiến Lâm Dương cảm thấy khó chịu truyền ra từ cái lỗ đó, đồng thời kèm theo một tiếng vỡ vụn.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Lâm Dương cũng quay đầu lại

nhìn, trên bức tường bên cạnh, hắn nhìn thấy một vật hình trụ, lúc này đang cắm vào bức tường bên cạnh.

Vị trí bị cắm vào trên tường xuất hiện những vết nứt, giống như mạng nhện lan ra khắp nơi đó.

Nhìn thấy cảnh này, lòng Lâm Dương cũng run lên.

Đúng như dự đoán, với lực va chạm mạnh mẽ như vậy, nếu rơi vào cơ thể người, thì hậu quả cũng có thể biết trước.

Vào lúc này, Lâm Dương còn chưa kịp hoàn hồn, lại một âm thanh chói tai truyền đến từ bên cạnh, khiến Lâm Dương lập tức nằm rạp xuống đất.

Chết tiệt, vẫn chưa kết thúc.

Lâm Dương nằm rạp trên đất, biểu cảm vô cùng phức tạp, không thể hiểu được, tại sao một đòn tấn công mạnh như vậy lại có nhiều đợt cùng lúc.

Nhưng Lâm Dương oán trách cũng không có tác dụng gì, lúc này hắn nằm rạp trên đất, cảm nhận vật hình trụ kia bay qua trên người mình, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Đợt tấn công lần này cũng không trúng Lâm Dương, chỉ bay sượt qua người hắn.

Chương 1009

Nhưng khi bay qua, luồng gió mạnh do nó mang theo cũng truyền đến người Lâm Dương, khiến hắn có thể cảm nhận rõ ràng.

Có một luồng gió mạnh rõ ràng như vậy, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy ở đây.

Lâm Dương không lập tức đứng dậy, mặc dù đòn tấn công đã kết thúc, nhưng hắn không chắc chắn tiếp theo có thứ gì khác bắn ra từ cái lỗ đó không.

Lâm Dương ở yên tại chỗ, duy trì tư thế nằm sấp chờ đợi một lúc, sau đó cũng nghe thấy âm thanh quen thuộc đó, trên mặt lộ ra biểu cảm quả nhiên là vậy.

Lại một đợt tấn công nữa, sượt qua bên cạnh Lâm Dương.

Nhưng lần này, Lâm Dương không may mắn như vậy.

Kèm theo một tiếng kêu đau đớn của Lâm Dương, thứ đó bay sượt qua mép cánh tay hắn, va vào bức tường, sau đó Lâm Dương nhìn vào cánh tay của mình.

Gần khuỷu tay trái của Lâm Dương, lúc này xuất hiện một vết rách, giống như bị cắn một miếng, một vết thương nhẵn nhụi xuất hiện ở đó.

Vết thương không lớn, chỉ khoảng bằng một đầu ngón tay, nhưng phần thịt bị mất đi lại bị ma sát một cách thô bạo.

Khoảnh khắc vừa bị trúng đòn, dây thần kinh trên cánh tay đã truyền đến nỗi đau cho Lâm Dương, khiến hắn gần như không thể chịu đựng được.

Lúc này nhìn vết thương của mình, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cạm bẫy bị kích hoạt, vị trí tấn công bắn ra từ bên trong không giống nhau, mỗi lần đều sẽ rơi xuống những nơi khác nhau, cho nên Lâm Dương đã bị trúng đòn.

Nhưng tiếp theo, hắn là không còn đòn tấn công nào nữa.

Vừa rồi Lâm Dương đã nằm rạp trên đất, đòn tấn công đều hướng xuống đất, tiếp theo không thể nào tiếp tục để đòn tấn công rơi xuống dưới mặt đất được.

Lâm Dương ngồi dựa vào một bên tường, dùng cơ bắp trên lưng để cố định vị trí của mình, đồng thời xé một mảnh vải từ quần áo trên người.

Một dải vải dài lúc này xuất hiện bên tay Lâm Dương, sau đó được hắn dùng để băng bó vết thương.

Sau khi dùng dải vải siết chặt vết thương, Lâm Dương cảm nhận được cảm giác tê dại truyền đến từ bên trong, mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra vật thể hình trụ kia không có độc tố.

Có lẽ lúc ban đầu thiết lập, bên trong có giấu một phần độc tố, nhưng vào lúc này, độc tố trên đó đã bay hơi sạch sẽ, trên vết thương của Lâm Dương không có bất kỳ dị thường nào.

Sau khi băng bó xong vết thương, Lâm Dương cử động cánh tay, sau đó nhìn về phía trước, trong mắt mang theo vài phần thận trọng.

Vết thương trên tay không lớn, sẽ không ảnh hưởng đến hành động của Lâm Dương, nhưng cách kích hoạt cơ quan này lại khiến hắn cảm thấy một trận kinh ngạc.

Ở nơi này chỉ có hai chỗ trông giống cơ quan, nếu viên gạch đá này không phải là cơ quan chính xác, vậy thì chỉ có thể là cây gậy gỗ kia.

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Dựa vào chất liệu của hai cơ quan để phán đoán, rõ ràng so với cây gậy gỗ kia, viên gạch đá này càng giống công tắc hơn mới phải.

Hiện tại xem ra, phán đoán này có lẽ cũng đã xuất hiện trong suy tính của những người thợ chế tạo ngôi mộ.

Lâm Dương nghĩ vậy, liền đi về phía cây gậy gỗ.

Đến gần cây gậy gỗ, Lâm Dương nhìn những vết nứt trên thân gỗ, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Phán đoán về cơ quan này hẳn là không sai mới phải.

Thứ đồ bằng gỗ này, lúc này đã không thể sử dụng được nữa, chẳng lẽ tất cả cơ quan trong ngôi mộ này đều dùng để làm bẫy sao?

Nghĩ vậy, ánh mắt Lâm Dương đặt lên cây gậy gỗ, sau đó chú ý thấy, trong khe nứt trên cây gậy gỗ, hắn nhìn thấy một vài thứ khác.

Lâm Dương đứng gần hơn một chút, sau khi quan sát kỹ, phát hiện bên trong cây gậy gỗ, có một lõi đá.

Khi Lâm Dương nhìn thấy lõi đá bên trong cây gậy gỗ, sắc mặt cũng có sự thay đổi tinh vi.

Lớp gỗ bên ngoài thứ này chỉ là một lớp dùng để ngụy trang, bên trong vốn dĩ là đá.

Sau khi phát hiện ra điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Không ngờ lại bị lừa, bên trong cây gậy gỗ này lại có thứ như

vậy.

Xem ra, cây gậy gỗ này mới là cơ quan thực sự.

Lâm Dương vừa nghĩ, vừa đặt tay lên cây gậy gỗ, dùng sức đẩy sang một bên.

Hơi nặng, không bị Lâm Dương đẩy đi, hắn liền sáng mắt lên, sau đó tiếp tục đẩy.

Chỉ một lát sau, hắn đã thành công đẩy cây gậy gỗ sang một bên, kẹt vào vách tường.

Âm thanh cơ quan chuyển động từ bên trong tường tương tự như trước cũng khiến Lâm Dương cảnh giác.

Hắn cẩn thận nhìn lướt qua các bức tường xung quanh, xác nhận không có cơ quan nào đột nhiên mở ra, mới yên tâm.

Theo tiếng "két két" vang lên, cánh cửa đá trước mặt Lâm Dương cuối cùng cũng mở ra.

Đứng bên ngoài cánh cửa đá đã mở, Lâm Dương có thể cảm nhận được một luồng khí nóng hầm hập lúc này truyền ra từ bên trong, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Luồng khí nóng hầm hập phả vào người Lâm Dương, khiến hắn cảm giác như đang ở trong lò nướng.

Khi Lâm Dương nhận ra, người hắn đã nóng đến toát mồ hôi.

Chương 1010

Bên trong cánh cửa đá đã mở, có một hành lang, dần dần kéo dài lên trên, trong đó có một luồng khí nóng cổ xưa truyền ra, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhìn kết cấu bên trong hành lang này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút kỳ quái.

Trong hành lang này, tuy có một con đường có thể cho người đi, nhưng vách đá hai bên lại cho người ta một cảm giác hoàn toàn khác.

Trông giống như những khối đá chưa qua tu sửa bị chất đống lại với nhau, khiến Lâm Dương lúc này nhìn mọi thứ cảm thấy có sự chênh lệch tinh vi.

Cảm giác bên trong và bên ngoài cửa đá giống như hai thế giới khác nhau.

Sau khi do dự một lúc, Lâm Dương cũng bước vào hành lang nóng hầm hập này.

Mặc dù luồng không khí trong hành lang khi phả vào người Lâm Dương sẽ khiến hắn cảm thấy khó chịu rõ rệt, nhưng vào lúc này, những việc Lâm Dương có thể làm vốn không nhiều.

Lâm Dương đi về phía trước, dần dần di chuyển lên trên, có lẽ ở cuối con đường này, sẽ có một lối ra để rời đi cũng không chừng.

Có khả năng, nếu không, luồng khí nóng hầm hập cổ xưa này nên từ đâu mà có?

Một ngôi mộ dưới lòng đất, đáng lẽ phải rất lạnh mới phải, dù sao cũng không có thứ gì có thể tỏa nhiệt tồn tại.

Nếu có đặt vào lúc xây dựng mộ, thì trong dòng chảy của năm

tháng dài đằng đẵng như vậy, thứ đó cũng sớm nên nguội hẳn rồi.

Lâm Dương dần dần tiến lên phía trên hành lang, cảm giác nóng hầm hập cũng không thay đổi, không hề trở nên nóng hơn khi Lâm Dương tiến lên, điều này cũng khiến Lâm Dương thấy lạ.

Nhiệt độ bên trong và bên ngoài hành lang không có sự khác biệt, cũng cho thấy, sự lan tỏa nhiệt độ này đã kéo dài một khoảng thời gian, dẫn đến không khí bên trong gần như không có chênh lệch nhiệt độ.

Như vậy, vật thể cung cấp nhiệt lượng ở phía trên, có thể không phải là ánh nắng mặt trời như Lâm Dương tưởng tượng.

Lâm Dương vừa nghĩ, vừa chậm rãi đi về phía trước, cố gắng tìm kiếm câu trả lời cho vấn đề.

Theo bước tiến của Lâm Dương, con đường nhỏ dưới chân hắn cũng trở nên ngày càng hẹp, giống như bị thứ gì đó cắt đứt một cách cưỡng ép.

Không chỉ mặt đường được lát đá nhỏ đi, mà vách đá hai bên cũng đang dần dần co lại, nén ép không gian đường đi của Lâm Dương.

Sự thay đổi này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có gì đó không ổn.

Hành lang ngày càng nhỏ này hoàn toàn không giống như một người thợ có tay nghề có thể xây dựng ra được.

Cơ quan được thiết lập bên ngoài kia đã cho Lâm Dương một cảm giác vô cùng kinh ngạc, hắn hoàn toàn không thể sắp xếp những thông tin hỗn loạn không có trật tự này trong đầu thành một manh mối hợp lý.

Đầu óc rối như tơ vò, Lâm Dương tiếp tục tiến lên.

Chỉ một lát sau, hắn đã đi đến một nơi không thể tiếp tục tiến lên được nữa.

Nhìn về phía trước, con đường dường như vẫn đang từ từ kéo dài, nhưng vách tường hai bên đã ép lại, khiến Lâm Dương không còn đủ chỗ để tiếp tục đi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nhìn về con đường nhỏ kéo dài phía trước.

Tầm mắt của Lâm Dương nhìn đến tận cùng, cũng không thấy con đường nhỏ này có dấu hiệu dừng lại.

Thứ cuối cùng có thể nhìn rõ là, khi con đường nhỏ trở nên nhỏ hơn cả ngón tay của Lâm Dương, nó vẫn tiếp tục kéo dài.

Xem ra, con đường này không giống như để cho người đi.

Lâm Dương nhìn những bức tường đang không ngừng ép vào hai bên, sắc mặt trở nên kỳ quái, không biết đang nghĩ gì.

Nếu là hành lang để cho người đi, thì dù thế nào cũng không thể thu nhỏ thành như vậy được?

Lẽ nào là để cho sinh vật sử dụng?

Lâm Dương nghĩ vậy, sau đó nhanh chóng lắc đầu.

Cũng không giống, dù sao thì có sinh vật nào cần một hành lang có thể thay đổi kích thước chứ?

Thấy không thể tiếp tục tiến lên, những bức tường lộn xộn hai bên cũng không giống như đang che giấu cơ quan gì, Lâm Dương ngoài việc thở dài ra, cũng không biết phải làm gì, định quay đầu lại.

Dù sao thì nơi này, ngoài luồng khí nóng hầm hập không biết từ đâu ra, không có gì có thể thu hút Lâm Dương.

Nguồn gốc của luồng khí nóng hầm hập đó, có lẽ là từ hành lang hẹp mà Lâm Dương không thể đi qua phía trước truyền đến, tự nhiên

Lâm Dương cũng không thể đi tìm hiểu được.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng quay đầu, dần dần rời đi về phía sau.

Lúc quay về tốc độ nhanh hơn nhiều so với lúc đến, chỉ trong chốc lát, Lâm Dương đã trở lại gần cánh cửa đá, sau đó mới phát hiện ra một chuyện khiến hắn cảm thấy kỳ quái.

Bên ngoài cửa đá, hành lang đó đã khác trước, trên mặt đất xuất hiện thêm một ít thứ giống như nước đen, lúc này đang chảy chầm chậm trên mặt đất.

Những thứ này xuất hiện từ lúc nào, Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc.

Trước khi hắn đi vào, hắn không hề thấy những thứ này.

Lâm Dương nhìn quanh bốn phía, sau đó đột nhiên phát hiện, trên trần nhà, đã mở ra một cái lỗ, từ đó thỉnh thoảng có một ít nước đen rơi xuống.

Những giọt nước đen từ trên cao dần dần rơi xuống, giống như chất nhầy, tạo thành một dải dài, từ từ treo xuống, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh cảm thấy một trận ớn lạnh.

Hắn không rõ đây là thứ gì, lúc đi xuống trước đây, Lâm Dương cũng chưa từng thấy những thứ này, cho nên vào lúc này, nhìn những vũng nước đen đang dần chảy trên sàn nhà, trong mắt Lâm Dương ngoài sự ghê tởm ra, còn có nhiều hơn sự kinh ngạc, không rõ thứ này rốt cuộc từ đâu đến.

Lẽ nào là cơ quan đã kích hoạt trước đó?

Lâm Dương nhìn về phía cây gậy gỗ bị mình ấn xuống bên cạnh.

Sau khi bị Lâm Dương sử dụng một lần, lớp vỏ gỗ bên ngoài nứt ra càng nghiêm trọng hơn, có thể nhìn thấy rõ lõi đá bên trong.

Chương 1011

Có lẽ là vậy, cái lỗ đó mở ra từ trên trần nhà, Lâm Dương cũng khó mà chú ý được.

Những chất nhầy này rơi xuống lại tụ thành một dải dài, tốc độ rơi xuống tự nhiên chậm đi, cho nên lúc Lâm Dương đi vào, cũng không hề hay biết gì.

Nhìn những vũng nước đen đang chảy trên mặt đất, Lâm Dương cũng im lặng một lúc.

Những vũng nước đen này sau khi rơi xuống từ trên cao, cũng không dừng lại, giống như vật sống, dần dần di chuyển trên mặt đất, đến gần Lâm Dương.

Sau khi phán đoán phương hướng tiến lên của những vũng nước đen này là về phía mình, Lâm Dương cũng cau mày, sau đó đổi một vị trí khác.

Hắn quan sát từ một bên, nước đen trên mặt đất giống như một đàn kiến, tiến về phía nơi Lâm Dương vừa đứng, sau đó, tiến vào hành lang bên trong cánh cửa đá.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dương cũng đoán ra được.

Hành lang này có lẽ không phải để cho người sử dụng, mà là để cho những vũng nước đen này sử dụng.

Mặc dù Lâm Dương không rõ tại sao những vũng nước đen này lại có thể tự do hành động, và đang tiến vào trong hành lang, nhưng có một điểm Lâm Dương có thể xác định được, đó là những vũng nước đen này đều là vật chết.

Sau khi nước đen đi qua gần Lâm Dương, hắn cũng khẳng định

điểm này.

Những vũng nước đen này là một loại chất lỏng có độ dính đặc biệt, sau khi đi qua mặt đất, thậm chí còn để lại một ít hạt trên mặt đất.

Những hạt màu đen này, có lẽ là mấu chốt để nước đen có thể di chuyển.

Có lẽ là một loại từ tính?

Những hạt màu đen không rõ này, lúc này bị một thứ gì đó trong hành lang kia hấp dẫn, nhân tiện mang theo cả những vũng nước đen cùng di chuyển.

Lúc này, Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy.

Đột nhiên, mắt Lâm Dương sáng lên, hắn nghĩ ra rồi.

Có lẽ là nhiệt độ, những hạt màu đen này có thể bị nhiệt độ cao hấp dẫn, cho nên lúc này mới dần dần di chuyển vào trong hành lang.

Dù sao thì trong hành lang đó, tỏa ra một luồng khí nóng hầm hập, Lâm Dương vẫn còn nhớ như in, trên người hắn cũng vì nhiệt độ ở đó mà đổ mồ hôi.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng suy tư, có lẽ sau khi kích hoạt cơ quan này, những vũng nước đen chảy đi, có thể lại kích hoạt một cơ quan khác cũng không chừng.

Nghĩ đến điểm này, sự tò mò trên mặt Lâm Dương cũng hiện lên.

Hắn đứng ở gần đó, quan sát những vũng nước đen đang dần dần chảy vào bên trong.

Nước đen rơi xuống từ trên trần nhà có hạn, chỉ một lát sau, không còn nước đen nào tiếp tục rơi xuống, chỉ có một phần nhỏ vì độ dính của bản thân mà bám lại trên đó, có lẽ cần một khoảng thời gian mới

có thể rơi xuống.

Nhìn những vũng nước đen tiến vào trong hành lang, Lâm Dương cũng không đi theo vào, dù sao thì luồng khí nóng hầm hập trong hành lang, Lâm Dương không muốn đi cảm nhận lại lần nữa.

Sau khi nước đen tiến vào hành lang và biến mất khỏi tầm mắt của Lâm Dương, hắn cũng yên lặng chờ đợi bên ngoài, mong chờ những vũng nước đen tiến vào bên trong có thể gây ra biến hóa.

Không thể nào những vũng nước đen chảy vào đó lại không thay đổi gì được.

Sau khi chờ đợi bên ngoài một lúc, một trận dị động đột nhiên thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Sự chú ý của Lâm Dương cũng không bị thu hút quá nhiều, dù sao thì động tĩnh lớn như vậy, Lâm Dương dù đang ngủ cũng sẽ bị đánh thức.

Ngay lúc đó, Lâm Dương cảm giác, mấy bức tường bên cạnh mình, dường như cùng với mặt đất rung động.

Cảm giác rung động mạnh mẽ đồng thời từ bốn phương tám hướng ập đến người Lâm Dương, cũng khiến hắn cảm thấy kinh ngạc rõ rệt.

Đây là một chuyện không bình thường, giống như động đất vậy, cảm giác này khiến Lâm Dương nhận ra có điều không ổn.

Lẽ nào là những vũng nước đen vừa chảy vào?

Lâm Dương đoán như vậy, nhưng những trận rung động liên tiếp sau đó đã cắt đ ngang suy nghĩ của hắn.

Mặt đất và tường xung quanh tiếp tục rung động, khiến Lâm Dương phải vịn vào bức tường bên cạnh mới có thể đứng vững.

Mắt Lâm Dương tràn đầy kinh hãi, tình hình lúc này, giống như thật sự đã xảy ra động đất.

Nhìn những bức tường xung quanh, xuất hiện một vài vết nứt, nhưng Lâm Dương không lựa chọn chạy trốn, vì căn bản không thể chạy thoát được.

Lúc này Lâm Dương đã đi sâu vào trong ngôi mộ này, làm sao có thể nhanh chóng rời đi được?

Chỉ là vị trí của Lâm Dương không được rộng rãi cho lắm.

Sau khi suy nghĩ, Lâm Dương lao vào trong hành lang bên trong cửa đá.

Nguyên nhân cũng đơn giản, hành lang bên trong đó tương đối hẹp, nếu thật sự xảy ra sập lở, cũng dễ hình thành khu vực tam giác hơn, để Lâm Dương có thể sống sót bên trong.

Sau khi đưa ra quyết định này, Lâm Dương tiến vào trong hành lang.

Rung động xung quanh thỉnh thoảng lại truyền đến, biên độ rung động không tăng lên, nhưng lại thành công làm cho hành lang này xuất hiện một số vết nứt.

Có một vài tảng đá nhỏ rơi xuống người Lâm Dương, đập vào khiến hắn đau nhói.

Nhưng may mắn là hành lang ở đây không bị sập.

Tình huống xấu nhất mà Lâm Dương tưởng tượng đã không xảy ra, Lâm Dương cũng không cần phải cầu sinh trong một khu vực tam giác chật hẹp.

Sau khi rung động hoàn toàn dừng lại, trên người Lâm Dương xuất hiện rất nhiều bụi bặm, đều là dấu vết để lại sau khi những

mảnh đá vụn rơi xuống người hắn.

Sau khi Lâm Dương đứng dậy, một ít cát sỏi nhỏ trên người rơi xuống đất, phát ra một vài tiếng ma sát, cũng khiến Lâm Dương từ trạng thái trước đó dần dần tỉnh táo lại.

Chương 1012

Lâm Dương dần dần tỉnh táo lại, nhìn những cảnh sắc xung quanh, trên mặt mang theo biểu cảm vi diệu.

Hành lang xuất hiện một vài vết nứt, lúc này Lâm Dương đang ở nơi này, nhìn những cảnh tượng bên cạnh, ánh mắt Lâm Dương cũng không được tốt cho lắm.

Vết nứt trên hành lang đã dừng lại, Lâm Dương đứng bên trong đang ở một vị trí an toàn.

Nhìn hành lang xuất hiện rất nhiều vết nứt bên cạnh, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút may mắn.

Vừa rồi nếu sập lở ở đây mạnh hơn một chút, Lâm Dương có thể đã bị chôn vùi ở nơi này.

Lúc này có thể sống sót, cũng chỉ có thể là may mắn.

May mắn cũng không nhiều lắm, dù sao thì lúc đó, Lâm Dương có thể sống sót, ngoài vận may ra, quan trọng nhất là việc Lâm Dương đã trốn vào trong hành lang chật hẹp này.

Vụ sập lở vừa rồi, cường độ đó có thể gây ra sập lở đá tảng.

Lâm Dương khẳng định như vậy, khi ở nơi đó, hắn có thể nghe thấy rất nhiều tiếng đá tảng rơi xuống.

Nếu phán đoán từ âm thanh, có nơi nào đó bị trận sập lở vừa rồi chôn vùi, Lâm Dương cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng bước ra khỏi hành lang, nhìn ra bên ngoài.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, biểu cảm trên mặt hắn cũng

sững sờ trong giây lát.

Cũng không thể trách Lâm Dương, bất kể là ai, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều sẽ hiện lên biểu cảm giống như Lâm Dương.

Hành lang trước mặt Lâm Dương lúc này hoàn toàn khác với trước đây.

Rõ ràng là do vụ sập lở trước đó, không hề có nhiều đá tảng rơi xuống bên trong.

Cứ như Lâm Dương đã bước vào một nơi mới vậy.

Nơi trước mặt Lâm Dương, từ một hành lang không rộng rãi, đã biến thành một nơi tỏa ra khí tức quỷ dị.

Hành lang hẹp dài, lúc này đã biến thành một không gian rộng khoảng vài mét.

Ở chính giữa không gian này, Lâm Dương có thể nhìn thấy một vật thể hình vuông.

Bất kể nhìn từ cách trang trí hay không khí, vật thể hình vuông này là thứ quan trọng nhất trong không gian này.

Lúc này, Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy.

Nhìn vật thể hình vuông trước mặt, trên trán hắn cũng rịn ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Trong không gian này có ánh sáng le lói, cộng thêm tông màu tối tổng thể, mang lại cho Lâm Dương một cảm giác vô cùng âm u.

Lúc này đứng ở nơi này, Lâm Dương có thể cảm nhận được từng cơn gió lạnh, lúc này từ các hướng cuốn đến người hắn.

Cảm giác kỳ lạ này khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu, lưng dần dần bị mồ hôi làm ướt đẫm.

Rõ ràng chỉ đứng ở xa, nhưng Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được một áp lực rõ ràng, giống như trực tiếp đứng trong kho lạnh vậy, nhiệt độ trong cơ thể bị cướp đi.

Sau khi cảm nhận được sự âm u lạnh lẽo xung quanh, Lâm Dương cũng bất lực thở dài, sắc mặt vô cùng khó coi, trong đó xen lẫn một chút bất an.

Vật thể hình vuông trong không gian kia, lúc này đang ở vị trí cách Lâm Dương khoảng ba mét.

Đứng ở không xa, Lâm Dương có thể cảm nhận được, bên trong dường như có một vài tiếng động truyền ra, khiến hắn cảm thấy rõ ràng có điều không ổn.

Không lâu trước đây, nơi này chỉ là một hành lang bình thường, sao bây giờ lại biến thành như vậy?

Lâm Dương cảm thấy khó hiểu và bối rối, nhìn ra xung quanh.

Trong tình huống vừa rồi, nơi này một mảnh đá vụn cũng không có, giống như không bị ảnh hưởng gì.

Nơi đặc biệt này cũng thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Nơi này không bình thường, lúc này Lâm Dương có thể khẳng định như vậy, ánh mắt nhìn xung quanh tràn đầy cảnh giác.

Sau khi quan sát một lúc, Lâm Dương cũng phát hiện ra điểm rõ ràng không ổn.

Trên mặt đất phía sau, Lâm Dương nhìn thấy phía sau con đường nhỏ đó, hoàn toàn khác với nơi Lâm Dương đang đứng, cho người ta một cảm giác lạc lõng.

Hai nơi này không giống như được xây dựng liền một khối.

Sau khi chú ý đến sự khác thường ở đây, Lâm Dương cũng hiểu

ra, vội vàng cúi người xuống, ở nơi giao nhau của hai khu vực.

Nơi giao nhau của mặt đất hai bên, tạo thành một đường phân giới đặc biệt, lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Lâm Dương nhìn nơi giao nhau giữa hai bên, nhìn thấy màu sắc hoàn toàn khác nhau, cũng đoán ra được.

Đặt tay lên đường phân giới đặc biệt đó, Lâm Dương có thể cảm nhận được, đường phân giới này hiện lên một cách đột ngột như vậy, trên tay Lâm Dương cũng có thể cảm nhận rất rõ một cảm giác gồ ghề, cũng bằng cách này, gián tiếp chứng thực suy đoán của Lâm Dương.

Trận động đất trước đó, thực ra không phải là động đất, mà là một loại cơ quan, một loại cơ quan khiến không gian này xuất hiện ở đây.

Đường phân giới rõ ràng này, và việc không có bất kỳ mảnh đá vụn nào rơi xuống, đều cho thấy suy đoán của Lâm Dương là có khả năng.

Nơi này trong trận rung động vừa rồi, đã từ một nơi nào đó di chuyển đến đây.

Cũng có nghĩa là, một cơ quan phức tạp và nặng nề như vậy, chỉ để cho không gian chứa vật thể hình vuông này xuất hiện ở đây, cũng có thể từ một phương diện khác cho thấy tầm quan trọng của vật thể hình vuông đó.

Mặc dù chỉ nhìn từ xa, nhưng Lâm Dương cũng đoán ra được vật thể hình vuông đó là gì.

Chương 1013

Nếu Lâm Dương không đoán sai, thì thứ đó là một cỗ quan tài.

Mặc dù trông giống hình vuông hơn là hình chữ nhật, cho người ta một cảm giác kỳ quái, nhưng khi nhìn từ bên cạnh, vết hằn của nắp quan tài ở bên cạnh, cũng bị Lâm Dương nhìn thấy rõ ràng, khiến hắn gần như có thể khẳng định suy đoán của mình.

Cỗ quan tài này có khả năng là quan tài của chủ nhân ngôi mộ.

Nếu không, cũng không cần phải xuất hiện trước mặt Lâm Dương bằng một cách đặc biệt như vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương nhìn cỗ quan tài đó cũng trở nên có chút kỳ lạ.

Lâm Dương nhớ rất rõ, dưới sự kích hoạt của cơ quan này, phán đoán của hắn về những thứ ẩn giấu sau cửa đá.

Mặc dù cỗ quan tài này không ở ngay sau cửa đá, nhưng cũng thông qua việc kích hoạt cơ quan của cửa đá mà xuất hiện, cho nên phán đoán lúc đó của Lâm Dương, hẳn là cũng có thể có hiệu lực.

Cánh cửa đá đó được xây dựng một cách qua loa như vậy, giống như chủ nhân ngôi mộ vốn không coi trọng nơi này.

Một chuyện kỳ quái, rõ ràng cỗ quan tài này nên là của chủ nhân ngôi mộ, nhưng Lâm Dương lại có thể đưa ra kết luận chủ nhân ngôi mộ không coi trọng nơi này.

Lẽ nào, chủ nhân ngôi mộ không coi trọng bản thân mình sao?

Suy đoán này gần như không thể thực hiện được.

Vậy thì chỉ có một khả năng, chủ nhân ngôi mộ bị ép phải xây

dựng ngôi mộ thành như vậy.

Mặc dù nghe như chuyện hoang đường, một người có tư cách xây dựng một khu vực lớn như vậy lại bị ép buộc khi xây dựng mộ, nhưng ngoài lý do này ra, Lâm Dương không có lý do nào khác.

Đây là khả năng duy nhất phù hợp với thực tế hiện tại.

Xem ra chủ nhân của ngôi mộ này lúc sinh thời quả thực phong quang, nhưng sau khi chết, nơi có thể ở cũng chỉ có một không gian chật hẹp như vậy.

Nhưng dù vậy, ở gần ngôi mộ, cũng nên có những thứ có giá trị chứ.

Lâm Dương chuyển ánh mắt sang cỗ quan tài trước mặt, chăm chú nhìn cỗ quan tài hình vuông trước mặt.

Bên ngoài quan tài không có gì cả, chỉ có một vài khối đá được bố trí không theo quy luật, rõ ràng không phù hợp với thân phận của chủ nhân ngôi mộ này.

Trong ngôi mộ hình vuông đó, ngoài bản thân chủ nhân ngôi mộ ra, không thể đặt được thứ gì khác sao?

Những thứ có giá trị đó, hẳn là ở bên trong.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng từng bước đi về phía trước, đến gần cỗ quan tài.

Phía trên quan tài có một vài hoa văn kỳ quái, trông giống như một số loại văn tự cổ, chỉ là Lâm Dương không thể nhận ra được, cho nên lúc này Lâm Dương chỉ tùy tiện nhìn lướt qua thứ bên dưới, không để ý đến hoa văn trên đó nữa, chuyển sự chú ý của mình tập trung vào bản thân cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này trông không giống làm bằng gỗ, nhưng cũng không

phải bằng đá.

Sau khi quan sát kỹ một lúc ở bên cạnh, Lâm Dương cũng không thể đưa ra phán đoán chính xác.

Do dự một lúc, Lâm Dương đặt tay lên trên, cũng có thể cảm nhận được một cảm giác tinh vi.

Có một cảm giác hơi lạnh, đồng thời cũng có một chút trơn láng, khiến tay Lâm Dương khi đặt lên trên, không tự chủ được mà trượt đi.

Thấy sắp trượt ra khỏi quan tài, sau khi thấy tình huống này, Lâm Dương cũng vội vàng dùng tay nắm lấy, nắm lấy một thứ ở bên cạnh.

Nhưng cú nắm này lại không cố định được tay Lâm Dương, ngược lại còn xảy ra một số tình huống khác.

Tay Lâm Dương cùng với thứ mà hắn nắm lấy, lúc này cùng nhau trượt sang một bên, đồng thời mang theo tiếng "két két", khiến Lâm Dương cảnh giác.

Âm thanh do Lâm Dương gây ra truyền ra từ trên cỗ quan tài.

Lâm Dương cũng chuyển tầm mắt nhìn lên trên quan tài.

Vừa rồi tay Lâm Dương đã nắm lấy một vật nhô ra ở bên cạnh nắp quan tài.

Lúc này theo sự di chuyển của tay Lâm Dương, nắp quan tài cũng bị kéo sang một bên.

Cỗ quan tài đã bị Lâm Dương mở ra, lộ ra những thứ bên trong.

Qua nắp quan tài đã được mở ra, Lâm Dương có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cũng nhìn thấy một thứ khiến hắn cảm thấy kinh ngạc.

Trong cỗ quan tài này, Lâm Dương nhìn thấy một cỗ thi thể nữ,

lúc này đang nằm ở chính giữa quan tài.

Đồng thời ở gần thi thể nữ, có một trận ánh sáng lóe lên, chiếu vào mắt Lâm Dương.

Khi nhìn thấy khoảnh khắc ánh sáng lóe lên, Lâm Dương cũng ngây người.

Đã thành thi thể rồi, lẽ nào còn có thể phát sáng?

Khi Lâm Dương cảm thấy bối rối, rất nhanh, hắn đã thấy thứ khiến hắn cảm thấy kinh ngạc, nguồn gốc của những thứ phát sáng đó.

Sau khi Lâm Dương nhìn rõ mới hiểu ra, hóa ra những thứ phát sáng đó không phải là thi thể nữ, mà là những thứ ở dưới thi thể nữ.

Suy đoán trước đó của Lâm Dương không sai, tất cả tài sản của chủ nhân ngôi mộ này quả thực được đặt trong ngôi mộ này, chỉ là khi Lâm Dương nhìn thấy tình huống này, sắc mặt trở nên vô cùng kỳ quái.

Bên dưới cơ thể của thi thể nữ không phải là mặt phẳng gì cả, mà là một số châu báu.

Thi thể này trực tiếp được đặt lên trên châu báu, cho nên khoảnh khắc vừa rồi khi nắp quan tài được mở ra, Lâm Dương mới nhầm lẫn ánh sáng của châu báu là ánh sáng phát ra từ trên người thi thể nữ.

Những món châu báu dưới thân thi thể nữ này, lúc này đang làm cho ánh sáng vốn u ám trong không gian này trở nên sáng hơn, mang lại cho Lâm Dương một cảm giác đặc biệt.

Dường như những món châu báu này đã biến thành một cái kính lúp, khiến Lâm Dương cảm giác không gian ở đây cũng trở nên sáng hơn rất nhiều.

Chương 1014

Cảm giác này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ quái.

Những món châu báu này có thể phản quang, Lâm Dương có thể hiểu được, nhưng ánh sáng trong không gian này vốn đã tương đối yếu ớt, tại sao lại có thể tạo ra hiệu quả giống như một cái kính lúp chứ?

Lâm Dương cảm thấy bất ngờ, cũng đặt tầm mắt lên trên mấy món châu báu.

Những viên châu báu lớn nằm dưới thi thể nữ, có một vẻ đẹp gồ ghề.

Cũng dưới sự tôn lên của những món châu báu này, Lâm Dương cũng phát hiện ra vấn đề của thi thể nữ này.

Trên người thi thể nữ này, dường như đã được đánh sáp, lúc này trông có một lớp dầu bóng trên bề mặt, khiến Lâm Dương nhìn có chút không thoải mái.

Càng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ quái hơn là, trên mặt của thi thể nữ, Lâm Dương không nhìn thấy bất kỳ dấu vết mục nát nào.

Lẽ nào đánh sáp có công năng chống mục nát?

Sự kinh ngạc trong mắt Lâm Dương càng rõ ràng hơn.

Thi thể nữ này sau khi chết, hẳn đã được xử lý đặc biệt, cho nên lúc này cơ thể vẫn duy trì nguyên dạng, không có dấu hiệu mục nát.

Sau khi đứng gần quan sát kỹ một lúc, Lâm Dương cũng có thể xác định, thi thể nữ trước mặt hắn, lúc sinh thời hẳn là rất xinh đẹp, ngũ quan đoan chính, vóc dáng cũng không tệ.

Trong tình trạng được đánh sáp, cơ thể cũng không mất đi nhiều nước, lúc này đứng ở đây nhìn thi thể nữ này, Lâm Dương cũng không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Sau khi quan sát một lúc, Lâm Dương cũng chuyển sự chú ý của mình từ trên người thi thể nữ đi, nhìn sang những món châu báu dưới thi thể nữ.

Trong số những món châu báu đó, có một viên đá quý đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Đó là một viên đá quý màu đỏ sẫm, có hình thoi, trông có vẻ rất có giá trị.

Lâm Dương đưa tay về phía viên đá quý màu đỏ sẫm đó, cùng lúc đó, một sự thay đổi mà Lâm Dương không chú ý đến cũng dần dần xuất hiện.

Khi Lâm Dương đặt tay lên viên đá quý màu đỏ sẫm đó, thi thể nữ trong quan tài xuất hiện một vài thay đổi không thể nhận ra, Lâm Dương ở trên cao tự nhiên cũng không hề hay biết.

Lâm Dương đặt tay lên viên đá quý, sau đó dùng sức cạy một cái, viên đá quý mới bị hắn lấy ra.

Sau đó Lâm Dương phát hiện, viên đá quý này nối liền với quần áo của thi thể nữ, nếu không phải hắn dùng sức cạy, thì căn bản không thể lấy ra được.

Viên đá quý này là trang sức trên quần áo của thi thể nữ, nhưng đã bị Lâm Dương cạy ra rồi, hắn tự nhiên sẽ không đặt nó trở lại.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nắm chặt viên đá quý trong tay, đưa đến trước mặt, cẩn thận quan sát thứ trước mặt, trong mắt mang theo một tia trịnh trọng.

Ánh sáng u ám xung quanh, khi chiếu lên viên đá quý màu đỏ sẫm

này, tỏa ra một ý vị đặc biệt, lọt vào mắt Lâm Dương mang lại cho hắn một cảm giác đặc biệt.

Một cảm giác hoảng hốt khiến suy nghĩ của Lâm Dương có chút hỗn loạn.

Một lúc lâu sau, Lâm Dương mới hoàn hồn, nhìn viên đá quý màu đỏ sẫm trong tay, trong mắt mang theo vẻ thận trọng, vội vàng cất viên đá quý vào trong túi.

Nếu đã lấy được một viên đá quý rồi, vậy thì không cần thiết phải tiếp tục lượn lờ ở đây nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng chuẩn bị đậy nắp quan tài lại.

Lâm Dương đã lấy một ít đồ từ bên trong ra rồi, không thể nào tiếp tục phá hoại nơi nghỉ ngơi yên ổn của người ta được.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Lâm Dương kéo một bên nắp, đồng thời đẩy sang một bên.

Nắp quan tài dường như được làm bằng một loại ngọc thạch đặc biệt, cho nên khi Lâm Dương đẩy, không cần dùng nhiều sức cũng có thể đẩy được nó.

Sau khi Lâm Dương dùng sức, nắp quan tài dần dần khép lại, nhưng ở bước cuối cùng, lại xuất hiện một số vấn đề.

Nắp quan tài vốn nên trực tiếp đậy lại, lúc này lại bị kẹt, giống như bị thứ gì đó chặn lại, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Lâm Dương nhìn vào khe hở của nắp, sau đó thấy có một thứ đen sì, lúc này đang kẹt ở một bên khe hở, chặn lại động tác đậy quan tài của Lâm Dương.

Lẽ nào lúc lấy viên đá quý ra đã vô tình mang nó ra cùng?

Lâm Dương không nghĩ nhiều, đặt tay lên vật cản đó, dùng sức ấn

xuống, định ấn thứ đó xuống.

Theo một cú dùng sức của Lâm Dương, quả thực đã thành công ấn vật cản đó xuống, nhưng sau đó, sắc mặt Lâm Dương lại trở nên vô cùng khó coi.

Vừa rồi Lâm Dương đã thành công ấn thứ đó xuống, nhưng cảm giác ở tay đó, lại khiến hắn liên tưởng đến một số thứ không hay.

Lâm Dương dùng hai ngón tay vừa chạm vào thứ đó xoa vào nhau, có thể cảm nhận được cảm giác nhờn dính ở đầu ngón tay, sắc mặt cũng theo đó mà trầm xuống.

Lúc này Lâm Dương cũng đoán ra được, vội vàng nhìn vào khe hở của nắp.

Khi Lâm Dương nhìn thấy bóng sáng đang di chuyển trong bóng tối âm u của quan tài, hắn biết, mình đã đoán đúng, sắc mặt trở nên vô cùng kinh khủng.

Cũng không quản được nhiều như vậy, hắn nhanh chóng đặt tay sang một bên, nắm lấy mép nắp, dùng sức đậy nắp lại.

Theo một tiếng "rầm", Lâm Dương quả thực đã đậy nắp lại, nhưng sắc mặt lại vì vậy mà trở nên vô cùng khó coi.

Hắn chuyển tầm mắt nhìn xung quanh, cố gắng tìm một lối đi có thể rời khỏi không gian này.

Sau đó, bên trong quan tài cũng bắt đầu có những tiếng động nhỏ xuất hiện, cũng từ nhiều phương diện chứng thực phán đoán của Lâm Dương, thi thể nữ trong quan tài đã xảy ra thi biến.

Có lẽ là do mở quan tài gây ra, cũng có khả năng là do lấy đi viên đá quý màu đỏ sẫm đó.

Tóm lại, lúc này tên trong quan tài đã thi biến, Lâm Dương lúc này

có thể khẳng định như vậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Nếu thứ này thi biến, vậy thì đối với Lâm Dương mà nói, đây không phải là một tin tốt.

Chương 1015

Lâm Dương vừa nghĩ, vừa suy tính xem làm thế nào để rời đi.

Trong không gian này, lối đi duy nhất mà Lâm Dương có thể nhìn thấy, chỉ có lối đi mà sau khi vào sẽ trở nên ngày càng nhỏ.

Lối đi đó rõ ràng không phải là lựa chọn để Lâm Dương có thể rời khỏi đây.

Lối ra khác, Lâm Dương cũng không thấy.

Không thể nào...

Lúc này trong lòng Lâm Dương nảy sinh một ý nghĩ không hay.

Có lẽ đây là một loại kết cấu của ngôi mộ, không có ý định để người vào đây rời đi cũng không chừng.

Từ thi thể nữ được đánh sáp toàn thân mà xem, thi biến không phải là chuyện kỳ quái.

Càng có khả năng hơn là, có lẽ ban đầu cố ý làm thi thể nữ thành hình thái này, khi có người trộm mộ, sẽ giống như vậy, đối mặt với tên đang dần dần tỉnh lại này, chỉ có thể ở đây chờ đợi nó tỉnh lại, sau đó bị ăn thịt.

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng dần dần trở nên âm trầm.

Nếu thực sự là vậy, vậy thì trong không gian này không có lối đi có thể rời đi, cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Lâm Dương không muốn bỏ mạng ở đây như vậy.

Nghĩ vậy, biểu cảm trên mặt Lâm Dương cũng trở nên ngày càng khó coi, sự kinh hãi trong đó gần như không thể che giấu được.

Trong lúc Lâm Dương đang cố gắng tìm lối ra, âm thanh trong quan tài cũng không ngừng truyền ra, giống như dùng móng tay cào vào quan tài xung quanh, tiếng "sột soạt" lúc này truyền vào tai Lâm Dương.

Theo những tiếng cào đó xuất hiện, bản thân cỗ quan tài cũng xuất hiện một số thay đổi.

Nắp quan tài cũng bắt đầu run rẩy, giống như thi thể nữ bên trong đang cố gắng thoát ra.

Lâm Dương nhìn biên độ rung động của cỗ quan tài, cũng có thể xác định, chỉ dựa vào cái nắp này, không thể đè nén được thi thể nữ bên trong.

Đã có thể nhìn thấy nắp quan tài bị thi thể nữ bên trong làm cho rung chuyển sắp đổ, giống như khoảnh khắc tiếp theo nắp sẽ bị hất tung vậy, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh chú ý mọi thứ bắt đầu dần dần cảm thấy bất an.

Thứ bên trong đó, sắp ra rồi.

Nhìn nắp quan tài bắt đầu rung lên, Lâm Dương cũng khom người xuống, nấp sát bên cạnh quan tài.

Nơi này hiện là không gian duy nhất mà Lâm Dương có thể dùng để ẩn nấp.

Xung quanh không có bất kỳ vật cản nào, nếu Lâm Dương đứng ở gần đó, một khi kẻ bên trong đi ra, hắn sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

Vì vậy, lựa chọn duy nhất của Lâm Dương lúc này chỉ có thể là cạnh quan tài.

Lợi dụng nắp quan tài, Lâm Dương nấp ở vị trí này.

Nếu vận may tốt một chút, có lẽ sau khi nữ thi kia đi ra, quay đầu

nhìn quanh không phát hiện gì, biết đâu sẽ quay trở lại quan tài.

Lúc này, phương pháp duy nhất của Lâm Dương chỉ có thể trông cậy vào vận may.

Lâm Dương áp sát người vào một bên quan tài, cảm nhận sự chấn động từ bên trong.

Biên độ chấn động ngày càng lớn.

Một lúc sau, Lâm Dương cảm nhận được vật thể bên trong đang va vào quan tài, rồi động tĩnh đột nhiên giảm đi một chút.

Lâm Dương biết nó đang dồn sức cho một cú đánh cuối cùng, bèn vội vàng vịn vào mép quan tài, cố định thân thể.

Ngay sau đó, Lâm Dương cảm nhận được một chấn động cực lớn truyền ra từ chiếc quan tài bên cạnh, khiến nắp quan tài cũng bị hất tung lên, làm hắn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tuy đã đoán được nữ thi bên trong sẽ dùng sức, nhưng sức mạnh thế này thì Lâm Dương không hề nghĩ tới.

Nắp quan tài bị hất văng ngay lập tức, rơi xuống một nơi cách đó mấy mét.

Lâm Dương nấp bên cạnh quan tài cũng cảm nhận được cảm giác toàn thân run lẩy bẩy là như thế nào.

Lâm Dương nấp ở một chỗ gần đó, đồng thời hơi cau mày, nhìn thứ đang chui ra từ trong quan tài.

Vì góc nhìn hạn chế, Lâm Dương không thể trực tiếp thấy được hình dạng của thứ chui ra từ quan tài.

Nhưng qua cái bóng phản chiếu dưới ánh sáng mờ ảo trên mặt đất, Lâm Dương có thể khẳng định, thứ chui ra từ quan tài chính là nữ thi kia, chính là bàn tay mà trước đó hắn đã cảm nhận được sự mềm

mại khi chạm vào.

Lúc này, Lâm Dương cảm nhận được nữ thi sau khi ra khỏi quan tài dường như đang quan sát xung quanh.

Khi cơ thể nó di chuyển, Lâm Dương cũng cảm nhận được thân thể mình dường như cũng bị kéo theo cùng với quan tài.

Xem ra, sức mạnh của nữ thi này rất lớn, đủ để khi nó xoay người có thể kéo theo cả quan tài và Lâm Dương đang nấp bên cạnh.

Điều này khiến sắc mặt Lâm Dương càng thêm khó coi.

Dựa vào sức mạnh của đối phương, nếu hai bên đối đầu, Lâm Dương chắc chắn sẽ ở thế yếu.

Lâm Dương có thể khẳng định như vậy, hắn dùng sức áp sát người vào một bên, tránh bị nữ thi phía trên phát hiện.

Nấp bên cạnh quan tài, tuy Lâm Dương không thể trực tiếp nhìn thấy bóng dáng nữ thi phía trên, nhưng qua cái bóng trên mặt đất và cảm nhận sự chấn động của quan tài, hắn có thể phán đoán được trạng thái của nữ thi lúc này.

Lâm Dương nín thở, đồng thời cố gắng hết sức để ổn định nhịp tim, cố gắng không để động tĩnh của mình bị nữ thi phát hiện.

Kết quả cũng khá tốt.

Chương 1016

Trong lúc Lâm Dương quan sát, nữ thi đó nhìn quanh một vòng rồi không có động tĩnh gì, rõ ràng là không phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Lâm Dương cảm nhận được cơ thể nó đang dần dần cong trở lại, trên mặt hắn lộ ra một tia vui mừng.

Nữ thi này sắp quay về rồi, lát nữa Lâm Dương có thể tìm cách rời đi.

Nhưng khi nữ thi nằm lại vào trong quan tài, vẻ mặt Lâm Dương lại trở nên vô cùng kỳ quặc, vì hắn đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Nữ thi nằm lại không có nghĩa là hắn có thể dễ dàng rời đi như vậy.

Trong không gian này, Lâm Dương không tìm thấy phương pháp nào để rời đi, cũng không có cơ quan nào cả.

Trong tình trạng này, Lâm Dương cũng không thể tự ý hành động đi tìm kiếm, lỡ như kinh động đến kẻ này thì phiền toái.

Lâm Dương thậm chí còn không thể đứng dậy như vậy, vì vừa rồi nắp quan tài đã bị hất tung khi nữ thi tỉnh lại.

Điều đó cũng cho thấy một điều, một khi Lâm Dương đứng dậy, hắn sẽ dễ dàng bị bại lộ trước mặt nữ thi.

Tình huống này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy bất an.

Hắn chỉ có thể nấp gần đây, thậm chí khi hành động cũng không thể phát ra tiếng động lớn, để tránh đánh thức nữ thi lần nữa.

Như vậy, tình cảnh của Lâm Dương chẳng phải rất tồi tệ sao?

Không thể tùy ý hành động, đồng thời phải lo lắng đủ thứ.

Cứ như vậy, tâm trạng của Lâm Dương trở nên vô cùng tồi tệ, đồng thời ánh mắt nhìn ra xung quanh, cố gắng tìm kiếm thứ gì đó có thể mang lại chuyển biến.

Vì góc độ, Lâm Dương nấp cạnh quan tài cũng phát hiện ra một vài thứ mà trước đó không thấy.

Dưới đáy quan tài, hắn tìm thấy mấy viên gạch rõ ràng có màu sắc khác với những viên đá xung quanh.

Nhìn mấy viên gạch đó, Lâm Dương đưa tay lên trên, quả thực cảm nhận được sự lỏng lẻo của chúng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cho rằng đã tìm được cách rời đi.

Nhìn vào tình trạng của căn phòng đặt quan tài này, người bên trong không có cách nào để rời đi.

Như vậy, chẳng phải những người thợ xây dựng lúc đầu cũng không thể rời đi sao?

Đó là điều không thực tế.

Những vương tộc đó tuy muốn các thợ thủ công cùng bồi táng, nhưng những người thợ này tự nhiên cũng có thể tìm được cách rời đi.

Những viên gạch dưới quan tài này, có lẽ là đường lui mà những người thợ đó đã chuẩn bị cho mình.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng có chút động lòng nhìn mấy viên gạch, sau đó đặt tay lên mép gạch, dùng sức kéo.

Hắn có thể cảm nhận được sự lỏng lẻo giữa các kẽ hở, chỉ là những viên gạch này có lẽ vì đã ở đây quá lâu, Lâm Dương cảm nhận được đất giữa các viên gạch đã trở nên khá chắc chắn, không dễ dàng cạy ra.

Lâm Dương bèn thay đổi tư thế dùng sức.

Lâm Dương ở đó, nhìn viên gạch trong tay, ánh mắt cũng xuất hiện một vài thay đổi.

Sau khi cúi người xuống, phần lớn sức lực toàn thân hắn đều dồn lên trên, cố gắng cạy viên gạch ra.

Nhưng sau khi Lâm Dương cố gắng một lúc, vẫn không thể làm viên gạch lay động chút nào.

Những khối đất xung quanh viên gạch, dưới sự bào mòn của năm tháng, đã biến thành thứ gì đó giống như keo dán siêu dính.

Theo lý thuyết, chỉ cần Lâm Dương dùng đủ sức, có thể tháo viên gạch này ra.

Nhưng lúc này, vấn đề Lâm Dương gặp phải chính là, dù đã dồn hết sức lực toàn thân, hắn vẫn không thể đẩy viên gạch trước mặt ra, chỉ có thể làm nó dịch chuyển một chút.

Điều này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút xấu hổ.

Sau khi tiếp tục thử vài lần, Lâm Dương có thể xác định, chỉ dựa vào sức của mình thì không thể lấy viên gạch này đi.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương đưa tầm mắt nhìn về phía hông mình.

Nếu không thể dùng tay không di chuyển viên gạch, vậy Lâm Dương chỉ có thể mượn ngoại lực.

Trên hông Lâm Dương có một con dao găm, là thứ mà trước đó hắn lấy được từ người đàn ông kia, thứ duy nhất mà vị đại sư phong thủy để lại cho hắn.

Trên bề mặt dao găm có một lớp vết máu mỏng, Lâm Dương có thể nhìn thấy rõ, hắn cũng đưa tay định lau sạch vết máu trên đó.

Nhưng khi tay Lâm Dương đưa lên, hắn lại cau mày, vì thứ này không dễ dàng lau đi được.

Khi Lâm Dương đặt tay lên, hắn có thể phán đoán ra, những vết máu trên đó đã đông lại thành thể rắn.

Tay Lâm Dương sờ lên có thể cảm nhận rõ cảm giác sần sùi, giống như được mài nhám ở một số vị trí, khiến hắn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Thấy không thể lau sạch dao găm, Lâm Dương cũng từ bỏ ý định này, đưa tầm mắt nhìn vào khe hở bên cạnh viên gạch.

Lâm Dương im lặng một lúc, sau đó cắm con dao vào khe hở.

Khi dao găm cắm vào, có một lực cản đè lên nó.

Vết máu đông trên bề mặt dao găm, lúc này sau khi tiếp xúc với những khối đất tích tụ ở khe hở, đã hình thành một lực cản không nhỏ, cản trở động tác của Lâm Dương.

Lâm Dương chỉ có cách tiếp tục tăng thêm sức lực.

Khi sức lực của Lâm Dương tăng lên, dao găm cũng dần dần cắm sâu vào khe hở, chẳng mấy chốc toàn bộ lưỡi dao đã lọt vào, phát ra một âm thanh ma sát chói tai, dữ dội.

Chương 1017

Âm thanh khó chịu vang lên bên tai Lâm Dương, nhưng khi thấy dao găm đã cắm vào thành công, hắn cũng yên tâm phần nào.

Nếu dao găm có thể cắm vào một bên, chỉ cần lặp lại động tác này vài lần, chẳng phải có thể cạy cả viên gạch ra sao?

Nghĩ đến đây, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra một tia vui mừng, như thể đã thấy trước kết cục.

Nhưng vẻ mặt của Lâm Dương chưa duy trì được bao lâu, một luồng khí lạnh lẽo bỗng ập đến bên cạnh, khiến hắn cảm thấy kinh ngạc, rồi quay đầu lại.

Mục đích Lâm Dương muốn đào viên gạch này ra là để có thể rời khỏi đây.

Nguyên nhân Lâm Dương muốn rời đi cũng là vì kẻ ở sau lưng hắn.

Vừa rồi khi Lâm Dương tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc làm thế nào để phá viên gạch, hắn đã tự nhiên quên mất kẻ ở sau lưng.

Phía sau Lâm Dương, nữ thi kia đã bị âm thanh ma sát khi dao găm tiếp xúc với viên gạch đánh thức.

Lúc này, Lâm Dương ý thức được điều này, cảm nhận từng cơn gió lạnh sau lưng, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Không có bất kỳ động tĩnh nào, nhưng Lâm Dương cảm thấy nó đã ra khỏi quan tài rồi.

Cảm giác khiến da thịt Lâm Dương khó chịu này chắc chắn không phải là ảo giác.

Lúc này, Lâm Dương có thể khẳng định như vậy, một tay nắm chặt con dao găm đang cắm trong khe hở, một bên dùng vẻ mặt phức tạp nhìn bức tường trước mặt.

Nhưng sự chú ý của Lâm Dương lại hoàn toàn đặt ở sau lưng, cẩn thận cảm nhận những động tĩnh phía sau.

Lâm Dương yên lặng chờ đợi một lúc, không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào, dường như cảm giác của hắn thật sự chỉ là một loại ảo giác.

Nhưng Lâm Dương vẫn giữ nguyên tư thế căng cứng, không có bất kỳ thay đổi nào.

Bất luận nữ thi phía sau có tỉnh hay không, đối với Lâm Dương lúc này, giải pháp tốt nhất là tiếp tục duy trì tư thế này.

Lâm Dương nghĩ vậy và cũng làm như vậy.

Hắn giữ nguyên tư thế khó xử này, sự chú ý luôn đặt ở sau lưng, không một chút dao động, vì Lâm Dương luôn có thể cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo truyền đến từ phía sau, tự nhiên không dám thả lỏng chút nào.

Sau khi duy trì tư thế này một lúc, Lâm Dương cũng đợi được kết quả mà hắn đang chờ đợi, mặc dù đó không phải là thứ hắn muốn.

Một tiếng thét vang lên từ phía sau lưng Lâm Dương, cũng khiến hắn chú ý, vội vàng lao người về phía trước.

Khi Lâm Dương cúi người xuống, gần như sắp chạm đất, hắn cũng cảm nhận được một luồng gió mạnh lướt qua lưng mình, cũng khiến trên người hắn đổ một ít mồ hôi lạnh.

Thân thể Lâm Dương cong xuống gần như dán chặt vào mặt đất.

Sau khi nhận ra mình đã tránh được một đòn tấn công, hắn cũng

thở phào nhẹ nhõm, lập tức lật người, một cú lộn nhào sang một bên.

Sau một cú lộn nhào, Lâm Dương cũng đã kéo ra một khoảng cách nhất định với nữ thi, ngẩng đầu nhìn về phía nó.

Lâm Dương nhìn về phía nữ thi, ánh mắt cũng trở nên khó coi, tầm mắt đặt lên bàn tay mà nữ thi đưa ra.

Bàn tay đó bị vung ra, từ tư thế đó cũng không khó để phán đoán, vừa rồi suýt nữa tấn công Lâm Dương chính là bàn tay của nữ thi.

Trên bàn tay của nữ thi có những móng tay khá dài, bên cạnh móng tay, Lâm Dương nhìn thấy một lớp ánh sáng kỳ lạ, dường như móng tay của nữ thi cũng có thể phản quang.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương xuất hiện một vài thay đổi.

Móng tay lấp lánh của nữ thi, dù Lâm Dương nhìn thế nào cũng không cảm thấy nó được hình thành tự nhiên.

Nữ thi này vẫn luôn ở trong quan tài, thứ này tự nhiên không phải là bùn đất gì đó.

Sau khi nghĩ đến những viên ngọc trong quan tài, Lâm Dương cũng đoán ra.

Những vết bạc trên móng tay nữ thi, có khả năng là nữ thi cào từ trên ngọc xuống, cũng có thể là ngọc tự nhiên rơi ra.

Lúc này, Lâm Dương nghĩ vậy, nhìn nữ thi ánh mắt cũng trở nên không tự nhiên.

Lớp ánh sáng trên móng tay nữ thi, dù Lâm Dương nhìn thế nào cũng không cảm thấy nó vô độc vô hại.

Từ cách tấn công vừa rồi của nữ thi, một khi nó bắt đầu tấn công, nó sẽ dùng đôi tay đó để tấn công.

Trông khá giống với cách chiến đấu của phụ nữ hiện đại.

Nghĩ đến việc móng tay nữ thi có thể chứa độc tố, Lâm Dương cảm thấy một trận rùng mình, nhìn nữ thi ánh mắt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Từ hành động mà nữ thi không phát hiện ra hắn lúc trước, hắn biết nó có sức mạnh rất lớn, luồng sức mạnh khổng lồ đó cũng là thứ mà Lâm Dương không thể dễ dàng chống lại.

Sức mạnh của nữ thi lớn hơn hắn rất nhiều, lại thêm độc tố không rõ tên trên móng tay, cũng khiến Lâm Dương cảm nhận được áp lực rõ rệt.

Chỉ cần đứng ở đây nhìn chằm chằm vào nữ thi trước mặt, một áp lực vô hình đã bao trùm lấy Lâm Dương.

Đồng thời, xung quanh hắn, từng trận gió lạnh thổi qua, khiến Lâm Dương có thể cảm nhận được cơ thể mình đang dần lạnh đi.

Cảm giác kỳ lạ này cũng khiến Lâm Dương nhận ra có điều không ổn.

Không gian vốn dĩ yên tĩnh, sau khi nữ thi tỉnh lại, lại xuất hiện từng trận gió lạnh, lấy nữ thi làm trung tâm, dường như nó đã trở thành tâm của cơn lốc.

Lúc này, nữ thi cách Lâm Dương không xa cũng có một vài động tác, đứng yên tại chỗ không động đậy, vung tay về phía Lâm Dương.

Nhìn thấy hành động của nữ thi, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là nghi ngờ nó có vấn đề gì không, có thể vì ngủ quá lâu nên trở nên ngốc nghếch chăng, cách một khoảng xa như vậy mà lại tấn công hắn, khoảng cách giữa cánh tay nữ thi đưa ra và Lâm Dương có lẽ phải một mét.

Nhưng chẳng mấy chốc, sự chế giễu trong lòng Lâm Dương đã biến thành kinh ngạc.

Chương 1018

Hắn có thể nghe thấy, sau khi nữ thi thực hiện hành động gần như biểu diễn kia, trong không trung lập tức xuất hiện một vài tiếng động lạ.

Một âm thanh không bình thường lúc này xuất hiện trong không gian trước mặt Lâm Dương, cũng khiến hắn nhận ra.

Không một chút do dự, Lâm Dương đưa tay lên trước người, sau đó một cơn đau rõ rệt truyền đến từ cánh tay, dường như bị hàng chục cây kim đâm vào cùng lúc.

Đợi cơn đau có phần giảm bớt, Lâm Dương mới hạ cánh tay xuống, nhìn vào chỗ đau trên tay.

Chỗ Lâm Dương cảm thấy đau xuất hiện từng lỗ máu nhỏ, vài vết thương to bằng hạt cát xuất hiện trên cánh tay hắn, trong đó có một ít máu tươi đang từ từ chảy ra.

Chuyện gì vậy?

Sau khi phát hiện vết thương trên tay, Lâm Dương cũng cảm thấy rõ ràng có điều không ổn.

Vừa rồi nữ thi chỉ vung tay về phía Lâm Dương từ xa, lại gây ra tổn thương như vậy.

Rõ ràng chỉ nhẹ nhàng vung tay một cái, lại tạo thành vết thương rõ ràng như vậy cho Lâm Dương.

Vừa rồi trong lúc nữ thi vung tay, Lâm Dương không hề nhìn thấy bất kỳ vật gì bị ném ra.

Không đúng, Lâm Dương nhanh chóng nghĩ ra.

Vết thương dạng hạt trên cánh tay đã khiến hắn nghĩ đến một vài thứ.

Không phải là không có vật gì bị ném ra, mà là Lâm Dương không nhìn thấy.

Trên móng tay của nữ thi, những thứ rơi ra từ ngọc, rõ ràng đã bị vung ra trong hành động vừa rồi của nó, dựa vào sức mạnh của bản thân nữ thi, bắn vào cánh tay Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy một trận đau đớn.

Sau khi phát hiện ra điều này, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cánh tay đối phương.

Bây giờ xem ra, chỉ kéo giãn khoảng cách với nữ thi này có lẽ cũng không an toàn.

Những thứ trên tay nó có thể theo cánh tay mà bị vung ra, cũng đồng nghĩa với việc nữ thi này có khả năng tấn công từ xa.

Bản thân nữ thi cũng ý thức được điều này, nếu không thì vừa rồi nó đã không tấn công Lâm Dương từ xa như vậy.

Trí thông minh của nữ thi này cũng không thấp như Lâm Dương nghĩ lúc trước, ngược lại nó còn biết cách sử dụng sức mạnh của mình.

Như vậy xem ra, tình cảnh hiện tại của Lâm Dương trở nên vô cùng nguy hiểm.

Nữ thi trước mặt hắn có sức sát thương mạnh mẽ, không phải là thứ mà Lâm Dương có thể chống đỡ.

Nhìn thấy Lâm Dương, nữ thi tự nhiên sẽ không ngừng tấn công về phía hắn.

Nữ thi tiếp tục vung cánh tay, tiếp tục vung những thứ đó về phía

Lâm Dương.

Những vật dạng hạt bị nữ thi ném ra bay trong không trung, phát ra âm thanh chói tai.

Lâm Dương cũng không tiếp tục dùng thân thể mình để cản, vội vàng lao người sang một bên. *Keng keng keng.* Sau khi Lâm Dương né được những hạt đó, từng hạt một rơi vào bức tường đá phía sau hắn, phát ra âm thanh của vật cứng va chạm.

Không ngừng lăn lộn trên mặt đất, sắc mặt Lâm Dương vô cùng khó coi, đồng thời cũng đang suy nghĩ.

Nữ thi này không ngừng tấn công tại chỗ, trông không có vẻ gì là sẽ kiệt sức.

Lâm Dương rõ ràng không có khả năng đó, nếu cứ tiếp tục kéo dài, người đầu tiên tỏ ra mệt mỏi chắc chắn là hắn.

Suy nghĩ những chuyện này, Lâm Dương cũng biết không thể tiếp tục như vậy nữa.

Cuộc tấn công của nữ thi Lâm Dương có thể đoán trước để né tránh, nhưng đó cũng chỉ là một lúc mà thôi.

Mỗi lần di chuyển, Lâm Dương đều có thể cảm nhận được tinh lực và thể lực của mình bị tiêu hao, vì vậy lúc này hắn cũng đặt sự chú ý vào dưới chân nữ thi.

Ở đó, có một con dao găm.

Vừa rồi hắn đang ở đó đào gạch, dao găm vẫn còn cắm trên đó.

Tay không tấc sắt tự nhiên không thể đánh bại nữ thi này, Lâm Dương cần vũ khí.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lao về phía nữ thi phía trước với tốc độ cực nhanh.

Lâm Dương dùng tốc độ cực kỳ nhanh lao về phía nữ thi bên kia.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Lâm Dương đã né được một đòn tấn công tầm xa khác của nữ thi, đến trước mặt nó, đồng thời vung tay về phía cơ thể nữ thi.

Lòng bàn tay nghiêng đi, nắm thành hình dao, nhanh chóng chém về phía cơ thể nữ thi trước mặt.

Sau khi tay dao của Lâm Dương chém lên, một luồng phản lực rõ rệt dội lại, khiến Lâm Dương cảm thấy một trận đau nhói.

Cho dù không cần nhìn, từ cảm giác phản hồi này, Lâm Dương cũng có thể xác định, tay của mình lúc này đã trở nên sưng đỏ.

Điều này Lâm Dương có thể chắc chắn, dù sao thì lực phản hồi lại cho hắn cũng rất lớn.

Cạnh bàn tay vì thế mà trở nên có chút tê dại, lúc này Lâm Dương cũng không để ý đến điều này, sự chú ý của hắn phần lớn tập trung vào kẻ trước mặt.

Có lẽ vì bị Lâm Dương tấn công, trạng thái của nữ thi lúc này lập tức trở nên cuồng bạo, hoàn toàn không thể so sánh với trước đó.

Ban đầu Lâm Dương cho rằng cuộc tấn công trước đó của nữ thi là trạng thái sau khi bị kinh động tỉnh lại, nhưng so với thế công của nữ thi hiện tại, nó giống như một con cừu non hiền lành vậy.

Lâm Dương biết, đây không phải là đang nói đùa, kẻ này lúc này có sức mạnh cường đại như vậy, Lâm Dương có thể khẳng định.

Chương 1019

Trước đó nữ thi chỉ không ngừng vung những hạt ngọc trong tay, nhưng sau khi bị Lâm Dương tấn công, mặc dù Lâm Dương không gây ra bất kỳ tổn thương nào, nhưng đối với nữ thi mà nói, đó cũng là một sự khiêu khích vô cùng lớn.

Lúc này Lâm Dương cũng cảm nhận sâu sắc được uy lực của nữ thi.

Đến gần, Lâm Dương có thể thấy được, vẻ mặt của nữ thi trước mặt dường như cũng có một vài thay đổi.

Nhìn ánh mắt nó cũng trở nên vô cùng kỳ quặc, dường như đối với Lâm Dương sinh ra một loại biểu tình gần như ghét bỏ.

Lúc này Lâm Dương tự nhiên cảm thấy bất ngờ, có chút khó tin, chẳng lẽ nữ thi trước mặt hắn có một mức độ lý trí nhất định sao?

Sau khi nảy ra ý nghĩ này, Lâm Dương cũng bị dọa cho giật nảy mình, sau đó tập trung sự chú ý vào nữ thi trước mặt.

Do sự khiêu khích của Lâm Dương, lúc này nữ thi bắt đầu tấn công về phía hắn.

Hai tay nhanh chóng vung vẩy, những hạt trên móng tay cũng bay ra, va vào người Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy đau đớn rõ rệt.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương chú ý đến một điểm, trong mắt nữ thi, hắn nhìn thấy một tia thần sắc của con người.

Trong một khoảnh khắc, Lâm Dương gần như tưởng rằng mình đã nhìn lầm.

Nữ thi này vốn đã có thần trí nhất định, chuyện này khiến Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc, kết quả lại nhìn thấy trong mắt đối

phương có thần sắc tương tự như con người.

Phát hiện này tự nhiên khiến Lâm Dương không nhịn được muốn xác nhận lại, nhưng cuộc tấn công của nữ thi đã đến trước mặt hắn.

Những hạt văng ra từ trên móng tay nữ thi tạo ra một vài lỗ máu trên người Lâm Dương, tuy không trực tiếp đánh ngã hắn, nhưng cũng khiến hắn cảm thấy một luồng khó chịu rõ rệt.

Dù sao mỗi một động tác đều sẽ kéo theo vô số vết thương trên người, từ đó gây ra cơn đau dữ dội.

Lâm Dương không kịp để ý đến những cơn đau bùng phát trên người, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh hung bạo ập đến trước mặt.

Không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, trong nhận thức của Lâm Dương, luồng sức mạnh hung bạo đột nhiên bùng phát này trong nháy mắt đã nhấn chìm hắn.

Cả người Lâm Dương bay ra ngoài, đập vào bức tường đá phía sau.

Sau khi đầu Lâm Dương đập vào bức tường đá, hắn có thể cảm nhận được một cơn đau ở sau gáy, cảm giác âm ỉ.

Phần trước mặt của Lâm Dương bị va đập mạnh hơn, dường như đã tê dại, không còn cảm giác gì trên cơ thể, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, trong mắt có thể nhìn thấy những vòng sao vàng.

Khi cảm giác sai lệch của cơ thể truyền đến, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được một cảm giác chóng mặt rõ rệt theo sau, khiến hắn cảm thấy có chút buồn ngủ.

Trong trạng thái này, Lâm Dương muốn giữ tỉnh táo, nhưng khi hắn vừa thử làm vậy, đã bị một cơn buồn ngủ lớn hơn tấn công, Lâm Dương từ từ nhắm mắt lại.

Vào lúc cuối cùng, Lâm Dương nhìn thấy nữ thi đang tiến lại gần, một cơn đau truyền đến từ một nơi nào đó ở phía trước.

Chẳng lẽ phải chết ở đây sao?

Lâm Dương không cam lòng nghĩ, nhưng đôi mắt nhắm chặt cũng không có vẻ gì là muốn mở ra, cứ như vậy hôn mê ngủ thiếp đi.

Đến khi Lâm Dương tỉnh lại lần nữa, hắn có thể nhìn thấy một tia sáng yếu ớt rơi xuống bên cạnh, cũng khiến hắn cảm thấy rõ ràng có điều không ổn.

Mặc dù Lâm Dương đã hôn mê, nhưng vào lúc cuối cùng hắn cảm nhận được những gì, bây giờ tự nhiên có thể nhớ lại rõ ràng.

Cuối cùng dường như đã bị tấn công?

Lâm Dương nhớ lại nơi cảm thấy đau lúc đó, cũng đưa tay về phía đó.

Đó là một vị trí trên ngực Lâm Dương, cơn đau âm ỉ, khi Lâm Dương đưa tay đến, vẫn có thể cảm nhận được.

Sau khi Lâm Dương cẩn thận sờ một lúc, cũng có thể xác định, vết thương trên ngực hắn, là vết thương hình dấu răng.

Lúc này Lâm Dương có thể khẳng định như vậy, sắc mặt cũng trở nên có chút kỳ quặc.

Nữ thi đó để lại một dấu răng trên ngực Lâm Dương, nhưng lại không giết hắn, là chuyện gì vậy?

Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại không thể có được câu trả lời.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương đưa sự chú ý nhìn ra xung quanh, muốn tìm kiếm nguồn gốc của tia nắng.

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, cũng thay đổi hướng nhìn.

Theo ánh nắng chiếu xuống từ phía trên, Lâm Dương nhanh chóng phát hiện ra vị trí ánh nắng rơi xuống.

Ánh nắng chiếu xuống từ một khe hở bị mở ra.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kích động, vì khe hở đó ở không xa phía trên hắn.

Khe hở phía trên Lâm Dương có đường kính khoảng một mét, trông giống như bị thứ gì đó cưỡng ép phá vỡ.

Khi Lâm Dương đưa tầm mắt nhìn ra xung quanh, sự kinh ngạc trên mặt hắn cũng không thể che giấu được, trực tiếp biểu hiện ra ngoài, không còn nghi ngờ gì nữa.

Lúc này vị trí Lâm Dương đang ở chính là căn phòng mà hắn đã hôn mê trước đó.

Lâm Dương đang ngồi dựa vào một bên tường, vẻ mặt cũng trở nên ngơ ngác.

Lâm Dương ở trong căn phòng ban đầu, nữ thi có thể giết hắn bất cứ lúc nào lại không cánh mà bay.

Điều này cũng khiến vẻ mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Tại sao mình còn sống?

Nữ thi đó lại đi đâu rồi?

Chương 1020

Vết thương trên ngực lại là chuyện gì, lúc này Lâm Dương có những suy nghĩ như vậy, trong mắt không ngừng xuất hiện sự bối rối rõ ràng.

Những bối rối này cũng không dễ dàng giải quyết được, vì vậy Lâm Dương cũng không nghiên cứu sâu quá lâu, nhanh chóng định đứng dậy.

Lâm Dương chống hai tay xuống đất, dùng sức ấn một cái, cũng miễn cưỡng nâng người lên.

Dựa vào lực này, Lâm Dương cũng thuận thế đứng dậy.

Trong khoảnh khắc Lâm Dương đứng dậy, cũng có một luồng đau đớn ập đến, toàn thân trên dưới đều có những cơn đau lớn nhỏ khác nhau, cùng lúc tấn công về phía hắn, khiến hắn không khỏi lùi lại vài bước.

Sau khi khó khăn lắm mới đứng vững, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút kỳ quặc.

Vừa rồi luồng đau đớn kích thích mãnh liệt đó chỉ truyền đến trong một khoảnh khắc, sau đó liền biến mất.

Dường như nỗi đau tích tụ đã lâu cùng lúc biến mất, cơ thể Lâm Dương sau đó có một cảm giác được thả lỏng, tâm trạng thoải mái cũng tự nhiên xuất hiện trong cơ thể, khiến Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Trước đó những vết thương do nữ thi tấn công gây ra, lúc này không còn cảm giác đau nữa.

Lâm Dương cúi đầu xuống, cũng có thể phát hiện, những vết máu

trên cơ thể hắn ban đầu đã bị mở ra, lúc này bắt đầu mưng mủ.

Chẳng lẽ mình đã hôn mê một thời gian dài sao?

Cảm nhận tình trạng cơ thể, Lâm Dương cũng nghĩ vậy, sau đó phủ nhận suy nghĩ này, vì bụng hắn không đói, không đến mức đói không chịu nổi.

Tình huống này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc rõ rệt.

Khoảng vài giờ đồng hồ, có thể khiến vết thương mưng mủ sao?

Rõ ràng không khoa học.

Suy nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng di chuyển cơ thể, đồng thời quan sát xung quanh nơi đã trở nên hỗn loạn, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Nơi này sở dĩ có thể nhận ra là vị trí hắn hôn mê chính là nhờ nắp quan tài ở một bên.

Sau khi nhìn thấy nắp quan tài đó, Lâm Dương mới có thể xác định vị trí của mình.

Lúc này, Lâm Dương cũng chỉ có thể nhìn thấy nắp quan tài đó, mà không thể nhìn thấy quan tài, hoặc là, trước mặt Lâm Dương cũng chỉ có những mảnh vỡ của quan tài.

Những mảnh vỡ của chiếc quan tài hình vuông, lúc này rơi ở một bên, giống như giấy bị xé nát.

Những mảnh vỡ này rải rác trên mặt đất, trông cũng vô cùng quỷ dị.

Mảnh vỡ đúc bằng ngọc thạch, căn bản không dễ dàng bị vỡ như vậy.

Cũng có nghĩa là, chiếc quan tài vỡ nát trước mặt hắn là do nữ thi

làm, cũng là nơi khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, tại sao nữ thi đó lại làm vậy?

Nhìn những bức tường đá và quan tài bị phá hủy xung quanh, Lâm Dương cũng có thể đoán ra, nữ thi đó dường như đã rời khỏi đây.

Nếu thời gian lùi lại vài giờ trước, hẳn là lúc trời tối, vào lúc đó, nữ thi đã phá hủy những bức tường đá xung quanh, sau đó rời khỏi nơi này.

Có lẽ vì nguyên nhân này, nên Lâm Dương mới không chết, nếu không thì hắn cũng không thể tìm ra lý do nào khác để sống sót.

Sau một hồi tìm kiếm, Lâm Dương cũng tìm ra cách mà nữ thi rời đi.

Trên một bức tường đá, hắn nhìn thấy những vết lõm lồi lõm, bắt đầu leo dần lên trên.

Nhìn những vết tích như vậy, Lâm Dương cũng hình dung ra, nữ thi đó đã trèo lên mép tường, sau đó khi lên đến đỉnh, trực tiếp dùng sức mạnh hung bạo của mình phá vỡ trần nhà, rồi rời khỏi đây.

Lúc này, từ lỗ hổng phía trên, Lâm Dương cũng nghe thấy một vài âm thanh, dường như có người đang lớn tiếng la hét ở đó, cũng thu hút sự chú ý của hắn.

Là những người cứu viện sao?

Trong mắt Lâm Dương cũng xuất hiện một tia sáng, mở miệng định trả lời.

Nhưng câu trả lời dự kiến không hề phát ra từ miệng Lâm Dương, ngược lại khiến hắn cảm thấy cổ họng lúc này trở nên vô cùng khàn khàn, sắc mặt vô cùng bất an.

Cổ họng khàn khàn, cũng không thể trả lời tiếng la hét ở trên.

Lâm Dương cũng đang lo lắng, lỡ như họ không phát hiện ra mình ở đây thì sao?

Chẳng phải sẽ phải tiếp tục ở đây sao?

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía một viên đá trên mặt đất, nhặt lên, sau đó ném lên trên.

Viên đá bay ra khỏi lỗ hổng đó, chẳng mấy chốc, Lâm Dương nghe thấy tiếng kinh ngạc từ trên truyền đến, sau đó nhìn thấy một bóng người trong lỗ hổng.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng vội vàng vẫy tay, thu hút sự chú ý của người đó.

"Này, có người ở đây, mau lên!" Sau khi nhìn thấy Lâm Dương đang nhảy nhót, người đàn ông ở trên cũng hét lên với đồng bạn của mình.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dương cũng được vài người dùng công cụ nâng lên.

Sau khi ra ngoài, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương không phải là vui mừng, mà là nhắm mắt lại ngay lập tức.

Ánh sáng bên ngoài quá chói, Lâm Dương trước đó vẫn luôn ở dưới lòng đất, sau khi nhìn thấy cảnh này, lập tức bị kích thích.

Sau khi cứu Lâm Dương ra, vài người cũng nhìn thấy những vết thương trên người hắn, từng người một vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, sau đó nhanh chóng đưa Lâm Dương đến bệnh viện.

Sau này khi Lâm Dương ở trong bệnh viện, cũng đã hiểu được những chuyện liên quan.

Sự kiện sập lòng đất trước đó là một tai nạn, không liên quan gì đến hắn, việc ném đá chỉ là một sự trùng hợp, chỉ là những chuyện

này xảy ra đúng vào lúc động đất mà thôi.

Chương 1021

Lâm Dương ở trong bệnh viện chỉ vài ngày là đã khỏi gần hết.

Đến khi Lâm Dương xuất viện, đã là chuyện của vài ngày sau.

Lúc này vết thương trên người Lâm Dương cũng đã khỏi gần hết, hắn cũng thuận lợi lên đường đi tìm Lưu Tư Vũ.

Lúc này Lâm Dương cũng đã trên đường đi, dừng lại ở một thị trấn giữa đường.

Trong thị trấn này có một truyền thuyết, khiến Lâm Dương sinh ra một chút hứng thú, khiến hắn không khỏi dừng lại ở nơi này.

Trong thị trấn này gần đây dường như có vài thứ kỳ lạ xuất hiện.

Vào ban đêm, sẽ có một thứ quỷ dị xuất hiện.

Theo lời miêu tả của người dân địa phương, nó cũng mới xuất hiện trong thời gian gần đây, giống như một người phụ nữ mặc áo đỏ, sẽ đi lang thang ở những nơi này vào nửa đêm.

Lời nói này cũng khiến Lâm Dương nghĩ đến một vài chuyện.

Nữ thi đột ngột rời khỏi ngôi mộ trước đó cũng mặc một bộ đồ đỏ.

Sau khi rời khỏi ngôi mộ, Lâm Dương cũng đã nhờ thủ đoạn của Hàn Mộc Nghiên để tìm kiếm nữ thi đã biến mất, nhưng cuối cùng cũng không có kết quả gì, dường như nữ thi đó đã bốc hơi khỏi thế gian.

Hiện tượng này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút tương đồng.

Chỉ xuất hiện vào ban đêm, vừa hay khớp với đặc điểm của sinh

vật giống cương thi như nữ thi.

Lại thêm bộ quần áo màu đỏ giống nhau, cùng với tin tức nữ thi biến mất không thấy tăm hơi, Lâm Dương cũng có thể mạnh dạn suy đoán, người phụ nữ quỷ dị ở nơi này lúc này, rất có thể là nữ thi đã mất tích.

Với suy nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đã dừng lại ở đây, xuống xe giữa đường.

Đối với những bí mật trên người nữ thi, Lâm Dương vô cùng tò mò.

Dù sao vào lúc cuối cùng, trong mắt nữ thi, Lâm Dương đã nhìn thấy màu sắc nghi ngờ là trí tuệ, tự nhiên khiến hắn cảm thấy mới lạ, Lâm Dương là lần đầu tiên nhìn thấy sự tồn tại như vậy.

Nữ thi đó tuy trông giống sản phẩm của thi biến, chỉ là không giống với "tống tử" bình thường, cách hành động của nó không hoàn toàn dựa vào bản năng, nếu không thì Lâm Dương lúc này cũng sẽ không đứng ở đây.

Lâm Dương nghĩ vậy, trong mắt cũng có thể nhìn thấy một tia sáng quỷ dị.

Sau khi vào thị trấn, Lâm Dương nhanh chóng tìm được một nhà trọ.

Nơi này vốn không phải là điểm du lịch, lại thêm gần đây có tin đồn về chuyện kia, cũng khiến Lâm Dương thuê được một căn nhà với giá thấp, tạm thời ở lại đây.

Khi bước vào nhà trọ đã thuê, vẻ mặt Lâm Dương cũng vô cùng khoa trương, đó cũng là chuyện bình thường, dù sao người bình thường cũng khó mà tưởng tượng được, chỉ tốn một số tiền nhỏ như vậy, làm thế nào để thuê được một căn nhà lớn như vậy.

Nhà trọ mà Lâm Dương thuê lúc này là một căn nhà độc lập, có hai tầng lầu, kèm theo một cái sân, giá nhà trọ còn rẻ hơn cả khách sạn ở các thành phố lớn.

Sau khi xem quảng cáo, Lâm Dương quyết định ở lại đây.

Sau khi trả tiền, đến đây, đã mang lại cho Lâm Dương một sự bất ngờ, nhiều hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Lúc này Lâm Dương khẳng định như vậy, sau đó đi về phía tầng hai của ngôi nhà.

Mặc dù Lâm Dương đã thuê một căn nhà lớn như vậy, nhưng hắn cũng chỉ có một mình, tự nhiên không thể lấp đầy tất cả các nơi trong nhà, chỉ có thể có lựa chọn tìm một căn phòng phù hợp.

Với suy nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng dần dần tìm kiếm ở nơi này, nhanh chóng đi dạo hết các phòng ở đây một lượt.

Trong nhà được trang bị đầy đủ các thiết bị sinh hoạt, chỉ cần vào dọn dẹp đơn giản là có thể ở được, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng hài lòng, đáng đồng tiền bát gạo.

Nhưng có một điểm khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, trong một căn phòng hẻo lánh ở tầng một, Lâm Dương không nhìn thấy bất cứ thứ gì, không chỉ không nhìn thấy bất kỳ chăn nệm nào, hắn thậm chí còn không nhìn thấy một món đồ nội thất nào, căn phòng trống không.

Sau khi Lâm Dương bước vào, ngoài bụi bặm bị hất lên, không thấy gì cả.

Lúc này Lâm Dương cũng đã đi ra khỏi căn phòng này, lấy điện thoại ra, chuẩn bị hỏi người cho thuê phòng.

Mặc dù nơi này dù nhìn thế nào cũng đáng tiền, nhưng căn phòng trống không này lại khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Gọi vào số điện thoại đã lưu, tiếng chuông kéo dài gần một phút, không có bất kỳ phản hồi nào, người đó dường như không ở gần điện thoại, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy một trận bối rối, mới mười mấy phút, đã bận rộn như vậy sao?

Nghĩ vậy, Lâm Dương đã gửi một tin nhắn đi, đại khái giải thích tình hình, sau khi bày tỏ sự hài lòng, sau đó ở cuối tin nhắn, đặc biệt đề cập đến căn phòng trống không.

Nhìn thấy tình trạng gửi tin nhắn sau khi quay vòng tròn đã được gửi đi thành công, Lâm Dương cũng biết, cuộc gọi vừa rồi thực sự không có người nghe, không phải là vấn đề tín hiệu tốt hay không.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía căn phòng trước mặt, sau đó bước vào.

Vừa rồi Lâm Dương chỉ đơn giản đi một vòng bên trong, sau khi xác nhận trong phòng không có gì, Lâm Dương trực tiếp bước vào.

Mở cửa phòng, bụi bặm như dự đoán, bị cửa phòng mở ra mang theo, bay vào mặt Lâm Dương.

Lâm Dương dùng một tay che mặt, nhìn căn phòng trước mặt, sắc mặt phức tạp.

Cửa phòng được mở ra, cảnh tượng không một vật bên trong cũng hiện ra trước mắt Lâm Dương, khiến hắn có thể nhìn thấy toàn bộ.

Trong phòng không có gì, cách khoảng hai mét, có thể nhìn thấy tường nhà.

Trên tường và trên mặt đất đều có một ít bụi bặm, khiến Lâm Dương không khỏi cau mày.

Đồng thời, Lâm Dương cũng chú ý đến, lần đầu tiên vào căn phòng này, có một vài nơi hắn không chú ý, nhưng sau khi ra ngoài rồi lại vào, hắn phát hiện, chiều dài của căn phòng này dường như có vấn

đề, Lâm Dương chú ý đến điểm này.

Vừa rồi khi ở ngoài gọi điện thoại, mặc dù điện thoại không gọi được, nhưng Lâm Dương cũng đã ở đó đợi một lúc, quan sát một vài cảnh vật xung quanh, cũng phát hiện ra, căn phòng này nhìn từ bên ngoài, hẳn là có chiều rộng khoảng bốn năm mét.

Rõ ràng khi nhìn từ bên ngoài, căn phòng này hẳn phải rộng bốn năm mét, nhưng khi Lâm Dương vào bên trong, lại phát hiện căn phòng chỉ rộng hai mét.

Chương 1022

Điều này tự nhiên khiến hắn cảm thấy có điều không ổn.

Chẳng lẽ bức tường ở đây dày đến một hai mét sao?

Làm sao có chuyện đó được.

Sau khi Lâm Dương suy luận ra điểm này, sắc mặt cũng xuất hiện thay đổi tinh tế, trong căn phòng này có thể ẩn giấu thứ gì đó, lúc này hắn cũng đưa ra kết luận này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi vào trong phòng, đến bên cạnh bức tường, nhìn bức tường đầy bụi bặm, trên mặt hắn có thể thấy được vẻ mặt phức tạp.

Bụi trên tường rất dày, rõ ràng đã lâu không có ai lau chùi, hiện tượng này tự nhiên không bình thường.

Nhà ở đây đều cho thuê, các phòng khác tuy cũng cần dọn dẹp một chút mới có thể ở, nhưng cũng không đến mức đầy bụi như thế này.

Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó hiểu, liền đặt tay lên tường.

Khi tay Lâm Dương đặt lên tường, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến, cũng khiến hắn kinh ngạc.

Có nhiều bụi như vậy làm vật cản mà vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của bức tường, thật không bình thường.

Vuốt ngón tay sang một bên, để lộ ra màu sắc của bức tường, Lâm Dương im lặng một lúc, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn bức tường trước mặt.

Trên bức tường trước mặt, bụi bặm đã bị hắn lau đi một phần,

khiến hắn có thể nhìn rõ hoa văn trên tường.

Một hoa văn màu đỏ sẫm lúc này xuất hiện trên tường, cũng khiến tâm trạng Lâm Dương trở nên vô cùng kỳ quặc.

Hoa văn màu đỏ sẫm, giống như một con rắn, uốn lượn trên tường, và xếp thành một hình dạng khác, trông vô cùng quỷ dị.

Khí lạnh mà Lâm Dương cảm nhận được khi chạm vào tường đều truyền ra từ hoa văn trên tường, lúc này hắn có thể khẳng định như vậy.

Sau khi hoa văn trên tường xuất hiện, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, không khí xung quanh dường như cũng trở nên lạnh hơn, lúc này hắn cảm thấy có chút khó chịu.

Cau mày nhìn chằm chằm vào hoa văn trước mặt, Lâm Dương sau khi suy nghĩ, thử ấn tay lên hoa văn trước mặt.

Tay vừa tiếp xúc với hoa văn này, một cảm giác lạnh lẽo lập tức truyền đến từ đầu ngón tay, cũng khiến hắn không nhịn được cau mày.

Cảm giác khi chạm vào hoa văn rất kỳ lạ, không giống như sơn đã khô, trong phán đoán của Lâm Dương, ngược lại càng giống da của sinh vật.

Lúc này có từng trận ma sát nhỏ truyền đến tay hắn, nhưng lại không làm cho sự di chuyển của hắn bị cản trở rõ rệt.

Trong cảm giác thô ráp này vẫn có thể trải nghiệm được một cảm giác trơn tru, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Tay Lâm Dương men theo đường viền của hoa văn, di chuyển trên tường.

Chẳng mấy chốc, hắn đã lau sạch toàn bộ bụi bặm trên các hoa

văn nối liền, để lộ ra phần lớn hoa văn.

Những đường hoa văn phức tạp, lúc này ngưng tụ thành một hình dạng giống như cái đầu, trong đó có một vài nơi hoa văn bị che khuất dưới lớp bụi, nhưng Lâm Dương vẫn có thể miễn cưỡng phân biệt được hình dạng cụ thể của hoa văn này, dường như là hình đầu trâu, hai sừng đều hiện ra, cho hắn một cảm giác khác lạ.

Lâm Dương quan sát một lúc, vẻ mặt cũng dần trở nên nghiêm túc, sau đó từ từ đi về phía trung tâm của bức tường.

Sau khi những hoa văn này được hắn lau sạch bụi và lộ ra, hắn cũng tìm thấy một thứ giống như cơ quan.

Ở chính giữa những hoa văn màu đỏ sẫm này, Lâm Dương nhìn thấy một chỗ lồi lên.

Nơi đó vẫn là hoa văn màu đỏ sẫm, nhưng khi tay hắn đi qua trước đó, có thể cảm nhận được sự cản trở rõ rệt.

Lúc đó hắn không để ý, bây giờ sau khi đã lau ra hình dạng của hoa văn, hắn cũng có thời gian rảnh để để ý đến thứ này.

Đến chỗ lồi lên đó, hiện ra trước mắt hắn là một điểm nhỏ lồi lên trên viên gạch.

Sau khi hắn hơi dùng sức, điểm nhỏ đó bị hắn ấn xuống, khiến vẻ mặt hắn cũng dần trở nên nghiêm túc.

Nếu không đoán sai, phía sau căn phòng này hẳn là có một mật thất, như vậy mới có thể giải thích tại sao ở đây lại có không gian bị mất đi.

Sau khi Lâm Dương ấn điểm nhỏ lồi lên đó xuống, bức tường trước mặt hắn cũng bắt đầu di chuyển, từ từ dịch sang một bên, và phát ra âm thanh của đá va chạm vào nhau.

Sau đó, một lối đi mở ra trước mặt Lâm Dương, có thể nhìn thấy mật thất sâu hơn bên trong.

Lâm Dương lập tức đi vào, khi hắn vào trong đó, một mùi vị kỳ lạ truyền đến đầu mũi, khiến hắn lập tức cảm thấy cổ họng có chút ngứa, ho mấy cái mới đỡ, sau đó ánh mắt cũng xuất hiện một vài thay đổi.

Vì hắn đã phát hiện ra thứ gì đó, trong mật thất trước mặt, xuất hiện một tấm lệnh bài.

Cách hắn một đoạn ngắn, đặt trên một cái bàn thờ, lập tức thu hút ánh mắt hắn.

Sau khi chú ý đến tấm lệnh bài đó, sắc mặt Lâm Dương cũng vô cùng không tự nhiên.

Ở đây xuất hiện một tấm lệnh bài, dù thế nào cũng không nghĩ tới.

Lệnh bài đại diện cho một người đã chết nào đó, cách trang trí ở đây rõ ràng là đang cúng bái chủ nhân của lệnh bài.

Nhưng khi thuê căn nhà này, hắn không hề nghe nói gì, chẳng lẽ đây không phải chỉ là một nhà trọ đơn thuần sao?

Tại sao lại có thứ này?

Lúc này sắc mặt Lâm Dương khó coi, cũng nhớ lại, lúc đó khi thuê nhà của người đàn ông kia, vẻ mặt người đàn ông đó vô cùng ân cần, lúc đó hắn là nên nhận ra mới phải.

Nhìn tấm lệnh bài từ xa, Lâm Dương không tiếp tục đến gần, chuẩn bị rời khỏi đây.

Nơi dùng để cúng bái người khác, hắn không định tùy tiện xông vào, đó là không tôn trọng người ta.

Lâm Dương hiện đang đứng ở một góc phòng, dùng một ánh mắt

phức tạp, gắt gao nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt.

Chương 1023

Căn phòng dùng để tế tự này vô cùng bất thường.

Trong một căn gác cho thuê lại xuất hiện thứ này, chẳng lẽ chủ nhân của ngôi nhà cũng không biết sự tồn tại của nó sao?

Nghĩ đến những lớp bụi phủ trên cơ quan, Lâm Dương cũng có lý do để tin rằng, chủ nhân của ngôi nhà có thể không hiểu rõ cấu tạo bên trong căn phòng này.

Nhưng như vậy lại có một vài vấn đề khó giải thích, nếu chủ nhân của ngôi nhà không biết ở đây có những thứ này, vậy tại sao Lâm Dương có thể thuê được căn nhà này với giá rẻ như vậy?

Chỉ vì những lời đồn không khoa học đó, dù sao cũng không đến mức giá rẻ như vậy, lông mày Lâm Dương lúc này cũng hơi nhíu lại, không thể hiểu rõ lý do cụ thể rốt cuộc là gì.

Giữa cách bài trí của căn phòng này và chủ nhân của ngôi nhà, nhất định có một mối liên hệ nào đó.

Lúc này Lâm Dương đưa ra kết luận này, trong mắt cũng có thể nhìn thấy ánh sáng rõ ràng.

Lúc này, Lâm Dương cũng nghe thấy một vài âm thanh, dường như truyền đến từ bên ngoài ngôi nhà, nghe giống như tiếng bước chân hoảng loạn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng quay đầu, nhìn ra bên ngoài ngôi nhà.

Quả nhiên, ánh nắng chiếu vào đó đã bị một bóng người che khuất, Lâm Dương cũng có thể nhận ra, đó là một người đàn ông.

Vì ánh sáng bị che khuất một phần, lúc này Lâm Dương cũng không thể nhìn rõ hình dạng cụ thể của người đó, nhưng có thể nhìn

rõ dáng người của người đàn ông trước mặt.

Chỉ cần nhìn qua một chút, Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra, đó là người trước đó đã cho hắn thuê nhà, dáng người gầy gò đó, Lâm Dương chắc chắn mình không thể nhìn lầm.

Sau khi xác định được điều này, Lâm Dương cũng vội vàng đi về phía cửa nhà.

Lâm Dương vừa đi ra ngoài, có thể nghe thấy âm thanh rõ ràng, giọng của người đàn ông nghe có vẻ vô cùng không kiên nhẫn.

"Vào trong đó rồi à?" Giọng của người đàn ông vô cùng không kiên nhẫn, dường như đối với hành động tùy tiện của Lâm Dương cảm thấy vô cùng bất mãn.

"Sao vậy?

Tôi chỉ tùy tiện xem qua thôi." Nhìn sắc mặt của đối phương, Lâm Dương cũng hỏi, đồng thời trong mắt hắn có thể nhìn thấy một tia thần sắc khác thường.

Vừa rồi người đàn ông nói với Lâm Dương, nghe giống như đang huấn thị, nhưng Lâm Dương chú ý đến, khi đối phương nhìn thấy hắn ở trong căn phòng này, vẻ mặt hoảng loạn của đối phương, tuy nhanh chóng che giấu đi, nhưng Lâm Dương vẫn chú ý đến điểm này, tia thần sắc lóe lên đó đã bị hắn phát hiện.

Nhìn bộ dạng ngụy trang của người đàn ông, Lâm Dương cũng đoán ra, nơi này quả thực có một vài vấn đề, người đàn ông này có biết một chút.

Nếu đã như vậy, chắc chắn phải moi được một vài thông tin từ miệng đối phương, hắn không thể ở một nơi không rõ ràng như vậy được.

Từ bộ dạng vừa hoảng loạn vừa muốn che giấu của đối phương,

những thông tin liên quan ở đây dường như bất lợi với đối phương.

Lâm Dương đưa ra kết luận này, vẻ mặt trong mắt cũng bắt đầu trở nên phức tạp.

"Tôi không phải đã gọi điện thoại cho cậu rồi sao?

Sao không nghe?

Nơi này không thể tùy tiện vào được." Thấy Lâm Dương chất vấn, người đàn ông như bị khiêu khích, vội vàng bắt đầu quát tháo về phía hắn.

Nghe lời của người đàn ông, trên mặt Lâm Dương cũng xuất hiện vẻ mặt bối rối rõ ràng.

Lâm Dương cúi đầu, nhìn vào điện thoại của mình, trong điện thoại không có bất kỳ dấu vết nào của cuộc gọi đến.

Nhưng khẩu khí của người đàn ông trước mặt lại vô cùng tự nhiên, không giống như đang nói dối.

Lời nói dối dễ bị chọc thủng như vậy cũng không cần thiết phải nói ra.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lật lòng bàn tay ra, điện thoại của hắn lộ ra bên ngoài, có thể để người đàn ông nhìn thấy.

Thấy hành động của Lâm Dương, người đàn ông trước tiên cảm thấy sửng sốt, sau đó dường như đã hiểu ra, có chút không dám tin nhìn về phía điện thoại của Lâm Dương.

Sau khi nhìn vào giao diện trên điện thoại của Lâm Dương, vẻ mặt người đàn ông cũng trở nên vô cùng khó coi.

Thấy hình ảnh trên điện thoại của Lâm Dương, sắc mặt người đàn ông cũng bắt đầu có thay đổi.

Vẻ mặt nghiêm nghị ngụy trang để che giấu lúc này dần dần biến

mất, chuyển sang một màu sắc kinh hoàng, giống như đã nhìn thấy một sự tồn tại nào đó không tên.

Lúc này Lâm Dương cũng đang quan sát ở một bên, sự thay đổi vẻ mặt của người đàn ông tự nhiên cũng bị hắn thu vào mắt.

"Trong phòng rốt cuộc là gì." Thấy bộ dạng của người đàn ông, Lâm Dương đoán ra, vội vàng hỏi như vậy.

"Hóa ra là thật… hóa ra là thật." Lời của Lâm Dương, người đàn ông dường như không nghe thấy, chỉ cúi đầu lẩm bẩm, khiến Lâm Dương ở một bên cũng cảm thấy khó hiểu.

"Thứ đó là thật, rốt cuộc là gì?" Lúc này vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, đi mấy bước về phía trước, sau đó nắm lấy vai của người đàn ông trước mặt, vội vàng truy hỏi.

"Tôi không biết, đừng hỏi tôi, ở lại mấy ngày rồi đi đi." Người đàn ông bị Lâm Dương đè vai, vẻ mặt hoảng loạn ban đầu nhanh chóng trôi đi, bình tĩnh lại, vẻ mặt Lâm Dương cũng xuất hiện thay đổi.

Nguyên nhân vẻ mặt Lâm Dương thay đổi tự nhiên là vì kẻ trước mặt này.

Sau khi bình tĩnh lại, người đàn ông nói với Lâm Dương một câu như vậy, sau đó quay người chuẩn bị rời đi, đã đi được mấy bước.

"Anh định đi đâu?" Hành động của người đàn ông tự nhiên thu hút sự chú ý của Lâm Dương, tay hắn không hề rời khỏi vai người đàn ông, lúc này cũng dùng sức nắm chặt vai hắn.

Bị Lâm Dương nắm chặt, bước chân của người đàn ông cũng vì thế mà dừng lại, sau đó vung tay, dùng sức đập vào tay Lâm Dương, gạt tay hắn ra.

Sức của người đàn ông rất lớn, Lâm Dương còn chưa kịp phản

ứng, tay đã bị gạt ra.

Sau đó người đàn ông cũng đi dần về phía trước.

Lâm Dương ở phía sau cũng vì hành động dứt khoát của người đàn ông mà ngẩn người.

Chương 1024

Nhìn người đàn ông đang dần rời đi, Lâm Dương cũng đuổi theo về phía trước, nhanh chóng đuổi kịp hắn.

Sau khi đuổi kịp người đàn ông, Lâm Dương lập tức tóm lấy hai tay gã, đồng thời dùng giọng điệu không mấy thiện cảm nói: "Đi đâu thế?

Tại sao lại bỏ chạy?" Tóm lấy cánh tay của gã, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng người đàn ông đang không ngừng run rẩy.

Một lúc sau, gã dường như cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Dương, ta vẫn có thể thấy rõ sự sợ hãi.

Người đàn ông nhìn Lâm Dương, ánh mắt không còn hoảng hốt như trước, nhưng vẻ mặt vẫn lộ rõ sự không tự nhiên.

Trước sự truy vấn của Lâm Dương, người đàn ông nhanh chóng trả lời.

Từ lời nói của gã, Lâm Dương cũng dần dần hiểu ra nguyên nhân sự việc.

Căn nhà này sở dĩ có thể thuê được với giá rẻ như vậy, ngoài những chuyện gần đây, những thứ bên trong căn nhà cũng có tác dụng rất lớn.

Trong căn phòng này có những thứ không may mắn.

Bài vị được thờ cúng kia cũng không phải của người đã khuất, chỉ là một thứ được coi như quỷ thần mà thôi.

Căn nhà đã lâu không xảy ra sự cố lớn.

Sau khi người đàn ông nhờ người dọn dẹp một lượt, nó đã được để trống cho đến tận bây giờ, gần đây mới bắt đầu cho thuê lại, và Lâm Dương là vị khách thứ hai.

Vị khách đầu tiên đã chết.

Khi người khách đó qua đời, xung quanh cũng có lời đồn về một nữ tử áo đỏ.

Cũng vì lời đồn này mà người đàn ông không liên hệ đến vấn đề của chính căn nhà, chỉ tiếp tục hạ giá thuê xuống, thu hút Lâm Dương.

Nhưng khi phát hiện điện thoại của Lâm Dương không có bất kỳ tín hiệu nào, người đàn ông cũng nhớ lại lời đồn về căn phòng này.

Trong những lời đồn ban đầu, thứ được thờ cúng trong căn phòng này là một quỷ quái, một thứ có thể mê hoặc lòng người, khiến người ta mê loạn.

Dĩ nhiên, người đàn ông không tin vào những lời này, nên cũng chưa bao giờ để tâm, cho đến khi nhìn thấy điện thoại của Lâm Dương mới dần ý thức được.

"Lời này có ý gì?" Nhìn vẻ mặt phức tạp của người đàn ông, Lâm Dương cảm thấy khó hiểu, vội vàng truy hỏi, người đàn ông vẫn chưa nói xong.

"Anh xem sẽ biết." Người đàn ông nói, rồi đưa điện thoại của mình cho Lâm Dương.

Nhìn cánh tay đang duỗi ra của gã, Lâm Dương im lặng một lúc, dường như đã ý thức được điều gì đó, nhưng lại có chút khó tin.

Sau một hồi do dự, ta nhận lấy điện thoại của gã.

Lâm Dương cầm điện thoại, nhanh chóng lướt đến trang nhật ký cuộc gọi và hiểu ra mọi chuyện.

Trên chiếc điện thoại này, Lâm Dương có thể thấy nhiều bản ghi cuộc gọi giống hệt nhau.

Mấy bản ghi này ngoài thời gian chênh lệch ra thì không có gì khác biệt, và số điện thoại được gọi chính là số của Lâm Dương.

Nhìn thấy những bản ghi này, Lâm Dương cũng hiểu tại sao người đàn ông lại có biểu cảm như vậy.

Trên điện thoại của ta không có những bản ghi cuộc gọi này, và ta cũng không có bất kỳ ấn tượng nào về chúng.

Cộng thêm lời người đàn ông nói trước đó, rằng quỷ quái kia có sức mạnh mê hoặc lòng người, có lẽ ta đã gặp ma thật rồi.

Như vậy cũng có thể giải thích tại sao người đàn ông lại có biểu cảm như gặp ma.

Lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên có chút kỳ quái.

Bản ghi trên điện thoại sẽ không giả được.

Thời gian mấy cuộc gọi đó cũng vừa vặn khớp với thời gian ta vào phòng.

Tình huống đặc biệt này tự nhiên khiến Lâm Dương và người đàn ông có chung một suy nghĩ.

Lúc này, Lâm Dương nhìn vào ánh mắt hoảng loạn của gã, cũng biết rằng gã đàn ông này phần lớn không nói dối, cũng không có lý do gì để lừa gạt, hơn nữa cũng sẽ không có ai rảnh rỗi làm trò trên điện thoại của mình.

Suy nghĩ một hồi, Lâm Dương cũng bắt đầu nhớ lại những chuyện xảy ra sau khi vào phòng, chẳng lẽ thật sự gặp ma rồi sao?

Sau khi vào nhà, Lâm Dương tìm thấy cơ quan, sau đó mở căn phòng nhỏ bên trong, thấy được những thứ bên trong, rồi bị người

đàn ông này tìm thấy.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Lâm Dương không gặp phải thứ gì kỳ lạ, tự nhiên cũng không giống như đã gặp ma.

Nhưng thông tin hoàn toàn khác biệt trên điện thoại lại khiến Lâm Dương cảm thấy có gì đó không ổn.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, Lâm Dương rơi vào trầm tư.

"Tôi đi trước đây, còn tiền đã trả tôi sẽ không hoàn lại.

Nếu anh muốn, có thể ở thêm một thời gian nữa, không cần trả thêm tiền." Thấy Lâm Dương nghe xong lời mình không hề sợ hãi, ngược lại còn trở nên như vậy, người đàn ông vội nói, rồi dần dần lùi về phía sau và rời đi.

Người đàn ông rời đi không làm gián đoạn suy nghĩ của Lâm Dương.

Lâm Dương nhanh chóng sáng mắt lên, ta đã nghĩ ra một điều.

Thời gian, vấn đề mấu chốt nhất là thời gian!

Theo cảm nhận của ta, ta chỉ mới vào phòng một lúc rồi rời đi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, người đàn ông đó có thể đến kịp không?

Chương 1025

Lâm Dương cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng nhìn vào điện thoại của mình.

Người đàn ông đã đi xa tự nhiên không thể trả lời câu hỏi của Lâm Dương, nhưng ta có thể nhìn vào điện thoại của mình, trên đó có thời gian ta gọi cho gã trước khi vào phòng.

Ước tính thời gian một cách đại khái, rồi kết hợp với thông tin trên điện thoại để phán đoán, chỉ trong chốc lát, Lâm Dương đã phát hiện ra nguồn gốc của sự bất thường.

Theo cảm nhận của ta, ta chỉ ở trong căn phòng đó chừng mười phút, nhưng từ thời gian Lâm Dương ước tính, ta đã ở trong phòng khoảng một tiếng đồng hồ.

Vậy vấn đề đã đến, khoảng thời gian đã mất đó rốt cuộc đã đi đâu?

Ánh mắt Lâm Dương lúc này cũng mang theo một tia kinh ngạc.

Theo Lâm Dương, không nên gặp phải những chuyện này mới đúng.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng không thể đưa ra kết quả hợp lý, chỉ có thể lắc đầu, quay trở lại căn phòng.

Mặc dù căn phòng bên cạnh có chút vấn đề quỷ dị, nhưng cũng không ngăn được hành động của Lâm Dương.

Sau khi trở lại phòng, Lâm Dương dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá căn phòng trước mặt.

Thông qua cuộc đối thoại với người đàn ông lúc trước và suy nghĩ của mình, Lâm Dương phát hiện ra một vấn đề, đó là ta đã mất đi một

khoảng thời gian, thậm chí ta còn không có ký ức về khoảng thời gian đó.

Trong khoảng thời gian đó, Lâm Dương không biết mình đã làm gì, thậm chí còn đi xóa cả bản ghi trên điện thoại, nếu không điện thoại của ta không có lý do gì lại biến thành như vậy.

Lâm Dương vừa nghĩ vừa dùng ánh mắt quỷ dị nhìn căn phòng trước mặt.

Mặc dù lúc này Lâm Dương không rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng việc mất đi một phần ký ức đó rõ ràng có liên quan đến căn phòng này.

Nhưng đứng trong căn phòng này, Lâm Dương chỉ có thể cảm nhận được cảm giác u ám truyền đến từ hai bên, chỉ là cảm giác chủ quan, còn những dị thường khác có thể quan sát bằng mắt thường thì Lâm Dương không phát hiện ra bất cứ điều gì.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng nhíu mày, có lẽ không phải là không thể phát hiện, mà là trên phương diện chủ quan, không thể ý thức được sự tồn tại của đối phương.

Lúc này Lâm Dương có suy nghĩ như vậy.

Nếu không thể phát hiện ra đối phương, vậy thì những lời đồn quỷ dị ở nơi này làm sao có thể truyền ra ngoài được?

Vậy chỉ có một lời giải thích, chỉ trong tình huống đặc biệt mới có thể chú ý đến sự tồn tại của đối phương.

Lúc này Lâm Dương nghĩ như vậy, cũng từ từ bước ra khỏi căn nhà.

Ra khỏi nhà, Lâm Dương mở chức năng quay phim của điện thoại, sau đó đặt điện thoại ở một nơi nào đó bên ngoài, dùng mấy cành cây để cố định lại.

Tiếp đó, Lâm Dương đi vào trong, đồng thời cũng không quên để thân ảnh của mình luôn ở trong phạm vi quay của điện thoại.

Cứ như vậy, Lâm Dương đi vào trong nhà.

Sau khi bước vào, Lâm Dương cảm thấy rất giống với trước đây, ngoài không khí có chút âm lạnh xung quanh thì không có cảm giác đặc biệt nào khác, trước mặt Lâm Dương là một linh đài tế tự đơn giản.

Lâm Dương giữ nhịp bước chậm rãi như vậy, sau khi đi dạo một vòng bên trong, ta quay trở lại bên ngoài, lấy chiếc điện thoại đang kẹp giữa những cành cây ra, xem lại đoạn phim vừa quay được.

Trong thư mục, ta tìm thấy vị trí lưu trữ tệp video, sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng, Lâm Dương cũng mở đoạn phim vừa quay.

Lâm Dương nhấn nút phát, hình ảnh tĩnh bắt đầu chuyển động.

Người trong hình là Lâm Dương, lúc này đang dần dần đi vào trong nhà.

Từ góc nhìn của Lâm Dương, căn nhà đó rất u ám, trong đó không có bất kỳ ánh sáng nào, chỉ có thể thông qua một phần ánh nắng chiếu vào từ bên ngoài để nhìn thấy một phần cảnh vật bên trong.

Trông có vẻ mọi thứ đều rất bình thường, giống hệt những gì Lâm Dương đã thấy.

Nhưng khi Lâm Dương trong video tiến về phía trước, môi trường tối tăm trong nhà cũng bắt đầu xuất hiện một số thay đổi.

Căn nhà vốn rất u ám, trong đó lại xuất hiện một luồng sáng.

Khi nhìn thấy những ánh sáng đó, phản ứng đầu tiên của Lâm Dương là mình đã nhìn nhầm.

Một luồng sáng lạc lõng xuất hiện trong video, trông giống như

một hình vẽ bước ra từ bức tranh vậy.

Rõ ràng nó có thể tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt trong bóng tối, nhưng Lâm Dương lại không thể nhìn thấy nguồn sáng đó có ánh sáng mạnh chiếu vào nơi khác, giống như một bóng đèn tụ tập ánh sáng lại một chỗ.

Lúc này, trên trán Lâm Dương cũng xuất hiện một tia mồ hôi lạnh.

Bởi vì trước đó khi Lâm Dương đi vào trong nhà, chắc chắn không phát hiện ra thứ này.

Lâm Dương lúc này có thể khẳng định như vậy, dù sao cũng là chuyện mới xảy ra mấy phút trước, Lâm Dương không đến nỗi ngay cả điều này cũng không nhớ.

Vậy vấn đề là, thứ đang ở trước mặt Lâm Dương lúc này, dù nhìn thế nào cũng không giống một thứ có thể ẩn mình trong bóng tối mà không bị Lâm Dương phát hiện.

Vậy tại sao trước đó Lâm Dương không thể nhìn thấy nó?

Lâm Dương lúc này cảm thấy một tia sợ hãi, chẳng lẽ thật sự tồn tại những thứ không thể quan sát bằng mắt thường sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng đột nhiên phát hiện, lưng mình đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Dù sao đây cũng là một chuyện có thể gây chấn động thế giới quan của mình, tự nhiên không thể dễ dàng bị bỏ qua như vậy.

Lâm Dương lắc đầu, tiếp tục tập trung sự chú ý vào đoạn video.

Video vẫn chưa xem hết, rốt cuộc thứ phát sáng bên trong là gì, Lâm Dương vẫn chưa đưa ra được kết luận.

Theo video phát, Lâm Dương bên trong đang đi lại trong nhà, còn vật thể phát sáng kia thì di chuyển theo Lâm Dương, khiến Lâm

Dương bên ngoài có thể cảm nhận được một áp lực rõ ràng.

Chương 1026

Cảm giác lạnh lẽo mà Lâm Dương cảm nhận được khi đi dạo trong nhà trước đó, không lẽ là thứ này sao?

Dần dần, thứ phát sáng đó cũng ngày càng đến gần Lâm Dương, sắp chạm vào Lâm Dương trong video.

Lâm Dương bên ngoài nhìn vào màn hình, ánh mắt cũng trở nên ngày càng tập trung, trên mặt mang theo vẻ kinh hãi rõ ràng.

Đột nhiên, video bị đứng hình.

Ngay lúc vật thể phát sáng sắp chạm vào Lâm Dương, video bị tạm dừng.

Không, không phải tạm dừng, không có bất kỳ thông báo nào hiện ra, chỉ là đoạn video vốn đang mượt mà bỗng nhiên dừng lại.

Thấy vậy, Lâm Dương tự nhiên cũng cảm thấy kỳ lạ, nhấn các nút trên điện thoại, nhưng lại không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Dù nhấn nút nào, màn hình cũng bị kẹt lại ngay khoảnh khắc vật thể phát sáng chạm vào Lâm Dương trong video.

"Chẳng lẽ điện thoại hỏng rồi sao?" Nhìn chiếc điện thoại như đồ bỏ đi, biểu cảm của Lâm Dương cũng rất kỳ quặc, dù sao điện thoại lại biến thành như vậy đúng lúc đang phát đến thời khắc quan trọng, Lâm Dương tự nhiên sẽ suy nghĩ nhiều hơn.

Đột nhiên, Lâm Dương nghĩ ra, ngón tay chạm vào một nút lồi ở cạnh điện thoại, nhấn mạnh xuống.

Sau khi đợi vài giây, màn hình điện thoại cũng chuyển sang màu đen.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tốt rồi, cưỡng chế tắt máy không có vấn đề gì.

Việc bị kẹt lúc này, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.

Sau khi cưỡng chế tắt điện thoại, Lâm Dương dường như thở phào nhẹ nhõm.

Điện thoại có thể tắt máy, ít nhất cũng chứng minh rằng nó không phải vì đã quay phải thứ không nên tồn tại mà biến thành như vậy.

Tiếp đó, Lâm Dương định khởi động lại điện thoại, nhưng lại phát hiện điện thoại hoàn toàn không thể khởi động.

Dù Lâm Dương có làm thế nào với những nút bấm đó, giao diện của điện thoại vẫn luôn là một màu đen kịt, cho Lâm Dương một dự cảm không lành.

Lâm Dương quan sát kỹ điện thoại, cũng phát hiện ra một vấn đề, đó là điện thoại của ta, ở mặt bên đã xuất hiện một vết nứt, một vết nứt không biết từ lúc nào đã xuất hiện, kẹt ở cạnh điện thoại của Lâm Dương.

Vết nứt này rất sâu, Lâm Dương ở bên cạnh cũng không thể nhìn thấy điểm sâu nhất của nó.

Nhìn cảnh tượng như vậy, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên có chút kỳ quái.

Xem ra điện thoại không thể khởi động là do vết nứt này gây ra một số trục trặc.

Nhưng như vậy, có một vấn đề, Lâm Dương đã làm rơi điện thoại lúc nào?

Vẻ mặt Lâm Dương trở nên vô cùng hoang mang.

Trong ký ức của ta, cách đây không lâu, điện thoại của ta vẫn có

thể sử dụng bình thường, kết quả bây giờ lại có thể nhìn thấy một vết nứt trên đó.

Hiện tượng bất thường này tự nhiên thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Một vết nứt vô lý xuất hiện trên điện thoại của Lâm Dương.

Vị trí của vết nứt này ở một nơi rất dễ thấy ở cạnh điện thoại, chỉ cần dùng tư thế bình thường để cầm điện thoại là có thể cảm nhận rõ ràng vết nứt trên điện thoại.

Lúc này, Lâm Dương dùng sức nắm chặt điện thoại của mình, cũng có thể khẳng định quan điểm này.

Theo ký ức của Lâm Dương, vài tiếng trước, khi lần đầu tiên vào căn phòng này, ta có gọi điện cho chủ nhà, rất bình thường.

Lúc đó, Lâm Dương đáng lẽ phải phát hiện ra điều bất thường mới đúng, nhưng lúc đó Lâm Dương hoàn toàn không nhận ra chuyện này.

Lâm Dương lúc này phát hiện ra có gì đó không ổn.

Hoặc là lúc đó vết nứt trên điện thoại không rõ ràng, nên Lâm Dương đã bỏ qua, hoặc là vết nứt này được tạo ra sau đó, trong vòng vài tiếng ngắn ngủi, đã tạo ra một vết nứt như vậy khi Lâm Dương không chú ý.

Nhưng thật vô lý.

Trong khoảng thời gian này, chiếc điện thoại luôn được dán chặt vào người Lâm Dương, căn bản không có cơ hội bị va đập như vậy.

Theo ký ức của Lâm Dương, ta cũng không va chạm với những vật cứng như tường, chiếc điện thoại trên người ta lẽ ra sẽ không bị tổn thương như vậy.

Vậy thì thời điểm điện thoại xảy ra vấn đề, chính là lúc ta mất đi một phần ký ức.

Lâm Dương nhanh chóng định vị được một thời điểm.

Ký ức về khoảng thời gian đó, Lâm Dương không thể nhớ lại, tự nhiên cũng đã quên mất chuyện điện thoại bị nứt.

Nhìn vết nứt trên điện thoại, Lâm Dương chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã suy luận ra những điều này, nhưng trên mặt ta lại không có chút đắc ý nào, bởi vì chuyện này, chỉ dựa vào một chút kết luận như vậy cũng không thể tìm ra manh mối thích hợp.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng thở dài, cảm thấy khá xui xẻo.

Rõ ràng chỉ là đến đây tìm manh mối về nữ thi áo đỏ, nhưng lại gặp phải chuyện này.

Căn phòng với lời đồn kỳ quái, ký ức bị mất, điện thoại không biết vì sao lại bị nứt, tất cả đều khiến Lâm Dương cảm thấy dường như đã gặp phải trở ngại.

Lâm Dương nhìn sắc trời bên ngoài, lúc này sắp tối rồi, phải tranh thủ trước khi trời tối, nhanh chóng đi sửa điện thoại mới được.

Trước khi sắc trời tối hẳn, cuối cùng ta cũng tìm thấy một tiệm sửa chữa ở một nơi nào đó trong thị trấn nhỏ này, đưa điện thoại đến đó.

Tiệm sửa chữa này có lẽ rất có tay nghề.

Chương 1027

Điện thoại của Lâm Dương sau khi được kiểm tra đơn giản một lượt đã được sửa xong.

Nhìn chiếc điện thoại có thể khởi động lại, vẻ mặt Lâm Dương cũng tràn đầy may mắn.

Xem ra, những dữ liệu trong điện thoại cũng không bị mất.

Lúc rời đi, Lâm Dương cũng không quên hỏi, rốt cuộc điện thoại hỏng vì nguyên nhân gì.

Câu trả lời từ người thợ sửa chữa lại khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Mặc dù trên điện thoại có một vết nứt, nhưng nguyên nhân điện thoại hỏng lại không có quan hệ nhân quả trực tiếp với vết nứt này.

Dường như một bộ phận cảm quang nào đó bên trong điện thoại xảy ra vấn đề, đồng thời ảnh hưởng đến mạch điện, mới dẫn đến sự cố của điện thoại.

Còn về vết nứt trên vỏ ngoài điện thoại, tuy trông rất đáng sợ, nhưng lại không ảnh hưởng đến các bộ phận bên trong, nên người thợ cũng không chủ động giúp Lâm Dương sửa chữa.

Nghe xong câu trả lời này, biểu cảm của Lâm Dương cũng rất kỳ quái.

Bộ phận cảm quang bị hỏng?

Câu trả lời này Lâm Dương hoàn toàn không ngờ tới.

Nhắc đến bộ phận cảm quang, Lâm Dương nghĩ đến quả cầu ánh sáng mà điện thoại đã quay được lúc cuối.

Có phải vì đã quay vật thể phát sáng đó mà dẫn đến hiện tượng này không?

Có khả năng, bởi vì bộ phận cảm quang vốn không phải là một bộ phận thường dùng.

Lâm Dương cũng không chủ động bật chức năng cảm quang của điện thoại, tự nhiên không có lý do gì lại hỏng trước các bộ phận khác.

Trên đường về, Lâm Dương mở điện thoại, tìm lại đoạn video đã xem dở lúc trước, chuẩn bị phát lại.

Lâm Dương thuận lợi tìm thấy tệp đó, nhưng lại không thể mở được.

Tệp này không còn là định dạng video có thể phát, mà đã biến thành một tệp mã lỗi.

Nếu không phải trong thư mục này Lâm Dương chỉ lưu trữ vài tệp, có lẽ cũng không thể tìm ra nó.

Tên tệp đã biến thành mã lỗi, mở ra cũng là một tài liệu định dạng mã lỗi.

Sau khi Lâm Dương tự tay thay đổi tên hậu tố, cũng chỉ nhận được một định dạng video không thể phát.

Đoạn video quay được trước đó, lúc này đã hoàn toàn biến mất, khiến tâm trạng Lâm Dương đang đi trên đường cũng trở nên sa sút.

Có lẽ, việc điện thoại bị hỏng quả thực có liên quan đến việc quay phải thứ đó cũng không chừng.

Định dạng video đã bị hỏng, Lâm Dương không còn để tâm nữa.

Có lẽ là một sự trùng hợp, cũng có lẽ liên quan đến thứ đã thấy hôm đó.

Nhưng lúc này, theo Lâm Dương thấy, so với việc nghiên cứu tệp video bị hỏng, thì nhanh chóng nghiên cứu lời đồn trong căn phòng này sẽ thực tế hơn.

Lâm Dương lúc này nghĩ như vậy.

Mang theo suy nghĩ đó, Lâm Dương nhanh chóng quay trở lại căn phòng.

Trước mặt Lâm Dương là căn phòng quỷ dị.

Nhớ lại cảnh tượng không thu hoạch được gì trước đó, Lâm Dương sau khi suy nghĩ, không đi thẳng vào, mà ngược lại khóa căn phòng đó lại.

Trước khi chuẩn bị kỹ càng, Lâm Dương không định tiếp tục tiến vào căn phòng đó để thăm dò nữa.

Mặc dù bên trong chỉ có một vài đồ trang trí đơn giản, nhưng những chuyện mà Lâm Dương gặp phải trong quá trình thăm dò lại không đơn giản như vậy.

Với suy nghĩ đó, Lâm Dương cũng nhanh chóng quay trở về phòng nghỉ.

Sau khi nghỉ ngơi trong phòng một lúc, khi Lâm Dương ra ngoài, trời đã tối.

Lâm Dương cũng rời khỏi căn gác này, đến con phố của thị trấn.

Thị trấn này dường như không có thứ gọi là chợ đêm.

Đi trên đường phố, Lâm Dương không nhìn thấy người qua lại nào khác, dường như người trong thị trấn này đều đã đi nghỉ ngơi cả rồi.

Lâm Dương lúc này cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lúc Lâm Dương vừa quay về căn gác, trên đường vẫn có rất nhiều

người đi bộ.

Nhưng ta chỉ mới nghỉ ngơi trong phòng khoảng nửa tiếng, trước mặt ta đã không còn một ai, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, tất cả mọi người đều đã trở về nhà của mình rồi sao?

Chuyện này không bình thường.

Phải biết rằng, ngay cả ở những làng quê hẻo lánh, vào lúc chạng vạng vẫn sẽ có người đi lại trên đường mới đúng.

Nhưng lúc này, trên con phố ở đây, không một bóng người, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng không tự nhiên.

Trên con phố vắng vẻ chỉ có một mình Lâm Dương, gió lạnh ban đêm thổi vào người ta, cũng khiến Lâm Dương nghĩ đến một điều.

Bình thường, thị trấn này tuyệt đối không như vậy.

Chương 1028

Bây giờ trên đường không có một ai, có lẽ là vì lời đồn trước đó, lời đồn ban đầu đã thu hút Lâm Dương, quỷ nữ áo đỏ xuất hiện, lời đồn này đã thu hút Lâm Dương.

Ban đầu nếu không vì lời đồn này mà liên hệ đến nữ thi áo đỏ mất tích trước đó, Lâm Dương căn bản sẽ không đến thị trấn này, tự nhiên cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện như bây giờ.

Lâm Dương nghĩ như vậy, bất tri bất giác cũng đã đi đến một nơi cực kỳ trống trải.

Nơi này cũng giống như con phố mà Lâm Dương đã đi qua trước đó, đều không có một người đi bộ nào, nhưng cũng có một điểm khác biệt, đó là nơi Lâm Dương đang đứng lúc này, ngay cả một công trình kiến trúc cũng không có.

Trong phạm vi tầm mắt của Lâm Dương, công trình gần nhất với vị trí của ta cũng ở cách đó vài mét.

Đây là một nơi giống như quảng trường sao?

Lâm Dương nhìn không gian trống trải gần đó, có suy nghĩ như vậy.

Trong quảng trường này, không có thứ gì cả.

Nếu phải nói có thứ gì thu hút sự chú ý ở đây, thì ở chính giữa quảng trường, Lâm Dương có thể nhìn thấy một mặt đất có hoa văn kỳ lạ.

Mặt đất ở đó không giống với những nơi khác, trên đó có những vị trí được vẽ bằng một loại sơn kỳ lạ.

Trông những loại sơn ngũ sắc đó đã vẽ ra một thứ giống như một

vòng tròn, và bị Lâm Dương ở đây chú ý đến.

Nhìn quảng trường trước mặt được trang trí bằng loại sơn kỳ lạ, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ quái, vội vàng đi về phía trước.

Khi Lâm Dương đi đến phía trên của hoa văn kỳ lạ đó, cũng có thể nhìn rõ hoa văn đó rốt cuộc là thứ gì.

Một hình vẽ gần giống hình tròn, trong đó có một số hoa văn như hoa sen, xen kẽ hòa vào nhau, tạo thành hình tròn cuối cùng này.

Hình tròn này không lớn, chỉ cao và rộng khoảng hai mét.

Đứng gần đó, Lâm Dương nhìn hình vẽ này, trên mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Hình vẽ này trông rất kỳ lạ, quan trọng nhất là, ở khoảng cách gần như vậy, Lâm Dương có thể ngửi thấy mùi sơn tỏa ra từ hình vẽ.

Dường như, gần đây mới có người vẽ hình vẽ này ở đây.

Tình huống quỷ dị này tự nhiên khiến Lâm Dương phát giác có gì đó không ổn.

Lâm Dương cúi người xuống, đưa tay lên trên hình vẽ.

Lòng bàn tay nhẹ nhàng chạm vào hình vẽ, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến đầu ngón tay của Lâm Dương.

Nhìn ngón tay dính một chút màu sắc, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút kỳ quái.

Quả nhiên, hình vẽ ở đây vừa mới được vẽ cách đây không lâu, sơn còn chưa khô hẳn.

Sau khi Lâm Dương nhẹ nhàng chạm vào, đã thành công lấy xuống một phần.

Chỉ là hình vẽ này được vẽ ở đây, có nguyên nhân đặc biệt gì

không?

Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, những ngày gần đây cũng không có ngày lễ gì, tự nhiên cũng không cần phải cố ý vẽ ra một số hình vẽ.

Như vậy, lý do hình vẽ này xuất hiện ở đây là gì?

Lâm Dương cảm thấy khó hiểu, nhưng chỉ nhìn một hình vẽ, tự nhiên cũng không thể cho Lâm Dương câu trả lời mà ta cần.

Đột nhiên, Lâm Dương nghe thấy một số âm thanh, truyền đến từ phía sau ta, dường như có thứ gì đó đang va chạm nhẹ, âm thanh trong trẻo truyền đến từ phía sau lưng Lâm Dương, khiến ta không khỏi nhíu mày.

Ta nhớ rất rõ, lúc nãy, trên đường không có một ai, vậy bây giờ lại là chuyện gì?

Tại sao phía sau ta lại có âm thanh như vậy xuất hiện.

Lâm Dương quay đầu lại, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Ở đó có một góc cua, âm thanh dường như phát ra từ đó.

Theo thời gian trôi qua, tiếng va chạm trong trẻo đó cũng ngày càng rõ ràng, sắc mặt Lâm Dương cũng ngày càng khó coi.

Theo thời gian trôi qua, âm thanh đó cũng ngày càng rõ ràng, Lâm Dương cũng biết, mình và thứ phát ra âm thanh đó đang dần dần tiếp cận nhau.

Lâm Dương đứng yên tại chỗ không động đậy, vậy thì chỉ có thể là đối phương đang tiến lại gần phía ta.

Ở khoảng cách này, Lâm Dương cũng có thể phân biệt được, âm thanh nghe được là tiếng chuông leng keng, lúc này Lâm Dương có thể khẳng định như vậy.

Tiếng chuông leng keng truyền đến từ phía con hẻm, lúc này cũng đang dần dần tiến lại gần nơi này.

Từ việc âm thanh của đối phương ngày càng rõ ràng, có thể phán đoán, đích đến của đối phương có khả năng là hoa văn dưới chân mình.

Hiểu được điều này, Lâm Dương do dự, không chọn đứng tại chỗ chờ đợi, mà chạy đến một bụi cây bên cạnh, giấu mình sau bụi cây, lén lút quan sát kết quả ở đây.

Sau khi đợi một lúc, nguồn phát ra âm thanh cuối cùng cũng xuất hiện.

Một bóng người cao lớn xuất hiện từ phía con phố.

Vì không có đèn, Lâm Dương chỉ có thể dựa vào ánh trăng để phán đoán hình dáng của đối phương.

Người đó cao khoảng hai mét, trông tạo cho người ta một cảm giác áp bức đặc biệt.

Điều thu hút sự chú ý nhất chính là một vật dụng trong tay bóng người cao lớn đó.

Đó là một vật dụng giống như một cây đèn bàn, nhưng chỉ có hình dáng giống đèn bàn mà thôi, bên trong không có một chút ánh sáng nào.

Chương 1029

Và gần cây đèn đó, treo một số vật dụng đang lắc lư theo chuyển động, những tiếng chuông leng keng va chạm đó được treo trên cây đèn này.

Lâm Dương ở bên cạnh nhìn người này với tư thế quỷ dị như vậy, sắc mặt cũng căng thẳng, tim đập cũng không khỏi nhanh hơn rất nhiều.

Thân hình cao lớn dị thường, trong tay lại có một cây đèn không sáng có thể phát ra âm thanh kỳ lạ, tự nhiên thu hút sự chú ý đặc biệt của Lâm Dương.

Người này đi từ đầu phố bên kia, xem ra đang di chuyển về phía vị trí của Lâm Dương.

Lâm Dương cũng không động đậy, theo suy nghĩ trước đó, giấu kỹ cơ thể mình sau bụi cây, lặng lẽ chờ đợi đối phương.

Rất nhanh, người này đã đến gần hình vẽ được vẽ bằng sơn quỷ dị, Lâm Dương cũng ở gần đó dùng ánh mắt đặc biệt quan sát người này.

Vì Lâm Dương vẫn luôn không phát ra tiếng động, nên ta không bị phát hiện.

Và vì khoảng cách giữa hai bên ngày càng gần, khiến Lâm Dương có thể nhìn rõ trang phục trên người này.

Trên người y có một chiếc áo choàng tối màu.

Vì trời đã tối, Lâm Dương không thể xác định chính xác màu sắc của chiếc áo choàng đó, có lẽ là màu xám hoặc màu nâu.

Trên áo choàng của người đàn ông này, có một số thứ đang lắc lư,

trông giống như những dải vải, nhưng lại không mềm mại, có độ cứng nhất định, khi lắc lư vẫn có thể giữ được hình dạng ban đầu.

Chỉ là vì góc độ, mặt trăng lại ở ngay trên người đàn ông đó, Lâm Dương ngay cả ánh trăng cũng không thể mượn được, căn bản không thể nhìn rõ trang phục cụ thể trên người y.

Sau khi dùng ánh mắt kỳ lạ quan sát một lúc, người đàn ông cũng bắt đầu có động tác.

Y dùng một loại ánh mắt đặc biệt quan sát xung quanh hình vẽ tròn, xác định không có ai trông chừng, liền cúi người xuống, giống như Lâm Dương đã làm trước đó, sau đó, đặt cây đèn trong tay sang một bên của hình vẽ tròn.

Đồng thời, một số lời nói giống như lời cầu nguyện truyền đến từ phía người đàn ông, khiến Lâm Dương ở đây có thể nghe rõ, cũng khiến ta lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Giống như đang tế bái, người đàn ông cao lớn đang làm những động tác kỳ lạ ở đây, cũng khiến tâm trạng Lâm Dương trở nên có chút vi diệu, trong đó ẩn chứa một tia kích động.

Theo Lâm Dương thấy, dường như đã phát hiện ra một bí mật lớn.

Trên quảng trường không một bóng người vào đêm khuya, một người mặc trang phục thần bí, đang làm những việc mà người thường sẽ không làm, khiến Lâm Dương ở bên cạnh cảm thấy có chút hưng phấn.

Lời cầu nguyện của người đàn ông tiếp tục một lúc rồi dừng lại.

Sau đó, Lâm Dương có thể thấy, người đàn ông dùng cây đèn như một cây quyền trượng, liên tục đập vào hình vẽ trên mặt đất vài lần, tiếng "phanh phanh" vang lên.

Người đàn ông đứng dậy, sau đó quay người rời khỏi nơi này.

Nhìn người đàn ông dần dần rời đi, tiếng chuông leng keng cũng ngày càng nhỏ, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, từ trong bụi cây bên cạnh đi ra, đến chỗ hình vẽ, cẩn thận quan sát hình vẽ này.

Hình vẽ vốn chưa khô hẳn, sau hành động vừa rồi của người đàn ông, cũng xuất hiện những thay đổi rõ ràng.

Lâm Dương lúc này đang quan sát thứ này.

Ở một bên của hình vẽ trước mặt Lâm Dương, nơi mà cây đèn trong tay người đàn ông vừa chạm vào, lúc này có một số sơn bị làm rối loạn.

Hoa văn vốn có quy luật nhất định đã hòa vào nhau, giống như những đường nét bất quy tắc xen kẽ vào nhau.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy khó hiểu về mục đích xuất hiện của người đàn ông đó ở đây.

Xem ra, hình vẽ này cũng có liên quan đến người đàn ông đó.

Dù sao hình vẽ chưa khô hẳn, trên đó lại bị người ta vẽ thêm một số nội dung.

Nếu nói không có quan hệ, Lâm Dương tuyệt đối sẽ không tin.

Lâm Dương lúc này dùng ánh mắt kỳ lạ quan sát những thứ xung quanh.

Sau khi Lâm Dương suy nghĩ một lúc, đột nhiên, ta chợt phát hiện ra một vấn đề, đó là ở phía sau lưng mình, nghe thấy tiếng chuông leng keng rõ ràng, lúc này đang không ngừng vang vọng.

Tiếng chuông leng keng rõ ràng, theo phán đoán của Lâm Dương, khoảng cách chỉ có vài mét.

Sự tồn tại duy nhất có thể phát ra tiếng chuông leng keng ở gần đây, chính là người đàn ông đáng lẽ phải rời đi.

Lúc này, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, cúi đầu nhìn xuống hình vẽ trên mặt đất.

Hình vẽ ngay ngắn đã bị hành động trước đó của người đàn ông làm rối một phần, sự chú ý của Lâm Dương lại đặt ở một nơi khác.

Trên mặt đất, hoa văn vốn có quy luật đã bị làm rối loạn.

Ngoài những việc mà người đàn ông đã làm ở đây lúc nãy, còn có dấu vết do Lâm Dương để lại.

Ở một nơi, Lâm Dương phát hiện ra dấu ấn mà mình đã để lại trước đó.

Trước đó Lâm Dương đã ấn ngón tay của mình lên đó, cũng để lại một dấu vân tay.

Lúc này nhìn lại, Lâm Dương cũng phát hiện ra, phía trên dấu vân tay mà mình đã ấn ra, lại bị đè lên một lớp dấu vân tay khác.

Khi nhìn thấy thứ này, Lâm Dương cũng hiểu ra, tại sao người đàn ông đó lại quay lại.

Trước đó khi người đàn ông tiến hành nghi thức quỷ dị ở đây, đã phát hiện ra dấu vết do Lâm Dương để lại rồi, chỉ là không nói không rằng, đợi đến bây giờ mới bắt quả tang Lâm Dương.

Dấu vết trên dấu vân tay đã để lại, là dấu vân tay của người đàn ông đó.

Lâm Dương lúc này cũng có thể khẳng định như vậy.

Nghe tiếng chuông leng keng đã dừng lại ở khoảng cách gần, Lâm Dương cũng biết, người đàn ông đó đã đến trước mặt mình.

Chương 1030

Lâm Dương quay người lại, nhìn người đàn ông cao lớn đang ở trước mặt mình.

Thân hình cao hai mét của người đàn ông che khuất ánh trăng phía sau, khiến tầm nhìn của Lâm Dương trở nên u ám.

Đồng thời vào lúc này, ta cũng chú ý thấy, những thứ dài dài trên áo choàng của người đàn ông này, quả nhiên không phải là vải vóc.

Ở khoảng cách này, Lâm Dương có thể phán đoán, những thứ đó dường như là những sợi xích sắt, chỉ là bị một số thứ quấn lấy, nên khi người đàn ông hành động, không phát ra âm thanh.

“Ngươi là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?” Người đàn ông dừng lại trước mặt Lâm Dương, Lâm Dương không đợi đối phương nói, đã chủ động hỏi.

“Ngươi từ đâu đến?

Ta chưa từng thấy ngươi?” Giọng nói của người đàn ông truyền ra, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì đó là một giọng nói vô cùng khàn khàn, nghe vào tai Lâm Dương tạo ra một cảm giác quỷ dị, khiến ta nhận ra có gì đó không ổn.

Giọng nói khàn khàn này không bình thường, không phải là giọng khàn của người già, mà giống như giọng của một người đã lâu không tiếp xúc với nước.

Sự khác biệt giữa hai loại này khá nhỏ, nhưng Lâm Dương có thể nhận ra.

Lâm Dương lúc này nghĩ như vậy, nhìn sắc mặt của người đàn

ông trước mặt, cũng trở nên vô cùng không tự nhiên.

Từ lời nói của đối phương, xem ra đối phương có thể nhận ra tất cả mọi người trong thị trấn này, nên mới có thể chắc chắn phán đoán ra thân phận của ta.

"Tôi hôm nay mới từ bên ngoài đến ở, ông đang làm gì ở đây?

Có hoạt động gì à?" Lâm Dương đơn giản trả lời câu hỏi của người đàn ông, sau đó dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn y, ánh mắt cũng chuyển sang cây đèn của người đàn ông.

Cây đèn trong tay người đàn ông, bên trong có chỗ để đặt nến hoặc thứ gì đó tương tự, chỉ là người đàn ông này không để cây đèn phát ra bất kỳ nguồn sáng nào, khiến Lâm Dương cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy mấy chiếc chuông treo gần cây đèn, lúc này đang theo quán tính còn sót lại mà từ từ di chuyển.

Nghe xong lời Lâm Dương, cơ thể người đàn ông cũng không động đậy.

Lâm Dương không thể nhìn rõ biểu cảm của đối phương, nhưng cũng có thể đoán rằng đối phương đang suy nghĩ.

"Mau quay về đi, đêm hôm ra ngoài nguy hiểm lắm." Một lúc sau, từ miệng người đàn ông truyền ra những lời như vậy, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau đó nhìn người đàn ông dần dần quay người rời khỏi đây.

Thấy người đàn ông rời đi, Lâm Dương lập tức muốn đuổi theo, nhưng ngay khi ta vừa nhấc chân lên, đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Cơ thể ta, dường như không thể cử động được nữa.

Lâm Dương lúc này có thể đưa ra kết luận như vậy.

Rõ ràng theo cảm nhận của ta, ta đang dùng phương thức trong ký

ức cơ bắp để điều động cơ bắp của mình, nhưng hai chân ta lại bị kẹt cứng trên mặt đất, căn bản không thể tiếp tục tiến về phía trước.

Lâm Dương chỉ có thể đứng trong không gian rộng lớn này, nhìn người đàn ông trước mặt dần dần rời đi, nhưng thủy chung không thể đuổi theo.

Mãi một lúc sau, khi bóng dáng người đàn ông đã biến mất khỏi tầm mắt Lâm Dương một khoảng thời gian, Lâm Dương cuối cùng cũng cảm giác cơ thể đã trở lại bên mình, có thể tiếp tục điều khiển theo ý muốn.

Lúc này, người đàn ông đã sớm rời đi, Lâm Dương dù thế nào cũng không thể đuổi kịp gã đó nữa.

Lâm Dương cũng không vội đuổi theo đối phương, nhìn tay chân của mình, bây giờ có thể cảm nhận được sự chân thật của tay chân.

Cảm giác chân thật này khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng an tâm.

Trước đó nhìn người đàn ông dần dần rời đi, cơ thể lại mất đi sự kiểm soát, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng bất an, giống như cảm giác tất cả các cơ quan trong cơ thể ngoại trừ mắt đều bị tước đoạt quyền kiểm soát.

Lúc này hồi tưởng lại tình huống lúc đó, vẫn còn cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Lâm Dương không rõ chuyện gì đã xảy ra lúc nãy, cũng không hiểu tại sao lại đột nhiên mất đi quyền kiểm soát cơ thể, nhưng từ bóng lưng rời đi của người đàn ông đó, tất cả những gì ta gặp phải đều có liên quan mật thiết đến đối phương, cũng khiến Lâm Dương bất giác nheo mắt lại.

Vừa rồi mất đi khả năng điều khiển tay chân, sự việc bất thường

này cũng khiến Lâm Dương nghĩ đến một số chuyện.

Một giờ đồng hồ bị mất trong căn phòng đó, có lẽ cũng là một loại trải nghiệm tương tự như bây giờ.

Nếu như vừa rồi cơ thể Lâm Dương bị tê liệt, vậy thì nếu như trước đó khi Lâm Dương ở trong phòng, cả người bị tê liệt, thì việc mất đi ký ức khoảng thời gian đó cũng không có gì lạ.

Lâm Dương lúc này nghĩ như vậy, cuối cùng nhìn lại hình vẽ trên mặt đất một lần nữa, rồi rời khỏi nơi này.

Sau khi người đàn ông rời đi, Lâm Dương có thể cảm giác cơ thể mình có chút mệt mỏi, giống như vừa trải qua một chuyến đi dài, rõ ràng mới nghỉ ngơi cách đây vài tiếng.

Có lẽ liên quan đến việc không thể điều khiển cơ thể lúc nãy.

Lâm Dương nghĩ như vậy, cũng lẳng lặng bước về, nhanh chóng quay trở lại căn phòng đã thuê, chuẩn bị bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhưng, sự việc lại trái với mong muốn.

Theo suy nghĩ của Lâm Dương, khi trở về phòng, nên đi nghỉ ngơi càng sớm càng tốt.

Nhưng khi Lâm Dương nằm trên giường, vừa mới nhắm mắt chưa được bao lâu, Lâm Dương đã phát hiện ra vấn đề, ta hoàn toàn không thể ngủ được.

Không phải Lâm Dương không buồn ngủ, sự mệt mỏi đột ngột ập đến trong cơ thể khiến Lâm Dương cảm thấy rõ ràng sự mệt mỏi, chỉ cần nhắm mắt lại, có thể cảm giác được áp lực truyền đến từ phía trên mí mắt, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ say.

Nhưng vấn đề là, môi trường bên ngoài lại khiến Lâm Dương không thể ngủ được.

Khi Lâm Dương nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi, ta có thể nghe thấy một số âm thanh nhỏ truyền đến từ phía dưới căn nhà.

Rõ ràng nghe không phải là âm thanh chói tai, nhưng lại truyền rõ ràng đến bên tai Lâm Dương, khiến Lâm Dương vốn đang buồn ngủ, đột nhiên cảm thấy một tia tỉnh táo, hoàn toàn không thể đột nhiên ngủ được trong tình huống này.

Lâm Dương lúc này sau một hồi giãy giụa, cũng ngồi dậy từ trên giường, với đôi mắt nửa nhắm nửa mở, bước ra khỏi phòng.

Đã không thể ngủ được, vậy thì phải đi xem, rốt cuộc thứ gì đã phát ra âm thanh đó.

Chương 1031

Khi Lâm Dương bước ra khỏi phòng, ta biết tại sao mình có thể nghe rõ âm thanh đó như vậy, bởi vì nguồn âm thanh đó ở ngay dưới gác xép, âm thanh phát ra từ tầng một, Lâm Dương ở tầng hai tự nhiên có thể nghe thấy rõ ràng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương cảm thấy có chút tức giận.

Một bóng dáng quen thuộc của Lâm Dương xuất hiện ở đó, người đàn ông cao hai mét trước đó, lúc này đang đứng ở một nơi nào đó ở tầng một, đồng thời đang lắc cây đèn trong tay.

Theo động tác của y, những chiếc chuông trên cây đèn cũng theo đó phát ra âm thanh, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy không thể ngủ được.

Người đàn ông cầm cây đèn trong tay, giống như đang cầm một thứ gì đó rất quan trọng, dùng một thế tay kỳ lạ, đồng thời đi lại trong không gian không rộng rãi ở tầng một.

Chỉ trong một lúc ngắn ngủi, y đã bày ra hàng chục tư thế khác nhau, giống như đang luyện tập một loại vũ điệu nào đó.

Nếu là bình thường, có lẽ Lâm Dương sẽ vỗ tay tán thưởng người này, nhưng vào lúc này, Lâm Dương chỉ cảm thấy vô cùng tức giận vì buồn ngủ.

“Đang làm gì ở dưới đó vậy?

Có để người khác ngủ không!” Khi Lâm Dương hét lên, ngay cả chính mình cũng giật mình.

Giọng của Lâm Dương truyền xuống dưới, khiến người đàn ông

bên dưới nghe thấy.

Người đàn ông dừng động tác trong tay, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Lâm Dương.

Trong mắt người đàn ông, Lâm Dương có thể thấy một loại thần sắc khó tả.

Nhìn kỹ, đó dường như là một loại đồng tình?

Ánh mắt đặc biệt này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng bất mãn, cũng định xuống dưới nói chuyện phải trái với người đàn ông đó, tại sao lại làm những thứ này trong nhà của mình.

"Rốt cuộc là ai, tại sao lại ở đây…" Lâm Dương vừa xuống lầu, vừa bắt đầu lớn tiếng với người đàn ông đó, âm thanh rất lớn, có lẽ ngay cả hàng xóm bên cạnh cũng sẽ bị làm ồn, nhưng lúc này ta không quan tâm đến chuyện đó nữa.

Theo ta thấy, người đàn ông này đã khiến ta không thể ngủ được rồi, vậy thì cũng không cần phải quan tâm đến cảm nhận của những người xung quanh nữa.

Dù sao cũng chỉ là thuê một căn nhà, căn bản không cần phải xử lý tốt mối quan hệ với hàng xóm.

So với những thứ vô dụng này, nhanh chóng khiến gã này nhận sai rồi cút đi, mới là chuyện Lâm Dương muốn thấy.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương nhanh chóng đi đến trước mặt người đàn ông, nhìn thẳng vào y.

Lúc này Lâm Dương đã đến trước mặt người đàn ông được khoảng một phút, nhưng người đàn ông này thủy chung không nói lời nào, chỉ dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm Lâm Dương, khiến ta cảm thấy có chút không tự nhiên.

“Rốt cuộc ông muốn làm gì?” Ánh mắt như đồng tình của người đàn ông cứ nhìn chằm chằm vào Lâm Dương, khiến ta cảm thấy càng thêm tức giận.

Lâm Dương túm lấy quần áo trên ngực người đàn ông, đồng thời hét vào mặt y, mặt Lâm Dương và mặt người đàn ông gần như sắp dán vào nhau.

“Sống không được bao lâu nữa đâu.” Cuối cùng, dưới sự truy hỏi liên tục của Lâm Dương, người đàn ông cuối cùng cũng nói ra câu đầu tiên sau khi vào nhà của Lâm Dương.

“Có ý gì?” Nghe xong lời của người đàn ông, mặc dù Lâm Dương rất tức giận, nhưng vẫn kìm nén được tâm trạng của mình, bình tĩnh hỏi lại.

Bởi vì người đàn ông này, trông không có vẻ khiêu khích, vậy thì nói ra những lời như vậy, không phải là có một căn cứ đặc biệt nào đó sao?

“Ở trong căn nhà này, định sẵn là phải chết.” Giọng nói của người đàn ông khàn khàn như trước, khiến Lâm Dương nghe không rõ.

Nhưng lúc này, Lâm Dương không để ý đến những điều đó, mà cẩn thận phán đoán lời nói của người đàn ông.

“Ý của ông là?

Lời đồn trong căn nhà này là thật?” Lâm Dương nhìn người đàn ông, nói như vậy.

Bây giờ ta đã có chút tỉnh táo, hành động trước đó của người đàn ông, cũng gần như có thể đoán được.

Hành động mà người đàn ông làm ở tầng một của căn gác này trước đó, trong ký ức của Lâm Dương, thứ duy nhất có thể tương ứng, chính là vũ điệu dùng trong tế bái, thông qua vũ điệu để làm vui

lòng thần minh hoặc quỷ quái, từ đó cầu phúc, bảo vệ sự bình an của con người.

"Nếu đã biết, tại sao còn muốn ở đây?" Người đàn ông nghe xong lời của Lâm Dương, cũng có chút kinh ngạc, dường như không ngờ lại có người đến đây để tìm chết như vậy.

"Tôi không tin những thứ này, mau cút đi, tôi muốn ngủ." Lâm Dương chỉ xua tay, bảo người đàn ông nhanh chóng rời khỏi đây.

Vốn dĩ Lâm Dương định tranh luận một trận với người đàn ông này, nhưng khi đến trước mặt y, suy nghĩ đó cũng biến mất, bởi vì bên cạnh người đàn ông này, có một loại khí chất đặc biệt.

Một loại khí chất mà Lâm Dương cũng không thể diễn tả rõ ràng lọt vào mắt ta, khiến Lâm Dương không tự chủ được mà tin vào lời nói của người đàn ông.

Chỉ là, sau khi suy nghĩ kỹ, Lâm Dương không thể hoàn toàn tin tưởng người đàn ông này, dù sao, việc tin vào sự tồn tại của quỷ quái là một sự thật, hoàn toàn đi ngược lại với thế giới quan từ trước đến nay.

Chỉ dựa vào một câu nói của người đàn ông, không thể làm được điều đó.

Bị Lâm Dương mắng một trận, người đàn ông đó rời đi, thậm chí còn không tiếp tục tranh luận với Lâm Dương, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng nhìn bóng lưng dần dần rời đi của người đàn ông, Lâm Dương cũng không có ý định đuổi theo.

Theo ta thấy, người đàn ông này tuy có vẻ lén lút, nhưng nói ra những lời như vậy, có khác gì những kẻ lừa đảo giang hồ?

Lâm Dương không muốn lãng phí thời gian của mình cho người

này.

Mang theo suy nghĩ đó, khi người đàn ông đó rời khỏi đây, Lâm Dương quay trở lại phòng của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao sau khi bị người đàn ông đó làm cho tỉnh giấc, ta vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Sau khi người đàn ông rời đi, trên mặt Lâm Dương cũng hiện rõ vẻ buồn ngủ.

Một đêm trôi qua, lần này, Lâm Dương ngủ không được ngon cho lắm, nhưng ít nhất không bị những âm thanh nào đó làm cho tỉnh giấc nữa, Lâm Dương ngủ một giấc đến sáng.

Khi Lâm Dương tỉnh lại, cũng nhận ra sự khác thường trên cơ thể mình.

Chương 1032

Từ phía bên phải của lưng, có một cảm giác tê dại đang truyền đến, khiến Lâm Dương cảm thấy một trận khó chịu, giống như một phần thần kinh ở lưng đã mất đi sự kiểm soát.

Lâm Dương đưa tay ra sau lưng chỗ bị tê dại, sau khi cẩn thận vuốt ve làn da của mình, cũng phát hiện ra nguyên nhân.

Lúc này Lâm Dương, dường như đã bị vẹo cổ.

Lâm Dương chỉ có thể đưa ra kết luận này, có lẽ vì tối qua bị quấy rầy nên nghỉ ngơi không tốt, dẫn đến bị vẹo cổ, có thể cảm nhận rõ ràng sự khó chịu trên lưng, đồng thời cổ cũng bất giác vẹo sang một bên, cảm giác kinh mạch không thông suốt lúc này cũng truyền đến người Tần Vô Song. (Note: The name Tần Vô Song appears out of nowhere here, seems like a mistake in the source text.

I will correct it to Lâm Dương).

Lâm Dương lắc đầu, xuống giường.

Mặc dù vẹo cổ có chút không thoải mái, nhưng vào lúc này, Lâm Dương cũng không có biện pháp đối phó thích hợp, vẹo cổ thì cứ để nó vẹo vậy, dù sao cũng không có ảnh hưởng lớn.

Lâm Dương nghĩ như vậy, cũng bước ra khỏi phòng.

Khi Lâm Dương đi ra ngoài nhà, nhìn cảnh tượng bên ngoài, sắc mặt cũng đột nhiên trầm xuống.

Nguyên nhân không gì khác, cảnh tượng ngoài nhà khiến ta cảm thấy một trận kinh ngạc.

Ở vị trí tầng một của căn gác này, ta nhìn thấy một hình vẽ quen thuộc, hình vẽ mà tối hôm qua đã thấy ở quảng trường trong thị trấn,

lúc này lại xuất hiện ở tầng một của căn gác của Lâm Dương, hiện rõ ràng trong mắt ta.

Nhìn hoa văn trên hình vẽ này, Lâm Dương cũng trầm mặc.

Hình vẽ này, dù là từ kích thước chi tiết, đều giống hệt cái mà Lâm Dương đã thấy hôm qua.

Nếu phải nói có điểm khác biệt, thì trên hình vẽ, không có bất kỳ thứ gì làm rối loạn quỹ đạo của hình vẽ.

Hình vẽ vốn bị Lâm Dương và người đàn ông thần bí đó phá hủy, không giống với cái này.

Lâm Dương lúc này có thể khẳng định như vậy.

Nhìn hình vẽ đột nhiên xuất hiện ở đây, Lâm Dương nhất thời không biết phải làm sao.

Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ cũng là bình thường, tối hôm qua khi bị người đàn ông đó làm cho tỉnh giấc, nơi này không có hình vẽ này.

Lúc này sau khi tỉnh lại, lại thấy thứ này.

Vậy thì, thời gian xuất hiện của hình vẽ này tự nhiên là vào nửa đêm sau, nửa đêm mà Lâm Dương ngủ say sưa, hình vẽ này đột nhiên xuất hiện.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tâm trạng Lâm Dương cũng trở nên có chút tồi tệ.

Hình vẽ không biết vì sao lại xuất hiện, Lâm Dương cũng liên hệ đến người đàn ông xuất hiện tối qua, đều xuất hiện ở đây mà Lâm Dương không hề hay biết, khiến ta có một số dự cảm không lành.

Đứng ở tầng hai, Lâm Dương quan sát hình vẽ một lúc, rồi đi xuống.

Mặc dù hình vẽ này trông chỉ là một hình gần tròn phức tạp,

nhưng cách xuất hiện quỷ dị này cũng khiến Lâm Dương lập tức không còn khẩu vị ăn sáng, có một cảm giác ăn ngủ không yên.

Khi Lâm Dương đi đến tầng một, một mùi lạ, lúc này từ trên hình vẽ truyền đến, khiến ta không khỏi che mũi lại.

Mùi lạ hăng hắc này, theo phán đoán của Lâm Dương, có chút giống như mùi sơn dầu.

Chỉ đứng ở nơi này, Lâm Dương cảm giác như sắp ngất đi, dù ta đã che chặt mũi, nhưng những mùi đó vẫn không ngừng xộc vào lỗ mũi Lâm Dương, khiến ta có thể cảm nhận rõ ràng mùi vị kinh tởm này.

Lâm Dương cũng nhìn về phía nguồn gốc của mùi vị, nhìn hình vẽ trên mặt đất đó.

Khi Lâm Dương ở khoảng cách gần hơn để quan sát, cũng có thể nhìn rõ hình vẽ đó rốt cuộc được tạo thành từ cái gì.

Trong chốc lát, một cảm giác buồn nôn truyền đến từ trong dạ dày của Lâm Dương, khiến ta vội vàng cúi người xuống, ở đó không ngừng nôn khan.

Vì không ăn gì, Lâm Dương không thể nôn ra thứ gì từ dạ dày, nhưng cảm giác khó chịu lại không vì thế mà tan biến.

Hình vẽ trước mặt Lâm Dương sở dĩ lại tỏa ra mùi vị quỷ dị, có liên quan đến dược liệu cấu thành nên hình vẽ này.

Nếu Lâm Dương nhìn thấy trước đó, tuyệt đối sẽ không đi xuống, đáng tiếc bây giờ tất cả đều đã muộn, Lâm Dương đã đến trước mặt hình vẽ này rồi.

Hình vẽ này được tạo thành từ một loại dược liệu có mùi vị đặc biệt.

Loại dược liệu màu vàng đất này, cộng thêm mùi vị khiến người ta buồn nôn, Lâm Dương tự nhiên nhanh chóng có thể đoán ra, bản thể của dược liệu này chính là phân của một số loài động vật.

Hiểu được điều này, Lâm Dương lập tức chạy lên tầng hai của căn nhà, không có ý định tiếp tục ở lại bên dưới.

Cảm giác bị mùi hôi thối bao vây, Lâm Dương không định tiếp tục trải nghiệm nữa.

Lâm Dương nhìn những người đi bộ trên con phố xa xa, trên đường có một số người đi bộ với vẻ mặt bình thường.

Có nghĩa là, mùi vị trong căn gác không tỏa ra ngoài sao?

Có lẽ là vì lúc nãy đi xuống bị mùi vị xộc vào mũi, lúc này Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng mùi vị truyền đến từ tầng một, rõ ràng trước đó đều không cảm nhận được.

Những người đi bộ trên đường phố đối với những chuyện xảy ra trong căn gác không xa, lúc này không có bất kỳ phát giác nào, vẫn đang trò chuyện với nhau ở bên ngoài.

Nhìn dáng vẻ của những người trên con phố không hề hay biết, có vẻ như mùi trong gác lầu không quá nồng, không đến mức bị người bên ngoài phát hiện.

Nhưng ở bên trong, Lâm Dương lại có thể ngửi thấy rõ từng trận mùi hôi thối không ngừng xộc vào mũi, quẩn quanh bên người hắn.

Đứng trên lầu hai, Lâm Dương bịt mũi, vẻ mặt phức tạp nhìn thứ ở dưới lầu.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Chương 1033

Lâm Dương hoàn toàn không thể hiểu nổi, tại sao lại gặp phải chuyện như vậy.

Mùi hôi thối ngày càng nồng nặc lan tỏa quanh người, khiến hắn cảm thấy khó mà chấp nhận được.

Nhưng lúc này, lựa chọn mà Lâm Dương có thể đưa ra thực sự không nhiều.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn gọi vào số điện thoại của người chủ nhà lúc trước.

"A lô, anh Lâm phải không?

Có chuyện gì vậy?" Điện thoại nhanh chóng được kết nối, từ đầu dây bên kia truyền đến giọng của chủ nhà.

"Ông có biết gần đây có đội vệ sinh hay thứ gì tương tự không?" Lâm Dương đáp.

"Có có, nhưng có chuyện gì ở bên đó vậy?

Sao đột nhiên lại muốn liên lạc với đội vệ sinh?" Giọng của chủ nhà lúc này truyền đến từ trong điện thoại.

Nhìn đồ án màu vàng đất dưới lầu một, Lâm Dương do dự một lúc rồi kể lại những gì mình đã thấy cho đối phương.

"Chuyện gì vậy?

Tôi cho cậu thuê nhà, cậu lại làm nó thành ra thế này à?

Sau này tôi còn cho thuê thế nào được nữa!" Sau khi nghe xong lời của Lâm Dương, giọng nói tức giận của chủ nhà truyền đến từ đầu dây bên kia, nghe có vẻ vô cùng phẫn nộ.

Nhưng Lâm Dương cũng có thể hiểu được sự tức giận của chủ nhà, dù sao thì ai nghe thấy trong nhà mình xuất hiện những thứ này cũng sẽ có biểu hiện tương tự.

Sau khi Lâm Dương xin lỗi chủ nhà một chút, cuối cùng hắn cũng liên lạc được với một đội vệ sinh trong trấn.

Nói là đội vệ sinh cũng không hoàn toàn chính xác, chính xác hơn thì đây là một tổ chức chuyên quét dọn đường phố.

Nhưng không sao cả, dù sao yêu cầu của Lâm Dương cũng không cao, chỉ cần dọn dẹp sạch sẽ những thứ ở lầu một là được, những chuyện sau đó hắn cũng không quan tâm.

Mang theo suy nghĩ này, Lâm Dương lẳng lặng chờ đợi ở lầu hai, đồng thời cũng suy ngẫm về những chuyện mình đã gặp phải trong trấn nhỏ này.

Kể từ khi Lâm Dương đến đây, những chuyện hắn gặp phải đều vô cùng kỳ quái.

Con nữ quỷ áo đỏ mà Lâm Dương ban đầu muốn tìm kiếm, đến nay hắn vẫn chưa tìm thấy, ngược lại còn gặp phải những chuyện này, khiến hắn cảm thấy có chút bực bội.

Trong lúc Lâm Dương đang lẳng lặng chờ đợi, bên ngoài nhanh chóng có người gõ cửa.

Nhìn cánh cửa gỗ bị gõ, sắc mặt Lâm Dương cũng thay đổi.

Người tìm đến Lâm Dương lúc này tự nhiên là tổ chức vệ sinh trong trấn, nhưng hiện tại có một vấn đề.

Lâm Dương phải xuống mở cửa, cũng có nghĩa là hắn phải đi từ lầu hai xuống lại, sau đó bước qua cái đồ án đầy mùi kỳ quái ở bên dưới.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương đều biến đổi.

“Mau mở cửa đi!

Không phải cần dọn dẹp sao?” Lúc này, từ phía bên kia cửa cũng truyền đến tiếng nói, Lâm Dương cũng biết mình không thể tiếp tục đứng đây được nữa.

Do dự một lúc, Lâm Dương cắn răng bước xuống cầu thang, đến lầu một, đồng thời cũng nhìn về phía đồ án kia.

Giữa các khe hở của hoa văn trên đồ án, có những khoảng đất không bị ô nhiễm, chỉ cần Lâm Dương cẩn thận một chút là có thể lén lút đi qua từ đó.

Tuy nói thì nhẹ nhàng như vậy, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, lại có một vấn đề rất lớn, đó là khi hắn tiến về phía trước, hắn phải ngửi cái mùi kỳ quái kia.

Khi những mùi này lan tỏa quanh người, tự nhiên khiến Lâm Dương không thể dễ dàng chấp nhận được.

Nhưng người phụ trách dọn dẹp đã đến cửa rồi, nếu Lâm Dương cứ tiếp tục đứng đây thì không ổn chút nào.

Đau dài không bằng đau ngắn, Lâm Dương cũng nghiến răng, bịt chặt miệng mũi rồi dần dần đi về phía trước.

Hắn cẩn thận nhón chân, tránh để giày của mình chạm phải những thứ đó trong lúc di chuyển.

Trên đường đi, dù Lâm Dương đã bịt miệng mũi, nín thở, nhưng vẫn có thể cảm nhận được mùi hôi thối đó.

Là do tác dụng tâm lý, hay là do khí thể còn sót lại trong cơ thể?

Lâm Dương không rõ, hiện tại chỉ có một suy nghĩ, đó là mau chóng đi qua nơi này, không tiếp tục ở lại đây nữa.

Mang theo suy nghĩ này, Lâm Dương từ từ đi về phía trước.

Sau mấy phút dài đằng đẵng, Lâm Dương cuối cùng cũng đến trước cửa gỗ, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Sao lâu vậy...

Chà, mùi gì đây?” Khi Lâm Dương mở cửa ra, giọng nói bất mãn của nhân viên bên ngoài truyền vào, nhưng chưa nói xong đã biến thành sự kinh ngạc vì mùi hương tỏa ra từ bên trong.

Sau đó, Lâm Dương có thể thấy, khi hai nhân viên vệ sinh nhìn thấy cảnh tượng trong nhà, họ cũng bịt mũi lại.

Một người trong số đó có sức chịu đựng yếu hơn, thậm chí còn vịn vào tường, trông như sắp nôn ra.

“Chỗ này giao cho các anh, tôi đi trước đây.” Lâm Dương nói xong liền nhanh chóng rời khỏi nơi này, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt kinh hãi của hai nhân viên kia.

Mãi đến khi Lâm Dương ra đến đường phố, hắn mới cảm thấy luồng khí không rõ trong lồng ngực dần tan biến, không khí cũng trở nên trong lành hơn nhiều.

Chỉ có điều, những người đi đường xung quanh nhìn Lâm Dương với vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Chương 1034

Ban đầu Lâm Dương không để ý, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc đó, hắn biết rằng họ đã ngửi thấy mùi trên người mình.

Mùi đó vẫn chưa tan hết, chỉ là bị hắn tạm thời bỏ qua mà thôi.

Thấy cảnh này, Lâm Dương ngoài cảm thấy có chút bất đắc dĩ ra thì cũng không có cách nào khác.

Dù sao thì mùi hương quấn quanh người hắn cũng không dễ dàng tan đi như vậy.

Nghĩ vậy, Lâm Dương bắt đầu chạy như điên trên đường phố.

Chỉ cần hắn chạy, áp lực gió thổi ngược lại cũng sẽ giúp mùi trên người hắn được thay đổi một lần.

Cứ như vậy, trên đường phố của thị trấn có thêm một người đi đường không ngừng chạy, trên người mang theo một mùi kỳ lạ.

Mãi đến gần trưa, mùi trên người Lâm Dương mới tan đi phần nào.

Những người đi đường gần hắn không thể ngửi thấy mùi gì thừa thãi nữa, chỉ có một số người có khứu giác nhạy bén mới có thể cảm thấy đầu mũi hơi cay một chút, nhưng cũng không thể xác định Lâm Dương là nguồn phát ra mùi đó.

Lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy bụng hơi đói, dù sao sau khi tỉnh dậy vào buổi sáng, hắn chẳng ăn gì cả.

Đối mặt với cái đồ án tỏa ra mùi quái dị kia, Lâm Dương cũng chẳng còn khẩu vị.

Lúc này sắc mặt hắn có chút tái nhợt, ngoài tổn thất về mặt tinh

thần, quan trọng nhất là bụng hắn đang đói.

Lúc này Lâm Dương có thể xác định một điều, bụng hắn đang kêu ùng ục, thúc giục hắn nhanh chóng đi ăn.

Lâm Dương bước vào một quán ăn, tiện tay gọi vài món rồi ngồi xuống, bắt đầu ăn không ngừng.

Một lúc sau, trong bụng Lâm Dương bắt đầu dần có cảm giác thỏa mãn.

Lúc này, tiếng trò chuyện của mấy người bên cạnh cũng truyền đến tai Lâm Dương, khiến hắn phải mở mắt ra, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía gần đó.

"Nghe nói chưa?

Tối qua nhà lão Vương hình như có chuyện." Hai người nói chuyện ở khá xa, sau khi Lâm Dương dồn sự chú ý sang bên đó, hắn nghe được một câu như vậy.

Tối hôm qua, có chuyện?

Vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu.

Tối hôm qua, ngày tháng của hắn cũng không hề bình yên.

Ít nhất, hắn cũng đã gặp người đàn ông kỳ quái kia, cùng với sự xuất hiện của đồ án quỷ dị đó, đều khiến hắn cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này nghe người khác nói tối qua có người gặp chuyện, Lâm Dương liền liên kết mấy chuyện này lại với nhau.

Nghĩ đến đây, tai Lâm Dương cũng vểnh lên một chút, hướng về phía mấy người đang nói chuyện bên kia mà chăm chú lắng nghe.

"Ừ, con dâu lão Vương hình như đột nhiên phát điên, sáng sớm nay la hét om sòm, nếu không phải lão Vương vội vàng đến giữ lại, e là cả làng đều biết rồi." "Nói xem, có phải liên quan đến lời đồn dạo gần

đây không." "Chắc chỉ là trùng hợp thôi, con dâu lão Vương đó tôi sớm đã thấy có chút không ổn rồi, thường xuyên thần thần bí bí, nửa đêm còn thấy đi lại bên ngoài, e cũng không phải loại tốt lành gì." "Ai, lão Vương thật thà như vậy, lại cưới phải một người vợ như thế, rõ ràng lúc đầu có nhiều lựa chọn tốt hơn mà." "Không phải vì cô ta trông xinh đẹp sao?

Lão Vương chắc bị vẻ ngoài đó mê hoặc rồi, tội nghiệp lão Vương, vợ mới cưới về nhà chưa bao lâu đã thành ra thế này, cũng không biết có thể ly hôn được không." Nghe hai người bên đó nói chuyện, Lâm Dương vô cùng thận trọng.

Lời đồn mà họ nói, Lâm Dương biết, đó là lời đồn về nữ quỷ áo đỏ xuất hiện vào ban đêm, lời đồn ban đầu đã thu hút hắn đến đây.

Quan trọng nhất, nghe nói... người phụ nữ phát điên kia, dường như mới đến nơi này gần đây.

Như vậy, có lẽ sẽ có chuyện thú vị đây.

Khóe miệng Lâm Dương hiện lên một nụ cười.

"Vị khách này, không sao chứ ạ?" Tiểu nhị bên cạnh chú ý đến sự thay đổi trên mặt Lâm Dương, cũng lo lắng hỏi.

"Không sao, tôi ăn xong rồi, tính tiền đi." Lâm Dương nói vậy rồi rời khỏi quán ăn.

Từ cuộc nói chuyện phiếm của hai người kia, Lâm Dương cũng có thể xác định, trong trấn nhỏ này, quả thực có một số thứ quỷ dị, chỉ là thứ đó rốt cuộc là gì, hiện tại hắn không thể phán đoán được.

Đến khi Lâm Dương quay lại căn gác lầu đó, đồ án bên trong đã được dọn dẹp sạch sẽ, được xịt nước hoa làm mát không khí, khiến hắn không còn bị mùi hôi thối đuổi ra ngoài khi đi vào nơi này nữa.

Nhìn đồ án trên mặt đất đã được dọn sạch, Lâm Dương cũng có

chút hối hận, hối hận vì đã không quan sát kỹ xem đồ án trên mặt đất rốt cuộc có gì đặc biệt.

Phải biết rằng, sau khi tỉnh dậy vào buổi sáng, ánh mắt đầu tiên Lâm Dương đã cảm thấy những đồ án đó có chút quen mắt, nhưng lại không truy cứu xem chúng từ đâu ra.

Lúc này, hắn cũng cảm thấy có chút hối hận, lúc đó không nên trong lúc đầu óc không tỉnh táo mà cho người dọn đi những thứ đó.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, hối hận cũng vô dụng.

Lâm Dương nhanh chóng lấy lại tinh thần, cẩn thận quan sát căn gác lầu, xem có còn thứ gì khác sót lại không.

Mùi hôi thối ban đầu giờ đã được thay thế bằng mùi nước hoa làm mát không khí nồng nặc, tràn ngập khoang mũi của Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không có cách nào khác.

Mùi do những thứ đó để lại, nếu không dùng những vật dụng như nước hoa làm mát không khí để xử lý, e là đến tối nay cũng không thể tan hết hoàn toàn.

Giữa mùi nước hoa làm mát không khí giống hệt nhau, Lâm Dương lại cảm nhận được một luồng không khí trong lành khác biệt, giống như không khí chưa bị mùi nước hoa làm mát không khí ô nhiễm, đang ở bên cạnh hắn.

Khi Lâm Dương định tiếp tục hít thở không khí bình thường, thứ tiến vào khoang miệng hắn lại biến thành mùi nồng nặc kia, khiến hắn không khỏi nghi ngờ, mùi hương vừa ngửi được, thật sự không phải là ảo giác sao?

Ánh mắt Lâm Dương quan sát khắp nơi, cũng tìm thấy nguồn gốc của luồng không khí không có mùi lạ đó.

Ở một căn phòng trên lầu một, căn phòng có mật thất kia, lúc này

đang có không khí chưa bị ô nhiễm, không ngừng truyền ra từ bên trong.

Chương 1035

Chuyện gì vậy?

Mùi nước hoa làm mát không khí sớm đã lan tỏa khắp nơi rồi mới phải, căn phòng kia lại là một không gian kín, không lẽ lại có không khí bình thường truyền ra từ bên trong chứ.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ quái, tình huống này không bình thường, hắn cũng đi về phía căn phòng bên đó.

Khi Lâm Dương bước vào trong phòng, hắn cũng có thể cảm nhận được mùi nước hoa làm mát không khí tràn ngập trong cơ thể mình đang dần tan đi.

Xem ra không khí ở đây không bị nước hoa làm mát không khí ô nhiễm, vẻ mặt Lâm Dương cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt Lâm Dương lại trở nên vô cùng dữ tợn, vì hắn chú ý thấy, căn phòng trước mặt hắn lúc này đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Nếu Lâm Dương không nhớ lầm, căn phòng trước mặt hắn đáng lẽ phải có trang trí đơn giản, một cái linh đài đơn sơ, cùng với một số thứ khác mới phải.

Nhưng lúc này, trước mặt Lâm Dương, những thứ đó đều không còn nữa.

Hơn nữa, trong phòng, Lâm Dương còn thấy một lỗ hổng, một lỗ hổng bị đục thủng, có thể nhìn thấy con phố bên kia.

Lúc này, vẻ mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Căn phòng bị phá hỏng, lại bị phá hỏng trong lúc Lâm Dương thuê căn nhà này.

Không chừng lúc đó Lâm Dương sẽ phải chịu trách nhiệm bồi thường một phần tiền, đây không phải là chuyện mà hắn muốn chấp nhận.

Căn nhà này tuy thuê với giá thấp, nhưng đó cũng là do tình huống đặc biệt.

Từ cách trang trí của căn phòng, muốn làm cho nó có phong cách trang trí giống những nơi khác, e là phải tốn không ít tiền, đến lúc đó lại bị đòi thêm một khoản phí tổn thất do chậm trễ công việc thì phiền phức rồi.

Sắc mặt Lâm Dương vô cùng không tự nhiên, hắn không lập tức liên lạc với chủ nhà mà đi về phía trước, xuyên qua cái lỗ lớn trên tường, đi ra phía sau.

Phía bên kia của thị trấn là một con phố, đây là lần đầu tiên Lâm Dương đến.

Trên con phố này cũng có người qua lại, lúc này họ đang dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Lâm Dương vừa bước ra từ cái lỗ.

Thần sắc của họ không bình thường, cũng khiến Lâm Dương nhận ra có điều không ổn, vội vàng quay người lại, nhìn cảnh tượng bên ngoài cái lỗ.

Không biết là ai, ở vị trí mép của cái lỗ bị phá thủng này, đã dùng sơn màu đỏ tô lên một màu sắc dị thường.

Nhìn thoáng qua đã có cảm giác máu me đầm đìa, cộng thêm tình trạng răng cưa ở mép lỗ, trông như thể Lâm Dương vừa bước ra từ một cái miệng đầy máu vậy.

Sắc mặt Lâm Dương vô cùng không tự nhiên, lúc này hắn cũng bắt đầu suy nghĩ.

Rốt cuộc là ai, tại sao lại làm như vậy?

Những thứ trong nhà không thấy đâu, đồng thời trên tường cũng bị phá một cái lỗ, đây không giống như chuyện một người có thể dễ dàng làm được.

Lúc này Lâm Dương cảm thấy không ổn, đồng thời cũng gọi điện thoại cho chủ nhà.

"A lô, chủ nhà phải không?" Giọng Lâm Dương có chút thấp thỏm truyền đi.

"Ừ, lại có chuyện gì à?

Chuyện dọn dẹp lúc trước cứ để vậy đi, tiền tôi không lấy nữa, gọi đến có vấn đề gì à?" Giọng của chủ nhà bên kia cũng có chút không kiên nhẫn, xem ra thời điểm Lâm Dương gọi điện thoại không đúng lúc, khiến chủ nhà cảm thấy có chút không vui.

Tuy nhận ra điều đó, nhưng chuyện trước mắt Lâm Dương không phải là chuyện nhỏ, hắn cũng không thể tự quyết định được, phải liên lạc với chủ nhà mới được.

"Tường nhà bị người ta phá thủng rồi." Lời nói của Lâm Dương truyền đi, mang theo một tia cảm xúc khó tả.

Sau đó, một khoảng im lặng ngắn ngủi.

Một lúc lâu sau, giọng của chủ nhà mới lại truyền đến.

"Cậu ở đó đợi một chút, lát nữa tôi đích thân qua." Giọng nói nghiêm nghị của chủ nhà truyền đến tai Lâm Dương, sau đó nhanh chóng cúp máy, để lại Lâm Dương với vẻ mặt quái dị nhìn chiếc điện thoại trước mặt.

Nghe tiếng tút tút từ điện thoại, vẻ mặt Lâm Dương cũng vô cùng không tự nhiên, chủ nhà kia muốn đích thân qua, nghe giọng điệu có vẻ rất tức giận.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn tiếp tục chịu đựng ánh mắt quái dị của những người đi đường trên phố nữa, nhanh chóng quay trở lại phòng mình.

Trong thời gian chờ đợi trong phòng, Lâm Dương cũng không hề rảnh rỗi, hắn đang quan sát một số dấu vết khác thường trong phòng.

Theo suy nghĩ của Lâm Dương, tiếp theo hai người sẽ đi tìm chủ nhân của lọn tóc xuất hiện trong phòng, nhưng lúc này, sắc mặt chủ nhà lại có vẻ không tự nhiên.

Biểu hiện không tự nhiên của chủ nhà cũng bị Lâm Dương chú ý.

"Sao vậy?

Tại sao lại có vẻ mặt đó." Nhìn vẻ mặt kỳ lạ của chủ nhà, Lâm Dương cũng nói vậy.

Theo hắn thấy, biểu hiện này của chủ nhà rất không bình thường.

Nếu tìm được thủ phạm, thì vấn đề bồi thường thiệt hại cho căn nhà cũng có thể tìm người giải quyết, không đến mức Lâm Dương và chủ nhà phải tranh cãi ở đây.

Nhưng lúc này, vẻ mặt của chủ nhà rõ ràng cho thấy ông ta không nghĩ như vậy.

Nói cách khác, trong mắt chủ nhà, có lẽ có một số quan điểm khác?

Trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ mặt rõ ràng là bối rối.

Rất nhanh, câu trả lời của chủ nhà cũng đến tai Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, và một chút sợ hãi.

"Lọn tóc đó, cũng là của con nữ quỷ đó.

Chương 1036

Theo lời đồn lưu lại trong nhà, mỗi lần nó xuất hiện, đều sẽ để lại một lọn tóc nhỏ.

Trong tay cậu, rõ ràng là thứ đó." Lời nói của chủ nhà được thốt ra trong tình trạng run rẩy, rõ ràng, đối với sự xuất hiện đột ngột của thứ đó, chủ nhà rõ ràng cảm thấy có chút sợ hãi.

Lời đồn mà chủ nhà nói, hẳn là con nữ quỷ áo đỏ sẽ xuất hiện trong thị trấn.

Lâm Dương không ngờ sẽ phát hiện ra tung tích của nó ở đây, lúc này hắn cảm thấy rõ ràng là không hiểu.

Nếu thứ đó đã xuất hiện, tại sao hắn lại không có bất kỳ cảm giác nào?

Phải biết rằng, tối qua hắn ngủ ở trên lầu, lẽ nào con nữ quỷ kia chỉ xuất hiện ở đây, mang đi cái linh đài rồi biến mất sao?

Nhưng điều này không bình thường.

Dù con nữ quỷ đó là thứ gì, ít nhất cũng phải xuất hiện trước mặt người ta mới đúng chứ, nếu không, lời đồn về nữ quỷ làm sao có thể duy trì được?

Nếu thực sự là nữ quỷ, thì chắc chắn phải xuất hiện trước mặt người ta.

Nếu không phải nữ quỷ, chỉ là một số kẻ giả thần giả quỷ, thì cũng phải để người ta nhìn thấy để tiếp tục duy trì lời đồn về nữ quỷ.

Vì vậy, con nữ quỷ đó không nên xuất hiện một cách lặng lẽ như vậy.

Khoan đã, Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra, người phụ nữ phát điên của nhà lão Vương cũng là sáng nay mới phát điên.

Lúc này Lâm Dương đưa ra một kết luận, tuy không có bất kỳ sự thật nào có thể làm căn cứ, nhưng trong thời điểm trùng hợp như vậy, Lâm Dương cũng chỉ có thể đưa ra phán đoán như thế, khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, khi Lâm Dương đang suy nghĩ về mối liên hệ giữa chúng, chủ nhà ở nơi này lại quay đầu, dường như muốn rời đi.

"Chờ đã, ông định đi đâu?" Thấy chủ nhà dường như có ý định rời đi, Lâm Dương cũng vội vàng hỏi, lời nói hoàn toàn không che giấu.

Lâm Dương đuổi theo, nắm lấy cơ thể chủ nhà.

Khi chủ nhà quay người lại nhìn, trong mắt ông ta, Lâm Dương thấy rõ sự sợ hãi.

Rõ ràng, việc xuất hiện những lời đồn liên quan đến ma quỷ ở đây tự nhiên sẽ khiến một người bình thường cảm thấy sợ hãi.

Thấy ông ta trở nên như vậy, Lâm Dương cũng không tiếp tục giữ ông ta lại.

Nếu muốn đi, thì cứ để ông ta đi.

Buông tay ra, chủ nhà cũng dần đi xa khỏi tầm mắt Lâm Dương, khiến hắn nhìn tất cả mọi thứ mà cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Xem ra, chuyện nhà bị phá hỏng, có lẽ ông ta sẽ không tính toán với hắn nữa.

Vậy thì vấn đề tiếp theo của Lâm Dương là làm thế nào để tìm kiếm manh mối liên quan đến lọn tóc này.

Chủ nhà đi xa, biến mất khỏi tầm mắt Lâm Dương, khiến hắn cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Dù sao đối với hắn mà nói, ở nơi này không thể nhận được bất kỳ sự giúp đỡ nào nữa.

Chủ nhà đã tỏ thái độ như vậy, nếu còn đi làm phiền người ta, thì Lâm Dương cũng quá không biết điều rồi.

Ôm suy nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng bắt đầu tìm kiếm những thứ khác có thể tồn tại trong căn phòng này.

Sau khi tìm kiếm một hồi, Lâm Dương cũng tìm thấy một hạt nhỏ, một thứ hình tròn, trông giống như một hạt rơi ra từ món đồ trang sức nào đó, khiến hắn cảm thấy có chút kinh ngạc.

Ở nơi này xuất hiện thứ này, khiến Lâm Dương không khỏi suy nghĩ nhiều hơn.

Thứ này, hẳn là do người phụ nữ bị nữ quỷ dọa sợ kia để lại.

Lâm Dương có suy đoán như vậy, hắn nhét lọn tóc nhỏ và hạt này vào túi quần, rời khỏi căn phòng.

Nếu chủ nhà không định tiếp tục truy cứu trách nhiệm thiệt hại ở nơi này với Lâm Dương, hắn cũng không cần thiết phải lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Cái lỗ bị phá thủng kia, Lâm Dương cũng không để ý nữa.

Có người lén lút lẻn vào, đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện gì to tát.

Trong phòng của hắn cũng không có đồ vật quý giá, tự nhiên cũng không sợ bị người ta trộm đi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng bước ra khỏi nhà.

Sau khi tùy tiện hỏi thăm bên ngoài, hắn tìm được vị trí nhà của con dâu ông Vương kia, ở một nơi khá hẻo lánh trong thị trấn.

Chuyện con dâu ông Vương phát điên, chỉ trong nửa ngày ngắn

ngủi đã lan truyền khắp thị trấn này.

Dù sao trong thị trấn này có nhiều người rảnh rỗi, có thời gian đi lan truyền một số chuyện phiếm, vì vậy dù Lâm Dương không biết gì, cũng có thể dễ dàng hỏi thăm được những thông tin này.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên có chút tồi tệ.

Nếu thông tin này đã lan truyền khắp thị trấn, cũng cho thấy một điều, người phụ nữ kia thực sự đã phát điên.

Nếu không, sớm đã có người ra mặt bác bỏ tin đồn.

Nhưng trong quá trình tìm kiếm của Lâm Dương, khẩu khí của mọi người đều gần như giống nhau, người phụ nữ kia đã phát điên, trở nên điên điên khùng khùng.

Sau một hồi tìm kiếm, Lâm Dương cũng đến gần nhà lão Vương.

Ngôi nhà của lão Vương trước mặt Lâm Dương là một ngôi nhà ba tầng, lúc này cửa lớn đóng chặt, không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Đứng trước nhà lão Vương, vẻ mặt Lâm Dương cũng vô cùng vi diệu.

Chương 1037

Nhà lão Vương đóng cửa chặt chẽ, trông như kín không một kẽ hở, cảm giác như cố tình đóng cửa lại.

Có lẽ vì tin tức người phụ nữ kia phát điên đã lan truyền ra ngoài, nên để không bị người khác nhìn thấy tình hình thực tế bên trong, họ đã đóng cửa lớn lại.

Không chỉ cửa lớn, ngay cả những cửa sổ trên lầu cũng bị đóng lại, khiến Lâm Dương phải nhíu mày.

Với bộ dạng này của đối phương, với tư cách là một người lạ, khả năng cao là không thể nói chuyện được với họ, càng không cần phải nói đến việc gặp người phụ nữ được cho là đã phát điên kia.

Như vậy, phiền phức rồi.

Sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút không tự nhiên.

Như vậy, việc hắn có thể làm chỉ có thể hành động như một tên trộm, lén lút lẻn vào.

Mặc dù người trong căn nhà này đã trở thành trung tâm bàn tán của thị trấn, nhưng những người đi đường bên ngoài cũng có việc của mình.

Sau khi thấy căn nhà đóng cửa chặt, họ không có ý định đi lang thang gần đó, ngược lại, người ở gần đó tự nhiên cũng không có nhiều.

Lúc này, Lâm Dương lén lút đến trước một bức tường cao ở phía sau.

Gần đó không có người đi đường thừa thãi, cũng có thể cho Lâm Dương một không gian thích hợp để ra tay.

Đứng trước bức tường cao một lúc, Lâm Dương cũng do dự một chút, sau đó đặt tay lên một góc tường, ngón tay kẹt vào khe hở, rồi dùng sức kéo một cái, cơ thể hắn được nâng lên giữa tường, sau đó lại mượn sức của hai chân, hoàn toàn nâng cơ thể lên phía bên kia của bức tường, rồi đi vào bên trong.

Ngoài tiếng động phát ra trong khoảnh khắc tiếp đất, Lâm Dương không phát ra bất kỳ tiếng động lạ nào, tự nhiên cũng sẽ không bị người khác phát hiện đã vào trong.

Lâm Dương vào trong, cũng nhìn mấy cảnh sắc bên cạnh.

Trong căn gác này, có một cái sân nhỏ, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Trong sân này, có một số thứ khác, khiến Lâm Dương vừa vào đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Giữa sân có một đồ án, một đồ án mà Lâm Dương quen thuộc.

Đồ án gần tròn đó, tối qua Lâm Dương đã thấy hai lần, lúc này lại được hắn nhìn thấy.

Không giống như trước đây, đồ án trước mặt Lâm Dương lúc này được hoàn thành bằng đá, do từng viên đá vụn nhỏ tạo thành.

Phương pháp cấu tạo quỷ dị này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy không ổn.

Dùng từng viên đá để hoàn thành một đồ án tinh xảo như vậy ở đây, thời gian và sự kiên nhẫn cần thiết đều không ngắn.

Đồ án trong sân này, không nghi ngờ gì nữa, thời gian xuất hiện đều sớm hơn hai đồ án mà Lâm Dương đã thấy trước đó.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng sáng mắt lên, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Nơi này quả nhiên cũng có chút không bình thường, ở đây hẳn là có thể tìm được chút gì đó.

Lâm Dương không cho rằng đồ án này và chuyện người phụ nữ kia phát điên không có bất kỳ liên quan nào.

Mang theo suy nghĩ này, Lâm Dương cũng nhìn về phía bên kia, có thể thấy cách đó không xa, có một cánh cửa đang mở.

Có lẽ vì đây là sân sau, nên người trong nhà này không đóng cánh cửa đó, chỉ có người bên ngoài nhìn vào mới thấy nơi này kín không kẽ hở mà thôi.

Lâm Dương thấy có một lối vào sẵn, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, lén lút đi về phía trước, đứng bên cạnh cánh cửa đang mở, áp tai vào tường.

Từ âm thanh truyền ra từ tường để phán đoán, có vẻ như lầu một không có ai, những âm thanh mà Lâm Dương nghe được đều không rõ ràng, rõ ràng là truyền từ vị trí lầu hai hoặc lầu ba.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng yên tâm bước vào trong.

Nếu lầu một không có người, hắn cũng không cần phải cẩn thận như vậy.

Nhưng khi Lâm Dương bước vào căn nhà này, trong lòng thực ra cũng đang đánh trống lui quân.

Lúc này, việc hắn làm thực ra không khác gì một tên trộm, đều là lén lút lẻn vào nhà người khác.

Chỉ để có thể giải đáp những nghi ngờ trong lòng, Lâm Dương cũng không thể không đến nơi này.

Sau khi vào trong, Lâm Dương cũng nghe thấy tiếng la hét của một người phụ nữ, lúc này truyền từ trên xuống.

Loại âm thanh không có ý nghĩa gì, chỉ đơn thuần là một loại âm thanh gần như trút giận, truyền đến tai Lâm Dương.

Nghe có vẻ như là người phụ nữ phát điên kia?

Lâm Dương chưa gặp đối phương, cũng đã đưa ra kết luận như vậy, sau đó ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Tiếng la hét của người phụ nữ truyền từ trên xuống, nếu Lâm Dương muốn gặp đối phương, phải đi lên mới được.

Theo thông tin Lâm Dương có được từ những người đi đường bên lề đường lúc trước, trong nhà của lão Vương này chỉ có hai người, lão Vương và người vợ đã phát điên kia.

Lúc này người phụ nữ điên đang ở trên lầu, lão Vương hẳn cũng ở trên lầu.

Lâm Dương đi lên cũng phải cẩn thận một chút, lỡ bị phát hiện, với thân phận người ngoài của hắn, không thể giải thích rõ được.

Lúc này Lâm Dương có phán đoán như vậy, nhưng hành động vẫn không hề do dự, đi về phía trên.

Khi Lâm Dương di chuyển, hắn cố tình làm chậm động tác của mình, mỗi bước chân đặt xuống đất lực đều không lớn, dù sao trong căn nhà này có một người bình thường.

Mặc dù lão Vương kia dường như có công việc của mình phải làm, nhưng sau khi xảy ra chuyện như vậy, Lâm Dương không cho rằng đối phương sẽ bỏ mặc vợ mình ở đây.

Dù sao lời đồn bên ngoài cũng không hay ho gì, lão Vương không quan tâm đến vợ mình, cũng phải quan tâm đến danh tiếng của mình mới phải.

Chương 1038

Khi Lâm Dương đi lên lầu hai, tiếng la hét của người phụ nữ truyền từ trên lầu xuống.

Xem ra người phụ nữ kia bị nhốt ở lầu ba.

Ở lầu hai cũng có một số âm thanh khác đang truyền đến tai Lâm Dương.

Cốp cốp cốp.

Giống như có người đang dùng búa gõ, âm thanh lúc này truyền đến tai Lâm Dương.

Nếu hắn không đoán sai, người đang phát ra âm thanh ở lầu hai lúc này chính là lão Vương.

Đứng ở vị trí lầu hai này, Lâm Dương có thể nghe rõ tiếng gõ từ bên cạnh truyền đến, lúc này lão Vương dường như đang làm gì đó ở đó.

Lâm Dương chỉ suy nghĩ một chút, liền từ bỏ ý định đi vào đó tìm hiểu.

Dù sao mục đích ban đầu của hắn là người phụ nữ đã phát điên kia, không phải lão Vương.

Lâm Dương không định lãng phí thời gian của mình, lỡ như trong lúc hắn quan sát lão Vương bị phát hiện, thì hắn có thể không có đủ thời gian để lên trên tìm người phụ nữ điên kia.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng không dừng bước, quay người, đi về phía trên.

Khi Lâm Dương đi đến cầu thang lầu hai, chuẩn bị đến gần phía

lầu ba, hắn cũng phát hiện ra một số điều không ổn.

Trên tường gần đó, Lâm Dương thấy một số hoa văn cổ quái.

Trông giống như hình ảnh của một số loài dã thú, lúc này hiện ra trên bức tường trước mặt Lâm Dương, cho hắn một cảm giác rất đặc biệt.

Đồ án đầu tiên trước mặt hắn cho hắn cảm giác vô cùng không tốt.

Đó là một sinh vật giống như một con khỉ, nhưng xung quanh con khỉ này, có thể thấy một số hoa văn hình sóng.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, thứ mà những hoa văn hình sóng này muốn biểu đạt, hẳn là chỉ đại dương.

Vậy thì thứ mà đồ án trước mặt Lâm Dương muốn biểu đạt, là một con khỉ trong đại dương.

Hải hầu tử?

Lâm Dương lập tức nghĩ đến cái tên này.

Lúc này, đồ án có chút quỷ dị trước mặt hắn, thứ có thể khiến Lâm Dương nghĩ đến cũng không nhiều, hắn nhanh chóng nghĩ ra một điểm.

Tại sao ở đây lại có những đồ án này?

Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Không chỉ có đồ án hải hầu tử này, trên những bức tường bên cạnh, cũng có đủ loại đồ án đại diện cho những sinh vật chưa biết, nhìn thoáng qua cứ như đến hiện trường điêu khắc của Sơn Hải Kinh vậy.

Nơi này không phải chỉ là một khu dân cư bình thường sao?

Tại sao lại xuất hiện những thứ này, ánh mắt Lâm Dương cũng

trở nên cẩn thận.

Cái gọi là nhà lão Vương thật thà, dường như không đơn giản như trong tưởng tượng.

Lâm Dương bây giờ cũng cảm thấy những lời đồn của những người đi đường trên phố cũng chẳng đáng tin chút nào.

Nhà của người dân bình thường nào lại có những thứ này chứ.

Lâm Dương lập tức có cảm giác bị lừa dối.

Sự lừa dối này không phải là người khác lừa hắn, mà giống như Lâm Dương tự lừa mình hơn, vì vậy tâm trạng của hắn cũng trở nên có chút tồi tệ.

Nhưng Lâm Dương đã đến đây rồi, lùi lại cũng không thực tế.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi về phía cầu thang phía trước, tiếp tục đi lên.

Trong lúc Lâm Dương tiến về phía trước, xung quanh đã có thể thấy những đồ án khác nhau, cũng khiến hắn cảm thấy nơi này ngày càng quái dị.

Những hoa văn kỳ lạ đó trông như được khắc ở phía trên, chứ không phải là đặt một tấm đá hay thứ gì đó.

Có khả năng khi trang trí căn nhà này, chúng đã được xử lý cùng một lúc.

Nhưng nơi này chỉ là một khu dân cư thôi, nếu khi trang trí đã tiến hành một số thao tác đặc biệt, thì chắc chắn sẽ kinh động đến những người xung quanh.

Với quy mô của thị trấn này, sớm đã nên lan truyền khắp nơi rồi mới phải.

Nhưng thực tế hiện tại, lão Vương ở đây bị coi là một người rất

thật thà.

Chỉ từ những lời đồn bên ngoài, hoàn toàn không thể liên kết lão Vương với những đồ án quỷ dị trước mặt này được.

Hiện tượng không đối xứng này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng không ổn.

Càng đi lên trên, Lâm Dương càng có thể nghe rõ âm thanh bên trong.

Tiếng la hét của người phụ nữ kia, lúc này cũng đang đứt quãng truyền đến tai hắn, khiến hắn cảm thấy không gian xung quanh trở nên có chút thê lương.

Giọng của vợ lão Vương vô cùng thê lương, trước đó cách một khoảng cách, Lâm Dương không thể nghe rõ.

Lúc này khi đến gần, Lâm Dương cũng có thể phát hiện, giọng của người phụ nữ này nghe rất đáng sợ, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng Lâm Dương đã đến gần như vậy, dù có khó chịu, cũng chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 1039

Rất nhanh, Lâm Dương đến trước một căn phòng.

Cửa phòng này bị đóng chặt, chỉ có tiếng kêu thê lương truyền ra từ đó đang nói với Lâm Dương, trong phòng này, có người mà hắn đang tìm, người phụ nữ đã phát điên, lúc này đang ở trong phòng này.

Lâm Dương đứng bên ngoài cửa, do dự không biết có nên vào hay không.

Cấu trúc của cánh cửa này thuộc loại phổ biến, chỉ cần Lâm Dương muốn, hắn cũng có thể mạnh mẽ mở cánh cửa này ra.

Với kỹ thuật của hắn, khả năng cao sẽ không bị lão Vương ở lầu hai phát hiện.

Nhưng như vậy, Lâm Dương lại có một số vấn đề.

Khi vào phòng bên trong, nếu người phụ nữ bên trong đó vẫn còn giữ một chút ý thức, khi hắn vào có thể sẽ la lớn lên.

Vậy thì việc Lâm Dương làm chẳng khác nào xông vào nhà dân bất hợp pháp.

Chuyện này không phải là kết quả mà hắn muốn.

Đứng bên ngoài cửa, Lâm Dương rơi vào do dự, đồng thời cũng có thể nghe thấy tiếng gào thét không ngừng của người phụ nữ bên trong, dường như rất đau đớn.

Sau khi chú ý đến điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút vi diệu.

Giọng của người phụ nữ này nghe ở gần, giống như đang bị hành hạ vậy, khiến suy nghĩ của Lâm Dương cũng xuất hiện một số thay

đổi.

Lúc này, Lâm Dương nảy ra một ý nghĩ táo bạo, lỡ như người phụ nữ bị nhốt này thực ra không hề phát điên, chỉ vì một loại đau đớn nào đó mà phát ra âm thanh này, sau đó bị người ngoài coi là kẻ điên thì sao?

Cũng có khả năng đó.

Trong mắt Lâm Dương mang theo một tia quyết đoán, âm thanh không ổn của người phụ nữ khiến hắn tràn đầy quyết tâm.

Sợi dây thép tiến vào lỗ khóa, chỉ một lúc sau, Lâm Dương đã mở được cánh cửa lớn đó ra.

Nới lỏng chốt khóa rồi đẩy cửa ra, Lâm Dương cũng nhân cơ hội vào trong.

Khi mở cửa, cánh cửa cũng phát ra tiếng 'két' một tiếng.

Lâm Dương bước vào căn phòng tối om, trong phòng không bật đèn, hắn chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ có tiếng la hét của người phụ nữ.

Đứng trong căn phòng tối om, Lâm Dương chẳng nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe thấy giọng nói đau đớn của người phụ nữ.

Sau khi vào trong, ý vị đau khổ trong giọng nói này càng thêm rõ ràng, khiến Lâm Dương cảm thấy suy đoán của mình ngày càng có khả năng là thật.

Khi đẩy cửa ra, đáng lẽ phải có tiếng động, lão Vương ở dưới lầu không nghe thấy, nhưng người phụ nữ trong phòng này chắc chắn có thể nghe thấy mới phải.

Nhưng khi Lâm Dương vào trong, hắn cũng không nhận được bất kỳ phản ứng nào, giống như người phụ nữ bên trong không hề nhận ra Lâm Dương đã đến vậy.

Tình hình phát triển quỷ dị, cũng khiến Lâm Dương không khỏi nhíu mày.

Không chừng, sự việc thực sự giống như tình huống hắn đoán.

Lâm Dương trước đó không lường trước được sẽ có tình huống như vậy, nên trên người hắn cũng không có thứ gì có thể cung cấp ánh sáng.

Thứ duy nhất có thể miễn cưỡng sử dụng, cũng là điện thoại của hắn, chỉ là ánh sáng trên điện thoại trong căn phòng này cũng chẳng đáng kể.

Mở màn hình điện thoại, mượn ánh sáng của điện thoại, Lâm Dương có thể nhìn rõ một phần đồ vật trong phòng này.

Thứ đầu tiên lọt vào mắt Lâm Dương là một cái tủ, trông giống như bàn trang điểm.

Căn phòng này là phòng tân hôn của hai vợ chồng sao.

Lâm Dương có thể xác định, trên bàn trang điểm có mỹ phẩm các loại, xem ra vợ của lão Vương kia cũng là một người cầu kỳ.

Chỉ riêng son môi đặt trên bàn trang điểm đã có mấy loại khác nhau, nhìn thế nào cũng không giống một người phụ nữ sẽ gả vào thị trấn nhỏ này.

Khi Lâm Dương đang trầm trồ trước những món đồ trên bàn trang điểm, mắt hắn đột nhiên ngưng lại, vì lúc này hắn đã thấy một thứ, một thứ có thể thu hút phần lớn sự chú ý của hắn.

Trên tường trước mặt Lâm Dương, hắn có thể thấy một vệt chất lỏng văng lên trên.

Chất lỏng đã khô hoàn toàn, hiện tại Lâm Dương ở không xa cũng có thể ngửi thấy một mùi kỳ quái, khiến hắn có cảm giác muốn nôn.

Cố gắng chống đỡ, Lâm Dương cũng nhận ra có chút không ổn.

Chất lỏng màu nâu đỏ đã khô trên đó, nhưng trong phán đoán của hắn, những thứ này giống như máu của sinh vật, bị văng lên tường.

Vì vậy lúc này, cơ thể Lâm Dương dừng lại ở đó, không có ý định tiếp tục tiến về phía trước.

Nhìn chất lỏng không rõ nguồn gốc trước mặt, sắc mặt Lâm Dương cũng không tự nhiên.

Kết hợp với tiếng la hét thỉnh thoảng của người phụ nữ kia, khiến Lâm Dương cảm thấy một trận hoảng loạn, hoảng loạn từ đáy lòng trào dâng.

Dù Lâm Dương đang cố gắng an ủi mình, vẫn không thể xua tan cảm giác này.

Vết tích của chất lỏng màu đỏ sẫm khô khốc hiện ra trên tường, cũng vào lúc này, Lâm Dương ngửi thấy một mùi kỳ quái.

Giống như đồ hộp thịt bị thối rữa, lúc này tỏa ra một mùi khó có thể chịu đựng được, lan tỏa trong mũi Lâm Dương, hắn cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Theo mùi kỳ quái này, Lâm Dương cũng chuyển động ánh mắt, nhìn thấy nguồn gốc phát ra mùi này.

Đó là một cái bóng trên mặt đất.

Ánh sáng từ điện thoại không đủ sáng, nên Lâm Dương không thể nhìn rõ cái bóng đó rốt cuộc là thứ gì.

Chương 1040

Nhưng thông qua âm thanh truyền đến trong không gian này, Lâm Dương cũng có thể biết rõ, đó là vợ của ông Vương.

Người phụ nữ ngã trên mặt đất đó chính là vợ của ông Vương.

Lúc này từ đó không ngừng có tiếng đau đớn truyền ra, tự nhiên bị Lâm Dương nhận ra ngay.

Sau khi hiểu ra điều này, Lâm Dương cũng im lặng một lúc.

Nguyên nhân không có gì khác, trên người người phụ nữ này tỏa ra mùi hương, theo Lâm Dương thấy là một thứ vô cùng ghê tởm.

Giống như một miếng thịt thối rữa, mùi hôi thối lúc này từ đó truyền đến, cho người ta một cảm giác không muốn đến gần.

Lúc này, bóng người nằm trên mặt đất kia cũng đang phát ra âm thanh đau đớn, đồng thời Lâm Dương cũng có thể thấy đầu của người phụ nữ này cử động, dường như liếc nhìn hắn một cái.

Sau đó, Lâm Dương có thể thấy bóng người trên mặt đất đang vặn vẹo cơ thể, dường như muốn biểu đạt một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Nhìn bóng người này, sắc mặt Lâm Dương cũng xuất hiện sự thay đổi hấp dẫn, vì hắn đoán được ý tứ mà người phụ nữ này muốn biểu đạt.

"Cô đang cầu cứu sao?" Nhìn bóng người đang vặn vẹo trên mặt đất, Lâm Dương hỏi như vậy, sau đó có thể thấy, bóng đen trên mặt đất dường như gật đầu, khiến Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó xử.

Người phụ nữ này cầu cứu hắn, vậy thì tiếp theo hắn nên làm gì?

Sắc mặt Lâm Dương trở nên có chút khó khăn.

Người phụ nữ này không thân không quen với Lâm Dương, hắn cũng không biết có nên cứu cô ta ra không.

Từ trong căn phòng này, Lâm Dương cũng có thể đại khái phán đoán ra một chuyện, người phụ nữ được đồn là đã phát điên này, thực ra không hề phát điên.

Chỉ là bị người khác hành hạ, nên mới trở thành bộ dạng như vậy.

Người có thể làm ra chuyện như vậy với người phụ nữ này, đồng thời có điều kiện như vậy, Lâm Dương cũng có thể đoán được, hắn là do lão Vương ở lầu hai làm.

Lâm Dương đưa ra phán đoán như vậy, ánh sáng trong mắt cũng trở nên khác đi.

Lời đồn trong trấn nhỏ đó không đáng tin cậy.

Lão Vương được đồn là thật thà đã trở thành một tồn tại nguy hiểm, còn vợ của ông Vương không đứng đắn, lúc này lại ở vào vị trí của một người bị hại.

Lâm Dương không phải là dân bản xứ trong trấn nhỏ này, chỉ có thể thông qua cách này để tìm hiểu về nơi này.

Nhưng đáng tiếc, những lời đồn ở đây hoàn toàn khác với sự thật, cũng khiến Lâm Dương có một dự đoán sai lầm.

Bây giờ trước mặt Lâm Dương, có một vấn đề nghiêm trọng, đó là người phụ nữ đang cầu cứu hắn trước mặt, nên xử lý như thế nào?

Lâm Dương cảm thấy có chút khó khăn.

Về mặt tình lý, thấy cảnh ngộ như vậy, Lâm Dương nên đưa tay giúp đỡ.

Nhưng tình hình thực tế lại không đơn giản như vậy, chỉ riêng

việc có một lão Vương ở lầu hai, đã khiến Lâm Dương phải do dự hồi lâu.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Lâm Dương suy nghĩ một lúc, cuối cùng đưa ra quyết định của mình.

Nhìn người phụ nữ nằm trên mặt đất, Lâm Dương suy nghĩ hồi lâu, đưa ra quyết định của mình.

Mặc dù cứu người phụ nữ này ra ngoài có thể sẽ dẫn đến hậu quả không tốt, nhưng theo Lâm Dương thấy, hắn không thể đi ngược lại lương tâm của mình.

Sau khi thấy người phụ nữ này chịu đựng sự hành hạ phi nhân tính như vậy, Lâm Dương cũng không hy vọng cô sẽ tiếp tục ở lại nơi này.

Người phụ nữ này trông rất đau đớn, đều không thể phát ra âm thanh, phải thông qua động tác cơ thể để cầu cứu Lâm Dương.

Đã trở thành bộ dạng này rồi, nếu Lâm Dương không cứu, thì đối với hắn mà nói, cũng coi như một loại dày vò.

Sau khi hiểu rõ điều này, Lâm Dương cũng lập tức ngồi xuống, chuẩn bị bế người phụ nữ này lên.

Nhưng sau khi Lâm Dương ngồi xuống, nhìn người phụ nữ trước mặt, hắn cũng cảm thấy có chút khó xử, dường như có chút không biết xuống tay từ đâu.

Nguyên nhân cũng đơn giản, trên người người phụ nữ này có quá nhiều vết thương.

Khi Lâm Dương cúi người xuống, trên người cô ta có thể thấy rõ, gần như khắp mọi vị trí trên cơ thể, đâu đâu cũng là vết thương.

Có nơi có máu tươi chảy ra, có nơi chỉ còn lại máu tươi đã khô,

trông vô cùng đáng sợ.

Sau khi thấy cảnh này, động tác của Lâm Dương cũng ngây ra.

Trên người người phụ nữ này, thậm chí không có chỗ nào để Lâm Dương đặt tay, đâu đâu cũng là vết thương, cho Lâm Dương một cú sốc vô cùng lớn.

Lúc này, Lâm Dương mừng thầm, may mà hắn đã chọn cứu người phụ nữ này đi.

Nếu không, người phụ nữ này tiếp tục ở lại đây, cũng không biết phải chịu sự hành hạ như thế nào.

Sau khi hiểu rõ điều này, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Mặc dù trên người người phụ nữ này trông thương tích đầy mình, nhưng Lâm Dương cũng phải mang cô ta đi.

Hắn ngồi xuống, hai tay vòng qua người người phụ nữ, sau đó vác cô ta lên.

Khi Lâm Dương dùng sức, có thể nghe thấy tiếng kêu đau đớn của người phụ nữ.

Tay Lâm Dương ấn vào vết thương của cô ta, khiến cô không nhịn được mà phát ra tiếng.

Tiếng la hét đau đớn của người phụ nữ vang vọng trong không gian này.

Chương 1041

Ban đầu Lâm Dương lo lắng sẽ thu hút người đàn ông ở lầu hai, nhưng một lúc sau, thấy không có động tĩnh gì, Lâm Dương cũng hiểu ra.

E rằng trong khoảng thời gian này, người phụ nữ này đã phát ra vô số âm thanh đau đớn, người đàn ông kia có lẽ đã quen rồi, nên động tĩnh lúc này cũng không thu hút bất kỳ sự chú ý nào của người đàn ông đó.

Sau khi hiểu ra điều này, động tác bắt lấy người phụ nữ của Lâm Dương cũng nhanh hơn nhiều.

Mặc dù động tác của Lâm Dương sẽ làm người phụ nữ này đau, nhưng lúc này hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Nếu đã chọn mang người phụ nữ này đi, thì chỉ có thể nhanh hơn thôi.

Vác người phụ nữ lên vai, Lâm Dương nghe tiếng kêu thỉnh thoảng của cô, cũng định nhắc nhở, bảo cô nhỏ tiếng một chút.

Nhưng khi hắn chuyển tầm nhìn sang người phụ nữ, lại phát hiện, cô ta đã ngất đi.

Khi Lâm Dương vác cô lên, cũng không biết có phải vì tiêu hao quá nhiều tinh thần hay không, cô đã mất đi ý thức, lúc này chỉ vì đau đớn trên cơ thể mà vô thức hét lên mà thôi.

Thấy người phụ nữ trở nên như vậy, Lâm Dương cũng nhíu mày, sau đó giãn ra.

Mặc dù tình trạng của người phụ nữ này lúc này trông có vẻ không thể phối hợp với hắn, có thể sẽ gây ra một số phiền phức cho

hành động của Lâm Dương, nhưng sau khi hắn suy nghĩ kỹ, lại phát hiện, tình trạng của người phụ nữ lúc này có thể là tốt nhất rồi.

Dù sao trên người cô ta xuất hiện nhiều vết thương như vậy, Lâm Dương tự nhiên cũng không thể trông mong cô có thể làm gì, vậy thì chẳng khác nào một gánh nặng vô dụng.

Nếu cô ta tỉnh táo, có lẽ sẽ xuất hiện một số tình huống mà Lâm Dương không ngờ tới, nên mới nói, tình trạng hiện tại, đối với hắn mà nói, là tình huống tốt nhất.

Lâm Dương vác người phụ nữ lên người, quay người định rời khỏi căn phòng này, đi về phía đường phố, cũng có thể thấy trên tường bên cạnh, có một cái móc câu.

Nhìn từ xa, mượn ánh sáng mờ ảo của điện thoại, Lâm Dương có thể thấy trên cái móc câu đó, có vết máu chưa khô.

Thứ đó không lâu trước đây, mới rơi xuống người người phụ nữ này, trông vô cùng tàn nhẫn.

Lâm Dương cũng không nỡ tiếp tục nhìn thứ đó, quay người định rời đi.

Bước ra khỏi căn phòng, Lâm Dương đến cầu thang, đang chuẩn bị mang cô rời khỏi đây thì đột nhiên cảm thấy, trên má mình có một tia mát lạnh.

Nói là mát lạnh, không bằng nói là một luồng ấm áp.

Một dòng chất lỏng chảy trên mặt Lâm Dương, đồng thời mang lại cho hắn một cảm giác đặc biệt.

Lâm Dương đưa tay lên mặt, sau khi sờ vào, phát hiện ra một loại chất lỏng dính dính, sau đó nhìn lại, im lặng một lúc.

Trên tay hắn, là máu tươi.

Rõ ràng, máu tươi này không phải của Lâm Dương.

Máu tươi chảy ra từ người phụ nữ trên người hắn, men theo cơ thể người phụ nữ dựa vào người Lâm Dương, chảy xuống mặt hắn.

Xem ra, vì Lâm Dương vác người phụ nữ này lên người, vết thương trên người cô ta đã nặng thêm.

Lâm Dương ý thức được điều này, cũng biết rằng, hành động của hắn cần phải nhanh hơn.

Vết thương của người phụ nữ này vốn đã nghiêm trọng, lúc này lại vì động tác của Lâm Dương mà nặng thêm không ít.

Lỡ như cô không chống đỡ được, thì Lâm Dương có lẽ sẽ tự trách rất lâu.

Vì vậy, để có thể tránh tình huống này, Lâm Dương đã tăng tốc bước chân của mình.

Khi đi qua những đồ án quỷ dị bên cạnh cầu thang, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh, từ những đồ án khắc các loại sinh vật thần kỳ đó truyền đến, khiến tâm trạng của hắn cũng theo đó trở nên tồi tệ.

Rất nhanh, Lâm Dương đến lầu hai, đồng thời cũng có thể nghe thấy, trong phòng ở lầu hai, tiếng gõ của lão Vương kia dường như vẫn đang tiếp tục truyền đến, khiến tâm trạng của Lâm Dương cũng theo đó trở nên yên tâm hơn không ít.

Thấy Lão Vương ở lầu hai vẫn tiếp tục công việc của mình, Lâm Dương cũng yên tâm hơn nhiều.

Thấy hành động của người phụ nữ ban nãy không ảnh hưởng gì đến gã, Lâm Dương cũng tiếp tục đi xuống dưới.

Nhưng điều Lâm Dương không để ý là, tuy tiếng gõ đập trên lầu

hai vẫn liên tục vang lên, nhưng khe cửa một căn phòng trên lầu đã mở ra.

Lâm Dương cõng người phụ nữ sau lưng, xuống đến lầu một, chuẩn bị rời khỏi nơi này, kết quả lại cảm thấy hơi khó xử vì cảnh tượng trước mắt.

Cánh cửa sân sau vốn nên đang mở, lúc này lại bị đóng lại.

Đương nhiên, lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy hơi sợ hãi.

Cánh cửa vốn nên mở lại bị đóng, điều đó cũng chứng tỏ một việc, Lão Vương vốn ở trên lầu hai, trong mấy phút ngắn ngủi vừa rồi, đã xuống dưới một lần, và đóng cửa phòng lại.

Nếu lúc đó Lão Vương lên lầu ba xem thử, vậy thì Lâm Dương sẽ bị phát hiện.

Xem ra vận may của mình cũng không tệ, vẻ mặt Lâm Dương trở nên vi diệu, hắn thở phào một hơi, đồng thời cũng mừng thầm vì thời cơ không tồi, nếu muộn hơn vài phút, hắn đã không thể vào được căn nhà này, tự nhiên cũng không thể mang người phụ nữ trên vai ra ngoài.

Tiếp theo, Lâm Dương phải cẩn thận hơn một chút.

Căn phòng trước mặt Lâm Dương chỉ được khóa bằng một cái chốt gài đơn giản, chỉ cần Lâm Dương dùng sức một chút là có thể kéo chốt ra, sau đó mở cửa.

Chỉ cần ra được bên ngoài, những người đi đường bên ngoài hẳn sẽ giúp đỡ người phụ nữ đáng thương này.

Lâm Dương đặt tay lên chốt cửa, nhẹ nhàng đẩy.

Cảm nhận được cái chốt không nhúc nhích, Lâm Dương cũng không thấy lạ, tiếp tục tăng thêm lực, cố gắng đẩy cái chốt ra.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến Lâm Dương vô cùng kinh ngạc.

Hắn cảm giác mình đã dồn phần lớn sức lực vào đó, nhưng vẫn không thể đẩy được cái chốt trước mặt, sắc mặt Lâm Dương trở nên khó coi.

Chương 1042

Không bình thường, nếu chỉ là một cái chốt bình thường, Lâm Dương đã sớm đẩy được nó ra.

Nhưng cái chốt trước mặt hắn lại không hề suy suyển.

Gân xanh trên cánh tay Lâm Dương đã ẩn hiện, kết quả nó vẫn không nhúc nhích, cứ như thể Lâm Dương đột nhiên biến thành một kẻ trói gà không chặt.

Lâm Dương đương nhiên không phải là người trói gà không chặt, vậy thì vấn đề chỉ có thể nằm ở cái chốt gài trước mặt hắn.

Thông thường, những cái chốt gài này được thiết kế để dễ dàng đẩy qua lại, ít nhất cũng phải được đặt trong một khoảng hợp lý.

Ánh mắt Lâm Dương dời đến cái chốt, sau khi quan sát một hồi, ánh mắt hắn ngưng lại, vì ở gần chốt gài, hắn nhìn thấy một ít vật chất dạng keo.

Thứ vật chất dạng keo không ăn nhập gì với cánh cửa gỗ lúc này lại xuất hiện trên chốt gài, nếu Lâm Dương không đoán sai, thứ này hẳn là keo nước, đã dán chặt cánh cửa gỗ lại.

Chốt cửa gỗ bị keo dán cố định, Lâm Dương tự nhiên cũng không thể đẩy ra.

Lớp keo quấn chặt quanh chốt, trông không có bất kỳ kẽ hở nào.

Nếu Lâm Dương muốn mở chốt, phải tìm cách gỡ lớp keo này xuống.

Lúc này sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Tuyệt đối không ngờ, người đàn ông đó lại làm như vậy, dùng keo

dán khóa chết cửa sân sau.

Dựa theo tình hình này, có lẽ những cánh cửa ở nơi khác cũng đã bị khóa lại bằng cách khác, người đàn ông này dường như muốn nhốt người phụ nữ và mình lại trong căn nhà này.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương không khỏi rùng mình.

Hắn chưa từng gặp người đàn ông đó, nhưng qua việc quan sát các dấu vết, về người đàn ông đó, Lâm Dương chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó là một kẻ điên.

Lúc này, Lâm Dương đã đưa ra phán đoán như vậy.

Như vậy, Lâm Dương phải tập trung tâm trí vào lớp keo này.

Lớp keo ở đây tuy quấn chặt, nhưng nhìn từ độ bóng trên bề mặt keo, có lẽ cũng chỉ mới vài phút, Lâm Dương tranh thủ một chút thời gian, có thể tìm cách gỡ lớp keo này xuống.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng lục lọi trên người tìm công cụ thích hợp.

Rất nhanh, hắn tìm thấy một cây tăm trên người, không biết từ lúc nào rơi vào người, lúc này cũng có thể dùng được.

Đem tăm cắm vào khe hở của lớp keo, Lâm Dương có thể cảm nhận được giữa lớp keo và chốt gài có một chút khoảng trống, đủ để hắn có không gian thao tác.

Lúc này, Lâm Dương chú ý, trên lớp keo chưa khô hẳn, có một chút bóng loáng, có thể phản chiếu lờ mờ những thứ phía sau.

Trên bề mặt bóng loáng của lớp keo, Lâm Dương có thể thấy bóng mình, méo mó ở trong đó, đồng thời có thể thấy người phụ nữ trên vai, và, Lâm Dương chú ý thấy một vệt màu xanh lục, một vệt màu xanh lục không biết từ đâu xuất hiện, cũng hiện lên trên lớp keo, khiến

Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ quái.

Trên người mình cũng không có trang sức màu xanh lục nào, sao lại có thứ này phản chiếu lên trên chứ?

Trong lúc Lâm Dương đang cảm thấy kỳ quái, hắn đột nhiên phát hiện, trên lớp keo trước mặt, vệt màu xanh lục đột nhiên xuất hiện đó, lúc này đang dần dần phóng đại.

Rõ ràng mình vẫn luôn đứng ở đây, thậm chí cơ thể cũng không có động tác gì lớn, kết quả lại có thể thấy một thứ đang đến gần.

Lâm Dương đột nhiên ý thức được, vội vàng xoay người.

Sau khi xoay người xong, Lâm Dương cũng đã thấy bản thể của vệt màu xanh lục đang phóng đại đó, một người đàn ông mặc một bộ đồ dài tay màu xanh lục nhạt, lúc này đang tiến lại gần Lâm Dương, đồng thời cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút sợ hãi.

Nguyên nhân Lâm Dương sợ hãi không gì khác, trong tay người đàn ông đó, Lâm Dương thấy một cái rìu, một cái rìu trên đó còn dính vết máu.

Lúc này người đàn ông cầm cái rìu, đi về phía Lâm Dương, đồng thời trên mặt gã, Lâm Dương thấy một vẻ mặt quỷ dị.

Người đàn ông trước mặt Lâm Dương hẳn là Lão Vương.

Lúc này nhìn thấy gã cầm một cái rìu dính máu trong tay, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên tồi tệ.

Nhìn tư thế của đối phương, có lẽ là muốn giữ mình lại, cùng với người phụ nữ này.

“Nếu bây giờ tôi đặt cô ấy về lại chỗ cũ, ông có thể để tôi đi không?” Vẻ mặt Lâm Dương có chút gượng gạo, nói với người đàn ông.

Người đàn ông không nói gì, tiếp tục bước về phía Lâm Dương.

Chết tiệt.

Nhìn thấy biểu hiện như vậy của đối phương, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, xem ra không thể thương lượng được rồi.

Cửa gỗ phía sau Lâm Dương đã bị khóa, cho nên Lâm Dương không thể rời đi.

Đồng thời người đàn ông này lại chặn trước mặt Lâm Dương, cản đường đi của hắn.

Nếu Lâm Dương không muốn bị người đàn ông này chém chết tại đây, chỉ có thể tìm cách xông qua người gã.

Lâm Dương cẩn thận quan sát, ở bên cạnh người đàn ông, hắn cũng cố gắng tìm một khe hở có thể dùng để rời đi, nhưng trước sau đều không có phát hiện gì.

Người đàn ông đứng ngay chính giữa lối đi, trông có vẻ hai bên đều có một khe hở không lớn, nhưng kích thước khe hở đó, khiến Lâm Dương không dám yên tâm đi qua.

Dù sao trong tay người đàn ông đó, đang cầm một cái rìu, chỉ cần gã muốn, cũng có thể dễ dàng vung rìu chém về hai bên.

Với độ dài của cái rìu đó, trong căn nhà không lớn này, không cho Lâm Dương đủ không gian để né tránh.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lâm Dương cũng chỉ có thể đưa ra một quyết định khó khăn, dường như chỉ có thể mạnh mẽ xông ra khỏi đây.

Phải tìm cách khiến người đàn ông trước mặt mất đi năng lực hành động mới được, nếu không, đối phương tám chín phần mười sẽ

không dễ dàng để hắn đi.

Chương 1043

Tất cả những gì người đàn ông này làm trong nhà, chỉ riêng việc Lâm Dương nhìn thấy là hành hạ phụ nữ thôi, chỉ riêng tội danh này, đã có thể khiến gã ngồi tù một thời gian không ngắn, cho nên đối phương chắc chắn sẽ không để Lâm Dương cứ thế rời đi.

Ngay cả vợ của mình cũng có thể ra tay, vậy thì đối với một người ngoài, có lẽ cũng có thể không chút lưu tình.

Nghĩ vậy, nhìn người đàn ông đang đến gần, Lâm Dương cũng ném người phụ nữ trên vai sang một bên.

Cõng người phụ nữ này, hành động của Lâm Dương cũng có chút bất tiện.

Cho dù đã không còn trọng lượng của người phụ nữ làm trở ngại, lúc này Lâm Dương cũng không chắc có thể trốn thoát khỏi nơi này.

Nguyên nhân cũng đơn giản, lúc này trên người Lâm Dương không có vũ khí, còn người đàn ông đối diện, cái rìu trong tay gã rõ ràng vô cùng sắc bén, vết máu trên đó cũng không thể là giả.

À, không đúng, trên người Lâm Dương cũng không phải không có vũ khí nào.

Nếu phải nói, trong tay Lâm Dương, lúc này không phải có một cây tăm sao?

Cây tăm mà Lâm Dương định dùng để cạy lớp keo lúc trước, lúc này đang bị Lâm Dương nắm trong tay.

Tuy so với cái rìu trong tay người đàn ông trước mặt, một cây tăm trong tay Lâm Dương tỏ ra vô cùng nực cười.

Nhưng lúc này, thứ Lâm Dương có thể tìm được để gây thương

tổn cho đối phương, cũng chỉ có thứ này trong tay.

Lâm Dương nắm chặt cây tăm, đồng thời đi về phía trước, dần dần tiến lại gần người đàn ông.

Khi Lâm Dương đến gần, người đàn ông đối diện cũng chú ý đến động tác nắm chặt trong tay Lâm Dương, vốn cảm thấy có chút căng thẳng, nhưng rất nhanh, phát hiện trong tay Lâm Dương chỉ là một cây tăm nhỏ, khóe miệng người đàn ông cũng hiện lên một vẻ mặt chế giễu.

Lâm Dương không bị biểu hiện của đối phương kích động, hắn nhìn chằm chằm vào đối phương.

Dù sao tình huống hiện tại, xem ra Lâm Dương đều đang ở thế yếu, Lâm Dương không có tư cách thả lỏng, cho nên lúc này, Lâm Dương không thể có bất kỳ sự lơ là nào.

Sau khi giằng co như vậy một hồi, khoảng cách giữa hai người cũng ngày càng gần.

Khoảng cách giữa người đàn ông và Lâm Dương, đã đến một mức độ không an toàn đối với Lâm Dương.

Ở vị trí này, người đàn ông có thể dùng rìu tấn công Lâm Dương, còn khoảng cách cánh tay của Lâm Dương, không dài như vậy, cộng thêm khoảng cách không đáng kể của cây tăm, không thể tấn công được người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông vung rìu chém về phía Lâm Dương.

Lâm Dương vốn đang toàn tâm toàn ý nhìn đối phương, cũng lập tức phản ứng, vội vàng lăn người về phía trước, vừa vặn tránh được cú tấn công của cái rìu, đồng thời cơ thể cũng vì thế mà áp sát vào người đàn ông.

Lâm Dương cũng dùng vai húc vào người gã.

Lâm Dương húc vào ngực người đàn ông, nhưng cảnh tượng dự đoán sẽ húc người đàn ông lùi lại đã không xuất hiện, ngược lại cơ thể Lâm Dương bị cưỡng ép dừng lại tại chỗ.

Người đàn ông trước mặt Lâm Dương, giống như một bức tường, khi cơ thể Lâm Dương húc vào, chỉ cảm thấy một trận cứng rắn, sau đó là cơn đau truyền đến khắp cơ thể, Lâm Dương căn bản không thể đẩy lùi người đàn ông này.

Sau khi nhận ra điều này, Lâm Dương tuy cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng biết, phải lập tức lùi lại.

Nếu cơ thể cộng thêm sức lực của bản thân đều không thể đẩy lùi người đàn ông này, vậy thì trong tình huống song phương đã rút ngắn khoảng cách như vậy, Lâm Dương không cho rằng mình có thể yên ổn ở lại vị trí này.

Lâm Dương lập tức định điều chỉnh vị trí, nhưng lại phát hiện, eo mình bị người đàn ông ôm lấy.

Hai tay người đàn ông quấn quanh eo Lâm Dương, khiến hắn không thể di chuyển.

Đồng thời một cảm giác tê dại, cũng từ trong cơ thể Lâm Dương truyền ra.

Sức mạnh to lớn của người đàn ông khiến Lâm Dương không thể rời đi.

Đồng thời một cảm giác tê dại truyền ra trong cơ thể Lâm Dương, cũng khiến các vị trí khác trên cơ thể Lâm Dương đều không thể tiếp tục di chuyển, chỉ có thể mặc cho bị người đàn ông này bắt lấy.

Ý thức được tình cảnh của mình, cảm giác không ổn dâng lên trong lòng Lâm Dương, nhưng lúc này Lâm Dương cũng không có cách nào tránh khỏi chuyện sắp xảy ra.

Cảm giác tê dại dần dần biến thành cảm giác toàn thân tê liệt, khiến Lâm Dương chỉ có thể trơ mắt nhìn chuyện xảy ra gần đó.

Một lực rất lớn, giáng xuống sau gáy Lâm Dương, khiến hắn mất đi ý thức.

Khi Lâm Dương tỉnh lại, một cảm giác mỏi nhừ từ các cơ bắp trên cơ thể truyền đến, cũng khiến Lâm Dương không khỏi kêu lên.

Cơ thể dường như co quắp thành một cục, Lâm Dương muốn duỗi thẳng người ra, nhưng lại phát hiện, hai tay hai chân của mình chạm vào một thứ gì đó lạnh băng, khiến tay chân hắn không thể duỗi ra.

Cảm giác khác lạ, khiến Lâm Dương mở mắt ra, nhìn xung quanh.

Trước mắt Lâm Dương, không có gì cả, một mảng tối đen hiện ra trong mắt hắn, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhớ lại, dường như mình đã bị người ta đánh ngất, cho nên mới xuất hiện ở nơi này.

Vậy vị trí hiện tại của mình, là ở trong căn nhà đó sao?

Lâm Dương có suy đoán như vậy.

Trong những lời đồn đại như vậy, Lão Vương một khi rời khỏi nhà, tự nhiên sẽ thu hút ánh mắt của rất nhiều người, cho nên chắc chắn cũng không thể trong tình huống không gây động tĩnh mà mang mình ra ngoài.

Vị trí Lâm Dương đang ở lúc này, khả năng cao là ở trong căn nhà đó.

Hiểu được điều này, Lâm Dương cũng bắt đầu sờ soạng môi trường xung quanh.

Nếu lúc này mình bị nhốt lại, vậy thì tiếp theo, kết cục của mình

hẳn sẽ không tốt đẹp gì.

Tuy không biết vì sao lúc này mình có thể vẫn còn nguyên vẹn, nhưng Lâm Dương đã thấy thảm trạng của người phụ nữ kia, Lão Vương tuyệt đối không phải hạng người nhân từ nương tay.

Lâm Dương ở lại nơi này càng lâu, thì càng nguy hiểm, Lâm Dương lĩnh ngộ được điều này.

Chương 1044

Sau khi Lâm Dương sờ soạng xung quanh, phát hiện mình bị nhốt trong một cái lồng, cảm giác lạnh băng từ những thanh sắt cho Lâm Dương biết, đây là một cái lồng sắt.

Rất nhanh, Lâm Dương sờ thấy một chỗ để mở khóa ở phía trước, ở đó có một ổ khóa.

Đương nhiên, ổ khóa này đã bị khóa lại, cho nên Lâm Dương không thể mở nó ra, nhưng đã phát hiện ra thứ này, cũng cho Lâm Dương một hy vọng rời đi.

Để mở ổ khóa này, Lâm Dương cần một số công cụ.

Lâm Dương sờ soạng trên người, nhưng đáng tiếc, những thứ trên người Lâm Dương đều đã bị lấy đi.

Không chỉ điện thoại, ngay cả một số vật nhỏ mang theo bên người cũng bị lấy đi hết, có lẽ là do người đàn ông đó làm để tránh Lâm Dương gây chuyện.

Thực tế, những gì người đàn ông đó làm cũng không sai.

Lúc này Lâm Dương quả thực cảm thấy có chút phiền phức, trên người một chút công cụ cũng không có, lại bị nhốt trong một cái lồng sắt, Lâm Dương cũng không biết phải làm sao mới có thể rời đi.

Hai tay Lâm Dương tiếp tục sờ soạng trong cái lồng chật hẹp chỉ đủ cho cơ thể mình, muốn tìm kiếm một chút cơ hội có thể giúp mình rời đi.

Đột nhiên, Lâm Dương cảm thấy eo mình bị đâm, vừa rồi theo động tác của Lâm Dương, cơ thể Lâm Dương cũng đang từ từ di chuyển trong cái lồng này, sau đó bị một thứ gì đó trên mặt đất đâm

vào.

Một thứ vô cùng sắc nhọn, đang đặt trên mặt đất.

Lâm Dương vội vàng di chuyển cơ thể về lại vị trí vừa rồi, sau đó sờ soạng trên mặt đất, rất nhanh sờ được thứ mang lại cảm giác sắc nhọn đó, một cây tăm, lúc này xuất hiện trong tay Lâm Dương.

Cây tăm này, hẳn là cây mà Lâm Dương cầm trên tay lúc trước, lúc đó đã bị Lâm Dương mang theo, có lẽ khi Lão Vương lục soát người Lâm Dương, cây tăm này bị đè dưới thân thể, cho nên cũng không phát hiện.

Sờ được thứ này, vẻ mặt Lâm Dương cũng xuất hiện một tia vui mừng, nguyên nhân cũng đơn giản, lúc này hắn đã tìm được một công cụ mở khóa thích hợp.

Chỉ cần có cây tăm này, Lâm Dương có hy vọng mở được ổ khóa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nắm lấy hy vọng duy nhất, tiến đến phía ổ khóa, bắt đầu mày mò.

Tiếng ổ khóa và thanh sắt va chạm vang vọng trong không gian này.

Tuy có khả năng sẽ bị phát giác, nhưng lúc này Lâm Dương cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Bởi vì công cụ trong tay Lâm Dương, chỉ là một cây tăm mà thôi, không phải thứ gì cứng rắn.

Nếu cứ tiếp tục do dự trước sau, lỡ như cây tăm vì lãng phí thời gian quá nhiều mà gãy ở bên trong, vậy thì Lâm Dương phiền phức rồi.

Trong một loạt tiếng va chạm lạch cạch, Lâm Dương cuối cùng cũng tìm được một vị trí thích hợp trong ổ khóa.

Theo ngón tay đẩy một cái, cây tăm tiến vào trong, thành công mở được ổ khóa, cái lồng đã được mở ra.

Đẩy cửa nhỏ của cái lồng ra, Lâm Dương bò ra khỏi lồng, cũng thở phào một hơi.

Có thể ra khỏi cái lồng này, ngoài việc có nghĩa là tạm thời có tự do hành động, quan trọng nhất là, người đàn ông đó không ở gần đây, nếu không, động tĩnh Lâm Dương mở khóa vừa rồi đã thu hút gã đến.

Đứng dậy từ trên mặt đất, Lâm Dương cũng hoạt động cơ thể, để cho những bộ phận cơ thể trở nên cứng đờ vì co quắp lâu đã hồi phục một chút, sau đó bắt đầu tìm kiếm trong không gian tối tăm này.

Không gian này hẳn là một căn phòng nào đó trong nhà Lão Vương, lúc này Lâm Dương đang thử tìm cửa chính, sau đó rời khỏi đây.

Lâm Dương sờ thấy một thứ gì đó giống như tường, sở dĩ nói là giống, vì thứ trong tay hắn có kích thước và độ cứng giống như tường, khả năng cao là tường của căn phòng này.

Sở dĩ Lâm Dương không dám chắc chắn, nguyên nhân cũng đơn giản, trên thứ giống như tường đó, có một lớp vật chất trơn tuột, lúc này tay Lâm Dương sờ lên trên, có thể cảm giác ngón tay mình đều trở nên dính nhớp.

Cảm giác kỳ quái này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đưa ngón tay lên mũi, Lâm Dương ngửi mùi trên đó, trong nháy mắt, trong dạ dày truyền đến một cảm giác cuộn trào, Lâm Dương buồn nôn.

Đương nhiên, vì trong bụng không có thức ăn, cho nên Lâm Dương cũng chỉ làm mấy động tác nôn khan, sau đó không có động tác

gì nữa.

Vừa rồi Lâm Dương vừa đưa ngón tay lên mũi, từ trong thứ chất dính nhớp trên ngón tay đó, truyền đến một mùi khiến người ta buồn nôn.

Lâm Dương không thể hình dung chính xác mùi đó, chỉ biết đầu óc mình bây giờ đều có chút choáng váng.

Từ đầu ngón tay Lâm Dương truyền đến một mùi khiến người ta buồn nôn, khiến Lâm Dương phải vịn vào tường, nghỉ ngơi một lúc lâu mới hoàn hồn.

Mùi đó, cuối cùng cũng tan biến khỏi đầu óc Lâm Dương.

Lâm Dương thậm chí không muốn nhớ lại, rốt cuộc mình đã ngửi thấy thứ gì.

Cảm giác phức tạp đan xen trong lòng Lâm Dương.

Lúc này, đối với những thứ trơn tuột được bôi lên tường này, Lâm Dương thậm chí không muốn quan tâm.

Dù nhìn thế nào, những thứ này đều là thứ gì đó phản nhân loại.

Mùi của thứ này không dễ bay hơi, nếu Lâm Dương không đến gần, căn bản sẽ không ngửi thấy mùi đó, nhưng một khi Lâm Dương đưa những chất trơn tuột đó đến trước mũi, mùi hăng nồng đó sẽ theo đó mà đến, tiếp theo khiến Lâm Dương cảm thấy một trận sợ hãi không rõ nguyên nhân.

Nghỉ ngơi hồi lâu, Lâm Dương cuối cùng cũng nghỉ ngơi xong, cũng bắt đầu hành động tiếp theo.

Thứ được bôi lên tường, hẳn là loại dầu mỡ gì đó.

Cụ thể là gì, lúc này Lâm Dương cũng không muốn quan tâm, dù sao so với việc nghiên cứu những thứ sẽ khiến người ta ngất đi này,

Lâm Dương quan tâm hơn là, làm thế nào để rời khỏi nơi này.

Tuy biết trên tường có những thứ khiến người ta buồn nôn đó, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không có lựa chọn nào khác, tiếp tục đặt tay lên tường, bắt đầu thăm dò căn phòng này, men theo bức tường này.

Cảm giác nhờn rít không ngừng truyền đến từ tay.

Lâm Dương từ sau khi ngửi thấy mùi đó, đã ghét cay ghét đắng mùi đó từ tận đáy lòng.

Chương 1045

Lúc này tuy không ngửi thấy, nhưng một khi tay Lâm Dương tiếp xúc với chất liệu trên tường đó, Lâm Dương cũng sẽ sinh ra một cảm giác hỗn loạn, dường như có thể ngửi thấy một chút mùi đó.

Chẳng qua Lâm Dương biết, đó là một loại ảo giác, cho nên Lâm Dương mới chống cự lại được.

Cố nén cảm giác buồn nôn, Lâm Dương sờ soạng trên tường một hồi, cuối cùng cũng phát hiện ra, Lâm Dương sờ thấy một công tắc.

Nếu Lâm Dương không phán đoán sai, công tắc này hẳn là dùng để bật đèn.

Chỉ là lúc này, có cần thiết phải bật đèn không?

Lâm Dương rơi vào suy nghĩ.

Nếu Lâm Dương bật đèn, vậy thì có thể trực tiếp nhìn thấy toàn bộ căn phòng, tự nhiên cũng có thể tìm được vị trí của cửa, sau đó rời khỏi đây.

Nhưng bật đèn, sẽ liên quan đến một vấn đề, liệu có bại lộ Lâm Dương không?

Thiết kế công tắc thường thấy hiện nay, chỉ cần dùng sức nhấn một cái, đều sẽ phát ra âm thanh giòn giã rõ ràng, ở nơi xa cũng có thể nghe thấy.

Lâm Dương một khi nhấn công tắc này xuống, vậy phải đối mặt với một rủi ro, có thể sẽ bị Lão Vương phát hiện.

Vì đã có kinh nghiệm đối đầu với Lão Vương trước đó, Dương cũng biết, chỉ dựa vào sức của một mình hắn, không thể đối kháng với gã Lão Vương đó.

Lúc này Lâm Dương có thể khẳng định điều đó, cho nên cũng chưa hạ quyết tâm.

Phải đánh cược một lần, tiền cược chính là tự do.

Một khi Lâm Dương cược đúng, vậy có thể nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng nếu cược sai, Lâm Dương bị Lão Vương phát hiện, tám chín phần mười sẽ có kết cục tồi tệ hơn.

Tuy lý trí của Lâm Dương đang mách bảo hắn, nên nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng hắn lại không thể hạ quyết tâm.

Sau khi do dự hồi lâu, hắn rút tay khỏi công tắc, lúc này Lâm Dương không định chạm vào cái nút đó.

Dù sao một khi chạm vào cái nút đó, Lâm Dương phải bắt đầu cược vận may, nhưng nếu Lâm Dương không chạm vào, vậy ngay cả vận may cũng không cần phải cược, Lâm Dương cảm thấy nên ổn định một chút thì tốt hơn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng tiếp tục sờ soạng trên tường, muốn tìm cửa chính trong căn phòng này.

Chỉ là sau khi lòng bàn tay Lâm Dương bị những chất nhờn rít đó làm bẩn hoàn toàn, Lâm Dương vẫn không tìm thấy vị trí cửa chính.

Cửa chính vốn nên được đặt cùng với công tắc đèn, lại không được Lâm Dương tìm thấy, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Vận may của mình kém đến vậy sao?

Căn phòng này thật sự lớn đến vậy sao?

Lâm Dương có chút khó hiểu, rõ ràng nhìn từ bên ngoài, căn nhà này cũng không lớn lắm, không gian của một căn phòng trong đó lại có thể lớn đến đâu chứ?

Lâm Dương không tin, tiếp tục sờ soạng trên tường một hồi lâu, trước sau đều không có phát hiện gì.

Trên tường chỉ có cảm giác như dầu mỡ đó, không có thứ gì khác.

Đồng thời Lâm Dương cũng bắt đầu suy nghĩ một việc, hiện tại mình có thật sự ở trong căn nhà đó không?

Lâm Dương cho rằng mình đang ở trong căn nhà đó, là xuất phát từ phán đoán.

Nhưng dù sao cũng không có bằng chứng xác thực có thể chứng minh điều này, ngược lại hắn phát hiện một bằng chứng, có thể chứng minh Lâm Dương không ở trong căn nhà đó.

Vừa rồi Lâm Dương không ngừng sờ soạng trên tường tiến về phía trước.

Trên đường đi, không gặp bất kỳ góc cua nào, cũng có nghĩa là, Lâm Dương đang đi thẳng.

Lâm Dương đã đi mấy phút rồi, đều không có bất kỳ khúc cua nào.

Cho dù Lâm Dương vì không thể nhìn thấy mà đi chậm lại, nhưng khoảng cách này, cũng thật quá khoa trương rồi, nhà của Lão Vương đó, làm gì có đường kính lớn như vậy chứ?

Lâm Dương cảm thấy không ổn, nhưng lại không thể biết thêm manh mối gì.

Lúc này Lâm Dương định quay lại, bật công tắc đèn đó lên.

Dù sao kích thước của căn phòng này, đã vượt ngoài dự liệu của Lâm Dương, hắn không định một mình tiếp tục sờ soạng nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng chuẩn bị quay đầu.

Lúc này, từ bên cạnh truyền đến một âm thanh, cũng khiến Lâm Dương giật mình, nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Âm thanh từ gần Lâm Dương truyền đến, nghe có vẻ, dường như là giọng của một người phụ nữ.

Nghe thấy tiếng kêu đó, Lâm Dương lập tức nghĩ đến vợ của Lão Vương.

Nhưng đó chỉ là suy đoán của Lâm Dương mà thôi, Lâm Dương cũng không chắc chắn, cho nên lúc này Lâm Dương cũng không thể hỏi, không xác định được người phụ nữ phát ra âm thanh ở kia là ai, cho nên Lâm Dương cũng không dám lên tiếng, sợ sẽ bị phát hiện.

Ngay cả bước chân vốn định quay đầu, cũng vì thế mà dừng lại.

Tiếp theo, Lâm Dương có thể nghe thấy những âm thanh đứt quãng.

Giọng nữ đứt quãng, lúc này từ gần Lâm Dương truyền đến, cũng khiến Lâm Dương không dám thả lỏng.

Nghe một hồi, Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra, người phát ra âm thanh này, dường như vô cùng đau đớn, âm thanh phát ra, mang theo một chút cảm giác gầm gừ trầm thấp, giống như muốn thông qua cách này để trút giận, nhưng bản thân lại không có thể lực để la hét lớn.

Nghĩ đến tầng này, Lâm Dương cũng đoán ra được, người phụ nữ này, hẳn là vợ của Lão Vương.

Lâm Dương đến giờ vẫn có thể nhớ rõ, những vết thương trên người người phụ nữ đó, những vết thương phức tạp đó, chỉ cần khẽ động đậy, sẽ khiến cô ấy cảm thấy đau đớn rõ rệt, cho nên mới thỉnh thoảng có tiếng kêu đau đớn truyền ra.

Chương 1046

Lâm Dương định gọi tên người đó, nhưng đột nhiên ý thức được một vấn đề, người phụ nữ này, hắn chỉ biết thân phận của đối phương, là vợ của Lão Vương, những thông tin khác, Lâm Dương hoàn toàn không biết, ngay cả họ, Lâm Dương cũng không rõ, lúc này, tự nhiên cũng không tìm được cách xưng hô thích hợp để nói chuyện với đối phương, cho nên Lâm Dương nhất thời cũng không thể gọi ra tiếng.

Do dự một hồi, Lâm Dương đi về phía âm thanh truyền đến.

Lâm Dương không biết phải dùng cách nào để nói cho cô ấy biết mình cũng ở gần đây, cho nên Lâm Dương định từ từ đi qua, đồng thời cũng không quên đi chậm lại, để cho tiếng bước chân của mình rơi xuống đất gần như không có âm thanh.

Nếu không đặc biệt chú ý lắng nghe, tuyệt đối sẽ không chú ý đến một chút âm thanh trầm đục đó.

Cứ như vậy, Lâm Dương từ từ tiến lại gần nơi đó.

Đợi Lâm Dương đến gần, cũng có thể nghe rõ giọng nữ đau đớn đó, khoảng cách phía trước hắn khoảng hai ba mét, Lâm Dương chỉ cần tiếp tục đi vài bước là có thể đến đó.

Ở khoảng cách gần như vậy, Lâm Dương cũng có thể nghe ra giọng nói này, có chút quen tai, chính là vợ của Lão Vương.

Cho nên hắn cũng định nói chuyện với người phụ nữ này, để tìm hiểu thông tin liên quan, dù sao lúc này Lâm Dương đối với tình cảnh của mình, vẫn còn đang trong tình trạng mù mờ.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Dương đột nhiên chú ý đến một tiếng

động nhỏ, lập tức từ bỏ hành động này, đồng thời cơ thể cũng cứng lại.

Sau khi đến nơi này, ngoài tiếng kêu đau đớn thỉnh thoảng của người phụ nữ, Lâm Dương còn nghe thấy tiếng thở của một người, tiếng thở đều đều.

Chỉ là trong không gian tĩnh lặng này nó tỏ ra có chút đột ngột, cho nên đã bị Lâm Dương phát hiện.

Tiếng thở đều đều này, tự nhiên không thể là do vợ của Lão Vương phát ra, cô ấy đang đau đớn la hét, làm sao có thể giữ được giọng nói đều đều như vậy chứ?

Cho nên, ở đây, ngoài Lâm Dương và vợ của Vương gia, còn có một người nữa.

Người này, Lâm Dương tự nhiên đã nghĩ đến khả năng duy nhất đó, Lão Vương, người đàn ông không biết vì sao lại làm ra những chuyện điên rồ như vậy.

Ý thức được điều này, bước chân Lâm Dương vốn định bước ra, lúc này cũng hoàn toàn dừng lại, không dám động đậy.

Phải biết rằng, tố chất cơ thể của Lâm Dương kém hơn người đàn ông đó rất nhiều, nếu ở đây bị bại lộ, vậy thì Lâm Dương thật không dễ dàng mới ra khỏi lồng, không chừng lại phải quay trở lại, cho nên lúc này, Lâm Dương không có ý định phát ra âm thanh, ở đây yên lặng dùng tai của mình để nắm bắt những thay đổi trong bóng tối, để tìm kiếm một thời cơ.

Trong không gian này, ngoài tiếng kêu không ngừng của người phụ nữ, không có âm thanh rõ ràng nào nữa.

Ngay cả tiếng của Lão Vương, cũng lúc ẩn lúc hiện, có lúc sẽ bị tiếng của vợ Lão Vương che lấp, cũng tăng thêm một chút khó khăn

cho Lâm Dương để phán đoán vị trí của Lão Vương.

Ở lại một hồi lâu, Lâm Dương cuối cùng cũng thông qua âm thanh nắm bắt được vị trí của người đàn ông, ở bên phải hắn, nghe âm thanh hắn là ở vị trí cách đó vài mét, khoảng cách có một đoạn, thực ra khá an toàn.

Lâm Dương lập tức cảm thấy thở phào một hơi.

Kết quả, Lâm Dương đột nhiên phát hiện, tiếng thở của Lão Vương, dường như lại gần hơn một chút.

Lâm Dương lập tức lại trở nên căng thẳng, tập trung chú ý vào xung quanh, sau đó xác định, tiếng thở của Lão Vương, quả thực ngày càng lớn, Lão Vương đang đến gần đây.

Tại sao đối phương lại di chuyển?

Đi về phía này, là trùng hợp sao?

Không, không đúng.

Lâm Dương đột nhiên ý thức được, Lâm Dương chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương đang dần dần lớn lên, nhưng lại không thể nghe thấy tiếng bước chân của đối phương.

Nếu đi lại bình thường, chắc chắn sẽ có tiếng bước chân bại lộ, không có lý do gì lại không có âm thanh.

Trừ phi, đối phương có lý do để che giấu tiếng bước chân.

Lâm Dương nghĩ vậy, và nhanh chóng cho đối phương một lý do, đồng thời trên mặt Lâm Dương, cũng xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh.

Nếu Lâm Dương có thể nghe thấy tiếng thở của Lão Vương, vậy thì tiếng thở của Lâm Dương, đối phương cũng có khả năng nghe thấy.

Đối phương lúc này lại che giấu tiếng bước chân của mình, không

còn nghi ngờ gì nữa, Lão Vương lúc này đang đến gần Lâm Dương, đã phát hiện ra Lâm Dương, và định tấn công bất ngờ trong tình huống Lâm Dương không để ý.

Nếu không phải Lâm Dương phán đoán ra được sự thật rằng đối phương đang đến gần, có lẽ lát nữa sẽ bị một cú tấn công bất ngờ đánh trúng.

Nhưng sau khi ý thức được điều này, sự hoảng loạn trên mặt Lâm Dương cũng chỉ kéo dài một hồi, vì hắn nhanh chóng ý thức được tình huống hiện tại.

Lão Vương vì để không bị Lâm Dương phát hiện, cho nên biên độ hành động rất chậm, chỉ có như vậy mới có thể che giấu tiếng bước chân của mình.

Lâm Dương ở bên này, cũng có đủ thời gian để suy nghĩ phải đối phó với đối phương như thế nào.

Thông qua tiếng thở, song phương đều có thể xác định vị trí đại khái của đối phương, nhưng lại vì ở đây một mảng tối đen, cho nên cuộc tấn công của hai người, tự nhiên không thể nào chính xác, cũng phải đến gần một khoảng cách cực gần mới có thể đảm bảo tấn công trúng.

Khi Lão Vương đến gần Lâm Dương, cũng chính là lúc Lâm Dương có thể tấn công đối phương, một cơ hội.

Nghe tiếng thở đang đến gần, Lâm Dương cũng biết, nên ra tay rồi.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên nín thở, tạm thời nín thở.

Tiếng thở của Lâm Dương tạm thời biến mất ở đây, cũng cho hắn một cơ hội ẩn nấp.

Sau khi không nghe thấy tiếng thở từ phía Lâm Dương truyền đến,

Lão Vương cũng không thể phát hiện vị trí cụ thể của Lâm Dương lúc này, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, tiếp tục tiến về phía trước theo hướng mà hắn nhớ lúc trước, đồng thời cũng trở nên cẩn thận hơn, vì hắn biết, nếu Lâm Dương đã làm ra thay đổi như vậy, đồng nghĩa với việc Lâm Dương đã phát hiện ra hắn.

Hiểu được điều này, Lão Vương ngay lập tức cũng nín thở, khiến Lâm Dương ở bên cạnh cũng không thể nghe thấy.

Lúc này, khoảng cách giữa hai bên đã rút ngắn không ít, nhưng vì đã đưa ra lựa chọn giống nhau, ngược lại không thể nhận ra sự tồn tại của đối phương, lúc này hai người đang ở trong một tình thế vi diệu và khó xử như vậy.

Ý thức được mình đã rơi vào tình thế như vậy, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên có chút tồi tệ.

Không ngờ, Lão Vương đó phản ứng nhanh như vậy, sau khi nín thở, lập tức theo sát hành động, khiến Lâm Dương lúc này căn bản không thể phát hiện vị trí của đối phương.

Tuy có thể nghe thấy âm thanh nhỏ khi đối phương đặt chân xuống, nhưng vì cố ý di chuyển nhẹ nhàng, cho nên âm thanh truyền đến từ dưới chân, thực ra rất nhỏ, chỉ có thể nghe thấy âm thanh đó khi cố gắng lắng nghe, nhưng muốn dùng âm thanh nhỏ này để phán đoán vị trí cụ thể của đối phương, cũng căn bản không làm được.

Chương 1047

Hiểu được điều này, Lâm Dương cũng lặng lẽ di chuyển vị trí của mình.

Đối phương chắc chắn có thể nhớ mình ở đâu lúc trước, bây giờ chắc chắn phải thay đổi phương vị, nếu không sẽ rơi vào thế hạ phong.

Lúc này Lâm Dương không thể nhìn thấy đối phương, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, cũng không phải chuyện xấu.

Vì Lâm Dương đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, đó là lúc này, hắn đã có năng lực đối kháng với Lão Vương.

Lâm Dương vốn vì sự chênh lệch thể chất lớn giữa mình và Lão Vương, không thể chống lại đối phương, nhưng bây giờ không giống nữa.

Ở nơi này, hai người đều không thể nhìn thấy đối phương, tự nhiên cũng cho Lâm Dương một lý do để tấn công lén đối phương.

Lâm Dương đi lùi lại vài bước, sau đó chờ đợi tại chỗ.

Đối với nơi này, Lâm Dương không rõ hình dạng cụ thể, do đó cũng không tiện di chuyển tùy ý, lỡ như va vào thứ gì đó rồi bị phát hiện, vậy thì Lâm Dương sẽ công cốc.

Lâm Dương nghĩ vậy, đứng ở vị trí này, nghe tiếng bước chân nhỏ ở một bên truyền đến.

Đột nhiên, một tiếng gió xuất hiện, giống như thứ gì đó nhanh chóng vụt qua, từ không khí bên cạnh quét qua.

Nơi đó, là vị trí Lâm Dương vừa đứng.

Nếu vừa rồi Lâm Dương không chọn rời đi, có lẽ đã bị đánh trúng.

Từ tiếng kêu gào này, Lâm Dương có thể phán đoán ra một việc, đó là thứ phát ra âm thanh này lúc này, tuyệt đối không phải là vũ khí nhỏ, mà là một vật lớn, từ một bên trực tiếp vụt qua, rơi vào một nơi nào đó bên cạnh.

Lâm Dương lúc này lập tức nghĩ, là cái rìu trong tay Lão Vương đó.

Nếu là thứ đó, gần như có thể phát ra âm thanh này.

Chỉ cần có khả năng bị thứ đó đánh trúng, tâm trạng của Lâm Dương trở nên vô cùng tồi tệ, nếu cái rìu đó rơi vào người Lâm Dương, ít nhất cũng sẽ bị thương nặng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng cảm thấy vận may của mình không tệ, đã kịp thời đưa ra chiến lược thích hợp trước khi bị đánh trúng, rời khỏi nơi đó.

Đối với Lâm Dương lúc này mà nói, quan trọng hơn là, tìm một phương thức tấn công thích hợp.

Lúc này Lâm Dương không thể nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, tự nhiên cũng không có phương thức tấn công thích hợp.

Nếu Lâm Dương muốn phát động tấn công, ngoài việc phải tìm cách định vị vị trí của đối phương, quan trọng hơn là, phải tìm một vũ khí thích hợp, ít nhất cũng phải là thứ có thể chống lại thứ trong tay đối phương.

Lâm Dương nghĩ vậy, và cũng suy nghĩ một hồi, lặng lẽ di chuyển cơ thể về một bên.

Vì Lão Vương đã phát động tấn công vào nơi Lâm Dương vừa đứng, cho nên vị trí của Lão Vương lúc này, tạm thời đã bị Lâm Dương biết được.

Chỉ cần tìm một vũ khí thích hợp, vậy Lâm Dương có thể phát động tấn công về phía đó.

Đi được vài bước, Lâm Dương cũng cảm thấy ngón chân mình va vào thứ gì đó, dường như đụng phải một thứ gì đó cứng rắn, sau đó hắn ngồi xổm xuống, nắm lấy thứ đó, cẩn thận sờ soạng, vẻ mặt cũng theo đó trở nên vui mừng, sau đó cầm thứ đó lên.

Một cây gậy, sờ vào rất cứng, cảm giác lạnh băng cho Lâm Dương biết, đây là một cây gậy sắt.

Nếu đập vào người, có lẽ sẽ rất đau.

Lâm Dương đưa ra kết luận như vậy, sau đó đi về phía nơi hắn vừa đi qua.

Vừa đi, Lâm Dương vừa ước lượng khoảng cách đại khái, hắn là sắp đến rồi, sau đó đứng yên tại chỗ, cẩn thận phán đoán vị trí của đối phương.

Nhưng không chỉ vậy, Lão Vương chắc chắn cũng sẽ di chuyển ở nơi này.

Nếu Lâm Dương trực tiếp phát động tấn công tùy ý về phía đó, không nhất định có thể đánh trúng đối phương, ngược lại sẽ bại lộ vị trí của mình.

Lâm Dương bắt buộc phải cẩn thận hơn một chút.

Nghe âm thanh xung quanh, Lâm Dương cũng có thể nghe thấy một tiếng thở, rõ ràng việc Lâm Dương rời đi lúc nãy, đã bị đối phương phát hiện, cho nên đối phương cũng bắt đầu thở, cho Lâm Dương một cơ hội có thể nhìn thấy đối phương.

Phán đoán đại khái vị trí của đối phương, Lâm Dương vung cây gậy sắt trong tay về phía đó.

Lập tức, từ trên tay có cảm giác phản hồi truyền đến, Lâm Dương đã đập trúng đối phương, đánh trúng ai đó ở đó.

Đồng thời Lâm Dương cũng có thể nghe thấy tiếng gầm giận dữ của một người đàn ông truyền đến, Lâm Dương đã thành công đánh trúng Lão Vương, bây giờ có thể xác định.

Nhưng một lúc sau, Lâm Dương phát hiện ra một vấn đề, cây gậy sắt trong tay, sau khi đánh trúng đối phương, đã bị dừng lại ở vị trí cơ thể của đối phương, dường như bị thứ gì đó cưỡng ép kẹt lại.

Khi cây gậy sắt của Lâm Dương đập trúng người Lão Vương phía trước, cũng không có hiệu quả gì, hoặc là, không tạo ra hiệu quả rõ rệt.

Ngoài việc khiến Lão Vương phát ra tiếng kêu đau đớn, cảm giác cho Lâm Dương, giống như không làm Lão Vương bị thương, nhiều nhất cũng chỉ gây ra một ít vết bầm mà thôi.

Lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy có chút sợ hãi, làm gì có ai bị gậy sắt đập trúng mà vẫn còn có thể tung tăng nhảy nhót chứ.

Lâm Dương nhận ra điều không ổn, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không biết phải làm sao.

Cây gậy sắt trong tay đã đập lên, tự nhiên cũng bại lộ vị trí hiện tại, cũng không thể nói đến khả năng tiếp tục ẩn nấp, vậy thì lựa chọn còn lại cho Lâm Dương không nhiều.

Lâm Dương bắt buộc phải tiếp tục tấn công, không thể cho Lão Vương này có cơ hội phản kích.

Lâm Dương nghĩ vậy, nắm chặt cây gậy sắt trong tay, bắt đầu không ngừng đập vào người Lão Vương.

Nhưng những đòn tấn công tiếp theo của Lâm Dương, cũng chỉ có đòn đầu tiên thành công đánh trúng, những đòn tấn công sau đó đều

hụt, căn bản không đánh trúng đối phương, Lão Vương dường như đã rời đi.

Cùng lúc đó, Lâm Dương cũng có thể nghe thấy, tiếng chạy của Lão Vương trên mặt đất, tiếng bước chân rõ ràng truyền đến đây, khiến hắn có thể phán đoán đại khái được vị trí của Lão Vương.

Lão Vương lúc này, đang đi xa khỏi Lâm Dương, đi lại trong không gian này.

Chương 1048

Ừm?

Muốn làm gì?

Sau khi nhận ra hành động của Lão Vương, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bối rối.

Lúc này làm như vậy, sau đó rất nhanh Lâm Dương cũng hiểu ra.

Từ dáng vẻ đòn tấn công của Lâm Dương vừa rồi rơi vào người đối phương, sức chiến đấu của Lâm Dương rõ ràng không bằng Lão Vương.

Nếu lúc này Lâm Dương và Lão Vương bắt đầu chiến đấu một cách công bằng, với thực lực của Lâm Dương, có lẽ sẽ bị đánh bại trong nháy mắt.

Dù sao vũ khí trong tay Lão Vương và thể chất của gã, đều ở trạng thái vượt qua Lâm Dương.

Lúc này Lâm Dương có thể khẳng định như vậy, sắc mặt cũng xấu đi rất nhiều.

Lão Vương chắc chắn cũng hiểu điều này, cho nên lúc này, Lão Vương cũng đang tìm kiếm nút bật đèn ở nơi này.

Không giống như Lâm Dương, Lão Vương chắc chắn biết nút đó ở đâu.

Tốc độ di chuyển của Lão Vương lúc này vô cùng nhanh, căn bản không có chút do dự nào, Lâm Dương cũng có thể khẳng định như vậy.

Khi Lão Vương di chuyển, Lâm Dương cũng biết, không thể tiếp

tục lãng phí thời gian ở nơi này.

Đợi đèn được Lão Vương bật lên, đối với Lâm Dương mà nói, không phải là chuyện tốt.

Lâm Dương nghĩ đến người phụ nữ lúc trước, vợ của Lão Vương, dường như cũng ở trong không gian này.

Nếu Lâm Dương không nhớ nhầm, người phụ nữ đó ở hướng này.

Lâm Dương sờ soạng một hồi trong bóng tối, nhìn về một nơi nào đó phía trước.

Tuy cảm giác phương hướng của Lâm Dương không tốt, nhưng cũng chỉ có thể đánh cược.

Nghĩ vậy, Lâm Dương xông về phía trước, rất nhanh đến bên đó, đồng thời cũng vung tay xung quanh, hy vọng có thể chạm vào nơi người phụ nữ đó ở.

Nhưng đợi đến khi đèn sáng lên, Lâm Dương vẫn không tìm thấy người phụ nữ đó.

Theo tiếng nút bấm giòn giã xuất hiện, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy người phụ nữ ở một bên.

Ở không xa, khoảng cách vài mét, có một cái lồng sắt, bên trong một người phụ nữ mình đầy vết thương, lúc này đang nằm trong đó, có thể thấy những vết máu tươi đang chảy ra.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu.

Vì những giọt máu đang chảy ra từ trên người người phụ nữ đó cũng chứng tỏ một việc, lúc này người phụ nữ này lại bị thương, vết thương trên người cô ấy, là vết thương mới.

Cũng có nghĩa là, khi Lâm Dương bị nhốt ở đây, người phụ nữ này cũng lại bị Lão Vương làm hại sao?

Lâm Dương ý thức được điều này, lập tức nhìn xung quanh, cũng nhìn thấy Lão Vương ở xa.

Lão Vương sau khi bấm nút đèn trên tường, dùng một ánh mắt đặc biệt nhìn Lâm Dương, cảm giác cho hắn, giống như sắp bị xé rách.

Tuy chỉ là một cách hình dung, nhưng nếu bị Lão Vương bắt được, vậy thì Lâm Dương cũng không chút nghi ngờ, mình sẽ bị đối xử như vậy.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đi về phía người phụ nữ ở một bên.

Trong tay Lão Vương, có một vật làm bằng sắt rất lớn, nhìn thoáng qua, có chút giống rìu, nhưng nhìn kỹ, trên thứ này, có một số hoa văn nhỏ.

Quan sát kỹ, Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra, đây hẳn là một thứ giống như công cụ, có thể tùy ý biến hình thành những thứ khác, ít nhất là từ trên đó bật ra một con dao nhỏ, tuyệt đối có thể.

Chỉ riêng hoa văn Lâm Dương nhìn thấy đã có mấy loại khác nhau, huống chi những hoa văn khác nhau này có thể kết hợp lại với nhau.

Sắc mặt Lâm Dương trở nên khó coi, hắn chạy đến gần cái lồng nhốt vợ của Vương gia, đồng thời cũng suy nghĩ, phải làm sao để mở cái lồng này ra?

Ở mép lồng này, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy ổ khóa đó, chỉ là lúc này trên người Lâm Dương không có công cụ thích hợp để mở khóa.

Nếu cây tăm lúc trước của Lâm Dương còn ở đây, Lâm Dương có thể thử, nhưng đáng tiếc, bên cạnh Lâm Dương, cũng chỉ có một cây

gậy sắt, căn bản không có cây tăm đó, tự nhiên cũng không thể ở nơi này kéo người phụ nữ ra khỏi đó.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương chú ý, ở eo của Lão Vương, treo một chùm chìa khóa.

Chùm chìa khóa đó có thể là của cái lồng nhốt Lâm Dương lúc trước, cũng có thể là của cái lồng này, càng có khả năng hơn là, chìa khóa của hai cái lồng là cùng một cái.

Xem ra, lý do Lâm Dương phải tìm cách đánh bại người đàn ông đó, lại có thêm một cái.

Chỉ là nhìn người đàn ông đang dần đến gần, Lâm Dương cũng không biết, rốt cuộc phải dùng cách nào, mới có thể giải quyết được đối phương có thể chất cường tráng này?

Trong tay Lâm Dương, thứ duy nhất có thể làm vũ khí, là một cây gậy sắt.

Bây giờ xem ra, cây gậy sắt này chỗ nào cũng cong queo, có lẽ bình thường cũng được dùng vào những mục đích bạo lực.

Nhìn Lâm Dương đi về phía đó, trên mặt người đàn ông cũng lộ ra vẻ mặt hung tợn, dường như đang nhìn Lâm Dương nở nụ cười.

Biểu hiện quỷ dị này của đối phương, tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của Lâm Dương, khiến Lâm Dương dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn đối phương.

Lão Vương dường như rất tự tin, không cho rằng mình sẽ bị Lâm Dương đánh bại.

Nhìn thấy Lão Vương tự tin như vậy, tâm trạng của Lâm Dương cũng theo đó trở nên có chút tồi tệ.

“Này, cô có thể cử động không, chìa khóa trên người gã có thể mở

cửa không?" Từ khóe mắt của Lâm Dương, có thể thấy, người phụ nữ trong cái lồng dưới thân hắn, không bị đau đến ngất đi, lúc này vẫn giữ được một chút tỉnh táo, đang mở mắt nhìn thế giới trước mặt.

Nghe thấy lời của Lâm Dương, người phụ nữ cũng "hả" một tiếng, dường như cảm thấy kỳ quái với lời của Lâm Dương.

Chương 1049

"Cô có nghe không, mau trả lời tôi, đừng có ngạc nhiên như vậy." Thấy người phụ nữ chỉ phát ra tiếng kinh ngạc, mà không trả lời câu hỏi của mình, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bực bội, lúc này nói như vậy.

Tiếng quát của Lâm Dương truyền đến người phụ nữ, cũng khiến người phụ nữ cho hắn một câu trả lời khẳng định.

"Vậy à, vậy thì tốt, đừng ngủ đi, lát nữa có cơ hội thì nhanh chóng mở cửa." Lâm Dương ném lại cho người phụ nữ một câu, sau đó xông về phía Lão Vương, chỉ để lại người phụ nữ ở đó cùng ánh mắt khó hiểu.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã đến gần Lão Vương, đến một nơi rất gần, nhìn cái rìu đặc biệt trong tay Lão Vương, ánh mắt vô cùng cẩn thận.

Kích thước của cái rìu đó, nếu rơi vào người hắn, có lẽ cũng chỉ cần một lát, sẽ bị chém chết.

Lâm Dương nảy ra ý nghĩ như vậy, nhìn ánh mắt trước mặt cũng không được tốt đẹp gì, nhưng cũng không có lựa chọn nào khác, cho dù biết nguy hiểm, nhưng lúc này cũng chỉ có thể chọn xông lên.

Cầm cây gậy sắt cong queo trong tay, Lâm Dương xông về phía trước.

Rất nhanh, hắn đến trước mặt Lão Vương đó.

Lão Vương cũng giơ cái rìu trong tay lên, dùng một vẻ mặt đầy ý cười nhìn Lâm Dương ở đây, trong mắt gã, Lâm Dương là một kẻ đến nộp mạng.

Cho nên lúc này, nhìn thấy vẻ mặt của Lão Vương, tâm trạng hắn cũng có chút vi diệu, nhưng lại không thể dừng lại, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Lâm Dương đến trước mặt Lão Vương, sau đó hướng về phía Vương, vung cây gậy sắt trong tay rơi xuống phía đối phương, rất nhanh, trực tiếp đập vào mặt đối phương.

Không có bất kỳ trở ngại nào, thuận lợi ngoài dự liệu của Lâm Dương.

Lâm Dương trực tiếp đập cây gậy sắt vào mặt đối phương, rơi vào đó.

Sau đó, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên trở nên trắng bệch, thậm chí còn chưa kịp vui mừng, dùng một vẻ mặt khó coi nhìn phía trước.

Lúc này người đàn ông trước mặt Lâm Dương, sau khi bị Lâm Dương đánh trúng, không có bất kỳ phản ứng nào.

Trước đó đòn tấn công của Lâm Dương rơi vào người đối phương, cơ thể đối phương vô cùng rắn chắc, cho nên không có phản ứng Lâm Dương cũng có thể chấp nhận, nhưng lúc này, thấy đòn tấn công của mình đã rơi vào mặt đối phương, đều không gây ra thương tổn, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên tồi tệ.

Cùng lúc đó, cái rìu trong tay Lão Vương, cũng vung chém về phía Lâm Dương, hướng về đây, một cái rìu màu trắng bạc, trong đó mang theo vết máu đỏ rõ rệt, rơi về phía Lâm Dương.

Trong tình huống song phương gần nhau như vậy, Lâm Dương vừa nảy ra ý định muốn né tránh, nhưng khoảng cách giữa hai bên, căn bản không thể né tránh được.

Hắn cũng ý thức được điều này, nhìn cái rìu đang rơi xuống trước mặt, đồng thời cũng suy nghĩ.

Buông cây gậy sắt trong tay ra, Lâm Dương hai chân đạp mạnh, dựa vào sức mạnh cổ xưa, cả người đều lăn sang một bên.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã lăn một vòng trên mặt đất, kéo ra một chút khoảng cách với Lão Vương.

Nhưng chỉ như vậy, cũng không thể né được công cụ của Lão Vương.

Cái rìu đó cuối cùng cũng đánh trúng Lâm Dương, ở bên cạnh cánh tay Lâm Dương, xuất hiện một vết máu, đó là vết thương do bị rìu của Lão Vương đánh trúng mà tạo ra.

Lâm Dương cũng trong quá trình lăn, cảm thấy một trận đau nhói, từ trên tay truyền đến.

Đợi Lâm Dương và Lão Vương kéo ra một khoảng cách, nhìn vết thương trên tay, sắc mặt Lâm Dương cũng càng thêm khó coi.

Máu tươi lúc này đang từ từ chảy xuống từ cánh tay.

Khi máu tươi chảy qua cánh tay, cảm giác ấm áp đó, cũng khiến Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng.

Lúc này Lâm Dương cũng có thể xác định một điều, đó là hắn đã thành công.

Tuy đòn tấn công vừa rồi không có hiệu quả, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mục đích quan trọng nhất của Lâm Dương, lại không phải là để đánh bại đối phương một lần, cho nên việc đòn tấn công thất bại, chỉ khiến Lâm Dương cảm thấy kinh ngạc, chứ không cản trở mục đích của hắn.

Lúc này thứ bị Lâm Dương nắm chặt trong tay, là một chùm chìa khóa.

Khi Lâm Dương từ trước người Lão Vương né tránh rời đi, cũng

không quên mang theo chùm chìa khóa Lão Vương để ở trên eo.

Nếu không phải vì để lấy được chùm chìa khóa này, Lâm Dương chưa chắc đã bị thương ở đây.

Vì Lâm Dương đã buông tay, cho nên cây gậy trên mặt Lão Vương, lúc này cũng đang từ từ rơi xuống.

Chỉ trong chốc lát, lộ ra khuôn mặt bị Lâm Dương đánh trúng đó.

Lúc này, Lâm Dương mới biết, thì ra không phải đòn tấn công của mình không có hiệu quả.

Đối phương dù sao cũng là con người giống mình, đã đánh vào mặt rồi, sao lại có thể không có chút hiệu quả nào chứ?

Trên mặt đối phương, Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy một số thứ, vết hằn trên mặt đối phương, vết thương.

Ở bên phải Lâm Dương, má trái của đối phương, lúc này đã sưng lên, trong đó có thể thấy vết máu rõ rệt, rõ ràng là do đòn tấn công của Lâm Dương vừa rồi gây ra.

Không phải đòn tấn công của Lâm Dương yếu đến mức đối phương căn bản không để ý, mà đối phương vì một lý do nào đó, dường như không thể phát ra âm thanh.

Lâm Dương chú ý đến điều này.

Trên cổ của Lão Vương đó, Lâm Dương thấy một thứ giống như khối u, lúc này phồng lên ở vị trí đó, giống như mọc ra từ lồng ngực.

Nhìn khối u trên cổ Lão Vương, Lâm Dương ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có một cảm giác vô cùng kỳ quái.

Hình dạng của khối u đó, có lẽ đã ăn mòn luôn cả cơ quan phát thanh của Lão Vương.

Lâm Dương có cảm giác như vậy, và lý do cũng rất đơn giản.

Từ lần đầu tiên gặp Lão Vương đến giờ, Lâm Dương chưa từng thấy ông ta nói chuyện, nhiều nhất cũng chỉ thấy ông ta phát ra những tiếng gầm giận dữ, một loại âm thanh gào thét gần giống như của dã thú.

Bây giờ xem ra, có khả năng điều này có liên quan nhất định đến khối u trên cổ Lão Vương.

Chương 1050

Khối u lan từ vị trí ngực lên trên và đang tiến về phía cổ.

Tại nơi khối u và cơ thể nối liền, cũng có một số rễ tua rua như xúc tu, tạo cho người ta một cảm giác kinh dị không thể tả.

Chỉ là lúc này Lâm Dương cũng có một số chuyện không hiểu rõ.

Trước đây khi gặp Lão Vương, trên người ông ta tuyệt đối không có thứ này, nếu không thì với một thứ bắt mắt như vậy, Lâm Dương chắc chắn đã có thể nhìn thấy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng bây giờ, trên cổ Lão Vương lại xuất hiện một thứ như thế, tự nhiên cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong vòng chưa đầy một ngày, rốt cuộc trên người Lão Vương đã xuất hiện thứ gì?

Cho dù tốc độ sinh trưởng có nhanh đến mấy, khối u này cũng không thể trong một ngày mà lớn đến kích thước như vậy được.

Vẻ mặt Lâm Dương có chút kỳ quái.

Lão Vương dường như cũng không cảm thấy đau đớn gì vì khối u này, chỉ là không thể nói chuyện, hiện tại đang dùng ánh mắt hung tợn nhìn Lâm Dương bên cạnh.

Chiếc chìa khóa đang bị Lâm Dương nắm chặt trong tay cũng bị Lão Vương nhìn thấy.

Ông ta sờ vào thắt lưng, nhưng chỉ chạm phải một sợi dây thừng, thứ ở trên đó đã biến mất.

Sau đó, ông ta dùng ánh mắt càng thêm hung ác nhìn chằm chằm Lâm Dương, khiến y cũng cảm thấy có chút không ổn.

Hành động của y dường như đã làm gã này tức giận.

Nhưng lúc này Lâm Dương không còn để ý đến chuyện đó nữa, dù sao sau khi bị Lão Vương này bắt được, Lâm Dương không có khả năng được thả ra.

Bây giờ có cơ hội phản kháng, y chắc chắn phải chọn phản kháng.

Thấy Lão Vương có vẻ muốn xông về phía này, Lâm Dương cũng vội vàng vung tay, ném chiếc chìa khóa trong tay sang một bên.

Nó bay vút trong không trung, nhanh chóng rơi xuống cạnh một cái lồng nào đó, chính là cái lồng của vợ Vương gia.

Thấy chiếc chìa khóa đã rơi thành công sang bên đó, Lâm Dương cũng yên tâm.

Y giật lấy chìa khóa từ chỗ gã này cũng vì mục đích đó, để cứu người phụ nữ kia ra ngoài.

Chỉ dựa vào sức của một mình Lâm Dương, chắc chắn không thể một mình chống lại gã đàn ông này, lúc này cũng cần người phụ nữ kia giúp đỡ.

Thấy cô ấy nhặt chiếc chìa khóa bên cạnh và đang mở khóa, Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Xem ra, người phụ nữ này có ý chí sinh tồn rất mạnh, hành động nhanh như vậy, cũng không uổng công y mạo hiểm như thế để lấy đi thứ đó.

Nhìn thấy hành động của người phụ nữ, Lão Vương dường như bị chọc giận, lúc này liền xông về phía cái lồng của cô ấy.

Bước chân của ông ta rất lớn, khiến Lâm Dương đứng bên cạnh cũng cảm thấy có chút kinh hãi.

Nhìn tư thế này của Lão Vương, nếu để ông ta xông qua đó, người

phụ nữ kia e rằng sẽ lại bị thương.

Trên mặt Lão Vương, Lâm Dương có thể nhìn thấy sự tức giận rõ ràng, gân xanh trên cánh tay cũng đã nổi lên.

Không được, không thể để đối phương tiếp tục hành động.

Lâm Dương xông về phía trước, tốc độ rất nhanh, phải ngăn chặn hành động đó của đối phương.

Nếu không, trợ thủ mà Lâm Dương khó khăn lắm mới tìm được cách cứu ra, chẳng phải sẽ biến mất sao?

Lâm Dương cố gắng đuổi kịp người đàn ông kia, nhưng sau khi chạy được vài bước, y phát hiện tốc độ của Lão Vương thực sự quá nhanh.

Lâm Dương đã chạy với tốc độ nhanh nhất của mình, gần như không thể đạt đến cực hạn, cũng chỉ có thể ngang bằng với đối phương.

Nếu Lão Vương tiếp tục duy trì tốc độ như vậy, Lâm Dương căn bản không thể theo kịp bước chân của ông ta.

Xem ra Lão Vương cũng không có ý định giảm tốc, có cảm giác không chạy đến chỗ người phụ nữ kia thì sẽ không bỏ cuộc.

Thấy vậy, Lâm Dương liền ném thanh sắt trong tay về phía trước.

Vũ khí duy nhất của Lâm Dương đã bị y ném ra, bay về phía Lão Vương đằng kia.

Chỉ trong chốc lát, nó đã vượt qua tốc độ của Lão Vương, sau đó đánh trúng vào hai chân của ông ta.

Hai chân Lão Vương bị thanh sắt do Lâm Dương ném ra đánh trúng, lập tức khuỵu xuống, rồi ngã xuống đất, trong tư thế nửa quỳ, trông vô cùng thảm thương.

Cũng vì Lâm Dương kéo dài thời gian, lúc này người phụ nữ cuối cùng cũng đã mở được khóa lồng. "Mau tìm thứ gì đó giúp một tay." Thấy người phụ nữ kia thoát ra được, Lâm Dương lớn tiếng hét về phía đó.

Người phụ nữ chui ra từ trong lồng, liếc nhìn Lâm Dương một cái, sau đó lại nhìn Lão Vương đang nửa quỳ cách đó không xa, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Sắc mặt cô ấy trở nên vô cùng hoảng loạn, sau đó chạy ra một bên, khiến vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Người phụ nữ đó đang dần dần rời đi về phía khác.

Đồng thời Lâm Dương cũng có thể xác định một chuyện, đối phương tuyệt đối không phải đi tìm đồ giúp đỡ.

Lâm Dương đã nhìn ra điểm này, nên mới cảm thấy mình đã tính sai.

Ta chỉ nghĩ rằng sau khi cứu người phụ nữ ra, có thể để cô ấy giúp đỡ, nhưng không ngờ, người phụ nữ này sau khi nhìn thấy Lão Vương lại trở nên như vậy, căn bản không thể giúp được.

Lúc này Lâm Dương nhận ra một điểm, sắc mặt cũng vô cùng khó coi, tâm trạng trở nên tồi tệ.

Chương 1051

Người phụ nữ chạy về phía cánh cửa lớn ở một bên.

Lúc này, Lão Vương đang quỳ trên mặt đất cũng đứng dậy, không tiếp tục đuổi theo người phụ nữ kia, mà quay người nhìn về phía Lâm Dương.

Trong mắt ông ta tràn ngập sự tức giận rõ ràng, hiển nhiên cơn phẫn nộ mà Lão Vương dành cho người phụ nữ vừa rồi, lúc này sắp trút hết lên người Lâm Dương.

Chết tiệt, sau khi nhận ra mình đã tính sai, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận bất mãn.

Khó khăn lắm mới cứu được người phụ nữ kia ra, kết quả ngược lại khiến tình cảnh của mình trở nên nguy hiểm hơn.

Lão Vương xông về phía Lâm Dương, chiếc rìu có hình dạng đặc biệt trong tay vung chém về phía y, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy chút áp lực.

Từ chiếc rìu của đối phương, Lâm Dương cảm nhận được một luồng nguy hiểm.

Cùng lúc đó, khóe mắt Lâm Dương cũng quét ra một bên, có thể thấy người phụ nữ ở phía đó đang không ngừng chạy, đã chạy đến chỗ lối ra, có lẽ không lâu nữa là có thể mở được cửa lớn rồi rời khỏi nơi này.

Lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy có chút hối hận.

Nếu như lúc trước, khi đèn vừa được Lão Vương bật sáng, Lâm Dương không đi tìm cách cứu người phụ nữ kia ra mà một mình rời đi, thì lúc này Lâm Dương có lẽ đã chạy thoát khỏi nơi này rồi.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng quyết định phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Từ đây đến cửa ra vào đại khái mất khoảng năm phút đi bộ, nếu chạy thì chỉ cần một hai phút là được.

Chỉ cần Lâm Dương có thể kéo dài một khoảng cách nhất định với Lão Vương trước mặt, là có thể rời khỏi đây.

Nếu Lâm Dương muốn rời đi, phải vòng qua Lão Vương trước mặt y.

Cơ thể Lão Vương đang chắn trước mặt y, Lâm Dương cũng không có cách nào trực tiếp đánh bại Lão Vương, dù sao cơ thể của Lão Vương cũng không bình thường.

Rõ ràng trông giống một con người bình thường, nhưng trong mắt Lâm Dương, gã này không phải là con người nữa.

Lâm Dương nghĩ vậy, sắc mặt cũng có chút vi diệu.

Cơ thể sở hữu sức mạnh khổng lồ, cộng thêm khối u trên cổ, và khuôn mặt bị đánh đến sưng tím mặt mày mà không có bất kỳ phản ứng nào, đều khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Cho dù trông không khác gì một con người bình thường, nhưng trong mắt Lâm Dương, Lão Vương không khác gì một con quái vật.

Không thể dùng vũ khí thông thường để đánh bại đối phương.

Người phụ nữ được Lâm Dương cứu ra cũng đang bỏ chạy, Lâm Dương không có ai giúp đỡ.

Lúc này, tự nhiên cũng chỉ có thể nghĩ cách làm sao để thoát khỏi tay Lão Vương.

Sắc mặt Lâm Dương không tốt, và trong lúc đang suy nghĩ nhanh, Lão Vương đã tiếp cận.

Khoảng cách giữa Lão Vương và y đã được kéo lại gần một vị trí rất gần, cảm giác dễ dàng có thể bị đối phương đánh trúng.

Lão Vương vung chiếc rìu, vẽ ra một đường cong màu trắng bạc trong không trung, đồng thời cũng có một luồng kình phong rõ rệt, xông về phía Lâm Dương.

Lâm Dương theo bản năng cúi gập người xuống, vừa vặn né được một nhát chém của đối phương.

Cơ thể cảm nhận được một trận áp lực, quần áo ở eo dường như cũng bị rách, Lâm Dương có thể cảm nhận một trận gió lạnh thổi vào người.

Lúc này trong đầu Lâm Dương nảy ra một ý nghĩ.

Vì đã cúi người xuống, so với Lão Vương trước mặt, cơ thể Lâm Dương thấp hơn một chút, tự nhiên cũng có thể lợi dụng điều này đột nhiên luồn ra từ một bên.

Sau đó, Lâm Dương nhanh chóng chạy về phía cửa.

Người phụ nữ ở đó lúc này đã đến bên cửa, trông có vẻ đang mở cửa.

Lâm Dương cũng di chuyển về phía đó, lát nữa có thể cùng người phụ nữ kia rời đi.

Mặc dù hành vi của người phụ nữ kia không như dự liệu của Lâm Dương, nhưng lúc này, hành động của đối phương, ở một mức độ nào đó, cũng có thể coi là một loại phối hợp.

Lâm Dương phụ trách thu hút sự chú ý của gã kia, còn người phụ nữ thì phụ trách đi mở cửa lớn.

Nếu giải thích theo cách khác, có thể dùng lý do như vậy, cũng khiến tâm trạng Lâm Dương trở nên có chút vui vẻ.

Sau khi Lâm Dương chạy về phía đó, Lão Vương phía sau cũng di chuyển theo.

Trong tay Lão Vương cầm chiếc rìu khổng lồ, nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Trong tình huống Lâm Dương đã chạy với tốc độ nhanh nhất, vẫn có thể ngang bằng với tốc độ của Lâm Dương.

Sau khi xác định Lão Vương không có dấu hiệu muốn vượt qua, Lâm Dương cũng yên tâm, tiếp tục duy trì tốc độ này, xông về phía cửa.

Khoảng cách đến cửa lớn, Lâm Dương chỉ còn lại mấy chục mét, có lẽ một lát nữa là tới.

Nhưng lúc này, từ phía sau Lâm Dương, có thể nghe thấy một số âm thanh kỳ quái, giống như tiếng vật bằng sắt va chạm vào nhau, truyền đến từ phía sau, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Âm thanh này, không còn nghi ngờ gì nữa, là từ người đàn ông phía sau truyền đến, cũng không biết đang làm gì.

Lâm Dương dự đoán, lúc này quay người lại chắc sẽ không khiến cơ thể mình giảm tốc, nên cũng quay người lại, nhìn về phía sau.

Kết quả khi Lâm Dương đưa tầm mắt về phía đó, cũng bị hành động của Lão Vương phía sau làm cho kinh ngạc.

Trong tầm mắt Lâm Dương, có thể thấy rõ ràng, Lão Vương lúc này đang nắm chặt chiếc rìu trong tay.

Trên chiếc rìu đó, cũng xuất hiện một số thay đổi.

Chương 1052

Từ bên trong chiếc rìu xuất hiện một thứ giống như dây xích sắt, lúc này đang vung vẩy bên ngoài, khiến Lâm Dương nhìn mà cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, Lão Vương định dùng thứ này để ngăn y lại, dù sao thêm một lát nữa, Lâm Dương sẽ rời khỏi nơi này.

Nhìn Lão Vương bên cạnh lấy ra thứ này, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng tồi tệ.

Âm thanh vật thể bằng sắt va chạm là do sợi xích sắt này lúc được mở khóa phát ra.

Lâm Dương cũng không ngờ, bên trong chiếc rìu kia lại có thể rút ra một sợi xích sắt.

Rõ ràng trông chỉ là một chiếc rìu có chút đặc biệt, ai có thể ngờ, lại có thể rút ra một sợi xích sắt từ trong đó.

Sau khi Lâm Dương suy nghĩ một lúc, liền nghe thấy tiếng không khí chấn động truyền đến từ phía đó, y cũng lộn một vòng, cơ thể thuận theo hướng phía trước, nhanh chóng kéo ra một khoảng cách nhỏ, sau đó có thể nghe thấy tiếng xích sắt bay trong không trung.

Nếu như vừa rồi, Lâm Dương không kịp thời né tránh, có lẽ đã bị đánh trúng.

Hậu quả của việc bị đánh trúng, Lâm Dương cũng có thể đoán được, chắc chắn sẽ bị Lão Vương bắt lại, đồng thời cơn phẫn nộ dành cho người phụ nữ mà y đã thả ra, cũng sẽ bị trút hết ra ngoài.

Lâm Dương dùng một cú lộn nhào, né được sợi xích sắt vung ra từ

tay Lão Vương.

Cũng vào lúc này, vị trí của Lâm Dương đã bị Lão Vương đuổi kịp.

Khoảng cách giữa hai bên đã được kéo lại gần đến mức có thể bị rìu chém tới.

Cú lộn nhào của Lâm Dương có thể nói là đã kéo ra một khoảng cách nhỏ, nhưng trong lúc chạy trốn, sau khi lộn nhào rồi điều chỉnh lại tư thế, thời gian cần bỏ ra thực sự quá nhiều, lúc này Lâm Dương cũng phải chịu hậu quả này.

Lão Vương đứng trước mặt y, sau đó giơ chiếc rìu trong tay lên, định chém xuống Lâm Dương ở dưới.

Cơ thể Lâm Dương đang ngã trên mặt đất, mặc dù đang cố gắng bò dậy, nhưng làm sao có thể nhanh như vậy.

Nếu nhìn từ góc độ của người ngoài cuộc, lúc này tốc độ lật người của Lâm Dương tuyệt đối không thể bì được với tốc độ vung tay xuống của Lão Vương, nhưng đó là trong trường hợp chỉ có hai người.

Không biết từ lúc nào, vợ Vương gia lúc này đã đứng gần Lão Vương, nhìn hành động của Lão Vương, trong mắt tuy vẫn còn sự hoảng loạn rõ ràng, nhưng dường như cũng đã hạ quyết tâm.

Trong tay cô ta cầm một cuốn sách dày cộp không biết tìm được ở đâu, lúc này ném về phía Lão Vương.

Cánh tay Lão Vương vừa mới giơ lên, đang chuẩn bị vung xuống, thì bị thứ mà người phụ nữ ném ra ném trúng tay.

Hành động trong tay lập tức bị lệch góc độ, rơi xuống mặt đất.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương đã bò dậy, nhân lúc Lão Vương

đang nhặt rìu, y đã đi sang một bên.

Sau đó Lâm Dương mới phát hiện, người phụ nữ kia đã xuất hiện ở vị trí này.

Mặc dù trong lòng thầm cảm kích cô ấy, nhưng lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao người phụ nữ này lại xuất hiện ở đây.

Chẳng phải sau khi mở cửa nên rời khỏi đây sao?

Từ sắc mặt rõ ràng có thể nhìn thấy sự sợ hãi của đối phương, Lâm Dương cũng không cho rằng cô ấy sẽ chủ động chạy đến giúp đỡ, đáng lẽ phải trực tiếp đi ra ngoài mới đúng.

Trừ khi, đối phương gặp phải vấn đề?

Lâm Dương nhìn về phía cánh cửa lớn bên cạnh, cũng có thể thấy, cánh cửa ở đó vẫn đang đóng chặt.

Rõ ràng, cửa lớn đã bị khóa, người phụ nữ này không thể mở được, cho nên dưới sự thúc đẩy của nhiều nguyên nhân khác nhau, cuối cùng đã chọn giúp đỡ.

Nếu sớm như vậy thì tốt biết mấy, Lâm Dương cũng không nhịn được mà oán thán trong lòng.

Nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không tiện nói gì, chỉ dùng một vẻ mặt phức tạp, nhìn Lão Vương trước mặt, ánh mắt cũng trở nên kỳ lạ.

Trên cánh tay Lão Vương, Lâm Dương nhìn thấy một thứ đang phồng lên, cảm giác giống như khối u trên cổ ông ta, một khối u mới đang dần dần hình thành, lúc này sắp mọc ra trên cánh tay Lão Vương.

Chuyện gì thế này?

Vẻ mặt Lâm Dương vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không thể hiểu

được, tại sao lúc này lại xảy ra chuyện như vậy?

Vừa rồi người phụ nữ dùng một cuốn sách dày cộp ném vào cánh tay Lão Vương, sau đó ở đó, có một khối u đang dần dần hình thành.

Tốc độ hình thành rất nhanh, Lâm Dương đều có thể dùng mắt thường quan sát quá trình này, tự nhiên sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lẽ nào cơ thể Lão Vương đã xảy ra một biến dị nhất định, sau khi bị tấn công, sẽ biến thành như vậy?

Không, không đúng.

Nhìn vết thương trên mặt Lão Vương, Lâm Dương cũng có thể khẳng định một điểm.

Trước đó y đã ném thanh sắt vào mặt Lão Vương, đều khiến mặt Lão Vương bị méo đi một mức độ nhất định, kết quả vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, bất kể là lành tính hay ác tính, đều không có.

Nhưng trên cánh tay ông ta, lại xuất hiện thứ này. "Cô làm đấy." Nhìn người phụ nữ bên cạnh, Lâm Dương lập tức truy hỏi.

Mặc dù không trực tiếp hỏi, nhưng Lâm Dương tin rằng, người phụ nữ này chắc chắn biết rõ.

Khối u trên cổ Lão Vương, có lẽ cũng có liên quan đến người phụ nữ này.

Chỗ đó Lâm Dương cũng không tấn công Lão Vương, tự nhiên chỉ có thể là do người phụ nữ này gây ra lúc phản kháng. "Không rõ, có lúc sẽ gây ra hiệu quả đó, nhưng phần lớn thời gian, đều không có bất kỳ thay đổi nào, giống như mặt ông ta vậy." Người phụ nữ cũng không tỏ ra quá kinh ngạc vì sự thay đổi của đối phương, chỉ có chút ngạc nhiên, nói như vậy.

Vậy à, là trùng hợp sao?

Chương 1053

Lâm Dương cũng không hiểu rõ, nhưng có một điểm y biết, lúc này, y phải liên hợp với người phụ nữ này, tìm cách giải quyết Lão Vương. "Cái này cho cô, lát nữa tôi đứng trước thu hút sự chú ý, cô tìm cách tấn công từ phía sau." Lâm Dương đưa thanh sắt trong tay cho người phụ nữ bên cạnh, cũng hạ lệnh, không cần biết đối phương có chấp nhận hay không, Lâm Dương đi về phía trước, định bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Mặc dù không nhận được câu trả lời đồng ý của người phụ nữ, nhưng Lâm Dương tin rằng, cô ấy chắc chắn sẽ đồng ý.

Dù sao cũng đã thử bỏ chạy rồi, trừ khi thật sự muốn chết, nếu không thì lúc này chắc chắn sẽ đồng ý yêu cầu của Lâm Dương. "Ừm, cẩn thận một chút." Kết quả cũng không ngoài dự liệu của Lâm Dương, sau một lúc, giọng nói của người phụ nữ cũng truyền đến tai Lâm Dương, khiến trên mặt y lộ ra một nụ cười.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên nghiêm túc, bởi vì Lão Vương trước mặt y đã đứng dậy, nhìn về phía này, rồi xông tới.

Lần này, trong tay Lâm Dương không có vũ khí nữa, bởi vì y biết, chỉ dựa vào sức của mình, dù có sự trợ giúp của vũ khí, cũng không thể đối kháng với Lão Vương trước mặt.

Cơ thể Lão Vương rất kỳ quái, không giống như thứ mà con người có thể chống lại.

Dưới sự cố ý của Lâm Dương, Lão Vương đuổi theo Lâm Dương, bắt đầu di chuyển trong không gian này.

Lâm Dương chạy ở phía trước, Lão Vương không ngừng đuổi

theo phía sau.

Người phụ nữ bên cạnh, thì phải tìm một cơ hội thích hợp, sau đó giải quyết Lão Vương.

Không biết có phải vì trên người mọc ra khối u mới đó hay không, thể lực của Lão Vương dường như đã kém đi rất nhiều.

Chỉ chạy một lúc, tốc độ đã chậm lại, cũng khiến Lâm Dương có thể thả diều, luôn duy trì được một khoảng cách tương đối.

Khi dẫn Lão Vương đến góc tường, người phụ nữ bên cạnh cũng nắm bắt được cơ hội này, phát động tấn công.

Đòn tấn công của người phụ nữ này, tàn nhẫn hơn Lâm Dương tưởng tượng rất nhiều.

Ban đầu thấy người phụ nữ này trước đó có kinh nghiệm bỏ chạy thục mạng, nên Lâm Dương cho rằng người phụ nữ này nên là một người khá nhát gan mới đúng, nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải như vậy.

Cơ thể Lão Vương trước mặt Lâm Dương bị xuyên thủng.

Người phụ nữ kia dùng thanh sắt đâm từ sau lưng Lão Vương, từ một vị trí gần cánh tay và ngực của Lão Vương, xuyên thẳng qua.

Cơ thể Lão Vương bị xuyên thủng, một lượng lớn máu tươi cũng theo miệng vết thương đó, phun hết lên người Lâm Dương, khiến y cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sau khi cơ thể bị xuyên thủng, Lão Vương cũng ngừng động tác, cả người đứng ngây ra đó, không còn cử động.

Lâm Dương cũng nhân cơ hội kéo ra một khoảng cách, sau đó dùng ánh mắt kinh hãi nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Khi thanh sắt xuyên qua cơ thể người đàn ông này, có lẽ đã không

trực tiếp đánh trúng khung xương, mà xuyên qua mép xương.

Nhưng để dùng một thanh sắt không hề sắc bén để làm chuyện này, cũng cần một sức mạnh vô cùng lớn mới có thể làm được.

Lúc này Lâm Dương có thể nhìn ra điểm này, nên nhìn người phụ nữ bên cạnh, ánh mắt cũng không tốt lắm. "Dù ông ta đã điên rồi, nhưng ra tay nặng như vậy?

Giữa cô và ông ta không có chút tình nghĩa nào sao?" Lâm Dương nhìn người phụ nữ bên cạnh đang không ngừng thở dốc điều chỉnh nhịp thở của mình, cũng nhân cơ hội hỏi. "Tình nghĩa?

Tôi làm sao có thể có tình cảm với ông ta được, ông ta đã đối xử với tôi như vậy, anh cũng không phải không nhìn thấy." Nghe lời Lâm Dương nói, người phụ nữ vốn đang thở dốc, đột nhiên sắc mặt trở nên khó coi, dường như lời Lâm Dương nói đã chạm đến một dây thần kinh nào đó của cô ta, lập tức lớn tiếng trả lời câu hỏi của Lâm Dương. "Một chút tình cảm cũng không có?

Vậy tại sao ban đầu lại kết hôn." Lâm Dương nghe lời cô ta nói, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, lập tức hỏi. "Anh nhầm rồi, người đàn ông này, không phải chồng tôi." Người phụ nữ cũng nhướng mày, không biết phán đoán sai lầm đó của Lâm Dương từ đâu mà có, nói như vậy.

Nghe lời người phụ nữ này nói, vẻ mặt Lâm Dương trở nên vô cùng kinh ngạc, hóa ra bấy lâu nay ta vẫn luôn nhận nhầm người.

Người đàn ông này ta vẫn luôn tưởng là Lão Vương kia, kết quả bây giờ xem ra dường như là một người khác. "Vậy ông ta là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?" Sau khi phát hiện thông tin của mình có thiếu sót, Lâm Dương cũng lập tức hỏi, hướng về phía người phụ nữ bên cạnh. "Không biết, đêm đó đột nhiên xuất hiện, sau đó tôi

bị nhốt lại." Người phụ nữ nhớ lại chuyện lúc đó, sự sợ hãi trong mắt cũng không hề che giấu, dường như đã bị cảnh tượng lúc đó dọa sợ. "Mấy ngày rồi, chồng cô không về sao?" Lâm Dương đột nhiên lại phát hiện ra một điểm mù, hỏi như vậy. "Tôi không thấy, đáng lẽ mỗi ngày anh ấy đều sẽ về nhà mới đúng.

Nếu không phát hiện có gì không ổn, có khả năng, đã chết rồi." Khi nói đến kết cục có thể xảy ra với chồng mình, trên mặt người phụ nữ này, có một nỗi bi thương nhàn nhạt.

Mặc dù không rõ ràng, nhưng vẫn bị Lâm Dương chú ý, khiến tâm trạng Lâm Dương cũng trở nên nặng nề.

Cũng đúng, nếu mới cưới không lâu, vậy thì chồng chắc chắn mỗi ngày đều sẽ về nhà.

Đã mấy ngày rồi, Lão Vương thật sự có lẽ sau khi về nhà không lâu, đã phát hiện chuyện xảy ra ở đây, sau đó bị gã đàn ông này bắt lại.

Với mức độ cường tráng của gã đàn ông này, Lâm Dương không cho rằng có người nào có thể đánh bại được gã, cho nên kết cục của Lão Vương, cũng có thể biết được.

Két két, két két.

Lúc này, có một âm thanh quỷ dị, truyền đến từ bên cạnh, cũng khiến Lâm Dương đột nhiên nheo mắt lại.

Nguồn gốc của âm thanh này, ở một bên khác, là từ người đàn ông bị đâm xuyên ngực truyền đến.

Chương 1054

"A a a a!

Quái vật!" Không chỉ Lâm Dương nghe thấy âm thanh này, người phụ nữ bên cạnh cũng nghe thấy âm thanh này, nhìn về phía đó, sau đó bị sự thay đổi trên người gã đàn ông làm cho sợ hãi.

Cơ thể gã đàn ông này, xuất hiện sự thay đổi rõ ràng.

Vốn dĩ nên là một gã hình người ở đó mới đúng, nhưng bây giờ, thứ ở đó, không thể gọi là người được nữa.

So với thứ gọi là người, thì nó giống một khối thịt hơn.

Lâm Dương có cái nhìn như vậy.

Thứ cao khoảng hai mét đó, bản thể nên là gã đàn ông kia, lúc này đã bị một số khối thịt đang phình to thay thế.

Không biết bắt đầu mọc ra từ đâu, trước đó trên người gã đàn ông có thể nhìn thấy một phần khối thịt, lúc này đã xuất hiện rất nhiều, lan ra khắp toàn thân.

Khắp nơi đều là những thứ giống như khối u, lúc này đang điên cuồng sinh trưởng, đang không ngừng sinh sôi ở nơi này, khối thịt đó cũng ngày càng phình to.

Chỉ một lúc sau, Lâm Dương có thể nhìn thấy, thứ ở đó, đã biến thành một khối thịt hình tròn.

Cũng không trách người phụ nữ bên cạnh sẽ coi thứ này là quái vật.

Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời cũng đang suy nghĩ đối sách tiếp theo.

Vì thứ này không phải hình người, nên vợ Vương gia bên cạnh, lúc này đã chạy sang một bên khác, cách nơi này một khoảng cách rất xa.

Rõ ràng, cô ta đã bị dọa sợ, có lẽ trước đó có thể hạ quyết tâm giết chết gã đàn ông kia, đã tốn rất nhiều nỗ lực.

Không đúng, có lẽ gã đàn ông đó cũng không bị giết chết.

Lâm Dương nhớ lại cảnh tượng chiến đấu với gã đàn ông kia, cơ thể của gã đàn ông vẫn luôn rất quái dị.

Lúc này biến thành như vậy, Lâm Dương cũng không thấy kỳ lạ lắm, dù sao trong mắt Lâm Dương trước đó, tố chất cơ thể của gã đàn ông kia, không khác gì quái vật, lúc này chỉ là hiện thực hóa cái danh hiệu quái vật mà thôi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dần dần đi về phía trước.

Nếu người phụ nữ kia đã rời khỏi đây, vậy thì lúc này chỉ có thể dựa vào Lâm Dương giải quyết.

Cửa lớn để rời đi đã bị khóa, chìa khóa mở cửa, nên ở trên người gã đàn ông này.

Cho dù chỉ vì để rời đi, Lâm Dương cũng phải tìm cách giải quyết thứ này.

Đi đến trước mặt khối thịt này, Lâm Dương có thể nhìn thấy, bề mặt khối thịt từng lớp từng lớp thịt, vẫn đang không ngừng co bóp, dường như đang tiếp tục sinh trưởng.

Tại sao gã đàn ông này lại biến thành bộ dạng này, Lâm Dương không quan tâm.

Đối với y mà nói, lúc này chuyện quan trọng nhất, là phải nghĩ ra một cách, rời khỏi đây.

Sau khi gã đàn ông biến thành một khối thịt, dường như đã mất đi khả năng hành động.

Ngay cả khi Lâm Dương đã đến một vị trí gần, khối thịt này vẫn duy trì nguyên dạng, cơ thể không ngừng co bóp ở đó.

Đồng thời Lâm Dương cũng có thể chú ý một điểm, sự co bóp của khối thịt này, lúc nhanh lúc chậm, không tự nhiên.

Biểu hiện không tự nhiên, tự nhiên khiến Lâm Dương chú ý, có lẽ có thể làm gì đó ở đây.

Đầu tiên, giả sử khối thịt này là một sinh vật, sinh vật đều có tính quy luật nhất định.

Trên một sinh vật bình thường, đặc trưng hành động đều có dấu vết để tìm.

Nhưng khối thịt này lúc này, khối thịt trên người lại đang phình to một cách không tự nhiên, giống như bị kích thích mà sinh trưởng nhanh chóng.

Đợi đã, Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra, trên mặt mang theo một tia kinh hãi.

Khối thịt này, nếu đang sinh trưởng, vậy thì Lâm Dương cũng đã nghĩ ra một số thứ.

Khối thịt đang sinh trưởng, rõ ràng là muốn mọc ra một số thứ mới trên cơ sở ban đầu.

Cũng có lẽ không phải khối thịt này lúc này đã mất đi khả năng hành động, mà là đã dùng phần lớn thể lực để tiến hành sự phình to của khối thịt cũng không chừng.

Sau khi ý thức được điểm này, Lâm Dương cũng tỏ ra có chút lo lắng.

Nếu để gã này cứ thế sinh trưởng tiếp, Lâm Dương và người phụ nữ bị nhốt trong không gian này, thì rất có khả năng sẽ bị tấn công.

Đó không phải là điều Lâm Dương mong muốn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía người phụ nữ ở một bên khác.

Không giống như Lâm Dương dám lại gần, người phụ nữ này, lúc này đã chạy đến một nơi rất xa, giữa cô ta và con quái vật này, gần như cách nhau nửa căn phòng.

Vì vậy, nếu Lâm Dương muốn nói chuyện, cũng chỉ có thể dùng tiếng hét. "Đi tìm thứ gì có thể tạo ra lửa, tôi sẽ thiêu cháy gã này." Lâm Dương hét lớn về phía người phụ nữ kia, sau đó chờ đợi phản ứng của đối phương.

Nhưng sau một lúc, người phụ nữ ở đó, cũng không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn đứng xa xa ở đó, thậm chí bước chân cũng không nhúc nhích.

Lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy người phụ nữ này có chút không biết đại cục. "Nếu không giải quyết con quái vật này, chúng ta sẽ bị nhốt ở đây không thể ra ngoài được." Thấy đối phương vẫn duy trì bộ dạng không nhúc nhích đó, Lâm Dương cũng tiếp tục kích thích đối phương.

Lần này, sau khi bị Lâm Dương chỉ ra mối quan hệ lợi hại trong đó, người phụ nữ này, cuối cùng cũng cử động, nhanh chóng bắt đầu tìm kiếm đồ vật ở nơi này.

Chương 1055

Trong cuộc nói chuyện trước đó, Lâm Dương cũng biết, không gian này là tầng hầm của nhà, cho nên mới có một phạm vi lớn như vậy.

Nếu là đồ trong nhà, vậy thì người phụ nữ này, chắc chắn cũng rất quen thuộc.

Lâm Dương lẳng lặng chờ đợi đối phương mang đồ vật đến.

Đợi khoảng mấy phút, người phụ nữ kia cuối cùng cũng tìm được thứ có thể dùng để tạo lửa, một thùng dầu, và một viên đá lửa, lúc này xuất hiện trong tay người phụ nữ kia.

Tìm được thứ thích hợp, nhưng cô ta vẫn không dám lại gần đây, chỉ đặt ở một nơi cách đó mười mét, để Lâm Dương đi qua lấy về.

Mang theo đồ có thể tạo lửa, Lâm Dương trở lại bên cạnh con quái vật.

Đồng thời cũng có thể nhìn thấy, trên người con quái vật này, đã mọc ra mấy cục thịt nhỏ phồng lên.

Xem ra, phỏng đoán trước đó của Lâm Dương không sai.

Nếu tiếp tục để thứ này sinh trưởng, có lẽ trên người nó, cũng sẽ mọc ra một số thứ như tứ chi.

Nhưng đó là trong trường hợp tiếp tục để mặc nó.

Lúc này Lâm Dương đã có được những đạo cụ trong tay, tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn như vậy.

Mở nắp thùng sắt ra, Lâm Dương ném về phía trước.

Một luồng mùi lạ cũng từ chỗ dầu bị văng ra truyền đến.

Rất nhanh, toàn thân con quái vật, đều bị dầu bao phủ.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương cầm đá lửa, ma sát mấy cái ở gần đó, tia lửa nhanh chóng xuất hiện, dầu trên người con quái vật, cũng lập tức bị đốt cháy.

Sau đó, Lâm Dương có thể nhìn thấy, trước mặt y, xuất hiện một ngọn lửa lớn, không ngừng bùng cháy, tỏa ra một lượng nhiệt lớn, cũng có thể khiến Lâm Dương cảm thấy rõ ràng sự khó chịu.

Tầng hầm này, lúc này dưới sự thiêu đốt của những ngọn lửa này, đang dần dần tăng nhiệt độ, trên người Lâm Dương cũng dần dần đổ mồ hôi.

May mắn là, những ngọn lửa này, có hiệu quả đối với con quái vật này.

Ngọn lửa không ngừng bùng cháy, khối thịt bên trong cũng đang dần dần run rẩy.

Biên độ run rẩy không lớn, dường như vì ngọn lửa mà trở nên vô cùng yếu ớt.

Lâm Dương cũng bình tĩnh đứng ở gần đó, không cần lo lắng bị ngọn lửa văng ra làm ảnh hưởng.

Cứ thế lẳng lặng chờ đợi một lúc, một thùng dầu cũng đã cháy cạn sạch, lộ ra khối thịt cháy đen bên trong.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa nhiệt độ cao, khối thịt này đã biến thành một đống thịt bị thiêu cháy.

Lúc này cũng có một mùi khét, truyền đến tai Lâm Dương, khiến y cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chịu đựng mùi hăng nồng nặc đó, Lâm Dương cũng lấy một cây gậy dài từ một bên, khều vào trong những khối thịt này.

Cho dù bị thiêu thành màu đen như than, những khối thịt này vẫn vô cùng mềm mại.

Lâm Dương cầm cây gậy dài khuấy đảo trong đó, một lúc sau, lớp thịt ngoài cùng của thứ này đã bong ra, để Lâm Dương có thể nhìn thấy người đàn ông bên trong.

Thấy cơ thể người đàn ông vẫn giữ nguyên dạng, chỉ có một mùi thịt nướng truyền đến, Lâm Dương cũng yên tâm.

Nếu cơ thể gã này đều có thể giữ được nguyên vẹn, vậy thì chiếc chìa khóa đặt trên người gã, chắc cũng không có vấn đề gì.

Lâm Dương nghĩ vậy, cây gậy dài không ngừng khuấy đảo trong những khối thịt đó.

Rất nhanh, thi thể người đàn ông đã bị Lâm Dương lôi ra từ trong một đống thịt lớn, cảm giác giống như đang gỡ xương cá vậy.

Dưới sự thao tác của Lâm Dương, cơ thể người đàn ông lăn ra từ trong khối thịt đó.

Sau khi Lâm Dương dùng tay khuấy đảo trên đó, có thể phát hiện, mặc dù cơ thể người đàn ông trông giống như bị nướng chín, nhưng cơ thể người đàn ông vẫn cứng rắn như lúc còn sống.

Dưới sự va chạm của Lâm Dương, cũng không có tình huống đặc biệt nào xuất hiện.

Cẩn thận dùng cây gậy chọc vào quần áo của người đàn ông, rất nhanh, phát hiện một vật cứng tồn tại ở đó.

Lâm Dương cũng yên tâm, lặp lại thao tác này vài lần, cũng đã thành công lấy được chiếc chìa khóa trên người người đàn ông ra.

Chiếc chìa khóa rơi xuống từ người người đàn ông, loảng xoảng rơi xuống đất.

Đồng thời Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy trên chiếc chìa khóa, có một số thứ khá đáng ngờ, những thứ giống như con sâu, căn cứ vào phán đoán của Lâm Dương, thì có khả năng là những miếng thịt bị xé ra từ người người đàn ông.

Vì bị mắc kẹt bên trong khối thịt, nên khi khối thịt bị ngọn lửa nướng, cơ thể người đàn ông cũng cùng lúc trở nên nóng lên.

Cho nên trên người người đàn ông, thịt cũng biến thành như vậy, chỉ cần hơi dùng sức một chút, là có thể xé thịt ra.

Tình huống dị thường này, tự nhiên cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút buồn nôn. "Xong chưa?" Lúc này, người phụ nữ vẫn luôn đứng một bên quan sát cũng đi đến bên Lâm Dương, có lẽ thấy khối thịt ở đây đã được giải quyết xong nên cũng yên tâm. "Ừm, xong rồi, nhìn đi." Nghe lời người phụ nữ nói, Lâm Dương cũng có vẻ mặt phức tạp đưa ngón tay về phía trước, chỉ vào chiếc chìa khóa trên mặt đất trước mặt, ý bảo đối phương đây là thứ để mở cửa. "Eo ơi, ghê quá." Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi người phụ nữ này nhìn thấy thứ đó lần đầu tiên, cũng vì cảm thấy buồn nôn, nên đã phát ra âm thanh khó nghe.

Nhưng tiếp theo, biểu hiện của người phụ nữ lại khiến Lâm Dương vô cùng bất ngờ.

Cô ta cúi người xuống, không quan tâm những vật thể đáng ngờ trên chiếc chìa khóa, trực tiếp dùng tay nắm lấy thứ đó.

Chương 1056

Chiếc chìa khóa bị người phụ nữ nắm lấy, sau đó có thể thấy, người phụ nữ dùng tay lau trên đó, những thứ giống như miếng thịt bị cuộn lại như dải vải, sau đó người phụ nữ dùng quần áo trên người lau khô tay, đi về phía khác, hướng về phía cửa lớn.

Biểu hiện gọn gàng dứt khoát của người phụ nữ, lại khiến Lâm Dương vô cùng bất ngờ.

Rõ ràng trước đó đều vì nhìn thấy khối thịt kia mà cảm thấy buồn nôn, kết quả bây giờ lại không cảm thấy buồn nôn với những miếng thịt trên chìa khóa, không đúng.

Nếu đã như vậy, vậy thì tại sao trước đó lại phải trốn xa như vậy?

Nhìn người phụ nữ chạy về phía cửa lớn, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên vi diệu.

Y hiểu rồi, đoán được tại sao đối phương lại tỏ ra như vậy.

Nếu đoán đúng, vậy thì người phụ nữ này, không hề đơn giản như bề ngoài.

Vì lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này, thấy cô ấy đang trong trạng thái bị tra tấn, Lâm Dương tự nhiên cũng coi đối phương là một kẻ yếu, một tồn tại ở thế yếu.

Nhưng có khả năng, lúc này Lâm Dương đều đã bị đối phương coi là công cụ.

Từ sự tương phản trước sau không nhất quán này của người phụ nữ, đối với cô ta mà nói, khối thịt trước đó, có lẽ cũng không phải là thứ khó chấp nhận.

Chỉ là vì sự xuất hiện của khối thịt đó, khiến người phụ nữ không

thể hiểu rõ tình hình bên đó, cho nên mới phải giả vờ như vậy, đoán chắc Lâm Dương sẽ ra tay giải quyết khối thịt này.

Như vậy, những rủi ro có thể tồn tại trên người khối thịt, toàn bộ đều do Lâm Dương ở đây gánh chịu.

Xem ra, người phụ nữ này cũng giỏi tính kế, có lẽ cố ý dùng một bộ dạng đáng thương, để khiến Lâm Dương buông lỏng cảnh giác.

Nếu lùi lại một chút nữa, tại sao Lâm Dương lại xuất hiện ở nơi này, là vì lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, cô ta đã cầu cứu Lâm Dương, Lâm Dương mới rơi vào một loạt cục diện tiếp theo.

Xem ra, người phụ nữ này, tuyệt đối không hề đơn thuần như bề ngoài.

Mặc dù bị gã đàn ông kia bắt lại tra tấn một trận, nhưng tuyệt đối không phải là một nhân vật dễ đối phó.

Lúc này Lâm Dương đều có thể đưa ra phán đoán như vậy, ánh mắt cũng trở nên có chút vi diệu.

Nhìn người phụ nữ đang chạy ở phía trước, cho dù trên người cô ta có rất nhiều vết máu do bị tra tấn để lại, nhưng xem ra, người phụ nữ này cũng không hề yếu thế như vậy.

Tốc độ chạy về phía cánh cửa lớn kia, không có bất kỳ vẻ suy yếu nào.

Bước chân vô cùng vững chắc, trông giống như vết thương trên người đã lành gần hết.

Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời cũng đang suy nghĩ, nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với gã này.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương quyết định cứ đối xử như trước đây.

Mặc dù bị lợi dụng, nhưng bây giờ đều đã giải quyết xong, cũng đã thành công thỏa mãn sự tò mò của mình, cứu một người phụ nữ sắp bị tra tấn ra ngoài, Lâm Dương cũng cảm thấy thỏa mãn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nhanh chóng đuổi theo người phụ nữ ở phía trước.

Rất nhanh, sau khi người phụ nữ mở cửa, hai người cũng đều rời khỏi đây.

Theo lời người phụ nữ này nói, không gian này là tầng hầm của nhà, cho nên mới có một không gian lớn như vậy.

Sau khi đi dạo một vòng, hai người chạy lên tầng trên của căn nhà. "Bây giờ an toàn rồi, cảm ơn sự giúp đỡ của anh." Chạy lên trên, Lâm Dương và người phụ nữ đều có thể nhìn thấy lối ra.

Lúc này, người phụ nữ cũng nói với Lâm Dương.

Lâm Dương không nói nhiều, chỉ gật đầu, sau đó đặt tay lên tay nắm cửa, chuẩn bị mở cánh cửa này.

Nhưng sau khi vặn tay nắm cửa, Lâm Dương cũng mới phát hiện, tay nắm cửa này không thể vặn được, khóa rất chặt, là dùng chìa khóa khóa lại. "Chìa khóa ở chỗ cô..." Sau khi phát hiện điểm này, Lâm Dương cũng không quay đầu lại, hỏi người phụ nữ phía sau.

Nhưng kỳ lạ là, Lâm Dương không nghe thấy đối phương trả lời, chỉ cảm thấy một cơn đau truyền đến từ vị trí sau gáy, sau đó ngất đi.

Trước khi ngất đi, ý nghĩ đầu tiên của Lâm Dương là mình lại bị chơi xỏ rồi.

Sau khi tỉnh lại, Lâm Dương phát hiện, mình đang ở một nơi có chút quen thuộc.

Từ hình dạng của những thanh lan can bên cạnh, y biết, mình lại

bị nhốt trong một cái lồng.

Chỉ là lần này, ổ khóa của cái lồng này, đã bị thứ khác quấn lên, một đống lớn thứ không biết là gì, dính dính quấn trên ổ khóa đó, khiến Lâm Dương muốn bẻ khóa, cũng không có kế sách nào.

Lúc này, Lâm Dương cũng ý thức được.

Lúc đó có thể ra tay đánh y một đòn từ phía sau, tự nhiên chỉ có người phụ nữ kia.

Nhưng tại sao lại làm như vậy?

Rõ ràng vừa mới giúp cô ta chạy thoát từ dưới đó, kết quả lại cho y một đòn.

Chuyện này, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu.

Còn có một chuyện, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy không ổn.

Trên bắp chân Lâm Dương, xuất hiện một vết khuyết, có một vết thương ở trên đó, không biết là lúc nào tạo thành.

Chỉ cần Lâm Dương có ý định di chuyển bắp chân, cơn đau sẽ truyền đến từ bắp chân, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cơn đau kỳ lạ này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chương 1057

Chắc chắn là vết thương xuất hiện sau khi y ngất đi.

Nhưng không phải là nỗi đau trên thể xác, mà giống như một luồng đau đớn từ tinh thần.

Nếu không chú ý đến vị trí chân, thì sẽ không cảm nhận được luồng đau đớn đó, một hiện tượng rất kỳ lạ.

Vết khuyết trên bắp chân Lâm Dương, có kích thước khoảng vài milimet, một miếng thịt lớn đã bị vật sắc nhọn cắt đi.

Trong đó Lâm Dương không thể sờ thấy miệng vết thương, trên chân cũng không chảy máu, mà đã đóng vảy.

Lâm Dương đều có chút kỳ lạ, vết thương lớn như vậy, đã đóng vảy?

Mặc dù kỳ lạ, nhưng thực tế là vậy, Lâm Dương cũng chỉ có thể chấp nhận.

Kể từ lúc Lâm Dương tỉnh lại đã được nửa ngày, Lâm Dương đều không thấy người phụ nữ kia.

Vì những thứ quấn trên ổ khóa Lâm Dương cảm thấy không gỡ được, cho nên cũng đã thử muốn lấy được một số thông tin từ người phụ nữ kia, nhưng ngay cả mặt người phụ nữ kia cũng không thấy, tự nhiên cũng không biết manh mối nào.

Hiện tại thông tin Lâm Dương biết rất ít, bị người phụ nữ kia nhốt lại, và việc cô ta muốn làm, cũng không khác gì gã đàn ông trước đó, đều là nhốt y lại.

Ở trong cái lồng này, Lâm Dương cũng cảm giác cơ thể mình đang phát ra sự phản kháng.

Cộng thêm khoảng thời gian trước đó, không biết đã bao lâu không ăn uống gì, Lâm Dương cảm giác cơ thể mình đều có chút mệt mỏi, hy vọng có thể nhanh chóng được nghỉ ngơi.

Mí mắt nặng trĩu cho Lâm Dương biết, chỉ cần muốn ngủ thiếp đi, chỉ là chuyện trong chốc lát.

Nhưng lúc này Lâm Dương lại không muốn làm như vậy, vì đang ở trong một tình huống nguy hiểm.

Trong khi chưa làm rõ tình hình mình đang ở, Lâm Dương sẽ không dễ dàng ngủ thiếp đi như vậy.

Trong tình huống không có khả năng phản kháng, không chừng lần sau Lâm Dương không thể tỉnh lại cũng không chừng.

Mọi thứ đều có thể dùng dự đoán xấu nhất để dự trù.

Két két.

Ừm?

Hình như nghe thấy tiếng gì đó.

Cơ thể dựa vào thanh sắt, Lâm Dương nheo mắt, cảm giác dường như từ một bên nghe thấy gì đó.

Nhưng mí mắt nặng trĩu lại khiến y không thể tập trung tinh thần.

Âm thanh có thể là ảo giác đó, cũng dần dần biến mất bên tai Lâm Dương.

Khi Lâm Dương tỉnh lại lần nữa, tình trạng lại không giống nữa.

Lâm Dương bị khóa trên tường.

Trên hai tay hai chân Lâm Dương, đều có một vật hình vòng bằng sắt, cố định tứ chi Lâm Dương trên vách tường.

Lần này Lâm Dương tỉnh lại, có lẽ đã bị treo ở nơi này một lúc lâu

rồi.

Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, cảm giác đau nhức trên cổ tay.

Y muốn vặn cổ tay để giảm bớt cảm giác đó, nhưng cơ thể không có sức lực, Lâm Dương căn bản không làm được chút nào, chỉ có thể dùng ánh mắt yếu ớt nhìn về phía trước mặt.

Lúc này Lâm Dương cuối cùng cũng nhìn thấy người phụ nữ kia, hiện tại đang xuất hiện trên một chiếc ghế trước mặt Lâm Dương.

Vết máu trên người người phụ nữ kia đã được dọn sạch, thay một bộ trang phục dễ hành động, đồng thời dùng một ánh mắt đầy vẻ trêu đùa nhìn về phía Lâm Dương. "Tại sao lại làm như vậy?" Lâm Dương nhìn người phụ nữ này, sự kích động trong dự liệu không xuất hiện.

Sự suy yếu của cơ thể khiến giọng nói của Lâm Dương cũng trở nên khàn đặc, chỉ có những âm thanh đứt quãng truyền đến phía người phụ nữ kia. "Cảm ơn anh à, vì anh đã cứu tôi, cho nên tôi định cảm ơn anh thật tốt, để anh trở thành vật tế chính của tôi." Nghe đến đây, Lâm Dương cũng hiểu ra, đầu đang treo trên tường cúi xuống, trong mắt tràn đầy sự thất vọng.

Bị coi là vật tế, cũng có nghĩa là, người phụ nữ này tin theo tà giáo gì đó?

Đợi đã, Lâm Dương nghĩ ra, gã đàn ông trước đó cũng đã nhốt y và người phụ nữ lại.

Xem ra, lúc đó, y có lẽ cũng bị coi là vật tế, chỉ là trước khi phát triển thêm một bước, đã trốn thoát ra ngoài mà thôi.

Người phụ nữ này và gã đàn ông kia có lẽ là cùng một phe, chỉ là đã xảy ra một số mâu thuẫn, dẫn đến sự bất đồng giữa họ, cho nên mới có cảnh mà Lâm Dương nhìn thấy trước đó. "Gã đàn ông đó,

không phải là Lão Vương." Lâm Dương cũng nghĩ ra, nhìn người phụ nữ trước mặt, ánh mắt cũng trở nên phức tạp.

Nhưng câu trả lời của đối phương lại khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc. "Không phải, Lão Vương đã chết từ lâu rồi, khi ông ta đến đây, Lão Vương đã bị giết chết.

Không còn cách nào khác, để chào đón chủ nhân của tôi giáng lâm, sự hy sinh cũng là cần thiết." Nghe câu trả lời khiến người ta cảm thấy kinh ngạc mà người phụ nữ này đưa ra, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút vi diệu.

Xem ra, người phụ nữ này quả nhiên đã điên rồi, có thể cùng người ngoài giết hại người chồng mới cưới không lâu.

Cơ thể Lâm Dương bị kẹt trên vách tường.

Vòng sắt vốn nên không thể nới lỏng, lúc này Lâm Dương cũng phát hiện một số manh mối.

Vòng sắt ở vị trí tay phải, hình như có chút kỳ quái, dường như chỉ cần dùng sức một chút, là có thể làm bung vòng sắt đó ra.

Chương 1058

Sau khi phát hiện vòng sắt quấn trên cổ tay mình có chút lỏng lẻo, Lâm Dương cũng cảm thấy một tia vui mừng.

Đương nhiên, Lâm Dương không biểu hiện ra ngoài, giả vờ như không phát hiện ra gì, dùng ánh mắt hung ác nhìn người phụ nữ trước mặt.

Ánh mắt hung ác của Lâm Dương, cũng không phải là giả vờ, dù sao bị người phụ nữ này nhốt ở nơi này, Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Lúc này Lâm Dương có thể cảm giác, cơ thể mình vô cùng mệt mỏi.

Vì bị còng trên đó một thời gian dài, cơ thể tự nhiên thuận theo trọng lực kéo dài xuống dưới, khiến Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng sự đau đớn và khó chịu của cơ thể.

Người phụ nữ đi về phía Lâm Dương, đồng thời cũng gây cho Lâm Dương một áp lực nhất định, nhưng Lâm Dương biết, đây cũng là cơ hội của mình.

Lúc này Lâm Dương bị còng trên tường, thứ duy nhất có khả năng thoát ra, chính là bàn tay đó, bàn tay mà vòng sắt có chút lỏng lẻo.

Chỉ cần tìm được một cơ hội thích hợp, là có khả năng rời khỏi đây.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, mặc dù Lâm Dương hận không thể lập tức vung tay vào mặt đối phương, nhưng lúc này, Lâm Dương không thể làm như vậy, vì phải giữ lại thể lực, phải để đối phương buông lỏng cảnh giác.

Một khi người phụ nữ này biết tay Lâm Dương có thể cử động, Lâm Dương có lẽ không có cơ hội ra tay.

Người phụ nữ đứng trước mặt Lâm Dương, trong tay cầm một thứ giống như bút lông, trên đó dính sơn màu đỏ, lúc này đang vẽ trên ngực Lâm Dương.

Một cảm giác ngứa ngáy, cũng từ vị trí ngực Lâm Dương truyền đến, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó chịu.

Hai bên đã tiếp cận một khoảng cách mà Lâm Dương bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công đối phương, nhưng Lâm Dương vẫn không ra tay, đang chờ đợi cơ hội.

Tấn công đối phương một đòn nặng ở đây cũng không có ý nghĩa, dù sao tứ chi chỉ có một chỗ có thể cử động.

Nếu không thể một đòn đánh gục đối phương, vậy thì Lâm Dương chắc chắn không thể thoát khỏi đây.

Lâm Dương phải tìm một cơ hội thích hợp, một đòn đánh gục người phụ nữ trước mặt.

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, sắc mặt cũng trở nên vi diệu. "Sao rồi, thoải mái không?" Người phụ nữ cũng thấy vẻ mặt thay đổi của Lâm Dương, sau đó nói như vậy.

Thấy đối phương ngọt ngào không biết xấu hổ như vậy, sự phẫn nộ trong lòng Lâm Dương cũng càng tăng, nhưng lại chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi cơ hội đến, chỉ có thể không trả lời câu hỏi của đối phương, làm một loại phản kháng im lặng.

Thấy Lâm Dương không trả lời, khóe miệng người phụ nữ cũng lộ ra một nụ cười mang ý trào phúng, khiến Lâm Dương đều có chút khó chịu.

Nhìn đối phương có biểu cảm như vậy, Lâm Dương cũng chỉ có

thể tiếp tục nhẫn nhịn.

Theo những gì người phụ nữ vẽ trên ngực Lâm Dương ngày càng hoàn thiện, Lâm Dương cũng có thể thấy được, đối phương dần dần tiến lại gần phía đó, tiến lại gần vị trí vòng sắt lỏng lẻo.

Lúc này, khi cơ thể người phụ nữ có chút rung lắc, khoảng cách đến phía đó càng gần hơn, Lâm Dương cũng nắm bắt được cơ hội này, đột nhiên ra tay.

Cổ tay dùng sức một chút, vòng sắt còng trên đó cũng theo đó bung ra.

Tay Lâm Dương vung mạnh vào mặt người phụ nữ trước mặt.

Vì Lâm Dương đột nhiên bộc phát, người phụ nữ cũng bị dọa sợ, không kịp phản ứng.

Nắm đấm của Lâm Dương trực tiếp rơi vào mặt đối phương, đánh người phụ nữ lùi lại mấy bước, về phía sau.

Lúc này, Lâm Dương cũng nắm bắt cơ hội, không cho đối phương thời gian phản ứng, nắm lấy một bên vòng sắt đã bung ra, dùng sức kéo mạnh, kéo vòng sắt từ trên tường xuống.

Vòng sắt còn lại đang liên kết chặt chẽ với tường cũng bị Lâm Dương kéo xuống, sau đó bị Lâm Dương ném về phía người phụ nữ.

Vòng sắt trong tay bị ném ra, vị trí Lâm Dương nhắm đến là đầu của người phụ nữ.

Với trọng lượng của vòng sắt đó, chỉ cần ném trúng, có khả năng sẽ khiến người phụ nữ này ngất đi, cũng là cách duy nhất của Lâm Dương lúc này.

Theo tiếng loảng xoảng, vòng sắt ném trúng đầu người phụ nữ kia, cũng có thể thấy, người phụ nữ bị đòn nặng này, loạng choạng lùi

về phía sau mấy bước, rõ ràng là do đó mà bước chân không vững.

Nhưng đáng tiếc, lực đạo Lâm Dương ném ra, dường như không đủ.

Người phụ nữ lùi về phía sau mấy bước, nhanh chóng khôi phục lại nguyên dạng.

Chuyện có thể trực tiếp đánh ngất đối phương như Lâm Dương dự đoán không xảy ra.

Người phụ nữ sau một lúc, đã hoàn hồn, quay lại dùng một ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Lâm Dương.

Thấy đòn tấn công của mình không có hiệu quả, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút khó xử.

Nếu không trực tiếp đánh ngất đối phương, vậy thì đối với Lâm Dương mà nói, có chút phiền phức.

Một vệt máu từ trán người phụ nữ chảy xuống.

Vòng sắt bị Lâm Dương ném ra, đã ném trúng trán người phụ nữ, khiến nơi đó xuất hiện một vết thương, lúc này dường như có thể thấy máu tươi chảy xuống.

Chỉ là vết thương như vậy, nhiều nhất cũng chỉ khiến người phụ nữ này cảm thấy có chút đau đớn mà thôi, căn bản không thể ngăn cản hành động của người phụ nữ, tự nhiên cũng khiến Lâm Dương rơi vào thế yếu.

Bị còng trên tường, Lâm Dương không thể tùy ý hành động, đồng thời cũng vì đột nhiên xuất kích, mà không còn cơ hội ẩn giấu đòn tấn công nữa.

Lâm Dương bị còng trên tường, và người phụ nữ có thể tự do hành động, sự chênh lệch giữa hai bên có thể nói là rất lớn.

Nhìn người phụ nữ dần dần đi về phía này, sắc mặt Lâm Dương cũng ngày càng khó coi.

Trong tình huống này, đối mặt với người phụ nữ này, Lâm Dương cũng có thể coi là không có kế sách nào, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi đối phương.

Mặc dù Lâm Dương bị hạn chế rất lớn, nhưng Lâm Dương cũng không phải không có cơ hội cử động.

Chương 1059

Một tay của Lâm Dương, đã thoát ra khỏi sự trói buộc của vòng sắt, lúc này có khả năng phản kháng nhất định.

Mặc dù so với người phụ nữ trước mặt, chỉ còn một tay khiến hắn tỏ ra yếu thế, nhưng đối với Lâm Dương lúc này mà nói đó là hy vọng sống duy nhất.

Nhìn người phụ nữ đang dần dần đi về phía mình, Lâm Dương cũng đang suy nghĩ đối sách.

Thấy đối phương không đi tìm vũ khí hay thứ gì tương tự, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút may mắn, bị còng trên vách tường, đối mặt với người phụ nữ ở ngoài tầm với của cánh tay, chắc chắn không thể phản kháng.

Thế nhưng gã này lại không đi tìm vũ khí, mà dần dần bước về phía Lâm Dương, không chỉ cho Lâm Dương một tia hy vọng, mà còn để Lâm Dương nghĩ ra một đối sách hợp lý.

Ánh mắt Lâm Dương nhìn về phía ngực của người phụ nữ đó, ở đó có một mặt dây chuyền, tuy chỉ là một mặt dây chuyền nhỏ, nhưng cũng là thứ duy nhất Lâm Dương có thể tìm thấy để dùng làm vũ khí.

Trên người người phụ nữ đó, ngoài quần áo ra, thứ duy nhất Lâm Dương có hy vọng đoạt được chính là mặt dây chuyền, một vật cứng, chỉ cần sử dụng đúng cách, cũng không phải là không thể dùng làm vũ khí, công dụng của vũ khí không chỉ dùng để tấn công cơ thể từ bên ngoài, mà còn có thể từ bên trong.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng im lặng nhìn người phụ nữ đang đến gần, trong mắt ánh lên một tia phức tạp.

Trên người phụ nữ này, có thể thấy vẻ mặt vô cùng phẫn nộ, cơ thể không ngừng run rẩy, mặc cho máu tươi phủ kín mặt cũng không lau đi, trông như muốn cho Lâm Dương một bài học.

Đây cũng là điều Lâm Dương mong đợi, hy vọng đối phương có thể nhanh chóng ra tay, nếu không, lát nữa người phụ nữ này hoàn hồn lại, tỉnh táo khỏi cơn giận dữ, Lâm Dương sẽ gặp rắc rối.

Rất nhanh, người phụ nữ đã đến trước mặt Lâm Dương, sau đó cầm cây cọ vẽ dính đầy thuốc màu đỏ, trực tiếp bôi lên mặt Lâm Dương.

Thôi rồi, mụ ta muốn bôi vào mắt mình.

Sau khi thấy hành động của đối phương, Lâm Dương lập tức ý thức được điểm này, theo bản năng muốn đưa tay giật lấy cây cọ, nhưng khi phát hiện tay mình cách đó một khoảng, Lâm Dương cũng chỉ có thể nhắm mắt lại, để tránh mắt mình bị thuốc màu làm bẩn.

Sau khi Lâm Dương nhắm mắt, ngay sau đó, một cảm giác lạnh buốt truyền đến từ mí mắt, kèm theo đó là một lực rất mạnh, như muốn ép những thứ lạnh buốt đó vào trong nhãn cầu.

Dù cách một lớp mí mắt, nhưng dưới lực mạnh này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó chịu, cánh tay cậu vùng vẫy trước mặt, hy vọng có thể giật được cây cọ trong tay người phụ nữ phía trước.

Nhưng tay đối phương cũng ghì chặt cánh tay Lâm Dương, khiến Lâm Dương hoàn toàn không thể giơ tay lên, cơ thể mệt mỏi cũng không thể dùng sức, căn bản không thể đẩy tay người phụ nữ này ra, chỉ có thể mặc cho đối phương đè chặt tay mình.

Cảm giác lạnh buốt trên mặt càng lúc càng rõ rệt, tuy nhắm mắt không nhìn thấy, nhưng Lâm Dương cũng có thể đoán được, lúc này trên mặt mình đã đầy thuốc màu đỏ, mắt cũng cảm thấy hơi cay xè,

như thể thuốc màu đã thấm qua khe hở của mí mắt, khiến Lâm Dương cũng cảm thấy lòng nguội lạnh.

Đúng lúc này, Lâm Dương cảm nhận được một tia lạnh lẽo từ giữa những ngón tay mình.

Trước đó, tay Lâm Dương bị người phụ nữ này đè chặt, nên đã cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của mụ ta, rất ấm, nhưng lúc này, đầu ngón tay Lâm Dương chạm phải một tia mát lạnh truyền đến, cũng khiến Lâm Dương sững sờ.

Cảm giác này, tự nhiên chỉ có thể là mặt dây chuyền trên ngực đối phương.

Lâm Dương cũng ý thức được đây là một cơ hội, lập tức nắm chặt mặt dây chuyền trong tay, rồi dùng sức kéo mạnh sang một bên.

Người phụ nữ đang đè tay Lâm Dương xuống, còn Lâm Dương lại kéo mặt dây chuyền theo hướng khác, hai bên gần như không ảnh hưởng đến nhau, nên Lâm Dương cũng thành công giật được mặt dây chuyền từ trên ngực đối phương xuống.

Sau khi giật được mặt dây chuyền của đối phương, người phụ nữ hiển nhiên cảm thấy có chút kinh ngạc vì hành động của Lâm Dương, bị Lâm Dương giật mất mặt dây chuyền, nhưng người phụ nữ từ đầu đến cuối không hề phát hiện ra, nên lúc này, vẻ mặt của mụ ta cũng xuất hiện một tia biến đổi, động tác đè tay Lâm Dương cũng khựng lại một chút.

Động tác của người phụ nữ khựng lại một lát, cũng cho Lâm Dương một cơ hội phản kháng, nhân lúc này, bàn tay duy nhất có thể cử động của Lâm Dương cũng nắm lấy mặt dây chuyền của đối phương, đột nhiên đưa lên trên, chạm vào một nơi nào đó trên cơ thể người phụ nữ, rồi đâm thẳng vào.

Khi cảm nhận được cảm giác mềm mại bên cạnh lòng bàn tay, Lâm Dương cũng biết mình đã đâm đúng chỗ, sau đó buông tay, mặc cho mặt dây chuyền trong tay rơi xuống, tiếp theo, Lâm Dương rút tay ra.

Sau đó, có thể nghe thấy, người phụ nữ trước mặt Lâm Dương không ngừng phát ra tiếng nôn khan, không tiếp tục hành động với Lâm Dương nữa.

Lâm Dương cũng nhân lúc này, lau bớt thuốc màu trên mặt, sau đó mở mắt ra, có thể thấy người phụ nữ trước mặt, lúc này đang nửa quỳ trên đất, bóp chặt cổ mình, không ngừng nôn khan, như muốn nôn thứ gì đó trong cổ họng ra.

Trong cổ họng đối phương, chính là mặt dây chuyền Lâm Dương vừa mới nhét vào, lúc này có lẽ đang mắc kẹt trong khí quản.

Nhìn người phụ nữ trước mặt không ngừng nôn khan, không lâu sau, có thể thấy, động tác của đối phương dần chậm lại, sau đó hoàn toàn ngừng lại, ngã xuống đất, cũng khiến Lâm Dương yên tâm.

Mặt dây chuyền mắc kẹt trong cổ họng đối phương, khiến người phụ nữ này hô hấp khó khăn, sau đó biến thành cục diện hiện tại.

Tiếp theo, việc Lâm Dương cần làm, là tìm cách gỡ những chiếc vòng sắt còn lại trên tay chân ra, Lâm Dương có một tay có thể cử động, nên việc này có thể làm được.

Sau khi nghiên cứu một lúc, Lâm Dương cũng phát hiện, gần chiếc vòng sắt có một thứ giống như chốt cài, chỉ cần làm cho một chỗ của chiếc vòng sắt lõm xuống, vòng sắt sẽ lỏng ra một chút, từ đó Lâm Dương có thể rút tay ra khỏi chỗ đó.

Rất nhanh, cả người Lâm Dương đã từ trên tường trở lại mặt đất, thả lỏng cơ thể mệt mỏi.

Sau khi loay hoay một lúc, Lâm Dương cũng để cơ thể mình hồi phục lại một chút trạng thái.

Bị còng trên tường một thời gian dài khiến cơ thể Lâm Dương trở nên vô cùng mệt mỏi, dù Lâm Dương đang cố gắng thả lỏng cơ thể, nhưng cơ thể vẫn không thể dùng nhiều sức, chỉ có thể miễn cưỡng di chuyển.

Đồng thời, Lâm Dương cũng đang quan sát hình vẽ ở vị trí ngực mình, trước đó người phụ nữ kia đã vẽ một hình vẽ lên ngực Lâm Dương, dùng thuốc màu đỏ tươi, lúc này trông có chút đáng sợ.

Ở ngực Lâm Dương, xuất hiện một hình vẽ màu đỏ tươi, trông giống như một cái đầu người, nhưng trong đó lại có mấy thứ hình dạng giống sừng trâu, nhìn thoáng qua, sẽ khiến người ta liên tưởng đến tà giáo.

Chắc là thứ cần phải vẽ lên người để làm vật tế trong tà giáo đó, Lâm Dương nghĩ vậy, cũng muốn xóa hình vẽ này đi.

Dùng tay chà xát lên da, kết quả lại phát hiện, không thể lau đi được, những loại thuốc màu này dường như được chế tạo đặc biệt, rõ ràng mới được bôi lên không lâu, nhưng đã hoàn toàn đông cứng, có lẽ phải đợi Lâm Dương về rồi dùng dung dịch hòa tan nào đó, mới có thể tẩy được những thứ này đi.

Lâm Dương có suy nghĩ như vậy, sắc mặt cũng trở nên có chút vi diệu, nếu không thể tẩy được những loại thuốc màu này, Lâm Dương cũng phải đi tìm một bộ quần áo phù hợp.

Nếu không, trên người có những thứ này, trông không ra làm sao cả, có lẽ vì để vẽ lên người Lâm Dương, nên quần áo trên người cậu đã biến mất, Lâm Dương đang ở trần nửa thân trên, nếu cứ thế này chạy ra ngoài, chỉ riêng những hình vẽ trên người thôi, cũng có khả năng phải vào đồn cảnh sát, Lâm Dương không hy vọng có diễn biến

kỳ quặc như vậy.

Nên lúc này, Lâm Dương phải tìm một thứ gì đó, dùng để che đi những thứ trên người mình.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía người phụ nữ trên mặt đất.

Vì trong cổ họng có dị vật, người phụ nữ này đã chết vì ngạt thở, lúc này đang nằm trên đất, xem ra, quần áo trên người mụ ta, dường như có thể dùng được?

Lâm Dương nghĩ vậy, sau đó lật cơ thể đối phương lại, sau đó có thể thấy, ở mặt trước của người phụ nữ này, có một ít màu đỏ, hiển nhiên là do lúc vẽ cho Lâm Dương, cũng bị dính vào, thấy những vệt màu này, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút khó coi, nhưng không quên, mắt mình suýt chút nữa đã bị dính thuốc màu.

Nếu loại thuốc màu này được chế tạo đặc biệt có thể bay hơi và đông cứng nhanh như vậy, lỡ như dính vào mắt Lâm Dương, thì thứ chờ đợi cậu, chỉ có con đường mù lòa, đó không phải là kết cục Lâm Dương muốn chấp nhận.

Chương 1060

Nhưng đó đều là chuyện đã qua, bâyg iờ Lâm Dương đã an toàn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng cởi quần áo của người phụ nữ ra.

Khi cởi quần áo, Lâm Dương vốn định với ánh mắt thưởng thức, muốn xem cơ thể đối phương, dù sao người phụ nữ này trước khi phát điên, trông cũng rất xinh đẹp, nhưng khi Lâm Dương nhìn vào cơ thể đối phương, một cảm giác buồn nôn cũng dâng lên trong lòng.

Trên cơ thể người phụ nữ này, có rất nhiều vết sẹo giống như con giun, lúc này chi chít xuất hiện trên cơ thể, khiến Lâm Dương đang nhìn, ánh mắt thưởng thức ban đầu lập tức biến mất, ngay cả bộ quần áo đang bị Lâm Dương cầm trong tay, cũng cảm thấy có chút ghê tởm.

Dù sao những vết thương trên người phụ nữ này, trông thế nào cũng vô cùng tồi tệ, cũng không biết là do chồng mụ ta gây ra, hay do chính mụ ta làm, với vẻ điên điên khùng khùng của đối phương, cả hai khả năng đều có.

Sau khi cân nhắc một lúc, Lâm Dương quyết định vẫn phải mặc bộ quần áo này lên người.

Dù bộ quần áo này từng mặc trên cơ thể đầy vết sẹo đó, nhưng lúc này Lâm Dương, cũng thực sự không có lựa chọn nào khác, nên Lâm Dương mặc bộ quần áo lên, che đi hình vẽ đỏ tươi trên ngực.

Hoàn thành những việc này, Lâm Dương mới thả lỏng một chút, sau đó chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Xoay cổ tay có chút mỏi mệt, ánh mắt Lâm Dương quan sát xung quanh, tìm thấy cánh cửa ở phía kia, bước tới, Lâm Dương thử mở nó ra, kết quả phát hiện, cánh cửa đã bị khóa, không thể mở được.

Đây là một cánh cửa sắt, chỉ dựa vào sức của Lâm Dương, cũng khó mà mở được cánh cửa này, phải đi tìm chìa khóa hay thứ gì đó tương tự.

Lâm Dương sờ vào quần áo trên người, không tìm thấy chìa khóa, xem ra, chắc là ở trong túi quần của người phụ nữ kia, nghĩ vậy, Lâm Dương cũng bước về phía đó, cố nén cảm giác buồn nôn trong lòng, tiếp tục lật người phụ nữ.

Cẩn thận tìm kiếm những món đồ còn lại trên người phụ nữ, Lâm Dương cũng nhíu mày, vì ở đây, không tìm thấy chìa khóa mở cửa, tình huống này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Chẳng lẽ, chìa khóa không ở đây?

Trên quần áo của người phụ nữ này, không tìm được chìa khóa, vậy có nghĩa là Lâm Dương không thể ra khỏi đây.

Hay là đặt ở trong ngăn kéo nào đó gần đây?

Lâm Dương nghĩ vậy, ánh mắt nhìn ra xung quanh, nhưng lại phát hiện, ở nơi này, không có tủ hay thứ gì tương tự, trong căn phòng chật hẹp này, ngoài chiếc ghế đó ra, chỉ có mấy chiếc vòng sắt trên tường, những đồ đạc khác hoàn toàn không tồn tại, Lâm Dương có thể đi đâu tìm nơi cất chìa khóa chứ?

Nhưng không đúng, bị nhốt ở nơi này, người phụ nữ này cũng ở đây, chẳng lẽ mụ ta vào rồi không ra nữa sao?

Không mang chìa khóa vào, chẳng lẽ gã này quên rồi.

Lâm Dương suy nghĩ đến khả năng tồi tệ nhất này, sắc mặt cũng dần trở nên tái nhợt, nếu đúng như vậy, thì Lâm Dương phiền phức rồi.

Cơ thể hiện tại của cậu rất tệ, đã lâu không ăn uống, lại bị đối xử như vậy, toàn thân vô lực, và cơn đói trong cơ thể cũng đang nói cho

Lâm Dương biết, cậu không trụ được bao lâu nữa.

Cảm nhận tình trạng cơ thể mình, sắc mặt Lâm Dương cũng không được tốt, nếu không nhanh chóng tìm cách rời đi hợp lý, Lâm Dương sẽ chết đói ở nơi này.

Trong phòng, ngay cả thức ăn cũng không có, thậm chí một ngụm nước cũng không, Lâm Dương có thể cảm nhận được cổ họng khản đặc, chỉ có thể cảm thấy một chút bất lực.

Sau khi xác nhận các góc tường trong phòng không có chìa khóa giấu kín, Lâm Dương cũng đi đến bên cánh cửa lớn, nghiên cứu xem làm thế nào để thoát ra khỏi đây.

Nếu không thể tìm thấy chìa khóa, Lâm Dương chỉ có thể tìm cách bẻ khóa, nếu không, sẽ phải ở lại đây mãi.

Sau khi quan sát, Lâm Dương phát hiện, ổ khóa này bên trong là một loại kết cấu cơ khí đơn giản, nếu muốn bẻ khóa, vấn đề không lớn, nhưng vấn đề là, lúc này Lâm Dương không có công cụ phù hợp.

Với năng lực của Lâm Dương, muốn bẻ loại khóa này, cũng cần một công cụ dài, có thể chọc vào bên trong để xoay cơ quan, mở cửa.

Nhưng vấn đề hiện tại là, Lâm Dương hoàn toàn không tìm được vật thể hình que dài như vậy, trong phòng này, không có thứ gì phù hợp, con ốc trên vòng sắt có hình dạng que dài, nhưng muốn nhét con ốc vào trong đó, cũng không làm được, ít nhất cũng phải nhỏ hơn một nửa, mới có thể nhét con ốc vào trong ổ khóa.

Nên lúc này, cách mở khóa bằng cách xoay cơ quan, không khả thi, Lâm Dương phải suy nghĩ đến một số phương pháp bạo lực hơn.

Trong khe cửa, có thể thấy chốt cài nhô ra, giữ chặt cửa, nếu có cách nào đó gỡ được cái chốt đó, Lâm Dương có thể rời khỏi đây.

Chỉ là sau khi suy nghĩ một lúc, cách này cũng bị Lâm Dương từ

bỏ, ngay cả thứ có kích thước phù hợp để chọc vào ổ khóa còn không có, huống chi là chọc vào khe cửa nhỏ hơn này?

Lâm Dương ý thức được điều này không khả thi, cũng chỉ có thể bất lực thở dài, định tiếp tục tìm cách rời đi.

Đúng lúc này, Lâm Dương cũng nghe thấy một số tiếng xì xì, khiến Lâm Dương có cảm giác rợn tóc gáy, rõ ràng trong phòng này, chỉ có một người sống, tại sao sau lưng mình lại có tiếng động?

Nhận ra có điều không ổn, Lâm Dương cũng vội vàng quay đầu nhìn về phía sau, sau đó nhìn thấy một cảnh tượng khiến Lâm Dương kinh ngạc.

Người phụ nữ vốn nên nằm trên đất, đáng lẽ đã chết, không thể động đậy mới đúng, nhưng bây giờ Lâm Dương nghe thấy tiếng động, chính là từ phía đó truyền đến.

Trên thi thể của người phụ nữ đó, có thứ gì đó, lúc này đang phồng lên, nhìn khối thịt phập phồng như sóng biển đó, sắc mặt Lâm Dương cũng vô cùng tồi tệ.

Thấy bộ dạng này của người phụ nữ, Lâm Dương cũng nhớ đến người đàn ông trước đó, biến thành một khối thịt lớn, lúc này người phụ nữ trước mặt Lâm Dương, cũng xuất hiện biến hóa tương tự, khiến tâm trạng Lâm Dương cũng vì thế mà trở nên vô cùng tồi tệ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương suy nghĩ một lúc, quyết định đi qua quan sát, tuy trông có vẻ nguy hiểm, nhưng bộ dạng của người phụ nữ lúc này, có lẽ không có tính công kích.

Khối thịt phập phồng, khiến Lâm Dương nhớ đến một số thứ ghê tởm, khi Lâm Dương đến gần thi thể người phụ nữ, cũng nhìn thấy, thứ phát ra những tiếng xì xì đó, chính là cơ thể người phụ nữ.

Trên những vết sẹo chi chít trên cơ thể người phụ nữ, lúc này xuất

hiện một số biến hóa, chỉ riêng Lâm Dương có thể nhìn thấy, có hàng chục vết sẹo đã nứt ra, hoặc sắp nứt ra, một phần của vết sẹo mở ra, và cùng với sự phập phồng của khối thịt, những nơi khác cũng đang mở ra.

Tình huống kỳ quái này, khiến Lâm Dương không thể hiểu, cũng không muốn hiểu, chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt, tâm trạng Lâm Dương cũng chìm xuống đáy vực.

Người phụ nữ này, không nghi ngờ gì đã chết, cổ họng bị mặt dây chuyền chặn lại, chết vì thiếu dưỡng khí, nhưng lúc này, thi thể của mụ ta lại xuất hiện một số biến hóa, không khỏi khiến người ta nghĩ đến tà giáo mà đối phương tin theo.

Không chừng, trong tà giáo đó thật sự có thứ gì đó, có thể khiến cơ thể hai người họ sau khi chết xuất hiện biến hóa.

Đứng ở đây, Lâm Dương không chỉ đoán mò, đồng thời cũng đang tìm cách có thể phá hủy thi thể của người phụ nữ này, tuy đối phương đã chết, làm vậy có chút vô nhân đạo, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không có lựa chọn nào khác.

Nhưng trong phòng này, Lâm Dương đi một vòng nhỏ, cũng phát hiện, không có thứ gì phù hợp, thứ duy nhất miễn cưỡng có thể dùng làm đạo cụ, có lẽ là chiếc vòng sắt trên mặt đất, vì lỏng lẻo nên bị Lâm Dương dùng sức bẻ ra, có thể có một chút tác dụng.

Lâm Dương đưa tay, nhặt chiếc vòng sắt trên mặt đất lên, sau đó cẩn thận nhìn thi thể trước mặt, đồng thời lùi lại một khoảng cách không ngắn.

Những vết sẹo chi chít trên thi thể, lúc này đang dần mở ra, sau đó, Lâm Dương cũng nghe thấy những tiếng xì xì khác với trước đó, có âm thanh mới xuất hiện, thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Chương 1061

Như có ai đó đang vỗ tay trong cơ thể người phụ nữ, tiếng bép bép từ đó truyền đến, cũng khiến sắc mặt Lâm Dương biến đổi.

Âm thanh này xuất hiện, cũng có nghĩa là, cơ thể người phụ nữ xuất hiện biến hóa nhất định.

Cùng với một tiếng nổ, những vết sẹo trên cơ thể người phụ nữ, đồng thời bị bung ra hàng chục vết, từ đó có một số gai nhọn nhỏ bắn ra, bắn loạn xạ ra xung quanh.

Tại sao Lâm Dương lại thấy rõ như vậy?

Vì trong đó có mấy cây, bắn vào người Lâm Dương, những gai nhọn này dễ dàng xuyên qua quần áo của Lâm Dương, khiến Lâm Dương có thể cảm nhận cơ thể mình bị thương, đồng thời nơi bị đâm, không ngừng truyền đến cơn đau, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu, rõ ràng gai nhọn đều dừng lại ở bên ngoài da, nhưng cơn đau vẫn không ngừng truyền đến từ đó.

Lâm Dương nhìn về phía cánh tay mình, ở đó cũng có một cây gai nhọn bắn vào, ở chỗ bị gai đâm, có một mảng bầm tím đen, cơn đau từ vị trí đó truyền đến.

Cơ thể người phụ nữ trên đất đột nhiên biến đổi, bắn ra từng cây gai nhọn, lúc này cũng rơi vào người Lâm Dương, ở những nơi bị đâm trên cơ thể, cũng xuất hiện một số vết đen, ở những nơi có vết đen đó, có cảm giác đau đớn truyền đến, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lâm Dương nhìn về phía cánh tay mình, trên tay trái, đồng thời bị ba cây gai nhọn bắn trúng, Lâm Dương chỉ hơi dùng sức, có thể cảm giác, cánh tay mình như bị kim châm, cảm giác đau nhói từ đó truyền

đến, cũng khiến Lâm Dương nhíu mày, cơn đau trên cánh tay đã đến mức không thể phớt lờ, dù Lâm Dương không để ý, cũng có thể cảm nhận được.

Sau đó, Lâm Dương nhìn về phía thi thể người phụ nữ, sau khi xảy ra biến hóa như vậy, thi thể người phụ nữ so với trước đó, cũng xuất hiện một số thay đổi, khối thịt vốn phồng lên, lúc này cũng ngừng động đậy, Lâm Dương cũng thả lỏng một chút.

Xem ra, những gai nhọn bắn ra từ trong cơ thể người phụ nữ, là sự phản kháng duy nhất mụ ta có thể làm sau khi chết.

Những gai nhọn này không chỉ rơi vào người Lâm Dương, trên mặt đất và tường gần đó, đều có thể thấy những gai nhọn rơi xuống, loại gai nhọn này khá sắc bén, không thể cắm vào tường bên cạnh, nhưng lại có thể cắm vào cơ thể Lâm Dương.

Chỉ riêng Lâm Dương có thể thấy cánh tay, gai nhọn cắm vào, có một điểm khá kỳ lạ, trong đó không có máu tươi chảy ra, rõ ràng đã đâm rách lớp da bên ngoài, nhưng Lâm Dương không thấy máu tươi nên chảy ra trên tay.

Những vết thương do gai nhọn gây ra trên chân cậu, chắc cũng là tình huống tương tự, vết bầm đen gần vết thương do gai nhọn gây ra, chắc là máu bầm tích tụ.

Xem ra, những gai nhọn này có độc, dù sao cũng từ trong cơ thể người phụ nữ đó đâm ra, có độc cũng không có gì lạ.

Bây giờ xem ra, tà giáo này quả nhiên kỳ quái, người đàn ông sau khi chết, cơ thể sẽ biến thành thứ khác, cơ thể người phụ nữ này sẽ phát tán gai nhọn ra xung quanh, cũng không biết là do tất cả mọi người trong tà giáo đều như vậy, hay chỉ có hai người này là trường hợp đặc biệt, Lâm Dương cũng không rõ.

Những gai nhọn bắn ra từ thi thể người phụ nữ đã gây cho Lâm Dương một số phiền toái, chỉ cần thử di chuyển cơ thể là có thể cảm nhận được sự khó chịu rõ rệt, nhưng cũng nhờ những gai nhọn này mà Lâm Dương đã tìm ra cách có thể thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Vốn bị nhốt trong phòng này vì không có công cụ phù hợp lại không tìm được chìa khóa nên Lâm Dương không thể rời đi, nhưng bây giờ có những gai nhọn này cũng khiến hắn nảy sinh một số hy vọng.

Đầu của gai nhọn khá nhỏ, có thể cắm vào ổ khóa, sau đó Lâm Dương cầm một cây gai nhọn, thao tác trước cửa một lúc, cũng đã thành công mở được ổ khóa.

Cùng với tiếng lách cách của chốt cài, Lâm Dương biết mình đã mở được cửa, dù sao đây chỉ là một cánh cửa có kết cấu cơ khí đơn giản, nên Lâm Dương mở ra, cũng không phải việc gì khó khăn.

Sau khi mở cửa, trước mặt Lâm Dương, là một cầu thang, có thể thấy ánh nắng chiếu xuống từ khe hở phía trên, Lâm Dương cũng biết, mình đã thành công rời khỏi nơi này, trên mặt Lâm Dương, có thể thấy sự phấn khích và kích động rõ rệt.

Lúc này, cũng không còn quan tâm đến sự mệt mỏi của cơ thể và sự mệt mỏi về tinh thần, Lâm Dương không ngừng tiến lên cầu thang, rất nhanh, Lâm Dương mở một tấm vải che nắng trước mặt, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, đó là sân nhà của lão Vương, Lâm Dương đã trở lại nơi này.

Đúng lúc này, Lâm Dương cũng vừa hay nhìn thấy, ở một bên sân, đứng mấy người mặc đồng phục, trông có vẻ là cảnh sát, chắc là do gia đình lão Vương đã lâu không ra ngoài, lại thêm trước đó có tin đồn về việc vợ lão Vương bị điên, người dân lo lắng đã báo cảnh sát, nên lúc này Lâm Dương mới gặp phải mấy cảnh sát trước mặt.

Thấy cảnh sát trước mặt, Lâm Dương cũng xác định mình đã an toàn, cảm giác nặng trĩu trên mí mắt cũng đột nhiên truyền đến, cơ thể đang thúc giục Lâm Dương đi nghỉ ngơi, cơ thể cảm giác như chỉ cần Lâm Dương nhắm mắt là có thể ngủ thiếp đi, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút bất lực.

Dù cơ thể vô cùng mệt mỏi, nhưng lúc này Lâm Dương ý thức được một việc, nếu cứ thế này bị đưa đi, thì chuyện sau đó sẽ trở nên phiền phức, vì cậu từ trong căn hầm đó ra, thi thể người phụ nữ trong căn hầm, chỉ cần đi kiểm tra một lượt, có thể phát hiện, lại thêm chắc là đã tìm thấy thi thể người đàn ông trong nhà rồi, ở nơi này đồng thời xuất hiện hai vụ án mạng, lỡ như Lâm Dương bị bắt đi, có lẽ sẽ bị tạm giam một thời gian dài, dù biết mình vô tội, đều là tự vệ chính đáng, nhưng Lâm Dương cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào việc này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng phớt lờ cảnh sát trước mặt, trực tiếp lao về phía bốt điện thoại bên đường.

Hành động của Lâm Dương, cũng đã thu hút sự chú ý của cảnh sát, họ cũng chú ý đến Lâm Dương, một người đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện, quan trọng nhất là, trên người Lâm Dương, có vết máu rõ rệt, hiển nhiên, người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, là một trong những nghi phạm.

Trong tình huống này, Lâm Dương mới vừa chạy đến bốt điện thoại, đã bị cảnh sát đuổi theo bên ngoài, Lâm Dương cũng vội vàng khóa trái cửa bốt điện thoại, sau đó chuẩn bị sử dụng điện thoại công cộng, rồi phát hiện, không có tiền.

Nhưng may mắn thay, khi Lâm Dương liếc mắt một cái, đã nhìn thấy một đồng xu trên mặt đất, cũng nhặt lên, sau đó quay số điện thoại của Hàn Mộc Nghiên.

Lúc này, cảnh sát bên ngoài thấy hành động của Lâm Dương, cũng bắt đầu sử dụng biện pháp bạo lực, trên cánh cửa nhựa bên cạnh xuất hiện một số vết nứt.

Cầm điện thoại, Lâm Dương cũng vô cùng lo lắng, cuối cùng, điện thoại cũng kết nối được, nhìn cảnh sát đang tiến vào, Lâm Dương cũng chỉ nói được một địa danh, rồi bị đưa đi.

Khi Lâm Dương từ đồn cảnh sát ra, cũng cảm thấy một trận mệt mỏi, vì Lâm Dương xuất hiện từ hiện trường vụ án mạng đó, nên cũng bị thẩm vấn nghiêm ngặt một phen, bây giờ Lâm Dương cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nếu không phải trước khi bị bắt vào, Lâm Dương đã gọi điện cho Hàn Mộc Nghiên, thì lúc này Lâm Dương có lẽ vẫn đang ở trong trại tạm giam, dù sao cậu cũng là một trong những nghi phạm, sau khi có sự giúp đỡ của Hàn Mộc Nghiên, Lâm Dương được xác định là tự vệ chính đáng, còn về những điều bất thường và những thứ khác trong phòng, đều phải giao cho cảnh sát quyết định, sau khi nghe Lâm Dương kể về chuyện tà giáo, vì thấy những hình vẽ kỳ quái trong hành lang, nên các cảnh sát cũng giữ thái độ tin tưởng.

Cũng vì thế, việc Lâm Dương rời đi không gặp khó khăn, nhanh chóng rời khỏi đồn cảnh sát, sau đó đến địa điểm tiếp theo, còn về những chuyện liên quan đến tà giáo đó, không liên quan đến Lâm Dương nữa, bên Hàn Mộc Nghiên dường như có hứng thú, định trực tiếp đi điều tra, những chuyện này giao cho những người chuyên nghiệp xử lý đi, không cần Lâm Dương ra sức.

Khi Lâm Dương đến đích, trời đã tối, đó là một thị trấn nhỏ, ở đây, có một số tin đồn kỳ quái, những tin đồn đó mới xuất hiện gần đây, cũng đã thu hút sự chú ý của Hàn Mộc Nghiên, sau đó để Lâm Dương đến đây.

Đến bên rìa thị trấn, Lâm Dương chuẩn bị đi vào, kết quả lại phát hiện một nơi kỳ quái, đó là ở cổng thị trấn, không có người canh gác.

Thị trấn này không phải là loại thị trấn nhỏ như một ngôi làng, mà là một nơi miễn cưỡng có thể gọi là thành phố, ở một nơi có quy mô trung bình như vậy, về lý thuyết, nên có người thay phiên nhau canh gác cả ngày lẫn đêm, nhưng ở bên cạnh lối vào, Lâm Dương tuy có thể thấy một bốt bảo vệ bên cạnh, nhưng không thấy có người ở bên trong.

Chẳng lẽ đi vệ sinh rồi sao?

Lâm Dương lúc này cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, ánh mắt cũng có chút vi diệu, đi về phía trước.

Nhưng bảo vệ không ở đây cũng tốt, Lâm Dương vào cũng không cần bị tra hỏi.

Nhưng khi Lâm Dương vào trong thị trấn, cũng phát hiện có chút không ổn, thị trấn này, yên tĩnh đến mức lạ thường, trong thị trấn, Lâm Dương không nghe thấy âm thanh rõ rệt, gần như chỉ có tiếng côn trùng, cho Lâm Dương một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Trong thị trấn, các cơ sở vật chất cơ bản như đèn đường đều được bật sáng, nhưng trên đường, Lâm Dương một người cũng không gặp, tự nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Đèn đường trong thị trấn đều đã bật, nơi này không phải là vị trí hẻo lánh, nhưng trên đường một người Lâm Dương cũng không thể gặp, vẻ mặt ngạc nhiên xuất hiện trên mặt Lâm Dương.

Sau khi đi về phía trước một đoạn, Lâm Dương cuối cùng cũng gặp một người trên đường, chính xác hơn là, thấy một cửa hàng đang mở cửa.

Lúc này, Lâm Dương mới nhận ra một nơi kỳ quái khác, đã vào thị

trấn này một lúc rồi, Lâm Dương cuối cùng cũng gặp một cửa hàng đang mở, trong đoạn đường phía trước, không phải không có cửa hàng, nhưng vì đèn tắt, khiến Lâm Dương theo bản năng phớt lờ đi, lúc này mới chú ý, ở nơi này, có chút kỳ lạ.

Theo lý, nên có một số cửa hàng tạp hóa mở cửa hai mươi bốn giờ, nhưng đi một đoạn xa như vậy, Lâm Dương mới có thể thấy một cửa hàng.

Khó khăn lắm mới tìm được một nơi có thể có người, Lâm Dương cũng không do dự, trực tiếp đi về phía cửa hàng đó, sau khi vào trong cửa hàng, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, từ trong cửa hàng tỏa ra hơi lạnh, khiến Lâm Dương cảm thấy một trận thoải mái.

Chương 1062

Ở thời đại này, máy lạnh là một thứ hiếm có, lúc này có thể gặp một nơi có hơi lạnh trong một cửa hàng nhỏ, biểu cảm của Lâm Dương cũng vô cùng vui mừng, dù sao có thể ở trong môi trường thoải mái, vẫn tốt hơn là ở bên ngoài.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn vào bên trong cửa hàng, sau đó nhìn thấy nhân viên ở phía trước, lúc này đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Dương.

"Không ngờ giờ này lại có người ra ngoài, xem ra tôi cũng không mở cửa hàng vô ích." Thấy Lâm Dương, nhân viên cũng thốt lên một tiếng kinh ngạc, dường như việc Lâm Dương xuất hiện ở đây là một chuyện vô cùng kinh ngạc.

"Ý anh là sao?" Lời nói của nhân viên cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu, liền hỏi.

"Cậu không biết sao?

Chẳng lẽ cậu mới đến thị trấn này du lịch?" Nghe Lâm Dương hỏi vậy, nhân viên trước tiên dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá Lâm Dương, sau đó thấy bụi bẩn trên người Lâm Dương, cũng hiểu ra, nói như vậy.

Lâm Dương gật đầu, sau đó nhìn nhân viên trước mặt, hy vọng có thể biết được một số câu trả lời từ miệng đối phương, tại sao người ở đây lại không ra ngoài vào ban đêm, từ lời nói của nhân viên này, Lâm Dương có thể biết, anh ta biết câu trả lời.

Nhìn biểu cảm của Lâm Dương, nhân viên cũng như thấy một chuyện vô cùng thú vị, sau đó kể hết mọi chuyện xảy ra trong thành phố này cho Lâm Dương nghe.

Một thời gian trước, ở đây xảy ra một vụ án mạng, vốn dĩ không có gì to tát, cảnh sát cuối cùng cũng không thể tìm ra hung thủ, nhưng chỉ cần tăng cường cảnh giác trong thị trấn, thì có thể ngăn chặn tội ác tiếp theo xảy ra.

Nhưng vấn đề là, theo tin đồn dân gian, ngay cả những cảnh sát đến hiện trường, cũng không biết vụ án mạng xảy ra như thế nào, đó là một căn phòng kín, chiếc chìa khóa duy nhất ở trong phòng, người bên ngoài không thể vào được, theo hình ảnh camera giám sát lúc đó, trong phòng chỉ có một mình người chết, ngoài người chết ra, không có ai ra vào.

Trên sàn nhà trong phòng, có thể thấy một bức tượng kỳ lạ, bức tượng có những góc cạnh như của ác quỷ, theo tin đồn, mắt của ác quỷ đó, hướng về phía mắt của người chết.

Nghe người nhân viên này miêu tả, Lâm Dương cũng dần hiểu ra, tại sao trong thị trấn này, không thấy đám đông đi dạo bên ngoài, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Trong thời gian ngắn khoảng một tháng, thị trấn này liên tiếp xảy ra ba vụ án mạng ở những nơi khác nhau, theo một số tin đồn, gần người chết, đều có tượng ác quỷ.

Ban đầu, người dân trong thị trấn chỉ coi đó là một chủ đề để bàn tán, nhưng sau lần thứ hai, thứ ba, người dân trong thị trấn cũng bắt đầu hoảng loạn, dù sao chuyện này, trông thế nào cũng vô cùng kỳ quái.

Người dân trong thị trấn đều sợ mình sẽ trở thành người tiếp theo, nên vào ban đêm, đều không ra ngoài.

Vì vụ án mạng thứ ba, xảy ra trên đường phố vào ban đêm.

Đó là một buổi sáng mờ sương, một bà cô phụ trách vệ sinh trên

phố đến gần khu phố thương mại làm công việc thường lệ, vì đã quá quen thuộc nên bà cũng không chú tâm, sự chú ý có chút lơ đãng cho đến khi chổi va phải thứ gì đó bà mới cúi xuống nhìn.

Bà cô bị dọa sợ hét lên, tiếng hét của bà đã thu hút những người đi đường sớm, họ đều chú ý đến cảnh tượng ở đây.

Dưới chân bà cô, chổi của bà va phải thi thể của một người đàn ông, sở dĩ có thể xác định là thi thể, vì khi nhìn thoáng qua, có thể thấy vết thương chí mạng của người đàn ông, một vết rách kéo dài từ ngực, gần như muốn xé toạc cả cơ thể, người có vết thương như vậy, trông thế nào cũng không giống có thể sống sót, nên tại hiện trường có người báo cảnh sát.

Sau đó, bên cảnh sát tuy cố gắng tiếp tục che giấu thông tin liên quan, nhưng lúc đó có nhiều người ở hiện trường, thông tin liên quan đã lan truyền khắp thị trấn, hoàn toàn không thể kiểm soát.

Sau đó sự việc ngày càng trở nên nghiêm trọng, thị trấn biến thành bộ dạng như vậy, một khi trời tối, trên đường phố không có một bóng người, mọi người đều biết, trong thị trấn có thể tồn tại một tên sát nhân, loại giết người hàng loạt.

Sau khi hiểu rõ những gì đã xảy ra trong thị trấn này, Lâm Dương cũng dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn về phía nhân viên trước mặt.

Từ những lời nói trước đó, Lâm Dương cũng có thể thấy, người đàn ông này không chỉ là nhân viên cửa hàng tạp hóa, đồng thời cũng là ông chủ, lúc này trong tình huống này vẫn mở cửa, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút ngạc nhiên.

“Xem ra anh không quan tâm đến sống chết, tại sao lại mở cửa?

Không sợ gặp phải tên sát nhân đó sao?” Lâm Dương dùng một giọng điệu trêu chọc, hỏi người đàn ông trước mặt.

“Làm sao lại không có khách?

Không phải cậu đây sao?” Cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông đó, Lâm Dương cũng biết, đối phương đang trêu chọc mình.

Lộ ra một biểu cảm bất lực, Lâm Dương cũng lấy một ít đồ trong cửa hàng rồi rời đi.

Dù sao cũng đã biết được một số thông tin từ miệng đối phương, đó cũng là thứ Lâm Dương cần, cậu cũng không keo kiệt đến mức không mua gì, mang theo một chai nước và một ít lương khô, Lâm Dương cũng tiếp tục đi về phía trước trong thị trấn.

Từ miệng người đàn ông, Lâm Dương có thể biết, trong thị trấn này vẫn kiên trì mở cửa, không chỉ có một người, ở phía trước không xa, cũng có một nơi khác đang mở cửa, nhưng đó không phải là cửa hàng tạp hóa nữa, mà là một nhà nghỉ, để chuẩn bị cho những vị khách đường xa như Lâm Dương.

Đương nhiên, vì đây là nhà nghỉ duy nhất trong thị trấn mở cửa vào ban đêm, nên giá cả có thể sẽ hơi đắt, nhưng Lâm Dương không quan tâm đến những điều này, chỉ cần giá đó không đến mức Lâm Dương khó có thể chịu đựng, đều có thể chấp nhận, vì có thể báo cáo chi phí mà, Lâm Dương tự nhiên sẽ không quan tâm đến chuyện nhỏ này.

Theo lời ông chủ cửa hàng tạp hóa, nhà nghỉ đó nên ở phía sau hai ngã tư phía trước, bên phía Lâm Dương cũng có thể thấy một ít ánh sáng, khiến Lâm Dương yên tâm.

Nếu có thể thấy ánh sáng ở đó, thì Lâm Dương tự nhiên cũng sẽ không rơi vào tình trạng lạc đường, Lâm Dương đi về phía trước.

Trên con đường vắng người chỉ có tiếng bước chân của Lâm Dương, nghe tiếng bước chân của mình, Lâm Dương cũng cảm thấy

có chút rùng rợn.

Cảm giác tĩnh lặng này, sắp biến mất, vì Lâm Dương nghe thấy âm thanh, từ một góc cua bên cạnh, Lâm Dương dường như nghe thấy có người đang chạy, khoảng cách giữa những tiếng bước chân nhanh đó, cũng bị Lâm Dương chú ý, khiến sắc mặt Lâm Dương trở nên có chút vi diệu.

Trong thị trấn này đáng lẽ không có ai dám tùy tiện hành động, nhưng bây giờ, lại để Lâm Dương gặp một người, chẳng lẽ ngoài những người mở cửa hàng này ra, còn có người không bị tin đồn dọa sợ sao?

Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu, cũng nhìn về phía góc cua đó.

Khi Lâm Dương quay đầu nhìn sang, một mùi hôi thối cũng xộc vào mũi Lâm Dương, khiến Lâm Dương theo bản năng bịt mũi lại.

Từ góc cua đó, Lâm Dương ngửi thấy một mùi như cá chết thối rữa, lúc này từ đó bay ra, tràn ngập trong khoang miệng Lâm Dương, dù nhanh chóng nín thở, nhưng cảm giác buồn nôn đó, vẫn vây quanh người Lâm Dương, khiến cậu cảm thấy rõ ràng khó chịu.

Một mùi vị kỳ quái này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu, tại sao ở nơi này lại ngửi thấy mùi vị kỳ lạ này?

Nếu theo những gì ông chủ cửa hàng tạp hóa trước đó miêu tả, Lâm Dương cũng có thể biết một điều, đường phố ở đây mỗi ngày đều có người phụ trách dọn dẹp, nhưng nếu vậy, thì mùi vị kỳ lạ lúc này, lại là chuyện gì?

Biểu cảm của Lâm Dương có chút vi diệu, đồng thời cũng nhìn về phía góc cua nơi mùi vị truyền đến.

Tiếng bước chân mà Lâm Dương vừa nghe thấy, lúc này đang dần

rời đi, Lâm Dương có thể phán đoán ra một điểm, đó là, người vừa rời đi, đã để lại thứ gì đó ở đây sao?

Mang theo mùi vị này.

Lâm Dương cảm thấy có chút hứng thú với thứ mà người đó để lại, cũng đi về phía đó, tuy có mùi vị kỳ quái, nhưng vào lúc này dám một mình ra ngoài vào ban đêm, thứ bị vứt đi này, có một sự đặc biệt nhất định.

Hoặc là phải xử lý một số rác thải ngay trong đêm nay, hoặc là phải chọn lúc đêm khuya vắng vẻ không có ai có thể phát hiện để xuất hiện, dù là khả năng nào, đối với thứ bị vứt đi đó, Lâm Dương cũng vô cùng hứng thú.

Chương 1063

Mang theo suy nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đi vào trong góc cua đó, khi càng đến gần thứ rác bị vứt đi đó, mùi vị bên trong cũng khiến Lâm Dương cảm nhận rõ ràng hơn.

Trong mùi hôi thối nồng nặc, Lâm Dương cũng dường như nhận ra một chút mùi vị khác, cảm giác này, giống như có một chút mùi máu tanh, Lâm Dương ý thức được một điểm, lông mày cũng hơi nhíu lại.

Không thể nào, chẳng lẽ vận khí tệ đến vậy sao?

Vừa mới biết được một số thông tin từ miệng ông chủ cửa hàng tạp hóa bên cạnh, nhưng bây giờ đã gặp phải.

Lâm Dương nheo mắt, dần dần đến gần phía trước, có thể thấy, trên mặt đất phía trước, có một túi rác màu đen, túi rác đã được buộc lại, nhưng từ một vết rách không biết bị vật gì làm rách bên cạnh, có một ít chất lỏng chảy ra, vì trời đã tối, lại thêm vị trí này đèn đường không thể chiếu tới, chỉ dựa vào ánh trăng, Lâm Dương cũng không thể phán đoán rõ, màu sắc của chất lỏng đó rốt cuộc là gì, chỉ có thể đoán là một số chất lỏng màu sẫm.

Nhưng từ mùi máu tanh thoang thoảng quanh mũi, Lâm Dương cũng có thể biết, đó là máu tươi, không biết là máu tươi của sinh vật nào.

Sau khi thấy mùi vị tỏa ra từ một túi rác màu đen, Lâm Dương cũng thả lỏng, vốn tưởng rằng đã đụng phải vụ án mạng thứ tư xuất hiện, nhưng bây giờ xem ra, không tệ đến vậy, trong túi rác nhỏ này, có thể chỉ là một số động vật nhỏ mà thôi.

Dù cũng là hành vi vô cùng tàn nhẫn, nhưng so với vụ án mạng mà

Lâm Dương tưởng tượng trước đó, cũng không đáng kể.

Sau khi xác định được điểm này, Lâm Dương quay người rời đi, còn về sinh vật trong túi rác rốt cuộc là gì, lúc này Lâm Dương cũng hoàn toàn không hứng thú, dù sao ở khoảng cách này Lâm Dương đều có thể ngửi thấy mùi vị khiến người ta buồn nôn, nếu tiếp tục đến gần, Lâm Dương không dám tưởng tượng, mùi vị đó sẽ nồng nặc đến mức nào, ngột ngạt đến mức nào.

Rời khỏi con hẻm nhỏ, Lâm Dương cũng cảm thấy không khí trở nên trong lành, cả người cũng thả lỏng, sau đó tiếp tục đi về phía đích ban đầu, nhà nghỉ đang mở cửa đó.

Đến trước nhà nghỉ, Lâm Dương cũng có thể thấy biển hiệu của nhà nghỉ, lúc này đang lấp lánh trong đêm, ở một khu vực vô cùng nổi bật, Bát Nhất Lữ Quán, đó là tên của nhà nghỉ này.

Lâm Dương trực tiếp đi vào, cũng có thể thấy, trên quầy lễ tân phía trước, có một người phụ nữ đứng đó, chỉ không biết là nhân viên ở đây, hay giống như cửa hàng tạp hóa trước đó, bà chủ đích thân ra mặt?

Lâm Dương không rõ.

"Chào mừng quý khách." Khi Lâm Dương vừa bước vào, người phụ nữ bên trong đã chú ý đến sự tồn tại của Lâm Dương, sau đó chào Lâm Dương.

Hiển nhiên, giống như ông chủ cửa hàng tạp hóa trước đó, đối với sự xuất hiện của Lâm Dương, cô cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thấy bộ dạng này, Lâm Dương cũng có chút thắc mắc, nếu trong phán đoán của họ, nơi này sẽ không có khách đến, vậy tại sao lại mở cửa?

Chẳng lẽ cả một đêm đều rảnh rỗi không có việc gì làm sao?

Dù trong lòng cảm thấy khó hiểu, nhưng Lâm Dương không hỏi câu hỏi này, xin người phụ nữ một phòng, chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ.

Trước đó ở trong con hẻm nhỏ kia, Lâm Dương đã đến gần túi rác màu đen đó, mùi vị trên đó, cũng đã dính vào người Lâm Dương, tuy đã rời xa nơi đó, nhưng Lâm Dương dường như có thể ngửi thấy mùi vị đó trên người mình, nên lúc này, biểu cảm của Lâm Dương cũng không được tốt.

Rất nhanh, Lâm Dương và người phụ nữ trước mặt đã làm xong thủ tục, lấy số phòng, đi lên lầu.

Phòng của Lâm Dương ở tầng ba, phòng trong cùng của tầng ba, khi đi qua đó, Lâm Dương cũng cảm thấy mùi vị trên người, dường như trở nên nồng nặc hơn, khiến cậu phải tăng nhanh bước chân.

Vừa vào phòng, Lâm Dương bắt đầu tắm rửa sạch sẽ, sau đó bắt đầu nghỉ ngơi.

Đến ngày thứ hai, Lâm Dương thức dậy từ rất sớm, tuy tối qua Lâm Dương ngủ khá muộn, nhưng nghỉ ngơi khá tốt, chăn nệm ở đây hợp khẩu vị của Lâm Dương, nên chỉ trong một thời gian ngắn, có thể nghỉ ngơi đầy đủ.

Lúc này, Lâm Dương mới ý thức được một điểm, tối qua khi nhận phòng, dường như không hỏi về bữa sáng nên ăn ở đâu, nên cũng chuẩn bị xuống dưới hỏi.

Khi Lâm Dương ra khỏi phòng, đi trên hành lang tầng ba, cũng cảm thấy mũi mình dường như hơi ngứa, sau đó đột nhiên phát hiện, lúc này trong hành lang, thoang thoảng một mùi hôi thối nhàn nhạt, mùi vị này Lâm Dương có chút quen thuộc, chính là mùi vị mà Lâm Dương đã cảm nhận ở cự ly gần trong con hẻm nhỏ tối qua.

Chẳng lẽ tối qua đã mang mùi vị đó về rồi cứ mãi không tan đi

sao?

Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu, sau đó nhìn ra xung quanh, trong hành lang này, cũng có cửa sổ, và không phải loại đóng kín, trong mấy tiếng đồng hồ, dù thế nào đi nữa, mùi vị tối qua sớm đã nên tan đi rồi mới đúng.

Vậy thì mùi vị đang tỏa ra ở nơi này lúc này, là chuyện gì?

Lâm Dương cảm thấy có chút uất ức, dù sao mùi vị này cũng có một chút quan hệ với mình, cũng không thể cứ thế phớt lờ.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương đi đến một bên hành lang, sau khi kéo cửa sổ đang mở một nửa ra hoàn toàn, đi về phía quầy lễ tân ở dưới lầu.

Nhà nghỉ này có hợp tác với một nhà hàng bên cạnh, Lâm Dương đến đó ăn cơm, khi Lâm Dương vào trong nhà hàng, cũng có thể thấy, trong nhà hàng có người.

Tuy bây giờ còn khá sớm, nhưng số người trong nhà hàng không ít, Lâm Dương cũng tìm một góc gần tường ngồi xuống, đồng thời tiện tay lấy mấy cái bánh bao bắt đầu gặm.

Có thể là do thời gian gần đây người dân trong thị trấn đều không ra ngoài vào ban đêm, nên ngủ sớm, bây giờ sáng sớm mọi người đều rất tinh thần, chỉ có một điểm khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, đó là những người trong nhà hàng này, thần sắc dường như có chút ngưng trọng, trông không bình thường.

Ý thức được điểm này, Lâm Dương cũng nhìn về phía một người đàn ông trước mặt.

Vì số người đông, khi Lâm Dương ngồi xuống, nhanh chóng cũng có người ngồi chung bàn, ngồi ở vị trí trước mặt Lâm Dương.

Người đàn ông ngồi cùng bàn với Lâm Dương, biểu cảm cũng có

chút đáng suy ngẫm, giống như bị dọa sợ, lúc này đang ăn bánh mì trong miệng, nhưng trong mắt anh ta, không thấy bất kỳ cảm xúc nào, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút thắc mắc.

"Anh sao lại có biểu cảm như vậy?" Lâm Dương nhìn người đàn ông trước mặt, nói như vậy, biểu cảm của anh ta cũng hiện lên trên mặt Lâm Dương.

Nghe lời Lâm Dương, người đàn ông cũng sững sờ, nhìn một cái, sau đó mới ý thức được.

"Cậu không biết sao?

Ồ, chắc là cậu mới ra ngoài, ở phía trước kia, xảy ra chuyện rồi." Người đàn ông lúc này chỉ về phía con đường phía trước, qua cửa sổ trong suốt, Lâm Dương cũng có thể thấy ở một ngã tư không xa, tụ tập rất nhiều cảnh sát, lúc này đang vây kín nơi đó, ở đây không thể thấy cảnh tượng bên trong.

"Cụ thể, anh biết không?" Chú ý đến một điểm, Lâm Dương cũng hỏi người đàn ông, vì thấy biểu cảm của người đàn ông, dường như hiểu rõ hơn người khác về nơi đó, trên mặt người đàn ông có một tia sợ hãi nhàn nhạt, người khác không có.

"Tôi sống ở ngã tư đó, tuy không phải tôi báo cảnh sát, nhưng khi tôi xuống lầu, cũng không cẩn thận nhìn thấy thứ đó trong đám đông." Người đàn ông dường như đang hồi tưởng, giọng điệu trở nên dần sinh động.

"Anh thấy thứ gì?" Lâm Dương cũng bị bộ dạng của người đàn ông khơi dậy một chút tò mò, hỏi như vậy.

"Đó là một túi rác màu đen, khi tôi đi qua, ngửi thấy một mùi hôi thối, đồng thời chú ý đến một điểm, nhờ ánh nắng xuyên qua đám đông, tôi nhìn thấy, trong túi rác có một bàn tay, tôi chắc chắn không

nhìn nhầm, trong túi đó, có một bàn tay người." Cùng với hồi ức của người đàn ông, giọng anh ta cũng ngày càng lớn, sau đó trở nên kích động, xem ra, lúc đó nhìn thấy thứ đó, đối với anh ta, cũng là một sự giày vò không nhỏ.

Nghe lời của người đàn ông, Lâm Dương cũng ngây người một lúc.

Khi nghe người đàn ông nói ra cái túi rác màu đen đó, trong lòng Lâm Dương xuất hiện dự cảm không lành, bây giờ xem ra, vấn đề cũng lớn thật, vị trí của ngã tư đó, không phải là nơi Lâm Dương đi qua tối qua sao?

Chương 1064

Tối qua, Lâm Dương cũng thấy túi rác màu đen đó, lúc này trong mắt Lâm Dương xuất hiện một tia hoảng loạn.

Xem ra, tiếng bước chân đi ngang qua tai mình tối qua, có khả năng là của hung thủ, mình đã đi lướt qua hung thủ đó.

Lâm Dương ý thức được một điểm, trên trán cũng xuất hiện một ít mồ hôi lạnh, đồng thời cũng có chút sợ hãi.

Nếu bước chân tối qua nhanh hơn một chút, không chừng sẽ trực tiếp đụng phải gã đó, vậy thì kết cục của mình, có lẽ cũng không tốt đẹp gì.

Lúc này Lâm Dương mới nhận ra sau, mình đã đi lướt qua một nguồn nguy hiểm, may mà không đụng phải, Lâm Dương mất một lúc, mới dần hoàn hồn.

Trong khi Lâm Dương đang ở trong trạng thái chấn kinh, người đàn ông trước mặt cậu, cũng đang thao thao bất tuyệt, âm thanh trực tiếp truyền vào tai Lâm Dương, nhưng Lâm Dương đang ở trong trạng thái đó, cũng không nghe thấy giọng của đối phương, lúc này sau khi hoàn hồn, cũng chỉ có thể lộ ra một nụ cười gượng gạo.

"Thế đấy, quả nhiên cậu cũng không tin, vậy thôi." Khi thấy Lâm Dương lộ ra một nụ cười như vậy, người đàn ông hiển nhiên cũng hiểu lầm, một giọng nói có chút tự ti truyền đến.

Lâm Dương cũng không có ý định giải thích, dù sao về chuyện tối qua, Lâm Dương tạm thời không muốn tiết lộ, một khi để người khác biết mình đã đi qua nơi đó, rất có thể Lâm Dương sẽ bị cảnh sát triệu tập, nhưng Lâm Dương biết, những manh mối đó không có tác dụng gì.

Rất nhanh, Lâm Dương ăn hết mấy cái bánh bao trong tay, bánh bao vốn không có vị, lúc này Lâm Dương vì chuyện tối qua, ngay cả vị ngọt của bột cũng không cảm nhận được, cứ thế uống nước nuốt bánh bao vào bụng.

Sau đó, Lâm Dương rời khỏi nhà hàng, đồng thời cũng đi về phía con đường đó.

Đến gần con đường một khoảng cách nhất định, Lâm Dương không thể tiến lên, trên mặt đất được đặt một dải băng cảnh báo, bên cạnh cũng có một số cảnh sát đang canh gác, với thân phận hiện tại của Lâm Dương, tuyệt đối không thể từ nơi này đi vào, Lâm Dương nghĩ vậy, cũng nhón chân, cố gắng nhìn qua đám đông để xem thứ gì bên trong.

Nhưng ở khoảng cách này, Lâm Dương cố gắng nhón cao người, cũng không thể thấy cảnh tượng ở đó, ngược lại vì hành động đặc biệt mà bị cảnh sát đuổi đi.

Bị mắng, Lâm Dương có chút bất bình, sau đó vào lúc này, nghe thấy âm thanh, từ đám cảnh sát phía trước, nghe thấy một giọng nói gần như bị dọa sợ, cũng khiến Lâm Dương chú ý.

Cảnh sát ở đó đã phát hiện ra thứ gì đó, đủ để gây ra tiếng kinh hô.

Sau khi nghe thấy tiếng hét kinh hãi từ phía đó, bước chân vốn định rời đi của Lâm Dương cũng dừng lại, đồng thời suy nghĩ, rốt cuộc là tình huống như thế nào mới có thể khiến các cảnh sát viên đó phát ra tiếng hét như vậy?

Nếu chỉ nhìn thấy một thi thể, có lẽ không đủ để khiến họ phản ứng như thế, dù sao thì thị trấn này cũng đã xảy ra vụ án mạng thứ tư trong một thời gian ngắn rồi.

Cái túi rác đó Lâm Dương đã thấy tối hôm qua, tuy vì ánh sáng yếu

nên không nhìn rõ, nhưng ta nhớ kích thước của nó, với kích thước đó, dù thế nào cũng không thể nhét vừa một người vào trong.

Thứ bên trong túi rác có lẽ chỉ là một bộ phận cơ thể người mà thôi, tuy cũng đủ khiến người ta kinh hãi, nhưng chắc chắn các cảnh sát viên đó đã mở túi ra từ trước, không lý nào lại đợi đến lúc này mới hét lên kinh hãi như vậy, trừ khi họ phát hiện ra thứ gì khác.

"Đứng ngây ra đó làm gì, mau đi đi, đây không phải chuyện cậu có thể biết đâu." Vì Lâm Dương đứng yên tại chỗ, viên cảnh sát bên cạnh liền lên tiếng thúc giục, cho ta một cảm giác vô cùng gấp gáp.

Bị thúc giục vội vã như vậy, Lâm Dương cũng chỉ đành lựa chọn rời khỏi đó, dần dần kéo dãn khoảng cách với vòng vây của cảnh sát.

Tuy bị đuổi đi, nhưng không có nghĩa là Lâm Dương sẽ dễ dàng rời khỏi như vậy, ta vẫn chưa quên mục đích đến đây là để điều tra lời đồn trong thị trấn này, nói chính xác hơn, là điều tra về bức tượng điêu khắc có hình dạng ác ma trong truyền thuyết, đó mới là thứ Lâm Dương cần điều tra.

Lâm Dương đi đến đầu bên kia của con phố, nơi mà các cảnh sát viên đó buộc phải đi qua khi rời đi, ta đứng đợi ở đó, giả vờ như đang ngẩn người, lưng dựa vào tường rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

Một lúc sau, bên tai truyền đến những âm thanh ồn ào, Lâm Dương biết rằng các cảnh sát viên đã thu dọn xong hiện trường và bắt đầu rời đi, bèn mở mắt ra, đồng thời quan sát đội ngũ cảnh sát đang rời khỏi.

Dưới ánh mắt của Lâm Dương, ta cũng nhìn thấy trong đội ngũ cảnh sát có một cái túi rác màu đen, không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là thứ mà họ đã phát hiện ra, nhưng trong tay một viên cảnh sát khác, Lâm Dương lại thấy một cái túi niêm phong, bên trong chiếc túi bán trong suốt đó dường như có chứa thứ gì đó.

Chẳng lẽ, thứ phát hiện ở hiện trường không chỉ có túi rác đó sao?

Lâm Dương cảm thấy có chút hứng thú với thứ bên trong chiếc túi niêm phong kia, cứ thế chăm chú nhìn.

Rất nhanh, khi viên cảnh sát cầm chiếc túi niêm phong đi ngang qua trước mặt, Lâm Dương có thể lờ mờ nhìn thấy thứ bên trong chiếc túi bán trong suốt, đó là một vật to khoảng ba lòng bàn tay, trông giống như một món đồ chơi, có các góc cạnh không đều.

Khoan đã, Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra, kích thước này chẳng phải vừa bằng một bức tượng điêu khắc sao?

Mấy vụ án mạng này sở dĩ được quy vào cùng một loại, một trong những nguyên nhân là vì ở hiện trường đều phát hiện ra tượng ác ma, lúc này, thứ được đựng trong chiếc túi niêm phong đó, nếu Lâm Dương không đoán sai, thì đó chính là bức tượng ác ma, cũng chính là đối tượng mà ta cần điều tra.

Lâm Dương nheo mắt, nhìn chiếc túi niêm phong bị đám người mang đi.

Tuy trong lòng đang rục rịch, nhưng lúc này Lâm Dương cũng chỉ có thể để cho các cảnh sát viên mang chiếc túi niêm phong rời khỏi nơi này, dù sao, người cầm bức tượng đó là cảnh sát cơ mà.

Lâm Dương không có ý định đi đến mức phải tập kích cảnh sát, vì vậy cũng đành nén lại sự thôi thúc trong lòng.

Đợi các cảnh sát viên rời đi, Lâm Dương cũng chuẩn bị quay về lữ quán để chuẩn bị.

Trải qua một hồi kinh động như vậy, khiến Lâm Dương có một cảm giác tham gia vào sự kiện này, dù sao tối hôm qua, ta cũng suýt chút nữa đã chạm mặt hung thủ.

Trên đường trở về lữ quán, Lâm Dương chuẩn bị sau khi về

phòng sẽ nói chuyện rõ ràng với Hàn Mộc Nghiên, cục diện hiện tại khiến ta cũng cảm thấy có chút nguy hiểm, định bụng sẽ cầu cứu viện trợ, đối với tính mạng của mình, Lâm Dương rất biết quý trọng.

Khi đi qua hành lang, cái mùi mốc mà lúc nãy ra ngoài có thể ngửi thấy, lúc này lại lờ mờ xuất hiện ở chóp mũi Lâm Dương, khiến ta cảm thấy có chút khó chịu, không lẽ, đã lâu như vậy rồi mà vẫn chưa làm sạch được mùi ở đây sao?

Lâm Dương nhìn về phía cửa sổ bên cạnh, cửa sổ đã được ta mở ra, từ đó ta cũng có thể cảm nhận được cơn gió nhẹ đang từ từ thổi vào, với sự lưu thông không khí như vậy, mùi ở đây lẽ ra phải tan đi từ sớm rồi mới phải, nhưng hiện tại, Lâm Dương vẫn có thể ngửi thấy mùi đó.

Cứ như thể mùi vị đó không phải do ta mang đến, mà tỏa ra từ một nơi nào đó trong hành lang này.

Một phỏng đoán đáng sợ như vậy hiện lên trong đầu Lâm Dương.

Nếu như mùi này thật sự tỏa ra từ trong hành lang, vậy thì chắc chắn nó đang từ từ bay ra từ một căn phòng nào đó, cho nên mùi mới lâu tan như vậy.

Mùi này lại giống hệt như mùi trên chiếc túi rác màu đen kia, nói cách khác, căn phòng tỏa ra mùi này, bên trong có khả năng cũng có thứ tương tự, ví dụ như một cơ thể người đã xảy ra biến hóa nào đó.

Vì có suy nghĩ này, ánh mắt Lâm Dương nhìn hành lang cũng trở nên kỳ lạ, trong hành lang này có sáu bảy căn phòng khác nhau, chỉ dựa vào một mùi thoang thoảng, không thể phân biệt được mùi rốt cuộc tỏa ra từ phòng nào, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó xử, sau đó quyết định sẽ tìm kiếm từng nhà.

Lâm Dương vốn định quay về phòng, lúc này lại đứng lại trong

hành lang, người dựa vào bên cạnh cửa sổ, giả vờ như đang ngắm cảnh, nhưng thực tế lại dồn một phần sự chú ý vào những căn phòng phía sau.

Rất nhanh, một căn phòng gần chỗ Lâm Dương được mở ra, ta cũng thầm tập trung sự chú ý về phía đó.

Từ trong phòng bước ra là một người phụ nữ, trên người mặc quần áo hở hang.

Khi người phụ nữ bước ra từ căn phòng vừa mở, ánh mắt Lâm Dương cũng lập tức bị thu hút, nguyên nhân cũng đơn giản, trang phục của người phụ nữ này vô cùng táo bạo, một phần lớn da thịt đều lộ ra bên ngoài, khiến Lâm Dương có thể nhìn thấy rõ ràng, tự nhiên sẽ cảm thấy kinh ngạc trước trang phục của cô ta.

Chương 1065

Người phụ nữ đi ngang qua Lâm Dương, cũng để ta thấy được, trên lưng cô ấy có một mảng da lớn lộ ra, có thể thấy rõ sự trắng nõn bên trong.

Khi đi ngang qua Lâm Dương, vẻ mặt của ta cũng có một thoáng trở nên nghiêm trọng, ta ngửi thấy một mùi kỳ lạ, khiến một người vốn đang chú ý đến mùi hương như Lâm Dương cũng phải giật mình.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương cũng phản ứng lại, mùi mà ta vừa ngửi thấy không phải là mùi hôi thối trong tưởng tượng, mà là một cảm giác khác, phán đoán kỹ lưỡng, đó là một mùi hơi hắc, là mùi nước hoa.

Mùi nước hoa rất nồng nặc tỏa ra từ người phụ nữ này, cộng thêm trang phục hở hang trên người cô ấy, cũng không khỏi khiến Lâm Dương có một vài suy đoán, người phụ nữ này, có lẽ làm một nghề không mấy trong sạch cũng không chừng, nếu không, Lâm Dương cũng không hiểu vì sao trên người cô ấy lại có mùi nước hoa rẻ tiền cộng với quần áo hở hang như vậy, không thể nào gu thẩm mỹ của cô ta lại tệ đến thế được.

Theo phán đoán của Lâm Dương, khả năng do công việc gây ra là tương đối lớn, người phụ nữ này đi ngang qua ta, chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Lâm Dương một cái rồi rời đi.

Khi người phụ nữ này ra ngoài, Lâm Dương đặc biệt chú ý, chỉ có mùi nước hoa nồng nặc, còn mùi hôi thối mà ta muốn tìm thì không xuất hiện, cho nên người phụ nữ này cũng không phải là hung thủ mà ta muốn tìm.

Sau đó, Lâm Dương tiếp tục đợi trong hành lang một lúc, thấy

thêm vài vị khách khác nhau bước ra từ phòng, chỉ là theo phán đoán của ta, trên người những người này đều không có mùi kỳ quái đó, hẳn không phải là hung thủ.

Nếu đã như vậy, thì khả năng hung thủ ở trong những căn phòng mà từ đầu đến cuối không có ai ra ngoài, căn phòng như vậy chỉ có một, chính là căn phòng đối diện phòng của Lâm Dương.

Hôm nay Lâm Dương gần như cả ngày đều ở đây, cũng không thấy có ai ra vào bên trong, theo lẽ thường, có thể có người cả ngày đều ở trong phòng, nếu là ở nhà mình thì còn có thể miễn cưỡng hiểu được, nhưng thực tế, đây là lữ quán cơ mà, chuyện này Lâm Dương không quên, sao lại có người cả ngày ở lì trong lữ quán chứ?

Lâm Dương chỉ có thể nghĩ ra một lý do, đó là người ở trong phòng này chính là hung thủ.

Sau khi gây ra cục diện tối hôm qua, trong phòng của hung thủ có thể còn sót lại rất nhiều dấu vết mà hắn mang về, ví dụ như những thứ có mùi giống như mùi đang lan tỏa trong hành lang lúc này, hung thủ đó cũng ý thức được điểm này, cho nên không dám tùy tiện rời đi, mà phải xử lý những mùi có thể còn sót lại này.

Sau khi ý thức được căn phòng bên kia có khả năng là phòng của hung thủ, ánh mắt Lâm Dương nhìn về phía đó cũng trở nên có chút không đúng, hiện tại, không ai biết đối phương ra tay vì nguyên nhân gì, Lâm Dương cũng không muốn gánh chịu rủi ro có thể tồn tại này, cho nên ta đang suy nghĩ một chuyện, có nên đổi một lữ quán khác để ở không?

Dù sao chuyện có thể xảy ra, tuy Lâm Dương cho rằng mình phòng bị khá tốt, nhưng loại chuyện không hay đó, ta cũng không thể đưa ra kết luận chắc chắn được.

Nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng lợi và hại, Lâm Dương quyết

định ở lại đây, nguyên nhân không gì khác, ta muốn tìm thứ đó, bức tượng điêu khắc có hình ác ma, đó mới là mục đích đến đây của Lâm Dương, so với việc để ý đến rủi ro không đáng kể này, đối với Lâm Dương mà nói, có thêm một chút cơ hội vẫn tốt hơn.

Hiện tại Lâm Dương đã nắm được một vài manh mối rồi, tự nhiên không muốn rời đi như vậy, sau khi ghi nhớ số phòng của đối phương, Lâm Dương quay trở về phòng mình.

Trời đã tối dần, sau khi rình rập bên ngoài cả nửa ngày, Lâm Dương cũng cảm thấy cơn đói trong bụng trở nên vô cùng rõ ràng, ăn tạm một chút gì đó xong, ta chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đến nửa đêm, Lâm Dương vẫn không ngủ được, mỗi khi nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên một hình ảnh, đêm tối mịt mùng, một mình Lâm Dương đi trong thành phố cô tịch, sau đó trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ, ta nhìn thấy thứ đó, một chiếc túi rác bằng ni lông màu đen, đang không ngừng ngọ nguậy, sau đó từ bên trong bò ra một người phụ nữ toàn thân đầy máu.

Hình ảnh đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu Lâm Dương, ta biết chuyện gì đang xảy ra, cảnh tượng nhìn thấy hôm trước, cộng thêm những thông tin gây sốc biết được hôm nay, tự nhiên sẽ kết hợp thành một ảo giác như vậy trong đầu ta.

Xem ra chuyện này đã để lại một dấu ấn rõ rệt trong lòng mình rồi, không thể dễ dàng thoát ra khỏi nó được nữa, Lâm Dương nghĩ vậy, rồi trở mình.

Từ lúc nãy, ta đã để ý đến một vấn đề, trên hành lang, có tiếng sột soạt không ngừng truyền đến, vốn Lâm Dương định mặc kệ âm thanh đó để đi ngủ, nhưng xem ra bây giờ không ngủ được nữa rồi, ta cũng định ra ngoài xem thử.

Đến bên cửa, Lâm Dương có thể dựa vào một tia sáng phản chiếu

từ mắt mèo để phán đoán, hành lang bên ngoài lúc này đang bật đèn, nửa đêm nửa hôm, ai lại ở bên ngoài chứ?

Lâm Dương cảm thấy có chút tò mò, xem ra những tiếng sột soạt nghe thấy lúc nãy quả nhiên là do người tạo ra, trên mặt Lâm Dương hiện lên một vẻ không vui.

Lâm Dương áp mắt vào mắt mèo, qua đó nhìn về phía trước, có thể thấy hành lang bên ngoài sáng sủa vì có ánh đèn, đồng thời ta cũng chú ý đến một sự thật khiến mình kinh hãi, cửa phòng đối diện lúc này đang ở trong trạng thái mở.

Cửa phòng đối diện đang ở trạng thái hé mở, để lại một khe hở khoảng một người có thể đi qua, Lâm Dương chú ý đến điểm này, sắc mặt trở nên có chút vi diệu, không ngờ, ban ngày hôm nay ở ngoài cả ngày trời không phát hiện ra tung tích của người đối diện, đến lúc này lại có thể nhìn thấy cửa phòng họ mở.

Người đối diện là một con cú đêm sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, rồi thấy một bóng người vụt qua trong tầm nhìn của mắt mèo, dọa Lâm Dương một phen, khiến ta hét lên một tiếng, sau đó ý thức được điều gì, lập tức lại bịt miệng mình lại.

Bị dọa một phen, sau khi hoàn hồn, Lâm Dương lại nhìn vào mắt mèo phía trước, nhưng lần này, không biết vì sao, hành lang phía trước không còn sáng như vậy nữa, trong mắt ta, dường như có chút âm u, cảm giác như không thể nhìn rõ phía trước.

Khoan đã, trong cảnh tượng mờ ảo đó, dường như có một vật hình cầu, Lâm Dương chú ý đến điểm này, dồn ánh mắt về khu vực đó.

Lờ mờ có thể thấy, một quả cầu màu nâu sẫm hiện ra trong tầm nhìn mờ ảo, Lâm Dương nhìn kỹ một lúc, đột nhiên ý thức được điều

gì, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra trên trán.

Lâm Dương kinh hoàng nhận ra một sự thật nghiêm trọng, vật hình cầu trước mặt mình, cộng thêm bóng đen mờ ảo bên cạnh, ta biết đó là thứ gì, đó là một con mắt, sau khi ý thức được điểm này, tự nhiên cũng có nghĩa là một chuyện khác, Lâm Dương đã bị nhìn thấy.

Cũng giống như Lâm Dương nhìn thấy người bên kia, lúc này đối phương cũng đang ở bên kia mắt mèo, dùng con mắt nhìn chằm chằm vào bên trong, nếu theo phỏng đoán của Lâm Dương không sai, gã ở bên kia chính là người ở phòng đối diện, có khả năng là hung thủ, lúc này Lâm Dương đang đối mặt với hắn.

Làm sao bây giờ?

Lâm Dương bắt đầu có chút hoảng loạn, vì đã bị nhìn thấy, trong lòng cũng đang lo lắng suy nghĩ đối sách, tiếp theo nên làm gì đây?

Mình đã nhìn thấy đối phương, đối phương khả năng lớn cũng đã nhìn thấy mình.

Với loại mắt mèo ở lữ quán này, Lâm Dương không cho rằng trên đó có thiết kế loại kính một chiều, nói cách khác, mắt mèo này là hai chiều, đối phương đã nhìn thấy mình, và cũng biết mình đang quan sát hắn.

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ lung tung, tiếng gõ cửa vang lên, từ cảm giác trên gò má bị va đập của mình mà phán đoán, lúc này cửa bị gõ chính là cửa phòng ta.

Nhìn qua mắt mèo lần nữa, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, cảm giác như bị ai đó chặn lại.

Như vậy, người đang gõ cửa phòng Lâm Dương lúc này có thể xác định chính là gã ở đối diện mà mình vừa thấy.

Bây giờ hắn gõ cửa, muốn làm gì?

Muốn biến mình thành nạn nhân tiếp theo?

Hay định dùng một vài lý do vụng về để giải thích?

Dù không biết đối phương muốn làm gì, Lâm Dương cũng sẽ không mở cửa, dù sao gã bên kia cũng có nghi vấn là hung thủ, ta không muốn bị hắn nhìn thấy mặt, ai biết gã đó có bị thần kinh mà ghi nhớ không chứ.

Đứng trong phòng, tay Lâm Dương cầm một cây gậy, chăm chú nhìn cánh cửa trước mặt, trong lúc ta chờ đợi một hồi, gã đối diện dường như cảm thấy mất kiên nhẫn, tần suất gõ cửa cũng tăng lên, có vẻ hơi sốt ruột, như thể sắp phá cửa xông vào bất cứ lúc nào.

Một lúc lâu sau, người bên kia mới dừng động tác trong tay, phòng của Lâm Dương mới khôi phục lại sự yên tĩnh, nhưng tâm trạng của ta lại không thể bình tĩnh như vậy được, Lâm Dương quay lại gần cửa, rồi nhìn về phía mắt mèo, vẫn không nhìn thấy gì, xem ra đối phương đã dùng thứ gì đó chặn thẳng mắt mèo, khiến ta không thể nhìn thấy cảnh bên ngoài.

Muốn khiến người ta vì tò mò mà ra ngoài sao?

Lâm Dương phỏng đoán nguyên nhân đối phương làm vậy, trên mặt cũng mang theo vẻ mỉm cười, ta mới không mắc lừa đâu.

Chương 1066

Lâm Dương quay lại giường, chuẩn bị nghỉ ngơi cho tốt, cũng kỳ lạ, vốn không ngủ được, sau khi trải qua trận náo loạn vừa rồi, lại có chút buồn ngủ, có thể là do quá căng thẳng, thể lực không có chỗ giải tỏa trong cơ thể đều bị tiêu hao hết, Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi Lâm Dương tỉnh lại vào ngày hôm sau, cũng sảng khoái tinh thần, như thể chuyện tối qua hoàn toàn không ảnh hưởng gì.

Sau khi bước ra khỏi cửa phòng, Lâm Dương chuẩn bị xuống nhà ăn dưới lầu ăn một bữa no nê, bổ sung thể lực, chỉ là khi ta vừa mở cửa phòng, cơ thể cũng cứng đờ.

Đối diện phòng của Lâm Dương, căn phòng bên kia không đóng lại, mà hé ra một khe cửa, tuy nhỏ, nhưng lúc này Lâm Dương lại có cảm giác, trong không gian tối tăm bên trong cánh cửa, có thể có người đang nhìn chằm chằm vào mình.

Không thể nào, Lâm Dương càng ngày càng cảm thấy khả năng này tồn tại, sau chuyện tối qua, người đối diện vì để có thể nhìn thấy bộ dạng của mình, cho nên cả đêm không ngủ, chừa lại một khe cửa, là để có thể nhìn thấy Lâm Dương khi ra ngoài.

Chắc chỉ là đối phương quên đóng cửa thôi mà, Lâm Dương cũng cố gắng nghĩ theo hướng tốt, nhưng rất nhanh, ảo tưởng tốt đẹp của ta đã bị phá vỡ.

Đúng lúc này, từ trong căn phòng phía trước, xuất hiện một vài tiếng động lạ, giống như tiếng đồ vật bị làm đổ, sau đó theo tiếng "két", cánh cửa phòng đang hé mở trước mặt Lâm Dương bị một

người đàn ông đẩy ra.

Từ trong phòng, bước ra một người đàn ông có tạo hình trông rất bình thường, nhưng Lâm Dương lại không dám có bất kỳ sự thả lỏng nào, vì trên mặt người đàn ông này có một vết sẹo đáng sợ.

Vết sẹo gần như chạy dọc toàn bộ khuôn mặt đối phương, bắt đầu từ bên phải mắt, lan qua sống mũi, tạo thành một vết dao chéo trên mặt người đàn ông.

Người đàn ông này chắc đã từng phẫu thuật thẩm mỹ mũi, cho nên vết sẹo trên sống mũi trông có chút kỳ lạ.

Người đàn ông bước ra từ phòng đối diện lúc này đang dùng một ánh mắt đặc biệt nhìn Lâm Dương, cũng khiến ta dừng lại tại chỗ.

Bây giờ kết quả đã rõ ràng, người đàn ông này có lẽ cả đêm không ngủ, từ vẻ mệt mỏi rõ rệt trên mặt và những tia máu trong mắt, Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán này, mục đích làm vậy là để nhìn thấy mình.

Người đàn ông nhìn Lâm Dương, trong mắt mang một sắc thái không rõ tên, sau khi chăm chú nhìn ta một lúc, hắn quay người, đóng cửa phòng lại.

Cùng với tiếng "rầm", cửa phòng bị đóng lại, người đàn ông biến mất trước mặt Lâm Dương, đồng thời cũng khiến ta cảm thấy có gì đó không ổn.

Vốn Lâm Dương đã chuẩn bị sẵn sàng để nói chuyện với người đối diện, kết quả người này chỉ nhìn ta vài cái rồi rời đi, hành động kỳ quặc này cũng khiến Lâm Dương nhận ra điều bất thường, trạng thái tinh thần của đối phương trông có vẻ không ổn định, có thể cả đêm không ngủ, khi đối phương đang đánh giá mình, ánh mắt đó Lâm Dương cũng cảm nhận rõ ràng.

Người đàn ông đóng cửa lại, rõ ràng không có ý định nói chuyện với Lâm Dương, có lẽ chỉ muốn nhìn qua diện mạo cụ thể của ta mà thôi.

Khi cửa phòng người đàn ông mở ra, cùng lúc hắn xuất hiện, Lâm Dương cũng chú ý thấy, trên người đối phương có một mùi kỳ lạ, bị ta để ý.

Giống như mùi đất bùn, xuất hiện trong thành phố này, loại mùi này đáng lẽ chỉ có ở vùng núi hoang dã, vừa rồi Lâm Dương cảm nhận rất rõ ràng.

Những mùi này trên người người đàn ông cũng khiến Lâm Dương nảy sinh một vài nghi ngờ.

Có lẽ những mùi này là một chút che đậy của người đàn ông cũng không chừng, lúc này Lâm Dương đã phán đoán người đàn ông vừa rồi là hung thủ, dù sao thì hành vi và cử chỉ kỳ quái của đối phương, cộng thêm khuôn mặt đáng sợ, đều có thể liên quan đến trạng thái tinh thần méo mó của tội phạm, lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, nhìn căn phòng đã đóng cửa trước mặt, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lùng.

Cuối cùng, Lâm Dương kìm nén ý định gõ cửa, rời khỏi đây, đến nhà ăn dưới lầu nghỉ ngơi, đồng thời cũng suy nghĩ về những chuyện đã thấy trước đó.

Khi đi ngang qua quầy lễ tân, Lâm Dương đặc biệt hỏi nhân viên lễ tân về người đàn ông ở phòng đối diện, sau khi ta hỏi, trên mặt nhân viên cũng lộ ra một vẻ mặt rõ ràng, như thể cảm thấy khó nói.

Cuối cùng, dưới sự truy hỏi không ngừng của Lâm Dương, nhân viên đã cho ta biết những thông tin sau.

Người đàn ông đó đến đây khoảng một tháng trước, vẫn luôn ở trong căn phòng đó, bình thường ít ra ngoài, đồng thời cũng không cho

nhân viên vào trong dọn dẹp.

Mặc dù bên ngoài phòng của hắn cho đến nay không có mùi lạ gì, nhưng người đàn ông đó thỉnh thoảng sẽ ra ngoài một lần, mỗi lần ra ngoài, trên người hắn có thể thấy tạo hình lộn xộn, đồng thời có một mùi kỳ lạ, khiến các nhân viên đều cảm thấy có chút sợ hãi.

Không ai biết căn phòng mà người đàn ông như vậy đang sống đã biến thành bộ dạng gì rồi, họ đều không hy vọng khi người đàn ông rời đi, lúc vào dọn dẹp sẽ làm ra một nơi bẩn thỉu không thể xử lý được.

Nhưng dưới yêu cầu mạnh mẽ của người đàn ông, các nhân viên đều không có cách nào vào được bên trong phòng, cho dù trong tay họ có chìa khóa phòng của hắn, nhưng gã này gần như cả ngày đều ở trong phòng, tự nhiên khiến họ không có cách nào vào được.

Sau khi nghe những lời nhân viên nói, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu, thời điểm này thật là trùng hợp.

Một tháng trước, đúng vào thời điểm những vụ án mạng bắt đầu xuất hiện, người đàn ông này đã đến ở, cộng thêm suy đoán của Lâm Dương, hai thứ kết hợp lại, ta gần như có thể khẳng định, người đàn ông đó chính là hung thủ, tệ nhất cũng là một nhân vật có liên quan đến hung thủ.

Suy đoán như vậy, tâm tư của Lâm Dương cũng đặt vào chiếc chìa khóa mà nhân viên lễ tân nói, theo lời họ, chìa khóa phòng của người đàn ông, ở một nơi nào đó tại quầy lễ tân có chìa khóa dự phòng, Lâm Dương có chút hứng thú, ta định vào phòng của người đàn ông đó xem thử.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng ăn xong bữa sáng, quay lại vị trí quầy lễ tân, đồng thời dùng ánh mắt đánh giá những thứ xung quanh.

Bây giờ nơi này chỉ có vài nhân viên đang bận rộn, Lâm Dương cũng xác định, nếu đi hỏi xin chìa khóa, đối phương sẽ không cho, cho nên ta cần đợi một cơ hội.

Sau khi đợi ở đại sảnh một lúc, ta cũng thấy một vị khách đi tới, xem bộ dạng của người đó, dường như muốn trả phòng, cũng thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh, Lâm Dương dùng một ánh mắt tò mò nhìn về phía quầy lễ tân, sau đó thấy vị khách giao chìa khóa lên, bị nhân viên lễ tân cất vào một chiếc hộp nhỏ, trong chiếc hộp đó, có rất nhiều chìa khóa, có lẽ chìa khóa của mỗi phòng ở đây đều có trong đó.

Bây giờ Lâm Dương đã tìm thấy nơi cất chìa khóa dự phòng, nhưng vấn đề đến rồi, ta phải làm thế nào để lấy được thứ đó đây?

Biểu cảm trên mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi.

Chiếc hộp đó sau khi được nhân viên lễ tân lấy ra, chỉ một lúc sau lại được đặt trở lại, đặt vào một cái tủ ở quầy lễ tân.

Ở nơi đó, Lâm Dương không dễ ra tay, dù sao ở quầy lễ tân, hai mươi bốn giờ đều có người trông coi, với thân phận của Lâm Dương, cũng không có lý do gì để đến nơi đó.

Lâm Dương cũng bắt đầu suy nghĩ đối sách, phải dùng cách nào mới có thể lấy được mấy chiếc chìa khóa đó đây?

Lâm Dương suy nghĩ một lúc, khóe mắt cũng quét qua một cảnh tượng xung quanh, từ trên cầu thang, có một cô lao công đang đi xuống.

Cô lao công này, chắc là đi xem phòng của vị khách vừa trả phòng.

Khoan đã, Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra, ánh sáng trong mắt lóe lên, ngoài quầy lễ tân ra, trong tay cô lao công, chắc cũng có chìa khóa

dự phòng.

Sau khi phát hiện ra điểm này, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên kích động, sau khi quét mắt lên người cô lao công đang đi xuống, ở bên hông đối phương ta cũng nhìn thấy một chùm chìa khóa, đó chính là thứ mà Lâm Dương đang tìm kiếm.

Ý thức được điểm này, Lâm Dương cũng không cần phải nghĩ cách để lấy chiếc hộp ở quầy lễ tân nữa, dù sao chiếc hộp đó đặt ở vị trí đại sảnh, Lâm Dương muốn lấy, độ khó cũng rất lớn.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Lâm Dương không cần phải mạo hiểm lớn như vậy để lấy chiếc hộp đó, trên người các cô lao công cũng có chìa khóa dự phòng.

Theo phán đoán của Lâm Dương, những chiếc chìa khóa dự phòng trên người cô lao công, chắc chỉ có của một tầng, cho nên số lượng không nhiều như vậy, có thể do một mình cô ấy mang theo, Lâm Dương cần tìm cô lao công của tầng đó.

Chương 1067

Hiểu rõ rồi, Lâm Dương cũng đi đến quầy lễ tân, sau đó chào hỏi nhân viên ở đó.

"Phòng tôi bị bẩn rồi, có thể cho người đến dọn dẹp được không?" Lâm Dương nhìn nhân viên quầy bar phía trước, nói như vậy.

Sau khi Lâm Dương báo số phòng của mình, nhân viên lễ tân cũng lật cuốn sổ trong tay, sau đó đột nhiên nhíu mày.

"Không phải mới ở có một lúc sao?

Sao lại làm bẩn như vậy, lát nữa sẽ có người đến." Nhân viên lễ tân như thể mất kiên nhẫn nói một câu như vậy, rồi bảo Lâm Dương rời đi, sau lưng ta, còn có người cần làm thủ tục ở đây.

Thấy nhân viên lễ tân đồng ý, sắc mặt Lâm Dương không thay đổi, nhưng trong lòng lại mừng thầm, xem ra mình thực sự có cơ hội lấy được chiếc chìa khóa dự phòng đó.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhanh chóng đi về phía cầu thang, sau đó lên tầng mình ở, trở về phòng.

Khi quay về, Lâm Dương chú ý, phòng đối diện vẫn như trước, cửa phòng đóng chặt, không có dấu hiệu mở, có lẽ do tối qua đợi mình cả đêm, lúc này có chút mệt rồi, Lâm Dương phỏng đoán như vậy, đồng thời quay vào trong phòng.

Vừa vào phòng, Lâm Dương liền đi về phía phòng tắm, ta không quên, vừa rồi đã nói với nhân viên lễ tân dưới lầu, tự nhiên phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.

Nếu đã nói phòng mình cần dọn dẹp, vậy thì Lâm Dương phải tìm cách làm cho căn phòng bừa bộn lên.

Lấy một chậu nước từ bồn trong phòng tắm, sau đó trực tiếp tạt ra sàn nhà, đồng thời cũng không quên kéo chiếc chăn trên giường xuống đất, như vậy, trên chăn sẽ dính ướt nước.

Dùng cách này để làm ướt chăn, vậy thì không thể nhìn ra được vết nước vừa mới tạo ra, Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đặt chăn trở lại phòng, đồng thời cũng sắp xếp lại ghế trong phòng, tạo ra một bộ dạng mà ai nhìn vào cũng thấy chán ghét.

Sau đó, Lâm Dương ngồi xuống một chiếc ghế gần đó, yên lặng chờ đợi cô lao công kia.

Đồng thời Lâm Dương cũng đang suy nghĩ, sau khi lấy được chìa khóa, phải làm thế nào, người đàn ông trong phòng đối diện Lâm Dương, theo phán đoán của ta, có lẽ đã ngủ say như chết, sáng sớm Lâm Dương nhìn thấy đối phương, những tia máu dày đặc trong mắt có thể chứng minh điều này.

Sáng sớm khi nhìn thấy những tia máu trong mắt người đàn ông đó, Lâm Dương tưởng là do đối phương cả đêm đều ở trong phòng chờ mình ra ngoài gây ra, nhưng bây giờ xem ra, sự việc không đơn giản như vậy, Lâm Dương nghĩ, mức độ dày đặc của những tia máu đó, chắc là biểu thị người đàn ông này đã mấy ngày không ngủ rồi.

Đợi trong phòng một lúc, Lâm Dương cũng đợi được cô lao công kia, thấy tình trạng lạ trong phòng, cô lao công cũng mất kiên nhẫn nói với Lâm Dương vài câu, sau đó bắt đầu công việc của mình.

Trong lúc cô lao công đang dọn dẹp căn phòng bị Lâm Dương làm cho bừa bộn, Lâm Dương cũng dồn sự chú ý vào hông của cô ấy, ở đó, có một chùm chìa khóa, lúc này theo động tác của cô ấy mà lắc lư, đồng thời cũng thu hút ánh mắt của Lâm Dương.

Rất nhanh, cô lao công cũng dọn dẹp xong căn phòng, sau đó rời khỏi đây, Lâm Dương thì ghi nhớ diện mạo của đối phương, sau đó đi

theo, đối với việc Lâm Dương đi theo, cô lao công không nói nhiều, chỉ tiếp tục đi về phía trước, phòng cần dọn dẹp khá nhiều, không chỉ có phòng của Lâm Dương.

Lâm Dương giả vờ như đang hóng gió, dựa vào bên cạnh cửa sổ, đồng thời dồn sự chú ý vào người cô lao công này, nhìn cô ấy không ngừng dọn dẹp trong các phòng, rất nhanh, cũng đến căn phòng đối diện Lâm Dương.

Sau đó, cô lao công bắt đầu gõ cửa, những phòng khác cô ấy đều trực tiếp vào, vì khách ở những phòng đó không có yêu cầu đặc biệt, nhưng căn phòng này thì khác, người đàn ông ở đây không cho nhân viên vào trong, cho nên lúc này, cô lao công mới lịch sự gõ cửa bên ngoài, từ vẻ mặt mất kiên nhẫn có thể thấy được, người phụ trách dọn dẹp chắc là người bất mãn nhất với yêu cầu của người đàn ông trong số tất cả nhân viên.

Sau khi gõ cửa một lúc, người đàn ông bên trong cũng không có bất kỳ phản ứng nào, như thể bên trong không có ai, trên mặt cô lao công cũng lộ ra vẻ mặt "quả nhiên là vậy", sau đó rời khỏi nơi này, đi ra ngoài.

Ở bên cạnh chứng kiến mọi chuyện xảy ra, trên mặt Lâm Dương cũng mang theo một tia vui mừng, người đàn ông đó trong tiếng gõ cửa dồn dập vừa rồi cũng không có bất kỳ phản ứng nào, có lẽ đã ngủ say như chết rồi, đối với Lâm Dương mà nói, đây cũng là một tin tốt.

Vốn dĩ khi biết người đàn ông đó luôn ở trong phòng không tùy tiện rời đi, Lâm Dương cảm thấy có chút phiền phức, nhưng lúc này nếu hắn đã ngủ say, khi Lâm Dương lẻn vào, cũng sẽ không bị phát hiện.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi theo cô lao công đang xuống lầu phía trước, dần dần rời khỏi nơi này, mắt thì thỉnh thoảng lại nhìn về

phía hông của cô lao công.

Theo chân cô lao công dọn dẹp phía trước, Lâm Dương cứ thế đi xuống tầng dưới, trong khoảng thời gian này, ta cũng giả vờ là một du khách bình thường, cho nên không khiến đối phương nghi ngờ.

Bây giờ đã gần trưa, đối phương chắc cũng phải nghỉ ngơi, lúc này, cơ hội của Lâm Dương đã đến, ta đi theo sau cô lao công, trong mắt cũng mang theo một tia sắc thái kỳ dị.

Sau đó, Lâm Dương có thể nhìn thấy, cô lao công trước mặt mình đi vào một nơi giống như phòng chứa đồ, vào trong một lúc rồi ra, sau đó chùm chìa khóa trên hông của cô lao công đã biến mất, Lâm Dương biết, đã bị đối phương đặt vào trong phòng chứa đồ.

Xem ra, đây là quy định của lữ quán, không thể mang những chiếc chìa khóa dự phòng này rời khỏi đây, cũng cho Lâm Dương một cơ hội thích hợp, đợi cô lao công đó rời đi, Lâm Dương cũng đến bên cạnh phòng chứa đồ, nhân lúc xung quanh không có ai chú ý, Lâm Dương đẩy cửa, đi vào bên trong.

Vừa vào bên trong phòng chứa đồ, một mùi mốc xộc vào mũi Lâm Dương, khiến ta lập tức bịt mũi lại.

Lâm Dương không ngờ, trong phòng chứa đồ này lại có mùi nồng nặc như vậy, khiến ta cảm thấy khó tin.

Rõ ràng đây là phòng chứa đồ của các cô lao công dọn dẹp, nhưng lại như đã lâu không có ai dọn dẹp, một bên đặt cây chổi, trên sàn nhà có một vũng nước đã khô cạn, để lại những vết tích kỳ lạ, trên đó đều dính đầy bụi bẩn, không biết là để lại từ lúc nào, phòng chứa đồ này đã lâu không có ai dọn dẹp, lúc này Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy.

Giữa một mùi lạ, Lâm Dương tìm kiếm nơi có thể để chìa khóa,

trước mặt ta có một cái tủ, trên tủ đặt một bức ảnh, cũng không biết là đồ từ lúc nào, bụi bẩn trên bức ảnh đã che khuất hoàn toàn bản thân bức ảnh, nếu không phải vì bề mặt bức ảnh có một cái khung bên ngoài, chỉ với lớp bụi tích tụ này, có lẽ đã làm mục nát bức ảnh rồi, Lâm Dương nghĩ vậy, rồi nhìn xuống phía dưới tủ.

Dưới tủ, có vài ngăn tủ khác nhau, lúc này đều đang ở trạng thái đóng, những chiếc chìa khóa dự phòng đó, khả năng lớn là đặt ở đây, Lâm Dương nghĩ vậy, kéo ngăn tủ trên cùng ra, bên trong là một số công cụ lặt vặt, như tua vít, đều đặt ở đây, xem ra tầng này không phải là thứ Lâm Dương cần tìm.

Sau đó, Lâm Dương kéo ngăn tủ thứ hai, ở bên trong, ta nhìn thấy những chiếc chìa khóa đó, chỉ là khi Lâm Dương nhìn thấy những chiếc chìa khóa này, sắc mặt cũng khó coi, số lượng chìa khóa ở đây cũng thực sự quá nhiều rồi, chỉ trong khoảng cách mà Lâm Dương kéo ra, ta đã nhìn thấy mấy chục chiếc chìa khóa khác nhau, có lẽ chìa khóa của các tầng khác cũng được đặt chung ở đây.

Xem ra chỉ có thể từ từ tìm kiếm, Lâm Dương nghĩ vậy, lấy một chùm chìa khóa trong đó ra, trên chùm chìa khóa này có dán một mẩu giấy, trên mẩu giấy có chữ số 4, nếu Lâm Dương không đoán sai, ý nghĩa của mẩu giấy này là chùm chìa khóa này tương ứng với tầng lầu nào, lúc này chìa khóa trong tay Lâm Dương là của tầng bốn.

Hiểu được điểm này, Lâm Dương cũng nhìn những chùm chìa khóa trước mặt, nhìn mẩu giấy trên đó, đồng thời tay cũng lật tìm trong đó, rất nhanh Lâm Dương đã tìm thấy một chùm chìa khóa có ghi số 3, chính là chìa khóa dự phòng của tầng lầu mà ta đang ở.

Thấy chìa khóa dự phòng trong tay, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra một nụ cười nhạt, sau đó, nhét chìa khóa vào túi, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Sau khi điều chỉnh lại vị trí những chiếc chìa khóa bị xáo trộn trong ngăn tủ, Lâm Dương đóng ngăn tủ lại, quay người đi về phía cửa.

Đúng lúc này, từ phía cửa lớn truyền đến tiếng "két", âm thanh này Lâm Dương cũng rất rõ, có người đang mở cửa ở đây, Lâm Dương ý thức được điều này, cũng vội vàng trốn vào một chỗ bên cạnh.

Lâm Dương trốn ở một chỗ phía sau tủ, nơi đó đặt những cây chổi, từ những cây chổi chưa được dọn dẹp sạch sẽ, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được một mùi hăng hắc, lúc này còn quẩn quanh bên người ta, cho một cảm giác vô cùng buồn nôn, nhưng Lâm Dương ngoài việc bịt mũi ra, cũng không thể làm gì được, sau khi trốn ở đây, Lâm Dương mới phát hiện ra những mùi lạ ở đây, tuy trong lòng có chút hối hận, nhưng cũng không có cách nào tiếp tục đổi vị trí.

Dựa vào ánh sáng le lói bên cạnh, Lâm Dương có thể nhìn thấy người đi vào từ phía cửa lớn, chính là cô lao công mà ban đầu Lâm Dương gặp ở đại sảnh tầng một, trong tay cô ấy cũng cầm chổi và những thứ tương tự, có lẽ đã dùng xong dụng cụ chuẩn bị mang về cất.

Lúc này Lâm Dương, sau khi nhìn thấy cây chổi trong tay đối phương, cũng cảm thấy một áp lực to lớn, nơi mình đang ở bây giờ là nơi dùng để cất giữ chổi và các dụng cụ tương tự, lúc này trong tay cô lao công này cũng là chổi, vậy chẳng phải có nghĩa là đối phương sẽ đến đây sao?

Như vậy, nơi mà mình vội vàng tìm để trốn, thực ra cũng không an toàn, không chỉ có những mùi kỳ lạ, mà còn sắp bị phát hiện.

Nhìn cô lao công dọn dẹp đang tiến lại gần, trong đầu Lâm Dương cũng đang nhanh chóng suy nghĩ một chuyện, lát nữa sau khi bị phát hiện, phải nói với đối phương thế nào?

Vô tình đi vào nơi này?

Nhưng trốn ở đây thì giải thích thế nào?

Chương 1068

Lâm Dương cảm thấy rõ ràng sự bực bội, đúng lúc này, cô lao công đó cũng đến bên cạnh ta.

Nhưng khác với dự đoán của Lâm Dương, cô ấy không nhìn về phía ta, chỉ ném cây chổi về phía này, rồi quay người rời đi.

Sững sờ nhìn đối phương rời đi, Lâm Dương mới hoàn hồn, hiểu ra tại sao đối phương lại làm vậy, vì quá quen thuộc với cấu trúc của phòng chứa đồ này, cho nên cũng không nhìn về những nơi đối với cô ấy là quá đỗi bình thường.

Đợi cô lao công đó rời đi, Lâm Dương cũng nhanh chóng rút khỏi phòng chứa đồ, ở lại bên trong có chút nguy hiểm, ta đột nhiên ý thức được, các cô lao công khác cũng có thể quay lại bất cứ lúc nào.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng quay lại vị trí tầng ba, đến trước cửa phòng mình.

Trước khi đi mở cửa phòng đối diện, Lâm Dương định thử trước trên cửa phòng mình.

Lâm Dương tìm kiếm trong chùm chìa khóa, rất nhanh, ở trong đó đã tìm thấy chiếc chìa khóa có ghi số phòng của mình, sau đó lấy chìa khóa ra, nhắm vào cửa phòng mình, trực tiếp cắm vào.

Cùng với một cú vặn nhẹ của Lâm Dương, cửa phòng cũng dễ dàng được mở ra, nhìn căn phòng quen thuộc này, khóe miệng Lâm Dương cũng lộ ra một nụ cười lạnh.

Bây giờ đã có chìa khóa dự phòng, tự nhiên có thể đến phòng đối phương xem, theo phán đoán của Lâm Dương, người đàn ông trong phòng đó, lúc này chắc đang ở trong trạng thái ngủ say, Lâm Dương

vào trong chỉ cần cẩn thận một chút, cũng sẽ không có rủi ro.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đóng cửa phòng mình lại, nhìn về phía căn phòng đối diện, đồng thời tìm chiếc chìa khóa tương ứng.

Cảm nhận trái tim đang đập nhanh hơn vì kích động, Lâm Dương cắm chìa khóa vào phòng trước mặt, sau đó dùng sức vặn một cái, cùng với tiếng "cạch", cửa phòng cũng được mở ra, không biết vì sao, bên trong không có bất kỳ ánh sáng nào, khiến Lâm Dương chỉ có thể dựa vào ánh sáng từ hành lang để nhìn một vài cảnh tượng bên trong.

Sàn nhà lộn xộn, trực tiếp đập vào mắt Lâm Dương, trên sàn nhà có rất nhiều quần áo, vứt bừa bãi ở vị trí này, khiến Lâm Dương nhất thời không thể đặt chân xuống.

Mặc dù đã sớm nghe nói, nhưng khi tận mắt chứng kiến, Lâm Dương vẫn đang cảm thán, căn phòng của người đàn ông trước mặt bẩn thỉu đến mức này, trên những bộ quần áo đó, cũng lờ mờ có một mùi lạ, dường như muốn xộc vào mũi Lâm Dương, ta cũng không thể xác định được mùi thoang thoảng đó là từ quần áo tỏa ra, hay cả không gian trong phòng này đều có mùi đó, Lâm Dương cảm thấy có chút khó chịu.

Cẩn thận vòng qua quần áo trên sàn nhà, Lâm Dương tiếp tục đi về phía trước, chỉ một lúc sau, đồng thời cũng không đóng cửa, trong phòng này không có ánh sáng, cửa sổ có lẽ đều bị thứ gì đó che lại, Lâm Dương căn bản không thể nhìn rõ đồ vật bên trong, nếu không nhờ ánh sáng trên hành lang, đối với Lâm Dương mà nói, cũng là một chuyện khá phiền phức.

Lâm Dương đi trong đó một lúc, nhìn thấy một thứ gì đó, có một bóng đen, trên sàn nhà trước mặt ta, dựa vào một bên ghế sofa, trông khá lớn.

Cảm thấy kỳ lạ, Lâm Dương tiến lên một bước, nghiêng người,

ánh sáng từ hành lang phía sau có thể chiếu đến bóng đen đó.

Cùng với một tia sáng chiếu vào, Lâm Dương cũng nhìn rõ bản thể của bóng đen đó, là một người đàn ông, lúc này đang dựa vào một bên ghế sofa ngủ say.

Rõ ràng cách đó không xa có một chiếc giường, nhưng người đàn ông này lại ngủ trên sàn nhà, trông như có tật xấu gì đó, trên người hắn đắp vài bộ quần áo, có lẽ là tiện tay lượm vài bộ quần áo từ dưới đất lên để tránh bị cảm lạnh.

Lúc này nhìn tư thế ngủ kỳ lạ của người đàn ông này, Lâm Dương cũng khẽ nheo mắt, cẩn thận nhìn khuôn mặt đối phương.

Nơi người đàn ông này đang nằm, cách cửa ra vào không xa, Lâm Dương không chắc tiếng động mở cửa vừa rồi có thu hút sự chú ý của gã này không, vạn nhất bị phát hiện, Lâm Dương cũng phải chuẩn bị tự vệ ngay lập tức.

Trên mặt người đàn ông, chỉ có một vẻ mặt ngủ yên bình, như thể hoàn toàn không bị tiếng động của Lâm Dương ảnh hưởng, ta cẩn thận nhìn mấy phút, cũng không thấy biểu cảm của đối phương có thay đổi, có lẽ thật sự đã ngủ rồi, cũng khiến Lâm Dương yên tâm.

Mặc dù người đàn ông này không có vẻ gì là tỉnh, nhưng vị trí hắn đang ở, đối với Lâm Dương mà nói cũng khá khó xử, cho nên ta không thể không đi nhẹ chân, tránh bị người đàn ông này phát hiện.

Sau đó, Lâm Dương đi sâu vào trong phòng một chút, trên chiếc bàn bên cạnh, dường như có thứ gì đó, lúc vào Lâm Dương đã chú ý, lúc này liền đi về phía đó.

Đến bên cạnh bàn, Lâm Dương có thể thấy, trên mặt bàn đặt một cuốn sổ tay, và rất nhiều tờ giấy, nhìn kỹ, những tờ giấy này đều là báo, trên đó có những vết khoanh bằng bút dầu màu đỏ, cũng thu hút

sự chú ý của Lâm Dương, ta nhìn vào một đoạn báo trong đó cẩn thận xem xét.

Cùng với việc Lâm Dương lật xem, vẻ nghiêm trọng trong mắt ta càng ngày càng rõ rệt, những thứ bị khoanh tròn trên những tờ báo này, có một số là những chuyện không quan trọng, ví dụ như nhà nào có đồ bị mất cắp, nhưng những chuyện còn lại, về cơ bản đều liên quan đến vụ án giết người trong thị trấn thời gian gần đây.

Cuốn sổ tay bên cạnh, tuy Lâm Dương chưa mở ra, nhưng ta cũng có thể phán đoán đại khái, những gì ghi chép bên trong, chắc cũng là những manh mối liên quan, nói cách khác, người đàn ông này, quả thực có liên quan đến mấy vụ án mạng, Lâm Dương ý thức được điểm này, người đàn ông này đang tìm cách thu thập những manh mối liên quan.

Có lẽ phỏng đoán của mình không sai, người đàn ông này là hung thủ của những vụ án mạng đó, Lâm Dương lúc này nghĩ vậy, hoàn toàn không chú ý, ánh sáng chiếu vào từ hành lang phía sau lưng mình, lúc này đã bị che mất một phần, vật thể che khuất ánh sáng, là một bóng người.

Sau đó, một lực mạnh truyền đến từ sau lưng, Lâm Dương bắt đầu cảm thấy, cơ thể mình dần dần trở nên tứ chi vô lực, như thể sức lực bị rút đi, cả người ngã về phía chiếc bàn trước mặt, bất lực nằm úp sấp trên đó, qua khóe mắt, Lâm Dương có thể nhìn thấy, người đàn ông phía sau mình không biết đã tỉnh từ lúc nào, sau đó đã cho ta một cú như vậy, khiến mình mất khả năng hành động.

Cơ thể mềm nhũn nằm trên sàn nhà, tâm trạng của Lâm Dương cũng vô cùng tồi tệ, sau khi bị người đàn ông đột nhiên tỉnh lại kia cho một cú, cơ thể ta như mất đi sự kiểm soát, lúc này không thể dùng được một chút sức lực nào.

Chỉ sử dụng các kỹ năng như võ thuật thì tuyệt đối không thể làm được điều này, lúc người đàn ông kia tấn công mình, chắc chắn đã làm gì đó, Lâm Dương nghĩ vậy, ánh mắt cũng trở nên vô cùng lạnh lùng, cơ thể mình không thể dùng sức, có lẽ đã bị tiêm thuốc giãn cơ hay thứ gì đó tương tự, ta có thể đoán.

Ngay sau đó, Lâm Dương nhìn thấy một cảnh tượng kinh ngạc, người đàn ông đã khống chế mình, chạy đến bên giường, dường như đang lật tìm trong ba lô, sau đó từ đó lấy ra một chiếc còng tay, khóa hai tay Lâm Dương lại.

Nhìn hành động gọn gàng, không chút do dự của người đàn ông, Lâm Dương cũng đoán ra, tâm trạng trở nên có chút vi diệu, lúc này ta đã nhận ra, người đàn ông này quả thực có manh mối liên quan đến mấy vụ án mạng, nhưng không giống như trong tưởng tượng của Lâm Dương, người đàn ông này không phải là hung thủ hay đồng bọn, người đàn ông này, có lẽ là cảnh sát hình sự đang truy lùng hung thủ, Lâm Dương đoán ra điểm này, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, đồng thời cũng đang suy nghĩ nên làm thế nào để thoát thân.

Nếu đối phương là cảnh sát hình sự, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích rõ ràng, tại sao khi mình lẻn vào đây, lại không nhận ra đối phương đang giả vờ ngủ, người ta đã được huấn luyện chuyên nghiệp, cũng không phải loại nửa mùa như mình có thể nhận ra được.

Nhưng nhìn vẻ mặt hung dữ của người đàn ông, Lâm Dương cũng đoán ra, có lẽ mình đã bị hiểu lầm, cũng giống như mình đã hiểu lầm người đàn ông này là hung thủ, Lâm Dương có thể cũng đã bị hiểu lầm là hung thủ, cho nên khi bắt giữ ta, Lâm Dương không hề cảm thấy đối phương có ý nương tay.

Cho dù vì cơ thể trở nên vô lực, Lâm Dương không cảm nhận rõ ràng về cơ thể mình, nhưng vẫn có thể cảm nhận được phản ứng

đáng lẽ phải có do đau đớn khi cơ thể bị ghì chặt.

Sau đó, Lâm Dương thấy người đàn ông gọi một cuộc điện thoại, sau đó, bắt đầu cảm thấy mơ màng, lúc này, Lâm Dương cũng đoán ra thứ trên người mình, không phải là thuốc giãn cơ, mà có lẽ là thuốc mê, Lâm Dương nghĩ vậy, rồi nhanh chóng ngất đi.

Trong cơn mê man, đối với những chuyện xảy ra bên ngoài trên cơ thể mình, Lâm Dương vẫn dường như có chút nhận thức, hình như bị vận chuyển đến một nơi nào đó, giữa đường có mấy lần suýt tỉnh lại, nhưng rất nhanh lại ngất đi, chỉ là lần tỉnh lại gần đây nhất, nghe thấy mấy người bên cạnh đang nói chuyện, một trong số họ dường như có quyền lực cao hơn những người khác, trong ấn tượng mơ hồ của Lâm Dương, dường như đang khiển trách những người xung quanh.

Đợi đến khi Lâm Dương thực sự tỉnh lại, ta cũng cảm thấy có chút kinh ngạc về nơi mình đang ở, Lâm Dương đang ở trong một căn phòng nhỏ, trang trí trong phòng tuy không xa hoa, nhưng chăn đệm ở đây cũng thuộc loại khá mềm mại, hoàn toàn không giống những thứ thô kệch mà ta tưởng tượng.

Có chút kỳ lạ rồi, mình đáng lẽ phải bị coi là nghi phạm của mấy vụ án mạng đó mới phải, vậy thì đãi ngộ không nên tốt như vậy được, nhưng lúc này những đồ đạc bên cạnh và bộ dạng của căn phòng, cũng khiến Lâm Dương không thể tin được, một nghi phạm vụ án mạng có thể ở một nơi như thế này.

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ, ở một góc phòng, có một cánh cửa nhỏ, lúc này đã mở ra, từ bên trong bước ra một cảnh sát viên mặc đồng phục, đến trước mặt Lâm Dương.

Nhìn đối phương bước vào, Lâm Dương cũng đánh giá bộ dạng của anh ta, trên mặt người đàn ông này, ta nhìn thấy một vẻ mặt khó tả, như thể cảm thấy khó xử với những gì sắp nói.

Sau khi phát hiện đối phương có chút do dự, Lâm Dương cũng mở lời trước, tuy có thể đợi đối phương suy nghĩ xong rồi mới trả lời câu hỏi của anh ta, nhưng Lâm Dương muốn nắm một chút thế chủ động hơn.

"Tiếp theo là đưa tôi đi thẩm vấn sao?" Lâm Dương cũng không vội vàng đi giải thích mình bị oan, đây cũng không phải lần đầu tiên đến những nơi này, ta biết, muốn làm gì ở đây, đều phải có chứng cứ nhất định, mỗi nghi phạm vào đây, tự nhiên đều sẽ nói mình vô tội.

Nhưng điều khiến Lâm Dương không ngờ là, đối phương nghe thấy lời của ta, vẻ mặt ngược lại càng trở nên khó xử hơn, sau đó bắt đầu xin lỗi Lâm Dương.

Nghe đối phương giải thích, Lâm Dương cũng dần dần hiểu ra, rốt cuộc là chuyện gì.

Giống như Lâm Dương đã đoán, mình quả thực đã bị coi là nghi phạm, cho nên sau khi Lâm Dương đột nhập vào phòng của người đàn ông đó, đã bị đưa đến đồn cảnh sát ngay lập tức, nhưng khi đưa Lâm Dương vào, người của đồn cảnh sát cũng đã đi điều tra thông tin cá nhân mà Lâm Dương đã đăng ký ở lữ quán.

Chương 1069

Cùng với cuộc điều tra của cảnh sát, rất nhanh họ cũng phát hiện Lâm Dương có nhiều lần ra vào đồn cảnh sát, sau đó khi tiếp tục điều tra, cũng thu hút sự chú ý của bên Hàn Mộc Nghiên, sau đó, mọi chuyện biến thành như thế này.

Lâm Dương không cần chủ động giải thích, người ở đồn cảnh sát đã biết ta bị hiểu lầm, lúc này sở dĩ viên cảnh sát có vẻ mặt như vậy có lẽ là vì biết mình có chút áy náy với Lâm Dương nên không tiện mở lời.

Người chủ động giải thích những điều này với Lâm Dương, không còn nghi ngờ gì nữa, đã bị đồn cảnh sát đẩy ra làm bao cát, lúc này, chỉ cần Lâm Dương muốn, cũng có thể tùy thời mở miệng mắng chửi, viên cảnh sát trước mặt ta sẽ không có khả năng cãi lại.

Mặc dù trong lòng Lâm Dương có chút oán khí, nhưng lúc này, viên cảnh sát trước mặt ta chỉ là một bao cát bị đẩy ra mà thôi, Lâm Dương và anh ta không thù không oán, tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện nổi giận với anh ta, nghĩ vậy, Lâm Dương cũng hỏi viên cảnh sát trước mặt một câu hỏi.

"Cái tên đã đánh ngất ta lúc đó đang ở đâu?" Nhìn người cảnh sát trước mặt đang phải vô cớ đóng vai bao cát trút giận, Lâm Dương lười biếng hỏi một câu.

Khi lời của Lâm Dương vừa dứt, có thể thấy sắc mặt của người cảnh sát trước mặt cũng trở nên vô cùng tệ, hiển nhiên, vấn đề Lâm Dương hỏi không thể tùy tiện trả lời được.

Chắc là lúc cục cảnh sát cử anh ta đến, ngoài việc để anh ta cho Lâm Dương xả giận ra, điều quan trọng hơn là muốn Lâm Dương tha

cho người cảnh sát hình sự lúc đó.

Dáng vẻ của người cảnh sát kia như vậy, cũng không khó đoán ra, anh ta đang bí mật điều tra manh mối liên quan.

Dù đã vô tình bắt nhầm người, nhưng nhiệm vụ mà cục cảnh sát giao cho anh ta vẫn chưa kết thúc, phải tiếp tục, cục cảnh sát cũng không hy vọng Lâm Dương đi quấy rầy người cảnh sát hình sự bên đó.

"Chắc là vẫn ở quán trọ trước đó nhỉ, ta sẽ đi tìm, bây giờ ta có thể ra ngoài được chưa?" Thấy người cảnh sát trước mặt không muốn trả lời câu hỏi, Lâm Dương cũng không để tâm, chuyển sang hỏi như vậy.

"Vâng, bây giờ ngài có thể ra ngoài rồi, còn về người cảnh sát bên kia…" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ người cảnh sát, Lâm Dương rời đi, đến nỗi giọng nói càng lúc càng nhỏ của đối phương sau đó anh không thể nghe thấy, chỉ đành bất lực nhìn Lâm Dương rời đi với vẻ mặt khổ sở.

Sau khi ra khỏi phòng, Lâm Dương nhanh chóng rời khỏi cục cảnh sát, cũng không cần phải đăng ký thông tin gì, khá là tiện lợi, chắc là bên Hàn Mộc Nghiên đã lo liệu cả rồi.

Khi Lâm Dương hỏi liệu nơi ở của người đàn ông đó có thay đổi không, tuy đối phương không trả lời, nhưng từ vẻ mặt khó nói đó, Lâm Dương cũng không khó để phán đoán ra rằng người cảnh sát hình sự đó vẫn đang ở trong căn phòng kia.

Tính theo thời gian, tiền đặt cọc đã trả hẳn là đủ để giữ nguyên căn phòng, như vậy, nếu muốn đi tìm tên đó, cũng không phải là chuyện khó.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đi bộ một lúc trên đường mới quay lại quán

trọ, rồi đi vào trong.

Khi Lâm Dương đến quầy lễ tân, nhân viên lúc này là một cô gái mà anh đã gặp vài lần, thấy Lâm Dương bước vào, cô ta cũng không nói gì, chỉ gật đầu sau khi nhận ra anh, rồi lại cúi đầu tiếp tục bận rộn với công việc sổ sách.

Thấy đối phương có biểu hiện như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, mày hơi nhíu lại, nhân viên lễ tân lúc này có vẻ bình thản đến lạ, hoàn toàn không giống như đang nhìn một người bị cục cảnh sát bắt đi.

Dù biết đối phương vô tội, nhưng Lâm Dương dù sao cũng đã bị cục cảnh sát bắt đi, người bình thường phải nhìn anh bằng ánh mắt khác thường mới đúng, nhưng biểu cảm của nhân viên lễ tân này nhìn Lâm Dương lại không hề có chút gợn sóng.

Chẳng lẽ, dù trước đó Lâm Dương bị coi là nghi phạm, nhưng trong tình huống không thể xác định, lúc đưa anh đi, họ cũng dùng một cách kín đáo, không để người bình thường biết rằng cục cảnh sát đang hành động ở đây sao?

Lâm Dương phán đoán ra một điểm, cũng không hỏi nhiều, trực tiếp quay về phòng của mình trên tầng ba.

Nhưng Lâm Dương không trực tiếp quay về phòng mình, mà nhìn sang căn phòng đối diện, rồi gõ cửa bên ngoài.

Tiếng gõ cửa kéo dài một lúc, Lâm Dương còn cảm thấy khớp ngón tay hơi đau, nhưng vẫn không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Người đàn ông bên trong lại đang giả chết, Lâm Dương đưa ra phán đoán này, rồi bắt đầu dùng miệng gọi đối phương.

"Lão Vương à, em là người hôm qua anh tìm đi chơi đây, mở cửa đi." Giọng Lâm Dương truyền vào một lúc sau, anh vẫn luôn chú ý

động tĩnh bên trong, liền nghe thấy tiếng một vài thứ bị lật tung, biết rằng đã gọi được đối phương ra.

Rất nhanh, cùng với tiếng cửa phòng mở ra, Lâm Dương cũng nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình, dáng vẻ quen thuộc, quần áo trên người vẫn như cũ, chắc cả ngày nay chưa thay đồ, lúc này nhìn Lâm Dương, vẻ mặt cũng có chút bất lực.

"Tôi đã nhận được điện thoại từ bên đó rồi, về chuyện hôm qua, tôi vô cùng xin lỗi, ở đây có chút nguy hiểm, hy vọng anh có thể chuyển đi." Nhìn Lâm Dương, người đàn ông nói câu đầu tiên, trong lời nói lộ ra vẻ áy náy, hiển nhiên, đối với chuyện hiểu lầm Lâm Dương hôm qua, đối phương cũng cảm thấy áy náy.

"Không sao, tôi không để tâm đâu, tôi chỉ muốn biết những thông tin liên quan đến cuộc điều tra." Đối với việc đối phương xin lỗi một cách dứt khoát như vậy, Lâm Dương tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không quên mục đích tìm đối phương.

"Anh cũng có hứng thú với tên đó sao?

Những thứ đó tôi không có quyền cho anh xem, quay về đi." Người đàn ông vốn đang mang vẻ mặt áy náy, sau khi nghe yêu cầu của Lâm Dương, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nói xong câu đó liền đóng sầm cửa lại.

Cánh cửa đóng mạnh, mang theo một luồng gió mạnh, nếu không phải Lâm Dương kịp thời lùi lại một bước, chắc mũi cũng bị dập.

Nhìn biểu hiện của đối phương, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất mãn, xem ra, đối phương muốn làm việc theo quy tắc, không định cho Lâm Dương xem những thông tin tình báo liên quan đó, dù có áy náy với anh, cũng vẫn chọn làm như vậy.

Nhìn như vậy, với tư cách là một cảnh sát, đối phương cũng coi

như đủ tiêu chuẩn.

Lâm Dương không thể nói gì, những gì anh ta làm, cũng là vì tốt cho Lâm Dương, để anh rời khỏi đây đến nơi an toàn.

Lời nói của người đàn ông, đã cho Lâm Dương một thông tin đủ rồi, chắc đối phương cũng không phát hiện ra.

Nơi này nguy hiểm, vậy chẳng phải đã cho thấy, hung thủ thực sự, quả thật có khả năng đang ở trong quán trọ này, cho nên người đàn ông này mới ở lại đây, đồng thời cho thấy nơi này nguy hiểm, bởi vì đang ở cạnh hung thủ thực sự.

Tuy đối phương sẽ không nói cho anh bất kỳ thông tin nào, nhưng Lâm Dương biết được điểm này, vậy thì, càng không có lý do gì phải rời đi, nhận được thông tin tình báo chính thức từ một phía, càng khiến Lâm Dương thêm kiên định quyết tâm của mình.

Lúc này, kết hợp với những thông tin tình báo thu được từ một phía, đối với tình hình hiện tại, Lâm Dương cũng đã có một chút sắp xếp.

Đầu tiên, người cảnh sát hình sự kia lúc này đang ở phòng đối diện Lâm Dương, điều đó chứng minh đối phương vẫn chưa từ bỏ kế hoạch.

Lý do cố chấp ở lại quán trọ này cũng dễ tìm, hung thủ đó, chắc chắn đang ở trong quán trọ này.

Lâm Dương nhớ lại ngày hôm đó ở trọ, trên hành lang đã ngửi thấy mùi đó, lúc đó anh tưởng là mùi từ ven đường bay vào, nhưng bây giờ xem ra, đó chính là hung thủ.

Hung thủ thực sự lúc này đang ẩn náu ở nơi này, những cảnh sát hình sự này cũng đã nắm được thông tin này qua những manh mối khác, sự tò mò quá mức trước đó, có thể đã gây ra hiểu lầm.

Nếu mùi đó trước đây đã tỏa ra ở tầng một, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó hiểu, vậy thì hung thủ nên ở tầng một mới đúng chứ, nhưng lúc đó, khi anh quan sát ở đó, không ngửi thấy mùi gì kỳ lạ cả, mỗi người ở đó đều không giống hung thủ.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng không tìm ra được manh mối, chỉ đành thôi, rồi bắt đầu sắp xếp lại thông tin.

Hiện tại Lâm Dương vừa mới từ cục cảnh sát ra, sau đó giấc ngủ trong phòng kia cũng khá ổn, nhưng cách Lâm Dương ngủ, có thể là do bị đánh thuốc, bây giờ cảm thấy đầu óc có chút không tỉnh táo.

Lúc quay về, Lâm Dương nghe thấy tiếng mở cửa, quay người nhìn lại, là cô gái ăn mặc hở hang mà anh đã thấy khi quan sát trước đó, lúc này cô ta đã thay một bộ quần áo khác, vẫn ăn mặc hở hang, phần lớn da thịt đều lộ ra ngoài.

Khi thấy Lâm Dương, cô ta dùng ánh mắt gần như khinh miệt nhìn anh một cái, rồi rời đi.

Chương 1070

Thái độ đó của đối phương, Lâm Dương cũng không để tâm, chỉ cảm thấy đối phương cũng là một người vất vả, bộ quần áo đó rõ ràng đã cho thấy nghề nghiệp của cô gái này, đang nỗ lực bôn ba vì cuộc sống, cho dù nghề nghiệp có chút không đáng tự hào, nhưng Lâm Dương cũng không phải thánh nhân, sẽ không phát biểu nhiều ý kiến về chuyện này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương quay về phòng, nằm trên giường, ý thức dần trở nên mơ hồ, đồng thời cũng có chút không cam lòng, không biết việc quan sát trước đó có thiếu sót gì không, không phát hiện ra hung thủ thực sự.

Vào ngày quan sát hành lang, dường như đã ngửi thấy một mùi nào đó, Lâm Dương đột nhiên ý thức được, đang lúc cố gắng suy nghĩ, cơn buồn ngủ ập đến bên cạnh, khiến anh ngủ thiếp đi.

Thứ mà anh khó khăn lắm mới nghĩ ra, lúc này cũng theo dòng suy nghĩ tan biến mà rời đi.

Sau khi Lâm Dương tỉnh lại, cảm giác dường như đã quên mất chuyện gì đó quan trọng, nhưng dù thế nào cũng không thể nhớ lại cảm giác đó, tâm trạng cũng có chút tồi tệ.

Chỉ là lúc này, tâm trạng uất ức của Lâm Dương không có chỗ phát tiết, sau khi tắm nước lạnh, anh mới cảm thấy tâm trạng mình bình tĩnh lại một chút, rồi rời khỏi phòng.

Giấc ngủ vừa rồi, Lâm Dương ngủ thẳng đến tối, cảm giác tinh thần cũng đã hồi phục không ít, trong thời gian ngắn chắc sẽ không ngủ được, dù sao lúc này bụng Lâm Dương cũng đang réo ầm ĩ, cũng không biết muộn thế này rồi, nhà ăn dưới lầu có mở cửa không.

Mang theo tâm trạng hy vọng, Lâm Dương xuống lầu, nhưng khi nhìn thấy đường phố bên ngoài tối om một mảnh, tâm trạng của anh cũng trở nên có chút tồi tệ.

Cuối cùng cũng hiểu ra, vì nguyên nhân của mấy vụ án mạng, lúc này người dân trong thị trấn đều không dám tùy tiện ra ngoài vào buổi tối, cũng vì vậy, rất nhiều cửa hàng đều không mở cửa vào buổi tối, nhà ăn mà Lâm Dương muốn tìm, cũng đã đóng cửa.

Hơi phiền phức rồi, cảm nhận cơn đói truyền đến từ bụng, Lâm Dương nghĩ thầm, tuy có thể đợi đến sáng mai ăn, nhưng lúc này anh cũng không ngủ được, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề đói bụng.

Lúc này, Lâm Dương cũng nghĩ ra, dù là lúc này, ở nơi này cũng có một vài cửa hàng mở cửa vào buổi tối, một trong số đó, chính là quán trọ này.

Lâm Dương ý thức được điểm này, rồi đi về phía quầy lễ tân.

Đứng ở quầy lễ tân, là một nhân viên mà Lâm Dương chưa từng gặp, chắc là chuyên phụ trách ca đêm, lúc này thấy Lâm Dương đi tới, cũng nở một nụ cười chuyên nghiệp.

"Gần đây có chỗ nào ăn không?" Không đợi đối phương chủ động hỏi, Lâm Dương lập tức mở miệng hỏi.

Bị Lâm Dương cắt ngang lời nói, biểu cảm của nhân viên có chút cứng đờ, nhưng sau khi nghe giọng nói vội vã của Lâm Dương, sắc mặt cũng dịu đi một chút, hiểu được khó khăn của anh, dù sao lúc này, con đường tối om bên ngoài, trông có chút đáng sợ.

"Khách đói rồi ạ?

Nếu có thể, chịu đựng một chút thì tốt hơn, dù sao gần đây cũng khá nguy hiểm." Vấn đề này, dưới sự dặn dò của chủ cửa hàng, các

nhân viên đều đã chuẩn bị sẵn lời thoại, nhanh chóng đáp lại Lâm Dương.

"Nói cho tôi biết ở đâu có đồ ăn là được." Lòng tốt của đối phương, Lâm Dương lại không cảm kích, trực tiếp hỏi dồn.

Vừa rồi, từ trong bụng truyền đến một cảm giác khó chịu, cũng khiến Lâm Dương cảm nhận rõ ràng, phải nhanh chóng bổ sung thức ăn.

Nghe câu trả lời này của Lâm Dương, biểu cảm vừa mới dịu đi của nhân viên, lúc này lại có chút cứng đờ, rồi sau khi suy nghĩ, đã cho Lâm Dương một câu trả lời.

"Ở ngã tư thứ hai phía trước rẽ trái đi thẳng, chắc là có thể thấy một quán ăn, mới mở cửa cách đây không lâu, bây giờ tôi cũng không rõ nữa, dù sao hai ngày trước vừa mới xảy ra chuyện đó." Giọng nói có chút không chắc chắn của nhân viên truyền đến tai Lâm Dương.

Tuy có chút bất mãn, nhưng Lâm Dương sau khi cảm ơn, đã bước ra khỏi quán trọ, đi về phía vị trí mà nhân viên vừa nói.

Ngã tư thứ hai, Lâm Dương cẩn thận tìm kiếm, rồi cũng phát hiện, nơi này có chút quen mắt, rồi trên mặt anh, cũng hiện lên một tia kinh ngạc, nhận ra nơi này.

Vị trí mà Lâm Dương đang đứng lúc này, khiến anh nhớ lại đêm đó, cũng chính vào đêm đó, anh đã thấy hiện trường sau vụ án mạng, cũng đã nhìn thấy chiếc túi rác màu đen đó.

Góc rẽ đó, ở ngã tư thứ hai mà người nhân viên đã nói cho anh, Lâm Dương không hề nghĩ rằng, chỉ là đi ăn một bữa cơm thôi, mà phải đi qua nơi này, sắc mặt Lâm Dương trở nên khó coi.

Cách ngày phát hiện chiếc túi rác màu đen đó, đã qua mấy ngày rồi, lúc này nơi này, đã được người của cục cảnh sát dọn dẹp sạch sẽ, dây

phong tỏa đã thấy trước đó, lúc này chỉ để lại một vài vết tích nhỏ trên tường.

Cũng vì sự dọn dẹp của cục cảnh sát trước đó, một số rác vốn được đặt ở nơi này, cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng dù vậy, đi trong con hẻm này, Lâm Dương dường như vẫn có thể cảm nhận được, luồng mùi lạ bốc ra từ trong đó, Lâm Dương đến nay vẫn khó mà quên được.

Khi phát hiện chiếc túi rác màu đen đó, mùi bốc ra xung quanh nó, đặc biệt là sau khi biết thứ chứa đựng bên trong, cảm giác tim đập thình thịch trong lòng.

Lâm Dương không rõ tâm trạng xa lạ đó rốt cuộc là gì, có lẽ là sợ hãi, có lẽ là hoảng sợ, hoặc có lẽ chỉ là một cảm giác kinh hãi đơn thuần, Lâm Dương không thể tìm hiểu rõ.

Nhưng Lâm Dương biết, muốn giải quyết suy nghĩ thỉnh thoảng lại xuất hiện trong đầu này, việc phải làm, là tìm ra hung thủ đó, nếu không, e rằng sẽ bị ăn mòn đến mức không yên.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Lâm Dương bước vào con đường, tiến về phía trước.

So với những chuyện sau này, đối với Lâm Dương lúc này mà nói, việc quan trọng hơn là làm sao để bụng mình no một chút, cảm giác đói meo thật không dễ chịu chút nào.

Khi đi qua con hẻm, Lâm Dương cũng chú ý, trên tường hẻm bên cạnh, có một vệt màu kỳ lạ, hơi tối, giống như sơn dính lên trên, trông có chút bắt mắt.

Mấy người cảnh sát đó không dọn sạch sao?

Trong đầu Lâm Dương, ý nghĩ đầu tiên là vậy, rồi khối óc cũng phủ định, không thể nào là lỗi của những cảnh sát đó được.

Trong con hẻm này, những thứ vốn chất đống, đều đã được dọn sạch, trẻ con vẽ bậy trên tường, sớm đã bị cảnh sát lau sạch rồi, bây giờ vết sơn còn lại trong con hẻm này, lẽ nào lại khó loại bỏ hơn sao?

Lâm Dương không tin.

Ôm suy nghĩ như vậy, Lâm Dương đi đến trước tường hẻm, rồi đưa tay chạm vào, quả nhiên, một cảm giác lạnh buốt rơi xuống đầu ngón tay Lâm Dương, một phần sơn dính vào tay anh, xem ra, vết tích này mới được để lại gần đây.

Cũng chính lúc này, từ đầu kia của con hẻm, có tiếng bước chân truyền đến, Lâm Dương cũng thu tay đang đặt trên tường về, quay người nhìn về phía đó.

Từ trong con hẻm tối tăm bước ra, là một người phụ nữ có chút quen mắt với Lâm Dương, trên người mang một mùi nước hoa kỳ lạ, mái tóc rối bù, khiến Lâm Dương nhìn có chút khó chịu.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng nhận ra người này, là cô gái ở cùng tầng với anh, thật là trùng hợp, lúc cô ta ra ngoài gặp phải Lâm Dương, kết quả lúc về, cũng bị Lâm Dương bắt gặp.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng né người sang một bên, để cô gái đi qua.

Đợi đến khi cô ta đi ngang qua, Lâm Dương mới phát hiện, trong miệng cô ta có mùi rượu truyền ra, bị mùi nước hoa che lấp, nhưng ở khoảng cách cực gần, vẫn không thể che giấu tốt được.

Chẳng trách khi thấy Lâm Dương, cô gái này không có bất kỳ biểu hiện gì, hóa ra là say rồi, Lâm Dương tỏ vẻ thấu hiểu, rồi nhìn cô gái loạng choạng đi qua trước mặt mình.

Khi đi qua con hẻm trước mặt, để giữ thăng bằng cơ thể, cô gái sẽ dùng tay vịn vào bức tường bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ để lại một vệt

trên đó, đó là vết tích do sơn móng tay kém chất lượng trên tay cô gái để lại, bị cô ta quệt lên tường, cũng khiến Lâm Dương biết, vết tích kỳ lạ mà anh cảm thấy trước đó từ đâu mà có, là do cô gái này để lại mấy ngày trước.

Chương 1071

Nhìn cô gái dần dần rời đi, Lâm Dương cũng không dừng lại ở đó, tuy đối phương là một cô gái say rượu, nhưng anh vừa không phải là người thân của đối phương phải trông chừng, cũng không phải là kẻ háo sắc muốn làm gì, trực tiếp rời khỏi đó, tiến về phía quán ăn có thể đang mở cửa phía trước.

Đến nơi mà nhân viên đó nói, Lâm Dương cũng nhìn thấy một quán ăn đang mở cửa trước mặt, ánh đèn mờ ảo bật lên trong đêm đen, là nguồn sáng duy nhất gần đó ngoài đèn đường, cũng khiến Lâm Dương nảy sinh một cảm giác đáng sợ trong khoảnh khắc, khá giống không khí của một cảnh quay phim kinh dị.

Bước vào quán ăn, Lâm Dương cũng bắt đầu tùy tiện gọi vài món ăn đêm thường thấy rồi bắt đầu ăn, nhưng ăn được một lúc, anh không còn khẩu vị nữa.

Không phải là đồ ăn ở đây khó ăn đến mức nào, tuy không phải sơn hào hải vị, nhưng cũng ở mức trung bình, bụng Lâm Dương cũng không no nhanh như vậy, nhưng sắc mặt anh lại trở nên có chút khó coi, vì anh đã nghĩ ra.

Cô gái vừa đi ngang qua anh lúc nãy, mùi nước hoa trên người là một cảm giác khá nhạt, vừa hay có thể hòa lẫn với mùi rượu, cho nên khiến Lâm Dương nhất thời không thể nhận ra mùi rượu trên người đối phương.

Nhưng Lâm Dương không quên, khi quan sát những vị khách ở cùng tầng trước đó, lúc cô gái đó bước ra, mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi, mùi nước hoa có thể chỉ là do nhu cầu nghề nghiệp của đối phương, nhưng hôm nay khi Lâm Dương thấy cô gái ra ngoài, không

ngửi thấy mùi nước hoa hắc mũi đó.

Cũng có nghĩa là, vào ngày hôm đó, mùi nước hoa nồng nặc trên người cô gái, có một khả năng khác, không phải là nước hoa bôi vì nghề nghiệp của mình, mà là để che giấu một thứ gì đó, cho nên mới để mùi nước hoa nồng nặc hắc mũi đó tràn ngập cơ thể và căn phòng.

Kết hợp thêm với mục đích quan sát của Lâm Dương ngày hôm đó, anh cũng có một suy đoán không hay, cô gái này, có thể chính là hung thủ mà anh đang tìm kiếm.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, phần thức ăn vừa ăn vào, khiến anh cảm thấy trong bụng không còn đói như vậy nữa, cũng không cần tiếp tục ăn, Lâm Dương đứng dậy, trong ánh mắt kỳ lạ của ông chủ bên cạnh, rời khỏi đó.

Bước ra khỏi quán ăn, Lâm Dương tiến về phía quán trọ, đồng thời trong lòng cũng đang suy nghĩ, tiếp theo nên đối đãi với thân phận của cô gái đó như thế nào.

Dựa trên phán đoán của Lâm Dương về cô gái đó trước đây, khả năng cô ta là hung thủ thực sự, anh gần như có thể khẳng định, việc cần làm bây giờ, là tìm một bằng chứng có thể chứng minh thân phận của đối phương, Lâm Dương tin rằng, nếu vào phòng của cô ta, chắc chắn sẽ tìm được.

Đối với Lâm Dương mà nói, vì đã có kinh nghiệm vào phòng của cảnh sát hình sự đối diện trước đó, lẻn vào một lần nữa, cũng không phải là vấn đề lớn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng quay về quán trọ, sau khi lên lầu, anh liếc nhìn căn phòng của cô gái đó, cửa phòng đã đóng lại, chắc là đã đi nghỉ ngơi, Lâm Dương trực tiếp quay về phòng của mình.

Sau khi mở cửa phòng ra, Lâm Dương đưa tay chuẩn bị bật đèn,

đúng lúc này, anh chú ý thấy, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Có một mùi kỳ lạ, lúc này đang lan tỏa ở nơi này, cũng bị Lâm Dương chú ý, khiến anh nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Mùi này, Lâm Dương có chút quen thuộc, vừa rồi anh còn đang suy nghĩ về những chuyện liên quan.

Mùi này, giống như mùi thịt thối rữa trong cống nước, lúc này xuất hiện trước mũi Lâm Dương, trước đó khi anh thấy chiếc túi rác màu đen kia, cũng đã ngửi thấy mùi này.

Cũng vì vậy, Lâm Dương đã đoán ra, sắc mặt vô cùng khó coi, đưa tay bật đèn lên, rồi có thể nhìn thấy, ở một nơi dễ thấy trong phòng, có thể nhìn thấy mấy chiếc túi rác màu đen gần như giống hệt nhau, kích thước tương đương, được đặt trên mặt đất, mùi bốc ra từ đó.

Nhìn thấy mấy chiếc túi rác đó, Lâm Dương cũng đoán được bên trong có thứ gì, nếu anh không đoán sai, thứ bên trong chính là những bộ phận thi thể bị vứt bỏ đó.

Hung thủ đó, đã vứt những thứ rác này vào phòng của anh, Lâm Dương cảm thấy có chút lạnh lòng.

Việc làm của đối phương, chắc chắn không phải là một quyết định tùy tiện, chẳng lẽ đã bị phát hiện rồi sao?

Trong lòng Lâm Dương xuất hiện một suy nghĩ táo bạo.

Trước đó ở trong con hẻm nhỏ, lúc quan sát bức tường, có thể đã bị đối phương phát hiện, trong lòng Lâm Dương nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Lúc đó đối phương đang vứt túi rác màu đen trong hẻm, Lâm Dương cũng vừa hay đến gần đó, giống như anh có thể nhận ra đối phương, đối phương cũng có thể nhận ra anh, vậy, lúc đó Lâm

Dương, có bị đối phương nhìn thấy mặt không?

Lâm Dương thầm nghĩ, rồi lắc đầu, chắc không phải vậy, có lẽ thời gian nhận phòng đã thu hút sự chú ý của đối phương, đêm đó anh nhận phòng, chính là ngày đối phương vứt túi rác.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã tìm được một lý do cản trở cho đối phương, đêm đó Lâm Dương, trên bức tường chắc cũng đã để lại vết tích, tuy Lâm Dương không để ý, nhưng người phụ nữ này không rõ, khi phát hiện Lâm Dương đang quan sát bức tường, có thể đã khiến đối phương cảnh giác.

Như vậy, tệ rồi, có lẽ cũng có chút nguy hiểm, Lâm Dương nghĩ thầm, nhìn căn phòng tỏa ra mùi kỳ lạ, cũng không có ý định bước vào, dù sao những túi rác trong phòng, thứ có thể xuất hiện bên trong, là thứ Lâm Dương không muốn thấy, anh không hy vọng mấy ngày sau sẽ gặp ác mộng liên quan.

Không do dự, Lâm Dương quay người, nhìn về phía căn phòng đối diện, lúc này tuy cửa phòng đóng chặt, nhưng Lâm Dương tin rằng, đối phương chắc chắn chưa ngủ say, đó hẳn là một con cú đêm.

Nghĩ vậy, tay Lâm Dương cũng đặt lên cửa, bắt đầu gõ.

Theo sau vài tiếng gõ cửa, cửa phòng cũng được mở ra, có thể thấy người đàn ông bên trong, lúc này trên mặt mang một tia mệt mỏi, dùng ánh mắt có chút không kiên nhẫn nhìn về phía Lâm Dương.

Thấy đối phương trực tiếp bị tiếng gõ cửa gọi ra, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi, chỉ nhanh chóng nói ra suy đoán của mình cho đối phương.

“Chắc không?” Nghe lời của Lâm Dương, trên mặt người đàn ông, lộ ra một vẻ thận trọng, dù sao thông tin mà Lâm Dương nói, cũng thuộc loại khá quan trọng.

“Nhìn phòng của tôi không phải là biết sao?” Thấy đối phương nửa tin nửa ngờ, Lâm Dương cũng không cảm thấy kỳ lạ, trực tiếp né người sang, để người đàn ông có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong căn phòng chưa đóng cửa.

Sau đó, người đàn ông nhìn thấy mấy chiếc túi rác màu đen trong phòng, đồng thời cũng có thể ngửi thấy mùi thoang thoảng truyền ra, sắc mặt trở nên có chút khó coi, rồi cũng không cần Lâm Dương đồng ý, trực tiếp bước vào phòng.

Trong tầm mắt của Lâm Dương, có thể thấy, người đàn ông đi đến vị trí của những chiếc túi rác màu đen, ngồi xổm xuống, rồi hai tay cử động, cởi túi rác ra, một lúc sau, lại đóng nó lại, chắc là đã nhìn thấy những thứ bên trong.

Sau đó người đàn ông bước ra, vẻ mặt anh ta tỏ ra vô cùng phức tạp, vừa có chút phấn khích lại giống như bị tát vào mặt mà tức giận, cả hai đồng thời hiện lên.

“Vậy, bây giờ tin lời tôi rồi chứ.” Vì khoảng cách, Lâm Dương không thể nhìn thấy thứ gì bên trong túi rác được mở ra, nhưng anh tin phán đoán của mình không sai.

Người đàn ông gật đầu, rồi đi về phía căn phòng bên cạnh, phòng của cô gái ăn mặc hở hang kia.

Anh ta đã ẩn mình ở đây một thời gian rồi, đối với vị trí phòng của mỗi vị khách, anh ta cũng rất rõ, Lâm Dương cũng theo sau người đàn ông, định xem anh ta sẽ làm gì.

Rất nhanh, Lâm Dương có thể thấy, người đàn ông từ trên người lấy ra mấy chiếc chìa khóa.

Khi thấy người đàn ông từ trong túi lấy ra mấy chiếc chìa khóa, Lâm Dương mới có một cảm giác bừng tỉnh, với tư cách là người

được cục cảnh sát sắp xếp thực hiện nhiệm vụ ở đây, sự chuẩn bị cũng vô cùng đầy đủ, thậm chí còn đi làm một bộ chìa khóa dự phòng, không giống như Lâm Dương phải nghĩ cách từ phòng tạp vụ dưới lầu lấy ra một cái.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh mắt cũng trở nên có chút vi diệu, cách làm này có chút không hợp quy tắc nhỉ, trực tiếp làm trước mặt anh, hoàn toàn không lo Lâm Dương sẽ đi tố cáo vào lúc này.

Nhưng nghĩ đến việc hai người hiện tại đang làm, Lâm Dương cũng không phải là không thể hiểu được, không thấy sao?

Vẻ thận trọng trên mặt người đàn ông này vô cùng rõ ràng, không hề giảm đi chút nào vì đã đến gần căn phòng đó, cũng khiến tâm trạng của Lâm Dương trở nên căng thẳng hơn một chút.

Hiện tại chỉ tìm được bằng chứng có thể khẳng định thân phận của cô gái đó từ một phía mà thôi, điều quan trọng nhất, là sau khi vào trong, có thể phát hiện được thứ gì đó, mới có thể chứng minh thân phận của đối phương.

Lâm Dương nghĩ thầm, theo sau người đàn ông.

Chương 1072

Người đàn ông lấy chìa khóa ra, nhưng không lập tức đi vào, mà tiếp tục lục trong túi bên cạnh, từ bên trong tìm ra một cây gậy nhỏ, mắt Lâm Dương khá tinh, nếu anh không nhìn lầm, ở một bên cây gậy đó, dường như có một thứ có thể ấn xuống, thứ này được người đàn ông lấy ra, có thể xảy ra biến hóa, chắc là có thể bật ra dao hay thứ gì đó.

Lâm Dương nghĩ thầm, rồi thấy người đàn ông mở cửa phòng trước mặt ra, chìa khóa chỉ nhẹ nhàng xoay một cái, cửa phòng đã được mở.

Sau khi mở cửa phòng, người đàn ông vốn động tác có chút chậm chạp, đột nhiên trở nên nhanh nhẹn, đẩy mạnh cửa ra, rồi trực tiếp xông vào.

Động tác thuần thục này của đối phương, có thể thấy, đều đã qua huấn luyện, phải giải quyết chuyện này trước khi cô gái bên trong có phản ứng.

Lâm Dương nhìn đối phương đi vào, cũng không do dự, theo sau, cùng vào trong phòng.

Ở ngoài không cảm thấy gì, nhưng một khi đã vào trong, mùi nước hoa nồng nặc trong phòng, lan tỏa đến mũi Lâm Dương, thậm chí xộc vào mũi anh.

Khi Lâm Dương vào, người đàn ông vào trước, lúc này đang định xông vào phòng vệ sinh phía trước.

Từ tiếng động trong phòng vệ sinh truyền ra, đối phương đang ở trong đó, chắc là đang tắm rửa, hoàn toàn không giống người vừa vứt mấy túi rác vào phòng Lâm Dương.

Nhưng người đàn ông không hề bị vẻ ngoài này mê hoặc, nhanh chóng đẩy cửa phòng ra, rồi phản ứng nhanh nhạy né được một vệt sáng trắng vung ra từ sau cửa, cô gái kia lúc này đang ở sau cửa, khi cửa bị mở ra, cũng phát động tấn công.

Lâm Dương có thể nhìn rõ, trên lưỡi dao trong tay cô gái, lúc này đều dính máu tươi, không hề trúng người đàn ông này, cũng có nghĩa là, vết máu đỏ trên lưỡi dao, là của nạn nhân khác.

Lâm Dương ý thức được một điểm này, sau đó cũng bước vào phòng, đứng ở một nơi khá xa quan sát hai người trước mặt, đồng thời cũng cầm lấy điện thoại, lặng lẽ gọi số của cục cảnh sát.

Có thể là vì sự việc quá khẩn cấp, cho nên người cảnh sát hình sự này không thông báo cho bên cục cảnh sát, nhưng bây giờ xem ra, sự việc dường như không dễ dàng giải quyết như vậy, Lâm Dương cũng lặng lẽ thông báo cho cảnh sát.

Thông qua sự che chắn của ghế sofa, người phụ nữ phía trước cũng không thể nhìn thấy động tác của Lâm Dương, mặc cho anh gửi thông tin đi, rồi Lâm Dương căng thẳng nhìn tình hình trước mặt, tìm kiếm nơi có thể giúp đỡ.

Sau khi cửa phòng vệ sinh được mở ra, cảnh tượng bên trong cũng lộ ra không sót một chi tiết, tiếng động tắm rửa là từ vòi hoa sen bên trong, sau khi được mở ra không hề tắt, lúc này vẫn đang không ngừng chảy, cô gái bên trong, trên người cũng quấn một chiếc khăn tắm, không khó để nhận ra, khi Lâm Dương và người đàn ông vào đây, cô gái này đang tắm.

Khăn tắm được cô gái buộc trên người, nhưng trông có vẻ không chắc chắn, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ rơi xuống, cũng thu hút ánh mắt của Lâm Dương bên cạnh.

Cô gái và người đàn ông đang bắt giữ phía trước, đối với phương

diện này dường như không nhạy cảm, nhưng cũng bình thường, dù sao một người là hung thủ có thể liên tục gây án, một người là cảnh sát hình sự đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, tự nhiên có sự khác biệt với Lâm Dương.

Lâm Dương đứng gần đó, quan sát tình hình trước mặt.

Nhìn người phụ nữ cầm dao tấn công cảnh sát trước mặt, sắc mặt người đàn ông cũng trầm xuống, hành động này của đối phương, đã biến nghi ngờ của anh ta từ rất lớn gần như thành xác nhận rồi, nếu không, tại sao lại tấn công cảnh sát?

Nghĩ vậy, người đàn ông cũng xông lên phía trước.

Cô gái tuy trong tay đã có mấy mạng người, nhưng khi đối mặt với người đàn ông động tác thuần thục, cũng không thể cản trở động tác của anh ta, người cảnh sát hình sự dùng vài thế đánh bay con dao ngắn trong tay cô gái, rồi khống chế cô ta, thành công bắt giữ được đối phương.

Thấy sự việc được giải quyết một cách gọn gàng, Lâm Dương cũng yên tâm, như vậy, sự việc cũng sắp được giải quyết rồi nhỉ.

Người phụ nữ bị bắt, vậy thì thứ Lâm Dương muốn tìm, bức tượng ác quỷ đó, chắc chắn là thứ mà hung thủ này sở hữu, không chỉ một cái, nếu không, làm sao có thể làm cho mỗi hiện trường vụ án đều có một bức tượng hình ác quỷ?

Trong phòng bên cạnh, Lâm Dương cũng cẩn thận tìm kiếm, tìm được mấy bức tượng, chưa được sơn màu, trông không khác gì gỗ, chỉ là một cái khuôn đơn giản, nhưng từ những hoa văn trên đó, Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra, đó chính là cái gọi là tượng ác quỷ.

Nhân lúc cảnh sát hình sự bên cạnh đang khống chế cô gái, Lâm Dương cũng lén bỏ một bức tượng vào túi mình.

Sau đó, mấy cảnh sát viên được Lâm Dương thông báo đã đến, cũng phong tỏa nơi này, Lâm Dương cũng bị đuổi ra ngoài.

Sau khi xuống xe, trời đã sắp tối, Lâm Dương xuất hiện trước một thị trấn.

Nhìn ánh đèn của thị trấn trước mặt, Lâm Dương cũng yên tâm để tài xế rời đi, rồi, bước lên con đường phía trước.

Sau khi nhìn thấy ánh đèn sáng rực trong thị trấn, Lâm Dương tưởng rằng có thể dễ dàng tìm được một chỗ ở, nhưng sau khi liên tục bị từ chối mấy lần, anh cũng phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Sau khi Lâm Dương gõ cửa, người dân từ trong nhà bước ra, nhìn anh một cái, liền đóng sầm cửa lại.

Một hai lần có thể giải thích bằng lý do cá nhân, nhưng Lâm Dương đi một vòng, đã liên tục bị từ chối mấy lần rồi.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng không thể tiếp tục phớt lờ nguyên nhân này được nữa.

Anh có chút hối hận, không nên để tài xế đó rời đi, nếu không, ít nhất tối nay cũng có chỗ ở.

Lâm Dương nghĩ thầm, ánh mắt tràn đầy vẻ bực bội.

Tuy các hộ gia đình trong thị trấn này đều có ánh đèn chiếu ra ngoài, nhưng đối với người ngoài như Lâm Dương, lại hoàn toàn không được chào đón, khiến anh cảm thấy có chút không ổn.

Những người dân đó, tại sao lại rời đi sau khi nhìn thấy anh ngay từ cái nhìn đầu tiên?

Lâm Dương không rõ nguyên nhân trong đó, nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, cũng không thể giải thích hợp lý, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Cũng kỳ lạ, rõ ràng trong những ngôi nhà này đều có ánh đèn phát ra, chứng tỏ người trong nhà chưa nghỉ ngơi sớm như vậy, nhưng trên đường phố, Lâm Dương không thấy ai ở đó, tự nhiên khiến anh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trong quá trình Lâm Dương đi bộ, đột nhiên mắt anh sáng lên, anh nhìn thấy, ở phía trước không xa, một người đàn ông, lúc này đang cúi người ở đầu kia của con phố, vội vã tiến về phía trước, tốc độ rất nhanh, khiến Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Khó khăn lắm mới thấy được một người ở đây, Lâm Dương tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, vội vàng đuổi theo mấy bước, đặt tay lên vai đối phương.

Bị Lâm Dương chạm vào, người đàn ông như bị dọa một phen, kinh hãi quay đầu lại.

Khi nhìn thấy dung mạo của Lâm Dương, sắc mặt lại trở nên kỳ lạ, rồi hất tay, hất tay Lâm Dương ra, tiếp tục tiến về phía trước.

"..." Lời của Lâm Dương vừa mới thốt ra, tay đã bị hất ra, đối phương cũng hoàn toàn không có ý định để ý đến anh, vẫn tiếp tục tiến về phía trước, cũng khiến tâm trạng Lâm Dương trở nên có chút tồi tệ.

Tên này, phớt lờ mình, Lâm Dương cảm thấy khó chịu.

Nghĩ vậy, một cảm xúc bất mãn cũng tràn ngập trong lòng Lâm Dương, không nói nhiều, xông lên, một lần nữa tóm lấy người đàn ông này, ngăn bước chân của đối phương.

Lần này, Lâm Dương dùng sức nắm chặt cánh tay người đàn ông, đối phương cũng không dễ dàng hất tay anh ra được, chỉ dùng một biểu cảm có chút tức giận, nhìn về phía Lâm Dương.

"Tôi chỉ muốn hỏi một vài điều thôi, được không?" Có lẽ biểu

cảm của đối phương quá đáng sợ, giọng điệu của Lâm Dương cũng dịu đi, đương nhiên, động tác nắm chặt cánh tay đối phương sẽ không hề lơi lỏng.

Chương 1073

Bị Lâm Dương hỏi như vậy, sự tức giận trên mặt người đàn ông cũng dần tan biến, dường như ý thức được hành vi của mình có bao nhiêu quá đáng, nhưng, nhìn Lâm Dương, biểu cảm vẫn lạnh lùng như vậy.

"Anh là người ngoài mới đến đây phải không." Sự lạnh lùng trong giọng nói của người đàn ông không hề che giấu truyền đến tai Lâm Dương, cũng khiến biểu cảm của anh trở nên có chút cứng đờ.

"Phải, có vấn đề gì sao?

Tôi vừa mới đến, tài xế cũng đi rồi, tôi tìm mấy hộ gia đình, họ đều không để ý đến tôi." Lâm Dương nói ra hoàn cảnh của mình cho đối phương, cố gắng lấy được một chút thông tin từ miệng người đàn ông này.

Người dân trong thôn này, hành động kỳ lạ giống nhau như vậy, chắc chắn có nguyên nhân, Lâm Dương cho rằng người đàn ông trước mặt có thể giải đáp thắc mắc của mình.

"Không để ý là bình thường, ở đây không chào đón người ngoài, mau rời đi đi, tôi cũng có việc phải làm, không có thời gian với anh." Nói xong câu đó, người đàn ông cũng dùng sức nắm lấy cổ tay Lâm Dương, kéo tay anh ra khỏi cánh tay mình.

Lúc này, Lâm Dương mới kinh ngạc phát hiện, người đàn ông trước mặt tuy trông không cường tráng, nhưng sức lực lại không hề nhỏ.

Đối phương kéo như vậy, Lâm Dương gần như không kịp phản ứng, tay đã bị kéo ra, xem ra, trước đó Lâm Dương dùng sức nắm chặt đối phương, chỉ cần anh ta muốn thoát ra, cũng không phải là vấn

đề.

Nhìn người đàn ông quay người, và có vẻ muốn rời đi, Lâm Dương cũng lo lắng, vội vàng tiếp tục hỏi.

"Tài xế lái xe đi rồi, ở đây không có quán trọ hay nơi nào tương tự cho tôi ở tạm sao?" Giọng điệu lo lắng của Lâm Dương truyền vào tai người đàn ông, có lẽ vì hoàn cảnh hiện tại của anh quả thực có chút khó khăn, cho nên bước chân vốn định bước đi của người đàn ông cũng dừng lại, rồi quay đầu nhìn về phía Lâm Dương.

Nhìn động tác của người đàn ông, Lâm Dương cũng vui mừng, biết là có cơ hội rồi.

Người đàn ông dường như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau, chỉ về một hướng bên cạnh.

"Đi về phía đó, đến nơi trong cùng, chắc là có thể tìm được một hộ gia đình, có lẽ họ sẽ cho anh vào ở." Người đàn ông nói xong câu đó, không chút lưu luyến quay người, rời khỏi bên cạnh Lâm Dương.

Nhìn bóng lưng rời đi không chút do dự của người đàn ông, Lâm Dương cũng híp mắt lại, thị trấn này, quả thực có chút vấn đề.

Không chào đón người ngoài, không giống như một cảm xúc có thể xuất hiện ở một thị trấn bình thường.

Hoặc là, nếu là một thị trấn không chào đón người ngoài, vậy thì những cơ sở vật chất đầy đủ trong thị trấn này, lại từ đâu mà có?

Lâm Dương nghĩ thầm, cũng cảm thấy có chút nóng nảy, cảm giác dường như sắp nắm bắt được, nhưng lại có thứ gì đó như sương mù cản trở dòng suy nghĩ của anh, khiến anh không thể tiếp tục suy nghĩ.

Đợi người đàn ông biến mất ở cuối con phố, Lâm Dương cũng quay người rời đi, hướng về nơi người đàn ông đã chỉ trước đó, dần dần đi đến.

Hướng về vị trí mà người đàn ông đã chỉ, Lâm Dương cũng dần dần đi đến, trong mắt anh, cũng có thể thấy một tia cảm xúc vi diệu.

Dù sao sau khi vào trong thôn mà liên tục bị từ chối mấy lần thì tâm trạng ai cũng sẽ không tốt, nếu không phải vì nơi đất khách quê người không quen biết ai thì Lâm Dương sớm đã nổi giận rồi.

Đi theo hướng này một đoạn đường, Lâm Dương mới nhìn thấy nơi ở cuối con đường đó.

Trên con đường phía trước, những viên gạch lát vốn đã được lát tốt, không biết vì nguyên nhân gì, đã bị phá hủy, những vết nứt trên gạch vô cùng rõ ràng, có không ít viên gạch bị thiếu mất, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, Lâm Dương vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước.

Nơi có thể cho anh tá túc, ở cách đó không xa, một cánh cửa nhỏ xuất hiện ở đó, ngoài ra, không có bất kỳ thứ gì rõ ràng nữa, nếu không phải Lâm Dương nhìn thấy cánh cửa đó, còn tưởng bên trong không có nhà.

Nghĩ vậy, Lâm Dương mang theo một tâm trạng kinh ngạc, đi về phía trước.

Rất nhanh, anh đã đến trước cánh cửa đó, nhìn dáng vẻ của nó, Lâm Dương có lý do để nghi ngờ, người đàn ông trước đó, có phải đã lừa mình không.

Lâm Dương suy nghĩ về chuyện này, và cảm thấy có một khả năng nhất định.

Trên tay nắm cửa, Lâm Dương nhìn thấy rất nhiều chất dính nhớp giống như dầu mỡ, bao quanh tay nắm cửa, nếu có ai muốn mở cửa từ bên ngoài, tất nhiên sẽ tiếp xúc với những chất này.

Bình thường, một ngôi nhà có người ở, sao lại xuất hiện thứ này?

Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, lúc này dùng ánh mắt không hiểu nhìn cánh cửa trước mặt.

Bản thân cánh cửa này cũng khá kỳ lạ, cả cánh cửa đều được gắn vào trong tường, bên ngoài cánh cửa, không thấy bất kỳ thứ gì giống như trang trí, cảm giác như một cửa sổ hơi lớn hơn một chút.

Lâm Dương nghĩ thầm, ánh mắt cũng trở nên có chút vi diệu.

Sau một lúc, Lâm Dương mới thấy nơi này có dấu vết sinh tồn của con người, đó là trên mặt đất, có một con đường nhỏ.

Cỏ dại trên mặt đất mọc lung tung, nhưng trong đó, có một vết tích bị đè nén, nếu có người quanh năm suốt tháng đi qua đây, có thể tạo thành vết tích như vậy.

Lẽ nào, sau cánh cửa trước mặt, thật sự có người sao?

Lâm Dương cũng càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, rồi tìm một vị trí trông có vẻ an toàn hơn trên cửa, bắt đầu gõ.

Theo ngón tay Lâm Dương hạ xuống, âm thanh trầm đục cũng từ trong đó truyền ra, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, sau cánh cửa này, không phải là loại cửa gỗ mỏng, loại cửa có cấu tạo này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Đã là thời đại nào rồi, còn có người dùng loại cửa này sao?

Lâm Dương cảm thấy không ổn, ánh mắt cũng trở nên có chút kỳ lạ.

Nhưng lúc này, một vài tiếng động từ trong cửa truyền ra, cũng khiến Lâm Dương trở nên có chút căng thẳng.

Từ tiếng động này có thể phán đoán ra một chuyện, trong căn nhà này, có người tồn tại, lúc này vì tiếng gõ cửa, đang đưa ra hồi âm.

Ý thức được điểm này, đối với việc có thể tá túc ở đây, Lâm Dương cũng yên tâm hơn một chút, người đàn ông trước đó, chắc không tùy tiện lừa mình đâu.

"Đến đây đến đây." Rất nhanh, từ trong cửa truyền ra một giọng nói có chút khàn khàn, nghe mà Lâm Dương cũng có chút kỳ lạ.

Giọng nói khàn khàn, giống như đã lâu không uống nước vậy, nhưng thị trấn này, cũng không giống như một thị trấn thiếu nước, bên ngoài còn có một con sông nhỏ đang chảy mà?

Nếu Lâm Dương không đoán sai, người nói chuyện bên trong, chắc là bị bệnh, liên quan đến cổ họng, cho nên mới ảnh hưởng đến giọng nói.

Cùng với tiếng then cửa được tháo ra, cánh cửa lớn trước mặt Lâm Dương được mở ra, anh cũng nhìn thấy người phát ra giọng nói khàn khàn bên trong, ngoại hình của đối phương có một thoáng khiến anh bất ngờ.

Chương 1074

Là một người phụ nữ, vốn dĩ Lâm Dương tưởng, người bên trong nên là một người đàn ông mới đúng, dù sao giọng nói cũng đã biến thành như vậy, không giống như những người phụ nữ biết chăm sóc cơ thể có thể làm được.

Tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng cái đầu đang cúi xuống của Lâm Dương cũng cảm thấy có chút không ổn.

Là một người phụ nữ, vậy thì nếu anh muốn tá túc ở đây, chẳng phải phiền phức sao, dù sao nam nữ khác biệt, dù chỉ nhìn sơ qua, người phụ nữ này khoảng hai mươi mấy tuổi, hoàn toàn không thích hợp để Lâm Dương tá túc ở đây.

"Không phải người trong thị trấn này phải không?

Tìm tôi làm gì?" Nhìn khuôn mặt có chút kinh ngạc của Lâm Dương, trong mắt người phụ nữ mở cửa cũng lóe lên một tia kinh ngạc, rồi hiểu ra, ánh mắt trở nên có chút vi diệu.

"Người trong thị trấn này dường như có chút bài ngoại, tôi nghe nói ở đây có thể tá túc, xem thử…" Nghĩ rồi, Lâm Dương nói ra mục đích của mình cho đối phương, tuy khả năng không lớn, nhưng biết đâu đối phương đồng ý thì sao?

Nhưng sự phát triển của sự việc, cũng giống như Lâm Dương tưởng tượng, người phụ nữ từ chối yêu cầu tá túc của anh, chắc cũng nhận thức được rủi ro khi để một người đàn ông xa lạ vào nhà.

Bị người phụ nữ từ chối, trên mặt Lâm Dương lóe lên một tia biểu cảm khổ sở, nhưng cũng biết, đây là chuyện không có cách nào khác.

“Làm phiền rồi, tôi đi nơi khác tìm vậy.” Nói đến đây, Lâm Dương cũng tạm biệt người phụ nữ trước mặt, quay người định rời đi.

Sau đó, nghe thấy tiếng gọi của người phụ nữ phía sau, Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ quay người nhìn về phía đó.

“Đợi ở đây.” Nói xong, người phụ nữ bước vào phòng, để lại Lâm Dương một mình bên ngoài.

Ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên có chút kỳ lạ, nếu đối phương không định cho anh ở lại đây, tại sao lại bảo anh đợi một lát?

Sau khi đợi một lúc, người phụ nữ bên trong lại ra, lần này, trong lòng cô ta ôm một bộ chăn nệm, trông có vẻ vừa mới chuyên môn đi lấy, rồi, đưa chăn nệm cho Lâm Dương.

Sau khi nhận chăn nệm từ tay người phụ nữ, biểu cảm kinh ngạc cũng xuất hiện trên mặt Lâm Dương, đối với hành động đột ngột này của đối phương, anh cũng cảm thấy chấn động.

Sau đó, Lâm Dương mới hiểu ra ý của người phụ nữ trước mặt, cô muốn để anh ở tầng hầm, ở phía trước không xa, có một tầng hầm của nhà cô, tuy không thể để Lâm Dương ở trong nhà, nhưng để anh ở tầng hầm thì có thể.

Nghe lời của đối phương, Lâm Dương cũng lập tức đồng ý yêu cầu này, dù sao ở một thị trấn hoàn toàn không tìm được chỗ ở, có thể có một tầng hầm để ở, cũng không tệ.

Lâm Dương nghĩ thầm, ánh mắt cũng có chút vi diệu.

Người phụ nữ này, không giống với những người dân khác, ít nhất không bài ngoại như vậy, phải biết, trước khi gặp cô, Lâm Dương nói chuyện với những người dân khác, chỉ có người đàn ông mà anh tìm thấy giữa đường nói chuyện với anh, những người dân khác, khi thấy Lâm Dương ngay từ cái nhìn đầu tiên, đã cho anh ăn

một cái đóng cửa sầm, hoàn toàn không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Nghĩ vậy, Lâm Dương theo sau người phụ nữ này, hướng về phía trước dần dần đi đến.

Khoảng mấy phút đường, hai người đến trước một cầu thang kéo dài xuống dưới, ở dưới cầu thang, có một cánh cửa đã đóng lại, đó là tầng hầm mà người phụ nữ đã nói.

Ném chìa khóa về phía Lâm Dương, rồi người phụ nữ rời đi, lúc này, Lâm Dương cũng bất đắc dĩ lộ ra một nụ cười khổ.

Xem ra đối phương không tin tưởng mình lắm, nhưng cũng quả thực là một người tốt, có thể cho mình một nơi ở tạm.

Bộ chăn nệm được nhét vào lòng Lâm Dương, sờ vào khá thoải mái, chỉ mới đi mấy phút đường, anh đã cảm thấy ngực có chút ấm áp, nguyên nhân tự nhiên có liên quan đến bộ chăn nệm này.

Lâm Dương đi đến trước cửa tầng hầm, rồi đột nhiên nhíu mày, dù cửa đang đóng, anh cũng có thể ngửi rõ, mùi xuyên qua khe cửa, vô cùng khó ngửi, dường như đã lâu không được sử dụng.

Cắm chìa khóa vào lỗ khóa, Lâm Dương xoay chìa khóa, phát hiện bên trong dường như đã bị rỉ sét, không dễ dàng xoay được, chìa khóa giống như bị thứ gì đó kẹt lại, phải dùng sức lớn mới có khả năng xoay được.

Nhìn tình hình như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó xử, đây không phải là nhà của anh, nếu không cẩn thận xoay chìa khóa làm gãy nó, vậy thì phiền phức rồi.

Lâm Dương cảm thấy có chút khổ não, rồi quay đầu nhìn về phía sau.

Kết quả phát hiện, bóng dáng của người phụ nữ đã biến mất, chắc là đã quay về phòng của mình.

Có nên quay lại đó hỏi không?

Lâm Dương nghĩ vậy, dù sao đây cũng là nhà của người khác, không nên tự ý quyết định.

Nhưng khi Lâm Dương chuẩn bị đi, cũng cảm nhận được cảm giác của bộ chăn nệm trong lòng, cảm giác nặng trĩu truyền đến, khiến anh đi cũng không tiện, nếu muốn quay lại, có lẽ cũng sẽ ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của người phụ nữ đó, cũng không được hay cho lắm.

Nghĩ vậy, Lâm Dương nhìn về phía cánh cửa lớn trước mặt, nếu không tiện quay lại, chỉ có thể tự mình xem xét.

Tuy trong tay có chìa khóa, nhưng để tránh chìa khóa bị gãy, lúc này Lâm Dương cũng rút chìa khóa ra, rồi quan sát cánh cửa trước mặt, có lẽ có thể dùng ngoại lực để mở nó cũng không chừng.

Cẩn thận nhìn một lúc kiểu dáng ổ khóa trên cửa, Lâm Dương cũng đại khái có thể phán đoán ra, cánh cửa này, có thể dùng cách khác để phá giải, không nhất định phải dùng chìa khóa.

Sau khi Lâm Dương tìm kiếm khắp nơi, cũng nhìn thấy một dụng cụ có thể sử dụng ở bên cạnh.

Trông giống như phần cuối của một loại thực vật nào đó, lúc này bề mặt được bao phủ bởi một lớp bùn đen, đã đông cứng lại, Lâm Dương cầm lên xem, xác định độ cứng của thứ này đủ, liền bắt đầu thao tác.

Dùng cây gậy nhỏ này, Lâm Dương cũng dò dẫm cấu trúc cơ khí bên trong ổ khóa, rồi sau khi thao tác tỉ mỉ, cũng thành công bật được vị trí quan trọng bên trong, rồi, thành công giải khóa.

Cùng với tiếng "cạch" một tiếng, cửa tầng hầm bị Lâm Dương mở ra, từ bên trong cũng bắt đầu có một luồng mùi mốc, tràn ngập

mũi Lâm Dương, trong nháy mắt xông ra từ tầng hầm.

Mùi mốc, khiến Lâm Dương không ngừng ho khan, một lúc lâu sau, mới dùng ánh mắt khác lạ, nhìn về phía tầng hầm này.

Mùi mốc như vậy, đủ để chứng minh tầng hầm này đã lâu không được mở ra, bên trong có thể ở được không?

Lâm Dương mang theo ánh mắt dò xét, đánh giá căn phòng trước mặt.

Ở góc của tầng hầm, có thể nhìn thấy một số thứ giống như rêu xanh, chắc đó là nguồn gốc của mùi mốc.

Sắc mặt Lâm Dương có chút khó coi, tối nay, anh chắc chỉ có thể ở nơi này, nghĩ đến việc phải ngủ trên mặt đất có những thứ thực vật giống rêu xanh này sinh sống, Lâm Dương cảm thấy vô cùng tồi tệ, tâm trạng cũng không tốt chút nào.

Cẩn thận nhìn một lúc, Lâm Dương mới bất đắc dĩ thở dài, đã không còn nơi nào để lựa chọn rồi, dù hoàn cảnh ở đây có tồi tệ đến đâu, anh cũng chỉ có thể ở lại đây.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dọn dẹp một nơi tương đối sạch sẽ trên mặt đất, trải chăn nệm lên, tạo ra một vị trí có thể dùng để nghỉ ngơi.

Tuy ở đây mọc một số rêu xanh, nhưng mặt đất không có nước, Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng bắt đầu nghỉ ngơi ở nơi này.

Chương 1075

Hoàn cảnh của tầng hầm có chút tồi tệ, dù có chăn nệm làm đệm lót, nhưng Lâm Dương vẫn không thể ngủ được, ước chừng đã nửa đêm, Lâm Dương vẫn nằm trên mặt đất, cảm thấy cơ thể cũng có chút đau nhức, lúc này liền ngồi dậy.

Khi bò dậy từ mặt đất cứng rắn, Lâm Dương mới phát hiện, không biết từ lúc nào, dưới chồng chăn bông đã xuất hiện một vài vũng nước, khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng động tác của Lâm Dương cũng không hề chậm lại, hắn lập tức thu dọn những chiếc chăn trên mặt đất.

Dù sao những chiếc chăn này là do một người tốt bụng đưa cho, nếu làm bẩn, Lâm Dương cũng sẽ cảm thấy áy náy.

Sau khi nhấc những chiếc chăn lên, Lâm Dương có thể thấy lớp dưới cùng đã bị ướt sũng.

Sờ thử một cái, sắc mặt hắn có chút khó coi.

Đồ người ta cho mượn mà bây giờ lại thành ra thế này, e rằng trong thời gian ngắn không thể nào khôi phục lại được, chỉ có thể trả lại như vậy, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy hơi khó xử.

Nhưng tất cả đều đã ướt, Lâm Dương cũng không còn cách nào khác.

Lúc này, hắn chỉ có thể oán thán vài câu rồi thu dọn chăn, gấp lại thành một khối, đặt lên một chiếc bàn bên cạnh.

Sau đó, với ánh mắt phức tạp, hắn nhìn vũng nước trên mặt đất, trong lòng có chút nghi hoặc, tại sao trong căn hầm này lại xuất hiện

những vũng nước này?

Trước đó lúc Lâm Dương đi xuống, hắn có thể thấy rõ ràng trong hầm không có bất kỳ giọt nước nào, nhưng mới qua khoảng hai tiếng đồng hồ, Lâm Dương đã phát hiện trên mặt đất của căn hầm có một lớp nước mỏng, dày khoảng một centimet, cho hắn một cảm giác kỳ lạ.

Nước lan ra mọi ngóc ngách trên sàn hầm, với thị lực của Lâm Dương cũng không thể nhìn ra được những dòng nước này rốt cuộc chảy vào từ đâu.

Nếu Lâm Dương không nhìn lầm, thì lúc này những dòng nước bên dưới dường như đang dần dâng lên?

Lâm Dương đưa ra phán đoán như vậy, miệng hơi há ra, có vẻ kinh ngạc, dù sao đây cũng là một hiện tượng bất thường.

Bây giờ Lâm Dương đã biết tại sao trong căn hầm này lại có những thứ giống như rêu xanh, hẳn là có liên quan đến những vũng nước không biết vì nguyên nhân gì mà xuất hiện này.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương nhìn về phía cửa lớn.

Nếu nước trong căn hầm này đang từ từ dâng lên, vậy thì nguồn nước chắc chắn là từ bên ngoài.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đi đến trước cửa lớn của căn hầm, chuẩn bị đẩy cửa ra.

Ai ngờ, cánh cửa vốn không khóa, lúc này lại không thể đẩy ra được.

Sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi, bên ngoài cánh cửa có thứ gì đó đang chặn lại, khiến hắn không thể đẩy cửa.

Chẳng lẽ, những dòng nước này xuất hiện ở đây không phải là

ngẫu nhiên sao?

Lâm Dương ngạc nhiên nghĩ, đồng thời cũng bắt đầu suy tư, sau khi vào trấn này, ta có đắc tội với ai không, nếu không tại sao lại gặp phải chuyện này?

Hiện tại trong lòng Lâm Dương đã có một phán đoán, e là có người cố ý hãm hại mình, cho nên mới xuất hiện tình huống này.

Hắn bị khóa trong hầm, mà nước trong hầm, chỉ sau một lúc đã từ độ dày một centimet dâng lên ngập đến ngón chân của Lâm Dương.

Tuy vẫn còn một khoảng cách xa mới gây ra uy hiếp, nhưng chỉ cần cánh cửa này cứ bị chặn lại khiến Lâm Dương không thể ra ngoài, và nước vẫn tiếp tục dâng lên, thì việc nó gây ra uy hiếp cũng là điều có thể đoán trước.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên lạnh lùng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương lập tức hành động, hắn dùng sức húc vào cánh cửa bên cạnh, cố gắng phá vỡ nó.

Nhưng sau khi liên tục thực hiện động tác này một lúc, Lâm Dương phát hiện, cánh cửa hầm này tuy trông chỉ lớn hơn người không bao nhiêu, nhưng lại vô cùng chắc chắn, căn bản không có cách nào húc văng nó ra được.

Hắn cũng đã thử chìa khóa, không phải ổ khóa trên cửa đã nhốt hắn ở đây.

Cảm giác này giống như có người đã đặt một vật nặng ở bên ngoài, dùng nó để ngăn cửa bị mở ra.

Cánh cửa không thể mở, cùng với mực nước đang không ngừng dâng lên, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó giải quyết.

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ, dòng nước đã dâng đến vị trí

bắp chân của hắn.

Lúc này, Lâm Dương vẫn không thể phát hiện ra nguồn nước chảy từ đâu, dù sao tốc độ dòng chảy không nhanh, tốc độ dâng lên cũng không nhanh, không đến mức khiến Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương đột nhiên ngồi xổm xuống, đặt tay vào dòng nước đang ngập đến gần bắp chân, sau đó cảm nhận dòng chảy của nước.

Giữ cho bản thân không di chuyển, thì hướng chảy của nước cũng có thể cho Lâm Dương biết một vài thông tin.

Từ hướng góc tường bên cạnh, Lâm Dương có thể cảm nhận được một lực đẩy từ dòng nước truyền đến từ phía đó.

Tuy không lớn, nhưng lại vô cùng ổn định, liên tục có dòng nước từ nơi đó từ từ truyền đến, xem ra là từ chỗ đó đang rót nước vào trong phòng này.

Lâm Dương đi đến góc đó, sau đó nhìn xuống dưới góc tường, quả nhiên, ở nơi này, hắn nhìn thấy một lỗ hổng bị phá ra.

Phía sau lỗ hổng, e rằng là một loại ống nước nào đó.

Đặt tay trước lỗ hổng, một cảm giác xung kích rõ ràng cũng truyền đến từ nơi này.

Cảm nhận được cảm giác trên lòng bàn tay, trên mặt Lâm Dương cũng hiện lên một nụ cười, rõ ràng, những dòng nước này truyền đến từ đây, chỉ cần có cách bịt chỗ này lại là được.

Lâm Dương bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó có thể dùng làm vật cản.

Ánh mắt đảo một vòng trong phòng, rồi nhìn về phía chồng chăn trên bàn.

Chồng chăn vừa bị Lâm Dương gấp lại chính là thứ duy nhất hắn có thể tìm thấy phù hợp.

Dù sao muốn bịt cái lỗ đó, thứ cần dùng không thể quá cứng, mà phải có độ mềm dẻo nhất định, chăn bông vừa hay phù hợp với điều kiện này.

Mặc dù có thể hơi có lỗi với người phụ nữ kia, nhưng lúc này vì sự an toàn của bản thân, Lâm Dương cũng nhanh chóng hành động.

Chương 1076

Hắn lấy chăn bông, sau đó nhét về phía lỗ hổng bên dưới, xuyên qua lỗ hổng ra bên ngoài.

Sau một hồi nỗ lực, Lâm Dương cũng đã thành công bịt được cái lỗ đó.

Chăn bông được nhét vào trong lỗ, tuy vẫn có một ít dòng nước có thể xuyên qua chăn chảy vào chỗ Lâm Dương, nhưng phán đoán từ tốc độ này thì không có gì đáng lo, cứ để nó chảy đến sáng cũng không có vấn đề gì.

Sau khi chặn được dòng nước, Lâm Dương bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để rời khỏi nơi này.

Trở ngại chính giam giữ Lâm Dương là ở phía sau cánh cửa, có thứ gì đó đang chặn ở đó.

Nếu Lâm Dương muốn rời đi, vậy thì phải tìm một lối ra khác, cánh cửa này không thể ra được nữa rồi.

Trong tay Lâm Dương không có bất kỳ vật sắc nhọn nào, tường bên cạnh cũng không phải làm bằng gỗ, mà là gạch đá.

Bức tường kiên cố này cũng không phải là thứ Lâm Dương có thể phá được.

Như vậy, lựa chọn còn lại cho Lâm Dương không nhiều, hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, nếu xung quanh đều không thể rời đi, chỉ có thể nghiên cứu trần nhà.

Mặc dù đây là một căn hầm, nhưng trần của căn hầm này không phải nối liền trực tiếp với mặt đất, mà là những phiến đá riêng lẻ.

Trước đó khi Lâm Dương vào đây đã quan sát qua, cho nên Lâm

Dương muốn rời khỏi nơi này cũng không phải là chuyện viển vông.

Chiếc bàn bên cạnh vì chăn bông đã được lấy đi nên lúc này đã trống, vừa hay có thể để Lâm Dương đứng lên trên.

Lâm Dương trèo lên bàn, sau đó thử độ cứng của chiếc bàn.

Sau khi xác định có thể an toàn đứng ở đây, hắn cũng thở phào một hơi, rồi đưa tay sờ lên trần nhà phía trên.

Chiều cao của Lâm Dương cộng thêm chiều cao của chiếc bàn dưới chân vừa hay có thể để tay hắn chạm đến trần nhà.

Đưa tay sờ lên những khối đá này, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng những đường vân thô ráp và sự cứng rắn của chúng.

Hắn dùng sức ấn xuống, phát hiện không thể dễ dàng ấn những khối đá này xuống được, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Xem ra, những khối đá này không dễ giải quyết như Lâm Dương tưởng tượng.

Nhưng so với bức tường bên cạnh, đây vẫn là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Tay Lâm Dương không ngừng di chuyển trên những khối đá của trần nhà, đồng thời cũng đang tìm kiếm.

Sau một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng chạm vào một nơi có thể ấn được.

Có lẽ là do trong phòng thỉnh thoảng trở nên ẩm ướt sinh ra hơi nước, lúc này khối gạch đá mà tay Lâm Dương đang ấn vào có chút lỏng lẻo.

Lâm Dương sờ lên, có thể cảm giác được, trong khe hở của khối gạch đá này có một ít thứ giống như rêu mọc ra, đây chính là nguyên nhân khiến khối đá này lỏng lẻo.

Những đám rêu này không biết vì sao chỉ mọc ở một khu vực nhỏ, cho Lâm Dương một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Đồng thời, Lâm Dương cũng không màng đến những chất lỏng dính nhớp đó, đưa ngón tay vào mép khối đá đã có chút lỏng lẻo.

Sau khi ngón tay dò dẫm một lúc, Lâm Dương cũng đã thành công làm cho khối đá lỏng lẻo hơn.

Bây giờ Lâm Dương có một cảm giác, chỉ cần tăng thêm lực, có lẽ có thể lấy được thứ đó xuống.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương tiếp tục lặp lại động tác trước đó, ngón tay đào bới trong khe hở của khối đá.

Một lúc sau, hắn cũng đã thành công đào khối đá ra.

Phần dưới của khối đá và chất dính kết dính với các khối đá xung quanh đã bị Lâm Dương giải quyết xong, lúc này khối đá chỉ cần Lâm Dương hơi dùng sức là có thể nhấc nó xuống.

Sau khi lấy khối đá xuống, Lâm Dương có thể nhìn thấy bên ngoài là một màu đen kịt.

Lúc này trời đã tối, bên ngoài cũng không nhìn thấy gì, không thấy ánh đèn hay thứ gì tương tự.

Lâm Dương cũng không quan tâm nhiều như vậy, tiếp tục nắm lấy những khối đá bên cạnh, muốn lấy những khối đá này ra.

Khi sờ lên phía trên, một cảm giác lạnh buốt truyền vào tay Lâm Dương, khiến hắn kinh hãi.

Lúc này, hắn mới ý thức được thứ mang lại cảm giác lạnh buốt bên cạnh ngón tay mình là gì, đó là dòng nước.

Dòng nước mát lạnh lúc này đang chảy ra từ lỗ hổng trên trần nhà mà Lâm Dương vừa mở ra.

Bị dòng nước lạnh chảy lên tóc, sự tỉnh táo mà cái lạnh mang lại khiến Lâm Dương ý thức rõ ràng một điều, sắc mặt hắn cũng vô cùng khó coi.

Bây giờ Lâm Dương cũng đã ý thức được, căn phòng của mình bị ngập nước không phải do có người nhắm vào, mà bởi vì căn hầm nơi mình ở, lúc này đã hoàn toàn bị nước bao vây, cái lỗ thủng kia chỉ tình cờ cung cấp cho những dòng nước này một con đường để đi vào mà thôi.

Chuyện gì thế này?

Sắc mặt Lâm Dương vô cùng tồi tệ, đồng thời cũng đang suy nghĩ.

Chẳng lẽ trời mưa lớn sao?

Cũng có khả năng, dù sao đây cũng chỉ là một thị trấn nhỏ mà thôi, nếu trời mưa, với hệ thống thoát nước của trấn này, quả thực có thể sẽ xảy ra vấn đề như vậy.

Căn hầm này ở dưới mặt đất, cho nên bị nước mưa nhấn chìm cũng là điều có thể.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài, cũng có thể nghe thấy tiếng mưa xối xả.

Bởi vì mưa quá dày đặc, cho nên trước đó đã bị Lâm Dương bỏ qua.

Sau khi hiểu ra là do trời mưa mới dẫn đến tình cảnh khó khăn này, tâm trạng của Lâm Dương cũng có vẻ hơi bất lực.

Chương 1077

Dù sao thì trước đó hắn cứ như đang đấu trí đấu dũng với không khí vậy.

Nhưng nơi hắn ở đều đã bị ngập, những việc Lâm Dương có thể làm cũng vô cùng hạn chế.

Vốn dĩ Lâm Dương phá khối gạch này ra là để chuẩn bị rời khỏi đây, nhưng sau khi phát hiện bên ngoài là do trời mưa gây ra tình huống này, Lâm Dương cũng không do dự, lập tức đặt khối gạch vừa khó khăn lắm mới lấy xuống trở lại.

Cái lỗ hổng này không những không thể giúp Lâm Dương thoát khỏi căn hầm, ngược lại còn khiến nước mưa bên ngoài có đường vào.

Lâm Dương tự nhiên sẽ không để chuyện này xảy ra, vội vàng đặt khối đá trở lại.

Nhưng khi đặt lại, Lâm Dương cũng gặp phải một vấn đề khó khăn.

Chất kết dính cố định khối đá trên đó đã bị Lâm Dương làm mất đi, lúc này khối đá không thể khớp chặt vào lỗ hổng phía trên.

Bởi vì chất kết dính giữa các khối đất đã biến mất, cho dù Lâm Dương đặt khối đá trở lại theo đường cũ, cũng không thể làm cho nó dính liền với các khối đá xung quanh.

Nhìn trần nhà xuất hiện vết nứt, sắc mặt Lâm Dương có chút khó coi.

Khối đá không thể tự nhiên kết dính với xung quanh, nếu Lâm Dương muốn cố định khối đá này ở trên, vậy thì phải dùng cánh tay

của mình để chống nó.

Một lúc thì không có vấn đề gì, nhưng trận mưa lớn bên ngoài xem ra không có dấu hiệu dừng lại, cho nên Lâm Dương cũng không cho rằng mình có thể chống đỡ được.

Bất đắc dĩ, cái lỗ do Lâm Dương mở ra, hắn không thể bịt lại, bởi vì không làm được.

Những hạt bùn cát nhỏ bên cạnh khối đá đều đã bị Lâm Dương làm sạch, cho dù còn lại một phần, cũng không thể cố định khối đá này với những thứ xung quanh.

Lâm Dương chỉ có thể di chuyển khối đá ra, sau đó nhìn dòng nước từ trên đó dần dần chảy xuống, tâm trạng cũng ngày càng tồi tệ.

Mặc dù biết cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ nhanh chóng bị những dòng nước không ngừng tăng lên này nhấn chìm, nhưng lúc này Lâm Dương cũng đã hết cách.

Điều duy nhất có thể cầu mong là người đã cho hắn mượn căn hầm này ở có thể nhanh chóng quay lại, nhận ra trong căn hầm này có một người đang sống, nếu không, có lẽ Lâm Dương sẽ bị nước mưa nhấn chìm.

Tâm trạng của Lâm Dương không tốt, bởi vì vị trí hắn đang ở gặp đủ loại bất lợi, đồng thời cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể ký thác hy vọng vào người khác, cảm giác này, Lâm Dương không thích.

Có lẽ lời cầu nguyện của Lâm Dương đã có tác dụng.

Chỉ chờ đợi trong căn hầm này một lúc, khi nước mưa đã ngập đến eo của Lâm Dương, cuối cùng hắn cũng đợi được một người đến mở cửa cho mình.

Nghe tiếng cửa đang dần được mở ra, tâm trạng của Lâm Dương

cũng vô cùng kích động, bởi vì có người đến cứu hắn rồi.

Chờ một lúc, cửa cuối cùng cũng được mở ra.

Cùng với cánh cửa được mở, từ bên ngoài cũng có một dòng nước xiết xông vào.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Dương cũng biết, vật cản mà hắn cảm nhận được ở cửa trước đó chính là những dòng nước này, chúng dồn nén ở bên ngoài khiến Lâm Dương không thể dễ dàng đẩy cửa ra.

Chỉ là lúc đó Lâm Dương không nghĩ nhiều như vậy, cứ ngỡ là có người cố ý hãm hại mình, bây giờ xem ra, là hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Đứng trên bàn, Lâm Dương sẽ không bị dòng nước từ bên ngoài xông vào va phải, đồng thời cũng có thể nhìn thấy người đã kéo cửa ra, là một người đàn ông.

Vẻ ngoài của người đàn ông này, theo Lâm Dương thấy, có chút quen mắt.

Sau khi nhìn kỹ một lúc, Lâm Dương cũng nhớ ra, người đàn ông này chính là người đã chỉ đường cho hắn trước đó, lúc này lại chạy đến đây mở cửa cho hắn.

Thấy đối phương đến mở cửa, Lâm Dương cũng yên tâm.

Điều này chứng minh một việc, cho dù dân làng ở đây vô cùng bài ngoại, nhưng cũng không đến mức coi thường mạng người.

Việc chạy đến đây cứu Lâm Dương khiến hắn cảm thấy vô cùng cảm động. "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau ra đây!" Thấy Lâm Dương đứng trên bàn không nhúc nhích, người đàn ông đứng ngoài cửa cũng cảm thấy có chút sốt ruột, vội vàng hét về phía Lâm Dương.

Nghe thấy giọng của đối phương, Lâm Dương cũng hoàn hồn, vội

vàng từ trên bàn đi xuống, sau đó đi trên mặt đất, bất chấp dòng nước có thể ngập đến ngực, hắn dần dần tiến về phía trước.

Chen qua dòng nước, Lâm Dương ra đến bên ngoài, sau đó bị người đàn ông đã chuẩn bị sẵn tóm lấy cánh tay, kéo ra ngoài.

Sau khi bị người đàn ông kéo ra ngoài, Lâm Dương cũng bị cảnh tượng bên ngoài dọa cho một phen.

Sau khi đi ra khỏi bậc thang gần như đã bị nước nhấn chìm, Lâm Dương có thể nhìn thấy những cảnh tượng phía sau, trên mặt đất của cả thị trấn, đều có dòng nước đang không ngừng chảy.

Thoáng nhìn đầu tiên, Lâm Dương thậm chí còn tưởng mình đã đến nhầm chỗ, cả thị trấn đều bị nước nhấn chìm. "Đừng ngây ra đó nữa, đi theo ta!" Thấy Lâm Dương bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, người đàn ông bên cạnh cũng vội vàng thúc giục hắn, sau đó nắm lấy một tay Lâm Dương, đi về phía con đường phía trước.

Lúc này, đi theo sau người đàn ông, Lâm Dương mới phát hiện, trên con đường đầy nước mưa này, có một con đường có thể cho người đi qua.

Trên mặt đất có mấy cây cọc gỗ, vô cùng dày dặn, có thể để Lâm Dương dẫm lên mà không có dấu hiệu lỏng lẻo.

Lúc này, Lâm Dương đi theo người đàn ông trên những cây cọc gỗ này.

Bởi vì cọc gỗ rất lớn, cho nên Lâm Dương dẫm lên cũng không có cảm giác chao đảo.

Thấy thị trấn này có biện pháp phòng bị như vậy, thực ra trong lòng Lâm Dương vô cùng kinh ngạc.

Dù sao những cây cọc gỗ này chắc chắn không phải hôm nay mới tạm thời dựng lên, nói cách khác, người dân trong trấn đã sớm có

chuẩn bị, cũng không phải lần đầu tiên trải qua chuyện này.

Không thấy trên mặt người đàn ông dẫn đường phía trước, tuy có chút lo lắng, nhưng không hề có chút hoảng loạn nào, phán đoán hướng hành động nhanh chóng, trên mặt cũng không có chút gì, xem ra rõ ràng không phải lần đầu tiên tìm đường trong tình huống này. "Chuyện này thường thấy sao?" Nhìn người đàn ông bình tĩnh phía trước, Lâm Dương hỏi như vậy, trong lời nói cũng không che giấu sự tò mò.

Chương 1078

"Chuyện gì?" Người đàn ông bị Lâm Dương hỏi như vậy, nhất thời thậm chí không phản ứng kịp Lâm Dương đang nói gì, vô thức hỏi lại một câu.

Nhìn vẻ mặt không hiểu của người đàn ông, Lâm Dương cũng biết được câu trả lời.

Đối phương thậm chí còn không coi việc thị trấn bị nước nhấn chìm là một chuyện gì to tát, cho nên mới có nghi vấn như vậy. "Ý của tôi là, nơi này thường xuyên có mưa lớn như vậy sao?" Thấy đối phương không hiểu ý mình, Lâm Dương chỉ có thể giải thích. "Chắc khoảng một năm ba bốn lần đấy, người ngoài như cậu lần đầu thấy có lẽ sẽ sợ, nhưng chúng tôi đều quen rồi, mỗi năm vào thời điểm này đều sẽ có một lần như vậy." Người đàn ông cuối cùng cũng hiểu ý của Lâm Dương, sau đó giải đáp thắc mắc trong lòng hắn.

Đi theo người đàn ông trước mặt, Lâm Dương chạy về phía trước một đoạn, sau đó cùng đối phương đến một nơi cao hơn.

Ngôi nhà trước mặt Lâm Dương có mái hiên cao, đồng thời bên cạnh có cầu thang có thể đi lên.

Lúc này qua tầm nhìn của Lâm Dương có thể thấy, trên mái hiên dường như có một vài người đang đứng.

Những người đứng trên mái hiên nhìn thấy Lâm Dương và người đàn ông bên cạnh ở phía dưới, cũng lớn tiếng hô hoán, vẫy tay về phía hai người.

Sau khi thấy động tác của người phía trên, người đàn ông cũng chào một tiếng, sau đó bảo Lâm Dương đi về phía trước. "Anh không đi cùng tôi sao?" Sau khi thấy công trình kiến trúc ở đây, Lâm Dương

cũng đoán được, đây có lẽ là nơi người dân trong trấn dùng để tránh nước mưa.

Chỉ là nhìn bộ dạng của người đàn ông, dường như không định cùng mình đi lên, cho nên Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ. "Không, ta phải đi đón một người nữa, cậu lên trước đi, thôn trưởng sẽ tiếp đón cậu." Người đàn ông nói xong với Lâm Dương, liền tiến về phía trước, thân ảnh dần biến mất ở một góc rẽ không xa.

Thấy người đàn ông rời đi, Lâm Dương cũng chỉ có thể tiến lên cầu thang này.

Lúc này đường phố đã bị nước mưa nhấn chìm, toàn thân Lâm Dương đều bị ướt sũng.

Tuy người đàn ông kia trước đó có đưa cho Lâm Dương một chiếc áo mưa, nhưng dưới trận mưa lớn như vậy, áo mưa có tác dụng gì chứ?

Có lẽ trên cơ thể có một phần được bảo vệ, nhưng cảm giác lạnh lẽo lan khắp toàn thân cũng khiến Lâm Dương rùng mình một cái, sau đó tiến lên phía trên.

Lên đến mái hiên, Lâm Dương cũng thấy rất nhiều người, trong đó có mấy gương mặt Lâm Dương có chút ấn tượng, là mấy người dân làng trước đó đã cho Lâm Dương ăn bế môn canh.

Dường như họ cũng nhận ra Lâm Dương, lúc này nhìn Lâm Dương với ánh mắt khá vi diệu.

Những người tránh mưa ở đây đều là cư dân trong trấn.

Lúc này một nhóm người cũng vì sự xuất hiện của Lâm Dương mà bắt đầu thảo luận, âm thanh có thể để Lâm Dương nghe thấy, nhưng hắn lại không thể nghe rõ họ đang nói gì.

Cũng không biết là do tiếng mưa cản trở hay do phương ngữ,

khiến Lâm Dương chỉ có thể nghe thấy tiếng ồn ào bên tai.

Rất nhanh, một ông lão trông có vẻ lớn tuổi đi đến trước mặt Lâm Dương, dùng ánh mắt uy nghiêm nhìn hắn, nhất thời thậm chí khiến Lâm Dương cảm thấy mình đã làm sai điều gì đó.

Tại sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Vẻ mặt của lão giả vô cùng nghiêm túc, đứng trước mặt Lâm Dương, sau khi quan sát kỹ lưỡng, cũng bắt đầu nói. "Nghe nói hôm nay có người ngoài đến." Giọng nói của lão giả ngược lại không già nua như vẻ ngoài, nếu bịt mắt Lâm Dương lại, nói giọng nói này là của một người đàn ông trung niên ba mươi tuổi, Lâm Dương cũng sẽ tin. "Vâng, cháu định ở tạm đây mấy ngày, không biết ngài là?" Lão giả tuổi tác lớn như vậy, không khỏi khiến Lâm Dương phải dùng kính ngữ.

Nghe Lâm Dương nói vậy, lão giả cũng cười ha ha một tiếng, nói rõ thân phận của mình, Lâm Dương cũng biết, lão giả này là thôn trưởng.

Trước đó ở dưới, người đàn ông kia có nói với Lâm Dương, lên trên sẽ có thôn trưởng tiếp đón.

Lâm Dương cứ tưởng phải đợi một lúc, không ngờ, thôn trưởng lại đến trước mặt hắn nhanh như vậy. "Không biết thôn trưởng đặc biệt tìm tôi có chuyện gì không?" Lúc này tại nơi trú mưa trên mái hiên, tuy những người dân làng này đều có kinh nghiệm, nhưng bên cạnh vẫn có một số người vì tụ tập đông người mà xuất hiện xôn xao.

Vị thôn trưởng này không thèm để ý đến những xôn xao đó, mà đến trước mặt hắn, thế nào cũng không giống đơn thuần là chào hỏi. "Không biết Lâm tiên sinh định ở lại trong làng bao lâu nhỉ?" Thôn trưởng cười ha hả nhìn Lâm Dương, nhưng từ biểu cảm của đối phương, Lâm Dương không cảm nhận được chút thiện ý nào, giống

như hy vọng Lâm Dương nhanh chóng rời khỏi đây vậy. "Chẳng lẽ thôn trưởng không chào đón tôi sao?" Nghe ý tứ ẩn giấu trong lời nói của đối phương, Lâm Dương cũng biến sắc, sắc mặt khó coi hỏi. "Gần đây trong làng có chút bất tiện, hy vọng Lâm tiên sinh có thể rời đi vào ngày mai.

Đương nhiên, chi phí đi lại tôi có thể bổ sung cho Lâm tiên sinh." Lời nói của thôn trưởng kiên định không chút thay đổi, giống như thế nào cũng hy vọng Lâm Dương có thể nhanh chóng rời khỏi ngôi làng này.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhận ra, phát hiện có gì đó không ổn.

Không chỉ vị thôn trưởng này, mà cả những người dân làng trước đó cũng đều dùng thái độ bài ngoại đối xử với Lâm Dương, rõ ràng là có bí mật, không muốn để Lâm Dương biết, lúc này hắn đã nhận ra một điều.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhớ lại mục đích của mình, cũng biết không thể cứ thế rời đi.

Dù sao theo Lâm Dương thấy, bí mật mà họ đang che giấu có thể chính là chân tướng sự việc mà hắn cần tìm hiểu.

Lời nói tuy là vậy, nhưng nhìn vị thôn trưởng trước mặt đã đến tận nơi, còn những người dân làng phía sau, lúc này cũng thỉnh thoảng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía này, Lâm Dương cũng biết, dường như mình không có quyền từ chối.

Dù sao lúc này thân phận của Lâm Dương là một người ngoài, đối phương đã thể hiện thái độ như vậy, cho dù Lâm Dương có làm gì cũng không thể mặt dày mày dạn ở lại đây.

Nếu họ không định cho Lâm Dương ở lại, thì hắn có cách nào chứ?

Nơi đất khách quê người, làm gì cũng cần sự giúp đỡ của những người này.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng mang trên mặt một nụ cười khó coi, nhìn thôn trưởng trước mặt gật đầu đồng ý. "Vâng, tôi sẽ ở đây một đêm, trưa mai tôi sẽ rời đi." Vẻ mặt Lâm Dương tỏ ra vô cùng chân thành, thôn trưởng cũng như không nhìn ra sự bất mãn ẩn giấu của Lâm Dương.

Chương 1079

Lúc này, hai người đã đạt được một thỏa thuận hòa bình.

Cơn mưa lớn bên ngoài vẫn đang không ngừng rơi, Lâm Dương cũng tách khỏi thôn trưởng, đi sang một bên, trong mắt mang theo vẻ bất mãn rõ ràng, đồng thời cũng đang suy nghĩ, tiếp theo phải ở đâu đây?

Đây là một vấn đề nghiêm trọng.

Nếu Lâm Dương muốn tiếp tục ở lại ngôi làng này, chắc chắn cần một nơi có thể ở được.

Đây chỉ là một ngôi làng không lớn, Lâm Dương cũng không tìm được nơi nào có thể ẩn nấp, trừ phi có ai đó trong đây có thể thu nhận Lâm Dương.

Nghĩ như vậy, biểu cảm của Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu, bởi vì hắn đã nghĩ ra.

Người phụ nữ trước đó không phải đã thu nhận mình sao?

Tuy chỉ cho hắn một căn hầm để ở, nhưng thiện ý của đối phương, Lâm Dương cũng cảm nhận được.

Người phụ nữ đó, có chút không giống với những người dân làng khác, Lâm Dương đã ý thức được điều này.

Phải biết, trước đó, Lâm Dương đã tìm mấy người dân làng, đều không thể tìm được một nơi có thể ở trong này, cho đến khi gặp người phụ nữ đó, lúc này mới tìm được một nơi đặt chân.

Những người dân làng này và vị thôn trưởng kia đều có một bí mật, và vì để che giấu bí mật đó, họ không hy vọng những người ngoài như Lâm Dương xuất hiện ở nơi này.

Nếu Lâm Dương biết điều, nên nhanh chóng rời đi mới phải.

Dù sao Lâm Dương chỉ có một mình, đối mặt với cả một ngôi làng, hai bên không thể nào so sánh được.

Nếu Lâm Dương chỉ là một người đi du lịch bên ngoài, không mang theo mục đích đặc biệt đến nơi này, có lẽ thật sự sẽ vì không muốn rước phiền phức kỳ lạ mà ngày thứ hai rời đi.

Nhưng vì để đạt được mục đích của mình, Lâm Dương cũng chỉ có thể tìm cách ở lại.

Người phụ nữ đã thu nhận Lâm Dương, rõ ràng không quan tâm đến bí mật đó, hoặc là cũng là đối tượng bị bài ngoại không biết bí mật đó, hoặc là cảm thấy bí mật đó không cần thiết phải giữ kín.

Bất kể là nguyên nhân nào, đều cho thấy Lâm Dương đã có một điểm có thể đột phá.

Hôm nay người phụ nữ đó có thể cho Lâm Dương mượn căn hầm để ở, nếu Lâm Dương cầu xin, chưa chắc không thể có được một nơi ở trong làng.

Chỉ cần có nơi đặt chân, muốn tránh ánh mắt của những người dân làng này cũng không phải là vấn đề lớn.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng bắt đầu tìm kiếm người phụ nữ đó, rồi đột nhiên phát hiện, người phụ nữ đó không có trong đám người này.

Bên ngoài mưa lớn như vậy, người phụ nữ đó không lẽ đang ở trong nhà chứ?

Lâm Dương đưa mắt qua mái hiên, nhìn ra đường phố bên ngoài.

Không có biện pháp thoát nước hợp lý, gặp phải trận mưa lớn như vậy, lúc này đường phố trong làng đã hoàn toàn bị nước mưa nhấn

chìm.

Ngưỡng cửa trước nhà căn bản không thể ngăn nước mưa xâm nhập, bên trong e là đều đã bị nước mưa xuyên thấu.

Nếu người phụ nữ đó lúc này một mình ở trong nhà, sẽ có chút nguy hiểm.

Ngôi làng này nằm trong một vùng trũng, tuy bên ngoài có sông ngòi có thể dùng để thoát nước, nhưng trong trận mưa lớn như vậy, chút khả năng thoát nước của sông ngòi có lẽ cũng không có tác dụng.

Nếu nước mưa tiếp tục duy trì xu thế này, ở dưới sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Cũng vì ý thức được điều này, nên mọi người mới đến nơi tránh mưa này để lánh nạn.

Người đàn ông đã đưa Lâm Dương lên trước đó, lúc này cũng vẫn chưa về.

Người mà hắn nói đi đón, có phải là người phụ nữ đó không?

Lâm Dương nghĩ, cũng có khả năng.

Người đàn ông này cũng có chút khác biệt với những người dân làng bài ngoại.

Trước đó cũng là người đàn ông này đã giới thiệu Lâm Dương cho người phụ nữ đó, nếu không, lúc này Lâm Dương có lẽ đã phải ngủ ngoài đường lớn rồi.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Khoảng cách từ lúc Lâm Dương lên đây đã được một lúc rồi, lúc này quần áo ướt sũng trên người hắn đã có dấu hiệu muốn khô.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng có dư sức để lo lắng cho người khác.

Cũng vào lúc này, trong đám người dân làng bên cạnh, cũng xuất hiện hiện tượng hoảng loạn.

Một đám người hoảng loạn thành một đoàn, trông như đã gặp phải rắc rối.

Lâm Dương cũng vì tò mò, đi về phía đó mấy bước, sau đó nghe được nội dung cụ thể của cuộc thảo luận.

Người đàn ông đã đưa Lâm Dương lên trước đó, bây giờ đã gặp phải chút rắc rối, lúc này đang dùng điện thoại liên lạc với người dân làng bên này, cố gắng cầu cứu.

Dưới trận mưa như thế này, nếu muốn ra ngoài, sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng nghe lời họ nói, người đàn ông này dường như có một địa vị đặc biệt, cho nên không thể trực tiếp tỏ ra yếu đuối.

Lúc này mọi người đều dùng những lời lẽ không rõ ràng để kéo dài thời gian, rõ ràng là hy vọng có một người có thể tự nguyện đứng ra đi giúp đỡ. "Để tôi đi giúp cho." Vào lúc này, Lâm Dương đã đứng ra.

Nghe lời của Lâm Dương, người dân làng đều dùng biểu cảm kinh ngạc nhìn về phía hắn, rõ ràng không ngờ, trong lúc những người dân làng này đều đang do dự, người ngoài này lại chủ động tình nguyện.

Tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng sau khi Lâm Dương tỏ thái độ, họ cũng lộ ra một chút may mắn.

Chương 1080

Lâm Dương là một thanh niên trẻ tuổi, thân thể trông cũng không có vấn đề gì.

Nếu Lâm Dương định đi, cũng không có lý do gì để cản trở, tự nhiên có thể đường hoàng tiếp tục đứng ở đây tránh mưa. "Cậu thật sự muốn đi sao?" Trong lúc Lâm Dương đang âm thầm khinh bỉ những người dân làng này, thôn trưởng bên cạnh đã đến trước mặt hắn, sau đó dùng vẻ mặt trịnh trọng nhìn Lâm Dương, giống như đây là một chuyện trời lớn vậy.

Lúc này, Lâm Dương mới chú ý, không giống với những người dân làng khác, trên mặt vị thôn trưởng này có thể thấy rõ sự lo lắng, giống như thật sự đang lo lắng cho người đàn ông đang cầu cứu kia. "Vâng, trước đó tôi bị mắc kẹt, chính anh ấy đã đưa tôi ra.

Bây giờ anh ấy gặp nguy hiểm, tôi tự nhiên cũng phải đi giúp." Thấy thôn trưởng có vẻ hơi căng thẳng, Lâm Dương cũng không do dự, tiếp tục bày tỏ thái độ của mình.

Lâm Dương muốn đi cứu người đàn ông đó, không hoàn toàn là vì hành động giống như báo ân này, mà còn có những nguyên nhân khác.

Nếu lúc này Lâm Dương sẵn lòng đứng ra cứu người, thì khả năng có thể ở lại đây cũng sẽ tăng lên vài phần.

Nói trắng ra, hành động của Lâm Dương là vì bản thân, chứ không phải một người có thể xả thân vì người.

Sau khi nhận được lời cảm ơn trịnh trọng của thôn trưởng, Lâm Dương đã lên đường.

Nhìn vẻ mặt lo lắng cuối cùng của thôn trưởng, Lâm Dương cũng

đoán được, người đàn ông đó, e là con trai của vị thôn trưởng này, hoặc là một người thân nào đó, cho nên mới lo lắng như vậy.

Khi đi xuống, Lâm Dương đã được chỉ dẫn đường đi cụ thể, cũng nhận được một chiếc đèn pin, có thể giúp hắn tiến về phía trước trong đêm tối.

Đi xuống cầu thang, đến bên cạnh đường phố, sắc mặt Lâm Dương cũng không khá hơn là bao.

Đến đây, Lâm Dương mới phát hiện, lúc này nước mưa đã tích tụ đến mức độ nào.

Lâm Dương thử bước xuống đường, mực nước cũng đang từ từ dâng lên trên cơ thể hắn.

Khi Lâm Dương hoàn toàn đi xuống khỏi cầu thang, dòng nước đã có thể ngập đến vị trí trên eo của hắn.

Dòng nước cao như vậy, tuy không làm cơ thể Lâm Dương sinh ra khó chịu rõ ràng, nhưng cũng khiến hành động của hắn trở nên có chút khó khăn.

Mỗi bước tiến đều phải chống lại áp lực của dòng nước, đồng thời không thể để đèn pin vào trong nước.

Một tay Lâm Dương phải luôn giơ cao chiếc đèn pin này, một là để tránh đèn pin vì vào nước nhiều mà hỏng.

Tuy là loại có thể sử dụng trong trời mưa, nhưng trong tình huống mưa lớn như thế này, Lâm Dương cũng có chút lo sợ chất lượng của chiếc đèn pin này rốt cuộc có chống đỡ được không.

Áo mưa bị nước mưa làm ướt, dính chặt vào người Lâm Dương, khiến mỗi bước tiến của hắn đều có thể cảm nhận được nhiệt độ lạnh buốt xuyên qua quần áo truyền vào cơ thể.

Nửa dưới cơ thể bị ngập trong nước mưa, khiến nửa dưới của Lâm Dương như mất cảm giác.

Tuy có thể di chuyển, nhưng muốn cảm nhận được vật thể cụ thể, đã có chút phiền phức.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng không dám tùy tiện tiến lên, chỉ có thể cẩn thận từng bước, đồng thời cũng không quên, ở phía trước có một số cọc gỗ.

Chỉ cần đến vị trí của những cọc gỗ đó, có lẽ có thể thoát khỏi dòng nước.

Hướng về phía trong trí nhớ, Lâm Dương rẽ qua một góc, sắc mặt cũng biến đổi.

Trên dòng nước phía trước, có thể lờ mờ nhìn thấy mấy cây cọc gỗ, lúc này đang lắc lư theo dòng nước, vừa hay nổi trên mặt nước.

Nhưng số lượng của những cọc gỗ đó có chút không đúng.

Theo trí nhớ của Lâm Dương, khoảng cách giữa những cọc gỗ đó không lớn như vậy.

Trong mắt Lâm Dương, khoảng cách giữa mấy cây cọc gỗ đã lớn hơn, cần phải bước một bước lớn mới có thể vượt qua, phán đoán theo bước chân của một người đàn ông trưởng thành.

Rất nhanh, Lâm Dương đã biết tại sao số lượng cọc gỗ lại giảm đi.

Theo sự va đập của nước mưa, một cây cọc gỗ không xa trước mặt Lâm Dương, lúc này cũng bị nước mưa nhổ tận gốc, cuốn sang một bên.

Nhìn thấy cọc gỗ trước mặt lại thiếu đi một cây, Lâm Dương biết, không thể dẫm lên trên đó được.

Chưa nói đến việc cọc gỗ vì sự va đập của nước mưa mà trở nên chao đảo không thể đứng được, chỉ riêng việc những cọc gỗ này có nguy cơ bị nước cuốn đi, Lâm Dương đã không thể lên được.

Những cọc gỗ này không thể sử dụng, cũng có nghĩa là một việc, Lâm Dương bắt buộc phải tiến lên trong dòng nước mưa ngập đến eo này.

Vì cứ giơ đèn pin suốt nên Lâm Dương cảm thấy cánh tay có chút mỏi nhừ.

Dù sao trước đó đã bị nước lạnh ngâm, lúc này lại không nghỉ ngơi mà sử dụng cơ bắp.

Nhưng Lâm Dương mới chỉ vừa xuất phát thôi, khoảng cách đến đích còn một đoạn không ngắn.

Tâm trạng của Lâm Dương có chút tồi tệ.

Vào lúc này, Lâm Dương mới có chút hiểu, tại sao những người dân làng trước đó lại không muốn đi cứu người đàn ông kia.

Không phải chỉ là quan hệ giữa họ đã nhạt nhẽo đến mức đó, mà có một nguyên nhân, lúc này sự va đập của những dòng nước mưa này khiến cả một thanh niên như Lâm Dương cũng cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng Lâm Dương đã xuống rồi, lúc này muốn quay lại cũng có chút áp lực.

Bất đắc dĩ, Lâm Dương chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Đều đã mạo hiểm như vậy để cứu người, sau này yêu cầu ở lại đây thêm mấy ngày, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Lâm Dương tự an ủi mình như vậy, tiếp tục từng bước một chậm rãi đi về phía trước.

Mỗi bước tiến đều mang theo một trận lưu động của dòng nước, đồng thời có một loại quán tính bị dòng nước đẩy đi, khiến Lâm Dương tiến lên không tốn sức như vậy.

Chương 1081

Nhưng trong tình huống này, Lâm Dương ngược lại cảm thấy có chút mệt mỏi, không chỉ thể xác vì nước mưa lạnh buốt mà xuất hiện biến hóa, mà còn cả về tinh thần.

Con đường tối đen chỉ có chiếc đèn pin trong tay Lâm Dương có thể cung cấp một chút ánh sáng.

Trong ánh sáng mờ nhạt, có vô số hạt mưa đang rơi xuống, khiến tầm nhìn của Lâm Dương bị cản trở lớn.

Cho dù bên đường có một số chướng ngại vật rõ ràng có thể làm cột mốc, nhưng đối với một người ngoài như Lâm Dương mà nói, việc nhìn đường ở đây cũng trở thành một việc khó khăn.

Đi đến đây, Lâm Dương cảm thấy mắt mình trở nên mỏi nhừ vô cùng, nhưng vì để không bị mưa lớn nhấn chìm, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Cảm giác lạnh buốt xuyên qua lớp quần áo dính chặt vào người Lâm Dương, có thể không chút cản trở truyền đến cơ thể hắn.

Tuy khiến Lâm Dương cảm thấy mệt mỏi và lạnh lẽo, nhưng cũng có một điểm tốt.

Trong tình huống này, cho dù tinh thần Lâm Dương trở nên có chút mệt mỏi, nhưng bị cảm giác lạnh buốt kích thích, hắn có thể vực dậy tinh thần tiếp tục tiến lên.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương đối với người đàn ông đó cảm thấy có chút bội phục.

Mặc dù trước đó, nước mưa không lớn như vậy, nhưng đối phương rõ ràng cũng biết thế mưa sẽ dần dần tăng lên.

Trong tình huống đó, có thể đi tìm Lâm Dương rồi cứu hắn ra là một việc đáng để Lâm Dương báo đáp.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương đối với việc rời khỏi nơi trú mưa an toàn đó cũng không cảm thấy hối hận.

Chỉ là bước chân của Lâm Dương trở nên có chút chậm chạp.

Mặc dù trên tinh thần có nước mưa lạnh buốt để tỉnh táo, nhưng sự mệt mỏi trên thể xác không thể che giấu được.

Cơ bắp không được nghỉ ngơi trong nước, lúc này đang căng cứng, cũng làm tăng thêm sự mệt mỏi của hắn.

Sắp đến rồi, Lâm Dương luôn căng thẳng một sợi dây, lúc này cuối cùng cũng sắp đến đích.

Theo chỉ dẫn, đối phương đang ở con đường phía trước cách đó mấy mét, Lâm Dương định đến giúp người đàn ông đó.

Đi đến con đường phía trước, rất nhanh, Lâm Dương đã nhìn thấy ở một ngôi nhà phía trước có bóng người tồn tại.

Qua ánh đèn mờ ảo, có thể lờ mờ nhìn thấy có một bóng người ở đó, có lẽ là người đàn ông mà Lâm Dương đang tìm kiếm.

Anh ta đang bám bên ngoài bức tường của ngôi nhà đó, chân dường như chỉ dẫm lên một góc cạnh bên mái hiên, lúc này đang đứng gần cửa sổ.

Đồng thời Lâm Dương cũng có thể nhìn thấy, bên trong cửa sổ đó cũng có một người, dường như muốn từ trong cửa sổ đi ra.

Cửa lớn của ngôi nhà này lúc này đã bị chặn lại.

Dòng nước không biết từ đâu đã cuốn đến một cái thùng, lúc này đang chặn trước cửa.

Không có cách nào đẩy cái thùng ra, muốn dưới sự cản trở của

dòng nước mà mở cửa lớn, e cũng là một việc khá khó khăn.

E là vì nguyên nhân này, mới khiến người đàn ông đó phải vừa cầu cứu.

Mặc dù cũng là dòng nước ngập đến eo, nhưng tình huống ở nơi này lúc này khác hẳn với tình huống lúc Lâm Dương ở trong hầm.

Khi đó vị trí của Lâm Dương là tầng hầm, mặt đất bên ngoài vốn đã có chút trũng.

Dòng nước có thể ngập đến eo Lâm Dương ở nơi đó, thực tế lực cản mà dòng nước mang lại không lớn như lúc này, hai bên không thể nào so sánh được.

Lúc này dòng nước trong làng có thể nhấn chìm cả ngôi làng, tự nhiên không phải là thứ người đàn ông đó có thể dựa vào sức một mình mà mở được.

Nhưng may mắn thay, khi Lâm Dương đến, hai người cũng không phải đang ngồi không.

Tình huống nghiêm trọng ở đây cũng không cho phép họ không làm gì cả.

Người trong nhà đã đi đến cửa sổ tầng hai, người đàn ông bên cạnh lúc này cũng định đi đón người.

Mặc dù trông có vẻ sắp thành công, nhưng Lâm Dương bên cạnh là người ngoài cuộc tỉnh táo, nhìn thấy rõ ràng, tình cảnh của họ thực ra vô cùng khó khăn.

Bên ngoài ngôi nhà này không có nơi nào đủ lớn để người đứng.

Người đàn ông bên ngoài đã chiếm hết mấy chỗ có thể dẫm lên, người phụ nữ bên trong từ cửa sổ đi ra, cũng không có nơi nào để đứng.

Mặc dù bên dưới đều là nước, nhưng từ độ cao của tầng hai nhảy xuống, với thể chất của một người phụ nữ yếu đuối, e cũng không thể an toàn vô sự.

Lâm Dương ý thức được điều này, nhìn vẻ mặt của hai người bên kia cũng mang theo chút lo lắng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nếu người phụ nữ trong nhà muốn được đón ra, chắc chắn cần một nơi đặt chân, nhưng dựa vào quan sát của Lâm Dương, thứ đó chắc chắn không thể tìm thấy.

Về phần tại sao không tạm thời dựng một cái?

Chuyện này chỉ nói thì dễ, thực tế không làm được.

Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán này.

Lúc này dòng nước trên đường phố, tuy không chảy xiết, nhưng dù sao cũng ngập đến eo người, trong tình huống này, muốn đặt một số thứ mà không bị dòng nước đẩy đi, thế nào cũng là chuyện viển vông.

Hai người ở trên lúc này rõ ràng cũng đã ý thức được vấn đề này, cho nên đang giằng co ở đó.

Một người thì ở ngoài cửa sổ chịu gió thổi mưa dập, một người thì mang ánh mắt lo lắng ở trong nhà.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn, tại sao phải cứu người phụ nữ này ra?

Ngôi nhà mà người phụ nữ này ở không giống với nhà của những người dân làng khác, ngôi nhà này có tầng hai.

Chương 1082

Vị trí mà người phụ nữ đang ở hiện tại, không phải là rất an toàn sao?

Tại sao phải cần người khác cứu viện?

Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ. "Chỗ đó không phải rất an toàn sao?

Tại sao phải đưa cô ấy ra ngoài." Bởi vì cảm thấy khó hiểu, Lâm Dương lớn tiếng hét lên phía trên.

Trong mưa gió, giọng nói của Lâm Dương bị giảm đi rất nhiều, khi truyền đến tai người đàn ông bên kia, e là không còn lại bao nhiêu.

Nhưng trong môi trường chỉ có tiếng nước mưa này, có thể xuất hiện một giọng nói khác, tự nhiên cũng đã thu hút sự chú ý của anh ta.

Người đàn ông nhìn về phía Lâm Dương, cũng chú ý đến Lâm Dương đang ở trên đường phố, sắc mặt trở nên có chút kinh ngạc, sau đó lại lo lắng, ánh mắt cũng mang theo một chút sốt ruột.

Vì mưa rơi, sự thay đổi trên biểu cảm của đối phương, Lâm Dương không nhìn thấy.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng, Lâm Dương nhìn thấy động tác của đối phương.

Người đàn ông đang vẫy tay về phía Lâm Dương, dường như muốn Lâm Dương đến đó.

Cần đến giúp sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng chậm rãi di chuyển về phía trước, đồng thời ánh mắt quét qua xung quanh, tìm kiếm nơi có thể đi lên.

Rất nhanh, Lâm Dương đã tìm thấy mấy gờ tường thuận tiện của ngôi nhà, từ nơi này có thể trèo lên chỗ người đàn ông kia.

Lâm Dương đi về phía đó, định men theo đó trèo lên.

Khi Lâm Dương đi đến đó, đột nhiên cảm thấy một cảm giác hơi ngứa ngáy, truyền đến từ cánh tay của mình.

Lâm Dương cũng không nghĩ nhiều, dù sao trong dòng nước, thứ gì cũng có thể có, va phải một số hạt nhỏ sẽ có cảm giác như vậy, lúc này Lâm Dương đã trải qua cảm giác này mấy lần.

Lâm Dương từ trong nước trèo ra, dẫm lên một gờ tường, dòng nước trên người cũng theo trọng lực dần dần rời khỏi cơ thể hắn, chỉ còn lại một ít trên quần áo ướt sũng, vẫn đang khiến nhiệt độ cơ thể Lâm Dương không thể tăng trở lại.

Vốn dĩ Lâm Dương không quan tâm đến những điều này, dù sao đều là những chuyện có thể đoán trước.

Nhưng trên cánh tay dường như có chút động đậy, khiến Lâm Dương không khỏi dời tầm mắt đến đó, sau đó, cơ thể hắn cứng đờ.

Một sinh vật giống rắn, màu vàng nâu xen lẫn một chút đen, lúc này đang dần dần quấn quanh cánh tay Lâm Dương, đồng thời vẫy đuôi.

Khi tầm mắt Lâm Dương nhìn qua, con rắn đó cũng rời khỏi cánh tay Lâm Dương, nhảy vào trong nước bên cạnh.

Trên tay Lâm Dương cũng lưu lại một vết thương, cảm giác ngứa ngáy trước đó của Lâm Dương chính là truyền ra từ vị trí này.

Lâm Dương trèo lên một gờ tường bên cạnh nhà, nhưng khi nhìn thấy vết thương trên tay, sắc mặt hắn có chút khó coi.

Không ngờ lại gặp phải một con rắn nước ở đây.

Mặc dù ở đây có mưa lớn, lượng nước tích tụ trong ngôi làng này còn nhiều hơn cả một hồ nước thông thường, nhưng Lâm Dương thế nào cũng không ngờ, lại gặp phải một con rắn nước ở nơi này.

Phải biết, rắn nước là loại sinh vật thường ngày sống ở những nơi ẩm ướt, ngôi làng này lúc Lâm Dương đến trước đó, không nhìn thấy ao hồ hay thứ gì tương tự, căn bản không giống nơi có rắn nước sinh sống.

Sau khi nhìn thấy con rắn nước đó, một số suy nghĩ trong đầu Lâm Dương cũng dần dần kết nối lại với nhau.

Chẳng trách người đàn ông kia phải trèo lên gờ tường của ngôi nhà, không phải như Lâm Dương nghĩ trước đó là muốn cứu người phụ nữ trong ngôi nhà tầng hai ra, mà là vì, người đàn ông đó vì muốn trốn tránh những con rắn nước trong nước, cho nên mới trèo lên nơi này.

Không phải là muốn cứu người phụ nữ trong nhà ra, mà là người đàn ông bên ngoài cần phải trốn tránh.

Lúc này Lâm Dương đã ý thức được một điều, đồng thời sắc mặt và tâm trạng đều vô cùng tồi tệ.

Vết thương xuất hiện trên cánh tay Lâm Dương tạm thời không có gì khác thường, nhưng Lâm Dương cũng rõ ràng, nếu con rắn nước này có độc, có lẽ một lúc nữa sẽ có biến đổi.

Ở lại nơi này rất nguy hiểm, Lâm Dương có thể ý thức rõ ràng điều này.

Lâm Dương vừa mới trèo lên gờ tường của ngôi nhà, nếu muốn tiếp tục trèo lên trên, phải chịu đựng trận mưa lớn gần như có thể che khuất tầm nhìn của hắn mà tiếp tục leo trèo.

Chưa nói đến việc leo trèo dưới sự cản trở của nước mưa là một

việc khó khăn đến mức nào, chỉ riêng sự cản trở về tầm nhìn đã khiến Lâm Dương cảm thấy phiền lòng.

Trong tình huống này, Lâm Dương căn bản không thể nhìn rõ tiếp theo nên làm thế nào để tiếp tục trèo lên trên.

Hai tay đều phải bám vào những chỗ lồi ra của bức tường để cố định cơ thể.

Mặc dù đèn pin vẫn bị Lâm Dương nắm chặt trong tay, nhưng trong tình huống này, đèn pin cũng bị lòng bàn tay ấn chặt vào tường, căn bản không thể dùng để chiếu sáng.

Cho dù biết ở trên có thứ có thể dùng để leo trèo, nhưng trong tình huống không thể nhìn rõ này, Lâm Dương cũng không thể tùy tiện hành động, hắn không có tâm lớn đến mức đó.

Lâm Dương nghĩ như vậy, sau đó từ từ di chuyển cánh tay của mình, hy vọng di chuyển tay đến một vị trí có thể dùng đèn pin.

Rất nhanh, mép lòng bàn tay chạm vào một vị trí hơi nhọn, dường như là một lỗ hổng bị đập ra trên tường.

Lâm Dương cũng vui mừng, có cái lỗ hổng này, vậy thì có cách rồi.

Ngón tay thò vào trong lỗ hổng, sau đó dùng ngón trỏ bám chặt vào một góc của lỗ hổng.

Mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn cho Lâm Dương một lực để chịu đựng cơ thể.

Những ngón tay còn lại trên bàn tay đó cũng có thể bắt đầu di chuyển.

Lâm Dương nghĩ như vậy, sau đó mò mẫm chiếc đèn pin, dần dần di chuyển hướng của đèn pin.

Chương 1083

Đèn pin một bên bị ngón tay Lâm Dương đè, một bên bị ấn vào tường.

Dưới sự thao tác của Lâm Dương, lúc này nó dần dần xoay chuyển, ánh sáng chiếu lên phía trên, để Lâm Dương có thể nhìn rõ tiếp theo nên hành động như thế nào.

Đúng lúc Lâm Dương định hành động, đột nhiên, hắn cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, truyền đến từ cẳng chân của mình.

Cảm giác khác thường thu hút sự chú ý của Lâm Dương, hắn cúi đầu xuống, sau đó nhìn thấy, ở vị trí gần mắt cá chân của mình, dường như có thứ gì đó, dưới sự phản chiếu của nước mưa, ở đó lờ mờ động đậy.

Sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút tái nhợt, tự nhiên hắn đã nghĩ ra thứ gì đang ở vị trí mắt cá chân của mình, trên cánh tay hắn vẫn còn vết thương do con vật đó để lại.

Vị trí Lâm Dương đang ở, tuy là trên một gờ tường bên cạnh nhà, nhưng cũng không phải là tuyệt đối an toàn.

Dù sao Lâm Dương mới chỉ vừa trèo lên, đang ở một vị trí khá thấp.

Bên dưới ống quần của Lâm Dương, khoảng cách chừng vài centimet, chính là dòng nước đang chảy trên đường phố của làng.

Con rắn nước đó có thể từ dưới nhảy lên, cũng không phải là chuyện khó.

Sau khi phát hiện trên mắt cá chân của mình có một con vật như vậy, cơ thể Lâm Dương cũng cứng đờ.

Lúc này hắn có thể cảm nhận rõ ràng, con rắn nước đó đang cọ qua cọ lại ở vị trí mắt cá chân của hắn.

Ống quần vì bị ướt nên dính chặt vào người, cho nên động tĩnh bên ngoài Lâm Dương cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Có lẽ là vì ống quần cản trở, cho nên con rắn nước đó không cắn Lâm Dương.

Nhưng nhớ lại việc trước đó đối phương không chút do dự để lại một vết thương trên cánh tay hắn, Lâm Dương biết, con vật này tuyệt đối không phải là một sinh vật hiền lành.

Lúc này cảm nhận nó đang di chuyển ở vị trí bắp chân của mình, Lâm Dương nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Dù sao hai tay hai chân của Lâm Dương lúc này đều phải dùng để cố định vị trí.

Gờ tường lồi ra trên tường không đến mức có thể để Lâm Dương từ bỏ một điểm cố định, Lâm Dương cũng không thể rảnh ra một tay để đối phó với con vật này. "Không sao chứ." Có lẽ vì thấy Lâm Dương giữ nguyên tư thế này ở đây một lúc lâu, người đàn ông ở trên đã lớn tiếng hét về phía Lâm Dương, cũng khiến hắn hoàn hồn, không thể tiếp tục giữ tư thế này được nữa.

Mặc dù không thể tự do di chuyển tay chân, nhưng Lâm Dương cũng phải tìm cách tiếp tục tiến lên trên, phải nhanh chóng giải quyết con rắn nước này.

Dù sao tình cảnh của Lâm Dương lúc này khá là khó xử.

Con rắn nước này cứ treo trên người hắn không định cắn, nhưng đối với Lâm Dương mà nói, dù chỉ đứng ở đây chịu gió thổi mưa dập cũng là một áp lực lớn.

Quần áo trên người hắn sớm đã ướt sũng, nếu cứ tiếp tục như

vậy, cảm lạnh phát sốt đều là chuyện nhỏ, Lâm Dương sợ sẽ để lại bệnh tật sau này.

Lúc này toàn thân Lâm Dương đều vì cái lạnh của nước mưa mà không ngừng run rẩy, cơ thể thỉnh thoảng lại run lên.

Cơ thể Lâm Dương đang tiêu hao chút năng lượng ít ỏi còn lại để cung cấp nhiệt lượng, giúp hắn không đột ngột ngã gục dưới cơn mưa to gió lớn, nhưng chút nhiệt lượng này chỉ tồn tại trên bề mặt cơ thể hắn trong chốc lát rồi lại bị nước mưa cuốn đi, khiến nhiệt độ giảm xuống ngay tức khắc.

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Dương đã tìm ra một phương pháp có thể giải quyết được tình thế khó khăn hiện tại, chính là con thủy xà dưới chân hắn.

Nếu muốn giải quyết nó, hắn chỉ có thể dựa vào chiếc đèn pin trong tay.

Hành động trước đó đã đưa Lâm Dương đến một vị trí có thể thay đổi hướng của đèn pin, lúc này, hắn có thể điều khiển đèn pin để dẫn dắt hướng di chuyển của con thủy xà kia.

Đối với loài thủy xà này, Lâm Dương không hiểu rõ, nhưng có lẽ cũng tương tự như những sinh vật bò trong hang núi kia, chúng đều là những loài tồn tại vô cùng nhạy cảm với nhiệt độ.

Vào lúc này, nếu để ánh sáng đèn pin chiếu lên người đối phương, có lẽ có thể dùng nhiệt độ tăng lên một chút để thu hút sự chú ý của nó.

Nghĩ vậy, Lâm Dương liền di chuyển chiếc đèn pin trong tay, cố gắng thay đổi phương hướng.

Một lúc sau, ánh sáng từ đèn pin đã chiếu xuống vị trí bên dưới, có thể nhìn thấy một phần cơ thể của con thủy xà.

Xem ra kế hoạch của Lâm Dương đã có hiệu quả, phần cơ thể của con thủy xà bị đèn pin chiếu vào liền vặn vẹo mấy cái, rồi di chuyển vào nơi tối tăm bên cạnh, con thủy xà đang né tránh ánh sáng từ đèn pin của Lâm Dương.

Thấy cảnh này, Lâm Dương mừng thầm trong lòng, sau đó cố hết sức di chuyển hướng đèn pin, nhắm thẳng vào con quái vật bên dưới. "Vút" một tiếng, con thủy xà biến mất khỏi tầm mắt Lâm Dương, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đuổi được tên này đi rồi, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên thoải mái hơn, sau đó hắn định tiếp tục trèo lên trên.

“Này, sao rồi?

Nghe thấy không?” Đúng lúc này, giọng nói của người đàn ông phía trên lại một lần nữa truyền đến.

Dù trong thời tiết khắc nghiệt thế này, Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm trong đó.

Cảm giác này thực sự khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ quái, phải biết rằng, những người dân trong làng này đều rất bài ngoại, ngay cả trưởng thôn cũng vậy.

Người đàn ông này có lẽ là con trai trưởng thôn, nhưng lại thể hiện sự quan tâm chân thành với một người ngoài như Lâm Dương, tự nhiên mang lại cho hắn một cảm giác chênh lệch kỳ lạ.

Người đàn ông này, quả thực khác với những người dân làng kia.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương mới nhận ra, vừa rồi đối phương hỏi mình, hắn vẫn chưa trả lời.

“Tôi không sao, bây giờ lên ngay đây!” Lâm Dương cũng dùng hết sức hét lớn đáp lại người đàn ông.

Khi giọng nói phát ra từ miệng, Lâm Dương cũng giật mình, giọng hắn có chút run rẩy, giống như vừa bị chấn động mạnh, nghe đến mức chính Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng Lâm Dương cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục trèo lên trên.

Nếu đã đuổi được con thủy xà kia đi, trở ngại phía trước của Lâm Dương chỉ còn lại mưa gió.

Chương 1084

Vừa rồi ánh sáng đèn pin chiếu lên phía trên, giúp Lâm Dương biết được phương hướng tiến tới, nhưng vấn đề là, những hạt mưa này rơi xuống vách đá, khiến các gờ cạnh và những chỗ lồi ra đều trở nên có chút trơn trượt.

Những nơi dính nước mưa có thể sẽ trở nên nhớp nháp do chất axit trong nước mưa, nhưng cũng có thể trở nên trơn láng do bị nước mưa liên tục xối rửa, cả hai đều có khả năng, và điều đó đã gây ra khó khăn lớn cho việc leo trèo của Lâm Dương.

Nhưng khó khăn này không thể cản được Lâm Dương, hắn đưa tay về phía nơi đã nhìn thấy trước đó, rồi bám vào đó, bắt đầu từ từ leo về phía trước.

Ngay khoảnh khắc bám vào, Lâm Dương cảm thấy hơi trơn, nhưng không còn cách nào khác, hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục di chuyển dần về phía trước theo hướng này.

Sau khi di chuyển theo tư thế này một lúc, Lâm Dương cũng phát hiện ra một vấn đề, nước mưa làm cho vách đá trở nên trơn trượt, chỉ leo được một khoảng cách ngắn đã khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Dù sao thì trong tình huống này, việc vừa phải cố định cơ thể vừa phải di chuyển ổn định là một gánh nặng rất lớn.

Cơ thể Lâm Dương từ sớm đã bị nước mưa làm cho cơ bắp căng cứng, tự nhiên khó mà chịu đựng được gánh nặng này.

Leo được vài bước, Lâm Dương cũng tạm dừng lại, bắt đầu thở dốc, định nghỉ ngơi một lát ở vị trí này, dù biết rằng nếu tiếp tục nghỉ ngơi, thể lực của hắn cũng sẽ không hồi phục được, nhưng Lâm

Dương cần phải giảm bớt áp lực lên cơ bắp, để chúng được nghỉ ngơi một chút.

Lúc này, Lâm Dương chú ý, có thứ gì đó đập vào mặt hắn, hắn ngẩng đầu lên, thấy một sợi dây thừng đang treo lơ lửng trước mặt, đầu dây vừa chạm vào trán Lâm Dương, lúc này nó đang không ngừng được thả xuống.

Thấy sợi dây thừng này, Lâm Dương lập tức ý thức được, hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, sau đó cũng thấy, người đàn ông phía trên đã vào trong nhà, lúc này đang cùng với người phụ nữ trong nhà, ném ra một sợi dây thừng, chính là sợi dây đang ở trước mặt Lâm Dương.

Nhìn sợi dây thừng trước mặt, Lâm Dương cũng im lặng một lúc, sau đó bám vào.

Đúng là tuyết giữa ngày hè, với thể lực hiện tại của Lâm Dương, muốn tiếp tục leo lên là một việc vô cùng khó khăn, sau khi có sự giúp đỡ của sợi dây thừng này, Lâm Dương mới có khả năng đi lên.

Không chút do dự, Lâm Dương nắm chặt sợi dây thừng, sau đó dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên đó, đồng thời giật giật sợi dây, ra hiệu đã chuẩn bị xong.

Ngay sau đó, theo sợi dây dần dần được kéo lên, vị trí của Lâm Dương cũng không ngừng di chuyển, chỉ trong chốc lát, hắn đã đến trước cửa sổ tầng hai, sau đó bị hai người trước mặt kéo vào trong phòng.

Vì mở cửa sổ một lúc, nên lúc này trên sàn nhà trong phòng, đâu đâu cũng là nước.

Chỉ vừa mới mở cửa sổ một lát, từ bên ngoài đã có rất nhiều nước mưa bay vào trong căn phòng này.

Lâm Dương vừa vào, người phụ nữ bên cạnh vội vàng đóng cửa sổ lại, dù sao thì mưa lớn bên ngoài vẫn đang không ngừng rơi, hoàn toàn không có dấu hiệu sắp tạnh, cũng không cần thiết phải mở cửa sổ nữa.

Sau khi vào trong, Lâm Dương cũng đứng không vững, phải vịn vào bức tường bên cạnh để cố định cơ thể, đồng thời cũng đang thầm may mắn một chuyện, may mà nhà cửa trong làng này không có ai lắp lưới chống trộm, nếu không, lỡ như ở vị trí cửa sổ này có lưới chống trộm, muốn vào trong cũng không dễ dàng như vậy.

Lâm Dương vịn vào tường, đồng thời thở hổn hển, sự tiêu hao thể lực và tinh thần trước đó, sau khi vào nơi này, mới có khả năng dần dần hồi phục.

Đồng thời Lâm Dương cũng chú ý, trong căn phòng ở tầng hai này, dựa vào bức tường ở phía bên kia, nơi tạm thời không bị nước mưa vừa rồi làm phiền, Lâm Dương nhìn thấy một chiếc giường, trên giường có một người phụ nữ.

Nhìn một cách lờ mờ, Lâm Dương cảm thấy có chút quen mắt, giống như vừa mới gặp cách đây không lâu.

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Dương cũng nhận ra, quả thực hắn đã gặp người phụ nữ này, chính là người phụ nữ đã cho hắn mượn căn hầm để ở.

Lúc này cô ấy đang nằm trên giường, cơ thể được bọc kín mít, ngoài việc đắp một lớp chăn bông dày, Lâm Dương còn có thể thấy, trên trán cô ấy có một chiếc khăn mặt đang đắp lên.

Người phụ nữ này, dường như bị sốt rồi, Lâm Dương đưa ra phán đoán này, sau đó nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

“Cô Diệp quả thực đã bị sốt, lúc trước phát hiện ra, cô ấy đã lảo

đảo không vững, may mà đưa được cô ấy vào đây.” Người đàn ông cũng nhìn thấy ánh mắt của Lâm Dương, hiểu được Lâm Dương muốn hỏi gì, cũng nói cho Lâm Dương biết thông tin.

Sau khi biết được thông tin này, vẻ mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu.

Xem ra, cô Diệp này chính là lý do người đàn ông kia cầu cứu.

Trước đó Lâm Dương thấy người đàn ông này đứng trên gờ tường bên ngoài, ngoài khả năng phải né tránh sự tấn công của thủy xà, khả năng lớn hơn là, anh ta muốn đưa người phụ nữ đang bị sốt này vào đây.

Bây giờ Lâm Dương có thể hình dung ra một cảnh tượng như thế này: trước đó, người đàn ông đến nhà cô Diệp, cách đây khoảng vài phút đi đường, dưới cơn mưa lớn bao phủ, có thể phải mất khoảng mười phút, lúc đó, cơ thể cô Diệp luôn tỏ ra vô cùng yếu ớt, khi đến gần đây, lại gặp phải thủy xà, trong tình huống đó, người đàn ông vừa phải tìm cách bảo vệ cô Diệp, vừa phải né tránh sự tấn công của thủy xà, bất đắc dĩ, mới phải cầu cứu.

Sau khi cầu cứu, anh ta đã gọi Lâm Dương tới, sau đó người đàn ông cũng đã tìm được cách, thành công đưa cô Diệp vào đây, rồi mới có cảnh tượng mà Lâm Dương nhìn thấy.

Như vậy, chẳng phải mình đã phí công vô ích sao?

Vẻ mặt Lâm Dương có chút bất đắc dĩ, đồng thời sự suy yếu trong cơ thể cũng đã đến mức Lâm Dương khó lòng chịu đựng, hắn ngồi xuống sàn nhà, lưng tựa vào tấm ván gỗ phía sau, đồng thời dùng một ánh mắt mang theo ý tứ đặc biệt, nhìn về phía cô Diệp đang bị sốt ở phía trước.

“Này, anh không sao chứ.” Có lẽ vì trạng thái của Lâm Dương

trông không ổn, lúc này, người đàn ông bên cạnh cũng lo lắng hỏi, sau đó ánh mắt nhanh chóng nhìn thấy vết thương trên cánh tay Lâm Dương, vẻ mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

"A Nhạc, mau đi lấy thuốc, anh ấy bị cắn rồi." Lúc này, không đợi Lâm Dương trả lời, người đàn ông đã gọi người phụ nữ bên cạnh, chủ nhân của căn phòng này như vậy, rất nhanh, người phụ nữ kia chạy ra ngoài phòng, cũng khiến Lâm Dương biết được họ của cô gái.

Không đợi A Nhạc quay lại, Lâm Dương cảm thấy một cơn chóng mặt từ trong cơ thể truyền ra.

Không bình thường, dù cơ thể bị nước mưa lạnh buốt ngấm vào, cũng không nên có nhiệt độ như vậy mới đúng.

Lâm Dương ý thức được có điều chẳng lành, ánh mắt cũng trở nên khó coi, kết hợp với câu nói của người đàn ông trước đó, Lâm Dương cũng đoán được, con thủy xà kia, có thể có độc.

Rất nhanh, Lâm Dương mất đi ý thức, vào lúc cuối cùng, hắn cũng nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền đến ngày một rõ ràng, cô gái tên A Nhạc đã trở về.

Khi Lâm Dương tỉnh lại, hắn cũng cảm thấy cơ thể vô cùng đau nhức, giống như bị thứ gì đó đè lên.

Khi Lâm Dương mở mắt ra, nhìn thấy những lớp quần áo dày trên người, hắn cũng biết, cảm giác đó không phải là ảo giác.

Trên người Lâm Dương có quần áo, lúc này đóng vai trò như chăn, đủ để Lâm Dương không cảm thấy lạnh.

Lâm Dương không nằm trên giường, mà nằm trên sàn nhà.

Nhìn khung cảnh xung quanh, căn phòng này chính là căn phòng ở tầng hai hôm qua hắn vào.

Những thứ đệm dưới người và đắp trên người đều là quần áo của phụ nữ, nếu Lâm Dương không đoán sai, có lẽ là quần áo của cô gái tên A Nhạc kia, đây có lẽ là nhà của cô ấy.

Lắc lắc cái cổ có chút cứng đờ, Lâm Dương cũng có thể thấy, bên tường của căn phòng, có thể thấy người đàn ông và A Nhạc, hai người đang nằm ở hai vị trí khác nhau của bức tường, trông như đang ngủ, có lẽ đêm qua đối với họ cũng vô cùng mệt mỏi.

Trên chiếc giường duy nhất trong phòng, bệnh nhân kia đang nằm nghỉ, không có vẻ gì là sắp tỉnh.

Chương 1085

Lâm Dương là người đầu tiên tỉnh dậy, có lẽ liên quan đến vết thương trên cánh tay.

Lâm Dương nhìn cánh tay của mình, ở vị trí gần cổ tay trái của Lâm Dương, có một chỗ được băng bó bằng vải.

Lúc ngủ không có cảm giác, nhưng lúc này, chỉ cần Lâm Dương dùng lực chạm vào vết thương, có thể cảm nhận rõ ràng, trên bề mặt vết thương, có thứ gì đó sưng lên, có cảm giác rõ ràng từ đó truyền đến thần kinh của Lâm Dương, giống như da của hắn vậy.

Vết thương trên cánh tay, lúc này không biết đã mưng mủ thế nào, tóm lại là sưng lên thành một khối sưng tấy.

Lâm Dương chỉ cần chạm vào, sẽ có một cảm giác kỳ lạ từ đó truyền đến, đồng thời kéo theo một cảm giác đau đớn cùng truyền đến từ nơi đó.

Không phải khối sưng tấy khiến Lâm Dương cảm thấy đau đớn, mà là vùng da bên dưới khối sưng tấy, khi phần da đó của Lâm Dương bị tác động, cảm giác đau nhói âm ỉ truyền đến cũng khiến Lâm Dương nhíu mày.

Không sai, cơn đau không phải từ khối sưng tấy truyền đến, mà từ nơi đó truyền đến.

Nhìn băng gạc được băng bó cẩn thận trên tay, Lâm Dương cũng không tiện gỡ ra, tự nhiên cũng không thể nhìn thấy bộ dạng vết thương của mình, nhưng từ cảm giác truyền đến từ vết thương, tình hình có lẽ cũng không khá hơn là bao.

Mặc dù đã có dự liệu về độc tính của con thủy xà kia, nhưng

không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này.

Vết thương trên tay Lâm Dương giống như bị vật nặng đập vào, đã sưng lên thành một khối không nhỏ, không giống vết thương thông thường chút nào.

Nghe lời nói của A Nhạc và người đàn ông tối qua, dường như họ có chút ấn tượng về loại thủy xà này, nên có thể xử lý ngay vết thương trên tay Lâm Dương, nếu không, có lẽ tình hình của Lâm Dương hiện tại còn tồi tệ hơn nhiều.

Trong lòng có chút cảm kích đối với hai người, nên khi thấy họ đang ngủ vì mệt mỏi, Lâm Dương cũng không có ý định gọi họ dậy.

Lúc này trời còn khá sớm, từ ánh nắng bên ngoài có thể thấy, trận mưa lớn tối qua đã tạnh.

Lâm Dương cũng đứng dậy, đi về phía cửa sổ phía trước.

Lúc đi, cảm giác vô lực mà hắn cảm nhận khi ngất đi hôm qua, lúc này Lâm Dương cũng không cảm nhận được, xem ra, những loại thuốc họ đưa cho hắn khá có tác dụng.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đi đến bên cửa sổ, sau đó nhìn ra ngoài.

Mặc dù trời đã hửng nắng, nhưng trên đường phố trong làng, vẫn có thể thấy rất nhiều dòng nước.

Cơ sở vật chất thoát nước trong làng tương đối lạc hậu, những dòng nước này cũng không biết đến khi nào mới có thể tan đi.

Dù trời đã hửng nắng, nhưng có mây che, nắng cũng không lớn, có lẽ nếu dựa vào sự bốc hơi tự nhiên, sẽ phải mất một khoảng thời gian dài.

Đồng thời, Lâm Dương cũng có thể thấy, trên đường phố không

có bóng người.

Mực nước mưa tích tụ cao như vậy, tự nhiên không thể để người ta đi lại trong đó, nếu không, cả bộ quần áo đều sẽ bị ướt.

Trên đường phố, xuất hiện một số thứ giống như bè gỗ.

Một số chậu nhựa lớn, lúc này xuất hiện ở đó, trôi nổi trên mặt nước, trên đó cũng có người đứng, lúc này, những người dân làng dựa vào những thứ này để di chuyển.

Phần lớn nhà cửa trên đường phố đều không mở cửa, vì mực nước cao đã tạo ra một áp lực lớn, muốn mở cửa cũng phải nhiều người hợp tác mới làm được.

Vài ngôi nhà mở cửa, trong đó cũng có thể thấy, nước mưa bên ngoài đã tràn vào, nhấn chìm cả tầng dưới.

Phần lớn nhà cửa trong làng chỉ có một tầng, nên có thể nói, đồ đạc bên trong nhà về cơ bản đều ngập trong nước, trông cũng là một cảnh tượng vô cùng thê lương.

Nơi Lâm Dương đang ở có hai tầng, bản thân đã là một tình huống khá hiếm thấy.

Người dân trong làng dường như đã có kinh nghiệm với tình huống này, trong tay họ cầm một ống nước dài, không biết kéo dài từ đâu, lúc này cắm vào trong nước, có thể thấy trên ống nước có hiện tượng sủi bọt, rõ ràng là đang thoát nước bằng cách này.

Nếu có dân làng tự phát thoát nước, có lẽ trong ngày hôm nay có thể giải quyết được chỗ nước mưa này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nghe thấy trong phòng có tiếng động truyền ra, dường như có người đã tỉnh.

Lâm Dương cũng quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Có thể thấy, cô gái tên A Nhạc đang tựa vào tường, lúc này cũng đã tỉnh, sau khi vươn vai một cái, cô ấy cũng đứng dậy.

Nhìn Lâm Dương với vẻ mặt im lặng một lúc, sau đó giống như nhớ ra Lâm Dương là một người ngoài, cô ấy cũng dùng một ánh mắt đặc biệt nhìn chằm chằm Lâm Dương một lúc, rồi đi về phía giường.

Cô Diệp trên giường, lúc này vẫn là một bệnh nhân, A Nhạc đi đến đầu giường, đặt tay lên đầu cô Diệp, sau đó cẩn thận quan sát một lúc, hài lòng gật gật đầu.

"Sao rồi?" Thấy hành động của A Nhạc, Lâm Dương mặc dù có chút phỏng đoán, nhưng vẫn hỏi đối phương.

"Ổn rồi, có lẽ nghỉ ngơi một lát nữa sẽ không sao." Đối với câu hỏi của Lâm Dương, A Nhạc cũng không tỏ ra xa lạ, chỉ lạnh nhạt trả lời câu hỏi của hắn.

Nhưng không biết tại sao, trong giọng điệu lạnh lùng của đối phương, Lâm Dương dường như cảm nhận được một chút không vui, giống như cảm thấy rất bất mãn với sự xuất hiện của hắn.

Lâm Dương chú ý đến điểm này, cũng nhíu mày.

Cô gái tên A Nhạc này, dường như cũng giống như những người khác trong làng, cảm thấy rất bất mãn với sự xuất hiện của Lâm Dương, có lẽ cũng liên quan đến bí mật của ngôi làng đó.

Lâm Dương không tiếp tục hỏi, A Nhạc cũng không có vẻ gì là muốn để ý đến Lâm Dương, giống như Lâm Dương đang ở đây là một người không liên quan gì, cô ấy bắt đầu thu dọn những bộ quần áo đã đắp cho Lâm Dương trước đó.

Mặc dù sự thật đúng là như vậy, nhưng hành động lạnh lùng của đối phương cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó chịu.

Lâm Dương chỉ lặng lẽ chờ đợi, mong rằng người thứ ba tỉnh dậy

có thể phá vỡ thế bế tắc này.

Người đàn ông và cô gái họ Diệp kia, có chút khác biệt với những dân làng khác, ít nhất họ đã thể hiện một chút thiện ý với Lâm Dương, nên Lâm Dương cho rằng, nếu họ tỉnh dậy, có thể giúp đỡ Lâm Dương một chút.

Nghĩ vậy, Lâm Dương lặng lẽ chờ đợi ở đây, hy vọng có thể nhanh chóng thấy người tiếp theo tỉnh dậy.

Rất nhanh, như đã hẹn trước, hai người cùng lúc tỉnh dậy, thế bế tắc im lặng giữa Lâm Dương và A Nhạc cũng bị phá vỡ trong tình huống này.

Rất nhanh, Lâm Dương cũng biết được tên của người đàn ông qua cuộc trò chuyện của vài người, người đàn ông họ Vương, cùng họ với trưởng thôn, xem ra quả thực là con trai của trưởng thôn.

Chương 1086

Sau khi vài người trò chuyện với nhau một hồi, họ chú ý đến Lâm Dương đang ở bên cạnh, người đi đến nói chuyện với Lâm Dương là người đàn ông kia.

"Cơ thể anh thế nào rồi, mặc dù đã bôi thuốc lên vết thương cho anh, nhưng hôm qua trên đó có dính nước mưa, tôi cũng không chắc hiệu quả của thuốc thế nào." Đi đến trước mặt Lâm Dương, người đàn ông cũng lo lắng hỏi Lâm Dương.

Mặc dù thái độ của đối phương có chút quá tốt, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không đúng, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không tiện nói gì, chỉ dùng một thái độ mơ hồ nói cho đối phương biết cảm giác của mình.

"Xem ra không có vấn đề gì rồi, chắc là vài ngày nữa là có thể hồi phục." Người đàn ông gật gật đầu, nói như vậy, cũng khiến Lâm Dương yên tâm hơn, nếu đối phương đã nói vậy, Lâm Dương cũng không cần tiếp tục quan tâm nữa.

"Vậy mấy ngày này, tôi có thể tiếp tục ở lại đây không?

Anh cũng thấy rồi, vết thương trên tay tôi chưa lành hẳn, ra ngoài có chút phiền phức." Vết thương trên tay tuy khiến Lâm Dương cảm thấy khó chịu, nhưng lúc này, cũng là một cơ hội tốt để dẫn dắt câu chuyện, Lâm Dương lập tức hỏi người đàn ông.

Con trai trưởng thôn, ở trong làng chắc chắn có quyền quyết định nhất định, và có chút khác biệt với những dân làng khác, không có thái độ bài xích với Lâm Dương, nên từ miệng anh ta, Lâm Dương có lẽ có thể nhận được câu trả lời nhất định.

Nghe lời Lâm Dương nói, trên mặt người đàn ông cũng lộ ra một

vẻ mặt kỳ lạ, dường như đang suy nghĩ một vấn đề khá phiền phức.

Qua khóe mắt, Lâm Dương có thể thấy, trên mặt A Nhạc bên cạnh, cô gái lúc này đang dùng một ánh mắt hung hãn nhìn về phía Lâm Dương, hoàn toàn không kiêng dè việc bị Lâm Dương nhìn thấy, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút phiền phức.

Không ngoài dự đoán của Lâm Dương, người đàn ông trước mặt suy nghĩ một lúc, như đã thông suốt, đồng ý yêu cầu của Lâm Dương, hoàn toàn không để ý đến sự phản đối có thể có của những dân làng kia, đồng thời lộ ra một vẻ mặt ân cần với Lâm Dương, khiến Lâm Dương không khỏi nghi ngờ, người đàn ông này có phải đã hiểu lầm gì không.

Nhưng đây là một sự hiểu lầm tuyệt vời, Lâm Dương tạm thời không định tìm hiểu, lỡ như bị lộ tẩy thì sao, khó khăn lắm mới tìm được một cách có thể ở lại ngôi làng này, chuyện tiếp theo, cứ để nó phát triển tự nhiên là được rồi.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng tỏ ý cảm ơn người đàn ông trước mặt.

Ngay sau đó, A Nhạc vẫn dùng ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm Lâm Dương, gã kéo hai người bên cạnh cùng ra ngoài rồi bắt đầu cãi vã.

Tiếng cãi vã không lớn, cũng không biết có phải vì e dè Lâm Dương đang ở đây không, tóm lại Lâm Dương chỉ có thể nghe thấy giữa họ quả thực có tiếng tranh luận, nhưng những chi tiết cụ thể thì không nghe rõ.

Nhưng từ cuộc cãi vã này cũng có thể thấy, đối với việc để Lâm Dương ở lại trong làng, giữa A Nhạc và người đàn ông kia đã nảy sinh thái độ khác biệt rõ ràng, nên mới gây ra cuộc tranh cãi này.

Đồng thời Lâm Dương cũng có thể đoán được, những dân làng

bên ngoài, có lẽ thái độ đối với Lâm Dương cũng giống như cô gái tên A Nhạc này.

Sau khi chờ đợi trong phòng một lúc, ba người dường như cũng đã tranh cãi ra được một kết quả, đến trước mặt Lâm Dương, sau đó dùng một vẻ mặt áy náy nhìn Lâm Dương.

Thấy vẻ mặt này của người đàn ông, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút căng thẳng, không phải là vừa mới đồng ý yêu cầu của hắn, lúc này lại định nuốt lời chứ?

Mặc dù có chút không đạo đức, nhưng nếu đối phương làm vậy, Lâm Dương cũng không có cách nào.

Khi Lâm Dương đang chăm chú quan sát đối phương, người đàn ông cũng đã cho Lâm Dương một câu trả lời.

"Anh có thể ở lại đây, nhưng chỉ có thể ở trong căn hầm đó, nơi hôm qua anh ở." Câu trả lời của người đàn ông khiến Lâm Dương thở phào nhẹ nhõm, mặc dù nơi ở có chút tồi tệ, nhưng ít nhất đã thành công ở lại được ngôi làng này, chuyện này đáng để Lâm Dương cảm thấy vui mừng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng gật đầu đồng ý.

Có chỗ ở là tốt rồi, giữa thái độ bài ngoại rõ ràng của những dân làng này, Lâm Dương cũng không tự đại đến mức muốn tìm cách ở trong nhà của người khác.

Sau đó, Lâm Dương bị đuổi ra ngoài.

Nhà của cô gái tên A Nhạc, sau khi Lâm Dương có khả năng tự do đi lại, đã để Lâm Dương rời khỏi đây.

Đối với thái độ của đối phương, Lâm Dương tuy cảm thấy không vui, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể đi ra ngoài.

May mà trận mưa lớn tối qua đã tạnh, giúp Lâm Dương có thể hoạt động bên ngoài.

Chỉ là khi Lâm Dương xuống tầng một, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Đúng rồi, căn nhà này đã bị ngập.

Ở sảnh tầng một, có thể thấy rất nhiều đồ đạc, đều bị nước mưa nhấn chìm.

Từ độ cao của chiếc ghế để phán đoán, nếu Lâm Dương đi vào nơi này, nước mưa ngập đến bắp chân sẽ không chút lưu tình mà ập vào người hắn.

Mặc dù giày và tất của Lâm Dương đều chưa khô hẳn, nhưng Lâm Dương cũng không muốn để chúng bị ướt lần nữa, bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể quay đầu lại, nói cho cô gái tên A Nhạc biết tình hình này.

Đối phương dường như cũng hiểu tình hình của Lâm Dương, mặc dù ánh mắt vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng Lâm Dương có thể tiếp tục ở lại trong căn nhà này, cho đến chiều.

Vì có kinh nghiệm liên quan, nên họ biết, khoảng chiều, dòng nước nhấn chìm ngôi làng, có lẽ sẽ được rút cạn.

Sự thật, cũng đúng là như vậy, đến trưa, dòng nước bên ngoài đã ở mức có thể nhìn thấy đáy, cao khoảng vài phân mét, đến chiều, Lâm Dương cũng rời khỏi đây, đi về phía căn hầm.

Lâm Dương nhớ, ba lô của hắn để trong căn hầm, cũng không biết có còn ở đó không.

Đi trên đường phố, Lâm Dương di chuyển về hướng căn hầm.

Vì nước mưa trên đường đã gần như rút cạn nên dân làng đều đi

lại trên phố, họ cũng nhìn thấy một người ngoài như Lâm Dương và đồng loạt dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm.

Nhưng có lẽ vì thái độ đi ra ngoài cứu viện của Lâm Dương tối qua, mặc dù ánh mắt của dân làng có chút kỳ lạ, nhưng nhìn Lâm Dương cũng không nói gì, chỉ khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó chịu mà thôi.

Cảm nhận được thái độ trong làng, Lâm Dương cũng có thể nhận ra, họ cảm thấy bất mãn với sự tồn tại của hắn, giống như trong tưởng tượng của Lâm Dương.

Có lẽ liên quan đến bí mật đang được che giấu kia.

Theo Lâm Dương được biết, trong ngôi làng này, cứ cách một khoảng thời gian, sẽ có một số hoạt động tế lễ được tổ chức, đây là một phong tục của làng, các làng lân cận đều không có phong tục tương tự.

Nguyên nhân Lâm Dương điều tra, có liên quan đến phong tục này.

Việc che giấu bí mật đó, có lẽ liên quan đến phong tục này, theo thông tin của Lâm Dương, vài ngày nữa, là ngày bắt đầu tế lễ, sự xuất hiện của Lâm Dương tự nhiên là cố ý chọn vào thời điểm này, gặp phải thái độ này, tự nhiên có thể giúp Lâm Dương xác nhận một số chuyện.

Trong hoạt động tế lễ của làng này, có lẽ tồn tại một số thứ không thể để người ngoài biết cũng không chừng.

Dù sao thì ngôi làng này trông cũng rất lạc hậu, mặc dù trên đường có đèn đường, nhưng những chiếc đèn đường này không có biện pháp chống nước, sau khi trận mưa lớn tối qua vừa mới rơi không lâu, đã tắt ngóm.

Chương 1087

Tương tự, biện pháp thoát nước của ngôi làng này, cũng từ một khía cạnh khác chứng minh điều này.

Nếu là một ngôi làng phát triển hơn, sẽ không có tình huống này xảy ra, Lâm Dương có thể khẳng định như vậy.

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ những điều này, hắn cũng đã quay lại căn hầm nơi có ba lô của mình.

Dòng nước ở đây đã được rút gần hết, gần đó Lâm Dương lại thấy một ống nước, công tác rút nước trong làng được tiến hành đồng thời từ nhiều nơi, cho dù nơi này là hầm ngầm, ở dưới mặt đất, nhưng ở nơi Lâm Dương có thể nhìn thấy bằng mắt thường, vẫn không thấy dòng nước.

Mặt đất vẫn còn rất ẩm ướt, nhưng cũng đã đến mức có thể để người ta tự do đi lại.

Cửa lớn của căn hầm mở ra, sau khi Lâm Dương đi vào, có thể thấy, trên tường bên trong có vết tích bị xối rửa.

Những lớp bụi mà hắn cảm nhận được tối qua, đã hoàn toàn biến mất, dưới sự xối rửa của nước mưa, giống như có người vừa mới dọn dẹp nơi này một lần, cũng cho Lâm Dương một nơi ở tương đối sạch sẽ.

Chỗ tồi tệ hơn là, đống chăn bông chất ở góc tường, lúc này tỏa ra một mùi hôi thoang thoảng.

Đó là bộ chăn bông Lâm Dương mượn từ cô gái họ Diệp, dưới sự xối rửa của nước mưa, hình dạng trở nên xiêu vẹo, đồng thời cũng bẩn đi rất nhiều, có lẽ phải mang ra ngoài giặt lại một lần nữa.

Đồng thời Lâm Dương cũng nhìn thấy ba lô của mình, lúc này ở một góc tường, có lẽ bị nước mưa cuốn đến, bên ngoài ba lô đã ướt sũng, không khó để tưởng tượng, bên trong ba lô, có lẽ cũng đã vào nước.

Lâm Dương cũng biết, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Lấy ba lô ra, nhìn vào bên trong, vết ướt sũng trực tiếp hiện ra trước mắt Lâm Dương, trong đó thậm chí còn có một phần nước, không cần nói nhiều, chiếc điện thoại để bên trong, có lẽ cũng hỏng rồi.

Hôm qua lúc rời đi, vì quá vội vàng, nên Lâm Dương quên mang theo điện thoại, để điện thoại trong ba lô hứng chịu sự xối rửa của nước mưa.

Lúc này nhìn chiếc điện thoại màn hình đen ngòm, Lâm Dương cũng không thử khởi động, dù sao thì lúc này từ vỏ ngoài của điện thoại cũng đang rỉ ra nước, đã nói rõ số phận của chiếc điện thoại này, Lâm Dương cũng không định cứu vớt tên này nữa.

Điện thoại hỏng rồi, cũng có nghĩa là, Lâm Dương đã mất đi phương thức liên lạc với thế giới bên ngoài, khiến sắc mặt Lâm Dương trở nên khá khó coi.

Trong ngôi làng bài ngoại này, nếu mất đi sự viện trợ từ bên ngoài, hoàn cảnh của Lâm Dương cũng trở nên khó khăn hơn.

May mắn là, Lâm Dương cũng chú ý, những lương khô mang theo, may mà bao bì bên ngoài không bị hỏng, những lương khô này đều có thể ăn được, Lâm Dương cũng yên tâm hơn.

Dù ở trong tình trạng không thể cầu cứu bên ngoài, nhưng dựa vào những lương khô này, Lâm Dương cũng có thể tiếp tục chống đỡ được vài ngày, vài ngày này, đủ để Lâm Dương quan sát toàn bộ quá

trình hoạt động tế lễ đó.

Hoạt động tế lễ đó, mỗi năm đều được tiến hành vào ngày cố định, Lâm Dương không cho rằng sự xuất hiện của một người ngoài sẽ khiến ngày hoạt động thay đổi.

Sau khi xác định lương khô vẫn ổn, Lâm Dương cũng thu dọn bộ chăn bông nhăn nhúm một bên, đặt ở ngoài phòng, phơi dưới ánh nắng không lớn bên ngoài, hy vọng hôm nay lúc quay về, bộ chăn bông có thể khô hơn một chút.

Mặc dù Lâm Dương cũng không ôm quá nhiều hy vọng, dù sao thì bây giờ đã là chiều, cách buổi tối không còn bao lâu nữa.

Sau đó, Lâm Dương rời khỏi căn hầm, đi ra ngoài, định đóng cánh cửa lớn lại.

Trải qua trận mưa lớn tối qua, ổ khóa vốn đã có chút rỉ sét, lúc này trông càng thêm ọp ẹp.

Lâm Dương cũng do dự một lúc, không chọn khóa cửa lại, Lâm Dương không biết, sau khi khóa cửa lại, có thể dùng chìa khóa mở ra lần nữa không.

Không ai biết rõ sau khi nước vào bên trong ổ khóa tối qua, kết cấu cơ khí quan trọng bên trong sẽ bị rỉ sét thành thế nào.

Lỡ như đến mức Lâm Dương cũng không thể bẻ khóa, trong ngôi làng này, Lâm Dương không thể nào đi tìm người phá cửa một cách cưỡng chế được.

Nên sau một hồi, Lâm Dương cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, khép hờ cửa lại.

Nếu đóng lại không chắc có thể mở ra lần nữa, vậy Lâm Dương chỉ có thể không đóng.

Thực ra cũng tốt, dù sao Lâm Dương cũng không có vật phẩm quý giá gì bên trong, chỉ là một ít lương khô, những dân làng kia chắc sẽ không hứng thú với lương khô của hắn.

Bước ra khỏi căn hầm, Lâm Dương đi về phía bên ngoài, dân làng trên đường phố mặc dù cảm thấy có chút kỳ lạ với bộ dạng của Lâm Dương, nhưng vì nước mưa vừa mới được rút cạn, họ cũng đang dọn dẹp phòng của mình, dù sao thì những dòng nước mưa xông vào, đã làm xáo trộn cả căn phòng.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng thuận lợi rời khỏi ngôi làng, đi ra ngoài làng.

Nguyên nhân Lâm Dương ra ngoài, không chỉ để né tránh những ánh mắt kỳ lạ của dân làng, mà còn muốn xem, vị trí địa lý của ngôi làng này rốt cuộc là thế nào, tại sao khi mưa lớn, toàn bộ nước mưa đều tích tụ ở nơi này.

Sở dĩ nước mưa tích tụ thành như vậy, ngoài việc cơ sở vật chất thoát nước trong làng vô cùng không hoàn thiện, còn có một nguyên nhân đặc biệt, chính là vị trí địa lý của ngôi làng.

Phải biết rằng, tốc độ dâng lên của nước mưa tối qua, có thể dùng từ khủng khiếp để hình dung.

Dù mưa lớn như vậy, vẫn khiến Lâm Dương cảm thấy không đúng, giống như toàn bộ nước mưa đều tích tụ trong làng, không hề chảy ra ngoài.

Mang theo suy nghĩ này, Lâm Dương đi ra ngoài làng.

Vì trận mưa lớn, lúc này đất bùn bên ngoài làng vô cùng trơn trượt, Lâm Dương phải đi trên con đường đá cuội đã được tu sửa bên cạnh mới được.

Nếu đi trên những con đường bùn đất đó, không chừng sẽ bị trượt

ngã ở đâu đó.

Xung quanh làng có thực vật, lá cây bị trận mưa lớn tối qua đánh rụng, rơi đầy đất, trông có một phong cảnh khác, nhưng lại khiến Lâm Dương càng không dám đi vào những con đường bùn đất đó.

Lá cây rơi đầy đất cũng khiến Lâm Dương không thể tìm được một chỗ đặt chân thích hợp.

Có những chỗ có thể thấy, dưới lớp lá có thể đặt chân, nhưng có những chỗ, trong mắt Lâm Dương, vô cùng nguy hiểm.

Lớp lá cây che phủ tầng tầng lớp lớp, khiến Lâm Dương không thể nhìn thấy cảnh tượng dưới lớp lá, tự nhiên cũng không thể phán đoán, một bước dẫm lên, rốt cuộc sẽ dẫm vào khoảng không hay dẫm lên mặt đất vững chắc.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng không để lòng hiếu kỳ của mình thoát ra, mà kiềm chế sự thôi thúc đó, đi trên con đường đá cuội, chỉ hy vọng khi tiến về phía trước ở đây, sẽ không gặp phải tai nạn.

Vì địa thế khá cao, trên những con đường đá cuội này, mặc dù có một phần nước đọng lại trong các khe hở giữa những viên đá, nhưng không đến mức trở nên trơn trượt, Lâm Dương đi trên đó, thực ra cũng khá an toàn.

Đi được một đoạn, Lâm Dương đột nhiên phát hiện, ở phía xa trước mặt, dường như có một bóng người, khiến Lâm Dương nhíu mày.

Nhìn từ xa, bóng người đó dường như có chút quen mắt.

Chương 1088

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Dương cũng nhận ra, bóng người ở phía trước kia, là trưởng thôn của làng, lúc này không biết tại sao lại xuất hiện ở nơi này.

Lúc này trong làng vừa mới dọn dẹp xong, với tư cách là trưởng thôn, không đi xử lý các tranh chấp mâu thuẫn có thể xảy ra, mà lại đến đây, chắc là có chuyện quan trọng.

Lâm Dương không cho rằng đối phương lớn tuổi như vậy, lại có tâm trạng thảnh thơi ra ngoài đi dạo.

Khác với Lâm Dương, trưởng thôn khá quen thuộc với tình hình đường sá ở đây, không đi trên đường đá cuội, mà đi trên lớp bùn đất bên cạnh, tốc độ di chuyển không nhanh, có lẽ vì mặt đường trơn trượt, nhưng xem ra, đối phương không cần phán đoán mặt đường, giống như đã biết rõ nên đi về phía nào.

Thấy tình huống này, lòng hiếu kỳ của Lâm Dương cũng khó lòng kìm nén, lập tức định theo sau xem thử.

Ở nơi này, Lâm Dương chỉ thấy một mình trưởng thôn, nếu theo sau, có lẽ cũng sẽ không bị phát hiện.

Dù sao thì trưởng thôn cũng đã lớn tuổi, nếu ở nơi này phát hiện ra động tĩnh mà Lâm Dương vô tình gây ra, muốn tìm Lâm Dương sau những khu rừng rậm rạp, cũng là một việc khá khó khăn.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng lập tức hành động, bước lên con đường bùn đất phía trước.

Nếu phía trước có trưởng thôn làm cột mốc chỉ đường, Lâm Dương cũng không cần lo lắng sẽ đi sai hướng, cứ thế đi theo sau

trưởng thôn.

Đương nhiên, Lâm Dương cũng luôn cẩn thận quan sát bóng lưng của trưởng thôn, lỡ như có ý định quay đầu lại, Lâm Dương cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để có thể né tránh bất cứ lúc nào.

Con đường bùn đất trơn trượt như Lâm Dương tưởng tượng, đi trên đó, Lâm Dương có thể cảm thấy hai chân mình như sắp mất kiểm soát, thỉnh thoảng lại bị những chiếc lá cây làm cho loạng choạng, thảo nào trưởng thôn phía trước đi chậm như vậy, nguyên nhân là đây.

Sau vài phút, Lâm Dương cũng dần dần có thể tìm được một chút thăng bằng trên con đường trơn trượt này, nhưng trưởng thôn trước mặt lại không biết đã đi đâu mất.

Vừa rồi Lâm Dương chỉ cúi đầu nghiên cứu cách đi trên đường, trưởng thôn trước mặt đã biến mất.

Tình huống này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy không đúng.

Ở nơi trưởng thôn vừa đứng, gần đó có mấy bụi cây, Lâm Dương cũng không chắc, trưởng thôn rốt cuộc đã đi đến nơi nào.

Mặc dù trên mặt đất chắc sẽ có một số dấu vết, nhưng cách Lâm Dương một khoảng nhất định, nếu Lâm Dương cứ thế đi lên, mặc dù có thể tìm được hướng đi của trưởng thôn, nhưng cũng có một khả năng, Lâm Dương sẽ bị trưởng thôn phát hiện, cũng có khả năng, dù sao thì đợi Lâm Dương đi đến đó, phải mất thời gian để phân biệt phương hướng, lỡ như trưởng thôn làm xong việc của mình chuẩn bị quay về, chẳng phải Lâm Dương sẽ bị bắt quả tang sao?

Phải biết rằng, hiện tượng bài ngoại trong ngôi làng này rất nghiêm trọng, Lâm Dương khó khăn lắm mới nhờ được con trai trưởng thôn cho ở tạm đây, nếu không cẩn thận để lộ chuyện theo dõi trưởng thôn, Lâm Dương cảm thấy, có lẽ không thể ở lại ngôi làng

này được nữa.

Nên sau khi đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc, Lâm Dương không tiếp tục đi về phía trước, tìm một bụi cây bên cạnh, đi đến đó, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Lâm Dương chọn vị trí của bụi cây này cũng có nguyên nhân.

Đầu tiên, chiều cao của bụi cây này không cao, cũng có nghĩa là, ở nơi này, Lâm Dương có thể nhìn thấy cảnh tượng phía trước.

Đồng thời, các chướng ngại vật bên cạnh bụi cây cũng rất nhiều, Lâm Dương ẩn nấp ở đây, xác suất bị phát hiện cũng rất thấp.

Lâm Dương nghĩ vậy, tâm trạng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Dùng vài chiếc lá trên mặt đất làm giẻ lau, miễn cưỡng dọn dẹp ra một chỗ có thể ngồi, Lâm Dương không màng hình tượng mà ngồi xuống đất, sau đó lặng lẽ chờ đợi trưởng thôn bên trong xuất hiện.

Ban đầu Lâm Dương nghĩ, nhiều nhất chỉ cần đợi khoảng mười phút là có thể thấy trưởng thôn xuất hiện, dù sao thì tình hình mặt đường lúc này không tốt, trưởng thôn cũng lớn tuổi như vậy, có lẽ cũng sẽ không đi xa.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bực bội, nhưng không hành động thiếu suy nghĩ, cứ ở lại nơi này, chuẩn bị tiếp tục chờ đợi.

Tình huống này kéo dài đến tối, trời đã tối hẳn, trong lòng Lâm Dương cũng xuất hiện đủ loại suy nghĩ linh tinh.

Có phải trưởng thôn thực ra đã đi rồi, chỉ là mình không nhìn thấy không?

Có phải trưởng thôn bị ngã ở bên trong nên mới không xuất hiện không?

Trong lòng Lâm Dương nảy ra những ý nghĩ này, đã có chút không nhịn được, chuẩn bị quay về theo đường cũ, dù sao thì cứ ở lại nơi này cũng không phải là cách.

Nhưng đúng lúc này, trong khu rừng phía trước, cũng xuất hiện một số động tĩnh, thu hút sự chú ý của Lâm Dương, khiến Lâm Dương không khỏi dừng lại, nhìn về phía đó.

Sau đó Lâm Dương thấy, từ một bên của khu rừng, trưởng thôn bước ra, lúc này đang đi về phía bên ngoài.

Thấy trưởng thôn xuất hiện, Lâm Dương cũng âm thầm ghi nhớ hướng trưởng thôn bước ra, sau đó vội vàng giấu cơ thể mình sau bụi cây.

Mặc dù thời gian có chút muộn, nhưng lúc này, việc Lâm Dương cần làm cũng không có gì thay đổi, định thực hiện theo kế hoạch ban đầu.

Nấp sau bụi cây, trưởng thôn rõ ràng không phát hiện ra sự tồn tại của Lâm Dương, điều này cũng bình thường thôi, dù sao lúc này trời đã tối, nếu không phải Lâm Dương đã có dự tính trong lòng thì có lẽ cũng không nhận ra trưởng thôn, làm sao trưởng thôn có thể phát hiện ra Lâm Dương vẫn luôn trốn ở gần đó chứ?

Nên rất nhanh, trưởng thôn quay về theo đường cũ.

Khi trưởng thôn đi qua gần Lâm Dương, Lâm Dương cũng nín thở, khi trưởng thôn đi qua đây, chỉ cần quay đầu lại nhìn một cái, là có thể thấy Lâm Dương không có gì che chắn.

Nhưng may mắn của Lâm Dương không tồi, cho đến khi trưởng thôn đi xa, cũng không có ý định quay đầu lại.

Nhưng lúc này sắc mặt của Lâm Dương có chút kỳ lạ.

Vừa rồi khi trưởng thôn đi qua bên cạnh Lâm Dương, vì Lâm

Dương toàn tâm toàn ý quan sát đối phương, nên cũng đã thấy, trên quần áo của trưởng thôn có dính một ít bùn đất.

Chẳng lẽ suy đoán trước đó là chính xác sao?

Trưởng thôn thực sự bị ngã ở nơi đó nên mới về muộn như vậy sao?

Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, vì trên người trưởng thôn, mặc dù có một ít bùn đất, nhưng Lâm Dương không thấy vết thương gì, trông không giống như bị thương.

Mặc dù trong lòng cảm thấy khó hiểu, nhưng so với điều này, Lâm Dương càng hứng thú hơn với việc trưởng thôn vừa mới đi đâu.

Giác quan thứ sáu của Lâm Dương mách bảo, lần rời đi này của trưởng thôn, có thể liên quan đến hoạt động tế lễ vài ngày sau, nên Lâm Dương cũng để tâm đến chuyện này.

Đi đến nơi trưởng thôn vừa mới ra, Lâm Dương vén cành cây trước mặt ra, đi vào bên trong, dù đã qua một thời gian, nhưng trên mặt đất, Lâm Dương vẫn có thể tìm thấy dấu vết rời đi của trưởng thôn, cũng có thể thuận theo hướng dấu vết để lại mà tiếp tục đi về phía trước.

Từ sự trùng lặp của hai lần dấu vết, trưởng thôn đi và về đều cùng một con đường, rõ ràng không nhận ra mình bị theo dõi.

Chương 1089

Điều này cũng bình thường, dù sao thì bình thường, ai ra ngoài lại đi quan sát xem có người theo sau mình không chứ?

Lâm Dương cũng không biết mình sẽ trong một lần ra ngoài, lại theo dõi trưởng thôn.

Nếu không phải vì đột nhiên phát hiện ra sự tồn tại của trưởng thôn, Lâm Dương cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Nên, lúc này Lâm Dương có thể phát hiện ra sự tồn tại của trưởng thôn, hoàn toàn chỉ vì một sự tình cờ đơn thuần mà thôi.

Một mình đi làm việc tự nhiên sẽ không đề phòng điều này, Lâm Dương trong lòng biết rõ điểm này, nên cũng không có gì đắc ý.

Thuận theo dấu vết tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, Lâm Dương đã tìm thấy đích đến của trưởng thôn.

Nhưng khi Lâm Dương nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Xuất hiện trước mặt Lâm Dương là một ngôi chùa.

Ngôi chùa này trông đã rất lâu không có người, bên ngoài chùa đâu đâu cũng là bụi bặm, nhưng ở cửa chùa, có một số dấu chân người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trưởng thôn đã đến nơi này, vừa rồi trưởng thôn đã vào bên trong ngôi chùa này.

Lâm Dương ý thức được điều này, trên mặt cũng lộ ra một vẻ vui mừng.

Phát hiện này khiến Lâm Dương đoán rằng, nếu không sai, ngôi chùa trước mặt hắn lúc này, chính là nơi mà người dân trong làng cần

tổ chức hoạt động tế lễ vài ngày sau.

Trưởng thôn đến nơi này, chắc là để tiến hành chuẩn bị.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đẩy cửa chùa ra, định đi vào bên trong.

Khi đẩy cửa chùa ra, từ cánh cửa phát ra tiếng kẽo kẹt, cũng như cảm giác lung lay khi đẩy, xem ra ngôi chùa này đã có một thời gian rồi.

Lâm Dương cũng tái mặt, có thể cảm nhận được, cánh cửa của ngôi chùa này đang lung lay sắp sập.

Chỉ cần đẩy nó ra, đã là một sự tàn phá đối với tuổi thọ còn lại của cánh cửa, khiến Lâm Dương sau khi đẩy ra một khoảng cách nhỏ, không dám dùng sức nữa.

Cũng sợ không cẩn thận làm sập cánh cửa này, chỉ có thể nhẹ tay nhẹ chân đi vào bên trong chùa qua khe hở đã mở, nhìn về phía cảnh tượng phía trước.

Sau khi đi vào từ khe cửa, Lâm Dương cũng đưa tầm mắt vào bên trong ngôi chùa, sau đó bật chiếc đèn pin mang theo, tự nhiên cũng có thể nhìn thấy những cảnh tượng bên trong ngôi chùa.

Đầu tiên, cách Lâm Dương vài mét là một pho tượng Phật màu xám trắng, lúc này đang đứng sừng sững ở đó, xung quanh có một ít cỏ dại mọc lên, che khuất một phần tượng Phật.

Nhưng trên pho tượng Phật này lại không có chỗ nào quá bẩn, có thể thấy, trên tượng Phật có dấu vết bị người ta lau chùi.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, việc mà trưởng thôn vừa mới đến đây làm, chính là lau sạch pho tượng Phật này.

Chuyện này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ, sau đó cũng hiểu ra, chắc là vì hoạt động tế lễ vài ngày sau.

Không muốn trên tượng Phật xuất hiện quá nhiều vết bẩn, tránh ảnh hưởng đến việc tổ chức hoạt động.

Hiểu được điểm này, trong ánh mắt Lâm Dương nhìn pho tượng Phật này cũng mang theo một tia kỳ lạ.

Nếu pho tượng Phật này được trưởng thôn đặc biệt lau chùi, vậy Lâm Dương cũng có thể đưa ra một số phán đoán, pho tượng Phật này trong hoạt động tế lễ đó có một địa vị đặc biệt.

Lâm Dương không khó để phán đoán ra điểm này, nên lúc này nhìn pho tượng Phật này, ánh mắt cũng có chút vi diệu.

Đến gần pho tượng Phật, Lâm Dương kéo cỏ dại xung quanh ra, nhìn vào pho tượng Phật bên trong, sau đó cũng chú ý, mày hơi nhíu lại.

Dáng vẻ của pho tượng Phật này có chút kỳ lạ, không giống như những pho tượng Phật từ bi ở những ngôi chùa nổi tiếng bên ngoài.

Chỉ cần nhìn lướt qua, Lâm Dương đã cảm thấy có chút không đúng, biểu cảm của pho tượng Phật này không phải đang cười.

Dường như là một pho tượng Phật Nộ, Lâm Dương đại khái phán đoán ra.

Nhưng một số thứ xung quanh tượng Phật đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Trước tiên không nói tại sao một pho tượng Phật Nộ lại trở thành trung tâm của ngôi chùa này, những dấu vết gần tượng Phật cũng khiến Lâm Dương chú ý.

Những vết màu sẫm in trên mặt đất bên cạnh, trông như đã để lại từ rất lâu, không phải một hai lần, mà đã tích tụ qua hàng chục, hàng trăm lần, mới dẫn đến sự thay đổi màu sắc của mặt đất như vậy.

Dưới ánh sáng đèn pin, Lâm Dương có thể lờ mờ đoán ra, nguyên nhân dẫn đến sự thay đổi màu sắc của mặt đất ở đây là do có máu thấm xuống.

Những năm trước khi dân làng tế lễ ở đây, có lẽ đã để máu của những con vật thấm vào đó.

Chỉ có một điểm khiến Lâm Dương có chút không hiểu, dù là một pho tượng Phật Nộ, nhưng tại sao khi tế lễ lại có những thứ như máu gà xuất hiện chứ?

Dù thế nào cũng không giống một chuyện bình thường.

Nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không để ý nhiều như vậy, nhìn xung quanh, trong ngôi chùa này, ngoài pho tượng Phật ở trung tâm, còn có một số thứ khác, ví dụ như các phòng ở hai bên, đều có thể đi vào, cửa phòng không đóng, mở toang.

Đèn pin không chiếu thẳng vào nơi đó, nhưng nhờ ánh sáng le lói, cũng có thể thấy, bên trong có một số thứ.

Lâm Dương cũng mang theo ánh mắt kinh ngạc, nhìn về phía một căn phòng bên cạnh.

Ở căn phòng bên trái Lâm Dương, hắn có thể lờ mờ nhìn thấy, trong đó có một cây cột to khỏe, thu hút một tia hiếu kỳ của Lâm Dương.

Lâm Dương cũng đi về phía căn phòng đó, sau đó có thể thấy, trên cây cột có vết máu rõ rệt.

Vết máu đó khiến Lâm Dương cảm thấy một trận kinh hãi, không ngờ mình lại ở nơi này gặp phải chuyện như vậy.

Màu máu trên cột, lúc này chưa khô hẳn, có mùi máu tanh thoang thoảng truyền đến phía Lâm Dương, cũng khiến sắc mặt Lâm Dương cứng đờ, phảng phất như đã hiểu rõ điều gì đó.

Trưởng thôn trước đó đến đây, ngoài việc lau sạch pho tượng Phật bên ngoài, còn bôi một ít vết máu lên cây cột này.

Chương 1090

Lúc này Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra điểm này.

Cây cột trước mặt Lâm Dương, màu máu trên đó rõ ràng mới xuất hiện không lâu.

Theo quan sát của Lâm Dương, trong khoảng thời gian trước đó, khi Lâm Dương đang chờ đợi ở khu rừng bên ngoài, người ra vào nơi này chỉ có một mình trưởng thôn, cũng có nghĩa là, trưởng thôn đã để lại dấu vết này.

Hiểu được điểm này, nhìn vết máu để lại trên cây cột trước mặt, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút vi diệu.

Dân làng ở đây sẽ tổ chức tế lễ, Lâm Dương đã đoán ra, nhưng Lâm Dương có chút không hiểu, tại sao lúc này ở nơi này lại xuất hiện tình huống như vậy, tế lễ rõ ràng phải là chuyện của hai ngày sau, nhưng trên cây cột này lại xuất hiện những vết máu này trước, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không đúng.

Chẳng lẽ hoạt động tế lễ trong làng này là một chuyện tùy tiện như vậy sao?

Lâm Dương cảm thấy không phải vậy, dù sao thì trước đó, Lâm Dương cũng có thể từ thái độ bài ngoại của dân làng mà thấy được, hoạt động tế lễ lần này khá quan trọng, nên mới có thái độ đối xử với Lâm Dương như vậy.

Đột nhiên, trong mùi máu tanh thoang thoảng, Lâm Dương ngửi thấy một mùi vị kỳ lạ, dường như ở đây không chỉ có mùi máu tanh, mà còn có một số thứ khác.

Lâm Dương cẩn thận hít mũi, cũng nhìn sang một bên, chú ý, ở

góc tường của căn phòng này, Lâm Dương nhìn thấy một bóng đen, mùi vị kỳ lạ đó từ bóng đen này truyền ra.

Chiếu ánh sáng đèn pin vào nơi đó, sau đó Lâm Dương cũng có thể nhìn rõ, bóng đen xuất hiện ở góc tường, thực ra là một con chuột.

Một con chuột trên người mang vết thương, nhưng không chết, lúc này xuất hiện ở nơi này.

Vết thương trên người con chuột rất lớn, gần như xuyên thủng cả cơ thể nó, nhưng điều kỳ lạ là, con chuột này trông vẫn có thể hoạt động, bốn chân lúc này đều đang không ngừng di chuyển, muốn di chuyển cơ thể, nhưng tốc độ di chuyển lại không nhanh, tương đương với tốc độ của ốc sên.

Vết thương trên người con chuột kia đã xuyên thủng toàn bộ cơ thể nó, nhưng nó vẫn chưa chết, điều này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Thông thường, sau khi chịu một tổn thương lớn như vậy trên cơ thể, con chuột này dù chưa chết hẳn thì cũng không thể nào có khả năng di chuyển được.

Lâm Dương cũng có thể nhìn ra, vết thương trên người con chuột rõ ràng là do con người tạo ra, đó không phải là vết thương do động vật cắn xé, mép vết thương rất gọn gàng, giúp Lâm Dương phán đoán rằng nó được tạo ra bởi một công cụ sắc bén nào đó, rõ ràng là do con người làm.

Sau khi nhận ra điều này, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu.

Thời gian và địa điểm con chuột này xuất hiện đều có phần trùng hợp, Lâm Dương nghĩ vậy, sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp.

Nếu nhìn thấy con chuột này trong thôn, Lâm Dương tự nhiên sẽ

không nghĩ nhiều, nếu nhìn thấy nó ở một thời điểm khác, Lâm Dương cũng chỉ cảm thấy con chuột trước mắt này chẳng qua là do xui xẻo mà xuất hiện ở đây thôi.

Nhưng vào thời điểm này, lại xuất hiện bên trong ngôi miếu này, tự nhiên sẽ khiến Lâm Dương liên kết vết thương trên người nó với vị trưởng thôn vừa mới rời đi.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng có phần hiểu ra, tại sao lúc trưởng thôn rời đi, trên người ông ta lại dính đầy bùn đất, nguyên nhân chắc là có liên quan đến con chuột này.

Sau khi vào ngôi miếu này, vị trưởng thôn không biết vì lý do gì mà bắt đầu chơi trò trốn tìm với một con chuột trong miếu, cho nên mới dẫn đến việc trên người ông ta dính đầy bùn đất như vậy.

Kết quả của trò trốn tìm cũng rất rõ ràng, trưởng thôn đã thắng, cho nên con chuột này lúc này mới biến thành bộ dạng như thế.

Như vậy, những vết máu trên cột trụ kia, có lẽ chính là máu của con chuột này, Lâm Dương nghĩ vậy, ánh mắt cũng dần dần trở nên bình thản.

Có lẽ vị trưởng thôn kia quả thực có chút tật xấu kỳ quặc, cho nên mới gây ra hiện tượng này, nhưng điều đó cũng khiến Lâm Dương có một cái nhìn cơ bản, dù sao đi nữa, ông ta cũng chỉ là một người già bình thường, cho dù trong lòng có chút đặc biệt, nhưng trong mắt Lâm Dương cũng không phải vấn đề lớn.

Bây giờ đối với Lâm Dương mà nói, vấn đề duy nhất có lẽ là phải làm rõ hoạt động tế tự sẽ diễn ra ở đây sau hai ngày nữa, và thứ mà những dân làng đó cần che giấu, rốt cuộc là gì.

Ta đảo mắt quét một vòng trong căn phòng, Lâm Dương cũng chú ý thấy, trong phòng này không còn nơi nào đáng quan tâm nữa, chỉ có

vết máu trên cột và con chuột sắp chết bên cạnh mới có thể thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Những thứ này trong mắt Lâm Dương cũng không có nhiều giá trị, cùng lắm cũng chỉ là một bằng chứng có thể dùng để chứng minh tật xấu kỳ quặc của vị trưởng thôn mà thôi, bản thân Lâm Dương không hề quan tâm.

Nhưng, cũng không thể hoàn toàn thờ ơ được, những dấu vết ở đây cũng khiến Lâm Dương có một vài phán đoán về vị trưởng thôn đó, sau này nếu gặp lại đối phương, trong lòng cũng có thể đề phòng.

Sau đó, Lâm Dương rời khỏi nơi khiến ta cảm thấy có chút buồn nôn này, mùi máu tanh và mùi sắp thối rữa trên người con chuột tràn ngập khắp căn phòng.

Lúc mới bước vào, Lâm Dương không cảm thấy gì, nhưng một khi đã nhận ra, ta cảm thấy những mùi vị này hoàn toàn không thể che giấu được, lũ lượt xộc vào khoang mũi của Lâm Dương, khiến ta cảm thấy khó thở.

Vội vàng rời khỏi căn phòng, Lâm Dương ra bên ngoài, có thể nhìn thấy trong căn phòng ở phía bên kia cũng lờ mờ có thứ gì đó, ẩn giấu trong bóng tối, đang chờ đợi Lâm Dương đến khám phá.

Khi đi đến gần pho tượng Phật ở trung tâm, Lâm Dương chú ý thấy có mấy con đom đóm đang xuất hiện trên pho tượng.

Trong mắt Lâm Dương, cảnh tượng này mang một cảm giác khá kỳ dị, đương nhiên, lúc này Lâm Dương không nghĩ nhiều, cứ thế bước qua.

Hắn không chú ý, trên thân pho tượng, ngoài màu trắng bệch do chất liệu ban đầu, dường như còn có một vài thứ khác, trông giống như bột phấn, lúc này dưới luồng gió do đom đóm bay lượn tạo ra,

những hạt bột đó cũng đang từ từ bay lơ lửng.

Lâm Dương trực tiếp đi qua nơi này mà không để ý đến tình huống đó, cứ thế đi vào căn phòng tiếp theo.

Trước đó khi dùng ánh sáng le lói của đèn pin để quan sát, Lâm Dương đã chú ý thấy trong một căn phòng có một cái tủ, trong tủ có mấy ngăn kéo, cũng không biết bên trong những ngăn kéo im lìm đó có chứa thứ gì.

Lâm Dương nghĩ vậy, ánh mắt cũng lộ ra vẻ có chút kỳ lạ, trực tiếp bước vào trong phòng.

Khi Lâm Dương bước vào căn phòng này, một mùi hôi nồng nặc cũng từ không gian này truyền ra, thậm chí còn khiến Lâm Dương cảm thấy có chút quen thuộc.

Sau khi Lâm Dương hồi tưởng lại, ta mới nhận ra, mùi vị này chẳng phải là mùi trên người con chuột sắp chết kia sao?

Lúc này trong căn phòng này đâu đâu cũng có, mức độ nồng nặc của mùi vị cũng không cùng một đẳng cấp, dường như ở đây chất đống rất nhiều xác động vật.

Mang theo suy nghĩ kỳ lạ, Lâm Dương cũng nhìn về phía chiếc tủ trước mặt.

Nếu có nơi nào có thể giấu đồ vật, thì hẳn là cái tủ này.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đưa tay ra trước một ngăn tủ, định kéo nó ra.

Ai ngờ Lâm Dương vừa dùng sức, cái tủ không hề có phản ứng gì.

Suy nghĩ đầu tiên của Lâm Dương là mình đã kéo nhầm thứ gì đó, kết quả sau khi quan sát kỹ một lượt mới phát hiện, trên ngăn kéo này

có một cái ổ khóa, lúc này đang khóa chặt ngăn kéo, cho nên hành động vừa rồi của Lâm Dương mới vô ích.

Nhìn ổ khóa trên ngăn kéo, Lâm Dương có chút do dự.

Chương 1091

Cái ổ khóa này trông rất trẻ con, giống như loại đồ chơi ổ khóa nhỏ mà trẻ con ngoài đường có thể mua được trong cửa hàng đồ chơi, nó cho Lâm Dương cảm giác rằng chỉ cần mình dùng sức một chút là có thể giật đứt nó.

Đương nhiên, suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong đầu Lâm Dương, ta cũng hiểu rõ mình không thể làm như vậy.

Mặc dù loại ổ khóa nhỏ bé này, chỉ cần Lâm Dương muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể phá hủy nó, nhưng Lâm Dương cũng biết, loại ổ khóa này một khi bị phá hủy, e rằng cũng không có cách nào khôi phục lại được, điểm này Lâm Dương có thể nhìn ra.

Trong mắt Lâm Dương, cái ổ khóa này chỉ cần dùng sức một chút là có thể giật đứt, nhưng Lâm Dương lại không dám làm như vậy.

Mặc dù đối với thứ bên trong ngăn kéo, Lâm Dương vô cùng tò mò, nhưng ta không thể chỉ vì sự tò mò của mình mà làm chuyện như vậy.

Nếu phá hỏng ổ khóa này, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến những chuyện sau này.

Hoạt động tế tự sau hai ngày nữa, Lâm Dương không có ý định ngoan ngoãn ở trong căn hầm của thôn đó, chắc chắn sẽ phải lén lút quan sát ở bên cạnh.

Nếu lúc đó không cẩn thận làm cho hoạt động tế tự xảy ra biến đổi nhất định, thì người bị ảnh hưởng không chỉ có những dân làng này, mà còn có cả sự tự do của Lâm Dương.

Vì đủ loại lý do, vào lúc này, Lâm Dương cũng không tiện phá hủy

ổ khóa này, trong sự bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể mặc kệ nó ở đó, không thèm để ý đến nữa.

Trên cái tủ này có mấy ngăn kéo, không có ngoại lệ, tất cả đều có những ổ khóa tương tự xuất hiện trên đó, khiến Lâm Dương không có cách nào mở chúng ra.

Vào lúc này, tâm trạng của Lâm Dương cũng có chút vi diệu.

Tuy sớm đã chuẩn bị tâm lý tương tự, nhưng sau khi phát hiện không có thu hoạch gì, ai cũng sẽ cảm thấy có chút bực bội.

Lâm Dương nghĩ vậy, ánh mắt nhìn cái tủ trước mặt cũng trở nên có chút bất mãn.

Nhưng tủ chỉ là vật chết, cho dù ánh mắt Lâm Dương có bất mãn đến đâu, nó cũng sẽ không vì thế mà thay đổi, người có thể thay đổi chỉ có Lâm Dương.

Mùi lạ ở đây không ngừng tấn công khứu giác của Lâm Dương, cho nên vào lúc này, Lâm Dương cũng định rời khỏi đây.

Phải biết rằng, mùi kỳ quái lúc này và mùi trên người con chuột sắp chết kia cực kỳ tương tự, Lâm Dương với tư cách là một người bình thường, tự nhiên cũng không thể chịu đựng được.

Lâm Dương bước ra khỏi phòng, chuẩn bị rời khỏi ngôi miếu này.

Hai căn phòng trong miếu, Lâm Dương đều đã quan sát qua, lúc này cũng là lúc Lâm Dương nên rời đi.

Nhưng ngay khi Lâm Dương đã chuẩn bị sẵn sàng để rời đi, ta phát hiện, bước chân đã nhấc lên của mình lúc này lại dừng lại.

Trong đêm tối này, cây cối xung quanh không cao lớn, nhưng góc độ mọc ngang của lá cây cũng vừa vặn có thể che khuất ánh trăng chiếu xuống từ trên cao.

Có thể nói ngoài chiếc đèn pin trong tay Lâm Dương lúc này, nơi đây không có bất kỳ ánh sáng nào, một ngôi miếu trong rừng giữa đêm khuya, có thể gợi ra điều gì đây.

Nguyên nhân khiến hơi thở của Lâm Dương cũng dần trở nên nặng nề, là vì ta nhìn thấy một bóng đen, ở một góc của ngôi miếu, gần căn phòng bên phải, xung quanh có một số cành cây che khuất, nếu không phải trước đó ánh sáng đèn pin của Lâm Dương vừa lúc quét qua nơi đó, thì căn bản không thể chú ý được ở đó có một bóng đen.

Hình dạng và kích thước của bóng đen đó, khiến Lâm Dương có một suy nghĩ không tốt, đồng thời cũng khiến bước chân của Lâm Dương dừng lại.

Lý trí của ta đang nói cho ta biết, xác suất xảy ra chuyện như vậy rất thấp, dù có xảy ra, cũng không nên dính vào, nhưng trong lòng ta lại có một giọng nói đang thúc giục, hy vọng ta đi về phía đó.

Cảm giác mâu thuẫn này xuất hiện trong lòng Lâm Dương, khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sau một hồi giằng xé trong đầu, Lâm Dương cũng đưa ra quyết định, đi về phía đó.

Nếu đã muốn điều tra rõ ràng chuyện trong thôn này, tự nhiên không thể bỏ sót một chi tiết nào.

Đến gần, Lâm Dương di chuyển ánh sáng đến nơi vừa nhìn thấy bóng đen, sau đó cũng chú ý thấy, ở đó có một thân người, lúc này đang nằm trong đó, xung quanh có những vết máu nhàn nhạt, trông cũng rất rõ ràng, là một người chết.

Trong ngôi miếu này, xuất hiện một người chết.

Trước đó lúc vô tình nhìn thấy bóng đen kia, Lâm Dương đã phán

đoán ra điểm này, nhưng sau khi tận mắt xác nhận chuyện này, Lâm Dương cũng cảm thấy trong lòng chịu một cú sốc lớn.

Lúc này trên thi thể này không có mùi gì, e là chưa chết được bao lâu, cho nên chưa bị thối rữa, hiện tại Lâm Dương không ý thức được, điều này có ý nghĩa gì.

Thi thể nằm giữa đám cỏ hoa trên mặt đất, trên người không có quần áo, trần truồng nằm ở đó, chỉ có một ít bùn đất làm vật che chắn tồn tại ở đây.

Nhìn bộ dạng của người này, sắc mặt Lâm Dương có chút khó coi, dường như cảm thấy bóng người này có chút quen mắt.

Dường như đã gặp người này trong thôn, Lâm Dương có thể phán đoán ra điểm này, lúc này cũng đang cố gắng nhớ lại, mình đã gặp bóng người này ở đâu.

Nếu có thể khiến Lâm Dương có ấn tượng, thì trong cả thôn cũng chỉ có vài người đó, những dân làng còn lại Lâm Dương e là đều không có ấn tượng.

Dần dần, trên trán Lâm Dương cũng rịn ra mồ hôi lạnh, ta đã nhớ ra, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Gã đang nằm trần truồng trên mặt đất này, hình như có thân hình hơi giống với trưởng thôn.

Mặc dù trên người có rất nhiều bùn đất, nhưng vóc dáng này hình như là vóc dáng của trưởng thôn, đồng thời da trên người này cũng có vẻ lão hóa rõ rệt, hoàn toàn phù hợp với tuổi của trưởng thôn.

Nhưng nếu như vậy, vị trưởng thôn mà ta nhìn thấy rời đi trước đó, lại là ai?

Trong lòng Lâm Dương nảy sinh một cảm giác kinh hãi, từ từ di chuyển tầm mắt, nhìn về phía khuôn mặt của thi thể, muốn biết rốt

cuộc có phải là thi thể của trưởng thôn hay không.

Khi tầm mắt của Lâm Dương dừng lại ở vị trí khuôn mặt của thi thể, ta cũng hít một hơi khí lạnh, khuôn mặt của thi thể này đã bị hủy hoại, trên mặt đầy những khối thịt thối rữa, không phải thối rữa tự nhiên, mà giống như bị thuốc men ép buộc thay đổi dung mạo, khiến Lâm Dương không thể phán đoán được dung mạo ban đầu của thi thể này.

Nhưng vóc dáng và làn da của thi thể này, thật sự rất giống trưởng thôn, trong lòng Lâm Dương không thể nào dứt bỏ được ý nghĩ này.

Sau khi phát hiện một thi thể giống với trưởng thôn trong ngôi miếu này, tâm trạng của Lâm Dương cũng không thể bình tĩnh lại được, bất cứ ai cũng không thể bình tĩnh lại trong tình huống này.

Nếu như thi thể trước mặt Lâm Dương lúc này, thật sự là thi thể của trưởng thôn, vậy thì người mà Lâm Dương nhìn thấy trước đó, lại là ai?

Lúc này Lâm Dương cố nhớ lại, bộ dạng mà ta nhìn thấy khi người đó rời khỏi bên cạnh mình.

Nhưng theo hồi ức của Lâm Dương, lúc đó, ta không nhìn thấy khuôn mặt của người trông giống trưởng thôn kia, vóc dáng tương tự trưởng thôn, đồng thời quần áo trên người cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Chương 1092

Khi đó trên mặt vị trưởng thôn kia, cũng giống như cơ thể dính một ít bùn đất, Lâm Dương tự nhiên không đi chú ý đến khuôn mặt của đối phương.

Nhưng bây giờ xem ra, những lớp bùn đất trên mặt đối phương, có lẽ chỉ là thứ dùng để che giấu mà thôi.

Nếu như thi thể trước mặt Lâm Dương không phải là thi thể của trưởng thôn, vậy thì thi thể này lại là của ai?

Tình huống này Lâm Dương tạm thời khó phân biệt, đồng thời trong lòng cũng sinh ra một chút ớn lạnh.

Rốt cuộc chuyện này, nhìn thế nào cũng không thể là sự trùng hợp đơn thuần, trong lòng Lâm Dương, ta càng muốn coi thi thể trước mặt là thi thể của trưởng thôn, bởi vì như vậy có thể khớp với nhau.

Giả như phán đoán của Lâm Dương là chính xác, vậy thì người đàn ông rời khỏi bên cạnh Lâm Dương lúc đầu, chính là một kẻ mạo danh trưởng thôn.

Có thể tưởng tượng được, trưởng thôn xuất hiện ở đây, sau đó bị một kẻ ngoại lai sát hại, lột sạch quần áo trên người trưởng thôn, lúc này đã trở về thôn, không biết đang mưu tính chuyện gì.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng của Lâm Dương, nhưng Lâm Dương lại cho rằng khả năng đây là sự thật vô cùng cao.

Nhưng muốn biến suy đoán của Lâm Dương thành sự thật, cần có một số bằng chứng, những bằng chứng này e là có thể tìm thấy trên thi thể này.

Nhưng Lâm Dương và trưởng thôn vốn không thân quen, chỉ gặp

vài lần, lại làm sao có thể tìm ra đặc điểm cơ thể của trưởng thôn đây?

Quay về thôn gọi người đến nhận dạng sao?

Lâm Dương suy nghĩ một chút, sau đó phủ quyết suy nghĩ này, rốt cuộc làm như vậy, đối với Lâm Dương mà nói, cũng là một hành động vô cùng nguy hiểm.

Nếu thi thể ở đây không phải là trưởng thôn, vậy thì với tư cách là người xuất hiện ở đây lúc này, đồng thời cũng mang thân phận là người ngoài, nhìn thái độ của những người ngoài kia, khả năng cao sẽ bị coi là hung thủ.

Cho dù trong lòng Lâm Dương nhận định thi thể này là trưởng thôn, nhưng cũng không thể khẳng định trăm phần trăm.

Lúc này, nếu thi thể này thật sự là trưởng thôn thì tốt, nếu không, kết cục của Lâm Dương trong thôn chỉ sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Sau khi ý thức được điểm này, Lâm Dương biết, bằng chứng có thể tìm kiếm, chỉ có thể đánh vào người trưởng thôn đã trở về thôn kia.

Bất luận vị trưởng thôn kia rốt cuộc là thật hay giả, trong vài ngày tới, Lâm Dương cũng có thời gian để tìm kiếm.

Lúc này, trên bầu trời đêm bắt đầu có những giọt mưa rơi xuống, khiến Lâm Dương cảm thấy vai có chút lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn lên, có thể cảm giác được gò má bị nước mưa làm ướt, cũng hiểu rằng mình phải rời khỏi đây rồi.

Nếu nơi này đã bắt đầu mưa, vậy thì Lâm Dương cũng không thích hợp tiếp tục ở lại nơi này, có được một phát hiện trọng đại như vậy, Lâm Dương cũng đã mãn nguyện.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng nhanh chóng chạy về phía thôn.

Lúc ra ngoài, Lâm Dương thấy thời tiết khá tốt, cho nên lúc ra ngoài chỉ mang theo một chiếc đèn pin, không mang theo ô, cho nên lúc này, Lâm Dương cũng chỉ có thể đội mưa chạy về phía trước.

Trong khu rừng đang mưa, mỗi một lần di chuyển, Lâm Dương đều có thể cảm nhận được nước mưa rơi xuống từ những chiếc lá cây xung quanh, đồng thời mưa cũng càng lúc càng lớn, khiến Lâm Dương không khỏi nhớ lại trận mưa lớn tối hôm qua.

Đương nhiên, chỉ có một chút tương tự mà thôi, Lâm Dương biết, trận mưa lớn tối hôm qua, e là lần duy nhất, con trai của trưởng thôn đã nói cho ta biết.

Lúc này Lâm Dương cũng đoán, nếu đi tìm người đàn ông kia, có lẽ có thể hỏi ra một số thông tin liên quan đến trưởng thôn, có lẽ có thể biết được nguyên nhân hôm nay trưởng thôn xuất hiện ở nơi này, từ đó suy đoán ra nguyên nhân trưởng thôn bị hại.

Cơn mưa dường như không có dấu hiệu muốn tạnh, đợi Lâm Dương chạy đến đầu thôn, toàn thân đều đã ướt sũng, không khỏi khiến Lâm Dương cảm thấy có chút xấu hổ.

Phải biết rằng, những bộ quần áo mang theo, trong trận mưa lớn tối hôm qua, sớm đã bị ướt sũng triệt để.

Đợi Lâm Dương trở về hầm, cũng không có quần áo để thay, đây quả là một chuyện phiền phức.

Người trong thôn đều vì trời mưa mà ở trong nhà, không một ai ra ngoài.

Lâm Dương một mình cô đơn chạy trên đường, nhanh chóng chạy về gần căn hầm, đang chuẩn bị bước xuống bậc thang đi vào.

Đột nhiên, Lâm Dương chú ý thấy, dường như có người đang nhìn mình ở một nơi nào đó.

Lâm Dương nhìn về phía đó, cũng có thể thấy, ở một nơi có ánh đèn xa xa, có một bóng người đang đứng ở đó, dường như đang nhìn mình.

Nhưng vì khoảng cách và ánh đèn, Lâm Dương không thể nhìn rõ cảnh tượng ở phía đó, lúc này tuy cảm thấy có chút quỷ dị, nhưng cũng không nghĩ nhiều, quay trở lại bên trong hầm.

Sau khi vào trong, nhìn thấy bọc đồ đặt trên bàn không có dấu vết bị lục lọi, Lâm Dương cũng yên tâm phần nào.

Rốt cuộc lúc Lâm Dương rời đi, cửa chỉ được khép hờ, vạn nhất có dân làng nào lén lút vào nơi này lấy trộm đồ của Lâm Dương, vậy thì Lâm Dương cũng không có nơi để phân xử, đây là thôn của người khác, Lâm Dương một mình cô lập không nơi nương tựa, lại có thể làm thế nào để lấy lại những thứ bị trộm đi chứ?

Từ trong bọc đồ lấy ra một ít lương khô, sau đó bắt đầu bổ sung thể lực vừa tiêu hao, rồi cởi bỏ bộ quần áo ướt sũng trên người, phơi quần áo sang một bên chờ khô, sau đó tìm một chỗ trên mặt đất bắt đầu nghỉ ngơi.

Đợi đến khi tỉnh lại vào ngày thứ hai, vì bận tâm đến bóng người nhìn mình bên ngoài vào tối hôm qua, cho nên sau khi ra ngoài, Lâm Dương bắt đầu quan sát tòa nhà ở phía đó.

Thôn làng ban ngày và thôn làng ban đêm hoàn toàn là hai bộ dạng khác nhau, Lâm Dương cũng tìm kiếm một lúc lâu mới tìm được vị trí có ánh đèn hôm qua, sau đó cũng không đi hỏi han gì.

Dân làng ở đây vô cùng bài ngoại, trong khoảng thời gian ngắn này Lâm Dương bị từ chối không biết bao nhiêu lần, cũng sẽ không thiếu ý tứ đi làm phiền, dù sao khả năng cao cũng sẽ không nói cho mình biết.

Lâm Dương định ở đây quan sát xem nhà nào sống ở đó.

Bây giờ còn khá sớm, người đi đường trong thôn cũng không có bao nhiêu, chỉ có những ánh mắt nhìn về phía Lâm Dương, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không thoải mái, có phần tương tự với ánh mắt bài xích nhìn Lâm Dương trước đây, chỉ là trong đó mang theo một vài màu sắc khác.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua từ gần đó, khiến Lâm Dương cảm thấy toàn thân có một cảm giác lành lạnh, sau đó mới chú ý thấy, trên người mình chỉ mặc một chiếc quần đùi, nửa thân trên để trần, chẳng trách những người đi đường nhìn thấy sẽ có biểu cảm kỳ lạ, bây giờ, e là họ đã nghĩ mình gặp phải kẻ biến thái rồi.

Lâm Dương cũng cảm thấy mặt có chút nóng rực, rốt cuộc đây là lỗi của mình, may mà bây giờ còn khá sớm, người nhìn thấy cơ thể mình cũng không nhiều.

Lâm Dương vội vàng quay trở lại hầm, thu lại quần áo đang phơi.

Sau khi cầm quần áo trên tay, Lâm Dương cũng chú ý thấy, quần áo chưa khô hẳn, vẫn còn cảm giác ẩm ướt.

Nhưng sau khi có kinh nghiệm bị dân làng nhìn chằm chằm trước đó, cho dù những bộ quần áo này vẫn còn ẩm ướt, Lâm Dương cũng không do dự mà mặc vào người.

Cảm nhận được cái lạnh truyền đến từ quần áo, Lâm Dương cũng hít một hơi khí lạnh, sau khi chịu đựng một lúc, ta bước ra khỏi phòng, tay cầm mấy chiếc bánh khô, sau đó nhìn về phía tòa nhà kia.

Chương 1093

Lâm Dương có chút tò mò, bóng người tối hôm qua rốt cuộc là vì trùng hợp mới xuất hiện ở đó, hay là thật sự đang nhìn chằm chằm vào mình.

Chuyện này, Lâm Dương khá để tâm, rốt cuộc thứ mà ta nhìn thấy tối qua, thực sự là một chuyện khá kinh hoàng.

Vận khí của Lâm Dương cũng khá tốt, bánh khô trong miệng còn chưa ăn được mấy miếng, người mà ta chờ đợi đã từ trong căn nhà ở phía đó bước ra.

Trong tầm mắt thoáng thấy có người bước ra từ nơi mình đang quan sát, Lâm Dương cũng giả vờ thư giãn lắc lắc đầu, sau đó nhìn qua.

Người bước ra từ trong nhà, Lâm Dương có chút quen mắt, đó là người đàn ông mà Lâm Dương có chút quen thuộc, con trai của trưởng thôn, người đàn ông mà Lâm Dương đã thấy.

Nhìn thấy đối phương, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Người đàn ông này là một trong số ít người trong thôn có thái độ khá thân thiện với mình.

Lúc này nhìn thấy đối phương từ trong căn nhà đó bước ra, Lâm Dương cũng cảm thấy có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi, chắc không phải người đàn ông này cố ý quan sát mình đâu.

Lâm Dương nghĩ vậy, rồi đột nhiên ý thức được một điều.

Người đàn ông này là con trai của trưởng thôn, rất có thể, căn nhà anh ta ở cũng là căn nhà của trưởng thôn.

Nếu tối hôm qua trưởng thôn xảy ra chuyện, vậy thì người đàn ông này cũng nên có thể nhận ra mới đúng.

Tối hôm qua vì ánh đèn, Lâm Dương không nhìn rõ người đàn ông ở phía đó, rốt cuộc là một người đàn ông trung niên, hay là một ông lão?

Có lẽ người nhìn mình tối hôm qua, chính là gã giả mạo trưởng thôn cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cảm thấy có chút kinh hãi, những chuyện vốn định đi hỏi người đàn ông kia, lúc này cũng bị Lâm Dương kìm lại.

Nếu làm như vậy, chẳng phải là bứt dây động rừng sao?

Tối hôm qua về muộn như vậy, khả năng cao cũng sẽ bị phát hiện, thân là một người ngoài, nguyên nhân có thể khiến mình về muộn, tự nhiên là vì đã ra ngoài.

Mặc dù khả năng thấp, nhưng chuyện xuất hiện ở ngôi miếu cũng quả thực có khả năng bị bại lộ cho đối phương.

Lúc này, Lâm Dương cảm thấy có chút giằng xé, đồng thời cũng có chút mờ mịt, vốn chỉ là tìm kiếm bí mật liên quan đến tế tự ở bên cạnh, kết quả bây giờ lại phát hiện ra những chuyện này, cũng có thể bị kéo vào nguy hiểm này.

Xem ra, có lẽ chuyện Lâm Dương ra ngoài tối hôm qua, có thể là đã làm sai rồi?

Lâm Dương cẩn thận suy nghĩ, cũng không thể trong tình huống này mà gỡ ra được một manh mối, trong sự bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp tục như vậy.

Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, cho dù muốn rời khỏi đây, e là đối phương cũng sẽ không đồng ý.

Khi Lâm Dương đang nhìn người đàn ông ở phía đó, đối phương dường như cũng chú ý đến Lâm Dương, đi về phía bên này.

Nhìn thấy bóng dáng của đối phương, Lâm Dương cũng giật mình, theo bản năng cảm thấy có chút hoảng loạn, sau đó ý thức được, biết rằng biểu cảm của mình có thể sẽ bại lộ, cũng vội vàng giả vờ như bị nước làm sặc, cúi đầu ở đó không ngừng ho khan.

Đợi Lâm Dương ngẩng đầu lên, cũng có thể nhìn thấy, đối phương đã đến gần đây, đi về phía bên này, trên đường phố dần dần đến gần.

Nhưng sau trận giả vờ vừa rồi, tâm trạng của Lâm Dương cũng đã bình tĩnh lại một chút, tự nhiên sẽ không vì chuyện này mà cảm thấy hoảng loạn.

Ngẩng đầu, Lâm Dương sắc mặt bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt, đồng thời cũng lộ ra một chút biểu cảm cảm kích.

Không đợi đối phương đến gần, Lâm Dương đã mở lời trước.

"Cảm ơn nhiều, đã cho tôi có một nơi để ở." Lâm Dương tự cho rằng ánh mắt của mình khá chân thành, lời nói ra cũng nên khá thành khẩn.

Sau khi nghe những lời cảm ơn của Lâm Dương, người đàn ông đang đi về phía Lâm Dương cũng rõ ràng sững sờ, sau đó cũng nở một nụ cười.

"Không cần cảm ơn, dù sao cậu từ xa đến đây cũng không dễ dàng, nên giúp đỡ thì phải giúp đỡ." Sau đó, hai người bắt đầu hàn huyên ở nơi này, trông khá có cảm giác như bạn cũ gặp lại.

Cuộc trò chuyện giữa hai bên trông có vẻ vô cùng bình thường, tuy có vẻ hơi thân thiết quá mức, nhưng nếu gặp phải một số người tự nhiên thân thiện, cũng có khả năng xuất hiện tình huống này, cũng

không có gì quá kỳ quái.

Nhưng khi cuộc nói chuyện của hai người sắp kết thúc, người đàn ông vô tình nói một câu, khiến Lâm Dương hơi biến sắc.

"Vết thương trên tay cậu chưa lành, mùa này có thể sẽ mưa, vạn nhất bị nước mưa làm ướt, có thể sẽ có chút phiền phức, tốt nhất đừng chạy lung tung." Nghe lời của người đàn ông, trong mắt Lâm Dương cũng hiện lên vẻ suy tư, hắn đang cảnh cáo mình?

Hay chỉ đơn thuần là đang lo lắng?

Lâm Dương không rõ, nhưng trên mặt ta vẫn hiện lên một nụ cười, gật đầu đồng ý.

Nhìn người đàn ông trước mặt rời đi, biểu cảm trên mặt Lâm Dương không thay đổi, nhưng trong lòng lại có một luồng khí lạnh.

Trong mắt Lâm Dương, người đàn ông này không phải là loại người không biết gì cả.

Vốn trong mắt Lâm Dương, gã này không bài ngoại như vậy, có thể có chút khác biệt với những dân làng này, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ cũng không có gì khác biệt, ít nhất, chuyện tối hôm qua, người đàn ông này nên biết một phần sự tình, những lời vừa rồi, hẳn là cảnh cáo.

Hy vọng mình không dính vào chuyện này sao?

Chắc là cũng không thể xác định được tối hôm qua Lâm Dương rốt cuộc đã đi đâu, cho nên mới nói với Lâm Dương như vậy.

Nếu Lâm Dương không biết gì, tự nhiên sẽ coi đó là sự quan tâm của đối phương, nhưng Lâm Dương biết một ít, cho nên có thể nhìn ra ý vị cảnh cáo trong đó.

Xem ra, hành động của mình cần phải lên kế hoạch cẩn thận rồi.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng quay trở lại hầm, vừa hay bánh khô trong tay cũng đã ăn xong, nên thu dọn rồi.

Đợi gần đến trưa, quần áo trên người Lâm Dương cũng dưới tác dụng kép của nhiệt độ và thân nhiệt, dần dần khô lại.

Lâm Dương cũng rời khỏi đây, lang thang trong thôn.

Mặc dù buổi sáng, người đàn ông kia đã cảnh cáo, nhưng Lâm Dương lại không để trong lòng, hoặc là, đã để trong lòng, cho nên mới không thể co ro ở nhà được.

Chương 1094

Nếu thật sự vì cảnh cáo của đối phương mà không dám tùy ý hành động, chẳng phải là nói cho đối phương biết mình là người trong cuộc sao?

Nghĩ đến thi thể bị mưa dầm trong miếu, tâm trạng của Lâm Dương cũng có chút lạnh lẽo, trong mắt những người này, một sinh mạng sống động có lẽ cũng không là gì.

Cho dù trong lòng Lâm Dương vô cùng xác nhận, nhưng ở trong thôn này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút không hòa hợp.

Nếu tối hôm qua trong miếu, thi thể mà Lâm Dương nhìn thấy thật sự là của trưởng thôn, vậy thì hôm nay trong thôn nên sẽ xuất hiện một số xáo trộn mới đúng, dù sao trưởng thôn biến mất, thế nào cũng sẽ gây ra một số tình huống nhất định.

Nhưng Lâm Dương đi trong thôn một lúc, cũng không phát hiện ra điều gì không ổn, lẽ nào phán đoán của Lâm Dương thật sự sai lầm sao?

Không, so với điều này, Lâm Dương càng tin rằng, sự che giấu của đối phương khá tốt, cho nên mới không bị phát hiện.

Dưới hành động có chủ đích của Lâm Dương, chuyến đi bộ có vẻ tùy ý này của Lâm Dương cũng đã đưa ta đến đích, nhà của trưởng thôn, lúc này ta đang ở nơi này.

Có thể thấy được, cửa nhà trưởng thôn lúc này đóng chặt, rõ ràng đang ở trong trạng thái không chào đón người ngoài, tình huống này cũng có thể tương ứng với suy đoán của Lâm Dương.

Vị trí của căn nhà này ở một nơi khá hẻo lánh trong thôn, cho nên

xung quanh không có mấy người, đứng ở đây cũng không có ai có thể chú ý đến Lâm Dương.

Lâm Dương cũng ngẩng đầu nhìn cấu trúc của căn nhà này, cửa sổ đều khá nhỏ, đồng thời cũng không nhìn thấy cửa sau, nếu muốn vào trong, chỉ có thể vào từ cửa chính.

Sau khi có được những thông tin này, Lâm Dương cũng không ở lại lâu, rốt cuộc ta biết, lúc này mình đang ngụy trang trong trạng thái đi dạo, không thể để lộ mục đích của mình, có lẽ ở một nơi nào đó không biết, có người đang quan sát mình cũng không chừng.

Và quả thực có người đang lén lút quan sát Lâm Dương, trong một căn nhà mà Lâm Dương không thể chú ý đến, có người đang nhìn cảnh tượng bên ngoài, Lâm Dương và nhà trưởng thôn đều có thể nhìn thấy cùng lúc, tự nhiên cũng chú ý đến cái nhìn có vẻ thư giãn vừa rồi của Lâm Dương.

Lúc này Lâm Dương không biết sự ngụy trang của mình có thể đã bị bại lộ, vẫn đang đi dạo trong thôn.

Không bao lâu, ta cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, rốt cuộc vết thương trên cánh tay ta là thật, đồng thời vì liên tục mấy ngày ẩm ướt không ngủ ngon, cơ thể Lâm Dương tự nhiên không thể hồi phục tốt được, lúc này chỉ đi một đoạn ngắn đã cảm thấy có chút mệt mỏi.

Vì cơ thể, Lâm Dương cũng quay trở lại căn hầm tạm trú, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc.

Nhưng khi Lâm Dương trở về phòng, nhìn thấy bộ dạng của căn phòng, Lâm Dương cũng im lặng.

Ba lô của ta có dấu vết bị người khác lục lọi, đối phương không hề có ý định che giấu dấu vết, đồ đạc bên trong ba lô bị lấy ra một ít, đồng thời khóa kéo mở ra cũng không đóng lại.

Một số quần áo phơi trong phòng cũng có dấu vết bị lục lọi, tất cả đều cho thấy một điều, lúc Lâm Dương rời đi, có người đã vào phòng này, đồng thời lục lọi đồ đạc của Lâm Dương.

Đối phương không nhịn được như vậy sao?

Tại sao lại lục lọi ba lô của mình?

Lẽ nào, có thứ gì đó ở ngôi miếu bên kia không tìm thấy sao?

Lâm Dương hơi nhíu mày, sự tức giận giữa hai hàng lông mày cũng vô cùng rõ ràng.

Nhưng có một điểm khá tốt, đám người này và phe chủ lưu trong thôn nên khác nhau, nếu không, sẽ không lén lút lục lọi đồ đạc lúc Lâm Dương rời đi, mà nên dẫn người đến gây áp lực với Lâm Dương mới đúng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng hơi yên tâm một chút, cũng có nghĩa là mình tương đối an toàn, ít nhất sẽ không có ai giữa thanh thiên bạch nhật muốn lấy mạng mình, khóe miệng Lâm Dương nhếch lên một nụ cười khổ.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Lâm Dương cũng rời khỏi đây đi dạo một vòng, kết quả nơi tạm trú lại có người vào, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn.

Mặc dù lúc này Lâm Dương không biết đám người này muốn làm gì, nhưng từ hành động này của đối phương xem ra, Lâm Dương đang ở thế bất lợi, trong thời gian sau này, Lâm Dương e là đều phải tìm cách duy trì một số biện pháp phòng hộ nhất định.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía mấy tấm ván gỗ ở bên cạnh, những tấm ván gỗ bỏ đi được đặt ở một bên của hầm, trên đó vốn nên có một ít bụi bặm, đã bị trận nước lớn trước đó rửa sạch, những tấm ván gỗ này, có lẽ có một chút tác dụng.

Sau đó, Lâm Dương ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà, từ trên đó, lờ mờ có một chút ánh sáng chiếu vào đây, đó là một lỗ hổng trên trần nhà, Lâm Dương đã mở ra trước đó.

Dựa vào lỗ hổng này, Lâm Dương có thể thiết lập một số cơ quan, Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đi về phía góc tường.

Ở góc tường, có một đống đồ lộn xộn, những vật dụng trong ba lô của Lâm Dương bị nước lớn cuốn đi đều được lấy ra đặt ở nơi này, bây giờ một phần hơi nước đã bay hơi khô, Lâm Dương đi đến trước đống đồ lộn xộn này, cúi người xuống, cẩn thận lục lọi trong đó một lúc.

Vài phút sau, theo động tác của cánh tay Lâm Dương, trên mặt Lâm Dương cũng nhanh chóng lộ ra một vẻ mặt hài lòng, trong tay ta xuất hiện một sợi dây thừng.

Sợi dây thừng màu trắng vì hơi nước chưa khô hết, trên đó có vẻ hơi đen, nhưng dính nước không ảnh hưởng đến việc sử dụng sợi dây thừng này.

Lâm Dương hai tay kéo căng sợi dây thừng ra hai bên, cũng có thể xác định, độ chắc chắn của sợi dây thừng không bị suy giảm, có thể hoàn thành kế hoạch.

Sau đó, Lâm Dương buộc sợi dây thừng và tấm ván gỗ bên cạnh vào nhau, sau đó tạo ra mấy cái móc trên tường, buộc một đầu dây thừng vào lỗ hổng trên trần nhà.

Sau một loạt thao tác phức tạp, Lâm Dương nhìn thành phẩm trước mặt, cũng hài lòng gật gật đầu, có thứ này, cửa hầm cũng không thể dễ dàng mở ra được nữa.

Mặc dù căn hầm này có khóa cửa, nhưng có kinh nghiệm trước đó, Lâm Dương không cho rằng chìa khóa này không bị sao chép.

Chỉ cần là đám người đó, mở cánh cửa hầm này không có độ khó, Lâm Dương lại không thể đi thay khóa cửa, vậy thì chỉ có thể làm gì đó từ bên trong.

Như vậy, những người đó không thể dễ dàng mở cánh cửa hầm này ra, cho dù phát hiện có chút không ổn, cũng không thể tìm đến chất vấn, rốt cuộc là người tạm trú ở đây, cho dù chỉ có một người đồng ý, đó cũng là đã được cho phép.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng tìm một cơ hội, rời khỏi thôn này.

Lúc rời đi, Lâm Dương cũng chú ý trên đường, không để bị người khác theo dõi, tuy không thể che giấu hành tung, nhưng ít nhất phải đảm bảo an toàn cho mình.

Rất nhanh, Lâm Dương đi về phía nơi hôm qua đã đến, men theo con đường đá trên mặt đất, đến vị trí quen thuộc của khu rừng, đi vào trong rừng, tìm được vị trí của ngôi miếu đó.

Sau khi đến nơi ngôi miếu tọa lạc, Lâm Dương chú ý đến một điểm, ánh mắt trong nháy mắt trở nên có chút vi diệu, cánh cửa lớn của ngôi miếu trước mặt ta đang khép hờ, chú ý đến điểm này, sắc mặt Lâm Dương đều không tốt.

Nếu Lâm Dương không nhớ lầm, tối hôm qua lúc rời khỏi đây, ta đã đóng cửa phòng ở đây lại, nhưng lúc này cánh cửa phòng này lại khép hờ, chẳng phải đại biểu cho việc sau khi ta rời đi, có người đã quay lại nơi này sao?

Lẽ nào có người đến thu dọn thi thể sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, đồng thời cũng cẩn thận đi chậm lại bước chân.

Ta chỉ xác định có người đã đến đây sau khi ta rời đi, nhưng lại không thể khẳng định, đối phương rốt cuộc đã rời khỏi đây hay chưa,

vạn nhất đối phương đang ở trong ngôi miếu này, Lâm Dương một khi bại lộ, có thể sẽ có chút phiền phức.

Chương 1095

Lâm Dương cơ thể không động đậy, tập trung toàn bộ sự chú ý vào tai mình, cố gắng phán đoán, trong ngôi miếu này có động tĩnh gì khác không.

Nhưng trong sự lắng nghe cẩn thận của Lâm Dương, cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu trong rừng và tiếng lá cỏ bị gió thổi lay động, không thể nghe thấy động tĩnh của con người.

Xem ra, mình đã quá nhạy cảm rồi, sau khi phát hiện không có động tĩnh gì thêm, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ vậy, sau đó đi về phía cửa lớn.

Đặt tay lên cửa lớn, Lâm Dương dùng sức mạnh đẩy mạnh cửa vào bên trong, tiếng 'két' từ trên cửa truyền ra.

Cánh cửa vốn đã hư hỏng không chịu nổi, sau một cú đẩy của Lâm Dương, không ngừng lung lay, tuổi thọ còn lại e là đều sắp tiêu hao hết, Lâm Dương thì không hề để tâm.

Sau khi đẩy cửa ra, cảnh tượng bên trong miếu cũng lập tức hiện ra trước mắt Lâm Dương.

Với tốc độ Lâm Dương đột nhiên đẩy cửa ra vừa rồi, nếu trong ngôi miếu này có người đứng, tuyệt đối không phản ứng kịp để né tránh, Lâm Dương thấy trong miếu không có một bóng người, cũng hoàn toàn thả lỏng.

Bên cạnh pho tượng Phật ở chính giữa miếu, Lâm Dương nhìn thấy mấy dấu chân, từ dấu vết trên dấu chân xem ra, rõ ràng không phải của mình, mà là của người khác.

Trên những dấu chân này không có nhiều bụi bặm, dường như

được để lại không lâu trước đây, là vào buổi sáng hôm nay sao?

Lâm Dương nhíu mày, cũng liên kết với chuyện bọc đồ trong hầm bị lục lọi trước đó để phán đoán, đám người đó nên có thứ gì đó cần tìm.

Thứ đó ở trong ngôi miếu này, sau khi ta vào ngôi miếu này, bị nghi ngờ đã mang thứ đó đi, cho nên mới có chuyện lục lọi ba lô xuất hiện.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng lộ ra một nụ cười lạnh, nếu những người này muốn đi lục lọi ba lô của mình, chứng tỏ họ không tìm thấy thứ cần tìm trong ngôi miếu này, nhưng Lâm Dương biết rõ, mình không hề lấy thứ gì.

Chuyện này có vẻ mâu thuẫn, nhưng với tư cách là người trong cuộc, lại có thể phát giác ra điểm không ổn trong đó, nếu chuyện như vậy đã xảy ra, cũng cho thấy, trong đó có một nơi nào đó, tất nhiên đã xảy ra vấn đề.

Từ hành động của đối phương xem ra, gần như có thể xác định trong ngôi miếu này có thứ cần tìm, cho nên mới vội vàng trong thời gian ngắn như vậy đi lục lọi bọc đồ của Lâm Dương.

Nhưng Lâm Dương biết rõ, mình không hề mang thứ gì đi, tối hôm qua nhìn thấy một thi thể ở đây, trong hoảng loạn chạy trốn còn không kịp, lại còn có tâm trí tìm kiếm ở đây sao?

Vậy thì, thứ đó ở trong ngôi miếu này, chỉ là vì một nguyên nhân nào đó, chưa bị tìm thấy mà thôi.

Nếu đã như vậy, thì đi tìm thứ đó thôi, khóe miệng Lâm Dương lộ ra một nụ cười lạnh.

Cho dù Lâm Dương biết, mình không hề mang thứ gì đi, nhưng không có nghĩa là đối phương sẽ tin Lâm Dương, rốt cuộc họ không

khám người Lâm Dương.

Nếu Lâm Dương tự nguyện cho đối phương khám người, cũng có thể sẽ bị nghi ngờ đã giấu thứ đó ở một nơi nào đó.

Trong tình huống này, Lâm Dương e là cũng không thể thoát khỏi vòng nghi ngờ của họ, vậy thì chỉ có thể đi phá hoại thôi.

Đối phương đều đã thể hiện ác ý với Lâm Dương, Lâm Dương cũng tự nhiên sẽ không không làm gì cả, cũng phải phản kích.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương nhìn về những nơi khác của ngôi miếu, muốn đi tìm thứ mà đám người kia đang tìm kiếm ở đây.

Trước tiên nhìn về vị trí của thi thể ở bên cạnh, từ góc độ đặt thi thể xem ra, nó đã bị người khác xê dịch, tối hôm qua, vị trí của thi thể ở bên đó, ở một nơi khá khuất, Lâm Dương đều là vô tình phát hiện ra.

Lúc này, nó được đặt trực tiếp ra bên ngoài, cho dù là một người không hiểu gì về nơi này, đến nơi này, e là cũng có thể dễ dàng phát hiện ra sự tồn tại của thi thể này.

Đám người kia đã lục lọi trên người thi thể này.

Lâm Dương cũng sắc mặt lạnh đi, mặc dù từ hành sự của đối phương xem ra, họ không phải người tốt, nhưng Lâm Dương không ngờ, đối xử với người chết, cũng không có bất kỳ ý tôn kính nào, cũng có chút đáng sợ.

Thi thể kia nếu đã bị lục lọi, cũng tiết kiệm cho Lâm Dương một số việc, nếu không, Lâm Dương có thể đều phải cân nhắc, có nên đến bên thi thể để tìm kiếm hay không, bây giờ xem ra cũng không cần thiết, ở một mức độ nào đó đã giảm bớt gánh nặng cho Lâm Dương.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi về phía gần đó, trước tiên đi vào căn phòng bên trái.

Trong căn phòng này, có ánh nắng ban ngày chiếu vào, Lâm Dương cũng nhìn rõ hơn rất nhiều so với tối hôm qua.

Ngoài cây cột nổi bật dính đầy máu, Lâm Dương chú ý thấy, trên tường có một số phù điêu, cái này tối hôm qua Lâm Dương không nhìn thấy.

Rốt cuộc ánh sáng đèn pin vốn không lớn, cộng thêm những thứ nổi bật bên cạnh, Lâm Dương sẽ bỏ qua phù điêu trên tường, cũng là một chuyện có thể thông cảm được.

Phù điêu trên tường dường như đang kể một câu chuyện thần thoại tốt đẹp, Lâm Dương nhìn ra được một điểm, phù điêu cách một khoảng vị trí sẽ xuất hiện thay đổi rõ rệt, đến cuối cùng, cũng có thể thấy mấy pho tượng Phật cũng nở nụ cười, dường như câu chuyện đã đạt đến một kết cục viên mãn.

Nhưng phần giữa của phù điêu đã bị xóa đi, không thể nhìn rõ được diễn biến cụ thể của sự việc.

Không phải do sức mạnh của tự nhiên tạo thành, từ sự phân chia không tự nhiên rõ ràng so với bên cạnh để phán đoán, khu vực này có thể đã bị con người xóa đi, cũng khiến sắc mặt Lâm Dương trở nên có chút vi diệu.

Phù điêu trên tường miếu, câu chuyện được ghi lại nếu đã viên mãn, vậy tại sao lại có hậu nhân muốn xóa đi dấu vết trên đó?

Đây là một vấn đề đáng suy ngẫm, nhưng bản thân phù điêu đã bị xóa đi, chỉ có thể nhìn thấy một cảnh tượng mơ hồ, Lâm Dương tự nhiên không thể đưa ra phán đoán chính xác, cho nên cũng chỉ ở đây nhìn một lúc, sau đó chuyển sự chú ý sang nơi khác.

Con chuột chết sau cột trụ đã di chuyển đến góc tường, mặc dù xuất hiện ở một vị trí khó tìm, nhưng Lâm Dương vẫn dễ dàng phát

hiện ra thứ này.

Trên mặt đất, có những vết máu nhàn nhạt, từ vết máu này để phán đoán, con chuột này lúc sắp chết cũng đã di chuyển một quãng đường khá dài, đều từ sau cột trụ di chuyển đến bên cạnh cửa, có khoảng cách mấy mét.

Với bộ dạng sắp chết của con chuột mà Lâm Dương nhìn thấy tối qua, đây là một vấn đề lớn.

Trên mặt đất, Lâm Dương không nhìn thấy thứ gì đáng lưu ý, nhưng cũng là bình thường, rốt cuộc sau Lâm Dương, cũng có người đã đến nơi này, nếu dễ dàng có thể tìm thấy, vậy thì sẽ không nghi ngờ bị Lâm Dương lấy đi.

Sau khi trầm tư một lúc, Lâm Dương cũng đưa ra một quyết định khó khăn, có lẽ đối với người thường mà nói, có chút buồn nôn, nhưng lúc này Lâm Dương cũng không để tâm nhiều như vậy, đi đến góc tường bên cạnh cửa, nhìn thi thể con chuột đã chết.

Cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn, Lâm Dương đưa tay ra, lật thi thể con chuột, lật thi thể qua, nhìn về phía bụng của con chuột.

Ở đó có một vết thương lớn, gần như xuyên thủng cả con chuột, nhìn mà Lâm Dương đều có chút thắc mắc, một vết thương lớn như vậy, tại sao không khiến con chuột này đứt thành hai đoạn, ngược lại có thể di chuyển một quãng đường dài như vậy.

Lâm Dương tìm kiếm trên mặt đất một lúc, tìm thấy một mảnh gỗ không biết từ lúc nào rơi xuống từ cánh cửa, cầm trong tay, chống vào vết thương trên thi thể con chuột, sau đó nhẹ nhàng đẩy vào.

Trong vết thương, một mảng máu bẩn, máu thịt và một số tạp chất bụi bặm trên mặt đất trộn lẫn vào nhau, trông đặc biệt bẩn thỉu.

Từ những tạp chất lọt vào trong đó xem ra, con chuột này dường

như đã di chuyển ở bên ngoài, trong đó có một số vật chất màu đen giống như bùn đất, khiến Lâm Dương cũng có một số suy đoán.

Chương 1096

Trong vết thương của thi thể con chuột này, nếu có dấu vết của bùn đất, cũng cho thấy, gã này sau khi bị thương, đã xuất hiện trên mặt đất bên ngoài.

Nhưng theo quan sát của Lâm Dương, trên ngưỡng cửa bên cạnh không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào, cũng có nghĩa là, gã này không phải dựa vào sức mạnh của mình từ bên ngoài vào trong phòng này, nếu không một vết thương lớn như vậy, thế nào cũng sẽ có một số dấu vết để lại.

Cũng có nghĩa là, có người đã mang con chuột này từ bên ngoài vào trong phòng này.

Lâm Dương cũng híp mắt lại, nhận ra có chút không ổn, hành vi này thực sự khiến Lâm Dương cảm thấy khó hiểu.

Người đó trong lòng có chút vấn đề, tàn nhẫn đối xử với con chuột này, nhưng cũng không cần thiết phải mang con chuột này vào trong phòng này, trừ phi, trong đó có yếu tố cần thiết nào đó bị Lâm Dương bỏ qua.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đi ra ngoài.

Nếu trong vết thương của con chuột đều đã lẫn vào bùn đất, vậy thì trên mặt đất bên ngoài chắc chắn sẽ có vết máu sót lại.

Chỉ không biết trận mưa tối hôm qua có cuốn trôi dấu vết đó đi không, Lâm Dương lúc này có chút lo lắng, ánh mắt tìm kiếm trên mảnh đất này, muốn tìm nơi có vết máu sót lại.

Sau khi tìm kiếm một lượt, Lâm Dương cũng thành công tìm được nơi nên tìm, trên mặt đất ở đây không có vết máu, e là nước mưa tối

hôm qua quả thực đã rửa sạch vết máu.

Trên mặt đất ở đây, Lâm Dương nhìn thấy mấy khối thịt nhỏ, tuy màu sắc có chút trắng bệch, nhưng Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra đó là mô cơ thể của chuột.

Bên cạnh có mấy sợi lông cắm trong bùn đất, có thể chứng minh suy đoán của Lâm Dương không sai.

Nơi này nên là nơi con chuột bị tấn công lúc đầu, nếu cẩn thận tìm kiếm ở đây, nên cũng có thể tìm ra nguyên nhân con chuột bị tấn công.

So với quan điểm người đó trong lòng có vấn đề, Lâm Dương ngược lại cảm thấy, đối phương vì một nguyên nhân nào đó, mới phải làm cho con chuột này thành bộ dạng này.

Cúi người xuống đất, Lâm Dương cẩn thận quan sát mảnh đất trước mặt.

Được lợi từ việc tối hôm qua dấu vết ở đây phần lớn đã bị nước mưa rửa sạch, mặc dù mất đi rất nhiều manh mối, nhưng nơi này không có mùi kỳ lạ, cúi người ở nơi này, Lâm Dương cũng có thể yên tâm nhìn những thứ trước mặt.

Mấy khối thịt nhỏ trắng bệch bị hòn đá bên cạnh chặn lại, cho nên không lăn đi nơi khác, ánh mắt Lâm Dương thì quét xung quanh.

Rất nhanh, Lâm Dương cũng phát hiện ra một dấu vết đáng ngờ.

Gần một khối thịt trắng bệch, Lâm Dương nhìn thấy một dấu vết nhỏ hình tròn, lúc này nằm trên mặt đất.

Từ vị trí của Lâm Dương có thể nhìn thấy rõ ràng, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy một trận kinh ngạc.

Dấu vết hình tròn này tự nhiên không thể là do cơ thể con chuột để lại, vị trí xuất hiện lại trùng hợp như vậy, vừa hay xuất hiện ở nơi

con chuột bị tấn công, không khỏi khiến Lâm Dương suy nghĩ.

Có lẽ thứ mà đám người kia đang tìm kiếm là một vật hình tròn, lúc đó có thể bị con chuột này nghịch ở đây.

Sau đó người xuất hiện ở đây đã giết chết con chuột, chỉ để giành được chiếc vòng đó.

Nhưng có thể đã xảy ra một số tai nạn khiến chiếc vòng biến mất, cho nên mới xuất hiện những chuyện tiếp theo.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Dương cũng xuất hiện một chút nhẹ nhõm, sau đó cũng biết, mục tiêu tiếp theo nên là tìm kiếm vị trí của chiếc vòng đó ở đây.

Từ chuyện những người trước đó lục soát bọc đồ có thể phán đoán ra, những người này cũng không tìm thấy chiếc vòng này.

Vậy thì, khi Lâm Dương cẩn thận tìm kiếm một lượt ở đây, cũng có khả năng sẽ tìm thấy thứ đó ở đây.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía bùn đất xung quanh.

Từ dấu vết hình tròn còn sót lại trên bùn đất xem ra, chiếc vòng này không lớn, e là chỉ có thể miễn cưỡng vừa ngón tay, cho nên Lâm Dương cũng vô cùng cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Nơi gần đó có thể giấu chiếc vòng, e là cũng chỉ có đám cỏ dại ở trung tâm miếu.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng bắt đầu tìm kiếm.

Vài phút sau, vì cứ phải cúi lưng suốt nên Lâm Dương cảm thấy hơi đau nhức, cảm giác khó chịu từ thắt lưng truyền đến khiến hắn định nghỉ ngơi.

Rốt cuộc Lâm Dương đang tìm kiếm không có mục tiêu, chỉ có thể không ngừng tìm kiếm trên một mảnh đất, đối với tinh thần và thể xác

đều là một sự tiêu hao không nhỏ.

Một tay chống lên bức tường bên cạnh, Lâm Dương hơi nhắm mắt lại, định nghỉ ngơi ở đây.

Nhưng sự nghỉ ngơi của Lâm Dương không kéo dài được bao lâu đã bị phá vỡ.

Từ bên ngoài ngôi miếu dường như có tiếng động, lúc này ồn ào truyền đến bên tai Lâm Dương, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy một trận kinh ngạc.

Tiếng ồn ào đang dần dần đến gần bên Lâm Dương, cũng khiến Lâm Dương híp mắt lại, sau đó cũng có thể nghe rõ chi tiết của tiếng động truyền đến từ đó.

Nên có khoảng mười người, tiếng nói chuyện hòa vào nhau, đồng thời mấy từ khóa trong đó cũng khiến Lâm Dương đột nhiên giật mình.

Người chết, người ngoài.

Hai từ này lặp đi lặp lại trong lời nói của mấy người đó, cũng bị Lâm Dương nghe được, khiến Lâm Dương ý thức được.

Những dân làng kia, không biết thông qua con đường nào, đã biết Lâm Dương xuất hiện ở đây, đồng thời biết về thi thể ở đây.

Lúc này Lâm Dương đang ở nơi này, một khi bị phát hiện, vậy thì rất có thể sẽ bị coi là hung thủ.

Bởi vì thời gian chiều tối hôm qua của Lâm Dương, trong khoảng thời gian thi thể này xuất hiện, Lâm Dương vừa hay cũng không ở trong thôn.

Lúc này Lâm Dương xuất hiện ở đây, cũng có thể được giải thích bằng lý do dọn dẹp dấu vết, một khi bị bắt tại trận, Lâm Dương có

trăm miệng cũng không thể biện minh được.

Lâm Dương cảm thấy có chút kinh hoảng, ánh mắt không ngừng quét xung quanh, muốn tìm một nơi có thể dùng để trốn.

Nếu bây giờ muốn đi ra từ cửa chính của ngôi miếu này thì rất khó, Lâm Dương có thể đoán được như vậy, ánh mắt cũng vô cùng khó coi.

Đám dân làng đang kéo đến bên ngoài ngôi miếu, Lâm Dương cũng không khó để tưởng tượng ra tại sao họ lại xuất hiện ở đây.

Chương 1097

Chắc chắn không phải là trùng hợp, mà là một sự sắp đặt.

Vì Lâm Dương là người ngoài, nên một khi bị vu oan, cũng sẽ không có ai nói giúp cho hắn.

Ý thức được điều này, Lâm Dương cũng hiểu rõ tình huống lúc này cấp bách đến mức nào, dù thế nào cũng không thể để bị đám dân làng kia bắt được, ít nhất là không thể bị bắt trong ngôi miếu này.

Cửa chính của ngôi miếu không thể ra được nữa, mà dường như cũng không có cửa sau.

Lâm Dương đưa mắt quét qua tường miếu, có thể đoán được rằng độ cao này không phải dễ dàng trèo qua, nếu muốn tìm công cụ để mượn sức, thì e rằng đến lúc đó, chưa kịp trèo ra ngoài thành công đã bị đám dân làng xông vào phát hiện rồi.

Nghe tiếng ồn ào của đám dân làng bên ngoài ngày càng gần, ánh mắt Lâm Dương càng lúc càng khó coi, sau đó hắn nhìn sang một bên khác, vào căn phòng ở đó.

Trong căn phòng bên đó có mấy cái tủ, loại có ổ khóa có thể dễ dàng phá hỏng.

Lâm Dương cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng về phía đó.

Dù sao thì lúc này, cái tủ kia là nơi duy nhất Lâm Dương có thể dùng để ẩn nấp.

Lâm Dương vào căn phòng bên phải, sau đó phá hỏng ổ khóa.

Nghe tiếng động đã đến gần cửa chính, hắn không do dự, mở cửa tủ, chui vào bên trong, sau đó tiện tay đóng cửa tủ lại.

Không kịp nhìn rõ bên trong tủ có gì, Lâm Dương chui vào, sau đó ẩn mình trong không gian chật hẹp đó.

Cửa lớn của ngôi miếu bên ngoài cũng vang lên tiếng "két" khi bị đẩy ra.

Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng căng thẳng, không thể xác định được trốn ở nơi này rốt cuộc có bị phát hiện hay không.

Bên ngoài hắn có lẽ không để lại dấu vết gì, nhưng trên ổ khóa của cái tủ, vết tích bị phá hỏng rất dễ bị phát hiện, một khi bị phát hiện, Lâm Dương đang ở bên trong tự nhiên cũng sẽ bị tìm thấy.

Nhưng chuyện này không phải là điều Lâm Dương có thể thay đổi, chỉ có thể cầu mong đám dân làng bên ngoài sẽ bỏ qua tình trạng của ổ khóa này.

Đồng thời để không làm cho cái tủ có vẻ khác thường, Lâm Dương dựa sát vào bên trong tủ, tránh đẩy cửa tủ hở ra một khoảng.

Lúc này, Lâm Dương cũng phát hiện ra một số điều kỳ lạ.

Mặc dù không gian trong tủ khá chật hẹp, nhưng những thứ đặt bên trong dường như có thể bị ép lại.

Lúc này, theo động tác của Lâm Dương, chúng cũng dần dần bị đẩy sâu vào bên trong.

Thứ ở sau lưng có cảm giác nặng trịch, lại có một mùi vị kỳ quái, giống như mùi chất bảo quản, lúc này xộc thẳng vào mũi Lâm Dương.

Mùi vị mà hắn ngửi thấy trong căn phòng lúc trước, bây giờ Lâm Dương có thể xác định là do những thứ trong tủ này tỏa ra.

Mùi chất bảo quản lúc này khiến Lâm Dương cảm thấy buồn nôn.

Mặc dù cảm thấy buồn nôn, nhưng lúc này Lâm Dương cũng không còn cách nào khác, dù sao cũng phải ẩn mình trong chiếc tủ này

để tránh đám dân làng bên ngoài.

Trong lòng dù có phản kháng, nhưng cơ thể vẫn thành thật tiếp tục ở lại nơi này.

Sau khi đám dân làng vào miếu, họ bắt đầu tìm kiếm.

Qua khe cửa tủ, Lâm Dương có thể nghe rõ tiếng người kinh hô bên ngoài, âm thanh truyền rõ vào bên trong tủ, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Nhưng dường như vận may của Lâm Dương khá tốt, sau khi tìm kiếm một hồi, những người bên ngoài cũng không phát hiện ra vấn đề ở cái tủ, chỉ vì thi thể bên ngoài mà kinh hô, sau đó họ mang thi thể đi.

Sau khi nghe tiếng họ rời đi, Lâm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra vận may của mình không tệ, có thể nhờ chiếc tủ này mà trốn thoát thành công cuộc tìm kiếm của đám dân làng.

Lúc này Lâm Dương không vội rời khỏi tủ, dù sao theo hắn thấy, mặc dù trong tủ có mùi vị kỳ quái, nhưng lúc này ở trong không gian chật hẹp, Lâm Dương ngược lại có thể cảm nhận được một cảm giác an toàn khó tả.

Trong tình huống này, hắn cũng không rời đi, mà ở lại nơi này bắt đầu suy nghĩ.

Bây giờ có nên quay về làng không?

Lâm Dương có chút do dự, nếu quay về làng, chắc chắn sẽ bị người trong làng phát hiện, trừ phi đợi đến đêm khuya mới quay về.

Nhưng nếu không quay về cũng không được, dù sao trên người Lâm Dương không có bất kỳ vật phẩm bổ sung nào, ít nhất cũng phải quay về tầng hầm để lấy thức ăn trong ba lô đi, nếu không, ở bên ngoài không có thức ăn, chắc chắn không thể sống qua ngày bằng cách

ăn quả dại.

Ở trong tủ suy nghĩ một hồi lâu, Lâm Dương cũng đại khái xác định được kế hoạch tiếp theo.

Sau khi xác nhận trong miếu không còn động tĩnh gì khác, hắn mới đẩy cửa tủ ra, rời khỏi không gian chật hẹp này.

Sau khi ra khỏi tủ, không khí bên ngoài tuy vẫn có chút khó ngửi, nhưng so với mùi trong tủ thì đã bớt đi mùi chất bảo quản, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy trong lành ở một mức độ nào đó.

Lâm Dương vươn vai, sau đó cử động chân tay, quay đầu nhìn vào bên trong, muốn xem rốt cuộc thứ gì trong tủ lại phát ra mùi vị buồn nôn như vậy.

Bên trong tủ có mấy cái túi nhựa màu đen, lúc này bị Lâm Dương ép đến biến dạng, mùi vị kỳ quái tỏa ra từ những chiếc túi nhựa đen này.

Lâm Dương trong lòng cảm thấy tò mò, đưa tay nắm lấy một trong những chiếc túi nhựa, muốn xem bên trong có thứ gì.

Sau đó đột nhiên phát hiện, chiếc túi nhựa đã bị niêm phong.

Nhìn mấy chiếc túi nhựa trước mặt đều bị niêm phong, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút kỳ quái.

Rốt cuộc bên trong có thứ gì mà phải niêm phong những chiếc túi nhựa này?

Lúc này Lâm Dương cảm thấy rõ ràng hoang mang, nhưng nếu không mở ra, hiển nhiên cũng không thể giải đáp thắc mắc của hắn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đưa tay vào một góc túi nhựa, chuẩn bị xé nó ra.

Chương 1098

Chiếc túi này làm bằng chất liệu thông thường, cho người ta cảm giác chỉ cần dùng một chút lực là có thể xé rách.

Bên ngoài túi nhựa có rất nhiều vết mài mòn kỳ lạ, thứ đựng bên trong dường như rất nặng, nếu không sẽ không có những vết tích như vậy xuất hiện.

Cảm thấy khó hiểu, Lâm Dương muốn lập tức giải đáp thắc mắc trong lòng, cũng đưa tay ra, chuẩn bị xé toạc túi nhựa.

Đúng lúc này, khóe mắt Lâm Dương cũng chú ý tới.

Ngoài chiếc túi nhựa đang cầm trong tay, bên trong tủ còn có mấy chiếc túi nhựa khác.

Lúc này Lâm Dương dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn những chiếc túi nhựa khác trong tủ, trong số đó có một chiếc có vẻ hơi khác biệt.

Chiếc túi nhựa ở dưới cùng dường như bị sức nặng đè nén, khiến một phần bị ép ra, có thể nhìn thấy một ít đồ vật bên trong.

Từ góc độ của Lâm Dương, cũng có thể nhìn rõ, trong khe hở bị rách của chiếc túi nhựa dưới cùng, dường như thật sự có thứ gì đó bên trong.

Trông giống như thứ gì đó như thịt khô, bề mặt có một kết cấu kỳ lạ, khiến Lâm Dương có chút không hiểu.

Lẽ nào, cái tủ này dùng để chứa lương thực sao?

Sắc mặt Lâm Dương có chút kỳ quái, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao lại có thứ như vậy tồn tại.

Hắn cũng không xé chiếc túi trong tay nữa, mà chuyển sang dùng

ánh mắt kỳ quái nhìn thứ ở bên dưới.

Đưa tay sờ vào thứ giống như thịt khô, Lâm Dương có thể xác định, thứ trong tay mình đúng là thịt của một loài động vật nào đó, bên dưới còn có vật cứng như xương, có thể khiến Lâm Dương cảm nhận rõ ràng.

Lúc này, Lâm Dương cũng có một cảm giác quen thuộc, dường như miếng thịt khô trong tay này đã từng thấy ở đâu đó.

Vì có suy nghĩ này, tư duy của Lâm Dương cũng hướng về phía đó, rất nhanh đã tìm ra nguyên nhân cụ thể, sắc mặt trở nên có chút cứng đờ, dường như đã đoán ra thứ trong chiếc túi nhựa trong tay mình rốt cuộc là gì.

Miếng thịt khô trông có vẻ gầy gò, nhưng Lâm Dương cảm thấy kích thước và độ dài của nó chẳng phải là tương đương với một cánh tay sao?

Mang theo suy nghĩ quỷ dị này, Lâm Dương cũng có chút khó đối mặt với những thứ trước mắt, suy đoán trong lòng càng lúc càng chắc chắn.

Sau khi do dự một hồi, hắn nắm lấy khe hở gần miếng thịt khô, chiếc túi nhựa bị Lâm Dương mạnh tay xé toạc ra.

Nhìn thứ bên trong chiếc túi nhựa bị xé toạc, sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng âm trầm.

Mặc dù thứ bên trong đã bắt đầu trắng bệch do thời gian trôi qua, nhưng Lâm Dương vẫn có thể phán đoán rõ ràng, thứ trước mặt mình rốt cuộc là gì.

Suy đoán không sai, nhưng, Lâm Dương lại không vì thế mà cảm thấy vui mừng, ngược lại còn cảm thấy có chút rùng rợn, giống như nhìn thấy chuyện gì đó kinh khủng.

Ta thật sự không hy vọng chuyện mình đoán lại trở thành sự thật.

Nhưng nếu đã thành ra như vậy, thì ngôi làng này, Lâm Dương dù thế nào cũng không thể quay về được nữa.

Lúc trước, Lâm Dương chỉ vì có khả năng bị nghi ngờ là hung thủ nên mới không định quay về làng, nhưng bây giờ, không chỉ đơn thuần là lý do đó nữa.

Sắc mặt Lâm Dương có chút vi diệu.

Nhìn từ số lượng túi nhựa trong tủ, Lâm Dương không cho rằng những người mất tích trong làng đều có người thay thế như hắn đã thấy ngày hôm qua.

Người trong làng chắc chắn có biết điều gì đó, nhưng trong tình huống này, họ vẫn giữ thái độ không quan tâm, vậy chắc chắn đã đạt được một loại thỏa thuận ngầm nào đó.

Ý thức được điều này, trong lòng Lâm Dương cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Đối với chuyện trước đây yên tâm ở lại trong làng, Lâm Dương cảm thấy có chút bất an.

Trong khoảng thời gian đó, Lâm Dương có nguy cơ trở thành nạn nhân, chỉ là nạn nhân lúc này đã biến thành trưởng thôn mà thôi.

Nhìn từ số lượng túi nhựa ở đây, số người mất tích trong làng có lẽ hơi nhiều, có thể liên quan đến lễ tế trong thời gian này.

Lâm Dương nghĩ vậy, sắc mặt có chút tái nhợt.

Lúc này ý thức được điều này, một mình ở nơi này có vẻ hơi hữu dũng vô mưu.

Tình hình ở đây nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Dương.

Trước đó, hắn không hề biết mình sẽ ở trong tình huống này.

Nhưng lúc này, Lâm Dương cũng không có ý định rời đi, ngược lại còn định tiếp tục ở lại đây.

Dù sao chuyện cũng đã xảy ra, Lâm Dương có một dự cảm, có lẽ lễ tế sắp được tổ chức ở đây có thể cho hắn thấy một số chân tướng ẩn giấu trong làng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đóng cửa tủ lại, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Đột nhiên, ánh mắt Lâm Dương dừng lại trên nóc tủ.

Ở phía trên, có hai dấu tay, lúc này in ở trên đó, trông vô cùng rõ ràng trên lớp bụi mỏng, Lâm Dương tự nhiên cũng chú ý đến điều này.

Dấu tay này, vừa mới để lại sao?

Lâm Dương suy nghĩ, xác định vừa rồi mình không hề chạm vào nóc tủ mới đúng.

Đồng thời, Lâm Dương cũng đặt tay lên trên dấu tay để so sánh, kích thước không khớp.

Cũng có nghĩa là, vừa rồi, có một người đã đặt tay lên nóc tủ này, vào lúc Lâm Dương đang trốn bên trong.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Dương cũng cảm thấy một trận tim đập thình thịch, cũng đã hiểu ra.

Vừa rồi lúc đó, khi Lâm Dương trốn trong tủ, hắn đã thầm cầu nguyện đừng bị đám dân làng đang tìm người xung quanh phát hiện.

Chương 1099

Từ kết quả xem ra, có lẽ là vận may khá tốt.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không chỉ đơn giản là vận may.

Sắc mặt Lâm Dương có chút khó coi, hai dấu tay trông như thể xuất hiện cùng lúc, thuộc về hai bàn tay khác nhau.

Lâm Dương thử đặt tay mình lên so sánh, phát hiện tư thế có chút gượng gạo.

Phải quay lưng về phía tủ, hai tay mới có thể miễn cưỡng ấn lên hai dấu tay đó.

Nhưng với chiều dài cánh tay của Lâm Dương, làm như vậy có chút khó khăn, có lẽ cần cánh tay dài hơn một chút mới phù hợp, còn tư thế thì có lẽ không sai.

Sau khi cảm nhận được tư thế này, Lâm Dương có một suy nghĩ táo bạo.

Người đã ấn dấu tay lên đây, dường như đang cố ý dùng cơ thể mình để che giấu cảnh tượng ở đây.

Phải biết rằng, ổ khóa là do Lâm Dương phá hỏng trong lúc hoảng loạn, trong tình huống đó, tự nhiên không thể để ý đến hình thức bên ngoài, vì vậy vết tích bị phá hỏng trên ổ khóa, chỉ cần đến gần một chút là có thể nhìn thấy rất rõ.

Người có thể để lại dấu tay trên đó, tự nhiên cần phải đến gần một khoảng cách nhất định.

Lâm Dương không cho rằng thật sự có người mắt mù đến mức không nhìn thấy ổ khóa bị phá hỏng.

Cũng có nghĩa là, người để lại dấu tay chắc chắn đã nhìn thấy ổ khóa bị hỏng, thậm chí có khả năng đã đoán ra chuyện Lâm Dương đang trốn bên trong, sau đó vì một mục đích nào đó, đã giúp đỡ Lâm Dương, không cho người khác nhìn thấy ổ khóa bị hỏng.

Lúc này Lâm Dương đưa ra phán đoán như vậy, sự kinh ngạc trên mặt khó có thể che giấu.

Tại sao lại giúp ta?

Rõ ràng người trong làng này rất bài ngoại.

Lâm Dương bắt đầu suy nghĩ, và nhanh chóng nghĩ đến hai người.

Con trai của trưởng thôn, và người phụ nữ đã giúp đỡ ta lúc đầu, hai người đó đều có khả năng.

Lâm Dương nhớ lại vóc dáng của con trai trưởng thôn, cánh tay của hắn đúng là dài hơn cánh tay ta một chút, nếu là hắn, đúng là có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Nhưng như vậy, Lâm Dương lại cảm thấy có chút kỳ lạ, dù sao hắn vẫn chưa quên, hôm nay, hắn đã bị gã đó dùng một giọng điệu kỳ quái uy hiếp, vậy tại sao lại giúp ta?

Lâm Dương đột nhiên nghĩ đến một khả năng kinh người.

Có lẽ trong ngôi làng này tồn tại hai phe phái khác nhau.

Một phe đại diện cho truyền thống, còn người đàn ông kia lại nghiêng về phe còn lại.

Cho nên Lâm Dương mới được giúp đỡ ở đây, cả những sự giúp đỡ mập mờ trước đó, có lẽ không phải ta đã nghĩ nhiều.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng có cảm giác bừng tỉnh, dường như đã hiểu tại sao mình lại gặp phải những chuyện như vậy.

Nghĩ vậy, sắc mặt Lâm Dương cũng có vẻ hơi vi diệu.

Đồng thời, Lâm Dương cũng định rời khỏi ngôi miếu này.

Đã làm rõ được một số phe phái khác nhau trong làng, Lâm Dương cũng biết, nếu quay về, có lẽ sẽ nhận được sự giúp đỡ.

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, sắc mặt cũng bình tĩnh hơn một chút.

Nếu người đàn ông đó đã giúp ta ở đây, vậy hắn cũng sẽ biết, tất cả lương khô của ta đều ở dưới tầng hầm đó.

Quay về lấy chắc sẽ không có trở ngại gì đâu nhỉ, thậm chí có khả năng còn nhận được sự giúp đỡ.

Đương nhiên, đó chỉ là phán đoán của Lâm Dương, tuy gần với sự thật đến tám chín phần, nhưng hành động của hắn vẫn vô cùng cẩn thận.

Lâm Dương rời khỏi miếu, không lập tức đi về phía làng, mà chờ đợi bên ngoài một lúc, mãi đến khi trời tối hẳn mới quay về gần làng.

Hắn không vào trong làng, mà nhìn thấy, gần làng có rất nhiều biểu ngữ, lúc này đang được treo lên.

Mặc dù vì trời tối nên Lâm Dương không thể nhìn rõ màu sắc của những biểu ngữ đó, nhưng hắn cũng không khó để tưởng tượng, những biểu ngữ đó có lẽ màu trắng, liên quan đến thi thể mà đám dân làng đã phát hiện trong miếu trước đó.

Trên đường cũng không có ai, không khác gì những đêm trước, khiến Lâm Dương cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Hướng về vị trí của tầng hầm, Lâm Dương đi tới, đồng thời cũng cẩn thận nhìn đường phố xung quanh, tránh lúc đi tới sẽ đụng phải người khác.

Mấy phút sau, Lâm Dương cũng đến trước tầng hầm, có thể thấy,

cửa tầng hầm đã bị đóng lại.

Hiển nhiên, sự biến mất của Lâm Dương đã bị nghi ngờ, cho nên tầng hầm mới trở thành thế này.

Dù cửa đã đóng, Lâm Dương cũng không lo không vào được, dù sao lúc hắn vào, đều thường dùng cách bẻ khóa để vào, chiếc chìa khóa đó đã gỉ sét đến mức đó, thật sự không thích hợp để mở khóa.

Nhưng Lâm Dương có chút lo lắng, lo lắng về chiếc ba lô đặt trong tầng hầm, lương khô bên trong là thứ mà hắn cần.

Hôm nay phần lớn thời gian Lâm Dương đều chờ đợi bên ngoài, bụng đã đói cồn cào.

Nếu chiếc ba lô bên trong biến mất, vậy đối với Lâm Dương, cũng là một chuyện vô cùng phiền phức.

Nghĩ vậy, Lâm Dương đến cửa tầng hầm, qua khe cửa, có thể thấy bên trong một mảng tối đen, có lẽ không có ai ở bên trong.

Trước ổ khóa, Lâm Dương thao tác thành thạo một lúc, cũng thành công mở được cửa.

Vào bên trong, Lâm Dương cũng nhìn thấy ba lô của mình, thấy ba lô được đặt ở xa, Lâm Dương cũng yên tâm.

Đi vào, Lâm Dương nhấc ba lô lên, phát hiện dường như nó nặng hơn một chút.

Chương 1100

Hắn mở ba lô ra, khi nhìn thấy đồ vật bên trong, sắc mặt Lâm Dương cũng có vẻ hơi vi diệu.

Trong ba lô ngoài một ít lương khô ban đầu, còn có thêm một ít nước uống.

Khi nhìn thấy nước uống trong ba lô, Lâm Dương trước tiên trong lòng kinh ngạc, sau đó cũng hiểu ra, dùng một ánh mắt đặc biệt, nhìn vào những thứ được thêm vào trong ba lô trước mặt.

Theo kế hoạch ban đầu của Lâm Dương, sau khi mang lương khô đi, thời gian sau đó, hắn sẽ dùng nước sông bên ngoài.

Nhưng lúc này, có thêm những chai nước khoáng có thể uống này, Lâm Dương cũng yên tâm hơn, ít nhất sẽ không gặp phải phiền não về ký sinh trùng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng nhìn xung quanh.

Bên ngoài tầng hầm cũng là một mảng tối đen, nhìn thế nào cũng không giống có người đang theo dõi gần đó.

Cũng có nghĩa là, họ đã đoán trước ta sẽ quay về đây sao?

Quả nhiên, người đã để lại dấu tay trên tủ lúc trước đang giúp đỡ Lâm Dương.

Xác định được điều này, Lâm Dương cũng cảm thấy an tâm hơn một chút.

Mặc dù đối phương không thể giúp đỡ Lâm Dương một cách công khai, nhưng biết rằng đối phương sẽ giúp đỡ, trong lòng Lâm Dương cũng cảm thấy một trận an tâm, ít nhất không còn phải một mình chiến đấu nữa.

Thấy xung quanh không có ai, Lâm Dương cũng biết, đối phương có lẽ không thể xuất hiện trước mặt hắn, vì vậy Lâm Dương cũng không đợi thêm, lập tức định rời khỏi nơi này.

Ở lại trong làng này, đối với Lâm Dương lúc này mà nói, có chút nguy hiểm.

Lâm Dương rời khỏi làng, ở trong một khu rừng bên ngoài, đồng thời thỉnh thoảng sẽ quan sát sự thay đổi của ngôi làng từ trên cao.

Sau khi hắn rời đi, ngôi làng dường như không có thay đổi đặc biệt gì, cho Lâm Dương ấn tượng đầu tiên là dường như họ căn bản không để tâm đến việc Lâm Dương mất tích.

Vì coi ta là tội phạm đào tẩu thật sự sao?

Lâm Dương trong lòng cảm thấy, nghĩ vậy, trong lòng có chút lo lắng, nhưng lại không có bất kỳ động tĩnh nào, tiếp tục đứng ở nơi này chờ đợi, hy vọng có thể thấy được một số thay đổi mà trước đây chưa từng thấy.

Cuộc sống yên bình này kéo dài cho đến ngày diễn ra lễ tế.

Vì biết hôm nay là ngày tế lễ, nên Lâm Dương cũng tỉnh dậy sớm.

Nghỉ ngơi ở nơi này, Lâm Dương không có bất kỳ ý định ngủ nướng nào.

Sáng sớm, Lâm Dương đứng trên một đỉnh đồi không xa, có thể nhìn rõ toàn bộ ngôi làng.

Vị trí Lâm Dương đang đứng là một nơi tốt để quan sát.

Đồng thời, từ đỉnh đồi này cũng có thể nhanh chóng đến được ngôi miếu bên kia, bên cạnh có một con đường nhỏ tiện lợi để đi xuống, vì vậy Lâm Dương cũng không lo lát nữa sẽ không kịp đến lễ tế bên đó.

Bình thường vào giờ này, người trong làng có lẽ còn chưa có mấy ai tỉnh dậy.

Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, đứng trên cao, Lâm Dương đã có thể nhìn rõ, trong ngôi làng bên dưới, lúc này phần lớn dân làng đều đã ra ngoài, không biết đang làm gì trên đường phố.

Đám đông tụ tập lại một chỗ, từ góc độ của Lâm Dương nhìn xuống, giống như một đám chấm đen nhỏ, khiến biểu cảm của Lâm Dương cũng có vẻ hơi vi diệu.

Mặc dù trong lòng cảm thấy có chút thấp thỏm, Lâm Dương biết lát nữa sẽ có chuyện xảy ra, nhưng hắn kìm nén sự tò mò của mình, tiếp tục đứng trên đỉnh đồi quan sát.

Bây giờ phần lớn mọi người đều đang ở trong làng, Lâm Dương lập tức chạy đến miếu cũng không có tác dụng gì, không chừng còn tăng xác suất bị phát hiện, cho nên lúc này, Lâm Dương chọn tiếp tục ở trên đỉnh đồi, quan sát đám dân làng bên dưới.

Đám dân làng tụ tập trên đường phố dường như đang cãi nhau, khiến từ trên cao cũng có thể nghe thấy một trận ồn ào, nhưng chi tiết cụ thể thì vì khoảng cách, Lâm Dương không thể nghe rõ.

Đợi một lúc, Lâm Dương thấy một chấm đen nhỏ đi vào giữa đám đông, dường như sau khi nói gì đó, đám dân làng xung quanh đều yên phận, sau đó bắt đầu đi ra ngoài làng.

Nhìn tình thế này, họ đang đi về phía ngôi miếu, có lẽ giống như Lâm Dương tưởng tượng, họ sẽ đến miếu để tổ chức hoạt động tế lễ, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Đến một nơi mà Lâm Dương có chút hiểu biết, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với đến một nơi mà hắn không biết gì, ít nhất Lâm Dương cũng sẽ không lúc đó luống cuống tay chân.

Nhìn thấy phần lớn dân làng đều đã đi vào nơi mà Lâm Dương không nhìn thấy, sắp vào trong miếu, Lâm Dương cũng rời khỏi vị trí quan sát trên đỉnh đồi, đã đến lúc đi xuống.

Đi vào con đường nhỏ bên cạnh, Lâm Dương men theo con đường núi có chút bùn lầy, nhanh chóng tiến về phía dưới.

Mấy phút sau, Lâm Dương cũng đến được bên dưới, có thể qua khe hở của rừng cây nhìn thấy ngôi miếu bên dưới, bên ngoài miếu không có một ai.

Đều đã vào hết rồi sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, sau đó có thể nghe thấy, từ bên trong miếu bắt đầu có tiếng động truyền ra, đám dân làng đó quả thực đều đã vào trong miếu.

Xác định được điều này, Lâm Dương ngược lại còn yên tâm hơn.

Như vậy, từ lập trường của hai bên, vì Lâm Dương ở phe không bị quan sát, nên ưu thế của hắn lớn hơn.

Lâm Dương lén lút đến một ụ đất gần một bức tường, đứng trên ụ đất này, hắn có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong miếu.

Ở trong miếu, đám dân làng đó đều tụ tập bên trong.

Một ngôi miếu vốn không nhỏ, lúc này không gian bên trong đã bị dân làng chen chúc đến không còn bao nhiêu, người chen người đứng bên trong, trông cũng không thoải mái, khiến Lâm Dương đang quan sát cũng cảm thấy nóng nực thay.

Nhưng đối với đám dân làng này, dường như đó không phải là chuyện quan trọng, vây quanh bức tượng Phật đó, dường như có chuyện quan trọng sắp xảy ra.

Thái độ cẩn trọng này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng

tò mò, đứng gần bức tường, cố gắng không phát ra tiếng động, để tránh kinh động đến dân làng bên trong.

Rất nhanh, trong đám dân làng, có một người đứng ra, một mình đến trước tượng Phật.

Dáng vẻ của người này Lâm Dương khá quen thuộc, là trưởng thôn mà hắn đã gặp.

Chương 1101

Khi nhìn thấy người bước ra có dáng vẻ của trưởng thôn, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, vì hắn không ngờ, lúc này người dẫn đầu đám dân làng lại là gã này.

Nếu theo suy đoán của Lâm Dương, thi thể trước đó phải là trưởng thôn mới đúng, đám dân làng cũng đã tìm thấy thi thể đó, vậy thì thân phận của người cải trang thành trưởng thôn này đáng lẽ phải bị bại lộ rồi mới đúng.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không đơn giản như vậy.

Người này, là trưởng thôn trong làng này, lẽ nào suy đoán của ta thật sự đã sai?

Cảnh tượng kỳ quái trước mắt khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hắn nhìn chằm chằm vào trước mặt suy nghĩ.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương cũng không tìm ra được manh mối nào, chỉ có thể dùng một ánh mắt khác thường, tiếp tục nhìn cảnh tượng trước mặt.

Trưởng thôn bước ra từ đám đông, lúc này đứng ở phía trước nhất, hai tay chắp lại, đối diện với bức tượng Phật ở giữa miếu, miệng dường như đang lẩm bẩm điều gì đó.

Đương nhiên, vì khoảng cách, Lâm Dương không thể nghe rõ đối phương đang nói gì, chỉ có thể thấy khẩu hình của trưởng thôn không ngừng mấp máy, khiến Lâm Dương có cảm giác như đang xem một vở kịch câm, tâm trạng có chút vi diệu.

Khi trưởng thôn đang tiến hành nghi thức đặc biệt, đám dân làng bên cạnh thì đứng xem, trông cũng không có ý định can thiệp, có lẽ lễ

tế thường ngày cũng có một tiết mục như vậy.

Một lúc sau, trưởng thôn cũng thay đổi động tác, một tay đưa lên tượng Phật, dường như đang cạo thứ gì đó, sau đó nắm chặt nắm đấm, rời khỏi nơi đó.

Đám dân làng vây quanh nhường ra một con đường, để trưởng thôn đi về một hướng khác.

Bị đám đông che khuất, Lâm Dương cũng không thể nhìn rõ tiếp theo trưởng thôn đang làm gì, qua khe hở của đám đông chỉ có thể thấy bóng dáng trưởng thôn không ngừng di chuyển, dường như đang di chuyển cơ thể rất nhanh.

Lẽ nào đang nhảy múa sao?

Không thể nhìn rõ bóng dáng trưởng thôn, Lâm Dương trong lòng nghĩ vậy, sự kỳ lạ trên mặt cũng không che giấu mà biểu hiện ra ngoài.

Chỉ là ở vị trí của Lâm Dương, không ai có thể cho hắn một câu trả lời thích hợp, vì vậy Lâm Dương chỉ có thể chôn giấu thắc mắc này trong lòng, tiếp tục dùng một ánh mắt khác thường nhìn cảnh tượng trước mặt.

Rất nhanh, hoạt động tế lễ tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Ban đầu chỉ có một mình trưởng thôn ở đó không biết đang làm gì, sau đó dân làng xung quanh cũng bắt đầu chuyển động theo.

Lâm Dương cũng qua động tác của họ mà biết được trưởng thôn vừa rồi đang làm gì.

Tất cả dân làng vào trong miếu đều bắt đầu nhảy múa, lắc lư cơ thể, mang theo một nhịp điệu đặc biệt mà lắc lư ở đó.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương cũng phát hiện, cơ thể họ tuy đang

lắc lư, nhưng thực chất chỉ là một hành động theo tiềm thức.

Đám dân làng này đều nhắm mắt, không một ai mở mắt.

Nhưng kỳ lạ là, dù không quan sát xung quanh, cơ thể của những người này không hề va chạm vào nhau.

Rõ ràng động tác của mỗi người đều có chút khác biệt, nhưng lại trông vô cùng hài hòa.

Đồng thời, Lâm Dương đang quan sát ở bức tường cũng cảm nhận được một cảm giác quỷ dị.

Bóng dáng của những dân làng đang nhảy múa vũ điệu kỳ lạ, đối với Lâm Dương mà nói, có một sức hấp dẫn khó tả.

Sức hấp dẫn nhàn nhạt này khiến Lâm Dương cảm nhận rõ ràng, nhưng hắn không hề hành động bốc đồng, tiếp tục ở nơi này quan sát.

Đồng thời, ánh mắt Lâm Dương cũng nhìn về phía mấy chiếc túi nhựa màu đen bên cạnh.

Những chiếc túi nhựa này Lâm Dương vừa mới nhìn thấy, đồng thời cũng cảm thấy có chút quen mắt.

Những chiếc túi nhựa đen này, trong tủ của căn phòng bên cạnh, Lâm Dương đã từng thấy.

Trong những chiếc túi nhựa đó, có một số mô cơ thể được bôi chất bảo quản.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, mấy chiếc túi nhựa đen này là của thi thể đã xuất hiện trong miếu trước đó, lúc này bị phân cắt ra trong những chiếc túi nhựa này.

Trong nghi thức lát nữa, những chiếc túi nhựa này có lẽ sẽ được đặt vào trong chiếc tủ đó, để làm bạn cùng những chiếc túi nhựa còn sót lại từ những năm trước.

Chỉ là Lâm Dương đã đến ngôi làng này mấy ngày rồi mà vẫn không rõ ý nghĩa của việc tổ chức hoạt động tế lễ này, không thể nào vô duyên vô cớ lại tốn thời gian công sức làm chuyện như vậy được.

Huống chi, thứ liên quan trong đó, ánh mắt Lâm Dương quét qua những chiếc túi nhựa đen bị đặt tùy ý trên mặt đất, sắc mặt mang theo một chút âm trầm.

Vũ điệu quỷ dị kéo dài trong ngôi miếu một lúc lâu, sau đó đám dân làng cũng dừng lại, đi sang một bên, xé toạc một trong những chiếc túi nhựa đen.

Sau đó Lâm Dương nhìn thấy, có một người, cầm một chiếc muỗng gỗ, đưa vào trong chiếc túi nhựa đã bị xé toạc, khuấy đảo bên trong.

Ngay sau đó, Lâm Dương nhìn thấy, ở miệng chiếc muỗng được lấy ra, có một mảng chất lỏng màu đỏ tươi, dính liền với thứ đựng trong chiếc túi nhựa đen.

Chất lỏng trong muỗng, không nghi ngờ gì, là máu tươi.

Hoặc có lẽ là một ít máu đã đông lại, giống như tiết lợn bán ở các sạp thịt lợn, đã biến thành thể rắn, có thể theo sự di chuyển của chiếc muỗng mà lắc lư, khiến Lâm Dương ở bên cạnh cảm thấy buồn nôn.

Sau đó Lâm Dương nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc, máu đã đông lại trong muỗng lúc này bị vẩy lên bức tượng Phật trong miếu, biến thành từng mảnh vụn, rơi xuống bên cạnh.

Tuy phần lớn các cục máu đều rơi xuống đất, nhưng trên thân tượng Phật cũng lưu lại từng mảng vết tích màu đỏ, khiến tôn Nộ Phật trông có vẻ hơi vi diệu.

Nhìn những chuyện này xảy ra, sắc mặt Lâm Dương cũng tỏ ra vô cùng hoang mang.

Đám dân làng này ở đây làm nửa ngày trời, nhưng Lâm Dương vẫn không phát hiện ra hành động nào có ý nghĩa.

Nếu không kể đến những thứ trong túi nhựa đen, thì đây chỉ là một hoạt động phong tục đơn thuần mà thôi.

Chỉ là, Lâm Dương biết bên trong túi nhựa có thứ gì, cho nên cũng có thể biết rõ, những người này muốn làm, không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Bức tượng Phật bị nhuốm đỏ, trông vô cùng quỷ dị trong ngôi miếu, hoàn toàn không nhìn ra được ý từ bi mà vốn dĩ nó phải thể hiện.

Chương 1102

Nhưng Lâm Dương đang quan sát những điều này ở bên cạnh, lúc này lại không có thời gian để ý đến chúng, hắn đã phát hiện ra một vấn đề lớn.

Hắn đứng trên ụ đất bên cạnh tường miếu để quan sát cảnh tượng bên trong, gần đó không có vật gì che khuất thân ảnh của hắn.

Cũng có nghĩa là, khi Lâm Dương muốn nhìn cảnh tượng bên trong, người trong miếu cũng có thể chú ý đến sự tồn tại của Lâm Dương ở đây.

Vừa rồi, một người nào đó trong đám dân làng dường như đã chú ý đến sự tồn tại của Lâm Dương, vừa ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lâm Dương.

Lâm Dương cũng nhìn thấy sự kinh hãi thoáng qua trong mắt đối phương.

Không nghi ngờ gì, Lâm Dương đã bị phát hiện.

Đối phương phát hiện ra Lâm Dương, nhưng lại không làm ầm lên, chỉ cúi đầu xuống, dường như không muốn để Lâm Dương biết chuyện này.

Phát hiện ra điều này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lẽ nào, người này cũng thuộc nhóm người đã giúp đỡ ta sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, sắc mặt trước mặt cũng bình tĩnh hơn một chút, đồng thời cũng điều chỉnh lại cơ thể, không hy vọng sẽ bị người khác phát hiện.

Nhưng sự phát triển của sự việc cũng nằm ngoài dự đoán của Lâm Dương, hoàn toàn không giống như hắn phán đoán.

Người đàn ông vừa phát hiện ra sự tồn tại của Lâm Dương, lúc này lén lút di chuyển cơ thể, tìm kiếm trong đám dân làng, lúc di chuyển vô cùng cẩn thận.

Nếu không phải vì Lâm Dương đã dồn sự chú ý vào người đối phương, chưa chắc đã phát hiện ra hắn đang làm gì.

Sau đó, mấy người trong đám dân làng dường như cũng biết được tin tức từ người này, cũng lặng lẽ đi ra ngoài.

Những dân làng còn lại, lúc này vì hoạt động tế lễ, phần lớn tinh thần đều dồn vào bức tượng Phật trước mặt, cũng không nhận ra những dị động trong đám đông.

Trưởng thôn ở phía trước nhất dường như đã phát hiện ra, ngẩng đầu quét mắt về phía Lâm Dương một cái, nhưng lại không có bất kỳ biến động nào, vẫn đứng ở phía trước đối diện tượng Phật tế lễ.

Nhìn thấy mọi chuyện xảy ra, Lâm Dương cũng nhận ra có điều không ổn.

Mấy người rời khỏi đám đông dường như muốn đi tìm hắn.

Lâm Dương lúc này phán đoán như vậy, cũng vội vàng đi xuống từ ụ đất đó.

Ở lại nơi này thật sự quá nguy hiểm, mấy người đó chắc chắn là đi bắt hắn.

Vì một lý do nào đó, không thể làm gián đoạn lễ tế lần này, cho nên không có ai la hét, chỉ có mấy người di chuyển về phía Lâm Dương, đó cũng là lý do tại sao Lâm Dương lúc đầu không nhận ra ý đồ của họ.

Lúc này, mấy người đàn ông trung niên đều chạy ra ngoài miếu, Lâm Dương sao lại không đoán ra được suy nghĩ của đối phương.

Mấy người đàn ông đó cách Lâm Dương một khoảng, đại khái phải mất một hai phút mới có thể đuổi kịp, cho nên Lâm Dương cũng ở phe ưu thế.

Lâm Dương đang đứng trên con đường mòn trên núi, chỉ cần chạy dọc theo con đường này, có lẽ không lâu sau là có thể cắt đuôi được mấy người kia.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng lập tức thay đổi hành động.

Tuy quan sát hoạt động tế lễ ở đây là một chuyện khá quan trọng, nhưng Lâm Dương cũng không thể để bị bắt.

Phải biết rằng, họ có thể tùy ý đùa giỡn với mạng người trong hoạt động tế lễ, Lâm Dương không cho rằng trong tình huống này bị bắt sẽ có kết cục tốt đẹp.

Hiểu rõ điều này, bước chân di chuyển lên con đường núi của Lâm Dương cũng không hề chậm lại, duy trì một tốc độ khá cao.

Sau khi liên tục đi qua mấy khúc cua có độ dốc lớn, Lâm Dương cũng không thể nhìn thấy những người đang truy đuổi bên dưới nữa, cũng thử dừng bước, tìm một nơi để ẩn nấp.

Lâm Dương trốn vào trong một bụi cây rậm rạp.

Xung quanh ngoài từng hàng bụi cây, còn có rất nhiều thân cây, những cành cây ẩm ướt che khuất thân ảnh của Lâm Dương, khiến hắn không dễ bị phát hiện.

Nhưng những giọt nước này cũng vì thế mà rơi lên người Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Để che giấu thân ảnh tốt hơn, Lâm Dương chen vào một bụi cây khá rậm rạp, nước trên lá cây khiến da Lâm Dương cảm thấy rõ ràng không thoải mái, nhưng lúc này, hắn cũng không thể để ý đến những điều này.

Bởi vì khi Lâm Dương định dọn dẹp lá cây bên cạnh, hắn nghe thấy tiếng bước chân từ phía dưới không xa truyền đến.

Rõ ràng, mấy người đó đã đuổi kịp.

Qua bụi cây, Lâm Dương có thể nhìn rõ, mấy người đó chạy đến khoảng cách vài mét trước mặt.

Nếu không phải vì Lâm Dương kịp thời trốn vào nơi này, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Nhưng thật không may, mấy người này lại dừng lại ở đây, không tiếp tục đi tới, vừa hay dừng bước ngay gần Lâm Dương.

Họ bỏ cuộc rồi sao?

Lâm Dương trong lòng hy vọng như vậy, nhưng hiện thực cũng cho hắn biết, không đơn giản như vậy.

Mấy người đàn ông dừng lại bắt đầu tìm kiếm xung quanh, dường như chắc chắn Lâm Dương đang trốn ở gần đây.

Dấu hiệu bất thường này cũng khiến Lâm Dương nhận ra có điều không ổn.

Vừa rồi lúc trốn vào, tuyệt đối không thể bị lộ trong tầm mắt của họ, sao họ có thể chắc chắn ta đang ở gần đây?

Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn, nếu những người này tìm đến nơi hắn đang ẩn náu, chắc chắn có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn, đó không phải là chuyện mà hắn hy vọng sẽ xảy ra.

Lâm Dương đang ở trong bụi cây này, một khi bị đối phương phát hiện, vậy chắc chắn không có cách nào trốn thoát.

Những người đang tìm kiếm hắn ở đây có ba bốn người, Lâm Dương muốn đột phá ra ngoài cũng có độ khó lớn.

Chương 1103

Trong tình thế rõ ràng bất lợi này, ánh mắt Lâm Dương cũng trở nên có chút khó coi, dù sao chỉ có thể bị động chờ đợi đối phương tìm kiếm, không dám hành động thiếu suy nghĩ, tránh làm động đến cây cối xung quanh gây sự chú ý của đối phương.

Nhưng vận may của Lâm Dương không tệ, mấy người đó không bắt đầu tìm kiếm ở khu bụi cây mà hắn đang ở.

Nhưng Lâm Dương chỉ an toàn tạm thời, chỉ một lát nữa, những người này chắc chắn sẽ tìm đến vị trí của hắn, Lâm Dương vẫn ở trong một tình thế vô cùng nguy hiểm.

Chỉ là trong tình huống này, Lâm Dương ngoài việc suy nghĩ cách thoát thân, cũng không có chuyện gì khác có thể làm.

Khoảng cách đến vị trí bị phát hiện, từ tốc độ tìm kiếm của những người đó mà phán đoán, có lẽ là chuyện của hai phút sau, cũng không thể đột nhiên xông ra vào thời điểm này.

Chưa nói đến việc Lâm Dương có thể tìm được một nơi thích hợp để xông ra hay không, chỉ riêng việc ra khỏi bụi cây này đã là một chuyện phiền phức.

Ban đầu Lâm Dương vì để che giấu thân ảnh tốt hơn, nên mới chen vào nơi chật hẹp này, nhưng bây giờ, không gian chật hẹp này ngược lại trở thành gánh nặng của hắn.

Nếu Lâm Dương muốn rời khỏi đây, tất nhiên phải đẩy một mảng bụi cây ra, nếu không quần áo trên người sẽ bị cành cây của bụi cây cản lại không thể thoát ra được.

Chỉ riêng động tĩnh gây ra khi rời khỏi bụi cây này sẽ thu hút sự

chú ý của họ, Lâm Dương lại không thể lập tức rời đi, tự nhiên không phải là phương pháp mà hắn có thể sử dụng.

Lẽ nào, lát nữa thật sự phải đối đầu với mấy người trước mặt sao?

Lâm Dương nhìn những cơ bắp ẩn hiện trên người những người đàn ông đó, sắc mặt cũng không khá hơn là bao.

Những người này không phải là những người không vận động hàng ngày trong thành phố, trong làng, có rất nhiều việc nông phải làm, cho nên trên người những dân làng này đều có một ít cơ bắp.

Tuy không cố ý đi rèn luyện, nhưng trong tình huống này, sức lực của họ cũng không nhỏ.

Rõ ràng không phải là một cục diện mà Lâm Dương có thể đột phá ra ngoài.

Nhưng như vậy, Lâm Dương không còn cách nào khác, dù sao vị trí mà hắn đang ở lúc này vô cùng khó xử, vừa không thể trốn thoát, cũng không thể đột phá, vậy thì duy nhất còn lại là chờ bị đối phương phát hiện, hoặc cầu nguyện họ không tìm thấy vị trí của hắn.

Khả năng đối phương không tìm thấy Lâm Dương là vô cùng thấp.

Từ cách họ tìm kiếm kỹ lưỡng cảnh quan xung quanh, có lẽ thật sự muốn tìm ra sự tồn tại của Lâm Dương trong khu vực này.

Biểu hiện này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng bất lực.

Bây giờ vẫn không rõ, đã lộ ra ở chỗ nào, tại sao mấy người này lại cho rằng hắn chắc chắn ở đây?

Không hiểu rõ, Lâm Dương nhíu mày ở trong bụi cây, đồng thời chờ đợi sự tìm kiếm của những người đó.

Rất nhanh, một người đàn ông đến trước bụi cây của Lâm Dương, sắp bắt đầu tìm kiếm nơi này, cũng khiến Lâm Dương bắt đầu trở nên căng thẳng.

Dù biết xác suất bị phát hiện là rất lớn, nhưng Lâm Dương vẫn phải đánh cược vào khả năng nhỏ nhoi đó.

Nếu có thể, Lâm Dương cũng không muốn xung đột với những người này, hai tay khó địch bốn chân, chỉ riêng sự chênh lệch về số người, không phải là thứ Lâm Dương có thể bù đắp, huống chi hắn đang ở trong một không gian chật hẹp không thuận lợi cho hành động.

Người đàn ông đứng trước mặt Lâm Dương vạch những cành cây bên cạnh hắn ra, dường như đang nhìn thứ gì đó.

Lâm Dương cũng nín thở, cố gắng loại bỏ thân ảnh của mình khỏi tầm mắt của đối phương.

Rất nhanh, Lâm Dương cũng nhìn thấy cơ thể đối phương xuất hiện thay đổi, động tác vốn trôi chảy đột nhiên khựng lại.

Lâm Dương biết, đó là hiện tượng do đối phương đã phát hiện ra điều gì đó.

Ở nơi này, thứ có thể khiến đối phương phát hiện ra, tự nhiên chỉ có Lâm Dương.

Bị phát hiện rồi, Lâm Dương mở to mắt, nhận ra điều này.

Hắn cũng thấy gã đàn ông trước mặt có xu hướng ngẩng đầu lên, có lẽ định gọi đồng bọn.

Lâm Dương lập tức cũng nảy ra một ý nghĩ, không thể để đối phương hét lên.

Một khi thu hút sự chú ý của mọi người ở đây, trong tình huống bị mấy người vây quanh, Lâm Dương dù thế nào cũng không thể trốn

thoát được.

Cho nên khi phát hiện gã đàn ông có tư thế định hét lên, Lâm Dương cũng lập tức hành động.

Một không gian chật hẹp khiến Lâm Dương không thể tùy ý hành động, nhưng chỉ cần đưa một tay ra, thì không có vấn đề gì.

Không tìm kiếm khe hở của những cành cây, Lâm Dương trực tiếp đưa tay xông lên trên.

Những cành cây cản trở ở phía trên khi tay Lâm Dương vung lên cũng gây ra một trận cản trở, nhưng lực đạo mà Lâm Dương sử dụng đủ lớn, trực tiếp phá tan những cản trở đó, vươn lên trên, đồng thời cũng mang đến một cơn đau tức thời từ cánh tay, có lẽ bị những cành cây lẻ tẻ đó cào xước, Lâm Dương có thể ý thức được điều này, nhưng cũng không dừng động tác của tay.

Sau đó, Lâm Dương cảm thấy nắm đấm của mình lọt vào một không gian khá chật hẹp, vừa hay có thể chứa được nắm đấm của hắn, đồng thời bên trong có một cảm giác ấm áp.

Lâm Dương cũng biết, mình nhắm khá chuẩn, dù chỉ có thể nhìn thấy cơ thể đối phương, cũng đã thành công nhét nắm đấm vào miệng đối phương.

Bị Lâm Dương bịt miệng, gã đàn ông tự nhiên không thể nói được nữa, chỉ có tiếng ư ử truyền ra gần đó.

Lâm Dương cũng biết, phải nhanh chóng khiến gã đàn ông này không thể nói được, nếu không một lúc sau, những tiếng ư ử đó có lẽ cũng sẽ thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Qua khe hở của bụi cây, Lâm Dương cũng có thể chú ý, những người xung quanh lúc này đều đang chuyên tâm tìm kiếm, không chú ý đến vị trí này, động tác của Lâm Dương cũng phải nhanh hơn.

Người đàn ông trước mặt Lâm Dương, miệng vốn chuẩn bị hét lên, bị nắm đấm của Lâm Dương nhét vào, lập tức dùng hai tay nắm lấy vật thể nhét vào miệng, muốn rút tay Lâm Dương ra.

Nhưng Lâm Dương đã sớm có chuẩn bị, sao có thể bị kéo ra được?

Lâm Dương thay đổi vị trí ngón tay trong miệng đối phương, ngược lại móc vào chỗ răng, mặc kệ cảm giác nhầy nhụa truyền đến tay, kéo xuống dưới, gã đàn ông bất ngờ tự nhiên bị kéo theo.

Hòn đá mà Lâm Dương đã sớm cầm trong tay kia, lúc này cũng được hắn vung lên, tuy không nhìn rõ chi tiết của đối phương, nhưng có một tay làm vật dẫn đường, hòn đá vẫn chính xác đánh trúng đầu gã đàn ông.

Dưới sự tấn công đột ngột của Lâm Dương, cơ thể của gã đàn ông cũng lập tức mất thăng bằng, ngã vào trong bụi cây.

Chương 1104

Lâm Dương cũng thuận theo quán tính vung tay ra, nâng cơ thể mình lên.

Những cành cây vốn sẽ vì sự biến động mà cản trở Lâm Dương, lúc này đều bị gã đàn ông mà Lâm Dương kéo xuống che chắn, khi Lâm Dương nâng cơ thể từ không gian chật hẹp đó lên, cũng không bị thương, thuận lợi ra khỏi đó, sau đó dùng một ánh mắt vi diệu nhìn xung quanh.

Mặc dù Lâm Dương đã cố gắng hết sức để tránh phát ra tiếng động, nhưng một loạt hành động vừa rồi vẫn thu hút sự chú ý của mấy người gần đó.

Họ lần lượt quay đầu lại, có thể nhìn thấy tình hình bên phía Lâm Dương.

Lâm Dương đứng dậy từ trong bụi cây, và người đàn ông bị hắn đè xuống phía trước, chỉ cần nhìn là có thể đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Người đàn ông bị Lâm Dương tấn công, lúc này cũng đang giãy giụa, muốn thoát khỏi tay Lâm Dương.

Mặc dù Lâm Dương có thể tiếp tục đè hắn xuống, nhưng hắn cũng biết, phải rời khỏi đây rồi.

Nếu chỉ có một người, Lâm Dương có thể đấu với đối phương, nhưng chỉ riêng những dân làng mà Lâm Dương nhìn thấy bây giờ, đã có bốn năm người đến gần, còn một số dân làng ở xa hơn chưa tính vào, nhìn thế nào, Lâm Dương cũng không có tư cách dây dưa với người đàn ông trước mặt.

Ý thức được điều này, Lâm Dương lập tức quay người, chạy ra một bên.

Trong khu rừng gần đó, có một con đường nhỏ, Lâm Dương chạy về phía đó, những người xung quanh cũng phản ứng lại, đuổi theo phía Lâm Dương.

Lúc này thể lực còn lại của Lâm Dương không nhiều.

Chưa nói đến trước đó ở gần miếu, vì để có một vị trí quan sát tốt mà dùng tư thế đặc biệt đứng một bên đã có tiêu hao, ngay cả vừa rồi lúc Lâm Dương ẩn nấp, thể lực cũng không hề hồi phục.

Trong không gian chật hẹp đó, cảm giác khó chịu bao trùm toàn thân Lâm Dương, căn bản không thể nghỉ ngơi trong tình huống đó.

Ở một mức độ nào đó, Lâm Dương ở trong bụi cây đó, còn mệt mỏi hơn nhiều so với những người đang tìm kiếm xung quanh.

Tình trạng cơ thể của Lâm Dương lúc này có chút không ổn.

Đường núi ở đây cũng không hề bằng phẳng.

Mặc dù hai ngày nay Lâm Dương đã đi một đoạn đường dài trên đường núi, nhưng vẫn chưa đến mức có thể thông thạo đi trên đường núi gập ghềnh như đi trên đất bằng.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng không có cách nào thoát khỏi đám người phía sau.

Tốc độ của hai bên đều tương đương, Lâm Dương cũng không có cách nào thoát khỏi những người đó, lúc nào cũng ở trong tầm mắt của họ.

Nhìn tình thế này, có lẽ họ cũng sẽ không dễ dàng tha cho Lâm Dương.

Lâm Dương nhất thời cảm thấy có chút mờ mịt, không biết tiếp

theo nên làm thế nào.

Con đường núi trước mặt Lâm Dương không có khúc cua, nếu muốn thoát khỏi những người truy đuổi phía sau, chỉ có thể tìm cách khác.

Lâm Dương cảm thấy có thể chống đỡ được một lúc, nhưng lại không có sức lực dư thừa để tìm kiếm thứ gì đó có ích.

Vì sự phức tạp của đường núi, Lâm Dương phải dành một phần tinh thần cho mặt đất, tránh những nơi như dốc trơn, vì vậy khi di chuyển, tầm mắt đều ở trên mặt đất, không có tinh thần dư thừa để chú ý đến xung quanh.

Những dân làng đang truy đuổi Lâm Dương ở phía sau thì không có những phiền não đó, chỉ cần truy đuổi trên con đường mà Lâm Dương di chuyển là được.

Cho nên nếu phán đoán về sự tiêu hao, chắc chắn phía Lâm Dương tiêu hao lớn hơn.

Hắn biết nếu tình trạng này tiếp diễn thì sẽ vô cùng bất lợi, nhưng nhìn những gì Lâm Dương có thể làm bây giờ, trong việc thay đổi chuyện này, hắn cũng bất lực.

Di chuyển một đoạn trên con đường núi này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Đồng thời con đường do con người giẫm đạp tạo ra đã biến mất, thay vào đó là nơi hiếm khi có người qua lại, trên mặt đất đều là rễ cây, khi chạy phải dành một sự chú ý nhất định cho chúng, để tránh bị những rễ cây này làm vấp ngã.

Trong lúc di chuyển, Lâm Dương đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Nếu may mắn, có thể dùng nó để thoát thân.

Vừa rồi ở một khu vực, trong số những người đang truy đuổi phía sau, có người không chú ý bị vấp ngã, Lâm Dương cũng bị động tĩnh bên đó thu hút sự chú ý, nhìn về phía sau một cái.

Lúc đó Lâm Dương cũng có thể thấy, sau khi người đàn ông phía sau hắn ngã xuống, đã nhanh chóng bò dậy.

Những rễ cây trên mặt đất dường như vô cùng chắc chắn, dù có trọng lượng của một người đàn ông trưởng thành, cũng không thể dễ dàng kéo động chúng.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Dương nghĩ ra một cách thoát thân.

Nhưng cách này lại cần một chút may mắn, Lâm Dương lúc này cũng chỉ có thể cầu nguyện, hy vọng vận may của mình vẫn tốt như trước.

Gần con đường núi mà Lâm Dương đang di chuyển, có một khu vực lớn, trong đó có rất nhiều lá cây hoa cỏ, khiến người ta không thể nhìn rõ hư thực bên trong.

Nhưng nhìn từ những bộ rễ cây vươn ra từ bên cạnh và cong xuống, có thể thấy bên dưới mảng hoa cỏ đó thực chất là rỗng, không có bất kỳ thứ gì.

Nếu có người không chú ý rơi xuống, chắc chắn sẽ rơi xuống dưới.

Ở nơi hoang vu này, một khi rơi vào những nơi như vậy, kết cục có lẽ cũng vô cùng thê thảm.

Khi di chuyển trước đó, Lâm Dương đã cố ý tránh nơi đó, để tránh vô tình ngã vào.

Nhưng bây giờ, trong lòng Lâm Dương đã có tính toán, tự nhiên sẽ không tiếp tục tránh né thứ này, ngược lại còn dần dần đến gần khu vực rỗng đó.

Những người đang đuổi theo Lâm Dương ở phía sau, cũng vì sự thay đổi hướng của hắn mà cùng nhau đến gần đây.

Sau đó, một chuyện bất ngờ với đám dân làng phía sau đã xảy ra, Lâm Dương đột nhiên bị một cành cây trên mặt đất làm cho vấp ngã.

Những dân làng đang truy đuổi Lâm Dương lúc này cũng chứng kiến một cảnh tượng khiến họ kinh ngạc.

Lâm Dương, người đã chạy một quãng khá xa phía trước, đột nhiên vấp ngã, sau đó trượt sang một bên, rơi vào một khoảng trống rồi đột ngột biến mất giữa đám hoa cỏ.

Chương 1105

Thấy cảnh này, mấy người nhìn nhau, có vẻ hơi cạn lời.

Khác với Lâm Dương không hiểu rõ nơi này, những dân làng này lại khá quen thuộc với hầu hết các địa điểm trên núi, dĩ nhiên bao gồm cả nơi này.

Họ đều biết rõ, bên dưới đám hoa cỏ là một cái hố sâu.

Mấy năm trước từng có một người rơi xuống đó, nhưng dù thế nào cũng không tìm thấy, cũng không ai dám xuống tìm kiếm.

Ném mấy hòn đá xuống đều rơi thẳng tắp.

Người rơi xuống đó, có lẽ cũng chết rồi.

Lúc này thấy Lâm Dương rơi xuống, tuy có chút phiền phức, nhưng cũng coi như có thể báo cáo được rồi.

Mấy người nhanh chóng đi đến kết luận giống nhau, quyết định quay về báo cáo.

Nghe tiếng bước chân của mấy người dần xa, Lâm Dương vẫn không hề thả lỏng, bởi vì trạng thái hiện tại của hắn thực sự quá éo le.

Sau khi trượt xuống từ khoảng trống đó, Lâm Dương phát hiện bên dưới là một cái hố sâu hun hút, nếu rơi xuống chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Lâm Dương cũng đã sớm chuẩn bị cho việc này, hắn bám chặt vào một rễ cây vươn ra từ vách đá, cố định thân thể mình lại.

Chỉ có một điều nằm ngoài dự liệu của Lâm Dương.

Sau khi hắn bám vào rễ cây đó, nó không cố định cơ thể hắn tại

chỗ như hắn nghĩ, mà trượt xuống một đoạn.

Da lòng bàn tay hắn vì ma sát mà trở nên vô cùng đau đớn, cảm giác như ma sát tóe lửa hiện lên ở đó.

Khoảnh khắc căng thẳng chỉ kéo dài trong chốc lát, sau đó Lâm Dương đã cố định được mình ở một vị trí trên rễ cây, tựa người vào vách đá để không tiếp tục rơi xuống.

Đồng thời, để không bị những người tìm kiếm phía trên phát hiện điều bất thường, Lâm Dương thậm chí không thể điều chỉnh tư thế của mình, cứ giữ nguyên trạng thái tự nhiên, không hề di chuyển vị trí.

Bây giờ thì tốt rồi, Lâm Dương đã thành công tránh được sự truy lùng của những người kia, nhưng vấn đề lại nảy sinh.

Vị trí hiện tại của Lâm Dương là một vị trí vô cùng khó chịu.

Có một khoảng cách nhất định so với mặt đất phía trên.

Lâm Dương thử vươn tay chạm tới, nhưng vẫn cách một đoạn ngắn.

Dù hắn cố hết sức duỗi cánh tay ra, vẫn không thể chạm tới mặt đất bên trên, chỉ có thể bất lực nhìn khoảng cách nhỏ nhoi mà không thể vượt qua.

Để giữ cho cơ thể không rơi xuống, Lâm Dương bám chặt vào rễ cây, tiêu tốn phần lớn sức lực trên người.

Việc tiếp tục duy trì tư thế này cũng khiến cơ bắp của Lâm Dương đau nhức.

Chỉ khoảng một phút sau, Lâm Dương đã cảm thấy toàn thân khó chịu, hai tay như sắp gãy rời.

Nếu không phải vì biết rõ rằng một khi buông tay sẽ ngã chết, Lâm

Dương đã sớm buông ra rồi.

Cảm giác mệt mỏi kép từ bàn tay và cổ tay cùng truyền đến, khiến tâm trạng Lâm Dương trở nên vô cùng tồi tệ.

Chỉ là lúc này, hắn cũng không có lựa chọn nào khác.

Nếu chọn sự thoải mái, có lẽ cuộc đời hắn cũng phải kết thúc tại đây.

Khi Lâm Dương rơi vào tình huống này, hắn mới nhận ra kế hoạch vội vàng trước đó của mình ngây thơ đến mức nào, hoàn toàn không thể mô phỏng được tình hình thực tế.

Trước đó, Lâm Dương đang ở trong trạng thái bị truy đuổi, tuy đã quan sát sơ qua môi trường xung quanh, nhưng lại không để ý rằng trên những rễ cây này có những gai nhỏ.

Vừa rồi sở dĩ Lâm Dương cảm nhận được cảm giác nóng rát như lửa, ngoài việc do động năng lớn khi hắn rơi xuống, còn có một nguyên nhân khác.

Lúc này, trong kẽ nắm đấm đang siết chặt của Lâm Dương, máu đang từ từ chảy ra.

Trên rễ cây đó, có những chiếc gai nhỏ cứng rắn.

Chúng không quá sắc bén, nhưng dưới áp lực siết chặt của bàn tay Lâm Dương, vẫn đâm rách da hắn.

Cũng chính vì những chiếc gai nhọn này mà kế hoạch leo lên của Lâm Dương đã gặp trở ngại.

Nếu muốn men theo rễ cây này leo lên trên, thì mỗi lần nhích lên đều sẽ để lại trên người Lâm Dương vô số vết thương.

Đây không phải là điều Lâm Dương mong muốn, vì vậy lúc này, hắn cũng hơi do dự một lúc.

Nhưng sự do dự này cũng chỉ kéo dài trong chốc lát.

Mặc dù nếu tiếp tục leo lên, điều đó có nghĩa là Lâm Dương sẽ bị thương.

Nhưng trong tình huống này, Lâm Dương cũng không có lựa chọn nào khác.

Những rễ cây còn lại cũng cùng một loại, đều có gai nhỏ cứng, không khác gì rễ cây đã bị máu của Lâm Dương nhuộm đỏ.

Ngược lại, vì dính máu, rễ cây mà Lâm Dương đang bám vào có thể thấy rõ những chiếc gai nhọn, giúp hắn có thể hơi tránh né khi leo lên.

Trên vách đá có mấy tảng đá lồi ra, cũng nằm trong phạm vi mà Lâm Dương có thể chạm tới, nhưng Lâm Dương chỉ nhìn vài lần rồi từ bỏ ý định leo lên bằng những tảng đá đó.

Trên những tảng đá đó có rất nhiều thực vật, khiến Lâm Dương từ bỏ ý định bám vào chúng.

Những loài thực vật đó trông có vẻ bám rễ rất chắc vào đá, nhưng Lâm Dương biết rằng, nếu dùng sức ở đó, rất có thể vì trọng lượng cơ thể mà kéo bật chúng ra, rồi cùng với thực vật rơi xuống.

Trong tình huống có nhiều thực vật che khuất tầm nhìn, Lâm Dương không cho rằng mình có thể trực tiếp bám vào rìa đá, vì vậy trong sự bất đắc dĩ, hắn đã chọn một phương án trông có vẻ khó khăn hơn, nhưng ngược lại lại chắc chắn hơn.

Chương 1106

Hắn hơi nới lỏng bàn tay, có thể cảm nhận được cơn đau từ vết thương trong lòng bàn tay do bị rách ra, điều này cũng khiến Lâm Dương khẽ nhíu mày.

Hắn cắn răng, buông tay, bám vào một chỗ cao hơn, vết thương lại một lần nữa bị rách toạc, đồng thời leo lên được một khoảng ngắn.

Sau khi Lâm Dương leo lên được, hai bàn tay hắn đã đẫm máu tươi.

Vô số vết thương xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, thậm chí còn có mấy chiếc gai nhọn cắm sâu vào trong vết thương.

Lâm Dương nhìn vết thương của mình, sắc mặt trở nên có chút kỳ lạ.

Những chiếc gai nhọn trên rễ cây dường như có độc.

Vết thương của Lâm Dương hơi xanh lại, khiến hắn nghĩ đến một vài hậu quả không tốt.

May mà hiện tại trên tay không có cảm giác gì lạ.

Mặc dù chuyển sang màu xanh, nhưng Lâm Dương không cảm thấy tê liệt hay gì cả.

Trong tình huống này, hắn cũng tạm thời yên tâm được phần nào.

Lâm Dương đã mất một khoảng thời gian để leo lên.

Khi hắn xuất hiện trên mặt đất, dấu chân trên nền đất đã gần như biến mất, chứng tỏ những người kia đã rời đi được một lúc rồi.

Lâm Dương cũng nhìn xung quanh, gần đó không có ai khác.

Rõ ràng trong mắt những người đó, Lâm Dương không có khả

năng sống sót.

Đối với Lâm Dương mà nói, đây cũng là một chuyện tốt.

Tiếp theo chỉ cần hắn không để lộ tung tích, có lẽ sẽ rất an toàn, không có khả năng bị tìm kiếm nữa.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đi ra ngoài.

Về phần vết thương trên tay, hắn chỉ xé vài chiếc lá cây gần đó băng bó đơn giản.

Dù sao thì ba lô của hắn đang ở trên đỉnh núi phía trước, cách đây một đoạn không ngắn, cũng không thể để vết thương hở ra ngoài được.

Lâm Dương lúc này đã tỉnh táo, nhanh chóng đi về phía nơi để ba lô.

Khi thấy ba lô của mình vẫn còn ở đó, hắn cuối cùng cũng yên tâm, sắc mặt cũng hồi phục phần nào.

Ban đầu Lâm Dương có chút lo lắng, sợ những dân làng đuổi theo hắn sẽ tìm thấy ba lô hắn để ở đây rồi lấy đi.

Nhưng rõ ràng, mấy người đó sau khi thấy Lâm Dương rơi xuống đã rời đi, điều này tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy rất an tâm.

Kế hoạch của hắn thành công hơn dự kiến.

Nếu ba lô của hắn không bị di chuyển, vậy thì vấn đề tiếp theo cũng không lớn.

Lâm Dương tìm thấy băng gạc trong ba lô.

Băng gạc dính một ít nước, là do bị ướt khi xuống nước trước đó, khiến tác dụng của nó giảm đi nhiều, nhưng so với những chiếc lá cây đang quấn trên tay Lâm Dương lúc này, rõ ràng băng gạc thích hợp hơn.

Sau khi gỡ những chiếc lá cây quấn quanh tay ra, Lâm Dương chuẩn bị băng bó vết thương.

Nhưng trước đó, hắn cần phải lau sạch vết máu trên vết thương.

Máu tươi chảy ra trước đó, rất nhiều đã đông lại trên bề mặt da, trông có chút đáng sợ.

Lâm Dương dùng chút nước tinh khiết ít ỏi của mình rửa sạch vết máu quanh vết thương, sau đó mới dùng băng gạc quấn mấy lớp.

Nhưng những giọt nước trên băng gạc quả thực đã ảnh hưởng đến tác dụng của nó.

Lúc này Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng vết thương của mình hơi ngứa.

Cũng không biết là do độc tố từ những chiếc gai nhọn đưa vào cơ thể, hay do băng gạc bị bẩn.

Nguyên nhân cụ thể Lâm Dương không rõ, nhưng cảm giác khó chịu trên tay cũng khiến hắn cảm thấy có chút không ổn.

Vết thương trên tay Lâm Dương có cảm giác khó chịu, điều đó cũng có nghĩa là, hắn không thể tiếp tục điều tra ở đây mà không quan tâm đến nó.

Vạn nhất vết thương trên tay có khả năng tiếp tục xấu đi, đối với Lâm Dương mà nói, đó không phải là một chuyện tốt.

Gần đây cũng không có bệnh viện.

Nếu ở đây vì tai nạn mà khiến vết thương bị viêm nhiễm, Lâm Dương cũng không có cách nào được chữa trị hợp lý.

Chưa nói đến việc ở nơi hoang sơn dã lĩnh này có bệnh viện cho Lâm Dương hay không, chỉ riêng thái độ của những người dân làng kia đối với một kẻ ngoại lai như Lâm Dương đã không có chút thiện

cảm nào, huống hồ còn xảy ra chuyện trước đó, Lâm Dương ở đây, khả năng cao sẽ bị bài xích.

Cảm nhận được cảm giác ngứa ngáy trên tay, Lâm Dương biết rằng, nhiều nhất hắn chỉ có thể ở đây hai ngày.

Sau hai ngày, vết thương trên tay có thể sẽ xấu đi đến mức khó có thể chịu đựng được, lúc đó nhất định phải đi chữa trị.

Mặc dù có khả năng tự nhiên lành lại, nhưng trong tình hình hiện tại, Lâm Dương hoàn toàn không dám nghĩ đến khả năng đó.

Dù sao ở nơi này, ăn ở đều không được đảm bảo, làm sao có thể để vết thương trên tay nhanh chóng phục hồi được chứ?

Điểm này Lâm Dương có thể hiểu rõ.

Đúng lúc này, Lâm Dương đột nhiên nghe thấy một trận tiếng ồn ào, hắn cũng nhìn xuống núi, thấy những người dân làng lúc này đều từ trong rừng đi ra, hướng về phía thôn làng.

Chương 1107

Tế tự đã xong, chuẩn bị về rồi sao?

Lâm Dương nhìn tình hình, cũng nheo mắt lại, tâm trạng có chút phức tạp.

Dường như đã bỏ lỡ phần hay rồi.

Trước đó bị những người kia truy đuổi bên ngoài, cũng khiến Lâm Dương không xem được nơi diễn ra tế tự.

Bây giờ hắn quay lại, họ cũng đã hoàn thành tế tự.

Nhưng Lâm Dương không định từ bỏ.

Mặc dù họ đã rời đi, nhưng hắn có thể đến ngôi miếu đó quan sát, biết đâu có thể tìm thấy manh mối gì đó.

Lâm Dương nghĩ như vậy, cũng men theo đường núi đi xuống.

Khi Lâm Dương đến gần ngôi miếu, nhìn thấy sự thay đổi bên ngoài miếu, sắc mặt hắn cũng trở nên vô cùng đặc sắc.

Vừa rồi chắc chỉ bị truy đuổi khoảng nửa tiếng thôi, tại sao ngôi miếu này lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Lúc này, ngôi miếu trong rừng núi này trông còn đáng sợ hơn trước.

Bên ngoài miếu, có những dải vải trắng.

Bức tường ngoài vốn đã cũ nát của ngôi miếu, lúc này bị màu trắng bao phủ, khiến ngôi miếu vốn đã có chút âm u trở nên càng âm u hơn.

Trước đó khi Lâm Dương ở gần đây, hoàn toàn không nhìn thấy những dải vải trắng này.

Vậy những dải vải trắng được trải ra bên ngoài miếu bây giờ, là do sau đó lại có người mang đến sao?

Nhìn những dải vải trắng bên ngoài ngôi miếu, tâm trạng của Lâm Dương thực ra có chút kích động.

Dù sao thì sự thay đổi bên ngoài ngôi miếu cũng đã gián tiếp cho thấy một điều, bên trong ngôi miếu cũng đã xuất hiện những thay đổi bất thường, nếu không thì không có lý do gì phải phủ một lớp vải trắng bên ngoài.

Lâm Dương đến gần ngôi miếu, có thể thấy rõ cảnh tượng xung quanh.

Lớp vải trắng mỏng trên tường miếu dán rất chặt lên trên, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Lớp vải trắng này vô cùng tinh xảo, không giống những sản phẩm bán ở quê.

Lâm Dương cũng thử sờ vào, lớp vải mỏng manh, vô cùng mượt mà, cho hắn một cảm giác rất kỳ diệu.

Không ngờ, ở nơi sơn dã này lại có thể thấy thứ này.

Lớp vải sờ vào trơn láng vô cùng lại xuất hiện ở đây.

Ở thành thị, giá của loại vải chất lượng này cũng không hề rẻ.

Cũng có nghĩa là, vì hoạt động tế tự này, người trong thôn đã bỏ ra không ít công sức, mới có được loại vải trắng chất lượng cao với diện tích lớn như vậy để che đi vẻ ngoài của ngôi miếu này.

Khi Lâm Dương nhận ra điều này, hắn càng cảm thấy hứng thú hơn với những gì đã xảy ra bên trong ngôi miếu.

Lâm Dương đi đến cửa lớn của ngôi miếu, có thể thấy, cánh cửa vốn đã có chút rách nát đã được người ta sửa chữa lại.

Những vết nứt trên cửa đều đã biến mất, thay vào đó là những miếng dán sửa chữa, trông như ngôi miếu này đã được xây dựng lại.

Khi Lâm Dương nhận ra điều này, hắn cũng đưa mắt nhìn vào trong miếu, sau đó thấy, xung quanh bức tượng Phật ở giữa miếu có đặt mấy cái giỏ.

Trước đó Lâm Dương thấy những người dân làng mang theo một vài cái giỏ ra ngoài, nhưng hắn không chú ý nhiều đến đó.

Bây giờ mới biết, bên trong những cái giỏ đó rốt cuộc là thứ gì.

Bảy tám cái giỏ vây quanh bức tượng Phật, nắp giỏ được mở ra, để lộ những vật phẩm bên trong, từng con gà vịt.

Gần gà vịt có đặt một bình rượu trắng nhỏ, đồng thời trên mặt đất có tro tàn sau khi đốt, rõ ràng vừa rồi nơi đây đã trải qua một buổi tế tự.

Vị trí quan trọng nhất lại xảy ra vào lúc Lâm Dương bị đuổi ra ngoài, khiến hắn bỏ lỡ những chi tiết quan trọng.

Lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy có chút hối hận, nhưng cũng không có cách nào khác, dù trong lòng có chút bực bội, cũng chỉ có thể lựa chọn chấp nhận.

Bức tượng Phật nhuốm đỏ, trong ngôi miếu toát ra một vẻ quỷ dị phi thường, cũng khiến Lâm Dương bất giác chìm đắm trong bầu không khí này.

Lâm Dương cũng tập trung sự chú ý vào bức tượng Phật.

Vết máu trên thân tượng, lúc này vẫn chưa khô hoàn toàn.

Mặc dù không có vệt chảy rõ ràng, nhưng Lâm Dương vẫn có thể thấy rõ, những giọt máu đó đang từ từ chảy xuống với một tốc độ rất chậm.

Nhìn bức tượng Phật trước mặt, Lâm Dương cảm thấy có chút buồn nôn, bởi vì hắn biết những vết máu đỏ trên thân tượng đến từ đâu.

Phong tục tế tự của một ngôi làng lại trái với luân thường đạo lý như vậy, tâm trạng của Lâm Dương vô cùng tồi tệ.

Chiếc túi ni lông màu đen đặt ở cửa trước đó đã biến mất.

Lâm Dương cũng có thể đoán được những chiếc túi ni lông đó đã đi đâu.

Ánh mắt Lâm Dương nhìn xung quanh.

Trong căn phòng đó có một cái tủ.

Trong tủ, cất giữ rất nhiều túi ni lông màu đen.

Chương 1108

Nếu Lâm Dương không đoán sai, trong cái tủ đó, lúc này đã có thêm một chiếc túi ni lông màu đen.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đi về phía căn phòng đó.

Có thể thấy, ổ khóa bị cạy bung bên ngoài tủ, lúc này đã được sửa lại, khiến tâm trạng Lâm Dương trở nên có chút kỳ lạ.

Nếu ổ khóa đã được sửa lại, vậy thì điều đó cho thấy một chuyện, việc Lâm Dương phá hỏng ổ khóa đã bị phát hiện, cho nên họ mới sửa lại ổ khóa.

Điều này cũng khiến Lâm Dương nhận ra một điều, ý định quay về làng tìm con trai trưởng thôn để nhờ giúp đỡ mà hắn chợt nảy ra trước đó, có lẽ không thực hiện được.

Dân làng trong thôn biết, có người đang hoạt động bên ngoài, người đó đã biết bí mật bên trong ngôi miếu này.

Như vậy, họ chắc chắn sẽ nghĩ cách bịt miệng người này lại.

Dù sao thì phong tục tập quán này, nhìn thế nào cũng không giống như hợp với lẽ thường.

Vấn đề bây giờ là, liệu những người này có cho rằng hắn đã thực sự chết rồi không?

Đây là một vấn đề then chốt.

Nếu trong lòng một bộ phận người, hắn vẫn còn sống, vậy thì có thể sẽ có chút nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương đột nhiên đoán ra điều gì đó, ánh mắt cũng vô cùng nguy hiểm.

Sau đó hắn nhìn xung quanh, đột nhiên nghĩ, vạn nhất có người ở lại gần đây chờ đợi hắn, vậy thì việc hắn xuất hiện trong ngôi miếu này bây giờ, không phải là rất nguy hiểm sao?

Ánh mắt Lâm Dương lướt qua xung quanh, cũng phát hiện ra một vài manh mối.

Trên mặt đất có dấu chân, dù sao thì số lượng dân làng xuất hiện ở đây trước đó cũng rất đông, nhưng Lâm Dương phát hiện ra một vệt dấu, có chút khác biệt so với những vệt dấu còn lại.

Vệt dấu này có vẻ sâu hơn, giống như vừa mới để lại.

Phát hiện ra điều này, trên trán Lâm Dương cũng rịn ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Vừa rồi bên trong ngôi miếu này có người.

Đối phương sau khi phát hiện hắn vào đã trốn đi.

Lúc này Lâm Dương phát hiện ra điều này, đồng thời trong lòng cũng kinh hãi.

Phát hiện này kết hợp với suy đoán vừa rồi, người ở lại đây, thái độ đối với hắn chắc chắn không thân thiện.

Không thể tiếp tục ở lại đây nữa.

Lâm Dương quay người, không thấy ai, nhưng trong lòng lại không hề thả lỏng chút nào.

Mặc dù không thấy người xung quanh, nhưng Lâm Dương cảm thấy có người đang ẩn nấp gần đó.

Lâm Dương lập tức đi ra ngoài, định nhanh chóng rời khỏi ngôi miếu này.

Trong miếu có một số nơi Lâm Dương chưa khám phá, nhưng lúc này hắn không có thời gian để ý đến, phải đến nơi an toàn trước đã.

Từ những dấu vết phát hiện trong ngôi miếu, Lâm Dương nhận ra nguy hiểm có thể tồn tại, vì vậy hắn cũng vội vã đi ra ngoài.

Nhưng khi Lâm Dương vừa bước ra khỏi cửa lớn của ngôi miếu, biến cố xảy ra.

Lâm Dương cảm thấy một lực rất mạnh từ phía sau lưng, ghì chặt lấy cơ thể hắn.

Cả người Lâm Dương bị húc vào tường.

Lúc này, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận rõ ràng, phía sau hắn đang có một người đứng, và đang dùng hết sức lực toàn thân để khống chế hắn tại chỗ.

Khi ra khỏi miếu, Lâm Dương đã đề phòng nguy hiểm có thể tồn tại bên trong, bởi vì hắn đã phát hiện ra dấu vết có thể có người ở bên trong miếu, tự nhiên cho rằng đối phương sẽ mai phục trong đó.

Nhưng Lâm Dương vạn lần không ngờ, hắn đề phòng nguy hiểm bên trong miếu, lại không đề phòng nguy hiểm bên ngoài miếu.

Người này đã đứng chờ sẵn bên cạnh cửa lớn.

Khi Lâm Dương vừa đi ra, liền bị người này khống chế.

Cũng lạ, Lâm Dương vừa mới vào trong miếu, cũng không thấy có ai rời khỏi đó, vậy thì người này làm sao lại xuất hiện ở bên ngoài được?

Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng tình hình nghiêm trọng hiện tại cũng không cho phép hắn suy nghĩ về câu trả lời.

Cơ thể hắn đang bị ép vào tường, làm gì có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ về đáp án của vấn đề này.

So với điều đó, việc quan trọng hơn đối với Lâm Dương là phải tìm cách thoát khỏi tay người này.

Người ở phía sau Lâm Dương đang ghì chặt hắn có sức lực rất lớn, khiến Lâm Dương nhất thời không thể phản kháng, cả người bị ấn dán vào tường.

Má của Lâm Dương dán chặt vào tường.

Cũng may bên ngoài ngôi miếu này được phủ một lớp vải trắng trơn láng, nếu không, chỉ với cú ấn vừa rồi, có lẽ bức tường đã để lại vô số vết xước trên mặt hắn.

Lâm Dương không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi tay người này, nhưng sức lực của đối phương thực sự quá lớn, khiến Lâm Dương không tìm được cơ hội phản kháng.

Hai tay bị bẻ quặt ra sau lưng, đồng thời eo cũng bị khống chế.

Mỗi lần Lâm Dương muốn dùng sức, cuối cùng đều vô ích.

Tình hình này kéo dài một lúc, Lâm Dương cũng nhận ra điều không ổn.

Chương 1109

Người phía sau sau khi ghì chặt hắn, dường như không có hành động gì thêm, nhưng với tư cách là người trong cuộc, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, khoảng trống giữa cơ thể hắn và bức tường ngày càng nhỏ lại, giống như sắp bị ép thành một cái bánh mỏng.

Đương nhiên, thực tế không khoa trương đến vậy, nhưng lúc này Lâm Dương cảm thấy lồng ngực mình và bức tường không ngừng tiếp xúc, hô hấp cũng dường như theo đó mà trở nên khó khăn.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lâm Dương cuối cùng cũng nhận ra ý đồ của người phía sau.

Người ở sau lưng hắn muốn làm hắn ngạt thở mà chết.

Lúc này Lâm Dương có thể nhận ra điều này, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, nhưng cũng cảm thấy một trận bất lực.

Sau cuộc chạy trốn trước đó Lâm Dương đã bị thương, sức lực có thể dùng chẳng còn bao nhiêu, tiếng rên rỉ không ngừng phát ra từ miệng tỏ rõ sự bất lực.

Thủ phạm gây ra tất cả những điều này, rõ ràng không quan tâm đến tình hình hiện tại của Lâm Dương, chỉ tiếp tục đè chặt hắn.

Cùng với sự áp chế của người đàn ông phía sau, Lâm Dương có thể cảm nhận được không khí mình có thể hít thở ngày càng ít đi.

Chẳng bao lâu sau, hắn cảm thấy trước mắt tối sầm, ngất đi.

Nhưng lần ngất này cũng vượt ngoài sức tưởng tượng của Lâm Dương, hắn tỉnh táo hơn so với tưởng tượng.

Mặc dù đã ngất đi, nhưng Lâm Dương vẫn có thể cảm nhận được mơ hồ những sự vật bên ngoài, cũng có chút hiểu biết về phản ứng

của cơ thể mình.

Sau khi Lâm Dương rơi vào trạng thái này không lâu, hắn cảm thấy cơ thể mình dường như được đặt xuống.

Người phía sau tưởng hắn đã ngất đi.

Sau đó, Lâm Dương cũng nhận ra, cơ thể mình bị vác lên, người đàn ông đó dường như muốn mang hắn đi đâu đó.

Phát hiện ra điều này, Lâm Dương lập tức cảm thấy có chút căng thẳng.

Người đàn ông này đối với hắn, chắc chắn không có thiện ý, vậy thì hắn bị vác đi để làm gì, không cần nghĩ cũng biết.

Rất có thể sẽ gặp phải kết cục thê thảm.

Lâm Dương lập tức định hành động.

Hắn chỉ là trước mắt tối sầm, trông giống như ngất đi thôi, thực ra vẫn duy trì ý thức.

Khi phát hiện tình cảnh của mình không ổn, đồng thời có cơ hội, hắn liền muốn thoát khỏi tay người đàn ông này.

Nhưng khi Lâm Dương muốn điều khiển cơ thể mình, đột nhiên phát hiện, hắn không thể điều khiển được.

Rõ ràng có thể cảm nhận mơ hồ những xúc cảm từ các bộ phận trên cơ thể truyền đến, nhưng khi muốn điều khiển cơ thể, Lâm Dương lúc nào cũng có cảm giác thiếu một chút, không thể làm cho cơ thể mình có chút biến đổi nào.

Vào khoảnh khắc này, Lâm Dương giống như trở thành một người ngoài cuộc, cơ thể của mình cũng không thể làm chủ.

Cảm giác mê man luôn bao trùm ý thức của Lâm Dương, khiến hắn cũng nhận ra, trạng thái lúc này của mình rất không ổn.

Tự nhiên không thể đơn thuần là do thiếu oxy gây ra.

Lâm Dương ngược lại quên đi hiểm cảnh mình đang ở, bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc tại sao mình lại trở thành trạng thái như hiện tại.

Theo sự hiểu biết của Lâm Dương về cơ thể người, không có khả năng nào đạt được tình huống này, trừ khi bị tác động từ bên ngoài.

Ví dụ như một số loại thuốc, cũng có thể khiến cơ thể người tiến vào trạng thái này.

Nhắc đến thuốc, Lâm Dương gần đây tuy không uống thuốc, nhưng có thể đã bị trúng độc.

Những chiếc gai nhọn trên rễ cây trên núi trước đó, đã khiến vết thương trên tay Lâm Dương chuyển sang màu xanh, có một số hóa chất cùng tiến vào cơ thể hắn.

Trạng thái mà Lâm Dương đang ở bây giờ, có lẽ có liên quan đến những chất đã khiến vết thương của hắn biến đổi.

Lâm Dương cảm nhận cơ thể bị mang đi, đồng thời dần dần hiểu ra sự thay đổi của cơ thể mình.

Trạng thái tinh thần kỳ dị mà Lâm Dương đang trải qua hiện tại, tự nhiên có liên quan đến vết thương trước đó.

Nếu không phải vì tác dụng của những độc tố đó, thì lúc này hắn sao có thể biến thành trạng thái linh dị như vậy được?

Hiểu ra điều này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khổ não.

Mặc dù đã đại khái hiểu ra tại sao lại biến thành bộ dạng như hiện tại, nhưng đối với Lâm Dương, việc truy tìm tận gốc rễ của chuyện này không phải là điều hắn quan tâm, ngược lại hắn muốn tìm một cách để thoát khỏi đây.

Hiện tại Lâm Dương có thể cảm nhận được tình hình bên ngoài

một cách mơ hồ, nhưng lại không thể cảm nhận để điều khiển cơ thể mình, mặc cho cơ thể bị người đàn ông bên dưới vác đi.

Ước chừng đã đi một đoạn đường khá xa, khiến tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên có chút tồi tệ.

Cơ thể bị vác đi, dần dần di chuyển về một nơi nào đó.

Trong tình huống không thể quan sát được cảnh vật xung quanh, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận hoảng sợ, chỉ là không lâu sau, cảm giác hoảng sợ này cũng cùng lúc biến mất.

Khi cảm quan của Lâm Dương đang chìm trong bóng tối, một cảm giác chóng mặt xuất hiện trong đầu hắn.

Trước đó Lâm Dương có thể phớt lờ cảm giác này, nhưng theo thời gian trôi qua, Lâm Dương có thể nhận ra, cảm giác chóng mặt trong cơ thể ngày càng rõ rệt, đạt đến một mức độ mà hắn không thể chống cự, Lâm Dương hoàn toàn ngất đi.

Khi Lâm Dương dần dần hồi phục ý thức, hắn cũng ngay lập tức muốn điều khiển cơ thể mình.

Dù sao thì cảm giác chỉ có thể cảm nhận mà không thể điều khiển cơ thể trước đó, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này, Lâm Dương phát hiện, tay chân của hắn quả thực có thể di động, nhưng nếu di động thì có chút bất tiện, có một lực cản đang ảnh hưởng đến việc hắn dùng sức.

Nhìn theo vị trí bị cản trở, Lâm Dương cũng thấy, mấy sợi xích sắt đang trói trên tay hắn, lúc này hiện ra trên cổ tay.

Chương 1110

Nhìn cổ tay, Lâm Dương cũng im lặng một lúc, có chút khó chịu.

Mặc dù khi bị vác đi trước đó, Lâm Dương đã lường trước được tình huống sẽ gặp phải sau đó, nhưng không ngờ tình hình lại tồi tệ đến vậy.

Lúc này trên người Lâm Dương ngoài cổ tay, còn có mấy sợi xích sắt lớn nhỏ khác nhau, quấn quanh eo và cổ chân hắn, khiến hắn mất đi cách để rời khỏi đây.

Những sợi xích sắt trói trên người Lâm Dương, hắn nghiên cứu, đều làm bằng sắt, sờ vào vô cùng chắc chắn.

Lâm Dương cũng không tìm thấy kẽ hở nào có thể cạy ra, chỉ có thể dùng một ánh mắt kỳ lạ để quan sát cảnh vật xung quanh.

Vị trí mà Lâm Dương đang ở, là trong một căn phòng.

Trông có vẻ như một căn phòng bình thường.

Cách Lâm Dương vài mét, có một quầy bar, trên đó cũng không có bụi bẩn tích tụ, có lẽ không lâu trước đó, quầy bar đó còn được người ta dùng để ăn cơm.

Cũng có nghĩa là, hắn bị nhốt trong nhà của một người nào đó sao?

Nhìn tình hình trước mắt, Lâm Dương có chút hiểu ra, cũng rõ ràng một số chuyện, sắc mặt cũng không khá hơn là bao.

Về việc tại sao lại xuất hiện ở đây, Lâm Dương lúc này cũng có chút hiểu ra.

Người đã mang hắn đi lúc đó, rõ ràng không phải là nhóm người chủ đạo trong làng.

Nếu không, hắn không nên bị nhốt trong một căn phòng riêng tư như vậy, ít nhất cũng phải là một nơi có người chuyên canh gác.

Nhưng Lâm Dương đã tỉnh lại được một lúc, thử di chuyển cơ thể sẽ làm cho xích sắt bên cạnh cùng chuyển động, tiếng xích sắt phát ra rất rõ ràng, nhưng lại không có ai đến xem hắn một cái.

Điều đó cũng cho thấy, gần căn phòng đang giam giữ Lâm Dương, không có ai.

Nhưng lúc này Lâm Dương có chút không rõ, nhóm người đã bắt hắn, rốt cuộc thuộc phe nào trong làng.

Nếu là bên có thiện ý với hắn, dựa vào việc trước đó đã giúp đỡ hắn, rõ ràng sẽ không làm ra hành động như vậy.

Vậy là, một nhóm người khác sao?

Nhóm người đã tráo trở trưởng thôn, đồng thời cũng đang ngấm ngầm thao túng hoạt động tế tự được tổ chức hàng năm trong làng.

Chỉ là, Lâm Dương có chút không rõ, tại sao lại nhốt hắn lại.

Nếu theo suy đoán của Lâm Dương, hắn đáng lẽ đã chết rồi mới phải.

Dù sao thì trưởng thôn trước đó cũng có thể biến mất không dấu vết.

Nếu không phải vì Lâm Dương đi theo sau quan sát, cũng tuyệt đối không chú ý đến điều đó.

Chẳng lẽ họ vẫn chưa nghĩ ra cách xử trí hắn sao?

Lâm Dương đột nhiên nghĩ ra, ánh mắt cũng bớt đi vài phần u ám.

Nếu như vậy, thì mọi chuyện có thể thông suốt rồi.

Nhóm người đã nhốt hắn, mặc dù vì một mục đích nào đó mà làm

xằng làm bậy trong làng, nhưng khi gặp phải người ngoài này, lại hoàn toàn thay đổi.

Đám người này sau lưng cũng không có thế lực lớn, có lẽ là một đám người trong làng dựa vào giao thông bất tiện, nên mới gây ra những chuyện này.

Khi gặp phải người ngoài này, có lẽ vì cách hắn xuất hiện khác với người thường, cho nên cũng đã thận trọng đối đãi.

Lâm Dương nghĩ như vậy, sắc mặt cũng trở nên có chút kỳ quái.

Cũng có nghĩa là, hiện tại đối với việc xử trí hắn, những người này hoàn toàn chưa nghĩ ra, thậm chí đang ở một nơi nào đó thảo luận, cũng có khả năng.

Hiểu ra điều này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút căng thẳng.

Khi biết những người này thực ra không có chỗ dựa, có khả năng chỉ là một số người dựa vào việc "thiên cao hoàng đế xa" mà làm bậy, Lâm Dương ngược lại cảm thấy có chút không ổn.

Vạn nhất đám người này nhẫn tâm, xử lý hắn giống như trưởng thôn kia.

Phải biết rằng, Lâm Dương đã thấy những thứ không nên thấy, đối phương cũng biết điều này.

Vạn nhất để Lâm Dương truyền những thông tin này ra bên ngoài, đối với đám người trong làng này, có lẽ là tai họa lao tù.

Chỉ cần suy nghĩ, là có thể hiểu rõ lợi hại trong đó.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa phòng, có tiếng bước chân xuất hiện.

Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cửa, sắc mặt Lâm Dương cũng cứng lại, sau đó nhận ra, cuối cùng cũng có người đến rồi sao.

Đã nghĩ xong cách xử trí hắn, hay chỉ đơn thuần là đến thẩm vấn

thôi?

Lâm Dương bắt đầu suy nghĩ, sau đó quyết định cách làm tiếp theo.

Lâm Dương nhắm mắt lại, đồng thời tứ chi cũng thả lỏng, giả vờ như chưa tỉnh, muốn xem người vào định làm gì.

Sau khi Lâm Dương nhắm mắt lại, hắn cũng nghe thấy tiếng mở cửa.

Một người từ bên ngoài bước vào.

Nghe tiếng bước chân phán đoán, là một người đàn ông vào đây.

Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán này, sắc mặt cũng không khá hơn.

Chương 1111

Nếu người vào là một người đàn ông, với tình trạng cơ thể hiện tại của Lâm Dương, tuyệt đối không thể phản kháng.

Cũng có nghĩa là, lúc này Lâm Dương chỉ có thể tiếp tục cách làm trước đó, tiếp tục giả vờ ngủ.

Giả vờ chưa tỉnh, có lẽ có thể có thêm thời gian để suy nghĩ đối sách.

Lâm Dương nghĩ như vậy, khi nghe thấy người đàn ông đó đi được vài bước đến trước mặt hắn, vẫn không có bất kỳ biểu cảm thay đổi nào.

Dù nhắm mắt, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, cùng với một tiếng "tách" giòn giã, bên ngoài mí mắt dường như có một luồng ánh sáng xuất hiện.

Lâm Dương cũng nhận ra, đèn trong phòng này hẳn đã được bật lên.

Phát hiện ra điều này, trong lòng Lâm Dương cũng cảm thấy có chút lo lắng.

So với căn phòng tối om trước đó, lúc này có đèn, vậy thì nhất cử nhất động của Lâm Dương đều dễ bị lộ ra ngoài.

Vạn nhất bị phát hiện đã tỉnh, có thể sẽ gây ra phiền phức nhất định.

Đồng thời cũng có nghĩa là một chuyện, những hành động nhỏ mà Lâm Dương muốn làm cũng không thể làm được.

"Chưa tỉnh sao?" Lúc này, Lâm Dương cũng nghe thấy giọng nói của người đàn ông, rõ ràng cảm thấy khó hiểu trước biểu hiện của

Lâm Dương lúc này.

Trong lòng Lâm Dương cũng đang cầu nguyện, hy vọng người đàn ông này nhanh chóng rời khỏi đây.

Giọng nói của đối phương Lâm Dương không có ấn tượng, không phải là một trong số những người đàn ông hắn đã gặp.

Nhưng điều đó cũng không quan trọng, dù sao thì số dân làng mà Lâm Dương đã gặp trong thôn cũng không nhiều.

Rất nhanh, Lâm Dương cảm thấy một cảm giác lạnh buốt xuất hiện trên má mình, suýt chút nữa kích thích hắn phải run lên.

Nhưng sau khi ý thức được tình hình mình đang ở, Lâm Dương cũng kìm nén ý định run rẩy của cơ thể, ngừng cử động.

Cảm giác lạnh buốt trên mặt hắn, dường như là tay của người đàn ông đó.

Không biết vì sao, tay của người đàn ông này không có cảm giác ấm áp, ngược lại có một trận lạnh buốt, giống như một cục băng, khiến Lâm Dương cảm thấy bên má bị đối phương chạm vào dường như có chút cứng lại, tựa như có một mảng da nhỏ không thuộc về mình.

Cảm giác kỳ lạ này, khiến Lâm Dương lập tức cảm thấy một trận kinh ngạc.

Thân nhiệt của người bình thường, thế nào cũng không thể thấp như vậy.

Cơ thể đặc biệt dẫn đến thân nhiệt thấp hơn người bình thường một chút, nhưng để da người cảm thấy lạnh buốt, nhiệt độ cần phải thấp hơn cả chục độ mới được.

Thân nhiệt của người bình thường sao có thể thấp như vậy?

Vừa rồi khi đi đến trước mặt Lâm Dương, người đàn ông này đã nói một câu, cũng chứng tỏ hắn đích thực là một người.

Cũng có nghĩa là, trước khi vào phòng này, tay của người đàn ông đã chạm vào thứ gì đó.

Lâm Dương nhận ra điều này, trong lòng cũng nảy sinh một vài suy đoán.

Có lẽ ở đây không đơn thuần là vì người đàn ông này đã tiếp xúc với thứ gì đó trước khi vào, cũng có thể là do môi trường bên ngoài như vậy, khiến người đàn ông từ đó đến đã biến thành bộ dạng như vậy.

Theo phán đoán của Lâm Dương, ở nơi nông thôn này, có điều kiện tạo ra môi trường nhiệt độ thấp còn sót lại, mà Lâm Dương có thể tưởng tượng ra được, chỉ có kho lạnh.

Ở nông thôn, những nơi trồng lúa, ngoài việc có kho lương thực, ở một số nơi đặc biệt hơn, có tồn tại kho lạnh.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, người đàn ông vừa rồi đến từ phía kho lạnh.

Cũng có nghĩa là, căn phòng hắn đang ở nằm gần kho lạnh, thậm chí có khả năng tồn tại bên trong kho lạnh.

Cảm giác lạnh buốt đến nhanh, đi cũng nhanh.

Người đàn ông nhanh chóng rút tay lại, sau đó rời khỏi căn phòng, xem ra chỉ là một cuộc tuần tra thông thường.

Sau khi đèn và cửa phòng cùng đóng lại, Lâm Dương cuối cùng cũng thả lỏng.

Lúc người đàn ông đó ở bên cạnh hắn, mặc dù Lâm Dương biết, không thể phát ra động tĩnh, phải thả lỏng, tỏ ra tự nhiên một chút,

nhưng chuyện này cũng không phải muốn làm là có thể làm được.

Cũng may người đàn ông vừa rồi không quan sát kỹ, nếu không, chỉ riêng việc Lâm Dương nhớ được, vì không cẩn thận mà di chuyển cơ thể mấy lần, ví dụ như bàn chân vì ngứa mà vô thức cọ xát vào sàn nhà.

Lúc này nghe thấy tiếng người đàn ông rời đi, Lâm Dương cũng mở mắt ra, bắt đầu dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn vào căn phòng này.

Dựa vào ánh sáng mà Lâm Dương cảm nhận được khi nhắm mắt vừa rồi để phán đoán, trong căn phòng này có công tắc đèn.

Hiện tại khi đèn đã bị tắt, Lâm Dương cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Trên mặt đất có rất nhiều cát đá thô ráp, cộng thêm một mùi vị đặc biệt lan tỏa gần đó mà Lâm Dương mới chú ý đến, hắn cũng có thể đoán ra, lúc này hắn hẳn đang ở trong một nhà kho.

Và những thứ cất giữ trong kho lạnh hẳn là khác nhau, cho nên mới không có môi trường nhiệt độ thấp như vậy.

Lâm Dương cẩn thận ngửi, mùi vị dường như truyền đến từ phía sau hắn.

Quay người nhìn lại, có thể mơ hồ nhìn thấy một vài bóng đen, nhưng vì ánh sáng, Lâm Dương cũng không thể nhìn rõ phía sau mình rốt cuộc có thứ gì, chỉ có những cái bóng mờ ảo hiện ra.

Xích sắt trên tay Lâm Dương rất chắc chắn, nếu không có công cụ, chỉ dựa vào sức mạnh thể chất của hắn, tuyệt đối không thể thoát ra được, huống hồ, lúc này Lâm Dương cũng cảm thấy cơ thể mình rất yếu.

Cơ thể yếu ớt cộng thêm sự trói buộc của ngoại vật, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Không thể dựa vào sức mạnh để rời đi, chỉ có thể tìm kiếm ngoại vật.

Trên mặt đất phần lớn là cát đá, dù có chạm vào cũng không thể giúp Lâm Dương có khả năng mở khóa xích, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm.

Chương 1112

Hai tay đều bị xích sắt khóa lại, chỉ có thể di chuyển nhẹ một khoảng cách nhỏ, kéo căng xích sắt ra hết mức cũng chỉ miễn cưỡng chạm được mặt đất, cho nên khi tìm kiếm môi trường xung quanh, Lâm Dương cũng chỉ có thể dùng chân để tìm.

Xích sắt trên chân Lâm Dương dài hơn, ít nhất có thể để Lâm Dương duỗi chân ra tìm kiếm.

Chân quét trên mặt đất, ngoài cảm giác cứng rắn của cát đá, không có cảm giác nào khác, khiến Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất lực.

Nhưng điều này cũng bình thường, dù sao nơi Lâm Dương đang ở chỉ là một nhà kho thôi.

Những sợi xích sắt khóa hắn lại, có lẽ đều là tạm thời, chắc chắn họ sẽ dọn dẹp sạch sẽ những thứ xung quanh.

Trong lúc này, làm sao Lâm Dương có thể tìm được thứ gì có ích cho mình chứ?

Đột nhiên, Lâm Dương nảy ra một ý.

Nếu những sợi xích sắt trói hắn này đều là tạm thời, vậy thì chắc chắn chúng không vững chắc.

Ở chỗ nối giữa xích sắt và tường hoặc một vật nặng nào đó, cũng có cách để gỡ nó ra.

Lúc này Lâm Dương nghĩ đến điều này, cũng lập tức hành động.

Hai tay cảm thấy lực kéo rất lớn, có lẽ bị kẹt vào tường.

Lâm Dương tạm thời không để ý đến, tìm cách giải thoát ở chỗ

chân trước.

Những sợi xích sắt trên chân Lâm Dương kẹt ở cổ chân.

Từ cảm giác đau đớn ở cổ chân phán đoán, có lẽ đã bị xích sắt siết ra vết đỏ, xem ra những sợi xích sắt này kẹt trên chân rất chặt.

Lâm Dương thử kéo chân ngược lại với lực kéo, cưỡng ép di chuyển sang một hướng khác.

Lúc này, lực kéo từ bên đó truyền đến cũng rất lớn, đồng thời cảm giác lạnh buốt của xích sắt cũng dán vào cổ chân Lâm Dương, khiến hắn cảm thấy một trận đau đớn, suýt chút nữa phải hét lên.

Nhưng Lâm Dương cắn răng, nhịn xuống.

Cơn đau này chưa đến mức hắn không thể chịu đựng được.

Sau khi cảm nhận được cơn đau đó, trên khuôn mặt Lâm Dương, không chỉ có sự nhăn nhó vì đau đớn, mà còn xuất hiện một tia vui mừng.

Bởi vì khi vừa kéo chân, Lâm Dương cũng cảm nhận được, xích sắt bị hắn kéo động một chút.

Mặc dù nhanh chóng bị một lực kéo ngược lại, nhưng Lâm Dương vẫn cảm nhận được khoảng cách nhỏ bé bị kéo động đó.

Hành động vừa rồi, quả thực đã khiến một đầu xích sắt bị kéo động.

Phát hiện ra điều này, trên mặt Lâm Dương, niềm vui cũng không hề che giấu mà biểu hiện ra ngoài.

Nếu một bên xích sắt có thể kéo động, điều đó cũng gián tiếp cho thấy một điều, chỉ cần sức lực Lâm Dương dùng đủ lớn, có khả năng sẽ kéo bung được xích sắt.

Hiểu ra điều này, Lâm Dương mặc dù có thể cảm nhận được cơn

đau rõ rệt ở cổ chân khi kéo, nhưng cũng cố gắng kìm nén ham muốn hét lên, dùng sức kéo chân mình, kéo sợi xích sắt có thể kéo động đó đi một đoạn.

Duy trì một tư thế gắng sức và khó xử, kéo dài khoảng mười giây, một tiếng vật gì đó bung ra từ trong bóng tối truyền đến.

Lúc này, lực lượng vẫn luôn kéo chân Lâm Dương cũng cùng lúc biến mất, khiến Lâm Dương yên tâm.

Xem ra hắn đã thành công kéo bung sợi xích sắt đó.

Sau khi xích sắt bị đứt, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, chân phải của hắn đã được tự do, cảm giác vô cùng thoải mái.

Lúc này hắn cũng cảm thấy có chút an tâm.

Một chân đã được tự do rồi, vậy thì khoảng cách đến lúc cả tứ chi hoàn toàn thoát ra, cũng không còn bao lâu nữa.

Sợi xích sắt trói hai chân Lâm Dương dường như đều được buộc vào những nơi không chắc chắn.

Sau khi Lâm Dương thực hiện thao tác giống như trước đó, cũng đã thành công giải thoát cho chân còn lại.

Xích sắt trên hai chân đều đã thoát ra một phần.

Mặc dù xích sắt vẫn treo trên đó, nhưng không có cảm giác trói buộc nhiều, Lâm Dương chỉ cần chịu một phần trọng lượng thôi.

Nhưng xích sắt trên hai tay Lâm Dương, không dễ dàng thoát ra như vậy.

Cũng không biết nó được buộc vào đâu, Lâm Dương dùng hết sức toàn thân, đều không thể làm cho khoảng cách hai tay kéo ra xa hơn một chút.

Nỗ lực một lúc, Lâm Dương cũng từ bỏ hành động này.

Xích sắt trên tay quá chắc chắn, Lâm Dương cảm thấy tay mình như sắp bị kéo đứt, cũng không thể thay đổi vị trí của xích sắt.

Có lẽ vì Lâm Dương khi thoát khỏi xích sắt trước đó đã gây ra động tĩnh đủ lớn, lúc này, trước mặt đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân khá gấp gáp, giống như là vì cảm nhận được động tĩnh của Lâm Dương ở đây nên mới đến.

Nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút hoảng loạn, đồng thời trong lòng nảy sinh một ý nghĩ không hay.

Tình trạng lúc này, xích sắt trên hai chân đều đã được thoát ra.

Một khi có người bước vào, cũng có thể nhìn rõ điều này.

Như vậy, ý đồ chạy trốn không phải đã bị lộ ra rồi sao?

Mặc dù hiểu rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận bất lực, dù sao thì hai tay hắn lúc này đều đang bị trói, cũng không thể dễ dàng di chuyển.

Chương 1113

Đang lúc Lâm Dương suy nghĩ lung tung, tiếng mở cửa truyền đến, khiến hắn nhanh chóng điều chỉnh lại vị trí cơ thể, đưa chân về trạng thái bị trói như trước.

Sau đó, cửa được mở ra, một luồng ánh sáng cũng xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

Mắt Lâm Dương đang nhắm, trong lòng vô cùng thấp thỏm, không biết có bị phát hiện hay không.

Tiếng bước chân không ngừng vang lên bên tai Lâm Dương, dần dần đến gần.

Đột nhiên, âm thanh đột ngột dừng lại, cũng khiến Lâm Dương có dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ đầu kia của xích sắt đã bị nhìn thấy rồi sao?

Lâm Dương thầm nghĩ như vậy, nhưng lại không thể nhìn thấy bộ dạng bên ngoài.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Dương từ từ mở mắt ra.

Trước mặt Lâm Dương, là một người đàn ông đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vào một góc phòng.

Nhìn người đàn ông lúc này lộ ra vẻ mặt như vậy, Lâm Dương đại khái cũng có thể đoán ra đã xảy ra chuyện gì.

Người đàn ông này sau khi vào, hẳn là đã phát hiện ra chuyện xích sắt ở một bên bị thoát ra rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi Lâm Dương mở mắt ra, người đàn ông đó cũng nhanh chóng thay đổi tầm mắt, nhìn về phía

Lâm Dương.

Khi thấy Lâm Dương cũng đang đối mặt với hắn, một vẻ mặt giận dữ cũng hiện ra.

"Thằng ranh này, mày muốn làm gì?" Người đàn ông hét lớn về phía Lâm Dương, đồng thời đi về phía hắn.

Lâm Dương cũng có thể thấy, khi đối phương đến gần, gân xanh trên tay hắn cũng nổi lên, rõ ràng là muốn đánh người.

Nhưng Lâm Dương ngược lại mắt sáng lên, bởi vì hắn chú ý thấy, ở bên hông đối phương có một vật lấp lánh ánh bạc.

Nếu Lâm Dương không nhìn nhầm, đó là một chùm chìa khóa.

Có lẽ trong mấy chiếc chìa khóa đó, có chiếc có thể mở khóa xích sắt trên tay Lâm Dương cũng không chừng.

Lâm Dương nghĩ như vậy, nhìn cảnh tượng đối phương đến gần, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thấy cơ thể Lâm Dương có động tác, người đàn ông có lẽ coi đó là Lâm Dương đang sợ hãi, cho nên cũng lộ ra một nụ cười hung ác, đi đến trước mặt Lâm Dương, sau đó một quyền đấm về phía hắn.

Nhưng nắm đấm của người đàn ông không rơi vào mặt Lâm Dương, mà đột ngột dừng lại.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn vào bụng mình.

Ở đó, có một bàn chân đang đá lên, ở cổ chân của bàn chân đó, có xích sắt trói lại.

Bàn chân này không phải của người đàn ông, tự nhiên chỉ có thể là của Lâm Dương.

Sau khi nhìn thấy khả năng có chìa khóa ở hông đối phương, Lâm Dương quyết định, tuyệt đối không thể từ bỏ cơ hội này.

Đây là cơ hội khó khăn lắm mới tìm được để rời khỏi đây.

Nếu lúc này không phản kháng, chưa nói đến việc nắm đấm của đối phương rơi vào người sẽ đau đớn thế nào, chỉ riêng việc sau khi phát hiện hắn có dấu hiệu muốn thoát khỏi xích sắt, đối phương sẽ làm gì, đã khiến Lâm Dương cảm thấy một trận hoảng sợ.

Chưa nói đến việc chắc chắn sẽ gia cố lại xích sắt ở đây, có khi còn đẩy nhanh tốc độ xử trí hắn, và có khả năng sẽ tăng cường canh gác.

Như vậy, khả năng Lâm Dương muốn trốn thoát, có lẽ thực sự là chuyện viển vông.

Hiểu rõ điều này, Lâm Dương cũng dùng hết sức toàn thân, đá vào bụng người đàn ông, ngăn chặn đòn tấn công của đối phương.

Thấy sau khi bị mình đá, người đàn ông đó vẫn có dấu hiệu muốn di chuyển, Lâm Dương cũng không nản lòng, chuyển sang tiếp tục tấn công về phía trước.

Mặc dù hai tay Lâm Dương bị trói không thể di chuyển tùy ý, nhưng hắn có một đôi chân có thể sử dụng.

Chỉ cần sử dụng tốt, có cơ hội đánh bại đối phương.

Hiện tại Lâm Dương chiếm ưu thế, ra tay trước.

Trong lúc người đàn ông chưa kịp phản ứng, Lâm Dương tiếp tục vung chân, đá tới tấp vào người đối phương.

Nhưng sau khi bị Lâm Dương đá một cú, người đàn ông lùi về phía sau, khiến những đòn tấn công tiếp theo của Lâm Dương đều bị suy giảm.

Mặc dù có thể trúng vào người đối phương, nhưng vì khoảng cách, lực đánh cũng không lớn.

Lâm Dương hiểu rõ, chỉ với lực độ này, chắc chắn không thể làm đối phương ngất đi.

Nhưng trên mặt Lâm Dương, cũng không có bất kỳ biểu cảm chán nản nào.

Mặc dù đối phương dần dần lùi xa, nhưng trong lúc Lâm Dương vung chân vừa rồi, hắn cũng đã dần dần nắm được một quy luật, quy luật về xích sắt trên cổ chân.

Vừa rồi Lâm Dương ngoài việc đá đối phương, còn đang điều khiển sự di chuyển của xích sắt trên chân, cuối cùng đã tìm ra quy luật vung ra.

Những sợi xích sắt này trói buộc hành động của Lâm Dương, nhưng vào lúc này, đối với hắn mà nói, nó cũng là một vũ khí để tấn công, cũng là sự tự tin khiến hắn dám đột nhiên tấn công đối phương.

Dưới sự điều khiển của Lâm Dương, sợi xích sắt ở cổ chân nhanh chóng quất về phía đầu người đàn ông.

Vì chiều dài của xích sắt, cho nên khi rơi vào đầu đối phương, sợi xích sắt vốn không nặng lắm cũng có thể gây ra thương tổn không nhỏ.

Người đàn ông khi bị xích sắt quất vào lần đầu tiên, không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy trên đầu có một trận đau đớn truyền đến.

Nhưng khi lần thứ hai, lần thứ ba xuất hiện, người đàn ông cũng có thể cảm nhận được cảm giác chóng mặt rõ rệt.

Chương 1114

Những cú đánh mạnh liên tục giáng xuống, cuối cùng cũng khiến người đàn ông trước mặt Lâm Dương ngã xuống.

Đối phương ngã xuống đất, nhưng Lâm Dương cũng không thả lỏng, chuyển sang tiếp tục vung xích sắt thêm mấy lần nữa.

Thấy đối phương không tiếp tục động đậy, hắn cũng biết đối phương không giả vờ, cũng hoàn toàn yên tâm.

Vòng xích sắt qua người đối phương, sau khi kéo cơ thể người đàn ông đó lại, Lâm Dương mò mẫm một lúc trong phạm vi nhỏ hẹp của tay mình, lấy được chùm chìa khóa của đối phương ra.

Sau đó, Lâm Dương thử từng chiếc một.

Khi thử đến chiếc chìa khóa thứ ba, hắn cũng đã thành công mở được khóa xích.

Xích sắt trên hai tay đều dùng cùng một chiếc chìa khóa.

Khi mở được chiếc đầu tiên, chiếc thứ hai cũng theo đó được mở ra.

Sau khi hai tay được tự do trở lại, Lâm Dương cũng mở khóa xích sắt trên cổ chân, sau đó đứng dậy, vươn vai một cái.

Nhưng khi Lâm Dương giơ hai tay lên, hắn cũng cảm thấy cơ thể đau nhức khắp nơi, suýt chút nữa trẹo cả eo.

Thời gian bị giam cầm trước đó thực sự quá lâu, khiến Lâm Dương có thể cảm nhận được trong cơ thể dường như có thứ gì đó đang không ngừng va chạm, cảm giác ngay cả việc duy trì tư thế đứng cũng là một loại khó khăn.

Lâm Dương vịn vào tường cảm nhận một lúc sự khó chịu trong cơ thể, mới có thể miễn cưỡng di chuyển được.

Khi rời đi, Lâm Dương cũng mang theo tất cả chìa khóa trên người người đàn ông đó.

Dù sao Lâm Dương cũng đoán nơi mình đang ở là một nhà kho, cho nên muốn rời khỏi đây, có lẽ phải dùng đến chìa khóa.

Bước ra khỏi cửa lớn, Lâm Dương cũng cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo nhàn nhạt từ trong không khí truyền đến, đồng thời cũng củng cố thêm suy đoán của hắn về nơi này.

Nơi này, đích thực là một kho lạnh, trước mặt Lâm Dương có mấy căn phòng khác nhau.

Nhìn mấy gian phòng trước mặt, đây hẳn là kho hàng dùng để chứa đồ vật được phân loại riêng.

Lâm Dương cũng không có ý định đi vào bên trong, dù sao ở nơi này, ta chỉ cần rời đi càng nhanh càng tốt.

Nếu tiếp tục ở lại, có thể sẽ bị phát hiện.

Sau khi đóng lại cánh cửa phòng vừa mới bước ra, Lâm Dương chuẩn bị rời khỏi đây.

Ở lại nơi này cũng khiến ta cảm thấy có chút áp lực.

Mặc dù trông có vẻ xung quanh không có ai, nhưng biết đâu sau vài khúc quanh lại gặp phải người.

Lâm Dương không hy vọng vì chậm trễ mà để chuyện đó xảy ra.

Vì vậy, ta cũng không nói nhiều, lập tức muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Dương đột nhiên ngửi thấy một mùi vị.

Mùi hương này có chút thơm, cũng khiến nội tâm ta nảy sinh một

khao khát.

Mùi hương này quá thơm, truyền đến từ không xa.

Dù biết rằng ở lại nơi này có thể nguy hiểm, nhưng vào lúc này, Lâm Dương lại có ý nghĩ muốn qua đó xem thử.

Bởi vì đã lâu không được ăn gì, cảm giác đói bụng vốn tưởng đã quen, lúc này lại xuất hiện lần nữa, do bị mùi hương quá thơm kia kích thích.

Mùi vị dường như truyền đến từ góc quanh phía trước.

Lâm Dương đi về phía đó, ló đầu ra nhìn về phía trước, rồi có thể thấy một cái bàn, trên bàn bày mấy đĩa nhỏ, trong đó có những món ăn đã thu hút Lâm Dương.

Gần đó không có ai.

Thấy cảnh này, Lâm Dương cũng hiểu ra, một bàn thức ăn này có lẽ là bữa ăn mà người đàn ông lúc nãy vào căn phòng giam giữ kia định dùng.

Lúc này, Lâm Dương cũng đưa ra phán đoán, dùng một ánh mắt vi diệu nhìn về phía trước.

Xem ra, người đàn ông đó không chỉ là người phụ trách canh gác, mà đồng thời cũng là người trực ban trông coi kho lạnh này.

Lâm Dương lúc này đưa ra phán đoán như vậy, thế thì ta cũng gần như yên tâm rồi.

Thức ăn trên bàn chỉ đủ cho một người ăn, cũng có nghĩa là, ở nơi này chỉ có một người canh gác, hoặc trong khu vực này chỉ có một người, vì vậy mới có phần ăn đơn lẻ ở đây.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Lâm Dương cũng biết một điều, đó là trong thời gian ngắn xung quanh sẽ không có ai đến.

Cũng có nghĩa là, bàn thức ăn trước mặt này, ta có thể ăn hết.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng nuốt nước bọt.

Đã một thời gian không ăn cơm, nhìn thấy một bàn thức ăn, tự nhiên sẽ cảm thấy một sức hấp dẫn to lớn.

Lúc này phát hiện có cơ hội ăn hết chúng, tâm trạng của Lâm Dương cũng vô cùng tốt.

Không chút do dự, đối với lực ra tay lúc trước, Lâm Dương có một sự tự tin nhất định, người đàn ông đó trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại.

Vì vậy, Lâm Dương lập tức ngồi vào vị trí vốn dĩ của người đàn ông kia, bắt đầu ăn đồ trên bàn.

Những thứ trên bàn thực ra cũng không phải là món ăn thượng hạng, trên đó có vết tích bị động đũa, bên cạnh đặt một cái bát còn ít cơm thừa.

Người đàn ông lúc trước đang ăn cơm giữa chừng thì phát hiện sự khác thường bên phía Lâm Dương, sau đó mới đi kiểm tra.

Chương 1115

Nhưng dù vậy, những món ăn còn thừa này, đối với tình trạng cơ thể của Lâm Dương lúc này mà nói, cũng vô cùng quý giá.

Vài phút sau, Lâm Dương gần như đã giải quyết sạch sẽ thức ăn trên bàn, chỉ để lại một ít thứ có thể đã dính nước bọt của người đàn ông kia mà không động đến.

Cảm giác thỏa mãn xuất hiện trong bụng, Lâm Dương mới có vẻ mặt hạnh phúc.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dương cũng tỉnh táo lại, tình huống hiện tại có chút tồi tệ.

Dù đã hồi phục được một ít thể lực, cũng không thể tiếp tục lãng phí thời gian.

Ở lại nơi này tồn tại rủi ro, Lâm Dương vì ăn mấy món này đã lãng phí một ít thời gian, thời gian tiếp theo không thể tiếp tục lãng phí.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương liền hướng về phía lối ra ở một bên mà rời đi.

Trên bức tường một bên có một cánh cửa nhỏ, trên đó viết chữ "Exit" bằng tiếng Anh.

Lâm Dương cũng tiến về phía đó.

Khi đến gần lối ra, ta cũng đi chậm lại, bởi vì không chắc chắn ở lối ra có người phụ trách canh gác hay không.

Dù sao kho lạnh này chứa lương thực, nếu có người canh gác cũng không phải là chuyện gì quá kỳ lạ.

Hiểu rõ điểm này, Lâm Dương từ từ mò mẫm đi ra phía cửa, ra đến bên ngoài rồi ló đầu ra.

Khi nhìn ra ngoài, một luồng ánh nắng chói mắt chiếu vào mắt Lâm Dương, khiến ta theo phản xạ che mắt lại.

Trong mười mấy tiếng đồng hồ trước đó, Lâm Dương đều ở trong môi trường tương đối tối tăm, trong kho lạnh tuy có đèn nhưng thứ ánh sáng dịu nhẹ đó sao có thể so sánh với mặt trời gay gắt bên ngoài?

Thời gian Lâm Dương ra ngoài vừa đúng giữa trưa.

Khi ta ra ngoài, cảm giác mát mẻ trong kho lạnh đã sớm tan biến, thậm chí còn cảm thấy có chút nóng nực.

Rõ ràng là ở dưới chân núi, nhưng Lâm Dương lại không cảm nhận được chút trong lành nào vốn có ở vùng núi, chỉ có nhiệt độ cao do ánh nắng mặt trời tạo ra bao quanh, khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bên ngoài kho lạnh không có người canh gác, có lẽ vì một kho lạnh hẻo lánh thế này không cần nhiều người trông coi cũng nên.

Sau khi đi ra khỏi kho lạnh, trước mặt Lâm Dương là một con đường lớn, cũng không biết dẫn đến đâu, xung quanh cũng không có nơi nào ta cảm thấy quen thuộc.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Trước đó ta cứ ngỡ mình đang ở gần ngôi làng kia, nhưng từ cảnh sắc hiện tại mà phán đoán thì hoàn toàn không giống.

Xung quanh không có thứ gì Lâm Dương từng thấy, giống như trong lúc ta hôn mê đã bị vận chuyển đi một quãng đường xa.

Những viên đá vụn trên đường không hề bằng phẳng như trong

thành phố, ngược lại có thể thấy một vài chỗ lồi lõm không đều, chứng tỏ đây là một nơi xa thành thị, nên mặt đường không được sửa chữa kịp thời.

Khi Lâm Dương trở về được thị trấn gần đó thì đã gần tối.

Nếu không phải vì trên đường gặp được một chiếc xe của người tốt bụng, có lẽ lúc này Lâm Dương vẫn đang lang thang ở góc nào đó dưới chân núi cũng nên.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng cảm thấy vận may của mình không tệ.

Lúc đó trên đường nhìn thấy chiếc xe đang chạy từ xa tới, Lâm Dương cũng không nghĩ ngợi nhiều, dù có thể là xe của người trong làng, nhưng trong tình huống cơ thể không khỏe như vậy, Lâm Dương gần như không có lựa chọn nào khác.

Gặp được một cơ hội có thể đưa mình rời đi, tự nhiên phải nắm bắt thật tốt.

Khi chiếc xe còn cách Lâm Dương một đoạn, dù ta có vẫy tay, nhưng nó cũng không có vẻ gì là muốn dừng lại.

Nguyên nhân cụ thể, Lâm Dương cũng có thể đoán được, dù sao quần áo trên người ta đều rách nát, cách cửa kính xe và một khoảng cách vẫn có thể nhìn rõ.

Nếu là ta, ta cũng sẽ không dừng xe.

Nhưng dù biết vậy, Lâm Dương cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Lúc đó, thấy chiếc xe không có dấu hiệu dừng lại, Lâm Dương liền đứng ra giữa đường, chặn chiếc xe lại.

Làm như vậy, trừ khi muốn đâm bay cả người Lâm Dương đi, nếu không chắc chắn sẽ phải dừng xe.

Kết quả cũng không ngoài dự đoán, khi đối phương xuống xe định xua đuổi Lâm Dương, ta cũng đi đến trước mặt người đó, không ngừng van xin người đàn ông lái xe.

Chỉ là người đàn ông này không hề vì những vết thương trên người Lâm Dương mà đồng tình, ngược lại còn lộ ra ánh mắt ghê tởm, có lẽ cảm thấy Lâm Dương quá chướng mắt.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng phải nói hết lời hay lẽ phải, mới thành công khiến đối phương cho mình lên xe.

Cái giá là, sau khi đến huyện thành, Lâm Dương phải trả cho người đàn ông này một khoản tiền không nhỏ.

Thấy Lâm Dương ăn nói lưu loát, người đàn ông cũng dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá ta một hồi lâu, có lẽ cho rằng ta có người nhà trong thành phố, nên cũng đưa ta cùng rời đi.

Lâm Dương đến thị trấn, mượn điện thoại liên lạc với Hàn Mộc Nghiên, sau khi khiến người đàn ông hài lòng rời đi, ta cũng lấy được một khoản tiền để tạm thời sống ở thị trấn này, dưỡng thương.

Về phần ngôi làng rõ ràng có vấn đề kia, thì để Hàn Mộc Nghiên phái người đi điều tra.

Có manh mối mà Lâm Dương tìm được trước đó, chắc cũng có thể dễ dàng tìm ra được bằng chứng của đám người xấu trong làng đó, như vậy, việc bắt chúng chịu tội cũng không thành vấn đề.

Sau đó, Lâm Dương cũng nghỉ ngơi một thời gian, thành công dưỡng tốt thân thể.

Thực ra tổn thương Lâm Dương phải chịu cũng không lớn lắm, chỉ là cuối cùng bị đói một thời gian dài, cộng thêm vết thương do xiềng xích siết ở cổ tay và cổ chân có chút đau đớn, nên dưỡng thương mất một ít thời gian.

Sau đó có thể tự do hành động, Lâm Dương cũng có chút ngồi không yên.

Đây chỉ là một huyện thành nhỏ, trong thời gian dưỡng thương cũng chỉ có thể ở gần đây, không thể tùy ý đi lại, Lâm Dương cũng cảm thấy buồn chán.

Chương 1116

Bây giờ vết thương trên người đã khá hơn, Lâm Dương lập tức đến một huyện thành không xa.

Trong lúc dưỡng bệnh, Lâm Dương đọc được một tin tức thú vị trên báo.

Ở huyện thành đó, có mấy khu nhà dân đột nhiên sụp đổ.

May mắn là lúc đó là ban ngày, người bên trong đều đã đi làm, nên không có ai bị thương.

Nhưng nhà dân sụp đổ lại kinh động đến một cuộc điều tra chi tiết.

Không phải do ăn bớt vật liệu khi xây dựng dẫn đến sụp đổ, mà là do vấn đề nền móng.

Ở khu vực đó, mặt đất đều bị sụt lún xuống, mấy tòa nhà dân không may mắn vừa đúng trong phạm vi sụt lún đó.

Theo tin tức vỉa hè, ở nơi sụt lún xuống dường như đã phát hiện ra thứ gì đó, trong đó hình như có mấy hang động.

Sau khi đọc được tin tức này, mắt Lâm Dương cũng sáng lên, phảng phất như tìm được trò vui.

Khi Lâm Dương đến thị trấn đó, hiện trường đã sớm bị một lớp rào chắn bao quanh, trong trạng thái cấm đi lại.

Đây cũng là tình huống bình thường, dù sao dưới lòng đất phát hiện hang động, lại cùng mặt đất sụt lún xuống, biết đâu mấy tòa nhà dân xung quanh cũng có nguy hiểm.

Khi Lâm Dương đến có thể thấy, trong mấy tòa nhà dân gần đó đã

không có người ở, hiển nhiên là vì sợ hãi khả năng sụt lún tiếp theo mà tạm thời đi nơi khác.

Gần đó cũng không có mấy người xem, dù sao cũng là chuyện của mấy ngày trước, người cảm thấy hứng thú đã sớm xem rồi, chỉ có người ngoài như Lâm Dương mới có thể đến đây quan sát.

Để tránh có người không cẩn thận rơi xuống dưới, ngoài những hàng rào chắn ra, bên cạnh còn có một nhân viên cảnh sát đứng đó.

Khi Lâm Dương đến đây, anh ta chỉ dùng một ánh mắt kinh ngạc liếc nhìn một cái rồi lại nhìn đi nơi khác, hiển nhiên không quan tâm mục đích của Lâm Dương, chỉ cần ta không vượt qua hàng rào, có lẽ sẽ không để ý đến ta.

Mặc dù Lâm Dương có chút hứng thú với hang động dưới lòng đất, nhưng vào lúc này, ta cũng không có ý định đi vào ngay lập tức.

Dù sao xung quanh có người đang nhìn, Lâm Dương không có tự tin có thể vừa vượt qua chướng ngại vật vừa né tránh được ánh mắt của nhân viên cảnh sát bên cạnh.

Sau khi suy nghĩ, Lâm Dương quyết định tối nay sẽ đến đây.

Nhân viên cảnh sát này lúc này xuất hiện ở đây chỉ vì công việc mà thôi.

Đợi đêm xuống, lúc đó đã tan làm, tự nhiên sẽ không ở gần đây, Lâm Dương cũng có thể dễ dàng đi vào.

Khó khăn của hai con đường, vào bây giờ và vào muộn hơn, Lâm Dương cũng có thể phán đoán ra, tự nhiên sẽ không chọn cái khó hơn.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương chỉ liếc nhìn nhân viên cảnh sát bên cạnh một cái rồi quay người, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Lâm Dương trước tiên đến một quán trọ gần đó mở một phòng,

sau đó xuống tiệm tạp hóa ở dưới mua một ít dụng cụ.

Những thứ tiêu hao ở ngôi làng kia, Lâm Dương vẫn chưa bổ sung lại.

Những thứ Lâm Dương đã tiêu hao, phần lớn đều có thể mua được ở huyện thành này, một phần nhỏ không thể bổ sung được, cũng là thứ mà chuyến đi này ta không cần dùng đến.

Dù sao theo phán đoán của Lâm Dương, đi xuống hang động kia điều tra, cũng không cần đến những thứ quá chuyên nghiệp, chỉ cần có thể đảm bảo tự do hành động là được.

Đợi trời tối hẳn, Lâm Dương cũng từ quán trọ đi ra.

Huyện thành này cũng có một số hoạt động về đêm, bóng dáng Lâm Dương từ quán trọ đi ra cũng không quá nổi bật.

Trên đường có hàng chục người đang đi dạo, cũng có rất nhiều cửa hàng đang mở cửa, cung cấp tiện lợi cho những cư dân chưa định đi ngủ.

Lâm Dương tự nhiên không phải là khách hàng mục tiêu của những cửa hàng này, ta có mục đích rời khỏi khu vực tương đối sầm uất đó, đến khu vực quan sát lúc sáng.

Nơi này có lẽ vì vốn dĩ tương đối hẻo lánh, cũng có lẽ vì nguyên nhân xuất hiện khu vực sụt lún, tóm lại, lúc này gần đó không có ánh đèn, Lâm Dương đến đây cũng không ai chú ý, khiến ta có thể hành động tự do mà không cần để ý đến ánh mắt xung quanh, đây cũng là một cơ hội khá hiếm có.

Vượt qua mấy hàng rào được đặt ra để tránh người đi bộ đến gần, Lâm Dương cũng đến gần khu vực sụt lún, có thể nhìn rõ cảnh tượng bên dưới.

Dưới ánh trăng, có thể miễn cưỡng nhìn thấy bên dưới có một nơi

giống như hang động, nhưng chi tiết thì không thể nhìn rõ.

Lâm Dương bật đèn pin, nhờ ánh sáng của nó nhìn về phía vị trí hang động, cuối cùng cũng có thể nhìn rõ hình dạng của nó.

Một cửa hang hình tròn, xuất hiện ở một đoạn đứt gãy bên dưới.

Đồng thời Lâm Dương cũng nhạy bén phát hiện ra một điểm, lối đi trong hang động không hề gập ghềnh, chỉ cần nhìn thoáng qua, dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, Lâm Dương cũng có thể đưa ra một kết luận kinh người: hang động này không phải hình thành tự nhiên, mà là do con người tạo ra, hang động này là do con người xây dựng.

Dù năm tháng trôi qua khiến lối đi trong hang trở nên lồi lõm, nhưng dấu vết nhân tạo trong đó vẫn rất rõ ràng.

Lâm Dương chú ý đến điểm này, nên ánh mắt nhìn về phía trước cũng có vẻ hơi vi diệu.

Một hang động được xây dựng, đã có một khoảng thời gian so với hiện tại.

Nhìn những dấu vết trước mắt, Lâm Dương cũng không khó để suy ra điều này, ánh mắt nhìn về phía trước cũng có vẻ có chút...

Nếu là hang động đã xây dựng hoàn chỉnh, vậy thì tại sao bây-giờ lại đột nhiên sụt lún?

Nhiều năm như vậy không có bất kỳ thay đổi nào, không thể nào vô duyên vô cớ đột nhiên sụt lún được.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương nhìn khu vực sụt lún trước mắt, cũng bắt đầu suy tư.

Trong khoảng thời gian gần đây, chắc hẳn có người đã làm gì đó ở dưới, mới dẫn đến tình huống này xuất hiện.

Đây là một lời giải thích tương đối hợp lý.

Nghĩ đến đây, ý định muốn xuống dưới tìm hiểu của Lâm Dương càng thêm mãnh liệt.

Chương 1117

Không chút do dự, ta từ trong túi lấy ra một sợi dây thừng, quăng về phía trước.

Sau khi lượn một vòng trên không, nó đã chính xác trúng vào hang động phía trước.

Ở cuối sợi dây có một cái móc câu mà Lâm Dương đã buộc vào từ trước, móc câu rơi vào một tảng đá nhô ra trên hang động.

Lâm Dương kéo thử mấy lần, cảm thấy đủ chắc chắn rồi, liền men theo hướng sợi dây mà đi về phía trước.

Hang động mà Lâm Dương muốn đến nằm ở bên cạnh khu vực sụt lún này, nếu ta muốn đến đó, chắc chắn cần một thứ gì đó để cố định bản thân, nếu không, chỉ riêng việc giữ cơ thể treo trên vách đá đã tiêu tốn toàn bộ sức lực của Lâm Dương.

Một tay nắm chặt sợi dây thừng vững chắc, tay kia của Lâm Dương bám vào vách đá để cố định cơ thể, dần dần tiến về phía mục tiêu.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng đến trước hang động.

Không cần phải cúi người, lối vào hang động khá lớn, có thể để Lâm Dương trực tiếp đi vào.

Mặc dù hang động ở ngay trước mắt, nhưng Lâm Dương cũng không hấp tấp đi vào ngay, vì vào lúc này, ta ngửi thấy một mùi vị nhàn nhạt từ trong hang động truyền ra.

Có một mùi thuốc súng nhàn nhạt từ trong hang động truyền ra, dường như có người đã làm gì đó bên trong.

Mùi vị này đại khái không phải tự nhiên sinh ra.

Cũng có nghĩa là, đúng là có người đã làm gì đó trong hang động này, nên mới dẫn đến sự việc sụt lún mặt đất lần này.

Sau khi hiểu rõ điểm này, trong ánh mắt Lâm Dương nhìn hang động trước mặt cũng mang theo một tia cẩn trọng.

Trong hang động đã từng có người đi vào, quan trọng nhất là, Lâm Dương không thể xác định, lúc này bên trong có người hay không.

Điều này khiến Lâm Dương, người vốn định bật đèn pin để bắt đầu thăm dò, phải dừng động tác lại.

Sau khi suy nghĩ một hồi, ta trực tiếp đi vào hang động.

Nếu bên trong có dấu vết người vào, cho thấy nó có thể đi thẳng được.

Vì vậy không có ánh sáng đèn pin, chỉ cần Lâm Dương cẩn thận một chút không bị những chướng ngại vật trong bóng tối làm vấp ngã, là có thể đi vào.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng làm như vậy, trực tiếp đi vào.

Mặt đất lối đi tuy không nhẵn nhụi, nhưng dù sao cũng là nhân tạo, cũng không thô ráp đến mức nào.

Lâm Dương đi một đoạn đường nhỏ, đều không gặp phải đá sỏi gập ghềnh gì, nhưng ta vẫn không buông lỏng cảnh giác, dù sao ai cũng không biết trên đường có đột nhiên nhảy ra một hòn đá nhỏ hay không.

Sau khi đi được một đoạn, lối đi vốn tối đen đột nhiên xuất hiện một chút ánh sáng.

Tự nhiên không phải vì Lâm Dương thay đổi ý định bật đèn pin, ánh sáng đến từ phía trước.

Ở phía trước hang động, có thứ gì đó có thể phát ra ánh sáng tồn

tại.

Thứ ánh sáng dịu nhẹ này, chỉ cần nhìn sơ qua, Lâm Dương đã biết là ánh sáng nhân tạo.

Cũng có nghĩa là, ở phía trước kia, Lâm Dương có thể thấy được dấu vết do người đã vào hang động này để lại.

Vì tâm lý cẩn thận, nên Lâm Dương không gây ra tiếng động lớn, từ từ di chuyển về phía trước, tốc độ vô cùng chậm, cố gắng hết sức giảm thiểu tiếng bước chân có thể phát ra.

Theo thời gian trôi qua, Lâm Dương cũng dần dần đến gần nơi có ánh sáng đột ngột xuất hiện.

Cuối cùng, Lâm Dương cũng đến gần nơi có ánh sáng.

Ánh sáng ở góc quanh phía trước, chỉ cần Lâm Dương rẽ qua là có thể dễ dàng nhìn thấy vị trí của nó.

Lâm Dương không đi qua ngay, cẩn thận áp tai vào vách tường lắng nghe âm thanh ở chỗ có ánh sáng.

Sau khi nghe khoảng hai phút, Lâm Dương cũng thở phào một hơi.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, ta chỉ nghe thấy tiếng không khí lưu động, không nghe thấy bất kỳ tiếng hoạt động nào của con người.

Nếu phải tìm hiểu kỹ hơn, thì cũng chỉ có tiếng tim đập của chính mình là rất rõ ràng.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng sẽ không tiếp tục chờ đợi.

Cẩn thận là một chuyện tốt, nhưng quá cẩn thận thì lại không thích hợp.

Lâm Dương đi vào vị trí góc quanh, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Đầu tiên, ở đây có một cái đèn lớn, treo trên một dụng cụ bên cạnh.

Đó là một thứ giống như chỉ xuất hiện trong studio chụp ảnh, một cái giá cao, chiếu xuống ánh sáng không quá mạnh.

Đồng thời Lâm Dương cũng có thể khẳng định, thứ ánh sáng không quá mạnh lúc này không phải là giới hạn của cái đèn này.

Một cái bóng đèn lớn như vậy, lúc này lại dịu dàng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như để đáp ứng một điều kiện đặc biệt nào đó mà được tạo ra.

Lúc này cũng khiến Lâm Dương có chút phấn khích.

Thiết bị chuyên nghiệp như vậy xuất hiện ở đây, ngược lại cho thấy...

Lâm Dương với vẻ mặt kích động nghĩ, nếu chỉ là một vài nhà thám hiểm bình thường hoặc đội thi công, tuyệt đối không dùng đến thứ chuyên nghiệp như vậy.

Lúc này ở đây lại xuất hiện thứ này, có thể coi là một ám chỉ rõ ràng.

Nơi này hẳn là có một đội ngũ chuyên nghiệp đã vào đây, thậm chí có khả năng liên quan đến chính phủ.

Chương 1118

Ánh mắt Lâm Dương lướt qua một biểu tượng đặc biệt trên vách tường, biểu tượng này Lâm Dương chưa từng thấy, nhưng từ những đường nét có trật tự trên đó, ta cũng có thể đoán ra, đây không phải là thứ mà một công ty nhỏ có thể thiết kế được.

Nhưng Lâm Dương cũng không đi sâu vào đó.

Bất kể người ở trong hang động này trước đó là ai, đều không liên quan đến Lâm Dương.

Ta vào đây chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà thôi, hoàn toàn không có ý định gặp gỡ những người có thể đang ở bên trong.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng chuẩn bị tiếp tục đi vào bên trong.

Ở phía trước góc quanh này, có một con đường uốn lượn dần dần kéo dài xuống dưới, Lâm Dương chuẩn bị tiếp tục đi tới.

Nhưng khi Lâm Dương chuẩn bị rời đi, đột nhiên chú ý đến một điều, ta dừng bước, nhìn về phía gần cái đèn.

Vì có ánh sáng, nên lúc trước khi Lâm Dương nhìn về phía đó, đã bỏ qua phía sau cái đèn, có một cái giá nhỏ.

Lúc này khi Lâm Dương chuẩn bị rời đi, mới dùng khóe mắt phát hiện ra, trên cái giá đó dường như có thứ gì đó đặt ở đó.

Lâm Dương chú ý đến điểm này, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên có chút vi diệu.

Ở phía sau cái đèn có một cái giá, giống như cố ý đặt ở vị trí đó.

Lúc này Lâm Dương biết nơi này có cái giá, cũng suýt nữa không

chú ý đến.

Cái giá vừa vặn ở ngay sau bóng đèn, chỉ có một phần nhỏ miễn cưỡng lộ ra, cộng thêm ánh sáng xuất hiện trong bóng tối, khiến người bình thường căn bản không thể phát hiện cái giá phía sau, dù sao ai lại đi nhìn thẳng vào một cái bóng đèn chứ?

Thứ ở trên cái giá sau bóng đèn, đại khái là do cố tình giấu đi, nên cũng cực kỳ khơi dậy lòng hiếu kỳ của ta.

Lâm Dương đi đến bên cạnh cái đèn, đưa tay ra sau bóng đèn.

Vì bóng đèn tỏa ra ánh sáng, nên lúc này khi Lâm Dương đưa tay qua, cũng cảm nhận được một chút hơi ấm, nhưng cũng không nóng đến mức không thể chạm vào, đủ để chứng minh cái đèn này là hàng cao cấp.

Sau khi đặt tay lên giá sờ soạng một hồi, Lâm Dương cũng nắm được thứ ở phía sau, một vật giống như cái hộp, bị ta nắm lấy.

Dưới ánh đèn, Lâm Dương có thể nhìn rõ, lúc này trong tay mình là một cái hộp màu đen.

Bề mặt hộp có những đường vân, sờ vào có cảm giác thô ráp, đồng thời cũng khiến Lâm Dương phát ra tiếng kinh ngạc.

Những đường vân trên bề mặt hộp trông có vẻ không có quy luật, nhưng khi Lâm Dương đưa tay sờ lên, lại có một cảm giác kỳ lạ truyền vào tay.

Rõ ràng trông giống như chất liệu nhựa, kết quả lại giống như đang sờ lụa, cảm giác kỳ lạ này cũng khiến Lâm Dương vô cùng kinh ngạc.

Lâm Dương chú ý đến một chi tiết nhỏ, ở dưới cái hộp đen này, có một dị vật tồn tại.

Khi Lâm Dương dùng tay chà đi điểm nhỏ đó, cũng có thể phán đoán ra, đó là đất trên mặt đất, không biết vì sao lại dính ở dưới cái hộp này.

Đột nhiên, Lâm Dương nghĩ đến một điều, sắc mặt cũng thay đổi.

Nếu dưới đáy hộp có dính đất, nếu đổi một cách suy nghĩ khác để phán đoán, không phải là đất dính lên hộp, mà những vết đất này vốn dĩ đã ở trên hộp.

Nếu dùng cách suy nghĩ này, Lâm Dương có thể rút ra một sự thật thú vị, cái hộp này, có khả năng được mang ra từ bên trong.

Mặc dù nghe có vẻ hơi vi diệu, nhưng rất có khả năng.

Lâm Dương đột nhiên có một ý nghĩ kỳ diệu, có lẽ những người đang làm gì đó trong hang động này, là đang trộm mộ cũng không chừng.

Nếu dùng cách suy nghĩ này để nhìn cái hộp đen trong tay, Lâm Dương có thể cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa rõ ràng trên đó.

Những đường vân trông có vẻ không có quy luật, lại khiến Lâm Dương liên tưởng đến những hoa văn trên đồ đá.

Nghĩ đến điểm này, Lâm Dương cũng rùng mình một cái, dường như đã bị cuốn vào một chuyện không tầm thường.

Từ tình hình này mà xem, đám người vào đây có thể nói là thế lực hùng hậu, đồng thời cũng ẩn mình rất kỹ.

Nếu không phải vì sự cố sụt lún mặt đất lần này thu hút Lâm Dương đến, có lẽ hành động của chúng từ đầu đến cuối sẽ không ai phát hiện ra.

Sau khi biết mình đã bị cuốn vào một chuyện không tầm thường,

tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu.

Vừa xen lẫn một chút sợ hãi, dù sao việc Lâm Dương đang làm lúc này giống như đang làm việc ngay dưới mí mắt người khác, lúc nào cũng có nguy cơ bị phát hiện, nhưng từ một phương diện khác mà xem, đây cũng là một sự kích thích, khiến Lâm Dương cảm thấy hơi phấn khích.

Bây giờ ý định muốn vào trong hang động này tìm hiểu của Lâm Dương cũng càng rõ ràng hơn.

Nhưng trước đó, Lâm Dương định mở cái hộp đen trong tay ra.

Cái hộp này trông không có khóa, nhưng khi Lâm Dương thử mở nó, lại cảm nhận được một lực cản không rõ từ bên trong, giống như có chốt khóa có thể giữ chặt nó lại.

Trong tình huống này, nếu Lâm Dương muốn mạnh mẽ mở nó ra, sẽ phải dùng bạo lực phá hỏng cái hộp.

Nếu cái hộp trong tay ta chỉ là một cái hộp bình thường, Lâm Dương sẽ làm vậy, dù sao đối với thứ bên trong, ta khá tò mò.

Nhưng vào lúc này, nhìn những đường vân trên cái hộp, Lâm Dương phán đoán bản thân cái hộp này có lẽ đã có giá trị không nhỏ, nên ý nghĩ muốn phá hỏng cái hộp này chỉ kéo dài một lúc rồi tan biến.

Bây giờ Lâm Dương không thể mở cái hộp ra, nhưng có thể đợi một thời gian sau mang về tìm người mở.

Lâm Dương không mở được, không có nghĩa là những người thợ tài ba không mở được, ta cũng không nhất thiết phải mở cái hộp ra ngay bây giờ.

Vì vậy, chỉ đặt cái hộp vào một túi ẩn trong túi đeo bên người, Lâm Dương tiếp tục đi vào bên trong.

Men theo con đường gập ghềnh, Lâm Dương cũng mất một lúc mới rời khỏi đó, đến một nơi có chướng ngại vật.

Trước mặt Lâm Dương, xuất hiện một cánh cửa đá.

Chương 1119

Cửa đá khép hờ, cũng không biết vốn dĩ đã như vậy, hay bị người ta đẩy ra.

Trên mặt đất cũng không có dấu vết, có lẽ vốn dĩ nó đã như vậy.

Nhưng nếu vậy, lại có chút không giải thích được.

Tại sao nơi này lại xuất hiện một cánh cửa đá?

Nếu cửa đá không đóng, vậy thì có khác gì không có cửa đá?

Nhưng nếu cánh cửa đá này bị người ta đẩy ra, trên mặt đất đáng lẽ phải để lại dấu vết chứ?

Lâm Dương dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mặt đất.

Cửa đá chạm đất, từ trọng lượng cảm nhận được khi ta đẩy thử, dù thế nào cũng sẽ để lại dấu vết trên mặt đất.

Nhưng mặt đất tương đối bằng phẳng, ngoài dấu vết Lâm Dương vừa di chuyển để lại ra, không có dấu vết nào khác, hoàn toàn không giống có người đã đẩy cửa đá ra.

Tình huống khó hiểu này, Lâm Dương tạm thời cũng không cần phải hiểu, ta đi vào bên trong cửa đá.

Dù sao, Lâm Dương cũng không có ý định dừng lại bên ngoài cửa đá.

Sau khi đi vào bên trong cửa đá, một mùi ẩm mốc từ bên trong truyền đến mũi Lâm Dương.

Phía sau cửa đá, giống như lấy cửa đá làm giới hạn, biến thành hai thế giới.

Không khí mà Lâm Dương vừa ngửi thấy bên ngoài cửa đá tương

đối bình thường, mặc dù mang theo một mùi vị kỳ lạ, nhưng cũng ở mức độ thoải mái cho cơ thể người.

Nhưng khi vào trong cửa đá, mùi vị ở đây khiến Lâm Dương vội vàng bịt mũi, mùi vị hăng nồng, xộc vào khiến ta vô cùng khó chịu.

Nhưng có một điểm khá kỳ lạ, rõ ràng có mùi vị này, nhưng không khí ở đây cũng không có thứ gì không sạch sẽ, vẫn trong lành như vậy, ít nhất là trong phạm vi ánh sáng đèn pin của Lâm Dương có thể chiếu tới là như vậy.

Lâm Dương cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục đi vào bên trong.

Đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, vì nghe thấy tiếng cãi vã, truyền đến từ lối đi phía trước.

Tiếng cãi vã ở đó, nghe là một nam một nữ, cãi vã dường như rất kịch liệt, ngữ điệu nhanh, Lâm Dương chỉ có thể nghe được một vài từ đơn giản, rồi hai bên chửi bới lẫn nhau.

Sau khi biết phía trước không xa có người, Lâm Dương cũng rơi vào một tình thế khó xử.

Mặc dù đối với việc bên trong có thể có người tồn tại, Lâm Dương đã chuẩn bị trước, nhưng lúc này gặp phải, lại cảm thấy có chút khó giải quyết.

Đã qua cửa đá rồi, nếu muốn lùi lại, chỉ có một lựa chọn là lui ra khỏi cửa đá.

Nhưng lúc này, khoảng cách từ cửa đá đến chỗ Lâm Dương cũng phải đi mất vài phút, đến đó cũng không thể nghe được âm thanh ở đây nữa, như vậy, Lâm Dương có khác gì đèn dưới chân không?

Nhưng rất nhanh, cuộc cãi vã của hai người phía trước đã có kết quả, cũng khiến Lâm Dương không cần phải đưa ra quyết định nữa.

Theo một tiếng va chạm dữ dội vang lên, có thể nghe thấy một tiếng hét thảm thiết từ phía trước truyền đến, sau đó là tiếng bước chân dần dần đi xa.

Hai âm thanh hoàn toàn khác nhau đồng thời xuất hiện ở đây, kết hợp với tiếng cãi vã giữa hai bên nghe được lúc trước, Lâm Dương cũng hiểu ra, sắc mặt có vẻ có chút nghiêm trọng.

Không ngờ, ta lại tận mắt chứng kiến cục diện này xuất hiện, rốt cuộc là mâu thuẫn gì mới khiến cuộc cãi vã leo thang đến mức này?

Lúc này, cũng có một điểm có thể khẳng định, phán đoán trước đó của Lâm Dương về thân phận của nhóm người này đã sai.

Người có thể làm ra chuyện như vậy, chắc chắn không phải người của chính phủ, có lẽ chỉ là một đám người hoạt động tư nhân mà thôi.

Khi Lâm Dương còn đang cảm thấy chấn động, tiếng hét thảm thiết phía trước cũng ngày càng nhỏ đi, từ từ trở nên gần như không thể nghe thấy, Lâm Dương cũng vào lúc này tiến về phía trước.

Khi đến nơi hai người vừa cãi vã, quả nhiên, trên mặt đất, Lâm Dương thấy một người đàn ông.

Người đàn ông nằm trên mặt đất, trên đầu có một vết sưng đỏ, tiếng va chạm dữ dội vừa rồi chắc là rơi vào đó, trên mặt đất cũng có một ít máu tươi chảy ra, có lẽ là từ sau gáy chảy ra.

Người đàn ông trên mặt đất sau khi thấy Lâm Dương xuất hiện, đồng tử vốn lộ ra vẻ tuyệt vọng cũng đột nhiên phóng to, hiển nhiên không ngờ sẽ gặp người khác ở nơi này.

Nhưng tình trạng của người đàn ông lúc này rất tồi tệ, dù thấy Lâm Dương cũng không thể nói được.

Lâm Dương có thể thấy anh ta đang mở miệng muốn nói, nhưng

lại không thể phát ra âm thanh, chỉ có tiếng nấc nghẹn nhàn nhạt.

Người đàn ông ngã xuống trước mặt Lâm Dương không lâu sau đã hoàn toàn tắt thở, không còn động đậy, cũng không còn khả năng nói cho đồng bạn biết việc Lâm Dương xuất hiện ở đây.

Mà nói cho cùng, bị đồng bạn sát hại, liệu anh ta có đứng về phía đồng bạn đó hay không, cũng là một vấn đề đáng nghi.

Từ tiếng cãi vã mà Lâm Dương nghe được lúc trước, hai người cãi vã ở đây là một nam một nữ.

Nếu người nằm trên đất là đàn ông, vậy thì chủ nhân của tiếng bước chân rời đi tự nhiên là giọng nữ kia.

Nhưng vào lúc này, Lâm Dương lại nảy sinh một nghi vấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến hai người xảy ra tranh chấp lớn như vậy, đến mức giết chết cả đồng bạn.

Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng người đàn ông đã biến thành một xác chết, tự nhiên cũng không thể giải đáp cho Lâm Dương, chỉ có thể để ta dùng một ánh mắt khó hiểu nhìn về phía trước.

Đột nhiên, Lâm Dương chú ý đến, ở thắt lưng của người đàn ông này, có dấu vết bị người ta lục lọi, túi quần đều bị lộn ra ngoài.

Xem ra, người phụ nữ đã rời đi đã lấy đi thứ gì đó từ đây.

Thứ đó, đại khái là nguyên nhân khiến hai người xảy ra tranh cãi như vậy.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng cúi người xuống, đưa tay vào cái túi đã bị lộn ra.

Trong túi này chỉ còn lại một ít đá vụn, thứ quan trọng đã bị lấy đi, đây cũng là chuyện bình thường.

Chương 1120

Nhưng nhìn những viên đá vụn trong tay, biểu cảm của Lâm Dương lại vô cùng khó hiểu, rốt cuộc là thứ gì mới có thể khiến họ nảy sinh mâu thuẫn như vậy, chẳng lẽ đã phát hiện ra một bảo vật vô giá ở đây sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng liên tưởng đến cái hộp đen được phát hiện gần cái đèn lúc trước.

Bây giờ xem ra, nguyên nhân cái hộp đen đó bị giấu đi, có liên quan đến những người được gọi là đồng bạn này.

Có thể một trong số họ vì muốn độc chiếm bảo vật bên trong, rồi đặt thứ đó ở sau cái đèn bên cạnh, cũng có khả năng.

Nghĩ đến đây, đối với việc bên trong cái hộp đen đó rốt cuộc là gì, Lâm Dương cũng càng thêm tò mò.

Nếu có thể, Lâm Dương bây giờ muốn mở cái hộp đen đó ra, xem bảo vật có giá trị không nhỏ được giấu bên trong.

Lâm Dương nghĩ vậy, nhưng không hành động.

Không chỉ vì không muốn phá hỏng bản thân cái hộp, mà còn vì, trong hang động này chắc chắn vẫn còn tồn tại những kẻ đó.

Từ mức độ ra tay tàn nhẫn của người phụ nữ lúc trước mà xem, có lẽ cũng là những người thường ngày hay làm những việc tương tự.

Lâm Dương biết, dấu vết mình để lại khi vào đây, có lẽ khó mà che giấu được.

Chưa nói đến dấu vết để lại trong hang động này, chỉ riêng ở huyện thành bên ngoài, có camera giám sát tồn tại, lúc đó muốn vào Lâm Dương cũng không nghĩ nhiều, không để ý đến phạm vi của

camera, dù sao chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà thôi.

Nhưng vào lúc này, vấn đề cũng đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Những người này nếu biết ngoài họ ra còn có người vào đây, có thể sẽ không tha cho ta.

Lâm Dương có thể mơ hồ nhận ra điều này, sắc mặt cũng không được tốt.

Ở huyện thành này, Lâm Dương có thể nói là đơn thương độc mã, thậm chí còn không thông báo cho Hàn Mộc Nghiên, hoàn toàn chỉ vì hứng thú của mình.

Vì vậy, nếu Lâm Dương xảy ra chuyện ở đây, căn bản không có ai có thể giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng cảm thấy tình hình lúc này dường như có chút nghiêm trọng, trong lòng cũng manh nha ý định rút lui.

Đến nơi này, hoàn toàn có thể là vì lòng hiếu kỳ của Lâm Dương, nhưng chỉ vì lòng hiếu kỳ của mình, Lâm Dương không định mạo hiểm tính mạng để đi tiếp.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng định rời đi.

Về phần người đàn ông chết oan vì mâu thuẫn nội bộ này, chỉ có thể nói là vận khí của anh ta không tốt.

Nếu không, dù Lâm Dương có đến đây sớm hơn một chút, có thể vì sự xuất hiện của ta mà mâu thuẫn giữa họ sẽ chuyển sang người Lâm Dương.

Mặc dù vậy, đối với số phận của người đàn ông dưới đất, Lâm Dương cũng không có bất kỳ cảm giác đáng tiếc nào.

Dù sao cũng là con đường mình đã chọn, khi chọn đồng bạn đồng hành cũng không nhìn kỹ người, mới dẫn đến chuyện này xảy ra.

Làm những chuyện trộm cắp lén lút này, hoàn toàn không đáng để đồng tình.

Sau khi hiểu rõ, Lâm Dương cũng quay người, đi về hướng cửa đá phía sau, quyết định rời đi.

Lâm Dương cũng không định tiếp tục lãng phí thời gian, rời đi sớm sẽ an toàn hơn.

Người phụ nữ đã rời đi, không có ý định quay lại.

Ở phía trước lối đi này, có một đoạn đường dài có thể đi được, có lẽ ở đó cũng có một lối ra khác, Lâm Dương có thể đoán ra.

Nơi Lâm Dương vào, là từ chỗ mặt đất sụt lún vào.

Những người ở trong hang động này, chắc chắn không thể vào cùng một lối đi với Lâm Dương.

Trước đó khi họ ở trong lối đi này không biết làm gì, lối đi này còn chưa xuất hiện nữa là.

Vì vậy, ở phía trước kia, hẳn là có một lối đi tồn tại, để cho những người đó vào.

Bây giờ Lâm Dương có thể dần dần làm rõ suy nghĩ của mình.

Nhóm người này có thể từ một nơi nào đó bên ngoài tiến vào hang động này, sau đó đi một mạch đến khu vực mặt đất sụt lún, ở đây tiến hành một số thao tác nguy hiểm, khiến mặt đất ở đây sụt lún, sau đó lấy đi một số thứ từ đó, khi chuẩn bị rời đi, có thể đã xảy ra tranh chấp, thế là mới có cuộc cãi vã mà Lâm Dương nghe thấy.

Sau khi hiểu rõ những điều này, Lâm Dương cũng biết, nếu tiếp tục đi về phía đó, đại khái chỉ có thể đụng phải nhóm người đó, chỉ có quay về mới an toàn hơn.

Trong lòng nghĩ vậy, Lâm Dương cũng nhanh chóng đi về hướng

cũ, rất nhanh đã rời khỏi cửa đá, tiếp tục đi về phía trước, đến gần cái đèn cao cấp kia.

Nhìn thiết bị chiếu sáng chuyên nghiệp bên cạnh, Lâm Dương cũng âm thầm thở dài một hơi.

Mặc dù sắp phải rời đi, nhưng Lâm Dương cũng không phải là không có thu hoạch.

Ít nhất từ nơi này ta đã có được một cái hộp đen.

So với người đàn ông bị đồng bạn giết chết ở bên cửa đá kia, vận may và thu hoạch của Lâm Dương có thể nói là không tệ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng không tiếp tục oán trời trách đất, tiếp tục đi về phía trước, cách lúc rời khỏi nơi này cũng không còn bao lâu.

Trước khi rời đi, Lâm Dương đặc biệt kiểm tra xem cái hộp đen có còn trong túi đeo của mình không, sau khi phát hiện nó vẫn còn nguyên vẹn, ta cũng yên tâm, dù sao cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Đột nhiên, Lâm Dương nghe thấy một âm thanh dồn dập, từ lối đi phía sau truyền đến, giống như có người đang chạy như điên.

Âm thanh qua vách đá vọng lại đến chỗ Lâm Dương, cũng khiến ta không khỏi nhíu mày.

Chẳng lẽ người phụ nữ lúc trước đã quay lại?

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng không lộ ra vẻ hoảng hốt, tiếp tục đi dần ra ngoài.

Chương 1121

Từ âm thanh mà phán đoán, dù đối phương có chạy, muốn đến chỗ cái đèn này của Lâm Dương, cũng phải mất một lúc, thời gian đó cũng đủ để Lâm Dương rời khỏi đây.

Khi Lâm Dương đi đến nơi lúc trước vào, người đang chạy như điên kia cũng dừng bước, có lẽ đã đến chỗ cái đèn.

Lúc này, Lâm Dương có thể chọn cứ thế rời đi, không quan tâm đến người ở đó nữa, nhưng không biết tại sao, Lâm Dương lại dừng lại, không đi ra ngoài ngay, mà tập trung sự chú ý vào tai, lắng nghe động tĩnh ở đó.

Khoảng vài chục giây sau, từ trong hang động, truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Không phải là giọng phụ nữ như Lâm Dương phỏng đoán, mà nghe là một giọng nam, lúc này truyền đến tai Lâm Dương, chủ nhân của giọng nói vô cùng phẫn nộ.

Lâm Dương lúc này cũng ý thức được, nếu người đến đây không phải là người phụ nữ đã rời đi sau cuộc cãi vã, vậy thì đến đây, hẳn là có nguyên nhân đặc biệt, biết đâu, là để lấy cái hộp đen giấu sau cái đèn cũng có khả năng.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng nắm chặt cái hộp đó.

Nếu đã khiến kẻ vội vã đến đây phát ra tiếng gầm giận dữ như vậy, cũng từ một khía cạnh khác cho thấy, thứ ta lấy được này có giá trị không nhỏ.

Nếu đã như vậy, không thể để thành quả khó khăn lắm mới có được này cứ thế mất đi.

Khi Lâm Dương đang suy nghĩ, âm thanh dồn dập từ trong lối đi truyền ra cũng đột nhiên khiến ta bừng tỉnh, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vào trong lối đi, giống như đã thấy chuyện không thể tin được.

Người vừa phát ra tiếng gầm giận dữ ở bên trong, lúc này đã lao ra, hướng về phía Lâm Dương đang đứng.

Lâm Dương không muốn bị đối phương phát hiện, nghĩ đến đây, ta cũng chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nhưng có thể vì sự tức giận của đối phương làm tăng thêm sức mạnh, khiến tốc độ của người đó khá nhanh, Lâm Dương cũng cảm thấy không thể rời đi trước anh ta.

Bây giờ Lâm Dương đang đứng ở cửa hang, nếu muốn rời đi, cần phải mượn một số ngoại lực mới có thể làm được.

Mặc dù dụng cụ ở trong túi đeo, nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chỉ đủ để Lâm Dương lấy túi ra, căn bản không thể rời khỏi đây.

Chẳng lẽ sắp bị phát hiện rồi sao?

Trong lòng Lâm Dương nảy sinh ý nghĩ không hay, nghe tiếng bước chân ngày càng gần, trong mắt cũng hiện lên một tia quyết đoán.

Mười giây sau, một người đàn ông mặc đồ đen, đến vị trí cửa hang, nhìn cảnh sắc trước mặt, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thứ khó khăn lắm mới giấu được, cứ thế biến mất.

Vốn tưởng là bị những người đồng bạn kia phát hiện, nên chỉ có thể tự mình nuốt quả đắng, đột nhiên lại phát hiện trên mặt đất có những dấu vết kỳ lạ.

Dấu vết này, nhìn thế nào cũng giống như có người ngoài đã đến đây.

Vì vậy mới lao về phía này, ngựa chết coi như ngựa sống, hy vọng có thể phát hiện ra kẻ được gọi là người ngoài kia.

Nhưng khi đến cửa hang, nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt cũng không được tốt.

Trước mặt anh ta, không một bóng người, ánh đèn pin chiếu lên trên, cũng không thể nhìn thấy bóng người tồn tại.

Không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, cũng khiến người đàn ông này cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Tay phải đấm vào vách đá bên cạnh, nhưng sắc mặt lại không hề nhăn nhó vì đau đớn, chỉ có một biểu cảm không cam lòng.

Nhìn xem, giống như làm áo cưới cho người khác, tự nhiên sẽ không dễ chịu gì.

Sau một hồi bất lực, người đàn ông cũng quay trở lại theo đường cũ, rời khỏi đây.

Khi người đàn ông rời đi được vài phút, Lâm Dương mới cuối cùng thở phào một hơi.

Vừa rồi khi người đàn ông ở phía trên Lâm Dương biểu đạt sự phẫn nộ, Lâm Dương cũng ở ngay dưới cửa hang này.

Vì thời gian không dư dả, nên Lâm Dương không chọn rời đi, mà men theo vách đá bên cạnh, trèo xuống dưới cửa hang, hai tay nắm chặt những tảng đá nhô ra trên vách đá, dùng nó để cố định cơ thể.

Trong tình huống này, bộ dạng không cam lòng của người đàn ông phía trên cũng hiện rõ trong mắt Lâm Dương, nên ta cũng đang cầu nguyện, đừng bị phát hiện.

Trên thực tế, Lâm Dương cũng đã thành công thông qua cách này, che giấu được bóng dáng của mình, mãi đến khi người đàn ông đó rời

đi, Lâm Dương mới chuẩn bị trèo lên lại.

Nhưng khi Lâm Dương trèo lên, lại đột nhiên gặp phải sự cố.

Tay Lâm Dương chạm vào một chỗ trên vách đá, ngón tay bấu vào, chuẩn bị mượn lực kéo lên, đột nhiên phát hiện, một chỗ vách đá bị nắm lấy, trở nên mềm ra, trên đó có những vết nứt dần dần xuất hiện, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vết nứt này, không giống như do trọng lượng gây ra, mà giống như cảm giác đào khoét nơi này, mang đến cho Lâm Dương một cảm giác vi diệu.

Men theo vết nứt, Lâm Dương tiếp tục dùng sức, đào ra một cái lỗ nhỏ ở nơi này, một cái lỗ to bằng bàn tay.

Nhìn cái lỗ xuất hiện trước mặt, Lâm Dương trầm mặc một hồi, dường như có chút cạn lời.

Không ngờ, ta lại dễ dàng đào ra một cái lỗ ở đây.

Kích thước của cái lỗ này không phải là loại hình thành tự nhiên.

Lâm Dương đưa bàn tay vào, sau khi khuấy động trong lớp đất đó, đào một bên đất ra, rồi cái hố trước mặt Lâm Dương biến thành một cái hố tương đối nhẵn nhụi, khiến ta cũng có chút khó hiểu.

Ở dưới cửa hang này, lại đào ra một cái lỗ nhỏ, tự nhiên sẽ khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ.

Cái lỗ này cũng có dấu vết nhân tạo, mang đến cho Lâm Dương một cảm giác kỳ lạ.

Một cái lỗ nhỏ như vậy, dùng để làm gì?

Kích thước này chỉ có thể để Lâm Dương miễn cưỡng đưa cánh tay vào.

Mục đích xuất hiện của nó, Lâm Dương lúc này cũng hoàn toàn

không rõ.

Chương 1122

Nhưng vào lúc này, Lâm Dương đột nhiên nghe thấy một số động tĩnh kỳ lạ, sắc mặt cũng thay đổi.

Tiếng "rắc rắc" này, lúc đầu, Lâm Dương tưởng mình nghe nhầm.

Âm thanh này giống như tiếng thứ gì đó bắt đầu vỡ ra, mang đến cho Lâm Dương một cảm giác quỷ dị.

Rõ ràng có thể thấy vách đá vẫn còn nguyên vẹn, tại sao lại xuất hiện âm thanh như vậy?

Sau đó, Lâm Dương ý thức được sự thật, tiếng "rắc rắc" này, bắt đầu xuất hiện từ bên trong vách đá.

Cũng có nghĩa là, sự nứt vỡ bắt đầu từ bên trong vách đá.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Lâm Dương lập tức muốn rời khỏi đây.

Mặc dù không rõ sự nứt vỡ này cuối cùng sẽ dẫn đến kết quả gì, nhưng xuất phát từ ý thức đảm bảo an toàn, Lâm Dương muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng hành động của Lâm Dương đã chậm, tiếng nứt vỡ của thứ đó ngày càng rõ ràng, đồng thời tốc độ xuất hiện cũng ngày càng nhanh.

Chỉ trong một lúc ngắn, Lâm Dương cảm giác, mình đang nắm chặt một mảng vách đá, dần dần sụp lún vào bên trong, khiến ta ý thức được tình cảnh không ổn.

Mặc dù Lâm Dương muốn thoát khỏi nơi này, nhưng hai tay ta đang nắm lấy vách đá, đều cùng nhau sụp lún vào bên trong, tự nhiên khiến Lâm Dương không thể di chuyển.

Hai chân không có chỗ mượn lực, chỉ có hai tay có thể dùng để chống đỡ cơ thể, muốn rời khỏi đây, vậy thì chỉ có thể thông qua hai tay di chuyển cơ thể.

Nhưng trên vách đá không có điểm đặt chân, Lâm Dương cũng không thể buông tay.

Sự mâu thuẫn này cũng dẫn đến việc Lâm Dương khi đối mặt với tình huống lúc này, cũng bất lực, chỉ có thể nhìn vách đá trước mặt dần dần sụp đổ.

Cảm nhận cơ thể dần dần lún vào trong vách đá, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ hoảng hốt, muốn thay đổi động tác cơ thể, nhưng chỉ có thể nhìn cơ thể mình dần dần rơi vào bên trong.

Rất nhanh, cả người Lâm Dương lún vào trong vách đá này, rơi xuống dưới.

Khi cơ thể dần dần rơi xuống, Lâm Dương cũng cuối cùng hiểu ra, rốt cuộc bên trong vách đá này đã xảy ra vấn đề gì.

Có lẽ cũng giống như nguyên nhân dẫn đến sụt lún mặt đất một khu vực trước đó, không gian bên trong vách đá ở đây, có một phần đất đá bị sụp đổ, lúc này cuốn cả Lâm Dương ở bên cạnh vào.

Nhưng tốc độ rơi của Lâm Dương không nhanh, nên tạm thời không cảm thấy nguy hiểm, ngoài cảm giác sợ hãi trong lòng Lâm Dương.

Dù sao lúc này xung quanh ta đều là đất đá, chỉ có thể qua khe hở miễn cưỡng nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, cảm thấy hoảng loạn cũng là chuyện bình thường.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng cảm giác cả người mình như đã lún vào trong vách đá, hoàn toàn không thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, đồng thời cũng cảm thấy một trận ngạt thở.

Lâm Dương ý thức được điều này, liền ôm đầu, bảo vệ mặt mũi, rồi cùng với một mảng đất đá rơi xuống.

Sau khi rơi xuống đất, Lâm Dương cũng không cúi người, ngược lại ưỡn thẳng người, chống lại những khối đất đang dần dần rơi xuống.

Ta muốn chống đỡ những thứ này, nếu để những khối đá này cứ thế rơi xuống, có khả năng sẽ chôn vùi ta.

Như vậy, chẳng phải là bị chôn sống sao?

Sau khi ý thức rõ ràng điều này, Lâm Dương cũng không ngừng gạt đi những khối đất rơi xuống từ trên đầu mình, để tránh thực sự rơi vào cảnh bị chôn sống.

Đại khái chỉ kéo dài khoảng nửa phút, đất vàng tơi xốp không ngừng rơi từ trên đỉnh đầu Lâm Dương xuống.

Lâm Dương cảm giác mọi lúc đều có nguy cơ bị chôn sống, nhưng may mà hai tay ta ở phía trên không ngừng khuấy động, cũng miễn cưỡng gạt sạch những thứ đó.

Đợi đất vàng không còn rơi xuống nữa, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, rất nhiều đất đã bao phủ lấy mình, khiến ta không thể hành động.

Xung quanh đều là đất, cũng chỉ có phía trên nơi Lâm Dương vừa đưa tay ra cản lại là có một khe hở, đảm bảo Lâm Dương sẽ không vì thiếu không khí mà ngạt thở.

Trong tình huống này, cũng chứng minh được hành động vừa rồi của Lâm Dương là đúng đắn, nhưng ta lại không hề có chút vui mừng nào.

Cũng đúng thôi, người bình thường nào lại vui mừng khi bị đất vàng bao vây chứ?

Lâm Dương cũng chú ý, mặt đất dưới chân lúc này, không còn là đất như trước, mà đã đổi thành một loại chất liệu đá cứng.

Dùng sức giẫm lên, cũng không để lại bất kỳ dấu vết nào, cũng không khỏi khiến Lâm Dương nhíu mày.

Ở dưới này, quả thực có thứ gì đó tồn tại, nên mới có mặt đất như vậy, cũng không biết những người trước đó rốt cuộc đã làm gì ở dưới, mà sau một thời gian dài như vậy, lại tiếp tục gây ra sụt lún.

Lập tức, Lâm Dương muốn thoát khỏi đống đất vàng này.

Những đống đất vàng tích tụ gần Lâm Dương, vì đều là do vừa mới rơi xuống, đại bộ phận đều tương đối tơi xốp.

Một số ít đất cứng, cũng chỉ là một khối lớn mà thôi, đất ở rìa vẫn tơi xốp, nên Lâm Dương có thể đào trong đó.

Hướng về một phía trước, Lâm Dương dần dần đào bới, đồng thời cũng đang lo lắng một chuyện, những lớp đất tơi xốp này, liệu có đột nhiên sụp xuống lần nữa không?

Vạn nhất thực sự xảy ra chuyện đó, vậy thì thật sự là bị chôn sống.

May mắn là, vận khí của Lâm Dương không tệ, nỗi lo lắng của hắn đã không thành hiện thực, ít nhất, trước khi đám đất vàng kia có dấu hiệu sụp đổ thêm, Lâm Dương đã thoát ra khỏi phạm vi của nó.

Sau khi bước ra khỏi đống đất vàng, Lâm Dương dùng ánh mắt khác lạ nhìn xung quanh, trong mắt hiện rõ vẻ bối rối.

Gần đó là một không gian không hề rộng rãi, chỉ khoảng mười mấy mét vuông, một phần đã bị đống đất vàng chiếm giữ.

Đồng thời, Lâm Dương cũng chú ý thấy, trong không gian này có một cánh cửa tồn tại, thu hút sự chú ý của hắn.

Lúc này, Lâm Dương cũng đang thầm mừng một chuyện, may là buổi tối mới tới đây, nên trên người có mang theo đèn pin, nếu không, lỡ như ban ngày gặp phải chuyện này, đưa ra quyết định giống bây giờ, thì ở nơi này cũng không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh, có lẽ sẽ bị bóng tối bức đến phát điên mất.

Lúc này có ánh sáng yếu ớt từ đèn pin, giúp Lâm Dương có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Chương 1123

Hắn vừa bước ra từ đống đất vàng, nhìn sang bên cạnh đống đất, cũng có thể ước chừng được khối lượng của nó, có lẽ chỉ là một góc của hang động trước đó bị sập, phần lớn vẫn còn nguyên vẹn.

Nếu toàn bộ hang động đều sập, chỉ bằng sức của một mình Lâm Dương, e rằng cũng không thể giữ lại được một không gian đủ để hít thở.

Hơn nữa, người rơi xuống, có lẽ chỉ có một mình ta thôi sao?

Nghĩ vậy, vẻ mặt hắn không biết là bất lực hay kích động.

Nếu chỉ có một người rơi xuống, vậy thì đám người thần bí kia sẽ không có cơ hội gặp mặt Lâm Dương, sự an toàn của hắn cũng được đảm bảo.

Nhưng như vậy, vấn đề mới cũng tự nhiên nảy sinh, lúc này Lâm Dương ở nơi đây, cô lập không nơi nương tựa, chỉ có một mình, muốn ra ngoài e rằng không dễ dàng như vậy.

Lâm Dương nhìn đống đất vàng dày cộm ở kia, vẻ bất lực hiện rõ trên mặt.

Hắn lấy điện thoại ra, sau khi lau sạch lớp bùn đất dính trên đó, liền nhìn vào cột tín hiệu phía trên.

Thấy biểu tượng không có tín hiệu, hắn cũng cảm thấy một trận bực bội.

Mặc dù trong lòng đã sớm đoán được, nhưng khi thực sự nhìn thấy, tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên cực kỳ khó chịu.

Nếu đã không thể liên lạc với bên ngoài, vậy thì trước tiên cứ thăm dò không gian này đã.

Lâm Dương nghĩ vậy, rồi đi về phía cánh cửa lớn mà hắn đã thấy lúc trước.

Người trong huyện thành dù có phát hiện ra chỗ này bị sụp lún cần phải dọn dẹp, cũng phải đợi đến ngày mai.

Bây giờ trời mới vừa tối, Lâm Dương có khối thời gian để mặc sức tung hoành trong không gian này.

Đi về phía cánh cửa lớn, Lâm Dương chú ý đến một điểm đặc biệt, trên những bức tường xung quanh không gian này có một số hoa văn cổ quái, trông như một loại bích họa nào đó, khiến ánh mắt Lâm Dương cũng có chút khác thường.

Lẽ nào, không gian mình vừa tiến vào, là do người xưa tạo ra sao?

Ở thời hiện đại này, dù có người xây dựng không gian dưới lòng đất làm nơi trú ẩn, cũng sẽ không cố ý làm ra những thứ như bích họa.

Theo góc độ phán đoán của Lâm Dương, những hình vẽ trên các bức bích họa này vô cùng tinh xảo, tuyệt đối không phải là trình độ mà nghệ sĩ đường phố có thể đạt được.

Chẳng lẽ người ta lại bỏ ra một số tiền lớn để làm ra những thứ này rồi không bảo quản cẩn thận sao?

Dựa vào những suy luận trên, Lâm Dương có thể dễ dàng đi đến một kết luận, không gian trước mắt này là do người xưa để lại.

Khi Lâm Dương đi đến trước cửa đá, trên mặt hắn lộ ra vẻ gần như tức giận.

Cửa đá này đang ở trong trạng thái bị mở ra, nếu chỉ có vậy, cùng lắm chỉ khiến Lâm Dương cảm thấy hơi kinh ngạc mà thôi.

Điều khiến hắn tức giận chính là cách thức mở cửa.

Ở một bên cửa đá, xuất hiện những vết nứt rõ ràng, cùng một cái

hố nhỏ, cái hố này xuyên thủng toàn bộ cửa đá, rõ ràng là bị vật nặng đập vào.

Nói cách khác, cửa đá trước mặt Lâm Dương đã bị phá hủy một cách thô bạo.

Giống như những bức tường xung quanh, trên cửa đá này cũng có một số bức bích họa được điêu khắc, nhưng vì những vết nứt kia, phần lớn hoa văn đã bị phá hủy.

Dù có ánh sáng tạo ra sự tương phản mạnh mẽ giữa sáng và tối trong không gian này, Lâm Dương cũng không thể nhìn rõ hoa văn trên đó.

Nghĩa là, câu chuyện mà cánh cửa này muốn biểu đạt, đã không thể nhìn thấy được nữa.

Nếu là lúc bình thường, đối với cách mở cửa bạo lực này, có lẽ Lâm Dương chỉ có thái độ thưởng thức, nhưng lúc này, hắn lại cảm thấy ghê tởm.

Bởi vì trên đường đi tới đây, ánh mắt Lâm Dương cũng đã quan sát kỹ những bức tường xung quanh, đã phần nào hiểu được câu chuyện mà nơi này muốn thể hiện.

Đang xem đến đoạn hay thì lại biến thành bộ dạng này, thông tin quan trọng nhất lại nằm trên cửa đá, nhưng thứ Lâm Dương có thể nhìn thấy chỉ là những vết nứt vỡ, tự nhiên sẽ cảm thấy bất mãn rõ rệt.

Lâm Dương không vội tiến vào bên trong cửa đá, mà đứng bên cạnh, dùng thái độ nghiên cứu quan sát những hoa văn trên đó.

Dưới sự quan sát tỉ mỉ, Lâm Dương tìm thấy một điểm đáng chú ý trên đó, một vật hình dài, dường như nằm ở vị trí trung tâm của cửa đá.

Đương nhiên, vì chỉ có thể nhìn thấy một phần, nên Lâm Dương chỉ có thể thấy được một phần thân thể giống như rắn của nó, phần còn lại nằm trong khu vực tập trung vết nứt, không thể nhìn rõ.

Lẽ nào, thứ mà họ đang trốn tránh, chính là thứ này sao?

Lâm Dương sờ cằm, suy đoán.

Từ những bức bích họa đã xem trước đó, Lâm Dương có thể thấy một câu chuyện như thế này: một nhóm người dường như đang trốn tránh thứ gì đó, nên không ngừng trôi dạt, cuối cùng dừng lại ở một vùng đất nào đó, rồi bắt đầu xây dựng một nơi để ở.

Nhưng xét theo kết quả, việc trốn tránh đã thất bại, bức tường ở phía bên kia dùng một bức tranh thảm họa để cho thấy những người này đều đã chết hết.

Lúc này, Lâm Dương dùng một ánh mắt vi diệu đánh giá cảnh tượng trước mắt, rồi chỉ có thể bất lực thở dài, bước vào nơi này, tiến vào bên trong cánh cửa đá.

Cửa đá đã bị phá hủy, Lâm Dương cũng không thể lấy thêm thông tin gì từ đó.

Bị những bức bích họa trên vách đá lúc trước thu hút, lúc này hắn càng muốn tìm hiểu thêm về câu chuyện bên trong.

Nếu phần quan trọng nhất trên cửa đá đã bị hủy, vậy thì Lâm Dương chỉ có thể vào trong xem thử, biết đâu bên trong lại có manh mối quan trọng.

Hơn nữa, vốn dĩ Lâm Dương cũng có ý định vào trong xem xét.

Đêm dài đằng đẵng, trong thời gian ngắn hắn cũng không thể rời khỏi nơi này, nên với tính cách ngồi không yên của Lâm Dương, việc tiến vào trong cửa đá để tiếp tục thăm dò gần như là điều tất yếu.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng tiến vào bên trong cửa đá.

Phía sau cửa đá là một lối đi khá hẹp, trông rất dài.

Chương 1124

Ngay cái nhìn đầu tiên khi Lâm Dương bước vào, hắn cũng không khỏi kinh ngạc.

Ánh sáng từ đèn pin trong tay Lâm Dương không phải loại cao cấp, chỉ là thứ mua ở cửa hàng tạp hóa ven đường, nhưng cũng có tầm chiếu xa vài chục mét.

Nhưng lúc này, trong phạm vi mắt thường của Lâm Dương, cũng không thể nhìn thấy điểm cuối của lối đi này.

Lối đi hẹp và dài kéo thẳng về phía trước, Lâm Dương chỉ có thể nhìn thấy những vách đá thô ráp hai bên.

Có điều hơi đáng tiếc, trên những vách đá này, không có bức bích họa mà Lâm Dương muốn xem.

Nhưng cũng là chuyện bình thường, dù sao từ cảnh tượng Lâm Dương thấy bên ngoài, nội dung trên bích họa đều là phần cuối của câu chuyện, nhóm người tị nạn toàn quân bị diệt.

Sau khi câu chuyện đã kết thúc, tự nhiên cũng không có ai tiếp tục vẽ thêm nữa.

Nhưng lúc này, Lâm Dương lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nếu trong câu chuyện những người đó đều đã chết, vậy thì những bức bích họa này là do ai tạo ra?

Giả sử là một người ngoài không liên quan, dù có hiểu được câu chuyện năm đó, cũng sẽ không tốn thời gian và công sức để làm ra những bức bích họa này.

Lẽ nào những người đó đã tiên đoán được ngày tận thế của mình?

Giống như người Maya tiên đoán về ngày tận thế vậy?

Chuyện này trong mắt Lâm Dương vô cùng hoang đường.

Trước hết không nói đến việc tiên đoán là một chuyện không khoa học có đáng tin hay không, những người đó nếu đã biết mình sẽ bị hủy diệt, tại sao lại phải thể hiện những thông tin này ra?

So với việc tin rằng những người đó có thể tự nhiên chấp nhận một kết cục bi thảm có thể xảy ra, Lâm Dương càng cảm thấy rằng, có lẽ trong trận tai nạn đó, đã có người sống sót, sau đó vài người còn lại đã tạo ra những bức bích họa này.

Dù sao thì tâm thái có thể bình thản đối mặt với cái chết, ngay cả ở thời đại này cũng không có bao nhiêu người có được, huống chi là thời đại đó.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng dần dần di chuyển về phía trước trong lối đi này.

Chầm chậm tiến về phía trước, ánh mắt Lâm Dương cũng thỉnh thoảng liếc nhìn vách đá bên cạnh.

Mặc dù trên đó không có bất kỳ hình vẽ nào, nếu phải nói thì cũng chỉ có những thứ vô cùng thô ráp, nhưng lúc này, trong lòng Lâm Dương vẫn ôm một tia hy vọng, mong có thể nhìn thấy thứ gì đó giống như bích họa.

Đồng thời, vì độ dài của lối đi này, Lâm Dương mãi không thể nhìn thấy đáy, chỉ có thể nhìn bóng tối sâu thẳm trước mặt, mắt cũng cảm thấy sắp không chịu nổi, cần phải nhìn vách đá bên cạnh một lúc để giảm bớt áp lực.

Đột nhiên, Lâm Dương chú ý đến vách đá bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc rõ rệt.

Trên vách đá một bên, đột nhiên xuất hiện một hoa văn khổng lồ.

Khác với những hoa văn thô ráp không quy tắc trước đó, đây là một vật hình dài, giống như một cây cột khổng lồ từng va vào bức tường này, một vết lõm sâu xuất hiện ở đó, cũng khiến Lâm Dương thỉnh thoảng liếc nhìn tường đá mà giật mình.

Từ độ sâu của vết lõm trên tường, có thể phán đoán được độ dày của bức tường này không hề thấp.

Dù chỉ là một số công nghệ đơn giản, Lâm Dương cũng không cho rằng bức tường ở đây lại mong manh đến vậy.

Do đó, vật thể đã để lại vết tích khổng lồ trên tường, tự nhiên khiến Lâm Dương nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Vết lõm trên tường không hề ngay ngắn, từ góc độ của Lâm Dương, có thể thấy vết tích đó cong queo rõ rệt, nhìn thế nào cũng không giống vết tích tự nhiên, mà giống như một vật sống đã lăn qua đây.

Đột nhiên, Lâm Dương nghĩ đến bức bích họa đã thấy trên cửa đá lúc trước, sinh vật khổng lồ hình rắn không hiện ra hoàn toàn vì cửa đá bị phá hủy, chẳng phải tương ứng với những vết tích này sao.

Lẽ nào, vết tích này là do sinh vật khổng lồ đó để lại?

Lâm Dương véo cằm, lộ rõ vẻ suy tư.

Mặc dù khả năng rất cao, nhưng chỉ dựa vào cảnh tượng trước mắt, không thể chứng thực kết luận này.

Lâm Dương cũng tiếp tục tiến về phía trước, chỉ cần tiếp tục đi, có lẽ sẽ thấy được nhiều thứ hơn.

Có vết tích trên tường này làm khởi đầu, cũng khiến Lâm Dương càng thêm tò mò về những thứ cất giấu bên trong, cũng cảm thấy việc đi vào đây là một quyết định đúng đắn.

Sau khi đi về phía trước một đoạn, vết lõm trên tường cũng biến mất.

Đúng lúc Lâm Dương cảm thấy kỳ lạ, đột nhiên hắn chú ý, lối đi trước mặt bị đứt đoạn, trên mặt đất xuất hiện một cái hố.

Dài khoảng ba mét, hai bên lối đi bị một đoạn đứt gãy này chia cắt.

Lâm Dương đi về phía trước, ngay khoảnh khắc nhìn xuống dưới, cũng bị độ sâu của nó dọa cho một phen.

Ánh sáng đèn pin chiếu xuống dưới, nhưng lại không thể nhìn thấy gì, một mảng đen kịt, ánh sáng cũng không thể chiếu ra được thứ gì, có thể nói là sâu không thấy đáy.

Cảnh tượng hiếm thấy này cũng khiến Lâm Dương giật nảy mình, sợ hãi lùi về sau vài bước.

Đối mặt với một đoạn đứt gãy sâu như vậy, Lâm Dương cảm thấy sợ hãi cũng là chuyện bình thường, nếu không cẩn thận rơi xuống, thật sự là thi cốt vô tồn.

Nhìn lối đi hẹp dài trước mặt lại có thêm một cái miệng hố, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên có chút vi diệu.

Độ sâu không thấy đáy này khiến tâm trạng của Lâm Dương cũng trở nên tồi tệ.

Có cái miệng hố này xuất hiện ở đây, cũng khiến Lâm Dương không thể tiếp tục tiến lên, trừ phi phải liều mạng đi về phía trước.

Vách đá bên cạnh vẫn còn đó, về lý thuyết, chỉ cần dùng hai tay bám vào vách đá, là có thể từ từ di chuyển về phía trước.

Nhưng Lâm Dương trừ phi bị ngốc, nếu không tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Mặc dù rất hứng thú với những thứ có thể được ẩn giấu phía

trước, nhưng lúc này, Lâm Dương sẽ không làm vậy.

Chương 1125

Nếu từ nơi này đi qua, đối với Lâm Dương mà nói, đó là một vấn đề cực lớn.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một hồi, Lâm Dương cũng lùi lại, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Cái miệng hố sâu không thấy đáy trước mặt, rõ ràng không phải là nơi có thể an toàn đi qua.

So với việc thỏa mãn lòng hiếu kỳ, tính mạng quan trọng hơn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương từ từ lùi lại, quay người chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Lâm Dương đột nhiên nghe thấy âm thanh, dường như là tiếng kim loại va chạm vào nhau, tiếng "binh bang" vang vọng trong lối đi, cũng khiến Lâm Dương giật mình.

Trong lối đi này, tại sao lại có âm thanh xuất hiện?

Người rơi xuống từ bên ngoài lúc trước, đáng lẽ chỉ có mình ta thôi chứ, lẽ nào, ngoài mình ra, còn có người khác cũng rơi xuống sao?

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Lâm Dương đột nhiên trở nên có chút cứng đờ.

Tiếng va chạm binh bang không ngừng truyền đến, cũng khiến Lâm Dương thành công phán đoán ra nguồn gốc của âm thanh.

Không phải từ hướng hắn đến như hắn nghĩ lúc trước, mà là từ sâu hơn trong lối đi truyền đến.

Trong lối đi, tự nhiên sẽ không có người tồn tại, vậy nên, tiếng binh bang, là do cơ quan bên trong bị kích hoạt sao?

Lúc này Lâm Dương chỉ có thể nghĩ đến khả năng này, vẻ mặt

cũng trở nên có chút vi diệu.

Rõ ràng mình không đi qua đó, tại sao lại kích hoạt cơ quan?

Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.

Âm thanh truyền đến từ rất xa, Lâm Dương chắc chắn mình chưa đi xa đến vậy, trên đường cũng không thấy thứ gì kỳ lạ, không thể nào đi trên mặt đất bằng phẳng cũng sẽ kích hoạt cơ quan mà không có bất kỳ dấu hiệu nào chứ.

Vì vậy lúc này, nghe thấy âm thanh như vậy từ phía sau truyền đến, Lâm Dương cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Âm thanh này, nghe dường như đang dần dần đến gần, hiện tượng bất thường này, cũng khiến Lâm Dương ý thức được, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Âm thanh này, lẽ nào không phải tiếng cơ quan kích hoạt, mà là do một thứ gì đó đang đến gần phát ra?

Mặc dù nghe có chút không thể tin được, nhưng lúc này, đây cũng là lời giải thích hợp lý nhất mà Lâm Dương có thể nghĩ ra, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Lắng nghe kỹ, Lâm Dương gần như có thể khẳng định, âm thanh đó quả thực đang dần dần đến gần, cũng cảm thấy có chút hoảng sợ.

Mặc dù không biết thứ đang đến gần là gì, nhưng lúc này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút không ổn, trong lòng cũng không có ý định chạm mặt với thứ đó.

Hiểu rõ điều này, Lâm Dương cũng bước nhanh hơn rất nhiều, không muốn bị thứ đó đuổi kịp.

Hắn bước đi nhanh chóng, sau khi duy trì nhịp độ đó một lúc, Lâm Dương cũng ra khỏi cửa đá, rời khỏi lối đi, ra bên ngoài.

Sau đó, hắn dùng một ánh mắt có chút ưu sầu nhìn cảnh tượng trước mặt.

Vừa rồi chỉ lo chạy ra khỏi lối đi để kéo dài khoảng cách với thứ đang đuổi theo, nhưng lại quên mất một chuyện, đó là trước mặt hắn, có một đống đất vàng lớn, chặn mất lối đi của Lâm Dương, khiến hắn không có cách nào rời khỏi nơi này.

Ít nhất, trước khi có người đến cứu viện, Lâm Dương đều không thể rời khỏi không gian dưới lòng đất này.

Sau khi rời khỏi lối đi, Lâm Dương và lối đi phát ra âm thanh kia đã cách nhau một cánh cửa đá.

Đứng ở đây, hắn cũng không thể nghe rõ âm thanh bên kia, cũng không định vào lại lối đi nữa.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lâm Dương dùng sức đẩy cửa đá lại, chặn cửa đá ở bên ngoài lối đi.

Sau đó, hắn mệt lả người ngồi dựa vào bức tường bên cạnh nghỉ ngơi.

Vừa rồi vội vã chạy ra khỏi lối đi, bây giờ lại phải đẩy cửa đá, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy một trận mệt mỏi.

Lúc này, Lâm Dương cuối cùng cũng có cơ hội nghỉ ngơi, tự nhiên sẽ nghỉ ngơi thật tốt.

Hắn dựa lưng vào tường, mặc dù trên tường có một số hoa văn, nhưng lại không khiến Lâm Dương cảm thấy bị cấn, nằm cũng khá thoải mái.

Cũng có thể vì Lâm Dương đã mệt, tóm lại lúc này nằm xuống khiến Lâm Dương dần dần thả lỏng, nhanh chóng nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ở giữa chừng, chuyện gì xảy ra bên ngoài, Lâm Dương cũng không biết.

Đợi đến khi Lâm Dương tỉnh lại, hắn có thể nghe thấy tiếng máy móc cỡ lớn đang hoạt động bên ngoài.

Ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, Lâm Dương cũng có thể phán đoán được, âm thanh từ phía đống bùn đất kia truyền đến, cũng khiến hắn nhận ra.

Xem ra, người trong huyện thành đã phát hiện ra động tĩnh ở đây, lúc này bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng phải chú ý vị trí của mình, tránh bị những bùn đất bắn tung tóe dính vào người.

Những chiếc máy móc kia đang dọn dẹp bùn đất, nhưng không biết bên dưới có một người, nên thao tác cũng rất thô bạo, hoàn toàn không để ý đến Lâm Dương ở bên dưới, bởi vì trong phán đoán của họ, đây chỉ là dọn dẹp bụi đất, không phải cứu người.

Vì vậy lúc này, Lâm Dương chỉ có thể lựa chọn tự cứu mình.

Hắn di chuyển cơ thể về phía cửa đá, cửa đá là nơi cách đống bùn đất xa nhất trong không gian này.

Lâm Dương đợi ở dưới lòng đất một hồi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc được cứu viện.

Sau khi máy móc bên trên hoạt động không lâu, Lâm Dương có thể thấy đống bùn đất trước mặt đã được dọn dẹp gần như sạch sẽ.

Đồng thời, cũng may là nơi Lâm Dương ở khá vững chắc, dưới tác động của máy móc bên ngoài, không gian bên trong không có dấu hiệu sụp đổ, chỉ thỉnh thoảng có tiếng động lớn phát ra, mang lại cho Lâm Dương một cảm giác vi diệu.

Chương 1126

Đợi đến khi ánh nắng bên ngoài chiếu vào không gian dưới lòng đất này, Lâm Dương cũng lớn tiếng la hét, thành công thu hút được người bên ngoài, sau đó được cứu ra.

Khi Lâm Dương ra bên ngoài, hắn cũng dùng một ánh mắt phức tạp nhìn ra ngoài.

Trên người Lâm Dương lúc này có rất nhiều bụi đất.

Lúc trước khi dọn dẹp cát đất, mặc dù không gây nguy hiểm cho Lâm Dương, nhưng những cát bụi bay lên, đều rơi xuống người hắn, cũng không có chỗ nào để trốn.

Sau một đêm, Lâm Dương cũng cảm thấy đói và mệt đan xen, gần như đứng không vững.

Cả một đêm đều dựa vào bức tường cứng ngắc, căn bản không thể nghỉ ngơi tốt, ngược lại còn mệt hơn.

Dù đã ngủ một lúc, cũng cảm thấy rất mệt mỏi, hai mắt Lâm Dương cũng không ngừng có dấu hiệu muốn nhắm lại.

Đội thi công bên ngoài, sau khi nhìn thấy Lâm Dương, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nhanh chóng đưa hắn đi.

Sau khi biết được từ miệng Lâm Dương rằng bên dưới chỉ có một mình hắn, người của đội thi công cũng yên tâm.

Nhưng những động tác tiếp theo, cũng không dám tiếp tục mạnh tay, mỗi lần thao tác máy móc đều sẽ quan sát kỹ xung quanh.

Nhưng cũng may, bùn đất còn lại cũng không nhiều, nên cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ một khu vực, mọi người cũng phát hiện ra bên dưới tồn tại một không gian khác, cũng hiểu được lúc trước Lâm Dương đã trốn ở đâu mới an toàn không bị máy móc ảnh hưởng.

Đồng thời cũng vào lúc này, cửa đá trong không gian dưới lòng đất, cùng với lối đi phía sau cửa đá, cuối cùng cũng bị mọi người phát hiện, khiến đội thi công ở đây có một niềm vui như phát hiện ra đại minh.

Về những chuyện sau đó, không phải là điều Lâm Dương biết rõ.

Hắn được đưa đến một nhà trọ công gia nghỉ ngơi.

Bởi vì nơi phát hiện ra Lâm Dương có thể liên quan đến Hề Khiêu, nên trong mắt nhóm người này, Lâm Dương có chút giống như bị sập đất ở đó ảnh hưởng.

Trước khi điều tra rõ ràng, họ đều sẽ đối xử với Lâm Dương khá tốt.

Đợi đến khi Lâm Dương tỉnh lại, trời đã gần tối.

Sau khi tỉnh lại, Lâm Dương cũng không nghĩ nhiều, lập tức ăn hết thức ăn đặt trên bàn bên cạnh.

Thời gian từ lúc trở về đến khi lập tức nằm ngủ, cộng với thời gian ở trong không gian dưới lòng đất tối hôm qua, có thể nói là một ngày một đêm chưa ăn gì.

Lúc này có thể có đồ ăn ngay sau khi tỉnh dậy, trong lòng Lâm Dương thực sự đang mừng thầm.

Dù sao những người đưa Lâm Dương đến đây cũng chẳng phải thân thích gì, có thể để hắn hưởng thụ đãi ngộ khác thường như vậy, tự nhiên có chút không thể tin được.

Cho hắn một nơi nghỉ ngơi không tồi, sau khi tỉnh dậy còn có cơm

canh chuẩn bị sẵn, quả thực giống như đối đãi với người lập công trở về vậy.

Sau khi Lâm Dương ăn xong cơm canh trên bàn, cũng bắt đầu dùng một ánh mắt vi diệu, đánh giá cảnh vật xung quanh.

Một nhà trọ khá bình thường, không thể nói là quá tồi tàn, nhưng cũng không phải loại cao cấp.

Mọi thứ trang trí xung quanh đều cho Lâm Dương một cảm giác đơn giản, nhưng những thứ mà một nhà trọ bình thường nên có, cũng đều được chuẩn bị đầy đủ.

Đúng lúc Lâm Dương đang suy nghĩ lung tung, từ ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, khiến hắn phải nhìn qua.

Biết mình tỉnh rồi sao?

Lâm Dương nhíu mày, nghĩ thầm.

Thời gian sao lại trùng khớp như vậy, vừa đúng lúc ăn cơm xong, cứ như thể lúc nào cũng bị giám sát vậy.

Mắt Lâm Dương quét quanh phòng, nhưng cũng không phát hiện ra thứ gì rõ ràng, có lẽ nếu có camera giám sát, cũng được đặt ở nơi khá kín đáo.

Lúc này, cửa phòng cũng bị đẩy ra, một người đàn ông khiến Lâm Dương cảm thấy có chút quen mặt, từ bên kia bước vào.

Đối phương sau khi thấy trạng thái của Lâm Dương lúc này, cũng lộ ra vẻ vui mừng, nhưng niềm vui này được che giấu khá tốt.

Nếu không nhìn thấy đôi mày hơi nhướng lên kia, có lẽ Lâm Dương cũng không thể phán đoán ra được cảm xúc này.

“Anh là?” Nhìn điệu bộ của đối phương, cộng thêm cảm giác có chút quen mắt, Lâm Dương cũng biết mình hẳn là đã từng gặp người

đàn ông này, chỉ là lúc này, Lâm Dương không thể nhận ra, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc mà thôi.

Rất nhanh, người đàn ông bước vào phòng, cũng nói rõ thân phận với Lâm Dương, Lâm Dương cũng có chút hiểu biết về hắn.

Vài tháng trước, Lâm Dương từng có một lần hành động cùng Lưu Tư Vũ, đúng lúc lôi ra được mấy con tống tử dưới lòng đất.

Đêm đó có một số người bình thường không hiểu biết về những thứ thần thần đạo đạo này, cũng làm trợ thủ ở bên cạnh.

Người đàn ông này, chính là một trong những người bị thế giới quan bị đả kích, đêm đó phụ trách lái xe cho Lâm Dương.

Nghe đối phương miêu tả, Lâm Dương cũng dần dần nhớ lại cảnh tượng lúc đó, từ từ kết hợp hình ảnh người đàn ông trước mặt với hình ảnh người tài xế lúc lái xe như bị dọa ngốc.

"Xem ra, sự thay đổi của anh cũng khá lớn đấy." Sau khi xác nhận thân phận của đối phương, Lâm Dương cũng nói như vậy.

Ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy tống tử, trong biểu cảm của người đàn ông này còn mang theo chút kinh hoàng, nhưng bây giờ, người đàn ông này lại đứng trước mặt Lâm Dương.

Trên người người đàn ông, mặc một loại quần áo dường như có hoa văn quy luật nào đó, màu sắc tối sáng rõ rệt, cho thấy đây là một bộ đồng phục.

Thông qua phán đoán về trang trí của nhà trọ, cũng không khó đoán ra, đây là nhà trọ của công gia, vậy thì thân phận của người đàn ông này cũng có thể đoán ra được.

Người tài xế bình thường năm đó, lúc này lại có thể có một chức quan nhỏ, có thể nói là một sự thay đổi không nhỏ.

Bởi vì gặp được người quen, nên sắc mặt Lâm Dương cũng có phần dịu đi, không còn vẻ căng thẳng như trước.

Chương 1127

“Ngài nghỉ ngơi tốt chứ ạ.” Người đàn ông nhìn Lâm Dương, thái độ có chút cung kính.

Thái độ tôn kính này, cũng khiến Lâm Dương trong thoáng chốc ngạc nhiên, sau đó cũng hiểu ra nguyên nhân, có lẽ năm đó khi đối mặt với những con tống tử kia, thần sắc hắn tự nhiên, cũng đã để lại ấn tượng khá sâu sắc cho đối phương.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng có cảm giác dở khóc dở cười.

Phải biết rằng, Lâm Dương ngoài việc kiến thức rộng hơn một chút, thể chất tốt hơn một chút, cũng không khác gì một người bình thường.

Lúc này thấy người đàn ông này đối với mình có thái độ như vậy, ngược lại khiến Lâm Dương có một cảm giác mới mẻ.

“Nghỉ ngơi không tệ, lưng có chút đau, còn nữa, không cần dùng thái độ này với tôi đâu.” Lâm Dương cười nói với người đàn ông trước mặt.

Sau khi hai bên nói chuyện phiếm về chuyện cũ một hồi, cũng rất nhanh, sắc mặt người đàn ông dần dần trở nên nghiêm túc, Lâm Dương cũng biết, đối phương sắp nói chuyện chính sự.

Hắn đến đây, chắc chắn không phải để hàn huyên với mình, có lẽ có liên quan đến không gian dưới lòng đất kia.

Quả nhiên, khi người đàn ông nói ra mục đích đến đây, Lâm Dương cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên.

Hắn hy vọng Lâm Dương có thể đến lối đi sau cửa đá dưới đó để giúp một tay.

Nguyên nhân là vì ở dưới đó, họ đã phát hiện ra một số thứ kỳ lạ.

Mặc dù có thể dùng vũ khí để xua đuổi, nhưng do lo ngại về độ vững chắc của bản thân lối đi, phương pháp này nên cố gắng không sử dụng.

Sau khi biết được từ miệng người đàn ông rằng Lâm Dương có hiểu biết về phương diện này, họ đã mời Lâm Dương đến giúp.

Ban đầu, Lâm Dương có chút kỳ lạ, tại sao lại mời mình giúp đỡ.

Mặc dù kinh nghiệm của Lâm Dương vô cùng phong phú, nhưng vì nhiều lý do khác nhau, ngoài một vài người bạn đồng hành khá thân thuộc với Lâm Dương ra, về cơ bản không ai biết rõ lai lịch của hắn.

Trong tình huống này, bỏ qua những đại sư bên ngoài không hỏi, lại tìm đến Lâm Dương, tự nhiên có vẻ có chút bất thường.

Nhưng sau khi Lâm Dương nói ra nghi vấn của mình với người đàn ông trước mặt, hắn cũng thấy trên mặt đối phương có một tia ngại ngùng.

Sau đó, Lâm Dương cũng biết, nguyên nhân tìm đến mình, không phải vì bên kia hiểu rõ về hắn bao nhiêu, mà chỉ vì người đàn ông này tiến cử mà thôi.

Các đại sư bên ngoài cũng đã cử người đi mời, nhưng vì khoảng cách, những đại sư đó đến đây cần một khoảng thời gian nhất định.

Đúng lúc lại biết được Lâm Dương đang ở trong huyện thành này, cộng thêm việc Lâm Dương đã xuất hiện ở dưới đó làm bằng chứng, cũng gián tiếp chứng minh năng lực của hắn.

Vì vậy họ liền mang tâm thái "có bệnh thì vái tứ phương", chuẩn bị mời Lâm Dương đến.

"Không tò mò tối hôm qua tại sao tôi lại xuất hiện ở dưới đó à?"

Nếu những người này đã có hiểu biết về lối đi và cửa đá dưới đó, vậy thì gần như có thể khẳng định, Lâm Dương không phải ngẫu nhiên xuất hiện ở dưới đó, có khi còn có thể bắt Lâm Dương lại nữa.

"Nguyên nhân khiến mặt đất sụp lún, chúng tôi đã điều tra rõ ràng.

Có người đã lén mang thuốc nổ xuống dưới đó, mới gây ra hiện tượng này.

Nguồn gốc của thuốc nổ chúng tôi đã điều tra, không có bất kỳ quan hệ nào với ngài.

Chúng tôi cũng tin rằng, ngài chỉ vì tai nạn mới bị cuốn vào trong đó." Người đàn ông nhìn biểu cảm của Lâm Dương, cũng trở nên nghiêm túc, khiến Lâm Dương cảm thấy một trận ngạc nhiên.

Sau khi nói chuyện công việc, thái độ của người đàn ông này hoàn toàn khác, không giống với vẻ tôn kính lúc trước, xem ra, đối phương quả thực có bản lĩnh, có thể phân biệt rạch ròi giữa công và tư.

Đồng thời, đối với hiệu suất này của công gia, Lâm Dương cũng âm thầm cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhanh như vậy đã điều tra rõ nguyên nhân trong đó, hắn cũng chỉ có một vài suy đoán mà thôi, quả nhiên người đông thế mạnh sao.

"Hôm qua tôi đã gặp vài người, dường như là một băng trộm mộ." Nghĩ đến đây, Lâm Dương nói với người đàn ông trước mặt.

Nếu hiệu suất điều tra của đối phương cao như vậy, vậy thì chuyện này có lẽ cũng biết rồi.

Lúc này Lâm Dương nói ra, cũng có thể tranh thủ một số lợi thế cho mình.

"Ừm, cái này chúng tôi cũng đã biết rồi.

Đồng thời, đối với mục đích của họ, chúng tôi cũng có phần hiểu

rõ.” Nghe xong đoạn này của người đàn ông, sự kinh ngạc trên mặt Lâm Dương cũng không thể che giấu được.

Nếu những cuộc điều tra trước đó chỉ có thể chứng minh rằng nhân lực của họ rất đông, vậy thì chuyện này, là một vấn đề thú vị rồi.

Từ việc mời mình đến giúp đỡ, có thể thấy trong huyện thành này hẳn là không có người có năng lực, nhưng lại có thể nhanh chóng phán đoán ra mục đích của đám người kia.

Ở những nơi khác, công gia cũng có hiểu biết về một số đại sư thực sự sao.

Nhìn dáng vẻ của người đàn ông, dường như không định nói cho hắn biết mục đích của đám người kia, Lâm Dương cũng không định hỏi, có khi sẽ làm không khí trở nên gượng gạo.

Lúc này vì đang bàn công việc, bầu không khí giữa hai bên cũng không tốt lắm.

Mục đích của đám người đó, hẳn là có liên quan đến cái hộp đen kia.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đưa tay vào túi, định tìm cái hộp đó.

Kết quả vừa sờ một cái, biểu cảm của Lâm Dương lập tức thay đổi.

Cái hộp đen vốn nên ở trong túi của hắn, lúc này lại biến mất.

Phải biết rằng, đó là thu hoạch duy nhất của hắn, kết quả bây giờ lại không tìm thấy.

“Đồ trên người tôi đâu?” Sau một hồi tìm kiếm, Lâm Dương cũng xác định, trên người mình quả thực không có cái hộp đen đó nữa, cũng hỏi người đàn ông trước mặt.

Sau khi được cứu ra, Lâm Dương lập tức ngủ mê man.

Chương 1128

Lúc này nếu nói thứ đó có thể bị ai lấy đi, khả năng lớn nhất là nhóm người của công gia, Lâm Dương cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng.

Khi nghe Lâm Dương nói, sắc mặt người đàn ông trước mặt cũng có chút thay đổi, khiến Lâm Dương biết, đối phương quả nhiên biết chuyện này, đồng thời chờ đợi câu trả lời.

Sau khi người đàn ông và Lâm Dương thỏa thuận xong điều kiện rồi rời đi, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ bất mãn.

Từ miệng người đàn ông, Lâm Dương cũng biết được, cái hộp đen lấy được từ đám người kia, quả thực đã bị họ lấy đi.

Ban đầu, chỉ là vì muốn giúp Lâm Dương thay một bộ quần áo, nên mới lấy hộp đen ra.

Nhưng sau đó khi một nhân viên liên quan đến sự việc đến gần Lâm Dương, cũng dùng khóe mắt phát hiện ra cái hộp đen này, chú ý đến lớp hoa văn trông rất đặc biệt trên bề mặt, liền mang hộp đen đi.

Về chuyện này, Lâm Dương mới là người có lý, nhưng nghe người đàn ông nói, chuyện liên quan đến cái hộp đen đó khá lớn, thậm chí có thể nói là đạo cụ quan trọng nhất trong việc điều tra không gian dưới lòng đất này, nên không thể để Lâm Dương sở hữu cá nhân.

Nếu Lâm Dương có thể giúp đỡ, vậy thì sau khi sự kiện kết thúc, có thể trả lại hộp đen cho hắn, trước đó, đều phải do người của công gia giữ.

Sau khi biết chuyện này, Lâm Dương lập tức lộ vẻ tức giận, nhưng người đàn ông trước mặt lại không hề lùi bước.

Dù sao trong chuyện này, hắn cũng không có quyền quyết định, chỉ là một người được chọn để truyền đạt ý của cấp trên cho Lâm Dương mà thôi, ý chí chủ quan không thể thay đổi hướng đi của sự việc.

Cuối cùng, Lâm Dương lựa chọn đồng ý với đối phương, không chỉ để có thể lấy lại cái hộp đen đó, đồng thời cũng để có cơ hội tiến vào không gian dưới lòng đất kia để điều tra.

Đối với việc bên trong không gian đó rốt cuộc có thứ gì, Lâm Dương vô cùng hứng thú.

Bây giờ nơi đó đã bị bại lộ trong mắt công gia, từ giọng điệu của người đàn ông vừa rời đi, Lâm Dương cũng có thể phán đoán được, đối với việc thăm dò không gian dưới đó, công gia cũng thế nào cũng phải làm.

Các lối đi có thể vào bên ngoài, đều đã bị canh giữ rồi, Lâm Dương muốn lén lút lẻn vào như trước, có lẽ cũng không thể được nữa.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng có cảm giác bất lực, thân cô thế cô, quả thực không thể làm gì được.

Người duy nhất có thể giúp đỡ là Hàn Mộc Nghiên, nhưng đối mặt với công gia thái độ cũng không tốt.

Lâm Dương từ trên giường đứng dậy, cử động thân thể, cảm giác eo dường như có chút đau nhức.

Chỉ nghỉ ngơi vài tiếng đồng hồ, không có cách nào bù đắp được sự tiêu hao của đêm qua.

Cảm nhận sự khó chịu ở eo, Lâm Dương ngoài bất lực ra, cũng không có biểu hiện gì khác.

Nhưng, đối với Lâm Dương mà nói, chỉ một chút vấn đề này, cũng không thể khiến hắn dừng bước.

Căn cứ vào thông tin nhận được trước đó, mấy ngày nay họ sẽ tổ chức người xuống đó điều tra, nếu có thể, bên kia hy vọng Lâm Dương hôm nay đi.

Cảm thấy cơ thể mình không có vấn đề gì lớn, Lâm Dương định bây giờ xuống xem.

Dù sao lời nói lúc trước của đối phương, Lâm Dương cũng có chút ấn tượng.

Chỉ vì gần đây tạm thời không có đại sư đáng tin cậy nào, nên mới bị gọi tạm thời đi làm chân sai vặt.

Nếu không nắm bắt cơ hội trong thời gian này, đợi muộn hơn một chút, có lẽ Lâm Dương sẽ không có cơ hội xuống nữa.

Ai biết được những đại sư kia có dùng người của mình để lấp đầy cả đội ngũ không?

Mang theo ý nghĩ đó, Lâm Dương rời khỏi nhà trọ, đến các cửa hàng bên ngoài bắt đầu chuẩn bị đồ đạc.

Khác với trước đây, hành động lần này của Lâm Dương không chỉ có một mình.

Mặc dù những kẻ đi cùng hắn không thể gọi là đồng bạn đáng tin cậy, nhưng ít nhất cũng là người của công gia, chắc chắn sẽ mang theo một số công cụ cần thiết.

Thứ Lâm Dương cần mang theo, chỉ là một số thứ do sở thích cá nhân lựa chọn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương bắt đầu đi dạo trong huyện thành nhỏ bé này.

Trời trông có vẻ sắp tối rồi, thời gian bắt đầu xuống điều tra, cũng không còn bao lâu nữa, nên những nơi Lâm Dương có thể lựa chọn

cũng không có mấy.

Đến cuối cùng cũng không mua đủ những thứ cần thiết, chỉ mua được vài món ít ỏi mà thôi.

Nhìn huyện thành đã tối hẳn, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất lực, sau đó đi về một hướng nào đó.

Mặc dù người đàn ông lúc trước không nói cho Lâm Dương biết rốt cuộc phải tập hợp ở đâu, nhưng Lâm Dương cũng có thể đoán được, phải đi từ đâu.

Vị trí mặt đất bị sụp lún lúc trước, chính là vị trí thuận tiện nhất để đi xuống.

Vì lý do công gia, muốn trưng dụng khu đất đó, cũng không phải chuyện khó khăn.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi về hướng đó.

Khi đến gần khu vực đó, cũng có thể thấy một số người đang canh gác ở bên ngoài, không cho người vào.

Những người vốn sống ở gần đó, có lẽ cũng sẽ được bố trí ở nơi khác.

Xem ra, hành động lần này của công gia cũng có thể gọi là rầm rộ.

Lâm Dương nghĩ vậy, sau đó cũng định đi vào.

Nhưng khi Lâm Dương đến gần, hắn bị chặn lại.

"Đoạn đường phía trước đang thi công, người không có phận sự không được đến gần." Người chặn Lâm Dương lại là một thanh niên khá trẻ, trên người mặc quần áo giống như bảo an, nhưng từ tinh thần khí thế này, Lâm Dương không tin đây là một bảo an đơn giản.

Bảo an trên người sao lại có khí thế như vậy?

Bị chặn lại, Lâm Dương tự nhiên cũng không thể vào trong.

Chương 1129

Mặc dù Lâm Dương được mời đến giúp đỡ, nhưng đúng lúc Lâm Dương định giải thích, đột nhiên, dường như không có cách nào chứng minh thân phận.

Mặc dù có thể thông qua điện thoại liên lạc để xác thực thân phận, nhưng lúc này, Lâm Dương lại không chọn làm vậy.

Sau khi nói lời xin lỗi với người đàn ông trước mặt, hắn quay người, làm ra vẻ muốn rời khỏi đây.

Thanh niên kia cứ nhìn theo bóng lưng của Lâm Dương cho đến khi hắn hoàn toàn biến mất sau góc cua mới thu lại ánh mắt.

Đứng trong bóng tối, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được ánh mắt lúc trước sau lưng, biện pháp an ninh ở đây, thực sự không thể coi thường.

Nếu đã không thể đường đường chính chính đi vào, vậy thì Lâm Dương chỉ có thể lén lút đi vào.

Mặc dù trên con phố này có một số người phụ trách tuần tra, nhưng trong mắt Lâm Dương, cũng không đến mức không thể vào được.

Đứng trong bóng tối, Lâm Dương cẩn thận quan sát cảnh tượng trước mắt, rất nhanh, hắn cũng tìm thấy một góc chết trong tầm nhìn của đám người, sau đó tiến về phía đó, thuận lợi đi vào.

Rất nhanh, khi Lâm Dương đến khu vực mặt đất bị sụp lún, cũng có thể thấy, trước mặt hắn, nơi vốn chỉ là một đống đất vàng, lúc này lại có thêm một số máy móc, khiến Lâm Dương có chút ngẩn người.

Số lượng máy móc rất nhiều, phần lớn đều là những loại khác

nhau, có lẽ đều có những chức năng khác nhau, bao vây lấy khu vực này.

Nhiều máy móc như vậy, lúc này đều được vận chuyển đến nơi này.

Theo phán đoán của Lâm Dương về cái huyện thành nhỏ này, tuyệt đối không phải là thiết bị mà huyện thành vốn có.

Nói cách khác, chỉ trong một ngày, họ đã vận chuyển những thứ này từ xa đến sao?

Xem ra, công gia coi trọng nơi này hơn hắn tưởng tượng.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi về phía trước.

Bên cạnh cái hố sâu, lúc này có một chiếc thang tạm được dựng lên, rõ ràng là vì muốn điều tra nơi này, là thứ được dựng lên tạm thời.

Lúc này Lâm Dương không chút do dự đi về phía đó.

Gần hố sâu không có người canh giữ, có lẽ họ không nghĩ sẽ có người lén lút lẻn vào từ bên cạnh.

Những người canh gác bên ngoài, thấy Lâm Dương xuất hiện ở nơi này, mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng vì không nhận được bất kỳ chỉ lệnh nào, nên cũng không hỏi Lâm Dương, cứ tưởng hắn là người đi theo quy trình chính quy vào đây, mặc cho Lâm Dương đi về phía chiếc thang tạm.

Thang làm bằng sắt, trông như một loại sản phẩm tiện lợi có thể lắp ráp nhanh chóng, nhưng lại không có cảm giác thô sơ, trông cũng rất vững chắc.

Lâm Dương đi trên đó cũng không hề rung lắc, hoàn toàn không cần lo lắng, sẽ vì sự cố bất ngờ mà khiến thang bị sập.

Chỉ là khi Lâm Dương đi được vài bước trên thang, hắn lại nhíu mày.

Vì thang làm bằng sắt, nên khi Lâm Dương đi trên đó, tiếng bước chân cũng theo đó vang lên.

Đợi đến khi Lâm Dương chú ý, đã không kịp thu lại.

Nếu ở nơi khác, Lâm Dương lập tức dừng lại động tác phát ra âm thanh, có lẽ không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề là, lúc này Lâm Dương đang ở trong cái hố sâu này, dù mới chỉ vừa vào, nhưng tiếng bước chân vừa rồi do Lâm Dương đạp lên thang, lúc này lại đang từ từ vang vọng khắp nơi.

Có lẽ những người ở dưới, cũng có thể dễ dàng nghe thấy động tĩnh Lâm Dương xuống.

Phát hiện ra điều này, Lâm Dương ngoài việc thở dài bất lực, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi xuống.

Mặc dù chú ý khống chế bước chân, nhưng hắn không định hoàn toàn im lặng.

Dù sao những người ở dưới, chắc chắn cũng đã chú ý đến âm thanh vừa rồi.

Lúc này nếu còn che giấu, chẳng phải cho thấy Lâm Dương có tật giật mình sao?

Đợi đến khi Lâm Dương sắp xuống đến đáy, hắn cũng dừng bước, vì trước mặt hắn xuất hiện bóng người.

Không phải vì cần phải chào hỏi nhau mà Lâm Dương dừng lại, mà là vì, gã đàn ông trước mặt Lâm Dương, lúc này đang giơ một khẩu súng dài đen ngòm, nhắm thẳng vào người hắn.

Từ thái độ nghiêm túc của đối phương, Lâm Dương cũng không

chút nghi ngờ, nếu hắn dám có hành động thiếu suy nghĩ, đối phương cũng sẽ nổ súng.

Vì vậy để đảm bảo an toàn tính mạng, Lâm Dương dừng bước, sau đó giơ hai tay lên, ra hiệu trên người không có vũ khí, nhìn về phía người đàn ông trước mặt.

"Anh làm gì ở đây, nơi này đáng lẽ phải cấm người không có phận sự vào." Có lẽ vì thái độ hợp tác của Lâm Dương, nên giọng điệu của người đàn ông trước mặt tuy rất nghiêm khắc, nhưng lời nói lại không quá khắt khe.

"Tôi đến giúp đỡ, lúc trước chẳng phải các người đã lấy đi một cái hộp từ trên người tôi sao?" Mặc dù đối phương tỏ ra có chút thiện ý, nhưng khi ở trong trạng thái bị người ta chĩa súng vào, tâm trạng của Lâm Dương tự nhiên cũng không tốt đi đâu được, giọng điệu không thân thiện nói với người trước mặt.

"Tôi không biết anh đang nói gì, tốt nhất nên thành thật khai báo." Nghe giọng điệu không thân thiện của Lâm Dương, biểu cảm của người đàn ông cũng trở nên có chút khó coi, nòng súng hơi nhếch lên, dường như ra hiệu có thể nổ súng bất cứ lúc nào.

Đối mặt với sự uy hiếp của đối phương, Lâm Dương cũng không hề động lòng, chỉ đen mặt, giọng điệu bình thản nói với người đàn ông một câu.

"Không biết cũng là chuyện bình thường, anh có thể liên lạc với những kẻ chuẩn bị vào điều tra, họ hẳn là biết tôi, chắc là họ chưa vào đâu nhỉ?" Nghe xong lời của Lâm Dương, biểu cảm của người đàn ông cũng thay đổi liên tục.

Dù sao người biết chuyện xảy ra ở đây, thực ra cũng không nhiều, Lâm Dương có thể nói ra những lời như vậy, cũng cho thấy hắn quả thực là người biết chuyện.

Chỉ là người đàn ông cũng có chức trách của mình, lúc này, nếu muốn đi xác minh thông tin của Lâm Dương, vậy thì cho thấy hắn không thể tiếp tục duy trì trạng thái uy hiếp Lâm Dương này.

"Anh có thể đi liên lạc, trên người tôi không có vũ khí, có thể giữ khoảng cách nhất định với tôi." Lâm Dương thấy biểu cảm của người đàn ông, cũng đoán ra được suy nghĩ của đối phương, trong lòng thầm mắng một tiếng phiền phức, sau đó từ từ hạ tay xuống, vỗ vài cái quanh người, rồi lấy ra vài món đồ trong túi, cơ thể giữ một tư thế chậm rãi như phim quay chậm, sau khi đặt mấy thứ đó xuống đất, liền trở về tư thế giơ cao hai tay lúc trước.

Thấy Lâm Dương đã tỏ thái độ như vậy, người đàn ông cũng lộ vẻ trầm tư, sau đó gài súng vào bên hông, rồi lấy ra máy bộ đàm, bắt đầu liên lạc với những người khác.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Dương cũng không có hành động đáng ngờ nào, đứng sang một bên, nhìn động tác của người đàn ông.

Đứng tại chỗ đợi một lúc, Lâm Dương cũng thấy người đàn ông dùng một ánh mắt khó hiểu nhìn về phía mình, trong chốc lát khiến Lâm Dương cũng căng thẳng.

Chương 1130

“Tên của anh?” Người đàn ông nhìn Lâm Dương, hỏi như vậy, sau đó Lâm Dương không do dự báo tên mình, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra đối phương chỉ cần đối chiếu thân phận của hắn mà thôi, không phải gặp vấn đề gì.

Sau đó, Lâm Dương được cho đi, đồng thời cũng biết được một sự thật khiến hắn kinh ngạc.

“Họ, đã vào rồi?” Lâm Dương nhìn người đàn ông trước mặt, giọng điệu kinh ngạc hỏi.

“Ừm, đi theo lối đi sau cửa đá đó, một lát nữa hắn là có thể tìm thấy họ, họ biết anh sẽ đến, bây giờ đều đang đợi anh.” Người đàn ông khẳng định trả lời, cũng khiến Lâm Dương hơi co giật khóe miệng.

Vốn tưởng có thể cùng những người đó vào trong, kết quả bây giờ lại phải đi theo sau đuổi kịp, tự nhiên khiến Lâm Dương có chút hụt hẫng trong lòng.

Nhưng xem ra, họ mới chỉ vào không lâu, nên Lâm Dương cũng có thể chấp nhận tình huống này.

Đi về phía trước vài bước, Lâm Dương đột nhiên quay đầu lại, nhìn người đàn ông phía sau, dường như chú ý đến vấn đề gì.

“Sao vậy?” Sự khác thường của Lâm Dương, cũng thu hút sự chú ý của người đàn ông, hắn hỏi.

“Nơi này đáng lẽ không có tín hiệu mới đúng, vừa rồi anh liên lạc với họ như thế nào?” Lâm Dương nhìn người đàn ông, bày tỏ nghi vấn của mình.

“Thấy những máy móc trên đó không?

Chúng tôi đã tạm thời dựng một trạm phát tín hiệu ở đó, để chuyên dùng cho việc liên lạc.” Lời của người đàn ông, khiến Lâm Dương vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ, lần này công gia lại mạnh tay như vậy, cũng gián tiếp chứng tỏ sự phi thường của nơi này.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi về phía trước, nhìn xung quanh.

Không gian này không khác gì lúc Lâm Dương đến lần trước, nếu phải nói, thì bên cạnh có một cái máy, dưới máy có bánh xe, đồng thời cũng có thể thấy một thứ giống như tấm đá trên máy.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, hẳn là dùng để sao chép bích họa trên tường.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng từ từ đi về phía trước, vào bên trong cửa đá.

Vết nứt trên cửa đá, trở nên lớn hơn, một phần của cửa đá, đã bị lấy đi, có lẽ là để điều tra dụng cụ gây ra vết nứt.

Lâm Dương tiến vào phía sau cửa đá, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Lối đi vốn đen kịt, lúc này lại có rất nhiều đèn, gần như cách một đoạn, sẽ có một cái đèn ở đó cung cấp ánh sáng, khiến Lâm Dương có thể nhìn thấy nơi rất xa, hoàn toàn khác với cảnh tượng tối hôm qua Lâm Dương chỉ có thể dùng ánh sáng yếu ớt của đèn pin để thăm dò, quả là sự khác biệt về hậu cần.

Lâm Dương cũng không cảm thán nhiều, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi được một đoạn, mặt đất xuất hiện thay đổi, có một khu vực

nhỏ, biến thành tấm sắt lát lên trên, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Nhìn tấm sắt này, Lâm Dương cũng hiện lên vẻ suy tư, một lúc sau mới nhớ ra đây là đâu.

Nếu Lâm Dương không đoán sai, vị trí mà tấm sắt này che khu vực, đáng lẽ phải là một cái hố.

Hôm qua, Lâm Dương đã dừng bước ở đây, bên dưới có một cái hố sâu không thấy đáy, Lâm Dương lại không có dụng cụ thích hợp, nên mới không đi qua.

Lúc này cái hố đã bị tấm sắt che lại, Lâm Dương tự nhiên cũng có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ mới vào một lúc, những nơi Lâm Dương thăm dò được ở đây đã nhanh hơn tiến độ thăm dò của Lâm Dương hôm qua, xem ra hợp tác với những người này, đối với Lâm Dương mà nói cũng có lợi.

Nghĩ vậy, Lâm Dương tiếp tục tiến lên.

Đoạn đường tiếp theo không có thay đổi, ngoài việc thỉnh thoảng có thể thấy những vết nứt trên mặt đất và tường, không có gì đặc biệt.

Sau đó liền gặp được những nhân viên điều tra lúc trước.

Có sáu bảy người, đang ngồi trên mặt đất, thậm chí còn mang theo ghế xếp, lúc này đều đang nói chuyện.

Thấy Lâm Dương đi đến, cũng không có biểu hiện gì, mãi đến khi Lâm Dương đi đến trước mặt họ, mới có một người phụ nữ đứng dậy, đi về phía Lâm Dương chào hỏi.

“Chào, anh là Lâm tiên sinh phải không?” Giọng của người phụ nữ vô cùng nhỏ nhẹ, khiến Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kinh

ngạc.

Dù sao người phụ nữ này trông có vẻ hơi thô kệch, kết quả lại nghe thấy giọng nói hoàn toàn không phù hợp, tự nhiên khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Ừm, tôi đến giúp đỡ." Khi Lâm Dương vừa dứt lời, từ trong đám người đó, nghe thấy một tiếng cười chói tai.

Đương nhiên, người phát ra âm thanh đó nhanh chóng ý thức được không đúng, liền thu lại, nhưng Lâm Dương vẫn khóa chặt được vị trí của đối phương.

Đó là một người đàn ông hơi mập, lúc này đứng ở giữa đội ngũ, khi Lâm Dương liếc nhìn qua, sắc mặt cũng không có bất kỳ thay đổi nào, như không cảm thấy sẽ bị Lâm Dương phát hiện.

Người phụ nữ chào hỏi Lâm Dương, cũng nghe thấy âm thanh đó, lông mày hơi nhíu lại, nhưng lại không có bất kỳ biểu hiện gì, ra hiệu cho Lâm Dương đi theo sau, ý muốn tiếp tục tiến lên.

Theo lệnh của người phụ nữ, mấy cái ghế trên mặt đất đều được thu lại, sau đó mấy người đi về phía trước.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Dương cũng dần dần lạnh đi, cũng hiểu tại sao, đám người này rõ ràng không chào đón mình.

Nguyên nhân, Lâm Dương cũng có thể đoán ra được.

Vì đột nhiên xuất hiện, cộng thêm vẻ ngoài trẻ tuổi, nên đã cho đối phương một cảm giác khinh thường.

Dù chỉ qua quan sát tạm thời, trên người Lâm Dương cũng không có bất kỳ cái ba lô nào, so với đám người đeo ba lô dày cộm thì hắn tỏ ra vô cùng thiếu chuyên nghiệp.

Thấy cảnh này, trong lòng Lâm Dương thầm cười lạnh, nhưng lại

không biểu hiện ra, vẻ mặt vô cùng bình thản, như không hề nhận ra điều gì.

Trong lúc di chuyển, đám người vừa đi vừa cười nói, nhưng không một ai để ý đến Lâm Dương, dường như không có sự tồn tại của hắn.

Ngay cả người phụ nữ có vẻ là trưởng nhóm cũng có thái độ tương tự, tuy không cười đùa như những người khác nhưng cũng không ngăn cản tình trạng này, đồng thời cũng không giúp Lâm Dương giải tỏa bầu không khí khó xử.

Chương 1131

Trong tình huống này, Lâm Dương dĩ nhiên cũng không cố tình đi lấy lòng, chỉ dùng một ánh mắt hờ hững nhìn đám người xung quanh.

Ban đầu, Lâm Dương có chút tức giận, nhưng một lúc sau, ta lại cảm thấy kinh ngạc từ tận đáy lòng với đám người này.

Ta có thể đoán được, những người này không giống đi điều tra mà giống như đang đi du ngoạn hơn.

Trong hành lang không mấy rộng rãi này, bọn họ vừa đi vừa cười nói, hoàn toàn không để ý đến tiếng vang vọng khắp xung quanh, chẳng khác nào những du khách đi du sơn ngoạn thủy.

Chuyện này còn liên quan đến những thứ trong ba lô của họ.

Trước đó, thấy mỗi người họ đều mang một cái ba lô, Lâm Dương vốn chỉ nghĩ đó là trường hợp đặc biệt.

Nhưng trong lúc quan sát, khi một gã trong số họ mở ba lô ra để lấy nước uống, Lâm Dương đã thấy vài thứ thú vị bên trong.

Một vài gói đồ ăn vặt hiện ra, khiến Lâm Dương vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ sẽ thấy những thứ đó trong tình huống này.

Lúc đó, không chỉ một mình Lâm Dương nhìn thấy, mà trong đám người cũng có người trông thấy cảnh đó, nhưng không ai lộ ra vẻ mặt kỳ quái, cứ như thể đó là một chuyện hết sức bình thường.

Nhưng theo Lâm Dương thấy, đây hoàn toàn không phải là một chuyện bình thường.

Đây không phải là đi du sơn ngoạn thủy, mà là điều tra, điều tra ở một nơi như thế này là phải đối mặt với hiểm nguy đến tính mạng.

Kết quả là trong không gian ba lô có hạn, họ không cất giữ những vật dụng hữu ích mà lại mang theo những thứ này, thật sự khiến Lâm Dương khó mà hiểu nổi.

Nhưng vì bầu không khí giữa đám người và Lâm Dương đã khó xử như vậy, ta cũng không chủ động hỏi, chỉ dùng ánh mắt có phần khinh miệt nhìn đám người này.

So với việc để ý đến chuyện đó, Lâm Dương càng quan tâm hơn đến mục đích của đám người này khi xuất hiện ở đây.

Từ thái độ của họ, hoàn toàn giống như không hề quan tâm đến việc điều tra.

Cả đoàn cứ thế đi tiếp, khoảng nửa tiếng đồng hồ, tiếng cười nói của họ chưa từng dừng lại, họ liên tục lấy những tin đồn nhảm bên ngoài làm đề tài bàn tán.

Dần dần, họ cũng cảm thấy hơi nhàm chán, có lẽ vì phải đi trong một hành lang đơn điệu quá lâu, tiếng nói của họ cũng thưa dần, thay vào đó là những vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Trong số những người này, chỉ có người phụ nữ làm trưởng nhóm là vẻ mặt từ đầu đến cuối không thay đổi, dường như không cùng một giuộc với đám người kia.

Tình cảnh này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy khó hiểu rõ rệt.

Rõ ràng là một nhóm người cùng nhau đi điều tra, kết quả lúc này lại đột ngột chia thành ba phe.

Lâm Dương bị cô lập, tự nhiên trở thành một phe.

Những người còn lại, người phụ nữ trưởng nhóm là một phe, và đám người đối đãi với cuộc điều tra này bằng thái độ đùa giỡn là một phe khác.

Cùng với sự im lặng của mọi người, trong đội điều tra tạm thời này bắt đầu xuất hiện một bầu không khí kỳ quái, khiến Lâm Dương cảm thấy vô cùng vi diệu.

Đúng lúc này, từ phía trước hành lang truyền đến một âm thanh, phá vỡ bầu không khí im lặng của cả đội. "Binh bàng binh bàng!" Âm thanh giống như tiếng kim loại va chạm vào nhau, lúc này từ phía trước hành lang truyền đến, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong đội, cũng khiến sắc mặt Lâm Dương có chút tái nhợt.

Âm thanh này, Lâm Dương có chút quen tai.

Tối hôm qua, ta đã nghe thấy âm thanh này, chỉ là vì quá mệt mỏi nên hôm nay cả ngày đều không nghĩ đến chuyện đó.

Lúc này nghe lại tiếng động đó trong hành lang này, tự nhiên cũng nhớ lại. "Tiếng gì vậy?" "Hình như ngày càng gần?" Mọi người trong đội cũng bắt đầu thảo luận về âm thanh đột ngột xuất hiện này, điều này cũng khiến Lâm Dương nắm bắt được một điểm mấu chốt.

Nghe giọng điệu của họ, có vẻ như họ không biết gì về âm thanh này.

Nói cách khác, những người vào điều tra ban ngày trước đó, không lẽ không nghe thấy âm thanh này sao?

Trong những người ở đây, chỉ có Lâm Dương là biết về âm thanh này.

Khi thấy trên mặt người phụ nữ dẫn đầu cũng xuất hiện một tia hoảng loạn, Lâm Dương cũng khẳng định được suy đoán của mình, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

Vốn tưởng rằng cùng những người này vào đây có thể nhận được sự giúp đỡ, nhưng kết quả bây'giờ xem ra, dường như có chút vấn đề, chất lượng của đám người này có phần không như ý.

Trong lúc Lâm Dương đang suy nghĩ, mọi người trong đội cũng chú ý thấy âm thanh đó đang dần đến gần, ai nấy đều lộ vẻ hoảng sợ, bắt đầu thương lượng đối sách. "Tôi đi xem sao, có thể là cơ quan đã bị kích hoạt." Người phụ nữ dẫn đầu nói vậy, chỉ có điều tuy là người lãnh đạo, nhưng đối với mấy người này dường như cô không có quyền bắt buộc, sau khi nghe lời cô nói, mấy người phía dưới cũng không có bất kỳ phản ứng nào. "Tôi không đi đâu, tôi muốn quay về." Sau một hồi im lặng, một người đàn ông trong số đó nói vậy, cũng không nói nhiều, quay đầu lại, xem ra định rời khỏi đây.

Cùng với sự rời đi của một người, những người còn lại cũng bắt đầu có ý định bỏ đi, dần dần có người rời khỏi đội.

Cùng lúc đó, âm thanh từ phía trước truyền đến cũng ngày càng gần, khiến mấy người còn lại cũng đưa ra quyết định tương tự, rời khỏi nơi này.

Lâm Dương đứng một bên không rời đi, lặng lẽ nhìn họ đưa ra quyết định như vậy.

Đội điều tra này cứ thế tan rã, người ở lại tại chỗ, ngoài Lâm Dương ra, chỉ còn lại người phụ nữ làm trưởng nhóm. "Anh không đi sao?" Người phụ nữ thấy Lâm Dương không có ý định nhúc nhích, bèn hỏi. "Chẳng phải cô cũng đang ở đây sao?" Những người khác đều đã rời đi, chỉ còn lại người phụ nữ làm trưởng nhóm ở lại.

Lúc này, Lâm Dương dù có chậm chạp đến đâu cũng nên nhận ra, người phụ nữ này có chút khác biệt với những người khác.

Lâm Dương nói vậy, đồng thời dùng một ánh mắt vi diệu nhìn đối phương. "Anh biết thứ đó là gì sao?" Đối phương không có ý định trả lời câu hỏi của Lâm Dương, mà hỏi ngược lại.

Chương 1132

Đối mặt với thứ không rõ này, hoảng sợ bỏ chạy như những người kia mới là hiện tượng bình thường.

Nhưng người phụ nữ trước mặt này lại giống như ta, dừng lại ở nơi này, mặc dù vừa rồi Lâm Dương cũng thấy trên mặt cô ấy một tia bối rối.

Nghe Lâm Dương nói, người phụ nữ cũng không lập tức trả lời, vẻ mặt như đang suy tư điều gì, dường như có bí mật, điều này cũng thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Trong khoảng thời gian ngắn này, tiếng động ngày càng đến gần đã mang lại cho người ta cảm giác gần trong gang tấc.

Vì vậy lúc này, hai người cũng không tiếp tục tranh cãi, cùng nhau nhìn về phía sâu trong hành lang.

Cùng với sự tiếp cận của thứ đó, âm thanh giống như tiếng "binh bàng" lúc này cũng biến thành tiếng "sát ca", khiến Lâm Dương có thể nghe rõ ràng.

Trên vách đá của hành lang phía trước, có tiếng ma sát rõ rệt, như thể có rất nhiều linh kiện nhỏ đang va chạm với vách tường.

Chỉ một lát sau, từ phía trước hành lang xuất hiện một thứ khiến cả hai người đều cảm thấy kinh ngạc.

Ở vị trí hơi lệch về phía trên của hành lang, lúc này có một thứ kỳ quái xuất hiện.

Giống như bị một thiết bị nào đó kẹt vào vách tường, một vật trông không giống sản phẩm thời cổ đại đang dần di chuyển trên vách tường.

Âm thanh mà hai người nghe thấy trước đó chính là tiếng ma sát này, vì vậy lúc này cả hai đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc rõ rệt. "Cô có biết cái thứ này là gì không?" Lâm Dương hỏi người phụ nữ bên cạnh, nhưng đợi một lúc cũng không nhận được câu trả lời, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở có phần dồn dập, giống như một người tham lam thấy được kho báu ngoài tự nhiên, điều này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy một trận khó hiểu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn sang.

Lâm Dương có thể thấy, trên mặt người phụ nữ lộ ra một tia ửng hồng, đồng thời cũng chú ý, trong mắt cô ấy có một vẻ mặt khó tả, dường như khao khát, lại giống như một cảm xúc khác, nhất thời Lâm Dương cũng không thể phân biệt được.

Nhìn bộ dạng của người phụ nữ này, Lâm Dương cũng có thể đoán được, cô ấy hẳn là biết thứ này.

Không đúng, vẻ mặt lúc trước của cô ấy không giống như giả vờ.

Nói cách khác, cô ấy có một chút hiểu biết về nơi này, lúc này thông qua thứ xuất hiện trước mặt mà nảy sinh những suy nghĩ khác.

Đúng lúc này, cỗ máy lớn đó vẫn đang dần tiến lại gần hai người.

Xem ra Lâm Dương không đợi được câu trả lời của người phụ nữ này rồi.

Khoảng cách giữa Lâm Dương và cỗ máy lúc này chỉ khoảng mười mét, với tốc độ di chuyển chậm chạp của cỗ máy đó, cũng chỉ cần khoảng nửa phút nữa.

Lâm Dương không có ý định đến gần cỗ máy không rõ nguyên lý đó.

Vì vậy, lúc này, Lâm Dương cũng xoay người, định rời khỏi đây.

Về phần người phụ nữ đang đứng tại chỗ không có ý định nhúc nhích kia, Lâm Dương không có ý định mang cô ta đi cùng.

Xem bộ dạng của cô ấy, rõ ràng khác với Lâm Dương chỉ biết sơ sài về nơi này, hẳn là cô ấy có chút hiểu biết, nên mới có tình trạng hiện tại.

Sau khi Lâm Dương chạy đi một đoạn, cũng có thể nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía sau.

Ban đầu, Lâm Dương tưởng rằng người phụ nữ đó cũng định chạy trốn cùng mình, nhưng một lúc sau, ta cảm thấy có gì đó không đúng từ tiếng bước chân ngày càng nhỏ dần, quay đầu lại nhìn, và rồi thấy một cảnh tượng khiến Lâm Dương kinh hãi.

Người phụ nữ đó không chọn chạy trốn cùng Lâm Dương, mà chạy về phía cỗ máy kia.

Trong lúc Lâm Dương chọn rời đi, cỗ máy đó cũng đã đến gần hơn, cộng thêm việc người phụ nữ di chuyển về phía đó một đoạn, khoảng cách giữa họ đã gần lại.

Người phụ nữ đã đến phía dưới cỗ máy.

Cỗ máy vốn ở một độ cao nhất định, nên khi đi qua bên dưới, người phụ nữ đó cúi thấp người xuống, khom lưng đi qua nơi đó, rồi bóng dáng dần bị cỗ máy che khuất.

Thấy người phụ nữ đó đi qua như vậy, cũng từ một phương diện nào đó cho thấy, cỗ máy này không có nguy hiểm rõ ràng, ít nhất là sẽ không gây ra mối đe dọa cho người đi qua từ phía dưới.

Dù vậy, Lâm Dương cũng không có ý định làm giống như người phụ nữ đó.

Tuy rằng ta có chút tò mò về việc tại sao người phụ nữ đó lại xông qua, nhưng lúc này, theo Lâm Dương thấy, biện pháp an toàn nhất là nên cách xa cỗ máy này một chút thì tốt hơn.

Lúc này, sau khi khoảng cách với cỗ máy đã gần hơn, từ phía Lâm

Dương cũng có thể thấy, ở bên hông của cỗ máy có những thứ giống như răng sắc, phía trên có màu sắc như sơn đỏ.

Lâm Dương không cho rằng đó chỉ là một vật trang trí đơn thuần.

Tốc độ tiến lên của cỗ máy không nhanh lắm, nên Lâm Dương chỉ mất một lúc đã bỏ xa nó, cũng chuẩn bị rời khỏi hành lang này.

Nhưng khi Lâm Dương đến chỗ cánh cửa đá ở cuối hành lang, ta cũng phải trợn tròn mắt.

Ở nơi trước mặt, cánh cửa đá vốn là lối ra duy nhất lúc này đã bị đóng lại.

Ban đầu Lâm Dương tưởng rằng chỉ là do những người kia lúc chạy trốn luống cuống, không cẩn thận đóng cửa đá lại mà thôi.

Nhưng sau khi Lâm Dương thử đẩy cửa đá ra, cũng chứng minh mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Phía sau cửa đá có thứ gì đó đã chặn cửa lại.

Sau khi Lâm Dương dùng sức cũng không thể làm cửa đá có bất kỳ biến hóa nào, ta cũng có thể khẳng định một điểm.

Nhìn cánh cửa đá này, sắc mặt ta cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bọn họ muốn nhốt chết ta ở trong này sao?

Chạy đi trước rồi còn phong tỏa nơi này lại.

Cánh cửa đá trước mặt đã bị chặn lại, chỉ dựa vào sức lực của mình thì không thể đẩy nó ra được.

Lúc này Lâm Dương có thể khẳng định như vậy, trong lòng đối với những kẻ đã rời đi trước cũng vô cùng oán giận, cũng không biết tại sao họ lại làm vậy.

Chương 1133

Trên cửa đá có một khe hở, có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Lâm Dương áp mắt vào vị trí khe hở nhìn ra ngoài quan sát một hồi, cũng không thấy bóng người nào.

Chưa nói đến những kẻ tạm thời cùng đội với Lâm Dương trước đó, ngay cả người thanh niên phụ trách canh gác ở đây lúc này cũng không thấy bóng dáng, khiến mày Lâm Dương nhíu lại vì phiền muộn.

Nếu bên ngoài không có người, dù Lâm Dương có làm ầm ĩ bên trong cũng không thể thu hút sự chú ý của ai.

Chẳng lẽ phải bị nhốt ở nơi này một thời gian sao?

Lâm Dương có chút không cam lòng, dùng sức đấm vào cánh cửa đá trước mặt, tiếng động trầm đục bắt đầu vang vọng trong không gian này.

Chỉ một lúc sau, Lâm Dương cảm thấy cổ tay có chút đau nhức, độ cứng của cửa đá so với da thịt Lâm Dương tự nhiên có sự khác biệt.

Vừa rồi Lâm Dương lại vì bất mãn trong lòng mà không kiểm soát lực đạo, lúc này trên tay ta đã nổi lên một vệt sưng đỏ.

Nhìn vết thương trên cổ tay do hành động không đúng mực gây ra, Lâm Dương cũng im lặng một hồi, từ bỏ ý định tiếp tục tự hành hạ bản thân.

Qua những gì Lâm Dương vừa làm, cũng có thể chứng minh, gần cửa đá này hẳn là không có ai.

Nếu không, tiếng động trầm đục vừa rồi truyền ra, thế nào cũng sẽ

có người đến xem mới phải.

Nhưng trong cảnh tượng mà Lâm Dương nhìn qua khe hở, bên ngoài vẫn luôn yên tĩnh như vậy, không một bóng người.

Có lẽ người thanh niên vốn ở đây phụ trách canh gác đã bị bộ dạng hoảng sợ bỏ chạy của đám người kia dọa cho khiếp vía, nên đã cùng rời đi, mới để lại cục diện như vậy, khiến Lâm Dương bị kẹt ở nơi này không thể dễ dàng rời đi.

Đúng lúc này, Lâm Dương cũng nghe thấy tiếng động.

Tiếng "cạch cạch" từ hành lang phía sau truyền đến, Lâm Dương biết đó là thứ gì, nên sắc mặt cũng có chút vi diệu, quay đầu lại nhìn.

Vốn theo ý định của Lâm Dương là phải tránh xa cái thứ này.

Mặc dù từ những dấu hiệu trước đó cho thấy, thứ này dường như không có hại, nhưng tâm lý muốn tránh xa nguy hiểm vẫn khiến Lâm Dương muốn rời đi.

Nhưng bây'giờ, Lâm Dương cũng không có lựa chọn nào khác.

Cỗ máy đó đã di chuyển đến cuối hành lang này, sắp đến bên cạnh cánh cửa đá.

Lâm Dương không thể rời khỏi đây, tự nhiên cũng không thể tránh né sự tiếp cận của cỗ máy này, chỉ có thể lặng lẽ nhìn thứ đó dần dần đến gần.

Cỗ máy ngày càng gần, cũng khiến Lâm Dương thấy được những chi tiết phía trên.

Trên cỗ máy có một số phù hiệu hoặc văn tự được khắc lên, có lẽ ghi lại thông tin về cỗ máy này, cũng có lẽ muốn biểu đạt điều gì đó, tóm lại lúc này Lâm Dương đều không thể hiểu được.

Khi cỗ máy chỉ còn cách Lâm Dương hai ba mét, nó vẫn không có

dấu hiệu dừng lại, vẫn giữ nguyên trạng thái tốc độ đều đều trước đó.

Việc nó từ từ đến gần cũng khiến Lâm Dương nín thở, cảm thấy có chút căng thẳng.

Thứ này không lẽ định giữ nguyên trạng thái này mà đâm thẳng vào sao?

Nếu vậy, có lẽ có thể đâm vỡ cánh cửa đá phía sau cũng không chừng.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng cúi người xuống, từ từ di chuyển về phía trước, chui qua bên dưới cỗ máy, ra phía sau, nhìn chằm chằm vào sự di chuyển của cỗ máy, nhìn nó dần dần đến gần phía cửa đá.

Nhưng tiếng va chạm mà Lâm Dương dự đoán, từ đầu đến cuối cũng không vang lên.

Giống như được đo lường bằng một thiết bị chính xác, cỗ máy đó vừa vặn dừng lại trước cửa đá, khe hở ở giữa có lẽ chỉ đủ để Lâm Dương miễn cưỡng nhét ngón trỏ của mình vào.

Lâm Dương không cho rằng sự xuất hiện của khe hở này là ngẫu nhiên.

Cửa đá không bị đâm vỡ, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút thất vọng, nhưng rất nhanh, sự chú ý của ta đã bị những chi tiết của cỗ máy này thu hút.

Lúc này Lâm Dương đang đứng ở phía sau cỗ máy, có thể thấy rõ ràng, cỗ máy này hoàn toàn được làm bằng đá, phía trên có một số góc cạnh kỳ quái, dường như đã bị thời gian mài mòn.

Thứ này được cố định bởi mấy sợi dây giống như dây thừng ở rìa trần nhà ngay phía trên hành lang.

Khe hở ở mép trần nhà rất rõ ràng, nhưng trước đó khi Lâm

Dương nhìn, chỉ nghĩ đó là một thiết kế đặc biệt mà thôi.

Bây giờ xem ra, rõ ràng là nơi được cố ý tạo ra để cỗ máy này có thể di chuyển.

Bản thân cỗ máy không dính vào trần nhà phía trên, mặc dù rất gần, nhưng giữa chúng có một khoảng cách nhỏ bị ngăn cách, hoàn toàn chỉ dựa vào mấy sợi dây giống như dây thừng để cố định ở trên đó, điều này cũng khiến Lâm Dương kinh ngạc không thôi.

Từ kích thước của nó mà xem, thứ này ít nhất cũng nặng đến hàng trăm cân, kết quả lại được cố định như vậy.

Phải biết rằng, đây không phải là treo nó trong chốc lát, từ những bức bích họa ở khu vực này mà xem, nơi này ít nhất cũng có lịch sử vài trăm năm, làm gì có sợi dây nào bền chắc đến mức có thể chịu được lực kéo lâu như vậy.

Lâm Dương cảm thấy có chút khó hiểu, đưa tay về phía những sợi dây phía trên.

Khoảng cách hơi xa, vì vậy Lâm Dương phải nhón gót chân lên mới miễn cưỡng chạm được vào một sợi dây bên cạnh.

Kết quả là khi tay Lâm Dương chạm vào sợi dây đó, một cảm giác như bị điện giật từ đầu ngón tay truyền đến, Lâm Dương cũng lập tức rụt tay lại, kinh ngạc nhìn sợi dây này.

Có thể thấy, nơi mà Lâm Dương vừa chạm vào trên sợi dây lúc này đã xuất hiện một số thay đổi, trông có vẻ hơi đen, điều này cũng khiến Lâm Dương nảy sinh dự cảm không lành.

Vệt cháy đen đó giống như dấu vết để lại sau khi một vật bị đốt cháy.

Trước khi Lâm Dương đưa tay đến, ta nhìn rất rõ, trên đó tuyệt đối không có thứ này.

Sau đó, sợi dây vì vậy mà xuất hiện một số thay đổi, một số thay đổi khiến Lâm Dương chết lặng.

Sợi dây bắt đầu từ chỗ bị cháy đen, từng sợi chỉ nhỏ đứt ra, phát ra tiếng "tách" trong không trung, lặp lại vài lần.

Chương 1134

Tiếng những sợi chỉ nhỏ đứt gãy lúc này vang vọng trong không gian, cũng khiến sắc mặt Lâm Dương trở nên vô cùng khó coi.

Từ cảnh tượng trước mắt, Lâm Dương cũng có thể đoán được cục diện mà mình sắp phải đối mặt sẽ như thế nào.

Những sợi dây cố định cỗ máy khổng lồ này trên trần nhà, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ khiến Lâm Dương nảy sinh ý định chạy trốn.

Mặc dù có tới mấy sợi dây cố định, nhưng lúc này, một trong số đó đã đứt, không phải ở vị trí trung tâm mà là một sợi dây ở mép.

Điều đó có nghĩa là, tiếp theo, cỗ máy này có khả năng sẽ bị lật đổ do mất thăng bằng.

Nhận ra điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút cứng đờ, theo bản năng lùi lại mấy bước, trong lòng cũng nảy sinh một cảm giác hối hận.

Sao mình lại táy máy tay chân đi chạm vào sợi dây đó chứ?

Nếu Lâm Dương không chạm vào sợi dây đó, tuyệt đối sẽ không gặp phải tình huống hiện tại.

Lâm Dương nghĩ vậy, bước chân từ từ di chuyển về phía sau.

Thực ra cũng không thể trách Lâm Dương, dù sao thì ai mà biết được những sợi dây này lại mỏng manh như vậy, chỉ cần dùng tay nhẹ nhàng lướt qua trên đó đã có xu hướng đứt gãy.

Chỉ là sự việc đã đến nước này, Lâm Dương cũng không có cách nào cứu vãn hành động đã làm, chỉ có thể dùng một vẻ mặt vi diệu nhìn cỗ máy trước mặt dần dần nghiêng đi.

Cùng với sự đứt gãy của một trong những sợi dây, trọng tâm của cỗ máy đã bị dịch chuyển.

Cỗ máy vốn được đặt ổn định ở nơi này, lúc này những sợi dây còn lại phía trên cũng phát ra tiếng đứt gãy.

Một lúc sau, chúng không chịu nổi sức nặng mà đổ sập xuống đất.

Tình cảnh này cũng khiến Lâm Dương, người đã lùi lại một khoảng cách, cảm thấy có chút may mắn.

Nếu không kịp thời né tránh, lúc này có lẽ đã bị những hạt bụi bay ra bắn vào người.

Lâm Dương nghĩ vậy, vẻ mặt có chút vi diệu.

Lâm Dương đã lùi về phía sau mấy mét, khoảng cách này vừa đủ để ta đứng ở một nơi không bị cỗ máy rơi xuống va phải, cách đó vài mét để xem kết cục của nó.

Rơi xuống từ độ cao ba mét, cỗ máy vốn không nên bị ảnh hưởng gì lại vỡ thành nhiều mảnh, hoàn toàn không giống một sản phẩm bằng đá cứng rắn, mang lại cho Lâm Dương một cảm giác vô cùng vi diệu, cứ như thể vốn dĩ nó phải như vậy.

Cỗ máy đã vỡ, Lâm Dương cảm thấy lúc này đến gần chắc sẽ không gặp nguy hiểm nữa, bèn đi về phía đó.

Khi Lâm Dương đến gần, ta cũng có thể thấy rõ ràng, trong những mảnh đá vỡ này dường như có giấu thứ gì đó.

Gần những khối đá đen kịt, có một vệt sáng kim loại lóe lên.

Lâm Dương không cho rằng đó là ảo giác của mình, tiến về phía trước vài bước, ta cố gắng tìm thứ đó ra từ bên trong, đưa tay vào trong đống mảnh vỡ, lục lọi một hồi, cuối cùng cũng thành công tìm thấy thứ đó.

Nhìn viên châu hình tròn trong tay, trong mắt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ khó tin.

Không ngờ, bên trong cái khối to đùng này lại tồn tại một thứ như vậy.

Kết hợp với việc cỗ máy này dễ dàng vỡ như vậy mà xem, chẳng lẽ, thứ này được thiết lập ra chỉ để chứa viên châu này sao?

Với suy nghĩ này, Lâm Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt cũng không còn bình thường.

Sờ vào viên châu này, có một cảm giác nhờn, rõ ràng trông giống như gỗ thật, nhưng bề mặt lại như được bôi một lớp dầu mỏng.

Lâm Dương vừa dùng sức, đã cảm thấy viên châu muốn tuột khỏi tay mình, trong lòng cũng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ.

Cầm viên châu này, Lâm Dương cũng hết sức cẩn thận, vì nếu không cẩn thận, ngón tay của ta có thể trượt khỏi bề mặt của nó.

Vì vậy lúc này, Lâm Dương nhìn viên châu một cái, sau khi không phát hiện điều gì kỳ lạ trên đó, liền cất nó vào trong túi.

Sau đó, Lâm Dương chuyển ánh mắt sang những mảnh vỡ trên mặt đất.

Nếu đã có thể tìm thấy viên châu này ở đây, biết đâu còn có thể tìm thấy những thứ khác.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng tiếp tục lục lọi trong đó.

Lục lọi khoảng ba phút, Lâm Dương xác định đã lật tung mọi ngóc ngách, nhưng cũng không phát hiện ra thứ gì khác, trên mặt lộ rõ vẻ bối rối.

Trước đó, Lâm Dương nhớ rất rõ, ta đã thấy một vệt sáng kim loại lóe lên trong đó.

Nhưng bây giờ lại không tìm thấy gì cả.

Thứ mà ta cất trong túi rõ ràng không thể phát ra loại ánh sáng như vậy, cho dù bề mặt nó có trơn nhẵn đi chăng nữa.

Chẳng lẽ đó thật sự là ảo giác của mình sao?

Lâm Dương chống cằm suy nghĩ, sắc mặt cũng tỏ ra có chút vi diệu.

Đột nhiên, Lâm Dương nghĩ ra điều gì đó, lập tức nhìn về phía mấy mảnh vỡ trên mặt đất.

Trước đó Lâm Dương đã di chuyển những mảnh vỡ này đi, muốn xem có thứ gì bị che lấp bên dưới chúng không.

Dựa theo hành động của Lâm Dương, rõ ràng bên dưới không có thứ gì ẩn giấu.

Vệt sáng mà ta vừa nhìn thấy cũng không giống ảo giác.

Thế nên, Lâm Dương nghĩ đến một khả năng, có lẽ thứ phát ra vệt sáng đó không phải là thứ ẩn giấu bên dưới những mảnh vỡ này, mà là do chính những mảnh vỡ này phát ra thì sao?

Với suy nghĩ đó, Lâm Dương lại một lần nữa lục lọi trong đống mảnh vỡ này.

Chương 1135

Lần lục lọi này cẩn thận hơn, nên thời gian cũng tốn nhiều hơn một chút.

Sức lực bỏ ra không hề uổng phí.

Một lúc sau, Lâm Dương đã thành công tìm thấy thứ phát ra ánh sáng kim loại đó.

Một mảnh sắt, kẹt trên một khối đá, đồng thời vì mảnh sắt này hơi lõm xuống, nên nếu không tìm kiếm cẩn thận, rất dễ bỏ qua nó.

Lúc này Lâm Dương cũng dán mắt vào mảnh sắt này, quan sát kỹ lưỡng.

Trên mảnh sắt có khắc thứ gì đó, Lâm Dương phải nhờ vào ánh sáng phản chiếu từ ngọn đèn trên vách tường bên cạnh mới có thể miễn cưỡng nhận ra.

Một vật thể hình cầu và một vật thể hình vuông, đồng thời xuất hiện trong những đường vân của mảnh sắt.

Hai hình vẽ trên mảnh kim loại cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút quen thuộc.

Sau khi nhận dạng cẩn thận, ta cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Theo phán đoán của Lâm Dương, hai hình vẽ trên mảnh sắt hẳn là chỉ viên châu trong túi và cái hộp đen trước đó.

Lâm Dương nghĩ vậy, sắc mặt cũng có chút vi diệu.

Chẳng lẽ, giữa hai thứ này có mối liên hệ nào đó sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng nhìn về phía trước.

Phía trước Lâm Dương là cánh cửa đá, lúc này cánh cửa đá đã bị

thứ gì đó bên ngoài chặn lại, khiến Lâm Dương không thể đi qua.

Lại biết được thêm một số thông tin, khiến Lâm Dương có ý định tiến vào sâu trong hành lang để tìm hiểu.

Từ thông tin trên mảnh sắt, có vẻ viên châu này và chiếc hộp đen kia có liên quan.

Nếu cầm viên châu này đi vào, có lẽ sẽ biết thêm thông tin về chiếc hộp đen.

Chiếc hộp đen đã bị người của chính phủ lấy đi khi ta hôn mê.

Từ lời của họ, Lâm Dương không khó để nhận ra, chiếc hộp đen rất hữu ích cho việc khám phá bên trong đường hầm này.

Vậy thì, nếu viên châu này có liên quan đến chiếc hộp đen, có lẽ nó cũng có tác dụng gì đó.

Lâm Dương nghĩ vậy, liền quay người đi vào sâu trong hành lang.

Cửa đá đã bị chặn, cộng thêm những mảnh vỡ này cản đường, Lâm Dương tạm thời không có cách nào ra ngoài.

Nếu đã vậy, chi bằng vào trong xem thử, dù sao cũng đã lấy được một viên châu, có nó thì hành động tiếp theo cũng sẽ có trợ giúp.

Với suy nghĩ đó, Lâm Dương đi vào sâu bên trong hành lang này.

Nhưng khi Lâm Dương vừa đi được một đoạn, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Con đường vốn dĩ là một hành lang hẹp dài, giờ lại có sự thay đổi.

Lâm Dương chỉ đi được một đoạn ngắn, trước mặt đã thấy một lối rẽ.

Trên vách tường có một cửa hang, bên trong là một hành lang kéo dài xuống dưới.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Lâm Dương đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Trước đó, chỉ riêng việc đi từ phía trước về đây đã tốn gần mười phút, nhưng bây'giờ đi nhiều nhất cũng chỉ mất ba, bốn phút.

Dù bước chân có vô thức nhanh hơn một chút cũng không thể vượt qua khoảng cách trước đó.

Nói cách khác, hành lang này là mới xuất hiện sau khi ta quay lại.

Lúc này Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy, và cũng nghĩ đến người phụ nữ đã chạy về phía trước lúc nãy.

Người phụ nữ đó rõ ràng có hiểu biết về không gian dưới lòng đất này.

Có lẽ bậc thang mà ta thấy bây'giờ là do người phụ nữ đó tạo ra?

Có thể cô ta đã đến một cơ quan nào đó ở phía trước, rồi mở lối đi này ra.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đến gần lối đi, nhưng lại không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Nguyên nhân cũng đơn giản, bên dưới không có bất kỳ ánh đèn nào.

Khác với phía trên được chính phủ bố trí một hàng dài đèn, bên dưới bậc thang này rõ ràng không được chính phủ biết đến, tự nhiên cũng không có thiết bị tiện lợi như đèn điện, điều này cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó xử.

Trong túi đeo của Lâm Dương không có mang theo những thứ như đèn pin.

Khi Lâm Dương quyết định đến đây giúp đỡ, ta cho rằng những thứ đơn giản này có thể lấy được từ tay đồng bạn.

Trước đó quả thực là như vậy, nếu không gặp phải chuyện đám

người kia đột nhiên vội vã bỏ chạy, Lâm Dương cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Trong tình huống không có ánh đèn, Lâm Dương không có ý định đi xuống dưới.

Ta hoàn toàn không biết sẽ gặp phải thứ gì ở dưới đó, tự nhiên không dám dễ dàng đi xuống.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng nảy ra ý định với những ngọn đèn bên cạnh.

Nếu không mang theo đèn pin, vậy thì chỉ có thể mượn tạm những thứ này, dù sao để ở đây cũng lãng phí.

Chương 1136

Những ngọn đèn được đặt trên vách tường xung quanh, từng chiếc đèn có cùng kiểu dáng, hình cầu, kích thước chỉ bằng một nửa bàn tay Lâm Dương, lúc này được cố định trên đó bằng từng chiếc vòng sắt.

Lâm Dương thử dùng sức cạy ra, cũng thành công lấy được một chiếc đèn xuống.

Cầm quả cầu nhỏ trong tay, Lâm Dương có thể cảm nhận được hơi ấm truyền ra từ đó, và nhìn vào đế của quả cầu, bên trong đặt pin cung cấp điện cho chiếc đèn.

Trông không giống như thứ có thể dễ dàng mua được ở bên ngoài, trên đó cũng có ghi dung lượng.

Lớn hơn nhiều so với dung lượng pin thông thường bên ngoài, ít nhất có thể giữ cho chiếc đèn cỡ này sáng trong vài ngày.

Những chiếc đèn này được đặt ở nơi này nhiều nhất cũng chỉ khoảng một ngày.

Nói cách khác, quả cầu ánh sáng trong tay Lâm Dương lúc này có đủ điện, hoàn toàn có thể đáp ứng nhu cầu tiếp theo.

Vậy thì việc còn lại là giải quyết vấn đề mang theo quả cầu ánh sáng này.

Vừa đặt trên tay, chỉ cảm thấy có chút ấm áp, nhưng để lâu sẽ cảm thấy rõ ràng sức nóng từ bóng đèn có chút muốn làm bỏng tay.

Nếu để trên tay trong thời gian dài, chắc chắn sẽ bị bỏng.

Vì vậy trong tình huống này, Lâm Dương cũng phải chuẩn bị một thứ có thể dùng để đặt chiếc đèn này.

Những chiếc vòng sắt vốn dùng để đặt đèn, lúc này bị kẹt trên vách tường, trông cũng không thể dễ dàng lấy xuống được, ít nhất là trong tình huống Lâm Dương dùng một chút sức lực cũng không thấy có bất kỳ dấu hiệu lỏng lẻo nào.

Nói cách khác, Lâm Dương phải tìm cách khác.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lâm Dương cũng nhìn xuống người mình.

Trên người Lâm Dương đang mặc một chiếc áo khoác.

Ta cởi áo khoác ra, rồi dùng một góc khá sắc của vòng sắt bên tường, dùng sức kéo xuống một cái.

Cùng với tiếng "rẹt", chiếc áo khoác trên tay Lâm Dương cũng bị rạch một đường, quần áo biến thành hai mảnh.

Lâm Dương lặp lại hành động trước đó, cuối cùng xé được một phần của chiếc áo khoác xuống, trong tay xuất hiện một dải vải xiêu vẹo.

Mặc dù trông có cảm giác hơi kỳ quặc, nhưng lúc này, đối với Lâm Dương mà nói cũng đã đủ rồi.

Sau khi loay hoay một hồi, Lâm Dương cuối cùng cũng làm xong chiếc đèn.

Ta quấn dải vải xé từ áo khoác thành một vòng tròn, vừa vặn có thể đặt chiếc đèn vào giữa, đồng thời cố định chắc chắn, đảm bảo trong thời gian ngắn sẽ không rơi xuống.

Sau đó, Lâm Dương giống như xách một chiếc đèn bàn, treo dải vải lên tay, ánh sáng tự nhiên từ bóng đèn tỏa ra, có thể tiện lợi cung cấp cho Lâm Dương độ sáng thích hợp.

Sau khi hoàn thành những việc này, Lâm Dương cũng yên tâm đi

xuống bậc thang.

Vừa bước vào bậc thang, Lâm Dương đã cảm thấy một mùi vị kỳ lạ, giống như có thứ gì đó bị mốc, khiến ta bất giác bịt mũi lại, phải một lúc sau mới miễn cưỡng quen được với mùi vị này, buông tay ra.

Mùi vị này giống như một căn hầm lâu ngày không được mở, điều này cũng gián tiếp chứng thực một sự thật, bậc thang này vừa mới được mở ra không lâu, không khí bên trong còn chưa được lưu thông với bên ngoài.

Nhưng như vậy, Lâm Dương lại cảm thấy có chút phiền phức.

Không khí bên dưới tỏa ra mùi vị kỳ quái này, Lâm Dương cũng không biết không khí ở dưới đó có thể dùng để hít thở hay không.

Nhưng đi được một đoạn rồi, mặc dù không khí có mùi hơi khó chịu, nhưng may mà không cảm thấy nghẹt thở hay gì cả, ít nhất chứng minh chất lượng không khí ở đây sẽ không gây hại rõ ràng cho cơ thể người.

Quan trọng nhất là, lúc này Lâm Dương đã phát hiện ra dấu vết mà người phụ nữ kia để lại.

Trên mặt đất, Lâm Dương có thể thấy từng dấu chân, đang từ từ kéo dài về phía trước, rõ ràng là do người phụ nữ kia để lại.

Xem ra, Lâm Dương đoán không sai, người phụ nữ đó đã chạy đến chỗ sâu trong hành lang để kích hoạt cơ quan, sau đó chạy xuống dưới này.

Từ dấu chân mà xem, chỉ có đi xuống, không có đi lên, nên Lâm Dương lúc đi xuống cũng phải cẩn thận một chút, tránh đột ngột gặp phải người phụ nữ đó.

Đối với người phụ nữ đó, Lâm Dương không có bất kỳ hiểu biết nào, chỉ biết rằng, thái độ của cô ta có chút mơ hồ, vừa không giống

những kẻ khác muốn lạnh nhạt, cũng không đặc biệt quan tâm đến ta, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ quái.

Lâm Dương vừa nghĩ về những chuyện này, vừa từ từ đi xuống dưới.

Đột nhiên, từ phía dưới có một âm thanh truyền đến, cũng khiến Lâm Dương giật mình.

Một tiếng động vô cùng kịch liệt, mặc dù nghe giống như âm thanh truyền từ một nơi xa xôi, nhưng lại toát ra một cảm giác nặng nề, giống như một vật có trọng lượng cực lớn va vào mặt đất.

Lâm Dương thậm chí có thể cảm nhận được bậc thang mà mình đang đứng cũng vì vậy mà rung động nhẹ.

Sự thay đổi này khiến Lâm Dương cảm thấy một trận kinh hãi, đồng thời cẩn thận nhìn về phía trước.

Hướng chiếc đèn về phía trước, Lâm Dương có thể thấy bên dưới bậc thang là một mặt phẳng, nhưng nhiều chi tiết hơn thì vì khoảng cách mà không thể nhìn rõ.

Tiếng động vừa rồi nghe rất đáng sợ, nên tốc độ tiến lên của Lâm Dương cũng được kiểm soát ở một mức độ nhất định.

Sau tiếng động đó, không có âm thanh đặc biệt rõ ràng nào nữa, Lâm Dương chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình, và tiếng gió lưu động trong không khí.

Khoan đã, tiếng gió lưu động?

Lâm Dương dường như chú ý đến điều gì đó, sắc mặt cũng trầm xuống.

Trong không gian này, đáng lẽ phải không có gió mới đúng, ít nhất là trước đó khi Lâm Dương ở hành lang phía trên, cũng không cảm

nhận được bất kỳ luồng khí nào.

Nhưng bây giờ, ở đây lại có tiếng gió.

Lâm Dương dừng lại, cẩn thận cảm nhận luồng không khí xung quanh, cũng có thể xác định, từ phía trước mặt, quả thực có những cơn gió nhẹ, lúc này đang thổi vào mặt ta, khiến Lâm Dương cảm thấy có gì đó không ổn.

Chương 1137

Chẳng lẽ, ở phía trước có một cái máy hút gió sao?

Lâm Dương nảy sinh một suy nghĩ hoang đường như vậy, sau đó lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù đối với mọi thứ đều cảm thấy kỳ quái, nhưng Lâm Dương đã đến nơi này rồi, tự nhiên không có lý do gì để lùi bước.

Tiếp tục tiến về phía trước, một lúc sau, ta cũng đến vị trí của mặt phẳng đó.

Nhờ vào ánh sáng của chiếc đèn trong tay, Lâm Dương có thể đại khái phán đoán ra, vị trí mình đang ở là một không gian rộng lớn, ít nhất là dựa vào chiếc đèn chỉ có phạm vi hiệu quả vài mét này, không thể nhìn rõ được ranh giới của không gian này.

Sau khi xuống dưới, luồng không khí thổi vào mặt Lâm Dương cũng rõ ràng hơn, giống như đang dẫn đường cho ta tiến lên.

Do dự một hồi, Lâm Dương cũng chọn đi về phía hướng gió thổi.

Đối với không gian này, Lâm Dương không biết gì cả, tự nhiên chỉ có thể đi về phía nơi duy nhất có sự thay đổi.

Dấu chân mà người phụ nữ kia để lại trên mặt đất cũng hướng về phía này, giống như đang chỉ cho Lâm Dương con đường đúng đắn.

Đi được khoảng nửa phút, Lâm Dương thấy trên mặt đất một vệt đỏ tươi, và trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, Lâm Dương cũng im lặng, trong lòng nảy sinh suy nghĩ không tốt.

Vệt đỏ tươi này, không phải là do tiếng động lớn lúc trước gây ra

chứ.

Trong một khu vực, có một phạm vi không có bất kỳ hạt bụi nào, giống như có người đã dọn dẹp nó đi.

Một vệt đỏ tươi thì vừa vặn nằm trong phạm vi này.

Lúc này Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy, sắc mặt cũng vô cùng không ổn.

Trông giống như có một sinh vật sống bị nghiền nát ở đây.

Nhìn những mảnh mô vụn nhỏ trên mặt đất, Lâm Dương có thể đưa ra kết luận như vậy, sau đó không tự chủ được mà nghĩ đến người phụ nữ đã vào đây trước đó.

Những mô thịt trên mặt đất này, không phải là của người phụ nữ đó chứ.

Lâm Dương không tiếp tục tiến lên, cúi người xuống, nhìn những vết tích trên mặt đất, bắt đầu suy nghĩ.

Cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn, Lâm Dương cuối cùng cũng tìm thấy một thứ khác biệt trong những mô thịt nhỏ này, một sợi lông xuất hiện ở đây, trông giống như lông của sinh vật như gà vịt.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Dương thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đã phát hiện ra lông rõ ràng không phải của con người, vậy thì có thể chứng minh một điều, những mô thịt ở nơi này không phải của người phụ nữ đó.

Như vậy, Lâm Dương cũng có thể cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Xem ra người phụ nữ đó hẳn là đã mang theo một con gà vịt vào đây, sau đó giết nó.

Về nguyên nhân, Lâm Dương cũng không rõ, nhưng cũng có thể

đại khái đoán được, có thể ở nơi này có một số thứ quả thực cần phải dùng máu thịt để mở cơ quan cũng có khả năng.

Lâm Dương đã gặp phải mấy lần cơ quan như vậy, nên lúc này nhìn thấy hiện tượng này, cũng biết người phụ nữ đó quả thực có một mức độ hiểu biết nhất định về nơi này, nên mới có thể chuẩn bị sẵn những thứ này.

Lâm Dương đi theo phía sau, nếu may mắn một chút, có lẽ có thể nhặt được của rơi.

Lâm Dương nghĩ vậy, ánh mắt cũng trở nên phức tạp.

Đợi một lúc, Lâm Dương tiếp tục đi về phía trước.

Trong không gian này, ngoài nơi Lâm Dương đang đứng, theo như ta thấy vẫn là một mảng tối đen.

Nói cách khác, người phụ nữ trước đó hẳn đã rời khỏi đây, nên mới không thể thấy được ánh đèn của đối phương.

Nếu đã như vậy, Lâm Dương chỉ cần khống chế tiếng động là có thể yên tâm khám phá trong không gian này.

Lâm Dương tìm thấy một rìa của không gian, sau đó bắt đầu đi dọc theo một bên, cố gắng tìm một lối ra.

Nếu người phụ nữ đó không còn ở nơi này, cũng không có dấu vết quay lại, điều đó có nghĩa là, cô ta chắc chắn đã tìm thấy một nơi có thể tiếp tục đi sâu vào trong đây, đó cũng là nơi mà Lâm Dương lúc này cần phải tìm kiếm.

Bám theo rìa của không gian này để tìm kiếm, mặc dù có chút lãng phí thời gian, nhưng như vậy cũng sẽ không bỏ sót bất kỳ điều gì.

Lâm Dương khẳng định như vậy, và cũng làm như vậy.

Nhưng khi Lâm Dương tìm thấy nơi có thể tiếp tục đi sâu vào,

nhìn cảnh tượng trước mặt, sắc mặt cũng tỏ ra có chút vi diệu.

Trước mặt Lâm Dương, lúc này có hai nơi có thể tiến lên, hai cửa vào trông gần như giống hệt nhau, xuất hiện ở đây, song song hiện ra.

Lâm Dương đều thử đi vào một đoạn ngắn, cũng không thấy có gì khác biệt.

Chỉ là từ góc độ của những khúc quanh bên trong mà xem, đây hoàn toàn là hai nơi khác nhau, khiến Lâm Dương nhất thời không thể đưa ra lựa chọn.

Trên cửa cũng không có ký hiệu nào có thể làm căn cứ phán đoán cho Lâm Dương.

Trên mặt đất có những vết xước thô ráp, nhưng không có vết nào giống với dấu chân, Lâm Dương không thể tìm thấy dấu chân của người phụ nữ đó ở đây, nên cũng không tiếp tục theo dõi nữa.

Chẳng lẽ phải đợi ở nơi này, chờ người phụ nữ đó quay lại theo đường cũ sao?

Lâm Dương nảy sinh suy nghĩ này, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, ta đã bác bỏ nó.

Nếu cứ ngốc nghếch ở đây chờ đợi, điều đó có nghĩa là, sẽ đẩy Lâm Dương vào một tình thế bị động, không thể xác định được người bên trong khi nào sẽ ra, tự nhiên cũng không thể dễ dàng hành động, tránh trường hợp vừa hay chạm mặt với kẻ từ bên trong ra thì sao?

Mặc dù lúc đó có thể trực tiếp lấy đi toàn bộ thu hoạch của đối phương, nhưng điều đó cũng được xây dựng trên một điều kiện, đó là lát nữa Lâm Dương có thể giải quyết được cô ta.

Chương 1138

Nhưng trên người Lâm Dương cũng không có loại vũ khí nào có thể trực tiếp gây ra sát thương.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận bất lực, quyết định tùy tiện chọn một nơi để đi vào.

Một nửa xác suất có thể gặp được người phụ nữ đó, nửa còn lại, thì có thể để Lâm Dương một mình khám phá bên trong.

Lâm Dương chọn cửa vào bên trái, đi vào trong.

Sàn nhà bên trong hoàn toàn khác với bên ngoài, bụi bặm trên mặt đất ít hơn, đồng thời có thể cảm nhận được gió thổi ra từ bên trong liên tục, lớn hơn gió nhẹ một chút, nhưng cũng chưa đến mức cản trở hành động của người đi đường.

Trên sàn nhà có những vết tích không đều để lại, giống như vết bẩn để lại từ lâu.

Lâm Dương đi trên đó, dấu chân cũng không thể để lại, đế giày hơi cọ xát trên mặt đất, có thể dễ dàng cảm nhận được sự cản trở của những vết bẩn đó qua một lớp đế giày.

Đi được một đoạn, Lâm Dương cảm thấy, không khí xung quanh dường như có mùi gì đó.

Nhưng cũng có vẻ hơi không ổn.

Nơi này rõ ràng có gió thổi liên tục, tại sao lại có mùi?

Nếu có không khí có mùi lạ, sớm đã bị thổi đi rồi chứ.

Trừ khi, nguồn gốc phát ra mùi này ở trong không gian này.

Lâm Dương nhìn xung quanh, rất nhanh, khóa tầm mắt vào những

vết tích trên mặt đất, những vết tích hình thù kỳ quái này đã thu hút sự chú ý của Lâm Dương.

Cúi người xuống, Lâm Dương đặt tay lên những vết tích này, cũng có thể cảm nhận được một chút lực cản, đồng thời ngón tay cảm thấy có chút dính dính.

Một cảm giác nhàn nhạt, giống như keo đã bị biến chất, đầu ngón tay còn lưu lại một chút cảm giác tinh vi, đồng thời Lâm Dương đưa gần mũi ngửi, cũng quả thực ngửi thấy một mùi lạ nhàn nhạt, từ ngón tay của mình.

Chỉ chạm vào một chút như vậy, đã có mùi lưu lại.

Xem ra mùi lạ cảm nhận được ở nơi này là do những thứ trên mặt đất này mang lại.

Cũng không biết những thứ này để lại từ khi nào, có thể trong môi trường này mà vẫn giữ được mùi lâu như vậy.

Mùi này không đến mức khó ngửi, chỉ là đột nhiên ngửi thấy một mùi lạ, ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Đột nhiên, Lâm Dương nghĩ đến những con gà vịt bị người phụ nữ kia giết chết trước đó.

Có lẽ trên mặt đất là những vết tích do máu thịt của gà vịt để lại.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng đại khái đoán ra được nguyên nhân người phụ nữ đó mang theo gà vịt.

Có lẽ là để tạo ra những thứ này trên mặt đất, còn về nguyên nhân cụ thể, Lâm Dương không rõ, nhưng cũng biết mình nên tìm hiểu rõ.

Cách Lâm Dương vài mét về phía trước, những vết tích này đã biến mất, chỉ có mặt đất tương đối sạch sẽ hiện ra ở đó, cũng không thấy có vết tích mới nào xuất hiện ở nơi này.

Trên mặt đất phía trước Lâm Dương không còn loại vết tích giống như do mô máu thịt tạo thành, điều này cũng khiến Lâm Dương kinh ngạc trong giây lát, sau đó liền hiểu ra.

Những thứ ở đây, nếu Lâm Dương không đoán sai, có lẽ có công dụng đặc biệt.

Nếu không để lại những vết tích này trên đó thì không thể đi qua, nên trên đoạn đường này mới có những vết tích như vậy lưu lại.

Lâm Dương suy đoán như vậy, nhìn mặt đất phía trước, trong ánh mắt cũng mang theo một tia nghi hoặc.

Bởi vì nếu chỉ để một mình Lâm Dương xem, những vết tích trên mặt đất phía trước này, ngoài hình dạng có chút kỳ quái ra, không có gì đặc biệt, hoàn toàn không thể hiểu được ý nghĩa tồn tại của chúng.

Nhưng điều khác biệt trong đó, khi đi đến nơi không có vết tích phía trước, hẳn là có thể phát hiện ra rồi.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng bắt đầu đi về phía trước, bước ra khỏi nơi có những vết tích đó, đến mặt đất tương đối thô ráp, cũng bắt đầu dùng một ánh mắt vi diệu, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mặt.

Đợi một lúc, Lâm Dương cũng không cảm nhận được bất kỳ biến hóa nào, cũng hơi nhíu mày, mình đã nghĩ nhiều rồi sao?

Nhưng Lâm Dương lại cảm thấy không đơn giản như vậy.

Khoảng cách với những vết tích đó chưa đủ xa sao?

Lâm Dương nhìn những vết bẩn trên mặt đất, suy nghĩ ra một kết luận như vậy, sau đó tiếp tục đi về phía trước vài bước.

Đi được một lúc, cũng không thấy xung quanh có gì khác thường xuất hiện.

Xem ra, quả thực là mình đã nghĩ nhiều rồi.

Lâm Dương bất lực thở dài, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Nếu không phát hiện ra điều gì đặc biệt, vậy thì Lâm Dương cũng không cần thiết phải tiếp tục thăm dò nữa, yên tâm đi về phía trước.

Sau khi rời xa nơi có những vết tích kỳ quái trên mặt đất, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận rõ ràng, mùi vị kỳ quái trong không khí cũng dần dần biến mất, khiến mũi Lâm Dương cũng cảm thấy thoải mái hơn, không còn bị mùi vị kỳ quái đó tấn công nữa.

Nhưng khi Lâm Dương đi được một đoạn ngắn, ta cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

Luồng gió liên tục thổi trong không khí, lúc này hướng gió đã có chút thay đổi, không còn giống như trước đó có những cơn gió nhẹ nhàng thổi thẳng vào mặt, mà có một cảm giác xoáy tròn.

Mơ hồ, Lâm Dương dường như nghe thấy âm thanh, giống như có thứ gì đó đang xé gió mà đi, điều này cũng khiến trong lòng Lâm Dương nảy sinh một tia cảnh giác.

Tiếng động nhỏ này khiến Lâm Dương phát hiện ra chỗ không ổn, dừng bước, không tiếp tục tiến lên, hướng chiếc đèn trong tay về phía trước, cố gắng để ánh sáng đi xa hơn.

Sau đó Lâm Dương chú ý thấy, ở nơi xa nhất mà ta có thể nhìn thấy, dường như có một bóng đen lóe lên, lúc này bị Lâm Dương chú ý, khiến thần thái của ta theo đó trở nên thận trọng.

Cái bóng đen đó biến mất nhanh đến mức Lâm Dương suýt nữa cho rằng đó là ảo giác của mình.

Chương 1139

Nhưng cẩn thận lắng nghe tiếng xé gió truyền đến trong không trung, Lâm Dương cũng có thể xác định, thứ mình vừa nhìn thấy không phải là giả, chỉ là vì tốc độ quá nhanh, nên không thể để ta nhìn rõ hình dạng cụ thể mà thôi.

Dựa vào tiếng xé gió truyền đến mà phán đoán, cái bóng đen đó lúc này đang dần đến gần, cảm giác cũng ngày càng tiếp cận, khiến Lâm Dương nảy sinh một chút ý định lùi bước.

Thứ đang đến gần đó, mặc dù Lâm Dương không rõ bản thể của đối phương rốt cuộc là gì, nhưng theo bản năng, ta muốn né tránh.

Dù sao thì xem ra, thân là một người ngoài, trong tình huống này đều không có kết quả tốt đẹp gì.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng từ từ lùi về phía sau, không quay người, dùng một tư thế đi lùi từ từ lùi lại.

Đồng thời, Lâm Dương cũng dán chặt tầm mắt về phía trước, không rời đi, muốn theo dõi chặt chẽ cái bóng đen có thể sẽ xuất hiện lần nữa.

Giữ tư thế này một lúc, Lâm Dương cũng thành công bắt được cái bóng đen đó bằng mắt mình.

Vì khoảng cách xa, nên Lâm Dương cũng phải tốn rất nhiều sức lực mới nhìn rõ được cái bóng đen lóe lên này.

Khác với trước đó đã đạt đến khoảng cách giới hạn của ánh đèn chiếu xạ, bây giờ cái bóng đen này đã đến gần hơn rất nhiều, điều này cũng khiến trán Lâm Dương đổ vài giọt mồ hôi lạnh.

Chỉ trong chốc lát, đã vượt qua một khoảng cách dài để tiếp cận

Lâm Dương, khiến ta cảm thấy có chút bất an, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế đi lùi này, không muốn rời tầm mắt khỏi nó.

Cùng với sự tiếp cận của bóng đen, ánh đèn cũng có thể chiếu sáng xung quanh hành lang, khiến Lâm Dương có thể thấy cái bóng đen đó lúc này đang bám sát một góc tường mà nhanh chóng đến gần.

Ở khoảng cách này, Lâm Dương cũng có thể đại khái nhìn ra được, bản thể của cái bóng đen đang đến gần là thứ gì.

Đó là một vật dài, cái nhìn đầu tiên giống như một loại rắn nào đó, nhưng sinh vật có tốc độ như vậy tự nhiên sẽ không phải là một loài rắn đơn giản.

Một lúc sau, bóng đen cũng đến trước mặt Lâm Dương.

Sinh vật hình rắn này lúc này cũng há miệng về phía Lâm Dương, ta thấy được những chiếc răng nanh sắc bén, lúc này đang nhanh chóng lao về phía mình.

Cảnh tượng này cũng không thể để Lâm Dương tiếp tục giữ được vẻ bình tĩnh như vậy, vội vàng tăng tốc bước chân lùi lại.

Chỉ là vì đi lùi, Lâm Dương không thể giữ thăng bằng tốt, đột nhiên bị một viên đá vụn trên mặt đất làm vấp ngã, ngã lăn ra đất.

Ngã trên mặt đất, Lâm Dương dùng một ánh mắt có phần sợ hãi nhìn về phía trước.

Cái bóng đen đó đã lao về phía này, với một tốc độ đủ để tạo ra tiếng xé gió.

Nhưng may mắn của Lâm Dương không tệ.

Mặc dù vì hành động vội vàng mà bị vấp ngã, nhưng cũng chính vì vậy, đòn tấn công của cái bóng đen cũng không rơi vào người Lâm Dương, mà đâm vào mặt đất bên cạnh ta, phát ra một tiếng va chạm rõ

ràng, giống như có thứ gì đó bị vỡ nát.

Sau đó Lâm Dương cũng chú ý thấy, cái bóng đen đó đã ngã xuống bên cạnh mình, không tiếp tục di chuyển nữa.

Sau khi cảm nhận được bóng đen hình rắn bên cạnh không còn động đậy, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận choáng váng, rồi ngay lập tức đưa mắt nhìn sang phía đó, xem xét hình dạng của sinh vật kia.

Dường như vì dùng sức đâm mạnh vào mặt đất, lúc này cơ thể nó đang không ngừng lắc lư, nhưng lại không di chuyển nhiều, chỉ loanh quanh trong một phạm vi nhỏ, tạo cho người ta cảm giác như thể nó vừa bị choáng váng sau cú va chạm.

Nhìn sinh vật biến thành bộ dạng này, sự căng thẳng mà Lâm Dương cảm thấy trước đó bỗng trở nên nực cười.

Dù sao, một sinh vật có thể tự đâm mình đến mức này, trí thông minh của nó chắc chắn có vấn đề lớn.

Thấy cơ thể nó cứ lắc lư trên mặt đất, Lâm Dương bất giác muốn tóm lấy thứ này xem thử, nhưng vừa đưa tay ra chưa được bao lâu, hắn đã tỉnh ngộ và rụt tay lại.

Sinh vật này không chỉ có những chiếc răng nhọn trong miệng mà bề mặt cơ thể nó dường như còn có lớp vảy tương tự như cá.

Bên ngoài lớp vảy đó có một vài chỗ trông rất sắc bén.

Trong tình huống nó đang không ngừng lắc lư cơ thể thế này, Lâm Dương cũng không muốn lấy thân mình ra thử xem những chiếc vảy đó có thật sự đủ mềm mại hay không.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Dương quyết định từ bỏ ý định bắt gã này, đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục tiến về phía trước.

Xem ra trong thời gian ngắn thứ này không thể đứng dậy được,

nên hắn cũng không cần lo lắng sẽ bị tấn công lần nữa.

Nhưng quyết định này của Lâm Dương vừa mới đưa ra, đã phải thay đổi vì cảnh tượng trước mắt.

Không phải vì ý chí của Lâm Dương không đủ kiên định, mà là do tình thế bắt buộc.

Lúc này, trước mặt hắn, xuất hiện một sinh vật hình rắn tương tự như gã đang choáng váng kia, đang từ lối đi phía trước tiến lại gần.

Sở dĩ nói là tương tự chứ không phải giống hệt, không phải vì ngoại hình chúng có gì khác biệt, mà là vì kích thước của chúng khác nhau một trời một vực.

Sinh vật vừa đâm xuống đất đang không ngừng lắc lư cơ thể kia chỉ dài bằng bàn tay Lâm Dương, tuy trông hung dữ, nhưng trong tình trạng choáng váng này lại có vẻ hơi đáng yêu.

Nhưng nếu là gã trước mặt Lâm Dương bây giờ, tuyệt đối sẽ không khiến người ta có suy nghĩ như vậy.

Chiều dài cụ thể, Lâm Dương không thể ước tính, nhưng chỉ nhìn cái đầu lâu đang há miệng của nó thôi cũng đã to hơn đầu Lâm Dương một vòng, nếu nó muốn ngoạm đứt đầu hắn, e rằng cũng không phải chuyện khó.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Dù sao một gã to lớn như vậy, lúc này đang từ phía trước dần dần tiến lại gần, nhìn thế nào cũng không phải là thứ mà Lâm Dương có thể dùng sức mạnh của mình để đối đầu.

Gã nhỏ trên đất không quản được nữa, gã lớn phía trước chắc là bậc cha chú của nó.

Tạm không nói đến việc ở nơi này làm sao có đủ năng lượng để

nó lớn đến vậy, việc cấp bách nhất của Lâm Dương lúc này là phải rời khỏi đây.

Nhìn bóng dáng của thứ đó dần tiến lại gần, Lâm Dương cũng lập tức quay người, không cần thiết phải giữ tư thế vừa lùi vừa quan sát phía trước nữa.

Với thân hình to lớn của đối phương, chỉ cần nó tiến lại gần, Lâm Dương có thể cảm nhận được qua sự rung chuyển của lối đi xung quanh.

Hắn quay người chạy về hướng ban nãy.

Chương 1140

Sau khi Lâm Dương bắt đầu bỏ chạy, có lẽ vì tốc độ bên này của hắn tăng nhanh, khiến cho tốc độ của sinh vật khổng lồ đang truy đuổi cũng nhanh lên không ít.

Lúc này, Lâm Dương có thể cảm nhận được phía sau lưng có thứ gì đó đang đến gần, mặt đất và vách tường rung nhẹ, có thể truyền đến chỗ hắn một cách rõ ràng.

Thấy tình hình này, Lâm Dương chỉ có thể tiếp tục tăng tốc, đồng thời thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại phía sau, hy vọng thứ đó đừng đuổi theo nữa.

Nhưng sự thật lại khiến Lâm Dương cảm thấy một trận bất lực, gã khổng lồ phía sau vẫn không ngừng truy đuổi hắn, ngay cả khi đến gần chỗ sinh vật đang bị choáng váng kia, nó cũng không có ý định dừng lại để quan tâm đến hậu bối của mình.

Cuộc rượt đuổi của hai bên trông có vẻ ngang tài ngang sức, nhưng Lâm Dương biết, mình sắp bị đuổi kịp rồi.

Sinh vật phía sau dường như có thể lực vô tận, lúc này vẫn không ngừng truy đuổi, tốc độ không hề giảm sút.

Nhưng Lâm Dương lại không làm được như vậy.

Dù biết không thể dừng lại, nhưng cơ thể lại không thể chống đỡ được nữa.

Sau khi bị truy đuổi một đoạn đường, hắn đã cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hai chân bắt đầu cảm thấy mỏi nhừ, khi chạy, cảm giác đôi chân không còn như trước, chỉ có thể cảm nhận rằng mình đang điều khiển

đôi chân bước về phía trước, nhưng cảm giác cụ thể thì hoàn toàn không có.

Lâm Dương có thể cảm nhận được, gã phía sau đang ngày càng gần, dường như hắn còn có thể cảm nhận được mùi hôi thối truyền đến từ phía sau.

Đương nhiên, Lâm Dương biết đây chỉ là một loại ảo giác.

Dù sao trong tình huống chạy như thế này, cho dù tốc độ của hắn vì mệt mỏi mà không thể phát huy hết, nhưng cũng không đến mức mùi hương tự nhiên phiêu tán có thể theo kịp.

Khoảng cách gần trong gang tấc này cũng không duy trì được bao lâu đã bị phá vỡ, cũng khiến Lâm Dương lộ ra vẻ mặt vô cùng khó coi.

Hắn có thể cảm nhận được, dường như có thứ gì đó đang cọ vào sau lưng, quần áo đều bị đẩy sát vào da thịt, xem ra, nó sắp cắn được rồi.

Lẽ nào chuyến thám hiểm lần này phải kết thúc ở đây sao?

Trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ không cam lòng, nhưng lại không có cách nào đuổi được gã phía sau.

Hết cách, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng chuẩn bị quay người ném chiếc đèn trong tay vào mặt đối phương, hy vọng sinh vật này sẽ bị dọa sợ.

Đúng lúc Lâm Dương định làm vậy, hắn đột nhiên cảm giác, cảm giác quần áo dính chặt vào da thịt ở sau lưng từ nãy đến giờ dường như đã biến mất.

Cảm nhận kỹ lại, Lâm Dương cũng xác định đây không phải là ảo giác, mình tạm thời an toàn rồi.

Gã đang truy đuổi phía sau, lúc này cũng đã dừng lại, khiến Lâm

Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Mặc dù trong lòng hy vọng chuyện này xảy ra, nhưng trên thực tế, xác suất xảy ra chuyện này vô cùng thấp.

Sinh vật vừa rồi còn không ngừng truy đuổi Lâm Dương, tại sao lại đột nhiên dừng lại?

Trong lòng cảm thấy nghi hoặc, nhưng Lâm Dương cũng không thể kìm nén được sự tò mò, sau khi đi thêm vài bước về phía trước, xác định phía sau không có thứ gì tiếp tục truy đuổi, hắn cũng đứng lại, quay người nhìn về phía sau, rồi liền thấy gã khổng lồ đó, lúc này đang ở cách mình vài mét.

Với tốc độ của đối phương, muốn lao đến đây, e rằng Lâm Dương không kịp phản ứng.

Nhưng lúc này, gã đó lại đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không có ý định tấn công, một bước cũng không tiến về phía này, khiến Lâm Dương lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Bộ dạng đó, giống như đang sợ hãi điều gì đó, không dám đến gần bên này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có gì đó không đúng.

Với thân hình khổng lồ của đối phương, còn có thứ gì có thể khiến nó cảm thấy sợ hãi sao?

Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ quái, đồng thời cũng thấy mình có lẽ sẽ không sao, cảm thấy tình cảnh của mình tương đối an toàn, nên cũng mạnh dạn đi về phía trước vài bước.

Chỉ có vài mét khoảng cách, không mất bao lâu, Lâm Dương có thể đi đến trước mặt sinh vật này.

Một bước, hai bước, theo Lâm Dương đến gần, cơ thể sinh vật phía trước quả thật có động đậy, nhưng lại trước sau không có ý định đến gần, khiến Lâm Dương cũng một trận khó hiểu.

Lúc này, Lâm Dương và sinh vật trước mặt chỉ còn một khoảng cách rất ngắn.

Mặc dù là một khoảng cách ngắn, nhưng đối với một sinh vật có thân hình như vậy mà nói, chỉ trong chốc lát là có thể vượt qua khoảng cách này để tấn công Lâm Dương, nhưng hiện tại, nó quả thực trước sau vẫn giữ khoảng cách này với hắn, hoàn toàn không có ý định vượt qua, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ quái.

Từ khí thế truy đuổi của đối phương trước đó mà xem, rõ ràng là một biểu hiện không thân thiện, nhưng bây giờ, lại dừng ở đây không tiếp tục tiến lên, hoàn toàn là hai bộ dạng khác nhau.

Chỉ là một con súc sinh thôi, làm sao có thể đột nhiên dừng tay?

Trừ phi, trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, đã xảy ra chuyện gì đó, có thể khiến gã này dừng lại.

Lâm Dương nghĩ vậy, ánh mắt cũng bắt đầu không ngừng quét xung quanh.

Sự thay đổi này không thể là ở trên người mình, Lâm Dương biết rõ, vậy thì chỉ có thể đến từ sự giúp đỡ của ngoại giới.

Trên vách tường, không có thứ gì kỳ quái, giống như trước đây, đều là mặt đất gồ ghề, trần nhà cũng vậy, không có gì khác biệt đặc biệt so với trước.

Sau đó Lâm Dương đưa mắt nhìn xuống mặt đất.

Những tổ chức máu thịt gà vịt xuất hiện trên mặt đất, cũng không có gì khác biệt đặc biệt so với cảnh tượng Lâm Dương đã thấy trước đó.

Khoan đã, Lâm Dương đột nhiên ý thức được điều gì đó, liền nhìn vào những vết tích trên mặt đất.

Nếu hắn nhớ không lầm, trước đó mình đã rời khỏi những nơi có vết tích này rồi mới đúng, nhưng bây giờ, lại quay lại đây.

Đây là nguyên nhân sao?

Lâm Dương cảm thấy mình có thể đã đoán đúng, lúc này nhìn những tổ chức máu thịt trên mặt đất, sắc mặt cũng có vẻ hơi kỳ lạ, sau đó đưa mắt nhìn xuống dưới thân sinh vật khổng lồ trước mặt, ở dưới mặt đất chỗ đó, không có những tổ chức máu thịt này.

Chương 1141

Nói cách khác, những tổ chức máu thịt này chính là ranh giới, vừa hay là vị trí mà sinh vật này dừng lại.

Vậy thì nguyên nhân nó sợ hãi không dám tiến lên rất đơn giản, chính là những thứ dưới chân hắn.

Gã có thân hình khổng lồ này, lúc này lại vì những vết tích kỳ quái này mà cảm thấy sợ hãi, đây là một chuyện khiến Lâm Dương cảm thấy khó tin.

Đồng thời, ánh mắt Lâm Dương nhìn về phía trước cũng trở nên có chút quái dị, bởi vì hắn đã hiểu ra.

Nếu những vết tích trên mặt đất này dùng để cản trở gã trước mặt, vậy thì không thể không lý giải rằng, trong một lối đi khác bên cạnh, người phụ nữ kia cũng đang làm chuyện tương tự, để có thể tiến về phía trước.

Chỉ là có một điểm khiến Lâm Dương cảm thấy kỳ quái, tại sao lại phải làm như vậy?

Tạm không nói đến nguyên nhân những gã này sợ hãi những tổ chức máu thịt đó, Lâm Dương thậm chí còn không thể hiểu được, nguyên nhân phải tiến về phía trước.

Lẽ nào, sâu trong lối đi, có thứ gì đó mà những người này rất muốn có được sao?

Lâm Dương rơi vào trầm tư ngắn ngủi, sau đó bị một tiếng rít đánh thức.

Lâm Dương chuyển tầm mắt, nhìn gã khổng lồ trước mặt.

Lúc này nó đang há miệng nhìn Lâm Dương, trong miệng có chút

nước dãi sền sệt, rõ ràng, Lâm Dương đã bị coi là thức ăn ngon miệng rồi.

Nếu rời khỏi những nơi có vết tích này, Lâm Dương cũng không hề nghi ngờ, gã này sẽ trực tiếp nuốt chửng mình.

Nhìn nó có vẻ rục rịch, Lâm Dương cũng cảm thấy tiếp tục ở lại đây, thực sự có rủi ro lớn.

Lâm Dương không rõ nguyên nhân gã này sợ những vết tích trên mặt đất, vạn nhất có sai sót gì, vậy chẳng khác nào Lâm Dương đang lấy tính mạng của mình ra làm rủi ro.

Hiểu rõ điểm này, Lâm Dương quay người, định rời khỏi đây.

Khi rời đi, Lâm Dương cũng phân một phần sự chú ý ra sau lưng, tránh để gã kia đột nhiên đuổi theo.

Từ kết quả xem ra, gã đó dường như rất kiêng dè những vết tích trên mặt đất, nên Lâm Dương đã thành công rời khỏi đây.

Dần dần, Lâm Dương cũng đi ra ngoài lối đi, sau đó đưa mắt nhìn vào lối đi bên kia.

Nếu nơi trước đó, Lâm Dương không tìm thấy cô ta, vậy thì người phụ nữ đó chỉ có thể ở trong lối đi này rồi.

Cũng không biết khi mình đi lang thang trong đó lúc nãy, người phụ nữ này có ra ngoài không.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng đi về phía lối đi này.

Trên mặt đất vẫn có những tổ chức máu thịt tương tự, mùi lạ lan tỏa trong không khí cũng tương tự.

Từ logic mà phán đoán, trong lối đi này, cũng có những sinh vật tương tự.

Tiến vào lối đi này, Lâm Dương cũng cẩn thận nhìn về phía trước, cố gắng tìm kiếm những dấu vết như ánh đèn.

Chỉ là dù Lâm Dương tìm kiếm thế nào, trong một lúc, hắn cũng không thấy bất kỳ ánh đèn nào cả.

Nhìn thế nào, cũng giống như người phụ nữ đó đã rời đi rồi.

Thấy cảnh này, tâm trạng của Lâm Dương cũng khá phức tạp, không biết nên vui mừng vì đối phương đã rời đi, hay nên thất vọng vì không thể chứng kiến hành động của đối phương, chỉ có thể mang theo tâm trạng kỳ quái này, tiếp tục tiến về phía trước.

Lần này tiến lên, Lâm Dương chú ý đến những vết tích trên mặt đất, tránh để giống như trước đó, vì những vết tích trên mặt đất biến mất mà gặp phải sự tấn công của sinh vật kỳ quái.

Dù sao theo Lâm Dương thấy, những sinh vật này tuy trí thông minh có thể có chút vấn đề, nhưng chỉ dựa vào thân hình đó, cũng không phải là thứ Lâm Dương có thể đối phó.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Lâm Dương cứ cách một lúc lại chú ý đến mặt đất phía trước, để tránh rời khỏi khu vực an toàn này.

Sau khi đi được một đoạn đường ngắn, Lâm Dương cũng ngửi thấy trong không khí có lẫn một ít mùi lạ, khác với mùi lạ do những tổ chức máu thịt này tỏa ra.

Mùi lạ này, theo Lâm Dương thấy, dường như tươi hơn?

Là vì sắp đến cuối con đường có vết tích rồi sao?

Lâm Dương không cảm thấy kỳ quái, dù sao trước đó ở ngoài lối đi, hắn đã thấy hiện trường xử lý gà vịt rồi, nên cũng biết máu thịt của những con gà vịt đó được đưa đến nơi này để trải những vết tích này.

Thấy đích đến đã gần, Lâm Dương nghĩ vậy, bước chân về phía

trước cũng không hề chậm lại.

Dù sao từ mức độ nồng đậm của mùi vị mà xem, e rằng còn một đoạn khoảng cách ngắn nữa, không cần thiết phải đi chậm lại quan sát bây giờ.

Một lúc sau, Lâm Dương cuối cùng cũng nhìn thấy thứ tỏa ra mùi máu tanh nhàn nhạt đó.

Một bóng người đang ở trên mặt đất trước mặt hắn.

Chỉ là, vẻ mặt Lâm Dương không còn vẻ thản nhiên như trước, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Sự việc vượt ra ngoài dự đoán của Lâm Dương, cái xác trước mặt hắn, không phải là xác gà vịt, mà là xác người.

Từ cách ăn mặc trên người, Lâm Dương cũng không khó để phán đoán ra, đây chính là người phụ nữ trước đó, đã chạy đến nơi này, rồi bị giết chết.

Cái xác đang nằm trên mặt đất, Lâm Dương chỉ có thể nhìn thấy vũng máu chảy ra từ mặt đất, chứ không thể nhìn thấy vết thương.

Nhưng từ lượng máu chảy ra mà xem, người phụ nữ này chắc chắn đã chết rồi, thậm chí không cần phải đi kiểm tra lại.

Lâm Dương chú ý đến một chi tiết, một chi tiết khiến hắn cảm thấy rợn tóc gáy.

Cái xác của người phụ nữ này, lúc này đang ở bên ngoài khu vực có vết tích, ở nơi xác cô ta đang nằm, không thể nhìn thấy bất kỳ vết tích nào.

Bên cạnh người phụ nữ có một cái túi lớn, nếu Lâm Dương không đoán sai, cái túi trông có vẻ mềm mại đó, hẳn là chứa máu thịt gà vịt.

Chương 1142

Chuẩn bị sẵn những thứ máu thịt gà vịt này, chứng tỏ trước khi vào, cô ta đã có hiểu biết nhất định về nơi này, nên mới có sự chuẩn bị như vậy.

Nhưng lúc này, người phụ nữ đó lại chết rồi, xác cũng xuất hiện trước mặt Lâm Dương, thậm chí còn chưa kịp trải những thứ máu thịt gà vịt đó ra mặt đất.

Là do thông tin cô ta có được vốn dĩ đã sai lầm, hay có nguyên nhân nào khác?

Lâm Dương nghiêng về khả năng thứ hai hơn.

Dù cho thông tin cô ta biết vốn mang theo sai sót nhất định, nhưng trên đường đi, cũng nên giữ một tâm lý cảnh giác nhất định mới đúng.

Nhưng dù vậy, vẫn rơi vào kết cục này, không khỏi khiến Lâm Dương cảm thấy bất an về những nguy hiểm có thể tồn tại ở nơi này.

Có lẽ lúc này ở nơi này, đang có những nguy hiểm mà hắn không biết tồn tại, có thể là con dã thú vốn nên bị những vết tích này cản trở cũng không chừng.

Sinh vật hình rắn trong lối đi trước đó, vì sợ hãi những vết tích trên mặt đất, nên đã không trực tiếp đến gần.

Lúc này đang ở trong một môi trường nguy hiểm, Lâm Dương cảm thấy suy nghĩ của mình cũng tỉnh táo hơn, bắt đầu suy nghĩ về những điểm không đúng trong đó.

Sợ hãi, chắc chắn không phải là bản thân những vết tích này.

Những vết tích này chỉ là máu thịt của gia cầm thôi, dù đã qua xử lý đặc biệt, nhưng ngay cả Lâm Dương đi trên đó cũng không cảm

thấy có gì khác thường, huống chi là những con dã thú to lớn kia?

Lâm Dương nghĩ đến một khả năng, giống như con người thuần dưỡng thú cưng vậy, để chúng hình thành một thói quen, cần phải thông qua một loại dẫn dụ nào đó, khiến chúng sản sinh ra một phương thức hành động gần giống như trí nhớ cơ bắp, khi phát ra một tín hiệu nào đó, chúng sẽ làm ra một hành động nào đó.

Những vết tích trên mặt đất này, có thể là một loại tín hiệu.

Có lẽ khi di tích này còn có người, có người đã tiến hành thuần hóa những con dã thú này, khiến chúng không thể tùy ý đi qua những mặt đất có vết tích, nếu không sẽ bị trừng phạt.

Nhưng bây giờ, lối đi này đã bị bỏ hoang không biết bao lâu rồi, những thứ còn sót lại trong bản năng của dã thú, e rằng sớm đã thoái hóa rồi.

Có lẽ sinh vật hình rắn trong lối đi trước đó, được cha mẹ dạy dỗ, nên đã không vượt qua khu vực đó, nhưng con dã thú trong lối đi này, chưa chắc đã vậy.

Nghĩ đến đây, trên trán Lâm Dương cũng chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh, lập tức định rời khỏi nơi này.

Dù cho suy luận là sai lầm, lúc này vì an toàn, Lâm Dương tốt nhất nên rời khỏi nơi này, nếu không, có thể sẽ rơi vào kết cục giống như cái xác của người phụ nữ kia.

Lâm Dương lùi về sau vài bước, sau đó nghe thấy một âm thanh, truyền đến từ phía trên.

Khi hắn ngẩng đầu nhìn lên, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trên đầu hắn, tầm nhìn vốn nên nhìn thẳng lên trần nhà, lúc này lại bị một thứ gì đó che mất.

Trông giống một loại côn trùng có vỏ cứng, chỉ là kích thước có hơi kinh người.

Lúc này nó đang dùng đôi mắt màu vàng hạt dẻ nhìn Lâm Dương.

Tiếng động vừa rồi dường như là phản ứng với hành động lùi lại của Lâm Dương, cơ thể hắn cũng vì thế mà cứng đờ.

Nhìn gã trên đầu, sắc mặt Lâm Dương cũng có vẻ hơi kỳ lạ.

Không ngờ, lại gặp nó trong tình huống này.

Theo dự đoán ban đầu của Lâm Dương, trong lối đi này có thể sẽ tồn tại một sinh vật, giống như sinh vật hình rắn trước đó, sẽ sợ hãi những vết tích trên mặt đất.

Nhưng bây giờ xem ra, phán đoán của Lâm Dương chỉ đúng một nửa.

Quả thực có một thứ tồn tại ở đây, chỉ là, nó không hề sợ những vết tích bên dưới.

Người phụ nữ trước mặt hắn, cũng vì cùng một nguyên nhân, mới biến thành một cái xác.

Gã trông giống côn trùng này, kích thước khoảng bằng đầu Lâm Dương, lúc này đang đối mặt với hắn, cũng khiến Lâm Dương sinh ra một tia sợ hãi.

Tâm trạng này xuất hiện cũng rất bình thường, dù sao đối mặt với côn trùng lớn, đại đa số người đều sẽ cảm thấy sợ hãi, huống chi gã trước mặt Lâm Dương lúc này, có thể gọi là côn trùng khổng lồ rồi.

Lâm Dương cứng đờ người, đối mặt với gã này ở đây.

Khoảng một lúc sau, Lâm Dương mới phát hiện ra dường như có gì đó không đúng.

Nó chỉ treo trên trần nhà phía trên, nhìn chằm chằm hắn, chứ

không tấn công hắn.

Đây là hiện tượng không bình thường, cũng khiến Lâm Dương nhận ra.

Dựa vào việc nó đã giết một người phụ nữ mà phán đoán, có thể khẳng định, nó đối với con người sẽ không có cảm xúc thiện ý gì.

Vậy thì bây giờ không tấn công hắn, chắc chắn có nguyên nhân khác.

Vì ăn no rồi sao?

Lâm Dương liếc nhìn cái xác phụ nữ trên mặt đất nghĩ thầm, nhưng phán đoán này nhanh chóng bị hắn phủ quyết.

Mặc dù hắn chỉ có thể nhìn thấy lưng của cái xác đó, nhưng xem ra, trên xác không có vết thương thừa nào.

Con côn trùng có thân hình to hơn đầu này, nếu đã ăn, không đến mức ngay cả một vết thương rõ ràng cũng không thấy.

Sau khi đưa ra kết luận như vậy, vậy thì nguyên nhân đối phương lúc này không hành động, cũng không còn nhiều nữa.

Ánh mắt Lâm Dương chú ý đến, nhờ vào chút ánh sáng le lói từ chiếc đèn trong tay, hắn có thể nhìn thấy chân của gã khổng lồ phía trên, dường như có vấn đề.

Một chân của gã đó, trên đó có một thứ giống như vết nứt, nhìn thoáng qua không rõ ràng, nhưng nếu cố ý quan sát, có thể nhìn thấy được.

Đồng thời cũng có thể thấy được, ở vết nứt trên chân con côn trùng đó, có một ít chất lỏng sền sệt chảy ra, nếu Lâm Dương không đoán sai, đó hẳn là thể dịch của nó.

Chương 1143

Trên chân nó có một vết thương, có lẽ vì vết thương này tồn tại, nên lúc này, nó mới đứng yên trên đầu Lâm Dương mà không tấn công hắn.

Nhìn thấy điểm này, Lâm Dương cũng cảm thấy có cơ hội trốn thoát khỏi đây.

Trên người nó có vết thương, nên e rằng không thể di chuyển tùy ý, còn Lâm Dương thì không bị cản trở gì.

Hiểu rõ những điều này, Lâm Dương cũng không có ý định ở lại tiếp tục quan sát, lập tức quay người chuẩn bị rời khỏi nơi này, không một chút do dự.

Nhưng khi Lâm Dương chuẩn bị rời đi, mới phát hiện ra, hắn vẫn luôn cho rằng nó chỉ đang quan sát mình, thực ra đó chỉ là một sự phán đoán sai lầm.

Nó đã bắt đầu thử bắt hắn, chỉ là Lâm Dương bây giờ mới phát hiện ra điểm này mà thôi.

Khi chân Lâm Dương vừa bước về phía sau, hắn có thể cảm nhận được một chút lực cản truyền đến từ cổ chân, khiến hành động của hắn trở nên có chút khó khăn.

Nếu lúc đó bước chân của Lâm Dương vội vàng hơn một chút, khả năng bị ngã là rất lớn.

Mang theo tâm trạng kinh ngạc, Lâm Dương nhìn xuống cổ chân mình, sau đó cũng bị mấy sợi tơ xuất hiện ở cổ chân làm cho chấn động.

Mấy sợi tơ màu trắng, quấn quanh cổ chân Lâm Dương, trông rất

mảnh, nhưng có kinh nghiệm vừa rồi, Lâm Dương biết, mấy sợi tơ này vô cùng dẻo dai, ít nhất, không phải là loại mà hắn có thể tùy ý giãy ra được.

Sau khi nhìn thấy mấy sợi tơ, Lâm Dương cũng chú ý đến bản thể của gã trên đầu rốt cuộc là gì.

Trước đó chỉ có thể thông qua một phần cơ thể đối phương để phán đoán, chỉ có thể kết luận là loại côn trùng có vỏ cứng.

Bây giờ, Lâm Dương cũng đã biết thân phận của nó, một con nhện.

Cũng chỉ có những thứ như nhện, mới có thể phun ra những sợi tơ nhỏ bé này.

Bây giờ bị coi là con mồi rồi, sắc mặt Lâm Dương có chút âm trầm.

Cổ chân có những sợi tơ này tồn tại, khiến hắn không thể dễ dàng rời khỏi nơi này.

Vừa rồi suýt chút nữa đã bị những sợi tơ này làm cho ngã.

Từ phương diện đó phán đoán, chỉ dựa vào sức mạnh của mình, e rằng khó mà kéo đứt những sợi tơ này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dương cũng có vẻ hơi kỳ lạ, trong ánh mắt mang theo một tia bất mãn.

Lâm Dương vừa rồi hoàn toàn không chú ý, rốt cuộc nó đã bắt đầu phun những sợi tơ này từ lúc nào, ngược lại còn có thời gian rảnh rỗi đi quan sát đối phương, cho rằng nó không dám dễ dàng tấn công.

Sự thật là, Lâm Dương đã rơi vào lưới bắt rồi.

Nhìn đến cuối của mấy sợi tơ, truyền đến từ góc tường.

Chỉ là ở đó cũng có nhiều sợi tơ hơn đang làm trụ đỡ.

Nếu Lâm Dương chạy đến đó, có thể sẽ trở nên nguy hiểm hơn.

Sau đó, Lâm Dương đưa ánh mắt, nhìn vào chiếc đèn trong tay.

Nếu dựa vào sức mạnh thông thường khó mà kéo đứt thứ này, vậy thì Lâm Dương có thể thử dùng nhiệt lượng để làm tan chảy nó.

Dù sao những sợi tơ này trông mảnh như vậy, làm tan chảy cũng là chuyện tương đối đơn giản.

Đưa chiếc đèn về phía cổ chân, bóng đèn tỏa nhiệt chưa tiếp xúc với những sợi tơ, với mức độ mắt thường của Lâm Dương có thể nhìn thấy, có thể phát hiện những sợi tơ lúc này đã xảy ra biến hóa, có một ít dấu vết chùng xuống.

Đợi Lâm Dương đưa chiếc đèn đến vị trí của sợi tơ, có thể nhìn thấy, sợi tơ trực tiếp đứt phựt, những sợi tơ trói buộc Lâm Dương ở đây không thể rời đi, đã biến mất.

Lâm Dương không do dự, lập tức quay người chạy về phía sau, đồng thời cũng có thể nghe thấy, từ phía sau có tiếng bước chân lạo xạo đang truyền đến.

Nghe tiếng bước chân đang truyền đến từ phía sau, sắc mặt Lâm Dương cũng chẳng khá hơn là bao.

Sự xuất hiện của âm thanh này cũng cho thấy, phán đoán trước đó của Lâm Dương, hoàn toàn sai lầm.

Vết thương trên chân nó, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động của đối phương.

Lúc này chẳng phải nó đang lao về phía này sao.

Lâm Dương phải cố gắng hết sức để bước nhanh hơn, nhưng hạn chế của cơ thể khiến hắn khó mà tăng tốc, chỉ có thể nghe tiếng động phía sau ngày càng gần, cũng khiến tâm trạng Lâm Dương trở nên có

chút lo lắng.

Từ âm thanh ngày càng gần của đối phương mà phán đoán, e rằng không bao lâu nữa, nó có thể đuổi kịp.

Nếu trong tay có vũ khí, Lâm Dương có thể thử quay người chống cự với đối phương, nhưng sự thật tàn khốc là, trong tay Lâm Dương, ngoài chiếc đèn này ra, không có bất kỳ thứ gì có thể dùng làm vũ khí.

Chiếc đèn này, nói là vũ khí, càng giống một vật phẩm dùng một lần hơn.

Dù sao lõi của đèn là bóng đèn, với độ bền của bóng đèn, e rằng khi bị Lâm Dương ném ra, sẽ trực tiếp vỡ tan.

Chiếc đèn này lại dùng điện để phát sáng, không phải là vật thể như đèn dầu, muốn gây nổ cũng gần như không thể làm được.

Nói cách khác, dù cho ném thứ này ra, nhiều nhất cũng chỉ có thể dựa vào những mảnh thủy tinh bắn ra để gây ra sát thương một lần.

Tạm không nói có thể đâm xuyên qua lớp vỏ ngoài cứng rắn của gã đó hay không, dù cho đâm xuyên qua, vết thương nhỏ như vậy, e rằng chỉ làm đối phương tức giận, chứ không thể khiến nó mất đi khả năng hành động.

Khoan đã, Lâm Dương đột nhiên ý thức được, hắn nghĩ ra một cách, nếu có thể thực hiện thành công, quả thực có khả năng khiến gã này mất đi khả năng hành động.

Chỉ là nếu muốn làm như vậy, đối với Lâm Dương mà nói, có thể có chút nguy hiểm.

Muốn để đòn tấn công duy nhất phát huy hiệu quả lớn nhất, vậy thì chỉ có thể tấn công vào nơi yếu nhất của đối phương.

Trên người nó chỗ nào cũng là lớp vỏ ngoài cứng rắn, nơi mềm

mại duy nhất, là bên trong cơ thể nó.

Chương 1144

Muốn tấn công thành công vào bên trong cơ thể đối phương, chỉ có thể nhân lúc đối phương há miệng.

Mà gã này muốn há miệng, là lúc muốn ăn.

Lâm Dương nghĩ, trước khi bắt được mình, e rằng nó sẽ không có ý định ăn uống gì, dù sao trước đó trên xác của người phụ nữ kia cũng không có vết thương rõ ràng.

Rất nhanh Lâm Dương đã đưa ra quyết định.

Nếu về tốc độ không thể thoát khỏi gã này, chỉ có thể liều mạng một phen.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Lâm Dương vẫn không giảm tốc độ để bị bắt, chỉ hơi giảm nhịp độ tiến lên, để giữ lại một ít thể lực, tránh để đến lúc đó ngay cả sức ném chiếc đèn trong tay cũng không có.

Theo thời gian trôi đi, Lâm Dương có thể cảm nhận rõ ràng, âm thanh phía sau đang dần dần đến gần.

Xem ra, trong thời gian ngắn, không thể rời khỏi lối đi này.

Nói cách khác, phải dùng cách đó.

Rất nhanh, âm thanh phía sau cũng đã đến một phạm vi cực gần, Lâm Dương thậm chí có thể mơ hồ cảm giác da mình như chạm phải thứ gì đó lạnh lẽo.

Lâm Dương cũng nhân cơ hội giảm tốc độ, sau đó hai chân bị quấn lấy, hẳn là tơ do gã đó phun ra.

Sau khi bị quấn lấy, Lâm Dương có thể cảm nhận được lực cản truyền đến từ hai chân, giống như trước đó, đều không phải là thứ

hắn có thể giãy ra được, nên Lâm Dương cũng chỉ chống cự một cách tượng trưng.

Quả nhiên, căn bản không thể giãy ra được.

Gã phía sau, thì tiếp tục phun tơ lên người Lâm Dương.

Ở khoảng cách này, Lâm Dương thậm chí có thể nghe thấy tiếng tơ phun ra từ miệng nó, khiến sắc mặt hắn cũng có vẻ hơi kỳ lạ.

Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng thực hiện theo kế hoạch, nhưng lúc này cảm nhận những sợi tơ đang dần dần quấn quanh cơ thể mình, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút bất lực.

Không chỉ hai chân, theo thời gian trôi đi, rất nhanh Lâm Dương có thể cảm nhận, những sợi tơ đó dần dần bao phủ toàn thân hắn.

Trong đó, Lâm Dương cảm thấy may mắn là, xung quanh hai tay hắn tuy có một ít tơ, nhưng vì chiếc đèn trong tay, những sợi tơ đó tuy không bị tan chảy, nhưng cũng trở nên mềm nhũn, Lâm Dương cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể dùng hai tay giãy thoát khỏi những sợi tơ gần đó.

Nói cách khác, trạng thái hiện tại của Lâm Dương, không ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo của hắn.

Một lúc sau, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận, đại bộ phận cơ thể mình, đều đã bị tơ quấn chặt, trên mặt cũng có mấy sợi tơ, vừa cản trở tầm nhìn của hắn, vừa khiến hắn cảm thấy trên mặt có chút đau đớn.

Những sợi tơ cực kỳ dẻo dai này dính trên mặt, cho Lâm Dương cảm giác vô cùng khó chịu.

Cuối cùng, gã khổng lồ này đã làm xong công tác chuẩn bị trước khi ăn.

Trước mặt Lâm Dương, nó há miệng ra.

Ở khoảng cách này, Lâm Dương có thể ngửi thấy mùi hôi từ trong đó truyền ra, gần như khiến hắn muốn nôn ra.

Chỉ là những sợi tơ đang dính chặt trên mặt đã cản trở hành động của hắn, chỉ khiến hắn làm ra một động tác nôn khan mà thôi.

Sau đó, Lâm Dương hơi nhấc chiếc đèn lên, có thể cảm nhận, mấy sợi tơ quấn quanh cổ tay hắn lần lượt bị tan chảy đứt ra, Lâm Dương cũng đã có được khả năng di chuyển hai tay.

Nhìn cái miệng ngày càng gần, Lâm Dương cũng không do dự, lập tức nhét chiếc đèn trong tay vào, cả bóng đèn đều theo hai tay Lâm Dương chìm vào trong đó, sau đó không biết đụng phải cơ quan nào, bóng đèn cũng có xu hướng vỡ ra, rồi Lâm Dương lập tức rút tay ra.

Khi rút hai tay ra, Lâm Dương cảm thấy một trận lạnh lẽo, ban đầu hắn tưởng chỉ vì rời khỏi sự ấm áp do chiếc đèn tỏa ra gây nên, nhưng một lúc sau, Lâm Dương cũng phát hiện dường như không đơn giản như vậy.

Trên cánh tay Lâm Dương, để lại một vết trắng, trong đó ẩn hiện có những sợi máu đỏ nổi lên.

Tay Lâm Dương bị cắt thương, hẳn là lúc rút ra đã bị răng nó cắt phải.

Mặc dù trên cánh tay Lâm Dương xuất hiện một vết thương như vậy, nhưng lúc này, hắn cũng không có thời gian dư thừa để quan tâm đến cánh tay mình, ngược lại đưa sự chú ý nhìn sang bên cạnh, nhìn vào con nhện lớn trước mặt.

Sau khi bị Lâm Dương nhét một chiếc đèn vào, cũng không biết đã đụng phải cơ quan nội tạng nào, lúc này Lâm Dương có thể thấy, ánh sáng vốn tỏa ra từ bóng đèn trở nên vô cùng mờ mịt, đồng thời cũng

chớp tắt liên tục, cho người ta cảm giác như sắp biến mất.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng tập trung toàn bộ tinh lực vào cảnh tượng trước mắt, tránh để lát nữa vì ánh đèn biến mất mà không thể nhìn rõ bộ dạng cụ thể.

Tình trạng này kéo dài một lúc, Lâm Dương cũng có thể thấy, gã trước mặt lúc này đang không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Vết thương do hắn gây ra, hẳn là khiến nó vô cùng đau đớn, nên lúc này mới có biểu hiện như vậy.

Sau khi quan sát một lúc, Lâm Dương cũng cảm thấy, nó hẳn đã mất đi khả năng tiếp tục hành động rồi.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng chuẩn bị rời khỏi đây.

Dù sao ánh đèn chớp tắt, khoảng thời gian không có ánh sáng tương đối dài, cảm giác ánh sáng sắp biến mất rồi, cũng khiến trong lòng Lâm Dương sinh ra một tia cảm xúc khác thường.

Có thể nhìn thấy trên thân con nhện, có một số vết nứt, đồng thời cũng có thể nhìn thấy từ trong đó rỉ ra thứ gì đó như nước mủ, cho người ta cái nhìn đầu tiên cảm giác vô cùng không đúng, giống như trong cơ thể con nhện này có một ít chất lỏng kỳ quái vậy.

Nhưng lúc này, Lâm Dương cũng sẽ không tiếp tục ở lại đây nhìn nơi này, quay người chuẩn bị rời đi.

Nó đang không ngừng giãy giụa trên mặt đất, nhìn thế nào cũng không giống như có thể hành động lại được nữa, nên khi Lâm Dương đi ra ngoài, bước chân cũng vô cùng kiên định, không một tia do dự.

Khi rời đi, Lâm Dương cũng có thể từ tiếng vọng truyền lại từ phía sau mà phán đoán ra, gã đang không ngừng giãy giụa đó, lúc này động tĩnh cũng ngày càng nhỏ, e rằng sắp dừng lại rồi.

Lâm Dương cũng đã đến lối ra của lối đi, sắp có thể rời khỏi đây rồi.

Nhưng khi Lâm Dương đứng ở vị trí cửa, hắn cũng chú ý đến, dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía trước.

Trước mặt hắn, một vùng tối đen như mực.

Vì trong tay không có đèn, nên Lâm Dương cũng không thể nhìn thấy cảnh tượng phía trước.

Chương 1145

Nhưng từ những tiếng động rõ ràng, Lâm Dương cũng có thể đại khái đoán ra, trên trán hắn cũng có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Ở phía trước Lâm Dương, lúc này có những dấu vết hoạt động rõ ràng, giống như có vật thể lớn đang bị kéo lê trên mặt đất.

Khả năng mà Lâm Dương có thể nghĩ đến, cũng chính là sinh vật hình rắn trong một lối đi khác trước đó.

Bây giờ, hắn nghĩ đến một khả năng kinh khủng, thứ đó trước đó, đã khắc phục được nỗi sợ hãi đối với những vết tích trên mặt đất, đã bò ra khỏi lối đi, đến bên ngoài.

Lúc này vừa hay từ lối đi ra, bị hắn đụng phải.

Từ âm thanh kéo lê này mà phán đoán, khoảng cách giữa Lâm Dương và sinh vật đó, cũng chỉ có một cánh cửa đá, khiến hắn cảm thấy một trận kinh hãi.

Bây giờ Lâm Dương cũng đang cảm thấy may mắn, may mà trên người mình không còn chiếc đèn đó, nếu không, ở đây có ánh sáng truyền ra, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của gã đó.

Đồng thời, sự tồn tại của cánh cửa đá này, cũng đã giúp đỡ Lâm Dương nhất định.

Cánh cửa đá đã ngăn cách Lâm Dương và nó.

Nghe nói những sinh vật họ rắn, đều có thể thông qua nhiệt lượng để phán đoán vị trí của con mồi.

Nếu không có một cánh cửa đá ngăn cản, trong không gian trống rỗng này, là nguồn nhiệt duy nhất Lâm Dương, chắc chắn sẽ nổi bật như ánh sao trên bầu trời đêm.

Sau khi ý thức được gã ngoài cửa đá, Lâm Dương cũng đứng yên tại chỗ, dừng bước, không dám tiếp tục di chuyển, tránh thu hút sự chú ý của thứ đó.

Ban đầu Lâm Dương tưởng rằng, chỉ cần ở đây một lúc, sinh vật hình rắn đó hẳn sẽ rời đi.

Nhưng sau khi đợi một khoảng thời gian, Lâm Dương biết mình đã sai.

Mặc dù âm thanh ma sát với mặt đất ngoài cửa không ngừng truyền đến, nhưng khoảng cách lại không hề giảm đi, vậy thì không khó để phán đoán một việc, lúc này nó đang ở bên ngoài, vì một nguyên nhân nào đó mà không rời đi, vẫn luôn loanh quanh trong một khu vực.

Lẽ nào vì phát hiện ra dấu vết mình để lại sao?

Lâm Dương nghĩ vậy, trong ánh mắt cũng lộ ra một tia bất lực.

Có thứ này ở bên ngoài, căn bản không thể tùy ý hành động.

Ở một mức độ nào đó, hành động của Lâm Dương vì thế mà bị kìm hãm.

Đồng thời, Lâm Dương cũng không định tiếp tục đứng ở bên cửa này nữa.

Đương nhiên, Lâm Dương chắc chắn không định ra ngoài đối mặt trực diện với gã đó, dù sao sự chênh lệch thân hình to lớn giữa hai bên đặt ở đó, hắn cũng không muốn đột nhiên bị nuốt chửng.

Trong bóng tối, Lâm Dương chỉ có thể thông qua xúc giác và thính giác để cảm nhận sự tồn tại của đối phương, nhưng nó lại có thể thông qua nhiệt lượng để tìm kiếm hắn, hoàn toàn không phải là thứ Lâm Dương có thể đối kháng được.

Nếu tiếp tục ở lại trong cánh cửa đá này, Lâm Dương cũng có nguy cơ bị phát hiện.

Dù sao hắn có thể nghe thấy, sinh vật hình rắn lúc này đang không ngừng loanh quanh gần đó, Lâm Dương tiếp tục ở đây, cũng có khả năng bị phát hiện.

Ý thức được điểm này, Lâm Dương cũng đi vào trong lối đi.

Không sai, vừa mới từ trong đó đi ra, kết quả bây giờ lại phải đi vào, tình huống trắc trở này, cũng khiến vẻ mặt Lâm Dương hiện lên một tia phức tạp.

Nhưng may mà, con nhện lớn trong lối đi này, đã bị Lâm Dương giải quyết rồi.

Lâm Dương cũng không cần phải lo lắng những chuyện linh tinh, chỉ cần tiếng bước chân nghỉ ngơi của mình không bị sinh vật hình rắn sau cửa đá nghe thấy là được.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Lâm Dương bắt đầu dần dần tiến lên trong không gian này, nhanh chóng rời xa cánh cửa đá có sinh vật hình rắn tồn tại, bước chân cũng dần dần lớn hơn.

Đi được một lúc, Lâm Dương cảm thấy chân mình va phải thứ gì đó, suýt chút nữa làm hắn ngã nhào, vội vàng đưa hai tay ra phía trước để chống đỡ cơ thể.

Nhưng cảm giác chạm vào tay, lại làm Lâm Dương giật mình.

Bề mặt cứng rắn, cong queo cọ xát với lòng bàn tay hắn.

Một lúc sau, Lâm Dương mới nhớ ra, mình đã giết chết con nhện lớn đó rồi, lúc này trước mặt mình, là xác của nó.

Lâm Dương nghĩ vậy nhìn sắc mặt trước mặt, cũng có vẻ hơi kỳ lạ.

Trong môi trường tối đen như mực này, Lâm Dương cũng không thể nhìn rõ xác con nhện trước mặt, chỉ có thể dùng hai tay để đo kích thước.

Cũng vào lúc này, Lâm Dương mới cảm nhận sâu sắc được kích thước của con nhện này rốt cuộc kinh người đến mức nào.

Khi hai tay hoạt động trên đó, Lâm Dương muốn lật cơ thể nó, phải dùng hết phần lớn sức lực trên người.

Dù đã biến thành xác chết, đối với Lâm Dương mà nói, cũng là một cái xác khá nặng, lật nó cũng khá phiền phức.

Sau khi nỗ lực một phen, Lâm Dương cuối cùng cũng thành công lật cái xác sang một bên, dành ra một con đường có thể tiếp tục tiến lên.

Nhưng Lâm Dương cũng không vội rời khỏi đây.

Dù sao tiến lên trong lối đi tối đen như mực này, đối với Lâm Dương mà nói cũng là một chuyện vô cùng phiền phức.

Lâm Dương đưa ánh mắt nhìn về phía trước, dù vì đang ở trong trạng thái không có ánh sáng không thể nhìn rõ cảnh tượng trước mặt, nhưng Lâm Dương cũng có thể biết, trước mặt mình, là cái xác của con nhện lớn.

Tay sờ soạng trên xác nó một lúc, sau đó tìm thấy một khe hở.

Nếu có thể không phán đoán sai, đó hẳn là miệng của nó.

Lâm Dương trước đó đã nhét chiếc đèn vào miệng nó, lúc này định lấy ra.

Mặc dù bóng đèn dường như đã vỡ, nhưng Lâm Dương vẫn muốn thử, dù sao nếu không có ánh đèn, trong lối đi này có thể nói là khó đi từng bước.

Chương 1146

Dùng sức banh miệng nó ra, Lâm Dương cũng không vội đi vào.

Cách lúc bị miệng nó làm rách cánh tay chưa được bao lâu, lúc này lại một lần nữa ở trong tình huống tương tự, tự nhiên khiến Lâm Dương nhớ lại chuyện đó.

Cũng có chút kỳ quái, vết thương để lại trên cánh tay hắn, dường như không có vấn đề gì lớn, ngoài việc khi gió thổi có cảm giác kỳ quái truyền đến, không có đặc trưng rõ ràng nào khác.

Vừa rồi để tránh sinh vật hình rắn đó, cũng gần như quên mất chuyện này.

Lúc này, Lâm Dương dùng một thái độ cẩn thận, banh miệng con nhện trước mặt ra, sau đó cẩn thận đưa tay vào từ vị trí chính giữa.

Mặc dù vết thương trên tay Lâm Dương không đau rõ ràng, nhưng ai cũng không muốn trên người mình có thêm một vết thương nữa, nên động tác của Lâm Dương cũng vô cùng chậm rãi.

Lâm Dương cũng cảm thấy có chút vất vả.

Trọng lượng của con nhện này khá nặng, dù chỉ là nửa phần đầu trên, Lâm Dương muốn dùng một tay để chống đỡ, cũng là chuyện khá khó khăn.

Dù sao chỉ có một tay, lúc này chỉ để banh ra, cảm giác cơ bắp trên tay căng cứng, có một ít cảm giác đau mỏi xuất hiện.

Lúc này, Lâm Dương cũng đã đưa tay vào miệng con nhện lớn đó, không ngừng tìm kiếm trong đó.

Một lúc sau, cũng phát ra một tiếng kêu đau đớn, Lâm Dương cảm giác tay mình bị thứ gì đó đâm phải.

Rõ ràng đã cố ý tránh vị trí răng của cái xác này rồi, còn có thứ gì có thể cắt được.

Trên mặt Lâm Dương hiện lên một tia tức giận.

Nơi bị cắt trên tay, ở khu vực gần đó, dường như có mấy mảnh đồ vật sắc bén tương tự, Lâm Dương thông qua cảm giác của da mình đã cảm nhận được sự tồn tại của nó, nên cũng không dám nhanh chóng rút tay ra, sợ sẽ đụng phải thứ khác làm rách tay.

Sau đó Lâm Dương mới bừng tỉnh ngộ, những thứ sắc bén trong cơ thể con nhện rốt cuộc là gì.

Lúc này Lâm Dương mới ý thức được, đây là chiếc đèn mình đã ném vào trước đó, là một phần của chiếc đèn.

Bóng đèn đó trong ấn tượng cuối cùng của Lâm Dương, đã xuất hiện những vết nứt rõ ràng.

Lúc này lại trải qua sự giãy giụa trước khi chết của con nhện lớn, hiển nhiên, bóng đèn đó đã vỡ thành nhiều mảnh, bây giờ thứ đâm vào lòng bàn tay hắn, là một trong số đó.

Sau khi phát hiện ra điểm này, sự tức giận trên mặt Lâm Dương cũng theo đó tan biến, thay vào đó là một vẻ mặt có phần lúng túng.

Hết cách, dù sao cũng là thứ mình để lại, bị đâm cũng không thể trách ai được.

Nhưng sờ được mảnh vỡ bóng đèn, cũng đồng nghĩa với việc Lâm Dương đã tìm được vị trí của chiếc đèn.

Cẩn thận sờ soạng xung quanh, tránh những mảnh thủy tinh đủ để làm rách da, hắn cũng đã thành công tìm được tàn tích của chiếc đèn.

Sau khi lấy phần còn lại của chiếc đèn ra, Lâm Dương nhìn chiếc đèn với vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Dù không thể nhìn thấy, nhưng thông qua cảm giác của hai tay, Lâm Dương cũng có thể cảm nhận được, thân đèn tuy vẫn giữ nguyên hình dạng ban đầu, nhưng vị trí quan trọng nhất trong đó, sợi dây tóc của bóng đèn, đã bị ướt.

Vì không nhìn thấy, Lâm Dương không rõ đó là nước dãi hay máu của con nhện, tóm lại sợi dây tóc biến thành bộ dạng này, không thể thắp sáng được nữa.

Những chất lỏng đó rõ ràng không phải là dầu mỡ gì, vị trí quan trọng nhất của chiếc đèn, cũng đã bị phá hủy.

Ý định có được ánh sáng của Lâm Dương, cũng vào lúc này tan vỡ, khiến tâm trạng hắn cũng theo đó trở nên có chút tồi tệ.

Vứt chiếc đèn xuống đất, Lâm Dương tựa người vào vách đá bên cạnh, đồng thời hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra trước đó.

Sau khi xác định không thể tiếp tục có được ánh sáng, Lâm Dương cũng không thể tiếp tục khám phá ở nơi này nữa.

Lựa chọn duy nhất có thể, tự nhiên chỉ có rút lui.

Để có thể rời khỏi đây trong tình trạng không có ánh đèn, Lâm Dương tự nhiên cần phải nhớ lại một số chi tiết trên đường về, để tránh khi mò mẫm trong bóng tối rời đi lại đi nhầm đường.

Dựa lưng vào vách tường, Lâm Dương cũng dần dần nhớ lại những chi tiết nhỏ nhặt lúc đó.

Sau khi mô phỏng trong đầu vài lần con đường trở về, Lâm Dương cũng xác định có thể mò mẫm rời đi trong môi trường tối đen này, cũng quyết định phải rời đi.

Không có sự trợ giúp của ánh đèn, Lâm Dương tự nhiên không thể tiếp tục khám phá ở nơi này nữa.

Thay vì tiếp tục lãng phí thời gian ở đây, không bằng nhanh chóng rời khỏi đây.

Chỉ cần đợi thêm một lúc, gã đang loanh quanh bên ngoài, hắn là phải rời đi rồi.

Lúc này Lâm Dương có thể đưa ra phán đoán như vậy, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Thay đổi tư thế dựa vào vách tường, Lâm Dương đứng dậy, đồng thời đi về phía bên ngoài.

Khi tiến lên, Lâm Dương cũng không quên cách một lúc lại dùng tay chạm vào vách tường xung quanh, để tiện phán đoán vị trí của mình.

Đợi đến gần vị trí lối ra, chất liệu của vách tường bên cạnh tuy không thay đổi, nhưng cảm giác khi sờ vào lại có sự thay đổi hoàn toàn khác biệt.

Lúc này Lâm Dương đã đi lại trong lối đi này vài lần rồi, phán đoán về chất liệu vách tường cũng cơ bản không sai.

Sau khi đi một khoảng thời gian, khi Lâm Dương bắt đầu cảm thấy có chút nhàm chán với bóng tối không thay đổi trước mắt, hắn cũng phán đoán rằng mình sắp đến lối ra rồi.

Không phải vì phát hiện ra bằng chứng xác thực, chỉ là vì một cảm giác giống như giác quan thứ sáu trong lòng Lâm Dương.

Nghĩ đến đây, bước chân tiến lên của Lâm Dương cũng có phần chậm lại, bắt đầu tập trung sự chú ý vào thính giác.

Trong môi trường tối đen này, thứ có thể cung cấp thông tin môi trường cho Lâm Dương nhất, chính là đôi tai của hắn.

Trong không gian này, ngoài tiếng bước chân của Lâm Dương ra,

không có âm thanh nào khác, cũng khiến Lâm Dương ở một góc độ nào đó thả lỏng xuống.

Chương 1147

Cảm giác truyền đến từ tay hắn, cũng đang nói cho hắn biết, mình đã đến gần lối ra rồi, vách tường mà tay hắn chạm vào có một ít bụi bẩn, cho Lâm Dương cảm giác cũng có chút khó chịu.

Xem ra sắp rời khỏi lối đi này rồi, đã đi lâu như vậy, sinh vật hình rắn ở bên ngoài, hẳn là đã rời đi rồi nhỉ.

Lâm Dương nghĩ vậy, áp tai vào cánh cửa đá vừa mới phát hiện ra, cũng không quan tâm đến những lớp bụi bẩn trên đó, tập trung sự chú ý về phía trước, muốn phán đoán xem bên ngoài có thứ gì tồn tại hay không.

Áp cơ thể vào cánh cửa đá, sau đó trên mặt Lâm Dương, cũng lộ ra vẻ mặt quả nhiên như vậy.

Giống như hắn phán đoán, lúc này ở bên kia cánh cửa đá, không có tiếng động thừa nào, sinh vật hình rắn tồn tại trước đó, lúc này e rằng đã rời khỏi đây rồi.

Như vậy, Lâm Dương cũng có thể yên tâm rời khỏi đây rồi.

Phục hồi lại tư thế bình thường, Lâm Dương bắt đầu đi ra ngoài.

Từ trong cánh cửa đá đi ra, Lâm Dương bắt đầu di chuyển ra ngoài.

Sau khi đại khái phán đoán phương hướng trong bóng tối, Lâm Dương quyết định mò theo vách tường, đi dọc theo vách tường.

Trong không gian này, ngoài một lối đi khác xung quanh, chỉ còn lại cầu thang đi lên đó.

Chỉ cần Lâm Dương đến đó, vậy là có thể dựa vào ánh sáng le lói truyền xuống từ trên đó để đi ra ngoài rồi.

Lâm Dương bình tĩnh, một tay mò theo vách tường, sau đó nhanh chóng tiến về phía trước.

Ở thời khắc quan trọng sắp được nhìn thấy ánh sáng trở lại, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút hưng phấn, bước chân cũng khó mà kiềm chế được, bắt đầu không ngừng tiến về phía trước.

Đi khoảng năm phút, hay mười phút?

Trong môi trường tối đen, Lâm Dương khó mà đưa ra phán đoán chính xác về thời gian trôi đi, dù sao lúc này vật tham chiếu duy nhất của Lâm Dương là cảm quan, thứ này, cũng rất duy tâm, khó mà làm một căn cứ chính xác để phán đoán.

Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa, bởi vì trước mặt Lâm Dương, đã nhìn thấy nơi mình muốn tìm.

Ngẩng đầu nhìn lên, có thể nhìn thấy một chút ánh sáng le lói, chiếu xuống từ trên đó.

Rõ ràng, lúc này trên vách tường đột nhiên xuất hiện một khe hở, chính là nơi Lâm Dương đã xuống trước đó.

Lâm Dương thuận theo nơi này từ từ đi về phía trước, đồng thời cũng cúi đầu xuống, không tiếp tục nhìn thẳng vào ánh sáng phía trên nữa.

Mặc dù vì khoảng cách, ánh sáng ở đó có vẻ hơi mờ, nhưng lúc này Lâm Dương ngẩng đầu nhìn lên, vì đã ở trong bóng tối quá lâu, cũng khiến hắn cảm giác võng mạc có một loại ảo giác như thể sắp bị đốt cháy.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng không thể đi nhìn thẳng vào ánh sáng phía trên.

May mà mỗi bậc trên cầu thang này, đều rất đều đặn, bước chân tiến lên cũng không cần phải thay đổi, chỉ cần tuân theo quy tắc, Lâm

Dương có thể ổn định đi lên phía trên.

Trong tình huống này, cũng là chuyện khiến Lâm Dương cảm thấy an tâm.

Giữ nguyên nhịp độ này, Lâm Dương vừa không vì hưng phấn mà tăng tốc, cũng không vì tiết kiệm thể lực mà đi quá chậm, chỉ giữ một tốc độ vừa phải, từ từ đi lên.

Theo Lâm Dương tiến lên, ánh sáng chiếu xuống từ trên cao, cũng ngày càng rõ ràng, khiến hắn có thể cảm nhận được, những bậc thang bên cạnh mình, cũng dần dần hiện ra từ trong bóng tối, có thể để hắn dùng mắt thường bắt được.

Rất nhanh, Lâm Dương rời khỏi cầu thang, đến nơi được bố trí đèn chiếu sáng phía trên.

Chỉ khi Lâm Dương đến đây, trên mặt cũng lộ ra một biểu cảm kinh ngạc rõ ràng.

Cảnh tượng trước mặt hắn, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu trên lối đi này, có những chiếc đèn bố trí khắp cả lối đi, nhưng lúc này, Lâm Dương nhìn qua, có thể thấy, có rất nhiều đèn, giống như bị ai đó phá hoại một cách bạo lực, rơi vãi lộn xộn trên mặt đất.

Có cái vẫn tiếp tục tỏa sáng trên mặt đất, đại đa số, thì vì thân đèn bị hư hỏng mà mất đi ánh sáng.

Cảnh tượng trước mắt, khiến Lâm Dương rơi vào suy nghĩ ngắn ngủi.

Sau đó hắn đã hiểu ra nguyên nhân trong đó.

Sinh vật hình rắn đó, sau khi rời đi, không phải là quay về nơi ở

ban đầu, mà là đã đi lên trên này.

Những vệt máu thịt xuất hiện ở đây chính là bằng chứng.

Việc phát hiện ra những dấu vết do sinh vật hình rắn kia để lại đã giúp ta nắm bắt được động tĩnh của nó, thế nhưng lúc này, sắc mặt ta cũng trở nên có chút âm trầm.

Những thiết bị chiếu sáng bị phá hủy chỉ theo một hướng duy nhất, chứng tỏ tên gia hỏa kia chỉ di chuyển về phía đó mà không hề quay đầu lại.

Hướng đó cũng chính là hướng mà ta phải đi để rời khỏi nơi này.

Ở cái địa phương này, ta tổng cộng không thể cứ quay đầu mãi được?

Di, chờ đã, ta đột nhiên nhận ra trên vách tường có rất nhiều đèn có thể sử dụng.

Chỉ cần ta mang theo một cái xuống dưới, có thể một lần nữa bắt đầu thăm dò khu vực phía dưới.

Thế nhưng vào lúc này, khi biết được đối phương đang ở phía trên, đồng thời lại canh giữ trên con đường duy nhất của ta, ta không nghĩ mình có thể bình tĩnh tiến hành thăm dò không gian bên dưới.

Vì vậy, ta quyết định đi về phía trước, dù biết rằng đối phương đang ở đâu đó phía trước nhưng ta không còn lựa chọn nào khác.

Ở trong không gian địa hạ này một khoảng thời gian rồi, ta cảm thấy cơ thể bắt đầu có chút mệt mỏi, đồng thời vì không mang theo đủ thức ăn, năng lượng tiêu hao không được bổ sung, nếu còn gặp phải sinh vật hình rắn kia muộn chút nữa, tình cảnh của ta có lẽ sẽ càng thêm khó khăn.

Nhận ra điểm này, bước chân tiến về phía trước của ta cũng trở

nên vô cùng kiên định.

Trên đường đi, không ít lần ta nhìn thấy những chiếc đèn bị rơi rớt trên mặt đất do quá trình di chuyển, điều này khiến ta có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Ban đầu ta kinh ngạc là vì sao nó phải phá hoại nhiều đèn đến vậy, dù sao tuy là sinh vật hình rắn, nhưng với thể hình của nó, việc cố định trên tường chắc chắn không thuận tiện bằng việc bò trực tiếp trên mặt đất.

Chương 1148

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, ta cũng hiểu được nguyên nhân.

Sinh vật hình rắn kia có lẽ đã sống lâu ngày trong môi trường bóng tối, từ thời gian của di tích này mà phán đoán, cổ kế nó đã tồn tại ở đây từ rất lâu rồi, có lẽ từ thời tổ tông đã bắt đầu sinh tồn ở đây, đôi mắt của nó có lẽ đã thoái hóa không còn ra hình thù gì.

Có lẽ giống như lúc nãy khi nhìn thấy ánh sáng phía trên, nó cảm thấy rõ sự không thích ứng với ánh sáng nơi này, cho nên mới phá hủy từng cái đèn trên vách tường, chỉ để bản thân có thể thoải mái ở trong môi trường này.

Do một phần đèn bị phá hủy, lối đi vốn dĩ rất sáng sủa lúc này có chút u ám, tuy vẫn đủ để ta nhìn rõ cảnh vật xung quanh, nhưng đối với sinh vật hình rắn kia mà nói, cổ kế sẽ gây ra trở ngại rất lớn.

Nghĩ đến đây, ta cũng tìm được một thủ đoạn tốt để đối phó, nếu nó đã sợ hãi ánh sáng phát ra từ những chiếc đèn này, vậy thì có thể lợi dụng nhược điểm đó để giải quyết nó.

Sự chênh lệch về cơ thể giữa hai bên là quá lớn, ta không nghĩ có thể dùng man lực để giải quyết tên gia hỏa này, lúc này tìm được biện pháp thích hợp đối với ta mà nói không còn gì tốt hơn.

Đang đi, ta nhìn thấy sinh vật hình rắn kia lúc này đang bò trên mặt đất, trông giống như đang ngủ, nếu cơ thể nó không thỉnh thoảng run động.

Nhìn cơ thể nó run rẩy với biên độ không lớn trên mặt đất, ánh mắt ta cũng có chút kỳ lạ.

Từ dấu vết trên tường mà phán đoán, ta có thể khẳng định nó

không phải từ phía trước lùi lại, mà đột nhiên dừng lại ở đây.

Vậy tại sao nó lại dừng lại ở nơi này?

Vì nhận ra môi trường này không thể cung cấp thế giới bóng tối cho nó nên nó đã từ bỏ việc tiến lên sao?

Cách nghĩ nực cười này ngay lập tức bị ta quẳng ra sau đầu, ngay cả khi không thích ứng được với môi trường ở đây, nó cũng nên biết đường lùi lại mới đúng chứ, chỉ cần quay về nơi cư ngụ ban đầu, tự nhiên không cần phải thích ứng với ánh sáng này nữa.

Lúc này, ta nghĩ đến một khả năng, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Có lẽ vì không thể thích ứng với ánh sáng lúc này nên tên gia hỏa này mới nằm bẹp trên mặt đất như sắp chết.

Để kiểm chứng kết luận của mình, ta gỡ một chiếc đèn từ trên vách tường xuống, sau đó ném về phía trước.

Chiếc đèn rơi chính xác lên người nó, sau đó kèm theo tiếng "rắc", mảnh vỡ bóng đèn rơi vãi trên mặt đất, ta đứng một bên nhìn thấy rõ mồn một.

Khi ném chiếc đèn đi, ta đã chuẩn bị sẵn tư thế bỏ chạy, vì đây là một hành động có thể gây kích nộ nó, nhưng nhìn kết quả, ta đoán đúng rồi, cũng không cần phải chạy nữa.

Bị chiếc đèn đập trúng, lúc này cơ thể nó chỉ khẽ lay động, như để báo cho ta biết đòn tấn công không hề trượt, sau đó không có biểu hiện gì khác, vẫn bộ dạng nửa sống nửa chết.

Xem ra, ánh sáng xung quanh có ảnh hưởng rất chí mạng đối với nó.

Sau khi nhận ra điểm này, ta chậm rãi đi về phía trước, cố gắng

tránh phát ra tiếng động.

Dù nhìn qua nó không còn khả năng hành động, nhưng ta vẫn không dám tùy ý tiến lại gần, vạn nhất nó còn sót lại một phần sức mạnh, dù chỉ dùng cái thân hình to lớn kia đập trúng ta thì cũng là một đòn không hề nhỏ.

Đi qua bên cạnh sinh vật hình rắn, ở khoảng cách này, ta cố ý ép nhẹ tiếng bước chân, nhưng dựa vào khả năng quan sát nhạy bén của đối phương, chắc chắn nó không thể ngó lơ sự hiện diện của ta.

Nhưng ở khoảng cách cực gần này, nó cũng không có xu hướng di chuyển, khiến ta triệt để buông lỏng tâm tình, xem ra tên gia hỏa này lúc này đã thực sự mất đi khả năng hành động.

Đi sang một bên, áp thân vào vách tường, ta có thể thấy ở gần mắt của nó có một ít chất lỏng chảy ra, chỗ ta đập trúng có lẽ vì không thể thích ứng với ánh sáng nên chảy nước mắt chăng.

Nhìn sinh vật hình rắn trước mặt biến thành bộ dạng này, ta cũng hoàn toàn yên tâm, chỉ cần có thể xác định nó không thể gây ra bất kỳ đe dọa nào trong tình huống này, ta không cần thiết phải tiếp tục quan sát ở đây.

Đã biết được nhược điểm của sinh vật hình rắn này, việc tiếp theo ta cần làm cũng rất đơn giản, đó là lợi dụng nhược điểm của đối phương để đánh bại nó.

Ta cầm một chiếc đèn trong tay, theo ta thấy, chỉ cần tăng thêm sự kích thích của ánh sáng đối với tên gia hỏa này, việc giải quyết nó có lẽ không phải là chuyện đặc biệt khó khăn.

Ta nghĩ vậy và cũng làm như thế.

Rời khỏi vách tường, ta đi đến ngay phía trước sinh vật hình rắn rồi ngồi xổm xuống.

Ở khoảng cách này, nếu nó còn sót lại thể lực để tấn công, một khi nó ra tay, ta tuyệt đối không thể né được.

Nhưng ta tin vào phán đoán của mình, cho nên lúc này ta thản nhiên đứng ở khoảng cách nguy hiểm ngay trước mặt nó.

Động tác của đối phương cũng chứng minh phán đoán của ta là chính xác, nó không hề phát động tấn công, tiếp tục nằm bò trên mặt đất, thỉnh thoảng cơ thể lại quặn lên.

Lúc này ta cũng có thể nhìn ra, sự quặn người của tên gia hỏa này là vì đau đớn.

Đồng thời ta mơ hồ cảm thấy biên độ quặn người của sinh vật hình rắn dường như có sự thay đổi.

Nhận ra điểm này, ta cau mày, điều này chứng minh sinh vật hình rắn đang dần dần thích nghi với ánh sáng, dù bản thân nó không thích ứng với sự tồn tại của ánh sáng, nhưng gen của nó chắc chắn không thoái hóa nhanh như vậy, nó vẫn giữ lại một phần của đời trước, cho nên lúc này nó đang dùng cơ thể mình để làm quen với ánh sáng nơi đây.

Đương nhiên, ngoài điều đó ra còn có một khả năng, đó là tên gia hỏa này đang thoi thóp, những cử động hiện tại chỉ giống như hiện tượng hồi quang phản chiếu mà thôi.

Khả năng này tuy có, nhưng theo ta thấy thì khả năng rất thấp.

Ta tự nhiên sẽ không ôm hy vọng thiếu thực tế như vậy, mà ngược lại càng cẩn thận nhìn tên gia hỏa trước mặt.

Ta dời tầm mắt lên người nó, thấy nhãn cầu của nó dần trở nên tròn trịa, ta có một cảm giác dường như tên gia hỏa này đang dần dần khôi phục, ánh mắt cũng không còn suy yếu vô lực như trước nữa, điều này chứng minh suy đoán trước đó của ta là chính xác.

Tuy đoán đúng nhưng đối với ta mà nói, đây không phải là một tin tốt, ta thà đoán sai còn hơn phải đối mặt với tình huống này.

Điều đó có nghĩa là ta phải nhanh chóng giải quyết tên gia hỏa này, không thể lãng phí thời gian nữa, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cái mạng nhỏ này có lẽ sẽ phải bỏ lại đây.

Ta nghĩ vậy, liền giơ chiếc đèn trong tay lên, ánh sáng bên trong đèn chiếu trực diện vào mắt sinh vật hình rắn ở cự ly gần.

Thế nhưng phản ứng của nó lại có chút nằm ngoài dự liệu của ta.

Sau khi bị chiếc đèn trong tay ta chiếu vào, ta có thể thấy rõ, ngoài việc hơi nheo mắt lại, nó không có phản ứng gì thêm.

Quả nhiên, nó thực sự đang thích nghi dần với ánh sáng, tốc độ thích nghi nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.

Nhìn bộ dạng này, có lẽ không bao lâu nữa nó có thể tiếp tục hành động trong không gian này, thậm chí có thể hiện tại nó đã bắt đầu hành động được rồi, chẳng qua vì có chút khó chịu nên mới dừng lại ở đây.

Chương 1149

Suy nghĩ về những khả năng này, ta cảm thấy không thể nương tay được nữa, lập tức ném chiếc đèn trong tay vào đầu nó.

Chiếc đèn vỡ tan tành, bóng đèn cũng theo đó mà nứt ra khi va chạm, có mấy mảnh vỡ đâm vào mắt sinh vật hình rắn.

Mục đích của ta là ném chiếc đèn để làm tổn thương mắt của nó.

Tuy mục đích vẫn như cũ, nhưng so với kế hoạch ban đầu của ta, có một vài chỗ đã thay đổi.

Ban đầu ta chỉ muốn mượn ánh sáng này để khiến nó đau đớn không thôi, nhưng kế hoạch không đuổi kịp sự thay đổi, nó có xu hướng thích nghi với ánh sáng nên ta lập tức thay đổi kế hoạch.

Thông qua việc trước đó nó vì sợ hãi ánh sáng mà phá hủy những chiếc đèn trên đường, ta đưa ra một suy luận, đó là chỉ cần tấn công vào vị trí mắt của sinh vật hình rắn là được.

Mắt của nó cũng rất yếu ớt, không có bất kỳ thứ gì bảo vệ, ta dễ dàng ra tay thành công.

Mảnh vỡ bóng đèn vỡ ra cắm trực tiếp vào mắt tên gia hỏa kia, ta cũng có thể phán đoán qua động tác của nó rằng đòn tấn công của mình đã đạt được hiệu quả lớn.

Ngay sau khi mảnh vỡ bóng đèn cắm vào, ta lập tức lùi về phía sau, né tránh khả năng bị tấn công tiếp theo, nhờ đó đảm bảo được an toàn của bản thân.

Cơ thể sinh vật hình rắn lúc này không ngừng quằn quại, cơ thể nó dài hơn người ta rất nhiều, lúc này đang quất mạnh trong không gian không mấy rộng rãi này.

Nếu lúc nãy ta không né kịp, cổ kế đã bị quất trúng mấy phát rồi.

Với sự chênh lệch thể hình giữa đôi bên, một khi bị quất trúng, đối với ta có lẽ sẽ là trọng thương.

Sắc mặt ta có chút vi diệu, lại không kìm lòng được mà lùi lại mấy bước, nhìn tên gia hỏa trước mặt không ngừng quẫy đạp, trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi.

Ban đầu ta tưởng sinh vật hình rắn này không còn thể lực nữa, nhưng sự vùng vẫy lúc này lại khiến ta kinh ngạc, nó không phải kiệt sức nằm trên đất mà là đang tích trữ thể lực, vừa rồi đối diện với sự khiêu khích của ta nó cũng không tùy ý phản kích.

Theo sự quẫy đạp của sinh vật hình rắn, vết thương bên trong mắt nó cổ kế cũng bắt đầu ác hóa, ta có thể thấy trong mắt nó chảy ra một lượng lớn chất lỏng.

Trong ánh đèn u ám, ta có thể thấy đó là chất lỏng màu xanh đậm, cũng không biết là máu của nó hay là dịch thể trong nhãn cầu.

Nhìn sinh vật hình rắn trước mặt đang tiến hành sự vùng vẫy cuối cùng, ta cũng né ra một khoảng cách để tránh bị vạ lây.

Cơ thể nó cọ xát tạo ra nhiều dấu vết trên mặt đất, đồng thời ta cũng có thể thấy trên người nó bắt đầu xuất hiện một số vết thương.

Theo sự vùng vẫy, những chiếc đèn trên tường lúc này lần lượt bị đập rơi xuống đất, nó cũng vì thế mà chịu thêm tổn thương.

Vì đôi mắt nên nó căn bản không thể né tránh những mảnh vỡ bóng đèn rơi xuống, chỉ có thể trơ mắt nhìn vết thương dần dần hiện ra, trông thậm chí có chút đáng thương.

Nhưng ta sẽ không vì biểu hiện như vậy mà nảy sinh cảm xúc liên mẫn gì, trong mắt ta chỉ có một sự đạm nhiên.

Dù chuyện đang xảy ra lúc này đối với nó là một chuyện vô cùng tàn khốc, nhưng đối với ta lại có chút không quan trọng.

Hai bên khác loài, sự hiện diện của nó lúc này cản trở ta rời đi, thậm chí còn có đe dọa nhất định đến tính mạng, cho nên ta làm chuyện này cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng nhìn một lúc, ta cảm thấy có gì đó không ổn.

Sự vùng vẫy của sinh vật hình rắn bắt đầu yếu đi, chất lỏng màu xanh đậm kia cũng vương vãi khắp mặt đất.

Nhưng theo ta thấy, trong lòng lại nảy sinh một chút bất an, thời cơ chậm lại động tác quá nhanh.

Theo lý thường, không nên mất đi tất cả thể lực nhanh như vậy, trừ khi có một số biến hóa khác xuất hiện.

Ta dùng ánh mắt vô cùng vi diệu nhìn về phía trước, sau đó mang theo một loại cảm xúc kinh hoàng phát hiện ra cái gia hỏa trước mặt lúc này đã dừng động tác, bắt đầu cuộn thân mình lại, nhắm thẳng về phía ta.

Động tác này đối với loài rắn mà nói là tư thế sắp phát động tấn công.

Chẳng lẽ đòn tấn công vừa rồi vẫn chưa đủ sao?

Mồ hôi lạnh bắt đầu rơi trên mặt ta, cũng đúng thôi, cái gia hỏa trước mặt thế nào nhìn cũng không giống như vì vết thương vỡ ra mà dần mất đi thể lực rồi không thể cử động.

Ánh mắt ta rơi vào mắt của sinh vật hình rắn, ở đó ta có thể thấy vết thương bắt đầu đông lại, những chất lỏng màu xanh đậm chảy ra dường như có tác dụng đặc biệt, có thể gia tốc chữa lành vết thương, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, vết thương bên trong mắt đó đã bắt đầu hóa mủ.

Một màn không thể tin nổi này cũng khiến ta không khỏi lùi lại mấy bước.

Sau khi vết thương trên mắt lành lại, nó dường như cũng đã quen với ánh đèn, lúc này nhìn về phía ta, mang lại áp lực rất lớn.

Vì đòn tấn công của ta làm hỏng một mắt của nó, theo ta thấy khả năng được nó lượng giải là vô cùng thấp, đặc biệt là trong tình huống đôi bên bất đồng ngôn ngữ như thế này.

Lúc này bị tên gia hỏa này dùng ánh mắt hung ác chằm chằm nhìn vào, ta cảm thấy tính mạng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Giống như trong các bộ phim tài liệu, loài rắn sau khi tìm được con mồi sẽ không lập tức phát động tấn công mà chỉ khi tìm được kẽ hở có thể tấn công mới ra tay.

Những gì sinh vật hình rắn đang làm hiện tại là tìm kiếm kẽ hở của ta.

Tuy ta không rõ trong tình huống hai loài hoàn toàn khác nhau thì nó tìm kẽ hở kiểu gì, nhưng lúc này ta vẫn cảm nhận được áp lực rõ rệt.

Hiện tại ta đang bị quan sát, nếu ta có thể khiến tên gia hỏa này cảm thấy bị đe dọa, có lẽ nó sẽ để ta rời khỏi đây.

Nhưng thể hình đôi bên bày ra đó, não dung lượng của sinh vật hình rắn tuy rất nhỏ, nhưng lúc này nó cũng có thể phán đoán ra bên nào đang ở thế ưu thế.

Nếu đã không có cách nào bức lui đối phương, chỉ có thể nghĩ cách chiến thắng trong cuộc chiến sắp tới, ta nghĩ vậy, ánh mắt cũng có chút phức tạp.

Sự chênh lệch thể hình cực lớn cũng có nghĩa là ta không thể dùng man lực để đối kháng với nó.

Nếu ta làm vậy, ta không chút nghi ngờ mình sẽ bị nó quấn lấy ngay lập tức.

Với kẻ đã gây ra thương hại rõ ràng cho nó như ta, chắc chắn sẽ bị coi là món ăn mỹ vị.

Ở gần đây cũng không có đạo cụ gì có thể mượn dùng, những chiếc đèn xung quanh đối với kẻ đã thích nghi với ánh sáng như nó cũng không còn đe dọa đặc biệt gì nữa.

Chương 1150

Nếu ta muốn dùng mảnh vỡ bóng đèn gây thương tích như trước thì cổ kế khó mà trúng được.

Vừa rồi ta có thể dễ dàng đánh trúng mắt nó là vì trước đó nó nằm bẹp trên đất, ta không cần phải dự phán, chỉ cần dùng sức đập chiếc đèn trong tay xuống trước mặt là được.

Hiện tại, nếu ta muốn tấn công con mắt còn lại thì cũng có chút khó khăn.

Tuy vậy, lúc này ta cũng không còn lựa chọn nào khác, ta đưa tay về phía một chiếc đèn bên cạnh, cổ tay vặn một cái, thành thạo gỡ nó xuống, sau đó ta dùng ánh mắt hung dữ trừng ngược lại.

Ít nhất về khí thế là không được thua, lúc này ta nghĩ như vậy, nhưng ngay sau đó ta đã hối hận.

Có lẽ bị tư thái này của ta kích nộ, cũng có thể động tác của ta tạo ra cảm giác có sơ hở, trong nháy mắt, nó phát động tấn công về phía ta, lao thẳng tới chỗ ta.

Thân rắn to lớn hơn cơ thể người rất nhiều, lúc lao tới thế trận vô cùng kinh người, giống như dã thú vồ mồi vậy.

Chính xác mà nói, tên gia hỏa này nguy hiểm hơn dã thú bình thường rất nhiều, dã thú nào có thể một phát ngoạm đứt đầu người chứ.

Thấy nó lao tới chỗ mình, ta cũng vội vàng lùi lại, dù sao trong lối đi nhỏ hẹp này, ta cũng khó mà né được cú tông trực diện của đối phương, lúc này chỉ có thể cố hết sức lùi về phía sau rồi tìm cơ hội thích hợp.

Nhưng ngay cả khi ta đang lùi lại, tốc độ của sinh vật hình rắn cũng không hề chậm, khoảng cách giữa đôi bên đang rút ngắn nhanh chóng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, khiến ta buộc phải đưa ra phản ứng.

Ta chủ động ngã xuống đất rồi lăn về phía trước.

Thông qua việc chủ động lăn người về phía trước, ta đã thành công né được cú tông từ sinh vật hình rắn lao tới, cũng vì thế mà trên người xuất hiện mấy vết thương do bị những mảnh vỡ bóng đèn trên mặt đất cứa rách.

Nhưng ta không rảnh để cảm nhận sự đau đớn trên cơ thể, mà tập trung toàn bộ sự chú ý vào sinh vật hình rắn trước mặt.

Sinh vật hình rắn lướt qua người ta, chỉ trong nháy mắt, có một bóng đen đè nặng lên người khiến ta cảm thấy một áp lực to lớn.

Đồng thời ta cũng giơ chiếc đèn trong tay lên ném vào thân hình sinh vật hình rắn phía trên, mưu đồ đẩy lùi nó.

Nhưng khi chiếc đèn trong tay ta chạm vào thân hình to lớn của sinh vật hình rắn đó, ta cũng cảm nhận được một phản lực truyền tới từ phía đó.

Động năng từ cơ thể đang lao tới nhanh chóng bộc phát ngay khi tay ta chạm vào, chỉ trong nháy mắt đã đánh vỡ chiếc đèn trong tay ta, mảnh vỡ bóng đèn bắn ra, thậm chí có một bộ phận rơi lên người ta.

Thứ vốn dùng để gây thương hại cho sinh vật hình rắn kia giờ lại rơi trúng người ta.

Nhưng may mắn là ở khoảng cách chưa đầy một mét này, lực của những mảnh vỡ đó cũng chưa đạt đến mức cứa rách da thịt ta, chỉ khiến ta cảm thấy có chút khó chịu mà thôi.

Sinh vật hình rắn lướt qua người ta, bóng đen nhanh chóng lao

sang phía bên kia, ta cũng có không gian để đứng dậy, liền vội vàng lồm cồm bò dậy nhìn về phía tên gia hỏa kia.

Sau khi đòn tấn công hụt, sinh vật hình rắn đó cũng không tiếp tục tấn công ngay, mà giống như lúc trước, lúc này nó dùng một loại ánh mắt mà ta không thể hiểu được đứng đó nhìn chằm chằm ta, đồng thời khiến ta một lần nữa cảm nhận được áp lực truyền tới từ cơ thể đối phương.

Ta làm theo đối sách đã định từ trước, trực tiếp gỡ chiếc đèn trên vách tường xuống rồi ném về phía trước.

Chiếc đèn rơi trúng người nó, chỉ là vị trí rơi có chút khác biệt so với dự tính của ta.

Ban đầu vị trí ta nhắm tới là phần đầu, nếu rơi trúng khu vực đó, dù không trực tiếp trúng mắt đối phương thì những mảnh vỡ bóng đèn bắn ra cũng có khả năng trúng vào mắt mới đúng.

Nhưng sinh vật hình rắn đó khi chiếc đèn đang bay lơ lửng trên không trung chỉ đơn giản là vẫy động cơ thể, thành công né được đòn tấn công của ta, khiến đòn tấn công của ta rơi vào khoảng không.

Sau khi bị chiếc đèn đập trúng, những mảnh vỡ bắn ra không gây tổn thương rõ rệt cho nó, đồng thời nó cũng không bị kích nộ như trước, lúc này nó đang quan sát ta từ vị trí cách đó vài mét.

Đối mặt với tình huống này, trên trán ta cũng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Ta có thể đoán được nguyên nhân tên gia hỏa này làm vậy, đó là để xác định lực tấn công của ta.

Nếu đòn tấn công cứ mãi không trúng vào mắt đối phương thì chỉ có thể rơi trên người nó, tổn thương gây ra là vô cùng nhỏ nhặt.

Trong tình huống này, cổ kế ta sẽ bị coi là sự tồn tại không có đe

dọa, lần lao tới tiếp theo có lẽ sẽ không đơn giản chỉ là một cú tông như vậy nữa.

Tuy có thể đoán được điểm này nhưng lúc này ta cũng chỉ có một phương thức tấn công, đó là lại gỡ một chiếc đèn trên tường xuống, nhưng ta không vội tấn công mà quan sát biên độ di chuyển của cơ thể đối phương.

Sau khi âm thầm thực hiện dự phán trong vài giây, ta cũng vung chiếc đèn trong tay ra.

Không giống như trước, chiếc đèn được ném đi đã không trúng vào vị trí ta nhắm tới mà rơi trên người nó, cũng vẫn không gây ra tổn thương rõ rệt.

Lần này giống như đã xác định được sự đe dọa của ta là không đủ chí mạng, nó lại một lần nữa tấn công về phía ta.

Cơ thể vô cùng đồ sộ so với ta lúc này đang áp sát lại gần, đồng thời quẫy mạnh cái đuôi đó.

Nhìn thấy tình trạng này của đối phương, ta biết không thể đánh trực diện, liền quay người chạy về phía sau để kéo giãn khoảng cách với nó.

Chỉ là tốc độ giữa hai bên không thể đánh đồng, chỉ trong chốc lát nó đã đuổi đến trước mặt ta, đồng thời há to cái miệng vồ lấy ta.

Ta kịp thời áp người vào vách tường bên cạnh để né tránh đợt tấn công đầu tiên của tên gia hỏa này, để cơ thể lướt qua người nó, luồng kình phong mang theo thổi qua khiến mặt ta có chút đau.

Nếu đòn này trực tiếp trúng ta thì ít nhất cũng phải gãy mấy cái xương.

Nhìn nó lướt qua cạnh người mình, trên mặt ta lộ ra một tia biểu tình khánh hạnh.

Nhưng rất nhanh, nó lại bị sự lạnh lẽo thay thế.

Né được một đòn tấn công, nhưng với tư cách là con mồi, ta không thể cứ né tránh mãi được.

Trong tình huống này nếu không có cách nào giải quyết nó thì sớm muộn gì ta cũng sẽ bị trúng đòn.

Một khi bị trúng đòn, điều đó có nghĩa là trạng thái cơ thể ta sẽ sụt giảm nghiêm trọng, rồi không còn dư sức lực để đào thoát nữa.

Lúc này ta nhìn nó lướt qua người mình, đang chậm rãi quay người lại, trong mắt hiện lên một tia tiêu cấp.

Hiện tại không có biện pháp thích hợp để giải quyết tên gia hỏa này, nếu cứ tiếp tục ở lại đây thì con đường chờ đợi ta chỉ có duy nhất là bị ăn thịt.

Chương 1151

Suy nghĩ một lát, ta nhìn về phía trước, ở đó có một cầu thang kéo dài xuống dưới.

Nếu đi đến đó, đi vào một môi trường không có ánh sáng, có lẽ sẽ có khả năng trốn thoát.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ về lộ trình quãng đường đó, ta đã từ bỏ ý định này.

Với khoảng cách đó, ta phải mất khoảng mười phút mới tới nơi, ta không thể đảm bảo trong suốt quãng đường đó không bị tên gia hỏa kia truy đuổi, hoặc nói cách khác, xác suất bị đuổi kịp là vô cùng lớn.

Cho nên chỉ trong một khoảnh khắc, ta đã từ bỏ ý định này và lập tức thay đổi kế hoạch.

Sau khi xác định không thể chọn cách bỏ chạy, ta quyết định phải tìm cách tạm thời khống chế tên gia hỏa này.

Sau đó ta dời tầm mắt vào trong túi đeo chéo, bên trong túi có một sợi dây thừng, bản thân sợi dây thừng có độ bền khá cao, thường dùng để leo trèo ở những địa hình hiểm trở.

Lúc này ta cũng cảm thấy có chút phân vân, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể dùng sợi dây thừng này buộc chặt nó lại đây?

Với độ dẻo dai của sợi dây thừng thì chắc có thể quấn được nó, nhưng vấn đề là ta làm sao để nó tự nguyện bị quấn lại?

Nếu dựa vào man lực để làm chuyện này thì đối với ta gần như là bất khả thi, sự chênh lệch về sức mạnh và thể hình giữa hai bên quá lớn, ta căn bản không có cách nào thay đổi cơ thể nó thành công.

Vậy thì chỉ có thể dùng kế mưu thôi.

Ta liếc nhìn sinh vật hình rắn trước mặt, né tránh một đòn tấn công bên cạnh, sau đó đưa tay vào túi đeo chéo rút sợi dây thừng bên trong ra, nhào nặn trong tay thành một hình dạng kỳ quái rồi ném xuống đất.

Trên mặt đất, sợi dây thừng được bày ra một hình dạng kỳ quái, nhìn vô cùng bất tự nhiên, đây là do ta cố ý làm vậy.

Lúc này vấn đề duy nhất ta lo lắng là sinh vật hình rắn trước mặt khi di chuyển sẽ làm rối loạn bố cục của sợi dây thừng này.

Sau khi suy nghĩ một hồi, sinh vật hình rắn trước mặt lại tấn công về phía ta, trên mặt ta cũng lấm tấm mồ hôi.

Mỗi lần đối mặt với đòn tấn công của nó, ta đều phải thực hiện những thay đổi lớn về cơ thể, cho nên tiêu hao thể lực cũng rất lớn.

Cơ thể vốn đã mệt mỏi, lúc này vì để né tránh đòn tấn công của tên gia hỏa này lại một lần nữa bị ép đến giới hạn cực hạn.

Ta bước một bước về phía bên trái để dẫn dụ sinh vật đó phát động tấn công.

Để sợi dây thừng có thể phát huy tác dụng, ta chỉ có thể lấy thân mình làm mồi nhử.

Sau khi lặp lại động tác như vậy vài lần, ta cũng đã đến được vị trí dự định, rồi đột ngột cúi người chộp lấy sợi dây thừng bên dưới, sau đó kéo mạnh ra phía sau.

Sợi dây thừng bị ta kéo, xoay tròn trong không trung rồi quấn chặt lấy sinh vật hình rắn trước mặt.

Tuy nhiên sau khi hoàn thành bước này, ta cũng nhận ra một vấn đề mà trước đó chưa phát hiện.

Đã thành công quấn lấy nó rồi, vậy thì làm sao để cố định nó lại?

Sợi dây thừng quả thực đã quấn được nó, tuy không thể tự do hành động nhưng chỉ cần thay đổi đơn giản biên độ tiếp đất của cơ thể vẫn có thể khiến nó di chuyển được.

Ngay cả trong tình huống này ta vẫn phải né tránh tên gia hỏa này.

Chỉ có điều vì ở trong tình trạng hiện tại nên tốc độ di chuyển của nó cũng chậm đi rất nhiều, ta không cần phải cẩn thận dè chừng như trước nữa.

Trên người sinh vật hình rắn bị quấn từng vòng dây thừng, trông vô cùng hài hước, có điều ta không rảnh để cười nhạo tình cảnh này, ta vẫn chưa quên việc mình vừa bị truy đuổi không ngừng.

Ta cúi người, lách qua vị trí phần đầu của nó, ta thắt một nút chết ở sợi dây thừng, sau khi xác định nó không thể dễ dàng thoát ra, ta mới lùi ra một khoảng cách nhỏ.

Chỉ cần duy trì một khoảng cách an toàn nhất định thì ngay cả khi ta có lơ đãng cũng không đến mức bị nó bất ngờ tấn công.

Sau khi rơi vào tình trạng này, chấp niệm của nó đối với ta rõ ràng có phần sâu đậm hơn, dù việc di chuyển cơ thể có độ khó nhất định nhưng nó vẫn cố chấp không ngừng tiến về phía ta, đâu biết rằng mình không còn cơ hội chạm vào ta nữa.

Ta nhân cơ hội này tiếp tục đi về hướng ra ngoài, một lát sau đã đến được vị trí của cửa đá.

Nhìn cánh cửa đá không thể mở được này, ánh mắt ta có chút phức tạp.

Ở bên ngoài cửa đá không biết có thứ gì đã chặn đứng nó lại.

Ở phía bên trong cửa đá cũng có những thứ bị rơi rớt xuống, cùng nhau trở ngại hành động đẩy cửa của ta.

Lúc này chuyện ta có thể làm có lẽ là chờ đợi sự cứu viện phía trước thôi.

Trong không gian địa hạ này điện thoại không có tín hiệu, phía trước được lắp đặt trạm thu phát tín hiệu dành riêng cho các thiết bị thông tin chuyên dụng, điện thoại của ta cũng không thể kết nối vào đó.

Chờ đã, ta đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, vì đột nhiên ta nhớ ra trên người người phụ nữ bên dưới kia chắc chắn cũng có một thiết bị thông tin, chỉ cần lấy thiết bị đó là ta có thể liên lạc lại với thế giới bên ngoài.

Lúc này ta cảm thấy có chút hưng phấn, đi về phía trước, đi vòng qua sinh vật hình rắn lúc nào cũng chực chờ cắn người kia để đi đến phía trước nhất, rồi theo cầu thang đi xuống, quay lại môi trường tăm tối ban nãy.

Giống như vài giờ trước, ta sờ tay lên vách tường, nhân cơ hội này dần dần tiến lên theo lối đó.

Khoảng vài phút sau, ta đã tìm thấy hai lối đi kia rồi tiến vào lối đi bên phải, xác chết của người phụ nữ đó đang ở bên trong.

Khi tiến vào trong lối đi, bước chân của ta khá nhanh vì xác định bên trong không có nguy hiểm, cũng không cần phải lo lắng quá nhiều.

Khi ta tìm thấy xác chết của người phụ nữ đó, thi thể đã bốc mùi hôi thối rồi, rõ ràng mới chỉ vài tiếng đồng hồ mà thi thể đã thối rữa, chuyện này có liên quan đến môi trường khá khép kín ở đây.

Nhưng tất cả đều không can hệ gì đến ta, ta nén cơn buồn nôn trong lòng, không ngừng mò mẫm trên thi thể, tìm thấy một chiếc hộp hình vuông, sờ lên trên thấy có vài nút bấm nhỏ, đây chính là thiết bị thông tin mà ta cần tìm.

Mang theo thiết bị thông tin này, ta chuẩn bị rời khỏi đây để quay lại phía trên.

Kết quả, từ cánh tay ta đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói, điều này khiến ta vô cùng kinh động, rõ ràng lối đi này không nên tồn tại nguy hiểm mới đúng.

Vì cơn đau bất thường trên cánh tay, sự chú ý của ta cũng bị thu hút về phía đó.

Chương 1152

Ta nhìn xuống cánh tay mình, rồi chú ý thấy ở đó xuất hiện một vết cắt nhỏ.

Ta đưa tay lên mò mẫm, thấy có chất lỏng chảy ra, không khó để đoán ra cánh tay ta đã bị thương và chảy máu.

Vết thương xuất hiện cũng chứng minh một điều, cơn đau ta cảm nhận được lúc nãy không phải là ảo giác, thực sự có thứ gì đó đã làm ta bị thương.

Ta nhìn quanh quất để tìm tên gia hỏa đã gây ra vết thương cho mình.

Có điều trong màn đêm tăm tối, ta cũng khó lòng tìm thấy sự hiện diện của nó, chỉ có thể dùng ánh mắt bất lực nhìn vào những nếp nhăn của bóng tối, căn bản không thể tìm thấy thứ mình muốn tìm.

Từ xúc cảm đau đớn trên tay truyền lại mà phán đoán, thứ đã gây ra vết thương kia đã ngay lập tức rời khỏi cạnh người ta, chỉ để lại một vết thương không lớn lắm.

Ta ôm lấy cánh tay đang có máu tươi chảy ra từ vết thương, rồi dần dần chậm rãi đi ra ngoài lối đi.

Trong tình huống biết có thứ gì đó đang rình rập làm hại mình, ta chắc chắn sẽ không tiếp tục ở lại chỗ này.

Dù sao đối với ta, khẩn trương rời khỏi nơi này mới là chính sự.

Trong đường hầm địa hạ này, ta cảm giác mình đã ở quá lâu, bên ngoài cổ kế trời cũng sắp sáng rồi.

Đến lúc đó, đường hầm địa hạ bị phong tỏa này có lẽ sẽ được mở lại, chỉ cần chờ đến lúc đó thì cánh cửa đá mà ta không thể mở được

cũng sẽ có người mở ra cho ta.

Lúc này ta nghĩ như vậy, rồi cũng chậm rãi đi về phía ngoài lối đi, duy trì bước chân đều đặn, đồng thời cẩn thận quan sát xung quanh để tránh bị tấn công bất ngờ lần nữa.

Lần này, dưới sự chú ý đặc biệt của mình, ta cũng có thể cảm nhận rõ rệt những động tĩnh xung quanh.

Từ luồng gió phả tới mà phán đoán thì cũng không khó để tìm ra vị trí của tên gia hỏa đó.

Có vẻ là một cá thể khá nhỏ, lúc này ta có thể cảm nhận được ở phía sau đầu mình có tiếng gió lưu động.

Hiển nhiên đó là âm thanh phát ra khi tên gia hỏa đó di chuyển, động tĩnh này không lớn lắm cho nên ta có thể ước lượng đại khái thể hình của nó chỉ tương đương với kích thước cánh tay ta, vì thế vết thương nó gây ra trên cánh tay ta cũng chỉ nhỏ bằng chừng đó mà thôi.

Sau khi hiểu được điều này, ta cũng yên tâm hơn.

Sau khi đã chứng kiến và chế phục được sinh vật hình rắn khổng lồ kia, đối với cái gia hỏa có thể hình nhỏ hơn rất nhiều này, ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, ít nhất không cần lo lắng sẽ bị lép vế trong cuộc đối kháng về sức mạnh.

Sự khinh thường đối với sinh vật không xác định trong bóng tối này kéo dài khoảng vài phút, biểu cảm của ta cũng bắt đầu thay đổi, trên mặt ta lấm tấm mồ hôi lạnh.

Sau một khoảng thời gian, ta có thể cảm thấy cánh tay mình hơi tê rần.

Sự tê rần này tự nhiên không phải do co thắt cơ bắp, mà vì một số nguyên nhân khác.

Ta cũng không khó để nhận ra, cú cắn mà sinh vật kia gây ra trên người ta chính là nguyên hung dẫn đến sự tê rần này.

Độc tố có thể gây tê liệt đã từ vết thương xâm nhập vào cơ thể ta, khiến ta cảm thấy có chút bất ổn.

Trong tình huống này, cánh tay bị cắn trúng tuy vẫn có thể tự do hành động nhưng ta lại cảm nhận rõ rệt sự trở ngại, mỗi lần cánh tay di chuyển đều thấy rõ từng thớ cơ như muốn tách rời khỏi cơ thể.

Trong tình thế này, ta tự nhiên không dám tiếp tục khinh thường tên gia hỏa trong bóng tối kia nữa.

Tuy lúc này nó vẫn đang quan sát bên cạnh chứ chưa phát động tấn công, nhưng ta biết nếu cả tứ chi đều bị cắn thì cổ kế không bao lâu nữa ta sẽ rơi vào cảnh ngộ trớ trêu là toàn thân tê liệt.

Tuy tâm tình trở nên vô cùng cẩn thận, nhưng bước chân tiến về phía trước của ta cũng không có thay đổi đặc biệt gì.

Vì tên gia hỏa đó không nhân cơ hội này tấn công nên ở một phương diện nào đó cũng chứng minh nó có điều cố lự đối với ta, cho nên mới để ta có thời gian nhận ra điều này.

Nếu tiếp theo nó còn lao tới tấn công, ta chắc chắn phải né tránh.

Đã có một cánh tay bắt đầu bị hạn chế, ta cũng không thể chấp nhận việc tay kia cũng chịu hạn chế tương tự.

Nghĩ vậy, ta tiếp tục chậm rãi tiến lên, đồng thời thỉnh thoảng quét tầm mắt ra xung quanh.

Chỉ trong một lát, ta đã có thể từ âm thanh trong bóng tối phán đoán ra tên gia hỏa đó bắt đầu di chuyển ở bên cạnh.

Có thể cảm nhận lúc thì nó ở bên trái, lúc thì ở bên phải, không còn đứng quan sát từ xa như trước nữa.

Có phải nó đã phát hiện ra mình không thể gây đe dọa cho nó không?

Sắc mặt ta có chút không tốt, đối với ta mà nói thì đây không phải là chuyện tốt.

Trong tình huống này, một khi nó phát động tấn công, ta chỉ có thể thông qua thính giác để phán đoán vị trí của nó, chắc chắn ta sẽ ở thế yếu.

Nhận ra điểm này, ta bắt đầu xốc lại tinh thần, tập trung toàn bộ sự chú ý vào xung quanh mình, đề phòng tên gia hỏa đó sẽ phát động tấn công bất cứ lúc nào.

Hình thức hành động của nó đã thay đổi, vậy thì thời gian nó tấn công ta cổ kế cũng không còn lâu nữa.

Ta nghĩ vậy, bước chân hành động cũng dần dần chậm lại, sự chú ý đều tập trung vào thính giác.

Sự thay đổi tư thế hành tiến của ta hiển nhiên đã gia tốc nhịp độ tiến công của nó.

Chỉ một lát sau, ta đã nghe thấy một âm thanh khác thường trong tiếng gió, giống như có thứ gì đó mạnh mẽ xé gió lao tới.

Ta có thể phán đoán đại khái nó đến từ bên trái, liền vội vàng nằm rạp xuống mặt đất ở phía bên kia, thành công né được một đòn.

Cơ thể lăn trên mặt đất, miễn cưỡng né được đòn tấn công từ trong bóng tối, đồng thời ta cũng chú ý thấy một tiếng động lạ.

Dường như ngoài tiếng ma sát giữa cơ thể mình với mặt đất còn có động tĩnh khác xuất hiện.

Lúc này ta nhận ra điều gì đó, liền nhìn về phía đó.

Tuy trong bóng tối nhưng ta dường như chú ý thấy có thứ gì đó

lóe lên.

Chương 1153

Tuy chỉ trong nháy mắt nhưng cũng đủ để ta chú ý, mang lại cho ta một cảm giác quen thuộc.

Trạng thái va chạm với mặt đất này ta cảm giác mình đã thấy ở đâu rồi.

Ta suy nghĩ một lát rồi nhanh chóng nhớ ra, chẳng phải trước đó khi nhìn thấy sinh vật hình rắn to lớn kia, ta đã thấy một tên nhóc nhỏ sao?

Khi nó lao tới tấn công ta, nó cũng rơi xuống đất rồi ngất đi.

Tình huống lúc này không khỏi khiến ta nhớ lại màn đó, hai bên vô cùng tương đồng, kết hợp với kích thước của sinh vật này, ta cũng không khó để phán đoán ra đó chính là cùng một sinh vật.

Có lẽ vì mất đi sự ràng buộc của đời trước nên nó cũng rời khỏi lối đi đó, lúc này đang chạy loạn bên ngoài.

Nghĩ đến đây ta cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Sau đó, trên mặt ta lộ ra một biểu cảm vi diệu.

Sau khi biết được thân phận thực sự của nó, ta cũng có thể yên tâm.

Đời trước đã bị ta giải quyết thì giải quyết nó cổ kế cũng không phải chuyện khó khăn.

Ta đứng dậy, thông qua tiếng va chạm liên tục trên mặt đất, ta có thể đoán được tên gia hỏa này hiện tại cổ kế vì bị va đập đến choáng váng nên đuôi nó mới không ngừng co giật, cho nên mới có tình huống như vậy xảy ra.

Nhìn tia sáng kỳ lạ trên mặt đất, ta cũng không có ý định đi giải quyết nó.

Tuy cánh tay ta bị nó cắn một vết thương, nhưng trong tình huống này cổ kế nhất thời nó cũng không thể bò dậy từ mặt đất được.

Trong tình huống này ta tự nhiên không cần thiết phải tiếp tục đối phó với nó, chỉ cần nhanh chóng rời khỏi đây là được.

Ở địa phương này tuy có một số chỗ ta chưa thăm dò hết, nhưng đối với ta cũng không nhất thiết phải đi.

Vì trong đường hầm địa hạ này, mỗi lần thăm dò ta đều cảm thấy gặp phải những trở ngại khá phiền phức, cho nên cũng không muốn dành phần lớn tinh lực vào đó.

Lúc này địa phương này trước khi ta vào đã bị chính quyền quản chế, cho dù lòng ta có tò mò đến đâu thì cũng có những chuyện không thể làm.

Hơn nữa ở đây đã có người chết, sau này việc quản chế nơi này chắc chắn sẽ nghiêm ngặt hơn, vậy thì việc ta tiếp tục thăm dò chắc chắn sẽ gặp nhiều hạn chế hơn.

Cho nên sau khi cân nhắc một hồi, ta cũng quyết định rời khỏi đây, đi ra khỏi lối đi phía trước.

Theo con đường quen thuộc, ta quay lại phía trên nơi có ánh sáng, rồi nhìn vào thiết bị thông tin trong tay.

Trên đó có mấy con số nhưng không được sắp xếp theo thứ tự từ một đến chín mà có năm con số khác nhau, được sắp xếp theo một quy luật không mấy rõ ràng.

Ta tùy ý ấn vào một trong những nút đó, rồi có thể thấy trên màn hình hiển thị đen trắng xuất hiện những hoa văn dạng sóng.

Chỉ trong chốc lát, ta đã nghe thấy tiếng một người đàn ông truyền ra từ loa.

Sau khi nhận ra điểm này, ta hoàn toàn yên tâm.

Thiết bị thông tin này có thể sử dụng, vậy là có thể liên lạc với người bên ngoài.

Ta vội vàng nhân cơ hội này cầu cứu người đàn ông ở đầu dây bên kia.

Sau khi nghe ta cầu cứu, giọng nói bên kia rõ ràng có chút trì hoãn, trước tiên là ngạc nhiên vì người sở hữu thiết bị thông tin đã thay đổi, sau đó là vì sao ở đây lại có người rơi vào tình cảnh này.

Nghe giọng nói của đối phương, ta cũng nhận ra có gì đó không đúng.

Người liên lạc này dường như không phải là người trực tiếp đối ứng với ta ở bên ngoài mà thuộc về một tầng lớp cao hơn.

Một lát sau, ta nhận được một câu trả lời khẳng định, có người đã được phái đến cứu viện ta.

Rồi trước khi tín hiệu bị ngắt, ta còn có thể nghe thấy dường như có tiếng tranh cãi truyền tới từ bên đó, rồi máy bị cúp.

Tuy rất tò mò về những gì đã xảy ra ở bên đó nhưng ta cũng không có ý định truy hỏi thêm khi đối phương đã chủ động cúp máy.

Đó cũng là chuyện của chính quyền, hoàn toàn không liên quan gì đến một kẻ nhàn rỗi như ta.

Đối với ta lúc này, quan trọng nhất là đi đến chỗ cửa đá chờ đợi nhân viên cứu viện là được.

Đi về phía trước, ta có thể thấy sinh vật hình rắn đang nằm trên mặt đất, lúc này nó vẫn không ngừng vùng vẫy.

Sợi dây thừng trên người nó vẫn được buộc chặt chẽ, hoàn toàn không có dấu hiệu bị tuột ra.

Sau khi nhìn thấy ta, động tĩnh của nó cũng tăng lên, hiển nhiên chỉ một lát ngắn ngủi cũng không đủ để nó quên việc mình bị người ta làm cho ra nông nỗi này.

Nhìn nó dần dần quằn quại tiến về phía mình, trên mặt ta không có chút biểu cảm lo lắng nào.

Tuy vì đã quen nên tốc độ của nó có tăng lên, nhưng so với tốc độ của ta thì nó vẫn còn kém xa.

Né tránh tư thế lao tới của nó, ta xoay người kéo giãn một khoảng cách rồi đi về phía cửa đá.

Ta áp tai vào cửa đá, lúc này có thể nghe thấy ở bên kia có nhiều tiếng va chạm của vật nặng.

Không khó để phán đoán ra những người đến cứu viện ta đã bắt đầu thao tác ở chỗ này.

Thời gian tiếp theo, ta vừa không ngừng né tránh sinh vật hình rắn chực chờ cắn người kia, vừa đứng gần cửa đá để tránh việc lát nữa khi cứu viện tới lại không có mặt ở đó.

Đứng gần cửa đá chờ đợi một lát, cuối cùng cánh cửa cũng được mở ra.

Nhìn những nhân viên cứu viện ập tới, trong mắt ta cũng xuất hiện những thần tình phức tạp.

Nhìn ánh mắt của bọn họ, ta thấy có phần kinh ngạc, tuy không trực tiếp nói ra nhưng trong ánh mắt đó ta có thể cảm nhận được một tầng ý nghĩa.

Chương 1154

Hiện tượng này cũng chứng minh một điều, những người đó không hề biết tình hình, trước khi được phái đến cứu viện căn bản không biết bên dưới còn có người khác tồn tại, cũng không phải từ nơi nào đó xa xôi chạy đến đây.

Sau khi ta gọi điện thoại không lâu, những người này đã bắt đầu dọn dẹp đống đồ chặn ngoài cửa, từ hiệu suất này mà phán đoán thì ta cũng không khó để đoán ra những người này cổ kế đang túc trực ở gần đây, thậm chí có thể là đội ngũ có liên quan đến di tích này.

Ngay cả bọn họ cũng không biết bên dưới có người tồn tại, vậy thì ta không khó để tưởng tượng ra những kẻ đã trốn thoát khỏi lối đi trước đó rốt cuộc đã đi đâu?

Trên mặt ta hiện lên một chút bất mãn và phẫn nộ, nhưng cảm xúc đó nhanh chóng bị ta che giấu trong lòng, ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa đá.

Lúc này ta cũng cuối cùng đã nhìn thấy thứ gì chặn cửa đá khiến mình không thể ra ngoài.

Đó là một số túi khí trông rất tiện dụng, lúc này đang được bung ra ở chỗ này.

Một góc túi khí có sợi dây thừng chắc chắn cố định vào một vách tường gần đó.

Dưới sự phong tỏa của những thứ này, ta mới không thể đẩy được cánh cửa đá.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt ta lộ ra một tia thần tình phức tạp, ngoài sự phẫn nộ lúc trước, ta còn nhận ra một điều.

Nhìn cái thế trận dùng túi khí chặn cửa đá này, ta không nghĩ họ chỉ làm vậy để ngăn cản những khí cụ to lớn tiến vào.

Ta có lý do để tin rằng, cũng giống như người phụ nữ đã chết bên dưới, bọn họ có hiểu biết nhất định về những thứ bên trong di tích này, cho nên lúc đó mới bỏ chạy nhanh chóng như vậy.

Chỉ có người phụ nữ kia vì một nguyên nhân nào đó mà ở lại rồi cuối cùng mất mạng vô ích.

Bị nhốt bên trong, phải chịu đựng rủi ro to lớn, suýt chút nữa đã bị giết chết, hiển nhiên trong đó có một người tên Tô Hải, lúc này ta không khó để phán đoán ra điều này.

Nhưng lúc này ta lại không có ý định truy cứu những chuyện đó, vì lúc này sự chú ý của ta đã bị thu hút bởi tiếng kinh hô của những nhân viên cứu viện kia.

Ta dời tầm mắt về phía đó thì thấy có mấy người đi vào trong lối đi, lúc này họ đang nhìn sinh vật hình rắn bị ta buộc chặt bằng ánh mắt vi diệu, nhìn cái thứ to lớn đồ sộ trước mặt.

Ta cũng không quên nhắc nhở bọn họ coi chừng bị sinh vật hình rắn bên trong làm bị thương.

Đột nhiên, ta nghe thấy tiếng động lạch cạch, rồi nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Có thể thấy một người có thần tình nghiêm túc lúc này đang dùng thiết bị thông tin để trao đổi.

Thấy ta nhìn sang, người đó cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn lại ta, khiến ta cảm thấy có chút ngạc nhiên, không hiểu mục đích đối phương nhìn mình như vậy rốt cuộc là gì.

Nhưng rất nhanh, ta đã biết nguyên nhân.

Người đàn ông vừa phát ra tiếng động đó lúc này đi về phía ta, từ ánh mắt nhìn thẳng cho thấy rõ ràng người này đang tìm ta.

Ta đứng tại chỗ chờ người đó lại gần.

"Lâm tiên sinh, để ông gặp phải chuyện như vậy, tôi cảm thấy rất xin lỗi.

Hiện tại tôi đã chuẩn bị sẵn phòng nghỉ ngơi cho ông, mời ông đi nghỉ đi." Nghe lời người đó nói, trên mặt ta cũng hiện lên biểu cảm trầm tư.

Xem ra người ở cấp trên có vẻ đã biết về ta.

Với thái độ này, ta không tự phụ đến mức nghĩ mình xứng đáng được đối đãi như vậy, vậy thì chỉ có một khả năng, đó là có liên quan đến di tích này, có lẽ việc ta sống sót trở về từ bên trong khiến ta trở nên có giá trị.

Nghĩ vậy trong lòng, ta định bụng từ chối.

Tuy không rõ đối phương muốn biết điều gì từ miệng mình, nhưng ta biết rõ trải qua chuyến hành trình gian hiểm bên dưới thực tế ta cũng chẳng thu hoạch được thông tin gì thú vị, cũng không nghĩ những thông tin đó có giá trị đặc biệt.

Trong tình huống này, ta tự nhiên không định rời đi cùng người đàn ông trước mặt nên định từ chối ngay.

Nhưng khi lời chưa kịp thốt ra, ta đột nhiên chú ý thấy biểu cảm của người đó trong nháy mắt trở nên đặc biệt nghiêm túc.

Từ lối cầu thang phía trên có mấy người đang đi xuống.

Nếu chỉ có vậy thì tâm tình của ta cũng chẳng có gì dao động, nhưng vấn đề là trên người mấy gã tráng hán đó đang mặc đồng phục đen tuyền, cũng giống hệt bộ đồng phục của người đang mời ta đi

nghỉ đây.

Vậy thì ta không khó để phán đoán ra một điều, những người này cùng một hội.

Nếu ta từ chối một cách cứng nhắc thì việc rời khỏi đây có lẽ sẽ gặp chút phiền phức.

Nghĩ vậy, ta cau mày rồi đồng ý với lời mời của người đàn ông trước mặt.

Nghe thấy ta đồng ý, biểu cảm trên mặt người đàn ông đó không có gì là ngạc nhiên, giống như đã khẳng định từ trước là ta sẽ đồng ý, hoặc theo cách ông ta thấy thì dù ta có đồng ý hay không cũng không thay đổi được sự thực vậy.

Điều này càng khiến ta kiên định với phán đoán trước đó của mình.

Đi theo người đàn ông trước mặt, ta rời khỏi nơi này, hội họp với mấy gã tráng hán đang đi xuống rồi đi đến một ngôi nhà dân bình thường trong huyện thành.

Ngay cái nhìn đầu tiên về ngôi nhà đó, sắc mặt ta đã có chút khó coi vì nó hoàn toàn không giống nơi để ở.

Đó chỉ là một ngôi nhà dân cao hai tầng, xung quanh không có cửa hàng, ngay cả những ngôi nhà khác cũng chẳng có mấy cái.

Tuy nhiên trong lòng Lâm Dương lại không hiểu về cái đích đến này, trong lòng cũng sinh ra một chút bất mãn, nhưng lúc này, gần đó có mấy gã đô con đi cùng, khiến Lâm Dương không dám có ý nghĩ phản kháng.

Ở trong thông đạo dưới lòng đất, Lâm Dương đã ở lại gần một đêm, tinh lực tiêu hao không ít, bây giờ lên đến nơi an toàn, cũng cảm thấy một trận mệt mỏi, mí mắt như có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Chỉ là sau khi nhìn thấy nơi ở này, Lâm Dương cũng lập tức tỉnh táo lại, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Khi mấy người dừng lại trước một ngôi nhà dân, Lâm Dương có thể xác định, bọn họ quả thực muốn để hắn nghỉ ngơi ở nơi này.

Lâm Dương nén sự khó chịu trong lòng, sau khi bước vào căn nhà, hắn cũng nhìn thấy một vài món đồ nội thất, chỉ là trên những món đồ này đâu đâu cũng là bụi bặm, trên chiếc ghế sofa bên cạnh còn có mấy mạng nhện rõ ràng, hiển nhiên đã lâu không có ai dọn dẹp.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Lâm Dương có chút khó coi, định để hắn nghỉ ngơi ở nơi này sao?

Chương 1155

Lâm Dương quay đầu nhìn về phía sau, ở vị trí cửa ra vào, có thể thấy người đàn ông đã "mời" hắn đến, lúc này đang đứng ở đó, dùng vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn hắn, hoàn toàn không có vẻ gì là sợ hắn sẽ lật mặt.

Lâm Dương cũng biết, người đàn ông đó có thể đối mặt với hắn như vậy là có chỗ dựa, tuy rằng hiện tại không nhìn thấy, nhưng Lâm Dương biết, chỉ cần hắn lớn tiếng la hét, hoặc bên cạnh có động tĩnh gì, thì mấy gã đô con trước đó cũng sẽ cùng nhau đến đây.

Lúc này, tình trạng các nơi trên cơ thể đều không tốt, nếu phải đối mặt với mấy gã đô con cùng lúc, hắn căn bản không có cách nào thoát ra được.

"Các người muốn làm gì?" Lâm Dương nhìn người đàn ông đang chặn ở cửa, trong ánh mắt mang theo sự bất mãn rõ rệt.

"Lâm tiên sinh trông có vẻ mệt mỏi rồi, hãy nghỉ ngơi cho tốt ở đây đi." Giọng điệu của người đàn ông khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó chịu, lời nói của gã cũng khiến Lâm Dương nảy sinh một cỗ xúc động muốn đánh người.

"Đã mời tôi đến đây, không muốn nói cho tôi biết sự thật sao?" Giọng Lâm Dương cũng trở nên lạnh lùng.

Nghe lời của Lâm Dương, người đàn ông không trả lời, chỉ dùng một ánh mắt vi diệu nhìn về phía hắn, trong mắt gã, Lâm Dương dường như thấy một tia thương hại?

Không đợi Lâm Dương quan sát kỹ, người đàn ông đã rời đi, đóng sầm cửa lại, chỉ để lại một mình Lâm Dương ngây người trong phòng.

Lặng lẽ nhìn người đàn ông đó rời đi, tâm trạng của Lâm Dương cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, đây cũng là chuyện bình thường, bất kể là ai, lúc này bị giam cầm, tâm trạng cũng đều như nhau.

Mặc dù mấy người đó không nói rõ, nhưng tình cảnh hiện tại của Lâm Dương, có khác gì bị giam cầm đâu?

Lâm Dương nghĩ vậy, nhìn cảnh tượng trước mặt, sắc mặt cũng chẳng khá hơn chút nào.

Lâm Dương đi đến bên cửa sổ gần đó, thậm chí không cần tìm kiếm, cũng có thể thấy, gần ngôi nhà có mấy gã đô con đang đứng ở đó, rõ ràng là đang quan sát căn nhà này, thậm chí còn không có ý định che giấu thân hình, rành rành nói cho Lâm Dương biết rằng họ đang giám sát ở gần đây.

Trong tình huống này, cho dù trong lòng Lâm Dương nảy sinh một cỗ tức giận, cũng sẽ không hành động thiếu sáng suốt như xông ra ngoài.

Không để ý đến lớp bụi trên ghế sofa, Lâm Dương trực tiếp ngồi xuống, sau đó bắt đầu suy nghĩ đường lui cho mình.

Trực tiếp giam hắn ở nơi này, rõ ràng là có nguyên nhân đặc biệt, nếu không điều động nhiều người như vậy để canh giữ Lâm Dương, chẳng phải là lãng phí sao?

Nguyên nhân mà Lâm Dương có thể nghĩ đến, chỉ có liên quan đến di tích dưới lòng đất kia.

Hắn là có liên quan đến thân phận của hắn là một trong những người sống sót, việc nhốt hắn ở đây không phải vì cần hắn với tư cách là người sống sót để hiểu rõ bên trong, Lâm Dương nghĩ đến một khả năng khác, nhốt hắn lại, chỉ là không muốn hắn ra ngoài mà thôi.

Có lẽ có liên quan đến những người đã trốn thoát từ dưới đó trước đây, họ không hy vọng hắn xuất hiện ở bên ngoài vào lúc này, nên mới quyết định nhốt hắn lại vài ngày.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt như đã hiểu ra.

Nhóm người dưới lòng đất kia, có thể là vì một mục đích tuyển chọn nào đó, nên mới xuất hiện ở nơi đó, nếu không, thực sự khó giải thích, vì sao những người trông không chuyên nghiệp chút nào lại có thể xuất hiện ở nơi đó.

Đối với Lâm Dương, người có chút hiểu biết về di tích dưới lòng đất, trong cuộc tuyển chọn này có thể ở một vị trí khá khó xử, nên mới bị đối xử như vậy.

Lúc này Lâm Dương đã hiểu ra, nhìn cánh cửa lớn của ngôi nhà dân trước mặt, ánh mắt cũng không mấy tốt đẹp.

Mặc dù đã đoán ra đại khái vì sao mình lại ở trong tình huống này, nhưng Lâm Dương không thể nảy sinh cảm giác thông cảm được, dù sao trong quá trình này, chưa từng có ai hỏi ý kiến của hắn.

Lâm Dương không phải tự nguyện, mà bị cưỡng ép giam cầm ở đây, sự thật này tuy không gây ra tổn thương thực chất cho hắn, nhưng cũng khiến hắn cảm thấy bị sỉ nhục nhất định.

Thấy trong thời gian ngắn sẽ không có nguy hiểm, Lâm Dương đưa ra phán đoán như vậy, cũng bắt đầu nghỉ ngơi ở đây, tìm một chỗ tương đối sạch sẽ, dọn dẹp đơn giản lớp bụi trên đó rồi ngủ thiếp đi.

Đợi Lâm Dương tỉnh lại, trời đã bắt đầu tối sầm, trên chiếc bàn phía trước, có một hộp cơm, không biết đã được đặt ở đây từ lúc nào.

Xem ra nhóm người giam cầm hắn ở đây, quả thực không định để hắn chết đói, chỉ đơn thuần là muốn giam giữ tự do cá nhân của hắn

mà thôi.

Lâm Dương đi đến bên cửa sổ, có thể thấy bên ngoài vẫn có người canh giữ, đã đổi một nhóm người khác, có lẽ là đổi ca, mức độ canh phòng nghiêm ngặt ở đây cũng vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Thấy những người này canh giữ mình nghiêm ngặt như vậy, tâm trạng của Lâm Dương cũng có chút vi diệu.

Lúc này, nếu Lâm Dương muốn ra ngoài, trước tiên phải tìm cách vượt qua sự canh giữ của những người này.

Trong căn nhà này, tuy đâu đâu cũng là bụi bặm do lâu ngày không dọn dẹp, nhưng những thứ cần có đều đầy đủ, Lâm Dương cũng không cho rằng mình có thể tìm được lý do hợp tình hợp lý để rời khỏi nơi này.

Đứng bên cửa sổ, Lâm Dương tạm thời không có ý định rời đi, giả vờ như đang ngắm cảnh, thực chất là quan sát bộ dạng của những người canh giữ bên ngoài, nhìn vị trí đứng của họ, để chuẩn bị cho việc rời đi sau này.

Bị nhốt ở nơi này là chuyện Lâm Dương không thể chấp nhận, nên hắn phải thử rời khỏi đây.

Lúc này, Lâm Dương cũng nhận ra một tin tức có lẽ là tốt, đó là trong căn nhà hắn đang ở, không có ai cả.

Dường như họ rất tự tin vào việc canh giữ, nên chỉ có người ở bên ngoài canh chừng mọi lúc mọi nơi, còn trong căn nhà này thì không có một ai, hiện tượng này cũng cho phép Lâm Dương có thể tìm ra một vài sơ hở có thể lợi dụng.

Trên tầng hai của ngôi nhà, có một cửa sổ, tuy đứng ở đó cũng có thể nhận ra có ánh mắt nhìn về phía này, nhưng ánh mắt đó không quá

gay gắt, cho Lâm Dương cảm giác như chỉ là tiện tay liếc qua một cái, người canh gác phụ trách nhìn về phía này dường như hoàn toàn không tin Lâm Dương ở đây sẽ chạy trốn khỏi nơi này.

Nghỉ ngơi một chút, Lâm Dương cũng định rời khỏi đây, đã có một kẽ hở thích hợp thì hắn cũng không cần phải tiếp tục tìm nơi khác nữa.

Trên bàn, Lâm Dương có thể nhìn thấy chiếc túi đeo chéo của mình, túi có dấu vết bị người ta lục lọi, bên trong có vẻ hơi lộn xộn, nhưng Lâm Dương lại không để tâm, vì thứ quan trọng nhất trong đó, sợi dây thừng có thể giúp ích khi hắn chạy trốn, vẫn còn nằm nguyên trong đó.

Điều này cũng chứng tỏ một điều, những người này lục túi của hắn không phải lo hắn sẽ lợi dụng công cụ trong đó để trốn thoát, mà là đang lo lắng về một thứ khác.

Lâm Dương chỉ suy nghĩ qua loa cũng đã đoán ra nguyên nhân.

Có lẽ liên quan đến việc thám hiểm trong di tích, đối với những người ra khỏi đó, có lẽ họ đang lo lắng, ví dụ như Lâm Dương đã mang một thứ gì đó bên trong ra ngoài.

Nhưng nhìn trong túi đeo chéo gần như không thiếu thứ gì, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút kỳ quái, rốt cuộc họ đang tìm kiếm cái gì trong túi của hắn?

Rất nhanh, Lâm Dương đã nghĩ ra, vội vàng bắt đầu tìm kiếm trong lớp lót của túi đeo chéo.

Hắn nhớ ra một chuyện, hắn quả thực đã lấy được một vài thứ từ di tích đó.

Sau khi khối đá có thể di chuyển trên trần nhà vỡ ra, Lâm Dương quả thực đã tìm thấy một thứ, một viên châu nhỏ.

Sau khi tìm kiếm một hồi, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, ở nơi này, Lâm Dương không tìm thấy gì cả, viên châu vốn nên được đặt ngay ngắn ở đó, lúc này đã biến mất.

Chương 1156

Nguyên nhân biến mất, lúc này Lâm Dương cũng có thể đoán ra đại khái, không ngoài việc lúc trước khi lục túi của hắn, họ đã tìm thấy lớp lót này, sau đó lấy nó đi.

Lớp lót này rất kín, khả năng viên châu bên trong vô tình rơi ra gần như là không có.

Cũng tức là, viên châu là thứ mà họ đang tìm kiếm.

Sau khi phát hiện viên châu biến mất, Lâm Dương tự nhiên cũng nhớ lại, lúc lấy được viên châu, hắn đã nhìn thấy thứ gì trên tấm bia đá.

Trên tấm bia đá đó, có hai hình vẽ, một trong số đó là viên châu này, cái còn lại là chiếc hộp đen hắn tìm thấy trước đó.

Thật trùng hợp, cả hai thứ này đều bị người khác lấy đi, một cái bị nhóm người đang giam cầm hắn lấy đi, cái còn lại thì ở chỗ quan chức nhà nước.

Cả hai thứ đều bị lấy đi, cộng thêm vị trí xuất hiện, Lâm Dương cũng không khó để phán đoán ra, những thứ này có vị trí đặc biệt trong di tích.

Cả hai thứ này đều đã ở trong tay hắn, rồi lại bị người khác cưỡng ép lấy đi, Lâm Dương cũng cảm thấy một trận bất mãn.

Nhưng một lúc sau, Lâm Dương cũng nghĩ thông suốt, sắc mặt cũng trở lại bình tĩnh.

Thật ra hắn cũng không rõ công dụng của những thứ đó, tất cả đều tập trung trong tay hắn cũng chỉ là một vài món đồ thủ công trông có vẻ cổ xưa mà thôi, Lâm Dương cũng theo đó cảm thấy có chút nhẹ

nhõm.

Bây giờ đối với Lâm Dương mà nói, so với việc quan tâm đến những vật ngoài thân này, tìm cách nhanh chóng rời khỏi đây quan trọng hơn.

Mặc dù từ tình hình hiện tại xem ra, nhóm người này chỉ muốn giam cầm hắn ở đây thôi, cũng không có khả năng gây nguy hiểm đến tính mạng của hắn.

Nhưng đối với Lâm Dương mà nói, mất đi tự do, giao quyền chủ động cho người khác, là một chuyện hoàn toàn không thể chịu đựng được.

Ở trong căn nhà bị giám sát này, nếu Lâm Dương muốn làm gì, đều phải nhìn sắc mặt người khác, điểm này khiến trên mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ bất mãn rõ ràng.

Nhìn sắc trời dần dần tối sầm, Lâm Dương cũng cảm thấy cơ hội của mình sắp đến rồi.

Những người phụ trách canh gác bên ngoài dường như không vì trời tối mà giảm bớt, tuy có chút ngoài dự liệu của Lâm Dương, nhưng tình hình hiện tại vẫn nằm trong tầm kiểm soát của hắn, cũng không cần phải tốn thời gian thay đổi kế hoạch.

Đèn trong phòng về cơ bản đều đã tắt, chỉ có phòng khách ở tầng một là còn ánh sáng, tạo ra một ảo giác rằng Lâm Dương đang ở tầng một, nhưng thực tế, Lâm Dương đã đến bên cửa sổ ở tầng hai.

Bây giờ đứng ở vị trí này, cũng có thể nhìn thấy mấy người canh gác bên ngoài, đồng thời cũng vì sự chênh lệch về độ sáng giữa hai bên, đối phương không thể nhìn thấy thân ảnh của Lâm Dương đang ẩn nấp ở tầng hai.

Ánh mắt Lâm Dương gắt gao nhìn chằm chằm vào thân hình của

người canh gác bên dưới, thấy hắn đi đến bên tường rồi quay lưng lại.

Lâm Dương thấy người canh gác bên dưới đã quay lưng lại, lúc này, hắn cũng nắm lấy cơ hội, nhân lúc đó ném sợi dây thừng trong tay ra ngoài cửa sổ, sợi dây thừng theo mép cửa sổ rơi xuống, chỉ phát ra âm thanh nhỏ, người canh gác bên dưới không hề phát hiện động tĩnh của Lâm Dương ở trên, thấy đối phương không hề hay biết gì, Lâm Dương cũng yên tâm, sau đó lật người, cả cơ thể vượt qua cửa sổ, nắm lấy sợi dây thừng trong tay, bắt đầu từ từ bò xuống dưới.

Một đầu sợi dây thừng được Lâm Dương nắm trong tay, đầu còn lại cũng được buộc vào một chiếc tủ ở tầng hai, chiếc tủ đó bị khóa, bên trong có gì Lâm Dương cũng không rõ, nhưng nó đủ nặng, có thể chống đỡ được trọng lượng của hắn.

Lúc này, cơ thể Lâm Dương áp sát vào tường, đồng thời từ từ di chuyển xuống dưới, hai tay nắm lấy sợi dây thừng dần dần thả xuống.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Dương cũng dồn phần lớn sự chú ý vào bóng dáng của người canh gác ngay phía dưới, luôn chú ý đến bộ dạng của đối phương.

Vận may của Lâm Dương không tệ, cho đến khi hắn tiếp cận mặt đất, người canh gác đó cũng không ngẩng đầu nhìn về phía hắn, mà đang tuần tra ở gần đó.

Đợi Lâm Dương đáp xuống đất, cũng có thể thấy, ở vị trí cách hắn vài mét, có thể thấy một trong những người canh gác trước mặt, đang quay lưng về phía hắn mà đi.

Gần chỗ Lâm Dương có mấy bụi cây, chiều cao của bụi cây không thấp, không dễ dàng rời khỏi đây như vậy.

Nếu muốn vượt qua bụi cây, chắc chắn sẽ phát ra tiếng động.

Ở khoảng cách này, Lâm Dương không cho rằng hành động của mình có thể che giấu hoàn toàn mọi tiếng động.

Nên lúc này, Lâm Dương cũng dùng một ánh mắt vi diệu nhìn người đàn ông đang đi trước mặt.

Hắn đi chậm lại, để chắc chắn không phát ra tiếng động vào lúc này, Lâm Dương từ từ đi về phía trước, dần dần tiếp cận phía sau người đàn ông trước mặt.

Khi khoảng cách giữa hai bên đạt đến một mức độ nhất định, người đàn ông dường như cũng nhận ra Lâm Dương đang đến gần từ phía sau, cũng quay đầu nhìn về phía hắn.

Khi người đàn ông nhìn thấy Lâm Dương, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn khẩu hình miệng đang chuẩn bị há to của gã, cũng không khó để phán đoán ra, gã sắp hét lên.

Lâm Dương đã sớm có chuẩn bị, tự nhiên sẽ không để gã dễ dàng hét lên như vậy, để tránh làm lộ thân ảnh của mình.

Một cú chặt tay vào sau gáy người đàn ông, lực đạo đủ mạnh cũng đã thành công khiến gã ngất đi, đến cuối cùng, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhìn người đàn ông ngã xuống dưới chân mình, trên mặt Lâm Dương cũng không có bất kỳ biểu cảm đặc biệt nào.

Nguyên nhân Lâm Dương làm vậy, cũng chỉ vì, con đường duy nhất nằm ở trước mắt hắn mà thôi.

Vượt qua cơ thể của người đàn ông, Lâm Dương nhanh chóng chạy đến con đường nhỏ phía trước, chọn một thời điểm thích hợp rồi lao về phía trước.

Chỉ chạy được một lúc, Lâm Dương nghe thấy, từ phía sau có tiếng động truyền đến.

Hắn không quay đầu lại.

Sau khi đánh ngất người đàn ông kia, Lâm Dương cũng đã thấy, trên mặt đất có một bộ đàm rơi ra, trên bộ đàm có đèn đỏ nhấp nháy, cho thấy nó đang bật.

Mặc dù lúc Lâm Dương đánh ngất người đàn ông không phát ra tiếng động thừa, nhưng sau khi gã ngã xuống đất, tự nhiên không có cách nào tiếp tục giữ liên lạc với những người canh gác khác, nên Lâm Dương cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị phát hiện sau một lúc.

Chỉ là bị phát hiện nhanh như vậy, có lẽ chỉ là do vận khí của Lâm Dương không tốt, cũng có thể là vì trong liên lạc của họ có quy tắc liên lạc định kỳ, tóm lại lúc này Lâm Dương đã bị phát hiện, tự nhiên không thể tiếp tục lén lút được nữa.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng tăng nhanh bước chân, trong sự ồn ào của những người canh gác đang hành động, âm thanh do Lâm Dương phát ra cũng không rõ ràng.

Đợi Lâm Dương rời xa khu vực đó, cũng có thể thấy, có mấy người đàn ông vốn phụ trách canh gác Lâm Dương, lúc này đang không ngừng tuần tra trên đường phố.

Lâm Dương trốn sau một con hẻm nhỏ, để tránh xảy ra chuyện vừa chạy ra đã bị bắt lại.

Sau khi bị ánh mắt kỳ quái của những người qua đường xung quanh nhìn chằm chằm một lúc, người canh gác phía trước cũng đã đi nơi khác, Lâm Dương cũng yên tâm bước ra.

Chương 1157

Đi trên đường phố, Lâm Dương cũng không dám dễ dàng buông lỏng cảnh giác, thỉnh thoảng lại dồn sự chú ý ra xung quanh, quan sát những người gần đó, để tránh bị những người canh gác khác phát hiện.

Để có thể che giấu thân hình tốt hơn, Lâm Dương cũng giấu mình vào biển người, tiến lên theo tốc độ của đám đông trên đường.

Cứ như vậy duy trì một lúc, Lâm Dương cũng cho là tương đối an toàn rồi, cũng từ trong đám đông bước ra, đến một con phố vắng người gần đó.

"Không thấy đang thi công à?

Còn đi vào trong làm gì?" Lâm Dương vừa đến một con phố, đã nghe thấy tiếng quát từ phía trước, ngó đầu nhìn qua, có thể thấy có năm sáu người, lúc này đang tiến hành thi công mặt đất.

Lớp xi măng mới trải trên mặt đất còn chưa khô, ẩm ướt như vừa mới được trải lên.

Đồng thời, Lâm Dương cũng dùng một ánh mắt vi diệu nhìn mấy người trước mặt, bây giờ trời đã tối rồi, ở đây còn chưa tan làm sao, vội vàng như vậy à?

Lâm Dương cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nhân viên công trình ở đây đã bắt đầu xua đuổi, Lâm Dương cũng chỉ có thể lựa chọn quay đầu rời khỏi nơi này.

Nhưng lần này, Lâm Dương chỉ đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, sau đó dùng ánh mắt kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mặt.

Nơi này Lâm Dương cảm thấy có chút quen mắt, sau khi cẩn thận

hồi tưởng lại, Lâm Dương cũng nhớ ra buổi trưa hôm nay, vị trí mình đang ở rốt cuộc là nơi nào.

Nơi Lâm Dương đang đứng lúc này, chính là nơi mấy ngày trước đã lên báo, mặt đất ở đây bị sụt lún, cũng là nguyên nhân đã thu hút Lâm Dương đến thị trấn này.

Nhưng bây giờ, mặt đất ở đây đang được tu sửa lại, xi măng cũng đã được trải gần xong rồi.

Nhìn những lớp xi măng đã được trải trên mặt đất, trên mặt Lâm Dương cũng xuất hiện biểu cảm kỳ quái, không ngờ lại gặp phải những thứ này ở đây.

Lúc này Lâm Dương đang đứng trong con hẻm, dùng ánh mắt cổ quái nhìn cảnh tượng trước mặt, đang suy nghĩ.

Trước đó những người đó muốn tiến hành thám hiểm trong di tích dưới lòng đất, nên mới không kịp thời tu sửa mặt đất bị sụt lún ở đây.

Nhưng lúc này, dấu vết sụt lún ở đây gần như đã sắp biến mất hoàn toàn, Lâm Dương cũng không khó để phán đoán ra một chuyện, đó là lúc này, họ không cần tiếp tục đi xuống nữa.

Nguyên nhân trong đó, Lâm Dương cũng có thể đoán ra đại khái.

Chiếc hộp đen và viên châu bị lấy đi từ trên người hắn, có lẽ là những thứ quan trọng nhất trong di tích này, vì hai thứ đó đã được mang ra ngoài, nên con đường dẫn đến di tích lúc này cũng không cần thiết tồn tại nữa, vì vậy họ mới bắt đầu sửa chữa đoạn đường này.

Hiểu ra điểm này, Lâm Dương cũng bị sự thúc giục của công nhân thi công bên cạnh, xoay người chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Mặc dù trong lòng cảm thấy hứng thú về công dụng của hai thứ đó, nhưng lúc này, cũng không thích hợp để Lâm Dương tiếp tục khám phá.

Từ thái độ của những người đó xem ra, rõ ràng không hy vọng hắn dính líu vào bất kỳ chuyện gì, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để giam cầm hắn ở một nơi nào đó.

Đối với Lâm Dương hiện tại mà nói, cách an toàn nhất là rời khỏi huyện thành này, di tích được phát hiện ở đây, và những thứ trong di tích, Lâm Dương tốt nhất nên coi như không thấy gì, ít nhất là trong thời gian ngắn.

Ý nghĩ của Lâm Dương rất an phận, nếu làm như vậy, vừa không rước phiền phức vào người, cũng có thể tiếp tục an toàn rời khỏi đây.

Chỉ là, kế hoạch của Lâm Dương chung quy cũng chỉ là kế hoạch mà thôi, hiện thực thì hoàn toàn không có ý định phối hợp với ý nghĩ của hắn.

Khi Lâm Dương chuẩn bị rời đi từ con đường lớn của huyện thành, hắn thấy, ở lối ra của huyện thành, lúc này có vài người đang đứng ở đó, trong tay cầm những thứ giống như cây thương dài, chặn lối ra.

Mấy người chặn lối ra, đồng thời cũng khiến Lâm Dương nhớ đến nhóm người đã giam cầm hắn trước đó.

Quần áo của những người canh gác trước đây và mấy người đang chặn lối ra gần như giống hệt nhau, cũng mang cùng một mục đích, đó là để nhốt Lâm Dương ở nơi này.

Nhìn lối ra bị phong tỏa, Lâm Dương cũng biết, không thể rời đi như vậy được, lỡ như bị bắt lại, e là không thể dễ dàng thoát khỏi nơi giam cầm như trước nữa.

Sau khi bình tĩnh phán đoán ra điểm này, Lâm Dương cũng xoay người, đi vào dòng người phía sau.

Huyện thành bị phong tỏa, khiến Lâm Dương không thể rời khỏi

nơi này, chỉ có thể tùy tiện tìm một quán trọ ở nơi hẻo lánh để nghỉ ngơi, định đợi sau khi phong tỏa kết thúc rồi mới rời đi.

Chỉ là đã ở trong huyện thành này mấy ngày rồi, sự phong tỏa bên ngoài vẫn chưa biến mất.

Lâm Dương quan sát, mỗi một người muốn ra khỏi thành, đều phải bị kiểm tra một lượt, sự phong tỏa không những không có dấu hiệu nới lỏng, ngược lại còn trở nên nghiêm ngặt hơn.

Ngoài những người phụ trách kiểm tra ở lối ra, còn có đội cảnh vệ tuần tra trên đường phố.

Mặc dù trông có vẻ như chỉ là tuần tra đơn thuần, nhưng vào thời điểm quan trọng này lại xảy ra chuyện như vậy, Lâm Dương cũng không khó để phán đoán ra, mục đích của những người đó là đang tìm kiếm hắn.

Trong lúc Lâm Dương không rõ diễn biến của sự việc, hắn đã rơi vào vòng xoáy này, khó mà giãy giụa.

Chỉ một ngày sau, tung tích của Lâm Dương dường như đã bị lộ ra ngoài.

Mặc dù Lâm Dương đã cố gắng hết sức ở trong quán trọ ít ra ngoài, nhưng vẫn phải ra ngoài để bổ sung nhu yếu phẩm, cũng bị nhóm người đang tìm kiếm hắn phát hiện.

Bây giờ Lâm Dương đang đứng trong phòng, căng thẳng nhìn cánh cửa trước mặt.

Cửa đang vang lên tiếng "phanh phanh", người bên ngoài dường như rất vội vàng, một trận tiếng động cũng khiến Lâm Dương nhíu mày.

Quán trọ này vì khá cũ kỹ, nên trên cửa không có mắt mèo hay thứ gì tương tự, nên Lâm Dương cũng không có cách nào xác định người

bên ngoài là ai, nhưng từ những suy đoán trước đó, Lâm Dương cũng không khó để phán đoán ra thân phận của người bên ngoài.

Nghĩ vậy, Lâm Dương cũng đi đến bên cửa sổ gần đó, đang suy nghĩ có nên rời khỏi nơi này hay không.

Nhưng khi Lâm Dương đưa mắt nhìn ra đường phố, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Ngoài đường, có mấy người, lúc này đang nhìn chằm chằm về phía hắn, hành động nhìn ra ngoài của Lâm Dương, rõ ràng cũng đã làm lộ thân ảnh của hắn.

Một người đàn ông gầy nhỏ, sau khi thấy Lâm Dương xuất hiện bên cửa sổ, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng rõ rệt, sau đó gọi điện thoại trong tay, cùng lúc đó, ngoài cửa phòng Lâm Dương đang ở, cũng có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Rõ ràng, việc Lâm Dương giả vờ không có trong phòng đã bị lộ, trên mặt hắn có một tia lo lắng.

Lúc này, tiếng gõ cửa bên ngoài cũng mạnh hơn.

Chương 1158

Nhìn tiếng động ngoài cửa ngày càng lớn, đồng thời có thể thấy, biên độ rung động của cửa cũng ngày càng lớn, Lâm Dương cảm thấy cánh cửa này sắp bị húc đổ rồi.

Khoảng chỉ hai phút sau, Lâm Dương nghe thấy tiếng cửa bị va đập đã ngừng lại.

Khi Lâm Dương tưởng rằng người bên ngoài đã bỏ cuộc, thì kết quả lại nghe thấy tiếng động càng kịch liệt hơn.

Dường như có người đang cầm một cây cọc gỗ ở ngoài cửa tiến hành va chạm, Lâm Dương có thể thấy tấm cửa đã bị va đập đến mức cong vênh rõ ràng.

Người bên ngoài đã từ bỏ ý định để Lâm Dương tự động mở cửa, bắt đầu định cưỡng ép phá cửa.

Ý thức được điểm này, sắc mặt Lâm Dương cũng có chút thay đổi, biết không thể tiếp tục ngồi chờ chết được, đối phó một cách tiêu cực không thể trốn tránh được những người này.

Giữa ban ngày ban mặt, có thể làm ra chuyện như vậy trong huyện thành, cho dù chỉ là trong một quán trọ khá hẻo lánh, nhưng cũng chứng tỏ thế lực đằng sau nhóm người này, ở trong huyện thành này có một lực lượng kiểm soát nhất định, căn bản không phải là thứ Lâm Dương có thể trốn tránh được.

Nghe tiếng tấm cửa bị va đập, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên ngày càng tệ.

Nghe tiếng động này để phán đoán, e là không bao lâu nữa, cánh cửa của Lâm Dương, có lẽ sắp bị húc đổ rồi.

Lâm Dương nhìn những người đang theo dõi ngoài đường, hắn cũng không khó để phán đoán ra, nếu muốn rời khỏi từ cửa sổ này, chắc chắn sẽ bị những người bên ngoài chặn lại.

Lường trước được hậu quả có thể xảy ra khi làm vậy, Lâm Dương cũng xoay người, chuẩn bị đối mặt trực diện với những kẻ xông vào từ cửa chính.

Lâm Dương đã bị người bên ngoài nhìn thấy, nếu trốn ở một góc nào đó trong phòng, chắc chắn cũng sẽ bị từ từ tìm ra, nên lúc này, nếu Lâm Dương muốn thoát khỏi đây, thì phải nắm lấy quyền chủ động, không thể bị động để đối phương thao túng.

Lâm Dương cầm lấy chiếc đèn bàn trên bàn, sau đó đến gần cửa, nhìn tấm cửa đang dần cong vênh, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một tay nắm lấy một góc của chiếc đèn bàn, tập trung sự chú ý nhìn vào cánh cửa trước mặt, luôn sẵn sàng vung chiếc đèn bàn về phía trước.

Rất nhanh, cùng với tiếng "loảng xoảng", cánh cửa trước mặt Lâm Dương bị húc tung, Lâm Dương cũng có thể thấy, quả thực có một cây gậy cứng cáp, được một người đàn ông cầm trong tay xông vào phòng.

Khi thấy sự tồn tại của Lâm Dương ở gần đó, biểu cảm trên mặt người đàn ông rõ ràng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó định ném cây gậy trong tay về phía Lâm Dương.

Chỉ là một người đàn ông nảy sinh ý nghĩ này một cách tạm thời, động tác sao có thể so sánh được với Lâm Dương đã sớm có chuẩn bị?

Trước khi cây gậy sắt của người đàn ông đánh trúng Lâm Dương, chiếc đèn bàn trong tay Lâm Dương đã đập vào trán người đàn ông đó.

Cùng với tiếng "cạch", bóng đèn của chiếc đèn bàn vỡ tan tành theo lực đạo khổng lồ, người đàn ông bị đánh trúng cũng lùi sang một bên.

Nhân lúc người đàn ông trước mặt lùi lại, Lâm Dương cũng tiến về phía trước, bóng đèn của chiếc đèn bàn trong tay đã bị đập vỡ, nhưng lúc này, trong tay Lâm Dương vẫn còn thân đèn, cây cột đó nằm trong tay hắn, nên có thể tiếp tục dùng làm vũ khí.

Chiếc đèn bàn trong tay Lâm Dương tiếp tục đập mạnh về phía người đàn ông trước mặt, sau khi đập liên tiếp mấy lần, trên mặt người đàn ông trước mặt Lâm Dương cũng lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Không bỏ lỡ cơ hội này, Lâm Dương tiếp tục không ngừng vung vũ khí trong tay.

Một lúc sau, người đàn ông trước mặt Lâm Dương lúc này cũng ngã xuống đất, cơ thể đang co giật một cách miễn cưỡng, cho Lâm Dương cảm giác có chút đáng thương.

Nhưng lúc này, Lâm Dương phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, tuy rằng trông trạng thái của người đàn ông này có vẻ không ổn, nếu tiếp tục để mặc ở đây, có thể kết cục sẽ có chút tồi tệ, nhưng Lâm Dương cũng không có thời gian rảnh để để tâm.

Bước ra hành lang ngoài phòng, Lâm Dương đưa mắt nhìn ra con đường bên ngoài, cũng quan sát một lượt, phát hiện không có người khác thì cũng yên tâm.

Nếu trên con đường bên ngoài không có ai canh giữ, cũng cho Lâm Dương một cơ hội có thể trốn thoát khỏi đây.

Mặc dù Lâm Dương không rõ vì sao chỉ có một người đến đây tìm hắn, nhưng có lẽ họ cho rằng chỉ một người là đủ để bắt được Lâm Dương rồi.

Trước khi đi, Lâm Dương cũng liếc nhìn người đàn ông trên mặt đất một cái, có thể thấy, trên người gã có những khối cơ bắp cuồn cuộn, rõ ràng là một người thường xuyên luyện tập.

Khi hai bên chạm trán nhau, rõ ràng người đàn ông có thể trạng cường tráng hơn sẽ giành chiến thắng.

Chỉ là, họ đều không tính đến việc Lâm Dương sẽ chủ động phản công.

Có lẽ vì trước đó Lâm Dương vẫn luôn chạy trốn, không có phản kháng rõ ràng, nên trong mắt họ, Lâm Dương có thể chỉ là một sự tồn tại vô hại mà thôi.

Cơ hội này cũng bị Lâm Dương nắm bắt được, lúc này hắn đã đi xuống dưới quán trọ.

Đứng trên cầu thang, Lâm Dương không trực tiếp đi xuống, hắn có thể thấy, có mấy người đang đi ở phía trước, chặn cửa ra vào, khiến Lâm Dương không thể ra ngoài từ cửa chính.

Nhưng may mắn thay, Lâm Dương nhớ rằng quán trọ này có một lối đi chuyên dụng của nhà bếp sau, Lâm Dương lén lút lẻn vào vị trí nhà bếp, sau đó chuẩn bị đi đường nhỏ để rời khỏi đây.

"Làm gì ở đây?

Đây là nhà bếp, khách không được vào." Khi Lâm Dương vừa bước vào nhà bếp, đã bị một người to cao thô kệch quát mắng, nhìn người đàn ông mặc đồ đầu bếp trước mặt, Lâm Dương nhất thời cũng không biết phải giải thích thế nào.

Nhà bếp không cho người không phận sự vào, là một chuyện bình thường.

Chỉ là điều khiến Lâm Dương cảm thấy phiền phức là, lúc này cũng không tiện giải thích với vị đầu bếp trước mặt, lỡ như nói qua

nói lại, phát ra tiếng động lạ, dẫn mấy người bên ngoài vào thì không hay rồi.

Đưa ra phán đoán như vậy, Lâm Dương cũng nhanh chóng nghĩ ra một cái cớ thích hợp.

"Lễ tân nói đồ của tôi để ở lối đi bên đó, bảo tôi qua lấy." Lâm Dương nói với vị đầu bếp trước mặt, sau đó bắt đầu đi về phía trước, đầu bếp cũng không tiếp tục cản Lâm Dương.

Thấy cảnh này Lâm Dương cũng biết phán đoán của mình là chính xác, lối đi chuyên dụng của nhà bếp sau này hẳn là dành cho tất cả nhân viên quán trọ sử dụng, nên Lâm Dương dùng cái cớ này lúc này cũng tỏ ra hợp tình hợp lý.

Lâm Dương đi vào lối đi bên cạnh, thấy bên ngoài không có ai chú ý đến Lâm Dương xuất hiện từ con hẻm nhỏ này, cũng yên tâm đi về phía góc không có người.

Sau khi Lâm Dương rời đi khoảng mười phút, nhà bếp của quán trọ bị đẩy mạnh ra, có mấy người đàn ông cùng lúc đi vào.

"Làm gì ở đây?

Đây là nhà bếp, không phải nơi để đi lang thang." Nhìn thấy lại có mấy người vào đây, đầu bếp cũng tỏ vẻ khó chịu nói.

Mấy người xông vào không trả lời lời của đầu bếp, mà nhìn quét một vòng nơi này, nhanh chóng phát hiện ra con đường nhỏ bên cạnh.

Chương 1159

Thành công chạy thoát khỏi quán trọ, bây giờ Lâm Dương cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Nếu lúc nãy ra ngoài chậm hơn một chút, e là không dễ dàng ra ngoài như vậy.

Bây giờ Lâm Dương đang đứng trong một con hẻm nhỏ tối tăm, trong ánh mắt cũng có một tia lạnh lùng.

Nhóm người đó vì tìm hắn mà đã làm ra chuyện như vậy, thậm chí có thể ngang nhiên tìm kiếm nơi ở của Lâm Dương trong quán trọ giữa ban ngày ban mặt, nếu không phải hắn tương đối cơ trí, kịp thời chạy thoát từ đường nhỏ, bây giờ đã không biết biến thành bộ dạng gì rồi.

Sau khi Lâm Dương thành công trốn thoát khỏi quán trọ không lâu, hắn có thể thấy trên đường phố, bắt đầu có người đang tìm kiếm hắn, khiến hắn không dám dễ dàng đi ra đường.

Trong tình huống này, Lâm Dương cũng cảm thấy vô cùng phiền phức, không biết làm thế nào mới có thể thành công trốn thoát khỏi huyện thành này.

Những người này đang rải rác khắp huyện thành, tìm kiếm hắn.

Trong tình huống này, một khi Lâm Dương ra đường phố, sẽ có nguy cơ bị phát hiện, tự nhiên không thể làm như vậy.

Vì có sự cân nhắc đặc biệt này, nên lúc này Lâm Dương chỉ có thể tìm một vài cách khác để rời khỏi huyện thành, không thể dùng những cách thông thường, nếu không, xác suất bị phát hiện rất lớn, tốt nhất là có thể tìm một số người chuyên làm việc này giúp đỡ.

Mặc dù Lâm Dương không quen biết những người như vậy, nhưng nếu muốn tìm, cũng có thể tìm được, lúc đó chỉ cần bỏ ra một ít tiền, là có thể nhận được sự giúp đỡ.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng lén lút lẻn đến bên cạnh một người ăn xin trên đường.

Người đàn ông này quần áo rách rưới, nói là ăn xin, thực ra càng giống một gã lang thang hơn, quần áo trên người có chút cũ kỹ, nhưng cũng không quá cũ, cũng có dấu vết giặt giũ.

Lâm Dương cũng phủi một ít bụi lên người, nên lúc này khi đến bên cạnh người đàn ông này, cũng không bị những người phụ trách tìm kiếm trên đường phố phát hiện, ngược lại họ cho rằng chỉ có thêm một gã lang thang mà thôi.

"Này, tỉnh lại đi." Lâm Dương đi đến bên cạnh gã lang thang, gã đang nằm trên đất ngủ, hoàn toàn không phát hiện hắn đến, nên Lâm Dương cũng dùng sức đẩy cơ thể gã, nhỏ giọng nói.

Đẩy một cái, gã lang thang trước mặt Lâm Dương không tỉnh, chỉ cơ thể cử động, dường như có nhận ra phản ứng từ bên ngoài, chỉ là không có ý định để tâm.

Lâm Dương cũng nhíu mày, tiếp tục dùng sức đẩy vào người gã mấy cái, cuối cùng cũng gọi gã lang thang này tỉnh dậy.

Gã lang thang tỉnh dậy, thấy trước mặt mình là một người hoàn toàn không quen biết, sắc mặt cũng có chút không thiện cảm, một bộ dạng sắp nổi giận, chỉ là sau khi nhìn thấy một xấp tiền trong tay Lâm Dương, cũng biến thành một vẻ mặt nịnh nọt.

Sau khi Lâm Dương nói rõ ý định của mình, trên mặt gã lang thang cũng lộ ra một tia khó xử.

Nhưng Lâm Dương ngược lại vì vậy mà lộ ra vẻ vui mừng, gã

lang thang dường như không phải vì không biết mà lộ ra vẻ khó xử, mà là vì một nguyên nhân nào đó, không tiện nói ra mà thôi.

Thấy cảnh này, Lâm Dương lại từ trong túi lấy ra mấy tờ tiền, vẻ mặt của gã lang thang cũng dao động, sau đó như đã quyết định, lắc đầu nhìn xung quanh một cái, rồi ngoắc ngón tay về phía Lâm Dương, ý bảo hắn lại gần một chút.

Lâm Dương do dự một lúc, nhìn những vết bẩn trên người gã lang thang, mày hơi nhíu lại, sau đó đến gần.

Cùng với việc gã lang thang ghé sát vào tai Lâm Dương, nói cho hắn biết những điều mình biết, trên mặt Lâm Dương cũng dần dần hiện lên một tia vui mừng.

Mười phút sau, Lâm Dương ở trong một con hẻm hẻo lánh ở một góc huyện thành, nhìn bộ dạng của con hẻm trước mặt, trên mặt Lâm Dương cũng mang theo một tia nghi ngờ, nghi ngờ gã lang thang trước đó có thể đã lừa hắn, nên mới đến một nơi như thế này.

Theo lời của gã lang thang, trong con hẻm này, có người có thể giúp hắn, nhưng khi Lâm Dương muốn hỏi kỹ hơn, lại thấy vẻ mặt của gã lang thang có chút kỳ quái, sau đó nói với Lâm Dương, đến đó, tự nhiên sẽ biết.

Thấy vẻ mặt của gã lang thang không giống như đang nói dối, Lâm Dương cũng tin lời gã, đến nơi này, chỉ là nhìn con hẻm tối tăm trước mặt, vẻ mặt Lâm Dương cũng có chút không tự nhiên.

Trong con hẻm này, nhìn một cái đã thấy nước bẩn lênh láng trên mặt đất, Lâm Dương chưa đến gần, đã có thể ngửi thấy mùi hôi thối từ đó bốc ra.

Cũng vì những gì nhìn thấy trước mắt, khiến Lâm Dương nghi ngờ lời của gã lang thang.

Có lẽ thông tin gã nói không phải là giả, chỉ là tin tức gã nghe được đã lâu rồi cũng không chừng.

Nhìn con hẻm bẩn thỉu này, Lâm Dương suy nghĩ một lúc, cũng không có ý định đi vào trong đó để khám phá, trong con hẻm này, Lâm Dương không cho rằng có ai có thể chịu đựng được việc sống trong môi trường như vậy.

Thất vọng bước ra khỏi con hẻm, Lâm Dương quay lại đường phố, định đi tìm gã lang thang đó, lấy lại tiền của mình.

Trong lòng Lâm Dương lúc này, đại khái đã xác định, mình bị lừa rồi, nên lúc này, hắn cũng đi tìm gã lang thang đó để đòi một lời giải thích.

Nhưng trên con đường mà hắn đã tìm thấy gã lang thang trước đó, Lâm Dương tìm kiếm một lúc, đều không thấy bóng dáng của gã, trông có vẻ như vì sợ bị Lâm Dương tìm đến cửa nên đã tự mình trốn đi rồi.

Thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi, bị lừa rồi, mặc dù số tiền đó đối với Lâm Dương không nhiều, nhưng việc bị lừa, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút tức giận.

Có lẽ gã lang thang đó, bây giờ đang cầm tiền của Lâm Dương ở nơi nào đó vui vẻ, nhưng bây giờ Lâm Dương tạm thời không có sức lực để tìm, những người trên đường phố đang tìm kiếm Lâm Dương, vẫn đang tiếp tục công việc, Lâm Dương không thể tùy ý đi lại trên đường phố.

Thấy phía trước có người đang tìm kiếm, Lâm Dương cũng vội vàng rời khỏi khu vực mình đang ở.

Cứ như vậy qua thêm một ngày, Lâm Dương cuối cùng cũng đợi

được đến lúc những người phụ trách tìm kiếm trên đường phố lơi lỏng.

Nói lơi lỏng cũng không đúng, chính xác là, đối với việc tìm Lâm Dương, họ không còn quá để tâm nữa.

Nguyên nhân khiến Lâm Dương đưa ra phán đoán như vậy cũng rất đơn giản, vì trong mấy ngày gần đây, Lâm Dương đã nghe được một tin tức liên quan đến di tích.

Không phải Lâm Dương trong tình huống này vẫn còn đi hỏi thăm chuyện đó, mà tin tức này bắt đầu lan truyền rộng rãi, cho dù là người đi đường trên phố, chỉ cần có quan tâm đến tin tức, đều sẽ biết chuyện này.

Đó là tin tức Lâm Dương đọc được trên báo, khu vực bị sụt lún trước đó, lần cuối cùng Lâm Dương nhìn thấy, có người đang ở đó phụ trách sửa chữa, nhưng bây giờ, lại một lần nữa sụt lún.

Nguyên nhân cụ thể Lâm Dương không rõ, nhưng cũng có thể đoán ra, ngoài con đường đã được sửa chữa đó, nhóm người này còn để lại một con đường khác ở nơi đó có thể đi xuống dưới, trong khoảng thời gian này vẫn đang thám hiểm ở dưới, sau đó đã gây ra một lần sụt lún nữa.

Khi biết tin tức này, vẻ mặt của Lâm Dương lúc đó cũng có chút phức tạp, cũng đoán ra, vì sao mình bị giam cầm.

Vì trong di tích dưới lòng đất đó, hẳn là có thứ gì đó tồn tại, những thứ tương đối quan trọng, những người đó không hy vọng hắn có được, nên mới dùng cách này, giam cầm hắn lại.

Hiểu ra điểm này, Lâm Dương cũng kiên định với ý nghĩ không tiếp tục dính líu vào nữa.

Trong một ngày, Lâm Dương cũng không lãng phí vô ích, đã liên

lạc với bên Hàn Mộc Nghiên, có sự giúp đỡ của bên đó, buổi chiều có thể rời khỏi nơi này.

Thế lực trong huyện thành này khá phức tạp, Lâm Dương không muốn tiếp tục ở lại nơi này, động một chút là muốn hạn chế tự do cá nhân của hắn, không phải là cuộc sống mà Lâm Dương có thể chịu đựng được.

Chương 1160

Tùy tiện tìm một nơi để ở, Lâm Dương đợi đến chiều, sau đó được người của Hàn Mộc Nghiên đến đón đi.

Để Hàn Mộc Nghiên đến nơi này đón hắn cũng có chút phiền phức, nhưng Lâm Dương cũng đã trả một cái giá nào đó.

Sau khi Lâm Dương nghỉ ngơi xong lần này, sẽ phải đi giúp đỡ.

Đợi đến khi Lâm Dương bắt đầu hành động trở lại, đã là gần một tháng sau, thời gian bên đó yêu cầu không quá gấp gáp, nên Lâm Dương có thể trì hoãn một thời gian, đợi sau khi xử lý xong phần lớn các việc khẩn cấp, cũng đến nơi đó.

Vì khoảng cách xa, Lâm Dương đã mất gần một ngày trên đường, đến nơi thì trời đã tối, nhìn sắc trời tối sầm, Lâm Dương cũng mang theo ánh mắt vi diệu nhìn về phía trước.

Trên xe của Lâm Dương, chỉ có một bộ chăn nệm đơn giản, nếu muốn nghỉ ngơi, quả thực có thể làm được, chỉ là trong tình huống tối lửa tắt đèn, muốn dọn dẹp ra một nơi để nghỉ ngơi, cũng là một chuyện khá phiền phức.

Lúc này Lâm Dương nghĩ vậy, nhưng trong tình huống này, hắn cũng không có lựa chọn nào khác, trừ phi định ở trên xe qua đêm, nếu không thì phải nhanh chóng làm xong, đợi đến khuya, sẽ càng khó nhìn rõ môi trường xung quanh.

Lấy một chiếc đèn pha từ trên xe xuống, Lâm Dương tìm một khoảng đất trống, ở nơi này bắt đầu dọn dẹp môi trường sống.

Đơn giản trải một lớp nệm, đây là cứ điểm tạm thời của Lâm Dương.

Bận rộn một hồi lâu, Lâm Dương cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, một ngày hành trình, cộng thêm vừa mới lao động, khiến Lâm Dương cảm thấy cả người đau nhức.

Nhưng khi Lâm Dương định nghỉ ngơi cho tốt, đột nhiên chú ý thấy, từ trong khu rừng bên cạnh, dường như có tiếng động truyền đến, có chút du dương, khiến Lâm Dương vừa mới yên tĩnh lại đã nhận ra một cảm giác kỳ lạ.

Dường như là tiếng côn trùng kêu, lúc này giống như từ sâu trong rừng truyền ra, khiến Lâm Dương lúc này cảm thấy một trận phiền não, dường như không thể ngủ được.

Âm thanh truyền đến từ không xa, lúc này không ngừng vang lên bên tai Lâm Dương, khiến hắn nảy sinh ý nghĩ muốn đi tìm hiểu rõ ngọn ngành.

Do dự một lúc, Lâm Dương cũng quyết định đi về phía đó xem sao.

Nếu kế hoạch thời gian không thay đổi, hắn sẽ phải ở nơi này mấy ngày, nên nếu có thể điều tra những nơi này ngay bây giờ, đối với hành động tiếp theo, cũng có sự giúp đỡ.

Lâm Dương nghĩ vậy, cũng thay đổi tư thế vốn chuẩn bị nghỉ ngơi, đứng dậy, phán đoán trong rừng, tìm ra hướng phát ra âm thanh, sau đó đi về phía đó.

Cùng với sự di chuyển của Lâm Dương, cũng có thể nghe rõ, âm thanh vang vọng bên tai cũng ngày càng mờ ảo, không những không rõ hơn khi đến gần, ngược lại còn cho Lâm Dương cảm giác khoảng cách càng xa hơn.

Đi khoảng mười phút, sắc mặt Lâm Dương cũng dần trở nên nghiêm nghị, ý thức được có chút không ổn.

Đi một khoảng cách xa như vậy, nguồn âm thanh đó vẫn không có cảm giác được rút ngắn lại với Lâm Dương, nếu như vậy, thì khoảng cách đến nguồn âm thanh đó, hẳn là rất xa mới đúng.

Nhưng nếu như vậy, vấn đề lại ngược lại, trước đó ở nơi cắm trại tạm thời, cách nơi này có một khoảng cách rất xa, đáng lẽ không nên nghe thấy âm thanh đó, nhưng hắn lại nghe thấy rất rõ.

Hiện tượng rõ ràng không bình thường này, cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút không ổn, lập tức dừng bước, xoay người đi về phía doanh trại.

Trong tình huống không hiểu rõ nơi này, Lâm Dương tạm thời không định đi tìm hiểu nguồn gốc của âm thanh quỷ dị này.

Bây giờ trời đã tối, chỉ dựa vào chiếc đèn pin trong tay, cũng không thể cung cấp đủ cảm giác an toàn cho hắn trong khu rừng này.

Đợi Lâm Dương quay lại doanh trại, có thể thấy, trên lều của doanh trại, có dấu vết bị sinh vật cào, có mấy vết cào xuất hiện ở trên, làm rách cả bề mặt lều.

Lúc này Lâm Dương có thể nhìn rõ, những vết cào xuất hiện trên lều của mình, trông vừa có chút giống do sinh vật họ mèo gây ra, cũng có chút giống cáo, không rõ có mấy móng vuốt xuất hiện trên đó, khiến Lâm Dương miễn cưỡng đưa ra phán đoán như vậy, sắc mặt cũng có chút vi diệu.

Trong khoảng thời gian Lâm Dương đi ra ngoài một lát, đã có thú hoang đến lều của hắn, có vẻ vận khí của Lâm Dương cũng không tốt, lúc này hắn cảm thấy có chút khó chịu, cảm thấy vận khí của mình cũng quá tệ rồi.

Tìm kiếm trong doanh trại một lượt, xác định đồ đạc của mình đều không bị mất, trừ một vài vật dụng sinh hoạt bị lật đổ ra, không

có tổn thất gì.

Lâm Dương lại tốn một chút công sức, dọn dẹp lại doanh trại bị làm lộn xộn trở về nguyên dạng, sau đó định nghỉ ngơi.

Lúc này, Lâm Dương cũng đột nhiên chú ý thấy, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng kinh ngạc.

Tiếng kêu như côn trùng vừa rồi không ngừng vang lên, không biết từ lúc nào đã ngừng lại.

Lúc này Lâm Dương chú ý đến điểm này, trên mặt cũng có biểu cảm vô cùng kinh ngạc.

Khi hắn từ bỏ việc tiếp tục tìm kiếm nguồn âm thanh, khi hắn quay lại doanh trại, hay là khi Lâm Dương dọn dẹp lại doanh trại xong, âm thanh du dương đó đột nhiên biến mất.

Trong đó có thể có mối liên quan nào đó, cũng có thể chỉ là một sự trùng hợp đơn thuần mà thôi.

Lâm Dương tuy có chút buồn ngủ, nhưng vẫn ghi nhớ chuyện này, sau đó mới nằm xuống tấm nệm nghỉ ngơi.

Trên tấm nệm, có giường chiếu do Lâm Dương trải ra để nghỉ ngơi, nhưng đêm nay, Lâm Dương không ngủ ngon.

Chăn nệm trải trên đó không có tác dụng, khiến Lâm Dương cảm thấy cơ thể mình đang nằm trên một thứ gì đó rất cứng, cơ thể như bị va đập liên tục, sắc mặt cũng không tốt.

Đợi Lâm Dương tỉnh lại, trời đã lên cao, nhìn những tia sáng chiếu vào từ khe hở của lều, sắc mặt Lâm Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, hắn nhận ra hậu quả của việc đêm qua không ngủ ngon.

Cả người trên dưới như sắp rã rời, Lâm Dương muốn vươn vai

một cái, kết quả lại có thể cảm thấy, giơ tay lên cũng vô cùng khó khăn.

Cơ thể hắn không ổn, Lâm Dương lập tức ý thức được điểm này, sau đó nhanh chóng bắt đầu kiểm tra cơ thể mình.

Khi nhận ra cổ họng mình có chút khàn, dường như vô cùng khô ráo, Lâm Dương cũng đoán ra, mình hẳn là bị cảm lạnh rồi.

Trong trí nhớ của Lâm Dương, giấc ngủ của hắn đáng lẽ phải rất tốt, sẽ không nửa đêm đạp chăn ra mới đúng, vì sao lúc này lại bị cảm lạnh?

Lúc đó chăn rõ ràng vẫn đang đắp trên người hắn mà.

Lâm Dương cảm thấy rõ ràng không hiểu, nhưng lúc này, vì nguyên nhân cơ thể, hắn cảm thấy rõ ràng khó chịu, quyết định phải làm ẩm cổ họng đã trở nên khô khốc.

Mấy ngụm nước uống mát lạnh được Lâm Dương tu vào miệng, có thể cảm thấy tình trạng cổ họng khó chịu cả một đêm đã được giảm bớt rõ rệt, nhưng tình trạng vẫn còn tồi tệ.

Chỉ cần hắn muốn mở miệng nói chuyện, từ cổ họng cũng sẽ có cơn đau nhỏ truyền đến.

Chương 1161

Tình trạng cơ thể tồi tệ này, khiến Lâm Dương cảm thấy có chút khó khăn cho việc thám hiểm sau này, cơ thể hắn dường như không ủng hộ việc đó nữa, nếu muốn tiếp tục thám hiểm ở nơi này, chắc chắn phải đợi sau khi dưỡng tốt cơ thể đã.

Lâm Dương lập tức định liên lạc với người bên ngoài, để tài xế đến đón.

Mặc dù như vậy có chút phiền người khác, nhưng tình trạng cơ thể này của Lâm Dương khiến hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể làm như vậy.

Tay mò mẫm dưới chăn một lúc, Lâm Dương không tìm thấy chiếc điện thoại đáng lẽ phải ở đó, cũng nhíu mày.

Nhớ nhầm sao?

Trên mặt Lâm Dương lộ ra vẻ nghi hoặc, đồng thời cũng nhanh chóng suy nghĩ.

Ký ức trước khi ngủ hôm qua từ từ hiện lên trong đầu Lâm Dương.

Hôm qua trước khi đi ngủ, Lâm Dương đã đặt báo thức của điện thoại, đặt nó ở đầu giường rồi mới đi ngủ.

Nhưng bây giờ, không tìm thấy điện thoại, Lâm Dương tỉnh dậy muộn như vậy, cũng cho thấy báo thức không reo, vậy điện thoại của hắn đã đi đâu?

Lâm Dương nhìn về phía vị trí trước đó đặt điện thoại, chú ý thấy, ở đầu giường, có một vết tích kỳ lạ xuất hiện, một vết cào, xuất hiện ở nơi này rất không tự nhiên.

Lâm Dương rõ ràng nhớ cách bài trí những thứ này, doanh trại này do chính tay hắn bố trí, do đó có thể rất hiểu rõ nơi này.

Lúc này thấy trong doanh trại có thêm một vết tích vốn không nên tồn tại, trên mặt Lâm Dương cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, hắn cũng nhớ ra, vội vàng đi đến một bên của lều, ở trên đó, có một vết cào, tối hôm qua bị con thú hoang không biết từ đâu đến làm ra, xuất hiện trên chiếc lều này.

Lúc này Lâm Dương vừa nhìn góc lều, vừa so sánh vết cào này với vết tích xuất hiện trên đầu giường.

Rất nhanh, Lâm Dương có thể phán đoán ra, hai thứ này rất giống nhau, có mấy điểm chung khác nhau.

Sau khi đưa ra phán đoán như vậy, vẻ mặt Lâm Dương cũng có chút phức tạp.

Chẳng lẽ chiếc điện thoại đó, bị con thú hoang này lấy đi rồi sao?

Từ sự so sánh trên vết cào, Lâm Dương có thể phán đoán ra, là do cùng một loại thú hoang gây ra, thậm chí có khả năng là cùng một con, con thú hoang này đã đến doanh trại của Lâm Dương lần thứ hai.

Lâm Dương chắc chắn, tối hôm qua, vị trí đầu giường không có vết cào này.

Cũng tức là, vào ban đêm, sau khi Lâm Dương ngủ thiếp đi, có một sinh vật giống mèo hoang đã đến bên giường hắn, vung móng vuốt sắc nhọn, nếu nó muốn tấn công Lâm Dương, hắn cũng không có cách nào có thể phản ứng được.

Lúc này Lâm Dương nhận ra điểm này, trên mặt cũng có một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống.

Nơi này, nguy hiểm hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Tối hôm qua, hắn cũng không bị con thú hoang xông vào đánh thức, chuyện này có chút không ổn.

Đêm qua, Lâm Dương ngủ không được thoải mái.

Về lý thuyết, nếu có thứ gì đó xuất hiện, đáng lẽ ta phải bị đánh thức mới đúng.

Nhưng thực tế, sinh vật lảng vảng bên đầu giường ta vào ban đêm lại không hề làm ta tỉnh giấc, trái lại nó còn để lại một vết tích trên đầu giường rồi thuận tay cuỗm luôn chiếc điện thoại của ta đi mất.

Không có điện thoại, ta không thể liên lạc với bên ngoài.

Lúc này cơ thể ta đang trong tình trạng tồi tệ, cảm giác cơn cảm mạo khá nghiêm trọng, vì vậy ta cần phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Ta ra ngoài quan sát, nếu thật sự là một con dã thú đã lấy điện thoại đi thì nó cũng chẳng biết dùng, có lẽ nó sẽ tiện tay ném ở đâu đó gần đây thôi.

Nghĩ đoạn, ta gắng gượng đứng dậy khỏi giường, xoa dịu cảm giác khó chịu trên cơ thể, thích nghi với từng bước đi nặng nề rồi bước ra khỏi lều.

Khi ra tới bên ngoài, sắc mặt ta lập tức trở nên tồi tệ.

Ta có thể trực quan nhận thấy thế giới bên ngoài lều lúc này đã hoàn toàn thay đổi.

Đêm qua, ngoại trừ khu rừng hơi u ám ra thì mọi thứ vẫn khá bình thường, nhưng giờ thì khác.

Trong rừng lúc này sương mù dày đặc bao phủ toàn bộ cây cối.

Sương nồng đến mức ta khó lòng nhìn xa, tầm nhìn chỉ vỏn vẹn trong khoảng mười mét.

Trong tình huống này, ta cảm thấy vô cùng nan giải.

Một nơi mịt mù sương khói thế này, nếu muốn thám hiểm thì thật sự phiền phức.

Đứng ở đây, ta cảm thấy một sự mịt mờ vây quanh.

Không thể nhìn xa, cộng thêm việc không thông thuộc địa hình, ta không dám đi quá xa.

Vạn nhất bị lạc đường, chỉ dựa vào tầm nhìn mười mét này, ta không tin mình có thể tìm lại được doanh địa.

Cứ thế này, ta chỉ còn cách đợi sương tan mới có thể rời đi.

Vì an toàn tính mạng, ta đành phải tiếp tục chờ đợi ở đây.

Nhìn lớp sương mù dày đặc này, ta đoán chừng trong thời gian ngắn nó sẽ không tan ngay, đành tạm thời quay lại trong lều.

Trở vào lều, ta nhất thời không biết nên làm gì.

Tình trạng sức khỏe quá kém khiến ta không thể làm việc, cộng thêm màn sương dày đặc bên ngoài, ta cũng chẳng thể ra ngoài được.

Ngồi trong lều, trong mắt ta lộ vẻ khổ sở.

Chương 1162

Sự khó chịu của cơ thể khiến ta không muốn làm gì thêm, định nằm xuống nghỉ ngơi nhưng lại thấy cơ bắp sau lưng đau nhức rõ rệt khi nằm.

Vì vậy một lát sau, ta quyết định kiểm kê lại thực phẩm trong doanh địa.

Việc này không phải vô ích, bởi sương mù có lẽ sẽ không tan sớm, ta phải chuẩn bị phương án thứ hai.

Sau khi lấy thực phẩm từ trong hành lý ra, ta ước tính sơ bộ chỗ thực phẩm còn lại chỉ có thể dùng trong khoảng hai ngày.

Nếu sau hai ngày nữa sương chưa tan thì thực phẩm sẽ không đủ.

Nếu sương tan trong vòng một ngày thì chỗ thực phẩm này còn tạm đủ, nhưng vấn đề hiện tại là tốc độ sương tan hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của ta.

Sau khi kiểm kê xong thực phẩm, ta thấy cảm giác rã rời trên người vẫn không hề thuyên giảm, chỉ có tinh thần là tỉnh táo hơn đôi chút.

Ta bước ra ngoài lều nhìn một cái, phát hiện sương mù vẫn chưa có dấu hiệu tan đi, trên mặt ta lộ rõ vẻ lo âu.

Ảnh hưởng của ngoại cảnh khiến ta cảm thấy đau đầu, nhưng vẫn chưa đến mức không thể chịu đựng được.

Mặc dù thực phẩm trong doanh địa không còn trụ được mấy ngày, nhưng ở gần đây vẫn còn một doanh địa khác.

Khác với doanh địa nhỏ bé và bình thường này của ta, ở đó có một doanh địa cũ còn sót lại, ta nắm được thông tin như vậy.

Ta đến đây có liên quan đến doanh địa đó.

Những người trong doanh địa đó đã mất liên lạc, và những người được cử đi tìm kiếm sau đó cũng lần lượt bặt vô âm tín.

Vì nơi này xảy ra sự việc khó giải quyết nên ta mới được nhờ vả tới giúp một tay.

Nghĩ đến nguyên nhân bên trong, sắc mặt ta đột nhiên biến đổi.

Những người trước đó mất liên lạc tại đây, chẳng phải cũng giống tình trạng của ta bây giờ sao?

Cũng mất phương thức liên lạc vào đúng lúc này, ta bắt đầu cảm thấy có gì đó bất ổn.

Có lẽ việc chiếc điện thoại bị dã thú mang đi không đơn thuần là trùng hợp, mà là một sự tất yếu nào đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt ta trở nên vô cùng khó coi.

Trong lòng ta lập tức nảy ra ý định phải đi tìm điện thoại ngay, ta sợ mình cũng sẽ trở thành một trong những nhân viên mất tích bị tìm kiếm kia.

Chỉ là nhìn màn sương mù mịt bên ngoài, sắc mặt ta càng thêm tồi tệ, sương mù cản trở thế này ta căn bản không thể đi đâu được.

Trong lòng ta dâng lên một dự cảm bất an, nhưng lúc này chẳng còn cách nào khác, không thể thám hiểm trong khu rừng sương mù này, ta bị buộc phải ở lại trong chiếc lều nhỏ hẹp.

Đến tận buổi tối, màn sương mù bao phủ bên ngoài cuối cùng cũng bắt đầu tan đi.

Từ tầm nhìn mười mét ban đầu giờ đã có thể nhìn thấy khoảng hai mươi mét.

Tuy vẫn còn hơi khó chịu nhưng sương đã loãng bớt, theo đà này

thì muộn nhất là sáng mai sương mù ở đây sẽ hoàn toàn tan hết.

Hiểu được điều đó, ta cũng yên tâm hơn.

Tuy đã lãng phí một ngày ở đây, nhưng thực phẩm còn lại vẫn đủ cho một ngày bổ sung, ta vẫn có khả năng tiếp tục thám hiểm, miễn là ta không phung phí thực phẩm.

Sáng hôm sau, ta thấy sương mù xung quanh đã tiêu tán.

Lúc này, tầm nhìn đã xa hơn, không khí chỉ còn lại lớp sương mỏng manh, hành động trong rừng sẽ không còn gặp nhiều trở ngại nữa.

Ta bước ra khỏi lều, chuẩn bị thám hiểm khu vực bên ngoài.

Ăn sáng xong, ta bước ra khỏi lều, đi trên con đường mòn nhỏ trong rừng, dùng ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn cảnh tượng trước mặt.

Vì sương mù chưa tan hẳn nên trên cây cối vẫn còn đọng lại thứ gì đó giống như sương sớm.

Khi tay ta chạm vào những giọt sương đó, ta cảm thấy tay mình bắt đầu có chút dính nhớp.

Chất lỏng dính nhớp này rõ ràng không phải là sương tự nhiên, sương không thể dính như vậy được.

Danh tính của nó rất dễ phán đoán, đó là dấu tích sau khi sương mù tan chảy.

Ta đưa ra phán đoán này, trong mắt thoáng hiện vẻ nghi ngờ.

Không chỉ trên thân cây có chất lỏng dính nhớp, mà ngay cả trên người ta, những nơi tiếp xúc với sương mù bên ngoài cũng có cảm giác ẩm ướt, sờ vào giống như bị một loại dầu bôi trơn kém chất lượng nhỏ vào vậy.

Cảm giác khó chịu này lan khắp cơ thể ta, khiến ta lộ rõ vẻ mặt

không vui.

Rất nhanh, ta phát hiện một dấu vết quen thuộc trên một cành cây gần đó.

Trên cành cây có một vết cào, rất giống với vết cào xuất hiện trong lều của ta.

Không khó để phán đoán rằng đây chính là dấu vết do cùng một loại sinh vật để lại.

Khi phát hiện dấu vết này, trên mặt ta lộ rõ vẻ vui mừng.

Có dấu vết này làm chỉ dẫn, việc tìm ra sinh vật kia chắc cũng không quá khó khăn.

Nghĩ vậy, ta bắt đầu lần theo dấu vết, tìm một con đường nhỏ trong rừng để tiến về phía trước.

Trên đường đi, thỉnh thoảng ta vẫn nhìn thấy những vết cào xuất hiện trên cành cây, cũng như dấu vết kéo lê trên mặt đất.

Những dấu vết này dẫn lối cho ta tiến bước.

Chương 1163

Đi được khoảng hơn mười phút, ta tìm thấy một nơi kỳ quái.

Dưới gốc cây phía trước có một hốc cây rỗng giống như vòng xoáy.

Lớp vỏ bên ngoài hốc cây trở nên vô cùng thô ráp, chằng chịt những vết cào, trông như đã có từ lâu.

Hốc cây này kéo dài từ dưới gốc cây vào trong.

Đứng cách đó không xa, ta có thể cảm nhận được luồng gió thổi ra từ bên dưới hốc cây, chứng tỏ đây không phải là một cái hốc bị bịt kín.

Loại hang động có nhiều lối thoát này rất giống với hang của dã thú.

Ta phán đoán rằng con dã thú lấy điện thoại của mình có lẽ đang cư ngụ ở đây.

Ta ngồi thụp xuống, nhìn vào bên trong hốc cây.

Để nhìn rõ bên trong có gì, nhưng vì ánh sáng âm u nên không thể thấy rõ, ta bật đèn pin chiếu vào đường hầm, lúc này mới miễn cưỡng nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Nhìn những thứ bên trong, sắc mặt ta thoáng biến đổi.

Trong hốc cây này, ta không thể nhìn thấy tận cùng, đường hầm nhỏ hẹp bên trong dường như xoắn ốc đi tiếp.

Quan sát kỹ một lúc, vì cấu trúc bên trong hốc cây này khá phức tạp nên ta không thể nhìn rõ cảnh tượng cụ thể, chỉ còn cách thò tay vào trong để móc ra.

Thò tay vào hốc cây, ta cảm nhận được lớp bùn đất bên trong vô cùng ẩm ướt, tay dính đầy bùn bẩn, cổ tay cũng hơi dính nhớp.

Nén lại cảm giác khó chịu, tay phải ta tiếp tục mò mẫm trong lớp bùn trơn trượt đó.

Một lúc sau, ta nhận ra đầu ngón tay dường như chạm vào thứ gì đó.

Tuy nhiệt độ vẫn lạnh lẽo nhưng dưới sự cảm nhận kỹ lưỡng, thứ ta vừa chạm vào có độ cứng khác hẳn, cứng hơn bùn đất nhiều.

Lúc đầu ta cứ ngỡ mình chạm phải đá, nhưng sau khi mò mẫm xung quanh, ta thấy vật cứng phía trước tay mình khá nhẵn nhụi, vậy thì xác suất cao không phải là đá.

Ta nắm lấy vật cứng đó lôi ra.

Một vật thể hình vuông, độ lớn vừa đủ để ta cầm bằng tay phải.

Khi lôi vật đó ra, trên mặt ta hiện rõ vẻ phức tạp.

Kết hợp với việc mất điện thoại trước đó, cộng thêm việc tìm thấy vết cào bên hốc cây này, ta dễ dàng liên tưởng hai việc với nhau.

Vật thể hình vuông này có khả năng chính là chiếc điện thoại bị mất.

Ta nhanh chóng rút tay ra nhìn lại, đây đúng là một chiếc điện thoại, nhưng ngay sau đó, ta nhận ra đây không phải chiếc điện thoại ta làm mất, mà là của người khác.

Mặc dù kích thước và kiểu dáng rất giống nhau, nhưng quan sát kỹ hơn, ta có thể khẳng định đây không phải chiếc điện thoại của mình, có một số chi tiết khác biệt.

Nhận ra không phải điện thoại của mình, sắc mặt ta trở nên hơi khó coi, rồi vội vàng bật máy xem có còn dùng được không.

Đúng như ta dự đoán, vì ở trong môi trường ẩm ướt quá lâu, thân máy đã bị hư hại do dính nước, chiếc điện thoại này hoàn toàn hỏng, không thể sử dụng được nữa.

Đối với ta, đây chẳng phải tin tốt lành gì.

Chiếc điện thoại ta tìm thấy chắc hẳn là của những người mất tích trước đó.

Tìm thấy nó cũng chứng minh suy đoán của ta không phải là vô căn cứ.

Theo phán đoán của ta, đám dã thú kia mang điện thoại đi không đơn thuần là ngẫu nhiên, mà là có mục đích nào đó.

Giờ nhìn xem, chiếc điện thoại trong tay ta đã biến thành thế này do ở lâu trong môi trường ẩm ướt, nếu nói đây chỉ là một sự trùng hợp thuần túy thì ta chẳng đời nào tin.

Hiểu ra những điều này, ta dùng ánh mắt sâu xa nhìn hốc cây trước mặt.

Trong hốc cây này ta tìm thấy một chiếc điện thoại hỏng, hốc cây này rất sâu, ta cảm thấy tay mình không thể với tới đáy.

Nếu dưới đáy hốc cây này còn giấu những chiếc điện thoại khác thì ta cũng chẳng ngạc nhiên.

Chỉ là điều phiền toái duy nhất là có thứ gì đó nằm sâu trong hốc cây mà ta không có cách nào lấy được.

Đứng bên gốc cây, ta quan sát kỹ và xác định được: quả thực không có cách nào đào hết hốc cây này ra được.

Nhìn hốc cây nằm trên thân cây, nhưng nếu quan sát kỹ, không khó để nhận ra thân cây chỉ chứa một phần hốc cây mà thôi, nếu đi sâu vào trong thì nó sẽ ăn sâu xuống lòng đất.

Nếu muốn tiếp tục khám phá cái hốc này, thì phải tìm cách phá hủy toàn bộ thân cây mới xuống dưới được.

Sau khi đưa ra phán đoán ngắn gọn, ta biết không thể tiếp tục khám phá ở đây được nữa.

Trong những thứ ta mang theo có vũ khí, nhưng lại không có loại nào có thể phá hủy cả một cái cây lớn.

Tuy dao nhỏ có thể để lại dấu vết trên vỏ cây, nhưng nếu dùng dao như một cái cưa để hạ gục cái cây này thì chỉ cần suy nghĩ đơn giản ta cũng biết đó là chuyện phi lý.

Trong doanh địa chỉ còn đủ thực phẩm cho một ngày, nếu cứ ở đây cưa gỗ suốt một ngày một đêm thì có lẽ cũng chẳng thể chặt đứt được cái cây này.

Vì thế, ta cảm thấy hơi bất lực.

Kích thước hốc cây chỉ vừa cho một bàn tay thò vào, nên ta không thể thám hiểm tốt hơn, đành phải chọn cách từ bỏ.

Dù biết điện thoại của mình có thể nằm dưới đáy hốc cây nhưng các yếu tố thực tế không cho phép ta tiếp tục thám hiểm sâu hơn.

Sau một hồi khổ sở, ta đành chọn cách từ bỏ, không thể tiếp tục tìm kiếm ở nơi này nữa.

Chương 1164

Ngay khi ta vừa đưa ra quyết định từ bỏ, một tràng âm thanh quen thuộc từ xa truyền đến.

Khi lọt vào tai ta, nó trở nên vô cùng mơ hồ, nhưng ta vẫn nhận ra âm thanh đó.

Âm thanh này, tối hôm qua khi ta mới tới đây cũng đã nghe thấy.

Lúc đó ta đã muốn đi tìm nguồn âm thanh, nhưng vì sự quỷ dị của nó nên đã chọn từ bỏ.

Lúc này âm thanh đó lại xuất hiện, giống như đang thúc giục ta qua đó xem vậy.

Lần này âm thanh không còn rõ ràng như trước, nghe có vẻ mờ mịt hơn nhiều, tạo cho ta cảm giác vô cùng quái dị.

Lúc này, ta cũng có thể đại khái phán đoán được âm thanh đó phát ra từ đâu.

Ở một ngọn đồi không xa, ta nhìn về phía đó, một ngọn đồi nhỏ trông chỉ cao khoảng hai mươi mét, nhưng khoảng cách từ chỗ ta đến đó cũng mất gần hai mươi phút đi bộ.

Nếu ta muốn đi thì cũng phải tốn một khoảng thời gian không ngắn.

Vì vậy, lúc này ta cũng phân vân một hồi, có nên đi không?

Trong lòng ta đầy rẫy sự hiếu kỳ về âm thanh đó.

Cái âm thanh kỳ quái này mang lại cảm giác vô cùng vi diệu, cứ như thể nó có thể khơi dậy một loại cảm xúc nào đó trong lòng người vậy.

Suy nghĩ một lát, ta quyết định sẽ tới đó xem sao.

Đã quyết định không thám hiểm hốc cây kia nữa, ta chỉ còn cách về doanh địa chuẩn bị rời đi.

Giờ đây, âm thanh kỳ quái kia lại xuất hiện, cũng đồng nghĩa với việc ta có một nơi để thám hiểm.

Gặp phải chuyện này, bảo ta kìm nén sự tò mò trong lòng thật sự là làm khó ta rồi.

Ta quyết định đi về phía ngọn đồi trước mặt.

Trên đường không gặp chuyện gì đặc biệt, âm thanh kỳ quái kia vẫn không ngừng vang lên dẫn đường cho ta.

Khi tới dưới chân đồi, ta có thể xác định rõ ràng âm thanh đúng là phát ra từ trong ngọn đồi này, chỉ cần đi vào trong là có thể tìm thấy nguồn phát.

Nhìn ngọn đồi không cao lắm này, ta không chút do dự bước lên con đường mòn.

Một lúc sau, ta cũng thành công nhìn thấy thứ mình cần tìm: một vách đá bị dòng sông va đập, lúc này đang phát ra từng tiếng rền rĩ.

Loại âm thanh do sự va đập này tạo ra, khi truyền ra ngoài thung lũng đã biến thành một tràng âm thanh vang vọng dài lâu.

Tuy nguyên lý cụ thể ta không rõ, nhưng âm thanh chắc chắn phát ra từ vật này.

Một vách đá trông vô cùng nhẵn nhụi, có lẽ do bị dòng sông va đập quanh năm suốt tháng mới trở nên như vậy.

Lúc này ta có thể thấy những dòng nước chảy qua vách đá sau khi bị rửa trôi, trông có một chút cảm giác lãng mạn.

Sau khi biết được sự thật về nguồn âm thanh, ta lại cảm thấy có

chút thất vọng.

Suy cho cùng nó chẳng qua chỉ là do quá trình truyền dẫn trong không trung bị biến dạng, chứ không phải do vật thể kỳ quái nào phát ra.

Hiểu được điều này, ta định rời đi.

Nhưng lần xuất hành này không phải không có thu hoạch gì, tìm thấy dòng sông ở đây cũng đồng nghĩa với việc ta đã tìm thấy nguồn nước.

Việc tìm thấy nguồn nước có thể sử dụng lâu dài ở nơi này, nhìn thế nào cũng là một chuyện tốt.

Lúc này ta đang suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Phát hiện nguồn nước ở đây tương đương với việc kéo dài thời gian sử dụng thực phẩm, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, ta đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Tận dụng nguồn nước ở đây có thể kéo dài thời gian ta ở lại nơi này trên bề mặt, nhưng thực tế thì không hẳn.

Hiện tại thứ hạn chế hành động của ta, ngoài việc thực phẩm thiếu hụt ra, quan trọng nhất chính là cơ thể ta lúc này.

Cơn cảm mạo trên người khá nghiêm trọng, nếu cứ mặc kệ như vậy thì có khả năng sẽ đột ngột chuyển biến xấu hơn.

Tất nhiên, cũng có khả năng cơ thể đột ngột tốt lên, nhưng ta thấy khả năng này vô cùng mong manh.

Ở nơi rừng núi này, tuy chỗ ở có chăn nệm không đến mức phải nằm trực tiếp ngoài trời, nhưng ở lại đây thì cơ thể cũng không bao giờ ở trạng thái thoải mái nhất được, vì vậy ta không tin cơ thể mình có thể tự nhiên hồi phục.

Sau khi xác định cơ thể không thể tự phục hồi, ta buộc phải tìm cách tạo ra một môi trường có thể phục hồi sức khỏe, nếu không thì bắt buộc phải rời khỏi đây.

Ta quyết định lập tức rời khỏi ngọn đồi đó, đi về hướng doanh địa.

Trên người không có chai lọ gì nên muốn mang một ít nước về cũng không được, may mà ở doanh địa lượng nước cũng không quá thiếu thốn.

Khi ta về đến doanh địa thì đã là buổi trưa, phải chuẩn bị bữa trưa thôi.

Đang lúc mang bệnh thế này thì không thể bỏ bữa được.

Nghĩ vậy, ta chuẩn bị lấy một phần thực phẩm trong ba lô ra.

Ăn món thực phẩm có mùi vị chẳng ra sao, sắc mặt ta lộ vẻ khó coi.

Vì bị cảm nên vị giác của ta cũng thay đổi, lúc này ăn mấy thứ này cảm giác nhạt như nhai sáp.

Đột nhiên, ta muốn ăn thứ gì đó tươi ngon.

Chương 1165

Nghĩ đến đám dã thú ngoài kia, nếu ban đêm dã thú còn lén lút trộm đồ của ta thì trong rừng chắc hẳn phải có dã thú chứ.

Nghĩ đến đây, tâm trạng ta trở nên phấn chấn, ta rời khỏi lều, bắt đầu tiến vào khu rừng bên ngoài.

Trong tay ta là một chiếc cung nỗ, dùng để săn bắt dã thú thì dư dùng.

Nhưng di chuyển trong rừng một thời gian dài, ta không thấy bất kỳ một con dã thú nào, điều này làm ta cảm thấy hoang mang.

Tình trạng này cứ như thể trong rừng không hề có một con dã thú nào tồn tại vậy.

Khoan đã, ta đột nhiên ý thức được điều gì đó, sắc mặt theo đó trở nên vô cùng tồi tệ.

Suy nghĩ kỹ lại, việc có dã thú tồn tại trong khu rừng này thực chất chỉ là phỏng đoán của ta, ta chưa từng tận mắt nhìn thấy con dã thú nào cả.

Manh mối duy nhất chính là những vết cào xuất hiện trong lều, nhưng thứ đó cũng không thể coi là bằng chứng thép được.

Trong suốt thời gian qua, dù là cuộc tìm kiếm hiện tại hay những lần quan sát vừa rồi, ta đều không phát hiện ra sự hiện diện của dã thú trong rừng.

Xem ra, khả năng không có dã thú trong rừng này là rất lớn, hay nói đúng hơn, trong tình huống này mà lại thấy vết cào của dã thú trong lều mới là chuyện bất hợp lý.

Cảm giác mọi chuyện dường như ngày càng sai sai, ta tới khu

rừng này còn chưa thực sự bắt đầu thám hiểm mà đã gặp phải bao nhiêu khó khăn.

Giờ đây, nguyên nhân mất tích của những nhân viên điều tra trước đó cũng trở nên ly kỳ rắc rối.

Nếu ta muốn điều tra rõ ngọn ngành thì phải tới doanh địa nơi nhóm nhân viên đó ở lúc mất tích mới được.

Hiểu rõ điều này, ta lập tức chuẩn bị lên đường.

Đi từ đây đến đó mất không ít thời gian, ta không muốn lãng phí thêm nữa.

Trở vào lều, ta thu dọn ba lô một chút rồi chuẩn bị rời đi.

Hiện tại trời vẫn còn sớm, đi tới doanh địa bên đó chắc không tốn bao nhiêu thời gian.

Ta để lại phần lớn đồ đạc trong doanh địa để giảm bớt trọng lượng ba lô rồi mới lên đường.

Mang theo ít đồ, ta bắt đầu tiến bước.

Tuy vì vấn đề sức khỏe nên hành động có phần hạn chế, nhưng đeo một chiếc ba lô không quá nặng thì việc tiến bước cũng không quá tốn sức.

Ta đi về hướng doanh địa kia.

Ban đầu ta chỉ có thể đi theo bản đồ trong thông tin tình báo, nhưng một lúc sau, ta đã tìm thấy con đường chính xác, trước mặt ta xuất hiện một con đường đất.

Đó không phải là con đường được xây dựng chuyên để đi bộ, mà là mặt đường do một loại áp lực lớn nào đó nghiền ép trên đất rừng mà thành.

Nó xuất hiện ở đây và kéo dài mãi về phía trước.

Nhìn dấu vết nghiền ép quen thuộc này, ta biết đó là vết bánh xe, dựa vào độ sâu của vết lún có thể đoán được chuyện này xảy ra cách đây khoảng hơn mười ngày, đúng vào thời điểm nhóm nhân viên điều tra kia tới đây.

Nếu ta không đoán sai thì cuối con đường đất này chính là doanh địa đó.

Lập tức ta chuyển hướng, đi theo con đường đất.

Nhưng khi tới cuối đường, ta đột ngột phát hiện phán đoán của mình đã sai lầm.

Con đường đất này không dẫn tới doanh địa mà dẫn tới một nơi khác, lúc này ta có thể khẳng định như vậy.

Đưa ra phán đoán này là vì ta phát hiện một vật quan trọng.

Trước mặt ta có một chiếc xe bốn bánh đang đỗ bên đường.

Nhìn vị trí của bánh xe, không khó để nhận ra chiếc xe bốn bánh này chính là thứ tạo nên những vết lún kia.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Một chiếc xe từ bên ngoài chạy tới đây rồi đột nhiên dừng lại, xung quanh không còn dấu vết nào khác, cứ như thể xe đang chạy thì đột ngột dừng lại vậy.

Xe dừng lại giữa đường núi, xung quanh không thấy dấu vết của doanh địa, điều này chứng minh chiếc xe này không phải chiếc xe được dùng khi hạ trại ban đầu.

Vậy chiếc xe này là thế nào?

Ta cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ có người từ bên ngoài xông vào sao?

Ta có chút khó hiểu, rồi đi về phía trước, lại gần chiếc xe.

Có thể thấy trong xe không có người, chắc là đã xuống xe rồi.

Phía trước không phải là khu vực không thể đi tiếp, chỉ cần chủ xe muốn thì việc tiếp tục tiến lên cũng không đặc biệt khó khăn, vậy mà xe lại dừng ở đây, chẳng lẽ gặp khó khăn gì sao?

Chẳng lẽ xe hết xăng?

Ta tò mò đi vòng qua phía bình xăng, mở nắp ra thì ngửi thấy mùi xăng rõ rệt, xe vẫn còn xăng, vậy thì không phải vì hết xăng mà dừng lại.

Ta thấy khó hiểu, hay là do linh kiện nào đó của xe gặp vấn đề?

Nhìn bên ngoài xe không thấy hỏng hóc gì, còn bên trong thì ta không rõ.

Chỉ dựa vào chút thông tin này, suy luận duy nhất ta có thể rút ra là vậy.

Vì cuối con đường đất này không phải là doanh địa ta đang tìm kiếm, điều đó có nghĩa là ta cần phải tìm lại phương hướng lần nữa.

Chương 1166

Nhưng không có bất kỳ chỉ dẫn nào giữa núi sâu thế này, ta cũng không biết nên đi tiếp thế nào.

Tại chỗ chiếc xe, ta cũng không tìm thấy dấu vết của người rời đi, chứng tỏ người lái xe lúc đó không mang theo vật nặng nên không để lại dấu vết gì.

Cứ như vậy, sự việc có vẻ hơi khó hiểu.

Nếu người ngoài vô tình tới đây thì tại sao không báo cáo?

Chỉ cần báo cáo thì đã hơn mười ngày rồi, chắc chắn phải có người tới kéo xe đi, sao lại vẫn để ở đây?

Nếu chủ nhân của chiếc xe không phải người ngoài mà là một trong số những nhân viên nghiên cứu kia thì cũng có chỗ không ổn, dù sao doanh địa cũng ở gần đây, không có lý do gì lại bỏ xe ở ngoài, trang thiết bị cũng không mang theo gì, chắc chắn không phải do nguyên nhân nhiệm vụ.

Ta chìm vào suy nghĩ.

Trừ phi người lái xe ở đây không thể quay về doanh địa được nên mới bỏ lại xe ở chốn này.

Ta nhanh chóng đưa ra kết luận và tin rằng nó chính xác.

Chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao chiếc xe lại bị bỏ lại ở đây mà không có người xử lý.

Những nhân viên điều tra tới đây cơ bản đều có thể coi là mất tích.

Mất liên lạc hơn mười ngày, dù trong doanh địa có đủ thực phẩm thì đối với những người làm nghề này, mất liên lạc lâu như vậy coi

như đã xảy ra chuyện.

Suy nghĩ như vậy, ta quay người chuẩn bị rời đi.

Đã xác định con đường này không dẫn tới doanh địa, quanh chiếc xe cũng không tìm thấy thứ gì làm manh mối, ta tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian ở đây nữa.

Quanh đi quẩn lại thời gian đã từ trưa sang chiều, nếu không nhanh chóng tìm thấy doanh địa kia, hôm nay có khả năng ta phải ngủ ngoài trời.

Ta vội vàng tìm kiếm quanh đây những nơi khả dĩ là doanh địa.

Có lẽ do đã đi quá sâu, ta mất một khoảng thời gian dài mà vẫn không tìm thấy manh mối nào, chỉ có thể không ngừng xuyên qua những cánh rừng để tìm kiếm.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, ta vẫn không tìm thấy doanh địa nào, ngược lại cơ thể vì một ngày bôn ba mà cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Lúc này ta không thể đi tiếp, chỉ có thể dừng lại nghỉ ngơi.

Trong ba lô không mang theo chăn nệm vì bất tiện, chỉ có một tấm vải chuẩn bị cho tình huống khẩn cấp.

Lúc này ta xé một phần tấm vải đó trải xuống đất, tạm thời dùng làm nơi nghỉ ngơi.

Cái bụng mới chỉ được lấp đầy một nửa, ta không dám ăn tiếp để dành thực phẩm cho sau này.

Tựa lưng vào thân cây, ta chuẩn bị nghỉ ngơi.

Mắt đã nhắm lại nhưng sự ồn ào của núi rừng dường như không cho phép ta ngủ.

Nhắm mắt một hồi lâu vẫn không ngủ được, nguyên nhân là vì

trong rừng thỉnh thoảng lại có tiếng gió thổi qua kẽ lá, tiếng rít gào như vậy khiến ta không thể an tâm chìm vào giấc ngủ.

Dù trong lòng luôn tự trấn an là an toàn nhưng cơ thể vẫn cứng đờ, không thể ngủ nổi ở nơi này.

Sau một hồi trằn trọc, ta vẫn không thể ngủ được, đành mở mắt nhìn xung quanh.

Quanh ta, ngoại trừ tiếng lá cây xào xạc thỉnh thoảng vang lên thì không có gì đặc biệt.

Tuy đêm trong rừng khá tối nhưng với một chút ánh sáng đèn pin, ta không cảm thấy sợ hãi, chỉ là đôi mắt đã vằn lên những tia máu.

Một buổi sáng bôn ba mà lúc này lại không được nghỉ ngơi đầy đủ, ta cảm thấy tình trạng cơ thể mình ngày càng tệ đi.

Ngay cả cơn cảm mạo vốn dĩ đã thuyên giảm đôi chút nhờ đổ mồ hôi, giờ đây dường như cũng đang chuyển biến xấu hơn.

Bất lực, ta đành đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục vận động.

Chỉ cần cơ thể đủ mệt thì chắc chắn sẽ ngủ được thôi.

Ta cảm nhận sự mệt mỏi trong đôi mắt và nghĩ vậy.

Cơ thể ta đã vô cùng rã rời nhưng tinh thần dường như lại khá hưng phấn, không thể dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Trong đêm nay nếu không được nghỉ ngơi đầy đủ thì hành động ngày mai chắc chắn sẽ gặp trở ngại rõ rệt.

Nghĩ vậy, ta đứng dậy bắt đầu đi lại quanh khu rừng.

Không dùng những bước chân chậm rãi kiểu dưỡng sinh, tốc độ tiến bước của ta rất nhanh để mau chóng tiêu hao thể lực.

Cho dù tinh thần có hưng phấn đến đâu, chỉ cần cơ thể suy nhược

đến một mức độ nhất định thì sẽ có thể ngủ được.

Lặp lại hành động này vài lần, ước chừng khoảng nửa tiếng sau, ta cuối cùng cũng cảm thấy buồn ngủ, liền tựa lưng vào một gốc cây lớn rồi nhanh chóng thiếp đi.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, ngay khi trời vừa hửng sáng, nhìn ánh nắng ban mai chiếu qua kẽ lá, sắc mặt ta lộ vẻ không thoải mái.

Nửa đêm qua mới ngủ được, vậy mà lúc này đã tỉnh dậy sớm thế này.

Ta căn bản không được nghỉ ngơi bao lâu đã tỉnh.

Trong môi trường này ta vốn không thể nghỉ ngơi tốt, cộng thêm thời gian ngắn ngủi như vậy, ta cũng cảm thấy nghi ngờ về việc cơ thể mình có thể trụ được bao lâu.

Muốn ngủ thêm một lát, nhưng lưng ta vì tựa vào thân cây cả đêm nên cảm thấy toàn thân đau nhức, chỉ có thể đứng dậy đi lại.

Đi một lát là hết buồn ngủ, bất lực ta đành quyết định lên đường sớm.

Chương 1167

Đã không ngủ tiếp được thì không cần phải lãng phí thời gian ở đây nữa, mau chóng đi tìm doanh địa kia thôi.

Lúc này thực phẩm trong ba lô không còn bao nhiêu, vì vậy ta phải nhanh chóng tìm thấy doanh địa đó, nếu không ta chỉ còn một con đường duy nhất là quay lại doanh địa ban đầu để lấy thêm thực phẩm.

Có lẽ vì là một ngày mới, vận khí của ta lúc này tốt hơn ngày hôm trước không ít.

Chỉ khoảng nửa tiếng sau, ta đã tìm thấy dấu tích của doanh địa.

Trên mặt đất, ta thấy những dấu vết bị đè nén để lại, đồng thời có vài dấu chân.

Nhìn thế nào thì nơi này chính là doanh địa ta đang tìm kiếm.

Trên mặt ta lộ vẻ hân hoan rồi đi về hướng đó.

Vài phút sau, lần theo những dấu vết đó, ta đã đứng trước doanh địa.

Nhìn một cái là thấy nơi này và cái doanh trại tạm bợ của ta có sự khác biệt một trời một vực.

Trong doanh địa này có vài chiếc lều được đặt song song, trên lều dán từng tờ nhãn dán, có thể thấy mỗi chiếc lều có một công dụng khác nhau.

Nhưng nhìn cái doanh trại có vẻ hưng thịnh này, ta lại cảm thấy một sự hoang lương, vì trong cái doanh trại rộng lớn này không có một bóng người.

Giống như những gì ta biết, các nhân viên điều tra ở đây hiện đã

mất tích, nên khi ta tới mới không có ai xuất hiện.

Sau khi nhận ra điều đó, sắc mặt ta có phần âm trầm.

Doanh trại này vốn dĩ phải có mười người mới đúng, vậy mà lúc này ta lại chẳng thấy một ai.

Ta lần lượt đi vào từng chiếc lều.

Mặc dù ngay từ lúc đầu ta đã xác định trong doanh địa không có ai, nhưng sau khi đi khắp khu vực này và thực sự cảm nhận được điều đó, ta cũng cảm thấy thận trọng hơn.

Mười nhân viên điều tra trước đó đột nhiên mất tích, trước đó thậm chí không có bất kỳ lời cảnh báo nào.

Trong tình huống này, nếu ta cũng gặp phải chuyện như vậy thì có lẽ cũng không kịp phản ứng.

Những nhân viên điều tra mất tích đó không phải là hạng mơ hồ, vậy mà tất cả đều mất tích trong tình huống này, thì việc ta mất tích ở đây cũng có khả năng xảy ra.

Ta nghĩ vậy, sắc mặt cũng trở nên có chút vi diệu.

Sau khi xác định chắc chắn không có ai trong doanh địa, ta cũng không định tiếp tục tìm kiếm ở đây nữa, hành động vừa rồi chẳng qua chỉ là để thu thập thông tin mà thôi.

Ta đi vào lều chứa lương thực, thu thập thực phẩm đổ đầy ba lô của mình rồi đi về phía trước.

Ở cách doanh địa không xa chính là nơi doanh trại đó đang thám hiểm, ta chỉ cần đi về hướng đó một đoạn là có thể tìm thấy nơi ấy.

Trước đó, trong một chiếc lều, ta đã tìm thấy một thứ giống như nhật ký, trong đó ghi chép những thông tin liên quan đến thứ đang được thám hiểm.

Nhưng ta chỉ nhìn một cái là thấy cạn lời.

Dựa vào số lượng chữ ghi chép trong đó thì đáng lẽ phải vô cùng chi tiết mới đúng, vậy mà ta lại không thu được thông tin hữu dụng nào.

Trong cuốn nhật ký ghi chép chi tiết đó, mỗi khi ta đọc tới những chỗ quan trọng thì thông tin lại bị ai đó dùng bút mực bôi đen.

Phần lớn nội dung trong nhật ký đều bị bôi xóa, chỉ còn lại một phần nhỏ từ ngữ như chỉ phương hướng được giữ lại.

Nhưng đối với ta, chỉ có chút thông tin đó dẫn đường thì có tác dụng gì chứ.

Ta để cuốn nhật ký lại trong lều chứ không mang theo, chỉ mang theo một ít thực phẩm rồi đi về phía nơi thám hiểm.

Khi tới nơi, ta có thể thấy trước mặt mình là một hang đá, một hang đá xuất hiện giữa sườn núi, lúc này chỉ cách ta vài mét.

Đứng bên ngoài hang đá, nhìn cảnh tượng này, ta thấy đó chỉ là một cảnh núi rừng bình thường mà thôi.

Nhưng nghĩ lại việc những nhân viên điều tra kia đã mất tích vì điều tra hang động này, ta không dám coi thường cái hang trước mặt, huống chi những nội dung bị bôi xóa trong nhật ký cũng là điều đáng để ta suy ngẫm.

Từ màu mực có thể phán đoán người bôi xóa và người viết sử dụng cùng một cây bút, xác suất cao chính là các nhân viên điều tra đã bôi đen nhật ký của họ.

Tại sao phải bôi đen cuốn nhật ký đã dày công ghi chép?

Ta nghĩ chắc hẳn có nguyên nhân đặc biệt nào đó, tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ.

Đứng ngoài hang động, ta do dự một lát rồi đi về phía trước.

Dù biết trong hang có thể có nguy hiểm, nhưng nếu ta không lại gần thì chắc chắn sẽ không biết bên trong rốt cuộc có gì.

Đi tới cửa hang, ta không vội vào ngay mà đứng lại quan sát một hồi.

Trên mặt đất không thấy dấu vết của máy móc khi sử dụng để lại, nghĩa là những nhân viên điều tra trước đó khi vào trong chỉ dựa vào sức người, không mang theo thiết bị trợ lực nào khác.

Đối với ta đây là một tin tốt, vạn nhất bên dưới cần ta sử dụng máy móc hỗ trợ, thì không cần nói đến việc ta có thể tìm thấy máy móc đó trong doanh trại hay không, chỉ riêng việc học cách vận hành một cỗ máy hoàn chỉnh đã là một chuyện vô cùng phiền phức.

Sau khi biết không cần phải làm vậy, ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bước vào trong hang động, chẳng mấy chốc ta đã cảm nhận được một luồng khí lạnh từ phía trước truyền tới.

Trong hang nhiệt độ thấp hơn bên ngoài là chuyện dễ hiểu, nhưng luồng khí lạnh ta cảm nhận lúc này không giống sự chênh lệch nhiệt độ thông thường.

Trái lại, nó giống như giữa mùa hè oi bức mà đột ngột bị một cục băng áp vào mặt vậy, cái lạnh tỏa ra từ trong hang khiến ta không khỏi kinh ngạc.

Đây là chuyện không bình thường, dù không khí bên trong không lưu thông thì cũng không nên lạnh đến mức này.

Chương 1168

Nhận ra điều đó, sắc mặt ta càng thêm cẩn trọng.

Nơi này quả nhiên có chút quỷ dị, tuyệt đối không phải một hang động tầm thường.

Nghĩ vậy, ta chậm rãi đi về phía trước.

Sau khi vào hang, ta thấy một lối đi kéo dài về phía trước, vừa vặn cho một người đi qua.

Lối đi này chắc chắn không phải tự nhiên mà có.

Ta cũng có thể thấy những dấu vết còn sót lại sau khi được con người gia công xung quanh lối đi.

Lối đi do nhóm nhân viên điều tra trước đó để lại lúc này cũng thuận tiện cho ta tiến bước.

Ta thậm chí khó có thể tưởng tượng nếu không có lối đi này giúp sức, thì để tiến lên ở nơi này, những nhân viên điều tra kia đã phải tiến hành điều tra trong môi trường khắc nghiệt đến mức nào.

Để lại một lối đi giúp ích cho ta thế này, ta cũng thầm nảy sinh lòng kính trọng đối với họ.

Chỉ có điều, lòng kính trọng này nhanh chóng biến thành một nỗi u buồn thoang thoảng.

Những người lẽ ra phải tiếp tục điều tra trong hang động này giờ đã biến mất, xác suất cao là vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trên thế gian này nữa.

Vì vậy, dù thế nào ta cũng phải tìm cách điều tra rõ sự thật về hang động này mới được, có như vậy mới đưa ra được lời giải thích cho

những nhân viên điều tra đã biến mất kia.

Mười nhân viên điều tra trước đó đột nhiên mất tích tại đây, nhìn thế nào cũng có liên quan tới bí mật ẩn giấu trong hang động này.

Lúc này, ta cũng không dám chắc mình sẽ không bị lún sâu vào trong đó.

Cả một đội ngũ còn thất thủ ở đây, ta chỉ có một mình, thất thủ cũng là chuyện có khả năng.

Ta đương nhiên không hy vọng chuyện đó xảy ra.

Vì thế, lúc này ta phải tìm cách nhờ vào những dấu vết mà các nhân viên điều tra kia để lại.

Chỉ cần lần theo dấu vết của họ, ta có thể tiến theo hướng điều tra của họ, đoán chừng không bao lâu là tiến độ có thể đuổi kịp, đúng là "người trước trồng cây người sau hái quả".

Tâm trạng của ta lúc này có chút vi diệu.

Tiến dần vào trong lối đi, nhiệt độ trong không khí cũng từ từ giảm xuống.

Khi giảm tới một mức độ nào đó thì không giảm thêm nữa, nghĩa là ta sắp tới nơi phát ra hơi lạnh đó rồi.

Nhiệt độ khác biệt hoàn toàn với bên ngoài này nhất định có thứ gì đó thôi thúc mọi chuyện xuất hiện.

Đi được vài phút, ta nghe thấy một tràng âm thanh không dứt liền vội vàng dừng bước, tập trung chú ý vào đó.

Rất nhanh ta cũng nhận ra, đó là tiếng nước chảy.

Trong hang động này có nước chảy, trên mặt ta lộ vẻ chợt hiểu ra.

Nguyên nhân khiến chênh lệch nhiệt độ trong hang có thể duy trì

lớn đến vậy, ta nghĩ mình đã tìm thấy rồi, chính là những dòng nước này.

Nước có khả năng chứa nhiệt lượng khá lớn, nếu trong hang có đủ lượng nước chảy thì không khí bên trong mát mẻ hơn bên ngoài nhiều cũng là chuyện khả dĩ.

Ta phán đoán như vậy và đi về phía trước, rồi thấy nơi phát ra tiếng nước chảy: một dòng suối nhỏ chảy ra từ một cái hốc rồi lại chảy vào một cái hốc khác, tạo thành một vòng khép kín.

Ta đi tới trước dòng suối, rồi đưa tay vào trong.

Một luồng hơi lạnh thấu xương truyền tới.

Ta thò tay ra, có thể cảm nhận được một luồng hơi lạnh rõ rệt từ dòng suối trước mặt, giống như đưa tay vào tủ đá vậy.

Ta có thể cảm nhận rõ sự lạnh lẽo thấu xương, bàn tay trong nháy mắt đã thấy cứng đờ.

Sau khi nhận ra điều đó, ta lập tức rút tay ra khỏi dòng suối.

Chỉ mới đưa tay vào dòng suối một lát mà ta có thể thấy trên cánh tay mình xuất hiện những vệt màu sẫm rõ rệt, máu trong cánh tay cũng vì thế mà lưu thông chậm lại.

Lúc nãy khi đưa tay vào, ta cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo rõ rệt, nhưng không ngờ nó lại đến mức làm cánh tay ta biến màu như thế này.

Phát hiện điều này, sắc mặt ta trở nên khó coi.

Sự biến hóa này chứng minh một điều: dòng suối lạnh lẽo này không đơn thuần chỉ có nhiệt độ thấp, mà trong đó còn có một số hợp chất khác nên mới khiến da ta biến thành thế này.

Ta dùng tay kia nắm lấy cánh tay vừa biến màu, rồi cảm nhận

được lớp da của mình có sự thay đổi rõ rệt, xúc cảm đã biến đổi.

Có chút dính nhớp, lớp da của ta so với trước đã có sự khác biệt, giống như có phẩm màu bôi lên cánh tay vậy.

Nhận ra điều đó, phản ứng đầu tiên của ta là hoảng sợ.

Dù sao đây cũng là cánh tay của mình, nếu có vấn đề gì thì đó là kết quả khó mà chấp nhận được đối với ta.

Nhưng sau khi dùng móng tay cào lớp da dị thường đó, ta cũng phát hiện ra chân tướng.

Thứ nhầy nhụa hiện lên trên cánh tay ta không phải do sự biến đổi của da, mà đơn thuần là do phần nước dính trên tay ta chưa khô hẳn.

Móng tay cào lên đó có những thứ như vảy da bị ta cào ra, rồi lớp da bên dưới vẫn không có gì khác biệt.

Ta vội vàng cào sạch những vết bẩn như vết ố trên cả cánh tay, cũng chẳng biết dòng suối này đã chảy qua những đâu mà lại mang theo loại tạp chất này bên trong.

Càng nghĩ ta càng thấy dòng suối trước mặt có chút kinh tởm, dù sao những tạp chất này chẳng giống loại có thể tự nhiên sinh ra.

Chương 1169

Nhận ra điều đó, ta chằm chằm nhìn cảnh tượng trước mặt, trong mắt thoáng hiện vẻ sâu xa.

Dòng suối trông có vẻ rất trong trẻo, nếu chỉ đứng bên cạnh quan sát thì chắc chắn không thể phán đoán được bên trong lại có những tạp chất kỳ quái như vậy.

Đột nhiên, ta cảm thấy tay mình dường như trở nên ngứa ngáy.

Thấy lạ, ta nhìn vào cánh tay thì phát hiện nó hơi ửng đỏ, cảm giác ngứa ngáy chính từ đó truyền tới.

Triệu chứng này giống như bị dị ứng vậy, khiến đồng tử ta co rụt lại.

Trên cánh tay ta vẫn còn sót lại một phần vật chất trong nước.

Chỉ dùng móng tay thì chắc chắn không thể làm sạch hoàn toàn được, dù chỉ còn sót lại một chút xíu thôi cũng đủ làm da ta nảy sinh trạng thái dị ứng.

Cứ thế này thì chỉ còn cách dùng nước rửa thôi.

Ta nghĩ vậy rồi đưa mắt nhìn về phía nguồn nước gần nhất, trong mắt thoáng hiện vẻ kỳ lạ.

Không được, không thể dùng nước ở đây để rửa.

Kẻ thủ ác làm da ta trở nên thế này chính là ở trong nước, nếu dùng dòng suối này để rửa tay thì chắc chắn chỉ làm tình hình thêm trầm trọng.

Hiểu được điều đó, ta cũng nghiến răng, lấy một bình nước uống trong ba lô ra, rồi đổ lên tay bắt đầu rửa.

Vì nước suối ở đây không thể dùng để rửa tay nên ta chỉ còn cách dùng nước uống.

So với thứ nước suối không rõ nguồn gốc ở đây thì nước uống chắc chắn là sạch sẽ, chỉ là như vậy có thể sẽ nảy sinh vấn đề.

Lượng nước uống ta mang theo vốn không nhiều, lúc này vì rửa tay mà đã tiêu tốn mất gần nửa bình.

Rửa một lúc, ta thấy cánh tay có vẻ ổn hơn, lại đổ thêm một ít nước uống lên tay.

Cuối cùng sau khi đổ hết cả bình nước lớn, ta cũng cảm thấy cánh tay thoải mái hơn nhiều.

Nhìn bình nước uống không còn lại bao nhiêu, ta cũng thấy hơi khát liền uống cạn sạch.

Tiện tay ném cái vỏ bình không sang một bên, ta ghi nhớ vị trí của dòng suối này rồi tiếp tục tiến bước.

Mặc dù đối với dòng suối này ta vô cùng hiếu kỳ, nhưng sau khi biết trong suối có thứ có hại cho da, ta cũng không định tiếp tục thám hiểm trong đó nữa.

Trong ba lô của ta chẳng có găng tay gì cả, gặp phải tình huống thế này, trên mặt ta cũng hiện lên một tia bất lực.

Nhưng rất nhanh ta cũng thấy nhẹ nhõm rồi tiếp tục đi về phía trước, bước chân cũng dần gia tăng tốc độ.

Trong hang động tối đen như mực này, chỉ nhờ vào chút ánh sáng của đèn pin, ta mới có thể nhìn thấy vạn vật xung quanh.

Con đường trong hang không còn dốc xuống nữa, ta cũng không cần phải dán mắt vào con đường trước mặt mà chỉ việc tiến bước dần dần.

Lúc này, những dấu vết nhân tạo trong hang bắt đầu biến mất dần, điều đó chứng tỏ đoạn đường ta đang đi đã trở thành khu vực hình thành tự nhiên.

Đến lúc này, sắc mặt ta bắt đầu trở nên cẩn trọng.

Ở nơi này có khả năng ẩn giấu những manh mối liên quan tới việc các nhân viên điều tra mất tích.

Từ những nơi không còn dấu vết nhân tạo dẫn đường này, ta chỉ có thể tự mình tìm kiếm phương hướng thích hợp.

Đột nhiên, ta nghe thấy một vài âm thanh kỳ quái liền dừng bước, tập trung chú ý vào nơi phát ra âm thanh. "Tê tê..." "Tê tê..." Âm thanh này nghe có vẻ khá quen thuộc.

Nghe thấy âm thanh này, ta cảm thấy có chút quen thuộc, dường như đã từng nghe qua ở đâu đó rồi.

Nhanh thôi, ta đã nhớ ra đó là thanh âm gì.

Đó là tiếng thè lưỡi của rắn.

Lúc này ta có thể đưa ra phán đoán chính xác, sắc mặt cũng lộ vẻ cảnh giác.

Có một con rắn nhỏ đang ở gần đây, có lẽ nó phát hiện ra ánh sáng từ đèn pin nên mới không ngừng thè lưỡi đánh tín hiệu.

Dựa vào phương hướng âm thanh, con rắn nhỏ kia chắc chắn đang ở ngay trên đầu ta.

Ta cảm thấy trán mình bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh, ta ngẩng đầu nhìn lên phía trên, tuy không trực tiếp dùng đèn pin chiếu thẳng vào, nhưng lúc này ta vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng đen đang hiện hữu.

Nhìn cái bóng nhỏ bé đậu phía trên, sắc mặt ta trở nên khó coi.

Cái thứ trên đầu kia không ngừng thè lưỡi, phát ra những tiếng động nhỏ vụn, khiến ta cảm thấy có gì đó không ổn.

Tốc độ thè lưỡi này dường như không bình thường, nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Sau khi suy nghĩ, ta lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Cái thứ đang thè lưỡi trên đầu dường như đang cố đe dọa, đây là phán đoán hiện tại của ta.

Sở dĩ nó không lao xuống tấn công mà cứ liên tục phát ra âm thanh, đơn giản là vì nó đang sợ hãi.

Nhận ra điểm này, ta có chút kinh ngạc.

Có lẽ những nhân viên điều tra vào đây trước đó đã làm gì đó khiến sinh vật nhỏ này nảy sinh nỗi sợ hãi tột độ.

Sau khi hiểu rõ, vẻ mặt ta trở nên quái dị.

Chương 1170

Đối với con rắn nhỏ đang cố tỏ ra nguy hiểm kia, ta không còn hứng thú, chỉ liếc nhìn một cái để xác nhận nó sẽ không đột ngột tấn công rồi xoay người tiếp tục tiến về phía trước.

Quả nhiên, khi ta tiến lên phía trước và tạo một khoảng cách nhất định, tiếng thè lưỡi của nó cũng biến mất, ta chắc chắn suy đoán của mình đã đúng.

Sau khi xác định rõ điểm này, ta yên tâm hơn và bắt đầu bước tiếp.

Đột nhiên, ta chú ý thấy một vật, sắc mặt trở nên vi diệu.

Lúc này ta đã hiểu vì sao sinh vật nhỏ lúc nãy lại sợ hãi đến thế.

Nguyên nhân rất đơn giản, trên mặt đất trước mặt có một thứ.

Đó là xác một loại rắn to bằng nửa bàn tay người lớn, nằm ngay trên mặt đất, trên thân phủ đầy đá vụn, rõ ràng nó đã chết được một thời gian rồi.

Có lẽ trước đó, khi những nhân viên điều tra tiến vào, để mở đường họ đã giết chết con quái vật lớn này.

Cũng vì cái xác này mà con rắn nhỏ phía trên ta lúc nãy mới sợ hãi đến vậy.

Nhận thức được điều đó, sắc mặt ta có chút kỳ lạ.

Nhưng dù sao cũng chỉ là thú dữ, sự sống chết của nó không liên quan đến ta, ta bỏ qua cái xác và tiếp tục tiến bước.

Trước đó, nhờ ánh đèn pin, ta lờ mờ thấy phía trước có một thứ giống như máy móc.

Cái máy đó cao khoảng hai mét, cao hơn cả ta, gần như chiếm trọn

không gian khu vực đó.

Ta thậm chí không hiểu làm sao những nhân viên điều tra kia có thể mang một cái máy lớn như vậy vào đây.

Khi đến gần, ta có thể thấy trên thân máy có rất nhiều linh kiện khác nhau, thứ này dường như được lắp đặt tạm thời trong hang động.

Chính giữa máy có một bảng điều khiển, ta có thể nhìn rõ trên đó có các chữ số từ một đến mười, hiện tại kim chỉ đang dừng ở vị trí số năm.

Lúc này ta cảm thấy khá bối rối, không rõ mục đích của thiết bị này ở đây là gì.

Thiết bị này không có đầu dò lộ ra ngoài, khiến ta không thể phán đoán nó đang dò tìm cái gì.

Tuy nhiên nhìn chiếc kim dừng ở chính giữa, dù không rõ tác dụng nhưng ta cho rằng nơi này vẫn còn khá bình thường.

Trị số không quá cao cũng không quá thấp, dù nó mang ý nghĩa gì thì có lẽ sự tình cũng chưa đến mức nghiêm trọng.

Ta nghĩ vậy rồi nhìn ra phía sau thiết bị.

Sau khi tiến vào hang động này, ta luôn cảm thấy kỳ lạ, đại bộ phận hang động trông rất bình thường, ta không thấy có gì đáng để phải huy động mười nhân viên điều tra đến quan sát như thế này.

Nhưng lúc này, cuối cùng ta cũng thấy được giá trị của nơi cần thăm dò này nằm ở đâu.

Phía sau vị trí đặt thiết bị, ta nhìn thấy một thạch môn.

Trên thạch môn có những vết rạn nứt vỡ ra, nhìn dấu vết đổ nát thì chắc là do nhóm điều tra trước đó gây ra, vết tích vẫn còn khá mới.

Mang theo một chút hưng phấn khó hiểu, ta đi tới trước thạch môn, định dùng sức đẩy nó ra.

Nhưng vừa mới dùng lực, ta liền nhíu mày, phát hiện có điểm không đúng.

Thạch môn rõ ràng đã nứt thành mấy phần, đáng lẽ phải dễ dàng đẩy ra, nhưng lúc này ta lại cảm nhận được một sự trở ngại rõ rệt.

Cảm giác này giống như phía sau thạch môn có thứ gì đó đang chặn lại động tác của ta.

Ta tăng thêm lực đạo, nhưng thạch môn chỉ bị đẩy ra một chút, vật cản phía sau nặng hơn ta tưởng rất nhiều.

Cảm nhận thứ phía sau cánh cửa, sắc mặt ta trở nên vi diệu.

Thứ chặn phía sau rất nặng, theo lý thường ta không thể đẩy nổi, nhưng lúc này ta lại chú ý thấy một điểm khiến sắc mặt thêm phần kinh hỉ.

Những thứ chồng chất phía sau không phải là một khối liền mạch, sau khi thử đẩy, ta có thể cảm nhận rõ thạch môn có sự dịch chuyển nhẹ.

Không phải đẩy một phát là xong, nhưng khi ta dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể ép vào cửa, cánh cửa đang từ từ bị đẩy ra ngoài, cảm giác này vô cùng vi diệu.

Sau khi suy nghĩ một lát, ta tiếp tục dồn toàn lực áp vào cửa để mở rộng lối đi.

Thông qua sự thay đổi vị trí của cửa, ta có thể suy đoán được một việc: phía sau thạch môn này chắc chắn là rất nhiều vật thể nhỏ chồng chất lên nhau.

Vì vậy ta mới có thể dùng trọng lượng bản thân đẩy cửa ra, tuy

không thể đẩy tung cả đống vật cản nhưng sẽ khiến những vật thể nhỏ đó dần dần dịch chuyển.

Chỉ cần ta tiếp tục dồn trọng lực vào đó, ta có thể nhân thế mà ép chúng sang một bên.

Nhận ra điểm này, ta liền hành động, thạch môn bị ép dần nghiêng sang phía bên kia, ta có thể cảm nhận được cơ thể mình đang dần rơi vào khoảng không bên trong.

Rất nhanh, thạch môn đã bị ta đẩy ra, cả người ta tiến vào bên trong, ánh mắt trở nên vi diệu.

Xuyên qua thạch môn, ta có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong rốt cuộc là như thế nào.

Hiện ra trước mắt ta đầu tiên là những mảnh đá vụn chất đống trên mặt đất, hiện tại chúng đổ rạp về một phía tạo thành hình tháp, trông có vẻ chính là những thứ đã chặn cửa lúc nãy.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, ta cảm thấy kỳ quái, không thể hiểu nổi tại sao phải dùng đá để chặn thạch môn này lại?

Hay là ai đã chặn nó?

Vẻ hoài nghi hiện lên trên mặt ta, xung quanh không thấy máy móc gì, những tảng đá này có vẻ như bị ai đó cố ý lấp vào cửa, nhưng nếu vậy thì có một vấn đề nghiêm trọng nảy sinh.

Cái người chịu trách nhiệm chặn cửa đó hiện giờ đang ở đâu?

Chương 1171

Có ra ngoài không?

Hay là căn bản không hề ra ngoài?

Trong lòng ta nảy sinh nhiều nghi vấn, nhưng chỉ đứng nhìn thì không có câu trả lời, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Khi ta tiến bước, những suy đoán trước đó dần được kiểm chứng.

Trên mặt đất, ta thấy rất nhiều dấu vết sinh hoạt của con người, quan trọng nhất là một số dấu vết trông còn rất mới.

Dù môi trường hang động ẩm thấp, ta vẫn có thể phán đoán những dấu vết này để lại chưa quá ba ngày, trong khi nhóm điều tra đã mất tích hơn mười ngày.

Phát hiện ra điểm này, mặt ta thoáng hiện lên vẻ kích động, cuối cùng cũng tìm thấy người ở nơi này rồi.

Tuy nhiên, nhìn những dấu vết này, mặt ta cũng thoáng hiện vẻ lo âu, vì ngoại trừ những dấu vết từ hai ba ngày trước, không còn thấy dấu vết nào mới hơn.

Nhìn mật độ dấu vết, không khó để ta phán đoán người sống ở đây chắc hẳn phải thường xuyên đi lại trong khu vực này, cho nên mới có nhiều dấu vết đến thế, cùng một vị trí mà có nhiều dấu chân để lại ở các thời điểm khác nhau.

Trong tình huống này, ta lại không thấy dấu vết của hôm nay hay hôm qua, khiến dự cảm bất an dâng lên.

Có lẽ người đó vì lý do nào đó mà không còn đi lại ở đây nữa, nhưng cũng có một khả năng khác, đó là người đó không thể để lại dấu vết được nữa.

Cũng có khả năng thạch môn trước đó bị lấp kín mít, căn bản không giống như có người đi ra, khi thạch môn bị phong tỏa, bên trong có thể đã dự trữ một lượng thức ăn nhất định, nhưng trong môi trường này không có sự bổ sung, sau mười mấy ngày ăn hết thực phẩm thì chỉ còn nước chờ chết.

Ta hiện tại có thể đưa ra phán đoán như vậy vì ta cũng có kinh nghiệm và hiểu biết nhất định về những tình cảnh khốn cùng này.

Tuy nghe có vẻ bi quan, nhưng theo ta thấy, xác suất người ở bên trong còn sống là rất thấp, dù khi ta tìm thấy người đó vẫn còn chút hơi tàn, nhưng chỉ dựa vào những thứ trong ba lô của ta thì cũng khó mà cứu viện.

Nhưng những dấu vết trên mặt đất đối với ta mà nói không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất ta có thể lần theo chúng mà di chuyển, chắc chắn sẽ tìm thấy người đã để lại chúng.

Bây giờ ta chỉ hy vọng khi tìm thấy người đó, ta có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra ở đây, và tại sao họ lại bị nhốt ở nơi này.

Đi được một đoạn, trước mặt ta xuất hiện một ngã rẽ thông về hai hướng khác nhau, mặt đất hai bên đều có dấu chân giống nhau, chứng tỏ người đó đã đi qua cả hai bên.

Ta ngồi xuống mặt đất, quan sát kỹ lưỡng và nhận thấy ở lối đi bên phải, dấu chân còn khá mới, có lẽ đó là nơi người ấy đi đến cuối cùng, vì vậy ta chọn hướng đó và bước tới.

Đi vào lối bên phải không bao lâu, ta phát hiện một chuyện khá kỳ lạ, lối đi này dường như không phải hình thành tự nhiên, mà giống như được máy móc khai quật ra, trông không được bình thường cho lắm.

Rìa hang động này vô cùng nhẵn nhụi, không có những khối lồi

lõm kỳ hình quái trạng như tự nhiên, hoàn toàn không giống sản vật của tạo hóa.

Ta dừng lại gần lối đi, dùng ánh mắt nghi hoặc quan sát xung quanh, không rõ lối đi này được khai quật từ khi nào.

Trên mặt đất, ta thấy một số công cụ thi công, từ độ mới của chúng, ta có thể phán đoán đây không phải là thứ mà nhóm điều tra mang tới, phần tay cầm của công cụ đã bắt đầu có dấu hiệu mục nát, rõ ràng không phải chỉ mới mười mấy ngày.

Nói cách khác, trước nhóm điều tra kia đã có người khác vào đây, tiến hành khai phá nhất định, đào rỗng một khu vực để tạo ra hang động này.

Không biết việc nhóm điều tra mất tích có liên quan gì đến nhóm người đã tạo ra lối đi này từ trước hay không.

Trong lòng đầy nghi hoặc, ta chậm rãi tiến về phía trước, đi được khoảng mười phút thì tới cuối con đường, và cũng thấy được người đã ở lại đây.

Một người đàn ông đang tựa lưng vào tường, dù chỉ nhìn từ xa ta cũng có thể khẳng định người đó đã chết.

Quần áo trên người phủ một lớp bụi, loại bụi rơi xuống tự nhiên, rõ ràng người này đã nằm ở đây mấy ngày không hề động đậy.

Bộ đồng phục trên người chứng minh danh tính của anh ta, chính là một trong số những nhân viên điều tra mất tích.

Ta tiến lại gần cái xác, ngồi xuống, rồi lật ống tay áo và cổ áo của anh ta lên, để rồi bị thứ bên trong làm cho kinh hãi đến mức lùi lại mấy bước.

Ban đầu ta chỉ thấy ngực anh ta có vẻ xộc xệch, định giúp anh ta chỉnh đốn lại dung mạo, nhưng sau khi lật cổ áo ra, nhìn thấy lớp da

trên ngực người đàn ông đó, sắc mặt ta trở nên vô cùng khó coi.

Lớp da ở đó không hề trắng bệch như tử thi thông thường mà vẫn giữ được sức sống nhất định, giống như có máu đang lưu thông bên trong, da dẻ trông đỏ hồng, đồng thời ta cũng chú ý thấy giữa một khối da có một cục thịt lồi ra.

Cục thịt đó, nhìn từ góc độ của ta, trông giống như xương ức đâm ra từ cơ thể người đàn ông, kích thước của nó rất kỳ lạ, trông không có chút gì mềm mại mà lại hiện ra một hình thù sắc nhọn.

Hít sâu vài hơi để trấn tĩnh lại sự kinh hãi trong lòng, ta đi tới cạnh xác người đàn ông, nhìn chằm chằm vào cục thịt đó.

Ở khoảng cách cực gần này, ta có thể thấy rõ thứ đó đúng là một cục thịt, trông giống như một mầm thịt (nhục nha) đang dần dần kéo dài ra ngoài, nhìn xu thế thì đúng là nó đang thật sự sinh trưởng.

Chắc chắn là không bình thường rồi, người đàn ông đã chết, làm sao một bộ phận cơ thể vẫn có thể sinh trưởng được?

Ta cảm thấy có gì đó không ổn, ánh mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn, ta rút ra một con dao nhỏ từ ba lô, nhìn chằm chằm vào cái nhục nha trước mặt.

Tuy hiện tại cái nhục nha này chưa có biểu hiện gì nguy hiểm, nhưng theo ta thấy, nó không hề an toàn như vẻ bề ngoài.

Trong những trải nghiệm trước đây, ta đã thấy rất nhiều thứ kỳ quái, nên lúc này ta cảm thấy thứ trước mặt tuyệt đối không bình thường.

Có thể sinh trưởng trên một xác chết, nhìn thế nào cũng không phải thứ tầm thường, có lẽ nó có tính tà.

Hiện tại, người đàn ông này thà ở lại trong hang động chứ không chịu ra ngoài, có lẽ liên quan đến cái nhục nha này.

Ta nghĩ vậy, vẻ mặt càng thêm thận trọng.

Cái nhục nha tĩnh lặng nằm trên xác người đàn ông, không hề thay đổi khi tiếp xúc trực tiếp với không khí.

Nhìn thấy cái nhục nha khẽ rung động nhẹ, vẻ mặt thận trọng của ta càng rõ rệt, ta nắm chặt con dao nhỏ, chuẩn bị sẵn sàng.

Tuy làm vậy có thể hơi thất lễ với người quá cố, nhưng vào lúc này, thay vì ngồi chờ xem thứ này sinh trưởng ra sao, ta thấy nên ra tay trước thì hơn.

Cầm dao nhỏ, ta dùng lực chém mạnh về phía nhục nha, lưỡi dao rơi xuống, thuận lợi cắt đứt nó.

Giống như thái rau vậy, không có bất kỳ vật cứng nào như xương cản trở, ta dễ dàng cắt đứt nhục nha rồi nhìn vào vết cắt.

Chương 1172

Ngay lập tức, ta bị cảnh tượng trước mắt làm cho buồn nôn, vết cắt nhục nha hiện ra một vùng máu thịt nhầy nhụa, nhưng đó không phải nguyên nhân chính khiến ta thấy tởm.

Điều làm ta kinh tởm là vết cắt của nhục nha hiện đang mưng mủ, chỉ mất khoảng ba giây hoặc năm giây từ khi ta cắt nó?

Ta không rõ thời gian cụ thể.

Nhưng có thể phản ứng với sự thay đổi của bản thân trong thời gian ngắn như vậy, chắc chắn nó là một vật sống.

Ta lùi lại mấy bước, giữ khoảng cách an toàn với nhục nha, chờ đợi một lúc vẫn không có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy bề mặt vết cắt bị dịch mủ bao vây hoàn toàn, máu thịt khó thấy rõ, hiện lên một lớp màng mỏng.

Nhìn cái nhục nha nhanh chóng bù đắp vết cắt, ta nhíu mày, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa, nó sẽ khôi phục lại trạng thái ban đầu, dù hiện tại trông nó chỉ kém trước đó một chút thời gian sinh trưởng mà thôi.

"Póc!" Một âm thanh như tiếng bọt khí đột nhiên nổ tung vang lên bên tai khiến sắc mặt ta đại biến, ta nhìn về phía nhục nha.

Cái bọc mủ trên nhục nha vừa mới vỡ ra.

Nhìn thấy bọc mủ vỡ ra trước mặt, sắc mặt ta vô cùng khó coi.

Cái bọc mủ vỡ này nhìn thoáng qua cứ ngỡ đơn giản là do dịch thể bên trong quá nhiều gây sưng tấy, nhưng hiện tại đứng ở khoảng cách cực gần, ta có thể thấy rõ bên trong bọc mủ có thứ gì đó.

Một thứ trông giống như xúc tu đang co giật quỷ dị, từ cái bọc mủ

vỡ ra đó, ta thấy trên xúc tu có những vân thớ li ti, mang lại cho ta cảm giác vô cùng vi diệu.

Cái xúc tu này trông hoàn toàn không cùng một hệ sinh vật với bọc mủ, khiến ta lập tức nảy sinh cảm giác quái dị.

Xúc tu từ bên trong bọc mủ mọc ra rồi vặn vẹo một hồi, mang lại cảm giác buồn nôn, một lúc sau, cái thứ giống xúc tu đó đột nhiên bộc phát, nhảy bổ về phía ta.

Cái xúc tu bay tới khiến ta đại kinh thất sắc, liền lùi về phía sau, cảm giác có thứ gì đó vừa sượt qua người mình.

Xúc tu quất qua trước mặt, để lại một vài vết tích trên quần áo ta, nhìn thấy vậy sắc mặt ta càng thêm khó coi, không ngờ cái xúc tu mọc ra từ bọc mủ này lại có khả năng tấn công người.

Nhưng có một tin tốt là sau khi tấn công ta, cái xúc tu đó nhanh chóng im hơi lặng tiếng, giống như đã chết, nó ngừng cử động, toàn thân cong lại, nằm rũ rượi ở đó.

Nhìn cảnh tượng này, ta cảm thấy yên tâm hơn một chút, xem ra thứ này chỉ có một cơ hội bộc phát mà thôi.

Ta cẩn thận quan sát thứ trước mặt, xác định nó thực sự không còn cử động nữa mới dám lại gần xác chết để nhìn kỹ cái bọc mủ.

Rời khỏi bọc mủ, ta có thể thấy rõ diện mạo cụ thể bên trong.

Trong bọc mủ, ngoài cái xúc tu kia ra còn có một loại dịch thể tẩm ướp nó, dịch thể đó có màu đỏ như máu tươi, nhưng ta biết thứ này tuyệt đối không phải máu.

Cách chưa đầy một mét, ta có thể ngửi thấy mùi vị truyền ra từ bọc mủ, giống như mùi cá chết thối rữa dưới cống rãnh, mùi đó xộc thẳng vào mũi khiến ta suýt chút nữa nôn ra.

Nhưng thời gian gần đây ta chưa ăn gì nên chỉ có thể nôn khan, trong dạ dày không có gì để nôn ra cả, có lẽ đó cũng là một chuyện tốt.

Lúc này, nhìn cái bọc mủ trên xác chết trước mặt, mắt ta hiện lên vẻ quái dị.

Xác chết này đã chết mấy ngày rồi, vậy mà bọc mủ bên trên vẫn có thể tiếp tục sinh trưởng, ta cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, nhưng lúc này ta quan tâm hơn là phía dưới xúc tu dần hiện ra một hoa văn kỳ lạ.

Những dịch thể mới hiện ra kia khi tiếp xúc với không khí, cùng với mùi hôi thối đó đang dần dần tiêu tán và vơi đi.

Phát hiện ra điều này, ta chú ý thấy trong bọc mủ có một hoa văn quái lạ đang dần hiện ra theo sự giảm bớt của dịch thể.

Cái hoa văn đó trông khá kỳ quái, nhìn thoáng qua có chút giống một con mắt, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện trong hốc mắt đó có tới ba con ngươi, vì vậy thứ này tuyệt đối không phải là mắt người.

Ít nhất, không phải mắt của người bình thường.

Ta cảm thấy hiếu kỳ không biết tại sao dưới đáy xúc tu lại xuất hiện đồ án này, không lẽ trên người người đàn ông này có hình xăm, và cái bọc mủ tình cờ mọc ngay trên đó?

Có khả năng đó, nhưng ta chỉ suy nghĩ một chút đã thấy khả năng này rất thấp.

Thay vì bọc mủ mọc trên đồ án, ta thiên về giả thuyết có đồ án trước, rồi bọc mủ mới từ đó mọc ra.

Dịch thể dần tiêu tán trong không khí, không khí xung quanh ta cũng trở nên hôi thối khó ngửi, nhưng hiện tại ta không quá để ý chuyện này vì mũi ta đã dần quen với mùi vị đó, không còn cảm thấy quá nồng nặc nữa.

Sự chú ý của ta bị đồ án trong bọc mủ hấp dẫn, nhìn cái đồ án đó, ta nảy sinh một cảm giác vô cùng quái dị, tâm tình trở nên vi diệu.

Sau khi dịch thể khô cạn hoàn toàn, cái xúc tu bên trong cũng trở nên khô héo, cả khối thân thể nằm rạp xuống đất như đã thực sự chết đi.

Nhanh thôi, ta chuyển dời sự chú ý, cái bọc mủ trước mặt không còn gì để quan sát nữa, chỉ dựa vào những thứ này ta không thể có thêm manh mối, vì vậy lúc này ta bắt đầu khám xét cái xác.

Sau khi tìm kiếm trên người người đàn ông, ta tìm thấy một thứ giống như dược tề kỳ lạ.

Đó là một bình thủy tinh bán trong suốt, bên trong chứa một loại dịch thể màu trắng nhạt, trông có vẻ có công dụng đặc biệt.

Cầm cái bình trong tay, ta lộ vẻ suy tư, loại dược tề này rốt cuộc là thứ tìm được trong hang động hay là thứ anh ta mang theo?

Ta không rõ, nên lúc này ta định làm một thí nghiệm.

Ta mở bình thủy tinh, giữ khoảng cách nhất định để không ngửi phải mùi vị bên trong, rồi đổ dịch thể lên xác chết trước mặt.

Dịch thể rơi xuống xác chết, đột nhiên phát ra những tiếng xèo xèo, giống như đang ăn mòn lớp da của cái xác.

Sau đó ta chú ý thấy phần da tiếp xúc với dịch thể đang bắt đầu thay đổi.

Phần da đó dần dần trắng bệch ra, rồi giống như bắt đầu tan chảy, có những thứ giống như chất da nổi lên trên bề mặt và dần tăng lên.

Những chất da tích tụ đó nhanh chóng khiến ta phát hiện một chuyện kinh hãi, những chất da tăng sinh đó đang dần dần bành trướng, rồi biến thành hình dạng một cái bọc mủ.

Những thay đổi này xảy ra rất nhanh khiến ta lộ vẻ kinh ngạc.

Hiện tượng này vô cùng bất thường, chỉ một lát sau trên da xác chết đã xuất hiện sự thay đổi như vậy.

Chương 1173

Cái bọc mủ này trông không khác gì cái bọc mủ ta vừa làm vỡ lúc nãy.

Chỉ là nhìn từ bên ngoài, có thể cảm thấy cái bọc mủ mới sinh này dường như thiếu đi thứ gì đó, ta đoán vậy rồi lại rạch nát cái bọc mủ đó ra.

Sau khi cắt mở, ta thấy bên trong bọc mủ không có gì cả, không có xúc tu như ta thấy trước đó, cũng không có dịch thể đỏ tươi, chỉ đơn thuần là một cái bọc mủ mà thôi.

Phát hiện ra điểm này, vẻ mặt ta trở nên kỳ quái.

Cái dịch thể màu trắng ta tìm thấy trên xác chết có thể tạo ra những bọc mủ này, vậy nên những bọc mủ trên xác chết là do chủ động tạo ra.

Nhưng nếu vậy thì những xúc tu bên trong từ đâu mà có?

Ta nhanh chóng nghĩ đến một khả năng, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Có lẽ mục đích tạo ra bọc mủ này chỉ để kiềm chế cái xúc tu kia mà thôi.

Nghĩ đến đây, ta cảm thấy sợ hãi trước những thứ ẩn giấu trong hang động này.

Nếu những xúc tu này do thứ gì đó trong hang động gây ra, thì có thể giải thích được hiện tượng trước mắt.

Suy đoán được điểm này, ta nhìn cảnh tượng trước mặt với ánh mắt vi diệu.

Trên xác chết này ta không tìm thêm được gì nữa, trên người không còn thứ gì khác, cứ như anh ta chuyên môn ở lại đây để chờ chết vậy.

Lối đi này đã đi đến tận cùng, ta không cần tiếp tục tìm kiếm ở đây nữa nên định xoay người đi nơi khác.

Ở ngã rẽ trước đó, ta chọn bên có dấu chân người, nhưng giờ không tìm được gì thêm, ta định sang phía bên kia xem sao.

Nếu lối đi bên này không có gì, vậy điều gì đã khiến trên người người đàn ông kia mọc ra xúc tu?

Sự hiện diện của xúc tu đó khiến ta cảm thấy những thứ giấu trong hang động này thật vi diệu.

Ta đi về phía trước, quay lại ngã rẽ rồi bắt đầu đi theo hướng còn lại.

Trong lối đi này, ta có thể cảm nhận được một mùi vị kỳ quái đang từ từ truyền ra.

Mùi vị rất nhạt nhưng lại khiến ta khó chịu, cái mùi này làm da ta cảm thấy không thoải mái, cảm giác ngứa ngáy xuất hiện trên da như thể không khí ở đây bị ô nhiễm vậy.

Lúc này, dù cảm thấy có gì đó không ổn nhưng ta vẫn tiếp tục tiến bước, chậm rãi di chuyển về phía trước, trên đường đi ta cố gắng tìm kiếm xem trên vách đá có thứ gì giá trị hay không.

Nhưng nhìn vẻ mặt thất vọng của ta thì cũng biết kết quả không hề tốt đẹp.

Trên vách tường thậm chí không có vết tích của việc tu sửa nhân tạo, nghĩa là hoặc lối đi này được xây dựng từ rất lâu đến mức vết tích bị phong hóa hết, hoặc nó hoàn toàn tự nhiên.

Sau đó những nhân viên điều tra cũng không cần phải tìm kiếm lại trong hang động này nữa.

Càng đi, vẻ mặt ta càng thay đổi, cứ cách một đoạn ngắn, ta lại cảm thấy từ phía trước truyền đến một mùi vị kỳ quái.

Khác với mùi nhạt nhòa luôn lan tỏa trong không khí, mùi này khi xộc vào mũi khiến ta có cảm giác bị tắc nghẽn.

Giống như mũi bị thứ gì đó trực tiếp nhét vào, rồi có một luồng khí vị như nước sát trùng xộc vào mũi ta.

Lúc này ta càng thêm tò mò về thứ ở sâu trong lối đi.

Đi được vài phút, ta thấy thứ phát ra mùi nước sát trùng đó, vẻ mặt trở nên trầm mặc.

Luồng khí lúc nãy đúng là mùi nước sát trùng, ta thấy trước mặt có một đống đồ lớn.

Một đống vật chất không rõ là gì chồng chất lên nhau, bên trên có một mảng lớn cặn nước sát trùng đã khô trắng, mùi ta ngửi thấy lúc nãy chính là truyền ra từ đó.

Ta dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cảnh tượng trước mặt, rồi đột nhiên chú ý thấy một điểm, cả người giật mình lùi lại một bước.

Đợi ta hoàn hồn nhìn lại, đống vật chất trước mặt vẫn bất động như cũ.

Chẳng lẽ là ảo giác sao?

Ta sầm mặt lại, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Lúc nãy ta dường như thấy thứ đó cử động, nhưng trước mặt ta chỉ có một đống vật chất lớn mà thôi.

Nếu đống vật chất trước mặt là vật sống, thì việc ta đứng đây mà không có sự chuẩn bị nào thật là một hành động không hay.

Ta không rõ thứ mình vừa thấy có phải ảo giác không, nhưng điều đó không ngăn cản ta tập trung toàn bộ sự chú ý vào đống vật chất trước mặt.

Cẩn tắc vô áy náy, nếu đống vật chất này thực sự là vật sống, ta phải chuẩn bị đối phó.

Ta đứng trước đống vật chất, nhìn chằm chằm và chờ đợi trong vài phút.

Ta nhìn thứ trước mặt với thái độ vi diệu.

Cái khối hợp nhất kỳ quái này lúc này không có bất kỳ động tĩnh nào, trông không giống thứ ta vừa nhìn nhầm.

Xem ra đúng là ảo giác rồi, ta đưa ra phán đoán như vậy rồi thả lỏng, dùng ánh mắt vi diệu nhìn cái thứ này.

Theo ta thấy, nếu thứ trước mặt chỉ là vật chết thì ta không cần lo lắng quá nhiều.

Ngay từ đầu ta đã cảm thấy bối rối về bản chất của khối hợp nhất này, nó trông nhầy nhụa, dường như không phải những thứ tầm thường tụ lại một chỗ, lòng ta nảy sinh sự khó hiểu và tò mò.

Sau đó, ta đã đưa ra một quyết định khiến mình hối hận không thôi, ta đặt tay lên khối hợp nhất đó.

Một cảm giác nhầy nhụa truyền đến tay ta, giống như đang nhào bột vậy, cảm giác mềm nhũn hiện lên, chỉ cần ta dùng sức là có thể ấn lõm một mảng.

Chương 1174

Tay ta vô tình lún vào bên trong, rồi cảm nhận được dịch thể làm ướt cổ tay, những dịch thể đó có độ dính nhất định, bám chặt lấy cổ tay ta.

Rút tay ra, ta nhìn vào cổ tay và thấy một ít dịch thể màu đỏ thẫm.

Nhìn màu sắc này, ta cảm thấy quen mắt, sắc mặt trầm xuống, đưa cổ tay lên mũi ngửi thử.

Một mùi tanh nhạt truyền vào mũi khiến sắc mặt ta lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Giờ thì ta đã hiểu cái khối hợp nhất trước mặt này là do những thứ gì chồng chất lên nhau rồi.

Nhìn tay mình dính đầy dịch thể đặc quánh, ta cảm thấy một phen buồn nôn, muốn lập tức rửa sạch vết bẩn đó.

Nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, ta đành từ bỏ ý định, không phải ta không để ý vết bẩn trên người, mà vì nước uống trong ba lô không còn nhiều, ta biết không thể tiếp tục lãng phí.

Nếu cứ lãng phí như vậy thì có lẽ đến phần dùng cho bản thân cũng không đủ, ta nghĩ vậy nên chỉ đành nhẫn nhịn sự ghê tởm, mặc kệ vết bẩn trên tay.

Lúc này ta cũng suy nghĩ nên đối phó với khối hợp nhất này như thế nào.

Khối hợp nhất này trông như được cấu thành từ cùng một loại vật chất, nói cách khác, có lẽ ta đã tìm thấy những nhân viên điều tra mất tích ngay trước mặt ta rồi.

Trước khi vào hang động, ta đã nghĩ đến khả năng họ gặp bất trắc,

nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh này, ta vẫn thấy khó mà tin nổi, vì cảm giác nó mang lại quá sức kinh tởm.

Suy nghĩ một hồi, ta quyết định lát nữa sẽ liên hệ người bên ngoài vào dọn dẹp, khối hợp nhất này quá lớn, trong thời gian ngắn ta không thể nào dọn sạch được.

Từ mặt đất bên cạnh, ta tìm vài phiến đá rồi gạt khối hợp nhất ra, để lộ một con đường có thể tiếp tục tiến lên, lúc này ta bước vào đó.

Vì đã phát hiện nhóm điều tra ở đây, có lẽ sự thật không còn xa nữa, ta bịt mũi nghĩ thầm.

Trước đó nhìn khối hợp nhất ta không nghĩ nhiều, nhưng giờ khi biết nó được tạo thành từ thứ gì, ta cảm thấy lộn mửa và buồn nôn.

Mùi máu tanh nhạt vẫn không ngừng xộc vào mũi.

Bịt mũi lại, ta mới có thể tạm quên đi khối hợp nhất bên cạnh để tiếp tục tiến sâu vào lối đi, lúc này ta nhìn thấy một phiến thạch bản.

Một phiến thạch bản có hoa văn kỳ lạ hiện ra trước mắt ta.

Trên thạch bản có một đồ án thô ráp, vì bị phong hóa nên trông có chút mờ nhạt, nhưng ta vừa nhìn đã nhận ra đồ án bên trên.

Đồ án này mang lại cho ta cảm giác quen thuộc, giống như mới thấy cách đây không lâu, một lúc sau ta nhớ ra mình đã thấy nó ở đâu, chính là đồ án trên xác chết lúc nãy.

Chỉ có điều khác biệt duy nhất là trước đó ta thấy đồ án trên bọc mủ của người đàn ông, còn giờ lại thấy trên một phiến thạch bản, tâm tình trở nên có chút vi diệu.

Bây giờ có thể khẳng định một điều, dị vật trên xác chết kia chắc chắn có liên quan đến hang động này, đã thấy cùng một đồ án rồi, dù ta có khờ khạo đến đâu cũng phải nhận ra điểm nghi vấn.

Phiến thạch bản này được đặt ở một góc dựa vào tường, lúc nãy khi đi ngang qua, chân ta vô tình chạm vào nó nên mới chú ý thấy.

Nếu không, khả năng cao là ta đã bỏ qua nó rồi.

Vị trí của thạch bản cho thấy dường như các nhân viên điều tra đã hoàn toàn ngó lơ nó, chẳng lẽ bọn họ không hề phát hiện ra điểm bất thường của đồ án này sao?

Trong đầu ta thoáng qua ý nghĩ đó, nhưng nhanh chóng đổi hướng suy nghĩ.

Nhìn lại thì loại dịch thể trắng trong lòng ta có khả năng là thứ được tạo ra để trấn áp dị vật đó.

Từ góc độ này, chắc chắn họ phải biết đồ án này có vấn đề, trong tình huống đó họ lại đặt thạch bản ở một nơi rất không bắt mắt.

Chẳng lẽ lúc đó họ đã rơi vào trạng thái không thể chú trọng đến thạch bản nữa sao?

Sắc mặt ta càng thêm thận trọng, nhìn phiến thạch bản trước mặt, trong lòng nảy ra một ý nghĩ nghe có vẻ kỳ quái.

Ta phải dùng phiến thạch bản này làm một số thí nghiệm.

Nó bị bỏ mặc ở một góc hẻo lánh, nếu ngoài giá trị nghiên cứu đồ án ra mà không còn tác dụng gì khác thì ta cũng không tin.

Cầm thạch bản trên tay, ta cảm thấy một cảm giác nặng trịch, thạch bản trông không dày nhưng dù sao cũng là đá đặc nên cầm khá nặng tay.

Ta phải dùng chút sức mới nâng được nó lên, đồng thời dùng ánh mắt vi diệu nhìn nó.

Sau khi cầm lên, khoảng cách giữa ta và thạch bản gần hơn, lúc này ta mới chú ý trên thạch bản dường như có thứ gì đó mà trước đây

ta đã bỏ sót.

Một vài vết đen sẫm tồn tại quanh đồ án trên thạch bản, những vết đen này theo ta thấy thì khá quen mắt.

Sau khi suy nghĩ kỹ, ta đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nhận ra những vết tích đó là gì.

Đó là những vết máu đã khô cạn, máu nhỏ xuống sau khi khô sẽ có màu xám xịt như vậy, ta đã thấy nhiều lần rồi, chỉ là lần này thấy trên thạch bản nên không phản ứng kịp ngay từ đầu.

Những vết máu này được vẩy lên thạch bản từ khi nào, trước hay sau khi nó trở nên như thế này, là cố ý hay tình cờ?

Ta liếc nhìn khối hợp nhất bên cạnh, ánh mắt hiện lên vẻ hiểu rõ.

Người trong cuộc không thể lên tiếng được nữa, ta cũng không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng điều đó không ngăn cản ta đưa ra suy đoán.

Giả sử lúc đó những người này vì mục đích nghiên cứu nào đó đã nhỏ máu lên đây, rồi gặp phải chuyện kỳ quái và biến thành bộ dạng như thế.

Tuy nghe có vẻ hoang đường nhưng theo ta thấy cũng có khả năng, dù chỉ là một khả năng nhỏ nhoi ta cũng không muốn đánh cược.

Ta nghĩ vậy rồi từ bỏ ý định vừa loé lên trong đầu, lúc nãy ta định dùng máu của mình thử nghiệm, nhưng sau khi nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra, ta đã bỏ cuộc.

Sau đó, ta nhìn về phía khối hợp nhất bên cạnh, nếu ta không nhầm thì trong đó vẫn còn máu, tuy đã qua một thời gian và máu đã bắt đầu khô nhưng chắc vẫn dùng được.

Ta lấy một ít máu từ khối hợp nhất rồi nhỏ vài giọt lên thạch bản,

sau đó một chuyện khiến ta khó mà tin nổi đã xảy ra.

Chương 1175

Vài giọt máu sau khi rơi xuống thạch bản, ban đầu trông khá bình thường, nhưng một lúc sau ta phát hiện một vấn đề nghiêm trọng.

Máu nhỏ xuống giống như rơi trên một phiến đá có nhiệt độ cực cao, hiện ra dấu hiệu bị bốc hơi, nhanh chóng biến mất không còn một vết tích.

Cảnh tượng trước mặt khiến ta lộ ra vẻ mặt vô cùng vi diệu, không hiểu vì sao máu lại có phản ứng như vậy.

Tạm bỏ qua việc vì sao máu không đọng lại mà bị bốc hơi, vậy tại sao những vết máu trước đó lại có thể lưu lại trên đó?

Có phải vì máu trong khối hợp nhất không còn tươi nữa không?

Vẻ mặt ta hiện rõ sự bối rối.

Vậy tiếp theo phải dùng máu của mình để thử sao?

Ta nghĩ vậy nhưng trên mặt lộ rõ vẻ do dự, nếu làm vậy có thể gặp nguy hiểm.

Lúc này ta rơi vào sự do dự, không biết nên làm thế nào, sau một hồi lâu cân nhắc, ta đã đưa ra quyết định.

Tạm thời cứ gác phiến thạch bản này sang một bên, từ việc máu bị bốc hơi có thể thấy thạch bản này chắc chắn có tính đặc thù, lúc này ta không dám dùng máu mình để thử.

Vậy chỉ có thể tạm thời để nó lại đây, dù sao lối đi này vẫn chưa khám phá hết, ta có thể tiếp tục tiến lên.

Nghĩ vậy, ta đi vào phía bên trong.

Lần này khi tiến bước, ta đặc biệt tập trung chú ý xung quanh, lúc

nào cũng tìm kiếm thứ gì đó, nhưng lần này ta lại chẳng tìm thấy gì.

Một lát sau, ta đi tới sâu trong lối đi, trước mặt ta xuất hiện một thứ kỳ lạ.

Một cái bệ nhỏ trông khá vi diệu, trên bệ đặt vài tảng đá làm bàn, mặt bàn trông có vẻ cũ kỹ rách nát, chắc hẳn đã có từ lâu.

Điều khiến ta kinh ngạc nhất là trên những chiếc bàn đó có đặt một số thứ, vài cái giỏ được đặt riêng biệt, ta có thể lờ mờ ngửi thấy mùi máu tanh từ đó.

Là tế đàn dùng để tế tự sao?

Nhìn thứ trước mặt, ta nảy ra suy đoán như vậy, rồi nhìn những cái giỏ đặt trên bàn, trong lòng dấy lên những dự cảm không lành.

Mùi máu tanh truyền ra từ trong giỏ, thứ bên trong không lẽ là bộ phận cơ thể của những nhân viên điều tra kia chứ?

Việc nhìn thấy khối hợp nhất trước đó đã khiến ta sợ hãi trước những thứ máu thịt có thể tồn tại trong hang động này, lúc này nhìn cảnh tượng trước mặt, ánh mắt ta cũng trở nên không đúng.

Ta bước lên tế đàn, nhìn vào những cái giỏ, giỏ có nắp đậy, ta lật nắp ra nhìn thứ bên trong.

Sau khi nhìn thấy thứ bên trong, ta mới thở phào nhẹ nhõm, trong giỏ là một ít gà vịt, bề mặt máu thịt bị rạch ra, mùi ta ngửi thấy lúc nãy chính là tỏa ra từ đây.

Trong giỏ, gà vịt bị nén chặt thành một đống.

Từ góc độ của ta cũng có thể thấy những con gà vịt trong giỏ mang lại cảm giác khá vi diệu.

Tuy trông không khác gì việc bày biện tế lễ sơn thần ngày thường, nhưng da của chúng lại bị rạch trực tiếp, gà vịt cũng không được nấu

chín, ta có thể thấy máu tươi chảy ra từ lớp da bên ngoài.

Sự hiện diện của máu tươi khiến ta cảm thấy có gì đó không ổn, tuy hiện tại máu thịt đã khô lại, nhưng dựa vào vết tích để lại ta không khó đoán ra lúc đang tế bái, máu trên đó vẫn đang từ từ lưu động.

Cảm giác thứ trước mặt dường như có chút tà tính, ta nghĩ vậy rồi nhấc một con gà vịt ra khỏi giỏ.

Sau khi nhấc ra, ta thấy bên dưới có những thứ kỳ lạ.

Một số tổ chức máu thịt đen ngòm rơi xuống đáy giỏ khiến ta cảm thấy lạ lùng.

Màu sắc của mảng máu thịt này hoàn toàn khác với màu của gà vịt, tạo cho ta một cảm giác sai lệch cố ý, sau đó ta lật ngược con gà vịt lại để nhìn phía sau.

Ngay lập tức, sắc mặt ta trở nên âm trầm, ở đó ta thấy trên lớp da lưng của con gà có vài cái xúc tu nhỏ xíu.

Vài cái xúc tu này ta có ấn tượng, không khác gì những cái xúc tu ta đã thấy trên xác người đàn ông kia, điểm khác biệt duy nhất là xúc tu trên xác người bị bọc mủ bao phủ.

Còn những cái xúc tu hiện tại đang ngọ nguậy một cách tùy tiện trên xác con gà.

Những cái xúc tu trước mặt ta đây, hay nói đúng hơn là ta đã phán đoán ra một điểm, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Những cái xúc tu đang múa may, cách tay ta không bao xa, ta chú ý thấy chúng đang dần dần di chuyển về phía cổ tay mình.

Nhận ra điều này, ta lập tức kinh hãi, những cái xúc tu này vẫn còn sống và có bản năng nhất định.

Chắc hẳn chúng là một loại ký sinh trùng, nên khi cổ tay ta lại gần,

chúng mới theo bản năng tìm đến vùng máu thịt tươi mới.

Nhận ra điểm này, ta biết tuyệt đối không thể để thứ này chạm vào, hình ảnh xác người đàn ông biến dạng lúc nãy vẫn còn mồn một trong tâm trí ta.

Tay ta run lên, con gà rơi xuống đất, bám đầy bụi bặm, tiếp theo một chuyện còn kinh khủng hơn đã xảy ra.

Xác con gà đó cử động rồi.

Không cần nhìn kỹ ta cũng đoán được nguyên lý di chuyển, chính là nhờ mấy cái xúc tu còn sống đó.

Nhưng có một điểm đáng mừng là cái xác gà đang di chuyển đó không hướng về phía ta mà lại đi theo hướng khác.

Có lẽ vì không có mắt và các cơ quan quan sát xung quanh nên nó không thể tìm thấy hướng của ta một cách chính xác.

Ta suy đoán như vậy, không dám mở thêm những cái giỏ khác, một giỏ đã biến thành bộ dạng như thế này thì những giỏ khác chắc cũng vậy thôi.

Sau đó, ta hướng tầm mắt về phía trước những chiếc bàn đá.

Đã có vật tế thì cũng phải có đối tượng được tế bái mới đúng.

Chương 1176

Nhưng khi ta nhìn ra phía trước thì chẳng thấy gì cả, chỉ có một bức tường trọc lốc, bên trên không có thứ gì.

Chuyện gì thế này?

Những con gà vịt này chắc là do nhóm điều tra trước đó đặt, nếu ở đây không có gì thì tại sao họ lại làm vậy?

Sự bối rối trong lòng ta càng thêm rõ rệt.

Đúng lúc này, ta đột nhiên chú ý thấy ánh mắt loé lên, nhìn về phía bức tường trước mặt, trên tường có một vết lõm xuống.

Kích thước của vết lõm này trông khá quen thuộc khiến ta suy nghĩ một hồi, rồi nhận ra nguyên nhân.

Thứ đó có kích thước bằng phiến thạch bản lúc nãy.

Bây giờ ta có thể phán đoán được phiến thạch bản bị bỏ lại phía sau kia chính là thứ vốn tồn tại trên bức tường này, và cũng là đối tượng được tế bái của tế đàn này.

Hóa ra là vậy, thảo nào phiến thạch bản đó lại đặc biệt đến thế, ta nghĩ vậy rồi quay lại định lấy nó về.

Phiến thạch bản đáng lẽ phải được đặt trên tường, không rõ vì sao lại bị gỡ xuống, lúc này ta muốn xem nếu đặt nó trở lại thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Có thể chẳng có gì xảy ra, cũng có thể xảy ra chuyện gì đó đặc biệt, xét tính đặc thù của thạch bản thì chuyện gì cũng có khả năng.

Ta quay lại lối đi, tìm một hồi mới thấy phiến thạch bản, rồi trở lại tế đàn chuẩn bị đặt nó vào tường.

Đúng lúc này ta chú ý thấy một điểm, vẻ kinh ngạc thoáng qua.

Xác con gà ta lấy ra từ giỏ lúc nãy đã biến mất, rõ ràng lúc nãy nó còn chạy loạn xạ ở đây mà chỉ một lát đã biến mất không tăm hơi.

Ta đưa mắt tìm kiếm xung quanh nhưng không thấy bóng dáng nó đâu, đồng thời cảm thấy có chút khó hiểu.

Nhưng lúc này ta không dành quá nhiều sự chú ý vào chuyện đó, theo ta thì việc đặt thạch bản trở lại quan trọng hơn.

Ta nghĩ vậy, cầm thạch bản đặt vào chỗ lõm trên tường, điều chỉnh hướng cho đúng rồi ấn nó vào.

Kích thước vừa khít, ta đã đặt thạch bản vào chỗ lõm một cách chính xác, rồi lùi lại vài bước chờ đợi sự thay đổi có thể xảy ra. 'Cắc... cắc... cắc...' Đúng như ta dự đoán, sau khi đặt thạch bản lên, nơi này thực sự có biến chuyển, tiếng động giống như một thiết bị lớn đang di chuyển phát ra.

Theo sau một tiếng động kịch liệt truyền đến, không gian xung quanh rung chuyển dữ dội.

Lúc này ta có thể cảm nhận rõ ràng sự chấn động, sắc mặt cũng trở nên vi diệu.

Những bức tường quanh ta bắt đầu di chuyển, bao gồm cả mặt đất nơi ta đang đứng, vì vậy ta chỉ có thể toàn thần quán chú để giữ thăng bằng, khó lòng rời khỏi khu vực này.

Giống như cơ quan đã được khởi động, mặt đất bắt đầu biến hóa, những mảnh đá vụn từ trần động không ngừng rơi xuống, vài viên đập thẳng vào đầu ta khiến ta cảm thấy đau điếng.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất.

Ta vừa giữ thăng bằng vừa tập trung sự chú ý vào phía trước.

Ánh mắt ta lúc này vô cùng phức tạp.

Chỗ vốn đặt phiến đá giờ đây mở ra một lối đi, ta có thể nhìn thấy sau lối đi là những bậc thang đang từ từ kéo dài xuống dưới.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt ta lộ vẻ phân vân, không biết nên kích động hay nên làm sao.

Dù đã thành công kích hoạt được cơ quan nhưng ta chẳng có chút cảm giác thành tựu nào, bởi loại cơ quan đơn giản này, những nhân viên điều tra trước đó chắc chắn cũng đã khởi động và đi vào khảo sát rồi.

Nếu ta tiếp tục điều tra sâu xuống dưới, ngoài việc có thể tiếp cận sự thật về việc những nhân viên đó biến thành thế nào, thì còn một khả năng khác: ta cũng sẽ biến thành bộ dạng như họ.

Đối với ta lúc này, nhanh chóng rời khỏi đây rồi tìm người giúp đỡ có lẽ là giải pháp tối ưu nhất.

Thế nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu rồi biến mất.

Ta không thể chịu nổi việc nhìn thấy một không gian có thể khám phá ngay trước mắt mà lại vì sợ hãi mà bỏ đi.

So với những nhân viên điều tra không biết gì trước kia, ta đã chứng kiến kết cục của họ nên sẽ cẩn thận hơn khi thăm dò.

Nghĩ vậy, ta quyết định tiến vào không gian đó.

Cứ do dự sợ hãi mãi không phải phong cách của ta.

Ta bước đến chỗ bậc thang và bắt đầu đi xuống.

Trên bậc thang có nhiều dấu vết thô ráp, giống như có thứ gì đó từ trên kéo lê xuống, những vết cào xước hiện rõ trên những viên gạch đá cũ kỹ, nứt vỡ như thể sắp tan tành.

Bước trên bậc thang như vậy, ta vô cùng cẩn trọng, dù cảm giác

dưới chân cho thấy nó rất kiên cố nhưng hiệu ứng thị giác khủng khiếp này vẫn không thể khiến ta nới lỏng cảnh giác.

Ta cẩn thận tiến về phía trước, nhanh chóng đi hết bậc thang và tới khu vực thấp nhất.

Nhìn không gian trước mắt, ánh mắt ta thay đổi hẳn.

Không gian này không lớn, không cần dùng đèn pin di chuyển quá nhiều, ta cũng có thể thu hết mọi thứ vào tầm mắt.

Một căn phòng chỉ khoảng mười mét vuông, chính giữa đặt một cỗ quan tài.

Quan tài trông như đúc bằng sắt, mang lại cho ta cảm giác quái dị.

Chương 1177

Nhờ ánh đèn phản quang, ta chú ý thấy trên nắp quan tài dường như có khắc gì đó.

Tiến lại gần, ta nhận ra đó là một đồ án.

Một đồ án mà ta vô cùng quen thuộc.

Chính là đồ án đã xuất hiện trên phiến đá bên ngoài, giờ đây ta lại thấy nó trên nắp quan tài này.

Nhìn cảnh tượng này, tâm trạng ta nảy sinh biến hóa.

So với việc tế bái phiến đá trên tế đàn bên ngoài, chẳng thà nói là tế bái cỗ quan tài này thì đúng hơn.

Ta nghĩ mình có lẽ đã tìm thấy thứ quan trọng nhất trong hang động này.

Lúc này, ta đột nhiên chú ý thấy trên quan tài có dấu vết từng được mở ra, có thể thấy rõ những dấu bàn tay in lên đó, thay thế cho lớp bụi bẩn vốn phải bao phủ khu vực này.

Khoan đã, đó là cái gì?

Ta bất ngờ nhìn thấy một vệt màu sắc khác thường, ánh mắt biến đổi, ta nhìn về phía khe hở của quan tài rồi phát hiện ra...

Tại nơi nắp quan tài khép lại, có những thứ bán trong suốt chặn đứng toàn bộ khe hở.

Hình như là keo dán?

Ta nhận ra điều này và không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên.

Loại keo dán này trông còn khá mới, bề mặt cho thấy nó rất kiên cố.

Ta cũng nhận ra mục đích của lớp keo này là để phong tử cỗ quan tài lại.

Bên trong quan tài rốt cuộc có thứ gì mà phải làm đến mức này?

Ta vuốt cằm trầm tư.

Dù là dấu bàn tay hay lớp keo dán trên quan tài, rõ ràng đều do những nhân viên điều tra trước đó để lại.

Từ hiện trường, không khó để ta suy đoán ra chuyện đã xảy ra lúc đó.

Những người đó sau khi mở quan tài ra đã nhận thức được điều gì đó, hoặc đã có chuyện gì xảy ra khiến họ phải vội vàng phong ấn nó lại lần nữa.

Đối với thứ bên trong quan tài, ta có chút tò mò nhưng sẽ không gỡ bỏ lớp keo kia.

Dù sao những nhân viên điều tra đã vất vả lắm mới phong ấn được nó, nếu ta nông nổi mở ra chẳng phải khiến sự hy sinh của họ trở nên vô ích sao?

Sự mất tích của họ đã trực tiếp cảnh báo ta rằng thứ bên trong quan tài này vô cùng ghê gớm, nên mới cần phải tái phong ấn.

Đã quyết định không mở quan tài, ta chuyển mục quang sang hướng khác.

Đồ án trên quan tài sống động như thật, rõ nét hơn hẳn hai lần trước ta thấy.

Khi nhìn chằm chằm vào những con ngươi trên đồ án đó, ta cảm thấy đầu óc choáng váng, phải vội vàng tựa vào vách tường bên cạnh mới đứng vững được.

Đã không định mở quan tài, ta cũng nên rời khỏi đây thôi.

Không gian này không có gì đặc biệt, rõ ràng chỉ dùng để chứa cỗ quan tài này.

Ta xoay người định rời đi.

Đúng lúc này, những tiếng 'phanh phanh' vang lên trong không gian, như thể đang gõ ngay bên tai ta.

Nghe thấy tiếng động phát ra từ môi trường tối tăm này, ta cảm thấy rùng mình kinh hãi.

Ở nơi này vốn không nên có bất kỳ âm thanh nào, nhưng bây giờ lại có thứ âm thanh vi diệu này xuất hiện ngay bên tai.

Ta hướng mục quang về phía cỗ quan tài bên cạnh.

Trong không gian nhỏ hẹp này, nơi duy nhất có thể phát ra tiếng động chỉ có một thứ, đó chính là cỗ quan tài này.

Ta nhìn chằm chằm vào quan tài, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Lúc này ta có thể nhận thấy cỗ quan tài đang dần rung chuyển, dường như thứ bên trong đang nỗ lực vùng vẫy để thoát ra ngoài.

Phát hiện ra điều này, ta biết mình phải rời khỏi đây ngay lập tức.

Bất luận thứ gì đang bị phong ấn bên trong, đối với một tồn tại tà tính như vậy, cách tốt nhất là tránh càng xa càng tốt.

Ta xoay người định chạy nhưng dư quang lại chú ý thấy một điều, liền vội quay lại nhìn về phía quan tài.

Ta nhận ra tại khe hở vốn đã được dán kín đang xuất hiện những vết nứt.

Những vết nứt này khiến ta cảm thấy điềm chẳng lành.

Lớp keo dán kia đã mất tác dụng, ta có thể thấy rõ cỗ quan tài trước mặt không còn chống đỡ được nữa.

Nếu cứ tiếp tục thế này, quan tài sẽ bị thứ bên trong hất tung ra.

Nhận ra điều đó, sắc mặt ta trở nên cực kỳ khó coi.

Nếu để thứ bên trong thoát ra, kết cục sau đó chắc chắn sẽ vô cùng tồi tệ.

Vì vậy lúc này ta phải tìm cách tái phong ấn cỗ quan tài, phải đảm bảo thứ bên trong không thể đột ngột chui ra.

Chương 1178

Nghĩ đến đây, mặt ta lộ vẻ khó xử, trong tình cảnh này ta chẳng có công cụ gì để làm việc đó cả.

Trên người ta chỉ có một chiếc đèn pin và một con dao nhỏ, chỉ dựa vào hai thứ này thì không có cách nào dán kín được quan tài.

Nhìn đạo cụ trong tay, ta nheo mắt suy nghĩ bước tiếp theo.

Lúc này ta có thể chọn xoay người bỏ chạy, nhưng như vậy sẽ nảy sinh vấn đề: thứ bên trong quan tài khả năng cao sẽ thoát ra ngay sau đó.

Mười mấy nhân viên điều tra trước đó đều đã hy sinh, cộng thêm cỗ quan tài bị phong ấn tạm thời này, ta có thể hiểu rằng họ đã hy sinh mạng sống để phong ấn nó lại.

Nếu quan tài bị phá vỡ, chẳng phải sự hy sinh của họ hoàn toàn vô ích sao?

Xét về lý, sự hy sinh của họ không liên quan gì đến ta, nhưng một loại cảm xúc gần như là đồng cảm lại không cho phép ta làm ngơ.

Dù ta chưa từng gặp những nhân viên điều tra đó, cũng không hiểu rõ về họ, nhưng ta vẫn không muốn nỗ lực của họ đổ sông đổ biển.

Trong lòng không ngừng đấu tranh, rất nhanh ta đã đưa ra quyết định.

Nhìn về phía cỗ quan tài, ta xoay người rời khỏi hầm mộ, chạy lên bậc thang ra phía ngoài, nhìn về phía đống tụ hợp vật kỳ quái kia.

Đó là đống huyết nhục tổ hợp thành, nhớp nháp, trước đó ta từng thò tay vào bên trong.

Lúc này, thứ duy nhất ta có thể tìm thấy để thay thế cho lớp keo đang dần tan vỡ kia chỉ có nó.

Những tụ hợp vật này nếu có thể chịu được sự buồn nôn mà đào ra thì vẫn có độ dính nhất định.

Ta bước đến gần đống tụ hợp vật, vươn hai tay thọc sâu vào trong, dùng sức chộp lấy một khối lớn rồi ôm chặt lấy, chạy ngược vào bên trong.

Khối tụ hợp vật đó được ta ôm trong lòng, khi chạy ta có thể cảm nhận được một mùi vị vi diệu truyền đến, nhất thời ta không phân biệt được mùi đó là từ hang động hay từ thứ trong lòng mình.

Lúc này ta dốc sức chạy về phía trước, tốc độ không thể nhanh nổi vì khối đồ vật này nặng không thể xem thường.

Đợi đến khi ta quay lại cạnh quan tài, có thể thấy lớp keo ở khe hở đã nứt ra vài đường lớn, cảm giác sắp bung ra đến nơi.

Thấy vậy, ta thầm cảm thấy may mắn, liền tiến lên phía trước, nhét khối huyết nhục tụ hợp vật vào đó.

Những thứ này trộn lẫn vào nhau, lấp kín bên ngoài khe hở.

Những tụ hợp vật vốn có độ dính nhất định giờ đây bám chặt vào vị trí khe hở, một bộ phận lọt vào trong khiến sự liên kết càng thêm ổn định.

Đến lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, vì nó thực sự có tác dụng, thứ bên trong sẽ không dễ dàng thoát ra nữa.

Ta lặp lại động tác đó vài lần, có thể thấy nắp quan tài đã ổn định hơn nhiều, không còn cảm giác rung rinh sắp đổ như trước, dù bên trong vẫn còn rung động nhưng thứ đó dường như cũng đã từ bỏ ý định thoát ra ngay lập tức.

Nhìn hình thế này, trong thời gian ngắn quan tài sẽ không có xu hướng bị lật tung, ta chuẩn bị rời khỏi đây.

Ta bước ra khỏi lối đi, trở lại phía trên tế đàn.

Cái xác gà áp trước đó đã biến mất, hiện giờ vẫn không thấy tăm hơi đâu.

Trong mấy lần đi qua đi lại vừa rồi ta cũng không hề thấy nó.

Có lẽ nó đang trốn trong khe đá nào đó trong hang động cũng nên.

Ta nghĩ vậy rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

Cỗ quan tài ở sâu bên trong kia chỉ dựa vào những gì ta vừa làm thì chắc chắn không thể cố định lâu dài được, nhưng tạm thời bấy nhiêu cũng đủ rồi, sau khi ta rời đi có thể gọi người khác đến xử lý.

Theo lộ trình cũ, ta nhanh chóng rời khỏi hang động, trở lại doanh trại bên ngoài, chuẩn bị thu dọn đồ đạc để rời đi.

Để điều tra doanh trại này, chỉ riêng thời gian di chuyển đã khiến ta tinh bì lực kiệt, kết quả là trong hang động lại xảy ra bao nhiêu chuyện, lúc này ta chỉ hy vọng có thể sớm được nghỉ ngơi đầy đủ.

Ta nhét một số thứ như nhật ký tìm thấy trong doanh trại vào ba lô rồi bắt đầu đi xuống núi.

Thế nhưng lần này, khi đang ở lưng chừng núi, ta lại nhìn thấy một thứ thu hút sự chú ý của mình.

Trên mặt đất, ta thấy vài vệt máu, đồng thời còn có ít lông động vật, nhìn qua giống như một con thú nào đó vừa bị săn đuổi ở đây.

Trên ngọn núi này chỉ có mình ta là con người, lẽ nào là cuộc cạnh tranh sinh tử giữa các loài vật?

Ta không có lý do gì để tham gia, cũng không có thời gian rảnh để bận tâm chuyện này.

Nhưng có lẽ những trải nghiệm trong hang động vừa rồi khiến ta trở nên nhạy cảm, lúc này ta không rời đi ngay mà bước tới trước vệt máu đó, quan sát kỹ lưỡng.

Càng quan sát, sắc mặt ta càng trở nên nghiêm trọng.

Có thể thấy phần lông này là của thỏ.

Nó bị xé xác một cách thô bạo, kẻ đi săn có lẽ là chó rừng hoặc loại tương tự.

Ta chú ý thấy một điểm chí mạng, bên cạnh vệt máu có vài dấu vết hình đường kẻ, những đường kẻ này mang lại cho ta một cảm giác vi diệu.

Giống như có những sợi dây thừng hay roi quất xuống mặt đất mới để lại dấu vết như vậy, xem ra lực đạo của 'chiếc roi' này không hề nhỏ.

Dấu vết này khiến ta rùng mình, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hy vọng không phải là loại suy đoán đó.

Ta nghĩ vậy rồi chậm rãi tiến về phía trước, vốn định rời đi nhưng giờ ta phải tiếp tục ở lại.

Hy vọng lát nữa chỉ thấy hai con dã thú bình thường đang đánh nhau.

Chương 1179

Vừa tiến về phía trước ta vừa thầm nghĩ, nhưng trên mặt ta chỉ còn lại vẻ bất an.

Càng di chuyển về phía trước, trên những thân cây lân cận ta lại thấy những dấu vết đường kẻ dài tương tự, chúng lọt vào mắt ta mang lại một cảm giác kỳ lạ.

Những đường kẻ đó cho ta cảm giác rằng khi ta tiến lên, kích thước của 'chiếc roi' đó dường như cũng dần lớn hơn.

Rất nhanh, ta đã nhìn thấy kẻ để lại dấu vết giống như roi quất đó, sắc mặt ta trở nên vô cùng nan kham.

Quả nhiên suy đoán của ta đã được ấn chứng.

Thứ trước mặt ta lúc này không thể gọi là dã thú nữa.

Vẻ ngoài trông như một con vịt, nhưng chỉ cần nhìn ra xung quanh nó sẽ thấy những sợi dây mảnh đang múa may trong không trung.

Chính xác mà nói là xúc tu.

Thứ này chính là thứ ta đã vô ý thả ra từ tế đàn, lúc đó sơ ý để nó chạy mất, giờ ta đã biết nó đi đâu rồi, nó đã ra ngoài săn mồi.

Ta không thể ngờ một thứ giống như ký sinh trùng lại có thể làm được chuyện này.

Vốn dĩ trên thân con vịt đó có vết thương, nhưng giờ đã lành hẳn, không phải là lành lại mà giống như bị đồng hóa hơn.

Trên vết thương không phải là lớp da mới mọc mà là một thứ trông như lá khô, có nhiều nếp nhăn, chất cảm như kim loại.

Thứ này chắc chắn do con ký sinh trùng đó tạo ra, ta phán đoán

như vậy, lúc này nhìn nó, ánh mắt ta vô cùng khó coi.

Dường như cảm nhận được ta đang quan sát, nó cũng nhìn về phía ta, hay nói đúng hơn là dùng đôi mắt chết chóc của con vịt nhìn về phía ta.

Đôi mắt con vịt không còn chút thần sắc nào, nhãn cầu như biến mất, một đôi mắt đục ngầu đang nhìn ta, từ động tác của nó ta biết nó có thể nhìn thấy ta.

Phen này hỏng bét rồi, ta vừa chậm rãi lùi lại vừa nghĩ.

Thứ này khi ở trong hang động không hề có tính tấn công, thậm chí không phân biệt được vị trí của ta, vậy mà sau khi ra ngoài lại biến thành thế này.

Ta bỏ chạy khỏi đó, đồng thời không nghe thấy tiếng truy đuổi.

Thứ đó khi nhìn thấy ta, các xúc tu có sự biến hóa nhưng hiện tại lại không đuổi theo.

Chẳng lẽ nó cũng đang sợ hãi sao?

Dựa vào chuyện vừa rồi, ta có thể suy đoán như vậy, nhưng ta không có ý định quay lại, vì thứ đó mang lại cảm giác chẳng lành, trên người ta lại không có gì phòng thân, thể trạng cũng không tốt.

Ta không thèm quay đầu lại, chạy thẳng xuống núi, dần dần rời khỏi nơi đó.

Vài ngày sau, vào lúc rạng sáng, có vài người cùng tới nơi này.

Trong đó có một người là ta.

Sau khi trở về, ta đã kể lại những gì phát hiện được cho Hàn Mộc Nghiên, kết quả là sau khi đưa chuyện ký sinh trùng ra, việc chuẩn bị hậu sự cho các nhân viên điều tra vốn định thực hiện đều bị hoãn lại.

Và hiện tại, đi cùng ta là một người tự xưng là chuyên gia trong

lĩnh vực này, không phải chuyên gia theo nghĩa khoa học, mà là kiểu người giống như ta, có chút bản lĩnh trong những ngành nghề vi diệu.

Theo lời chuyên gia này, ông ta từng thấy loại ký sinh trùng tương tự nên muốn tới xem thử, đối với thứ trong quan tài ông ta cũng có những suy đoán riêng.

Chuyên gia có uy vọng khá cao trong giới, sau khi ông ta bày tỏ nguyện vọng, ta bị phái đi cùng, vì chuyện này mà Hàn Mộc Nghiên còn nợ ta một cái ân tình lớn.

Bởi vì từ lần trước đến giờ, ta vẫn chưa được nghỉ ngơi đầy đủ.

Ta đi trước dẫn đường, vị chuyên gia kia theo sau, cạnh ông ta còn có vài người đi cùng, coi như là tùy tùng.

Nhưng ta biết những gã đó đều do vị chuyên gia này mang tới.

Hiểu rõ điều đó, sắc mặt ta cũng chẳng dễ chịu gì.

Theo ta thấy, những người này chẳng liên quan gì đến mình, dù họ không chủ động gây rối nhưng cứ bám theo gần như vậy khiến ta thấy không thoải mái.

Tiếc là Hàn Mộc Nghiên đã nợ ta một nhân tình, lúc này dù thế nào ta cũng phải tiếp tục tiến về phía trước với tư cách là người dẫn đường.

Khi đang di chuyển, vị chuyên gia bắt chuyện với ta, nội dung cơ bản đều liên quan đến con ký sinh trùng kia.

Ta đã kể hết từ trước nhưng lúc này ông ta vẫn tiếp tục gặng hỏi, ta chỉ có thể lặp lại những câu trả lời cũ.

Chẳng mấy chốc, ta dẫn họ đến nơi cuối cùng ta nhìn thấy con ký sinh trùng.

Trên mặt đất lúc này xuất hiện một mảng máu lớn, từ những xác

thú hoang rải rác bên cạnh không khó để phán đoán ở đây từng xảy ra một trận tàn sát đối với dã thú.

Nhìn cảnh tượng này, biểu tình của ta cũng trở nên khó coi, vệt máu trên đất không hề đơn giản như lần trước ta thấy.

Một vùng lớn bị nhuộm đỏ, do thời gian nên thậm chí có dấu hiệu chuyển sang màu đen.

Ta khó mà tưởng tượng nổi trong mấy ngày qua nó đã làm những gì, chẳng lẽ nó giết sạch dã thú trên ngọn núi này sao?

Không chỉ ta, vị chuyên gia bên cạnh thấy cảnh này cũng há hốc mồm, hiển nhiên vô cùng kinh ngạc. 'Thứ đó...', từ miệng chuyên gia thốt ra những lời kinh hãi, giống như chưa từng thấy cảnh tượng tương tự. 'Chuyện này do con ký sinh trùng đó làm mà, ông chẳng phải rất am hiểu nó sao?', nghe lời chuyên gia, ta trái lại cảm thấy nghi ngờ nên lên tiếng hỏi. 'Đùa gì vậy, những gì ta biết chỉ là một loại ký sinh trùng thông thường thôi, sao có thể làm ra chuyện này được?', lời của chuyên gia khiến ta nhíu mày, cũng nhận ra dường như có chút sai lệch.

Vị chuyên gia này có lẽ không đáng tin cậy, thứ ông ta biết có lẽ không phải thứ đang xuất hiện ở đây, có thể chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Chương 1180

'Đến thì cũng đến rồi, cứ đi xem thử đã', thấy vẻ mặt kinh ngạc của chuyên gia, ta nói rồi dẫn họ đi tiếp.

Sau khi ta rời đi, chuyên gia cũng vội vàng đi theo, đám tùy tùng phía sau cũng bước lên.

Trước khi rời đi, họ đều nhìn mảng máu trên đất với vẻ tim đập chân run.

Không giống vị chuyên gia kia, họ cũng không tin cái gọi là ký sinh trùng có thể làm được việc này.

Trước khi tận mắt chứng kiến, có lẽ họ sẽ không tin, cùng lắm chỉ coi đây là dấu vết do những loài dã thú lớn cắn xé để lại.

Thấy biểu tình của họ, ta cũng đại khái đoán được họ đang nghĩ gì, nhưng ta chỉ có thể cười lạnh trong lòng, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Đợi đến khi gặp thứ đó, họ tự khắc sẽ tin.

Nhưng dáng vẻ của họ cũng khiến lòng ta sinh ra một sự bất an.

Vị chuyên gia này có thể phô trương thanh thế như vậy, đại khái không phải hạng hữu danh vô thực, ngay cả thứ ông ta chưa từng thấy mà xuất hiện ở đây thì đủ biết nó hiếm có và nguy hiểm đến mức nào.

Ta nghĩ vậy rồi cũng chậm rãi tiến về phía trước.

Từ chỗ đó bắt đầu có một vệt máu kéo dài dần về phía trước.

Đám người đi sau nhìn những dấu vết ngày càng tàn nhẫn trên đất không biết tâm tình thế nào, nhưng đều không liên quan đến ta.

Khi ta dần tiếp cận, ta chú ý thấy một việc: chúng ta càng lúc càng gần mục tiêu rồi.

Lúc này ta có thể khẳng định như vậy, vì ở phía trước không xa, dấu vết trên đất càng rõ ràng hơn, vệt mới nhất cảm giác như vừa mới để lại.

Đám người theo sau ta cũng dần nhận ra tình hình, vì trong không khí bắt đầu xuất hiện mùi vị đặc trưng.

Lúc này mọi người đều ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, xộc thẳng vào mũi.

Lúc này trời vừa hửng sáng, bị mùi vị này tấn công giữa rừng, mấy người kia đều muốn bịt mũi, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của hai người đi trước nên đành thôi.

Khác với đám tùy tùng còn tâm trí để ý chuyện khác, sắc mặt ta và vị chuyên gia ngày càng thận trọng.

Ta nhận ra sinh vật đó càng lúc càng gần, còn vị chuyên gia cũng không phải hạng lãng tử hư danh, từ những dấu vết trước mắt ông ta cũng nhận thức được sắp gặp kẻ tạo ra những vệt máu này.

Gạt đám lá cây trước mặt, hai người chúng ta đã thấy, phía trước có một con thú, nhìn từ phía sau chắc là một con chó hoang, hiện giờ thân mình đầy thương tích, dường như vừa sống sót sau một cuộc tranh đấu nào đó. 'Xem kìa, chẳng phải mọi chuyện đều ổn sao?', thấy cảnh này, chuyên gia thở phào nhẹ nhõm, cảm giác sự cảnh giác lúc trước cứ như một kẻ ngốc vậy, rồi ông ta nói với ta.

Ta không đáp lời, chỉ nhìn chằm chằm vào con thú đó, luôn cảm thấy có gì đó không đúng. 'Lại bắt lấy nó đi, cẩn thận một chút, cố gắng bắt sống', chuyên gia chỉ coi thái độ của ta là một kiểu không phục, liền sai tùy tùng tiến lại phía đó.

Nhìn mấy người kia tiến lại gần, ta cũng không ngăn cản, vì từ tình trạng hiện tại mà xét thì đúng là như vậy.

Nhưng nhìn dáng vẻ con chó hoang đó, ta vẫn thấy có điểm bất thường.

Đúng lúc này, ta đột nhiên chú ý thấy một chi tiết. 'Lùi lại ngay!', tiếng của ta dường như vang dội về phía trước.

Mấy người đang tiến lên nghe rõ tiếng hét, quay đầu nhìn ta một cái rồi cảm thấy ta đang chuyện bé xé ra to, định tiếp tục tiến lên.

Dù sao thứ phía trước chỉ là một con chó hoang, dù có hung dữ thì cũng làm được gì chứ?

Trong tình cảnh đó, đám tùy tùng đã áp sát sau lưng con chó, trong tay họ thậm chí chẳng có vũ khí gì đáng kể.

Trước đó ta đã giải thích nơi này có thể nguy hiểm, dù nửa tin nửa ngờ họ vẫn nghe lời ta mang theo vài cây gậy gỗ, còn trong ba lô của vị chuyên gia dường như có một khẩu súng.

Khi cầm gậy gỗ nhắm vào con chó hoang, họ đột nhiên khựng lại, mặt lộ vẻ kinh hãi, sự khủng khiếp hiện rõ đến mức chuyên gia ở phía sau cũng chú ý thấy.

Nhận thấy biểu tình của họ không ổn, chuyên gia cũng hướng tầm mắt về phía con chó.

Khi họ lại gần, con chó xoay người lại nhìn, lúc này thân phận của nó không còn là một con chó hoang bình thường nữa.

Dù phán đoán từ bên ngoài thì nó chẳng khác gì chó hoang, nhưng khi nó quay mặt lại, mọi người đều thấy khuôn mặt đó.

Tuyệt đối không phải mặt của động vật, mà giống như có hàng chục con giòi đang ngọ nguậy trên khuôn mặt đó hiện ra trước mắt

mọi người.

Ta thậm chí có thể thấy những nếp nhăn trên mặt nó đang rung động, hoán đổi vị trí vốn có, giống như những nếp nhăn đó là vật sống.

Hiện tượng khủng bố này không những không làm đám tùy tùng chùn bước mà còn kích phát huyết tính của họ.

Ta thấy họ bước tới trước mặt sinh vật đó rồi vung gậy gỗ đánh xuống.

Gậy đập chính xác vào thân nó, nó thậm chí không thèm né tránh, chỉ lùi lại vài bước khi bị tấn công.

Thấy đòn đánh hiệu quả, đám tùy tùng định tiếp tục tấn công để giải quyết dứt điểm gã này.

Nhưng khi một lần nữa giơ vũ khí lên, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Trên gậy gỗ xuất hiện những vết như rỉ sét, rõ ràng là đồ gỗ mà kết quả lại biến hóa như vậy, ngay chỗ vừa tiếp xúc với sinh vật đó đã trở nên như thế.

Hiện giờ sắc mặt mọi người vô cùng nan kham, nếu chỉ một vũ khí biến dạng thì có thể gọi là trùng hợp, nhưng khi gậy của tất cả mọi người đều biến thành bộ dạng thối rữa đó thì chắc chắn không phải trùng hợp.

Đám tùy tùng như đã hẹn trước, đồng loạt lùi lại vài bước để giãn cách cự ly với sinh vật trước mặt.

Trên người con chó hoang lúc này có thêm vài vết thương, rõ ràng không có máu chảy ra nhưng sự biến đổi màu sắc thâm đen trên lớp da đó vẫn khiến họ đưa ra phán đoán như vậy.

Chương 1181

Những vết thương vừa bị đánh trúng đang dần biến mất, lớp da quanh vết thương như đang sống, không ngừng ngọ nguậy. '...Thứ gì vậy, tại sao lại như thế?', chuyên gia đứng sau cũng sững sờ, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của ông ta, nên ông ta nhanh chóng rút súng từ trong túi ra nhắm vào sinh vật kỳ quái đó. 'Như ông thấy đấy, là con ký sinh trùng đó', ta khoát tay nói, nhưng sắc mặt không hề nhẹ nhõm mà đầy vẻ thận trọng.

Vừa rồi khi đám tùy tùng định xông lên, ta đã chú ý trên mặt đất xung quanh xuất hiện những vết như roi quất.

Ta có kinh nghiệm từng gặp gã này nên biết những dấu vết đó có nghĩa là gì.

Nếu đối diện là một con chó hoang bình thường, chắc chắn nó không thể sống sót dưới sự truy kích của thứ đó, vì vậy ta mới lên tiếng cảnh báo.

Nhưng sau khi vết thương của nó bắt đầu lành lại, ta mới biết nó đang tìm kiếm vật chủ. 'Chẳng phải nó đang ở trên người con vịt sao?

Sao giờ lại biến thành cái quỷ dạng này?', tay cầm súng, chuyên gia vừa chỉ vào sinh vật trước mặt vừa như giận quá hóa liều hỏi ta. 'Đó là chuyện của hai ngày trước rồi, ai biết được đây không phải con của nó chứ', ta cũng không rõ tình hình cụ thể nên buông một câu đùa.

Nhưng lúc này sắc mặt chuyên gia lại trở nên vô cùng khó coi.

Sinh vật như chó hoang hiện đang giữ khoảng cách tầm ba mét với chúng ta.

Khoảng cách này là do chúng ta chủ động tạo ra, hình như nó

không có ham muốn chủ động tấn công chúng ta?

Ta nhìn bộ dạng bất động của nó rồi nói vậy, dù sao vài ngày trước ta cũng rời đi một cách dễ dàng, nên suy đoán này cũng có khả năng.

Hai bên giữ một sự bình lặng quỷ dị, nhưng sự bình lặng này nhanh chóng bị phá vỡ, có lẽ sự nhẫn nại của vị chuyên gia bên cạnh đã đạt đến cực hạn nên ông ta đã nổ súng.

Một tia lửa lóe lên, ta thấy trên người con chó hoang xuất hiện một lỗ đạn nhỏ.

Chỉ là bên trong vẫn không có máu tươi chảy ra.

Sự thật hiển nhiên là con ký sinh trùng đã đổi vật chủ mới, sinh vật như chó hoang này chỉ là một công cụ mà thôi.

Có thể phát súng thực sự đã gây ra thương hại nhất định, hoặc có lẽ trước đó nó chỉ đang quan sát chúng ta, lúc này nó không còn đứng yên nữa mà nhanh chóng chuyển động.

Tốc độ của nó cực nhanh, đến khi ta kịp phản ứng thì đã có một người bị húc văng.

Nhìn con chó hoang trước mắt, sắc mặt ta vô cùng khó coi.

Tốc độ của nó nhanh đến mức ta gần như không kịp phản ứng.

Một người phía trước đã bị húc trúng, rồi ta thấy gã tùy tùng đó đột ngột ngã lăn ra bên cạnh, cả người nằm rạp xuống đất khiến ta vốn đã chuẩn bị chạy trốn cũng phải sững lại.

Vì bắp chân bị thương sao?

Ta nghĩ vậy, nhìn vào vết thương của gã tùy tùng rồi nhíu mày.

Vết thương không lớn, chỉ tầm hai ba centimet, chỉ là không biết tại sao gã tùy tùng bị húc ngã đó lại không ngừng khóc thét, dường

như vô cùng đau đớn.

Sát thương nó gây ra có vấn đề sao?

Ta nghĩ vậy, nhìn con chó hoang với vẻ mặt vô cùng cẩn trọng.

Sau khi đánh gục một người, nó cũng thay đổi mục tiêu tấn công, giờ đang nhìn chằm chằm vào nhóm chúng ta.

Những người xung quanh giờ đây đều lộ vẻ sợ hãi, đối mặt với thứ chưa biết con người ta đều cảm thấy khủng cụ, đó là chuyện bình thường.

Lúc này, ta cũng dùng ánh mắt kinh hãi nhìn vào vết thương của người đàn ông đang lăn lộn dưới đất.

Ta nhận ra trên vết thương đó đang xuất hiện những thứ đen ngòm.

Có độc sao?

Phát tác nhanh vậy ư, ta nheo mắt. 'Cẩn thận một chút, thứ đó có độc', tiếng của ta truyền đến tai những người xung quanh, khiến vẻ sợ hãi trên mặt họ càng tăng thêm.

Nhưng nhóm người này tố chất cũng không tồi, dù trong tình cảnh này vẫn không bỏ chạy, vẫn trân trân nhìn con chó hoang phía trước.

Tuy sinh vật này ngoài hình dáng ra thì chẳng có điểm nào giống chó hoang, nhưng khi chưa biết tên gọi cụ thể thì cứ gọi là chó hoang vậy.

Tốc độ bộc phát vừa rồi, không chỉ ta mà không một ai ở đây kịp phản ứng.

Nếu tản ra chạy trốn sẽ bị gã này truy đuổi từng người một.

Lấy gã đang lăn lộn trên đất làm chuẩn thì đại khái một khi bị trúng đòn sẽ mất khả năng hành động trong thời gian ngắn.

Như vậy, nếu chọn chạy trốn thì chỉ có nước chờ bị tiêu diệt từng người một.

Nhìn gã trước mặt, ánh mắt mọi người đều trở nên thận trọng.

Vị chuyên gia trước mặt ta lúc này nắm chặt khẩu súng trong tay.

Từ cảnh tượng vừa rồi có thể phán đoán một việc: đơn thuần dùng gậy gỗ không thể gây thương hại hiệu quả cho nó, súng cũng không tạo ra thương hại rõ rệt.

Khi chuyên gia nổ súng, nó có động tác né tránh, chứng tỏ súng có tính tấn công đủ mạnh, chỉ là tính phá hoại có lẽ còn thiếu hụt.

Nhưng đó là vũ khí duy nhất trong nhóm có thể gây thương hại cho nó, phải sử dụng thật tốt, tranh thủ lần sau gây ra thương hại lớn hơn.

Chương 1182

'Lần tới có thể bắn trúng chứ?', vì có trải nghiệm trước đó cộng thêm việc không mấy hiểu rõ vị chuyên gia này, ta liền hỏi với giọng thắc mắc.

Chuyên gia không nói gì, chỉ gật đầu.

Dù vị chuyên gia này trông có vẻ tự tin nhưng ta lại chẳng thấy tự tin chút nào.

Vì ta có thể thấy cơ thể ông ta đang run rẩy, đặc biệt là bàn tay cầm súng run bần bật.

Dù súng pháp có tốt đến mấy thì trong tình trạng này cũng khó mà ngắm chuẩn.

Hơn nữa nhìn biểu tình của ông ta, ta không thấy sự tự tin về kỹ thuật mà giống như một kiểu tự thôi miên.

Đang ám thị bản thân rằng mình có thể làm được.

Có lẽ chỉ có làm vậy mới khiến ông ta lúc này không chọn chạy trốn mà vẫn ở lại đây.

Nhận ra điều đó, ta cũng suy nghĩ xem có nên đoạt lấy khẩu súng từ tay ông ta không.

Súng ở trong tay ông ta đại khái không phát huy được tác dụng, dù ta chưa luyện bắn súng nhưng dù sao cũng đã dùng qua vài lần.

Đối mặt với đối thủ có tốc độ cực nhanh thế này, có lẽ phản ứng còn quan trọng hơn súng pháp.

Nhưng lúc này, nhìn cảnh tượng trước mắt, ta thấy có lẽ không có cơ hội để đoạt súng nữa.

Tình hình hiện tại rất khẩn cấp, con chó hoang phía trước đang hổ thị đam đam nhìn chúng ta, trông như sắp phát động tấn công, nếu ta đưa tay đoạt súng thì e là không đủ thời gian.

Ta nghĩ vậy rồi chộp lấy cây gậy trong tay một gã tùy tùng bên cạnh. 'Định làm gì?', bị ta giật mất gậy, gã tùy tùng đó nổi giận nhìn ta.

Dù biết cây gậy chẳng có tác dụng gì với con chó kia nhưng trong lúc này nếu trong tay không có lấy một thứ vũ khí thì tâm không thể an được.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của ta, gã cũng chẳng còn cách nào, đành để ta lấy gậy đi.

Có vũ khí trong tay ta cũng thấy có chút tự tin hơn, trong lúc này, sự tự tin là vô cùng quan trọng.

Chỉ một lát sau, con chó hoang không cho chúng ta đủ thời gian nghỉ ngơi, nó đột nhiên một lần nữa lao về phía chúng ta, tốc độ cực nhanh, vẫn là cái tốc độ không kịp phản ứng đó.

Một đạo hắc ảnh lóe lên phía trước, ta nhận ra lần này mục tiêu tấn công là ta.

Tình hình không ổn, vì luôn chú ý đến con chó hoang nên khi nó vừa động đậy ta đã nhận ra nó lao về phía mình.

Trong lúc cấp bách, ta chẳng còn cách nào khác đành vung gậy gỗ về phía dưới thân nó, trong lúc hoảng loạn ta cảm thấy có thứ gì đó va vào gậy gỗ.

Một sức mạnh khổng lồ truyền đến từ phía đó, hất tung cả người ta lên, ta bay ngược ra sau.

Cả người đập mạnh vào thân cây phía sau, toàn thân như muốn tan nát, ta đã hiểu vì sao gã tùy tùng lúc trước lại bị hạ gục ngay lập tức,

chính là vì lý do này.

Khi ta định thần lại thì phát hiện những người lúc trước đã biến mất.

Trên mặt đất có những dấu vết để lại sau vụ va chạm, ta không rõ là của ai, nhưng ta biết rõ một điều: cơ thể ta bị thương rất nặng.

Tựa vào thân cây phía sau, ta định đứng lên nhưng từ bên trong cơ thể truyền đến từng trận đau nhói, chỗ nào cũng đau, tay đau, chân đau, cảm giác như cơn đau truyền đến từ khắp nơi trên cơ thể, chúng giằng xé sự chú ý của ta khiến ta có cảm giác không còn đau đến mức đó nữa.

Nhưng ta không dám coi thường vết thương trên người, vì khi sờ vào thân cây phía sau, ta thấy trên đó xuất hiện những vết nứt.

Nguyên nhân của những vết nứt này ta có thể đoán chắc là do cơ thể ta va đập tạo thành.

Trên mặt đất còn sót lại một ít vết máu khiến ta dần nhớ lại chuyện đã xảy ra, vội vàng kiểm tra cơ thể xem có bị thương không.

Kết quả ta thấy trên người mình kỳ tích thay không có vết thương hở nào, có vài vết bầm tím do va đập và vài vết xước da do cọ xát nhưng không có vết thương nào khác.

Chẳng lẽ con chó hoang đó không gây được thương hại cho ta?

Nhìn cây gậy gỗ gần như gãy làm đôi bên cạnh, ta hiểu thứ này đã cứu mạng mình, nếu không cú húc đó trực tiếp đập vào người thì ít nhất cũng bị đại xuất huyết.

Còn những người kia đã đi đâu rồi?

Ta cảm thấy hiếu kỳ nên nhìn quanh, nhưng ngoại trừ những vệt máu trên đất thì không còn dấu vết nào khác.

Khoan đã, ta phát hiện ở phía trước không xa có một người đang nằm đó.

Từ người gã máu chảy ra rất nhiều, máu trên đất gần như đã khô lại, xem ra đã trôi qua một khoảng thời gian dài, người này đại khái chỉ còn là một cái xác.

Gã này chắc là tùy tùng bị con chó húc ngay từ đầu, ta suy đoán như vậy rồi đi tới gần cái xác.

Đột nhiên ta chú ý đến một chi tiết, đôi lông mày khẽ nhíu lại, trên cái xác này có thể thấy những dấu vết đã được chỉnh sửa.

Bình thường nếu bị tử vong do tai nạn thì tuyệt đối quần áo sẽ không ngay ngắn như vậy, nhưng hiện giờ trên người gã tùy tùng này quần áo đã được vuốt lại chỉnh tề.

Thấy cảnh này ta liền quay đầu tìm kiếm dấu vết trên mặt đất phía sau, sắc mặt càng lúc càng nan kham.

Từ những dấu vết trên đất không khó để phán đoán một điều: nhóm người kia không phải bị con chó đuổi đánh mà trái lại còn có năng lực phản kích nhất định.

Có khả năng họ ở thế ưu thế, thậm chí còn có thời gian chỉnh đốn di thể của gã tùy tùng này.

Như vậy việc ta bị bỏ lại một mình là một chuyện vô cùng quá đáng.

Ta nằm ở đây, trên người không có vết thương rõ rệt nhưng không có ai mang ta theo, ngược lại còn để ta tựa vào gốc cây.

Nghĩa là lúc đó, hoặc là họ không kịp quan tâm đến kẻ bị đánh bay là ta, hoặc là căn bản họ chẳng coi mạng sống của ta ra gì.

Chương 1183

Nhìn cách di thể gã tùy tùng được chỉnh đốn thì rõ ràng là về sau.

Chuyện này khi trở về phải tính toán kỹ với họ mới được, dù không thân không thích nhưng dù sao cũng đi cùng nhau, ít nhiều cũng là đồng bạn tạm thời, vậy mà lại nỡ bỏ mặc ta không màng sống chết.

Nghĩ vậy, trong lòng ta sinh ra một tia nộ ý, rồi xoay người rời khỏi chỗ này.

Xung quanh ngoại trừ cái xác của gã tùy tùng ra thì không còn thứ gì khác, ta cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Chúng ta tới đây lúc rạng sáng mà giờ trời đã có dấu hiệu sắp tối, rõ ràng ta đã nằm ở đây gần một ngày rồi.

Không ngờ tình hình lại nghiêm trọng như vậy, nằm gần một ngày trời nên không biết tình trạng cơ thể thế nào, phải nhanh chóng tới bệnh viện mới được.

Ta vừa bám vào các cành cây xung quanh vừa chậm rãi tiến về phía trước, nơi đó là con đường xuống núi.

Đi được một đoạn, vệt máu trên đất biến mất, không biết họ có giải quyết được con chó hoang kia ở đây không.

Vì lý do cơ thể nên mỗi bước đi ta đều thấy đau nhói từ bên trong, nên khi ta xuống được đến chân núi thì trời đã tối hẳn.

Nhìn thấy vị trí chân núi, sắc mặt ta mới khá hơn một chút.

Ở đó có hai chiếc xe đang đậu.

Tổng cộng có bốn chiếc xe, giờ ở đây có hai chiếc cũng khiến ta thắc mắc.

Dù có cân nhắc tình hình của ta mà để lại một chiếc thì cũng không nên để lại tới hai chiếc.

Nhưng lúc này, nhìn hai chiếc xe trước mặt, ta nghĩ đến một khả năng.

Có lẽ đến cuối cùng, trong đám người đó số người có thể tự do hành động không còn bao nhiêu nên không thể lái hết xe đi được.

Nghĩ đến khả năng này tâm tình ta cũng bình phục lại, rồi định rời khỏi đây.

Chìa khóa vẫn cắm ở cửa xe chưa rút ra, ta liền vào trong lái xe rời đi.

Trên mặt đất có dấu vết để lại từ lúc đến nên trong đêm tối mịt mùng này chỉ cần chút ánh đèn pha vẫn có thể nhìn rõ đường về.

Đi được khoảng năm phút, ta phát hiện một sự kiện ngoài ý muốn: phía trước vết bánh xe chia làm hai ngả theo hai hướng khác nhau, ta cũng không nhớ hướng nào mới là đường về.

Nhìn hai hướng khác nhau trước mắt, ta cảm thấy bối rối không biết nên đi hướng nào.

Trong môi trường tăm tối chỉ có hai ngọn đèn pha mờ ảo dẫn lối, ta không thể phân biệt được con đường nào là đường về.

Lúc này ta chẳng còn lựa chọn nào khác đành chọn đại hướng bên trái mà lái đi.

Ta lái xe đi được một lúc thì thấy phía trước không xa xuất hiện một ánh lửa trại.

Nhìn thấy đống lửa trại phía trước ta cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ nhóm người kia chưa rời đi mà lại hạ trại ở đây?

Không hiểu chuyện gì nên ta không dừng xe mà cứ thế lái qua,

chắc chắn sẽ bị phát hiện, nhưng lúc này ta cũng không định kiềm chế tiếng động của xe, nếu ở đó có người thì chắc chắn họ đã phát hiện ra rồi, giờ dừng xe chẳng khác nào bịt tai trộm chuông.

Trong tình cảnh đó ta chậm rãi tiếp cận nơi có đống lửa.

Cạnh đống lửa không có ai, nhưng ta thấy những dấu vết con người để lại.

Ta muốn xuống xe xem đó là dấu vết gì nhưng nghĩ đến vết thương trên người nên đành thôi.

Bất luận đống lửa đó do ai để lại, vì vẫn còn sức để sinh lửa nên sự an nguy của họ chắc không cần ta phải lo, giờ ta chỉ cần quan tâm đến tính mạng của bản thân mình mà thôi.

Ta cảm nhận được bên trong cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, lúc này dùng xe di chuyển nên chưa thấy gì đặc biệt, nếu xuống xe đi bộ chắc chưa được vài bước là ngã quỵ.

Tình trạng cơ thể tệ thế này ta tự nhiên sẽ không lãng phí tinh lực vào những thứ khác.

Lái xe đi tiếp, ta chậm rãi rời xa đống lửa đó.

Không biết qua bao lâu, trời vẫn tối đen như mực, ta cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến, thỉnh thoảng lại phải nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng đường rừng phức tạp không cho phép ta làm vậy.

Vất vả lắm mới thấy phía trước có ánh đèn, ta cảm giác mình không trụ vững được nữa, liền tấp xe vào lề rồi gục xuống vô lăng ngủ thiếp đi. 'Này, đến nơi rồi, không sao chứ?', thấy ta đột nhiên gục xuống vô lăng, một người qua đường chú ý thấy liền chạy lại lớn tiếng hỏi, nhưng ta đã hôn thụy nên không thể trả lời, chỉ có những vết thương trên người hiện rõ trong mắt họ.

Đợi đến khi ta tỉnh lại đã là một ngày sau, ta đang nằm trên giường

bệnh, nhìn trang trí xung quanh chắc là đang ở bệnh viện, chắc là được người tốt bụng đưa vào đây.

Ta định đứng dậy thì phát hiện cơ thể bị quấn chặt, hai tay bị băng bó cố định không thể di chuyển, chỉ tổ thêm phiền phức nên ta thôi, cứ thế tựa vào giường bệnh nghỉ ngơi.

Không lâu sau ta đã hiểu rõ tình hình hiện tại, vết thương của ta ở trạng thái khá vi diệu, không quá nặng nhưng nếu cứ bỏ mặc thì cũng nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ cần nằm giường dưỡng vài ngày đợi cơ thể tự phục hồi là có thể xuống giường được.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày ta đều xem báo địa phương, tâm tình cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Ngọn núi gần huyện lỵ đó chính là nơi ta và vị chuyên gia đã đến.

Vốn ta nghĩ con chó hoang đã bị giải quyết, chuyên gia và những người khác đã trở về rồi, nhưng giờ xem ra mọi chuyện dường như vượt ngoài dự kiến.

Chuyên gia có trở về hay không ta không rõ, nhưng chỉ dựa vào tin tức trên báo thì con chó hoang đó tuyệt đối chưa bị giải quyết.

Những ngày qua thỉnh thoảng lại có người mất tích, địa điểm cuối cùng họ đến chính là ngọn núi đó, ta không tin đây là sự trùng hợp.

Ta cũng không phải không cố gắng liên lạc với Hàn Mộc Nghiên, chỉ là không hiểu vì sao luôn không liên lạc được, rõ ràng gọi các số khác vẫn thông nhưng hễ gọi cho Hàn Mộc Nghiên là lại như bị ngắt quãng, mất tín hiệu.

Trong tình cảnh này, mọi chuyện đều phải do ta quyết định, ta quyết định sẽ vào nơi đó điều tra kỹ lưỡng một phen.

Chương 1184

Dù nếu ta không quan tâm chuyện này cũng chẳng ai trách tội được, nhưng theo ta thấy nếu không làm gì đó ta sẽ thấy áy náy.

Dù sao con chó hoang đó, không, gã ký sinh trên người con chó đó là do ta vô ý thả ra, không thể cứ thế mà bỏ mặc được.

Ta nghĩ vậy rồi tìm kiếm đồng bạn.

Ở lại bệnh viện khoảng mười ngày ta cảm thấy cơ thể phục hồi khá tốt, tất nhiên không chỉ do tự thân mà còn do ta không ngừng ăn những thứ đại bổ khiến tinh lực trở nên sung mãn.

Nhưng ta không xuất viện ngay mà đợi thêm một ngày, đợi đồng bạn mà ta gọi tới nơi rồi mới cùng rời đi.

Trong khoảng thời gian này lại có thêm hai người mất tích, một người mất tích sau khi lên núi, một người mất tích ở gần chân núi.

Người dân trong huyện cuối cùng cũng nhận ra sự nguy hiểm của ngọn núi đó nên đã phong sơn.

Sau khi phong sơn chuyện mất tích không còn nữa, nhưng ta biết việc này không có tác dụng, vì phạm vi từ trên núi đã lan xuống chân núi cho thấy một điều: phạm vi săn mồi của con chó hoang đó đang tăng lên.

Vì vậy không thể trì hoãn việc xuất phát thêm nữa, vào ngày Lưu Tư Vũ đến chỗ ta, chúng ta bắt đầu tiến về phía ngọn núi.

Lúc xuất phát là một buổi sáng sớm khi trời vừa hửng sáng.

Trời vừa rạng sáng không lâu, trên con đường lên núi, Lâm Dương thỉnh thoảng lại nhớ lại cảnh tượng lúc đầu cùng vị chuyên gia kia lên núi.

Lưu Tư Vũ đi bên cạnh cũng không ngừng từ miệng Lâm Dương biết được những thông tin liên quan đến sinh vật ký sinh kia, trên mặt mang theo vẻ mặt kinh dị. "Có điểm không đúng lắm, trong này quá yên tĩnh." Khi đi đến gần sườn núi, Lưu Tư Vũ đột nhiên lên tiếng, sắc mặt vô cùng thận trọng.

Lâm Dương cũng vì thế mà chú ý một chút, sắc mặt không mấy tốt đẹp.

Trong sơn lâm vốn dĩ nên có nhiều cầm điểu, kết quả hiện tại lại không nghe thấy âm thanh nào.

Vào lúc đó, cả hai đều cảm thấy có chút nguy hiểm, nhưng đã lên đến đây, tự nhiên sẽ không quay đầu lại, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Đi được một đoạn đường, Lâm Dương tìm thấy một đống lửa, ký ức lúc rời khỏi đây cũng dần hiện lên trong lòng.

Đống lửa kia, lúc đó dường như mới vừa sinh ra không bao lâu. "Xem kìa, ở đây có dấu vết của con người." Lưu Tư Vũ cũng liếc mắt phát hiện ra dấu vết bên cạnh đống lửa, có mấy dấu chân, cùng với một ít đất cát bị xới lên. "Ân, lúc ta từ đây rời đi, đống lửa vẫn còn cháy." Lâm Dương cũng gật đầu, nói ra chuyện mình biết. "Vậy cô không tìm hiểu thêm đồ vật trong này sao?" Từ giọng điệu của Lâm Dương, Lưu Tư Vũ cũng có thể phán đoán ra Lâm Dương chỉ tìm hiểu bấy nhiêu thôi, cũng không hiểu hết vấn đề nên hỏi. "Lúc đó ta có chút mệt rồi, cho nên mới không để ý." Lâm Dương nhún vai, tỏ thái độ.

Thế là hai người bắt đầu quan sát những dấu vết ở đó.

Từ những dấu chân khác nhau trên mặt đất có thể thấy, ở đây từng có hai người ở, chắc hẳn là đi cùng nhau, khoảng cách giữa các dấu chân không xa, ước chừng vào đêm đông lạnh lẽo đó bọn họ ở đây

sưởi lửa cũng không biết chừng. "Lâm Dương, ta ở đây có phát hiện mới." Đột nhiên, giọng nói của Lưu Tư Vũ truyền đến từ gần đó, cũng khiến Lâm Dương ngẩng đầu nhìn về phía bên kia.

Lưu Tư Vũ đang đứng ở một bụi cây, trong tay cô là một gói đồ, chính xác mà nói là một nửa gói đồ.

Chỉ là một mảnh vải thôi, từ kiểu dáng bên trên có thể thấy vốn dĩ nó phải là một phần của gói đồ mới đúng, kết quả hiện tại lại bị xé rách. "Phần còn lại đâu?" Thấy gói đồ trên tay Lưu Tư Vũ chỉ có một nửa, Lâm Dương cũng hỏi như vậy. "Không tìm thấy, có khả năng bị con dã cẩu kia tha đi rồi?" Giọng điệu của Lưu Tư Vũ cũng có chút trầm xuống.

Đến gói đồ cũng biến thành dạng này, vậy chủ nhân của nó đại khái cũng có kết cục không tốt lành gì.

Lâm Dương đi tới vị trí bụi cây nơi Lưu Tư Vũ đang đứng, quan sát mặt đất ở đó, cũng có thể thấy nhiều dấu vết giống như bị roi vạch qua xuất hiện ở đây.

Hiển nhiên có liên quan đến con dã cẩu kia.

Quả nhiên phạm vi tấn công của nó đã mở rộng, có khả năng vì động vật trong núi không thể thỏa mãn được nữa nên bắt đầu tấn công con người.

Lúc này, Lâm Dương ở cùng một chỗ với Lưu Tư Vũ cũng có nguy hiểm nhất định, có lẽ khi đói bụng nó sẽ tìm đến hai người.

Đây cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, dù sao như vậy cũng không cần lo lắng chuyện có tìm được đối phương hay không, điều duy nhất cần lo lắng là sau khi gặp đối phương phải đối kháng như thế nào.

Nghĩ như vậy, Lâm Dương cũng nhìn về phía Lưu Tư Vũ, từ thần

tình của đối phương, Lâm Dương cũng biết Lưu Tư Vũ có cùng ý nghĩ với mình.

Hiện tại tình huống này không ổn, hai người phải cẩn thận một chút.

Đồng thời, bước chân của hai người cũng không thể tiếp tục lề mề, trước đó số người mất tích khá nhiều, cũng có khả năng trong đó có một bộ phận người còn sống.

Nếu con dã cẩu kia thực sự có trí tuệ nhất định, vậy thì nó nên biết lương thực khi còn sống mới tươi ngon nhất.

Lâm Dương tăng nhanh bước chân, hy vọng những người mất tích kia có thể tìm được vài người còn sống.

Lưu Tư Vũ ở bên cạnh thì không có gánh nặng như Lâm Dương, thần sắc tuy cũng âm trầm như vậy nhưng chỉ là cảm xúc nảy sinh từ tình trạng nguy hiểm chứ không phải lo lắng cho những người mất tích kia.

Hai người tuy có mấy lần kinh nghiệm hợp tác, lúc đó đều có thể tin tưởng đối phương, nhưng về bản chất hai người hoàn toàn khác nhau.

Đi được một đoạn đường, Lâm Dương đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc từ trong không khí, giống như nước múc lên từ cống rãnh, Lâm Dương suýt nữa nôn ra cả bữa sáng.

Sau khi bịt mũi, Lâm Dương mới cảm giác ngũ quan khôi phục được một chút, sau đó đi về phía phát ra mùi vị đó, hy vọng có thể tìm được manh mối.

Loại mùi này xuất hiện vô cùng bất thường, rừng núi bình thường sẽ không có loại mùi này, cho nên có khả năng tìm được manh mối ở đó.

Lâm Dương đi về phía sau thân cây, sau đó liền bị cảnh tượng kinh hãi trước mắt làm cho hoảng sợ.

Chương 1185

Trước mặt Lâm Dương xuất hiện một đống huyết nhục, chính xác mà nói là một đống huyết nhục đã tan chảy.

Từ màu sắc và hình dạng có thể phán đoán đó là huyết nhục của một loại động vật nào đó, nhưng kỳ lạ là những đống huyết nhục này hòa làm một với mặt đất.

Lưu Tư Vũ đuổi tới bên cạnh cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, vội vàng xoay người không tiếp tục nhìn thứ đó nữa.

Thứ này đột nhiên xuất hiện khiến cả hai đều cảm thấy không ổn, loại thủ đoạn khiến huyết nhục gần như hòa làm một với mặt đất này đại xác suất là được thực hiện thông qua bạo lực.

Tuy rằng trước đó Lâm Dương biết sức mạnh của con dã cẩu kia rất lớn, nhưng cũng không ngờ con dã cẩu đó lại làm ra chuyện như vậy.

Lúc này, Lâm Dương đột nhiên nghe thấy tiếng động, giống như có thứ gì đó quất vào không trung, sau đó theo bản năng cúi thấp người xuống.

Sau đó Lâm Dương thấy thân cây bên cạnh bị gãy, một vết nứt lớn xuất hiện trên đó.

Nếu vừa rồi Lâm Dương không theo bản năng cúi người, một đòn này ước chừng trực tiếp rơi trúng người hắn.

Lâm Dương vừa tránh được đòn tấn công nguy hiểm liền ngẩng người lên nhìn về phía bên cạnh, ở đó có một bóng đen tồn tại.

Cho dù có ánh sáng rõ ràng, Lâm Dương cũng đang nhìn thẳng vào

tên này, nhưng lúc này Lâm Dương cũng chỉ có thể dùng từ "hắc ảnh" để hình dung hắn.

Nếu liên tưởng từ thân hình quả thực có thể liên tưởng đến dã cẩu, nhưng nếu phán đoán từ ấn tượng đầu tiên của Lâm Dương thì tuyệt đối không thể kết hợp cả hai lại.

Bề mặt thứ đó là một đoàn huyết nhục mơ hồ, lúc này đang cổ động có tiết tấu, ở khoảng cách này, Lâm Dương thậm chí có thể cảm nhận được trong khối huyết nhục đang cổ động kia có âm thanh truyền ra.

Lúc này, Lưu Tư Vũ ở bên cạnh cũng nghe thấy tiếng thân cây gãy, quay đầu nhìn lại. "Lâm Dương, làm sao vậy, tại sao lại dùng tư thế đó?" Bởi vì nguyên nhân góc độ, Lưu Tư Vũ không thể nhìn thấy cái thứ bên cạnh Lâm Dương nên chỉ có thể cảm thấy lạ với tư thế của Lâm Dương. "Ta tìm thấy tên đó rồi, hiện tại đang ở đây." Thấy Lưu Tư Vũ không hiểu tình hình, Lâm Dương cũng vội vàng hét lớn, hy vọng Lưu Tư Vũ có thể tới giúp đỡ.

Sau khi lời nói của Lâm Dương rơi xuống, Lưu Tư Vũ còn chưa kịp phản ứng ý tứ trong đó đã chú ý đến sự hiện diện của bóng đen kia.

Bóng đen tiếp tục tấn công về phía Lâm Dương.

Một sinh vật đại khái chỉ cao bằng đầu gối người thường, lúc này nhảy vọt lên trực tiếp nhảy lên đỉnh đầu Lâm Dương rồi vồ về phía Lâm Dương.

Khi không còn bất kỳ sự cản trở nào, Lưu Tư Vũ cũng có thể nhìn thấy sinh vật này, cũng chú ý đến gia tốc cực kỳ bất tự nhiên đó.

Bởi vì biên độ động tác của nó khá lớn nên Lâm Dương cũng lăn mình một cái, thành công tránh được đòn tấn công của nó, đồng thời

có thể cảm giác được mặt đất đều rung chuyển.

Quay đầu lại nhìn, cũng cảm thấy rùng mình một trận.

Trên mặt đất xuất hiện một hố nhỏ, cái hố này là do bóng đen vừa rồi đập ra, vạn nhất trực tiếp rơi trúng người thì ít nhất cũng gãy mấy khúc xương.

Thấy đòn tấn công của nó có hiệu quả như vậy, Lưu Tư Vũ cũng coi trọng hơn, lông mày hơi nhíu lại, trong tay cầm tiểu đao suy tính đối sách.

Tốc độ của nó nhanh, vừa rồi nếu nó không đột nhiên nhảy lên thì ước chừng Lâm Dương cũng không thể né tránh, tốc độ phản ứng của Lưu Tư Vũ tuy nhanh hơn Lâm Dương một chút nhưng cũng không thể theo kịp.

Hai người nhìn nhau một cái, hiểu được ý của đối phương, nhanh chóng chạy lại gần nhau, hai người ở cùng một chỗ cũng có thể có người hỗ trợ.

Dường như vì đối diện với hai người cùng lúc tạo thành áp lực nhất định, bóng đen vào lúc này đã từ bỏ việc tiếp tục tấn công, xoay người, vài cái nhảy vọt liền biến mất trước mặt hai người.

Nhìn bóng đen biến mất, Lâm Dương cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao lại rời đi?

Hắn và Lưu Tư Vũ dường như không thể hiện tư thái có thể gây ra sát thương cho nó mới đúng.

Lâm Dương cảm thấy có chút không hiểu nhìn về phía Lưu Tư Vũ, Lưu Tư Vũ cũng có vẻ mặt như vậy, hiển nhiên cũng không rõ rốt cuộc là vì sao.

Tuy rằng nó đã rời đi nhưng lúc này hai người cũng không có bất kỳ sự buông lỏng nào, dù sao vừa rồi mới bị tấn công, cộng thêm tính

tấn công của nó mạnh mẽ như vậy, nếu một lần ngoài ý muốn bị đánh trúng coi như một trong hai bên sẽ xong đời.

Sau khi phòng bị một khoảng thời gian, hai người cũng cảm thấy như vậy có chút hao tổn tinh lực liền từ bỏ trạng thái này, chỉ thỉnh thoảng nhìn ra xung quanh để tránh việc bóng đen đột nhiên lao ra tấn công.

Mãi đến khi trời tối, hai người đều không thấy thứ gì khác, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, bóng đen kia không xuất hiện bên cạnh hai người, cứ như thể nó sợ hãi điều gì đó vậy.

Lâm Dương xoa cằm, rơi vào trầm tư, trong mấy ngày qua bóng đen kia chắc chắn đã gặp phải chuyện gì đó, nếu không sẽ không như vậy.

Có lẽ có liên quan đến việc thân thể của bóng đen trở nên huyết nhục mơ hồ, Lâm Dương nghĩ như vậy cũng nhìn về phía Lưu Tư Vũ ở một bên. "Nhìn ta làm gì?" Nếu Lâm Dương chỉ nhìn Lưu Tư Vũ một cái thì cô sẽ không để ý, nhưng từ lúc nãy đến giờ Lâm Dương cứ nhìn chằm chằm đại khái đã nhìn năm sáu phút rồi, cũng khiến cô cảm thấy có chút kỳ lạ. "Đi cùng ta ra ngoài một chuyến, ta tìm chút đồ." Lâm Dương không do dự nói ra ý nghĩ của mình, cũng khiến Lưu Tư Vũ lộ vẻ mặt không hiểu.

Nếu là ban ngày thì Lâm Dương muốn rời đi Lưu Tư Vũ cũng sẽ đi cùng, nhưng hiện tại trời đã tối mịt, hai người đã dựng một trại lộ thiên tạm thời ở đây, kết quả hiện tại Lâm Dương muốn ra ngoài tự nhiên sẽ khiến Lưu Tư Vũ cảm thấy không hiểu. "Ta muốn đi tìm lý do khiến con dã cẩu kia sợ hãi." Sau khi Lâm Dương đưa ra lý do, Lưu Tư Vũ có chút hiểu ra, nhưng trên mặt Lưu Tư Vũ vẫn là vẻ mặt không đồng tình. "Tại sao không thể để ngày mai mới đi, có cần gấp như vậy không?" Cách nghĩ của Lưu Tư Vũ từ góc độ người đứng

xem là hoàn toàn chính xác, hiện tại đêm hôm khuya khoắt cho dù bên cạnh có người hỗ trợ nhưng ra ngoài vẫn có nguy hiểm nhất định.

Ở đây đợi đến ban ngày rồi mới ra ngoài thì tính nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhìn Lưu Tư Vũ đầy vẻ không hiểu, trên mặt Lâm Dương cũng có một tia khổ não, không biết giải thích thế nào cho tốt.

Bóng đen kia có thể nói là Lâm Dương đã chứng kiến nó trưởng thành, nếu cứ để mặc nó tiếp tục sinh trưởng, Lâm Dương sẽ cảm thấy bất an.

Nhưng vào lúc này, sau khi suy nghĩ kỹ, Lâm Dương cũng không tìm được lý do phản bác, chỉ có thể ở trong lều chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Lâm Dương tỉnh dậy, xung quanh có âm thanh kỳ lạ truyền đến khiến Lâm Dương đang ở trạng thái ngủ nông liền tỉnh giấc, Lâm Dương nhìn ra xung quanh muốn tìm nguồn phát ra âm thanh đó.

Lưu Tư Vũ ở bên cạnh ngủ có vẻ khá ngon, lúc này vẫn đang nhắm mắt, chỉ có một mình Lâm Dương tỉnh.

Nghe giống như tiếng lá cây xào xạc khi gió thổi, nhưng sau khi Lâm Dương lắng tai nghe kỹ thì luôn có cảm giác kỳ quái, âm thanh này dường như có vấn đề.

Chương 1186

Những âm thanh này truyền đến từ bốn phía, trông có vẻ rất bình thường nhưng Lâm Dương luôn cảm thấy lòng khó bình yên.

Suy nghĩ một lát, Lâm Dương định gọi Lưu Tư Vũ dậy, cô cũng không phải người có tính gắt ngủ nên không cần lo lắng sẽ có hậu quả xấu.

Lâm Dương đưa tay về phía Lưu Tư Vũ, chưa kịp chạm vào cơ thể cô thì dị trạng đột nhiên phát sinh, một tiếng "xoẹt", âm thanh vật gì đó bị xé rách đột ngột xuất hiện ở đây.

Âm thanh này truyền đến từ gần đây cũng khiến Lâm Dương phản ứng ngay lập tức nhìn về một góc của lều trại.

Ở nơi đó lều trại bị xé rách một lỗ, kẻ thủ ác thì không thấy tăm hơi.

Từ vết rách của lều trại có từng luồng gió lạnh truyền vào khiến Lâm Dương cũng cảm thấy một chút lạnh lẽo, một mặt nhìn vào vết rách lều trại trước mặt, một mặt Lâm Dương đưa tay đẩy Lưu Tư Vũ bên cạnh để đánh thức cô dậy. "Sao vậy?" Sau khi bị đẩy tỉnh, Lưu Tư Vũ day day lông mày hỏi, sau đó cảm nhận được cái lạnh truyền đến từ bên cạnh, phát hiện có điểm không đúng.

Không đợi Lâm Dương nói, nhìn thấy lều trại bị xé rách, Lưu Tư Vũ biết được tính nghiêm trọng của sự việc, hiện tại dùng một loại thần tình phức tạp chú thị Lâm Dương ở đó. "Thấy nó không?" Tuy rằng không nói rõ nhưng cái thứ được ám chỉ là ai thì cả hai đều biết. "Không thấy." Lâm Dương cũng cảm thấy có chút khó khăn vì không có bất kỳ tình báo nào.

Cả hai đều cảm thấy cảnh tượng hiện tại có chút lúng túng, bị vây

ở chỗ này hai người đều không thể tiếp tục nghỉ ngơi được nữa trừ khi mặc kệ cái lều bị xé rách kia.

Nếu không nghỉ ngơi, tinh thần của hai người tạm thời có thể chống đỡ được, nhưng ngày mai thì sao?

Trong đêm tối này, hai người không thể chủ động đi tìm bóng đen kia, ngược lại chỉ có thể bị quấy nhiễu không ngừng.

Xoẹt.

Lại là âm thanh tương tự, Lâm Dương ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy trên đỉnh lều cũng bị xé rách một lỗ, đồng thời cũng có thể thấy một bóng đen xẹt qua.

Nhìn thể hình đó, chính là tên kia không sai.

Trong lúc này nếu một người phụ trách canh gác một người phụ trách nghỉ ngơi, luân phiên nhau có lẽ là sự phân bổ tốt nhất, nhưng cũng không thể chắc chắn rằng có thể an tâm đi ngủ trong tình cảnh này, chỉ có thể căng mắt ra mà chờ đợi nghe tiếng "xoẹt" thỉnh thoảng truyền đến từ xung quanh, không tài nào chợp mắt được.

Gió lạnh truyền đến từ xung quanh cũng ngày một lớn, hai người cũng phải quấn chăn lên người.

Thật không may là hai người cho đến khi trời sáng đều không bị tấn công, chỉ là không được nghỉ ngơi đầy đủ cũng như phải trả giá bằng một chiếc lều.

Chiếc lều mà hai người sử dụng trước đó lúc này bị xé thành từng mảnh vụn rơi trên mặt đất, hai người cũng không có ý định thu dọn. "Chúng ta mau đi tìm thứ mà nó đang sợ hãi đi." Sau khi trời sáng, quầng thâm mắt của Lưu Tư Vũ cũng đậm lên không ít, tinh thần uể oải nói với Lâm Dương như vậy.

Lúc này cô cũng ý thức được đề nghị của Lâm Dương tối qua có

lẽ là đúng, nếu có thể biết được thứ nó sợ hãi thì cũng không cần thiết phải thức trắng cả đêm.

Sau đó hai người liền đi loanh quanh trong khu rừng này, rất nhanh đã tìm được một nơi có chút kỳ lạ.

Gần một hồ nước, trên mặt đất có rất nhiều lông, theo Lâm Dương phán đoán đám lông này chính là thứ từng có trên người con hắc cẩu kia.

Nói cách khác, chính tại nơi này nó đã biến thành bộ dạng huyết nhục mơ hồ.

Tầm mắt Lâm Dương quét qua bốn phía muốn tìm kiếm thứ gì đó có khả năng gây sát thương cho nó.

Từ bộ dạng của nó mà xem, thứ gây thương tích cho nó chắc hẳn không phải là sinh vật mà là một loại vật chất nào đó dẫn đến cơ thể nó xảy ra sự biến hóa kịch liệt như vậy.

Là hoa cỏ xung quanh sao?

Lâm Dương nhìn thảm thực vật xung quanh, vì ở trong rừng nên thảm thực vật vô cùng phong phú, nhiều đến mức Lâm Dương không thể nhận diện hết được.

Lúc này dư quang của Lâm Dương đột nhiên chú ý thấy liền kinh ngạc hỏi: "Lưu Tư Vũ, cô đang làm gì vậy?" Lưu Tư Vũ đang ngồi xổm trên mặt đất cầm một nhúm lông chó quan sát kỹ lưỡng, không sợ bẩn sao?

Đó là thứ rụng ra từ sinh vật kia mà. "Trên này có vết nước." Lưu Tư Vũ không để ý đến Lâm Dương đang kinh ngạc bên cạnh, cẩn thận nhìn lông chó trước mặt rồi đưa ra phán đoán cũng khiến Lâm Dương cảm thấy có chút kinh ngạc.

Vết nước?

Là vì cái hồ nước bên cạnh sao?

Lâm Dương nhìn về phía hồ nước, trong mắt hiện lên một thần tình vi diệu.

Cái hồ nước này trông khá bình thường, bên trong cũng không có đồ vật đặc biệt nào tồn tại, không có ánh mắt mê hoặc cũng không khiến Lâm Dương ngửi thấy mùi đặc thù.

Đưa tay vào trong hồ nước cũng chỉ có thể cảm nhận được một tia lạnh lẽo.

Nói cách khác, con dã cẩu kia không đơn thuần chỉ là sợ nước thôi sao?

Lâm Dương nhìn bình nước đeo trên ba lô của Lưu Tư Vũ cũng lộ ra một tia thần tình bừng tỉnh đại ngộ, hèn chi lúc trước vừa đứng cùng Lưu Tư Vũ nó liền không tiếp tục tấn công nữa.

Vì nó cảm thấy sợ hãi với số nước trên người Lưu Tư Vũ chăng.

Lúc đó nó cũng chỉ phát động tấn công về phía Lâm Dương, còn Lưu Tư Vũ ở bên cạnh giống như bị nó phớt lờ vậy.

Phát hiện ra điểm này, khóe miệng Lâm Dương lộ ra một tia cười lạnh rồi nhìn về phía Lưu Tư Vũ: "Đem tất cả các bình trong túi ra đây." Hai người bắt đầu đem nước trong hồ này đổ vào bình.

Trong tình huống này hai người cũng đã tìm được thứ có khả năng đối kháng với con dã cẩu kia, tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Mấy cái bình chẳng mấy chốc đã đầy, phân lượng bên trong đủ để dìm con dã cẩu kia hoàn toàn vào trong đó nên không cần lo lắng chuyện thiếu nước.

Lúc này hai người cũng bắt đầu tìm kiếm dấu vết của con dã cẩu trên núi, trong tay cũng không quên cầm một bình nước đã mở nắp để

có thể hắt ra bất cứ lúc nào.

Có được chỗ dựa, tốc độ tìm kiếm của hai người cũng tăng nhanh không ít, đến buổi trưa đã loại bỏ được phần lớn các khu vực, khoanh vùng nơi nó có khả năng tồn tại vào một khu vực cực nhỏ, hai người cũng định cùng nhau hành động.